

Tinh Ngự

Contents

Tinh Ngự	13
1. Quyển 1: Kiểm Thai Thức Tinh. -- Chương 1: Thiên Phú Cự Linh.	13
2. Chương 2: Tiến Nhập Thần Bí.	19
3. Chương 3: Tinh Diễm Tinh Chương.	25
4. Chương 4: Kiểm Thai Ký Sinh.	31
5. Chương 5: Mộng Tướng.	37
6. Chương 6: Linh Kỹ Xuất Hiện.	41
7. Chương 7: Kiểm Mang Chi Uy.	44
8. Chương 8: To Gan Lớn Mặt.	48
9. Chương 9: Liệp Sát Đại Diễn.	51
10. Chương 10: Huyền Tiên Vụ (sương Mê Hoặc).	54
11. Chương 11: Nguyên Tố Ma Thú.	57
12. Chương 12: Hồn Tinh.	60
13. Chương 13: Tiến Hóa! Nguyên Tố Cự Linh.	64
14. Chương 14: Khảo Giáo.	67
15. Chương 15: Kiểm Điển.	70
16. Chương 16: Tiết Văn.	73
17. Chương 17: Cầu Mua.	76
18. Chương 18: Luyện Chế Tinh Chương.	80
19. Chương 19: Bảng Gia Đại Trưởng Lão.	83
20. Chương 20: Linh Kỹ Dung Hợp!	85
21. Quyển 2: Nguyên Tố Tinh Chương. -- Chương 1: Chỉ Một Chiêu! Rung Động Của Nguyên Tố Cự Linh.	88
22. Chương 2: Bái Sư.	91
23. Chương 3: Thú Nhân Kinh Hiện.	94
24. Chương 4: Khai Đạo.	98
25. Chương 5: Lại Tội Đa Bảo Các.	100
26. Chương 6: Trắc Thí Rung Động.	103
27. Chương 7: Ba Tiêu Chuẩn Lớn.	107
28. Chương 8: Câu Lạc Bộ Dong Binh.	110
29. Chương 9: Hồ Ảnh Biển.	113
30. Chương 10: Bắt Đầu Xung Đột.	116
31. Chương 11: Cung Phụng Các.	121
32. Chương 12: Tinh Thiết Kiếm!	124
33. Chương 13: Tiễn Tật! Hồng Ảnh!	127
34. Chương 14: Đấu Giá Hội Bắt Đầu!	130
35. Chương 15: Linh Văn Cương.	134
36. Chương 16: Thú Nhân Tái Hiện.	138
37. Chương 17: Ước Định.	140
38. Chương 18: Khảo Thí Cổ Quái.	144
39. Chương 19: Tìm Kiếm Cùng Hiểu Lâm.	146
40. Chương 20: Kinh Biển.	150

41. Chương 21: Giết! Giết! Giết!	153
42. Chương 22: Thần Lai Chi Trợ.	159
43. Chương 23: Huyết Xích.	162
44. Chương 24: Tuyệt Chiêu Tồi Cường Tương Hiện!	166
45. Chương 25: Chiến! Chiến! Chiến!	169
46. Quyển 3: Tinh Lam! Tinh Lam! -- Chương 1: Hỏa Hệ Thiên Hành Giả.	172
47. Chương 2: Nguyên Lực Tháp.	175
48. Chương 3: Kết Quả Khảo Nghiệm Thất Vọng.	178
49. Chương 4: Độ Khổng Chế Nguyên Lực...tuyệt Hảo!	182
50. Chương 5: Tất Cả Độ Hòa Thân Là Không.	185
51. Chương 6: Nguy Cơ Của Đa Bảo Các.	188
52. Chương 7: Phỉ Bối Đại Sư.	192
53. Chương 8: Nguyên Liệu Tinh Chương.	195
54. Chương 9: Dị Linh...	199
55. Chương 10: Kiếm Linh Dị Biến.	202
56. Chương 11: Hỏa Hệ Kiếm Nguyên	205
57. Chương 12: Nguyên Lực	210
58. Chương 13: Tu Luyện Nguyên Tổ Chân Võ Quyết.	213
59. Chương 14: Hải Đám Tặc.	216
60. Chương 15: Áo La Thương Hội Thần Bí.	220
61. Chương 16: Huyền Linh Tráo.	224
62. Chương 17: Cao Cấp Cự Linh.	228
63. Chương 18: Rung Động Cùng Thu Phục.	231
64. Chương 19: Phong Viêm Dung.	234
65. Chương 20: Siêu Cấp Cường Giả.	237
66. Chương 21: Thánh Vực Kiều Sâm Đặc.	241
67. Chương 22: Lai Lịch Thần Bí Của Thụy Tinh Thương Hội.	244
68. Chương 23: Hai Đại Cao Thủ Giằng Co.	247
69. Chương 24: Tranh Đoạt Đệ Tử Bảo Bối.	251
70. Chương 25: Ba Tầng Cảnh Giới Của Kiếm Thuật.	254
71. Chương 26: Phân Bố Của Nguyên Lực Tháp.	257
72. Chương 27: Vận Dụng Cao Cấp Của Phong Viêm Dung.	259
73. Chương 28: Vận Dụng Áo Diệu Của Minh Thúy.	262
74. Chương 29: Lô Sâm Luyện Khí.	265
75. Chương 30: Cải Tạo Tinh Thiết Kiếm.	267
76. Chương 31: Cao Thủ! Nguy Cơ Của Đa Bảo Các.	269
77. Chương 32: Lang Nha Nguyệt Trong Lang Nguyệt Kiếm Quyết.	272
78. Chương 33: Huyền Y Lão Giả.	275
79. Chương 34: Liên Thủ Giáp Công.	277
80. Chương 35: Thánh Vực! Thánh Vực!	279
81. Chương 36: Mạch Kha Nổi Giận.	282
82. Chương 37: Bản Hách Đại Sư.	285
83. Chương 38: Thuật Luyện Sư Cao Cấp.	288
84. Chương 39: "tu Thức Bất Tu Mệnh" - Lăng Phong Nộ Xích.	290
85. Chương 40: Cẩm Diễm Thuật.	293
86. Chương 41: Thuật Luyện Sư Thần Bí.	295
87. Chương 42: Kết Cấu.	298
88. Chương 43: Thịnh Hội Đại La.	300
89. Chương 44: Huề Mỹ Đồng Du.	303
90. Chương 45: Bạo Vũ Lê Hoa Đạn.	305
91. Chương 46: Ngọc Phiến Thần Bí.	308
92. Chương 47: Cửu Địch Sư Môn.	310
93. Chương 48: Cầu Nguyên Dịch.	314
94. Chương 49: Mê Hoặc.	316

95. Chương 50: Năng Lượng Nửa Thực Thể Hóa.	319
96. Chương 51: Nhất Tức Phương Thốn.	321
97. Chương 52: Pháp Ấn Huyền Bí.	324
98. Chương 53: Vết Long Huyết.	327
99. Chương 54: Cực Thốn Kinh.	329
100. Chương 55: Cổ Ý Kỳ Hào.	332
101. Chương 56: Cự Linh Biến Hóa Cổ Quái.	335
102. Chương 57: Thánh Vực Bình Chương!	337
103. Chương 58: Cách Quan Chức!	340
104. Chương 59: Đối Chọi Khí Thế.	343
105. Chương 60: Cẩm Diễm Thuật.	346
106. Chương 61: Đại Yến Vương Thất.	348
107. Chương 62: Bị Đâm.	351
108. Chương 63: Thập Nhị Dung Hỏa.	354
109. Chương 64: Trọng Thương!	356
110. Chương 65: Tinh Lam...điên Cuồng!	359
111. Chương 66: Hoàng Phủ Lập Nổi Giận.	362
112. Chương 67: Bốn Tầng Cửa Kiếm Diễm.	365
113. Chương 68: Huỳnh Đệ Tinh Thâm.	368
114. Chương 69: Huỳnh Đệ Khác Họ.	371
115. Chương 70: Bí Ẩn.	373
116. Chương 71: Tương Lai Của Hoàng Kim Thiết Tam Giác.	375
117. Chương 72: Thương Thế Kỳ Quái.	378
118. Chương 73: Tìm Hiểu!	380
119. Chương 74: Thác Bội!	383
120. Chương 75: Tôn Nữ Tế (cháu Rể).	385
121. Chương 76: Phong Vân Tụ Hợp!	388
122. Chương 77: Thủy Lam Thiên Cát!	390
123. Chương 78: Cự Tuyệt Lời Mời!	393
124. Chương 79: Trung Cấp Biến Dịch Tinh Chương.	395
125. Chương 80: Lễ Vật.	399
126. Chương 81: Xin Giúp Đỡ Khẩn Cấp.	402
127. Chương 82: Thà Gặp Minh Thần, Chớ Gặp Lãng Phong.	405
128. Chương 83: Tang Khác Tư Sợ Hải.	407
129. Chương 84: Áo La Vô Thần.	410
130. Chương 85: Dùng Thần Ngự Kiếm.	413
131. Chương 86: Lời Mời Quyết Chiến!	416
132. Chương 87: Gia Y Độc Chu.	418
133. Chương 88: Bại?	421
134. Chương 89: Tinh Lam Diên Cuồng.	423
135. Chương 90: Cực Thốn Dung.	425
136. Chương 91: Chân Tướng Ẩn Dấu.	429
137. Chương 92: Mở Màn.	431
138. Chương 93: Hắc Đình Tư Cùng Với Tất Gia.	433
139. Chương 94: Một Đám Rác Ruối.	436
140. Chương 95: Lựa Chọn.	438
141. Chương 96: Ai Theo Ta Đi Chết.	441
142. Chương 97: Linh Mạch Không Thông.	445
143. Chương 98: Bất Kể Sang Hèn!	447
144. Chương 99: Khải Ân Tới!	450
145. Chương 100: Nghe Lệnh Lãng Thiểu Sai Phái!	452
146. Chương 101: Âm Kim Nguyên Trộn.	454
147. Chương 102: Biến Thái.	460

148. Chương 103:	Đoàn Kết!	463
149. Chương 104:	Mạch Luân Áo Diệu.	467
150. Chương 105:	Bí Mật Của Áo La Thương Hội.	470
151. Chương 106:	Kinh Sợ.	474
152. Chương 107:	Thuật Luyện Sư Tham Lam.	477
153. Chương 108:	Phương Kính Song.	481
154. Chương 109:	Kiểm Mang Hóa Hình.	484
155. Chương 110:	Kiểm Thánh Hằng Trùng.	487
156. Chương 111:	Tề Vi Chi, Niếp Ngữ...ra Khỏi Hàng.	491
157. Chương 112:	Hiển Uy.	495
158. Chương 113:	Đấu Chuyển Tinh Di.	498
159. Chương 114:	Cảnh Giới Tối Cao Của Kiếm Thuật!	501
160. Chương 115:	Thánh Hải Tư Lam.	504
161. Chương 116:	Sát Thủ Tái Hiện!	510
162. Chương 117:	Băng Tự Luân.	513
163. Chương 118:	Lừa Gạt! Kinh Sợ Bỏ Chạy!	517
164. Chương 119:	Hắc Thủy Huyền Hỏa Trận.	520
165. Chương 120:	Vi Miếu Tới Chơi.	524
166. Chương 121:	Uy Áp Linh Hồn.	527
167. Chương 122:	Công Pháp Thần Bí.	531
168. Chương 123:	Phong Lôi Giáo.	534
169. Chương 124:	Sáu Mạch Của Công Hội.	537
170. Chương 125:	Phụ Ái Như Sơn.	542
171. Chương 126:	Tổ Chim.	545
172. Chương 127:	Thiên Phú Linh Kì: Ấp Trùng!	548
173. Chương 128:	Dò Xét.	553
174. Chương 129:	Vận Rủi Của Hắc Vận.	556
175. Chương 130:	Một Nén Hương - Giết!	559
176. Chương 131:	Vô Cốt Môn.	565
177. Chương 132:	Chân Vật Các.	569
178. Chương 133:	Biến Dị Ma Thú Noãn.	572
179. Chương 134:	Lý Đa Khắc! Cao Cấp Thuật Luyện Sư!	575
180. Chương 135:	Quyền Mang Hóa Hình.	578
181. Chương 136:	Bức Tông Tông Chủ.	582
182. Chương 137:	Đấu Giá! Cao Cấp Tinh Chương.	585
183. Chương 138:	Mang Thương Quyết.	588
184. Chương 139:	Chích Viêm Thạch Khoáng.	592
185. Chương 140:	Linh Chỉ Đà.	595
186. Chương 141:	Cự Linh Cộng Chấn.	599
187. Chương 142:	Các Phương Thế Lực.	605
188. Chương 143:	Cường Giả Thần Bí.	609
189. Chương 144:	Đêm, Kinh Biển!	614
190. Chương 145:	Ngươi Là Nữ Nhân?	618
191. Chương 146:	Ai Nói Nữ Tử Không Được Làm Vua?	622
192. Chương 147:	Cự Tuyệt!	627
193. Chương 148:	Hư Không Pháp Ấn.	630
194. Chương 149:	Thế Lực Tân Cách Cục.	634
195. Chương 150:	Tương Phao Tuyệt Địa.	637
196. Chương 151:	Nguyên Huyền Thận Quái.	639
197. Chương 152:	Nhân Kiếm Hợp Nhất!	643
198. Chương 153:	Những Lá Bài Chưa Lật.	647
199. Chương 154:	Chích Viêm Thạch Tinh?	651
200. Chương 155:	Tăng Nguyên Tinh Chương.	654
201. Chương 156:	Thiên Phú.	658

202. Chương 157:	Thích Thiên Ách.	661
203. Chương 158:	Hỏa Sơn Xà Linh.	665
204. Chương 159:	Vô Tận Hoang Nguyên.	669
205. Chương 160:	Xích Luyện Cương Khí !	671
206. Chương 161:	Sư Tôn Giá Lâm	675
207. Chương 162:	Tuyệt Sát, Diên Cuồng !	680
208. Chương 163:	Vương Giả Trở Về	685
209. Chương 164:	Băng Gia Kinh Biến !	689
210. Chương 165:	Tình Yêu Của Ta, Nỗi Hận Của Ta!	693
211. Chương 166:	Ra Mắt Lãng Thủ Tịch !	696
212. Chương 167:	Có Ta Ở Đây !	701
213. Chương 168:	Tu Vi Của Người ?	706
214. Chương 169:	Diệu Dụng Của Cương Khí.	711
215. Chương 170:	Kiểm Khí Kinh Người	714
216. Chương 171:	Song Dực Oa Hoàng	719
217. Chương 172:	Ngự Kiếm Chi Thuật.	723
218. Chương 173:	Tinh Kỹ Bí Áo	726
219. Chương 174:	Đột Biến Phát Sinh.	730
220. Chương 175:	Vô Cốt Nhu Thân Lại Tấn Cấp !	732
221. Chương 176:	Hạt Trảo Hâm.	736
222. Chương 177:	Trung Hồn Nhiệt Huyết.	739
223. Chương 178:	Huyết Sát Vệ Tập Kết !	741
224. Chương 179:	Dực Vân Luân	746
225. Chương 180:	Bát Hồn Tác Phách.	750
226. Chương 181:	Bí Mật Về Phù Thánh.	753
227. Chương 182:	Kiên Ngạo Và Lập Uy	755
228. Chương 183:	Xung Đột Bắt Đầu.	760
229. Chương 184:	Mượn Dao Giết Người	762
230. Chương 185:	Thương Mang Cầu Long Giáo.	766
231. Chương 186:	Không Đánh Nhau Không Thành Bằng Hữu.	769
232. Chương 187:	Sự Áo Diệu Của Nguyên Lực Chi Thể.	773
233. Chương 188:	Ngầm Tặng.	776
234. Chương 189:	Địch Ý Âm Dững	779
235. Chương 190:	Linh Hồn Lại Run Rẩy!	784
236. Chương 191:	Ta Hướng Dẫn Người.	786
237. Chương 192:	Nhìn Thấu Thân Phận	789
238. Chương 193:	Pháp Thần Thánh Nữ	796
239. Chương 194:	Ước Định Thần Chiến Đài.	800
240. Chương 195:	Đại Động Loạn	803
241. Chương 196:	Quần Quít Triền Miên.	807
242. Chương 197:	Viễn Thế Thần Chiến	810
243. Chương 198:	Chấn Kinh Toàn Trường	815
244. Chương 199:	Ta Đoán Là Một Chiêu!	817
245. Chương 200:	Kẻ Nào Dám Đả Thương Huỳnh Đệ Ta, Giết!	820
246. Chương 201:	Ta Muốn Trong Tim Người Có Ta	822
247. Chương 202:	Nhất Kiếm Nhiếp Quần Hùng	827
248. Chương 203:	Kiểm Cương	831
249. Chương 204:	Xích Luyện Cương Giáp	835
250. Chương 205:	Bộ Phận Tối Cường Nhất Trong Lịch Sử.	838
251. Chương 206:	Phong Ba Khởi.	840
252. Chương 207:	Tranh Luận Về Nguyên Liệu.	844
253. Chương 208:	Kẻ Đả Thương Huỳnh Đệ Ta - Giết!	852
254. Chương 209:	Ta Lấy Mạng Minh Trả Nợ Cho Hồn.	856
255. Chương 210:	Một Chiêu Toàn Diệt.	859

256.	Chương 211:	Sư Huynh Đệ Tụ Hạp.	862
257.	Chương 212:	Niệm Thức Gần Cận.	866
258.	Chương 213:	Lại Nghe Nói Về Đại Động Loạn.	869
259.	Chương 214:	Doãn Hồng Tụ Mị Hoặc.	873
260.	Chương 215:	Tín Ngưỡng Của Khải Ân.	876
261.	Chương 216:	Chiêm Mỗ Tư.	879
262.	Chương 217:	Ai Đến Tiếp Lệnh?	883
263.	Chương 218:	Bắt Hết.	887
264.	Chương 219:	Bí Ẩn Hề Lộ.	890
265.	Chương 221:	Huyết Sát Thần.	894
266.	Chương 222:	Tuyệt Sát.	897
267.	Chương 223:	Kẻ Tự Ý Tiến Thêm Một Bước - Giết!	900
268.	Chương 224:	Cáo Giới Cổ Quái.	906
269.	Chương 225:	Thu Hoạch Sau Trọng Thương.	910
270.	Chương 226:	Ngự Kiếm Chi Thuật.	913
271.	Chương 227:	Phạm Cốc Minh.	916
272.	Chương 228:	Một Lần Nữa Minh Ngộ.	919
273.	Chương 229:	Tín Ngưỡng Của Lăng Phong.	923
274.	Chương 230:	Dụ Hoặc Và Cự Tuyệt.	926
275.	Chương 231:	Kiều Kiều Dị Biến.	929
276.	Chương 232:	Gia Hòa Gặp Nạn.	933
277.	Chương 233:	Đại Minh Chí Luân.	936
278.	Chương 234:	Lăng Phong.	940
279.	Chương 235:	Người Đáng Chết.	944
280.	Chương 236:	Thánh Vực Ma Hạch.	947
281.	Chương 237:	Cút Xuống Cho Ta.	949
282.	Chương 238:	Hứa Hẹn Của Văn Lai Tư.	955
283.	Chương 239:	Người Là Cái Thá Gì?	957
284.	Chương 241:	Phong Ẩn Nói Lông.	962
285.	Chương 242:	Truyền Nhân Của Bàn Phiền Vân!	967
286.	Chương 243:	Khiếu Trung Bách Hoa.	970
287.	Chương 244:	Tấn Cấp Linh Cấp Chi Kính!	975
288.	Chương 245:	Thánh Vực - Giết Hết!	977
289.	Chương 246:	Đánh Cuộc Ước Định.	980
290.	Chương 247:	Mệnh Bài Ra Hết.	982
291.	Chương 248:	Lưỡng Hùng Tranh Chấp.	987
292.	Chương 249:	Tặng Dư.	989
293.	Chương 250:	Chiến Chiến Chiến!	994
294.	Chương 251:	Hồn Diễm.	998
295.	Chương 252:	Tiến Nhập Kiềm Thiên Giới.	1000
296.	Chương 253:	Kỹ Năng Ẩn Thân.	1003
297.	Chương 254:	Năng Lượng Linh Hồn Quán Thế.	1007
298.	Chương 255:	Pháp Ẩn Tái Hiện.	1010
299.	Chương 256:	Tàng Thần Điện.	1013
300.	Chương 257:	Giảo Quyết.	1017
301.	Chương 258:	Viễn Tổ.	1018
302.	Chương 259:	Cường Giả Quỷ Dị.	1021
303.	Chương 260:	Yêu Nguyệt Nương Nương Tặng Cho Người.	1024
304.	Chương 261:	Ngư Ông Đắc Lợi.	1026
305.	Chương 262:	Lăng Phong Thụ Tử.	1029
306.	Chương 263:	Đuổi Đến Hoàng Tuyền Cũng Phải Giết Chết Người.	1034
307.	Chương 264:	Luyện Kiếm Ảnh.	1037
308.	Chương 265:	Đại Thế Đã Định.	1039

309. Chương 266:	Lạc Đế, Khổ Sâm Và An Cát Hi.	1044
310. Chương 267:	Tuyệt Vực Quái Nhân.	1047
311. Chương 268:	Thiên Ti Vạn Lũ Liên Hệ.	1050
312. Chương 269:	Diệu Dụng Của Tinh Huyết Nguyên Khí Hạch.	1054
313. Chương 270:	Linh Vực Huyền Bí.	1056
314. Chương 271:	Thoát Khỏi Trói Buộc.	1058
315. Chương 272:	Giết Chết Văn Hiên	1061
316. Chương 273:	Âm Mưu Của Minh Dục	1066
317. Chương 274:	Triệt Để Diệt Tuyệt.	1069
318. Chương 275:	Tinh Lam Kinh Biến	1071
319. Chương 276:	Nguy Khốn.	1076
320. Chương 277:	Ai Dám Đả Thương Huỳnh Đệ Của Ta	1078
321. Chương 278:	Lấy Thân Ta, Định Thắng Bại!	1084
322. Chương 279:	Các Người, Tất Cả Lưu Lại Cho Ta!	1086
323. Chương 280:	Dấu Vết Hư Không	1089
324. Chương 281:	Chiến Quả	1091
325. Chương 282:	Chấp Pháp Điện	1096
326. Chương 283:	Ngụy Linh Vực, Chặn Giết	1101
327. Chương 284:	Mưu, Lừa Giết.	1106
328. Chương 285:	Đời Đời Kiếp Kiếp, Ghi Nhớ Thù Đây.	1109
329. Chương 286:	Hắn Chết Ta Chết.	1111
330. Chương 287:	Người Là Ta.	1114
331. Chương 288:	Diệu Dụng Của Thiên Nguyên Cầm.	1116
332. Chương 289:	Dị Biến Đột Sinh	1119
333. Chương 290:	Phong Bể Chấp Pháp Điện.	1124
334. Chương 291:	Bí Mật Của Áo La Thương Hội.	1126
335. Chương 292:	Bí Ẩn! Sát Cơ!	1128
336. Chương 293:	Quyết Chiến	1135
337. Chương 294:	Giết Ô Tô.	1142
338. Chương 295:	Long Tộc Ngọc Bích.	1145
339. Chương 296:	Cự Linh Vật Hóa.	1147
340. Chương 297:	Sinh Tử.	1150
341. Chương 298:	Thu Hoạch Lớn	1152
342. Chương 299:	Bức Tông, Yêu Nguyệt, Tiểu Mơ Hồ.	1157
343. Chương 300:	Năng Lực Thực Sự Của Thuật Luyện Sư!	1159
344. Chương 301:	Thông Tin Khiến Người Ta Thất Vọng.	1162
345. Chương 302:	Vạn Vật Sát	1165
346. Chương 303:	Vô Cốt Môn Kinh Biến.	1169
347. Chương 304:	Bức Tông Chấp Sự.	1171
348. Chương 305:	Một Chưởng Đánh Bại.	1174
349. Chương 306:	Biết Được Nguyên Do.	1177
350. Chương 307:	Gặp Lại Thận Quái.	1180
351. Chương 308:	Hoành Sáp Nhất Thủ.	1183
352. Chương 309:	Nộ Thương Thiên.	1185
353. Chương 310:	Sơ Thi.	1188
354. Chương 311:	Linh Khí! Linh Khí!	1191
355. Chương 312:	Sát Lục Chi Nhận.	1195
356. Chương 313:	Cường Giả Viễn Cổ.	1197
357. Chương 314:	Mậu Huyền Kiếm Quyết.	1200
358. Chương 315:	Tấn Linh Áo Bí.	1203
359. Chương 316:	Oa Hoàng Hiến Uy.	1205
360. Chương 317:	Tái Độ Hóa Linh.	1208
361. Quyển 4: Vô Tận Hoang Nguyên -- Chương 318:	Tam Đại Ngụy Linh Thú.	1211
362. Chương 319:	Nguyên Thận Quy Tâm.	1213

363. Chương 320:	Linh Cấp Phân Hóa Thực Sự	1216
364. Chương 321:	Truyền Thuyết Bàng Phiên Vân.	1220
365. Chương 322:	Mèo Vờn Chuột.	1223
366. Chương 323:	Lệnh Truy Nã	1226
367. Chương 324:	Gặp Lại Cổ Nhân	1231
368. Chương 325:	Ý Nguyên Chương.	1236
369. Chương 326:	Thiếu Chủ Huyền Nguyên Tông.	1238
370. Chương 327:	Mộng Tưởng Của Tiểu Nhân Vật	1240
371. Chương 328:	Nộ Khí.	1243
372. Chương 329:	Phong Tỏa Hư Không.	1246
373. Chương 330:	Luyện Chế Dẫn Linh Chương.	1248
374. Chương 331:	Đấu Tinh Vũ Trảm.	1250
375. Chương 332:	Lực Ẩn Thế - Kế Hoạch Của Thích Thiên Ách.	1253
376. Chương 333:	Hội Đấu Giá.	1256
377. Chương 334:	Vật Phẩm Đấu Giá "vô Danh".	1258
378. Chương 335:	Phượng Hoàng Chân Tủy	1260
379. Chương 336:	Nguy Cơ	1265
380. Chương 337:	Dị Biến.	1270
381. Chương 338:	Truy Sát.	1272
382. Chương 339:	Lâu Ngày Gặp Lại.	1275
383. Chương 340:	Chấp Niệm Của Hải Tư Lam	1278
384. Chương 341:	Tuyệt Niệm.	1282
385. Chương 342:	Bí Ẩn Thích Thiên Tông Dị Diệt	1285
386. Chương 343:	Một Chữ - Lục Soát.	1290
387. Chương 344:	Trá	1293
388. Chương 345:	Âm Ly Cùng Với Thanh Phong.	1297
389. Chương 346:	Tranh Đoạt Linh Cư	1300
390. Chương 347:	Chiếc Hộp Kỳ Lạ	1306
391. Chương 348:	Hàng Trùng Dị Biến.	1310
392. Chương 349:	Tấn Cấp.	1312
393. Chương 350:	Hóa Linh Kiếp	1315
394. Chương 351:	Tông Sư Khí Tượng.	1321
395. Chương 352:	Linh Khí Chung Tổ.	1323
396. Chương 353:	Tà Quân Tông.	1326
397. Chương 354:	Khinh Miệt Và Phẫn Nộ.	1328
398. Chương 355:	Sợ Hãi Và Điên Cuồng.	1331
399. Chương 356:	Bồi Diệp Cuồng Nộ	1333
400. Chương 357:	Tông Chủ Kế Nhiệm.	1338
401. Chương 358:	Áp Lực Thật Lớn	1343
402. Chương 359:	Quên Mình Vì Người	1346
403. Chương 360:	Điều Kiện Mời Chào!	1349
404. Chương 361:	Tìm Tới Cửa	1351
405. Chương 362:	Chuyện Cũ Của Ôn Đình.	1356
406. Chương 363:	Tôn Nghiêm.	1358
407. Chương 364:	Đêm Trước Đại Chiến.	1361
408. Chương 365:	Hỗn Chiến Khai Mạc	1366
409. Chương 366:	Tính Toán Liên Tục	1372
410. Chương 367:	Lại Lên Đường.	1377
411. Chương 368:	Thủy Hành Quân	1380
412. Chương 369:	Kinh Biến Cống Hiến Điện	1385
413. Chương 370:	Thư Thở Song Dực Oa.	1390
414. Chương 371:	Hắn Phải Chết Chi Cảnh	1392
415. Chương 372:	Tông Môn Mới	1396
416. Chương 373:	Huyền Nguyên.	1404

417. Chương 374:	Giết Tới Cửa	1407
418. Chương 375:	Nổi Gót Tới	1412
419. Chương 376:	Thân Ảnh Vĩ Ngạn	1414
420. Chương 377:	Bức Linh Hồng Lăng	1416
421. Chương 378:	Linh Tôn Tạo Vực, Khôi Lỗi Huyền Tượng	1420
422. Chương 379:	Tạ Quân Nhập Ứng	1423
423. Chương 380:	Mạt Pháp Dục, Thiên Quân Hỏa Lôi	1425
424. Chương 381:	Hồng Lăng Chấn Động	1430
425. Chương 382:	Tìm Hiểu Linh Tôn Vực	1434
426. Chương 383:	Lôi Vân Quỷ Dị	1438
427. Chương 384:	Cụ Phong Phù	1445
428. Chương 385:	Tịch Tùng Tử	1448
429. Chương 386:	Thiên Sư Vệ	1450
430. Chương 387:	Nội Luyện Cương Giáp	1452
431. Chương 388:	Cự Tuyệt	1454
432. Chương 389:	Hành Động Quái Dã	1461
433. Chương 390:	Một Gậy Phủ Đầu	1463
434. Chương 391:	So Đấu Ngoài Ý Muốn	1467
435. Chương 392:	Thực Tâm Thảo Thần Bí	1469
436. Chương 393:	Phương Pháp Cải Tiến	1474
437. Chương 394:	Niềm Vui Tạo Vật	1476
438. Chương 395:	Tấn Cấp Hay Ấn Dấu Thực Lực?	1480
439. Chương 396:	Chiến Thắng	1483
440. Chương 397:	Âm Mưu Diệt Môn	1487
441. Chương 398:	Phân Cấp Chức Vị	1492
442. Chương 399:	Luyện Hóa Kỳ Dị	1496
443. Chương 400:	Phong Hệ Kiếm Nguyên	1499
444. Chương 401:	Lăng Bảo Nhi	1503
445. Chương 402:	Thôn Phệ Tinh Không.	1508
446. Chương 403:	Trù Bị Vạn Toàn.	1510
447. Chương 404:	Trùng Kích Tấn Linh.	1513
448. Chương 405:	Sát Khí Tới Gần.	1515
449. Chương 406:	Đại Chiến Bắt Đầu.	1520
450. Chương 407:	Bảo Lan Diên Cuồng.	1522
451. Chương 408:	Tự Bạo Thiên Sư Vệ.	1524
452. Chương 409:	Đại Chiến Triển Khai.	1527
453. Chương 410:	Nhị Dung Linh Tôn Giả?	1534
454. Chương 411:	Sinh Tử Một Đường.	1536
455. Chương 412:	Do Nội Nhi Ngoại.	1541
456. Chương 413:	Chiến Khải Huyền Bí	1543
457. Chương 414:	Linh Khí Cấp Bậc Đại Viên Mãn Linh Tôn.	1547
458. Chương 415:	Thần Lực Chuyển Giá.	1549
459. Chương 416:	Áp Lực Cường Đại.	1553
460. Chương 417:	Thu Phục.	1556
461. Chương 418:	Dung Hợp Cùng Với Hồng Chỉ.	1560
462. Chương 419:	Hỏa Mang Thần Bí.	1566
463. Chương 420:	Vui Sướng Cực Độ.	1569
464. Chương 421:	Cổ Sự Sau Khi Từ Biệt.	1573
465. Chương 422:	Cảnh Vân Đưa Đến Chấn Động.	1578
466. Chương 423:	Tứ Linh Nguyên Trận.	1581
467. Chương 424:	Đi Trước Đại Hội.	1585
468. Chương 425:	Gặp Người Quen.	1587
469. Chương 426:	Thâm Tình.	1590
470. Chương 427:	Hàn Nguyệt Dạ.	1592

471. Chương 428:	Trú Phượng Biện.	1600
472. Chương 429:	Phân Xử Ngay Tại Chỗ.	1602
473. Chương 430:	Thánh Nữ Phượng Tộc.	1609
474. Chương 431:	Người Lạ Quen Thuộc Nhất.	1612
475. Chương 432:	Chuyện Phiếm.	1615
476. Chương 433:	Tranh Đoạt.	1617
477. Chương 434:	Đám Đông Im Lặng.	1622
478. Chương 435:	Dạ Như Thủy.	1625
479. Chương 436:	Thương Linh Tông.	1632
480. Chương 437:	Từng Bước Ép Tới.	1639
481. Chương 438:	Sức Hấp Dẫn Của Dẫn Linh Chương.	1642
482. Chương 439:	Ký Kết Đồng Minh.	1645
483. Chương 440:	Tấm Lòng Phụ Mẫu.	1652
484. Chương 441:	Huyền Nguyên Khiếp Sợ.	1654
485. Chương 441:	Lộn Xộn Và Giải Quyết.	1657
486. Chương 442:	Nguồn Gốc Thực Sự Của Linh Hồn Uy Áp.	1659
487. Chương 443:	Đòn Phản Kích Khiến Người Khác Ôm Bụng Cười.	1664
488. Chương 444:	Mưa Gió Thất Thường.	1669
489. Chương 445:	Lợi Ích Kết Hợp.	1676
490. Chương 446:	Chặt Đứt Tài Lộ Của Người.	1678
491. Chương 447:	Cuộc Mật Đàm Với Phượng Thánh Nữ.	1680
492. Chương 448:	Biến Cố Lại Xảy Ra.	1683
493. Chương 449:	Tử Nguyệt Ly Băng Với Tịch Diệt Phân Quang Kính.	1685
494. Chương 450:	Lăng Phong Ra Tay.	1690
495. Chương 451:	Suy Đoán Của Thích Thiên Ách.	1692
496. Chương 453:	Bức Tông Hồng Lăng.	1697
497. Chương 454:	Ý Đồ Đến Của Hồng Lăng.	1699
498. Chương 455:	Kiều Kiêu Gây Rối.	1702
499. Chương 456:	Nhập Môn Khó Khăn.	1707
500. Chương 457:	Lạc Tinh Sa.	1709
501. Chương 458:	Biến Cố Lại Xảy Ra.	1712
502. Chương 459:	Thất Tông Biểu Quyết.	1714
503. Chương 460:	Đòn Sát Thủ Của Huyền Nguyên.	1716
504. Chương 461:	Ám Phượng Truyền Thuyết.	1719
505. Chương 462:	Nguy Cơ Chưa Từng Có.	1724
506. Chương 463:	Tâm Lạc Vô Ngân.	1726
507. Chương 464:	Hai Đại Linh Tôn.	1728
508. Chương 465:	Tái Chiến.	1731
509. Chương 466:	Lực Chiến Quân Hùng - Tình Cảnh Nguy Hiểm.	1733
510. Chương 467:	Mười Năm Xa Cách, Tỷ Đệ Tình Thâm.	1736
511. Chương 468:	Vi Tiểu.	1738
512. Chương 469:	Huyết Bức Khôi Lỗi.	1743
513. Chương 470:	Thay Đổi Chiến Thuật.	1747
514. Chương 471:	Khí Thế Của Bàn Phiên Vân.	1749
515. Chương 472:	Bàn Phiên Vân.	1752
516. Chương 473:	Chiếm Như Âm Tấn Cấp.	1754
517. Chương 474:	Ước Định Sinh Tử.	1756
518. Chương 475:	Chuyện Cũ Kinh Ngạc.	1759
519. Chương 476:	Mình Tâm Thiên Cổ Quái.	1766
520. Chương 477:	Hai Con Đường.	1771
521. Chương 478:	Linh Khí Lục Dương Bảng.	1774
522. Chương 479:	Dung Hợp Tinh Kỳ Bất Đồng Hệ.	1776
523. Chương 480:	Ai Là Phế Vật.	1780
524. Chương 481:	Tính Ý Ngơ Ngẩn.	1785

525. Chương 482:	Kinh Biên.	1787
526. Chương 483:	Cương Chi Linh Khôi.	1792
527. Chương 484:	Đả Thương Người Trước Tiên Phải Đả Thương Minh.	1794
528. Chương 485:	Bàng Phiên Vân Trọng Thương.	1796
529. Chương 486:	Cực Hạn Giằng Co.	1800
530. Chương 487:	Lưỡng Tộc, Lục Tông.	1805
531. Chương 488:	Người Đến Từ Yêu Tộc.	1807
532. Chương 489:	Hai Đại Tôn Sứ.	1810
533. Chương 490:	Hoa Vi Hà Nhanh Trí.	1812
534. Chương 491:	Đánh Vỡ Mồm.	1817
535. Chương 492:	Đáp Ứng Đến Yêu Tộc.	1819
536. Chương 493:	Mưu Đồ Bí Mật Cùng Với Thương Nghị.	1822
537. Chương 494:	Có Vợ Quên Mất Đồ Đệ.	1827
538. Chương 495:	Thỉnh Cầu Của Vũ Văn Dạ.	1829
539. Chương 496:	Vưu Tôn Sư Dừng Chân.	1834
540. Chương 497:	Chặn Đường Cướp Người.	1836
541. Chương 498:	Cao Thủ Yêu - Long Lưỡng Tộc Đối Chiến.	1839
542. Chương 499:	Cự Nhân Mất Trắng.	1844
543. Chương 500:	Ấu Mẫu Long.	1848
544. Chương 501:	Tranh Đoạt Quỷ Dị.	1853
545. Chương 502:	Mục Đích Của Ấu Mẫu Long.	1856
546. Chương 503:	Trận Chiến Chấn Động.	1861
547. Chương 504:	Ngự Sử Quái Hộp.	1875
548. Chương 505:	Thần Thạch Và Thần Khí.	1877
549. Chương 506:	Vô Cực Long Đạo Trận.	1883
550. Chương 507:	Bát Đại Trưởng Lão.	1888
551. Chương 508:	Thang Thần Tái Hiện.	1890
552. Chương 509:	Điều Kiện Trao Đổi Mê Người.	1895
553. Chương 510:	Trấn Áp.	1897
554. Chương 511:	Đối Chọi.	1900
555. Chương 512:	Đồng Lòng Chống Đỡ.	1904
556. Chương 513:	Tác Dụng Của Thần Thạch.	1907
557. Chương 514:	Bí Mật Cường Giả Thần Cấp.	1909
558. Chương 515:	Linh Hồn Tranh Đấu.	1914
559. Chương 516:	Hỏa Hệ Phong Cầm.	1916
560. Chương 517:	Bóng Người Ngân Sắc.	1919
561. Chương 518:	Người Thắng.	1923
562. Chương 519:	Luyện Hóa Hạch Tâm.	1926
563. Chương 520:	Hấp Thu Hỏa Diễm.	1929
564. Chương 521:	Thương Định Nghị Mưu.	1931
565. Chương 522:	Hoa Hoa Cùng Kiêu Kiêu.	1936
566. Chương 523:	Hoa Vi Hà Nổi Giận.	1938
567. Chương 524:	Tử Phượng Ngũ Kiệt.	1941
568. Chương 525:	Liều Mạng Đánh Một Trận.	1943
569. Chương 526:	Kiều Kiêu Phát Uy.	1946
570. Chương 527:	Liều Mạng.	1948
571. Chương 528:	Đại Chế Sát Thuật.	1953
572. Chương 529:	Lo Lắng Của Yêu Nguyệt Lung.	1958
573. Chương 530:	Quyết Định.	1961
574. Chương 531:	Giao Phong.	1964
575. Chương 532:	Liên Thủ Thang Thần.	1968
576. Chương 533:?		1973
577. Chương 534:	Yêu Tôn Cuồng Ý.	1975
578. Chương 535:	Lão Giả Râu Hồng Đề Nghị.	1978

579. Chương 536:	Sinh Tử Một Đường	1982
580. Chương 537:	Dị Biến Cấm Địa.	1987
581. Chương 538:	Chúc Mừng Tông Chủ.	1990
582. Chương 539:	Lăng Phong Trở Về.	1992
583. Chương 540:	Sát Chiêu Mới Của Lăng Phong.	1995
584. Chương 541:	Âu Mẫu Long Bạo Phát	1999
585. Chương 542:	Bảo Nhi Phát Uy.	2004
586. Chương 543:	Hóa Thần Bại!	2007
587. Chương 544:	Cho Hắc Bay Một Lúc	2009
588. Chương 545:	Chuyện Xưa	2014
589. Chương 507:	Chuyện Xưa.	2016
590. Chương 546:	Người Cam Tâm Sao?	2018
591. Chương 547:	Điều Kiện Giao Dịch.	2020
592. Chương 548:	Yêu Tôn Xin Lỗi.	2025
593. Chương 549:	La Phong Tức Giận.	2027
594. Chương 550:	Người Ngu Xuân.	2030
595. Chương 551:	Hạ Thuốc Mạnh	2032
596. Chương 552:	Hiếu Lãm Và Thương Tâm.	2037
597. Chương 553:	Yêu Tôn Đi Theo.	2044
598. Chương 554:	Thu Nhân Tâm.	2047
599. Chương 555:	Phong Ba Nhập Tông	2049
600. Chương 556:	Biến Cố.	2054
601. Chương 557:	Diệt Bức Tông.	2056
602. Chương 558:	Hi Vọng Tổ Thế.	2059
603. Chương 559:	Giằng Co	2064
604. Chương 560:	Con Bài Chưa Lật Ra Hết.	2069
605. Chương 561:	Chiến!	2071
606. Chương 562:	Chiến Bất Hoàn Đấu	2074
607. Chương 564:	Thái Hạo Thần Chu.	2078
608. Chương 565:	Bí Mật Yêu Tôn Xuất Thủ.	2081
609. Chương 566:	Mảnh Nhỏ Không Gian.	2083
610. Chương 567:	Dung Hợp Thần Khí.	2086
611. Chương 568:	Giải Quyết Tốt Hậu Quả.	2089
612. Chương 569:	Viễn Cổ Chi Mê.	2091
613. Chương 570:	Khiêu Chiến Tương Lai	2094
614. Chương 572:	Biến Hóa Cực Lớn.	2098
615. Chương 573:	Mạch Khoáng Thần Thạch	2101
616. Chương 575:	Lăng Phong Đến.	2105
617. Chương 576:	Nguyên Trận Nội Uẩn Thể Hợp Thiên Đạo.	2108
618. Chương 577:	Long Tộc Đến.	2111
619. Chương 578:	Đoạt Thiên Tông.	2114
620. Chương 579:	Một Chương Thảo Lạc.	2116
621. Chương 580:	Lưu Thương Nhất Mạch.	2119
622. Chương 581:	Nguyên Trận Đối Oanh.	2122
623. Chương 582:	Lăng Phong Nổi Giận.	2125
624. Chương 583:	Uy Hiếp.	2128
625. Chương 584:	A Da, Phụ Thân.	2131
626. Chương 585:	Thần Vương Thần Bắc Khiếu.	2134
627. Chương 586:	Sở Thức Phi Nhân.	2136
628. Chương 587:	Căn Nguyên Tất Cả.	2139
629. Chương 588:	Năm Hệ Hợp Nhất.	2141
630. Chương 589:	Ngôn! Diêm! Ngôn!	2144
631. Chương 590:	Quay Về Tinh Lam.	2146
632. Chương 591:	Bát Đại Thần Vương.	2149

Tinh Ngự

Giới thiệu

Nhóm dịch: Dungnhi | Nguồn: Vipvandan. vn, luongsonbac. com | Thể loại: Tiên hiệp | Một thế giới về võ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-ngu>

1. Quyển 1: Kiếm Thai Thức Tỉnh. -- Chương 1: Thiên Phú Cự Linh.

Tại một hồ nước trong suốt.

Lăng Phong lạnh nhạt đứng đó, trường kiếm trong tay đột nhiên chém xuống khoảng không, một đạo kiếm quang màu bạc trắng bay ra, "xuy" một tiếng chém thành làn sóng thật dài sâu chừng một trượng.

- Kiếm khí! Đại ca, huynh đạt tới tứ tinh rồi ư?
- Chỉ miễn cưỡng tấn cấp tứ tinh mà thôi!

Lắc đầu một cái, Lăng Phong cũng khó có thể ức chế lộ ra sắc mặt vui mừng. Hắn quay đầu nhìn về phía thiếu niên sau lưng, thiếu niên này thân cao hơn hai mét, cơ thể lỏa lồ bên ngoài lộ ra từng khối thịt hùng tráng, chỉ có điều bất đồng với vóc người to lớn đó chính là vài phần ngây thơ đọng trên gương mặt, đây là huynh đệ tốt nhất của hắn trong doanh huấn luyện: Khải Ân.

- Hắc hắc, không tới mười bảy tuổi đạt tới tứ tinh, đại ca, huynh chính là đệ nhất nhân trong doanh huấn luyện Băng Phong Cốc chúng ta đó!

Khải Ân thoát nhìn so với việc tu vi của chính hắn tăng tiến còn muốn cao hứng hơn.

- Để ta coi còn tên nào ở trong doanh huấn luyện dám thảm nói xấu sau lưng nữa, khục khục, cho dù không có Cự Linh thì đã sao chứ, chỉ bằng vào tiến độ tăng tu vi bình thường của huynh là bọn chúng đã không thể vượt qua rồi!

- Cự Linh?

Sắc mặt Lăng Phong buồn bã, hắn cố gắng che dấu quá khứ.

- Đệ sao lại chạy tới đây lười biếng, nếu không cố gắng huấn luyện thì lãng phí mất thiên phú của đệ bây giờ.

Khải Ân ha ha gãi đầu cười, mặc dù Lăng Phong so với bản thân mình không lớn hơn bao nhiêu, nhưng ở trước mặt hắn, bản thân vẫn hết như là đứa trẻ lúc mới vào doanh huấn luyện kia.

- Để huynh nhìn xem Cự Linh của đệ gần đây có tiến bộ hay không.

"Ân" một tiếng, sắc mặt Khải Ân liền trở nên nghiêm túc, một trận sóng tinh thần dao động như có như không từ quanh thân hắn truyền ra. Bỗng dưng, một tiếng rống giận dữ mang theo dã tính vang lên, và rồi chuyện quái dị liền xuất hiện: Sau lưng của hắn không ngờ lại hiện ra ảo ảnh của một người!

Khuôn mặt của ảo ảnh này cùng với Khải Ân vô cùng giống nhau, thậm chí ngay cả hình thể chiều cao cũng là độc nhất vô nhị, nếu như không phải ảo ảnh quá mức mơ hồ, cơ hồ thật sẽ khiến cho người khác tưởng đó là anh em song sinh của hắn rồi!

- Thiên phú linh kỹ, Thái Nhạc!

Khải Ân gầm nhẹ, chỉ thấy thân thể ảo ảnh phía sau nghiêng tới, bàn tay khổng lồ giống như một ngọn núi cao hùng hăng đập xuống mặt đất. Ầm một tiếng, dưới đất liền xuất hiện một hố sâu diện tích hai trượng.

- Không tồi, xem ra Cự Linh của đệ ít nhất cũng tiến vào đệ giai hậu kỳ rồi.

Lăng Phong thất thần một trận, thẳng cho đến khi Khải Ân dùng ánh mắt thô lỗ nhìn mình thì mới sực tỉnh lại. Trong lòng hắn không khỏi cảm thán một tiếng: Uy lực của Cự Linh quả thật quá lớn! Không biết bản thân mình trời sinh không thể giác tỉnh Cự Linh có thể cam đoan giữ ưu thế dẫn đầu đồng lứa đến bao giờ đây?

Cự Linh là một loại lực lượng đặc biệt ở Thần Văn đại lục, căn cứ vào hình thái bất đồng có thể phân chia nó ra đơn giản thành bốn loại "Thú Linh", "Thực Linh", "Khí Linh" và "Dị Linh". Những kẻ có Cự Linh đã thức tỉnh rồi thì được xưng là "Thiên Hành Giả", bằng vào uy lực của Cự Linh, Thiên Hành Giả không những thi triển được những công kích cường đại, hơn nữa khi tu luyện tốc độ hấp thu năng lượng thiên địa cũng sẽ nhanh hơn. Cho nên, việc Cự Linh có giác tỉnh hay không sẽ quyết định trình độ con đường tu luyện của một người có thể đi được bao xa!

Dựa theo uy lực cho thấy, Cự Linh có bốn giai là "đê, trung, cao, chí", mỗi giai chia làm tiền, trung và hậu ba kỳ. Cự Linh của Khải Ân thuộc dạng Thú Linh, hơn nữa uy lực đã đạt tới đỉnh của đệ giai...Đệ giai hậu kỳ! Trong số những người đồng lứa tuổi tuyệt đối được xem là nổi tiếng rồi.

Lăng Phong trời sinh không cách nào thức tỉnh được Cự Linh, kể từ khi bị phát hiện ra chuyện này năm mười lăm tuổi, vị trí của hắn ở doanh huấn luyện liền rớt xuống ngàn trượng. Cho dù bây giờ tu vi của hắn có dẫn đầu đồng bối đi nữa, thì trong tương lai, không có trợ giúp của Cự Linh, thì đồng nghĩa với việc hắn phải tổn hao công sức cố gắng gấp mười lần so với những kẻ đồng lứa thì mới có thể miễn cưỡng cùng chúng bạn sánh vai!

Nhận được khích lệ của Lăng Phong, Khải Ân giống như một đứa bé nhếch môi nở nụ cười vui vẻ. Bất chợt, hắn chú ý tới một tia buồn bã ẩn núp dưới đáy mắt của Lăng Phong, tất cả cao hứng nhất thời không cánh mà bay:

- Đại ca, đệ tin tưởng, cho dù không có Cự Linh, huynh cũng sẽ không thua bất kỳ kẻ nào!

Nghe Khải Ân an ủi, Lăng Phong cười đầm hắc một cái:

- Đệ thực tự tin đối với huynh vậy sao?

- Đương nhiên, huynh là đại ca của Khải Ân đệ cơ mà!

Trước mắt Khải Ân hiện ra tình huống lúc mình mới tiến vào doanh huấn luyện, lúc đó vóc người của hắn nhỏ gầy, chịu hết mọi khi dễ của đồng bạn chung quanh. Nếu không phải có Lăng Phong cũng đồng dạng tiến vào doanh huấn luyện không lâu liền mạng vào vệ mình, sợ rằng kết quả là đã...

Nhìn bóng lưng của Lăng Phong, Khải Ân gắt gao nắm chặt nắm tay lại: Đại ca, đệ tuyệt đối sẽ không cho phép bất luận kẻ nào khinh nhục huynh!

Băng Phong Cốc thuộc về sản nghiệp của Băng Phong thành, đệ tử gồm có một trăm bảy mươi sáu người, trừ chút thành viên bàng hệ (nhánh ngoài) của Băng gia ra, những người còn lại đều là những người có thân thể thanh bạch được lựa chọn từ các nơi trong Băng Phong thành qua nhiều năm, không có cô nhi thuộc sở hữu nào cả. Kể từ ngày đầu tiên bước vào Băng Phong Cốc, thì tất cả những đứa bé này đều được quán thân vào đầu tín niệm rằng phải luôn bảo trì sự trung thành tuyệt đối đối với gia tộc. Sau khi trải qua những cuộc huấn luyện giao đấu tàn khốc, thì chỉ có nhân tài còn lại mới có tư cách để lưu lại.

Doanh huấn luyện tọa lạc cách cổng vào Lăng Phong Cốc khoảng hai dặm, chia làm nội doanh cùng ngoại doanh, bởi vì thiên phú xuất chúng, hai người Lăng Phong cùng Khải Ân đều được phân vào làm đệ tử nội doanh, hưởng thụ đãi ngộ mà đệ tử ngoại doanh vĩnh viễn chỉ có thể nhìn tới. Khi trở về căn lều của mình, thì ngoài cửa đã có sẵn một gã đệ tử ngoại doanh đang chờ.

- Bách Thanh, hôm nay sớm thế này đã đem hàng tới rồi hả?

Khải Ân bước tới, hung hăng vỗ mạnh lên vai thanh niên đơn trực một cái cười nói:

- Trước giờ chưa từng thấy tiểu tử ngươi cần mẫn như vậy nha.

Sắc mặt Bách Thanh hơi đổi, ấp úng nói:

- Khải Ân đại ca, cái này...

- Được rồi, từ bao giờ mà trở nên ẻo lả như vậy hả, đem hàng đến đây đi.

Khải Ân tùy tiện trực tiếp lấy một chiếc hộp trong tay Bách Thanh qua, trong miệng nói:

- Lần này đừng nói lại là ma hạch nhị tinh đấy chứ? Thật chắc ta phải nói gia tộc thay đổi quy củ một chút mới được, ma hạch nhị tinh bây giờ sử dụng chẳng còn chút hiệu quả gì cả. Nay Bách Thanh, sao lại ít đi một phần vậy?

Bách Thanh càng bối rối hơn, bị hai tròng mắt tràn ngập khí phách của Khải Ân trừng lên khiến hắn cảm giác được bấp chần mình cũng bắt đầu run rẩy, như năm đó ở ngoại doanh hắn đã bị Khải Ân đánh cho sợ, thì bây giờ tu vi càng cách xa, biểu hiện của hắn càng chịu không nổi hơn nữa. Cuống quýt khoát tay, Bách Thanh giải thích nói:

- Phần này là của Khải Ân đại ca, còn về Lăng Phong đại ca, phần của hắn...

- Đại ca của ta thì làm sao?

Khải Ân nắm bả vai Bách Thanh kéo lên.

- Ha ha, Khải Ân, cái tên cầu hùng ngươi chẳng lẽ còn chưa rõ nữa sao? Phế vật như Lăng Phong, cần gì gia tộc phải lãng phí hàng để cấp đây chứ?

Một gã thanh niên bước tới, hắn cao chừng hai mét, khuôn mặt tuấn mỹ, có pha chút phong độ, chỉ là giữa trán có một cổ tà khí không thể che giấu được.

- Trần Hàng, lại là ngươi giở trò quỷ?

Khải Ân ném Bách Thanh xuống, xoay người lại đập một phát, lực chân cường đại bùng nổ nhất thời tạo thành một trận đất cát thẳng hướng Trần Hàng đánh tới.

Hừ lạnh một tiếng, sau lưng Trần Hàng hiện ra những sợi dây leo màu xanh biếc to dài và thô như chân của con người, chẳng mấy chốc dây leo đâm toạc ra khắp toàn thân. Sau đó, sợi dây leo màu xanh biếc đó dễ dàng đem đất cát đang lao tới đánh nát bấy, hắn hừ lạnh nói:

- Ngươi muốn ra tay với ta sao?

- Tên tiểu bạch kiểm nhà ngươi nếu không sợ chết thì đừng nói!

Khải Ân trào phúng lạnh lẽo nói, Cự Linh phía sau hiện ra:

- Ngươi cho rằng chỉ bằng vào đám lục kinh cục (bụi gai xanh) sơ giai hậu kỳ là đã đủ để càn rỡ rồi sao? Hôm nay ta sẽ đánh cho ngươi xị trứng vàng ra ngoài!

Trần Hàng bị hắn thô lỗ quát mắng tức giận đến biến sắc, Cự Linh lục kinh cục ở phía sau bắt đầu điên cuồng vũ động.

- Nhanh chóng dừng tay lại cho ta!

Một tiếng gào to vang lên, nương theo đó là một đạo quyền ảnh bay tới, ầm một tiếng, bụi đất giữa hai người nổ tung ra.

- Khụ Khụ!

Có người ngăn cản, hai người Khải Ân tự nhiên đánh không được. Người đến là một nam một nữ, nam tướng mạo uy mãnh, ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, trên mặt đã có râu. Nữ chừng ba mươi, phong thái yêu kiều thanh nhã, đôi mắt xinh đẹp rực rỡ nhìn về phía trước, trên người tự nhiên theo đó mà được bao phủ lại bởi một lớp ánh sáng tràn đầy trí tuệ. Hai người ở chung một chỗ quả nhiên thể hiện rất đầy đủ hàm nghĩa chân thật của câu "mỹ nữ cùng dã thú", hai người họ chính là huấn luyện viên Bạch Nham cùng Úc Vi của doanh huấn luyện.

- Các người đang làm cái gì? Chẳng lẽ còn không rõ trong doanh huấn luyện nghiêm cấm tư đầu sao?

Bạch Nham lớn tiếng quát:

- Kẻ khơi mào tranh chấp nhẹ thì cấm bế, nặng thì trách phạt, chẳng lẽ các người quên rồi hả? Nói, kẻ nào trong các người khơi mào trước?

- Hấn!

Khải Ân cùng Trần Hàng đồng thời chỉ tay về phía đối phương.

Bạch Nham nhíu mày, hấn cũng là một trận đau đầu, cả hai đều là đệ tử nội doanh, hơn nữa Cự Linh thức tỉnh đều tiến nhập trình độ tương đối cao, là đối tượng huấn luyện trọng điểm trong doanh huấn luyện. Sau này nhất định sẽ trở thành nhân vật trụ cột của Băng gia. Vậy mà hết lần này tới lần khác cả hai xu thế đều như nước với lửa, không có một chút khả năng điều hòa nào, mà bản thân mình lại không thể thật sự trách phạt bọn họ.

Úc Vi hé miệng cười:

- Bách Thanh, người tới đây kể lại xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Bách Thanh nhìn Khải Ân một chút, rồi lại nhìn Trần Hàng một chút, cảm giác da đầu có chút tê dại. Bất quá câu hỏi của Úc Vi hấn lại không thể không trả lời, không thể làm gì khác hơn là kiên trì sự vô tư của mình đến cùng mà đem mọi chuyện kể lại một lần.

- Ô.

Bạch Nham nhìn thoáng qua Lăng Phong ở một bên, khoát tay nói:

- Khải Ân, lần này không liên quan đến chuyện của Trần Hàng, đãi ngộ trong nội doanh là do gia tộc định ra. Tất cả những đệ tử nội doanh không cách nào thức tỉnh Cự Linh, sau này đãi mỗi tháng đều bị khấu trừ ma hạch.

- Cái gì? Dựa vào cái gì chứ?...Khải Ân hét lớn.

- Khải Ân, đừng có hồ đồ! Năng lượng trong ma hạch chỉ có nhân tài có được Cự Linh mới có thể hấp thu tốt, nếu không mà nói chỉ là lãng phí mà thôi!

- Chỉ là lãng phí mà thôi!

Lời này giống như một chiếc búa đập mạnh vào lòng Lăng Phong! Bấm tay mà tính ra, kể từ năm bốn tuổi tiến vào Băng Phong Cốc, hấn đã ở chỗ này được hơn mười hai năm. Mấy năm nay, hấn vẫn bướng bỉnh cố gắng tu luyện với tín niệm không thay đổi là trong tương lai hồi báo lại cho gia tộc, mà tiến độ của hấn quả thật sớm đã ngạo thị đồng bối, chiếm được sự khen ngợi nhất trí của tất cả các huấn luyện viên bên trong doanh huấn luyện, nhận được bồi dưỡng đặc thù. Nhưng mà hai năm trước, sau khi bản thân mình xác định sự thật tàn khốc rằng Cự Linh không cách nào giác tỉnh được, thì hết thảy đều đã thay đổi!

Không chỉ mất đi sự kính trọng của đồng bối, ngay cả những đãi ngộ ưu ái cũng dần dần mất đi! Giờ khắc này, trong lòng Lăng Phong tràn ngập phẫn nộ không nói nên lời, nhưng mà hấn cố gắng khắc chế đi nội tâm bi ai của mình.

Thấy sắc mặt của Lăng Phong trong phút chốc trở nên trắng bệch, ánh mắt Trần Hàng lộ ra khoái ý. Hấn vốn tính cũng không ra được bản thân đã bao nhiêu lần ăn đau khổ trong tay huynh đệ Lăng Phong rồi, hình như là kể từ lúc hai vị này tiến vào doanh huấn luyện, thì hấn không lần nào chiếm được thượng phong

cả? Áp lực cùng ghen ghét kéo dài cho tới nay giờ phút này rốt cuộc đã có được sự thoải mái. Nếu không phải đồ kỵ giáo quan đang ở đây, hẳn giờ phút này quả thực muốn cất tiếng cười to lên rồi.

- Ta còn có một việc muốn nói cho các người: Giản gia của Dạ Lạc thành gần đây bắt đầu rục rịch rồi. Theo tình báo gia tộc cho biết, bọn họ ở Áo La đế quốc chiếm được một kiện vật phẩm cực kỳ trọng yếu! Mà trong khi đó, người mang theo vật phẩm này quay về Dạ Lạc thành rất có khả năng sẽ đi ngang Bằng Phong thành chúng ta, gia tộc giao cho chúng ta nhiệm vụ: Không tiếc hết thầy mọi giá ngăn cản bọn chúng, hơn nữa còn mang món đồ ấy về!

Ngừng lại một chút, Bạch Nham nói:

- Chuyện này ta giao cho ba người các người...Được rồi, không có chuyện gì nữa thì đi nghỉ ngơi đi.

Trần Hàng đắc ý dào dạt xoay người, vút cho Khải Ân một cái ánh mắt miệt thị, khiến cho Khải Ân thiếu chút nữa tức giận đến không kiềm được.

- Lăng Phong, người lưu lại!...Úc Vi nhẹ giọng kêu.

- Huấn luyện viên.

Lăng Phong giờ phút này sâu trong nội tâm chỉ có một mảnh mê lương, tinh thần đối mặt với vị nữ huấn luyện viên luôn luôn chiếu cố tốt cho mình cũng có chút hoảng hốt.

- Sao thế, tiểu tử kia, gặp phải chút trở ngại thì nổi giận rồi à?

- Không có.

Lăng Phong cười lớn nói.

- Ta đã nói mà, Tiểu Phong từng nói với ta rằng muốn trở thành cường giả Thánh Vực, làm sao lại có thể dễ dàng từ bỏ giấc mộng của mình vậy cơ chứ?...Úc Vi dừng lại trước Lăng Phong, trong ánh mắt thể hiện sự chăm chú không nói nên lời.

Lăng Phong có chút cười khổ, trên Thần Vãn đại lục có một đám Chân Võ Giả chuyên tu Chân Lực, lực lượng vượt xa thường nhân! Thực lực của bọn họ có thể theo thứ tự chia từ nhất tinh tới cửu tinh, mà siêu việt cửu tinh đỉnh mới có thể trở thành cường giả Thánh Vực! Một khi trở thành cường giả Thánh Vực, người đó lập tức trở thành đối tượng được vạn người ngưỡng mộ, không chỉ là trong gia tộc, mà lúc đó cho dù có đi đến cường quốc như Áo La đế quốc cũng sẽ nhận được ưu đãi khổng lồ. Nhưng mà nói muốn lên đỉnh tưởng dễ lắm sao, ngay cả Bằng gia đại trưởng lão bất quá tu vi cũng chỉ là thất tinh thôi a!

Nghe Úc Vi nhắc lại chuyện cũ, Lăng Phong nghĩ tới cường ngôn lúc nhỏ của mình, không khỏi có chút cười khổ.

- Ít làm ra cái tướng khổ sở ấy đi, không phải chỉ bỏ đi ma hạch được phân phối thôi sao? Cầm lấy.

Úc Vi đem một viên ma hạch nhét vào trong tay Lăng Phong:

- Đừng cự tuyệt, xem như là ta cho người mượn, chờ khi người đạt tới Thánh Vực đừng quên trả lại ta hơn trăm ngàn viên là được.

Nắm lấy ma hạch trong tay, Lăng Phong thiếu chút nữa không khống chế được nhiệt lệ của mình, vị huấn luyện viên trước nay giống như người chị người mẹ luôn chiếu cố cho hắn sớm đã trở thành thân nhân chính thức trong tim hắn rồi. Hắn biết bản thân mình không lay động được huấn luyện viên, kết quả miễn cưỡng cũng chỉ có thể đối lấy vận mệnh bị nhéo lỗ tai, vì vậy hắn cung kính hướng Úc Vi thi lễ rồi xoay người rời đi.

- Tiểu Vi, người cũng quá sùng ái hài tử này rồi.

Không còn người ngoài nữa, vẻ mặt nghiêm túc trên mặt Bạch Nham nhất thời biến thành bất đắc dĩ.

- Ai cần người lo!

Úc Vi trừng mắt:

- Dù sao ta cũng nhìn trúng tính tình của hài tử này, nhiều năm qua như thế mà ta vẫn chưa từng thấy ai thiên phú cao như vậy, hơn nữa tâm tính hài tử đó cũng rất cứng cỏi!

- Nói ra quả thật không sai, nhưng mà cuối cùng Cự Linh của hắn cũng không có thức tỉnh a.

- Vậy thì đã sao cơ chứ?

Úc Vi thoải mái cười:

- Ta tin tưởng hài tử đó có thể sáng tạo ra một kỳ tích

Trong đầu nàng lại hiện ra một tràng cảnh từng gặp: Trong khi các đệ tử doanh huấn luyện khác đang đắm chìm trong mộng đẹp, thì chỉ có một thân ảnh sớm đã đứng giữa hồ nước lạnh thấu xương, không biết mệt mỏi mà vung quyền. Tất cả mọi người đều cho rằng Lăng Phong kẻ không có Cự Linh thức tỉnh vẫn duy trì dẫn đầu là vì thiên phú xuất chúng, nhưng mà chỉ có nàng mới biết ở sau lưng thiếu niên thiên phú xuất chúng đó ẩn tàng một trái tim cứng cỏi đến thế nào!

...

Màn đêm che phủ.

Nắm lấy ma hạch trong tay, Lăng Phong khoanh chân ngồi ngay ngắn, hít vào thật sâu, mỗi một lần hô hấp đều có một cỗ năng lượng vi diệu từ trong ma hạch chảy vào thân thể, sau đó bị toàn bộ chân lực khí tuyến trong đan điền chuyển hóa thành chân lực chân thật thu nạp. Vô quyết mà Lăng Phong cùng với đệ tử nội doanh khác tu luyện là độc nhất vô nhị, đều là "Thốn Kích Quyết" gia truyền của Băng gia, loại vô quyết này tu luyện sẽ tạo ra gánh nặng rất lớn đối với kinh mạch, các đệ tử ngoại doanh bị loại cũng là vì không qua được một cửa kinh mạch này.

Hôm nay Lăng Phong đối với vô quyết này cũng càng hiểu rõ hơn thật sâu, uy lực của Thốn Kích Quyết rất lớn, dưới tình huống cùng tinh, uy lực công kích của người tu luyện Thốn Kích Quyết luôn vượt xa những kẻ khác. Nguyên nhân rất đơn giản là vì: Mỗi lần tiến nhập một tầng tu luyện, thì uy lực của công kích đều có thể sinh ra hiệu quả gia tăng chồng chất! Lăng Phong hôm nay đã tu luyện đến tầng thứ tư, mà uy lực hắn ra tay chính là gia tăng chồng chất đến bốn lần. Khi đối mặt với những cao thủ tứ tinh tâm thường, chỉ cần một kích là Lăng Phong liền có thể phá khai phòng ngự của đối thủ!

Bất quá khi tu luyện Thốn Kích Quyết cần phải có một bộ phận hấp thu năng lượng bảo vệ kinh mạch, điều này trực tiếp khiến cho tiến độ tu luyện rất chậm, cho nên gia tộc mỗi tháng đều phân phối cho đệ tử nội doanh một viên ma hạch. Ma hạch này được lấy từ trong cơ thể ma thú, khi tu luyện nắm nó trong tay sẽ có thể tăng nhanh khả năng hấp thu năng lượng hơn, ở trình độ nhất định sẽ có thể tăng cao tiến độ tu luyện.

Nhưng mà bởi vì ma thú trời sinh bản tính tàn bạo, săn bắt lấy được ma hạch phi thường khó khăn, do đó khiến cho giá cả của ma hạch vô cùng kinh người. Cụ thể lấy ma hạch nhị tinh gia tộc phân phát ra làm ví dụ, dựa theo giá thị trường là đã vượt qua năm chục kim tệ rồi! Giá này tính ra cũng vẫn còn thấp, cứ cách mỗi tinh, giá cả của ma hạch ít nhất cũng phải trở mình một phen! Vì vậy mà Khải Ân oán giận muốn đề nghị tăng cao cấp bậc ma hạch phân phối, tại trong gia tộc là không có khả năng phát sinh, bởi vì điều này mang ý nghĩa chính là một bút chi tiêu kén xù.

Chân Lực tuần hoàn trở lại, mỗi một lần du chuyển đều có thể phân ra, Lăng Phong từ từ điều khiển tất cả Chân Lực về tới vòng đan điền khí tuyến. Dưới ý niệm nội thị, có thể phát hiện ra chỗ ngân quang (ánh sáng bạc) trầm tĩnh ở đan điền khí tuyến, giống như một ngôi sao vĩnh cửu nho nhỏ, đây chính là dấu hiệu đạt thành khi tu luyện vô quyết.

Rèn luyện Chân Lực bắt đồng với tu luyện võ kỹ, đạo lý dục tốc bất đạt Lăng Phong vẫn là hiểu được. Sau khi vận chuyển Chân Lực tám mươi một vòng, Lăng Phong liền kết thúc đợt tu luyện buổi tối. Tâm tư của hắn phóng tới chuyện tình mà Bạch Nham nói:

Trung tâm Thần Vãn đại lục đại khái có thể chia làm hai vùng nam bắc, phân biệt là lấy hai quái vật Áo La đế quốc cùng Pháp Thần đế quốc đứng đầu, dưới hai đại đế quốc thì phân ra là tứ đại vương quốc cùng mấy công quốc lớn nhỏ. Nghiêm khắc mà nói, Băng Phong thành phụ thuộc sự quản lý của Áo La đế quốc, bất quá chỉ là một đại gia tộc có thực lực gần với công quốc mà thôi. Mà Dạ Lạc thành theo như lời Bạch

Nham nói chính là kẻ địch đối đầu từ trước đến nay của Băng gia. Mặc dù còn chưa chính thức bước ra khỏi Băng Phong Cốc, nhưng Lăng Phong cũng từng ở dưới sự đào luyện của huấn luyện viên cùng với Giản gia phát sinh xung đột mấy lần.

2. Chương 2: Tiến Nhập Thân Bí.

Ngoài Băng Phong thành.

Đằng sau một bụi cây rậm rạp tươi tốt, ba người Lăng Phong lẳng lặng nằm sấp xuống, ba ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm con đường phía trước. Nếu thật có người của Giản gia đi qua Băng Phong thành, thì đây chính là con đường duy nhất.

- Hắc, tổ chức tình báo của gia tộc càng ngày càng thối nát rồi, người của Giản gia nếu như thật sự vận chuyển vật trọng yếu, vậy làm sao có thể lựa chọn băng qua Băng Phong thành đây?

Trần Hàng oán giận nói:

- Làm hại ta sáng sớm phải ở chỗ này chờ, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không hề có.

- Tiểu bạch kiểm, nếu ngươi không nhìn nổi thì cứ trở về là được, ta đây còn ngại cùng ngươi ở chung một chỗ sẽ rất nghẹn khuất đó!...Khải Ân cười nhạo nói. (Nghẹn khuất: Kim nén ủy khuất)

- Ngươi...

- Đừng có âm ỉ nữa, có người tới!

Ánh mắt Lăng Phong co rụt lại, trên con đường phía trước có hai người đang vội vã đi tới khiến cho hắn chú ý. Hai người này tiếng bước trầm ngưng, rất rõ ràng là Chân Võ Giả tu luyện đã có thành tựu, hơn nữa trong đó còn có một người ở phía sau lưng đeo một cái bao.

- Đứng lại!...Trần Hàng thét lớn lên rồi nhảy ra ngoài.

- Cái tên đáng chết này!...Lăng Phong thán mắng một tiếng, hợp tác với Khải Ân nhảy theo ra.

Hai người đi đến một cao một thấp, tên có dáng cao gầy vừa thấy có điều phát sinh ngoài ý muốn nhất thời cả kinh, hét lớn:

- Nhị đệ, chạy mau, có người đánh cướp.

Bộ dáng bối rối của hắn cực kỳ giống như người bình thường gặp phải cướp bóc vậy, nhưng mà Lăng Phong sớm đã chú ý tới cử động của hắn, làm sao lại có thể dễ dàng bị gạt đây?

Trường kiếm trong tay nhẹ run, kiếm khí sắc bén bay thẳng đánh về phía người nọ, kiếm quang màu bạc trắng sáng rực rỡ dưới ánh nắng khiến mắt kẻ khác phải hoa đi!

- Kiếm khí!

Tên cao gầy cũng bất chấp việc nguy trang, một mình chột vọt quay cuồng để tránh thoát một kích đó:

- Nhị đệ, là người của Băng gia, cầm món đồ đó đi mau!

Hắn quay người lại đem bao quần áo ném qua, ngay sau đó không để ý đến Lăng Phong, bay thẳng đến Trần Hàng mà đánh.

- Muốn chết!

Lục kinh cực hiện lên, ánh mắt âm lãnh của Trần Hàng chợt lóe:

- Thiên phú linh kỹ, kinh thứ! (Kinh thứ: Vung dây ra đâm)

Đầu của lục kinh cực rất nhanh liền hướng tên cao gầy động vài cái, mỗi một lần mũi cây động đều có thể biến ảo thành một đạo quang ảnh, nương theo đó là những tiếng xẹt xẹt gió, uy thế kinh người!

Bất đồng với linh kỹ dựa theo tinh chương hậu thiên mới có thể tu luyện, thì thiên phú linh kỹ là nương theo lúc Cự Linh thức tỉnh mà tự nhiên xuất hiện, hơn nữa uy lực cũng sẽ nương theo năng lực của Cự Linh mà tăng lên một cách sâu sắc!

- Công kích tính linh kỹ?

Nam tử mập mạp bị công kích kinh hãi, cũng bắt chấp tiếp tục cùng đồng bạn liên thủ đối địch cùng nhau, hần ngưng lại quát một tiếng:

- Cự Linh truy điện!

Một ảo ảnh giống như con ngựa xuất hiện sau lưng hần, hần run tay bắt lấy tên cao gầy quăng lên cao, lập tức xoay người bỏ chạy. Cự Linh cùng hần tâm ý tương thông, bốn vó phi động, giống hệt như điện quang hướng chỗ khác chạy đi.

- Chạy đâu cho thoát? Cự Linh phụ thân...Thái Nhạc!

Khải Ân hét lớn, thân thể của hần trong nháy mắt bành trướng ra thêm ba phần, lực lượng xác thịt phồng lên trong nháy mắt đem trang phục xé tung! Lúc này Khải Ân thoát nhìn cao cỡ hai mét rưỡi, là hình mẫu của một tiểu cự nhân (Người khổng lồ nhỏ)

Đây chính là bộ phận thiên phú năng lực đặc biệt "Cự Linh phụ thân" mà các Thiên Hành Giả sơ giai có được khi thức tỉnh!

Khải Ân vung tay chụp xuống nam tử mập mạp, Cự Linh cả người bộc phát, một đoàn kinh khí cương mãnh vô trù đè xuống đầu hần! (Vô trù: Không cần sự trợ giúp)

Thực lực song phương kém nhau khá lớn, một kích này của Khải Ân ngưng tụ hết thiên phú linh kỹ cùng Cự Linh tự thân, uy lực mạnh mẽ vô cùng, trực tiếp đem Cự Linh đối phương đập thét một tiếng rồi ngã mềm xuống đất. Cự Linh cùng tức chủ quan hệ mật thiết, truy điện bị hao tổn, nam tử mập mạp phun ra một ngụm máu tươi, bao quần áo trong tay chịu không được lực đánh sâu kịch liệt mà văng ra một bên!

Cùng lúc đó, lực kinh cực của Trần Hàng bay tới đâm nhanh vào ngực tên cao gầy mấy lỗ, nhất thời, máu tươi tuôn ra!

- Đại ca!

Hai tròng mắt nam tử mập mạp trở nên đỏ bừng, bỏ hết tất cả phòng ngự, lấy một mạng đổi một mạng hướng Trần Hàng đánh tới. Trần Hàng khòe miệng nhẹ nhếch:

- Muốn chết!

Mũi gai lại phát động, có điều lần này lại xuất hiện ngoài ý muốn nho nhỏ, nam tử mập mạp kia không ngờ lại hoàn toàn để mặc cho kinh cực đâm xuyên tim mình, ngang nhiên ôm lấy cổ Trần Hàng, máu nóng trong miệng điên cuồng phun vào mắt hần!

- AAAAAA

Hét thảm một tiếng, Trần Hàng rống giận:

- Gia hỏa ti tiện, chết cho ta!

Song chưởng vung lên, Cự Linh bộc phát, liền đem nam tử mập mạp đánh cho thịt nát tả tơi đầy trời!

Trần Hàng nhìn lại bản thân chật vật, lại nhìn đến ánh mắt Khải Ân ở một bên nhìn vào có chút hả hê, một tia hung ác âm hiểm chợt lóe qua đáy mắt hần. Nhất là khi hần chứng kiến bao đồ trong tay Lăng Phong, ánh mắt lại càng lộ ra thêm sự ghen ghét.

- Rốt cuộc đã hoàn thành nhiệm vụ rồi!

Lăng Phong lộ ra nụ cười vui mừng, đồng thời cảm giác kỳ quái nảy lên trong lòng hần. Ban đầu hần vốn tưởng nhiệm vụ lần này kỳ thật chỉ phải một người đi qua thử, thật không ngờ Giản gia lại thật sự phải người đi qua Bằng Phong thành, không những thế lại còn mang theo một bao đồ bên người nữa! Cho dù có tình che mắt người khác thì cũng đâu cần phải làm giống thật như vậy chứ?

- Đại ca, cẩn thận!

Tiếng la của Khải Ân khiến cho Lăng Phong bình tĩnh lại từ trong trầm tư, một điềm báo chợt hiện lên, Lăng Phong nhanh chóng lui lại vài bước, tránh được chỗ hại ngay ngực. Tuy nhiên dù là như vậy, thì đạo ánh sáng xẹt như điện của lục kinh cứ vẫn đâm trúng tay hắn, bao đồ vỡ vụn, máu tươi vẩy ra!

Không cần phải nhiều lời, Lăng Phong cũng khẳng định rõ ràng là Trần Hàng nhân cơ hội ra tay muốn cướp đoạt bao đồ trở về lấy công, hắn trong lòng giận dữ định ra tay. Đột nhiên, một thanh âm cổ quái trực tiếp khắc sâu vào trong óc hắn:

- Tuyệt vời a, quá tuyệt vời a, không ngờ lại là linh hồn song phân chi thể (linh hồn chia làm hai cái), càng khó có được chính là tiên thiên Cự Linh còn chưa có tính giác! Thật sự là chuyện tuyệt đến nỗi không còn gì tuyệt hơn rồi, hahahaha.

Ngay lập tức, đầu hắn cảm giác như muốn ngắt đi, tựa hồ như bên trong nhiều ra một thứ gì vậy.

- Trần Hàng, ta xxxx mười tám đời tổ tông nhà ngươi!

Hai tròng mắt Khải Ân một mảnh đỏ bừng, đối với hắn mà nói, cho dù một cái ngón tay của Lăng Phong so với tánh mạng của hắn còn muốn trọng yếu hơn nữa! Mắt thấy Lăng Phong bị thương ngay trước mắt mình, điều này khiến cho nội tâm hắn tự trách muốn chết được. Trong tiếng nổi giận, "Thái Nhạc" lại phát động, một đoàn kinh khí màu bạc trắng ngưng kết thành thực chất hướng vào đầu Trần Hàng oanh kích!

- Ha ha, thì ra bắt quả chỉ là một bao đồ không, ta sẽ không cùng với các người tranh công này đâu! Hẹn gặp lại ở doanh huấn luyện!

Trong điện quang thạch hỏa, Trần Hàng thấy rõ bao đồ bị mình đánh nát không có vật gì. Vì vậy liền buông tha ý niệm hiên công đạt sủng trong đầu mình, hắn rất sợ Khải Ân lỡ mãng sẽ nhân cơ hội cùng Lăng Phong liên thủ đối phó mình, vì thế liền bỏ lại một câu rồi bay đi thoát khỏi hiện trường!

- Đại ca, huynh làm sao vậy?

Chứng kiến bộ dáng ngây ngốc của Lăng Phong, Khải Ân bỏ qua ý định truy kích Trần Hàng, vội vàng hỏi.

- À, không, không có gì.

Lăng Phong thất thần nói, hắn không dám vững tin với chuyện mới vừa xảy ra, không biết mình có bị ảo giác không, chẳng lẽ...mới vừa rồi thật sự có người nói chuyện?

- Cái tên khốn kia thực sự càng lúc càng quá kiêu ngạo rồi, phi, không phải là ý vào bản thân có một hảo tỷ tỷ thôi sao? Ta sớm muộn gì cũng đánh nát trứng thối của con chó này!...Khải Ân tức giận chửi.

- Uhm, việc này để sau này hãy nói, huấn luyện viên khẳng định là đang sốt ruột chờ, chúng ta trở về Băng Phong Cốc trước.

Sau khi trở về, Trần Hàng không ngờ sớm đã thêm mắm thêm muối đem nhiệm vụ lần này báo cáo, ở trong miệng của hắn, hai người Lăng Phong ngược lại trở thành trời buộc, nếu không có lục kinh cứ của hắn phát, toàn bộ người của Giản gia một kẻ cũng không lưu. Khải Ân đang định giải thích, thì Lăng Phong trong lòng vừa động, ngăn cản hành động của hắn lại, cam chịu cách nói của Trần Hàng.

Đơn giản răn dạy cả hai một phen, Bạch Nham liền để cho họ trở về. Khải Ân vẫn còn có chút tức giận, muốn đi tìm Trần Hàng tính sổ, Lăng Phong chỉ mỉm cười vỗ vỗ vai hắn:

- Sổ sách này sớm muộn gì cũng tính, bất quá bây giờ cứ để cho hắn tiêu dao cho đã đi.

Khải Ân có thói quen lấy Lăng Phong làm đầu, có phân phó của hắn nên cũng tạm thời kiềm chế tâm tư lại.

Trong lều ở nội doanh.

Lăng Phong khẽ nhú mày, một màn quỷ dị nọ lúc ban ngày khiến cho tâm của hắn khó mà bình tĩnh, chẳng lẽ...thật sự có thứ gì tiến vào đầu mình rồi sao?

- Hắc, tiểu tử thúi, thứ gì là thứ gì? Có thể lọt vào mắt xanh của lão nhân gia ta là phúc khí mười tám đời tổ tông nhà ngươi tu luyện rồi, ngươi không ngờ lại còn làm ra bộ dáng không tình nguyện nữa? Thật sự là tức chết lão phu mất!

Một giọng nói già nua, thần bí, tựa hồ như mang theo chút thương cảm vang lên, thanh âm này lưu lại cho Lăng Phong ấn tượng rất sâu sắc!

Lăng Phong đột nhiên đứng dậy, bàn tay nắm lấy trường kiếm, cảnh giác nói:

- Ai? Người đến tới cùng là ai?

- Khỏi tìm, lão phu đang ở trong thức hải của ngươi, ngươi làm sao mà tìm được ta chứ?

- Thức hải?

- À, lão phu thiếu chút nữa đã quên, thức hải, tức là theo lời các ngươi gọi, là thế giới linh hồn!

Thanh âm thần bí lại vang lên:

- Hắc hắc, đừng suy nghĩ nữa, ngươi là trời sinh linh hồn song phân chi thể, đã vậy Cự Linh còn chưa tỉnh giấc, rất thích hợp để truyền thừa tuyệt học của lão phu! Nhanh, bái sư mau lên, sau khi bái sư xem như một thân tuyệt học của lão phu đã có người kế nghiệp!

Thấy Lăng Phong trầm mặc không nói, thanh âm thần bí vội la lên:

- Này, tiểu tử, ngươi còn do dự cái gì? Phải biết rằng năm đó biết bao nhiêu người cầu lão phu thu họ làm đồ đệ mà lão phu cũng không có đáp ứng. Nếu không phải hôm nay chỉ còn lại mỗi linh hồn, tiểu tử ngươi thiên phú lại vô cùng khế hợp một cách hiếm thấy, ngươi tưởng có thể may mắn bái lão phu làm thầy sao?

- Ta cuối cùng cũng phải thấy được ngươi, thì mới có thể biết rõ được người ta sắp bái làm sư phụ là dạng người gì chứ

- Ồ, nói cũng có lý, thôi, để lão phu tiêu hao chút năng lượng linh hồn cho ngươi gặp mặt vậy!

Vừa dứt lời, một thân ảnh già nua liền xuất hiện trước mặt Lăng Phong.

Tâm tư của Lăng Phong sớm đã động, vừa thấy thân ảnh xuất hiện, trường kiếm trong tay liền vung, kiếm khí sắc bén giống như đã luyện hướng nó bổ tới.

- Tiểu tử thúi, ngươi làm cái gì?

Thân ảnh quái dị hú lên, né sang một bên. Lăng Phong lạnh lùng cười:

- Ta chưa bao giờ có thói quen đem vận mệnh của mình giao phó trong tay kẻ khác! Ngươi cho rằng chiếm cứ được thế giới linh hồn là có thể tùy ý phân phó ta sao? Thật sự quá ngậy thơ rồi!

- Phi phi phi, thật sự là một tiểu tử hỗn trưởng mà! Không biết lý lẽ! Lão phu chẳng muốn cùng ngươi so đo!

Thân ảnh chợt lóe hướng vào Lăng Phong. Lăng Phong cả kinh, trong tiềm thức muốn né tránh, nhưng mà hết lần này tới lần khác lại tránh không được, không ngờ bị nó tiến nhập vào trong thế giới linh hồn của mình.

- Tiểu tử thúi, ngươi điên rồi! Có lão phu dạy bảo, thứ khác không nói, chỉ cần cõ tên tiểu tử vung móng vào ngươi lúc sáng, ngươi bóp chết nó giống như là bóp chết một con kiến vậy! Thật không ngờ ngươi lại vô tâm cự tuyệt lão phu?

- Ta không tin ngươi!

Chỉ là một lý do vô cùng đơn giản, nhưng lại khiến cho người thần bí kia ghen hờn lâu không nói nên lời. Một hồi sau, hắn mới lẩm bẩm:

- Không tin? Hắc, không tin ư? Không có thói quen đem vận mệnh giao phó trong tay kẻ khác? Thật đúng là một tiểu tử có tính tình quật cường a, thật đúng là...

Thanh âm mấy chữ cuối cùng của hắn cực thấp:

- Rất giống lão nhân gia ta a!

- Thôi, tiểu tử thúì, người cuối cùng cũng sẽ có một ngày phải cầu đến ta thôi!

Bỏ xuống một câu, người thần bí miễn cưỡng nói:

- Sự tình hôm nay cũng đừng nghĩ nói với người khác, nếu như người không muốn bị coi là đồ điên!

Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Phong lười biếng duỗi thắt lưng một chút, tỉnh lại từ trong mơ. Nếu như không phải người thần bí kia nhắc nhở tại bên tai một câu: "Này, tiểu tử, người thật sự không định suy nghĩ lại chút sao", hẳn cơ hồ là tưởng rằng mọi chuyện phát sinh hôm qua hết thảy là ảo giác của mình rồi.

Hắn bây giờ còn chưa có nghĩ ra làm thế nào để đối mặt với việc trong thức hải của mình đột nhiên nhiều ra một vị "khách ở nhờ", bất quá, chuyện này cũng không hề trở ngại việc tu luyện mỗi ngày của hắn.

Bước tới bên hồ thường tu luyện, thân đón ánh sáng mặt trời, thu nạp một khắc năng lượng thuần khiết tới đan điền khí tuyến rồi luyện hóa thành Cự Linh, dựa theo tần suất chuyển động chín lần chu thiên. Đối lại lúc trước, thì hết thảy mọi thứ đều được tiến triển vô cùng thuận lợi, đáng tiếc hôm nay lại không được như vậy. Ngay từ lúc Lăng Phong bắt đầu tu luyện, người thần bí đã bắt đầu mở mồm mở miệng nhắc:

- Sai bét rồi, Cự Linh làm sao lại có thể vận chuyển như thế? Cái này là chân võ quyết do tên ngốc nào truyền xuống vậy? Tu luyện như thế sẽ khiến cho kinh mạch từ từ cương hóa, làm sao có thể trộn lẫn thành một được? Hắc hắc, chân võ quyết bình thường mặc dù chỉ là công pháp để tạo căn cơ trên con đường tu luyện, nhưng tu luyện sai lầm như vậy di chứng có hại vô cùng a. Người nói coi đến cùng là người tu luyện thứ võ quyết cặn bã gì vậy?

- Câm miệng!

Rốt cuộc, Lăng Phong nhẫn nại không nổi nữa, rống lớn một tiếng.

- Hắc hắc, Lăng thủ tịch, đến tốt cùng là ai chọc giận người mà tức giận thế? (Thủ tịch: Cấp cao nhất)

Trần Hàng giống như một oan hồn xuất hiện kế bên.

Lăng Phong bình ổn lại tâm tình, có vẻ chán ghét nhìn thoáng qua hắn:

- Người hôm nay lại có trò gì mới nữa?

- Trò thì không dám có, chỉ là ta muốn nhắc nhở Lăng thủ tịch, làm đệ tử thủ tịch của nội doanh tựa hồ là có chức trách huấn luyện viên huấn luyện các đệ tử đó?

Trần Hàng thanh âm thành khẩn nói.

- Chuyện này không phiền người phải nhắc.

- Không không không, ta nghĩ Lăng thủ tịch đã hiểu lầm ý tứ của ta rồi.

Trần Hàng cười quỷ dị:

- Cho đến bây giờ ba mươi hai đệ tử nội doanh, đại bộ phận đều đã thức tỉnh Cự Linh, mà Lăng thủ tịch tựa hồ như ở phương diện này không có bất cứ tư cách gì chỉ đạo họ a!

Lăng Phong cau mày, hắn đã hiểu rõ ý đồ đến của tên này rồi. Hừ, muốn ỷ vào việc Cự Linh của mình thức tỉnh mà rình lấy danh dự của đệ tử thủ tịch ư? Hắn biết rõ suy tính trong lòng của Trần Hàng, trở thành đệ tử thủ tịch tức là trở thành đệ tử có khả năng được hưởng vinh quang cao nhất trong doanh huấn luyện, nhận được những trao tặng có tu vi cấp cao nhất! Mà đệ tử thủ tịch ngoại trừ được hưởng danh dự tôn sùng ra, còn có thể có thân phận "trợ giúp huấn luyện" giúp đỡ huấn luyện viên huấn luyện đệ tử, có được tiền lương nhất định!

Từ ba năm trước, Lăng Phong chiếm được danh hào thủ tịch cho tới nay, chưa từng có ai khiêu chiến mà thắng được hắn, không nghĩ tới hôm nay rốt cuộc lại có thêm một tên không biết sống chết mò tới nữa rồi!

Mỉm cười, lùi bước vốn không phải là tính cách của mình, Lăng Phong hãnh diện nói:

- Đệ tử thủ tịch tựa hồ như cùng với việc thức tỉnh Cự Linh không có quan hệ gì nhỉ? Có một số người, sợ rằng Cự Linh thức tỉnh dù cấp cao tới đâu đi nữa, thì cuối cùng vẫn là rác rưởi không cần được a!

Câu này nói ra cực kỳ tàn nhẫn, sắc mặt Trần Hàng biến đổi một chút, hấn mạnh mẽ kiềm chế xúc động của mình, ra vẻ phong độ nói:

- Hào khí của Lăng thủ tịch, ta hiện ở nơi này coi như chính thức khiêu chiến! Ba tháng sau, là lúc nhận tân đệ tử tiến vào doanh huấn luyện, đến lúc đó mong rằng Lăng thủ tịch không nên lùi bước cho thỏa đáng!

Ngừng một chút, hấn lại nói tiếp:

- À, thiếu chút nữa ta quên mất, trước đó vài ngày ta không nghĩ tới là đã tiến vào tứ tinh rồi, ngại quá, thật sự là ngại quá a! Hahahaha!

Trong tiếng cười điên cuồng, hấn quay đầu rời đi.

Tứ tinh? Lăng Phong có chút thất thần, hấn mỗi ngày khổ luyện rốt cuộc mới có thể tiến vào tứ tinh, thật không ngờ cái tên kia lại...chẳng lẽ không có Cự Linh thật không được sao?

Lúc này, Khải Ân thở hồng hộc mà chạy tới:

- Đại ca, cái tên kia tới tìm huynh làm gì?

- Hấn muốn khiêu chiến chức thủ tịch...Lăng Phong hơi hột nói.

- Cái gì? Cái tên khốn kiếp này, đại ca, huynh chờ đó, đệ hôm nay không tìm hấn tính sổ là không được!

- Khải Ân!

Lăng Phong cười nhạt:

- Có một số việc, làm nam nhân là không thể nào né tránh!

- Đại ca!

Khải Ân có chút nóng nảy, hấn rất rõ hiện trạng của Lăng Phong. Mặc dù tu vi của hấn rất cao, lý giải đối với Thốn Kích Quyết cũng không người nào có thể bằng, nhưng mà trong thực chiến không có Cự Linh trợ giúp, lực công kích của hấn thua kém không ít. Một khi cùng đối thủ có tu vi ngang nhau chiến đấu thời gian dài, tình thế xấu có thể gặp quả thật rất lớn, mà điều này đã được nghiệm chứng rõ trong lúc thực hiện nhiệm vụ ngày hôm qua! Nghĩ đến Lăng Phong thật vất vả lắm mới thành lập được uy vọng trong doanh huấn luyện, rất có thể sẽ bởi vì nhân tố hoàn toàn bất công này mà bị hủy, Khải Ân cảm giác được nội tâm mình nóng cháy không thôi.

- Làm sao vậy? Đệ không tin huynh sao?

Lăng Phong ánh mắt như điện:

- Ta...là đại ca của đệ a!

- Ta là đại ca của đệ a!

Những lời này giống như điện quang chiếu sáng ký ức của Khải Ân, trong trí nhớ, có một thân thể nhỏ gầy nhưng cứng cỏi đứng chắn trước người mình, mà thân ảnh yếu gầy đó vốn đã sớm vào doanh, tu vi của thiếu niên đó ít nhất cũng đạt tới nhất tinh! Lúc ấy vì để bảo vệ mình, thân ảnh gầy yếu bị đánh khắp người thương tích, nhưng mà hấn lúc ấy chỉ cần rằng thần nhiên mà nói với mình một câu..." Ta là đại ca của ngươi a!"

Rồi sau đó, Khải Ân liền thấy được một màn mà cả đời mình khó quên, thân ảnh gầy yếu không ngờ lại lao thẳng tới một hải tử có tu vi cao nhất mà đánh, một luồng lệ khí hung ác nọ chấn nhiếp đối phương không dám nhúc nhích chút gì! Sau đó chính là một trận mãnh kích phô thiên, mà hải tử kia một bên sợ hãi ngăn cản công kích của thân ảnh gầy yếu, một bên kêu gọi đồng bạn hỗ trợ. Mà lúc này thân ảnh gầy yếu kia vô luận thừa nhận bao nhiêu đòn thế nghiêm trọng cũng vẫn cắn chặt răng một quyền tiếp một quyền nặng nề đánh, không biết mệt mỏi, cũng không biết đình chỉ...

Thân ảnh gầy yếu, lạnh lùng, cứng cỏi, kiên cường đó đã dùng hành động điên cuồng cứng ngắc của bản thân phá vỡ ý chí mưu toan ngăn cản của mọi người. Những nắm đấm rơi vào người hắn càng lúc càng nhẹ, cho đến khi có người lặng lẽ đào tẩu, thì hắn vẫn phảng phất như một cỗ máy huy động nắm tay vào mục tiêu phía trước. Tại thời khắc đó, trong lòng của Khải Ân, cả thiên địa ở trước mặt nắm tay đó đều yếu ớt như vậy! Cuối cùng, thậm chí cả khi thân ảnh gầy yếu nọ rút cuộc bởi vì thể lực không đủ mà hôn mê bất tỉnh, thì những hải tử vây quanh nhìn cũng không ai dám hướng hắn đánh một quyền một cước nào hết!

Giờ phút này, khi Lăng Phong nói những lời đó ra, Khải Ân không hề khuyên bảo nữa, bởi vì hắn hiểu rõ những lời nói đó mang ý nghĩa kiên định đến cỡ nào, bất khuất đến cỡ nào, cùng với máu huyết điên cuồng cỡ nào!

3. Chương 3: Tinh Diễn Tinh Chương.

- Tiểu tử, ba tháng sau ngươi có tính toán gì không?

Buổi tối trong lều, thanh âm thần bí chán ghét không ngừng liên tục làm phiền Lăng Phong, thấy Lăng Phong không thêm đề ý, hắn liền miễn nói:

- Ngươi gạt được tên ngốc to con kia chứ không gạt được lão nhân gia ta đâu. Tiểu tử tên là Trần Hàng kia tu vi Cự Linh không thua kém gì ngươi, hơn nữa còn có Cự Linh phụ trợ, thoát nhìn xem ra Cự Linh của hắn ít nhất cũng phải có trình độ sơ giai đỉnh. Cho dù lý giải của ngươi đối với chân võ quyết vượt qua hắn, nhưng ở trong chiến đấu thì cũng không hỗ trợ chiếu cố ngươi được bao nhiêu!

- Vậy thì đã sao?

- Hắc hắc, ngươi đã không chiếm được chút ưu thế nào, lại còn ra vẻ tràn đầy tự tin như vậy, giải thích duy nhất là...

Thanh âm thần bí phân tích nói:

- Ta thật nghĩ không ra ngoài việc tự phá vỡ chân lực khí tuyến ra, ngươi còn có biện pháp nào có thể giành được thắng lợi từ trong chiến đấu!

Lăng Phong cả kinh, chân lực khí tuyến là khí mạch ngưng tụ bởi một thân chân lực của vũ giả, hắn quả thực là có ý niệm đó trong đầu...Vận nhất không cách nào thắng được thì đánh liều tự vỡ khí tuyến cũng tuyệt đối không dễ thua như vậy! Một khi chân lực khí tuyến bị phá, ý nghĩa mang đến cũng chính là từ đó về sau không có cách nào tu luyện nữa, cho nên ý định này hắn không có nói với Khải Ân, cũng không ngờ rằng lại bị người thần bí trong thức hải nhìn thấu.

- Thế nào? Bị ta nói trúng rồi phải không? Vì một tiểu nhân vật như vậy mà phải tự vỡ khí tuyến, ngươi cảm thấy đáng giá sao?

- Vậy ngươi có biện pháp nào không?...Lăng Phong nhin không được hỏi.

- Hắc hắc, vẫn là phải cầu tới lão nhân gia ta thôi? Ta đã sớm nói rồi, chỉ cần ngươi nguyện ý bái ta làm thầy, thì tên tiểu tử kia đối với ngươi mà nói bất quá chỉ giống như một con kiến mà thôi, làm gì còn có chuyện ở đây vung tay vung chân cơ chứ?

Thanh âm thần bí còn đang định nói tiếp, thì kết quả là Lăng Phong không nói hai lời trực tiếp bắt đầu tu luyện. Hắn không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại:

- Được rồi, tính ta sợ tiểu tử ngươi, lão nhân gia ta có bao giờ nhận đồ đệ mà phải chịu đựng nhàn khí thế này cơ chứ? (Nhàn khí: Cơn giận vô cớ)

- Tiểu tử, ngươi nghe cho kỹ đây, quyền chân võ quyết này mặc dù không thể coi là mặt hàng gì tốt, nhưng mà trong mắt Chân Võ Giả các ngươi cũng là công pháp tuyệt đỉnh rồi! Ta chỉ nói ba lần, nếu ngươi còn không thể lĩnh ngộ được, thì sau này ta tuyệt không bao giờ đề cập tới chuyện thu nhận đồ đệ nữa, bởi vì...ngươi như thế, căn bản không xứng bái ta làm thầy!

Vừa dứt lời, một quyền chân võ quyết huyền ảo tinh vi giống như suối chảy xoẹt qua trong óc Lăng Phong, cả quyền công quyết bất quá chỉ ba trăm mười sáu chữ, nhưng mà chữ chữ đều là trai ngọc, có một số chỗ

ngay cả trong Thốn Kịch Quyết Lăng Phong căn bản cũng chưa từng nghe qua. Cũng may người thần bí tựa hồ như cảm nhận được mê hoặc của hắn, liền tiến hành giảng giải những chỗ này một phen thật cẩn thận. Một câu giải thích thông thường vô cùng đơn giản, nhưng lại khiến cho Lăng Phong cảm giác như đã xé rách màn đêm tìm thấy ánh sáng vậy. Không cần suy nghĩ nhiều, Lăng Phong liền vững tin rằng đây là một quyển chân võ quyết hàng thật giá thật, hơn nữa so với Thốn Kịch Quyết mình tu luyện chỉ có cao hơn chứ không thấp!

Người thần bí nói là làm, mặc kệ Lăng Phong có nghe hiểu hay không, chỉ có tự mình tự biên tự diễn đem quyển chân võ quyết...Tinh Diễn lập lại ba lần, sau ba lần thì không nói gì nhiều hơn, phảng phất giống như biến mất mặc cho Lăng Phong tự mình tìm hiểu!

Lăng Phong đắm chìm trong một cảnh giới huyền diệu, loạt ảnh chuyển động mới vừa rồi đã làm cho hắn cảm nhận được ảo diệu của Tinh Diễn Quyết, bây giờ chuyên tâm tìm hiểu, sự bác đại tinh thâm trong đó lại càng khiến cho hắn sợ hãi thán phục không thôi. Hết thấy của chân võ quyết đơn giản chính là khí mạch, chân lực sẽ dựa theo đó mà biến ảo vận dụng, ví dụ như Thốn Kịch Quyết bao hàm hai phương diện, một là làm như thế nào để chất chồng chân lực thật nhanh, đề cao tinh cấp của Chân Võ Giả; mặt khác chính là sự chuyển đổi của khí mạch trong chiến đấu, tận lực tăng lên lực lượng công kích của mỗi một chiêu. Mỗi một cách vận dụng khí mạch đặc thù trong Chân Võ Giả có tên gọi đặc thù là...Mạch Luân! Như Lăng Phong bây giờ có thể làm được chính là gia tăng chân lực lên bốn lần, thì gọi là "Mạch Luân...Tứ Thốn Kịch". (Mạch Luân: Vòng mạch)

Tinh Diễn Quyết thì rất là bất đồng, trước không nói đến chồng chất của chân lực, mới vừa rồi Lăng Phong thoáng thí nghiệm thử một chút, tốc độ vận chuyển tăng cường chân lực của Tinh Diễn Quyết so với trước nhanh gấp ba lần! Mà hơn nữa còn có một điểm khác, chính là tất cả khí mạch toàn thân của người tu luyện từ trên xuống dưới đều hợp lại làm một, trước lúc tác chiến có thể biến ảo tùy ý!

Ý nghĩa của chuyện này thật sự là rất lớn, những Chân Võ Giả tầm thường sau khi tu luyện một chân võ quyết, khí mạch toàn thân tự nhiên sẽ cố định lại, trong chiến đấu cũng chỉ có thể tiến hành chuyển đổi một loại biến hóa! Mà điều này bây giờ đối với Lăng Phong lại hoàn toàn không có hạn chế, hoặc nói chỉ cần hắn muốn thì đều tùy thời có thể sử dụng bất kỳ loại mạch luân nào!

Tu luyện chính thức bắt đầu rồi!

Một khi chính thức bắt đầu tu luyện Tinh Diễn Quyết, Lăng Phong mới phát hiện ra một vấn đề lớn, niệm thức tu luyện Tinh Diễn Quyết tiêu hao không ngờ so với tu luyện Thốn Kịch tới mười lần!

Niệm thức, còn gọi là tinh thần lực, linh hồn lực, ý thức, lúc tu luyện phải lấy niệm thức dẫn dắt chân lực thì mới có thể chạy được chu thiên. Nói chung, Chân Võ Giả tu luyện lấy việc vận chuyển tám mươi một chu thiên làm chuẩn. Trước nay Lăng Phong vẫn dựa theo kinh nghiệm đó để tu luyện, nhưng mà hôm nay hắn phát hiện ra không ngờ sau khi mình vận chuyển được ba mươi một chu thiên thì niệm thức rõ ràng tiêu hao rất lớn, ở sâu trong óc truyền đến một trận cảm giác mơ hồ muốn ngất đi.

- Không được ngừng! Để ta xem cực hạn của ngươi, nếu như ngươi không phải là một kẻ nhu nhược thì tiếp tục kiên trì tới!

Không biết vì sao, Lăng Phong đối với lời cảnh báo muốn hắn bảo trì của người thần bí trong thức hải lại không muốn dễ dàng chịu thua! Hắn cố nén cái cảm giác chóng mặt cơ hồ muốn khiến mình nôn mửa lại. Lăng Phong gất gao thúc dục chân lực trong cơ thể vận chuyển lần nữa, nếu như có người ở bên cạnh nhìn hắn sẽ chứng kiến rõ được gân xanh dưới da tay hắn đang nổi lên, hệt như rễ cây cổ thụ vậy.

Rất cuộc, trong đầu ầm lên một tiếng, toàn bộ chân lực vận chuyển mất không chế, cơn đau kéo đến, Lăng Phong dứt khoát ngất đi!

Lúc này Lăng Phong đương nhiên không nghe được, thanh âm thần bí lại vang lên:

- Lần đầu tiên tu luyện liền vận chuyển đủ bốn mươi lăm chu thiên, không tồi, thật sự là không tồi! Không hổ là trời sinh linh hồn song phân chi thể a, niệm thức so với thường nhân cường đại hơn nhiều lắm, coi bộ nhặt được bảo vật rồi a.

.....

Song chưởng giờ lên trước, chân lực lay động trong cơ thể, Lăng Phong hơi nhắm hai mắt lại, cảm giác hai chân phảng phất như cùng mặt đất hòa thành toàn thể, trong hô hấp có thể cảm nhận được rõ ràng mạch động của mặt đất, gió nhẹ nhàng thổi, hồ nước gợn sóng...

Chân lực không ngừng lưu động, bắt đồng với tu luyện trước kia, lúc này tốc độ lưu chuyển chân lực trong cơ thể Lăng Phong cực chậm, phảng phất như thủy ngân nặng trĩu lưu chảy vậy, trong thông thả lại mang theo một vị đạo vụng về ngưng đọng. Tiếng gió thổi qua tai, tiếng nước cực xa lại trở nên quá gần, mọi chuyển động của thiên địa trong lúc ấy hết thảy toàn bộ đều rõ ràng không chút bỏ sót khắc sâu vào linh hồn hắn. Mà máu trong cơ thể, dao động chuyển hoán của khí mạch tựa như trăng soi giếng nước hiện ra trong thức hải, thiên địa tự nhiên, tự thân vũ trụ, tại giờ khắc này kết hợp hoàn mỹ cùng nhau!

Đây là ngày thứ mười lăm sau khi Lăng Phong tu luyện Tinh Diễn Quyết, bắt đồng với lúc bắt đầu tiếp xúc Tinh Diễn Quyết, người thần bí không hề yêu cầu Lăng Phong tiếp tục cố gắng kiên trì tu luyện nữa, mà là để cho hắn thuận thể mà làm, cố gắng vận chuyển được bấy nhiêu chu thiên thì vận, nương theo đó chính là có nhiều mục "huấn luyện cảm giác" hơn. Lăng Phong kỳ quái phát hiện ra, sau khi mình dựa theo phương pháp người thần bí truyền thụ bắt đầu cảm thụ thiên địa tự nhiên, thì niệm thức không ngờ lại tiến bộ bay xa, lúc tu luyện Tinh Diễn Quyết nhất cử đột phá sáu mươi chu thiên!

Đồng thời, hắn đối với việc vận chuyển khí mạch càng có nhiều hơn một phần vị đạo tùy tâm sở dục, thông thường là chỉ cần niệm thức vừa động, thì khí mạch liền có thể chuyển đổi một cách tùy tâm sở dục!

- Sang Sư, đa tạ người nhiều!

Sau khi kết thúc buổi tu luyện sáng sớm, Lăng Phong đột nhiên nói. "Sang Sư" là cách xưng hô người thần bí bảo, sau khi thấy Lăng Phong không muốn bái mình làm thầy, hắn cũng không có miễn cưỡng, chỉ cho Lăng Phong biết nên xưng hô hắn như thế nào.

- Hắc hắc, thì ra người cũng còn biết cảm kích nữa hả! Ta còn tưởng rằng tiểu tử ngươi vô tâm không để ý đấy chứ.

Lăng Phong trầm mặc một chút:

- Mặc dù ta từ nhỏ chính là một cô nhi, nhưng kẻ nào tốt với ta, ta đều nhận ra được.

Sang Sư trầm mặc, một hồi lâu sau mới thở dài một tiếng:

- Có thể phân biệt rõ thế gian ai là chân tình ai là toan tính cũng đã là chuyện khó lường lắm rồi.

Khải Ân vội vã chạy tới:

- Đại ca, gia tộc phái người tới đây rồi, muốn triệu kiến chúng ta.

- Hử?

Gia tộc trong miệng bọn họ chính là chỉ Băng gia, Lăng Phong có chút kỳ quái, dĩ vãng cho dù gia tộc có nhiệm vụ gì đi nữa thì cũng chỉ trực tiếp phân phó cho Bạch Nham, rồi để Bạch Nham giao nhiệm vụ cho người mình, chứ làm gì có chuyện trực tiếp triệu kiến người trong doanh huấn luyện như bây giờ đâu. Hắn cau mày hỏi:

- Gia tộc phái người nào tới?

Khóe miệng Khải Ân nhếch lên:

- Còn có thể là ai! Ngoài vị hảo tỷ tỷ của tên Trần Hàng kia.

Lăng Phong sửng sốt:

- Là nàng ta?

Bất đồng với những cô nhi một thân một mình khác trong doanh huấn luyện, Trần Hàng còn có một vị tỷ tỷ tên là Trần Âu Dung, bất quá Trần Âu Dung tuổi lớn, từ khoảng hai năm trước đã ra khỏi doanh huấn luyện tiến vào trong gia tộc làm việc, nghe nói nàng rất được Băng gia thiếu gia chủ sủng ái. Trần Hàng đối với thân phận đặc thù này của tỷ tỷ nên mới dám ở trong doanh huấn luyện điệu võ dương oai!

- Nếu là đại biểu gia tộc đến đây, vậy chúng ta đi thôi.

Nơi triệu kiến đám người Lăng Phong trong doanh huấn luyện, khi hai người Lăng Phong tới, Trần Hàng đã sớm đến, mặt khác Bạch Nham cùng Úc Vi cũng chờ sẵn ở nơi này rồi.

Lăng Phong hướng phía chủ vị nhìn lại, Trần Ấu Dung mặc trường quần (váy) bó sát thân, đem vóc người lồi lõm tập trung lại tôn lên vẻ đẹp khiến người người nhỏ dãi. Vành tai mang theo khuyên màu tím mị hoặc, da thịt toàn thân vô cùng mịn màng, cả người so với trước kia khi còn trong doanh huấn luyện càng nhiều hơn vài phần phong tình, chỉ là đôi lông mày tinh tế đó dường như nét lại cứng một chút, có vẻ như tâm cơ quá mức thâm trầm.

- Vì lý do gì nghe gia tộc truyền gọi lại lâu như thế mới đến?

Vừa thấy Lăng Phong, Trần Ấu Dung lập tức dựng thẳng hai hàng lông mày, làm khó dễ nói.

Lăng Phong biết nàng là đang hạ mã uy cho mình, mục đích chính là vì Trần Hàng chèn ép mình đây.

- Lăng Phong thích tu luyện tại hồ nước, cho dù muốn chạy tới cũng phải tốn một ít thời gian.

Úc Vi thân nhiên vì Lăng Phong giải thích nói. Nàng thân là huấn luyện viên của doanh huấn luyện, cho dù là Trần Ấu Dung năm đó cũng phải chịu sự dạy dỗ của mình, có nàng ra mặt, Trần Ấu Dung tự nhiên không thể tiếp tục mượn đề tài phát huy, không thể làm gì khác hơn là khẽ hừ một tiếng:

- Lần trước ngăn chặn Giản gia chính là các người sao?

Lăng Phong trong lòng rung mình, ngăn chặn Giản gia? Theo tiềm thức hần liền nghĩ tới Sang Sư, chẳng lẽ có dấu vết gì bị gia tộc phát hiện rồi sao? Hần sắc mặt bình tĩnh, nói:

- Là ba người chúng ta.

Hần biết chuyện Sang Sư tuyệt đối không thể đưa ra ánh sáng, mặc kệ gia tộc phái người tới đây là vì lý do gì, bản thân cũng phải cẩn thận che lấp, mà lúc này biện pháp che lấp tốt nhất tự nhiên chính là đem Trần Hàng kéo xuống nước luôn.

Quả nhiên, thấy Lăng Phong nhắc tới thân đệ đệ của mình, Trần Ấu Dung sắc mặt khẽ biến:

- Nhiệm vụ lần trước ba người các người hãy kể lại một lần cho ta, không được có bất cứ giấu diếm gì! Sau khi trở về ta sẽ tự mình thẩm vấn gia tộc trưởng.

- Nhiệm vụ lần nọ chúng ta cũng không rõ ràng cho lắm, ta xem vẫn là phiên Trần Hàng nói đi.

Khải Ân cười lạnh nói:

- Công lao của nhiệm vụ tất cả đều thuộc về Trần Hàng, ta thấy Lăng thủ tịch bắt quá chỉ là trối buộc thôi.

Trần Ấu Dung nhìn về phía đệ mình, thấy Trần Hàng lộ ra ánh mắt xấu hổ, trong lòng không khỏi trầm xuống. Nàng tới quá vội vàng, căn bản không có cơ hội cùng Trần Hàng nói chuyện, kể cả việc Trần Hàng lừa gạt báo cáo nhiệm vụ cũng không rõ ràng cho lắm.

Sợ hãi Khải Ân lại lôi thêm chuyện gì ra, Trần Hàng hơi hoảng bước lên phía trước lấy năm lấy mười đem toàn bộ lời nói dối hôm đó nói lại một lần. Bất quá lần này hần không có khoái ý như trước, từ ánh mắt phát lạnh của hai người Lăng Phong, hần chỉ cảm thấy giống như là kim chích đâm thẳng sau lưng, cả người khó chịu không thôi. Một cổ phần nộ dấy lên trong lòng, Lăng Phong, sớm muộn gì ta cũng sẽ cho người đẹp mắt!

- Chẳng lẽ nhiệm vụ lần trước xảy ra vấn đề gì sao?

Trần Ấu Dung trả lời:

- Úc huấn luyện viên, sự tình trọng đại, ta không thể một mình tiết lộ.

Hừ một tiếng, Bạch Nham trừng mắt nói:

- Sao hả? Chẳng lẽ chút điểm ấy chúng ta còn không biết hay sao? Bao nhiêu năm, quan hệ đối địch của gia tộc cùng Giản gia cũng không phải là ngày một ngày hai rồi, có bao nhiêu lần nhiệm vụ đều do ta lĩnh đội đi hoàn thành cơ chứ? Gia tộc có bao giờ giấu điểm được ta?

Ở trong doanh huấn luyện, chuyện Bạch Nham theo đuổi Úc Vi đã là bí mật công khai rồi, mắt thấy nữ thần trong tim bị người khác cự tuyệt, Bạch Nham lập tức nổi giận.

Theo tiềm thức lui lại một bước, ngày trước lúc còn ở doanh huấn luyện, Trần Ấu Dung đối với vị Bạch huấn luyện viên này chính là sợ nhiều hơn kính. Đối mặt với câu quát hỏi của hắn, không thể làm gì khác hơn là trả lời:

- Hôm vừa rồi Giản gia công bố trong gia tộc họ có một vật trọng yếu bị chúng ta cướp đoạt, muốn chúng ta lập tức trả lại!

- Buồn cười, từ khi nào mà tới lượt Giản gia bọn chúng vung tay vẽ chân cùng ta rồi!

Bất đồng với động tác kêu gào ào ào của Bạch Nham, Úc Vi kinh ngạc nói:

- Nhiệm vụ lần trước không phải được báo cáo là không lấy được bất cứ vật trọng yếu gì sao?

- Uhm, bất quá Giản gia lại một mực chắc chắn rằng có vật trọng yếu bị chúng ta cướp đoạt! Cuối cùng bắt đắc dĩ buộc phải lộ ra là người mang theo vật đó của Giản gia đúng là có đi ngang qua Bằng Phong thành. Cho nên tộc trưởng phái ta đến đây hỏi đệ tử doanh huấn luyện xem nhiệm vụ xuất ngoại lần trước có lấy được vật gì hay không?

Trong lòng rung mình lần nữa, Lăng Phong khẳng định vật mà Giản gia muốn cùng với chuyện Sang Sư xuất hiện trong thức hải của mình là có liên quan. Bất quá hắn vẫn kiên định tuyệt không có khả năng nói ra, Lăng Phong thầm bảo may mắn vì lần trước Trần Hàng tham công nên đã nói dối, chứ không bằng vào quan hệ của hắn cùng Trần Ấu Dung, nói vậy Trần Ấu Dung cũng không có khả năng thâm cứu a?

- Phi, bất quá là lấy cớ thôi! Giản gia nhà hắn cùng chúng ta xung đột đã không phải chuyện ngày một ngày hai rồi, yên tĩnh cũng được một đoạn thời gian, ta thấy bọn chúng hắn đã sớm không nhịn được, muốn nhân cơ hội tìm cớ gây hấn!

Bạch Nham xiết tay rôm rốp:

- Khiêu khích đi! Chẳng lẽ chúng ta sợ sao?

Trần Ấu Dung bất đắc dĩ cười:

- Xem ra bọn họ quả thực là có ý niệm này trong đầu, nếu chuyện không liên quan đến doanh huấn luyện, vậy sau khi ta trở về tự nhiên sẽ báo cáo chi tiết với gia tộc.

Nàng biết rõ thượng tầng gia tộc đối với việc Giản gia chất vấn kỳ thực cũng chỉ ôm thái độ bàng quan, dù sao song phương đối lập, nếu như Bằng gia thoái nhượng rồi bị tuyên truyền ra ngoài thì uy tín sẽ bị mất lớn. Cho dù thật sự đã đoạt đi đồ của Giản gia, thì Bằng gia cũng chỉ có cao hứng thôi, chứ tuyệt không có chuyện trả lại a!

Nếu như đã vô sự, vậy hai người Lăng Phong hướng huấn luyện viên cáo từ rồi dẫn đầu rời đi.

Trần Ấu Dung nhìn Bạch Nham nói:

- Úc huấn luyện viên, ta muốn một mình cùng xá đệ nói mấy câu, không biết có tiện hay không?

Bằng gia có quy định, trong gia tộc trừ phi có nhiệm vụ quy định, nếu không không cho phép bất luận kẻ nào cùng đệ tử doanh huấn luyện phát sinh tiếp xúc, đây cũng là vì để dự phòng bọn họ kéo bè kết phái. Cho nên cứ việc Trần Hàng là thân đệ đệ của nàng đi nữa, Trần Ấu Dung nếu muốn một mình cùng hắn nói chuyện với nhau thì cũng không thể không đạt được sự đồng ý của Úc Vi.

- Đương nhiên có thể, hắn dù sao cũng là thân đệ đệ của ngươi mà! Quy định của gia tộc cũng biết nói nhân tình.

Úc Vi nói xong liền kéo Bạch Nham đi, để lại không gian cho tỷ đệ hai người.

- Tỷ!

Trần Hàng ánh mắt kích động:

- Tỷ bây giờ đã có quyền lực đại biểu gia tộc rồi sao?

- Uhm

Trần Ấu Dung lộ vẻ tươi cười, chỉ có nàng mới biết vì ngày hôm nay mà bản thân đã từng bước từng bước nỗ lực đến thế nào! Nàng xoa xoa đầu của đệ, mang theo vài phần bất mãn nói:

- Đệ nói coi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tỷ không phải đã bảo đệ phải nhanh chóng trở thành thủ tịch của nội doanh hay sao? Chuyện này rất có quan hệ đến việc sau này đệ có thể tiến vào Cung Phụng Các của gia tộc hay không, mà thủ tịch có phải là tên tiểu tử họ Lăng kia không?

- Tên tiểu tử kia rất giỏi hoạt, hơn nữa Khải Ân đi theo bên người hắn tu vi cũng không kém hơn so với ta, nếu muốn xuống tay thật sự không dễ dàng!

Thấy Trần Ấu Dung có chút mất hứng, Trần Hàng vội vàng bổ sung nói:

- Bất quá tỷ tỷ cứ yên tâm, đệ đã ước hẹn cùng hắn vào dịp nghỉ thức tân đệ tử tiến doanh ba tháng sau tiến hành khiêu chiến, đến lúc đó đệ có thể danh chính ngôn thuận mà đánh bại hắn trở thành thủ tịch!

- Vậy là tốt rồi, có nắm chắc không?

Khóe miệng nhếch lên, Trần Hàng hãnh diện nói:

- Tu vi của đệ cùng hắn tương đương, hơn nữa đệ có Cự Linh hiệp trợ, nếu như muốn đánh bại hắn, bất quá là chuyện rất dễ dàng!

- Chuyện này qua loa là không được, vạn nhất bởi vậy mà phát sinh một điểm ngoài ý muốn thì không đáng.

Trần Ấu Dung trầm ngâm, từ trong tay áo móc ra một vật:

- May mà tỷ đã sớm có chuẩn bị, có thứ này hỗ trợ, tiểu tử kia tuyệt đối thoát không được ngày mai!

Trong lòng bàn tay nàng đặt một tinh thể nhiều góc cỡ ngón tay, bên trong tinh thể có những hoa văn kỳ quái, nhìn kỹ vào có thể phát hiện ra một vòng sương mù bốc hơi dày đặc hiện lên! (Tinh thể: Đại khái là pha lê đó)

- Đây...đây...đây là tinh chương?

- Không sai, đây là một miếng tinh chương công kích hệ đệ giai! Rất thích hợp cho lực kinh cực của đệ sử dụng, chỉ cần đem nó luyện hóa xong, thực lực của đệ hẳn có thể tăng cao! Đến lúc đó, để tỷ xem không có Cự Linh, tên tiểu tử kia có thể lấy cái gì tranh cùng đệ!

Trần Hàng hai tay run rẩy tiếp nhận tinh chương, trên mặt tràn ngập kích động. Bản thân tinh chương vốn cũng không có bất cứ hiệu dụng gì, nó sở dĩ quý trọng là bởi vì chỉ khi Thiên Hành Giả luyện hóa nó rồi thì mới có thể có được linh kỹ! Mà nếu như muốn phát huy ra tác dụng của Cự Linh thì phải lợi dụng tới linh kỹ, chỉ có khi có được linh kỹ rồi, thì mới có thể đem Cự Linh công kích, phòng ngự hoặc phụ trợ.

Nói chung, Thiên Hành Giả thông thường chỉ có được một thiên phú linh kỹ, chẳng hạn như "Thái Nhạc" của Khải Ân, "Kinh Thứ" của Trần Hàng, đây đều thuộc về loại này. Nếu như không có tinh chương phụ trợ mà nói, bọn họ cả đời này đến cuối cùng cũng chỉ có được một linh kỹ đó. Do đó có thể thấy được tinh chương trọng yếu đến bao nhiêu.

Tại Thần Vãn đại lục, tinh chương chỉ có "Thuật Luyện Sư" thần bí mới có tư cách luyện chế!

Nếu như muốn trở thành một gã Thuật Luyện Sư đủ tư cách, không ai biết cần phải có điều kiện gì, nhưng mà tất cả mọi người đều hiểu rất rõ giá trị to lớn của Thuật Luyện Sư! Mượn Bằng gia mà nói, trước mắt bất quá cũng chỉ có được một gã Thuật Luyện Sư đệ giai mà thôi. Dù là như thế, tên Thuật Luyện Sư đệ giai này đã là chí bảo của Bằng gia, hàng năm hưởng thụ cung phụng kinh người, địa vị cao cả, ngay cả Bằng gia tộc trưởng cũng phải lấy lễ kính hắn.

Mỗi một miếng tinh chương xuất hiện cơ hồ đều khiến cho người ta tranh nhau đến đầu rơi máu chảy, nhất là một ít cao cấp tinh chương, vô số người thậm chí nguyện ý ra giá trên trời để mua nó nhưng mà cũng không có được! Trần Hàng có chút nghi hoặc, thứ quý trọng như vậy tỷ tỷ làm thế nào mà có đây?

Cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của Trần Hàng, đáy mắt Trần Ấu Dung hiện lên một tia đau đớn, lơ mơ như phảng phất chứng kiến cảnh bộ dáng xấu xí của thiếu chủ Băng gia đè lên người mình. Nàng cố gắng trấn định mà phát tay nói:

- Đệ trở về đi, cố gắng luyện hóa miếng tinh chương này, ngàn vạn lần...đừng có cô phụ kỳ vọng của tỷ!
- Đệ nhất định sẽ cố gắng, tỷ tỷ!

4. Chương 4: Kiếm Thai Ký Sinh.

- Chẳng lẽ bọn họ biết sự tồn tại của ngài sao?

Trở lại căn lều, Lăng Phong không nhận được cùng Sang Sư trao đổi.

- Làm sao có thể?

Thân ảnh Sang Sư trôi ra ngoài, lộ ánh mắt hoang mang:

- Ở thế giới này của các ngươi, cho dù là người đạt tới đỉnh phong cũng không có khả năng nhận ra được sự tồn tại của ta.

- Vậy tại sao Giản gia lại một mực chắc chắn rằng đã đánh mất một vật trọng yếu?

Lăng Phong cũng muốn thông suốt rồi, ngày đó Giản gia quả thực có vật trọng yếu muốn vận chuyển về. Hơn nữa còn sử dụng thủ pháp hư hư thực thực, đem vật trọng yếu chính thức giao cho người mang về từ tử địch Băng Phong thành! Nguyên bản bất luận kẻ nào cũng sẽ không đem một đạo nhân mã đi ngang qua Băng Phong thành đặt ở trong mắt, cho dù là Băng gia đi nữa thì cũng chỉ phải ba đệ tử nội doanh đi chặn, cũng không ngờ tới lần này chặn được ngược lại là cản ra cá lớn chính thức.

- Vậy trong bao đồ kia của ngài rốt cuộc còn có món gì?

- Đừng nói là...

Sang Sư trầm tư chỉ trong chốc lát, đột nhiên trong nháy mắt nói:

- Nói như vậy quá mức phiến toái, hay là để ngươi trực tiếp cảm thụ đi!

Lăng Phong không rõ ý tứ của hắn, nhưng mà hắn chợt cảm thấy đầu ngất đi, bản thân mình hình như tiến nhập vào một thế giới kỳ quái: Cả thế giới giống như bầu trời mênh mông bát ngát không thể suy đoán được, một luồng ánh sáng tràn ngập hắc ám vô tận từ trong bóng tối phóng ra. Mà ở chỗ tối đen như mực nhất trong bóng tối, một luồng ánh sáng bạc trắng như tuyết đang quấn quanh lẫn nhau, xoay tròn theo một quỹ tích huyền ảo vô cùng, ở giữa hai luồng ánh sáng thì trôi nổi một bào thai hình tròn màu vàng.

- Nơi này chính là thức hải của ngươi!

Trong mảnh hư vô, thân ảnh Sang Sư xuất hiện.

- Thức...Hải?

- Không sai! Ngươi thấy hai luồng đen trắng phía trước không? Nơi đó chính là trung tâm linh hồn của ngươi, đại đa số trung tâm linh hồn của mọi người đều là một đoàn tròn trịa, duy nhất chỉ có ngươi là linh hồn song phân!

Sang Sư ngữ khí kích động lên:

- Ngươi có thấy bào thai màu vàng ở giữa không, chính là thứ trong bao ngày đó, gọi là Kiếm Thai!
- Kiếm Thai? Chẳng lẽ thứ Giản gia muốn tìm chính là thứ này?
- Khục khục khục

Một tiếng cười lạnh vang lên, Sang Sư nói:

- Cách sử dụng Kiếm Thai tuyệt đối không phải người bình thường có thể hiểu rõ được, Giản gia theo như lời người nói làm sao có thể biết rõ tầm quan trọng của nó?

Thấy Lăng Phong tựa hồ có chút không tin, hần lạnh nhạt nói:

- Người biết cách sử dụng chính thức của Kiếm Thai là gì không? Chỉ cần lấy niệm thức không ngừng rèn luyện, sau này Kiếm Thai ấp trứng, người sẽ có thể có được Kiếm Linh!

- Cái gì?

Lăng Phong nội tâm khuấy động, có thể khiến cho một kẻ không cách nào thức tỉnh Cự Linh có được Cự Linh, hơn nữa còn là loại Cự Linh khó có được nhất, Kiếm Linh cực kỳ thưa thớt! Loại thủ đoạn mới nghe lần đầu này khiến cho Lăng Phong có chút khó có thể tin, nhưng mà kỳ tích thấy được những ngày gần đây nhiều lắm, ở sâu trong nội tâm của Lăng Phong mơ hồ đã cho nó là chân thật.

- Người cũng không nhất định phải tự xem nhẹ mình, nếu như người không phải trời sinh không cách nào thức tỉnh Cự Linh, ta tuyệt đối sẽ không để cho Kiếm Thai ký sinh trên người người.

Nguyên lai linh hồn của Sang Sư ký sinh trong Kiếm Thai, ngày đó Trần Hàng phá nát bao đồ, hơn nữa đem máu tươi của Lăng Phong bắn dính lên Kiếm Thai. Trong khoảnh khắc đó, Sang Sư chuẩn xác phán đoán ra thiên phú của Lăng Phong chính là của người mình chờ đợi, vì vậy mới quyết định đem Kiếm Thai ký sinh vào trong thức hải của hần.

Nguyên bốn Tinh Diễm Quyết đã đủ khiến cho bản thân vui mừng lẫn sợ hãi rồi, Lăng Phong thật không ngờ đằng sau nó lại ẩn dấu sự vui mừng lẫn sợ hãi còn lớn hơn.

- Bây giờ đã tin chưa? Có Kiếm Thai, Tinh Diễm Quyết bất quá chỉ là đồ chơi của người mà thôi.

Sang Sư dĩnh đạc khoát tay ngăn lại:

- Chờ sau này có điều kiện thành thực rồi, ta sẽ truyền thụ cách tu luyện chính thức cho người, đến lúc đó, người sẽ biết cảnh giới Thánh Vực mà người mong chờ chỉ là ếch ngồi đáy giếng mà thôi!

Đối với khẩu khí to lớn của Sang Sư, Lăng Phong đã từ từ tê thẩn rồi:

- Vậy bây giờ ta phải làm như thế nào? Ngồi chờ trở thành cường giả Thánh Vực hay sao?

- Phải đi hành trình ngàn dặm mới đủ được!

Sang Sư bị Lăng Phong làm tức giận đến phát điên:

- Người bây giờ cần chính là đàng hoàng dựa theo phương pháp ta dạy không ngừng rèn luyện niệm thức, trước tiên đem Kiếm Thai ấp ra Kiếm Linh rồi tính.

Lăng Phong âm thầm khách sáo với hần một chút, nói đi nói lại vẫn là phải tu luyện a, thiếu chút nữa còn tưởng rằng hần có biện pháp khiến mình một bước lên trời cơ chứ.

Thời gian như nước chảy mây trôi, thoáng cái lại qua hai tháng.

Lăng Phong theo lệ ở bên bờ hồ khổ tu, cảm thụ chân lực khuấy động trong cơ thể, hần có chút lộ vẻ tươi cười. Mấy ngày qua, hần vận hành Tinh Diễm Quyết đã có thể kiên trì được bảy mươi một chu thiên. Mặc dù khoảng cách so với lúc đầu tu luyện Thốn Kích Quyết là tám mươi một chu thiên còn có một khoảng cách không nhỏ, nhưng mà hiệu quả tu luyện bây giờ đã vượt quá xa trước kia!

Trong mơ hồ, Lăng Phong có loại cảm giác mãnh liệt, tu vi chân lực của mình tựa hồ như lại sắp đột phá.

- Lăng thủ tịch, không xong rồi!...Có người chạy tới hô to.

- Có chuyện gì mà hoảng hốt như vậy?

- Nội cốc, sương mù nội cốc tán đi!...Người tới kinh hoảng nói.

- Cái gì?

Lăng phong cả kinh:

- Huấn luyện viên đâu?

- Hai vị huấn luyện viên sáng sớm phải tới gia tộc thương thảo nghị sự rồi, Lăng thủ tịch, bây giờ phải làm gì đây?

- Đi, trước tiên đi xem một chút.

Băng Phong Cốc phân biệt thành nội cốc cùng ngoại cốc hai bộ phận, ngày thường trong doanh huấn luyện cũng không có ai đặt chân lên nội cốc. Bởi vì nội cốc hàng năm bị sương mù dày đặc bao phủ, người đi vào trong đó chưa từng có một ai có thể phản hồi lại theo đường cũ. Hơn nữa trong nội cốc còn có các loại ma thú cường đại, trong đây thực lực mạnh mẽ đáng sợ đến nỗi ngay cả lão tổ tông của Băng gia cũng không dám xem thường mà đánh vào.

Nội cốc bị một khe vực thiên nhiên ngăn cách, lúc Lăng Phong đuổi tới thì liền biết sự tình nghiêm trọng: Sương mù dày đặc trong nội cốc rõ ràng trở nên nhạt đi không ít, mà đệ tử của trại huấn luyện thì tốp ba tốp năm bị thương nghiêm trọng, trên mặt đất còn nằm hơn mười con ma thú hình sói có thể hình khổng lồ.

- Đại ca, huynh đến rồi!

Khải Ân nhìn thấy Lăng Phong, vội vàng chạy tới, khuôn mặt hấn đầy máu tươi.

- Đã xảy ra chuyện gì? Đệ không có bị thương chứ?

- Không có gì đáng ngại, đều là máu của đám sói con kia!

Khải Ân không hề để ý đảo tay, một thân toàn mùi máu tanh:

- Tình huống lần này tương đối không ổn cho lắm, năm vừa rồi sương mù lan tràn chỗ khác trong nội cốc nhiều nhất chỉ là ma thú nhất tinh hoặc nhị tinh, không nghĩ tới lần này ngay cả ma thú tam tinh Khiếu Nguyệt Thiên Lang cũng xuất hiện!

Bản thân ma thú cũng không có phân rõ trình độ, chỉ là con người đem ra phân chia cho thuận tiện, dựa theo thực lực của chúng mà chia làm chín tinh. Trên cửu tinh là Thánh Vực ma thú, ma thú đạt tới cấp độ này có được trí tuệ không thua kém gì nhân loại, cũng đã không thể dùng ánh mắt dành cho ma thú tầm thường mà đối đãi với chúng.

Khiếu Nguyệt Thiên Lang mặc dù chỉ là ma thú tam tinh, nhưng mà một khi xuất hiện tất nhiên sẽ kết thành quần đội, hơn nữa giữa bảy sói có sự thông hiểu phối hợp lẫn nhau, cho dù là cao thủ ngũ tinh bình thường đối mặt với một bảy sói như vậy cũng không khỏi phải nhượng bộ lui binh.

- Vì lý do gì mà không đốt Khu Canh Thảo? Lăng Phong mang theo một tia tức giận hỏi. (Khu canh thảo: Cỏ xua đuổi)

- Còn không phải tại tên kia sao!

Khải Ân khinh thường nhìn về phía Trần Hàng rõ ràng đang bị thương không nhẹ:

- Tên kia vì muốn ở trước mặt huấn luyện doanh tranh công, hôm nay người phụ trách thủ trước nội cốc chính là hắn. Khi sương mù nội cốc tán đi hắn lại không thông báo kịp thời, muốn dựa vào sức một mình giải quyết ma thú nội cốc, kết quả thật không ngờ đã phải thiết bản. Nếu không phải chúng ta kịp thời chạy tới, chỉ sợ hắn ngay cả mạng cũng không còn!

- Đệ tử ngoại doanh nghe lệnh, tiểu đội thứ nhất vận chuyển nhân viên trọng thương trở về trại huấn luyện, mang Khu Canh Thảo về đây!...Lăng Phong ra lệnh.

- Dạ!

- Đệ tử bị thương nhẹ lui ra phía sau nghỉ ngơi, đệ tử nội doanh hình thành trùy giác trận đề phòng, đệ tử ngoại doanh tùy thời tiếp ứng. (Trùy giác trận: Thế trận hình mũi nhọn)

- Dạ!

- Những người còn lại phụ trách cảnh giới, tùy thời thay thế bổ sung!

Những mệnh lệnh rõ ràng không chút sai lầm liên tiếp đưa ra, đệ tử trại huấn luyện trong lúc bối rối thoáng cái như tìm được tâm phúc, đều dựa theo mệnh lệnh mà làm. Uy nghiêm của Lăng Phong khi làm đệ tử thủ tịch lúc này thoáng cái đều biểu lộ ra không chút bỏ sót, thấy Trần Hàng một bên sắc mặt lúc trắng lúc xanh, âm thầm oán giận không thôi.

- Tình huống không ổn!

Sương mù nội cốc đang chậm rãi tán lui, vừa rồi bất quá chỉ là khoảng cách bên ngoài ước chừng một mét bị tán đi sạch sẽ, hiện tại khoảng cách này lại đang dần dần khuếch tán lên. Càng chết người hơn nữa là Lăng Phong phát hiện ra theo sương mù tán đi, trong không khí hiện lên từng đợt từng đợt ánh sáng màu đỏ. Sương mù càng lúc càng ít, hình dáng ánh sáng đỏ cũng có thể thấy rõ ràng hơn, không ngờ là con mắt của Khiếu Nguyệt Thiên Lang!

Sương mù trong nội cốc không chỉ ngăn trở nhân loại tìm tòi nghiên cứu bên trong, đồng thời cũng ngăn trở ma thú bên trong không xông ra ngoài. Ngoại trừ cứ cách ba năm thì tán một ngày, ma thú nội cốc căn bản không cách nào quấy rầy ngoại giới.

- Không ổn! Đệ tử nội doanh theo ta!

Lăng Phong phát tay một cái, hần chứng kiến một ít Khiếu Nguyệt Thiên Lang đã bắt đầu rục rịch rồi, vội vàng phân phó nói:

- Khải Ân, đệ lưu lại, đợi tí nữa Khu Canh Thảo mang tới liền lập tức thiêu đốt!

- Dạ!

Khải Ân cắn răng một cái, Khu Canh Thảo vốn là một loại cỏ mà các dòng binh xuất sinh nhập tử thường hay sử dụng, công hiệu chính là sau khi đốt lên sẽ có thể ngăn cản ma thú xâm lấn ở một trình độ nhất định. Mặc dù đối với ma thú có thực lực cường đại thì không có hiệu quả gì, nhưng dùng để đối phó với Khiếu Nguyệt Thiên Lang ngược lại chỉ vậy là đủ rồi.

Ba người một tổ, đệ tử nội doanh đi trước tiến vào hơn trăm mét. Lăng Phong biết rõ, dưới tình huống trước mắt tuyệt không thể thối lui, nếu không sẽ phải chịu cảnh ngăn chặn lũ sói như đàn sâu bọ thẳng tắp xông tới, đến lúc đó thì trại huấn luyện xong rồi.

Sương mù tán, thân ảnh lũ sói cũng hiển hiện rõ ràng lên!

Một mảnh thanh âm hít vào thật sâu, lúc này bầy sói chừng khoảng hơn hai trăm con! Một trăm con Khiếu Nguyệt Thiên Lang cũng đủ để khiến cho một cường giả ngũ tinh phải nhượng bộ lui binh, huống chi là gấp hai lần cơ chứ?

- Đệ tử nội doanh trấn giữ khe vực, những người còn lại lui ra phía sau!...Lăng Phong trầm giọng nói.

Song phương lạnh lùng giằng co, Khiếu Nguyệt Thiên Lang mới vừa từ trong sương mù dày đặc tán lui mà tỉnh táo lại, có vẻ như đầu óc còn chưa thanh tỉnh. Đối mặt với nhân loại giới bị nghiêm mật trước mắt, chúng nó thấp giọng rít gào, trong ánh mắt hung quang không ngừng bắn ra.

- Grào!

Một con Khiếu Nguyệt Thiên Lang có hình thể cực đại nhện không được, trong tiếng rống giận dữ nhảy cao hơn ba trượng, mang theo một cơn gió đặc mùi hôi tanh hướng vào đầu Lăng Phong đè xuống. Thể trọng hơn ba trăm kg của cự lang, giống như một viên thiên thạch nhỏ, thân thể còn chưa rơi xuống, cuồng phong không ngờ khiến cho đất đá tung bay!

- Muốn chết!

Trường kiếm run lên, một đạo kiếm khí màu bạc trắng bay ra, Lăng Phong biết rõ một kích này phải nhanh, chuẩn, độc, có như thế mới có thể kinh sợ được bầy sói còn lại! Nếu không, không chỉ có bản thân mình, mà ngay cả đệ tử trại huấn luyện ở sau lưng cũng phải xong đời.

Kiếm khí phá không, lúc này xé rách bụng cự lang, mùi máu nồng đặc hôi tanh rơi rải trên không!

Lăng Phong đã đánh giá sai đã tính của con cự lang này, đối mặt với kết quả bụng bị trọng thương, cự lang lại không chút nào lùi bước, thân thể hung mãnh ngược lại đang sắp chết nổi giận bỏ nhào, trực tiếp đè lấy Lăng Phong!

- Đại ca!

Hai mắt Khải Ân muốn nứt ra.

Trong những tiếng kinh hãi, một thanh âm trong trẻo truyền ra:

- Mạch Luân...Tứ Thốn Kích!

Bùng một tiếng, ngân quang sáng lạn! Sau khi tu tập Tinh Diễn Quyết, chân lực trong cơ thể tăng trưởng rất nhanh. Còn có, quan trọng nhất là kinh mạch thay đổi, hiện tại Lăng Phong lúc lâm địch thi triển Thốn Kích Quyết không chỉ càng thêm tùy tâm sở dục, mà hơn nữa thời gian chân lực vận hành trong kinh mạch so với trước kia thấp hơn đến gấp đôi!

Điều này mang ý nghĩa cũng cùng một tu vi, cùng một chiêu thức, tốc độ xuất chiêu của Lăng Phong so với người khác phải nhanh hơn gấp hai lần!

Bốn luồng sóng chân lực liên tục chất chồng trong thể nội, cuối cùng hội tụ thành một dòng sông chân lực Trường Giang mênh mông rộng lớn, phẳng phất như một viên đạn pháo khổng lồ bắn ra. "Bùm" một tiếng, thân thể cự lang bề ngoài thì thấy không chút dị dạng, nhưng bên trong sớm đã bị thực lực cường hãn đánh nổ nát bấy rồi!

Chân lực trong lòng bàn tay Lăng Phong nhỏ ra, đem thân thể cự lang kích bay!

Thời gian chiến đấu mặc dù ngắn, nhưng mà lực lượng đâm nhau trong đó, những điểm phản kích mạo hiểm lại khiến cho người xem hoa mắt mắt hờn, không biết do ai dẫn đầu đột nhiên vang lên một đợt hoan hô rừng trời:

- Lăng thủ tịch, Lăng thủ tịch, Lăng thủ tịch!

Sĩ khí đại chấn!

Một kích này của Lăng Phong tựa hồ tạm thời chấn nhiếp bấy sói lại. Trong lúc nhất thời, song phương khôi phục giằng co, trong không khí chỉ còn lại từng đợt thở dốc hồng học cùng mùi máu tanh.

"Cố gắng lên, chỉ cần qua một chút, đợi đến khi Khu Canh Thảo vừa đến, chuyện liền dễ dàng giải quyết!" Ngoài mặt thì bình tĩnh như trước, nhưng tay phải cầm trường kiếm của Lăng Phong cũng đang run rẩy rất nhỏ, một kích kinh thiên mới vừa đánh kia tuyệt không phải thoải mái giống bề ngoài như vậy. Nếu không có Tinh Diễn Quyết, đối lại là trước kia Lăng Phong quyết không thể làm được!

Trong lòng lo lắng, nhưng khuôn mặt Lăng Phong vẫn không mấy may để lộ, hắn biết rõ giờ phút này biểu hiện của mình đã trực tiếp phát huy tác dụng ổn định lòng người. Chỉ cần bấy sói không dị động, chuyện kế tiếp sẽ dễ dàng hơn nhiều!

Tuy nhiên chuyện ngược lại không bằng người tính, giằng co không tới mười hơi thở, thì từng tiếng rống giận lại vang lên, bấy sói lần này tựa hồ như đã có kinh nghiệm, một khi phát động liền chính là hơn mười con phóng tới. Trên bầu trời đen ngịt những bóng ma!

- Lui lại khe cốc!

Lăng Phong la lên, ở địa phương trống cùng hai trăm con cự lang giao phong không khác nào là đi tìm chết, nhưng mà cũng may cửa khe cốc so ra khá chật hẹp, chỗ đó cho dù cả bấy sói một đường tiến công đi nữa thì diện tích cũng không quá rộng.

- Trận hình tam giác, luân phiên 3 - 3!

Lăng Phong suất lĩnh hai tổ đệ tử nội doanh gắt gao trấn giữ trước cửa khe cốc, trường kiếm trong tay lần lượt đâm ra, kiếm khí khắp nơi! Cự lang rống giận, tấn công không ngừng, lần lượt tiến công xong lại bị đánh trở lại lần nữa.

Khải Ân ở phía sau nhìn thấy Lăng Phong nhất thời không để ý bị một con cự lang cắn mạnh trúng tay trái máu chảy cuồn cuộn không thôi, vô ý thức muốn xông lên phía trước, bỗng nhiên lại phát giác một đạo ánh mắt âm lãnh phóng tới bên người. Trong tâm hắc rùng mình một cái, chợt chú ý tới Trần Hàng ở một bên ánh mắt lập lòe không biết là đang có ý niệm gì ở trong đầu.

- Đại ca để cho ta phụ trách đốt Khu Canh Thảo tuyệt không chỉ xuất phát từ ý nghĩ muốn bảo vệ ta, dụng ý chính thức của hắn là muốn ta phòng bị tên khốn kia, Khải Ân cố gắng kiềm chế lại xúc động trong lòng.

- Một tổ lui ra sau, ba tổ khác tiến lên!

Chém giết thảm thiết, thỉnh thoảng có cự lang đánh tới bị đánh lui lại, nếu không phải ỷ vào địa hình cùng trận pháp xảo diệu, chỉ sợ phòng ngự đã sớm bị công phá rồi. Nếu như bảo mới vừa rồi bắt đầu còn có mấy phần lo lắng, thì hiện tại Lăng Phong đã hoàn toàn vứt bỏ hết thấy rồi, trước mắt chỉ có không ngừng tấn công những đầu cự lang cùng với đồng bạn bên cạnh.

Giết, giết, giết!

Một số người chân lực gần như đến biên giới khô kiệt, đệ tử nội doanh thay phiên nhau đã ba đợt, nhưng mà Lăng Phong ngay cả một lần cũng đều không có lui ra! Hắn hiểu rõ bản thân mình là kẻ có lực công kích mạnh nhất trong mọi người, một khi chính mình lui ra mà nói, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, cho nên hắn chết sống cũng ráng mà chèo chống.

Đầu óc càng ngày càng mơ hồ, chân lực vận chuyển trong cơ thể cũng dần dần chậm chạp lại, chẳng lẽ...chẳng lẽ thật sự không thể tiếp tục kiên trì sao?

Không, tuyệt đối không chịu thua!

Sự ngoan cố phát ra từ trong xương tủy, Lăng Phong cắn chặt răng, cưỡng chế thôi thúc lực lượng trong kinh mạch cầm trường kiếm dừng mãnh lao tới. Ầm ầm một tiếng, kiếm phí không phát ra, thiết trảo của một con cự lang không ngờ đập lên chuôi kiếm, một kẻ là chân lực tinh tu, một kẻ là man lực truyền thừa từ hồng hoang viễn cổ, song phương không hề giữ lại chút gì và chạm nhau!

Lăng Phong cảm thấy trước mắt tối sầm, một cỗ lực lượng cường đại trực tiếp tiếp xúc từ cổ tay truyền đến, bùm một tiếng, hắn liền lui lại ba bước, "phụt" ra một ngụm máu tươi lớn!

- Thủ tịch!

- Mặc kệ ta, ba tổ lên đỉnh!

Bị lực mạnh va chạm, lực phủ ngũ tạng trong cơ thể phảng phất đều bị trọng thương, Lăng Phong cảm thấy mọi vật trong phạm vi xung quanh mắt đều trở nên mơ hồ. Cùng lúc đó, một cỗ khí tức kỳ quái từ trong đan điền khí tuyến phát ra, cỗ hơi thở này ôn nhuận vô cùng, lướt qua nơi nào nơi đó liền trở nên thanh mát, trực tiếp đem kinh mạch hao tổn tu bổ đầy đủ, thậm chí cơ hồ ngay cả thực lực gần như khô kiệt cũng bắt đầu nhanh chóng phục hồi lại.

Lăng Phong giật mình một cái: Chẳng lẽ đây là cảnh giới "không ngừng sinh sôi"? Trong truyền thuyết, khi Chân Võ Giả tu luyện đến cảnh giới Thánh Vực, chân lực trong cơ thể sẽ không ngừng sinh sôi, không sợ tiêu hao, cho nên Thánh Vực cường giả có thể thi triển tuyệt chiêu mấy lần mà không cần phải lo lắng kế tiếp không còn chút hơi sức nào! Lúc này biến hóa phát sinh bên trong cơ thể của Lăng Phong cùng với cảnh giới trong truyền thuyết kia lại tương tự đến kinh người.

Chỉ tiếc rằng...Cho dù là có loại cảnh giới thần kỳ này đi nữa thì theo tình hình cho thấy trợ giúp chiến cục cũng không lớn, dù sao lực lượng công kích của Lăng Phong còn chưa đủ để tạo thành đả kích hủy diệt đối với bầy sói.

- Khu Canh Thảo tới đây!

Đệ tử nội doanh phụ trách vận chuyển Khu Canh Thảo rút cuộc cũng chạy tới.

Khải Ân mừng rỡ:

- Nhanh, chất thành đồng, chuẩn bị châm lửa!

- Khoan đã!

Trần Hàng nhảy ra ngoài:

- Ta thấy không cần quá vội, Lãng thủ tịch cùng bọn họ đối phó với Khiếu Nguyệt Thiên Lang vẫn còn rất thành thạo, ta thấy không bằng nhân cơ hội giết chết nhiều ma thú một chút, cũng tốt, vì gia tộc tích lũy thêm một ít ma hạch!

- Biến mẹ cái thứ chó đẻ người đi!

Khải Ân tức giận trừng hai mắt:

- Bộ người không thấy bọn họ hiện tại thương vong đã nghiêm trọng lắm rồi sao? Mẹ kiếp vì gia tộc tích lũy ma hạch cái gì! Châm lửa cho lão tử!

- Khải Ân!

Trần Hàng đối chọi gay gắt:

- Chú ý ngữ khí của người, làm một thành viên gia tộc, người đem vinh dự gia tộc bỏ nơi nào rồi?

- Đem trứng của người cút ra chỗ khác!

Khải Ân chú ý thấy hể cứ chậm trễ một chút là trên người Lãng Phong lại có thêm mấy vết thương, nhất thời nóng nảy, đối với cái thứ vinh dự gia tộc chó má hắn nói gì đó quăng sang một bên, ngay cả một cọng tóc gáy của đại ca mình so ra nó còn kém hơn! Hắn gầm lên:

- Các người châm lửa cho ta! Kẻ nào dám ngăn cản lão tử đánh chết! Cự Linh...Thái Nhạc!

- Kẻ nào dám châm lửa!

Trần Hàng ngăn chặn trước mặt Khu Canh Thảo, Cự Linh Lục Kinh Cức hiện lên, những bụi gai nhanh chóng diễm động, cùng Khải Ân giao kích mấy chiêu, chân lực nổ tung tóe khiến cuồng phong thét gào!

Đệ tử ngoại doanh hai mặt đối lập lẫn nhau, ở trước mặt đệ tử nội doanh bọn họ căn bản không có bất luận quyền lên tiếng gì, huống chi còn là hai kẻ được cưng chiều trong hàng ngũ đệ tử nội doanh cơ chứ? Trong lúc nhất thời, bọn họ không biết phải làm thế nào cho phải.

- Khải Ân, Trần Hàng, hai tên hỗn đản các người đang làm cái gì vậy?

Trong lúc nguy cấp, Bạch Nham, Úc Vi từ trên cao giáng xuống. Khải Ân vừa thấy liền mừng rỡ, vội vàng nói:

- Huấn luyện viên, nội cốc, Khu Canh Thảo!

Thông qua vài từ ngắn ngủi, Úc Vi liền hoàn toàn minh bạch, đôi mắt đẹp của nàng vừa chuyển nói:

- Các đệ tử nghe lệnh, toàn lực đốt lửa Khu Canh!

Màu tím của Khu Canh Thảo hiện lên, khắp nơi biến đổi, một khi nhen nhóm liền phóng ra một mùi đàn hương kỳ quái. Mà hương vị này đối với ma thú phảng phất như trời sinh có tác dụng khắc chết, khối nhẹ từ từ theo miệng khe cốc dưng mãnh lao ra, động tác của những con Khiếu Nguyệt Thiên Lang đang điên cuồng đánh sâu vào trong bắt đầu trì hoãn thay đổi, cuối cùng ô ô vài tiếng liền thối lui về nội cốc.

5. Chương 5: Mộng Tưởng.

- Lãng Phong, chuyện lần này người lập được đại công, ta sẽ hướng gia tộc báo cáo công lao của người.

Lửa Khu Canh nhóm lên, ma thú tụ lại xung quanh cửa khe cốc cũng lui lại toàn bộ, hết thảy mọi thứ đều khôi phục lại an tĩnh, Bạch Nham tán thưởng nói.

- Huấn luyện viên, nếu như không phải Trần Hàng tự tiện vọng động, chỉ sợ tình thế sẽ không nghiêm trọng như vậy!

Khải Ân đứng dậy, hung dữ trừng mắt nhìn Trần Hàng:

- Hơn nữa, Trần Hàng có ý đồ ngăn cản đốt lửa Khu Canh, ta hi vọng phải truy cứu trách nhiệm của hắn!
Sắc mặt của Trần Hàng thoáng cái trắng bệch, hắn phân biệt nói:

- Ta chỉ là thấy ma thú tiến tới quá nhanh, nhất thời luống cuống tay chân, chưa kịp bấm báo. Về phần ngăn cản đốt lửa Khu Canh, câu này ai nói? Ta chưa từng bảo không thể đốt lửa khu canh, chỉ muốn vì gia tộc tích lũy thêm một ít ma hạch thôi.

- Được rồi, không cần phải nói nữa, động tĩnh trong nội cốc lần này không phải chuyện đùa, ma thú xuất hiện trình độ cũng không quá thấp. Ba ngày sau là lễ nghi thức mừng tân sinh nhập doanh, ta sẽ bấm báo gia tộc, đề nghị đem liệt sát đại điển ba năm một lần cùng an bài cùng nghi thức! Bạch Nham đưa ra kết luận.

Khải Ân còn muốn nói nữa, nhưng Lăng Phong ở sau lưng nhẹ nhàng kéo hắn. Lăng Phong biết rõ tâm tư của Khải Ân phi thường nhẫn nại, điểm ấy cùng với bề ngoài của hắn hoàn toàn khác biệt. Hắn vốn là muốn mượn cơ hội này để phá đổ Trần Hàng, nhưng Lăng Phong lại hiểu rõ sai lầm này cho dù có nín lấy không tha thì cũng chẳng thể nào tạo thành tổn thương lớn cho Trần Hàng được, cho nên mới ngăn cản hắn.

Tai nạn phân tán sương mù trong nội cốc cũng là một cơ hội khó có được, bởi vì sương mù tán đi, nhân loại tiến vào trong nội cốc cũng sẽ không cần phải tiếp tục lo lắng phải chịu ngăn cản của sương mù, và ma thú ở khu vực sương mù tán đi tương đối mà nói cũng không phải rất cường đại, bởi vậy nội cốc trở thành một trường săn ma thú tuyệt hảo! Mỗi khi đến thời điểm này, Băng gia đều có thể thu hoạch được rất nhiều chiến lợi phẩm, trong đó trọng yếu nhất là ma hạch! Đối với các hiểm cảnh liệt sát ma thú khác trên Thần Vĩ đại lục, thành phẩm tổn hao trong này phải thấp hơn rất nhiều.

Úc Vi liếc nhìn Bạch Nham một cái, đối với phương pháp xử trí của hắn rất là bất mãn, bất luận kẻ nào cũng đều có thể thấy được chuyện Trần Hàng ngăn cản lửa Khu Canh vừa rồi tuyệt đối là có chủ tâm bất lương, bỏ mặc không truy cứu không khác gì là cổ vũ tà khí! Bạch Nham cười khổ, cũng không nhìn lại mà quay đầu đi.

Kỳ thật Bạch Nham cũng phi thường khó xử, hắn trên thực tế đối với cử động của Trần Hàng cũng có chút bất mãn, sở dĩ thiên vị hắn là vì Trần Hàng đã thức tỉnh Cự Linh Lục Kinh Cức...Đó là Thực Linh rất hiếm thấy! Trong các phân loại của Cự Linh, Thú Linh là phổ biến nhất, dạng Cự Linh hình người của Khải Ân, Cự Linh ngựa của người của Giản gia gặp ngoài Băng Phong thành, đại loại cũng có thể phân chia vào Cự Linh đó.

So sánh mà nói, Cự Linh Thực Vật hệ Lục Kinh Cức như vậy tương đối khá là hiếm thấy, khả năng của Thực Linh thuần túy mà nói ở phương diện lực công kích cũng không xuất chúng, nhưng mà chỉ cần phối hợp với tinh chương thích hợp, trong chiến đấu quần thể, Thực Linh Thiên Hành Giả có thể phát huy tác dụng cực lớn! Về phần Cự Linh mang tính khí cụ cùng với các loại kỳ lạ quý hiếm cổ quái cực kỳ thừa thớt, Trần Hàng là kẻ có được Lục Kinh Cức mới chân chính là người có tiềm lực bồi dưỡng, cũng nhất định là người sau này sẽ tiến vào Cung Phụng Các, thậm chí còn được đại trưởng lão tự mình chỉ điểm trụ cột!

Bạch Nham là bởi vì thiên phú của Trần Hàng nên mới che chở cho hắn, nhưng mà Úc Vi thì có thể nói là đã hoàn toàn dựa vào yêu thích của bản thân mình rồi, trong mắt nàng Lăng Phong khắc khổ vươn lên mới chân chính là nhân tài! Bởi vậy, nàng quyết đoán nói:

- Lăng Phong, lần này ngươi lập được đại công, không thể không ban thưởng! Ta thấy như vậy đi, cũng không cần đợi gia tộc hạ mệnh lệnh xuống. Lần này liệt sát được không ít Khiếu Nguyệt Thiên Lang, ta làm chủ đem hai mươi viên tam tinh ma hạch trong đó ban thưởng cho ngươi, về phần ban thưởng còn lại của gia tộc đợi sau khi có quyết định rồi nói.

Bạch Nham định vung tay ngăn, nhưng nhìn thấy ánh mắt bất thiện của Úc Vi, đành phải ngượng ngùng cúi đầu.

Hai mươi viên tam tinh ma hạch! Một viên giá trị tính theo thị trường cũng vượt qua một trăm mười miếng kim tệ rồi. Ở trong xã hội, ba miếng kim tệ cũng đã đủ cho một nhà ba người chi tiêu cả tháng! Nghe được tin tức này, tất cả đệ tử doanh huấn luyện đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía Lăng Phong, trong đó cũng không thiếu người ghen ghét.

- Huấn luyện viên, chuyện lần này cũng không phải chỉ có mình ta lập được công lao, ta thấy không bằng như vậy đi, đem những viên tam tinh ma hạch này toàn bộ đổi thành ma hạch hai sao, dựa theo công lao lớn nhỏ lần này phân phối đều đặn!

Lăng Phong biết đạo lý có chỗ tốt thì không thể độc chiếm, hưởng hồ sau khi có Tinh Diễn Quyết, có ma hạch trợ giúp hay không đối với hắn cũng không tạo thành ảnh hưởng gì lớn.

Mà ánh mắt của chúng đệ tử nhìn về hắn cũng đều nóng bỏng hơn rất nhiều, nhất là những đệ tử ngoại doanh kia, nghe Lăng Phong nói thậm chí ngay cả bọn họ cũng có phần, không khỏi cảm kích nhìn về phía Lăng Phong.

Úc Vi vui mừng cười:

- Tùy người đi.

Lăng Phong có thể không bị phú quý mờ mắt mà thay đổi khiến cho nàng rất vui vẻ.

Lúc chàng vạng tối, mệnh lệnh của gia tộc cũng truyền xuống, gia tộc đồng ý với đề nghị của Bạch Nham, đem liệp sát đại điển định vào ngày kế của nghi thức mừng tân sinh nhập doanh. Về phần đề nghị của Lăng Phong, gia tộc cũng cùng nhau tiếp thu, thậm chí còn trích nhiều hơn một phần ma hạch hai sao, dùng để ban thưởng cho các đệ tử có công. Mà Lăng Phong ngoại trừ được gia tộc ban thưởng ra, còn chiếm được thêm ba viên ma hạch của Khiếu Nguyệt Thiên Lang, mà Trần Hàng ở một bên nhắm vào hắn cũng âm thầm nảy sinh một tia ác độc.

Vào ban đêm, sau khi Lăng Phong tu luyện xong, ngồi vuốt ve tam tinh ma hạch trong tay, từ ngoại hình cho thấy, tam tinh ma hạch cùng nhị tinh ma hạch cũng không có khác nhau quá lớn, khác biệt duy nhất chỉ là khí tức phát ra trên nó mà thôi. Năng lượng khí tức của tam tinh ma hạch không thể nghi ngờ là càng thêm thuần khiết một chút!

Nghĩ đến trước đó vài ngày gia tộc hủy bỏ việc phân phối nhị tinh ma hạch cho mình, nhưng bây giờ lại chủ động ban thưởng cho mình tam tinh ma hạch, biến hóa to lớn trong đó không thể không khiến người ta phải cảm thán. Lăng Phong biết rõ tất cả những biến hóa này đều là dựa vào thực lực của mình mà tranh thủ, lập tức không khỏi kiên định hơn lòng tin tu luyện của mình!

Một trận chiến trải qua hôm nay, hắn ngạc nhiên phát hiện tốc độ phục hồi chân lực của mình xác thực thay đổi nhanh hơn rất nhiều, tuy rằng không giống Thánh Vực cường giả trong truyền thuyết không ngừng sinh sôi, nhưng mà so với trước đây tối thiểu cũng phải nhanh hơn gấp hai lần!

- Nhảm! Người cho rằng đạt tới thực lực của Thánh Vực cường giả liền thực là không ngừng sinh sôi sao?

Lăng Phong biết Sang Sư lại muốn bắt đầu "tẩy não" mình rồi, bất quá loại tẩy não này hắn cũng phi thường cam tâm tình nguyện tiếp nhận, hắn phát hiện Sang Sư tuy rằng thường xuyên kể một ít chuyện sương phủ mây che, nhưng mà những lần phiến che này trong đó thông thường khiến cho mình thu được ích lợi không nhỏ!

Sang Sư rõ ràng rất hài lòng với thái độ của hắn, giảng giải nói:

- Cảnh giới không ngừng sinh sôi kỳ thật bất quá cũng chính là tốc độ hồi phục chân lực cực nhanh thôi! Nếu như người trong Thánh Vực vận dụng một ít chiêu thức tiêu hao chân lực khổng lồ, tốc độ chân lực hồi phục cũng sẽ không theo kịp tốc độ tiêu hao.

Lăng Phong có chút minh bạch, nếu hắn bây giờ chỉ vận dụng mạch luân...Tam Thốn Kích mà nói, tốc độ tiêu hao chân lực khả năng còn không bằng tốc độ bổ sung, nhìn theo bề ngoài tự nhiên là chân lực vĩnh viễn không tiêu hao. Nhưng mà một khi bản thân vận dụng Tứ Thốn Kích mà nói, tốc độ hồi phục chân lực liền xa xa không kịp. Hắn hơi có chút tiếc nuối nói:

- Chẳng lẽ không tồn tại không ngừng sinh sôi chính thức sao?

Sang Sư trầm mặc một hồi, mờ ảo nói:

- Cũng không phải hoàn toàn không có khả năng, sau này nếu người tu luyện ra tiểu thể giới của mình, có thể tự hình thành thể giới mà nói, chỉ cần thể giới của mình không ngã, năng lượng liền vĩnh viễn không

thiếu!

Nói đến đây, hắn tự giễu cười:

- Người bây giờ chỉ mới có một chút đỉnh tu vi? Ta nói với người điều này làm gì cơ chứ?

Không để cho Lăng Phong cơ hội đặt câu hỏi, hắn hỏi lần nữa:

- Tiểu tử, người có mộng tưởng thuộc về mình không?

- Mộng tưởng?

Bị Sang Sư đột nhiên xuất ra một câu hỏi khiến hắn sững sờ, Lăng Phong giật mình:

- Mộng tưởng ư?

- Đã ba ngày không ăn thứ gì rồi, tiếp tục như thế sẽ chết mất!

Bên đông rác, một tiểu tử tối đen như mực duỗi đôi tay non nớt cổ gằng đào móc rác rưởi tanh tưởi, mong muốn tìm được một chút mẩu bánh mì để no bụng. Có điều đám chó hoang đã sớm đến trước một bước đem tất cả những gì có thể ăn sạch sẽ, ánh mắt của tiểu tử kia bắt đầu dần dần tan rã, bánh mì, chỉ cần có một miếng để đầy bụng, đây là khát vọng duy nhất của ta a...

Dần dần, hắn xác thực tin rằng bản thân mình đã thấy được thiên đường, bởi vì có một cái bánh mì tỏa ra mùi thơm ngào ngạt đang ở trước miệng mình, dù rằng miếng bánh còn chưa được hoàn thiện tinh xảo.

- Đây, tiểu tử kia, ăn từ từ đi.

Người cầm miếng bánh mì lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ:

- Tiểu tử kia, ta hỏi người, người có nguyện ý gia nhập trại huấn luyện Băng Phong Cốc không?

- Hử, trại huấn luyện, ăn được không?

- Ặc, có thể nói là như vậy...Chỉ cần gia nhập trại huấn luyện, mỗi ngày đều có bánh bao trắng như tuyết!

- Vậy được rồi.

...

- Nhớ kỹ, các người là Băng gia đệ tử, nhiệm vụ của các người là bảo vệ Băng gia, thủ hộ hết thảy trong gia tộc! Dù rằng mục tiêu này phải tiêu hao hết tất cả nhiệt huyết của các người! Thì các người cũng phải mang nó trở thành lý tưởng suốt đời, chấp nhất mà kiên trì!

...

Khổ tu, gió lạnh thấu xương, ánh nắng rừng rực, không ngừng khổ tu.

Tu luyện ra lực lượng cường đại nhất để thủ vệ gia tộc!

Đây là mộng tưởng duy nhất của ta a!

...

Thời gian mười sáu năm trôi qua hiện lên trước mắt, từ năm bốn tuổi được chấp sự của Băng gia ngoại môn đưa vào trại huấn luyện cho tới bây giờ. Thời gian mười hai năm trôi qua trong nháy mắt, mộng tưởng của mình đến tột cùng là gì? Giờ phút này bị Sang Sư hỏi, Lăng Phong nhất thời ngơ ngàng.

- Ta không yêu cầu người bây giờ nghĩ cái gì cho rõ cả, nhưng mà ta hy vọng người sau này có một ngày có thể nói rành mạch cho ta biết, mộng của người đến tột cùng là gì.

Sang Sư từng câu từng chữ nói:

- Bởi vì kẻ không biết rõ mộng tưởng của mình vĩnh viễn không thể tu luyện ra lực lượng mạnh nhất!

Lăng Phong toàn thân chấn động, nhìn thần sắc nghiêm túc trước nay chưa từng có của Sang Sư, thật lâu sau, mới hỏi hắn:

- Vậy còn mộng tưởng của ngài? Nó là cái gì?

- Mộng tưởng của ta?

Rõ ràng không ngờ rằng Lăng Phong sẽ hỏi, Sang Sư ngây ngốc một hồi sau mới ha ha cuồng tiếu:

- Ta làm người chỉ cầu mong, trong đại địa bao la rộng lớn này, không một kẻ nào có thể đứng trên ta. Ta làm người chỉ cầu mong, trong vùng trời có những ngôi sao rực rỡ trên kia, không một kẻ nào có thể làm chủ mệnh ta!

Khí tức cuồng liệt kiêu ngạo lập tức tràn đầy thiên địa, giờ khắc này Sang Sư phảng phất như không còn là một linh hồn thể nữa, mà giống như một pho tượng ma thần ngạo thị thiên địa!

Yên lặng, thật lâu không nói gì!

Ai cũng không biết đêm nay Lăng Phong đến tốt cùng suy nghĩ những thứ gì, chỉ có hắn biết rõ, trong lòng mình đã có nhiều hơn một loại phách đạo ma thần, một thân ảnh không muốn thuần phục với bất luận sinh linh nào đứng dưới, đạo thân ảnh kia rõ ràng như thế, rõ ràng mãnh liệt thiêu cháy tâm hồn thiếu niên, khiến cho nội tâm hăng không khỏi sinh ra một cổ hào hùng!

Đều là thân nam nhi, tại sao phải khuất dưới người khác?

6. Chương 6: Linh Kỹ Xuất Hiện.

Ba ngày tiếp theo, Lăng Phong cùng Sang Sư cũng không có đề cập tới chủ đề mộng tưởng nữa, phảng phất như đêm đó chỉ là mộng ảo mà thôi. Chỉ có Lăng Phong mới tự mình biết, đêm đó tâm linh của hắn đến tốt cùng là bị xúc động tới hình thức nào. Dùng sức một người ngự trị chúng sinh, đây là điên cuồng đến mức độ nào, hào khí đến mức độ nào cơ chứ?

Lăng Phong nhẹ nhàng nắm chặt hai nắm đấm, ánh mắt tựa hồ có thể xuyên thấu cả trời xanh: Mệnh ta ta nắm không phải người nắm! Nếu quả thật có một ngày có thể ngạo thị chúng sinh, như vậy, cứ bắt đầu từ giờ khắc này trước đi!

Rốt cuộc, nghi thức mừng tân sinh nhập doanh đã bắt đầu rồi

Nghi thức tổ chức ở trung ương ngoại cốc Băng Phong Cốc, nơi này có một đài cao thiên nhiên bằng ngọc thạch xanh, gọi là "Long Môn". Đài cao cách mặt đất ước chừng hơn mười công xích, có mười chỗ ngồi ngay ngắn. Tòa đài cao này chỉ có nhân viên của Băng gia đích hệ mới có tư cách ngồi lên. Lễ mừng tân sinh nhập doanh năm rồi, là do gia chủ Băng gia dự hợp, nhưng mà gần đây bởi vì Giản gia không yên phận bắt đầu tìm phiền toái, gia chủ bận phụ trách bố trí nhân viên tiến hành phòng bị nên không thể đến được.

Tân sinh phần lớn đều là một ít hài tử khoảng sáu bảy tuổi, những hài tử này còn nhỏ rất dễ dạy, dễ dàng bị quán thấm một ít lý niệm, cũng sẽ không bởi vì tuổi quá nhỏ mà không đủ để nghe lời, dạng như Lăng Phong bốn tuổi nhập doanh dù sao cũng chỉ là con số ít. Đi theo bên cạnh những hài tử này là các ngoại môn chấp sự Băng gia phân công ở các nơi. Đại bộ phận những người này là ngoại doanh đệ tử đi ra khỏi doanh huấn luyện, còn có một chút nhân viên là do Băng gia mời chào, bọn họ phụ trách sinh ý khắp nơi của Băng gia, đồng thời cũng phụ trách tìm kiếm những đứa trẻ có thiên phú cùng căn cốt tốt.

Lăng Phong khẽ thở dài một cái, chứng kiến những hài tử này, hắn nghĩ tới bản thân mình năm đó.

Do hôm nay đám hài tử là nhân vật chính, nên chúng đồng thời quay quanh đứng trước mặt đài cao một loạt, ở phía sau chúng là Lăng Phong cùng những nội doanh đệ tử, tiếp nữa mới là ngoại doanh đệ tử. Băng gia đẳng cấp nghiêm, từ đó có thể thấy được rõ ràng.

- Thiếu chủ đến!

Một loạt thanh âm phá không mạnh mẽ vang lên, một đội nhân mã ngoài cửa cốc nhanh như điện lao đến. Tiến gần lại, trước hết là một người mặc trang phục bằng tơ màu xanh nhạt, giắt một khối ngọc lác lư bên hông, cả người tỏ vẻ nhẹ nhàng phong độ, người này chính là Băng gia thiếu chủ...Băng Hạo! Đi theo bên cạnh hắn là Trần Ấu Dung, sau lưng còn có mười hai nam tử một thân màu đen, thần sắc lãnh túc.

- Mau nhìn, là đệ tử Cung Phụng Các!

Không biết là ai hô trước một câu như vậy lên, tất cả đệ tử của doanh huấn luyện đều sôi trào. Những hắc y nam tử này lệ thuộc Băng gia Cung Phụng Các, Cung Phụng Các lựa chọn đệ tử cực nghiêm, ngoại trừ bộ phận bao gồm là đệ tử của các trưởng lão Băng gia ra, những người còn lại đều được lựa chọn từ trong nội doanh, mỗi người đều là Thiên Hành Giả! Một khi trở thành đệ tử của Cung Phụng Các, đều mang ý nghĩa sẽ có đài ngộ lẫn địa vị rất cao. Công pháp Thốn Kích Quyết tầng sau của Băng gia cất giấu, những thứ này đều đủ để khiến cho đệ tử doanh huấn luyện điên cuồng. Trước đó, mục tiêu của Lăng Phong cũng là trở thành một thành viên trong đó, bất quá bây giờ thì...

Lăng Phong cười nhạt, hẳn tin tưởng sau khi tu luyện Tinh Diễn Quyết, nếu muốn lấy những vật này, đối với mình mà nói dễ như trở bàn tay! Thậm chí ngay cả pháp bảo dùng để khắc chế thuộc hạ của Băng gia... Công quyết tầng tiếp theo của Thốn Kích Quyết cũng chỉ là có cũng được, không có cũng không sao, chỉ để làm đẹp mà thôi. (Lời tác giả: Băng gia vì để phòng ngừa các đệ tử phản bội, nên đối với đệ tử doanh huấn luyện chỉ truyền thụ công quyết bốn tầng trước của Thốn Kích Quyết, dựa vào bốn tầng công quyết này cao lắm cũng chỉ có thể đạt được chân lực tứ tinh, muốn tiếp tục có được một tầng công pháp tiếp theo thì chỉ có thể cố gắng trở thành đệ tử Cung Phụng Các thì mới được.)

Trải qua những ngày tu luyện này, Lăng Phong càng phát hiện rõ Tinh Diễn Quyết thật ra là một bộ chân võ quyết bao hàm toàn diện, không nói đến tốc độ tích lũy chân lực vượt xa chân võ quyết bình thường. Đơn lẻ chỉ ở phương diện mạch luân thôi, sau khi tu luyện Tinh Diễn Quyết xong liền rất dễ dàng mạch lạc mà suy luận ra những biến hóa tiếp theo của Thốn Kích Quyết! Cho nên, Thốn Kích Quyết đối với Lăng Phong mà nói cũng không phải là bí mật, chỉ cần cho hắn đầy đủ thời gian mà thôi, hiện tại Lăng Phong có thể thôi diễn ra tầng tiếp theo Ngũ Thốn Kích, Lục Thốn Kích, thậm chí là mạch luân của Cửu Thốn Kích!

Băng Hạo đối mặt với tiếng hoan hô như sấm cũng chỉ kiêu căng mỉm cười, cất bước hướng đài cao mà đi. Bạch Nham bước lên phía trước vài bước:

- Thiếu gia chủ, hôm nay gia chủ không đến, dựa theo đạo lý không thể bước lên đài cao!

- Hử? Phụ thân không tới, chẳng lẽ ta lên không được?

Không thể không thừa nhận Bạch Nham đôi khi thật sự có óc gây chết, đối mặt với Băng Hạo rõ ràng là mặc kệ, hắn vẫn trực tiếp trả lời:

- Dựa theo quy củ gia tộc xác thực là như thế!

- Người...

Hai hàng lông mày Băng Hạo nhíu chặt lại, Trần Ấu Dung bên cạnh vội vàng nói:

- Thiếu chủ, người đã đáp ứng ta hôm nay đến xem tiểu đệ mà.

Chỉ cần một câu nói, sắc mặt Băng Hạo mới dễ nhìn hơn vài phần, hắn mỉm cười bóp eo Trần Ấu Dung bên cạnh một cái:

- Thiếu chút nữa thì quên, đệ đệ của ngươi hôm nay phải tranh chức thủ tịch gì a? Được rồi, nhanh chóng gọi bọn hắn bắt đầu đi, cũng tốt, để cho ta giải sầu.

Trần Ấu Dung chú ý tới ánh mắt của những người xung quanh nhìn mình, tràn ngập khinh thường, trong mắt bọn hắn mình chỉ sợ là một kỹ nữ dùng sắc mê người a?

- Thiếu chủ, dựa theo gia tộc quy định, hiện tại hắn là phải khích lệ những tân sinh kia trước a.

Bạch Nham lại khuyên can nói.

- Gia quy, gia quy, lại là gia quy!

Băng Hạo phát tay áo:

- Hừ, trong nhà đã nhiều lần nhắc gia quy với ta, ta nghe đủ rồi! Mấy tên nhãi con kia, ngươi tự khích lệ chúng đi!

Bạch Nham nghe những lời ấy xong sắc mặt liền tái nhợt, sớm biết Băng gia thiếu chủ vô lương như thế, nhưng chân chính gặp được mới biết không ngờ là dạng mặt hàng như vậy. Nhìn những đệ tử Cung Phụng Các phía sau lưng hần thần sắc bất đắc dĩ, chắc hẳn tác phong lần này không phải ngày một ngày hai. Bất đắc dĩ bị buộc phải làm, Bạch Nham đành phải thay thế hần khích lệ đám hài tử kia một phen, tuyên truyền giang giải lý niệm thủ vệ gia tộc.

Đệ tử doanh huấn luyện sớm đã biết rõ đây bất quá chỉ là màn mở đầu thôi, trò chơi cười ngửa đùa giỡn chính thức trong ngày hôm nay cũng sắp lên sàn rồi!

Quả nhiên, đợi lời dạo đầu của Bạch Nham qua đi, bên dưới liền vang lên những tiếng vỗ tay thừa thốt. Trần Hàng đứng ra lớn tiếng nói:

- Gia tộc cổ vũ chúng ta phải có tinh thần cầu tiến, cho nên nội doanh trước nay đều thiết đặt một vị thủ tịch, mà vị thủ tịch này là do người có tu vi cao nhất đảm nhiệm! Lăng Phong, ta cảm thấy ngươi không xứng làm thủ tịch!

Nói xong, hần đứng dậy, phảng phất như là để thị uy, Lục Kinh Cực sau lưng đột nhiên hiện ra, vũ động nhô cao lên trời!

- Kia chính là đệ đệ của ngươi sao? Cự Linh rất thú vị.

Băng Hạo một bên ôm ấp chơi đùa với vòng eo mềm mại của Trần Ấu Dung, một bên cười cợt nói.

- Vâng, mong thiếu chủ sẽ chiếu cố nhiều hơn.

Cố nén chán ghét trong lòng, Trần Ấu Dung cười quyến rũ nói.

- Chiếu cố, đương nhiên phải chiếu cố, thân đệ đệ của ngươi làm sao ta có thể không chiếu cố cho tốt đây? Ngón tay của Băng Hạo không ngừng di chuyển xuống.

- Đại ca!

Khải Ân khấn trương nhìn Lăng Phong.

Cười nhạt một tiếng, Lăng Phong nhẹ nhàng gạt mọi người ra:

- Hần đã muốn mất mặt, vậy ta cũng đành thành toàn cho hần!

- Lăng Phong!

Ánh mắt Trần Hàng cực kỳ nóng rơi lên người Lăng Phong:

- Không thể tưởng tượng được ngươi còn có đảm lượng bước ra!

Đã đến tận lúc này, thì sự nguy trang hòa thuận sớm đã không còn quan trọng nữa, trong giọng nói của Trần Hàng tràn ngập sát ý trần trụi!

- Có kẻ muốn mất mặt, ta vì cái gì mà không thành toàn cho hần?

Không hề khấn trương giống hần, toàn thân Lăng Phong tản mát ra một loại khí tức lười biếng, phảng phất như kẻ trước mặt mình không phải là một tứ tinh Thực Linh Thiên Hành Giả, mà chỉ là một con tôm tép nhãi nhép thôi.

Mặt biến sắc, Trần Hàng cười hắc hắc nói:

- Miệng lưỡi sắc bén thì làm được cái gì? Vẫn là dùng thực lực chứng minh a!

Vừa nói dứt lời, một đợt tiếng rít gào truyền đến, bụi gai xanh xé mở bình chương không khí, trực tiếp đâm về phía Lăng Phong. Lần này thế tới cực mạnh, tiếng rít chói tai, thậm chí đầu của bụi gai xanh còn xuất hiện một ô hình khí tuyến chân không!

- Phá!

Trường kiếm của Lăng Phong xuất ra, một đạo kiếm khí màu bạc trắng phá không lao đi, một kiếm chém nát khí tuyến chân không, đồng thời mũi kiếm đánh thẳng vào ngực đối phương.

- Đại ca, cố gắng lên!

Khải Ân hưng phấn hò hét.

- Lãng thủ tịch, cố gắng lên!

Hành động hào phóng phân phối ma hạch đoạt được của Lăng Phong ba ngày trước giờ phút này hiển lộ, cả hàng đệ tử doanh huấn luyện tràn ngập thanh âm hò hét cổ vũ Lăng Phong. Trái lại với Trần Hàng bên kia, cho dù có được vài tiếng trợ uy ủng hộ đi nữa thì cũng lập tức bị chìm xuống. Cuối cùng thậm chí ngay cả những tân sinh mới nhập kia cũng bị không khí lây nhiễm, mang theo những tiếng hô hào non nớt nổi lên...Lãng thủ tịch, cố gắng lên!

Trần Ấu Dung sắc mặt tái nhợt.

Băng Hạo khẽ cười nói:

- Đừng lo, cho dù cái tên Lăng Phong kia chiến thắng đi nữa thì ta cũng có cách khiến cho hắn không thể vào Cung Phụng Các!

- Thật sao?

Trần Ấu Dung hai mắt sáng ngời:

- Thiếu chủ, người thật sự có biện pháp?

- Hắc hắc, ta là người thừa kế duy nhất của gia tộc, muốn kẻ nào vào, muốn kẻ nào không được vào Cung Phụng Các còn không phải chỉ bởi một câu của ta hay sao?

Băng Hạo ngạo nghễ nói:

- Bất quá...Người phải cảm ơn ta như thế nào đây? Hử?

Kề sát vào bên tai Trần Ấu Dung:

- Bỏn thiếu chủ chính là hoài niệm thân thể mỹ diệu của người đêm đó nha.

Lời này vừa ra, toàn thân Trần Ấu Dung liền xụi lơ, cảm giác nhục nhã mãnh liệt xông vào lòng. Đêm đó, nàng dùng thân thể của mình trao đổi tinh chương! Nếu không phải bằng vào tư chất trời sinh của nữ nhân, với địa vị ngày hôm nay của nàng, tuyệt đối không đủ để gia tộc phân phối tinh chương.

Kiểm khí xé không, mặc cho Trần Hàng không ngừng phát động thiên phú linh kỹ, Lăng Phong thủy chung vẫn thành thạo đem thể công của hắn phản kích trở về. Dần dần, Trần Hàng bắt đầu nôn nóng, hắn đột nhiên lui về sau vài bước:

- Không thể không thừa nhận, tu vi chân lực của người thật sự khiến cho ta phải giật mình, lại có thể kiên trì được thời gian dài như vậy. Bất quá...cũng chỉ có thể dừng lại ở đây thôi!

Lục Kinh Cức đột nhiên không ngừng xoay tròn quanh mình, bên ngoài gai nhọn đảo lên, giống như một cự xà đang xoay quanh vậy, từng đạo khí lưu lay động ở mặt ngoài, trong thanh âm gió thổi, lấy Trần Hàng làm trung tâm, một ngọn lốc xoáy vòi rồng được tạo thành!

Lốc xoáy vòi rồng rộng chừng một công xích, dài mười công xích, xa xa nhìn lại phẳng phất như một cự xà màu xanh đến từ thuở hồng hoang.

- Linh kỹ...Tù Lung!

Lốc xoáy vòi rồng đột nhiên bay ra, dùng khí thể sét đánh không kịp bưng tai bao phủ lên người Lăng Phong.

7. Chương 7: Kiếm Mang Chi Uy.

- Đại ca!

Khải Ân kinh hãi thét một tiếng.

Tiếng hoan hô nhất thời đình chỉ, tất cả mọi người đều ngừng hô hấp lại, không hề chớp mắt nhìn thẳng lên đài. Chỉ có tiếng cười điên cuồng của Trần Hàng vang lên:

- Ném thử tư vị linh kỹ tù lung của ta đi a, Lăng thủ tịch, hẳn chính là kẻ có lực lượng có thể đem cự thạch ngàn cân trong nháy mắt biến thành bụi phấn a!

- Hậu thiên linh kỹ? Tiểu tử kia kiếm tinh chương ở đâu ra?

Úc Vi khẩn trương nhìn lên sàn chiến.

- Còn có thể từ ai vào đây.

Bạch Nham hướng phía Trần Ấu Dung bên kia nói, lại thấy Băng Hạo chịu không nổi đưa tay lòn vào váy cô nàng, không khỏi nhẹ than một tiếng: Người thừa kế của Băng gia một đời lại không bằng một đời nữa rồi.

- Không được, ta phải lên ngăn cản họ! Tiểu gia hỏa Lăng Phong kia nhất định không thể ngăn cản linh kỹ có tính công kích cường đại đến như vậy.

Tình cảm quần chúng đang kích động, trong lúc xoáy vào rồi đột nhiên truyền ra thanh âm nhàn nhạt của Lăng Phong:

- Thì ra...đây là chỗ dựa cuối cùng của người sao?

Một đạo kiếm khí như tia sáng nhỏ không chút che dấu bắn ra, chỉ một kích!

Sau một kích, gió lúc phát ra một tiếng soạt, liền bị chém thành hai nửa!

- Phụt!

Hào quang của Lục Kinh Cực ảm đạm lui vào trong cơ thể Trần Hàng, thiên phú Cự Linh chịu trọng thương, kí chủ cũng không tránh khỏi được, Trần Hàng phun mạnh một ngụm máu, sau đó đặt móng té xuống mặt đất.

Gió lúc tán đi, Lăng Phong tra kiếm vào bao, nhìn Trần Hàng, thản nhiên nói:

- Ta nếu không xứng làm thủ tịch, vậy người lại càng không xứng!

- Người...

Trần Hàng tức khí công tâm, phun thêm một ngụm máu nữa rồi ngã ngửa ra sau mặt đất. Trước lúc hôn mê, một ý niệm trong đầu không ngừng vọng lại trong óc: Hẳn thậm chí ngay cả linh kỹ cũng có thể phá...! Có thể phá linh kỹ của ta sao!

Lăng Phong nhìn hẳn, trong lòng cũng hơi nghĩ mà sợ: Nếu như không phải mình tu luyện Tinh Diễn Quyết, một chiêu "Tù Lung" vừa rồi kia liền có thể khiến mình lập tức thua ngay tại chỗ! Thiên Hành Giả quả thực cường đại, may mắn Trần Hàng không có nhiều linh kỹ hơn, cũng may tuy rằng hẳn thức tỉnh Cự Linh, nhưng không có nắm giữ được năng lực "Cự Linh phụ thân". Nếu như hẳn có thể giống như Khải Ân đồng dạng tiến hành Cự Linh phụ thân, bản thân dù có thể chiến thắng cũng nhất định phải hao phí công sức!

- Đại ca!

Khải Ân cuồng hỉ xông thẳng lên, một tay nâng Lăng Phong ném lên không trung, vài tên đệ tử nội doanh chỉ phản ứng hơi chậm một chút liền gia nhập hoạt động "chà đạp" Lăng Phong. Ở doanh huấn luyện, không có tâm tư phức tạp như ngoại giới, sùng bái cường giả, kính sợ cường giả là tín ngưỡng của bọn họ, huống chi Lăng Phong bình thường làm người so với Trần Hàng có được nhân tâm hơn nhiều.

Mà Trần Ấu Dung bên kia sắc mặt cũng trắng bệch, Băng Hạo cũng ngừng lại động tác dâm uế, há hốc mồm nói:

- Đã xảy ra chuyện gì? Tên kia căn bản không có Cự Linh làm sao có thể thắng được Thiên Hành Giả?

Một đệ tử Cung Phụng Các sau lưng lộ ra nụ cười bất đắc dĩ, tiến lên giải thích:

- Thiên Hành Giả cũng không phải là vô địch, nếu như tinh cấp song phương kém nhau quá lớn mà nói, cho dù là Thiên Hành Giả cũng không thể bảo trì phần thắng.

- Những câu nói nhảm này người nói với ta làm quái gì?

Băng Hạo giận dữ:

- Ta chỉ muốn biết tên kia làm thế nào mà thắng? Chẳng lẽ tu vi của hắn mạnh đến như vậy? Ngũ tinh? Lục tinh? Hay là thất tinh?

- Đương nhiên là không có khả năng, không có công quyết tăng tiếp theo, đệ tử doanh huấn luyện tuyệt không thể nào đạt tới ngũ tinh.

Đệ tử Cung Phụng Các Đông Hành cung kính hồi đáp:

- Bất quá tên kia tuy rằng chân lực không phải rất mạnh, nhưng hắn lại có kỳ tích phát ra kiếm mang!

Băng Hạo bình tĩnh lại, hắn cũng chú ý tới một chiêu kiếm khí đặc biệt kỳ quái mà Lăng Phong phát ra cuối cùng phá vỡ linh kỹ Tù Lung, chẳng lẽ đó chính là kiếm mang gì ấy sao?

Phảng phất như biết rõ Băng Hạo thuộc loại bất học vô thuật, Đông Hành giải thích nói:

- Kiếm quang là cảnh giới mà chỉ có Chân Võ Giả tu luyện kiếm thuật tới mức cực cao mới có thể có được kiếm kỹ thần kỳ này. Trong truyền thuyết, kiếm mang có được lực lượng vô biên bất tột! Có thể bài trừ linh kỹ cũng chẳng có gì lạ.

Nói đến đây, hắn cũng không khỏi ghen ghét với Lăng Phong, bản thân mình thân là cao thủ ngũ tinh cũng chạm không tới cánh cửa của kiếm mang, không nghĩ tới hôm nay lại thấy được trên người một tiểu tử tứ tinh.

- Nói như vậy kiếm mang chẳng phải là thiên hạ vô địch rồi sao?

- Đương nhiên không phải.

Đông Hành biết rõ tính cách keo kiệt cay nghiệt của Băng gia thiếu chủ, vội vàng nói:

- Không nói trước tên kia là đánh bậy đánh bạ vô tình sử xuất ra chiêu này, cho dù hắn thật có thể nắm giữ kiếm mang, bằng vào chân lực ít ỏi cùng thiên phú "phế vật" của hắn, cao lắm cũng chỉ phát ra một chiêu kiếm mang là bản thân liền nhịn không được rồi! Đừng nhìn cảnh tượng hiện tại của hắn như thế, kỳ thật đã sớm tiêu hao hết chân lực toàn thân, dưới mắt chúng ta hắn căn bản chỉ là một con chó chết mà thôi!

Đông Hành nói như vậy thật ra toàn bộ cũng không phải là để trấn an Băng Hạo, nguyên nhân sâu hơn một tầng nữa là hắn cũng không muốn thừa nhận Lăng Phong tuổi còn trẻ như vậy đã có thực lực đủ để siêu việt qua mình, hơn nữa còn là một phế vật không thể thức tỉnh Cự Linh! Tâm linh kiêu ngạo của hắn căn bản không muốn thừa nhận điểm này.

Băng Hạo lúc này mới thư thái một chút, nhìn về phía Lăng Phong đang bị mọi người ném giữa không trung, hắn lạnh lùng cười:

- Vốn dĩ chỉ là một phế vật đặc biệt gặp may mắn thôi.

Lăng Phong thật sự chỉ là đánh bậy đánh bạ thôi sao? Đương nhiên không phải! Chiêu kiếm mang này từ lúc một tháng trước hắn đã nắm giữ, hơn nữa nếu như toàn lực thi triển ra mà nói, hắn có thể đủ để phóng thích liên tục hai đạo kiếm mang! Ban đầu hắn Lăng Phong căn bản không cần phải thi triển ra một chiêu này, chỉ là không nghĩ tới lại bị Trần Hằng dồn đến một bước như vậy.

Sang Sư đột nhiên truyền âm nói:

- Xem ra đã có một ít người hoài nghi, người tạm thời vẫn nên che dấu một chút đi.

Lăng Phong linh mãnh nhận ra ánh mắt chú ý của đám người Băng Hạo, cuống quýt thúc đẩy sử dụng chân lực bức phá kinh mạch, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, đầu nghiêng một cái trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Khải Ân là người đầu tiên phát hiện ra sự khác thường, cuống quýt ngăn mọi người lại, ôm lấy Lăng Phong chạy đi tìm y sư của doanh huấn luyện.

- Đại ca, đệ vừa rồi tưởng huynh thật sự đã xảy ra chuyện!

Vừa ly khai khỏi hội trưởng, Lăng Phong lập tức khôi phục bình thường lại, khiến cho Khải Ân đang lo lắng phải lắp bắp kinh hãi.

Nhìn thấy Khải Ân không chút che giấu thần sắc lo lắng, Lăng Phong trong lòng tuôn ra một dòng nước ấm, hần mỉm cười vỗ vỗ bả vai Khải Ân nói:

- Ta không sao.

- Đại ca, chiêu vừa rồi của huynh là làm sao mà làm được? Uy lực thật sự quá mạnh mẽ!

Khải Ân hưng phấn nói.

Chứng kiến Khải Ân hưng phấn như vậy, Lăng Phong đột nhiên có một ý niệm trong đầu, mình liệu có thể mang Tinh Diễm Quyết truyền thụ cho hắn không nhỉ? Nương theo thân phận của Thiên Hành Giả, tiến bộ của Khải Ân hẳn phải nhanh hơn so với mình nhiều a?

- Sớm bỏ cái ý niệm này đi!

Sang Sư truyền âm nói:

- Tinh Diễm Quyết tuy rằng không phải là công pháp tu luyện gì quá thần kỳ, nhưng cũng không phải mặc ai cũng có thể tu luyện! Ngoại trừ linh hồn song phân tiên thiên ra hoặc là niệm thức cường đại đến một trình độ nhất định, nếu không kể tu luyện Tinh Diễm Quyết chỉ có một hậu quả, đó phải là...Linh hồn tan biến!

Đã trải qua nhiều chuyện như vậy, Lăng Phong đối với Sang Sư đã tín nhiệm triệt để, nghe vậy không khỏi hoảng sợ thêm. Sang Sư lại nói tiếp:

- Nếu người muốn trợ giúp hắn, thì có thể cố hết sức tu luyện hoàn thiện Thốn Kích Quyết, tranh thủ đem biến hóa của mạch luân tăng tiếp theo suy luận ra, trợ giúp này đối với hắn càng trực tiếp hơn.

Lăng Phong âm thầm nhớ kỹ lời của Sang Sư, hỏi:

- Khải Ân, đệ tiếp theo có tính toán gì không?

- Đương nhiên là cố gắng trở thành đệ tử Cung Phụng Các của gia tộc!

Khải Ân nắm chặt tay, kinh ngạc nói:

- Đại ca, đây chính là mộng tưởng sớm đã có của chúng ta, chẳng lẽ huynh đã quên rồi sao?

Mộng tưởng ư? Lăng Phong mỉm cười, kể từ khi biết Tinh Diễm Quyết cùng Kiếm Thai trong thức hải cường đại đến cỡ nào xong, mộng tưởng này đã bị giảm bớt, hoặc nói nó đã thăng hoa đến một tầng thứ khác!

Nắm giữ lực lượng mạnh nhất, không để bất kỳ sinh linh nào dưới bầu trời chi phối!

Cùng với mộng tưởng này so sánh, mộng tưởng trở thành đệ tử Cung Phụng Các từng nghĩ là không có ý nghĩa đến bậc nào a!

- Mà bất quá cũng không hẳn.

Khải Ân then thùng cúi đầu, nói:

- Kỳ thật cho tới nay đệ đối với chuyện trở thành đệ tử Cung Phụng Các cũng không phải rất mong mỏi, chỉ là bởi vì nó là mộng tưởng của đại ca huynh nên đệ mới...

Do dự một chút, hắn nói tiếp:

- Nguyện vọng lớn nhất của đệ chính là vĩnh viễn đi theo đại ca huynh!

Lăng Phong nhin không được bật cười, từ nét mặt của Khải Ân hẳn lơ mờ thấy được cái tiểu tử ngốc nghếch được mình bảo vệ ở phía sau. Mặc dù đã qua nhiều năm như vậy, nhưng tiểu tử ngốc này mọi chuyện vẫn đều theo thói quen nghe lời mình, một chút cũng không có biến hóa a!

Không khí ấm áp khơi gợi kỷ niệm của hai người, Lăng Phong cùng Khải Ân nói đến những chuyện lý thú thời thơ ấu: Hai người làm như thế nào để trêu chọc những đứa trẻ lớn hơn, rồi như thế nào mà sau giờ huấn luyện chạy ra ven hồ bắt tôm bắt cá, và rồi lại như thế nào mà đem những kẻ khi dễ mình đánh ngã.

Từng chuyện từng chuyện xảy ra, đều lưu lại những hồi ức hàm chứa kỷ niệm tốt đẹp lúc nhỏ. Nói, cười, hai người tuy rằng không phải huynh đệ thân sinh, nhưng mà cảm giác huyết mạch tương liên trong đó cũng không hề thua kém gì thân huynh đệ cả!

8. Chương 8: To Gan Lớn Mật.

Vào trong lều, Khải Ân tìm tới một ít rượu ngon, giơ lên cao cái chén trong tay:

- Đại ca, đệ mời huynh!

Lăng Phong không chút do dự đem chén rượu cạn sạch.

- Hôm nay thật sự là quá đã, chứng kiến tên kia tức giận đến hôn mê bất tỉnh, đệ liền không nhịn được muốn cười to lên!

Khải Ân vui vẻ hoa tay múa chân nói.

Lăng Phong cười nhìn biểu hiện thất thố của hắn, biết rõ Khải Ân không muốn mình bị mất mặt ở trước mặt bất luận kẻ nào. Hôm nay bản thân nếu như thất bại mà nói, chắc hẳn Khải Ân sẽ liều lĩnh xông lên khiêu chiến Trần Hàng a? May mắn, là mình thắng, nếu không nường theo uy lực của linh kỹ Tù Lung, Khải Ân nhất định không ngăn cản được.

Nghĩ đến đây, Lăng Phong trong lòng vừa động, hắn biết rõ Trần Hàng có thể có được hậu thiên linh kỹ Tù Lung, tất nhiên là đã luyện hóa tinh chương. Tinh chương a, thật sự là có tác dụng cường đại đến như thế sao?

- Người không cần phải hâm mộ người khác, chỉ cần ngươi đem kiếm thai rèn luyện thành công, niệm thức tiến nhanh, đến lúc đó đừng nói một hai miếng tinh chương, cho dù là gấp đôi tinh chương đi nữa đối với ngươi mà nói cũng chỉ là việc nhấc tay nhấc chân mà thôi!

Sang Sư lại nói chuyện:

- Bởi vì...Cố được kiếm nguyên liên chứng tỏ ngươi sẽ trở thành một Thuật Luyện Sư!

- Cái gì?

Lăng Phong thất thanh la lên.

- Có chuyện gì, đại ca?

Khải Ân đang uống mơ mơ màng màng giật mình một cái.

- À, không có việc gì, tiếp tục uống...uống...!

Lăng Phong kiềm chế tâm tình kích động của mình xuống, dùng niệm thức truyền âm nói:

- Ngài thật sự có biện pháp để ta trở thành Thuật Luyện Sư ư? Nghe nói muốn trở thành Thuật Luyện Sư, điều kiện phi thường hà khắc!

- Hắc, bất quá chỉ là đối với niệm thức có yêu cầu khá cao thôi, mà điều này đối với ngươi mà nói căn bản không tồn tại bất luận chương ngại gì! Ngươi trời sinh linh hồn song phân, niệm thức so với người thường phải cường đại hơn nhiều, hơn nữa cảm giác đối với vạn vật cực kỳ linh mãnh, là nhân tuyển trở thành Thuật Luyện Sư tốt nhất!

Dừng lại một chút, Sang Sư tiếp tục nói:

- Ngươi tưởng rằng ta mỗi ngày bảo ngươi "huấn luyện cảm giác" chỉ là vì để tăng cường cường độ niệm thức thôi sao?

Lăng Phong nghĩ đến việc Sang Sư huấn luyện mình cảm thụ khí tức dao động của vạn vật, chẳng lẽ chính là tiền tấu để trở thành Thuật Luyện Sư sao? Muốn hỏi rõ hơn, thì Sang Sư lại trầm mặc. Mấy ngày nay ở chung, Lăng Phong cũng biết tính tình của lão rồi, hiểu rõ lão không nói gì nữa chính là không muốn tiếp tục giải thích, đành phải miễn cưỡng áp chế lòng hiếu kỳ xuống.

- Thì ra các người ở chỗ này!

Đột nhiên, từ bên ngoài doanh trường truyền đến thanh âm kiêu căng, ngay sau đó một đạo quyền phong oanh thẳng vào doanh trường.

Bùm!

Doanh trường bị nghiền nát!

Hai người Lăng Phong vội vàng vung tay xé rách doanh trường đang sụp xuống, nhanh chóng chạy thoát thân ra ngoài. Khải Ân nổi giận gầm lên một tiếng:

- Là tên khốn nào không muốn sống nữa?

Trong tiếng rống giận dữ, Cự Linh xuất hiện, chưởng ảnh biến ảo, ngang nhiên công hướng về phía người tới.

- Hừ, chỉ là tam tinh Thiên Hành Giả cũng dám quát tháo?

Hừ lạnh một tiếng, nương theo đó là một đạo quyền ảnh oanh lại.

Bùm một tiếng, Khải Ân "phụt" một tiếng phun ra một ngụm tiên huyết lui trở về. Lăng Phong lúc này nhìn rõ ràng diện mục kẻ phía trước, hắn không khỏi cả kinh:

- Băng thiếu chủ, người làm vậy là có ý gì?

Người tới rõ ràng là Băng Hạo, Trần Ấu Dung, Đông Hành Kiến, ba người!

Kẻ đánh lui Khải Ân chính là Đông Hành Kiến, vừa thấy người này ra tay, Lăng Phong liền không nhịn được trong lòng trầm xuống, kẻ này có thể đơn thuần dùng chân lực bản thân mình đánh lui Cự Linh của Khải Ân, rõ ràng tu vi ít nhất đã đạt tới ngũ tinh! Hơn nữa tương truyền đệ tử Cung Phụng Các không một ai là không có Cự Linh, một khi đối chiến, bản thân trừ phi vận dụng kiếm quang, nếu không căn bản vô pháp kháng cự!

- À, cũng không có ý tứ gì đặc biệt, chỉ là người đắc tội bổn thiếu chủ, điều này khiến cho bổn thiếu chủ rất không vui!

Băng Hạo mỉm cười, nói:

- Làm một đệ tử doanh huấn luyện, phong phạm bên dưới của người khiến cho bổn thiếu chủ rất khó chịu, đây là thứ không nên nhất của người!

Không cần nhiều lời, chỉ nhìn Trần Ấu Dung đi bên cạnh hắn, Lăng Phong liền hiểu bản thân đến tột cùng là đã đắc tội vị thiếu chủ Băng gia này ở chỗ nào.

- Thấy người tội cũng không lớn, chỉ cần người ở chỗ này quỳ xuống nói lời xin lỗi với bổn thiếu chủ. A, đúng rồi, còn có cả vị Trần tiểu thư này nữa, người cũng phải dập đầu nhận tội. Chuyện này như vậy là bỏ qua, sao hả?

Băng Hạo gây sự nói.

Kỳ thật hắn vốn chỉ muốn kiếm cớ để giáo huấn Lăng Phong, cấp cho Trần Ấu Dung một ngụm khẩu khí, kết quả là sau khi ý nghĩ này hiển lộ, mười hai tên đệ tử Cung Phụng Các đều tìm cớ không muốn đi. Cuối cùng hắn vẫn phải bỏ ra một ít mồi ngon, thì mới khiến cho Đông Hành Kiến xung phong đi theo, điều này khiến cho hắn rất bức, cho nên khi nhìn thấy Khải Ân ra tay, hắn liền càng không dè nén được cơn tức giận của mình.

- Thiếu chủ, dựa theo quy củ gia tộc, đệ tử gia tộc tựa hồ không có quyền tham gia vấn đề tranh đoạt chức thủ tịch của doanh huấn luyện đúng không? Huống hồ, cho dù ta đánh bại Trần Hàng đi nữa, thì dựa theo gia quy thiếu chủ cũng không nên nhúng tay mới đúng!

- Gia quy?

Sắc mặt Băng Hạo phát lạnh:

- Phi, lão tử là thiếu chủ Băng gia, người bắt quá chỉ là một tên đệ tử doanh huấn luyện, nô bộc bình thường, cũng xứng cùng ta nói chuyện gia quy sao? Hôm nay nếu người không nói lời xin lỗi thì...Hành Kiện, đánh cho tới lúc chúng xin lỗi mới thôi!

- Vâng, thiếu chủ!

Động tĩnh quá lớn, đệ tử nội doanh chung quanh đều bị kinh động, mắt thấy Băng Hạo bá đạo như thế, bọn họ cũng giật nẩy mà không thể nói gì, có vài tên thông minh linh động một chút liền chạy ra ngoài.

Lăng Phong sắc mặt bình thản, chỉ có những người quen thuộc hắn thì mới biết được giờ phút này trong nội tâm của hắn giận dữ đến cỡ nào: Thì ra, ở trong mắt tộc nhân đích hệ của gia tộc, mình chỉ là một tên nô bộc thôi sao? Thì ra, dựa vào thế lực, là có thể bằng vào sở thích cá nhân tùy ý khi nhục kẻ khác hay sao? Thì ra, thế giới này thực là cá lớn nuốt cá bé sao!

- Đánh con mẹ người!

Khải Ân bị đánh bay ra ngoài bồ nhào trở về lần nữa, chắn trước mặt Lăng Phong.

- Muốn chết!

Đông Hành Kiến sắc mặt lạnh lẽo, sau lưng hiện ra ảo ảnh một con cự lang:

- Thiên phú linh kỹ, Lang Đột!

Thiên phú linh kỹ là linh kỹ duy nhất có thể nương theo năng lực của kí chủ mà tăng lên, so sánh mà nói, uy lực thiên phú linh kỹ của ngũ tinh Thiên Hành Giả Đông Hành Kiến tuyệt không phải Khải Ân có khả năng ngăn cản! Bóng sói nổi giận bồ nhào tới, mang theo một đạo tàn ảnh nhàn nhạt, cả người bởi vì vận động cực tốc mà huyền hóa thành một đạo mũi tên thô to, đối phó với Khải Ân hắn căn bản ngay cả "Cự Linh phụ thân" cũng không cần.

- Khải Ân, cẩn thận!

- Hừ! Phụ thân!

Đôi mắt Khải Ân trừng lên như hai cái chuông đồng, Thái Nhạc toàn lực ra tay, chỉ thấy một đạo khí kinh to như cái thớt đập xuống, hung hăng vỗ mạnh lên lưng bóng sói nọ. Bất quá một chiêu này của hắn chỉ là ngăn cản lại một chút, bóng sói biến ảo thành mũi tên kia vẫn nặng nề đập vào ngực Khải Ân.

Bùm một tiếng, Khải Ân bay ra ngoài lần nữa!

Đồng thời, Lăng Phong xuất thủ! Hắn cũng không có lựa chọn ra tay với Đông Hành Kiến, bởi vì dựa theo cục diện trận đấu như vậy, trừ phi bản thân nguyện ý vận dụng kiếm mang, nếu không sẽ không làm gì được hắn! Mục tiêu của Lăng Phong là...Băng Hạo!

Thân như nhanh điện, kiếm khí lệ khiêu!

Trong nháy mắt, căn bản không một ai dự đoán được Lăng Phong lại to gan lớn mật dám ra tay với thiếu chủ Băng gia như thế! Trần Ấu Dung tu vi vốn không cao, nàng có thể ở lại Băng Phong thành cũng là bởi vì Băng Hạo nhìn trúng nhan sắc của nàng, cho nên sau khi miễn cưỡng ngăn cản một kiếm của Lăng Phong, liền bị Lăng Phong không chút ngoài ý muốn lần tới gần Băng Hạo.

- Người...người muốn gì? Ta...

Băng Hạo câu tiếp theo không thể nói ra miệng được, bởi vì một thanh trường kiếm đã đặt lên ngang cổ hắn.

Lăng Phong sắc mặt bình thản:

- Bảo hấn dừng tay!

Mà Đông Hành Kiến ở bên kia một chiêu đắc thủ, đang định truy kích Khải Ân tiếp.

- Người dám...

- Soạt!

Trường kiếm mở một miệng máu ra, Lăng Phong vẫn như cũ nhàn nhạt biểu lộ:

- Ta không thích nói giỡn, lập lại một lần nữa, bảo hấn dừng tay!

- Dừng, dừng tay, mau dừng tay!

Băng Hạo bị dọa đến nổi sắc mặt trắng bệch, từ nhỏ đến lớn được cưng chiều, hấn có bao giờ bị uy hiếp như vậy? Không ngờ lại bị một tên đệ tử doanh huấn luyện bình thường mặc cho mình giết như một con súc vật lại làm khó dễ một cách dữ dội, điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hấn.

- Mau buông thiếu chủ ra!

Đông Hành Kiến khẩn trương dừng tay lại, hấn không thể không khẩn trương, Băng Hạo là con trai độc nhất của gia chủ đương thời, nếu như không có điều gì bất ngờ xảy ra thì hấn sẽ là gia chủ kế nhiệm đời kế tiếp! Nếu nhân vật trọng yếu như vậy dưới sự hộ vệ của mình mà bị giết, bản thân vô luận như thế nào đi nữa cũng trốn không được liên quan.

- Lăng Phong, người đang làm cái gì? Mau dừng tay!

Bạch Nham nghe tin chạy tới, ở phía sau hấn là Úc Vi vẻ mặt đồng dạng khẩn trương.

Nhìn thấy hai người Bạch Nham chạy tới, Băng Hạo thoáng bớt lo lắng:

- Tên vô liêm sỉ, ta là thiếu chủ Băng gia, dám đụng đến một sợi tóc gáy của ta, người cũng sẽ không có kết cục tốt! Ta dám thề, ta lập tức sẽ phân phó người đem xương của người nghiền nát thành tro, bầm thây vạn đoạn!

Lăng Phong trầm mặc, mọi người ở hiện trường cho rằng hấn sau khi suy nghĩ sẽ buông tay, hấn đột nhiên cười nhạt một tiếng:

- Người là thiếu chủ gia tộc, ta bắt quá chỉ là một đệ tử nội doanh, luận gia thế ta tuyệt đối không bằng người! Bản thân người có thể triệu tập cao thủ đem ta giết chết. Chỉ là ta rất ngạc nhiên, giết người ta sẽ bị gia tộc nghiền xương thành tro, thả người ta vẫn bị bầm thây vạn đoạn, vậy người nói ta sẽ lựa chọn như thế nào?

9. Chương 9: Liệp Sát Đại Diễn.

Sát khí sắc bén!

Toàn thân Băng Hạo cứng lại, từ vị trí mũi kiếm càng lúc càng sâu trên cổ, hấn phát giác được Lăng Phong cùng đệ tử doanh huấn luyện bình thường hoàn toàn bất đồng, hấn tuyệt đối có lá gan đem mũi kiếm triệt để kéo xuống! Tên này, là một tên điên!

Ánh mắt Lăng Phong càng lúc càng bất thiện, hấn đã chuẩn bị động thủ, sau khi ra tay, lập tức thi triển kiếm mang chém hết tất cả trở ngại mang theo Khải Ân thoát khỏi Băng gia! Thành hay không thành, đã không còn nằm trong suy tính, nam nhân trường kiếm thiên nhai, há có thể để người khác sỉ nhục!

Sang Sư ở trong thức hải của hấn cuồng tiếu nói:

- Hahaha, đúng thế, chính là như thế, mau giết lẹ đi! Là nam nhân, sao có thể để thứ đồ chơi này ác xúc được?

- Tiểu Phong, đừng xúc động!

Úc Vi lớn tiếng nói:

- Chuyện lần này bất quá thiếu chủ là muốn khảo thí thực lực đệ tử nội doanh, thiếu chủ, người nói có đúng không?

Băng Hạo tuy rằng ngang ngược kiêu ngạo, nhưng cũng không đến mức quá vụng về, hần lập tức đoán được Úc Vi nói như vậy là đang hạ cho mình một cái bậc thang, vội vàng hòa hoãn nói:

- Phải phải phải, không nghĩ tới Lăng thủ tịch phản ứng linh mãnh như vậy, thực sự là ngoài dự đoán của mọi người.

Hần bị cản cuống họng, thanh âm tán thưởng so với khóc nghe còn khó hơn.

- Tiểu Phong, còn không bỏ kiếm xuống!

Úc Vi ra hiệu cho Lăng Phong.

Lăng Phong trầm mặc một chút, cầm kiếm khấn trương:

- Vậy còn trường hợp này tính sao?

- Đúng vậy, là hiểu lầm thôi!

Sắc mặt Băng Hạo có chút cứng ngắc.

- Ta có vài chỗ vô lễ đối với thiếu chủ, thiếu chủ nhất định sẽ không trách móc chứ?

- đương nhiên, sẽ không trách móc!

Lăng Phong suy tư một phen, Băng Hạo ở trước mặt mọi người thừa nhận là hiểu lầm, mặc dù chỉ là vì cố kỵ thể diện nên sẽ không tùy tiện ra tay đối với mình! Mà bản thân mình bây giờ tu vi chưa đạt, thật sự không thích hợp cùng Băng gia trở mặt, trọng yếu hơn là một khi phát sinh xung đột, bản thân có lẽ có thể thoát được, nhưng nếu muốn bảo vệ Khải Ân thì lại khó khăn. Vì vậy, hần nhìn thật sâu Băng Hạo một cái, thu kiếm trở vào bao.

- Được rồi, đây chỉ là trường hợp thử nghiệm, thiếu chủ vì muốn kiểm nghiệm thành quả tu luyện của đệ tử doanh huấn luyện chúng ta nên mới có động tĩnh lớn như vậy.

Úc Vi lớn tiếng nói:

- Các người không được phép nói lung tung ra ngoài, nếu không ta nghe được lời nào tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ!

Úc Vi nổi danh là huấn luyện viên có tính tình tốt, chính là bởi vì như thế cho nên một khi nàng nói chuyện nghiêm khắc, uy tín cũng không giống như bình thường. Lúc này, đệ tử doanh huấn luyện chung quanh đều cùng nhau đáp:

- Vâng!

- Thiếu chủ, người bị kinh sợ rồi!

Băng Hạo hung hăng gạt tay Bạch Nham ra, oán độc nhìn thoáng qua Lăng Phong với vẻ mặt bình tĩnh, từ sâu trong ánh mắt nhện không được toát ra một tia sợ hãi...vừa rồi sát khí không chút do dự của Lăng Phong thực sự dọa cho hần sợ. Cuối cùng, hần oán giận dậm chân một cái rồi ly khai!

- Lăng Phong, người thật sự là to gan lớn mật!

Bạch Nham thấp giọng trách cứ, kết quả bị Úc Vi trừng một cái liền lui. Úc Vi lo lắng nhìn Lăng Phong:

- Tiểu tử kia, lần này người có thể gây ra đại họa rồi, ngày mai là liên sát đại điển, sáu người xuất sắc nhất nội doanh phải tham gia, đến lúc đó sẽ do đệ tử Cung Phụng Các dẫn đường, chỉ sợ...

- Ngài là đang lo lắng hần ra tay đối với ta?

- Đây cũng không phải, hôm nay động tĩnh náo lớn như vậy, hần lại chính miệng thừa nhận vừa rồi bất quá là một hồi hiểu lầm. Nếu người xảy ra chuyện gì, chẳng phải là tự sát vào hần hay sao? Ta chỉ lo lắng hần lại nảy ra ý nghĩ gì xấu, liên sát đại điển lần này có thể ảnh hưởng đến việc các người có thuận lợi tiến vào Cung Phụng Các hay không a.

Bây giờ không cần phải ngại trang, Úc Vi cũng không che giấu sự quan tâm đối với đệ tử mình thương nhất này.

Lăng Phong cười:

- Ngài không cần lo lắng cho ta, cùng lắm thì ta không vào Cung Phụng Các là được!

- Nói vậy!

Úc Vi vỗ đầu hân:

- Huấn luyện viên ta còn hy vọng người sau này có thể trở thành trưởng lão Cung Phụng Các của gia tộc đây, sao bây giờ người lại có thể không có ý chí đấu tranh như vậy?

Trưởng lão Cung Phụng Các là vương bài chính thức của gia tộc, nếu như muốn trở thành trưởng lão, điều kiện đầu tiên chính là tu vi phải đạt tới lục tinh, hơn nữa còn phải vì gia tộc làm ra cống hiến nhất định.

Lăng Phong bắt đầu dĩ cười cười, ở trong suy nghĩ của Úc Vi, mình giống như là con của nàng vậy, mà hi vọng lớn nhất của nàng là thấy con mình thành tài, đương nhiên kết quả tốt nhất đơn giản chính là trở thành trưởng lão Cung Phụng Các của gia tộc! Đối mặt với loại kỳ vọng thiết tha này, Lăng Phong đành phải qua loa một chút, hân đương nhiên không thể nói cho Úc Vi, giấc mộng của hân sớm đã không còn dừng lại ở Cung Phụng Các!

Sáng sớm hôm sau.

Liệp sát đại điển cử hành ở miệng cốc nội cốc, tất cả đệ tử doanh huấn luyện toàn bộ đều đến đông đủ, ngay cả đệ tử tân sinh cũng thấy được một màn khó có được này. Triệt hồi lửa khu canh xong, thay phiên cúng bái hương khói cầu bình an, rồi tiếp tục hướng lên trời lạy mấy cái.

Lửa khu canh kỳ thực sớm đã nên dập tắt, dựa theo kinh nghiệm mấy lần trước, những ma thú này chỉ bị ngăn cản một chút là trở về, từ đó về sau không chạy ra khỏi nội cốc dù chỉ một con! Tuy nhiên vẫn bảo trì nhóm lửa khu canh, bắt quả là thói quen thôi.

- Đây là la bàn, mỗi đội một chi, vạn nhất bị lạc thì cứ theo phương hướng trên mũi tên mà đi.

La bàn là một vòng tròn màu đồng xanh, bên ngoài có nhiều la khối chỉ hướng, bên cạnh có khắc vài văn tự huyền diệu. Ở giữa là một kim đồng hồ, kim đồng hồ cố định chỉ phía nam. La bàn luyện chế phi thường phức tạp, giá bán cũng cực kỳ sang quý, Bằng gia cũng chỉ có lúc tổ chức liệt sát đại điển mới lấy ra.

La Bàn được phân phát cho tất cả đệ tử Cung Phụng Các dẫn đội, hết thấy chuẩn bị sẵn sàng, kế tiếp liệt sát đại điển chính thức bắt đầu rồi!

Mười hai tên đệ tử cung phụng, mỗi đội bốn người, tất cả mang theo hai gã đệ tử nội doanh tiến vào nội cốc. Tại trong lúc này, tác dụng bảo vệ của đệ tử cung phụng là chỉ có khi đệ tử nội doanh bị uy hiếp thì họ mới có thể ra tay, bình thường mà nói bọn họ đều có thể tự liệt sát ma thú để lấy tài liệu trân quý như da ma thú cùng ma hạch.

Mười ngày sau, sương mù nội cốc lại tràn ngập, tất cả mọi người bước ra khỏi nội cốc, đến lúc đó kiểm kê thu hoạch của đệ tử nội doanh. Người có thu hoạch lớn nhất một tháng sau tại nghi thức chọn lựa đệ tử Cung Phụng Các sẽ đạt được không ít điểm cộng thêm!

Quá trình những điều này, Lăng Phong, Khải Ân, Trần Hàng cùng với ba gã đệ tử khác xuất sắc nhất nội doanh sớm đã nhớ kỹ trong lòng.

Liệp sát đại điển vừa mới bắt đầu, Lăng Phong liền chú ý đến động tĩnh của Trần Hàng, khi thấy khoe miệng của hân thỉnh thoảng lộ ra một nụ cười âm lãnh, Lăng Phong biết rõ hân tuyệt đối sẽ không để mình sống khá giả rồi! Hân đến tột cùng là sẽ dùng thủ đoạn gì?

Đệ tử nội doanh cứ hai phân tổ dưới sự dẫn dắt của các đệ tử Cung Phụng Các tiến nhập nội cốc, rất nhanh liền đến lượt Lăng Phong cùng Khải Ân. Khi thấy đệ tử Cung Phụng Các đi chung với mình có Đông Hành Kiến, Lăng Phong trong lòng mỉm cười thầm nói... Chẳng lẽ bọn họ tính toán muốn động thủ trong nội cốc sao? Chợt, Lăng Phong liền bỏ ý nghĩ này đi, nguyên nhân là vì sự tín nhiệm đối với suy đoán của Úc Vi!

Bốn người Đông Hành Kiến không nói một câu, bay thẳng về phía trước, Lăng Phong cẩn thận theo sát phía sau bọn họ, lợi dụng thời gian trống trong kẽ hở hai bên nói với Khải Ân:

- Thương thế tối hôm qua còn nặng không?

- Đại ca, huynh yên tâm đi, đệ không sao!

Phát phát nắm đấm, Khải Ân biểu lộ cũng rất ngưng trọng. Hắn cũng không phải kẻ ngu dốt, tự nhiên hiểu rõ chuyện cừu nhân tối qua phụ trách bảo vệ mình là không thực tế đến cỡ nào.

- Vậy là tốt rồi.

Đối với thể chất của Khải Ân, Lăng Phong đã sớm minh bạch, hắn phân phó nói:

- Một khi phát sinh vấn đề, ta lập tức thi triển công kích mạnh nhất, đệ không cần phải ra tay, toàn lực chạy trốn là được!

- Dạ!

Cảnh vật bên người bay vút, càng xâm nhập, cảnh vật chung quanh càng kỳ lạ. Đây là lần đầu tiên Lăng Phong xâm nhập nội cốc. Trong cốc khắp nơi sinh trưởng một ít cây cối khổng lồ, thỉnh thoảng còn có những thành phần ma thú kết đội đi qua. Lăng Phong thậm chí chứng kiến có hai gã đệ tử nội doanh đã bắt đầu ra sức đánh lên những con Khiếu Nguyệt Thiên Lang đi lẻ, ở phía sau bọn họ là đệ tử Cung Phụng Các áp trận.

Mà trái lại bên cạnh mình, bốn người Đông Hành Kiến vẫn không ngừng lướt đi, rất nhanh xâm nhập vào sâu hơn một ngàn mét, trước mặt xuất hiện một khu rừng rậm rạp to lớn.

Bốn người phía trước không nói một lời, vẫn cực kỳ nhanh lao vào trong khu rừng rậm. Lăng Phong ần ần thấy có chút bất an, bắt quá trong mắt đối phương không có triển lộ một chút địch ý nào, vạn nhất bản thân phát tác ngược lại sẽ rơi vào đầu đề câu chuyện! Hơn nữa những đệ tử Cung Phụng Các này ngoại trừ bảo vệ ra, còn phụ trách biểu hiện của đệ tử nội doanh trong liệt sát đại điển mà đánh giá, tuy rằng Lăng Phong không quan tâm đến những đánh giá này, nhưng bây giờ còn chưa đến lúc trở mặt.

- Đại ca, không ổn!

Cùng lúc đó, Lăng Phong cũng phát hiện, bốn người sau khi vào rừng tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng bọn họ thậm chí toàn lực thi triển chân lực, thân ảnh giống như một làn khói nhẹ, lóe lên rồi biến.

10. Chương 10: Huyền Tiên Vụ (sương Mê Hoặc).

- Đứng lại!

Mặc kệ Lăng Phong ngăn cản, tốc độ bốn người ngược lại nhanh hơn không ít, Lăng Phong muốn cố tình đuổi theo, nhưng lại cố kỵ Khải Ân sau lưng, vì vậy chỉ có thể oán hận không ngừng. Hắn lúc này mới hiểu rõ tính toán của bốn người này, bọn họ không ngờ là tận lực muốn đem mình lưu lại trong rừng rậm, để mặc hai người tự sinh tự diệt!

Không có la bàn chỉ hướng, hai người ở trong phiến rừng rộng lớn này hoàn toàn giống như ruồi bọ không đầu vậy. Càng muốn chết nữa là khu rừng này cực cao, trên không bao phủ một tầng cương khí, bằng vào tu vi hai người Lăng Phong căn bản không cách nào phi thân bay lên tìm kiếm địa hình được. Bốn người này ngược lại không có trực tiếp ra tay, nhưng không ngờ phương pháp của họ lại càng ác độc hơn, lựa chọn thủ đoạn mượn đao giết người!

Úc giáo quan vẫn đánh giá cao quá phẩm tính của tên ăn chơi trác táng kia rồi! Ở trong liệt sát đại điển lựa chọn thủ đoạn ti tiện như vậy đối phó với một đệ tử nội doanh, chẳng lẽ hắn liền hoàn toàn không nghĩ đến sẽ làm rét lạnh tâm của đệ tử doanh huấn luyện sao? Hoặc là, đệ tử doanh huấn luyện trong suy nghĩ của tộc nhân Băng gia chỉ có thân phận nô bộc bình thường, căn bản không cần quan tâm đến suy nghĩ của họ?

Ngẩng đầu nhìn hướng cảnh vật chung quanh, tĩnh lặng, rộng lớn, nặng nề, hết thấy mọi thứ giống như một tảng đá lớn đè nặng vào lòng Lăng Phong.

- Đại ca, chúng ta làm sao bây giờ?

- Trước đừng vội!

Lăng Phong nhìn sắc trời một chút:

- Chúng ta nghỉ ngơi đi, đợi buổi tối nói sau.

Đợi đến tối rồi mới tiếp tục hành động, đây là phân phó của Sang Sư. Theo lời lão bảo, mặc dù không có la bàn, nhưng chỉ cần trên trời xuất hiện ngôi sao, sau đó dựa theo một ít phương vị sắp xếp đặc thù của sao là có thể suy luận ra phương hướng chính xác.

Chỉ cần ở cùng một chỗ với Lăng Phong, Khải Ân liền chẳng muốn vận dụng đầu óc, đây là thói quen đã sớm hình thành của hắn, thấy Lăng Phong đã có tính toán, hắn lập tức ngồi xếp bằng dựa vào một gốc cây. Không lâu sau, liền phát ra tiếng ngáy.

- Không ổn, mau đánh thức tiểu tử ngốc này dậy!

Sang Sư đột nhiên xuất hiện bên trong thức hải, nét mặt của hắn có chút nghiêm túc.

- Sao vậy?

- Sương mù trong này có chút cổ quái.

Sang Sư nheo mắt lại ngửi ngửi, trên thực tế bằng vào tồn tại linh hồn thể của hắn căn bản không có khứu giác, làm như thế chỉ là theo thói quen thôi. Sau một phen công phu, hắn biến sắc:

- Thì ra là huyễn tiên vụ, ta bảo như thế nào lại kỳ quái như thế! Người mau đem tiểu tử ngốc kia đánh thức, ngủ tiếp nữa có thể sẽ không tỉnh lại đâu!

Lăng Phong cả kinh, cuống quýt lay động Khải Ân:

- Khải Ân, tỉnh dậy, tỉnh dậy mau!

Khải Ân không phản ứng chút nào cả, Lăng Phong nóng nảy, tát hắn hai cái, kết quả cũng không được.

- Đừng vội, tiểu tử ngốc này trúng độc rồi.

Sang Sư thần nhiên nói:

- Khó trách trong nội cốc này không một ai dám tiến vào một mình, thì ra nơi này có huyễn tiên vụ thủ hộ lấy.

- Hiện tại phải làm gì đây?

Lăng Phong nóng nảy, nếu như bảo trong doanh huấn luyện có người mà hắn thật sự quan tâm, thì chỉ có Khải Ân cùng Úc Vi hai người mà thôi.

- Đừng sợ, ở nơi tụ tập độc khí thiên địa, hẳn trong vòng ba bước tất sẽ có thuốc giải! Huyền tiên vụ này diện tích bao phủ rộng lớn như thế, gần đây hẳn là có thuốc giải, để ta tìm xem.

Thân thể của lão giống như ảo ảnh nhanh chóng lướt vào trong rừng, mà Lăng Phong nhìn thấy lại là một trận kinh thán, trước giờ chưa từng nghe nói qua ai có thể dùng linh hồn thể tồn tại ở ngoại giới, hơn nữa còn hành động tự nhiên như thế.

Không lâu sau, Sang Sư nhẹ nhàng trở về, chỉ thị nói:

- Người tới đây, bới gốc cây La Hâm này lên, lấy nước nhựa trong cây rót cho tiểu tử kia.

Cây La Hâm mà Sang Sư nói là một loại bụi cỏ màu nâu nhỏ, loại bụi cỏ này bề ngoài bao trùm những cành lá nồng đậm, thoát nhìn giống như viên cầu vồng. Cắt gốc, nhựa cây màu sữa trắng ngược lại là tản ra một mùi hương thơm ngát, ngửi vào liền khiến cho người ta cảm thấy tinh thần sảng khoái.

- Sương mù trong này cùng với sương mù trong nội cốc lúc mới vào hoàn toàn không giống, sương mù kia nhiều lắm là phát ra tác dụng ảnh hưởng tầm mắt. Nhưng huyền tiên vụ là muốn mạng người a, ở bên trong tuyệt đối không thể ngủ, nếu không sẽ có thể lâm vào tình trạng ngủ say không dậy.

Sang Sư giải thích nói.

Lăng Phong trong lòng phát lạnh, đệ tử Cung Phụng Các không có khả năng hiểu rõ được chỗ ác độc của huyền tiên vụ, nhưng mà bọn chúng đem hai người dẫn tới nơi này. Chắc hẳn sớm đã có tâm tư bất lương rồi, rất có thể bốn tên kia hiện tại đã dựa vào la bàn bay trở ra khỏi khu rừng, chờ khoảng mười ngày sau đi ra nói dối che dấu chuyện hai người mất tích.

- Đại ca, đệ bị làm sao vậy?

Sau khi rút nhựa cây La Hâm, Khải Ân lập tức thanh tỉnh, hắn cũng linh mãnh phát giác được tình huống bản thân vừa rồi không ổn.

Lăng Phong đem chuyện vừa rồi nói lại một lần, che giấu sự tồn tại của Sang Sư, chỉ nói là mình đọc được trong một quyển sách cổ có ghi lại sự liên quan giữa huyền tiên vụ cùng cây La Hâm.

- Mấy tên khốn kia!

Khải Ân xiết chặt nắm tay, mặt không ngừng co động.

Kiên nhẫn chờ đợi, thẳng cho đến khi chứng kiến những chấm sao đầy trời thông qua tán cây dày đặc, Lăng Phong mới thở phào một hơi. Dưới sự chỉ điểm của Sang Sư, hắn rất nhanh liền hiểu được ý tứ đại biểu của những ngôi sao này. Đồng thời cũng nắm giữ được cách làm như thế nào để phân biệt rõ phương hướng từ những ngôi sao đó.

- Thật sự là quá thần kỳ rồi!

Lăng Phong nhin không được sợ hãi than.

Khó có khi Lăng Phong trực tiếp tán thưởng như vậy, Sang Sư cũng nhin không được có chút đắc chí lên, bất quá hắn vẫn thản nhiên nói:

- Đây chỉ là một loại phương pháp phân biệt đơn giản nhất, còn có một vài phương pháp sử dụng một số cành lá đặc thù trong rừng nhóm lửa lên, lợi dụng sự di động của khói để phán đoán phương vị; hoặc căn cứ vào mùi của nước suối dưới hạ du để phán đoán nữa; thậm chí còn có thể căn cứ vào phân bố địa huyết để phán đoán...

Những kiến thức này đối với Lăng Phong mà nói đều có ý nghĩa mới mẻ chưa nghe, hắn giống như là một khối bọt biển đang liên tục hấp thu những kiến thức này.

- Vậy kế tiếp người định làm thế nào? Cứ dọc theo đường đi trở về sao?

Sau khi mơ hồ giảng giải vài phương pháp định vị phương vị xong, Sang Sư bất thành linh hỏi thăm.

Lăng Phong ngược lại tính toán suy nghĩ, thấy khẩu khí của Sang Sư có vẻ không đồng ý hắn làm như vậy, cho nên khiêm tốn hỏi thăm:

- Vậy ngài có đề nghị gì tốt không?

- Nếu ta đoán không sai mà nói, mấy đệ tử Cung Phụng Các kia cũng không có cách nào ở trong sương mù dày đặc quá lâu, bọn chúng cùng lắm là mang theo người của nội doanh nghỉ ngơi bên ngoài mười ngày thôi. Trên đường đi, ta đã tra xét rồi, bên ngoài đều là một vài ma thú cấp thấp, chỉ sợ có mỗi Khiếu Nguyệt Thiên Lang coi như là mạnh nhất, bọn chúng cố gắng mấy thì thu hoạch cũng sẽ không quá lớn.

- Ý của ngài là chúng ta có thể tìm kiếm trong khu rừng này?

- Không sai.

Thấy Lăng Phong thông minh thế, Sang Sư khen ngợi nói:

- Mặt khác, nhựa cây La Hâm không chỉ có thể tiêu trừ độc khí huyền thiên vụ, nó còn có công hiệu lớn nhất khác...Chính là có thể tăng cường cường độ thân thể của một người đến cực đại, mà cây La Hâm thần kỳ trong đây nhiều lắm, ngược lại là một nơi tuyệt hảo để tu luyện.

Lăng Phong mừng rỡ:

- Vậy ta có thể thu thập một ít nhựa trên rễ cây mang đi.

- Người tốt nhất là từ bỏ tâm này đi, nhựa cây La Hâm trừ phi dùng hài cốt ma thú ngũ tinh tạo thành chai đựng thì mới có thể giữ được hiệu quả, bằng không, thuốc tốt sẽ biến thành độc được!

Ma thú ngũ tinh?

Lăng Phong lắc đầu, hẳn còn không có tự phụ đến nỗi cho rằng mình có thể có trình độ tùy ý trầm sát ma thú ngũ tinh. Phải biết rằng lực lượng của ma thú tiên thiên là vượt qua nhân loại, ma thú ngũ tinh cho dù là ngũ tinh Thiên Hành Giả ra tay cũng chưa chắc có thể thủ thắng, bản thân tùy tiện đi tìm phiền toái không thể nghi ngờ là muốn chết! Xem ra vẫn là chọn đề nghị của Sang Sư, ở trong này một đoạn thời gian ngắn, thuận đường mượn nhựa La Hâm tu luyện.

Đối với quyết định của Lăng Phong, Khải Ân không chút dị nghị, sau khi biết được chỗ tốt của nhựa cây La Hâm, hai người đơn giản đem những nhựa cây trên rễ này trở thành lương thực, dù sao chất lỏng đó ăn vào cũng chỉ thấy vị hơi ngọt, hơn nữa, Sang Sư bảo chất lỏng đó cho dù ăn nhiều chút thì được tính cũng chỉ lắng đọng trong máu, không tạo thành thương tổn với cơ thể người.

Khải Ân lại lần nữa cảm thán sự uyên bác của Lăng Phong, hẳn nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra Lăng Phong làm sao mà ngoại trừ mỗi ngày khổ luyện ra còn rút được thời gian đọc nhiều sách cổ như vậy, có được tri thức phong phú như thế. Cuối cùng hẳn đem hết thảy nguyên nhân quy kết đơn giản lại là...Bởi vì hẳn là đại ca của Khải Ân ta a!

- Sớm biết như thế đã mang theo một ít khu canh thảo, buổi tối lúc nghỉ ngơi cũng có thể phòng vệ được.

Lăng Phong ý nghĩ vừa động, thì Sang Sư trong thức hải lập tức cảm giác được, nhàn nhạt trả lời:

- Khu canh thảo chỉ hữu dụng với một vài ma thú đề cấp, nếu có ma thú xuất hiện trong cánh rừng này mà nói, khu canh thảo căn bản không có chút tác dụng nào.

- Nếu vậy gặp phải một đàn ma thú chẳng phải là tan nát rồi sao?

- Yên tâm đi, ma thú vượt qua tam tinh phần lớn đều phi thường cao ngạo, bình thường không có khả năng xuất hiện thành đàn.

Sang Sư còn có một câu chưa nói là..." Một khi xuất hiện ma thú đơn lẻ, tuyệt đối so với một đàn ma thú cấp thấp còn đau đầu hơn!

11. Chương 11: Nguyên Tổ Ma Thú.

Mấy ngày kế tiếp, hai người Lăng Phong đơn giản lấy rừng làm nhà, một bên tu luyện, một bên thám hiểm khu rừng huyền bí này. May mắn là cây La Hâm phân bố bên trong cực kỳ rộng, bọn họ ngược lại không cần phải lo lắng đến vấn đề thức ăn. Thông qua mấy ngày dùng nhựa cây La Hâm liên tục không gián đoạn, cộng thêm tu luyện chân võ bí quyết, Lăng Phong rõ ràng cảm giác được thân thể của mình được cường hóa không ít.

Đại khái là vận khí quá đẹp, suốt dọc đường đi hai người không có gặp phải bất kỳ ma thú cường đại nào, ngược lại trong rừng còn tìm được một khóa ma hạch tứ tinh! Căn cứ theo đó suy đoán, hẳn là do ma thú chém giết lẫn nhau lưu lại. Điều này cũng khiến cho Lăng Phong âm thầm cảnh giác, xem ra cánh rừng này tuyệt không yên tĩnh như bề ngoài cho thấy vậy.

- Grào!

Không khí yên tĩnh được vài ngày liền bị tiếng gầm thét giận dữ phá vỡ, tiếng hồng giận hùng hồn cao ngang, chấn động rừng cây xung quanh lay động ào ào. Đáp lại tiếng hồng giận đó là một loạt những tiếng

hống giận khác, không giống như tiếng gầm thét giận dữ trước đó, tiếng hống này có vẻ như cao vút sắc nhọn hơn một chút! Tiếng hống giao thoa, nương theo đó chính là từng tiếng đánh mãnh liệt.

- Đại ca?

Khải Ân nhìn về phía Lăng Phong hỏi thăm.

Lăng Phong nhanh chóng trao đổi cùng Sang Sư một chút, nhận được kết luận...Đây nhất định là hai đàn ma thú không biết tên tên tranh đấu!

- Đi, đến xem thử một chút.

Ma thú thiên tính tàn nhẫn, khi gặp nhau sẽ thường xuyên phát sinh chuyện chém giết, mà một khi có một bên chết đi, bên chiến thắng sẽ đem thân thể của đối thủ trở thành thức ăn. Mà ma hạch là thứ mà ma thú không thể tiêu hóa, cho nên ma thú chiến thắng cũng không xử lý ma hạch, mà chỉ đem nó quăng qua một bên. Ma hạch mà hai người Lăng Phong vô tình tìm được có khả năng rất lớn chính là thuộc về loại tình huống này. Bây giờ nghe thấy hai đàn ma thú có thể phát sinh tranh đấu, tâm tư của Lăng Phong nhất thời linh hoạt lên, nếu như có thể tiếp tục gặp phải chuyện tốt như lần trước thì hay quá.

Hai người cẩn thận lợi dụng những lùm cây ẩn nấp, hướng phía phát ra tiếng hống mà đến.

Tiếng hống giận không ngừng vang lên, hơn nữa càng lúc càng có xu thế kịch liệt. Chỉ trong một lát công phu, Lăng Phong liền chạy tới, ngay khi đứng lại trước bụi cỏ chứng kiến tràng cảnh trước mắt, hắn lắp bắp kinh hãi!

Trong mắt Khải Ân cũng toát ra thần sắc kinh hãi, thấp giọng nói:

- Liệp Điện Báo!

Ước chừng khoảng hơn một trăm mét, mười ba con báo toàn thân che kín bởi những vằn đen, mà những con báo to như trâu này đang vây quanh một con ma thú. Con ma thú này to khổng lồ như gấu phóng đại, thân cao chừng sáu mét, một thân da lông màu vàng nâu, trên người tràn đầy những vết máu dữ tợn!

Lăng Phong nhận ra lai lịch của những con báo kia...Liệp Điện Báo, ma thú tứ tinh, lực công kích cực kỳ mạnh mẽ, có thể thích phóng thì phóng! Mà hình thể của con Liệp Điện Báo lớn nhất trong bầy Liệp Điện Báo càng khiến cho hắn âm thầm sợ hãi, rất rõ ràng là ma thú cấp thủ lĩnh, có thể ở trong đàn ma thú tứ tinh lấy được địa vị thủ lĩnh thì ít nhất phải là một con ma thú ngũ tinh!

Một đàn do ma thú ngũ tinh dẫn đầu vây đánh công kích ma thú họ gấu, mà con gấu này đến tột cùng là ma thú gì?

- Đại Địa Chi Hùng!

Thanh âm lười biếng của Sang Sư truyền tới:

- Nó bắt quả chỉ là một con ma thú tứ tinh thôi.

- Tứ tinh?

Lăng Phong có chút khó hiểu, chỉ là một đầu ma thú tứ tinh lại đáng giá để cho đàn Liệp Điện Báo này đối đại thận trọng đến thế sao?

- Không sai, tứ tinh, bắt quả là nguyên tố ma thú tứ tinh!

Nguyên tố ma thú?

Đứng sững sau một lúc ngắn ngủi, Liệp Điện Báo tựa hồ lâm tưởng nhược điểm của Đại Địa Chi Hùng, thủ lĩnh dẫn đầu phát động công kích...Há miệng hống giận, tiếng rít chói tai, một quả pháo không khí nho nhỏ nhất thời hình thành, bỗng nhiên trong nháy mắt đánh thẳng vào Đại Địa Chi Hùng! Cái này thuần túy là pháo không khí được hình thành do hơi nén năng lượng cường hãn bắn ra, uy lực phi thường kinh người.

Thấy thủ lĩnh ra tay, những con Liệp Điện Báo còn lại cũng nghiêm túc, đều há mồm phun một cục pháo không khí. Đại Địa Chi Hùng rống giận, thân thể khổng lồ của nó quả thực chính là một mục tiêu sống, căn

bản trốn tránh không được, sau khi bị hơn mười phát pháo không khí đánh trúng, da lông toàn thân bay sứt, máu tươi chảy ròng ròng!

Dư âm của pháo không khí làm nổ tung vô số đất đá cùng gỗ vụn, không ít gai đất sắc nhọn mạnh mẽ văng trúng hai người Lăng Phong. Cả hai nằm sấp dưới mặt đất, ngay cả cử động cũng không dám, chính thức thấy được sự cường hãn của ma thú ngũ tinh. Lăng Phong liền đính chính lại quan niệm lúc trước, đồng dạng cùng tinh cấp mà nói, nhân loại rất khó là đối thủ của ma thú. Ở trong mắt hắn, sợ là cái tên Đồng Hành Kiến, đối mặt với thủ lĩnh Liệp Điện Báo này cũng chỉ có kết cục bị oanh sát thành thịt vụn mà thôi!

Nổi giận rồi!

Đại Địa Chi Hùng ngửa mặt lên trời rống giận, chân trước hung hăng vỗ ngực, đột nhiên, một vòng ánh sáng màu vàng nâu vây quanh người nó sáng lên. Ngay sau đó, từng cột từng cột đá thô to đột ngột xuất hiện, từng dãy địa thứ (gai đất) hướng về phía Liệp Điện Báo mọc lên!

- Đây là uy lực của nguyên tố ma thú! Trong thiên địa có năm loại nguyên lực...Địa, Thủy, Hỏa, Phong cùng Linh Hồn lực, mà nguyên tố ma thú phần lớn chỉ có thể tự do điều khiển địa thủy hỏa phong tứ đại nguyên lực. Đại Địa Chi Hùng này chính là ma thú địa hệ, nó có thể tự nhiên điều khiển nguyên lực địa hệ, cho nên dù rằng trong số ma thú vậy công có ma thú ngũ tinh đi nữa cũng không làm gì được nó!

Cột đá ầm ầm hiển hiện trên mặt đất, vô số gốc cây cối thô to bị nhổ lên, chim chóc nường đậu trên đó bị lú lo hỗn loạn, bay loạn tứ tung, quả thực giống hệt như địa ngục! Nguyên tố ma thú tứ tinh đã có thể tạo thành lực phá hoại lớn như vậy, Lăng Phong quả thực không dám nghĩ tới nguyên tố ma thú cường đại hơn sẽ đáng sợ đến mức nào! Hắn lẩm bẩm:

- Uy lực như vậy, nhân loại có thể chống lại sao?

- Người không cần phải tự coi nhẹ mình, Chân Võ Giả bình thường tu luyện tới cảnh giới chí cao, lực phá hoại không thua kém nguyên tố ma thú chút nào cả! Huống chi còn có một số Chân Võ Giả đặc thù, bọn họ đồng dạng cũng có thể nắm giữ nguyên lực!

- Chân Võ Giả nắm giữ nguyên lực?

- Không sai, Thốn Kích Quyết mà người tu luyện cùng Tinh Diễn Quyết có thể xem như là chân võ bí quyết bình thường, trên thế giới này vẫn có tồn tại một loại chân võ bí quyết đặc thù, gọi là "nguyên tố chân võ bí quyết"! Chỉ cần tu luyện nguyên tố chân võ bí quyết, Chân Võ Giả liền có thể nắm giữ nguyên lực! Chỉ là muốn tu luyện nguyên tố chân võ bí quyết, đối với tự thân Chân Võ Giả cần phải có một chút yêu cầu đặc thù.

Lăng Phong không hỏi, bởi vì ma thú kịch chiến quá say sưa!

Liệp Điện Báo không hổ có cái tên "Liệp Điện", tốc độ cực nhanh, hơn nữa vóc dáng kiên tráng, ở trong cột đá chạy nhảy như bay, ngoài trừ có ba con bị đâm xuyên bụng ra, những con còn lại đều huyền hoặc khó hiểu mà tránh được một kích này.

- Kì quái, ma thú trời sinh có tính nhạy bén, những con Liệp Điện Báo này rõ ràng không phải đối thủ của Đại Địa Chi Hùng, tại sao lại không trốn đi nhỉ?

Nhìn thấy công kích của mình không có hiệu quả, Đại Địa Chi Hùng nổi giận, thân thể đột nhiên nằm xuống, tứ chi mạnh mẽ đập xuống mặt đất liên tục, từng vòng ánh sáng màu vàng nường theo nó đánh ra hướng vào lòng đất dừng mãnh lao đi. Động tĩnh lần này lại càng lớn, từng khối đất bị xoay tròn xối tung, những khối đất khổng lồ bay loạn lên không, thoáng nhìn hệt như những quả phi đạn.

- Khốn kiếp thật, chạy mau!

Lăng Phong chứng kiến một khối bùn đất lớn đập về phía hai người, lần này hắn cũng không thể giả bộ như không có việc gì nữa, nếu như bị khối bùn đất đó đập trúng đầu, Khải Ân với thể chất phi nhân loại có thể bảo chứng hắn không có việc gì, nhưng bản thân mình hắn là bị thương nặng a.

Hai đạo thân ảnh xạ ra như điện, Lăng Phong ở trên không trung hét:

- Thối lui!

Hắn đã không còn nghĩ đến việc chiếm tiện nghi nữa rồi, bị cuốn vào trong chiến đấu như vậy, chỉ sợ tiện nghi không nhất được mà mạng thì dễ dàng dang a.

Đáng tiếc hành động của hai người vẫn còn chậm một chút, Đại Địa Chi Hùng bị đánh đến phát lửa, mắt thấy đột nhiên có hai thân ảnh bay ra, nó phát ra những tiếng rống giận luân phiên, thân thể cự đại ngược lại hướng hai người truy kích, mỗi một bước bước ra, trên mặt đất đều có vô số bùn đất cây cối bị từng đợt hoàng quang nâng lên đánh tới hai người.

- Đại ca, làm sao bây giờ? Liều mạng hay không liều mạng?

Lăng Phong còn chưa kịp đáp lời, chỉ nghe thấy Đại Địa Chi Hùng phát ra một tiếng thảm thối, vội quay đầu lại thì phát hiện thì ra là do những con Liệp Điện Báo! Chúng nó lần lượt bắn pháo không khí, để lại trên lưng Đại Địa Chi Hùng mấy đường máu.

Đại Địa Chi Hùng phần nộ quay đầu lại, trảo tay to như cái thớt tùy ý vỗ xuống, một vòng ánh sáng phẳng phát như thực chất bao phủ vòng quanh tay nó, chỉ một cú vỗ như thế thôi, hai con Liệp Điện Báo bị dập thành một đồng máu thịt lẫn lộn tại chỗ! Mặc dù bọn công kích, nhưng nó cũng không quên chiếu cố hai người Lăng Phong, vài gốc cây lớn vẫn như trước bay về phía hai người.

- Xem ra chạy trốn cũng không phải là biện pháp!

Tâm tư của Lăng Phong thay đổi thật nhanh, không còn muốn trốn tránh nữa! Trường kiếm trong tay run lên, một đạo kiếm mang bỗng nhiên bay ra!

Hào quang của kiếm mang lập lòe sáng chói như một con ngân long lao vào chiến trường hỗn loạn, Đại Địa Chi Hùng căn bản không có chú ý tới một kích này, mà cho dù nó có chú ý tới đi nữa thì cũng trốn không khỏi. Một kích này của Lăng Phong trực tiếp xé một vết thương sâu đến tận xương trên lưng nó.

Lực phòng ngự thật mạnh! Kiếm mang của hắn chỉ có thể phá mở được lớp thịt ngoài da thôi!

- Di chuyển mà đánh, nhanh!

Một chiêu đắc thủ, Lăng Phong cũng không chậm trễ, hắn phát hiện nhược điểm của con gấu bụi này là...lực công kích của nó tuy cường hãn, nhưng động tác thật sự là quá vụng về, chỉ có thể chọn chiến thuật di chuyển mà đánh, tuyệt đối không thể lấy cứng chọi cứng! Liệp Điện Báo đúng là đã có tư tưởng hoàn toàn thiếu triết với chiến thuật này, chuyển động như thiểm điện, thỉnh thoảng lại bắn ra một quả pháo không khí.

Đại Địa Chi Hùng giận không nén được, không ngừng phóng thích quang mang xung quanh, dùng nguyên lực địa hệ điều khiển cự mộc dưới đất công kích tới hai người. Sau đó nó trực tiếp ngang ngược xông lên, lấy trảo tay đập lên Liệp Điện Báo. Nó tựa hồ cũng có một chút trí tuệ cấp thấp, dưới tình huống nhìn thấy công kích diện tích lớn không có kết quả, liền bắt đầu chuyển sang chọn từng mục tiêu tiến hành hạ gục.

Một chiêu này không thể nghi ngờ là phi thường hữu hiệu, trong nháy mắt, đàn Liệp Điện Báo chỉ còn lại rải rác ba bốn con.

- Nếu tiếp tục như vậy, cả hai sẽ bị đánh chết ở chỗ này mất!

Tâm niệm vừa động, Lăng Phong quyết định liều mạng!

12. Chương 12: Hồn Tinh.

Phát hiện một khe hở, Lăng Phong huy kiếm bổ xuống cây cối bùn đất đang đánh về phía mình, di chuyển ra sau lưng con gấu.

Tiến gần, tiến gần lại!

Vết thương mà Lăng Phong sử dụng kiếm mang đánh trúng trong mắt hắn phóng đại vô hạn, Lăng Phong mạnh mẽ đứng dậy:

- Kiếm mang!

Một đạo kiếm mang này cơ hồ là sự ngưng tụ tất cả chân lực của Lăng Phong, một khi thả ra, không còn dư lực!

Kiểm mang tinh chuẩn đánh trúng miệng vết thương trước đó, chỉ nghe "rộp rộp" một tiếng, con gấu liền rũ người ngã xuống!

Một kích đó đã đem xương sống của nó chặt đứt!

Liệp Điện Báo thấy thế, liền như ác lang vồ mồi lộn xộn lao lên, cắn vào cổ Đại Địa Chi Hùng!

Có điều chuyện không ngờ tới xảy ra, mắt thấy con gấu khổng lồ gần chết bỗng phát ra một đạo tia sáng màu vàng rực rỡ, mấy con Liệp Điện Báo tựa hồ như chịu phải trọng thương, bùm bùm bùm, bị bắn bay hết ra ngoài! Mà Lăng Phong té xuống mặt đất rõ ràng chứng kiến được lúc nó bay ra, thân thể y nguyên trở nên mềm nhũn, rõ ràng là bị một kích đó của Đại Địa Chi Hùng đem nội tạng toàn bộ đập nát rồi!

Cái này còn chưa tính, Lăng Phong giờ mới kiến thức rõ sức sống dai dẳng của nó, ngay sau khi giải quyết Liệp Điện Báo xong, liền đổi hướng đem toàn bộ lực lượng lúc sắp chết đánh về phía Lăng Phong, cự chưởng hoành quang tràn ngập!

- Không được phép tổn thương đại ca của ta!

Khải Ân sợ hãi la lên, đáng tiếc hấn cách khá xa, căn bản là căn không kịp!

Mắt thấy Lăng Phong chân lực còn chưa kịp khôi phục liền sắp bị dính một kích đó mà rơi vào số mệnh toàn thân tan nát!

Chính là vào lúc này, một tiếng rít sắc nhọn quái dị vang lên, một đạo quang ảnh màu trắng từ trên đầu Liệp Điện Báo thủ lĩnh bay ra, quang ảnh lóe lên liền men theo lỗ tai Đại Địa Chi Hùng mà chui vào!

- Grào! Grào! Grào!

Không giống với những tiếng rống giận lúc trước, tiếng rống lần này của Đại Địa Chi Hùng tràn ngập hương vị thể lương, nó buông tha việc công kích Lăng Phong, hai tay gắt gao ôm chặt lấy đầu, thân thể khổng lồ không ngừng lặn lội vặn vẹo trên mặt đất.

Kinh biến nảy sinh, Khải Ân chạy đến vội vàng nâng Lăng Phong dậy rồi tránh lui sang một bên, nhìn coi con Đại Địa Chi Hùng không ngừng gào thét, không ngừng lặn lội.

Cuối cùng, Đại Địa Chi Hùng làm ra một cử động ngoài dự đoán của mọi người, nó vươn hai trảo tay khổng lồ lên đập mạnh vào đầu mình!

Máu me tung tóe, đầu óc bạo liệt!

- Vậy nghĩa là sao?

Lăng Phong hai người nhìn nhau, rồi lại nhìn xuống khu rừng đã khôi phục lại yên tĩnh, chỉ cảm thấy một màn mới phát sinh vừa rồi không thể tưởng tượng được. Chẳng lẽ là nó, Lăng Phong nghĩ đến quang ảnh lóe lên rồi biến mất lúc cuối cùng, chẳng lẽ là nó đã giúp mình!

- Đừng suy nghĩ nữa, nhanh chóng thu lợi đi

Sang Sư nhắc nhở.

- Phải rồi!

Lăng Phong vỗ đầu một cái, trên mặt nhịn không được lộ vẻ kinh hãi, mười hai con ma thú tứ tinh, một con ma thú ngũ tinh, còn có một con nguyên tố ma thú tứ tinh nữa! Đây là bảo tàng phong phú đến cỡ nào a.

Hai người bắt đầu động thủ, lấy ma hạch của Liệp Điện Báo chết đi ra, vốn dĩ da và lông của ma thú cũng là trân phẩm khó có được, đem ra bán cũng kiếm được không ít tiền, nhất là những tấm da lông hoa mỹ của Liệp Điện Báo, là thứ có thể dùng để chế tạo một ít áo da mà các quý phụ nhân rất yêu mến. Bất quá bọn họ cũng không có mang theo quá nhiều thiết bị vận chuyển, cho nên chỉ có thể bắt đắc dĩ bỏ đi. Tuy nhiên có thể thu hoạch được nhiều ma hạch như vậy thì họ cũng đã thấy đủ rồi.

Cuối cùng đi tới bên cạnh xác của Đại Địa Chi Hùng, cẩn thận lấy một viên nguyên tố ma hạch tứ tinh từ trong máu ra, nó không giống với những ma hạch bình thường, nguyên tố ma hạch bề ngoài có một tầng ánh sáng màu vàng nhàn nhạt, có vẻ rất là thần dị.

- Tìm tiếp nữa xem!

Nghe Sang Sư phân phó, Lăng Phong lập tức làm theo, trước giờ phân phó của lão là không có sai. Cẩn thận tìm kiếm trong đồng đồ vật, rốt cuộc Sang Sư quát:

- Dừng lại, là ở chỗ này.

Lăng Phong từ trong đồng đồ vật tìm được một con sinh vật kỳ quái, trên lưng nó có một đôi cánh hơi mờ, bụng hiện màu trắng nhạt, cả người đều bị Đại Địa Chi Hùng đập nát, chỉ riêng phần dưới bụng là hoàn hảo không tổn hao gì.

- Lấy nó ra!

Sang Sư mừng rỡ nói.

Lăng Phong cẩn thận cầm nửa bụng dưới của sinh vật quái dị đó lấy ra, nhìn kỹ phần màu trắng trên bụng lại giống như một khối ngọc thạch, mềm nhẵn trơn tuột, mơ hồ có chút cảm giác mát lạnh.

- Hồn tinh, thật không ngờ là hồn tinh!

Biết Lăng Phong không rõ, Sang Sư giải thích nói:

- Sinh vật trong tay người gọi là đĩa hai cánh, là một loại ma thú có thể khống chế linh hồn lực phi thường khó thấy. Cấp bậc của nó cũng không cao, nhiều lắm là tới nhị tinh thôi, nhưng mà nó có một sở trường khá đặc biệt, đó là...có thể ký sinh trong đại não của ma thú!

- Ký sinh trong đại não?

Lăng Phong rung mình, ngập ngừng nói:

- Vậy không phải là giống như ngài sao?

Trầm mặc!

Ngay lập tức, thanh âm giống như phát điên của Sang Sư chấn mạnh khiến lỗ tai của Lăng Phong muốn ong ong cả lên:

- Lão nhân gia ta là ở trong thức hải của người, không phải trong đại não! Người, người, người...Người lại dám đem lão nhân gia ta cùng với loại sinh vật cấp thấp đó đánh đồng! Hừ hừ, được, được, được, người không muốn thấy lão nhân gia ta thì ta đi!

Sang Sư thở hồng hộc thì thầm một hồi.

Lăng Phong âm thầm co đầu lại, hắn không nghĩ tới một câu nói đùa của mình lại khiến cho Sang Sư phản ứng lớn đến như vậy, vội vàng nhận lỗi, thật vất vả mới khiến cho lão nhân gia hết giận. Không thể không thừa nhận, có thể đem Sang Sư thần bí tức giận đến nổi thất thố như vậy, Lăng Phong trong lòng cũng có chút đắc ý, nói cho cùng...Hắn vẫn chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi a!

- Đĩa hai cánh dựa vào việc hút tủy não ma thú mà sống, ta coi bộ có lẽ Liệp Điện Báo trước đó cũng bị nó ký sinh rồi. Khó trách lúc đối mặt với Đại Địa Chi Hùng, chúng nó lại không lùi bước một cách khác thường!

Lăng Phong cũng minh bạch, làm thủ lĩnh ma thú phần lớn đều có trí khôn nhất định, bình thường đều sẽ vì "thuộc hạ" mà lo lắng. Thế nhưng vừa rồi khi đối mặt với Đại Địa Chi Hùng, biết rõ không thể thắng, những con Liệp Điện Báo kia vẫn không lùi bước, chắc hẳn là bởi vì thủ lĩnh bị đĩa hai cánh hoàn toàn điều khiển...đĩa hai cánh đương nhiên sẽ không để ý đến an nguy của mấy con Liệp Điện Báo này.

Sau khi hút tủy não xong, trong cơ thể của đĩa hai cánh sẽ tự động ngưng tụ ra một viên hồn tinh, bên trong viên hồn tinh này ẩn chứa linh hồn chi lực cực kỳ thuần túy! Nếu như để cho lực lượng của viên hồn tinh này không ngưng tụ tinh khiết hóa mà nói, hắn nó có thể tiến hóa thêm một bước, trở thành vua đĩa hai

cánh, nếu như vừa rồi chích Đại Địa Chi Hùng không tự đập nát đầu mình, chỉ cần nó hút hết tủy não, rất có thể bây giờ đã tiến hóa.

Lăng Phong âm thầm kinh hãi, hắn không hiểu rõ lắm vua đĩa hai cánh sẽ có sào huyết như thế nào, nhưng mà con ma thú này hiện tại đã quỷ dị như thế, nếu tiếp tục tiến hóa thì không biết sẽ ra sao? Hắn tò mò hỏi:

- Vậy hồn tinh này có lợi ích gì?

Thứ có thể khiến cho Sang Sư kinh hãi như thế, tự nhiên không phải là thứ tầm thường.

- Chỗ hữu dụng sao, hữu dụng rất lớn!

Sang Sư thần bí thả mỗi hấp dẫn.

Lăng Phong cũng quen với trò diễn xuất của lão rồi, bèn buông tha việc tiếp tục hỏi. Hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì, chạy tới bên cạnh thủ lĩnh Liệp Điện Báo bắt đầu công tác tháo dỡ xương cốt:

- Khải Ân, mau tới đây hỗ trợ.

Sang Sư lập tức suy nghĩ tính toán cẩn thận của hắn, tán dương:

- Không tồi, không ngờ người vẫn nhớ kỹ lời ta nói, hài cốt của Liệp Điện Báo đem đựng chất lỏng La Hâm ngược lại còn có cái gì có thể tốt hơn nữa!

Thủ lĩnh Liệp Điện Báo là ma thú ngũ tinh, hài cốt của nó đương nhiên là có công dụng rồi, Lăng Phong đối với chất lỏng La Hâm kia chính là nhớ mãi không quên.

- Đại ca, huynh xem, đây là cái gì?

Khải Ân giơ một hòn đá bình thường đen như mực lên, lớn tiếng nói.

- Hử?

Lăng Phong còn chưa kịp phản ứng, thì Sang Sư đã ở trong thức hải của hắn hô lớn:

- Dẫn Linh Hương, thì ra là Dẫn Linh Hương, hahaha, ta hiểu rồi. Vừa rồi mấy con Liệp Điện Báo kia đây đưa Đại Địa Chi Hùng không phải vì óc của nó, mà là vì thứ này!

Đi đến bên cạnh Đại Địa Chi Hùng, Lăng Phong cầm dẫn linh hương lên, thứ này bên ngoài không có hình dạng xác định, màu đen như mực, dùng sức bóp thì thấy có được độ co giãn nhất định, mùi hương thơm ngát. Không đợi hắn nhìn kỹ, Sang Sư đã hô lên:

- Nhanh thu thứ này lại, sau này dùng nó phối hợp với một số tài liệu đặc thù thì mới phát huy được công dụng, hiện tại nhanh chóng rời khỏi đây đi, bằng không đợi lát nữa mùi máu tươi có thể sẽ hấp dẫn nhiều ma thú lại!

Lăng Phong trong lòng rung mình, biết rõ lo lắng của Sang Sư là có lý, vội vàng thu thập một phen rồi mang theo Khải Ân nhanh chóng ly khai. Hai người ở phía xa xa tìm được một hồ nước nhỏ rửa sạch vết máu toàn thân, bảo đảm sẽ không lưu lại mùi máu hấp dẫn ma thú rồi thì mới an tâm.

Không đợi bọn họ rời đi bao lâu, thì liên tiếp xuất hiện mấy con ma thú, những con ma thú này không con nào con nấy là không có hình thể cụ đại, khí tức cường hãn biểu lộ ra cho thấy tuyệt không thua kém gì thủ lĩnh Liệp Điện Báo! Chúng nó sau khi phát hiện sự tồn tại lẫn nhau liền nhe răng nhếch miệng gào rú một trận, lập tức tiếp theo liền kéo đến một trận đánh nhau hỗn loạn.

Đột nhiên, trong không trung truyền đến một tiếng rít bén nhọn, những ma thú này kinh hãi, làm ra tư thế chạy thực mạng. Có thể là do không đợi được chúng nó chạy đến khoảng cách an toàn, tiếng rít lại vang lên, trong không khí tựa hồ xao động một đợt sóng vô hình. Ngay sau đó, phốc phốc phốc mấy tiếng, đầu của những con ma thú này toàn bộ đều bị tạc nứt ra!

Một sinh vật kỳ quái có hình dáng núc ních như quả cầu xuất hiện giữa không trung, chung quanh nó tản ra mấy đạo quang ảnh lơ lửng, những quang ảnh này nhanh chóng chui vào trong đầu của những con Liệp Điện Báo. Vậy là chuyện quỷ dị chợt xảy ra, những con Liệp Điện Báo vốn đã chết bỗng lão đảo đứng dậy,

lập tức liền chứng kiến trảo chân của những con Liệp Điện Báo này lật tới lật lui thi thể ma thú trên mặt đất. Thật lâu sau, tựa hồ như không tìm thấy được thứ mình muốn, sinh vật hình cầu lại rống thảm một tiếng thê lương, quang ảnh lại trở về bên trong cơ thể nó lần nữa, thân thể của nó cũng thoáng như điện quang tan biến.

13. Chương 13: Tiến Hóa! Nguyên Tố Cự Linh.

Đục lỗ, cuốn, đốt.

Ở bên cạnh đồng lửa, hai người Lăng Phong cẩn thận đem hài cốt ma thú đã tháo gỡ đục một cái lỗ nhỏ, lợi dụng đồng lửa bên cạnh đem mỡ trơn bên trong toàn bộ hâm nóng bay hết. Sau đó nấu nước sôi đơn giản cho qua, vậy là một cái chai giản dị liền hoàn thành. Hài cốt ma thú cùng với hài cốt của thú vật bình thường bất đồng, không chỉ có cứng rắn như nham thạch, mà độ dẻo cũng cực cao, tùy tiện mà làm cũng không sợ hao tổn, điều này có thể giải thích rõ được vì lý do gì mà thân thể ma thú lại cường hãn đến như vậy.

Hiện tại đã là buổi tối rồi, thu hoạch lần này khá phong phú, dựa theo chỉ điểm của Sang Sư, Lăng Phong cũng không có ý định tiếp tục mạo hiểm. Cho nên thừa dịp sao còn đang sáng, hai người bắt đầu trở về, trên đường đi tiện thể nghỉ ngơi cùng hồi phục. Lăng Phong xem xét lại thu hoạch của mình, thấy một đồng lớn ma hạch tứ tinh, hẳn trong lúc nhất thời có cảm giác như mình đang nằm mộng. Nhiều ma hạch như thế, nếu đem bán hết thì sẽ đổi được bao nhiêu kim tệ đây? Đổi lại là trước kia thì Lăng Phong có khả năng thật nguyện ý đem hết toàn bộ ma hạch giao cho gia tộc. Nhưng mà kể từ khi hiểu được bộ mặt của Băng Hạo xong, hẳn đối với gia tộc đã triệt để không còn ôm bất kỳ hy vọng nào.

Khải Ân lười biếng nằm ở một bên chuẩn bị bắt đầu giấc ngủ, đối với việc xử lý ma hạch này như thế nào thì hẳn một chút cũng không quan tâm. Theo hẳn thấy chuyện này giao cho đại ca xử lý thì tương đối khá dễ dàng, còn mình thì sao? Đương nhiên là nghỉ ngơi cho khỏe.

- Viên nguyên tố ma hạch tứ tinh này có thể đưa cho tiểu tử ngọc luyện hóa!

Sang Sư đề nghị nói.

Lăng Phong cầm ma hạch của Đại Địa Chi Hùng trên tay, khối ma hạch này rất kỳ lạ, ngoại trừ mặt ngoài bao phủ hoàng quang ra, cầm trên tay cũng khá nặng, cảm giác cơ hồ cỡ mười kg.

- Cái này thì có gì đâu mà kỳ quái, bên trong ma hạch của nguyên tố ma thú có động nguyên lực thiên địa, con Đại Địa Chi Hùng kia không chế chính là nguyên lực địa hệ, ma hạch của nó đương nhiên là nặng. Nếu như là hỏa hệ ma thú, người bây giờ chỉ sợ cảm giác chính là nóng rực lên.

Lăng Phong âm thầm ngạc nhiên, trong lần liệp sát đại điển này thật đúng là nhờ trùng gian kế của Băng Hạo, cho nên bản thân mới có cơ hội mở rộng tầm mắt. Hẳn nhìn Khải Ân một bên bại hoại lười biếng, không nhịn được lắc đầu cười khổ:

- Khải Ân, lại đây.

- Đại ca, có chuyện gì?

- Mang khối ma hạch này đi luyện hóa đi!

Lăng Phong đem ma hạch của Đại Địa Chi Hùng đưa cho Khải Ân.

- Hả?

Không biết tính toán của Lăng Phong là như thế nào, nhưng mà đối với lời nói của hẳn Khải Ân từ trước đến nay là trăm phần trăm chấp hành tuân theo. Khoanh chân ngồi xuống, tay cầm nguyên tố ma hạch, toàn lực vận chuyển chân lực khí tuyến trong cơ thể, động vào năng lượng của nguyên tố ma hạch!

Lúc mới bắt đầu, Lăng Phong chỉ yên lặng hộ pháp giúp Khải Ân phòng ngừa có ma thú đến quấy nhiễu hẳn. Nhưng mà chuyện kỳ quái đột nhiên xảy ra, trên tay Khải Ân tuôn ra một ít hoàng quang vụn vặt, Lăng Phong mới đầu còn tưởng rằng mình hoa mắt, nhưng mà hoàng quang đó càng lúc càng dày đặc, cuối cùng lại biến thành một tấm vải mỏng màu vàng đem hẳn bao bọc lại bên trong!

- Đây là sao?

- Thiên phú của tiểu tử ngốc này quả thực không tồi, xem ra ta lường trước vẫn còn ít.

Sang Sư khen ngợi nói:

- Hắc hiện tại đang tiến hành Cự Linh dị biến.

- Cự Linh dị biến?

Gương mặt của Khải Ân dần dần trở nên thống khổ, không ngừng co rút, mồ hôi dày đặc chảy ra như một dòng suối, trong nháy mắt ướt đầm quần áo toàn thân hắn. Nhưng mà rất nhanh, làn da lửa lò bên ngoài của hắn trở nên đỏ rực, tất cả mồ hôi trong nháy mắt bị bốc hơi sạch sẽ.

Dần dần, hoàng quang càng lúc càng mạnh, nét mặt của hắn cũng càng lúc càng thống khổ, cuối cùng toàn thân không nhịn được run lên. Lăng Phong chứng kiến hắn cắn chặt môi mình, máu tươi chảy dọc theo khóe miệng xuống!

- Sang Sư, mau nghĩ biện pháp ngăn cản hắn!

Lăng Phong nóng nảy, hắn không biết hấp thu nguyên tố ma hạch lại tạo thành động tĩnh lớn đến như vậy, chỉ có thể gửi hi vọng vào Sang Sư.

- Đồ ngu! Cự Linh dị biến là chuyện mà biết bao nhiêu Thiên Hành Giả tha thiết ước mơ, người ngăn cản hắn làm cái gì?

Vì để cho Lăng Phong an tâm, Sang Sư nói:

- Yên tâm đi, biết bao nhiêu Thiên Hành Giả hấp thu vô số viên nguyên tố ma hạch cũng chính là bởi vì giờ khắc này, nhưng cũng không phải tất cả Thiên Hành Giả đều có vận khí đó! Tiểu tử ngốc này là bởi vì thiên phú quá tốt, cho nên ngay từ lần đầu tiên hấp thu nguyên tố ma hạch liền có được tư cách dị biến, vì vậy mà có chút chịu không nổi nguyên lực đánh sâu vào trong thôi!

Bởi vì sự tin tưởng đối với Sang Sư, Lăng Phong cường chế sự lo lắng lại, nhìn từng đạo hoàng quang giống như lợi kiếm xuyên thấu thân thể Khải Ân. Hắn biết rõ tổ chất thân thể Khải Ân là biến thái đến mức nào, có thể khiến cho Khải Ân biểu lộ đau đớn như thế hắn có thể tưởng tượng được thống khổ mà hắn phải thừa nhận!

- Hắc, không chịu đau khổ, thì làm sao có thể phá kén thành bướm? Yên tâm đi, trải qua một hồi, không thể nói là một bước lên trời, nhưng tối thiểu hắn cũng có được tiền vốn để ngạo thị trước đại bộ phận Thiên Hành Giả rồi!

Lăng Phong cũng phát hiện một ít mảnh khé, những tia hoàng quang kia thoát nhìn thể tới hưng dữ, nhưng mà một khi chui vào trong cơ thể Khải Ân liền lập tức biến mất không thấy, phảng phất như bị cơ thể của hắn hấp thu vậy. Trái lại ma hạch trong tay Khải Ân, hoàng quang không ngừng tuôn ra dần dần trở nên nhạt lại, mà hoàng quang trên người Khải Ân cũng càng lúc càng rõ ràng, cả người đều tản ra hương vị vàng rực, phảng phất như toàn thân đều dùng hoàng kim để chế tạo vậy.

- Cự Linh ngoại trừ hình thái còn có thể phân chia làm bốn loại khác, dựa theo thuộc tính có thể chia làm Vật Chất Cự Linh cùng Nguyên Tố Cự Linh hai loại!

Những lời này của Sang Sư liền hấp dẫn tâm thần Lăng Phong, hắn vẫn là lần đầu tiên nghe được điều này:

- Những Cự Linh mà người đã gặp trước đây đều thuộc về Vật Chất Cự Linh! Mà Nguyên Tố Cự Linh uy lực vượt xa những Vật Chất Cự Linh tầm thường, nguyên nhân chính là bởi vì chúng có điểm đặc dị...chúng nó có thể ngự sử nguyên lực!

- Nguyên Tố Cự Linh rất là thừa thớt, ngoại trừ bộ phận những kẻ thiên tư tuyệt sinh ra đã có, thì những Vật Chất Cự Linh Thiên Hành Giả bình thường nếu muốn trở thành Nguyên Tố Cự Linh Thiên Hành Giả, có một phương pháp xử lý thường dùng là...tuyển chọn một loại hệ nguyên tố ma hạch thích hợp cho mình, không ngừng hấp thu nguyên lực trong đó, nhờ đó thúc đẩy Cự Linh của mình phát sinh biến hóa! Nhưng mà cho dù là như vậy, thì cũng chỉ là có một chút khả năng thôi, biết bao nhiêu người cho dù tốn

hết tài lực cả đời, hấp thu nguyên lực trong vô số nguyên tố ma hạch, cũng không thể phát sinh Cự Linh dị biến để có được Nguyên Tố Cự Linh!

- Cự Linh của tiểu tử ngốc này có khuynh hướng thuộc về lực lượng hình, cho nên ta mới bảo người đem ma hạch của Đại Địa Chi Hùng đưa cho hắn. Một khi hắn có thể biến dị thành công, người có tưởng tượng được không? Một Cự Linh lực lượng hình điều khiển nguyên lực địa hệ là đáng sợ đến mức nào?

Lăng Phong trong đầu hiện ra hình ảnh một đại hán toàn thân cơ thể cuộn cuộn giữa mặt lên trời gào rú, cảnh tượng từng vòng hoàng quang trực tiếp nổ tung địa giới mười dặm xung quanh, ánh mắt của hắn nhìn về phía Khải Ân không khỏi biến hóa!

- Trọng yếu hơn là chỉ có khi trở thành Nguyên Tố Cự Linh Thiên Hành Giả thì mới có thể tu luyện nguyên tố chân vô quyết!

Sang Sư thần nhiên nói:

- Tiểu tử này nếu như có thể thuận lợi vượt qua cửa ải này, tiền đồ không thể hạn lượng, xa xa sẽ không dừng bước lại ở Bằng gia!

Nguyên tố chân vô quyết tuy hiếm thấy, nhưng mà Nguyên Tố Thiên Hành Giả lại càng thêm thưa thớt, hơn nữa cơ hồ tất cả Nguyên Tố Thiên Hành Giả đều tu luyện được nguyên tố chân vô quyết! Nếu như Khải Ân có thể trở thành Nguyên Tố Thiên Hành Giả, chỉ sợ sẽ có một đoạn thể lực mang nguyên tố chân vô quyết đến mời chào hắn, tưởng tượng đến cảnh tượng đó, Lăng Phong nhin không được cười.

Chờ đợi lo nghĩ, rốt cuộc, ma hạch trong tay Khải Ân "bụp" một tiếng nổ tan, sau đó Khải Ân mở hai mắt ra, trong ánh mắt hoàng quang lóe lên, dẫn phát hoàng quang toàn thân ẩn động, thật lâu sau mới biến mất toàn bộ.

Lăng Phong kích động tiến lên, nắm lấy bả vai Khải Ân, ân cần mà hỏi thăm:

- Có cảm giác gì không ổn không?

Khải Ân mơ hồ nhìn thoáng chung quanh, vươn tay làm một động tác kéo duỗi, mặt mũi tràn đầy mơ hồ nói:

- Cảm giác giống như là trong cơ thể tràn ngập lực lượng.

Lăng Phong cũng có chút ngứa ngáy khó chịu, không thể chờ được muốn nhìn thử một chút xem Nguyên Tố Cự Linh kì diệu mà Sang Sư thổi phồng đến tột cùng cường đại như thế nào, vì vậy chỉ sang một bên nói:

- Đệ hướng bên đó thì triển thiên phú linh kỹ xem!

- Vâng!

Khải Ân làm tư thế, Cự Linh sau lưng nhất thời hiển hiện, lúc này Cự Linh của hắn đã xảy ra một chút biến hóa kỳ quái, Cự Linh vốn dĩ là ảo ảnh lại ngưng thực hơn không ít, hơn nữa bên ngoài được bao phủ một tầng ánh sáng vàng! Khải Ân còn chưa có tự mình phát giác ra, chỉ nhắm theo phương hướng Lăng Phong chỉ hét lớn một tiếng:

- Thái Nhạc!

Hoàng quang biến ảo theo bàn tay đánh xuống!

Nứt!

Mặt đất xung quanh rạn nứt ra như mạng nhện, Lăng Phong chấn kinh, một kích đó uy lực to lớn như thế, loại thực lực này...hắn đã đủ để chống lại cùng Vật Chất Thiên Hành Giả ngũ tinh rồi chứ? Nguyên Tố Cự Linh Thiên Hành Giả cũng mạnh đến mức thái quá rồi!

Cái này cũng còn chưa tính là gì, chỉ nghe từng đợt nổ mạnh âm âm, theo mặt đất rạn nứt liền có một cột măng bằng đá toát ra!

14. Chương 14: Khảo Giáo.

- Chạy mau!

Lăng Phong nhắc nhở Khải Ân còn đang ngẩn ngơ, cực kỳ nhanh đưa mũi chân chĩa xuống đất, rút lui trở về. Ngay trước người bọn họ là một loạt liên tiếp những cây măng đá, nếu không phải do né tránh được nhanh, rất có thể cả hai người đã bị nó đâm xuyên qua rồi.

- Cái này...cái này cũng quá cường hãn a?

Kinh hoảng trôi qua, Lăng Phong trên mặt tràn ngập kinh hãi.

- Không tồi, thật sự rất không tồi!

Sang Sư tán thán nói:

- Tiểu tử ngốc này không chỉ lợi dụng nguyên tố ma hạch biến dị thành công, hơn nữa còn thuận lợi đem năng lực thiên phú của Đại Địa Chi Hùng..." Địa Nham Đột Thử" hấp thu, cùng với thiên phú linh kỹ của mình hòa thành một thể, thật sự là rất tốt!

Có thể trong quá trình Cự Linh dị biến hấp thu năng lực thiên phú ẩn chứa trong ma hạch, loại xác suất thành công này rất nhỏ, ít hơn cả một phần vạn, đây đã đủ để chứng minh thiên phú của Khải Ân là rất phi phàm rồi!

- Đại...đại ca...đây...đây là sao?

Khải Ân cũng bị uy lực Cự Linh của mình hù dọa.

- Tiểu tử ngốc!

Lăng Phong hưng phấn vỗ xuống ót hần một cái, đem những thứ Sang Sư nói cho mình giản lược kể lại một lần.

- Nói như vậy, Cự Linh của đệ đã biến thành Nguyên Tố Cự Linh gì đó rồi hả?

Khải Ân chỉ ngây ngốc đem Cự Linh triệu hoán trước mặt mình, nhìn Cự Linh đang trن mắt hoàng quang cười ngây ngô một hồi. Thật lâu sau, hần trịnh trọng nhìn Lăng Phong nói:

- Đại ca, cảm ơn huynh!

Lăng Phong mỉm cười:

- Giữa huynh đệ với nhau không cần nói hai chữ cảm ơn!

...

Mười ngày sau!

Sương mù nội cốc dần dần dâng lên, ở ngoại cốc, Bạch Nham, Úc Vi mang theo tất cả đệ tử doanh huấn luyện lo lắng chờ đợi. Một đội, rồi lại một đội, liên tiếp hai đội nhân mã xuất cốc, trong tay đều mang theo thu hoạch nặng trĩu!

Úc Vi nhìn chung quanh, rớt cuốc, thân ảnh nàng chờ đợi đã xuất hiện, bất quá khi nhìn rõ người tới, nội tâm của nàng không nhận được trầm xuống:

- Đông Hành Kiến, Lăng Phong cùng Khải Ân đâu!

Bốn người đi tới đúng là bọn Đông Hành Kiến, ba gã đệ tử Cung Phụng Các còn lại lộ ra thần sắc xấu hổ quay đầu không nói, bọn họ vì trở ngại thân phận của Băng Hạo, không thể không đáp ứng yêu cầu điên cuồng của hắn. Nhưng mà sâu trong nội tâm đối với hai người Lăng Phong đều có một phần xin lỗi, cho nên lúc đối mặt với Úc Vi chỉ trích, bọn họ căn bản không có cách nào trả lời.

Đông Hành Kiến vẻ mặt trầm trọng, trả lời:

- Lúc tiến vào trong nội cốc gặp phải một đám ma thú, bọn ta bị thất lạc! Vốn vẫn một mực tìm kiếm đến nay, nhưng ta cũng không thể tìm được họ.

Hắn bộ dáng đau lòng, nhưng những người biết rõ chuyện xảy ra đêm đó đều không nhìn được khinh bỉ.

- Cái gì?

Úc Vi giống như bị sét đánh, sắc mặt trắng bệch, nàng chỉ về bốn người Đông Hành Kiến, toàn thân run rẩy:

- Các người...các người thật sự quá đáng mà!

- Úc huấn luyện viên, trong Liệp Sát Đại Điển phát sinh vấn đề cũng là chuyện khó tránh khỏi, ta thấy không thể quá phận trách cứ bốn đệ tử Cung Phụng Các như vậy.

Băng Hạo đè nén không được sắc mặt vui mừng nói.

- Người câm miệng!

Nghe tin đệ tử mình quý trọng nhất không minh bạch mất đi, Úc Vi trong lòng đầy đau khổ, nàng tức giận chỉ vào Băng Hạo:

- Ta thật không ngờ đường đường là người thừa kế gia tộc, không ngờ lại là loại người tâm tư độc ác như vậy! Biết sớm như thế, biết sớm như thế...ta đã không để cho tiểu Phong bọn họ tiến vào Liệp Sát Đại Điển rồi!

Nghĩ đến Lăng Phong nói không muốn trở thành đệ tử Cung Phụng Các, nhưng bởi vì mình khuyên can mà tham gia Liệp Sát Đại Điển, cuối cùng rơi vào kết cục sống chết không rõ, trong lòng nàng tràn ngập hối hận!

- Úc huấn luyện viên, người vậy là có ý gì? Chẳng lẽ người chỉ ta hại bọn chúng?

Băng Hạo rống to:

- Ta đường đường là thiếu chủ, nếu như muốn đối phó hai đệ tử nội doanh thì trực tiếp hạ lệnh là được, còn cần phải lãng phí nhiều tâm lực vậy sao?

Lời nói xem thường của hắn đối với doanh huấn luyện khiến cho đệ tử đương trường trong lòng phát lạnh, bọn họ lúc này mới hiểu được vì sao đêm đó Lăng Phong ra tay quyết đoán như vậy. Thấy được một mặt đáng giận như thế, bọn họ cũng có một loại cảm xúc muốn mạnh chân đạp vào mặt hắn một cước, rồi nhổ nước bọt lên người!

Bạch Nham nghe xong lời này cũng nhú mày lại thật chặt, ở trong doanh huấn luyện nhiều năm như thế, hắn sớm đã đối với doanh huấn luyện có tình cảm sâu đậm, đương nhiên không thể nhìn được người có lời khinh thường doanh huấn luyện. Mạnh mẽ kéo Úc Vi lại, sắc mặt Bạch Nham cũng trở nên lãnh đạm:

- Thiếu chủ, doanh huấn luyện nhiều năm như thế cũng không đơn thuần chỉ đưa ra một ít đệ tử nội doanh mà thôi, hiện trong gia tộc không thiếu đệ tử Cung Phụng Các xuất thân từ doanh huấn luyện!

Lời Bạch Nham vừa xuất, sắc mặt những đệ tử Cung Phụng Các quả thật cũng không tốt, trong số bọn họ có không ít người tuy rằng không phải xuất thân từ tay Bạch Nham huấn luyện, nhưng đồng dạng cũng xuất thân từ doanh huấn luyện, đối với nơi này cũng có một phần cảm tình.

Thấy nhiều người tức giận khó chạm, Băng Hạo chỉ vào Bạch Nham, cuối cùng chỉ cười lạnh một tiếng:

- Đệ tử Cung Phụng Các đều là tinh anh trong trăm người, không sống thì chết là pháp tắc tự nhiên, hai tên phế vật kia nếu như ở trong Liệp Sát Đại Điển phát sinh vấn đề thì cũng chỉ có thể trách bọn chúng học nghệ không tinh!

- Mọi người nhìn kia, kia là cái gì?

Một đệ tử lớn tiếng kêu to.

Hai thân ảnh từ trong sương mù dày đặc dần dần hiện ra, tới gần lại, thấy rõ, Úc Vi kinh hãi hô to một tiếng:

- Tiểu Phong, Khải Ân!

- Là Lăng thủ tịch, còn có Khải Ân!

- A, là bọn họ!

- Cái gì?

Đệ tử doanh huấn luyện tràn ngập kinh hãi, bọn họ trước đó tưởng rằng hai người đi vào nội cốc gặp phải độc thủ của đệ tử Cung Phụng Các, hiện tại mắt thấy hai người bình yên vô sự, không khỏi mừng rỡ không thôi. Mà Băng Hào thì vẻ mặt tức giận, nhìn về phía Đông Hành Kiến, mà Đông Hành Kiến thì miệng há hốc nhìn hai người đang tiến gần lại, trong ánh mắt tràn ngập sự không thể tưởng tượng được.

Đưa hai người vào trong rừng rậm nội cốc, là đề nghị đầu tiên hắn nói ra. Tuy rằng không biết rõ sự độc ác của huyền tiên vụ bên trong rừng rậm, nhưng hắn biết trong lịch sử gia tộc cho tới bây giờ còn chưa có ai qua đêm được trong rừng rậm. Bản thân mình có la bàn nên rời đi trước, dựa theo đạo lý bọn họ sớm hẳn phải bị vây chết trong rừng rồi chứ? Tại sao lại có thể an ổn xuất hiện được? Hơn nữa tư thế xuất hiện như thế lại càng khiến cho người ta phát điên lên!

Hai người Lăng Phong trang phục sạch sẽ, tóc tai gọn gàng, toàn thân đều tràn ngập hương vị thanh tân. Nhìn lại những người tham gia Liệp Sát Đại Diễn khác, bọn họ không chỗ nào mà không chật vật đến không chịu được, không nói đến trang phục rách rưới, có người thậm chí trên người còn mang theo mùi máu tanh. So sánh lẫn nhau, một bên là công tử quý tộc văn nhã, một bên thì có thể so sánh với ăn xin đầu đường!

- Huấn luyện viên!

Đứng trước mặt Úc Vi, Lăng Phong cung kính cúi người, hắn nhìn rõ được sự lo lắng đến cỡ nào trên gương mặt nàng.

- An toàn là tốt rồi, an toàn là tốt rồi.

Úc Vi trong hốc mắt thấp thoáng lệ quang, vỗ vỗ đầu Lăng Phong, thở phào nhẹ nhõm. Nàng phát hiện gần ngủ mười ngày không gặp, trên người hai người Lăng Phong giống như đã xảy ra biến hóa kỳ diệu nào đó, khí chất trở nên có chút khó tưởng tượng được.

- Hừ, sau khi bị ma thú tách ra, các người trốn ở nơi nào? Hại bọn ta tìm một hồi lâu không thấy!

Đông Hành Kiến đầu tiên là làm khó dễ.

Tâm tư thay đổi thật nhanh, Lăng Phong biết hắn đã đổi trắng thay đen rồi, quay người lại nhìn bộ dáng ba gã đệ tử cung phụng khác, trong lòng hắn quyết đoán:

- Bọn ta cũng cố gắng tìm kiếm bốn đệ tử cung phụng, nhưng kết quả vẫn không thể tìm được.

Có lời nói dối trước đó, ba tên đệ tử cung phụng còn lại không muốn phối hợp cùng Đông Hành Kiến cũng không được, cho nên nếu như Lăng Phong phản bác, bọn họ cũng chỉ có thể nhất trí tiếp tục nói dối mà thôi. Giữa hai đệ tử nội doanh cùng bốn đệ tử cung phụng so sánh nặng nhẹ đơn giản tự nhiên là gia tộc có thể nhận, nhìn thấu được điểm này, Lăng Phong đơn giản không hề cãi lại, chỉ lạnh buốt nhìn về phía Đông Hành Kiến một cái.

Đông Hành Kiến phát lạnh, hắn cảm giác mình phảng phất như đang bị một đầu mãnh thú hồng hoang quan sát vậy, trong lòng không nhịn được nổi lên sợ hãi! Hắn lắc đầu, đem cảm xúc cổ quái đó ném ra đằng sau: Đùa sao, mình tại sao lại có thể sợ hãi một tên đệ tử nội doanh cơ chứ?

- Các người mấy ngày nay nhất định là lén trốn ở một góc nào đó? Nếu không làm sao có thể bảo trì sạch sẽ như vậy?

Lăng Phong mỉm cười, kể từ sau khi thu hoạch được nhiều như vậy, mấy ngày nay hai người xác thực vẫn nghỉ ngơi, nghỉ ngơi rất là tốt.

- Đừng nói nhiều nữa, đem tất cả thu hoạch của mình lấy ra đi!

Lời nói của Băng Hạo mang hàm nghĩa rất sâu, hắn nói:

- Băng gia chúng ta bất luận là Cung Phụng Các hay là doanh huấn luyện đều không thể xuất hiện phế vật nhất gan sợ phiền phức. Nếu như có người trong Liệp Sát Đại Diễn lựa chọn trốn tránh mà nói...Hắc hắc!

Đầu tiên là đội của Trần Hàng, hắc giao nộ ma hạch rất nhiều, khoảng chừng hai mươi viên ma hạch tam tinh, hơn mười viên ma hạch nhị tinh, cùng với một ít da thú! Cùng tổ đội của hắn, gã đệ tử nội doanh khác kém hơn rất nhiều, chỉ có năm viên ma hạch tam tinh cùng bảy tám viên ma hạch nhị tinh, nhưng nhìn vẻ mặt bất bình của đệ tử này, Lăng Phong rất dễ dàng đoán được trong đó hẳn có tin vẹt! Rất có thể một phần thu hoạch của Trần Hàng là công lao của bốn gã đệ tử cung phụng.

Kế tiếp, là một đội khác, hai gã đệ tử đưa ra số lượng ma hạch đồng dạng cũng không nhiều lắm.

Đến phiên hai người Lăng Phong!

- Các người có bao nhiêu viên lấy ra đi.

Băng Hạo mĩa mai nhìn hai người.

- Không cần lo lắng, ma hạch săn được ít nhiều cũng không thể đại biểu hết thảy, các người kiếm được bao nhiêu viên? Úc Vi chứng kiến bộ dáng sạch sẽ của hai người Lăng Phong, cũng cho rằng bọn họ thật đúng là có khả năng đã trốn tránh đâu đó mười ngày, cho nên mới hỏi.

15. Chương 15: Kiểm Điển.

- Báo huấn luyện viên, bọn ta kiếm được bốn viên ma hạch!

- Haha, bốn viên.

Về mặt Băng Hạo có chút hả hê.

- Bất quá là bốn viên ma hạch tứ tinh!

Lăng Phong mở tay ra, ánh nắng bắn về phía ma hạch trong tay, ma hạch tứ tinh năng lượng tràn đầy, dưới ánh nắng mặt trời phát ra quang mang biến ảo thần kì.

Gì cơ, bọn người Băng Hạo giống như bị một bàn tay vô hình bóp cổ, sưng sờ nhìn về phía lòng bàn tay Lăng Phong, phảng phất như chỗ đó đột nhiên mọc ra đóa hoa vậy.

Tứ tinh! Lần đạt được ma hạch tứ tinh trong Liệt Sát Đại Điển là sáu năm trước a! Là do đệ tử đích hệ có thiên tư kinh người kia của Băng gia thu hoạch được.

Đã nhiều năm trôi qua, chuyện có thể săn được ma hạch tứ tinh chỉ là phát sinh qua một lần như vậy mà thôi. Cho dù là một lần, thì tên đệ tử kia bất quá cũng chỉ kiếm được một viên! Mà bây giờ thì sao? Nhìn ma hạch tứ tinh trong tay Lăng Phong, bọn họ choáng váng.

Một viên ma hạch tam tinh có thể đổi được hai ba viên ma hạch nhị tinh, mà một viên ma hạch tứ tinh ở chợ đen có thể đổi được sáu bảy viên ma hạch tam tinh! Trọng yếu hơn nữa là cơ hồ như không có một gia tộc nào sẽ đem ma hạch tứ tinh ra bán, những ma hạch có tinh cấp cao như vậy nếu như dùng để tu luyện thì có thể đem tốc độ tu luyện đề thăng cực nhanh, bình thường đều được dùng để lưu trữ trong gia tộc, để dành cho một ít thiên tài thường tung hoành sử dụng.

- Không, không có khả năng! Bên ngoài cốc căn bản không có ma thú tứ tinh!

Đồng Hành Kiến hô lên.

- Vậy trong rừng thì sao?

Lăng Phong mỉm cười.

- Các người...

Đồng Hành Kiến hoảng sợ chỉ về phía hai người:

- Các người thật sự săn giết ma thú tứ tinh trong rừng rậm?

Lăng Phong không nói, hắn nói là lời nói thật, nhưng mà lời thật cũng không có người tin tưởng, bọn họ cao lắm chỉ cho rằng hai người gặp may không ngờ kiếm được ma hạch tứ tinh thôi.

Sắc mặt Băng Hạo âm trầm cơ hồ muốn chảy ra nước, hắn đột nhiên chỉ vào sau lưng Lăng Phong nói:

- Người mang đồ trong bao lấy ra?

Câu nói này dẫn đến lực chú ý của toàn bộ người xung quanh.

- Thiếu chủ, gia tộc quy định, sau khi hết Liệp Sát Đại Diễn muốn nộp lên bao nhiêu thứ đều do đệ tử tự quyết định, gia tộc sẽ không can thiệp.

Bạch Nham nói.

- Gia quy là gia quy!

Băng Hạo bực bội chán ghét có kẻ ở trước mặt hắn đem gia quy ra nói:

- Ta hiện tại muốn coi.

Sắc mặt Úc Vi lạnh lại, nàng tiến lên một bước định thay Lăng Phong nói chuyện. Lăng Phong cười nhạt, cản nàng lại:

- Thiếu chủ đã hiểu kỳ như vậy, vậy thì để cho hắn coi đi.

Nói xong, hắn mở bao ra, bên trong là hài cốt của Liệp Điện Báo, Tất cả miệng hài cốt chứa chất lỏng La Hâm đều bị Lăng Phong dùng bùn che kín, nhìn qua chỉ là một ít xương cốt ma thú không có gì đặc biệt.

- Mấy cái này bọn ta gỡ xuống từ trên người Liệp Điện Báo săn được, lưu lại sau này làm kỷ niệm, chắc hân thiếu chủ sẽ không để tâm chứ?

Tựa hồ như sợ Băng Hạo không tin, Lăng Phong còn cố ý đem bao đồ lật tới lật lui một chút, lộ ra hài cốt dưới tầng lót.

Vì để phòng bị chuyện này phát sinh, nên trước khi đi ra, Lăng Phong liền tỉ mỉ đem dẫn linh hương cùng hồn tinh cùng với số ma hạch còn lại toàn bộ giấu trong người, trong bao xác thực chỉ là hài cốt mà thôi.

- Hừ!

...

Băng Hạo thất bại thảm hại thở hồng hộc dặm chân bước đi, bởi vì quan hệ tới bốn người Đông Hành Kiến, đệ tử Cung Phụng Các cũng không có tiếp tục ở lại nữa, trong sân chỉ còn lại đệ tử doanh huấn luyện thôi. Cho đến lúc này, bọn họ mới bộc phát tiến hoan hô như sấm, Lăng Phong đưa ra ma hạch tứ tinh thực sự khiến cho mọi người rất rung động, có thể được chứng kiến sự kiện này, bọn họ đồng dạng cảm giác vô cùng vinh quang.

Cho dù là ba gã đệ tử nội doanh tham dự Liệp Sát Đại Diễn còn lại cũng giống nhau tiến lên chúc mừng Lăng Phong. Chênh lệch đôi bên quá lớn, căn bản ngay cả ghen ghét tất yếu cũng không có. Về phần Trần Hàng, đã sớm ảo não không biết trốn đi đâu rồi. Ngoài hưng phấn ra, mọi người còn hồi thẩm kinh nghiệm của Lăng Phong bên trong nội cốc, hai người Lăng Phong đem bộ phận kinh nghiệm lần này chọn lọc nói ra, dù là như vậy cũng khiến cho người nghe tặc lưỡi không thôi.

Thật vất vả mới thoát khỏi sự dây dưa nhiệt tình, Lăng Phong về tới doanh trưởng. Khải Ân nghe theo phân phó thủ hộ ở bên ngoài. Chuyện bản thân hắn mang theo Nguyên Tổ Cự Linh còn chưa có lộ ra ngoài ánh sáng, để hân đảm nhiệm thủ vệ là trăm lần không sai, cho dù đệ tử cung phụng của Băng gia có tiến tới cũng không chiếm được chỗ tốt gì dưới tay hân.

Trong doanh trưởng, Lăng Phong lấy hồn tinh ra, hít vào một hơi thật sâu cố gắng bình định là tâm thần.

Sang Sư nói:

- Có thể bắt đầu rồi, quá trình ta dạy người đều nhớ rõ rồi chứ?

- Nhớ kỹ!

Lăng Phong hiện tại muốn lợi dụng linh hồn lực trong hồn tinh rèn luyện kiếm thai, nhất cử luyện hóa thành kiếm linh!

Từ lúc ở trong nội cốc, sau khi lấy được hồn tinh, Sang Sư liền nói rõ, hồn tinh này có thể trợ giúp trình độ niệm thức của hắn đề thăng rất lớn, bằng vào thiên tư linh hồn song phân của Lăng Phong thậm chí có khả năng nhất cử luyện hóa thành kiếm linh! Có thể có được Cự Linh là mộng tưởng từ trước đến nay của Lăng Phong, nếu như không phải hoàn cảnh hung hiểm trong nội cốc thường thay đổi, hắn đã sớm không nhịn được mà làm rồi.

- Vậy là tốt rồi, lát nữa ngươi cứ yên tâm mà làm, có chuyện gì bất ngờ xảy ra thì còn có ta ở đây!

Cho dù là linh hồn thể, nhưng trong lời nói, Sang Sư vẫn toát ra sự tự tin không gì so sánh.

Gật gật đầu, Lăng Phong nhìn hồn tinh trước mặt, trên trán một nhóm ánh sáng màu bạc nhàn nhạt bay ra. Hồn tinh bên ngoài cũng ứng theo đó hiện ra một đạo ánh sáng màu trắng. Ánh sáng trắng bạc chiếu rọi lẫn nhau, khiến cho bên trong doanh trường mang đến một tia cảm giác thần bí. Ánh sáng bạc rót vào bên trong hồn tinh, dẫn theo ánh sáng trắng một lần nữa trở về vị trí trên trán, cả quá trình này không ngừng qua lại tạo thành một sự tuần hoàn vi diệu.

Nội thị!

Thức hải vẫn mang bộ dáng là một biển sao trời mệnh mông, chỉ là trên không không ngừng quán chú từng đạo ánh sáng màu bạc trắng lưu chảy, nhưng ánh sáng lưu chảy này toàn bộ chảy vào trong linh hồn hạch tâm. Hai luồng linh hồn hạch tâm đen trắng xoay tròn vờn quanh lẫn nhau, hiện ra một hình tròn hỗn nguyên vô cực. Dù là như vậy, chúng nó vẫn phân biệt thành hai luồng rõ ràng, chứ cũng không tan ra thành một thể!

Quá trình này không ngừng lặp lại, dần dần, linh hồn hạch tâm nhỏ đi một chút. Lăng Phong trong lòng hiện lên một tia kinh hỉ, hắn biết rõ đây là dấu hiệu bắt đầu luyện hóa thành công, ngoài mừng rỡ ra còn tiếp tục liều mạng thu nạp năng lượng của hồn tinh, áp súc linh hồn hạch tâm.

Bào thai hình tròn màu vàng dần dần trở nên lơ lửng, dưới thân nó là linh hồn hạch tâm đang chuyển động, toàn thân thoát nhìn giống như tinh không mệnh mông bát ngát đang dựng dục ra tánh mạng kỳ lạ vậy.

- Được rồi!

Sang Sư trong thức hải truyền đến một tiếng gào to.

Nghe vậy, Lăng Phong đột nhiên thúc dục linh hồn hạch tâm đang bị áp súc to như ngón tay cái, bay thẳng đến bào thai màu vàng. Bụp một tiếng, phảng phất như đầu óc bị cự thạch trực tiếp đập trúng, cảm giác mê muội kịch liệt đánh úp lại, Lăng Phong thiếu chút nữa ngất đi!

- Tiếp tục!

Bỏ lỡ cơ hội lần này, lần sau sẽ phải tốn hao tinh lực mười lần mới có thể rèn luyện lại kiếm thai! Hiểu rõ điểm này, Lăng Phong cố ý nén lại cơn chóng mặt, lại một lần nữa điều khiển linh hồn hạch tâm đánh vào bào thai màu vàng, ầm ầm tiếp, lại một trận hoa mắt chóng mặt!

Sang Sư không chút thương xót:

- Tiếp tục!

Bùm! Bùm! Bùm!

Một lần rồi lại một lần đánh lên, Lăng Phong cảm giác đại não của mình vang lên đủ loại tạp âm, đau đớn khổng lồ cơ hồ muốn đem hắn xẻ thành hai mảnh! Rốt cuộc, sau lần đánh thứ mười tám, bào thai màu vàng cũng vỡ vụn!

Một khi vỡ vụn, kiếm linh toàn thân lập lòe lưu quang hiện ra! Mà bào thai màu vàng sau khi vỡ vụn biến thành một đạo ánh sáng lưu chảy rót vào linh hồn hạch tâm cực kỳ nhanh. Lăng Phong chỉ cảm thấy một luồng khí tươi mát ôn nhuận chạy khắp toàn thân. Hắn biết rõ đây là công hiệu của bào thai kiếm thai, với vàng thao túng linh hồn hạch tâm bay về phía kiếm linh!

Lần này không còn trở ngại nữa, kiếm linh không chút bất ngờ gì thu nạp linh hồn hạch tâm, nhìn vào bên trong nó, thì thấy có nhiều hơn hai luồng hạch tâm đen trắng hai màu không ngừng xoay tròn.

- Thành công!

Thân ảnh Sang Sư trong thức hải hiển hiện, trên mặt hân tràn ngập vui mừng:

- Tu luyện kiếm điển, người rốt cuộc đã đi bước đầu tiên!

- Kiếm điển?

16. Chương 16: Tiết Vân.

- Kiếm điển?

- Không sai, ta không phải đã nói sẽ truyền thụ cho người đạo tu luyện chính thức sao? Chính là kiếm điển này!

Sang Sư nói:

- Kiếm điển chia làm tôi kiếm thai, ngưng kiếm thai, huyền kiếm nguyên, cùng luyện kiếm ảnh bốn cấp độ. Người bây giờ đã rèn luyện kiếm thai, nhờ đó có được kiếm linh, tiếp thêm bước nữa chính là không ngừng ngưng luyện nó thành kiếm nguyên!

- Đạo tu luyện chính thức?

Lăng Phong lẩm bẩm nói:

- Ta đây hẳn phải toàn lực tu luyện kiếm điển này đúng không?

- Đương nhiên không phải, nếu không ta còn truyền thụ cho người Tinh Diễn Quyết làm gì? Kiếm điển cũng không cần tận lực đi tu luyện, điều người cần phải chú ý mỗi ngày là không ngừng dùng niệm thức ân cần chăm sóc kiếm linh là được rồi! Tiếp đến cảnh giới về sau nên tu luyện như thế nào, thì chờ kiếm linh của người vững chắc ta tự nhiên sẽ nói cho người biết.

Sang Sư thần nhiên nói:

- Nhiệm vụ chủ yếu nhất trước mắt là người vẫn toàn lực tu luyện cho tốt Tinh Diễn Quyết đi!

- À.

Mang theo chút mất mát nho nhỏ, Lăng Phong hưng phấn nói:

- Vậy lúc ta tu luyện không phải có thể mượn nhờ lực lượng của kiếm linh, nhanh chóng rèn luyện năng lượng biến thành chân lực đúng không?

- Đương nhiên có thể!

Lăng Phong khó dần nổi lên thí nghiệm, hân kinh hỉ phát hiện một bí mật: Khó trách tốc độ tu luyện của Thiên Hành Giả lại nhanh như vậy, vốn dĩ bọn họ luyện hóa năng lượng ngoại giới cũng không hoàn toàn thông qua kinh mạch tự thân, có một bộ phận lớn trong đó là trực tiếp thông qua Cự Linh luyện hóa thành thực lực thuần túy, sau đó chuyển về đan điền khí tuyến.

Sau khi tu luyện Tinh Diễn Quyết, tốc độ tích súc chân lực của Lăng Phong đã thập phần khủng bố, hơn nữa có kiếm linh phụ trợ, tiến độ tu luyện sẽ đáng sợ đến mức nào? Mặt khác, hân phát hiện kể từ lúc hoàn thành rèn luyện kiếm thai, sau khi ấp trứng thành công kiếm linh, niệm thức của mình cũng được tăng cường rất lớn!

- Đây chỉ là một ít công năng phụ trợ tu luyện thôi, hiệu quả tu luyện có thể so sánh thấy rõ so với lúc trước, nhưng khi đến hậu kỳ, tiến triển của tu vi là dựa vào cảm ngộ của cá nhân, trợ giúp của kiếm linh cũng không phải là quá lớn!

Sang Sư nói: Thử nhìn xem, thiên phú linh kỹ của người đạt được là gì?

Lăng Phong cả kinh:

- Chẳng lẽ kiếm linh của ta cũng có được thiên phú linh kỹ?

Thiên phú linh kỹ là lúc Thiên Hành Giả thức tỉnh tự động có được, Lăng Phong thật không ngờ mình cũng có thể có.

- Đó là tự nhiên!

Sang Sư ngạo nghễ nói:

- Chẳng lẽ ngươi tưởng rằng thứ lão nhân gia ta luyện chế ra tệ đến vậy sao?

Trong lời nói của hắn để lộ ra một tin tức trọng yếu...Kiếm thai không ngờ là do hắn luyện chế! Có điều Lăng Phong đang đắm chìm trong hưng phấn nên cũng không để ý đến điều này.

Cảm ứng đến kiếm linh, Lăng Phong có chút khấn trương, đây dù sao cũng là lần đầu tiên hắn điều khiển Cự Linh! Suy ngẫm nửa ngày sau, Lăng Phong trợn hai mắt lên, quát:

- Lên!

"Soạt" một tiếng, kiếm linh bay khỏi tay!

Giữa không trung, tàn ảnh một đuôi châm xẹt qua, vô thanh vô tức, đem cái bàn trước mặt cắt thành hai phần!

- Nhanh quá!

Thu hồi kiếm linh, Lăng Phong cảm thụ tốc độ vừa rồi của kiếm linh, ở sâu trong nội tâm tràn ngập rung động. Hắn tự hỏi, cho dù là bản thân đối mặt với tốc độ công kích vừa rồi cũng tuyệt đối không trốn thoát!

- Thì ra là "ngự", không tồi, loại thiên phú linh kỹ này cũng vừa lúc, sau này cộng thêm một vài hậu thiên linh kỹ chất chồng lên, uy lực vô cùng!

Sang Sư nhìn Lăng Phong giống như con nít thử đi thử lại uy lực của thiên phú linh kỹ, không khỏi cười nói:

- Về sau lúc đối địch, ngươi tốt nhất ít dùng kiếm linh một chút.

- Vì sao?

= Trong linh hồn hạch tâm của người ẩn chứa kiếm linh, cho nên lúc người ngự sử Cự Linh càng thêm tùy tâm sở dục. Nhưng mà điều này cũng là một vấn đề, chính là một khi có người đánh trọng thương kiếm linh của người, linh hồn của người cũng sẽ phải chịu trọng thương, đến lúc đó thì phiền toái rồi.

Lăng Phong âm thầm rung mình, thật vất vả mới tu luyện ra kiếm linh lại không thể tùy ý vận dụng, trong lòng thật sự bất đắc dĩ cực kỳ. Sang Sư trấn an nói:

- Yên tâm đi, chờ ngươi tiến vào tầng thứ ba của kiếm điển, huyền hóa thành kiếm nguyên thì sẽ không còn nhiều kiêng kỵ như vậy.

Không tiếp tục giải thích thêm, Sang Sư ngược lại nói:

- Ngươi còn nhớ rõ ta đã từng nói với ngươi sau khi ngươi luyện ra kiếm linh, ta sẽ dạy cho ngươi cái gì không?

Lăng Phong sững sờ, chột cuồng hử nói:

- Ngài nói là...Thuật Luyện Sư?

Sang Sư mỉm cười gật đầu:

- Chuẩn bị một chút, ngày mai đi Băng Phong thành mua sắm chút ít tài liệu chuẩn bị, ta dạy cho ngươi luyện chế tinh chương!

Sáng sớm, Lăng Phong tới gặp Úc Vi xin nghỉ, đệ tử doanh huấn luyện nếu muốn ra khỏi Băng Phong Cốc nhất định phải có sự đồng ý của huấn luyện viên.

- Ta muốn tới Đa Bảo Các mua ít đồ.

- Vậy sao.

Tự phi tự tiểu nhìn Lăng Phong một cái, Úc Vi nói:

- Ta biết ngày hôm qua người khẳng định không có đem toàn bộ giao ra, thành thật cùng huấn luyện viên nói, bên trong nội cốc rốt cuộc chiếm được bao nhiêu đồ tốt?

Lăng Phong do dự một chút, Úc Vi liền vỗ đầu hấn một cái:

- Được rồi, không làm khó người nữa, đi đi, nhớ trở về sớm một chút.

Vâng một tiếng, Lăng Phong xoa xoa đầu có chút bất đắc dĩ, trước giờ đều vậy, nàng vẫn cho rằng mình là một đứa nhỏ chưa lớn.

Từ nội cốc đến Băng Phong thành lộ trình ước chừng ba mươi km, bằng vào tu vi hiện tại của Lăng Phong, toàn lực vận chuyển chân lực một lát liền chạy tới. Đây cũng không phải là lần đầu hấn tới Băng Phong thành, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy hấn vẫn không nhìn được kinh thán.

Băng Phong thành đóng ở phía nam, xa hơn một chút là vài thành trấn cùng với một vùng hoang vu và con đường hành quân tới cứ điểm thương khùng. Cứ điểm thương khùng trung bình mỗi năm có quân đội của Áo La đế quốc cùng bốn đại vương quốc khác đóng giữ, phòng ngừa thú nhân ở vùng đồng bằng Thần Thú phía nam xâm lấn.

Thú nhân cùng Áo La hai bên chiến tranh không ngừng mỗi năm, nhưng mà đôi bên với nhau đều cần một ít đặc sản của quốc gia đối phương, vì vậy hợp tác cũng không ít. Cho nên, địa vị của Băng Phong Thành trong hai đại thế lực rất là trọng yếu, nghe nói trong thành dân cư đạt đến hơn một trăm vạn, mỗi năm đều đến có tiểu thương khắp nơi tiến đến buôn bán hàng hóa, có thể thành trì phì nhiêu như vậy tọa trấn, Băng gia tự nhiên cần phải có vũ lực rất lớn để chèo chống.

Mặc dù Băng Phong thành phồn vinh như thế, nhưng mà nghe nói ở cảnh nội Áo La bất quá cũng chỉ là một thành thị tam lưu mà thôi. Giờ phút này trên đường hành tẩu, trong lòng Lăng Phong dâng lên một nguyện vọng mãnh liệt...phải ra ngoài! Mình nhất định phải ra ngoài xem thử thế giới này đến tốt cùng là rộng lớn bao nhiêu!

Mỗi bước nam nhi đi, như duyệt giang sơn vạn dặm trong tranh!

Một cổ hào khí khổng lồ mạnh mẽ bộc phát!

Khu vực hoàng kim của Đa Bảo Các tại Băng Phong thành, chiếm cứ diện tích mấy ngàn mét, lầu có ba tầng, tầng chót bán một ít vật phẩm bình thường, ví dụ như ma hạch nhất tinh, nhị tinh, da thú chế thành quần áo, hoặc một vài vật phẩm kỳ lạ trong nhà. Đồ bán ở tầng thứ hai cao hơn tầng thứ nhất, bình thường các dòng binh liệt sát được ma hạch tinh cấp cao đều đem tới nơi này bán, còn có một ít vật phẩm luyện kim, thậm chí còn có tinh chương để bán; Còn về phần tầng thứ ba, tục truyền đó là nơi để tiếp đãi khách quý đặc thù, ngoại nhân căn bản không rõ lắm trong đó bán thứ gì.

- Hoan nghênh quang lâm, xin hỏi ngài muốn mua thứ gì?

Vừa bước vào Đa Bảo Các, một thiếu nữ ngọt ngào liền tới chào đón. Nghe nói Đa Bảo Các cùng với một vài vương quốc lớn cũng có quan hệ sinh ý, phạm vi khắp nơi thậm chí còn vượt xa Băng gia! Mà tổ chất của nhân viên hướng dẫn khách mua hàng cũng có thể thấy được, xác thực là một nhà thương gia có thực lực!

- Ta muốn tùy ý xem thử trước.

- Tốt, xin hỏi ngài là lần đầu tiên đến Đa Bảo Các của chúng ta phải không?

Nở nụ cười ngọt ngào, sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục, thiếu nữ hướng dẫn mua đồ nói:

- Nếu như ngài cần, ta có thể đi cùng với ngài, tiện thể giải đáp vấn đề cần biết.

Lăng Phong tùy tiện đáp ứng, ở tầng thứ nhất dạo một vòng xong, hấn cũng không có phát hiện thứ mình cần, vì vậy cất bước đến lầu hai. Thiếu nữ vui vẻ, làm một hướng dẫn viên thành công là phải có tổ chất nhìn mặt để nói chuyện, từ cử chỉ quyết đoán của Lăng Phong, nàng liền xác định rõ mục đích của người trước mắt là tới đây để mua sắm, chứ không phải là chỉ đi dạo mà thôi.

Mà hần ta hướng khu vực lầu hai có hàng hóa giá cả tương đối mà lên, xem ra có thể là đại sinh ý! Có thể thuận lợi làm được bút đại sinh ý này, bản thân hần sẽ đạt được số phần trăm hoa hồng tương đối cao, nghĩ đến đây, nụ cười của thiếu nữ có nhiều hơn vài phần chân thật phát ra từ nội tâm.

Vật phẩm lầu hai trưng bày chặt chẽ, không giống như lầu một, cơ hồ mỗi một vật phẩm đều có một ngăn tủ riêng, có vẻ quý khí mười phần. Lăng Phong dừng lại ở trước một quầy, trong đó có để một tấm dán hình tròn nhỏ cỡ ngón tay cái, độ dày cực mỏng, mà tấm dán tròn đó lại chiếm cứ suốt cả một quầy hàng, hơn nữa giá bán lại cao đến mức thần kỳ, đạt đến một vạn kim tệ!

Một vạn kim tệ, cũng đủ cho ba nhà giàu có và đông đúc không gì lo lắng vượt qua ba trăm năm!

- Đây là Tiết Vân do đại sư Tô Lam của Tinh Lam công quốc luyện chế thành, bên trong có một trử vật hình lập phương, khi ngài ra ngoài mạo hiểm, có thể đem nó dán lên bất kỳ chỗ nào trên cơ thể, nó đối với cơ thể người có tính hòa nhập rất tốt, một khi tiếp xúc với cơ thể người liền không dễ dàng tróc ra.

Trử vật? Lăng Phong lắp bắp kinh hãi, Tiết Vân này hần là thuộc về "vật phẩm luyện kim". Từ chỗ Sang Sư Lăng Phong biết được "vật phẩm luyện kim" bình thường đều do Chân Võ Giả có thể khống chế nguyên lực hỏa hệ luyện chế, mà đã có thể khống chế nguyên lực hỏa hệ, tự nhiên là Nguyên Tổ Thiên Hành Giả.

Chẳng lẽ...Tô Lam này chính là hỏa hệ Nguyên Tổ Thiên Hành Giả sao?

17. Chương 17: Cầu Mua.

- Trử vật Tiết Vân này tuy rằng diện tích nhỏ một chút, nhưng ngược lại rất thích hợp cho người sử dụng bây giờ.

Sang Sư nói.

Gật gật đầu, Lăng Phong không nói một câu, tiếp tục tìm kiếm ở tầng hai. Sau nửa ngày, hần lộ ra biểu lộ thất vọng, cất bước hướng tầng ba đi lên!

- Hả?

Bị hành động bất thành lĩnh này của Lăng Phong làm giật mình, thiếu nữ hướng dẫn viên cuống quýt chặn hần lại, kinh hoảng nói:

- Vị tiên sinh này, thật có lỗi, lầu ba của chúng ta không có tiếp ngoại.

- Ô, vậy à.

Lăng Phong dừng bước, hần cũng không phải loại người bá đạo, tự nhiên sẽ không cường hành đòi đi lên. Điều này khiến cho thiếu nữ đối với hần sinh ra cảm giác rất tốt, mang theo ý xin lỗi hỏi:

- Xin hỏi ngài không tìm được vật mình cần tìm phải không? Ngài cần gì, có thể nói cho ta biết không, ta sẽ trợ giúp ngài tìm kiếm.

- Ta cần một ít nước tổ linh, sữa khổ vũ, mực thần thạch, còn có...

Lăng Phong một hơi báo ra hơn mười loại tài liệu.

- Chờ chút, xin chờ một chút!

Thiếu nữ gấp đến sắc mặt đỏ bừng, chứng kiến thần sắc Lăng Phong chân thật liền xác thực hần không nói đùa. Nhưng mà tài liệu hần vừa nói mình cần bản cũng không biết! Thiếu nữ xin lỗi lần nữa nói:

- Phiên ngài đọc lại một lần nữa, ta cần ghi chép lại để thẩm dò, tuần sau mới có thể có câu trả lời thuyết phục cho ngài.

- Uhm.

Khẽ gật đầu một cái, Lăng Phong đọc lại cho nàng.

Ở một căn phòng bí ẩn trên lầu hai, một nữ tử thân mặc đồ đỏ đang nhàn nhạt uống chén trà, đôi mắt đẹp của nàng mỉm cười, khóe môi nhếch lên một tia vui vẻ như có như không. Sau khi đọc bản ghi chép tài liệu mà thiếu nữ đem lên báo xong, nàng đột nhiên buông chén trà trong tay xuống:

- Người xác định hẳn thật sự nói như thế?

Bị phản ứng của nữ tử khiến cho nàng càng thêm hoảng sợ, thiếu nữ lúng túng nói:

- Vâng, các chủ.

- Biện thúc, ngài thấy thế nào?

Nữ tử quay đầu lại nhìn lão giả đứng phía sau lưng, tôn kính hỏi.

Biện thúc hơi nhíu mày:

- Dựa theo tài liệu cho thấy, hẳn là dùng để luyện chế sơ cấp tinh chương, bất quá, Bằng Phong thành từ khi nào lại xuất hiện một Thuật Luyện Sư?

- Bất kể là phải hay không, đây đối với chúng ta mà nói đều có thể là một cơ hội!

Nữ tử vùng tay lên, chắc như đinh đóng cột nói:

- Lần này chúng ta du lịch các nơi chẳng phải là muốn tìm một Thuật Luyện Sư xuất sắc sao? Nếu có khả năng tuyệt đối không thể buông tha!

- Ủ, vậy để ta tự mình gặp người nọ xem sao.

- Làm phiền Biện thúc.

- Nha đầu ngốc, chuyện của nội các còn không phải là chuyện của ta sao, còn nói phiền với chả phiền gì chứ?

Biện thúc quay đầu lại nhìn về phía thiếu nữ hướng dẫn mua đồ:

- Người nọ còn ở lầu hai không?

- Dạ, vẫn còn.

Thiếu nữ hướng dẫn mua đồ có chút choáng váng rồi, nghe khẩu khí của thiếu nữ người kia có khả năng có liên quan đến Thuật Luyện Sư. Mà Thuật Luyện Sư có thân phận gì nàng cũng hơi hơi biết một chút, đây là chức nghiệp đi tới nơi nào cũng vô cùng nổi tiếng a.

- Tốt lắm, lần tiếp đãi này giao cho ta làm, người không cần đến.

Biện thúc lại cười nói:

- Bất quá nội các sẽ dựa theo tiêu chuẩn cao nhất chích hoa hồng cho người!

Mặc dù không thể tiếp đãi người thần bí kia nữa, thiếu nữ trong lòng có chút tiếc nuối, nhưng mà hứa hẹn của Biện thúc không thể nghi ngờ càng thêm lợi ích thực tế, thiếu nữ hướng dẫn viên nói lời cảm tạ không thôi...

- Lão hủ Biện Lương, xin hỏi ngài muốn mua nước tổ linh phải không?

Tuổi quá nhỏ, không giống a! Thuật Luyện Sư ngoại trừ cần có thiên phú cực cao, mặt khác còn cần phải có kinh nghiệm nhiều năm tích lũy mới được, mà tuổi tác của thiếu niên trước mắt không đúng số cho lắm. Lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Phong, Biện thúc liền đưa ra một chút phán đoán.

- Ta gọi là Lăng Phong.

Lăng Phong trực tiếp nói:

- Thứ ta muốn chỗ các người có không?

- Nếu tiểu hữu tới chậm một chút, sợ rằng thứ này cũng không còn!

Biện Lương cười nói:

- Thuật Luyện Sư Bằng gia cung dường vừa mới đến bốn điểm đặt một cốc nước tổ linh cùng những thứ khác, đây cũng là hàng mới tới không lâu.

- Uhm, ta đây muốn mua, được không?

Vẫn là câu hỏi trực tiếp, Lăng Phong phảng phất như hoàn toàn nghe không hiểu ẩn ý trong lời của Biện Lương.

- Đương nhiên có thể, chỉ là lão hủ lẩm miệng hỏi một câu, những thứ này tựa hồ chỉ có Thuật Luyện Sư mới cần dùng đến, tiểu hữu mua những vật này là để làm gì?

- Quý các tựa hồ hình như không có quy định khách nhân phải nói rõ công dụng mới có thể mua sắm a?

Lăng Phong sắc mặt trầm xuống, hắn cảm thấy có chút kỳ quái, người này vì cái gì cứ quẩn mãi vấn đề Thuật Luyện Sư không tha? Nếu không phải cảm giác được trên người lão không có ác ý, Lăng Phong cơ hồ là đã quay đầu bỏ đi rồi.

- Haha, là lão hủ sơ sót, thật sự là có lỗi rồi.

Biện Lương che dấu không được thất vọng của mình, nói:

- Không biết ngài cần bao nhiêu phần tài liệu?

Cùng Sang Sư nói chuyện một chút, Lăng Phong nói:

- Năm phần, quý các có thể cung cấp không?

- Nhiều hơn thì không được, năm phần bản các ngược lại có thể cầm ra.

Biện Lương mỉm cười nói, hắn nhìn ra được Lăng Phong cũng không nguyện ý nói chuyện nhiều, vì vậy nói thẳng:

- Một phần tài liệu giá bán ba trăm kim tệ.

Lăng Phong do dự một chút, nói:

- Ta muốn dùng ma hạch để trả, được chứ?

- Rất hoan nghênh! Đối với bản các mà nói, ma hạch so sánh với kim tệ còn có giá trị hơn nhiều, bất quá bản các chỉ lấy ma hạch ngoài tam tinh.

- Người yên tâm, ma hạch của ta đều là ma hạch tứ tinh!

Lăng Phong bỏ bao đồ đeo trên người ra, bên trong lộ ra ma hạch.

Chín viên ma hạch tứ tinh chồng chất lên nhau phát ra ánh sáng khiến cho mắt Biện Lương hoa lên, ánh mắt của hắn nhìn về phía Lăng Phong không khỏi thận trọng thêm vài phần: Số ma hạch này là một mình hắn liệt sát được sao? Khả năng không lớn a, hắn mới bao nhiêu tuổi cơ chứ? Có thể có được tu vi liệt sát ma thú tứ tinh sao?

Mặc dù trong lòng không dám xác định, bất quá Biện Lương thời khắc này vẫn quyết định lưu lại cho Lăng Phong một ấn tượng tốt, bất kể là ai, nếu có thể xuất ra nhiều ma hạch tứ tinh trong một lần như vậy đều tuyệt không phải hạng người tầm thường! Đạo kinh doanh của thương gia, không phải là cố gắng kết giao với những người có bối cảnh thâm hậu sao?

- Cái này có phù hợp không?

Câu hỏi của Lăng Phong đánh thức Biện Lương, Biện Lương cuống quýt nói:

- Đương nhiên phù hợp, một viên ma hạch tứ tinh dựa theo giá thị trường có thể đổi được 1500 kim tệ, ở đây có chín viên, hắn là 13500 kim tệ, khấu trừ một ít thủ tục phí tổn, ta trả người 13000 kim tệ, người thấy được chứ?

Dựa theo tỉ lệ chuyển đổi bình thường, chín viên ma hạch tứ tinh hắn không đổi được giá cao như thế, bất quá vì để lôi kéo Lăng Phong, Biện Lương căn bản cũng không quan tâm chút lời lỗ ấy.

- Tốt!

Lăng Phong quyết đoán nói:

- Ngoại trừ năm phần tài liệu ra, ta còn muốn mua một ít đồ ở quý các, ví dụ như cái Tiết Vân này.

- Ồ?

Ánh mắt Biện Lương chớp động:

- Tiểu hữu ánh mắt thật sự là tốt a, Tiết Vân này là do đại sư Tô Lam tự tay chế tác, vật liệu gốc được chọn có độ cứng cùng dẻo đều là lục độ kim loại tốt, cho dù sử dụng cả ngàn năm cũng không hư hao! Tiểu hữu nếu như muốn, ta có thể làm chủ giảm giá người trả 90%!

Giảm giá còn 90% chẳng khác nào trực tiếp miễn giảm một ngàn kim tệ, đây cũng không phải là thủ bút nhỏ a! Lăng Phong cũng không rõ ràng lắm vì sao vị lão nhân này lại lấy lòng mình như vậy, bất quá hẳn cũng không định suy nghĩ quá nhiều, chỉ gật đầu tỏ vẻ tiếp nhận.

Không lâu sau, liền có hạ nhân đem tài liệu Lăng Phong yêu cầu tới. Thấy Lăng Phong bình tĩnh giao ma hạch, lấy Tiết Vân đi, Biện Lương có chút tiếc nuối. Lão phát hiện từ lúc tiếp xúc tới giờ, thiếu niên trước mắt làm việc rất cẩn thận, mình căn bản không thể nhìn ra chút đầu mối gì, đến tận cùng hẳn mua tài liệu này để làm gì thì lão cũng không rõ ràng lắm! Nghĩ đến đây, lão khẽ thở dài một cái, thiếu niên này tâm cơ thật sự quá sâu!

- À, phải rồi, không biết quý các có bán nguyên tố tinh chương hay không?

Lăng Phong đột nhiên quay đầu lại hỏi.

Biện Lương tâm tư nhảy dựng, cường chế bảo trì sắc mặt bình tĩnh hỏi:

- Không biết tiểu hữu cần nguyên tố tinh chương hệ gì?

Nguyên tố tinh chương uy lực so với tinh chương bình thường mà nói, hậu thiên linh kỹ ẩn chứa trong đó cũng được xưng là "nguyên tố linh kỹ", so với linh kỹ bình thường uy lực càng lớn hơn! Bất quá sử dụng nó cũng có hạn chế, chính là chỉ có Nguyên Tố Thiên Hành Giả mới có thể dùng được, còn Thiên Hành Giả có Vật Chất Cự Linh bình thường muốn sử dụng nguyên tố tinh chương thì chỉ có một con đường tự chịu diệt vong thôi.

Nhưng mà, theo lời nói của Sang Sư thì kiếm linh lại có thể phụ gia nguyên tố linh kỹ! Đối với lời nói của lão Lăng Phong cũng không có hoài nghi, lúc này Lăng Phong cũng hoàn toàn không biết được Cự Linh tính vật chất có thể sử dụng nguyên tố linh kỹ là không thể tưởng tượng nổi đến mức nào.

- Nguyên tố tinh chương thật sự là quá trân quý, tổng bộ của bản các có lẽ sẽ có một ít hàng tồn trữ, nhưng mà trước mắt ở phân bộ này thì không có.

Biện Lương cười khổ nói.

- À, vậy quý các có ma hạch hỏa hệ không?

- Cái gì?

Biện Lương ghen ngào kinh hô, bất chợt hẳn biết mình thất thố rồi, vội vàng thu lại tâm tư rung động, hỏi đáp:

- Trước mắt bản các cũng không có hàng tồn, bất quá thường xuyên có một ít thương nhân đem ma hạch buôn bán tới giao cho bản các quản lý! Có lẽ mấy ngày gần đây có thể xuất hiện ma hạch hỏa hệ, tiểu hữu nếu như cần thì bản các có thể hỗ trợ lưu ý một phen.

- Vậy đa tạ.

Tiến Lăng Phong ra khỏi Đa Bảo Các, trong thần sắc của Biện Lương lơ đãng hiện ra một tia cung kính, cuối cùng lúc cáo biệt hẳn ra về vô tình vô ý nói:

- Tiểu hữu nếu như có tinh chương muốn bán, bản các có thể toàn quyền đại lý, cam đoan có thể đưa ra giá cả ưu đãi trợ giúp tiểu hữu!

- Ủ, ta biết rồi.

18. Chương 18: Luyện Chế Tinh Chương.

Về tới lầu hai, Biện Lương trước tiên liền thấy các chủ Đa Bảo Các Ny Khả, Ny Khả liền vội vàng hỏi:

- Biện thúc, thế nào?

- Nhìn không ra a.

Biện Lương cười khổ lắc đầu, đem tình hình mơ hồ vừa rồi miêu tả lại một lần:

- Người trẻ tuổi này không biết là làm thế nào mà phát triển lên, tâm cơ thâm trầm như vậy, từ trên mặt của hắn ta nhìn không ra bất luận tâm tình gì ba động!

Hắn cũng có chút ảo não, làm một lão nhân kinh doanh nhiều năm, bất luận kẻ nào chỉ cần bị hai mắt hắn vừa ý thì có thể phân tích được đại khái. Nhưng mà biểu hiện vừa rồi của Lăng Phong lại vô phương hiểu được, hắn căn bản không nhìn ra có bất luận cái gì là có giá trị.

- Còn trẻ như vậy mà...

Ny Khả khe khẽ thở dài:

- Trên đời nào có Thuật Luyện Sư trẻ tuổi như vậy? Cho dù có đi nữa, chỉ sợ bất quá cũng chỉ là một gã đề cập Thuật Luyện Sư thôi, làm sao có thể nói ra công dụng?

- Ân, ta cũng suy đoán như thế, bất quá lúc cuối cùng hắn nói ra một yêu cầu kỳ quái.

- Ma hạch hỏa hệ?

Ny Khả cả kinh:

- Ý của ngài là...

- Nếu mua không được, vậy đơn giản là tự mình luyện chế!

Biện Lương cười khổ lắc đầu:

- Đây là ý nghĩ duy nhất mà ta nhìn thấy được ở thiếu niên kia! Ta hoài nghi, hắn muốn mua ma hạch hỏa hệ là để tự mình luyện chế nguyên tố tinh chương!

Thì thảo tự nói nửa ngày sau, Ny Khả có chút buồn rầu xoa trán nói:

- Nguyên tố tinh chương luyện chế độ khó vượt xa tinh chương bình thường, nếu như hắn thật sự có thể thành công, điều này có nghĩa là...

- Nghĩa là người chúng ta muốn tìm rốt cuộc đã xuất hiện!

- Thuật Luyện Sư có thể luyện chế nguyên tố tinh chương...

Ny Khả không ngừng đánh ngón tay trên mặt bàn, quyết đoán nói:

- Biện thúc, thông tri cho toàn bộ chi nhánh khắp nơi, toàn lực tìm kiếm ma hạch hỏa hệ! Mặt khác phái người truyền tin về thỉnh giáo Phi Bối đại sư xem tài liệu cần thiết để luyện chế tinh chương hỏa hệ là gì, rồi chuyển tới cùng nhau!

- Ra giá như vậy liệu có quá lớn không?

Biện Lương có chút nghi vấn.

- Ai, Thuật Luyện Sư có thực lực quá mức khó tìm rồi, thế cục ở Tỉnh Lam bên kia ngài cũng không phải không rõ ràng, chúng ta thực sự là không đợi được nữa! Thay vì đem hy vọng ký thác vào vận khí hư vô mờ mịt, không bằng một mực nắm lấy hy vọng trước mắt!

Ny Khả nói:

- Biện thúc cứ thế mà làm đi.

- Được, ta hiểu rồi!

- Còn nữa, đem thân phận của hần chuyển thành khách quý tăng thứ ba!

Lúc này Lăng Phong đã về tới Bằng Phong Cốc, hần không biết mình xuất hiện đã mang đến cho Đa Bảo Các đủ loại chấn động, khiến biết bao nhiêu người vì hần loay hoay đến gà bay chó chạy.

- Gió có nhẹ nhàng và dữ dội, nước có yên tĩnh cùng điên cuồng, vạn vật mọi sự đều có sở hữu đặc tính của nó, bước đầu tiên để luyện chế tinh chương chính là dùng niệm thức của mình đi cảm giác những đặc tính này!

Lăng Phong bày ra số tài liệu vừa đặt mua ra trước mặt, cùng với một viên ma hạch tam tinh Khiếu Nguyệt Thiên Lang, Sang Sư dạy bảo nói:

- Người bây giờ hãy sử dụng niệm thức của mình xâm nhập vào khối ma hạch này, tỉ mỉ cảm giác nó đi.

Lăng Phong tuân thủ chấp hành, niệm thức biến thành những sợi tơ nhện tiến nhập ma hạch, dần dần, "sợi niệm thức" biến thành nhân tình, cẩn thận quan sát bên trong ma hạch. Bên trong ma hạch tràn đầy năng lượng, niệm thức ghé qua tuy rằng hết sức khó khăn, nhưng mà có thể cảm giác được rõ ràng hết thảy. Lăng Phong biết rõ chuyện mà Sang Sư nghiêm túc dạy chắc chắn sẽ không đơn giản như thế, vì vậy kiên nhẫn cảm giác những luồng năng lượng này đến tột cùng, đột nhiên, hần đã nhận ra một chút khác thường trong đó!

Ở chính giữa một luồng năng lượng có một khối năng lượng nhỏ có vẻ hết sức sinh động, khi sợi niệm thức của mình tiếp xúc nó, nó lại bơi sang một bên, phảng phất như có ý thức né tránh!

Lăng Phong bỗng nhiên mở mắt ra, đem toàn bộ niệm thức thu về thức hải.

- Phát hiện rồi chứ? Đó hần là đặc tính của viên ma hạch này, dựa theo cách nói của Thuật Luyện Sư đây cũng chính là linh hồn vật tính! (Linh hồn vật tính: Linh hồn của đồ vật)

Sang Sư tiếp tục nói:

- Mỗi một con ma thú đều đặc biệt có năng lực thiên phú của riêng mình, chẳng hạn như "Toàn Không Kích" của Khiếu Nguyệt Thiên Lang, hôm đó người cũng tự mình cảm nhận được uy lực của nó. Mà loại năng lực thiên phú này căn cơ nằm ở linh hồn, mà linh hồn tồn tại bên trong ma hạch, cho nên bước đầu tiên luyện chế tinh chương chính là phải dùng niệm thức của mình cảm giác linh hồn vật tính! Đây là điều mà tất cả Thuật Luyện Sư đều phải nắm giữ, cảm giác rõ được tồn tại của linh hồn vật tính ảnh hưởng đến việc tinh chương có luyện chế thành công hay không!

- Bước thứ hai là dùng niệm thức động vào khối linh hồn vật tính này, dựa theo kết cấu nhất định điều chế mực tổ linh, thông qua mực tổ linh đem linh hồn vật tính triệt để cố định! Bước cuối cùng là dùng mực thần thạch tạo hình, đem linh hồn vật tính trung hòa cùng mực tổ linh luyện hóa, thông qua ba bước này, thì tinh chương mới xem như là luyện chế thành công.

Trước cảm giác linh hồn vật tính, sau thông qua mực tổ linh tiến hành cố định, cuối cùng dùng mực thần thạch cùng linh hồn vật tính cố định luyện hóa. "Cảm giác", "cố định", "ngưng chưởng", ba bước vô cùng đơn giản, Lăng Phong có chút kỳ quái, chỉ ba bước như thế thôi mà tại sao lại làm khó nhiều người như vậy? Khiến cho bao nhiêu người nhìn đến cánh cửa Thuật Luyện Sư mà than thở đây?

- Hừ, chuyện nghe thấy dễ bộ tưởng dễ sao, người chẳng lẽ cho rằng ba bước này thực hiện rất dễ dàng? Không nói đến cái khác, chỉ riêng việc cảm giác linh hồn vật tính thôi, nếu như không phải ta bắt người huấn luyện cảm giác mấy tháng, người tưởng rằng mình có thể đơn giản cảm ứng được tồn tại của linh hồn vật tính sao?

Lăng Phong sớm đã biết tính tình Sang Sư rồi, biết rõ lúc hần tức giận mình nên ngoan ngoãn nghe lời là tuyệt vời nhất.

- Nói tiếp điểm thứ hai, muốn điều chế mực tổ linh, thì phải lợi dụng đến nước tổ linh, sửa khổ vũ cùng hơn mười loại tài liệu, hơn nữa lúc điều chế cần phải dùng niệm thức khống chế trung hòa nó, mỗi một loại tài

liệu khi dùng niệm thức đưa vào đều có tần suất không giống nhau, hơi chút sai lầm là điều chế lập tức thất bại!

Lăng Phong hít vào một hơi thật sâu, thu hồi lại ý khinh thị lúc trước.

- Bây giờ ta dạy ngươi cách điều chế mực tổ linh trước.

Sang Sư phân phó nói:

- Đem toàn bộ tài liệu mua được lần này chuẩn bị cho tốt!

Điều chế mực tổ linh là lấy nước tổ linh làm cơ sở, không ngừng gia tăng các loại tài liệu, hơn nữa lúc gia tăng tài liệu cần phải dùng niệm thức để trung hòa.

- Mực tổ linh cần dùng cho mỗi một loại linh hồn vật tính của ma hạch đều không giống nhau, luyện chế tinh chương tốt nhất là phải "vì hạch phối mực", ví dụ như dựa theo ma hạch của con Khiếu Nguyệt Thiên Lang này. Nếu như để ta làm, điều chế mực linh tổ riêng cho nó chỉ cần ba loại tài liệu! Mười một loại tài liệu còn lại căn bản không cần dùng tới. Như vậy không chỉ tiết kiệm niệm thức, hơn nữa xác suất thành công, cùng với uy lực thành phẩm cũng cao hơn không ít!

- Có thể giảm xuống thành ba loại thôi ư?

Vừa nghe lời này, Lăng Phong đang mặt nhăn mày nhú liền vui vẻ.

Sang Sư không chút lưu tình đã kích hấn:

- Bất quá làm một sơ học giả, điều quan trọng nhất là tăng cường huấn luyện điều chế mực tổ linh! Cho nên ngươi tạm thời vẫn bỏ cái tâm lười biếng đó đi.

- Trời?

Lăng Phong kêu lên.

Một đoàn nước tổ linh có mực màu lam bồng bềnh giữa không trung, niệm thức hình tơ mỏng màu bạc từ trán Lăng Phong không ngừng bay ra. Dựa theo chỉ điểm của Sang Sư, chiếm lấy từng loại tài liệu, sau đó thuần túy sử dụng niệm thức đem nó áp súc, tinh luyện ra thành phần hữu hiệu trong đó. Ngay sau đó liền đem thành phần hữu hiệu này bỏ vào giữa nước tổ linh, để cho hai thứ dung hợp đầy đủ. Nếu như quá trình kể trên chỉ làm một lần thôi, thì Lăng Phong quả quyết không kêu khổ, nhưng đáng tiếc, Sang Sư lại giống như ác ma thúc giục, quá trình này trọn vẹn lặp lại mười sáu lần, hơn nữa mỗi lần đều phải cam đoan sử dụng tần suất đạo động niệm thức bất đồng mà thực hiện!

Sau mười sáu lần hết sức chăm chú điều chế, đến cuối cùng khi nước tổ linh màu vàng rực thành hình xong, Lăng Phong cảm thấy trước mắt sao vàng loạn xạ, hết như bị cự thạch ngàn tấn vỗ vào đầu.

- Không tồi.

Sang Sư nhàn nhạt bình luận:

- Đây chỉ là điều chế mực tổ linh sơ cấp, nếu như luyện chế mực tổ linh trung cấp, tối thiểu phải dùng tới trên trăm loại tài liệu.

Câu này nói ra thiếu chút nữa đem Lăng Phong dọa xỉu.

- Công hiệu của tinh chương cho thấy, đại khái có tính công kích, tính phòng ngự, tính phụ trợ ba loại, nói chung, mọi người sử dụng nhiều nhất là hai loại đầu, còn loại phụ trợ cuối cùng thì khó sánh được.

- Mà căn cứ theo tinh cấp ma hạch hấn chọn cũng có phân loại, vừa rồi sử dụng ma hạch tam tinh luyện chế thành tinh chương chỉ có thể là sơ cấp, mà ma hạch lục tinh bốn bề giáp giới chế thành là trung cấp, cao cấp tinh chương thì phải do ma hạch thất tinh đến cửu tinh luyện chế mới thành! Còn về "Chí Cấp" tinh chương sử dụng ma hạch của ma thú Thánh Vực luyện chế trong truyền thuyết, cũng chỉ có thể trở thành truyền thuyết mà thôi, vẫn chưa từng nghe qua có người có được.

Luyện chế trung cấp tinh chương đã cần dùng đến nhiều loại tài liệu để điều chế mực tổ linh như vậy, vậy còn cao cấp thì sao? Lăng Phong quả thực không dám nghĩ tới, cho đến lúc này hắn mới thấm thía cảm nhận được gian nan của Thuật Luyện Sư...

19. Chương 19: Băng Gia Đại Trưởng Lão.

Tinh thể, dài cỡ ngón tay, hình góc, ẩn ẩn mờ mờ trong sương mù!

Đây là sơ cấp tinh chương luyện chế thành công ba ngày trước...Toàn Không Kích. Sau khi tiêu hao hết niệm thức toàn thân điều chế mực tổ linh, Lăng Phong nghỉ ngơi đủ bốn ngày mới khôi phục lại trạng thái đỉnh phong. Đồng thời, hắn phát hiện trải qua quá trình này, niệm thức của hắn thậm chí có tăng trưởng nhảy vọt, so với bình thường tu luyện nửa tháng hiệu quả còn tốt hơn.

- Điều này cũng không có gì kỳ quái, luyện chế tinh chương vốn là rèn luyện tốt nhất đối với niệm thức, chờ sau này khi người luyện chế thành công cao cấp tinh chương hiệu quả càng thêm rõ rệt.

Đây là giải thích của Sang Sư, ném được mật ngọt, Lăng Phong cơ hồ có xúc động muốn tiếp tục luyện chế thêm mười bảy mười tám miếng tinh chương, bất quá thống khổ trống rỗng trong não sau khi hao hết niệm thức vẫn còn thức tỉnh hắn, tạm thời vứt bỏ ý nghĩ một bước lên trời này đi.

Sau khi thành công điều chế mực tổ linh, trình tự chế tác kế tiếp cũng được đơn giản hóa. Chỉ cần dùng niệm thức cảm giác linh hồn vật tính, sau đó đem linh hồn vật tính dẫn ra, trải qua dung hợp cùng với mực tổ linh, cuối cùng luyện hóa trong mực thần thạch. Mực thần thạch thu nạp mực tổ linh xong trở nên sáng chói như ngôi sao, long lanh lấp lánh.

Lần đầu tiên thực hiện thành công khiến cho Lăng Phong mấy ngày mừng rỡ vuốt ve tâm huyết của mình không thôi. Đáng tiếc Cự Linh của hắn là Kiểm Linh, cùng với tinh chương Toàn Không Kích này không có phối hợp được cùng nhau. Cự Linh của Khải Ân ngược lại lại có thể sử dụng Toàn Không Kích, nhưng mà hắn vừa mới đi biến thành Nguyên Tố Cự Linh, nếu cho hắn sử dụng Toàn Không Kích này thì hơi ủy khuất một chút.

Cũng không phải bất kỳ một miếng tinh chương nào cũng đều có thể tùy ý để cho Cự Linh sử dụng, điều này còn cần phải suy nghĩ xem hậu thiên linh kỹ ẩn chứa trong tinh chương có thể phù hợp với Cự Linh hay không. Chẳng hạn như uy lực chủ yếu của Cự Linh Khải Ân là công kích, nếu như đem tinh chương có tính phòng ngự cho hắn sử dụng thì quả thật chẳng ra gì cả. Kỳ thực người thích hợp sử dụng tinh chương này nhất là Đông Hành Kiến, dùng thú linh của hắn phối hợp với Toàn Không Kích, không thể nghi ngờ là rất uy lực. Có điều Lăng Phong làm sao có thể đem tâm huyết của mình tặng cho hắn?

Tân tân khổ khổ mới luyện chế được một miếng tinh chương, vậy mà lại không tìm thấy được Thiên Hành Giả nào phù hợp để sử dụng, Lăng Phong có chút dở khóc dở cười, đối với chuyện này Sang Sư không có phát biểu bất kỳ ý kiến gì. Ngược lại, Lăng Phong đột nhiên nghĩ đến hứa hẹn trước khi chia tay của Biện Lương, miếng tinh chương này chẳng phải có thể giao cho hắn thay mình bán sao?

Nếu không phải có "Nghị Thức Cung Phụng" sắp tới, Lăng Phong thật đúng là rất có thể sẽ lập tức đến đó ngay.

Nghị thức cung phụng đồng dạng cứ cách ba năm mở một lần, bình thường đều phát sinh sau Liệp Sát Đại Diễn, nghị thức này là thông qua thu hoạch từ Liệp Sát Đại Diễn cùng đảm lược của đệ tử mà định, mặt khác là so sánh thực lực tự thân của họ. Nhờ đó mà lựa chọn người thích hợp trong hàng đệ tử nội doanh tham dự tiến vào Cung Phụng Các, trở thành đệ tử cung phụng của Băng gia, mà người được chọn cũng nhờ đó từ nay về sau một bước lên trời.

Đổi lại bộ phận đệ tử nội doanh có tu vi tiến triển chậm, thậm chí vô duyên tham dự Liệp Sát Đại Diễn sẽ được phân phối vào mạng lưới sinh ý của Băng gia, một ít làm công tác chấp sự, hoặc trực tiếp trở thành vũ lực chính quy của Băng gia. Tuy rằng đãi ngộ so ra kém những đệ tử cung phụng kia, nhưng mà cũng coi như là nổi bật.

- Đại ca! Huynh nói lần này liệu chúng ta có được chọn không?

Đứng dưới Long Môn, Khải Ân khẩn trương hỏi. Tuy rằng nội tâm của hắn kiên định rằng sẽ nghe theo hết thầy ý kiến của Lăng Phong, nhưng mà lý niệm "người tiến vào Cung Phụng Các là người có vinh quang lớn nhất" vẫn một mực bị huấn luyện viên quán thâu, khiến hắn hiện tại trong lòng cũng có chút khẩn trương.

Ngẩng đầu nhìn lên Long Môn dài, chỉ có giờ phút này đứng tại chỗ này mới có thể thấm thía cảm nhận được hàm nghĩa hai chữ "Long Môn". Một khi du ngoạn sơn thủy trên nó, đối với nhiều người mà nói có thể thực là cá vượt long môn a! Bất quá, bản thân bây giờ còn quan tâm đến vinh dự nhỏ nhố ấy sao?

Lăng Phong lắc đầu, mỉm cười nói:

- Không có lòng tin sao? Yên tâm đi, tất cả mọi người có thể rút, chỉ có đệ là không!

Khải Ân hiểu rõ ý tứ của hắn, thẹn thùng nói:

- Nếu như không có trợ giúp của đại ca, đệ căn bản không có khả năng có được Nguyên Tổ Cự Linh! Hừ hừ, nếu bọn họ không nhận đại ca, đệ đây cũng không thêm tiến vào cái Cung Phụng Các bỏ đi đó!

- Đừng có giở trò trẻ con!

Lăng Phong mỉm cười vỗ hắn một cái:

- Tiến vào Cung Phụng Các có thể có được Thốn Kích Quyết tầng cao, đối với việc tăng trưởng tu vi của mình trợ giúp rất lớn, sao có thể buông bỏ đơn giản vậy được?

Tuy rằng hắn có thể căn cứ vào Tinh Diễn Quyết suy luận ra biến hóa tiếp theo của Thốn Kích Quyết, nhưng mà cuối cùng cũng không bằng bản gốc. Nếu như có thể tiến vào Cung Phụng Các, trực tiếp tìm đại trưởng lão nhận truyền thừa, đương nhiên không gì tốt hơn nữa.

Khải Ân cười ngây ngô gãi đầu, sâu trong ánh mắt toát ra một tia kiên định.

- Đại trưởng lão đến, gia chủ đến!

Hai đạo thân ảnh nhanh chóng xẹt qua không khí, giống như một vì sao rơi xuống, đột nhiên ngừng lại trên Long Môn dài, chậm hơn so với họ một bước chính là Băng Hạo xuất hiện ở Băng Phong Cốc lần trước cùng đám đệ tử cung phụng.

- Thật nhanh!

Lăng Phong trong lòng giật mình, chỉ nhìn tốc độ đơn thuần này thôi là biết bản thân mình tuyệt đối không so sánh được.

Gia chủ Băng gia là một trung niên chừng bốn mươi tuổi, dưới hàm có ba sợi râu dài, phong độ nhanh nhẹn, khí chất bất phàm! Mà giờ khắc này hắn bất quá chỉ là nhân vật phụ, ở trước mặt hắn là một lão giả, lão giả này hạc phát hồng nhan, nhìn không nhìn ra tuổi cụ thể, trong mắt thần quang tứ xạ, khiến người kính sợ. (Hạc phát hồng nhan: Tóc bạc, mặt hồng hao, ý bảo già nhưng vẫn tráng kiện.)

Lăng Phong biết đây nhất định là đại trưởng lão Băng Thần Tử rồi, sớm đã nghe nói tu vi của đại trưởng lão đã đạt đến thất tinh. Bình thường là chỉ nghe qua, chứ cũng không có cảm thụ quá thấm thiết. Bây giờ nhìn thấy tận mắt, Lăng Phong mới hiểu được sự cường đại của cao thủ thất tinh. Thực tế chân võ quyết của Băng gia vô cùng kỳ lạ, một khi đại trưởng lão trong lúc đối địch lợi dụng mạch luân...Thốn Kích Quyết mà nói, năng lực thực chiến tuyệt không thua kém cường giả bát tinh bình thường nào!

- Là đại trưởng lão! Không ngờ là đại trưởng lão tự mình đến!

Đệ tử doanh huấn luyện bên dưới đã sớm dao động, trong số bọn họ có không ít người lần đầu tiên nhìn thấy vị nhân vật truyền kỳ này. Trong truyền thuyết, Băng Thần Tử lúc còn trẻ từng tham dự "Thương Khung Hội Chiến" của Áo La đế quốc cùng bình nguyên Thần Thú, hơn nữa trong lúc chiến đấu có biểu hiện không hề tầm thường. Hơn nữa trong trận chiến ấy, đại trưởng lão cùng Áo La đế quốc và một vài cao tăng cường quốc kết giao tình hữu nghị rất tốt, chính vì nguyên nhân này, cho nên Băng gia mới có thể tiếp tục trấn thủ Băng Phong thành trong nhiều năm qua mà không lọt vào sự rình rập của thế lực bên ngoài.

- Đại trưởng lão, ngài đến chủ trì a.

Gia chủ Băng gia Băng Mặc Viễn cung kính nói.

- Người là gia chủ, chuyện này để người vẫn tốt hơn!

Phát phát tay, Băng Thần Tử nói.

Băng Mặc Viễn biết rõ tính tình đại trưởng lão, cũng không kiên trì nữa, lớn tiếng nói:

- Hôm nay, là nghi thức cung phụng Băng gia theo thông lệ tổ chức. Về nghi thức cung phụng, tin tưởng ngay từ ngày đặt chân bước vào doanh huấn luyện các người đã biết, nên ta cũng không lải nhải cùng các người nữa!

Lời nói vui đùa đầy thiện ý dẫn tới một trận cười vang, không khí cũng thoải mái hơn không ít.

Lăng Phong âm thầm gật đầu, gia chủ Băng gia không hổ là thượng vị giả, hiểu được cách khống chế nhân tâm!

20. Chương 20: Linh Kỹ Dung Hợp!

- Ở đây ta cũng nói luôn, bất kể là tiến vào Cung Phụng Các hay là trở thành chấp sự các nơi, các người cũng đều là thành viên ưu tú nhất Băng gia! Băng gia vinh viễn đều vì các người mà kiêu ngạo, hiện tại, ta đa tạ chư vị mấy năm qua đã vì phồn vinh của Băng gia mà vất vả trả giá mồ hôi!

Nói xong, Băng Mặc Viễn khom người hành lễ với mọi người.

Đệ tử doanh huấn luyện tự động khom người hoàn lễ, không ít người giờ khắc này kích động nước mắt đầy tràn!

Lăng Phong cũng theo mọi người thi lễ, trong lòng hắn cũng có chút kích động, mười hai năm a. Từ lúc vẫn còn là một đứa bé cho đến lúc trở thành một chiến sĩ sát phạt quả quyết, mười hai năm thời gian a...

- Bên dưới nghe, đầu tiên là ban thưởng đối với đệ tử tham dự Liệp Sát Đại Diễn, Lăng Phong, Khải Ân bước ra khỏi hàng!

Thanh âm Băng Mặc Viễn thông qua tác dụng của chân lực truyền khắp từng tai của các đệ tử.

Trong ánh mắt hâm mộ của đệ tử doanh huấn luyện, hai người Lăng Phong chậm rãi bước tới phía trước.

Hai mắt Băng Thần Tử vẫn một mực khép hờ bỗng nhiên mở ra, quét qua người hai người Lăng Phong một lần rồi hỏi:

- Hai đứa nhỏ này tu vi hiện tại là gì?

- Đứa to con kia tên là Khải Ân, tu vi tứ tinh, Cự Linh tiến nhập sơ giai hậu kỳ, đứa còn lại là Lăng Phong, tu vi tứ tinh, từng phóng thích ra một đạo kiếm mang trong lúc nhận khiêu chiến!

Cho dù trước nay trấn định hơn người, nhưng ở trước vị đại trưởng lão đức cao vọng trọng này, Úc Vi trả lời cũng có chút lắp ba lắp bắp.

- Kiếm mang?

Hai mắt đại trưởng lão bỗng nhiên mở to ra:

- Là ngẫu nhiên phát ư?

Đứng ở trình độ tu vi này của hắn, phóng thích kiếm mang đã không còn là điều gì quý hiếm kỳ lạ rồi, bất quá kiếm mang lại xuất hiện trên người một thiếu niên vẫn là rất hiếm thấy.

- Vâng, bất quá hắn trước giờ tu luyện cần cù, chắc hắn cũng có thể nắm giữ huyền bí của kiếm mang ở một mức nhất định!

Úc Vi liếc mắt thay Lăng Phong nói lời hữu ích.

- Lăng Phong này tu vi ngược lại quả thực không tệ.

Người nói câu này không ngờ là Băng Hạo, điều này khiến cho Úc Vi sửng sốt một chút, bất quá dụng tâm hiểm ác của hắn liền toát ra:

- Bất quá nghe nói tên đó còn chưa có thức tỉnh Cự Linh, phải không, Úc huấn luyện viên?

- Có phải vậy không?

Đại trưởng lão cau mày nói.

- Vâng, bất quá...

- Ài, đáng tiếc, Thốn Kích Quyết của Băng gia ta tu luyện càng về sau càng có yêu cầu chân lực bản thân mình càng cao. Không có Cự Linh hiệp trợ, khả năng tu luyện đến tầng cao là cực kỳ nhỏ bé!

Một câu nói đó của đại trưởng lão liền đem khả năng tiến vào Cung Phụng Các của Lăng Phong khép lại, mà Băng Hạo cùng Trần Ấu Dung ở một bên liếc mắt nhìn nhau, sự vui mừng lộ rõ trên nét mặt.

Úc Vi lộ ra thần sắc tuyệt vọng, nhìn về phía Lăng Phong bên dưới, trong ánh mắt tràn ngập áy náy.

- Dem kinh nghiệm sẵn được ma hạch tứ tinh của hai người nói cho mọi người nghe một chút!

Băng Mặc Viễn ở bên kia tiếp tục chủ trì nghi thức.

- Vâng.

Lăng Phong ra mặt, hơi hột đem lời nói dối đã sớm nói qua với đệ tử doanh huấn luyện nói một lần, cường điệu giảm bớt lại cố gắng của hai người, cường điệu lên vận khí trong đó vài phần.

Băng Mặc Viễn khẽ nhíu mày, khích lệ hai người vài câu rồi nói:

- Dựa theo gia quy, người đạt được thu hoạch nhiều nhất trong Liệp Sát Đại Diễn có thể nhận được ban thưởng của gia tộc! Hiện tại ta tuyên bố, phần thưởng của các người là mười viên ma hạch tam tinh, một miếng sơ cấp tinh chương có tính công kích! Các người có ý kiến gì không?

Tinh chương! Những người biết rõ nội tình về tinh chương đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn về phía Khải Ân, bọn hắn nghĩ, Cự Linh của Lăng Phong còn chưa có thức tỉnh, miếng tinh chương này nhất định là cho Khải Ân sử dụng.

Dựa theo trình tự trước sau như một, lúc này đệ tử doanh huấn luyện tự nhiên thuận thế phát ra lời thề, có điều ngược lại có một âm thanh hài hòa truyền ra:

- Gia chủ, đệ tử có cách nhìn hơi bất đồng!

Trần Hàng mang theo vẻ mặt tươi cười bước ra, khom người nói:

- Đệ tử cho rằng Liệp Sát Đại Diễn lần này chủ yếu phải do đệ tử tự mình đảm lược, nhưng mà nhìn hai người Lăng Phong, bọn họ có thể lấy được ma hạch tứ tinh đều hoàn toàn là dựa vào vận khí! Điều này đã đi xa với khẩu hiệu của gia tộc, cho nên ta cho rằng ban thưởng như vậy với họ không thể khiến cho người ta tâm phục khẩu phục!

-Ồ, vậy người nghĩ thế nào?

- Đệ tử muốn khiêu chiến với họ, nếu như bọn họ có thể thắng được đệ tử, đệ tử tự nhiên sẽ tâm phục khẩu phục!

Trần Hàng sớm đã chuẩn bị tốt đáp án.

Băng gia dùng võ nói chuyện, đối với đệ tử háo thắng tranh cường với nhau đương nhiên sử dụng sách lược dụng võ, cho nên Trần Hàng đưa ra đề nghị này, Băng Mặc Viễn cũng không có tức giận, mà nhìn về phía hai người Lăng Phong:

- Các người định thế nào?

- Hắc, Trần Hàng, lần trước người bị đại ca của ta ngược đãi còn chưa đủ sao? Sao lại còn đến tìm ngược, xem ra trên đời này thực có không ít thứ dễ tiện a!

Khải Ân đỉnh đạc nói, lời này vừa ra, bên dưới nhất thời cười vang một trận.

- Người này tính cách quá mức càn rỡ, không biết liệu có chịu được tịch mịch trong Cung Phụng Các hay không?

Băng Thần Tử lắc đầu nói, nghe ý tứ của hắn thậm chí ngay cả Khải Ân cũng bị phán không được vào Cung Phụng Các rồi, mà Băng Hạo nghe được câu này trên mặt lộ rõ vui mừng.

Trần Hàng bị chọc tức sắc mặt phát xanh, hung ác nói:

- Lần trước là lần trước, lần này là lần này!

- Quản cái gì mà lần này với lần nọ, ngươi muốn tìm khổ, vậy không cần đại ca ta ra tay, chỉ cần ta là đủ để xử lý ngươi rồi!

Ngôn ngữ càn rỡ của Khải Ân khiến cho Băng Mặc Viễn ở một bên nhú mày, hắn thản nhiên nói:

- Đã như vậy, hai người các ngươi liền tỷ thí một trận đi! Bất quá nhớ kỹ, chỉ là luận bàn, không thể tổn thương hòa khí!

Nói thực ra, nếu đối mặt với Lăng Phong, Trần Hàng có chút không tự tin, nhưng mà với Khải Ân, tu vi của hai người tương đối, mà Khải Ân lại không có hậu thiên linh kỹ tương trợ, sao có thể là đối thủ của hắn? Trần Hàng âm thầm nhìn về phía Khải Ân, thấp giọng nói:

- Đây là người muốn chết!

Ngân quang trên trán khẽ phồng, lục kinh cực nhất thời hiển hiện.

- Tiểu gia hỏa này có Cự Linh là thực vật hệ? Không tồi.

Đại trưởng lão gật đầu khen ngợi.

Băng Hạo vui mừng nói:

- Người này tên là Trần Hàng, Cự Linh của hắn đã tiến vào sơ giai hậu kỳ!

- Hử, ngươi từ khi nào liền chú ý đến doanh huấn luyện? Khó có được a!

Lời nói của đại trưởng lão xuôi tai không vui không giận, khiến Băng Hạo lúng túng không dám trả lời.

Thở dài một tiếng, đại trưởng lão lắc đầu, nói thật đối với người thừa kế của Băng gia này hắn cũng không phải rất hài lòng. Bất quá dưới mắt dòng chính chỉ còn mỗi hắn là hậu bối, để hắn trở thành thiếu chủ cũng là quyết định bất đắc dĩ, Băng Thần Tử thản nhiên nói:

- Băng gia sau này cũng còn cần phải nhờ vào ngươi, bình thường chú ý nhiều đến doanh huấn luyện một chút cũng tốt!

Nghe câu này lộ ra ý tứ rõ rệt, Băng Hạo cuống hỉ đến toàn thân run rẩy, vội vàng nói:

- Hai nhi ghi nhớ!

Mà bên kia Trần Hàng sau khi lục kinh cực hiển hiện, lộ ra tin tưởng mười phần mỉm cười:

- Hôm nay ta sẽ khiến cho ngươi nhìn cho rõ uy lực Cự Linh của ta, linh kỹ, Tù Lung!

Lục kinh cực nhanh chóng xoay tròn, trong nháy mắt kết thành một lồng giam bằng bụi gai!

Cái này cũng còn chưa tính, hắn lại hét lên lần nữa:

- Thiên phú linh kỹ, thứ, dung hợp!

Theo bên ngoài lồng giam bằng bụi gai, vô số mũi nhọn to như bàn tay "bụp bụp bụp" toát ra, mũi nhọn lục quang trong suốt, tràn đầy uy lực kinh người!

- Thiên phú linh kỹ, dung hợp?

Ánh mắt đại trưởng lão sáng lên!

21. Quyển 2: Nguyên Tố Tinh Chương. -- Chương 1: Chỉ Một Chiêu! Rung Động Của Nguyên Tố Cự Linh.

- Hahaha, người thật không ngờ phải không? Ta đã sớm đem thiên phú linh kỹ cùng Tù Lung hòa thành một thể, người bắt quá chỉ là sơ giai Thiên Hành Giả tứ tinh, lấy cái gì cùng ta chống?

Trần Hàng cường tiểu nói:

- Có thể bại dưới dung hợp linh kỹ "thứ lung chi hạ" của ta, người cũng có thể cảm thấy may mắn a? (Thứ lung chi hạ: Bên dưới lồng gai)

Chung quanh người hắn bị bao bọc bởi một bức tường bụi gai xanh biếc, trên mặt tường kéo dài vươn ra vô số mũi nhọn, mỗi một mũi nhọn đều lục quang tràn đầy, lóe ra quang mang khiếp người.

Một Thiên Hành Giả, bất luận hắn luyện hóa bao nhiêu tinh chương, có bao nhiêu hậu thiên linh kỹ, thì mỗi lần hắn cũng chỉ có thể thi triển được một loại! Giữa hậu thiên linh kỹ với nhau cũng không thể chất chồng. Loại quy tắc này chỉ có dưới một loại tình huống mới có thể bị phá vỡ, đó phải là thiên phú linh kỹ!

Chỉ có thiên phú linh kỹ mới có thể dung hợp hậu thiên linh kỹ, hơn nữa nói chung, thiên phú linh kỹ chỉ có thể đủ để dung hợp một loại hậu thiên linh kỹ! Tuy rằng Trần Hàng còn chưa thể làm được "Cự Linh phụ thân", nhưng mà có thể sử dụng "dung hợp linh kỹ" đủ để chứng minh thiên phú của hắn xuất chúng. Đáng tiếc, hắn đổi mất lại là Khải Ân...kể có được Nguyên Tố Cự Linh!

- Cười đủ chưa?

Khải Ân bên miệng vẫn mang nụ cười khinh thường:

- Người cười thật giống như kẻ nhọc trí vậy!

Ặc một tiếng, Trần Hàng then quá hóa giận nói:

- Người muốn chết!

Lồng giam gai ô ô rung động, thoáng cái như một đám mây đen bay thẳng vào Khải Ân. Một khi Khải Ân bị đâm trúng, tối thiểu toàn thân cũng phải bị thương!

Khải Ân điểm mũi chân xuống đất, thực lực cường đại bạo tạc, thân thể thoáng cái như lá rụng bay lên giữa không trung.

- Người tưởng rằng như vậy là có thể tránh được sao?

Trần Hàng không chút buông lỏng, vẫn một mực đuổi theo hắn, "Thứ Lung" phát ra tiếng rít bén nhọn vô cùng.

- Thực đúng là ham chơi a.

Lăng Phong mỉm cười, nhìn Khải Ân biểu diễn động tác né tránh mạo hiểm. Hắn biết rõ, bên trong thân thể được chất lỏng La Hâm cường hóa, lại phát sinh nguyên tố dị biến, căn bản không phải Trần Hàng có thể địch nổi, cho dù là dung hợp linh kỹ của hắn cũng không được!

- Tiểu tử Khải Ân kia vì cái gì còn không xuất Cự Linh? Chẳng lẽ hắn muốn dựa vào chân lực đánh bại Thực Linh Thiên Hành Giả sao?

Băng Thần Tử lẩm bẩm nói.

- Đồ nhu nhược, người chẳng lẽ chỉ dám chạy trốn thôi sao? Ngay cả dũng khí chính diện giao đấu cùng ta cũng không có?

Trần Hàng không ngừng dùng ngôn ngữ kích thích Khải Ân:

- Ta thấy người cùng với đại ca người đều giống nhau, toàn một đồng bần nhão!

Hắn ác độc mỉm cười, phát tiết khuất nhục bại dưới tay Lăng Phong.

Mất thấy hắn dám vũ nhục Lăng Phong, Khải Ân nhất thời nổi giận:

- Người đã vội vã tìm chết, vậy thì ta đây sẽ thành toàn cho người! Nguyên Tố Cự Linh...Thái Nhạc!

Hắn căn bản khinh thường sử dụng Cự Linh phụ thân, chỉ phối hợp triệu hồi ra Cự Linh, lập tức liền thấy Cự Linh giơ bàn tay to chụp lấy Trần Hàng!

Một vòng sáng màu vàng xuất hiện giữa không trung, tựa như một cái thớt bằng vàng rỗng đập xuống người Trần Hàng!

- Đó là...

Băng Thần Tử bỗng nhiên đứng dậy, mặt mũi tràn ngập rung động khó có thể tin, từng chữ từng chữ phảng phất như từ trong kẽ răng phun ra:

- Nguyên Tố Cự Linh!

Lúc này mọi người cũng nhìn thấy rõ Cự Linh xuất hiện sau lưng Khải Ân, có không ít người từng thấy qua Cự Linh của Khải Ân, nhưng giờ phút này chứng kiến Cự Linh của hắn so với trước đây hoàn toàn bất đồng. Cự Linh lần này toàn thân trở nên vàng rực, phảng phất như dùng vàng chế tạo, hơn nữa bề ngoài ngưng thực không ít, trông như thực thể.

- Phá!

Cự Linh của Khải Ân một khi xuất hiện, trong lòng Trần Hàng lập tức biết không ổn, "Thứ Lưng" tiếp theo cũng bất chấp không truy kích Khải Ân nữa, mà la co rút trở về bao quanh thân thể! Đây là năng lực khiến cho người ta ca ngợi của Thực Linh Thiên Hành Giả, Cự Linh của bọn họ bất kể là dùng cho công kích hay là phòng ngự đều có uy lực quỷ thần khó lường.

Đáng tiếc, muốn dựa vào lồng gai mà phòng ngự công kích của Khải Ân không thể nghi ngờ chính là châu chấu đá xe! Mặc dù không có luyện hóa bất kỳ một miếng nguyên tố tinh chương nào, nhưng mà trong quá trình tiến hành Cự Linh dị biến, Khải Ân lại hấp thu năng lực thiên phú của Đại Địa Chi Hùng...Địa Nham Đột Thứ, nhờ đó thuận lợi mà có được nguyên tố linh kỹ thuộc về mình! Tình huống như vậy trong quá trình Cự Linh dị biến cực kỳ hiếm thấy, dùng tỉ lệ một phần vạn cũng không đủ để hình dung, mà càng thêm thái quá chính là, thiên phú linh kỹ "Thái Nhạc" của Khải Ân đã cùng với "Địa Nham Đột Thứ" dung hợp thành một thể!

- Đùng đùng đùng đùng!

Mặt đất đột nhiên toát ra hơn mười ba cột đá, phốc phốc mấy tiếng, từng cái cột đá cuồn mãnh ngang nhiên theo mặt đất đâm xuyên vào lồng giam! Chỉ nghe một tiếng giòn vang, một cái cột đá không chút suy nghĩ đâm xuyên phòng ngự của hắn, cắm thẳng vào móng Trần Hàng.

Trần Hàng sợ hãi la một tiếng, giống như gặp quỷ nhanh chân bỏ chạy, bởi vì quá căng thẳng, cho nên ngay cả sử dụng chân lực hắn cũng quên, chỉ dựa vào lực chân của mình mà chạy.

- Hahaha, đâm cho ta!

Khải Ân cười to, Cự Linh ở bên cạnh hắn, bàn tay không ngừng đánh ra, mắt nhìn mặt đất bị trọng áp của nguyên tố địa hệ làm xuất hiện từng hố sâu, nương theo đó còn có mấy cái cột đá tuôn ra.

- Ta...ta nhận thua, ta nhận thua!

Trần Hàng kinh hô không thôi, thiếu chút nữa ngay cả nước mắt cũng đều chảy ra, hắn rõ ràng cảm giác được từng cái cột đá nổi lên bên dưới thân thể, tuy rằng Khải Ân khống chế rất tốt, những cột đá này không có tổn hại đến hắn. Nhưng mà một tia cảm giác lạnh buốt nổi lên trong lòng, khiến cho tóc gáy toàn thân hắn đều bị bắn dựng lên, hắn không cách nào tưởng tượng được hậu quả nếu như mình bị cột đá thô to như vậy chọt vào một cái...

- Hắc hắc, người có phục không?

Khải Ân vẫn ung dung ôm quyền, Cự Linh ở phía sau hắn lóe lên quang mang sáng rực.

Lặng ngắt như tờ.

Tầm mắt mọi người đều tập trung ở trên đài cao.

Khuất nhục! Khuất nhục không chút tiếng động!

Toàn thân Trần Hàng run rẩy, khi hắn chú ý đến nụ cười vui vẻ mà lạnh như băng trên khóe miệng Khải Ân, cả người thoáng như bị dội một gáo nước lạnh thoáng tỉnh táo lại. Hắn biết rõ Khải Ân đối với Lăng Phong rất kính trọng, mà bản thân mình năm lần bảy lượt khiêu khích Lăng Phong, dựa theo tính tình của Khải Ân rất có thể không chút để ý gia chủ mà trực tiếp đánh chết mình trong tỷ thí!

- Ta...phục!

- Coi như ngươi thông minh!

Khải Ân hậm hực thu hồi Cự Linh.

- Hahaha

Băng Thần Tử bỗng nhiên cười to, nhìn Khải Ân nói:

- Hải tử, ngươi tên là Khải Ân phải không?

Những người quen thuộc đại trưởng lão lấp bắp kinh hãi, bọn họ chưa từng thấy đại trưởng lão đối với người khác có vẻ mặt ôn hòa như vậy, cho dù là gia chủ Băng Mặc Viễn cũng không có được đãi ngộ này.

- Phải.

- Ngươi có nguyện ý bái ta làm thầy không?

Lời vừa nói ra, khiến tất cả mọi người trên mặt đều tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng được, bởi vì đại trưởng lão cho đến nay cũng chỉ thu qua một vị đồ đệ, mà vị đồ đệ kia là thiên tài được trên dưới Băng gia công nhận...Lấy tuổi mười sáu đem Thốn Kích Quyết của Băng gia tu luyện đến tầng thứ năm, Băng Tiêu! Kể từ lúc sau khi Băng Tiêu bất ngờ mất tích, không ai dám ở trước mặt đại trưởng lão đề cập đến việc tiếp tục thu một người đồ đệ nữa, bởi vì kẻ dám làm như vậy không ai là không bị đại trưởng lão mắng đến vòi phun máu chó, không nghĩ đến hôm nay đại trưởng lão lại chủ động đề cập.

Một khi bái Băng Thần Tử làm thầy, lập tức sẽ có thể có được địa vị cao trong Cung Phụng Các, sau này tiền đồ không thể hạn lượng! Những đệ tử hiểu rõ phân lượng trong đó trên mặt đều tràn đầy vẻ hâm mộ cùng ghen ghét hỗn hợp.

Suy tư một hồi, nhìn về phía Lăng Phong, Khải Ân nói:

- Đại trưởng lão, đại ca của ta thì làm sao?

- Hử?

Nhìn về phía Lăng Phong, tinh quang trong đôi mắt đại trưởng lão chợt lóe. Lăng Phong đang đứng thẳng cười nhạt, trên mặt tuy rằng mang theo một tia cung kính, nhưng tuyệt không sợ hãi giống đệ tử tầm thường! Đại trưởng lão thầm gật đầu: Tiểu tử này mặc dù không có Cự Linh, nhưng quả thực là nhân vật không tầm thường! Có rất ít người đối mặt với khí thế phóng thích toàn lực của mình mà còn có thể cười như mây trôi nước chảy như vậy.

- Cung Phụng Các tự nhiên có quy tắc của nó, chỉ có Thiên Hành Giả hoặc là người đối với gia tộc làm ra cống hiến to lớn thì mới có thể gia nhập! Lăng Phong? Không hợp cách!

- Vậy coi như xong, ta không muốn bái ngươi làm thầy.

Khải Ân khẩu khí hơi hợt phẳng phất như đang nói: "Buổi trưa hôm nay không ăn cá, cho ta chút thịt đi"

- Làm cần!

Băng Hạo nịnh nọt khoe mẽ quát to:

- Ngươi dám can đảm cãi lại ý chỉ của đại trưởng lão, người đâu, tới bắt hắn lại.

Vài tên đệ tử cung phụng liền rục rịch.

Lăng Phong ánh mắt phát lạnh, đột nhiên khản trương lên! Hắn trước đến giờ đều coi Khải Ân là thân đệ đệ của mình, là người mà hắn luôn chiều cố, đương nhiên không thể để người khác gây thương tổn!

22. Chương 2: Bái Sư.

Nhưng mà động tác của Băng Thần Tử so với hần nhanh hơn. Sắc mặt Băng Thần Tử sắc mặt trở nên khó coi, quát lạnh nói:

- Ai cho phép các người động thủ? Tất cả cút hết cho ta.

Quát bảo đệ tử cung phụng ngừng lại, hần nhìn về phía Khải Ân không có chút bộ dáng tức giận nào, ngược lại mang theo ngữ khí thương lượng nói:

- Người coi như vậy được không? Người bái ta làm thầy, về phần huynh đệ của người thì, hần có thể ở lại trong Băng Phong thành, ta sẽ phân phó người đem công quyết Thốn Kích Quyết tầng thứ năm truyền thụ cho hần, chỉ cần hần tu luyện tới tầng thứ năm, ta sẽ phá lệ chấp thuận cho hần tiến vào Cung Phụng Các.

Đối mặt với nhượng bộ của đại trưởng lão, mọi người đã triệt để hết chỗ nói rồi, không ít người trực tiếp dùng ánh mắt ngốc trệ nhìn Khải Ân...Nguyên Tố Cự Linh của người này đến tột cùng có điểm quý hiếm gì, mà lại có thể khiến cho đại trưởng lão liên tiếp nhượng bộ như thế?

Lăng Phong biết rõ đây đã là nhượng bộ cuối cùng của đại trưởng lão rồi, nếu như tiếp tục không tuân theo, chống lại ý chỉ của lão thì hần cũng không tin tưởng có thể mang hai người cùng nhau thoát đi! Hần vội vàng ra ám hiệu cho Khải Ân một chút.

Khải Ân lanh lợi bước nhanh tới phía trước, cung kính dập đầu:

- Khải Ân ra mắt sư phụ!

- Tốt! Tốt! Tốt!

Nói liên tục ba chữ tốt, đại trưởng lão trên mặt tràn đầy sự vui mừng không thể che dấu được, rồi sau đó mới lộ ra một tia thần sắc khó xử.

Băng Mặc Viễn bước lên phía trước đùa nói:

- Đại trưởng lão hôm nay có hỷ sự, thu nhận ái đồ, đợi lát nữa về các không thể quên tặng lễ gặp mặt nha.

- Đúng thế, ha ha, hôm nay vội tới đây nên không có chuẩn bị gì nhiều. Khải Ân, đợi hồi các ta sẽ tìm cho con một món vũ khí vừa tay!

Từ lúc nhìn thấy Khải Ân có được Nguyên Tố Cự Linh đến giờ, nụ cười của Băng Thần Tử vẫn chưa hề ngừng lại.

Lăng Phong cũng an tâm, trước mắt hần cần phải cực lực tránh xung đột cùng gia tộc, dù sao lấy tu vi hiện tại của mình còn chưa đủ để đối kháng cùng với cường giả như đại trưởng lão, cho nên hần mới ra ám hiệu cho Khải Ân tiếp nhận yêu cầu của đại trưởng lão, cũng may đại trưởng lão đối với Khải Ân quả thực rất giữ gìn bảo vệ.

Giữ gìn bảo vệ như vậy, là bởi vì Băng Thần Tử hiểu rất rõ ý nghĩa của Nguyên Tố Cự Linh của Khải Ân là như thế nào! Ý nghĩa là tiền vốn vượt cấp khiêu chiến với cường giả, một Nguyên Tố Cự Linh Thiên Hành Giả có thể thoải mái đánh bại Thiên Hành Giả bình thường có tu vi so với mình mạnh hơn! Càng khó có được chính là Khải Ân từ nhỏ đã tu luyện Thốn Kích Quyết, Băng Thần Tử có lòng tin trải qua rèn luyện của mình theo khuôn mẫu, Khải Ân sẽ trở thành vương bài bí mật của gia tộc! Chỉ đáng tiếc trong gia tộc không có nguyên tố chân võ quyết, nếu không đem nó phối hợp tu luyện, tiền đồ của Khải Ân là không thể hạn lượng!

- Đại trưởng lão, vậy chức vụ của Lăng Phong này trong thành nên an bài như thế nào? Trước mắt cũng không còn thừa chỗ trống.

Băng Mặc Viễn xin chỉ thị. Vừa rồi đại trưởng lão chính miệng đáp ứng để cho Lăng Phong ở Băng Phong thành, mà không phải phái ra ngoài làm chấp sự, điều này khiến hần có chút khó khăn, bởi vì hàng năm đệ tử doanh huấn luyện đều có an bài trước, rất khó thay đổi.

- Uhm, như vậy đi, đứa nhỏ đệ đệ kia của Băng Tiêu gần đây đang tiến hành tông tộc đại khảo a? Để nha đầu Tiêu Vũ một mình khơi mào mang trọng trách cũng hơi quá sức, để cho Lăng Phong đến hỗ trợ đi vậy.

- Vâng!

Nghe thấy tên của Băng Tiêu, ánh mắt của Băng Hạo ở bên cạnh co rụt lại, nhin không được toát ra hận ý. Hắn cùng với Băng Tiêu tuổi tác tương đương, có điều từ nhỏ đã bị Băng Tiêu áp chế...Học thức không bằng hắn, tu vi không bằng hắn, làm gì cũng không bằng hắn. Khi Băng Tiêu còn sống, Băng gia trên dưới không người nào biết đến danh tự Băng Hạo này của hắn! May mắn thay, thiên tài kia của Băng gia mất tích, nếu không vị trí người thừa kế của gia tộc đã không tới tay hắn.

- Bạch Nham, Úc Vi!

Băng Thần Tử đột nhiên cười bảo.

- Đại trưởng lão.

Hai người Bạch Nham tiến lên nghe lệnh, bọn họ thầm đoán được cái gì, không khỏi kích động.

- Đệ tử doanh huấn luyện lần này rất tốt, rất đáng khen ngợi!

Hơi trầm ngâm, Băng Thần Tử nói:

- Thường cho mỗi người các ngươi một vạn kim tệ, sơ cấp tinh chương tính công kích mỗi người một miếng! Mặt khác, các ngươi cũng được hưởng thụ đãi ngộ cung phụng của Cung Phụng Các.

- Tạ ơn đại trưởng lão, thuộc hạ nhất định thề vì gia tộc hiệu lực!

Hai người Bạch Nham nhìn nhau, trên mặt đều không hề che dấu kích động. Theo bọn họ biết, huấn luyện viên được khen thưởng dày như vậy trước giờ là lần đầu tiên, hơn nữa còn do đại trưởng lão tự mình khen ngợi.

Một vạn kim tệ không tính là kỳ lạ quý hiếm gì, nhưng mà tinh chương có thể nói là hiếm thấy, với tu vi như bọn họ trước kia là không có tư cách được trao tặng tinh chương. Nhất là đại trưởng lão còn cho họ đãi ngộ cung phụng của Cung Phụng Các! Phải biết rằng địa vị trong Cung Phụng Các được chia làm ba dạng: Đệ tử, cung phụng, trưởng lão, bọn họ hưởng thụ đãi ngộ "cung phụng", mang ý nghĩa địa vị thân phận cũng được chính thức tán thành trong gia tộc!

- Trần Hàng.

Đại trưởng lão lại nói:

- Ngươi là Thực Linh Thiên Hành Giả hiếm thấy, tu vi không tồi, cùng nhau tiến vào Cung Phụng Các đi.

- Tạ ơn đại trưởng lão.

Nếu như không có biểu hiện kinh diễm của Khải Ân, hắn không thể nghi ngờ là trở thành ngôi sao chói mắt trong nghi thức cung phụng ngày hôm nay...tu vi tứ tinh, lại là Thực Linh Thiên Hành Giả tương đối thừa thớt, có được dung hợp linh kỹ, bất luận thứ nào cũng đều để cho hắn có được tiền vốn ngạo thị cùng bạn đồng lứa! Đáng tiếc lại xuất hiện Khải Ân...

Có đãi ngộ kiêu hãnh của Khải Ân trước đó, việc Trần Hàng được bổ nhiệm không gây ra bất kỳ kinh hãi nào, một ít đệ tử cung phụng mơ hồ còn dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hắn. Chắc hẳn cho dù tiến vào Cung Phụng Các, thì việc hắn tỷ thí trên đài hoảng sợ nhận thua cũng khiến hắn không chiếm được thừa nhận thực lòng của những đệ tử Cung Phụng Các này.

- Hảo tiểu tử, ngươi đến tốt cùng còn có bao nhiêu chuyện giấu giếm ta?

Sau khi kết thúc nghi thức cung phụng, Khải Ân bị đại trưởng lão trực tiếp mang về Cung Phụng Các, Lăng Phong vẫn là ở lại doanh huấn luyện. Tìm được khoảng trống, Úc Vi trừng mắt tra vấn Lăng Phong.

- Không có, thật sự không có, haha.

Lăng Phong lúng túng gãi đầu.

- Còn dám nói bậy? Ta hỏi ngươi, Nguyên Tổ Cự Linh của Khải Ân là sao?

- Lần trước ở Liệt Sát Đại Diễn, Khải Ân hấp thu một viên nguyên tố ma hạch nên...

Lăng Phong thấy bốn bề vắng lặng, vì vậy liền đem tao ngộ gặp phải ở Liệp Sát Đại Điện nói cho Úc Vi. Đương nhiên, những bộ phận tư ẩn có liên quan trong đó đều bị hấn tự động loại bỏ, dù sao những thứ trên người mình không thể tiết lộ ra ngoài ánh sáng.

Nghe Lăng Phong kể xong, tâm tình của Úc Vi cũng từ thoải mái chuyển thành phập phồng, cuối cùng, nàng nhìn Lăng Phong cảm thán nói:

- Sau chuyện đó ta cũng đoán được bọn họ đã âm thầm làm chuyện xấu, bất quá thật không ngờ họ lại dùng thủ đoạn tỉ mỉ như vậy! Lần trước tại sao ngươi không nói?

Lăng Phong bắt đầu cười khở. Không cần thiết giải thích thêm Úc Vi cũng hiểu, hai người Lăng Phong nhỏ bé, lời nhẹ, cho dù không cáo đệ tử Cung Phụng Các, ai sẽ tin tưởng đây chứ? Hoặc nói, kết quả cuối cùng là sẽ thiên về bên nào?

- Ngươi cũng không cần quá để ý trong lòng, hiện tại Khải Ân được đại trưởng lão thu làm đệ tử thân truyền, phóng nhân cả Băng gia, chỉ sợ kẻ dám động đến huynh đệ ngươi cũng không nhiều.

Úc Vi chuyển chủ đề:

- Ngươi có biết sau nghi thức hôm nay nội dung an bài chức vụ của ngươi cụ thể là gì không?

- Chẳng lẽ bị làm khó dễ sao?

Ánh mắt Lăng Phong lạnh lẽo.

- Nghĩ đi đâu vậy, đại trưởng lão làm sao lại làm khó dễ ngươi?

Úc Vi vỗ đầu hấn một cái:

- Ngươi cũng biết chuyện vị thiên tài kia của Băng gia rồi chứ? Băng Tiêu cũng từng là đệ tử doanh huấn luyện chúng ta.

Lăng Phong minh bạch, vị đệ tử thiên tài Băng Tiêu kia chính là đệ tử đích hệ chính tông của Băng gia. Bất quá cha mẹ hấn mất sớm, dựa theo quy củ gia tộc, hấn làm trưởng tử, cho dù không cố gắng phấn đấu thì cũng có thể hưởng thụ bổng lộc dày cộm của gia tộc, cả đời cơ áo không lo. Bất quá thiên tính của hấn rất mạnh, lại chủ động yêu cầu tiến vào doanh huấn luyện tiến hành huấn luyện gian khổ, trong dịp Liệp Sát Đại Điện sáu năm trước lần đầu tiên kiếm được ma hạch tứ tinh, sau đó biểu lộ ra thiên phú không người địch nổi, được đại trưởng lão thu làm đệ tử thân truyền.

Có thể nói, Băng Tiêu này tiền đồ rực sáng, không ít người khẳng định trong tương lai hấn có thể sẽ tiếp nhận địa vị của đại trưởng lão, nhưng mà vào ba năm trước hấn lại mất tích một cách thần bí. Ngay lúc đó đại trưởng lão cơ hồ là vì ái đồ mà nổi giận, hao tổn vô số tinh lực tìm kiếm, kết quả lại không thu hoạch được gì, cuối cùng mới không thể không buông tha hy vọng tìm kiếm.

- Băng Tiêu thuở nhỏ cha mẹ đều mất, chỉ có một đệ đệ nhỏ hơn hấn tám tuổi ở Băng Thành. Trước mắt sắp tròn mười sáu tuổi, dựa theo tộc quy cần phải tiếp nhận tông tộc đại khảo, chỉ có thông qua cuộc thi, hấn mới có thể tiếp tục bảo trì thân phận đích hệ. Nếu không nghe lời chỉ có thể trở thành tộc nhân bàng hệ, hàng năm hưởng thụ chút ít bổng lộc gia tộc.

Úc Vi chậm rãi nói:

- Ngươi biết ta nói cho ngươi những điều này là có dụng ý gì chứ?

- Đại trưởng lão là muốn ta hỗ trợ hấn thông qua tông tộc đại khảo, chẳng lẽ cùng với điều này có liên quan?

- Không sai.

Úc Vi gật đầu:

- Băng Tiêu này còn có một vị thê tử, là trước kia hấn đi du lịch kết bạn được, tên là Tiêu Vũ. Đây cũng là một nha đầu mệnh khổ, ngay cả hôn lễ còn chưa thể cử hành, thì ý trung nhân liền mất tích!

Úc Vi than thở một tiếng:

- Tông tộc đại khảo kỳ thực chỉ là một sân khấu cần bước qua thôi, bình thường tộc nhân đích hệ tham dự sau lưng đều có bậc cha chú giúp đỡ cho mình, muốn thông qua thì rất dễ dàng, nhưng mà ta nghe nói Tiêu Vũ này cho đến nay vẫn còn đang bôn ba tứ phía ở Băng Phong thành, không dễ dàng tham gia.

Lăng Phong vốn là người tâm tư thông thấu, hần lập tức liền đoán được:

- Có người cản trở sao? Ai?

- Còn có thể là ai.

Úc Vi nhếch miệng:

- Thời điểm Băng Tiêu vẫn năm đó, cũng hơn so với thiếu chủ hiện tại, lòng đồ kỵ là dễ dàng khiến cho một người sinh ra tâm tư trả thù nhất.

Lại là Băng Hạo!

Lăng Phong gật đầu:

- Huấn luyện viên, ngài là muốn ta coi chừng Băng Hạo?

- Uhm, người làm việc cẩn thận một chút, nhiệm vụ lần này cho dù kết thúc hay thành công cũng không có gì, cùng lắm thì...!

Mặc dù Úc Vi đồng tình với tao ngộ của Tiêu Vũ, nhưng mà nàng lại càng thêm lo lắng cho Lăng Phong:

- Băng Hạo dù sao cũng là người thừa kế gia tộc, quan hệ không thể khiến cho quá cứng. Nếu thực sự không được thì người có thể để Khải Ân ra mặt!

Úc Vi biết rõ Lăng Phong bề ngoài ôn hòa, nhưng trên thực tế nội tâm kiên cường như tên, nàng rất lo lắng chuyện bên ngoài doanh trường lại tái diễn lần nữa.

- Ta hiểu mà.

Lăng Phong thoải mái cười.

Trong mắt Úc Vi sau này nếu muốn trở thành thượng vị giả của gia tộc tất nhiên không thể đắc tội Băng Hạo, nhưng mà nàng không biết chí hướng của Lăng Phong ngày hôm nay đã không còn dừng lại ở Băng Phong thành này... Ngẩng đầu lên nhìn trời, Lăng Phong thầm nắm chặt tay: Chờ khi mình có đủ năng lực, phải đi ra khỏi phiên thiên địa này, nhìn xem thế giới bao la rộng lớn kia đến tột cùng là có hình dáng gì!

23. Chương 3: Thú Nhân Kinh Hiện.

Băng Phong thành.

Khi đã chính thức xác định việc mà mình muốn truy cầu, Lăng Phong đối với chuyện này cũng không có nhiều cảm thán, có lẽ là do hai lần liên tục đến Băng Phong thành, nên sự phồn hoa trong này không thể làm hắn kinh ngạc nữa. Dựa theo địa chỉ gia tộc đưa, Lăng Phong trực tiếp bước về phía nam thành mà đi.

- Mau nhìn, thú nhân, là thú nhân kia!

Có người thấp giọng kinh hô.

Lăng Phong theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên con đường bằng phẳng có ba gã thú nhân đi tới. Diện mạo bên ngoài của thú nhân cùng nhân loại cũng không có khác biệt quá lớn, chỉ là ở trên thân thể vẫn còn bảo lưu chút đặc thù thú hóa, ví dụ như nói bờm vàng của sư tộc Lô Ác, mùi hương của chim cánh trắng thiên nga tộc. Đương nhiên cái này cũng không phải là tuyệt đối, một ít thú nhân trình độ thú hóa thấp thoát nhìn cùng nhân loại giống nhau như đúc, hơn nữa nghe nói thú nhân càng giống loài người trình độ càng thiên phú càng cao, vô luận là tu luyện hay là ở phương diện học tập đều là như thế. (Dịch giả: Khúc này tác giả viết hơi mâu thuẫn! Mình chỉ dịch theo nguyên văn!)

Trước mắt ba gã thú nhân là thuộc về dạng này, nếu không chú ý nhìn thì rất khó phát hiện được thân phận chân thật của họ. Chỉ có đương trường ngưng thần nhìn kỹ, mới có thể phát hiện được một chút đặc thù

thú hóa như lông tơ màu vàng trên tai bọn họ cùng những đặc thù khác. Dẫn đầu ba người này là một gã Phúc Khắc Tư Hồ nhân, chính giữa là Ngưu Đầu nhân tộc, mà cuối cùng là Thi Phân thiên nga tộc nhân.

Trong lòng Lăng Phong có chút kỳ quái, những năm gần đây tuy rằng bởi vì thú nhân cùng nhân loại không có bộc phát đại chiến, cho nên quan hệ giữa đôi bên chiếm được rất nhiều cải thiện, nhưng mà lòng căm thù không đội trời chung chôn sâu bên trong vẫn không có biến mất, ngày thường rất ít khi nhìn thấy có thú nhân chủ động tiến vào thế giới loài người.

- Haha, các người đi theo ta a!

Ngay lúc còn đang nghi hoặc, một thiếu niên mặc áo ngắn màu xanh nhạt cười lớn từ một bên đường chạy tới, ở phía sau lưng hắn là vài tên hài đồng khát cái quần áo lòi thối. Bộ dáng gã thiếu niên này ước chừng mười bốn tuổi, dung mạo thanh tú, chỉ là một thân áo ngắn bị bùn ô đen không ít.

Thiếu niên vui đùa ầm ĩ đi ngang qua bên cạnh thú nhân, đột nhiên, tên thú nhân đi cuối cùng một tay nắm lấy cánh tay của thiếu niên:

- Đứng lại!

Thiếu niên chấn động, lắp bắp hô:

- Người muốn làm gì? Nơi này là địa bàn của nhân loại chúng ta không phải là nơi các người có thể giương oai! Mau buông ta ra, buông ra!

- Hừ! Tiểu tử nhân loại tay chân không sạch sẽ, còn dám cưỡng từ đoạt lý!

Tay thú nhân bẻ một cái, thiếu niên ây da một tiếng kêu đau, túi tiền cầm trong tay rớt xuống:

- Đau quá đau quá, mau buông ta ra!

- Dám trộm đồ, vậy ta bẻ gãy cánh tay của người thay người lớn nhà người giáo huấn người vậy!

- Trời ạ!

Đám người vây xem phát ra một tiếng thét kinh hãi, mắt thấy cánh tay của thiếu niên sắp bị bẻ gãy, nhưng mà không ai dám bước tới ngăn trở.

- Đủ rồi, nó vẫn còn là một đứa trẻ, cho dù trộm đồ của người, thì trừng phạt bẻ gãy tay vẫn còn hơi quá a?

Thân hình Lăng Phong biến ảo, thân thủ tiến nhanh tới nắm lấy cánh tay của thú nhân!

- Hử?

Hai mắt hẹp dài của thú nhân này lạnh lóe, hừ một tiếng, cơ bắp trên tay đột nhiên cuộn cuộn nổi lên.

Lăng Phong hơi kinh hãi, hắn cảm giác được một cỗ lực lượng không ngừng dao động men theo ngón tay đánh úp về phía cơ thể mình! Cỗ lực lượng này phi thường kỳ quái, thoát nhìn như một giọt nước không chút nào thu hút, nhưng một khi nó tiến vào trong cơ thể, thì phảng phất như một mũi khoan không ngừng xoay tròn, phảng phất như muốn đem da thịt trên cơ thể người ta khuấy trộn!

Mạch luân!

Nhanh như lửa như điện, Lăng Phong liền vững tin rằng Thi Phân tộc nhân nhất định là vận dụng mạch luân đặc thù nào đó! Hắn không dám chậm trễ, chân lực trong cơ thể mạnh mẽ vận chuyển, cánh tay đột nhiên chấn động..." Mạch Luân Tam Thốn Kích!"

Bong bong bong!

Cơ thịt trên cánh tay Lăng Phong phát ra như tiếng thả dây cung!

Ba làn sóng chân lực bên trong cánh tay chất chồng lên nhau, lập tức hội tụ thành một đạo trùng kích lực cuồng mãnh đánh tới phía trước!

Thú nhân thét lên một tiếng kinh hãi, làn da trên bàn tay nắm lấy thiếu niên bỗng nhiên rạn nứt, một tia máu tươi chảy ra, hắn liên tục rút lui vài bước mới có thể giữ vững thân thể. Giao phong ngắn ngủi, hắn

nhìn thấy được thực lực mạnh như tảng băng ngầm của Lăng Phong, hai mắt không khỏi toát ra thần sắc cẩn thận.

- Haha, Ma Căn, tên gốc nhà người, thậm chí ngay cả đối phó với một tiểu hài tử nhân loại cũng cố sức như vậy.

Thú nhân chính giữa cười nhạo nói.

- Câm miệng, Phát Lý Mạn, người mới ngu ngốc!

- Người mắng ai?

- Lão tử mắng chính là lũ ngu đầu tộc ngu xuẩn các người!

Lăng Phong buồn cười nhìn hai người khác khẩu, thật không biết bọn họ là đồng đội hay là cừu địch đây nữa? Kiểu gì mà kẻ thù bên ngoài chưa đánh, bên mình đã đánh nhau trước rồi? Lăng Phong không biết, cho dù là ở trong bình nguyên Thần Thú, thú nhân tộc cũng không phải đoàn kết, bền chắc như thép, giữa bát đại thần thú thị tộc bọn họ cũng thường xuyên chém giết giao đấu với nhau mỗi năm. Cho nên dù rằng cùng một phe, nhưng khác tộc, đôi bên cũng rất có thể thường xuyên phát sinh tranh đấu.

- Đủ rồi, Phát Lý Mạn, Ma Căn!

Hồ nhân đi đầu mở miệng, dáng người của hắn thoát nhìn gầy yếu, nhưng khi nói chuyện đều có một cỗ uy nghiêm! Hắn nhàn nhạt nhìn lướt qua Lăng Phong:

- Cầm túi tiền trở về, chuyện khiển trách đứa nhỏ kia coi như hết, dù sao đây cũng là địa bàn của nhân loại!

Thật mạnh!

Tự trong tích tắc đối mặt vừa rồi, Lăng Phong nhạy cảm phát giác ra thực lực của người này phi thường mạnh, cho dù bản thân mình lấy ra hết tất cả lá bài tẩy, phỏng chừng cũng chỉ có xuất kỳ bất ý mới có thể đối phó được hắn.

Oán hận trừng mắt nhìn Lăng Phong, Ma Căn cầm lấy túi tiền của mình quay đầu bước đi.

Lắc đầu, Lăng Phong có chút kỳ quái, ba thú nhân này thoát nhìn thực lực rất mạnh, cho dù ở trong thú nhân cũng được coi như là cường giả a? Bọn họ đột nhiên xuất hiện ở Băng Phong thành làm cái gì?

- Đại ca, vừa rồi người xuất chiêu thật đẹp! Từ nay về sau ta theo người quậy phá được không?

Thiếu niên thanh tú ở bên cạnh xoa xoa cánh tay mình, đỉnh đặc nói.

Lăng Phong bật cười, nó coi mình là cái gì đây chứ? Cùng đám tiểu hài tử đi quậy phá sao? Luận về tuổi thật, Lăng Phong so với thiếu niên kia cũng không lớn hơn bao nhiêu tuổi, nhưng mà từ nhỏ ở trong doanh huấn luyện sinh sống khiến cho tâm lý của Lăng Phong rất là thành thực, cho nên khi nhìn thiếu niên này hoàn toàn là dùng ánh mắt nhìn hài tử.

- Từ nay về sau làm người cho tốt, đừng có tiếp tục đi trộm, lần sau lại bị người ta bẻ gãy tay có thể không nhất định sẽ may mắn như hôm nay.

Lăng Phong mỉm cười cảnh cáo, lập tức điểm nhẹ cước bộ nhanh chóng rời đi.

- Đây...

Thiếu niên thanh tú cố tình muốn đuổi theo, có điều lại phát hiện mình căn bản không đuổi kịp, đành phải oán hận dậm chân buông tha.

Sau khi giải quyết sự việc chen ngang xong, Lăng Phong đi tới mục đích của mình, hắn vốn là muốn đi Đa Bảo Các trước hỏi xem tình chương trong tay có thể bán hay không, tốt nhất là Đa Bảo Các bên kia đã tìm được nguyên tố ma hạch hòa hệ. Bất quá nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng không vội, Lăng Phong quyết định tới đưa tin trước rồi nói sau.

Tại một gian hàng ở nam thành, diện tích cửa hàng không lớn, ước chừng chỉ chừng trăm mét vuông, ở giữa có treo một tấm biển "Tiêu Thành"

Chính là chỗ này! Lăng Phong trầm nghĩ.

- Người tìm ai?

Thấy Lăng Phong đi thẳng vào trong cửa hàng, một nữ tử mặc váy trắng dài ngẩng đầu lên nhìn nhặt hỏi.

- Ta gọi là Lăng Phong, là gia tộc phái tới trợ giúp Băng Thành thông qua tông tộc đại khảo.

Nữ tử trước mặt có khuôn mặt như ngọc sứ, mi tâm có một điểm đỏ nhàn nhạt, cộng thêm làn da của nàng khiến cả người nàng toát lên vẻ thuần khiết, sáng long lanh, Lăng Phong suy đoán nữ tử trước mắt liệu có phải là Tiêu Vũ mà Úc huấn luyện viên đã đề cập không.

- À, Tiểu Thành ra ngoài rồi.

Phản ứng của Tiêu Vũ rất lạnh nhạt, nhàn nhạt đáp một tiếng rồi kêu:

- Minh quản gia, người tới đón...

Nàng nhú mày nhìn Lăng Phong.

- Lăng Phong!

Lăng Phong nở nụ cười khổ, báo tính danh mình một chút, xem ra nữ tử trước mắt không hoan nghênh mình cho lắm.

- A, người chính là Lăng Phong mà hôm qua người của gia tộc đề cập tới à?

Một lão giả tóc tai trắng xóa từ đằng sau đi ra, hẩn nhiệt tình mời Lăng Phong:

- Đi, theo ta xuống hậu đường a.

Lăng Phong cũng không muốn đối mặt với Tiêu Vũ lạnh nhạt, so sánh mà nói, hẩn vẫn cam tâm tình nguyện liên hệ cùng Minh quản gia hơn.

- Tiểu thư đối với người ngoài bộ dạng luôn là như vậy, người ngàn vạn lần đừng trách móc.

- Vừa đi xuống hậu đường, Minh quản gia vừa liên miên không dứt nhắc tới hiện trạng trong nhà. Lăng Phong minh bạch được Minh quản gia là lão quản gia thay mặt phụ thân Băng Tiêu, đối với hai huynh đệ Băng Tiêu có thể nói là trung thành và tận tâm.

- Minh quản gia, nội dung cụ thể của tông tộc đại khảo là cái gì?

Ngày hôm qua Úc Vi không có đề cập kỹ càng, nên Lăng Phong có chút tò mò.

- Ai...

Nhắc tới tông tộc đại khảo, Minh quản gia thở dài:

- Gia tộc quy định đệ tử đích hệ có được thiên phú tu luyện cao siêu, có thể thông qua "Võ Khảo" gia tộc thiết trí là vượt kiểm tra rồi. Bất quá võ khảo yêu cầu, đệ tử trong tộc tối thiểu phải có tu vi tứ tinh, mà tu vi tiểu thiếu gia thì...

Sớm đã từ trong miệng Úc Vi biết được thiên phú của Băng Thành xa không được kinh thái tuyệt diệu như người anh, Lăng Phong tò mò hỏi:

- Vậy ngoại trừ võ khảo? Hẩn là còn phương pháp khác thông qua tông tộc đại khảo a.

- Đương nhiên, nếu như chỉ có một loại phương thức võ khảo, thì hiện tại tộc nhân đích hệ sợ chỉ còn vài người mà thôi. Ngoại trừ việc có thể dùng tu vi chứng minh thiên phú của mình ra, còn có một phương pháp, đó là dùng kinh doanh để chứng minh thiên phú sinh ý của mình! Chỉ cần có thể trong thời gian quy định đạt lợi nhuận đủ một vạn kim tệ là có thể thông qua tông tộc đại khảo.

Ngừng lại chút, rồi Minh quản gia nói tiếp:

- Người thấy bùn keo bên kia không?

24. Chương 4: Khai Đạo.

Lăng Phong chú ý thấy sau hậu viện còn đặt mười bình bìn keo to lớn chỉnh tề, bìn keo này là một loại bìn tím đặc sản của Băng Phong thành kết hợp với một ít keo động vật, trải qua năm mươi ba trình tự mà đặc chế thành. Bìn keo hữu ích, thiết thực vô cùng rộng khắp, dùng để hàn, dán, chế tạo hàng mỹ nghệ, trước đây Lăng Phong cũng từng dùng bìn keo cùng với hải cốt Liệp Điện Báo mang về không ít chất lỏng La Hâm.

- Số bìn keo này nếu có thể thuận lợi sản xuất mà nói, tông tộc đại khảo của tiểu thiếu gia đã sớm thông qua rồi, đáng tiếc...

- Có phải có người âm thầm cản trở không?

Lăng Phong nhún mày hỏi.

Kinh ngạc nhìn hẩn một cái, Minh quản gia vui mừng nói:

- Ngày hôm qua Cung Phụng Các có người đến nói cho ta biết là đại trưởng lão tự mình điểm danh đệ tử doanh huấn luyện đến trợ giúp tiểu thiếu gia, tiểu thư còn lo lắng là quỷ kế của người trong gia tộc, nhưng ta biết rõ người nếu là do đại trưởng lão chỉ điểm thì khẳng định là không có vấn đề!

Lăng Phong giật mình, khó trách Tiêu Vũ ở ngoài lại đối với mình lãnh đạm đến như vậy, thì ra là tưởng mình cùng với tên Băng Hạo kia là cùng một bọn.

- Mấy ngày nay, tiểu thư ở bên ngoài bốn ba bốn phía, nhưng mà vẫn không có một cửa hàng nào nguyện ý tiếp nhận bìn keo của chúng ta, dù cho chúng ta nguyện ý dùng giá cả thấp hơn thị trường bán bọn họ cũng không chịu! Nếu như số bìn keo này không thể bán đi mà nói, không chỉ trong thời gian quy định của gia tộc không qua được tông tộc đại khảo, mà ngay cả tiền vốn cũng mất luôn!

Minh quản gia than vãn nói.

Lăng Phong biết, Băng Phong thành dù sao cũng khống chế trong tay Băng gia, bất luận là cửa hàng từ ngoài đến hay là cửa hàng bản địa đều phải để cho Băng gia vài phần mặt mũi, đối mặt với yêu cầu của người thừa kế tương lai của Băng gia đều phải cấp vài phần mặt mũi. Hơn nữa bìn keo bán ra cũng không phải chỉ có một nhà Tiêu Vũ, những cửa hàng này đại khái có thể thu mua trong tay người khác.

Gật đầu, Lăng Phong biết mấu chốt của sự tình. Úc huấn luyện viên bảo hẩn tốt nhất là thờ ơ lạnh nhạt, không cần phải đắc tội Băng Hạo nữa, miễn rước lấy phiền toái không cần thiết, nghĩ tới đây hẩn cười nhạt một tiếng.

Kế tiếp, Minh quản gia lại dẫn hẩn đi thăm hậu đường, hậu đường được phân chia thành khu cư trú sinh hoạt cùng khu thương vụ, nói là khu thương vụ chứ kỳ thật là một phòng khách đơn giản cùng vài khu vực giao bìn keo thôi.

Trước mắt mấu chốt là làm như thế nào để đem bìn keo bán đi, Lăng Phong chợt phát hiện, cho dù không cần Úc huấn luyện viên đặc biệt chiếu cố, thì đối với kẻ mù tịt buôn bán như mình tựa hồ cũng không giúp đỡ được gì.

- Tiểu Thành, đệ lại đi đâu quây nữa vậy?

Ở tiền đường đột nhiên truyền đến thanh âm của Tiêu Vũ. Ngay sau đó là tiếng trả lời của một thiếu niên:

- Vừa mới đi dạo một hồi trong thành.

- Lại đi cùng mấy đứa ăn xin trong thành nữa sao?

Thanh âm Tiêu Vũ lộ ra thất vọng:

- Tiểu Thành, đệ cũng có thể hiểu được tầm quan trọng của tông tộc đại khảo lần này, nếu như không vượt qua được thân phận của đệ trong gia tộc sẽ rút xuống ngàn trượng...

Không đợi nàng nói hết, thiếu niên liền không kiên nhẫn ngắt lời nói:

- Rớt xuống ngàn trượng? Hừ hừ, cho dù không rớt xuống ngàn trượng thì hiện tại trong gia tộc chẳng lẽ còn có người nhớ rõ đến đệ? Không có ca ca ở bên cạnh, bọn họ đâu còn nhớ đến đệ chứ?

Tiêu Vũ trì trệ, nói không ra lời.

- Tỷ tỷ, đệ đi chơi đây!

- Không được, nếu tiếp tục để người như vậy, tỷ làm sao dám nhìn mặt ca ca đệ, tỷ không muốn phụ lòng phó thác của ca ca đệ?

Tiêu Vũ cùng thiếu niên tranh chấp, âm thanh càng lúc càng lớn.

- Để ta ra xem!

Minh quân gia lập tức hướng tới tiền đường đi tới, Lăng Phong có chút do dự, sau đó cũng đi theo.

Ở tiền đường cửa hàng, Tiêu Vũ đang cùng một thiếu niên tranh chấp, khi nhìn rõ hình dáng của thiếu niên, Lăng Phong lắp bắp kinh hãi, thiếu niên này không ngờ chính là người mà mình cứu từ trong tay ba gã thú nhân.

- Tỷ tỷ, tỷ thả đệ ra, đệ lưu lại còn có ý nghĩa gì? Dù sao trong gia tộc cũng không có người nhớ tới đệ, còn không bằng cứ vui vẻ mà sống!

- Không được! Đệ không thể cô phụ kỳ vọng của ca ca đệ đối với đệ!

Tiêu Vũ gắt gao túm lấy hăn, không chịu buông tay.

Băng Thành liều mạng giãy dụa, Tiêu Vũ gấp đến độ trong mắt nước mắt lưng tròng nhưng vẫn không có biện pháp, Minh quân gia ở một bên khuyên nhủ nhưng vẫn không có chút hiệu quả, một nhà ba người loạn thành một đồng.

Lăng Phong bước tới phía trước, nhẹ nhàng đưa tay khoát lên bờ vai Băng Thành. Băng Thành không có để ý đến hăn, nhưng lại phát hiện dù mình cố sức giãy dụa thế nào thì thân thể cũng không động được, không khỏi kinh ngạc quay đầu lại nhìn.

- Trên thế giới này tất cả mọi người có thể bỏ rơi người, nhưng chỉ có bản thân người là không thể. Bởi vì người là một nam hài, cuối cùng khi trưởng thành là một nam nhân, cho nên người nhất định phải học cách phụ trách nhân sinh của mình.

Nhàn nhạt bỏ xuống một câu, Lăng Phong tiếp tục không để ý đến Băng Thành, mà lại ngồi xuống một bên.

Rất kỳ quái, hai người Tiêu Vũ cho dù khuyên nhủ thế nào cũng không có chút hiệu quả, nhưng mà Lăng Phong thuận miệng một câu lại khiến cho Băng Thành như bị sét đánh ngã người nửa ngày.

- Thấy chưa, người đó tên là Băng Thành, ca ca của hăn là Băng Tiêu! Là Băng Tiêu chủ động tiến vào doanh huấn luyện ở Băng Phong Cốc tu luyện a!

- Vậy sao? Nghe nói ca ca của hăn rất lợi hại, hiện tại đã là Thiên Hành Giả tứ tinh rồi! Mười lăm tuổi là Thiên Hành Giả tứ tinh a!

- Ai, có ca ca như vậy thật sự là may mắn!

- Đúng thế, ta nếu như có một ca ca như vậy rồi cuộc cũng không cần phải vất vả tu luyện rồi!

...

- Băng Tiêu kia được đại trưởng lão thu làm đệ tử thân truyền! Mau nhìn xem, kia là thân đệ đệ của hăn!

- Ai, có gì đẹp mắt cơ chứ, ca ca của hăn hiện tại chính là cường giả ngũ tinh! Còn hăn thì sao, hắc hắc, là phế vật ngay cả một tia hơi thở chân lực cũng cảm ứng không ra.

...

- Cái gì? Ca ca mất tích? Không có khả năng, không có khả năng, các người gạt ta!

- Phi, tiểu tử, còn đang nằm mơ muốn ca ca người che chở người sao! Biến! Dám nắm quần áo bốn thiếu gia!

Từng tràng cảnh thoáng hiện trong đầu, toàn thân Băng Thành run rẩy, bất luận mình cố gắng bao nhiêu, lấy được thành tích gì, thì người khác cũng chỉ hơi hợt nói một câu: "Hắn là đệ đệ của Băng Tiêu a!"

Dần dần, mình đã hoàn toàn buông tha tất cả cố gắng, bởi vì có một cây đại thụ vì mình đứng đằng sau che mưa che gió, thẳng cho đến một ngày cây đại thụ này mất đi, thì mình mới hiểu rõ được thế giới này tàn khốc đến mức nào!

Người khác không thừa nhận cố gắng của mình, mình liền buông tha tiếp tục cố gắng, lựa chọn ở bên cạnh cây đại thụ ca ca này mà yên tâm thoải mái hưởng thụ chăm sóc của gia tộc. Lúc ca ca mất tích, thì gia tộc đối với mình hoàn toàn không để ý, bản thân cũng đồng dạng buông lơ, cho rằng buông lơ như vậy là hiển nhiên.

Vì cái gì? Vì cái gì bản thân mỗi lần đều muốn buông tha cơ chứ?

Lời nói của Lăng Phong giống như một tia sét đánh vào đầu hắn: Ta không phải là kẻ nhu nhược, ta không cần phải sống cuộc sống dưới sự che chở của ca ca! Ta cũng vậy, cũng có thể cố gắng a!

Băng Thành dần dần ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào Lăng Phong nói:

- Đại ca, huynh có thể dạy đệ tu luyện không?

Kể từ sau khi mất đi chỗ dựa lớn nhất, thiếu niên rốt cuộc ngẩng đầu lên, chủ động đưa ra sự cố gắng kiên định nhất trong đời!

Tựa hồ như quang hoa vô hình chớp động trên khuôn mặt thiếu niên, Tiêu Vũ gất gao che miệng lại, để cho mình không khóc ra tiếng: Chàng có thấy không? Tiêu ca, Tiểu Thành rốt cuộc đã trưởng thành rồi, muội không có phụ lòng phó thác của huynh...Huynh ở đâu, muội nhớ huynh lắm...

25. Chương 5: Lại Tới Đa Bảo Các.

- Đầu, thân, chân ba thứ đều theo một đường, giống như khom mà không phải khom, tựa như dây cung!

Ánh trắng mãn viện.

Lăng Phong vì Băng Thành làm mẫu động tác, ánh trắng nhàn nhạt rơi vào người hắn, vì hắn tạo nên một tầng ánh sáng rực rỡ màu bạc. Xế chiều hôm nay đáp ứng dạy Băng Thành tu luyện xong, Lăng Phong liền kiểm tra thử thiên phú của hắn, kết quả là khiến cho người ta rất thất vọng! Băng Thành này không chỉ Cự Linh không cách nào thức tỉnh, mà hiểu biết đối với chân lực cũng là cực thấp, nếu như dựa theo phương thức tu luyện bình thường mà nói, chỉ có thể là không công!

Bị buộc bất đắc dĩ, sau khi nhận được sự đồng ý của Sang Sư, Lăng Phong đem "Tam Thể Thức" truyền thụ lại cho Băng Thành. Tam Thể Thức này nguyên bản thuộc Sang Sư, đối với việc rèn luyện chân lực không có trợ giúp quá lớn, nhưng mà đơn thuần dùng để rèn luyện cường độ thân thể thì hiệu quả là kỳ diệu.

Lăng Phong thấy hắn trên con đường tu luyện chân lực không có khả năng đi được quá xa, nên đành phải đi lối tắt.

Dưới ánh trăng, một hồi bạo âm lớp lớp dập dềnh quanh người Lăng Phong truyền ra, mỗi một tiếng bạo âm đều tạc nổi một khối lốc xoáy khí lưu nho nhỏ mà mắt thường không thể nhận ra!

- Lăng đại ca, tu vi hiện tại của huynh là gì?

Băng Thành hăm mộ hỏi thăm.

- Tứ tinh đỉnh phong.

Lăng Phong thu thế đứng lại, khẽ cười nói.

- Vậy Cự Linh của huynh đã thức tỉnh chưa?

Biểu lộ của Băng Thành trở nên rất khẩn trương.

- Vẫn chưa.

Chứng kiến Băng Thành thoáng cái tràn ngập tin tưởng, Lăng Phong tiếp tục khích lệ nói:

- Cho dù không có thức tỉnh Cự Linh, chỉ cần kiên định không bỏ rơi mộng tưởng của mình, người sau này cũng nhất định có thể trở thành cường giả, tuyệt sẽ không kém so với ca ca ngươi.

- Ủ, ta nhất định sẽ cố gắng!

Lăng Phong mỉm cười chỉ điểm lại cho Băng Thành một phen, rồi sau đó bỏ mặc hắn tu luyện trong sân, đi thẳng về phòng.

Từ trong Tiệt Vân lấy ra một quyển sách màu đen, bìa sách viết rõ mấy chữ to...” Khẩu Quyết Tu Luyện Thốn Kích Quyết Tầng Thứ Năm”. Đây là quyển sách đại trưởng lão phân phó Úc Vi đưa cho Lăng Phong, coi như thỏa mãn hứa hẹn lúc trước của hắn: Chỉ cần Lăng Phong tu luyện tới ngũ tinh, nắm giữ mạch luân - Ngũ Thốn Kích liền có thể tiến vào Cung Phụng Các!

Theo Băng Thần Tử nghĩ, Lăng Phong không thức tỉnh được Cự Linh hẳn không thể nào tu luyện tới tầng thứ năm, bởi vì Thốn Kích Quyết càng về sau nhu cầu đối với chân lực càng khủng bố. Không có Cự Linh chèo chống chuyển hóa chân lực nhanh chóng, muốn tiến bộ lên một tầng quả khó như lên trời. Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ, cho dù không có Thốn Kích Quyết tầng tiếp theo, thì cường độ thực lực hôm nay của Lăng Phong đã là tứ tinh đỉnh phong, chỉ còn thiếu chút nữa liền có thể đột phá ngũ tinh!

Lăng yên đem khẩu quyết Thốn Kích Quyết loại bỏ trong đầu một lần, đối với Lăng Phong mà nói hắn cần học tập chỉ là mạch luân của Thốn Kích Quyết, mà đối với chân lực chồng chất bởi vì có Tinh Diễn Quyết, tự nhiên không cần hao tổn tâm lực.

Cánh tay run nhẹ, thanh âm ”bụp bụp bụp” không ngừng truyền ra, phảng phất như trong cánh tay hắn ẩn dấu một cái chiêng trống vậy. Dần dần, thanh âm cổ quái càng lúc càng lớn, cuối cùng lại phát ra tiếng phá hủy xương khớp như rang đậu!

Mạch luân - Ngũ Thốn Kích!

Lăng Phong bỗng nhiên giương đôi mắt, đưa tay ra trước, một cổ chân lực mạnh mẽ bạo khai! Trong không khí ẩn ẩn rung động, huyết khí của hắn dâng lên, thấy không đúng, Lăng Phong liền cuống quýt khống chế chân lực, cẩn thận điều tức.

Thật lâu sau, hắn mới mở mắt ra một lần nữa, trong mắt hiện ra hoảng sợ:

- Mạch luân thật bá đạo!

Thốn Kích Quyết bốn tầng trước mạch luân chỉ đơn thuần là chất chồng chân lực, nhưng tầng thứ năm lại không chỉ chất chồng chân lực, ngay cả huyết khí toàn thân cũng theo đó mà sôi trào! Phải biết rằng, máu huyết của người là cường đại nhất, huyết khí một khi sôi trào nếu thực sự phóng ra, lực lượng sẽ cường đại đến thế nào đây chứ? Nếu như mà khống chế không tốt cổ huyết khí tràn ra, Thốn Kích Quyết tầng thứ năm này Lăng Phong làm thế nào cũng không phóng ra được.

- Bây giờ ngươi vẫn còn thiếu kinh nghiệm ngự sử khí huyết, thí nghiệm chừng mấy lần là được.

Sang Sư lưỡi biếng truyền âm nói.

Thí nghiệm thêm mấy lần? Lăng Phong không khỏi cười khỏ, hắn nói nghe thật thoải mái, vừa rồi ném thử thiếu chút nữa đem huyết khí của mình sôi trào, thí nghiệm thêm vài lần chẳng phải không muốn sống nữa sao?

- Hắc hắc, sợ cái gì! Tinh Diễn Quyết ngoại trừ chất chồng chân lực nhanh ra, còn có một diệu dụng, đó là trợ giúp cơ thể trở về trạng thái nguyên thủy nhất! Chỉ cần ngươi cam đoan niệm thức thanh tịnh, mặc kệ tu luyện xảy ra bất kỳ chuyện gì, Tinh Diễn Quyết đều có thể đem ngươi cứu trở về.

Cẩn thận tưởng tượng, chuyện này xác thực là như thế, mỗi khi mình vận dụng Tinh Diễn Quyết, huyết khí sôi trào lập tức bình phục. Lăng Phong âm thầm sợ hãi than, càng thêm cảm thán kỳ diệu của Tinh Diễn Quyết.

- Sang Sư, người biết chân võ quyết mà thú nhân thi triển ban ngày kia là gì không? Mạch luân đó rất kỳ diệu.

Lăng Phong nghĩ tới kinh lực xoắn ốc tàn phá cánh tay mình lúc ban ngày, âm thầm nghiêm nghị lại, nếu như tu vi của thú nhân kia cao một chút, bất ngờ không đề phòng, bản thân rất có thể cả cánh tay đều bị chân lực bạo nổ!

- Cái công pháp nho nhỏ không biết tên kia thì có cái gì mà kỳ diệu.

Sang Sư bất mãn nói:

- Ta thấy cao lắm thì chỉ tương đối so với Thốn Kích Quyết của các người thôi.

Tương đối so với Thốn Kích Quyết còn không tính là kỳ diệu? Nghe Sang Sư khẩu khí lớn, Lăng Phong không nói gì, người so với người quả thực tức chết người mà.

Sau khi tu luyện Tinh Diễn Quyết theo thông lệ, Lăng Phong bước ra khỏi gian phòng lần nữa, ở trong sân, Băng Thành vẫn còn đang bảo trì tư thế "Tam Thể Thức" ngã ngủ dưới đất. Hắn gật đầu khen ngợi, tu luyện Tam Thể Thức thể lực tiêu hao rất lớn, rất rõ ràng Băng Thành là do sau khi thể lực hoàn toàn hao sạch chịu không nổi nên mới hôn mê.

- Tính kiên nhẫn của tiểu gia hỏa này ngược lại rất mạnh!

Lăng Phong bế Băng Thành về phòng hắn, dùng chân lực đơn giản nới lỏng gân cốt hắn một chút. Nhìn hắn ngủ say sưa, Lăng Phong nhớ tới tràng cảnh huấn luyện gian khi còn bé của mình cùng Khải Ân...

- Tiểu Thành nghỉ ngơi trong phòng nó, buổi sáng hôm nay ta có một số việc muốn đi ra ngoài, không biết có tiện hay không?

Sáng sớm hôm sau, Lăng Phong nói.

- Uhm, trong cửa hàng cũng không có việc gì, người đi đi.

Tiêu Vũ gật đầu đáp ứng, trải qua sự tình ngày hôm qua, ấn tượng của nàng đối với Lăng Phong đã thay đổi rất nhiều, thái độ cũng thân thiện hơn không ít.

Ra khỏi cửa, Lăng Phong đi thẳng đến Đa Bảo Các.

Đa Bảo Các người đến người đi, nói liên không dứt, sinh ý hết sức thịnh vượng. So sánh với tình hình cửa hàng "Tiêu Thành" thì, Lăng Phong không khỏi cảm thán sự chênh lệch.

- Này, tiểu tử, nhìn cái gì đó, không mua đồ thì đừng có ở đây cản trở!

Một tên dong binh ăn mặc hào phóng hung hăng đẩy Lăng Phong, thô lỗ nói.

Người trong cửa hàng bị tiếng hô này hấp dẫn, trong đó có một hướng dẫn viên mua hàng chứng kiến thấy Lăng Phong, nhân tình sáng lên, liên tục không ngừng chạy tới:

- Tiên sinh, ngài đã tới.

- Hắc hắc, tiểu tử, nhìn không ra tiểu bạch kiểm người cũng rất có duyên với nữ nhân nha, lại có thể cầu kết với người của Đa Bảo Các!

Hướng dẫn viên mua hàng này là thiếu nữ lần trước Lăng Phong gặp, nghe hán tử nói thế, khuôn mặt của nàng căng đến đỏ bừng:

- Người nói vậy! Người đi ra ngoài cho ta, Đa Bảo Các chúng ta không chào đón người như người vậy!

- Ái chà chà, tiểu nữ tử, không nhận được sao! Đa Bảo Các các người mở cửa buôn bán mà lại đuổi khách giữa ban ngày ban mặt như vậy, đây là buôn bán cái kiểu gì hả?

Hán tử hào phóng nghiêng qua nhìn Lăng Phong một cái:

- Hắc hắc, cho dù muốn giữ gìn tiểu tình nhân của mình, thì cũng đâu cần phải dùng biện pháp như vậy? Người không sợ quần sự thượng tầng của mình biết sao?

- Thực xin lỗi, vị tiên sinh này, ta chính là quần sự của các nàng.

Biện Lương đi từ lầu hai xuống, hắn vừa lúc nhìn thấy Lăng Phong cùng người ta phát sinh xung đột.

- A, ngài chính là quần sự chỗ này sao, ta muốn phản ánh, phản ánh hướng dẫn viên của các người thiên vị tiểu bạch kiểm này, ta muốn...

Hán tử hào phóng tuy rằng bề ngoài thô lỗ, nhưng cũng không ngu xuẩn, hắn biết rõ ý nghĩa của quần sự phân các Đa Bảo Các là như thế nào, cho nên lúc nói chuyện với Biện Lương cũng không có phần nào kiêu ngạo.

- Thực xin lỗi, chúng ta biết!

Biện Lương rất không kiên nhẫn dứt khoát cắt đứt hắn:

- Hiện tại mời người đi ra ngoài!

- Hả?

Không chỉ có hán tử hào phóng, ngay cả hướng dẫn viên mua hàng khác cũng sửng sốt, các nàng trước không có kinh nghiệm đón tiếp Lăng Phong, cho nên còn không biết rõ thiếu niên trước mắt này là người được Đa Bảo Các coi trọng!

- Người, các người không thể như vậy, ta cũng là khách nhân Đa Bảo Các các người! Các người không thể bên trọng bên khinh!

Hán tử hào phóng nói năng lộn xộn kháng nghị, khuôn mặt không nhịn được đỏ bừng. Với một hướng dẫn viên mua hàng, hắn dám kiêu ngạo làm càn, nhưng mà đối với lời của Biện Lương hắn cũng không có lá gan này, chỉ có thể vô lực suy yếu chống lại.

- Nhưng Lăng tiên sinh là khách quý tầng ba của Đa Bảo Các!

Biện Lương lạnh lùng thốt:

- Người lựa chọn gây hấn với khách quý tầng thứ ba của Đa Bảo Các, điều này là gây hấn với tôn nghiêm của Đa Bảo Các chúng ta, Đa Bảo Các chúng ta không chào đón khách nhân như người!

- Ti...

Hít một hơi lạnh khí thật sâu: Thiếu niên kia có thân phận gì? Không ngờ là khách quý đặc thù tầng thứ ba? Ở Băng Phong thành chỉ có mấy người Băng gia mới hưởng thụ được đặc quyền này a.

Lăng Phong cũng có chút kinh ngạc, hắn thật không ngờ bản thân mình lại trở thành khách quý tầng thứ ba, lần trước tới đây hắn cũng biết tầng thứ ba không phải người bình thường có thể đi lên được.

Biện Lương hướng hắn gật đầu tỏ thiện ý, Lăng Phong biết rõ hắn là đang lấy lòng mình, tuy rằng không biết Đa Bảo Các có mưu đồ gì với mình, nhưng cho dù cố ý lấy lòng mình đi nữa, thì hắn cũng không tính cự tuyệt.

26. Chương 6: Trắc Thí Rung Động.

- Lăng tiên sinh, chúng ta đi lên nói chuyện, ở đây đông người!

- Được, tốt!

Lăng Phong cũng chú ý tới bốn phía truyền tới sự hiếu kỳ, hâm mộ, ánh mắt ghen tị, hắn cũng hiểu được tiếp tục đứng ở lầu một sẽ gây chú ý quá mức.

- Lăng...Lăng tiên sinh!

Thấy Lăng Phong quay đầu lại, thiếu nữ hướng dẫn viên mua hàng bỗng đỏ mặt, nàng lúng túng có chút lớn tiếng nói:

- Ta tên là Hiểu Nguyệt!

Lăng Phong có chút không hiểu, hắn không biết thiếu nữ này đột nhiên nói tên cho mình biết làm cái gì, bất quá hắn vẫn lễ phép gật đầu:

- Nhớ rồi. Ta tên là Lăng Phong.

Nhìn gương mặt thiếu nữ đỏ bừng, rồi lại nhìn lại Lăng Phong, Biện Lương trong mắt toát ra một tia vui vẻ bất đắc dĩ: Nhất định là hoa rơi cổ ý nước chảy vô tình a...

Nhìn bóng lưng của Lăng Phong, thiếu nữ nhất thời ngây dại, trong nội tâm hò hét: Hắn bảo hắn nhớ rồi, nhớ rồi...

- Hắc hắc, tên tiểu tử ngốc nhà ngươi, có cái gì mà kỳ quái, tiểu nha đầu kia chăm ngươi chứ sao!

Làm một linh hồn thể đúng chức trách, Sang Sư cảm giác mình có nghĩa vụ khai đạo một chút điểm cần thiết trong cuộc sống cho Lăng Phong.

- Đừng nói nhảm, ta cùng nàng mới gặp mặt lần thứ hai.

Lăng Phong vội vàng phản bác.

- Điều này có gì kỳ quái cơ chứ, người tuổi còn trẻ đã có được ưu ái của cao tăng Đa Bảo Các, tướng mạo thì cũng không tính là quá kém cỏi! Thiếu nữ hoài xuân, tâm ý vốn là khó giải thích. Nhớ lại trước đây, lão phu tuổi trẻ xông pha...

Lăng Phong bất đắc dĩ, mỗi khi nhắc tới "năm đó", Sang Sư liền trở nên lằng nhằng lải nhải, thực chưa từng thấy một linh hồn thể nào khoái tự kỷ đến như vậy.

Biện Lương trực tiếp dẫn Lăng Phong lên tầng ba!

Tầng thứ ba này xa không thần bí xa xỉ như người ta thường tưởng tượng, cả tầng thứ ba chỉ có vài gian phòng được ngăn cách, trang trí cũng cực kỳ bình thường. Biện Lương dẫn Lăng Phong tới một căn phòng chính giữa, hắn hiểu tính tình của Lăng Phong, nên cũng không khách sáo mà nói thẳng:

- Lăng tiên sinh, nguyên tố ma hạch mà ngươi yêu cầu bản các đã tìm được rồi!

- Hả?

Lăng Phong vẻ mặt vui mừng:

- Không biết là ma hạch tinh cấp bao nhiêu?

- Tam tinh!

Biện Lương hơi chút xấu hổ:

- Bởi vì thời gian quá vội, mà nguyên tố ma hạch lại tương đối trân quý, cho nên chỉ có thể tìm được ma hạch tam tinh, không biết Lăng tiên sinh thấy được không?

- Vậy là đủ rồi.

Nếu như ma hạch tinh cấp cao hơn một chút, thì chỉ có thể dùng để luyện chế trung cấp tinh chương, trước mắt tu vi linh hồn của Lăng Phong còn chưa có đạt tới cấp độ này, tam tinh vừa lúc là hạn mức cao nhất mà hắn có thể khống chế. Vừa nghĩ tới sắp có nguyên tố ma hạch hỏa hệ, bản thân liền có thể luyện chế nguyên tố tinh chương hỏa hệ, có được hậu thiên nguyên tố linh kỹ đầu tiên! Sắc mặt của Lăng Phong khó ức chế được sự vui mừng, nói:

- Lần này ta tiến đến còn có một việc phiền toái Biện quản sự.

Nói xong, Lăng Phong từ trong Tiết Vân lấy ra miếng tinh chương "Toàn Không Kích" đã luyện chế:

- Ở đây ta có một miếng tinh chương, không biết quý các có thể giúp đỡ bán hộ không?

- Tinh chương?

Biện Lương nhẹ giọng kinh hô, ánh mắt nhìn về phía Lăng Phong càng nhiều hơn vài phần thân cận:

- Lăng tiên sinh có thể cho ta xem thử không?

- Dương nhiên có thể.

Cẩn thận cầm miếng tinh chương trong tay, gương mặt Biện Lương tràn đầy thần sắc kích động. Điều này khiến cho Lăng Phong tò mò, theo lý mà nói, Đa Bảo Các này cũng là một nhà đại thương hội, làm quản sự phân các, cho dù tinh chương rất ít gặp, nhưng Biện Lương cũng không có đạo lý nào lại kích động đến như thế a.

Cẩn thận quan sát trong chốc lát, Biện Lương thở phào một hơi nhẹ nhõm:

- Lăng tiên sinh, tính năng cụ thể của tinh chương này chúng ta còn cần phải tìm nhân sĩ chuyên nghiệp thử nghiệm, sau đó mới có thể đưa ra xác định cuối cùng, phiền ngài chờ chút.

Lăng Phong tùy ý gật đầu đáp ứng, không chút nào đem tinh chương đó để ý trong lòng. Thái độ tùy ý như thế lại khiến cho mí mắt Biện Lương trực tiếp nhảy lên, sau khi cẩn thận đem tinh chương trả lại cho Lăng Phong, Biện Lương cung kính đẩy cửa đi ra ngoài.

Lăng Phong đánh giá bố trí chung quanh căn phòng, gian phòng này cũng không phải rất lớn, ước chừng vài chục mét vuông, nhưng mà bố trí lại rất lịch sự tao nhã. Bốn phía để một ít bích họa trông rất sống động, trên mặt đất của cửa hàng phác thảo đủ loại hoa văn kỳ dị, khiến cho mỗi người tiến vào đều sinh ra cảm giác an nhàn thư thái. Mặc dù không hiểu mấy thứ này, nhưng Lăng Phong cũng biết gian phòng nhỏ này xa xỉ hao tốn bao nhiêu.

- Lăng tiên sinh, ta xin phép giới thiệu với người, vị này là các chủ Đa Bảo Các chúng ta Ny Khả tiểu thư.

Không lâu sau, Biện Lương trở lại, đi sau lưng hắn là một nam một nữ:

- Còn vị này là đội trưởng hộ vệ của bản các Đa Mặc Khắc.

Ny Khả một thân trang phục tơ lụa màu lửa đỏ, cả người có vẻ rất khôn khéo giỏi giang, đôi ủng ngắn nghiêng dưới bàn chân lại càng phụ trợ thêm dáng người yếu điệu của nàng! Đa Mặc Khắc là một hán tử tùy tiện, cho dù là ở nội các, trên người cũng mặc một thân khôi giáp, khí tức oai hùng nồng đậm.

- Nghe nói Lăng tiên sinh mang đến một miếng tinh chương muốn bán?

Ny Khả hỏi.

- Đúng thế, nếu như thuận tiện ta muốn dùng miếng tinh chương này để trả cho phí tổn mua bán.

Lăng Phong đưa miếng tinh chương trong tay ra. Ny Khả nhận tình sáng lên, vuốt ve tinh chương một hồi rồi cười hỏi:

- Miếng tinh chương này của Lăng tiên sinh xem ra tựa hồ như mới vừa luyện chế không lâu? Chẳng lẽ...bản thân Lăng tiên sinh cũng là một gã Thuật Luyện Sư sao?

Lăng Phong bất đắc dĩ lắc đầu, đám người Đa Bảo Các này tựa hồ cùng với Thuật Luyện Sư có chuyện hay sao ấy, lần trước Biện Lương cũng thế, lần này Ny Khả cũng giống như thế, không lẽ Thuật Luyện Sư đối với bọn họ trọng yếu đến vậy sao? Lăng Phong không có trực tiếp trả lời lại, chỉ hàm súc cười, cười như thế lại khiến cho người ta có cảm giác rất ý vị thâm trường. Trong nội tâm thâm Ny Khả mắng một tiếng: Tiểu hồ ly!

- Các chủ, không bằng để ta thử nghiệm tinh chương này một phen xem a.

Thấy không khí trong phòng có chút cứng nhắc, Biện Lương đề nghị.

- Được.

Nhóm người đi tới một gian phòng khác, trong gian phòng này được đặt một tấm bia đá hình tứ phương, tấm bia đá dùng một loại kim loại màu đen rèn luyện thành, kim loại đen này bề ngoài hiện ra điểm sáng màu bạc trắng, thoạt nhìn có vài phần hương vị thần bí khó lường.

- Lăng tiên sinh, hậu thiên linh kỹ trong tinh chương này của ngươi là gì? Thích hợp với loại Cự Linh nào?
Tay cầm tinh chương, Đa Mặc Khắc hỏi.

- Hậu thiên linh kỹ nguồn gốc từ thiên phú kỹ năng của Khiếu Nguyệt Thiên Lang, thích hợp nhất đương nhiên là thú linh.

- Vậy thì tốt rồi, Cự Linh của Đa Mặc Khắc chính là thú linh!

Ny Khả cười nói.

- Ny Khả các chủ, thử nghiệm tinh chương này nghĩa là sao?

Lăng Phong tò mò hỏi. Ny Khả kinh ngạc nhìn hắn:

- Ngươi không biết sao?

Khi chứng kiến biểu lộ của Lăng Phong không giống giả bộ, nàng càng thêm kì quái: Nào có chuyện Thuật Luyện Sư không biết thử nghiệm tinh chương cơ chứ? Chẳng lẽ hắn cũng không phải là Thuật Luyện Sư sao? Là ai đứng sau lưng hắn giúp hắn luyện chế tinh chương này...

Tâm tư Ny Khả xẹt qua như điện, biểu hiện bên ngoài không toát ra chút nửa phần tâm tư:

- Thử nghiệm tinh chương chia làm ba bộ phận, chủ yếu khảo sát độ phù hợp, giá trị dao động, cùng lực bạo phát ba phương diện! Thử nghiệm độ phù hợp của Cự Linh cùng với Thiên Hành Giả, độ phù hợp càng cao càng tốt, giá trị dao động thì phải xem biến hóa ẩn dấu trong miếng tinh chương, điều này quyết định xem sau này Thiên Hành Giả đến tột cùng có thể đem tinh chương phát huy đến trình độ nào; còn lực bạo phát, thì chính là lực công kích lớn nhất có thể bạo phát ra khi thúc sử toàn lực của tinh chương!

Giải thích xong, Đa Mặc Khắc liền bắt đầu thử nghiệm, sau lưng của hắn hiện ra một hình ảnh con báo nhàn nhạt, mắt thấy trên trán hắn dần dần bắn ra một đạo ánh sáng màu bạc, hào quang đem tinh chương chậm rãi bao trùm, cuối cùng khi hào quang ảm đạm lại, thì tinh chương cũng dần dần biến mất!

Đây là luyện hóa tinh chương!

Ánh mắt Lăng Phong co rút lại, hắn vẫn là lần đầu tiên chứng kiến quá trình luyện hóa tinh chương.

Chậm rãi nhắm hai mắt lại, ba người Lăng Phong biết rõ hắn đang toàn lực thử nghiệm tinh chương, nên cũng không quấy rầy hắn. Sau một phen công phu, hắn lộ ra thần sắc thất vọng:

- Độ phù hợp, sáu mươi lăm!

Tiêu chuẩn cân nhắc độ phù hợp là một trăm điểm, sáu mươi lăm được tính là trình độ trung đẳng, điều này có ý nghĩa "Toàn Không Kích" có thể để cho đại đa số thú linh sử dụng, hơn nữa thú linh phát huy tiềm năng là sáu mươi lăm phần trăm.

Biện Lương cùng Ny Khả liếc nhìn nhau, biểu hiện trên mặt của hai người đồng dạng có chút thất vọng.

Lăng Phong đối với kết quả này lại rất hài lòng, dù sao cũng là lần đầu tiên hắn luyện chế tinh chương, không đạt được cũng là điều khó tránh khỏi.

Một lát sau, Đa Mặc Khắc bỗng dưng hét lớn một tiếng:

- Lôi Tật, lên!

Chỉ thấy Cự Linh lập báo sau lưng hắn hô một tiếng đánh tới phía trước!

Ầm ầm mấy cái!

Tấm bia đá cao ba mét bị đánh trúng lồm một đường cong thật lớn!

Lăng Phong lại càng giật mình, hắn cũng không phải vì cường độ công kích của Toàn Không Kích, mà là kỳ quái tấm bia đá trước mắt! Mắt thấy sau khi tấm bia đá lồm một đường cong xong, lại chậm rãi nhô lên lần nữa! Đây là chất liệu cổ quái gì?

Chứng kiến ánh mắt Lăng Phong lộ vẻ kỳ quái, Ny Khả cười nói:

- Đây là Cường Y Kim, nó có một đặc tính là cứng cỏi, hơn nữa tự thân kim loại có công năng khôi phục theo trí nhớ, trừ phi lực lượng đã kích vượt qua thừa nhận cực hạn của nó, nếu không bất luận là bị đập thành hình dáng gì, thì nó cũng đều có thể khôi phục nhanh lại. Người thấy tấm bia đá thử nghiệm đó không? Đây là công cụ chuyên dùng để thử nghiệm lực bạo phát của sơ cấp tinh chương.

Lăng Phong kinh thán, thế giới to lớn này thật đúng là không ngừng có kỳ vật a. Hắn lộ ra chút nghi hoặc:

- Vậy còn trung cấp tinh chương? Tấm bia thí nghiệm này không có tác dụng với nó sao?

Lăng Phong còn có một câu chưa dứt, còn cả cao cấp tinh chương nữa?

Ny Khả nhìn nét mặt của hắn liền đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, bật cười nói:

- Bây giờ Thuật Luyện Sư có thể luyện chế ra trung cấp tinh chương đã rất ít ỏi rồi, có thể luyện chế ra cao cấp tinh chương, nhân tài đó sợ là đã được thủ đô Áo La đế quốc đem đi cung phụng rồi!

- Bia thử nghiệm cao hơn một tầng dùng để thử nghiệm trung cấp tinh chương đồng dạng cũng là dùng Cường Y Kim chế tạo thành, bất quá phải trải qua thêm một bước tinh luyện, trước mắt tấm bia này cũng có thể dùng để thử nghiệm một ít trung cấp tinh chương uy lực thấp. Về phần bia thử nghiệm cao cấp, tinh luyện độ khó cực cao, cần phải có Nguyên Tố Thiên Hành Giả phối hợp mới được.

Ma xui quỷ khiến nói hết đoạn này xong, Ny Khả cũng tự mình sửng sốt: Minh sao vậy nhỉ? Nói cho hắn biết mấy thứ này làm gì? Chẳng lẽ hắn thật sự còn có khả năng luyện chế ra cao cấp tinh chương sao?

Lắc đầu, Ny Khả vứt bỏ cái ý nghĩ vớ vẩn này đi.

Kết quả thí nghiệm của Đa Mặc Khắc cũng đã có, mặt mũi hắn tràn ngập biểu lộ gặp quỷ:

- Căn cứ theo độ cong của tấm bia đá, lực bạo phát của tinh chương này có thể đạt được ba trăm sáu.

27. Chương 7: Ba Tiêu Chuẩn Lớn.

- Cái gì?

Biện Lương khiếp sợ nói:

- Người xác định thật chứ? Có lầm lẫn gì không?

- Biện đại thúc, ta thí nghiệm tinh chương nhiều năm như vậy, chẳng lẽ người còn không tin được ta?

Đa Mặc Khắc uly khuất nói.

Nghe được câu trả lời khẳng định như thế, Ny Khả cùng Biện Lương đều dùng ánh mắt đối với người phi nhân loại nhìn Lăng Phong. Lăng Phong không hiểu nói:

- Ba trăm sáu? Bộ thấp lắm sao?

Chứng kiến bộ dáng vô tội của hắn, Ny Khả phát điên:

- Ba trăm sáu mà thấp thì tất cả đề cấp Thuật Luyện Sư trên đời này đều nên chết hết cho rồi!

Nàng hung dữ trừng mắt nhìn Lăng Phong:

- Người cố ý có phải không?

- Ặc...

Đối mặt lại, không biết là nên giận dữ hay là hưng phấn, Lăng Phong sáng suốt lựa chọn ngậm miệng lại, bất quá hắn vẫn nhìn không được hiểu kỳ:

- Ba trăm sáu thật sự rất cao sao?

-...Ta thực muốn đập người quá!

Ny Khả chọi vào ót hắn một cái.

- Haha.

Nét mặt già nua của Biện Lương còn vui mừng muốn nở hoa ra:

- Trong tinh chương, lực bạo phát được chia làm ba cấp bậc, dưới ba trăm là lực bạo phát của sơ cấp tinh chương, ba trăm đến sáu trăm là của trung cấp tinh chương, và bảy trăm đến một ngàn là của cao cấp tinh chương. Sơ cấp tinh chương bình thường lực bạo phát cao lắm là gần đến ba trăm, mà sơ cấp tinh chương này của người...khúc, thật sự là mở rộng tầm mắt a!

Bởi vì nguyên liệu của sơ cấp tinh chương dùng chính là ma hạch tam tinh, căn cứ việc lựa chọn ma hạch tinh cấp bất đồng, lực bạo phát tự nhiên khác nhau cũng rất lớn. Ví dụ như ma hạch nhất tinh chế luyện tinh chương cao lắm chỉ có thể phát ra lực công kích một trăm, nhị tinh là tầm một trăm đến hai trăm, đương nhiên cũng có thể thấp hơn một trăm.

Lý thuyết đối với ma hạch tam tinh cũng giống vậy, tuyệt đối không thể xuất hiện ma hạch nhất tinh chế luyện ra tinh chương lại bộc phát được lực công kích hai trăm, điều này vi phạm thường thức của Thuật Luyện Giới! Cho nên, tất cả bọn người Ny Khả đều dùng ánh mắt quái vật nhìn về phía Lăng Phong.

Lăng Phong cuối cùng cũng hiểu, nói cách khác mình dùng ma hạch tam tinh chế luyện ra tinh chương có lực bạo phát tiếp cận trung cấp tinh chương! Khó trách bọn họ lại hưng phấn như vậy. Nhưng hiểu là một chuyện, Lăng Phong cũng không hiểu rõ lắm nguyên nhân trong đó.

- Chuyện này có gì mà không được, tu vi linh hồn của người vượt qua người thường nhiều như vậy, có thể có được thiên phú kỹ năng lớn nhất trong việc cảm giác ma hạch, uy lực tinh chương chế tạo ra so với người cùng cấp cường đại hơn một chút cũng chẳng có gì kỳ lạ.

Ở trong miệng Sang Sư, giống như bất luận thành tích nào Lăng Phong lấy được cũng đều không đáng giá để nhắc tới.

Từ chỗ Sang Sư biết được nguyên nhân, Lăng Phong tự nhiên không định nói ra, hần qua loa nói:

- Có lẽ là do vận khí lúc chế luyện tinh chương này tương đối khá a.

Lời này của hần khiến cho Ny Khả nghiêng đầu lại lần nữa, bởi vì trong lời nói của Lăng Phong vô tình để lộ ra một tin tức. Tinh chương này của hần quả thực cùng hần có quan hệ! Cho dù không phải tự mình hần chế luyện, thì hần tuyệt đối cùng người chế luyện có quan hệ mật thiết! Có thể luyện chế ra tinh chương không thể tưởng tượng như vậy, vị Thuật Luyện Sư này cường đại đến mức nào? Nếu có hần trợ trận, chắc hẳn nguy cơ của Đa Bảo Các ở Tinh Lam công quốc mới có thể giải quyết dễ dàng a?

- Bắt đầu hạng mục thử nghiệm cuối cùng đi.

Mang theo một tia hưng phấn, Ny Khả xua tay nói.

Lên tiếng đáp ứng, Đa Mặc Khắc trước tiên điều tức chốc lát, sau khi bình phục tâm tình. Hần đột nhiên hét lớn một tiếng, Cự Linh "Lôi Tật" sau lưng hướng phía bia thử nghiệm đánh tới, chưa kịp đến, thì thân thể Lôi Tật giữa không trung đột nhiên chuyển, dùng một tư thế linh xảo đánh về phía vách tường. Đồng dạng, khoảng cách còn cách vách tường khoảng 0,5 cm, Cự Linh lại dùng một ít tư thế nghịch chuyển theo hướng khác...

Sau khi biểu diễn vài cú xoáy lộn mèo hoa lệ, Đa Mặc Khắc giống như kẻ nghiện thao túng Cự Linh trên không trung tựa như hoa bướm xung đột lẫn nhau. Động tác của Lôi Tật nhẹ nhàng uyển chuyển, nhưng mà người sáng suốt đều có thể nhìn thấy được mỗi khi dừng lại, một cổ sát khí sắc bén theo toàn thân Lôi Tật phát ra, nếu như có người bị đụng phải một cái, tuyệt đối kết cục không có chỗ nào tốt!

- Được rồi, Đa Mặc Khắc, dừng đùa nữa, nói cho chúng ta nghe kết quả một chút đi!

Mặc dù Biện Lương lên tiếng cản lại, Đa Mặc Khắc cũng vẫn không nhịn được tiếp tục đùa bỡn vài động tác có độ khó cao rồi mới ngừng lại, hần hưng phấn nói:

- Sướng quá, thật sự là quá sướng! Ta còn chưa bao giờ sử dụng qua tinh chương có giá trị dao động cao như vậy!

Giá trị dao động đối với một miếng tinh chương mà nói, tầm quan trọng hoàn toàn không thua gì lực bạo phát, thậm chí có khi còn hơn! Chẳng hạn như tinh chương Toàn Không Kích luyện chế không kích, Cự Linh một khi đem nó luyện hóa là có thể làm động tác tấn công lăng không, nếu như giá trị là 0 mà nói, Thiên Hành Giả chỉ có thể điều khiển Cự Linh tiến hành tấn công tới lui đơn điệu, trong chiến đấu rất dễ bị người ta tránh thoát! Mà giá trị dao động cao, thì khống chế tựa hồ giống như biểu thị vừa rồi của Đa Mặc Khắc, có thể trong chiến đấu làm ra đủ loại động tác linh hoạt đến không tưởng tượng nổi!

Ở trong sinh tử chiến đấu chỉ sợ còn không có địch nhân nào đứng sờ sờ ra đó cho người ta công kích, cho nên giá trị dao động này có vẻ hết sức trọng yếu. Dù sao lực công kích cường thịnh trở lại đi nữa, cũng phải đánh trúng đối thủ thì mới có thể nâng cao hiệu quả.

- Đa Mặc Khắc, giá trị dao động của tinh chương này đến tột cùng là bao nhiêu?

Ny Khả khấn trương nắm chặt hai nắm tay.

- Cái này...

Đa Mặc Khắc cố ý giảm âm thanh thấp xuống, trong ánh mắt phần nộ của Ny Khả gãi gãi đầu nói:

- Vừa nãy thời gian khá ngắn, ta không có cách nào đưa ra kết quả thí nghiệm chính xác. Bất quá, ta dám khẳng định, giá trị dao động của tinh chương này là trên bảy mươi!

- Trời!

Ny Khả cùng Biện Lương nhìn nhau, trên mặt đồng thời lộ ra hưng phấn đè nén không được. Hơn bảy mươi! Cho dù chỉ có bảy mươi thôi cũng tuyệt đối là rất giỏi rồi! Tiêu chuẩn đo đặc tinh chương rất đơn giản, đồng dạng là thang điểm một trăm. Giá trị dao động bảy mươi tuyệt đối là một con số dị thường khủng bố, không ít cao cấp Thuật Luyện Sư luyện chế đề cấp tinh chương chỉ sợ đều không đạt được chuẩn này!

Lực bạo phát đạt đến tiêu chuẩn trung cấp tinh chương, giá trị dao động lại cao đến kỳ quái, ngoại trừ độ phù hợp hơi thấp ra, tinh chương này có thể nói là hoàn mỹ! Là ai, đến tột cùng là ai mà lại có thể luyện chế ra một miếng tinh chương thần kỳ như vậy?

Bị hai người Ny Khả dùng ánh mắt cực nóng nhìn, Lăng Phong cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, ánh mắt này của hai người khiến hắn nhớ tới lần nhận nhiệm vụ huấn luyện tử vong cùng con trăn nhện đối bảy tám ngày, Lăng Phong cũng không đem nghi vấn đó ra hỏi.

- Bảy mươi? Rất cao sao?

- Ta cảm thấy, bất luận là ai luyện chế ra tinh chương này, thì hẳn phải là cao cấp Thuật Luyện Sư!

Ny Khả nhìn Lăng Phong, ý vị thâm trường nói.

- Ny Khả các chủ, miếng tinh chương của ta có thể đặt trong cửa hàng các người nhờ bán hộ không?

Nghĩ nửa ngày, Lăng Phong vẫn là hỏi ra vấn đề mình quan tâm nhất.

- Có thể! Đương nhiên có thể!

Ny Khả vung tay nói:

- Bất quá tinh chương này không thể dựa theo phương thức tính tiền bình thường! Như vậy thực quá bởi nhỏ nó! Nếu đã bán, không bằng đơn giản làm một trận lớn, oanh oanh liệt liệt mà bán!

- Các chủ, ý người là?

Biện Lương mắt sáng lên, đồng dạng lộ ra nét mặt hưng phấn.

- Đấu giá! Biện thúc, lập tức đi tạo thế, nói Đa Bảo Các chúng ta muốn bán một miếng tinh chương quan trọng! Tất cả người cảm thấy hứng thú đều có thể tham dự đấu giá, nói cho bọn hắn biết, giá quy định trên ba ngàn kim tệ!

Đấu giá hội do cửa hàng tổ chức sẽ không vì một vật phẩm mà thực hiện, nếu như làm vậy mà nói, đủ để chứng minh vật phẩm này có giá trị cực cao, có thể đủ để trấn áp tất cả! Mà Ny Khả lại để tinh chương

định giá thấp nhất là ba ngàn, những người có khứu giác nhạy bén đương nhiên có thể từ đó mà nhìn thấy được chút manh mối gì.

- Là giới hạn tại Bằng Phong thành hay là thông báo đến Hạ Luân thành luôn?

Biện Lương hỏi.

- Đương nhiên là phải thông báo! Nếu không, Bằng gia ở Bằng Phong thành một nhà độc đại, đấu giá còn có ý nghĩa gì?

Lăng Phong ở một bên nhìn hai người phấn khởi định ra kế hoạch trong nháy mắt, căn bản ngay cả cơ hội xen vào cũng đều không có, hần cười khổ lắc đầu, dựa theo tâm ý của hần, Toàn Không Kích của hần tùy tiện bán bốn năm ngàn kim tệ là được rồi, không cần phải huy động nhân lực nhiều như vậy a...

- Các chủ, Biện thúc.

Đa Mặc Khắc hai tay cẩn thận nâng tinh chương Toàn Không Kích lên:

- Ta có thể mượn tinh chương này dùng thoáng qua trước được không?

- Hử?

- Hắc hắc, lần trước Cự Linh của tên gia hỏa trong câu lạc bộ Gia Hòa dong binh thắng ta một trận vẻ vang, lần này ta có tinh chương tốt trợ trận, tìm tới cửa xem tên kia còn dám vênh váo tự đắc không!

Đa Mặc Khắc dùng ánh mắt chờ mong nhìn hai người Ny Khả.

- Người có nắm chắc không? Cự Linh của tên kia có thể đã là trung cấp rồi đó!

28. Chương 8: Câu Lạc Bộ Dong Binh.

- Hắc hắc, các chủ, người còn không tin được ta sao? Tên kia bắt quả chỉ là ỷ vào vận cứt chó, không biết từ nơi nào tìm được một miếng trung cấp tinh chương, vừa mới tấn cấp thôi, luận bàn về lực bạo phát, ta phỏng chừng chỉ vừa qua khỏi ba trăm! Hơn nữa tinh chương này giá trị dao động cao như vậy, ta hoàn toàn tin tưởng mình có thể đánh bại hần!

Đa Mặc Khắc tràn đầy tự tin nói.

- Chuyện này ta không thể làm chủ, vạn nhất đánh trận tổn hại đến tinh chương thì không hay rồi! Người hỏi Lăng tiên sinh đi!

Kỳ thực luyện hóa tinh chương chính thức so với Lăng Phong nhìn thấy vừa rồi phức tạp hơn không ít, một khi luyện hóa, tinh chương liền cùng Cự Linh hoàn toàn dung hợp, không thể tùy ý thoát ra. Vừa rồi Đa Mặc Khắc chỉ là thử nghiệm tính năng của tinh chương, cho nên sử dụng phương thức đơn giản hơn, cũng không cùng tinh chương chính thức dung hợp. Bất quá bất luận là phương thức nào, một khi mượn tinh chương chiến đấu, Cự Linh nếu như bị hao tổn đều làm suy giảm tinh chương! Đây là chỗ mà Ny Khả lo lắng.

Lăng Phong nghe vậy cười:

- Đội trưởng Đa Mặc Khắc nếu muốn mượn dùng thì cứ lấy là được, cùng lắm bị hư thì luyện chế lại miếng khác là xong.

Lăng Phong thật đúng là không có cảm thấy miếng tinh chương này có gì trân quý, hần tự tin rằng nếu như cho hần cơ hội luyện chế lần nữa, tinh chương luyện chế ra tiếp theo tính năng tuyệt đối vượt qua miếng tinh chương này.

- Đa tạ Lăng tiên sinh!

Vuốt ve tinh chương trong tay, Đa Mặc Khắc lộ rõ vui mừng trên nét mặt.

Kế tiếp, Biện Lương lấy nguyên tố ma hạch hỏa hệ mà Lăng Phong muốn ra, càng khiến cho Lăng Phong kinh hỉ chính là lão còn chuẩn bị thêm một đồng nước tổ linh cần thiết cho nguyên tố tinh chương hỏa

hệ. Điều này khiến cho Lăng Phong đối với bọn họ càng thêm vài phần hảo cảm, phải biết rằng luyện chế nguyên tố tinh chương cùng vật chất tinh chương bình thường là bất đồng, nguyên liệu cần thiết dùng để điều chế mực tố linh cũng bất đồng. Tuy rằng nguyên liệu họ chuẩn bị nhiều hơn không ít, như Lăng Phong cũng không tính vạch trần, mà lại cảm kích thu xuống.

Về phần khoản tiền chi phí cho số hàng hóa này thì song phương hẹn chờ sau buổi bán đấu giá Toàn Không Kích sẽ tiếp tục thương nghị cụ thể.

Câu lạc bộ Gia Hòa dong binh nằm cách Đa Bảo Các không xa, từ bên ngoài nhìn vô có vẻ thô lậu hơn rất nhiều, bất quá lại càng nhiều ra hơn một phần hương vị tục tằng, vắng lai trong đó đa số đều là dong binh. Tính toán sơ bộ, câu lạc bộ tối thiểu cũng phải chiếm diện tích hơn vạn mét vuông.

- Haha, đội trưởng Đa Mặc Khắc, ngài lại tới tìm bộ trưởng của chúng ta luận bàn à?

Hai gã dong binh thủ vệ đứng ở cửa ra vào cười to nói:

- Bộ trưởng chúng ta đã nói rồi, sẽ không cùng bại tướng dưới tay giao thủ.

- Cút! Hai tên nhóc các ngươi mà cũng dám giễu cợt ta!

Tất mạnh vào mặt hai gã dong binh, Đa Mặc Khắc cười mắng:

- Các ngươi chờ đó, xem lần này ta có cho tên Duy Khắc Đa kia rằng rơi đầy đất không!

- Vậy chúng ta đây đành chờ xem bộ trưởng bị chê cười rồi!

Lại một trận giễu cợt đầy thiện ý.

Mới đầu nghe Đa Mặc Khắc nói muốn mượn tinh chương báo thù, Lăng Phong còn tưởng hẳn cùng câu lạc bộ có thâm cừu đại hận gì khó giải, hiện tại xem ra hoàn toàn không phải có chuyện như vậy.

Đi vào câu lạc bộ, trước mắt là một trận chướng khí mù mịt, khắp nơi là tiếng cuồng tiếu nâng chén của dong binh:

- Haha, đội trưởng Đa Mặc Khắc, nghe nói lần này ngươi ở bình nguyên Thần Thú thu hoạch không nhỏ phải không?

- Hahaha, nói cái gì mà thu hoạch, bất quá chỉ là mấy viên ma hạch tứ tinh thôi!

- Tốt, ma hạch tứ tinh còn nói không có gì? Vậy cũng đủ cho dong binh đoàn chúng ta ăn uống một năm rồi! Lão ca ngươi hôm nay phải mời khách đó!

- Phải, phải, mời khách đi!

Có người bắt đầu ồn ào.

- Các ngươi tạm tha cho ta đi, một chút thu hoạch của ta còn phải nuôi sống cả một đám người đây! Tiểu tử, cho một ly bia đen, ghi sổ cho ta!

Lăng Phong cười cười, ma hạch tứ tinh giá thị trường là một ngàn năm trăm kim tệ, xem như thu hoạch có phần tốt. Bất quá dong binh vốn là nghề đầu đao liếm máu, mùa này thu hoạch được vậy trả giá cũng không ít.

- Haha, Đa Mặc Khắc, chưa gì từ xa đã ngửi thấy mùi khai của ngươi rồi, sao hả? Hôm nay lại có hứng thú tới tìm ta luyện tay?

Một trung niên nam tử cười lớn đi tới, vừa thấy được hẳn Lăng Phong liền hiểu rõ nguyên nhân mạnh mẽ dính dáng của hắn cùng Đa Mặc Khắc rồi, hai tên này ăn mặc thật sự quá giống nhau!

Đồng dạng một thân trọng khải khoác bên ngoài áo choàng màu đỏ, thậm chí ngay cả giày trên chân cũng đều được chế thành từ da bò. Hơn nữa vóc dáng cả hai tương tự nhau, hai người này cùng đi ra ngoài quả thực đúng là huynh đệ song sinh. Hai kẻ tính tình giống nhau ở cùng một chỗ không phải tri kỷ khó có được thì chính là lão đối đầu nhìn nhau không chút vừa mắt!

- Hừ, người tướng người là mũi chó sao? Ít nói nhảm, Duy Khắc Đa, lão tử hôm nay không đánh người rằng rơi đầy đất cầu xin tha thứ ta liền đem toàn bộ rượu của câu lạc bộ này của người mua lại cho người phát tài!

- Cám ơn, không cần! Rượu ta chiêu đãi khách còn không đủ, không cần tốn chút tiền lương tội nghiệp của người đó.

- Bộ trưởng Duy Khắc Đa, câu này của người chẳng khác nào là dội nước dơ vào mặt Đa Bảo Các chúng ta, tiền lương của đội trưởng Đa Mặc Khắc sợ là ở thủ đô Áo La đế quốc cũng được đứng ở hạng cao. Nói như người, ta không đồng ý!

Ny Khả cười nói, nàng đương nhiên không thật sự tức giận, chỉ là đùa một chút.

- A, Ny Khả các chủ, Biện thúc, mới vừa rồi không có chú ý tới nhị vị, đừng trách, ngàn vạn lần đừng trách!

Duy Khắc Đa bây giờ mới nhìn rõ mấy người đi sau lưng Đa Mặc Khắc, không khỏi hoảng sợ. Hắn tuy rằng cũng là thủ lĩnh một phương, nhưng mà cùng với đại gia nghiệp to lớn như Đa Bảo Các vẫn còn thua kém nhiều lắm. Hắn vội vàng cung kính thi lễ, cuối cùng nhìn về phía Lăng Phong, hỏi thăm:

- Còn vị này là...

- Người gọi hắn là Lăng tiên sinh đi.

Thấy Ny Khả cùng Biện Lương mơ hồ đối với Lăng Phong có thái độ cung kính, Duy Khắc Đa thầm nói: Thiếu niên này là ai? Coi bộ rất lớn a! Bất kể là như thế nào, hắn trong lòng thầm hạ quyết tâm, ngàn vạn lần không thể đắc tội Lăng Phong...

- Đây, Duy Khắc Đa, cầ nheo đủ rồi, ta vốn đang ngứa tay đây, tranh thủ thời gian ta xử người lệ rồi ném thử bia đen nổi tiếng của câu lạc bộ các người coi!

- Người gấp cái gì!

Duy Khắc Đa trừng mắt:

- Người muốn bị đánh, cũng phải chờ ta thoả chiêu đãi Lăng tiên sinh cái đã, bằng không Lăng tiên sinh lần đầu tiên tới câu lạc bộ chúng ta, ta nếu chu đãi không chu toàn mà nói, chẳng phải là bị Ny Khả các chủ trách tội sao!

Cái này cũng là do Duy Khắc Đa là người khéo léo, nói năng rất cẩn thận. Nhất là kéo lên địa vị của Lăng Phong, sau lại thấy Ny Khả cũng không có ý tứ trách móc, ngược lại là khen ngợi gật đầu, trong lòng hắn sáng ngời.

Ny Khả thấy Lăng Phong cũng không có ý tứ phản đối, cười cười tiếp nhận lời mời của Duy Khắc Đa, đoàn người tìm một cái bàn tương đối yên tĩnh ngồi xuống.

- Câu lạc bộ này chia làm ba bộ phận, khu vực chính giữa tửu quán chủ yếu là dùng để cho dong binh tiêu khiển, "sảnh tiếp đãi" chủ yếu là tiếp nhận nhiệm vụ tuyên bố khắp nơi của nhân viên, chẳng hạn như hộ tống, bảo vệ, thám hiểm, thậm chí là cứu vớt cả một công quốc!

Ny Khả chứng kiến ánh mắt hiếu kỳ của Lăng Phong, chủ động giải thích cho hắn. Thấy Lăng Phong không ngừng gật đầu, Ny Khả trong lòng nổi lên một tia cảm giác vi diệu, ở trong mắt nàng, Lăng Phong có thể đem tình chương người khác xem như trần bảo tùy ý xử trí, điều này khiến cho nàng có cảm giác rất thần bí. Nhưng mà càng về sau, hắn lại càng mơ hồ cái gì cũng không biết, rất giống như là một tiểu đệ đệ cần mình che chở vậy!

- Ny Khả các chủ quá đề cao câu lạc bộ của chúng ta rồi, lấy quy mô của chúng ta, đừng nói là nhận nhiệm vụ cứu vớt công quốc, cho dù chỉ là nhiệm vụ cứu vớt một thành trì thôi cũng không thể được a!

Duy Khắc Đa tự giễu nói:

- Đây cũng chỉ có một vài câu lạc bộ dong binh to lớn mới có thể nhận được! Lăng tiên sinh nếu như hiếu kỳ ta có thể dẫn người đi tham quan câu lạc bộ chúng ta một chút, câu lạc bộ của chúng ta ở bên phải là

”sản nhiệm vụ” để tuyên bố các loại nhiệm vụ, bất kỳ dong binh nào cũng có thể tới nhận nhiệm vụ, sau khi thành công thì có thể đến lĩnh tiền thuê.

Lăng Phong đang muốn từ chối hảo ý nhã nhặn của hắn, đột nhiên sảnh tiếp đãi bên trái truyền đến tiếng thét:

- Câu lạc bộ chúng ta không tiếp thụ ủy thác của các người.

- Này, các người làm câu lạc bộ dong binh kiểu gì vậy, nào có đạo lý nào mà không tiếp nhận ủy thác cơ chứ? Có tin ta đập nát câu lạc bộ của các người hay không!

Một âm thanh táo bạo vang lên.

- Đừng có nháo sự.

Bên cạnh truyền đến một tiếng quát lớn.

- Có cãi nhau, xem bộ làm kinh hãi đến khách?

Duy Khắc Đa bỗng nhiên đứng dậy:

- Lăng tiên sinh, Ny Khả các chủ, phiền chờ chút, ta có chút việc phải xuống xử lý.

Duy Khắc Đa vội vàng rời đi, Đa Mặc Khắc ngồi yên không được, tuy rằng hắn thường ngày hay cùng Duy Khắc Đa cãi nhau, nhưng trên thực tế quan hệ của hai người cũng vô cùng tốt, trước mắt thấy rõ câu lạc bộ có phiền toái, hắn sao có thể ngồi yên không quản?

- Ny Khả các chủ, chúng ta cũng đi xem đi?

Lăng Phong đề nghị.

Bọn người Ny Khả tự nhiên không có dị nghị, Đa Mặc Khắc càng cảm kích nhìn thoáng qua Lăng Phong.

29. Chương 9: Hồ Ảnh Biển.

Là người quen!

Một bên nháo sự trong sảnh tiếp đãi không ngờ là ba gã thú nhân mà Lăng Phong đã gặp hôm qua, ba người bọn họ sắc mặt bất thiện, lạnh lùng đứng trong sảnh tiếp đãi, trên người phát ra hơi thở cuồng bạo âm lãnh khiến cho người chung quanh đều tản ra.

- Ba vị, đây cũng không phải là bình nguyên của thú nhân các người, các người ở nơi này nháo sự cũng không thỏa đáng cho lắm a!

Duy Khắc Đa đưa nhân viên tiếp đãi ra phía sau lưng mình, lạnh lùng nhìn ba gã thú nhân, trên người phát ra khí thế mạnh mẽ bức về phía ba người, không chút nhượng bộ!

- Người hắn là bộ trưởng phân bộ câu lạc bộ này đúng không?

Hồ nhân cầm đầu thú nhân đột nhiên đứng dậy, thản nhiên nói:

- Ta nhớ câu lạc bộ Gia Hòa dong binh trong Thâm Thủy thành bất quá cũng chỉ là một câu lạc bộ nhỏ bắt nhập lưu mà thôi, hắn còn chưa giàu đến mức có thể không tiếp nhiệm vụ a?

Duy Khắc Đa biến sắc, quan hệ giữa cư dân Hồ nhân cùng Thâm Thủy thành ở Áo La đế quốc cùng bình nguyên Thần Thú, bên trong có đủ loại thế lực va chạm lẫn nhau, loại dong binh quy mô cỡ Gia Hòa cũng có không ít, bọn họ ở Thâm Thủy thành xác thực không thể coi là thế lực gì cường đại. Hắn lãnh đạm nói:

- Các người đã biết rõ câu lạc bộ Gia Hòa bọn ta ở Thâm Thủy thành, chắc hẳn cũng có thể biết câu lạc bộ chúng ta có quy củ không tiếp nhận ủy thác của thú nhân chứ?

- Phải, là ta sơ sót!

Hồ nhân đột nhiên gật gật đầu.

- Bất quá ta nhớ tựa hồ như còn có một quy củ là...Ngay khi kháng cự với lực lượng không thể đối kháng, câu lạc bộ có thể lựa chọn tiếp nhận ủy thác để tránh diệt vong, người nói có đúng không? Bộ trưởng Duy Khắc Đa.

Lời này vừa xuất, sát khí dày đặc nhất thời tràn ngập ra khắp đại sảnh, nhiệt độ trong đại sảnh thoáng cái hạ xuống như hầm băng!

- Hahaha, hắc sớm phải như vậy chứ, Tắc Nhĩ lão đại, người cùng với đám nhân loại xảo trá này khách khí làm gì?

Phất Lý Mạn ha ha cuồng tiếu nói.

- Thú nhân các người muốn nháo sự cũng phải hỏi qua chúng ta có đáp ứng hay không đã! Thực khinh thường nhân loại chúng ta dễ bắt nạt lắm sao?

Đa Mặc Khắc chặn trước người Duy Khắc Đa, một phen ngôn ngữ kích động tình cảm quần chúng xung quanh sôi sục.

Duy Khắc Đa nhẹ nhàng đẩy hắn ra, ngay khi hắn giật mình thì chậm rãi nói:

- Đây là chuyện của câu lạc bộ chúng ta, người ngoài không thể tùy ý nhúng tay vào!

- Duy Khắc Đa, cái tên ngu ngốc nhà người!

Đa Mặc Khắc nóng nảy:

- Những tên thú nhân này đã tìm tới cửa, người còn khách khí với chúng làm cái gì?

- Người không hiểu đâu.

Duy Khắc Đa cười khổ, Đa Mặc Khắc không phải dong binh cho nên không hiểu rõ lắm quy củ của dong binh. Ba người Tắc Nhĩ đã tìm tới tận cửa rồi, nếu hắn còn phải nhờ vào lực lượng của người khác mới có thể giải quyết phiền toái, một khi lan truyền ra ngoài, thanh danh của Gia Hòa sẽ phải chịu ảnh hưởng to lớn. Hậu quả phía sau thậm chí so với việc hắn bị buộc tiếp ủy thác của thú nhân còn tệ hơn!

- Ài, đành để người lên vậy!

Dong binh phần lớn đều rất thích tranh đấu tàn nhẫn, bọn họ có thể vì câu nói đầu tiên xung đột mà rút đao quyết chiến, nhất là dong binh say rượu càng có khả năng vì thế mà gây chuyện, một khi phát sinh tình huống này, câu lạc bộ không được phép tự tiện nhúng tay. Cho nên vì để giải quyết loại tình huống này, bình thường trong câu lạc bộ thường có "đài thí luyện", chuyên để cho hai bên xung đột sử dụng.

Tắc Nhĩ cùng Duy Khắc Đa bước lên đài thí luyện.

- Nếu như ta không nhìn sai mà nói, thực lực của bộ trưởng Duy Khắc Đa không vượt quá ngũ tinh đúng không?

Tắc Nhĩ thản nhiên nói.

- Ngũ tinh hậu kỳ!

Vũ khí của Duy Khắc Đa là một bộ bao tay lóe ra ánh sáng bạc.

- Uhm, được lắm!

Tắc Nhĩ phảng phất giống như lão sư dạy đệ tử:

- Cự Linh của người hắn đã thức tỉnh? Vậy Cự Linh của người là gì? Triệu hoán nó ra đi, nếu không người tuyệt không thể ngăn cản mười chiêu của ta.

- Khinh người quá đáng!

Duy Khắc Đa biến sắc, thân thể thẳng lên, nắm đạo chỉ kinh sắc bén phá không bao phủ lên người Tắc Nhĩ!

Đối mặt với công kích cường thế, Tắc Nhĩ mặt không đổi sắc, ngược lại lộ ra nụ cười thản nhiên. Chuyện quỷ dị chợt xảy ra, ở bên cạnh hắn khoảng ba mét xuất hiện một thân ảnh khác, hình dáng thân ảnh này cùng hắn giống nhau như đúc!

- Cự Linh?

Lăng Phong đang xem cuộc chiến ánh mắt ngưng tụ lại, hắn nghĩ tới Cự Linh của Khải Ân cũng đồng dạng giống như chủ nhân như đúc.

Chỉ kinh phá không lao tới, không ai hoài nghi, một khi bị chỉ kinh đánh trúng, Tắc Nhĩ tuyệt đối không thoát khỏi vận mệnh đầu bị bạo liệt! Khoảng cách song phương còn khoảng một tấc, cơ hồ như tất cả mọi người nhận định Tắc Nhĩ chắc chắn bại trận vì chủ quan, mà ngay cả Duy Khắc Đa cũng nhận không được lộ ra sắc mặt vui mừng!

Đột nhiên, thân ảnh Tắc Nhĩ giống như thủy quang hơi động một chút!

- Phốc!

Chỉ kinh không chút ngoài ý muốn xuyên thấu thân thể Tắc Nhĩ, Duy Khắc Đa chưa kịp vui mừng thì liền chợt nhận ra có gì đó không đúng, hắn phản ứng cực nhanh, lập tức hướng phía mặt đất lăn ra. Lúc hắn đứng dậy, mặt không khỏi đổi sắc!

Tắc Nhĩ lại xuất hiện ở vị trí hơn ba mét lúc này!

- Không phải Cự Linh?

Lăng Phong chấn kinh.

Mà thân ảnh ở ngoài ba mét đó cũng trở nên ngưng thực hơn, nhìn qua hoàn toàn chính là bản thân của Tắc Nhĩ! Đây là sao? Chẳng lẽ không phải Cự Linh? Nếu như không phải Cự Linh, vậy đây là kỹ xảo chiến đấu gì?

- Đó là tuyệt học chấn tộc của Hồ tộc Phúc Khắc Tư...Hồ Ảnh Biến!

Ny Khả thấp giọng nói:

- Chỉ cần chân lực cho phép, phối hợp với mạch luân đặc thù, Phúc Khắc Tư nhất tộc cao nhất có thể ở trong phạm vi nhất định tạo ra chín phân thân ảo ảnh. Hơn nữa trong chiến đấu, thân thể của bọn chúng có thể tùy ý di động giữa các phân thân, trừ phi có công kích có thể nhất cử đánh bại tất cả phân thân của chúng, nếu không căn bản không tổn hại được gì cả.

- Hồ Ảnh Biến?

Lăng Phong cảm thán nói:

- Khó trách bình nguyên Thần Thú lại có thể cùng chúng ta kiềm giữ lẫn nhau nhiều năm như vậy, quả nhiên là có chỗ bất phàm.

Nghĩ đến tự biết không thể địch lại, Duy Khắc Đa nổi giận gầm lên một tiếng, Cự Linh liền xuất hiện phía sau hắn. Hình tượng Cự Linh của hắn cùng với Đa Mặc Khắc rất tương tự, đồng dạng là hình báo, chỉ là Cự Linh của hắn thoát nhìn ngưng thực hơn rất nhiều, không có bóng dáng của dạng Cự Linh sơ cấp.

- Đây hẳn là bộ dáng trung cấp lúc Cự Linh tấn cấp?

Lăng Phong trầm nghĩ.

Trong lúc suy tư, Duy Khắc Đa hét lớn lần nữa:

- Cự Linh...Hóa khải!

Cự Linh hình báo đột nhiên phân giải thành vô số quang điểm, sau đó nhanh chóng cùng Duy Khắc Đa dung thành một thể, nhìn lại liền thấy bên ngoài trọng khải của Duy Khắc Đa giống như mặc thêm vào một bộ khôi giáp mới. Khôi giáp hiện ra tay báo, thân thú, bộ vị tứ chi còn có nanh vuốt sắc bén!

- Cự Linh hóa khải...chỉ có trung giai Thiên Hành Giả mới có thể sử dụng! So với sơ giai Cự Linh phụ thân, Cự Linh hóa khải không chỉ có thể khiến cho Thiên Hành Giả được trang bị Cự Linh có chút đặc thù, ví dụ như lực lượng, sự nhanh nhẹn, tốc độ các loại ra, hơn nữa ở bên ngoài thân thể còn có nhiều hơn một tầng khôi giáp, có thể ngăn cản được cường lực công kích ở một điểm nhất định!

Một khi cùng Cự Linh hợp thể, động tác của Duy Khắc Đa trở nên nhẹ nhàng hơn không ít chân của hắn đậm nhẹ xuống đất, cả người giống như một con báo xông về phía Tắc Nhĩ.

Phanh...Bùm!

Một tiếng vang thật lớn, mặt đất bị Duy Khắc Đa đập thành một hố sâu!

- Thật mạnh!

Tắc Nhĩ cười nhạt một tiếng, thân thể của hắn chuyển sang chỗ khác, phụ cận chung quanh hắn lập lóe ảo ảnh phân thân. Mặc kệ Duy Khắc Đa công kích cường đại đến cỡ nào, thủy chung vẫn không thể mảy may tổn thương đến hắn!

Duy Khắc Đa rống giận không ngừng, giống như mũi pháo trực tiếp oanh kích Tắc Nhĩ, mặt đất rắc rắc rắc nứt ra vô số vân rùa, từng trận đất đá cát sỏi bay lên.

30. Chương 10: Bắt Đầu Xung Đột.

Lăng Phong khẽ lắc đầu, hắn rút cuộc lý giải được vì sao giá trị dao động của Toàn Không Kích đạt tới bảy mươi lăm lúc ấy đâm người Ny Khả lại hưng phấn như vậy, tại sao Đa Mặc Khắc khẳng định rằng miếng tinh chương đó có thể giúp hắn đánh bại Duy Khắc Đa! Nhìn vào Duy Khắc Đa liền hiểu, Cự Linh của hắn tuy rằng lực công kích thuần túy rất mạnh, nhưng mà linh hoạt cơ biến lại không bằng Lôi Tật luyện hóa Toàn Không Kích! Nếu đổi lại Đa Mặc Khắc tiến lên mà nói, Tắc Nhĩ tuyệt đối không thể thoải mái đến như vậy.

- Trò chơi...đã kết thúc!

Thân thể Tắc Nhĩ đột nhiên dừng lại, ngay sau đó cả ba phân thân ảo ảnh giống nhau như đúc vậy quanh thân thể Duy Khắc Đa!

Trải qua thời gian đánh trận lâu như vậy, Duy Khắc Đa đối với ảo ảnh phân thân này cũng có một chút hiểu biết, thấy thể hắn vội vàng co động tác lại, thân thể đột nhiên cong lên!

- Ảo ảnh...Sát!

Tắc Nhĩ quát lạnh, ba đường ảo ảnh cộng thêm bản thể của hắn toàn bộ hướng Duy Khắc Đa đánh tới, tám cánh tay giống như bánh xe gió, ro ro quay đổi liên tục, thực lực cường hoành xé không tạo ra tiếng rít bén nhọn!

- Hắc!

Gặp phải một kích cường đại chưa từng có của Tắc Nhĩ, Duy Khắc Đa lại duy trì động tác cong lên không đổi! Bốn cái ảo ảnh đến gần, liên tục oanh kích lên người hắn.

Thừa nhận cường lực đả kích liên tục, Duy Khắc Đa không ngừng run rẩy, mắt thấy hào quang của khôi giáp bên ngoài thân hắn dần dần ảm đạm xuống.

Chính là hiện tại!

Ánh mắt Duy Khắc Đa biến đổi, sắc bén cực kỳ! Gầm vang một tiếng, hai tay Duy Khắc Đa ngang nhiên chen vào!

- Phốc!

Ảo ảnh biến mất! Tắc Nhĩ kinh ngạc nhìn Duy Khắc Đa, chưởng tay của Duy Khắc Đa cắm vào ngực hắn, một tia máu tươi theo khe hở chỗ chưởng tay chảy ra!

- Tắc Nhĩ lão đại!

Ma Căn, Phát Lý Mạn hô to, bọn họ muốn nhào tới.

- Thú nhân, các người muốn làm gì?

Đa Mặc Khắc giận dữ, chắn trước mặt bọn họ. Vừa rồi bị một kích của Duy Khắc Đa ảnh hưởng, dong binh đứng xem cuộc chiến bên dưới cũng nổi lên tình cảm quần chúng mãnh liệt, mắt thấy thú nhân muốn lấy nhiều bắt nạt ít, bọn họ không đáp ứng, đều la hét đòi xông lên.

- Tất cả dừng tay!

Tắc Nhĩ quát to, thanh âm hết như lời đình chấn nhiếp mọi người đang muốn rục rịch, ánh mắt của hắn phức tạp nhìn Duy Khắc Đa:

- Người bại!

Nói xong, Tắc Nhĩ nhẹ nhàng đem bàn tay hắn ở trước ngực dời đi. Một kích vừa rồi thương thế nhìn như nghiêm trọng, trên thực tế chỉ có đôi bên giao chiến mới hiểu được chưởng tay của Duy Khắc Đa chỉ đâm rách da ngực của Tắc Nhĩ mà thôi!

Duy Khắc Đa lộ nụ cười khổ:

- Không sai, ta thua rồi.

- Người là một đối thủ đáng giá để cho ta tôn kính, ta xin lỗi thái độ của ta khi mới bắt đầu!

Ngoài dự đoán của mọi người, Tắc Nhĩ cúi cái đầu cao ngạo xuống...đối với kẻ thất bại dưới tay mình! Luận về thực lực chân thật, Chân Vô Giả ngũ tinh cùng Chân Vô Giả lục tinh chênh lệch có thể nói dùng hai chữ một trời một vực hình dung cũng không đủ, nhất là khi Tắc Nhĩ còn có được tuyệt học trấn tộc của Phúc Khắc Tư tộc...Hồ Ảnh Biến!

Đối phó với Duy Khắc Đa, Tắc Nhĩ thậm chí còn không cần vận dụng Cự Linh của mình. Nhưng mà dù vậy, Duy Khắc Đa cũng vẫn dùng trái tim quả cảm của mình bác mệnh mà cố kích thương Tắc Nhĩ. Một chiêu vừa rồi, nếu như không phải Duy Khắc Đa trọng thương chân lực không đủ, rất có thể liền trực tiếp xuyên thủng lồng ngực Tắc Nhĩ. Đến lúc đó, cho dù Tắc Nhĩ đem Duy Khắc Đa đánh chết, thì cục diện vẫn là lưỡng bại câu thương. Cho nên, Tắc Nhĩ nói Duy Khắc Đa đáng giá cho mình tôn kính! Là bởi vì đối với một người chiến sĩ mà nói, lúc chiến đấu có thể hoàn toàn dứt bỏ sinh tử của mình mà chiến thì mới xứng chức!

- Không cần!

Duy Khắc Đa đứng dậy:

- Nhiệm vụ các người câu lạc bộ chúng ta tiếp nhận!

- Đa tạ, bắt quá ta còn có một yêu cầu quá đáng.

Tắc Nhĩ nói:

- Ta hy vọng nhiệm vụ ủy thác lần này sẽ do nhân mã của câu lạc bộ tự mình hoàn thành, không công khai ban bố.

Mỗi câu lạc bộ dong binh đều có một chút vũ lực dự trữ, ngoại trừ cam đoan tự thân an toàn ra, cũng có thể làm một ít nhiệm vụ của dong binh.

Duy Khắc Đa gật đầu, nhận quyền trực nhiệm vụ trong tay Tắc Nhĩ. Tắc Nhĩ lập tức mang hai người thủ hạ rời đi.

- Bộ trưởng Duy Khắc Đa, mấy tên thú nhân này quá kiêu ngạo rồi, có muốn huynh đệ bọn ta hỗ trợ không? Cam đoan thần không biết quỷ không hay.

Một tên dong binh làm tư thế tay cắt ngang yết hầu. Có người dẫn đầu, những người còn lại cũng nổi chủ ý, bọn họ cùng Duy Khắc Đa kết giao rất nhiều, quan hệ cùng nhau rất tốt. Nói sau chỉ là miệng thêm chút sức, chứ ai lại muốn thuận nước giong thuyền đây?

Duy Khắc Đa cười từ chối, nếu như thật nghe lời những người này tìm người ta phiền toái, chỉ sợ danh dự của Gia Hòa liền rớt xuống ngàn trượng.

- Được rồi, tất cả giải tán, để bộ trưởng Duy Khắc Đa nghỉ ngơi cho tốt.

Đa Mặc Khắc đi tới phía trước xua mọi người đi. Hắn nhú mào nhìn Duy Khắc Đa:

- Người không sao chứ?

- Người ngược lại không có chuyện gì.

Duy Khắc Đa nhẹ giọng thở dài, trong bàn tay xuất hiện một miếng tinh chương:

- Bất quá miếng tinh chương này xem như hủy!

Mặt mũi hắn tràn ngập thương tiếc, miếng tinh chương này hắn giữ như bảo bối, là do lão hội trưởng của câu lạc bộ Gia Hòa đích thân tự tay ban thưởng cho hắn, bình thường quý trọng không nói, trước mắt bởi vì kịch chiến mà tổn hại, nội tâm của hắn thật không dễ chịu chút nào.

- Người ít ra còn nhờ vào tinh chương đó mà tấn cấp, còn ta vẫn là sơ cấp Cự Linh đây này, so với ta người may mắn hơn không ít!

Đa Mặc Khắc an ủi nói.

Cự Linh nếu muốn tấn cấp không có bất kỳ phương pháp đặc thù nào, bình thường theo cường độ thực lực tự thân Thiên Hành Giả tăng cường bắt đầu theo đó tăng lên, mà mỗi khi đến điểm mấu chốt thì phải dựa vào trình độ của tinh chương tương ứng mà lên!

Ví dụ như nói sơ giai hậu kỳ Cự Linh nếu muốn đột phát tấn thăng làm trung giai Cự Linh, nhờ đó mà đạt được năng lực "Cự Linh hóa khải", nhất định phải tìm được một quả trung cấp tinh chương luyện hóa thì mới thành công. Luận về thực lực mà nói, Cự Linh của Đa Mặc Khắc sớm đã đạt tới sơ giai đỉnh phong, còn cách trung giai cũng chỉ một bước, nhưng mà cũng bởi vì khuyết thiếu trung cấp tinh chương trợ giúp, nên hắn mới chậm chạp không thể thuận lợi tấn cấp.

Đa Mặc Khắc trong lòng đột nhiên vừa động, hắn nghĩ tới tinh chương Toàn Không Kích trong tay mình, ngay sau đó nghĩ tới Lăng Phong. Chứng kiến thần sắc hảo hữu, hắn nhận không được nổi lên một ý niệm trong đầu...Bất quá chuyện này hắn không dám làm chủ, đành phải dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn về phía Ny Khả.

Đa Mặc Khắc đi theo Ny Khả nhiều năm, đối với tâm tư của hắn Ny Khả tự nhiên hiểu rõ. Hơi suy nghĩ chút, Ny Khả cười nói:

- Bộ trưởng Duy Khắc Đa cũng không cần quá đau lòng, ta thấy tinh chương này chỉ bị một chút thương tổn, cũng không phải là không thể chữa trị, đúng không?

- Chẳng lẽ...

Nhân tình Duy Khắc Đa sáng lên:

- Ny Khả các chủ có biện pháp giúp ta chữa trị nó sao? Chỉ cần có thể chữa trị tinh chương này, ta nguyện ý trả bất kỳ giá lớn nào!

Đối với hắn mà nói, tinh chương này không chỉ đại biểu cho hậu thiên linh kỹ, còn đại biểu cho hoài ức đối với lão hội trưởng.

- Ta không thể làm được.

Ny Khả cười lắc đầu.

- Ở đây có người làm được, nhưng không biết người ta có nguyện ý hỗ trợ hay không thôi.

Nàng tự phi tự tiểu nhìn thoáng qua Lăng Phong.

- Duy Khắc Đa nhìn hiểu ám hiệu của nàng, trong lòng không khỏi chấn động mãnh liệt: Khó trách Ny Khả các chủ đối với thiếu niên này cung kính như thế, chẳng lẽ hắn lại là một Thuật Luyện Sư hay sao? Chứng

kiến hy vọng đang ở trước mắt, Duy Khắc Đa tự nhiên không dễ dàng bỏ qua, hẳn chờ mong nhìn về phía Lăng Phong.

Không đợi hẳn mở miệng, Lăng Phong chủ động nói:

- Miếng tinh chương này ta thử chữa trị một phen, bất quá ta cũng không cam đoan trăm phần trăm nắm chắc! Vạn nhất xảy ra sai lầm gì, chỉ mong bộ trưởng Duy Khắc Đa đừng trách.

Vừa rồi Duy Khắc Đa không tiếc thân mình nắm lấy cơ hội đột phá ảo ảnh trùng kích Tắc Nhĩ kia, loại tính cách cương liệt này khiến cho Lăng Phong rất có hảo cảm với hắn, cho nên mới nguyện ý ra tay giúp đỡ.

- Không đâu, sao có thể trách được, Lăng tiên sinh chịu hỗ trợ là vận may của ta!

Duy Khắc Đa liên tục nói lời cảm tạ, cung kính đem tinh chương trong tay đưa cho Lăng Phong. Ở Thần Vĩn đại lục, không một ai dám đố với Thuật Luyện Sư không tôn kính cả! Nhất là Thuật Luyện Sư còn trẻ như vậy!

Ny Khả thở dài một hơi, Biện Lương bên cạnh nàng cũng thế, Lăng Phong rốt cuộc chịu trả lời chính diện, điều này khiến cho bọn họ khẳng định suy đoán trong lòng...Thiếu niên này thực sự là Thuật Luyện Sư có thiên phú khiến người khó có thể tin được!

Mang theo thu hoạch tràn đầy về tới "cửa hàng Tiêu Thành", lúc này là sau giờ Ngọ, Lăng Phong ở cửa ra vào cửa hàng gặp Tiêu Vũ. Lăng Phong cùng nàng chào hỏi một tiếng rồi định về hậu viện, không nghĩ tới Tiêu Vũ do dự một chút chủ động nói:

- Lăng tiên sinh, hiện tại ta muốn ra ngoài bán phỏng một vài thương hộ, không biết người có thể thuận tiện đi cùng ta hay không?

Lăng Phong có chút kinh ngạc trước thỉnh cầu của nàng. Thấy hắn do dự, Tiêu Vũ vội vàng nói:

- Nếu không được thì thôi.

- Không có gì, đại trưởng lão phái ta đến chính là vì để trợ giúp Băng Thành thông qua tông tộc đại khảo, ta cũng có thể tận thêm một phần tâm lực thì mới đúng!

Nghe Lăng Phong đáp ứng, Tiêu Vũ thở phào nhẹ nhõm, lập tức không nói một lời dẫn đường phía trước.

Đi theo Tiêu Vũ thăm viếng mấy thương hộ xong, Lăng Phong rốt cuộc hiểu rõ nguyên nhân nàng cần mình làm bạn: Tiêu Vũ thân là nữ tử, dung mạo trẻ tuổi xinh đẹp, chủ động tìm tới cửa như thế, một ít quân sự của thương hộ khó tránh khỏi có tâm xấu với nàng. Lăng Phong nghe thấy nhiều quân sự làm cản trở lời nói, nếu không phải Lăng Phong triển lộ một ít lực uy hiếp, khó có thể bảo toàn được những quân sự này còn nói ra lời khó nghe hơn.

Một mình lo một nhà, đối với nữ nhân mà nói thật sự là quá khó khăn, Lăng Phong nghĩ tới cảm thán của Úc huấn luyện viên.

- Haha, đây chẳng phải là Tiêu Vũ muội muội sao? Hôm nay sao lại nhàn rỗi đi dạo như thế?

Sau khi bị một nhà thương hộ từ chối nữa, đi ra khỏi cửa hàng, thì đối diện lại có một con ruồi bọ khiến người ta chán ghét đi tới...Băng Hạo! Ở bên cạnh hắn còn có Trần Ấu Dung. Ngoài ra còn một nam tử trẻ tuổi đi bên cạnh hắn, xem ra ăn mặc cùng hắn tương xứng, cũng không rõ lai lịch cụ thể.

Nhìn thấy Băng Hạo, sắc mặt Tiêu Vũ càng lạnh hơn vài phần:

- Băng thiếu chủ, phiền người tránh ra!

- Ái chà chà, đừng có lạnh như băng vậy chứ, tốt xấu gì chúng ta cũng là người một nhà. Băng Tiêu kia từ khi mất tích, ta trở thành gia chủ tương lai của Băng gia, đương nhiên có nghĩa vụ phải chiếu cố muội rồi.

Vừa nói, Băng Hạo vừa vươn tay ra, chụp vào cánh tay nàng:

- Vừa lúc gặp phải, không bằng chúng ta hảo hảo tâm sự đi? Ta thật quan tâm đến tông tộc đại khảo của tiểu tử Băng Thành kia a!

- Phanh một tiếng, tay Lăng Phong bắn ra một đạo chỉ kình, chỉ kình đâm lên mu bàn tay Băng Hạo, mu tay của hắn nhất thời sưng tấy lên. Băng Hạo đau đớn thu tay lại, tức giận chỉ vào Lăng Phong:

- Người...người làm càn!

- Chúng ta đi thôi!

Lăng Phong thần nhiên nói, trong mắt không thêm để ý tới Băng Hạo.

- Tên càn quấy kia!

Băng Hạo phẫn nộ quát:

- Ấu Dung, ngăn hắn lại cho ta!

- Thiếu chủ các hạ, người hắn không quên đêm đó chứ?

Lăng Phong dừng chân lại, trong mắt toát ra mĩa mai không chút che giấu, hắn cùng với Băng Hạo cách nhau không tới một mét:

- Khoảng cách gần như vậy, ta muốn chế trụ thiếu chủ các hạ là chuyện rất dễ dàng!

"Ông" một tiếng, phảng phất như hưởng ứng quyết tâm của chủ nhân, trường kiếm bên người Lăng Phong bỗng nhiên bắn ra.

- Người đừng làm vậy!

Băng Hạo vô ý thức lui một bước, trên mặt không che dấu được sợ hãi! Hắn đột nhiên nghĩ đến kẻ đang đứng trước mặt là một tên điên...Tên điên này dám ở trước mặt đệ tử Cung Phụng Các, cùng doanh huấn luyện dùng kiếm cắt cổ mình! Ở trước mặt hắn, đối với hắn thân phận thiếu chủ của mình chẳng khác gì một cuộn giấy vệ sinh. Hơn nữa lần này bên người lại không mang theo bất luận đệ tử Cung Phụng Các nào, nếu chọc giận tên điên này mà nói, hậu quả sợ là...Nỗi sợ tràn đầy, Băng Hạo rốt cuộc không nói ra lời.

Trần Ấu Dung cầm trường kiếm trong tay, tro mắt nhìn hai người Lăng Phong thần nhiên đi qua bên cạnh mình. Tu vi của nàng cũng không mạnh, so với đệ đệ mình còn có chỗ thua kém không ít, ngay cả Trần Hàng đã luyện hóa tinh chương còn thua trong tay Lăng Phong, nàng cũng không có tin tưởng sẽ ngăn được Lăng Phong!

Đội hai người Lăng Phong biến mất, Băng Hạo đột nhiên nhảy dựng lên, hung hăng tát Trần Ấu Dung một cái:

- Người vì cái gì không ngăn cản hắn? Người cũng không thêm nghe chuyện ta nói sao?

Thấy Băng Hạo giận dữ đem mình trút giận, Trần Ấu Dung cúi đầu, sâu trong ánh mắt hiện lên một tia hèn mọn. Nghĩ đến Lăng Phong vừa rồi tiêu sái rời đi, nàng chợt phát hiện ra mình thật hâm mộ hắn!

- Băng Hạo huynh, người không sao chứ?

Nam tử trẻ tuổi bên cạnh ân cần hỏi thăm.

- Không có việc gì.

Ở trước mặt người này bị mất mặt lớn, Băng Hạo oán giận nói:

- Tên kia dám làm càn như vậy, sớm muộn gì cũng có một ngày ta khiến hắn thịt nát xương tan!

- Băng Hạo huynh là gia chủ tương lai của Băng gia, tội tình gì phải khiến trách một tiểu nhân vật như vậy chứ? Bất quá cứ để hắn sống tạm bợ vài ngày đi.

Người trẻ tuổi nọ chép chép môi:

- Ngược lại thật đáng tiếc cái nữ tử vừa rồi...phong tư yếu điệu lại lạnh lùng, thực là vưu vật trời sinh a.

- Hạ Vũ huynh đối với Tiêu Vũ có hứng thú sao?

Băng Hạo nhăn tình sáng lên.

Hạ Vũ ha ha cười:

- Ta có chuyện, chỉ sợ là không xứng với giai nhân a.

- Nói cái gì chứ, Hạ Vũ huynh thân là thiếu chủ Hạ Luân thành, thân phận cao quý sao lại không xứng một nữ nhân ở góa?

Băng Hạo đem hiện trạng của Tiêu Vũ miêu tả một phen:

- Tiêu Vũ này một thân phong tình quả thực không tệ, nếu không phải cổ kỳ lão già kia trong tộc, ta thậm chí còn muốn...Hắc hắc, Hạ Vũ huynh chỉ cần có toan tính, ta liền hỗ trợ!

- Hả? Vậy thật sự phải cảm kích Băng Hạo huynh rồi!

Vừa nãy vội vàng nhìn thoáng, dáng người Tiêu Vũ đã in sâu trong lòng Hạ Vũ, hần thân nhiên sinh ra ham muốn giữ lấy! Nghe Băng Hạo nguyện ý trợ giúp, hần mừng rỡ nói:

- Ta sẽ không quên Băng Hạo huynh. Lần này chuyện thương nghị giữa Băng Phong thành cùng Hạ Luân thành, như vô ý ngoại, ta tự làm chủ đáp ứng!

- Vậy thì còn gì tốt hơn nữa!

Băng Hạo cười to.

Lần này Băng Phong thành mời Hạ Luân thành đến chính là vì chuyện thương nghị hợp tác, gần đây Giản gia Dạ Lạc thành giống như điên đi tìm Băng gia phiền toái, khiến căn cứ nơi nơi của Băng gia chật vật không chịu nổi. Cho nên gia chủ Băng Mặc Viễn muốn cùng Hạ Luân thành kết thành chiến lược đồng minh, cộng đồng đả kích Giản gia! Nghe Hạ Vũ hứa hẹn, trong lòng Băng Hạo tràn ngập mơ mộng: Chỉ cần mình làm được chuyện này, thì sẽ nhận được tán thành khắp nơi trong gia tộc, những kẻ đối với thân phận thiếu chủ của mình thường khoa tay múa chân kia cũng sẽ phải im lặng rồi!

Nếu muốn có được thành tích to lớn này, thì mấu chốt chính là Tiêu Vũ...Không thể không nói, người đành phải vì gia tộc mà hiến thân rồi! Nghĩ tới đây, khóe miệng Băng Hạo lộ ra nụ cười dâm tà.

Trở lại cửa hàng, chào một tiếng, Lăng Phong liền trở lại hậu viện.

Nghĩ đến vừa rồi Lăng Phong không chút cố kỵ uy hiếp Băng Hạo, Tiêu Vũ cũng thấy trong lòng cực kỳ hả giận, đối với Lăng Phong có nhiều hơn vài phần cảm kích! Hơn nữa nhiều năm qua như vậy, những kẻ bên người trợ giúp mình đều vì dung mạo của mình, dạng có cách nhìn thuần túy như Lăng Phong rất là thừa thớt, điều này khiến cho trong lòng nàng có một tia cảm xúc khác thường...

31. Chương 11: Cung Phụng Các.

Trở lại hậu viện, Băng Thành đang luyện tập tam thể thức Lăng Phong truyền thụ cho hắn. Chứng kiến bộ dáng chăm chỉ của hắn, Lăng Phong âm thầm gật đầu. Sau khi chỉ điểm hắn xong, Lăng Phong trở về phòng mình.

Từ Tiết Vân lấy tinh chương của Duy Khắc Đa ra, tinh chương này bề ngoài đã mất đi độ sáng bóng, trở nên hơi chút ảm đạm rồi.

- Cự Linh sau khi tiến vào trung giai thì có thể cùng với kí chủ tiến hành hợp thể, hình thành khôi giáp tồn tại bên ngoài kí chủ, công kích tầm thường trừ phi phá vỡ phòng hộ của Cự Linh, nếu không sẽ không thương tổn được Thiên Hành Giả!

Sang Sư truyền âm nói.

Lăng Phong gật gật đầu, hắn cũng tận mắt thấy qua trung giai Cự Linh chiến đấu, sau khi cùng với Cự Linh hợp thể, Duy Khắc Đa lại có thể lấy cứng chọi cứng với công kích cường đại của Tắc Nhĩ mà không chịu chút thương tổn, vốn dĩ mọi thương tổn đều dính lên người Cự Linh.

- Người đừng thấy tên kia giống như không bị thụ thương gì, trên thực tế Cự Linh của hắn bị thương vô cùng nghiêm trọng, không có một thời gian ngắn tu dưỡng căn bản khôi phục không được! Dem niệm thức của người xâm nhập vào trong tinh chương này, cẩn thận xem xét xem bên trong có gì bất đồng!

Lăng Phong tuân theo chấp hành, niệm thức giống như bạch tuộc xâm nhập vào trong tinh chương, từng tia từng sợi cẩn thận phân tích kết cấu bên trong đó. Đột nhiên, hắn mở to mắt:

- Ta hiểu rồi!

Sang Sư khen ngợi nói:

- Không hổ là linh hồn song phân thể, nhanh như vậy đã có thể chứng kiến được vấn đề. Nói chung, tinh chương bị thương khiến cho linh hồn vật tính dung hợp với mực tổ linh cùng mực thần thạch phát sinh sự thoát ly, đây là một loại thương tổn thường thấy, tương đối mà nói chữa trị khá dễ dàng.

Nếu như là loại thương tổn này, chỉ cần đem linh hồn vật tính dung hợp cùng với mực tổ linh tôi luyện lần nữa, mặt khác có thể luyện hóa một viên mực thần thạch, xác thực rất đơn giản. Lăng Phong tò mò hỏi:

- Còn có dạng khác nữa sao?

- Không sai, còn có một loại thương tổn nghiêm trọng nữa là suy giảm mực tổ linh! Nói như thế tức là phải đem linh hồn vật tính dẫn ra, tiến hành quá trình cố định cùng ngưng tụ lần nữa. Trừ phi linh hồn vật tính này thật sự trân quý, nếu không Thuật Luyện Sư bình thường đều không muốn làm chuyện tổn sức này.

Dẫn dắt linh hồn vật tính một lần nữa, sau đó cố định, ngưng tụ, tinh lực tiêu tốn so với luyện chế một miếng tinh chương mới còn nhiều hơn! Trừ phi linh hồn vật tính trong tinh chương này là từ ma hạch của cao giai ma thú tôi luyện ra, nếu không thật sự là được không bù đủ mất.

May mắn tinh chương của Duy Khắc Đa bị hao tổn thuộc về loại tình huống thứ nhất, cũng là loại đơn giản nhất, nếu không dựa vào trình độ niệm thức trước mắt của Lăng Phong còn chưa thể đủ khả năng chữa trị, dù sao đây cũng là một miếng trung cấp tinh chương a!

Lấy ra một khối mực thần thạch, niệm thức chậm rãi đâm vào trong tinh chương, cẩn thận tìm kiếm nơi tồn tại của linh hồn vật tính cùng mực tổ linh, sau đó cẩn thận thăm dò rồi hoàn toàn rút ra. Mắt thấy được, một chất lỏng màu bạc theo tinh chương chảy ra, tựa như sợi tơ bạc vậy!

Lăng Phong rút hết tất cả tạp niệm, niệm thức một mảnh thanh tịnh linh hoạt kỳ ảo, quá trình này không thể gián đoạn, phải hoàn toàn đem chúng nó rút hết mới được. Nếu không, rút được một nửa mà bị gián đoạn thì, mực tổ linh cùng với linh hồn vật tính sẽ thu về trở lại!

Rất cuộc, sợi tơ bạc không ngừng tăng lên, biến thành một đồng lỏng cầu lớn nhỏ, ngân quang chói mắt rất gây chú ý! Dùng niệm thức khống chế nó lơ lửng giữa không trung, tay phải nhẹ nhàng xoa bên ngoài mực thần thạch, lập tức điều khiển hai thứ dung hợp với nhau. Mắt thấy được bên ngoài mực thần thạch tối đen như mực phát ra chút tia sáng màu bạc, toàn thân màu đen dần dần nhạt đi, quá trình này không ngừng gia tăng, cuối cùng mực thần thạch chuyển hóa thành tinh thể thuần túy mờ mờ!

Chữa trị tinh chương...Hoàn tất!

Thở phào một hơi, Lăng Phong còn chưa kịp hưởng thành quả lao động của mình, thì trong óc truyền đến tiếng quát lạnh của Sang Sư:

- Định thần, rèn luyện niệm thức!

Sang Sư chỉ giáo tu vi cho mình là rất có lợi, đây là điều mà Lăng Phong đã sớm giác ngộ. Cho nên nghe được mệnh lệnh của hắn, Lăng Phong không chút chậm trễ vội khoanh chân ngồi xuống, niệm thức chìm vào sâu trong thức hải.

Trong thức hải, kiếm linh phẳng phát như vĩnh viễn trường tồn, toàn thân tản ra thất thải lưu quang, một bên hai luồng linh hồn hạch tâm đen trắng hai màu không ngừng xoay tròn!

Lưu quang xoay tròn, niệm thức nương theo đó lần lượt vòng quanh linh hồn hạch tâm, lại tăng cường một lần nữa, bộ phận niệm thức vừa mới hao tổn tại trong quá trình tĩnh dưỡng khôi phục rất nhanh. Ân ân

trong đó, Lăng Phong có một chút minh ngộ, tức là sau khi chữa trị hết tinh chương, niệm thức của mình thậm chí có chút tiến triển nhỏ! Hắn hiểu được nguyên nhân Sang Sư bảo hắn rèn luyện niệm thức. Xem ra không chỉ để luyện chế tinh chương, kể cả chữa trị tinh chương cũng đều có thể khiến cho niệm thức của mình đạt được tiến bộ trên diện rộng a!

Bình thường, Lăng Phong căn bản không cần tận lực đi tu luyện niệm thức, chỉ cần không ngừng ân cần săn sóc kiếm linh trong thức hải là được, niệm thức sẽ tự nhiên tiến bộ. Bất quá, luyện chế tinh chương lại có thể phụ trợ thúc đẩy tiến bộ của niệm thức rất nhanh, đây cũng là chuyện nhất cử lưỡng tiện...

Sáng hôm sau, tiếng náo động ở trước đường vang lên.

- Này này này, lão nhân ngươi rốt cuộc có đạo lý không vậy, ngăn cản ta làm cái gì? Ta tới tìm đại ca của ta!

- Ai là đại ca ngươi? Tại sao ngươi lại chạy tới cửa hàng Tiêu Thành của chúng ta tìm người! Không có!

Nghe thanh âm quen thuộc, Lăng Phong nở nụ cười: Là Khải Ân! Nghĩ đến mấy ngày rồi không nhìn thấy hắn, Lăng Phong vội vàng đẩy cửa phòng ra hướng phía tiền đường cửa hàng đi tới. Ở trước đường, Khải Ân cùng Minh quân gia tranh luận cùng nhau, hắn vẻ mặt hỗn hển, đối thành người khác thì hắn đã xuất thủ rồi, đối với một lão nhân như Minh quân gia hắn làm sao mà động thủ được? Cho nên chỉ đành buồn bực cãi lại.

- Hắc, tìm đại ca cái gì chứ? Ta thấy ngươi mặt mũi dữ tợn, hắn không phải thứ gì tốt rồi!

Minh quân gia đắc ý, khí thế của mình rốt cuộc áp đảo được Khải Ân.

Khải Ân há miệng định phản bác thì đột nhiên thấy được Lăng Phong, hắn vội vàng nói:

- Đại ca, huynh cuối cùng cũng đến! Lão già này không nói đạo lý quá mức rồi!

- Haha, Minh quân gia, đây là huynh đệ của ta.

Lăng Phong giải thích nói.

- À...hahaha.

Minh quân gia ngượng ngùng gãi gãi đầu, nét mặt già nua ửng đỏ:

- Ta còn tưởng là ai tới quấy rối đây chứ.

Trước đó cũng từng xuất hiện qua người như Khải Ân, chúng cũng là vì sắc đẹp của Tiêu Vũ mà đến, cho nên Minh quân gia cũng vô ý thức đem Khải Ân quy về cùng một dạng, vì vậy căn bản không có nghe lời giải thích của hắn.

- Hừ!

Khải Ân hướng Minh quân gia giả làm một cái mặt quỷ, một bên kéo Lăng Phong nói:

- Đại ca, đi, đệ dẫn huynh tới chỗ này hay lắm!

- Có chuyện gì mà vội vã như vậy?

Lăng Phong vội vàng nói:

- Minh quân gia, ta đi ra ngoài một chuyến, chút sẽ trở về.

- Được, người đi cẩn thận.

Minh quân gia lắc đầu nhìn bóng lưng hai người Lăng Phong biến mất, hắn lẩm bẩm nói:

- Hai huynh đệ này lớn lên một người giống như thổ phỉ, một người thì trầm tĩnh im lặng, chẳng giống nhau chút nào cả.

Từ lúc Lăng Phong đến, đầu tiên là cổ vũ Băng Thành cầu tiến, sau lại giúp đỡ Tiêu Vũ báỉ phủng thương hộ. Địa vị của Lăng Phong trong suy nghĩ của Minh quân gia dần dần cao lên, cho nên đánh giá hắn cũng không tự chủ đưa ra một chút cảm thụ chủ quan.

- Mấy ngày nay ở Cung Phụng Các khỏe chứ?

Trên đường đi, Lăng Phong hỏi.

- Đừng nói nữa, đại trưởng lão mấy ngày nay dạy đệ một đồng, còn nghiêm lệnh cấm đệ không được tự tiện xuất môn! Nếu không phải hôm nay đệ mặt dày cầu khẩn, lão sợ còn không chịu thả đệ ra.

Khải Ân oán giận nói.

Lăng Phong bật cười:

- Đó là do lão dối đãi với đệ thật lòng, bao nhiêu người nằm mơ cũng muốn có được cơ hội cầu mà không có đó!

Nghe Khải Ân nói như thế, Lăng Phong cũng yên tâm, xem ra đại trưởng lão xác thực là thật tâm thật ý muốn thu Khải Ân làm đồ đệ.

- Ai, không đề cập nữa, đại ca, đệ dẫn huynh đến một một nơi đúng nghĩa là tốt.

Lăng Phong có chút tò mò, nhưng Khải Ân thần thần bí bí không chịu nói, hắn cũng chỉ có thể kiềm chế hiếu kỳ trong lòng.

Đi cả nửa ngày trên đường phố, hai người rốt cuộc cũng tới nơi, Lăng Phong không khỏi lấp bắp kinh hãi:

- Đây là Cung Phụng Các?

32. Chương 12: Tinh Thiết Kiếm!

Trước mắt là một tòa viện tử cực kỳ rộng lớn, ở trước viện tử được đặt một tấm bia đá cực lớn rất có khí thế, trên đó ghi ba chữ "Cung Phụng Các" thật to! Đây chính là nơi mà biết bao nhiêu đệ tử doanh huấn luyện tại Băng Phong Cốc mơ ước cả đời! Cho dù Lăng Phong trước mắt không cần phải tiến vào Cung Phụng Các, nhưng nhìn thấy nơi mình từng mộng tưởng, trong lòng hắn vẫn kích động không thôi.

- Ủ, đại ca, chúng ta vào đi thôi!

Lăng Phong dừng lại một chút, lập tức mỉm cười:

- Được!

Cho dù là Cung Phụng Các thì sao chứ? Bản thân mình thân mang hai vũ khí bí mật kiếm linh cùng Thuật Luyện Sư a. Hắn dám khẳng định nếu mình nguyện ý công khai thân phận Thuật Luyện Sư mà nói, chỉ sợ Băng gia sẽ dùng nghi thức long trọng mà hoan nghênh mình trở thành trưởng lão Cung Phụng Các ngay lập tức! Dù sao vị Thuật Luyện Sư mà Băng gia hiện tại đang cung phụng bất quá chỉ là sơ cấp Thuật Luyện Sư thôi, Lăng Phong tin tưởng thực lực trải qua Sang Sư dạy dỗ của mình tuyệt đối sẽ không kém hắn!

Thủ vệ cổng chính Cung Phụng Các chứng kiến Khải Ân trực tiếp đi vào, ngay cả Lăng Phong bên cạnh hắn cũng không đưa ra nghi vấn, những người này có ánh mắt rất chuẩn: Lần đầu tiên Khải Ân tiến vào Cung Phụng Các là do đại trưởng lão tự mình dẫn vào, bọn họ bất quá chỉ là thủ vệ bình thường, nào dám đắc tội với đồ đệ của đại trưởng lão chứ?

- Di, Trần Hàng, người đi đâu vậy!

Vừa bước vào cổng chính, hai người Lăng Phong liền thấy được một thân ảnh quen thuộc...Trần Hàng!

Trần Hàng chứng kiến hai người Khải Ân, sợ hãi chuẩn qua cửa phụ, muốn tránh hai người bọn họ, lại không nghĩ tới sẽ bị Khải Ân phát hiện. Hắn ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười lấy lòng:

- Là Khải Ân huynh đệ a? Người hôm nay sao lại rảnh rỗi đến Cung Phụng Các thế? Nghe nói người đang tiếp thụ dạy bảo của đại trưởng lão mà.

- Ai là huynh đệ của người?

Khải Ân trừng mắt.

- Vâng vâng vâng, ta tự nhiên không xứng...ngài nếu không có việc gì thì ta tự đi trước vậy?

Trần Hàng bị Khải Ân răn dạy, cũng không dám có bất cứ phản bác gì. Bộ dáng rụt rè sợ hãi khiến Lăng Phong vừa buồn cười vừa tức giận, đây mà là Trần Hàng ỷ vào thân phận chị mình diều võ dương uy trong doanh huấn luyện sao?

- Không có việc gì thì rút đi, nhìn người là ta thấy bực rồi.

Trần Hàng lên tiếng, cuống quýt ly khai.

- Đại ca, người đừng kỳ quái, loại người này chính là như thế, lúc thế lực so với người ta mạnh hơn thì liền không ai bị nổi, khi yếu thế liền ăn nói khép nép! Phi, thứ không ra gì!

Lăng Phong cười cười, hẳn hiện tại đã hoàn toàn không đem chị em Trần Hàng để ở trong lòng...lấy thực lực cùng tiền vốn nắm năm nay, muốn đối phó hai người đó căn bản không cần phải tốn hao khí lực quá lớn.

Khải Ân đi trước dẫn đường, Lăng Phong bước tới khu vực trung tâm Cung Phụng Các, trước mắt là ba tòa lầu các, phân biệt thành "Thần Binh Các", "Bí Kíp Các", "Tu Luyện Các"!

- Trong Thần Binh Các này tồn trữ các loại vũ khí, Bí Kíp Các là nơi giữ các binh pháp bí kíp mà Băng gia tìm được bao năm qua, Tu Luyện Các là nơi chuyên dùng để tu luyện!

Khải Ân giải thích nói:

- Đại ca, trước hết đệ dẫn huynh đi thăm Thần Binh Các a?

Lăng Phong gật đầu.

Mỗi một lầu các đều có người thủ vệ, sau khi nhìn thấy Khải Ân đưa lệnh bài ra, thủ vệ liền chủ động cho qua. Tiến vào lầu các, trước mắt một mảnh tinh quang lập lòe! Lầu các này thiết kế phi thường xảo diệu, ánh sáng bên ngoài không xuyên suốt vào được góc nào cả, mà trải qua một vài kính chiết xạ thiết kế ở nơi bí mật, do đó cả lầu các khắp nơi đều sáng ngời.

Vũ khí!

Vũ khí chính tề chất thành đồng!

Mỗi một chuôi vũ khí đều được bao phủ bằng một hộp thủy tinh trong suốt, dưới có bệ đỡ cao. Lăng Phong nhìn qua một lượt, thấy trước mặt mỗi loại vũ khí đều có ghi chép kỹ càng:

- Thần Binh Ngô Câu, do đại gia chủ đời thứ mười của Băng gia Băng Trạch Thành đánh bại cường giả bát tinh thú nhân ngư đầu tộc Kim Tư ở bình nguyên Thần Thú!

Chuôi vũ khí này là móc câu, toàn thân lóe lên màu đen u ám, mặt ngoài hiện ra lam quang, rõ ràng có tẩm kịch độc.

- Thần Binh Thính Vũ, do đại trưởng lão đời thứ ba của Băng gia Băng Hạo Thiên đánh bại cường giả bát tinh Vu Nguyệt tại Thần Nguyệt Công Quốc!

Thần Binh Vọng Nguyệt, do đại trưởng lão đời thứ năm của Băng gia Băng Việt Thu chiếm được từ tay cường giả bát tinh Minh Tàng!

Trong này, mỗi một chuôi vũ khí đều có lai lịch riêng của mình, nếu không phải là do lịch đại cường giả Băng gia sử dụng, thì là do sau khi quyết đấu tỷ thí, chiếm được của địch nhân! Mỗi một chuôi vũ khí đều đại biểu cho lịch sử vinh quang của Băng gia!

- Đại ca, huynh ở đây chọn lựa một thanh vũ khí a?

Khải Ân đề nghị nói:

- Ở đây mỗi một đệ tử Cung Phụng Các đều có tư cách chọn một món vũ khí! Binh khí của ta được đại trưởng lão tặng, cho nên vẫn còn một chỗ trống có thể chọn một thanh.

Giữa huynh đệ với nhau không cần phải khách sáo, Lăng Phong cũng không già mồm cãi láo, tinh tế lựa chọn thần binh. Mỗi thanh vũ khí đều được sử dụng tài liệu khan hiếm mà chế tạo thành, nếu không phải sắc bén thì cũng có chỗ đặc dị khác, có một ít trong số đó bởi vì đánh trận quá mức kịch liệt mà có bộ phận bị thương tổn. Ánh mắt Lăng Phong đảo qua số thần binh, thời gian lưu lại mỗi chuôi không giống nhau, bỗng nhiên, hắn dừng bước!

Hắn bị một thanh trường kiếm trong số đó hấp dẫn!

- Thần Binh Tinh Thiết, chất liệu không rõ, do trăm công tượng tốn thời gian ba năm đem nguyên liệu hòa tan, bởi vì nguyên liệu cực kỳ cứng rắn, sau lần đầu tiên thành hình thì cũng vô pháp tiếp tục tân trang thêm cái gì nữa, thật là chuyện đáng tiếc! Mỗi từng mượn nó bái yết cường giả thiên hạ, chiến vô số cường giả, chỉ tiếc lúc tuổi già lại bại trong tay Thánh Vực cường giả Tư Nạp, đáng tiếc! Đáng tiếc!

Mắt thấy hàng chữ này, một cỗ khí phách cuồng liệt đập vào mặt, chữ này đều do người dùng tự mình lưu lại, trong hàng chữ có lưu lại chút khí tức của người đó.

- Đại ca, huynh thích thanh kiếm này sao? Kiếm này là do đại trưởng lão đời trước Băng Hành Liệt sử dụng, hẳn là người duy nhất trong lịch sử Băng gia đem Thốn Kích Quyết tu luyện đến tầng thứ tám, đáng tiếc...

Khải Ân cũng không có nói đáng tiếc cái gì, Lăng Phong cũng không hỏi, tinh thần của hắn đã bị chuôi Tinh Thiết này hoàn toàn hấp dẫn! Độ dài Tinh Thiết ước chừng một mét hai, thân kiếm rộng lớn, hào quang u ẩn, ước chừng nguyên nhân là do tài liệu quá cứng rắn, lại không có khai phong! Dù là như thế, thì thanh trường kiếm này cũng đủ để cho người cầm quét ngang thiên hạ. Ngắm lại tràng cảnh năm đó Băng Hành Liệt một kiếm trong tay, bái yết thiên hạ anh hùng, Lăng Phong nhin không được nhiệt huyết sôi trào, nam nhân là phải như thế, trường kiếm phải đi vạn dặm!

Nhẹ nhàng lấy Tinh Thiết ra, thân kiếm một khi đặt lên tay thiếu chút nữa là không cầm được, thoát nhìn Tinh Thiết Kiếm không phải rất dài, nhưng cực nặng, thô sơ giản lược mà nói phỏng chừng tối thiểu phải trên trăm cân! Tinh Thiết Kiếm có chút rung động, phảng phất như không muốn thuận phục. Lăng Phong thử thăm dò phóng ra một tia chân lực tiến vào trong, chậm rãi, thân kiếm ngao lên, cuối cùng an ổn lại.

Trong truyền thuyết, một thanh thần binh sau khi được cường giả chân chính dùng qua, sẽ có một chút linh tính, xem ra lời này cũng không phải là giả!

Khải Ân cũng cảm thán nói:

- Đại trưởng lão từng nói qua chuôi kiếm này lựa chọn người tài, trong số thần binh tuyệt đối là tồn tại đỉnh. Hắn năm đó cũng muốn chọn nó, nhưng mà không thể hàng phục được linh tính của nó, đại ca huynh...

Lăng Phong mỉm cười:

- Thần binh có linh, tự nhiên hiểu cách chọn chủ!

Lời này của hắn hàm ý đem bản thân mình so sánh giỏi hơn đại trưởng lão, có thể nói là cực kỳ cuồng ngạo, ngược lại Khải Ân lại không biết được có chỗ nào là quá phận.

Run tay đậm nhẹ, thân kiếm không ngừng run rẩy, mỗi lần run lên đều có một cỗ kiếm khí cường hoành bắn ra! Tinh Thiết Kiếm này có thể gia tăng lực sát thương cực lớn cho người sử dụng, trừ việc có khai phong được ra ngoài hay không, thì có thể nói là hoàn mỹ!

Lăng Phong vui nhưng không lộ quá mức, cẩn thận tìm hiểu sau đó mới đem Tinh Thiết Kiếm thu hồi vào trong Tiết Vân.

Kế tiếp, Khải Ân lại dẫn Lăng Phong đi thăm Bí Kíp Các. Bí Kíp Các này là nơi góp nhặt chân võ quyết tứ phía của lịch đại Băng gia, tuy rằng sau khi tu luyện Thốn Kích Quyết rất khó chuyển đổi sửa tu chân võ quyết khác, nhưng mà tham khảo những chân võ quyết này lại có thể mở rộng nhãn giới của mình, hiểu rõ hiệu quả bất đồng trong việc tu luyện các chân võ quyết, từ đó về sau vạn nhất gặp phải địch nhân tương ứng thì cũng có thể tùy cơ ứng biến. Thoáng mở ra, Lăng Phong có chút tiếc nuối, ở trong này hắn không có phát hiện ra nguyên tố chân võ quyết mà mình hiểu kỳ nào cả.

Ngoại trừ bí kíp ra, còn có một phần là sổ tay của các cường giả Băng gia, bên trong ghi lại tình hình đối chiến với các cường giả bất đồng, mỗi một cuộc chiến đều được ghi chép miêu tả tường tận. Lăng Phong

xem và tán thưởng không thôi, Bằng gia có thể đứng sừng sững nhiều năm, tuyệt không phải là hư danh, lại càng không phải các loại nhà giàu mới nổi đột nhiên phát lên có thể so sánh, chỉ nhìn một cách đơn thuần vào sưu tầm của Cung Phụng Các liền không cần phải bàn cãi.

Lăng Phong tùy ý lật xem một vài bí kíp, Khải Ân máy móc đem lời của đại trưởng lão nói với mình lúc đó chuyển cáo lại cho Lăng Phong. Hắn chỉ ngón tay vào một quyển bí kíp bìa đen:

- Đại bộ phận bí kíp trong này cũng không bằng Thốn Kích Quyết chúng ta tu luyện, nhưng thứ này là bản ngoại lệ! Đây là thu thập được của đại trưởng lão Bằng Hành Liệt trong lần đối chiến đầu tiên, lúc ấy đối thủ của hắn có được thân pháp quỷ dị khó lường, cơ hồ khiến cho đại trưởng lão Bằng Hành Liệt suýt chết! Bằng vào nhiều năm kinh nghiệm, Bằng Hành Liệt đánh bại người nọ, mà người nọ trước khi chết đem quyển bí kíp này giao lại cho hắn, hy vọng hắn hỗ trợ mình tìm được người thừa kế thích hợp.

Thân pháp?

Lăng Phong trong lòng vừa động, hắn nghĩ tới Hồ Ảnh Biến của hồ tộc Phúc Khắc Tư, lúc ở trong câu lạc bộ, ấn tượng của Hồ Ảnh Biến đối với hắn thật sự là quá sâu sắc! Hắn tò mò lật qua lật lại quyển bí kíp màu đen, càng xem càng si mê.

- Đại ca, quyển bí kíp "Mê Tung" này tuy rằng mạnh mẽ, nhưng mà mạch luân yêu cầu của nó cùng với mạch luân Thốn Kích Quyết của chúng ta bất đồng, căn bản không có xuất hiện điểm chung nào cả, cho nên chúng ta cũng không thể tu luyện quyển bí kíp này.

Nói chung, sau khi tu luyện một bộ chân võ quyết, thì khí mạch bản thân sẽ cố định, do đó chỉ có thể thi triển một loại mạch luân! Chân Võ Giả nhiều nhất chỉ có thể lựa chọn một ít chân võ quyết có yêu cầu mạch luân tương đối gần để phụ trợ mà thôi. Mà yêu cầu mạch luân của bản Mê Tung này cùng với Thốn Kích Quyết hoàn toàn trái ngược, người của Bằng gia tự nhiên không thể tu luyện!

Có điều Lăng Phong tu luyện là thứ gì? Đó chính là Tinh Diễn Quyết do Sang Sư truyền thừa!

Mặc dù trong miệng Sang Sư nói Tinh Diễn Quyết rất bình thường, nhưng sau khi tu luyện, Lăng Phong mới biết được Tinh Diễn Quyết này thực sự là quá bất phàm! Khí mạch của hắn hiện tại hòa hợp, căn bản không có cố định, điều này mang ý nghĩa hắn có thể thi triển đủ loại mạch luân!

Nói cách khác, chướng ngại tu luyện Mê Tung đối với hắn mà nói căn bản không phải là vấn đề!

Lăng Phong cũng không có nói rõ điểm này với Khải Ân, hắn biết rõ để cho người khác tiếp nhận việc trong cơ thể mình ký sinh một linh hồn thể thật sự là quá khó khăn, ngay cả hắn nhiều lúc cũng thường xuyên có cảm giác đang nằm mộng.

Lật xem thêm một chút, Lăng Phong buông quyển Mê Tung xuống, bởi vì Khải Ân nói:

- Đại ca, huynh nếu cảm thấy hứng thú từ nay về sau có thể thường xuyên đến xem, bây giờ để đệ dẫn huynh đi thăm Tu Luyện Các cuối cùng.

33. Chương 13: Tiến Tật! Hồng Ảnh!

Sau khi bước vào Tu Luyện Các, nhìn rõ tràng cảnh xung quanh, Lăng Phong ngăn người ra

- Đại ca, huynh biết gian phòng này dùng cái gì tạo thành không?

Lời của Khải Ân mang theo chút hương vị hỏi đáp.

- Haha, người còn muốn làm khó đại ca sao?

Lăng Phong cười, rung động biểu lộ trên mặt dần lui lại:

- Gian phòng này hẳn là dùng Cường Y Kim tạo ra a?

Trước đó còn muốn làm khó Lăng Phong một hồi, không nghĩ tới lại bị khám phá ra đơn giản như vậy. Khải Ân chán nản thất vọng nói:

- Đại ca, bộ huynh không thể giả không biết cho đệ cao hứng một hồi sao?

Lăng Phong mỉm cười, nói thực ra thì Tu Luyện Các này gây cho hấn rung động rất mãnh liệt! Trong Đa Bảo Các tuy rằng hấn từng nhìn thấy qua Cường Y Kim, nhưng đó chẳng qua chỉ là một tấm bia đá, mà từ trong miệng Ny Khả hấn cũng đoán được Cường Y Kim này tương đối trân quý, không nghĩ tới Tu Luyện Các toàn thân đều là dùng Cường Y Kim mà chế tạo thành! Thủ bút này có thể nói là khổng lồ a.

- Đại ca, vậy huynh hấn đã biết công dụng của Cường Y Kim rồi chứ?

- Uhm, trong này hấn là dùng để cho bọn người thí nghiệm lực lượng của chiêu thức.

Đặc tính của Cường Y Kim là tự mình khôi phục, chỉ cần lực công kích không đạt tới cực hạn thừa nhận của nó, thì đương nhiên có thể thoải mái thi triển chiêu thức sở trường của mình ở trong này.

- Phải, thông thường đệ tử Cung Phụng Các nếu muốn luận bàn cũng sẽ chọn nơi này! Bất quá mấy trưởng lão kia thì không có tới, bởi vì trong này không đủ sức chịu được công kích của họ.

Khải Ân đột nhiên lộ ra biểu lộ lén lút, cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Lăng Phong đang kì quái hành động của hấn, thì chứng kiến hấn từ trong người lấy một quyển sách hơi mỏng ra:

- Đại ca, đây là công quyết tàng tiếp theo của Thốn Kích Quyết do đại trưởng lão cấp cho đệ, huynh xem một chút đi!

Lật qua lật lại quyển sách mỏng, Lăng Phong thật không ngờ hấn lại cho mình thứ này! Đối với Khải Ân mà nói, hành động này cơ hồ là mạo hiểm rất lớn...Bất kỳ một thế gia nào cũng không cho phép chân võ quyết của gia tộc mình tiết lộ ra ngoài! Từ đó cũng có thể thấy được đại trưởng lão đối với Khải Ân xác thực rất ưu ái, ngay cả thứ này cũng phóng tâm để hấn mang theo bên người.

Tuy rằng Thốn Kích Quyết đối với Lăng Phong tác dụng không lớn, nhưng mà Lăng Phong vẫn cảm động rất nhiều!

- Đáng tiếc, Thốn Kích Quyết của Băng gia do gia chủ đời đầu tiên truyền xuống đã không còn hoàn chỉnh, lúc đó chỉ có bảy tầng trước! Còn tầng thứ tám là do Băng Hành Liệt thiên tư tung hoành đem nó tu bổ đầy đủ lại, đại trưởng lão từng nói với đệ, đáng tiếc rằng Băng Hành Liệt anh niên tảo thế (chết sớm), nếu không hấn rất có thể sẽ đem toàn bộ Thốn Kích Quyết tu bổ đầy đủ lại! Khi đó Băng gia liền có được một bộ công quyết có thể khiến cho tu luyện giả tấn cấp Thánh Vực rồi, thực sự là đáng tiếc.

Đây chính là nguyên nhân đáng tiếc hấn nói lúc ở Thần Binh Các, Thốn Kích Quyết của Băng gia tuy rằng cường đại, nhưng mà tu luyện giả lại không cách nào dựa vào nó mà tiến đến Thánh Vực, đây không thể không nói là một sự tiếc nuối cực lớn.

Trong lòng Lăng Phong vừa động, hấn nghĩ đến Sang Sư từng nói với mình, Tinh Diễn Quyết có thể nói bao quát sự biến ảo khí mạch của chân võ quyết trong thiên hạ, hoàn toàn có thể căn cứ vào khẩu quyết tàng trước của Thốn Kích Quyết mà suy luận ra biến hóa tiếp theo!

Khải Ân tu luyện Thốn Kích Quyết, trừ nguyên tố chân võ quyết ra thì không có khả năng tu luyện chân võ quyết khác nữa, chẳng lẽ mình lại trở mắt nhìn Khải Ân không cách nào tấn cấp Thánh Vực sao? Lăng Phong đương nhiên không cho phép loại tình huống này phát sinh. Bất quá trước mắt hấn cũng không có ý định nói toạc ra, đang chuẩn bị đợi khi có kết quả xác thực rồi mới tiếp tục nói với Khải Ân.

Lăng Phong đem ba tầng sáu bảy tám của Thốn Kích Quyết nhớ kỹ rồi trả bí kíp lại cho Khải Ân, lại nghĩ bản thân ra ngoài thời gian dài như vậy, không chừng cửa hàng xảy ra chuyện gì, nên hấn chuẩn bị ly khai.

- Đại ca, huynh cầm cái này, từ nay về sau muốn tới đây tu luyện, chỉ cần có khối bài tử này là bọn họ không dám ngăn cản huynh!

Khải Ân đưa cho Lăng Phong một tấm lệnh bài, phía trên có ghi một chữ "Thần" thật to, chắc hấn đây là do đại trưởng lão cho hấn. Lăng Phong cũng không chối từ, hấn đối với nội dung trong Bí Kíp Các cảm thấy hết sức hứng thú, có tấm lệnh bài này thì làm việc cũng thuận tiện hơn một chút.

Mấy ngày kế tiếp, cuộc sống rất an nhàn.

Lăng Phong đắm chìm giữa cuộc sống trong cửa hàng cùng Cung Phụng Các, ỷ vào linh hồn cường hãn, hắn đem đủ loại bí kíp điển tịch sưu tầm được găm hết phân nửa! Tốc độ đọc sách của hắn cực nhanh, thông thường tờ thứ nhất lật qua xong tờ thứ hai liền lật tiếp, nếu như có người quan sát, tuyệt đối sẽ không thể tin được rằng hắn đã đem toàn bộ nội dung khắc vào trong thức hải.

Những ngày này, Sang Sư cũng đem một ít tri thức liên quan đến luyện chế tinh chương nhồi nhét như cho vịt ăn truyền thụ cho hắn, điều này khiến cho tri thức lý luận của hắn tiến bộ như bay.

Trong Tu Luyện Các.

Tu Luyện Các này ngày thường có rất ít người tới lui, hiện tại lại càng trở thành nơi chuyên dụng cho Lăng Phong, Khải Ân mấy ngày nay lại bị đại trưởng lão cấm bế khổ tu Thốn Kích Quyết, cho nên căn bản không có người đến quấy rầy Lăng Phong, Lăng Phong cũng vui vẻ mà chuyên tâm tu luyện.

Khoanh chân ngồi xuống, để kiểm đặt tại đầu gối!

Lăng Phong hít thở thật sâu, mỗi một lần hô hấp đều có một đạo khí lưu màu trắng theo trong mũi hắn phả ra, truyền vào Tinh Thiết Kiếm rồi tiếp tục bắn ngược trở về, cứ một lần rồi lại một lần tạo thành một vòng tuần hoàn cực kỳ vi diệu. Từng vòng tuần hoàn trôi qua, Lăng Phong cũng cảm giác được liên lạc giữa mình cùng Tinh Thiết Kiếm mật thiết hơn một phần!

Chỉ có khi chính thức có thể nắm giữ được vũ khí thì mình mới có thể sử dụng!

Lăng Phong bỗng dưng giương đôi mắt lên, quanh thân hắn truyền ra vô số tiếng bạo vang như sét, hai tay hắn càng phát ra những tiếng lộp bộp như đậu rang! Hắn chợt quát một tiếng:

- Mạch luân...Ngũ Thốn Kích!

- Phốc!

Tinh Thiết Kiếm giống như cắm vào đậu hũ chui thật sâu vào trong vách tường Cường Y Kim! Thân kiếm ông ông rung động, dọc theo mũi kiếm, một cái hố cạn dần dần khuếch trương!

Lăng Phong cuồng quét thu hồi trường kiếm, hắn lộ ra một tia thần sắc kinh hãi. Mấy ngày nay nhiều lần tu luyện, hắn đã hoàn toàn nắm giữ thủ pháp ngự khí huyết của Thốn Kích Quyết tầng thứ năm! Vừa rồi sử dụng Tinh Thiết Kiếm toàn lực thi triển thiếu chút nữa đạt tới thừa nhận cực hạn của Cường Y Kim! May mắn nhanh tay thu lại, càng may mắn hơn là vừa rồi bản thân không có thi triển kiếm quang, nếu không chỉ sợ vách tường này sẽ bị đục lỗ phá hủy mất!

Mười sáu tuổi tu luyện đến tầng thứ năm, chắc hắn bản thân mình so với thiên tài của Băng gia Băng Tiêu mà nói cũng không kém gì lắm?

Lăng Phong không kìm lòng được nghĩ tới một màn chứng kiến được ở câu lạc bộ, nếu như bây giờ mình chống lại Tắc Nhĩ hắn nắm chắc được vài phần thắng không? Cần thận tính toán trong chốc lát, Lăng Phong lắc đầu, trừ phi mình nguyện ý vận dụng kiếm linh làm kì binh đánh giết, bằng không thắng bại cũng chỉ là 5 - 5! Tắc Nhĩ hôm đó ngay cả Cự Linh cũng còn không có sử dụng a.

Nghĩ đến thân pháp quỷ dị khó lường của Tắc Nhĩ, Lăng Phong nghĩ tới bí kíp "Mê Tung" nọ, mấy ngày đây hắn đã đem nội dung của Mê Tung hoàn toàn ghi nhớ trong lòng, nhưng mà vẫn một mực không có tu luyện. Bây giờ nghĩ tới ngược lại hắn là nên bắt đầu suy xét thoáng qua vấn đề thân pháp rồi!

"Mê Tung" chủ yếu giảng thuật về thân pháp, yếu quyết của nó là dùng tốc độ để đánh bại kẻ địch! Chia làm hai bộ phận...Tiền Tật, Hồng Ảnh.

Tiền Tật một khi thi triển, chân lực toàn thân sẽ ngưng tụ tại một điểm, thân thể hết như mũi tên, nhanh như quang ảnh, địch nhân căn bản không có cách nào phản ứng! Hồng ảnh thi triển thì lại hoàn toàn là một cảnh tượng hoàn toàn khác, dựa theo Mê Tung miêu tả, người thi triển sẽ có thân ảnh bông bênh, địch nhân căn bản không nắm chính xác được động tác cụ thể. Bí kíp ghi lại rằng khi tu luyện thân pháp hồng ảnh đến tầng cao nhất, người thi triển thậm chí có thể trong một lúc xuất ra chín lần chín tám mươi một kiếm, phạm vi công kích bao trùm mười mét xung quanh!

Coi đến đây, Lăng Phong nhin không được nghĩ tới, nếu sử dụng thân pháp Hồng Ảnh đối phó với Hồ Ảnh Biển không biết sẽ ra sao? Cho dù hồ tộc cường giả có nhanh cách mấy đi nữa, thì chỉ cần mình có thể trong nháy mắt đem huyền ảnh phân thân của hắn đồng thời đánh bại, chỉ sợ hắn cũng không thể không nhận thua rồi?

34. Chương 14: Đấu Giá Hội Bất Đầu!

Ngưng thân một lát, thân ảnh của Lăng Phong bỗng nhiên lướt đi, trong nháy mắt, cả phòng đều toàn thân ảnh của hắn!

Không ít chỗ thậm chí còn xuất hiện tàn ảnh nhàn nhạt!

Đột nhiên, thân thể Lăng Phong dừng lại, sắc mặt của hắn có chút tái nhợt. Điều tức trong chốc lát, hắn không khỏi lộ ra nụ cười khổ: Thân pháp Hồng Ảnh này xác thực cường hãn, nhưng đồng thời cũng mang đến một vấn đề mới, cường độ thân thể mình đối với việc thi triển thân pháp có yêu cầu cực cao! Nếu muốn chính thức nắm giữ thân pháp này, nếu không phải chân lực cực mạnh có thể thi triển ra trong cùng thời gian để bảo vệ thân thể, thì phải có thân thể cường hoành đến biến thái! Cũng may lúc ở trong rừng rậm tại Băng Phong Cốc, bản thân hắn đã uống qua không ít chất lỏng La Hâm, nếu không vừa rồi chỉ sợ đã đem thân thể hắn xé rách toạc ra rồi!

Lăng Phong có chút nghĩ mà sợ, xem ra sau này trừ phi chân lực cường hóa, nếu không tuyệt đối không thể tùy ý thi triển thân pháp Hồng Ảnh. Về phần thân pháp Tiên Tật còn lại, bởi vì Tu Luyện Các hơi chật hẹp một chút, cho nên Lăng Phong quyết định tạm thời không tu luyện.

Trước mắt việc cấp bách nhất vẫn là mau chóng gia tăng trình độ chân lực của mình!

...

Bước trên đường phố, bên tai truyền đến một tràng những tiếng nghị luận:

- Nghe nói Đa Bảo Các hôm nay đấu giá tinh chương!
- Đúng vậy a, lão bản của bọn ta cũng được mời đến, cũng không biết cuối cùng có giành được không?
- Hắc, lão bản của các người? Vẫn là thôi đi! Nói cho người biết, lần đấu giá này nghe nói còn mời cả Hạ Luân thành. Ta thấy đấu giá này, cuối cùng nhất định là do Băng Phong thành cùng Hạ Luân thành hai nhà tranh đoạt thôi, chút ít tài sản của lão bản các người cùng lắm cũng chỉ góp vui cho náo nhiệt.

Lăng Phong vỗ trán một cái, mấy ngày nay bận việc tu luyện, thiếu chút nữa quên mất chuyện này. Đấu giá của Đa Bảo Các dù sao cũng là tinh chương Toàn Không Kích hắn luyện chế, náo nhiệt như vậy không thể không đi. Nghĩ xong, Lăng Phong liền lao thẳng đến Đa Bảo Các.

- Ấy da, Lăng tiên sinh, ngài cuối cùng cũng tới!

Biện Lương sớm đã chờ ở cửa ra vào Đa Bảo Các, chứng kiến Lăng Phong hắn liền mừng rỡ:

- Ta còn tưởng ngài không tới chứ.
- Thật có lỗi, mấy ngày nay bận việc nên quên mất.

Lăng Phong mặt mũi tràn ngập vẻ áy náy. Câu trả lời của hắn khiến cho Biện Lương triệt để hết nói được, người khác nếu như có thể đưa ra một miếng tinh chương đem bán đấu giá, sợ là không biết quý trọng đến mức nào rồi, còn Lăng Phong thì sao, hoàn toàn không chút để ý.

- Hoàn hảo là vẫn còn kịp, ngài đi theo ta! Đấu giá không cử hành trong Đa Bảo Các.

Bởi vì lần đấu giá này nhân số mời dự cực đông, đề phòng Đa Bảo Các không đủ chỗ ngồi, cho nên đấu giá được an bài cử hành tại phòng chuyên môn dùng để đấu giá. Phòng đấu giá này cũng là sản nghiệp của Đa Bảo Các, thường ngày chỉ dùng để tổ chức một vài hội đấu giá lớn, tuy nhiên đấu giá dành riêng cho một vật phẩm vẫn là lần đầu.

Biện Lương dẫn Lăng Phong từ phòng đấu giá tiến vào, trực tiếp lên gian phòng bí mật ở tầng thứ hai, từ chỗ này có thể đem toàn bộ hiện trường đấu giá thu hết vào trong mắt.

Chủ trì đấu giá là Ny Khả, Lăng Phong chú ý tất cả các nhà thương hộ đều ngồi ở đằng sau, ngồi hàng ghế đầu còn có Hạ Vũ lần trước gặp phải. Băng gia không ngờ là do đại trưởng lão tự mình đến dự, mà bên cạnh Hạ Vũ cũng có một lão giả tóc trắng đi cùng.

- Không biết lần này Đa Bảo Các đấu giá tinh chương gì, lại phải huy động nhân lực nhiều đến như vậy!

Lão giả bên cạnh Hạ Vũ lời nói rất khinh thường.

Một lão giả ngồi bên cạnh Băng Thần Tử lạnh lùng cười, nói:

- Nếu đã không muốn đến, vậy Triển Phi huynh hà tất phải tới đây xem náo nhiệt?

- Hắc hắc, ta vốn cũng không nguyện ý, bất quá sợ Khổng Tư huynh một mình tới đây quá cô đơn, cho nên đành phải tham gia náo nhiệt cùng!

Triển Phi đối chọi gay gắt nói:

- Người trong này biết xem hàng cũng không nhiều, vạn nhất tinh chương Đa Bảo Các đấu giá thật sự hiếm thấy lại bị Khổng Tư huynh đạt được, đây chẳng phải là người tài không được trọng dụng rồi sao?

Khổng Tư chính là Thuật Luyện Sư mà Băng gia cung phụng, còn Triển Phi là đối thủ một mất một còn của hắn, hai người từ lúc bộc lộ tài năng trong Thuật Luyện Giới tới này cũng đều nhìn đối phương không vừa mắt. Mà hôm nay, một kẻ ở Băng Phong thành hưởng thụ đãi ngộ Cung Phụng Trưởng Lão, kẻ khác thì tương tự ở Hạ Luân thành, hai người có thể nói là thủy chung không phân cao thấp. Vì thế hiện tại cửu nhân tương kiến đương nhiên thập phần đỏ mắt!

Băng Thần Tử bất đắc dĩ thầm than, hắn tham dự những trường hợp mà hắn hiếm đi như vậy một nguyên nhân là muốn nhìn xem tinh chương đó có thích hợp cho Khải Ân hay không, một nguyên nhân khác chính là sợ Khổng Tư cùng Triển Phi phát sinh mâu thuẫn! Trước mắt Băng Phong thành đang cùng với Hạ Luân thành ký kết hiệp ước liên minh ở thời điểm mấu chốt, nếu như hai người phát sinh mâu thuẫn gì khiến cho song phương đối lập mà nói, kết quả thực rất là không ổn.

- Đa tạ chư vị đã cổ động.

Ny Khả hướng mọi người cúi đầu làm lễ ngay ngắn:

- Hôm nay Đa Bảo Các ta muốn đấu giá vật phẩm gì mọi người hẳn đều biết, cho nên ta cũng không làm ra nút thắt gì nữa. Vật đấu giá ngày hôm nay là một miếng sơ cấp tinh chương!

Nghe nói là sơ cấp tinh chương, Khổng Tư cùng Triển Phi hai người đều lộ ra vẻ mặt thất vọng, chỉ một miếng sơ cấp tinh chương thì không thể nào đủ để khiến cho họ động tâm. Nhưng mà những lão bản thương hộ kia thì lại hưng phấn, bọn họ biết rõ Băng gia cùng Hạ gia sẽ không có tâm tư tranh đoạt sơ cấp tinh chương, cơ hội đạt được cuối cùng sẽ rơi vào người họ! Một khi lấy được tinh chương này, bất luận là đại gia tộc hay nhà thương nhân nào cũng đều có ý nghĩa rất lớn, không khí trong này thoáng cái liền trở nên sôi động!

Thuật Luyện Sư ở Thần Vĩ đại lực nhận được hâm mộ rất lớn, vì thế mà đối với bọn hắn tạo nên một chút cổ quái, ví dụ như bất cận nhân tình, cao ngạo một chút. Vì vậy nghe nói là sơ cấp tinh chương, Triển Phi cùng với Khổng Tư hai người cười lạnh một tiếng chuẩn bị trực tiếp rời đi, căn bản không để ý tới mặt mũi Đa Bảo Các.

- Đầu tiên, mời mọi người cho phép ta giới thiệu về tinh chương đấu giá hôm nay một phen!

Ny Khả mỉm cười, giống như không nhìn thấy hành động của bọn họ, trực tiếp nói:

- Tinh chương đấu giá hôm nay tên là Toàn Không Kích, mặc dù chỉ là một miếng sơ cấp tinh chương, nhưng ta nghĩ hẳn sẽ khiến cho chư vị rung động tuyệt đối vượt quá sức tưởng tượng!

Lời này miễn cưỡng khiến cho hai người Khổng Tư tạm thời không đứng dậy.

- Dựa theo ba tiêu chuẩn thông hành của tinh chương, thì độ phù hợp của tinh chương này là...Sáu mươi lăm!

Ny Khả mỉm cười, cao giọng báo ra giá trị phù hợp của Toàn Không Kích!

- Khục!

Triển Phi cười lạnh:

- Đa Bảo Các có phải điên rồi không? Sáu mươi lăm? Tinh chương này cách phế phẩm chỉ một chút!

- Chư vị chắc hẳn cũng biết tinh chương này định giá bắt đầu là hơn ba ngàn kim tệ...

Đôi mắt xinh đẹp lướt qua mọi người:

- Hiện tại bản các quyết định đem giá quy định chính thức định là...Bảy ngàn kim tệ!

- Điên rồi!

Khổng Tư cũng nhin không được nhú mày:

- Một miếng sơ cấp tinh chương, cho dù sử dụng ma hạch tam tinh luyện thành đi nữa, thì giá bán bình thường bắt quá cũng chỉ năm ngàn thôi, Đa Bảo Các này chẳng lẽ muốn kiếm tiền đến điên rồi sao?

- Bởi vì miếng tinh chương này có lực bạo phát đạt đến ba trăm sáu!

Ny Khả đùa giỡn khiến đám đông tức giận muốn xông lên, thì đột nhiên ném ra ngoài một quả bom tấn!

Lời này vừa xuất, người bên dưới một mảnh xôn xao:

- Không có khả năng! Ba trăm sáu? Sơ cấp tinh chương làm sao có thể có được lực công kích ba trăm sáu!

Khổng Tư, Triển Phi cũng lộ ra ánh mắt khiếp sợ: Sơ cấp tinh chương có lực bạo phát là ba trăm sáu? Hai người bọn họ bắt quá chỉ là sơ cấp Thuật Luyện Sư, lấy kinh nghiệm luyện chế tinh chương nhiều năm của họ, cao nhất bắt quá chỉ có thể luyện được tinh chương có lực bạo phát đạt tới khoảng hai trăm hơn tí! Ba trăm sáu? Là tên hỗn đản chết tiệt nào đang đùa vậy?

Ny Khả sắc mặt nghiêm túc lên:

- Chư vị nhất định đang suy nghĩ bản các có phải điên rồi hay không, bây giờ ta có thể dùng danh dự trăm năm kinh doanh của Đa Bảo Các hướng chư vị cam đoan lực bạo phát của tinh chương này chỉ biết là cao hơn ba trăm sáu, chứ không hề thấp hơn!

Có Đa Bảo Các lấy danh dự ra đảm bảo, đám đông đương nhiên không nói nữa, tuy rằng đã tiếp nhận thuyết pháp này, nhưng trong lòng vẫn còn có một chút khó có thể tin. Mà phần khó có thể tin này trực tiếp chuyển hóa thành nhiệt huyết sôi trào! Không thể không thừa nhận, Ny Khả quả thật có thiên phú kinh thương, chỉ dựa vào một thủ đoạn tăng giá đơn giản liền đem cảm xúc của đám đông lên tới đỉnh điểm!

- Mặt khác, giá trị dao động của tinh chương này là...

Ánh mắt chậm rãi đảo qua mọi người, Ny Khả khẽ mở cặp môi đỏ mọng, nhàn nhạt đưa ra một kết quả:

- Bảy mươi ba!

Kết quả này là đã trải qua thí nghiệm chính xác của Đa Mặc Khắc.

Yên tĩnh!

Yên tĩnh đến nỗi tiếng kim rơi xuống đất cũng nghe được!

Biết rõ hàm nghĩa sau lưng giá trị dao động của tinh chương mọi người không nói, mà ngược lại là hoàn toàn không biết gì cả kinh ngạc quay đầu lại nhìn, không khí không hiểu sao có chút thoáng khẩn trương lên.

- Thú vị, thật là thú vị, thật không ngờ Đa Bảo Các nho nhỏ ở Băng Phong thành cũng có thể làm ra động tĩnh lớn đến như vậy.

Một tên mập mạp mặc áo bào vàng lẫn trong đám người cười nói:

- Ny Khả này thật không hổ là kỳ tài kinh thương của Tinh Lam công quốc chúng ta a!

- Ca ca, xem ra lần này chúng ta thật không uống công đến!

Một nữ tử trẻ tuổi bên cạnh mập mạp yêu kiều cười nói.

- Đúng thế, thật hy vọng cái Băng Phong thành này có thể tiếp tục gây cho ta một chút kinh hỉ.

Nói đến đây, sâu trong mắt mập mạp toát ra một tia sầu lo.

- Ta xuất tám ngàn kim tệ!

Trong đám người một tiếng kêu to phá vỡ yên tĩnh!

- Phi, tám ngàn kim tệ cũng không biết xấu hổ lấy ra cạnh tranh! Một vạn!

Không đợi Ny Khả tuyên bố đấu giá bắt đầu, mọi người liền trực tiếp bắt đầu đấu giá! Nhìn đám người không ngừng điên cuồng tăng giá, Ny Khả lộ ra vẻ mỉm cười, nàng rất rõ ràng mọi người điên cuồng không phải vì mình, mà là vì miếng tinh chương không thể nào tưởng tượng nổi trong tay mình! Nhìn miếng tinh chương, thân ảnh Lăng Phong phù hiện trong óc nàng...Thiếu niên kia thật thần kỳ a!

Khổng Tư lạnh lùng nhìn Triển Phi, ánh mắt hai người chạm nhau tựa hồ như tóe ra điện quang!

- Triển Phi huynh đường xa mà đến, chắc hẳn cũng không chuẩn bị đầy đủ đúng không? Không biết định ra bao nhiêu kim tệ bắt miếng tinh chương này?

Khổng Tư nhẹ nhàng nói.

- Hắc hắc, thật vô cùng xấu hổ, ta nghèo sợ trả không nổi bị người ta khinh, cho nên chỉ mang theo miếng thuật tinh tạp yêu mến, điểm này thật khiến cho Khổng huynh thất vọng rồi.

Triển Phi lấy ra một tấm tinh tạp màu đen, đặc ý vung lên. (Tinh tạp: Nghĩa là card, như credit card ấy)

Khổng Tư biến sắc, thuật tinh tạp này là do Áo La đế quốc cùng Pháp Thần đế quốc liên hợp luyện chế, bên trong ghi chép tài sản bản thân người có được, rất thông dụng trong cảnh nội hai nước. Có được thứ này, thương hộ cùng cá nhân đều không cần phải mang theo một túi kim tệ lớn bên người, hẳn không nghĩ tới Triển phi cũng có thuật tinh tạp tùy thân, xem ra lát nữa chính thức bắt đầu hẳn phải là một trường tử đấu đây!

Vô luận là Khổng Tư hay là Triển Phi đều không hề đem những người khác để vào trong mắt, khi bọn hắn thấy được miếng tinh chương không thể tưởng tượng nổi liền cho rằng chính là vì họ mà chuẩn bị! Kỳ thật một miếng tinh chương đơn thuần bất luận trị số có kinh khủng bậc nào, thì ý nghĩa đối với họ cũng không lớn, bởi vì bọn họ là Thuật Luyện Sư, chứ không phải là Thiên Hành Giả!

Điều bọn họ quan tâm duy nhất chính là công nghệ luyện chế đại biểu sau lưng miếng tinh chương này!

Đến cấp độ này của họ, có lẽ đã là thuật luyện đỉnh phong, muốn đột phá có một cách là tìm danh sư chỉ đạo, bất quá mắt của những vị Thuật Luyện Đại Sư kia đều cao hơn đầu, căn bản không có khả năng ưu ái những người tuổi lớn như họ.

Một cách khác nữa là tìm kiếm thật nhiều trung cấp tinh chương, từ miếng tinh chương đó tinh tế phỏng đoán cách điều chế mực tố linh cùng với kỹ xảo cố định, vận khí tốt mà nói có thể từ trong đó tìm được điểm mấu chốt mà thuận lợi tấn cấp trung cấp Thuật Luyện Sư! Chỉ là đại đa số Thuật Luyện Sư lựa chọn con đường này đều không phải là dạng người thiên tư tung hoành, dùng thực lực sơ cấp đi tìm hiểu trung cấp tinh chương, thông thường chỉ có kết cục tóc bạc trắng mà thu hoạch thì trống trơn thôi!

Nhưng mà Toàn Không Kích của Ny Khả đấu giá thì lại bất đồng! Từ trị số của Toàn Không Kích cho thấy, bọn họ cơ hồ có thể khẳng định miếng tinh chương này nhất định là do một vị trung cấp, thậm chí là cao cấp Thuật Luyện Sư luyện ra! Khó có được chính là Toàn Không Kích lại là một miếng sơ cấp tinh chương, vừa vận phù hợp với thực lực của họ. Nếu như có thể lấy được tác phẩm của Thuật Luyện Sư cao cấp tìm hiểu, bọn họ nhất định có thể từ đó ngộ ra nhiều điều, thậm chí có thể mượn nó để nâng cao thực lực một bước!

Đây mới là nguyên nhân thực sự vì sao họ lại quan tâm miếng tinh chương Toàn Không Kích này!

Dần dần, thanh âm ra giá chậm lại, giá cả tạm thời chiếm được là một vạn năm ngàn kim tệ. Đây đã gần như là giá của một miếng trung cấp tinh chương.

Đối với những người nghiên cứu đấu giá mà nói, giá trị của Toàn Không Kích này đồng dạng rất cao, thậm chí không thua gì một miếng trung cấp tinh chương!

Bởi vì tinh chương sử dụng không có hạn chế, cho dù là sơ giai Thiên Hành Giả cũng đồng dạng có thể sử dụng cao cấp tinh chương, nhưng mà nếu quả thật để cho một sơ giai Thiên Hành Giả sử dụng cao cấp tinh chương mà nói, chỉ có thể phát huy được một phần trăm hiệu quả của miếng tinh chương đó, chỉ có loại phù hợp mới là tốt nhất.

Vì thế, đối với đại đa số sơ giai Thiên Hành Giả mà nói, cho dù đưa trung cấp tinh chương cho họ sử dụng, thì cũng hoàn toàn vô pháp phát huy ra lực báo phát của nó. Mà miếng Toàn Không Kích này thì lại ngược lại, chỉ cần vận dụng phát huy thỏa đáng mà nói, bọn họ thậm chí còn có thể mượn lực mà chống lại trung giai Thiên Hành Giả...Bởi vì đây là một miếng tinh chương có số liệu khủng bố!

- Hai vạn kim tệ!

- Ủa, là Duy Khắc Đa.

Trên lầu hai, Lăng Phong kinh ngạc nói.

- Hắn đại khái bởi vì tinh chương bị tổn hại, cho nên muốn tìm một miếng tinh chương mới.

Biện Lương suy đoán nói.

- A, thiếu chút nữa quên mất.

Lăng Phong vỗ trán một cái:

- Đợi chút nữa sau khi đấu giá hội chấm dứt phiên người gọi hắn lên đây, miếng tinh chương kia của hắn đã chữa trị xong rồi.

- Hả?

Biện Lương gắt gao nhìn chăm chăm vào Lăng Phong, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khó tin:

- Làm sao có thể? Chỉ mới có mấy ngày, nhanh như vậy liền chữa trị xong một miếng tinh chương?

Chứng kiến bộ dáng khiếp sợ quá độ của hắn, Lăng Phong thật sự không muốn không biết xấu hổ mà nói cho hắn biết kỳ thật mấy ngày trước mình đã chữa trị tốt cho nó rồi, chỉ là bận quá nên quên đưa thôi...

35. Chương 15: Linh Vân Cương.

- Hai vạn kim tệ, còn có ai cao hơn nữa không? Hiện tại cao nhất là hai vạn kim tệ!

Trong tràng thoảng yên tĩnh trở lại, cả tiếng lá rụng cũng có thể nghe!

Tất cả ánh mắt của mọi người đều rơi vào người Duy Khắc Đa, Duy Khắc Đa khẩn trương đến nỗi toàn thân căng thẳng, Cự Linh của hắn bị thương nghiêm trọng, mấy ngày nay vẫn một mực tĩnh dưỡng, càng khiến cho tinh thần hắn tổn thương hơn là tinh chương bị tổn hại. Đối với Lăng Phong hắn cũng không dám ôm quá nhiều kỳ vọng, mất thấy có cơ hội tốt có thể lấy được sơ cấp tinh chương có trị số kinh người đến như thế, hắn nhìn không được mà kích động.

- Hai vạn kim tệ lần thứ nhất...Hai vạn kim tệ lần thứ hai...hai vạn kim tệ...

- Ba vạn!

Khổng Tư trực tiếp đem giá cả kéo lên tới độ cao khiến người phải sợ hãi!

Duy Khắc Đa bất đắc dĩ lắc đầu, ba vạn kim tệ, thật sự vượt quá thừa nhận cực hạn của hắn.

- Người kia có phải điên rồi không? Ba vạn kim tệ! Cái đó chỉ sợ trung cấp tinh chương bình thường cũng đều không có được giá tiền này a!

Có người khe khẽ nói.

- Hừ! Chớ nói nhảm, người kia là Thuật Luyện Sư mà Bằng gia cung phụng đó.

- À, thì ra là vậy, chẳng lẽ tinh chương này đối với Thuật Luyện Sư có lực hấp dẫn lớn đến như thế sao?

Ny Khả khẽ nhủ mày, giá cả ba vạn kim tệ cũng vượt quá dự liệu của nàng rồi, nàng dù sao cũng không phải Thuật Luyện Sư, cho nên cũng không hiểu rõ lắm nội tâm của Khổng Tư là nghĩ như thế nào. Nàng thiện ý nhắc nhở:

- Hiện tại một miếng trung cấp tinh chương sử dụng ma hạch ngũ tinh luyện chế giá bán là hai vạn tám ngàn kim tệ...

Lời còn chưa dứt, Triển Phi cao giọng nói:

- Bốn vạn kim tệ!

Điên rồi, hoàn toàn điên rồi!

Thuật Luyện Sư đều là dạng người tài đại khí thô, phương thức đấu tranh giữa họ khiến cho người thường lú lẫm không thôi! Phảng phất như kim tệ trong mắt bọn hắn hoàn toàn chính là cặn bã.

Hung dữ trừng mắt liếc nhìn Triển Phi, Khổng Tư nhắc tay:

- Năm vạn!

Hắn quyết tâm đấu với Triển phi, một là để có được miếng tinh chương này về tay, hai là hắn không muốn bị thua Triển Phi.

- Để xem giá cả lần lượt tăng lên tới khi nào?

Tên mập mặc hoàng bào ngồi ở phía sau lẩm bẩm nói, hắn lộ ra nụ cười gian ác:

- Coi bộ để ta giúp các người tăng thêm một mẻ lửa cho vui a

- Ta ra mười vạn!

Lời này vừa xuống, vụt, toàn bộ con mắt của mọi người đều dời đi. Khi thấy ra giá không ngờ lại là một tên mập, có người cười lạnh nói:

- Mập mập, đến phá rồi à? Mười vạn kim tệ, chỉ sợ người đem thịt mình cắt bán cũng không đủ a.

- Người nói cái gì?

Mập mập trừng mắt, khí thế bức nhân. Thiếu nữ ở cạnh cũng chau mày lại, đầu ngón trở lượn lờ từng sợi quang mang màu đỏ.

Ny Khả thấy mập mập, biểu lộ cả kinh, nàng vội vàng nói:

- Thì ra là công tử đại thần tài chính Tinh Lam công quốc đến đây, Gia Liệt Áo công tử ra giá mười vạn, Đa Bảo Các chúng ta đương nhiên là tín nhiệm.

Tinh Lam công quốc? Người vừa nghi vấn sợ tới mức rụt trở về. Tinh Lam công quốc mặc dù xưng là "công quốc", nhưng mà nghe nói thực lực bản thân đã không kém bất kỳ một vương quốc nào rồi! Bằng Phong thành cùng người ta so sánh kém nhau không thể tính bằng lẽ thường được!

Đường đường là con trai đại thần tài chính Tinh Lam công quốc, chẳng lẽ ngay cả mười vạn kim tệ cũng cầm không được? Tên vừa mở miệng vũ nhục kia thực hận không thể đem đầu lưỡi mình cắt bỏ cho chó ăn mất cho rồi a.

Lăng Phong ở lâu hai khế nhủ mày, hắn không nghĩ tới tinh chương đầu tiên mình luyện chế lại có thể đấu giá được giá cả khủng bố đến mức này, hắn âm thầm suy nghĩ: Từ nay về sau tinh chương luyện chế nếu

được thì nên ăn bớt ăn xén nguyên liệu một chút? Nếu không khiến oanh động quá mức mà nói, chỉ sợ sẽ đưa tới nhiều phiền toái không cần thiết.

Khổng Tư cùng Triển Phi lộ ra thần sắc tức giận, bọn họ thật không ngờ lại có người chặn ngang một cước, hơn nữa người này bản thân căn bản đắc tội không nổi. Mắt thấy nếu không tăng thêm giá thì tinh chương sẽ bị người khác đoạt mất, trơ mắt nhìn cơ hội tấn công biến mất trước mắt như vậy, bọn họ tự nhiên không muốn.

- Mười lăm vạn!

Một vòng tăng giá điên cuồng lại bắt đầu, cuối cùng giá cả của miếng tinh chương này ngưng lại ở một con số khủng bố, hai mươi tám vạn kim tệ, bị Khổng Tư lấy được!

Triển Phi bởi vì kim tệ trong thuật tinh tạp không đủ nên đành phải bắt đắc dĩ từ bỏ tranh đoạt. Chứng kiến mình thật vất vả mới đè ép được Triển Phi, Khổng Tư nhìn không được nở nụ cười sung sướng.

Thẳng cho đến khi đấu giá hội chấm dứt, người tham dự vẫn còn đắm chìm trong quay cuồng, trên mặt bọn họ khó có thể trừ khử được hưng phát: Thật không thể tin, chỉ một miếng sơ cấp tinh chương lại đấu giá ra giá cả trên trời hai mươi tám vạn kim tệ! Thần a, chuyện như vậy sẽ là câu chuyện đề tài bàn tán trong thời gian dài a.

Mà nguyên nhân Toàn Không Kích đấu giá kinh người như thế, nhân tố chủ yếu chính là Khổng Tư cùng Triển Phi hai người tranh đoạt, thay vào một hoàn cảnh khác, cho dù có người biết điều không chen ngang, thì giá cả của miếng tinh chương này cũng sẽ không vượt quá ba vạn!

Sau khi mọi người về hết, cùng Khổng Tư giao hàng xong, Ny Khả đến lần hai.

- Lăng tiên sinh, dựa theo quy củ của Đa Bảo Các chúng ta, vật phẩm đấu giá được cần phải thu một thành phí tổn. Tinh chương người đấu giá, ta để cho người chiết khấu cao nhất. Tiếp tục khấu trừ lần mua sắm ma hạch hỏa hệ v...v...hôm trước, ta cuối cùng gởi lại cho người hai mươi sáu vạn a!

Ny Khả lấy ra một tấm thuật tinh tạp:

- Kim tệ ta đã để vào cho người, người xác nhận một chút đi.

Lăng Phong vẫn là lần đầu tiên sử dụng thuật tinh tạp, thuật tinh tạp này độ dày cỡ lòng tay, to cỡ lòng bàn tay. Hai bên phân biệt có một cái vũng nhô lên. Tò mò loay hoay một phen, dưới sự chỉ đạo của Ny Khả, hắn đem một tia niệm thức tiến vào thuật tinh tạp. Chỉ thấy một màn ảnh sáng hiện lên, phía trên triển hiện liên tiếp những con số khiến người ta choáng váng không thôi.

- Từ nay về sau nếu người muốn cùng người ta giao dịch, chỉ cần đem thuật tinh tạp giao tiếp cùng họ là được.

Ny Khả đem phương pháp sử dụng nói cho Lăng Phong:

- Đưa niệm thức của người tiến vào rồi, thì cho dù người khác nhặt được thuật tinh tạp của người cũng vô pháp sử dụng.

Lúc này, Duy Khắc Đa cũng được Biện Lương âm thầm mời lên. Chứng kiến thấy Lăng Phong, nét mặt hắn khẽ giật mình, ngay sau đó lộ ra biểu lộ do dự.

Lăng Phong biết rõ suy nghĩ trong lòng hắn, chủ động lấy ra tinh chương nói:

- Bộ trưởng Duy Khắc Đa, thật sự xin lỗi, kéo dài thời gian như vậy mới chữa trị xong tinh chương của người.

- Hả? Chữa trị xong rồi?

Duy Khắc Đa vẻ mặt khiếp sợ, hai tay run rẩy tiếp nhận tinh chương trong tay Lăng Phong. Hắn khó khăn nhẩm hai mắt lại, dùng niệm thức tinh tế cảm giác tinh chương, đột nhiên, hắn lộ ra một tia biểu lộ nghi hoặc:

- Lăng tiên sinh, tinh chương này...?

- Giá trị dao động của tinh chương này trước đó thoáng hơi thấp một chút, cho nên lúc ta chữa trị tiện thể điều chỉnh lại một ít.

Về độ phù hợp, lực bạo phát, giá trị dao động ba điểm này, lúc sau có Sang Sư giải thích kỹ càng cho Lăng Phong. Nói chung chế luyện tinh chương, bước "cảm giác" quyết định lực bạo phát, "cố định" quyết định độ phù hợp, cuối cùng "ngưng chương" quyết định giá trị dao động!

Bởi vì chữa trị chủ yếu là tiến hành lại quá trình "ngưng chương" ở cuối cùng, cần căn cứ vào mực tổ linh cùng linh hồn vật tính, điều chỉnh đến cả hình dáng mực thần thạch, bước này tiến hành sẽ khiến cho giá trị dao động tự nhiên cao hơn rất nhiều! Có Sang Sư chỉ giáo, Lăng Phong chỉ là tiện tay điều chỉnh một phen, theo hẳn phỏng chừng giá trị dao động của tinh chương này là đã ngoài sáu mươi.

Lúc chữa trị tiện tay điều chỉnh giá trị dao động?

Ba người ở đó hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều hiện ra vẻ kinh hãi! Dưới tình huống bình thường, chữa trị tinh chương có thể đạt tới tiêu chuẩn trước kia là đã khó khăn lắm rồi, không nghĩ tới Lăng Phong còn tiến thêm một bước đề cao tính năng của tinh chương bị tổn hại!

- Đa tạ Lăng tiên sinh.

Duy Khắc Đa mặt mũi tràn ngập kích động:

- Ta...ta thật không biết phải làm như thế nào để cảm ơn ngài...

Lăng Phong tùy ý cười:

- Tiện tay mà thôi, bộ trưởng Duy Khắc Đa không cần phải để ở trong lòng.

Mặc dù nói thế, nhưng mà tinh chương này đối với hắn thật sự rất có ý nghĩa, Duy Khắc Đa suy tư một chút, từ trong Túi Vạn lấy ra một khối khoáng thạch to cỡ nắm tay.

- Lăng tiên sinh, đây là một khối linh vân cương ta vô tình có được, hy vọng ngài có thể nhận lấy!

- Linh vân cương?

Nhân tình Ny Khả sáng lên:

- Khá lắm, người thậm chí còn có thứ này!

Biện Lương cũng mặt đầy sợ hãi cảm thán:

- Khối linh vân cương lớn như vậy, tối thiểu cũng phải một kg a? Thứ này đem bán ra ngoài tuyệt đối trên mười vạn kim tệ! Haha, thực là đại thủ bút a.

Lăng Phong khẽ giật mình, hắn không rõ linh vân cương này là bảo bối gì, nhưng mà nghe hai người Ny Khả nói như thế hắn cũng biết thứ này rất quý, vì vậy khoát tay nói:

- Bộ trưởng Duy Khắc Đa, thứ này ta không thể nhận. Chữa trị tinh chương cũng không tốn hao tinh lực gì, không đáng để cho người dùng đại lễ hậu tạ như thế!

- Tiểu tử ngốc, sao lại cự tuyệt? Khối linh vân cương này là tài liệu rèn luyện "huyền binh" tuyệt đỉnh a, người cái tên bại gia tử này!

Sang Sư dùng niệm thức truyền âm liên miên nói:

- Nếu như sử dụng linh vân cương này luyện chế thành huyền binh mà nói, người sau này lúc thi triển Cự Linh cũng không cần phải đem kiếm linh triệu hoán ra, chỉ cần thông qua huyền binh là đã có thể phát huy được phân nửa tác dụng! Trực tiếp tránh khỏi việc linh hồn bị tổn thương a! Hơn nữa trong lúc chiến đấu, vận dụng huyền binh thi triển linh kỹ có thể phát huy được hiệu quả xuất kỳ bất ý.

Dù rằng Sang Sư nói qua chỗ tốt lớn lao như vậy, nhưng Lăng Phong cũng không có thay đổi chủ ý, hắn sở dĩ nguyện ý ra tay trợ giúp Duy Khắc Đa chủ yếu là cảm thấy tính tình người này tốt, chứ không phải là vì câu hỏi báo này.

- Lăng huynh đệ, người nếu không chê thì mạn phép cho ta xưng hô người một tiếng như vậy.

Duy Khắc Đa thành khẩn nói:

- Chữa trị miếng tinh chương này đối với người mà nói có lẽ chỉ là tiện tay, nhưng mà đối với ta mà nói lại có ý nghĩa rất sâu xa! Người nếu không thu miếng linh văn cương này, thì ta từ nay về sau nội tâm sẽ bất an. Huống hồ, khối linh văn cương này tuy rằng trân quý, nhưng nhất định phải do Hỏa Hệ Thiên Hành Giả có kinh nghiệm mới có thể đem nó luyện chế thành huyền binh, lấy tài nguyên của ta sao có thể thỉnh động được những tên Hỏa Hệ Nguyên Tổ Thiên Hành Giả kiêu ngạo kia.

Lăng Phong do dự hồi lâu, dưới sự khuyên bảo của Duy Khắc Đa đành phải nhận linh văn cương:

- Vậy đa tạ Duy Khắc Đa đại ca.

Nghe Lăng Phong xưng hô mình như vậy, Duy Khắc Đa hưng phấn đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

36. Chương 16: Thú Nhân Tái Hiện.

Mỉm cười nhìn thoáng qua Lăng Phong cùng Duy Khắc Đa, Ny Khả cười nói:

- Một khối linh văn cương có thể kết giao cùng Thuật Luyện Sư tiềm lực vô hạn, bộ trưởng Duy Khắc Đa có thể nói là buôn bán lời rồi, ta thấy Đa Bảo Các chúng ta hẳn nên mời người tới cầm lái chứ.

Lăng Phong nhìn Duy Khắc Đa bị Ny Khả chọc đến mặt đỏ bừng:

- Ta tin tưởng Duy Khắc Đa đại ca không có nghĩ gì sâu xa cả, Ny Khả các chủ đa tâm rồi.

Thấy Lăng Phong nói như thế, Duy Khắc Đa toát ra thần sắc khuây khỏa như gặp được tri âm.

Ny Khả tự phi tự tiểu nhìn thoáng qua Lăng Phong:

- Được rồi, các người hai người ở trong này đại ca huynh đệ thân mật như vậy, quay qua chỗ ta liền biến thành "các chủ" có phải quá xa lạ rồi không?

Chứng kiến Lăng Phong sắc mặt ngượng ngùng, nàng oán giận nói:

- Sao hả? Thuật Luyện Sư đại nhân tôn quý, chẳng lẽ nhận thức ta làm tỷ tỷ cũng thấy nhục cho người sao?

Tác phong mạnh mẽ của Ny Khả khiến Lăng Phong ăn rất không tiêu, đành phải bất đắc dĩ nhận lấy vị tỷ tỷ tiện nghi này, Ny Khả lập tức cười tươi như hoa. Nói thêm vài câu nữa, rồi Lăng Phong cáo từ ly khai.

- Các chủ, nước cờ người vừa đi thật là cao minh! Có tăng quan hệ này rồi, từ nay về sau có chuyện cần nhờ thì hẳn cũng thuận tiện hơn nhiều.

Đợi sau khi hai người Lăng Phong rời đi, Biện Lương cảm thán nói.

Nhìn Biện Lương một cái, Ny Khả hỏi ngược lại:

- Biện thúc, ngài cho rằng ta nhận đệ đệ kết nghĩa này là vì để giải quyết nguy cơ của Đa Bảo Các ở Tinh Lam sao?

- Ấc, không phải ư?

- Biện thúc, người nhìn lầm rồi!

Lắc đầu, Ny Khả chậm rãi nói:

- Không biết tại sao, ta xác thực cảm thấy mình cùng với Lăng Phong cực kỳ hợp ý, vừa rồi nhận hẳn làm đệ đệ cũng không có bất kỳ ý nghĩ lợi ích hay hiệu quả gì...Hiện tại ta lại không muốn nguyện ý để hẳn bị cuốn vào nguy cơ của Đa Bảo Các!

Nghe ra trong giọng nói Ny Khả thực lo lắng cho Lăng Phong, Biện Lương bất đắc dĩ lắc đầu:

- Nếu làm như vậy, chẳng lẽ chúng ta liền trở mắt nhìn sinh ý của Đa Bảo Các liên tiếp bị chèn ép sao?

Ny Khả trầm mặc:

- Có lẽ, chúng ta còn có thể tìm Thuật Luyện Sư khác về a?

Biện Lương muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài một tiếng: Vì cái gì Đa Bảo Các lại quan tâm đến Lăng Phong như vậy? Không phải cũng bởi vì Thuật Luyện Sư cao minh thật sự rất khó tìm sao...

...

Mọi âm thanh đều yên tĩnh.

Lăng Phong đặt xuống ba viên hỏa hệ ma hạch tam tinh lấy được ở Đa Bảo Các, cùng với một ít tài liệu luyện chế nguyên tố tinh chương. Thân ảnh Sang Sư nhàn nhạt phiêu bổng, hần nhìn tài liệu trước mắt:

- Vốn dĩ luyện chế nguyên tố tinh chương đối với người mà nói ngược lại là một cơ hội rèn luyện vô cùng tốt, bất quá luyện chế nguyên tố tinh chương đối với niệm thức có yêu cầu phi thường cao, bằng vào trình độ trước mắt người còn chưa thể nào hoàn thành, chỉ có thể để ta tự mình động thủ.

Lăng Phong ngồi ngay ngắn, đây là lần đầu tiên Sang Sư chủ động ra tay luyện chế tinh chương, hần tự nhiên muốn quan sát thật kỹ.

- Nguyên tố tinh chương cùng vật chất tinh chương bình thường khi luyện chế chỗ bất đồng nhất là ở việc điều phối mực tố linh, hai là ở chỗ cố định! Nói chung, lúc điều phối, mực tố linh cần thiết phải dùng cho nguyên tố tinh chương sẽ nhiều hơn bảy tám loại nguyên vật liệu so với vật chất tinh chương bình thường, nếu như là trung cấp nguyên tố tinh chương mà nói, thì lượng chênh lệch lại càng lớn.

Ngón tay Sang Sư nhẹ nhàng nhấc lên, tài liệu dưới mặt đất theo đó trôi lơ lửng, tùy ý lấy ra mười loại tài liệu trong đó. Niệm thức khẽ nhúc nhích, từng phần từng phần hữu hiệu trong nguyên vật liệu bị lấy ra, sau đó lần lượt di chuyển vào giữa nước tố linh. Cả quá trình hết như nước chảy mây trôi, nhất là lúc Sang Sư một bên làm một bên rảnh rỗi tiến hành dạy bảo Lăng Phong, phần thành thạo này khiến cho Lăng Phong lú lờ không thôi.

Mực tố linh rất nhanh liền điều phối hoàn thành, kế tiếp chính là quá trình cố định mực tố linh cùng linh hồn vật tính! Sang Sư thản nhiên nói:

- Ma hạch này hần là lấy từ Hỏa Vân Thú, loại ma thú này chủ yếu sống chung quanh núi lửa, nuốt lấy nham thạch mà sống qua ngày. Mặc dù không có thiên phú kỹ năng công kích cường đại gì, nhưng mà lại có được một thân dư thừa nguyên lực hỏa hệ thuần khiết, phối hợp với lực công kích trác tuyệt của kiếm linh ngược lại không gì có thể tốt hơn được!

Nói xong, liền chứng kiến một hư ảnh nhàn nhạt bị lão rút ra từ trong ma hạch, lấy tốc độ cực kỳ nhanh bắt đầu dung hợp cùng mực tố linh.

- Nguyên tố mỗ ma thú phần lớn đều tuân theo thiên địa nguyên lực mà sống, tự nhiên sẽ có được linh tính tương đối cao, cho nên khi điều khiển linh hồn vật tính của chúng dung hợp cùng mực tố linh cần phải có lực khống chế rất mạnh, nếu không sẽ rất dễ dàng bị linh tính của chúng khống chế lại! Nói như vậy, linh hồn của Thuật Luyện Sư thậm chí đều có thể bị xâm chiếm, trở thành thân thể nhân loại mang linh hồn ma thú tồn tại!

Sang Sư mang theo cảnh cáo nói.

Lăng Phong đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, lần đầu tiên hần phát giác ra luyện chế tinh chương lại có chuyện nguy hiểm đến mức như vậy! Lúc luyện chế Toàn Không Kích không biết có phải là do linh hồn vật tính của Khiếu Nguyệt Thiên Lang thật sự quá yếu hay không, chứ hần vốn chẳng hề phát hiện ra điều này.

- Ủa, có người đến.

Sang Sư đột nhiên làm ra động tác lắng tai nghe:

- Một, hai, ba, ha ha, là người quen cũ của người!

Miệng nói, tay hần vẫn không hề ngừng lại, hai tay dùng một tốc độ cực kỳ nhanh xoáy động. Lăng Phong căn bản không rõ lắm động tác của hần, chỉ nghe Sang Sư quát nhẹ một tiếng:

- Được rồi, cầm lấy đi.

Lăng Phong đang định quan sát kỹ hóa hệ tinh chương, thì Sang Sư lại trở về thức hải của hắn, hơn nữa nói:

- Đi ra ngoài coi náo nhiệt xít đi, mấy vị khách không mời kia đang tới quấy rối.

Lăng Phong biết rõ hắn sẽ không bắn tên không (ý bảo nói lời không có mục đích), vì vậy cẩn thận đứng sát vào cửa phòng nhìn ra ngoài.

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu, ba thân ảnh đang đứng chính giữa hậu đường...Không ngờ là bọn người Tắc Nhĩ! Càng khiến cho Lăng Phong kinh ngạc hơn là, một gian phòng khác ở hậu đường mở cửa ra, Tiêu Vũ lặng lẽ đi ra ngoài.

- Nàng muốn làm gì?

Nhìn thấy ba gã thú nhân nửa đêm đăng môn là có thể thấy được bọn chúng ý tới bất thiện rồi, Tiêu Vũ trực tiếp bước ra ngoài như vậy, tại trong mắt Lăng Phong nhìn thì nguy hiểm vô cùng. Ngay lúc hắn đang muốn ra ngoài, thì lại nghe Sang Sư truyền âm nói:

- Đồ dân, đừng có ra, kiên nhẫn nhìn xem!

Nhìn thấy Tiêu Vũ, Tắc Nhĩ làm ra một cử động ngoài dự đoán của mọi người, hắn khom người nói:

- Tiểu thư!

Chứng kiến Tắc Nhĩ, khuôn mặt Tiêu Vũ có chút động, sau đó lập tức khôi phục lại bình tĩnh, nàng hạ thấp người làm lễ nói:

- Tắc Nhĩ thúc thúc, đã lâu không gặp, các người sao lại tới nơi này?

- Tộc trưởng đại nhân phân phó bọn ta đến tìm tiểu thư, mời tiểu thư mau chóng trở về Nạp Sắt thành.

- Tộc trưởng, Nạp Sắt thành, tiểu thư.

Ba danh từ liên tiếp hiện lên trong óc Lăng Phong, bằng vào sổ tay ghi chép trong Bí Kíp Các xem qua mấy ngày này, hắn suy luận ra một cái kết luận kinh người: Nạp Sắt thành là vương thành của nhất tộc Phúc Khắc Tư, tộc trưởng trong miệng bọn họ tất nhiên là thủ lĩnh của nhất tộc Phúc Khắc Tư, chẳng lẽ...Tiêu Vũ là người của Phúc Khắc Tư tộc?

- Ngày đó ta ly khai Phúc Khắc Tư tộc, thì Tắc Ân Tư đại nhân cũng đã nói không có nữ nhi ta đây nữa!

Tiêu Vũ nhú đôi lông mày đẹp lại:

- Hắn hiện tại tại sao lại nhớ tới việc tìm ta trở về?

- Chuyện này...

Tắc Nhĩ nhú mày, hắn nhớ tới lai lịch của Tiêu Vũ liền nhận không được thấy đau đầu: Tiêu Vũ là kết quả một đêm phong lưu của tộc trưởng Tắc Ân Tư cùng một nha hoàn trong phủ, nha hoàn bởi vì bị phát hiện ra có tư tình cùng với tộc trưởng, kết quả bị hồ tộc chủ mắng đánh gây đuổi ra phủ! Vốn dĩ Tắc Ân Tư cũng không đem chuyện đó để ở trong lòng, ai ngờ sau khi phong lưu một đêm thậm chí còn có được một hậu đại...đó chính là Tiêu Vũ.

Chờ đến khi sau này hắn vô tình biết được, thì tỷ nữ kia bởi vì bệnh nặng không cách nào trị liệu chết đi, Tiêu Vũ cũng không nhận thức phụ thân hắn. Về sau còn tuyên bố cự tuyệt tiếp nhận nuôi dưỡng của hắn, lựa chọn một mình rời đi! Dưới cơn thịnh nộ, Tắc Ân Tư tuyên bố cùng với Tiêu Vũ đoạn tuyệt quan hệ phụ tử!

37. Chương 17: Ước Định.

- Chuyện năm đó kỳ thực tộc trưởng cũng là bị người ta lừa gạt, về sau tộc trưởng cũng trăm phương ngàn kế muốn bỏ cứu lại...

- Ta không muốn nghe những lời này.

Tiêu Vũ cắt đứt lời của hắn:

- Tắc Ân Tư tuyệt không có vô cớ gọi ta trở về? Nói đi, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Do dự một chút, Tắc Nhĩ cắn răng một cái:

- Tắc Thụy công tử lần đầu tiên ra ngoài thám hiểm bản thân bị trọng thương, một thân chân lực bạo loạn. Y sư chẩn đoán, hắn cả đời này có khả năng vô pháp tu luyện! Tộc trưởng đại nhân muốn chúng ta mời ngài trở về, chuẩn bị tương lai kế thừa chức vị tộc trưởng!

Tiêu Vũ khê giạt mình, nghĩ tới đứa con ruột ngang ngược của hồ tộc chủ mẫu năm đó nay lại rơi vào kết cục như vậy, ở trong thú nhân tộc cuộc sống tôn trọng bạo lực mà không cách nào tu luyện thì cơ hồ đã bị phán tử hình rồi! Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Tiêu Vũ nói:

- Các người trở về đi, ta không muốn dính vào chuyện của hồ tộc!

- Tiểu thư, chúng ta đường xa ngàn dặm tới đây, dùng hết thủy thổ đoạn mới có thể điều tra ra nơi ngài ở!

Tắc Nhĩ nóng nảy, hắn đến câu lạc bộ Gia Hòa cũng là vì để tìm Tiêu Vũ. Sau khi từ chỗ Duy Khắc Đa có được tin tức chuẩn xác, hắn liền lập tức chạy đến nơi này:

- Trước khi ra đi tộc trưởng chính miệng nói với ta rằng: "Chuyện trong quá khứ đều đã qua, người sống thì phải tiến tới phía trước" a!

- Đủ rồi.

Tiêu Vũ đột nhiên quát lạnh:

- Cái gì mà quá khứ trôi qua cơ chứ? Hừ, hắn hiện tại mất đi người thừa kế liền nghĩ đến ta, năm đó lúc mẫu thân ta bệnh chết, ta ở khắp nơi cầu khẩn lúc đó hắn ở chỗ nào? Năm đó ta bực mình phải ly khai hồ tộc, hắn có câu nào giữ lại không? Phụ thân ư? Hừ, đối với ta mà nói hắn cũng chỉ là một tộc nhân Phất Khắc Tư bình thường mà thôi!

Hung hăng phát tiết một trận, nàng giống như mất đi khí lực toàn thân, mệt mỏi vùng tay lên:

- Các người trở về đi, ta sẽ không trở về hồ tộc.

- Tiểu thư!

Tắc Nhĩ còn định khuyên nữa, nhưng chứng kiến thần sắc của Tiêu Vũ kiên quyết, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài một tiếng. Ma Căn đứng ở bên cạnh hắn đã sớm kiềm chế không được:

- Tộc trưởng đã nói qua, nếu tiểu thư không muốn trở về, vậy chúng ta đành phải ương ngạnh mời. Nếu như có chỗ mạo phạm, mong rằng tiểu thư thứ lỗi cho!

- Các người muốn làm gì?

Tiêu Vũ lui lại phía sau một bước, trừng mắt nhìn Tắc Nhĩ:

- Tắc Nhĩ thúc thúc!

- Tiểu thư, thuộc hạ mạo phạm rồi!

Tắc Nhĩ bất đắc dĩ nói:

- Ma Căn, không được làm tiểu thư bị thương.

Ma Căn gật đầu, đột nhiên ngón tay hướng phía Tiêu Vũ điểm tới! Khi đầu ngón tay hắn hình thành hư ảnh đỉnh ốc nhàn nhàn, trong lòng hắn tràn đầy tự tin có thể phong bế khí mạch Tiêu Vũ, khiến cho nàng không thể nào nhúc nhích!

Thì đột nhiên, một thanh trọng kiếm dùng tốc độ quỷ thần khó lường chắn ngang trước ngón tay hắn!

Tranh!

Ma Căn kêu thảm một tiếng đau đớn, hoảng sợ lui về phía sau vài bước, không ngờ đầu ngón tay của hắn bị đánh rách tả tơi ra.

Lăng Phong cầm kiếm đứng đó, nhàn nhạt cười nói:

- Đêm nhập nhà dân, còn muốn bắt người đi, đây cũng không phải là thói quen gì tốt đâu!
- Là người!

Khi nhìn rõ Lăng Phong, Ma Căn nhất thời giận dữ, tính cả lần trước, đây là lần thứ hai hắn chịu tổn hại dưới tay Lăng Phong.

- Ma Căn, trở về đi, người không phải đối thủ của hắn!

Tắc Nhĩ bước tới phía trước, lẳng lẳng nhìn Lăng Phong:

- Tránh ra, chuyện này không liên quan đến người.
- Ta chính là phụng mệnh bảo vệ cửa hàng Tiêu Thành, tất cả mọi chuyện phát sinh trong này đều có liên quan đến ta.
- Vậy thì người cũng đừng trách ta!

Tắc Nhĩ lạnh giọng quát, thân ảnh của hắn đột nhiên biến đổi thành hai, hai đổi thành bốn, hiện thành hình bán nguyệt vây Lăng Phong lại.

- Lăng tiên sinh, người...

Lăng Phong khoát tay ngăn lại:

- Người lui lại trước đi!

Nhìn thân ảnh của Tắc Nhĩ, toàn thân của hắn nhiệt huyết sôi trào, rốt cuộc, đã có thể cùng cao thủ chân chính giao thủ kiểm nghiệm thực lực của mình rồi!

- Giết!

Cơ hồ đồng thời, cả hai đều đánh tới đối phương!

Thân pháp Hồng Ảnh toàn lực vận chuyển, hư ảnh nhàn nhạt liên tiếp xẹt qua như điện quang thạch hỏa, toàn thân Lăng Phong khí huyết cuộn cuộn, chân lực điên cuồng chất chồng! Mạch luân...Ngũ Thốn Kích, toàn lực xuất thủ!

Trọng kiếm thoát nhìn kém cỏi, lại mang theo một tia hương vị đại xảo không công, cường hoành tàn phá bừa bãi tất cả mọi thứ cản trở trước mặt.

- Phốc phốc phốc!

Liên tục ba tiếng giòn bang, ba bộ ảo ảnh phân thân bị Lăng Phong công phá, hết như ngàn cân treo sợi tóc, Tắc Nhĩ nhấc tay lên, "bốp" một tiếng, hắn rút ra một thanh vũ khí hình trảo chặn lại công kích cuồng hãn của Lăng Phong.

Sau một kích, Tắc Nhĩ nhanh chóng lui về phía sau kéo dài khoảng cách cùng với Lăng Phong.

Lăng Phong trầm nghĩ thật đáng tiếc, chênh lệch tồn tại giữa Chân Võ Giả vừa bước chân vào ngũ tinh cùng với cường giả lục tinh xác thực cực lớn. Vừa rồi bản thân ỷ vào thân pháp Hồng Ảnh xuất kỳ bất ý công kích hắn, lại dựa vào thêm lực công kích cường hoành của Tinh Thiết Kiếm trực tiếp xé rách huyền ảnh phân thân của hắn, khiến hắn không thể không cùng mình giao phong chính diện. Mặc dù là vậy, nhưng cuối cùng Tinh Thiết Kiếm vẫn bị hắn cản được!

Lẳng lẳng nhìn Lăng Phong, Tắc Nhĩ lộ ra vẻ ngưng trọng:

- Ta đã xem thường người, Lăng Phong thành này thật đúng là ngọa hổ tàng long, chỉ một bộ trưởng câu lạc bộ dong binh đã có thể có dũng khí quyết chết như vậy, mà bây giờ một người bảo vệ cửa hàng không ngờ cũng có thực lực cường đại như thế, thật đúng là khiến cho ta phải ngạc nhiên! Bất quá, vận may của người phải dừng lại ở đây thôi!

Đột nhiên, phía sau hắn hiện lên một hồ ảnh rõ ràng...Cự Linh!

Thú nhân không giống với nhân loại, Cự Linh của họ căn cứ vào chủng tộc mà cố định, chẳng hạn như Cự Linh của Phúc Khắc Tư tộc là một con linh hồ, ngư đầu nhân tộc lại là mãng ngư. Xem ra, Cự Linh của Tắc Nhĩ tối thiểu đã tiến nhập trung giai! Lúc cùng với Duy Khắc Đa đối chiến hần căn bản khinh thường triệu hoán Cự Linh phụ chiến, bởi vậy có thể thấy được sự coi trọng của hần đối với Lăng Phong.

Lăng Phong nắm chặt tay, toàn thân hần trở nên căng thẳng, trước mắt là trận chiến gian nan nhất mà trước giờ hần từng gặp! Hần bắt đầu có chút hối hận không đem nguyên tố tinh chương luyện chế sớm vài ngày, nếu không giờ phút này đối chiến sẽ không bị động như vậy.

Gió nổi lên!

Lá rơi xuống!

Không khí khắc nghiệt chậm rãi chồng chất lên nhau!

- Chậm đã!

Tiêu Vũ đột nhiên lớn tiếng nói:

- Tắc Nhĩ thúc thúc, lời của ngươi vừa nói ta có thể suy nghĩ lại.

- Cái gì?

Nghe Tiêu Vũ trả lời, Tắc Nhĩ kinh ngạc mở to mắt ra nhìn.

Tiêu Vũ phát phát tay, trên mặt tràn ngập vẻ mệt mỏi:

- Cho ta một chút thời gian, sau khi suy nghĩ kỹ càng ta sẽ cho các ngươi một câu trả lời thuyết phục.

Tiêu Vũ chịu tự nguyện trở về đương nhiên không gì tốt hơn được, Tắc Nhĩ lộ rõ vui mừng trên gương mặt:

- Tốt, bất quá mong rằng tiểu thư cho chúng ta một kỳ hạn chuẩn xác.

Do dự một chút, Tiêu Vũ trả lời:

- Cho dù ta đồng ý trở về hồ tộc với các ngươi, thì trước hết cũng phải giúp Tiểu Thành vượt qua tông tộc đại khảo đã.

Ba người Tắc Nhĩ nhìn nhau, sau khi hỏi rõ nội dung tông tộc đại khảo, bọn họ tràn ngập tin tưởng rời đi. Chứng kiến thân ảnh bọn họ rời đi, Lăng Phong nhịn không được lộ ra nụ cười khổ, căn cứ vào bộ dáng lúc rời đi của ba thú nhân này, hần không chút nghi ngờ rằng mấy tên này có thể sẽ trực tiếp uy hiếp một nhà thương hộ buộc họ mua bùa keo của Tiêu Vũ...

Quay đầu lại, chứng kiến vẻ mặt bình tĩnh của Tiêu Vũ, Lăng Phong đột nhiên nghĩ tới, lấy địa vị của Đa Bảo Các hần sẽ không e ngại uy hiếp của một vị thiếu chủ Băng gia a? Minh liệu có nên thỉnh cầu Ny Khả hỗ trợ không? Có ý nghĩ này, hần nhẹ than:

- Kỳ thực ngươi căn bản không cần phải ủy khuất cho chính mình như vậy.

- Không.

Tiêu Vũ lắc đầu:

- Ta vốn ban đầu cũng tính toán sau khi trợ giúp Tiểu Thành thông qua tông tộc đại khảo xong sẽ rời khỏi, đi tìm Tiêu ca.

Trong ánh mắt của nàng mang theo lưu luyến vô hạn:

- Ta tin tưởng hần nhất định vẫn còn đang ở một nơi hẻo lánh nào đó trên thế giới này chờ ta tìm hần...Bất quá dựa vào lực lượng một mình ta, muốn tìm được một người trên phiên đại lục rộng lớn này thật sự là quá khó khăn, nếu như ta có thể trở thành tộc trưởng mà nói, có lẽ có thể có được chuyển cơ!

Thấy ánh mắt kiên định của nàng, Lăng Phong không định khuyên nữa, dù sao mỗi người đều có cuộc sống riêng của mình a!

38. Chương 18: Khảo Thí Cổ Quái.

Hoành thân, xuất kiếm!

Điện quang sạ thiểm, Tinh Thiết Kiếm đâm thẳng, một cổ lực lượng hùng hồn tràn ngập thân kiếm, thân kiếm nổ vang, phát ra tiếng chấn vang như lôi đình, một đoàn không khí bị nổ mạnh!

Ông!

Cả tòa Tu Luyện Các bị chấn run lên!

Từ từ thu kiếm, Lăng Phong toát ra vẻ hài lòng, chiêu "quán nhật" này là một bộ kiếm quyết chung cực trong Bí Kíp Các, cả bộ kiếm quyết chỉ có một chiêu...Quán Nhật! Kiếm quyết lấy ý trường hồng quán nhật, tốc độ xuất kiếm yêu cầu cực nhanh, cực mãnh, cực liệt, thậm chí trong lòng còn phải có quyết tâm đánh ra một kiếm trường hồng quán nhật thật mãnh liệt!

Bởi vì chiêu kiếm thức này quá mức giản dị, hơn nữa tựa hồ sau khi tu luyện thành công cũng không có uy lực quá cường đại, cho nên người chịu tu tập rất ít, vì vậy mà khi Lăng Phong lấy nó ra từ trong góc thì bề ngoài của bí kíp bị phủ đầy tro bụi. Nếu không phải Sang Sư đề cử, Lăng Phong cũng sẽ không tu luyện loại kiếm chiêu rõ ràng không chút hoa lệ này. Rồi sau đó khi dụng tâm đắm chìm trong tu luyện, Lăng Phong mới lĩnh ngộ dụng ý của Sang Sư, phối hợp với Thốn Kích Quyết, uy lực của kiếm chiêu Quán Nhật đúng là cường đại vô cùng!

Sau khi dốc lòng tu luyện bảy ngày, Lăng Phong rốt cuộc đem một chiêu này tu luyện thành công. Cùng lúc đó, hắn đem nguyên tố tinh chương hỏa hệ mà Sang Sư luyện chế luyện hóa thành công, tinh chương này được hắn đặt tên là "Hỏa Phù Du", một khi thi triển, liền có một tầng nguyên lực hỏa hệ cực nóng bám lên kiếm linh. Lăng Phong ở trong Tu Luyện Các thí nghiệm qua uy lực của nó, kết quả cao có thể thừa nhận một kích toàn lực cao nhất của lực tinh cao thủ khiến Tu Luyện Các thiếu chút nữa bị một kiếm của hắn nung chảy thành một lỗ thủng.

Hưng phấn bước ra ngoài, mấy ngày nay Lăng Phong cũng không dám ở trong Tu Luyện Các thí nghiệm uy lực của kiếm linh.

...

- Lăng đại ca, huynh rốt cuộc cũng ra!

Mới vừa ra khỏi Cung Phụng Các không lâu, Băng Thành cũng không biết từ trong góc nào chui ra.

Mấy ngày nay, Lăng Phong toàn tâm toàn ý tu luyện, phần lớn đều đi sớm về trễ, ba người cửa hàng Tiêu Thành đều biết hướng hắn đi, cho nên chứng kiến Băng Thành hắn cũng không phải rất kỳ quái. Lăng Phong cười nói:

- Sao hả? Không ở trong cửa hàng tu luyện cho tốt, chạy ra ngoài làm gì?

Băng Thành le lưỡi:

- Lăng đại ca, chẳng lẽ huynh chỉ biết tu luyện, không có yêu thích thứ gì khác hay sao?

- Muốn yêu thích thứ gì thì cũng phải dựa vào thực lực để mà bảo chứng.

Lăng Phong cười:

- Đệ chẳng phải là thề muốn trở thành nam tử hán có thể bảo vệ người thân bên cạnh hay sao.

- Phải! Đệ nhất định sẽ trở thành một nam tử hán!

Băng Thành gật đầu mạnh một cái:

- Lăng đại ca, hôm nay lúc đệ tu luyện cảm giác được rõ ràng thân thể mình cường tráng hơn không ít! Đệ tin tưởng chỉ cần không ngừng cố gắng nhất định sẽ có thể đủ để khiến huynh thỏa mãn!

Hắn nghiêm túc nhìn Lăng Phong, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong được tán thành.

- Không phải để thỏa mãn huynh, mà là để thỏa mãn chính đệ.

Lăng Phong mỉm cười dùng ngón tay chỉ lên miệng hần. Nói thực ra thiên phú tu luyện của Băng Thành thật sự là quá kém, không chỉ không cách nào thức tỉnh được Cự Linh mà ngay cả cảm ngộ khí tức chân lực cũng khó khăn vô cùng, bằng không Lăng Phong sao lại truyền thụ Tam Thể Thức cho hần. Bất quá, cho dù như vậy thì sao chứ? Chỉ cần mộng tưởng trong lòng bất diệt, phía trước có biết bao nhiêu gian nan thì đã sao?

- Lăng đại ca, huynh biết không? Hôm nay đã có thương hộ tiếp nhận mua bùn keo cửa hàng rồi.

Lăng Phong rốt cuộc đã hiểu vì sao mặt mũi tiểu tử kia lại hưng phấn như vậy, bùn keo được người mua, vậy thì chuyện thông qua tông tộc đại khảo cũng là chuyện thuận lý thành chương. Chỉ là không biết, ba tên Tắc Nhĩ kia làm thế nào để uy hiếp nhà thương hộ này, có thể khiến cho hần vi phạm cả mệnh lệnh của thiếu chủ tương lai của Băng Phong thành.

- Vậy thì chúc mừng đệ.

Lăng Phong nhìn vẻ mặt tung tăng như chim sẻ của Băng Thành, nghĩ tới Tiêu Vũ, đã hoàn thành được tâm nguyện, vậy khoảng cách nàng rời khỏi đây cũng không còn xa a? Còn mình thì sao? Bản thân mình vốn không muốn bị vây ở Băng gia nho nhỏ này, vậy lúc nào rời khỏi là tốt đây?

Một đường đi dọc, hai người băng ngang qua một gian nhà, bên ngoài người vây tầng tầng lớp lớp.

- Có chuyện gì vậy?

- Lăng đại ca, mấy ngày nay huynh bận tu luyện nên không biết? Nghe nói chỗ này là do một vị công tử của đại gia tộc trong Tinh Lam công quốc bố trí, bên trong có một cuộc khảo thí đơn giản, chỉ cần thông qua là có thể tiến vào Tinh Lam công quốc. Hơn nữa nghe nói có thể đạt được đãi ngộ cực cao!

Lăng Phong trêu ghẹo nói:

- Đệ biết rõ như vậy, có phải đã vào thử rồi không!

Băng Thành méo miệng, lúng túng nói:

- Cái gọi là khảo thí gì của họ, là để cho người ta cầm một quả cầu, đệ vừa cầm được chưa đầy nửa khắc thì đã cảm thấy đầu óc chóng mặt quay cuồng...

Hần đột nhiên hưng phấn lên:

- Lăng đại ca, huynh lợi hại như vậy, nhất định có thể thông qua khảo thí, huynh đi thử xem được không?

Lăng Phong muốn cự tuyệt, chuyện náo nhiệt này dính lên mình làm gì? Bất quá không lay chuyển được Băng Thành, lại nghĩ bản thân rất có thể cũng sắp rời khỏi Băng Phong thành, thôi thì thỏa mãn yêu cầu cuối cùng của hần vậy. Vì thế hần bắt đầu đi theo Băng Thành luồn vào trong đám người.

- Tránh đường, tránh đường, nước sôi đây, phỏng chừng trách!

Băng Thành vừa đi vừa hô to gọi nhỏ, trực tiếp mang Lăng Phong vọt vào, rước lấy một trận chửi bới đằng sau:

- Thằng nhãi ranh, muốn chết à, chạy vội như vậy!

Lăng Phong bắt đầu cười cười, một cổ chân lực ôn hòa thả ra, đem người cản đường phía trước đẩy sang hai bên, cuối cùng bước tới phía trước, ở trước mặt hần có chín người.

- Tiếp tục, mười người kế tiếp!

Một thiếu nữ mặc y phục màu vàng nhạt nói.

Lăng Phong sững sờ, thiếu nữ này là người hần đã nhìn thấy qua ở phòng đấu giá. Nếu như hần nhớ không lầm, thì nàng hần là ở cùng một chỗ với công tử đại thân tài chính Tinh Lam Công Quốc Gia Liệt Áo, chẳng lẽ người đứng sau vụ khảo thí cổ quái này là tên mập Gia Liệt Áo sao?

- Nắm chặt viên tinh cầu trong tay, tận lực kiên trì một chút thời gian!

Thiếu nữ áo vàng đem mười viên tinh cầu theo thứ tự phát cho người khảo thí.

Lăng Phong cũng được phát một viên thủy tinh cầu màu vàng, Bằng Thành ở bên cạnh hân động viên:

- Cố gắng lên, Lăng đại ca, huynh nhất định có thể làm được!

Lúc mới lỏng tay nắm thủy tinh cầu vào thì thấy không có gì, khi Lăng Phong làm theo lời dùng sức nắm chặt thì hân cảm giác được một tia kỳ quái, giật mình "ồ" một tiếng. Thủy tinh cầu này không ngờ lại cướp lấy năng lượng niệm thức của người khảo thí, khó trách Bằng Thành lại nói lúc nắm tinh cầu cảm giác đầu bị choáng váng, đối với người bình thường, niệm thức bị hút đi đương nhiên sẽ chịu không được!

Lăng Phong có chút tò mò, tinh cầu này đến tột cùng là thứ cổ quái gì? Hân có ý nghĩ muốn đùa dai: Người không phải muốn hút sao? Vậy ta liền cho người hút đã luôn! Một luồng sóng niệm thức vô hình xông vào tinh cầu trong tay, sử dụng niệm thức quan sát, một đám sương mù màu vàng nhạt ở giữa tinh cầu bị tách ra không ít, nhưng mà đại bộ phận thể tích của tinh cầu vẫn bị sương mù vàng bao phủ, những bộ phận tiêu tán kia cũng không phải hết sức rõ ràng.

Đột nhiên, một thanh âm ngang ngược truyền đến:

- Đám dân đen các người xúm lại đây làm cái gì? Muốn một bước lên trời sao, thật là ngu muội!

Bằng Hạo mang theo Trần Ấu Dung xuất hiện, hân phảng phất như đuổi ruồi xua hết đám người vây xem xung quanh đi, khi thấy thiếu nữ áo vàng, nhãn tình của hân sáng lên:

- Vị tiểu thư xinh đẹp này, không biết có chỗ nào cần ta cống hiến sức lực không? Bản thân ta thiếu thành chủ Bằng Phong thành thẹn mình bất tài, nhưng cũng tự tin mình còn có chút năng lực.

Vừa nghe thấy thanh âm này, Lăng Phong lắc đầu, đứng dậy chuẩn bị ly khai.

Khi nhìn thấy Lăng Phong, Bằng Hạo biến sắc, trên thớt tế chứng kiến Lăng Phong hoàn toàn không nhìn mình lại càng tức giận. Bất quá nhìn sang Trần Ấu Dung bên cạnh, cân nhắc thực lực đôi bên lẫn nhau, hân oán giận nghiêng đầu đi, tự lừa mình rằng vốn không hề thấy Lăng Phong ở đây.

Lúc Bằng Thành đi ngang qua sau lưng Lăng Phong, Bằng Hạo âm hiểm nói:

- Ta tưởng là ai? Thì ra là Tiểu Thành a, ta nhớ tông tộc đại khảo của người còn chưa thông qua a? Vẫn còn có lòng dạ thanh thản ở trong này vui chơi sao!

Bằng Thành đương nhiên biết rõ kẻ trước mắt là đầu sỏ ảnh hưởng kỳ thi tông tộc đại khảo của mình, hân bĩu môi nói:

- Hạo thiếu gia, không nghĩ tới người lại quan tâm tới ta như thế, ta thật sự là thụ sủng nhược kinh a! Bất quá nhờ phúc của ngài, bùn keo trong cửa hàng chúng ta vừa mới bán đi, phỏng chừng khoảng cách thông qua tông tộc đại khảo cũng không còn xa.

- Cái gì?

Về mặt của Bằng Hạo khiếp sợ, hân ngây người tại chỗ, vì thế cho nên lúc hai người rời đi hân cũng không có phát hiện.

39. Chương 19: Tìm Kiếm Cùng Hiểu Lâm.

- Đế Nhã tiểu thư, xem ra trong đám người này không chọn ra người thích hợp.

Mặc kệ Bằng Hạo nói gì, cũng đều không chút ảnh hưởng đến thiếu nữ áo vàng tiến hành khảo thí. Khi thấy cả đám liên tiếp chóng mặt đứng lui ra sau, một hán tử gầy gò bên cạnh thiếu nữ thấp giọng nói.

Thiếu nữ áo vàng tên là Đế Nhã thất vọng thở dài nói:

- Đã liên tục đi mười tòa thành trì rồi, cũng không được...xem ra ca ca lại phải thất vọng.

Nàng tiến lên kiểm tra thủy tinh cầu đặt trên bàn.

- Tiểu thư đừng ủ rũ, hi vọng chưa hân không có khả năng, có lẽ người chúng ta muốn tìm liền...

- Ôi trời!

Hai tay Đế Nhã chăm chú cầm một viên thủy tinh cầu, trong đôi mắt toát ra vẻ mừng như điên. Mà thanh âm này lại hấp dẫn Bằng Thành, hẳn chứng kiến Đế Nhã trong lúc vô tình lộ ra phong tình, hai mắt nhất thời sáng ngời, ham muốn chiếm giữ mãnh liệt khiến hắn mơ màng bước lên phía trước:

- Tiểu thư xinh đẹp, người hẳn gặp phải chuyện gì phải không? Ta...Bằng Hạo ở thành trì này lời nói vẫn rất có quyền.

Bằng Hạo ba hoa đủ thứ, nhưng mà Đế Nhã không hề để ý tới chút nào, nàng quay đầu nhìn hắn tử gầy gò phía sau lưng:

- Lai Đặc, mau gọi ca ca ta ra đây!

Từ sắc mặt vui mừng trên khuôn mặt nàng, Lai Đặc loáng thoáng đoán ra được chút gì, hắn xoay người như gió chạy vào trong.

Mắt thấy thiếu nữ không thềm đếm xỉa tới mình, Bằng Hạo giận dữ tiến lên:

- Tiểu thư, người cũng quá mức không để ta vào mắt rồi...

Lời còn chưa dứt, thì hắn liền hoảng sợ nhìn vào đầu ngón tay thiếu nữ bốc lên từng sợi hồng mang, vội vàng lui lại mấy bước:

- Nguyên Tổ...Nguyên Tổ Thiên Hành Giả?

Bởi vì biểu hiện thất thố của đại trưởng lão khi nhìn thấy Nguyên Tổ Cự Linh của Khải Ân, về sau Bằng Hạo liền bổ sung tri thức về phương diện này, do đó mới biết được hình thức lực lượng mà thiếu nữ đang thi triển là gì! Nguyên Tổ Thiên Hành Giả đơn thuần có lẽ không đáng sợ, nhưng Nguyên Tổ Thiên Hành Giả bình thường sẽ được các thế lực lớn mời chào, chuyên môn dùng nguyên tố chân võ quyết tiến hành bồi dưỡng! Có thể có được nguyên tố chân võ quyết là thế lực cường đại đến cỡ nào, Bằng Hạo cũng loáng thoáng đoán ra được vài phần, nói cách khác bối cảnh của thiếu nữ trước mắt so với Bằng gia hẳn phải lớn hơn không ít!

Hơn nữa, Nguyên Tổ Thiên Hành Giả ở phương diện luyện chế vật phẩm luyện kim, điều phối đan dược đều rất có nghiên cứu, điều này khiến cho bọn họ có thể kết giao cùng với đủ loại cường giả một cách đơn giản. Cho nên, nếu như không phải tất yếu, không một ai nguyện ý đắc tội với Nguyên Tổ Thiên Hành Giả.

- Cút!

Đế Nhã không chút lưu tình quát thẳng vào mặt hắn.

- Người...

Mặc dù biết rõ thân phận Đế Nhã bất phàm, nhưng bị quát tháo ngay mặt như vậy, Bằng Hạo vẫn là nổi giận. Lúc này, một tên mập mạp thân thể lỏng lẻo giống như con chuột chạy tới, vừa nhìn thấy Đế Nhã, hắn lập tức hỏi:

- Đế Nhã, thế nào?

- Ca ca, huynh nhìn xem!

Gia Liệt Áo đầu tiên nhìn thấy Bằng Hạo ở chung quanh người Đế Nhã lộ ra hung quang, hắn không kiên nhẫn móc ra một tấm lệnh bài:

- Ta bắt kẻ người có thân phận gì ở Bằng Phong thành, lập tức cút ngay cho ta!

Nhìn lệnh bài đại biểu thân phận, Bằng Hạo giật mình sợ hãi, Bằng Phong thành của hắn tuy mạnh, nhưng so với Tinh Lam công quốc mà nói không thể nghi ngờ là cách xa vạn dặm! Mà đại thần tài chính là nhân vật quyền to đứng đầu chủ chương Tinh Lam công quốc, công tử con hắn làm sao mình có khả năng đấu được? Hắn cường chế lửa giận, oán hận xoay người rời đi.

- Đúng rồi, nhất định là nó rồi!

Cầm lấy viên thủy tinh cầu Lăng Phong vừa khảo thí trong tay, Gia Liệt Áo giống như nhặt được chí bảo, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào một ít bộ phận màu bạc khó thấy giữa tinh cầu. Hắn ngẩng đầu lên, vội vàng hỏi thăm:

- Đế Nhã, hắn ở đâu?

- Không xong! Vừa nãy muối quá cao hứng, người kia đã ly khai rồi!

Đế Nhã thất sắc nói, thiếu nữ mang theo khí thế kinh người vừa rồi lập tức chuyển thành vẻ mặt cầu xin:

- Ca ca, làm sao bây giờ? Muội, muội...muội thật sự là quá ngốc!

- Không sao, không sao đâu mà.

Mặc dù nội tâm so với Đế Nhã còn muốn lo lắng hơn, Gia Liệt Áo vẫn an ủi nàng nói:

- Muội còn nhớ rõ bộ dạng của người đó không? Chúng ta lập tức nhờ người trong thành trì này hỗ trợ tìm kiếm, nhất định sẽ có thể tìm được!

- Ủ, muội nhớ mang máng là...

Đế Nhã cố gắng nhớ lại nói.

- Thiếu gia, tiểu thư, kẻ mới vừa rồi bị hai người đuổi đi hình như là người thừa kế của Băng gia, gia tộc cầm quyền tòa thành này.

Lai Đặc nói:

- Nếu nhờ bọn họ hỗ trợ liệu có thể gặp trở ngại hay không?

Suy nghĩ một chút, Gia Liệt Áo nói:

- Loại tiểu nhân này không thể không đề phòng, tốt nhất là như vậy, Lai Đặc, người lập tức đi tìm dòng binh lớn nhất Băng Phong thành, mời bọn họ hỗ trợ tìm kiếm.

- Vâng!

...

- Đáng chết, đáng chết mà, một đám phế vật!

Ở trong phòng, Băng Hạo không ngừng gầm thét, lúc hắn ngồi xuống, trên khoe miệng của Trần Ấu Dung đang cúi đầu không nhìn được lộ ra một tia khinh miệt. Băng Hạo cả giận nói:

- Tra, lập tức tra cho ta, nhìn xem đến tội cùng là tên hỗn đản nào nuốt tim hùng gan báo mà dám tiếp thu bùn keo của chúng! Ta thấy bọn chúng ngại sống yên ổn quá nhiều rồi!

Chỉ chốc lát sau, Trần Ấu Dung mang theo một tin tức trở về:

- Đã điều tra xong, là một nhà thương hộ tên là "Tín Nhân Đạt" trong thành tiếp thu bùn keo của họ.

- Vậy nhanh chóng phái người, đem tất cả cửa hàng của chúng kê biên tài sản cho ta, đem bắt quản sự lại đây!

Băng Hạo cười âm hiểm nói:

- Ta muốn nhìn xem đầu chúng dài bao nhiêu, có đủ cho ta chém hay không?

- Thiếu chủ, chuyện này chỉ sợ không làm được.

Trần Ấu Dung bắt đắc dĩ mở hai tay ra:

- Lúc ta tiến đến đã quá muộn, trong nhà của thương hộ này người đi nhà trống, cái gì cũng không có lưu lại!

- Cái gì?

Băng Hạo mở to hai mắt nhìn:

- Làm sao có thể? Chẳng lẽ tiểu tử Bằng Thành kia cố ý trêu chọc ta? Kỳ thực bùn keo của chúng căn bản không có bán ra ngoài! Cố ý tìm một nhà thương hồ tới để diễn trò?

- Thiếu chủ, chỉ sợ không phải, ta lúc đi thuận đường đến chỗ nhân viên tông tộc đại khảo điều tra. Giao dịch của bọn họ quả thực là có, hơn nữa tiền giao dịch cũng đã đưa vào trong quá trình xét duyệt tông tộc đại khảo, xem ra không có một chút vấn đề.

- Chẳng lẽ có người giúp đỡ bọn chúng? Chết tiệt thật, tên tiểu tạp chủng kia nếu không có người đứng sau lưng làm sao lại để đến ngày hôm nay mới ra tay? Chẳng lẽ là...

Bằng Hạo nghĩ tới Lăng Phong, chẳng lẽ là tên đó giả trò?

Một lát sau, Hạ Vũ đi tới cửa phòng, thấy Bằng Hạo đang lâm vào nỗi giận thì hẩn mang theo một tia xin lỗi nói:

- Bằng Hạo huynh, thực hết sức xin lỗi, việc liên thủ giữa Bằng Phong thành cùng Hạ Luân thành lần này chỉ sợ ta không thể đáp ứng người.

- Vì cái gì?

Bằng Hạo sợ hãi hỏi. So sánh với chuyện này, chuyện của Bằng Thành chẳng tính là gì, cho nên hẩn lập tức chuẩn bị tinh thần sẵn sàng:

- Hạ Vũ huynh, đây chính là chuyện chúng ta vẫn thương lượng...Hơn nữa, Hạ Vũ huynh có hứng thú đối với Tiêu Vũ, mấy ngày nay ta vẫn luôn tìm cơ hội!

- Lần trước đấu giá tinh chương, Triển Phi đại sư cùng Khổng Tư đại sư của quý thành huyền nào với nhau rất là không thoải mái, Triển đại sư đối với chuyện chúng ta liên thủ luôn có ý kiến phản đối.

Hạ Vũ bỏ tay xuống, bất đắc dĩ nói:

- Hơn nữa, ta tựa hồ như nghe nói Bằng Hạo huynh đã mất đi lực khống chế đối với nàng?

Âm thầm nguyên rửa kẻ đem tin tức nói cho Hạ Vũ, Bằng Hạo cười nói:

- Hạ Vũ huynh cứ yên tâm, cho dù không cần dùng đến chiêu kia, thì ta cũng có thể bảo đảm cuối cùng người sẽ thuận lợi ôm được mỹ nhân.

- Cái này...

Hạ Vũ có chút động tâm.

- Tiêu Vũ tuy rằng ở góa nhiều năm, vẫn có thể giữ thân như ngọc, hơn nữa tên quỷ đoán mệnh Bằng Tiêu kia phỏng chừng còn chưa cùng nàng chính thức vui vẻ qua. Hạ Vũ huynh nếu có thể cùng giai nhân vui vẻ, rất có khả năng là lần đầu tiên.

- Tốt lắm!

Hạ Vũ cười to:

- Bằng Hạo huynh nếu thật sự có thể giúp ta hoàn thành tâm nguyện, cho dù buộc Triển Phi đại sư phải nén giận, thì ta cũng nhất định trở về cầu gia phụ đồng ý liên thủ lần này!

- Hahaha, vậy chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!

...

Câu lạc bộ dòng binh Gia Hòa.

Duy Khắc Đa cầm quyền trực nhiệm vụ trong tay, ánh mắt dừng lại ở tên quyền trực:

- Tìm người sao?

Hẩn lẩm bẩm nói:

- Xem ra miêu tả trong này hẩn là Lăng huynh đệ rồi, chà, con trai đại thần tài chính Tỉnh Lam công quốc tự mình tuyên bố nhiệm vụ tìm Lăng huynh đệ, chẳng lẽ Lăng huynh đệ lại đắc tội với hẩn?

Duy Khắc Đa cả kinh:

- Không được, ta phải mau chóng thông báo cho Lăng huynh đệ biết!

Quyết định chủ ý xong, tay hắn nhóm lên ngọn lửa, quẳng trực trong tay qua một hồi khói xanh liền biến thành tro bụi.

40. Chương 20: Kinh Biển.

Quyền chưởng giao kích!

Tiếng kinh khí nổ mạnh bốn phía, động tác của hai bóng người trong Tu Luyện Các mau lẹ, trong nháy mắt không biết giao thủ với nhau biết bao nhiêu chiêu.

Lăng Phong đột nhiên thu tay lại:

- Khải Ân, tu vi của đệ hử đã sắp tới ngũ tinh phải không?

- Phải, trước đó vài ngày bị sư phụ hung hăng thao luyện cho một trận, mấy ngày nay hử đã tới tứ tinh hậu kỳ!

Khải Ân gãi gãi đầu:

- Đáng tiếc so ra vẫn kém hơn đại ca.

- Vừa rồi lúc đệ giao thủ với huynh cũng không có sử dụng lực lượng của Cự Linh.

Lăng Phong biết rõ Khải Ân mới vừa rồi ra tay không có dụng hết toàn lực:

- Triệu hồi Cự Linh của đệ ra, toàn lực giao thủ cùng huynh thử xem.

- Cái này...

Khải Ân có chút do dự, hử sợ Lăng Phong xúc cảnh sinh tình nghĩ đến chuyện không cách nào thức tỉnh được Cự Linh, nhưng nhìn thấy bộ dáng tràn ngập tự tin của Lăng Phong, hử cắn răng nói:

- Được rồi, đại ca. Bất quá thi triển Cự Linh ở trong này cũng không có thuận tiện, đệ dùng huyền binh Thiên Triển Quyền Sáo giao thủ cùng huynh a!

Nói xong, hử lấy một cặp bao tay màu bạc trắng ra, bao tay nhìn nhẹ vô cùng, bao phủ bên ngoài bàn tay hử như một lớp da, không khiến người ta có cảm giác thấy thừa chút nào.

Huyền Binh?

Lăng Phong sững sờ, nghĩ tới linh vân cương mà Duy Khắc Đa tặng mình, theo lời Sang Sư nói, huyền binh chính là sử dụng linh vân cương chế tạo, có thể trực tiếp mượn bộ phận lực lượng của Cự Linh. Không cần nói nhiều lời, huyền binh của Khải Ân dĩ nhiên là lễ gặp mặt của đại trưởng lão. Nghĩ đến giá trị của linh vân cương theo như lời Sang Sư, Lăng Phong âm thầm gật đầu, đại trưởng lão đối với Khải Ân quả thực không tệ!

- Đại ca, huynh cẩn thận!

Khải Ân vung quyền, một đạo tàn ảnh màu vàng nhạt bị kéo ra trong không khí, ngay sau đó, một cổ áp lực trầm trọng như hậu thổ đập thẳng vào Lăng Phong!

Lăng Phong nhắm mắt lại: Thật mạnh! Một chiêu này tối thiểu đã mượn được một nửa sức mạnh của Cự Linh, không triệu hoán Cự Linh rướm rà mà trực tiếp mượn lực lượng của nó, trong chiến đấu thông thường có thể phát sinh hiệu quả quý thần khó lường, linh vân cương này quả nhiên có tác dụng không nhỏ!

Cước chỉ nội toàn, chân lực cường đại trong nháy mắt bộc phát, một lực đẩy phản ngược tác dụng, thân thể Lăng Phong giống như mũi tên bắn ra, thân pháp Mê Tung - Tiến Tật! (Cước chỉ nội toàn: Dùng ngón chân xoay tít như mũi khoan mà đánh)

- Oái!

Khải Ân thét một tiếng kinh hãi, đối mặt với tốc độ quỷ mị của Lăng Phong, hắn cũng nổi lên lòng háo thắng muốn tranh cường. Quyền bên phải thu lại phòng thủ, thiên phú linh kỹ...Thái Nhạc! Chiêu thức này tối thiểu phải ngưng tụ bảy mươi phần trăm lực lượng Nguyên Tố Cực Linh của hắn.

Đỉnh đầu lập lòe một mảnh hoàng quang, tựa như đám mây vàng đang che khuất bầu trời vậy!

- Tốt lắm, tới đây!

Lăng Phong trầm giọng gào to, Tinh Thiết Kiếm thoát ra khỏi vỏ, kiếm chiêu Quán Nhật trực tiếp đánh vào giữa, một kích đâm trúng quyền đầu!

Xèo xèo xèo!

Phảng phất như nước sôi dội vào tuyết, hoàng quang đầy trời tiêu tán, Khải Ân lao đảo lui về phía sau, mặt mũi hắn tràn ngập kinh hãi nhìn Lăng Phong:

- Đại ca, huynh...huynh đột phá rồi sao?

Dưới kinh hãi, hắn cũng không có thi triển tiếp "Địa Nham Đột Thử"!

- Mấy ngày trước lúc đệ bị bắt bế quan, huynh cũng vừa đột phá ngũ tinh!

Lăng Phong lại cười nói.

- Thật tốt quá, hahaha, đại ca, tu vi của huynh đã đạt đến ngũ tinh, sư phụ cũng có thể thuận lý thành chương đem huynh thu vào làm đệ tử Cung Phụng Các!

Khải Ân hoan hô nói:

- Như vậy hai huynh đệ chúng ta có thể liên thủ, đến lúc đó đem hết những tên nào không vừa mắt trong Cung Phụng Các đập một trận, hắc hắc!

Lăng Phong bất đắc dĩ lắc đầu, coi bộ tiểu tử này đi tới đâu tính tình cũng y như thế, hắn từ trong Tiết Vân móc ra một quyển bí kíp:

- Đệ xem cái này trước đi.

Khải Ân mang theo vài phần nghi hoặc tiếp nhận quyển bí kíp, mới đầu còn tưởng rằng đây là sách quý Lăng Phong phát hiện trong Bí Kíp Các, nhưng mà sau khi nhìn lướt qua, hắn liền ngẩn người. Đọc nhanh hết toàn bộ như gió, sau khi tập trung nghiên cứu phần sau của bí kíp, hắn ngẩng đầu lên, mặt mũi tràn đầy rung động nói:

- Đây...đây là...

- Đây là công pháp tăng tiếp theo của Thốn Kích Quyết do ta suy luận ra, tin tưởng có công pháp này trong tay, ở gia tộc chỉ cần có người có thiên tư đủ, tuyệt không tồn tại cục diện khó xử vì thiếu công quyết tu luyện tăng sau.

- Hít hà...

Hít vào một hơi, Khải Ân nhéo mạnh mình một cái, đau nhức kịch liệt khiến thần trí hắn thanh tỉnh:

- Đại ca, đệ không phải nằm mơ chứ? Huynh thật sự có thể nghiên cứu ra tăng sau của công quyết?

Lịch đại Băng gia có biết bao nhiêu thiên tài muốn đem toàn bộ Thốn Kích Quyết bổ sung đầy đủ, nhưng đều không thể làm được. Cho dù thiên tư tung hoành như Băng Hành Liệt cũng chỉ có thể bổ sung đến tăng thứ tám, mà Lăng Phong lại một bước suy luận ra công pháp tăng tiếp theo!

Khải Ân căn cứ vào trình độ quen thuộc của mình đối với Thốn Kích Quyết liền phân biệt ra được bộ chân võ quyết bổ sung toàn bộ này tuyệt không phải là ghi lung tung, mà quả thực có thể tu luyện! Nếu như chuyện này truyền ra ngoài...Khải Ân khẳng định danh tự của Lăng Phong sẽ được tuyên khắc vào Cung Phụng Các, được hậu đại Băng gia cúng bái muôn đời.

- Chờ sau khi huynh đi, đệ đem chân võ quyết này giao cho đại trưởng lão, nói rằng đệ vô tình lĩnh ngộ ra, tin tưởng có phần Thốn Kích Quyết bổ sung đầy đủ này, địa vị của đệ ở Cung Phụng Các sau này cũng không bị thấp đi.

Lợi dụng chỉ đạo của Sang Sư mấy ngày nay, Lăng Phong đem Thốn Kích Quyết bổ sung đầy đủ, lấy nó giao lại cho Bằng gia coi như là báo đáp ân tình nuôi dưỡng nhiều năm của Bằng gia.

Khải Ân bị câu nói kia của hắn làm sợ ngây người, hắn như choàng tỉnh nói:

- Đại ca, huynh phải ly khai?

- Phải, bằng vào tu vi của huynh hôm nay đã đủ để ra ngoài lưu lạc một phen.

Lăng Phong ngẩng đầu nhìn sắc trời, ánh mắt sắc bén dường như có thể xuyên thủng trời xanh, chạm tới thiên tế xa xôi. (Thiên tế: Ranh giới của trời)

- Đại ca, đệ muốn đi theo huynh!

Từ lúc vào doanh huấn luyện, Khải Ân đã có thói quen được Lăng Phong coi như thiên lôi sai đâu đánh đó, giờ phút này nghe nói Lăng Phong phải ly khai, phản ứng đầu tiên của hắn là giống như lúc hồi còn...mặc tã.

- Đệ cũng không phải là con nít nữa, cũng có thứ để theo đuổi của riêng mình, mộng tưởng của chính mình mới đúng.

Lăng Phong bật cười nói:

- Làm sao có thể đi theo huynh mãi.

- Không!

Khải Ân cố chấp lắc đầu.

- Được rồi, dẹp cái tính trẻ con đó đi, huynh đi ra ngoài du lịch một phen, chờ khi đệ tu luyện đến trình độ như thế này thì tùy lúc đều có thể tới tìm huynh!

Lăng Phong đột nhiên trầm giọng quát:

- Kiếm Linh, ngự!

Trong không khí một quang ảnh màu đỏ du động, xẹt xẹt, không khí dọc theo đường đi của nó cũng bị hóa khí theo!

Ừnh...Tiếng nứt nổ vang lên, vách tường Tu Luyện Các xuất hiện một lỗ hổng thật sâu. Lăng Phong khê vung tay, Kiếm Linh của hắn trở về trong thức hải, nhìn mặt mũi Khải Ân tràn ngập khiếp sợ nói:

- Khi nào đệ là được như vậy, thì tùy lúc đều có thể tới tìm huynh! Khải Ân.

- Đại ca.

Khải Ân nắm chặt tay, trong đôi mắt bắn ra một đạo quang mang kiên định, từ chiều vừa rồi của Lăng Phong cho thấy, hắn biết tu vi của mình đi theo Lăng Phong chỉ tổ vướng víu mà thôi. Hắn không có bất kỳ nghi vấn rằng tại sao Lăng Phong lại đột nhiên có Cự Linh, tất cả ý niệm trong đầu hắn còn lại chỉ có...Tu luyện, tu luyện khắc khổ! Đại ca, đệ sẽ đuổi theo huynh, đến lúc đó...cũng đừng hòng bỏ đệ lại!

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một tiếng kêu thê thảm:

- Tiểu Phong, Tiểu Phong...

Lăng Phong cả kinh, thanh âm này sao lại quen tai như thế? Đột nhiên, hắn nghĩ tới điều gì, mũi chân điểm một cái, thân thể trực tiếp lướt ra khỏi Tu Luyện Các, thẳng đến cửa chính mà đi. Nhìn thân ảnh chật vật đầu đầy mồ hôi nóng, hắn vội vàng nói:

- Minh quân gia, xảy ra chuyện gì?

- Khụ...khụ, nhanh, mau trở về cửa hàng, Bằng Hạo mang người tới vũ nhục Tiêu tiểu thư!

Minh quân gia thở không ra hơi nói:

- Tiểu Thành thiếu gia gặp nguy hiểm!

Lăng Phong nhướng mày, sát khí hiện lên giữa mi tâm: Lại là hắn? Xem ra hôm nay thù mới hận cũ phải thanh toán một lần rồi! Thân pháp Tiến Tật toàn lực thi triển, thân ảnh của Lăng Phong giống như làn khói biến mất. Khải Ân đuổi ra tới nơi vô đầu một cái, không chút suy nghĩ trực tiếp chạy theo Lăng Phong.

41. Chương 21: Giết! Giết! Giết!

Cửa hàng Tiêu Thành

- Kẻ nào? Dừng bước!

Đông Hành Kiến thủ hộ ở cổng quán, hần lần này đi theo Băng Hạo tràn ngập bất đắc dĩ. Thân phận của hần khiến hần vô cùng xấu hổ, tuy rằng tu vi bản thân không sai, nhưng mà tuổi tác lớn, không gian tiến bộ vô cùng có hạn, chết cái nữa là lúc hần ở doanh huấn luyện lại đắc tội với Khải Ân.

Khải Ân không phải là quân tử có cừu không báo, mấy ngày nay gặp mặt hần lọt vào không ít khiêu khích cùng chế nhạo của Khải Ân, lại nghĩ tới cuộc đời còn lại của mình bị bao phủ dưới bóng tối của vị ái đồ của đại trưởng lão này, hần cũng cảm giác được tiền đồ hoàn toàn đen tối! Cho nên hần không thể không triệt để dựa vào tên Băng Hạo kia, chỉ có sau khi Băng Hạo trở thành gia chủ, thì hần ở trong gia tộc mới có nhiều hơn một chỗ dựa.

Lăng Phong loáng thoáng nghe được thanh âm, một cổ tức giận đầy tính bạo ngược xông lên:

- Cút ngay!

- Vô lễ!

Nhìn thấy rõ ràng là Lăng Phong, đã có vết xe đổ, cho nên Đông Hành Kiến cũng không để mặc hần đi vào làm hư hảo sự của Băng Hạo, vì vậy quát một tiếng triệu hồi ra Cự Linh hình sói, thiên phú linh kỹ...Lang Đột toàn lực xuất thủ! Một tiếng rít dài, trong không khí dường như tràn ngập mùi máu tanh, một chiêu toàn lực này đủ để thấy được sự cường đại của Thiên Hành Giả ngũ tinh!

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, Lăng Phong có được kỳ ngộ liên tiếp làm sao Đông Hành Kiến có khả năng ngăn cản? Ngón tay bắn ra, bóng đen của Tinh Thiết Kiếm liên tiếp phóng:

- Quán Nhật!

Tiếng nổ cự đại vang lên, phảng phất như có cuồng phong gào thét trong thân kiếm!

Quang mang màu đen trầm trọng như tòa núi lớn đè xuống, toàn thân tinh thần khí huyết của Lăng Phong đều hội tụ trong một kiếm này, ngoại trừ kiếm linh không sử dụng ra, thì chiêu thức này là chiêu mạnh nhất của hần!

Bùm!

Tinh Thiết Kiếm nặng nề đem Cự Linh của Đông Hành Kiến bở thành phần vụn!

Kiếm phong không hề ngừng lại, theo một góc độ kỳ quái tinh xảo chém tới. Xẹt một tiếng, Đông Hành Kiến hét thảm một tiếng, một cánh tay máu me đầm đìa bay lên không trung, mưa máu rơi xuống tung tóe! Thân thể trọng thương, máu chốt là do Cự Linh vừa bị Lăng Phong ngang ngược đập tan, tuy rằng Cự Linh cũng không hoàn toàn tiêu tán, nhưng mà muốn tỉnh dưỡng tới trạng thái đỉnh phong thì phải hao phí tinh lực rất lớn.

Một kiếm đắc thủ, Lăng Phong không chút nào ngừng lại, thân thể xoáy như gió phá vỡ cổng chính của hàng, trực tiếp xông vào hậu viện!

Đông Hành Kiến ở sau lưng giống như gặp quỷ nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lăng Phong, hần nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra tên đệ tử nội doanh của doanh huấn luyện làm sao trong nháy mắt lại có được sức

mạnh hung hãn như thế? Nghĩ tới biểu hiện điên cuồng của Lăng Phong lần trước, nếu như để mặc hắn xâm nhập, Băng Hạo sẽ gặp nguy hiểm! Ngón tay Đông Hành Kiến run lên, một chuỗi pháo hoa bập bùng "chúu" một tiếng bắn thẳng lên không trung!

...

Toàn thân Băng Thành đều là vết máu, môi không ngừng nhỏ bọt máu ra, hắn túm chặt hai chân Hạ Vũ. Trên mặt Hạ Vũ lộ ra một tia cao ngạo bất đắc dĩ, mà Băng Hạo ở bên cạnh hắn thì cứ từng cước từng cước dẫm nát ngực Băng Thành:

- Tên tiểu tiện chủng nhà ngươi, còn muốn nhập đích hệ? Hừ hừ, ta xem ngươi đúng là đang nằm mơ mà, đáng đời cái tên ca ca chết tiệt của ngươi cũng biến mất giống như vậy!

Trần Ấu Dung chứa mũi kiếm vào cổ Tiêu Vũ, cần cổ trắng nõn của Tiêu Vũ không ngờ lại thấm ra máu tươi, nàng cắn chặt môi, oán hận nhìn Băng Hạo!

Thấy bộ dáng này của nàng, Hạ Vũ thở dốc hồng hộc, hắn hung dữ đập mạnh một cước, oanh tạc hai tay của Băng Thành! Chân lực bộc phát trực tiếp đánh nát máu thịt trên hai tay Băng Thành, cho dù là như thế, thì Băng Thành cũng vẫn liều mạng ôm chặt hai chân Hạ Vũ, không cho hắn làm nhục thân nhân duy nhất trên đời này của mình!

Đó chính là, thân nhân duy nhất mà ca ca lưu lại cho mình a!

- Tiểu Thành!

Tiêu Vũ đau lòng, nhào mạnh tới phía trước, động tác ra sức của nàng chỉ rước lấy cú đẩy nhẹ của Trần Ấu Dung, nàng lại té xuống mặt đất lần nữa. Chưa bao giờ giống như lúc này, Tiêu Vũ lại phần hận bản thân mình vô lực đến như thế, khát vọng đối với lực lượng đến như thế! Cho dù để đạt được lực lượng này phải nhận nam nhân đáng giận kia làm phụ thân mình, nàng cũng nguyện ý a!

Nhìn bộ dáng bất lực của nàng, Hạ Vũ cảm giác huyết dịch toàn thân sôi trào, không giống với vẻ tao nhã bề ngoài, ở Hạ Luân thành hắn làm việc nổi danh là ác độc! Nếu như không phải là ở Băng Phong thành, thì ngay từ lần đầu tiên hắn nhìn thấy Tiêu Vũ đã lựa chọn dùng thủ đoạn xấu xa rồi, miễn cưỡng khắc chế đến bây giờ, hắn đã không thể kìm được nữa:

- Tiểu súc sinh, cút ngay!

Chân lực mãnh liệt, trực tiếp trào vào hai tay Băng Thành! Đùng đùng mấy tiếng, hai tay Băng Thành nổ mạnh. Ngay sáu đó Hạ Vũ một cước mạnh mẽ đập nát lồng ngực Băng Thành, chỉ thấy miệng Băng Thành phun đầy máu tươi huyết nhục.

- Tiểu Thành!

Lăng Phong sau khi tiến vào chính là ngay lúc thấy một màn này, hai mắt hắn chuyển đỏ, một tay đỡ lấy Băng Thành. Băng Thành chứng kiến Lăng Phong tới, lộ ra nụ cười an tâm:

- Lăng đại ca, đệ, đệ nghe lời huynh bảo vệ người mình quan tâm. Huynh...huynh nói, đệ có tính là một nam tử đỉnh thiên không?

Đôi mắt vô thần của hắn tràn ngập khát vọng được khen!

Từ nhỏ đến lớn, chưa từng có một ai khẳng định hắn, bọn họ chỉ biết nói "Ê nhìn kia, đệ đệ của Băng Tiêu coi bộ không tệ a"! Liệu có ai biết, hắn, có khát vọng được khen, được tán thành đến như thế nào a! Hắn cố gắng mở to con mắt, ánh mắt ám áp tràn ngập khát vọng đâm thẳng vào trong lòng Lăng Phong!

- Tính chứ sao không, đệ chính là một nam tử đỉnh thiên!

Lăng Phong lớn tiếng nói!

Băng Thành lộ ra nụ cười vui mừng, suy sụp vẹo đầu xuống.

...

- Đại ca, ta đi theo ngươi chơi đùa được không?

- Đại ca, huynh có thể dạy đệ tu luyện được không?

- Lãng đại ca, đệ đã có thể cảm giác được chân lực khí tuyến rồi! Đệ nhất định sẽ có thể trở thành cường giả giống như huynh!

Từng cảnh tượng hết như điện quang thạch hỏa thoáng hiện qua trong óc, Lãng Phong chậm rãi đứng dậy, hần cảm giác lồng ngực mình sắp bị lửa giận đốt đến nứt ra rồi, cả người cơ hồ như sôi trào! Ngược lại trong đôi mắt ngập một mảnh vắng lặng, nhìn về phía đám người Băng Hạo giống như nhìn người chết:

- Các ngươi, là một lũ súc sinh!

- Ngươi, ngươi muốn làm gì? Lãng Phong, đừng có làm càn! Đừng quên ta là gia chủ tương lai của Băng gia!

Băng Hạo ngoài mặt trong yếu phần nộ quát.

- Ta sai rồi.

Lãng Phong buồn bã nói:

- Lúc ngươi khiêu khích ta, ta lựa chọn nhường nhịn, bởi vì ta không có đủ thực lực. Nhưng khi ta có đủ thực lực, lại coi ngươi như một con kiến hôi cần bản không thèm quan tâm, lại không nghĩ tới một con kiến hôi cũng có thể gây tổn thương đến người ta coi trọng! Bất quá, hiện tại ta có cơ hội để sửa lại sai lầm của mình rồi!

Ngữ khí lúc hần nói chuyện rất chậm rãi trì hoãn, phảng phất như hồn du thiên ngoại, nhưng mà, chính vì như thế, lại càng gây cho người ta một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm.

- Thiếu chủ chú ý!

Trần Ấu Dung chắn trước mặt Băng Hạo.

- Kẻ nào dám cản ta?

Tinh Thiết Kiếm xuất ra, thân pháp Tiến Tật, hết như mị ảnh! Một kiếm đánh ra, trong cơ thể Lãng Phong truyền ra tiếng sôi sùng sục của khí huyết sôi trào, phảng phất như cả người hần sắp biến thành ngọn núi lửa phun trào vậy!

Mắt Trần Ấu Dung lộ ra vẻ sợ hãi, ở trong mắt nàng Lãng Phong phảng phất như một con mãnh thú hồng hoang hình người, ngang ngược nghiền nát hết thấy mọi vật cản, cần bản không phải sức người có thể kháng cự!

- Thiếu chủ, chạy mau!

Hai kiếm giao kích, kiếm toái người bay!

Thân thể Trần Ấu Dung giống như điều đứt dây bay ra phía sau, nếu không phải mục tiêu chủ yếu của Lãng Phong không phải là nàng, thì một kiếm này đã trực tiếp lấy mạng nàng rồi.

- Trốn đi đâu!

Lãng Phong liếc nhìn hai người Hạ Vũ cùng Băng Thành đang chạy ra cửa bay vút đi, hần nổi giận gầm lên một tiếng, thân pháp Tiến Tật toàn lực thi triển, thân thể bỗng dưng xé rách không khí, áo bào mặc trên người bởi vì ma sát cực tốc mà bị thiêu đốt cháy lên!

Đứng xa xa nhìn lại, Lãng Phong phảng phất như biến thành một quái thú hỏa diễm!

Kiểm xuất!

Thoáng cái trực tiếp một kiếm đâm xuyên thủng hậu tâm của Hạ Vũ, Lãng Phong không quên mới vừa rồi là ai đã đánh một kích trí mạng cho Băng Thành, mạch luân...Ngũ Thốn Kích bộc phát! Chân lực cường hãn tụ tập trong cơ thể Hạ Vũ, giống như một viên đạn hạt nhân nhỏ bộc phát, bùng một tiếng, một đồng mây khói màu máu nổ tung!

Hạ Vũ...Chết không toàn thây!

Tại một khắc khi Băng Hạo đe dọa, hắn liền phát hiện ra sai lầm của mình, tên điên này lúc trước khi còn ở doanh huấn luyện đã ở trước mặt trăm người không chút lưu tình trực tiếp vung kiếm chém vào cổ họng hắn, hắn làm thế nào mà quan tâm đến thân phận của mình là gì? Khi Lăng Phong không chút do dự cầm kiếm đuổi theo, một cổ cảm giác run sợ cơ hồ khiến hắn muốn té đài, cho đến giờ khắc này hắn mới phát hiện ra hạt giống sợ hãi mà Lăng Phong chôn sâu trong lòng mình lại ẩn giấu sâu đến như thế!

Trốn, trốn, trốn!

Băng Hạo gần như có thể cảm nhận được hơi thở cực nóng trên mũi kiếm sau lưng, hắn không chút rời rã quay đầu lại nhìn vận mệnh của Hạ Vũ, nhưng khi Hạ Vũ truyền ra tiếng hét thảm thiết, thì hắn biết...Tên điên kia, thật sự dám xuống tay hạ sát thiếu thành chủ Hạ Luân thành!

Kẻ điên, hắn là kẻ điên!

Cảm giác sợ hãi kịch liệt kích thích hắn bộc phát tốc độ trước nay chưa từng có, vừa sải bước ra khỏi cửa hàng Tiêu Thành! Nhìn rõ tình cảnh trước mắt, hắn kinh hãi hô to:

- Thụy Tùng trưởng lão, cứu mạng!

Hơn mười người xúm lại trước cửa hàng Tiêu Thành, trên người những người này đều tràn ngập khí tức cường hoành, quanh người bọn họ đều bị thanh ly không còn ai hết. Cầm đầu là một lão giả khuôn mặt cao gầy, mặc áo bào màu trắng, cầm một cây côn bổng trong tay, cả người cương nghị cổ lão. Khi thấy Băng Hạo chật vật chạy thực mạng ra ngoài, hắn nhin không được nhượng mảy, chợt chứng kiến Lăng Phong đuổi giết tới:

- Kẻ đến buông vũ khí xuống, chờ đợi Băng Phong thành ta xử trí!

Trong giọng nói của hắn mang theo vẻ cao ngạo, từ trên cao nhìn xuống!

- Kẻ nào cản ta, chết!

Lăng Phong một tay cầm kiếm, hắn cũng nhìn ra được chỉ dựa vào chân lực của mình tuyệt đối không hùng hậu bằng Cung Phụng trưởng lão trước mắt, vì vậy thân pháp Hồng Ảnh triển khai, tàn ảnh liên tiếp hiện lên, khiến cho người ta cơ hồ khó có thể nhận ra chân thân của hắn!

Thụy Tùng lộ ra thần sắc ngưng trọng, ngay cả hắn cũng không nhìn ra được chân thân của Lăng Phong, chỉ có thể cuồng quát một tiếng, côn bổng trong tay giống như giao long xoáy tít trong không khí, khí kinh của côn ảnh vừa sâu vừa đen trực tiếp quét về tất cả tàn ảnh trước mặt!

Không xong!

Một côn thất bại, Thụy Tùng lập tức thấy không ổn.

Lăng Phong đã vượt qua hắn, xông vào đám đệ tử phía sau. Mũi kiếm không ngừng run lên, trong mắt Lăng Phong chỉ có Băng Hạo đang không ngừng chạy thực mạng!

Thụy Tùng kinh hãi, hắn hoàn toàn thật không ngờ tu vi của Lăng Phong lại không thua kém gì hắn! Vội vàng triệu hồi Cự Linh hóa khải, Thụy Tùng đuổi sát theo sau lưng Lăng Phong, đáng tiếc tốc độ thân pháp của hắn xa xa không kịp nổi Lăng Phong.

- Ngăn hắn lại, mau ngăn tên điên này lại!

Mười ba tên đệ tử hợp thành bức tường người nặng nề, bọn họ đều là đệ tử Cung Phụng Các, không có một người nào là có tu vi thấp hơn tứ tinh! Đối mặt với công kích cuồng hãn của Lăng Phong, bọn họ không kịp triệu hoán Cự Linh!

Hai con người Lăng Phong lóe lên tinh quang:

- Phá!

Chân lực chất chồng lên năm lần, mạch luân Ngũ Thốn Kích thi triển lần nữa!

Bùm bùm bùm bùm!

Ỗ vào sức nặng của Tinh Thiết Kiếm, Lăng Phong một kiếm đánh ra, ngạnh sanh đánh vỡ mười ba chuỗi vũ khí! Kiếm phong chém tới, soạt một tiếng, Băng Hạo hét thảm lên, máu tươi tung tóe giữa hai chân!

Lăng Phong không có tiếp tục thi triển kiếm chiêu, bởi vì một đạo kiếm quang đi theo góc độ cực kỳ xảo trá chạm vào mũi kiếm của hắn. Một cổ chân lực cuồng mãnh cường hoành men theo mũi kiếm đó trực tiếp đánh lên tay mình! Hổ khẩu rách toang, Lăng Phong cơ hồ suýt thất thủ đánh rơi Tinh Thiết Kiếm. Là ai, chân lực thật mạnh?

- Tất cả dừng lại hết cho ta!

Một bóng trắng cách xa mười trượng lao tới, theo sau lưng bóng trắng đó là mấy đạo nhân ảnh, tốc độ của những người này đều cực nhanh, thân ảnh chưa đến, khí lưu dao động cường hoành đã khiến cho người bình thường cảm thấy khó khăn!

Đại trưởng lão Băng Thần Tử!

Lăng Phong rốt cuộc biết người mới ra tay là ai, không ngờ là đại trưởng lão!

Cách xa mười trượng, mà kiếm khí ra tay vẫn có thể có uy lực cường đại như vậy, điều này khiến cho Lăng Phong âm thầm sợ hãi.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Băng Thần Tử vừa tới, nhìn thấy tình cảnh hỗn loạn xung quanh, hắn nhin không được phần nộ quát.

- Đại...đại trưởng lão, cứu mạng!

Băng Hạo vừa thấy Băng Thần Tử xuất hiện, tâm thần nhất thời buông lỏng, hắn lúc này mới cảm giác được hạ thể đau đớn kịch liệt, kinh hô:

- Lăng Phong...Lăng Phong điên rồi, đã giết Hạ Vũ, bây giờ còn muốn giết ta!

Nói năng lộn xộn xong câu này, hắn đập đầu xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Xơ xác tiêu điều!

Băng Thần Tử lạnh lùng nhìn Tinh Thiết Kiếm trong tay Lăng Phong.

Người chung quanh nghiêm trọng chờ lệnh, chỉ cần đại trưởng lão hạ lệnh lập tức đem tên đệ tử nội doanh điên khùng này đánh chết.

Lăng Phong nắm chặt Tinh Thiết Kiếm, hắn biết rõ cục diện, đối mặt với Cung Phụng trưởng lão, mình tuyệt đối không cách nào đào thoát. Thật không ngờ vừa mới quyết định ra ngoài lưu lạc liền gặp phải cục diện như vậy, xem ra hôm nay mình phải giao mạng tại đây rồi, nhiều Cung Phụng trưởng lão tiến đưa mình như vậy, đãi ngộ chắc hẳn khiến cho vô số đệ tử doanh huấn luyện ao ước a?

Nếu hỏi Lăng Phong liệu có hối hận vì đã xúc động buông tay đại sát như vừa rồi hay không, thì hắn tuyệt đối không có một chút hối hận. Chính là theo như câu nói này, đường nam nhi đi, là phải mãnh liệt! Cứ do dự lo trước lo sau, sợ đầu sợ đuôi tuyệt đối không phải là nam nhân chân chính! Điều hắn tiếc nuối duy nhất chính là không thể một kiếm chém Băng Hạo.

- Người chính là tiểu tử ở nghi thức cung phụng hôm đó.

Băng Thần Tử ngữ khí cực kỳ bình tĩnh:

- Người cũng đã biết hôm nay tội người phạm phải, theo quy củ của Băng gia đủ để bị xử tử mười ba lần rồi chứ!

- Đại trưởng lão.

Lúc này, Tiêu Vũ từ trong nội viện đi ra, sắc mặt nàng tái nhợt, chứng kiến người chung quanh vây quanh nàng cũng không có một tia sợ hãi, hướng Băng Thần Tử nhẹ nhàng thi lễ:

- Chuyện lần này toàn bộ là vì Băng Hạo liên kết người ngoài muốn vũ nhục ta, Băng Thành vì che chở ta mà bị bọn họ hành hạ đến chết, Lăng Phong chỉ vì nhịn không được mới xuất thủ tương trợ, hy vọng đại trưởng lão có thể minh xét!

Lời này vừa nói ra, không ít người lộ vẻ rầu rĩ, dựa theo hành vi thường ngày của Băng Hạo, bọn họ không chút hoài nghi lời của Tiêu Vũ.

Băng Thần Tử nhướng mày:

- Băng gia quy định nghiêm cấm nội đấu! Kẻ phạm điều lệ giết không cần hỏi! Không quản các người có đạo lý lớn bao nhiêu, đều không tránh khỏi gia pháp gia quy!

Soạt!

Dao kiếm rút ra khỏi vỏ!

- Kẻ nào dám động đến tiểu thư của bọn ta.

Ba người Tắc Nhĩ xuất hiện, bọn họ phòng vệ xung quanh Tiêu Vũ:

- Tiểu thư là tộc trưởng tương lai của Hồ tộc chúng ta, ai dám động đến một sợi tóc của nàng, hồ tộc ta chắc chắn xuất binh diệt toàn tộc!

Băng Thần Tử cau mày lại, kể từ sau khi ái đồ Băng Tiêu mất tích, hắn rất ít chú ý đến Tiêu Vũ, thật không ngờ nàng còn có một thân phận kinh người như vậy. So với Hồ tộc mà nói, thế lực của Băng Phong thành có thể nói là nhỏ bé không chút đáng kể, vì thế Băng gia hắn không thể không cân nhắc uy hiếp của Tắc Nhĩ! Nhưng mà nếu như buông tha không khiển trách bọn họ, thì uy danh của Băng gia xem như đem đi bỏ rác rồi.

- Người dám uy hiếp ta?

Sát khí dày đặc vọt tới Tắc Nhĩ, trong nháy mắt tựa hồ như không gian cũng đông cứng lại!

Tắc Nhĩ kinh hãi, hắn cuồn quất một tiếng:

- Cự Linh hóa khải!

Trong tiếng xoẹt xoẹt, lồng ngực của hắn, tứ chi, đầu hoàn toàn bị một khối giáp màu bạc trắng bao phủ, mặt nạ hình cáo mặt dài bảo hộ khiến cho hắn càng thêm vài phần âm sát!

Băng Thần Tử quát lạnh một tiếng:

- Hạt Mạn, Quỷ Ẩn Triều Phược!

Đột nhiên, mặt đất dưới chân Tắc Nhĩ nổ tung, sáu dây leo trơn bóng màu nâu to như đầu ngón tay bay lên, Hạt Mạn nhanh chóng dọc theo thân thể Tắc Nhĩ quấn lấy toàn thân hắn, nhanh chóng bao trùm hắn!

- Linh kỹ Quỷ Ẩn?

Tắc Nhĩ kinh hãi quát một tiếng, đối mặt với đại trưởng lão hắn cũng không dám lớn lối, chân lực tinh thuần trong nháy mắt bộc phát, thông qua khôi giáp "Linh Hồ" gia trì, cố gắng chống lại Thực Linh...Hạt Mạn!

- Không biết tự lượng sức mình!

Hạt Mạn bị chấn động tạo ra một chút khe hở, lập tức liền bắn ngược trở lại! Chân lực cường đại cản trở, nặng nề oanh lên người Tắc Nhĩ, Tắc Nhĩ "phụt" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi!

- Tắc Nhĩ lão đại!

Ma Căn cùng Phát Lý Mạn kinh hô, bọn họ cảm tức hướng Băng Thần Tử muốn đánh tới!

- Các người dừng tay!

Tắc Nhĩ nghiêm nghị quát bảo chúng dừng lại, vừa dứt lời, hắn lại phun thêm một ngụm máu tươi! Hắn dùng ngữ khí mềm mỏng nói:

- Đại trưởng lão có được linh kỹ Quỷ Ẩn, thực lực mạnh mẽ thật khiến Tắc Nhĩ thán phục! Bất quá lần này tiểu thư là một bên thụ hại, hơn nữa thương vong của thiếu chủ Băng gia cùng với tiểu thư hoàn toàn không chút quan hệ, mong rằng đại trưởng lão có thể mở một con đường!

Dưới tình thế cấp bách đem Hồ tộc ra dọa Băng Thần Tử, sau đó Tắc Nhĩ liền biết mình sai rồi, như vậy quá mức không đem thể diện gia tộc họ để vào trong mắt. Cho nên giờ phút này chủ động chịu thua, hạ một nấc thang cho Băng Thần Tử.

Hơn nữa thực lực Băng Thần Tử vừa triển lộ quả thực khiến cho hắn cực kỳ giật mình!

"Linh kỹ Quỷ Ẩn" phải luyện hóa một loại "tinh chương Quỷ Ẩn" rất thưa thớt mới có được, nói như vậy, Thiên Hành Giả nếu muốn thi triển Cự Linh trước hết phải triệu hoán, hoặc là trực tiếp phụ chiến hay phụ thân, hoặc cũng có thể hóa khải, bất luận lựa chọn phương thức nào, thì khi đối địch cũng có thể thấy được hướng đi của Cự Linh của đối phương! Nhưng mà một khi vận dụng linh kỹ Quỷ Ẩn, Cự Linh của Thiên Hành Giả có thể ở trong khoảng cách nhất định đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn không thể tìm ra vết tích.

Tựa như vừa rồi Thực Linh của Hạt Mạn của Băng Thần Tử một khi vận dụng linh kỹ Quỷ Ẩn, có thể trực tiếp xuất hiện ở dưới chân Tắc Nhĩ, hắn căn bản không kịp phản ứng! Hơn nữa thiên phú linh kỹ "Triền Phục" của Băng Thần Tử, dung hợp với linh kỹ "Quỷ Ẩn" sau một chiêu liền chế phục Tắc Nhĩ!

Chính là bởi vì đặc tính này, tuy rằng tinh chương Quỷ Ẩn bất quá chỉ là trung cấp tinh chương, nhưng độ trân quý so với cao cấp tinh chương không chút nào thua kém!

Lăng Phong âm thầm chấn động, Băng gia đã nhiều năm qua chưa từng có ai tận mắt thấy đại trưởng lão tự mình xuất thủ, không nghĩ tới vừa ra tay liền có uy thế như lôi đình! Hắn âm thầm suy xét một chiêu linh kỹ dung hợp "Quỷ Ẩn Triền Phục" vừa rồi, mồ hôi lạnh nhất thời chảy ướt cả lưng.

Băng Thần Tử hừ lạnh một tiếng, Hạt Mạn quán lấy Tắc Nhĩ nhất thời biến mất:

- Nhìn mặt mũi Hồ tộc các người, sự tình lần này ta không truy cứu trách nhiệm của Tiêu Vũ nữa!

Có một chiêu làm bước đệm bày sẵn ra kia, không một ai sẽ cảm thấy Băng Thần Tử yếu thế, ngược lại chỉ cảm thấy hắn có khí độ rộng rãi.

Tắc Nhĩ thở phào một hơi dài, vội vàng nói lời cảm tạ.

Ánh mắt của Băng Thần Tử đột nhiên chuyển hướng về phía Lăng Phong:

- Người đâu, bắt giữ Lăng Phong!

Hai gã Cung Phụng trưởng lão đồng thời tiến lên một bước.

42. Chương 22: Thần Lai Chi Trợ.

- Tắc Nhĩ thúc thúc, nhanh cứu giúp hắn.

Tiêu Vũ vội la lên.

Tắc Nhĩ cười khở lắc đầu:

- Tiểu thư, nhiệm vụ của chúng ta là mang người trở về, cùng với chuyện không liên quan không cần quản nhiều a.

Ba người vẫn luôn chờ đợi ở phụ cận cửa hàng Tiêu Thành, hôm nay ngẫu nhiên trộm lười một bữa, kết quả thiếu chút nữa khiến cho Tiêu Vũ chịu nhục! Sâu trong nội tâm bọn họ cảm hận không thôi. Nếu cường thịnh trở lại mà nhúng tay vào gia vụ của Băng gia, chỉ sợ Băng Thần Tử tức giận bắt họ lưu lại, kết quả liền nguy rồi.

- Hai gã Cung Phụng trưởng lão, tu vi lực tinh, cũng không biết bọn họ có nắm giữ mạch luân...Lục Thốn Kích hay không?

Lăng Phong nhìn hai gã trưởng lão đang tiến tới gần mình, không ngừng phân tích thực lực của họ!

- Xuy, xuy!

Hai đạo kiếm khí màu bạc trắng dài hơn một trượng xẹt qua không trung, hướng về phía hai tay Lăng Phong mà đi! Đối mặt với Lăng Phong, hơn nữa còn là hai người đồng loạt ra tay, Cung Phụng trưởng lão tự ngạo khinh thường sử dụng Cự Linh.

Ánh mắt Lăng Phong ngưng tụ, Tinh Thiết Kiếm xuất ra, chân lực cường hoành quán chú trong đó, một đạo kiếm mang như tinh tử lập lòe sáng chói bắn ra!

Ánh mắt Băng Thần Tử bỗng nhiên chớp động, hần nhớ tới tư liệu mà Úc Vi từng nói với mình, không khỏi lộ ra thần sắc tiếc nuối: Hai lần thi triển kiếm mang đủ để chứng minh Lăng Phong nắm giữ được tuyệt học kiếm thuật này, loại kiếm thuật thượng thừa này cho dù là Chân Võ Giả tu vi thất tinh cũng khó có thể thi triển, nghĩ tới Lăng Phong tuổi còn trẻ như vậy đã có thể nắm giữ, cho dù tương lai không có Cự Linh tiền đồ cũng không thể hạn lượng, thật sự là đáng tiếc...

Kiểm mang đối kiếm khí!

Kiểm khí diệt, kiếm mang tiến quân thần tốc, tên Cung Phụng trưởng lão kia thét một tiếng kinh hãi, thật không ngờ công kích của Lăng Phong lại sắc bén như thế, suýt nữa bị kiếm mang đâm trúng lồng ngực! Mà kiếm khí của trưởng lão còn lại cũng tà tà hạ xuống, xuyên thấu qua áo bào của Lăng Phong để lại một vết thương thật sâu trên tay trái!

Một mảnh rung động, không ai nghĩ đến Lăng Phong tuổi còn trẻ như vậy lại có thể đối chiến với hai gã Cung Phụng trưởng lão, hơn nữa không chút nào là rơi vào thế hạ phong. Hai gã Cung Phụng trưởng lão tự giác hiểu mặt mũi mất hết, giận dữ xuất kiếm, chân lực mãnh liệt thoáng như giận dữ phun trào, thân kiếm ong ong ngao lên!

- Dừng tay!

Từ xa, Khải Ân phi tốc chạy tới, chứng kiến Lăng Phong bị một đám cường giả Cung Phụng Các xúm lại đánh, hần sợ hãi rống lên!

Băng Thần Tử nhú mày, điều hần lo lắng nhất rốt cuộc đã xuất hiện!

Khải Ân ngăn trước người Lăng Phong, giơ kiếm đánh úp lại khiến hai gã Cung Phụng trưởng lão phải bắt đắc dĩ thu tay lại. Bọn họ có thể nói là vô cùng rõ ràng địa vị của Khải Ân trong lòng đại trưởng lão, nếu lỡ ngộ thương Khải Ân, cho dù bọn họ thân là trưởng lão cũng không chịu được cơn giận của Băng Thần Tử!

- Sư phụ, cầu người buông tha cho đại ca của ta!

- Khải Ân, tới đây!

Băng Thần Tử phẫn nộ quát:

- Trong gia tộc nghiêm cấm nội đấu, Lăng Phong vi phạm điều lệ, theo gia quy giết không cần hỏi! Người không phải muốn dính cùng hần chứ!

- Không.

Khải Ân cố chấp lắc đầu:

- Ta bất kể cái gia quy chó má gì, ta chỉ biết hần là đại ca của ta, là đại ca duy nhất trong kiếp này của Khải Ân ta! Bất luận kẻ nào nếu muốn gây hại tới đại ca của ta, trừ phi người đó có thể bước qua xác ta!

Lăng Phong đang muốn mở miệng khuyên can, Khải Ân nghiêng đầu sang chỗ khác cầu khẩn nói:

- Đại ca, từ nhỏ đến lớn đều là huynh che chở cho đệ, lần này để đệ thay huynh ngăn cản một lần được không?

Lăng Phong hiểu sự kiên quyết trong ánh mắt của hần, mỉm cười:

- Tốt! Hôm nay huynh đệ chúng ta lại liên thủ lần nữa, con mẹ nó giết khắp thiên địa rộng lớn này!

Hai người nhìn nhau cuồng tiếu, khí thế hào hùng xông thẳng lên trời!

Băng Thần Tử mặt trầm như nước, đã bao nhiêu năm, kể từ lúc Băng Tiêu biến mất, Khải Ân là đệ tử duy nhất hấn để mất. Nhưng mà trước mắt Khải Ân lại đứng về phía đối lập hấn, tôn nghiêm gia tộc thì không thể không giữ, nhưng nếu hạ lệnh thì chẳng bằng tự tay bóp chết đồ đệ yêu quý của mình, cuối cùng nên làm cái gì bây giờ?

...

- Tiểu thư, không tốt!

- Biện thúc, có chuyện gì mà lại bối rối vậy?

- Vừa rồi ta trải qua tìm hiểu, chứng kiến Lăng Phong bị đám người Cung Phụng của Băng gia bao vây, xem ra bọn họ muốn chém giết nhau rồi!

- Cái gì?

Ny Khả cả kinh, không chút do dự:

- Đa Mặc Khắc, chúng ta đi!

...

- Ca ca, đã tìm Gia Hòa mấy ngày rồi, nhưng vẫn không có tin tức xác thực truyền đến, chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Gia Hòa này bắt quá chỉ là một câu lạc bộ dong binh, thực lực xem ra vẫn còn hơi yếu. Ai, vòng vo nhiều thành trì như vậy, thật vất vả mới gặp được một người phù hợp!

Gia Liệt Áo vẻ mặt buồn rầu:

- Kệ nó, ngồi không cả ngày cũng chỉ ngu người ra, đi dạo bốn phía, biết đâu may mắn gặp được thì sao...Ừa, Đế Nhã, muội làm sao vậy?

- Ca ca, là người đó! Là người đó kìa!

...

Mặt mũi Băng Thần Tử tràn ngập vẻ đáng tiếc, ánh mắt phức tạp nhìn Khải Ân, cuối cùng bùi ngùi thở dài, mệt mỏi phát tay:

- Bắt giữ Khải Ân, về phần Lăng Phong...Giết không cần hỏi!

- Vâng!

Cung Phụng trưởng lão sau lưng đồng thanh tuân mệnh.

- Chậm!

- Chậm đã!

Hai tiếng quát liên tiếp vang lên, Băng Thần Tử tức giận trợn hai mắt, liên tiếp bị người quát bảo ngừng lại khiến cho sự kiên nhẫn của hấn đến cực hạn! Hấn cả giận nói:

- Ai dám cản trở?

- Các chủ Đa Bảo Các Ny Khả của Tinh Lam công quốc, thỉnh cầu đại trưởng lão mở một mặt lưới, thả đệ đệ Lăng Phong của ta ra!

Ny Khả ở bên ngoài đám người lớn tiếng nói.

Môi Lăng Phong khê nhúc nhích, hấn thật không ngờ thời khắc mấu chốt Ny Khả lại vì mình đứng ra, ấn tượng "thương nhân vì lợi ích" đối với nàng trước kia toàn bộ tiêu tán. Sau khi sống sót nửa ngày, hấn nói khẽ:

- Ny Khả tỷ tỷ.

Ny Khả lộ ra thần sắc kích động, nàng có thể nhận ra tiếng gọi này của Lăng Phong là thật lòng.

- Người thừa kế gia tộc Nạp Đa của Tinh Lam công quốc Gia Liệt Áo, thỉnh cầu đại trưởng lão có thể giới cao đánh khẽ với...Phong gì ấy...

Gia Liệt Áo không biết tên của Lăng Phong, chỉ có thể hàm hồ nói cho qua.

Hai mắt Băng Thần Tử ngưng tụ, vô luận là Ny Khả hay là Gia Liệt Áo, thế lực đại biểu sau lưng đều cường đại đến nỗi Băng Phong thành không cách nào địch lại, hai người bọn họ lại liên thủ bảo vệ một đệ tử nội doanh mới ra ngoài! Thế giới này đến tột cùng là làm sao vậy? Loại chuyện không thể tưởng tượng này khiến cho hắn muốn nghĩ cũng nghĩ không thông, hắn lạnh giọng nói:

- Hai vị, Lăng Phong này phạm phải gia quy của Băng gia ta, các người là người ngoài, cố tình nhúng tay tựa hồ không thỏa đáng cho lắm a.

- Tiểu Phong cùng ta hợp ý, ta đối đãi với đệ ấy như thân đệ đệ của mình, quả quyết không thể trơ mắt nhìn hắn bị phạt!

Ny Khả chậm rãi nói:

- Mong rằng đại trưởng lão có thể thông cảm, Đa Bảo Các ta nhất định không quên tình nghĩa thâm hậu của Băng gia.

- Hừ, Đa Bảo Các? Chẳng lẽ các người muốn dùng Đa Bảo Các dọa ta sao?

Băng Thần Tử là tính tình kiêu ưa mềm không ưa cứng, vì Băng gia hắn có thể nhường nhịn lui bước, nhưng cái lui bước này tuyệt đối không phải là không có nguyên tắc. Nếu như dưới áp lực của Đa Bảo Các buông tha cho Lăng Phong, từ nay về sau Băng gia ở Băng Phong thành làm sao còn chỗ đứng nữa?

Một vòng ánh sáng ngoan lệ hiện lên trong con ngươi Băng Thần Tử!

- Đại trưởng lão.

Gia Liệt Áo nhẹ nhàng lên tiếng.

- Gia tộc Nạp Đa?

Sắc mặt Băng Thần Tử phát lạnh:

- Pháp Bỉ Ni vẫn khỏe chứ? Năm đó cùng hắn tham gia Thương Khung Hội Chiến, đến bây giờ nghĩ lại vẫn thấy sáng khoái vô cùng a!

Lời này vừa nói ra, cho dù là người của Băng gia trong không khí khắc nghiệt cũng không nhịn được nghị luận, trước nghe nói đại trưởng lão từng tham gia Thương Khung Hội Chiến, nhưng cũng chưa từng được chứng thật, hiện tại Băng Thần Tử chính miệng thừa nhận khiến cho người của Băng gia hưng phấn không thôi.

43. Chương 23: Huyết Xích.

- Tổ phụ cũng thường ở trước mặt chúng ta nhắc tới đại trưởng lão, nói rằng mạch luân Thốn Kích của đại trưởng lão cho dù là Cực Đạo Ba của Kiều Sâm Đặc nguyên soái cũng không mạnh bằng!

Gia Liệt Áo khen tặng nói. Câu khen tặng này nếu là do người bình thường khen hiệu quả đương nhiên không tốt, cực tẻ, nhưng mà thân phận của Gia Liệt Áo cao quý, nói ra lời này đương nhiên sẽ khiến cho người ta thoải mái không thôi.

Sắc mặt của Băng Thần Tử cũng hòa hoãn lại rất nhiều, hắn lắc đầu nói:

- Đó là gia gia người khen sai thôi, ta nghe nói Kiều Sâm Đặc không ngờ đã tiến vào Thánh Vực, so với hắn ta thật không bằng!

Tuy nói như thế, nhưng trên mặt hắn lại loáng thoáng có chút bất bình...Nếu không phải Thốn Kích Quyết không được hoàn chỉnh thì mình cũng có khả năng tiến vào Thánh Vực a?

Gia Liệt Áo thấy không khí hòa hoãn lại một chút, liền nói:

- Đại trưởng lão, người này đối với gia tộc ta có chỗ trọng dụng, không biết đại trưởng lão có thể giơ tay đánh khẽ bỏ qua cho hắn một lần hay không?

Vừa nghe xong lời này, sắc mặt Băng Thần Tử thay đổi, vung tay nói:

- Việc này không cần nói! Cho dù là Pháp Bỉ Ni đến cũng không thể can thiệp vào gia sự của Băng gia!

- Chẳng lẽ không còn phương pháp nào khác sao?

Gia Liệt Áo vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi. Hắn âm thầm tức giận, thật vất vả mới tìm được người có điều kiện phù hợp, kết quả lại gặp phải quần cảnh như vậy, sớm biết như thế mình đã đem theo một ít cao thủ trong gia tộc dự bị rồi a.

Lăng Phong có chút kỳ quái, Ny Khả vì mình ra mặt có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng Gia Liệt Áo này dựa vào cái gì mà chịu vì mình đắc tội với Băng Thần Tử? Không những thế còn công bố rằng mình đối với gia tộc họ có chỗ trọng dụng?

- Hừ.

Băng Thần Tử hừ lạnh nói:

- Ngược lại không phải là không có! Nếu như là người có công lớn đối với gia tộc, có thể sử dụng công lao bản thân mình triệt tiêu tử tội một lần, bị Cung Phụng trưởng lão gia tộc phế đi chân lực khí tuyền trực xuất khỏi Băng gia!

Ny Khả cùng Gia Liệt Áo hai mặt nhìn nhau, công lao đủ để triệt tiêu tử tội? Cái này phải có bao nhiêu công lao mới đủ đây! Hơn nữa còn bị phế chân lực khí tuyền, tuy rằng tiếp xúc không lâu, nhưng Ny Khả biết rõ Lăng Phong tuyệt đối không chịu tiếp nhận điều kiện như vậy!

Nhân tình Khải Ân sáng lên, lớn tiếng nói:

- Sư phụ, đại ca của ta đối với Băng gia có công lớn, có thể miễn giảm tử tội!

Lời này nói ra khiến cho không ít cường giả Cung Phụng Các cười lạnh, dùng công lao triệt tiêu tử tội xác thực theo lời Băng Thần Tử vừa nói là có, nhưng người có thể lập nhiều công lớn như vậy cho Băng gia còn có một cách xưng hô khác...gọi là trưởng lão! Người có thể lập được nhiều công lao như vậy không một ai không phải là Cung Phụng trưởng lão! Lăng Phong chỉ là một tên đệ tử nội doanh, dựa vào cái gì mà lập được công lao bằng Cung Phụng trưởng lão? Chẳng lẽ dựa vào ma hạch tứ tinh hắn đạt được trong Liệp Sát Đại Diễn sao? Quả thực là vớ vẩn!

Trong tiếng cười lạnh, chỉ có Lăng Phong biết rõ Khải Ân muốn làm gì, hắn cũng không có ý ngăn cản. Khải Ân móc ra một quyển sách, đem vài trang xé xuống, sau đó đem tàn quyển quảng cho Băng Thần Tử:

- Sư phụ, người xem kỹ đây là thứ gì rồi nói!

Băng Thần Tử lúc tiếp nhận còn có chút không quan tâm, nhưng sau khi nhìn vào hắn liền ngẩng đầu lên một cách mãnh liệt, gắt gao nhìn chăm chăm vào Khải Ân hồi lâu. Rồi hắn lại cúi đầu, sau khi trầm mặc hồi lâu, hai tay hắn không khỏi run lên:

- Thứ này từ đâu có?

- Là ta vô tình phát hiện trong Bí Kíp Các.

Lăng Phong thản nhiên nói, hắn không muốn Khải Ân nói thật.

- Không có khả năng!

Băng Thần Tử quả quyết nói:

- Băng gia nếu như có người có thể sáng chế ra thứ này, làm sao lại không báo cho Cung Phụng Các?

- Có lẽ là hắn quên, hoặc căn bản là hắn không muốn giao.

Lăng Phong nhún vai nói.

- Vậy trong tay các ngươi là...

Băng Thần Tử nhìn về phía mấy trang giấy cuối cùng trong tay Khải Ân.

- Là tàng cuối cùng!

Khải Ân lớn tiếng nói:

- Sư phụ, công lao này của đại ca ta có đủ để triệt tiêu tử tội không?

Hắn đem Thốn Kích Quyết tàng chín trong mười tầng ra đưa cho Băng Thần Tử, để lại một tàng cuối cùng. Trầm mặc!

Trầm mặc đến nỗi cơ hồ khiến cho mọi người hít thở không thông!

Đại trưởng lão bất đắc dĩ phát tay, nói:

- Được rồi! Dem một tàng cuối cùng của ngươi đưa cho ta, có thể triệt tiêu tội chết của hắn.

- Đại trưởng lão, không thể! Lăng Phong này ở trước mặt chúng ta đuổi giết thiếu chủ, nếu như không tiến hành nghiêm trị, sau này làm sao khiến thủ hạ phục tùng?

Thụy Tùng bực tức nói:

- Ta không biết trong mấy tờ giấy cuối cùng này hắn ghi cái gì! Tại sao lại có thể triệt tiêu tử tội!

Lời này của hắn chẳng khác nào nghi vấn uy tín của Băng Thần Tử trắng mắt. Nếu Băng Thần Tử không thể xuất ra lý do đủ để người ta tin phục, thì uy tín sau này cũng sẽ rớt xuống ngàn trượng.

Môi Băng Thần Tử khê nhúc nhích, âm thanh bị chân lực áp súc thành một đường truyền thẳng vào tai Thụy Tùng. Thụy Tùng đầu tiên là sững sờ, sau đó mặt tràn ngập vẻ khó tin, kế tiếp là lộ vẻ mừng rỡ như điên! Hắn hưng phấn đến nỗi cơ hồ muốn la to lên, may mắn là Băng Thần Tử kịp thời ngăn hắn lại. Hắn khom người nói:

- Đại trưởng lão, ta không có dị nghị gì.

Bọn họ truyền âm trao đổi, người bên ngoài căn bản không thể nào biết được nội dung bên trong, điều này càng khiến họ thêm ngứa ngáy, đến tột cùng là ghi gì trong quyển sách đó? Lại có thể khiến cho đại trưởng lão không tiếc bỏ mặt mũi Băng gia cũng phải lấy cho được? Còn nữa, Thụy Tùng trưởng lão vừa rồi xúc động phần nộ như vậy, vì sao thái độ bây giờ lại đột nhiên chuyển biến?

- Ta còn có một yêu cầu, tàn sách trong tay ngươi xem như trao đổi công lao. Còn tàng cuối cùng còn lại, muốn lấy được, thì ngươi phải hứa không được tổn thương chân lực khí tuyến của ta!

Băng Thần Tử tức giận nhìn Lăng Phong, hắn cảm thấy Lăng Phong được một tác rồi lại muốn tiến thêm một thước rồi, nhưng mà thứ hắn nắm giữ trong tay lại khiến mình không thể không cúi đầu. Nhìn những tờ giấy Khải Ân nắm trong tay, hắn đối với đồ đệ bảo bối này vừa yêu vừa tức, không nghĩ tới bản thân mình đối xử chân thành mà tới thời khắc mấu chốt hắn vẫn không thể thay lòng được!

Có lẽ, trải qua mấy ngày nay đối đãi thật lòng, Khải Ân xác thực đã đem Băng Thần Tử trở thành ân sư mình rồi, bất đắc dĩ là địa vị của Lăng Phong ở trong lòng hắn quá nặng! Lăng Phong đối với hắn mà nói, là bằng hữu, là huynh đệ, là thân nhân duy nhất trên đời!

- Hừ! Nếu muốn bảo trụ chân lực khí tuyến thì phải xem coi ngươi có bốn sự này hay không!

Ánh mắt Băng Thần Tử tựa như điện:

- Ta cho ngươi một cơ hội, tiếp ta ba chiêu, sau ba chiêu bất luận sinh tử, chuyện lần này triệt để bỏ qua không đề cập tới nữa!

Đại trưởng lão tự mình ra tay?

Không một ai dám tưởng tượng cảnh tượng đó, đại trưởng lão có tu vi thất tinh, tục truyền ngay cả mạch luân Thốn Kích Quyết cũng tu luyện tới cảnh giới Thất Thốn Kích! Đối với trên dưới Băng gia mà nói, đại trưởng lão là đại biểu cho điểm cuối của Chân Võ Giả, chính là biểu tượng bất bại! Huống chi còn có linh

kỹ Quỷ Ẩn cường đại hẳn mới vừa triển lộ! Cùng hẳn đối chiến? Lăng Phong chẳng phải là châu chấu đá xe hay sao?

- Sư phụ, cái này...

Khải Ẩn còn muốn tiếp tục cò kè mặc cả.

Lăng Phong nhẹ nhàng kéo hẳn lại, nhìn Băng Thần Tử, trên mặt sôi trào chiến ý:

- Có thể cùng đại trưởng lão chiến một trận, chết cũng không oán!

Bản thân đã chọn lựa đi ra ngoài lịch lãm, vậy liền nhờ đại trưởng lão kiểm nghiệm thực lực hôm nay của mình a!

Tên diên này!

Mọi người rút cuộc thông hiểu Băng Hạo rồi, bọn họ thương cảm nhìn Băng Hạo còn đang choáng váng...Người chọc ai không chọc, ngược lại đi khiêu khích thẳng diên! Một tên diên ngay cả đại trưởng lão cũng không sợ! Ngược lại tu vi người nhỏ bé như vậy, đây không phải là tự tìm phiền phức sao?

- Đại trưởng lão, ta có một nghi vấn, trận thi đấu này có quy định không được mượn nhờ ngoại lực không?

Gia Liệt Áo cười hì hì nói.

Liếc hẳn một cái, Băng Thần Tử lãnh đạm nói:

- Nạp Đa gia tộc trước giờ giàu có, trong gia tộc cất giấu vô số trân bảo, năm đó trên người Pháp Bử Ni cũng mang theo khối giáp vũ khí...

Hừ hừ một tiếng, giống như nghĩ lại chuyện hoang đường năm đó, nét mặt của hẳn hòa hoãn rất nhiều:

- Người có trò gì thì cứ việc giở ra hết đi.

- Haha, ta là tiểu bối, một chút thủ đoạn bất nhập lưu nho nhỏ sao có thể khiến ngài để vào mắt?

Nịnh nọt Băng Thần Tử một câu, Gia Liệt Áo cười nói:

- Ta chỉ có một món đồ nhỏ muốn cho Phong huynh để sử dụng thôi.

Nói xong, hẳn từ trong Tiết Vân lấy ra một hộp nhỏ chứa thuốc, mở nó ra, một mùi hương lạ lùng truyền ra ngoài, bên trong là một viên dược hoàn đỏ như máu!

- Huyết Xích?

Mắt Băng Thần Tử lộ vẻ kinh dị:

- Người thực đúng là cam lòng sao! Thứ này là bảo bối chân chính quý giá vô cùng a!

- Hắc hắc, Huyết Xích bất quá chỉ là vật chết, cùng với vị Phong huynh đệ này so sánh thì không đáng một xu!

Biểu lộ của Gia Liệt Áo nghiêm túc lên:

- Gia tổ vẫn luôn dạy bảo ta...chỉ thương liêm nhân, hạ phẩm liêm tài! (Nghĩa là: Doanh nhân dùng người, tiền bạc chỉ là vật thấp kém)

Nói đến buôn bán, gương mặt mập mạp của hẳn lộ ra một cổ thần quang trầm tĩnh.

Băng Thần Tử lắc đầu, trên mặt lộ ra vài phần kính nể:

- Thủ đoạn buôn bán của tên Pháp Bử Ni này, ta quả thực có thúc ngựa cũng đuổi không kịp.

Lăng Phong tiếp nhận Huyết Xích, hai mắt nhìn chăm chú vào Gia Liệt Áo:

- Vì sao người giúp ta?

- Ta nói rồi, người đối với gia tộc ta có chỗ trọng dụng!

Gia Liệt Áo rất thẳng thắn thành khẩn nói:

- Hôm nay ta giúp đỡ người kỳ thật cũng là giúp đỡ Nạp Đa gia tộc.

Lăng Phong trầm mặc một chút:

- Chỉ cần không phải chuyện vi phạm đạo đức lương tri, có chỗ nào cần ta giúp, ta nhất định sẽ không từ chối!

- Tuyệt không vi phạm, haha, chuyện này đối với người mà nói dễ như trở bàn tay!

Có được lời hứa của Lăng Phong, Gia Liệt Áo mừng rỡ, hân ha ha cười nói:

- Viên Huyết Xích này có thể tạm thời tăng tu vi người lên hai tinh, ăn nó đi!

44. Chương 24: Tuyệt Chiêu Tối Cường Tương Hiện!

Lăng Phong không ngần ngại bỏ Huyết Xích vào miệng!

Một cổ khí lưu tươi mát êm dịu lại mang theo vài phần ấm áp theo cổ họng trực tiếp xông vào lục phủ ngũ tạng, chỉ trong nháy mắt, Lăng Phong cảm giác chân lực khí tuyến bởi vì thi triển mạch luân liên tiếp mà phong phú lên một lần nữa, bên trong kinh mạch toàn thân cũng tràn ngập từng đạo khí lưu chân lực cường hoành vô cùng.

Huyết Xích, tục truyền nguyên liệu chủ yếu là tạo bởi ma thú Thánh Vực...ma hạch của Hấp Huyết Xích Hồ, trước khi luyện chế cần phải đem nó nghiền nát ra thành phần, phối hợp với hơn mười loại linh dược quý hiếm bổ dưỡng, trải qua sự rèn luyện cẩn thận không chút gián đoạn của hỏa hệ Thiên Hành Giả, tối thiểu phải ba năm mới có thể luyện thành. (Hấp Huyết Xích Hồ: Cáo lông đỏ hút máu)

Hấp Huyết Xích Hồ trời sinh có thể hấp thu năng lượng của sinh mạng thể khác để bản thân tự lớn, có thể nói là thiên địch của sinh mạng thể. Nếu có ma thú phát hiện ra Hấp Huyết Xích Hồ còn nhỏ mà nói, bình thường sẽ lựa chọn giết chết ngay, phòng ngừa nó phát triển đến trạng thái đỉnh phong! Cho nên, Hấp Huyết Xích Hồ tuy rằng sinh sôi nảy nở rất mạnh, hơn nữa thực lực thăng cấp cực nhanh, nhưng mà số lượng có thể thuận lợi đạt tới Thánh Vực lại rất thấp. Có thể thấy, một viên ma hạch của Hấp Huyết Xích Hồ trân quý đến mức nào rồi!

Một viên ma hạch Hấp Huyết Xích Hồ cao lắm cũng chỉ có thể luyện chế ra ba mươi viên Huyết Xích thôi. Bởi vì đặc tính ẩn chứa năng lượng sinh mạng thể, một viên Huyết Xích có thể khiến cho cường giả cửu tinh trong lúc chiến đấu khôi phục tất cả chân lực, có thể làm cho Chân Võ Giả từ thất tinh trở xuống tăng tu vi mình lên ít nhất hai tinh trong một khắc!

Trong lúc chiến đấu, có thể khiến cho cường giả cửu tinh khôi phục tất cả chân lực trong nháy mắt, từ đó có thể thấy được độ trân quý đến cỡ nào rồi, khi không lại có nhiều hơn một cái mạng! Một khi tin tức Huyết Xích xuất thế truyền ra, chỉ sợ không ít cường giả cửu tinh cũng phải vì nó mà tranh giành đến sức đầu mẻ trán. Lăng Phong hiện tại sử dụng Huyết Xích là đang mang thân phận Chân Võ Giả ngũ tinh, chỉ sợ là độc nhất từ trước tới nay.

Hít thật sâu một hơi, cảm thụ được chân lực bành trướng trong cơ thể, Lăng Phong lớn tiếng nói:

- Mời chỉ giáo!

Vừa dứt lời, gót chân xoáy, chân lực cường đại trong nháy mắt bộc phát, hân giống như một viên đạn từ trong pháo bắn ra, xé rách không khí!

Quần áo bên ngoài thân thể bị đốt cháy thành tro tàn một cách triệt để, Tinh Thiết Kiếm mang theo một luồng quang mang tinh tử mê mang, lấy khí thể không gì địch nổi đánh vào Băng Thần Tử!

Kiểm chiêu...Quán Nhật!

Bỗng nhiên khí lưu nổ tung khiến cho người chung quanh đứng ngồi không yên, đều lui ra phía sau mấy trượng, bọn họ hoảng sợ nhìn về thân ảnh đang đánh phía trước, không ai có thể nghĩ ra được Lăng Phong ở trong hoàn cảnh xấu như vậy mà còn dám chủ động ra tay, hơn nữa vừa ra tay là kiểu địch ta cắn xé nhau một cách đơn thuần.

- Keng!

Phảng phất như tiếng chuông đồng đại cổ lóe sáng, tay phải của Băng Thần Tử bao phủ một tầng ánh sáng màu bạc, hai ngón tay thò ra!

Rung động!

Băng Thần Tử chỉ đơn giản dùng hai ngón tay kiềm lại Tinh Thiết Kiếm!

Hắn nhìn Lăng Phong, lạnh nhạt nói:

- Lực lượng không thuộc về mình, cho dù mạnh mẽ cách mấy bất quá cũng chỉ là trang trí thôi! Nếu như là lực tinh cường giả ngự kiếm đánh tới, ta cũng không thể nào đơn giản dùng ngón tay kiềm lại! Nhưng mà người thì...

Trong lời nói của hắn nghe ra rất rõ, chính là Lăng Phong căn bản không có năng lực khống chế chân lực đột nhiên tăng lên thất tinh trong cơ thể.

Trong đôi mắt của Lăng Phong hiện lên một tia ánh sáng nguy hiểm, hỏi ngược lại:

- Vậy sao?

Tay phải nắm chặt Tinh Thiết Kiếm bỗng dưng rung mạnh, những huyết quản thô to dài ngắn phảng phất như những con rắn quay quanh cánh tay, trong nháy mắt, tay phải so với tay trái to hơn gấp hai lần! Nhìn một cái, cánh tay phải của hắn giống như khúc cây già lâu năm vậy, rất đáng sợ.

Đại trưởng lão trừng to con mắt, trên mặt tràn ngập vẻ khó tin:

- Không...không có khả năng.

Không chờ lão kịp phản ứng, cánh tay phải của Lăng Phong truyền ra thanh âm dao động của huyết quản, vô số tiếng động như tiếng rắn kêu "ti ti" vang lên. Những người vây xem chỉ cảm thấy toàn thân lông tơ gù dựng lên hết, phảng phất khắp người có vô số sinh vật bò sát lãnh huyết đang bò vậy. Có điều ngược lại chung quanh không có chút vết tích nào, tràng diện lúc này nhất thời quái dị không nói nên lời được.

- Mạch luân...Thất Thốn Kích!

- Phảng!

Hết như đứt dây cung!

Thân kiếm của Tinh Thiết Kiếm giống như con quái thú bất khuất đuổi ra, cự lực cuồng bạo phát ra, ầm ầm theo đó, hai ngón tay Băng Thần Tử phát ra một tiếng "bùm", móng tay bay tứ tung, máu tươi tung tóe! Mặt mũi hắn tràn ngập vẻ khó tin nhìn Lăng Phong:

- Thất Thốn Kích? Làm sao người có thể nắm giữ thốn kích?

Lăng Phong thu kiếm, im lặng không nói! Hắn đã có thể suy luận ra toàn bộ công quyết Thất Thốn Kích Quyết, há có thể không nắm giữ được Thất Thốn Kích sao? Bất quá chỉ vì chân lực không đủ, nên trước kia không thể thi triển thôi.

- Sư phụ, một chiêu!

Khải Ân đứng bên cạnh xem hô lớn.

Băng Thần Tử trừng mắt nhìn hắn một cái, không thèm để ý tới, mà nhìn về phía Lăng Phong:

- Người cũng biết chỗ ảo diệu của mạch luân Ngũ Thốn Kích và Lục Thốn Kích ở đâu sao?

- Nằm ở khí huyết!

Lăng Phong đáp.

- Còn Thất Thốn Kích?

Băng Thần Tử vội vàng hỏi.

- Huyết Quan!

Lăng Phong trả lời, sau khi hắn suy luận công quyết tầng tiếp theo liền hiểu, Thốn Kích Quyết tầng thứ bảy là bí pháp bộc phát lực lượng trong huyết quản của cơ thể!

Thân người có vô số huyết quản, sách cổ có câu "Gân dài lực lớn", chính là nói người có huyết quản to dài, thể lực so với người thường sẽ dư thừa hơn rất nhiều. Có thể nghĩ, khi bộc phát lực lượng huyết mạch toàn diện sẽ đáng sợ đến bậc nào!

Nhìn Lăng Phong thật sâu một cái, Băng Thần Tử chán nản thở dài:

- Ta tu luyện sáu mươi năm mới loáng thoáng đụng chạm đến sự huyền bí của huyết quản, nhờ đó mà sau năm năm mới thuận lợi tiến vào tầng thứ bảy! Không thể tưởng tượng được..."

Nhìn lại Tinh Thiết Kiếm, lão nói:

- Từ thời đại trưởng lão Băng Hành Liệt cho đến nay, đơn thuần dựa theo thiên phú, người là đệ nhất nhân trong hàng đệ tử của Băng gia!

Tiếng hít lãnh khí vang lên, những người ít biết nội tình của Băng gia đều nhìn về phía Khải Ân, câu nói kia của Băng Thần Tử chẳng khác nào chối bỏ nhân vật từng là thiên tài Băng Tiêu cùng với đồ đệ hiện tại của lão, Khải Ân. Khải Ân không có chút ghen ghét nào như trong tưởng tượng, ngược lại trên mặt đầy tự hào, trong lòng hắn thầm nói:

- Đại trưởng lão Băng Hành Liệt làm sao mà so được với đại ca ta? Hắc hắc, tối thiểu hắn cũng không thể sáng tạo ra hai tầng chân vô quyết sau cùng a!

Băng Thần Tử ca ngạo không khiến Lăng Phong động dung chút nào, hắn chỉ nhẹ giọng nhắc nhở:

- Nếu muốn đột phá tầng thứ tám, thì triển Cửu Thốn Kích, thì phải lay động tới lực lượng cốt tủy!

Nhìn biểu hiện của Băng Thần Tử, Lăng Phong biết hắn tuyệt đối không có tu vi thất tinh như ngoại giới đồn, mà đã đem Thốn Kích Quyết tu luyện tới tầng thứ tám! Cho nên sau khi nhìn thấy tầng công quyết tiếp theo của Thốn Kích Quyết, tâm tình của hắn mới càng thêm cấp bách so với người khác.

Thốn Kích Quyết tầng năm tới tầng sáu cần lay động khí huyết toàn thân, tầng bảy tới tầng tám là ngự sử lực lượng huyết quản, mà tầng thứ chín là bí pháp lợi dụng chân lực toàn thân kích thích lực lượng cốt tủy, bộc phát tiềm năng của mạch luân vô thượng! Dù sao được người của Băng gia dưỡng dục nhiều năm, Lăng Phong cũng muốn vì Băng gia tận thêm một phần lực, cho nên nhắc nhở Băng Thần Tử điểm này.

- Thụ giáo rồi!

Trên mặt Băng Thần Tử có thêm vài phần tiếc hận, nói:

- Tiếp theo, ta sẽ thi triển chiêu số cường đại nhất, người cẩn thận!

Mặc kệ Lăng Phong thiên tư kinh người thế nào, thì kinh nghiệm cùng tu vi chênh lệch vẫn nằm ở đó, nếu như Băng Thần Tử quyết ý toàn lực ra tay, Lăng Phong tuyệt đối không cách nào chống cự, nghĩ đến một thiên tài có khả năng bị bóp chết trong tay mình, nội tâm của Băng Thần Tử không khỏi phức tạp lên.

- Kiểm danh...Hạo Thần, làm bằng gỗ ô kim, nặng ba mươi bảy cân sáu lượng.

Băng Thần Tử chậm rãi rút một thanh trường kiếm đen nhánh nặng trĩu ra, nghiêm mặt nói.

Hắn làm vẻ ngưng trọng như vậy chẳng khác nào là đem Lăng Phong trở thành đối thủ cùng cấp rồi, đãi ngộ như thế nhiều năm nay cũng không hề có ai từng hưởng thụ qua. Trong ấn tượng của mọi người, tư thế này cũng chỉ có mười năm trước lúc đối chiến cùng với đại trưởng lão Giản Gia của Dạ Lạc thành Giản Bác Dương mới triển lộ ra. Chẳng lẽ đại trưởng lão đem Lăng Phong này xem như đối thủ cùng dạng với Giản Bác Dương?

- Tinh Thiết Kiếm, chất liệu không rõ, nặng một trăm cân tám lượng!

Lăng Phong một kiếm trong tay, hắn biết rõ Băng Thần Tử lúc đối mặt với mình sẽ không nường tay, đối với trận chiến này hắn cũng không ôm bất kỳ ý niệm chiến thắng nào trong đầu, bởi vì thực sự quá mức

vọng tưởng. Ba chiêu! Sống sót qua ba chiêu này, hơn nữa phải mượn ba chiêu đó kiểm nghiệm thực lực toàn diện của mình.

Đây là suy nghĩ trong nội tâm của Lăng Phong.

45. Chương 25: Chiến! Chiến! Chiến!

Lăng Phong một kiếm trong tay, hắn biết rõ Băng Thần Tử lúc đối mặt với mình sẽ không nương tay, đối với trận chiến này hắn cũng không ôm bất kỳ ý niệm chiến thắng nào trong đầu, bởi vì thực sự quá mức vọng tưởng. Ba chiêu! Sống sót qua ba chiêu này, hơn nữa phải mượn ba chiêu đó kiểm nghiệm thực lực toàn diện của mình.

Đây là suy nghĩ trong nội tâm của Lăng Phong.

Thân hình run lên, Hồng Ảnh Mê Tung!

Tàn ảnh liên tiếp kéo ra, hơn mười Lăng Phong đột ngột xuất hiện chung quanh đại trưởng lão, đây là chiêu thức Lăng Phong lựa chọn đối địch! Lợi dụng vô số tàn ảnh phân thân làm lẫn lộn thị giác của đối phương, chỉ cần một chiêu của hắn không phá được huyền ảnh của mình, thì mình liền hoàn toàn có thể sống sót được!

Tắc Nhĩ chứng kiến thân pháp này liền sửng sốt: Nhiều tàn ảnh như vậy? Hắn nhìn không được nghĩ đến nếu lại để cho Lăng Phong học được Hồ Ảnh Biến của hồ tộc, phối hợp với thân pháp này, trong thiên hạ còn có ai vây được hắn?

Đối mặt với chiêu mê huyền này, kiếm của Băng Thần Tử chỉ lên trời, nhẹ giọng quát:

- Vô Cực Diễn Thuật!

Hai tay, hai vai, mũi chân đột nhiên vươn ra sáu Hạt Mạn (dây leo), kiếm khí nồng đậm xuất hiện quanh mũi kiếm của Hạo Thần Kiếm! Bỗng nhiên, một vài kiếm khí nổ tung, "Cúc non" theo đó mà phóng, bắn về bốn phương tám hướng, kiếm khí men theo Hạt Mạn thoảng như sóng triều đề võ gài thét bao trùm hết vô cực chung quanh! (Dịch giả: Quá trình bạo cúc chính là như thế đó, hehe)

- Vô Cực Diễn Thuật? Lăng Phong này tiêu đời rồi!

Thụy Tùng nhìn không được lộ ra vài phần tiếc nuối nhân tài.

"Diễn Thuật" này là chỉ một loại chiêu số đặc thù được kết hợp giữa mạch luân cùng linh kỹ, không giống với những chiêu số tầm thường, chỉ cần đại đa số người có tu luyện chân võ quyết là có thể thi triển, nếu muốn thi triển diễn thuật thì phải có đủ mạch luân tương ứng với Cự Linh, quan trọng nhất chính là phải có "Tinh Chương Diễn Hóa"!

Tinh Chương Diễn Hóa là một loại tinh chương chuyên dùng để thi triển diễn thuật. Sau khi luyện hóa, Thiên Hành Giả có thể có được một loại linh kỹ đặc thù, loại linh kỹ này thi triển riêng lẻ thông thường không được, nhưng mà nếu phối hợp với mạch luân đặc thù để thi triển mà nói thì uy lực cực kỳ kinh người! Ví dụ như Hạt Mạn của đại trưởng lão đầu tiên giống như cúc non bảo vệ xung quanh, ngay sau đó lại phóng mạnh, đây là linh kỹ đạt được sau khi luyện hóa tinh chương diễn hóa...Vô Cực!

Cũng chính là dựa vào linh kỹ này, diễn thuật mới có khả năng thi triển.

Nếu như Băng Thần Tử còn chưa thức tỉnh Cự Linh, thì chiêu thức này căn bản không cách nào thi triển. Nhưng quan trọng hơn là, nếu như không có tinh chương diễn hóa phối hợp, Vô Cực đồng dạng cũng không cách nào thi triển!

Mạch luân, thực linh, tinh chương diễn hóa, thiếu một thứ cũng không được! Trong ba thứ, tinh chương diễn hóa là thứ khó có được nhất, nếu muốn luyện chế tinh chương diễn hóa, yêu cầu đầu tiên của Thuật Luyện Sư là phải có nghiên cứu thâm sâu về mạch luân tương ứng!

Ví dụ như người luyện chế tinh chương diễn hóa "Vô Cực" nhất định phải hiểu rõ về "Thốn Kích Quyết" của Băng gia, thì mới có thể luyện chế ra tinh chương diễn hóa tương ứng.

Yêu cầu này mang ý nghĩa tu vi Chân Vô Giả của Thuật Luyện Sư phải rất cao, có thể trên thực tế cũng không phải tất cả Thuật Luyện Sư đều có thể đạt đến trình độ này. Vì vậy mà nó trực tiếp dẫn đến việc tinh chương diễn hóa rất thưa thớt, không ít thế gia thậm chí còn có công pháp tu luyện "Diễn Thuật", nhưng nếu như không có tinh chương diễn hóa toàn bộ, thì chỉ đành phải trông mắt nhìn diễn thuật mà không có cách nào tu luyện được!

Tinh chương diễn hóa "Vô Cực" của Băng Thần Tử cũng không biết là từ tay đại trưởng lão đồng lứa nào truyền xuống, bình thường hẳn rất yêu quý, đơn giản không chịu vận dụng. Nếu không một khi xuất hiện tổn thương, điều này có nghĩa là truyền thừa diễn thuật của Băng gia lập tức bị chặt đứt! Tổn thất này không thể nghi ngờ là bất luận kẻ nào cũng đều không thể thừa nhận.

Băng Thần Tử đã từng lợi dụng một chiêu "Vô Cực" này nhất cử đánh bại mười tên Cung Phụng trưởng lão liên thủ, hơn nữa còn dưới tình huống bọn họ đã triệu hoán Cự Linh trang bị đầy đủ! Dưới công kích không thể tưởng tượng nổi này, Lăng Phong liệu có thể ngăn cản được sao?

Đáp án dĩ nhiên là...Không cách nào chống đỡ!

Hạt Mạn bên ngoài hiện đầy kiếm khí cương mãnh đánh xuống, một đường đi tới, cho dù là hư không cũng muốn bị xoắn thành phần vụn!

Trong tiếng phốc phốc phốc phốc, ảo ảnh của Lăng Phong phẳng phất như bong bóng đều bị đánh nát, giờ phút này hẳn rất cuộc hiểu rõ cảm thụ của Tắc Nhĩ khi bị mình đánh bại ảo ảnh của Hồ Ảnh Biến.

Ảo ảnh biến mất!

Chiêu thứ hai chấm dứt!

Ở phía sau lưng Hạt Mạn, Hạo Thần Kiếm giống như bị uốn cong nhưng mang theo khí thể thiên long, hướng phía Lăng Phong kích tới, một đường không chút trở ngại, mắt thấy một kiếm này có thể trực tiếp xuyên thủng yết hầu Lăng Phong!

Khải Ân hoảng sợ thất sắc, lớn tiếng kinh hô:

- Chiêu thứ ba!

Đúng vậy, một chiêu cuối cùng! Chỉ cần ngăn cản được chiêu này, Lăng Phong liền thuận lợi vượt qua ước định ba chiêu, nhưng mà, Lăng Phong có thể ngăn cản sao? Dùng chân lực thất tinh phôi hợp mạch luân Thốn Kích, có thể ngăn cản một kích toàn lực của cường giả bất tinh Băng Thần Tử sao?

Đáp án đương nhiên là...

Không thể!

Vô luận là thiên tài như thế nào, đối mặt với một kiếm chênh lệch như vậy, Lăng Phong đều không thể ngăn cản, cho nên hẳn lựa chọn...Buông tha kháng cự! Ngăn quang trên trán thiểm động, "Hư" một tiếng, một đạo quang mang màu đỏ dừng tốc độ không thể tưởng tượng nổi bắn về phía Băng Thần Tử!

Kiểm Linh...Hỏa Phù Du!

Một chiêu kiếm linh "Ngự Thứ", công địch tự cứu, dùng sát chiêu cùng khí thể ương ngạnh xả thân phá đối phương!

- Kiếm Linh!

Toàn thân Khải Ân khẩn trương căng thẳng.

Dị biến nảy sinh, Băng Thần Tử kinh ngạc khó tả, hẳn thật không ngờ Lăng Phong vốn theo lời không cách nào thức tỉnh Cự Linh lại đột nhiên triệu hồi ra Cự Linh, hơn nữa còn là loại Cự Linh khó có được nhất...Khí Linh! Điều này sao có thể? Ngăn cản, ước định ba chiêu sẽ hết, không đỡ, lưỡng bại câu thương! Vậy đỡ hay không đỡ đây?

Trong sát na, Băng Thần Tử đưa ra lựa chọn, Hạo Thần Kiếm quay ngược lại, "keng" một tiếng, hỏa quang bùng lên. Nguyên lực hỏa hệ cực nóng men theo Hạo Thần Kiếm tàn phá gân mạch của Băng Thần Tử một cách bừa bãi, Băng Thần Tử khẽ quát một tiếng, một thân chân lực bạo nổ, trực tiếp nổ tung kiếm linh!

Mi tâm Lăng Phong khẽ động, chiêu lấy cứng đối cứng này khiến cho linh hồn của hắn trọng thương! Sang Sư nói quả không sai, kiếm linh này không thể tùy ý vận dụng, nếu không vạn nhất gặp phải đối thủ cường đại, khó tránh khỏi chuyện giết địch một vạn tự tổn tám ngàn.

- Ba chiêu, ba chiêu rồi!

Khải Ân nhào lên, cuồng hỉ cười to nói:

- Sư phụ, đại ca của ta thông qua rồi!

Băng Thần Tử lặng yên không chút biểu lộ, ai cũng đoán không ra hắn ta đang suy nghĩ gì. Một loạt năng lực vừa biểu hiện của Lăng Phong thật sự là quá mức khó tưởng tượng. Nếu như tuân thủ ước hẹn để hắn rời đi, vạn nhất hắn đối với Băng gia có ác cảm thì không thể nghĩ ngờ sau này sẽ là một đại kình địch! Thậm chí còn có thể khiến cho Băng gia bị diệt vong!

Người của Băng gia khi tỉnh táo lại liền nghĩ tới điểm này, bọn họ âm thầm nắm chặt binh khí trong tay, gắt gao nhìn thẳng vào Lăng Phong. Không sợ bội ước, chỉ cần Băng Thần Tử ra lệnh, bọn họ sẽ đem Lăng Phong lưu lại!

Đám người Ny Khả đồng thời cũng nhận ra không khí không ổn, đều ngăn trước mặt Lăng Phong, luồng không khí hòa hoãn vừa rồi lại trở nên hết sức căng thẳng lần nữa!

- Người có thể lưu lại!

Câu nói của Băng Thần Tử khiến tim mọi người muốn nhảy thót lên tới cổ họng, phần lớn đều tưởng hắn sẽ mặc kệ hứa hẹn trước đó, không nghĩ tới hắn tiếp tục nói:

- Chỉ cần người chịu lưu lại, Băng gia nguyện ý đổi đãi với người bằng chức vị Cung Phụng trưởng lão!

Trực tiếp thăng cấp đệ tử nội doanh trở thành Cung Phụng trưởng lão! Tốc độ tiến cấp này khiến không ít Cung Phụng trưởng lão nhớ đến kinh nghiệm tự thân mình, nhất thời thổn thức không thôi, nhưng mà bọn họ cũng không có bất kỳ dị nghị nào, biểu hiện bên ngoài vừa rồi của Lăng Phong đã triệt để chinh phục họ.

Chỉ có Ny Khả cảm thấy đãi ngộ này của Băng Thần Tử đối với Lăng Phong còn quá thấp, không nói tới chuyện thực lực, Lăng Phong chính là Thuật Luyện Sư a! Hơn nữa còn là một vị Thuật Luyện Sư có thể luyện chế ra tinh chương không thể tưởng tượng nổi!

- Đa tạ hảo ý của đại trưởng lão!

Lăng Phong lắc đầu, nói:

- Kỳ thật sớm ngày hôm nay ta đã quyết ý ly khai, thứ kia vốn là đồ ta lưu lại Băng gia, xem như báo đáp ơn dưỡng dục nhiều năm. Chỉ là...không nghĩ tới cuối cùng lại náo động đến như vậy.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, nét mặt có một cổ kiệt ngạo bất tuân:

- Ta muốn đi khắp nơi bốn phía, nhìn xem khung trời này tốt cùng là mang hình dáng như thế nào!

Nhìn xem khung trời này cuối cùng là mang hình dáng gì?

Cuồng ngạo đến thế nào chứ, một mộng tưởng bất kham?

Biết bao nhiêu người lúc ban đầu khi tu luyện đã từng ôm lấy mộng tưởng đó, một kiếm trong tay bá ýэт cao thủ thiên hạ, duyệt qua vô số cảnh đẹp thế gian, khoái hoạt ra sao? Nhưng mà theo năm tháng qua đi, cổ hùng tâm này dần dần đổi sắc. Mộng tưởng trên mặt thiếu niên này chiếu sáng phỏng mắt biết bao nhiêu người! Mặc kệ là mộng tưởng đó khó thực hiện đến đâu đi nữa, thì chỉ riêng bản thân mộng tưởng đó đã khiến cho người khác không chút nào dám khinh thị.

Sau khi trầm tư nửa ngày, Băng Thần Tử vô lực khua tay nói:

- Người đi đi! Bất quá Khải Ân phải lưu lại, người yên tâm, ta đối với hắn trước sau như một.

Lăng Phong nhìn về phía Khải Ân trưng cầu, Khải Ân do dự một chút, nhẹ gật đầu. Bởi vì Lăng Phong nổi lên xung đột, quan hệ của Băng Thần Tử cùng Khải Ân khó mà hòa hợp được, hơn nữa trải qua trận

chiến ngày hôm nay, Khải Ân cũng hiểu được chênh lệch giữa mình cùng Lăng Phong. Nếu cứ cứng đầu đi theo Lăng Phong lưu lạc trên đại lục thì chỉ liên lụy. Tu luyện, phải cố gắng tu luyện nhiều hơn nữa, chỉ có như vậy mới có thể đuổi kịp đại ca, ý niệm trong đầu Khải Ân càng kiên định hơn!

- Đại ca, vậy kế tiếp huynh muốn đi đâu?

Lăng Phong cũng có chút do dự, tuy rằng hắn quyết ý đi khắp nơi trên đại lục, nhưng mà còn chưa có phương hướng cụ thể. Gia Liệt Áo bên cạnh muốn nói rồi lại thôi, lúc này Ny Khả nói:

- Tiểu Phong, đệ nếu tạm thời không có chỗ đi, không bằng cùng tỷ tỷ trở về Tinh Lam công quốc đi, đến đó kiến thức một chút cũng tốt!

Nghe nàng nói như thế, biểu lộ của Gia Liệt Áo dường như trút được gánh nặng.

- Được!

Lúc này Tiêu Vũ bước tới, nàng nhìn về phía Lăng Phong:

- Lăng tiên sinh, ta phải trở về bình nguyên Thần Thú rồi, sau này nếu có duyên hi vọng có thể gặp lại.

- Uhm.

Lăng Phong đối với nữ hài quật cường mà mệnh khổ này cũng kính nể cực kỳ, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng chỉ nói một câu đơn giản:

- Bảo trọng!

Thương nghị xong, đám người Lăng Phong làm một chút chuẩn bị rồi ly khai.

Băng Thần Tử nhìn bóng lưng của họ rời đi, trên mặt mang theo vài phần phức tạp. Hồi lâu, khuôn mặt hắn nghiêm túc:

- Người đâu!

- Dạ có!

Nhìn Băng Hạo hôn mê bất tỉnh một bên, Băng Thần Tử lộ ra thần sắc thất vọng, chán ghét nói:

- Đưa hắn đi trị liệu, sau này...Từ trong hàng đệ tử chỉ thứ chọn người thừa kế lần nữa đi!

Ở Băng gia, lời của đại trưởng lão chính là luật sắt, không ai dám phản kháng, cho dù là chuyện quyết định người thừa kế cũng vậy, một khi hắn hạ quyết định, Băng Mặc Viễn cũng sẽ không có ý kiến. Lập tức có không ít người thương cảm nhìn về phía Băng Hạo, vị thiếu chủ ngang ngược càn rỡ ngày xưa này sau này ở Băng gia thất thế triệt để rồi.

- Đại trưởng lão, thiếu thành chủ Hạ Luân thành chết ở Băng Phong thành chúng ta, vấn đề này...

Băng Thần Tử xoa xoa đuôi lông mày, bất đắc dĩ nói:

- Chân tướng chuyện lần này người phái người giải thích rõ ràng với thành chủ Hạ Luân thành đi!

Thụy Tùng khẽ giật mình, muốn nói chút gì đó, nhưng cuối cùng lại bất đắc dĩ thở dài lắc đầu. Bất kể là giải thích như thế nào, thì người thừa kế duy nhất của Hạ Luân thành Hạ Vũ cứ thế mà chết không minh bạch, Băng Phong thành xem như cùng người ta kết tử thù. Hơn nữa còn có Giản gia Dạ Lạc thành, ai, xem ra khó khăn không ít a...

46. Quyển 3: Tinh Lam! Tinh Lam! -- Chương 1: Hỏa Hệ Thiên Hành Giả.

Tất cả thành trì lớn nhỏ của Tinh Lam công quốc có hơn mười tòa, dân cư đông đúc hơn ba tỷ, quân đội thường trú cũng vượt qua ba trăm vạn người, thống soái quân đội Kiêu Sâm Đặc là cường giả Thánh Vực! Tuy nói chỉ là một công quốc, nhưng thực lực bên ngoài đã không hề kém hơn so với bốn đại vương quốc dưới Áo La đế quốc, chỉ là không biết vì nguyên nhân gì, cho đến bây giờ Tinh Lam công quốc vẫn không thể tấn cấp "Vương Quốc"

Những số liệu liên tiếp lướt qua trong óc, những tin tức này đều là mấy ngày nay Nỵ Khả chuẩn bị cho hần. Sau khi so sánh giữa Bắg Phong thành cùng Tinh Lam công quốc, hần âm thầm lúu lười, nếu cứ ở Bắg Phong thành mãi thì biết bao giờ mới có cơ hội tiếp xúc với công quốc lớn như vậy?

- Lắg huynh đệ, qua khỏi Cổ Lan thành ở phía trước, là tới đô thành "Tinh Lam" của công quốc. Gia Liệt Áo cưỡi ngựa tiến lên, roi ngựa chỉ về phương hướng phía trước.

- Gia Liệt Áo đại ca, ta vẫn luôn có một nghi hoặc, vì cái gì người lại giúp ta ở Bắg Phong thành như vậy?

- Haha, chuyện này người tạm thời không cần hỏi, đợi khi tiến vào Tinh Lam người sẽ hiểu!

Gia Liệt Áo nghiêm mặt nói:

- Ta giúp người như thế nói cho cùng cũng là vì Nạp Đa gia tộc, điểm ấy hi vọng người bỏ qua cho.

Lắg Phong trầm mặc, không chút phật lòng, thế gian này vốn cũng không có chuyện vô duyên vô cớ lấy lòng. Hần cười nói:

- Ta cũng đã sớm nói, chỉ cần không phải chuyện vi phạm đạo đức lương tâm, nếu Nạp Đa gia tộc có chuyện cần nhờ đến ta, ta nhất định sẽ không chối từ!

- Sảng khoái!

Gia Liệt Áo từ trong Tiếg Ván lấy ra một ấn chương (con dấu), trên ấn chương này điêu khắc một con hùng sư hai cánh. Trên đầu hùng sư có một vương miện hình bụi gai quấn lại, dưới chân tràn đầy hoa tươi:

- Đây là gia huy của Nạp Đa gia tộc ta, vốn ban đầu ta định khi vào Tinh Lam mới đưa cho người.

Chứng kiến biểu lộ có chút nghi hoặc của Lắg Phong, hần giải thích nói:

- Nhận gia huy này rồi liền đại biểu người là "Hữu Khách" của Nạp Đa gia tộc ta.

- Hữu khách?

- À, hữu khách ước chừng chính là một loại khách khanh, bất quá so với khách khanh tự do hơn rất nhiều! Gia tộc cũng sẽ không có bất kỳ ước thúc gì đối với người, chỉ cần lúc gia tộc gặp phải nguy cơ người lựa chọn xuất thủ tương trợ là được. Đồng dạng, khi người gặp phải nguy hiểm hoặc có bất kỳ phiền phức gì, cũng có thể tùy lúc đưa ra thỉnh cầu trợ giúp với gia tộc ta!

Nỵ Khả thúc ngựa tới, nàng cẩn thận xem xét gia huy một phen:

- Tiểu Phong, mập mạp nói quả thật cũng không sai, gia huy này vốn là dùng để mời chào hữu khách, chỉ là...

Nàng trừng mắt liếc nhìn Gia Liệt Áo:

- Đây, mập mạp, ta nhớ Nạp Đa gia tộc các người khi mời chào hữu khách hạn chế cũng có rất là nhiều, gia huy này đưa cho Tiểu Phong dễ dàng như thế, không sợ sau này có hại sao?

Mấy ngày nay ở chung, đám người Lắg Phong phát hiện ra trên người Gia Liệt Áo không có một chút ngạo khí nào của người thừa kế đại gia tộc, ngược lại vô cùng hiền lành hòa nhã, rất dễ ở chung. Bình thường đùa một chút hần cũng không tức giận, cho nên Nỵ Khả gần đây bao giờ miệng cũng "mập mạp mập mạp" không ngừng.

- Không thiệt thòi.

Gia Liệt Áo khoát tay, khuôn mặt thần bí:

- Lại nói tiếp lần này bọn ta còn phải dựa hơi vào ánh sáng của Lắg huynh đệ đây. Lắg huynh đệ, người thấy thế nào?

Lắg Phong cũng có chút kỳ quái, đăi ngộ của thân phận hữu khách này vô cùng dày, giữa hai bên không có bất kỳ ước thúc nào cả, bình thường mình có thể tùy lúc yêu cầu Nạp Đa gia tộc giúp đỡ, nhưng mà lúc đối phương xuất hiện nguy cơ, có ra tay giúp đỡ hay không là tùy tâm của mình mà định! Lắg Phong

không nghĩ rằng mình có chỗ nào đáng giá để cho Nạp Đa gia tộc mời chào như vậy, bất quá hắn vẫn lựa chọn tin tưởng Gia Liệt Áo:

- Đại ca ban thưởng thật dày, ta nếu không nhận lấy cũng không khỏi quá không biết tốt xấu.

Thấy Lăng Phong thản nhiên nhận lấy gia huy Nạp Đa, Gia Liệt Áo ha ha cười phá lên:

- Tốt, thống khoái, từ nay về sau Lăng huynh đệ người có chỗ nào cần thì cũng có thể liên lạc cùng Nạp Đa gia tộc chúng ta, kể cả tiêu dùng lớn trong tu luyện cũng không ngoại lệ!

Lăng Phong âm thầm lắc đầu, tiêu dùng lớn trong lúc tu luyện? Tinh Diễm Quyết có thể giúp mình hấp thu nguyên khí thiên địa cực nhanh chuyển hóa thành chân lực, hiện tại có kiếm linh phụ trợ, tiến độ tu luyện tiến triển cực nhanh. Thậm chí ngay cả ma hạch cũng không cần dùng tới, còn phải chi tiêu gì lớn cơ chứ? Cho nên hắn cũng không đem lời của Gia Liệt Áo để ở trong lòng.

Chứng kiến vẻ mặt Gia Liệt Áo thoải mái, Ny Khả nhin không được bĩu môi nói:

- Mập mập, ta cảnh cáo ngươi a, không được có ý xấu gì với Tiểu Phong, nếu không, ta sẽ không tha cho ngươi!

- Dạ biết, cô nãi nãi.

Gia Liệt Áo giả bộ sợ hãi nói, khiến cho Ny Khả giận dữ một chập, lấy roi ngựa quất hắn.

Gia Liệt Áo vừa cười haha vừa trốn tránh. Lăng Phong nhin không được mỉm cười, đây là sự thanh thản cùng âm áp mà hắn rất ít khi được cảm nhận.

...

- Di, ở phía trước có cường đạo.

Trong cảnh nội Áo La đế quốc, tất cả các thế lực lớn san sát nhau, trừ chính phủ vương quốc, công quốc, thành trì ra, cũng không thiếu những thế lực tán loạn như cường đạo, ăn cắp, tổ chức ám sát, gia tộc lãnh đời, môn phái...Trước mắt, xuất hiện một đám cường đạo, bọn họ chặn lại một thương đội đang trước, gào thét đem nhân mã không ngừng vây quanh thương đội, tiếng móng ngựa lộp bộp nhắc lên tro bụi mù mịt, cơ hồ che khuất cả bầu trời.

Người trong thương đội sợ tới mức lạnh run, bảo tiêu Chân Võ Giả của họ tu vi bất quá chỉ có tam tinh, mà thủ lĩnh đám cường đạo này lại có tu vi đạt tới tứ tinh, ở trước mười mấy tên cường đạo vây công, không bao lâu thương đội liền mất sức chống cự.

- Thủ lĩnh, đằng sau lại có một đội nữa!

Một tên cường đạo thấy được đoàn xe của Lăng Phong, kinh hỉ nói.

Quay đầu lại nhìn về phía đoàn xe của Lăng Phong, nhân tình của thủ lĩnh cường đạo sáng lên, từ bề ngoài của cỗ xe ngựa, hắn có thể đơn giản nhìn ra được sự giàu có của đoàn xe này. Hắn vung tay lên:

- Lưu lại một nửa nhân mã trông coi đám người này, những người còn lại theo ta lên! Hahaha, lão thiên gia ban tặng mỹ thực, không ăn là cô phụ thiên ý a!

- Giết!

Bọn cường đạo hoan hô:

- Tài bảo lưu lại! Nữ nhân không giết, hán tử đem băm cho chó ăn, hahaha!

Khóe miệng Lăng Phong nhếch lên:

- Ngu xuẩn!

Mấy tên cường đạo này làm sao biết được đám người Lăng Phong không phải mỹ thực lão thiên gia ban tặng, mà là ác ma từ địa ngục tới đoạt mệnh đây!

- Lăng huynh đệ, không cần người ra tay!

Gia Liệt Áo cười nói:

- Đế Nhã, ca ca cần nhờ muội bảo vệ a.

Đế Nhã liếc huynh trưởng một cái, ngân quang trên trán lóe lên, ngón tay kéo dài ra vài phân, một luồng hồng quang nhàn nhạt lượn lờ. Đột nhiên, trước mặt thủ lĩnh cường đạo đang chạy tới xuất hiện một quả quang cầu màu đỏ. Quả quang cầu này vô thanh vô tức xuất hiện, hoàn toàn là đột nhiên xuất hiện, khiến cho người ta căn bản không thể nào phát hiện được!

Quang cầu nổ tung, khí tức cực nóng bắn ra tàn phá một cách bừa bãi, một vòng lửa khí lưu màu đỏ bao quanh một trượng đem cả người thủ lĩnh cường đạo cùng ngựa dưới háng hất nuốt chửng hết! Khí lưu cực nóng phảng phất như nham thạch do núi lửa phun trào ra, thủ lĩnh cường đạo phát ra một tiếng kêu thảm, thân thể giống như sáp chảy ra.

Đám cường đạo khác sau lưng chưa kịp phản ứng, thì một tên cường đạo đã xông vào ngọn lửa đỏ, "aaaa" một tiếng thảm thiết, trên người hắt dính không ít lửa, cả người lẫn ngựa đều quay cuồng trên mặt đất. May mắn là vừa rồi quả cầu lửa kia tiêu hao không ít nguyên lực, nếu không kết quả của hắn cũng không tốt hơn bao nhiêu so với tên thủ lĩnh.

- Là Hỏa Hệ Thiên Hành Giả, chạy mau a!

Cường đạo có kiến thức rộng rãi hô to một tiếng, những tên cường đạo còn lại cũng điên cuồng hét theo, sau đó chạy tứ tung.

Lăng Phong kinh ngạc nhìn về phía Đế Nhã, nàng cũng là Nguyên Tổ Thiên Hành Giả? Thật mạnh! Vừa rồi Đế Nhã chỉ dùng một ngón tay, lập tức một quả hỏa cầu liên xuất hiện ở trước mặt thủ lĩnh cường đạo, loại công kích quỷ thần khó lường này nếu như chính thức đối chiến, mình cũng phải luống cuống tay chân a?

Chứng kiến thần sắc của Lăng Phong kinh ngạc, Gia Liệt Áo lộ ra tươi cười mừng rỡ, hẳn đối với việc sắp tới càng có thêm nhiều phần nắm chắc.

Kỳ thật Lăng Phong đã đánh giá cao lực sát thương của Đế Nhã, vừa rồi là Đế Nhã trực tiếp điều khiển nguyên lực hỏa hệ ở gần thủ lĩnh cường đạo ngưng tụ thành một quả cầu lửa sát thương kinh người. Cái này hoàn toàn cũng là nhờ tu vi của tên cường đạo kia quá thấp, cảm giác đối với nguyên lực cũng quá kém, cho nên chiêu này mới có thể thành hình. Nếu đổi lại là một Chân Võ Giả tu vi hơi cao chút, lúc này, chỉ sợ là ngay lúc nàng tụ tập hỏa cầu liên thì triển công kích phá vỡ nguyên lực tụ tập hỏa hệ chung quanh rồi. Đến lúc đó, Đế Nhã ngược lại thì pháp không thành, rơi vào cục diện phản phệ thụ hại!

Thương đội bị cường đạo vây khốn cảm động đến rơi nước mắt, nhìn đám người Lăng Phong thì lễ không thôi, đám người Lăng Phong thoáng khiêm nhường một chút rồi lập tức ly khai.

47. Chương 2: Nguyên Lực Tháp.

- Cuối cùng cũng tới!

Xuất hiện trước mặt Lăng Phong là một tòa thành trì to lớn, chiều rộng tường thành dài gần dặm, cao mấy trượng, gạch trên tường thành không ngờ là dùng nham Thanh Hoa mài gọt thành, sau đó dùng bùn keo dán dính lại, cuối cùng đánh thép, tạo thành hình! Cả tòa tường thành thoạt nhìn tựa như một khối chì lớn, hoàn toàn có khả năng ngăn cản cự thạch đập vào hoặc dùng gỗ lớn phá mở!

Bốn góc tường thành, được chất chồng thành cột đá dựng thẳng lên, trên cột đá là tiễn tháp màu đen, tiễn tháp phối hợp với tầm bắn tên kinh người của nỏ tiễn, nếu thật sự đem nỏ ra dùng, thực khiến người ta kinh sợ.

- Rất hùng vĩ!

Nhìn Lăng Phong một cái, Gia Liệt Áo cười nói:

- Lăng huynh đệ còn chưa tới Áo La đế quốc a? Sau này có cơ hội người sẽ thấy được đô thành của Áo La đế quốc mới gọi là hùng vĩ, tường thành này của chúng ta căn bản không thể so sánh!

Nói đến đây hần liếc nhìn chung quanh một cái, cười hắc hắc nói:

- Lời này có thể nói được, nhưng nếu ở trong đô thành trắng trợn tuyên dương, bị đám quan lại bắt được thì khổ.

Cửa thành có nhiều thủ vệ thay phiên nhau tuần tra, sau khi kiểm tra cẩn thận tỉ mỉ đám người Gia Liệt Áo, đội trưởng cầm đầu thủ vệ làm một lễ cúi chào tiêu chuẩn rồi để mọi người vào.

- Lăng huy nh đệ, người bây giờ có tiện đi với ta đến một chỗ không?

Gia Liệt Áo đột nhiên nói.

- Mập mập, người muốn làm gì?

Ny Khả liền vội vàng hỏi.

- Chuyện tốt, hắc hắc.

Thấy Ny Khả không tin, Gia Liệt Áo cười hì hì nói:

- Ta lấy danh dự Nạp Đa gia tộc thề tuyệt đối là chuyện tốt!

Lăng Phong cũng tin tưởng hần không có lý do gì hại mình, nên gật đầu đáp ứng.

- Không được, ta muốn đi theo các người! Phòng ngừa người đem Tiểu Phong bán đi!

Ny Khả nói.

Gia Liệt Áo không lay chuyển được nàng, đành phải đồng ý. Mang theo đám người Lăng Phong, Gia Liệt Áo vòng vòng hơn nửa ngày mới tới một chỗ kỳ lạ, chỗ này được bao phủ bởi sương mù sáng màu đỏ, người bình thường căn bản không thấy rõ được tình huống cụ thể bên trong, loáng thoáng trong lớp sương mù đỏ đó là một tòa kiến trúc hình tháp đồ sộ.

Một đội thủ vệ ngăn cản trước mặt đám người Lăng Phong, người cầm đầu mặc khôi giáp màu đen, khoác áo khoác gió bằng lụa màu đỏ, hần rõ ràng biết thân phận của Gia Liệt Áo, nhưng cũng không có tỏ vẻ gì là quá mức cung kính, chỉ là thản nhiên nói:

- Gia Liệt Áo công tử, người có việc gì thế?

- Phổ Lạc đại nhân.

Gia Liệt Áo lộ vẻ nghiêm túc, hần hơi cúi đầu dùng tay chỉ vào Lăng Phong bên người nói:

- Người Mạch Kha đại sư muốn tìm ta đã tìm được, không biết ngài có tiện vào bẩm một tiếng không?

Tinh quang trong mắt Phổ Lạc lóe lên, nhìn về phía Lăng Phong. Lăng Phong trong lòng rung mình, trên người Phổ Lạc bộc phát một cổ áp lực cường đại, cổ áp lực này lại không chút nào kém Bằng Thần Tử! Chẳng lẽ, người trước mắt cũng là một cường giả bất tinh sao?

Ny Khả âm thầm kinh ngạc, tên Phổ Lạc này lại có thể khiến cho Gia Liệt Áo tôn kính như vậy, chẳng lẽ là...thủ lĩnh ngự lâm quân của vương thất, cường giả cửu tinh quang đoàn trưởng Phổ Lạc?

-Ồ, đã như vậy, không cần bẩm báo nữa, người trực tiếp dẫn người vào đi, Mạch Kha đại nhân đang ở trong Nguyên Lực Tháp tĩnh tu.

Phổ Lạc thản nhiên nói, ngón tay của hần chỉ vào Ny Khả:

- Bọn họ không thể vào!

- Vâng, đại nhân.

Mặc dù bị Phổ Lạc đối đãi không chút khách khí, Ny Khả cũng không có một chút tức giận nào, nàng đột nhiên hiểu ra chỗ mà Gia Liệt Áo mang mình tới là chỗ nào. Cho dù kinh nghiệm lịch lãm thương trường nhiều năm tạo lên một viên tâm linh cứng cỏi, thì giờ phút này Ny Khả cũng nhận không được mà kích động, nếu như mình đoán không sai, thì nơi này chính là nơi ở của Mạch Kha đại nhân, Hỏa hệ Thiên Hành Giả cửu tinh của Tinh Lam công quốc!

Ở Tinh Lam công quốc, tất cả Nguyên Tố Thiên Hành Giả một khi bị phát hiện đều lập tức được đưa tới Tinh Lam, do Nguyên Lực học viện chuyên môn phụ trách truyền thụ nguyên lực chân võ quyết! Bởi vì số lượng hiếm hoi so với Chân Võ Giả bình thường cùng với thực lực hơn xa Vật Chất Thiên Hành Giả, nên địa vị của Nguyên Tố Thiên Hành Giả rất cao, hơn nữa bọn họ ở phương diện chế tạo vật phẩm luyện kim, cơ cấu nguyên trận, rèn luyện đan dược đều có tác dụng rất lớn. Ở Tinh Lam công quốc, địa vị của Mạch Kha đại sư so với nguyên soái Kiều Sâm Đặc thậm chí chỉ có hơn chứ không kém!

Trong công quốc, Đa Bảo Các tuy rằng cũng coi như là có phần có địa vị gia thế, nhưng mà cũng không có tư cách tiếp xúc với Mạch Kha đại sư, có thể cùng với Mạch Kha đại sư kết giao chỉ có vương thất, Kiều gia nắm giữ quân quyền, Nạp Đa gia tộc chủ quản tài chính cùng với tử địch của Nạp Đa gia tộc...Tang gia, kẻ nắm hết thủy quyền nhận cùng đuổi quan lại và một số nhà khác!

- Gia Liệt Áo mang theo Tiểu Phong tới nơi này để làm gì? Chẳng lẽ là...

Ny Khả đột nhiên nghĩ đến một khả năng, nàng nhất thời khẩn trương, cuống quýt muốn nhắc chân xông vào. Thân ảnh Phổ Lạc đột nhiên biến ảo, xuất hiện ở trước mặt nàng, lạnh lùng nói:

- Người không liên quan ở bên ngoài chờ!

- Không, không phải...Ta có việc phải gọi tên mập mập kia.

Ny Khả khẩn trương, nàng thấy thân ảnh hai người Lăng Phong sau khi chui vào hồng quang trong nháy mắt liền biến mất không thấy bóng dáng nữa. Nếu như mục đích Gia Liệt Áo mời chào Lăng Phong đúng như mình suy nghĩ mà nói, thì đây chính là một chuyện thiên đại chê cười a! Nghĩ đến đây, nàng liền nhịn không được mà nóng nảy.

- Không được.

Phổ Lạc cố chấp lắc đầu:

- Trừ phi được đại sư cho phép, nếu không bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào trong!

- Đáng chết, tên mập chết bầm này!

Ny Khả oán giận dậm chân:

- Trên đường đi người cứ cố ra vẻ thần bí, đợi tí gặp mặt Mạch Kha đại sư coi người làm sao gánh hậu quả!

- Ny Khả tỷ tỷ, người làm sao vậy?

Mấy ngày nay ở chung, Đế Nhã cũng hiểu rõ tính tình của Ny Khả, nàng tuy rằng chỉ chi chút chút suốt ngày, nhưng kỳ thật khi gặp chuyện đều vô cùng tỉnh táo, bây giờ lại lộ ra bộ dáng vội vàng như vậy, cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?

- Ai...

Ny Khả cười khổ nhìn Đế Nhã:

- Huynh muội các người lần này đi khắp nơi tìm người đến tột cùng là vì cái gì? Không cần biết các người là vì chuyện gì, nhưng ta phải nói cho người biết, Tiểu Phong hẳn là...

Nghe xong, Đế Nhã sợ hãi:

- Cái gì?

...

Mặc kệ Ny Khả bên ngoài sốt ruột như thế nào, thì giờ phút này Lăng Phong cảm giác vô cùng mới mẻ. Không giống như vẻ bề ngoài bị sương mù che khuất, khi tiến vào trong lồng ánh sáng đỏ, bên trong liền bừng sáng!

Đằng trước là một tòa không gian rộng lớn chiếm diện tích hơn mười mẫu ruộng, ở trong mảnh không gian hình chữ nhật này phân biệt có bốn tòa bạch ngọc điêu thành hình tứ phương, ở bên ngoài ngọc bản có vô số hoa văn phức tạp khiến cho người ta choáng váng đầu óc, liên tiếp theo ngọc bản là kênh rạch bằng ngọc rất dài, bên ngoài kênh rạch đồng dạng khắc đầy những hoa văn rậm rạp.

Những hoa văn này cũng không phải là trang sức thuần túy, mà là một loại "Bí Vân"! Bí vân là danh từ thông dụng trong nguyên tố chân vô quyết, bình thường khi thi triển nguyên tố chân vô quyết, chế tạo vật phẩm luyện kim cùng với nguyên trận đều cần dùng đến bí vân này, bí vân này có diệu dụng hấp dẫn nguyên lực thiên địa.

Ở trong không gian kỳ diệu này, Lăng Phong thậm chí ngay cả linh hồn bị Băng Thần Tử làm trọng thương cũng nhận được sự tẩm bổ, linh lực lấy tốc độ vượt xa lúc trước khi vào Nguyên Lực Tháp bắt đầu hồi phục.

Ở hai bên bốn cái kênh rạch trồng những dây thực vật kỳ quái màu đỏ, những thực vật này có một cái thực quan (mũ cây, nón cây) thật to, thực quan trầm thấp rũ xuống. Nguyên lực thiên địa vô hình bị một cổ lực lượng thần bí dẫn dắt lên trên ngọc bản phía trên, trải qua một loại phương thức mà Lăng Phong khó có thể lý giải chuyển hóa thành từng đạo hồng quang lưu động theo con kênh.

Những thực vật kỳ quái kia thỉnh thoảng lại từ thực quan nhiều xuống một giọt chất lỏng màu đỏ, chất lỏng này nhập vào kênh rạch nhất thời liền phát ra một tiếng "Xuy", trong nháy mắt bị khí hóa thành hồng quang, theo một đường chảy về cuối con kênh. Trung tâm bốn con kênh tập hợp tại một tòa tháp hình lục giác, có được nhiều ngày đọc tri thức dự trữ trong Bí Kíp Các, Lăng Phong suy đoán cái tháp trước mắt hẳn là Nguyên Lực Tháp ghi lại trong đó!

Nguyên Lực Tháp có thể hội tụ nguyên lực thiên địa ở trình độ rất cao, do đó có thể gia tăng tiến độ tu luyện của Nguyên Tố Thiên Hành Giả trong phạm vi lớn!

Nguyên Tố Thiên Hành Giả muốn tăng nhanh thực lực, thông thường có hai cách có thể đi, một là tìm nguyên tố ma hạch phù hợp với mình, nhưng mà như vậy tổn hao cực kỳ cao, hai là tìm một chỗ có nguyên lực thiên địa dư thừa một cách dị thường làm "Linh Cư" mà dốc lòng tu luyện, nhưng chỗ như thế cũng rất hiếm, cho dù có thì cũng bị Nguyên Tố Thiên Hành Giả có thực lực cường đại chiếm cứ rồi.

Một phương pháp thỏa đáng nhất chính là kiến tạo Nguyên Lực Tháp! Thông qua phương pháp đặc thù chế tạo Nguyên Lực Tháp, có thể đem nó so sánh với linh cư bình thường, có một vài bộ phận trong đó thậm chí hiệu quả còn hơn xa linh cư bình thường, tốc độ tu luyện trong nguyên lực tháp có thể gia tăng rất nhanh. Bất quá, kiến tạo Nguyên Lực Tháp đồng dạng cũng tổn hao rất kinh người, riêng Nguyên Lực Tháp trước mắt mà nói, cao sáu tầng, khí thể hùng vĩ, toàn thân sử dụng một loại kim loại kỳ lạ tên là "Cửu Vân Ngân" mà kiến tạo thành. Loại cửu vân ngân này có thể chứa đựng được một hệ nguyên lực nhất định, nhưng mà khai thác thì vô cùng gian nan! Bình thường trong một mỏ bạc chỉ có một phần trăm Cửu Vân có thể khai thác ra được. Nếu muốn luyện chế một tòa Nguyên Lực Tháp cao sáu tầng, cho dù tài liệu có tiết kiệm đến thế nào đi nữa, thì tổn hao ít nhất đã ngoài mười tỷ kim tệ!

- Nguyên Tố Thiên Hành Giả đúng là một nghề đắt tiền a!

Lăng Phong cảm thán.

- Ái chà chà, ta cứ tưởng là ai đây, không phải là Gia Liệt Áo công tử sao? Hôm nay sao người lại tới chỗ này vậy? Quân đoàn trưởng Phổ Lạc sao lại để người vào?

Ngay lúc Lăng Phong đang hết sức nhập thần, thì một thanh niên bước ra từ trong Nguyên Lực Tháp, thanh niên này một thân trang phục quý tộc, cầm quạt trong tay, trên mặt là vẻ trào phúng tràn ngập khinh thường.

Sắc mặt Gia Liệt Áo lạnh lẽo:

- Ta cứ tưởng là ai, thì ra là Tang Khắc Tư a! Ta không thể vào trong Nguyên Lực Tháp, vậy chẳng lẽ người lại có tư cách này sao?

48. Chương 3: Kết Quả Khảo Nghiệm Thất Vọng.

- Hắc hắc, ta tự nhiên là không có tư cách này!

Mặc dù bị Gia Liệt Áo trào phúng không chút khách khí, trên mặt Tang Khắc Tư không có chút vẻ xấu hổ nào, hần rụt rè cười nói:

- Ai bảo lão nhị nhà ta là đệ tử của Mạch Kha đại sư chứ? Ta đây tuy rằng làm ca ca bất tài, nhưng mà mượn bóng của đệ đệ dạo chơi chút cũng không sao. Về phần người thì...

- Hừ, người không cần phải đắc ý quá sớm! Tang Phi có thể có được sự ưu ái của Mạch Kha đại sư, người cho rằng người khác không thể sao?

Lời này của Gia Liệt Áo vừa nói ra, sắc mặt Tang Khắc Tư hơi đổi, cảnh giác nhìn về phía Lăng Phong sau lưng, kinh hãi nói:

- Người tìm được rồi ư?

- Người nói xem?

Gia Liệt Áo không trả lời thẳng câu hỏi của hắn, mà là cười một cách tự ngạo, đi thẳng về hướng nguyên lực tháp.

- Chậm đã!

Tang Khắc Tư lớn tiếng nói.

- Người muốn là gì?

Gia Liệt Áo lạnh giọng trách mắng, Tang Khắc Tư này là trưởng tử Tang gia, gia tộc tử địch của Nạp Đa gia tộc, song phương va chạm lẫn nhau cũng không phải ngày một ngày hai.

- Ở trong nguyên lực tháp ta còn có thể làm gì?

Tang Khắc Tư rất vô tội mở tay nhún vai, nhìn Lăng Phong thật sâu một cái:

- Cho dù người người tìm đến thật là người đại sư muốn, sợ rằng cũng phải trải qua khảo thí mới được a? Người biết hắn là tìm ai để khảo thí chứ?

- Dù sao cũng không phiền người quan tâm!

Gia Liệt Áo cự tuyệt cũng không khiến Tang Khắc Tư lui bước, hắn mặt dày mày dạn theo sát phía sau:

- Bất kể là như thế nào, thì có người quen thuộc cùng mình chiếu ứng cũng không phải chuyện xấu, đúng không?

Ngoài nguyên lực tháp thủ vệ sâm nghiêm, nhưng mà bên trong cũng không có quá nhiều thủ vệ, tầng thứ nhất khá trống trải, ước chừng có hai mươi gian phòng. Cửa phòng phần lớn đều đóng chặt lại, Lăng Phong nhạy cảm phát giác nguyên lực thiên địa trong những phòng này vô cùng dư thừa, nếu như để Nguyên Tố Thiên Hành Giả tu luyện nhất định rất là có lợi.

- Nhị đệ, nhị đệ!

Tang Khắc Tư kinh hãi hô.

Một thanh niên từ tầng thứ hai nguyên lực tháp đi xuống, bộ dáng của hắn ước chừng hơn hai mươi tuổi, thần tình lạnh lùng. Vừa thấy được Tang Khắc Tư, hắn nhướng mày:

- Sao huynh còn chưa đi?

- Đệ nói chuyện với đại ca như vậy, thật quá khiến đại ca ta thương tâm a.

Tang Khắc Tư vỗ bờ vai của hắn, hắn thì nhướng mày, hơi dịch sang vị trí khác một chút. Tang Khắc Tư không thèm để ý thái độ lãnh đạm của hắn, chỉ tay vào bọn người Lăng Phong:

- Gia Liệt Áo công tử dẫn người đến nguyên lực tháp, còn phải phiền toái nhị đệ người tự mình ra tay khảo thí một phen.

- Ta còn phải đi chỉ đạo những Nguyên Tố Thiên Hành Giả mới vào nữa, đâu có rảnh như vậy!

Tang Phi không chút nghĩ ngợi trực tiếp cự tuyệt:

- Nếu như khảo thí thiên phú thì hắn là có thể trực tiếp tới Nguyên Lực học viện.

- Không phải khảo thí bình thường.

Thanh âm của Tang Khắc Tư giảm thấp xuống:

- Là kiểm tra mà Mạch Kha đại sư tự chọn kia kìa.

Tang Phi vừa nghe lời này, cước bộ vốn đang định dời đi đột nhiên ngừng lại, trong đôi mắt tựa như nhóm lên một đoàn hỏa cầu, tinh quang chói mắt! Lăng Phong bị tia sáng này đâm trúng, chỉ thấy con người đau xót, hắt hơi nheo mắt lại, một cổ kiếm khí sắc bén không ngờ bộc phát!

Khí thể song phương trong không khí vô hình giao phong!

Dường như có khí lưu toái bạo! Hai người cũng không khỏi lui lại một bước.

Tang Phi thu hồi ánh mắt của mình, thản nhiên nói:

- Nếu vậy thì đi theo ta.

Tang Khắc Tư đuổi theo hai bước, lén lút nói:

- Nhị đệ, đợi tí nữa sử dụng một ít thủ đoạn, ngàn vạn lần không thể để cho người Gia Liệt Áo mang đến bị Mạch Kha đại sư tiếp nhận, nếu không ưu thế mà gia tộc ta vừa có được có thể sẽ...

- Đại ca!

Tang Phi không chút khách khí cắt đứt lời hắn:

- Loại chuyện này sao đệ có thể lừa gạt, nếu như để cho sư tôn biết, ngay cả đệ cũng đều phải bị trục xuất khỏi sư môn! Việc này đừng nhắc tới nữa!

- Này này này.

Kêu vài tiếng, thấy Tang Phi cũng không có phản ứng, Tang Khắc Tư dậm chân một cái:

- Thăng ngu này, ai, thật là khiến người ta đau đầu mà!

Lăng Phong đến giờ vẫn không hiểu là sao, hắn biết cái gọi là khảo thí hẳn là có liên quan đến nguyên nhân Gia Liệt Áo coi trọng mình, nhưng đến tột cùng là khảo thí cái gì nhỉ? Khảo thí, hẳn trong lòng vừa động, đột nhiên nghĩ tới lần khảo thí Đế Nhã tổ chức ở Băng Phong thành, chẳng lẽ cùng lần đó có liên quan?

Gia Liệt Áo khẩn trương đi theo phía sau, trên đường đi cũng không còn nói đùa khôi hài nữa.

Tầng hai của Nguyên lực tháp đơn giản chỉ có vài gian phòng, cửa phòng theo thường lệ đóng chặt, duy nhất ngoại lệ là Lăng Phong cảm giác được nguyên lực thiên địa ở tầng thứ hai hội tụ so với tầng thứ nhất nồng đậm hơn rất nhiều, hơn nữa tựa hồ như thuần túy hơn không ít.

Tầng thứ ba!

Cùng với hai tầng trước bất đồng chính là nguyên lực của tầng thứ ba phi thường mỏng manh, cơ hồ khiến cho người ta không thể phát hiện ra được, chỉ có mấy gian phòng là có khí tức của nguyên lực tràn ra, phảng phất như nguyên lực bên ngoài hội tụ đến đây là hết. Tang Phi mang theo ba người tới một cái phòng, sau khi đẩy cửa phòng ra, nguyên lực hỏa hệ nồng đậm cơ hồ khiến cho người ta phải nhắm mắt, kỳ quái chính là nguyên lực hỏa hệ ở trong này không tràn ra ngoài chút nào, nếu không phải cửa phòng mở ra thì người ngoài căn bản không thể nào cảm giác ra được.

Ở giữa gian phòng là một nguyên trận huyền diệu hình tròn, trong đó có vô số "Bí Vân" uốn lượn tầng tầng lớp lớp kỳ diệu vô cùng, một sợi tinh mang màu đỏ ở giữa bí vân bơi qua bơi lại, hề có va chạm lập tức liền có hỏa tinh tung tóe giữa không trung.

- Đứng lên đó!

Tang Phi lạnh lùng thốt, thấy Lăng Phong không có phản ứng, hắn không kiên nhẫn nói:

- Lúc đi vào đứng trong nguyên trận, triệu hồi Cự Linh của ngươi ra! Ngay cả chút ngộ tính đó cũng không có, còn mưu tính muốn tiếp nhận truyền thừa của sư tôn, hừ!

Lăng Phong nhíu mày, Gia Liệt Áo sợ hãi vội vàng nắm cánh tay hắn, thấp giọng cầu khẩn nói:

- Lăng huynh đệ, người đứng lên kiểm tra một chút, xem như là giúp ta đi.

Từ lúc quen biết cho tới nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Gia Liệt Áo ăn nói khép nép, Lăng Phong mềm lòng, bước lên phía trước.

Mười đầu ngón tay của Tang Phi toát ra hồng quang nhàn nhạt, mười ngón tay rung động cực nhanh trong không khí, từng đạo quang mang màu đỏ xoắn lại cực kỳ nhanh tạo thành một "nguyên lực ẩn" cực kỳ huyền diệu. Hắn run tay lên, quát khẽ:

- Đi!

Nguyên lực ẩn màu đỏ hướng phía nguyên trận bay đi.

Xuy!

Phảng phất như sắt bị nung đỏ bỏ vào nước đá, trong tiếng "xè xè", vô số sương mù màu đỏ bốc hơi lên, sương mù đỏ nồng đậm hoàn toàn vây Lăng Phong lại.

Đợi sau nửa ngày, Tang Phi lộ ra thần sắc kinh ngạc, đưa tay đánh ra một nguyên lực ẩn lần nữa, chỉ thấy sương mù đỏ trong nguyên trận càng nồng đậm thêm vài phần. Những sương mù đỏ này trôi nổi bất định, nhưng mà cũng không hề ra khỏi nguyên trận, hơn nữa chúng nó còn bảo trì khoảng cách hai mét với Lăng Phong, phân biệt rõ ràng.

Thật lâu sau, sương mù đỏ dần dần tiêu tán, mặt Tang Phi không chút thay đổi nói:

- Người xuất hiện đi!

- Tang đại sư, thế nào?

Gia Liệt Áo đứng sát lại Tang Phi, cẩn thận hỏi, cùng hắn giống nhau cũng khẩn trương là Tang Khắc Tư. Bọn họ đều gât gao nhìn chăm chăm vào môi của Tang Phi, hy vọng có thể từ đó nhỏ ra được đáp án có lợi cho mình.

- Người này không những không phù hợp yêu cầu của tôn sư, thậm chí ngay cả tư cách tu luyện nguyên tố chân võ quyết cũng đều không có!

Tang Phi nói, hắn lạnh lùng nhìn Gia Liệt Áo:

- Gia Liệt Áo công tử, hy vọng lần sau người sẽ không đùa như vậy nữa, nếu không chọc sư tôn tức giận, hậu quả không chỉ có người không gánh được, mà ngay cả Nạp Đa gia tộc cũng không chịu nổi!

Tang Khắc Tư cuồng hỉ, vốn còn tưởng rằng lão nhị thật sự không để ý chuyện lúc này, không thể tưởng được trong lòng hắn vẫn hướng về phía Tang gia! Hắc hắc, Gia Liệt Áo, nhìn xem người còn lấy cái gì để có quan hệ với Mạch Kha đại sư!

- Cái gì?

Nghe được kết quả này, vẻ mặt Gia Liệt Áo giống như tro tàn:

- Không, không có khả năng! Lăng huynh đệ là do Đế Nhã tự tay khảo nghiệm, không có khả năng! Tang lão nhị, người gạt ta? Ở trong nguyên lực thấp sử dụng thủ đoạn tiện như vậy, người không sợ bị Mạch Kha đại sư biết sao?

Hắn giận dữ, tiến lên một bước bắt lấy cổ áo Tang Phi.

Thân thể Tang Phi bắn ra một đạo hồng quang, Gia Liệt Áo như bị lửa đốt, quát to một tiếng bắn ra ngoài, tiếp xúc chỉ trong ngắn ngủi mà hai tay hắn đã bị cháy đen thành một mảnh! Tang Phi lạnh lùng thốt:

- Gia Liệt Áo, chuyện xấu giữa người cùng đại ca ta ta mặc kệ, chỉ là người đừng có đem chuyện xấu này kéo vào nguyên lực thấp! Đây không phải là chỗ người có thể làm càn!

Gia Liệt Áo nhận định Tang Phi nhất định là gạt mình, hắn giận dữ nói:

- Ta làm càn? Hừ hừ, người gạt Mạch Kha đại sư khảo thí lung tung, chẳng lẽ không phải là làm càn sao?

Tang Phi nhú mày lại, không kiên nhẫn nói:

- Ta chẳng muốn cùng ngươi cãi cọ! Đi đi, nguyên lực tháp này không phải chỗ các ngươi có thể tiến vào!
- Ngươi...
- Tứ sư huynh, là ai ở nguyên lực tháp ồn ào quá vậy?

Cửa bị đẩy ra, một thanh niên chừng hai mươi tuổi đi tới, hần cười hì hì nói:

- Là ai muốn đến nguyên lực tháp khảo thí thiên phú?

Tuy rằng không biết thiếu niên trước mắt, nhưng Gia Liệt Áo lại vô ý thức đem hần thành cọng rơm cứu mạng, cuống quýt lớn tiếng nói:

- Vị Lãng huynh đệ của ta đây là nhân tài Mạch Kha đại sư muốn thu, không có đạo lý nào không thông qua khảo thí!

49. Chương 4: Độ Khổng Chế Nguyên Lực...tuyệt Hảo!

Tang Phi lạnh lùng thốt:

- Cảnh Vân sư đệ, thiên phú của người này ta đã khảo nghiệm qua, người này chẳng những cách yêu cầu của sư tôn khá xa, thậm chí ngay cả tiêu chuẩn của Nguyên Tố Thiên Hành Giả bình thường cũng không đạt được!

Cảnh Vân lộ ra một tia dị sắc:

- Ta nhớ Tứ sư huynh tựa hồ cũng không am hiểu khảo thí a?
- Hừ, chẳng lẽ ngay cả trắc định thiên phú cơ bản nhất mà ta cũng phạm sai lầm sao?
- Ta đương nhiên không phải là có ý này!

Cảnh Vân không chút hoang mang nói:

- Ta biết rõ thiên phú của tứ sư huynh trong công quốc là vô cùng hiếm thấy, nhưng người này đã đến, vì cái gì không để cho hần một cơ hội thử khảo thí một phen?
- Lão ngũ, ngươi muốn hồ đồ thì tùy ngươi đi!

Tang Phi phẩy tay áo chuẩn bị ly khai.

- Có chuyện gì mà cãi nhau?

Một thanh âm già nua hùng hậu vang lên ở lầu ba, thanh âm này vừa xuất hiện, Lãng Phong lập tức cảm giác được nguyên tố hỏa hệ chung quanh thân thể đột nhiên điên cuồng bắt đầu khởi động, giống như tranh nhau hoan nghênh người tới.

Trong lòng Lãng Phong hoảng hốt, là ai? Tại sao lại có thể ảnh hưởng đến nguyên lực hỏa hệ trong nguyên lực tháp thoải mái như thế?

Vừa nghe thấy thanh âm này, Cảnh Vân cùng Tang Phi cũng không cãi nhau nữa, bọn họ cung kính cúi đầu:

- Sư tôn!

Một đám hồng quang nhỏ xuất hiện ở giữa không trung, ngay sau đó những hồng quang này nhanh chóng ngưng tụ lại thành một cánh cổng màu đỏ, hai thân ảnh từ trong cánh cổng đó bước ra. Người đi trước là một người đầu đầy tóc bạc, nhưng mà trên mặt không có một chút nếp nhăn nào, trong ánh mắt lộ ra một tia thể sự xoay vần thành thực. Đi theo sau lưng hần là một mỹ phụ trung niên, nữ tử này cỡ chừng ba mươi, một thân trường bào màu tuyết trắng, trên trường bào thêu một ít trang sức màu đỏ, cả người hết sức thanh nhã.

Gia Liệt Áo cùng Tang Phi vừa thấy hai người xuất hiện, cuống quýt hành lễ:

- Mạch Kha đại sư, Tô Lam đại sư.

Tô Lam? Lăng Phong nghĩ tới Tiết Vân trong tay mình.

Nhẹ nhàng khoát tay, Mạch Kha nhìn Tang Phi cùng Cảnh Vân:

- Hai sư huynh đệ các người lại tranh cãi cái gì vậy?

Ngữ khí của hần phi thường nghiêm khắc, rõ ràng vô cùng không hài lòng việc môn hạ xuất hiện nội chiến.

Hai người bị dọa đổ đầy mồ hôi lạnh, vẫn là Cảnh Vân cơ trí một chút, hần tiến lên phía trước nói:

- Sư tôn, là người này! Gia Liệt Áo công tử dẫn một người tới, nói rằng người nọ là người mà sư tôn muốn tìm, tứ sư huynh vừa mới khảo nghiệm thiên phú của hần.

- Hử?

Mạch Kha nhìn Gia Liệt Áo, rồi lại nhìn Lăng Phong:

- Người này thật sự phù hợp điều kiện?

- Lăng huynh đệ đã trải qua khảo thí "Hậu Thổ Phù", hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của đại sư ngài!

Gia Liệt Áo kiềm chế sắc mặt vui mừng nói.

- Hả?

Mạch Kha lại nhìn về phía Lăng Phong lần nữa, lần này trong ánh mắt có nhiều hơn vài phần nóng bỏng. Tang Phi do dự một chút, cuối cùng vẫn tiến lên phía trước nói:

- Sư tôn, đồ nhi vừa mới khảo nghiệm, người này có độ hòa thân cùng với nguyên lực hỏa hệ là không, căn bản không có khả năng trở thành Nguyên Tố Thiên Hành Giả!

- Có chuyện này sao?

Mạch Kha chứng kiến bộ dáng bất bình của Gia Liệt Áo, muốn nói rồi lại thôi, sau khi trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Khảo thí lại lần nữa!

Có Mạch Kha ở trước mặt, Tang Phi không còn làm như không nhận được, hần cẩn thận chuẩn bị, rất sợ ở trước mặt sư tôn xảy ra sự cố. Đến lúc này, Lăng Phong cũng triệt để phóng tay mà làm, hần ngược lại muốn nhìn xem kiểm tra này đến tột cùng là cái trò gì!

Tang Phi lập lại khảo thí vừa rồi, kết quả vẫn như cũ không đổi!

Lần này sắc mặt Mạch Kha biến đổi, hần lạnh như băng nhìn Gia Liệt Áo:

- Người là người thừa kế của Nạp Đa gia tộc phải không?

- Cho dù là gia chủ Nạp Đa gia tộc cũng không dám trêu chọc lão phu!

Mạch Kha tức giận nói:

- Người lại đem theo một tên có độ hòa thân cùng nguyên lực là không, một kẻ căn bản chưa từng thức tỉnh Nguyên Tố Cự Linh đến nguyên lực thấp, chẳng lẽ thực cho rằng ta già mờ mắt rồi sao?

Độ hòa thân là không, chẳng lẽ...Vừa rồi Tang Phi không có nói sai?

Gia Liệt Áo không có cơ hội nghĩ tiếp, Mạch Kha tức giận, từng đạo hồng quang trong ngón tay quăn lấy hần, giơ lên giữa không trung, những hồng quang này không ngừng co rút lại, dường như muốn thắt cổ hần.

Tuy rằng đều là lão đối thủ tranh đấu nhiều năm, nhưng khi thấy Gia Liệt Áo ở trước mặt Mạch Kha đại sư không hề có lực chống cự, Tang Khắc Tư vẫn nhịn không được nổi lên một tia bi ai. Bọn họ thân đều là người thừa kế, người ngoài nhìn vào thì thấy phong quang vô cùng, kỳ thật ở trong mắt chút ít cường giả chân chính kia, thân phận của họ căn bản không đủ để nhìn!

Những thứ khác không nói, hấn dám khẳng định cho dù Mạch Kha kia giết chết Gia Liệt Áo ở nguyên lực thấp, Nạp Đa gia tộc cũng không thể vì Gia Liệt Áo mà xuất đầu, thậm chí vì để dẹp loạn lửa giận của Mạch Kha, bọn họ ngược lại sẽ mang trọng lễ để bồi tội!

Đây là chức nghiệp, thực lực sai biệt tạo thành địa vị xa cách!

Lăng Phong chau mày, hấn mặc kệ Mạch Kha có thân phận tôn quý cỡ nào, hấn chỉ biết Gia Liệt Áo đã giúp đỡ mình ở Bằng Phong thành, nhận người một giọt nước ân huệ tương báo bằng cả dòng suối! Cho nên, Lăng Phong xuất thủ!

Tinh Thiết Kiếm nhấp nhোáng một đạo u quang, chém về phía hồng quang trên không!

Mạch Luân...Ngũ Thốn Kích bộc phát!

Tiếng nước sôi bùng bùng, một kiếm ngang trời, chặt đứt trói buộc tơ hồng!

Gia Liệt Áo rơi xuống mặt đất, hai tay gắt gao chống đỡ mặt đất, lớn tiếng ho không ngừng. Hấn không chút nghi ngờ rằng vừa rồi nếu như Lăng Phong ra tay hơi chậm một chút, thì mình giờ khắc này đã bị xoắn thành hai nửa rồi!

Việc ra tay bất ngờ này, ai cũng đều không kịp phản ứng, thẳng cho đến khi hồng quang tiêu tán, Gia Liệt Áo rơi xuống mặt đất, mọi người mới sực tỉnh lại! Bọn họ nhất thời đều ngậy ngốc nhìn về phía Lăng Phong, một câu cũng không nói nên lời. Mời vừa rồi mình không nhìn lầm chứ? Tên này...hấn dám chủ động ra tay khiêu khích Mạch Kha đại sư?

Kể diên! Đây là điều duy nhất mọi người suy nghĩ. Cho dù là Gia Liệt Áo cũng thật không ngờ rằng Lăng Phong sẽ ra tay cứu mình, nhất thời trong lòng không khỏi có nhiều hơn vài phần cảm giác quái dị.

- Thật to gan!

Mạch Kha sững sờ, tiện đà hét lớn, chung quanh hấn từng đạo hỏa diễm lập lòe, ngược lại những hỏa diễm này không mấy may tổn hao trường bào của hấn chút nào cả, tràng diện quái dị không nói nên lời được.

Lăng Phong nắm chặt Tinh Thiết Kiếm, hấn mặc kệ người trước mắt có thân phận gì, trong mắt hấn đã thành địch nhân, chỉ có khác nhau là đáng giá để xuất kiếm hay không thôi! Đối mặt với Mạch Kha mang theo hỏa diễm vờn quanh, Lăng Phong không nhịn được nheo mắt lại: Thật mạnh! So với Bằng Thần Tử, Mạch Kha mạnh hơn không biết bao nhiêu lần! Mà mình phải hao hết tâm cơ mới tiếp được ba chiêu của Bằng Thần Tử, đã vậy còn là sau khi phục dụng Huyết Xích, tu vi đạt tới thất tinh! Mà bây giờ, đối mặt với Mạch Kha trước mắt, bản thân căn bản không có lực phản kháng!

Không khí bị đè nén khiến người ta thở không ra hơi!

- Mạch Kha đại sư, Lăng Phong có được Nguyên Tổ Khí Linh, hơn nữa thông qua khảo thí hậu thổ phù, ta tuyệt không có nửa câu nói dối!

Gia Liệt Áo cố gắng giãy dụa khỏi khí thế trói buộc, khàn giọng hô,

- Sư tôn.

Tô Lam đằng sau Mạch Kha mở miệng:

- Nếu Gia Liệt Áo công tử đã nói như vậy, không bằng để cho người này thử nghiệm Hậu Thổ Phù lần nữa xem, đợi nghiệm chứng rồi định đoạt tội lừa gạt được không?

Mạch Kha rõ ràng rất coi trọng ý kiến của Tô Lam, gật đầu nói:

- Như thế cũng tốt.

- Đa tạ Tô Lam đại sư.

Gia Liệt Áo cảm kích nói.

Hỏa diễm xung quanh thân thể Mạch Kha tán đi, Lăng Phong cảm giác được áp lực khiến mình hít thở không thông rốt cuộc biến mất, trong lòng hấn không khỏi hoảng sợ: Vốn tưởng rằng thực lực của mình đã đủ để đi khắp nơi lưu lạc rồi, không nghĩ tới so sánh cùng với cường giả chân chính vẫn kém rất xa a! Hấn

nắm chặt Tinh Thiết Kiếm trong tay, hàm răng cơ hồ cắn nát môi...Loại sinh tử không chế trong tay người khác này, ta không bao giờ muốn ném thụ nữa

Tô Lam móc một quả thủy tinh cầu màu vàng ra, cũng giống như quả cầu lần trước Lăng Phong khảo thí ở chỗ Đế Nhã. Tô Lam dịu dàng nói:

- Người đã từng khảo nghiệm? Chắc hẳn biết rõ nên làm như thế nào a?

Lăng Phong gật gật đầu, tình thế người ta mạnh hơn, tình huống trước mắt căn bản không cho phép mình cự tuyệt! Hắn nhắm hai mắt lại, không giống như lần trước tò mò phân cao thấp với Hậu Thổ Phù, lần khảo thí này quan hệ đến tính mạng của Gia Liệt Áo, Lăng Phong quyết định thận trọng mà đối đãi!

Niệm thức trong đầu hệt như sông nước Trường Giang rót vào Hậu Thổ Phù, theo thời gian trôi qua, tốc độ tiêu tán hoàng quang ở giữa Hậu Thổ Phù càng lúc càng nhanh, dần dần chỉ còn lại một tầng hơi mỏng bên ngoài! Đến cực hạn, Lăng Phong cảm giác được bất luận mình tiếp tục như thế nào thì cũng không thể đưa niệm thức vào Hậu Thổ Phù được nữa, những đám sương màu vàng kia cũng không tiếp tục tiêu tán!

Vì vậy, Lăng Phong thu hồi niệm thức.

Ở trước mặt, vẻ mặt Mạch Kha khiếp sợ, Tô Lam cũng ngơ ngác nhìn Lăng Phong không nói ra lời. Hồi lâu sau, Mạch Kha mới thốt ra một từ hết sức tối nghĩa:

- Độ không chế nguyên lực...Tuyệt hảo!

50. Chương 5: Tất Cả Độ Hòa Thân Là Không.

- Nhưng độ hòa thân nguyên lực của hắn rõ ràng là không, chuyện này...

Trong đôi mắt Tô Lam toàn một mảnh nghi hoặc, rõ ràng kết quả khảo nghiệm của Lăng Phong khiến cho nàng hết sức kỳ quái. Nàng nhìn Lăng Phong:

- Vừa rồi nghe nói người có được Nguyên Tố Khí Linh, liệu có thể...

Lăng Phong hiểu rõ ý của nàng, nghĩ đến vừa rồi Gia Liệt Áo nói hắn có được Nguyên Tố Khí Linh, trong lòng không khỏi vừa động: Khí linh bình thường căn bản không có khả năng gia tăng nguyên tố linh kỹ, nhưng mà kiếm linh lại là một ngoại lệ! Chắc hẳn Gia Liệt Áo chứng kiến linh kỹ "Hỏa Phù Du" mình thi triển lúc đối chiến với Băng Thần Tử nên hiểu lầm thân mình mang theo nguyên tố khí linh rồi.

Nghĩ tới đây, hắn ngẫm cười khổ, bất quá hiểu lầm này trước mắt không có cơ hội giải thích, chỉ có thể dậm lao đao phải theo lao thôi. Ngân quang trên trán lóe lên, kiếm linh nhất thời hiện ra sau lưng hắn, từng đạo hồng quang lập lòe trên lưng hắn!

- Làm sao có thể thế được?

Về mặt Mạch Kha biến đổi, thì thào nói nhỏ:

- Rõ ràng thân mang Nguyên Tố Cự Linh, vì sao độ hòa thân nguyên lực lại hoàn toàn không có?

Khảo thí Nguyên Tố Thiên Hành Giả chia làm hai bộ phận, một là độ không chế nguyên lực, chủ yếu lợi dụng hậu thổ phù tiến hành khảo thí, điều này có khả năng quan hệ đến khả năng phát huy trình độ nguyên tố chân võ quyết của Thiên Hành Giả! Căn cứ vào thiên phú chia làm kém, bình thường, thượng đẳng, cực phẩm, tuyệt hảo! Một Nguyên Tố Thiên Hành Giả có được độ không chế nguyên lực tuyệt hảo có thể thoải mái đối phó với năm Nguyên Tố Thiên Hành Giả cùng trình cấp có thiên phú bình thường. Có thể nghĩ, độ không chế nguyên lực đối với Nguyên Tố Thiên Hành Giả là trọng yếu đến bậc nào.

Mặt khác là độ hòa thân nguyên lực, chủ yếu là xem trình độ thu nạp nguyên lực thiên địa của Nguyên Tố Thiên Hành Giả, cũng đồng dạng chia là năm cấp bậc. Độ hòa thân càng cao thời gian hấp thu nguyên lực càng nhiều, tu vi tiến triển tự nhiên càng nhanh! Bất quá điểm ấy ảnh hưởng không lớn, cho dù độ hòa thân hơi kém một chút, thì cũng có thể lợi dụng nguyên tố ma hạch cùng với nguyên lực thấp phụ trợ, tăng tiến độ tu luyện. Thậm chí còn có thể thông qua nguyên tố tinh chương không ngừng luyện hóa, đề cao độ hòa thân nguyên lực!

- Tại sao lại là không? Tại sao lại là không chứ?

Mạch Kha đại sư lẩm bẩm, trên mặt hần tràn ngập vẻ thất vọng. Cho dù độ hòa thân của Lăng Phong là "kém", thì hần cũng có thể nghĩ biện pháp đền bù, nhưng mà..." không" thì..., điều này có ý nghĩ hoàn toàn cách biệt với nguyên lực a! Chỉ có những người không cách nào thức tỉnh Nguyên Tố Cự Linh mới có thể xuất hiện tình huống "không" này, ngược lại Lăng Phong lại có nguyên tố khí linh! Tình huống quỷ dị này khiến hần nhìn không thấu được.

Mạch Kha đại sư từng công khai rằng, vô luận là ai, chỉ cần có thể vì hần tìm được một đệ tử có độ khổng chế nguyên lực là "cực phẩm", hần có thể đáp ứng đối phương hoàn thành một chuyện trong phạm vi năng lực có thể! Chính vì hứa hẹn như thế, mới hấp dẫn được thế lực khắp nơi trong Tinh Lam công quốc đều xuất mã...Có thể để cho một cường giả Nguyên Tố Thiên Hành Giả cứu tinh đỉnh phong thiếu nợ một nhân tình, phân lượng này rất nặng a.

Mạch Kha đưa ra hứa hẹn này cũng là bất đắc dĩ, phải biết rằng danh sư khó tìm, nhưng danh sư muốn thu được đồ đệ tốt chỉ sợ khó lại càng khó hơn! Hần tu luyện đã hơn tám mươi năm, bất quá cũng chỉ thu được năm đồ đệ, nhưng mà trong năm đồ đệ này, lại không có một ai có thiên phú đạt tới yêu cầu của hần, có thể nhận được truyền thừa y bát của hần! Điểm mấu chốt nhất trong đó là những đệ tử này không một ai có thể có độ khổng chế nguyên lực tiến vào hàng ngũ tuyệt hảo!

Nạp Đa gia tộc cùng Tang gia đấu tranh gay gắt, con thứ hai của Tang gia bởi vì thiên phú thượng giai nên được Mạch Kha thu làm đệ tử, điều này khiến cho trên dưới Nạp Đa gia tộc đều lâm vào khủng hoảng. Rất sợ trong cuộc tranh đấu, Tang Phi sẽ tham dự, tình huống lúc ấy rất là không ổn. Mà bây giờ, chỉ cần có thể tìm kiếm được cho Mạch Kha đại sư một vị đệ tử, thứ nhất có thể làm cho Mạch Kha thiếu nợ một nhân tình, thứ hai, chỉ cần kết giao với vị đệ tử kia, Nạp Đa gia tộc không phải tự nhiên sẽ có thêm trợ lực lớn sao, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện!

Vì vậy mà, trên đường đi Gia Liệt Áo toan tính kết giao với Lăng Phong, thậm chí vì hần không tiếc đắc tội với Băng gia!

- Sư tôn, có lẽ hần chỉ có độ hòa thân nguyên lực với hỏa hệ là không!

Tô Lam cau mày nói:

- Còn có ba hệ thủy phong địa khác chưa thử!

Nhìn Lăng Phong một cái, Mạch Kha nói:

- Hần đã thức tỉnh Cự Linh hỏa hệ, làm sao có thể có độ hòa thân với ba hệ khác đây?

Chứng kiến Tô Lam muốn nói rồi lại thôi, hần phát tay nói:

- Thôi, người đã muốn thì dẫn hần đi khảo thí một phen đi.

Nói xong, Mạch Kha hứng thú rồi thầm nói:

- Cho dù hần có được thiên phú ba hệ khác, thì cũng không thể kế thừa y bát của ta, có chỗ gì tốt đây chứ?

Tô Lam biết rõ sư phụ mình thất vọng, cũng không nói nhiều, dẫn Lăng Phong đến ba gian phòng còn lại khảo thí. Đám người Gia Liệt Áo ở lại khẩn trương chờ đợi kết quả khảo nghiệm, chỉ cần Lăng Phong có được thiên phú trong ba hệ còn lại, lúc đó chỉ sợ không cần trở thành truyền nhân y bát của Mạch Kha đại sư, dựa vào độ khổng chế nguyên lực siêu cường của hần cũng đủ để cho vương quốc ưu ái truyền thụ nguyên tố chân võ quyết rồi!

Kết quả đã có!

Tô Lam mang theo vẻ mặt cười khổ trở lại:

- Độ hòa thân ba hệ kia cũng là không!

Lăng Phong đối với kết quả này sớm đã nằm trong dự liệu, dù sao kiếm linh của mình cũng không phải là Nguyên Tố Cự Linh! Nội tâm của hần không hề có chút thất vọng, có thể nắm giữ tốt Tinh Diễm Quyết của

Sang Sư, thậm chí còn tìm hiểu được kiếm điển có uy lực kinh thiên động địa mà Sang Sư nói! Đó mới là truy cầu chính thức của hân.

Nghe được kết quả này, Mạch Kha ngay cả hứng thú cũng không có, trực tiếp vung tay đánh một đạo hỏa quang bao trùm lấy hân, sau đó biến mất.

Tang Phi mặt mũi tràn ngập lạnh lùng bỏ đi, Cảnh Vân lắc đầu, hứng thú đối với Lăng Phong cũng giảm. Tang Khắc Tư tiến lại, vỗ vỗ vai Gia Liệt Áo:

- Mập mập Nạp Đa, hảo hảo cố gắng, lần sau còn có cơ hội mà, hahaha

Nhìn bóng lưng kiêu ngạo của hân, Gia Liệt Áo tức đến nổi sắc mặt tái nhợt.

- Tình huống của ngươi vô cùng đặc thù, từ nay về sau nếu có vấn đề gì thì có thể tới đây tìm ta.

Tô Lam đến trước mặt Lăng Phong, đưa cho hân một khối lệnh bài màu bạc trắng, phía trên lệnh bài có một chữ "Tô" nhàn nhạt, mặt sau viết sáu chữ "Nguyên Lực Học Viện Tinh Lam"

Lăng Phong đối với nàng rất có hảo cảm, cũng không có cự tuyệt, mà là thận trọng để nó vào trong Tiết Vân.

Nhìn thấy biểu hiện của hân, Tô Lam gật đầu khen ngợi, dù rằng kiên cường nhưng không phải không biết cách đối nhân xử thế, trước đó nàng còn lo Lăng Phong chẳng thêm ngó tới lệnh bài vứt sang một bên.

...

Ra khỏi nguyên lực tháp, Lăng Phong áy náy nói:

- Gia Liệt Áo đại ca, ta không thể đạt được yêu cầu, phiền hà ngươi rồi.

- Vấn đề này sao có thể trách được ngươi?

Gia Liệt Áo lắc đầu:

- Là ta suy nghĩ không chu toàn, vốn không nghĩ tới huynh đệ ngươi...

Dừng một chút, hân lại thở dài một tiếng.

Lăng Phong nghĩ một hồi, từ trong Tiết Vân huy chương gia tộc của Nạp Đa gia tộc ra:

- Nếu đã không phù hợp yêu cầu, nhận lấy huy chương gia tộc này cũng quá xấu hổ, đại ca đem nó thu lại đi.

Gia Liệt Áo đột nhiên biến sắc:

- Lăng huynh đệ, ngươi làm cái gì vậy? Chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng Gia Liệt Áo ta là loại người có lợi ích liên thân như cha mẹ, không có lợi ích liên coi như người lạ sao?

Hân đưa một tay đẩy huy chương gia tộc trở về trong tay Lăng Phong, thành khẩn nói:

- Ta là thành tâm muốn kết giao với huynh đệ ngươi, cũng không chỉ bởi vì thiên phú của huynh đệ ngươi như thế nào! Thế đạo trên đời, có thể chung phú quý đâu đâu cũng có, nhưng mà có thể chung hoạn nạn thì đã ít lại còn ít hơn. Vừa rồi vì cứu ta, ngươi không tiếc đắc tội Mạch Kha đại sư, ta chỉ biết ngươi là bằng hữu tốt đáng để kết giao! Ngươi nếu không chê đại ca như ta, thì hãy nhận lấy huy chương gia tộc này!

Đã nói đến nước này rồi, nếu còn tiếp tục từ chối thì thật kỳ cục, Lăng Phong cười nói:

- Vậy đệ sẽ không làm kiêu.

- Haha, đây mới là hảo huynh đệ của Gia Liệt Áo ta chứ!

Trong lúc nhất thời, Gia Liệt Áo hoàn toàn vứt bỏ chuyện mới xảy ra trong nguyên lực tháp vào trong bóng tối, cùng với Lăng Phong vừa cười vừa nói đi ra khỏi phiến không gian. Vừa ra khỏi không gian bị hồng quang bao phủ, người chờ bên ngoài đã sớm lo lắng, vừa thấy Gia Liệt Áo, Đế Nhã vội vàng nói:

- Đại ca, huynh không sao chứ? Mạch Kha đại sư có trách phạt huynh không?

- Ủa, làm sao muội biết Mạch Kha đại sư sẽ trách phạt huynh?

- Hừ, cũng tại cái tên mập mạp nhà ngươi khoái ra vẻ thần bí, vừa rồi Đế Nhã đã nói cho ta biết, ngươi mang Tiểu Phong đi nguyên lực thấp là muốn Mạch Kha đại sư thu hấn làm đồ đệ.

Ny Khả xen vào nói:

- Nhưng ngươi có biết Tiểu Phong là Thuật Luyện Sư hay không hả!

- Cái gì? Thuật...Thuật Luyện Sư?

Gia Liệt Áo há to miệng, kinh khủng, thật sự là quá kinh khủng. Hấn kinh ngạc nhìn Lăng Phong:

- Lăng huynh đệ, ngươi thật sự là Thuật Luyện Sư?

- Đúng vậy a.

Lăng Phong có chút khó hiểu.

- Ài, sao ngươi không nói sớm chứ!

Gia Liệt Áo ảo não nói. Bất quá hấn cũng biết vấn đề này không thể trách được Lăng Phong, muốn trách thì trách mình bảo thủ cơ mật, trên đường đi không để lộ ra chút gì cả, hấn bi ai nói:

- Thuật Luyện Sư căn bản không có khả năng trở thành Nguyên Tổ Thiên Hành Giả, chứ đừng nói tới việc kế thừa y bát của Mạch Kha đại sư...Ủa mà...!

Hấn đột nhiên phát giác có điều không đúng, kinh ngạc nhìn Lăng Phong! Nếu như Ny Khả nói không sai, vậy Lăng Phong thân mang hai thân phận "Thuật Luyện Sư" cùng "Nguyên Tổ Cự Linh Thiên Hành Giả" rồi, đây hoàn toàn là nghịch phản với thường thức!

Vốn Ny Khả cũng có khả năng phát hiện chỗ khác thường này, chỉ là lúc Lăng Phong đối chiến với đại trưởng lão, năng quá mức quan tâm an nguy của Lăng Phong, nên không để ý tới.

51. Chương 6: Nguy Cơ Của Đa Bảo Các.

- Hừ, tiểu tử không kiến thức, ai nói Thuật Luyện Sư không có khả năng đồng thời mang cả nguyên tố cự linh!

Đúng lúc này, thanh âm của Sang Sư vang lên ở bên trong thức hải.

Lăng Phong bất chợt bị giật mình, bất đắc dĩ truyền âm nói:

- Lão nhân gia ngài có thể đừng đột nhiên nhảy ra như thế được không? Rất dọa người đó!

Sang Sư ngoại trừ những khi dạy dỗ Lăng Phong ra, thời gian còn lại đều ngủ say ở trong thức hải, Lăng Phong căn bản cũng không biết rõ lão tính lại từ khi nào.

- Hắc hắc, một lũ ếch ngồi đáy giếng! Tiểu tử kia, chờ đến ngày sau, khi ngươi đem kiếm diễn tu luyện tới tầng thứ ba huyền hóa ra được kiếm nguyên, lúc đó hãy trở lại hung hăng mà bạt tai đám người kia!

Sang Sư đắc ý nói:

- Bản thân ta quả thực muốn nhìn thấy bộ dạng lũ người trên thế giới này khi nhìn thấy có kẻ kiên tu nguyên tố cự linh cùng với thuật luyện chương, chỉ nghĩ thôi mà đã vui vẻ không chịu được rồi, ha ha ha ha!

Lăng Phong giao lưu niệm thức cùng với Sang Sư, nhất thời không đáp lại lời Gia Liệt Áo. Gia Liệt Áo cho rằng hấn có lời khó nói, cũng không tiếp tục truy vấn nữa, Lăng Phong ở trong cảm nhận của hấn cũng đã trở nên thần bí hơn vài phần.

- Tên mập, hiện tại thấy Tiểu Phong không phù hợp với điều kiện của ngươi thì thất vọng hả? Có phải đã thấy hối hận khi nhận Tiểu Phong làm hữu khách hay không?

Ny Khả bĩu môi nói:

- Sớm đã biết những thế gia quý tộc các người bản tính trời sinh đã là hạng người keo kiệt! Tiểu Phong, tốt nhất đệ nên theo tỷ tỷ cùng nhau trở về tổng bộ Đa Bảo Các đi thôi!

- Bà cô nhỏ, ta nói mình hối hận khi nào hả?

Thấy bộ dáng Ny Khả cảm phần sôi sục, Gia Liệt Áo đem kinh ngạc trong lòng gạt sang một bên, liên tục xin xỏ nói:

- Cô có thể hỏi Tiểu Phong, bây giờ quả thực hần vẫn là hữu khách của Nạp Đa gia tộc là chúng ta, ta còn đang muốn mời hần cùng ta quay về phủ đó!

Lăng Phong cười cười, thấy Ny Khả vì mình mà tức giận thì trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, loại cảm giác này đối với một kẻ là cô nhi từ nhỏ như hần quả thực phi thường xa lạ. Hần nói:

- Ny Khả tỷ tỷ, tỷ trách nhầm Gia Liệt Áo đại ca rồi!

- May cho người đó!

Ny Khả hé miệng cười, trừng mắt nhìn Gia Liệt Áo.

- Ny Khả tỷ tỷ, vừa rồi tỷ còn mắng lây sang cả muội!

Đế Nhã đang đưa cánh tay của nàng, nhăn nhăn cái mũi nhỏ nói:

- Trời sinh keo kiệt, hừ hừ, người ta đâu phải kẻ trời sinh keo kiệt chứ?

Ny Khả lúc này mới nhớ tới vừa rồi bản thân nhất thời tức giận, trong lời nói cũng có phần vơ đũa cả nắm, nàng bèn nheo cái mũi của Đế Nhã nói:

- Tiểu nha đầu, xin lỗi đã kéo cả muội vào. Được rồi, khi nào rảnh rồi hãy tới Đa Bảo Các của tỷ tỷ chọn vài món trang sức, coi như tỷ tỷ nhận lỗi với muội.

- Một lời đã định!

Đế Nhã nhảy nhót nói:

- Những trang sức trong Đa Bảo Các muội đã sớm trông mà phát thèm, nhưng gia gia quản lý tiền tiêu vật quá nghiêm khắc, nên muội không mua nổi những trang sức quý giá đó!

- Sao vậy? Đường đường là tiểu công chúa của Nạp Đa gia tộc mà cũng không mua nổi vài món trang sức sao?

Ny Khả hiểu kỳ hỏi.

- Ny Khả tỷ tỷ, tỷ không biết đó! Gia gia thường nói, quản lý gia đình phải biết cần kiệm, một núi vàng nếu như chỉ biết tiêu xài thì cũng là miệng ăn núi lở, cho nên người quản lý những con cháu hậu bối như chúng ta rất là nghiêm khắc!

Ny Khả thở dài một tiếng, nói:

- Pháp Bử Ni đại nhân quả nhiên không hổ là tiên bối trên thương đạo!

Nói chuyện phiếm một hồi, Lăng Phong vẫn quyết định theo Ny Khả đi tới tổng bộ Đa Bảo Các, Gia Liệt Áo sau khi hơi suy nghĩ một chút, liền nói:

- Vậy được rồi, Lăng huynh đệ, chờ sau khi ta hoàn thành những việc bận bịu liền sẽ đi tìm người!

Trên trán hần mơ hồ có chút lo âu, hiển nhiên là lần này ra ngoài không thu hoạch được gì đã khiến cho hần có phần khổ não. Bất quá trong lòng cũng cảm thấy may mắn, may là lúc đó trong Nguyên Lực Tháp Lăng Phong thể hiện không tồi, lại thêm thân phận Thuật Luyện Sư, bằng không Mạch Kha đại sư nhất định sẽ cho rằng bản thân mình muốn trêu chọc lão, hậu quả như vậy quả thực hần không thể nào gánh chịu nổi.

Nhưng mà...ai ngờ được rằng nguyên tố Thiên Hành Giả còn có thể trở thành Thuật Luyện Sư cơ chứ? Quá không có đạo lý rồi!

...

Tổng bộ Đa Bảo Các.

Lăng Phong quả thực đã được đại khai nhãn giới, tổng bộ này cao tới bảy tầng, dài rộng hơn trăm thước, mái nhà toàn bộ đều là ngói lưu ly thuần một màu, dưới ánh mặt trời lấp lánh lưu quang rực rỡ, thể hiện rõ sự huy hoàng giàu có. Đoàn người bên ngoài cửa qua lại không ngớt, đủ để thấy được sinh ý thịnh vượng đến cỡ nào. So sánh với nơi này, phân các Đa Bảo Các tại Băng Phong thành quả thực là cách một trời một vực.

- Tiểu Phong, có muốn tỷ tỷ dẫn đệ đi tham quan một chút hay không?

Lăng Phong lắc đầu:

- Ny Khả tỷ tỷ, tỷ đi tới Băng Phong thành hẳn là vì tìm kiếm một Thuật Luyện Sư?

Hắn cũng không phải người ngu, từ biểu hiện quá mức nhiệt tình của Biện Lương và Ny Khả đối với thân phận Thuật Luyện Sư của mình, hắn liền đoán ra được điểm này.

Ny Khả kinh ngạc nhìn hắn chằm chằm.

- Bất kể là phương diện nào, chỉ cần đệ có thể giúp được, đệ nhất định sẽ làm hết sức!

Lăng Phong nhìn thẳng vào mắt nàng, nghiêm túc nói.

Trầm mặc một lát, Ny Khả lên tiếng:

- Ta nhận đệ làm đệ đệ là thật tâm, cũng không phải vì thân phận Thuật Luyện Sư của đệ! Tiểu Phong...

Trong ánh mắt của nàng có chút bi thương, lần đầu tiên trong đời bỏ đi thân phận một thương nhân để chân thành đối đãi với một người, nàng không muốn bản thân mình bị Lăng Phong coi là người vì lợi ích không từ thủ đoạn.

Lăng Phong biết nàng đã hiểu lầm, vội vàng nói:

- Tỷ tỷ, tỷ đừng đa tâm! Đệ từ nhỏ chính là một cô nhi, trên thế giới này ngoại trừ một huynh đệ khác họ ra, đệ cũng không còn thân nhân nào khác. Từ khi ở trong Băng Phong thành tỷ đứng ra vì đệ, đệ đã coi tỷ trở thành thân tỷ tỷ của mình rồi!

Ánh mắt của hắn trong suốt mà chân thành, vừa nhìn Ny Khả vừa nói.

Cảm xúc tự thương hại của Ny Khả nhất thời được quét sạch, nở nụ cười che giấu nước mắt đọng trên khóe mắt, giả vờ trách mắng:

- Tiểu tử kia, chỉ biết nói lung tung! Được rồi, đệ đã là hảo đệ đệ của ta, vậy phải trợ giúp tỷ tỷ một chút cũng đúng, chúng ta đi thôi!

Lăng Phong cười cười, sau khi trải qua bước ngoặt nhỏ nhỏ đó, hắn cảm thấy tình cảm giữa hai người đã tiến thêm được một bước, phẳng phất đã trở nên hòa hợp như một đôi thân tỷ đệ chân chính.

Hai người không tiến vào phòng khách tiếp đãi ở phía trước tổng bộ, mà lại đi hướng về một tòa tiểu lâu phía sau hậu viện. Tiểu lâu tên "Xuân Hiểu", quy mô so sánh với tổng bộ thì nhỏ hơn rất nhiều, thế nhưng một số thủ vệ tuần tra xung quanh thì lại khiến cho Lăng Phong thầm giật mình. Hắn phát hiện ra được, trong đội ngũ hơn hai mươi người này, không có người nào tu vi dưới ngũ tinh. Trong đó có mấy người đứng đầu, ngay cả bản thân hắn cũng không nhìn rõ được tu vi của họ!

Lực lượng hộ vệ thực là mạnh mẽ!

Tuy rằng so ra kém hơn Nguyên Lực Thập, nhưng cũng đã vô cùng khả quan, phải biết rằng dù là một ít cung phụng trưởng lão của Băng gia cũng không có được tu vi vượt quá lục tinh, vậy mà ở nơi này nhiều nhất cũng chỉ là một đội trưởng đội hộ vệ.

- Tiểu Phong, vào đi!

Ny Khả hô lên.

- Tỷ tỷ, tinh chương kiểu mới mà Thụy Tinh thương hội luyện chế ra trong lời tỷ nói thực sự có thể tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy hay không?

Lăng Phong nhin không được lên tiếng hỏi. Vừa rồi Ny Khả đã quyết định tiếp nhận sự trợ giúp của Lăng Phong, cho nên đã đem nguy cơ mà Đa Bảo Các phải đối mặt nói ra cho hắn biết.

Nguyên lai, không lâu trước đây Tinh Lam thành đột nhiên xuất hiện một Thụy Tinh thương hội, thương hội nhà này trước kia cũng không khiến cho Ny Khả chú ý, thế nhưng rất nhanh bọn họ đã bắt đầu đưa ra một loạt tinh chương sơ cấp, đứng đầu trong số đó là một loại tinh chương tên "Thụy Tinh"! Một khi luyện hóa khối tinh chương này, cho dù là sơ giai Thiên Hành Giả cũng có thể điều khiển một bộ phận lực lượng cự linh để hình thành nên tám chấn phòng hộ, tuy rằng lực phòng ngự vẫn không thể nào bằng được Cự Linh Hóa Khải, thế nhưng cũng đã tăng được tính an toàn trong chiến đấu lên rất cao. Tinh Chương này một khi được đưa ra, lập tức tạo thành hiệu ứng chấn động, khiến cho mọi người tranh nhau mua, tạo thành uy hiếp cực lớn đối với địa vị của Đa Bảo Các.

- Ài, đó là do đệ không biết thôi!

Đối với sự vô tri của Lăng Phong về những kiến thức thường thức của thuật luyện giới, Ny Khả đã sớm thành thói quen, gã đệ đệ ngốc này sợ rằng còn không biết hàm nghĩa đại biểu phía sau của thân phận Thuật Luyện Sư là gì!

Nàng giải thích:

- Như Đa Bảo Các chúng ta, thương phẩm chủ yếu bán ra gồm có ma hạch, địa đồ, trân bảo, vật phẩm luyện kim, thậm chí là một số ít chân vũ quyết bậc thấp...v...v Nguồn gốc có được những thứ này chính là từ dong binh! Những dong binh này vô luận là săn bắt ma thú thu được ma hạch, hay là những loại thù lao nhận được từ tay cố chủ thì cũng đều mang tới Đa Bảo Các tiến hành giao dịch. Còn đối với một số dong binh thường vào sinh ra tử mà nói, kim tệ tất nhiên là trọng yếu, thế nhưng trọng yếu hơn nữa chính là tăng cường được thực lực bản thân! Nếu muốn nhanh chóng tăng cường thực lực, biện pháp tốt nhất đương nhiên chính là thu được một khối tinh chương tốt!

- Đệ có thể ngẫm lại mà xem, một khối tinh chương ở trong chiến đấu có thể đề thăng năng lực phòng ngự một mức lớn, đối với dong binh sẽ có lực hấp dẫn như thế nào!

Ny Khả bắt đầu dĩ nói:

- Từ khi Thụy Tinh xuất hiện, dong binh đến Đa Bảo Các chúng ta bán bảo vật càng ngày càng ít, nếu không phải dựa vào tích lũy bao năm qua mới có thể chống đỡ được một chút, chỉ sợ hiện tại Đa Bảo Các đã rơi vào tình cảnh không còn hàng để bán. Mặt khác, một số quý tộc nhỏ vì muốn tăng cường thực lực cho con cháu, cũng đã lựa chọn đến bên trong các mua một ít tinh chương. Nhưng hiện tại lực hấp dẫn của tinh chương Đa Bảo Các đối với bọn họ đã giảm mạnh, thiếu đi mạng lưới quan hệ của các quý tộc này, việc buôn bán của chúng ta cũng càng thêm khó khăn.

Lăng Phong gật đầu, rốt cuộc cũng đã hiểu rõ được những điểm mấu chốt trong đó, thật không ngờ chính là một khối tinh chương lại có thể ảnh hưởng đến sinh tử tồn vong của một thương hội!

- Tỷ tỷ, tỷ yên tâm đi, nếu như so đấu về tinh chương, ta nhất định sẽ không để cho Đa Bảo Các bị thua đâu!

Lăng Phong có được lòng tin cường đại, cho dù bản thân không làm được, đến lúc đó cũng có thể nài nỉ Sang Sư một chút. Hắn thực sự rất hiếu kỳ, đến tột cùng Sang Sư vẫn còn che giấu bao nhiêu bí mật, mỗi khi bản thân hắn cảm thấy sắp chạm đến con bài chưa lật của lão, thì Sang Sư lại liên tục tung ra một số thứ mới mẻ, khiến người khác cảm thấy càng thêm thâm bất khả trắc.

- Được, tỷ tỷ hoàn toàn dựa vào đệ vậy!

Đối với lời hắn nói, Ny Khả không hoài nghi chút nào, có thể luyện chế ra được khối tinh chương bất khả tư nghị như "Toàn Không Kích", thực lực về thuật luyện của Tiểu Phong há có thể tầm thường? Có thực lực bậc này, đối phó với một Thụy Tinh thương hội nho nhỏ chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

52. Chương 7: Phỉ Bối Đại Sư.

Tiến vào Xuân Hiểu lâu!

Cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, đây là một tầng lầu khá trống trải, tầng lầu này có kết cấu hơi tròn, bốn phía có hơn năm chục gian phòng nhỏ, ở giữa lầu là một địa phương khá lớn. Một góc trên mặt đất có một cái giá rất dài, trên giá có rất nhiều ngăn tủ kín đáo, phía trên có ghi tên các loại vật phẩm - tổ linh trấp, mặc thần thạch, hoa vũ nham v...v..., đây đều là các loại nguyên liệu cần thiết để luyện chế tinh chương.

Ở giữa sảnh là một nhóm người, hoặc là tóc bạc trắng xóa hoặc là thanh niên...không biết vì cái gì đang tranh luận không ngớt, thấy hai người Ny Khả tiến vào cũng không có chút phản ứng nào.

- Tiểu thư!

Cách những người này khá xa có ba gã đại hán trung niên đang chộp mắt ở trên ghế tựa, khi hai người Ny Khả đi tới, bọn họ lập tức cảnh giác mở mắt. Vừa thấy là Ny Khả, ba người đồng thanh lên tiếng, trong giọng nói mặc dù không quá cung kính nhưng cũng không hề thất lễ.

- Diệp võ sư, khổ cực cho các ngài rồi!

Ny Khả nói cùng với một nam tử trung niên lười biếng đứng ở giữa. Tuy rằng thái độ của bọn họ bình thản lãnh đạm, nhưng Ny Khả cũng không cảm thấy phật ý. Diệp Lạc, Lê Thành, Đàm Khiếu, ba người này chính là bạn cố tri của cha chú Ny Khả, tiếp nhận ủy thác về đảm nhiệm làm hộ vệ cho tòa tiểu lâu này, bằng không với thực lực thất tinh thiên hành giả của họ, dù cho đi tới bất kỳ thế lực nào cũng nhận được đãi ngộ rất lớn, căn bản không cần phải khuất thân tại Đa Bảo Các.

- Đây là chức trách của chúng ta!

Diệp Lạc hơi nhún vai nói, ánh mắt hần rơi lên trên tay Lăng Phong, hai mắt bỗng dưng bộc phát ra một trận tinh quang, hứng thú hỏi:

- Vị tiểu hữu này tu luyện kiếm thuật có phải không?

Lăng Phong gật đầu, ánh mắt hần rơi lên trên thanh trường kiếm ở trong tay Diệp Lạc, từ đó cảm nhận được một cỗ chiến ý cường liệt chỉ đặc biệt thuộc về kiếm sĩ!

Ny Khả phiền não bóp bóp trán, phải chỉ huy những thiên hành giả kiệt ngạo bất tuân này làm cho nàng thường thường có một cảm giác lực bất tòng tâm, mắt thấy Diệp Lạc cùng Lăng Phong có dự định độ sức một phen, nàng vội vàng nói:

- Diệp võ sư, ta còn cần phải dẫn Tiểu Phong đi gặp Phỉ Bối đại sư, chờ đến lúc rảnh rồi mong ngài dạy dỗ cho Tiểu Phong một chút tâm đắc về kiếm pháp nhé!

- À!

Diệp Lạc cụt hứng nói:

- Nếu cần phải đi gặp Phỉ Bối đại sư thì thôi vậy, Các chủ, hai người trực tiếp đi lên lầu hai, Phỉ Bối đại sư còn đang nghiên cứu "Thụy Tinh" trên đó.

Ny Khả ứng tiếng rồi vội vã dẫn theo Lăng Phong đi lên. Nếu như thực sự để cho Lăng Phong độ sức cùng Diệp Lạc ở chỗ này, chắc chắn sẽ lại phải mất một khoản lớn phí tu sửa...

- Đại ca, tiểu tử kia lại có thể khiến cho huynh chú ý sao?

Lê Thành có vóc người khôi ngô tựa như một con gấu, vũ khí của hắn là một thanh chiến phủ cao ngang người, khinh thường nói:

- Xem tay chân còi cọc của tiểu tử kia, ta một búa là có thể trực tiếp đè chết!

- Nhị đệ, người đó, vẫn cứ có thói quen trông mặt mà bắt hình dong.

Diệp Lạc bật cười lắc đầu:

- Người cũng không nên khinh thị tiểu gia hỏa kia, hắn mang tới cho ta một loại cảm giác rất nguy hiểm, nếu thực sự chân chính động thủ, đừng nói đến người, cho dù là ta cũng khó lấy được chỗ tốt từ hắn!

- Làm sao có thể?

Lệ Thành trừng mắt, trong ba người bọn họ kinh nghiệm chiến đấu của Diệp Lạc là phong phú nhất, bản thân là kẻ sống sót trừ trong nguy hiểm sinh tử trên chiến trường, sự miễn cảm đối với nguy hiểm tự nhiên không phải người thường có thể sánh bằng, nhưng ngay cả như vậy, muốn cho Lệ Thành tiếp thu lời nhận xét của Diệp Lạc vẫn là rất khó.

Diệp Lạc nói:

- Nếu người không tin thì có thể hỏi lão tam.

Lệ Thành quay đầu nhìn về phía Đàm Khiếu vẫn luôn trầm mặc đùa nghịch một thanh phi đao không chuôi ở trong tay, Đàm Khiếu khuôn mặt rắn rỏi, phẳng phất như tạc ra từ đá hoa cương quanh năm trầm mặc, Lệ Thành bĩu môi nói:

- Lão tam miệng kín như hũ nút này, còn không biết vừa rồi hắn có chú ý đến tiểu tử kia hay không nữa, sao có thể đánh giá được? Hừ hừ, ta thấy trừ khi là nguyên soái Kiều Sâm Đặc tự mình đến đây may ra mới thu hút được sự chú ý của lão tam...

Lời còn chưa dứt, một câu nói băng lãnh đã vang lên:

- Tiểu tử kia rất mạnh!

Chỉ vền vền mỗi một câu nói như vậy, Đàm Khiếu cũng không nhiều lời. Lệ Thành cả kinh há to mồm nửa ngày không khép lại được, một lát sau mới nói:

- Ngày hôm nay tảo tam uống lộn thuốc à? Sao lại mở miệng nói chuyện?

Liếc nhìn qua hai vị hảo huynh đệ, Diệp Lạc mỉm cười, híp mắt lơ đãng nhìn về phía đám phù vân phía chân trời xa xa, lười biếng để mặc cho ánh nắng ấm áp chiếu rọi trên người...

Tiểu tử kia...rất mạnh đó!

...

- Phỉ Bối đại sư!

Lên đến lầu hai, Ny Khả nhẹ nhàng đưa tay gõ lên một cánh cửa lớn màu vàng.

- Ny Khả Các chủ? Cứ vào đi!

Một thanh âm già nua mà uể oải truyền ra.

Ny Khả đẩy đại môn ra, lọt vào tầm mắt của Lăng Phong chính là một lão giả đầu tóc bạc phơ, khuôn mặt của lão cũng không phải nhẵn mịn không chút nếp nhăn nào như Mạch Kha đại sư, mà lại tràn ngập những dấu vết như dùi đục của năm tháng. Phỉ Bối đang tập trung nhìn vào một khối tinh chương, khuôn mặt toát lên vẻ mệt mỏi.

- Đại sư, khổ cực cho ngài rồi!

Ny Khả vừa thấy được dáng dấp Phỉ Bối như vậy, sống mũi cay cay, thiếu chút nữa đã rơi lệ. Lão giả trước mắt này vì đã từng nhận qua một chút ân huệ của Đa Bảo Các mà vẫn luôn cần cù phục vụ cho Đa Bảo Các ba mươi lăm năm! Vốn dựa theo những cống hiến cùng thành tựu của lão cũng đã đủ để lão an ổn hưởng thụ tuổi già, nhưng kết quả bởi vì sự tình của Thụy Tinh thương hội, đã khiến cho lão nhân không khỏi phải một lần nữa xuất sơn.

- Không cần phải nói vậy!

Phỉ Bối vung tay lên, ánh mắt nóng bỏng nói:

- Các chủ, cô có mời được vị đại sư ở Băng Phong thành kia về đây không?

- Rồi. Phỉ Bối đại sư, ngài có cần nghỉ ngơi trước một chút hay không?

- Không kịp! Việc của Thụy Tinh thương hội đã càng ngày càng gấp, Các chủ, vị đại sư kia đâu? Mau dẫn ta đi gặp hần!

Phỉ Bối đang tĩnh tọa trên ghế vôi vàng đứng dậy. Nghe thấy trong miệng lão luôn mồm gọi "đại sư", Ny Khả nhất thời không biết phải giới thiệu Lăng Phong cho lão thế nào, mồm miệng khéo léo xưa nay đến bây giờ cũng hoàn toàn vô dụng.

Phỉ Bối nhìn thấy bộ dáng Ny Khả như vậy, nhất thời vôi vàng nói:

- Các chủ, cô vẫn còn lo lắng gì nữa?

- Phỉ Bối đại sư!

Ny Khả hàm hồ nói:

- Vị đại sư mà ngài muốn tìm, ta đã dẫn tới đây.

- Đã dẫn đến? Ở đâu?

Phỉ Bối sững sốt hơn nửa ngày, lúc này mới tỉnh ngộ, run run tay chỉ vào Lăng Phong:

- Cô...cô nói chính là hần sao?

Ny Khả xấu hổ gật gật đầu.

- Nha đầu Ny Khả!

Sắc mặt Phỉ Bối tối sầm:

- Cô có biết mình đã làm gì hay không? Có biết rõ nguy cơ mà Đa Bảo Các hiện đang đối mặt hay không? Sao cô có thể dẫn một tiểu tử còn chưa dứt sữa về Đa Bảo Các? Lẽ nào cô thực sự muốn Đa Bảo Các suy bại ở trong tay cô sao?

- Đại sư, ngài hiểu lầm rồi, thực lực luyện chương của Tiểu Phong quả thực rất mạnh!

- Hừ, được rồi!

Phỉ Bối rõ ràng không tin nhiệm lời nói của nàng, lạnh giọng quát hỏi Lăng Phong:

- Tiểu tử, ta hỏi ngươi, ngươi năm nay bao nhiêu tuổi, tu luyện về luyện chương chi đạo được mấy năm rồi?

- Mười bảy!

Lăng Phong hơi nhú mày, hần không có thói quen bị người khác nghi ngờ, bất quá vì Ny Khả nên hần vẫn nhẫn nại, nói:

- Tu luyện...À, đại khái khoảng nửa năm!

- A...ha, nửa năm!

Phỉ Bối ngồi trở lại ghế, nhìn Ny Khả nói:

- Nha đầu Ny Khả, cô nghe đi! Nửa năm! Cô dẫn một vị "cao thủ" như thế về Đa Bảo Các sao? Lão phu đã nghiền ngẫm luyện chương chi đạo bảy mươi năm, đến nay bất quá cũng chỉ là trung cấp Thuật Luyện Sư mà thôi, đối mặt với "Thụy Tinh" kia cũng đã hết đường xoay sở, cô...khụ khụ!

Lão tức khí ho khan thở dốc một hồi, Ny Khả vội vã tiến lên nhẹ nhàng vỗ vào lưng lão, ánh mắt nàng nhìn về phía Lăng Phong cũng thập phần khiếp sợ, lẽ nào thực lực luyện chương bất khả tư nghị như vậy lại chỉ tu luyện trong nửa năm thôi sao?

- Thôi, Các chủ, năm đó khi ta tu luyện cũng kết bạn được với một ít đồng đạo luyện chương, đã nhiều năm như vậy cũng không biết bọn họ có còn khỏe mạnh hay không! Ta đây liền viết một phong thư, cô cho người đi tìm xem sao! Làm hết khả năng rồi...đành phải nghe theo thiên mệnh thôi, ài!

Ny Khả còn định nói thêm, thế nhưng Phỉ Bối đã hữu khí vô lực phát phát tay đuổi bọn họ ra ngoài. Thấy tình trạng thân thể của lão giả như vậy, Ny Khả cũng không muốn kích động lão thêm, không thể làm gì khác hơn là dẫn theo Lăng Phong lui xuống.

Đi khỏi lầu hai, Ny Khả bắt đầu nói:

- Tiểu Phong, khiến đệ chịu ủy khuất rồi!
- Chút việc vặt ấy có là gì.

Lăng Phong chẳng hề để ý, cười nói:

- Bất quá lão đầu tử này cũng thật là cố chấp!
- Phỉ Bối đại sư tính tình xưa nay vẫn vậy, để ta kể đệ nghe...

Ny Khả chọn lấy vài mẩu chuyện lý thú khi Phỉ Bối đại sư còn trẻ tuổi kể cho Lăng Phong, khiến hắn nghe xong cũng không khỏi cười rộ lên.

53. Chương 8: Nguyên Liệu Tinh Chương.

Không biết lâu một phát sinh chuyện gì, một đoàn Thuật Luyện Sư xúm lại cùng một chỗ tranh cãi âm ỉ không ngớt, mới vừa rồi một số gian phòng còn đóng chặt giờ đã mở ra toàn bộ, tất cả sáu mươi mấy gã Thuật Luyện Sư tụ lại một chỗ, không ngừng sôi nổi nghị luận.

- Những người này phần lớn đều là sơ cấp Thuật Luyện Sư, còn lại đều là một số chuẩn Thuật Luyện Sư.

Ny Khả giải thích.

- A!

Lăng Phong cảm thấy hứng thú tiến về phía đó, từ khi tiếp xúc cùng với chức nghiệp Thuật Luyện Sư tới nay, hắn vẫn luôn một mình tu luyện hoặc là đơn phương tiếp thu sự dạy dỗ của Sang Sư, mà chưa từng giao lưu cùng với bất kỳ vị Thuật Luyện Sư nào khác.

Lăng Phong phát hiện ở trung tâm của cuộc tranh cãi là ba người một già một trẻ một trung niên, ở giữa bọn họ có để một khối khá màu ngân bạch, khối đá kia mặt ngoài có từng đóa hoa văn có hình cây hoa cúc. Sự tình tranh luận giữa bọn họ rất nhanh đã hấp dẫn được sự chú ý của Lăng Phong:

- Cần phải tăng thêm ba phiến xà vĩ tử điệp mới có thể đủ để tinh luyện được khối bạch cúc băng thạch này!
- Không đúng, ta thấy ít nhất cũng phải là năm phiến! Mặc lão đầu, theo tình hình như vừa rồi, sau khi tăng thêm hai phiến mà bạch cúc băng thạch vẫn không có chút biến hóa nào, cho dù có tăng thêm một phiến nữa cũng không ăn thua đâu. Bệnh nặng là phải dùng thuốc mạnh mới được!
- Thối lắm! Năm phiến? Xà vĩ tử điệp có tính chất mãnh liệt, thêm năm phiến vào là có thể khiến bạch cúc băng thạch hóa thành khí hết!

Mặc lão đầu tức giận nói:

- Thác Bạt, ta thấy tiểu tử nhà ngươi không có chút hảo tâm nào, ý định rõ ràng là muốn lãng phí nguyên liệu bên trong các!
- Mặc lão đầu, ông nói cái gì?

Trung niên nhân Thác Bạt tức giận:

- Ông đây là vu vạ! Vu vạ một cách trần trụi!
- Mặc gia gia, Thác Bạt đại thúc, các người đừng âm ỉ nữa. Ta thấy chỉ dùng riêng xà vĩ tử điệp hẳn là không đủ để tinh luyện bạch cúc băng thạch này, có thể vẫn còn cần thêm một số thứ khác nữa!

Lời vừa nói ra, gã thiếu niên nhất thời hứng chịu sự cười nhạo của lão giả cùng trung niên nhân:

- Tiểu Ngã Luân, ngươi mới trở thành sơ cấp Thuật Luyện Sư bao lâu chứ? Hiện tại cũng không phải chỉ có thể sử dụng nhất tinh ma hạch luyện chế sơ cấp tinh chương thôi sao? Không nghĩ tới ngươi còn có nghiên cứu cả về "Nguyên liệu tinh luyện" nữa đó!

”Nguyên liệu tinh luyện” là công tác chuẩn bị đầu tiên khi luyện chế tổ linh mặc, tuy đa số nguyên liệu có thể trực tiếp dùng niệm thức để tinh chế những thành phần hữu hiệu trong đó, thế nhưng có một số nguyên liệu tương đối đặc thù cũng không thể trực tiếp dùng niệm thức để tinh chế, mà trước tiên phải trải qua một số nguyên liệu khác trung hòa rồi mới có thể dùng niệm thức tinh chế sau đó dung nhập vào trong tổ linh trấp.

Khuôn mặt Ngã Luân đỏ bừng lên:

- Có chí không phụ thuộc vào tuổi tác! Tuy rằng hiện tại tu vi ta không cao, thế nhưng sau này nhất định có thể nắm vững được nguyên liệu tinh luyện!

Chí nguyện to lớn của gã thiếu niên cũng không được mọi người đồng tình, trái lại còn rước lấy một trận trêu đùa thiện ý, có người vỗ vỗ lên khuôn mặt bầu bĩnh như quả trứng của hắn:

- Tiểu Ngã Luân của chúng ta không hời là tiểu thiên tài, chí khí không nhỏ a!

Ngã Luân năm nay mới mười sáu tuổi, thế nhưng thiên phú xuất chúng, đã có thể luyện chế ra được sơ cấp tinh chương, điều này khiến cho mấy vị Thuật Luyện Sư khổ sở học tập mấy chục năm mới thành công vừa hâm mộ vừa đổ kỵ, cho nên bình thường hay lôi hắn ra trêu đùa một chút.

- Ta thấy hắn nói không sai!

Lăng Phong đứng nhìn nửa ngày, nhịn không được góp lời:

- Nếu muốn hoàn toàn tinh luyện bạch cúc băng thạch, phải cho thêm xà vĩ tử điệp hai phiến, hạ khô thuế một cùm!

Một mảnh cười vang trời, lời nói của Lăng Phong đã đặc biệt chọc cười khiến mọi người chú ý, lúc này quay đầu lại thấy rõ người lên tiếng là Lăng Phong, một người cười vang, nói:

- Ha ha, chúng ta vừa mới có được một Tiểu Ngã Luân, giờ lại có thêm một thiếu niên thiên tài nữa nè!

Hiển nhiên không ai tin tưởng vào người trẻ tuổi như Lăng Phong.

Trận cười qua đi, không còn ai để ý tới Lăng Phong nữa, bọn họ lại bắt đầu tranh luận về cách tinh luyện bạch cúc băng thạch.

Lăng Phong lắc đầu, nguyên liệu tinh luyện cực kỳ phức tạp, hơn nữa Thuật Luyện Sư phần lớn đều bo bo giữ cửa, cho dù có được một chút kinh nghiệm tinh luyện cũng không cam lòng công khai ra cho mọi người. Đại đa số Thuật Luyện Sư nếu như phát hiện ra một phương pháp tinh luyện nguyên liệu đặc thù nào đó, thường thường đều giữ kín không nói ra, mà chỉ truyền lại cho đồ đệ đời sau. Bởi vậy, Thuật Luyện Sư tinh thông nguyên liệu tinh luyện đã ít càng thêm ít.

Thế nhưng Lăng Phong lại không như vậy, tuy rằng thời gian tiếp xúc với chức nghiệp Thuật Luyện Sư này khá ngắn ngủi, nhưng tri thức học tập được từ Sang Sư so với những tiền bối nghiên ngẫm nghiên cứu bao nhiêu năm cũng không hề thua kém. Sang Sư đã trực tiếp đem những tri thức liên quan đến thuật luyện thông qua phương pháp Linh Hồn Ấn Khắc mà trực tiếp tạo ra dấu ấn rất sâu trong thức hải của Lăng Phong, từ đó khiến cho Lăng Phong nắm bắt được những tri thức thuật luyện bao la. Theo Sang Sư, cách tinh luyện nguyên liệu đặc thù đã được tổng kết thành một quy luật hữu hiệu. Có thể nói đại đa số nguyên liệu đặc thù trên thế gian này, Lăng Phong đều biết được phương pháp tốt nhất để tinh luyện! Cho dù có một bộ phận không biết, chỉ cần dùng niệm thức nhận biết tính chất của nguyên liệu, cũng có thể thông qua quy luật này mà nhanh chóng tìm ra phương pháp tinh luyện tốt nhất!

- Hắn nói đúng!

Từ một góc truyền ra âm thanh của Ngã Luân, vẻ mặt lão khiếp sợ giơ lên chiếc ống nghiệm màu ngân bạch trong tay, trong ống nghiệm mơ hồ có thể thấy được một khối bạch cúc băng thạch nho nhỏ, khối bạch cúc băng thạch này ngâm ở trong một dịch thể màu nâu cổ quái, hơn nữa mặt ngoài của nó không ngừng sủi lên bọt khí, nương theo bọt khí toát ra thể tích của nó cũng từ từ thu nhỏ lại, mà màu sắc của dịch thể cũng từ màu nâu trộn lẫn thêm vài tia bạch sắc.

Lời nói này đã hấp dẫn được lực chú ý của mọi người, khi bọn họ nhìn về phía ông nghiêm trọng trong tay Ngã Luân, nhất thời đều lộ ra biểu tình như gặp quý! Ngay sau đó, bọn họ gắt gao nhìn chăm chăm Lăng Phong, phảng phất như thấy một vị khách từ trên trời rơi xuống.

Tĩnh lặng!

Tĩnh lặng giống như chết!

- Vị...khụ, vị tiên sinh này.

Một Thuật Luyện Sư trung niên trong đám người thăm dò hỏi:

- Ngài có biết "Tịch chỉ tâm" tinh luyện như thế nào không?

Câu hỏi của người này nhất thời khiến cho mọi người nhìn hắn một cách khinh bỉ. Nhớ lại vừa rồi trong đám người phủ định lời nói của Lăng Phong, chính hắn là kẻ nói dữ nhất, hiện tại lại là hắn chủ động đi thỉnh giáo người ta, thẳng thắn này da mặt quả thực là dày không khác gì tường thành. Hơn nữa tinh luyện nguyên liệu đặc thù bí mật như thế nào chứ, người ta cho dù biết cũng không thể vô duyên vô cớ nói ra cho người.

- Lấy ra đoạn giữa của tây đương trúc, sau đó ngâm với kỳ trấp dịch là có thể tinh luyện "Tịch chỉ tâm".

Không giống với suy đoán của bọn họ, Lăng Phong cũng không cho rằng nói ra phương pháp tinh luyện là một sự tình nghiêm trọng. Hắn tựa như một phú hào gia tài hàng trăm ức, mà trước mặt bất quá chỉ là một đám khát cái quần áo tả tơi, dùng gia tài kèch xù như vậy để tùy ý bố thí một hai đồng lẻ nào cũng tiếc rẻ sao?

Vừa nhận được đáp án từ Lăng Phong, người này lập tức vội vàng chạy về phòng mình bắt đầu thí nghiệm, không bao lâu sau, từ trong phòng truyền ra tiếng hò hét kinh hãi của hắn:

- Được rồi, thực sự được rồi!

Điều này phảng phất như khiến đám người nổ tung lên.

- Tiên sinh, xin hỏi thiên loa xác tinh luyện như thế nào?

- Đại sư, học sinh muốn biết phương pháp tinh luyện của ban tư hoa, kính xin đại sư chỉ giáo!

- Đại sư, học sinh thỉnh giáo như thế nào để đề cao năng lực cảm nhận của mình.

- Thầy của ta, van ngài thu ta làm đồ đệ đi! Đệ tử nguyện ý cầm roi dắt ngựa, hầu hạ bên cạnh sư tôn!

Lăng Phong há hốc mồm, hắn thực sự không ngờ mình chỉ tùy ý chỉ điểm một câu mà lại khiến cho những Thuật Luyện Sư này trở nên điên cuồng như vậy. Căn bản hắn không biết, đối với Thuật Luyện Sư mà nói, cơ hội có thể đề thăng thực lực bản thân là khó có được đến cỡ nào. Bởi vì tính đặc thù của chức nghiệp Thuật Luyện Sư, có thể trở thành Thuật Luyện Sư đồng nghĩa với cuộc sống xa hoa, địa vị cao quý, nhất là đãi ngộ của trung cấp Thuật Luyện Sư càng không ngừng kích động lòng cầu tiến của những Thuật Luyện Sư cấp thấp!

Có thể nói, sở dĩ Đa Bảo Các có thể tụ tập nhiều Thuật Luyện Sư như vậy, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì có sự tồn tại của trung cấp Thuật Luyện Sư Phỉ Bối. Bởi vì trông mong đạt được một chút chỉ điểm của Phỉ Bối, mới khiến đám người này tụ tập tại đây, cam nguyện phục vụ cho Đa Bảo Các. Ngay cả như vậy, nhưng bởi vì những quan niệm sai lầm của chức nghiệp này, cho nên Phỉ Bối chỉ điểm cho bọn họ cũng không hề truyền thụ toàn bộ, thường thường khiến cho một ít Thuật Luyện Sư đang nóng lòng đột phá cảm thấy ngứa ngáy khó chịu.

Từ đó có thể suy ra, sự xuất hiện của Lăng Phong tạo cho bọn họ chấn động lớn đến thế nào!

Một vị đại sư có được tri thức luyện chương như biển sâu không đo lường được, hơn nữa còn thoải mái trả lời câu hỏi của họ, như vậy còn không khiến họ trở nên điên cuồng sao? Lăng Phong đang bị bao phủ trong cơn sóng nhiệt tình niềm nở của đám người đã triệt để choáng váng, những vấn đề đã lắng tụ lại nhiều năm không có đáp án được đưa ra, hắn phảng phất như một cỗ máy nhanh chóng tra cứu tìm kiếm câu trả lời ở trong thức hải, khiến cho mọi người phải nhìn hắn bằng ánh mắt sùng bái điên cuồng.

Trong đám người trẻ có già có, trình độ thuật luyện bất đồng, thế nhưng không ngoại lệ đều biểu đạt tới Lăng Phong sự cung kính từ tận đáy lòng. Phàm có người nhận được sự chỉ điểm của Lăng Phong, lập tức mừng rỡ như điên chạy sang một bên làm thí nghiệm, sau đó liền bộc phát ra những trận cuồng tiếu. Vị trí của người này lập tức lại được người sau lấp vào, đến khi người này quay lại muốn tiếp tục nhận được sự chỉ dạy liền phát hiện trước mặt mình đã là một bức tường người không có khe hở...

Rất nhanh, đám Thuật Luyện Sư cũng đã thông minh hơn, bọn họ nhận được câu trả lời của Lăng Phong thì cũng không vội vã đi làm thí nghiệm, mà là lôi ra giấy bút tùy thân rồi nhanh chóng ghi chép lại. Một số người không tìm được giấy bút thì kéo áo trên người xuống, tiện tay móc ra một khối nguyên liệu có màu sắc rồi ghi chép lên đó, Ny Khả còn thấy dụng cụ để viết trong tay một Thuật Luyện Sư chính là hồng hạt thạch giá trị hơn trăm kim tệ...

Những người có hành vi vô sỉ chiếm lấy vị trí phía trước lập tức bị người phía sau công khai lên án, thế nhưng mặc cho bọn họ quở mắng thế nào, người phía trước vẫn quyết tâm lù lù bất động. Đùa sao, loại cơ hội ngàn năm có một này lẽ nào còn muốn đem tặng cho người khác? Trong bọn họ có không ít người nhận được vài ba câu chỉ điểm của Lăng Phong, đám sương mù dày đặc vây kín bản thân nhiều năm được hé mở, thực lực luyện chương vẫn trì trệ không tiến lên có được hi vọng đột phá! Chỗ tốt to lớn như thế, bản thân không nhanh chóng chiếm lấy, chẳng lẽ còn muốn đem cho người khác hay sao?

Điên!

Loạn!

Triệt để điên loạn!

Đứng bên ngoài đám người, nhìn thấy một màn điên cuồng trước mắt, Ny Khả há hốc mồm, nửa ngày mới hồi thần lại được. Bên trong Đa Bảo Các, có bao giờ thấy được những Thuật Luyện Sư trong ngày thường luôn đề cao thân phận lại điên cuồng như vậy, không một chút che giấu sùng bái một người? Nếu để cho người ngoài nhìn thấy, chỉ sợ ngay cả cảm cũng rụng xuống mất.

Bên trong đại sảnh, âm thanh thỉnh giáo, quở mắng vang lên không ngớt, loạn thành một đoàn!

Ba huynh đệ Diệp Lạc đứng ở môn khẩu ngậy ngốc liếc nhìn nhau, Lệ Thành lẩm bẩm nói:

- Đại ca, ta không nhìn lầm chứ? Đám gia hỏa kiêu ngạo này cũng có ngày cung kính như vậy sao? Ảo giác, nhất định là ảo giác!

Nhìn Lăng Phong ở giữa đang bị đám người vây thành ba vòng trong ba vòng ngoài, Diệp Lạc thở dài:

- Thực sự là một thiếu niên thần kỳ!

Tiểu đao trong tay Đàm Khiếu nhanh chóng biến ảo, im lặng không nói. Một lát sau, bỗng nhiên hấn cất lời:

- Hấn còn là một chân võ giả, một chân võ giả rất mạnh!

Đàm lão tam kín miệng còn nói ra được một câu, hai người Diệp Lạc lập tức minh bạch ý tứ của hấn. Đúng vậy tiểu tử này còn là một chân võ giả rất mạnh! Một chân võ giả cường đại nắm giữ được thực lực luyện chương phi phàm, tin tức này nếu như truyền ra sẽ dẫn tới sự điên cuồng đến mức nào? Thiếu niên này, hấn có khả năng luyện chế ra được Diễn Hóa Tinh Chương a!

Cho dù là Áo La đế quốc cũng sẽ vì nhân tài này mà động tâm!

Phỉ Bối đang trầm tư suy nghĩ trong lầu hai đột nhiên mở mắt, tức giận lẩm bẩm:

- Những người này đang làm gì vậy? Rối loạn lên còn ra thể thống gì nữa?

Lão muốn tâm thần được yên tĩnh, thế nhưng thủy chung vẫn không làm được. Không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ thở dài một tiếng, từ trên ghế đứng lên, đẩy cửa phòng bước ra...

54. Chương 9: Dị Linh...

- Phỉ Bối đại sư!

Cảm nhận được khí tức của lão nhân, Ny Khả quay đầu lại nhìn về phía Phỉ Bối vẻ mặt đang ngơ ngác đứng ở phía sau mình.

Phỉ Bối nhẹ nhàng xua tay, ra hiệu nàng không nên quá nhiều tới các Thuật Luyện Sư ở phía trước. Lăng lặng nhìn tràng diện điên cuồng trước mắt, liên tục nghe những vấn đề liên quan đến phương pháp tinh luyện nguyên liệu mà Lăng Phong tùy ý nói ra, sắc mặt Phỉ Bối dần dần biến hóa, vẻ mê hoặc trước kia giờ đã biến thành vẻ kinh sợ!

Nghe thêm trong chốc lát, hần nhin không được cất bước tiến lên.

- Này, chen cái gì mà chen, không thấy phía trước chật ních rồi hả? Còn chen nữa, lão tử đập vỡ đầu ngươi đó!

Thuật Luyện Sư Kim Tư đang vất vả chen lấn để lên tới hàng trên cùng, đột nhiên cảm thấy đằng sau có người muốn vượt qua mình. Sao có thể? Bản thân mình còn đang đau đầu nghĩ cách vượt lên phía trên, mà cái tên này còn muốn chen ngang? Nghĩ như vậy, gã Thuật Luyện Sư này cũng không thèm quay đầu lại, không kiên nhẫn đẩy mạnh cánh tay.

- Phỉ Bối đại sư!

Ny Khả kinh hô lên một tiếng, vội vã đỡ lấy lão giả đang lao đảo.

Phỉ Bối? Tên này sao nghe quen tai thế nhỉ? Âm thanh vang lên xen lẫn trong tiếng nhón nháo, đầu của Kim Tư rõ ràng cũng đã có chút mơ hồ. Đột nhiên "Phỉ Bối"...nhoáng lên như một đạo thiểm điện lướt qua, hần kinh hoảng quay đầu lại, thấy Ny Khả đang đỡ Phỉ Bối tức giận nhìn mình chằm chằm, hần nhất thời giật mình:

- Phỉ...Phỉ Bối đại sư, thực không ngờ lại là ngài, ta...ta thật đáng chết!

Về mặt hần ảo não, nhiều năm qua Phỉ Bối đã thống lĩnh Thuật Luyện Sư của Đa Bảo Các, uy vọng sâu dày, nghĩ lại vừa rồi mình dĩ nhiên dám đẩy lão, mồ hôi lạnh của Kim Tư liền chảy ra ròng ròng.

Phỉ Bối cũng không thèm để ý tới lời xin lỗi của hần, nhãn thần sững sờ nhìn thẳng về phía bức tường người ở trước mặt. Kim Tư vội, vội vã gạt đám Thuật Luyện Sư đang chìm đắm trong điên cuồng ra:

- Phỉ Bối đại sư đến, mau nhường đường, nhường đường!

- Kim Tư, tiểu tử ngươi lừa gạt ai đó? Muốn cướp vị trí của lão tử, không có cửa đâu!

- Đừng chen nữa, còn chen lão tử đập bể đầu ngươi!

Một loạt tiếng trách mắng vang lên, Kim Tư phí rất nhiều hơi sức mới miễn cưỡng khiến một vài gã Thuật Luyện Sư quay đầu lại nhìn một chút. Khi thấy thực sự là Phỉ Bối tự mình đến, những Thuật Luyện Sư này chỉ có thể tiếc nuối tránh đường, trên mặt vẫn tràn ngập biểu tình không muốn.

Lăng Phong đột nhiên cảm giác được thanh âm âm ỉ xung quanh đột nhiên giảm đi, hần kỳ quái ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy đoàn người tách ra, Phỉ Bối chậm rãi đi tới. Đối với lão đầu nghiêm túc cổ chấp này, Lăng Phong vẫn rất tôn kính, vì vậy bèn vội vã đứng lên.

Phỉ Bối ôn hòa nhìn hần một cái, đột nhiên hỏi:

- Thứ ngũ gia phải tinh luyện như thế nào?

Ông ta đang kiểm tra mình! Hơi suy nghĩ một chút, Lăng Phong lập tức trả lời:

- Huyền minh phấn trộn lẫn với khổ đảm trấp rồi nghiền nát ra, ủ cùng với thứ ngũ gia trong điều kiện ẩm thấp khoảng mười lăm ngày là được!

Con mắt Phỉ Bối bỗng nhiên sáng ngời, vẻ mặt vô cùng kích động, đôi môi hơi run run, lão lấy ra một khối tinh chương, rất trông mong nhìn về phía Lăng Phong:

- Khối tinh chương này, ngài có thể phá giải được hay không?

Ngài? Kính xưng sao?

Các Thuật Luyện Sư ở đây một lần nữa bị chấn động, có thể khiến cho trung cấp Thuật Luyện Sư Phỉ Bối dùng kính xưng như vậy, Lăng Phong thuộc đẳng cấp gì? Trung cấp đỉnh phong? Hay là...cao cấp?

Ny Khả ngơ ngác bùm miệng, nàng thấy thứ Phỉ Bối đưa ra chính là cơn ác mộng vẫn đang bao phủ trên đỉnh đầu Đa Bảo Các - Thụy Tinh!

Thuật Luyện Sư ở xung quanh thoáng cái đã yên tĩnh lại, nhìn Lăng Phong đang tỉ mỉ thận trọng quan sát Thụy Tinh, không ai dám thở mạnh một hơi, rất sợ làm quấy nhiễu những suy nghĩ của hắn.

Làm Thuật Luyện Sư của Đa Bảo Các, bọn họ tự nhiên hiểu rõ Thụy Tinh đã gây cho Đa Bảo Các áp lực lớn đến thế nào. Hết lần này tới lần khác bọn họ không một ai có thể phá giải được khối Thụy Tinh này. Đây không thể nghi ngờ chính là một sự sỉ nhục, sự sỉ nhục tạo thành dấu ấn khó phai trong tập thể bọn họ.

Nhẹ nhàng lắc đầu, động tác này của Lăng Phong khiến cho trái tim mọi người nhảy lên tới cổ họng, sau đó hắn nói:

- Trước tiên ta cần phải xem qua tác dụng cụ thể của khối tinh chương này rồi mới đưa ra phán đoán được!

Đây là bởi vì niệm thức của hắn còn chưa đủ cường đại, bằng không dựa theo cách nói của Sang Sư, chỉ cần dùng niệm thức hơi cảm nhận một chút, toàn bộ tin tức liên quan đến khối tinh chương này sẽ hiển thị rất rõ ràng ở trong thức hải.

- Nên thế!

Phỉ Bối thở ra một hơi, nhìn về phía Ny Khả.

Nhưng không chờ Ny Khả lên tiếng, một tràng cười sang sảng truyền đến:

- Các chủ, để cho ta tới thử xem thế nào?

Ba người Diệp Lạc đi tới, người nói chuyện chính là Lệ Thành:

- Cự linh của ta vừa vặn là sơ giai hậu kỳ, phối hợp với khối sơ cấp tinh chương này không thể tốt hơn được!

Tiếp nhận khối tinh chương Thụy Tinh mà Lăng Phong đưa tới, Lệ Thành đột nhiên lộ ra một tia xấu hổ:

- À, ừm, tiểu tử, về sau ngươi có thể giúp ta luyện chế một khối trung cấp tinh chương hay không?

Trung cấp tinh chương? Lăng Phong trầm nghĩ nếu dùng cường độ niệm thức hiện nay của mình mà luyện chế có lẽ còn gặp một chút trắc trở. Nhìn thái độ của Ny Khả đối với Lệ Thành, rõ ràng địa vị của Lệ Thành tại Đa Bảo Các rất cao, vì sao không xin Phỉ Bối hỗ trợ luyện chế? Mang theo nghi hoặc này, hắn nhìn về phía Phỉ Bối.

Đích biểu tình Phỉ Bối trở nên rất kỳ quái, lão lộ ra nụ cười hơi gượng gạo, ho nhẹ một tiếng rồi nói:

- Cự linh của Lệ Thành có chút...À, có chút kỳ quái, lấy thực lực của ta vẫn không thể nào luyện chế ra được tinh chương tương xứng với cự linh của hắn.

Cự linh có chút kỳ quái?

Không thể hình dung nổi! Lăng Phong có phần kinh ngạc, sau đó hắn gật đầu đáp:

- Ngày sau khi thuận tiện, ta nhất định sẽ làm hết sức.

- Vậy là tốt rồi!

Nét vui mừng lộ rõ trên khuôn mặt Lệ Thành, hắn cầm lấy Thụy Tinh, nét mặt hơi đỏ lên, nói:

- Chờ sau khi cự linh của ta đi ra, các ngươi cũng không được cười!

Hắn hung ác nhìn đám người ở đây, mọi người vội vã bày ra bộ dạng trang nghiêm, thế nhưng Lăng Phong vẫn cảm thấy trong bọn họ có không ít người thân thể run lên nhẹ, hiển nhiên đang cố kìm nén thập phần khổ cực.

Trên trán Lệ Thành ngân quang chợt lóe, sau khi luyện hóa tinh chương bèn hét lớn một tiếng:

- Cự linh...Vân Bảo Bảo!

Rốt cục Lăng Phong cũng minh bạch vì sao biểu tình đám người ở đây lại cổ quái như vậy, chỉ thấy một đám mây màu trắng vô cùng nhẹ nhàng như những sợi bông phiêu phù ở đằng sau hắn, đám mây này còn pha trộn cả màu hồng phấn, ở hai bên còn có một đôi cánh tựa như ôm lấy thân thể nó, hình dáng khả ái đến mức có thể khiến cho toàn bộ các thiếu nữ hét lên chói tai không ngớt.

Thế nhưng...cự linh khả ái như vậy thế nào lại xuất hiện trên người Lệ Thành! Nhìn bộ dáng Lệ Thành giống như con gấu, rồi lại nhìn sang cự linh "Vân Bảo Bảo" khả ái không chịu được, Lăng Phong thực sự không thể nhìn nữa, phì cười một tiếng. Tiếng cười này phảng phất như châm ngòi nổ, mọi người đang khổ cực nín nhịn cũng ào ào cười lên như điên.

Lệ Thành tức giận trừng mắt nhìn bọn họ, hắn cũng biết bản thân không thể làm gì được đám người này, không thể làm gì khác hơn là phần nội quát:

- Cười đi, các người cứ cười đi, biết thế ta cũng chẳng thêm triệu hồi ra nữa!

Nguyên lai cự linh của Lệ Thành là một loại dị linh tương đối hiếm thấy!

Phàm là cự linh có vẻ ngoài cổ quái ngạc nhiên đều được gọi chung là dị linh, vì vẻ bề ngoài này nên có thể dễ dàng phân biệt giữa dị linh và thú linh. Có một số dị linh cường đại đến mức thái quá, nhưng cũng có một số dị linh lại chẳng có tác dụng gì, không biết của Lệ Thành rốt cuộc là thuộc loại nào.

- Khụ, bắt đầu đi!

Lăng Phong biết được không nên trêu đùa quá mức, vì vậy bèn vội vã giảng hòa nói.

Lệ Thành bắt đầu biểu thị ra tinh chương Thụy Tinh, theo niệm thức của hắn khẽ động, chỉ thấy đám mây kia phân ra một phần, rất nhanh hình thành nên một chiếc hộ thuẫn màu hồng phấn. Tấm hộ thuẫn này độ lớn đại khái cũng chỉ che kín ngực một người trưởng thành, theo tâm ý của Lệ Thành mà thoải mái xoay tròn bất định, dĩ nhiên lại tạo nên từng đoàn từng đoàn gió xoáy bốc lên ở trong phòng.

Khi chính thức biểu thị ra, đám Thuật Luyện Sư cũng trở nên nghiêm túc, nhìn tấm hộ thuẫn này, bọn họ đều không thể che giấu được thần sắc phức tạp vừa oán giận lại vừa kính nể.

Lăng Phong nhíu mày, quả nhiên rất lợi hại!

Khi cự linh tiến vào trung giai, Thiên Hành Giả có thể hợp thể cùng với cự linh, đồng thời sau khi hợp thể tựa như có thêm một bộ áo giáp thiên nhiên, lực phòng ngự kinh người. Khi trước, lực công kích cường đại của Tắc Nhĩ cũng không thể khiến cho Duy Khắc Đa sau khi hợp thể tổn hại mấy may, chính là một minh chứng lớn.

Đây chính là điểm mà sơ giai Thiên Hành Giả bình thường không thể nào thắng được trung giai Thiên Hành Giả!

Thế nhưng tinh chương Thụy Tinh lại phá vỡ sự hạn chế tương đối nghiêm ngặt giữa hai cấp bậc này, nó dĩ nhiên có thể khiến cho một phần năng lượng cự linh hình thành một tấm hộ thuẫn, hơn nữa tốc độ di động của tấm hộ thuẫn này cũng rất nhanh. Tuy rằng vẫn chưa rõ lực phòng ngự thế nào, nhưng nếu như trong thực chiến một phe có lực phòng ngự mau lẹ như vậy, phần thắng tự nhiên tăng lên không ít.

- Ta đã từng đi tìm ba gã "Tinh chương trác thí sư" chuyên phụ trách kiểm tra số liệu trên ba phương diện của Thụy Tinh, độ kết hợp vào khoảng bảy mươi, lực bạo phát tối đa đạt tới hai trăm lẻ sáu, giá trị dao động thậm chí cũng đạt tới sáu mươi!

Xem ra, Lệ Thành hẳn là có thể phát huy giá trị dao động của Thụy Tinh tới mức đỉnh phong, thế nhưng về lực bạo phát...cũng chính là phương diện phòng ngự có vẻ không đủ khả năng. Bất quá lực bạo phát hai trăm lẻ sáu quả thực là đáng sợ, ở trong thực chiến cũng đủ để xoay chuyển thắng bại.

Lăng Phong nhắm mắt trầm mặc không nói, bọn họ cũng không dám quấy rầy hắn. Một lát sau, Lăng Phong mở mắt ra, vừa rồi hắn đã giao lưu cùng Sang Sư, đối với chuyện lần này dĩ nhiên Sang Sư hoàn toàn không muốn nhúng tay, mà lại giao cho bản thân Lăng Phong tự xử lý.

Sau khi tự suy ngẫm một hồi, Lăng Phong nói:

- Nếu muốn phá giải hãn là không khó!

Lời này nói ra rốt cuộc cũng khiến trái tim mọi người từ trên cổ trôi xuống, ngay sau đó hắn lại nói:

- Nhưng ta cần phải có thời gian nhất định!

- Cần bao lâu?

Phỉ Bối vội hỏi.

Do dự một chút, Lăng Phong giơ lên ba ngón tay.

- Ba tháng!

Phỉ Bối hít một hơi thật dài, quay đầu lại nhìn về phía Ny Khả:

- Các chủ, hàng hóa tồn kho bên trong các còn có thể duy trì được lâu nữa không?

- Nếu như cắt giảm đi một phần lượng cung ứng mà nói, kiên trì thêm ba tháng hãn không phải vấn đề lớn.

Ny Khả trầm ngâm nói:

- Bất quá chỉ sợ trong ba tháng này, lực ảnh hưởng của Thụy Tinh sẽ lan rộng ra một mức lớn, đến lúc đó sẽ thay đổi nhận thức của các dong binh đến đây bán bảo vật thì thực là phiền toái!

Đây mới chính là điều nàng lo lắng nhất, người chủ sự của thương hội Thụy Tinh nếu như là một người thông minh thì chắc chắn sẽ biết được cách lợi dụng lực ảnh hưởng của Thụy Tinh để tiến thêm một bước mở rộng danh dự của thương hội, nếu để phát triển lâu dài, sẽ khiến cho thương hội bọn họ biến thành đối tượng giao dịch duy nhất trong nhận thức của đám dong binh!

Phỉ Bối hơi suy nghĩ một chút rồi nói;

- Không sợ, chỉ cần chúng ta có thể đưa ra được cách phá giải tinh chương Thụy Tinh, đến lúc đó những dong binh rời bỏ chúng ta tự nhiên sẽ quay lại, chẳng qua chỉ tạm thời tổn thất một chút mà thôi!

Bọn họ thảo luận khí thế ngất trời, người bên ngoài căn bản khó có thể xen mồm vào được, Lăng Phong mãi mới tìm được một kẽ hở, lên tiếng nói:

- Ồ, ta nghĩ các người hiểu lầm rồi, ta nói chính là ba ngày, không phải ba tháng!

Phỉ Bối, Ny Khả, chúng Thuật Luyện Sư:

-...

55. Chương 10: Kiểm Linh Dị Biến.

Trong phòng luyện chương.

Lăng Phong đang ngắm nghía khối tinh chương trong tay, nguyên liệu được sử dụng để chế tạo khối tinh chương này là "toa giải" đến từ hải dương, được hắn đặt tên là "Phá Không Toa". Lực bạo phát của khối tinh chương này không hề thấp hơn Toàn Không Kích mà bản thân hắn đã từng luyện chế, nói cách khác lực bạo phát sẽ đạt được ngoài ba trăm, hắn là đã thừa để đối phó với Thụy Tinh.

Ngay khi Lăng Phong thở phào một hơi thở chuẩn bị đem thành quả này tuyên bố ra ngoài, bỗng nhiên hắn tỉnh ngộ ra một vấn đề: Dựa vào niệm thức siêu cường để cảm nhận, mình có thể dễ dàng luyện chế ra một khối tinh chương sơ cấp có lực bạo phát quá ba trăm, thế nhưng người khác thì sao?

Lăng Phong dám khẳng định nếu như đem phương pháp luyện chế Phá Không Toa truyền thụ ra ngoài, để cho các Thuật Luyện Sư của Đa Bảo Các mà nói, sợ rằng sẽ không có người nào đạt được tới tiêu chuẩn như vậy, thậm chí ngay cả lực bạo phát cũng sẽ kém xa tinh chương Thụy Tinh!

Phải tìm được một loại tinh chương mà Thuật Luyện Sư phổ thông có thể luyện chế ra được, đồng thời lực bạo phát cũng tuyệt đối không thấp hơn Thụy Tinh!

Làm sao bây giờ?

Lăng Phong nhanh chóng tìm kiếm trong biển tri thức khổng lồ mà Sang Sư lưu lại lạc ẩn bên trong thức hải của mình, hẳn biết rõ dụng ý của Sang Sư khi để mình phá giải Thụy Tinh. Bởi vì tuy rằng Sang Sư trực tiếp đem toàn bộ những tri thức có liên quan đến luyện chương dùng phương pháp Linh Hồn Ấn Khắc ghi tạc vào trong thức hải của mình, thế nhưng những tri thức này cũng không phải do bản thân mình học tập mà có, cho nên đến khi vận dụng khó tránh khỏi có chút trục trặc. Nếu như muốn giải quyết vấn đề này, chỉ có thể vận dụng nhiều hơn, chỉ có ở trong thực tiễn hoàn toàn hấp thu tri thức, khi sử dụng phải dễ dàng giống như hít thở tự nhiên thì mới coi như chân chính nắm giữ.

Vừa phải bảo đảm được lực bạo phát, lại vừa phải để cho các Thuật Luyện Sư phổ thông có thể luyện chương, như vậy chỉ có một biện pháp...

Biến dị tinh chương!

Cái gọi là biến dị tinh chương có quan hệ rất lớn đến tinh luyện những nguyên liệu đặc thù. Trải qua quá trình thực tiễn lâu dài, Thuật Luyện Sư phát hiện ra, nếu như trong quá trình phối chế tổ linh mặc có cho thêm một số nguyên liệu đặc thù, thành phẩm tổ linh mặc cuối cùng sẽ có được một loại đặc tính kỳ quái. Ở bước "cố định" linh hồn vật tính, tổ linh mặc (mực tổ linh) này sẽ kích động cho linh hồn vật tính sản sinh ra sự biến hóa ở một trình độ nhất định!

Thí dụ như "Toàn Không Kích" mà Lăng Phong đã từng luyện chế, nếu như trong quá trình phối chế tổ linh mặc cho thêm một ít nguyên liệu đặc thù, như vậy tinh chương được luyện chế ra thậm chí còn có khả năng từ tính công kích biến thành tính phòng ngự, quá trình này được Thuật Luyện Sư gọi là "tinh chương biến dị", cuối cùng tinh chương hình thành nên cũng được gọi là "Biến dị tinh chương"!

Thế nhưng quá trình tinh chương biến dị vô cùng khó khăn, chẳng những có yêu cầu khắt khe về chủng loại nguyên liệu đặc thù cần thêm vào, thậm chí đối với số lượng thêm vào cũng có yêu cầu! Chỉ một chút sai lệch, nhẹ thì tinh chương bị hỏng, nặng thì linh hồn bị hao tổn, hậu quả phi thường nghiêm trọng!

Cho nên, Thuật Luyện Sư tầm thường cũng sẽ không tùy tiện luyện chế biến dị tinh chương, đồng thời nếu có ai nắm giữ được một phần phương pháp luyện chế biến dị tinh chương thường thường sẽ coi như là trân bảo, căn bản sẽ không cho người nào biết.

Bình ổn lại tâm thần, Lăng Phong bắt đầu tìm kiếm trong đồng tri thức căn bản khổng lồ mà Sang Sư truyền thụ, với những tích lũy của Sang Sư, bản thân mình nếu như còn không tìm ra được một loại biến dị tinh chương thích hợp để giải quyết vấn đề, vậy thì thực sự nên đâm đầu vào tường mà chết đi cho rồi!

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Có rồi!

Ánh mắt Lăng Phong sáng lên! Hắn đứng dậy, nhanh chân tìm kiếm một số thứ ở trong phòng luyện chương.

Phòng luyện chương này là phòng chuyên dụng của Phỉ Bối, khi Lăng Phong nói rằng cần một nơi yên tĩnh để suy ngẫm cách phá giải, Phỉ Bối đã nhường lại không chút do dự, mặc cho Lăng Phong từ chối thế nào cũng không được. Hiện tại Lăng Phong cũng đã phát hiện ra chỗ tốt của phòng luyện chương này, trong tủ có vô số ô vuông nhỏ, mỗi một ô vuông ngoại trừ lưu trữ những nguyên liệu luyện chương thường dùng ra, cũng không thiếu những tài liệu khan hiếm, nguyên liệu trong tủ này phong phú hơn không biết bao nhiêu lần với những ngăn kéo ở đại sảnh lầu một.

Ở một góc khác cũng xếp đầy những công cụ luyện chương, có công cụ đo đạc thể tích nguyên liệu, công cụ lượng hóa chiều rộng, tinh luyện thành phần hữu hiệu v...v...đủ các loại, khiến người khác xem mà hoa cả mắt. Cho đến bây giờ, Lăng Phong mới biết được bản thân mình trên luyện chương chỉ đạo nghiệp dư tới

cờ nào! Những dụng cụ này thậm chí có hơn phân nửa hần không gọi được tên, bản thân khi luyện chế tinh chương Toàn Không Kích hoàn toàn là dùng "sức trâu" trực tiếp nghiền nát nguyên liệu lấy ra thành phần hữu hiệu, đâu có biết được những điều cần chú ý trong đó lại nhiều như vậy.

Sau khi so sánh qua, Lăng Phong không nhịn nổi có chút xấu hổ. Tâm tình của hắn bây giờ nếu như để cho đám Thuật Luyện Sư bên ngoài biết được, chỉ sợ bọn họ ngay cả lòng muốn giết Lăng Phong cũng đều có. Cảnh giới mà Thuật Luyện Sư tha thiết ước mơ chính là có thể như Lăng Phong thuần túy không mượn bất kỳ sự trợ giúp bên ngoài nào để luyện chế ra được tinh chương! Vậy mà, vị Lăng đại sư này lại không hài lòng với cảnh giới của mình, trái lại còn ước ao được như bọn họ, thực sự...thực sự là khiến người ta tức chết!

Tìm được rồi!

Trong tay Lăng Phong cầm một đóa hoa mỹ lệ, đóa hoa này có năm cánh hoa màu hoàng kim to lớn, ở giữa bao trùm lấy một nhị hoa màu đỏ, phía trên nhị hoa lác đác điểm tuyết vài điểm tử sắc. Nó được bảo quản trong một chiếc bình thủy tinh, trong bình là hàn khí lượn lờ, thực vật tuy rằng đã mất đi bộ rễ, nhưng khi nhìn vào vẫn thấy tươi đẹp mơn mớn.

Đây là nguyên liệu đặc thù kim lữ mai, dùng nó để phối chế tổ linh mặc cũng không thể kích động được linh hồn vật tính phát sinh biến dị, thế nhưng nó lại có một tác dụng khác. Nó có thể co rút linh hồn vật tính một mức độ lớn, từ đó khiến cho mật độ linh hồn vật tính trên một đơn vị diện tích tăng lên, như vậy khi kích phát uy lực của tinh chương thì lực bạo phát cũng tăng lên gấp bội!

Lăng Phong phồng chừng, cho dù là Thuật Luyện Sư yếu kém đi nữa, chỉ cần nắm giữ được loại biến dị tinh chương này, khi luyện chế ra tinh chương thì lực bạo phát cũng không hề thấp hơn so với Thụy Tinh!

Tỉ mỉ đo đếm đủ phân lượng kim lữ mai, sau đó lại cho thêm một phần bạch mao điệp, kim lữ mai chậm rãi bị hòa tan, trở thành một đoàn dịch thể trong suốt màu trắng.

Lăng Phong biết bây giờ không thể chậm trễ, nguyên liệu đặc thù sau khi được tinh luyện phải lập tức sử dụng, bằng không qua một thời gian nhất định sẽ hoàn toàn mất đi tác dụng. Niệm thức của hắn khẽ động, "xoẹt" một luồng ngân quang bắn ra, một đoàn tổ linh thấp cỡ nắm tay trôi nổi lên.

Khổ vũ tương, thanh ti miêu, kim lữ mai...hơn mười loại tài liệu dưới sự điều khiển của niệm thức không ngừng được rút ra những thành phần hữu hiệu trong đó, liên tiếp tiến vào trong tổ linh thấp ở giữa không trung, khi mỗi một loại tài liệu được nhập vào, niệm thức của Lăng Phong đưa vào cũng có sự khác biệt, thậm chí tần suất dao động cũng không giống nhau! Đây là một điểm mấu chốt khi luyện chế, nếu như lượng niệm thức đưa vào có chút sai lệch, luyện chế tinh chương coi như bị hỏng.

Cho nên khi luyện chế tinh chương kiêng kỵ nhất là có người quấy rầy.

Tổ linh mặc hoàn thành!

Một đoàn tổ linh mặc mà tím phiêu phù trong không khí, Lăng Phong không chút chậm trễ, nhanh chóng dùng niệm thức để cảm nhận linh hồn vật tính của toa giải, sau đó thuần thực dẫn dắt ra, tiến hành dung hợp linh hồn vật tính cùng với tổ linh mặc.

Tách tách!

Mặt ngoài tổ linh mặc phun ra một luồng sương mù màu tím, trong nháy đã bao phủ phương viên một trượng! Bên trong nó ẩn chứa một đoàn khí thể màu đen tã xung hữu đột, tựa hồ muốn phá tan gông cùm xiềng xích, thế nhưng đều bị tầng sương mù màu tím kia ngăn cản, đồng thời không ngừng bị áp súc. Cuối cùng đoàn khí thể màu đen kia đã thu nhỏ lại cỡ một ngón tay!

Thành!

Bắt đầu ngưng ngưng!

Tổ linh mặc đã dung hợp linh hồn vật tính được niệm thức điều khiển, nhanh chóng ngưng kết lên trên mặc thần thạch.

Đúng lúc này, Lăng Phong bỗng nhiên cảm giác niệm thức ở trong thức hải bị ngắt quãng, không tốt! Trong giây lát hần liền tỉnh ngộ, lần trước kiếm đã bị Băng Thần Tử đã thương, đến nay vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, bình thường vẫn không cảm thấy gì, thế nhưng hiện tại liên tục sử dụng niệm thức, sự nguy hiểm tiềm ẩn này nhất thời bạo phát!

Trong thức hải, kiếm linh đột nhiên nhảy lên, một tia hắc bạch chi khí dày đặc quần quanh, như mộng như ảo. Thân ảnh Sang Sư nhàn nhạt hiện ra, cau mày lẩm bẩm nói:

- Nguy cơ, nguy cơ, nhưng gặp nguy hiểm mới có kỳ ngộ!

Bỗng lão hét lớn một tiếng:

- Tiểu tử, đừng ngừng lại!

Lăng Phong đang chuẩn bị bỏ qua việc luyện chế tinh chương, dù sao phương pháp mình cũng đã tìm ra được, về sau chỉ cần dạy cho các Thuật Luyện Sư là được, không cần phải quá mạo hiểm. Thế nhưng một tiếng hét này của Sang Sư lại khiến hần thay đổi chủ ý, Lăng Phong nghiêng rằng, cố nén cảm giác choáng váng truyền đến từ trong đầu, liều mạng thôi động niệm thức điều khiển tổ linh mặc dung hợp cùng với mặc thần thạch!

Mắt thấy tổ linh mặc từng chút một thấm nhập vào trong mặc thần thạch.

Kiểm linh ở sâu trong thức hải xoay tròn càng lúc càng nhanh, cuối cùng đoàn hắc bạch chi khí đột nhiên phình to lên hình thành một phương viên, nhìn vào phẳng phất như ngân hà sâu thẳm, tinh vân lưu chuyển, ảo diệu thần bí khó nói thành lời.

Bỗng dừng, Lăng Phong trừng mắt, quát lên:

- Thành!

Chút tổ linh mặc cuối cùng cũng đã hoàn toàn thấm nhập vào trong mặc thần thạch, một trận gió rất nhỏ khẽ bốc lên, trước mặt hần xuất hiện một khối tinh chương tinh quang bắn ra bốn phía.

Cùng lúc đó, kiếm linh đột ngột dừng lại, hai màu hắc bạch tràn ngập trong thức hải cũng đồng thời đứng yên. Gió ngừng, mây trệ, ngay sau đó một cảm giác đau đớn hầu như muốn xé rách người thành hai nửa từ nơi sâu nhất trong thức hải truyền đến.

A...!

Lăng Phong nhện không được hét lên một tiếng kinh khủng, hàm răng cắn chặt vào môi, máu tươi không ngừng ứa ra!

Người thường khi đối mặt với đau khổ bậc này có lẽ sớm đã choáng váng ngất đi, nhưng ý thức của Lăng Phong lúc này lại tỉnh táo không gì sánh được, điều này khiến hần cảm nhận nỗi đau càng thêm sâu sắc. Cũng chính bởi vậy, cơn đau này càng thêm khó có thể chịu đựng!

56. Chương 11: Hỏa Hệ Kiếm Nguyên .

- Ngưng luyện kiếm linh, huyền hóa kiếm nguyên!

Trong thức hải, Sang Sư hét lớn lên một tiếng, một thiên công pháp kỳ diệu chảy vào trong đầu Lăng Phong, từng chữ từng chữ hiện ra giống liền ngay lập tức khắc sâu trong vào thức hải. Cơ hồ ngay lập tức, Lăng Phong liền lĩnh ngộ được thiên công pháp này chính là thiên tiếp theo huyền hóa kiếm nguyên của kiếm điển!

Hần hoàn toàn đem niệm thức chìm đắm vào trong kiếm linh, hắc bạch nhị khí, vòng xoáy linh hồn âm dương một lần nữa lưu chuyển. Phương pháp của thiên huyền hóa kiếm nguyên này cần phải dùng nghị lực vô cùng lớn để áp chế lực lượng linh hồn, khiến cho kiếm linh không ngừng tăng cường, cuối cùng ngưng tụ lại thành một nguyên điểm. Năng lượng linh hồn bên trong nguyên điểm không ngừng tụ tập, khi đạt tới cực hạn, nguyên điểm vỡ tan sau đó huyền hóa thành kiếm nguyên...

Nội dung toàn bộ thiên công pháp này rất rõ ràng, nhưng đến khi Lăng Phong bắt đầu tu luyện thì sắc mặt hần đại biến!

Lực lượng linh hồn của bản thân, hoặc giả nói niệm thức căn bản không đủ để chống đỡ lại sự tiêu hao kịch liệt! Ngay lúc đó, Sang Sư hét lên một tiếng:

- Tiếp tục, không cần lo lắng về lực lượng linh hồn!

Một cỗ năng lượng linh hồn hùng hậu tinh thuần không gì sánh được trực tiếp nhập vào trong thức hải Lăng Phong, cảm thụ được cỗ lực lượng như biển rộng này, Lăng Phong cảm giác mình như một con thuyền nhỏ nhoi trên đại dương mênh mông, vô cùng nhỏ bé! Hần không kịp cảm thán, lập tức điều khiển cỗ lực lượng này tiến nhập vào trong kiếm linh.

Dưới sự áp chế của niệm thức, kiếm linh sau khi thu nạp được năng lượng khổng lồ thì thể tích cũng không lớn thêm, trái lại còn không ngừng thu nhỏ.

Thu nhỏ, tiếp tục thu nhỏ...

Khi kiếm linh biến thành một điểm nhỏ gần như trong suốt, bên trong mơ hồ có vô số luồng hắc bạch nhị khí chuyển động.

Thành!

Đã từng có một lần kinh nghiệm rèn luyện kiếm thai, lần này Lăng Phong thao tác cũng trở nên quen thuộc hơn, hần cố gắng gom lấy cỗ năng lượng niệm thức cuối cùng dũng mãnh xộc về phía kiếm linh! Âm ầm một tiếng, trong đầu phẳng phất như có vạn luồng sấm sét đánh xuống, nhất thời hần cảm thấy đầu vầng mắt hoa, tâm thần trôi nổi bênh bồng.

Một lát sau, tất cả đã bình yên trở lại.

- Sao lại thế này, thế nào lại như vậy?

Trong thức hải truyền đến âm thanh suy yếu của Sang Sư.

Lăng Phong dùng niệm thức thăm dò, hần phát hiện ra hiện tại niệm thức của mình so sánh với cường độ mạnh nhất của lúc trước cũng không có biến hóa quá lớn, thế nhưng khi điều khiển thì càng trở nên dễ dàng thuận lợi hơn.

Trong thức hải đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, kiếm linh vẫn đang huyền phù bất động, bên trong hai luồng hắc bạch nhị khí lượn lờ, thế nhưng ở bên cạnh nó lại có thêm hai đạo "kiếm linh" thể tích có phần lớn hơn một chút, một đạo trong số đó tỏa ra màu lửa đỏ, một đạo khác thì bộ dáng khá giống với kiếm linh trước kia, chẳng qua bên trong không có hắc bạch nhị khí vờn quanh.

Kiểm nguyên! Hai gia hỏa mới này nhất định là kiếm nguyên mà Sang Sư vẫn nhắc tới.

- Kỳ quái, sau khi huyền hóa kiếm nguyên, kiếm linh hần phải biến mất mới đúng, vì sao vẫn còn ở đây? Vô cùng cổ quái.

Sang Sư lẩm bẩm nói. Lão biết trong lòng Lăng Phong có rất nhiều nghi hoặc, bèn nói thẳng:

- Hai đạo kiếm nguyên này, người có thể coi chúng là "kiếm linh phân thân", cũng có thể nói đó là phân thân của linh hồn người! Nhất định người rất kỳ quái vì sao Thuật Luyện Sư không thể kiêm tu nguyên tố cự linh có phải không?

Lăng Phong "ừm" một tiếng, đây là nghi hoặc trong lòng khi hần nghe thấy Gia Liệt Áo kinh hô.

- Bởi vì khi tu luyện "cảm tri" để hấp thu thiên địa nguyên lực thì chú trọng về phương diện linh hồn, tự nhiên sẽ cắt đứt khả năng hấp thu bốn hệ nguyên lực địa, thủy, hỏa, phong. Cho nên Thuật Luyện Sư căn bản không có khả năng xảy ra biến dị cự linh từ đó có được nguyên tố cự linh. Thế nhưng người lại khác! Ta đã từng nói qua người trời sinh đã có linh hồn song phân, tư chất hơn xa người thường, người có thể không giải thích được thâm ý trong đó, nhưng hiện tại hần là người đã biết rõ rồi chứ?

Lăng Phong nhìn kiếm linh cùng với kiếm nguyên huyền phù ở trong thức hải, đột nhiên minh bạch lời nói của Sang Sư, hần kinh hỉ kêu lên:

- Ý của ngài là...

- So sánh một cách thông tục nhất, linh hồn của người thường như là một cái bình, khi trong đó đã xếp đầy "cảm tri" thì không thể nào xếp thêm nguyên lực của bốn hệ được. Mà linh hồn của người lại bất đồng, linh hồn người chính là hai cái bình, một cái trong đó xếp đầy cảm tri, còn một cái khác có thể xếp được nguyên lực của bốn hệ!

Kỳ thực Sang Sư vẫn còn có một câu chưa nói, đó chính là biến hóa phát sinh trên người Lăng Phong còn vượt xa tưởng tượng của lão. Trong dự tính lúc trước, khi huyền hóa ra kiếm nguyên, kiếm linh nên biến mất mới đúng, thế nhưng Lăng Phong lại không vậy! Kiếm linh của hắn vẫn còn đó, điều này có nghĩa...linh hồn Lăng Phong chính là ba cái bình.

- Thấy thanh kiếm nguyên màu đỏ này không? Người có thể coi như nó là hỏa hệ nguyên tố kiếm linh! Sở dĩ người không thể nào dung hòa cùng với nguyên lực bản thân, nguyên nhân hoàn toàn bởi vì không thức tỉnh được nguyên tố cự linh. Nhưng hiện tại, nếu như người muốn tu luyện nguyên tố chân vô quyết đã không còn là vấn đề nữa.

Sang Sư thuyết giảng một đoạn rồi nói:

- Tiểu tử, vừa rồi giúp người huyền hóa kiếm nguyên ta đã tiêu hao rất nhiều năng lượng linh hồn, kế tiếp ta cần phải ngủ say một thời gian ngắn. À, nếu như người muốn kiên tu nguyên tố chân vô quyết thì có thể tìm đến gia hỏa tên là Mạch Kha kia, ta thấy dao động nguyên lực trên người hắn cũng không tồi!

Tiêu hao rất nhiều năng lượng linh hồn? Lăng Phong rất cực cũng minh bạch vì sao Sang Sư nói chuyện lại có vẻ vội vã như vậy. Sau khi nói xong những lời trên, Sang Sư liền rơi vào trầm lặng. Nhất thời Lăng Phong có chút lo lắng: Không có vấn đề gì chứ? Cho tới nay, ấn tượng mà Sang Sư đem tới cho hắn vô cùng sinh động, thậm chí là vui vẻ sôi nổi, nhưng vừa nghe thấy lão cần phải ngủ say thì Lăng Phong có phần không thích ứng được, nhất là giấc ngủ này lại vì bản thân mình.

Tính ra, với năng lượng linh hồn của Sang Sư hắn là sẽ không xuất hiện vấn đề gì mới phải! Lăng Phong nghĩ như vậy, chậm rãi rời khỏi thức hải, bắt đầu tỉ mỉ nghiền ngẫm lời nói của Sang Sư: Nguyên tố chân vô quyết? Đường như là một thứ không tệ chút nào. Nhưng mà đi tìm Mạch Kha để học tập sao?

Lăng Phong đối với lão đầu lạnh lùng đó thực sự không có ấn tượng gì tốt.

Hắn tiện tay cầm lấy khối tinh chương định để vào trong tiết văn, đột nhiên trong lòng khẽ động, tiết văn...Tô Lam, Tô Lam đại sư dịu dàng hình như cũng là hỏa hệ nguyên tố Thiên Hành Giả đó! Hình như nàng còn đưa cho mình một khối lệnh bài...

Trong lòng hạ quyết tâm, Lăng Phong lấy ra một tấm da ma thú, cẩn thận đem phương pháp luyện chế biến dị Phá Không Toa ghi chép lên trên đó, bao gồm cả cách tinh luyện kim lữ mai, tần suất đưa vào niệm thức cũng viết rất rõ ràng. Một tấm da ma thú ghi lại phương pháp luyện chế một loại tinh chương ở trong thuật luyện giới được gọi là "luyện phương". Một tấm luyện phương hiếm có thậm chí có thể khiến cho không ít Thuật Luyện Sư tranh chấp đến vỡ đầu chảy máu...

"Cạch" đẩy cửa phòng ra, Lăng Phong cả kinh, ở ngoài môn khẩu lại có một người cuộn mình nằm dưới đất.

Vừa nghe thấy động tĩnh, Tiểu Ngã Luân vội vã nhảy dựng lên, dụi dụi mắt nói:

- A, Lăng đại sư, ngài đã ra rồi sao?

Vì tránh gây phiền nhiễu đến Lăng Phong, toàn bộ tòa đại lâu đã bị giải tán sạch, không có một Thuật Luyện Sư dám biểu thị thái độ bất mãn đối với việc này. Tiểu Ngã Luân được lưu lại để phòng khi Lăng Phong có việc gì cần phân phó, đối với an bài này đã khiến không biết bao nhiêu Thuật Luyện Sư âm thầm ước ao đến phát cuồng: Nếu như Lăng đại sư tâm tình tốt tùy ý chỉ điểm một hai câu, đó chính là được lợi suốt đời a!

Thấy bộ dáng mơ hồ của hắn, Lăng Phong cười hỏi:

- Ta vào phòng đã bao lâu rồi?

- A!

Ngẩng đầu nhìn lên một máy luyện kim đo thời gian, Ngả Luân vội vàng trả lời:

- Lãng đại sư, ngài đã vào đó hơn hai ngày rồi!

Hai ngày? Hoàn hảo. Lãng Phong nhẹ nhàng thở ra một hơi, hẳn cảm thấy có chút đói bụng, tiện tay đen biến dị Phá Không Toa cùng luyện phương giao cho Tiểu Ngả Luân:

- Về sau không cần gọi ta là Lãng đại sư, so với người ta cũng lớn hơn không nhiều lắm, nếu như người nguyện ý thì hãy gọi ta một tiếng Lãng đại ca đi. Thứ người đang cầm, chính là tinh chương cùng với luyện phương để phá giải Thụy Tinh!

- A? Vâng, vâng, Lãng đại ca!

Mắt thấy thái độ Lãng Phong ôn hòa như vậy, Tiểu Ngả Luân kích động đến mức mặt đỏ bừng, không hề nghe rõ câu nói sau cùng của Lãng Phong. Đến khi bóng lưng Lãng Phong biến mất, hắn mới ngậy ngốc nhìn vào tinh chương trong lòng bàn tay:

- Lãng đại ca nói đây là thứ gì? Tinh chương dùng để phá giải Thụy Tinh, phá giải...tinh chương dùng để phá giải Thụy Tinh!

Ngả Luân vội vàng hoảng hốt la lên:

- Phỉ Bối đại sư, Nỵ Khả Các chủ, Mạc gia gia, Thác Bạt đại thúc...

...

Sau khi ních đẩy dậ dầy, một đường hồi thăm, Lãng Phong đi tới Tinh Lam Nguyên Lực học viện.

Bề ngoài của Nguyên Lực học viện tương đối đơn giản, chỉ là một cánh cửa lớn bằng ngọc thạch màu xanh, nhưng ngược lại các thủ vệ đứng tại môn khẩu đã nói lên sự bất phàm của nơi này. Dùng ánh mắt của Lãng Phong mà xem, hai gã thủ vệ đứng ở đây ít nhất cũng phải đạt tới tu vi ngũ tinh! Không tương xứng với kiến trúc đơn sơ chính là một đoàn người đứng bên ngoài đại môn, đoàn người tím năm tím ba, hoặc là nói chuyện phiếm hoặc chơi vài trò tiêu khiển nho nhỏ, điều duy nhất không ngoại lệ chính là ánh mắt bọn họ không ngừng liếc về phía đại môn học viện.

Lãng Phong cảm thấy những người này có chút kỳ quái, bất quá cũng không để ở trong lòng, mà trực tiếp hướng về phía đại môn đi tới.

- Đây, người đang làm gì đó?

Một người thủ vệ trung niên không kiên nhẫn ngăn cản Lãng Phong, sau khi liếc mắt quan sát hắn, bèn nói:

- Người không phải học sinh nơi này, không thể vào!

- Ta tìm người!

Tuy rằng thái độ gã thủ vệ này có chút ác liệt, nhưng Lãng Phong cũng không tức giận, hiện tại Lãng Phong cảm thấy cùng với những tiểu nhân vật thế này tranh chấp thì không hay cho lắm.

- Tìm người?

Cười lạnh một tiếng, gã thủ vệ nói:

- Chỉ sợ là tìm vật mới đúng! Đi đi đi, cùng với đám người kia thành thật mà chờ ở cửa môn khẩu, còn muốn lãng nhăng nữa ta sẽ đuổi người đi đó.

Vừa nói, bàn tay của hắn vừa đẩy về phía Lãng Phong.

Tuy rằng không muốn tranh hơi cùng với hai người này, nhưng Lãng Phong không khỏi nhíu mày, chân lực hộ thể bắt chợt phát động!

Hung hăng va chạm!

Gã thủ vệ không lường trước được Lãng Phong dám phản kích lại, hơn nữa cường độ chân lực so với hắn chỉ mạnh hơn chứ không kém. "Huých huých" một tiếng, thân thể hắn không chịu đựng được lực phản chấn

mạnh mẽ, bắn về phía sau rơi trên mặt đất. Đây là Lăng Phong đã không hạ tử thủ, bằng không nếu vận dụng Thốn Kích kinh mà nói, lần này sẽ không chỉ đơn giản là mất mặt như vậy.

- Giỏi lắm, người dám hành hung trước cửa Nguyên Lực học viện!

Gã thủ vệ kêu gào rồi bò lên, trước mắt đồng sự bị đánh mất hết mặt mũi khiến hắn thẹn quá hóa giận. Đang muốn nổi cơn tam bành, bất chợt từ phía sau truyền đến một tiếng hô kinh hãi:

- Lăng đại ca!

Lăng Phong cũng đã thấy người đang tới, bèn cười nói:

- Đế Nhã!

Đế Nhã cùng với một thiếu niên từ trong học viện đi tới, nàng vừa thấy Lăng Phong đã lập tức mừng rỡ tiến lên:

- Hai ngày này đại ca vẫn luôn nhắc tới huynh đó, ngày hôm qua huynh ấy còn đặc biệt phái người tới Đa Bảo Các muốn mời huynh đi tới nhà chúng ta làm khách, kết quả Ny Khả tỷ tỷ nói rằng huynh đang có việc bận. Lăng đại ca, không phải huynh quên chúng ta rồi đấy chứ?

Lăng Phong nhận ra được sự chân thành trong lời nói của nàng, thái độ rất khác biệt so với trên đường đi tới Tinh Lam thành. Hắn không biết rằng đây là vì Gia Liệt Áo đã đem sự tình phát sinh ở trong Nguyên Lực Tháp nói cho người của Nạp Đa gia tộc. Đế Nhã khi nghe thấy Lăng Phong vì Gia Liệt Áo mà dám đối kháng với Mạch Kha đại sư, tận đáy lòng đã xem hắn là người một nhà, cho nên thái độ cũng trở nên vô cùng thân thiết.

- Ta cũng vừa mới xong việc!

Lăng Phong áy náy nói:

- Cũng không biết Gia Liệt Áo đại ca lại tới tìm ta!

- Vậy huynh xong việc rồi thì đừng quên tới nhà muội làm khách đó.

Hàn huyền qua vài câu, Đế Nhã cười nói:

- Lăng đại ca, huynh tới Nguyên Lực học viện có việc gì vậy? Mau vào đi.

Gã thủ vệ vừa bị làm nhục thấy bản thân hoàn toàn bị bỏ qua, bèn tiến lên ngăn cản:

- Chậm đã, không phải người của học viện không thể tiến vào!

Lạnh lùng liếc nhìn gã thủ vệ một cái, đừng thấy đánh vẻ tươi cười cùng với Lăng Phong, Đế Nhã thân là truyền nhân của đại gia tộc đối với người ngoài cũng không mấy nhẫn nại, nói:

- Môn vệ Đạt Ai Nhĩ, từ khi nào học viện lại xuất hiện quy củ này vậy? Lẽ nào bản thân ta là học sinh của Nguyên Lực học viện, ngay cả mời người nhà tham quan học viện một chút cũng không được sao?

Đám người ngoài cửa đang chờ đến sốt ruột, bỗng thấy có náo nhiệt bèn ào ào kéo tới.

Nhìn thấy mọi người vây lại xem, Đạt Ai Nhĩ tức giận nói:

- Ta nói không được là không được!

Hắn hít một hơi nhìn Lăng Phong:

- Đế Nhã tiểu thư, cô nói hắn là người nhà của cô, ai biết hắn có phải là thám tử do những thương hội kia phái tới hay không? Nếu như hắn quấy nhiễu học sinh ở trong học viện thì tính sao? Trách nhiệm này ta không đảm đương được!

Tuy rằng Nạp Đa gia tộc là đại gia tộc số một số hai của công quốc, thế nhưng Đạt Ai Nhĩ lại là người của Nguyên Lực học viện, mà Nguyên Lực học viện địa vị cao cả, cho nên Đạt Ai Nhĩ cũng không sợ Đế Nhã.

Đế Nhã tức giận đến mức sắc mặt phát xanh, nàng đang muốn lên tiếng, Lăng Phong bèn ngăn lại, nhàn nhạt móc ra một khối lệnh bài:

- Ta do Tô Lam đại sư đích thân mời tới, vật này có thể chứng minh chứ?

Thấy tấm lệnh bài này, sắc mặt Đạt Ai Nhĩ thoáng trắng nhợt. Tô Lam đại sư là ai? Đó là thủ tịch đệ tử của Mạch Kha đại sư, viện trưởng Nguyên Lực học viện, bản thân còn là thất tinh hỏa hệ Thiên Hành Giả! Mà khối lệnh bài này hắn cũng biết, phóng mắt nhìn khắp công quốc, người có thể có được tấm lệnh bài này của Tô Lam đại sư cũng đếm trên đầu ngón tay. Vừa nghĩ tới người mà mình đắc tội lại là quý khách của Tô Lam đại sư, hắn liền nhịn không được hai chân run lên. Những liên tưởng kinh khủng liên tiếp hiện lên trong đầu: Bị khai trừ chức vụ, mất đi sự che chở của Nguyên Lực học viện, Nạp Đa gia tộc đến gây phiền phức...

Mặc kệ hắn đứng đó liên tưởng trời biển, Lăng Phong sau khi đưa ra lệnh bài liền cùng với Đế Nhã đi vào học viện. Phía sau bọn họ, vang lên một loạt những tiếng nghị luận nho nhỏ:

- Thiếu niên vừa rồi là ai? Thậm chí còn có được lệnh bài tự tay Tô Lam đại sư chế tác!

- Ai biết được! Nghe nói ngay cả đồ đệ Tang Phi mới được Mạch Kha đại sư thu nhận, cũng không được Tô Lam đại sư chiếu cố như vậy!

- Hừ, các ngươi nhìn tên kia đi, quả thực là xui xẻo!

Có người chỉ về phía Đạt Ai Nhĩ sắc mặt như tro tàn.

- Đáng đời! Kẻ này chẳng phải thứ gì tốt đẹp, mở miệng ra là xua đuổi, mỗi tháng đều thu của lão tử một kim tệ hiệu kinh, xui xẻo là đáng đời! Phì!

57. Chương 12: Nguyên Lực

- Học viện có bốn phân viện: Đan Dược Viện, Thực Chiến Viện, Nguyên Trận Viện, Luyện Kim Viện.

Tinh Lam Nguyên Lực học viện nhìn bên ngoài thì không mấy thu hút, nhưng khi tiến vào trong mới thấy diện tích vô cùng rộng lớn. Phần lớn kiến trúc nơi này là những tòa nhà một tầng đứng độc lập, hơn nữa khoảng cách giữa các tòa nhà cũng khá xa, hiển nhiên bởi vì cân nhắc đến vấn đề các học viên nơi này đều là những nguyên tố Thiên Hành Giả có lực phá hoại kinh người!

Vừa đi, Đế Nhã vừa giới thiệu với Lăng Phong:

- Luyện Kim Viện chủ yếu dành cho những học viên có thiên phú về luyện kim học tập và nghiên cứu các vật phẩm luyện kim, những người đang chờ ở ngoài kia chính là đến để thu mua vật phẩm luyện kim! Học viện quản lý những vật phẩm này tương đối thoải mái, chỉ cần không phải là loại vật phẩm luyện kim mới được chế tạo, những thứ còn lại có thể tùy ý bán ra, đám thương nhân kia thu mua vật phẩm luyện kim của họ, chỉ cần bán lại là đã thu được không ít lợi nhuận!

Lăng Phong gật đầu, rốt cuộc cũng minh bạch thân phận của đám người đứng chờ ngoài cửa học viện.

- Nguyên Trận Viện chủ yếu là nghiên cứu các loại công dụng của nguyên trận, thỉnh thoảng cũng có người tốn rất nhiều tiền bạc mời người trong học viện bố trí nguyên trận cho họ, bất quá việc này phải được sự cho phép của lãnh đạo học viện.

Như những hoa văn mà Lăng Phong đã từng thấy ở trên tấm ngọc thạch tại Nguyên Lực Thập chính là một nguyên trận, nguyên trận có công dụng hội tụ thiên địa nguyên lực. Bình thường nếu muốn tạo ra được một nguyên trận, ngoại trừ những nguyên liệu hi hữu ra, cũng cần không ít nguyên tố Thiên Hành Giả tiến hành bày trận, người không phải là thân gia phú hòa thì căn bản không thể hưởng dụng được.

- Thực Chiến Viện là nơi được chuẩn bị cho những nguyên tố Thiên Hành Giả có thiên phú mạnh mẽ. Ngoại trừ những nguyên tố Thiên Hành Giả tu luyện tứ hệ nguyên lực học tập và chiến đấu với nhau ở trong đó, thỉnh thoảng cũng có thể mời một số chân võ giả phổ thông đến đây, thứ nhất là để thí nghiệm uy lực của nguyên lực ẩn, thứ hai là để hai bên có cơ hội cọ sát. Một ít tổ chức dòng binh bên ngoài thỉnh thoảng cũng thường thông báo tin tức, mời những nhân viên thực chiến này tham gia các loại thám hiểm. Bất quá nguyên tố Thiên Hành Giả thực sự quá trân quý, học viên thực chiến nếu muốn ra ngoài phải trải qua thẩm tra tầng tầng lớp lớp, lãnh đạo của học viện rất sợ họ gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Lăng Phong gật đầu, trên thực tế bởi vì độ khổng chế và độ tương thích nguyên lực bất đồng, nên nguyên tổ Thiên Hành Giả cũng chia ra làm nhiều loại, từ trong lời nói của Đế Nhã cũng rất dễ nhận thấy nguyên tổ Thiên Hành Giả của Thực Chiến Viện không thể nghi ngờ là rất quý giá! Lúc này Lăng Phong đột nhiên nghĩ đến Khải Ân, không biết thiên phú của hắn thế nào, chắc hẳn cũng vô cùng kinh người?

- Về phần Đan Dược Viện cuối cùng.

Đế Nhã lộ ra dáng tươi cười rất ôn nhu, nói:

- Bối Nạp Thông so với muội thì có quyền lên tiếng nhiều hơn, hẳn là lãnh đạo của Đan Dược Viện đó!

Bối Nạp Thông trong lời nàng chính là gã thiếu niên đi cùng nàng.

Nghe được Đế Nhã ca ngợi, Bối Nạp Thông liên tục xua tay:

- Ta bất quá chỉ là trợ lý phân viện trưởng, không thể tính là lãnh đạo gì được.

Đế Nhã trừng mắt liếc hắn.

Lăng Phong cười cười, ấn tượng của hắn đối với Bối Nạp Thông này không tệ. Tuy rằng dáng vẻ mang theo chút cứng nhắc của thư sinh, thế nhưng cả người nhìn qua thấy vô cùng thành thực. Hơn nữa có thể thấy, quan hệ giữa Đế Nhã và hắn không cạn, hai bên đều có ý ái mộ nhau.

- Đan Dược Viện chủ yếu là luyện chế các loại dược phẩm, như đề thăng chân lực, hấp thu nguyên lực nhanh hơn, bất quá nguyên liệu của những loại đan dược này vô cùng khó tìm, cho nên bình thường đan dược luyện chế ra chủ yếu là dùng cho trị liệu thương thế.

Đế Nhã đành phải bỏ qua ý nghĩ để cho Bối Nạp Thông biểu hiện một chút, lên tiếng giải thích:

- Đan dược là thứ học viện quản lý nghiêm ngặt nhất, đãi ngộ của Đan Sư cũng là tốt nhất! Nếu như có người có thể phát minh ra một loại đan dược mới, địa vị của hắn sẽ được tăng lên rất nhiều, đồng thời cũng được quốc vương tự thân khen ngợi! Hiện tại Bối Nạp Thông đang nghiên cứu một loại đan dược mới đó!

- Không thể nói lung tung, vẫn chỉ là một chút khởi đầu thôi, tuyên truyền ra ngoài sẽ bị người khác cười chê!

Bối Nạp Thông vội vàng nói.

Thấy bộ dáng quẫn bách của hắn, rồi nhìn sang bộ dáng Đế Nhã chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Lăng Phong nhin không được cười lên ha hả. Đế Nhã buồn bực, hung hăng véo Bối Nạp Thông một cái, thấy đối phương bị mình khi dễ mà dáng vẻ vẫn cứ ngây ngô cũng không nhin được phì cười.

- Lăng đại ca, phía trước chính là nơi Tô viện trưởng tĩnh tu, không được viện trưởng cho phép bọn muội không thể vào được.

Đế Nhã dừng trước một phiến rừng cây, áy náy lên tiếng.

- Được. Đa tạ muội, khi nào rảnh rồi nhất định ta sẽ đăng môn bái phỏng Gia Liệt Áo đại ca.

Sau khi hai người rời đi, Lăng Phong nhìn về phía rừng cây trước mắt, thực vật của phiến rừng cây này khá kỳ quái, toàn thân đều màu đỏ, vừa đến gần đã cảm nhận được cảm giác nóng hầm hập, rất giống với những đóa hoa mà hắn đã nhìn thấy tại Nguyên Lực Tháp.

Đi ở trong đó, Lăng Phong cảm nhận thấy kiếm nguyên màu đỏ ở trong thức hải trở nên hoạt bát, tựa hồ hoàn cảnh nơi này khiến nó vô cùng hưng phấn!

Không mất bao lâu đã đi tới trung tâm của rừng cây, trước mắt đột nhiên rộng mở, Lăng Phong chợt thấy một kỳ cảnh. Chỉ thấy Tô Lam cùng một thiếu nữ ngồi khoanh chân, dưới chân các nàng là một khối bạch ngọc diện tích rất lớn, mặt trên điêu khắc nguyên trận phức tạp, từng luồng hồng quang bao bọc xung quanh thân thể các nàng, khiến càng nàng nhìn như tiên tử bước ra từ trong tranh.

Giữa hai tay thiếu nữ có sáu khối quang cầu màu đỏ không ngừng xoay tròn nhìn xa tựa như một sợi dây xích, thiếu nữ đưa lưng về phía Lăng Phong nên cũng không chú ý đến hắn. Tô Lam khi nhìn thấy Lăng Phong cũng hơi sững sờ, lập tức đánh mắt ra hiệu cho hắn chờ, tiếp tục nói:

- Kiều Kiều, ổn định lại, nghìn vạn không nên hoảng hốt, chậm chậm thôi. Với thiên phú của người hần là cũng đủ để điều khiển sáu khối hỏa cầu này.

- Vâng!

Kiều Kiều đáp lời một tiếng, mười ngón tay nhanh chóng lướt qua phía trước người, từng khối hỏa cầu ở trước mặt nàng không ngừng xoay tròn, càng lúc càng ổn định, Kiều Kiều bỗng dừng khẽ quát một tiếng, chỉ thấy hai khối hỏa cầu trong đó dung hợp lại cùng một chỗ!

Đây tựa hồ là một khởi đầu thuận lợi, kế tiếp động tác của nàng càng lúc càng nhanh, đem bốn khối hỏa cầu còn lại tiến nhập vào trong khối hỏa cầu vừa dung hợp. Phi thường kỳ quái chính là, theo số hỏa cầu càng lúc càng dung hợp nhiều lên, thể tích của nó trái lại càng thu nhỏ, màu đỏ nhạt trước kia cũng từ từ chuyển sang màu đỏ đậm, ánh sáng phát ra gai mắt tựa như mặt trời chính ngọ!

- A!

Lăng Phong nhin không được nhẹ giọng "a" một tiếng, động tác của Kiều Kiều khiến hần nghĩ tới phối chế tổ linh mạch.

Bị âm thanh này quấy rầy, Kiều Kiều kêu khẽ một tiếng, "phốc" hỏa cầu vừa ngưng kết thành nhất thời trở nên bất ổn, bề ngoài "xẹt xẹt" bắn ra từng đạo hồng quang tựa như mũi tên!

- Kiều Kiều, mau tung ra đi!

Tô Lam biến sắc, vội vã quát lên.

Kiều Kiều ứng tiếng đem hỏa cầu ném lên giữa không trung, tay áo Tô Lam run lên, một đạo hồng quang hướng về phía hỏa cầu giữa không trung nhanh chóng bắn đi, "ầm" một tiếng, tựa như pháo hoa bị châm ngòi, vô số quang điểm màu đỏ ào ào rơi xuống.

Hỏa hệ nguyên lực thật mạnh!

Lăng Phong cảm giác được dư ba của cỗ hỏa hệ nguyên lực vỡ tung này so với Đế Nhã xuất thủ hần từng được thấy qua còn mạnh hơn một bậc!

- Đây, người là ai? Ai cho người vào đây?

Thành công trước mắt đã bị một tiếng kinh hô của Lăng Phong quấy rối, Kiều Kiều tức giận đứng dậy, đôi môi cong lên quát hỏi, hiển nhiên là rất bất mãn.

Tô Lam cười cười:

- Kiều Kiều, nói ra cũng là định lực của người không đủ, bằng không cũng không dễ bị người khác quấy nhiễu!

- Sư phụ, vì sao người còn nói giúp cho ngoại nhân vậy?

Kiều Kiều kéo tay áo Tô Lam đựng đưa không ngớt:

- Nếu không phải kẻ xấu này đột nhiên phát ra âm thanh, con đã có thể luyện "Phong Viêm Dung" đến cảnh giới "Lục Dung" rồi!

- Rồi rồi rồi, đều là hần không tốt, đã được chưa?

Tô Lam hiển nhiên rất cưng chiều nàng, cười cười xoa đầu nàng rồi nói:

- Bất quá người kia là khách của lão sư, người không nên trách cứ người ta.

Lăng Phong cũng có chút xấu hổ, dù sao cũng là bản thân đã quấy rầy người ta tu luyện trước, hần áy náy nói:

- Vừa rồi đã làm phiền nhiều, nội tâm thực sự không yên, vô cùng xin lỗi!

Lúc trước Kiều Kiều vẫn còn rất bất mãn, nhưng nhìn thấy Lăng Phong nghiêm trang tạ lỗi như vậy, nàng bỗng nhiên cười rộ lên, tiếng cười như trận châu rơi trên khay ngọc thanh thúy êm tai vô cùng:

- Hì hì, lão sư, người này cứng nhắc thật, con chưa từng thấy ai xin lỗi nghiêm trang như thế, thực giống như một tên đầu gổ.

Hay thật, Lăng Phong cười khổ trong lòng, bản thân vừa âm thầm chê Bối Nạp Thông là cứng nhắc, lập tức đã bị báo ứng rơi lên đầu.

58. Chương 13: Tu Luyện Nguyên Tố Chân Võ Quyết.

Tô Lam hiển nhiên biết rõ tính cách của ái đồ, bất đắc dĩ lắc đầu hỏi Lăng Phong:

- Ta nhớ người tên là Lăng Phong phải không? Tới tìm ta có việc gì thế?

- Vâng.

Lăng Phong nói:

- Ta hi vọng ngài có thể truyền thụ cho ta nguyên tố chân võ quyết.

- Thể chất của người đã hoàn toàn cách tuyệt cùng với tứ hệ nguyên lực rồi!

Tô Lam cau mày nói:

- Cho dù ta truyền thụ cho người nguyên tố chân võ quyết, người cũng vô pháp tu luyện!

- Ta biết, bất quá hiện tại ta đã có thể hấp thu nguyên lực rồi!

- Hả, có thể...có thể hấp thu sao?

Tô Lam trừng lớn đôi mắt đẹp, bỗng nhiên bật dậy:

- Người nói...người có thể hấp thu thiên địa nguyên lực? Là hệ nào?

- Hỏa hệ!

...

Một lần nữa kiểm tra độ tương thích nguyên lực cho Lăng Phong, khi thấy hỏa hệ nguyên lực kéo nhau phóng về phía Lăng Phong, Tô Lam kinh ngạc đến ngây người! Đây là người ba ngày trước bị kết luận là có độ tương thích với nguyên lực bằng không sao? Chỉ riêng tốc độ thiên địa nguyên lực tụ tập phóng về phía hắn như hiện nay, dù cho độ tương thích không phải là "tuyệt hảo" thì ít nhất cũng là "cực phẩm". Phối hợp với thiên phú về độ khống chế nguyên lực "tuyệt hảo" của hắn, Tô Lam cũng trở nên kích động.

"Người sư phụ muốn tìm rốt cuộc cũng xuất hiện rồi!"

- Thực kỳ quái, vì sao thể chất của người đột nhiên phát sinh biến hóa vậy? Hơn nữa còn độ tương thích nguyên lực còn đạt tới đẳng cấp đó?

Tô Lam không thể kiềm chế, vội vàng nói:

- Trước tiên người ở chỗ này chờ một lát, ta cần phải đi báo lại cho lão sư.

Nàng lại quay đầu nhìn về phía Kiều Kiều:

- Kiều Kiều, Lăng Phong muốn học tập nguyên tố chân võ quyết, trước tiên con cứ dạy cho hắn một số phương pháp cơ sở để thu nạp nguyên lực đi.

Dứt lời, một đạo hồng quang bao bọc lấy thân thể, nàng vội vàng biến mất, lưu lại Kiều Kiều cùng Lăng Phong mắt to mắt bé nhìn nhau.

- Nay, đầu gổ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Kiều Kiều trừng lớn đôi mắt mỹ lệ, không ngừng quan sát trên người Lăng Phong, nàng không hiểu vì sao lão sư luôn tạo nhẽ lịch sự lại vì một câu nói của Lăng Phong mà biểu hiện thất thố đến thế.

Lăng Phong cũng đang thấy mặc danh kỳ diệu, những việc liên quan đến lời hứa hẹn do chính mồm Mạch Kha đại sư nói ra, sau khi Lăng Phong kiểm tra ra độ tương thích nguyên lực bằng không thì Gia Liệt Áo cũng không đề cập tới nữa, cho nên hắn không rõ ràng những điểm mấu chốt trong đó.

- Thôi bỏ đi, lão sư muốn ta dạy người cách thu nạp nguyên lực, vừa rồi nhìn độ tương thích nguyên lực của người cũng không tệ, ta sẽ dạy người cách thu nạp nguyên lực hỏa hệ.

Kiều Kiêu vỗ tay một cái, cười hì hì nói:

- Vẫn luôn là người khác dạy ta, ta còn chưa từng thử qua cảm giác dạy dỗ người khác đó!

Thấy bộ dạng này hưng phấn như vậy, Lăng Phong mơ hồ cảm thấy chút bất an, bản thân sẽ không thành vật thí nghiệm đấy chứ?

...

Nguyên tố chân vô quyết cùng với chân vô quyết phổ thông có một điểm tương đồng, đó chính là đều có thể chia làm hai phương diện, một là xếp chồng chân nguyên lực, hai là nguyên lực ẩn! Thứ gọi là nguyên lực ẩn có thể coi là một loại chiêu thức đặc thù, bất quá loại chiêu thức này phải phối hợp sử dụng cùng với nguyên tố linh kỹ, hơn nữa một loại nguyên tố linh kỹ có thể tự do phối hợp cùng với nhiều loại nguyên lực ẩn.

Đây là yếu quyết cơ bản khi tu luyện, vô cùng rõ ràng, chỉ cần thức tỉnh được nguyên tố cự linh là có thể thuận lợi nắm giữ được nguyên tố chân vô quyết!

Sự phân bố nguyên lực trên Thần Vĩ đại lục không đều, tỷ như "linh cư" là những địa phương có nguyên tử vô cùng sung túc, mà những nơi cư ngụ của bách tính phổ thông thì nguyên lực lại loãng đến mức hầu như không có. Hơn nữa, cho dù địa phương có thiên địa nguyên lực thì tứ hệ nguyên lực cũng phân bố không đồng đều, tựa như ở trên hải dương thì cực kỳ khuyết thiếu hỏa hệ nguyên lực.

May là phiên rừng cây dành cho tu luyện này có được sự ngưng tụ của nguyên trận, nên nguyên lực vô cùng dư thừa, Lăng Phong rất dễ dàng cảm ứng được sự tồn tại của hỏa hệ nguyên lực.

Trong kiếm nguyên hồng sắc phóng ra từng đạo niệm thức màu bạc trắng, trong cảm nhận của niệm thức, những cây cối hoa cỏ xung quanh đều không tồn tại, nếu có cũng chỉ là một tầng hồng sắc dày mỏng không đều, Lăng Phong biết hồng sắc này chính là hỏa hệ nguyên lực, vì vậy liền cẩn thận điều khiển chúng dung hợp cùng với niệm thức, ở bên trong kiếm nguyên hình thành từng đạo chân nguyên lực.

Dần dần, màu sắc kiếm nguyên hồng sắc càng thêm tinh khiết, sáng đến gai mắt!

Lăng Phong không biết Kiêu Kiêu đứng một bên quan sát trong nội tâm đã rất kinh ngạc, ở trong mắt nàng, từng đạo niệm thức màu bạc trắng thô to xoay tròn bất định xung quanh Lăng Phong, mà hỏa hệ nguyên lực trong không khí còn ngưng kết lại thành một tầng khí vụ màu đỏ diên cuồng kết hợp cùng với những niệm thức này!

Một mình Lăng Phong dĩ nhiên lại hút sạch toàn bộ hỏa hệ nguyên lực trong phương viên ba trượng, tốc độ tu luyện thể này thực sự là vô cùng đáng sợ!

Kiều Kiêu tự nghĩ cho dù người tu luyện nguyên tố chân vô quyết mười sáu năm như mình thì khi tu luyện cũng không chắc có thể miễn cưỡng tạo thành động tĩnh lớn như vậy, hơn nữa hiện tại Lăng Phong mới chỉ sử dụng công pháp tích lũy chân nguyên lực trụ cột nhất mà thôi! Kiêu Kiêu quả thực không dám tưởng tượng nếu để cho hắn học tập công pháp cao cấp thì tốc độ tu luyện sẽ đáng sợ đến thế nào?

Đầu gối này có thực là chưa từng tu luyện qua nguyên tố chân vô quyết không? Gạt người, nhất định là gạt người!

Lăng Phong chìm đắm trong tu luyện không biết được nội tâm của Kiêu Kiêu phong phú như thế nào, hắn chỉ cảm giác được dù cho bao nhiêu hỏa hệ nguyên lực dồn mãnh tiến vào cũng không thể khiến cho kiếm nguyên hồng sắc có cảm giác tràn đầy, phẳng phất như thanh kiếm nguyên này chính là một con quỷ đói khát vô số năm, tham lam hấp thu đến từng giọt nguyên lực.

Sang Sư đã từng nói hồng sắc kiếm nguyên này tương đương với hỏa hệ kiếm linh, vừa nghi tới uy lực thổ hệ cự linh của Khải Ân, tâm tình Lăng Phong đã nóng lên, uy lực như vậy thật sự là quá cường đại! Lúc trước kiếm linh tuy rằng cũng có thể xếp chồng nguyên tố linh kỹ, nhưng chung quy cũng không thể cường đại bằng nguyên tố kiếm linh chân chính, hơn nữa còn thiếu đi sự phối hợp của chân nguyên lực. Vài hôm nữa có cơ hội mình nhất định phải luyện chế vài khối hỏa hệ tinh chương, thử xem sau khi dùng hỏa hệ kiếm linh chân chính luyện hóa nguyên tố linh kỹ thì cường đại đến thế nào!

Tu luyện không biết đến thời gian!

Lăng Phong đột nhiên cảm giác thiên địa nguyên lực ở ngoại giới ngừng tiến về phía mình, mà bản thân dĩ nhiên cũng không thể hấp thu thêm chút hỏa hệ nào nữa! Hắn không khỏi kinh ngạc mở mắt thì thấy hai tay Kiều Kiều đang kết thành một nguyên lực ẩn cổ quái, mà xung quanh thân thể hắn có một tầng khí lưu gần như trong suốt bao quanh, hiển nhiên thứ này chính là thủ phạm khiến mình gián đoạn tu luyện.

- Đầu gối, ngươi còn trừng mắt nhìn cái gì?

Kiều Kiều hai tay chống nạnh:

- Lần đầu tiên tu luyện mà đã dám hấp thu nhiều nguyên lực như vậy, có phải ngươi không muốn sống nữa hay không?

Tuy rằng nàng làm ra bộ dáng hung dữ như vậy, thế nhưng Lăng Phong biết nàng vì muốn tốt cho mình, nên hắn cũng cười cười không nói nhiều, hắn cũng không có ý định giải thích cùng Kiều Kiều bản thân hấp thu hỏa hệ nguyên lực vẫn còn thiếu rất nhiều. Có sự tồn tại của hỏa hệ kiếm nguyên, lượng nguyên lực khổng lồ vừa hấp thu chỉ cần một lần chuyển hóa là có thể luyện hóa hoàn toàn, căn bản sẽ không đả thương được đến bản thân.

Không trung vang lên một tiếng rít sắc bén, hồng quang chợt lóe, Tô Lam xuất hiện.

- Lão sư, người đi gặp Mạch Kha gia gia có phải không?

Kiều Kiều khoe khoang nói:

- Vừa rồi con đã dạy gã đầu gối này ngừng luyện chân nguyên lực đó.

- Kiều Kiều là giỏi nhất!

Cười cười véo cái mũi nhỏ nhắn của nàng, Tô Lam nói:

- Khi ta đến thì sư tôn vừa mới bế quan, xem ra không tới mười ngày nữa tháng chắc là sẽ không xuất quan.

Nàng lại nhìn về phía Lăng Phong:

- Lăng Phong, hiện tại ngươi đang ở đâu? Nếu như không tiện thì có thể chuyển đến Nguyên Lực học viện.

Lăng Phong ngẫm lại, mặc dù ở chỗ này đối với tu luyện của mình rất có ích, nhưng hắn vẫn lắc đầu cự tuyệt:

- Hiện tại ta đang ở Đa Bảo Các, nếu như Tô đại sư cho phép mà nói, ta hy vọng có thể tiếp tục đến nơi này tu luyện.

- Lão sư, người nên đáp ứng hắn đi.

Kiều Kiều dường như rất sợ sư phụ không đồng ý, tỏ ra tội nghiệp cầu xin:

- Người không biết đâu, vừa rồi tên đầu gối này tu luyện rất thú vị đó.

Rồi ngay sau đó liền nhanh nhẩu kể lại tình hình khi này Lăng Phong tu luyện.

Nghe vậy, Tô Lam cả kinh, nhãn thần nhìn về phía Lăng Phong lại nhiều thêm vài phần mừng rỡ:

- Ta đâu có không đồng ý? Chỉ sợ Lăng Phong sau này sẽ không nhìn tới địa phương này thôi, bởi vì còn có địa phương tu luyện càng tốt hơn nữa dành cho hắn.

Lời của nàng còn có chút hàm hồ, Lăng Phong cũng không tỉ mỉ suy nghĩ, mục đích chủ yếu khi tới Nguyên Lực học viện hôm nay đã được giải quyết, hắn cũng không nán lại thêm nữa mà liền cáo từ rời đi.

- Hừ hừ, tên đầu gỗ này, dĩ nhiên cứ như vậy rồi đi, thực sự là không thú vị.

Kiều Kiều oán hận nói.

- Thế nào rồi, tiểu nha đầu, không nhớ xa người ta sao?

Tô Lam trên đũa cũng chẳng khiến Kiêu Kiêu xấu hổ chút nào, tiểu nha đầu tâm linh như một tờ giấy trắng, nàng gật đầu nói:

- Vâng, đúng vậy, cả ngày cứ ru rú một chỗ tu luyện nên chán lắm, có thêm gã đầu gỗ này rất thú vị, hì hì.

Tiểu nha đầu này, xem ra nàng đã coi Lăng Phong trở thành bạn chơi đũa rồi.

- Lão sư, vừa rồi người nói có thể tên đầu gỗ kia sẽ không coi trọng Nguyên Lực học viện là có ý gì?

- Con nhóc mơ hồ này.

Gõ ngón tay lên trán nàng một cái, Tô Lam cười nói:

- Lẽ nào con quên mất lời hứa mà sư tôn đã từng công khai sao?

- Mạch Kha gia gia? A, con biết rồi!

Kiều Kiều lập tức nghi hoặc nói:

- Thế nhưng cho dù độ tương thích nguyên lực của tên kia có cao tới đâu, nhưng nếu độ khổng chế không tốt thì cũng không phù hợp với yêu cầu của Mạch Kha gia gia.

- Lão sư là người mà ngay cả điểm này cũng không nghĩ tới sao?

Tô Lam bất đắc dĩ nói, đồ đệ bảo bối này thực sự là khiến người ta vừa yêu vừa giận:

- Độ khổng chế nguyên lực của hắn ta đã sớm kiểm tra qua rồi, là tuyệt hảo!

- Oa!

- Oa cái đầu người!

Tức giận gõ đầu nàng một cái, Tô Lam nói:

- Nếu không phải ngươi không chịu đè nén tính khí để tu luyện, nhân tuyển tốt nhất tiếp để thu truyền thừa của sư tôn cũng chỉ có ngươi mà thôi.

Kỳ thực thiên phú của Kiêu Kiêu không hề thấp hơn Lăng Phong, thậm chí còn có thể hơn, bởi vì độ khổng chế nguyên lực, độ tương thích của nàng đều là "tuyệt hảo"! Đáng tiếc tính tình của nàng nhanh nhẩu láu táu, căn bản không thích hợp tu luyện nguyên lực chân võ quyết khô khan, hơn nữa bối cảnh của nha đầu này lại lớn đến dọa chết người, cũng không ai dám đi bắt ép nàng tu luyện...Mỗi một lần tu luyện, ngay cả mình cũng phải ngọt ngào dụ dỗ mới có thể khiến nàng miễn cưỡng an phận tĩnh tu chốc lát.

Nghĩ tới đây, Tô Lam lại cảm thấy bất đắc dĩ, biết bao nhiêu người hao hết tâm tư cũng không thức tỉnh được nguyên tố cự linh, mà lại có một số người nắm được thiêu phú tuyệt vời nhưng căn bản không muốn nỗ lực, chỉ có thể cảm thán cảnh ngộ bất đồng giữa người với người.

Kiều Kiều cười hì hì, không ngừng bặm dính làm nũng bên người Tô Lam.

59. Chương 14: Hải Đảm Tặc.

Trở lại tổng bộ Đa Bảo Các, tràng cảnh trước mắt khiến Lăng Phong vô cùng kinh ngạc.

Ny Khả cùng với Phỉ Bối và vài gã Thuật Luyện Sư phẩm cấp khá cao đang đứng quanh một chiếc bàn, ở giữa bọn họ có đặt biến dị Phá Không Toa, thần tình cả nhóm vừa vui mừng lại vừa khổ não.

- Ny Khả tỷ tỷ!

- Tiểu Phong, đệ về rồi!

Ny Khả mừng rỡ đứng dậy:

- Chuyện lần này thực sự cần đa tạ đệ.
- Giữa tỷ đệ chúng ta còn phải nói những lời khách sao này sao?

Lăng Phong kỳ quái hỏi:

- Mọi người đang làm gì vậy? Lễ nào hiệu quả khối tinh chương này không được tốt?

Không phải chứ, tuy rằng hần chưa kiểm tra qua uy lực của biến dị Phá Không Toa, thế nhưng đánh bại phòng ngự của Thụy Tinh hần là cũng không vấn đề gì.

- Không phải!

Ny Khả vội vàng nói:

- Vừa rồi chúng ta đã kiểm tra qua, thậm chí Phỉ Bối đại sư cũng dựa theo luyện phương mà đệ đưa để luyện chế một khối biến dị Phá Không Toa mới, uy lực cũng đã đủ để công phá phòng ngự của Thụy Tinh, đám Thuật Luyện Sư làm ra một lượng lớn hần cũng không phải việc khó, chỉ là...

Nàng bối rối nhìn về phía Phỉ Bối.

- Lăng đại sư, chuyện này để ta nói đi.

Phỉ Bối ho nhẹ một tiếng, nói:

- Chúng ta từ trước tới nay chỉ một mực lo nghiên cứu ra một khối tinh chương có lực bạo phát đủ để chống lại Thụy Tinh, thế nhưng vừa rồi Tiểu Ngã Luân lại hỏi tới một vấn đề.

Hần chỉ tay về phía Ngã Luân đang đứng cạnh mấy người.

Ngã Luân nhận được chỉ thị của Phỉ Bối, khẩn trương nói:

- Tinh chương mới của chúng ta tuy rằng có thể phá giải được lực phòng ngự của Thụy Tinh, trong đối chiến giữa sơ giai dong binh hiệu quả vô cùng rõ ràng. Thế nhưng tác dụng của Thụy Tinh đối với đại đa số dong binh vẫn rất nổi bật! Bọn họ tuy rằng không thể bằng vào khối tinh chương này thu được chỗ tốt trong đối chiến ngang cấp, thế nhưng khi ra ngoài thám hiểm thì lực phòng ngự của Thụy Tinh làm tăng rất nhiều tỷ lệ sống sót của họ.

Hần khi mới bắt đầu nói còn có phần lấp bắp, thế nhưng càng về sau lại càng lưu loát.

Lăng Phong hiểu rõ ý tứ của hần, đứng trước những dong binh có được biến dị Phá Không Toa thì Thụy Tinh không có đất dùng, nhưng khi ra ngoài thám hiểm thì sao? Đối với những ma thú hung hãn thì Thụy Tinh lại có tác dụng không nhỏ.

- Ý của mọi người là chế tạo lại một khối tinh chương có cả sự đột phá về lực phòng ngự?

Sắc mặt mấy người Phỉ Bối đều ngưng ngùng, Lăng Phong tốn hao tinh lực nghiên cứu ra biến dị Phá Không Toa đã giảm bớt rất nhiều nguy cơ cho Đa Bảo Các rồi, bọn họ đưa ra đề xuất này quả thực là quá phận.

Thấy biểu tình xấu hổ của họ, Lăng Phong cười cười, hần căn bản không cảm thấy đây là sự tình quá nghiêm trọng:

- Ta sẽ nghiên cứu thêm một chút, thử xem có thể luyện chế ra được loại tinh chương có lực phòng ngự mạnh hơn Thụy Tinh hay không.

Nhóm người Phỉ Bối nhìn nhau, tất cả đều đại hỉ.

Ny Khả mở miệng, thế nhưng không nói nên lời, nhưng trên mặt đã vương đầy lệ. Nàng thật không ngờ khi ở Lăng Phong thành bản thân mình vô ý bảo vệ một lần lại khiến Lăng Phong báo đáp hậu hĩnh đến vậy, chỉ cần khối tinh chương biến dị Phá Không Toa là đã đủ trả lại ân tình kia, Lăng Phong căn bản không cần làm thêm nữa! Thế nhưng hần đối mặt với thỉnh cầu của Đa Bảo Các lại không chút do dự, có thể nghĩ hần đã thực sự coi bản thân mình là người thân rồi...

Tiểu Ngã Luân đột nhiên nói:

- Lãng đại ca, đệ có thể làm trợ thủ cho huynh được không?

Phỉ Bối biến sắc:

- Ngã Luân, không thể quấy rầy Lãng đại sư!

Nói chung, Thuật Luyện Sư thu đồ đệ thì trước đó đều để đồ đệ làm trợ thủ của mình, trước tiên thành thạo một chút thao tác trên phương diện thuật luyện. Thỉnh cầu của Ngã Luân rõ ràng là mang theo ý niệm bá sư học nghệ trong đầu, nhóm người Phỉ Bối không biết môn quy của sư phụ Lãng Phong như thế nào (trong mắt bọn họ, Lãng Phong là một Thuật Luyện Sư cường đại như vậy hẳn là có một thuật lão sư phi thường cường hãn), có cho phép thu đồ đệ hay không, họ rất sợ yêu cầu không an phận của Ngã Luân sẽ khiến Lãng Phong tức giận.

- Không sao!

Lãng Phong cười khoát khoát tay, nói với Ngã Luân đang bị quả mắng sắp phát khóc:

- Người cùng đi theo ta, ta thuận tiện dạy cho người một vài thứ.

Hắn đột nhiên nghĩ đến, bản thân mình không thể ở lại Đa Bảo Các cả đời. Đến khi mình rời đi, vạn nhất Đa Bảo Các lại gặp phải nguy cơ như ngày hôm nay thì làm sao? Nếu có một Thuật Luyện Sư cường đại trường kỳ tọa trấn ở đây, tình huống tự nhiên sẽ tốt hơn không ít.

Ngã Luân tuổi còn trẻ đã có thể trở thành Thuật Luyện Sư hiển nhiên thiên phú không tệ, Lãng Phong vì thế mà có ý niệm bồi dưỡng một "thuật luyện đại sư tương lai" cho Đa Bảo Các.

- A...vâng, vâng, Lãng đại ca.

Ngã Luân có được đáp án ngoài dự đoán của mọi người, kinh hỉ luống cuống đi theo sau Lãng Phong tiến về phòng luyện chương.

- Tiểu Ngã Luân thực sự là vận khí tốt.

Mạc lão đầu cảm thán nói.

- Đúng vậy!

Thác Bạt ước ao nói:

- Tiểu gia hỏa này, vừa rồi Lãng đại sư đáp ứng dạy hắn một vài thứ, không biết tiểu tử kia sẽ hưởng thụ được bao nhiêu.

- Hắc hắc, tiểu gia hỏa này thường ngày tốt với ta nhất, chờ sau khi hắn đi ra ta cần phải hỏi thử xem Lãng đại sư đã dạy hắn những thứ gì.

Kim Tư cười mờ ám nói.

Lời của hắn đã đề tỉnh mọi người, lập tức có người phụ họa nói:

- Đúng đúng, về sau cần phải hảo hảo vỗ mông ngựa Tiểu Ngã Luân rồi.

Nghe tiếng nghị luận của mọi người xung quanh, Ny Khả âm thầm cười, nàng có thể đoán ra dụng ý của Lãng Phong khi dạy dỗ Ngã Luân, đối với sự trung thành của Tiểu Ngã Luân nàng cũng vô cùng tin tưởng. Năm đó nếu không phải Đa Bảo Các cứu hắn về từ giữa trời đông giá rét thì tiểu tử này đã sớm mất mạng, hơn nữa một thân tri thức luyện chương của hắn hoàn toàn có được từ Phỉ Bối đại sư, hai người tuy không có danh nghĩa thầy trò nhưng thực tế lại là vậy!

Kết hợp những điều đó lại, nếu muốn lưu giữ tâm của Tiểu Ngã Luân cũng không hề khó. Chỉ cần đến khi Tiểu Ngã Luân trưởng thành hẳn, những Thuật Luyện Sư trước mắt này triệt để quy phục vào Đa Bảo Các, thậm chí là hấp dẫn lôi kéo thêm các Thuật Luyện Sư khác gia nhập Đa Bảo Các!

Mà hết thảy những biến hóa này, tất cả đều bắt nguồn từ Lãng Phong!

...

Tiến vào phòng luyện chương, đôi mắt Tiểu Ngã Luân trông mong nhìn Lăng Phong. Lăng Phong nhất thời có chút khó khăn, vừa rồi đúng là hắn muốn dạy Ngã Luân một vài thứ, nhưng khi tỉnh táo lại, hắn phát hiện ra mình căn bản không biết phải dạy từ đâu!

Tri thức thuật luyện của hắn không phải là do học tập theo hệ thống có được, nếu để hắn dạy mà nói, việc duy nhất có thể làm chính là như Sang Sư trực tiếp dùng phương pháp Linh Hồn Ấn Khắc đem tri thức lưu lại lạc ấn trong thức hải Ngã Luân. Nhưng rất rõ ràng, làm như vậy cũng không hợp với thực tế.

- Khụ!

Lăng Phong ho nhẹ, hỏi:

- Trong ngày thường người luyện chế tinh chương thì làm như thế nào?

Ngã Luân cho rằng Lăng Phong đang kiểm tra kiến thức của mình, không ngờ tới đại sư trong cảm nhận của hắn hoàn toàn là một thuật luyện kiến thức nửa vời. Hắn cung kính trả lời, lời lẽ không hề sơ sót, sợ câu trả lời của mình khiến Lăng Phong bất mãn.

Phòng luyện chương này là do Phỉ Bối sử dụng, dưới sự dạy dỗ của Phỉ Bối, Ngã Luân đối với nơi này cũng rất quen thuộc. Từ câu trả lời của hắn, Lăng Phong ngược lại đối với công dụng của các dụng cụ nơi này hiểu được không ít. Khẽ lắc đầu, hắn cảm thấy những công cụ này thật sự quá phức tạp, thí dụ một trình tự cần thiết khi luyện chương như "cảm tri", phải chia làm mười ba trình tự vô cùng cẩn thận: Đầu tiên cần công cụ luyện kim đặc thù để đo đạc cấp độ cụ thể của ma hạch cần cảm tri, sau đó cần phải đo đạc độ dài chiều cao cẩn thận đến từng góc cạnh, tiếp theo lại phải tiến hành một loạt kiểm tra để đảm bảo khi cảm tri sẽ không phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn...trước sau cần phải dùng đến không dưới ba mươi loại dụng cụ!

Lăng Phong rốt cục cũng rõ vì sao khi hắn phá giải Thụy Tinh chỉ cần hai ngày đã khiến họ kinh ngạc đến vậy. Dựa theo cách làm của họ, cho dù có được ý tưởng phá giải rõ ràng thì không có thời gian hai tháng cũng đừng mơ tưởng hoàn thành được! Nói về phương diện tri thức của luyện chương chính quy thì bản thân mình vụn vặt lần không bằng được Tiểu Ngã Luân chứ đừng nói đến chỉ dạy hắn.

Thấy Lăng Phong lắc đầu, Tiểu Ngã Luân vẻ mặt khẩn trương, không biết câu trả lời của mình đã khiến Lăng Phong không hài lòng chỗ nào.

Lăng Phong không rảnh để quan tâm đến tâm tư lo được lo mất của hắn, nhắm mắt ngưng thần, tỉ mỉ tìm kiếm những tri thức căn bản trong thức hải. Chỉ chốc lát sau, nhiều loại luyện phương đã xuất hiện, sau khi xem xong những luyện phương đó, hắn có chút thất vọng, dùng nó để luyện chế thành tinh chương hiệu quả vô cùng tốt! Nhưng những tinh chương này không loại nào không phải trung cấp tinh chương, không cùng một đẳng cấp với Thụy Tinh, cho dù hiệu quả tốt hơn cũng vô dụng.

Hắn trở nên hiếu kỳ, khối Thụy Tinh kia làm sao có thể khiến sơ cấp cự linh hình thành được lá chắn phòng hộ? Ánh mắt Lăng Phong rơi vào Thụy Tinh trên tay, bỗng dưng, giữa hai tay hắn bộc phát ra một trận tinh quang gai mắt, một làn sóng chân lực điên cuồng dũng mãnh tiến vào trong Thụy Tinh!

Tiểu Ngã Luân ở đằng sau thất kinh, hắn vô ý thức muốn ngăn Lăng Phong lại, cũng may vào khắc cuối cùng đã khắc chế được sự xung động của bản thân. Khối tinh chương này là Đa Bảo Các phái người mua về từ Thụy Tinh thương hội chuyên môn dùng để nghiên cứu, cho dù khi nghiên cứu bị hủy thì có sao?

Tinh chương tính chất cứng rắn, nhưng cũng không phải không thể tổn hại. Chân lực cường đại dũng mãnh tiến vào, chỉ nghe "rắc rắc" một tiếng giòn tan, mặt ngoài tinh chương xuất hiện vô số vết nứt, dùng sức thêm một chút, nó hoàn toàn vỡ vụn!

Ngay lập tức!

Niệm thức mạnh mẽ đâm ra, tổ linh mặc trần ra sau khi tinh chương vỡ vụn liền bị Lăng Phong điều khiển phiêu phù giữa không trung. Niệm thức như nước chảy, xuyên vào trong tổ linh mặc, tỉ mỉ cảm ứng linh hồn vật tính trong đó.

Đột nhiên, một trận dao động linh hồn từ niệm thức muốn đâm tới thức hải của Lăng Phong. Lăng Phong lạnh lùng cười giễu: Muốn chết!

Khi luyện chế tinh chương, trừ trình tự phối chế tổ linh mặc tương đối rườm rà ra, còn tồn tại một nguy hiểm rất lớn, đó chính là...linh hồn vật tính! Linh hồn vật tính nói cách khác chính là linh hồn của ma thú, mà linh hồn ma thú tồn tại bên trong ma hạch! Khi Thuật Luyện Sư cảm tri, chúng rất có khả năng sẽ đột nhiên bạo động, đối kháng với niệm thức của Thuật Luyện Sư, thậm chí còn tiến vào có ý đồ chiếm giữ thứ hải của họ! Đương nhiên, ma thú có thể làm được việc này cũng không nhiều.

Vừa rồi Lăng Phong đánh nát tinh chương, chính là để dùng niệm thức nhìn rõ xem linh hồn vật tính luyện chế Thụy Tinh đến từ loại ma thú nào, không nghĩ tới linh hồn con ma thú này còn muốn xâm chiếm thứ hải của hắn! Lấy cường độ niệm thức của Lăng Phong, dù cho linh hồn ma thú tứ tinh cũng không thể nào đối kháng nổi, sao có thể e ngại một con ma thú nhỏ nhỏ chưa vượt quá tam tinh?

Niệm thức như lợi kiếm, điên cuồng đâm ra!

"Chóe" một tiếng, linh hồn trong tổ linh mặc như bị lửa đốt, thét lên chói tai lui về!

- Trốn đi đâu!

Niệm thức bỗng nhiên tăng thêm ba phần, Lăng Phong rốt cuộc cũng nhìn ra được hình dạng cụ thể của linh hồn trước mặt: Đó là một con ma thú hải dương có hình tròn kỳ lạ, nó huy động tám trảo, trên đỉnh mỗi một móng vuốt đều có một mặt hộ thuẫn hình tròn!

Trong hải dương có rất nhiều kỳ thú, loại ma thú này ngay cả trong kho tri thức của Sang Sư cũng không ghi chép hoàn chỉnh, bất quá thông qua lần tiếp xúc ngắn ngủi này, Lăng Phong đã tìm hiểu rõ ràng được linh hồn vật tính của nó, cũng minh bạch đối với nó phải dùng loại tổ linh mặc nào.

Chậm rãi mở mắt, đoàn tổ linh mặc huyền phù trước mặt mất đi sự điều khiển của niệm thức, "phốc" một tiếng bắn ra tứ tán. Một bóng đen trong đó vận vẹo một chút sau đó hóa thành một đoàn vụ khí biến mất. Mất đi sự che chở của tổ linh mặc, linh hồn vật tính căn bản không thể tồn tại độc lập.

Tiểu Ngã Luân trừng trừng nhìn Lăng Phong, Lăng Phong hơi do dự, khua tay múa chân tả lại rồi nói:

- Người có biết loại ma thú đó tên là gì không?

Rất rõ ràng, trên phương diện thuyết minh Lăng Phong thực sự rất thiếu thiên phú, nói cả nửa ngày, Tiểu Ngã Luân mới miễn cưỡng tưởng tượng ra được thứ hắn miêu tả, do dự nói:

- Có phải là Hải Đảm Tặc hay không?

- Hải Đảm Tặc?

60. Chương 15: Áo La Thương Hội Thần Bí.

- Hải Đảm Tặc?

Thấy Lăng Phong có chút mơ hồ, Tiểu Ngã Luân vỗ đầu rồi nhanh chóng lấy giấy bút, thành thạo vẽ ra, chỉ chốc lát sau, một bức tranh ma thú trông rất sống động xuất hiện.

Lăng Phong lại một phen xấu hổ, người ta đây mới gọi là chuyên nghiệp!

Thuật Luyện Sư cần phải dùng đến các loại ma hạch, khi gặp phải ma thú mới lạ cũng rất thích vẽ lại, cho nên không ít Thuật Luyện Sư đều là những thi họa nổi danh, so ra thì Lăng Phong ở phương diện này còn kém rất nhiều.

- Đúng rồi, chính là loại ma thú này! Ở đây các người có ma hạch của nó không?

- Có!

Ngã Luân nhanh chóng lục lọi trong tủ nguyên liệu, rất nhanh đem tới một khối ma hạch:

- Lăng đại ca, ma hạch Hải Đảm Tặc huynh cần đây...lẽ nào?

- Người đoán không sai, ma hạch luyện chế Thụy Tinh chính là đến từ Hải Đảm Tặc!

Lăng Phong giải đáp nghi ngờ của hắn.

- A, vậy thì lại phiền phức rồi.

Suy nghĩ của Ngã Luân nhanh chóng xoay chuyển:

- Linh hồn vật tính của nó phi thường khó cố định, đã từng có người tốn hao thời gian mấy chục năm cũng không tìm được phương pháp chuẩn xác, vậy mà Thụy Tinh thương hội lại có thể nắm giữ phối phương của tổ linh mặc tương ứng, nên làm thế nào đây?

Thấy dáng dấp lo lắng của hắn, Lăng Phong buồn cười nhẹ nhàng vỗ đầu hắn nói:

- Không cần nói nữa! Đi, giúp ta tìm đến quyết cương tử, trùng hoa, lam băng tiết...

Một hơi đọc ra mười hai loại tài liệu.

- Ôi!

Tiểu Ngã Luân lúc này mới nhớ tới trách nhiệm của chính mình, khi nghe tới trong đám tài liệu Lăng Phong yêu cầu có một loại nguyên liệu đặc thù cần phải tinh luyện, hắn linh quang chợt lóe, kinh hãi nói:

- Lăng đại ca, huynh cũng biết phối phương tổ linh mặc để cố định ma hạch Hải Đảm Tặc sao?

Thấy hắn thực tình vui mừng vì Đa Bảo Các, Lăng Phong cười nói:

- Ừm, yên tâm đi, phối phương của ta tuyệt không sẽ không kém hơn của Thụy Tinh thương hội đâu!

Có lời hứa của Lăng Phong, Ngã Luân khắp khởi vui mừng đi làm việc. Sau khi tìm toàn bộ tài liệu đem tới, hắn do dự nói:

- Lăng đại ca, đệ có một ít nghi hoặc trên phương diện luyện chương, có thể thỉnh giáo huynh được không?

Lăng Phong buông nguyên liệu xuống, hắn bỗng nhiên nghĩ, cũng đúng, bản thân không biết dạy dỗ tri thức thuật luyện cho hắn thế nào, thế nhưng có thể cho hắn nêu câu hỏi, bản thân chỉ cần giải đáp nhưng nghi ngờ của hắn là được.

- Nếu như không thể mà nói, đệ...

Thấy Lăng Phong không nói lời nào, Ngã Luân cũng hiểu lầm.

- Tiểu quỷ người.

Lăng Phong cười nói:

- Ta nói không khi nào, để ngươi tới đây chính là chuẩn bị dạy cho ngươi một vài thứ, ngươi có gì nghi hoặc thì cứ hỏi là được.

- Thực sao?

Ngã Luân mừng rỡ nhảy nhót, cũng may hắn biết lúc này việc gì quan trọng nhất, không tiếp tục quấy rầy Lăng Phong. Khi thấy Lăng Phong lưu loát như mây bay nước chảy phối chế xong tổ linh mặc, sau đó tiến hành một loạt quá trình cố định, ngưng chương, hắn kinh ngạc đến ngây người, chưa từng được nhìn thấy, thậm chí là nghĩ tới dĩ nhiên lại có những động tác luyện chương ưu mỹ đến như vậy!

Đây chỉ là ý nghĩ của hắn, Lăng Phong đối với độ thành thạo của mình vẫn không hài lòng chút nào, trong đầu hắn hiện ra tràng cảnh đêm đó Sang Sư luyện chế "Hỏa Phù Du", trong lòng cảm thán: Đây mới thực sự là luyện chương!

Rất nhanh, một khối tinh chương mới được luyện chế thành công.

Thoáng cảm tri một phen, Lăng Phong liền cảm thấy khối tinh chương này tuy rằng cũng luyện chế từ ma hạch Hải Đảm Tặc như Thụy Tinh, thế nhưng trên các phương diện tính năng thì không thể nghi ngờ hơn nó không ít!

- Lăng đại ca, khối tinh chương này tên gọi là gì?

Vuốt ve những đường cong của khối tinh chương yêu thích không muốn buông tay, Ngã Luân cất tiếng hỏi.

Ngẫm lại, Lăng Phong nói:

- Khối tinh chương này có hiệu quả hình thành tấm chắn giống như phòng hộ, ừm, vậy gọi nó là Nặc Thuần đi!

- Nặc Thuần, Nặc Thuần...

Thì thảo nhảm lại vài lần, Ngã Luân mừng rỡ nói:

- Thực sự là tên rất hay, đệ sẽ mang tới cho Phỉ Bối đại sư.

...

Mấy ngày kế tiếp, sinh hoạt của Lăng Phong quả thật rất nhàn nhã, sau khi có được biến dị Phá Không Toa cùng với Nặc Thuần, Ny Khả cũng không vội vã làm ra những hành động cụ thể đối với thế tiến công hùng hổ của Thụy Tinh thương hội, mà lại kiên trì chuẩn bị thứ gì đó. Với việc này, Lăng Phong cũng không có mấy hứng thú, cho nên cũng không đặc biệt quan tâm.

Khi nhàn rỗi, hắn sẽ giải đáp giúp Ngã Luân một số nghi vấn, những nghi vấn này phần lớn đều là tinh luyện nguyên liệu, đây vừa vặn lại chính là điểm mạnh của Lăng Phong, cho nên hắn cũng không hề e ngại. Dần dần, sự kinh nể của Ngã Luân đối với hắn càng ngày càng sâu...tựa hồ không còn một loại nguyên liệu đặc thù cần tinh luyện nào có thể làm khó một thần nhân như Lăng đại ca!

Bản thân Tiểu Ngã Luân cũng trở thành miếng bánh thơm cho các Thuật Luyện Sư, Phỉ Bối hạ nghiêm lệnh không cho phép bất luận kẻ nào đi quấy rầy Lăng Phong. Thế nhưng đặt một pho tượng bồ tát sờ sờ trước mắt mà không cho thờ cúng, điều này khiến không ít Thuật Luyện Sư trong lòng ngứa ngáy khó chịu, bọn họ không thể làm gì khác hơn là van xin Ngã Luân, nhờ hắn hỗ trợ thỉnh giáo Lăng đại sư. Dần dần, không còn ai dám gọi hắn là "tiểu quỷ" nữa, mà luôn mồm gọi "Ngã Luân" hoặc "Ngã Luân thuật giả" vô cùng thân thiết.

Về phần bản thân Lăng Phong, đại bộ phận tinh lực đều dành để tích lũy chân nguyên lực cùng với chân lực. Tô Lam đã nhắc nhở qua Kiều Kiều, không được tự mình truyền thụ "nguyên lực ẩn" cho Lăng Phong, tựa hồ còn có an bài khác cho hắn.

Đối với việc này Lăng Phong cũng không mấy để ý, hắn chỉ một mực hấp thu nguyên lực, không ngừng luyện hóa hệ kiếm nguyên! Cho dù không có nguyên lực ẩn, hắn tự mình cũng có thể luyện chế một số nguyên tố tinh chương, uy lực hắn là cũng không kém.

...

Kiều Kiều rất tức giận!

Vốn cho là có thêm một người tới cùng mình tu luyện sẽ rất vui, không nghĩ tới kẻ này thực sự là một tên đầu gỗ, sau khi đến chỉ đơn giản là ngưng tụ chân nguyên lực, sau khi hấp thu nguyên lực xong liền lập tức vỡ mộng rời đi.

Cũng không phải hắn trời sinh lạnh lùng, nếu như mình chủ động tiến lên quăn lấy hắn nói chuyện, hắn cũng có thể trả lời vài câu. Thế nhưng sau khi nói xong, vẫn như cũ lại đầu vào đấy, không thay đổi chút nào. Điều này làm cho Kiều Kiều vẫn luôn được mọi người cưng chiều như hòn ngọc quý oán hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Thực sự là đầu gỗ, đại đầu gỗ, đại đầu gỗ vạn năm không mục!

Người khiến Kiều Kiều tức giận như vậy tự nhiên không phải ai khác chính là Lăng Phong, càng làm cho nàng hầu như muốn phát điên chính là theo thời gian tu luyện càng lâu, thì tốc độ hấp thu nguyên lực của nàng càng ngày càng biến thái, hiện tại chỉ cần hắn bắt đầu tu luyện, toàn bộ hóa hệ nguyên lực trong phương viên mười trượng giống như là uống thuốc kích thích đua nhau kéo về phía hắn. Mặc cho Kiều Kiều sử dụng hết khả năng của mình cũng không cướp đoạt được một hai phần hóa hệ nguyên lực trong đó. Càng tức giận hơn là mỗi lần Lăng Phong tu luyện xong, thấy Kiều Kiều đang hờn dỗi ở một bên, còn chủ động mở miệng hỏi...vì sao không tu luyện? Có nguyên trận tốt như vậy mà không tu luyện thì thực lãng phí.

Là ta không muốn tu luyện sao? Ở bên cạnh người căn bản là không thể tu luyện.

Bất đắc dĩ rời khỏi trạng thái tu luyện, Kiều Kiều thấy Lăng Phong còn đang chuyên chú nhắm mắt ngưng luyện chân nguyên lực, xung quanh một phiến hồng quang bốc lên, lấy Lăng Phong làm trung tâm không ngừng xoay tròn, ngay sau đó tiến nhập vào trong hỏa hệ kiếm nguyên.

Đảo đảo đôi mắt, Kiều Kiều cười hì hì, tiện tay tạo một nguyên lực ẩn, ngăn cách hỏa hệ nguyên lực ở phụ cận.

Lăng Phong đang chìm đắm trong tu luyện đột nhiên cảm thấy nguyên lực bên ngoài bỗng nhiên ngừng lại, hẳn biết là Kiều Kiều giở trò quỷ, tuy rằng bây giờ có thể thoải mái phá giải một chiêu này, bất quá hẳn vẫn mở mắt, bất đắc dĩ nói:

- Tiểu nha đầu, cô lại muốn làm gì hả?

Tuổi tác hai người chỉ hơn kém nhau một tuổi, nhưng Lăng Phong đã ném trải đủ mọi gian khổ trên thế gian cũng không nhịn được mà coi Kiều Kiều là một tiểu muội muội nghịch ngợm phá phách.

- Này, đầu gối, huynh cả ngày tu luyện không thấy khô khan sao?

Thấy lời này không chút nào đả động được Lăng Phong, đại đầu gối này chẳng qua chỉ lắc đầu rồi một lần nữa chuẩn bị tiếp tục tu luyện, Kiều Kiều cắn môi nói:

- Ta dẫn huynh đi xem một cuộc náo nhiệt lớn, thế nào? Nghe nói ngày hôm nay ở Áo La thương minh có hai thương hội tổ chức "đấu chương" phân cao thấp trước mọi người đó.

Đấu chương? Chẳng lẽ là tỷ thí tinh chương?

Vừa thấy biểu tình Lăng Phong có phần rung động, Kiều Kiều đại hỉ, vội vã kéo hẳn:

- Đi đi mà, náo nhiệt như vậy ít khi được thấy lắm.

Mấy ngày nay Tô Lam một mực ở tại Nguyên Lực Tháp chờ Mạch Kha xuất quan, không có người đến quản thúc năng, cho nên Kiều Kiều rảnh rồi đã muốn lười biếng.

...

"Thương minh" là do một thương hội nào đó dẫn đầu, gồm nhiều thương hội cùng tham gia liên hợp. Trong đó thương hội dẫn đầu thường là có thực lực mạnh nhất, ít nhất cũng cần có quy mô gấp mười lần Đa Bảo Các. Số lượng thương minh lớn nhỏ thực lực bất đồng ở trong cảnh nội Áo La cũng không ít, bất quá Áo La thương minh tuyệt đối là số một trong đó! Trú điểm của nó trải rộng khắp Áo La, thậm chí còn có cả nhân viên ở trong phạm vi các thế lực khác của Thần Vãn đại lục.

Các thương minh khác là do nhiều thương hội cùng liên hợp, thương hội tham dự trong đó sẽ có được quyền lực nhất định ở trong thương minh, Thế nhưng Áo La thương minh lại chỉ có một nhà được nắm đại quyền, đó chính là Áo La thương hội.

Lịch sử của Thần Vãn đã đạt được hơn ba vạn năm, lịch sử Áo La thương hội tồn tại ít nhất cũng hơn một vạn năm! So với Áo La đế quốc thì niên đại lâu đời hơn nhiều, không ai biết rõ được tiềm lực của nó rốt cuộc lớn đến thế nào.

Thương minh chủ yếu phụ trách thương nghị quyết định giá cả các loại hàng hóa, duy trì sự ổn định trật tự của thương nghiệp, có thể nói ở một trình độ nhất định thì nó quyết định hướng đi của kinh tế, trên một số phương diện thì cho dù là quốc gia cũng phải nể trọng nó. Nếu như hội viên tham dự thương minh phát sinh tranh cãi, liền do "thương minh chấp sự" phụ trách làm trọng tài phân giải, bình thường thương minh chấp sự đều là do mọi người tuyển ra, quyền lực cực lớn.

- Nhanh lên, đến đây!

Kiều Kiều kéo tay Lăng Phong, trên thái dương lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt đã nổi lên vẻ đỏ ửng.

Cứ điểm của Áo La thương minh tại Tinh Lam hiện ra trước mắt, rất rõ ràng kiến trúc của nó xuất xứ từ tay danh sư, tuy giản lược nhưng không hề mất đi khí thế to lớn. So sánh cùng nó, tổng bộ Đa Bảo Các quả thực có phần tầm thường.

Lăng Phong sửng sốt, hẳn nhìn thấy vài người quen, vì vậy hô lên:

- Gia Liệt Áo đại ca!

- Lãng huynh đệ!

Gia Liệt Áo quay đầu lại, thấy là Lãng Phong, hắn đại hỉ nói:

- Lần trước nha đầu Đế Nhã kể cho ta biết đã gặp người ở Nguyên Lực học viện, ta vẫn luôn chờ mong người tới phủ chơi đó.

Theo sau hắn còn có Đế Nhã và vài gã đệ tử quý tộc.

Nghe được lời oán trách của hắn, Lãng Phong có chút hổ thẹn, mấy ngày nay đều chỉ đắm trong tu luyện mà quên mất chuyện này.

- Nhanh lên một chút, đại đầu gối.

Kiều Kiêu vừa nói, Gia Liệt Áo mới chú ý tới nàng, không khỏi thất kinh. Đế Nhã phía sau hắn cũng hạ thấp người nói:

- Kiêu học tử!

- Ừm!

Kiều Kiêu tùy ý ứng tiếng trả lời, lại tiếp tục kéo Lãng Phong:

- Đi thôi, mau đi thôi, tới muộn sẽ không được thấy náo nhiệt đâu.

Lãng Phong cười khở quay đầu lại nói:

- Gia Liệt Áo đại ca, khi rảnh rồi, nhất định ta sẽ đăng môn bái phỏng.

- Không sao. Vì huynh tùy thời chờ đợi!

Gia Liệt Áo thấy Lãng Phong bị Kiêu Kiêu vô cùng thân thiết lôi kéo, nửa ngày mới nói nên lời.

- Đó là Kiêu Kiêu tiểu thư!

Một công tử quý tộc đằng sau Gia Liệt Áo mặt không còn chút máu vỗ vỗ ngực, hít một hơi thật sâu nói:

- Thật may mắn!

- Ngày hôm nay thực sự là phúc tinh cao chiếu!

- Đúng vậy, thực sự là tổ tông phù hộ!

61. Chương 16: Huyền Linh Tráo.

- Đúng vậy, thực sự là tổ tông phù hộ!

Mấy người khác cũng ào ào phụ họa, vẻ mặt đều tỏ ra may mắn. Ở trong lòng bọn họ, Kiêu Kiêu chính là một tiểu ác ma không hơn không kém. Thường ngày tại Tinh Lam thành, Kiêu Kiêu trêu chọc bọn họ không ít, nhất là những kẻ ỷ vào thế lực gia tộc làm không thiếu những việc xấu xa, chỉ cần bị Kiêu Kiêu gặp phải thì chắc chắn phải ăn một trận đòn.

Hết lần này tới lần khác bị đánh, nhưng bọn họ cũng chẳng có nơi nào mà nói lý lẽ, ai bảo vị đại tiểu thư này có bối cảnh lớn đến mức hù chết người chứ? Phải biết rằng ngay cả quốc vương đại nhân bị nàng nhỏ râu mép bắt quả cũng chỉ cười cười nói một câu "bướng bỉnh" cho qua chuyện. Nếu như bọn họ dám đi tìm phụ bối nhà mình tố cáo, sợ rằng phản ứng đầu tiên của các phụ bối chính là trời họ lại rồi nện cho một trận, sau đó không ngừng giảng giải đạo lý kiên quyết không thể trêu chọc vào Kiêu Kiêu!

- Lãng huynh đệ vì sao lại quen biết Kiêu Kiêu tiểu thư?

Gia Liệt Áo kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Đế Nhã:

- Hơn nữa nhìn bộ dạng dường như quan hệ rất không tệ đó.

- Đúng vậy!

Đế Nhã cũng thất thần một hồi, chỉ có thân là học sinh của Nguyên Lực học viện, nàng mới biết được một chút tin tức liên quan tới Kiều Kiều! Vị đại tiểu thư này có thiên phú nghe rợn cả người, ngay cả Tô Lam viện trưởng cũng khen không dứt lời, thậm chí nghe nói Mạch Kha đại sư trước kia cũng từng có tâm tư muốn thu nàng làm đồ đệ.

Tuy rằng ngày thường ở tại học viện chưa từng nghe nói Kiều Kiều tỏ ra kiêu căng với ai, thế nhưng phần ngạo khí trời sinh của nàng cũng đủ để khiến mọi người tự ti mặc cảm. Cũng chưa từng thấy qua Kiều Kiều thân thiết với người bạn cùng lứa nào như Lăng Phong! Hơn nữa nhìn qua, dường như Kiều Kiều chủ động quẩn lấy Lăng đại ca? Thực sự là gặp quý, làm sao có thể?

Lăng Phong cũng không biết mình đã khiến cho nhóm người Gia Liệt Áo khiếp sợ, hấn bị Kiều Kiều trực tiếp kéo vào trong tòa lầu. Vừa tiến vào hấn mới phát hiện bản thân vẫn còn coi nhẹ thiết kế kiến trúc nơi này: Bên trong lầu có đào một tầng ngầm, tầng ngầm cùng với lầu một cũng không có bất kỳ thứ gì ngăn cách, đứng ở lầu một có thể thấy rõ ràng mọi thứ bên dưới. Giữa tầng ngầm là một đài tỷ thí, dọc theo mép đài tỷ thí cách tầm hai trượng là bậc thang hình vòng tròn, trên mỗi một bậc đều xếp cố định một dãy ghế gỗ, hiển nhiên là dành cho mọi người ngồi xem.

Hiện tại dưới những bậc thang đó đã ngồi đầy người, xem trang phục thì có cả thương nhân lẫn dòng binh, giữa sân tiếng động ồn ào ầm ĩ. Một số người hầu mặc đồng phục đi xuyên qua giữa đám người, không ngừng đưa ra các loại đồ uống điểm tâm ở trong tay.

- Chúng ta trực tiếp lên lầu hai đi!

Kiều Kiều kéo Lăng Phong tiến về phía lầu hai.

- Kiều Kiều tiểu thư!

Bên cạnh vang lên tiếng hô kinh hãi, Tang Khắc Tư mang theo vẻ mặt tươi cười nhanh chân bước đến.

Kiều Kiều nhướn mày, hiển nhiên rất là không vui:

- Nay, Tang gia lão đại, ngươi tới đây làm gì?

Tang Khắc Tư không chút tức giận trước thái độ lãnh đạm của Kiều Kiều, trái lại càng thêm cúi người lấy lòng nói:

- Ngày hôm nay Đa Bảo Các cùng Thụy Tinh thương hội đấu chương, ta đại biểu Tang gia đến xem, để quyết định quan hệ hợp tác lâu dài với một nhà trong đó.

- A.

Kiều Kiều có vài phần hứng thú:

- Thụy Tinh? Là một thương hội mới xuất hiện không lâu trước đây sao? Nghe nói bọn họ đưa ra được loại tinh chương đặc sắc rất là thú vị đó.

Nàng chỉ biết ngày hôm nay có cuộc đấu chương nên đi xem náo nhiệt, chứ không biết được nội dung cụ thể.

- Đúng đúng đúng, tinh chương chiêu bài của Thụy Tinh thương hội có lực phòng ngự nhất lưu, phỏng chừng ngày hôm nay Đa Bảo Các công khai đấu chương cùng họ chắc sẽ bị dồn ép! Thụy Tinh tinh chương đâu phải thứ mà những tinh chương tầm thường có thể đối kháng? Ta thấy Đa Bảo Các lần này dùng đá đập chân mình rồi.

Khó có được cơ hội nói chuyện cùng Kiều Kiều, Tang Khắc Tư hưng phấn đến sắc mặt đỏ bừng.

Nguyên lai vai chính ngày hôm nay lại chính là ngày Đa Bảo Các quyết định đấu chương! Lăng Phong có phần kỳ quái vì sao bản thân mình lại không hề nghe thấy chút tin tức nào. Hấn không biết, đây chính là do Ny Khả tận lực an bài. Ny Khả đối với việc đánh bại Thụy Tinh nắm chắc mười phần, chính bởi vì như vậy nàng mới càng không muốn Lăng Phong bị liên lụy, rất sợ tin tức hấn trợ giúp Đa Bảo Các bị truyền ra, rước lấy những phiền toái không tắt yếu.

Nghe xong những lời này, Kiều Kiều quay đầu bước đi. Tang Khắc Tư thấy vậy thì khấn nguyện, khó có được cơ hội cùng Kiều Kiều tiếp xúc gần gũi, hẳn sao có thể dễ dàng bỏ qua. Ánh mắt hắn xoay tròn, đem tầm nhìn hướng về phía Lăng Phong:

- Ai da, đây không phải là...xin lỗi, ta căn bản không nhớ rõ tên ngươi. Không phải ngươi đi kiểm tra kết quả không có chút thiên phú nào tu luyện nguyên tố chân vô quyết sao? Thế nào, Gia Liệt Áo đã đá phế vật ngươi ra khỏi Nạp Đa gia tộc rồi sao?

- Ngươi nói cái gì?

Kiều Kiều quay đầu lại, nghi hoặc nói:

- Cái gì không có thiên phú?

- Kiều Kiều tiểu thư, cô còn chưa biết sao?

Tang Khắc Tư lấy lại tinh thần, liếc mắt nói xấu Lăng Phong trước mặt Kiều Kiều:

- Người này trước đây vài hôm ở tại Nguyên Lực Tháp đã kiểm tra ra độ tương thích nguyên lực bằng không! Lúc đó Mạch Kha đại sư phi thường tức giận, lập tức đuổi hắn ra khỏi Nguyên Lực Tháp. Không biết kẻ này lừa dối thế nào để đến bên cạnh cô, cô thiên tính thuần khiết, nhưng ngàn vạn lần phải cẩn thận với những tên lừa đảo như thế này.

Lăng Phong thờ ơ nhìn biểu hiện vụng về của hắn, xem ra kẻ này đã coi bản thân mình là địch nhân. Tuy rằng trong lòng vô cùng xem thường hắn, thế nhưng giáo huấn đau đớn Băng Hạo gây cho bản thân mới khiến hắn không dâng lên một tia sát khí.

Kiều Kiều há mồm càng lúc càng lớn, vẻ mặt kinh nghi ngay khi Tang Khắc Tư tự cho là kế hoạch đã thành công, nàng quay sang nhìn Lăng Phong hỏi:

- Đầu gối, trước đó vài ngày thực sự là độ tương thích nguyên lực của ngươi bằng không? Thực sự gần đây mới bắt đầu tiếp xúc với nguyên tố chân vô quyết?

Đến tận giờ nàng vẫn không dám tin tưởng lại có tốc độ tu luyện kinh khủng đến như vậy, Lăng Phong lại hoàn toàn là một lính mới.

"Hỏi đi, hoài nghi đi, ha ha!" Tang Khắc Tư khinh thường nhìn Lăng Phong, thậm chí còn tính sẵn trong đầu, đợi đến khi Kiều Kiều tỉnh ngộ vì bị lừa, bản thân sẽ tiến lên trấn an thế nào, kéo gần quan hệ hai bên ra sao, thậm chí...

- Ừm!

Lăng Phong gật đầu.

Kiều Kiều ngậy ra trong chốc lát, đột nhiên nàng nhảy dựng lên:

- Oa, đầu gối, ta sùng bái ngươi quá!

"Cái gì?" Vẻ mặt Tang Khắc Tư đại ra, "Sao có thể như vậy?"

...

Trong một phòng nhỏ trên lầu hai, Lăng Phong có thể thu hết tình cảnh ở phía dưới vào mắt, điều này làm cho hắn nhớ tới tình cảnh bán đấu giá tinh chương Toàn Không Kích khi ở Băng Phong thành.

Thân phận Tang Khắc Tư, Gia Liệt Áo như vậy bất quá cũng chỉ là ganh đua một vị trí tốt ở lầu một, mà không thể tiến lên lầu hai. Thế nhưng đi theo Kiều Kiều, Lăng Phong lại có thể kiếm được một gian phòng rất tốt, điều này làm cho hắn khá hiếu kỳ đối với thân phận của Kiều Kiều.

Trên đài tỷ thí có một mặt kính tinh thể khá lớn, mặt kính này được gọi là "ảnh mạc", là một vật phẩm luyện kim, có thể phóng đại hình ảnh tình huống phát sinh bên trên đài, đủ để cho những người đứng ở phía sau cũng có thể thấy được rõ ràng, vô cùng thần kỳ.

Song phương của cuộc đấu chương xuất hiện!

Ny Khả dẫn theo Lệ Thành, phía đối diện là một nam tử tóc vàng cùng với một võ sư trung niên.

- Ny Khả Các chủ, được ăn cả ngã về không như vậy không phải là hành động mà một thương nhân thành thực nên làm.

Nam tử tóc vàng thản nhiên nói, trong lời nói để lộ ra sự tự tin cường đại.

- Á Sát hội trưởng lo thừa rồi!

Ny Khả biểu tình cũng rất thản nhiên, đối với thắng lợi nàng vẫn duy trì lòng tin cường đại, tự nhiên là lưỡi phân tranh cao thấp bằng lời lẽ.

Lúc này, một nữ tử bước lên tỷ thí đài, Ny Khả cùng Á Sát đồng dạng hạ thấp người nói:

- Chấp sự đại nhân!

Người tới mặc một chiếc váy ngắn màu đen bó lấy hông eo, đôi tất chân màu đen càng tôn lên vẻ thon dài tròn chịa của đôi chân đẹp, trên vành tai lấp lánh quang mang của kim cương chiếu rọi lên làn da trắng như ngọc của nàng càng phát ra ánh sáng rực rỡ, toàn thân tỏa mát ra lực mị hoặc kinh người. Nàng chính là "chấp sự" của Áo La thương minh tại Tinh Lam công quốc...Mộ Dung Yên!

- Các người đều thuộc Áo La thương minh, thương minh đối với các người sẽ đối xử bình đẳng, tuyệt không thiên vị! Mặc kệ kết quả đấu chương hôm nay thế nào, đây chỉ là việc liên quan tới thương nghiệp, ta hi vọng không nên liên lụy đến ân oán cá nhân!

Đây chẳng qua chỉ là lời nói hình thức, hai người Ny Khả đồng thời đáp ứng, về phần hai bên đều đã ở vào thế nước lửa bất dung thì tự nhiên không cần phải nói nhiều.

- Cuộc đấu chương sẽ do Ốc Đặc phụ trách làm trọng tài! Tin rằng các người cũng đã biết rõ các qui trình cơ bản, hi vọng các người không nên vi phạm. Bây giờ...bắt đầu đi!

Nói xong, Mộ Dung Yên lui xuống, một nam tử vóc dáng thon gầy phía sau nàng đi lên phía trước, một bên gương mặt của người này có một hình xăm độc xà, khí tức cực kỳ âm lãnh.

Nhìn thật sâu võ sư đứng phía sau, Á Sát võ mạnh lên vai hấn nói:

- A Nặc, đừng thất thủ!

A Nặc hung hăng gật đầu, nhãn thần nhìn về phía Lệ Thành đã nhiều thêm vài phần khát máu.

Ny Khả cũng bước xuống khỏi đài tỷ thí, trong khoảnh khắc hai người họ bước xuống, một chiếc lồng năng lượng màu xanh đột nhiên vây kín lấy toàn bộ đài tỷ thí.

- Đó là Huyền Linh Tráo!

Kiều Kiêu giải thích:

- Huynh hãy nhìn nguyên trận bên dưới đài tỷ thí đi, chính là để kích phát Huyền Linh Tráo, đây là do đạo sư trong học viện trợ giúp Áo La thương minh kiến tạo đó.

Huyền Linh Tráo có được lực phòng ngự nhất định, lực công kích của những người tỷ thí bên trong sẽ bị vòng năng lượng này hút lấy, uy lực sẽ không ảnh hưởng ra bốn phía, phần lớn được kiến tạo dành cho đài tỷ thí hoặc là phòng tu luyện.

Lăng Phong trầm thờ dài, Huyền Linh Tráo này so với phòng tu luyện dùng cường y kim kiến tạo thì cao minh hơn không ít, thế nhưng hao phí cũng vô cùng kinh người. Nếu như Băng Phong thành kiến tạo một tòa nguyên trận Huyền Linh Tráo quy mô thế này, sợ rằng già trẻ một nhà Băng gia sẽ phải uống gió tây bắc khá lâu.

Ngân quang vỡ tung, xuất hiện đầu tiên chính là cự linh của Ốc Đặc, bên cạnh hấn lơ lửng một con rắn nhỏ màu xanh, lạnh lùng nói:

- Đấu chương phải tiến hành dựa theo trình tự, người vi phạm quy định sẽ bị trực tiếp xử thua rồi đá ra khỏi đài tỷ thí!

Phảng phất như hưởng ứng lời nói của hắn, trong miệng con rắn nhỏ kia cũng vang lên những tiếng "ti ti", vài luồng hắc vụ vờn quanh thân thể nó.

Hai người kia một lần nữa gật đầu, ý bảo đã hiểu rõ. Song phương đem biến dị Phá Không Toa cùng với Thụy Tinh giao cho Ốc Đặc kiểm tra thực hư, trải qua kiểm tra, Ốc Đặc lớn tiếng nói:

- Kiểm tra không sai, hai khối tinh chương này đều là cấp thấp!

Đấu chương chính thức bắt đầu!

Cự linh của A Nặc là một viên hầu, viên hầu cao hơn trượng, toàn thân lông màu vàng nâu, thân thể vô cùng ngưng thực.

Sắc mặt Lệ Thành hơi đổi, từ biểu hiện có thể thấy, cự linh của đối thủ ít nhất đã tiến nhập trung giai! May mắn lần này chủ yếu là tỷ thí tinh chương, bằng không chỉ bằng vào thực lực cự linh, bản thân không thể nghi ngờ đã thua một bậc lớn!

62. Chương 17: Cao Cấp Cự Linh.

- Oa, cự linh thật đáng yêu!

Hai mắt Kiều Kiều phát sáng nhìn cự linh mà Lệ Thành vừa triệu hồi ra.

Đoàn người ngồi xem dưới lầu một đã sớm cười vang một mảnh, cho dù Lăng Phong đã được thấy qua cự linh của hắn, nhưng lần này nhìn lại cũng không nhịn nổi mà cười vang không thôi.

A Nặc lộ ra nụ cười khinh miệt, cự linh viên hầu phía sau hắn rống lên một trận, cánh tay phải tráng kiện bỗng dựng hình thành một chiếc hộ thuẫn hình tròn.

Nhanh chóng luyện hóa biến dị Phá Không Toa, ánh mắt Lệ Thành biến đổi, hai cánh của cự linh bỗng nhiên thu lại, ngay sau đó "xoẹt" một tiếng. Một đạo kinh khí hình thoi màu trắng trong nháy mắt bắn ra, kinh khí không ngừng xoay tròn giữa không trung, nơi nó đi qua trong nháy mắt hình thành một vùng đất chân không, toàn bộ khí lưu bị hút vào bên trong kinh khí!

A Nặc sắc mặt khê sợ hãi, kinh hoảng né tránh, đáng tiếc đã không kịp. Phá Không Toa lao thẳng đến hộ thuẫn hình tròn, "rắc" một tiếng giòn tan, hộ thuẫn bị đục ra một lỗ tròn nhỏ! Cuối cùng ầm một tiếng, hộ thuẫn vỡ tan, suýt chút nữa khiến cho cự linh của hắn cũng nứt toác!

Tĩnh lặng!

Song phương giao thủ bất quá chỉ trong nháy mắt, người tới xem cuộc đấu chương coi trọng Đa Bảo Các cũng không nhiều, dù sao tinh chương Thụy Tinh cường đại vẫn còn đó, hãy như đã được công nhận dưới Thuật Luyện Sư cao cấp thì không có ai phá giải nổi! Mà cao cấp Thuật Luyện Sư thì trừ một số thể lực lớn ra, vẫn chưa nghe thấy phương nào có được, bọn họ cũng không cho rằng Đa Bảo Các có thể mời đến nhân vật như vậy.

Cho nên người ôm tâm tư tới xem náo nhiệt chiếm tuyệt đại đa số, không ai nghĩ đến thực sự thấy được một cảnh ngoài ý muốn!

- Tinh chương quyết đấu, Đa Bảo Các thắng!

Ốc Đặc lạnh lùng tuyên bố, hắn lập tức phân phó người chuẩn bị bỏ đi Huyền Linh Tráo, Huyền Linh Tráo cần phải có nguyên trận chống đỡ, sử dụng thời gian quá dài có khả năng sẽ tạo thành hư hại, phí dụng tu sửa rất kinh người. Áo La thương mình tuy rằng to lớn, thể nhưng có thể tiết kiệm thì vẫn nên tiết kiệm.

- Chậm đã!

A Nặc quát lớn.

Hành động của hắn khiến Ốc Đặc nhíu mày:

- Thụy Tinh thương hội, bước lên đài tỷ thí phải tuân thủ quy củ, người tự ý phá hư quy củ trực tiếp bị phán thua!

- Không, không phải!

Làm đại biểu của Thụy Tinh thương hội, khi đối mặt với Áo La thương minh A Nặc cũng không dám kiêu ngạo, rất sợ đắc tội với đối phương, bèn lên tiếng giải thích:

- Vừa rồi đấu chương, ta thừa nhận tinh chương của đối phương lực bạo phát cao hơn chúng ta. Thế nhưng trong thực chiến không thể chỉ nhìn riêng về lực bạo phát!

- Ý của người là muốn so về giá trị giao động? Tinh chương của đối phương trên hai mặt độ kết hợp cùng lực bạo phát đã thắng người, dựa theo đạo lý có thể trực tiếp phán định Đa Bảo Các thắng lợi.

Biến dị Phá Không Toa ngay cả dị linh của Lệ Thành cũng đều có thể luyện hóa, tự nhiên độ kết hợp không thể tầm thường, đây là điều không ai có thể chối cãi, Ốc Đặc phán định như vậy cũng là có lý.

Lệ Thành đạt được chỉ thị ngầm của Ny Khả phía dưới, vì vậy nói:

- Đại nhân, không việc gì, nếu hãn muốn tỷ thí giá trị ba động chúng ta liền đấu thử xem, để cho họ có thể tâm phục khẩu phục!

- Song phương không có dị nghị, đấu chương tiếp tục!

Ốc Đặc mặt không chút biểu tình nói, nếu Lệ Thành đáp ứng, hãn tự nhiên cũng không cần phải làm ác nhân.

A Nặc âm trầm nhìn Lệ Thành:

- Ta phải cảm tạ người đã đưa ra một quyết định sai lầm rồi!

- Ít nói nhảm đi, người chuẩn bị so sánh giá trị dao động thế nào?

- Tự nhiên là thực chiến!

Vừa dứt lời, thân thể A Nặc bỗng nhiên hóa thành một đạo gió xoáy, mạnh mẽ lao về hướng Lệ Thành.

Lệ Thành cười hắc một tiếng, thấy đối phương không sử dụng vũ khí, hãn cũng không thêm sử dụng trọng phủ của mình, Vân Bảo Bảo theo sát bên thân thể hãn lao về phía đối phương.

- Thụy Tinh!

- Phá Không Toa!

Hai tiếng hét lớn đồng thời xuất hiện, A Nặc sau khi chịu thiệt thòi khi so lực bạo phát với Phá Không Toa đã nhận thức được, cho nên hãn cũng cực lực tránh cho hộ thuẫn Thụy Tinh chính diện giao kích với Phá Không Toa!

Hai cánh hợp lại, một điểm Phá Không Toa bay về phía hộ thuẫn trên cánh tay phải A Nặc! Đồng thời, cơ bắp quyền phải của Lệ Thành cũng rung động, "oanh" một tiếng bắn ra, tựa như một mũi tên rời khỏi trường cung bắn về phía ngực đối phương.

A Nặc lộ ra nụ cười như thể âm mưu thực hiện được, hộ thuẫn trên tay phải đột nhiên tiêu thất, tay phải cự linh viên hầu khê mở ra, ngực nó trong giây lát phồng lên!

Bên dưới truyền đến một mảnh kinh hô!

Thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, A Nặc tránh né những chỗ yếu hại khỏi công kích của Phá Không Toa, chuyển lực lượng cự linh về trước ngực hình thành hộ thuẫn ngăn trở song quyền của Lệ Thành, rồi tiến tới công kích hãn! Không thể không thừa nhận, một loạt biến hóa nhanh chóng này đủ để thể hiện giá trị dao động rất cao của Thụy Tinh.

Lệ Thành đồng dạng cũng lộ ra vẻ tươi cười, tinh quang trong mắt hãn bạo phát, hét lớn một tiếng:

- Phá Không Toa, dao động!

Phá Không Toa đã bay ra đột nhiên "xoẹt" một tiếng chuyển hướng! Thế công của hắn không đổi, song quyền bắn trúng hộ thuẫn của Thụy Tinh, một trận năng lượng bắn ra, một quyền hoàn mỹ đã bị ngăn lại. Thế nhưng Phá Không Toa lại đột nhiên chuyển hướng lao về phía nắm đấm của A Nặc!

Quyền toa giao kích!

Lực xuyên thấu cường đại xuyên phá phòng ngự của hắn, "Phụt" một tiếng xé toạc ra một đoàn huyết nhục!

- A!

A Nặc hét lên chói tai, tay đứt ruột xót, một kích kia khiến hắn cảm thấy các đốt ngón tay của mình hoàn toàn nứt toạc ra, cho dù có được đan dược tốt nhất thì cũng phải tĩnh dưỡng ba bốn tháng mới có thể hồi phục như cũ! Ném nhiều thiết thoi, ác tâm sinh ra, hắn quát lên một tiếng:

- Cự linh, Hóa Khải!

Sau khi quát lên một tiếng điên cuồng, cự linh viên hầu trong giây lát hóa thành vô số quang điểm, hình thành một áo giáp hầu thủ lợi trảo bên ngoài thân hình hắn!

Vừa rồi vì độ sức uy lực của tinh chương, A Nặc vẫn khắc chế không thi triển kỹ năng đặc biệt "Hóa Khải" của trung cấp cự linh, lần này bản thân bị trọng thương rất cực cũng không nhẫn nại được nữa!

- Thụy Tinh thương hội, dừng tay!

Ồ Đặc nhãn thần lạnh lẽo, phần nộ quát.

Ngay lúc này, A Nặc phảng phất như không nghe thấy, bốn chiếc lợi trảo vẽ lên mấy đạo tàn ảnh, "xoẹt xoẹt xoẹt" giống như là lợi trảo của linh hầu chụp về phía Lệ Thành. Lệ Thành cười hắc hắc, không hề khẩn trương, quát lên:

- Nặc Thuẫn!

Một loạt âm thanh lách cách lách cách, tám chiếc vòng tròn rất lớn xuất hiện quanh thân Lệ Thành, những vòng tròn hộ thuẫn này hoàn mỹ bao bọc lấy toàn thân hắn. Trảo ảnh kéo tới dưới sự ngăn cản mạnh mẽ, căn bản không thể nào tiến vào, từng luồng lực phản chấn chuyển về, thân thể A Nặc trái lại bị chấn lui liên tục.

Thấy A Nặc không thêm để ý tới lời mình, Ốc Đặc giận dữ, chỉ tay vào cự linh hình xà ở bên người:

- Ba Xà Biến!

Cự linh xà hình phát ra một tiếng rít như muốn xé rách màng nhĩ mọi người, thân thể gầy mảnh giống như quả bóng bị bơm lên, trong nháy mắt hình thể đã hơn ba trượng, to như một thùng nước! Thân rắn thô to dường như chiếc roi quất về phía A Nặc, "Chát" một tiếng!

Âm thanh trong trẻo thanh thúy như tiếng roi trúc quật vào mông trẻ con, tuy rằng tràng cảnh trước mắt phi thường kinh người, thế nhưng những người quan sát vẫn không nhận được phải liên tưởng đến hình ảnh sai lầm này. Một tiếng quát nặng nề, cự linh viên hầu của A Nặc kêu lên một tiếng đau đớn vì bị quất, dự lực chưa hết, một kích kia nặng nề rơi lên người A Nặc. Thân thể A Nặc tung lên giữa không trung thậm chí còn phát ra những âm thanh "kèn kẹt" như tiếng nghiêng răng, hiển nhiên không biết đã có bao nhiêu xương cốt bị quất vỡ vụn!

- Cao cấp cự linh! Là cao cấp cự linh!

Lời này vừa nói ra, mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh!

Cự linh nếu muốn từ trung cấp tấn chức lên cao cấp mà nói, trừ khi bản thân bản thân cự linh tăng cường được năng lượng ra, còn phải luyện hóa thêm một khối tinh chương cao cấp. Mà sau khi trở thành một cự linh cao cấp, có nghĩa là cự linh có một tầng biến đổi về chất...cự linh sẽ có được một cơ hội "biến thân"!

Đây là năng lực đặc biệt mà tinh chương cao cấp tạo cho cự linh, một khi cự linh biến thân, lực công kích cường đại sẽ khiến mọi người kinh sợ. Tuy rằng uy lực lớn như thế, nhưng nếu muốn luyện chế tinh chương cao cấp lại phi thường phức tạp, cho dù là Thuật Luyện Sư cao cấp tốn hao thời gian ba tháng cũng chưa

chắc có thể luyện chế thành công một khối, hướng chỉ số lượng Thuật Luyện Sư cao cấp vốn đã rất thừa thớt, việc này trực tiếp dẫn đến số lượng tinh chương cao cấp cũng rất thừa thớt.

Nếu như nói, lấy thực lực của một số thương hội, thế gia còn có thể miễn cưỡng kiếm được tinh chương trung cấp, vậy thì tinh chương cao cấp không thể nghi ngờ chính là thước đo chân chính để phân chia giữa các thế gia quý tộc và các hộ nhà giàu mới nổi!

63. Chương 18: Rung Động Cùng Thu Phục.

Không ai nghĩ tới, vên vẹn chỉ là một cứ điểm của Áo La thương minh tại Tinh Lam công quốc đã có một cao cấp Thiên Hành Giả! Thật không hổ là Áo La thương minh!

Hâm mộ thì hâm mộ, người quan chiến càng chú ý nhiều hơn đến chiêu phòng ngự cuối cùng của Lê Thành khi chống lại A Nặc! Người sáng suốt chỉ cần liếc mắt là có thể thấy được, lực phòng ngự của một chiêu kia so với Thụy Tinh quả thực mạnh hơn không biết bao nhiêu lần! Điều này chẳng phải Đa Bảo Các có được một loại tinh chương phòng ngự vượt xa Thụy Tinh sao?

Nếu như đây là sự thật thì ý nghĩa của nó cực kỳ trọng đại! Phải biết rằng, Thụy Tinh sở dĩ được đề cao như vậy bởi vì nó có thể tăng cao lực phòng ngự của đại đa số cự linh sơ cấp, trên thế giới này so với việc bảo hộ tính mệnh bản thân thì còn cái gì quan trọng hơn đây? Nếu như Đa Bảo Các thực sự có được tinh chương, có thể khiến cho cự linh sơ cấp đạt được lực phòng ngự như vậy, vậy thì...

- Ny Khả Các chủ, tinh chương vừa rồi là?

Lúc này có người đến gần Ny Khả bắt chuyện.

Ny Khả cười cười, mấy ngày này nàng hao hết tâm lực trừ tính chính là vì khoảnh khắc cuối cùng này, cho dù vừa rồi A Nặc điên cuồng thi triển công kích hợp thể của cự linh trung cấp, nàng vẫn để cho Lê Thành biểu hiện uy lực của Nặc Thuần! Trải qua màn xuất hiện vừa rồi, uy lực của Nặc Thuần xem như đã đạt được sự tuyên truyền miễn phí rồi, tiết kiệm được không ít nước bọt của nàng.

Ny Khả biết, trong những người ở đây có chủ sự của các dòng binh đoàn, có đại biểu thế gia, có quý tộc, chỉ cần kết giao cùng bọn họ, mạng lưới sinh ý của Đa Bảo Các có thể triển khai ra rất rộng! Nàng kiên nhẫn đáp lời:

- Vừa rồi chính là tinh chương sơ cấp - Nặc Thuần, chính là tinh chương phòng ngự mà Đa Bảo Các chúng ta nghiên cứu ra gần đây, độ kết hợp mọi người cũng có thể thấy? Tuyệt đối, ta cam đoan, tuyệt đại đa số Thiên Hành Giả đều có thể sử dụng...A, ngài là quản gia của Lai Khắc công tước? Nhất định, nhất định, ta nhất định sẽ giục bọn họ chế tác nhanh hơn, tranh thủ nhanh chóng đưa Nặc Thuần tới quý phủ!

- A, là Hoắc Khắc đội trưởng sao? Lâu rồi không thấy ngài tới Đa Bảo Các làm khách...Tốt, tốt, đương nhiên, không chỉ có Nặc Thuần vừa này, mà ngay cả loại tinh chương biến dị Phá Không Toa có lực bạo phát rất mạnh kia cũng bán ra ngoài...Vâng, đương nhiên, ngài là lão bằng hữu của chúng ta, bất quá ta càng hy vọng ngài có thể sử dụng các loại ma hạch trong các cuộc giao dịch!

- Đương nhiên, chúng ta nhất định sẽ hợp tác vui vẻ, Minh Qua hội trưởng, phân phối loại tinh chương này cho thương hội các người tiêu thụ hoàn toàn không có vấn đề! Bất quá, nghe nói các người lũng đoạn đồ gốm sứ tại Tần công quốc...Ừm, coi như là bổ sung bù đắp cho nhau đi...

Ny Khả đứng giữa một số đại nhân vật mọi việc đều thuận lợi. Hội trưởng Á Sắt của Thụy Tinh thương hội cách đó không xa lại không có bất kỳ người nào chú ý tới, đối với Tinh Lam công quốc mà nói hần chỉ là một ngoại nhân, bất quá bởi vì liên quan tới tinh chương Thụy Tinh nên trước đây mới có nhiều người nguyện ý kết giao cùng hần. Hiện tại so với tinh chương Thụy Tinh, mọi người đã có được lựa chọn tốt hơn, tự nhiên không kẻ nào để ý tới hần nữa.

Thế giới này, vốn càng là cường giả thì càng được tôn kính, thế giới...hiện thực chính là như vậy!

Á Sắt âm lãnh nhìn chằm chằm Ny Khả, phía sau hần xuất hiện hai thị vệ:

- Hội trưởng, hiện tại chúng ta làm gì?

- Về trước rồi nói!

Á Sắt nghiêng răng nghiêng lợi:

- Sau khi trở về điều tra cho ta, đến chết cũng phải tra ra, để xem rốt cuộc là tên hỗn đản nào giúp Đa Bảo Các luyện chế ra hai loại tinh chương đó! Chết tiệt!

- Hội trưởng, còn đại nhân A Nặc kia?

Chán ghét nhìn qua A Nặc bị đánh bay khỏi đài tỷ thí, Á Sắt căm giận mắng:

- Phế vật này, thành sự không có bại sự có thừa! Còn khiến ta phải đi giải thích với Mộ Dung chấp sự, con mẹ nó!

Hắn phần nộ đương nhiên không chỉ bởi vì A Nặc phá hủy quy củ tỷ thí, mà càng giận hơn chính là dù hắn đã phá hủy quy củ mà vẫn không thể đạt được mục đích, trái lại còn khiến cho Đa Bảo Các mượn việc đó mà thành danh!

Chuyện này thật là uất ức!

Hai gã thị vệ thương hại nhìn về phía A Nặc đã hôn mê trên mặt đất, thực đáng thương, xem thương thể của hắn cho dù có cứu về thì cũng trở thành một phế nhân mà thôi, thảo nào hội trưởng vất bỏ hắn! Vừa nghĩ tới sự tuyệt tình của Á Sắt, hai người nhịn không được phát lạnh toàn thân!

Lăng Phong trên lầu hai lăm bầm:

- Cao cấp tinh chương?

Sau khi suy tư một lát, hắn thở dài lắc đầu, mặc dù hắn biết phương pháp luyện chế tinh chương cao cấp, thế nhưng bằng vào cường độ niệm thức hiện tại căn bản không thể luyện chế được!

...

Bị Kiêu Kiêu quần lấy bắt đi dạo một hồi, Lăng Phong mới trở lại được Đa Bảo Các.

- Lăng đại ca, huynh về rồi!

Ngã Luân đi tới từ phía đối diện, mừng rỡ nói:

- Lăng đại ca, ngày hôm nay tinh chương của huynh đạt được thành tựu xuất sắc tại Áo La thương minh, Thụy Tinh thương hội kia bị áp chế hoàn toàn không thở nổi.

Nói đến đây, hắn lè lưỡi cười:

- Đệ quên mất, Ny Khả Các chủ phân phó, không thể nói cho huynh biết việc này!

- Ngày hôm nay ta có đi xem.

Lăng Phong kỳ quái hỏi:

- Ny Khả tỷ tỷ vì sao phân phó các người không được nói cho ta biết?

- A, huynh cũng đi?

Ngã Luân sững sốt, rồi trả lời:

- Ny Khả Các chủ cố gắng hết sức không để huynh bị ngoại giới chú ý quá nhiều, bằng không mà nói, nếu như Thụy Tinh thương hội đoán ra huynh hỗ trợ luyện chế phá giải tinh chương của chúng, rất có khả năng sẽ gây bất lợi cho huynh. Bọn đệ đều bị nghiêm lệnh không được đem tin tức liên quan đến huynh truyền ra ngoài!

Thì ra là thế! Từ hành động của Ny Khả, Lăng Phong có thể cảm nhận được nàng cố gắng bảo vệ mình từ tận đáy lòng, việc này đối với Lăng Phong từ nhỏ đã là cô nhi đặc biệt trọng yếu, nhất thời trong lòng âm ập không gì sánh được.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng ồn ào lớn:

- Nhanh, khiêng vào đi!

Nhìn lại nơi phát ra âm thanh, Lăng Phong thấy ba người Diệp Lạc đang phân phó người khiêng một chiếc cang cứu thương đi vào, vừa nhìn thấy hai người Lăng Phong, Diệp Lạc lập tức nói:

- Tiểu Ngã Luân, ta nhớ ở chỗ Phỉ Bối đại sư còn có một chút cực phẩm Bạch Vân đan dược phải không?

- A, ta lập tức đi lấy!

Lúc này Lăng Phong mới nhìn rõ được người trên cang cứu thương chính là A Nặc! Hắn hôn mê bất tỉnh nằm trên cang, cả người vết máu loang lổ, nhìn qua vô cùng đáng sợ. Chỉ chốc lát sau, Ngã Luân cầm thuốc trị thương đến, Diệp Lạc tự tay lau vết máu trên người A Nặc, bôi lên đan dược bảo mệnh!

Chỉ một lát sau, dược sư đã được mời đến, nhóm người Diệp Lạc rút cục mới thở ra một hơi.

Lúc này Lăng Phong mới có cơ hội, hiếu kỳ hỏi:

- Người này không phải là người của Thụy Tinh thương hội sao? Thế nào lại khiêng về Đa Bảo Các?

- Đây là phân phó của Các chủ.

Diệp Lạc cười cười, Lệ Thành mắng:

- Hội trưởng Thụy Tinh thương hội thực sự quá đáng, người trong nhà bị thương lại vất đó không thèm hỏi tới, con mẹ nó!

Lăng Phong càng thêm kỳ quái, Ny Khả vì sao phải lại để cho họ khiêng dịch nhân về đây? Còn trị liệu cho đối phương nữa?

- Có đôi khi, dịch nhân cũng có thể biến thành bằng hữu trung thành nhất.

Diệp Lạc biết Lăng Phong còn chưa hiểu, vì vậy chỉ chỉ vào Lệ Thành nói:

- Người biết Nhị đệ năm đó vì sao lại tới Đa Bảo Các không?

Lệ Thành sờ sờ mũi, xấu hổ nói:

- Đại ca, huynh lại lôi chuyện này ra trêu chọc ta.

Ba người Diệp Lạc đồng thời lộ ra dáng tươi cười khi nghĩ về hồi ức ấm áp:

- Năm đó ta cùng lão đại áp tải thương đội Đa Bảo Các đi ngang qua Kê Minh Hạp, lúc đó lão nhị vẫn còn là thủ lĩnh của một đám cường đạo Kê Minh Hạp!

Đầu lĩnh cường đạo?

Lăng Phong nhìn nhìn Lệ Thành, thảo nào chung quy vẫn cảm giác được trên người hắn có một chút khí thế cường đạo.

- Hắc hắc, khi đó ta không biết trời cao đất rộng, ý vào tu vi cao cường cùng động thủ với lão đại, kết quả bị đánh tề cả ra quần. Sau đó ta suy nghĩ cẩn thận lại, cuộc sống cường đạo nhìn thì phong quang, nhưng không chừng có lúc gặp phải cao thủ thì vỡ ối, vì vậy ta trực tiếp giải tán đội, đi theo lão đại.

Lệ Thành là người tùy tiện, nên đối với thân phận khi xưa của mình cũng không mấy cảm kỵ.

Lăng Phong cười cười, đại trí giả ngu chính là nói đến những người như Lệ Thành này! Nghĩ tới trên đường đến Tinh Lam gặp phải đám đạo tặc kia, kết cục của thủ lĩnh bọn chúng chẳng phải giống với lời của Lệ Thành sao?

- Người này thực lực không tệ.

Nhìn A Nặc đang hôn mê, Diệp Lạc nói:

- Hơn nữa trải qua chuyện lần này, hắn là hắn đã hết hy vọng đối với Thụy Tinh thương hội, có lẽ...chúng ta có thể tăng thêm một phần chiến lực cường đại cho Đa Bảo Các!

Lăng Phong gật đầu, có đôi khi địch nhân cũng có thể hóa thành bằng hữu, Diệp Lạc đã cho bản thân mình một bài học sâu sắc.

Kỳ thực không ít thế gia chân chính chẳng qua chỉ là tích lũy từ đời này đến đời khác, cuối cùng tích mỏng thành dày, có được thế lực cường đại khiến thế nhân phải chú ý! Nếu như Đa Bảo Các có thể bình yên tiếp tục kinh doanh, không chọc phải đại thế lực nào, có thể sau vô số năm cũng sẽ danh chấn Áo La thương minh. Bất quá có thêm được sự trợ lực của Lăng Phong, quá trình này đã được rút ngắn đi rất nhiều!

64. Chương 19: Phong Viêm Dung.

- Lại thất bại!

Kiều Kiêu lăm bầm, thất vọng quăng những khối hỏa cầu dao động hỗn loạn trong tay lên giữa không trung, ngay sau đó lại rung tay bắn ra một đạo hỏa tiễn, ầm ầm một tiếng, hỏa cầu vỡ tung, quang mang tinh hỏa bắn ra tứ tán!

Lăng Phong bắt đắc dĩ từ trong cảnh giới tu luyện quay trở lại, động tĩnh lớn như vậy hắn cũng không thể tiếp tục ngưng luyện nguyên lực được nữa!

Đây đã là lần thử nghiệm thứ ba trong vài ngày gần đây của Kiêu Kiêu, Lăng Phong không biết "Phong Viêm Dung" trong lời Kiêu Kiêu đến tột cùng là loại nguyên lực ẩn gì, nhưng nhìn qua có vẻ rất cường hãn, nhất là trong khoảnh khắc cuối cùng khi hỏa hệ nguyên lực bạo liệt mạnh mẽ đến mức khiến hắn cũng phải kinh hãi không thôi!

- Phong Viêm Dung này rất khó tu luyện sao?

Thấy bộ dáng uể oải của Kiêu Kiêu, Lăng Phong hiểu kỳ hỏi.

- Không khó thì huynh thử xem!

Tức giận trừng mắt nhìn Lăng Phong, Kiêu Kiêu khổ não nói:

- Không có lão sư ở bên cạnh, ta cũng không dám toàn tâm toàn ý tu luyện chiêu thức này.

Bỗng nhiên, nàng "a" một tiếng, tựa như con mèo nhỏ cắn cắn môi nhìn Lăng Phong.

Lăng Phong cảm thấy có chút hàn ý, không biết tiểu nha đầu này lại nghĩ ra chủ ý cở quái gì.

- Đại đầu gối, ta dạy huynh tu luyện Phong Viêm Dung có được không?

- Việc này...

Không nghĩ tới Kiêu Kiêu lại đưa ra đề nghị như vậy, Lăng Phong có chút chần chờ nói:

- Không được tốt lắm, Tô Lam đại sư đã phân phó cô không được truyền thụ cho ta nguyên lực ẩn!

- Không quan hệ, Phong Viêm Dung này không phải nguyên lực ẩn tầm thường, nếu như huynh học được thì lão sư còn vui vẻ có thừa đó.

Rốt cuộc cũng tìm được một chuyện thú vị để làm, Kiêu Kiêu trở nên hưng phấn, nàng móc ra từ trong Tiết Văn một khối tinh chương:

- May quá, chỗ này của ta vẫn còn một khối tinh chương Hỏa Cầu, trước tiên huynh hãy luyện hóa đi!

Tinh chương Hỏa Cầu?

Lăng Phong nhận lấy, hắn phát hiện khối tinh chương này bất quá chỉ là sơ cấp, nguyên tố ma hạch được chọn dùng nhiều nhất cũng chỉ là nhị tinh. Lẽ nào nguyên lực ẩn Phong Viêm Dung lại phát ra từ linh kỹ cấp thấp? Không gặp chút trắc trở nào, Lăng Phong rất nhanh đã luyện hóa xong tinh chương Hỏa Cầu.

Kiều Kiêu sau khi thấy Lăng Phong có thể thuận lợi triệu hồi ra một khối hỏa cầu nho nhỏ, hưng phấn mà nói:

- Thành công rồi, để ta dạy huynh "Phong Viêm Dung"!

Thông qua sự giảng giải đơn giản của Kiều Kiều, Lăng Phong rất nhanh chóng hiểu rõ bí quyết thi triển Phong Viêm Dung! Hỏa hệ kiếm nguyên trong đầu hắn nhẹ nhàng rung động, chân nguyên lực lập tức chạy tới đầu ngón tay, linh kỹ Hỏa Cầu đột nhiên phát ra, hai khối hỏa cầu nho nhỏ xuất hiện trong không khí!

- Dung hợp, mau dung hợp đi!

Kiều Kiều chăm chú nhìn chăm chăm hai khối hỏa cầu đang đưa trong không khí, hưng phấn hô lớn, nàng căn bản không hề nghĩ Lăng Phong có thể dung hợp thành công, chẳng qua vì mình tìm được một chuyện thú vị mà cảm thấy hài lòng thôi.

Lăng Phong cẩn thận không chế hai khối hỏa cầu dung hợp lại! Mắt thấy một khối hỏa cầu trong đó chậm rãi tiến vào trong khối còn lại, đột nhiên, ngay bước cuối cùng hai khối hỏa cầu đột nhiên nổ ầm một tiếng!

- Khụ khụ!

May là Lăng Phong phản ứng nhanh, hắn nhanh chóng kéo Kiều Kiều tránh sang một bên, một đoàn hỏa diễm bùng lên, trong tiếng diễm quang "lách tách" bắn ra bốn phía, mặt đất bị nổ tung thành một mảnh phế tích, ngay cả nguyên trận tụ tập nguyên lực cũng bị phá hỏng.

- Thảm rồi, lão sư trở về thế nào cũng giáo huấn người ta.

Kiều Kiều cuống quýt xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn:

- Đại đầu gỗ, mau giúp người ta nghĩ biện pháp đi, làm thế nào để gạt được lão sư đây...này, đại đầu gỗ!

Lăng Phong cau mày suy tư, hắn dám khẳng định bản thân khi thi triển Phong Viêm Dung mà Kiều Kiều truyền thụ không sai một trình tự nào, vì sao cuối cùng lại bị nổ tung? Yếu quyết thao túng nguyên lực ẩn Phong Viêm Dung lướt qua trong thức hải, nguyên lực ẩn kỳ lạ này khi thi triển thì chẳng qua chỉ là đơn giản dung hợp các hỏa cầu lại, nhưng kỳ thực vấn đề liên quan trong đó lại vô cùng phức tạp!

Khi đem khối hỏa cầu thứ hai dung hợp vào khối thứ nhất, người thi pháp phải điều khiển chân nguyên lực dao động theo một tần suất đặc biệt, đồng thời đem chân nguyên lực dung hợp vào trong hỏa cầu! Mà khi dung hợp khối hỏa cầu thứ ba, tần suất dao động của chân nguyên lực so với lần dung hợp đầu tiên lại thay đổi, đồng thời còn phải khắc phục vấn đề không ổn định của hỏa cầu trong lần dung hợp trước.

Vừa rồi Kiều Kiều đã trực tiếp đem toàn bộ cách thức dao động chân nguyên lực phần trước "Cửu Dung" của Phong Viêm Dung đưa cho Lăng Phong, vậy tầng cảnh giới cuối cùng "Cửu Dung" kia, sự quái dị của tần suất dao động chân nguyên lực quả thực vừa nghe đã rợn người!

Loại nguyên lực ẩn biến thái này không biết do ai sáng tạo ra, quả thực là khiêu chiến tới cực hạn sự khống chế chân nguyên lực của nguyên tố Thiên Hành Giả! Phải biết rằng, khi khống chế hỏa cầu dung hợp còn phải phân tâm tiến hành dao động chân nguyên lực, trong lúc đó chỉ cần hơi sơ xuất một chút lập tức toàn bộ sẽ vỡ tan. Đối thành người khác, sau một lần thất bại sẽ không muốn thử nghiệm nữa, thế nhưng Lăng Phong lại khác, trong từ điển của hắn chưa từng có hai từ "bỏ qua"!

Thôi đi, không ngừng thôi đi!

Bỗng dưng một tia linh quang chợt lóe! Hắn nghĩ đến tình cảnh lần đầu tiên khi thấy Kiều Kiều thi triển Phong Viêm Dung, lúc đó bản thân đã thấy việc này rất giống với phối chế tổ linh mạch, không phải vậy sao, một thứ là khống chế độ dao động của niệm thức, một thứ là điều khiển sự dao động của chân nguyên lực!

Yếu quyết thi triển hai thứ này cực kỳ giống nhau!

Nghĩ như thế, phảng phất như có một cánh cửa lớn mở ra trước mặt Lăng Phong, thoảng cái hắn đã nắm bắt được điểm mấu chốt khi thi triển Phong Viêm Dung! Trong mắt tinh quang chợt lóe, mười ngón tay nhanh chóng di động, một khối, một khối, lại một khối...tổng cộng sau khối hỏa cầu xuất hiện giữa hai tay của hắn!

- Đầu gỗ, huynh...

Kiều Kiều che chặt miệng mình, nàng đây không phải là chuyện giỡn chơi. Thoảng cái đã trùng kích lên cảnh giới "Lục Dung", cho dù là mình cũng rất có khả năng thất bại! Mà Lăng Phong bắt quá mới chỉ vừa bắt đầu tu luyện, sự thành thạo đối với nguyên lực ẩn còn thua xa mình, nếu như thất bại rất có khả năng

sẽ bị chân nguyên lực phản phệ! Trong lòng nàng lúc này đang không ngừng lặp đi lặp lại: Đầu gối, đại đầu gối, siêu cấp đại đầu gối...

Sáu khối hỏa cầu như một chiếc phong luân xoay tròn giữa hai tay Lăng Phong, trong mắt hắn lúc này chỉ còn sáu khối hỏa cầu tồn tại, dần dần, tất cả âm thanh, màu sắc, mùi vị ở ngoại giới hoàn toàn biến mất, toàn bộ tinh thần lực đều trút vào trong sáu hỏa cầu trước mắt!

Lăng Phong tiến vào trong một cảnh giới thần diệu vật ngã lưỡng vong!

Hỏa cầu trước mắt bị phóng đại lên vô hạn, thậm chí Lăng Phong còn có thể nhận biết rõ ràng cấu tạo bên trong của sáu khối hỏa cầu này. Bỗng dưng, tay hắn động!

Từng đạo chân nguyên lực dựa theo một tần suất riêng bắt đầu rót vào trong một khối hỏa cầu, đồng thời nhanh chóng điều khiển khối hỏa cầu này dung hợp với một khối hỏa cầu khác.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, phản phát như đã nghìn năm, rốt cuộc cũng thuận lợi!

Hai khối hợp nhất, một hỏa cầu mới được hình thành, "Dung Hỏa" đang lay động phiêu dang trong không trung dần dần ổn định lại, trong khoảnh khắc đó, Lăng Phong cảm giác được một lượng lớn thiên địa nguyên lực từ bốn phương tám hướng rót vào trong hỏa cầu. Hắn cảm giác rất rõ ràng, sau một thời gian ngắn, hỏa hệ nguyên lực bên trong Dung Hỏa đã nhiều hơn gấp bốn lần một hỏa cầu đơn trước kia!

Dựa theo Phong Viêm Dung, điều khiển hỏa cầu kết hợp thành "Dung Hỏa", đồng thời vẫn có thể hấp thu nguyên lực từ ngoại giới rót vào, làm lớn mạnh bản thân! Loại đặc tính này khiến cho Phong Viêm Dung tuy nhìn qua dường như đơn giản, thế nhưng uy lực lại lớn đến kinh người, nhất là hỏa cầu sau khi dung hợp thì uy lực càng kinh khủng, theo lý luận mà nói, loại nguyên lực ẩn thần kỳ này hẳn như không có được giới hạn cao nhất!

Mặc cho gió nổi mây bay, trong lòng Lăng Phong vẫn không chút gợn sóng, ánh mắt tựa như máy móc nhìn chăm chăm vào khối hỏa cầu thứ ba. Chân nguyên lực dao động, lần thứ hai dung hợp...thành công!

Lần dung hợp này, hỏa hệ nguyên lực đã đạt tới gấp tám lần một khối hỏa cầu đơn!

Khối thứ tư...thành công!

Hỏa hệ nguyên lực tăng gấp mười sáu lần!

Cứ mỗi một lần một khối hỏa cầu bị dung hợp, đôi mắt Kiều Kiều tròng lên càng lúc càng lớn, hai tay bé nhỏ gắt gao che miệng, trong ánh mắt tràn ngập khiếp sợ!

Khối thứ sáu, thành công...gấp sáu mươi tư lần!

Trời ạ, đại đầu gối lẽ nào thực sự là thiên tài tu luyện nguyên tố chân võ quyết vạn năm khó gặp? Nghĩ đến lời Tang Khắc Tư, rồi nhìn lại trước mắt, một người không lâu trước đây có độ tương thích nguyên lực bằng không, mà chỉ đảo mắt liền đã nắm giữ được Phong Viêm Dung! Cho dù với thiên phú của bản thân tu luyện đến nay bất quá cũng chỉ miễn cưỡng đạt tới cảnh giới "Lục Dung"! Đầu gối làm như thế nào vậy?

Tay Lăng Phong ngừng lại, Dung Hỏa cuối cùng được hình thành, bên trong loáng thoáng từng tia màu ngọc bích, hắn tựa hồ có thể cảm giác được hỏa hệ nguyên lực dâng trào gào thét trong đó!

Còn có thể tiếp tục!

Lăng Phong cảm giác được chân nguyên lực trong hỏa hệ kiếm nguyên vẫn còn dư thừa, vì vậy...khối hỏa cầu thứ bảy bay ra!

Kiều Kiều đang chuẩn bị nói chuyện vội vã che miệng lần nữa, sợ mình không cẩn thận quấy rầy Lăng Phong! Gã đầu gối này, hắn đang làm gì vậy? Lẽ nào hắn muốn khiêu chiến "Thất Dung"?

Khối hỏa cầu thứ bảy...dung hợp!

Quá thần kỳ, khối thứ bảy! Có thể đại đầu gối chính là người thực hiện được nguyện vọng của Mạch Kha gia gia?

Không dừng lại, tiếp tục, không ngừng tiếp tục!

Thứ tám!

Thứ chín!

Lăng Phong nhất cử tu luyện Phong Viêm Dung tới cảnh giới "Cửu Dung"! Kiều Kiều sớm đã khiếp sợ không còn bất kỳ lời nào để nói, chỉ có bản thân Lăng Phong mới biết, nếu như cho mình yếu quyết thì triển phần sau của Phong Viêm Dung, bản thân mình...vẫn còn có thể tiếp tục!

Khối hỏa cầu trong tay đại khái cỡ quả bóng rổ, bên trong có một ngọn hỏa diễm màu lục lớn cỡ quả bóng bàn, ngọn hỏa diễm màu lục như là chất lỏng không ngừng lưu động tứ tán, nhìn qua trong suốt sáng long lanh, cực kỳ khả ái!

Chỉ có Kiều Kiều cũng tu luyện Phong Viêm Dung mới biết được, ngọn hỏa diễm màu lục đó đáng sợ tới cỡ nào! Khối Dung Hỏa cuối cùng được hình thành này có được hỏa hệ nguyên lực gấp năm trăm mười hai lần hỏa cầu bình thường, mà đại bộ phận hỏa hệ nguyên lực trong đó đã hội tụ vào trong ngọn hỏa diễm màu lục nho nhỏ kia!

65. Chương 20: Siêu Cấp Cường Giả.

- Ha ha, bảo bối ngoan, gia gia tới thăm cháu đây!

Một thanh âm già nua bỗng vọng lên trong rừng cây, lập tức liền thấy một thân ảnh hạ xuống bên người Kiều Kiều.

Lăng Phong đang chìm đắm trong cảnh giới vật ngã lưỡng vong, đối với ngoại giới chỉ còn lại cảm ứng bản năng nhất, hắn thấy một thân ảnh xuất hiện bên đáp xuống bên người Kiều Kiều, bóng người này mang tới cho hắn cảm giác nguy hiểm không gì sánh được. Thuần túy là vô ý thức, "Cửu Dung Hỏa" Trong tay Lăng Phong phóng ra bay về phía thân ảnh kia!

- A, gia gia!

Kiều Kiều sợ hãi kêu lên:

- Tránh mau!

Sự tình đột nhiên xảy ra, người tới căn bản không kịp phản ứng gì thêm, hắn phần nộ quát lên:

- Ở đâu ra tiểu tử hỗn đản này vậy?

Phất tay đưa một đạo kinh khí bao bọc lấy Kiều Kiều, bản thân hắn cũng chỉ kịp miễn cưỡng tạo ra một vòng chân lực mỏng manh!

Cửu Dung Hỏa cùng với vòng bảo hộ chân lực va chạm, đột nhiên, phảng phất như thiên địa đều trở nên tĩnh lặng!

Tiếp đó, một tiếng nổ vang vượt qua cực hạn của thính lực, "Uỳnh" một tiếng, một làn sóng năng lượng hình tròn quét qua, lấy người mới tới làm trung tâm, trong phương viên mười trượng bị đốt cháy thành than, không biết bao nhiêu cây cối vào giờ khắc này bị đốt thành tro bụi! Một trận gió nhẹ thoảng qua, vô số tro bụi bay lả tả khắp không trung.

- Hảo tiểu tử, thực sự là khối cầu hỗn đản!

Người mới tới giận dữ, bàn tay to như chiếc quạt hương bồ tùy tiện tung ra một trảo, như điều hâu quắp gà con, Lăng Phong vừa tỉnh táo lại từ cảnh giới thần kỳ căn bản không kịp phản ứng đã bị hắn xách lên!

Nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm!

Lăng Phong nhìn người trước mặt, người này giống như một đầu sư tử đang phần nộ, vóc người cực cao, cả đầu tóc bạc, làn da lại không có một chút nếp nhăn, làn da màu cổ đồng hiện ra một sức sống kinh người. Không cần bất kỳ lời lẽ nào, chỉ cần người này đứng bên cạnh, người lập tức cảm thấy lực áp bức kinh người, phảng phất như bất kỳ kẻ nào đứng trước mặt hắn đều phải thấp hơn một chiếc đầu!

Đừng nói vừa rồi không kịp phản ứng, Lăng Phong tin rằng, cho dù mình có cơ hội đối địch cùng hắn, thì hắn cũng có thể dễ dàng dùng một tay xách mình lên!

Người này là ai? Khí thế thật là khủng khiếp!

- Gia gia, người mau buông đại đầu gối ra, huynh ấy không cố ý đâu!

Kiều Kiêu kéo cánh tay người mới tới, nũng nịu cầu xin.

- Hừ hừ, tiểu tử lão toét này, nhiều năm như vậy, từ khi năm đó tham gia Thương Khung Hội Chiến tới nay, tiểu tử này chính là người đầu tiên khiến ta chật vật như thế! Không được, ngày hôm nay nhất định phải hảo hảo giáo huấn hắn!

Người mới tới nhìn chiếc áo bào của mình bị Cửu Dung Hỏa xé toạc, tức giận liều mạng dung đưa Lăng Phong. Người bên ngoài nếu như thấy một màn trước mắt, thực sự rất khó tưởng tượng, vừa rồi đối diện với Cửu Dung Hỏa, vụ nổ kinh khủng đó dĩ nhiên chỉ có thể khiến bộ dạng hắn thoáng chật vật một chút!

- Gia gia, người là Thánh Vực cường giả, vì sao lại khi dễ một văn bối? Trước tiên người cứ thả đại đầu gối ra đã có được không? Ít nhất cũng phải để cho đại đầu gối một cơ hội giải thích chứ.

Gia gia của Kiêu Kiêu? Thánh Vực cường giả? Chẳng lẽ là cường giả nổi danh Tinh Lam công quốc...Kiêu Sâm Đặc? Lăng Phong rất cuộc cũng biết vì sao đám người Tang Khắc Tư khi thấy Kiêu Kiêu đều cung kính, có một vị gia gia cường thế như vậy, dù cho Kiêu Kiêu phóng hỏa đốt hoàng cung Tinh Lam chỉ sợ cũng không có ai dám nói gì.

- A, bảo bối nói cũng đúng!

Kiều Sâm Đặc đem Lăng Phong ném xuống đất như vắt rác, bẻ ngón tay "răng rắc" như một gã du côn, nói:

- Tiểu tử, cho ngươi một cơ hội, chỉ cần qua được năm đấm của ta, coi như ngươi giải thích xong!

Nguyên lai định nghĩa "giải thích" của vị lão đại này lại là bạo lực trần trụi như thế...

Kiều Kiêu khẩn trương còn muốn khuyên bảo. Lăng Phong đã đứng lên, hắn rung tay lấy ra Tinh Thiết kiếm từ trong Tiết Văn, cung kính nói:

- Mời tiền bối chỉ giáo!

Bất kể là ai, có thể đạt được tới cảnh giới Thánh Vực, không thể nghi ngờ là đáng được nhận sự tôn kính! Trước đây, mục tiêu lớn nhất khi Lăng Phong tu luyện đó là có thể trở thành Thánh Vực cường giả, lúc này một Thánh Vực sờ sờ đứng trước mặt mình, Lăng Phong sao có thể bỏ qua cơ hội thỉnh giáo?

Chiến cùng cường giả, bại cũng vui vẻ!

- A.

Kinh ngạc nhìn Lăng Phong một cái, Kiêu Sâm Đặc lộ ra vẻ tươi cười:

- Tốt lắm, tiểu tử ngươi không giống sư phụ vô lại của ngươi, khá sáng khoái đó! Cũng tốt, đã lâu không cùng người động thủ, chung quy luôn khi dễ đám bộ hạ cũ cũng không hay lắm, ngày hôm nay lấy tiểu tử ngươi để giãn gân cốt cũng tốt!

Lăng Phong sửng sốt, sư phụ vô lại của mình, lão đang nói ai vậy?

Mắt thấy bản thân đã không thể ngăn cản Kiêu Sâm Đặc, hai mắt Kiêu Kiêu đảo loạn, nghĩ ra một chủ ý đặc biệt:

- Gia gia, người đánh cùng với đầu gối không cho phép dùng chân lực vượt quá đầu gối! Nếu không thì quá khi dễ người ta rồi.

Kiều Sâm Đặc hiển nhiên vô cùng yêu thương tôn nữ của mình, nghe vậy thì gãi gãi thái dương, nói;

- Lời này cũng có đạo lý, chân lực của ta quá mạnh mẽ, một quyền đập chết tiểu tử này cũng không thú vị.

Lão nhìn Lăng Phong nói:

- Này, tiểu tử ngươi có chút kỳ quái, trong cơ thể lại không phải là chân nguyên lực thuần túy, còn có sự tồn tại của chân lực, cũng được, ta sẽ dùng chân lực ngũ tinh đánh nhau với ngươi!

Lăng Phong hoảng sợ, không hổ là Thánh Vực cường giả, hẳn thâm nghĩ sau khi tu luyện Tinh Diễn Thiên, trừ khi mình xuất thủ, bằng không sẽ không ai có thể nhận ra được tu vi chân lực của bản thân, không nghĩ tới Kiều Sâm Đặc chỉ liếc mắt liền đã nhìn thấu.

- Còn phải hứa không dùng "Vực", không được dùng Cực Đạo Ba, không được...

Cái miệng nhỏ nhắn của Kiều Kiều liền thoảng nói ra một hồi.

- Được, bảo bối ngoan, cháu còn nói thêm nữa, gia gia không đánh được mắt!

Kiều Sâm Đặc khổ não nói:

- Cháu để cho gia gia vui vẻ đánh một trận có được không?

Kiều Kiều hé miệng cười:

- Không đánh được càng tốt!

Chờ đến khi Kiều Sâm Đặc vất vả thoát khỏi sự dây dưa của Kiều Kiều, khi đối mặt chính diện với vị Thánh Vực cường giả, Lăng Phong bèn thu toàn bộ tâm tình đang phân tán, không thể bởi vì Kiều Sâm Đặc đồng ý không dùng một số tuyệt học mà khinh suất. Đối mặt với Thánh Vực cường giả mà còn dám lơ là, đó chính là muốn ăn đòn!

Tinh Thiết kiếm run nhè nhẹ!

Lăng Phong nhìn mũi kiếm, toàn bộ tâm thần đều phủ lên thân kiếm, ngoại vật không thể quấy nhiễu được hắn!

- Không sai!

Khẽ gật đầu, Kiều Sâm Đặc khen:

- Dưới tay lão gia hỏa thủ hạ vô lại kia, ngươi còn có được tu vi chân võ bậc này, quả là không tệ! Bất quá, kiếm thuật của ngươi vẫn còn có chút non nớt!

Ánh mắt lão quét qua bốn phía, lập tức phát tay, một cành cây khô bay đến:

- Tiểu tử kia, cứ hết sức tới đi, để ta xem kiếm thuật của tiểu tử ngươi đến tột cùng ra làm sao!

Dùng cành khô đấu với Tinh Thiết kiếm?

Dù cho đối phương là Thánh Vực cường giả, Lăng Phong cũng bởi vì bị khinh thị mà sinh ra một cơn tức giận, bản thân ta muốn xem lão làm thế nào để dùng cành khô cản kiếm của ta!

Tinh Thiết kiếm rú vang, kiếm thân hợp nhất, thân hóa thành cầu vồng, Quán Nhật kiếm chiêu mạnh mẽ đâm ra!

- Hảo kiếm chiêu!

Kiều Sâm Đặc mắt lộ ra sắc mặt vui mừng:

- Đáng tiếc ngươi vẫn còn xa xa chưa phát huy được kiếm ý của một chiêu này!

Cành khô trong tay hắn nhẹ nhàng chuyển, kỳ diệu chạm lên thân của Tinh Thiết kiếm, một dẫn một kéo!

Lăng Phong cảm thấy một cỗ dẫn lực kỳ diệu tác động lên trường kiếm của mình, mũi kiếm thân bắt do kỷ đâm lệch đi, uy lực một chiêu này làm cho mặt đất đào tung lên một hố sâu!

Chuyện gì xảy ra vậy?

Lăng Phong cầm kiếm đứng đó, chấn động nhìn Kiều Sâm Đặc, dùng một cành khô dẫn dắt kiếm chiêu của mình. Cho dù bản thân chưa sử dụng Thốn Kích kinh, nhưng kiếm thuật vô cùng kỳ diệu này cũng đủ khiến người ta kinh hãi! Lão nói mình vẫn còn xa xa chưa lĩnh ngộ ra được kiếm ý của "Quán Nhật" là có ý gì?

- Tiểu tử, lại nào!

Về mặt Kiều Sâm Đặc ung dung:

- Dùng công kích cường đại nhất của ngươi, để ta xem xem!

Lăng Phong biết tuy rằng trên danh nghĩa lão giáo huấn mình, nhưng thực tế là đang dạy dỗ, vì vậy cung kính cúi đầu:

- Tiền bối, vãn bối tới đây!

Đầu ngón chân tựa như mũi khoan đâm vào đất, chân lực cường đại xoay tròn bên trong, đẩy lên một tầng bụi bặm, "Tiền Tật" được thi triển!

Thân như nộ tiễn, trường kiếm hoành không!

Quang mang u trầm của Tinh Thiết kiếm nội liễm hoàn toàn, một kiếm này tốc độ cực nhanh, trong không khí chỉ vang lên một tiếng "xoẹt" rất nhỏ, phẳng phát như là âm thanh xé lụa!

- Một kiếm này có chút ý tứ!

Kiều Sâm Đặc thành thạo bình luận:

- Bất quá...ngươi vẫn còn chưa rõ!

Cảnh khô trong tay lão dùng một góc độ vi diệu nhẹ nhàng động lên thân kiếm vài lần.

Lăng Phong cảm thấy một cỗ kiếm tràn ngập thân kiếm truyền đến, kinh mạch bản thân tựa hồ cũng bị kiếm ý sắc bén xé rách! Hắn kêu lên một tiếng, vội vã thu kiếm dừng thân, cỗ kiếm ý kia biến mất phẳng phát như chưa từng xuất hiện.

- Dùng lực ngự kiếm bất quá là chỉ là thủ đoạn dụng kiếm sơ cấp nhất mà thôi!

Cảnh khô trong tay Kiều Sâm Đặc tùy ý múa may trong không khí vài cái, kiếm ý sắc bén trong nháy mắt tràn ra, phẳng phát như trong tay lão giờ này không phải là một cảnh khô mà là một tuyệt thế bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ!

- Đạo ngự kiếm thượng đẳng chính là lấy ý ngự kiếm, dù cho trong tay không có vật gì, cũng có thể "ý chỉ sở hướng, kiếm tức sở chỉ"! (ý hướng về nơi nào, kiếm lập tức đâm về nơi đó!)

Lời nói của Kiều Sâm Đặc có chút thâm ảo, Lăng Phong nhíu mày trầm tư chốc lát. Lời nói này dường như hắn đã nghe được ở nơi nào đó. Bỗng nhiên hắn nghĩ tới, đó là một cuốn binh thư hắn đã đọc ở trong Bí Kíp Các, trên đó có một đoạn giảng giải về đạo của thuật dùng binh, cùng với đạo ngự kiếm của Kiều Sâm Đặc tương đồng rất lớn!

Trong nhất thời, tuy rằng Lăng Phong vẫn không thể nào hoàn toàn lĩnh ngộ ảo diệu trong đó, thế nhưng lời nói của Kiều Sâm Đặc đã mở ra cho hắn một cánh cửa lớn! Vốn cho rằng kiếm thuật chính là kiếm chiêu cộng thêm chân lực, hiện tại mới phát hiện đó căn bản chỉ là giai đoạn sơ cấp như đứa trẻ tập đi mà thôi.

Trong lòng mơ hồ có chút linh ngộ!

- Xin tiền bối chỉ giáo tiếp!

Tinh Thiết kiếm tràn ra một màn quang mang như sương mù, kêu gào phá không, một kiếm này hắn trút vào toàn bộ chân lực của mình, một kiếm vừa xuất, một vệt sáng lóe lên như phá vỡ không gian, uy thế kinh người!

- A, kiếm mang sao? Thiếu, vẫn còn chưa đủ!

Cảnh khô hơi rung động, một tia kiếm khí bắn ra, Kiều Sâm Đặc tùy ý bình luận. Tuy rằng Lăng Phong thi triển ra tuyệt học kiếm mang khiến lão rất kinh ngạc, nhưng vẫn chưa đủ để lão coi trọng.

Đúng lúc này, Lăng Phong cười cười, thân ảnh bỗng dưng run lên, tàn ảnh liên tiếp kéo dài!

- Hảo thân pháp!

Mười ba đạo tàn ảnh hoàn toàn vây quanh Kiều Sâm Đặc, Hồng Ảnh thân pháp thật sự quá nhanh, một khi thi triển người thường căn bản không thể thấy rõ được phương hướng công kích cụ thể. Cho dù là Thánh Vực cường giả, nếu như không dùng "Vực Năng" để áp chế thì cũng vô pháp phá giải một chiêu này!

Nhân thần Kiều Sâm Đặc ngưng trọng, biểu tình rất cực cũng thận trọng thêm vài phần!

Cảnh khô xoay tròn, kiếm ý liên miên không dứt tràn ngập không gian!

Một vòng kiếm khí như một đóa hoa cúc màu vàng nổ tung, sáng chói lóa mắt.

- Phốc phốc phốc phốc!

Mấy tiếng giòn tan hầu như đồng thời vang lên, mười ba đạo tàn ảnh đều bị phá vỡ! Chân thân Lăng Phong nấp trong đám tàn ảnh vỡ vụn, thân kiếm nghiêng nghiêng, từ một góc độ xảo quyết tựa như độc xà hổ tín đâm thẳng về phía Kiều Sâm Đặc!

Nhất kiếm tây lai, thiên ngoại phi tiên!

66. Chương 21: Thánh Vực Kiều Sâm Đặc.

Xệt!

Âm thanh tựa như dây đàn đứt vang lên, cảnh khô dưới sự công kích của kiếm mang cường đại hoàn toàn nứt toạc ra! Cùng lúc đó, Kiều Sâm Đặc cũng đưa ra song chỉ, song chỉ ánh lên một mảnh ngân mang xán lạn, giờ khắc này ngón tay của lão tựa như được đúc ra từ tinh thiết!

Kiếm chỉ xuất vỏ, Tinh Thiết kiếm giống như một con rắn rung lên "ong ong" giữa hai ngón tay Kiều Sâm Đặc!

Nguy hiểm!

Nếu như Kiều Sâm Đặc xem qua một màn đối chiến giữa Băng Thần Tử cùng với Lăng Phong, nhất định sẽ không khinh xuất dùng song chỉ kiếm chế Tinh Thiết kiếm. Đáng tiếc, lão lại không được xem.

Khuôn mặt Lăng Phong trong nháy mắt đỏ lên như máu, mơ hồ như có huyết khí bốc lên trên đỉnh đầu!

"Không tốt!"

Kiều Sâm Đặc tỉnh ngộ ra đã hơi muộn, Tinh Thiết đang rung rung giữa hai ngón tay trong nháy mắt biến thành một con nộ long vừa tỉnh giấc, phảng phất như cơn sóng dữ Trường Giang đập vào mặt, áp lực khổng lồ tựa hồ muốn đập tan hoàn toàn những thứ ngăn cản nó!

Cỗ lực lượng này thực sự quá mức khổng lồ, cho dù ý thức chiến đấu có mạnh tới đâu, nhưng chỉ dùng tu vi ngũ tinh cũng không thể chống đỡ nổi! Kiều Sâm Đặc vô ý thức tung song chỉ ra, khê quát một tiếng:

- Cực Đạo Ba!

Một cỗ lực lượng kỳ quái tựa như sóng gợn không ngừng truyền đến, Lăng Phong cực kỳ sợ hãi, hần cảm thấy cỗ lực lượng này phi thường kỳ quái, khi mới bắt đầu cũng không quá mạnh, thế nhưng khi nó lan ra phảng phất như đạt được nhân lên một cách vô hình, lực lượng càng ngày càng mạnh! Khi cỗ lực lượng này truyền tới cổ tay, hần đã phải đối mặt với một luồng lực lượng khổng lồ hung mãnh!

- Âm!

Thân thể Lăng Phong bị đẩy lùi ra ngoài, liên tục va gãy một loạt cây ở phía sau mới dừng lại được, cả người vô cùng chật vật.

- Đầu gối, huynh không sao chứ?

Kiều Kiều chạy đến bên người Lăng Phong, vội vàng kéo hần dậy, lăm lăm nhìn Kiều Sâm Đặc:

- Gia gia, người thua, đã nói không được dùng Cực Đạo Ba cơ mà!

- Đa tạ tiền bối chỉ giáo!

Ngăn Kiều Kiều lại, Lăng Phong cung kính khom người hướng về phía Kiều Sâm Đặc nói. Vừa rồi đánh một trận, mặc dù thời gian ngắn nhưng lại mang đến cho bản thân lợi ích không nhỏ, trước đó hẳn vẫn không biết nguyên lai kiếm thuật còn có thể đạt tới được cảnh giới như vậy.

Kiều Sâm Đặc kinh ngạc nhìn hẳn, đích biểu tình chờ đợi không nhìn ra được đến tột cùng lão đang suy nghĩ gì. Một lát sau, lão mới nhìn lại Lăng Phong, hỏi:

- Vừa rồi người dùng chính là Thốn Kích Quyết?

Trong mắt lão tinh quang chợt lóe, áp lực kinh người.

- Đúng vậy!

- Vì sao người không dùng ngay từ đầu?

Kiều Sâm Đặc nghi hoặc hỏi.

- Tu vi vẫn bối cùng với tiền bối chênh lệch quá lớn, nếu như vẫn bối ngay từ đầu đã lật ra toàn bộ con bài để sử dụng, thì khó có thể đạt được hiệu quả bất ngờ giành chiến thắng, cho nên...

Từ khi Kiều Sâm Đặc dùng cảnh khô ngăn cản một kích toàn lực của mình, Lăng Phong liền đã rõ, cho dù sử dụng Mạch Luân - Thốn Kích kinh cũng vô ích, bởi vì khi đó Kiều Sâm Đặc khí thế đang thịnh, bản thân căn bản vô lực lay chuyển được lão. Chỉ đến khi lão lơ là, con bài chưa lật Thốn Kích kinh mới có thể phát huy được tác dụng chân chính!

Biểu tình Kiều Sâm Đặc theo sự giải thích của Lăng Phong càng lúc càng trở nên cổ quái: Trong đầu tiểu tử này nhét cái gì vậy? Hẳn có biết đối thủ của mình là ai không? Thánh Vực cường giả cho dù đem chân lực áp súc ở cấp bậc ngũ tinh, chỉ bằng vào chiến đấu ý thức thì cũng không phải một chân võ giả ngũ tinh có thể bằng được!

Thế nhưng tiểu tử này khi đối mặt với mình còn nghĩ tới...thắng lợi? Gặp quỷ rồi, hẳn còn muốn thắng sao? Nhưng càng phiền lòng chính là, trên thực tế hẳn thực sự đạt được chiến thắng!

- Hừ hừ, vốn cho rằng người so với tên sự phụ xảo trá vô lại kia của người còn tốt hơn một chút, thực không ngờ đều cùng một giuộc!

Kiều Sâm Đặc tức giận mắng, nhìn dáng vẻ của lão dường như bắt đầu xung động muốn giáo huấn Lăng Phong, thế nhưng khi thấy Kiều Kiều như gà mẹ bảo vệ con ngăn trước người Lăng Phong, lão mới hung hăng giậm chân nói:

- Ta không chấp nhặt với tiểu tử nhà người, ta sẽ đi tìm tên sự phụ khốn kia của người tính sổ!

Lão tỏ ra vô cùng phần nộ biến mất ở phía chân trời, hai người Lăng Phong cũng không chú ý trong nháy mắt khi quay đi, trên mặt Kiều Sâm Đặc không kiềm chế được nở nụ cười.

Đối mặt với Thánh Vực cường giả còn muốn thắng lợi, thực sự là một tiểu tử vô liêm sỉ!

- Kiều Sâm Đặc nguyên soái sẽ không tức giận chứ?

Nhìn theo bóng lưng Kiều Sâm Đặc tiêu thất phía chân trời, Lăng Phong lo lắng hỏi.

- Hi hi, không đâu!

Kiều Kiều cười hi hi nói:

- Gia gia rất phóng khoáng, đừng thấy hiện tại ông ấy tức giận, chỉ hai ngày nữa là quên ngay, gia gia chính là một lão tiểu hài!

Trông thấy nàng cười tươi như hoa, Lăng Phong cũng cười cười, lão tiểu hài? Ông cháu hai người thực sự là từ một khuôn đúc ra.

- Không còn việc gì thì ta về trước đây.

Lăng Phong vội vàng nói, ngày hôm nay đánh một trận đã tạo được sự gợi ý rất lớn cho hẳn, hẳn phải lập tức quay về lĩnh ngộ.

Kiều Kiêu không kịp phản ứng, Lăng Phong đã nhanh chóng rời đi. Đột nhiên, nàng kinh hô:

- Này, đại đầu gỗ, mau quay lại, huynh đi rồi nơi này làm sao bây giờ? Lão sư sẽ phạt người ta đó!

...

Nguyên Lực Thấp.

Phổ Lạc thấy một quang ảnh màu ngân bạch bay tới, đang muốn lao ra ngăn cản, nhưng khi thấy rõ người kia thì vội vàng cung kính:

- Nguyên soái!

- Ủm!

Kiều Sâm Đặc không dừng lại, trực tiếp bay vào trong hồng quang.

Phổ Lạc lộ ra vẻ mỉm cười:

- Là ai chọc tức lão nguyên soái thành ra như vậy?

Hắn quay đầu lại nhìn về phía Nguyên Lực Thấp mơ hồ bên trong hồng quang:

- Hôm nay xem ra lại có náo nhiệt để coi rồi.

Hắn vung tay, hét lớn:

- Mở xối, mở xối nào!

Phổ Lạc lúc này đâu còn chút nghiêm túc nào như khi đối mặt với nhóm người Gia Liệt Áo, trái lại như là con bạc kiếm sống đầu đường. Hắn một tay gỡ mũ giáp, trọng kiếm nhanh chóng vẽ hai đường trên đất, hô lên:

- Chọn Mạch Kha đại sư đặt cửa bên trái, Kiêu Sâm Đặc nguyên soái cửa bên phải, nhanh nhanh nhanh!

- Đầu nhi, tỷ lệ thế nào?

Một gã thủ vệ tiến lên dày mặt hỏi.

- Mạch Kha đại sư thắng thì một ăn một, Kiêu Sâm Đặc nguyên soái thắng thì một ăn hai, thua thì mất tiền cược! Ta làm nhà cái.

- Oai, chỉ có một ăn một, đầu nhi, người cũng quá keo kiệt rồi đấy. Ít nhiều cũng bỏ chút máu ra đi chứ.

Nhất thời có người bắt măn nói.

- Đừng dong dài!

Phổ Lạc hung hăng đập lên đầu người này một cái:

- Tiểu tử ngươi chỉ giỏi nhiều lời, kiếm được lợi thì các ngươi liền cười trộm...Mẹ nó, các ngươi đều đem tiền đặt lên Mạch Kha đại sư thì ta sao kiếm được tiền? Này, ta nhắc cho các ngươi biết, Kiêu Sâm Đặc nguyên soái chính là Thánh Vực cường giả đó!

- Ha ha, đầu nhi, đừng có lừa bịp chúng ta! Mạch Kha đại sư mặc dù chưa đạt tới Thánh Vực, nhưng cũng đã là nguyên tố Thiên Hành Giả cửu tinh đỉnh phong, luận về lực công kích cũng không kém hơn so với Kiêu Sâm Đặc nguyên soái, hơn nữa, nơi này còn là Nguyên Lực Thấp a!

Nguyên tố Thiên Hành Giả khi ở trong Nguyên Lực Thấp có thể hoàn toàn dung hợp cùng với hoàn cảnh xung quanh thành một thể, dễ dàng điều động năng lượng trong Nguyên Lực Thấp trợ giúp bản thân chiến đấu! Nơi này chẳng khác nào sân nhà của Mạch Kha, cho dù là Thánh Vực nguyên tố Thiên Hành Giả đến đây đều rất khó chiếm được tiện nghi, đối với võ giả Thánh Vực bình thường không quen thuộc với phương thức chiến đấu của nguyên tố Thiên Hành Giả mà nói lại càng khó đạt được thắng lợi.

Phổ Lạc hung hăng trừng mắt nhìn người vừa nói:

- Coi như các người giỏi! Chơi thì chơi! Ta còn không tin, đến khi nguyên soái nổi bão tố, đám tiểu tử các người cứ chờ mà mất hết vốn đi!

- Chúng ta cho dù mất hết vốn cũng chẳng sợ, hàng ngày đã có đầu nhĩ người mời ăn mời uống rồi!

- Thu một đám thủ hạ như các người chính là thất bại lớn nhất đời ta!

Âm thanh cười nói không ngớt, rất hiển nhiên bọn họ làm thế này cũng không phải là lần đầu...

67. Chương 22: Lai Lịch Thần Bí Của Thụy Tinh Thương Hội.

Kiều Sâm Đặc quen thuộc xuất hiện trên tầng cao nhất:

- Mạch vô lại, mau lăn ra đây cho lão tử!

Thân thể lão lóe lên, trực tiếp tiến vào trong tinh thất Mạch Kha tu luyện.

Tô Lam đang ở bên trong cả kinh, bất đắc dĩ cười nói:

- Nguyên soái, lão sư còn đang bế quan.

- Bế quan?

Liếc mắt nhìn về cánh cửa phòng đóng chặt bên trong tinh thất, Kiều Sâm Đặc cười giận:

- Giỏi lắm, lão vô lại này, biết lão tử muốn tìm hắc tính sở nên đã sớm trốn đi rồi sao?

Tô Lam thấy có chút buồn cười, nếu như để cho quân đội của Tinh Lam công quốc thấy được một mặt này của vị nguyên soái mà họ kính yêu, sợ rằng sĩ khí quân đội sẽ phải chịu một đả kích mang tính hủy diệt mất. Nàng biết, đừng thấy bộ dạng thủy hỏa bất dung của Kiều Sâm Đặc cùng Mạch Kha, trên thực tế quan hệ của hai người vô cùng tốt, cho dù có một chút xung đột cũng chỉ là chơi đùa náo loạn là chính. Nàng hé miệng cười nói:

- Nguyên soái, lão sư sao lại đắc tội ngài vậy?

- Vì sao đắc tội hử? Hừ...hừ!

Kiều Sâm Đặc ngẫm lại, nếu như đem sự tình mình thua trong tay một chân võ giả ngũ tinh nói ra, vậy thực là quá mất mặt. Hắc tức giận nói:

- Vì sao đắc tội có nói cho tiểu nha đầu người thì người cũng không rõ! Lão sư vô lại của người đến khi nào xuất quan? Hắc sẽ không trốn lão tử cả đời đấy chứ?

- Lão sư tử, ai nói ta phải trốn người?

Quang mang hồng sắc dần dần tụ tập lại một chỗ trong không khí, lập tức liền thấy Mạch Kha xuất hiện, hắc lắc đầu nói:

- Chuyện gì mà đến mức người phải chạy tới Nguyên Lực Tháp náo loạn vậy?

- Chuyện gì?

Hừ lạnh một tiếng, Kiều Sâm Đặc rốt cục cũng nhìn thấy chính chủ xuất hiện, cũng khong che che lấp lấp nữa:

- Còn chẳng phải hảo đồ đệ người dạy dỗ sao! Gian xảo như quỷ giống y người!

- Đồ đệ?

Sửng sốt, Mạch Kha vô cùng kinh ngạc nói:

- Tô Lam nhất định sẽ không hồ đồ theo người, lão nhị còn đang bế quang trên tầng ba, lão tam du lịch bốn phương, chẳng lẽ lại là lão tứ, lão ngũ?

- Đến giờ rồi lão gia hỏa người vẫn còn giả bộ hử?

Về mặt khinh bỉ nhìn Mạch Kha, Kiều Sâm Đặc cảm giận nói:

- Ta còn chưa chúc mừng người đó, không chỉ thu được một hảo đồ đệ kế thừa Phong Viêm Dung, hơn nữa trên phương diện chân võ quyết phổ thông cũng có tạo nghệ đến mức đó! Hắc hắc, sao ta lại không biết người có quan hệ cùng Băng gia từ khi nào nhỉ?

Mạch Kha nghe lão nói xong càng thêm mặt mày kỳ diệu, hẳn có chút không kiên nhẫn nói:

- Lão sư tử, người từ khi nào cũng trở nên hồ đồ vậy hả? Rốt cuộc là Tang Phi hay là Cảnh Vân đắc tội người? Hiện tại ta sẽ kêu bọn chúng lên nhận tội với người!

- Người...

Kiều Sâm Đặc vẫn còn giận dữ, đột nhiên hắn nghĩ đến điều gì đó, cẩn thận dò hỏi:

- Ngoại trừ năm đồ đệ này người thực sự không thu đệ tử nào khác chứ?

- Chuyện của ta người còn không rõ sao? Tô Lam kế thừa đạo luyện kim của ta, lão nhị kiên tu rèn đúc binh khí và thực chiến, lão tam thì học được chút da lông của thuật luyện đan cùng với hỏa hệ nguyên lực ẩn, lão tứ thiên phú cũng tạm nhưng vẫn còn cần một chút ma luyện, lão ngũ trên phương diện thiên phú về nguyên trận cực kỳ hiếm có, đáng tiếc vẫn còn non nớt, trừ bọn chúng ra, ta đâu còn đồ đệ nào khác?

- Nói cách khác Phong Viêm Dung của người đến nay vẫn chưa có người kế thừa sao?

Kiều Sâm Đặc tự hồ giạt mình tỉnh ra, càng thêm cẩn thận dò hỏi.

Thấy bộ dáng lão nhẹ giọng rụt rè hỏi han, Tô Lam nhin không được toàn thân nổi da gà.

Nói đến đề tài này, Mạch Kha cũng có chút tức giận:

- Nếu không phải tôn nữ bảo bối của người không chịu tinh tâm học tập, Phong Viêm Dung của ta sớm đã có người thừa kế rồi!

- Hắc hắc, ta nói rồi, nếu như người bằng lòng thu Kiều Kiều làm đồ đệ, ta không nói hai lời tuyệt đối không ngăn cản!

Kiều Sâm Đặc cười gian, nếu như Kiều Kiều trở thành đồ đệ của Mạch Kha, vật bối phận của mình chẳng phải cao hơn một bậc so với lão vô lại này sao?

Mạch Kha tự nhiên biết dự định xấu xa của lão, nên trực tiếp vất đề nghị của lão sang một bên.

- Lão vô lại, người tin chắc rằng Phong Viêm Dung vẫn chưa có truyền nhân, nói cách khác, các đồ đệ của người tuyệt đối chưa có người học được Phong Viêm Dung phải không?

Kiều Sâm Đặc cẩn thận tỉ mỉ kiểm chứng.

- đương nhiên!

Mạch Kha bị lão hỏi han cảm thấy mặt mày kỳ diệu:

- Lão sư tử, rốt cuộc người muốn hỏi cái gì? Hôm nay người không có vấn đề gì chứ? Có cần ta cho người chút đan dược hay không?

- Không có gì, không có gì, ha ha, ta đi trước vậy!

Kiều Sâm Đặc như bị lửa đốt xông vội vã đứng lên rời đi, trước đó còn không quên nói vọng lại:

- Lão vô lại, ta không quấy rầy người tĩnh tu nữa, hiện tại người tiếp tục bế quan đi.

-...lão sư tử này cũng biết khách khí sao?

Mạch Kha không còn lời nào để nói, chờ đến khi lão đi rồi mới nghĩ đến Tô Lam vẫn còn đây, liền hỏi:

- Lam nhi, con có việc gì thế?

- Vâng, đệ tử muốn bẩm báo với lão sư, người lần trước do Nạp Đa gia tộc dẫn tới kiểm tra thiên phú đã có thể hấp thu hỏa hệ nguyên lực.

- Cái gì...thật sao?

Mạch Kha khiếp sợ đứng bật dậy.

- Đúng vậy, đệ tử đã tự tay kiểm tra qua.

Tô Lam hơi nhú mào:

- Chuyện này mặc dù có chút kỳ quái, nhưng quả thực là phát sinh trên người hắn, hơn nữa sau đó Kiều Kiều còn miêu tả lại tình cảnh khi hắn tu luyện, theo sự kiểm tra của con thì độ tương thích nguyên lực của hắn ít nhất cũng không dưới "Cực phẩm"!

- Độ tương thích nguyên lực cực phẩm, độ khống chế nguyên lực tuyệt hảo...

Thì thảo nói vài câu, Mạch Kha đột nhiên biến sắc:

- Không tốt!

Thân thể hắn bị một đạo hỏa quang bao bọc, trực tiếp xuất hiện bên ngoài Nguyên Lực Tháp:

- Lão sư tử, người đừng hòng giành trước!

Tương giao nhiều năm như vậy, chút tâm tư này của Kiều Sâm Đặc, Mạch Kha sao có thể không rõ. Sau khi Tô Lam bẩm báo lại tình hình của Lăng Phong, Mạch Kha nhất thời tỉnh ngộ Kiều Sâm Đặc đến Nguyên Lực Tháp hưng sư vấn tội là vì ai, lại liên tưởng tới biểu hiện cổ quái của lão, lão sư tử này muốn...

Trước sau hai đạo thân ảnh nhanh chóng xẹt qua bầu trời, đằng sau bỗng dưng vang lên một trận cuồng tiếu:

- Mạch Kha đại sư cùng nguyên soái không đánh nhau, ha ha ha ha, tiền cược của các người ta sẽ không khách khí!

- Oa, đầu nhi, huynh cũng quá đen tối rồi đó!

- Tiểu Phong, đệ sao thế?

Trở lại Đa Bảo Các, Ny Khả vừa thấy Lăng Phong lập tức thất kinh hỏi.

Quần áo Lăng Phong tả tơi rách nát, không ít chỗ còn có vết máu, nhìn qua rất thảm. Hắn cười cười nói:

- Không sao, vừa thỉnh giáo kiếm thuật người khác một phen...A, đây là sao?

Hắn thấy phía sau ồn ào náo loạn, Lệ Thành đứng trong đó còn đang rống lên giận dữ.

- Đệ đó, tỷ thí kiếm thuật cũng phải cẩn thận một chút chứ.

Ny Khả yêu thương phũ phũ vật áo cho hắn, chỉ tay về phía tiểu lâu phía sau:

- Là A Nặc, Lệ Thành đang khuyên hắn gia nhập Đa Bảo Các!

A Nặc? Lăng Phong sửng sốt, chợt nhớ lại, người này trong cuộc đấu chương bị thụ thương rất nặng, vẫn còn hôn mê, lẽ nào đã tỉnh lại?

Đi vào bên trong tiểu lâu, Lăng Phong thấy Lệ Thành đang nổi trận lôi đình, Diệp Lạc cùng Đàm Khiếu lặng lẽ đứng ở một bên, sắc mặt nhìn qua cũng không được khá lắm. A Nặc trên người vẫn còn quần đầy băng vải, sắc mặt tuy rằng đã không còn tái nhợt như khi vừa tới đây, nhưng nhìn qua vẫn còn rất suy yếu.

- Lệ võ sư, nếu A Nặc võ sư không muốn, chúng ta cũng không cần làm khó người ta!

- Ta nhỏ vào!

Lệ Thành hung hăng nhổ một bãi lên trên mặt đất, thóa mạ:

- Ta chưa từng thấy kẻ nào không biết suy xét như thế, chúng ta có hảo ý lưu hắn lại, giờ lại bị cho là muốn hại hắn vậy!

Trên mặt A Nặc cũng lộ ra một tia xấu hổ, dù sao người ta cũng đã bất kể hiềm khích cứu tính mệnh mình, đích biểu hiện của mình cũng là quá phận. Hắn áy náy chấp tay nói:

- Tâm ý của Ny Khả Các chủ ta xin nhận, ân cứu mạng A Nặc tuyệt không dám quên!

- Việc này không cần nhắc tới!

Ny Khả hơi xua tay, nói:

- A Nặc võ sư sau này có tính toán gì không?

Bỗng nhiên, nàng thành khẩn nói:

- Thụy Tinh thương hội bất nhân bất nghĩa, coi thuộc hạ đắc lực chả khác gì cỏ rác, A Nặc võ sư không nên quay về đó là tốt nhất.

Nhẹ nhàng thở dài, A Nặc nói:

- Lời vàng ngọc của Ny Khả Các chủ, ta nhất định ghi tạc trong lòng. Thụy Tinh thương hội ta sẽ không quay lại nữa, có thể...về sau ta sẽ trở thành một dong binh.

Dong binh? Thà rằng trở thành dong binh cũng không nguyện ý gia nhập Đa Bảo Các?

Lăng Phong từ trong ánh mắt của hắn nhìn thấy một tia không cam lòng, liền hỏi:

- Có thể nói nguyên nhân thực sự người không muốn gia nhập Đa Bảo Các cho chúng ta biết được không?

Nhìn nhìn Lăng Phong, thấy nhóm người Ny Khả cũng lộ ra bộ dáng nghi hoặc, A Nặc do dự một chút, nói:

- Thực lực của Thụy Tinh thương hội vượt xa những thứ chúng biểu hiện ra ở đây!

Hắn ngẩng đầu nhìn Ny Khả:

- Ny Khả Các chủ, nếu như có thể ta khuyên người tốt nhất hãy nhanh chóng đem Đa Bảo Các giải tán đi, nếu không người làm Á Sát thiếu gia mất mặt như vậy, sợ rằng...

- Đủ rồi!

Không chờ Ny Khả lên tiếng, Lê Thành đã không kiên nhẫn quát lên:

- Tên gia hỏa người đừng có đe dọa, hừ hừ, đến giờ vẫn còn nói giúp Thụy Tinh thương hội, ta thấy người quả thực là kẻ mưu mô khó lường!

Mấp máy môi, A Nặc cũng không tức giận, chỉ thở dài nói:

- Đẳng sau Thụy Tinh thương hội không đơn giản như các người nghĩ đâu!

Hắn đã nói rất rõ, sở dĩ không dám gia nhập Đa Bảo Các trên thực tế chính là đang cố kỵ Thụy Tinh thương hội! Nói cách khác, căn bản hắn thấy Đa Bảo Các không có được lợi thế trước Thụy Tinh thương hội.

- Không phải chỉ là một thương hội thôi sao, so với Nạp Đa gia tộc so với chúng ta thì thế nào?

Đột nhiên một thanh âm truyền đến, lập tức liền thấy Gia Liệt Áo dẫn theo Đế Nhã, Lai Đặc xuất hiện.

68. Chương 23: Hai Đại Cao Thủ Giăng Co.

- Gia Liệt Áo đại ca!

- Lăng huynh đệ, vì sao người lại chột vật vậy?

Lăng Phong cười khổ, vì sao gặp ai cũng bị hỏi một câu như vậy nhỉ. Hắn đành phải đem lý do vừa nói với Ny Khả thuật lại một lần, sau đó nói:

- Gia Liệt Áo đại ca, huynh tới Đa Bảo Các có việc gì vậy?

- Ta muốn đặt hàng với Ny Khả Các chủ một lượng Nặc Thuần, đương nhiên...quan trọng hơn chính là mời người tới phủ chúng ta làm khách.

Gia Liệt Áo trêu đùa nói:

- Bằng không ta sợ rằng ở trong phủ chờ Lãng huynh đệ thì không biết ngày tháng năm nào người mới tới được.

Lãng Phong ngượng ngùng cười cười, một khi đã tu luyện hần liền quên sạch mọi việc bên ngoài.

- Được rồi, tên mập chết tiệt nhà người, đến Đa Bảo Các chính là để bóc cóc Tiểu Phong sao?

Ny Khả trừng mắt.

Gia Liệt Áo liên tục xin tha:

- Bà cô nhỏ của ta ơi, ta sai rồi, kỳ thực mục đích chủ yếu của ta là đến gặp Ny Khả Các chủ phương hoa tuyệt đại cô đó!

Ny Khả bị hần nói đến đỏ mặt:

- Tên mập chết tiệt, người lại ngứa da hả!

Gia Liệt Áo bị nàng véo mấy cái giả vờ thống khổ, Lãng Phong nhìn bọn họ cười cười, hần thấy được Gia Liệt Áo đối với Ny Khả có chút hảo cảm, mà Ny Khả tựa hồ cũng không phản cảm với tựa hồ, đây thật là một chuyện vui vẻ.

Cười đùa một trận, Gia Liệt Áo nói với A Nặc:

- Hắc, gia hỏa nhà người, có Nạp Đa gia tộc chúng ta ở sau Đa Bảo Các, người còn lo lắng về Thụy Tinh thương hội cái gì nữa?

A Nặc nghe lời này, tỉ mỉ suy ngẫm một phen, khẽ lắc đầu:

- Xin lỗi!

Lần này hần vẫn không đáp ứng, không chỉ đắc tội với nhóm người Lệ Thành vẫn đang nổi giận, mà ngay cả sắc mặt Gia Liệt Áo cũng thoáng trở nên khó coi.

Thân phận Nạp Đa gia tộc là gì? Chính là một đại gia tộc truyền thừa mấy trăm năm, luận về tiềm thế phương diện kinh tế, bọn họ tuyệt không kém hơn bất kỳ kẻ nào, thậm chí ngay cả Hoàng Phủ gia tộc của vương thất so ra cũng kém bọn họ!

Nếu không phải thiếu đi Thánh Vực cường giả tọa trấn, Nạp Đa gia tộc có thể nói chính là người nắm quyền chân chính của Tinh Lam công quốc. Có thể nghĩ, có được tiềm thế khổng lồ như vậy, nội tâm Gia Liệt Áo kiêu ngạo cỡ nào, hiện tại lại bị A Nặc cho rằng không bằng một thương hội, nhất thời hần giống như thùng thuốc nổ bị châm ngòi.

- Hắc hắc, ta vẫn chưa biết nguyên lai Tinh Lam công quốc còn có thương hội cường đại như vậy đó?

Gia Liệt Áo cười lạnh nói:

- Ta đây thực sự phải thử một chút xem sao!

Trừ là Áo La thương minh khổng lồ kia, Gia Liệt Áo thực sự không sợ bất kỳ thương hội nào bên trong cảnh nội Tinh Lam!

- Ài, các người...

A Nặc muốn nói lại thôi.

Tràng diện thoáng chốc đã rơi vào yên lặng.

- Tiểu Phong Tử, người ở đâu?

Một tiếng hét lớn như sấm sét phá vỡ bầu không khí yên lặng, ngay sau đó âm thanh quát tháo của Kiều Kiều cũng vang lên:

- Đại đầu gối, mau ra đây...

Theo đó là một loạt tiếng "Ai ui, ai ui" đau đớn vang lên.

Lăng Phong cả kinh, vội vàng nói:

- Tỷ tỷ, mau bảo thủ vệ dừng tay, là Kiều Sâm Đặc nguyên soái đó!

Kiều Sâm Đặc?

A, Kiều Sâm Đặc!

Mọi người đều biết rõ cái tên này, nhịn không được tỏ vẻ khiếp sợ, Ny Khả lại càng không chậm trễ, cuống quýt dẫn nhóm người Lăng Phong chạy ra. Khi thấy người trước mặt đứng là Kiều Sâm Đặc, nàng vội vã cúi đầu nói:

- Nguyên soái đại giá quang lâm, Đa Bảo Các không đón tiếp được từ xa...

Phất phất tay, Kiều Sâm Đặc không để ý tới Ny Khả, lão dẫn theo Kiều Kiều đứng giữa bãi đất trống, một mảnh đất rộng như vậy vốn chỉ có hai người họ đứng đó nhưng phẳng phất như thiên địa đều đã tràn ngập khí thế kinh người!

- Ha ha, Tiểu Phong Tử, cuối cùng cũng tìm được người!

Kiều Sâm Đặc vui mừng cười to nói.

Nhóm người Gia Liệt Áo vừa thấy Kiều Sâm Đặc liền đã cung kính thúc thủ đứng ở một bên nhịn không được nghĩ thầm: Tiểu Phong Tử? Lão nhân gia này đang nói ai vậy? Ai lại có tư cách được lão nhân gia xưng hô vô cùng thân thiết như vậy?

Đáp án rất nhanh đã được công bố.

Lăng Phong cười khở chấp tay nói:

- Tiền bối, văn bối tên là Lăng Phong, không phải là Tiểu...ách, Phong Tử!

- Ha ha ha ha, đều giống nhau, Phong Tử, Phong Tử, đều giống nhau cả!

Bộ dáng Kiều Sâm Đặc nhìn qua có vẻ vui mừng không ít.

(từ "phong" thứ nhất là đỉnh cao, còn từ "phong" thứ hai là điền)

- Gia gia, người đã đáp ứng không được tìm đại đầu gối đánh nhau, cháu mới đáp ứng dẫn người đi tìm huynh ấy đấy nhá!

Kiều Kiều lo lắng giám thị nhất cử nhất động của lão, sợ rằng vị lão tiểu hài này tìm Lăng Phong "trả thù".
Đánh nhau?

Gia Liệt Áo nhịn không được quay đầu lại nhìn Lăng Phong một thân rách nát tươi tắn, trái tim nhịn không được co thắt lại, lẽ nào...

- Biết rồi, biết rồi, đều nói nữ sinh hướng ngoại, gia gia thực sự là phí công khi thương yêu tiểu nha đầu người!

Gia Liệt Áo véo một cái trên bên má trắng nõn của Kiều Kiều, còn nàng thì cười hì hì không ngừng. Kiều Sâm Đặc nói:

- Này, Tiểu Phong Tử, người có nguyện ý làm đồ đệ của ta hay không?

Thu...thu đồ đệ?

Ny Khả bọn họ quả thực là bị dọa sợ, trong Tinh Lam công quốc bao nhiêu đệ tử của vương công quý tộc muốn làm môn hạ Kiều Sâm Đặc, thế nhưng lão đều không để ý tới, nghe nói ngay cả vương tử Hoàng Phủ Vân cũng đều bị Kiều Sâm Đặc cự tuyệt! Hiện tại lão lại muốn chủ động thu đồ đệ/

Gia Liệt Áo lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, sự tranh đấu giữa Nạp Đa gia tộc và Tang gia tồn tại đã lâu, trước đó vài ngày bởi vì Tang gia xuất hiện một Tang Phi, sự cân đối vi diệu giữa song phương bị phá vỡ, mà hiện tại nếu như Lăng Phong được Kiều Sâm Đặc thu làm đồ đệ, vậy...

Lăng Phong đồng dạng có chút mặc danh kỳ diệu, vị Thánh Vực cường giả này vì sao đột nhiên lại có ý nghĩ đó?

Không chờ hần kịp phản ứng, thanh âm mang theo vẻ giận dữ đã vang lên:

- Kiều Sâm Đặc, cái lão sư tử này, ngay cả đồ đệ của ta cũng dám cướp đoạt sao?

Mật độ hỏa hệ nguyên lực trong không khí đột nhiên tăng lên, một đạo hồng quang kéo dài hơn mười trượng trực tiếp rơi vào trong sân, cuối cùng Mạch Kha cùng Tô Lam rốt cục cũng chạy tới!

Khi biết rõ Lăng Phong có được thiên phú như vậy, Mạch Kha liền minh bạch dự định của Kiều Sâm Đặc, lão gia hỏa này dĩ nhiên lại muốn cướp đồ đệ của mình! Sao có thể? Một đường đã tìm đến Nguyên Lực học viện, kết quả thấy đông hỗn độn trong rừng cây, lại không phát hiện bóng dáng Lăng Phong, may là Tô Lam nhanh chóng nhớ lại Lăng Phong đã từng nói qua nơi ở cùng mình, vì vậy hai người hoá tốc tìm đến, rốt cục cũng ngăn được Kiều Sâm Đặc ở khoảng khắc sau cùng.

- Đây, lão vô lại, người nói ai là đồ đệ của người?

Kiều Sâm Đặc không phục trừng mắt:

- Ta nhớ kỹ có người vừa mới nói qua hần chỉ có năm đồ đệ!

- Nhưng hiện tại đã biến thành...sáu!

Một câu trà lời vô cùng đơn giản đã khiến Kiều Sâm Đặc tức giận đến mức hét lên:

- Lão vô lại, người cho là ta sợ người sao?

- Hừ, ta và người giao thủ một trăm bảy mươi ba lần, người chỉ thắng được ba mươi bảy lần, người nói thử xem?

- Ta nhỏ vào, lão vô lại người là do co đầu rút cổ trong Nguyên Lực Tháp, hiện tại ra khỏi Nguyên Lực Tháp để xem ta giáo huấn người thế nào!

Kiều Sâm Đặc rống giận.

- Ra khỏi Nguyên Lực Tháp vẫn có thể thắng người!

Mạch Kha không nhường chút nào, tiện tay rút ra một cây thủ trượng trong suốt óng ánh, bên trong có hồng quang tựa như tơ máu lưu chuyển.

Hai vị cường giả tuyệt đỉnh của Tinh Lam công quốc giống như gà chọi gắt gao nhìn đối phương!

- Có...có chuyện gì vậy?

Lăng Phong há hốc mồm. Nhóm người Gia Liệt Áo ném cho hần một ánh mắt ai oán: Chúng ta còn muốn hỏi người đó! Người khác được một cường giả trong đó ưu ái đã khó hơn lên trời, Lăng Phong thì ngược lại, hai cường giả vì hần mà đánh nhau, vậy mà hần còn ở một bên tỏ ra mặc danh kỳ diệu...Người so với người thực là quá đáng giận!

Đặc biệt Gia Liệt Áo đột nhiên nhớ tới Lăng Phong còn là một Thuật Luyện Sư! Từ khi Nặc Thuần xuất hiện, hần đã mơ hồ đoán được đây tất nhiên là sản phẩm của Lăng Phong, Thuật Luyện Sư có được nguyên tố cự linh đã đủ kỳ quái, cũng may Lăng Phong không thể tương thích cùng với nguyên lực mới khiến lòng người bình yên được một chút. Thế nhưng, vì sao ngay cả Mạch Kha đại sư cũng đột nhiên thay đổi thái độ nhìn trộm hần?

Lệ Thành lẩm bẩm nói:

- Ta đột nhiên cảm giác tiểu tử này hình như lâu chưa bị ăn đòn!

- Đúng!

Bên cạnh có người nặng nề gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Lệ Thành đang muốn ôm chầm lấy hần để bày tỏ cảm giác try kỷ đột nhiên phát hiện đó chính là A Nặc, hần vội vã "phì" một tiếng rồi thu tay về...

69. Chương 24: Tranh Đoạt Đệ Tử Bảo Bối.

- Tiểu Phong, mau ngăn họ lại!

Ny Khả vội la lên. Nếu để cho Mạch Kha cùng Kiều Sâm Đặc giao thủ ở chỗ này, vậy thì Đa Bảo Các nhất định sẽ không giữ được.

Kiều Sâm Đặc trừng mắt tàn bạo nhìn Mạch Kha, không gian trong chu vi mười trượng xung quanh hắn nháy mắt trở nên cổ quái không gì sánh nổi, dùng mắt thường nhìn đến tựa như một chiếc lồng khí bán trong suốt nhàn nhạt đang biến ảo mờ mịt, điều này làm cho tất cả mọi thứ xung quanh hắn thoát nhìn đều có vẻ không chân thực. Chợt có một con chim bay lướt qua cạnh lão, trong tiếng "xoẹt xoẹt" vang lên, con chim lập tức bị lực lượng vô hình cắt nát thành một đoàn huyết vụ!

So sánh mà nói, Mạch Kha bên kia thì bình thường hơn nhiều, bất quá xung quanh thân thể hắn cũng không ngừng bốc lên một tầng quang mang tựa như tiên diễm, khiến hắn như trở thành một hỏa nhân.

Mắt thấy tình hình hết sức căng thẳng, Tô Lam lớn tiếng nói:

- Sư tôn, chúng ta còn có chuyện chưa kiểm chứng đó!

- A...

Thần tình Mạch Kha thả lỏng vài phần, hắn chỉ vào Kiều Sâm Đặc:

- Lão sư tử, ta có chuyện muốn hỏi ngươi, Lăng Phong này có phải người luyện được Phong Viêm Dung trong miệng ngươi không?

- Ít nói nhảm thôi, lão vô lại, muốn đánh thì đánh luôn đi, bộ dáng lè mề như vậy là sao?

Ngôn từ Kiều Sâm Đặc úp mở, che che lấp lấp muốn lừa gạt. Kiều Sâm Đặc bên kia lại đã sớm bán đứng lão:

- Mạch Kha gia gia, đại đầu gối rất lợi hại đó, người ta chỉ dạy huynh ấy một lần, huynh ấy liền đã nắm giữ được Cửu Dung đó!

- Cửu Dung Hỏa?

Mạch Kha thất thanh kinh hô, chợt ánh mắt của hắn kiên định nhìn Kiều Sâm Đặc:

- Lão sư tử, đồ đệ này ta trăm triệu lần không thể đưa cho ngươi!

- Hừ, vậy thì đấu đi, xem chúng ta ai có tư cách làm sư phụ tiểu tử này hơn!

Trầm mặc một chút, ngữ khí Mạch Kha ngưng trọng nói:

- Lão sư tử, ra khỏi Nguyên Lực Tháp, ta muốn thắng ngươi cũng không dễ dàng, bất quá...cho dù ta bại, đồ đệ này ta vẫn nhất định phải thu!

- Nay, lời như vậy cũng không phải là cách nói chuyện của lão vô lại ngươi.

Khí thế dữ tợn của Kiều Sâm Đặc thoáng cái cũng thu liễm lại, ngạc nhiên nói:

- Vì sao vậy?

- Bởi vì...chỉ có hắn mới hoàn thành được tâm nguyện của ta!

- Ý của ngươi là...

Kiều Sâm Đặc ngắt ra, trong biểu tình cũng nhiều thêm vài phần ngưng trọng.

- Không sai!

Nhẹ nhàng gạt đầu, Mạch Kha chân thành nhìn hắn:

- Người này vô luận là với ta hay là với công quốc đều có tác dụng lớn lao, coi như ta chiếm tiện nghi của ngươi một lần có được không?

Nếu như dưới tình huống bình thường, Mạch Kha vô luận như thế nào cũng sẽ không cúi đầu trước Kiều Sâm Đặc, thế nhưng lúc này hắn lại làm như vậy!

Tô Lam kinh ngạc nhìn sư phụ!

- Người, người, người...

Chỉ vào Mạch Kha liên tiếp nói vài từ "người", cuối cùng Kiều Sâm Đặc cả giận nói:

- Lão vô lại người há lại chỉ chiếm của ta một lần tiện nghi thôi sao? Hừ hừ, nhìn vào công quốc nên tiểu tử này tặng cho người!

Nói xong, lão cũng không quay đầu lại, nổi giận dùng dùng xoay người bay đi.

Người phía sau đều thở dài ra một hơi, vừa rồi khí thế khi hai vị cường giả giằng co áp bức khiến bọn họ căn bản không thở được.

Mạch Kha nhìn thân ảnh Kiều Sâm Đặc rời đi lộ ra thần tình cảm kích, hắn chậm rãi hạ xuống, ánh mắt nhanh chóng rơi lên người Lăng Phong.

Không chờ hắn mở miệng, Lăng Phong nhanh chóng nói:

- Ta không muốn làm đồ đệ của người!

-...

Điều này khiến ngay cả Gia Liệt Áo cũng đều có xung động muốn bóp chết Lăng Phong, vị Lăng huynh đệ này có biết người đứng trước mặt hắn là ai hay không? Mạch Kha đại sư, đây chính là nguyên tố Thiên Hành Giả của công quốc đã tiếp cận rất gần Thánh Vực! Cho dù là quốc vương công quốc thấy đại sư đều phải cung kính nhường ghế! Nhân vật như vậy muốn thu hắn làm đồ đệ, vậy mà hắn lại cự tuyệt!

Vừa nghe lời này, thiếu chút nữa Mạch Kha phun ra một búng máu tươi, khó có được một lần Kiều Sâm Đặc cúi đầu trước hắn, lẽ nào kết quả lại như vậy? Hắn hừ lạnh một tiếng, trong bàn tay một đoàn hỏa quang lượn lờ bay lên, hỏa hệ nguyên lực cường đại xung quanh như là chim yến về rừng bay lại tiến vào lòng bàn tay hắn, một đạo hỏa trụ hình thoi trong nháy mắt hình thành!

- Mạch Kha gia gia!

Ngay khi nhóm người Ny Khả, Kiều Kiều ngăn ở trước mặt Lăng Phong, Mạch Kha thở dài một tiếng buông tay...hắn không nở hạ thủ.

- Sư tôn, để con nói chuyện với hắn.

Tô Lam tiến lên, làm hòa hoãn lại bầu không khí. Nàng cũng minh bạch phần nào tâm tư của Lăng Phong, biết rằng ấn tượng Mạch Kha để lại cho hắn cũng không tốt lắm, nếu muốn cõng ra mấu chốt của khúc mắc này cũng không phải ở trên người Lăng Phong! Nàng nhìn về hướng Gia Liệt Áo:

- Gia Liệt Áo công tử, chúng ta có thể qua bên này nói chuyện hay không?

Gia Liệt Áo vội vã gật đầu, Tô Lam thân là đại đệ tử của Mạch Kha đại sư, địa vị bản thân cũng rất tôn quý, hơn nữa tu vi không thấp, lại chưởng quản Nguyên Lực học viện, nhân vật như vậy ngày thường hắn muốn gặp cũng không dễ, sao có thể cự tuyệt được?

Ny Khả nhìn Mạch Kha rầu rĩ đứng ở một bên, lại nhìn biểu tình Lăng Phong không có chút dấu hiệu rung động nào, nàng vội vã tiến lên cung kính nói:

- Đại sư, mời vào trong dùng trà.

- Ừm!

Một tiếng trầm thấp đáp lại, Mạch Kha không cự tuyệt lời mời của Ny Khả, điều này làm cho Ny Khả mừng rỡ không thôi.

Không biết Tô Lam cùng Gia Liệt Áo ở một bên nói những thứ gì, chỉ thấy Gia Liệt Áo không ngừng gật đầu. Sau đó Gia Liệt Áo quay trở lại, nhìn Lăng Phong xoa xoa tay nói:

- Lãng huynh đệ, chuyện này...

Ài, chuyện này thật là khó, không nghĩ tới Mạch Kha đại sư muốn thu đồ đệ mà người này còn không chịu tiếp nhận, cuối cùng phải để bản thân mình làm thuyết khách.

Lãng Phong minh bạch ý tứ của hắn, không khỏi cau mày nói:

- Gia Liệt Áo đại ca, huynh muốn ta đồng ý?

- Ừm!

Rất sợ Lãng Phong có ý nghĩ gì khác, Gia Liệt Áo vội vã giải thích:

- Đây coi như là chút tâm tư của ta đi, có thể Lãng huynh đệ vẫn canh cánh trong lòng thái độ của Mạch Kha đại sư khi ở trong Nguyên Lực Tháp, thế nhưng đối với ta mà nói, cho dù Mạch Kha đại sư giết chết ta ngay tại chỗ ta cũng không có nửa câu oán hận!

Lời giải thích này khiến Lãng Phong sửng sốt, biểu tình Gia Liệt Áo nghiêm túc nói:

- Một nguyên tố Thiên Hành Giả cường đại đối với sự ổn định của công quốc có rất nhiều ý nghĩa! Nếu như Lãng huynh đệ có cơ hội kế thừa y bát của Mạch Kha đại sư, thậm chí còn tiến thêm một bước nữa mà nói, đại ca hi vọng người không nên cự tuyệt! Đây...coi như là một chút tâm tư của kẻ làm đại ca như ta đi! Vì công quốc, cũng là vì Nạp Đa gia tộc!

- Lãng Phong, hắn là người cũng rất hứng thú đối với nguyên lực ẩn?

Tô Lam cũng khuyên bảo:

- Lẽ nào người không muốn biết rõ uy lực chân chính của Phong Viêm Dung sao?

Biểu tình Lãng Phong có chút thả lỏng, lý do của Tô Lam khiến cho khát vọng về lực lượng của hắn không thể nào cự tuyệt. Uy lực của Cửu Dung đã cường hãn như vậy, thực sự rất khó tưởng tượng phần sau công pháp còn kinh người đến thế nào!

Ngẫm lại, rốt cục Lãng Phong gật gật đầu nói:

- Được rồi!

Vừa dứt lời, nội lâu ở phía sau truyền ra một tiếng hô nhẹ:

- Ngày mai ở trong Nguyên Lực Tháp cử hành nghi thức bá sư!

Sau đó thân ảnh Mạch Kha phá không mà đi, giữa không trung hắn để lại một câu:

- Tô Lam, ngày mai con tự mình đưa hắn tới Nguyên Lực Tháp!

Biểu hiện vừa rồi của Mạch Kha chính là muốn "trả thù" thái độ của Lãng Phong lúc trước một chút, ai bảo tiểu tử này vừa nảy dám cự tuyệt mình, thế nhưng hắn cũng sợ đồ đệ bảo bối đột nhiên cải biến chủ ý, cho nên cuối cùng cũng bồi thêm một câu như vậy.

Tô Lam nhin không được cười thầm: Sư tôn thực là sĩ diện...

...

- Lệ võ sư, người đó...?

A Nặc ngượng ngùng chỉ vào Lãng Phong hỏi.

- Đó là đệ đệ của Các chủ chúng ta! Thế nào, người lại có cái chủ ý chết tiệt gì hả?

Lệ Thành trợn mắt.

- Ách, không có gì, chẳng qua...chẳng qua ta muốn gia nhập Đa Bảo Các, không biết có được không?

- Tên này làm cái quái gì vậy?

A Nặc cười khổ, trên mặt lại mang theo một tia an tâm: Đệ đệ? Có được nhiều cường giả như vậy chống lưng, tựa hồ...mình cũng không cần e ngại thế lực sau lưng của Thụy Tinh thương hội rồi.

70. Chương 25: Ba Tầng Cảnh Giới Của Kiếm Thuật.

Tinh Thiết kiếm "ong ong" run rẩy, kiếm như thiểm điện, bỗng nhiên vẽ lên xé rách hư không!

Xoẹt!

Một đạo kiếm mang sắc bén phá không mà ra, dài hơn ba trượng, cuối cùng rơi lên một tảng đá. Ầm một tiếng, cự thạch bị đánh vỡ nát!

- Không đúng, vẫn không đúng!

Hai hàng lông mày Lăng Phong nhíu chặt lại, trong đầu hắn không ngừng nghĩ lại một màn Kiều Sâm Đặc dùng cảnh khô đối lại Tinh Thiết kiếm, "ý chỉ sở chí, kiếm chỉ sở hướng", đến tột cùng đây là cảnh giới kiếm thuật gì?

- Người xuất kiếm như vậy không đúng.

Không biết từ bao giờ, Diệp Lạc ôm trường kiếm trong tay đứng ở đằng sau Lăng Phong.

Lăng Phong lặng lẽ nhìn hắn, chờ hắn mở miệng.

Diệp Lạc cười nhàn nhạt, trường kiếm trong tay đột nhiên ra khỏi vỏ, vô thanh vô tức! Trường kiếm trong tay hắn không ngắn hơn sáu xích, thân kiếm cực rộng, trọng lượng hẳn là vô cùng kinh người, hơn nữa khi hắn xuất kiếm Lăng Phong thấy rõ được cơ nhục trên tay hắn gồ lên, từng luồng gân mạch như chuột chũi du động, một kiếm này ẩn chứa chân lực tuyệt đối không nhỏ, nhưng trường kiếm đâm ra lại không hề có tiếng động!

Trong không trung một mảnh lá khô từ từ rơi xuống, trường kiếm thẳng tắp đâm về phía lá rụng!

Bỗng nhiên trong lúc đó, thân kiếm quay trở về. Trường kiếm Diệp Lạc khẽ rung, lá rụng phiêu hốt bay về phía Lăng Phong:

- Người xem đi!

Chiếc lá vào tay, Lăng Phong thất kinh: Vừa rồi một kiếm nhìn như uy lực kinh người dĩ nhiên lại không hề xuyên thủng qua chiếc lá này, thậm chí không hề lưu lại chút dấu vết nào! Sao có thể như vậy? Lăng Phong tự nghĩ dù cho mình không dùng đến chân lực đan điền, tùy ý đâm ra một kiếm cũng đủ để xuyên thủng chiếc lá này, mà một kiếm vừa rồi của Diệp Lạc ẩn chứa cường độ chân lực tuyệt đối không hề thua kém thất tinh!

- Kiếm thuật có thể chia làm ba tầng, sơ cấp kiếm thuật dùng lực ngự kiếm, chân lực càng mạnh, uy lực của kiếm cũng càng mạnh!

Lăng Phong gật đầu, hiện nay hắn chính đang ở tại cảnh giới này, lợi dụng Thốn Kích Quyết, đối với cảnh giới kiếm thuật này hầu như đã nắm trong lòng bàn tay.

- Thế nhưng đây còn rất xa mới đạt được cảnh giới cao nhất của kiếm thuật, kiếm thuật tầng cao hơn chính là dùng ý ngự kiếm! Tốc độ do tâm, nặng nhẹ như ý, chỉ một ý niệm, kiếm khí ngang dọc!

- Dùng ý ngự kiếm?

Lăng Phong lẩm bẩm nói, lời truyền thụ Diệp Lạc cùng với Kiều Sâm Đặc tuy khác nhau nhưng cùng công hiệu, hắn cung kính hỏi:

- Thế nào mới có thể làm được dùng ý ngự kiếm?

- Người hãy nhìn kỹ một kiếm này!

Trường kiếm Diệp Lạc lần thứ hai xuất thủ, chân lực cũng bộc phát ra như trước, thế nhưng kiếm xuất ra lại lặng yên không một tiếng động:

- Kiếm thuật tầng này nói ra thì huyền diệu, căn bản cũng không có đường tắt để đạt được, thuần túy đều dựa vào cảm ngộ của người. Nếu như đến một ngày người có thể làm được "chân lực như sấm rền, kiếm xuất không tiếng động" là có thể coi như đã nhập môn.

Chân lực như sấm rền, đó là chỉ một kiếm đâm ra phải tích súc chân lực toàn thân trong đó, như lôi đình phích lịch phóng ra toàn bộ năng lượng! Nhưng cùng với nó còn phải làm được xuất giản, Lăng Phong lại biết muốn làm được như vậy khó khăn đến mức nào!

- Ta chú ý thấy người có thói quen thu kiếm vào trong Tiệt Văn.

Diệp Lạc chỉ vào Tinh Thiết kiếm, nói:

- Như vậy không tốt, người sử kiếm phải coi kiếm là sinh mệnh thứ hai của mình, bất cứ lúc nào kiếm cũng không được rời thân. Chỉ có tỉ mỉ cảm nhận từng chút rung động nhỏ nhất từ trường kiếm trong tay, chân chính đem tính mệnh mình dung nhập vào trong đó mới có thể linh hội được chân tủy của kiếm thuật!

Trầm mặc một lúc lâu, Lăng Phong cung kính gật đầu nói:

- Thụ giáo!

Lời của Diệp Lạc đã vén ra được một ít sương mù dày đặc bao phủ trong lòng hắn, giờ khắc này Tinh Thiết kiếm dường như cũng nhận biết được tâm ý của hắn, sinh ra tiếng kêu vang vui sướng.

- Diệp võ sư, người nói kiếm thuật có tam đại cảnh giới, vậy cảnh giới thứ ba đến tột cùng là có dạng gì?

Lăng Phong hiểu kỳ hỏi, cho dù là Kiều Sâm Đặc cũng chỉ chỉ điểm cho hắn kiếm thuật tầng "dùng ý ngự kiếm", thế nhưng Diệp Lạc lại nói còn có một tầng cảnh giới cao hơn nữa!

Nhân thân Diệp Lạc trở nên xa xôi, tựa hồ muốn nhìn xuyên thấu trời cao, dùng một loại ngữ khí hư vô mờ mịt nói:

- Trong truyền thuyết, kiếm thuật có người tu luyện đến cảnh giới chí cao, một kiếm đâm ra có thể làm cho trường giang khô cạn, cao sơn đổ nát!

Hắn lộ ra một tia cười khổ:

- Loại kiếm thuật này ta cũng chỉ nhìn qua được một chút từ trong điển tịch mà thôi, người có thể đạt tới loại cảnh giới này chỉ sợ chính là Kiếm Thần thời thượng cổ.

Bỗng nhiên, hắn nói:

- Loại kiếm thuật này cũng chính là cảnh giới cao nhất của đạo sử kiếm... dùng thần ngự kiếm!

Dùng thần ngự kiếm?

Nghĩ tới cường giả thượng cổ của Thần Văn đại lục một kiếm trong tay, phong thái khiến cho thiên địa biến sắc, nhiệt huyết Lăng Phong lại sôi trào! Sợ rằng chỉ có cường giả như vậy mới có tư cách tự xưng là nắm giữ vận mệnh của mình?

- Đây vốn là kiếm phổ sư môn ta truyền lại.

Diệp Lạc từ trên người lấy ra một quyển bí kíp mặt ngoài màu vàng đen.

- Đây...

Lăng Phong có chút do dự, không biết là nên nhận hay không. Diệp Lạc biểu tình phức tạp nhìn cuốn bí kíp trong tay, nói:

- Bản Chân Cương kiếm phổ này ở trong tay ta cũng đã hơn ba mươi năm, nhưng ta đến nay vẫn không hoàn toàn hiểu thấu đáo được huyền bí trong đó, hi vọng người có thể thay ta hoàn thành tâm nguyện!

Lăng Phong cũng không từ chối nữa, thản nhiên nhận lấy. Sau khi thoáng lật xem vài tờ của kiếm phổ, tâm thần Lăng Phong đã hoàn toàn bị hấp dẫn trong đó, tam đại cảnh giới kiếm thuật theo lời Diệp Lạc được ghi tại trang đầu của kiếm phổ, bất quá giống như lời Diệp Lạc, trong đó bất quá chỉ là miêu tả lại một phen về kiếm thuật, cũng không có phương pháp tu luyện cụ thể. Phía sau kiếm phổ còn ghi chép lại chiêu số của "Lang Nguyệt Kiếm Quyết"!

Thấy thần tình Lăng Phong chìm đắm như vậy, Diệp Lạc lộ ra biểu tình vui mừng: Sư phụ, xin tha cho đệ tử đã truyền điển tịch tông phái ra ngoài, ngài trên trời có linh thiêng hẳn là cũng hy vọng được thấy Chân Cương kiểm phổ được người ta hiểu thấu chứ?

Thẳng cho đến khi Tô Lam xuất hiện mới cắt đứt luồng suy ngẫm của Lăng Phong. Vừa thấy nàng, Lăng Phong mới nhớ tới sự tình mà hắn hứa với Mạch Kha ngày hôm qua, phản ứng chậm chạp của hắn khiến cho mọi người đứng xem không biết nói thế nào nữa...Có thể quên mất chuyện bái Mạch Kha làm thầy phỏng chừng chỉ có một mình Lăng Phong mà thôi.

...

Bên ngoài Nguyên Lực Tháp, Mạch Kha đại sư không che giấu được vẻ lo lắng, liên tục đi đi lại lại.

Ở phía sau hắn, Cảnh Vân cười mờ ám nói:

- Tứ sư huynh, xem ra vị tân sư đệ này được lão sư phi thường coi trọng đó, lúc này người lại thất sủng rồi!

Nhìn hắn có vẻ rất hả hê. Tang Phi đứng cạnh hắn nhìn không được nhíu mày, tin tức về Lăng Phong hôm qua hắn đã được nghe từ Tang Khắc Tư, vừa nghĩ tới phế vật có độ tương thích nguyên lực bằng không dĩ nhiên chỉ trong nháy mắt lại được chú trọng như vậy, trong lòng hắn có một cảm giác nói không nên lời.

- Đến rồi!

Nhân thần Mạch Kha đại sư bỗng dừng ngưng trọng.

Hồng quang chậm rãi tiêu tán, Tô Lam mang theo Lăng Phong xuất hiện, nàng thấy dáng dấp lo lắng thấp thỏm của Mạch Kha không khỏi âm thầm cười trộm, không nghĩ tới còn có người khiến cho sư tôn tỏ ra biểu tình như vậy! Nàng liếc mắt nhìn Lăng Phong:

- Tiểu sư đệ, người còn ngậy ra đó làm gì?

Lăng Phong do dự nhìn Mạch Kha một cái, đối với lão nhân này hắn không có quá nhiều hảo cảm, nếu không phải bởi vì Gia Liệt Áo khuyên bảo, thực sự hắn không muốn bái ông ta làm thầy! Bất quá nếu đã đáp ứng, hắn vẫn thoáng cúi người nói:

- Sư tôn!

- Ủm!

Mạch Kha miễn cưỡng làm ra dáng dấp nghiêm túc, nhưng thần sắc vui mừng không che giấu được hiện ra trên mặt đã bán đứng hắn.

- Oa, như vậy không tính, lần trước chúng ta bái sư còn phải dập đầu kính trà, tiểu sư đệ, người không thể cứ như vậy được!

Tuổi tác Cảnh Vân cũng không quá hai mươi, trời sinh tính tình ranh mãnh, thừa dịp Mạch Kha hài lòng bèn lên tiếng trêu đùa.

- Không cần phiền phức như vậy, lão ngô, về sau người làm sư huynh, phải dẫn dắt sư đệ một chút!

Bị Mạch Kha giáo huấn, Cảnh Vân rút cổ, đi tới trước mặt Lăng Phong vươn tay ra:

- Tiểu sư đệ, về sau nếu như sư tôn trách phạt, cần phải nhờ người biện hộ cho rồi!

Lần trước tại Nguyên Lực Tháp cũng là Cảnh Vân làm náo loạn mới khiến cho Mạch Kha quan tâm đến bản thân mình, tuy rằng về sau bởi vì thiên phú không đủ nên hắn lập tức rời đi, thế nhưng Lăng Phong biết thế giới này thực lực vi tôn, bản thân không có thực lực tương ứng thì dựa vào cái gì mà muốn người ta kính trọng?

- Tứ sư huynh nói đùa rồi, sau này vẫn còn nhờ người chiếu cố nhiều hơn!

- Tô Lam, con giảng giải một chút về Nguyên Lực Tháp cho Tiểu Phong đi!

Mạch Kha nhàn nhạt phân phó, lập tức dẫn đầu đi vào trong Nguyên Lực Tháp.

71. Chương 26: Phân Bố Của Nguyên Lực Thấp.

- Tầng thứ nhất này toàn bộ mọi người có tiềm lực tiến hành "Cự linh dị biến" đều có thể đến đây, đối với họ Nguyên Lực Thấp không có bất luận hạn chế gì.

Lần trước rời đi vội vã, lần này Lăng Phong mới có cơ hội kiểm tra cảnh vật chung quanh, vừa rồi khi tiến vào Tô Lam đã nói cho hắn biết thực vật màu đỏ thần kỳ bên ngoài tên là "Sinh Địa Hoàng", trời sinh có hiệu quả hội tụ thiên địa nguyên lực, nhất là hiệu quả hội tụ hỏa hệ nguyên lực rất cao.

Bên trong tầng thứ nhất này đã đầy người ở, Lăng Phong thấy có một gian phòng mở ra, bên trong chẳng qua chỉ bố trí đơn giản một ít chiếu, một gian phòng ít nhất cũng có bốn năm người ở, được một người tu luyện thành công nguyên tố Thiên Hành Giả quản lý.

Trên danh nghĩa thì bất kỳ người nào có tiềm lực đều có thể tiến vào Nguyên Lực Thấp, nhưng trên thực tế lại không đơn giản như vậy! Đại đa số cự linh của mọi người đều là vật chất cự linh phổ thông, nếu muốn có được nguyên tố cự linh chỉ có duy nhất một phương pháp, đó chính là luyện hóa nguyên tố ma hạch!

Một khối nguyên tố ma hạch giá cả cực cao, người thường há có thể cung cấp được cho sự tiêu hao lớn như vậy? Bên trong Nguyên Lực Thấp bởi vì dư thừa thiên địa nguyên lực, khả năng luyện hóa nguyên tố ma hạch thu được cự linh dị biến cao hơn rất nhiều, nhưng nếu như luyện hóa hơn mười khối mà còn chưa có một chút dấu hiệu dị biến màn nói, người này trên cơ bản không có chút hi vọng nào, Nguyên Lực Thấp sẽ khu trục người đó ra.

Ngược lại, Nguyên Lực học viện có phương pháp đặc thù có thể trắc thí thiên phú, nếu như có vật chất Thiên Hành Giả trắc thí ra xác thực có thiên phú rất tốt mà nói, mới có thể đưa vào Nguyên Lực Thấp, đồng thời cung cấp miễn phí cho hắn một số nguyên tố ma hạch, như vậy cũng là cho người thường một cơ hội tiến thân.

Khí tức nguyên lực tầng thứ hai thuần túy hơn rất nhiều, mỗi một gian phòng chủng loại nguyên lực hội tụ cũng bất đồng, chia làm địa, thủy, hỏa, phong bốn loại, nơi này chỉ có Thiên Hành Giả đã thức tỉnh nguyên tố cự linh mới có thể tiến nhập!

Tầng thứ ba, chia làm trắc thí, luyện đan, nguyên trận mấy bộ phận, chuyên môn cung cấp cho nguyên tố Thiên Hành Giả nghiên cứu sử dụng.

Tầng thứ tư!

- Tầng thứ tư này chuyên giành cho thực chiến sử dụng, bên trong có chạm khắc nguyên trận, có thể kích phát Huyền Linh Tráo!

Vừa lên tầng thứ tư, toàn bộ lực chú ý của Lăng Phong lập tức bị hấp dẫn:

Sân bãi nơi này trống trải, mỗi một vòng lớn bên trong đều được Huyền Linh Tráo bao bọc, Lăng Phong đã được thấy qua lực phòng ngự của Huyền Linh Tráo tự nhiên sẽ không hoài nghi độ kiên cố của nó. Lúc này, một hàng nguyên tố Thiên Hành Giả xúm lại ở giữa, trung tâm bọn họ là một trung niên nam tử râu quai nón, khuôn mặt màu vàng kim nhàn nhạt, thân hình nam tử khoác một bộ trang phục da thú săn bắn rậm nắng lồi thối, trên chân đi một đôi giày ngắn, cơ nhục trên cánh tay từng khối từng khối lồi lên, một chiếc bảo vệ cổ tay bằng da thuộc rách tả tơi càng phụ trợ thêm vẻ oai hùng phi phàm của hắn!

- Này, hôm nay các ngươi chưa ăn cơm hả? Sao chẳng có chút khí lực nào vậy? Nếu không xuất ra chút bản lĩnh thật sự, lão tử sẽ trục xuất hết bọn các ngươi ra khỏi Nguyên Lực Thấp!

Trung niên nam tử tùy tiện nói.

- Lô Sâm đại sư, đây chính là do ngươi muốn chúng ta dùng toàn lực đó, nếu ngươi chịu thiệt cũng không thể oán chúng ta!

Một người thanh niên cắn răng nói.

- Ít nói nhảm đi, tung hết khí lực từ khi bú sữa mẹ của các ngươi ra, nếu như ngay cả các ngươi cũng có thể khiến ta chịu thiệt, ta đây bế quan nhiều ngày như vậy là vất vả hả?

Lô Sâm cười to, bắt chợt hắt tung một chỉ, một vòng kim quang chói mắt xuất bên ngoài thân thể hắn.

Nghiến răng một cái, bảy tên nguyên tố Thiên Hành Giả đứng xung quanh hắn điên cuồng khởi động chân nguyên lực, nhanh chóng kết thành nguyên lực ấn!

Rầm rầm!

Liên thanh nổ vang, bảy đạo quang trụ hoặc vàng hoặc đỏ đánh về phía Lô Sâm!

Lô Sâm cười hắc hắc, dĩ nhiên lại không tránh không né, mặc cho bảy đạo quang trụ này rơi lên người! Kim quang nhất thời tăng vọt, một trận thanh âm giòn tan vang lên, thân thể Lô Sâm lui mạnh vài bước, đồng thời bảy đạo quang trụ kia cũng hoàn toàn bị hóa giải. Hắn cười hắc hắc:

- Lúc này mới thú vị, này, lực công kích của các người có tăng lên đó, xem ra mấy ngày nay không lười biếng!

Người được hắn khích lệ cũng chỉ cười khổ bất đắc dĩ, bản thân bảy người này toàn lực liên thủ vẫn không thể nào công phá được phòng ngự của hắn, điều này có gì đáng khích lệ chứ!

Lô Sâm cười trách mắng:

- Bộ dáng các người thế này là sao? Kim Cương Quyển của ta chính là trung hòa được thiên phú năng lực của thất tinh ma thú Kim Cương Ma Hồ mà có được! Các người có thể công phá mới là lạ đó, có thể khiến ta bức lui vài bước, các người cũng đủ để kiêu ngạo rồi!

- Nhị sư đệ!

Tô Lam nhìn Lô Sâm đứng trước một đám nguyên tố Thiên Hành Giả cười nói, bèn gọi.

Lô Sâm theo tiếng quay lại, khi thấy Mạch Kha sắc mặt bất thiện nhìn mình chằm chằm, sợ đến co đầu rụt cổ, hung hăng trừng mắt nhìn đám người xung quanh:

- Đám các người, lão đầu tử tới cũng không nói cho ta!

Nói xong, hắn cọt nhả đi tới trước mặt Mạch Kha.

- Vừa xuất quan đã không làm được chuyện gì đứng đắn, chỉ biết hồ đồ!

Mạch Kha bất đắc dĩ lắc đầu khiển trách, Lô Sâm từ nhỏ theo hắn lớn lên, hai người mặc dù danh là thầy trò, nhưng thực tế quan hệ như là phụ tử.

- Ha hã, lão đầu tử, không phải là con luyện thành được Kim Cương Quyển liền đi tìm người luyện tập sao? Không phải người bình thường dạy bọn con muốn học thì tốt nhất là phải ứng dụng sao?

Lô Sâm chuyển hướng ánh mắt về phía Lăng Phong:

- Vị này hẳn là tiểu sư đệ? Ta vừa xuất quan đã có người nói cho ta biết về công tích vĩ đại của tiểu sư đệ rồi, hắc hắc!

Lăng Phong có chút không hiểu, bản thân làm gì có công tích vĩ đại nào? Hắn còn không biết, ngày hôm qua khi hắn cự tuyệt Mạch Kha làm sư phụ ở Đa Bảo Các đã được thêm mắm dặm muối rồi truyền đi, hiện tại nguyên tố Thiên Hành Giả trong phạm vi Tinh Lam công quốc chỉ còn rất ít người không biết đến đại danh của Lăng Phong.

- Nghe nói tiểu sư đệ đã tu luyện thành công Phong Viêm Dung?

Lô Sâm chà xát tay, hưng phấn nói:

- Có hứng thú so tay hay không?

Vừa nhìn Lô Sâm hiếu chiến thành tính này, Kim Cương Quyển hắn bày ra khi này có lực phòng ngự không phải tầm thường, hắn do dự một chút rồi nhìn Mạch Kha, Mạch Kha liền gật đầu cho phép.

Lô Sâm mừng rỡ đứng ở trung tâm Huyền Linh Tráo, Lăng Phong đứng đối diện, hắn cười nói:

- Tiểu sư đệ, nghìn vạn lần đừng nương tay, để ta xem thiên phú của người đến tột cùng mạnh đến mức nào!

Lăng Phong nhẹ nhàng gật đầu:

- Nhị sư huynh, ta chỉ học sơ sài, Phong Viêm Dung khi thi triển cũng không mấy thuận lợi, phiền phức người chờ một chút!

Dứt lời, một khối hỏa cầu nhẹ nhàng bay lên trước người hắn.

Đám người đứng xem khẽ nói nhỏ.

- Người này chính là Lăng Phong trong truyền thuyết sao?

Nói lời này chính là một thiếu niên, hắn ước ao nhìn Lăng Phong, trong đôi mắt không che giấu vẻ sùng bái. Trong cảm nhận bọn họ, có thể trở thành đồ đệ của Mạch Kha đại sư đã là tích đức từ đời trước rồi, thế mà Lăng Phong này thì sao? Người ta trực tiếp cự tuyệt đó!

- Đúng vậy, thật không biết người này đáng giá thế nào mà Mạch Kha đại sư coi trọng như vậy, nhìn xem, ngay cả hỏa cầu sơ cấp nhất thi triển ra cũng chậm như vậy!

Tên còn lại xì một tiếng nói:

- Thật không biết cự linh của hắn là thứ gì nữa!

Nguyên tố linh kỹ giản đơn có thể trực tiếp thi triển, cũng không cần đem nguyên tố cự linh triệu hoán ra, thí dụ như linh kỹ hỏa cầu này chẳng hạn. Cho nên, bọn họ cũng không rõ được chủng loại cự linh của Lăng Phong.

- Mau nhìn!

Liên tiếp hai khối hỏa cầu được triệu hoán ra, ánh mắt Lăng Phong như hồ sâu, u tĩnh trầm ngưng. Mười ngón tay linh hoạt vũ động giữa không trung, từng đạo chân nguyên lực đạo động truyền ra, yếu quyết thi triển "Phong Viêm Dung" lướt qua trong lòng, hai khối hỏa cầu liền thuận lợi dung hợp!

Thân thể Mạch Kha thoáng cái trở nên căng thẳng!

Tuy rằng từ trong miệng Kiều Kiều gián tiếp biết được Lăng Phong có thiên phú kinh người tu luyện Phong Viêm Dung, thế nhưng đây là lần đầu tiên hắn tận mắt thấy được Lăng Phong thi triển! Bất quá chỉ mới một ngày đã nắm giữ Phong Viêm Dung quen thuộc đến vậy, sâu trong đôi mắt Mạch Kha hiện lên vẻ mừng rỡ như điên: Có thể, hắn thực sự có thể thực hiện được nguyện vọng của mình sao?

Thực sự là Phong Viêm Dung?

72. Chương 27: Vận Dụng Cao Cấp Của Phong Viêm Dung.

Biểu tình Lô Sâm cũng trở nên ngưng trọng, từ nhỏ đi theo Mạch Kha, hắn tự nhiên phi thường rõ ràng uy lực của Phong Viêm Dung! Đối với đại đa số nguyên tố Thiên Hành Giả mà nói, nếu như bọn họ muốn nắm giữ lực lượng càng mạnh hơn, họ phải dựa vào Thuật Luyện Sư! Chỉ có phối hợp với nguyên tố tinh chương cao cấp, mới có thể vận dụng nguyên lực ẩn cao cấp hơn, có thể nói nguyên tố linh kỹ chính là cơ sở để bọn họ trở nên mạnh mẽ!

Thế nhưng Phong Viêm Dung này lại hoàn toàn bất đồng, cơ sở của nó chẳng qua chỉ là tinh chương Hỏa Cầu sơ cấp nhất, thế nhưng bằng vào tác dụng của Phong Viêm Dung lại có thể đem uy lực hỏa cầu đẩy lên đến trình độ biến thái! Trên lý luận, chiêu này hoàn toàn không có uy lực cực hạn! Mặc dù như thế, Lô Sâm hiểu rất rõ ràng để nắm giữ một chiêu này thật sự quá khó khăn, năm đó Mạch Kha cũng đã truyền thụ Phong Viêm Dung cho hắn, nhưng hắn căn bản không thể tu luyện. Nhiều năm như vậy, người duy nhất có thể đem chiêu này tu luyện tới đỉnh phong lại là một người có tâm tính tiểu hài tử.

Lô Sâm biết rõ sự mong chờ ở sâu trong nội tâm Mạch Kha, khi thấy Lăng Phong thuận lợi dung hợp hai khối hỏa cầu, ánh mắt của hắn cũng trở nên cực kỳ nóng bỏng!

Tứ Dung!

Lục Dung!

Cửu Dung!

Người ở đây đều là nguyên tố Thiên Hành Giả, bọn họ rất dễ dàng nhận thấy hỏa hệ nguyên lực ở xung quanh đang dùng một tốc độ kinh khủng hướng về phía hỏa cầu trong tay Lăng Phong, bên trong khối hỏa cầu to lớn kia ẩn chứa hỏa hệ nguyên lực khổng lồ đến mức khiến cho bọn họ kinh khủng không thôi! Sợ rằng...cho dù là lực tinh hỏa hệ Thiên Hành Giả thi triển nguyên lực ẩn cực mạnh cũng vô pháp hội tụ hỏa hệ nguyên lực đến cường độ như vậy!

Trong mắt Lăng Phong tinh quang chợt lóe:

- Nhị sư huynh, người hãy cẩn thận!

Hỏa cầu đường kính vượt quá hai xích cuốn theo hỏa hệ nguyên lực khổng lồ, ở trong không khí hóa thành một luồng sóng khí màu đỏ, thoáng cái như lưu tinh xé rách trời cao lao đi!

Chân nguyên lực giữa mười ngón tay Lô Sâm điên cuồng rung động, một nguyên lực ẩn nhanh chóng được hình thành, so với lúc trước khi hắn đánh cùng bảy người không thể nghi ngờ đã thận trọng hơn nhiều!

Cửu Dung Hỏa giáng xuống!

Kim Cương Quyền rung động một trận điên cuồng, mắt thấy màu sắc hỏa cầu ảm đạm đi vài phần, "Bùm" một tiếng, một vòng màu đỏ ở bên ngoài đã biến mất! Không để cho Lô Sâm cơ hội thở dốc, ngọn lửa màu ngọc bích bên trong đột nhiên chợt lóe, trong nháy mắt hiện ra bên ngoài Kim Cương Quyền!

- Không tốt!

Lô Sâm kinh hô, ngọn lửa thoáng như giò bám vào xương, trong tiếng "lách tách" nháy mắt đã hòa tan một góc nhỏ của Kim Cương Quyền!

Ngoại trừ âm thanh lách tách từ ngọn lửa, bên trong sân trở nên tĩnh lặng! Vừa rồi bảy người tu luyện thành công nguyên tố Thiên Hành Giả liên thủ không đánh bại được phòng ngự của Lô Sâm, thế nhưng Lăng Phong lúc này lại làm được? Đã không còn người nào dám lên tiếng nghi ngờ về thực lực của Lăng Phong.

- Cự linh...Liệt Hỏa Viêm Hùng, Phụ Thân!

Lô Sâm hét lớn, chỉ thấy thân thể hắn đột nhiên xuất hiện một lớp lông tơ màu vàng dày đặc, bên ngoài lông tơ mơ hồ có kim quang lưu chuyển. Ngọn lửa sau khi đánh vỡ Kim Cương Quyền liền thuận đà đánh thẳng về phía trước!

Một vòng Kim Cương Quyền so với lúc trước còn sáng hơn vài phần ngăn trước người hắn, rõ ràng sau khi Lô Sâm triệu hồi ra cự linh, uy lực của Kim Cương Quyền đã tăng mạnh.

Ngọn lửa ầm ầm nổ tung!

Thân thể Lô Sâm hơi lay động một chút, hắn thở ra một hơi thật dài, lau đi mồ hôi lạnh trên trán:

- Tiểu sư đệ quả nhiên thiên tư phi phàm.

- Bất quá vẫn còn kém tu vi tinh thâm của nhị sư huynh!

Lăng Phong nói. Lời này của hắn không phải hoàn toàn là khen tặng, uy lực của Cửu Dung Phong Viêm Dung hắn biết rõ, lực phá hoại có thể nói là kinh người, thế nhưng Lô Sâm chỉ bằng vào lực phòng ngự đơn thuần có thể đỡ được, tu vi như vậy thực đáng sợ.

Phải biết rằng, dù cho ngay cả Thánh Vực cường giả Kiều Sâm Đặc dưới tình huống bất ngờ không kịp đề phòng cũng đã chật vật bất kham với một chiêu này!

- Ủm, Phong Nhi, người đi theo ta!

Sau khi xem xong, Mạch Kha nhàn nhạt lên tiếng.

Lăng Phong cùng nhóm người Tô Lam theo tiếng gọi của Mạch Kha đi lên tầng trên của Nguyên Lực Tháp, Mạch Kha không dừng lại ở tầng năm, mà đi thẳng lên dẫn theo Lăng Phong tới tầng trên cùng!

Sau khi theo hắn tiến vào một gian tĩnh thất, Mạch Kha tùy ý phất tay ra hiệu Lăng Phong ngồi xuống, hỏi:

- Người có nhận thức thế nào về nguyên lực ẩn?

Nguyên lực ẩn?

Lăng Phong sửng sốt, thời gian tiếp xúc với nguyên tố chân vô quyết quá ngắn, khái niệm của hắn đối với các loại nguyên lực ẩn mới chỉ dừng lại ở mức độ sử dụng, còn muốn nói đến lý giải sâu sắc thì hoàn toàn không thể. Suy tư một phen, hắn hồi đáp:

- Tác dụng của nguyên lực ẩn hắn là để phát huy nguyên tố linh kỹ đến mức lớn nhất.

- À, nói không sai!

Gật đầu, Mạch Kha khen ngợi:

- Người có thể coi nguyên tố linh kỹ như nguyên liệu để nấu nướng, mà đầu bếp nấu ăn đơn giản chính là chưng, luộc, xào, chiên, rán, hầm...Nguyên tố Thiên Hành Giả chúng ta chính là đầu bếp, nguyên lực ẩn giống như những thủ pháp dùng để nấu ăn này!

Lăng Phong cảm thấy trong đầu nhất thời rộng mở, đối với nguyên tố Thiên Hành Giả, phải có những nhận thức tối cơ bản nhất về khái niệm của nguyên lực ẩn, nguyên tố linh kỹ. Có thể dùng một lời nói đơn giản để giải thích rõ ràng quan hệ trong đó, giờ khắc này, từ tận đáy lòng hắn đã có vài phần kính nể đối với Mạch Kha.

- Vừa rồi người thi triển Phong Viêm Dung.

Mạch Kha thần nhiên nói:

- Ta xem ra, uy lực có thừa, thế nhưng cơ biến không đủ.

Lăng Phong có chút không phục, hắn tự nghĩ trừ phương diện tốc độ thi triển có phần khiếm khuyết, đối với "Cửu Dung" hắn là đã hoàn toàn nắm giữ, hơn nữa có được kinh nghiệm phối chế tổ linh mặc làm cơ sở, cho dù là người sáng lập ra chiêu thức này có khi so với mình cũng không làm được tốt hơn.

Mạch Kha cười cười, hắn cũng không giải thích bất kỳ điều gì, mà trực tiếp đưa ra một ngón tay. "Vèo vèo vèo", âm thanh nhẹ nhàng vang lên, chín khối hỏa cầu xuất hiện, mười ngón tay hắn linh hoạt vũ động, dùng tốc độ kẻ khác không kịp nhìn nhanh chóng dung hợp chính khối hỏa cầu lại!

- Người xem uy lực của khối Cửu Dung Hỏa này thế nào?

Lăng Phong cảm tri khối Cửu Dung Hỏa hình thành trong tay hắn, lắc đầu nói:

- Cũng sần sần như nhau!

Ý tứ của hắn chính là Cửu Dung Hỏa của Mạch Kha so với của mình cũng không mạnh hơn được.

Mạch Kha mỉm cười, trên mặt không có chút không hài lòng nào:

- Vậy thì thế này?

Ánh mắt Lăng Phong chợt chấn động, khối hỏa cầu lớn bằng quả bóng rổ đột nhiên biến hóa...Bên ngoài không ngừng co rút lại, quay chung quanh hỏa diễm màu ngọc bích ở giữa hình thành nên một vòng quang mang màu đỏ thẫm, cuối cùng dần dần tạo thành một lưới đao hình trắng khuyết...hồng quang làm thân, hỏa diễm ngọc bích làm lưỡi!

Hỏa hệ nguyên lực ẩn chứa trong đó không hề có chút biến hóa, thế nhưng Lăng Phong rõ ràng cảm tri được lực phá hoại của ngọn hỏa diễm này so với Cửu Dung Hỏa mình có thể thi triển mạnh hơn bao không biết nhiều lần! Kinh ngạc nhìn một lúc, Lăng Phong khom người nói:

- Xin sư tôn chỉ giáo!

Mạch Kha thoả mãn gật đầu, người trẻ tuổi có chút ngạo khí là tốt, người không có ngạo khí vĩnh viễn không có khả năng đạt được đến đỉnh phong! Nhưng nếu cứ một mực ngạo khí thậm chí là tự đại mà nói, như vậy bất quá chỉ là một thằng hề mà thôi, đối với đồ đệ Lăng Phong này hắn thấy càng ngày càng yêu thích.

- Khi đầu bếp nấu ăn, cũng không phải chỉ vận dụng riêng lẻ từng cách chế biến như luộc, chiên, rán, mà có thể phối hợp hai thậm chí là nhiều loại cách thức! Một chiêu vừa rồi, chính là sau khi hỏa cầu dung hợp còn dùng thêm thủ pháp áp súc nữa, có thể coi đó là cách vận dụng cao cấp của Phong Viêm Dung.

Mạch Kha nói:

- Bất quá bây giờ nếu như người muốn nắm giữ một chiêu này có lẽ còn chút khó khăn, cứ tiến hành theo chất lượng là được rồi.

Dứt lời, biểu tình Mạch Kha có chút phức tạp cảm thán nói:

- Nếu như có một ngày người có thể đem Phong Viêm Dung thôi diễn đến cực trí, thì lúc đó cũng không nhất thiết phải dựa vào chiêu số này, những thủ pháp này tóm lại vẫn chỉ là tiểu xảo mà thôi!

- Phong Viêm Dung thôi diễn đến cực trí rốt cuộc có trạng thái gì?

Trầm mặc, Mạch Kha cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của Lăng Phong, mà hỏi ngược lại:

- Người biết muốn trở thành Thánh Vực cường giả cần phải có được những điều kiện gì không?

73. Chương 28: Vận Dụng Ảo Diệu Của Minh Thúy.

Thánh Vực?

Đây đã từng là một mộng tưởng quán lấy nội tâm Lăng Phong, ngoại trừ biết rằng nếu muốn thực hiện mộng tưởng này phải không ngừng nỗ lực tu luyện ra, đối với nó Lăng Phong cũng không có nhiều cảm tưởng cho lắm, ngay cả Sang Sư cũng không nói cho hắn biết phải làm thế nào mới có thể trở thành Thánh Vực cường giả.

- Vấn đề Thánh Vực có hai cách, đơn giản nhất chính là có được một khối chí cấp tinh chương! Chỉ cần tu vi bản thân đạt tới cửu tinh, đồng thời có được cao giai cự linh, luyện hóa chí cấp tinh chương tự nhiên mà vậy có thể trở thành Thánh Vực cường giả, có được "vực" thần bí, đây là cách đơn giản nhất mà cũng khó khăn nhất!

Nhắc tới chí cấp tinh chương, sắc mặt Mạch Kha có chút phức tạp.

Đơn giản nhất mà lại khó khăn nhất?

Hơi nghĩ một chút, Lăng Phong liền minh bạch, nguyên liệu luyện chế chí cấp tinh chương chính là ma hạch của Thánh Vực ma thú! Vả lại chưa kể nguyên liệu khó có được, muốn tìm thấy cao cấp Thuật Luyện Sư có thể thuận lợi luyện chế chí cấp tinh chương cũng vô cùng khó khăn.

Thông qua cách này để vấn đề Thánh Vực thì độ khó khăn được quyết định bởi sự thừa thớt của chí cấp tinh chương!

- Loại thứ hai, dùng lực mà phá!

Mạch Kha trên mặt tràn ngập thần thái cuồng nhiệt:

- Đối với vật chất Thiên Hành Giả mà nói chính là nắm giữ một loại mạch luân cường đại, nỗ lực tu luyện tới trạng thái đỉnh phong, chỉ cần có được thực lực đánh bại "bình chương Thánh Vực" tự nhiên cứ vậy sẽ tấn chức. Tương đương, nguyên tố Thiên Hành Giả chính là tu luyện nguyên lực ẩn!

- Bất quá nguyên lực ẩn có thể khiến cho người ta đạt được thực lực phá vỡ bình chương Thánh Vực quả là rất ít, hơn nữa phần lớn cần phải có cao cấp nguyên tố linh kỹ làm cơ sở!

Trên mặt Mạch Kha tràn đầy thần sắc tự hào:

- Phong Viêm Dung lại hoàn toàn không có sự khó khăn này! Chỉ cần thiên phú đủ, phối hợp với nguyên tố linh kỹ hỏa cầu sơ cấp nhất, là có thể đem uy lực đẩy lên đến cực trí! Thậm chí cuối cùng là vấn đề Thánh Vực!

Không cần nguyên tố linh kỹ cao cấp, không cần chí cấp tinh chương, từ ngoài nhìn vào Phong Viêm Dung quả thực đúng là một loại nguyên lực ẩn hoàn mỹ không sút mẻ. Nhưng Lăng Phong lại biết, yêu cầu của Phong Viêm Dung với độ khổng chế nguyên lực vô cùng hà khắc, nếu không phải hiểu thấu được chỗ tương đồng giữa thi triển Phong Viêm Dung cùng với phối chế tổ linh mặc, Lăng Phong cũng không dám khẳng định mình có thể thuận lợi nắm giữ Cửu Dung Hỏa hay không! Có lẽ, ngay cả Lục Dung cũng không được...

- Dựa theo suy tính của ta, chỉ cần có thể nắm giữ Tam Thập Lục Dung Hỏa, hẳn là có thể đạt được thực lực phá vỡ bình chương Thánh Vực!

Mạch Kha nói:

- Hơn nữa, nếu như thiên phú đầy đủ, một chiêu Phong Viêm Dung này hầu như không có uy lực cực hạn! Nói cách khác, người có thể thôi diễn Phong Viêm Dung ra vô hạn...

Hắn cũng lộ ra vẻ mong ước:

- Thực sự ta cũng muốn xem Phong Viêm Dung đến tột cùng có thể thôi diễn ra đến trình độ nào!

Tam Thập Lục Dung Hỏa, nói cách khác chính là tiến hành dung hợp ba mươi sáu khối hỏa cầu, có kinh nghiệm của Cửu Dung, Lăng Phong biết, độ khó trong lúc thao tác tuyệt đối không đơn giản chỉ là xếp chồng số lượng lại với nhau! Phong Viêm Dung còn liên quan đến sự dao động phức tạp của chân nguyên lực, nếu như thực sự có thể dung hợp thuận lợi mà nói, uy lực Tam Thập Lục Dung Hỏa cuối cùng tương đương gấp hơn một ức ba vạn lần một khối hỏa cầu bình thường!

Trong lúc nhất thời, Lăng Phong cũng ngây người!

- Đáng tiếc, đến nay ta bất quá mới chỉ tu luyện Phong Viêm Dung đến cảnh giới Nhị Thập Thất Dung Hỏa, sự dao động chân nguyên lực sau Cửu Dung hoàn toàn là dựa vào kinh nghiệm thôi diễn của bản thân mà có được!

Mạch Kha thở dài một tiếng, trong thanh âm tồn tại tiếc nuối vô hạn, hắn hy vọng nhìn về phía Lăng Phong:

- Ta hi vọng tương lai người có thể đem Phong Viêm Dung tu luyện tới Tam Thập Lục Dung!

- Học sinh nhất định sẽ nỗ lực!

Lăng Phong khom người nói. Tuy rằng sâu trong nội tâm hắn vẫn còn chưa chân chính tiếp nhận Mạch Kha, thế nhưng trình độ của Mạch Kha trên phương diện nguyên lực ẩn đã thuyết phục được hắn, giờ khắc này một tiếng "Học sinh" nói ra cũng không khiến Lăng Phong cảm thấy không được tự nhiên như trước nữa.

Nghe thấy xưng hô của hắn, Mạch Kha âm thầm thở dài, nếu như chân chính thầy trò hợp ý, cách xưng hô bây giờ của Lăng Phong hẳn phải là "đồ nhi" chứ không phải "học sinh". Nói cách khác, địa vị của mình ở trong cảm nhận của Lăng Phong không nặng bằng trong cảm nhận của Tô Lam và đám đệ tử!

Dù là như vậy, Mạch Kha đối với tân đệ tử này vẫn coi như bảo bối:

- Đây là ghi chép của ta về yếu quyết thi triển phần sau của Phong Viêm Dung, người trước tiên cẩn thận tỉ mỉ cảm ngộ! Tạm thời không cần vội vã tu luyện, cứ nắm chắc được cảnh giới Cửu Dung Hỏa đi đã!

Hắn đưa qua một khối ngọc bản hắc sắc.

- Đây là?

- Minh Thúy!

Mạch Kha cười:

- Đây là một loại khí cụ chuyên môn dùng để ghi chép nguyên trận cùng với nguyên tố chân võ quyết, sau khi dùng niệm thức của người tiến nhập vào trong đó là có thể đọc được!

Mặt ngoài Minh Thúy đen như mực, sờ lên trơn bóng, không một chút thô ráp. Lăng Phong hiếu kỳ tiến vào một tia niệm thức, cảnh tượng trước mặt đột nhiên biến hóa, phẳng phất như đi tới một thế giới rộng lớn: Một loạt những đường vân màu bạc tinh mịn nhẹ nhàng chuyển động, rất nhanh đã hình thành một

nguyên trận phức tạp. Nguyên trận hình thành, đường vân màu bạc đột nhiên biến mất, ngay sau đó lại là một đường vân màu bạc khác hiện lên, lần này tần suất chuyển động của nó càng cao hơn, vù vù khiến người nhìn hoa cả mắt, bất chợt, một nguyên trận hoàn toàn mới lại được kết thành...

Lăng Phong đột nhiên minh bạch, những đường vân màu bạc trước mắt này chính là biểu thị cho phương thức dao động của chân nguyên lực khi thi triển Phong Viêm Dung!

Quan sát tần suất biến đổi sinh diệt của nó, Lăng Phong cảm thấy nhận thức của mình với Phong Viêm Dung càng thêm sâu sắc! Không biết xem bao lâu, Lăng Phong chợt thấy trong óc mơ hồ, trước mắt xuất hiện vô số loạn ma quần quýt lượn lờ, đầu óc tựa như bị nhồi vào vô số tạp vật, mơ màng mê muội!

Hắn cuống quýt đem niệm thức rời khỏi Minh Thụy.

Cùng lúc đó, quang mang ngân sắc lưu chuyển bên ngoài Minh Thụy theo niệm thức rời khỏi nhất thời trở nên ảm đạm. Mạch Kha nhẹ nhàng gật đầu, Phong Viêm Dung biểu thị bên trong Minh Thụy không phải ai cũng có thể xem một cách dễ dàng, càng là những biểu thị về sau thì yêu cầu cường độ niệm thức của người xem lại càng cao, Lăng Phong có thể kiên trì đến giờ đã đủ để chứng minh sự cường đại niệm thức của hắn!

Mà tầm quan trọng của niệm thức cường đại đối với nguyên tố chân vô quyết không cần phải nói cũng biết!

Lăng Phong giương mắt, vừa rồi hắn thấy được Nhị Thập Dung, về sau thì không thể nào kiên trì thêm nữa. Yếu quyết thi triển phần tiếp theo của Phong Viêm Dung cũng không mấy thần kỳ, chỉ là tần suất dao động chân nguyên lực càng thêm phức tạp mà thôi, Lăng Phong liếc mắt nhìn là có thể nắm bắt được rõ ràng.

Bất quá Lăng Phong cũng biết, khoảng cách giữa xem hiểu và có thể thi triển là rất lớn, nếu muốn thuận lợi tu luyện xong Tam Thập Lục Dung cũng không biết phải hao phí bao nhiêu tâm lực.

...

Dựa theo tâm ý của Mạch Kha, Lăng Phong hẳn là nên ở lại trong Nguyên Lực Tháp tăng cường tu luyện, thế nhưng Lăng Phong lo lắng tâm tư mẫn cảm của Ny Khả, rất sợ nàng cảm thấy mình có sự phụ liên hoàn toàn quên mất Đa Bảo Các, cho nên mỗi ngày thời gian sau khi tu luyện đều trở lại Đa Bảo Các, thuận tiện chỉ điểm Tiểu Ngã Luân luyện chương.

Tầng thứ năm.

Tầng thứ năm này là chuyên dành cho sáu đệ tử của Mạch Kha, trải qua nhiều ngày, Lăng Phong cũng nắm rõ được tính cách cùng lai lịch của các sư huynh đệ.

Đại sư tỷ Tô Lam, thời gian đi theo Mạch Kha là dài nhất, thực lực thất tinh, sở trường chế tạo vật phẩm luyện kim, hiện nay chương quản Nguyên Lực học viện, phụ trách đào tạo nguyên tố Thiên Hành Giả cho Tinh Lam. Nếu như nói Mạch Kha là trụ cột tinh thần của toàn bộ nguyên tố Thiên Hành Giả ở Tinh Lam công quốc, vậy thì Tô Lam chính là người đứng đầu chân chính, phụ trách chọn lựa và bồi dưỡng những nguyên tố Thiên Hành Giả có tiềm lực cho công quốc. Mặt khác, căn cứ vào một số tin tức lư truyền, tựa hồ Tô Lam đối với sự phụ một lòng ái mộ, đương nhiên, đây thuần túy là tin đồn bát quái, cụ thể thế nào thì không ai được biết.

Lão nhị Lô Sâm, thiên tính yêu thích chiến đấu cùng với luyện chế các loại binh khí, từ nhỏ là cô nhi, do Mạch Kha một tay dưỡng dục lớn lên. Đối với Mạch Kha tôn kính như cha, quan hệ giữa hai người trong chúng đệ tử là hòa hợp nhất, từ việc Lô Sâm nghiêm túc gọi Mạch Kha là "Lão đầu tử" liền có thể thấy được.

Lão tam Đan Luân Nhĩ, yêu thích nhiều thứ, thiên tư thông minh, thế nhưng thiếu đi tính cách cứng cỏi, cho nên trên nhiều khía cạnh đều học tập qua nhưng lại không có thành tựu cao. Tục truyền tính cách hắn hào sảng, thích kết giao các lộ bằng hữu, ngày thường hay du lịch xung quanh, đã rời khỏi Nguyên Lực Tháp hơn ba năm.

74. Chương 29: Lô Sâm Luyện Khí.

Lão tứ Tang Phi, thức tử Tang gia. Trước khi Lăng Phong đến hẳn vốn là người được kỳ vọng cao nhất bởi vì hẳn có nguyên lực khổng lồ cực phẩm. Cho dù không có khả năng tu luyện Phong Viêm Dung tới đỉnh phong hẳn cũng rất có thể kế thừa y bát Mạch Kha, ít nhất nắm giữ Phong Viêm Dung hai mươi bảy dung. Vì vậy địa vị hẳn ở nguyên lực thấp xem như là cực cao. Đáng tiếc, Lăng Phong xuất hiện đánh vỡ tất cả chuyện này! Hiện tại vị trí Tang Phi ở Nguyên Lực Thấp nửa vời trở nên cực kỳ xấu hổ.

Lão ngũ Cảnh Vân, luận về phương diện thực chiến, hẳn là người yếu nhất trong hàng ngũ đệ tử Mạch Kha, thậm chí còn thua không ít người trong Nguyên Lực Thấp. Nhưng hẳn có tài năng đặc biệt khác: Có tạo nghệ rất cao trong nguyên trận! Ngay cả Mạch Kha cũng than thở ở phương diện nguyên trận ngộ tính Cảnh Vân cao hiếm thấy, chỉ cần một thời gian ngắn nữa là tên đệ tử này sẽ vượt thầy. Mà cái gọi là nguyên lực ẩn kỳ thực đơn giản chính là dùng chân nguyên lực vẽ phác thảo nguyên trận, thông qua nguyên trận tiến tới thúc đẩy thiên địa nguyên lực thông qua bản thân tùy ý mà biến đổi diễn hoá.

Cho nên có thể nói trận chính là thực chất của nguyên lực ẩn! Tuy rằng Cảnh Vân bị giới hạn trong thiên phú, không thể nào nắm giữ chân nguyên lực cường đại và nguyên tố linh kỹ để thi triển nguyên lực ẩn tới cảnh giới cực cao thể nhưng hẳn nhưng có thể sáng tạo nguyên lực ẩn cao cấp. Vì vậy hẳn đã được Mạch Kha coi trọng.

Cảnh Vân xuất thân từ gia tộc bình dân, trời sinh đã không có cảm tình với thế gia quý tộc cao cao tại thượng, vì vậy hẳn đặc biệt chú ý và suốt ngày tỏ thái độ lạnh lùng đối với Tang Phi, luôn đối nghịch với Tang Phi trong mọi chuyện.

Hít một hơi thật sâu, Lăng Phong mở mắt, chân nguyên lực bên trong hỏa hệ kiếm linh dư thừa, tâm ý khẽ động chân nguyên lực liền dễ dàng khu sử. Nhìn mấy mai nguyên tố ma hạch trống rỗng bên cạnh Lăng Phong không khỏi lộ vẻ mỉm cười. Thảo nào lúc đầu Gia Liệt Áo có nói với hẳn nếu như sau này chỉ tiêu cho việc tu luyện nếu quá lớn thì có thể tìm hẳn. Nguyên lai tiêu hao trong tu luyện nguyên tố Chân Võ Quyết quả thật không nhỏ.

Sau khi thức tỉnh hỏa hệ kiếm, thân nguyên lực và hoà độ của Lăng Phong đã phi thường cao, hơn nữa hẳn còn được tu luyện trong một gian phòng độc lập tầng thứ năm hỏa hệ nguyên nên tiến triển cực nhanh, chính xác là tiến độ thần tốc. Cho dù là như vậy Mạch Kha vẫn đang cảm thấy thiếu, vì vậy một đồng hỏa hệ nguyên tố ma hạch liền được vận chuyển kín đáo đến chỗ hẳn.

Nếu có người thấy tình cảnh tu luyện của Lăng Phong chỉ sợ đổ kệ muốn ngắt đi. Hiện tại mỗi lần hẳn tu luyện đều có mười khóa nguyên tố ma hạch bố trí thành nguyên trận cung giúp hẳn dẫn nhanh tiến độ tu luyện. Mà những ma hạch này thường thường chỉ có thể cung ứng cho ba ngày tu luyện của hẳn mà thôi. Tốc độ tiêu hao như vậy sợ là một vài thế gia cũng không chịu nổi. Nhưng ai kêu hẳn có một sư phụ tốt đây?

Mạch Kha không chỉ có tạo nghệ trên phương diện nguyên lực ẩn mà quan trọng hơn là hẳn am hiểu hỏa hệ Chân Võ Quyết cho nên trên phương diện luyện kim vật phẩm hay luyện chế đan dược đều có tạo nghệ rất cao. Vì có được khả năng đó cộng thêm thực lực của lão cũng cường đại cho nên tài phú mà lão tích góp được cũng rất nhiều, nguyên tố ma hạch chẳng qua chỉ là một phần trong đó mà thôi.

Xem sắc trời Lăng Phong quyết định kết thúc tu luyện ngày hôm nay.

Ra khỏi phòng hẳn liền thẳng hướng đi xuống dưới lầu. Lúc đi tới tầng thứ ba tình cảnh bận rộn trước mắt làm hẳn chú ý.

- Nhanh, ban đồng (để nguyên văn Hán Việt vì không hiểu ^.^, bác nào hiểu từ này giúp dùm em), Lô Sâm đại sư chuẩn bị ban đồng.

- Nào, nào Thác Ni người nhanh cầm Lam Băng Thuỷ đến đây, nhớ kỹ, loại Lam Băng Thuỷ tinh khiết nhất.

Nhiều nguyên tố Thiên Hành Giả qua lại bận rộn, trong tay bọn họ trong tay bọn họ đang cầm các loại tài liệu đi tới đi lui, trong mắt bọn họ dường như chỉ còn gian rèn vũ khí mà thôi. Lăng Phong hiểu kỳ, bình thường hẳn vẫn thường nghe Lô Sâm am hiểu luyện khí nhưng chưa tận mắt chứng kiến lần nào. Vì vậy hẳn bước nhanh đến gian rèn vũ khí.

- Lăng Phong đại sư.

Nhìn thấy hần đi tới nguyên tố Thiên Hành Giả ào ào hành lễ. Từ khi hần tiến nhập Nguyên Lực Tháp rồi đánh một trận với Lô Sâm, Lăng Phong đã được những vị nguyên tố Thiên Hành Giả cao ngạo này thật tình chào hỏi.

Gật đầu biểu thị ý chào lại, Lăng Phong làm thủ thế dừng lên tiếng, im lặng không tạo ra một tiếng động tiến vào trong ràn thất (phòng rèn).

Lô Sâm tập trung tinh thần cao độ, ở trước mặt hần là một nguyên trận được chạm khắc trên mặt đất. Nguyên tứ giác phân biệt có một viên hỏa hệ ma hạch. Hai tay của hần không ngừng đánh ra những thủ thế, từng đạo hỏa diễm từ lòng bàn tay hần phun ra. Từng đoàn hỏa diễm giống như bạch tuộc bao vây một đoàn dịch thể tức cầu tinh lượng lớn nhỏ.

- Ban đồng cũng không có?...Lô Sâm hét lớn.

Lập tức có người đưa đến một khối khoáng thạch bảo văn hoàng kim sắc. Lô Sâm cũng không quay đầu lại, hỏa diễm trong tay đột nhiên phân hoá xuất ra một đạo vây lấy khoáng thạch kéo vào trong dịch thể mặt cầu trước mặt! Xuy xuy, nhiệt độ không khí nhiệt độ không khí cực cao, hỏa diễm không ngừng thiêu đốt ban đồng.

Lăng Phong nhìn thấy một màn này, trông thấy tiết tấu thao tác của Lô Sâm lộ ra vài phần tán thán. Trong con mắt người thường thì việc Lô Sâm khống chế hỏa diễm luyện chế khoáng thạch xem ra phi thường đơn giản. Trên thực tế những thao tác đó trong mắt Lăng Phong tần suất mỗi một đạo hỏa diễm Lô Sâm khống chế có thể nói là một nghệ thuật tuyệt diệu.

- Lam Băng Thuỷ!

Lập tức liền có người ở bên cạnh đưa đến một ống hình trụ rồi mở nắp ra. Sau khi mở nắp ra Lăng Phong lập tức cảm thụ được cảm thụ được một cỗ hàn khí đập vào mặt. Hần liền nhìn vào bên trong thì thấy vật thể bên trong ống sau khi ra ngoài tiếp xúc với không khí liền tạo ra sương mờ.

Luyện chương cần phải dùng đến rất nhiều tài liệu cổ quái, vì vậy Sang Sư đã để lại ấn ký trong thức hải Lăng Phong miêu tả hầu hết các loại tài liệu từ thông thường đến cổ quái hiếm gặp. Chỉ hơi đảo qua ý thức hải Lăng Phong liền biết được tư liệu của Lam Băng Thuỷ: Tính chất cực âm, tinh thiết bình thường chỉ cần để vào trong liền bị nứt gãy.

Lam Băng Thuỷ có thể dùng để luyện chế một vài nguyên liệu đặc thù, không nghĩ tới rèn vũ khí cũng dùng đến nó.

Hai mắt Lô Sâm bạo xuất tinh quang sau đó quát một tiếng. Ban đồng rất nhanh tan ra, mặt ngoài dịch thể hình thành một đầu bảo hoàng kim sắc, dần dần, cuối cùng sau một hồi biến ảo hình dáng cũng đã cố định hình dáng một bàn tay! Lô Sâm lập tức cầm lấy cho vào trong Lam Băng Thuỷ.

Thanh âm "Tít tít" vang lên không ngắt, một đoàn hơi nước bốc lên rất nhanh sau đó tràn ngập khắp căn phòng.

Hơi nước quá mức dày đặc, may là ở đây toàn người có tu vi không thấp vẫn luôn dõi mắt nhìn theo không rời.

Trong những người ở đây thì Lăng Phong là một trường hợp đặc biệt, trải qua La Hâm cải tạo thân thể thị lực của hần cũng được tăng lên không ít. Hần có thể thấy rõ ràng tình trạng dịch thể bên trong Lam Băng Thuỷ. Mắt thấy đoàn dịch thể dần dần thành hình, mặt ngoài không hề lưu chuyển bất định mà là dần dần có xu hướng vững chắc. Thế nhưng Lô Sâm vẫn đang không ngừng thao tác không hề ngưng nghỉ. Mặc dù không có Mặc dù không có kinh nghiệm rèn binh khí thế nhưng Lăng Phong cũng biết trong khoảnh khắc binh khí thành hình được làm lạnh trong nước là tốt nhất. Hần nhin không được nói:

- Nhị sư huynh, binh khí đã thành hình!

Một tiếng này làm Lô Sâm giật mình, vô ý thức khẽ quát một tiếng điều khiển trừ hỏa nhiệt (hình như là cái kim cầm vật cần rèn ^.^) lấy vũ khí đã thành hình ra.

75. Chương 30: Cải Tạo Tinh Thiết Kiếm.

Từ từ, vụ khí tiêu tán, Lô Sâm nhìn vũ khí trước mắt: Thoạt nhìn thì nó khá giống quyền sáo, nhưng thực chất lại là có hình dáng của lợi nhận (trảo), bên ngoài có gai xương kéo dài ra, chỗ các đốt ngón tay thô nhưng không hề cồng kềnh, trái lại, nó tràn ngập một loại mỹ cảm như giọt nước.

Kinh ngạc trong chốc lát, Lô Sâm mới chuyển ánh mắt sang Lăng Phong:

- Tiểu sư đệ chắc cũng có sở trường về rèn vũ khí phải không?”

Tại khâu tổ hình cuối cùng trong khi rèn, hần bị vụ khí quấy nhiễu cho nên hần cũng chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm của mình để hoàn thành, bình thường thì không ai có thể làm được như ý của mình. Thế nhưng lần rèn này, hần thấy món ”trảo thứ” mà mình rèn này có đường cong hoàn mỹ, hiện lên sự mềm dẻo trong đó, hiển nhiên là do quá trình tổ hình được hần nắm chắc cực kì tinh chuẩn, không gì sánh được!

Lẽ nào tiểu sư đệ không chỉ có thiên phú cực cao ở Phong Viêm Dung mà đoán tạo vũ khí cũng siêu việt bản thân? Thiên tài như vậy liệu có còn đường sống cho người khác?

- Không có a, đây là lần đầu tiên đệ được quan sát đoán tạo vũ khí.

Lăng Phong cảm thấy có chút không hiểu.

- Vậy đệ làm sao...

Thấy hần nghi hoặc, Lăng Phong mới hiểu tại sao hần lại kinh ngạc đến vậy, suy nghĩ một lát, Lăng Phong chợt nói:

- La Hâm, khẳng định là nó!

Lăng Phong kể cho Lô Sâm chuyện mình được La Hâm cường hóa thân thể.

- Cư nhiên là La Hâm?

Lô Sâm khiếp sợ, trừng to mắt, không biết nói gì với vận khí cực tốt của Lăng Phong. Lát sau, hần xoa tay nói:

- Tiểu sư đệ, liệu đệ có còn...

Thấy Lô Sâm nhăn nhó, Lăng Phong cười, lấy ra một khối hài cốt của Liệp Điện Báo từ Tiết Vân:

- Nhị sư huynh, trong này chính là La Hâm, liệu có đủ hay không? Chỗ của đệ còn có một ít!

- Đủ, ha ha, đủ rồi!

Thoáng suy nghĩ, Lô Sâm cười ha hả:

- Chỉ cần mỗi ngày xoa vào mắt một ít, sau này khi đoán tạo vũ khí ra cũng không cần phiền não khi tổ hình nữa rồi.

Nói xong, hần lại trách cứ:

- Tiểu sư đệ, La Hâm trân quý như vậy, sao đệ lại cất dấu khinh suất như thế? Ít nhất cũng phải đặt trong Tinh Hạp mới được.

- Ách.

Thấy Lô Sâm cẩn thận cất đi dịch La Hâm, Lăng Phong âm thầm lau mồ hôi lạnh, nếu để hần biết lúc mình còn ở trong Nội Cốc Sâm Lâm dùng nó thay cơm ăn thì hần có tức giận đến mức nổ tung người hay không?

Giai đoạn tổ hình cuối cùng, bởi vì hình thành sương mù dày đặc, che kín tầm nhìn, hơn nữa không thể dùng nguyên tố linh kỹ xưa tan vụ khí, nếu không các loại năng lượng va chạm vào nhau sẽ khiến cho đoán tạo vũ khí thất bại, nặng thì người đoán tạo sẽ bị trọng thương cho nên tầm quan trọng của La Hâm Thụ Tráp rất đặc biệt. Những nguyên tố Thiên Hành Giả xung quanh đều nhìn Lô Sâm với ánh mắt ngưỡng mộ.

Lăng Phong cười, lại lấy ra hai khối hài cốt:

- Những thứ này các người phân chia với nhau đi.

Có Lô Sâm nhắc nhở, hẳn biết chỉ cần dùng một ít La Hâm là có thể tạo được hiệu quả, hơn nữa, trong người hẳn cũng không còn nhiều lắm, cho nên hẳn cũng không cố ra về đại gia.

Chúng nhân đại hỉ, bọn họ đều là những người hứng thú với đoán tạo vũ khí, tự nhiên biết rõ giá trị của La Hâm, nhưng không ngờ là bản thân cũng có phần! Bọn họ liền nhao nhao cảm tạ:

- Đa tạ Lăng đại sư!

Chuyện này khiến địa vị của Lăng Phong ở Nguyên Lực Tháp được đề cao không ít!

- Được rồi, mọi người tản ra đi, chờ thêm chút nữa thì tài sản của tiểu sư đệ sẽ bị các người đào sạch.

Mọi người vui vẻ ly khai.

Chờ mọi người tản đi, Lăng Phong hiếu kỳ quan khán trảo thứ mà Lô Sâm vừa rèn xong, đột nhiên lại nghĩ đến lời đồn:

- Nhị sư huynh, nghe nói có một ít vũ khí đặc biệt cường đại có thể tự động thả ra nguyên tố linh kỹ uy lực kinh người, không biết có phải hay không?

- Ha ha, chắc là tiểu sư đệ nghe được từ một số ngâm du thi nhân? Ta còn nhớ là những món vũ khí này trong miệng của ngâm du thi nhân chính là "thần khí"

Lăng Phong gãi đầu, chuyện này là hẳn nhìn được từ một ít du ký truyền kỳ trong cung phụng các, lúc này nhớ đến mới thuận miệng hỏi.

- Binh khí trên thế gian này đơn giản là cứng rắn, sắc bén hoặc có thể biến hóa một chút thành ám khí, tối đa cũng chỉ có thể tăng thêm vài viên nguyên tố ma hạch, bổ sung khi nguyên tố Thiên Hành Giả tiêu hao thôi, còn vũ khí có thể tự động kích phát nguyên tố linh kỹ...

Lô Sâm lắc đầu nói tiếp:

- Ít nhất với kinh nghiệm đoán tạo vũ khí của ta thì không cho rằng có người có thể làm được.

Hắn do dự một chút rồi nói:

- Thật ra, lão đầu tử có một lần vô tình đề cập tới, thế gian này xác thực tồn tại một loại 'Linh khí' ẩn chứa nguyên tố linh kỹ có uy lực kinh người, nhưng khi ta hỏi lại thì lão đầu tử cũng không nhắc lại, chắc hẳn là lão cũng nghe được tin đồn từ đâu đó mà thôi.

Lão đầu tử trong miệng của Lô Sâm tự nhiên là Mạch Kha, nếu như cả Mạch Kha cũng chưa từng thấy qua, chắc hẳn loại "Thần khí" này đúng là một loại bịa đặt, nghĩ như vậy, Lăng Phong cười cười lắc đầu.

- Nhưng mà đệ nhắc đến chuyện này làm ta nhớ tới một việc, chắc là lão đầu tử đã truyền thụ cho đệ cách sử dụng Phong Viêm Dung cao cấp phải không?

- Ủ, sư tôn đã làm mẫu cho đệ xem.

- Ta nhớ là lão đầu tử đã từng thi triển Phong Viêm Dung cao cấp, đem dung hỏa áp súc bám vào huyền binh, uy lực này, chắc chắn.

Lô Sâm nhìn vào trường kiếm sau lưng Lăng Phong:

- Đáng tiếc, thể tích thanh kiếm của tiểu sư đệ người quá lớn, bằng không ta cũng có thể cải tạo nó thành huyền binh. Nhưng bây giờ ta lại không tìm được khối linh văn cương nào lớn như vậy cả!

Linh văn cương? Không phải mình cũng có mấy khối hay sao?

- Nhị sư huynh, huynh xem khối này có đủ hay không?

Lăng Phong lấy ra khối linh văn cương trong Linh Vân.

- Hảo gia hỏa!

Cẩn thận tiếp nhận linh văn cương, Lô Sâm cả kinh nói cả kinh nói:

- Khối linh văn cương lớn như vậy, đệ kiếm ở đâu ra vậy?

- Ngoài ý muốn mà thôi.

Từ chỗ của Ny Khả Lăng Phong chỉ biết công dụng và giá trị của linh văn cương, nhưng nhìn dáng dấp của Lô Sâm thì giá trị của khối linh văn cương này còn hơn xa mười vạn kim tệ!

- À, linh văn cương phải dùng một lần cả khối, nếu như nó bị vỡ ra, cho dù có nhiều hơn nữa cũng không đủ để cải tạo thanh trường kiếm này của đệ, nhưng mà khối này đã đủ rồi

Lô Sâm mừng rỡ vuốt ve linh văn cương:

- Tiểu sư đệ, đưa trường kiếm cho ta!

Hắn không hề cho Lăng Phong cơ hội cự tuyệt, cũng may, có thể đem Tinh Thiết Kiếm cải tạo thành huyền binh cũng là tâm nguyện của Lăng Phong, vì vậy, Lăng Phong quyết đoán đưa tới Tinh Thiết Kiếm. Tiếp nhận Tinh Thiết Kiếm, Lô Sâm liên tục khoa tay múa chân ở bên ngoài thân kiếm và linh văn cương, trong miệng lại phát ra ngữ điệu.

Thấy hắn si mê đến mức hoàn toàn không để ý tới ngoại vật, Lăng Phong mỉm cười, cẩn thận rời khỏi gian phòng.

...

- Lăng thiếu.

Tại tổng bộ Đa Bảo Các, không người nào thấy Lăng Phong mà không hề khom mình hành lễ. Từ hôm Kiều Sâm Đặc cùng với Mạch Kha tranh giành đồ đệ, hai người còn suýt nữa đánh nhau thì danh tiếng của Lăng Phong trong Đa Bảo Các nhanh chóng lan xa. Mấy ngày nay, thành viên của Đa Bảo Các đàm luận nhiều nhất chính là Lăng Phong, bọn họ rất hiếu kỳ, vì sao thiếu niên nhìn có vẻ ôn hòa này lại được hai đại cường giả ưu ái đến mức như thế?

Nhân loại luôn luôn duy trì sự kính trọng đối với những sự vật thần bí, cho nên địa vị của Lăng Phong trong cảm nhận của bọn họ tăng lên. Hơn nữa, Nicole đã từng nói ra Lăng Phong chính là đệ đệ của mình, cũng tương đương với người của Đa Bảo Các Chủ! Hắn có bất kì mệnh lệnh nào, người của Đa Bảo Các không được cự tuyệt, cho dù hắn ra lệnh đem Đa Bảo Các hủy đi cũng vậy!

76. Chương 31: Cao Thủ! Nguy Cơ Của Đa Bảo Các.

- Các chủ đâu?

Lăng Phong hỏi một nhân viên hướng dẫn, trước mặt người ngoài, hắn vẫn gọi Ny Khả là "các chủ".

- Các chủ đại nhân đang ở tầng thứ ba chiêu đãi khách nhân!

Cô gái nhân viên vừa thấy Lăng Phong hỏi mình, khuôn mặt đột nhiên hiện lên hai đám mây đỏ rực. Trong những cuộc chuyện phiếm hàng ngày của tỷ muội các nàng, đều gọi Lăng Phong là "chàng kim cương", trong lòng luôn mơ mộng được làm tình nhân của hắn. Lúc này có cơ hội tiếp xúc gần gũi cùng với Lăng Phong, nàng vô cùng kích động.

- Lầu ba?

Kiến trúc tổng bộ Đa Bảo Các đại thể cũng tương đồng với phân bộ tại Băng Phong thành, chẳng qua quy mô lại hùng vĩ hơn nhiều, tầng thứ ba cũng đồng dạng dành để chiêu đãi một số khách quý. Lăng Phong hỏi:

- Là vị quý khách nào?

- Hình như là hai vị công tử Tang gia!

Công tử Tang gia? Đó không phải là Tang Khắc Tư cùng Tang Phi sao? Ngẫm lại, Lăng Phong liền bước đi hướng lên tầng trên.

Khi thấy bóng lưng của hắn biến mất sau cầu thang, cô gái nhân viên cùng mấy tỷ muội bên cạnh xúm lại với nhau:

- Tiểu Đinh, vừa rồi Lăng thiếu nói gì với cô vậy?
- Mau cùng nói cho chúng ta nghe một chút đi.
- Các người đám nữ hoa si này, không nói cho các người biết!

Các nàng líu ríu nói chuyện với nhau, hoàn toàn quên mất những khách hàng đang đứng chờ, khiến cho đám khách hàng vừa ao ước vừa đổ kị nhìn theo bóng lưng của Lăng Phong.

...

- Tang công tử, quý gia tộc đặt hàng một lượng Nặc Thuần cùng với Phá Không Toa, chúng ta sẽ nhanh chóng chế tạo!

Phòng quý khách trên lầu ba, Ny Khả cười nói. Ngồi đối diện nàng đúng là Tang Khắc Tư cùng với Tang Phi, Tang Khắc Tư vẻ mặt kiêu căng nói:

- Vậy là tốt, Ny Khả Các chủ, chỉ cần lượng lớn hàng hóa này không có vấn đề gì, sau này chúng ta vẫn còn có cơ hội hợp tác!

Ny Khả đang muốn nói vài câu lấy lệ, đột nhiên thấy Lăng Phong đi tới, vội vàng nói:

- Tiểu Phong, về rồi sao? Ngày hôm nay tu luyện có mệt không?

Lời nói của nàng vô cùng quan tâm, hoàn toàn coi Lăng Phong như một hài tử, thậm chí còn đứng dậy giúp Lăng Phong sửa lại quần áo.

Biểu tình Lăng Phong có chút xấu hổ, hắn từ nhỏ là cô nhi nên không quen với những hành động thân thiết như vậy. Hắn dời sự chú ý sang huynh đệ Tang gia, khi thấy Tang Phi, biểu tình hai người đồng thời nghiêm lại, quay đầu đi nơi khác như không nhìn thấy đối phương.

Bởi tranh đấu giữa Tang Khắc Tư cùng với Gia Liệt Áo, hơn nữa ấn tượng lần đầu tiên gặp mặt cũng không tốt, quan hệ giữa Lăng Phong cùng Tang Phi so ra không hòa hợp như với những người khác. Cho dù có gặp, hai người cũng vờ như không thấy. Lăng Phong có phần hối hận, khi nghe thấy huynh đệ hắn ở trên lầu ba, lẽ ra mình nên từ từ hãy lên.

Tràng diện thoáng chốc trở nên tẻ ngắt!

May là dưới lầu đột nhiên truyền đến một trận âm thanh náo động, mơ hồ có tiếng người kinh hãi hô lên.

- Phát sinh chuyện gì?

Ny Khả cả kinh, Lăng Phong cũng sửng sốt, tai mắt hắn linh mẫn, nghe thấy âm thanh quát tháo phía dưới truyền lên tựa hồ có chút quen thuộc, hắn vội vàng nói:

- Hình như là hội trưởng của Thụy Tinh thương hội, Ny Khả tỷ tỷ, chúng ta mau xuống dưới thôi.

Chẳng lẽ Thụy Tinh thương hội không cam lòng bị cướp đoạt sinh ý nên tìm tới cửa? Bọn chúng cũng thật là quá lớn mật!

Ny Khả vội vã xin lỗi huynh đệ Tang gia một câu, nhanh chóng cùng Lăng Phong đi xuống lầu dưới.

Đằng sau, Tang Khắc Tư vẻ mặt giận dữ:

- Tiểu Phi, chính kẻ này đã cướp đoạt địa vị của đệ tại Nguyên Lực Tháp sao? Hừ, phụ thân đại nhân bảo chúng ta đến giao hảo cùng Đa Bảo Các, ta thấy không bằng...

Sự tình Lăng Phong được hai đại cường giả ưu ái tranh đoạt nhận làm đồ đệ đám bách tính tầng dưới biết được cũng không nhiều, nhưng đối với đại thế lực như Tang gia cũng không phải là tin mới. Tang Khắc Tư lần này đến Đa Bảo Các, nhiệm vụ tất nhiên là đặt hàng tinh chương, nhưng trọng yếu hơn là đặt quan hệ cùng Đa Bảo Các, tiến tới giao hảo với Lăng Phong có tiềm lực vô hạn!

Nhú mào nhìn người anh của mình, Tang Phi cảnh cáo nói:

- Huynh nghìn vạn lần đừng có ý niệm gì khác trong đầu! Hấn hiện tại được sư tôn coi trọng, nếu như có chút nào tổn thương, huynh cứ chuẩn bị mà hứng chịu lôi đình của sư tôn đi! Đến lúc đó Tang gia cũng không bảo vệ được huynh đâu!

Bỗng nhiên, tựa hồ cảm giác lời nói của mình quá nặng, hấn lại nói:

- Cho dù thiên phú hấn mạnh mẽ thì sao? Ta cũng không tin ta không vượt qua nổi hấn!

Tang Phi hung hăng xiết chặt nắm đấm.

Tang Phi tính tình mẫn cảm, mấy ngày nay ở Nguyên Lực Tháp mặc dù không ai nói thẳng trước mặt hấn, hấn cũng biết rõ địa vị của mình đã bị Lăng Phong hoàn toàn thay thế! Đối với Tang Phi, kẻ lớn lên trong hoàn cảnh được mọi người tán tụng ca ngợi, việc này không thể nghi ngờ là rất khó tiếp thụ, thế nhưng tính cách cao ngạo trong lòng hấn đã không thể cho phép huynh trưởng của mình thực hiện những tính toán đen tối.

- Đương nhiên rồi, đệ chính là thiên tài của Tang gia ta, sao có thể thất bại trước một tên gia hỏa lai lịch không rõ ràng đây!

Tang Khắc Tư an ủi. Trong mắt người ngoài, hai huynh đệ này, lão đại quần là áo lụa, lão nhị cao ngạo lạnh lùng, quan hệ tuyệt đối không thể coi là hòa hợp, từ cuộc sống hàng ngày của họ cũng có thể nhìn ra điểm đó. Nhưng trên thực tế, cảm tình giữa huynh đệ hai người lại vô cùng tốt.

- Hắc hắc, vừa rồi tên kia nói là hội trưởng Thụy Tinh tìm tới cửa? Ta nhớ kỹ tên Á Sắt kia sẽ không làm chuyện hồ đồ được, hấn là không thể không nắm chắc mà đã tìm tới cửa nhà người ta. Đi nào, chúng ta cũng vào giúp vui thôi.

Ánh mắt Tang Khắc Tư đảo loạn, kéo Tang Phi dậy, Tang Phi vẻ mặt bất đắc dĩ gạt tay hấn ra đi theo phía sau.

...

Lầu một, đằng sau Á Sắt là một đám người tựa như tay sai, ngạo nghễ đứng ở trong phòng khách. Mọi người có quen biết hấn đều sợ rằng người tới bất thiện, vì đề phòng gặp vạ lây nên đã ào ào giải tán đi.

Ny Khả đi xuống cầu thang, thấy tình cảnh như thế, sắc mặt nàng phát lạnh nói:

- Á Sắt hội trưởng thực sự là khách hiếm, không biết đến Đa Bảo Các của ta có việc gì chăng? Nếu như muốn mua tinh chương thì sợ rằng phải chờ vài ngày rồi!

- Ny Khả Các chủ nói giỡn.

Á Sắt ngoài cười nhưng trong không cười:

- Lần này ta tới Đa Bảo Các là để đòi người.

- Đòi người?

Cơ hồ trong nháy mắt, Ny Khả liền minh bạch ý đồ Á Sắt đến đây, không khỏi cười lạnh nói:

- Người của Thụy Tinh thương hội các người đi mất, sao lại chạy tới Đa Bảo Các ta tìm kiếm, quả nhiên là hoạt kê!

- Hắc hắc, trên đời này luôn luôn có một số con chó không ngoan ngoan thích chạy tới chỗ khác làm loạn, là chủ nhân của chúng, ta cũng rất khó chịu!

Á Sắt đơn giản là xé rách da mặt, nói:

- Nô tài A Nặc kia hấn là ở chỗ của Ny Khả Các chủ? Đã phiền Ny Khả Các chủ phải chiếu cố nhiều ngày, hiện tại ta đến dẫn người đi!

- Thực sự là buồn cười!

Nếu như đã nói rõ, Ny Khả cũng không che che lấp lấp nữa:

- A Nặc vô sư là người tự do, hắn muốn ở đâu thì sẽ ở đó, cũng không phải bán thân cho Thụy Tinh thương hội các người!

- Có phải bán thân cho Thụy Tinh thương hội cho ta hay không cũng không phải dựa vào lời của Ny Khả Các chủ! Người có thể dẫn nô tài A Nặc lên đây, chúng ta đối chất cho rõ ràng!

Á Sắt không sợ hãi nói.

Ny Khả nhú mào, thoáng ra hiệu, sớm đã có người đi tới Xuân Hiểu mời nhóm người Diệp Lạc!

Trong lúc chờ đợi, Á Sắt tuyệt không sốt ruột, chậm rãi nói:

- Ny Khả Các chủ nếu như đã để ý tới nô tài A Nặc kia, chúng ta cũng có thể hảo hảo thương lượng. Ta thấy không bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch?

Hắn càng biểu hiện không nóng không lạnh, nội tâm Ny Khả càng hồ nghi, liên tưởng lại thái độ A Nặc trước đây, lẽ nào...A Nặc thật sự có nhược điểm nào đó bị Á Sắt nắm được? Nghĩ như thế, biểu tình Ny Khả cũng thả lỏng vài phần, ung dung nói:

- Người muốn gì?

Khác với Ny Khả, Lăng Phong chú ý đến người phía sau Á Sắt, mấy người có tu vi bình thường thì hắc không để trong lòng, thế nhưng hai người trong đó lại đem tới cho hắc áp lực cực lớn! Nhìn qua, hai người này vóc dáng tráng kiện, dưới quần áo nổi lên những cơ nhục gồ ghề, những nơi như mũi, lỗ tai còn mang theo vòng vàng, cả người nhìn qua thô tục không gì sánh được, phảng phất như những loại hộ vệ tay chân tùy ý có thể thấy được. Thế nhưng lấy ánh mắt của Lăng Phong ngày hôm nay có thể nhìn ra, tư thế đứng của hai người này rất khó nắm bắt, nhìn như thẳng tắp như thân bút, nhưng thực chất lại vô cùng sống động, phảng phất như thân liễu lúc nào cũng đung đưa trong gió!

Cao thủ, tuyệt đối là cao thủ!

77. Chương 32: Lang Nha Nguyệt Trong Lang Nguyệt Kiếm Quyết.

Cao thủ như thế sợ rằng cả ba người Diệp Lạc cũng khó có thể địch nổi! Nhưng cao thủ như thế cũng chỉ mặc trang phục tối tới! Lăng Phong sẽ không cho rằng bọn họ đang đóng giả, bởi vì sự cung kính bọn họ lộ ra quả thực là có tư thái của hạ nhân. Có thể khiến cho hai cường giả như vậy làm hạ nhân, Á Sắt này đến tột cùng có lai lịch thế nào?

- A, giao dịch này, đương nhiên là cần giá trị tương đương. Nô tài A Nặc kia tuy rằng không coi là cao thủ, nhưng cũng là vật chất Thiên Hành Giả thất tinh, ta thấy không bằng quý các nên dùng tên Thuật Luyện Sư luyện chế ra Nặc Thuần để trao đổi, có được không?

- Hừ!

Khuôn mặt Ny Khả bao phủ một lớp sương lạnh, cũng không thèm đáp lại hắc. Không nói đến cảm tình giữa nàng và Lăng Phong, cho dù chỉ là một Thuật Luyện Sư thân phận phổ thông, chỉ cần có thể sáng tạo ra được tinh chương Phá Không Toa cùng với Nặc Thuần, tuyệt đối sẽ trở thành thượng khách của các đại thế lực! Nói cách khác, đừng nói là một A Nặc, cho dù là mười tên vật chất Thiên Hành Giả thất tinh cũng không thể đổi được một Thuật Luyện Sư như vậy!

Lúc này, ba người Diệp Lạc cùng với A Nặc chạy tới, khi nhìn thấy Á Sắt, A Nặc lộ ra thần tình giống như gặp quý.

Nhàn nhạt liếc mắt nhìn A Nặc, Á Sắt âm hiểm nói:

- Đi được chưa? Hay còn muốn ta đích thân đến mời người về?

Nói xong, hắc lại quay đầu nhìn về phía Ny Khả:

- Ny Khả Các chủ, hiện tại hắc đã tới, người hãy hỏi thử xem hắc có phải là nô tài của Thụy Tinh thương hội ta hay không.

Trong lời lẽ hoàn toàn coi A Nặc như là một kiện vật phẩm.

A Nặc cúi đầu, cả người run lên, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay.

- Câm miệng!

Lệ Thành nổi giận gầm lên một tiếng. Chợt hấn nhìn về phía A Nặc:

- Lão Bùì, ta thấy ngươi cũng là một hán ử, vì sao lại có thể chịu để kẻ khác khinh miệt như vậy?

A Nặc tên đầy đủ là Bùì Nặc, đây là do sau khi nói chuyện với nhau mọi người mới biết được.

- Xem ra có người không muốn để ta thu hồi lại đồ vật của mình rồi.

Á Sắt nhàn nhạt vung tay lên, nói:

- Mông Đại, ngươi lên đi, đem tên nô tài kia mang về đây! Bất kể sinh tử!

- Vâng, thiếu gia!

Nguy hiểm! Thân thể Lăng Phong bỗng nhiên căng lên, người lên tiếng trả lời chính là một trong hai gã cao thủ khiến hấn cảm thấy vô cùng nguy hiểm!

Mông Đại khuôn mặt vuông vắn, tóc trên đỉnh đầu ngắn khoảng một phân dựng đứng lên, hai bên bị cạo nhẵn thín lộ ra da đầu màu xanh, áo trên người chỉ che đến tầm vai, để lộ ra cánh tay thô to như cẳng chân! Hước bước tới gần Bùì Nặc, huych huych huych, mỗi một bước đều khiến cả tòa nhà hơi hơi rung động!

Mọi người nhìn về phía sau hấn đều không khỏi hít một hơi lạnh, phía sau lưng hấn hiện ra rõ ràng hai hàng dấu chân! Phải biết rằng, mặt đất phòng khách đều được lát bằng thanh cương ngọc thượng hảo, búa tạ đập lên cũng chưa chắc có thể tạo thành vết xước, nhưng kẻ này chỉ vô cùng đơn giản giẫm chân lên liền lưu lại dấu vết rõ ràng như vậy, tu vi này...

Đột nhiên, Diệp Lạc che phía trước ba người.

- Tránh ra!

Mông Đại mở lớn hai mắt như chuông đồng, tinh quang nhất thời bạo xạ!

Toàn bộ khí tức lười nhác trên người Diệp Lạc đều biến mất, thay vào đó là một loại sát khí bàng bạc như lợi kiếm rút ra khỏi vỏ:

- Ở chỗ này ngươi không được phép dương oai!

- Vậy ngươi đi tìm chết đi!

Hữu chưởng của Mông Đại đột nhiên được bao kín bởi một tầng mai màu như gỉ sắt, nhanh chóng chộp tới Diệp Lạc! Nhân thân Diệp Lạc ngưng trọng:

- Hóa Khái Cự Bộ?

Rõ ràng, Mông Đại này hấn là Thiên Hành Giả, hơn nữa còn có được cự linh trung giai, đủ để điều khiển cự linh tùy ý Hóa Khái!

Vèo, trường kiếm ra khỏi vỏ, giữa không trung vẽ lên một quỹ tích huyền diệu, Diệp Lạc rút cục cũng tự mình xuất thủ! Một kiếm đâm ra, chân lực trên cánh tay hấn như sóng trào, soạt soạt một tiếng, cổ tay áo hoàn toàn nứt toạc ra! Trường kiếm như thiểm điện mạnh mẽ đâm vào hữu chưởng Mông Đại!

Ầm!

Thanh âm trầm muện vang lên, một kích kia bất quá chỉ là thăm dò, hai người đều thối lui một bước.

- Trọng Sơn Kích! Mông Đại điên cuồng hét lên một tiếng, cạnh bàn tay liền rực sáng ngân quang chói mắt, chân lực xao động đến cực điểm!

- Thu Thủy!

Diệp Lạc quát nhẹ, trường kiếm vẽ lên một đường vòng cung huyền dị, kiếm khí đột nhiên cuộn lại rồi mạnh mẽ bắn ra! Hắn lấy bản thân làm trục, mạnh mẽ đem kiếm khí sắc bén hóa thành một cái lò xo dẻo dai!

Nhân thần Lăng Phong sáng ngời, một kiếm này của Diệp Lạc phảng phất như đã tác động lên suy nghĩ của hắn, bình chương mà hắn khổ tư nhiều ngày lý giải về "dùng ý ngự kiếm" rốt cuộc cũng lộ ra kẽ hở!

Kiếm khí bắn ra, thân thể Mông Đại bị lực lượng của mũi kiếm đánh bay lên, rơi ra tận ngoài cửa! Diệp Lạc cũng không chịu nổi, thân thể hắn lay động một chút, hai chân lún sâu vào mặt đất, phảng phất như mặt đất lát thanh cương ngọc đã biến thành bùn nhão!

- Giải!

Mông Đại ngoài cửa quát lên một tiếng điên cuồng:

- Người đáng để ta toàn lực ứng chiến!

Quần áo toàn thân hắn rách toạc, trong nháy mắt hung ý lộ ra, không còn loại thần thái khúm núm như hạ nhân nữa.

- Muốn đánh thì đánh ở bên ngoài!

Diệp Lạc trả lời, chân lực của hắn rung động, hai chân rút ra từ trong nền đất, như tên bắn ngự kiếm đâm tới Mông Đại. Phi thân giữa không trung, thân hình hắn đột nhiên biến hóa: Bộ vị trên tứ chi mọc dài ra những vuốt nhọn sắc bén, hai lỗ tai cũng dài ra không ít, trên làn da lõa lồ cũng mọc lên một lớp lông tơ màu vàng rậm rạp!

Cự Linh Phụ Thân!

Cự linh của Diệp Lạc là "Miêu Hùng", là một loại thú linh, bất quá cự linh của hắn cũng không sở trường về lực lượng, mà thiên về phương diện linh xảo mẫn tiệp! Tuy rằng đã tiến nhập trung giai từ lâu, thế nhưng sau khi hóa thành khải giáp thì lực phòng ngự cũng không phải rất mạnh, cho nên khi Diệp Lạc chiến đấu thường dùng trạng thái Phụ Thân của cự linh sơ giai để đối địch, sau khi dùng Cự Linh Phụ Thân có được cảm giác linh mẫn, phối hợp với kiếm thuật tinh xảo, lấy công thay thủ!

- Linh kỹ, Thập Bội Nghĩ Lực!

Mông Đại đối mặt với trường kiếm đâm tới cũng không tránh né, mà lại điên cuồng quát lên một tiếng, một lớp áo giáp dày cộp màu gỉ sắt bao bọc toàn thân hắn. Cùng lúc đó, mặt ngoài áo giáp lưu chuyển một tầng quang mang tử sắc!

Trường kiếm đâm tới, song chưởng Mông Đại đưa ra, lực lượng bạo tăng lên gấp bội, "keng keng keng"! Phảng phất như đâm vào tấm thép, trường kiếm của Diệp Lạc bị hắn gắt gao kẹp chặt giữa hai tay, mặc cho thân kiếm rung lên mãnh liệt cũng vô pháp rút ra được!

- Để xem ngươi giãy dụa thế nào?

Mông Đại hung ác độc địa nhìn chằm chằm vào mắt Diệp Lạc:

- Ta phải xé nát ngươi!

Hắn biết luận riêng về tốc độ, mặc dù thực lực của mặc dù mình so với Diệp Lạc mạnh hơn một chút, nhưng rất khó tổn thương được hắn! Cho nên dựa vào lực phòng ngự cường đại của Cự Linh Hóa Khải, hơn nữa gia trì thêm hậu thiên linh kỹ Thập Bội Cự Lực, mạnh mẽ ngăn trở một kiếm này, kiểm chế động tác của Diệp Lạc!

- Thật không?

Giao thủ ngắn ngủi, Diệp Lạc dễ dàng đoán được thực lực của Mông Đại này hẳn là bất tinh! Bất quá thực lực có lẽ vừa tiến vào bất tinh không lâu, nhiều lắm là bất tinh tiền kỳ mà thôi, còn mình là thất tinh đỉnh phong, chênh lệch so với hắn cũng chỉ là một chút xíu! Dựa vào kinh nghiệm chiến đấu, bản thân hoàn toàn có thể san lấp được khoảng cách nhỏ bé này! Bỗng nhiên hắn quát lên một tiếng;

- Xem đây! Lang Nha Nguyệt!

Lúc này, tất cả mọi người trong phòng đều đã đi ra ngoài, nghe thấy tiếng quát của Diệp Lạc, Lăng Phong ngẩn ra, chợt minh bạch đây là lời Diệp Lạc nói với mình! Bởi vì...Lang Nha Nguyệt chính là thức thứ nhất trong Lang Nguyệt Kiếm Quyết!

78. Chương 33: Huyền Y Lão Giả.

Trường kiếm trong tay Diệp Lạc đột nhiên điên cuồng rung động, tần suất rung động càng lúc càng nhanh, lực lượng càng lúc càng mạnh! Mông Đại lộ ra thần sắc ngưng trọng, sát khí lộ ra:

- Chết đi cho ta!

Song trường vẫn đang gắt gao kẹp chặt lấy trường kiếm, trên trán bộ cự linh khải giáp của hắn đột nhiên phân hóa ra một chiếc cốt thứ (xương gai), hung hăng đâm tới Diệp Lạc!

Cùng lúc đó, Diệp Lạc rốt cục cũng hoàn thành thể áp súc lực lượng, trạng thái Cự Linh Phụ Thân trong nháy mắt bị giải trừ, một hư ảnh hình mèo lớn tầm một đứa trẻ đột nhiên nhảy ra từ trong cơ thể hắn!

Hắn muốn làm gì?

Sống chết trong nháy mắt, Diệp Lạc không chỉ không bỏ kiếm tránh né, trái lại còn giải trừ trạng thái Cự Linh Phụ Thân. Người ở nơi này cũng chỉ có Lăng Phong đột nhiên hiểu ra...Diễn Thuật!

Mấy ngày nay trong khi tu luyện Phong Viêm Dung, Lăng Phong cũng không bỏ qua nghiên cứu Lang Nguyệt Kiếm Quyết, lâu dần, hắn cũng suy nghĩ ra một vài điểm mấu chốt trong đó! Nếu muốn thi triển Lang Nguyệt Kiếm Quyết, biến ảo Mạch Luân cũng không phải là yếu quyết duy nhất, vẫn còn phải phối hợp cùng linh kỹ!

Nói cách khác, Lang Nguyệt Kiếm Quyết này thật ra là một loại Diễn Thuật!

Sở dĩ Diệp Lạc đem Lang Nguyệt kiếm phổ giao cho Lăng Phong, trên thực tế chính là nhìn trúng thân phận Thuật Luyện Sư của hắn, chỉ có Thuật Luyện Sư sở trường về chân võ quyết, đồng thời nghiên cứu sâu sắc về đạo luyện chương, mới có khả năng luyện chế ra được một khối tinh chương cần thiết để thi triển Lang Nguyệt Kiếm Quyết!

Cự linh "Miêu Hùng" phần nộ lao tới dọc theo trường kiếm, nó cùng với thân kiếm hoàn mỹ hòa thành một thể, thoát nhìn dường như nó hoàn toàn được huyền hóa ra từ thân kiếm! Tần suất rung động của trường kiếm đạt được tới đỉnh phong, kiếm khí chợt cuộn trào mãnh liệt tuôn ra từ trong thân kiếm, toàn bộ dừng mãnh tiến vào trong cơ thể cự linh!

Bất chợt, cự linh tràn đầy kiếm khí nhào về phía Mông Đại!

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy một con quái thú hình mèo toàn thân màu trắng bạc phần nộ đánh về phía một tráng hán toàn thân bao phủ khải giáp!

Kiếm khí cự linh!

Oanh!

Mặc dù linh kỹ không thích hợp để hoàn toàn phát huy uy lực một chiêu Lang Nha Nguyệt này, thế nhưng chiêu Lang Nha Nguyệt tỳ vết này tung ra vẫn có uy lực phi phàm! Cốt thứ trên trán của Mông Đại chưa chạm được tới thân thể Diệp Lạc lập tức liền bị kiếm khí cự linh đánh vỡ nát!

- Phốc!

Mông Đại nặng nề phun ra một ngụm tiên huyết, hai tay bỗng nhiên mở ra, hai chân điểm mạnh, thân thể cao to như một mũi tên lui lại phía sau. Hắn không cả dám quay đầu lại nhìn, bởi vì chỉ cần ngừng lại một chút, con quái vật màu trắng bạc kia sẽ lao tới bản thân!

Trong khoảnh khắc khi "Cự Linh Cốt Thứ" bị nát bấy, Mông Đại cũng đã rõ ràng, nếu như mình dựa vào uy lực của Cự Linh Hóa Khải đón đỡ một chiêu này, kết cuộc sẽ chết một cách vô cùng thê thảm!

Lăng Phong nín thở ngưng thần, không dám thở mạnh một hơi! Tuy rằng hắn có thể lý giải nguyên lý của chiêu Lang Nha Nguyệt này, thế nhưng tạm thời cũng không có ý định tu luyện, thứ nhất bởi vì tài liệu để luyện chế tinh chương thích hợp tương đối khó tìm, thứ hai bởi vì hắn biết đạo lý "ăn tham nhai không kỹ", trước khi chưa tu luyện thành công Phong Viêm Dung hắn không có ý định phân tâm.

Hắn thực sự không ngờ Lang Nha Nguyệt lại hung hãn như vậy! Bằng vào một chiêu này, Diệp Lạc dĩ nhiên có thể vượt cấp đánh cho Mông Đại chật vật bỏ chạy. Phải biết rằng, bởi vì không có linh kỹ thích hợp, Diệp Lạc cũng không phát huy được quá ba bốn thành uy lực một chiêu này. Dựa theo kiếm phổ, nếu như hoàn toàn phát huy uy lực Lang Nha Nguyệt, hắn là kiếm khí cùng với cự linh sẽ hoàn toàn dung hợp, hình thành nên một kiếm khí cự linh hình sói!

Thật không biết cảnh tượng khi đó sẽ ra sao!

Kiểm khí cự linh phần nộ lao tới, Mông Đại điên cuồng chạy trốn, lúc này Á Sắt cũng không thể bảo trì được bộ dáng nắm chắc phần thắng, hắn kêu loạn lên;

- Mông Nhị!

Một gã đầy tớ phía sau đã kiếm chế từ lâu, liền bước lên một bước. Tướng mạo hắn vô cùng giống với Mông Đại, dường như là huynh đệ song sinh. Trên thực tế, hai người này đúng là thân huynh đệ.

- Vừa đánh không lại liền muốn cùng xông lên hả? Thực sự coi thường chúng ta chỉ đứng để trang trí sao?

Lệ Thành cười lớn giẫm chặn xông tới, Đàm Khiếu phía sau hắn không nói một lời, thế nhưng tần suất lưỡi dao quay trong tay lại nhanh hơn không ít.

Đích tình Mông Đại bên kia hầu như đã nguy kịch, Mông Nhị vội vàng, chân lực toàn thân dâng lên, cự linh trong nháy mắt liền Hóa Khải!

Thế cục hết sức căng thẳng!

- Diễn Thuật của tiểu tử không tệ, đáng tiếc người vẫn còn không phát huy được uy lực chân chính của nó!

Đúng lúc này, một thanh âm nhàn nhạt vang lên, thanh âm này phảng phất như hai khối sắt thô ma sát vào nhau sinh ra, lọt vào tai người khác khiến họ có cảm giác như một con rắn bò lên từ trong tim, khó chịu nói không nên lời.

Vừa nghe thấy thanh âm này, sắc mặt Bùi Nặc trở nên trắng bệch!

Một nắm đấm nhỏ gầy đột nhiên xuất hiện phía trước Mông Đại, nhẹ nhàng đánh một cái lên cự linh đang lao tới. Oanh, kiếm khí cự linh vỡ vụn như một tờ giấy!

Sắc mặt Diệp Lạc đại biến, lập tức lui lại một bước, "phốc" phun ra một ngụm máu tươi! Cự linh bị hủy, tuy rằng có thể chậm rãi khôi phục, thế nhưng thương tổn đối với bản thân hắn thực sự không nhỏ. Hắn hoảng sợ nhìn về phía lão giả nhỏ gầy đứng trước người Mông Đại, người kia là ai? Một quyền đánh nát Lang Nha Nguyệt, tu vi này như thế nào?

- Chủ nhân!

Mông Đại khom người nói.

Lão giả nhỏ gầy mới xuất hiện, một thân y bào huyền sắc, nắm đấm khô quắt nổi đầy gân xanh, nhìn qua tựa như lúc nào cũng có thể trút hơi tàn mà quy tiên, thế nhưng một lão giả như vậy, lại có thể thoải mái một quyền đánh vỡ nát kiếm khí cự linh của Diệp Lạc!

"Chát" một tiếng giòn tan, Huyền Y lão giả vung chưởng tát lên mặt Mông Đại:

- Đồ vô dụng! Chỉ là một thất tinh Thiên Hành Giả cũng không đối phó nổi, uống công ta dạy dỗ người nhiều năm như vậy!

Một cái tát đánh xuống, nửa bên mặt Mông Đại sưng lên, có thể thấy được lực đạo một chưởng này rất mạnh! Trên mặt Mông Đại lại không hề có vẻ phần nộ mà là ngoan ngoãn cúi đầu không nói lời nào.

- Sư tôn!

Á Sắt dẫn theo thủ hạ đứng phái sau Huyền Y lão giả.

Trông thấy hần, Huyền Y lão giả lại không có chút trách cứ, chỉ nhàn nhạt nói:

- Chính là nơi này sao?

Lập tức ánh mắt của hần rơi lên trên người Bùi Nặc.

Thân thể Bùi Nặc run rẩy, sợ hãi nhìn lão giả.

- Đã thấy ta, còn không mau trở về!

Huyền Y lão giả nhẹ giọng nói, sắc mặt bình tĩnh, thế nhưng ẩn hàm trong sự bình tĩnh này là sát ý khiến lòng người kinh sợ.

Bùi Nặc vô ý thức lui lại một bước, đối mặt với lão giả này hần dĩ nhiên lại không có chút tâm tư kháng cự nào. Trong khoảnh khắc từ khi bước vào phòng khách, nhìn thấy Mông Đại, Mông Nhị, hần cảm giác được ngày diệt vong rốt cục cũng đến, bởi vì hai người này chưa từng rời khỏi lão giả huyền y nửa bước. Người mà hần chân chính sợ hãi chính là...Huyền Y lão giả!

Nếu như nói Mông Đại, Mông Nhị làm cho người khác có cảm giác như một hùng sư tức giận, thì lão giả này lại tựa như biển rộng thâm bất khả trắc, nhìn như bình yên nhưng lại ẩn chứa sóng to gió lớn tùy thời cũng có chôn vùi táng người khác! Lăng Phong có một loại dự cảm mãnh liệt, chính chủ đã tới, nếu như hần đoán không sai, lão giả trước mắt hần chính là nguyên nhân khiến cho Bùi Nặc không dám rời khỏi Thụy Tinh thương hội!

79. Chương 34: Liên Thủ Giáp Công.

- Phi, lão đầu nhà ngươi, muốn đưa người Đa Bảo Các các chúng ta đi cũng không phải đơn giản như vậy.

Sau khi Lệ Thành thụ thương, trong khoảnh khắc hần liền kiểm chế, trừng mắt nhìn lão giả hét lên - đáng chết!

- Ân?

Trong mắt Huyền Y lão giả chợt sáng loé lên, lão giả cười nói:

- Vậy là ngươi muốn ngăn ta? Hảo, tốt lắm! Bao nhiêu năm nay cũng chưa từng có xuất hiện thiếu niên trẻ tuổi dũng cảm như ngươi!

Lão giả nhìn mọi người xung quanh một vòng:

- Ta cho các ngươi một cơ hội, trong số các ngươi ai còn muốn xuất thủ thì tất cả cùng lên một lượt đi!

Ngữ khí lão giả vô cùng thâm mật, phảng phất giống như đang dạy dỗ hài tử của mình. Sự việc khi này lão giả cũng không có để trong lòng.

Đàm Khiếu vô thanh vô thức, cùng với Lệ Thành sóng vai đứng ra. Lăng Phong tiến lên một bước, đồng dạng đứng ở bên cạnh họ. Huyền Y lão giả rõ ràng đến đây với ý đồ bất thiện. Cho dù là Đa Bảo Các Các có nhượng bộ giao ra Bùi Mặc thì lão giả cũng sẽ không có đơn giản mà buông tha cho Đa Bảo Các Các. Vì thế mà thay vì khép nép chịu nhục không bằng oanh oanh liệt liệt đứng ra đánh một trận cho đã tay!

Huyền Y lão giả phảng phất như biến thành một người khổng lồ, bốn người Lăng Phong đứng trước mặt lão cũng chỉ như con kiến hôi vô cùng nhỏ bé. Mà trên thực tế, Huyền Y lão giả đang dùng nhãn thần kẻ cả quan sát bốn người bọn họ. Hần hơi tán thành nói:

- Một! Hai! Ba! Bốn! Tốt lắm! Nghĩ không ra lại có nhiều anh hùng xuất thiếu niên như vậy! Các ngươi cùng nhau lên đi. Xem ra các ngươi cũng có một chút dũng khí. Hôm nay ta cùng với các ngươi chơi đùa một lúc vậy! Ha Ha!

Lão giả quyết định xuất thủ, bốn người Á Sắt đứng ở đằng xa phía sau lão giả, hiển nhiên là tuyệt đối tin tưởng lão! Mà vào lúc này, Tinh Lam thành hộ vệ đội cũng đã phát hiện ra tranh chấp trong Đa Bảo Các,

đáng tiếc sau khi so sánh thực lực giao chiến song phương, bọn họ sáng suốt lựa chọn im lặng, nhanh chóng đem tin tức này bẩm báo lên cấp trên.

- Lão nhị, người làm gì vậy? Người...người mau trở lại!

Đang một mực xem náo nhiệt, Tang Khắc Tư kinh hô một tiếng, nguyên lai Tang Phi đang đứng ở bên cạnh Lăng Phong.

Sắc mặt Tang Phi lạnh lùng, khi thấy Lăng Phong thì vô cùng kinh ngạc, nhưng sắc mặt hắn vẫn bình thản nói:

- Ta không phải giúp người, chẳng qua là nếu như người xảy ra điều gì ngoài ý muốn, sau này sự tôn là biết được ta cũng khó tránh được bị người khiển trách rằng đã không ra tay viện thủ cho người.

Tang Phi tuy rằng lạnh lùng, thế nhưng đối mặt với tu vi kinh người của Huyền Y lão giả mà hắn vẫn cư nhiên đứng ra. Chỉ riêng điều này thôi cũng đủ nói lên tất cả. Lăng Phong cảm thấy âm áp trong lòng, nhẹ giọng nói:

- Cảm tạ!

Tang Khắc Tư gấp đến nỗi liều mạng giậm chân. Hắn biết rõ tính tình của đệ đệ hắn. Nếu như đã quyết định làm điều gì thì cho dù là phụ mẫu có đến đây cũng không thể làm cho hắn thay đổi ý định, cải chuyển tâm ý! Hắn hung hăng tự tát mình hai cái: "Đều là người thiếu suy nghĩ, người không nên đứng đây xem náo nhiệt? Nếu như tiểu đệ có mệnh hệ gì, vậy...hắn là ta không thể đâm đầu tự tử chết theo!"

Sắc mặt Bùi Nặc lúc trắng lúc xanh. Rốt cục, hắn cắn răng đứng ở đằng sau mọi người! Máy người Lăng Phong vì mình mà đứng ra. Nếu như bản thân lại trốn ở phía sau thì không đáng mặt nam nhi một chút nào. Điều này chứng tỏ mình thực sự cam tâm tình nguyện là nô tài!

Khí thế của Huyền Y lão giả càng ngày càng mạnh, mọi người cảm thấy áp lực như sóng biển không ngừng hướng tới trước mặt. Đối mặt với khí thế khủng khiếp như vậy, Lệ Thafnh rốt cục cũng không thể chịu nổi, điên cuồng hét lên một tiếng, cự phủ trong tay liền bổ về phía trước! Hắn biết nếu như mình không có ra tay thì mọi người sẽ nói rằng mình không có dũng khí xuất thủ.

Lệ Thành vừa ra tay vừa nghiêng răng kèn kẹt, mạnh mẽ dùng chân lực đè nén huyết khí đang sôi trào trong cơ thể xuống, một kiếm phá không! Mất đi cự linh, chỉ với "Dĩ Ý Ngự Kiếm" kiếm thuật cảnh giới, một kiếm uy lực này cũng không phải là chuyện đùa.

Đàm Khiếu vô thanh vô thức xuất hiện ở phía sau Huyền Y lão giả, không ai thấy rõ hắn làm sao lại xuất hiện ở đằng sau lão giả. Hắn xuất ra một chưởng, năm thanh phi đao dưới sự điều khiển của hắn vận tốc quay cực nhanh bắn đi trong không khí!

Còn lại A Nặc Lăng không hướng trước mặt lão giả đánh tới. Giữa không trung, trong nháy mắt cự linh bị hoá giải, bát đạo ảo ảnh mang theo âm khiếu sắc nhọn đè xuống!

Trong đôi mắt Tang Phi hoả quang chợt loé: "Song Long Chảo!" Chân nguyên lực gào thét, hắn nhanh chóng sử dụng nguyên lực ẩn, lưỡng đạo Hoả Long phóng tới con mồi với ý định thôn phệ.

Một khi quyết định xuất thủ, chính là mọi người cùng nhau tiến lên! Bọn họ biết một quyền cường thế của Huyền Y lão giả vô cùng đáng sợ, không phải đơn thân độc mã có thể đối kháng được. Chỉ có liên thủ mới có một cơ hội mong manh!

Ở đây duy nhất chỉ có một mình Lăng Phong là không có xuất thủ, bắt quá một viên hoả cầu rất nhanh xuất hiện trước mặt hắn. Nếu có người chú tâm để ý thì có thể phát hiện ra có tới mười hai hoả cầu bao vây xung quanh hắn!

- Các người là những thiếu niên xuất sắc nhất của Tinh lam thành?

Đối mặt với sự hợp công của bọn người Lăng Phong, Huyền Y lão giả vẫn thông thả nói chuyện:

- Vừa nghĩ tới việc khiến cho thân xác của các người bị nát bấy là ta lại cảm thấy khuây khoả vô cùng!

Thình Thịch!

Một cước của Huyền Y lão giả chẳng qua vô cùng đơn giản chỉ là đá về phía trước nhưng vô cùng chuẩn. Trúng ngay giữa ngực Lệ Thành, một đạo chân lực cường đại nổ tung. Trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, cự linh vân bảo bảo rất nhanh bao phủ quanh thân hắc linh kỹ Nặc Lá Chấn được thi triển, bát đạo hộ thuẫn xuất hiện trước ngực Lệ Thành!

Phốc phốc phốc phốc phốc phốc!

Giống như cái phao bị xì hơi, chân lực của lão giả xé tan toàn bộ lá chắn phòng hộ của Lệ Thành. Dự ba chân lực khiến khoảng áo trước ngực Lệ Thành bị xé rách. Lệ Thành kêu lên một tiếng trầm muộn phun ra một ngụm máu tươi, nhưng cự phủ trong tay vẫn quán chú toàn bộ chân lực liều mạng đánh về phía Huyền Y lão giả! Làm xong tất cả chuyện này, thân thể của hắn bị chân lực cường đại đánh rơi xuống đất, bất tỉnh ngay lập tức.

Lệ Thành liều mạng phản kích rốt cục mọi người cũng tranh thủ được cơ hội hiếm hoi như thế này, thừa dịp Huyền Y lão giả dùng tay tiếp đón cự phủ thì cùng lúc trường kiếm hướng đến! Huyền Y lão giả vẫn ung dung dùng tay còn lại xuất thủ một chưởng chặn trường kiếm lại. Chưởng lực chưa đến nhưng một cỗ uy áp mãnh liệt như mạch nước ngầm cuộn cuộn ập đến!

Một cỗ uy áp chạy dọc lưng kiếm hướng tâm mạch lực phủ ngũ tạng vọt tới. Nhất thời hắn cảm thấy hoảng hốt, hắn liền cường chế thương thế lập tức bạo phát, một ngụm tiên huyết phun ra. Hắn như một mũi tên bắn vào trong phòng.

Bùi Nặc nhân cơ hội công kích, song chưởng xuất ra bát đại ảo ảnh hướng về phía đỉnh đầu Huyền Y lão giả. Lão giả nheo con mắt lại, quắc mắt liếc nhìn Bùi Nặc. Trong lòng Bùi Nặc tự dừng cảm thấy phát lạnh. Sau nhiều nay chinh chiến, tích lũy được vô số kinh nghiệm nhưng một chưởng này cũng khiến cho lão giả cảm thấy sợ hãi, suýt nữa thất thủ. Một kích uy lực kia cũng có thể khiến cho lão giả mất mạng!

Huyền Y lão giả tiến lên vài thốn, vừa mới tránh được một kích kia liền thở phì phò. Lúc này năm thanh phi đao trong tay Đàm Khiếu vừa hình thành quỹ đạo chuyển động liền phi đến cắt dọc lưng hắn. Huyền Y lão giả một thân hắc bào đột nhiên khí lực sung túc nhẹ nhàng đối kháng năm thanh phi đao!

Boong boong!

Năm thanh phi đao bị hắc bào của lão giả chặn lại, cư nhiên lại sinh ra thanh âm giống như đao kiếm chạm nhau. Điều này cho thấy hắc bào của lão giả rất có thể là do tinh thiết tuyệt hảo rèn thành. Đàm Khiếu từ đầu đến cuối sắc mặt lãnh tĩnh cũng phải biến sắc:

- Làm sao có thể?

Hắn cắn răng một cái, năm thanh phi đao theo lực quán chú bay trở lại.

Hai tay rung lên, hắc bào của Huyền Y lão giả lay động, một luồng chân lực cuộn cuộn mãnh liệt phóng xuất ra ngoài!

80. Chương 35: Thánh Vực! Thánh Vực!

Bang bang!

Phảng phất như bị vạn cân tinh thiết đánh lên người. Đàm Khiếu và Bùi Nặc trở nên vô cùng yếu đuối bị đánh bay đi, thân thể không cách nào khống chế, tự do "bay lượn".

Rốt cục thì hai đầu Hỏa Long cũng lao đến, xoay quanh đầy giận dữ, từng tiếng "ti ti" vang lên tựa hồ như đốt cháy cả không khí. Ánh mắt Huyền Y lão giả khẽ híp.

- Hỏa hệ Thiên Hành Giả? Tôi rất tốt!

Nhân tình Huyền Y lão giả sáng lên, hai tay của hắn lộ ra, song quyền huy động sử dụng tuyệt chiêu Huyền Thiên phệ.

Thế tới của Hỏa Long đang như rào rào như thác đổ đột nhiên biến thành yếu ớt như cá chạch bị một cổ hấp lực vô hình hút vào trong dòng chảy của nó! Mắt thấy sở trường nguyên lực ẩn của bản thân bị phá dễ dàng Tang Phi cực kỳ sửng sốt

Huyền Y lão giả ngửa đầu cười to:

- Ha ha ha ha, bọn tiểu bối, tu vi các ngươi cũng không kém tuy nhiên...

Lời của hắn còn chưa dứt đột nhiên một âm thanh thanh lãng vang lên:

- Ngươi vui vẻ còn quá sớm đó.

Lăng Phong!

Thân hình hắn chợt hiện, tay phải toàn lực thi triển mạch luân Ngũ Thốn Kích. Một quyền bạo phát oanh kích về phía Huyền Y lão giả.

Khóe miệng Huyền Y lão giả khẽ nhếch lên khinh thường:

- Tốc độ cũng khá nhanh thế nhưng lực công kích quá yếu! Tiểu tử trong mấy người thì ngươi có lực công kích yếu nhất...Cái gì?

Huyền Y lão giả tùy ý tiếp một quyền của Lăng Phong nhưng ngay khi tiếp xúc hắn liền phát hiện có điểm không đúng...tay trái của Lăng Phong!

Một đoàn thâm bích sắc hỏa diễm xuất hiện trong lòng bàn tay trái Lăng Phong. Đoàn hỏa diễm giống như một con rắn, ban đầu Huyền Y lão giả cũng không để nó vào mắt nhưng khi đoàn hỏa diễm quần lên người hắn, rốt cục hắn cũng tỉnh ngộ.

Nếu bàn về lực công kích thì đoàn hỏa diễm này mới chính là chiêu cực mạnh.

Phong Viêm Dung thập nhị dung hỏa!

Đây chính là cảnh giới cao nhất mà Lăng Phong có thể nắm giữ trong Phong Viêm Dung, uy lực của thập nhị dung mạnh gấp tám lần cửu dung! Hơn nữa khi thi triển nó thì nguyên lực ba động cũng rất nhỏ cho dù là nguyên tố Thiên Hành Giả cao giai cũng không dễ dàng phát hiện nói gì đến người khác! Khuyết điểm chính là với trình độ Lăng Phong hiện nay thời gian chuẩn bị thật sự là quá dài.

Đoàn hỏa diễm đột nhiên nổ tung, hỏa hệ nguyên lực giống như một biển lửa tràn ra khắp xung quanh thân thể Huyền Y lão giả, nuốt chửng lấy thân thể hắn.

Thuần túy dựa vào chân lực phòng ngự căn bản không đỡ được một kích cường hãn này, bào phục của lão giả đột nhiên bị tạc nứt thành từng mảnh nhỏ rồi bị đốt cháy thành tro bụi. Vô số quang điểm hỏa diễm phảng phất như lưỡi dao sắc bén không ngừng tán sát bữa bãi thân thể lão giả.

Khói bụi bốc cao, hỏa quang đầy trời.

Một lát sau, tro bụi tan hết, nhìn thấy tình cảnh phía trước Lăng Phong hoảng sợ nhìn không được lui lại phía sau vài bước: Như vậy còn không có việc gì?

Cả người Huyền Y lão giả đen kịt, không ít nơi còn xuất hiện từng miếng máu đáng sợ thế nhưng một chiêu vừa rồi còn không thể tạo thành vết thương chí mạng cho hắn! Đây là quái vật hay sao, ngành kháng thập nhị viêm dung mà không vấn đề gì?

- Tốt, thật sự rất tốt, phi thường tốt!

Huyền Y lão giả mặt trầm như nước, sát khí dày đặc.

- Bao nhiêu năm rồi không ai có thể làm ta thụ thương thế này, tư vị đau đớn đã lâu rồi không nếm thử! Ngươi làm được điều đó quả thật không tồi!

Ánh mắt hắn đảo qua nhóm người Tang Phi, Đàm Khiếu:

- Vì vậy để đáp tạ việc ngươi làm ta đau đớn ta quyết định...ban cho tất cả các ngươi tử vong.

Không ai hoài nghi hẳn đang nói đùa, lúc trước tuy rằng hẳn cũng đáng sợ nhưng còn không làm cho người ta cảm thấy cường liệt như bây giờ. Lúc này mọi người cảm nhận dường như đang đối mặt với một pho tượng thần linh cao cao tại thượng.

- Đồng loạt ra tay!

Lăng Phong cảm giác được không ổn điên cuồng hét lên.

- Các người vẫn còn động được sao?

Mang theo một tia tiểu ý mỉa mai Huyền Y lão giả nhìn về phía Lăng Phong:

- Tiểu tử kia, vừa rồi là người gây cho ta cảm giác đau đớn, vì vậy, ta quyết định tử vong bắt đầu từ người.

Lăng Phong kinh hãi phát hiện khi lão giả nói ra những lời này đồng thời thân thể của mình dường như rơi vào trong bùn lầy không thể động đậy được dù chỉ một chút. Cảm giác này giống như bản thân phẳng phất bị cầm cố.

Nhóm người Tang Phi cũng kinh ngạc, đồng thời trong đầu mỗi người đều hiện ra chữ "Vực"! Là Thánh Vực! Người nọ là cường giả Thánh Vực!

...

Công quốc Tinh Lam, trong một đình viện u tĩnh, Kiều Sâm Đặc đang ngồi trước bàn nhìn Kiều Kiều đang đứng trước mặt đau đầu hỏi:

- Tiểu bảo bối, thế nào mà mấy ngày này không thấy cháu đi tìm tiểu Phong Tử chơi đùa?

- Gia gia, người ta chính là muốn có chút thời gian hảo hảo hiếu thuận gia gia mà!

Kiều Kiều bưng một ly trà, ngây thơ nói:

- Đây chính là do cháu tự tay pha đó nha.

- Ha ha, chỉ cần cháu nguyện ý ở cùng với gia gia thì không có gì tốt hơn nữa.

Kiều Sâm Đặc cười tủm tỉm:

- Tuy nhiên nếu như tiểu tử đó không muốn chơi đùa cùng cháu thì cứ nói với gia gia, gia gia giúp cháu đi giáo huấn hẳn!

- Đúng vậy.

Kiều Kiều chu cái miệng nhỏ nhắn:

- Tên đầu gỗ đó không thú vị, cả ngày chỉ biết tu luyện, cháu đến Nguyên Lực Thập tìm hẳn hẳn nói hẳn muốn tu luyện, thế nhưng khi về Đa Bảo Các thì có thể chơi đùa với người ta sao.

Trong lúc vô tình nói lộ hết, Kiều Kiều vội vã che miệng lại bổ sung thêm:

- Đương nhiên chủ yếu vẫn là cháu muốn ở cùng gia gia rồi nên mới lười tìm đến tên đầu gỗ kia.

- Ha ha ha ha, vậy gia gia giúp cháu đánh đòn đầu gỗ được không?

Đang cười nói đột nhiên Kiều Sâm Đặc biến sắc:

- "Vực"? Là cường giả Thánh Vực tới Tinh Lam?

Hắn không kịp giải thích với Kiều Kiều, thân thể nhoáng lên chợt tiêu thất rời khỏi đình viện.

...

Trong Nguyên Lực Thập, đột nhiên Mạch Kha mở hai mắt:

- Thật mạnh, là Vực! Không phải lão sư tử, đó là...

Ngẩng lại một chút, thân thể Mạch Kha đột nhiên bị một đoàn hỏa quang bao vây rồi sau đó lập tức biến mất.

...

Không thể nào nhúc nhích!

Giống như bị hãm sau trong bùn, không gian hoàn toàn bị đông lại! Không, không đúng, loại cảm giác này không giống như là không gian xung quanh bị cấm chế, mà như là...

Đúng rồi, là linh hồn! Dưới sức mạnh của Vực linh hồn bản thân không thể nào vận chuyển. Phải biết rằng, tất cả chân lực hoặc vận chuyển chân nguyên lực thì điều tiên quyết là là linh hồn! Cũng có thể nói là niệm thức hoặc là ý niệm. Chỉ có biến ảo linh hồn mới có thể làm cho năng lượng lưu động!

Linh hồn bị hạn chế đừng nói điều khiển năng lượng trong cơ thể, thậm chí cả nhúc nhích một chút tay chân đều không được.

- Tiểu Phong!

Ny Khả kinh hô vội lao về phía Huyền Y lão giả, hoàn toàn quên mất lực lượng bản thân bé nhỏ không đáng kể. Huyền y lão giả căn bản xem thường nàng nên không xuất thủ. Lúc Ny Khả tiến vào trong phạm vi Vực, cơ thể liền ngừng hoạt động rơi xuống mặt đất, không cách nào hoạt động dù tiến lên một bước.

Quyền đầu Huyền y lão giả tiến từng chút một tiếp cận Lăng Phong chuẩn bị "báo đáp ân tình" lúc trước Lăng Phong làm hắn thụ thương. Hắn ra tay chậm chạp cố ý để Lăng Phong bị dày vò, chịu đựng tử vong đến gần.

81. Chương 36: Mạch Kha Nổi Giận.

Một cố ý niệm không cam lòng cúi đầu trước bất kỳ ai bỗng nhiên bộc phát. Trong thức hải vô biên, kiếm linh phảng phất cảm ứng được tâm ý Lăng Phong, hai luồng linh hồn hắc bạch bên trong điên cuồng vận chuyển như suối chảy. Một vòng gợn sóng giống phổ thiên cái địa mang hai màu hắc bạch điên cuồng khuếch tán về bốn phía, thông qua hai đạo kiếm nguyên gợn sóng bỗng nhiên tăng mạnh vô số lần, chỉ trong nháy mắt đã truyền đi khắp toàn thân Lăng Phong.

Oanh!

Phảng phất quanh thân bị thanh lưu quán chú, cái loại cảm giác không thể nào nhúc nhích "hãm trong bùn lầy" dường như được nới lỏng một chút. Lăng Phong phần nỡ mở bừng hai mắt, nỗ lực giơ chân lên! Thành thực! Sắc mặt Lăng Phong trắng xoá! Phốc! Lăng Phong phun ra một ngụm máu tươi, tuy rằng Vực cũng giảm bớt đi một chút nhưng không phải trình độ như hiện giờ của Lăng Phong có thể chịu được.

Một bước này vốn chỉ hoạt động được có một thước.

Huyền Y lão giả biến sắc, khuôn mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ, hắc kinh ngạc nhìn Lăng Phong thốt lên:

- Chỉ bằng vào tu vi của người mà có thể dây dưa được trong Vực có thể hạn chế vô hạn. Không thể nào lưu người lại được.

Vực có thể hạn chế nhưng cũng không phải vạn năng, nếu như tu vi niệm thức đạt được cảnh giới nhất định hoàn toàn có thể thoát khỏi! Nếu như là Mạch Kha đến đây, với tu vi thức cửu tinh đỉnh phong hỏa hệ Thiên Hành Giả của hắn đủ để kháng cự Vực nhưng tu vi của Lăng Phong mới được bao nhiêu?

Tu vi Huyền Y lão giả kinh người, tuy rằng Lăng Phong có thể đơn giản thi triển ra thập nhị viêm dung tạo ra một công kích không thể tưởng tượng nổi nhưng thực lực bản thân cũng không quá mạnh. Thế mà một tiểu nhân vật trong mắt lão lại đột nhiên có thể tạo ra thương thế cho lão rồi sau đó thì có thể thoát khỏi sự ràng buộc của Vực.

Chỉ cần có đủ thời gian khi hắn trưởng thành sẽ trở nên đáng sợ thế nào?

Không được, phải bóp chết hắn khi còn trong trứng.

Huyền Y lão giả đã không còn tâm ý đùa đùa nữa, một quyền ầm ầm cực nhanh đánh về phần đầu Lăng Phong. Một quyền này đã khóa kín bốn phương tám hướng phong kế không cho kẻ khác có cơ hội tránh né.

- Tất Phong lão quỷ, người dám.

Ngay trong lúc mạng sống Lăng Phong chỉ ngàn cân treo sợi tóc thì Kiều Sâm Đặc rút cục chạy tới. Vừa nhìn tràng cảnh trước mặt, Kiều Sâm Đặc lập tức kinh sợ hết lớn. Biết tu vi Tất Phong cùng mình tương đương, tình thế nguy cấp căn bản không kịp chính diện cứu viện Lăng Phong vì vậy hắn lựa chọn vây Ngụy cứu Triệu.

Kiều Sâm Đặc từ phía sau lưng lao đến tung một quyền oanh kích Huyền Y lão giả Tất Phong.

Một quyền vừa xuất, lấy quyền đầu làm trung tâm, một vòng sóng năng lượng xung kích dọc theo một thông đạo hình trụ không ngừng chấn động không khí trụ tiếp hướng về phía tâm tạng Tất Phong.

Tiến, giết chết Lăng Phong, bản thân bị trọng thương. Lùi, bảo toàn bản thân, buông tha Lăng Phong.

Không hề do dự dù chỉ nửa giây, Tất Phong hành động phù hợp với lợi ích bản thân nhất, lão lập tức xoay người lại bảo vệ bản thân. Một đoàn hắc sắc tuyến qua xuất hiện chắn trước quyền đầu Kiều Sâm Đặc.

- Kiều Sâm Đặc, nhiều năm không gặp, Cực Đạo Ba của người cũng không tiến triển nhỉ.

Ông!

Chân lực ba động, Huyền Thiên phệ không thể hoàn toàn thôn phệ một quyền giận dữ của Kiều Sâm Đặc. Hắc sắc tuyến qua bị tạc nứt, năng lượng Cực Đạo Ba lấy quyền đầu hai người làm trung tâm lan tràn xung quanh, mặt đất bị xoi tung lên phẳng phất như bị bom đạn cày nát, khí lãng đầy trời, đất đá xung quanh bị chấn nát vụn.

- Phi nhi, Phong nhi.

Đúng lúc này, thanh âm đầy phẫn nộ từ không trung vọng xuống.

- Tất Phong, người dám đả thương đồ nhi của ta?

Mặc kệ tính tình Mạch Kha trong mắt người khác cổ quái thế nào thế nhưng hắn có một tính nết vô cùng tốt đó chính là...bao che khuyết điểm. Mỗi tên đệ tử đều là hắn trong vạn người chọn một. Tuy ngày thường hắn giáo dục nghiêm khắc thế nhưng thực sự hắn còn chưa có động đến một ngón tay tên đệ tử nào. Có thể nói, sáu đệ tử chính là nghịch lân của hắn, Tất Phong dám đụng vào nghịch lân khó trách hắn giận dữ đến vậy. Nhất là trong số đó còn có Lăng Phong - đệ tử mà hắn kỳ thác kỳ vọng có thể phát triển Phong Viêm Dung phát dương quang đại.

Hỏa quang đầy trời, phô thiên cái địa, nhiệt độ xung quanh dường như tăng lên mười độ.

- Mạch Kha?

Ngay lập tức Tất Phong biến sắc, chỉ mình Kiều Sâm Đặc cũng đủ để hắn gặp khó khăn rồi đã thế lại còn thêm Mạch Kha kẻ đã hoàn toàn không có tiếp cận Thánh Vực. Hai người liên thủ đủ để giết chết hắn. Hắn kinh hãi quát lên:

- Kiều Sâm Đặc, không dám cùng ta một đối một dám cùng ta phân cao thấp sao, muốn tìm giúp đỡ sao?

- Người nói cái gì?

Kiều Sâm Đặc thu quyền dừng thân quát to:

- Lão vô lại, khoan hãy động thủ!

Mạch Kha tuy rằng giận dữ thế nhưng nhiều năm giao tình với Kiều Sâm Đặc nên cũng lập tức dừng lại sau đó tiến về phía trước nhóm người Lăng Phong, hộ vệ bọn họ phía sau.

Hai đại cường giả đối mặt, Tất Phong thu liễm Vực của bản thân, không dám làm bất luận cử động gì khiến hai người Kiều Sâm Đặc tức giận. Lúc nhìn thấy Mạch Kha rút cục ngừng tay hắn âm thầm thở hắt ra một hơi, nhìn Kiều Sâm Đặc:

- Bấy năm trước đánh một trận chưa phân thắng bại, không biết nhiều năm như vậy người có tiến bộ hay không?

- Hừ, có tiến bộ hay không, người thử xem chẳng phải sẽ biết sao?

- Tốt lắm, một tháng sau, vẫn là chỗ cũ! Ta nếu thua người, ngày sau sẽ không đặt chân đến Tinh Lam thành nửa bước, người có dám ứng chiến không?

Nhìn Tất Phong một cái thật sâu, Kiều Sâm Đặc kiên quyết nói:

- Được!

Rốt cục Tất Phong cũng buông được tảng đá trong lòng:

- Vậy một tháng sau, hẹn tại Tinh Lam vũ tràng!

Nói xong hắn xoay người chuẩn bị rời đi.

- Chậm đã!

Mạch Kha nhíu mày.

Kiều Sâm Đặc chặn lại nói:

- Lão vô lại...

Kiều Sâm Đặc không nói thêm từ nàfon thể nhưng nhãn thần hai người giao nhau, Kiều Sâm Đặc lập tức minh bạch tâm ý hắn, Mạch Kha oán hận nhìn Kiều Sâm Đặc một chút rồi vung tay lên nổi giận dùng đùng quay đầu đi chỗ khác.

Lúc Mạch Kha lên tiếng, cả người Tất Phong cứng lại, hắn hầu như nhìn không được xuất hiện ý niệm trong đầu bỏ chạy ý niệm trong đầu, may là cuối cùng một tia tự tôn cường giả Thánh Vực khiến hắn không làm ra hành động mất mặt đó.

- Chậm đã!

Ngay khi Kiều Sâm Đặc và Mạch Kha đều dự định cứ như vậy buông tha Tất Phong thì Lăng Phong mở miệng:

- Các người đem Đa Bảo Các hủy thành như vậy cũng nên xuất một chút bồi thường đi. Đánh nhau xong rồi cứ như vậy phủi tay bỏ đi sao, thực sự không để vương pháp vào đâu sao?

Lời này vừa thốt ra mọi người quay lại nhìn Lăng Phong với ánh mắt kỳ quái. Một hồi chiến đấu vừa rồi cũng không làm Đa Bảo Các bị hủy hoại gì nhiều, cũng chỉ là thêm mấy dấu chân và đất bị xới lên mà thôi. Thế nhưng Lăng Phong lại không chịu buông tha, không buông tha cho cả cường giả Thánh Vực!

Môi Tang Phi run lên, trong lòng dâng lên một cảm giác vô lực, hắn rốt cuộc biết rốt cuộc biết bản thân và Lăng Phong chân chính chênh lệch ở chỗ nào. Cho dù thiên phú bản thân có thể theo kịp hắn nhưng hắn sự can đảm này bản thân chắc chắn không theo kịp.

Nhân tình Mạch Kha sáng lên, đối với đồ đệ bảo bối này hắn càng ngày càng yêu thích. Hắn rút ra thủ trượng, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm Tất Phong, chỉ cần đối phương hơi có dị động, bản thân lập tức xuất thủ! Đến lúc đó chắc hẳn Kiều Sâm Đặc cũng sẽ không đứng nhìn bàng quan. Hai người liên thủ đủ để lưu lại tên Tất Phong chết tiệt này.

Cả người Tất Phong run lên, hắn xoay người lại gắt gao nhìn chằm chằm Lăng Phong. Mọi người ở đây cho rằng hắn lập tức phát tác thì hắn hung hăng giậm chân hét lên:

- A Sắt, bồi thường!

Nhìn thấy cả người Tất Phong đầy bụi đất, tất cả mọi người rất rõ ràng, lần này xem như là hắn mất hết cả mặt mũi. Cường giả Thánh Vực mà lại bị mấy kẻ tiểu bối đả thương cuối cùng lại còn phải bồi thường. Chuyện này chỉ cần truyền ra ngoài chắc hẳn Tất Phong sẽ trở thành trò cười cho cả Thần Vực đại lục.

82. Chương 37: Bản Hách Đại Sư.

Trong Đa Bảo Các, Ny Khải tiếp đãi Mạch Kha và Kiều Sâm Đặc, những người còn lại bắt đầu thu thập tàn cục. Kiến thwucs một hồi đại chiến kinh thiên, tất cả đều đang chìm đắm trong sự hưng phấn, chuyện này nhất định sẽ là một đề tài tốt nhất của bọn họ trong các quán trà tửu lâu.

Lầu ba, ở đây chỉ có Lăng Phong, Tang Phi cùng Mạch Kha và Kiều Sâm Đặc, Ny Khải chịu trách nhiệm giải quyết công việc hậu chiến. Ngoài ra người khác không dám can thiệp vào, trước cường giả thánh vực, ngay cả dũng khí của bọn họ cũng mất hết, đừng nói đến việc nghe bọn họ nói chuyện.

- Ha ha ha ha, lần này gã Tất Phong kia chịu quả đắng lớn như vậy, còn không thể không nén giận, thực làm cho tâm tình thoải mái không nói hết!

- Nếu không vì sợ mất thể diện của người, hôm nay chúng ta đã có thể giữ lại tên kia rồi!

Mạch Kha nhin không được trừng mắt liếc hần, thấy hần hờn hử mà không nói lời nào, Mạch Kha đành quay sang hai người Lăng Phong, hỏi:

- Dựa vào lực lượng của các người hần không đủ để làm cho Mạch Kha bị thương, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra, Tiểu Phi, người mau kể tỉ mỉ sự tình cho ta nghe.

- Dạ, sư tôn!

Tang Phi đem sự tình đã chứng kiến kể lại ngọn ngành, cuối cùng hần liếc Lăng Phong một cái, nói:

- Là Lăng...Lục sư đệ đột nhiên thi triển ra phong viêm dung tấn công Tất Phong khi hần chưa chuẩn bị, cuối cùng mới làm hần bị thương!

Trải qua lần hợp lực tác chiến vừa rồi, quan hệ của hai vị sư huynh đệ này bỗng trở nên thân thiết hơn.

Mạch Kha nhíu mày:

- Tất Phong vốn là cường giả thánh vực, hơn nữa là tinh tu chân võ quyết của Thiên Hành Giả, cho dù lực phòng ngự thân xác đơn thuần cũng không hề kém. Phong Nhi thi triển ra cửu dung hỏa cũng không thể làm hần bị thương!

Mạch Kha nhìn Lăng Phong với vẻ nghi hoặc.

Lăng Phong vẫn chưa trả lời, Tang Phi đã kinh ngạc nói:

- Nhưng lục sư đệ thi triển lúc ấy chính là thập nhị dung hỏa.

- Gì cơ?

Mạch Kha bỗng nhiên đứng lên:

- Người nói thập nhị dung hỏa?

Hần nhìn khiếp sợ Tang Phi, Tang Phi lại giữ vẻ mặt không hiểu ra sao, lần này Sư Tôn làm sao vậy, lấy sức mạnh thập nhị dung hỏa đánh tan phòng ngự Tất Phong chẳng nhẽ kỳ lạ lắm sao?

- Người đã nắm chắc thập nhị dung hỏa rồi chứ?

Mạch Kha hỏi.

Tang Phi hiểu ra, hóa ra đây là lần đầu tiên Mạch Kha biết được tình huống nắm giữ phong viêm dung cụ thể của Lăng Phong.

- Vâng, hôm trước đồ đệ vừa mới có khả năng khống chế thập nhị dung hỏa.

- Vậy sao người lại không cho ta biết?

Biểu tình của Mạch Kha không rõ là đang vui vẻ hay tức giận. Đã biết sư tôn thật không có trách nhiệm, đồ đệ ngay bên cạnh, nhưng đến tu vi tiến cảnh cụ thể của hần cũng không rõ ràng lắm.

- Đệ tử không chế mười hai dung hỏa vẫn chưa thuần thực, thời gian chuẩn bị mỗi lần thi triển quá dài, vốn định thu phóng tùy tâm sẽ bấm báo lại sư tôn.

Lăng Phong thành thật nói.

Mạch Kha cười gượng, yêu cầu đối với bản thân của đồ đệ bảo đối ngược lại một chút cũng không hề qua loa, thu phóng tùy tâm ở thiên hành giả cũng có một biệt danh khác là...Thuần Phát, cân nhắc đối với mỗi mức độ thuần thực của nguyên lực ẩn. Có khả năng làm được Thuần Phát, khi chiến đấu trong tay sẽ có hơn một phần tiên cơ, hơn một bậc so với đối thủ.

Nguyên bản đã đưa cho Lăng Phong "Minh thúy", chẳng qua muốn hấn ta trước khi phát huy bí quyết làm quen Phong Viêm Dung một chút, không ngờ đột nhiên hấn đã hoàn thành tu luyện "thập nhị dung hỏa", hấn là đã làm cho Mạch Kha một phen vui mừng lẫn kinh ngạc! Cố nén cất tiếng cười xúc động, Mạch Kha xụ mặt nói:

- Lần sau cho dù tiến triển thế nào đều phải báo cáo lại cho ta biết!

- Vâng.

- Tên vô lại này, được tiện nghi mà vẫn khoe mẽ.

Thân là bạn cũ của Kiều Sâm Đặc, sớm đã nhìn thấu được suy nghĩ thực sự của Mạch Kha:

- Có được đồ đệ xuất chúng như thế này, buổi tối người có thể một mình vụng trộm cười.

- Lão sư tử người...

Về mặt nghiêm túc của Mạch Kha bị câu nói này của hấn làm cho méo xeo đi, nhưng lại không phát tác được, đành phải trừng mắt hung tợn liếc Kiều Sâm Đặc một cái. Khuôn mặt lạnh lùng của Tang Phi không nhìn được liền nở nụ cười, nhìn thấy Mạch Kha cùng Kiều Sâm Đặc trêu nhau, cũng cảm nhận được tình bạn sâu đậm trong đó.

- Lão vô lại, ta có một chuyện cần thương lượng với người.

Kiều Sâm Đặc đột nhiên nói. Hấn nhìn thoáng qua Lăng Phong:

- Ta muốn người cho mượn đồ đệ bảo bối dùng một chút.

Hấn không báo trước đột nhiên phát ra một câu, khiến cho mọi người sau hồi lâu vẫn không hiểu ý tứ. Kiều Sâm Đặc rất nhanh đã tiết lộ lời giải:

- Ta nghĩ nên truyền dạy Cực Đạo Ba cho hấn! Đồ đệ bảo bối của người tu luyện Thốn Kích Quyết Băng gia, mà Mạch Luân Thốn Kích so với Cực Đạo Ba rất tiếp cận với nhau, hơn nữa với tư chất của hấn hấn là rất dễ kế thừa y bát của ta.

- Lão sư tử, ta không phản đối người truyền dạy Cực Đạo Ba cho hấn, nhưng sao người đột nhiên nhắc đến điều này...

Nói đến đây, Mạch Kha nghĩ đến điều gì đó, biểu tình nghiêm túc:

- Người nói thật cho ta biết, rốt cuộc trận chiến sau một tháng tới người có nắm chắc hay không?

Kiều Sâm Đặc tự dưng vô duyên vô cớ nghĩ đến việc truyền dạy Lăng Phong công quyết giữ nhà, có thể khiến hấn đột ngột đưa ra quyết định như vậy thì chỉ có một lời giải thích chính là...hấn cũng không nắm chắc chiến thắng Tất Phong, thậm chí đã bắt đầu thực hiện công tác chuẩn bị sau khi chính mình chết đi!

- Ha ha, lão vô lại, người quá xem thường ta rồi, lẽ nào ta lại bị đánh bại bởi tên Tất Phong kia, ha ha ha ha!

Kiều Sâm Đặc cất tiếng cười to.

Biểu tình Mạch Kha vẫn không có một chút buông lỏng, vẫn tiếp tục dán mắt gắt gao nhìn hấn. Cuối cùng, Kiều Sâm Đặc đành cười, mở hai tay ra nói:

- Hôm nay nhìn thấy tên kia ta cảm thấy có phần không ổn cho lắm, nếu cảm giác của ta không sai, rất có thể hắn sẽ luyện thành một chiêu kia rồi!

- Người nói chính là?

Mạch Kha đột nhiên biến sắc, quả quyết nói:

- Bây giờ ta sẽ đi cùng người, chúng ta hợp lại, ta không tin dù hắn luyện thành một chiêu kia lại có thể thắng được chúng ta?

Nhìn Kiều Sâm Đặc vẫn giữ vẻ mặt cười ha hả đắc chí, hắn tức giận nói:

- Lão sư tử, chẳng nhẽ ngươi muốn ta trở mặt nhìn ngươi sau một tháng lại bị thất bại hay sao!

- Trước tiên ta không chắc đã thất bại!

Kiều Sâm Đặc khoát khoát tay, mắt nhìn Mạch Kha:

- Nếu vị "hộ quốc thánh giả" bên phía U Sương công quốc khiêu chiến ngươi, ngươi đồng ý để ta giúp ngươi hay sao?

- Người...

Mạch Kha thất thần ngồi xuống. Kiều Sâm Đặc đã nói đúng điểm yếu của hắn, có khi đấu tranh giữa nam nhân thì cho dù là người thân nhất cũng không thể nhúng tay vào! Cho dù biết rõ chiến bại cũng phải thẳng tiến không lùi!

- Hừ, cho dù hắn luyện thành một chiêu kia, nếu muốn đánh bại ta, ta muốn hắn sẽ phải trả giá nặng nề!

Nhìn hai người bọn họ, tuy Lăng Phong không hiểu rõ ân oán giữa Kiều Sâm Đặc và Tất Phong, lòng thù hận của Mạch Kha với vị "hộ quốc thánh giả" trong lời nói của Kiều Sâm Đặc, nhưng hắn cũng rất hiểu hai người. Lúc trước Trần Hằng khiêu chiến chính mình, bản thân tự quyết định cho dù phá vỡ chân lực khí tuyền, không muốn nhận sự giúp đỡ của Khải Ân!

- Mấy ngày tới Phong nhi có thể thoải mái học tập Cực Đạo Ba của ngươi, nhưng ngươi tuyệt đối không được giữ tất bại chi tâm!

Mạch Kha nhất quyết nói:

- Ta cùng ngươi thử đi thỉnh cầu "Bản Hách đại sư" lần nữa, nhất định không thể dễ dàng buông tha như vậy!

- Lão vô lại, từ trước đến giờ ta chưa từng thấy ngươi cấp bách như vậy.

Cười ha hả, lại thấy Mạch Kha bức tức nhìn ngược lại, Kiều Sâm Đặc vội vàng nhận sai:

- Được rồi, trời cũng đã tối, sáng sớm ngày mai ngươi và ta cùng đến bái kiến Bản Hách đại sư.

Trong giọng nói của hắn cũng không có nhiều nhiệt tình, sâu trong nội tâm lại thầm thở dài:

"Nếu Bản Hách đại sư có cách, đã không phải kéo dài đến hôm nay?"

- Cứ quyết như vậy đi!

Thật ra Mạch Kha trong lòng đã âm thầm có chủ định, nhờ Bản

Hách đại sư cũng không có cách, thì trận đấu một tháng sau sẽ liều mạng một phen, cho dù mang theo xú danh "quấy nhiễu quyết chiến", tự mình ra tay giúp đỡ Kiều Sâm Đặc! Mạch Kha hiểu rõ mối ân oán giữa Kiều Sâm Đặc với Tất Phong, nếu như Tất Phong thật sự tu luyện thành công một chiêu kia, với tính cách của hắn nhất định sẽ giết chết Kiều Sâm Đặc tại chỗ!

Kiều Sâm Đặc cũng đã tính toán hết mọi việc, xem chừng hắn cũng dự định liều mạng cũng muốn Tất Phong phải thương nặng, bằng không đã không nảy ý định tìm kiếm truyền nhân y bát.

Bản thân tuyệt đối không thể trở mặt nhìn mọi việc xảy ra!

Mạch Kha nói:

- Tiểu Phong, sang sớm ngày mai người tới nguyên lực thấp, hai người chúng ta sẽ đến thăm Bản Hách đại sư.

Nghe vậy, Tang Phi lộ vẻ mặt kinh ngạc nhìn Lăng Phong.

- Được.

Lăng Phong có phần nghi ngờ, Bản Hách này có lai lịch ra sao mà đến cả Mạch Kha và Kiều Sâm Đặc đều xưng hán ta là đại sư? Hai người Kiều Sâm Đặc ở trong dân chúng bình thường vốn đã là đỉnh cao khó có thể với tới, người mà bọn họ kính trọng phải là nhân vật như thế nào?

83. Chương 38: Thuật Luyện Sư Cao Cấp.

Thương nghị xong, Kiều Sâm Đặc cùng Mạch Kha lần lượt rời đi, để lại hai người Lăng Phong và Tang Phi, trong lúc nhất thời lại lâm vào trường hợp xấu hổ, sau một lúc lâu, Lăng Phong nói:

- Chuyện hôm nay cảm ơn huynh rất nhiều, sư huynh!

- Không phải cảm ơn ta, chỉ là ta không muốn bị sư tôn trách móc thôi.

Tang Phi vẫn lạnh nhạt như trước.

- Nhị đệ, Kiều nguyên soái và Mạch Kha sư phụ đã đi chưa?

Ngoài cửa phòng, Tang Khắc Tư nhẹ giọng hỏi:

- Chúng ta về thôi?

- Vậy đi thôi!

Tang Phi lên tiếng rồi quay đi. Tay hán cầm chốt cửa, đột nhiên ngừng lại một chút, rồi quay lại Lăng Phong nói:

- Bất quá, hôm nay cùng người chiến đấu, ta rất thoải mái!

Nhìn bóng dáng hán biến mất, Lăng Phong nở nụ cười:

”Vị tứ sư huynh này thật đúng là đặc biệt!”

Lăng Phong theo sau cũng đi xuống bậc thang, phía dưới Ny Khả đang dặn bảo thầy thuốc trị liệu cho đám người bị thương. Lăng Phong lập tức đi tới trước mặt Bùi Nặc:

- Giờ người có thể nói cho chúng ta biết đích xác lai lịch tên Á Sắt kia chứ?

- Ừ!

Khẽ gật đầu, sự tình đã đến mức này, Bùi Nặc cũng không định giấu diếm gì cả, trả lời:

- Thiếu gia Á Sắt họ Ai Nặc.

Ngoại trừ Lăng Phong còn có chút không hiểu gì, đám người Ny Khả đều hiểu rằng:

- Hóa ra là Ai Nặc gia tộc sao, hán là con trai của thân vương?

- Ừ, hán là con trai độc nhất của thân vương Ai Nặc, cũng là đồ đệ duy nhất của Tất Phong!

Sau khi hỏi mọi người Lăng Phong mới hiểu rõ. Hóa ra quốc quân khai quốc Tinh Lam công quốc họ Hoàng Phủ, giờ đây hậu đại truyền xuống cũng chính là vương thất nhất mạch. Năm đó chinh chiến tứ phương, hán còn có một gã huynh đệ khác họ là Ai Nặc giúp đỡ, người này có công xây dựng đất nước rất lớn, lập nhiều công lao. Sau này, quốc vương cũng không giống như những tiểu thuyết thường thấy, thực hiện hành động ”thô chết thịt chó sắn”, đặc biệt đối đãi với Ai Nặc rất rộng rãi, thậm chí ban tặng lãnh địa rộng lớn đồng thời ban tặng chức vị thân vương.

Vị thân vương Ai Nặc này quả thật đối với đất nước rất tận tâm, giúp đỡ quốc vương Hoàng Phủ xây dựng Tinh Lam càng thêm mạnh mẽ. Thế nhưng mấy trăm năm trôi đi, trải qua nhiều đời truyền thừa, hậu đại

của hần dần dần biến chất, không hài lòng với tước vị thân vương, bắt đầu với mưu đồ ngai vàng, làm quan hệ giữa chi hệ thân vương với quốc quân rất căng thẳng, nếu không phải bị Kiều Sâm Đặc đàn áp, lại thêm uy hiếp của Mạch Kha, bọn họ đã sớm khởi binh làm phản!

Tất Phong thân là cường giả thánh vực trong lãnh địa Ai Nặc, từ nhiều năm trước đã cùng Kiều Sâm Đặc qua lại, vì lập trường hai bên khác nhau, lúc đó không biết đã đấu qua bao nhiêu trận, bởi vì tu vi ngang nhau, nên ai cũng không thể làm được gì đối phương!

Rõ ràng mọi gút mắc bên trong, Lăng Phong nghĩ thâm, không biết lần này Tất Phong đã luyện thành chiêu gì, cư nhiên có khả năng khiến Kiều Sâm Đặc sợ hãi, thậm chí vì vậy mà đánh mất niềm tin thắng lợi!

...

Trước khi không gặp được Sang Sư, Lăng Phong chưa hề vọng tưởng sẽ có một ngày có cơ hội đối chiến với cường giả thánh vực, thậm chí khiến đối phương bị thương! Càng không nghĩ có thể tùy ý đặt chân đến hoàng cung mà lại được nghênh đón bằng rất nhiều ánh mắt kính nể.

Tất cả đã được thực hiện!

Sáng sớm, theo hai người Mạch Kha, Lăng Phong đi tới hoàng cung Tinh Lam. Kiến trúc của hoàng cung với màu hoàng kim là chính, hòa với ánh nắng sớm ban mai. Xuyên qua một hành lang dài, hai người Mạch Kha quen đường, thẳng hướng sau hoàng cung đi tới, thân phận bọn họ vô cùng cao quý, trên đường gặp bọn thị vệ đều nhao nhao khom mình cúi chào.

Ở cuối hành lang, có một gã trung niên đang chờ, trông y phục hết sức đơn giản, nhưng nhìn ra được quần áo rất đắt giá xa xỉ, y phục đính ngân tuyến tinh xảo, chính giữa là thủ pháp "ẩn thiêu" tranh sơn thủy, theo sát hần là hai tên thị vệ, hai người chỉ lẳng lặng đứng nhưng cũng gây ra áp lực vô cùng mạnh mẽ.

- Nguyên soái, Mạch Kha sư phụ!

Người trung niên hô lên, trên mặt hần hiện lên một nỗi lo âu không rõ ràng:

- Nghe nói Tất Phong đã đến Tinh Lam?

- Vương thượng!

Hai người Mạch Kha cúi người đáp lễ. Kiều Sâm Đặc trả lời:

- Hần là vài ngày trước đó đã tới nơi rồi, bắt quá đến hôm qua mới có tung tích.

Nghe bọn họ xưng danh, Lăng Phong mới biết được trung niên trước mắt chính là quốc vương Tinh Lam công quốc hiện nay, Hoàng Phủ Lập!

- Nguyên soái người...

Hoàng Phủ Lập muốn nói lại thôi, hần hiển nhiên muốn biết Kiều Sâm Đặc có tin tưởng chiến thắng đối với cuộc ước chiến này hay không, dù sao thì Kiều Sâm Đặc và Tất Phong chính là vương bài lớn nhất của hai bên, kết quả thắng thua của bọn họ quan hệ trực tiếp tới hướng đi đối lập giữa thế lực vương thất và Ai Nặc nhất mạch!

- Vương thượng, Bản Hách đại sư hần là đã thức dậy rồi?

Mạch Kha ngắt lời hần nói, hần không muốn bất cứ kẻ nào quấy nhiễu đến Kiều Sâm Đặc.

- Uhm, ta vừa mới đến, nghe hoàng nhi nói đại sư đã thức dậy rồi!

Hoàng Phủ Lập thức thời đổi sang đề tài khác, hần nhìn về phía Lăng Phong:

- Vị này hần là ái đồ Lăng Phong, đồ đệ mới thu của Mạch Kha đại sư?

- Đúng là tại hạ.

Lăng Phong đứng mực đáp lễ, hần thật không ngờ ngay cả Hoàng Phủ Lập cũng biết đến tên mình, trong lòng dâng lên một chút phấn khởi.

- Tốt tốt tốt, có thể làm cho Tất Phong ăn chút vị đắng, tốt lắm!

Hòa nhã vỗ vai Lăng Phong, Hoàng Phủ Lập nói:

- Ban đầu bản vương muốn người tổ chức một yến tiệc để chúc mừng, nhưng vì lần khiêu chiến Tất Phong này quá mức khẩn cấp, cho nên tạm thời phải hoãn lại, đợi vài hôm nữa nhất định sẽ bổ xung.

Lăng Phong có phần kinh ngạc, cho dù mình là đồ đệ của Mạch Kha cũng không cần phải long trọng như vậy chứ?

Nhưng như vậy vẫn chưa hết, Hoàng Phủ Lập lại lấy ra một khối ngọc bài đưa cho Lăng Phong, nói:

- Khối kim long ngọc bài này là tượng trưng cho hoàng tộc, có được nó bất cứ quan viên nào cũng không được tùy ý làm phiền người, người cũng có thể dùng nó trừng phạt bất cứ quan viên nào dưới nhất phẩm, còn có yêu cầu gì bất cứ lúc nào người cũng có thể tùy ý đưa ra, chỉ có điều bảo bối nơi Mạch Kha đại sư không hề ít hơn so với vương thất, không chừng người cũng, phòng chừng người cũng không để ý tới chút đồ vật nhỏ!

Ban thưởng lớn như vậy?

Mạch Kha cười, nói:

- Cầm đi, đây là điều người nên được. Hôm nay vương thượng trả giá nhiều như vậy, sau này nhất định sẽ lấy lại được gấp trăm lần.

- Đại sư cứ lấy ta trêu đùa.

Hoàng Phi Lập cười, nói:

- Nguyên soái, các người có việc, bản vương sẽ không quấy rầy thêm.

Hắn mang theo thị vệ theo sau rời khỏi đây.

Thưởng thức hình rồng được điêu khắc rất sống động trên ngọc bài Kim Long, tiện tay để vào trong tiết văn. Lăng Phong tò mò hỏi:

- Sư tôn, Bản Hách đại sư rốt cuộc là ai? Làm thế nào các người lại...

- Người cảm thấy kì quái vì sao chúng ta lại tôn kính Bản Hách đại sư như vậy?

Mạch Kha cười cười, hắn sớm biết rằng trong lòng Lăng Phong tràn đầy nghi hoặc, nhưng cố tình không giải thích, ý định muốn thấy bộ dạng khó hiểu của đồ đệ yêu quý này. Bất quá, thấy Lăng Phong trợn mắt nhìn, hắn cũng không thừa nước thả cái:

- Đó là bởi vì Bản Hách đại sư chính là thuật luyện sư cao cấp!

- A?

Kết quả ngoài dự đoán, Lăng Phong ngây cả người.

Mạch Kha nghĩ rằng hắn khiếp sợ thân phận của Bản Hách, tiếp tục nói:

- Bản Hách đại sư là thuật luyện sư cao cấp duy nhất của Tinh Lam công quốc của chúng ta, thực lực thuật luyện của người đến cả thuật luyện sư cung phụng của hoàng thất cũng phải khen ngợi, từng có ý chỉ Áo La đế quốc truyền tới, nói rõ muốn mời Bản Hách đại sư, nhưng Bản Hách đại sư đã không đồng ý, mà đã lựa chọn tiếp tục ở lại Tinh lam.

Lăng Phong có phần đỏ khốc đỏ cười, náo loạn nửa ngày nguyên lai là một thuật luyện sư cao cấp.

84. Chương 39: "tu Thức Bất Tu Mệnh" - Lăng Phong Nộ Xích.

Thuật luyện sư là chức nghiệp được tôn sùng nhất trên đại lục, bất luận là vật chất thiên hành giả hay nguyên tố thiên hành giả, đều cần phải dựa vào thuật luyện sư. Có điều thuật luyện sư sơ cấp và trung cấp trong mắt một số thế lực đỉnh cao mà nói, tuy bọn họ có khả năng phát huy tác dụng, có điều rất hữu hạn, trừ khi là một ít người xuất chúng, nếu không cũng khó được thế lực lớn chú ý.

Nhưng thuật luyện sư cao cấp cho dù là Áo La đế quốc cũng muốn tranh đoạt!

Nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là...tinh chương cao cấp! Tinh chương cao cấp không chỉ ẩn chứa linh kỹ lớn mạnh, mà còn bổ sung thêm năng lực huyền bí hạng nhất - biến thân! Luyện hóa tinh chương cao cấp, dù cho cường giả lục tinh bình thường cũng có thể bằng "biến thân" có sức mạnh như một cường giả bát tinh, thậm chí cửu tinh!

Mặt khác, nhờ vào tinh chương cao cấp khiến cho cự linh trung cấp tấn chức thành cự linh cao cấp, tốc độ luyện hóa năng lượng thành chân lực hoặc là chân nguyên lực của thiên hành giả tăng lên cực lớn, nhanh chóng góp mặt vào hàng ngũ cường giả cửu tinh!

Thậm chí, chỉ có thuật luyện sư cao cấp có kinh nghiệm mới có thể luyện chế được nguyên tố tinh chương tốt, một chút nguyên lực ẩn cường đại phải dựa vào nguyên tố tinh chương này mới có thể thi triển, đó cũng là nguyên nhân Mạch Kha thân là thiên hành giả hỏa hệ cửu tinh tôn sùng Bản Hách như vậy!

Nếu thể lực nào đó có thuật luyện sư cao cấp làm hậu thuẫn, như vậy thể lực đó cơ hồ có thể xác định sẽ phát triển cực kỳ vững chắc và nhanh chóng. Những năm gần đây Tinh Lam công quốc có thể dưới nội ưu Ai Nặc thân vương nhất mạch quấy nhiễu mà vẫn phát triển không ngừng, công lao của Bản Hách đại sư không thể không nói tới!

Lăng Phong không phải là không biết tác dụng của thuật luyện sư cao cấp, sở dĩ hắn chưa từng liên tưởng đến thân phận Bản Hách, hoàn toàn là vì duyên cớ Sang Sư! Tuy Sang Sư chưa từng nói rõ, nhưng theo như dấu vết biến tri thức Sang Sư truyền lại, Lăng Phong có thể truy tìm được một chút manh mối.

"Tri thức này tuyệt đối không thuộc về phạm trù của một thuật luyện sư cao cấp! Theo như một ít tri thức vô cùng sơ đẳng chính mình tùy ý thể hiện trong Đa Bảo Các cũng đã khiến cho Phỉ Bối khiếp sợ tới mức trợn mắt há mồm là có thể thấy được."

Lăng Phong giống như một thực khách đã thưởng thức qua các món ăn quý và lạ trên thế gian, tuy không thể tự tay chế biến một bàn sơn hào hải vị, nhưng mà hắn cũng thừa đủ tư cách để đứng từ trên cao nhìn xuống những đầu bếp bình thường nấu thức ăn bình thường.

Hiện tại, tri thức Sang Sư lưu lại căn bản chính là bao hàm mỹ vị thế gian cao cấp nhất, mà Bản Hách chỉ có thể là đầu bếp sao chế một chút hải vị, thử hỏi làm sao Lăng Phong có thể tôn kính xuất phát từ nội tâm đối với một người như vậy được?

...

Đi lối giữa, lộn qua lộn lại hành lang, băng qua sân trong, một tòa đình viện tĩnh lặng khuất sâu bên trong hiện ra trước mắt. Trên đường đi tới ban này, Lăng Phong từ rất xa đã cảm giác có hộ vệ sức mạnh cường lớn ẩn nấp nơi nào đó, cho dù Kiều Sâm Đặc và Mạch Kha đi qua, thị vệ này đều không có hiện thân thi lễ, rõ ràng kỷ luật rất nghiêm ngặt!

Trái lại khi tiếp cận chỗ sân này, bốn phía đều không có bất cứ một bảo vệ nào. Thoáng nghĩ, Lăng Phong hiểu ra mấu chốt quan trọng: Ở xa xa bố trí phòng vệ nghiêm ngặt, đủ để ngăn cản người có lai lịch không rõ. Không gian phụ cận cũng yên tĩnh, đủ để không có gì có thể quấy rầy, chỉ cần cách bố trí đã làm Lăng Phong rất khâm phục, đãi ngộ thuật luyện sư cao cấp thật sự rất kinh khủng!

Tuy thân là thuật luyện sư, nhưng hiểu biết đối với thuật luyện sư lại quá ít!

Đình viện có tên "Bạch Lộ", đi đến trước cửa, hai người Mạch Kha nhẹ nhàng dừng bước. Chỉ chốc lát sau, một gã thanh niên từ trong đi ra, trông có vẻ xấp xỉ tuổi Lăng Phong, có đôi mắt sáng, dáng vóc nhỏ bé, nước da trắng trẻo. Nếu không phải trên người hắn mặc đồ của nam nhi, Lăng Phong sẽ nghĩ đây là một thiếu nữ.

Vừa thấy hai người Kiều Sâm Đặc đến, người thanh niên liền khom người cúi đầu, nói:

- Nguyên soái, Mạch Kha đại sư, lão sư nói hôm nay sẽ không tiếp người lạ.

- Điện hạ, Vương thượng không phải đã nói đại sư vừa mới thức dậy sao, sao đột nhiên lại...

Mạch Kha cau mày hỏi, Kiều Sâm Đặc bên cạnh nhẹ nhàng kéo hắn một chút, thở dài nói:

- Lão vô lại, ngươi còn chưa hiểu ư? Bản Hách đại sư đã hiểu rõ ý đồ đến của chúng ta.

Mạch Kha quan tâm ắt loạn, được nhắc như vậy liền hiểu ra, hần nhìn người thanh niên nói:

- Điện hạ, ngươi bấm lần nữa với đại sư một tiếng, nói Mạch Kha ta sẵn lòng trả bất cứ giá nào, chỉ mong đại sư giúp ta lần này!

Hần cúi đầu thật sâu.

Thiếu niên Hoàng Phủ Vân sợ giật nảy mình, khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng chạy đi, tuy biết Mạch Kha không phải hành lễ với bản thân, mà là sư phụ trong đình viện, nhưng hần không dám nhận lễ của Mạch Kha, hần vội vàng nói:

- Không phải, là sư tôn, sư tôn người...

Dưới tình thế cấp bách, hần nghĩ không ra một lý do uyển chuyển cự tuyệt hai người Mạch Kha, lại không ảnh hưởng hòa khí đôi bên.

Hai hàng lông mày Lăng Phong nhíu lên. Chỉ là một gã thuật luyện sư cao cấp thôi, Bản Hách không nên cao giá như vậy chứ? Tuy sâu trong nội tâm còn chưa chân chính tiếp nhận Mạch Kha, nhưng chứng kiến Mạch Kha đứng trước mặt mình khép nép như vậy, trong lòng Lăng Phong vẫn cảm giác có chút không thoải mái.

- Vân nhi, mời Mạch Kha đại sư và Kiều nguyên soái vào đi.

Vào lúc này, từ trong nhà truyền ra thanh âm thần nhiên.

- Vâng!

Quay đầu hành lễ hướng đình viện, Hoàng Phủ Vân cúi người nói:

- Nguyên soái, đại sư, sư tôn mời các người đi vào.

Mạch Kha lộ vẻ vui mừng.

Hai người đi theo vào đình viện, cuối cùng Lăng Phong đã gặp được Bản Hách. Đây là một người thấp bé, khuôn mặt gầy guộc, xương gò má cao, hốc mắt có chút trũng xuống, trên mặt hiện nhiều nếp nhăn, nhìn thấy hần Lăng Phong lập tức nghĩ đến Phỉ Bối. Lão nhân trước mắt thoát nhìn so với Phỉ Bối còn muốn già hơn không ít!

- Bản Hách đại sư.

Vừa gặp lão giả, hai người Mạch Kha lập tức khom mình hành lễ.

Bản Hách nhẹ nhàng khua tay ra hiệu:

- Hai vị không cần phải hành lễ nhiều như vậy.

Hần thở dài nói:

- Không phải là ta không nghĩ tình người sai Vân nhi cản trở các người, thật sự là chuyện này ta cũng bất lực, chỉ có thể thành thật xin lỗi.

- Bản Hách đại sư, cầu xin ngài thứ giúp chúng ta một lần, bất cứ giá nào ta cũng bằng lòng!

Mạch Kha vội la lên:

- Chỉ cần đại sư đồng ý, bất cứ thứ gì trong nguyên lực tháp, đại sư đều có thể điều khiển!

- Hừ!

Một tiếng khinh miệt, Bản hách nói:

- Nguyên lực tháp còn không đủ để ta nhìn vào mắt! Luyện chế diễn hóa tinh chương, người có biết phải hao tổn như thế nào hay không? Một chút phạm vật thể tục của người có thể bồi thường được sao? Huống hồ biết rõ không thể nào thành công, ta sao phải phí phạm niệm thức một lần?

Mạch Kha còn muốn tiếp tục cầu xin, Lăng Phong nhin không được nữa, hắn đã kéo lại Mạch Kha nói:

- Sư tôn, chỉ là một kẻ "tu thức bất tu mệnh", người không phải cầu xin hắn nữa!
- Phong nhi!

Sắc mặt Mạch Kha trắng bệch, vội vàng chấn trước mặt Lăng Phong:

- Bản Hách đại sư, Phong nhi không biết lễ nghĩa, trở về nhất định sẽ xử phạt! Vạn mong đại sư...

Khua khua tay, Bản hách cắt ngang lời nói của hắn, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm Lăng Phong:

- Người trẻ tuổi, ngươi vừa nói cái gì?

85. Chương 40: Cấm Diễn Thuật.

- Chẳng lẽ ta nói sai sao?

Lăng Phong hỏi ngược lại.

- Tu thức bất tu mệnh, hắc, tu thức bất tu mệnh!

Lắm bầm nhắc hai lần, Bản hách chán nản nói:

- Mạch Kha, ngươi không phải căng thẳng, hắn nói cũng không sai.

Dừng một chút, hắn lại nói:

- Thanh niên này là đồ nhi của ngươi? Thật không ngờ một nguyên tố thiên hành giả lại hiểu biết đối với thuật luyện sư như vậy, quả nhiên là hiếm thấy...Người trẻ tuổi, chút trò chơi nhỏ này tặng ngươi đi!

Hoàng Phủ Vân kinh ngạc nhìn Lăng Phong. Người này chắc tầm tuổi chính mình? Hắn dám mở miệng quở trách sư phụ, kì lạ hơn là sư phụ đã không trừng phạt hắn ngược lại đã ban tặng hắn tinh chương! Hắn cảm thấy thật không thể nào tin nổi.

- Phong nhi, còn không nhanh tạ ơn đại sư!

Không còn cách nào khác, Lăng Phong đành cảm ơn Bản Hách đã ban thưởng, khi cầm trong tay món vật hắn không khỏi âm thầm cười khổ.

"Còn tưởng là bảo bối gì đó, trịnh trọng như vậy, nguyên lai chỉ là một kim tiêu tử.

"Kim tiêu tử" có thể xem như một loại tinh chương, nhưng luyện hóa nó không phải nhận được linh kỹ! Công hiệu duy nhất của nó chính là trợ giúp cự linh khôi phục tổn thương rất nhanh. Ở trong kiến thức cơ bản nhất Sang Sư truyền thụ có phương pháp luyện chế "kim tiêu tử", Lăng Phong có thể tùy ý kể ra hơn một trăm loại, mỗi một loại khi luyện chế ra thành phẩm đều không phải không thể vượt qua được "kim tiêu tử" trong tay.

Nhưng với trình độ niệm thức của Lăng Phong trước mắt vẫn chưa luyện chế được kim tiêu tử.

Nhìn kim tiêu tử, Lăng Phong đột nhiên nghĩ tới đám người ngày hôm qua đối chiến với Tắt Phong, cự linh của bọn họ đều bị thương không nhẹ, nếu có mấy chục mai kim tiêu tử hắn là có thể khôi phục nhanh hơn rồi.

Nếu cho Bản Hách biết ý định của Lăng Phong, sợ rằng sẽ chọc hắn tức giận tới hộc máu. Kim tiêu tử này thuộc loại tiêu hao phẩm, một khi luyện hóa xong liền dung nhập cự linh. Hơn nữa luyện chế nó cần tiêu hao niệm thức rất nhiều, đến một thuật luyện sư cao cấp cũng chỉ có thể luyện chế được một kim tiêu tử một ngày mà thôi, nhưng Lăng Phong nghĩ thật hay, tùy tiện liền muốn vứt ra mấy chục mai.

- Đại sư?

Nhìn thấy tâm tình của Bản Hách tựa hồ tốt hơn, thái độ không lạnh lùng cự tuyệt người từ ngàn dặm, Mạch Kha thử hỏi han thăm dò.

- Mạch Kha, hiểu biết của đồ đệ ngươi có thể vượt qua người nhiều a!

- Thở dài một tiếng, Bản Hách nói:

- Nếu không có câu "tu thức không tu mệnh", cho dù tổn hao chút tâm lực giúp các người một lần! Chỉ là trạng thái trước mắt của ta...ai!

Cái gọi là "tu thức không tu mệnh" chính là tục ngữ của thuật luyện giới, nhưng cho dù là thuật luyện sư trung cấp bình thường cũng không hẳn đã biết.

Ban đầu, đối với thuật luyện sư trung cấp mà nói, bất luận luyện chế tinh chương sơ cấp hay là trung cấp, sau đó chỉ cần nghỉ ngơi một chút, niệm thức bọn họ sẽ từ từ hồi phục, với bản thân sẽ không có tổn hại gì. Nhưng đối với thuật luyện sư cao cấp mà nói, một khi luyện chế tinh chương cao cấp, linh hồn bọn họ sẽ bởi vì tổn hao niệm thức quá lớn mà bị thương nặng! Trừ phi nhận được bí pháp phục hồi hao tổn linh hồn, nếu không một khi luyện chế tinh chương cao cấp quá nhiều, linh hồn bọn họ sẽ trở nên yếu ớt vô cùng, thậm chí chỉ vì linh hồn bị thương mà hồn phi yện diệt!

Điểm này cũng là điều không bình thường Lăng Phong nhìn thấy ở Bản Hách, hẳn không nào lý giải được nổi bi ai của thuật luyện sư cao cấp. Bởi vì hắn có truyền thừa kiếm linh từ Sang Sư có thể khiến cho mỗi lần hắn luyện chế tinh chương, không những niệm thức không bị tổn hao, trái lại càng tinh tiến hơn! Không gặp nỗi lo thường thấy khi luyện chế tinh chương cao cấp!

Chỉ sợ nếu để Bản Hách biết Lăng Phong có khí linh nghịch thiên như thế, sẽ đổ kị đến hộc máu mà chết, giữa người với người thực sự cách nhau quá lớn

- Thôi, các người vào nhà đi, ta sẽ nói tỉ mỉ nguyên do cho các người.

Bản Hách nói.

Sau khi vào phòng của Bản Hách, hai người Mạch Kha ngồi xuống. Hoàng Phủ Vân rót trà cho mọi người, Bản Hách đưa hai tay ra nói:

- Mời hai vị, mấy hôm nay thời tiết rất lạnh, khẩu vị của ta cũng trở nên đậm hơn một chút, không biết các vị có thói quen dùng loại trà đặc này hay không!

Kiều Sâm Đặc nhin không được cau mày, tiến đến đình viện thì phát hiện ra khí huyết của Bản Hách có phần không đủ, mà hiện tại hắn cũng thừa nhận không chịu được phong hàn! Phải biết rằng, Bản Hách ngoài từ bỏ thân phận thuật luyện sư, bản thân cũng là một vật chất thiên hành giả tinh tu chân vô quyết, làm sao có chuyện sợ phong hàn? Nhin không được bèn hỏi:

- Đại sư, thân thể người không có vấn đề gì?

- Không nhắc đến chuyện này nữa.

Nhẹ giọng đổi đề tài, Bản Hách hỏi:

- Kiền nguyên soái, có phải người xác định Tất Phong đã luyện thành cấm diễn thuật?

...

Cấm diễn thuật!

Tên như ý nghĩa, đây cũng là một loại diễn thuật, chẳng qua nó thuộc về diễn thuật chuyên chú trong giới cường giả thánh vực. Chỉ có cường giả thánh vực tự thân tu luyện mạch luân đến cực điểm, hơn nữa có được tinh chương phù hợp, luyện hóa xong mới có khả năng tu luyện ra cấm diễn thuật!

Cường giả thánh vực có được cấm diễn thuật hoàn toàn có thể khinh thường cường giả đồng cấp, Lăng Phong cuối cùng giật mình, thảo nào sau trận chiến vừa rồi, Kiền Sâm Đặc lại biểu hiện không tin tưởng tới vậy!

- Ủ, trên người hắn toát ra khí tức bảy năm trước, ta đoán hẳn có khả năng có cấm diễn thuật cực lớn!

Kiền Sâm Đặc đáp. Cấm ứng giữa các cường giả thánh vực rất mạnh, thậm chí là lão đối thủ đã nhiều lần giao chiến ngang tài ngang sức, Kiền Sâm Đặc đương nhiên hiểu rõ Tất Phong, trên người đối phương xảy ra biến hóa lớn tới như vậy căn bản không thể nào thoát khỏi con mắt hắn.

- Diễn hóa tinh chương!

Thở dài một tiếng, Bản Hách than thở nói:

- Nếu ngươi vẫn là cường giả cửu tinh, với thực lực của ta chỉ có thể luyện chế cho ngươi một quả diễn hóa tinh chương, nhưng ngươi đã tiến vào thánh vực, ta thật sự là bất lực rồi.

Nhìn Mạch Kha muốn nói gì đó lại thôi, hần nhẹ nhàng lắc đầu:

- Các ngươi biết bí quyết diễn hóa tinh chương luyện chế như thế nào không?

Hiện nay đối với luyện chế tinh chương cả hai đều là người không hiểu gì, Bản Hách cũng không nghĩ giải thích đáp án chính xác, hần như tự nói với bản thân.

- Nếu muốn luyện chế diễn hóa tinh chương, nhất định phải tìm hiểu giao lưu toàn diện đối với mạch luân, cự linh của một người nào đó mới có khả năng luyện chế ra tinh chương thích hợp. Hơn nữa, một quả diễn hóa tinh chương chỉ có thể dành riêng cho vật chất thiên hành giả sử dụng, những người khác nếu là tu luyện khác biệt hoặc bí quyết chân võ không đúng, hoặc cự linh sai khác sẽ không thể sử dụng được!

- Ngươi vốn là cường giả thánh vực, mạch luân đã thôi diễn tới cực hạn, lấy cảnh giới của ta còn không thể hiểu rõ mạch luân vận hành biến ảo ra sao, vì vậy ta không thể giúp ngươi luyện chế ra diễn hóa tinh chương thích hợp.

Về mặt Bản Hách xa xăm thở dài:

- Không biết Tất Phong đã tìm được vị thuật luyện sư nào có thể vì hần luyện chế ra diễn hóa tinh chương, thực lực luyện chương này thật đáng làm người ta than phục!

- Sư phụ, chẳng lẽ không còn biện pháp nào sao? Người cũng biết mối quan hệ giữa Tất Phong và lão sư tử không được tốt, nếu làm cho hần nắm chắc con át chủ bài trong tay, một tháng sau, e rằng trận chiến một tháng sau kia...

Mạch Kha cầu khẩn nói:

- Người có thể thử giúp lão sư tử một lần, biết đâu lần này sẽ thành công?

Giọng Mạch Kha thấp xuống, chính bản thân hần cũng biết khả năng thành công là quá xa vời.

Ngược lại lần này Bản Hách không hề thay đổi sắc mặt, hần ngán ngẩm nói:

- Ta sao không biết quan hệ lợi hại trong đó như thế nào? Nếu là trước kia, ta có thể cố gắng thử xem sao, nhưng đối với tình trạng sức khỏe của ta hiện nay, nếu cố gắng nỗ lực mà nói, hần phi phách tán chính là kết cục duy nhất!

86. Chương 41: Thuật Luyện Sư Thần Bí.

- Sao lại có thể như vậy được?

Mạch Kha hoảng sợ.

- Tu thức bất tu mệnh a...

Lại là một tiếng thở dài, Bản Hách giải thích rõ nguyên do, sau đó nói tiếp:

- Tuy rằng diễn hóa tinh chương không coi là tinh chương cao cấp, nhưng muốn luyện chế thích hợp với cường giả thánh vực phải lợi dụng đến "kết cấu", mức độ khó khăn của niệm thức tiêu hao không thua gì luyện chế tinh chương cao cấp! Nếu là cố gắng làm thử, ta chỉ sợ căn bản không thể kiên trì.

Dừng một chút, hần nói tiếp:

- Cũng không phải là ta tiếc mạng, nhưng chết đi như vậy không giá trị chút nào. Hiện tại, Tinh Lam công quốc ngoài ta ra không còn thuật luyện sư cao cấp nào, ta lo lắng vạn nhất xảy ra chuyện gì đó, như vậy không có người nào có thể kế thừa vị trí của ta!

- Thiên tư của Vân nhi thực không đến nỗi nào, nhưng vẫn còn chút non nớt, hơn nữa sau này hẳn phải tiếp nhận chức vụ quốc quân, không biết ta còn có thể toàn lực dạy hẳn được bao lâu? Hy vọng trước khi ta mất có thể giúp hẳn trở thành thuật luyện sư cao cấp!

Nghe hẳn nói như vậy, Hoàng Phủ Vân đã rơi lệ, nhào tới trước người hẳn, bi ai khóc:

- Sư tôn!

Kiều Sâm Đặc lộ ra vẻ mặt hoảng sợ nhìn Mạch Kha:

- Lão vô lại, đừng phiền toái đại sư! Cho dù ta chết, cũng không để đại sư vì ta mà tổn hại! Với công quốc mà nói, đại sư quan trọng hơn ta rất nhiều!

Kiều Sâm Đặc tuy là siêu cấp cường giả, nhưng cũng chỉ là người cả thôi, sự tồn tại của Bản Hách có thể tạo nên mười tên, trăm tên, ngàn tên cường giả, bên ngoài nặng bên nào nhẹ so sánh liền biết, cho nên hẳn có câu nói này!

Mạch Kha suy sụp ngã xuống, nghe Bản Hách nói ra ẩn tình, tự nhiên hẳn cảm thấy hết khả năng cầu xin, hẳn thất thần lảo lảo nói

- Chẳng lẽ thật sự đã hết cách?

Một không gian tĩnh mịch, Bản Hách đột nhiên do dự, nói:

- Có lẽ có một người có thể giúp.

Mạch Kha giống như cỏ khô gặp được nước, vội hỏi:

- Là vị đại sư nào? Dù cho hao tổn bao nhiêu đi nữa ta nhất định phải thỉnh được vị đại sư này!

- Trước đó vài ngày, bên trong Tinh Lam đột nhiên xuất hiện một loại tinh chương, gọi là "Thụy Tinh", Vân nhi mang đến cho ta nghiên cứu. Tinh chương Thụy Tinh này có cấu tứ tinh xảo, có thể làm cho sơ giai thiên hành giả, cũng có thể lợi dụng cự linh có được lực lượng phòng ngự nhất định! Điều này đủ để nhìn ra được thực lực của thuật luyện sư sang tạo ra mai tinh chương này.

Bản Hách chậm rãi nói:

- Ban đầu ta đối với vị thuật luyện sư có thể sang tạo ra tinh chương như vậy cảm thấy hiếu kỳ không thôi, muốn thay công quốc mời chào, bất quá sau đó lại xảy ra một chuyện khác!

Dừng một chút, hẳn nói:

- Hơn nữa, hôm qua Vân nhi thăm dò tin tức, chủ thương hội Thụy Tinh dĩ nhiên là người bên phía thân vương Ai Nặc nhất mạch. Tiếp tục liên hệ với Kiêu nguyên soái theo như lời nắm chắc diễn thuật của Tất Phong, đứng sau Ai Nặc nhất mạch phải là vị thuật luyện sư cao cấp, thậm chí thực lực có thể cao hơn so với ta!

Nếu thuật luyện sư của thương hội Thụy Tinh thuộc Ai Nặc nhất mạch, đương nhiên không thể ra tay giúp Kiêu Sâm Đặc được. Mạch Kha nhin không được hỏi:

- Bản Hách đại sư, vừa rồi ngài nói mặt khác đã xảy ra chuyện, rốt cuộc đấy là chuyện gì?

- Chuyện trước đây không lâu, Tinh Lam Thành có một thương hội uy tín lâu đời là "Đa Bảo Các", các người hẳn đều biết rõ?

Lăng Phong có chút khó hiểu, việc này sao lại có liên quan đến Đa Bảo Các?

- Biết.

Mạch Kha quay đầu liếc Lăng Phong một cái:

- Tiểu đồ và các chủ Đa Bảo Các còn có một phần tình cảm tỷ đệ.

- À ha?

Liếc Lăng Phong một cái, Bản Hách mỉm cười nói:

- Vậy thì có cách rồi, Đa Bảo Các vì chuyện của tinh chương Thụy Tinh đã bị đối phương ép tới thở không nổi, nhưng không biết bọn họ từ đâu có thể tìm kiếm được thuật luyện sư ngang hàng, thậm chí có thể phá giải được sự kỳ diệu trong tinh chương Thụy Tinh. Đến đây, các người nhìn xem.

Nói xong, hắn cầm ra hai miếng tinh chương. Lăng Phong nhìn trầm ngâm, chính là Không Toa và Nặc Thuần chính mình luyện chế.

Bàn đến lĩnh vực hiểu rõ, Bản Hách hưng phấn giơ hai mai tinh chương, chỉ điểm nói:

- Các người nhìn hai mai tinh chương này, nếu như ta đoán không sai tất cả đều là tinh chương khác thường, có thể là lần đầu tinh chương đạt đến sức bật như vậy, giá trị dao động thật là làm người ta thán phục! Các người nhìn tiếp mặt ngoài của tinh chương, trơn bóng trong suốt, đủ để nhìn ra quá trình khổng chế tinh diệu, cũng có thể thấy được điều chế tổ linh mạch như thế nào...

Bản Hách liên tiếp nói xong, hai người Mạch Kha lộ ra thần sắc xấu hổ, lời Bản Hách, bọn họ chỉ hiểu theo một cách đại khái. Bản Hách bỗng nhiên tỉnh ngộ, trước mặt hai người đều không phải là thuật luyện sư, hắn tiếc nuối lắc lắc đầu, cuối cùng hạ kết luận:

- Theo ta phỏng đoán, thuật luyện sư có thể sáng tạo ra mai tinh chương này, thực lực so với hậu trường thương hội Thụy Tinh tuyệt đối không kém, các người biết điều này có ý gì?

Sắc mặt Mạch Kha dần hưng phấn lên:

- Nói cách khác, nếu thuật luyện sư đằng sau thương hội Thụy Tinh có thể luyện chế diễn hóa tinh chương cho Tất Phong, thuật luyện sư Đa Bảo Các hoàn toàn có thể luyện chế ra tinh chương thích hợp cho lão sư tử?

- Ủ, chẳng qua đó chỉ là phỏng đoán của ta, chân tướng như thế nào các người còn phải đi tìm các chủ Đa Bảo Các nói chuyện.

Bản Hách nói:

- Ta nghĩ các người nên tìm Hoàng Phủ Lập trước, bảo hắn lấy danh nghĩa Công quốc đưa ra một ít cam đoan, nếu không ta phỏng chừng Đa Bảo Các sẽ không dễ dàng nói rõ ngọn ngành.

Bản Hách đoán thuật luyện sư sau lưng Đa Bảo Các hẳn là thuật luyện sư cao cấp! Mỗi phương thể lực có được thuật luyện sư như vậy đều giống như bảo bối phải cất giấu, rất sợ bị người khác phát hiện. Nếu hai người Mạch Kha suy nghĩ không kĩ càng trước khi đi, rất có thể đối phương sẽ không chấp nhận! Đây chính là bản bảo Mạch Kha đi tìm Hoàng Phủ Lập đưa ra lý do bảo đảm dành cho Đa Bảo Các.

- Đồ nhi của người và Đa Bảo Các có quan hệ, chắc hẳn chuyện này sẽ dễ xử lý hơn. Nhớ kỹ, không được làm gì thuật luyện sư đắc tội sau lưng Đa Bảo Các, thể lực có được thuật luyện sư như vậy rất khó nói có con bài chưa lật lớn như thế nào!

Bản Hách nghiêm túc cảnh báo.

- Tốt, ta lập tức đi làm!

Mạch Kha đột nhiên đứng dậy.

- Ách, ta nghĩ, mọi người không cần phải đi.

Lăng Phong vuốt mũi, vẻ mặt cười gượng:

- Ta chính là vị thuật luyện sư mà mọi người đang nhắc đến.

...

Im lặng.

- Không, không thể nào!

Bản Hách thất thanh hô lên, hắn không kìm được đứng dậy:

- Người nếu đã kế thừa Mạch Kha nhất mạch, sao Không lẽ nào...Người không phải là nguyên tố thiên hành giả?

- Phong nhi?

Mạch Kha cũng nghi hoặc nhìn về phía Lăng Phong:

- Việc này liên quan quá nhiều, người tuyệt đối không được đùa.

Tri thức căn bản của Sang Sư có thể làm cho đại đa số thuật luyện sư trong thiên hạ có thể rơi vào cảnh điên cuồng, ngược lại đối với một vài phương diện thường thức lại đề cập đến rất ít, thậm chí là không có. Cho nên mới có chuyện tại Đa Bảo Các, Lăng Phong vô thanh vô tức đã tung ra một đồng lớn kiến thức nguyên liệu tinh luyện chấn kinh toàn trường, chính hắn còn hồn nhiên không biết tình hình thực tế. Cuối cùng xuất hiện tình trạng thân là thuật luyện sư, hắn lại không rõ ràng giá trị thật lớn của thuật luyện sư, ở rất nhiều thời điểm đều biểu hiện ra trạng thái hồn nhiên như nai tơ...

May mà, trải qua nhiều ngày tỏ chung với tiểu Ngã Luân như vậy, Lăng Phong cũng hiểu biết chút ít về thuật luyện sư, cuối cùng hắn cũng biết chính mình thân kiêm hai đại chức nghiệp nguyên tố thiên hành giả và thuật luyện sư khiến người ta khó có thể chấp nhận, cũng không thể trách việc bọn họ hoài nghi.

Vì vậy, Lăng Phong tiện tay từ trong tiết văn lấy ra một quả tinh chương, mai tinh chương này là lúc luyện chế nặc thuẩn đầu tiên. Phỉ Bối đợi người học tham khảo xong lại mang nó trả lại cho Lăng Phong, cuối cùng chỉ để lại mai Phá Không Toa biến dị. Theo tiểu Ngã Luân nói, bọn họ muốn coi Phá Không Toa biến dị trở thành "thánh vật" của Đa Bảo Các, khiến cho Lăng Phong dở khóc dở cười. Tiểu Ngã Luân lại cảm thấy điều đây là hiển nhiên, nếu không phải là "Nặc Thuẩn" xuất hiện chỉ sợ Đa Bảo Các dưới sự bức ép của thương hội Thụy Tinh đã sớm trở nên suy sụp.

Đối với Lăng Phong mà nói, Nặc Thuẩn cũng chỉ là một mai tinh chương biến dị bình thường mà thôi, không có chút gì là giá trị đặc thù gì cả!

87. Chương 42: Kết Cấu.

Chân lực tuôn mạnh, nặc thuẩn trong nháy mắt đã nứt toạc!

Một tia niệm thức từ mi tâm phát ra, trong không khí nổi lên gió xoáy, tinh chương vỡ vụn lộ ra tổ linh bị niệm thức khổng lồ chế huyễn phù giữa không trung. Lăng Phong lại lấy ra một quả mặc thân thạch trống, ở đầu ngón tay bắn ra một tia chân lực, rất nhanh tại hình thành hình dạng mình mong muốn, rồi sau lấy tổ linh mặc tiên hành "Ngưng chương"!

Mây bay nước chảy sinh động, toàn bộ quá trình được lưu thông, cho dù là Kiều Sâm Đặc và Mạch Kha đối với luyện chương có thể nói không hiểu gì cũng phải lú lẫm, xem thuật luyện sư luyện chương cao minh giống như thưởng thức ca kịch hay nhất, làm người ta có cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Một mai Nặc Thuẩn mới xuất hiện trong lòng bàn tay Lăng Phong.

Không cần nhiều lời nữa, sự thật đã đủ làm chấn động rồi! Ánh mắt Mạch Kha, Kiều Sâm Đặc, Hoàng Phủ Vân đều dừng lại trên người Bản Hách, cùng đợi sự đánh giá của vị thuật luyện đại sư này.

Đôi môi Bản Hách khẽ run, hắn không thể chịu đựng được nữa, nghi ngờ nhìn Lăng Phong:

- Vậy người chính là nguyên tố thiên hành giả?

Lăng Phong mỉm cười, một viên hỏa cầu xuất hiện trong lòng bàn tay, chợt biến mất.

- Thuật luyện sư...Nguyên tố thiên hành giả...

Lặp lại từ này nhiều lần, Bản Hách giống như đang trong cõi mộng hoang mang nhìn Mạch Kha, lại nhìn Kiều Sâm Đặc:

- Thế gian...thật sự có thiên tài như vậy?

Lăng Phong có phần xấu hổ, hắn thực không biết là có điều gì đáng ngạc nhiên.

Kiều Sâm Đặc hung hăng vỗ đùi:

- Lão tử thực sự đã thiệt lớn!

Nói xong hần hung hăng trừng mắt nhìn Mạch Kha:

- Sớm biết như vậy, đồ đệ này nói cái gì cũng không thể tặng cho người!

Trong lòng Mạch Kha tràn đầy phức tạp, ban đầu tìm đến Lăng Phong chỉ là để Phong Viêm Dung tìm một kẻ tục thích hợp, kết quả người kế thừa này không chỉ là thiên tài nguyên lực ẩn gây cho bản thân rất nhiều kinh ngạc, hơn nữa thiên phú dường như còn ẩn tàng lớn hơn nữa! Theo như lời Bản Hách nói vừa rồi, hần đã đoán được thực lực luyện chương của Lăng Phong chỉ sợ cực kỳ xuất chúng, chợt nghĩ một người tiềm lực xuất chúng như vậy sao lại đến bái mình làm sư phụ, cảm xúc hần lúc này ngổn ngang: Tựa hồ chính mình có chút điểm trào cao...

- Nếu muốn luyện chế diễn hóa tinh chương, ta nghĩ ta có thể thử một lần.

Thấy mọi người ai cũng đều không có dự định gì, Lăng Phong đành phải bất đắc dĩ mở miệng trước.

Vừa nói xong, khiến Mạch Kha tỉnh táo lại, nghĩ tới nhiệm vụ cấp bách hiện tại, hần vội vàng hỏi

- Phong nhi, người thật có thể luyện chế ra tinh chương phù hợp lão sư tử không?

- Không thể.

Lăng Phong lắc đầu, lời nói này nhất thời khiến mọi người ghen lời, ngay sau đó Lăng Phong lại nói:

- Cường độ niệm thức của ta còn chưa đủ, nhưng ta có thể nói cho mọi người nên luyện chế như thế nào!

Luyện chế diễn hóa tinh chương ít nhất cần thực lực thuật luyện sư bậc cao, trước mắt Lăng Phong không thể làm được. Nhưng dựa vào mạch luân, theo hiểu biết cơ bản, tìm kiếm một loại tinh chương thích hợp để luyện chế không hẳn là khó.

Đổi thành bất cứ ai khác dám nói lời mạnh miệng như vậy, chỉ sợ Bản Hách đã một cước đá đi. Nhưng người nói lời này lại là Lăng Phong! Nếu hần có thể tu luyện nguyên lực ẩn, vậy thì làm ra những chuyện không thể tưởng tượng hơn nữa cũng có thể hiểu được?

Trong lúc bất tri bất giác, Lăng Phong trong cảm nhận của bọn họ đã trở thành một quái vật, đối với quái vật thì lẽ thường nào cũng không thể áp dụng được.

Bản Hách thở dài nói:

- Nếu nhằm vào luyện phương, ta sẽ thử một lần, ta nghĩ có thể nỗ lực thử một lần, tin tưởng luyện chế ra một mai diễn hóa tinh chương hần không phải là vấn đề lớn!

- Không được!

Kiều Sâm Đặc nghe vậy lập tức cự tuyệt:

- Đại sư, ta không thể để người mạo hiểm lớn tới như vậy!

Nếu đã sớm biết được ma chú "tu thức bất tu mệnh" trong giới thuật luyện sư cao cấp tồn tại, Kiêu Sâm Đặc tuyệt đối không thể tiếp tục quấy nhiễu Bản Hách được.

- Ha ha, Kiêu Nguyên Soái, lúc trước ta cự tuyệt các người là bởi vì trước mắt công quốc không có người tiếp nhận được trọng trách của ta mà thôi!

Bản Hách ôn hòa nói:

- Thế nhưng bây giờ, các người cho rằng vấn đề có lão phu hay không còn là vấn đề lớn hay sao?

Nếu Lăng Phong thật sự có thể dựa vào mạch luận của Kiêu Sâm Đặc sáng tạo ra tinh chương thích hợp với hần, cho dù niệm thức của hần không đủ, cũng đủ để chứng minh tri thức lý luận luyện chương của hần hơn người! Vậy thì, cho dù thiếu đi bản thân, Lăng Phong vẫn có khả năng bồi dưỡng một nhóm thuật luyện sư tài giỏi vì công quốc, gián tiếp tạo nên một nhóm cường giả lớn! Đúng là có cách nghĩ này, Bản Hách mới nói ra lời như vậy.

Nghe ra ý tứ trong đó, Kiều Sâm Đặc biến sắc:

- Ngay cả như vậy cũng tuyệt đối không thể! Đại sư, mấy năm nay người vì công quốc đã làm quá nhiều rồi, ta không muốn người phải hao tâm khổ lực chút nào nữa!

Bởi vì Bản Hách là người của Tinh Lam công quốc, cho nên mới ngoan cố lưu lại trong công quốc, thậm chí cự tuyệt lời mời của Áo La đế quốc. Có thể lấy tinh lực còn thừa lại của hắn để đổi lấy lợi ích lớn nhất cho công quốc, đây mới chính là theo đuổi lớn nhất của hắn!

Hai người còn tiếp tục tranh cãi, Lăng Phong quả thật chịu không nổi nữa, hắn nhẹ nhàng giơ tay lên:

- Quả thật, vấn đề này không phải là vấn đề phức tạp!

...

-...Trải qua nơi này, đi qua "vòng tròn" tạo thành hình, tiếp tục trải qua "hồi hình", cuối cùng là "cử khúc kết cầu" tiến hành xoay vòng chinh thể.

Tại Bạch Lộ viện, Bản Hách đang ở bên trong, Lăng Phong tỉ mỉ chỉ vào khối mặc thần thạch trong tay cần thận nói. Bản Hách bên cạnh không ngừng gật đầu, cầm bút ghi lại một vài điểm quan trọng. Hoàng Phủ Vân ở bên cạnh lắng nghe trở nên choáng váng, tuy rằng thiên phú thuật luyện của hắn rất khá, nhưng kiến thức của bọn Lâm Phong cũng đã vượt quá xa phạm vi hắn có thể nắm được, vì vậy khó mà tránh lọt vào sương mù, không hiểu gì.

Hoàng Phủ Vân biết rõ cơ hội trước mắt là rất hiếm, đổi thành bất cứ một gã thuật luyện sư nào cũng đều nguyện ý trả giá toàn bộ tài sản của chính mình! Bản thân có một cơ hội tốt như vậy thì tuyệt đối không thể để lãng phí.

- Lăng hiền đệ, tương ứng với kết cấu chuyển hoá nên thao tác như thế nào?

Bản Hách cung kính xin hỏi, nếu lúc này có người quen chứng kiến hắn thì tuyệt đối không thể nào liên hệ được giữa hắn và lão giả giống như liễu tàn trước gió mấy hôm trước đây. Hiện tại tuy rằng sắc thái khuôn mặt của Bản Hách vẫn già nua như cũ, nhưng khắp người đều dạt dào sức sống giống như nắng hạn gặp mưa rào, cây già đâm chồi nảy lộc.

Tất cả biến hóa đều là vì năm ngày trước khi Lăng Phong truyền thụ cho hắn "hồi thức pháp", được ghi chép lại trong phương pháp rèn luyện niệm thức Sang Sư lưu lại, vốn dĩ không được xem là cao cấp, nhưng dùng cho khôi phục niệm thức thậm chí chữa trị linh hồn bị tổn thương cũng hiệu quả rất cao.

Đương nhiên, đây chỉ là cảm giác của Lăng Phong, mà làm Bản Hách sau khi thử tu luyện không khỏi kinh hãi! Hồi thức pháp này không những có hiệu quả tuyệt hảo với việc chữa trị linh hồn bị hao tổn, thậm chí có thể xúc tiến cường độ niệm thức gia tăng!

Một phần công pháp thần kỳ này nếu truyền đi ra ngoài, những thuật luyện sư cao cấp "Tu thức không tu mệnh" khác sẽ như ruồi nhặng ngửi được mùi mật ong mà điên cuồng nhào tới, mà những người sau lưng bọn họ không cần nghi ngờ sẽ trở thành hậu thuẫn kiên cường nhất! Như vậy, một hồi huyết vũ tinh phong lập tức tràn lan khắp đại lục!

Đồng thời nghiêm túc suy nghĩ, Bản Hách đối với Lăng Phong tự nhiên sinh ra lòng kính sợ, có khi hắn còn trầm suy nghĩ: Không biết sự phụ của vị thiếu niên trẻ tuổi này là người phương nào, nhìn dáng điệu hắn truyền đạt hồi thức pháp có thể thấy được hắn vốn không coi bí pháp người người mơ ước này là cái gì to tát! Có được nguồn tài nguyên to lớn như thế này thì phải là thuật luyện sư cấp độ nào? Ban đầu còn muốn tìm hiểu phương diện sư thừa thuật luyện của Lăng Phong, hiện tại Bản Hách đã hoàn toàn không còn suy nghĩ này, thuật luyện giới có nhiều quy củ rất nghiêm khắc, không ít thuật luyện sư có tính tình cổ quái. Hắn rất sợ chính mình sẽ làm sư môn sau lưng Lăng Phong tức giận, vậy kết quả...

88. Chương 43: Thịnh Hội Đại La.

- Chỉ cần khống chế niệm thức với tốc độ tàn chấn cao là có thể giải quyết được.

Thuận miệng giải đáp nghi vấn của Bản Hách, Lăng Phong nghĩ đến năm ngày trước:

”Muốn luyện chế diễn hóa tinh chương, nhất định phải nghiên cứu tỉ mỉ sâu sắc đối với mạch luân tự bản thân của võ giả, vì thế Kiều Sâm Đặc liền không nói lời nào, nhanh chóng đưa lên bản công pháp Cực Đạo Ba của chính mình!

Lăng Phong nghĩ đến, mỗi lần luyện chế một quả diễn hóa tinh chương, thuật luyện sư đều phải nắm rõ mạch luân của đối phương liên quan đến dao động khí mạch, nói cách khác phải làm cho đối phương hoàn toàn mở rộng mọi huyền bí khi tu luyện chân võ quyết. Cứ như vậy, theo thời gian trôi đi, thuật luyện sư cấp cao sẽ tích lũy được rất nhiều chân võ quyết!

Lăng Phong biết, có một vài cửa hàng bán ra một ít công pháp tối mật, như vậy, những thuật luyện sư này nếu như nguyện ý bán ra chỉ sợ lập tức có được bút tài phú khổng lồ, chẳng trách trước kia Mạch Kha lấy toàn bộ dự trữ trong nguyên thực tháp để trao đổi với việc Bản Hách rat ay nhưng bị đối phương khinh thường cự tuyệt. Bản Hách nếu thân là thuật luyện sư cao cấp, nói vậy cũng không ít lần luyện chế diễn hóa tinh chương, chỉ sợ số lượng chân võ quyết hẩn tích lũy cũng cực kỳ khả quan, chướng mắt những cất giấu của Mạch Kha cũng nằm trong tầm suy nghĩ.

Lăng Phong nhanh chóng chuyển lực chú ý vào việc đang làm:

- Mặc Thần Thạch luyện chế diễn hóa tinh chương cho Kiều nguyên soái cũng không hẳn là đã thích hợp, ta xem nếu có thể lấy nhuyễn hồng thạch thay thế có vẻ tốt hơn, ở mặt trên vận dụng cửu khúc kết cấu hiệu quả sẽ tốt hơn rất nhiều.

Tinh chương cao cấp sở dĩ thần kỳ hơn nhiều so với tinh chương sơ cấp và trung cấp như vậy là so vận dụng vật tinh tâm linh cao cấp là lí do lớn nhất, nhưng ”kết cấu” trong đó cũng không thể nào thiếu được. Ở bước cuối cùng ”ngưng chương”, trước tiên thuật luyện sư cần lấy niệm thức ở Mặc Thần Thạch hoặc đủ loại kết cấu vật dẫn tinh chương, theo như cách nói của Sang Sư, kết cấu cơ bản nhất có thể quay về hình, vòng tròn, hình chữ nhật, bốn mươi chín loại hình chân phương, bốn mươi chín loại kết cấu khác nhau lại có thể kết hợp lẫn nhau, do đó biến ảo ra vô số loại kết cấu.

”Kết cấu” tồn tại có thể dẫn đường Tổ Linh Mặc ẩn chứa linh hồn căn cứ vào sự đòi hỏi phương hướng tiến hành biến hóa, đối với diễn hóa tinh chương mà nói, càng có khả năng chỉ dẫn mạch luân chân võ giả dung hợp với linh kỹ, do đó hình thành nên lực công kích bộc phát gấp mấy lần bình thường!

- Bản Hách gia gia

Trong khi đang bàn bạc, bên ngoài có tiếng vang lên.

- Hình như là nha đầu nhà Kiều nguyên soái.

Bản Hách nói. Lăng Phong nghe cũng đã nhận ra, là tiếng của Kiều Kiều.

- Kiều nha đầu, vào đi.

- Kiều Kiều vừa cười vừa chạy vào, vừa vào đã mở miệng ngọt ngào nói:

- Bản Hách gia gia, đã lâu không gặp người rồi...Di, người so với lần trước cảm giác trẻ hơn rất nhiều nha.

- Ha ha, tiểu nha đầu, đúng là khéo ăn khéo nói, người không có việc gì sẽ không đến nơi này của Bản Hách gia gia, nói đi, có phải lại muốn có nguyên tố tinh chương?

Tuy Bản Hách đối với Kiều Sâm Đặc giữ bộ dạng ngạo khí mười phần, nhưng đối với Kiều Kiều lại giữ vẻ mặt rất ôn hòa, tựa hồ không có người nào có thể hạ sắc mặt với tiểu tinh linh này như vậy.

- Hi hi.

Kiều Kiều nhìn thấy Lăng Phong, chìa một ngón tay nói:

- Cháu muốn đến tìm đại mộc đầu cùng nhau đi tham gia ”thịnh hội Đại La”.

Bản Hách sửng sốt, thật không ngờ Kiều Kiều cũng biết Lăng Phong, chợt nhớ đến mối quan hệ giữa Kiều Sâm Đặc và Mạch Kha, hẩn bình thường trở lại, cười nói:

- Thịnh hội Đại La ba năm một lần bắt đầu rồi sao? Ta thiếu chút nữa quên mất thịnh hội năm nay được tổ chức trong Tinh Lam!

- Thịnh hội Đại La?

Lăng Phong tò mò hỏi.

- Ừ, Thịnh hội Đại La là do thương hội Áo La tổ chức, mỗi năm đều tổ chức một lần, hơn nữa phân hội các nơi cùng nhau tổ chức, chủ yếu là các thương nhân mua bán kỳ trân dị bảo hoặc là các loại đồ cổ lạ hiếm.

Bản Hách giải thích nói:

- Mỗi lần tổ chức, ngoại trừ tại tứ đại vương quốc, thương hội Áo La độc lập triển khai ra, còn lại đều là các phân hội lớn liên hợp lại cùng nhau tổ chức, rất náo nhiệt. Lần trước đó thịnh hội Đại La được tổ chức tại Địa Lợi công quốc mà địa điểm tổ chức lần này đổi thành Tinh Lam. Loại thịnh hội như này thường được tổ chức tại phụ cận vài công quốc với nhau, mọi người có thể tới tham gia, cực kỳ náo nhiệt.

- A, thì ra là thế.

Nghĩ đến một sự kiện náo nhiệt như vậy, Lăng Phong cũng có chút nóng lòng muốn tham gia.

Bản Hách nhìn ra tâm tư của hắn, trong lòng cười thầm:

”Không cần biết dày dặn kinh nghiệm như thế nào, hắn chung quy vẫn còn là một thiếu niên.”

Lại nói:

- Lăng hiền đệ, người cũng có thể tham gia thử xem, sự kiện này có rất nhiều trân bảo, thuật luyện sư ở đó thường có vài thu hoạch ngạc nhiên. Vừa rồi người giảng thuật các điểm quan trọng ta đều ghi nhớ cả rồi, luyện chế mai tinh chương này nhiều lắm cũng mất mười ngày!

Lăng Phong không chỉ nói cho hắn cụ thể kết cấu diễn hóa tinh chương biến ảo như thế nào, thậm chí vì nghĩ linh hồn hắn vừa phục hồi, khi luyện chế có thể phát sinh ngoài ý muốn, Lăng Phong còn đơn giản hóa lại cách điều chế tố linh! Ban đầu cần mấy trăm loại nguyên liệu tiến hành đồng thời tố linh mặc, trải qua một lần đơn giản hóa như vậy, cuối cùng chỉ cần hơn một trăm loại! Vậy là đã đơn giản hóa được sáu bảy phần.

- Uhm!

- À, đúng rồi, Lăng hiền đệ nếu thuận tiện có thể dẫn theo liệt đồ theo.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Vân bên cạnh với ánh mắt vừa khát vọng vừa sợ hãi, Bản Hách khẽ lắc đầu, hắn biết đồ đệ cái gì cũng giỏi, chỉ là không có gan lớn, thật không thể hiểu sau này sao kế thừa vương vị như thế nào.

- Được.

Lăng Phong không nói thêm gì, dẫn hai người khỏi Bạch Lộ Viện, để lại Bản Hách một mình chuẩn luyện chương.

Rời khỏi hoàng cung, Kiều Kiều vẫn trầm lặng, Lăng Phong có chút kỳ quái, Hoàng Phủ Vân rụt rè ít nói thật ra không khó hiểu, nhưng tại sao đến cả Kiều Kiều cũng lây bệnh như vậy? Hắn cười nói:

- Tiểu nha đầu, người làm sao vậy? Thực không giống người bình thường chút nào.

Mím môi nhỏ nhắn, Kiều Kiều buồn rầu nói:

- Bản Hách gia gia gọi người là ”hiền đệ”, vậy thì sau này ta nên gọi người là gì đây? ”Lăng gia gia”?

Từ lần trước Kiều Sâm Đặc từ Bạch Lộ Viện trở về đã đặc biệt dặn dò Kiều Kiều sau này gặp Lăng Phong phải tôn trọng một chút, không được phép gọi bừa bãi như ”mộc đầu” hay ”đại mộc đầu”. Tiểu nha đầu vốn không để tâm đến chuyện này, nhưng sau khi nói chuyện với Kiều Sâm Đặc, nàng đã nhận ra địa vị của Lăng Phong đã có biến hóa.

- Phụt!

Lăng Phong thiếu chút nữa là té ngã, không ngờ tiểu nha đầu đột nhiên rồi rầm là vì nguyên nhân này. Nghĩ đến Bản Hách xưng hô với chính mình, quả thực hắn cũng rất bất đắc dĩ. Sau khi tiếp nhận hồi thức

pháp, thậm chí Bản Hách trực tiếp cúi đầu tự mình xưng "Lăng sư"! Khuyên can mãi cuối cùng mới chịu sửa lại cách xưng hô. Cho dù như vậy, Lăng Phong vừa nghe đến tiếng "Lăng huynh đệ" của hắn vẫn không tránh khỏi không được tự nhiên.

- À, chúng ta có thể quan hệ ngang hàng, như vậy cũng không sao hết.

- Thật chứ?

Kiều Kiêu vui vẻ nhảy nhót, dè dặt hỏi:

- Vậy thì ta vẫn có thể gọi ngươi là mộc đầu?

- Đương nhiên.

Nhìn nàng cười tươi như hoa, Lăng Phong cũng cảm thấy lòng tràn đầy niềm vui:

- Chỉ cần nàng vui, dầu gỗ ngu ngốc, đàn độn, nàng muốn gọi thế nào cũng được.

- Hi hi, đại mộc đầu, ngươi thật tốt.

Bởi vì thân phận đặc biệt, Kiêu Kiêu ở bên trong Tinh Lam thành vốn không có bạn bè cùng trang lứa, trông có vẻ như may mắn hạnh phúc, nhưng thật ra rất cô đơn, cho nên nàng mới hay trêu chọc đám công tử thiếu gia xung quanh. Không dễ dàng gì gặp được một người không quan tâm đến thân phận như Lăng Phong, nàng cũng không muốn vì thay đổi thân phận lại mất đi một người bạn chơi đùa hiếm có như vậy.

89. Chương 44: Huê Mỹ Đồng Du.

Đi trên đường cái, Lăng Phong cảm giác được rõ rệt lực lượng bảo vệ các thương hội hôm nay đã tăng cường lên nhiều, hơn nữa lui tới không ít người với cách ăn mặc khác biệt so với tập tục của Tinh Lam công quốc, như vậy những người này hẳn là từ các nơi khác tới tham gia thịnh hội Đại La.

Trong lòng có chút cảm thán, xem ra sức ảnh hưởng của thương hội Áo La thực sự không nhỏ, so sánh mà nói, Đa Bảo Các ở phương diện này còn kém cõi nhiều lắm. Chỉ có điều thương hội Áo La đã có lịch sử tồn tại đã lâu thậm chí có thể ngược dòng đến vạn năm trước, có nội tình thâm hậu như vậy cũng không có gì lạ.

Dọc theo đường đi, Kiêu Kiêu đầy sức sống dẫn theo hai người Lăng Phong tới phân hội thương hội Áo La. Nơi này so với Lăng Phong nhìn thấy lần trước có ít nhiều biến hóa, cửa chính đã mở rộng không ít, hai bên cửa dán đầy tranh hoặc chữ viết, ngay sau là một hồ nước nhỏ với dòng nước không ngừng phụt lên. Tất cả mọi thứ đều có vẻ náo nhiệt phi phàm, chắc là cố ý chuẩn bị cho sự kiện lần này.

Khi đến nơi, dòng người hết sức chật chội, rộn ràng nhộn nhạo khiến cho cửa lớn chật như nêm cối. Hẳn không phải ai cũng đều có tư cách tham gia thịnh hội Đại La, đầu tiên phải có lời mời của thương hội Áo La, thường thì chỉ mời đại gia tộc hoặc thế lực thủ lãnh ở khắp nơi, thủ lĩnh thương hội có thực lực mới có thể đạt được.

Nếu như không phải thì coi như cũng có phương pháp thay thế, chỉ cần nộp ba trăm kim tệ phí dụng mua vé thông hành cũng có thể tiến vào. Chỉ có điều kiểu thông hành này phát huy tác dụng cực kỳ hữu hạn, bọn họ có thể tiến vào tham quan, nếu muốn mua vật phẩm có thể tự mình giao dịch với người bán nhưng quá trình giao dịch công bằng hay không công bằng hoàn toàn không được bảo hộ.

Nhưng nếu có vé mời, hai bên mua bán có thể mời thương hội Áo La làm phía môi giới, thương hội Áo La sẽ phái chuyên gia tiến hành kiểm nghiệm, nhất định bảo đảm quyền lợi mua bán. Hơn nữa, nếu người mua không mang theo đủ tiền cũng có thể nhờ Thương hội Áo La ra mặt tiến hành đảm bảo, trước tiên đặt hàng vật phẩm, có thể nói đặc quyền rất nhiều.

Kiều Sâm Đặc làm nguyên soái Tinh Lam công quốc, đương nhiên cũng nhận được lời mời, mà còn là lời mời cấp bậc cực cao. Kiêu Kiêu cầm vé mời màu hoàng kim, cùng với hai người Lăng Phong từ cửa bên đi vào trực tiếp, nhìn đám người bên ngoài vừa hâm mộ vừa đổ kỵ, cũng may bọn họ biết người có đặc quyền như vậy thì thân phận đều cực cao, không phải bọn họ có thể đắc tội được, cho nên không xảy ra dị nghị gì.

Tiến vào thương hội!

Trước mắt xuất hiện một danh sách cực lớn, danh sách dài hơn tám thước, độ rộng vượt qua bốn thước. Danh sách được phân cách thành ba khối, phân biệt kỳ vật, điển tịch, trí tư. Phía dưới mỗi một khối đều có một hàng chữ, Lăng Phong nhìn phía trên thấy xuất hiện...

Kỳ vật: Ma sư noon, ấu sinh kỳ, có thể mua về tiến hành bồi dưỡng, ma sư trưởng thành có được thực lực cao thủ thất tinh, là lúc đồng bọn chiến đấu tốt nhất của ngài!

Phía dưới có một đồng giới thiệu đến hoa cả mắt, đại khái chính là giới thiệu ma sư trân quý như thế nào, giá cả rẻ như thế nào, nếu không mua sẽ mất cơ hội, sau này có hối hận cũng không kịp. Nói đến mức máu nóng cũng dâng trào, hận vì không có một vạn kim tệ để mua.

Lăng Phong cười miễn cưỡng, lời nói này chỉ có thể lừa được các quý công tử chưa gặp qua việc đời mà thôi, ma thú ấu sinh kỳ quả thực dễ dàng đào tạo trung thành, ma thú trưởng thành cũng có thực lực cao thủ thất tinh. Thế nhưng một con ma sư từ ấu sinh kỳ đến khi thành thực, ít nhất cũng mất mấy trăm năm! Đợi mấy trăm năm để có được một tên thất tinh cao thủ, chưa nói đến sống được bao lâu để chờ đợi, chỉ cần hao phí thời gian, mất kiên nhẫn cũng đủ nổi điên.

Song một con ma thú sống rất lâu, nếu thật có thể nuôi dưỡng được, thực ra có thể vì gia tộc ổn định và hòa bình lâu dài, tăng thêm một phần bảo đảm. Chuyện bồi dưỡng loại ma thú này, ngoài một vài đại gia tộc truyền thừa ngàn năm, rất ít người có thể làm được.

Lại tùy ý nhìn lướt qua danh sách chuyển động, Lăng Phong ở "Điển tịch" đột nhiên nhìn thấy còn có người bán ra được chân vũ quyết tự giới thiệu nhất định có thể làm cho tu luyện giả trong hai mươi năm thăng tiến thánh vực, không ngừng lắc đầu cười gượng. Dù cho chân vũ quyết này là thật, tu luyện cũng cần phải thiên phú, Thánh vực nếu như dễ dàng đạt tới, cường giả thánh vực cũng sẽ không được hưởng danh dự như thế.

Những thứ giới thiệu trong khối "trí tư" coi như đặc biệt hơn, có nguyên tố thiên hành giả tuyên bố có thể hỗ trợ khung nguyên trận, có thầy thuốc nổi tiếng hỗ trợ giải quyết ngoan tật nhiều năm, cũng có cao thủ thất tinh yết giá bằng lòng trở thành thị vệ...Thiên kì bách quái, không gì không có.

Thoáng nhìn một hồi, Lăng Phong phát hiện không ít người chỉ dừng lại trước danh sách một chút liền lập tức rời đi, những người này phong thái trầm ngưng, xem ra đều bất phàm. Trái lại có rất nhiều người vây quanh trước bức ảnh chỉ trở, thỉnh thoảng có người kinh hô, nhìn khung cảnh rất náo nhiệt.

- Đại mộc đầu, dừng nhìn, trên danh sách này tuyên bố thông tin đều là tự mình sáng tác, chỉ cần giao tiền, Thương hội Áo La sẽ hỗ trợ quảng cáo, bèo bọt quá nhiều, thứ tốt chính là những thứ được giấu rất kỹ.

Kiều Kiêu kéo Lăng Phong:

- Đi thôi, chúng ta đến phía trước xem.

Thì ra là thế, Lăng Phong bật cười, bất quá thương hội Áo La là thương gia, đương nhiên phải trục lợi, việc này cũng chẳng có gì lạ.

- Chúng ta nên đi đâu trước?

Lăng Phong nhìn thấy không gian bố cục bên trong thương hội cũng đã thay đổi, tăng một bố trí kết cấu vòng tròn, một phần bên trái được phân chia làm khu kỳ vật, trung gian thành khu điển tịch, bên phải là khu trí tư, ba bên có vách tường ngăn cách, không gian chính giữ giữ diện tích rất rộng. Đồng người bên khu trí tư ít nhất, khu kỳ vật nhiều nhất.

- A, chúng ta đi bên kia đi!

Chìa ngón tay chỉ bên trái, Kiêu Kiêu nói:

- Nghe nói nơi này có rất nhiều thứ thú vị.

Kiều Kiêu vẫn tính cách tinh nghịch, ham chơi hoạt bát, thích tự do và không thích không khí trầm lắng, Lăng Phong cười cười, hắn vốn ôm tâm tư xem náo nhiệt, không có mục đích mua sắm riêng. Vì thế, hắn không sao cả nhanh chóng theo sau Kiêu Kiêu.

Tiếng người ồn ào, khu bên trái được sắp xếp thành rất nhiều khu cửa hiệu nhỏ dựng lên tạm thời, mỗi một cửa hiệu người ra người vào, nhưng cũng có không ít người đến mặt tiền cửa hiệu cũng không có, chỉ là đơn giản mở sạp ngay trên mặt đất.

- Này, các người xem, cái đó trông rất hay!

Kiều Kiêu chỉ vào một cái sạp, thích thú nói.

Người bán là một gã trung niên ngoài bốn mươi, hắn chủ yếu bán một loại dụng cụ kỳ lạ như phi điều làm từ gỗ, người sử dụng chỉ cần dùng lấy tay giữ chặt cái nút chai gỗ, sau đó buông ra, phi điều sẽ mở cánh vỗ phành phạch, còn phát ra âm thanh.

Kiều Kiêu nhào tới thích thú, chơi đùa một hồi, thần tình yêu thích không lẽ buông tay.

- Cái này tên gọi là gì? Bao nhiêu tiền?

Lăng Phong cười hỏi.

- Ha ha, công tử vừa xem chính là người phú quý, đây là một loại vật phẩm luyện kim gần đây rất được ưa chuộng, lưu hành rộng rãi tại Phú Khắc công quốc, rất nhiều công quý tộc đều thích, tên là "thư điều". Người xem xem, ở đây vẫn còn có một bản hướng dẫn.

Nói xong, hắn làm mẫu, lật ngược phi điều lên, ấn vào một cái nút bên dưới bụng tức thì phi điều phát ra tiếng kêu rú rít.

Điều này càng làm cho Kiêu Kiêu thích thú hơn, người trung niên dựa thời cơ nói:

- Giá cả thứ này rất rẻ, chỉ cần mười kim tệ.

Trên thực tế, thư điều này ở Phú Khắc công quốc cùng lắm chỉ bán một kim tệ mà thôi.

90. Chương 45: Bạo Vũ Lê Hoa Đạn.

Lăng Phong cười cười, từ lúc bán ra toàn không kích, hiểu biết ưu thế cực kỳ lớn của thuật luyện sư ở phương diện kiếm tiền, hắn đã sớm không có khái niệm quá lớn đối với tiền tài. Tuy rằng bỏ ra một cái là nói nam đại trượng phu coi tiền như rác, nhưng hắn cũng không muốn tranh luận vì chỉ có mười kim tệ, đành chia tay trả tiền.

Nhưng mà khi chuẩn bị đưa tay bỏ tiền, Lăng Phong nghĩ đến, trong người chỉ mang theo một cái thuật tinh tạp, vì chỉ có mười kim tệ mà phải sử dụng thuật tinh tạp thật sự có phần chuyện bé xé ra to. Nhìn thấy sắc mặt hắn có phần xấu hổ, Hoàng Phủ Vân ở phía sau hiểu ý liền móc mười kim tệ đưa cho người trung niên:

- Món đồ này sư thúc ta đã mua rồi!

- Được, ngài nhận lấy.

Người trung niên giữ thần tình tươi cười tiếp nhận, nói:

- Cảm ơn ngài đã chiếu cố.

Trên thực tế, "thư điều" trưng bày ở thịnh hội Đại La chủ yếu là vì khai hỏa tiếng tăm, tốt nhất có thể tìm được thương gia nguyện ý làm đại lý dài hạn ở Tinh Lam, thông thường đối với mọi người rải rác mua không nguyện ý phản ứng quá lớn, nhưng nhìn đến khí phách ba người Lăng Phong, hắn vẫn rất cung kính ứng đối.

- Lão lục!

Chính vào lúc này, một thanh âm hào phóng vang lên.

Quay đầu vừa nhìn, Lăng Phong kinh ngạc vui vẻ nói:

- Nhị sư huynh, tứ sư huynh, ngũ sư huynh, các huynh cũng đến đây ư?

Ba người đi qua lối vào, chính là Lô Sâm, Tang Phi cùng với Cảnh Vân. Lô Sâm trước tiên hung hăng nện một quyền trên vai Lăng Phong:

- Tiểu tử ngươi làm được lắm! Vậy mà có thể khiến Cường giả Thánh vực bị thương, hắc! Lần sau lại có chuyện tốt như thế này cần phải nhớ nhị sư huynh, đừng dẫn theo lão Tứ.

Tiếng hấn rất to, người trung niên ở bên cạnh cũng nghe rõ, tức khắc, hấn kinh ngạc:

"Hán tử hào phóng này nói cái gì? Người thanh niên trước mặt lại có thể đánh cho cường giả thánh vực bị thương!"

Không quan tâm thật giả ra sao, trong tâm hấn âm thầm cảm thấy may mắn về thái độ chính xác của mình ban này.

- Lần đó ít nhiều vẫn là tứ sư huynh ra tay, chỉ dựa vào một mình ta e không được.

Lăng Phong trả lời. Sự thật là như thế, không nhờ đám người Tang Phi giúp tay, Lăng Phong cũng không có khả năng đánh thương Tất Phong như vậy.

- Hắc hắc, không cần biết như thế nào, danh tiếng lão Lục đã truyền rộng khắp rồi!

Âm thầm than thở một câu, Lô Sâm nói:

- Thật không biết tại sao có chuyện vui như thế, sư tôn lại ra lệnh cấm khẩu, không cho phép bất kì kẻ nào truyền ra ngoài, thật là khó hiểu.

Hấn lắc đầu.

Từ khi Bản Hách biết được Lăng Phong có thiên bẩm hơn người, Mạch Kha đã xuống lệnh cấm khẩu, không cho phép bất cứ kẻ nào truyền chuyện có liên quan đến Lăng Phong ra ngoài! Ba người Kiều Sâm Đặc, Mạch Kha, Bản Hách chuyên môn nhắc nhở, Lăng Phong cuối cùng cũng bình tĩnh. Bản thân thân kiêm thuật luyện sư và nguyên tố thiên hành giả cần phải được giữ bí mật, dấu sao đối với người thường thì chuyện này rất khó có thể tin. Nếu được truyền ra ngoài, chỉ sợ một vài thế lực thù địch với Tinh Lam sẽ áp dụng phương pháp đặc biệt bóp chết cây non từ trong nôi.

Vì thế, Mạch Kha và Kiều Sâm Đặc tự thân xuất mã báo tin cho Ny Khả, tăng cường giữ bí mật, bọn họ đều là những người thân thiết với Lăng Phong, được quan tâm chiếu cố chắc chắn sẽ không bị loan truyền. Về phần các thuật luyện sư Đa Bảo Các không cần phải chiếu cố đặc biệt, trong cảm nhận của bọn họ Lăng Phong đã thành nhân vật thần tượng. Nói không khoa trương, hiện tại đang ngập tràn một không khí sùng bái tôn giáo, mà đối tượng chính là Lăng Phong!

Cười ha hả, Lăng Phong nói:

- Nhị sư huynh, nếu không bận gì, chúng ta đi dạo một lát.

- Được thế tốt quá.

Lô Sâm cười to, hấn bỗng nhiên nhớ tới:

- Lão lục, huyền binh của ngươi ta đã rèn cơ bản xong, mấy ngày này ngươi không về nguyên lực tháp, ngươi nhân lúc rỗi quay về ta đưa cho ngươi xem, có chỗ nào không thuận tay ta còn sửa lại.

- Tốt.

Lăng Phong cũng có chút tò mò rốt cuộc tinh thiết kiếm hoàn thành sẽ có hình dạng gì, nếu không phải có chút hứng thú đối với thịnh hội Đại La, hấn đã lập tức trở về nguyên lực tháp một chuyến.

Vừa cười nói, đoàn người vừa bước đi. Tang Phi và Hoàng Phủ Vân đã quen biết trước đó, chẳng qua một người thì lãnh đạm, một người lại rụt rè, nên không quen thân, chỉ là kiểu tiếp đón theo lễ tiết.

...

- Bạo vũ lê hoa đạn!

Đoàn người đứng ở một cửa hàng phía trước, cửa hàng này không có bất cứ đồ trang trí nào, chỉ là ngoài cửa có một cái bảng hết sức đơn giản, bên trên viết năm chữ "bạo vũ lê hoa đạn!"

- A, không ngờ rằng nơi đây cũng gặp được đồ chơi này.

Lô Sâm kinh ngạc nói, hiển nhiên hắn biết rõ nguồn gốc của bạo vũ lê hoa đạn, nhưng nhìn những người khác đều giữ vẻ mặt không biết gì, hắn cười nói:

- Đi, đi vào xem thử. Bạo vũ lê hoa đạn xem như là vật phẩm luyện kim công kích mạnh nhất, danh tiếng cũng không nhỏ.

Theo Lô Sâm đi vào cửa hàng, chủ tiệm là một người dáng vẻ mập mạp lưỡi biếng, nhìn thấy đám người Lô Sâm tiến vào, hắn chỉ đứng cách xa nhướng mắt.

- Lão bản, có hỏa đạn không?

Lô Sâm nói.

Lão bản béo mập sáng mắt lên, thử hỏi han:

- Quý khách là hỏa hệ thiên hành giả sao?

- Đương nhiên!

Lô Sâm không khách khí nói:

- Không phải hỏa hệ thiên hành giả, ta đến chỗ người làm gì!

Tuy rằng bị Lô Sâm không khách khí răn dạy, nhưng lão bản béo mập xem ra vẫn vui mừng, hắn vội vàng nói:

- Mời quý khách ngồi.

Nói xong, lập tức sai tiểu nhị dâng trà, hắn nhanh chóng đưa ra mật ngọt:

- Không phải tiểu nhân cố ý chậm rãi, mà thật sự là thịnh hội Đại La lần này, người biết về hàng quá ít, vậy mà có người đến chỗ tiểu nhân hỏi về bạo vũ lê hoa đạn dùng cho chuyện tăng hung phong phòng the. Ta...Ta thực muốn chửi vào mặt tên đó!

- Phụt! Khụ khụ!

Lô Sâm phun ra một ngụm nước trà, mắng:

- Là tên nào có ý nghĩ điên rồ như thế? Bạo vũ lê hoa đạn dùng cho chuyện phòng the sao? Hahahaha!

Trên mặt Hoàng Phủ Vân hiện lên vẻ đỏ ửng. Kiều Kiều lại mở to hai mắt nhìn với vẻ mặt khó hiểu, nàng không rõ lắm đang nói chuyện gì, lay lay tay áo của Lăng Phong:

- Đại đầu gỗ, chuyện phòng the là làm gì vậy? Chơi có vui không?

- Ách...

Lăng Phong thực sự không biết nên giải thích với tiểu bảo bảo này như thế nào, ý muốn lừa dối cho qua.

Kiều Kiều nổi giận:

- Đại đầu gỗ, người có trò vui nhưng tính bỏ qua ta! Lần sau ta cũng muốn cùng người chơi trò phòng the!

- Khụ khụ...

Tất cả mọi người đều cười ầm ầm khi nhìn bộ dạng Lăng Phong lúng túng, đến ngay cả Tang Phi lạnh lùng cũng không nhịn được cười.

- Này, ông chủ, ít nói nhảm, mang hàng tốt nhất của người ra đây!

Vì sợ Lăng Phong xấu hổ, Lô Sâm vội vàng chen vào giữa.

Khéo về khoản nắm bắt tâm lý khách hàng là phẩm chất đầu tiên của một lão bản, nghe vậy lão bản béo mập, vội vàng đi hướng vào quầy, kéo một cái rương ở phía dưới, sau đó thật cẩn thận lấy ra một cái hộp:

- Đây là bạo vũ lê hoa đạn tốt nhất, mời quý khách xem.

Rốt cuộc thấy được hình dáng của bạo vũ lê hoa đạn, đám người Lăng Phong không khỏi sửng sốt, bạo vũ lê hoa đạn này thoát nhìn chỉ là một viên cầu màu đen, bên ngoài không có gì thần kỳ. Nhưng Lô Sâm tỏ vẻ vui mừng, cẩn thận vuốt ve bạo vũ lê hoa đạn, hoài niệm nói:

- Đã lâu không được thấy đồ chơi này!

Rồi sau đó hắn hỏi:

- Hỏa đạn này là một trăm hai mươi bạo?

91. Chương 46: Ngọc Phiến Thần Bí.

- Quý khách thật là có mắt nhìn!

Một ngón tay chỉ lên, lão bản béo mập nói:

- Đây chính là chất lượng tốt nhất, nếu quý khách muốn mua, ta sẽ giảm giá cho ngài, chỉ lấy ngài một ngàn kim tệ!

Giá cả này khiến Lăng Phong kinh hãi, số tiền vàng này đối với Lăng Phong mà nói không có gì là đáng ngạc nhiên, mấu chốt ở đây là so sánh với hỏa đạn thì đủ để làm người ta kinh ngạc rồi.

Lô Sâm gật gật đầu:

- Giá cả xem như là hợp lý.

- Nhị sư huynh, đừng dè dặt nữa, mau nói cho chúng ta biết dùng bạo vũ lê hỏa đạn này như thế nào?

Cảnh Vân hào hứng, không kiềm được sự tò mò.

Cười ha ha, nắm vững tâm lý của mọi người, Lô Sâm nói:

- Bạo vũ lê hoa đạn chỉ là cách gọi của người ngoài nghề, đối với hỏa hệ thiên hành giả chúng ta thì nó còn một biệt danh là...Hỏa đạn! Bởi vì khó có được nguyên tố tinh chương, mỗi thuật luyện sư giúp luyện chế càng phải tốn rất nhiều, không ít nguyên tố thiên hành giả lâm vào quần cảnh không nguyên tố linh kỹ để dùng. Vì thoát khỏi tình huống bị quần chế này, không ít người đã nghĩ ra đủ loại phương pháp thay thế, hỏa đạn này chính là một trong số đó!

- Hỏa hệ thiên hành giả chỉ cần bằng lực lượng sơ cấp hỏa cầu va chạm hỏa đạn, hỏa đạn sẽ nổ tung, châm nhọn bên trong dưới lực lượng nén ép cực mạnh rồi bắn ra bốn phía, giống như lê hoa! Cho nên mới có cái tên như vậy. Cấp hỏa đạn cao nhất có thể bắn ra một trăm hai mươi cái gai nhọn, cao thủ không thể nào chống cự kịp. Năm đó...

Hắn cười hắc hắc, không nói thêm điều gì, như vậy hắn là trước kia dùng thứ này hại không ít người.

Tưởng tượng thấy một trăm hai mươi cái gai nhọn nổ mạnh, trong đầu Lăng Phong xuất hiện một cảnh tượng "Con nhím", không khỏi lạnh người, lạnh bầm nói:

- Lực lượng hỏa lực đàn hồi cường đại như vậy, xem ra sự phụ thuộc của hỏa vệ thiên thành giả đối với nguyên tố linh kỹ nhỏ hơn rất nhiều.

- Sao có thể như thế được! Nếu muốn sử dụng hỏa đạn này, đầu tiên phải lợi dụng đến linh kỹ hỏa cầu, cái này phải cần đến nguyên tố tinh chương duy trì. Tiếp theo, hỏa đạn thuộc loại tiêu hao phẩm duy nhất, mà nguyên tố linh kỹ có khả năng dùng lại. Cuối cùng, năng lượng hỏa đạn một khi sử dụng không thể nào khôi phục, hoàn toàn không bằng nguyên tố linh kỹ thu phóng tự nhiên, trong ghi chép, thậm chí khi sử dụng hỏa đạn ngược lại chính mình bị gai nhọn đâm.

Lô Sâm cảm thán nói:

- Luyện hóa nguyên tố tinh chương, phối hợp nguyên lực ẩn thi triển mới là chính đạo a!

Lăng Phong toát mồ hôi, vốn là một gã thuật luyện sư, chính mình lại luôn lơ đãng xem thường tác dụng của thuật luyện sư.

Lô Sâm liên tiếp nói một đồng lớn nhược điểm, cơ mặt lão bản béo mập rung động, nhưng hắn cũng không phản bác được điều gì, đành phải lộ vẻ chán nản uể oải. Ngay khi hắn tràn đầy hoài nghi sinh ý có phải lại tiếp tục ngâm nước nóng, Lô Sâm vung tay lên:

- Cho ta mười viên hỏa đạn, chất lượng tương đương với viên hỏa đạn này là được rồi!

Lão bản béo mập mừng rỡ, rất có cảm giác lấy được hi vọng, hắn vội vàng nói:

- Được, quý khách chờ cho một chút.

Mang ra mười viên hỏa đạn, hắn cam đoan:”

- Mười khóa hỏa đạn này cam đoan với quý khách chất lượng tốt nhất!

- Được rồi, tính tiền đi!

Lô Sâm nói, vốn là đệ tử Mạch Kha, lại là bậc thầy rèn binh khí, hắn đương nhiên không thiếu tiền. Sau khi sáng khoái giao tiền, Lô Sâm để hỏa đạn thả lại bên trong tiết văn:

- Hắc hắc, trở về nguyên lực thấp dùng mấy thứ này chơi với đám tiểu tử kia nhất định rất vui!

Đám người Lăng Phong nhất tề im lặng, xem ra làm nguyên tố thiên hành giả trong nguyên lực thấp cũng không phải là chuyện hay ho...

Lại tùy ý đi dạo qua mấy cửa hàng, mua vài món đồ chơi ngạc nhiên cổ quái, trong lúc vô tình Lô Sâm thoáng nhìn thấy một quầy hàng, thấy biển ghi bên trên, bỗng mặt hắn biến sắc, lập tức dừng lại. Đám người Lăng Phong cũng dừng lại, không vị nhị sư huynh này lại nhìn ra được thứ hiếm lạ nào rồi.

Chủ quầy hàng là một người trẻ tuổi, tầm hai mươi, dáng người gầy yếu, sắc mặt tái nhợt. Mắt hắn nhìn chăm chăm vào vật phẩm chính mình bán, dường như sợ sẽ có người cướp mất, vật phẩm này giống ngọc phiến, màu đỏ hồng tươi. Ngọc phiến giống như có chất lỏng lưu động bên trong. Bên ngoài ngọc phiến có những vết màu đen lấm tấm, tựa như ngọc đẹp có khuyết điểm tỳ vết, làm người ta nhìn cảm thấy hết sức tiếc hận.

Lô Sâm nhìn chăm chú vào viên ngọc phiến màu đỏ hồng, thân thể có phần run rẩy.

...

Hạ Nạp căng thẳng nhìn nam tử thô hào trước mặt, từ lúc quầy hàng mở ra hắn là người đầu tiên dừng lại trong thời gian dài tới như vậy, những người khác chỉ nhìn lướt qua liền lập tức không có hứng thú rời đi, cho dù rất ít người vui lòng ở lại, nghe thấy giá cả lại dùng ánh mắt giống như nhìn kẻ điên đối với chính mình.

Có lẽ, nam tử thô hào này sẵn sàng mua hàng?

- Thứ này người bán thế nào?

Lô Sâm khấn trương hỏi han, hắn chưa nhận ra tiếng của mình có chút run rẩy. Tuy rằng bộ dạng có vẻ thô hào, nhưng có thể tu luyện tới nguyên tố thiên hành giả thất tinh, Lô Sâm tự nhiên không phải là người vụng về. Vừa thấy ngọc phiến trong đầu hắn liền lập tức đối lập với trí nhớ, cuối cùng cho ra đáp án khẳng định, nếu ngọc phiến này quả thật là đồ vật kia, người trẻ tuổi trước mắt trừ phi không biết chuyện gì nếu không đã không lấy ra bán! Cho nên hắn cố gắng bình tĩnh, không dám làm đối phương nhìn ra một chút manh mối.

- Ta muốn đổi một mai tinh chương phong hệ trung cấp.

Hạ Nạp đỏ mặt, trước đây hắn mấy lần bị xem thường chính là vì mọi người cho rằng đây là trang sức châu chấu, như vậy cái giá hắn đưa ra quả thực quá mới cao. Hắn không dám ngắt đầu, dùng thanh âm xấu hổ nói:

- Xin hỏi liệu có được hay không?

Hít một hơi thật sâu, Lô Sâm hiện tại dám xác định, Hạ Nạp quả thật không biết đích xác giá trị thực tế của viên ngọc phiến này!

Dường như sợ Lô Sâm từ chối, Hạ Nạp nói thêm vào:

- Thứ này là sư tôn ta lưu truyền đến nay, theo sư tôn đây là bảo bối rất hiếm! Tuy rằng ta không rõ công dụng của nó, nhưng sư tôn không gạt ta đâu!

- Ta mua!

Lô Sâm quả quyết nói, thế nhưng khi nhìn vào tiết văn hắc trơn tròn mắt, trung cấp nguyên tố tinh chương đổi hắc mà nói tuy không có gì là ngạc nhiên, nhưng vì thuộc tính liên quan cự linh, hắc không dự trữ tinh chương phong hệ!

Sững sốt một chút, Lô Sâm hỏi:

- Ta có thể dùng tinh chương hỏa vệ trao đổi với người hay không? Người có thể dùng tinh chương hỏa hệ này đi đổi tinh chương phong hệ.

Nhìn người thanh niên ngờ vực, hắc vội vàng nói:

- Người yên tâm, tinh chương hỏa hệ của ta dùng ma hạch lực tinh làm nguyên liệu, nếu người muốn một mai tinh chương phong hệ trung cấp, hắc là sẽ đổi được dễ dàng.

Lấy ma hạch lực tinh làm vật linh hồn luyện chế tinh chương cơ hồ khẳng định là cực phẩm tinh chương trung cấp, đổi tinh chương phong hệ tứ tinh, ngũ tinh hắc là không khó.

- Đây...

Hạ Nạp chần chờ, thời gian dài như vậy, Lô Sâm là người duy nhất bằng lòng cùng hắc nói chuyện, hơn nữa còn có dự định trao đổi, hắc do dự có nên nhận hay không.

- A! Ta tưởng ai, đây không phải là Lô Sâm sao!

Đột nhiên, một gã thanh niên thường thức khối bạch ngọc trong tay bước tới, làn da lộ vẻ trắng nõn không bình thường, phía sau còn có một nam tử mặc tử y với thần tình ngạo khí mười phần.

92. Chương 47: Cừu Địch Sư Môn.

- Là người...Tây Ân!

Lô Sâm biến sắc, có thể thấy được sự tức giận cực kỳ mãnh liệt đang bốc lên ngàn ngọn trong lòng hắc!

Vô ý nhìn lướt qua quầy hàng, Tây Ân chợt biến sắc, vẻ mặt tham lam đi tới. Hắc hỏi:

- Người tính bán thứ này như thế nào vậy?

Hạ Nạp ngập ngừng nói:

- Một mai tinh chương phong hệ trung cấp.

- Được, ta mua!

Tây Ân lớn tiếng nói.

- Tây Ân, người coi ta là không khí hả? Mua bán phải biết trước sau chứ!

Lô Sâm gầm to, nếu không nể nơi đây là chỗ tổ chức thịnh hội Đại La thì hắc đã động thủ từ sớm rồi.

- Hắc hắc, cứ cho là có thứ tự trước sau đi, nhưng...người có tinh chương phong hệ để trao đổi hay không?

Tây Ân khinh thường nói. Hắc biết giá trị của thứ này, do Lô Sâm không có tinh chương mang ra trao đổi chứ nếu không thì tuyệt không đứng đó mà cò kè mặc cả.

- Ai nói bọn ta không có?

Lăng Phong đã chú ý tới tình huống tranh cãi của hai người bọn họ, thản nhiên nói. Hoàng Phủ Vân đứng phía sau tiến lên từng bước, rồi rút ra một mai tinh chương phong hệ, thân làm đồ đệ của Bản Hách, bản thân hắn cũng là thuật luyện sư trung cấp, trong người có mang tinh chương phong hệ trung cấp cũng không có gì là lạ.

Lăng Phong nhận lấy tinh chương tính trao đổi ngọc phiến trong tay Hạ Nạp, Tây Ân quát lạnh:

- Chậm đã!

- Tây Ân, ngươi muốn làm gì?

Sắc mặt Lô Sâm lạnh xuống, nói:

- Đừng quên nơi này không phải là U Sương công quốc các ngươi!

Đột nhiên, một tầng hồng quang từ trên người hắn bùng lên, hiển nhiên nội tâm hắn bây giờ rất tức giận.

- Hừm, tính sao à? Ta cũng không tin ngươi dám động thủ ở thương hội Áo La!

Tây Ân cười lạnh một tiếng, nói:

- Hiện tại bút mua bán này còn chưa có thành giao, ta đi trước một bước thì có gì sai?

Nói xong, hắn lấy vật trong tay nam tử mặc đồ tím phía sau, nói lớn.

- Thấy rõ chưa, mai tinh chương này chính là phong hệ trung cấp, đây là nguyên liệu lấy từ ma hạch của ma thú Yên thú lục tinh! Không biết tinh chương của các ngươi làm từ nguyên liệu nào? Có cùng đẳng cấp với mai của ta không vậy?

Hoàng Phủ Vân lộ vẻ hoảng hốt, tinh chương của hắn bất quá chỉ dùng nguyên liệu là ma hạch của phong hệ ma thú Phong Đậu thú ngũ tinh, xét về đẳng cấp thì đúng là kém hơn đối phương một bậc.

Nhìn thần sắc kinh hoàng của bọn họ, Tây Ân cực kỳ đắc ý đưa Yên tinh chương đưa đến trước mặt Hạ Nạp:

- Tiểu tử, ta dùng miếng 'Yên' này trao đổi với ngươi, coi như ngươi được tiện nghi rồi đó."

Hạ Nạp có chút do dự, hắn thật không ngờ tới vật mà mình bán ra lại có thể khiến cho hai đại nhân vật tranh giành nhau, tuy rằng một trong hai người đưa ra vật phẩm có đẳng cấp lớn hơn một chút. Hơi cân nhắc giữa tinh chương "Yên" và "Phong Đậu", trong lòng hắn rất nhanh đã có quyết định.

Năng lực thiên phú của Yên thú chính là Yên Diệt, một khi được thi triển thì xung quan thân thể hình một vòng yên phong màu đen bao phủ, chỉ cần lực công kích không quá mạnh mẽ thì đều bị yên phong triệt tiêu hết! Nếu xét về góc độ này thì năng lực thiên phú của Phong Đậu thú có chút thua kém, chẳng qua chỉ có thể hình thành một đạo gió lốc Phong Đậu, lực công kích cũng có hạn.

Hai miếng tinh chương này để cùng một chỗ thì có thể dễ dàng thấy được cái nào hơn. Chốc lát sau, Hạ Nạp cũng đã quyết định.

Lăng Phong nhẹ nhàng tiến đến, bàn tay nhẹ nhàng ép xuống ngăn Hạ Nạp lại, mắt nhìn Tây Ân hỏi:

- Sao người khẳng định được phẩm chất tinh chương của người có thể hơn được bọn ta?

- Hừ!

Nam tử mặc đồ tím đứng sau Tây Ân hỉ mũi khinh thường.

- Ma hạch lục tinh chế thành tinh chương hơn hẳn tinh chương của các ngươi là lẽ tự nhiên rồi, còn cần phải giải thích sao?

- Hử?

Lăng Phong lạnh lùng nhìn thoáng qua nam tử mặc đồ tím, hỏi

- Vị này là...?

- Vị này chính là cung phụng thuật luyện sư của U Sương công quốc chúng ta...Bách Việt các hạ!

Tây Ân tự hào giới thiệu:

- Bách Việt các hạ chính là người luyện chế mai 'Yên' này!

- A, chưa từng nghe qua.

Về mặt hồ hững của Lăng Phong thiếu chút nữa khiến cho Bách Việt tức bễ phổi, bọn họ đều cho rằng Lăng Phong đang làm bộ. Thử nghĩ xem, cho dù là chưa từng nghe qua cái tên Bách Việt đi nữa, những biết đối phương có thể sử dụng ma hạch lục tinh để luyện chế tinh chương thì có thể nắm được trình độ thuật luyện của đối phương rồi! Ấy vậy mà Lăng Phong lại biểu hiện như vậy, không phải cố tình chọc giận bọn họ thì là gì?

Chỉ có Hoàng Phủ Vân là biết, Lăng Phong quả thật không có cố ý chọc đến hắn, hay cả bản thân Bản Hách trong mắt Lăng Phong bất quá chỉ là một nhận vật bình thường gặp gỡ qua đường mà thôi, cỡ như Bách Việt thì chắc gì đã lọt vào mắt của hắn?

Khuôn mặt bọn Lô Sâm có chút giãn ra, bởi vì thanh danh và địa vị của thuật luyện sư rất lớn nên khi Tây Ân nói ra thân phận của Bách Việt thì cả đám cảm thấy có chút nhụt chí, cho nên khi nghe câu nói đầy khinh thường của Lăng Phong bọn họ thấy hả lòng hả dạ!

- Ha ha...

Bách Việt cười lạnh một tiếng, nói:

- Tại hạ bất quá cũng chỉ là thuật luyện sư trung cấp mà thôi, các hạ chưa từng nghe qua là chuyện bình thường, nói vậy thực lực luyện chương của các hạ phải chăng rất kinh người?

- Ta thì không dám...

Lăng Phong lắc đầu, kéo Hoàng Phủ Vân ở phía sau lên

- Nhưng thực lực của hắn so với người mạnh hơn nhiều.

Ánh mắt sắc bén của Bách Việt tựa như muốn nhìn xuyên thấu người Hoàng Phủ Vân, sau khi đánh giá hết một lượt, hắn cười lạnh nói:

- Một khi đã như vậy, chúng ta hãy tỉ thí xem ai hơn ai! Miếng 'Yên' này của ta đấu với miếng 'Phong Đậu' của các người, ai thắng sẽ lấy được vật này, được chứ?

Hai mắt hắn sáng quất

- Được...

Lăng Phong gật đầu, quay đầu lại nháy mắt một cái nói:

- Nhị sư huynh, người đi liên hệ một chút, bảo với thương hội Áo La rằng sau nửa canh giờ nữa chúng ta muốn bọn họ chuẩn bị một chỗ để làm nơi bọn ta tỷ thí!

Lô Sâm hiểu hàm nghĩa cái nháy mắt của hắn, tuy rằng không rõ Lăng Phong vì cái gì mà kéo dài nửa canh giờ, nhưng hắn biết vị sư đệ này hành động kinh người như vậy chắc có dụng ý bên trong. Nói không chừng, nếu Lăng Phong có thể đánh bại Tây Ân, thì có thể coi như thay Mạch Kha nhất mạch trút được một bụng oán khí!

Tây Ân nhíu mày, bản năng nói với hắn có chỗ gì đó không đúng, nhưng lại không biết chỗ nào có vấn đề. Xoay người khuất tầm nhìn của Lăng Phong, hắn thấp giọng nói:

- Bách Việt đại sư, chắc không có vấn đề gì chứ?

Bách Việt nhìn hắn bằng ánh mắt bất thiện, Tây Ân hỏi câu đó chứng tỏ hắn nghi ngờ thực lực của mình. Bất quá nghĩ đến bối cảnh phía sau hắn, Bách Việt kiên nhẫn đáp:

- Cái tên kia còn non và xanh lắm, cùng lắm cũng chỉ là thuật luyện sư trung cấp mà thôi, đòi hơn ta à? Hừm!

- Không phải ta để ý mấy lời con nít của hần, ta chỉ là...

Tây Ân muốn nói rồi lại thôi, hần nghĩ tới Lăng Phong. Hần biết rõ Lô Sâm là một tên rất cao ngạo, thế nhưng hần lại đối với người trẻ tuổi này rất cung kính, tên trẻ tuổi này rốt cuộc là ai?

Vì muốn cho Tây Ân thêm yên tâm, Bách Việt lại nói:

- Đừng quên, đây là cuộc đấu giữa Phong Dục tinh chương và Yên tinh chương! Người thấy bọn họ có cửa thắng sao?

Đúng vậy, năng lực tiên thiên của hai miếng tinh chương này chênh lệch rất lớn, mặc kệ tiểu tử kia có năng lực thần kỳ gì cũng không thể thắng được! Hiểu rõ điểm mấu chốt này khiến Tây Ân mới có thể yên tâm nở nụ cười, mặc kệ bọn chúng giở trò gì cũng không thể dùng "Phong Dục" để chiến thắng "Yên" được!

Bách Việt có chút kỳ quái hỏi:

- Vật kia rốt cuộc là cái gì? Sao lại khiến cho nhiều người để ý vậy?

Khuôn mặt Tây Ân hiện ra sự vui vẻ, quay đầu nhìn lướt xung quanh, rồi khẽ miệng sát tai Bách Việt nhẹ giọng nói một từ, nghe xong thì sắc mặt của Bách Việt cũng phải chấn động!

Lúc này, tại một căn phòng yên tĩnh trên lầu hai, Mộ Dung Yên đang xem tấm thiệp mà quân sự vừa mới đưa đến, sau khi xem lướt qua nàng nhún mày lẩm bẫm:

- Tên Lô Sâm này có phải chính là đồ đệ của Mạch Kha phải không nhỉ? Hần muốn được cấp chỗ tỵ thí ở Đại La sự kiện? Đối phương của hần là ai?

Nàng biết rõ, Đại La sự kiện tuy rằng tập hợp nhiều thế lực có cừu oán với nhau nhưng bình thường thì ai cũng đều nể mặt thương hội Áo La nên kiềm chế bớt.

- Chính là đồ đệ của thánh giả hộ quốc U Sương công quốc Thôi Tư Đặc, Tây Ân, cùng với cung phụng luyện thuật sư của bọn họ là Bách Việt.

Tên quân sự cung kính hồi đáp.

- Thì ra là họ!

Mộ Dung Yên giật mình nói:

- Theo như ta nhớ thì Thôi Tư Đặc và Mạch Kha có quan hệ khá tốt mà? Nghe nói hai người khi trẻ là đôi bạn tri kỷ nữa?

- Ừm.

Ôc Đặc đứng sau lưng với nét mặt vẫn lạnh lùng như cũ, lấy giọng cứng nhắc như đá nói:

- Hai người này lúc trẻ có quan hệ rất tốt, từng cùng nhau tung hoành đại lục. Vào một lần đi mạo hiểm, Mạch Kha chiếm được một miếng nguyên tố tinh chương chí cấp! Cuối cùng bị Thôi Tư Đặc âm thầm hạ độc thủ, đánh hần trọng thương, đoạt đi tinh chương. Mạch Kha này tuy rằng có thể bảo toàn được tính mạng, nhưng lần bị thương đó khiến hần hao tổn nguyên lực chi nguyên, vì vậy nên tới bây giờ vẫn chưa đạt tới thánh vực!

Nếu Lăng Phong có thể nghe được những lời này chắc chắn sẽ hiểu ngay vì sao mà mỗi lần nhần tới tinh chương chí cấp thì nét mặt của Mạch Kha lại phức tạp như vậy.

Mộ Dung Yên hơi nheo mắt lại, ánh mắt mang theo một tia khinh thường:

- Không ngờ Thôi Tư Đặc lại là người thủ đoạn đến vậy, quả nhiên khiến người khác phải khinh thường, người như thế mà xứng đáng đoạt được danh xưng Thánh vị của một nước sao!

- Khó đại lục này vốn dĩ là cường giả vi tôn, luyện hóa được tinh chương chí cấp, thực lực của bản thân hần cũng đã đạt tới thánh vực, người bình thường có ai nguyện ý đắc tội với hần?

Nét mặt của Ôc Đặc rốt cuộc cũng có chút biến hóa, hần nhẹ giọng nói:

- Nếu tiểu thư là người có thực lực, trở về gia tộc, bọn họ còn dám làm chuyện trước kia sao?

Nghe vậy, sắc Mộ Dung Yên khê biến, sự thù hận che kín khuôn mặt!

93. Chương 48: Cầu Nguyên Dịch.

Thấy vậy, Ốc Đặc biết mình vừa chạm vào nỗi đau trong lòng nàng, vội vàng chuyển đề tài:

- Tiểu thư, chúng ta có nhúng tay vào chuyện này không? Ta nghĩ chúng ta nên lấy lý do tổ chức thịnh hội Đại La mà uyển chuyển từ chối?

Trong nháy mắt ngẩn ngẩn, Mộ Dung Yên đã điều chỉnh lại cảm xúc của mình, nàng khoát tay áo nói:

- Không! Việc này không phải có thể tăng thêm sự náo nhiệt sao? Đức Khoa, người đi an bài đi, chuẩn bị một chỗ nào đó ở trung tâm, phải lớn một chút, chuẩn bị tốt mọi thứ cho cuộc tỷ thí!

- Vâng.

Quần sự cung kính lui xuống.

- Ta thực sự muốn xem qua một chút, rốt cuộc là U Sương công quốc lại thắng lần nữa, hay là bọn đệ tử của Mạch Kha lấy lại được thể diện?

Ánh mắt Mộ Dung Yên lập lòe, thì thào tự nói.

Ốc Đặc im lặng không nói gì, đứng im thủ hộ phía sau nàng, thân hình trầm ổn như Thái Sơn. Thật lâu trước kia, hắn vẫn đứng như vậy, thủ hộ trước một nữ tử, cho dù là trời sập cũng vẫn tận tâm thủ hộ bên cạnh.

...

Trong căn phòng yên tĩnh trên lầu hai.

Phòng này chính là phòng đặc biệt dành cho Kiều Sâm Đặc, yên tĩnh, thanh tịnh, không bị người khác quấy rầy.

Tang Phi, Lô Sâm, Cảnh Vân đằng đằng sát khí thủ vệ ở cửa, cho dù là một con ruồi cũng đừng mơ lọt qua. Kiều Kiều muốn vào xem rốt cuộc trong hồ lô của Lăng Phong bán thuốc gì, nhưng bị ba môn thần canh cửa nghiêm khắc cản lại, cuối cùng đành phải bực dọc đá vào chân mỗi người một cái cho đỡ tức, khiến cho ba người dở khóc dở cười.

- Sư thúc, ta, ta không làm được...

Hoàng Phủ Vân cúi đầu, mặt mày đỏ bừng:

- Lấy thực lực của ta cũng không thể luyện chế ra phong hệ tinh chương cấp độ cao như vậy, hay là, hay là...chúng ta về thỉnh lão sư ra tay?

- Hiện tại Bản Hách hẳn là đang bế quan luyện chế diễn hóa tinh chương, chúng ta không nên quấy rầy vào lúc này. Hơn nữa lần này là Phong Đậu đấu với Yên, dù Bản Hách có ra tay thì cũng chẳng giúp được gì hơn.

- Vậy, rốt cuộc phải làm thế nào đây?

Lăng Phong cười:

- Người yên tâm, mọi chuyện cứ để cho ta.

Bảo Hoàng Phủ Vân ra mặt chủ yếu là muốn che dấu thân phận, thực chất thì người ra tay vẫn là mình. Theo như Lô Sâm nói thì Mạch Kha và Thôi Tư Đặc có ân oán khá sâu, hắn càng muốn cho tên Tây Ân đó ném chút mùi đau khổ.

Hoàng Phủ Vân lập tức bình tĩnh. Đúng Vậy, người trước mắt ngay cả sư tôn cũng hết lời khen ngợi, luôn miệng xưng "hiền đệ", quả thật là một thuật luyện sư thần bí. Có hắn ở đây thì cần gì mình phải ra tay? Thở phò một hơi, cả người thả lỏng nhưng trong lòng cũng có chút mất mát.

- Trên người người hắn có mang nguyên liệu tinh chương chứ?

Lăng phong hỏi, kinh nghiệm ở Xuân Hiểu Lâu đã nói cho Lăng Phong biết rằng rất nhiều thuật luyện sư thích mang theo tiết văn, bên trong có chứa một ít nguyên liệu thường dùng để luyện chương. Khi bọn họ ngao du đây đó cũng có thể thu thập một ít nguyên liệu đặc thù...

- Có.

Hoàng Phủ Vân nói:

- Nhưng chỉ có một ít nguyên liệu bình thường thôi, không biết đủ dùng hay không.

Nói xong, tiết văn trong tay hắn chợt lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, nguyên liệu chợt chất thành gò nhỏ trước mặt Lăng Phong.

Nhìn đồng nguyên liệu chất như núi trước mặt, Lăng Phong chợt há hốc mồm sững sốt nửa ngày trời, đây mới đúng là dân chuyên nghiệp a...

- Sư thúc...

Hoàng Phủ Vân nhỏ giọng hỏi

- Nhiều đó có đủ không? Bất quá ta không còn dư khoả ma hạch Phong Đậu thú nào hết.

Hắn tưởng rằng Lăng Phong đang muốn luyện chế một miếng Phong Đậu tinh chương.

- Không cần.

Lăng Phong nhẹ nhàng cười nói:

- Chỉ cần miếng tinh chương Phong Đậu này là được rồi, việc chúng ta cần làm là điều chỉnh một số thứ thôi!

...

- Hả, đây là Cấu nguyên dịch gì vậy?

Khuôn mặt Hoàng Phủ Vân lộ vẻ khiếp sợ, mang ánh mắt không thể tin được nhìn chằm chằm vào đoàn chất lỏng màu lam đang dần hình thành trong tay Lăng Phong!

Niệm thức của Lăng Phong lúc thì mạnh mẽ như lợi kiếm lúc thì mềm mại như tơ liễu, không ngừng điều khiển đồng nguyên liệu trên mặt đất từng thứ một nhập vào đoàn chất lỏng màu lam kia, mặc dù công việc thực hiện liên tục nhưng cũng không ảnh hưởng đến cuộc nói chuyện với Hoàng Phủ Vân. Nghe hắn hỏi, Lăng Phong thoải mái nói:

- Ừm, chút Cấu nguyên dịch này hẳn là đủ để đề thăng tính chất của Phong Đậu tinh chương trên diện rộng rồi.

Được chính miệng Lăng Phong xác nhận, Hoàng Phủ Vân như đang lơ lửng trên mây vậy, hẳn rốt cuộc cũng hiểu được vì sao sư phụ lại cung kính với Lăng Phong như vậy. Trên con đường luyện chương, tuy rằng phụ thuộc vào nguyên nhân giới hạn niệm thức, Lăng Phong tạm thời chưa thể luyện chế tinh chương cao cấp, nhưng tri thức luyện chương của hắn hơn xa mọi người tưởng tượng! Mọi người mỗi khi cho rằng hắn đã đạt cực hạn thì hắn lại có thể bước thêm một bước đột phá cái mà mọi người nói là cực hạn đó.

Cấu nguyên dịch, đối với người thường mà nói thì nó chính là một đoàn chất lỏng bình thường, không có công dụng gì đặc thù. Nhưng đối với thuật luyện sư dày dặn kinh nghiệm mà nói thì nó lại giống như "điểm kim chi thủ" trong truyền thuyết, có thể làm cho những tính năng bình thường của một tinh chương tăng lên rất nhiều, thậm chí đạt tới cấp độ siêu việt cũng không phải là không thể!

Trong giới thuật luyện sư thì nó cũng có một danh xưng khác...Hậu Thiên Biến Dịch! Tinh chương đã được dung nhập Cấu nguyên dịch có thể được xem là tinh chương biến dịch.

Bình thường muốn luyện chế tinh chương biến dịch thì cần tới những nguyên liệu đặc biệt. Việc tinh luyện các nguyên liệu đặc biệt này đều phụ thuộc hoàn toàn vào quá trình bồi đắp Tổ Linh mạch. Nói cách khác, một miếng tinh chương biến dịch muốn luyện chế ra thì hoàn toàn phụ thuộc quá trình đó, cho nên Lăng Phong ở

Đa Bảo Các thể hiện sự hiểu biết sâu rộng về phương diện "tinh luyện nguyên liệu" mới có thể giành được sự tôn kính của mọi người.

Nhưng Cầu Nguyên dịch thì lại khác, một miếng tinh chương bình thường sau khi thành hình cũng có thể lợi dụng cầu nguyên dịch để nâng cao tính lực bạo phát, độ kết hợp, lực ba động,.. V. V...dẫn đến sự biến hóa nhỏ, tương đương với việc sử dụng phương pháp hậu thiên để cải biến thành tinh chương biến dị!

"Tinh chương biến dị" cũng giống như việc tìm kiếm một đứa bé của căn cốt tốt, sau đó truyền thụ cho võ công bí quyết tuyệt thể "Nguyên liệu tinh luyện", cuối cùng trở thành thánh vực cường giả! Mà "Hậu thiên biến dị tinh chương" giống như việc chọn lựa một người nào đó có căn cốt đã định, một trung niên thực lực không thể tiến thêm được nữa, sau đó được "Cầu Nguyên dịch" làm phép, khiến tu vi của hắn đạt đến đỉnh!

Nhìn vào bản chất của hai việc này có thể dễ dàng thấy được độ khó dễ khác nhau một trời một vực. Nếu nói việc tinh luyện nguyên liệu thì các thuật luyện sư cao cấp có thể biết chút ít, thậm chí là tinh thông về nhiều mặt, trong khi đó thì Cầu Nguyên dịch có thể nói là tuyệt mật, tồn tại tuyệt đỉnh ngang hàng với "Hồi Thức Pháp".

Ánh mắt Lăng Phong nhẹ chuyển. Bỗng nhiên, Phong Dậu tinh chương bắt đầu lơ lửng trên không trung. Dùng ngón tay điểm một cái, cùng với tiếng "tách tách" Cầu Nguyên dịch giống như một con du xà quần quanh Phong Dậu tinh chương. Cầu Nguyên dịch màu lam bám vào chỗ nào thì chỗ đó liền hiện ra điện quang "Xoẹt xoẹt" rất nhỏ, điện quang dần sáng lên, Cầu Nguyên dịch lập tức bị hấp thu, chậm rãi thấm vào bên trong tinh chương.

Miếng Phong Dậu tinh chương có màu xanh nhạt, bên trong có hoa văn màu lam rất tinh tế, hoa văn màu lam này kết hợp với sương mù màu xanh nhạt gây ra biến hóa có thể nhìn bằng mắt thường, màu sắc của lớp sương ngày càng đậm, ở mấy cạnh mép xù xì dày đặc như răng cưa! Các thuật luyện sư đều biết rằng Cầu Nguyên dịch có thể thúc đẩy quá trình biến dị của tinh chương, nhưng thật sự rất ít người biết rằng, Cầu Nguyên dịch còn có thể thúc đẩy linh hồn của Tổ Linh Mặc phát triển sinh ra biến dị, do đó sinh ra hiệu quả đối ứng! Bởi vì đặc tính này mà Cầu Nguyên dịch còn có thể được dùng để chữa trị cho tinh chương hơn nữa là loại tình huống thương tổn khó nhất - Thương tổn Tổ Linh Mặc!

Đáng tiếc, số thuật luyện sư biết về Cầu Nguyên dịch quá ít, biết được phương pháp chữa trị tinh chương lại càng ít hơn nữa. Tuyệt đại đa số thuật luyện sư muốn chữa trị thương tổn Tổ Linh Mặc, đều chọn cách cảm nhận vật tính của linh hồn, sau đó bồi bổ, củng cố, ngưng chương. Phương thức này không chỉ tốn thời gian, công sức, hơn nữa nếu phải chữa trị cho tinh chương biến dị thì cần phải có "nguyên liệu tinh luyện" nếu không thì không thể chữa được.

Còn đối với Cầu Nguyên dịch thì việc này lại rất dễ dàng, Hoàng Phủ Vãn nghĩ vậy mà giật mình!

- Xong.

Lăng Phong quát nhẹ một tiếng, Phong Dậu tinh chương đang lơ lửng trong không trung dần rơi nhẹ vào trong tay hắn!

94. Chương 49: Mê Hoặc.

Chính giữa tầng một nhanh chóng được thanh lí biến thành một khu đất trống, giống như lời đài lần trước Lệ Thành và Bùi Nặc quyết đấu. Điểm này không thể không khâm phục thương hội Áo La, thương hội Áo La với lịch sử vạn năm quả thực bất phàm, nhiều nhân tài, dù chỉ là một phân hội ở Tinh Lam thành cũng có không ít người tài giỏi. Bọn người Lăng Phong đột nhiên đưa ra yêu cầu, thương hội Áo La vẫn có thể nhanh chóng ai bài tốt tất cả.

Dòng người rộn ràng nhốn nháo bỗng trở nên im lặng khi nghe được xung đột của hai bên, một ít người biết được nội tình liền bắt đầu chuyển cáo lẫn nhau. Trong lúc nhất thời, hưng thú của mọi người đều bị khơi gợi bùng phát.

- Thật là ngu xuẩn, lấy tinh chương Phong Dậu quyết đấu với tinh chương Yên, ha ha, các người đúng là không những kế thừa sự bất lực của sư phụ các người, mà còn kế thừa cả sự ngu xuẩn của hắn!

Tây Ân thoải mái cười cợt, hẳn biết ở thương hội Áo La, đám người Lăng Phong không có khả năng ra tay với hắn, hẳn quả thực không cần phải kiêng nể gì.

- Người!

Lô Sâm đang định nổi giận đáp lại, Lăng Phong bên cạnh nhẹ nhàng kéo hắn ra, cười nhạt nói:

- Nhị sư huynh, chó đã cắn chúng ta một cái, chẳng lẽ chúng ta cũng phải cắn lại chó hay sao?

Dừng một chút, hắn nói tiếp:

- Điều chúng ta nên làm chẳng qua là giữ chân hung hăng đá một cái mà thôi!

- Ha ha ha ha, lão lục nói đúng!

Lô Sâm và Cảnh Vân khoa trương ôm bụng cười phá lên.

Tây Ân trong phúc chốc tức giận đến trắng bệch cả mặt, chỉ vào Lăng Phong, môi run run, sau một lúc lâu, hắn cắn hận nói:

- Hắc, miệng lưỡi bén nhọn thì đã sao, để ta xem các người còn có thể cười được nữa hay không!

Hắn cúi giận trừng mắt nhìn Lăng Phong, hẳn đã nhìn ra ai là lãnh đạo trong đám người của Lô Sâm, Lăng Phong đã nhiều lần đánh đối đầu với hắn, vào phe cừu địch hẳn hết sức thống hận.

Lăng Phong căn bản không đếm xỉa tới hắn, nếu nói tới miệng lưỡi, cao thủ chân chính là Khải Ân, khi ở huấn luyện doanh hắn đã nhiều lần mắng Trần Hàng tức mức phun máu. Nghĩ đến vị huynh đệ nhìn bề ngoài có vẻ thô lỗ nhưng tâm tư lại cực kỳ tinh tế, trong lòng Lăng Phong trở nên ôn hòa, không biết biết từ khi đi theo Băng Thần Tử học tập đến nay đã tiến bộ đến như thế nào rồi.

Lô Sâm lén lút cúi đầu bên cạnh Lăng Phong, hỏi:

- Lão lục, người nắm chắc được bao nhiêu phần?

Chuyện này thật sự hắn không dám khinh thường, phải biết rằng đám người xúm lại xem náo nhiệt bên ngoài không những là người Tinh Lam công quốc, còn có không ít người của công quốc gần đó. Nếu hôm nay thất bại, chuyện này sẽ nhanh chóng lan truyền khắp Áo La! Đến lúc đó, chỉ sợ ảnh hưởng đến thanh danh của Mạch Kha.

Lăng Phong nhẹ nhàng chìa một ngón tay ra.

- Một thành!

Lô Sâm biến sắc.

- Không.

Lăng Phong mỉm cười:

- Có ta ở đây, hẳn không có tới một điểm cơ hội thắng lợi!

Trong lời nói của hắn ẩn chứa quyền uy và tự tin không cho phép nghi ngờ, làm cho ánh mắt đám người Lô Sâm đột nhiên sáng lên!

...

Trong một phòng yên tĩnh tại tầng hai, Mộ Dung Yên ngồi lẳng lặng, phía trước nàng là một đoạn hình chiếu, đoạn hình chiếu này chính là cảnh tượng lôi đài lâu một. Loại hình chiếu này có tên là "đồng tấn ảnh mạc", chỉ cần tại những nơi cách nhau trong phạm vi nhất định đặt thiết bị đặc biệt có thể thể truyền phát mọi hình ảnh các bên cho nhau, thuộc về vật phẩm luyện kim vô cùng sang quý.

Cau mày nhìn thoáng qua hình chiếu, Mộ Dung Yên lẩm bẩm nói:

- Lấy Phong Dụ đối chiến với Yên, đám đồ đệ Mạch Kha đến tột cùng là nghĩ cái gì?

Nghe qua nghe lại, nàng lại nhìn về phía hai người quyết đấu trên đấu trường, có một người thân thể gầy, phẳng phát gió thổi đều có thể bay, ngoài ra lại có một người khí độ trầm ngưng, toàn thân bao bọc trong một lớp khải giáp màu đen.

- Đức Khoa, lai lịch hai người này như thế nào?

Quản sự Đức Khoa cung kính đứng bên cạnh lập tức đáp:

- Đây là hai gã phong hệ thiên hành giả đến tham gia thịnh hội Đại La, người gầy kia đến từ Ba Nạp Thành, tên là Văn Minh; người còn lại đến từ Bồ Thập công quốc, tên là Khang Nạp. Ta đã điều tra rồi, cả hai đều là thiên hành giả trung giai, thực lực đều tương đương nhau, vì thời gian quá gấp gáp, chỉ có thể tạm thời tìm được hai người này.

Giọng hần dần thấp đi, hiển nhiên sợ Mộ Dung Yên trách cứ.

Mộ Dung Yên phát tay:

- Trước đó ai cũng không dự đoán được phát sinh chuyện này, quản sự Đức Khoa, người đã làm rất khá.

Nguyên tố thiên hành giả có thể sử dụng nguyên tố tinh chương nào đều là dựa vào thuộc tính cự linh để xác định, như Lô Sâm đã thức tỉnh cự linh hỏa hệ, hẳn tuyệt đối không thể sử dụng tinh chương Phong Dụ. Cũng như vậy, Tây Ân thức tỉnh chính là cự linh thủy hệ, cũng không có cách nào sử dụng tinh chương Yên. Cho nên bọn họ muốn tỷ thí tinh chương chỉ có thể dựa vào người khác.

- Trước đó Mạch Kha nhất mạch đã có hành động đặc thù nào hay không?

Hiện tại thực lực hai người lên đài đều ngang nhau, như vậy thi đấu chỉ có thể là tính năng tinh chương thuần túy. Mộ Dung Yên có phần không tin đám người Lô Sâm ngu xuẩn như vậy, biết rõ tất bại mà vẫn muốn tỷ thí.

- Không có.

Đức Khoa khổ sở suy nghĩ, bỗng nhiên lộ ra dị sắc nói.

- Đúng rồi, trước đó bọn họ đã yêu cầu gian phòng thương hội đặc biệt danh cho Kiều Sâm Đặc nguyên soái nghỉ ngơi. Nhưng chỉ hai người tiến vào trong đó, mọi người còn lại đều phải chờ ở bên ngoài.

Nói xong, hần chỉ về phía Lăng Phong và Hoàng Phủ Vân.

- Người kia hẳn là Hoàng Phủ vương tử của Tinh Lam công quốc, hẳn kế thừa Bản Hách đại sư, lẽ nào mấu chốt nằm trên người hần?

Suy nghĩ một lúc, Mộ Dung Yên lắc đầu phủ định, ánh mắt chuyển về hướng Lăng Phong:

- Người này là...

- Người này tên Lăng Phong, khoảng hai tháng trước đến Tinh Lam thành, có quan hệ đặc biệt với Đa Bảo Các, quan hệ tỷ đệ với các chủ Ny Khả, nói chung bình thường không có gì nổi bật, có điều tháng trước đã xảy ra một sự việc lạ lùng! Nguyên soái Kiều Sâm Đặc và Mạch Kha cùng tới Xuân Hiểu Lâu phía sau Đa Bảo Các, không biết sau đó đã xảy ra sự tình gì, Mạch Kha đã thu Lăng Phong làm đệ tử, đứng hàng thứ sáu!

Ồ Đặc đứng phía sau dùng thanh âm bình thản bẩm báo nói:

- Cũng ngay sau đó không lâu, cường giả thánh vực Tất Phong Ai Nặc nhất mạch tiến vào Đa Bảo Các khiêu khích, kết quả bị người này dùng tuyệt học Phong Viêm Dung của Mạch Kha đánh bị thương!

Ở Xuân Hiểu Lâu đều là thuật luyện sư, bọn họ sùng bái Lăng Phong một cách mù quáng, người ngoài nếu muốn lấy thông tin từ bọn họ về Lăng Phong là cực kỳ khó, cho nên ngay thể lực thương hội Áo La cũng không điều tra được sự tình hôm đó, càng không biết hai người Lô Sâm và Mạch Kha đều vì đồ đệ mà xem chút đánh một trận! Về phần đối chiến với Tất Phong, vì lúc phát sinh có rất nhiều người xem náo nhiệt, muốn đấu giết cũng không tài nào làm được.

- Có thể khiến cường giả thánh vực chịu thiệt, Lăng Phong quả thực không tồi.

Thần nhiên khen một câu, Mộ Dung Yên kiến thức qua rất nhiều loại thiên tài, cho dù là Lăng Phong nàng cũng không quá dễ trong mắt, có thể khen thưởng một câu "quả thực không tồi" đã coi như rất hiếm thấy.

Mộ Dung Yên có chút nghi ngờ, hai người này không có vẻ gì là đặc biệt thần kỳ, nhưng sao chính mình vẫn cảm thấy có điều gì đó không thích hợp.

95. Chương 50: Năng Lượng Nửa Thực Thể Hóa.

Tại lầu một Khang Nạp khẽ quát một tiếng, sau lưng tức thì hiện lên Cự linh hình chó săn, toàn thân cự linh màu xanh đen, hai mắt phát ra bạch quang nhàn nhạt.

Bên dưới quan sát, Bách Việt nhíu mày, lắc đầu tiếc rẻ:

- Người này xem ra bắt quá mới vào trung giai mà thôi, thật sự là lãng phí "Yên" rồi.

Để ý màu sắc Cự linh của Khang Nạp, hắn đoán ra người này là thiên hành giả trung giai, có lẽ Cự linh được đột phá trung giai không lâu, cùng lắm là giai đoạn tiền kỳ thôi.

Tinh chương Yên cũng xem như sản phẩm đặc ý của hắn, cho người như thế sử dụng làm Bách Việt có phần không nỡ.

- Đại sư không phải sốt ruột, người nhìn xem đối thủ của hắn.

Tây Ân cười khê chỉ vào Văn Minh, Cự linh của Văn Minh là một hạt tử có màu xanh nhạt, Cự linh hạt tử được xem là một loại thú linh hiếm có, từ trước tới nay luôn lấy công kích thành danh. Có điều Cự linh của hắn có hình dáng như dinh dưỡng không tốt, hai chiếc càng giống như diêm bông chọc người cười lớn, hơn nữa lộ ra hoa văn màu xanh trên thân hạt tử rõ ràng âm đạm không ít.

Nghe được tiếng cười chế giễu phát ra bên dưới, mặt Văn Minh đỏ ửng, Cự linh của hắn đã bị thương nặng sau một trận đánh, đến giờ vẫn chưa hồi phục hoàn toàn. Quân sự Đức Khoa đang tìm thiên hành giả phong hệ, hứa hẹn thưởng lớn, hắn không ngờ đứng ra lại bị người ta chế giễu.

So sánh nỗi khó khăn của hắn, Khang Nạp có vẻ đã nắm chắc trong lòng, nghĩ đến sau khi thắng lợi thương hội Áo La sẽ trả thù la, nhất thời quát lớn một tiếng, cự linh phụ thể! Phía ngoài cơ thể hắn xuất hiện một vòng quang mang màu xanh đen, Khang Nạp hét lên:

- Tiểu tử, ra tay đi! Sau khi thắng người, ta còn phải đi lĩnh thưởng nữa!

Giọng nói khinh thường đối phương, bên dưới ồ lên một tràng cười vang.

Cẩn rằng một cái, Văn Minh gạt bỏ tất cả tạp niệm, gào to:

- Cự linh, phụ thể! Linh kỹ...phong dậu!

Xuy xuy, cự linh hạt tử hoàn toàn tương hợp với hắn, hai tay của hắn biến thành đôi cự kiếm, sau đó hai tay giống như phong luân, cuộn cuộn xoay tròn! Quang mang màu xanh hội tụ chính giữa, bộ phận quang mang ở giữa bắt đầu hội tụ, áp súc, một tia quang mang màu xanh đậm ẩn hiện, giống như tinh phiến toái mang!

...

- Năng lượng bán thực thể hóa!

Thấy một màn như vậy, Mộ Dung Yên đột nhiên đứng dậy, vẻ khiếp sợ che kín khuôn mặt! Quay đầu lại đối diện với Ốc Đặc, hai người giật mình không nói gì.

Cái gọi là "năng lượng bán thực thể hóa" chỉ là công kích năng lượng tập hợp quá mức, do đó thúc đẩy năng lượng ngưng tụ thành thực thể! Nếu muốn đạt được hiệu quả như vậy, cần phải hao phí năng lượng khổng lồ! Có người từng khuếch trương hình dung thành "phụ cứu ngư quá thiên sơn", nghĩa là một tia năng lượng thực thể hao phí sức lực tương đương với chín đầu trâu vượt qua nghìn ngọn núi cao!

Tuy là lời khoa trương, nhưng có thể hình dung muốn năng lượng "thực thể hóa" tiêu tốn sức lực như thế nào!

Thường thì các linh kỹ cao cấp không hẳn đều đạt được hiệu quả như vậy! Hiện tại Văn Minh sử dụng loại tinh chương gì?

Nguyên liệu áp dụng cho phong dậu tinh chương là ma hạch ma thú phong hệ ngũ tinh, trong loại tinh chương trung cấp không được coi là cao nhất, nhưng hiện tại nó lại đạt được hiệu quả mà tinh chương cao cấp cũng không nhất định có thể đạt tới, như vậy làm sao không khiến người khác khiếp sợ?

- Chẳng lẽ thực lực thuật luyện của Bản Hách đã đạt đến cảnh giới như vậy, ngay cả chỉ dạy đồ đệ cũng đều siêu đẳng như thế?

Thanh âm Ốc Đặc không còn giữ được vẻ bình tĩnh không gợn sóng như trước, mà hiện tại hỗn tạp rất nhiều loại tình cảm bên trong! Linh kỹ tinh chương Phong Dậu tuy rằng biểu hiện rất kinh người thế nhưng điều này không khiến bọn họ để trong lòng, bọn họ quan tâm chính là thực lực thuật luyện sư luyện chế ra Phong Dậu! Chỉ dùng ma hạch ngũ tinh đã đạt được hiệu quả như vậy, rốt cuộc đã đạt tới trình độ ra sao?

- Không.

Mộ Dung Yên khẳng định nói:

- Không phải Bản Hách! Nếu thực lực của hắn mạnh như vậy, thì Tinh Lam công quốc đã không dừng lại tại mức này! Càng không đến phiên Tất Phong kiêu ngạo đến Tinh Lam thành.

- Tiểu thư, ý của người là?

- Người kia! Người vẫn còn nhớ rõ lần trước Đa Bảo Các cùng thương hội Thụy Tinh tỷ thí? Bọn họ đã tung ra Nặc Thuần và Phá Không Toa khiến người ta phải ngợi khen không ngớt, điều này đủ để chứng minh sau lưng bọn họ có một thuật luyện sư thần kỳ. Người không thấy tinh chương Phong Dậu lần này rất giống so với lần trước hay sao?

Mộ Dung Yên biểu hiện rất tự tin, suy luận nói:

- Có được thực lực thuật luyện thần bí, và có quan hệ thân mật với Đa Bảo Các, bằng lòng cùng Mạch Kha nhất mạch xuất đầu...Ốc Đặc, người còn không nghĩ ra người kia là ai sao?

Thân thể đột nhiên chấn động, Ốc Đặc nhắm hai mắt:

- Nhưng, người của chúng ta đã chính mắt nhìn thấy hắn dùng phong viêm dung đánh Tất Phong bị thương, nguyên tố thiên hành giả sao có thể làm thuật luyện sư?

- Hoặc chính là bọn họ cố tình che mắt.

Mộ Dung Yên đột nhiên đứng dậy, mắt phóng tia sáng kỳ dị:

- Hoặc, người này là một tuyệt thể thiên tài!

Trong nháy mắt, trên lôi đài đã phân thắng bại.

Một đạo phong quyển màu xanh đột ngột đánh úp về phía Khang Nạp, từ lúc phát hiện năng lượng bán thực thể hóa đối diện thì sắc mặt Khang Nạp đã biến đổi, cuống quýt triệu tập tất cả năng lượng cự linh liệu mạng thì triển phong ngự cực mạnh, một vòng quanh mang màu xanh hơi lóe lên ánh vàng bao phủ xung quanh hắn giống như kén tằm!

Đáng tiếc, cũng không thể giải quyết được chuyện gì!

Phong quyển áp sát, mãnh liệt phá vỡ phòng ngự kén tằm Yên, một ít tinh phiến sắc nhọn xuyên qua, đột nhiên nổ tung!

Ầm vang một tiếng!

Thân thể Khang nạp giống như điều đứt dây văng ra xa.

Không khí xung quanh trầm lắng!

Không ai dám tin những gì thấy trước mắt!

- Dối trá, nhất định các người gian lận!

Tây Ân mắt bình tĩnh, điền cuồng hét lên, gương mặt hấn vằn vẹo, gân xanh gồ lên:

- Tinh chương Phong Dậu làm sao có sức mạnh lớn như thế được? Các người liên hợp lại lừa ta!

- Tây Ân thiếu gia! Xin thận trọng lời nói của người, người nói như vậy là nghi ngờ thương hội Áo La không công bằng?

Mộ Dung Yên lạnh lùng xuất hiện trước mắt mọi người, phía sau là Ốc Đặc với sắc mặt không được tốt cho lắm.

- Không, không dám.

Giống như bị một chậu nước đá đổ xuống đầu, Tây Ân vội vàng phủ nhận nói. Hấn biết rõ trước mắt là một nữ tử đáng sợ, cho dù Mộ Dung Yên chỉ là một chấp sự, nhưng lại có thương hội Áo La làm hậu thuẫn. Nếu đắc tội nàng, dù là sư phụ cũng không chắc bảo đảm được bản thân!

Tây Ân cúi đầu nói:

- Ta chỉ là ngờ vực, tinh chương Phong Dậu làm sao có thể thắng được Yên? Hơn nữa vẫn là thắng được ở trên lực bạo phát!

Nói xong, tâm tình cáu giận lại bốc lên, hấn ngẩng đầu nói:

- Chắc chắn trong đó có điều kỳ quái, ta xem...

- Được rồi, Tây Ân thiếu gia!

Mộ Dung Yên không kiên nhẫn ngắt lời nói:

- Trận tỷ thí này là do hai bên các người định ra, người chọn lựa thay thế song phương tỷ đấu là Áo La thương hội chúng ta, trận tỷ thí vừa rồi, thực lực hai người bọn họ ra sao hấn người đã rõ, không cần phải nhiều lời nữa? Nguyên do chịu thua, chẳng lẽ đến chút khí phách đó người cũng không có sao?

Bị Mộ Dung Yên làm cho nghẹn khuất mà không nói được lời nào, ánh mắt Tây Ân đảo qua Mộ Dung Yên, lại đảo qua đám người Lăng Phong, vẻ tâm ngoan chột lóe.

96. Chương 51: Nhất Tức Phương Thốn.

Ốc Đặc thu hết toàn bộ vào trong mắt, mắt hấn chợt lóe lên hàn quang. Mộ Dung Yên nhẹ nhàng xua tay, nàng cũng nhìn ra được Tây Ân không có thiện ý, nhưng như vậy thì đã sao? Khỏi đại lực này vốn là cường giả vi tôn, bất kể là bối cảnh hay thực lực bản thân, hấn sao có thể vượt qua được chính mình?

- Được, được, được!

Lặp lại ba lần, Tây Ân lớn tiếng nói:

- Lần này ta xem như xui xẻo, pháp ấn kia là của các người! Bách Việt đại sư, chúng ta đi!

Pháp ấn?

Mọi người vẫn ôm tâm lý muốn làm náo nhiệt bỗng nhiên náo loạn, trong đó có những người đủ kiến thức, khi nghe thấy "pháp ấn" đều không giấu được vẻ mặt tham lam. Người Tinh Lam công quốc có lẽ dành cho Mạch Kha nhất mạch một chút mặt mũi, không đáng giành giật, nhưng người của các công quốc khác lại không dễ nói chuyện như vậy, bọn họ luôn hiếu kỳ nguyên nhân gây ra xung đột giữ Lô Sâm và Tây Ân, nghe tới "Pháp Ấn" thì toàn bộ đã hiểu ra!

- Uy, tiểu tử, người có bán pháp ấn hay không? Bất cứ điều kiện gì, ta cho người hơn gấp đôi!

Lập tức có người kéo Hạ Nạp lại, vội vàng nói.

- Cút!

Lập tức có người cắt lời hẳn:

- Đừng nghe hẳn, tiểu tử, ta nhớ rõ ngươi ra giá một mai tinh chương phong hệ trung cấp? Ta dùng ba mai trao đổi với ngươi, thấy thế nào?

Lại có người nghi hoặc:

- Pháp ấn này là cái gì vậy? Sao có thể giá trị tới ba mai tinh chương phong hệ trung cấp?

- Ha ha, ngươi không biết hả, nếu không phải ta không có thực lực tranh đoạt, chỉ sợ sẽ không dẫn lòng được! Ta cho nói cho ngươi, pháp ấn chính là...

- Đáng chết!

Sắc mặt Lô Sâm giận dữ:

- Đừng để ta phải gặp tên Tây Ân này lần nữa, nếu không nhất định ta sẽ giết hẳn!

Hắn biết rõ Tây Ân lúc gần đi hét lớn một tiếng là vì muốn khơi mào mọi người tranh giành, tiến tới làm cho đám người Lô Sâm biến thành mục tiêu công kích!

Thịnh hội nhất thời loạn thành một đoàn, người có thực lực đều đã ra giá, bàng quan hoặc là gây rối hoặc ý kiến này nọ, tạp âm không ngừng nghỉ.

- Các vị!

Mộ Dung Yên nói, nằng nhẹ nhàng đặt hai tay xuống, tiếng rõ ràng vang khắp đại sảnh:

- Vài vị ở đây đều là khách quý của thương hội Áo La, thương hội của ta đã bảo hộ cho bọn họ ở thịnh hội Đại La! Các vị tại lúc giao dịch chưa định chặn ngang một chân, tựa hồ rất ổn?

Lời nói tuy nhẹ, ngữ khí cũng rất ôn hòa, nhưng trong đó ẩn chứa hàm ý không khỏi khiến người ta phải suy tư.

Lập tức tất cả mọi người đều im lặng, cho dù pháp ấn khiến bọn họ thêm thuồng, bọn họ cũng không có khả năng mạo hiểm tranh đoạt với thương hội Áo La.

- Nếu bọn họ không thành giao thì sao?

Đột nhiên, có một người đánh bạo hỏi:

- Nói vậy, chúng ta tiếp tục tham dự không xem như mạo phạm đến thương hội chứ?

Nhân thần mọi người sáng lên, đúng vậy, nếu không thành giao thì sao? Bọn họ không dờn ánh mắt hướng về phía Hạ Nạp, tin những điều ban nãy, Hạ Nạp chắc hẳn đã biết rõ giá trị của pháp ấn ở trong tay, còn muốn tiếp tục giao dịch với đám người Lô Sâm hay không hoàn toàn phụ thuộc vào hắn.

- Như vậy thương hội Áo La đương nhiên không can thiệp vào.

Che dấu một tia không đồng ý, Mộ Dung Yên thần nhiên nói.

Về mặt Hạ Nạp không ngừng tranh đấu nhìn vật phẩm trong tay, lại quay đầu nhìn đám người chung quanh như hổ đang rình mồi, cuối cùng hắn cũng hiểu được thứ sự phớt lờ cho mình giá trị như thế nào, nếu sớm biết như vậy hẳn tuyệt đối không lấy ra bán, nhưng trước mắt...

- Ta dùng nó trao đổi tinh chương Phong Dụ của các ngươi!

Lô Sâm mừng rỡ, chợt có chút ngượng ngùng:

- Ngươi thực sự đồng ý?

- Ta không đồng ý thì sao?

Cười chua sớt, Hạ Nạp đánh mắt nhìn đám người xung quanh.

- Thứ này trong tay ta bất quá chỉ là một khối phế phẩm, ngược lại sẽ mang đến tai họa, không bằng dùng để trao đổi một mai tinh chương thực dụng.

Lô Sâm tỏ vẻ ngượng ngùng, ban đầu Hạ Nạp không rõ giá trị pháp ấn ở trong tay, hẳn có lừa gạt thì cũng hợp lý hợp tình. Hiện tại ngược lại có vẻ chính mình có chút ý thế hiếp người, điều này làm cho bản tính lương thiện của Lô Sâm có phần áy náy.

Lúc này, Lăng Phong bước tới gần, tiếp nhận pháp ấn lưu luyến không nỡ buông tay của Hạ Nạp, lại lấy cho hắn vai mai kim tiêu tử

- Cái này coi như một chút bồi thường cho người đi!

Mấy ngày này liên tục ở lại Bạch Lộ Viện, ngoại trừ trợ giúp Kiều Sâm Đặc chế tạo diễn hóa tinh chương thích hợp ra, Lăng Phong cũng thuận tiện cướp đoạt những thứ hiếm lạ trong kho của Bản Hách, kim tiêu tử này cũng là một trong số đó. Có thể được Lăng Phong lấy đi, Bản Hách thậm chí cảm thấy vinh hạnh, một người nguyện đưa, một người nguyện cầm, như vậy tích lũy mấy năm vừa qua của Bản Hách đã rơi vào trong tay Lăng Phong.

Ánh mắt Hạ Nạp sáng lên, nhiều hơn một phần thu hoạch làm cho hắn cảm thấy được an ủi phần nào, hắn nhẹ giọng nói:

- Cảm ơn.

Sau đó dứt khoát đưa pháp ấn tới.

Nhìn đến hai bên đã hoàn thành giao dịch, không ít người lộ vẻ thất vọng, có người nhin không được nói:

- Cái tên kia là đồ ngốc sao? Dùng pháp ấn trao đổi một mai tinh chương trung cấp, hừ, ít nhất cũng có thể trao đổi được tinh chương thượng đẳng a!

- Hắc, tên tiểu tử kia không hề ngốc! Người xem pháp ấn trong tay hắn, rõ ràng là thuộc tính hỏa hệ, tên tiểu tử kia hẳn là phong hệ thiên hành giả, hẳn hoàn toàn không thể sử dụng được pháp ấn hỏa hệ! Nếu để trong tay chỉ là một củ khoai lang nóng bỏng, còn không bằng trao đổi đi, bản thân có thể thu được một mai tinh chương thích hợp! Người vừa rồi không thấy uy lực của tinh chương Phong Dậu sao? Sau khi tiểu tử này luyện hóa nhất định sẽ là một cao thủ.

Vừa nhận được pháp ấn, đám người Lô Sâm lập tức muốn rời đi. Lúc này, Mộ Dung Yên đi tới, cười nói:

- Các vị, xin dừng bước.

Lô Sâm cảnh giác nhìn nàng, tuy rằng ban nãy nàng đã lên tiếng giúp đỡ, nhưng khó đoán sẽ không "vì pháp ấn mà thay đổi". Cho nên hắn căng thẳng hỏi:

- Không biết Mộ Dung chấp sự có điều gì cần dặn dò?

- Không dám.

Mộ Dung Yên dơ một ngón tay chỉ Lăng Phong:

- Vị Lăng tiên sinh này, có thể nói chuyện một lát được không?

Lô Sâm không nghĩ rằng Mộ Dung Yên lại muốn tìm Lăng Phong, Lăng Phong cũng có điểm không hiểu chuyện gì, nghe được một yêu cầu nhỏ như vậy, hắn không nề hà gật đầu.

Theo Mộ Dung Yên đi vào một gian tĩnh thất, Mộ Dung Yên đột nhiên quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời:

- Thực lực thuật luyện của Lăng tiên sinh quả thực quý thần khó lường, hứa đoạt thiên địa tạo hóa chi công, tiểu nữ cảm giác kính nể sâu sắc!

Sự tình đột nhiên, căn bản không có sự chuẩn bị, may mắn nhiều năm khổ tu tại Băng Phong Cốc đã khiến cho Lăng Phong sở hữu tâm linh cứng cỏi.

Một tia kinh hãi rất nhanh biến mất, Lăng Phong tỏ vẻ không hiểu gì hỏi:

- Mộ Dung chấp sự nói như vậy có ý gì? Thực lực thuật luyện? Có phải nàng đã nhìn lầm người hay không?

Nhìn Lăng Phong với vẻ mặt không hiểu, lòng tin của Mộ Dung Yên bị dao động thật lớn, thầm nghĩ:

”Lẽ nào mình đã đoán sai hay sao?”

Nàng lấy ra một đồ vật:

- Lăng tiên sinh, mời xem vật này trước?

Minh thúy?

Lăng Phong nhìn nàng lấy ra một khối minh thúy, từ chỗ Mạch Kha đã biết về công dụng của minh thúy. Trên thực tế, minh thúy không chỉ có thể dùng ghi lại bí quyết nguyên tố chân võ, còn có thể ghi chép một ít luyện phương yêu cầu đặc thù đối với dao động niệm thức, điều này cũng là sau này Lăng Phong tự mình tìm hiểu được.

Cho dù Mộ Dung Yên có ác ý với chính mình cũng sẽ không lựa chọn động thủ lại thương hội, Lăng Phong thần nhiên cầm lấy minh thúy, phát ra niệm thức xâm nhập quét qua minh thúy một lần, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Bên trong có ghi chép một loại công pháp hồi thức pháp!

- Trong minh thúy ghi lại Nhất Tức Phương Thôn, là phương pháp rèn luyện đối với niệm thức, đồng thời có tác dụng lớn đối với linh hồn bị hao tổn, bất quá đây mới chỉ là nửa phần trên. Nếu như Lăng tiên sinh cảm thấy hưng thú, tiểu nữ có thể chấp tay dâng lên nửa bản còn lại?

Mộ Dung Yên điềm đạm cười nhìn Lăng Phong, nàng rất tự tin, chỉ cần Lăng Phong là một gã thuật luyện sư như mình nghĩ, thì tuyệt đối không thể cự tuyệt loại hấp dẫn cực lớn như thế này!

Nhẹ nhàng cười, Lăng Phong trả lại minh thúy:

- Mộ Dung chấp sự, ta thật không hiểu ý của nàng, nếu không còn chuyện, ta xin phép đi trước.

97. Chương 52: Pháp Ấn Huyền Bí.

Mộ Dung Yên ngây ngốc tiếp nhận minh thúy, lại ngây ngốc nhìn Lăng Phong rời đi, hồi lâu vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, chuyện vốn dĩ đã nắm chắc dĩ nhiên lại xuất hiện sai lầm? Lẽ nào hẳn thực sự không phải là thuật luyện sư? Nhìn theo bóng lưng Lăng Phong tưởng chừng rất bình tĩnh, Mộ Dung Yên không hề biết rằng trong lòng Lăng Phong lúc này cuộn trào sóng lớn mãnh liệt!

Một tiếng chuông cảnh báo nặng nề ngân vang trong nội tâm Lăng Phong. Nàng làm sao biết được thân phận thuật luyện sư của chính mình? Ngay cả đám người Lô Sâm đều bị giấu kín, nàng làm sao có khả năng biết? Có Hoàng Phủ Vân che giấu, Lăng Phong tự tin không thể nào xuất hiện một chút dấu vết trong đó, nguyên nhân chính là vì như vậy, hẳn đối với suy đoán của Mộ Dung Yên đặc biệt cảnh giác!

Có đám người Mạch Kha nhiều lần nhắc nhở, Lăng Phong cũng biết được tầm quan trọng của việc che giấu thân phận. Nếu như chỉ có một thân phận thuật luyện sư mà nói, cho dù thực lực thuật luyện của chính mình có cường đại hơn nữa cũng không đến mức gây nên oanh động quá lớn, nhưng nếu như chính mình kiêm thêm thân phận nguyên tố thiên hành giả, như vậy...

Trong tĩnh thất, Mộ Dung Yên vẫn đang nhú chặt đôi hàng lông mày, khổ tư không giải thích được. Ốc Đặc vô thanh vô tức xuất hiện, nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư, có thể, chúng ta thực sự đã đoán sai?

- Có thể thực sự là như vậy...

Mộ Dung Yên đau khổ suy tư, nàng đột nhiên nói:

- Không, sai!

Hai mắt của nàng sáng rực lên:

- Cho dù là nguyên tố thiên hành giả cũng cần phải rèn luyện niệm thức, điều này đối với thuật luyện sư có tác dụng rất lớn, đối với nguyên tố thiên hành giả cũng có tác dụng không nhỏ! Thế nhưng, lúc hắn nhìn thấy bộ công pháp này vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, chính điều này không bình thường!

- Tiểu thư, ý tứ của người chính là hắn che giấu gì đó!

Đối với những suy đoán của Mộ Dung Yên, từ trước tới nay Ốc Đặc luôn rất tin tưởng. Vì vậy thuận thế hỏi:

- Vậy đến tột cùng là vì sao hắn lại muốn che giấu?

- Còn có thể che giấu cái gì?

Mộ Dung Yên lộ ra một nụ cười cổ quái:

- Ốc Đặc, người nói, nếu như trong thương hội chúng ta xuất hiện một thiên tài có thể kiêm tu luyện chương và nguyên tố chân vũ quyết, người nghĩ thương hội sẽ có phản ứng như thế nào?

- Tiểu thư, ý người nói?

- Không sai!

Gật đầu, con mắt Mộ Dung Yên càng lúc càng sáng hơn.

- Ta dám khẳng định, Lăng Phong chính là loại thiên tài theo như suy nghĩ của ta...một bất thể thiên tài!

...

- Lão lục, chấp sư Mộ Dung gọi người có chuyện gì sao?

Nhìn thấy Lăng Phong đi ra, Lô Sâm vội vã hỏi.

- Ha ha, không có chuyện gì, bất quá chỉ là một ít việc liên quan tới sinh ý mà thôi!

Lăng Phong thuận miệng trả lời, cũng không phải là hắn ích kỷ, không muốn nói cho bọn họ biết chuyện của chính mình, thực sự là bởi vì...chuyện này liên lụy tới càng ít người càng tốt, đây cũng chính là điều đám người Mạch Kha đã sớm nhắc nhở hắn cẩn thận. Hắn chuyển đề tài.

- Được rồi, nhị sư huynh, người còn không nói cho ta biết pháp án đến tột cùng là dùng làm gì đây!

- Không thể nào, lão lục, ngay cả điều này người cũng không biết?

Cảnh Vân khoa trương nói.

- Đi, lão ngũ, người không biết là lão lục chính là nguyên tố thiên hành giả thay đổi giữa đường hay sao?

Lô Sâm cười mắng, đập hắn một cước.

Cảnh Vân ai oán nói:

- Các người đều khi dễ ta!

Thanh âm của hắn réo rất thấm thiết, giả vờ nũng nịu đáng yêu, chọc mọi người rung mình nổi da gà, tất cả cùng kêu lên mắng.

- Đó là vì người đáng vị khi dễ, ha ha ha ha.

...

- Pháp án này chính là một loại bảo bối nguyên tố thiên hành giả ít nhất tới thời điểm cửu tinh mới có thể ngưng luyện, lão lục, người không phải đã từng hỏi ta trên đời này có thể có một loại thần khí nào đó cất giữ được nguyên tố linh kỹ sao? Ta đã nói cho người không có, thế nhưng trên đời này lại có một thứ có thể cất giữ được nguyên lực ẩn, cũng chính là pháp án!

Đám người Lô Sâm quyết định trực tiếp quay trở về nguyên lực thấp, dọc theo đường đi, hắn tỉ mỉ giảng giải đối với Lăng Phong nói:

- Nguyên tố thiên hành giả cửu tinh có thể phong ấn một loại nguyên lực ấn cực mạnh chính mình tu luyện suốt đời vào trong pháp ấn đặc thù, do đó chính thành một mai pháp ấn!

- Một nguyên tố thiên hành giả bình thường suốt đời chỉ có thể ngưng luyện được một mai pháp ấn, vì vậy đại đa số nguyên tố thiên hành giả đều lựa chọn tại thời điểm chính mình sắp đại nạn ngã xuống, hoặc cảm giác chính mình không còn khả năng tiếp tục đột phá mới ngưng luyện pháp ấn! Một khi ngưng luyện thành công, pháp ấn chỉ cần giao cho một người thích hợp nào đó dùng nguyên lực xúc tác, lập tức có thể phóng ra một đòn công kích cường đại, bất quá một mai pháp ấn chỉ có thể sử dụng được một lần!

- Trước đây ta vẫn luôn cố động lão đầu tử ngưng luyện pháp ấn, nhưng hắn luôn luôn đá ta đi!

Lô Sâm bắt đầu nói:

- Nếu như lão đầu tử ngưng luyện pháp ấn cho ta, chỉ cần ta vung tay là có thể phóng hai nhị thập thất dung hỏa bay ra, sẽ là phong cách như thế nào?

Lăng Phong thầm hít một ngụm lương khí, hắn vạn lần không ngờ tới lai lịch của mai pháp ấn này lại có kinh người như vậy, không khỏi hỏi:

- Vậy Hạ Nạp kia vì sao lại nguyện ý lấy ra trao đổi? Nếu như điều kiện ngưng luyện pháp ấn hà khắc như vậy, mai pháp ấn này ít nhất cũng có thể so sánh được với công kích của cường giả cấp bậc cửu tinh, nếu như hắn giữ trong người, người nào dám đơn giản động hắn?

Dựa theo như lời Lô Sâm nói, nếu muốn ngưng luyện ra pháp ấn ít nhất cần phải có thực lực cửu tinh mới được, như vậy cũng gián tiếp nói rõ lực lượng công kích ẩn chứa trong pháp ấn sẽ không thấp hơn cửu tinh!

Công kích cực mạnh của nguyên tố thiên hành giả cửu tinh, đó là khái niệm gì? Trừ phi là cường giả thánh vực xuất thủ, bằng không không có người nào có thể động tới Hạ Nạp!

- Điều này lại liên quan tới vấn đề điều kiện sử dụng!

Lô Sâm thở dài nói.

- Pháp ấn chỉ có thể do nguyên lực đối ứng điều khiển, người xem, như mai pháp ấn này thuộc về hỏa hệ, hắn là do một hỏa hệ thiên hành giả trong lúc còn sống ngưng luyện ra! Mà bản thân Hạ Nạp lại không có nguyên lực thuộc hỏa hệ, vì vậy tự nhiên không thể nào sử dụng được!

- Thì ra là thế.

Lăng Phong bưng bình đại ngộ, lẩm bẩm.

- Cũng không biết là mai pháp ấn này đến tột cùng là cường giả đẳng cấp gì lưu lại!

- Điều này chính là phiền não của lão Lục người rồi!

Lô Sâm cười to, một tay cầm pháp ấn để vào trong tay Lăng Phong. Lăng Phong thất kinh, vô ý thức trả lại pháp ấn cho Lô Sâm.

- Nhị sư huynh, huynh làm cái gì vậy?

- Mai pháp ấn này chính là do lão Lục người thắng được, tự nhiên phải thuộc về sở hữu của người. Lão Tứ, Lão Ngũ, các người không có ý kiến gì chứ?

Lăng Phong còn định tiếp tục cự tuyệt nhưng bị Lô Sâm mạnh mẽ ngăn lại.

- Nhị sư huynh, các người quá bất công rồi!

Cảnh Vân than thở.

- Bất quá, thứ này ta nghĩ về phần lão Lục tốt nhất, nếu như để trong tay bạo lực cuồng như huynh, vạn nhất huynh đột nhiên phát điên...Ngẫm lại ta cũng không dám ngủ trong nguyên lực pháp ấn rồi.

Hắn cố ý run lên một chút, tỏ bộ dáng sợ hãi.

- Cút!

Lô Sâm rống giận, bên cạnh đã có một người giành trước hắn tung cước đá mạnh.

Oa ô một tiếng dài, Cảnh Vân lăn tròn mấy vòng, hắn giận dữ vượt cái mông nhảy dựng lên:

- Ai đánh lên ta?

Đám người Lô Sâm trợn mắt há mồm nhìn về phía Tang Phi hời hợt tung cước, Tang Phi vẫn giữ biểu tình lạnh lùng nói:

- Hắn quá huyền não rồi!

- Ha ha ha ha...

98. Chương 53: Vết Long Huyết.

- Mai pháp ấn này không giả!

Trong nguyên lực thấp, Mạch Kha cầm pháp ấn, sau khi nghe Lô Sâm kể lại mọi chuyện đã xảy ra, cuối cùng nhàn nhạt nói.

- Bất quá nó đã bị vậy bản.

- Bị vậy bản?

- Các người nhìn những vết lấm tẩm trên mặt.

Mạch Kha chỉ vào mặt ngoài pháp ấn, Lô Sâm vô cùng kinh ngạc nói:

- Lúc đó đệ tử đã chú ý tới những vết lấm tẩm này rồi, nhìn rất lâu mới khẳng định được đây chính là pháp ấn theo như lời lão đầu tử nói! Chút điểm lấm tẩm này hẳn là không vấn đề gì? Dù sao thì tẩy đi là được!

Tẩy tẩy? Bất đắc dĩ trừng mắt nhìn hắn, Mạch Kha nói:

- Người cho đây là vết bản bình thường hay sao? Nếu như ta đoán không sìa, đây là long huyết!

Long...Huyết?

Nghe vậy, tất cả mọi người hít một ngụm lương khí, Lăng Phong không nhịn được hỏi:

- Thế giới này thực sự có long?

Tại các bí kíp Băng gia hắn cũng đã đọc được rất nhiều ghi chép có liên quan tới "Long", trong đó đều nói Long là một loại sinh vật có thực lực phi thường cường đại, cao cấp hơn hẳn so với nhân loại, hầu như là tồn tại giống như thần linh trong truyền thuyết! Mà một ít tiểu thuyết lưu truyền trong nhân gian cũng có kể lại những câu chuyện dùng sĩ đồ long, vì vậy trong cảm nhận của Lăng Phong, Long bất quá chỉ là một loại sinh vật hư cấu ra mà thôi.

- Đương nhiên!

Lô Sâm tự hào nói:

- Lão Lục, thường thức của ngươi quá mức ít ỏi rồi! Lão đầu tử, ta nhớ kỹ người đã từng nói khi còn trẻ đã gặp qua Long đúng không? Còn hình như đã đánh một trận? Hắc hắc...

Giơ cây thủ trượng hung hăng gõ lên đầu Lô Sâm một cái, Mạch Kha thực sự có điểm dở khóc dở cười, chuyện đang tốt đẹp nhưng khi đến miệng của hắn thì lập tức biến vị, cái gì gọi là "đánh một trận"? Mạch Kha lắc đầu, nói:

- Long theo như lời chúng ta đã nói kỳ thực chỉ là "long thú", bất quá chỉ là một loại sinh vật cường đại, không được coi như "Long" chân chính. "Long" chân chính hẳn là được gọi "Long tộc", bọn họ bình thường cùng loài người chúng ta không có gì khác nhau, chỉ là thức tỉnh Cự linh loại "Long", đồng thời có thiên phú tu luyện kỳ giai, tục truyền trong Long tộc thậm chí có người mới ấu sinh kỳ đã vắn đỉnh thánh vực! Thực sự rất khó tưởng tượng!

Lăng Phong dần dần nghĩ có chút quen tai, lời nói của Mạch Kha đã làm hắn liên tưởng tới cái gì đó, hắn hiểu kỳ hởi:

- Thực giống như thú nhân sao?

Thú nhân tiến hóa cao độ thoát nhìn so với nhân loại bình thường không khác gì nhiều, bất quá căn cứ chủng tộc khác nhau sẽ làm cho bọn họ thức tỉnh thú linh khác nhau.

Kinh ngạc nhìn thoáng qua Lăng Phong, Mạch Kha gật đầu nói:

- Không sai, giống như là thú nhân tộc! Trên thực tế, truyền lưu trong nhân gian vốn là công nhận long tộc nguyên bản thuộc về thú nhân tộc, bất quá long tộc cao ngạo căn bản không muốn thừa nhận điểm này, nếu như có người đứng trước mặt bọn họ nói như vậy nhất định sẽ bị bọn họ xé thành từng mảnh vụn!

- Thực giả dối!

Cảnh Vân bĩu môi coi thường nói.

Tựa cười như không cười liếc mắt nhìn Cảnh Vân, Mạch Kha nói:

- Không chỉ có Long tộc như vậy, nhân loại chúng ta cũng đâu có khác gì? Ta đã từng đọc qua một ít điển tịch khác nhau, trong đó ghi chép trong nhân loại có người thức tỉnh thú linh kỳ thực là do trên người mang theo huyết mạch thú nhân! Chỉ bất quá trải qua rất nhiều đời truyền thừa đã loãng đi không ít. Người gặp qua thiên hành giả thú linh tự mình đứng ra thừa nhận chính mình có huyết thống thú nhân tộc sao?

- Ách...

Cảnh Vân trợn mắt há mồm, hắn thức tỉnh chính là thú linh, lẽ nào chính mình là đồng loại với đám thối tha kia sao? Nghĩ tới đây, hắn không tự chủ được rung mình một cái.

- Được rồi, những lời này các người nghe qua là được, không cần phải để trong lòng làm gì, sau này có như thế nào thì sẽ vẫn như thế.

- Ái chà, lão đầu tử, vậy theo như cách nói của người, chẳng lẽ mai pháp ấn này là phế phẩm rồi hay sao?

Vừa nghĩ tới chính mình tốn hao nhiều tinh lực như vậy để chiếm lấy một phế phẩm, Lô Sâm có điểm không cam lòng. Mạch Kha trả lời:

- Cũng không coi là phế phẩm, sau này nếu như có thể gặp được long tộc, thỉnh bọn họ ra tay thu lại vết huyết tích này là được!

Lô Sâm trợn mắt nhìn, nếu như hắn nhớ không lầm mà nói, Mạch Kha đã từng giảng giải Long tộc chỉ tồn tại trong Vô Tận Hoang Nguyên. Mà Vô Tận Hoang Nguyên tiếp giáp với phương Bắc Pháp Thần đế quốc, diện tích rộng lớn vô biên vô hạn, đến nay cũng chưa từng nghe nói có người đi được tới đầu cùng, chỉ sơ sơ qua cũng có thể phỏng chừng Vô Tận Hoang Nguyên bằng với mười Áo La đế quốc cộng lại! Tại một nơi rộng lớn vô biên vô hạn như vậy tìm một gã Long tộc, sau đó còn thỉnh hắn ra tay thu lại vết huyết tích...Lô Sâm nghĩ trừ phi Lăng Phong chính là con tư sinh của lão thiên gia bằng không tốt nhất sớm lấy mai pháp ấn này làm trang sức hay thứ gì đó khác, như vậy coi như tận dụng được chút công dụng của nó!

Thực ra đối với Lăng Phong thì không có vấn đề gì, pháp ấn hoàn toàn chỉ là thu hoạch ngoài ý muốn, được là hạnh phúc, mất cũng là mệnh, căn bản không cần cưỡng cầu!

- Phong nhi, bên phía đại sư đã chuẩn bị tới đâu rồi?

Lăng Phong biết rõ ý tứ của Mạch Kha, liền hồi đáp:

- Trước khi đệ tử rời đi, Bản Hách đã bắt đầu toàn lực luyện chế, hẳn là có thể vượt qua.

- Vậy là tốt rồi!

Mạch Kha thở phào nhẹ nhõm.

- Lão đầu tử, các người làm trò bí ẩn gì?

Lô Sâm nghi hoặc nhìn Mạch Kha lại nhìn Lăng Phong, lộ ra nhãn thần điều tra, Lăng Phong mỉm cười:

- Nhị sư huynh, không phải huynh muốn dẫn ta tới xem huyền binh luyện chế thành hay sao?

- A! Được rồi, đầu óc của ta thật tệ!

Nói tới hạng mục sở trường, Lô Sâm lập tức hăng hái bưng bưng kéo theo Lăng Phong, nói:

- Lão Lục, ta nói với ngươi, tay nghề của sư huynh ngươi không phải tầm thường, đợi lúc nữa đảm bảo ngươi thỏa mãn.

Cảnh Vân và Tang Phi ngay sau đó cung kính xin cáo lui, rời khỏi tầng thứ sáu.

...

- Này, đây là tinh thiết kiếm?

Bên trong phòng luyện khí, Lăng Phong trợn mắt há mồm nhìn vào một thanh trường kiếm đặt trong chiếc bình to lớn, chịu lam bằng thủy tiếp tục rèn luyện, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc và không hiểu.

- Ách, Lão Lục, tuy rằng thoát nhìn không phải rất đẹp, thế nhưng khi sử dụng tuyệt đối dễ dàng thuận lợi hơn trước đó nhiều, không tin ngươi tới thử xem!

Lô Sâm tràn đầy tự tin nói.

Lăng Phong bán tín bán nghi, đưa tay ra, lực lượng cường đại lập tức bùng phát. Ông ông...Thân kiếm vang lên tiếng chân động, thân kiếm đột nhiên từ trong bình nước bay ra ngoài, chuẩn xác rơi vào trong tay Lăng Phong!

Lăng Phong ngưng thần tỉ mỉ quan sát tinh thiết kiếm, thân kiếm so với trước kia rất khác nhau, lúc này thân kiếm có một tầng tinh mang vòng quyển mờ ảo bao phủ, phối hợp với bản thân chất liệu kiếm khiến cho chính thể thanh kiếm giống như bao hàm tinh thần vũ trụ tỏa ánh sáng ngọc, thần bí, u tịch, sâu xa!

Lăng Phong biết được đây khẳng định là do hiệu quả của việc gia nhập linh văn cương, ngược lại cũng không kỳ quái. Duy nhất để hắn có chút dở khóc dở cười chính là, bên ngoài thân kiếm vốn bản rộng lại càng thêm dày hơn một tầng, đồng thời tại sát rìa ngoài mũi kiếm hoàn toàn là hình tròn. Tinh thiết kiếm trước kia bởi vì chất liệu quả mức cứng chắc khiến không thể khai phong, hiện tại ngược lại, trải qua Lô Sâm luyện chế một phen, đơn giản mũi kiếm bị trực tiếp bỏ qua, biến thành một cây giống như thiêu hỏa côn to tròn nặng nề.

Nhắm hai mắt lại, hai tay Lăng Phong chăm chú miết nhẹ thân kiếm, đều đặn hô hấp, mơ hồ có nhịp đập thần bí nào đó từ trong thân kiếm truyền tới tay chính mình! Hắn bỗng nhiên mở mắt, nghe đồn trong thần binh lợi khí thường sẽ hình thành linh tính, tư tưởng, lúc đầu cầm trong tay tinh thiết kiếm, Lăng Phong đã có cảm giác này, hiện tại phần cảm giác lại càng thêm mãnh liệt.

Tay phải đột nhiên cầm chuôi kiếm, hơi rung lên, Lăng Phong cảm giác chân lực từ cơ thể không một chút trở lại ào ào chảy vào thân kiếm, mạch luân...ngũ thốn kích!

99. Chương 54: Cực Thốn Kinh.

Xuy!

Một đạo kiếm quang phát ra!

Lô Sâm càng hoảng sợ, hai tay rất nhanh ngưng kết một nguyên lực ẩn, ầm ầm nổ vang, trong phòng xuất hiện một vòng quang tráo màu trắng sữa, kiếm quang đánh vào quang tráo, ầm ầm vỡ vụn thành vô số quang điểm!

- Kiếm tốt!

Lăng Phong tán than.

Hắn đã hiểu ra vì sao Lô Sâm lại tự tin như vậy, tinh thiết kiếm sau khi qua cải tạo nhìn có vẻ không đẹp mắt, thế nhưng khi sử dụng xác thực phi thường thuận lợi. Tại riêng bộ vị chuôi kiếm, Lô Sâm đặc biệt thêm một còng linh văn cương, điều này khiến cho chuôi kiếm và lòng bàn tay tiếp hợp khăng khít, mặt

khác mũi kiếm tuy rằng triệt để biến mất, thế nhưng trong kiếm thuật của Lăng Phong thì rất ít khi sử dụng tới bộ phận mũi kiếm, biến đổi như vậy ngược lại càng tăng thêm uy lực!

Lô Sâm trợn trắng mắt nhìn, nói:

- Lão lục, ta chỉ là bảo ngươi thử xem có tiện tay hay không, ngươi muốn thử nghiệm kiếm chiêu cũng không cần phải dùng uy lực như vậy chứ!

Vừa nói, hắn vừa yêu thương nhìn vào những đồ dụng trong phòng, nếu không phải trong phòng có huyền linh tráo bảo hộ, một kiếm vừa rồi của Lăng Phong đã đủ tạo thành tổn thất khiến Lô Sâm khóc cả buổi rồi!

Lăng Phong cười cười:

- Đa tạ nhị sư huynh, tiểu đệ liền trở về phòng tu luyện của mình.

Nhìn Lăng Phong rời đi cực nhanh, Lô Sâm lắc đầu:

- Tiểu tử này, thảo nào được lão đầu tử coi trọng như vậy.

Không có khát vọng đề cao lực lượng mãnh liệt thì tuyệt đối không có khả năng chân chính đặt chân vào đỉnh tu luyện giới. Lô Sâm biết chính mình không đặt hưng thú tại phương diện tu luyện, vì vậy thấy Lăng Phong si mê tu luyện như vậy, đặc biệt vui vẻ về Mạch Kha nhất mạch.

...

Xuất kiếm, thu kiếm!

Trong phòng tu luyện, Lăng Phong khổ tư chốc lát, sau đó bỏ ra một kiếm, lại tiếp tục nhắm mắt khổ tư!

Một kiếm, lại một kiếm!

Sai, vẫn sai, cái loại cảm giác này...Lăng Phong không tự giác nhấn chặt đôi lông mày lại, trong nháy mắt khi chạm vào tinh thiết kiếm vừa rèn mới, một loại cảm ngộ kỳ diệu nảy sinh trong lòng hắn, hắn đột nhiên có một suy nghĩ:

"Kiều Sâm Đặc đã từng nói qua Cực Đạo Ba và Thốn Kích Kinh phi thường tiếp cận, vậy chính mình có thể hợp nhất hai loại mạch luân này làm một thể hay không?"

Tại lúc chuẩn bị luyện chế tinh chương Diễn Hóa, Kiều Sâm Đặc đã đưa Cực Đạo Ba không hề bảo lưu truyền thụ hết cho Lăng Phong, cộng thêm với quan hệ với Mạch Kha trước đây, hơn nữa Kiều Sâm Đặc đối với Lăng Phong cũng có ý muốn truyền thụ từ trước, tự nhiên không cấm hắn tu luyện Cực Đạo Ba.

Mấy ngày nay, Lăng Phong liên tục tìm hiểu Cực Đạo Ba, cuối cùng phát hiện đây là một loại mạch luân hoàn toàn không thua kém hơn Thốn Kích Kinh, nhưng cũng không hơn! Cho dù chính mình phân ra một nửa tinh lực tu luyện Cực Đạo Ba tới đỉnh, nhiều lắm cũng chỉ thêm một loại mạch luân công kích không kém Thốn Kích Kinh mà thôi, trừ điều này ra căn bản không có chỗ lớn quá tốt nào.

Vì vậy Lăng Phong loáng thoáng có một suy nghĩ...hợp nhất hai loại này thành một thể!

Hai loại mạch luân đều là công kích siêu cường để chân võ giả cuối cùng đánh vỡ vách chắn thánh vực, nếu như hai loại dung hợp thì sẽ bộc phát ra công kích cường đại cỡ nào?

Thế nhưng nếu muốn làm được thực sự quá mức khó k hăn, chân võ giả bình thường có thể tinh thông một loại mạch luân đã cực kỳ khó có được, không nói tới kiêm tu loại khác? May là, Lăng Phong có được Tinh Diễn Bí Quyết, điều này khiến cho hắn có nhiều tiền vốn hơn người khác.

Trong thức hải không ngừng chuyển hoá thôi diễn hai loại khí mạch, mỗi một giây Lăng Phong đều thực hiện vạn lần ba động, thôi diễn, không ngừng thôi diễn!

Trải qua mấy ngày nay tương hỗ đối chiếu, Lăng Phong đối với hai loại mạch luân này đã có bước thâm nhập lý giải cực sâu.

Thốn Kích Quyết tại khí mạch kết cấu áp súc thành dòng nước lớn, sau đó trong nháy mắt kích phát dòng nước lớn nổ tung! Như vậy lực lượng bạo phát trong nháy mắt tự nhiên cực kỳ đáng sợ.

Cực Đạo Ba thì khác, nó có điểm giống như hài đồng khi còn bé bình thường chơi trò chơi, tại hồ nước ném một hòn đá, chờ khi mặt nước nổi lên rung động lại ném một viên khác, như vậy liên tục không ngừng, rung động trên mặt nước càng lúc càng lớn, cuối cùng sẽ lan rộng toàn bộ mặt nước.

Phân hóa, dung hợp, không ngừng thôi diễn...

Ầm ầm một tiếng!

Phảng phất giống như có một đạo sấm sét nổ vang trong thức hải, Lăng Phong rốt cuộc bắt được tia linh cảm chợt lóe qua kia, bỗng nhiên giương đôi mắt! Tinh thiết kiếm phảng phất giống như cảm ứng được tình cảm hưng phấn của chủ nhân, thân kiếm liền mạng rung động, cự long thức tỉnh!

Trường kiếm đâm ra, thân kiếm không ngừng phát sinh thanh âm ầm vang!

Như kinh lôi tạt điện!

Giữa không trung nổ vang thanh âm giống như sấm sét ầm ầm, tinh thiết kiếm bỗng nhiên đâm ra! Huyền linh trảo phòng tu luyện cảm ứng được năng lượng cuộn trào mãnh liệt, tức thì một đạo quang trảo màu trắng sữa chắn trước mũi kiếm!

Xuy!

Phảng phất giống như lợi kiếm đâm vào đậu hũ, một kiếm này đơn giản đâm vào trong quang trảo màu trắng sữa, lập tức từng đợt sóng chân lực cuộn trào mãnh liệt, ầm ầm vang vọng, quang trảo vỡ vụn!

Mắt thấy một đạo kiếm quang thẳng hướng vách tường mãnh liệt lao đi, trong không trung đột nhiên xuất hiện một đạo hỏa quang, ngay sau đó vang lên thanh âm của Mạch Kha:

- Phong nhi, chuyện gì xảy ra?

Vô số bí văn nhanh chóng kết thành chuỗi chỉ trước mặt hắn, nguyên lực ẩn trong nháy mắt hình thành, ngón tay Mạch Kha điểm nhẹ.

- Nguyên lực ẩn, vững chắc!

Một đạo kim quang chắn trước kiếm quang.

Kiểm quang đánh vào tầng ngoài kim quang, dường như gặp phải chống loại ngoan cường. Tiếng xuy xuy vang lên, kiếm quang không còn lựa lựa tiến tới, sau khi đâm sâu vào chừng nửa thước, lực lượng kiếm quang chậm rãi tiêu tán.

Mạch Kha âm thầm lau cái trán chảy mồ hôi lạnh, nguyên lực ẩn hắn vừa thi triển là một loại linh kỹ cao cấp làm cơ sở biến hóa thành, tuy rằng không hoàn toàn phát huy năng lực bản thân linh kỹ cao cấp, thế nhưng một chiêu này tạo thành lực phòng ngự rất mạnh, cường giả bất tỉnh bình thường dùng toàn lực đánh một kích cũng không nhất định có thể phá vỡ! Thế nhưng Lăng Phong phát ra một chiêu kiếm quang kia suýt chút nữa đâm xuyên qua hắn, đây còn là kết quả sau khi bị huyền linh trảo cản trở.

Nếu không bận tâm thân phận, trong nháy mắt kia Mạch Kha hầu như muốn tạm thời né tránh phong mang rồi!

Lăng Phong lại càng hoảng sợ, hắn thực sự không ngờ một kiếm này lại có uy lực lớn như vậy. Mới vừa rồi hắn đánh ra một kích lấy cơ sở mạch luân ngũ thốn kích phối hợp với Cực Đạo Ba đồng thời thi triển, một chiêu xuất thủ, lập tức cảm giác chân lực trong cơ thể biến hóa kịch liệt! Chợt, Lăng Phong hiểu ra lúc hỗn hợp hai thức mạch luân, thực lực của chính mình nhất cử đột phá bình cảnh ngũ tinh, tiến vào lục tinh! Mà lực công kích thực tế của chính mình chỉ sợ cao thủ bất tỉnh bình thường cũng không chắc đã đạt được!

Thoáng im lặng, Mạch Kha hỏi:

- Phong nhi, ngươi vừa rồi dùng Cực Đạo Ba của lão sư tử!

- Vâng, sư tôn!

- Kỳ quái, thế nào không phải rất giống với Cực Đạo Ba của lão sư tử?

Mạch Kha nghi hoặc nói. Làm bạn thân nhiều năm, vô số lần giao thủ, Mạch Kha tự nhiên hiểu rất rõ đối với Cực Đạo Ba, hẳn rõ ràng cảm giác được một kích vừa rồi của Lăng Phong so với Kiều Sâm Đặc xuất thủ thường ngày có chỗ khác nhau rất lớn! Hẳn thuần túy là một nguyên tố thiên hành giả, không nhận ra được cụ thể khác nhau chỗ nào, nếu như bắt buộc phải nói ra thì hẳn chỉ có thể cảm giác được một kiếm vừa rồi của Lăng Phong ẩn chứa uy lực mạch luân càng mạnh mẽ!

- Đúng là có chút khác nhau, đệ tử dung nhập Thốn Kích Kinh vào trong Cực Đạo Ba!

Lăng Phong thành thành thật thật hỏi đáp:

- Hiệu quả không tệ!

Hiệu quả không tệ?

Cơ mặt Mạch Kha co giật, đồ đệ bảo bối chính mình thu đến tốt cùng là loại quái vật như thế nào a! Hẳn cũng hiểu khá rõ về Thốn Kích Kinh, năm đó thời điểm khung thương hội chiến, Bằng Thần Tử bằng một loại mạch luân này bộc phát quang mang sáng chói. Thế nhưng hiện tại dung hợp Thốn Kích Kinh và Cực Đạo Ba? Cho dù giữa hai loại có cách vận dụng mạch luân rất gần cũng không phải là chuyện dễ dàng! Hơi chút ngẫm lại, Mạch Kha nghĩ chính mình điên rồi!

Mà thôi, đồ đệ này vốn là một tiểu quái thai, tiếp tục làm ra chuyện gì khó tin hơn nữa cũng không kỳ quái. Có thể, không đến bao lâu, chính mình làm sư phụ có thể đứng bên cạnh chứng kiến người tạo ra truyền kỳ! Nghĩ như vậy, mang theo một chút thất lạc, càng thêm nhiều phần vui sướng, thân ảnh Mạch Kha trong hỏa quang bao phủ biến mất.

100. Chương 55: Cố Ý Kỳ Hảo.

Một chiêu này có uy lực không tồi, hẳn là nên có một cái tên, nhưng nên gọi là gì mới tốt? Cực Đạo Ba, Thốn Kích Kinh...Đột nhiên, nhân thân Lăng Phong sáng lên, gọi là Cực Thốn Kinh!

Rất nhanh, Cảnh Vân đẩy cửa phòng ra nói:

- Lão Lục, vừa rồi là âm thanh gì, người không sao chứ?

Chợt hắn nhìn sang mặt đất gian phòng, khoa trương nói:

- Oa, ngay cả nguyên trận kích phát huyền linh trảo cũng bị phá hủy, không phải là ở đây vừa bị ma thú tập kích?

- Ha ha, ngũ sư huynh, đệ vừa mới thí nghiệm một chiêu kiếm pháp, vì vậy...

Gãi đầu, Lăng Phong rất có điểm băn khoăn, hắn biết tất cả nguyên trận trong nguyên lực thấp đều do Cảnh Vân phụ trách gìn giữ, bản thân phá hủy như vậy cuối cùng sẽ gây phiền phức cho hắn.

Kinh ngạc nhìn Lăng Phong một lát, Cảnh Vân khẳng định nói:

- Lão Lục, người không phải người, khẳng định không phải!

- Ách...

...

Tới gần hoàng hôn.

Lăng Phong đi về phía Đa Bảo Các, tại một góc Đa Bảo Các, hai người rất ngoài dự liệu từ đối diện đi tới, hẳn bỗng dừng dừng bước, nghi hoặc nói:

- Mộ Dung chấp sự?

- Lăng tiên sinh.

Hơi hạ thấp người, Mộ Dung Yên cười nói:

- Tiểu nữ tử đã chờ nửa ngày rồi, tuy rằng ngày hôm nay không được Lăng tiên sinh tới đây, hiện tại may mắn gặp được quả thực không thể tốt hơn!

Lăng Phong lập tức nghĩ tới Ny Khả, lẽ nào Mộ Dung Yên vẫn không chịu buông tha suy đoán đối với chính mình, ngược lại dò xét được quan hệ giữa chính mình với Đa Bảo Các, ý đồ dùng điểm này để uy hiếp chính mình? Nghĩ như thế, một tia sát khí hiện lên trong hai tròng mắt! Ngực khí của hắn lạnh lẽo thấu xương.

- Ta không biết đến tột cùng là Lăng mỗ có điểm nào khiến người hiểu lầm, thế nhưng ta chỉ có thể nói cho người...

Nhẹ nhàng xua tay ngăn cản Lăng Phong nói tiếp, Mộ Dung Yên ủy khuất nói:

- Lăng tiên sinh cự tuyệt người ngoài ngàn dặm như vậy, thực sự làm tiểu nữ tử thương tâm không ngớt, lẽ nào nhân gia khiến cho người ta chán ghét như vậy hay sao?

Tuy rằng biết nàng đang diễn trò, thế nhưng cho dù là ai nhìn thấy bộ dạng diễm đạm đáng yêu của nàng đều không nhịn được sinh ra ý thương tiếc.

Đáng tiếc chiều nay đối với Lăng Phong mà nói hoàn toàn không có tác dụng, hắn vẫn giữ thần tình cảnh giác như cũ, tựa hồ một lời nói sai lập tức ra tay!

Biểu tình Mộ Dung Yên trở nên có chút cứng ngắc, chiều số vốn vô cùng hiệu quả trước mặt Lăng Phong lại hoàn toàn không có đất dụng võ. Đối mặt với chính mình, hắn vẫn có thể giữ bộ dạng hung thần ác sát như vậy, người này đến tột cùng là loại quái vật gì a!

Nàng không biết dựa vào ngày tháng huấn luyện trong Băng Phong Cốc, trong mắt Lăng Phong chỉ phân ra địch nhân và bằng hữu, có mỹ lệ động lòng người hay không hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn! Trong mắt Lăng Phong, dung nhan huynh quốc khuynh thành của Mộ Dung Yên so với người buôn bán đầu đường xó chợ không khác gì nhau.

May là Mộ Dung Yên không biết được suy nghĩ hiện tại trong lòng Lăng Phong, bằng không nhất định sẽ tức giận vô cùng.

Từ biểu tình của Lăng Phong nhìn ra được hắn không có khả năng bị chính mình mê hoặc, Mộ Dung Yên lập tức nghiêm nghị, đưa ra một khối lệnh bài giống như kim lại giống ngọc, nói:

- Đây chính là lệnh bài đẳng cấp tối cao của thương hội Áo La chúng ta, bản thân có chiếc "Dịch Bối" lệnh này, Lăng tiên sinh có thể tùy ý lựa chọn bất cứ vật phẩm nào mình thích trong thương hội Áo La, đồng thời có thể hưởng thụ ưu đãi lớn nhất. Mặt khác, nếu như lúc nào đó gặp khó khăn có thể tùy thời tới thương hội Áo La lãnh khoản tiền tối đa một trăm vạn kim tệ!

Dừng lại một chút, nàng thương cảm hề hề nhìn Lăng Phong.

- Lăng tiên sinh nhất định sẽ không cự tuyệt một điểm tâm ý của tiểu nữ tử đúng không?

Lời nói vừa rồi là sao?

Lăng Phong rất nghi hoặc, bộ dạng Mộ Dung Yên thoát nhìn không giống như dành cho chính mình uy hiếp, ngược lại giống như tạm thời nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Lăng Phong không thả lỏng cảnh giác, hắn đang muốn mở miệng cự tuyệt, Mộ Dung Yên như nhìn thấu tâm tư hắn, lập tức nói:

- Lăng tiên sinh yên tâm, đây chỉ là một chút tâm ý nho nhỏ của thương hội Áo La chúng ta, tuyệt đối sẽ không bởi vì vậy mà phát sinh bất cứ yêu cầu nào đối với Lăng tiên sinh. Điểm này ta có thể dùng thanh danh thương hội Áo La để đảm bảo!

Đã nói như vậy, Lăng Phong biết chính mình không có khả năng cự tuyệt rồi, hắn thuận tiện tiếp nhận nói:

- Vậy đa tạ ý tốt của Mộ Dung chấp sự rồi.

Nhìn Dịch Bối lệnh trong tay, khoe miệng nhếch lên cười khổ, tình thêm Gia Liệt Áo và lần Hoàng Phủ Lập kia, đây đã là khối lệnh bài thứ ba mình thu được.

- Nếu như không có chuyện gì, ta xin đi trước!

Lăng Phong chấp tay nói, ý tứ rõ ràng không muốn tiếp xúc nhiều với Mộ Dung Yên.

Sắc mặt Mộ Dung Yên gượng gạo, miễn cưỡng bảo trì vẻ tươi cười, hơi hạ thấp người chào hân rồi đi. Khi bóng lưng Lăng Phong biến mất khỏi tầm mắt, nàng oán giận giậm chân.

- Người kia, thực sự quá không phong độ rồi!

Trước đây, vô luận là người nào nhìn thấy nàng đều tỏ vẻ quý tộc tận răng, một ít người thanh niên còn hận không thể giống như ruồi nhặng bầu chặt mặt đường không rời, ai giống như Lăng Phong tránh ra như gặp rắn rết?

- Tiểu thư, người này kiêu ngạo như vậy, chúng ta hà tất phải nén giận, ta xem không bằng...

Ôc Đặc vẫn lẳng lặng đứng sau Mộ Dung Yên, hai mắt hiện hàn quang.

Mộ Dung Yên vội vã xua tay, nói:

- Không được, nếu như hân là một thuật luyện sư mà nói, chúng ta còn có thể dùng một số thủ đoạn khác mời chào, nhưng từ một số dấu hiệu xem ra, thiên phú người này tuyệt đối không chỉ có thế! Đối với thiên tài phải có lòng kiên nhẫn thiên tài!

Nàng tiếp tục nói:

- Hơn nữa lúc này tuyển hân vào thương hội, rất dễ khiến cho người khác chú ý, không bằng cứ tiếp tục theo đuổi hân như vậy. Điều chúng ta cần làm chỉ là bảo trì tình cảm hữu nghị đối với hân, sau này hân trưởng thành hơn, phần tình cảm hữu nghị này nhất định sẽ khai hoa kết quả!

Nhíu mày, Ôc Đặc hiếm thấy phản đối nói:

- Nếu như Lăng Phong là hạng người vong ân phụ nghĩa, tiền vốn chúng ta đầu tư chẳng phải hoàn toàn mất trắng sao?

- Sẽ không!

Mỉm cười, Mộ Dung Yên tự tin nói:

- Người quên nơi này là chỗ nào rồi? Đa Bảo Các! Lấy địa vị của hân hiện tại, buổi tối còn trở về Đa Bảo Các, hơn nữa người không thấy vừa rồi hân nhận thức chúng ta có ý đồ với Đa Bảo Các liền hiện ra sát khí! Nếu như ta không nhìn lầm mà nói, hân cực kỳ coi trọng tình nghĩa! Chỉ cần chúng ta chân thành đối đãi, sẽ không lo lắng hân quên chúng ta!

- Tiểu thư nói có lý!

Ôc Đặc vui lòng cúi đầu phục tùng, ngược lại hỏi:

- Bước tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?

- Điều duy nhất chúng ta cần làm là...cái gì cũng không làm! Nếu chúng ta có bất cứ hành động nào đều rất dễ tăng thêm khả năng người khác phát hiện ra thiên phú của hân, đến lúc đó khó tránh khỏi việc các thế lực khác dòm ngó, đối với chúng ta rất bất lợi!

Thấy Ôc Đặc có chút do dự, Mộ Dung Yên sáng lạng cười:

- Không cần lo lắng, người quên thương hội chúng ta có nhiều nhất cái gì sao? Nguyên liệu luyện chương! Nếu như tri thức luyện chương của hân thực sự phong phú như dự đoán, sau này còn phải đến thương hội chúng ta rất nhiều, còn sầu không thể lấy lòng hân sao?

...

- Tiểu Phong, đệ đã trở về, mọi chuyện giải quyết xong rồi sao?

Ny Khả với sắc mặt vui mừng từ trong Đa Bảo Các bước ra đón, từ hôm Lăng Phong theo đám người Mạch Kha bái phỏng Bản Hách, đây là lần đầu tiên trở về.

- Uhm, cơ bản đã xong!

Lăng Phong đáp, mấy ngày nay một mực nghiên cứu tinh chương Diễn Hóa tại Bạch Lộ Viện, lúc này thấy Ny Khả không có việc gì, hẳn thở dài một hơi nói:

- Tỷ tỷ, Mộ Dung chấp sự đến Đa Bảo Các có chuyện gì sao?

- Di, đệ cũng gặp Mộ Dung chấp sự rồi?

Ny Khả cười tươi như hoa, nói:

- Trước tiên đệ vào trong nhà nghỉ ngơi, tỷ tỷ sẽ kể cho nghe!

101. Chương 56: Cự Linh Biến Hóa Cổ Quái.

Lăng Phong bị Ny Khả cưỡng ngạnh bắt uống một chén trà sữa sơ nhũ tốt nhất, không khỏi bị mùi tinh khí xông lên nhũ mày, đây là thứ bắt buộc trong Đa Bảo Các. Ny Khả lấy lý do tu luyện khổ cực, chỉ cần hẳn trở về nghỉ ngơi đều phân phó chuẩn bị thức ăn, canh nóng bổ dương, đồng thời còn chuẩn bị sơ nhũ cực phẩm chế thành trà sữa, rất sợ Lăng Phong bị đói.

Ba ngụm uống hết, Lăng Phong khấn trương nhìn Ny Khả, tuy rằng thoát nhìn Mộ Dung Yên không có ác ý, thế nhưng hẳn vẫn rất lo lắng.

- Ngày hôm nay Mộ Dung chấp sự tới đây chính là một việc tốt nhất lớn!

Ny Khả thả một nút thắt, chờ khi Lăng Phong lộ ra thần sắc cấp thiết mới đặc ý nói.

- Nàng chủ động đề cao đẳng cấp của Đa Bảo Các chúng ta trong thương hội Áo La thành "đỉnh cấp", hơn nữa không có bất cứ điều kiện kèm theo nào!

Thương hội Áo La trên danh nghĩa tuy rằng là một thương hội, thế nhưng trên thực tế là tồn tại giống như thương minh, bên trong Áo La quốc có vô số thương hội nhỏ khác bám vào thân thương hội Áo La, mà Đa Bảo Các cũng là một nhà trong đó. Những thương hội này phân chia đẳng cấp thành bốn loại "sơ, trung, cao, đỉnh cấp", mỗi loại đại biểu quyền lợi và nghĩa vụ không giống nhau.

- Có đại ngộ đỉnh cấp này, Đa Bảo Các chúng ta sau này có thể sử dụng con đường thông thương tới khắp các đế quốc khác nhau, chỉ cần nộp một khoản phí dụng cho thương hội là được. Như vậy, chi tiêu dành cho thông lộ hàng năm sẽ được giảm thiểu trên diện rộng, tiền lời cũng có thể tăng lên theo tỉ lệ!

Ny Khả càng nói càng hưng phấn, nàng đột nhiên phát hiện ra trong biểu tình của Lăng Phong ẩn chứa một tia ngưng trọng, vội vã dừng lại, hỏi:

- Tiểu Phong, có phải là xuất hiện vấn đề gì?

- A, không, không có gì!

Lăng Phong che giấu ha ha cười.

- Không đúng, tiểu Phong, đệ có chuyện gì gạt ta!

Ny Khả khẳng định nói.

- Có phải là liên quan tới đề cao đẳng cấp lần này?

Nàng cũng không ngốc, lúc trước chỉ là bởi vì nghe được tin tức đột nhiên khiến hưng phấn không hiểu, lúc này tỉnh táo lại lập tức phát hiện ra trong đó có rất nhiều chỗ không thích hợp.

Tình huống của Đa Bảo Các như thế nào, Ny Khả là người rõ ràng nhất, tuy rằng bởi vì Phá Không Toa và Nặc Thuần biến dị xuất hiện, địa vị có bước đề cao rất lớn, thế nhưng trong mắt quái vật lớn như thương hội Áo La thì cũng chỉ là vai trò con kiến bé nhỏ, vì sao bọn họ lại dùng ưu đãi cao như vậy để mời chào Đa Bảo Các?

Nghĩ tới nghĩ lui, Ny Khả chỉ nghĩ tới một loại nguyên nhân, nàng ngưng trọng nói:

- Tiểu Phong, thành thật nói cho tỷ tỷ biết, lần này Đa Bảo Các đề cao đẳng cấp có phải liên quan tới đệ?

- Uhm!

Lăng Phong biết không thể giấu được, thuận tiện lấy ra khỏi Dịch Bối lệnh.

- Đây là lúc đệ đi trên đường gặp bọn họ, chính tay Mộ Dung chấp sự tặng cho đệ!

- Dịch Bối lệnh!

Ny Khả thất kinh.

- Nghe nói khối lệnh bài này mỗi một phân hội nhiều nhất chỉ có mười chiếc! Cho dù là quý tộc giống như Lai Khắc công tước cũng chưa từng nhìn thấy, vì sao nàng lại tặng thứ quý giá như vậy?

- Hình như nàng đã đoán được chuyện tình đệ kiêm tu luyện chương và nguyên tố chân vô quyết!

Về mặt Lăng Phong cũng có chút hoang mang, nói:

- Đệ không rõ ràng lắm nàng từ đâu biết được, nhưng xem ra nàng rất khẳng định.

- Không được, ta hiện tại phải đi từ chối nàng, Đa Bảo Các chúng ta không cần đãi ngộ "đỉnh cấp" này.

Ny Khả lập tức đứng dậy, hấp tấp nói. Từ lúc đám người Mạch Kha cảnh báo, nàng đã hiểu rõ được thân phận cụ thể của Lăng Phong không phải chuyện đùa, một khi truyền ra nhất định sẽ xuất hiện chấn động cực lớn.

Lăng Phong nhanh chóng giữ nàng lại nói:

- Tỷ tỷ, không cần phải kinh hoảng, đệ đoán cho dù bọn họ có ý đồ gì đối với đệ, tạm thời cũng sẽ không có bất cứ cử động nào, tỷ mạo muội đi tìm bọn họ như vậy ngược lại khiến cho bọn họ giật mình tỉnh ra, thực sự không phải cách hay!

Thấy Ny Khả còn muốn nói nữa, hấn lắc lắc tay:

- Tỷ tỷ, tỷ quên rồi? Nơi này chính là Tinh Lam công quốc, có Kiều Sâm Đặc và sư tôn tồn tại, người bình thường cho dù có tính toán đối với đệ cũng không nhất định thành công. Đã có chỗ tốt như vậy tự mình dâng lên tận cửa, cùng lắm chỉ là ngoài mặt mà thôi, không bằng lợi dụng tốt một phen!

Đôi môi nhếch nhếch, Ny Khả trầm mặc lại, tại tình huống chưa rõ dụng ý của đối phương tạm thời án binh bất động là tốt nhất, lấy bất biến ứng vạn biến! Hơn nữa Lăng Phong nói cũng đúng, có Kiều Sâm Đặc và Mạch Kha ở đây, người bình thường thực đúng là rất khó làm gợn lên cơn sóng tại Tinh Lam thành!

Ny Khả cũng không biết rằng, tại thời điểm Lăng Phong nhắc tới Kiều Sâm Đặc, nội tâm chính mình cũng chấn động, bấm đốt ngón tay tính toán, khoảng cách ước định một tháng chỉ còn hai mươi ngày, bên phía Bản Hách hấn là kịp?

- Được rồi, tiểu Phong, đệ đi Xuân Hiểu Lâu gặp Diệp võ sư đi, tình huống của hấn hình như có chút không thích hợp!

- Cái gì? Diệp võ sư làm sao vậy?

Lăng Phong cả kinh, Diệp Lạc đối với hấn có thể nói là ân tình "nửa sư phụ", hơn nữa người này có tính tình khiêm tốn, đã dành cho Lăng Phong ấn tượng rất tốt.

- Đùng khấn trương.

Ny Khả vốn buồn bực nhưng vẫn không nhịn được hé miệng nở nụ cười:

- Đệ tới hậu viện nhìn liền hiểu rõ!

Thấy bộ dáng Ny Khả không giống như là xảy ra vấn đề gì lớn, Lăng Phong nghi hoặc đi về phía Xuân Hiểu Lâu, hộ vệ ngoài cửa tự nhiên không ngăn cản hấn. Tại thời điểm tới gần Xuân Hiểu Lâu, bên trong truyền tới tiếng động nhốn nháo âm ỉ làm Lăng Phong dừng bước chân lại.

- Đại ca, nếu Phỉ Bối đại sư đều đã nói như vậy, huynh hãy triệu hồi ra đi!

Đây là thanh âm của Lê Thành, hần vắn trước sau như một, tính cách tùy tiện, chỉ là trong thanh âm ngày hôm nay có chút trêu chọc.

- Đúng đúng...

Bên cạnh có người hòa theo ồn ào.

- Diệp võ sư, Phỉ Bối đại sư rất khó tự mình xuất thủ, hơn nữa tiểu Ngả Luân đại sư cũng ở bên cạnh, người hãy triệu hoán một lần nữa đi!

Tiểu Ngả Luân đại sư? Lăng Phong nghe vậy cười cười lắc đầu, không nghĩ tới tiểu Ngả Luân hiện tại được người khác tôn kính như vậy rồi, liên tưởng tới thời điểm mới gặp mặt, không khỏi cảm khái vạn lần.

- Các người đang làm cái gì vậy?

Đi vào trong, Lăng Phong phát hiện rất nhiều thuật luyện sư và đám người Lê Thành xúm lại một vòng, ở giữa chính là Diệp Lạc, trên mặt Diệp Lạc tràn đầy xấu hổ và bất đắc dĩ.

- Là Lăng đại sư!

Tiếng âm ỉ nhốn nháo trong đám người thoáng cái nhỏ đi không ít, tuy rằng thường ngày thái độ của Lăng Phong rất ôn hòa, thế nhưng trong hệ thống cấp độ thâm nghiêm giới thuận luyện sư, lại bị phóng đại tôn kính vô số lần đối với cường giả, vì vậy các thuật luyện sư biết được thực lực thuật luyện của Lăng Phong tại thời điểm trước mặt hần đều nhin không được biểu lộ ra vẻ cung kính cấp độ lớn nhất.

- Lăng tiên sinh.

Phỉ Bối cúi đầu chào hỏi.

Lăng Phong cười khổ, đối với vị lão nhân có cống hiến vô cùng to lớn cho Đa Bảo Các nhiều năm qua, hần không chỉ một lần cự tuyệt xưng hô cung kính đối với chính mình, thế nhưng Phỉ Bối vẫn giữ nếp như cũ, thực sự làm cho hần không thể tránh được.

- Từ sau trận đánh ngày hôm ấy, cự linh của Diệp võ sư có vẻ quái dị!

Tiểu Ngả Luân đứng phía sau Lăng Phong giải thích nói.

- Hử?

Lăng Phong nhìn về phía Diệp Lạc.

- Diệp võ sư, có đúng hay không?

Diệp Lạc hiểu rõ ý tứ của Lăng Phong, lắc đầu một cái, trên trán chợt lóe ngân quang, Cự linh nhất thời xuất hiện. Cự linh "miêu hung" của hần có thân thể giống như mèo, nhưng hơi lớn một chút, xung quanh con mắt đen xì, toàn thân bao bọc bởi bộ lông lơ màu vàng nhàn nhạt.

- Hình như không có gì kỳ quái nha!

Lăng Phong nghi hoặc nhìn về phía mọi người xung quanh, hần xem ra Cự linh này ngoại trừ có vẻ suy yếu một chút ra, còn lại không có gì quái dị, những người này thế nào lại giống như gặp phải chuyện gì đó hiếm lạ?

102. Chương 57: Thánh Vực Bình Chương!

- Diệp võ sư, đi hai bước, nhanh, đi hai bước để Lăng đại sư nhìn.

Kim Tư đứng trong đoàn người phía sau hô lớn.

Lời này vừa nói ra, nhất thời khiến cho xung quanh vang lên tiếng cười ầm ỉ.

- Đúng, đúng, đi hai bước, như vậy Lăng đại sư không nhìn ra được vấn đề ở đâu.

Hung hăng trừng mắt liếc nhìn mọi người, Diệp Lạc tức giận giậm một chân, chỉ thấy bốn chân của đầu hung miêu sau lưng hần cũng cử động, sau đó uốn vòng, dĩ nhiên lười biếng dạo quanh hần một vòng!

Hình ảnh này lập tức khiến cho mọi người cười vang, Lê Thành cũng không để cho đại ca mình chút mặt mũi, ôm Bùi Nặc bên cạnh cười vui vẻ.

- Đại ca, ta nhìn huynh không phải là Cự linh, thuần túy là một đầu sủng vật, ha ha ha ha ha! Đại ca, huynh đang nuôi mèo! Ha ha ha ha ha!

Rốt cuộc Lăng Phong cũng nhìn ra vấn đề ở chỗ nào rồi, người bình thường triệu rồi ra Cự linh đều không khan hoặc đứng hoặc huyền phù sau người, trừ phi thi triển các loại linh kỹ mới có thể tạo ra các loại phản ứng khác nhau. Thế nhưng nhìn Cự linh của Diệp Lạc phẳng phất như sở hữu ý thức riêng của chính mình, thậm chí có thể tạo hành động đi bộ, đảo vòng...những động tác này không thuộc về linh kỹ!

Thảo nào những người này nhìn ngạc nhiên giống như nhìn thấy bảo bối như vậy, cho dù là thuật luyện sư cũng không nhìn thấy một Cự linh thông linh tới như vậy.

- Ngả Luân, người có ý kiến gì hay không?

Tiểu Ngả Luân vội vã chính vẻ mặt nghiêm túc, hẳn hiểu rõ đây là Lăng Phong bắt đầu kiểm tra chính mình rồi, cũng không dám cười vang giống như những thuật luyện sư khác. Hắn cau mày suy tư, nhất thời, mọi người xung quanh đều dừng tiếng cười lại. Chốc lát sau, tiểu Ngả Luân do dự nói:

- Ta nghĩ, có thể là bởi vì nguyên nhân lần trước đối chiến với cường giả thánh vực?

Hắn có chút lúng túng.

- Ta, ta thực sự không nghĩ ra được đây là bệnh trạng gì.

- Điều này không trách người, đối thành trước đây, ta cũng không rõ đây là tình huống gì.

Lăng Phong cười cười.

- Mà đây cũng không phải là bệnh trạng, ngược lại là một chuyện tốt cực lớn!

Chuyện tốt!

Tất cả mọi người đều dồn lực chú ý lên người Lăng Phong, nỗ lực giương lỗ tai cao hơn, rất sợ nghe thiếu mất một chữ.

- Chúc mừng người rồi, Diệp võ sư, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, người vẫn tiếp tục tu luyện như vậy, tương lai có thể trực tiếp vấn đỉnh thánh vực!

Cái gì?

Ồ lên! Mặc cho ai cũng thật không ngờ Lăng Phong dĩ nhiên cho mọi người một đáp án kinh người tới như vậy! Vấn đỉnh thánh vực? Đối với đại đa số mọi người mà nói, cường giả thánh vực đã là đỉnh cao của toàn bộ tu luyện giới, có thể may mắn trở thành thánh vực quả thực là nằm mơ mới dám tưởng tượng tới. Thế nhưng Lăng Phong dĩ nhiên nói Diệp Lạc có cơ hội vấn đỉnh thánh vực rất lớn, không ai dám hoài nghi lời hắn nói!

Đối thành trước đây, Lăng Phong xác thực không rõ Cự linh của Diệp Lạc biến hóa như vậy đại biểu cho cái gì, thế nhưng trong Bạch Lộ Viện, Lăng Phong đã có một địa phương rất tốt để nghiên cứu chế tạo tinh chương Diễn Hóa thích hợp, Kiều Sâm Đặc đã từng triệu hồi ra Cự Linh để chính mình quan sát cẩn thận, tỉ mỉ. Biểu hiện của Cự linh Kiều Sâm Đặc so với Cự linh của Diệp Lạc có biểu hiện cực kỳ giống nhau, thậm chí còn càng thêm linh hoạt!

Tinh tế suy nghĩ một chút, lại tiếp tục liên hệ với tri thức căn bản từ Sang Sư, Lăng Phong mới hiểu rõ được nguyên nhân trong đó.

Mạch Kha đã từng nói qua, nếu muốn trở thành thánh vực phải phá vỡ "vách chắn thánh vực", vách chắn thánh vực là một phạm trù vô cùng hư huyền, căn bản không thể sờ được. Nếu như giảng giải đơn giản lại coi như dễ dàng, đó chính là khiến cho hạch tâm linh hồn và Cự linh tiến hành dung hợp!

Người bình thường tại lúc thức tỉnh Cự Linh, Cự Linh và hạch tâm linh hồn cách xa nhau, vì vậy khi Cự linh bị triệu hồi ra, ngoại trừ thi triển linh kỹ, bình thường đều rất cứng nhắc! Mà một khi dung hợp hạch tâm linh hồn và Cự linh, thứ nhất Cự linh trở nên phi thường linh hoạt, chân chính trở thành một đại phân

thân của thiên hành giả! Thậm chí tại một trình độ nhất định, cho dù là thân thể thiên hành giả bị diệt, chỉ cần Cự linh có thể chạy trốn, hắn cũng có thể bảo đảm được linh hồn bất diệt!

Mặt khác, nếu như cả hai dung hợp với nhau sẽ hình thành nên một loại "vực" đặc biệt thuộc về cường giả thánh vực, vực một khi thi triển ra sẽ sản sinh uy áp đối với địch nhân trong phạm vi bao phủ nhất định, hạn chế ba động linh hồn của đối phương. Điều này chính là nguyên nhân thời điểm Tất Phong thi triển vực, đám người Lăng Phong hầu như không thể nhúc nhích.

Hạch tâm linh hồn và hạch tâm dung hợp là một bước vô cùng quan trọng để một người có thể bước vào thánh vực, muốn bước qua một bước này có thể nói vô cùng khó khăn, Diệp Lạc trong lúc vô tình đã hoàn thành bước khó khăn này, nếu như bị truyền ra chỉ sợ khiến cho vô số cường giả cửu tinh đỉnh phải ước ao tới chết!

Đây cũng chính là điểm mà khí linh thiên hành giả được coi trọng như vậy, một khi khí linh của bọn họ thức tỉnh, tiên thiên đã có thể hòa hợp một thể với hạch tâm linh hồn, bằng với việc vách chắn thánh vực trong tương lai đối với bọn họ không hề tồn tại!

- Mẹ nó, ta còn muốn nhìn đại ca bị chê cười một chút, nguyên lai là có chuyện như vậy!

Lệ Thành trợn mắt há mồm, sau khi nghe Lăng Phong nói điểm then chốt, ước ao nói:

- Cũng là Cự linh bị thụ thương, đãi ngộ sao lại khác biệt lớn như vậy cơ chứ?

- Cự linh của các người còn chưa hoàn toàn chữa trị đúng không? Chỗ này là một ít kim tiêu tử, các người mỗi người luyện hóa một mai đi!

Lăng Phong lấy ra mấy mai kim tiêu tử, phân biệt đưa cho mấy người Diệp Lạc, Lệ Thành lần trước bị thương trong chiến đấu.

Kim tiêu tử?

Nhân thần Phỉ Bối đại ra một chút, rồi lại chợt hiện ra thần sắc thoải mái, đối với vị thiếu niên thần kỳ này mà nói, tiếp tục lấy ra vật phẩm hiếm lạ cỡ nào cũng không đáng phải ngạc nhiên.

...

Võ trường Tinh Lam!

Sáng sớm, đám người Lăng Phong và Ny Khả tới kiến trúc hùng vĩ nhất trong thành Tinh Lam...Võ trường Tinh Lam! Ngày hôm nay là ngày ước chiến, khi đám người Lăng Phong xuất hiện, nơi này đã sớm ồn ào náo nhiệt, tất cả mọi người nghe được tin tức đều tới xem.

Võ trường Tinh Lam từ xưa đã là nơi chuyên dùng cho Tinh Lam công quốc duyệt binh ngày quốc khánh công quốc, kiến tạo rất to lớn hùng vĩ, toàn bộ mặt đất đều dùng tới thanh cương ngọc chế tạo, mỗi một khối đều chuyên môn khắc nhiều vết lõm thích hợp, phòng ngừa binh sĩ đứng trên mặt bị trượt. Cứ cách mười thước trên mặt đất lại có một phần đất lõm xuống, từ xa nhìn lại, phẳng phất giống như buộc chặt toàn bộ tòa kiến trúc hùng vĩ trong đó.

Tại trung tâm võ trường có đặt một loạt tượng bạch ngọc điêu khắc tinh xảo, pho tượng dẫn đầu cao tới mười trượng, mà pho tượng chính là khắc một nam tử trung niên, khuôn mặt nam tử uy nghiêm, dưới cằm có chòm râu ngắn, người này chính là khai quốc chi chủ Tinh Lam công quốc. Tại phía sau hắn có một loại bức tượng khác thấp hơn, tổng cộng bốn bức, phân biệt căn cứ theo hình tượng bốn tướng lĩnh đi theo quốc vương Hoàng Phủ lập công lao hạng mã lớn nhất, trong đó thậm chí có Ai Nặc thân vương.

Vù vù!

Gió nổi lên, bụi mù phấp phới!

Cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, bụi bặm thoáng cái giống như một đầu nộ long quất roi tại mặt đất thanh cương ngọc, vang lên tiếng lách tách, tức sát khí chí tràn ra bốn phía.

Đầu võ trường là một tòa tháp lâu rất cao, tòa tháp lâu dài dài rộng vượt qua trăm mét, có thể đồng thời đứng thẳng hơn nghìn người. Lúc này đã sớm có nhiều đoàn người đứng trên tòa tháp lâu, rất nhiều lính

bảo vệ tại các địa phương được giao phó, cẩn thận chuyên chú bảo vệ Hoàng Phủ Lập và các đại thần, mà bên cạnh là Mạch Kha nhất mạch. Nhân số trong bọn họ tuy ít, thế nhưng tự thành một đoàn thể riêng biệt, khí thế không hề thua kém!

- Lão đầu tử, là lão Lục!

Lô Sâm thấy được Lăng Phong xuất hiện tại lối vào võ trường Tinh Lam, liền đưa tay chỉ nói. Đứng trên tòa nhà hình tháp, người phía dưới giống như đoàn kiến đông nghịt, Lô Sâm dùng qua nước La Hâm có thị lực rất cao, liếc mắt liền thấy được Lăng Phong trong đoàn người.

- Uhm, người tới gọi Phong nhi lên!

Lăng Phong bên dưới tự nhiên đã sớm nhìn thấy đám người Mạch Kha, sau khi đơn giản bắt chuyện, Lăng Phong liền theo Lô Sâm đi lên tòa tháp lầu. Đám người Ny Khả biết thân phận chính mình không phù hợp đứng chung với Mạch Nha nhất mạch trên đỉnh tháp lầu, chiến sĩ phụ trách cảnh giới bảo an chủ động tìm kiếm chỗ quan sát cao cấp cho bọn họ!

103. Chương 58: Cách Quan Chức!

Đi lên tháp lầu, nhân thần Lăng Phong đầu tiên là xẹt qua chúng đại thần gần đó, hai người dẫn đầu đang tuổi tráng niên, một người trong hai người có tướng mạo chắc nịch hàm hậu, trên mặt thủy chung giữ nụ cười hiền lành. Nếu như không phải đang mặc quan phục, quả thực khiến người khác nghĩ hắn là một thương nhân hòa khí phát tài. Đứng phía sau hắn chính là Gia Liệt Áo, điều này để Lăng Phong hiểu ra, thân phận của người này chính là phụ thân Gia Liệt Áo, tài chính đại thần đương nhiệm Tinh Lam công quốc, Lai Ân!

Người còn lại có khuôn mặt trắng trẻo, vóc người phong lưu, đủ để nhìn ra được khi còn trẻ nhất định là thiếu niên tuấn tú khiến vạn người mê đảo. Phía sau người này là Tang Khắc tư, Lăng Phong liền biết được thân phận của hắn...nội các đại thần Tang Tây Nặc.

Sau khi thoáng quan sát một phen, Lăng Phong đang chuẩn bị sang đứng bên cạnh Mạch Kha. Đột nhiên, Hoàng Phủ Lập vẫn ngưng thần đứng cách đó không xa quay đầu lại, nói:

- Lăng Phong tới? Đên đây, đứng bên cạnh bản vương!

Các đại thần phía sau đều rất kinh hãi, đồ đệ Mạch Kha tự nhiên có đãi ngộ cực cao, thế nhưng lại có thể "cùng quốc vương tồn tại" như vậy, đãi ngộ cũng quá cao đi?

Lăng Phong lại không hề có biểu hiện kinh hỉ gì, hắn chỉ thuận thế tiến tới rồi lặng yên đứng bên cạnh Hoàng Phủ Lập.

Hoàng Phủ Lập ôn hòa quan sát hắn một lúc, mỉm cười.

- Người rất tốt, thực sự rất tốt!

Thân phận của Lăng Phong tuy rằng giấu diếm tuyệt đại đa số người, thế nhưng cũng không giấu qua vị quốc vương công quốc này. Một câu "tốt" đầu tiên chính là tán thán trước đây Lăng Phong có thể kích thương Tắt Phong, còn một câu tốt còn lại chính là do thiên phú kinh người của Lăng Phong biểu hiện ra.

Thấy Lăng Phong được sủng ái như vậy, trong đám người phía sau có một ánh mắt âm lãnh phóng tới.

- Đại mộc đầu, người nói gia gia ngày hôm nay sẽ không có việc gì?

Bởi vì thân phận Kiều Kiều đặc thù, cũng được đặc biệt đồng ý đứng bên cạnh Hoàng Phủ Lập. Tại lúc nàng nhìn thấy Lăng Phong bước tới, tự nhiên thân mật nắm chặt tay hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng.

- Yên tâm, Kiều nguyên soái tất thắng!

Lăng Phong sờ sờ đầu của nàng, cười nói. Lời nói này của hắn không phải xuất phát từ trấn an thuần túy, mà chính là lòng tự tin cường đại thành lập trên tri thức thuật luyện! Nếu như trước đây lực lượng hai người Kiều Sâm Đặc và Tắt Phong ngang nhau, như vậy đủ chứng minh công pháp tu luyện của bọn họ cách

nhau không nhiều. Chính mình tự tin trợ giúp Kiều Sâm Đặc nghiên cứu chế tạo ra một mai tinh chương Diễn Hóa không chút thua kém!

- Uhm!

Kiều Kiều tín nhiệm gật đầu, vẻ sầu lo trên mặt tiêu tán không ít.

Nhìn thoáng qua Lăng Phong thật sâu, Hoàng Phủ Lập nở nụ cười.

- Bẩm vương thượng, đã thống kê, hiện trong thành có một trăm ba mươi bảy hộ thương gia hạ đồ bàn!

Chính vào lúc này, một gã thị vệ tiến tới bẩm báo nói.

- Tỷ lệ đồ như thế nào?

- Đồ Tất Phong thắng một ăn hai.

Thanh âm thị vệ hơi dừng lại, cuối cùng hồi bẩm nói.

- Đồ Kiều nguyên soái thắng một ăn một điểm bảy!

- Hừ, những người này tin tưởng đối với Tất Phong như vậy?

Sắc mặt Hoàng Phủ Lập phát lạnh.

- Hiện tại trong thành có lời đồn, công bố Tất Phong nếu không có nắm chắc mười phần sẽ tuyệt đối không tùy tiện tới khiêu khích như vậy!

Thị vệ do dự nói:

- Nếu không phải trước đó vài ngày có nghe đồn hắc ở trong thành ăn quả đắng, như vậy tỷ lệ ăn thua sẽ càng cao!

Ăn quả đắng tự nhiên chính là chỉ Tất Phong bị kích thương trong Đa Bảo Các.

- Nếu như bọn họ tự tin như vậy, ta không thu hoạch một chút thì cũng quá phụ lòng bọn họ rồi!

Hoàng Phủ lập phát tay, phân phó nói:

- Phân phó nội vụ khố, trích phần chi phí cho vương thất năm nay đi đồ cho ta! Đồ nguyên soái thắng! Ta ngược lại muốn nhìn những người này làm sao nuốt quả đắng này!

- Dạ!

Thị vệ khom người đáp, hắc lại nói:

- Vương thượng, mặt khác đã điều tra rõ trong thành có tổng cộng ba mươi bảy đại thần âm thầm phái người tham dự đồ thắng thua, đối tượng bọn họ hạ đồ là...

Hắc không dám nói tiếp.

- Nói!

Hoàng Phủ Lập bỗng nhiên trừng mắt, sát khí lộ ra!

- Dạ, là Tất Phong!

- A!

Hoàng Phủ Lập cười lạnh một tiếng.

- Thật không hổ là thần tử tốt của bản vương a! Thường ngày các người cầm bổng lộc của bản vương, thời khắc mấu chốt lại làm ra chuyện tình không thái độ làm người như vậy!

Nhân thần sắc bén của hắc đảo qua từng đại thần đứng phía sau, lập tức có không ít người cúi đầu không dám nhìn, toàn bộ thân thể run rẩy rét lạnh. Hắc nhàn nhạt nói:

- Còn cần bản vương phân phó hay sao? Phàm là những kẻ hạ đồ Tất Phong, cách quan chức suốt đời không được trọng dụng! Các ngươi đã muốn làm ông nhà giàu như vậy, bản vương sẽ đơn giản thành toàn cho các ngươi!

- Vương thượng, thứ tội a!

Không ít người lúc này đều quỳ xuống tại chỗ xin tha thứ, thế nhưng một đám thị vệ giống như lang như hổ nhảy tới, lập tức lột sạch quan phục trên người bọn họ xuống, lôi ra khỏi tòa tháp lâu.

Trong lòng Lăng Phong cũng có chút rung mình, những người được xưng là vương bá đều không thể khinh thường được, Hoàng Phủ Lập nhìn có vẻ giống như quân vương ôn hòa, đột nhiên lộ ra khí phách, hạng người nhất gan đứng trước mặt hắn chỉ sợ lập tức bị dọa ngắt xiu.

Đám thần tử còn lại đều lặng lẽ không nói, trong đó có một ít người giao hảo rất tốt với những quan viên bị cách chức, thế nhưng không một ai dám đứng ra hỗ trợ cầu tình, bằng không Hoàng Phủ Lập dưới cơn thịnh nộ ai dám đảm bảo không hại tới chính bản thân mình.

- Bè lũ xu nịnh này hẳn là trực tiếp dẫn đi chặt đầu, không thể cùng chung hoạn nạn với công quốc, bọn họ còn có tác dụng gì? Vương thượng vẫn quá nhẹ dạ rồi.

Lúc này, Bản Hách hơi nghiêng người chậm rãi đi lên, phía sau là Hoàng Phủ Vân. Hắn chán ghét nhìn thoáng qua đám người bị kéo xuống, coi thường nói.

Hoàng Phủ Lập mỉm cười, trong công quốc cũng chỉ duy nhất có Bản Hách không chút khách khí chỉ trích chính mình như vậy.

- Lăng tiểu hữu!

Bản Hách nhìn thấy Lăng Phong, con mắt sáng lên, chấp tay chào hỏi. Đây chính là xưng hô ước định với Lăng Phong trước mặt người khác. Dù sao thì "Lăng hiền đệ" để người khác nghe được thì quá kinh thế hãi tục rồi. Mặc dù như vậy, một tiếng "Lăng tiểu hữu" cũng khiến cho các đại thần giật mình.

- Lão đầu tử, Lão Lục thế nào lại thân cận với Bản Hách đại sư như vậy?

Lô Sâm vô cùng kinh ngạc nói.

- Ta nhớ kỹ Bản Hách đại sư ngay cả với lão đầu tử người cũng rất ngạo mạn?

Mạch Kha không nhịn được đánh mắt nhìn, nếu không phải tại tòa tháp lâu, hẳn thực có lòng muốn dùng cây đuốc treo tên gốc Lô Sâm lên nường chín.

- Kiều nguyên soái chuẩn bị ra sao?

Thấy Bản Hách tới bên người, Lăng Phong hạ giọng hỏi.

- Hắn tại Bạch Lộ Viện toàn lực làm quen với uy lực tinh chương, hẳn là nhanh chạy tới.

Bản Hách ha ha cười.

- Hiền đệ cứ yên tâm là được rồi, có sự chỉ đạo của ngươi, vi huynh còn chưa tới mắc làm lỗi! Vị thuật luyện sư phía Ai Nặc nhất mạch cho dù cao hơn nữa ta cũng không tin hắn thắng được hiền đệ!

Đối với người bình thường mà nói, diễn viên chính của trận quyết đấu ngày hôm nay là Kiều Sâm Đặc và Tất Phong, nhưng trong con mắt của Bản Hách, trên thực tế là quyết đấu giữa thuật luyện sư sau lưng song phương! Nhìn xem đến tột cùng là ai luyện chế ra tinh chương diễn hóa càng tốt hơn!

Bản Hách một ngụm gọi "hiền đệ", xưng "vi huynh" tự nhiên không gì sánh được, Lăng Phong cảm thấy bất đắc dĩ không thôi, thế nào càng là thuật luyện sư cường đại lại càng bướng bỉnh như vậy? Phỉ Bối đã bướng bỉnh, Bản Hách càng cao hơn một tầng.

Hoàng Phủ Lập bên cạnh nghe được lời nói chuyện của bọn họ, quả thực vô cùng kinh hãi, mặc dù sớm biết được từ miệng Hoàng Phủ Vân, Lăng Phong còn có một thân phận thuật luyện sư, thế nhưng hắn tuyệt không ngờ tới Lăng Phong có thể nhận được sự thân cận của Bản Hách tới như vậy, mà thậm chí còn là - tôn kính? Xem ra chính mình đối với tiểu tử này vẫn còn xa xa không đủ a!

- Tới!

Mạch Kha đột nhiên hét to, tinh quang trong ánh mắt thấu trời cao!

Phương xa, một đạo hắc quang phá không phóng tới, một đường bay đi liên tục phát ra tiếng nổ ầm vang. Ầm ầm ù ù, phảng phất giống như cửu thiên kim lôi tức giận, nhất thời khiến người khác phải run rẩy.

Đám người tới võ tràng quan chiến rối loạn!

Trong đám người, Mộ Dung Yên mặc áo choàng màu trắng, bên trong là váy hồng xinh đẹp, nhú mào nói:

- Tất Phong rất cuồng ngạo! Cường giả thánh vực khi phi hành có thể vô thanh vô tức, hắc cố ý tỏ vẻ như vậy, không phải ý định khiến vương thất Tinh Lam nhất mạch mất mặt hay sao?

- Người này xác thực có tư cách cuồng ngạo!

Trong lúc nói chuyện, Tất Phong đã hiện rõ thân ảnh, Ốc Đặc cũng nhìn thấy rõ hình dáng của hắn, vì vậy nhàn nhạt nói:

- Nếu như ta không đoán sai mà nói, hắc hắc là đã luyện thành công Cẩm Diễm Thuật! Thực không biết Kiều Sâm Đặc có bao nhiêu phần thắng?

- Cẩm Diễm Thuật?

Ánh mắt Mộ Dung Yên ngưng lại, ống tay áo phiêu diêu.

- Con bài chưa lật lớn nhất của vương thất Tinh Lam chính là Bản Hách, bất quá người này chỉ giới hạn trong bố cục công quốc Tinh Lam, bản thân bất quá có thể luyện chế được tinh chương cao cấp mà thôi, muốn luyện chế tinh chương Diễm Hóa cho cường giả thánh vực, hắc còn miễn cưỡng một chút.

Nàng hơi thở dài.

- Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, tình huống của Kiều Sâm Đặc thực đúng là không khả quan, ta đổ hắc trăm vạn kim tệ xem ra rất nguy hiểm đây.

104. Chương 59: Đối Chọi Khí Thế.

- Tất Phong ra mắt vương thượng.

Tất Phong cao giọng đứng thẳng trước tòa tháp lâu.

- Lần này tới Tinh Lam thành, Ai Nặc thân vương phân phó bản thân vấn an vương thượng, chúc vương thượng quốc vận hưng thịnh, phúc trạch dài lâu!

Khí thế trên người hắc tỏa ra cực thịnh, bay vọt thẳng vào tháp lâu cách mấy chục mét, khiến Lăng Phong nhướng mày.

Lúc này Lăng Phong rốt cuộc biết được một rốt cuộc một cường giả thánh vực mạnh mẽ tới mức nào! Lần trước nếu như Tất Phong dùng toàn lực đáp lại trong Đa Bảo Các mà nói, mấy người chính mình căn bản không có một chút sinh cơ nào!

- Hừ!

Lạnh lùng hừ một tiếng, Mạch Kha tiến lên mấy bước, hỏa quang trên người bùng phát, trực tiếp trung hòa với khí thế Tất Phong.

Hoàng Phủ Lập trấn định đáp lại nói:

- Phần kính ý này bản vương nhận, người đâu, ban thưởng!

Người hầu phía sau sưng sốt một chút, người có chút cơ linh lập tức lớn tiếng nói:

- Vương thượng có lệnh, thưởng cho cường giả Tất Phong một vạn kim tệ, trăm thất cảm đoạn!

Sắc mặt Tất Phong thoáng cái trở nên biến đổi, vừa rồi ”vấn an: Bất quá chỉ là thị uy mà thôi, không nghĩ tới Mạch Kha ngăn chặn khí thế của chính mình, Hoàng Phủ Lập còn thuận thế hạ đạt mệnh lệnh ban thưởng, khiến cho chính mình ngược lại giống như cố ý thay thế Ai Nặc thân vương thỉnh an hần! Tất Phong không dám để chuyện này tiếp tục kéo dài, bằng không mặt mũi sợ rằng sẽ mất hết, hần hét lớn nói:

- Không biết Kiều Sâm Đặc ở đâu? Thời gian ước định đã tới, Kiều nguyên soái sẽ không khiếp chiến đây chứ?

Tất Phong cố ý dùng chân lực đưa âm thanh vang vọng mỗi một ngõ ngách nhỏ nhất toàn võ trường Tinh Lam, khiến cho những người quan chiến đều quay đầu nhìn xung quanh. Trận đánh ngày hôm nay không đơn giản là cuộc tỷ thí phân thắng bại giữa hai cường giả thánh vực, trong đó còn liên quan tới sự đối lập giữa hai thế lực vương thất và Ai Nặc nhất mạch, kết quả cuộc đối chiến có ảnh hưởng cực kỳ sâu xa. Vì vậy không ít thế lực xung quanh Tinh Lam công quốc đều phái mật thám tới điều tra, chuẩn bị trước tiên truyền lại kết quả tỷ thí, nhanh chóng có biện pháp ứng đối.

Thấy chính mình đã chiếm được thượng phong ngay tại lời nói đầu tiên, Tất Phong không nhịn được đắc ý. Đáng tiếc hần không duy trì được lâu, một thanh âm giống như sấm sét lời đình vang lên giữa không trung.

- Hừ! Đã có người vội vã muốn chịu thua, lão tử sao có thể không thành toàn?

- Kiều nguyên soái!

Thanh âm của Kiều Sâm Đặc vừa mới truyền tới, xung quanh lập tức phát ra tiếng hoan hô giống như sấm nổ, trong tiếng hoan hô vang dội không chỉ có binh lính phụ trách bảo an mà còn có rất nhiều công dân bình thường, có thể thấy được danh vọng của Kiều Sâm Đặc tại công quốc cao tới cỡ nào.

Oanh!

Thân ảnh Kiều Sâm Đặc chưa tới, sóng khí màu trắng bạc đã cuộn cuộn áp bách, trực tiếp đè mạnh về phía Tất Phong, giống như cả một ngọn núi khổng lồ rơi xuống, tiếng xoẹt xoẹt xoẹt vang lên không ngừng, thanh cương ngọc dưới mặt đất rạn nứt. Thân hình Tất Phong chưa biến, dưới chân nổ tung một đoàn khí lưu, âm âm, một vũng đất đã vụn hình tròn xuất hiện, thân thể hần dưới lực phản xạ cực mạnh tác dụng, giống như mũi tên bật ngược ra sau.

Đập thẳng vào mắt chính là cự kiếm che thiên tế nhật, rốt cuộc Lăng Phong cũng chứng kiến vũ khí đặc biệt của Kiều Sâm Đặc, đó là một thanh đại kiếm bản rộng chuôi khá dài, thân kiếm tỏa quang mang ánh sáng ngọc, thoáng như mặt trời chói chang. Nhìn lướt qua, bản kiếm rộng chừng hai lòng bàn tay, dày chừng cổ tay, giống như một thanh lợi kiếm phá khai sơn khảm đao.

Chuôi kiếm huy động, một đạo kiếm mang ước chừng mười trượng từ đầu kiếm phát ra.

Tốc độ phản ứng của Tất Phong mặc dù rất nhanh, thế nhưng uy lực của một kiếm này vẫn vững vàng bao phủ hần trong đó! Hần không một chút sợ hãi, thân hình bạo thối, đồng thời hai tay áo song song nổi lên, bay phàn phật. Ti ti...Hai chiếc tỏa liên (xích) đen kịt điện xạ giữa không trung.

Keng keng...

Phảng phất giống như búa mạnh đánh vào trống da, tiếng nổ rung trời chấn màng tai ong ong!

- Lui ra phía sau! Toàn bộ lui ra phía sau!

Các binh sĩ duy trì trật tự lộ ra vẻ mặt kinh hãi hết lớn, công kích mở màn của hai cường giả thánh vực, sóng khí tản ra mạnh quá mức tưởng tượng, mặt đất bị phá vỡ, rất nhiều mảnh thanh cương ngọc bay loạn, thiếu chút nữa đâm xuyên qua thân thể những người vây xem! Nếu như bọn họ chân chính xuất thủ, rốt cuộc nhắc lên sóng lớn như thế nào?

- Tốt! Thống khoái!

Tất Phong vui sướng cười.

- Nhiều năm không gặp, thực lực của ngươi không hề lùi bước mấy may!

Rút tỏa liên lại, quán tròn tại hai bàn tay.

- Muốn đánh cứ đánh, không nên nói nhiều lời vô ích như vậy?

Kiều Sâm Đặc nhin không được gầm lên, thân thể hấn gồ to lớn. Đại kiếm trong tay, phía sau giống như có mặt trời thứ hai tỏa sáng, toàn thân hấn giống như ma thần thượng cổ, uy phong lẫm lẫm!

Thân thể Kiêu Sâm Đặc triệt để xòe ra, dường như một đầu đại ưng mở rộng cánh, động tác lưu sướng không nói nên lời. Đối thành người thường dám can đảm nhảy cao như vậy, khó tránh khỏi tình huống chuyển động mất linh, thời điểm tác chiến không được liền mạch. Thế nhưng Lăng Phong biết, công pháp tu luyện của Kiêu Sâm Đặc thoát thai từ thi phân tộc thú nhân tộc, ngoại trừ sở trường mạch luân Cực Đạo Ba ra, tại phương diện thân pháp coi như sở trường.

Thân thể tinh tráng giống như một mảnh lá rụng mềm mại lướt qua khoảng cách hơn mười trượng, Kiêu Sâm Đặc giơ kiếm chém mạnh, một kiếm này thẳng tắp đơn giản, không hề tinh mỹ, thế nhưng có một cỗ khí thế cường đại bức người ập tới, trong đó ẩn chứa sát khí chiến trường nhiều năm chinh chiến bồi dưỡng ra, còn có thực lực khổ tu suốt đời Kiêu Sâm Đặc, cảm ngộ đối với thiên địa tự nhiên, một kiếm phát ra, hầu như bao gồm toàn bộ tinh hoa toàn thân hấn!

Tinh quang trong mắt Tất Phong nội liễm, một điểm tinh quang thần hóa bạo phát.

Tiếng xé gió vút vút vang lên, hai sợi tỏa liên quần quanh bàn tay đột nhiên xoay tròn dựng lên, hấn quát lớn:

- Linh kỹ...Qua Hạm!

Hai sợi tỏa liên hình thành một dòng xoáy tối như mực, dưới miệng dòng xoáy, mọi thứ đều xoay tròn theo.

Rất rõ ràng, vũ khí trong tay Tất Phong chính là huyền binh!

Tuy nói nhờ vào huyền binh có thể không cần triệu hóa Cực linh cũng thi triển được linh kỹ, thế nhưng tại thời điểm lựa chọn huyền binh phải chú ý, tốt nhất chọn huyền binh có hình dạng gần giống như Cực linh, như vậy mới có thể phát huy được linh kỹ tại mức cao nhất. Giống như tinh thiết kiếm Lăng Phong lựa chọn, hình dáng gần giống như kiếm linh của hấn, như vậy có thể phá huy được đầy đủ uy lực công kích của linh kỹ. Đây cũng là đạo lý linh kỹ phải phối hợp với hình dạng cực linh.

Song chưởng Kiêu Sâm Đặc du động, lách cách lách lách, trong cánh tay truyền ra thanh âm như xương vỡ, các bó cơ xoắn chặt rồi bật ra, chân lực mạnh mẽ quán thấu vào thân kiếm.

Xoẹt xoẹt!

Một đạo kiếm mang màu trắng bạc dài chừng mười trượng, rộng một trượng bổ thẳng vào vòng xoáy tỏa liên.

Kiểm quang dưới lực xoáy tròn mãnh liệt xuôi dòng trầm xuống.

Két két két két, tỏa liên xoay tròn điên cuồng chuyển động, phảng phất như người to lớn kéo động dao thốt, lấy tốc độ mắt thường không thể nào nhận rõ, cực nhanh vận chuyển tỏa liên phát ra một tầng quang vụ màu đen bên ngoài! Kiểm quang màu trắng bạc trong quang vụ màu đen lập tức bị dòng xoáy phá nát!

Kiểm quang cuộn trào mãnh liệt theo dòng xoáy liên tục không ngừng bị cắn nuốt lực lượng, rất nhanh biến mất vô hình, mắt thấy thanh đại kiếm của Kiêu Sâm Đặc đã có một tác rơi vào trong vòng xoáy.

- Cực Đạo Ba!

Kiều Sâm Đặc bỗng nhiên gầm lên, giống như biển sâu tĩnh lặng không một gợn sóng bị thả xuống một quả bom, âm một tiếng, sóng khí mạnh mẽ tới cực điểm rung động, bộc phát ra ngoài.

Ầm ầm ầm...

Vòng xoáy tỏa liên từ bên trong bị ngạnh cứng phá ra, Kiêu Sâm Đặc thuận lợi rút đại kiếm lại, thân thể to lớn giống như linh yên hơi lướt qua, vũng vàng hạ xuống.

Ngưng mắt giằng co, bên cạnh Tất Phong có tới hai sợi tỏa liên dài ba bốn trượng giống như cự mãnh không ngừng giãy dụa lắc lư, Kiêu Sâm Đặc thì nắm chắc đại kiếm trong tay, ai cũng không có động tác, bọn họ cũng biết vừa rồi bất quá chỉ là thử sức ban đầu mà thôi, cuộc chiến chân chính còn chưa bắt đầu.

Khí thể vô hình tại lúc giao phong, nhân thần thoáng như kinh lôi tạt điện phá không va chạm, nếu như người bình thường đứng giữa hai cường giả này, chỉ sợ sẽ bị áp lực khổng lồ ép tới thân thể nổ tung!

105. Chương 60: Cấm Diễn Thuật.

Vụt, một đạo toàn phong nổi lên!

- Chiến!

Thân thể Kiều Sâm Đặc phóng thẳng lên cao, đỉnh trán giữa không trung lập lòe quang mang, một đầu cự linh toàn thân tuyết trắng, giống như thiên nga xuất hiện phía sau hắn, con người của Cự linh giống như hai viên hồng bảo thạch, tràn ngập cảm giác linh động, từng phiến tuyết vũ hợp lại thoáng như thực thể huyết nhục.

Tất Phong cũng không một chút chậm trễ, hai chân chống thẳng dưới đất, một Cự linh như hình đóa hoa tối đen như mực bao phủ phương viên một trượng xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, theo sự điều động chậm rãi bay lên cao! Quang mang ẩn chứa trong Cự linh hình đóa hoa lưu chuyển, hơi chút tập trung nhìn vào sẽ khiến toàn bộ tinh thần bị cuốn vào trong đó.

- Chiến thiên hạc, hỗn nguyên hoa!

Mộ Dung Yên phía dưới lẩm bẩm nói:

- Dĩ nhiên linh động như vậy, dung hợp với hạc tâm linh hỗn quả nhiên bất phàm!

Sắc mặt Ốc Đặc ngưng trọng.

- Nghĩ không ra Cự linh của bọn họ đã ngưng luyện tới trình độ này.

Nhân thần hắn cực nóng, gặt gao xiết chặt nắm tay, tiếp tục tiến thêm một bước, chỉ cần chính mình tiến thêm một bước là có thể đứng vào hàng ngũ thánh vực, sau này không cần phải tiếp tục ngửa đầu nhìn lên những nhân vật này, mà là tồn tại chân chính sánh vai với bọn họ!

Ngâm...Thanh âm vang vọng ngân dài, Chiến thiên hạc vươn cổ há miệng, một đạo du quang tinh lượng cực điểm, dài nhỏ như cương châm bay thẳng về phía Tất Phong.

Linh kỹ...Tiên Hạc Thần Châm!

Tất Phong âm lãnh cường, lòng bàn tay bắt chếp, miệng Hỗn nguyên hoa mở ra, trung tâm miệng hoa có vô số răng cưa không ngừng khép mở, hắc vụ nồng nặc không ngừng phun ra nuốt vào, giống như mộng ảo. Hỗn nguyên hoa tinh xảo há miệng nuốt đạo cương châm từ năng lượng thực thể hóa vào bụng, hắc vụ hơi bốc lên, nổ lực tiêu hóa. Nhìn ra được, Hỗn nguyên hoa phi thường miến cường, mặt ngoài cánh hoa đã có một điểm hơi nhô lên, hiển nhiên đạo năng lượng thực thể hóa kia bên trong nó không hề yên phận.

Một khi Hỗn nguyên hoa bị đạo năng lượng thực thể hóa kia xuyên thấu, điều này có nghĩa Cự linh của Tất Phong sẽ bị thương nặng! Linh hồn tương hợp với Cự linh cũng bị trọng thương theo, vì vậy tới cảnh giới thánh vực như hiện tại, bình thường trong chiến đấu sẽ không đơn giản triệu hoán cự linh.

Cùng lúc đó, công kích của Kiều Sâm Đặc đã tới rồi, trong cơ thể hắn truyền ra thanh âm sùng sục sùng sục giống như nham thạch nóng bỏng phun ra từ núi lửa, người có kiến thức liền biết được hắn đã thôi động khí huyết cốt tủy toàn thân sôi trào tới cực điểm, một kích tiếp theo tất nhiên là thiêu đốt sinh mệnh, phát ra công kích siêu bạo cực điểm.

Thần tình Tất Phong ngưng trọng, đối mặt với một kích gần như đổi tính mệnh của Kiều Sâm Đặc, hắn không thể không coi trọng, gào to một tiếng.

- Huyền Thiên Phệ!

Hai tay hắn không ngừng xoay theo biên độ cực lớn, hình thành một miệng không gian đen kịt, một đạo quang trụ màu đen từ trong đó bắn ra ngoài.

Phốc, quang trụ màu đen gắt gao dính chặt vào đại kiếm!

Ong ong ong!

Cực Đạo Ba đã được vận dụng tới cực hạn, một sóng lại một sóng lực lượng truyền ra, càng về sau này chấn động lực lượng lại càng thêm mạnh mẽ!

Trong con mắt người quan sát, đại kiếm đã bị một đạo quang trụ màu đen cản trở, kịch liệt run run, không khí ánh sáng đều tựa hồ bị vặn vẹo, một cỗ sóng nhiệt có hình có chất hoảng động không ngừng, dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi nổi lên quang mang bảy màu.

Hai tay Tất Phong bắt chéo, thân thể run lên nhè nhẹ, cái trán đã chảy xuống mồ hôi hột. Nhìn Kiều Sâm Đặc đang có tư thế càng đánh càng hăng. Kiều Sâm Đặc cảm thụ được sức lực của Tất Phong dường như không đủ, hần liền đẩy khí thể tăng vọt, ngay cả đại kiếm cũng tỏa ra hào quang vạn trượng!

- Những trò vặt vãnh này đã chơi đủ rồi!

Bỗng nhiên, Tất Phong điên cuồng quát lớn.

- Kiều Sâm Đặc, tiếp ta một kích cực mạnh!

Oanh một tiếng!

Trong Hồn nguyên hoa phun ra một đoàn hắc khí lóe điện quang lập lòe, trong không khí phát ra thanh âm rắc rắc vỡ vụn, sau đó song chưởng Tất Phong mở rộng, Hồn nguyên hoa lập tức nhận được một tầng hắc vụ bao phủ bên ngoài thân thể hần, sau đó toàn thân hần sôi trào, giống như một lò luyện siêu cấp, luyện hóa tất cả vật chất trên thế giới, khiến cho vạn vật đều biến thành hư vô!

Chỉ chốc lát sau, Tất Phong quát lớn:

- Cẩm Diễm Thuật...Thôn Thiên Phệ Địa!

- Trời ạ!

- Lui ra phía sau, nhanh, lui ra phía sa!

Binh lính phụ trách bảo an, giữ trật tự lại một lần nữa điên cuồng hét lên, trong không khí tràn ngập một tầng quang mang màu đen, trong vòng ba bước hầu như không thể nhìn thấy vật gì.

Đoàn người vang lên tiếng động lớn, xôn xao, khóc, hỗn loạn, đối với một màn giống như thiên địa biến sắc này, run rẩy phát ra từ sâu trong linh hồn khiến cho bọn họ thét lên tê tâm liệt phế ngã xuống.

Một kích Cẩm Diễm Thuật toàn lực, uy lực phát tán ra ngoài cũng vô cùng kinh khủng!

- Bảo hộ vương thượng lui về phía sau!

Đầu lĩnh thị vệ quát.

- Hồn trưởng!

Một cước đá văng đầu lĩnh thị vệ ra, hai con mắt Hoàng Phủ Lập như muốn phun lửa.

- Con dân Tinh Lam không lùi, bản vương sao có thể lui lại phía sau?

Tiếng rống giận dữ của hần truyền khắp võ trường Tinh Lam.

- Phàm là con dân Tinh Lam, bảo trì trấn định, người can đảm rồi loạn nhân tâm...giết!

Mệnh lệnh hung ác tới cực điểm mang theo một loại ma lực thần kỳ, trong nháy mắt khiến cho mọi người đều an lòng lại.

Trong lúc nhất thời, phong vân bầu trời biến sắc, đoàn người dĩ nhiên kỳ tích không một lần nữa xao xao âm ỉ!

- Ha ha ha, Kiều Sâm Đặc, ngươi nhận mệnh đi!

Quang mang màu đen giữa không trung đột nhiên bắt đầu co rút lại, rất nhanh hội tụ tại trung tâm phạm vi ước chừng một trượng, mọi người ngẩng đầu, rốt cuộc có thể nhìn thấy rõ Tất Phong phiêu phù chính giữa, khi hần hợp thể với Hồn nguyên hoa khiến cho hình tượng biến đổi cực lớn, không gian xung quanh

hắn có huyệt vụ màu đen lượn lờ, khuôn mặt có chút hư huyền bất định, tại bộ vị chính giữa ngực đã biến thành một cử động sâu thẳm, hầu như không thể nhìn thấy rõ bên trong rốt cuộc là cái gì, nhưng có thể mơ hồ nghe được bên trong truyền tới thanh âm bánh răng va chạm, toàn thân giống như ác quỷ từ cửa u địa ngục thoát ra, phảng phất như muốn cắn nát thiên địa!

Hắc quan khắp bầu trời giảo động!

Kiều Sâm Đặc chống cự không nổi lực hút cường đại phát ra từ trên người hắn, kể cả Cự linh cũng từng chút từng chút một kéo về phía cử động, mắt thấy sẽ bị xé nát thành phần mạt.

- A!

Không ít người không nhịn được bịt kín miệng, không thể tin tưởng được cây cột trụ của vương quốc, tượng trưng tinh thần...Kiều Sâm Đặc nguyên soái dĩ nhiên sắp ngã xuống.

- Lão sư tử!

Mạch Kha đột nhiên biến sắc, thu trường đột nhiên xuất hiện, Bản Hách bên cạnh đột nhiên nói:

- Đừng nóng, Kiều nguyên soái còn chưa sử dụng Cẩm Diễm Thuật mà!

Mạch Kha tỉnh táo lại, cũng ý thức được Kiều Sâm Đặc cho tới bây giờ vẫn chưa sử dụng Cẩm Diễm Thuật, không khỏi cả giận nói:

- Lão sư tử đến tốt cùng muốn làm cái gì? Đến lúc này còn chưa dùng tới Cẩm Diễm Thuật!

Tất Phong ha ha cười điên cuồng.

- Chết đi, Kiều Sâm Đặc!

- Người chỉ có một điểm con bài chưa lật như vậy thôi sao?

Kiều Sâm Đặc không ngừng bị kéo tới gần, trong con mắt chợt lóe tinh quang, Tất Phong vô thức cảm giác không thích hợp.

Chỉ nghe được một tiếng thanh minh, Chiến Thiên Hạc trong nháy mắt phụ thể! Trường kiếm đã hoàn toàn rơi vào trong dòng xoáy, thế nhưng phía sau Kiều Sâm Đặc đột nhiên xuất hiện hai cánh chim tuyết trắng, xuy xuy, năm ngón tay đột nhiên xuất hiện lợi trảo.

Hai tay hai chân Kiều Sâm Đặc gạt qua đặt tại cửa động, cánh chim phía sau điên cuồng chớp động, từng đạo cuồng phong gào thét, phương viên ba trượng tỏa quang mang gai mắt, hắn phảng phất giống như biến thành một viên hăng tinh thu nhỏ, tỏa ra ánh sáng và nhiệt lượng vô tận!

Hắc quang phô thiên cái địa nhất thời bị xua tan.

Tất Phong lộ ra vẻ mặt khó có thể tin tưởng, Kiều Sâm Đặc không cho hắn bất cứ cơ hội phản kháng nào, bạo quát:

- Cẩm Diễm Thuật...Thiên Trọng Cực Lãng!

106. Chương 61: Đại Yến Vương Thất.

Bỗng nhiên, phảng phất hư không biến thành đại dương, truyền ra thanh âm kinh đào phách ngân, âm âm ầm ầm, địa chấn mạnh mẽ khiến người đặt chân bất ổn. Hai cánh tuyết trắng vỗ mạnh, tầng tầng sóng lực cường đại đập vào cửa động, mắt thấy hắc động do dùng Cẩm Diễm Thuật biến hóa thành hình thái đặc biệt không ngừng run động, có vẻ phi thường không ổn định.

- Sao có khả năng? Sao có khả năng người cũng nắm giữ Cẩm Diễm Thuật?

Tất Phong mất đi lý trí điên cuồng hét lớn nói:

- Trên người người không có mấy may ba động Cẩm Diễm Thuật, sao có khả năng?

Kiều Sâm Đặc từ khí tức dị thường trên người Tất Phong phát ra đoán được hẳn mang Cẩm Diễm Thuật, theo lý mà nói, Tất Phong tự nhiên cũng có thể như vậy. Thế nhưng giao thủ hồi lâu, vẫn hẳn không nhìn ra được trên người Kiêu Sâm Đặc có dấu hiệu mang Cẩm Diễm Thuật, hơn nữa Cẩm Diễm Thuật đối phương thi triển ra lại mạnh mẽ như vậy!

- Lẽ nào chỉ có các người mới có thuật luyện sư hay sao? Chỉ là lãnh đại một phương cũng đòi mưu toan dạy sóng ngất trời!

Kiều Sâm Đặc coi thường cười nhạt, hẳn đã hoàn toàn nắm chắc kết thúc trong tay, căn bản không vội vã, lấy tư thế ổn định chăm chọc.

- Không có khả năng! Các người chỉ có một mình Bản Hách là thuật luyện sư cao cấp, lấy thực lực của hẳn sao có khả năng luyện chế cho người tinh chương Diễm Hóa?

- Thực lực của Bản Hách đại sư không phải các người có thể đoán được?

Kiều Sâm Đặc cổ ý lớn tiếng.

Bản Hách đứng trên tòa tháp lâu không nhin được đỏ mặt lên, đây là điều bọn họ đã sớm thương lượng trước, để không bại lộ thân phận của Lăng Phong, luyện chế tinh chương Diễm Hóa chỉ có thể để hẳn "chịu oan" mà thôi!

- Kỳ quái! Thực lực luyện chương của Bản Hách mạnh như vậy?

Mộ Dung Yên phía dưới lẩm bẩm nói.

- Nếu là như vậy, sự phát triển của Tinh Lam công quốc những năm vừa qua không chỉ dừng lại mức này, lẽ nào...

Ánh mắt nghi hoặc của nàng đột nhiên dừng lại trên người Lăng Phong đứng sau Bản Hách.

Lẽ nào thực sự đúng như chính mình suy đoán? Thiên phú của người thanh niên kia đáng sợ tới mức độ nào? Trong lòng Mộ Dung Yên dâng lên cảm giác sai lầm, nếu như Cẩm Diễm Thuật của Kiêu Sâm Đặc thực sự có liên quan tới Lăng Phong, như vậy thiên phú của Lăng Phong đặt trên toàn bộ đại lục Thần Vĩ cũng nổi tiếng, thậm chí là tuyệt đỉnh! Một khi bị thế lực lớn nào đó biết được, chỉ sợ sẽ vì hẳn mà tranh đoạt tới vỡ đầu! Thế nhưng có thể sao?

- Phá cho ta!

Kiều Sâm Đặc gầm lên, âm âm kịch chấn, năng lượng bạo động kịch liệt, thoáng giống như vô số phi chùy bắn về bốn phương tám hướng.

Xuy xuy xuy xuy xuy!

Cẩm diễm thuật hình thành nên hắc động bị đâm thủng mấy lỗ, lập tức dưới một cỗ lực lượng chân động thôi thúc, xoẹt một tiếng phẳng phất như da trống bị xé rách! Tất Phong phun ra một ngụm tâm huyết thật lớn, thân thể trắng tấp rơi xuống đất.

Sát khí trong mắt Kiêu Sâm Đặc ẩn hiện, kiếm bản to xuất hiện trong tay, giờ kiếm lên chuẩn bị chém xuống!

- Ta, ta chịu thua!

Trong nháy mắt rơi xuống đất, Tất Phong biết chính mình hôm nay đã thất bại thảm hại! Lấy sự thù hận giữa hai bên đã kết, Kiêu Sâm Đặc tuyệt đối không chút do dự hạ sát thủ, chết tại lời đài quyết đấu như thế này thì dù là Ai Nặc thân vương cũng không thể thay mình đòi lại công đạo. Hơn nữa, mất đi chính mình, bên phía Ai Nặc thân vương cũng mất đi tiền vốn cực lớn đối kháng với vương thất, vì vậy hẳn đành phải khuất nhục hô lớn ba chữ!

Cánh tay Kiêu Sâm Đặc dừng lại, một kiếm này không hạ xuống!

Hạ xuống mặt đất, sắc mặt Tất Phong uể oải, trước ngực hẳn có một vết thương chảy máu rất rõ ràng, hẳn mở bàn tay phải nói:

- Trận chiến hôm nay ta chịu thua, sau này không đặt chân nữa bước vào Tinh Lam thành!

Lăng lẳng nhìn hấn, Kiều Sâm Đặc biết chỉ cần chính mình nguyện ý, lúc này bỏ xuống một kiếm, đối phương tuyệt đối không thể giữ lại được tính mệnh, thế nhưng chính mình thực sự có thể hạ thủ được sao?

- Lão sư tử đang làm gì? Không lợi dụng cơ hội này xuất thủ, chẳng lẽ còn muốn thả cộp về rừng?

Mạch Kha ngừng mắt nói. Thấy hấn trong tình huống cấp bách gầm lên, Lăng Phong bỗng nhiên nghĩ vị sư tôn của chính mình không phải nghiêm khắc cứng nhắc như tưởng tượng nha!

Hoàng Phủ Lập cũng xiết chặt bàn tay, giết Tất Phong bằng với chặt đi song chương phe Ai Nặc nhất mạch! Kiều nguyên soái rốt cuộc hạ thủ hay không?

Gió rả rích, bụi cát nổi lên bốn phía!

- Người đi đi!

Nhàn nhạt xua tay, Kiều Sâm Đặc thu hồi đại kiếm, xoay người rời đi.

- Đầu sư tử cổ chấp này!

Mạch Kha tức giận.

- Tạ ơn...tạ ơn!

Tất Phong ôm kín ngực, nhãn thần âm lãnh phức tạp. Hấn biết ngày hôm nay đánh một trận tuy thoát được tính mệnh, thế nhưng cử động tự mình nhận thua như thế này sẽ khiến cho chính mình không ngừng đầu lên được! Chỉ cần Kiều Sâm Đặc còn sống một ngày, chính mình giống như bị một ngọn núi nặng nề đè ép!

Trên tòa tháp lâu, Hoàng Phủ Lập vui vẻ cười, hấn giờ tao cánh tay phải:

- Đêm nay tại vương cung cử hành đại yến, ăn mừng vì nguyên soái! Hôm nay Tinh Lam chi nguyệt vì nguyên soái mà sáng hơn, hôm nay Tinh Lam chi âm vì nguyên soái mà minh, Tinh Lam tôn sư đủ dành cho nguyên soái!

Trong ngôn ngữ hấn hoàn toàn không để chính mình vào trong đó, thế nhưng không ai có thể bỏ qua được khí lượng của vị vương giả này!

Tinh Lam chi thần bất phạm, Tinh Lam chi quân cũng phi phạm!

- Nguyên soái vạn tuế!

- Vương thượng vạn tuế!

- Tinh Lam vạn tuế!

Ngẩng đầu nhìn khoảng không bầu trời, hắc vụ tan hết, mặt trời nhô lên cao. Lăng Phong lộ ra một tia mỉm cười, tối nay, tinh quang nhất định sẽ đặc biệt sáng hơn!

...

- Không được, màu đỏ thắm quá tục rồi, màu xanh ngọc vẫn tốt hơn!

Trong Đa Bảo Các, Ny Khả dẫn theo một đoàn người đông đảo, trên tay mỗi người đều nâng một chiếc khay, bên trên xếp các loại y phục khác nhau.

Đứng trước mặt nàng chính là Lăng Phong buồn bực không thôi, rất giống như một con búp bê mặc cho Ny Khả loay hoay.

Ny Khả cầm một viên bảo thạch màu đen đính trên cổ áo Lăng Phong, nhìn đáng vẻ hấn hồi lâu, rốt cuộc mới gật đầu thỏa mãn:

- Không tồi, như vậy đẹp hơn! Tiểu Phong, đợi thời điểm tham gia tiệc tối cần phải tươi cười một chút! Tiểu bốn đần, không phải cười khúc khích, mà là mỉm cười thôi! Mỉm cười, hiểu hay không?

Nói xong, nàng làm mẫu.

Lăng Phong dở khóc dở cười, ban ngày lúc tại võ trường Tinh Lam Kiều Sâm Đặc chiến thắng Tất Phong, Hoàng Phủ Lập ngay tại chỗ tuyên bố cử hành yến tiệc tại hoàng cung, yến tiệc đêm nay tự nhiên không phải ai cũng có tư cách tham gia. Những người tham dự trong đó đều là thế gia quý tộc, hoặc là đại thần công quốc. Lăng Phong với thân phận đặc thù tự nhiên có nằm trong số đó.

Vì vậy, tròn một buổi chiều, Ny Khả vẫn bận rộn với đại nghiệp chọn lựa trang phục cho Lăng Phong. Một buổi chiều này, số lượng y phục Lăng Phong thử qua so với cả đời hắn còn muốn nhiều hơn. Đây cũng là lần đầu tiên hắn biết được trang phục quần áo lại có nhiều chú ý tới như vậy. Loại lễ phục nào không thích hợp, loại lễ phục nào trong trường hợp nào, tại loại yến hội như thế nào, hoặc là dùng loại bảo thạch nào, trang sức phụ tùng nào...Rất nhiều điều cần phải chú ý khiến cho Lăng Phong to đầu như cái đầu, cảm giác so với luyện chế một mai tinh chương trung cấp còn cật lực hơn nhiều.

- Ách, tỷ tỷ, thời gian không còn sớm nữa rồi, ta xem tiệc tối đã bắt đầu!

Nhìn sắc trời bên ngoài cửa sổ một chút, Ny Khả tiếc nuối giúp hắn gấp nếp cổ áo một lần cuối cùng, nói:

- Ai, nguyên bản còn có mấy bộ lễ phục khác cần phải thử, hiệu quả hắn là tốt hơn một chút, thực sự đáng tiếc...Nhanh, người đâu, giúp Lăng thiếu gia chuẩn bị xe ngựa.

- Không, không cần, tỷ tỷ, ta trực tiếp đi bộ tới là được.

Lăng Phong vội vã chạy trốn chết rồi đi.

- Ai, tiểu Phong, cẩn thận một chút!

Ny Khả nhìn bóng lưng lưng Lăng Phong biến mất, lo lắng dặn dò nói.

Mấy nữ hầu bưng khay quần áo không nhận được hi hi cười duyên, khó nhìn thấy Lăng thiếu gia vốn lão thành ổn trọng lại tung quần như vậy, mà các chủ Ny Khả nổi danh mạnh mẽ và bận rộn dĩ nhiên lại có thể dành nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy.

- Còn dám cười, mấy nha đầu chết tiệt các người, vừa rồi giúp tiểu Phong thay quần áo có phải vụng trộm ăn đậu hũ hắn hay không?

Ny Khả cố ý sáng giọng.

- Đám nha đầu tư xuân các người, ta không giáo huấn các người thật tốt!

- Không nên a, các chủ...Người cứu mạng...

Tiếng cười hi hi không dứt.

107. Chương 62: Bị Đâm.

- Thật là đáng sợ!

Lăng Phong lau cái trán đầy mồ hôi lạnh, thuận lợi chạy trốn chết, thảo nào buổi chiều từ lúc từ võ trường Tinh Lam nghe được Ny Khả giúp chính mình chuẩn bị lễ phục, đám người Diệp Lạc đều lộ ra thần tình quái dị, sau đó cả đám mượn cớ chuẩn thẳng.

Là cố ý, đám chết tiệt này khẳng định là cố ý, biết rõ Ny Khả tỷ tỷ có đam mê đáng sợ như vậy lại không người nào nhắc nhở chính mình! Lăng Phong hận nghiêng hàm răng ngứa ngáy.

Đêm nay Tinh Lam thành đặc biệt náo nhiệt, nơi nơi giang đèn kết hoa, còn rực rỡ hơn cả ngày quốc khánh. Năm gần đây, bởi vì nhân tố Ai Nặc lãnh địa bất ổn định tồn tại, trên thực tế Tinh Lam công quốc có mạch nước ngầm khởi động mãnh liệt, thế lực đối địch khắp nơi rục rịch. Kiều Sâm Đặc lấy ưu thế không thể hoài nghi trước mặt tất cả mọi người đánh bại Tất Phong, đã dành cho toàn bộ quốc dân công quốc lòng tin cực lớn, ý nghĩa không gì sánh được, điều này đối với các thế lực đối địch mà nói chính là một kinh sợ vô hình!

Dưới công quốc chủ đạo, bầu không khí chúc mừng ngày hôm nay đặc biệt nồng nặng, tuyệt đại đa số cửa hàng đều bày ra vật phẩm chiêu bài, mà chúng trong ngày hôm nay có thể không cần nộp thuế, vô luận đối với người tiêu thụ hay thương gia mà nói, đều là cục diện khiến mọi người vui mừng.

Bị dòng người nhốn nháo xô đẩy, đi lại có chút khó khăn, Lăng Phong bắt đắc dĩ, hẩn nhìn bốn phía, do dự có nên triển khai thân pháp rồi đi.

Lúc này, đột nhiên vang lên thanh âm trẻ con oa oa khóc hô:

- Mụ mụ, phi ô của tiểu Viễn bay đi rồi.

Trong không trung, một loại đồ chơi dạng ô xòe đang từ từ bay lên.

Lăng Phong thấy thế mỉm cười, đưa tay lên, khẽ điều động chân lực, phi ô liền bị hút vào trong tay hẩn. Phi ô là một loại vật phẩm luyện kim lưu hành rộng rãi trong cộng quốc, cầm trong tay nhẹ nhàng xoay tròn là có thể chuyển động vù vù, trên mặt của nó có vẽ nhiều loại màu sắc khác nhau, biến ảo đặc biệt xinh đẹp.

- Tiểu muội muội, trả lại cho muội.

Lăng Phong ôn hòa cười, cầm phi ô trả lại cho tiểu cô nương đang khóc lóc, khi tới gần tiểu cô nương này, hẩn vô thức cảm giác có chút kỳ quái, chiếc mũ trên đầu tiểu cô nương có chút dài, không nhìn rõ dáng dấp cụ thể như thế nào, mà bàn tay nàng lộ ra ngoài tiếp nhận phi ô lại có vẻ thô ráp, đối với một tiểu hài tử mà nói, điều này quá mức kỳ lạ.

- Cảm tạ vị đại nhân này!

Nữ nhân mặc hồng y bên cạnh tiểu cô nương tươi cười đầy mặt tiếp nhận phi ô.

Tiếng chuông cảnh báo gõ lên!

Tinh quang trong mắt Lăng Phong bùng phát, chân lực trong nháy mắt vận chuyển bao phủ quanh thân thể tạo thành vòng bảo hộ, hơn nữa đồng thời, hai chân của hẩn mạnh mẽ đạp xuống đất.

Thần tình mỉm cười của nữ nhân mặc hồng y nhất thời biến đổi, sát khí lộ ra, hai bàn tay gặt gao chế trụ bàn tay Lăng Phong.

- Chu Nho, xuất thủ!

Tiểu cô nương ngẩng đầu lên, trong lòng Lăng Phong chấn động, khuôn mặt của nàng rậm rạp đầy nếp nhăn, đây đâu phải là một hài đồng, rõ ràng là một "chu nho"! Tay áo nàng run lên, một chùm kim quang sắc bén bức thẳng mặt Lăng Phong!

Thân thể Lăng Phong ngửa ra sau, kim quang từ trên mặt bắn qua, pháp pháp pháp pháp...không biết bao nhiêu người vô tội bị vạ lây. Mắt thấy những người bị bắn trúng, thân thể thoáng cái biến thành đen, cứng ngắc ngã xuống.

- Chết tiệt!

Cánh tay rung nhẹ, tinh thiết ra khỏi vỏ! Bám theo một tầng quang mang sương mù, trường kiếm chém thẳng vào mặt nữ tử mặc hồng y. Lăng Phong nhìn lướt qua thăm trạng phía sau, một kiếm giận dữ ra khỏi vỏ, đã xử dụng tới Cực Thốn Kinh! Sóng âm bạo nổ, theo đó là một đóa khí tuyền chân không!

Thân thể Chu Nho bên cạnh đột nhiên nữu khúc, vỗ một chưởng sang bên cạnh đánh văng một gã mập mạp oa oa kêu quái dị về phía Lăng Phong, Chu Nho lập tức hét lên một tiếng.

- Hồng Y, đi mau!

Trường kiếm nhẹ chuyển, đập nhẹ vào thuấn thít hơi nghiêng sang một bên, Lăng Phong thấy được hai người trái trái phải phải rất nhanh biến mất trong đoàn người, không khỏi hử lạnh một tiếng.

- Ta ngược lại muốn nhìn các ngươi có thể trốn chỗ nào!

Hẩn bay lên trên đỉnh đầu mọi người, thân thể giống như kinh hồng đuổi theo phía sau hai người.

- Có cường giả giao chiến, chạy mau a!

Đối với bất cứ người bình thường nào trên đại lục Thần Vãn mà nói, bên cạnh trận giao chiến giữa các cường giả là chuyện vô cùng đáng sợ, người không có lực phòng hộ nhất định sẽ bị liên lụy. Nhất là thăm

trạng những người vừa bị Chu Nho bắn trúng bị phát hiện, đoàn người càng thêm kinh hãi, kêu loạn nháo thành một đoàn.

Tiếng dầm dáp, tiếng kêu cứu, tiếng quát tháo kinh khủng...

Trong đám người, một gã nam tử khuôn mặt vuông vức nhú mày nói:

- Lão nhị, ngươi tìm người khác ám sát tiểu tử này!
- Đại ca, đối phó với một tên tiểu tử còn muốn tìm người khác hay sao?

Một người khác có dung mạo rất giống người kia lên tiếng đáp lời.

- Chủ nhân để hai huynh đệ chúng ta xuất thủ cũng đủ nể mặt hần rồi!
- Người kia rốt cuộc là ai?
- Xem ra hai người kia hẳn là sát thủ chuyên nghiệp, bọn họ dù sao cũng chỉ là kẻ bán mạng lấy tiền, ai biết là người nào làm chủ sau lưng bọn họ?

Lão nhị coi thường nói.

- Bất quá mệnh của tên tiểu tử này quá kém, dĩ nhiên đắc tội nhiều người như vậy. Chúng ta vượt qua đi, vừa lúc tìm một chỗ yên lặng hoàn thành chuyện chủ nhân phân phó!
- Tốt!

Một góc khác, trước khi tiếng động nhốn nháo ầm ĩ phát sinh, đang có người dẫn một đội lính bảo vệ Tinh Lam thành tuần tra qua. Lính bảo vệ thống nhất mặc đồng phục màu chàm, bộ vị quân hàm có mấy huân chương hình sao màu nâu đen, quyền lực của những người này không phải rất lớn, nhưng phụ trách đảm bảo trật tự trong Tinh Lam thành, phạm vi quản lý tương đối rộng lớn, giống như một ít thương hội vi phạm quy định buôn bán, thậm chí mặt thành phố ngăn nắp sạch sẽ đều thuộc phạm vi quản lý của bọn họ, trong thành Tinh Lam bọn họ có danh xưng cá biệt - thành quản!

Một gã thành quản khen tặng nói:

- Tang đại nhân, lần này xem ra là muốn để người dần dần tiếp nhận quyền to đây, ngay cả chức ti thủ vệ an nguy Tinh Lam cũng đã giao cho người.
- Không nên nói lung tung!

Tang Khắc Tư dẫn đầu đoàn người khó ức chế được vẻ mặt vui mừng, giả vờ khiêm tốn nói:

- Phụ thân đại nhân cũng nói qua, lần này bất quá chỉ là một đoạn thời gian lịch lãm, nếu như làm tốt sau này mới có cơ hội càng tiến thêm một bước.
- Tang đại nhân khiêm tốn rồi!

Thành quản vội vàng nói.

- Các huynh đệ ai chẳng biết trình độ của Tang đại nhân, điểm nhiệm vụ thủ vệ an nguy Tinh Lam thành tự nhiên là thành thạo rồi, sau này tiến vào nội các chỉ là sớm muộn.
- Ha ha ha ha, tiểu tử ngươi thực biết nói chuyện!

Tang Khắc Tư cười to, đột nhiên hần biến sắc, lúc này chính là lúc Chu Nho ám sát Lăng Phong! Trong lúc điện quang hỏa thạch, Chu Nho, Hồng Y lui bước, Lăng Phong triển khai thân pháp hư không đuổi theo.

- Là ai dám can đảm nháo sự tại Tinh Lam thành, Tang đại nhân, chúng ta...
- Chậm!

Biểu tình Tang Khắc Tư âm tình bất định, hần nghĩ tới tình hình Lăng Phong tại tòa tháp lâu ngày hôm nay nhận được sự ưu đãi, lúc đó trong lòng hần chỉ chấn động, ý niệm âm lãnh trong đầu nổi lên:

"Mới không qua bao lâu, người này đã được coi trọng như vậy, tiếp tục phát triển, tại nguyên lực tháp, thậm chí là Tinh Lam công quốc còn có vị trí thứ hai?"

Nghĩ như vậy, hắn xua xua tay:

- Chúng ta coi chuyện này như không thấy là được.
- Tang đại nhân...
- Ta nói coi như không thấy, chẳng lẽ ngươi không hiểu sao?

Nhân thần Tang Khắc Tư sắc bén nhìn thẳng vào người can đảm dám chất vấn chính mình. Thành quân bị hắn nhìn chăm chăm cúi đầu, ra vẻ kính cẩn nghe theo. Tang Khắc Tư thỏa mãn gật đầu, lại không biết được tên thành quân này đã có tính toán khác...

108. Chương 63: Thập Nhị Dung Hỏa.

- Còn chạy trốn chỗ nào!

Nơi này là địa phương trống trải, rốt cuộc Lăng Phong có thể không chút cỡ kỵ thì triển sát chiêu! Tinh thiết kiếm khẽ run, một vòng lại một vòng khí quyển vô hình bao phủ xuống, thoáng cái giống như cái mũ chụp, bao phủ không gian, căn bản không để chỗ trống chạy trốn!

Trong nháy mắt khi giao thủ, Lăng Phong đã nhìn ra, ngoại trừ thủ pháp sát thủ quỷ dị ra, tu vi bản thân hai người này cũng không mạnh bao nhiêu, nhiều lắm chỉ đạt tới thất tinh, lấy bản thân bộc phát một kích tiếp cận với thực lực cường giả bát tinh, căn bản không cần phải sợ hãi bọn họ!

- Hồng Y, ngươi đi mau, ta đến ngăn cản hắn!

Chu Nho điên cuồng hét lên nói, thanh âm của hắn bén nhọn, lúc này thiếu nguy trạng, nghe vào tai cảm giác lông tơ dựng thẳng, phảng phất giống như nghìn vạn con sâu lông bò qua, da thịt bị xé rách.

- Ta không đi, nếu đi ngươi đi trước!

Nữ nhân Hồng Y lạnh lùng nói, trên trán nàng chớp động ngân quang, cự linh nhất thời xuất hiện! Cự linh của nàng là một loại chân linh thuộc tính linh loại, chủ thể là một thân cây cao lớn, trên đỉnh là rất nhiều cành cây, mỗi một cành cây có một quả thực màu lam đậm, nàng lớn tiếng rít lên:

- Hậu thiên linh kỹ, Hủ Quả Xạ!

Mười tám quả thực màu lam đậm ào ạt bắn về phía Lăng Phong, phi tới giữa không trung, chúng đột nhiên nổ tung, quả tương màu lam đậm khắp bầu trời vấy ra, tức thì một cỗ mùi hôi thối đập thẳng vào mặt.

Lăng Phong cả kinh, linh kỹ của nữ tử mặc hồng y này tương đối quái dị, dĩ nhiên có phụ gia thêm lực lượng công kích bằng độc tố! Nói chung, thực linh thiên hành giả có khả năng sử dụng một ít linh kỹ sẽ tương đối quái dị một chút, có thể phụ gia thêm một ít yếu tố lực lượng như ăn mòn, độc tố, suy lão...Nhưng muốn sử dụng được những linh kỹ này lại phải đáp ứng một số điều kiện tương đối hà khắc.

Tinh thiết thu lại phòng bị, một chùm chân lực nổ tung.

Trường kiếm trong tay Lăng Phong đâm ra, lực lượng cường đại xé rách không khí, trước người liền hình thành một bức tường chân lực phòng hộ hình mặt thuẫn. Ba ba ba, quả tương bị nổ tung bắn tới đánh thẳng vào tường chân lực đều bị ngăn cản, có thể nhìn ra được sức bạo phát của linh kỹ nữ tử mặc hồng y sử dụng không phải rất mạnh, bằng không nếu có thể nhận được một mai luyện chương rất tốt luyện hóa, một chiêu này có thể đột phá tường chân khí phòng hộ đánh lên người Lăng Phong, như vậy Lăng Phong chắc hẳn ăn không tiêu.

Bắn ra mười tám quả thực, nữ tử mặc hồng y không chuẩn bị dừng, hai người bọn họ cũng nhìn ra được thực lực của Lăng Phong không phải bọn họ có khả năng đối kháng! Vì vậy, bọn họ muốn tạm thời ngăn cản Lăng Phong trong chốc lát, một chiêu đánh ra lập tức chạy trốn!

Lăng Phong dùng kiếm đẩy văng toàn bộ quả tương bắn tới, đang định đuổi theo hai người nữ tử mặc hồng y, đột nhiên, một cỗ sát khí dày đặc bao phủ thân thể hắn bên trong khiến hắn không thể động đậy!

- Người nào?

Lăng Phong lớn tiếng quát, trong lòng hấn cả kinh, cổ sát khí đột nhiên bao trùm thân thể này đủ khiến hấn cảm nhận được sự cường đại của địch nhân âm thầm ẩn tàng! Lẽ nào hai người kia cố ý sắp xếp kế hoạch để chính mình vào bẫy? Thế nhưng nhìn tư thế chạy trốn hoảng loạn của hai người, hấn liền phủ định giả thiết của mình.

Lăng Phong không dám nhúc nhích, bởi vì một chút dị động cũng có thể đánh vỡ cân bằng, gặp phải một kích sấm sét!

Trong bóng đêm, hai gã hấn tử cường tráng chậm rãi đi ra, bọn họ một trước một sau chặn lại lối đi của Lăng Phong.

- Mông Đại?

Trong mắt Lăng Phong lộ hàn quang, thấy được người chắn trước mặt bản thân chính là Mông Đại đã từng gặp qua tại Đa Bảo Các! Không cần quay đầu lại, Lăng Phong cũng rõ ràng thân phận của người phía sau rồi, hấn lạnh giọng nói:

- Mông Nhị? Chủ tử các ngươi nhục nhã chạy khỏi Tinh Lam thành, quên mất để lại hai đầu chó các ngươi sao?

- Tiểu tử, ngươi muốn chết!

Tại lúc ở Đa Bảo Các, Lăng Phong đã nhìn ra được hai người này dị thường tôn kính đối với Tất Phong, lúc này cố ý mở miệng nói kích, làm cho hai người mất đi sự lãnh tĩnh! Quả nhiên, nghe vậy thần tình Mông Đại biến đổi, tức sát cực điểm! Hấn giơ song quyền lên, lớn tiếng hét:

- Trọng sơn kích!

Thoáng như một tòa cao sơn khuynh đảo, áp lực bàng bạc hầu như không thở nổi, Lăng Phong rốt cuộc đã chân chính thể nghiệm thực lực cường giả bất tinh!

...

- Các chủ, không ổn rồi!

Trong Đa Bảo Các cũng là hình ảnh chúc mừng náo nhiệt, ngoại trừ một ít người hầu chưa thành gia lưu lại hỗ trợ công việc các loại, những người khác sau khi nhận được một khoản tiền thưởng tương đối lớn đều sớm trở về nhà, còn lại tụ tập tại Xuân Hiểu Lâu mở yến tiệc vui vẻ. Chính vào lúc này, một người theo lý phải trở về nhà đoàn tụ với gia đình đột nhiên chạy vào trong.

- Làm sao vậy? Tiểu Nha, sao phải vội vội vàng vàng?

Ny Khả thấy người đến là người làm trong Đa Bảo Các, thường ngài thái độ làm người rất ổn trọng, là một người giúp việc đắc lực, ngày hôm nay sao lại thất thổ như vậy? Hoàn toàn không còn vẻ trấn định thường ngày.

Thoáng thở hổn hển một hơi, tiểu Nha không còn khách sáo cung kính, vội vàng nói:

- Ta vừa mới cùng người nhà đi dạo phố, vừa rồi ngoài ý muốn thấy Lăng thiếu gia xảy ra xung đột với người nào đó...

- Ha ha, còn tưởng là chuyện gì!

Lệ Thành từ trong Xuân Hiểu Lâu đi ra, cười ha ha nói:

- Cái tên kia chính là một quái vật, ngay cả cường giả thánh vực cũng có thể kích thương, cùng một ít người thường phát sinh xung đột thì có vấn đề gì!

- Không, không phải người thường!

Hung hăng nuốt một ngụm nước bọt, tiểu Nha kinh hoàng nói:

- Có cao thủ muốn giết Lăng thiếu gia!

...

- Quán Nhật!

Tinh thiết kiếm vẽ lên một đường kinh lôi tất điện, Cự Thốn Kinh toàn lực cuộn cuộn, thực lực cường hãn bỗng nhiên bộc phát dữ dội, thân kiếm on gong rung động! Tốc độ một kiếm này quá mức nhanh, lực lượng quá mạnh mẽ, không gian vang lên tiếng kết kết, ngay cả không khí cũng sinh ra vụ khí bốc cháy!

Thân kiếm lướt qua, sương trắng lượn lờ!

Mông Đại kinh hãi, hần vạn lần không ngờ tới một kích toàn lực của Lăng Phong lại đáng sợ tới như vậy, lần trước trong Đa Bảo Các tuy rằng Lăng Phong dùng một kích bộc phát kích thương Tất Phong, thế nhưng người bên cạnh xem ra dùng tiểu xảo chiếm đa số, không ai nghĩ đến thực lực của hần cũng mạnh tới như vậy!

Một kiếm phát ra, trong tiếng lách cách, hữu chưởng của Mông Đại vốn được bao trùm trong vô số quy văn, tách một tiếng, thủ giáp biến mất, hiển nhiên là Cự linh bị thụ thương không nhẹ. Lăng Phong cũng không chịu nổi, hần chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng dọc theo thân kiếm truyền vào cơ thể, hầu như trong nháy mắt nội tạng bị trùng kích thành vô số mảnh nhỏ, yết hầu cảm giác tinh ngọt, cuối cùng không thể ức chế phun ra một ngụm máu tươi!

- Tốt, tốt, tiểu tử, xem ra không thể coi thường người được!

Mông Đại giận dữ quát, thân thể hần bắt đầu biến hóa, tứ chi trở nên tráng kiện không gì sánh được, mà thân thể bắt đầu thu nhỏ lại, đầu thụt sâu vào trong vai như một viên đậu tằm, xem ra đặc biệt buồn cười.

- Linh kỹ, Thập Bội Nghĩ Lực!

Cơ thể, song chưởng Mông Đại tăng vọt, song chưởng tráng kiện giống như hai thanh cự chùy hung hăng đánh về phía Lăng Phong, lần này nếu như bị trúng đòn, chỉ sợ đầu Lăng Phong chỉ có kết quả nổ tung thành nhiều mảnh vụn.

Một viên lại một viên hỏa cầu xuất hiện, Lăng Phong trong hoàn cảnh mãnh chỉ treo chuông trở nên đặc biệt bình tĩnh, ngoại vật căn bản không thể quấy rầy. Kiếm nguyên hỏa vệ trong thức hải chuyển động vù vù, từng đạo chân nguyên hỏa hệ dọc theo thân kiếm truyền thẳng, Lăng Phong cảm giác khổng lồ nguyên lực hỏa vệ chưa bao giờ thông thuận đến vậy, hầu như trong nháy mắt, thập nhị dung hỏa hình thành!

Hô!

Dọc theo thân kiếm, một viên hỏa cầu tinh khiết màu xanh xèo một tiếng, vượt qua khoảng cách năm trượng, thẳng kích Mông Đại!

- Đại ca, cẩn thận!

Mông Nhị kinh hãi hét, hần cũng không thể chờ nổi nữa, lập tức Cự linh phụ thân, từ phía sau hung hăng chộp vào Lăng Phong! Lần này trước sau giáp kích, chân khí nguyên lực khiến không gian cũng bị đông cứng lại, gió ngừng thổi, mây ngừng bay, vạn vật lâm vào yên lặng tuyệt đối!

Cái gì hồng ảnh, cái gì tiến tất, tại giờ khắc này hết thảy không thể sử dụng! Rốt cuộc Lăng Phong triệt để hiểu ra lời cảnh báo của Mạch Kha trước kia:

"Chờ sau này người có thể thôi diễn Phong Viêm Dung tới cực hạn sẽ không cần dùng tới những thủ đoạn này, dùng kỹ xảo bắt quá chỉ là tiểu đạo mà thôi!"

Thì ra là thế, chiêu thức kỹ xảo có tinh diệu cỡ nào, nếu như chân lực bản thân, tu vi ý thức chưa đủ mà nói, đối mặt với lực lượng tuyệt đối vẫn không dùng được!

109. Chương 64: Trọng Thương!

Huỳnh đệ Mông thị vốn đã luyện hợp kích thi thuật từ bé, khi hai người cùng liên thủ lực công kích sẽ tăng thêm vài phần, đủ đạt tới cường độ cao thủ cửu tinh! Một trước một sau, hai cỗ chân lực cùng xuất hiện, một dòng xoáy vô hình hình thành chính giữa, Lăng Phong thi triển ra thập nhị dung hỏa thoáng giống như ánh nền hồng giữa cơn cuồng phong gào thét, lay động vài cái chợt biến mất vô hình!

Cùng lúc đó, dòng xoáy chân lực dữ dội không ngừng xoay tròn, phụ cận mặt đất nơi Lăng Phong đứng phát sinh thanh âm tách tách nứt nẻ, từng vết nứt lan rộng, tựa hồ như cả đại địa cũng bị một kích này đánh rách nát tả tơi.

Không thể nhúc nhích!

Lăng Phong phảng phất như lâm vào cảm giác chính mình bị "vực" áp chế, bất quá một lần kia Lăng Phong đối với cường giả thánh vực cũng chưa từng nhận mệnh, còn lần này thì sao?

Tất cả mọi thứ xung quanh đều ngừng lại, nếu mắt không thể thấy, tai không thể nghe, vậy thì đơn giản phong tỏa toàn bộ giác quan! Trong nháy mắt khi tính mệnh bị đe dọa với cực điểm, Lăng Phong đột nhiên tiến vào một loại cảnh giới tinh thần kỳ diệu không thể dùng lời để miêu tả, tốc độ vận chuyển niệm thức trong đầu lập tức tăng lên vô cùng kinh người, hạch tâm đen trắng trong kiếm linh càng thêm vận chuyển điên cuồng, mắt thất quang mang kiếm linh càng thêm tinh oánh, càng thêm sáng rực, theo đó hai thanh kiếm nguyên cũng phát sáng sắc sỡ lóa mắt!

Một loại dung hợp giữa tinh thần và thiên địa, tâm linh phảng phất như chìm vào sâu trong nhịp đập đại địa, cùng với thiên địa cộng minh, tất cả khiến Lăng Phong chìm trong cảm ngộ kỳ diệu, giống như mộng du, Lăng Phong chăm chú nhắm mắt, tinh thiết kiếm tùy ý đâm về phía trước...

Một kiếm đâm ra đơn giản như vậy, lại giống như ẩn chứa hàng nghìn hàng vạn vũ trụ, ảo diệu của thiên địa tự nhiên, tinh thiết kiếm lấy góc độ thần diệu tới cực điểm đột phá dòng xoáy chân lực phong tỏa, trực tiếp đâm xuyên qua ngực Mông Đại!

Phụt!

Đâm kiếm, thu kiếm!

Máu tươi phun trào!

Mông Đại không thể tin tưởng nhìn vào chính giữa ngực đang phun máu tươi, thế nào cũng không rõ một kiếm kia vì sao lại vượt qua được chân lực phong tỏa, lại làm cách nào đâm tới ngực chính mình! Hắn ôm chặt ngực, trong mắt vô thần, chậm rãi lão đảo thân thể.

- Đại ca!

Mông Nhị rống to tê tâm liệt phế, song chưởng nặng nề oanh kích vào thân thể Lăng Phong.

Phịch một tiếng, Lăng Phong cảm giác phảng phất như có mười đầu cự tượng xô thẳng về phía chính mình, không thể ức chế được bay vọt giữa không trung! Vừa rồi tuy rằng hắn đâm ra một kiếm thần diệu phi thường, thế nhưng chân lực bản thân lại không tăng thêm chút nào, thân thể tự nhiên không đột phá được chân lực phong tỏa, vì vậy một chưởng này của Mông Nhị vô cùng chính xác rơi vào trên người hắn, không biết đã đáng gãy bao nhiêu khúc xương sườn!

Mông Nhị chạy về phía trước, ôm lấy đại ca mình, mắt mở trừng trừng nhìn đại ca mang theo nhân thân mê vông, khí tức sinh mệnh từng chút từng chút biến mất, hắn ngửa mặt lên trời rống giận:

- Tiểu tử, ta muốn ngươi chết!

Hắn giống như một con trâu đực phát cuồng xông về phía Lăng Phong, lại một chưởng đánh ra.

- Dừng tay!

Đám người Diệp Lạc nhận được tin tức triển khai công cuộc tìm kiếm rốt cuộc đã thành công, khi nhìn thấy một màn phát sinh phía trước, Diệp Lạc nhất thời hết hồn.

- Lang Nha Nguyệt!

Lúc hạch tâm linh hồn và Cự linh kết hợp, Diệp Lạc đối với một chiêu diễn thuật cũng có chút lý giải đặc biệt, mà tốc độ xuất thủ lần này của một chiêu này so với trước kia không biết hơn bao nhiêu lần! Kiếm khí cự linh giận dữ vọt tới, nặng nề đánh vào song chưởng Mông Nhị, oanh một tiếng, Cự linh Hóa Khải của Mông Nhị đã bị thương nặng, đồng thời thân thể vắng người.

Mông Nhị thấy đám người Diệp Lạc xuất hiện, cái đầu hỗn loạn nhất thời thanh tỉnh, mạnh mẽ ức chế tâm tình điên cuồng, ôm lấy thi thể đại ca nhanh chóng lẩn vào trong màn đêm.

- Đừng đuổi theo, trước tiên xem Lăng Phong!

Diệp Thành ngăn cản động tác của Lê Thành bên cạnh.

Lăng Phong thấy đám người Diệp Lạc tới, một tia căng thẳng thần kinh cuối cùng biến mất, liền cúi đầu hôn mê bất tỉnh...Cho dù trong lúc hôn mê, tinh thiết kiếm trong tay hắn vẫn nắm chặt không buông!

Chỉ có coi kiếm như mạng mới có thể dùng kiếm vô địch!

...

- Ha ha ha ha, Kiều nguyên soái, ta kính người một che, s người nghìn vạn lần phải dành cho lão Lai Khắc ta một chút mặt mũi!

Trong yến tiệc vương cung, một lão nhân đầu tóc bạc phơ, tinh thần quắc thước, giơ chén rượu màu hồng trong tay quay sang Kiều Sâm Đặc sang sảng nói.

Kiều Sâm Đặc sảng khoái nâng chén.

- Công tước kính ta rượu chính là dành cho Kiều Sâm Đặc mặt mũi rồi, cụng!

Hắn ngửa cổ một ngụm uống sạch.

- Tốt, tốt, tốt!

Lai Khắc kính động chòm râu rung rinh, hắn tuy có địa vị công tước tôn vinh, thế nhưng bản thân lại không có bao nhiêu thực quyền, so với Kiều Sâm Đặc thực tế không thể nào bằng được, mắt thấy Kiều Sâm Đặc tôn trọng hắn như vậy, nào có đạo lý không vui vẻ? Cũng ngửa đầu một ngụm uống cạn chén.

Hai nhân vật thượng tầng Tinh Lam công quốc lúc này giống như nhân vật phổ thường, cùng nhau nâng chén chúc mừng, tiếng cười không ngừng.

Cách đó không xa, Mạch Kha nhẹ nhàng nhấp một chút rượu trong chén, Hoàng Phủ Lập bên cạnh đi tới, cười nói:

- Đại sư, người vẫn thích thanh tịnh như vậy!

- Thói quen rồi!

Nhàn nhạt cười, Mạch Kha nâng chén, tùy ý nói:

- Ta không giống như lão sư tử kia, suốt ngày thích náo nhiệt.

Thấy mọi việc đối với Kiều Sâm Đặc rất thuận lợi, khéo miệng hắn không khỏi nhếch lên cười nhạt, nếu không phải trời sinh Kiều Sâm Đặc vẫn là tính tình như thế này, lấy tính tình lãnh đạm của Mạch Kha, hai người không có khả năng bảo nhiều tình hữu nghị nhiều năm như vậy.

- Đại sư, yến tiệc đêm nay đã bắt đầu lâu rồi, thế nào lệnh đồ vẫn không tới?

Hoàng Phủ Lập hỏi, hàm nghĩa rất sâu nói:

- Hắn không đến, vậy thì vai chính đích thực của bữa tiệc hôm nay không có rồi!

- Thuật luyện sư cao minh đều có cổ quái, có thể Lăng hiền đệ không thích những cuộc hội họp như thế này.

Bản Hách bên cạnh lộ vẻ đương nhiên tiếp lời.

- Khụ khụ...

Mạch Kha và Hoàng Phủ Lập nhìn nhau, đều là biểu tình cổ quái nhin cười. Có thuật luyện sư cổ quái? Lời này dùng để hình dung chính bản thân Bản Hách càng thêm thỏa đáng hơn, nhưng bọn họ càng nhiều là chần chừ, Bản Hách tự miệng nói "cao minh" để hình dung Lăng Phong, phảng phất như chính hắn căn bản không tính là cái gì, Lăng Phong rốt cuộc là hạng tri thức luyện chương như thế nào mới khiến cho một thuật luyện sư cao cấp kính phục tới mức này?

- Phong nhi...Ách...

Mạch Kha nhẹ phát ra câu "Phong nhi" khỏi miệng, bỗng nhiên thấy được bên cạnh phóng tới một đạo nhân thần bất thiện, không khỏi lắc đầu cười khổ, hàm hồ nói:

- Sau khi quyết đấu hôm nay chấm dứt, hần trở về Đa Bảo Các, ta cố ý chiếu cố hần một chút, hần là sẽ không vắng mặt, có thể có chuyện gì dừng lại một chút!

Thấy Mạch Kha thức thời như vậy, Bản Hách mới dời đi nhân thần lửa nóng, chính mình xưng hô Lăng Phong là "hiền đệ", Mạch Kha ngay sau đó gọi một câu "Phong nhi", như vậy không phải là chiếm tiện nghi của chính mình hay sao? Việc này làm sao có thể khiến cho vị thuật luyện sư cao cấp ngoại trừ Lăng Phong ra còn lại dưới mắt không còn ai tiếp thu?

- Vân nhi, người đi Đa Bảo Các xem thế nào, có thể sư thúc người có việc.

Bản Hách phân phó nói.

- Da, sư tôn!

Hoàng Phủ Vân cung kính gập đầu.

Tô Lam bên cạnh cũng bước tới, hướng Mạch Kha nói:

- Sư tôn, ta cũng đi xem sao.

- Uhm, cũng tốt!

Mạch Kha nghĩ tới tính tình miên cưỡng của Lăng Phong bỗng nhiên tỉnh ngộ, lúc đầu tại Đa Bảo Các hần còn cự tuyệt chính mình chủ động yêu cầu thu đồ đệ, hiện tại ngấm lại đồ đệ bảo bối này cũng đúng theo như lời Bản Hách nói, có "cổ quái"! Trong mấy đồ đệ chỉ có một mình Tô Lam là nữ tử, vạn nhất Lăng Phong không chịu tới đây, nói chuyện cũng thuận tiện một chút.

Yến hội tiếp tục tiến hành, tiếng chúc mừng không ngừng, Kiều Sâm Đặc lung lay lắc lắc lướt qua các bàn, thỉnh thoảng vỗ vỗ vai ai đó, lại dùng tay đánh vào lòng ngực, cười lớn không ngừng! Hần hướng về phía Mạch Kha xa xa nói:

- Uy, lão vô lại, không nên lui lại một bên nha, đến, cùng mọi người uống một chén!

Mạch Kha bắt đắc dĩ nói:

- Lão sư tử xem ra đêm nay uống hơi nhiều.

Hần có thể hiểu được tâm tình của Kiều Sâm Đặc, rốt cuộc chân chính đánh bại đối thủ bao nhiêu năm, loại tâm tình vui sướng này tự nhiên không thể kìm nén được. Nếu như chính mình có thể chính diện đánh bại tiểu nhân ti tiện Thôi Tư Đặc, nói không chừng cũng sẽ thất thố như vậy!

Kiều Sâm Đặc không quan tâm đi tới, kéo cánh tay Mạch Kha.

- Đến đến đến, lão vô lại, người luôn giữ bộ dáng lạnh lùng như vậy, hôm nay có thể tạm thời bỏ đi hay không?

- Người cứ uống đi, đừng quấy rầy ta!

Mạch Kha bắt đắc dĩ đẩy cánh tay hần.

110. Chương 65: Tinh Lam...điên Cuồng!

- Không được! Người đã đoạt đi đồ đệ bảo bối nguyên bản thuộc về ta, nói cái gì cũng phải bồi thường ta một chút! Nếu không ta phải quyết đấu với người!

Kiều Sâm Đặc giống như hải tử với nhau tranh khí nói, khiến cho mọi người bên cạnh dở khóc dở cười. Mạch Kha cười khổ, còn đang chuẩn bị uống mấy chén cho có lệ...

Lúc này, Hoàng Phủ Vân vội vã vọt tới, thần sắc hoảng sợ, cứ nhiên dưng vào vài gã quý tộc đang chìm đắm trong chúc mừng.

- Vương nhi, làm sao vậy?

Hoàng Phủ Lập nhú mày hỏi, làm một thành viên hoàng tộc, vấn đề tâm lý yêu cầu rất cao, cho dù núi lở trước mắt cũng không được thay đổi sắc mặt. Hoàng Phủ Vân có thần thái như vậy khiến hắn bất mãn.

- Không, không tốt rồi, Lăng sư thúc bị trọng thương!

Hoàng Phủ Vân thở dốc từng ngụm lớn nói.

Choang!

Chén rượu trên tay Mạch Kha rơi xuống đất, chén rượu trên tay Hoàng Phủ Lập cũng rơi xuống đất vỡ vụn, rượu đỏ tươi tràn ra như máu! Về mặt Bản Hách khiếp sợ, cái trán Kiều Sâm Đặc đột nhiên tỏa ra nhiệt khí bừng bừng, trong nháy mắt đã bức sạch sẽ hơi rượu khỏi cơ thể. Nhãn thần bọn họ giống như liệt ưng sẵn mỗi khóa chặt người Hoàng Phủ Vân! Hoàng Phủ Lập, Mạch Kha, Kiều Sâm Đặc, Bản Hách, bốn nhân vật có sức ảnh hưởng lớn nhất công quốc bởi vì một tin tức đồng thời khiếp sợ thất thố!

...

- Người, người lập lại lần nữa, Phong nhi hắn làm sao vậy?

Thanh âm Mạch Kha run run, lo sợ không yên hỏi.

Vừa nghe được tin tức này, hắn chỉ cảm thấy đầu ong ong vang lên, phảng phất giống như bị trúng một quả tam thập lục dung hỏa, thậm chí ngay cả ý nghĩ đơn giản nhất cũng bị lộn xộn. Trong lúc không để ý, đồ đệ bảo bối chính mình vô cùng thương yêu đồng thời "hận" đã hoàn toàn chịu tải mệnh tướng và hi vọng của hắn, đồ đệ này đã gây cho hắn rất nhiều điều ngoài ý muốn, Mạch Kha không dám tưởng tượng một khi đồ đệ bảo bối xảy ra chuyện ngoài ý muốn sẽ là tình hình như thế nào.

- Bản thân Lăng sư thúc bị trọng thương, bây giờ vẫn còn đang trong hôn mê, Tô Lam tỷ tỷ đang khẩn cấp sai đàn sư và được sư trong Nguyên Lực Học Viện chạy tới Đa Bảo Các trị liệu cho hắn.

Hoàng Phủ Vân không kịp thở dốc, liên tiếp nói ra toàn bộ tin tức chính mình biết.

Nghe xong lời này, Mạch Kha không nói hai lời, hỏa quang chột lóe, thân ảnh biến mất tại chỗ.

- Lão vô lại!

Thân thể Kiều Sâm Đặc lắc lự, căn bản bắt chập cái gì gọi là lễ nghi, trực tiếp phá không bay đi!

Điều này khiến cho đám quý tộc, đại thần bên cạnh không khỏi bất an, bọn họ cũng không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng nhìn hình ảnh Mạch Kha đại sư vội vàng rời đi, ngay sau đó Kiều nguyên soái cũng vội vã theo sau. Lẽ nào...Lãnh địa Ai Nặc vì không cam lòng Thất Phong bị thua, đã xuất binh đánh tới rồi sao?

Tâm tình bất an lan tràn toàn bộ đại sảnh, ai cũng không dám nói, thoáng cái bữa tiệc vốn rất náo nhiệt trở nên yên tĩnh không một tiếng động! Thẳng cho tới khi một tiếng rống giận áp lực vang lên trong đại sảnh:

- Là ai? Có điều tra rõ ai đã hạ thủ?

- Hiện tại chỉ biết trong đó có một nhóm là người của lãnh địa Ai Nặc, hình như tên là Mông Đại, Mông Nhị, chính là tùy tùng bên cạnh Thất Phong tới Tinh Lam thành, bọn họ vẫn ở trong một nhà gọi là thương hội Thụy Tinh.

Mặc dù tính tình rụt rè, thế nhưng thời khắc mấu chốt, Hoàng Phủ Vân vẫn rất có trật tự nói ra toàn bộ tin tức chính mình biết.

- Hình như trước bọn họ còn có một nhóm, bất quá thân phận cụ thể còn chưa biết!

- Ai Nặc, thân phận không biết?

Thì thảo nhắc mấy câu, thần tình Hoàng Phủ Lập hầu như có chút dữ tợn nói:

- Ảnh đâu?

- Vương thượng!

Một giọng nữ với âm thanh lạnh thấu xương lên tiếng trả lời, ngay sau đó là một âm ảnh xuất như từ hư không dần dần hiện hình, trước đó dĩ nhiên không ai thấy rõ nàng ở chỗ nào.

- Phát động Ảnh Vệ, nhanh chóng điều tra cho bản vương! Đến tột cùng là ai dám hạ thủ với Lăng Phong, điều tra ra người, vô luận liên lụy tới ai, cho bản vương giết! Giết! Giết!

Liên tiếp ba tiếng giết vang lên, biểu hiện vị vương giả này đã vô cùng giận dữ!

- Rồ!

Tất cả mọi người tham dự yến tiệc đều lạnh người, lẽ nào nguyên nhân Mạch Kha đại sư và Kiều nguyên soái vừa mới biến mất cũng có liên quan tới người tên là "Lăng Phong" này? Những người có tin tức linh thông lập tức nghĩ tới trước đó vài ngày, Mạch Kha đại sư thu một đồ đệ cũng tên là Lăng Phong, hôm nay trong tòa tháp lâu, Lăng Phong cũng đã trở thành nhân vật nổi bật, đồng thời được vương thượng thân thiết!

Lẽ nào, chính là bởi vì vị đồ đệ của Mạch Kha đại sư này bị tập kích sao?

Nhưng vì sao vương thượng lại nổi giận như vậy? Dĩ nhiên ngay cả Ảnh Vệ cũng sử dụng rồi? Phải biết rằng Ảnh Vệ chính là tồn tại chung cực bảo vệ sự an nguy của hoàng thất a, Lăng Phong này đến tột cùng là có địa phương nào khó lường? Vương thượng dĩ nhiên cho rằng hắn bị người tập kích tương đương gây nguy hiểm cho yên ổn hoàng thất?

Còn chưa nghĩ ra đáp án, khi các quý tộc, đại thần rời khỏi yến tiệc trở về phủ, một màn khiến cho bọn họ kinh ngạc xuất hiện.

Vô số nguyên tố thiên hành giả giống như bị điên đồng thời tìm tòi khắp Tinh Lam thành, những người này đều đến từ nguyên lực tháp và Nguyên Lực học viện, mà mục tiêu của bọn họ chỉ có một...Tìm ta người dám can đảm tập kích Lăng Phong, bất cứ kẻ nào dám ngăn cản giết chết báo sau!

Nếu như nói Mạch Kha vốn bao che khuyết điểm vì đồ đệ bảo bối vận dụng lực lượng trong tay cũng không kỳ quái, tiếp theo đã khiến bọn họ triệt để chấn kinh.

Từng đội Tinh Lam ngự lâm quân tiếp quản chức tranh của thành quân trong thành, những thành quân trước kia vốn vô cùng kiêu ngạo ương ngạnh đối mặt với những chiến sĩ quân đội như lang như hổ lập tức trở nên nhu thuận so với thổ con còn ngoan...Đối phương chỉ cần một lời không hợp liền lộ sát khí, khiến cho bọn họ không dám có một chút phản kháng phối hợp với đối phương tiến hành cấm lệnh đi lại ban đêm toàn thành! Lập tức, những chiến sĩ quân đội hành động như gió, quân quy sâm nghiêm tiến hành lục soát từng nhà, mục tiêu chỉ có một, tìm ra người can đảm tập kích Lăng Phong, giết!

Người hạ lệnh...nguyên soái Kiều Sâm Đặc!

Đám quý tộc cảm giác chính mình sắp điên rồi, dám can đảm vận dụng quân đội trong thành Tinh Lam, dù thế nào đi nữa nguyên soái tôn sư cũng phải chịu sự nghi kỵ của vương thượng? Thế nhưng vương thượng đối với việc này cứ nhiên không có một chút phản ứng. Càng khiến cho tâm tình bọn họ rơi vào tan vỡ ở phía sau...Bản Hách đại sư tự mình hạ huyền thưởng lệnh, chỉ cần có người tìm ra kẻ tập kích Lăng Phong, hoặc chỉ cần cung cấp một tia đầu mối đều có thể thu được một mai tinh chương cao cấp, thậm chí có thể yêu cầu Bản Hách đại sư tự mình xuất thủ vì người lập công luyện chế tinh chương thích hợp nhất!

Có thể nói, toàn bộ Tinh Lam thành bởi vì một huyền thưởng lệnh của Bản Hách đại sư liền nhanh chóng rơi vào điên cuồng, sự trân quý của mai tinh chương cao cấp đã khiến cho vô số người đổ mắt, càng không nói đến thuật luyện sư cao cấp tự mình xuất thủ "làm theo yêu cầu".

Đối với những cường giả khát vọng lực lượng mà nói, phần huyền thưởng này tràn ngập sự mê hoặc trần trụi nhất, bọn họ giống như những con chó sói nhện đói hơn mười ngày ngửi được mùi thịt tươi, bắt đầu điên cuồng đánh tới tất cả mục tiêu khả nghi!

Lăng Phong này đến tột cùng là có lai lịch gì? Không ít quý tộc quan viên thậm chí âm thầm yêu thích và ngưỡng mộ, nếu như có thể khiến cho nhiều đại nhân vật điên cuồng như vậy, cho dù chính mình lập tức mất đi tính mệnh cũng cam tâm tình nguyện a!

Rất ít người biết, lúc nổi giận gầm hạ đạt huyền thưởng lệnh, Bản Hách trong Bạch Lộ Viện rống giận không ngừng:

- Đến tột cùng là ai dám can đảm hạ độc thủ đối với Lăng hiền đệ? Đây là phạm tội! Đối với toàn bộ thuật luyện sư phạm tội!

Vừa nghĩ tới giá trị của Lăng Phong đối với thuật luyện sư, Bản Hách có cảm giác muốn lột da rút gân kẻ dám can đảm làm loạn, tự thân cắt hẳn thành từng mảnh nhỏ.

Tinh Lam, điên cuồng!

111. Chương 66: Hoàng Phủ Lập Nổi Giận.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trong ngự thư phòng vương cung, Hoàng Phủ Lập lặng lẽ ngồi, đứng trước mặt chính là Tang Tây Nặc. Thần tình Tang Tây Nặc âm tình bất định, sáng sớm ngày hôm nay vị đại thần này đã bị vương thượng truyền chỉ gọi hắn tới vương cung, thế nhưng từ lúc khi hắn thỉnh an tới giờ, Hoàng Phủ Lập chưa nói một câu, chỉ là trầm mặc nhìn văn kiện trong tay.

Nội tâm Tang Tây Nặc thấp thỏm, tại lúc chính mình và người đứng đầu gia tộc Nạp Đa, Lai Ân đại thần đấu tranh nghiêm trọng nhất, vương thượng cũng bất quá chỉ gọi hai người tới trước mặt hung hăng chỉ trích một phen, cũng không trừng phạt gì đáng kể. So sánh mà nói, Tang Tây Nặc tình nguyện để Hoàng Phủ Lập giận dữ chửi chính mình, như vậy tốt hơn nhiều so với im lặng không nói như hiện tại.

Chính vào lúc này, bên ngoài ngự thư phòng truyền tới tiếng báo:

- Bẩm vương thượng, tin tức mới nhất truyền về!

- Vào!

Hoàng Phủ Lập để văn kiện trong tay sang một bên, phảng phất như mang theo một cỗ tức sát chí khí khó nói nên lời! Chờ khi thị vệ vội vã mặt mệt mỏi tiểu tụy tiến vào thư phòng, Hoàng Phủ Lập mới một lần nữa lạnh nhạt nói:

- Báo!

- Dạ!

Thị vệ khom người mở một tập giấy trong tay.

- Tại hừng đông ngày hôm nay, ngự lâm quân đồng thời tra rõ một vạn sáu nghìn tám trăm sáu mươi năm hộ thương gia, dân thường ba mươi sáu vạn hai trăm bảy mươi hai hộ, tra ra một trăm sáu mươi năm chỗ là cọc ngầm thế lực khắp nơi bố trí, cũng bắt người mang quỹ ý, theo thống kê ban đầu tổng cộng có một nghìn ba trăm bảy mươi người! Trong đó có năm mươi sáu người bởi vì chống cự đã đánh chết tại chỗ!

Liên tiếp những con số được báo ra khiến cho thân thể Tang Tư Lặc chấn động, tối hôm qua tại Tinh Lam thành phát sinh động tĩnh cực lớn khiến cho các đại thần thấp thỏm bất an, không ít đại thần càng đồng thời ký tên thỉnh cầu Hoàng Phủ Lập hạ lệnh ngăn cản cử động điên cuồng này, thế nhưng Hoàng Phủ Lập nhận được tấu chương cũng để mặc một bên hoàn toàn bỏ mặc, điều này đối với Hoàng Phủ Lập vốn luôn biết lắng nghe là một chuyện không thể tưởng tượng.

- Bản vương muốn biết không phải là những kẻ này!

Hoàng Phủ Lập vẫn lạnh lùng, gần như rít gào nói:

- Bản vương muốn biết thế lực nào dám can đảm động thủ với Lăng Phong, đã điều tra rõ hay chưa?

Vương giả giận dữ, máu tươi chảy nghìn dặm!

Gã thị vệ run lên, lúc này hoảng sợ quỳ rạp trên mặt đất.

- Hiện nay còn đang trong kiểm tra, quân đoàn trưởng Phổ Lạp tự mình xuất thủ truy tìm hai người Mông Đại dám khiến thiên nhan tức giận, chỉ cần một khi tìm được chỗ bọn họ ẩn thân, tin tưởng quân đoàn trưởng Phổ Lạp nhất định sẽ có tin chiến thắng truyền đến!

- Bản vương cần không phải là "tin tưởng", không phải là suy đoán của người!

Hoàng Phủ Lạp tức giận nói:

- Cái bản vương muốn chính là kết quả! Hai người Mông Đại, Mông Nhị nếu đã có liên quan tới thương hội Thụy Tinh, người có phái người tới thương hội Thụy Tinh điều tra?

- Bẩm vương thượng, tối hôm qua ngự lâm quân đã đến điều tra thương hội Thụy Tinh, bên trong sớm trở thành người không nhà trống, chỉ để lại vài lão nhân trông coi!

Thị vệ không dám ngẩng đầu lên.

- Theo những người này khai báo, tức lúc Tất Phong bị thua đã sớm dẫn theo những nhân vật quan trọng rời khỏi thành Tinh Lam.

- Hừ, bọn chúng chùi dít thật sạch sẽ!

Hoàng Phủ Lạp nói ra lời này tự nhiên không phải là những lão nhân lưu lại trông coi, mà là chỉ Tất Phong! Lạnh lùng cười, Hoàng Phủ Lạp mệnh lệnh:

- Phân phó ngự lâm quân phong tỏa toàn thành, chỉ cho phép người vào mà không cho phép người ra, cho tới khi tìm được hai tên kia thiên đao vạn quả mới thôi!

- Rõ!

- Vương thượng!

Tang Tây Nặc rốt cuộc cũng không nhịn được nữa rồi, tiến lên một bước khom người nói:

- Vương thượng bớt giận, làm như liệu có thích hợp hay không? Phong tỏa toàn thành là chuyện nhỏ, nhưng nếu bởi vậy khiến cho nhân tâm hoảng loạn, vi thần sợ rằng...

Nội tâm hần lúc này chấn động mãnh liệt, cho đến lúc này mới biết được nguyên lai ngự lâm quân xuất động dĩ nhiên được vương thượng tự mình cho phép! Lăng Phong kia đến tột cùng là có địa vị gì, dĩ nhiên khiến vương thượng vì hần tức giận như vậy?

- A!

Con người lạnh lùng của Hoàng Phủ Lạp gắt gao nhìn chăm chăm vào con người Tang Tây Nặc:

- Ý tứ của Tang khanh là bản vương xử trí quá mức rồi?

Nghe được trong giọng nói của hần ẩn chứa xa lánh chưa từng có, trong lòng Tang Tây Nặc chấn động, thế nhưng hần vẫn cố gắng cứng cổ nói:

- Vi thần không dám, vương thượng xử trí như vậy tự nhiên có dụng ý của mình. Chỉ là vi thần thân là nội các đại thần, đồng thời quản lý yên ổn vương thành, chức trách không dám không lo nghĩ!

Cuối cùng hần không nhịn được nói:

- Vương thượng, Lăng Phong kia cho dù là đồ đệ Mạch Kha đại sư, thế nhưng vì một mình hần khiến cho nhân tâm hoảng sợ, có phải...có phải quá mức hay không?

Tang Tây Nặc nỗ lực ngăn thẳng đầu nhìn Hoàng Phủ Lạp, thân thể mặc dù có một chút run run, thế nhưng nội tâm ý thức được trách nhiệm vẫn khiến hần nói ra lời này.

Gắt gao theo dõi ánh mắt hần, thời gian từng chút từng chút trôi qua, thư phong rơi vào cảnh tịch mịch.

Rốt cuộc, Hoàng Phủ Lạp thật dài thở hắt ra một hơi, sắc mặt buông lỏng vài phần:

- Tang ái khanh, trước đây vô luận khanh và Lai Ân ái khanh đấu nhau như thế nào, bản vương cũng không nghiêm trách, người cũng biết vì sao?

Không đợi Tang Tây Nặc trả lời, hắn đã tự mình mở miệng nói:

- Bởi vì bản vương biết, nội tâm của người đối với vương thất, đối với Tinh Lam trun thành cảnh cảnh! Vì vậy vô luận các người nào loạn quá phận như thế nào, bản vương cũng không trách móc người nặng nề!

Trong mắt Hoàng Phủ Lập đột nhiên bạo phát tinh quang, giống như chim ưng nhìn chăm chăm vào Tang Tây Nặc.

- Nói cho bản vương, lần này Lăng Phong bị tập kích, có liên quan với người?

Nội tâm Tang Tây Nặc chấn động mãnh liệt, hắn rốt cuộc đã hiểu rõ vì sao từ lúc chính mình bị triệu hoán cho tới lúc này Hoàng Phủ Lập vẫn giữ bộ dạng sát khí đằng đằng. Tuy rằng sâu trong nội tâm đối với chuyện Lăng Phong bị tập kích dẫn tới Tinh Lam thành rơi vào điên cuồng có chút không cho là đúng, thế nhưng Tang Tây Nặc vẫn hiểu rõ lý lẽ, từ chuyện Mạch Kha, Kiều Sâm Đặc, Bản Hách, Hoàng Phủ Lập chỉ vì Lăng Phong thụ thương mà tức giận tới mức gần như điên cuồng có thể thấy được địa vị của Lăng Phong trong cảm nhận của bọn họ! Vì vậy Tang Tây Nặc tuyệt đối không dám để chuyện Lăng Phong bị tập kích liên hệ tới chính mình dù chỉ một chút.

Tang Tây Nặc rầm một tiếng cuồng quát quỳ rạp xuống dưới đất, sợ hãi nói:

- Vương thượng minh giám, sự kiện lần này tuyệt đối không có nửa điểm liên quan tới vi thần, vi thần lấy tính mệnh toàn gia đảm bảo.

- Chỉ sợ tính mệnh toàn gia người không đủ tư cách để đảm bảo!

Hừ một tiếng, ngữ khí của Hoàng Phủ Lập vẫn băng lãnh như cũ nhưng thần tình rõ ràng buông lỏng vài phần, hắn cầm văn kiện trong tay ném xuống nói:

- Người xem cái này đi!

Tang Tây Nặc biết được thái độ của Hoàng Phủ Lập chuyển biến là do văn kiện trên tay, vội vã tỉ mỉ xem xét, vẻ mặt của hắn dần dần thay đổi.

- Một người trong thành quân hội báo, tại lúc sát thủ tập kích Lăng Phong, hảo nhi tử của người có ở hiện trường!

Thanh âm của Hoàng Phủ Lập phẳng phất như mang theo tuyết lạnh, một tia băng hàn thấu xương khiến người lạnh run:

- Nếu không phải hắn tại hiện trường đàn áp như vậy tin tức này có thể nhanh chóng hội báo, và Lăng Phong căn bản không thể chịu trọng thương như vậy!

Nghĩ đến Lăng Phong vẫn còn đang hôn mê bất tỉnh, khóe mắt Hoàng Phủ Lập lại không thể ức chế được nháy lên, sát khí bại phát!

- Nghiệt tử, nghiệt tử!

Sắc mặt Tang Tây Nặc biến xám ngoét, môi run run nói. Hắn đã sớm nhắc Tang Khắc Tư nên giao hảo với Lăng Phong tại thời điểm Mạch Kha thu Lăng Phong làm đồ đệ, không nghĩ tới nhị tử tốt của chính mình bằng mặt không bằng lòng, thậm chí tại thời điểm Lăng Phong bị đe dọa tính mệnh cũng dám che giấu. Hắn đột nhiên nghĩ tới sự kiện ám sát lần này gây ra bao nhiêu điên cuồng, cuồng quát quỳ rạp xuống đất, liều mạng dập đầu chảy máu nói:

- Cầu xin vương thượng mở rộng tay, tha cho nghiệt tử một mạng, cầu vương thượng khai ân, khai ân...

Đầu đập xuống dưới đất vang lên tiếng bang bang, Tang Tây Nặc không dám có một chút dừng lại, cái trán đã loang lổ đầy máu, lúc này hắn không còn là một đại thần thao lược chính trị, mà chỉ là một vị phụ thân một lòng bảo hộ nhi tử độc nhất!

Thấy tình trạng của hắn, Hoàng Phủ Lập lộ ra biểu tình rầu rĩ, hắn thì thào thở dài nói:

- Cho dù bản vương nguyện ý tha hán, Mạch Kha đại sư, Kiều nguyên soái, thậm chí Bản Hách đại sư làm sao nguyện ý bỏ qua?

- Vương thượng?

Nghe lời nói này của Hoàng Phủ Lập rõ ràng còn có đường cứu, Tang Tây Nặc vội vã quỳ sát tiến đến, khóc lóc nói:

- Nghiệt tử chỉ là nhất thời hồ đồ, bản thân Lăng Phong bất quá là trọng thương, vẫn chưa chết, cầu vương thượng nể khai ân, ta nguyện ý khuynh tấn gia tộc để đổi lại cái mạng chó của nghiệt tử!

- Hừ! Người còn nghĩ Lăng Phong thụ thương nhẹ hay sao?

Nặng nề hừ một tiếng, biểu tình Hoàng Phủ Lập trầm trọng:

- Nếu là bản vương thân hãm hiểm cảnh, Tang nghiệt tử nhà ngươi thấy chết mà không cứu, bản vương cũng có thể buông tha cho một mạng! Thế nhưng Lăng Phong...

Tang Tây Nặc bỗng nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt dần ra, lần này hán đã chân chính bị dọa hỏng rồi, lời nói của Hoàng Phủ Lập không phải là tầm quan trọng của Lăng Phong còn quan trọng hơn Tinh Lam chi quân hay sao? Đây...

Thấy bộ dáng chật vật của Tang Tây Nặc, Hoàng Phủ Lập không thể nhẫn nhịn được nữa:

- Sự tình lần này, bản vương cũng không có biện pháp giúp ngươi, ngươi tự cầu phúc cho mình đi! Tính mệnh của Tang nghiệt tử nhà ngươi không cần phải lo lắng nữa, chỉ mong đám người Mạch Kha đại sư không trút lửa giận lên Tang gia các người!

112. Chương 67: Bốn Tầng Cửa Kiếm Điện.

- Lão bản, ngày hôm nay vẫn còn mở cửa sao?

Thành bắc của Tinh Lam thành, tại một cửa hàng tên là Tư Khoa, tên tiểu nhị nhìn lão bản của mình hỏi ý kiến.

La Lập Phi là lão bản của cửa hàng chuyên buôn bán đồ thủy sản, bất quá đây chỉ là nghề nghiệp bên ngoài của hán, mà nghề nghiệp ngầm của hán chính là mật thám của Đô Long công quốc tại Tinh Lam thành, những người như hán được gọi là ám thung (quần cở ngầm).

Sống ở Tinh Lam thành hơn hai mươi năm rồi, sinh ý của La Lập Phi vẫn bình thường, hán cũng vẫn cẩn thận đem một ít tin tức ở Tinh Lam thành truyền về nước. Mấy tin tức đó đủ để cho người thân của hán ở trong nước sinh sống khá tốt. Mà hán cũng không đến mức bị Tinh Lam công quốc đặc biệt quan tâm. Ngày hôm nay đúng lúc truyền tin tức Kiều Sâm Đặc nguyên soái đánh bại Tất Phong, hán cũng chìm đắm trong niềm hưng phấn cực lớn, hầu như đã quên mất bản thân cũng không phải là người của Tinh Lam công quốc.

Trên thực tế, La Lập Phi đã sớm quen với cuộc sống ổn định này, tuy rằng không thể lập nên được công trạng kinh thiên gị, nhưng hán lại rất quý trọng nó. Suy cho cùng ổn định mới là phúc, không phải sao?

Từ đêm qua sự ổn định này lại bắt đầu bị phá vỡ, một đội ngự lâm quân tựa như mãnh hổ tràn vào cửa hàng ở đối diện, bắt đầu nghiêm mật vặn hỏi. La Lập Phi trở mắt nhìn lão bản bên đó bị mang đi, nếu không phải nhờ có bọn chúng kêu ra thân phận của ông ta, ngay cả chính hán cũng không thể ngờ lão đầu gầy gò, trung thực kia dĩ nhiên cũng là một mật thám! Thậm chí thân phận cùng cấp bậc cũng không thấp.

Tròn cả đêm, trái tim của La Lập Phi đập nhanh liên hồi, lẽ nào Tinh Lam thành bắt đầu triệt để thanh trừng Ám Thung sao? Nhiều năm như vậy cũng không có động tĩnh gì lớn, sao hôm nay lại khác thường như thế? Bởi các thế lực ở khắp nơi trên Thần Văn đại lục có quan hệ rắc rối, phức tạp, loại tổ chức như Ám Thung căn bản không có khả năng trừ tận gốc, thậm chí là một vài thế lực cũng cần những thế lực đối địch như Ám Thung giúp truyền tin tức ra ngoài, có rất ít nơi hành động như Tinh Lam công quốc vừa rồi.

La Lập Phi rất sợ hãi, hắn rất sợ cuộc sống ổn định nhiều năm qua của mình bị phá vỡ, đối diện với lão đầu bị bắt đi như vậy, hắn có thể dễ dàng suy đoán số phận sau này của ông ta chính là cả đời này bị giam giữ tại Tinh Lam công quốc. Thậm chí ngay cả thể lực phái ông ta lên vào cũng không có khả năng ra mặt vì ông ta.

Đây là quy tắc, mà cũng là mặt đau buồn của Âm Thung.

La Lập Phi thậm chí đã chuẩn bị xong cho việc bị bắt giam trong ngục, thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Lúc ngự lâm quân tiến vào cửa hàng lại chỉ hỏi một vấn đề thật sự khiến hắn không hiểu nổi, chính là Lăng Phong là ai? Ai muốn ám sát hắn?

Nhiều năm lãnh tỉnh đã giúp La Lập Phi thông dong trả lời vấn đề này, mà ngự lâm quân khi vẫn hỏi hắn hình như cũng hiểu được hắn không có chút gì khả nghi, lại tiến vào trong nhà lục soát. Sau khi ngự lâm quân rời đi, cả người La Lập Phi đầy mồ hôi lạnh.

Sống sót sau tai nạn!

- Lão bản, lão bản...?

Tên tiểu nhị thấy hắn thất thần, vội vã cẩn thận hỏi thăm.

- Mở! Sao lại không mở chứ?

Hung hăng nhổ một ngụm nước bọt, La Lập Phi âm thầm nổi nóng.

...

Trong vô tận hư không, một thanh kiếm linh màu trắng bạc đang không ngừng xoay tròn, bên trong hạch tâm của nó một đoàn linh hồn hai màu đen trắng cũng không ngừng xoay tròn. Mỗi một lần xoay tròn đều cướp lấy vô số niệm thức lưu quang màu trắng bạc từ xung quanh, vì vậy đoàn linh hồn tại hạch tâm ngày càng trở nên phát sáng chói mắt, đồng thời mơ hồ còn bao hàm tinh hoa bên trong.

Xung quanh kiếm linh, hai thanh kiếm nguyên không ngừng dọc theo một quỹ tích huyền diệu xoay tròn, quang mang do kiếm nguyên màu hồng phát ra so với mặt kiếm nguyên kia lóa mắt hơn nhiều lần. Lăng Phong biết đây là do bản thân hắn tu luyện Hỏa hệ chân võ quyết. Mà mặt kiếm nguyên kia cho tới giờ vẫn chỉ im lặng, không nhìn ra nó có tác dụng gì đặc biệt. Đôi khi Lăng Phong còn cảm thấy có khi nào thanh kiếm nguyên này có chút yếu kém?

Lăng Phong chán nản thôi động kiếm nguyên vô sắc một chút, thấy nó hơi run lên, rồi chợt vận chuyển theo quỹ tích trước kia, cảm giác ngược lại có vài phần thú vị.

- Tiểu tử.

Đột nhiên một thân ảnh xuất hiện trong hư không!

Lăng Phong đang mải suy nghĩ thì bị chấn động, khi thấy rõ thân ảnh trước mặt, hắn kinh hãi nói:

- Sang Sư? Người tỉnh rồi sao?

- Người làm được lắm.

Sang Sư mỉm cười, ánh mắt của hắn hướng về phía kiếm linh đang không ngừng xoay tròn nói:

- Kiếm linh có thể đạt được tốc độ tiến hóa nhanh như vậy, thật sự là có chút nằm ngoài dự liệu của ta a, xem ra đôi khi bị thụ thương cũng vẫn có lợi nha!

- Ngài biết ta bị thương?

Lăng Phong có chút oán giận nói, lời của Sang Sư vừa rồi cho thấy hắn đã nhìn thấy mình bị Mông thị huynh đệ ám sát, thế nhưng hắn lại trở mặt nhìn mà không ra tay trợ giúp. Không biết vì sao tuy rằng chưa từng chính diện nhìn thấy Sang Sư xuất thủ qua một lần, nhưng Lăng Phong vẫn cảm thấy hắn còn con bài ẩn dấu khá tốt, dường như chỉ cần hắn xuất thủ thì dù đối mặt với bất kỳ rắc rối gì cũng không có sợ!

- Ha ha, tiểu tử, người đừng có lại muốn lười biếng.

Sang Sư vui vẻ cười lớn, dường như nhận ra ý nghĩ của Lăng Phong, nói:

- Lần này ta không có xuất thủ giúp ngươi, mà ngay cả ngày sau ngươi có gặp phải khốn cảnh như vậy, ta cũng sẽ không giúp ngươi.

Ngừng lại một chút, sau đó hắn lại nói tiếp:

- Không có trải qua khó khăn tôi luyện, ngươi sao có thể chân chính trưởng thành được?

Lăng Phong không nói gì, từ nhỏ ở huấn luyện doanh đã rèn đúc cho hắn một tâm linh cứng cỏi, không phụ thuộc vào bất kỳ ai. Trên thực tế câu nói giận dữ vừa rồi bất quá cũng chỉ vì đã lâu không gặp lại Sang Sư, nên mừng rỡ tới mức không biết biểu đạt ra sao mà thôi. Nói cho cùng, hắn vẫn là kẻ sống nội tâm, bản chất con người hắn dường như có phần giống với kiểu "người không biết biểu đạt tình cảm".

- Sang Sư, linh hồn của ngài có phải đã hồi phục rồi không?

Lăng Phong nói sang chuyện khác, lần trước Sang Sư bị rơi vào trạng thái ngủ say cũng bởi vì trợ giúp hắn huyền hóa kiếm nguyên mà tổn hao quá nhiều ý lực, lúc này hắn trở lại có phải đại biểu đã tỉnh dưỡng tốt rồi không?

Lắc đầu, Sang Sư nói:

- Còn chưa có hồi phục, lần này cũng nhờ niệm thức của ngươi đột nhiên tăng mạnh, ta mới có thể xuất hiện trong thời gian ngắn, sau này ta vẫn cần ngủ say thêm một thời gian nữa.

Lăng Phong có chút thất vọng, từ khi bị một linh hồn quái dị phụ thể, rồi đến khi quen thuộc với sự hiện hữu của hắn, lúc này không có Sang Sư ở bên cạnh, hắn cảm giác có chút kỳ lạ. Hơn nữa, hoàn toàn là nhờ vào sự trợ giúp của Sang Sư hắn mới có thể thoát khỏi Băng Phong thành, dần dần bộc lộ tài hoa xuất chúng.

- Yên tâm, chỉ cần niệm thức của ngươi chiếu theo tốc độ hiện tại tiếp tục phát triển, không cần bao lâu ta sẽ có thể tỉnh dưỡng xong.

Sang Sư suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói:

- Hoặc giả, cũng có một biện pháp giúp ta mau chóng hồi phục như cũ.

- Biện pháp gì?

Lăng Phong vội hỏi.

- Ngươi giống như lần này tiếp tục thụ thương, như vậy niệm thức của ngươi sẽ nhanh chóng tiến hóa đủ để đạt đến trình độ giúp ta hồi phục hoàn toàn.

...

Lăng Phong không còn gì để nói, kẻ gốc cũng nhìn ra Sang Sư muốn trêu chọc hắn. Không hiểu vì sao mọi người cứ ở bên cạnh Lăng Phong một thời gian, đều không nhận được muốn nhìn thấy bộ dáng khốn khổ của hắn.

- Ha ha...

Sang Sư sung sướng cười một trận, nói:

- Được rồi, hiện tại nói chuyện nghiêm chỉnh đi. Vừa rồi có phải ngươi cảm thấy kiếm nguyên này có vẻ không có tác dụng gì lớn? Thậm chí ngươi cảm thấy Hỏa hệ kiếm nguyên bất quá cũng chỉ có thể giúp ngươi học tập Hỏa hệ chân võ quyết mà thôi?

Lăng Phong gật đầu thừa nhận, đây chính là điểm mà hắn nghi ngờ.

- Kiếm điển có bốn tầng lớn, hiện tại ngươi huyền hóa ra kiếm nguyên, miễn cưỡng xem như là tiến nhập tầng thứ ba, những tầng trước đều chỉ là bộ phận kiến trúc, bất quá là giúp ngươi tạo ra cơ sở cao hơn mà thôi.

Sang Sư trịnh trọng nói:

- Chỉ khi nào người luyện ra kiếm ảnh mới xem như chân chính chạm đến tinh túy của kiếm điển! Đến lúc đó người sẽ minh bạch uy lực chân chính của nó!

Nói xong hắc nử một nụ cười thần bí.

- Kiếm ảnh?

Lăng Phong thì thào nhắc lại, hai mắt lộ vẻ mong chờ.

- Những điểm cần phải chú ý ta đã nói rõ ràng.

Sang Sư đột nhiên nói:

- Đi ra ngoài đi, bên ngoài có một đoàn người đang lo lắng cho người đó.

Lăng Phong cảm giác một cỗ lực lượng lớn hướng về phía hắc nử, trước cổ linh hồn lực lượng này, bản thân hắc nử tựa như một đứa trẻ, có vẻ yếu đuối bất kham. Nhẹ nhàng chấn động, hắc nử cảm giác mạch suy nghĩ của mình trở lại thân thể, cảm giác tứ chi toàn thân có một tia cảm giác thanh lương, không khỏi động đậy tay.

- Tỉnh lại! Mau tỉnh lại! Lăng đại sư mau tỉnh lại!

113. Chương 68: Huynh Đệ Tình Thâm.

Ngón tay khê run, Lăng Phong nỗ lực nhắc mí mắt lên, ánh sáng mặt trời bên ngoài chiếu vào làm mắt hắc chớp chớp. Sau một lúc thích ứng xong, hắc nử mới nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh mình, thì không khỏi cả kinh phát hiện: Tô Lam, Lô Sâm, Cảnh Vân, còn một vài người hắc nử không biết tên, hắc nử hỏi mình đang ở đâu đây?

Lăng Phong có chút ngơ ngẩn nhìn mọi người.

- Lão lục!

Lô Sâm tiến lại gần, trên khuôn mặt tràn ngập sự lo lắng, hắc nử đưa ba ngón tay ra hỏi:

- Xem thử coi đây là bao nhiêu ngón?

Lăng Phong trả lời:

- Hai!

- Xong đời! Lão lục, hắc nử không biết được đây là hai hay ba nữa.

Lô Sâm không đợi hắc nử nói xong đã lớn tiếng ai thán.

- Nhị sư huynh!

Lăng Phong dở khóc dở cười nói:

- Sao các người ở đây?

- A, đệ vẫn nhận được ra ta?

Tô Lam tung một cước đem tên sư đệ dở hơi đuổi ra đằng sau, lại gần Lăng Phong ôn nhu hỏi:

- Lục sư đệ, đệ cảm thấy thế nào? Đệ đã hôn mê hai mươi mấy ngày rồi, đệ có cảm giác thân thể có chỗ nào không khỏe không?

Hai mươi ngày?

Lăng Phong đã giật mình, thảo nào mấy người Lô Sâm đều là biểu tình quái dị như vậy.

Hơi hoạt động gân cốt cứng ngắc một phen, Lăng Phong từ trên giường bệnh bắn người đứng lên, động tác của hắc nử mạnh mẽ tới mức khiến trái tim của mấy tên y sư bên cạnh thiếu điều muốn nhảy ra khỏi lồng ngực - bọn họ đều là bị Mạch Kha với Hoàng Phủ Lập tự mình mời đến. Trong mấy ngày ở bên cạnh điều trị cho Lăng Phong, bọn họ đã thấy các đại nhân vật nghe tin hắc nử bệnh thì dồn dập đến chơi. Mà tất cả đều là bộ dạng cung kính khiến trái tim của bọn họ lúc nào cũng đều phải chịu đựng khảo nghiệm nghiêm

khắc nhất. Họ rất hy vọng vị thiếu niên cường giả được rất nhiều người coi trọng này ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, như vậy họ nhất định cũng gặp vận may.

Nhẹ nhàng vận động gân cốt tứ chi một chút, Lăng Phong kỳ quặc nói:

- Đệ đã hôn mê nhiều ngày như vậy? Nhưng sao đệ lại cảm thấy thân thể linh hoạt hơn rất nhiều?

- Đó là tự nhiên.

Lô Sâm khoa trương cười nói:

- Ngày đó không biết Áo La Thương Hội từ đâu mà có được tin tức đệ bị hôn mê, liền phái người mang đến một thùng to Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao. Người khác thụ thương còn chưa có được một chút bằng móng tay cái để dùng. Không ngờ tiểu tử đệ, toàn thân trên dưới đều được bôi kín! Được rồi, sao đệ quen biết với người của Áo La Thương Hội? Dù cho là Công quốc quân vương nếu muốn có được Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao này cũng không dễ, sao bọn họ lại đối xử với đệ với như vậy?

Thì ra là thế, Lăng Phong cười khổ, xem ra phần nhân tình này bản thân không nhận không được rồi.

Khi Lăng Phong tu luyện ở Nguyên Lực Tháp, ngẫu nhiên cũng từng nghe người ta nói tới, Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao này là bí thuốc độc môn của Áo La Thương Hội, khi luyện chế phải dùng một trăm bảy mươi loại dược liệu quý hiếm, đồng thời trải qua ít nhất một trăm Hỏa Hệ Thiên Hành Giả không ngừng dùng hỏa diễm rèn luyện, một lần cũng chỉ luyện ra được một bình nhỏ cỡ bàn tay. Loại bí thuốc này rất có hiệu quả đối với ngoại thương, chỉ cần xoa lên vết thương một chút cao là có thể "đoạn cốt trọng sinh" (Nghĩa: Làm hồi phục lại xương cốt bị gãy). Thảo nào trước khi hắn hôn mê từng cảm thấy gãy mất mấy đoạn xương, nhưng hiện tại lại không còn chút cảm giác nào.

- Phong nhi tỉnh rồi sao?

Hỏa quang chợt lóe liền thấy Mạch Kha xuất hiện trong phòng.

- Mạch Kha đại sư.

Mọi người xung quanh đồng loạt hành lễ, nhất là các đan sư được gọi đến càng là cúi đầu cung kính hành lễ.

Mạch Kha tùy ý phát tay, rồi không nhìn nổi tí mĩ quan sát Lăng Phong một phen, sau đó mới thở dài một hơi thật sâu nói:

- Tỉnh lại là tốt rồi.

Sau đó hắn quay lại trừng mắt nói với Lô Sâm:

- Sâm nhi, nếu đã không có việc gì thì các ngươi không nên vây xung quanh đây nữa, tránh quấy rầy sư đệ người nghỉ ngơi.

- Vâng, lão đầu tử thiên vị.

Lô Sâm kéo dài âm thanh nói, đến khi thân ảnh Mạch Kha tiêu thất, sau đó hắn mới nhìn Lăng Phong ai oán nói:

- Lão lục, ta thật đố kị với đệ.

- Lục sư đệ, mấy ngày nay sư tôn vì đệ mà hao tổn không ít tâm huyết. Ngày đó đệ bị hôn mê, sư tôn đã đem đệ tới Nguyên Lực Tháp, rồi lập tức triệu hồi tất cả danh y tại Tinh Lam Thành! Nếu như hôm nay đệ còn chưa có tỉnh lại mà nói, e là sư tôn thậm chí muốn bố cáo chiêu mộ y sư trong các thế lực tại các vùng phụ cận.

Tô Lam cười nói.

- Tiểu tử xin đa tạ ơn nghĩa của chư vị.

Lăng Phong thi lễ dài với các y sư đang đứng xung quanh.

- Không dám, không dám!

Chúng y sư cũng là đồng loạt đáp lễ, từ sự ưu đãi mà Lăng Phong nhận được có thể thấy hẳn được coi trọng ra sao, do đó bọn họ sao dám để hẳn hành lễ như vậy? Những y sư này cũng biết kế tiếp không còn chuyện của mình, nên nhắc nhở hẳn cần phải tĩnh dưỡng một chút, sau đó cáo từ rời khỏi phòng.

Tô Lam lập tức đem cho họ một phần tiền thưởng giá trị, trong đó không thiếu một ít vật phẩm luyện kim tinh xảo, khiến bọn họ đều vô cùng mừng rỡ.

Viễn mắt Lăng Phong hơi có chút ướn át, vừa rồi thời gian Mạch Kha xuất hiện mặc dù ngắn, Lăng Phong vẫn thấy trên khuôn mặt của ông có chút mệt mỏi, có thể khiến Nguyên Tổ Thiên Hành Giả cửu tinh đỉnh phong lộ ra vẻ mệt mỏi như vậy, có thể hiểu được mấy ngày này ông tổn khá nhiều sức lực!

Mạch Kha giống như một người cha hiền, tuy rằng chưa từng chính diện nói những từ ngữ yêu thương, thế nhưng lại luôn bảo hộ hẳn như con của mình, sự yêu thương đó sâu lắng mà rộng lớn biết bao!

- Được rồi, Tứ sư huynh đâu?

Lăng Phong quay đầu hỏi mấy người Lô Sâm. Tuy rằng trước đây quan hệ giữa hẳn và Tang Phi không được tự nhiên, nhưng trải qua lần này kẻ vai tác chiến, Lăng Phong đã hiểu quan hệ cả hai đã trở nên hòa hoãn, thậm chí còn chuyển biến thành hòa hợp.

Biểu tình Lô Sâm cứng đờ, mà thần sắc Cảnh Vân ở bên cạnh cũng là có chút mất tự nhiên.

Trong lòng Lăng Phong chấn động hỏi:

- Nhị sư huynh, đã xảy ra chuyện gì? Tứ sư huynh, huynh ấy...

- Lão lục, tự đệ lại đây xem đi!

Lô Sâm dẫn Lăng Phong tới cửa sổ bên cạnh, đưa tay chỉ hướng bên ngoài Nguyên Lực Tháp.

Từ cửa sổ, Lăng Phong thấy ở lối vào tầng dưới cùng của Nguyên Lực Tháp, Tang Phi đang cúi đầu quỳ, một thân y phục của hẳn đầy bụi, thân thể hơi lay động, cúi xuống như muốn ngã, hiển nhiên đã quỳ rất lâu rồi.

- Sao lại như vậy?

Lăng Phong cả kinh, giận dữ nói:

- Sao các huynh không đưa huynh ấy lên?

Lúc này hẳn thấy tuy rằng ngày thường Tang Phi dù có cao ngạo ra sao, nhưng mọi người cùng là sư huynh đệ, sao có thể trở mặt nhìn hẳn bị như vậy?

- Lão lục, đệ đừng vội, chuyện này nói ra thì có quan hệ tới đệ đó.

Cảnh Vân kéo Lăng Phong đang xung động lại, sau đó đem chuyện Tang Khắc Tư giấu diếm không báo khiến Mạch Kha nổi giận nói ra:

- Đệ không biết lúc đó sư tôn tức giận tới bộ dáng nào đâu, khi đó đệ vẫn còn đang hôn mê, sư tôn trực tiếp giết tới Tang gia, ép Tang Tây Nặc giao Tang Khắc Tư ra! Nếu không phải chúng ta ngăn cản, e là sư tôn đã sớm trực tiếp đánh một chiêu Phong Viêm Dung hủy diệt Tang Phủ rồi! Sau đó Vương thượng tự thân tới giải vây, hạ lệnh tổng giam Tang Khắc Tư, mới miễn cưỡng giảm bớt được lửa giận của sư tôn...

Chuyện về sau thì không cần hẳn nhiều lời, Lăng Phong cũng có thể đoán ra được phần nào: Hai huynh đệ Tang thị tình cảm sâu đậm, Tang Phi tự nhiên không thể trở mặt trông thấy huynh trưởng gặp đại nạn, một bên là lão sư tôn kính, một bên là thân huynh đệ, nên hẳn mới lựa chọn quỳ trước Nguyên Lực Tháp đau khổ cầu xin!

Lăng Phong không nói hai lời, chạy như bay xuống dưới Nguyên Lực Tháp!

- Đây, lão lục, đệ vừa khỏe lại, cẩn thận một chút!

Mấy người Lô Sâm ở phía sau vội vàng hô lên.

114. Chương 69: Huynh Đệ Khác Họ.

Ngoài tháp, Lăng Phong đến gần Tang Phi, sau khi nhìn rõ tình hình, trong lòng hấn mạnh mẽ trầm xuống! Lúc này khí sắc của Tang Phi so với khí phách hào hùng mà lần đầu gặp mặt thì quả thực tựa như hai người khác nhau: Sắc mặt hấn tái nhợt, một thân áo bào không biết đã bao nhiêu ngày không tắm đã trở nên rách nát không chịu nổi. Đôi môi đã khô nứt từ lâu, không còn chút máu, tóc tai rối bời, trên mặt vẫn còn rơi đầy bụi.

Phong độ phiêu nhiên, cùng phong phạm của nhất phái thể gia công tử Tang Phi ngày xưa đã biến mất không còn chút nào. Lúc này hấn cúi đầu xuống, biểu tình chờ đợi lộ ra vẻ tuyệt vọng sâu đậm, căn bản không có nhận thức Lăng Phong đến.

Sống mũi Lăng Phong cay cay, chua xót, lúc này nửa quỳ gắt gao nắm bả vai Tang Phi, nhẹ giọng nhưng kiên định hô lên:

- Tứ sư huynh!

Tang Phi có chút ngây ngốc ngẩng đầu lên, khi thấy Lăng Phong, ánh mắt hấn sáng ngời, hiện lên vài phần vui mừng, mấp máy môi nhưng lại không nói ra được một chữ nào!

- Đứng lên, đệ giúp huynh đi cầu tình sư tôn!

Lăng Phong đột nhiên đứng dậy, một tay kéo Tang Phi khiến hấn lão đảo thiếu chút ngã sấp xuống. Phải quỳ lâu ngày hiển nhiên khiến huyết mạch dưới chân hấn có xu hướng cứng ngắc, Lăng Phong liền đơn giản trực tiếp công hấn chạy lên tầng thứ sáu!

Theo sau Lăng Phong chạy xuống còn có Lô Sâm, khi hấn nhìn thấy một màn này, trong lòng hung hăng chấn động, một cảm xúc khó tả khiến bọn họ ngây ngốc tại chỗ, khóe mắt tự động hiện lên sự chua xót, một cỗ kích động chưa từng có khiến thân thể bọn họ không nhịn được khẽ run lên!

- Nhị sư huynh, Ngũ sư huynh, chúng ta cùng đi cầu tình sư tôn!

Khi Lăng Phong đi qua bên cạnh hai người liền lớn tiếng nói.

Hai người Lô Sâm nhìn nhau, lập tức không chút do dự đi theo đằng sau Lăng Phong. Nghĩ tới mấy ngày nay, bọn họ ngoại trừ mang một ít thức ăn cho Tang Phi, rồi ép hấn ăn hết ra thì căn bản không có vì hấn làm bất cứ chuyện gì khác. Trái lại Lăng Phong, theo lý mà nói hấn có lý do để thù hận Tang gia, càng có thể không quan tâm sự sống chết của Tang Phi, nhưng hấn sau khi tỉnh lại, chuyện đầu tiên muốn làm lại chính là cầu tình vì Tang gia!

So sánh như thế, khiến nội tâm hai người cảm thấy hổ thẹn không gì sánh được!

...

- Lăng, Lăng sư đệ.

Đến trước cửa phòng của Mạch Kha ở tầng thứ sáu, Tang Phi ghé vào lưng Lăng Phong, yếu ớt nói:

- Đệ trực tiếp công ta vào như vậy, quá mạo phạm sư tôn, hay là cứ để ta xuống trước đi đã.

Lăng Phong hơi do dự, Cảnh Vân bên cạnh vội vã tiến lên đỡ lấy Tang Phi trên lưng hấn nói:

- Lão lục, hấn nói đúng, đệ một mình đi vào nói chuyện dễ hơn. Hơn nữa lần này sư tôn tức giận chủ yếu là vì chuyện của đệ, vẫn là để đệ đi vào trước cầu tình đi.

- Vâng, như vậy cũng được.

Được Cảnh Vân đỡ lấy từ lưng Lăng Phong, Tang Phi căn bản không có chút khí lực để cự tuyệt, chỉ có thể miễng cưỡng hé miệng gian nan nói:

- Cảm ơn...cảm ơn!

- Hắc, huynh cũng nói lời cảm ơn?

Cảnh Vân sững sốt, có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Tính tình huynh kỳ thật không tính là xấu, chỉ là thích phô diễn bộ dáng quý tộc làm người ta chán ghét!

Đổi lại là ngày thường, nếu như Cảnh Vân nói thế, Tang Phi đã sớm tức giận, thế nhưng hôm nay một loại cảm xúc kỳ quái làm hắn nở một nụ cười tiêu tụy nói:

- Nếu như ta sửa đổi kiểu phô diễn đó, đệ có cam tâm tình nguyện gọi ta một tiếng "sư huynh" hay không?

Kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn một cái, Cảnh Vân sờ sờ mũi nói:

- Mẹ kiếp, lúc này lại thua thiệt!

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, Mạch Kha đang ngồi xếp bằng, xung quanh thân thể hắn không ngừng phát ra hồng quang, hỏa hệ nguyên lực không ngừng dâng trào, thậm chí còn phát ra âm thanh như thủy triều cuộn trào mãnh liệt. Bầu không khí yên tĩnh bị phá vỡ, Mạch Kha đột nhiên mở mắt, vô cùng kinh ngạc nói:

- Con muốn giúp Tang gia cầu tình, vì sao vậy?

Nguyên Lực Tháp được kiến tạo cực kỳ phức tạp, mỗi một nơi dù rất nhỏ đều được chạm khắc nguyên trận phức tạp khiến ngoại nhân khi nhìn vào đều cảm thấy say đắm. Những nguyên trận này cùng với Tháp chủ liên hệ theo một phương thức thần bí. Giúp Tháp chủ Tinh Lam Nguyên Lực Tháp là Mạch Kha này có thể dễ dàng điều động năng lượng toàn bộ tháp để mình sử dụng. Đồng thời có thể biết rõ tất cả mọi chuyện xảy ra trong tháp. Nên dù Lăng Phong chưa có mở miệng, hắn cũng đã rõ ràng ý đồ của Lăng Phong.

- Bởi vì Tang sư huynh.

Lăng Phong chấp tay, thẳng thắn thành khẩn nói:

- Mặc kệ Tang Khắc Tư này bất trị như thế nào, nhưng dù sao hắn cũng là thân ca ca của Tang sư huynh. Cho dù chính là vì điểm này con cũng vẫn muốn khẩn cầu sư tôn bỏ qua cho hắn.

Lăng Phong nói chuyện rất đơn giản, ngày đó đối mặt với Tất Phong, Tang Phi nguyện ý cùng hắn kể vai chiến đấu, trong khoảnh khắc đó, hắn đã thừa nhận vị "sư huynh" này! Với Lăng Phong mà nói, Tang Phi cũng là "người một nhà", vì người của mình, cho dù hắn có phải chịu ủy khuất hắn cũng nguyện ý, từ điểm này cho thấy, Lăng Phong mới là đồ đệ chân chính kế thừa bản tính "bao che khuyết điểm" của Mạch Kha.

- Con cũng biết, nếu không phải Tang Khắc Tư giấu diếm không báo động, con căn bản sẽ không bị trọng thương chứ?

- Con biết!

Lăng Phong gật đầu, lạnh nhạt nói:

- Bất quá từ trước đến nay đồ nhi không thích đem tính mạng của mình giao phó cho bất kỳ ai, Tang Khắc Tư nguyện ý cảnh báo, đồ nhi tự nhiên sẽ nhận phần tình cảm này của hắn. Còn như hắn không muốn, đồ nhi căn bản cũng không quan tâm.

Nhìn thật sâu vào trong mắt hắn, Mạch Kha không nói được một lời. Thầy trò hai người cứ như vậy bị vây trong một loại im lặng kỳ quái, dần dần, Mạch Kha lộ ra vẻ tươi cười, mà càng ngày vẻ tươi cười đó càng xán lạn! Hắn đột nhiên nói:

- Tất cả các người mau vào đây! Sâm nhi không cần ở ngoài nghe trộm nữa!

Lô Sâm mỉm cười đẩy cửa đi vào phòng, cúi đầu nói:

- Lão đầu tử, con biết sẽ không thể gạt được người mà.

Cảnh Vân công Tang Phi vào, Tang Phi vừa thấy Mạch Kha vội vã giẫy từ trên lưng Cảnh Vân xuống, quỳ rạp xuống đất!

- Đứng lên đi!

Trùng trùng nhìn Lô Sâm, Mạch Kha lại phát tay nói với Tang Phi:

- Chuyện lần này vốn không có quan hệ với con, nhưng lại khiến con chịu tội một phen. Vừa rồi Phong nhi cầu tình cho con, con đều nghe rõ rồi chứ?

- Vâng, đồ nhi nghe rõ rồi.

- Vậy còn không mau cảm ơn Lăng Sư đệ của người đi.

Mạch Kha thần nhiên nói.

Tang Phi còn đang ngây ngốc, lo lắng. Lô Sâm bên cạnh vội vả huých hấn một cái, nói:

- Lão tứ, đệ còn ngây ngốc như vậy là sao? Lão đầu tử đáp ứng bỏ qua cho huynh trưởng hỗn trưởng của đệ rồi đó!

Một tia mừng rỡ như điên lan dần trên khuôn mặt, Tang Phi vội vả khom người nói với Lăng Phong:

- Đa tạ sư đệ.

Rốt cuộc hấn có thể tự nhiên gọi Lăng Phong một tiếng "sư đệ".

Lăng Phong liền vươn tay nâng hấn dậy.

Thấy một màn như vậy, Mạch Kha khẽ gật đầu, chợt, vẻ mặt của hấn đột nhiên nghiêm lại:

- Sâm nhi, Vân nhi, Phi nhi, Phong nhi! Vừa rồi Phong nhi nói chuyện với ta hấn các con đã nghe rõ rồi, đều là sư huynh đệ một nhà, có thể giữa các con có phân biệt về thiên phú, tu vi cao thấp, nhưng ta muốn các con đồng lòng! Bất kể sư huynh đệ xảy ra trắc trở như thế nào, các con đều phải hết mình nỗ lực trợ giúp! Chỉ có như vậy, mặc kệ thời gian tới gặp phải chuyện gì, các con đều biết đằng sau có sư huynh đệ đồng môn ủng hộ, các con mới không buông bỏ hy vọng!

- Các con tuy khác họ, nhưng...các con còn có tình huynh đệ!

115. Chương 70: Bí Ẩn.

Ánh mắt của Mạch Kha xoay chuyển từ Lô Sâm, Cảnh Vân, Tang Phi, Lăng Phong, trong đó ẩn chứa sự kỳ vọng nồng hậu khiến trong lòng bốn người cùng chấn động, bọn họ không nhịn được cúi đầu, đồng thanh nói:

- Xin nghe sư tôn giáo huấn!

- Tốt, tốt, tốt!

Mạch Kha vui sướng cười lớn, hấn đã sớm nhận ra trong mấy đồ đệ này có mâu thuẫn: Lô Sâm từ nhỏ do bản thân hấn nuôi nấng lớn lên, thân cận với hấn nhất, đối với đám sư đệ còn lại có sự bài xích tự nhiên; Cảnh Vân vẫn mang thành kiến với Tang Phi, hơn nữa tu vi của hấn thấp nhất, mặc dù có thiên phú cực kỳ tốt đối với nguyên trận, nhưng luôn ẩn dấu cảm giác tự ti rất sâu; bản tính quý tộc của Tang Phi lại quá nặng, ngạo khí khinh nhân; Lăng Phong nhìn như ôn hòa, không có tranh chấp với ai, nhưng thực ra nội tâm rất kiêu ngạo! Không ngờ lần này xảy ra chuyện lại thu được kết quả ngoài ý muốn, khiến bốn đồ đệ chân chính đồng lòng!

Huynh đệ đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim! (huynh đệ đồng lòng, có thể chặt đứt được sắt thép)

- Được rồi, các con lui ra đi.

Mạch Kha phát tay, lại chỉ Lăng Phong, nói:

- Phong nhi ở lại.

Cảnh Vân ranh mãnh giơ ngón tay với Lăng Phong, chủ động công Tang Phi ra ngoài. Chờ ba đồ đệ đi rồi. Mạch Kha lẳng lẳng móc ra một mai ngọc phiến đưa cho Lăng Phong:

- Phong nhi, con cầm lấy đi.

Lăng Phong nghi hoặc tiếp nhận, mới vừa nhìn rõ thì không khỏi chấn động cả người, không thể tin nổi nhìn Mạch Kha nói:

- Cài này, đây là...

- Cầm đi.

Mạch Kha nhắm mắt lại nói:

- Lần này chuyện con bị thương gây ra chấn động thật sự quá lớn, có khối pháp ấn này, sau này con sẽ có nhiều hơn một phần bảo đảm, có người muốn ám sát con cũng không phải là chuyện đơn giản!

Pháp ấn! Mạch Kha dĩ nhiên đưa cho Lăng Phong pháp ấn!

Cảm nhận được Hỏa hệ nguyên lực mãnh liệt từ trong pháp ấn, Lăng Phong dễ dàng đoán được nó là do Mạch Kha tự ngưng luyện ra. Nghĩ đến những lời Lô Sâm từng nói, chỉ có Nguyên Tổ Thiên Hành Giả đã ngoài cửu tinh mới có thể ngưng luyện ra một khối như thế. Hơn nữa cả đời chỉ có thể ngưng luyện một khối pháp ấn duy nhất này! Cho dù sau này Mạch Kha trở thành Thánh Vực, cũng không thể ngưng luyện khối thứ hai!

Trong khối pháp ấn ẩn chứa công kích cường đại nhất của Nguyên Tổ Thiên Hành Giả, có nó trong tay, xác thực giống như Mạch Kha nói, có người muốn gây bất lợi cho Lăng Phong sẽ không phải là chuyện đơn giản!

- Sư tôn!

Môi Lăng Phong run lên, biểu tình biến hóa rất nhỏ. Giờ khắc này hắn cảm nhận được Mạch Kha không hề bảo lưu chút nào để che chở cho mình, rốt cuộc hắn đã chân chính thừa nhận người sư tôn này.

Mạch Kha nghe một tiếng sư tôn cực kỳ chân thành này của Lăng Phong, tuy cả đời hắn đã trải qua nhiều lần rèn luyện, tâm tình đã trở nên cứng cõi, nhưng cũng không khỏi cảm thấy có chút xúc động! Hắn muốn nói gì đó, nhưng lại không biết cách biểu đạt. Trong lúc nhất thời, nỗi vui mừng to lớn xung đột với tâm tính lạnh lùng khiến biểu tình của Mạch Kha có vẻ cổ quái!

- Đồ nhi không thể nhận được.

Vào giờ khắc này, Lăng Phong rốt cuộc đã tự xưng là "Đồ nhi", sâu trong nội tâm hắn cũng đã chân chính tiếp nhận Mạch Kha, hắn cự tuyệt nói:

- Đồ vật quý trọng như thế nên giao cho mấy người nhị sư huynh mới là thích hợp hơn cả.

Mạch Kha mỉm cười:

- Mấy người Sâm nhi bao giờ cũng hay nhắc tới vì sư đối với con đặc biệt thiên vị, nhưng trên thực tế vì sư xác thực đã không công bằng với con, con có biết vì sao không?

Không đợi Lăng Phong trả lời, hắn đã tự mình giải thích nói:

- Trước kia ta muốn thu con làm đồ đệ là bởi con có thiên phú tu luyện Nguyên Tổ Chân Võ Quyết thật sự kinh người, qua nhiều năm như vậy, cũng chỉ có nhà đầu của lão sư tử gia kia có thể so với con! Ta ở tại Đa Bảo Các khi đó đã từng nói, chỉ có con mới có thể thay ta hoàn thành tâm nguyện...trở thành một Thánh Vực Nguyên Tổ Thiên Hành Giả!

Lăng Phong đột nhiên chấn động, tuy rằng Sang Sư đã từng nói tương lai bản thân hắn tất có thể đạt tới Thánh Vực, thế nhưng lời này nói ra từ một người kỳ vọng đối với mình, hắn vẫn cảm giác xúc động không thôi.

- Bỏ qua chuyện thiên phú tu luyện đáng sợ của con không nói, chỉ cần điểm này cũng đủ để đảm bảo địa vị tối thượng của con ở Tinh Lam công quốc! Con hiểu lời ta nói chứ?

Thấy Lăng Phong gật đầu, Mạch Kha cười nói:

- Con không có thật sự hiểu ý của sư phụ, nếu như con trở thành Thánh Vực Nguyên Tổ Thiên Hành Giả, ý nghĩa đối với công quốc tuyệt đối không chỉ đơn giản là có một vị cao thủ tọa trấn đâu!

Mạch Kha làm như không biết nghi hoặc của Lăng Phong, lại ra vẻ không hề quan tâm nói tiếp:

- Các thế lực trên đại lục Thần Vãn có thể chia làm bốn, Áo La đế quốc giằng co với Pháp Thần đế quốc, mà phía bắc Pháp Thần đế quốc lại mở rộng diện tích tới Vô Tận Hoang Nguyên, cùng giáp với biên giới phía nam Áo La đế quốc là Thần Thú bình nguyên.

- Con hẳn là cũng hiểu cảnh các thế lực trong Áo La đế quốc rắc rối phức tạp, trên thực tế vô luận là phương thế lực nào, mặc kệ hẳn độc lập ra sao, đều phải chịu sự thống lĩnh của Áo La đế quốc, phải nộp thuế đúng thời hạn!

Nói đến đây, hai mắt Mạch Kha đột nhiên tỏa sáng.

Lăng Phong cả kinh, thật ra đây là lần đầu tiên hắn nghe được những lời này, không khỏi hiếu kỳ hỏi:

- Nếu Áo La đế quốc không có lực lãnh đạo trực tiếp đối với các phương thế lực, vậy tại sao không ai kháng cự không nộp?

Dường như đã đoán ra được Lăng Phong có điểm nghi vấn này, Mạch Kha biểu tình kiên quyết nói:

- Cũng không phải chưa từng có người thử qua, thế nhưng thế lực đó khi thử qua một phen liền biến mất không còn chút dấu vết trên khối đại lục này.

Lăng Phong hít sâu một hơi, một cỗ hàn ý lạnh thấu xương truyền tới tận đầu.

- Không biết vì sao Áo La đế quốc mặc kệ nhiều thế lực tồn tại như vậy, mà không đem chúng gom lại, nhưng là trải qua vô số lần đấu tranh lớn nhỏ, sau đó các thế lực cũng bắt đầu hiểu được dùng thực lực của họ căn bản vô pháp đối kháng với đại quái vật Áo La đế quốc này. Vì vậy đành dựa theo quỹ củ giao nộp thuế. Có đôi lúc, Áo La đế quốc sẽ giao một ít nhiệm vụ xuống, những thế lực này cũng không dám không tận lực hoàn thành. Ngày tháng lâu dài, tài phú mà Áo La đế quốc tích lũy được kẻ khác khó có thể tưởng tượng nổi!

Ngữ khí của Mạch Kha mặc dù thản nhiên, thế nhưng hiển nhiên có cỗ hận khí vô hình ở bên trong nói:

- Dựa theo quy củ của đế quốc chỉ cần một phương thế lực đồng thời xuất hiện hai gã cường giả Thánh Vực, một là Nguyên Tổ Thiên Hành Giả, một là Vật Chất Thiên Hành Giả, có thể xin đế quốc miễn giảm phần lớn tiền thuế, thậm chí có thể nâng đẳng cấp lên vương quốc!

Lúc này cuối cùng Lăng Phong đã hiểu tại sao cho đến nay Tinh Lam công quốc vẫn chỉ có danh hào "công quốc", vô duyên liệt vào tứ đại vương quốc, nguyên lai tất cả chuyện này đều cần dựa vào sắc phong của Áo La đế quốc!

- Lúc này hẳn là con đã hiểu rõ tác dụng của mình đối với Tinh Lam Công Quốc chưa?

Khóe miệng Mạch Kha lộ ra một nụ cười nhạt, nói đùa một câu:

- Lần này, con bị thương nặng nhưng làm không ít người lo lắng. Thậm chí ngay cả Vương thượng cũng nguyện dùng tánh mạng của mình trao đổi an toàn của con! Do đó, vì sự quyết không để ai có cơ hội làm con tổn thương lần nữa, mai pháp ấn này con vẫn nên giữ lại đi.

- Vậy...đồ nhi tạ ơn sư tôn.

Hiểu rõ quan hệ lợi hại bên trong, Lăng Phong cũng không tiếp tục ngang bướng từ chối nữa, trực tiếp đưa tay nhận lấy.

- Lần này chuyện con bị ám sát thực phiền phức không ít người, đợi con tìm được đại sư tể, nàng sẽ kể lại cho con hiểu. Có một chút nhân tình, Nguyên Lực Tháp có thể thay con trả, mà một ít khác con phải tự mình giải quyết một chuyện đi.

Lăng Phong kính cẩn đáp ứng, những thứ theo lời Mạch Kha nói này liền thuộc về "khoản nợ nhân tình" vừa nghĩ tới Hắc Ngọc Đoạn Tục Cao của Áo La Thương Hội, Lăng Phong liền gật đầu mạnh.

116. Chương 71: Tương Lai Của Hoàng Kim Thiết Tam Giác.

Trong Nguyên Lực Tháp.

- Đem chỗ "Vũ Tiền Mao Tiêm" (một loại chè xanh, hái trước tiết Cốc Vũ) này đi, lão sư tử tuy không phải loại người tao nhã gì, thế nhưng cái này chính là thứ mà hần yêu thích nhất.

Mạch Kha nhẫn nại dặn dò:

- Lần này lão sư tử vì người cũng tổn không ít tâm tư, người đi tay không cũng không được.

- Hì hì, Mạch Kha gia gia, thực ra gia gia người tuyệt đối không có thích uống loại trà đó! Gia gia nói cho con biết, người yêu thích nhất chính là cướp đoạt chè Vũ Tiền Mao Tiêm này từ tay Mạch Kha gia gia, sau đó nhìn bộ dáng thương tiếc của Mạch Kha gia gia, hì hì.

Kiều Kiều cười nói. Nàng nghe được tin tức Lăng Phong tỉnh lại, sáng sớm ngày hôm nay liền đã đến Nguyên Lực Tháp.

Mạch Kha không nói gì, Lăng Phong cũng là buồn cười một trận, sợ rằng trong Tinh Lam Công Quốc, rất ít người biết hai vị đại nhân vật này còn có một bộ mặt khác khả ái như thế.

Tối hôm qua mấy người Ny Khả đã sớm tìm đến Nguyên Lực Tháp, lúc nhìn thấy Lăng Phong đã tỉnh lại, nàng mới triệt để yên tâm. Sau đó Lăng Phong lại theo nàng trở về Đa Bảo các, gặp được bọn người Diệp Lạc, hần liền chân thành cảm tạ. Nếu không nhờ có Diệp Lạc kịp thời, chỉ sợ đêm đó mình đã chết trong tay của Mông Đại rồi! Còn đám người Lệ Thành thì vui mừng cảm tạ ầm ĩ một hồi, còn nói hần mệnh lớn.

Xác thực đúng như lời Mạch Kha nói, lúc bản thân hần bị thương cũng đã liên lụy cũng như nhận được nhân tình của nhiều người. Lăng Phong cũng đã biết một loạt sự tình sau khi mình hôn mê: Thụy Tinh thương hội bị khu trục triệt để, Âm Thung bị nhổ tận gốc, tổng cộng tính ra đến năm mươi mấy cứ điểm.

Bởi vì lực soát khắp thành, khiến Mông Nhị tuyệt vọng, mang theo trọng thương xông ra cửa thành, kết quả bị Phổ La quân đoàn trưởng tìm được đánh chết tại chỗ! Mà sau đó tra hỏi được, nhất phương Ai Nặc lãnh địa lên tiếng nói tài vật do huynh đệ Mông Thị trộm được đã sớm bị mang ra ngoài. Tất cả đều không quan hệ tới bọn chúng, lại vì một ít quan hệ phức tạp, nên lúc này Vương quốc vẫn không cách nào động thủ với bọn chúng được.

Cuối cùng là Sát Thủ Công Hội, đây là một tổ chức vô cùng bí ẩn, đến nay vẫn không có một ai biết được căn cứ của chúng ở đâu, cũng không biết thủ lĩnh của chúng là ai. Thế nhưng dưới cơn thịnh nộ của Hoàng Phủ Lập phát động lực lượng tra xét toàn thành, đem một số cứ điểm do Sát Thủ Công Hội bố trí ở trong thành phá hủy toàn bộ, đáng tiếc là Hồng Y và Chu Nho, hai kẻ ám sát Lăng Phong, vẫn chưa có tìm được.

Đủ loại chuyện như vậy, chỉ vì một mình Lăng Phong quả thực là chuyện vô tiền khoáng hậu!

Từ biệt Mạch Kha, Lăng Phong theo Kiêu Kiều đi đến Sư Tâm Học Viện.

Sư Tâm Học Viện này được sáng lập từ thời Tinh Lam lập quốc, nó tương đối rộng rãi hơn một chút, không yêu cầu nghiêm khắc đối với thiên phú tu luyện như Nguyên Lực Học Viện. Chủ yếu chia là hai hệ là Chiến Sĩ hệ và Binh Pháp hệ, phía dưới một hệ lại có sự phân chia khác nhau, ví dụ như Chiến Sĩ hệ chia làm Tiên Thuật Viện, Quỷ Thứ Viện, Xích Hậu Viện

Các loại.

Sư Tâm Học Viện bồi dưỡng nhân tài hoàn toàn là thông qua thực chiến, sau này thuận lợi tốt nghiệp, sẽ được học viện phái đi các nơi trong quân đội để làm nhiệm vụ cơ sở. Nên mỗi một học viên đều có thể coi như một quân sĩ dự bị, mà cả tòa học viện này cũng đều là nếp sống quân đội sâu sắc.

Kiều Kiều lú lo giảng giải với Lăng Phong về lai lịch cùng kết cấu của Sư Tâm Học Viện, có thể thấy được nàng vô cùng tự hào vì viện trưởng hiện tại của Sư Tâm Học Viện chính là nguyên soái Kiêu Sâm Đặc.

Rất cực thấy được Sư Tâm Học Viện!

Ở cửa lớn có tám gã học viên hình thành nên một đội cảnh giới đứng đó, bọn họ quân tư nghiêm trang, khuôn mặt tuy còn vẻ trẻ con, nhưng đã có một tia khí tức thiết huyết phát ra! Lăng Phong thấy thế âm thầm gật đầu, khí tức trên người những học viên này hần rất quen thuộc - trên người đệ tử tại Huấn Luyện Doanh ở Băng Phong cốc đều là loại khí tức trang nghiêm này.

Bất quá hai bên lại có chút khác biệt rất nhỏ, nếu như nói đệ tử Huấn Luyện Doanh ở Băng Phong cốc như một khối đá sắc nhọn, cả người phát ra khí tức khiến người khác không dám tới gần, thì học viên của Sư Tâm Học Viện này lại như khối đá thô cứng, toàn bộ đều kết hợp thành một khối, ngoại lực không thể công phá!

Từ điểm khác biệt nhỏ này cũng có thể thấy được đạo dùng binh của Kiều Sâm Đặc.

Tuy rằng quen biết Kiều Kiều, thế nhưng học viên dẫn đầu vẫn cẩn thận kiểm tra hai người, sau đó mới cung kính chào theo nghi thức quân đội để hai người đi vào.

- Giết!

Dọc đường đi vào, khắp nơi đều có học viên xếp thành hàng luyện tập kỹ năng chém giết đơn giản, chiêu thức bọn họ luyện tập không có bất kỳ chỗ thần kỳ nào, thế nhưng từng chiêu lại chứa đựng sát ý vô cùng! Chiêu thức như vậy tuy rằng thô cứng, khi cao thủ giao chiến không có ích lợi gì lớn, nhưng nếu dùng để chém giết trên chiến trường lại có hiệu quả thần kỳ.

Nghe Kiều Kiều giới thiệu, học viên Sư Tâm Học Viện được miễn giảm học phí, đồng thời ăn uống ngủ nghỉ đều do học viện chu cấp, mỗi tháng còn có tiền trợ cấp nhất định, nên hấp dẫn không ít học viên nghèo khổ. Những hài tử gia đình nghèo khổ này một khi tốt nghiệp, liền đầu nhập quân ngũ, ra chiến trường tạo lập quân công sau đó thường thường sẽ được tướng thưởng trọng hậu, người nhà từ đó có thể thoát khỏi cuộc sống quần bách trước kia! Nên cho dù biết rõ tiền nhập học viện sau này sẽ phải ra chiến trường, xác suất bị thương thậm chí là tử vong cực cao, nhưng vẫn không có ít người đăng ký báo danh đông như kiến.

Cho dù là một số thế gia quý tộc không quá nghèo khổ, cũng cho đệ tử nhà mình gia nhập học viện, sau này nếu có thể ra chiến trường lập nhiều công lao, như vậy sẽ tạo ra bảo đảm rất lớn đối với quyền thế của gia tộc. Huống chi, một số học viên ưu tú hàng năm của học viện cũng được Kiều Sâm Đặc đích thân chỉ điểm!

- Đây, đại mộc đầu, người có nghe ta nói không vậy?

Kiều Kiều bắt mắt nói.

- Ách, vẫn đang nghe đấy thôi.

Lăng Phong pha trò, vừa rồi hẳn suy nghĩ quá nhập tâm, không chú ý đến Kiều Kiều bên cạnh. Đại tiểu thư này tức giận chu cái mỏ nhỏ nhắn lên, xem ra nàng biết Lăng Phong không chú tâm nghe.

- A, ba người kia sao không mặc đồng phục của học viện?

Lăng Phong nhìn ba người trước mặt, liền chuyển đề tài hỏi. Thực ra ba người này cũng khiến Lăng Phong rất hiếu kỳ, nhưng không phải vì y phục của họ cổ quái thế nào, mà là vì khí tức trên người họ khiến Lăng Phong cảm thấy không hợp với khí tức của toàn thể học viện!

Kiều Kiều quay đầu nhìn lại, hài lòng gọi:

- Đây, Hạ Á ca ca, các huynh vừa rồi không tham gia huấn luyện sao?

- Hì hì, Kiều Kiều muội muội, đã lâu không gặp a, trông vẫn xinh xắn nha!

Một người béo trắng đi ở giữa cười hì hì nói.

- Chu Cương Liệt ca ca, người còn trêu chọc người ta như vậy, cẩn thận muội xử lý huynh đó.

Đại khái cũng chỉ có Kiều Kiều mới có thể nói mấy từ ” trêu chọc người khác” hùng hồn như vậy.

Tên mập mạp Chu Cương Liệt liền làm bộ sợ hãi, biểu tình kỳ quái, chọc cho Kiều Kiều cười khanh khách.

- Được rồi, lão nhị, không đùa giỡn nữa, người với Kiều Kiều muội muội làm bộ như vậy ta đã sớm nhìn chán rồi a!

Nam tử trẻ tuổi, thân hình cao gầy, trên mặt lộ vẻ tươi cười ngạo nghễ, phẳng phất như trời có sập xuống cũng không khiến hắn bận tâm nói.

Hắn chủ động đi từ từ về phía Lăng Phong, vươn tay nói:

- Làm quen một chút, ta là Hạ Á, tên mập kia là Chu Cương Liệt, chúng ta thường gọi hần là Trư Cương Liệt.

Lời này khiến Chu Cương Liệt tức giận đến đám thịt mỡ trên người hần nổi sóng một trận, Hạ Á chỉnh chuốt lại mái tóc vàng óng, khuôn mặt tuấn mỹ, thần tình như băng tuyết vạn năm không thay đổi, nói:

- Còn vị có vẻ lớn tuổi này tên là Lâm Kỳ.

- Lăng Phong.

Lăng Phong bắt tay, hướng hai người còn lại khẽ gật đầu, Chu Cương Liệt cười tủm tỉm bắt chuyện một tiếng, Lâm Kỳ lại là lạnh nhạt gật đầu, hình dạng của hần khiến Lăng Phong nghĩ người này không giỏi giao tiếp.

Hai người bắt tay, Lăng Phong hơi chút tỏ ra quái dị.

- Kiều Kiều các người các người đi tìm viện trưởng hả? Người đang ở Sư Tâm Viện đó.

Hạ Á nói.

- Ừm.

Gật đầu ứng một tiếng, Kiều Kiều kéo Lăng Phong, lại nói với ba người kia:

- Chúng ta tới gặp gia gia, gặp lại sau nha.

Nhưng là nàng lôi kéo Lăng Phong, hần lại không hề nhúc nhích, khiến Kiều Kiều không khỏi kinh ngạc nhìn hần một cái.

Lăng Phong mỉm cười nhìn Hạ Á, biểu tình vẫn là một mảnh ôn hòa, mà Hạ Á ở trước mặt cũng là càng ngày càng nghiêm mặt, cuối cùng Lăng Phong mỉm cười nói:

- Hạ Á huynh đệ, có phải huynh quên mất không trả lại ta cái gì đó không?

Khuôn mặt Hạ Á hiện lên vẻ khó tin, chậm rãi móc ra từ ngực một vật, đúng là Tiết Vân mà Lăng Phong mang trên người, không biết từ lúc nào lại ở trong tay hần.

117. Chương 72: Thương Thế Kỳ Quái.

Kiều Kiều trừng đôi mắt mỹ lệ:

- Sao huynh lại có thể...?

Lăng Phong nhẹ nhàng lôi kéo Kiều Kiều:

- Đi thôi, Hạ Á huynh cũng chỉ là thấy ta hoàn toàn hồi phục thương thế nên đùa vui một chút thôi.

Mãi tiết vẫn trong tay Hạ Á này là mới vừa rồi hần lấy từ trên người mình, động tác của hần vô cùng nhanh, kẻ khác căn bản không thể nào phát hiện được, thậm chí Lăng Phong có cảm giác cho dù là Kiều Sâm Đặc cũng không thể nào thấy được động tác trong nháy mắt đó của hần.

Lăng Phong phát hiện được là bởi trong nháy mắt đó, hần đã sử dụng lực lượng cự linh, làm Thuật Luyện Sư, Lăng Phong tự nhiên là vô cùng miễn cảm đối với cự linh. Nhưng khiến hần kỳ quái chính là trong nháy mắt đó, hần lại không thấy Hạ Á có bất kỳ động tác triệu hoán cự linh nào. Mà không ngờ cứ như vậy trực tiếp thi triển ra lực lượng cự linh, thật là làm người ta có cảm giác kỳ quái.

Nhìn bóng lưng Lăng Phong và Kiều Kiều trực tiếp rời khỏi, ba người Hạ Á vẫn là kinh ngạc không nói.

- Lão...Lão đại, hần vừa rồi dĩ nhiên phát hiện được động tác của huynh?

Về mặt Chu Cương Liệt khiếp sợ nói:

- Ba năm trước, khi huynh thi triển chiêu thức ấy, ngay cả viện trưởng cũng không biết a, tên kia...sao có thể?

- Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!

Nhẹ nhàng quay đầu, trên mặt Hạ Á lại là thần tình thoải mái nói:

- Nếu không phải hắc có chỗ thần kỳ, sao Mạch Kha đại sư lại thu hắc làm đồ đệ, sao viện trưởng lại gần như điên cuồng vì hắc, ngay cả học viên Sư Tâm Học Viện đều bị phái ra ngoài để truy tìm kẻ ám sát hắc, nghe nói ngay cả Vương thượng cũng đều vì hắc trực tiếp quát mắng một đám đại thần dám can gián a! Nhân vật như vậy nếu như không có chỗ nào thần kỳ, ngược lại sẽ khiến ta thất vọng.

- Lão đại, huynh nói mấy ngày trước toàn thành truy tìm là vì...Lăng Phong, chính là vì hắc?

- Không phải hắc còn có thể là ai? Có thể được Kiều Kiều mang đến gặp viện trưởng, nếu không phải Lăng Phong, lẽ nào trên thế giới này còn có kẻ thứ hai?

Hạ Á miễn cưỡng nói.

- Ta yêu thích hắc.

Lâm Kỳ bên cạnh đột nhiên lạnh lùng thốt lên.

- A, lão tam, người nói như vậy rất dễ khiến người ta hiểu lầm nha. Cái gì gọi là người "yêu thích" hắc?

Chu Cương Liệt cố ý nhấn mạnh hai từ "yêu thích", hắc trông thấy Lâm Kỳ làm động tác ôm bả vai, rụt đầu lại, sợ hãi nói:

- Ta nói này lão tam, người sẽ không có loại ham mê này chứ? Chu ca lớn lên cũng không sao, nghìn vạn lần xin người hạ thủ lưu tình a!

Lạnh lùng liếc hắc một cái, Lâm Kỳ căn bản không để ý tới tên đầu heo đang hồ ngôn loạn ngữ này.

- Lão tam nói không sai, Lăng Phong này rất hợp khẩu vị của ta, là kẻ đáng để kết giao!

Hạ Á cuối cùng kết luận.

...

- Phụ thân của ba người bọn họ năm đó cũng là học viên của Sư Tâm Học Viện. Khi đó, gia gia đã tiếp nhận chức viện trưởng, bởi vì thiên phú ba người này rất xuất chúng, nên được gia gia tự mình thu làm đồ đệ, chỉ điểm tu luyện. Tu vi của bọn họ tiến triển cực nhanh, sức chiến đấu kinh người, sau lại cùng gia gia tham dự Thương Khung Hội Chiến!

Kiều Kiều kể lai lịch của ba người Hạ Á cho Lăng Phong biết:

- Lúc đó có người còn gọi bọn họ là "Tam giác sắt", Nhờ có bọn họ, gia gia mới có thể thuận lợi suất lĩnh Tinh Lam quân đội Nam chinh bắc chiến, lập nên vô số chiến công! Gia gia đã từng nói với ta, huân chương của ông có ít nhất một nửa thuộc về ba người này!

Lăng Phong âm thầm kinh hãi, đánh giá này cũng quá cao đi:

- Vậy sau này thế nào?

- Sau này cũng chính là chuyện tham gia Thương Khung Hội Chiến, khi đó "Tam giác sắt" bọn họ thanh uy đạt tới đỉnh phong! Bọn họ theo gia gia tham gia hội chiến kia, dân chúng công quốc ký thác kỳ vọng vô cùng lớn đối với bọn họ. Mà trên thực tế bọn họ cũng đã mang về rất nhiều thứ! Chính là lúc này bắt ngờ phát sinh...

Kiều Kiều lộ ra biểu tình nghi hoặc nói:

- Ta đã từng hỏi gia gia, đã xảy ra chuyện gì tại Thương Khung Hội CHIẾN, nhưng người thủy chung không chịu nói thật cho ta biết. Có điều sau lần trở về đó, thực lực của Tam giác sắt bọn họ bắt đầu giảm mạnh. Lúc đó gia gia vì tìm nhiều danh y, cuối cùng Hách gia gia kết luận - bọn họ bị một loại kỳ quái đả thương, loại thương thế này đối với thực lực của bọn họ không có ảnh hưởng, nhưng đối với cự linh lại gây thương tổn rất nghiêm trọng!

- Thậm chí Hách gia gia còn nói thọ mệnh của bọn họ chắc chắn chỉ còn khoảng mười năm!

Lăng Phong nhíu mày, Cự Linh bị hao tổn dẫn đến thực lực suy giảm cũng không có gì kỳ quái, nhưng là câu nói kế tiếp của Kiều Kiều lại khiến hắn cực kỳ khiếp sợ:

- Sao lại không thể tìm được phương pháp giải quyết nào, vì muốn bảo toàn một tia huyết mạch của bọn họ, gia gia liền chọn vài người ưu tú trong các thế gia lớn để thành hôn với họ, đồng thời sinh hạ hài tử, cũng chính là mấy người Hạ Á ca ca! Chỉ là sau khi Hạ Á ca ca ra đời đến khi bọn họ thành niên, mọi người không ngờ phát hiện bọn họ thức tỉnh đều là Dị Linh!

Ngoài Thú Linh, Thực Linh, Khí Linh, hình thái Cự Linh còn lại có thể gọi chung là Dị Linh. Hình thái Dị Linh khá đa dạng, năng lực cũng không tương đồng, trừ một số rất nhỏ có lực lượng cường đại tới mức biến thái ra, còn lại cũng chỉ có thể đơn giản gọi là Phế Vật, như trường hợp Dị Linh của Lệ Thành đến nay đều không thể tìm được Trung cấp Tinh Chương để thăng cấp! Từ những gì Kiều Kiều nói có thể thấy được, mấy người Hạ Á thức tỉnh Dị Linh hẳn là thuộc về một loại Phế Vật kia.

Lăng Phong không nhịn được hỏi:

- Người nói bọn họ thức tỉnh Dị Linh là do Cự Linh của phụ thân bọn họ bị thương tổn?

Cự Linh của phụ thân bị thương tổn ảnh hưởng tới đời con cháu, loại chuyện như vậy quả thực mới nghe thấy lần đầu, thậm chí ngay cả tri thức của Sang Sư căn bản cũng không có ghi chép.

- Ừm, ngay khi mấy người Hạ Á ra đời không lâu, Tam Giác Sắt đã lần lượt qua đời. Mà khi bọn Hạ Á ca ca được xác nhận Cự Linh thức tỉnh là Dị Linh, ta nhớ gia gia dường như thoáng cái trở nên già đi rất nhiều, người đã từng tự trách nói nếu không vì mình, Tam Giác Sắt căn bản sẽ không bị chết, cũng không xảy ra loại chuyện thức tỉnh Dị Linh này. Về sau cũng may nhờ có Mạch Kha gia gia bồi tiếp, tâm tình của người mới từ từ trở lại thoải mái hơn.

Lăng Phong cau mày, xem ra then chốt chính là ở lần tham gia Thương Khung Hội Chiến kia, thật không hiểu đến tột cùng đã xảy ra loại thương thế gì mà để lại hậu quả nghiêm trọng như vậy! Bất quá người trong cuộc không chịu nói, những người khác có tự suy đoán cũng chỉ là vô dụng

- Mấy người Hạ Á ca ca ra đời, nhưng bản thân họ lại thức tỉnh chỉ là Dị Linh, gia gia tuy rằng vì bọn họ suy nghĩ tất cả các biện pháp, nhưng cũng chỉ có thể giúp bọn họ đạt được tu vi ngũ tinh! Mà Dị Linh bọn họ không có lực công kích lớn lắm!

Không cần Kiều Kiều nhiều lời, Lăng Phong cũng hiểu, con cháu những người nay hiển nhiên là không thể thi triển thực lực thực sự cường đại, mà phụ bối họ lại phong quang như thế sẽ trở thành một gánh nặng lớn! Điều này cũng lý giải vì sao ba người Hạ Á có vẻ không hòa đồng cùng với các học viên khác trong Sư Tâm Học Viện, Mà trên người bọn họ lại tràn ngập cỗ khí tức suy sụp.

- Nên đại mặc đầu à, huynh nghìn vạn lần không nên trách Hạ Á ca ca a. Kỳ thực huynh ấy không xấu, chẳng qua hay dùng Dị Linh trêu chọc người khác một chút, huynh ấy bất quá chỉ muốn đùa với huynh thôi.

- Yên tâm đi, ta không phải là người nhỏ mọn như vậy.

Lăng Phong bật cười nói.

- Hi hi, vậy là tốt rồi.

Kiều Kiều cười nói, ngón tay chỉ về khu kiến trúc bạch sắc phía trước:

- Tới rồi, nơi này chính là Sư Tâm Viện.

118. Chương 73: Tìm Hiểu!

Sư Tâm Viện này cũng không lớn, chẳng qua chỉ là một tòa tiểu viện đơn giản, bất quá trước cửa viện có một khoảng sân rất rộng. Khi đến gần đó, Lăng Phong phát hiện trên sân có rất nhiều dấu chân nông sâu không đồng đều! Mà những dấu chân này phân bố theo một quy luật huyền diệu, Lăng Phong cảm thấy ở chỗ nào đó trong đó có một cỗ xúc động thần bí, thoáng cái từng người tại chỗ, mạch suy nghĩ dường như nhớ tới khoảnh khắc đối chiến với Mông Thị huynh đệ. Chiều kiếm kia không ngừng hiện lên trong óc!

- Đại Mộc Đầu, người làm sao vậy?

Kiều Kiêu thấy Lăng Phong đột nhiên dừng sừng sững bước, kinh ngạc hỏi.

Lăng Phong tựa như không nghe thấy, có chút si ngốc đi tới khoảng sân rộng có dấu chân phía trước. Hắn cau mày nhìn những dấu chân có vẻ lộn xộn đó. Suy nghĩ chốc lát, Lăng Phong đột nhiên nhấc chân, nặng nề dẫm lên một dấu chân!

Ầm!

Một tiếng nổ lớn khiến cả tòa tiểu viện đều có chút rung động!

- Đại Mộc Đầu...

Kiều Kiêu không biết chuyện gì phát sinh, đang muốn giơ tay kéo Lăng Phong lại. Đang sau đột nhiên có một cánh tay ngăn cản nàng lại:

- Nha đầu, đừng quấy rầy hắn, để tiểu tử này hảo hảo tìm hiểu một phen.

- Gia gia!

Kiều Sâm Đặc không biết từ lúc nào đã xuất hiện ở sau lưng Kiêu Kiêu, nàng hiểu kỳ hỏi:

- Đại Mộc Đầu bị sao vậy?

Kiều Sâm Đặc hơi thở dài một tiếng, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khó tin, còn có chút tán thưởng khó kìm nén:

- Năm đó người kiến tạo Cực Đạo Ba cũng chính là viện trưởng đời đầu tiên của Sư Tâm Học Viện, nhưng hắn vì chuyện gì đó đột nhiên khẩn cấp rời khỏi, khiến cho công pháp này không được truyền thừa hoàn chỉnh. Bất quá trước khi hắn rời khỏi, đã từng nói qua nếu có người có thể hiểu được ảo diệu trong dấu chân trước cửa Sư Tâm Viện, cũng có thể hiểu được toàn bộ bí mật của Cực Đạo Ba!

Kiều Kiêu há to mồm ra, một lát mới ngạc nhiên nói:

- Sao con chưa từng nghe gia gia nhắc tới chuyện này? Mà hiện tại gia gia đã hiểu rõ được nó chưa?

- Nếu có thể hiểu được, đã không tới phiên tên Tất Phong kia có thể kiêu ngạo rồi! Gia gia tìm hiểu tới giờ, cũng không chưa nắm rõ được quá bốn thành.

Kiều Sâm Đặc lộ vẻ cười khổ nói, ánh mắt của hắn nhìn về phía Lăng Phong đang trầm tư suy nghĩ ở giữa sân, nói thầm:

- Tiểu tử, không biết hiện tại ngươi có thể thấu hiểu được mấy thành? Hi vọng...ngươi có thể lại khiến cho ta kinh hỉ một lần nữa a!

Kiều Kiêu âm thầm xiết chặt bàn tay nhỏ: Đại Mộc Đầu, nỗ lực lên a!

...

Bước sang trái một bước!

Lăng Phong đang định bước tiến lên, Kiêu Sâm Đặc một bên bàng quan nhú mày, theo kinh nghiệm tìm hiểu của hắn, nếu như bước tiếp theo dừng lại ở đó mà nói thì có sự lệch lạc rất lớn!

Khí huyết bốc lên!

Một bước này chưa xong, Lăng Phong cảm giác khí huyết trong cơ thể cuộn cuộn một trận, tựa như dung nham núi lửa phun trào, hầu như lượng máu toàn thân đều bị nung thành khí! Lăng Phong hoảng hốt, hắn cuống quýt thu chân lại, khí huyết đang sôi trào mới dần dần trở về bình thường. Giờ khắc này, Lăng Phong rốt cục xác thực người lưu lại những dấu chân này không biết có tu vi thông thiên gì, dĩ nhiên có thể đem toàn bộ võ đạo tu luyện, cảm ngộ được ẩn giấu trong những dấu chân này!

Nên mỗi bước bước đi, chân lực trong cơ thể Lăng Phong cùng với vị tiền bối kia sản sinh một loại liên hợp kỳ diệu. Hoặc giả tìm hiểu thấu đáo được tâm đắc tu luyện của hắn, tu vi có thể tiến bộ nhanh chóng; hoặc giả tìm hiểu sai lầm, ý thức đã bị phản phê. Từng bước đi, là thiên đường, nhưng cũng là địa ngục!

Vô số vết chân trước mắt tựa như hóa thành ác ma thôn phệ huyết nhục, đang điên cuồng la hét, gào thét, kết nối thành một đoàn, mưa bay đầy trời!

Không được, không được như vậy!

Lăng Phong cảm thấy trong mắt một trận đau đớn, hắn biết nếu còn tiếp tục duy trì như thế thì kết quả duy nhất đang chờ đợi mình chính là chân lực phản phệ! Hắn đột nhiên làm một động tác khiến mọi người bất ngờ đó là...nhắm chặt hai mắt lại! Giờ khắc này, Lăng Phong dường như trở lại lúc bị Mông Thị huynh đệ liên thủ giáp công, trong tích tắc đó hắn đã hoàn toàn bị phong tỏa cảm quan, chỉ còn lại thuần túy là ý thức ba động.

Bây giờ cũng là như thế!

Kiểm linh trong ý thức đột nhiên khê run lên, ba động thần diệu không gì sánh được tràn khắp thân thể Lăng Phong, bỗng nhiên hắn cảm thấy mình như hóa thành một phần trong thiên địa, gió thổi, mây bay, khê nhắc bàn tay lên lại dường như có thể thấu hiểu ảo diệu của vũ trụ!

Kiều Sâm Đặc bỗng nhiên chấn động, hoảng sợ nhìn Lăng Phong, trong lòng âm thầm kinh hô một tiếng:

- Sao có thể? Tiểu tử này mới đạt tới tu vi gì, dĩ nhiên có thể chạm đến biên giới Thiên Nhân Hợp Nhất? Ngay cả Thánh Vực có lẽ cũng không hơn được như vậy, không, phải là Thánh Vực cũng không thể như hắn hòa hợp làm một với tự nhiên thiên địa! Nếu là lại tiến thêm một bước mà nói...

Nếu là có thể tiến thêm một bước, Lăng Phong liền có thể chạm đến cảnh giới Dĩ Thần Ngự Đạo, cũng giống như Diệp Lạc đã từng đề cập tới Dĩ Thần Ngự Kiếm.

Trong giới hạn kiến thức của Diệp Lạc cũng không dám vững tin khẳng định Dĩ Thần Ngự Kiếm tồn tại, nhưng Kiêu Sâm Đặc hiểu rõ, thậm chí hắn đã từng tận mắt nhìn thấy một kiếm kinh thiên động địa kia! Vừa nghĩ tới Lăng Phong mới rồi có thể chạm tới cảnh giới đáng sợ đó, trong lòng Kiêu Sâm Đặc liền trăm loại suy nghĩ:

- Tiểu tử, rốt cuộc ngươi là loại quái vật gì a?...

Tâm Nhược Minh Kính, Tiêm Vũ Khả Hiện!

Lúc này cả linh hồn của Lăng Phong như một khối thủy tinh trong suốt, soi rõ tất cả ngoại giới lên đó. Giờ khắc này, chỗ đầu chân Lăng Phong đang nhìn tuy rằng vẫn là lộn xộn, phức tạp, thế nhưng hai bên đã xuất hiện sự mạch lạc rất nhỏ.

Suy nghĩ theo tia mạch lạc không ngừng kéo dài này, Lăng Phong hoảng hốt, hắn dường như thấy một thân ảnh màu trắng yêu kiều, bay bổng, liên tục xuất quyền âm âm, quyền xuất ra tuy nhanh, nhưng mỗi một quyền đều tạo ra âm thanh bạo nổ! Cơ hồ khi thấy tràng cảnh này trong nháy mắt, Lăng Phong liền hiểu rõ, người này sử dụng chính là Cực Đạo Ba, hơn nữa Cực Đạo Ba này người đó đã tu luyện tới cảnh giới đăng phong tạo cực!

Từng đạo thanh sắc khí lưu theo thân thể người này rót vào nền đất dưới chân, mỗi lần đều lưu lại một dấu cước ấn!

Một màn rõ ràng này hiện ra trong mắt Lăng Phong, lúc thân ảnh màu trắng đánh ra một cước cuối, Lăng Phong...cũng chuyển động!

Hắn nhắc chân phải lên, rồi nặng nề hạ xuống, âm, phảng phất như thiên địa rung chuyển!

Chân lực trôi chảy!

Trong lòng Lăng Phong vô bi vô hỷ, một cước vừa xuất, thân ảnh hắn đột nhiên đứng lên, cơ hồ là không cần suy nghĩ dấn lên từng bước chân, động tác mau lẹ khiến Kiêu Sâm Đặc một trận hết hồn, bởi vì...mỗi bước chân này nếu như bước sai liền tương đương với kết cục vạn kiếp bất phục!

Không thể do dự, thân ảnh Lăng Phong hóa thành một đạo gió xoáy, xoay vù vù trên sân rộng, lúc bay ở phía trước, lúc lại ở phía sau, như chuồn chuồn bay lượn trên mặt nước, lại như phi yến kinh ba!

Mắt thấy Lăng Phong thuận lợi đạp lên toàn bộ dấu chân, Kiều Sâm Đặc lộ ra một tia vui mừng, định tiến lên, thế nhưng Lăng Phong sau một chút dừng lại, lập tức bắt đầu chuyển động! Hắn bay lên theo hướng ngược lại lúc trước, lần này cước bộ của hắn rõ ràng chậm hơn rất nhiều, chính là sau hơn mười bước, động tác của hắn trở nên càng lúc càng nhanh, đồng thời trong mắt hai người Kiều Kiều, từng đạo khí lưu thanh sắc đang chậm rãi rót vào hai chân của hắn.

119. Chương 74: Thác Bộ!

Đừng!

Thanh sắc điện quang mờ hồ chớp động quanh thân Lăng Phong!

Một lần, lại thêm một lần!

Dường như Lăng Phong căn bản là không muốn dừng lại, ngay cả Kiều Sâm Đặc cũng không nhận được lộ vẻ lo lắng. Nhưng vào lúc này, một tia thanh sắc khí lưu cuối cùng cũng rót vào thân thể Lăng Phong, sau đó đột nhiên dừng lại!

Một trận âm thanh khí huyết sôi trào cường liệt từ trên người hắn phát ra, bỗng nhiên, ầm ầm một tiếng!

Sét đánh vang dội!

Từng khối đất bị vỡ nứt bay tứ phía, vô số lưu quanh thanh sắc vây Lăng Phong ở giữa, khiến hắn trông giống như một vị chiến thần nắm giữ sấm sét trong thiên địa.

- Các người lui ra!

Đuổi đám người học viện chạy tới, Kiều Sâm Đặc khởi động chân lực tạo ra một vòng bảo hộ Kiều Kiều ở phía sau, nhìn thấy Lăng Phong vẫn đang nhắm mắt, trầm tư, vẻ tươi cười trên mặt hắn càng lúc càng đậm, rốt cuộc...

- Ha ha ha ha...

Kiều Sâm Đặc cuồng tiếu, lớn tiếng khen ngợi:

- Giỏi!

Tiếng cười của Kiều Sâm Đặc làm Lăng Phong giật mình tỉnh lại, khi thấy cảnh tượng do mình phá hoại, hắn áy náy khom người nói với Kiều Sâm Đặc:

- Tiền bối, thực sự xin lỗi...

Kiều Sâm Đặc phát tay, cắt đứt giọng nói của Lăng Phong, trong mắt tràn đầy tiếu ý, nói:

- Mấy thứ này mặc dù là tiền nhân lưu lại, nhưng nếu là hậu nhân không thể tìm hiểu được thì cũng chỉ là một cái sân không sử dụng được! Nếu là người có tâm, sau này trở lại Sư Tâm Học Viện tu bổ thì được rồi.

Theo như lời của Kiều Sâm Đặc tự nhiên là không phải muốn Lăng Phong án theo những dấu chân kia điều khắc lại, mà là đợi hắn chân chính thấu hiểu được ảo diệu trong Cực Đạo Ba, giống như người sáng lập học viện đã diễn luyện trong ý thức của mình!

- Vâng, xin đa tạ Nguyên soái chỉ điểm.

Lăng Phong cung kính nói, tuy rằng hắn hấp thu Cực Đạo Ba lưu lại trong Sư Tâm Viện vào ý thức, thế nhưng cũng chưa thể chân chính thông hiểu, điều hòa được, nên lúc này vẫn chưa thể diễn luyện như thân ảnh màu trắng lưu lại dấu chân kia.

Kiều Sâm Đặc quan sát trên dưới Lăng Phong một phen, có phần thích thú nói:

- Tiểu tử, ngươi có hứng thú cùng lão phu giao thủ không?

Không đợi Lăng Phong trả lời, Kiều Kiều đã phản đối đầu tiên:

- Không được, Đại Mộc Đầu vẫn chưa hoàn toàn khỏi hắn, gia gia, sao người có thể khi dễ người ta?

Lăng Phong cười cười, kéo Kiều Kiều qua một bên, cung kính nói:

- Vãn bối vừa lúc có chỗ không hiểu muốn thỉnh giáo tiền bối.

Thấy một già một trẻ hai người ăn nhịp với nhau, Kiều Kiều ở bên cạnh tức giận, giậm chân lườm bà nói:

- Hai tên đại vô si!

...

- Kiếm này tên là Cự Khoát, làm bạn chinh chiến suốt đời ta! Tiểu tử, phóng tay đến đây đi!

Kiều Sâm Đặc triệu hồi Cự Khoát kiếm đã từng dùng để đối chiến với Tất Phong ra, chứ không dùng cành cây để đối chiến, hiển nhiên hắn rất coi trọng Lăng Phong.

- Mời tiền bối chỉ giáo!

Lăng Phong khom người, Tinh Thiết kiếm đánh thẳng một mạch, kiếm xuất ra, theo sau đó là một cỗ kiếm ý trùng trùng điệp điệp, nhắm thẳng vào mặt mà lao đến.

- Được lắm!

Kiều Sâm Đặc hưng phấn mà rống lên một tiếng, Cự Khoát kiếm hoành phong, Đãng một tiếng, hắn dĩ nhiên thối lui một bước! Kiêu Sâm Đặc kinh ngạc nhìn Lăng Phong:

- Chân lực của ngươi tiến bộ?

- Ân, mấy ngày trước, vãn bối đã đột phá ngũ tinh, hiện nay đã đạt đến tu vi lục tinh!

Khi đem Cực Đạo Ba dung hợp với Thốn Kích Kinh, thực lực của hắn đã đột phát ngũ tinh đỉnh phong! Hơn nữa không biết vì nguyên nhân gì, chân lực của hắn ba động càng thêm khó hiểu, ngay cả Kiêu Sâm Đặc mới nhìn cũng không thể phát giác thực lực của hắn đã tiến bộ!

- Quái vật, thực sự là quái vật!

Kiều Sâm Đặc lắc đầu, quát to:

- Tiểu tử, ta đã có thể không lưu thủ mà đánh!

Khẽ quát một tiếng, Cự Khoát Kiếm tựa đao trực tiếp đánh xuống! Sau khi kiếm động, một mảnh mây đen bao phủ bầu trời, phẳng phất như tầng núi áp xuống, khiến người ta thở dốc khó khăn!

- Đùng đùng...

Xương cốt của Lăng Phong nổ vang một trận, trong nháy mắt, khí huyết, xương cốt cả người hắn chuyển động liên tục, theo đó là âm thanh như tiếng nước sôi sùng sục truyền ra! Lăng Phong chợt quát lên một tiếng, Tinh Thiết Kiếm vô thanh vô tức khẽ động!

Chân lực như lời mình, kiếm xuất vô thanh vô tức!

Lúc này, Lăng Phong đã hoàn toàn hiểu rõ đệ nhị trọng cảnh giới kiếm thuật, nhìn như dứt khoát, nhưng lại kỳ dị không gì sánh được ép lên thân của Cự Khoát Kiếm!

- Hay lắm!

Lăng Phong cảm giác thấy từng cỗ kinh khí lay động như sóng cuộn dọc theo Tinh Thiết Kiếm hướng đến cánh tay hắn, trong lòng giật mình, thấy bộ dáng Kiêu Sâm Đặc tươi cười, tỏ vẻ nắm chắc, nhất thời hiểu được mình không thể tiếp tục ẩn tàng thực lực!

Lục Thốn Kích trong Thốn Kích Kinh!

Sóng kiếm vang dội, rung chuyển ầm ầm, Tinh Thiết Kiếm trong tay Lăng Phong vù vù lao thẳng đến, hồ khẩu của hắn cứng đờ, ngay đó lùi hơn một bước.

- Ha ha ha, hảo tiểu tử, rất có tiến bộ! Xem ra, ngươi đã thấu hiểu dùng ý ngự kiếm!

Kiều Sâm Đặc sung sướng cười. Hắn đang chuẩn bị thu hồi Cự Khoát Kiếm, bỗng nhiên Lăng Phong nói:

- Tiền bối xin chờ một chút, chỉ điểm chiêu này cho vãn bối.

Khuôn mặt Lăng Phong trang nghiêm, hai tay nắm Tinh Thiết Kiếm, mắt nhìn thẳng! Bộ dáng này của hắn khiến Kiều Sâm Đặc thốt lên, không biết cuối cùng Lăng phong còn tuyệt kỹ gì chưa xuất, hắn lặng lẽ đề cao cảnh giới, lần trước khinh suất để thua tiểu tử này, lần này cũng không thể lại tiếp tục sai lầm!

- Thác Bộ!

Lăng Phong hét lớn một tiếng, đột nhiên đạp mạnh một bước!

Nhìn một bước này, Kiều Sâm Đặc cảm thấy chân lực trong cơ thể thoáng chốc tựa theo sóng gió nổi lên, không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối:

- Đây, đây là...

- Nguyên soái cẩn thận, Thác Bộ này vãn bối vừa học được, sử dụng vẫn chưa thành thạo!

Lăng Phong cao giọng nói, không sai, Thác Bộ này đúng là hắn vừa rồi tìm hiểu dấu chân trên sân học được, tên này là từ ý nghĩa "từng bước liên hoàn",

- Được!

Kiều Sâm Đặc nheo mắt lại, cảm thấy rất hứng thú, hắn không ngờ Lăng Phong dĩ nhiên đạt được như vậy, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã có thể thi triển ra bộ pháp Cực Đạo Ba ảo diệu mà người sáng lập học viện để lại.

Lăng Phong hoành thân di chuyển, mũi kiếm xa xa chỉ về phía vai của Kiều Sâm Đặc! Gót chân vừa xoay chuyển liền sau đó chân lực cũng xoay chuyển, thân thể khẽ chuyển động quỷ dị, đột ngột xuất hiện trước mặt Kiều Sâm Đặc. Kiều Sâm Đặc không ngờ hắn lại tới nhanh kinh người như vậy, cuống quýt xuất kiếm ngăn cản bên vai.

Bất ngờ phát sinh, cước bộ của Lăng Phong chuyển một góc rất nhỏ hầu như không thể phát hiện được, một kiếm này chợt dời về phía khuỷu tay của Kiều Sâm Đặc!

Kiều Sâm Đặc giật mình, cũng may kinh nghiệm chiến đấu của hắn phong phú, Cự Khoát quay về phòng thủ, Keng keng một tiếng ngăn trở kiếm này! Giao thủ trong nháy mắt, hắn rất cuộc thật sự thận trọng từ sâu trong nội tâm, cẩn thận tiếp đón mỗi lần tấn công của Lăng Phong, không có chút buông lỏng.

Mới bắt đầu vẫn còn có chút không lưu loát, thế nhưng sau đó cước bộ, động tác của Lăng Phong càng lúc càng nhanh, dần dần chỉ có thể thấy một đoàn bóng trắng không ngừng xoay quanh Kiều Sâm Đặc, thỉnh thoảng đâm ra một kiếm thường có thể làm Kiều Sâm Đặc luống cuống chân tay! Nếu là có người bàng quan mà nói, sẽ cực kỳ khiếp sợ, nhìn bộ dáng trái trông phải đờ, nếu là đơn thuần so đấu kiếm thuật thì trên thực tế Kiều Sâm Đặc đã bị thua!

Loáng thoáng có một đoàn khí lưu thanh sắc dọc theo hai chân Lăng Phong tán phát ra!

Kiều Sâm Đặc từ ngơ ngẩn đến giật mình, hắn rất cục hiểu được dụng ý thực sự khi Lăng Phong thi triển Thác Bộ, tiểu tử này dĩ nhiên đang dạy mình!

120. Chương 75: Tôn Nữ Tế (cháu Rể).

Nhìn thân ảnh Lăng Phong thi triển Thác Bộ tuy cực nhanh, thế nhưng cước bộ lại rõ ràng không gì sánh được, từng bước lưu loát, tựa như cố ý vì mình biểu diễn.

Kiều Sâm Đặc hiểu rõ, lấy tu vi hiện nay của Lăng Phong tự nhiên vô pháp lưu lại dấu chân ẩn chứa công pháp tu luyện như vị viện trưởng đầu tiên, thế nhưng hắn có thể thi triển ra cho mình xem: "Tiểu tử này sợ làm tổn thương mặt mũi của mình, nên mới dùng phương pháp này để gián tiếp chỉ cho ta huyền bí trong đó!"

Nghĩ tới điều này, khuôn mặt Kiều Sâm Đặc lộ vẻ tươi cười...bởi vì tâm tư tình tứ của Lăng Phong.

Mỗi bước bước ra cũng không có đơn giản như bên ngoài xem vào, bên trong phải phối hợp dùng Cực Đạo Ba làm bánh xe vận chuyển mới có thể đạt được hiệu quả lớn nhất. Nếu đổi lại là bất kỳ người nào khác tới xem đều không thể hiểu được ảo diệu từ trong đó, thế nhưng Kiều Sâm Đặc nghiên cứu Cực Đạo Ba nhiều năm, nên từ trong cước bộ của Lăng Phong thấu hiểu được rất nhiều điều.

Keng keng!

Âm thanh diệc tai vang lên, Kiều Sâm Đặc xuất Cư Khoát Kiếm, đột nhiên đỡ lấy Tinh Thiết Kiếm của Lăng Phong, đồng thời hấn quát to:

- Tiểu tử, ta đã hiểu rõ, ngươi dừng lại đi!

Kiều Sâm Đặc thấy Lăng Phong vẫn còn tiếp tục biểu diễn Thác Bộ, nhưng do giới hạn trong ý thức tu luyện, hấn chỉ có thể làm được tới mức đó. Mà dù là như vậy, hấn cũng đã đạt được lợi ích không nhỏ, nếu có tiếp tục thì cũng không có tác dụng nữa, do đó hấn mới hét lớn một tiếng!

- Được! Tiễn bối mời tiếp một kích mạnh nhất của ta - Cực Thốn Kinh trong Lục Thốn Kinh.

Trong quá trình không ngừng thi triển Thác Bộ, Lăng Phong cảm giác chân lực trong cơ thể đều bị dẫn động "ào ào" xoay chuyển, phẳng phất như có vô số đạo phong quyền thanh sắc trong cơ thể. Ngay khi Kiều Sâm Đặc hét lớn một tiếng, tinh khí thần của hấn sau nhiều lần xoay chuyển đã được đề thăng tới đỉnh!

Trong mắt phóng xuất thần quang, thân thể Lăng Phong đột nhiên chấn động, Tinh Thiết Kiếm đâm tới, một đạo kiếm quang hấp nạp bất định, phát ra âm thanh xuy xuy như cắt phá thương không.

- Oanh...Thình thịch!

Kiều Sâm Đặc bất ngờ không kịp đề phòng, Cư Khoát Kiếm trong tay chấn động thiếu chút nữa bị tuột khỏi! Thân hình của hấn liên tục thối lui hơn một bước, cuối cùng giẫm mạnh một cái, dĩ nhiên khiến mặt đất nổ tung tạo thành một hố sâu!

- Tiễn bối, ngươi không sao chứ?

Lăng Phong kinh sợ hỏi. Kiều Sâm Đặc hiểu rõ với tu vi của Kiều Sâm Đặc không có khả năng thật sự bị thương, nhưng nằng vẫn rất kinh hoảng, vội vã chạy tới bên cạnh hấn, khẩn trương quan sát gia gia của mình.

Kiều Sâm Đặc sững sờ nhìn Cư Khoát Kiếm, lại quay sang nhìn Lăng Phong: "Vừa rồi đối chiến rõ ràng mình đã đề thăng chân lực tới trình độ lục tinh, thậm chí trải qua chỉ điểm lúc trước, chuẩn bị phòng ngự khi Lăng Phong xuất chiêu Thốn Kích Kinh, thậm chí tùy thời dự lưu chân lực cấp bậc thất tinh! Nhưng chính là như vậy hấn vẫn bị tiểu tử này đẩy lui?"

- Chiêu Cực Thốn Kinh vừa rồi của ngươi là trò gì vậy?

Kiều Sâm Đặc ngữ khí ôn hòa, không nghe ra được là vui hay giận?

Lăng Phong không dám giấu diếm, nói rõ từ đầu đến cuối:

- Ngày đó trong Bạch Lộ Viện, tiễn bối đưa Cực Đạo Ba cho tiểu tử, sau đó tiểu tử tự ý tu luyện, đột nhiên nghĩ đến tiễn bối từng nói Cực Đạo Ba cùng với Thốn Kích Kinh có chút tương thông.

Ngừng lại một chút, hấn nói tiếp:

- Nên vận bối mới thử đem hai thứ dung hợp lại làm một! Rốt cuộc may mắn thành công.

Dựa vào thu nạp ý thức tu luyện của người sáng lập học viện, nguyên bản Lăng Phong chỉ có thể thi triển ra Ngũ Thốn Kinh, thế nhưng lần này nhất cử thi triển ra Lục Thốn Kinh! Hiệu quả công kích Lăng Phong cũng thấy rõ, ít nhất sẽ không thấp hơn cửu tinh, nếu là sớm lĩnh ngộ được chiêu này, ngày trước đối mặt với Mông Thị huynh đệ, hấn căn bản sẽ không bị trọng thương.

Sau khi nói xong, hấn lo lắng quan sát biểu tình của Kiều Sâm Đặc, tuy rằng vị Thánh Vực cường giả này chiếu cố với mình có thừa, hơn nữa tính tình rất tốt, nhưng mình liên tiếp khiến hấn bị trúng ám chiêu, cũng khó bảo đảm không làm hấn nổi giận.

- Gia gia, Đại Mộc Đầu cũng không cố ý, người đừng tức giận có được không?

Kiều Kiều cầu xin nói, nàng thấy gia gia mình sắc mặt ngưng trọng, cũng không khỏi lo lắng.

- Người nói Cực Thốn Kinh này là do người dung hợp Cực Đạo Ba cùng với Thốn Kích Kinh tạo thành.

- Vâng.

Theo câu hỏi của hần, Lăng Phong bắt kể hần sẽ xử trí mình như thế nào, vẫn cứ kiên định trả lời.

- Dem hai loại công pháp tuy rằng có chỗ tương thông, nhưng thực chất bên trong lại khác biệt dung hợp làm một...

Hai mắt Kiều Sâm Đặc đột nhiên phóng xuất thần quang, phẳng phất như ác sư hưng phấn khi nhìn thấy con mồi vậy, hung hăng mãnh liệt nói:

- Tiểu tử, ta muốn ngươi làm tôn nữ tể của ta!

- A!

...

Lau mồ hôi lạnh trên đầu, Lăng Phong rút cục trốn thoát khỏi Sư Tâm Học Viện, nghĩ đến Kiều Sâm Đặc hung hăng bắt mình, trong mắt phát ra lục quang, bộ dáng vẫn còn chút sợ hãi. Cuối cùng nếu không phải Kiều Kiều ra sức kéo chòm râu của hần, Kiều Sâm Đặc hần sẽ không dễ dàng buông tha cho mình như vậy.

Lăng Phong thực sự có chút dở khóc dở cười, không ai ngờ được Kiều Sâm Đặc âm trầm đến dữ tợn đột nhiên lại nói một câu long trời lở đất như vậy? Lăng Phong bắt đầu trở nên hoài nghi, bản thân hần có được sự giúp đỡ của vị đại nguyên soái có tư duy thiên mã hành không này, đối với Tinh Lam công quốc mà nói có phải là một chuyện may mắn không?

Lăng Phong không biết, lúc này trong Sư Tâm Viện, Kiều Sâm Đặc còn đang khuyên giảng Kiều Kiều:

- Cháu gái bảo bối, con nghĩ xem, tên Đại Mộc Đầu này tuy rằng không thức thời, nhưng hần lại yêu thích con, nếu để hần ở cùng với con, như vậy không phải tốt lắm sao? Hơn nữa nếu như gia gia nhận hần làm tôn nữ tể, chẳng phải vai vế của lão vô lại Mạch Kha kia sẽ kém hơn gia gia ta một bậc sao?

Nghĩ đến điểm này, hần đắc ý cuồng tiếu cười ha ha.

- Không được!

Kiều Kiều nắm chòm râu của hần hung hăng kéo mạnh:

- Thật sự không được! Gia gia, nếu như người còn dám nói như vậy, con sẽ nhổ sạch râu của người!

- Được được được, ai ôi, con nhẹ tay chút, gia gia không nói nữa, nhưng...sau này gia gia sẽ nhắc lại?

- Gia gia xấu!

...

Đứng trước cửa Áo La Thương Hội, Lăng Phong có chút đau đầu, Áo La Thương Hội trân quý thể nào hần rất rõ ràng, tác dụng cũng đã cảm nhận được, nhưng cũng bởi vậy hần có chút khó khăn khi đối mặt với Mộ Dung Yên. Phần ân tình phải làm cách nào mới có thể đáp tạ?

Đại La Thịnh Hội đã qua, một ít trang trí trước cửa đã được dỡ xuống, tuy vậy vẫn còn vài công cụ được để nguyên, xem ra là dự định giữ lại trong thời gian dài, không biết lần Đại La Thịnh Hội tiếp theo có phải vẫn được an bài ở chỗ này hay không?

Âm thầm cắn môi, Lăng Phong bước chân đi vào trong, mặc kệ nàng có điều kiện gì, bản thân bình đến tướng ngăn, nước đến thành坎, lúc này có lo lắng thế nào cũng vô ích.

Trong thương hội, trên đối chiến lôi đài, một thanh niên cường tráng, thân thể tựa như từng khối nham thạch xếp chồng lên nhau mà thành, đang cuồng tiếu cười ha hả, sắc mặt hần tựa như đồng thiết chế tạo, một thân cơ thể lỗ lỗ đứng thẳng. Điều này biểu thị điều gì? Nếu có cường giả tu chân võ đạo ở đây liền có thể thấy được chân lực toàn thân hần đã ngưng tụ thành một khối, cả người một khi phát động tựa như khối cự thạch không thể phá hoại!

Tu vi phòng ngự của người này phỏng chừng đã đạt tới bát tinh!

121. Chương 76: Phong Vân Tụ Hợp!

- Ha ha ha ha, đám người công quốc Tinh Lam các ngươi lẽ nào chỉ là một lũ trứng hôi, mềm yếu thôi sao?

Thanh niên tráng hán đứng tại trung tâm lôi đài, ánh mắt ngạo thị đảo qua những người bên dưới. Mà bọn họ phần lớn đều là người của công quốc Tinh Lam, lúc này nghe thấy hắn nói vũ nhục như vậy, liền trở nên tức giận.

- Quá khi dễ người rồi!

Một thanh niên trẻ tuổi bay lên lôi đài, lớn tiếng nói:

- Công quốc Tinh Lam Ô Thẩn Thành, Khắc Lỗ Đốn! Thỉnh tiếp chiêu!

Lời nói còn chưa dứt, thanh niên tráng hán đã cầm tiên thối đánh ra một đạo kinh khí màu đen như muốn xé rách bầu trời!

Thanh niên trẻ tuổi kia thấy vậy kinh hãi, cuống quýt triệu hồi Cự Linh, có thể thấy Cự Linh của hắn bất quá chỉ là sơ giai mà thôi. Thực lực song phương thật sự cách biệt quá lớn, Cự Linh không thể giúp hắn chống đỡ một chiêu vừa rồi. Liền thấy tiên thối kia hung hăng đánh bay cả người hắn cùng Cự Linh rơi xuống lôi đài!

- Hừ, châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức mình!

Thanh niên tráng hán khinh thường nói.

Bên dưới lôi đài, một thanh niên mặc trường bào màu tím, khoảng chừng ba mươi tuổi, nếu là người bình thường mặc y phục như vậy không tránh khỏi có chút tục khí, nhưng trường bào này mặc trên người hắn lại có vẻ đặc biệt tương xứng, không những vậy còn tăng thêm vài phần quý phái. Hai hàng lông mày của hắn tựa như tơ tằm, vành tai cực lớn, làn da màu tiểu mạch khỏe mạnh.

Bên trái của thanh niên nọ là một nữ tử, nàng mặc một bộ y phục màu trắng đơn giản, nhưng có thể thấy được làm bằng chất liệu cực kỳ tinh xảo, phẳng phất như trong đó có quang mang nhu nhuận chớp động. Khuôn mặt nàng tuy không phải rất xinh đẹp, nhưng lại làm người ta khi nhìn vào có cảm giác yên ổn. Nếu có người quan sát tinh tế chút, sẽ cảm thấy xung quanh khuôn mặt nàng tựa như được bao phủ bởi một lớp sương mù dày đặc, làm mọi người có cảm giác tuy ở gần, nhưng lại không dám lại gần. Cảm giác không dám lại gần này cũng không phải vì nàng cao ngạo, mà do thiên sinh tạo thành, phẳng phất như nàng chính là lạc thần nữ trên thiên giới, khiến người phạm tục không dám khinh nhờn.

Ở bên cạnh hai người chính là Mộ Dung Yên, mà như thường lệ ở phía sau nàng là Ốc Đặc.

- Mộ Dung chấp sự, thật sự xin lỗi xin lỗi, tính cách vị huynh đệ Phí Ân này của ta chính là thô lỗ như vậy, đã mang đến cho quý thương hội nhiều phiền phức.

Cho dù là đang xin lỗi, nhưng trong giọng nói của người thanh niên nọ vẫn mang ngữ khí cao ngạo.

- Thái Tử khách khí rồi!

Mộ Dung Yên khẽ khom người thi lễ nói. Nếu có người nghe được bọn họ nói chuyện, nhất định sẽ bị hù dọa mà sợ, vì trong Áo La đế quốc, cho dù là người thừa kế vương quốc cùng lắm cũng chỉ được gọi là "Vương tử", có tư cách được xưng tụng là "Thái Tử" chỉ có một người - đó là người thừa kế của Áo La đế quốc!

Vậy người thanh niên này hẳn chính là người được mệnh danh thanh niên đệ nhất nhân, có cơ hội tiến nhập Thánh Vực, Thái Tử Tàn Chính.

Mộ Dung Yên nhìn nữ tử bên cạnh, không nhận được, nói:

- Vị muội muội này khí chất thật tốt, không biết nên xưng hô như thế nào?

Dựa theo đạo lý mà nói, nàng không nên nói như vậy, dễ xúc phạm kỳ huy của người khác. Nhưng là không biết vì sao, khi nhìn tới nữ tử này, nàng liền không kiềm chế được lòng hiếu kỳ của mình. Đều là nữ tử, đồng thời từ nhỏ đã biểu lộ dung mạo phi phàm, Mộ Dung Yên tự nhiên là người tâm cao khí ngạo, thế nhưng đứng trước nữ tử này, không ngờ nàng lại cảm thấy tự ti...phảng phất như mình chỉ xứng làm nha hoàn của đối phương vậy,

Nữ tử ngoái đầu nhìn lại, mỉm cười, mà dáng điệu này của nàng dịu dàng không nói lên lời:

- Mộ Dung tỷ khách khí rồi, tiểu muội tên là Mộc Vũ Lâm, tỷ tỷ cứ gọi thẳng tên muội là Vũ Lâm cũng được.

Nụ cười trong sáng của nàng càng làm Mộ Dung Yên cảm thấy tự ti mà cúi đầu xuống, trong lòng không khỏi cảm thán:

- Một nữ tử như vậy, không biết nhân tài cỡ nào mới có thể xứng đôi với nàng?

Tần Chính vẫn đang quan sát phía trên lôi đài, thân thể chợt nhoáng lên, nội tâm của hắn dâng lên một cảm giác bi ai mạnh mẽ. Đối với vị sư muội xinh đẹp như thiên tiên này, không phải hắn chưa từng có suy nghĩ không an phận, thế nhưng song phương chênh lệch như vậy, cho dù bản thân hắn có thân phận là người thừa kế của Áo La đế quốc, thì ở trước mặt nàng, căn bản cũng không đáng nhắc tới.

- Ha ha ha ha, xem ra công quốc Tinh Lam các người cũng chỉ có Kiều Sâm Đặc là đáng để chờ mong!

Phí Ân lại nhắc chân đá bay một người khiêu chiến nữa từ trên lôi đài xuống, cười ha hả nói:

- Lê nào không có ai trong các người có khả năng cùng ta đấu một trận sao?

Bị ánh mắt của hắn đảo qua, đám người quan chiến bên dưới tuy rằng lửa giận thiêu đốt, nhưng trong lúc nhất thời không ai có dũng khí lên đài!

Đứng vào lúc này, một thanh âm nhàn nhạt vang lên:

- Ta đến chiến với người!

Lăng Phong từ ngoài cửa chậm rãi đi vào, thanh âm của hắn tuy nhẹ nhàng nhưng lại vô cùng rõ ràng vào tai mọi người.

Mộ Dung Yên thấy Lăng Phong tiến đến, con mắt đột nhiên sáng ngời, Tần Chính cũng dùng ánh mắt tra xét hướng về phía hắn.

Lăng Phong đang bước chậm tới lôi đài, thì đột nhiên dừng lại, ánh mắt hơi nghiêng về phía Mộc Vũ Lâm, sau đó thân thể đột nhiên chấn động! Một cảm giác kỳ quái lan tràn từ bụng lên đến đầu, loại cảm giác này cực kỳ vi diệu, khiến trong khoảnh khắc hắn dường như thấy rõ nội tâm của nữ tử đối diện, nội tâm nàng thanh lãnh.

Mà thân thể Mộc Vũ Lâm cũng đồng dạng chấn động, xoay người lại, nàng kinh dị nhìn về phía Lăng Phong, hàng lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại.

Khi ánh mắt hai người giao nhau, một cảm giác xúc động kỳ quái tràn ngập trong lòng hai người!

...

Cùng lúc đó, trong Cung Phụng Các tại Băng Phong thành.

- Hô!

Khải Ân thân thể xích lõa, nặng nề đánh ra một quyền, "bình" một tiếng, cự thạch trước mặt liền bị vỡ ra thành từng mảnh.

- A, không sai, chỉ cần tiến thêm một bước nữa, một quyền này của người có thể làm bên trong cự thạch bị chấn thành bột, mà bề ngoài lại nhìn như không hề hư hao chút nào, khi đó Thốn Kích Quyết của người mới tính là tiến nhập tầng thứ bảy!

Băng Thần Tử xuất hiện ở phía sau hắn, gật đầu khen ngợi.

- Sư phụ, người đến từ khi nào vậy?

Khải Ân có chút thất vọng nói:

- Con cũng có cảm giác Thốn Kích Quyết của mình từ sau khi tiến nhập tầng thứ sáu, liền bị hạn chế vô hình, nếu muốn tiến thêm một tầng nữa thì đột phá vô cùng khó khăn.

Hắn khổ sở nhưc đầu nói.

Băng Thần Tử mỉm cười:

- Không nên nóng vội, sáu tầng đầu tiên của Thốn Kích Quyết chỉ cần dựa vào khổ tu là có thể đạt thành, thế nhưng để đột phá tới tầng thứ bảy thì cần phải có kỳ ngộ. Năm đó nếu không phải đối chiến cùng vị Đại trưởng lão Giản Gia Na kia, ta cũng không thể lĩnh ngộ được thêm tầng này! Do đó con nên ra ngoài một thời gian đi.

- Sư phụ, ý người là gì?

- Thương Khung Hội Chiến sắp bắt đầu, năm đó ta cùng với Kiều Sâm Đặc nguyên soái của công quốc Tinh Lam từng gặp mặt một lần, ở đây ta có một phong thư, con cầm nó đi bái kiến Kiều nguyên soái thỉnh hắn cho con tham gia xuất chiến lần này.

Băng Thần Tử cầm một đưa ra một phong thư màu vàng nói:

- Không trải qua một phen ma luyện, tu vi của con không cách nào chân chính đột phá được.

- Công quốc Tinh Lam -

Khải Ân lộ ra một tia hỉ sắc, nói:

- Có phải con có thể gặp được đại ca không?

- Trong mắt con chỉ có tên đại ca kia sao!

Băng Thần Tử giáo huấn một câu, thấy Khải Ân ngượng ngùng đứng gãi đầu, hắn ngẫm lại cũng không khỏi bật cười, tên đồ đệ bảo bối này của hắn vì Lăng Phong không chút do dự lựa chọn đối đầu cùng Băng gia a, bản thân mình cũng là ăn giấm chua đây?

Băng Thần Tử lắc đầu, nói:

- Lăng Phong đúng là thiên tài mà cả đời ta ít gặp, thực sự là rất đáng tiếc a! Bất quá nếu mạnh mẽ giữ hắn ở lại Băng gia, cũng thật sự mai một thiên phú của hắn!

Trải qua thời gian dài như vậy, Băng Thần Tử cũng đã sớm nghĩ thông suốt, hơn nữa sự tình lần trước vốn không thể trách cứ Lăng Phong. Hơn nữa Khải Ân sau đó cũng nói với hắn Thốn Kích Quyết là do Lăng Phong từ bản thân sở ngộ được, điều này càng làm cho Băng Thần Tử thầm than một tiếng may mắn lúc trước không có làm ra chuyện khiến mình hối hận.

- Được rồi, thu thập một phen đi, ngày mai con liền chuẩn bị lên đường xuất phát đó!

- Vâng!

Khải Ân nặng nề mà gật đầu, âm thầm xiết chặt quyền đầu:

- Đại ca, các người hãy đợi ta đến giúp nha! Lần này ta tuyệt đối sẽ không liên lụy mọi người.

122. Chương 77: Thủy Lam Thiên Cát!

Ngạc nhiên!

Khi đặt chân lên lôi đài, trong lòng Lăng Phong cũng vô cùng kinh ngạc, hắn nhìn chằm chằm vào Mộc Vũ Lâm, cảm giác kỳ quái không thôi. Hắn hiểu cảm giác này cũng chính là cái mà phàm nhân vẫn gọi là "Nhất kiến chung tình", nữ tử trước mắt khiến cho hắn có cảm ứng linh hồn cộng hưởng cường liệt!

- Tiểu tử, ngươi nhìn cái gì đấy?

Phí Ân thấy sau khi Lăng Phong lên lời dè dặt, chẳng những không quan tâm tới trận đấu sắp bắt đầu, trái lại dáng vẻ bên ngoài như lạc vào cõi thần tiên, thì không khỏi giận dữ, cuồn cuộn huy quyền đánh tới, nhanh chóng ngưng tụ chân lực kéo theo đoàn không khí xung quanh tạo nên kinh phong hình tròn, phát ra tiếng "ti ti" đập tới!

Kinh phong tấp vào mặt!

Lăng Phong kinh sợ mà hồi tỉnh, lập tức rút Tinh Thiết Kiếm ra khỏi vỏ - Ngũ Thốn Kinh trong Cực Thốn Kinh! Hắn nhận thấy thực lực của Phí Ân trước mắt tuyệt đối trên bát tinh, nên không dám chậm trễ, vừa ra tay liền tung sát chiêu cường liệt! Một kiếm đâm tới, "hư" một tiếng tựa như kinh điện phá không, tạo ra điện quang màu trắng bạc cực kỳ chói mắt!

Loảng xoảng!

Âm thanh cộng hưởng vang lên, Lăng Phong cũng thấy được vũ khí của đối phương, đó là một đôi chỉ sáo màu đen tuyền, hoàn mỹ bao bọc các đốt ngón tay, mặt ngoài có đường vân hình tròn, hiển nhiên đây là một loại huyền binh!

Xuy xuy, âm thanh thanh do không khí va chạm cực nhanh, kịch liệt phát ra, thành thịch, Lăng Phong giậm chân, hung hăng lui lại một bước, lập tức cước bộ của hắn đan xen, thân hình biến đổi.

Tần Chính thấy một bước này, tinh quang trong mắt sáng bừng: Bước tiến thật quý dị, không ngờ lại thần kỳ như vậy, dường như đã từng nghe ai đó nói qua?

Trái lại, thân hình Phí Ân cũng là vững vàng, "bang bang bang" lùi lại ba bước. Nội tâm của hắn cao ngạo, liên tục đánh bại nhiều địch thủ một cách dễ dàng như vật, nên vốn tưởng rằng trong Tinh Lam thành cùng lắm cũng chỉ có vị Thánh Vực cường giả Kiều Sâm Đặc kia mới có khả năng cùng hắn đánh một trận, không ngờ Lăng Phong đột nhiên xuất hiện, quan trọng hơn là tu vi của hắn cũng rất cao!

- Ha ha ha ha,

Đám người bên dưới quan chiến không có chút hào cảm nào đối với Phí Ân, nên khi thấy hắn có bộ dáng thất bại như vậy, liền sôi nổi cười lớn.

- Tất cả cảm mừng lại cho lão tử!

Phí Ân phẫn nộ quát một tiếng, thanh âm rung động như sấm sét, ngay cả không khí xung quanh tựa hồ cũng bị chấn động, đoàn người thoáng cái liền lặng ngắt như tờ!

Tần Chính nhướng mày:

- Mộ Dung chấp sự, có lẽ cô nương nên khởi động "Huyền Linh Tráo" đi, xem ra Phí Ân sắp xuất chiêu kia rồi.

Mộ Dung Yên cả kinh, vội vã phân phó Ốc Đặc đằng sau khởi động Huyền Linh Tráo. Lúc trước đối chiến đều là trong chớp mắt, công kích của Phí Ân cực kỳ ngưng tụ không có lan ra xung quanh, nên không cần kích phát Huyền Linh Tráo. Nếu như để tên Phí Ân này thật sự tức giận, thi triển ra tuyệt chiêu, thì khó mà bảo đảm toàn bộ kiến trúc thương hội hoàn chỉnh.

Thanh sắc Huyền Linh Tráo đã được khởi động!

- Tiểu tử, ta phải thừa nhận ngươi là một đối thủ mạnh mẽ.

Phí Ân xoa tay, hưng phấn nói:

- Nên ta quyết định sẽ không lưu thủ!

Trong lòng Lăng Phong cũng bắt đầu cảnh giác, một quyền vừa rồi của hắn tuyệt đối không đơn giản như vậy. Chân lực của Phí Ân mang theo khí thế muốn phá hủy tất cả, có thể mạch luân hắn tu luyện được bá đạo như thế nào. Do vậy nghe Phí Ân nói thế, chứng tỏ một kích vừa rồi không phải chiêu thức cực mạnh của hắn!

Phí Ân ngưng thần đứng thẳng, mười ngón đột nhiên chuyển động rất nhanh, kết lại thành cái nguyên lực ấn phức tạp.

Nguyên tổ Thiên Hành Giả!

Lăng Phong rút cuộc cũng minh bạch Phí Ân dựa vào cái gì, lực công kích của Nguyên Tổ Thiên Hành Giả so với Chân võ giả phổ thông cường đại hơn rất nhiều, rõ ràng là Phí Ân kiên tu cả Nguyên Tổ Chân Võ Quyết cùng với Chân Võ Quyết phổ thông, hơn nữa tu vi chân lực đã vượt quá bất tỉnh! Vì không phải là quyết chiến sinh tử, nên Lăng Phong cũng không có nhân cơ hội giết tới, mà lẳng lặng chờ chiêu thức của đối phương hình thành.

Trong nháy mắt, quanh thân Phí Ân từng chuỗi tinh cầu thủy lam sắc trôi lơ lửng, tính toán đơn giản cũng có khoảng hai, ba trăm khẩu, sắp xếp một cách lộn xộn ở hai bên, nhưng là quan sát tinh tế sẽ nhận thấy được giữa chúng có sự liên hệ không thể cắt rời!

Hai mắt Lăng Phong hí lại, bên ngoài tinh cầu, Thủy hệ nguyên lực dâng trào khiến hắn không hề nghi ngờ chút nào về lực công kích của chúng, tinh thần trong nháy mắt được đề cao lên đỉnh. Trong lúc hoảng hốt, lần thứ hai Lăng Phong tiến nhập cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất thần kỳ không gì sánh được, giờ khắc này trong mắt hắn đã không còn nhìn thấy hình ảnh cụ thể, mà chỉ toàn là thiên địa nguyên lực phân bố hỗn loạn.

- Linh kỹ, Thủy Lam Thiên Cát!

Phí Ân liên tục chuyển động mười ngón tay, chỉ thấy lam sắc tinh cầu đột nhiên tản ra. Hắn lập tức quát lớn một tiếng, thân thể đột nhiên đến gần, tinh cầu dọc theo mười đầu ngón tay liên tiếp bắn ra!

Lúc viên tinh cầu thứ nhất bắn tới người Lăng Phong, hắn chợt bình tĩnh, hai mắt hữu thần, bước từng bước sang trái, bất quá mỗi bước không quá nửa thốn, nhưng chính là từng bước như vậy lại khiến khẩu tinh cầu kia "vù" một cái bay xẹt qua người hắn!

Ánh mắt Phí Ân ngưng trọng, Lăng Phong né tránh được cũng không khiến hắn quá coi trọng, hắn cười lạnh nói:

- Một viên ngươi có thể tránh được, nếu là cả trăm viên đồng loạt bắn tới, để ta xem ngươi làm sao tránh thoát!

Khẩu lam sắc tinh cầu bay vừa xẹt qua người Lăng Phong, đột nhiên như bị một lực lượng nào đó dẫn dắt mà quay về, cùng lúc đó hơn trăm khẩu tinh cầu còn lại hình thành một cái lồng kỳ dị, từ bốn phương tám hướng chụp tới Lăng Phong.

Khuôn mặt Phí Ân mang theo tiểu ý nhàn nhạt, nếu là người bình thường đối mặt với một kích này, tất nhiên sẽ nhảy lên không trung, ý đồ muốn từ giữa không trung đột phá lồng giam, mà như vậy chính là theo ý muốn của hắn. Để hắn thừa dịp đó tung ra sát chiêu cuối cùng! Mắt thấy tinh cầu tới gần, Lăng Phong không ngờ lại lặng im đứng tại chỗ, căn bản không hề có ý định tránh né!

Đây là chuyện gì? Phí Ân bắt đầu cảm thấy có chút không ổn, cho dù là Chính ca đối mặt với chiêu này e rằng ngoại trừ ngành kháng, cũng chỉ có đường né tránh, người này lại không hề có hành động gì, chẳng lẽ muốn chờ chết?

Vù vù!

Ngoài dự liệu của mọi người, khi tám khẩu tinh cầu chuyển động tới bên người Lăng Phong, Lăng Phong đột nhiên dịch chuyển một bước, thân hình hơi lay động, tinh cầu liền xẹt qua người hắn bay đi, khoảng cách xẹt qua bất quá chỉ là chút xíu!

- Đây...

Phí Ân trợn trừng hai mắt, nếu như nói lần đầu Lăng Phong tránh thoát vẫn còn khiến người ta có thể tiếp thụ, thì lần thứ hai tránh thoát này đã có vẻ bất khả tư nghị (không thể tin nổi).

Tần Chính cũng hơi nhíu mày, khen:

- Thiếu niên thật thú vị a, Mộ Dung chấp sự có biết lai lịch của hắn không?

Mộ Dung Yên cả kinh, nếu là khiến cho vị Thái Tử này hứng thú, hắn có thể sẽ muốn gặp Lăng Phong, tất nhiên sẽ còn cả sự mời chào của Áo La đế quốc, vậy dự định của nàng khi trước không phải thất bại toàn

bộ sao? Thế nhưng đối mặt với câu hỏi của Tần Chính, nàng lại không cách nào né tránh được, không thể làm gì khác hơn là trả lời:

- Hắn là đồ đệ của Mạch Kha đại sư, tên là Lăng Phong.

123. Chương 78: Cự Tuyệt Lời Mời!

- Mạch Kha?

Nhú mảy suy nghĩ một lát, Tần Chính chợt nói:

- Là cửu tinh Hỏa hệ Thiên Hành Giả sao? Sư huynh đã từng gặp người này, có kể với ta rằng ông ta là người am hiểu Nguyên Lực Ẩn, vốn có thể tu luyện tới mức khiến người ta phải kính phục, nhưng đáng tiếc là chân nguyên lực của hắn lại bị hao tổn, không cách nào tiến thêm một bước, thực sự là đáng tiếc.

Từ trong lời nói của hắn, Mạch Kha cường giả cửu tinh đỉnh phong phẳng phất như hoàn toàn không đáng khen, mà người bên cạnh cũng không cảm thấy bất ngờ, bởi vì hắn là Thái Tử Áo La đế quốc, hắn có tư cách nói như vậy!

- A, thân pháp người này thi triển thật sự quỷ dị, xem ra tu luyện phổ thông Chân Võ Quyết cũng không thấp, thực là nhân tài! Cũng không biết hắn kế thừa được mấy thành tựu học Nguyên Lực Ẩn của Mạch Kha?

Tình cảnh quỷ dị giữa lôi đài, thân thể Lăng Phong như trang giấy mỏng, dĩ nhiên lại có thể hữu kinh vô hiểm tránh thoát được đòn tấn công của Phí Ân.

Phí Ân tấn công lâu không được, rốt cuộc nổi giận nói:

- Tiểu tử, đón sát chiêu của ta - Thủy Lam Thiên Cát, bạo!

Chỉ thấy ngón tay hắn đột nhiên chuyển động nhanh lên nhiều lần.

Lăng Phong "cảm thấy" người trước mặt tự nhiên quất lên một tiếng, hiện tại hắn đang chìm đắm trong cảnh giới Thiên Nhân Hợp Nhất giúp cho hắn có thể cảm nhận được tất cả ba động của nguyên lực. Trong "mắt" hắn có thể thấy rõ ràng từng bước vận chuyển chiêu thức của Phí Ân giúp hắn có thể tránh né trước một bước. Mỗi khi ngón tay Phí Ân khẽ nhúc nhích hắn đã có thể đoán trước được đường đi của thủy cầu và thân thể của hắn cũng làm ra hành động đối phó thích hợp nhất.

Phí Ân nổi giận, có thể thấy rõ là hắn muốn điều khiển tinh cầu hai bên va chạm vào nhau nổ tung! Lăng Phong tự nghĩ, dù cho Kiều Sâm Đặc nguyên soái có tự mình đến đây, cũng không thể không né tránh mà ngạnh kháng bạo nổ, nên...hắn liền động!

Thân thể trơn như cá, không khí tựa như hóa thành hình gợn nước, Lăng Phong như mũi tên xuyên qua mặt nước bay lên, xung quanh người tạo thành khí lãng hình chữ V! Dưới sự mềm dẻo của khí lãng, nguyên bản tinh cầu hai bên muốn va chạm, nhưng khi lao vào khí lãng liền bị văng ra.

- Không!

Phí Ân trợn trừng mắt, kinh hô một tiếng, lúc này rốt cuộc hắn đã minh bạch tu vi võ đạo của Lăng Phong tuyệt không hề kém mình! Đáng tiếc lúc này hắn mới tỉnh ngộ, thật sự đã quá trễ...Lăng Phong như mũi tên phóng tới, Tinh Thiết Kiếm chưa đến một cổ khí thế tựa như núi đổ đã áp tới!

Trông thấy đạo bóng đen không ngừng lớn lên kia, Phí Ân lộ ra thần sắc tuyệt vọng, hắn không thể đồng thời sử dụng chân nguyên lực cùng với nguyên lực, nên sau khi thi triển ra "Thiên Cát Bạo", liền không còn dư lực để né tránh. Hắn tuyệt không ngờ "Thủy Lam Thiên Cát" xưa nay chưa từng thất thủ, dĩ nhiên lại dễ dàng bị phá như thế. Khiến hắn nhất thời né tránh không kịp, chỉ có thể trợn mắt nhìn sát chiêu của đối phương tới gần.

- Dừng tay!

Tần Chính bỗng nhiên hướng phía lôi đài, quát lên một tiếng lớn. Một vòng bán nguyệt màu đen bùng sáng trên tay hắn, dễ dàng xé rách Huyền Linh Tráo, sau đó đỡ lấy Tinh Thiết Kiếm.

Ông!

Ầm ầm chấn động, Lăng Phong có cảm giác kiếm phong như đánh lên tường đồng vách sắt vậy, một cỗ cảm giác xé rách cường liệt hầu như làm cơ bắp cánh tay của hắn bị đứt đoạn! Khí huyết trong cơ thể hắn bốc lên một trận, hoảng sợ thối lui vài bước: Người kia là ai? Khi Phí Ân thi triển "Thiên Cát Bạo", Lăng Phong cũng thật sự nổi giận, bản thân chỉ định luận bàn, nhưng đối phương lại chuẩn bị đối chiến sinh tử, nên một kiếm vừa rồi hắn không hề lưu thủ. Thi triển Ngũ Thốn Kính toàn lực công kích! Chỉ là ngay lúc đó, Tần Chính vội vã xuất thủ, nhất cử đánh lui hắn, tu vi bậc này...

- Chính, tiểu tử này vẫn nên để lại cho ta tự mình giải quyết!

Phí Ân hao tổn như thế, nếu như không có Tần Chính xuất thủ kịp thời, ngay cả cái mạng có lẽ cũng đã mất, hắn sao chịu bỏ qua?

Xua tay ngăn cản Phí Ân, ánh mắt Tần Chính kỳ quái nhìn chằm chằm vào Lăng Phong một hồi, trong lòng hắn cũng không thể bình tĩnh:

- Thiếu niên này thoát nhìn vẫn chưa tới hai mươi. Dĩ nhiên có thể cùng Phí Ân đấu lực lượng ngang nhau, thậm chí có vẻ còn chiếm thượng phong, loại thiên phú này đáng sợ tới mức nào?

- Ta chính là Hoàng Thái Tử của Áo La đế quốc, nếu như ngươi chịu tới Áo La, ta hứa suốt đời tôn vinh ngươi, đồng thời đảm bảo sau này ngươi có thể thuận lợi tiến nhập Thánh Vực!

Mộ Dung Yên khấn trương nắm chặt hai tay, suốt đời tôn vinh, tiến nhập Thánh Vực, Tần Chính dĩ nhiên có tư cách hứa hẹn như vậy, mà điều kiện tăng cường thực lực cùng quyền lợi như thế, nhân sinh trên đời truy cầu không phải chính là hai thứ này sao? Nếu giả đặt mình trong hoàn cảnh của Lăng Phong, nàng chỉ sợ cũng sẽ không cự tuyệt lời mời như vậy.

Dưới lôi đài, cũng không ai dám nói lời cười nhạo, Thái Tử Áo La đế quốc là loại thân phận gì? Khiến không ít người lộ vẻ cực kỳ hâm mộ Lăng Phong.

Lăng Phong hơi nheo hai mắt lại, trông thấy bộ dáng Tần Chính tràn đầy tự tin, tựa như mọi sinh linh trong trời đất đều nằm trong tay hắn, bỗng nhiên nhoẻn miệng cười, thản nhiên nói:

- Ta cự tuyệt.

Khuôn mặt tươi cười, tràn ngập tự tin của Tần Chính hoàn toàn trở nên cứng ngắc, ánh mắt sắc bèn nhìn chằm chằm Lăng Phong! Một lát sau, hắn bỗng nhiên cười lớn:

- Được, được, được! Bốn mươi năm qua ngươi là người công quốc Tinh Lam đầu tiên cự tuyệt lời mời của đế quốc ta, không nghĩ hôm nay ta tự mình đứng ra mời, dĩ nhiên cũng bị cự tuyệt! Hắc, đám Tinh Lam công quốc các ngươi thật sự khá lắm, xuất ra một lũ cứng đầu!

Ngữ khí của hắn tuy rằng bình tĩnh, thế nhưng bên trong ẩn chứa sát khí dày đặc lại làm cho người ta cực kỳ sợ hãi, không ai có thể mặc kệ sát ý từ con người tương lai sẽ đứng đầu đế quốc này.

Lăng Phong nắm chặt Tinh Thiết Kiếm, đối mặt với áp lực như kinh đào hải lãng đập vào mặt này, hắn không dám có chút buông lỏng, nếu là Tần Chính xuất thủ, hắn biết mình chắc chắn sẽ đối mặt với một trận đánh gian nan nhất trong cuộc đời này.

- Thái Tử điện hạ!

Lúc này, Mộ Dung Yên đứng ra mạnh mẽ cười nói:

- Từ trước tới nay, đế quốc đối với thuộc hạ các phương thế lực trừ thu thập thuế kim ra, đối với cường giả đều có ưu đãi đặc biệt, tựa hồ chưa từng có tiền lệ ép buộc người khác gia nhập.

Tần Chính nhíu mày, nhân thần lãnh liệt nhìn chằm chằm Mộ Dung Yên, nàng hơi cúi đầu, thế nhưng biểu tình lại không hề khuất phục.

- Hừ, Áo La đế quốc ta lẽ nào ngay cả chiêu mộ một người cũng không được?

Mộ Dung Yên nhìn Tần Chính, lại quay sang nhìn Lăng Phong, bỗng nhiên cắn răng một cái, kiên quyết nói:

- Thái Tử điện hạ, Lăng Phong các hạ chính là quý khách Áo La Thương Hội ta, mong điện hạ nể tình Dịch Bối Lệnh mà giơ cao đánh khẽ!

Nàng vừa dứt lời, đằng sau Ốc Đặc lập tức tiến lên một bước, Xuy một tiếng, Cự Linh "Ba Xà" Nhất thời hiện lên! Trong mắt Ốc Đặc, chỉ có Mộ Dung Yên tồn tại, cho dù là Mộ Dung Yên có muốn hấn giết Võ Thần Phong, hấn cũng tuyệt đối không có nửa phần do dự.

Tần Chính đột nhiên dừng bước lại, biểu tình vô cùng kinh ngạc cùng nhiều phần tức giận, tựa như không thể nào tin Mộ Dung Yên sẽ vì người của một công quốc mà trở mặt với mình!

Đưa ra quyết định này, Mộ Dung Yên bỗng nhiên cảm thấy tảng đá lớn trong lòng buông xuống,

124. Chương 79: Trung Cấp Biến Dịch Tinh Chương.

Một vòng ngân quang lập lòe trong lòng bàn tay Tần Chính, trên mặt hần dần dần tràn đầy một mảnh sát ý! Ngay lúc hần đang muốn nổi giận, một âm thanh ôn nhu vang lên:

- Sư huynh cũng là có ý tốt, lo lắng nhân tài lưu lạc bên ngoài, nên mới có lời mời như vậy, nếu vị này không muốn, vậy liền bỏ đi.

Người lên tiếng chính là Mộc Vũ Lâm, nàng vừa mở miệng nói chuyện, Tần Chính dĩ nhiên đè nén lửa giận đang tràn ngập trong lòng xuống!

- Mộ Dung tử, đa tạ tử nói cho ta biết rõ sự tình. Hôm nay đã quấy rầy nhiều rồi, ngày sau gặp lại!

Mộc Vũ Lâm lại thi lễ với Mộ Dung Yên. Mà Mộ Dung Yên cũng cuống quýt đáp lễ, tuy rằng nàng vẫn chưa biết rõ thân phận thật sự của Mộc Vũ Lâm, nhưng là từ cách đối xử của Tần Chính đối với nàng cũng có thể thấy được nàng tuyệt đối không đơn giản.

Tần Chính "Hừ" một tiếng, phất áo rời khỏi lôi đài, Phí Ân phần nộ trùng mắt liếc nhìn Lăng Phong, nhưng cũng là theo sau đi xuống.

Mộc Vũ Lâm liếc mắt nhìn Lăng Phong phía trên lôi đài, vừa đứng bắt gặp đối phương cũng đang không khách khí nhìn chăm chăm vào mình. Hai mắt giao nhau, nàng liền cảm thấy linh hồn chấn động một cách vô lý, không khỏi hoảng hốt cúi đầu, một cảm giác kỳ quái tràn ngập trong lòng, người này rốt cuộc có lai lịch gì, vì sao có thể khiến linh hồn của ta xúc động?

...

- Lá gan của ngươi thật lớn!

Thẳng đến khi Tần Chính rời khỏi đã lâu, Mộ Dung Yên mới đi đến trước mặt Lăng Phong, nàng vuốt ngực như giận như oán nói:

- Ngay cả Thái Tử Áo La để quốc mời mà ngươi cũng dám không nể mặt như thế.

Lăng Phong mỉm cười:

- Mộ Dung chấp sự, khi đó hần nổi cơn thịnh nộ, không phải cô cũng lựa chọn thẳng thắn chống đỡ sao?

Mộ Dung Yên lườm hần một cái, rồi nói:

- Cũng chính là vì ngươi đó, đổi lại là người khác, ta liền mặc kệ sự sống chết của hần!

Nói xong, nàng tựa hồ nhận thấy trong những lời này còn có nghĩa khác, vội vã bổ sung:

- Ta nói là vì người nắm giữ Dịch Bối Lệnh.

Cái này đúng là càng tô càng đen, trên thực tế Lăng Phong cũng hiểu rõ, đổi lại là người khác có Dịch Bối Lệnh mà ngạnh kháng cùng với Tần Chính, Mộ Dung Yên chưa chắc sẽ đứng ra. Nàng có thể vì mình nói chuyện, khả năng phần lớn còn là vì suy đoán mạo danh kỳ diệu kia.

- Bất kể như thế nào, ta vẫn nên cảm tạ Mộ Dung chấp sự!

Lăng Phong trịnh trọng khom người nói.

Mộ Dung Yên tựa cười như không cười, liếc mắt nhìn hắn một cái nói:

- Cái này ngươi sẽ không phủ nhận chứ?

Xem bộ dáng Lăng Phong tựa hồ muốn nói ra suy nghĩ của mình, nàng vội vàng nói:

- Ở đây nhiều người phức tạp, người tốt hơn là đi theo ta đến tinh thất...Đức Khoa quản sự, thu dọn nơi này một chút, thời gian không còn sớm, chuẩn bị buổi chiều khai trương làm ăn.

Đức Khoa quản sự vội vã đáp ứng một tiếng, cẩn thận xã giao mấy tiếng, mọi người xung quanh thấy không còn náo nhiệt để coi, không thể làm gì khác hơn là lắc đầu tản đi. Lúc gần đi, không ít người đều là vô cùng bội phục mà liếc mắt nhìn Lăng Phong một cái, phóng mắt cả thiên hạ, có bao nhiêu có thể thẳng thắn cự tuyệt lời mời của Thái Tử Áo La đế quốc như vậy? Vị thiếu niên trước mặt này quả nhiên là mạnh mẽ vô song!

Trong tinh thất, Mộ Dung Yên lấy ra một miếng minh thúy:

- Lần này ngươi tiếp nhận chứ?

Lăng Phong liếc mắt quét nhanh, đây chính là miếng minh thúy lần trước ghi chép "Nhất tức phương thôn". Lăng Phong nhẹ nhàng lắc đầu, cự tuyệt nói:

- Ta không thể nhận!

Hắn vừa nói ra câu đó, sắc mặt Mộ Dung Yên cũng trở nên có chút khó coi, nàng liên tiếp đầu tư không ít chuyện trên người Lăng Phong, lại vì hắn mà đắc tội với Tần Chính, cuối cùng cũng không thể đổi lấy sự thành khẩn thẳng thắn của hắn, dù cho tính tình nàng có tốt thế nào cũng không nhẫn nhịn được.

- Bất quá Mộ Dung chấp sự nếu có bất kỳ nan đề nào liên quan đến Tinh Chương, ta cũng có thể hỗ trợ giải quyết.

Lăng Phong hơi dừng lại, nói:

- Ta cùng với Bản Hách đại sư là huynh đệ kết nghĩa, nếu ta nhờ hắn làm hộ, hắn là sẽ không cự tuyệt.

Lời này của ngươi chỉ lừa gạt quỉ được thôi!

Mộ Dung Yên có cảm giác tựa như tức mà không thể làm gì được, bất quá lần này Lăng Phong thẳng thắn thừa nhận có thể giải quyết vấn đề liên quan tới Tinh Chương, quan hệ song phương coi như là có chút tiến bộ. Vì vậy, nàng nháy con mắt giảo hoạt nói:

- Nếu như ta muốn một khối Diễn Hóa tinh chương giống như của Kiều nguyên soái cũng có thể được sao?

Lăng Phong sững sờ, liền hiểu rõ lần trước cuộc chiến trên đỉnh núi Tinh Lam, nữ tử này đã trông thấy được cái gì đó. Hắn thận trọng suy nghĩ một chút, rồi đáp lời:

- Nếu bên cạnh Mộ Dung chấp sự có Thánh Vực cường giả muốn tu luyện Cẩm Diễn Thuật, ta có thể mời Bản Hách đại sư ra tay giúp luyện chế Tinh Chương phù hợp, về phần có thể thành công hay không thì không cách nào đảm bảo được

- Ta cũng không có giao du rộng như vậy, cũng không có quen biết Thánh Vực cường giả, nên ngươi cũng không phải làm phiền tới "Bản Hách đại sư"!

Khi nói tới bốn chữ Bản Hách đại sư, Mộ Dung Yên cố tình nhấn mạnh thêm, hiển nhiên nàng muốn xem thấu điều mà Lăng Phong che giấu. Nàng tịnh không có ý định làm phiền như thế, ngược lại móc ra ba mai Tinh Chương từ trong Tiết Vân, nói:

- Nếu như không phiền phức mà nói, ta muốn nhờ người hỗ trợ sửa lại ba mai Tinh Chương này, hẳn là không có vấn đề gì khó chứ?

Lăng Phong tiếp nhận Tinh Chương, phát hiện ba mai này đều là trung cấp Tinh Chương, hơn nữa còn thuộc về Tinh Chương biến dị! Bất quá đều có hư hỏng. Hắn thoáng liếc mắt quan sát, rồi ngẩng đầu lên nói ngẩng đầu lên nói:

- Ta có thể thử xem, chỉ là không biết...

- Ta hiểu, người muốn thử coi Bản Hách đại sư có thể sửa chữa được hay không chứ gì?

Mộ Dung Yên trừng mắt liếc hắn, tựa hồ có vẻ tức giận. Ngẫm lại, nàng liền cười khúc khích nói:

- Chưa từng thấy ai cẩn trọng như người!

Lăng Phong lắc đầu cười khỏ, xem ra nàng đã nhận định bản thân mình có thực lực luyện chương, nếu lại tiếp tục nói thì khó bảo đảm không bị lộ ra chân tướng, hắn vội vã cáo từ nói:

- Nếu như không còn chuyện gì khác, ta liền cáo từ, ba mai Tinh Chương này sau khi được sửa chữa hoàn chỉnh, ta sẽ đưa tới.

Chờ hắn xoay người, Mộ Dung Yên đột nhiên nói:

- Lăng Phong đệ đệ, kính nhờ người a.

Lăng Phong đệ đệ? Lăng Phong nhất thời lảo đảo, không nói gì mà rời khỏi.

Thấy bộ dáng chật vật của hắn như vậy, Mộ Dung Yên che miệng cười, bỏ qua tính tình khiên cưỡng kia, người này thật sự rất thú vị. Chẳng biết tại sao, khi đối mặt với hắn, bản thân lại có cảm giác buông lỏng khó hiểu, nếu đổi lại là người khác nàng tuyệt đối không thể vui đùa như vậy. Nghĩ đến mình vừa rồi xưng hô thân mật với hắn như vậy, trên gương mặt nàng thoáng trở nên ửng hồng.

...

Đa Bảo Các.

Bên trong phòng khách quý, tiểu Ngã Luân nhú mày suy nghĩ, trước mặt hắn bày nguyên luyện luyện thuật, mà đứng phía sau hắn là đám người Ny Khả, Bản Hách đều là vẻ mặt khấn trương. Một lúc lâu sau, tiểu Ngã Luân đẩy nguyên liệu về phía trước, sắc mặt khó xử đỏ ửng, nói:

- Ta chịu thua.

Xôn xao, Bản Hách không nhận được cau mày nói:

- Ngã Luân, thật sự huyền diệu như vậy sao?

- Vị này nếu như không tin thì có thể tiến lên cảm thụ một phen xem sao?

Nữ tử ngồi trước mặt Ngã Luân thản nhiên nói, lúc này nếu như Lăng Phong ở đây, hẳn có thể nhận ra người này chính là Mộc Vũ Lâm mời vừa rời khỏi Áo La Thương Hội không lâu.

Ngã Luân mặt mày ửng đỏ nhìn Bản Hách, nói:

- Sau khi nó được cải tạo, trên phương diện lực bạo phát, Nặc Thuần có thể được đề cao mạnh mẽ, còn cụ thể đề cao bao nhiêu thì ta vẫn chưa rõ ràng lắm, phỏng chừng sẽ không thấp hơn bốn trăm!

Bản Hách hít sâu một hơi, hoảng sợ vô cùng liếc nhìn Mộc Vũ Lâm ở trước mắt.

Mộc Vũ Lâm lộ ra vẻ đắc ý khó hiểu, nàng đi thẳng tới Đa Bảo Các nói rõ muốn gặp người chế tạo ra "Nặc thuần", người hướng dẫn tự nhiên sẽ không tùy tiện đưa nàng tới gặp. Nàng ngược lại cũng không có tức giận, chỉ là thản nhiên lấy ra một tờ giấy, viết vài thứ lên đó, rồi giao cho người hướng dẫn, nhờ thay nàng giao cho Các chủ Đa Bảo Các.

Sau khi Ny Khả nhận được trang giấy đó, lập tức liền nhận ra đó là một trang "luyện phương", chẳng lẽ là có Thuật Luyện Sư muốn cầu kiến? Nàng không dám chậm trễ, vội vã tự mình đến gặp Mộc Vũ Lâm, khi thấy Mộc Vũ Lâm, nàng lập tức bị cổ khí tức thần bí hấp dẫn.

Mộc Vũ Lâm ôn hòa đưa ra nguyện vọng muốn được cùng người chế tạo ra "Nặc Thuần" luận bàn luyện chương chỉ đạo một phen. Chẳng biết tại sao, nếu là người khác đưa ra yêu cầu như vậy, Ny Khả sẽ cho rằng người nọ là muốn khiêu chiến với Đa Bảo Các. Thế nhưng khi Mộc Vũ Lâm đưa ra yêu cầu này, lại khiến cho nàng có loại cảm giác thụ sủng nhược kinh, phảng phất như đối phương nguyện ý luận bàn cùng với Đa Bảo Các là đã cấp cho mặt mũi rất lớn vậy.

Do đó, mới có một màn nhóm người tiểu Ngã Luân đối mặt với Mộc Vũ Lâm như bây giờ!

- Bốn trăm sáu.

Mộc Vũ Lâm ôn nhu nói:

- Thêm vào "tàng hồng thiêu", có thể tiến thêm một bước kích phát linh hồn vật tính của hải đảm tặc ma hạch, nhờ đó phát huy lực bạo phát lớn nhất của mai Tinh Chương này. "Bốn trăm sáu" là cực hạn của Nặc Thuần, không thể đề thăng thêm được nữa.

Trong giọng nói của nàng mang theo sự tự tin cường liệt, không cho người khác có chút nghi vấn nào.

Bản Hách đang vuốt chòm râu bông ngừng lại, một sợi râu vô ý bị giật đứt, khiến trong lòng hắn nổi lên phong ba vô tận. Hắn không biết Mộc Vũ Lâm từ đâu mà có được phương pháp luyện chế Nặc Thuần từ ma hạch hải đảm tặc, chỉ riêng điểm này cũng đủ để chứng minh tạo nghệ thượng thừa của đối phương trên phương diện Luyện Chương. Lúc đầu khi Lăng Phong sáng tạo ra Nặc Thuần, mọi người đều cho rằng nó đã hoàn mỹ nên không có gia công thêm, không ngờ lại bị nữ tử trước mặt đơn giản phủ định, đồng thời đối phương còn có thể dễ dàng phỏng đoán tiềm lực của Nặc Thuần trong tương lai, tu vi thuật luyện bậc này quả nhiên là thâm bất khả trắc!

- Tuổi tác của ngươi còn nhỏ, mà có thể sáng tạo ra mai Nặc Thuần này đúng là khó có được, về sau nhất định sẽ còn có thể tiến bộ lớn hơn nữa.

Mộc Vũ Lâm nhìn tiểu Ngã Luân, mỉm cười nói.

Trông thấy bộ dáng tươi cười, ôn nhu trấn an của nàng, tiểu Ngã Luân không hiểu sao lại có cảm giác xúc động cùng phần nộ dâng trong lòng, không muốn bị coi thường, hắn liền bật thốt lên nói:

- Tuy rằng ta thua ngươi, thế nhưng Lăng đại ca nhất định mạnh hơn ngươi.

- Lăng đại ca?

Biểu tình Mộc Vũ Lâm có chút kinh ngạc, không đợi nàng dò hỏi thêm, Bản Hách cùng với Ny Khả cùng quát lên:

- Ngã Luân!

Tiểu Ngã Luân trong lúc cấp bách lỡ miệng nói ra, liền cảm thấy hối hận, tin tức Lăng Phong là một Thuật Luyện Sư đã bị nghiêm mật phong tỏa, bằng không Ny Khả cũng đã không để Ngã Luân đến giả mạo là người chế tạo nặc thuần. Đám người Ny Khả vốn tưởng Ngã Luân theo Lăng Phong nhiều ngày như vậy, tuy rằng tri thức về Luyện Chương không bằng Thuật Luyện Sư cao cấp tầm thường, cũng là có thể đối phó được với Mộc Vũ Lâm, lại không ngờ rằng bị một trang Luyện phương của đối phương đánh bại dễ dàng.

- Mộc tiểu thư, lần đầu chương này, Đa Bảo Các chúng ta chấp nhận thất bại.

Ny Khả không vui nói. Tuy rằng quyết đấu vừa rồi chẳng qua là mô phỏng trên tờ giấy, thế nhưng nếu đối phương có thể đưa ra luyện phương tốt như vậy, tự nhiên có thể đơn giản luyện chế ra Nặc Thuần có Tinh Chương phòng ngự càng tốt hơn, nên Ny Khả liền thẳng thắn chịu thua.

Mộc Vũ Lâm nhận thấy Ny Khả có ý trục khách. Nàng cười cười đứng dậy:

- Các chủ đa lễ rồi, lần này bất quá là Vũ Lâm hứng thú nên tới cùng quý các tùy ý luận bàn mà thôi, trang luyện phương này sẽ không xuất hiện trên đời.

Nói xong, nàng nhẹ nhàng vỗ tay, trang luyện phương "cải tạo Nặc Thuần" liền bị vỡ thành bột giấy.

Thần tình Ny Khả thoáng cái trầm tĩnh lại, nàng kinh ngạc nhìn Mộc Vũ Lâm, không phải đến đập địa bàn, lẽ nào nàng ta thực sự chỉ là muốn luận bàn thôi sao? Có tiết mục vừa rồi, quan hệ song phương trở nên hòa hợp không ít, sau khi hàn huyên vài câu, Ny Khả đưa Mộc Vũ Lâm rời khỏi phòng khách quý.

Lúc này vừa đúng Lăng Phong từ Áo La Thương Hội trở về, người hướng dẫn nhện nhện, mềm mại hô một tiếng:

- Lăng thiếu gia.

Mộc Vũ Lâm đang đi tới lầu một, bỗng dừng lại, ánh mắt liếc về phía Lăng Phong: Lăng thiếu gia? Lăng đại ca? Lẽ nào người này...nghĩ tới lúc ở Áo La Thương Hội nghe nói nam tử trước mặt là một Nguyên Tố Thiên Hành Giả, nếu như hần cũng chính là vị Lăng đại ca có sở trường luyện chương trong miệng thiếu niên kia, thì điều này có nghĩa gì?

Ny Khả ở đằng sau thần tình chấn động, vội vã giấu diếm nói:

- Tiểu Phong, mau đến, ta giới thiệu với người, vị này chính là Mộc tiểu thư, nàng chính là một vị Thuật Luyện Sư đó! Mộc tiểu thư, đây là xá đệ, hần bá cường giả nổi danh công quốc là Mạch Kha đại sư làm sư phụ, hiện nay cũng nổi danh là một nguyên tố Thiên Hành Giả.

Lăng Phong sững sốt, ngữ khí của Ny Khả khi nói chuyện quá mức khác thường, ngày thường cho dù là Thuật Luyện Sư cường đại trong mắt nàng cũng không thể sánh được với Tiểu Phong nhà mình, lúc này sao lại quá mức tán thưởng người ngoài như vậy? Sau một hồi sững sốt, nhận thấy khác thường trong đó, hần liền thi lễ với Mộc Vũ Lâm, nói:

- Mộc tiểu thư!

Giờ khắc này, trong lòng Lăng Phong lại chấn động, hần rốt cuộc nhận thấy khi đối mặt với Mộc Vũ Lâm, Kiếm Linh trong ý thức hải dĩ nhiên vù vù trực chiến! Hiển nhiên là nàng có thể ảnh hưởng tới Kiếm Linh của hần, nguyên lai cảm giác kỳ quái lúc trước tại Áo La Thương Hội cũng không phải là vô duyên vô cớ! Đáng tiếc Sang Sư đang ngủ say, nếu không hần có thể hỏi xem đến tột cùng đó là chuyện gì?

- Lăng tiên sinh, chúng ta đã từng gặp qua.

Mộc Vũ Lâm hé miệng cười:

- Người có can đảm cự tuyệt lời mời của sư huynh cũng không có nhiều đó.

Ny Khả nghe được thì ngẩn ra, nghe ngữ khí của Mộc Vũ Lâm thì có vẻ nàng và Tiểu Phong từng gặp mặt?

- Được rồi, Ny Khả Các chủ, không nhọc công cô phải đưa tiễn nữa, ngày hôm nay luận bàn cùng với Thuật Luyện Sư của quý các, ta vô cùng vui vẻ.

Mộc Vũ Lâm dừng bước nói.

125. Chương 80: Lễ Vật.

Ny Khả hạ thấp người nói:

- Vậy ta cũng không đưa tiễn thêm nữa, Mộc tiểu thư đi thông thả nha.

Chờ Mộc Vũ Lâm đi rồi, Ny Khả kinh ngạc hỏi:

- Tiểu Phong, đệ từng gặp qua vị Mộc tiểu thư vị này rồi sao?

- Ừm.

Lăng Phong đem chuyện lúc trước xảy ra ở Áo La Thương Hội kể lại, rồi kỳ quái nói:

- Nàng đến Đa Bảo Các làm gì?

- Thì ra là thế, ta còn đang kỳ quái không biết nàng từ đâu mà có được tin tức về nặc thuấn, đồng thời biết chúng ta luyện chế nó, nguyên lai là từ Áo La Thương Hội.

Ny Khả chợt nói, sau đó nàng lập tức kể lại sự tình vừa rồi xảy ra, cuối cùng hung hăng trừng mắt liếc tiểu Ngã Luân nói:

- Đều là do tiểu Ngã Luân lảm miệng, không biết có bị nàng ta nhận ra Tiểu Phong ẩn dấu thực lực hay không?

Tiểu Ngã Luân le lưỡi, vội vàng cúi đầu xuống.

Thoáng suy nghĩ, Lăng Phong lắc đầu nói:

- Chỉ trong thời gian chớp mắt ngắn ngủi như thế, hẳn là nàng vẫn chưa chú ý tới đâu.

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng hắn cũng không có thoải mái, khi đối mặt với Mộc Vũ Lâm, nội tâm sản sinh cảm giác kỳ quái làm tâm thần hắn có chút không yên, không thể lãnh tĩnh ứng đối như lúc bình thường.

- Được rồi, không nói tới nàng nữa, Tiểu Phong, tỷ tỷ nấu cho người loại canh bổ dưỡng nhất, người trở về vừa đúng lúc.

Ny Khả cười nói:

- Mặt khác, tỷ tỷ còn làm vài bộ y phục theo yêu cầu của người, y phục trên người người cũng nên thay đổi.

Nghे lời này, khuôn mặt Lăng Phong nhất thời lộ vẻ khổ sở, đám người Bản Hách bên cạnh cũng tỏ ý đồng tình.

...

Ti!

Kiểm nhục du long, thần hóa vạn đoạn!

Tinh Thiết Kiếm vừa xuất, một cỗ kinh khí cường liệt như lốc xoáy cuộn cuộn nổi lên, phảng phất như không khí bị nổ tung thành một thông đạo xoắn ốc vậy. Một mảnh màu vàng rơi xuống, mũi kiếm xuyên qua phiến lá, thân thể Lăng Phong với kiếm hợp lại, hầu như ngưng hóa thành một thể, bay thẳng lên bầu trời!

Đột nhiên Lăng Phong thu kiếm, dừng lại, khí tức bình ổn dường như vừa rồi chưa từng có gì xảy ra.

- Hảo kiếm thuật!

Diệp Lạc ở bên cạnh quan sát, ánh mắt sáng lên, hắn đưa tay đón lấy phiến lá vàng từ trên không trung rơi xuống, tán thán nói:

- Chân lực như sấm minh, kiếm xuất không một tiếng động! Ta vốn tưởng rằng cho dù người thiên tư kinh người, nhưng ít nhất cũng phải mất năm năm mới có thể tiến nhập cảnh giới này, không nghĩ nhanh như vậy mà người đã nắm được ảo diệu ”dùng ý ngự kiếm” rồi.

Ánh mắt hắn trở nên phức tạp, khi so sánh với Lăng Phong, hắn có cảm giác thiên phú kiếm thuật mà mình vẫn kiêu ngạo quả thực không thể sánh bằng.

Lăng Phong nhìn về phía phiến lá rụng, thì thấy nó cũng không có tổn hại gì, thế nhưng trên mặt lá có một điểm trắng rất nhỏ, tự nhiên là kiệt tác của Tinh Thiết Kiếm vừa rồi tạo ra. Hắn lắc đầu nói:

- Tầng ”dùng ý ngự kiếm” này ta vẫn chưa có nắm giữ đến nơi đến chốn, bằng không trên phiến lá này sẽ không lưu lại bất kỳ dấu vết gì.

Vừa rồi bên trong một chiêu kiếm kia có ẩn chứa Cực Thốn Kính - Ngũ Thốn Kính, lực công kích sẽ không thấp hơn bát tinh! Một kiếm sắc bén như vậy đánh ra dù là một khối cự nham trước mặt cũng sẽ bị oanh thành từng mảnh. Thế nhưng phiến lá rụng này lại không bị hao tổn chút nào! Từ đó có thể thấy một kiếm kia được Lăng Phong dùng chân lực khống chế ảo diệu tới cỡ nào.

Trông thấy ánh mắt bất mãn của hắn, Diệp Lạc hơi cười khổ, bỏ qua thiên phú đáng sợ không nói, e là phần tâm tính vĩnh viễn không thấy đủ này mới là nguyên nhân chính khiến hắn tiến bộ đáng sợ như vậy.

- Có hứng thú cùng chúng ta bắt tay không?

Diệp Lạc hăng hái bừng bừng nói.

Lăng Phong đang định đáp ứng, lúc này một tiếng cười sang sảng vang lên:

- Lăng huynh đệ, người khỏi hẳn trọng thương, vì huynh còn chưa tới thăm được, hiện tại xem ra, đã khôi phục rất tốt nha!

Nương theo tiếng cười sang sảng, Gia Liệt Áo mang theo Đế Nhã đến.

- Gia Liệt Áo đại ca.

Nhìn thấy bọn họ, Lăng Phong chấp tay cười nói:

- Đa tạ đại ca Đa tạ đại ca quan tâm, vốn là để tiểu đệ tới cửa bái phỏng mới đúng.

- Lời này ta đã nghe người nói tới ba lần rồi, nhưng ngay cả một lần thấy người tới Nạp Đa Phủ của chúng ta cũng không có.

Gia Liệt Áo ai oán nói.

- Ách...

- Hừ, có ai không biết việc buôn bán của Nạp Đa Gia Tộc các người rất khôn khéo, cho dù là cục xương vụn cũng bị các người ép ra mỡ, Tiểu Phong mà đi tới quý phủ, có bị các người bán mất cũng không biết chừng, ta nào dám để hẳn đi.

Âm thanh mạnh mẽ như vậy hiển nhiên là của Ny Khả, nàng nhẹ nhàng đi tới, hung hăng chất vấn nói:

- Mập mập, hiện tại người đến nơi này của chúng ta là có chuyện gì?

Gia Liệt Áo chớp mắt, lộ ra một bộ dáng trư ca nói:

- Đương nhiên là đến thăm...

Ny Khả tựa cười như không cười nhìn hắn, đầu ngón chân hơi nhếch lên:

- Mập mập đáng chết, nếu người còn dám ba hoa đùa giỡn lão nương, ta bảo đảm sẽ khiến Nạp Đa Gia Tộc các người tuyệt hậu!

Gia Liệt Áo lập tức lời lẽ chính nghĩa nói:

- Ta đương nhiên là tới thăm Lăng huynh đệ, từ khi biết hắn bị trọng thương, trong lòng ta vẫn không yên, người không thấy rằng đạo này ta đã gây đi nhiều sao?

Mấy người Lăng Phong nhất tề trợn trừng mắt, đã từng gặp qua kẻ vô sỉ, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy ai vô sỉ như vậy.

Gia Liệt Áo cười hì hì mặc kệ bọn họ trừng mắt, sau khi hàn huyên vài câu, liền nghiêm chỉnh nói:

- Kỳ thực lần này ta đến đây là có chính sự muốn làm, các người có biết sứ giả của Áo La đế quốc đã đến Tinh Lam thành chưa?

Lăng Phong cùng với Ny Khả hai mặt nhìn nhau/

Gia Liệt Áo đắc ý nói:

- Có người nói sứ giả lần này của Áo La đế quốc chính là người thừa kế tương lai của đế quốc - Thái Tử Tần Chính! Đây chính là tin tức Nạp Đa Gia Tộc chúng ta phí sức của chín trâu hai hổ mới thám thính được từ nước láng giềng. Vương thượng đã giao cho ta nhiệm vụ chiêu đãi bọn họ...Sao các người không kinh ngạc một chút nào à?

Không đợi đám người Lăng Phong đáp lại, hắn liền đã khổ não nói:

- Cùng Thái Tử Tần Chính tới còn có nguyên soái của đế quốc là Phí Ân đại nhân, nghe nói bản tính hắn rất thích võ đạo, bản thân cũng là một thủy hệ Thiên Hành Giả, phải mang tới cho bọn họ phần "Quốc

lễ” gì, đều đã chuẩn bị xong. Chỉ là nghe nói, hộ tống hai người còn có một nữ tử thần bí, tuy rằng không biết thân phận của nàng như thế nào, nhưng hai người Thái Tử Tần Chính đều vạn phần cung kính đối với nàng. Nên đưa tới lễ vật thế nào thực sự khó mà định giá, nên ta tới đây để xin trợ giúp.

Cái gọi là ”Quốc lễ” chính là khi sứ giả quốc gia đối phương đến đây viếng thăm, bốn quốc tặng lễ vật cho họ, cũng không cần qua mức trân quý, nhưng là nếu không có lòng chuẩn bị thì khó tránh khỏi bị người ta chế nhạo là không hiểu lễ nghi.

- Loại nữ nhi như vậy thích thứ gì, ta thật sự là không biết, vạn mong Ny Khả Các chủ vui lòng chỉ giáo.

Gia Liệt Áo hướng Ny Khả vái thật dài, làm đủ tư thế. Trên thực tế hẳn tự nhiên không phải là không còn biện pháp nào để chuẩn bị, bất quá mượn cơ này làm cơ hội để bắt chuyện thân cận với Ny Khả mà thôi.

Ny Khả lườm hắn một cái:

- Có gì khó giải quyết, người mang tặng cho nàng ta một khẩu Tinh Chương rất quý hiếm là được, bảo đảm hữu hiệu hơn so với bất kỳ lễ vật gì khác.

- A?

Gia Liệt Áo há to mồm, Ny Khả đưa ra bất kỳ đáp án gì hắn cũng không có kỳ quái, thế nhưng - Tinh Chương?

Lăng Phong thấy buồn cười, không biết vì sao, Ny Khả cùng Gia Liệt Áo ở chung một chỗ,

Ny Khả không chịu nói rõ ràng, Lăng Phong không thể làm gì khác hơn là đến giảng giải ý nghĩa trong đó.

126. Chương 81: Xin Giúp Đỡ Khẩn Cấp.

Khi nghe thấy Mộc Vũ Lâm tự mình đến bái phỏng Đa Bảo Các, đồng thời dùng một tờ luyện phương được cải biên khiến cho Tiểu Ngã Luân phải chịu thua, Gia Liệt Áo nhìn không được sợ hãi than thở:

- Lễ nào nữ tử thần bí này là một Thuật Luyện Sư? Thực kỳ quái, Thuật Luyện Sư tuy rằng ít ỏi, thế nhưng Áo La đế quốc gần như chiếm lấy một phần tư tài nguyên của Thần Vãn đại lục, dưới trướng họ ngay cả Thuật Luyện Sư cao cấp cũng không ít. Cô gái này có thể nhận được sự tôn kính của Thái Tử Tần Chính, vậy thì thực lực luyện chương của nàng đã cao đến trình độ bậc nào?

Lắc đầu, hắn có phần khó khăn nói:

- Luận về tinh chương, Nạp Đa gia tộc ta cũng dự trữ không ít, bất quá nếu như dựa theo lời của Lăng huynh đệ, chỉ sợ thực lực bản thân cô gái này không hề thấp, tinh chương tầm thường có lẽ cũng không dễ vào mắt, việc này nên làm thế nào cho phải?

Gia Liệt Áo chớp chớp mắt nhìn về phía Lăng Phong, vẻ mặt vô cùng thê lương, thần thái đó khiến cho Ny Khả ở một bên thấy mà trợn trắng mắt.

Lăng Phong cũng vô cùng bất đắc dĩ, Gia Liệt Áo chính là con trai độc nhất của Nạp Đa gia tộc, sau này nhất định sẽ là một nhân vật tiếp nhận chức vị tài chính đại thần, cho nên đừng thấy hắn thường ngày bộ dáng hàm hậu mà lầm, trên thực tế nội tâm của hắn cực kỳ cao ngạo, không thể dung được kẻ nào có chút khinh nhục bản thân, vậy mà ở trước mặt mình lại thường bày ra bộ dáng như vậy, thực sự khiến người ta dở khóc dở cười.

- Ở chỗ ta có một loại tinh chương mới được nghiên cứu ra, sau khi chế tạo xong sẽ đưa cho huynh, kết cấu hắn cũng coi là tinh xảo!

Tối hôm qua, Lăng Phong cẩn thận tỉ mỉ nghiên cứu ba khối tinh chương Mộ Dung Yên giao cho mình, hai khối trong đó bị hỏng đều bởi vì tổ linh mặc thoát ly khỏi mặc thần thạch, một khối còn lại thì tương đối nghiêm trọng hơn, vì bản thân tổ linh mặc đã bị tổn thương! Thế nhưng khối tinh chương này lại khiến Lăng Phong cảm thấy có chút hứng thú, ma hạch được sử dụng chính là lấy từ một loại ma thú thực vật,

thiên phú năng lực ẩn chứa trong đó tương đối kỳ lạ, đặc biệt là sau khi trải qua quá trình biến dị nguyên liệu đặc thù, hậu thiên linh kỹ cuối cùng thành hình nên càng khiến cho kẻ khác sợ hãi than thở không ngớt.

Trong kho tri thức Sang Sư lưu lại mặc dù có đề cập đến phương pháp tinh luyện nguyên liệu đặc thù, phương pháp chữa trị niệm thức, thế nhưng những phối phương tinh chương sẵn có cũng không nhiều. Không biết là lão có ý muốn rèn luyện Lăng Phong, hay là không để những phương pháp luyện chế tinh chương tầm thường vào mắt, cho nên 3 khối tinh chương này ngược lại đã đem tới cho Lăng Phong rất nhiều ý nghĩa.

Kết hợp với những tri thức trong đầu, Lăng Phong đối với khối tinh chương bị hao tổn tổ linh mặc đã làm một số điều chỉnh nho nhỏ, sáng tạo ra một khối tinh chương mới - Thực Cốt Bạo.

- Được vậy thì tốt quá!

Gia Liệt Áo vui vẻ nói, tuy hắn không biết rõ ràng về thực lực thuật luyện chân chính của Lăng Phong, thế nhưng hắn biết Nặc Thuần cùng với biến dị Phá Không Toa mà Đa Bảo Các bán ra tuyệt đối xuất pháp từ Lăng Phong, cho nên đối với Lăng Phong mà nói, hắn vô cùng tín nhiệm không thể nghi ngờ.

- Biết ngay tên mập nhà ngươi làm gì có lòng tốt như vậy, không thể vô duyên vô cớ tới gặp Tiểu Phong được!

Ny Khả khinh bỉ trừng mắt nhìn Lăng Phong.

Gia Liệt Áo ngượng ngùng cười cười, cũng không để ý cho lắm.

Lúc này, Đế Nhã vẫn lặng im không nói đột nhiên tiến lên, nhẹ nhàng khụy xuống thi lễ với Lăng Phong! Lăng Phong cả kinh, liền đưa tay đỡ nàng dậy:

- Đế Nhã, muội làm gì vậy?

Gia Liệt Áo thấy thế, muốn nói lại thôi, bèn đứng qua một bên.

- Xin Lăng đại ca giúp muội!

Đế Nhã ngẩng đầu, trên mắt đã tràn ngập nước.

- Có chuyện gì muội cứ từ từ nói, chỉ cần việc ta có thể giúp thì nhất định sẽ không từ chối!

Lăng Phong đồng ý nói. Tuy hắn không tiếp xúc nhiều cùng Đế Nhã, nhưng một đường từ Băng Phong thành đi tới Tinh Lam cũng hay nói chuyện qua lại, ấn tượng đối với nàng cũng không hề tệ. Hắn trách cứ nhìn Gia Liệt Áo:

- Gia Liệt Áo đại ca, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Gia Liệt Áo thở dài một tiếng, dựa theo quy củ gia tộc hôm nay hắn không nên đem theo Đế Nhã đến, thế nhưng việc lại liên quan đến thân muội muội của mình, cảm tình giữa hai huynh muội cũng vô cùng tốt, cho nên dù phải liều mạng chịu phạt, hắn vẫn mang theo Đế Nhã đến.

Gia Liệt Áo nói:

- Ngày hôm trước, sau khi nhận được tin tức sứ giả Áo La đế quốc đến đây, phụ thân ra sức hỗ trợ tranh thủ cho ta một phen, vốn tưởng Tang gia sẽ cực lực phản đối, không nghĩ tới bọn chúng lại không hề lên tiếng, tùy ý để cho Vương thượng giao nhiệm vụ lần này cho ta!

Nhiệm vụ "tiếp đãi sứ giả" thoạt nhìn tuy nhỏ, nhưng lại quan hệ đến con đường làm qua sau này của một thân tử có thông hay không, nếu như làm tốt mà nói, trong lý lịch tự nhiên sẽ được viết thêm một nét bút quan trọng. Tang gia cùng với Nạp Đa gia tộc tranh đấu xưa nay, tự nhiên sẽ không nguyện ý nhìn người thừa kế của Nạp Đa gia tộc dễ dàng leo cao, vì sao lại không cản trở?

- Ngay khi ta cùng phụ thân đang nghi hoặc không giải thích được, quân sự Tang gia đã tự mình tới cửa đem theo lễ nghi hậu hĩnh, muốn cùng gia tộc chúng ta kết thành thân gia!

- Cái gì? Là Tứ sư huynh sao?

Lăng Phong chợt gạt ngay đi suy đoán của mình, Tang Phi khi đó vẫn còn đang quỳ trước Nguyên Lực Thập câu tình cho đại ca, tự nhiên sẽ không có lòng mà đi cầu hôn, vậy chỉ có thể là Tang Khắc Tư. Cơ hồ

trong nháy mắt, Lăng Phong liền rõ ràng dự định của Tang gia, khi đó, Tang Khắc Tư còn bị nhốt trong lao ngục, bởi vì Mạch Kha nổi giận, Vương thượng cũng không thể tự ý thả ra!

Mà Tang Khắc Tư sở dĩ bị giam cầm hoàn toàn là vì mình, gia chủ Tang gia biết Gia Liệt Áo có giao hảo cùng mình, cho nên muốn thông qua việc kết thân cùng Nạp Đa gia tộc, hi vọng vào một điểm này mà mong Mạch Kha tha cho Tang Khắc Tư.

- Nếu như là Tang Phi thì còn tốt!

Gia Liệt Áo cười khổ, chứng thực suy đoán của Lăng Phong:

- Là tên phá gia tử Tang Khắc Tư!

Hắn thương tiếc nhìn Đế Nhã:

- Tiểu muội đã có người trong lòng, nên kiên quyết không có khả năng tiếp thu cuộc hôn nhân này, thế nhưng xuất phát từ lợi ích của gia tộc, phụ thân chúng bố lại có khuynh hướng muốn kết thân, cho nên...

Hắn chờ mong nhìn Lăng Phong, nói thật ra, hắn cũng không ôm hi vọng quá lớn với Lăng Phong. Dù sao việc hôn nhân này còn liên quan đến lợi ích giữa hai đại gia tộc. Địa vị Lăng Phong mặc dù tôn quý, nhưng được như vậy cũng bởi vì quan hệ với Mạch Kha, nếu như Lăng Phong hiện tại có được thực lực của Mạch Kha, tự nhiên trọng lượng lời nói sẽ khác hẳn, thế nhưng hiện tại lại không phải vậy.

Nếu không phải sau khi thấy Lăng Phong trọng thương, hắn từng thấy sự điên cuồng của Vương thượng, Mạch Kha, Kiều Sâm Đặc nguyên soái, Bản Hách đại sư, Gia Liệt Áo cũng sẽ không dẫn theo Đế Nhã tới xin Lăng Phong giúp đỡ.

- Việc lớn như vậy, ta thấy hay là...

Ny Khả nhìn Đế Nhã khóc nức nở, trong lòng cảm thấy không đành, thế nhưng loại chuyện liên quan đến thực lực ván cờ giữa hai đại gia tộc thế này, nàng thực sự không muốn Lăng Phong mạo hiểm nhúng tay vào, cho nên lập tức muốn thay hắn cự tuyệt

Nhẹ nhàng đưa tay ngăn cản Ny Khả, Lăng Phong mỉm cười:

- Ta vốn là người đa sự mà, các người yên tâm đi, ta sẽ nói với bọn họ một tiếng, để Tang gia thu hồi thỉnh cầu.

Như trước đây, khi Lăng Phong mới chỉ có khả năng thăng cấp lên Thánh Vực, trở thành Thánh Vực Thiên Hành Giả mà được coi trọng, thì sau khi triển lộ ra thực lực thuật luyện, địa vị của hắn đã được nâng lên vô hạn! Nếu như cần phải vứt bỏ đi một người giữa bản thân mình và Lăng Phong, thì Hoàng Phủ Lập thậm chí nguyện ý vứt bỏ đi chính bản thân hắn!

Có thể nghĩ, địa vị hiện tại của Lăng Phong đến tốt cùng là như thế nào! Bất quá nguyên nhân Lăng Phong được coi trọng cho tới bây giờ vẫn bị phong tỏa nghiêm mật, những người khác chỉ biết hắn là đệ tử được Mạch Kha đặc biệt sủng ái mà thôi.

- A?

Gia Liệt Áo giật mình nhìn Lăng Phong, hắn khó có thể tưởng tượng sự tình trong mắt mình khó hơn lên trời, vậy mà trước mặt Lăng Phong lại đơn giản như ăn cơm uống nước, điều này khiến cho hắn thực sự cảm thấy khó tin. Thế nhưng thần thái Lăng Phong lại khiến hắn không có chút hoài nghi nào!

Trên mặt Đế Nhã vệt nước mắt còn chưa khô, chợt nghe thấy lời hứa của Lăng Phong cũng không khỏi lộ ra thần sắc vui mừng.

Lăng Phong bật cười:

- Đế Nhã, yên tâm đi, về sau muội muốn gả cho ai thì gả cho người đó, ta cam đoan không có bất kỳ kẻ nào dám đến ép buộc muội. À, ta thấy tiểu gia hỏa Bối Nạp Thông kia cũng không hề tệ chút nào đó!

Tuổi của hắn tính ra cũng không nhiều hơn so với Bối Nạp Thông, thế nhưng trải qua khổ tu từ nhỏ đã khiến cho tâm tính của hắn càng thêm thành thực, cho nên hắn nói ra như vậy cũng không khiến mọi người cảm thấy lạ lẫm.

Nhất thời Đế Nhã khuôn mặt đỏ bừng.

- Ha ha ha ha, đã như vậy, ta cũng không cảm ơn nhiều, tất cả mọi chuyện vi huynh đều ghi tạc trong lòng! Lãng huynh đệ, buổi tối ngày mai chính là yến hội hoan nghênh mà công quốc chuẩn bị cho sứ giả Áo La, người nghìn vạn lần phải tới tham gia đó!

- Được!

Lãng Phong gật đầu nhận lời.

127. Chương 82: Thà Gặp Minh Thần, Chớ Gặp Lãng Phong.

Đại yến vương thất!

Lần trước yến hội tổ chức trong vương cung bởi vì Lãng Phong ngoài ý muốn bị đâm nên kết thúc, hiện tại bởi vì sứ giả Áo La mà lại tổ chức một yến hội khác, trong khoảng thời gian ngắn liên tiếp tổ chức hai cuộc, trước kia tại Tinh Lam thành có thể coi là hiếm có.

Theo thường lệ, sau khi chịu đựng Ny Khả "dằn vặt" một phen, Lãng Phong mới thoát ra khỏi Đa Bảo Các. Có vết xe đổ khi trước, Ny Khả thậm chí còn muốn ba người Diệp Lạc hộ tống Lãng Phong đi vào vương cung, Lãng Phong sợ nhảy dựng lên vội vàng cự tuyệt, sau khi khuyên can mãi không được, cuối cùng đành đưa ra "Pháp ấn" mà Mạch Kha ban tặng, Ny Khả mới không cam lòng để hắn rời đi.

Sai khi đưa ra Kim Long Lệnh cho thị vệ vương cung, Lãng Phong được cung kính mời vào phòng khách yến hội.

Vừa nhìn đến, Lãng Phong đã cả kinh, hắn biết mình đến sớm, lọt vào trong tầm mắt đều là những người trẻ tuổi, niên kỷ lớn nhất cũng không vượt quá ba mươi, một số trong đó còn là thiếu niên. Bọn họ tùm nập ba, nhẹ giọng nói chuyện, nhìn thấy Lãng Phong tiến vào, họ cũng chỉ giương mắt nhìn chứ không có người chủ động đến bắt chuyện.

- Vị tiên sinh này, xin chào, không biết tiểu nữ tử có vinh hạnh được biết gia huy của ngài hay không?

Một thiếu nữ sắc mặt hồng nhuận cầm theo một ly rượu đi tới trước người Lãng Phong, ưu nhã hỏi.

Gia huy? Lãng Phong ngây ra một chút sau đó lắc đầu nói:

- Ta không có gia huy!

Nghe vậy, thiếu nữ chợt lộ ra thần tình xem thường, ngay cả nói một tiếng cho có lệ cũng lười, lập tức xoay người rời đi.

Lãng Phong thấy thần tình của nàng chợt lạnh lùng, cảm thấy có chút mạc danh kỳ diệu, bất quá hắn cũng lười dây dưa cùng những người nhàm chán này, trực tiếp vươn lấy một ly rượu rồi ngồi vào bàn điểm tâm ăn như lang thôn hổ yết. Từ sau khi tu vi tiến vào lục tinh, khí huyết toàn thân hắn lúc nào cũng ở dao động với một tần suất vi diệu, phảng phất như nước bị đun sôi, mỗi một lần khí huyết sôi trào đều có đại lượng mồ hôi bốc ra từ lỗ chân lông trên cơ thể, mà mỗi một lần mồ hôi bốc lên, đều mang theo một lượng lớn năng lượng, cho nên hắn cũng rất dễ cảm thấy bị đói.

Lãng Phong biết đây là kết quả sau khi tu vi tiến bộ, khí huyết toàn thân được ngưng luyện thêm một bước, chỉ cần vượt qua giai đoạn này, khí huyết toàn thân hắn sẽ trở nên giống như mới sinh, thuần túy tự nhiên khi của trẻ con mới sinh, sau này điều khiển chân lực sẽ càng thêm thuận lợi! Cho nên tuy hắn có thể tùy thời khống chế cho khí huyết ngừng chuyển hoá, nhưng hắn cũng không có ý định làm như vậy.

Thấy hắn ăn uống không chút che giấu, vài thiếu niên trang phục tinh xảo ở bên cạnh cũng lộ ra thần tình khó chịu, né tránh ra xa hắn. Như thế lại vừa vặn đúng với ý của Lãng Phong, vừa nhìn thấy những thanh niên đều là đóa hoa trong lòng kính như vậy, hắn cũng không có tâm tư kết giao cùng những người này.

- Hải, vị huynh đệ này, làm quen một chút, ta là Vũ Mộ Xuân!

Từ bên cạnh Lăng Phong đột nhiên chui ra một thiếu niên kháu khỉnh béo tốt, vung tay ra hướng về phía Lăng Phong. Thấy Lăng Phong lộ ra thần sắc kinh ngạc, hắn gãi gãi đầu, hướng về phía những thiếu niên túm năm tụm ba bên cạnh lải nhải nói:

- Đám gia hỏa mắt mọc trên đầu này sẽ không nguyện ý kết bạn cùng chúng ta đâu, trong mắt bọn họ, những tân tấn quý tộc như chúng ta chính là nhà giàu mới nổi, căn bản không đáng nhắc tới!

Lăng Phong có chút hứng thú, hiếu kỳ hỏi:

- Thế nào là tân tấn quý tộc?

Kỳ quái liếc mắt nhìn Lăng Phong, Vũ Mộ Xuân bĩu môi nói:

- Chẳng lẽ ngươi không phải là tân tấn quý tộc sao? Vừa rồi chính tai ta còn nghe thấy nữ tử Tương gia đến nhỉnh hót hỏi ngươi, nếu như ngươi không có gia huy, tự nhiên chỉ có thể là tân tấn quý tộc.

"Nữ tử Tương gia" trong lời Vũ Mộ Xuân hẳn là chỉ nữ tử vừa rồi còn dò hỏi gia huy Lăng Phong, Lăng Phong vẫn có chút không rõ, nói bóng nói gió một hồi mới biết được. Nguyên lai quý tộc Tinh Lam công quốc phân làm hai giai tầng, một là quý tộc lâu đời, người sáng lập những gia tộc này đại đa số đều là những thần tử năm đó có công đi theo quân chủ khai quốc Tinh Lam chinh chiến tứ phương, lịch sử tồn tại của gia tộc bọn họ lâu dài, đều có gia huy làm tiêu chí cho thân phận của gia tộc. Một phần còn lại chính là gia tộc của những thần tử những năm gần đây lập nhiều công lao cho công quốc, hoặc là do một số cường giả đạt tới tu vi bát tinh đỉnh phong sáng lập nên. Bộ phận những gia tộc này bởi vì thời gian thành lập chưa đến trăm năm, cho nên đều chưa có gia huy của riêng mình.

Quý tộc lâu đời không chỉ được hưởng thụ đãi ngộ tôn vinh địa vị, gia tộc còn có thể nuôi dưỡng một lượng tư binh, đồng thời có được điền sản, so ra, tân tấn quý tộc còn kém xa mới bằng được.

Có thể tham dự yến hội lần này đều là những người có thân phận trong giới quý tộc, gia tộc của Lăng Phong không có gia huy, như vậy tự nhiên chỉ có thể là tân tấn quý tộc. Sau khi hiểu rõ được mấu chốt trong đó, Lăng Phong thản nhiên cười, cũng không thích tranh cãi vô vị cùng hắn:

- Ngươi nói không sai!

- Ta biết mà!

Vũ Mộ Xuân đỉnh đạc vỗ vai hắn, dáng dấp như một lão đại ca nói:

- Chúng ta mặc dù là tân tấn quý tộc, thế nhưng chỉ cần bản thân không ngừng nỗ lực, giữ cho gia tộc trăm năm không suy yếu, đến lúc đó tự nhiên sẽ nhận được gia huy, hà tất phải học theo kiểu bợ đỡ như nữ nhân kia!

Hắn khinh thường nhìn về phía nữ tử họ Tương trong đám thiếu niên khê "phì" một tiếng.

Tân tấn quý tộc cũng có thể thông qua đám cưới cùng với những quý tộc lâu đời để thu được "gia huy" cả đối phương, đây cũng có thể coi là một đường tắt để cho bản thân được thăng cấp. Thiếu nữ họ Tương kia chính là có chủ ý này, cho nên khi nghe Lăng Phong không có gia huy mới bày ra bộ dáng lạnh lùng lãnh đạm như vậy.

- Được rồi, ngươi còn chưa nói tính danh của ngươi cho ta biết đâu đấy?

Vũ Mộ Xuân cũng học theo bộ dáng của Lăng Phong, ăn uống như là ngày thường trong gia tộc chưa bao giờ được ăn mỹ vị, lên tiếng hàm hồ hỏi.

- Ta là Lăng Phong.

- Hả, Lăng...Lăng Phong?

Vũ Mộ Xuân mở trừng con mắt, một cái bánh nằm gọn trong miệng nhưng không thể nuốt xuống, làm cho hắn nhìn giống như con cóc đang ngẩng cổ, bộ dáng vô cùng buồn cười.

- Ừm, sao thế?

Lăng Phong có chút mặc danh kỳ diệu.

- Ừc!

Hung hăng nuốt cái bánh xuống, Vũ Mộ Xuân hoảng sợ lui lại vài bước, va vào chiếc bàn làm cho chén đĩa rơi xuống vỡ loảng xoảng. Hắn nhìn Lăng Phong tựa như nhìn một quái thú thời tiền sử, sợ hãi rống lên:

- Người là Lăng Phong, Lăng Phong trong "thà gặp minh thần, chớ gặp Lăng Phong"?

Lăng Phong khó hiểu nhìn hắn:

- "Thà gặp minh thần, chớ gặp Lăng Phong", đây là cái gì vậy?

- Lão lục! Lão đầu tử dặn chúng ta không nên gọi đệ tới đây, sao đệ biết mà chạy tới?

Đúng lúc này, phía cửa phòng khách yến hội vang lên tiếng nói oang oang của Lô Sâm. Lăng Phong quay đầu nhìn lại, không dây dưa cùng Vũ Mộ Xuân nữa, cười nói:

- Nhị sư huynh, Ngũ sư huynh!

- Ha ha, không phải nói nữa, lão Lục nhất định là nghe thấy tối nay mỹ nữ như mây, không kiềm chế được nên mới rục rịch mò đến!

Cảnh Vân cười hắc hắc liếc nhìn bốn phía vài lần, trong miệng lẩm bẩm:

- Quả nhiên là mỹ nữ như mây, tên gia hỏa Tang Phi kia quả thực không có gạt ta!

Nghe khẩu khí của hắn, vền vền chỉ có hai ngày, chẳng những hiềm khích lúc trước cùng với Tang Phi đã tiêu tan, mà thậm chí đã có hơi hướng của một cặp lang sói. Chỉ cần vừa nghĩ tới Tang Phi lạnh tựa băng sơn dưới sự khai sáng của Cảnh Vân mà có vẻ mặt sở khanh, Lăng Phong đã cảm thấy buồn cười không thôi.

- Tứ sư huynh đâu, vì sao còn chưa thấy hắn tới?

Thấy sư huynh đệ Lăng Phong đứng tụ lại thành một nhóm, lúc lâu sau, Vũ Mộ Xuân mới hồi phục tinh thần lại, có chút không thể tin được nói:

- Lăng Phong? Thực sự là Lăng Phong kia sao? Ta dĩ nhiên lại cùng hắn nói chuyện lâu như vậy? Ta còn chề giữu hắn không nên đi nịnh hót những quý tộc lâu đời? Ông trời của ta ơi, ta đã làm những việc gì vậy?

128. Chương 83: Tang Khắc Tư Sợ Hãi.

Từ sau khi phát sinh sự kiện ám sát, hiểu được địa vị của Lăng Phong trong cảm nhận của các đại nhân vật tại công quốc, quý tộc thần tử lớn nhỏ trong Tinh Lam thành đã liệt Lăng Phong vào danh sách không thể đắc tội, đồng thời nghiêm khắc cảnh cáo những thanh niên trong gia tộc, cho dù trêu phải minh thần cũng không được phép đi trêu chọc Lăng Phong! Ngừ khí của họ vô cùng nghiêm trọng, quả thực đã làm Lăng Phong biến thành một đại ma vương kinh khủng.

Cũng không phải vậy sao, vừa nghĩ tới khi trước Tang phủ suýt chút nữa đã bị Mạch Kha đại sư hỏa thiêu, căn nguyên chính là do trưởng tử Tang gia khi nhìn thấy Lăng Phong bị người ta ám sát lại không đi báo cáo! Bọn họ cũng không dám cuồng vọng cho rằng, bởi cảnh nhà mình hùng hậu hơn so với Tang gia, vạn nhất có đệ tử đui mù nào đó trêu chọc phải Lăng Phong, đến lúc đó cũng không có Vương thượng đứng ra hỗ trợ giải vây, có khi còn khiến cho cả gia tộc đều bị hủy hoại theo thì chết.

Cho nên, đệ tử của các thế gia đại thần Tinh Lam công quốc tuy có thể không biết đánh đập Lăng Phong ra sao, thế nhưng sự sợ hãi đối với cái tên này đã khắc sâu trong lòng bọn họ, cho nên Vũ Mộ Xuân vừa mới nghe đến danh tính của Lăng Phong đã tỏ ra thất thố đến thế!

- Tên gia hỏa Tang Phi kia có nói, loại yến hội hoàng thất này rất dễ câu dẫn một ít nữ tử thế gia thành tựu được hảo sự, hắn nói gần đây bộ dáng tiêu tụy, cần phải chuẩn bị trang phục một phen rồi mới đến.

Cảnh Vân giả vờ khinh thường nói:

- Tên khốn này rất giả tạo, lúc nào cũng biểu hiện ra bộ dáng nghiêm nghị bất khả xâm phạm, nhưng sau lưng lại luôn nghĩ đến những việc xấu xa bỉ ổi, sao có thể quang minh chính đại được như ta?

Nói xong, ánh mắt của hắn không chút che giấu nhìn tới nhìn lui trên người những thiếu nữ tham dự yến hội.

”Chát” một tiếng, Lô Sâm hung hăng vỗ lên đầu Cảnh Vân một cái:

- Người suốt ngày chỉ nói xấu lão tứ!

Vốn lời nói của Tang Phi tự nhiên không phải như lời Cảnh Vân kể lại, Lô Sâm cười cười, chỉ chỉ vào những thanh niên trong yến hội:

- Lão Lục, người xem những nam nữ ở trong này, chẳng lẽ còn không rõ sao?

- Hắc hắc, lão Lục đâu phải không rõ, hắn đây là...

Cảnh Vân đang muốn nói giỡn Lăng Phong tiếp, liền bị Lô Sâm trừng mắt mới lẽ lười rúc sang một bên. Sau khi được Lô Sâm giảng giải, Lăng Phong mới hiểu ra, nguyên lai yến hội hoàng thất này ngoại trừ chúc mừng nghênh tiếp ra, vẫn còn có tác dụng thứ yếu là ”quan hệ giao tiếp”, đệ tử thế gia của đại thần quý tộc có thể giao lưu trên yến hội, làm sâu sắc tình cảm hai bên, thậm chí còn có không ít gia tộc ngày thường có hiềm khích cũng sẽ bắt tay giảng hòa trên yến hội, nam nữ trẻ tuổi cũng có thể tìm được một nửa xứng đôi với mình trong yến hội, hình thành nên không ít giai thoại.

- Ha hã, thảo nào Ngũ sư huynh chịu khó như vậy. Không biết nơi này có thể có được nhân tuyển hợp với tâm ý của sư huynh không?

- Ài, tâm ta trong sáng, không vướng bụi trần a!

Cảnh Vân giả vờ trang trọng cảm thán một câu, khiến cho hai người Lô Sâm phá lên cười. Bọn họ trong lúc nói chuyện với nhau cũng không kiêng kỵ điều gì, vừa cười vừa nói, đệ tử quý tộc bên cạnh lúc trước còn có chút khinh thường, thế nhưng khi người có chút kiến thức chỉ vào Lô Sâm và Cảnh Vân nói ra thân phận của họ, lúc này mọi người mới thất kinh!

Phải biết rằng, quý tộc lâu đời địa vị mặc dù tôn quý, thế nhưng khi chân chính so sánh cùng với những cường giả này thì vẫn thua kém không ít! Dù sao Thần Vãn đại lực vẫn là cường giả vi tôn, cho nên địa vị của hai người Kiều Sâm Đặc cùng với Mạch Kha đại sư ở tại công quốc mới cao như vậy, mà người có thể tạo nên cường giả như Bản Hách mới có thể ở tại Tinh Lam võ trường không chút cố kỵ nói thẳng ra Hoàng Phủ Lập xử phạt không thỏa đáng!

Tất cả, đều phải dựa vào thực lực!

Đệ tử của Mạch Kha có địa vị như thế nào tại công quốc bọn họ đều biết, nhất là Lăng Phong mà nhóm người Lô Sâm Cảnh Vân khi nói chuyện luôn mồm xưng là ”Lão Lục”, ”đại ma vương kinh khủng” trong truyền thuyết kia chẳng phải là đệ tử thứ sáu của Mạch Kha đại sư sao?

Lúc này cũng đã không còn kẻ nào dám lộ ra vẻ trào phúng với ba người nữa, bọn họ thậm chí còn tránh ra xa, dường như rất sợ bị rước họa vào thân, khiến cho xung quanh nhóm người Lăng Phong trở nên trống trải.

...

Yến hội bước vào chủ đề chính, Gia Liệt Áo phụ trách yến hội hiện tại trước cửa phòng khách của yến hội, trên khuôn mặt mập mạp của hắn lộ ra nụ cười không kiêu ngạo không siểm nịnh, chỉ kịp bước tới chào hỏi Lăng Phong một tiếng, rồi lập tức vui đùa vào công tác tiếp đãi.

Lúc này, các đại thần công quốc bắt đầu chậm rãi tiến vào, trình tự khi tiến vào trong sân cũng cần phải chú ý nghiêm ngặt, người nào địa vị khiêm tốn vào trước, người có địa vị tôn quý vào sau. Nếu như để cho người có địa vị tôn quý vào trước rồi phải chờ đợi, mà người thấp kém lại vào sau thì không thể nghi ngờ đã phạm vào tối kỵ. Cho nên Gia Liệt Áo thể hiện ra toàn bộ sự nhanh nhẹn khéo léo, sau một phen bận rộn cả người đã ướt đầm mồ hôi.

- Gia Liệt Áo đại ca cũng thật là mệt.

Lăng Phong trông thấy Gia Liệt Áo bận bịu tới mày tới mặt, cảm thán nói:

- Đổi thành ta, tuyệt đối sẽ không đi làm những việc này.

- Hắc hắc, mọi người đều có mệnh của mình, lão Lục, chỉ cần sau này ngươi có thể đạt được kỳ vọng của lão đầu tử, ai lại dám để cho ngươi làm những sự tình như ngênh tiếp đưa đón này chứ?

Lô Sâm cười nhạt một tiếng, trong giọng nói của hắn tồn tại một chút kiêu ngạo cùng với khinh thường.

Lăng Phong sững sốt rồi lại thấy bình thường, Lô Sâm từ nhỏ đã theo Mạch Kha, thứ được nhìn thấy chính là mọi người đều phải xu nịnh cường giả, tự nhiên từ sâu trong nội tâm luôn cảm thấy mình cao hơn người một bậc. Đây chính là vì thực lực khác biệt mà sản sinh ra biến hóa, trái ngược với Lăng Phong, tu vi của hắn đột nhiên tăng mạnh bất quá cũng chỉ là sự tình gần đây mới xảy ra, trên phương diện tâm tính cũng không có khái niệm cường liệt về "cường giả vi tôn".

- Tên khốn Tang Phi kia đến rồi!

Cảnh Vân đột nhiên nói.

Tang Tây Nặc dẫn theo Tang Phi, Tang Khắc Tư xuất hiện trong đại sảnh, hai huynh đệ Tang Phi thoát nhìn quả thực là hình dáng có phần tiêu tụy, một người thì quỳ ngoài Nguyên Lực Tháp nhiều ngày, một người thì lo lắng sợ hãi nằm trong nhà ngục. Bất quá trải qua hai ngày điều dưỡng nghỉ ngơi, trạng thái tinh thần bọn họ thoát nhìn cũng không quá tệ.

- Tứ sư huynh!

Lăng Phong cười cười tiến lên phía trước gọi.

- Lăng sư đệ, Nhị sư huynh, Cảnh sư đệ.

Tang Phi nhìn thấy bọn họ, khuôn mặt băng lãnh lộ ra vẻ tươi cười hiếm có. Hắn cũng không thể gọi "lão Lục" một cách thân thiết được như nhóm người Lô Sâm, không phải trong lòng hắn còn khúc mắc, mà thực sự thiên tính đã như vậy nên không thể đổi được.

Tang Khắc Tư vừa thấy Lăng Phong nhất thời hai chân run bần, ngay cả một chút tâm tư phần hận cũng không có. Tang Phi sau khi cứu hắn ra, liền dùng thân phận huynh đệ ruột mà thậm trọng cảnh cáo hắn, ngày sau nếu còn phát sinh ra chuyện như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không nhúng tay cứu giúp! Nói cách khác, Tang Khắc Tư tuyệt đối không được đắc tội với Lăng Phong nữa!

Cước bộ Tang Tây Nặc ngừng lại, hắn nhìn Lăng Phong một cái thật sâu, tuy rằng vẫn không rõ vì sao Vương thượng lại coi trọng Lăng Phong như vậy, nhưng nội tâm hắn đã coi Lăng Phong thành một cấm kỵ tuyệt đối không thể xúc phạm! Hắn quay đầu lại nói:

- Phi nhi, đám trẻ tuổi các con cứ chậm rãi nói chuyện đi, vi phụ đi chào hỏi đồng liêu đây!

Tang Khắc Tư đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía cha, hắn cũng muốn chạy theo, cách Lăng Phong càng xa càng tốt, thế nhưng Tang Tây Nặc chưa lên tiếng nên hắn cũng không dám có động tác gì, chỉ đành đứng chôn chân bên cạnh Tang Phi.

- Vâng!

Tang Phi ứng tiếng trả lời, nhìn về phía Lăng Phong nói:

- Lăng sư đệ, không nghĩ tới ngươi cũng đi tham gia yến hội, sư tôn đã tự mình dặn chúng ta không được mời người đến.

Lăng Phong cảm thấy có chút kỳ quái, vừa rồi khi Cảnh Vân nói vậy hắn cũng không chú ý, hiện tại Tang Phi lại nhắc tới, không hiểu sao sư tôn lại có yêu cầu cổ quái như vậy? Lắc lắc đầu, hắn cũng không để ở trong lòng, ngược lại nói;

- Tứ sư huynh, ta còn có chuyện cần sư huynh hỗ trợ đó.

- A, ngươi cứ nói, cho dù cần phải dốc hết lực lượng toàn bộ Tang gia cũng nhất định hoàn thành giúp ngươi!

Tang Phi thận trọng hứa hẹn.

- Ha ha, không nghiêm trọng đến mức đó.

Lăng Phong vội vã cười, đem yêu cầu của Đế Nhã nói ra, Tang Phi nhú mào nhìn về phía huynh trưởng:

- Đại ca, chuyện này...

- Không cưới, không cưới!

Không đợi Tang Phi nói xong, Tang Khắc Tư đã liên tục xua tay, sự tình Tang Tây Nặc phân phó quản sự cầu hôn với Nạp Đa gia tộc khi đó hẳn còn ở trong ngực nên không biết, sau khi ra tù, Tang gia chìm đắm trong vui mừng, nhất thời cũng không chú ý tới chuyện này nữa. Cho nên, bản thân Tang Khắc Tư cũng là lần đầu tiên nghe thấy.

Tang Khắc Tư âm thầm phát thệ, đời này chỉ cần gặp phải chuyện gì có liên quan tới Lăng Phong, hẳn sẽ liền tránh ra thật xa, tên đại ma vương này, bản thân đã không thể trêu còn chẳng lẽ còn không thể trốn nổi sao?

Trông thấy bộ dáng huynh trưởng như vậy, Tang Phi hung hăng trừng mắt nhìn hắn, hạ giọng nói:

- Nếu đã vậy huynh còn không mau đi nói một tiếng với phụ thân.

- Đúng đúng đúng, ta đi nói ngay đây!

Tang Khắc Tư như được đại xá, nhanh như chớp chạy đi.

Tang Phi lắc đầu cười khổ:

- Để mọi người chê cười rồi!

Không bao lâu, Lai Ân đại thần dẫn theo Đế Nhã đến dự yến hội, sau khi Tang Tây Nặc tự mình tiến tới hướng về Nạp Đa gia tộc thu hồi thỉnh cầu, Lai Ân cũng không có biểu thị gì quá lớn, tuy rằng đầu tiên cầu hôn sau đó lại đổi ý cũng khiến mặt mũi Nạp Đa gia tộc có nhiều tổn hại, nhưng song phương dù sao vẫn chưa đạt thành hứa hẹn chính thức, hơn nữa đấu đá nhiều năm như vậy, lần đầu tiên thấy được Tang Tây Nặc ở trước mặt mình bày ra tư thái thấp hơn, nội tâm của tài chính đại thần vẫn thần vui vẻ không thôi.

Sau khi nhận được tin này, Đế Nhã tự nhiên là người vui vẻ nhất, cõi lòng tràn đầy cảm kích đi đến cảm tạ Lăng Phong. Lăng Phong chẳng qua cũng chỉ cười cười, theo tu vi và địa vị tăng lên, hoàn thành những việc nhỏ nhất như vậy thực sự khó khiến cho hắn cảm thấy có gì kiêu ngạo.

129. Chương 84: Áo La Vô Thần.

Các đại thần lục đục tiến vào sảnh đường, người xuất hiện cuối cùng chính là Kiều Sâm Đặc cùng với Mạch Kha, theo sau bọn họ là Kiều Kiều, còn cả ba người Hạ Á mà Lăng Phong đã từng gặp qua ở Sư Tâm học viện.

- Phong Nhi, sao ngươi lại ở chỗ này?

Mạch Kha nhìn thấy Lăng Phong, chợt lộ ra thần sắc kinh ngạc, sau đó hắn phát phát tay nói:

- Thôi, nếu đã tới, vậy ngươi hãy đứng đằng sau vị sư, cẩn thận một chút, đừng khiến cho mọi người quá chú ý.

Đây là ý gì?

- Hắc hắc, lão vô lại, ngươi lo lắng như vậy có quá sớm không? Muốn lo lắng cũng phải chờ khi đồ đệ bảo bối của ngươi đạt tới Thánh Vực hãy nói.

Kiều Sâm Đặc cười sang sảng, chợt hắn hạ thấp giọng nói:

- Tiểu tử, ta có một việc cần nhờ ngươi!

Đổi lại thành trước kia, lấy giao tình giữa Kiều Sâm Đặc cùng Mạch Kha, hơn nữa cộng thêm cả sự bảo vệ của hắn đối với bản thân mình, Lăng Phong nhất định sẽ đáp ứng không chút do dự. Thế nhưng từ sau khi bị tư duy như thiên mã hành không của vị cường giả Thánh Vực này dọa cho sợ hãi dưng, Lăng Phong cũng không dám xung động như thế nữa. Hắn hơi nghi ngờ nói:

- Nguyên soái đã có lệnh, Lăng Phong nhất định sẽ làm hết sức!

Kiều Kiêu trốn ở đằng sau Kiêu Sâm Đặc, nguyên bản ngày trước khi nàng nhìn thấy Lăng Phong đều rất vui vẻ tự nhiên, thế nhưng từ sau khi Kiêu Sâm Đặc rống lên ba từ "Tôn nữ tể", hiện tại Kiêu Kiêu nhìn thấy Lăng Phong biểu tình cũng có chút mất tự nhiên

- Hắc hắc, chuyện này ngoại trừ người ra cũng không còn ai hoàn thành được.

Kiều Sâm Đặc vươn tay kéo Hạ Á tới:

- Con trai ba lão bộ hạ của ta, các người hẳn là đã gặp mặt? Chuyện ta cần nhờ người có liên quan đến bọn họ.

Đột nhiên, hắc hạ giọng nghiêm túc nói:

- Ta muốn nhờ người hỗ trợ giải quyết sự khốn nhiều của dị linh trên người bọn họ!

Lời này vừa nói ra, Lăng Phong ngược lại không có phản ứng mấy, bất quá ba người Hạ Á đều nhất tề thấy cả kinh! Bị dị linh hạn chế, nên tu vi bọn họ đến nay bất quá cũng chỉ là ngũ tinh, đây còn là kết quả do Kiêu Sâm Đặc đã dốc lòng dạy dỗ. Vì ba người bọn họ, Kiêu Sâm Đặc xuất thủ đã không thêm cần mặt mũi đi cầu khẩn Bản Hách xuất thủ, thế nhưng lấy thực lực Thuật Luyện Sư cao cấp của Bản Hách khi đối mặt với dị linh cũng đành chịu bó tay.

Ba người Hạ Á trong lòng rung động: Lời này của nguyên soái gia gia là có ý gì? Lẽ nào trong cảm nhận của ông ấy, người tên là Lăng Phong này còn có thực lực thuật luyện mạnh mẽ hơn cả Bản Hách đại sư? Sao có thể như vậy được?

Lăng Phong khe khẽ nhíu mày, tỉ mỉ quan sát ba người Hạ Á một phen.

Kiều Sâm Đặc khẩn trương nhìn hắc hạ, năm đó Thiết Tam Giác vì giúp hắc hạ ngăn trở một kích kia mà bị thương nặng, thậm chí còn gây họa cho con cháu! Với việc này, hắc hạ vẫn luôn mang áy náy trong lòng, nếu như Lăng Phong có thể trợ giúp ba người Hạ Á giải quyết khốn nhiều mà nói, không thể nghi ngờ sẽ khiến cho lòng hắc hạ nhẹ nhõm đi nhiều.

Cũng vì hiểu rõ điểm này, m Mạch Kha mới không ngăn cản Kiêu Sâm Đặc, bọn họ đều rõ ràng, sự tồn tại về bí mật Lăng Phong là Thuật Luyện Sư càng ít người biết càng tốt.

- Ta sẽ thử xem sao, thành công hay không, ta cũng không dám cam đoan!

- Được được được!

Kiều Sâm Đặc vui mừng lộ rõ trên nét mặt:

- Ta biết tiểu tử người rất sáng khoái mà, ha ha ha!

Có sự tích chế tạo ra Diễn Hóa tinh chương lúc trước, trong cảm nhận của Kiêu Sâm Đặc đã không còn sự tình gì liên quan đến cự linh mà Lăng Phong không làm được!

Thấy lão hữu vui mừng như vậy, Mạch Kha cũng bật cười lắc đầu.

Lúc này, người chủ trì buổi lễ cao giọng nói:

- Vương Thượng giá lâm, sứ giả Áo La tới!

Hoàng Phủ Lập cùng với Tần Chính sòng vai bước vào, phía sau bọn họ phân biệt chính là Phổ Lạc cùng với Phí Ân, nữ tử thân bí Mộc Vũ Lâm toàn thân y phục trắng, phảng phất như không dính một hạt bụi, lại như một đóa sen xuất trần, duyên dáng xinh đẹp nói không nên lời!

...

- Thái Tử Áo La để quốc này thật là kiêu căng, Vương Thượng cũng quá nhân nhượng cho hắn rồi!

Cảnh Vân bất mãn.

Mạch Kha thản nhiên nói:

- Vương Thượng nhân nhượng không phải là Thái Tử đế quốc, mà là người đứng ở phía sau đế quốc kia...Áo La Võ Thần!

Áo La Võ Thần?

Nhóm người Lăng Phong ngậy ra nhìn nhau, bọn họ là lần đầu tiên nghe được cái tên này từ trong miệng Mạch Kha. Lô Sâm cũng nhin không được nói:

- Lão đầu tử, Áo La Võ Thần này có lai lịch thế nào, vì sao chưa từng nghe người nói qua?

Biểu tình Mạch Kha có chút phức tạp, hần thoáng sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu rồi nói:

- Các người hẳn đều biết trong cảnh nội của Áo La đế quốc, thế lực lớn nhỏ khắp nơi trên danh nghĩa tuy là độc lập, thế nhưng trên thực tế lại phải chịu sự quản hạt của đế quốc, dựa theo quy củ mà nộp lên tiền thuế!

Đám người Lăng Phong ào ào gật đầu, bọn họ đều có những lý giải bất đồng về điểm này.

- Những năm gần đây không phải không có ai nghĩ tới phản kháng, mà đã có vô số thế lực tuyên bố thoát ly khỏi đế quốc, cự tuyệt nộp lên tiền thuế, thế nhưng bọn họ không lâu sau đều hoàn toàn bị diệt sát! Trong đó không thiếu những thế lực lớn, chỉ luận riêng binh lực đã có thể đối kháng cùng với quân đội đế quốc, thế nhưng kết cục của chúng đều không ngoại lệ.

Trong lời kể của Mạch Kha còn mang theo một tia hàn ý thật sâu, khiến cho người khác rụng hết lông tóc! Hần tiếp tục nói:

- Sở dĩ Áo La đế quốc có thể bảo trì được địa vị bất biến, nguyên nhân mấu chốt trong đó chính là sự tồn tại của Áo La Võ Thần!

- Áo La Võ Thần này mạnh đến mức nào/ Cho dù hẳn là cường giả Thánh Vực đỉnh phong, nhưng khi gặp phải quân đoàn tác chiến quy mô lớn, chỉ cần phối hợp với nguyên trận thích hợp, cho dù quân đội có hao tổn thế nào cũng có thể mạnh mẽ đè chết hẳn! Một mình hẳn sao có thể cam đoan giữ cho một đế quốc trường tồn bất diệt?

Cảnh Vân nhin không được mở miệng nói, sở trường của hẳn là nguyên trận, tự tin chỉ cần có đủ nguyên tố Thiên Hành Giả cho hẳn điều động phân phối, thi triển ra nguyên trận mà hẳn nghiên cứu, dù cho chính Kiều Sâm Đặc nguyên soái tiến vào trong đó cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chịu thua!

- Thánh Vực đỉnh phong?

Mạch Kha lộ ra một tia cười khổ, vẻ mặt của hẳn trở nên vô cùng dăm chiêu, nhớ lại hồi ức rồi nói:

- Đại khái khoảng hai mươi lăm năm trước, lúc đó trên đại lục xuất hiện một vị cường giả gửi gắm tình cảm vào kiếm, từ khi hẳn xuất hiện đã là cường giả Thánh Vực! Sau đó, hẳn đi khiêu chiến khắp nơi, vền vền chỉ ba năm ngắn ngủi đã bước lên tới Thánh Vực đỉnh phong, quét ngang Áo La, không ai địch nổi!

Một kiếm trong tay, quét ngang Áo La đế quốc!

Như thế hào hùng biết bao!

Nhóm người Lăng Phong nghe thấy mà nhiệt huyết sôi trào, nhin không được hỏi:

- Vị cường giả này tên gọi là gì?

- Bàn Phiên Vân!

Mạch Kha cũng lộ ra vài tia kính ngưỡng, tiếp tục nói:

- Đúng lúc này, Bàn Phiên Vân đã làm ra một hành động kinh người, hẳn một mình một kiếm xông lên Phong, lớn tiếng muốn khiêu chiến Áo La Võ Thần. Sự việc này khi đó đã hấp dẫn vô số người tới quan sát! Hần cố thủ tại Phong ba ngày ba đêm, rốt cục cũng có người xuất hiện...

- Là Áo La Võ Thần sao?

Cảnh Vân hưng phấn nói:

- Sư tôn, Áo La Vô Thần kia cùng với Bàn Phiên Vân rốt cuộc là ai mạnh hơn ai?

Bị người khi dễ tới tận cửa, nếu như Áo La Vô Thần không dám ứng chiến mà nói, chỉ sợ danh vọng của đế quốc cũng theo đó mà xuống dốc không phanh.

- Một chiêu!

Nụ cười của Mạch Kha tràn ngập cay đắng:

- Người tới kia chỉ dùng một chiêu, Bàn Phiên Vân liền bị thua!

Lăng Phong hít sâu một hơi, chỉ một chiêu đã đánh bại cường giả Thánh Vực đỉnh phong? Tu vi của Vô Thần này rốt cuộc đáng sợ đến thế nào?

Chân võ giả căn cứ vào tu vi mà phân chia ra làm cửu tinh và cấp bậc cao hơn là Thánh Vực, mỗi một cấp đều có "tiền, trung hậu" tam kỳ, mà "đỉnh phong" chính là ám chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể đột phá lên cấp bậc cao hơn! Bàn Phiên Vân nếu như là Thánh Vực cường giả, cũng có nghĩa là hắn đã bước lên được tới đỉnh của cấp bậc Thánh Vực rồi, vậy mà người kia chỉ cần dùng một chiêu là có thể đánh bại hắn, vậy Vô Thần đáng sợ đến thế nào?

Ba người Hạ Á cũng hiếu kỳ đứng một bên chăm chú lắng nghe về đoạn bí mật năm xưa, Kiều Sâm Đặc lúc này cũng lộ ra biểu tình chua chát.

- Không, hắn không phải Vô Thần!

Về chua chát trên mặt Mạch Kha càng thêm nặng nề, tâm tư phảng phất như trôi ngược trở về thời gian lúc đó...

130. Chương 85: Dùng Thần Ngự Kiếm.

- Người chính là Bàn Phiên Vân?

Người tới toàn thân mặc chiến giáp màu vàng kim, song quyền được khải giáp kim ti bao phủ kín mít, ánh sáng mặt trời chiếu xuống, cả người hắn kim quang lập lòe, phảng phất như một vị thần từ trên trời hạ xuống!

- Đúng vậy!

Bàn Phiên Vân một thân áo bào xanh đứng thẳng như ngọn thương, trường kiếm cắm trên mặt đất tự nhiên bắt lên, tựa như có linh tính.

- Đón một quyền của ta!

Người tới không nói nhiều lời phế thoại, chỉ vô cùng đơn giản đánh ra một quyền. Một quyền tung ra, mạnh mẽ thẳng thắn, vô cùng bình thường, xem qua không hề bắt mắt!

Bàn Phiên Vân đối diện lại biến sắc, trường kiếm nơi tay, cả người hóa thành một đạo thanh quang cực kỳ gai mắt trong giây lát đã đánh về phía người kia! Một kiếm đâm ra, hắn phảng phất như đã hóa thành thiên đại nơi này, ngọn núi nham thạch "ầm ầm" nứt toạc ra! Đám người vây quanh rõ ràng cảm thấy dưới chân rung lên, từng vết nứt nở như mai rùa không ngừng kéo dài, tựa hồ cả ngọn núi này như muốn sụp xuống!

Sơn băng địa liệt, tựa như mặt nhật!

Trong cảnh hỗn loạn đó, không biết là ai đã điên cuồng hét lên một tiếng:

- Dùng thần ngự kiếm!

Không sai, một kiếm này chính là cảnh giới cao nhất của kiếm thuật vẫn luôn được người đời đồn đại: Dùng thần ngự kiếm! Uy lực một kiếm, có thể làm cho thiên địa sụp đổ!

Đó cũng là kiếm thuật "dùng thần ngự kiếm" mà Mạch Kha cùng với Kiều Sâm Đặc suốt đời chỉ nhìn thấy một lần duy nhất!

Tràng diện khiến kẻ khác kinh ngạc xuất hiện, nam tử mặc áo giáp vàng kim chỉ đơn giản đâm một quyền vào trong thanh quang, lập tức thanh quang bạo liệt, vô số thanh mang bắn ra khắp nơi, xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt, mặt đất xuất hiện vô số vết nứt sâu đến hàng trượng!

Thanh quang hoàn toàn tiêu tán, thân thể Bàn Phiên Vân thất tha thất thểu xuất hiện, kiếm trong tay hắn đã gãy thành vài đoạn! Miệng Bàn Phiên Vân tràn máu, ngây ngốc nhìn đoạn kiếm trong tay mình, lại nhìn về phía nam tử trước mặt, tựa hồ vẫn còn không thể tin nổi bản thân lại có thể thua dễ dàng như vậy. Một lát sau, hắn mới kinh ngạc hỏi:

- Xin hỏi Vô Thần đại nhân, một chiêu vừa rồi tên là gì?

- Chiêu này tên là Tinh Kỹ...Kim Cước!

Nam tử mặc kim giáp thản nhiên nói:

- Mặt khác, Gia sư Vô Thần để ta chuyển cáo cho người, Thánh Vực đỉnh phong bất quá mới chỉ là khởi điểm trên con đường tu hành mà thôi! Người hôm nay mới chỉ hé mở ra được một góc bằng sơn của thiên địa, chớ có kiêu ngạo!

- Cái gì? Người này không phải là Vô Thần?

Cảnh Vân hoảng sợ thốt lên.

Nhóm người Lăng Phong đồng dạng cũng khiếp sợ không thôi, người có thể một chiêu đánh bại cường giả Thánh Vực đỉnh phong lại không phải Vô Thần, mà chỉ là một đệ tử của hắn?

- Không sai, từ đó về sau, thế lực khắp nơi biết đến trận chiến ấy cũng không còn can đảm dám trái ý Áo La đế quốc nữa!

Mạch Kha thần tình cô đơn. Ngay cả cường giả Thánh Vực đỉnh phong cũng bị một chiêu đánh bại, phóng nhãn khắp đại lục này còn người nào có thể chống lại được Áo La Vô Thần? Có một người như vậy tồn tại, ai còn dám có gan tạo phản?

Kiều Kiêu nhin không được lòng hiếu kỳ, hỏi:

- Mạch Kha gia gia, Bàn Phiên Vân kia sau đó đã đi đâu?

Mạch Kha lắc đầu, đáp:

- Không ai rõ ràng, sau trận chiến ấy không còn ai nhìn thấy hắn xuất hiện nữa!

Đột nhiên, hắn cảm thán nói:

- Hắn gửi gắm tình cảm vào kiếm, là người cao ngạo không gì sánh nổi, sau khi bị đả kích như vậy chỉ sợ không thể nào gượng dậy được!

Mọi người thoáng chốc rơi vào yên lặng, hồi tưởng lại phong thái của vị cường giả đỉnh phong kia, trong lòng mỗi người đều có một phen tự vị!

...

- A, vị này chính là nguyên soái Kiêu Sâm Đặc của quý quốc sao? Nghe nói Kiêu nguyên soái trước đó vài ngày ở trên võ trường đã dùng một chiêu Cấm Diễn Thuật đánh bại địch nhân, quả thật là đáng mừng!

Tần Chính cùng với Hoàng Phủ Lập đi tới chào hỏi Kiêu Sâm Đặc.

Tuy Kiêu Sâm Đặc không đem danh lợi để ở trong lòng, nhưng được Thái Tử của Áo La đế quốc ca ngợi trước mặt như vậy, trong lòng hắn cũng cảm thấy có chút đắc ý, lúc này chấp tay nói:

- Tần Thái Tử quá khen rồi!

Tần Chính hơi hạ thấp người, lập tức đem ánh mắt chuyển hướng về phía Mạch Kha:

- Vị này hẳn là Mạch Kha đại sư? Sớm đã nghe sư huynh nói về một thân tu vi cao siêu của Mạch Kha đại sư, nhất là sáng tạo ra được nguyên lực ẩn Phong Viêm Dung vô cùng độc đáo, ta vẫn luôn muốn được nói chuyện với đại sư. Hôm nay diện kiến, quả thật là được đền bù tâm nguyện!

Mạch Kha đối với người ngoài vẻ mặt vẫn lạnh lùng, nghe hắn nói vậy, hơi kinh ngạc hỏi:

- Không biết lệnh sư huynh là?

- À, gia sư huynh Thang Thần!

Lăng Phong chú ý khi nghe thấy cái tên "Thang Thần" này, gương mặt Mạch Kha hơi run lên, tựa hồ đè nén xuống thần tình sợ hãi, Bất chợt, hắn ngẩng đầu lên nói:

- Xin hỏi Tồn Thái Tử cùng với Áo La Vô Thần xưng hô thế nào?

- Đó là gia sư!

Tồn Chính thần nhiên nói.

Nếu là lúc trước, nghe thấy đáp án này có thể nhóm người Lăng Phong sẽ không quá mức kinh ngạc, thế nhưng vừa được Mạch Kha kể về vũ lực cái thế của đồ đệ Áo La Vô Thần, lúc này lại được nghe Tồn Chính bái Vô Thần làm thầy, bọn họ cũng nhin không được mà hoảng sợ! Nhất là Lăng Phong, bỗng nhiên mình bạch thân phận của Mộc Vũ Lâm, nàng chính miệng gọi Tồn Chính là "sư huynh", vậy tự nhiên cũng là đồ đệ của Vô Thần. Thế nhưng cả hai đều là đồ đệ của Vô Thần, vì sao Tồn Chính đối với nàng lại tôn kính như vậy?

- Mạch Kha đại sư không giới thiệu cho ta những người đằng sau sao?

- Là ta sợ sẩy!

Mạch Kha bị hắn nhắc nhở tựa hồ mới tỉnh lại, hắn cường điệu giới thiệu về nhóm người Lô Sâm, nhưng khi nhắc đến Lăng Phong thì lại hời hợt:

- Đây là liệt đồ Lăng Phong, trên phương diện tu hành chân nguyên lực cũng xem như có chút thiên phú, bất quá còn phải ma luyện nhiều!

- A?

Như cười như không nhìn Mạch Kha một cái, Tồn Chính tựa hồ đã thấy rõ ràng suy nghĩ trong nội tâm của hắn. Bỗng nhiên Tồn Chính cười cười nói:

- Lăng vô sư cũng không kém như đại sư ngài nói được, ở trong Áo La thương hội, ngay cả Phí Ân cũng đã nếm phải thua thiệt không nhỏ dưới tay hắn.

Theo lời Tồn Chính, Phí Ân đứng phía sau nặng nề hừ một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Phong, từ khi xuất đạo tới nay, ngoại trừ Tồn Chính ra, trong đám người cùng lứa hắn chưa bao giờ thua trận, không nghĩ tới ở trong một Tinh Lam thành nho nhỏ lại thua dưới tay của Lăng Phong nên kỷ rõ ràng còn ít hơn mình rất nhiều.

- Ha ha ha ha, đại yển đã dọn xong, mời Thái Tử điện hạ vào ghế thôi!

Hoàng Phủ Lập thấy thế vội cười nói, nhanh chóng chuyển hướng đề tài.

Nhìn Lăng Phong một cái thật sâu, Tồn Chính gật đầu nói:

- Vương Thượng, mời!

- Thái Tử điện hạ, mời!

Nhìn theo Tồn Chính rời đi, Mạch Kha mới thở ra một hơi thật sâu, thấy bộ dáng khẩn trương của hắn, Lăng Phong cũng rất kỳ quái. Tồn Chính này mặc dù là Thái Tử đế quốc, lại là đệ tử của Vô Thần, xác thực sẽ đem đến áp lực rất lớn cho người bình thường, nhưng sư tôn cũng không nên biểu hiện thất thố như vậy chứ?

Nhất là vừa rồi khi nghe thấy cái tên "Thang Thần", vì sao sư tôn lại thất thố như vậy?

Khi các đại thần tiến đến, bố cục của yến hội lại một lần nữa được chỉnh sửa, thức ăn đã được bày biện trên hai dãy bàn chính tề, Hoàng Phủ Lập cùng Tồn Chính ngồi lên vị trí trung tâm, hai bên của hai người là các vị đại thần dựa theo địa vị tôn ti mà sắp xếp.

Trên yến hội, Hoàng Phủ Lập luôn miệng nói những lời tốt đẹp, rất dí dỏm nhưng không làm mất đi phong phạm của một vị quân chủ quốc gia, cùng trò chuyện với Tần Chính rất vui vẻ, khách chủ hai người thỉnh thoảng lại cười rộ lên, quan viên quý tộc bên dưới thấy thế cũng nhẹ nhõm thở hắt ra một hơi, bắt đầu ăn uống linh đình, cười nói rôm rả.

Khi yến hội tiến hành được nửa thời gian, dựa theo quy củ, người chủ trì lớn tiếng hô:

- Dâng lên quốc tân lễ!

Ba nữ tử mặc váy dài màu đỏ thướt tha đi tới, trên tay họ đều nâng những khay gỗ, lớn nhỏ không đều, phía trên dùng một tấm lụa đỏ phủ lên. Hoàng Phủ Lập cười nói:

- Nghe nói Thái Tử điện hạ tự mình tới thăm hỏi, Tinh Lam tiểu quốc vội vàng chuẩn bị một chút lễ bạc, mong Thái Tử điện hạ chớ ghét bỏ!

131. Chương 86: Lời Mời Quyết Chiến!

- Vương thượng nói thế đâu có được, Tần Chính tới chơi đã quấy rầy rất nhiều, nào dám để quý quốc phải lao lực thêm nữa.

Hai bên khiêm nhường một hồi, Tần Chính thuận thế nhận lấy. Dựa theo quy củ, ba nữ hầu lần lượt mở tấm vải nhung lên, lộ ra lễ vật trên khay gỗ, trên đó là hai cây huyền binh, một đao một kiếm, rèn luyện khá tinh mỹ, cũng phù hợp với thân phận của Tần Chính cùng với Phí Ân, khi một phần lễ vật cuối cùng ra, ba người Tần Chính cũng không kìm được nhẹ nhàng "a" một tiếng!

Hoàng Phủ Lập hơi chút đắc ý, hôm qua khi Gia Liệt Áo xin chỉ thị của hắn để chuẩn bị một khối tinh chương cho sứ giả Áo La, hắn vẫn còn cảm thấy không phù hợp, cuối cùng nghe được đó là chủ ý của Lăng Phong, mới miễn cưỡng đồng ý, hiện tại xem ra hiệu quả đạt được rất tốt.

Mộc Vũ Lâm đột nhiên đứng dậy, trực tiếp cầm lấy tinh chương trên khay, nàng hơi nhắm mắt cảm nhận một lúc, sau đó kinh ngạc khen:

- Tinh chương tốt! Khối tinh chương này tên gì?

Hoàng Phủ Lập sửng sốt, lúc này Mộc Vũ Lâm hỏi như vậy, nếu là người khác tự nhiên có chút thất lễ, nhưng do nàng hỏi ra lại khiến người ta cảm thấy tâm tính nàng đơn thuần, tự nhiên mà không kiêu cách. Hắn lại nhìn về phía Gia Liệt Áo đang đứng một bên, Gia Liệt Áo vội vã tiến lên vài bước nói:

- Khối tinh chương này tên là Thực Cốt Bạo.

- Thực sự là một khối tinh chương tốt, ta có thể gặp người luyện chế nó được không?

Mộc Vũ Lâm hiểu kỳ nói.

- Ách...

Gia Liệt Áo ánh mắt xoay chuyển, cơ trí nói:

- Khối tinh chương này chính là do gia tộc ta vô ý đạt được, Thuật Luyện Sư luyện chế nó là người phương nào, chúng ta cũng không biết.

- A!

Mộc Vũ Lâm cũng không đa nghi, chẳng qua có chút thất vọng nói:

- Vậy thực sự là đáng tiếc.

Thần tình nàng như thỏ con vô (số) tội, bộ dáng khiến người ta thương yêu nói không nên lời, trong lòng Gia Liệt Áo nhất thời xúc động, thiếu chút nữa liền không nhận được nói ra Lăng Phong, cũng may lý trí hắn đã gắt gao không chế sự xúc động đó.

Nghe thấy Gia Liệt Áo cơ trí trả lời như vậy. Đám người Mạch Kha vẫn đang khấn trương này giờ mới thở ra một hơi thật dài.

- Sự muội có niềm si mê đối với luyện chế tinh chương, xưa nay đều là như vậy, nếu có chỗ nào thất lễ mong được Vương Thượng thông cảm.

Thấy Mộc Vũ Lâm hoàn toàn chìm đắm suy nghĩ về Thực Cốt Bạo trong tay, Tần Chính áy náy nói.

- Không dám!

Hoàng Phủ Lập cười nói:

- Mộc cô nương thiên tính tự nhiên, bộ dáng ôn nhu, không giả tạo, quả nhiên là khiến người ta ước ao.

- Đa tạ Vương Thượng rộng lượng, lần này ta viếng thăm các quốc gia, còn có một chuyện quan trọng khác muốn thương nghị cùng chư quốc.

Tần Chính bồng tạt ngừng chút, rồi nói một câu kinh động lòng người:

- Thương Khung Hội Chiến sắp bắt đầu, không biết Tinh Lam công quốc lần này chuẩn bị để cho vị thiếu niên trẻ tuổi tài giỏi nào dẫn đội?

Tiếng huyền não trong hội trường thoáng cái trở nên yên tĩnh.

Thương Khung Hội Chiến, cứ ba mươi năm lại tổ chức một lần, song phương tham dự là Áo La đế quốc cùng với Thú Thần bình nguyên, hai bên ước định lấy hội chiến phân định cao thấp. Thương Khung Hội Chiến có quy định cổ quái là toàn bộ người tham gia phải có tuổi dưới sáu mươi, tu vi chưa đạt tới Thánh Vực!

Phàm là người có thể sống sót từ Thương Khung Hội Chiến trở về, tu vi đều có sự tiến bộ nhảy vọt, trong đó có một ít người thậm chí có thể đột nhiên tăng mạnh, đạt tới Thánh Vực đỉnh phong! Cùng với tiền lời và tỉ lệ phiêu lưu cao, hàng năm cứ mười người đi thì tỉ lệ trở về bất quá chỉ có một người, tỉ lệ tử vong là cực cao! Sự hung hiểm trong đó người ngoài không cách nào nói rõ được, mà kỳ quái là, toàn bộ người tham dự đều bị nghiêm lệnh cưỡng chế không được đem chi tiết của hội chiến truyền ra ngoài, bằng không đều bị Áo La đế quốc cùng với Thú Thần bình nguyên liên hợp truy sát!

Nghe đồn là trong Thương Khung Hội Chiến có thiết kế kỳ ngộ, bất quá chỉ những người có vận khí cùng với thiên phú cực cao mới có thể nắm được!

- Hội Chiến lần này, tất cả các công quốc tham dự đều có thể miễn ba thành thuế má, nếu có người biểu hiện tốt, thậm chí có thể xin đế quốc thương nghị, đồng thời chỉ cần có cường giả Thánh Vực phù hợp điều kiện, lập tức có được danh hào "vương quốc"!

Tần Chính tung ra một quả bom này, cho dù là Hoàng Phủ Lập vô cùng ổn trọng, cũng không kìm được đột nhiên đứng lên, trong mắt phóng ra tinh quang!

Thuế má giảm ba thành, chỗ tốt trong đó tự nhiên không cần nhiều lời, tuy rằng quan hệ lợi ích trong đó quá nhiều, nhưng vẫn còn không đủ để khiến Hoàng Phủ Lập thất thố. Hấn kinh dị chính là bởi miếng mồi thứ hai của Tần Chính, cái gọi là điều kiện có cường giả phù hợp chính là trong nước đồng thời có hai Thánh Vực cường giả, một là vật chất Thiên Hành Giả, một người còn lại là nguyên tố Thiên Hành Giả.

Đối lại là trước kia, công quốc phù hợp với điều kiện này cũng từng xuất hiện, nhưng có thể được sắc phong làm "vương quốc" hay không còn phải xem tâm ý của Áo La đế quốc. Dựa theo lời nói của Tần Chính, chỉ cần lần hội chiến này biểu hiện xuất sắc, hơn nữa bản thân công quốc có hai cường giả Thánh Vực, vậy chắc chắn có thể đem đẳng cấp của công quốc đề thăng lên Vương quốc!

Chỗ tốt trong đó rất lớn, đầu tiên, khi trở thành Vương quốc, thuế kim chưa nộp đều có thể chậm lại, như vậy sẽ có thêm tài lực để kiến thiết quốc gia, thứ hai là các thế lực nguyên ý gia nhập sẽ tăng nhanh, bởi vì muốn được Vương quốc che chở, những thế lực này đồng dạng có thể chưa nộp thuế kim. Có những thế lực này gia nhập, tự nhiên thực lực của Vương quốc sẽ gia tăng cực đại.

Có hai điểm tốt như vậy, vô số công quốc dù phải vỡ đầu chảy máu, cũng muốn chen chân vào nhóm Vương quốc, để tứ đại Vương quốc trực thuộc Áo La đế quốc trở thành ngũ đại vương quốc! Cái này dù cho Hoàng Phủ Lập có lãnh tính tới đâu, đối mặt với sự mê hoặc như vậy trái tim cũng điên cuồng nhảy lên. Hấn mạnh mẽ nuốt một ngụm nước bọt xuống, nói:

- Bể quốc dân số thừa thớt, từ sau khi Kiều Sâm Đặc nguyên soái thăng cấp Thánh Vực, càng ngày càng ít cao thủ trẻ tuổi tài năng kinh diễm khác xuất hiện, e là trong Thương Khung Hội Chiến lần này khiến cho điện hạ thất vọng rồi.

- Nga?

Tần Chính kinh ngạc liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Lập, cười nói:

- Vương thượng quá mức khiêm nhường rồi. Cao thủ như Lăng võ sư, tuổi trẻ như vậy mà có thể đánh bại Phí Ân chính là khó có được.

Hắn bỗng nhiên đem ánh mắt chuyển đến phía Lăng Phong, ánh mắt sáng quắc!

Trái tim Lăng Phong co rút lại, hắn cảm giác như mình bị một con mãnh thú độc xà nhìn chòng chọc, cả người cảm thấy không thoải mái.

- Thái tử điện hạ nói giỡn rồi, Lăng Phong bất quá là vừa theo Mạch Kha đại sư tu luyện không lâu, ở trong lớp trẻ thật sự không coi là gì...

Không đợi Hoàng Phủ Lập nói xong, Tần Chính cười ha ha nói:

- Tu luyện không bao lâu liền có thể đánh bại Phí Ân, ta xem thiên phú của Lăng Võ Sư cùng với tu vi thực tại cũng không như Vương thượng nói đi.

Bỗng nhiên, hắn nhìn Lăng Phong, lớn tiếng nói:

- Thành công hay không, thử một lần mới biết được! Không biết Lăng võ sư có nguyện ý cùng bản vương giao thủ hay không?

Một mùi thuốc súng nồng nặc khắp hội trường yên hội, phẳng phất như ngay cả không khí cũng có thể bị thiêu cháy!

Lăng Phong hiểu rõ, có lẽ Tần Chính không cam lòng chuyện lần trước bị mất mặt ở Áo La Thương Hội, nên hôm nay hạ quyết tâm muốn so tài với mình, vô luận có lảng tránh thế nào cũng không được! Trong ánh mắt lo lắng của Mạch Kha, hắn đột nhiên đứng lên nói:

- Tại hạ cũng có mong muốn này!

Oanh, phẳng phất như vạn tấn thuốc nổ được đốt lên, một tiếng ứng chiến này của Lăng Phong khiến không khí trong hội trường nháy mắt được nâng lên đến cực điểm!

Tần Chính, Thái Tử Áo La đế quốc, đệ tử Võ Thần, người có hi vọng thăng cấp Thánh Vực trước ba mươi tuổi, được xưng tụng là thanh niên đệ nhất nhân! Nhân vật phong thái tuyệt thế như vậy, có mấy người đủ tư cách nhận lời khiêu chiến của hắn? Lại có ai có dũng khí thần nhiên ứng chiến?

Phóng nhân khắp đương đại, chỉ có một mình Lăng Phong!

132. Chương 87: Gia Y Độc Chu.

Thần Văn đại lục hiếu võ, ai nấy đều sùng kính cường giả, vì vậy vô luận là thế lực lớn nhỏ, dự trữ vũ lực luôn là điều cơ bản nhất! Bởi vậy theo thời gian dài, các công trình dùng để đề thăng vũ lực cần chuẩn bị đầu tiên, bình thường các đại gia tộc hàng năm tiêu hao không dưới trăm vạn kim tệ! Công quốc Tinh Lam ở điểm này cũng không ngoại lệ.

Giữa vương cung, dưới trăng sáng, một phương viên vạn trượng trống trải cao vọt lên so với mặt đất, trên đó được trải loại "Hắc Kim Sa" thượng hảo lấy từ đáy biển sâu. Tuy Hắc Kim Sa này không trân quý như vàng ròng, nhưng tính thực dụng lại lớn hơn rất nhiều, đi chân trần trên đó sẽ có cảm giác từng trận nhiệt khí dâng lên, khí huyết toàn thân thông thuận hoạt bát hơn.

Ngân quang rơi rụng, tinh mang điểm điểm! Mặt đất bốn phía không bố trí bất kỳ phòng hộ nào, nếu có cũng chỉ có các loại binh khí, khi bước đến gần, một cỗ khí tức sắc bén lập tức ập vào mặt, trong hơi thở

đường như ẩn chứa khí tức của các loại binh khí sắt thép, khiến thần trí kẻ khác nhất thời tỉnh táo, phảng phất như giữa khí trời tháng mười một đi nuốt vào bụng một khối hàn băng lớn.

Nơi này tên gọi - Đấu Võ, vì võ mà sinh, do võ mà đấu, đây là một chiến trường thuộc về cường giả.

Nhân bất động, phong động!

Vô số hơi thở dốc đang kìm nén như những dòng chảy ngầm cuộn cuộn, hô hấp bắn ra như mũi tên, tạo nên những đạo khí lưu mạnh mẽ hình trụ, những cơn gió xoáy nhỏ liên tiếp xoay tròn làm bốc lên những làn bụi nhỏ trên mặt đất!

Lăng Phong tay phải cầm kiếm, mũi kiếm chỉ xuống đất, dưới ánh trăng chiếu rọi từ trên cao, thân hình hắn ngưng tụ thành một điểm, phảng phất như cả người hoàn toàn tan vào hư không, vô pháp phân biệt rõ. Trái lại Tần Chính ở trước mặt, biểu tình bên ngoài ngưng trọng, đồng dạng rút ra một thanh huyền binh. Thanh huyền binh này của hắn có hình dạng rất cổ quái, nhìn như một phiến lá mỏng dài màu đen dính sát vào da hắn, sau khi đi qua năm ngón tay thì bắt đầu kéo dài ra, khi vươn khỏi đầu ngón tay khoảng nửa thước thì đột nhiên phân nhánh, từng nhánh từng nhánh nối liền với nhau như huyết mạch của con người, rậm rạp như một mạng nhện!

Năm ngón tay của Tần Chính nhẹ nhàng rung động, hắn kiêu ngạo nói:

- Huyền binh Thiên Chu này là do gia sư tặng cho ta vào mười lăm năm trước, ta sử dụng nó đến nay chưa từng thất bại một lần!

- Huyền binh Tinh Thiết!

Ánh mắt Lăng Phong thản nhiên, ngữ khí bình thản nói:

- Trước sau đổi chủ, đều có bại tích! Nhưng...

Ngữ khí của hắn đột nhiên trở lên sắc bén, trong tiếng âm vang phảng phất như kim loại va vào nhau:

- Kiếm cốt lắm liệt, không chịu khuất phục!

Từng từ nói ra, phảng phất như khối sắt đập vào đất, lời lẽ khí phách, mỗi một từ đều mang theo một cỗ khí thế cuồng ngạo.

Tần Chính đột nhiên biến sắc, nhìn về phía Lăng Phong, trong ánh mắt của hắn bao phủ một tầng hàn ý cùng sát khí chưa từng có! Huyền binh trong tay hắn là do Võ Thần tặng cho, tuy rằng chưa bao giờ thất bại, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác chưa từng trải qua phong sương ma luyện. Thế nhưng Lăng Phong thẳng thắn nói ra Tinh Thiết Kiếm đã từng có bại tích, nhưng chưa bao giờ chịu khuất phục...

Chỉ cần tâm chí bất bại, thì nhất định sẽ có một ngày giành chiến thắng.

So ra, trận đấu mở màn đầu tiên Tần Chính đã rơi vào thế hạ phong, khí thế hắn tích súc đến đỉnh phong không khỏi giảm hẳn, tấm lưới tràn ngập khí thế lúc này đã xuất hiện khe hở!

Đúng vào lúc này!

Ánh mắt Lăng Phong sáng ngời, Tinh Thiết Kiếm vẽ lên bầu trời, thân hình lăng không như một vị thần, ngự kiếm phá thương khung!

- Ngũ Thốn Kinh trong Cự Thốn Kinh!

Một kiếm đâm tới, khí thế lăng lệ sắc bén tràn ngập thập phương, đúng như hắn nói, kiếm có ngạo cốt, người có tâm bất khuất, dù cho ngăn trở trước mặt có là chư thiên thần phạt, cũng sẽ một kiếm tất diệt!

Coi trời cao là tù lung, phá sát!

Khí tức tràn ngập chết chóc thảm liệt bức thẳng vào mi tâm, Tần Chính nặng nề "hừ" một tiếng, song chưởng hư huyền, lòng bàn tay vừa động, phát ra âm thanh vèo vèo!, Thiên Chu tràn đầy chân khí bỗng nhiên vỡ ra, một chiếc lưới màu đen lớn hơn trượng xuất hiện trên cao, hắn chợt quát lên:

- Thiên Tượng Bạng!

Mũi kiếm đánh trúng chiếc lưới đen, bỗng nhiên, bên tầng ngoài của lưới nhện đột nhiên xuất hiện một quang khí hình vòm như là quả trứng, mũi kiếm đâm vào đó dĩ nhiên lại không hề có chút lực nào, trơn tuột trượt sang một bên, lập tức một cỗ lực lượng không ngừng di chuyển, không ngừng tàn phá chạy dọc theo mũi kiếm đánh thẳng về phía cổ tay Lăng Phong.

Rắc!

Chỉ một phần nghìn cái chớp mắt, toàn bộ gân mạch cổ tay Lăng Phong đã bị cỗ băng kinh này mạnh mẽ chấn lệch đi, Tinh Thiết kiếm trong tay nhất thời không nắm chắc, trượt tay rơi xuống!

Tần Chính lộ ra một tia vui mừng, lúc này khê quát một tiếng, chiếc lưới nhện lại lớn thêm ba phần, bức thẳng tới mặt Lăng Phong. Ở giữa không trung, chiếc lưới nhện bành trướng rộng ra, cuộn cuộn lao tới, tựa hồ ngay cả không khí cũng bị xé rách, một đoàn lốc xoáy chân không xoáy tròn chấn thẳng về phía Lăng Phong!

- Dừng...

Mạch Kha đứng ngoài sân đã không thể kiềm chế được, lập tức muốn hét lên ngăn cản, Kiều Sâm Đặc bên cạnh đột nhiên giữ chặt hần! Không đợi Mạch Kha tức giận, Kiều Sâm Đặc đã nhanh chóng nói:

- Lão vô lại, lẽ nào ngươi muốn bảo vệ tiểu tử kia cả đời sao?

Một câu nói vô cùng đơn giản lại làm cho Mạch Kha xiêu xuống như một quả bóng cao su xì hơi, phóng nhãn nhìn các cường giả đương đại, phàm những người có đại thành tựu, ai không phải trải qua vô vàn trắc trở? Cho dù là bản thân Mạch Kha, nếu không phải năm xưa ném thử đau khổ trên thế gian, cũng sẽ không có được thành tựu như ngày nay! Vì tốt cho Lăng Phong, không thể lúc nào cũng để hần đứng phía sau, không để cho hần một mình vật lộn với sóng gió!

Tuy rằng rõ ràng mấu chốt trong đó, nhưng trông thấy lưới nhện không ngừng tiến tới gần Lăng Phong, mười thước, sáu thước, ba thước...tim của Mạch Kha không khỏi thất lại!

Ngay trong sát na đó, đầu óc Lăng Phong trở nên đặc biệt tỉnh táo, hai luồng linh hồn hạch tâm đen trắng trong thức hải không ngừng điên cuồng xoay chuyển, một cỗ linh hồn dao động thần diệu không gì sánh được theo thân thể truyền ra bốn phía xung quanh. Một loại cảm thụ vô cùng kỳ diệu khiến cho ngón tay của Lăng Phong vô ý thức khẽ động!

Choang, Tinh Thiết kiếm sắp rơi xuống đất dưới sự dẫn dắt của cỗ dao động linh hồn, dĩ nhiên lại như được thức tỉnh kiếm linh, đột nhiên ngừng rơi, phảng phất như phá tan được lao tù, nhanh chóng linh động nhảy lên, mũi kiếm chỉa về phía trước, khéo léo ngăn cản thế tiến công của chiếc lưới nhện!

Như thể dội nước lên đầu, toàn thân Lăng Phong dễ chịu không nói nên lời, một tia cảm thụ kỳ diệu khiến hần cả người run rẩy, giờ khắc này, rốt cục hần cũng thực sự cảm thấy được bản thân mình cùng Tinh Thiết kiếm đã không còn phân cách mà đã chân chính dung hợp lại thành một thể. Thân tức kiếm, kiếm là thân, thân và kiếm đang có xu thế hợp nhất!

- A A A!

Lăng Phong bạo hồng một tiếng, tay trái hung hăng vỗ lên trên tay phải, nhện xuống cơn đau đớn toàn thân, đem gân mạch đang bị lệch nắn trở lại vị trí cũ! Lập tức, hần vươn tay cầm lấy chuôi của Tinh Thiết kiếm, cảm thụ cảm giác huyết mạch tương thông truyền đến từ thân kiếm. Mơ hồ, hần đột nhiên nhận thấy cảm ngộ của bản thân đối với kiếm thuật đã có sự đề cao cực lớn, đáng tiếc hiện tại đang ở trong trận chiến nên căn bản không rảnh để hần tĩnh tâm tìm hiểu!

Nhìn thấy Lăng Phong dĩ nhiên lại có thể mạnh mẽ ngăn trụ được một chiêu này của mình, trong vẻ mặt không thể tin được của Tần Chính càng để lộ ra sát khí cường liệt! Hần đột nhiên hét lên:

- Hóa Khải!

Bỗng nhiên, bề ngoài hần phát sinh biến hóa kỳ dị.

Từ khuỷu tay của hai tay hần xuất hiện một quang ảnh dao động màu lam, xoẹt xoẹt, một chiếc khải giáp màu lam lan dần ra toàn thân hần, khải giáp của hần cũng không phải thành một khối, mà là từng sợi từng

sợi thoáng như dây leo quấn lại mà thành, khiến cho người xem dâng lên một cảm giác chán ghét.

Rắc rắc, vị trí xương bả vai hần đột nhiên gồ cao lên, phảng phất như một cái gò nhỏ, ngay sau đó phần bụng cũng phình lên như cái thúng, thân thể hần căng ra khiến cho quần áo "soạt soạt" rách toạc!

- Gia Y Độc Chu!

133. Chương 88: Bại?

Có người hiểu biết liền kinh hô lên một tiếng, "Gia Y Độc Chu" này thuộc về Thú Linh, sau khi Hóa Khải hình dạng đặc biệt đáng sợ, so với thân phận Thái Tử đế quốc của Tần Chính thì có chút không phù hợp. Vì vậy bình thường, Tần Chính đều ít khi dùng tới Cự Linh Hóa Khải, từ đó có thể thấy chính Lăng Phong đã bức hần phải dùng tới bước này!

- Tiên Thiên linh kỹ - Huyền Kính!

Âm thanh băng nứt quái dị truyền ra, hai chân Tần Chính khê điếm, một đạo quang ảnh thủy lam sắc lan ra, chính là không khí đang bị đóng băng thành một băng kính. Nhìn kỹ có thể thấy băng kính này cũng không phải là thực thể thuần túy, mà còn có hư ảo xen lẫn trong đó, hơn nữa mơ hồ lại có thiên địa vạn vật chiếu rọi, phảng phất như vô số không gian xếp chồng chất lên nhau ở bên trong!

Lăng Phong kinh sợ biến sắc, không dám có chút tâm tư ẩn giấu thực lực nữa, hai chân súc thế, sau đó áp lực tăng đến cực điểm liền chuyển bước, chân lực khí mạch trong cơ thể dưới một bước "Thác Bộ" huyền ảo này được phát ra, kể đó hần chợt quất:

- Lục Thốn Kinh!

Lăng Phong mãnh mẽ xuất kiếm, cánh tay của hần vào giờ khắc này có chút hư ảo, phảng phất như một lần bạo khởi xuất kiếm này ngay cả không khí xung quanh cũng bị xoáy vào! Tinh Thiết Kiếm đại khai đại hợp, ở giữa không trung hung hăng chém tới, một đạo bạch sắc quang điện xé rách hư không, bổ thẳng lên mặt trước của thủy lam sắc băng kính!

Mạch Kha kinh sợ nói:

- Tu vi của Phong nhi từ khi nào đã đạt tới trình độ như vậy?

Kiều Sâm Đặc bên cạnh cũng là u oán liếc nhìn hần, làm sự phụ như người ngay cả tu vi của đồ đệ tiến triển khi nào cũng không rõ, trong mắt hần, lão vô lại này thật sự đáng đánh.

- Rắc rắc!

Thủy lam sắc băng dưới trọng kích của một chiêu vừa rồi xuất hiện rạn nứt. Khi mọi người đang vô cùng vui mừng, Tần Chính đột nhiên cười nhạt một tiếng:

- Người chỉ có chút thủ đoạn như vậy thôi sao?

Hai tay của hần kết khởi nguyên lực ẩn phức tạp, trong chớp mắt, một dòng nước màu lam tràn khắp bề mặt băng kính đang bị vỡ nứt, sau đó lập tức đem nó hoàn toàn hợp lại!

- Đinh!

Tinh Thiết Kiếm phảng phất như bị đúc vào một khối kim loại, ngưng kết trong tầng băng kính không cách nào nhúc nhích được, cùng lúc đó, Lăng Phong cảm thấy một đạo hàn ý theo thân kiếm nhanh chóng đột kích kỳ kinh bát mạch của mình! Hần hoảng hốt, đang định liều mạng rút kiếm xoay người lại, thì Tần Chính đột nhiên điên cuồng gào to:

- Trả kiếm lại cho người đó! Hãy thi triển đòn công kích mạnh nhất của ngươi đi, để ta coi đến tột cùng ngươi có xứng với lời khen của ta không?

Dứt lời, "Ba" một tiếng, một cỗ kinh lực từ băng kính sinh ra trực tiếp đánh bay Lăng Phong lên không trung!

- Hảo!

Lăng Phong phát xuất cuồng tính, cũng không còn kiêng kỵ cái gì nữa, thầm nghĩ đối thủ trước mặt đáng để hấn dùng một kích oanh liệt nhất đánh một trận! Thân hình của hắn đang ở giữa không trung, ý thức hải chấn động, Hỏa hệ Kiếm Nguyên đột nhiên hiện lên trước trán, kéo theo một cỗ Hỏa hệ Nguyên lực dâng trào, trong phương viên một trượng, mơ hồ có khí lưu bị bốc hơi! Một tầng quang mang ngân sắc rực rỡ bao quanh thân hắn tựa như một vị thần.

Tư nhân trì kiếm, minh nguyệt đương không!

Giờ khắc này, dường như cả ánh trăng cùng muôn vì sao trên bầu trời cũng chịu làm nền cho Lăng Phong.

...

- Khí Linh! Đúng là Khí Linh!

Trong mắt Tần Chính vẻ đồ kị chợt lóe lên, hắn bỗng nhiên minh bạch trong Áo La Thương Hội, vì sao Lăng Phong không hề động tâm chút nào trước lời mời của mình - có Khí Linh trong người, chỉ cần tu vi không ngừng tiến bộ, sau này vấn đề Thánh Vực là chuyện vô cùng chắc chắn, hắn cần gì phải vì trở thành làm một Thánh Vực mà cúi đầu cơ chứ?

Trên thực tế, con bài chưa lật của Lăng Phong tự nhiên không chỉ có thế!

- Ngự Thứ, Phong Viêm Dung!

Áo bào của Lăng Phong bay phất phới, cuồng ngạo quát lên:

- Lục Thốn Kinh trong Cực Thốn Kinh!

Kiểm nguyên cũng có thể coi là phân thân của Kiếm linh, bản thân có thể phân hưởng tất cả các linh kỹ Kiếm Linh, vì vậy "Ngự Thứ" này là một Tiên Thiên linh kỹ có thể thi triển được.

Giờ khắc này Tiên Thiên linh kỹ "Ngự Thứ" Cùng với hậu thiên linh kỹ "Hỏa Cầu" dung hợp, tay trái Lăng Phong kết khởi nguyên lực ẩn, chỉ thấy liên tiếp mười hai khóa hỏa cầu hiện lên, lập tức rất nhanh bắt đầu dung hợp, sau đó xếp chồng lên tầng ngoài của kiếm linh!

Từ xa nhìn lại, một thanh tiểu kiếm dài chưa quá một xích màu xanh lam hiện lên trước trán Lăng Phong, Hỏa hệ nguyên lực dâng trào thiêu đốt khiến cả một vùng trời trở nên rực đỏ! Khí huyết của Lăng Phong sôi trào, thanh âm tựa như nham thạch nóng chảy từ trong cơ thể hắn không ngừng truyền ra, hắn coi thân thể mình như một lò luyện, muốn triệt để luyện hóa cả khối thiên địa này!

Xuy! Xuy!

Một đạo bích quang, một đạo ngân quang, phảng phất từ cửu thiên rơi xuống, quang hoa rực rỡ hầu như chiếu rọi khắp thiên địa! Trong nháy mắt màn đêm trở nên bừng sáng, không ngờ một kích kia lại có khí thế nghịch chuyển thiên địa âm dương!

Kiểm chưa đến, khí lưu mãnh liệt đã rung động vù vù, trên mặt đất, lấy Tần Chính làm trung tâm, dưới áp lực mạnh mẽ, một vòng tròn không ngừng mở rộng! Mặc cho Lăng Phong tạo thế, Tần Chính dĩ nhiên không chút nhúc nhích, khí tức toàn thân thu liễm, phảng phất như biến thành một người đần độn vậy.

Nhìn Lăng Phong ngự kiếm lăng không, tất cả mọi người vây quanh quan chiến đều không nhận được lộ vẻ kích động và sùng kính. Bọn họ đều là thần dân của công quốc, mà trong công quốc lại xuất hiện cường giả trẻ tuổi như Lăng Phong, có nghĩa là tương lai công quốc sẽ ngày càng hưng thịnh, do đó họ tự nhiên là rất vui mừng. Thân tình Tang Tây Nặc chấn động, giờ khắc này, hắn cũng minh bạch được tại sao Hoàng Phủ Lập coi trọng Lăng Phong - cường giả trẻ tuổi có tiềm lực như vậy, mặc kệ là thế lực gì đều muốn chú ý che chở đi.

Kiểm khí phiêu đăng, áp sát trong vòng ba trượng!

Trong giây lát, Tần Chính cũng bắt đầu di động, hắn quát lớn một tiếng:

- Nguyên Mạch Thuật - Huyền Kính Bằng Phong!

Nhất thời dưới chân hắn xuất hiện lam sắc quang ảnh tựa như tơ nhện lan tràn ra, tạo thành một khoảng lam quang mơ hồ.

Trong phương viên một trượng xuất hiện mạng nhện màu đen, bên trong có lam quang lập lòe bất định, phẳng phất như một mặt thủy kính, chiếu rọi vạn vật, mà không hề làm đóng băng vạn vật, quả thật là vô cùng quỷ dị!

Lăng Phong cầm kiếm bay tới nhìn thấy hình ảnh quỷ dị như thế, trong lòng hần bỗng nhiên hiện lên một câu thơ cổ:

- Hoa phi hoa, vụ phi vụ...

Xuy, Tinh Thiết Kiếm dĩ nhiên không chút trở ngại đâm xuống mặt trên của mạng nhện, chợt một cỗ lực kết dính phẳng phất như lực dính của đầm lầy vạn năm bám lên thân kiếm, khiến Lăng Phong cũng vô pháp nhúc nhích!

Kiếm quang có thể so sánh với lực lượng cấp bậc cửu tinh dĩ nhiên bị hãm sâu trong đó, vô pháp thoát khỏi!

Ti, Hỏa hệ Kiếm nguyên trăm tới! Hai mắt Tần Chính chợt lóe tinh quang,

Thình thịch! Lăng Phong cảm giác được Tinh Thiết Kiếm vào giờ khắc này không cam lòng chấn động, đáng tiếc lực lượng kết dính quá mạnh mẽ, khiến nó không thể giây dụa thoát ra được! Trên Kiếm nguyên bích quang chớp động, nhưng không làm nên chuyện gì,

Trong nháy mắt, hần có cảm giác ngay cả linh hồn dường như cũng bị đông lại!

Oanh, Lăng Phong như một khối mộc thạch bị một kích đánh bay ra xa, Hỏa hệ Kiếm nguyên quang mang ảm đạm, lập tức tiêu thất. Hai mắt Tần Chính hiện lên sát khí bí ẩn, đầu ngón chân chĩa xuống đất, phi thân ngự sử Huyền Kính Chu Vồng truy kích về phía Lăng Phong!

- A, đại mộc đầu!

Kiều Kiêu kinh hô, thân hình mềm mại của nàng nhún một cái, nhất thời muốn bay tới. Nhưng Kiêu Sâm Đặc càng nhanh hơn nàng, hần tức giận hừ một tiếng, thân hình thoáng cái xuất hiện trước mắt Tần Chính, sau đó mạnh mẽ xuất một quyền đánh tới!

134. Chương 89: Tinh Lam Diên Cuồng.

Không gian giống như bị một chiếc lồng khí vô hình giam giữ, từng dòng khí lưu ba động di thường. Trong lồng khí đó, người không thể nói, gió không thể động! Trong cơn tức giận, Kiêu Sâm Đặc vừa ra tay đã sử dụng Vực Năng! Một quyền dưới bánh xe Cực Đạo Ba không ngừng vận chuyển, phát ra gió xoáy màu xanh xé rách hư không, về mặt Tần Chính hoảng sợ, linh hồn nhất thời cứng đờ, không thể kháng cự lực lượng đó đánh bay hần trở lại!

- Tần Thái Tử, đây bất quá chỉ là một hồi luận bàn mà thôi, không đáng để hạ sát thủ a?

Sắc mặt Kiêu Sâm Đặc bất thiện, tỏ vẻ tức giận, nếu không cố kỵ thế lực to lớn ở phía sau Tần Chính, một kích vừa rồi hần đã có thể giết chết Tần Chính!

Ánh mắt hướng về phía Lăng Phong, trong lòng Tần Chính tràn đầy nuối tiếc, nhưng trên mặt hần vẫn tỏ ra có chút áy náy nói:

- Là ta lỗ mãng, nhất thời không dừng tay lại được, mong Kiêu nguyên soái đừng trách!

Bất kể là ai đều có thể biết lời này không phải là lời thật lòng của Tần Chính, nhưng bọn họ hết lần này tới lần khác đều không thể phát tác được. Mấy người Hoàng Phủ Lập, Mạch Kha đều không nói một câu nào, nhưng âm thầm phát ra sát khí lăm lăm!

- Hôm nay luận bàn một hồi, Lăng võ sư quả là thiên phú phi phạm.

Tần Chính nhìn thật sâu về phía Lăng Phong:

- Trong đám trẻ tuổi đồng lứa, ta tự thấy Lăng Phong chính là người đứng đầu!

Không ai phụ họa, cũng không ai lên tiếng trả lời, mà chỉ có từng cơn gió lăm lăm thổi qua khiến người ta lạnh thấu xương, cùng với nhãn thần ảm đạm của mấy người Hoàng Phủ Lập!

Có lẽ Tần Chính cũng tự cảm thấy những gì mình nói là vô ích, nên hắn bắt đầu chuyển hướng nhìn về phía Hoàng Phủ Lập, nói:

- Nếu như Lăng võ sư nguyện ý dẫn đầu tham gia Thương Khung Hội Chiến, thì ta có thể thay hắn xin ý chỉ của đế quốc, có gắng để Tinh Lam công quốc có thể đạt tư cách thăng cấp Vương quốc.

Trong lòng Tần Chính tự cho rằng hắn nói mấy lời như vậy sẽ khiến Hoàng Phủ Lập mang ơn. Thế nhưng làm hắn bất ngờ là Hoàng Phủ Lập chỉ lãnh đạm nói:

- Vậy xin đa tạ Tần Thái Tử!

Chỉ là một câu nói lấy lệ, thậm chí Tần Chính hoài nghi, nếu còn tiếp tục nhiều lời, thì vị Vương thượng công quốc này rất có thể sẽ hạ lệnh trục xuất mình ra khỏi Vương cung!

Đám người công quốc Tinh Lam này làm sao vậy? Cho dù Lăng Phong có hồi phục, sau này lại có thể trở thành cường giả Thánh Vực đi chăng nữa, vậy cũng chỉ là nhất giới võ phu mà thôi. Tên Vương thượng này chẳng lẽ bị hổng não rồi? Dĩ nhiên đám đắc tội với mình? Lẽ nào hắn không biết nếu chọc giận mình, thì công quốc Tinh Lam của hắn rất có thể sẽ bị thiên binh vạn mã của đế quốc trừng phạt, không còn cơ hội tấn cấp vào nhóm Vương quốc?

Không lẽ đường đường một Thái Tử đế quốc như mình lại không bằng nhất giới võ phu?

Tần Chính chấp tay. Miễn cưỡng cười nói:

- Lúc này cũng đã muộn, ta xin cáo từ!

- Không tiễn!

Hoàng Phủ Lập máy móc xua tay, ngay cả một chút khách khí cũng không có.

Khuôn mặt tươi cười của Tần Chính cứng đờ, cảm thấy vô cùng tức giận, lôi kéo Phí Ân đang muốn phát tác ở phía sau nhanh chóng bỏ đi. Mộc Vũ Lâm nhìn sắc mặt xanh đen của Hoàng Phủ Lập, lại nhìn về phía Lăng Phong đang ngã trên mặt đất, muốn nói lại thôi, cuối cùng nằng thở dài một hơi rồi theo mọi người rời khỏi.

Mạch Kha này giờ vẫn bảo trì im lặng, đột nhiên nặng nề "hừ" một tiếng, một đạo hồng mang dọc theo thân hắn bắn về phía bầu trời, khiến cả vùng tràn đầy Hỏa hệ nguyên lực chiếu rọi đỏ rực như luyện ngục, làm mọi người xung quanh hoảng sợ liên tục rút lui!

Mà Tần Chính đang đi ở cách đó không xa, cước bộ bỗng run lên, sâu trong lòng hắn một cảm giác sợ hãi dĩ nhiên không ngừng bắt đầu lan ra, lúc này hắn mới nhớ đến đằng sau Lăng Phong còn có Mạch Kha - một vị cường giả có thể dễ dàng giết chết hắn như ăn miếng thịt vậy. Là một Thái tử, trước nay trong đế quốc không ai dám làm trái ý hắn, dần dần lâu ngày, Tần Chính dường như quên mất còn có một số lực lượng mãnh mẽ hơn cả cường quyền, hoặc giả có thể nói trong một số trường hợp, bọn họ không hề khuất phục trước cường quyền, thí dụ như thân tình, hữu tình, hay ái tình, lại cũng có thể là tình thấy trò như trường hợp lần này.

Giờ khắc này, Tần Chính dám khẳng định, vị cường giả Mạch Kha này tuyệt đối là muốn giết hắn, mặc kệ hắn là Thái Tử gì, hay đồ đệ của Võ Thần gì, hắn chỉ thuần túy muốn giết mình mà thôi! Nếu không phải cổ kỵ đến thần dân của công quốc Tinh Lam, chỉ sợ ngay cả Hoàng Phủ Lập cũng kiên quyết hạ lệnh giết hắn!

Đánh chết người thừa kế của đế quốc?

Cái này...con mẹ nó thành Tinh Lam này tất cả đều là một đám điên cuồng!

...

- Vương thượng, nghe nói Lăng tiểu hữu, cùng Thái Tử đế quốc phát sinh tranh đấu, kết quả thế nào?

Trong đấu vô tràng, Hoàng Phủ Lập, Mạch Kha, Kiều Sâm Đặc đều là mặt trầm như nước, điều này làm cho một đám quý tộc vây xung quanh cảm như hén, không khí nặng nề dường như sấm sét báo hiệu trước

cơn bão, khiến người ta hít thở không thông. Đúng lúc này thanh âm của Bản Hách vang lên, hần bước đi vội vã, vẻ mặt không che giấu được sự lo lắng đang gia tăng.

- Đại sư.

Hoàng Phủ Lập hơi hướng Lăng Phong phía bên kia ra hiệu một cái, khi nhìn thấy Lăng Phong đang ngã nằm trên mặt đất, Bản Hách chợt biến sắc, giọng nói mang theo ý trách mắng, chất vấn:

- Vương thượng, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Nhìn thấy Bản Hách tức giận, Hoàng Phủ Văn bước lên phía trước, nhỏ giọng nói lại tỉ mỉ cho hần biết.

- Áo La đế quốc chết tiệt, Thái Tử đế quốc đáng ghét!

Vừa nghe xong, Bản Hách đã nổi giận nói:

- Vương thượng, Tần Chính dám hạ sát thủ trước mặt mọi người, tại sao người không cho người ngăn cản hần? Còn có người nữa, Mạch Kha! Lăng tiểu hữu là đồ nhi của người, lẽ nào người có thể trơ mắt nhìn hần bị khi dễ? Vì sao không ăn miếng trả miếng, giáo huấn Tần Chính vậy? Hừ hừ, hần là Thái Tử đế quốc nên không dậy nổi sao? Cho dù có giết hần thì có làm sao?

Bản Hách phần nộ liên tục quát mắng, bởi có sự xuất hiện của Bản Hách, mà đám quý tộc đại thần chậm rãi thở ra một hơi, tâm tình vừa mới thả lỏng một chút lại trở lên căng thẳng! Bọn họ có thể trèo lên địa vị cao như ngày hôm nay, tự nhiên không phải là kẻ ngu dốt, vừa rồi khi Tần Chính rời đi, sát ý trên mặt đám người Hoàng Phủ Lập, bọn họ đều nhìn thấy rõ ràng! Lúc đó bọn họ đã cảm thấy kinh hãi không hiểu, chỉ vì Lăng Phong mà nổi ý muốn giết Thái Tử đế quốc, đây là chuyện điên rồ tới mức nào?

Hơi suy nghĩ một chút, bọn họ tựa như rơi xuống tầng băng, không ai có can đảm nói chuyện lúc này!

Vốn nghĩ Bản Hách đến không khí sẽ hòa hoãn hơn một chút, không ngờ Bản Hách càng điên cuồng, trực tiếp nổi giận mắng đám người Hoàng Phủ Lập không bảo vệ Lăng Phong cho tốt! Thậm chí Lăng Phong bất quá là đầu bị thua, gặp phải độc thủ của Tần Chính mà thôi, dĩ nhiên là không thể vì thế mà lấy tính mạng của Thái Tử đế quốc? Vị này Thuật Luyện Sư cao cấp này lại không để bất kỳ quý tộc nào trong mắt, lẽ nào Lăng Phong thật sự giá trị tới mức đó, đáng để hần coi trọng như vậy sao?

Cho đến lúc này, mới có người bỗng nhiên nhớ tới lần trước Lăng Phong tảo ngộ ám sát, Bản Hách đứng ra hứa hẹn, nguyên bản cho là vì hần có giao tình với Mạch Kha nên mới xúc động như vậy, hiện tại xem ra có chút thái quá à? Nhìn thần tình của hần so với người sư phụ như Mạch Kha càng chú đến an nguy của Lăng Phong hơn!

Mạch Kha không nói được một lời, chỉ là sắc mặt trở nên xanh đen, hai tay run lên kịch liệt, vừa rồi, sát ý cùng phần nộ trong lòng hần sao có thể thua kém Bản Hách? Lăng Phong là một đệ tử thiên tư xuất sắc hiếm có, hần kỳ thác hy vọng rất lớn trên người Lăng Phong - mong rằng Phong Viêm Dung do mình sáng tạo có thể tiến thêm một bước phát dương quang đại, hi vọng Lăng Phong có thể trở thành Thánh Vực cường giả, đạt đến đỉnh phong!

Mà Lăng Phong thực sự cũng mang đến cho hần rất nhiều, không chỉ có thiên phú vô cùng cao minh, thiên phú Thuật Luyện thần bí khó lường, thậm chí nhờ có Lăng Phong, nguyên bản mấy tên đồ đệ của hần có chút bất hòa cũng đoàn kết lại làm một! Tất cả chuyện này đều vì có sự xuất hiện của Lăng Phong mà phát sinh!

Đồ đệ bảo bối như vậy, hần cưng chiều còn chưa đủ, vậy mà Tần Chính lại dám hạ sát thủ! Nếu không cố kỵ giết Tần Chính sẽ dẫn đến đế quốc trả thù với Tinh Lam thành, hần từ lâu đã không nhẫn nhịn nổi rồi.

135. Chương 90: Cực Thốn Dung.

- Đừng trách mắng Mạch Kha đại sư nữa, tất cả đều là lỗi của bản vương!

Hoàng Phủ Lập âm thầm nói:

- Nếu không phải thực lực của Tinh Lam công quốc không đủ mạnh, cần phải dựa vào đế quốc mà sống, Tần Chính làm sao có can đảm dám hạ sát thủ trước mặt chúng ta?

Lúc này, sau khi nghĩ thông suốt vấn đề then chốt trong đó, Bản Hách cũng tỉnh táo lại, hẳn vốn là phạm chuyện gì liên quan đến Lăng Phong thì nhất định nổi giận, nhất là vì tri thức Luyện Chương thâm bất khả trắc của Lăng Phong, làm hắn coi Lăng Phong như trân bảo; mặt khác còn một điểm nữa chính là hắn luôn coi Lăng Phong là ân nhân cứu mạng của mình, nếu không có Lăng Phong truyền thụ Hồi Thức pháp, hắn có thể đã sớm chết vì cơ năng sinh mệnh tàn lui, càng không nói đến có thể rèn ra một khóa tinh chương Diễn Hóa cấp Thánh Vực?

Tuy rằng tỉnh táo lại, thế nhưng trong lòng một đoàn hỏa diễm bùng cháy không sao dập tắt được, Bản Hách giống như quả bóng xì hơi, nói với các quý tộc đại thần xung quanh:

- Các người vẫn còn đứng ở chỗ này làm gì? Còn muốn chờ xem náo nhiệt nữa sao?

Đám đại thần bị hắn quát mắng, hai mặt nhìn nhau, hết lần này tới lần khác không ai dám phản bác một câu, lấy thân phận Thuật Luyện Sư cao cấp của Bản Hách, đủ để cho hắn ngạo thị trước đám công khanh vương hầu, mà sự tích hắn cự tuyệt lời mời của đế quốc mà ở lại công quốc lại càng nhận được sự sùng kính của trên dưới công quốc, bị nhân vật như vậy quát mắng một câu có đáng là gì?

Hoàng Phủ Lập phát tay, nói:

- Các người đều lui ra đi!

Quần thần cung kính cúi đầu, lục tục lui ra.

- Lăng Phong tiểu hữu không có việc gì chứ?

Bản Hách lo lắng nhìn Lăng Phong đang ngã nằm trên mặt đất, hai mắt nhắm chặt, không nói được gì, hỏi thăm. Mà trên mặt đám người Mạch Kha cũng đồng dạng là tràn ngập lo âu, Lô Sâm không nhịn được nói:

- Sư đệ tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tu vi đột nhiên tăng mạnh, có thể không chịu nổi đả kích vì bị thất bại hay không...?

Câu nói của Lô Sâm cũng là nỗi lo lắng trong lòng mọi người, mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, khiến đám người Mạch Kha không rảnh để ý tới quá khứ của Lăng Phong. Trong mắt bọn họ, tu vi của Lăng Phong tiến bộ nhanh chóng với tốc độ thần kỳ. Từ tiến độ tu luyện mà nói, Lăng Phong tự nhiên là thiên tài. Thế nhưng thiên tài thì đều vô cùng kiêu ngạo, phạm trải qua chuyện thất bại e là dễ dẫn đến tâm chí suy sụp, nên mọi người lo lắng là sau khi Lăng Phong bại dưới tay Tần Chính có gượng dậy nổi hay không?

Lúc này, không ai nhớ đến lời nói của Lăng Phong lúc trước khi đối chiến, cho dù có nhớ, thì cũng đều cho là hắn muốn đả kích lòng tin của Tần Chính mà cố ý bịa đặt.

Trong đôi mắt của Tang Phi chợt lóe lên vẻ ngoan độc, phạm là Lăng Phong gặp nguy hiểm, cho dù hắn có phải dùng hết sức lực cả đời cũng phải bảo vệ được tính mệnh của Lăng Phong! Từ lúc Lăng Phong khoan dung, giúp hắn cầu tình cho Tang Khắc Tư, Tang Phi đã thật tình tiếp nhận Lăng Phong, không cho phép bất kỳ kẻ nào được thương tổn tới người sư đệ này của hắn!

- Phạm là người muốn làm nên đại sự, ai mà không phải trải qua đau khổ, gặp phải một chút ngăn trở như vậy liền không thể gượng dậy nổi, vậy tiểu tử này cũng làm ta quá thất vọng đi.

Kiều Sâm Đặc phần nộ quát:

- Ta càng không tin người thừa kế chân lý của "Cực Đạo Ba" lại là kẻ yếu đuối như vậy.

Dứt lời hắn bước về phía Lăng Phong, trách mắng:

- Tiểu tử, mau tỉnh lại!

Bản Hách cả kinh đang muốn ngăn cản, Mạch Kha bên cạnh liền kéo hắn lại, lúc này Kiêu Sâm Đặc đang làm theo lời nói với mình lúc trước. Hắn nói đúng, nếu Phong nhi ngay cả chút trở ngại đó cũng chịu không nổi, sau này liệu có thể đạt được thành tựu gì chứ?

Kiều Sâm Đặc mang theo vẻ mặt tức giận đi tới bên cạnh Lăng Phong, hắn đang muốn gầm lên gọi Lăng Phong tỉnh lại, dị biến lại xảy ra!

Xuy xuy xuy!

Một vòng kiếm quang sắc bén vờn quanh Lăng Phong bắn mạnh lên không trung, Tinh Thiết Kiếm "ông" một tiếng, trong nháy mắt bay tới bàn tay của Lăng Phong. Bỗng nhiên Lăng Phong mở mắt, khóe môi nhếch lên một nụ cười huyền diệu, nhẹ giọng nói:

- Sở kiến xử, na hoa dã phi hoa, vụ diệc phi vụ!

Ti!

Tinh Thiết Kiếm từ từ đâm ra, thân kiếm phát ra âm thanh vù vù, phảng phất như bên trong ẩn chứa một con thần long! Từng đạo khí lãng vô hình tản ra xung quanh, khiến trong không khí xuất hiện vô số ảo giác, bỗng nhiên, một âm thanh bạo khởi như xé rách không khí vang lên!

Trong tiếng ầm ầm, trên thân Tinh Thiết Kiếm dĩ nhiên bao phủ một tầng xanh lam như hỏa quang trên trời, hỏa quang mơ hồ ba động, khiến cho Kiều Sâm Đặc bàng quan có cảm giác quen thuộc mạnh mẽ!

- Cái này là...

- Cực Thốn Dung trong Nguyên Mạch Thuật!

Lăng Phong hét dài một tiếng đứng dậy, chém ra một kiếm, một trận ba động không ngừng tỏa ra quang mang màu xanh lam như muốn xé rách bầu trời bổ thẳng xuống võ trường! Âm thanh ầm ầm cực lớn, ở giữa võ trường hiện ra một cái khe thật dài, đồng thời từ trong khe có hỏa diễm màu xanh lam thiêu đốt không ngừng lan ra hai bên. Trong nháy mắt cả võ trường xuất hiện một cái khe rộng chừng năm sáu trượng, dài hơn mười trượng!

Cái xe này cực sâu, không biết là sâu tới mức nào!

Một lúc lâu sau, Lăng Phong bình ổn lại, chậm rãi thu hồi trường kiếm, lúc này hắn mới chú ý tới mọi người xung quanh. Sau khi xem xét rõ ràng, Lăng Phong kinh ngạc hỏi:

- A, sao các vị đại thần đều bỏ đi rồi?

Đám người Mạch Kha cũng sởn lạnh nhìn cử chỉ ngây ngốc của Lăng Phong, giữa sân xuất hiện một màn lạnh lẽo mà quỷ dị! Cuối cùng vẫn là Cảnh Vân bật lên tiếng hỏi thăm:

- Đệ không còn nhớ vừa rồi xảy ra chuyện gì sao?

Lăng Phong mặc danh kỳ diệu gật đầu.

- Vậy vừa rồi đệ làm gì ở đó?

Phảng phất như đang ở trong mơ, Cảnh Vân cẩn thận hỏi lại.

Vừa rồi? Lăng Phong suy nghĩ, nhớ lại khi nãy hắn bị một chiêu của Tần Chính phản chấn bay trở lại. Trong sát na Tần Chính thi triển huyền kính bằng phong mang theo hàn ý cùng phản chấn cường liệt, Hỏa hệ Kiếm nguyên bị đóng băng không ngừng chấn động mãnh liệt! Cơ hồ cũng ngay lúc đó, Lăng Phong nhất thời hiểu rõ chân lý của Nguyên Mạch Thuật là gì?

Trong ý thức của Sang Sư vốn cũng có ghi chép đồng dạng, Nguyên Mạch Thuật là vì những người kiêm tu chân nguyên lực cùng chân lực mà sáng tạo ra, bản chất của nó chính là đem mạch luân cùng với linh kỹ dung hợp làm một! Như mạch luân Tần Chính tu luyện là Thiên Tượng Băng, mà linh kỹ lại là Huyền Kính, hai cái hợp lại làm một gọi là Nguyên Mạch Chi Thuật Huyền Kính Băng Phong!

Nói đến cũng khá đơn giản, nếu muốn thi triển Nguyên Mạch Thuật, yêu cầu tu vi ý thức khá cao, nếu Tần Chính không được Áo La Vô Thân chỉ điểm, cũng không thể thi triển được! Đột nhiên gặp phải nên Lăng Phong cảm thụ được đầy đủ sự cường đại của Nguyên Mạch Thuật. Tuy rằng, hắn không rõ vì sao trong ghi chép của Sang Sư có chút coi thường đối với nó, nhưng thói quen của Lăng Phong lâu nay phạm gặp được chiêu số có thể tăng cường thực lực, thì hắn tuyệt đối không buông bỏ. Vì vậy sau khi chiến đấu hắn lập tức bắt đầu tìm hiểu Nguyên Mạch Thuật!

Trong ý thức hải, Hỏa hệ kiếm nguyên quang mang ảm đạm, thậm chí có chút ngưng đọng. Tần Chính thi triển Nguyên Mạch Thuật khiến nó không thể quay về được, Lăng Phong điều động niệm thức toàn thân trôi nổi lại một chiêu này, phảng phất như biết tâm ý của hắn, Kiếm linh không ngừng xuyên qua, trợ giúp Lăng Phong khám phá ý nghĩa của Nguyên Mạch Thuật!

Đột nhiên một đạo linh quang thoáng hiện lên trong óc, âm thanh nổ vang trong thức hải, hỏa hệ kiếm nguyên một lần nữa khôi phục lại được sự hoạt bát, cỗ hàn ý đóng băng từ bên ngoài truyền vào kia đột nhiên tiêu thất không thấy đâu nữa! Chân lực trong cơ thể cùng với chân nguyên lực giao hòa thành một thể, cơ hồ trong lúc vô ý thức, Lăng Phong hét lên...” Cực Thốn Dung”

Dung hợp Cực Thốn Kinh cùng với Phong Viêm Dung tạo ra được Nguyên Mạch Thuật - Cực Thốn Dung!

- Nói cách khác, vừa rồi đệ căn bản không có cảm giác được mình thất bại sao? Chẳng qua là đang tìm hiểu đòn sát thủ của đối phương?

Cảnh Vân không nhịn được hỏi.

- Đúng vậy, đệ vì sao phải cảm thấy thất bại?

Lăng Phong nhúc nhích, cực kỳ khó hiểu, tại sao khi nghe mình trả lời, thì Cảnh Vân lại có biểu tình như muốn giết người như vậy, hắn buồn bực hỏi:

- Ngũ sư huynh, các người rốt cuộc làm sao vậy?

- Làm sao?

Cảnh Vân đột nhiên oang oang quát to một tiếng:

- Lão lục, ta muốn giết ngươi.

Hắn dữ tợn bỏ nhào tới, một đạp đẩy ngã Lăng Phong:

- A a a, lão lục đáng chết, ngươi hại lão tử ta lo lắng lâu như vậy, ngươi thích tham ngộ hải, hôm nay ca ca ta không ”tham” cho ngươi mặt mũi nở hoa thì không thôi!

Nhìn hai người Lăng Phong, Cảnh Vân lao vào nhau lăn lộn thành một đống, Tang Phi nhìn không được lộ ra một tia cười khổ: Nhiều người như vậy vì hắn mà tức giận bất bình, thiếu chút nữa muốn động thủ giết người, kết quả lão nhân gia người ta căn bản còn không có một chút cảm giác thất bại, trái lại ở trong chiến đấu có đột phá cực lớn! Người này so với quái vật còn kinh khủng hơn...

Tang Phi đang cảm thán, không chú ý tới hai người Lăng Phong đánh nhau đã lăn gần về phía hắn, đột nhiên, một quyền nặng nề bất thành linh đập vào giữa mặt hắn. Tang Phi sờ sờ mũi, trên khuôn mặt băng lãnh đột nhiên lộ ra một nụ cười cứng ngắc:

- Ngũ sư đệ, ngươi dám thừa cơ mà dĩ hạ phạm thượng hả?

Nói xong, hắn cũng lao tới.

- Ai da, Tang Phi, ngươi dám đánh lên ta?

Một trận bóp chát lộn xộn vang lên, Lô Sâm thấy thế không ngừng kiềm chế, la lên:

- Có sự tình náo nhiệt bậc này sao có thể thiếu ta được?

Nói xong, hắn cũng hùng hổ lao về phía ba người.

- Oa, là Nhị sư huynh, đánh đi, mọi người cùng đánh lão Nhị thôi!

- Đây đây đây, các người không có chút phẩm đức kinh già yêu trẻ chút nào sao, ta là Nhị sư huynh của các người đó!

- Cứ đánh hắn đi, ha ha ha ha!

136. Chương 91: Chân Tướng Ẩn Dấu.

- Tình cảm giữa những đệ tử của Mạch Kha đại sư thật khiến người ta đổ kỵ.

Hoàng Phủ Lập thấy thế lắc đầu, bật cười nói. Sau khi thấy Lăng Phong vô sự, tâm tư của hắn cũng buông lỏng, ngay cả cái khe sâu vừa mới xuất hiện trên đầu vũ tròng nhìn cũng thuận mắt hơn nhiều.

Chỉ cần vị bảo bối của công quốc này vô sự, cho dù là cả vương cung có bị hủy hoại thì có đáng là gì?

- Cả đời lão phu đã gặp qua không ít thiên tài tuần ngàn, thế nhưng thiên tài giống như Lăng tiểu hữu đây, ở trong chiến đấu có thể đạt được đột phá lớn như vậy...đúng là chưa từng thấy bao giờ.

Bản Hách cảm thán nói.

- Đúng a, vừa rồi tiểu tử kia thi triển hẳn là Nguyên Mạch Thuật đi? Hừ hừ, phóng nhãn khắp Thần Văn đại lục, có thể kiêm tu thành công cả chân lực cùng với chân nguyên lực, thật sự là khó có được, càng không nói tới có thể đem chúng dung hợp? Nhưng hắn thật sự rất giỏi, dĩ nhiên từ sát chiêu của Tần Chính mà tìm hiểu được Nguyên Mạch Thuật! Hắc hắc, nếu để cho tên Thái Tử đế quốc tâm cao khí ngạo đó biết thì chỉ sợ hắn sẽ tức giận tới thổ huyết a?

Nghĩ tới tràng cảnh khi này Tần Chính lộ ra sát khí với Lăng Phong, trong lòng mọi người đều cảm thấy vô cùng thống khoái.

Trong lòng đám tiểu bối như ba người Hạ Á lúc này đều hừng hực hỏa diễm. Lần đầu tiên khi họ nghe được thanh danh của Lăng Phong, cùng chuyện hắn bị ám sát, vốn cho rằng Lăng Phong bất quá chỉ ý vào danh tiếng của Mạch Kha mà thôi, chẳng đến nỗi xuất hiện và gặp mặt bọn họ ở Sư Tâm Học Viện, bọn họ mới biết tên Lăng Phong này thật sự cũng có chỗ bất phàm.

Mà lần này trong yến hội hoàng thất, khi tận mắt thấy được thực lực của Lăng Phong khiến trong lòng bọn họ càng thêm kích động, quan trọng hơn là thái độ của Lăng Phong trước thất bại - không tiêu cực, không trầm luân, mà là vĩnh viễn tràn ngập ý chí chiến đấu.

Loại tinh thần bất khuất này mới khiến bọn họ thật sự tâm phục, liên tưởng tới Kiều Sâm Đặc ngày trước hứa hẹn với cả ba, trong lòng bọn họ bỗng nhiên dâng lên một nỗi mong chờ sâu sắc, người này có thật sự giải quyết được vấn đề Dị Linh của ba người không?

- Lão vô lại, Thương Khung Hội Chiến lần này ta muốn để Lăng tiểu tử dẫn đội, ngươi thấy...

- Không được!

Không đợi Kiều Sâm Đặc nói xong, Mạch Kha đã kiên quyết cự tuyệt, không hề có một chút khoan nhượng nào trên nét mặt. Tựa hồ cũng cảm thấy mình cự tuyệt quá mức cường ngạnh, ngữ khí của hắn thoáng hòa hoãn xuống, nói:

- Lẽ nào các ngươi quên mất Thang Thần rồi sao?

- Thang Thần?

Cái tên này tựa hồ là cấm kỵ lớn nhất, nên khi Mạch Kha đề cập tới, Kiều Sâm Đặc cùng với Bản Hách nhất tề biến sắc!

- Kiều Kiều, Hạ Á, các ngươi lui ra trước đi!

Biểu tình Kiều Sâm Đặc nghiêm túc nói. Kiều Kiều chưa từng thấy gia gia nói chuyện nghiêm túc như vậy, nên nàng liền theo ba người Hạ Á rời khỏi, để lại không gian cho bốn người Hoàng Phủ Lập, Kiều Sâm Đặc cùng với Bản Hách, Mạch Kha!

- Lão vô lại, lẽ nào ngươi cho rằng không tham gia Thương Khung Hội Chiến, Lăng tiểu tử liền có thể tránh khỏi bị Thang Thần tìm tới sao?

Kiều Sâm Đặc cười khổ nói:

- Lấy thiên phú mà ngày hôm nay, Lăng tiểu tử biểu hiện ra, ta gần như chắc chắn rằng Thang Thần sau này tất nhiên sẽ tìm tới hần! Đến lúc đó, không lẽ ngươi còn có thể tiếp tục che chở cho hần giống như lúc này sao?

Nói đến Thang Thần, biểu tình bốn người đều là nặng nề! Suy tư một lát, Mạch Kha cắn răng nói:

- Cùng lắm là sau khi ta đem một thân sở học truyền thụ cho Phong nhi, liền lập tức mang hần đến Vô Tận Hoang Nguyên, thậm chí là Thú Thần bình nguyên, Pháp Thần đế quốc! Ta không tin Thang Thần có gan dám thâm nhập vào phạm vi của ba thế lực này để tìm người?

Nghe lời nói có chút cổ chấp, không nói lý lẽ của Mạch Kha, ba người Kiều Sâm Đặc đều cười khổ, bọn họ rất hiểu tâm tư của Mạch Kha, chỉ cần là người trải qua trường hạo kiếp đó, thì không có ai là không kiêng kỵ Thang Thần!

Mạch Kha giảng thuật cổ sự Bàng Phiến Vân với đám người Lăng Phong kỳ thực cũng không trọn vẹn, thật ra thì cổ sự này vốn phải là, sau trận chiến đó Bàng Phiến Vân tiêu thất vô tung. Mà trong biên cảnh Áo La đế quốc có không ít cường giả đạt tới Thánh Vực, hoặc cường giả thanh danh vang dội đột nhiên được một người tới tận cửa bái phỏng. Đó là một Kim giáp nam tử xuất hiện tại Vũ Thần Phong, hần tự xưng là Thang Thần!

Khi tìm tới cửa, hần cũng không nói nhiều phế thoại, đơn giản chỉ là lập tức xuất thủ. Hơn nữa không biết tiêu chuẩn phán xét của hần là ra sao, nhưng hẳn là người sau khi giao thủ bị hần nhìn trúng, liền lập tức được nghe một câu - Gia sư thỉnh người đến Vũ Thần Phong nói chuyện!

Do đã kiến thức qua vũ lực trác tuyệt của hần, nên hầu như không ai dám có lòng kháng cự, ai lại có tự tin thắng được Bàng Phiến Vân? Ngay cả Bàng Phiến Vân cũng dễ dàng chịu thua, thì bọn họ sao có thể đối kháng được? Đôi lúc cũng có người dám ra tay chống trả và lập tức có kết cục thân vong! Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, Thánh Vực cường giả trong biên cảnh Áo La đế quốc liền bị tiêu thất tám, chín phần, từ đó về sau cũng không có ai gặp lại họ nữa. Đám cường giả còn lại đều vô cùng sợ hãi, mỗi khi nhắc tới Thang Thần đều là biến sắc, không ít Thánh Vực cường giả thậm chí đã thoái ẩn, không còn xuất hiện như trước nữa!

Hai người Mạch Kha cùng với Kiều Sâm Đặc lúc đó tuy rằng chưa đạt đến Thánh Vực, nhưng cũng được coi là cao thủ hiếm có, không biết Thang Thần từ đâu mà có được tin tức về hai người, dĩ nhiên hần lập tức tới bái phỏng! May mắn chỉ đơn giản là thử chiêu, sau đó hần lập tức phiêu nhiên rời đi, cho đến hôm nay, hai người vẫn còn nhớ rõ câu nói cuối cùng của hần lưu lại:

- Căn nguyên của chân nguyên lực bị tổn thương, nếu không có thiên đại cơ duyên, thì cả đời vô pháp tiến bộ thêm!

- Trong vòng năm năm tất đạt tới Thánh Vực, nhưng mà thiên tư có hạn, suốt đời dừng lại không thể tiến thêm!

Hai câu nói này của Thang Thần phân biệt nhằm vào hai người Mạch Kha cùng với Kiều Sâm Đặc.

Hai câu đánh giá này phảng phất như sấm ngôn, quả nhiên tu vi của hai người Mạch Kha sau nhiều năm như vậy vẫn không nằm ngoài sở liệu của hần! Thậm chí ngay cả Bản Hách năm đó cự tuyệt lời mời của đế quốc, sau đó cũng được Thang Thần tiện đường tới cửa bái phỏng. Nhưng hần vẫn chưa xuất thủ với Bản Hách, mà chỉ là muốn xem mấy khối tinh chương mà Bản Hách luyện chế được, tỉ mỉ quan sát một hồi hần lập tức phiêu nhiên rời đi.

Đã nhiều năm rồi, nhưng mỗi khi đám người Mạch Kha hồi tưởng lại chuyện năm đó Thang Thần làm ra, áp lực kinh khủng vẫn không ngừng hiện lên trong đầu, Vũ Thần Phong vì phòng ngừa xuất hiện những cường giả không biết trời cao đất dày như Bàng Phiến Vân, dĩ nhiên hạ quyết tâm, phải đạt được đột phá cực lớn mới có thể tiến lên Vũ Thần Phong! Chỉ là không biết những cường giả ngày đó tiêu thất, hiện tại đang ở đâu, có phải đã gặp phải độc thủ rồi không?

Mạch Kha sở dĩ ngăn cản các đệ tử không cho Lăng Phong tới yến hội, chính là sợ hãi thiên phú vô cùng cao của Lăng Phong khiến cho Vũ Thần Phong chú ý, lại không ngờ mọi chuyện không như ý muốn, Lăng Phong không chỉ cùng Thái Tử đế quốc chính diện giao tiếp, thậm chí còn đường đường chính chính đánh

một hồi! Năm nay Lăng Phong mới mười bảy tuổi, so với Tần Chính kém mười tuổi, mà Tần Chính còn được Áo La Vô Thần chỉ điểm, nhưng dù là thế hấn cũng chỉ mạnh hơn Lăng Phong một chút mà thôi, từ đó có thể thấy thiên phú chiến đấu của Lăng Phong đáng sợ tới cỡ nào!

Đây chính là nguyên nhân khiến Thang Thần tới cửa gặp mặt Lăng Phong theo như lời Kiều Sâm Đặc.

- Người cho ta không lo lắng vì Lăng tiểu tử sao?

Kiều Sâm Đặc bắt đầu nói:

- Ta để Lăng tiểu tử đi tham gia Thương Khung Hội Chiến, cũng là vì sau này hấn đối mặt với Thang Thần mà thêm một phần đảm bảo!

- Lão sư tử, ý người là...

Mạch Kha bỗng nhiên tạm ngừng, nghi ngờ nói:

- Nhiều năm như vậy, mỗi lần ta hỏi người đã xảy ra chuyện gì ở Thương Khung Hội Chiến, người cũng không chịu nói cho ta biết, hiện tại hấn là nên nói ngọn nguồn chuyện đó cho ta rồi chứ?

Khuôn mặt Kiều Sâm Đặc hiện lên vẻ khổ sở, nói:

- Không phải ta không muốn nói rõ với người, chỉ là ta cũng không rõ ràng lắm, phải nói như thế nào để diễn tả những gì ta đã nhìn thấy. Theo như lời cổ nhân nói chính là ếch ngồi đáy giếng, thì ta là ếch, tuy rằng đã nhảy ra khỏi miệng giếng, thấy bầu trời sáng lạn, nhưng chung quy vẫn không thể hình dung được ngày vượt ra khỏi được bầu trời kia sẽ mỹ lệ kỳ ảo đến thế nào!

Đám người Mạch Kha hoảng sợ nhìn nhau, lấy tu vi kiến thức của Kiều Sâm Đặc hiện tại, dĩ nhiên lại có đánh giá như vậy, có thể thấy được trong Thương Khung Hội Chiến ẩn dấu những thứ kinh người đến mức nào!

- Bất quá ta có thể cam đoan với người, trong Thương Khung Hội Chiến ẩn chứa thiên đại kỳ ngộ, nếu như Lăng tiểu tử may mắn tham dự, có thể đủ để hấn chống lại được Thang Thần, thậm chí - là lực lượng của Vũ Thần Phong cũng chưa biết chừng!

Kiều Sâm Đặc tận tình khuyên bảo:

- Chẳng lẽ người muốn Lăng tiểu tử suốt đời cứ trốn chạy như rùa đen ở một thôn sơn nào đó, bình đạm mà sống qua ngày sao? Cả đời tu luyện giả truy cầu chính là ngạo thị, nếu như phải sống uất ức cả đời như thế, cho dù vẫn đỉnh Thánh Vực, thì có ý nghĩa gì?

Biểu tình Mạch Kha do dự bất định, ánh mắt ba người Kiều Sâm Đặc đều hướng về phía hấn, cuối cùng, hấn thở dài một tiếng:

- Đem vấn đề mấu chốt này nói cho Lăng Phong, để nó tự quyết định có đồng ý tham gia hay không?

137. Chương 92: Mở Màn.

- Sư huynh, vừa rồi vì sao huynh lại hạ sát thủ?

Rời khỏi vương cung, về mặt Mộc Vũ Lâm hồ hững hờ.

- Ha ha...

Tần Chính cười một tiếng, giả vờ thản nhiên nói:

- Vi huynh thấy Lăng Phong dĩ nhiên có thể đánh bại Phí Ân, nhất thời không nhịn được, ngứa tay mà thôi, đâu phải là có loại sát tâm đó! Huống hồ, mấy năm nay sư huynh ra ngoài tìm kiếm những người có thiên phú cao thâm nhưng toàn là không được gì, nếu như Lăng Phong là người có thiên tư như vậy, ta cũng có thể coi như tìm thêm được một đầu mối cho sư huynh.

Mộc Vũ Lâm bỗng nhiên dừng bước lại, đôi mắt trong xanh tựa như nước hồ thần nhiên nhìn chăm chú về phía Tần Chính, mà Tần Chính bất gặp ánh mắt của nàng thì hoảng hốt, có cảm giác tựa như bị nhìn thấu nội tâm!

- Sư huynh, huynh đồ kị.

- Ha ha ha ha, đồ kị? Ta đường đường là Thái Tử đế quốc, lại là đồ đệ của Vô Thần, tên Lăng Phong kia bất quá chỉ là người của một công quốc, ta cần gì phải đồ kị với hắn? Ha ha!

Tần Chính che giấu cất tiếng cười to, thì đã thấy Mộc Vũ Lâm thần nhiên quay người rời khỏi, tỏ vẻ như không nghe thấy lời hắn nói, khiến tiếng cười của Tần Chính không khỏi dừng lại!

Không sai, là do mình đồ kị, Lăng Phong kia là loại quái vật gì? Còn trẻ tuổi như vậy mà có thể đạt tới tu vi gần bằng mình, nếu để cho hắn có điều kiện giống như mình, vậy kết quả...

Tần Chính không nhin nổi cảm thấy phát rét, trong lòng từng đợt sóng cuộn trào, nghĩ tới đám người Hoàng Phủ Lập vì Lăng Phong thụ thương mà trở nên điên cuồng như vậy, chỉ vì hắn mà bọn họ dĩ nhiên lựa chọn đối đầu với mình - đại biểu của một đế quốc! Sự điên cuồng đó thật sự làm mình đồ kị!

Vô luận trước mặt người bên ngoài lúc này Tần Chính có vẻ phong quang ra sao, nhưng chỉ có hắn mới biết địa vị Thái Tử này xấu hổ thế nào! Không nói đế vương phải có tu vi tinh thâm, thọ mệnh kéo dài, cho dù có đoạt được đế vị cũng đã mất cả trăm năm. Chỉ riêng Vũ Thần Phong đã đủ để ép hắn tới mức thở không ra hơi!

Ngoại nhân đều cho rằng Vũ Thần Phong chính là hậu thuẫn lớn nhất của Áo La đế quốc, sự thật chính xác là như thế, nhưng quan trọng hơn là tất cả đế quốc đều phải nghe theo ý chỉ của Vũ Thần Phong! Một khi Vũ Thần bất mãn, e là đế vương cũng có thể tùy ý bãi miễn! Bản thân hắn may mắn được lập làm Thái Tử, cũng là vì được Vũ Thần thu làm đồ đệ!

Gắt gao cắn môi, một tia máu tươi nhin không được chảy ra, Tần Chính nhìn bóng lưng của Mộc Vũ Lâm, trong lòng càng không ngừng rít gào:

- Người nghĩ người là thứ gì? Nếu không phải được Vô Thần mạc danh kỳ diệu sủng ái, ta đâu cần phải...

Một tia dục vọng tàn nhẫn hiện lên trên khóe miệng hắn!

...

Sư Tâm học viện!

Lăng Phong đứng ở trước cửa học viện, cảm xúc dâng trào, hắn biết từ hôm nay sau khi đáp ứng Kiều Sâm Đặc, cuộc sống của mình đã bước sang một trang mới!

Suất lĩnh cao thủ trẻ tuổi của công quốc, tham dự Thương Khung Hội Chiến, cùng cao thủ Thú Nhân tộc quyết đấu để thiết lập vũ danh bất thế, đây là cuộc sống kích thích tới mức nào? Vì vậy, hôm qua khi nghe Kiều Sâm Đặc nói, hắn đã không chút do dự đáp ứng, đối với vị Thang Thần mà bọn họ cố kị, trong lòng Lăng Phong càng dâng trào cảm giác hiếu kỳ cường liệt - có thể một quyền đánh bại cường giả Thánh Vực đỉnh phong, kẻ đó đáng sợ tới mức nào? Lại nghĩ tới Áo La Vô Thần có thể giáo dục ra cường giả như vậy, bản thân hắn có lực lượng ra sao?

Hơi suy tư một chút, Lăng Phong đã cảm thấy khí huyết toàn thân bắt đầu dâng lên, một cỗ chiến ý như muốn phá tan trời cao!

Lúc Lăng Phong đồng ý lời thỉnh cầu, Mạch Kha vẫn còn có chút do dự, cuối cùng Hoàng Phủ Lập nói một câu thuyết phục hắn:

- Nếu Lăng Phong đã được Tần Chính chính miệng thừa nhận là người mạnh nhất trong đám cao thủ trẻ tuổi sau bản thân hắn, lại thêm sự tình hai người tỷ thí lúc trước, cho dù Tần Chính có muốn hạ độc thủ với Lăng Phong trong Thương Khung Hội Chiến, cũng phải nghĩ đến hậu quả! Hơn nữa, trong những người tham gia Thương Khung Hội Chiến, không có khả năng xuất hiện Thánh Vực cường giả, đây là quy định rõ ràng, đến lúc đó còn phải thêm "Ảnh" đi cùng, có lẽ sẽ không ai có thể làm hại Lăng Phong!

Được Hoàng Phủ Lập chính miệng đồng ý và trấn an, Mạch Kha mới xem như tạm thời yên tâm, người gọi là "Ảnh" chính là thủ lĩnh Ảnh vệ của hoàng thất, lai lịch cụ thể ra sao ngay cả Mạch Kha cũng không biết, nhưng hẳn lại biết Ảnh cũng là một cường giả cửu tinh đỉnh phong!

Về Thương Khung Hội Chiến, cùng với Thú Thần Đế Quốc từng có ước định, nếu có Thánh Vực cường giả dám nhúng tay vào trong đó, song phương liền liên thủ giết chết! Có thiết luật này tồn tại, e là Tần Chính cũng không dám làm trái! Đến lúc đó lại có thêm Ảnh đi theo bảo hộ, cộng thêm thực lực của Lăng Phong, những kẻ dưới Thánh Vực, không ai có thể tổn thương hắn!

...

- Là Lăng võ sư sao? Nguyên soái cho ta tới đón người, cao thủ trẻ tuổi của công quốc đều đã tề tựu.

Trong Sư Tâm Học Viện, một trung niên nhân vẻ mặt hiền lành, phong độ nhã nhặn, nước da trắng trẻo đi tới, hắn cười chấp tay tự giới thiệu với Lăng Phong:

- Ta thư ký của Sư Tâm Học Viện, họ Hồ, người cứ gọi ta là tiểu Hồ đi.

- Làm phiền Hồ đại ca.

Lăng Phong cũng đồng dạng chấp tay, hắn thấy trung niên nhân này lớn tuổi hơn mình rất nhiều, sao lại muốn đối phương gọi mình là Tiểu Hồ? Thấy Lăng Phong khiêm tốn như vậy, Hồ thư ký càng tỏ ra vui vẻ, kéo cánh tay Lăng Phong cười nói:

- Lăng võ sư xin mời qua bên này.

- Hôm nay tất cả các cao thủ trẻ tuổi của các gia tộc đều tụ tập ở Sư Tâm Học Viện, không một ai có tu vi thấp hơn ngũ tinh, tổng cộng có hai trăm sáu mươi lăm người, sẽ chờ Lăng võ sư lựa chọn.

Vừa đi Hồ thư ký vừa giới thiệu với Lăng Phong.

Lăng Phong khẽ gật đầu, Thương Khung Hội Chiến tập hợp các thế lực lớn trong biên cảnh đế quốc, bởi vì hạn chế về tu vi cùng độ tuổi tham dự, nên một ít thế lực tìm khắp cả lãnh địa của mình cũng chỉ tìm được hai ba con mèo nhỏ, chủ yếu là theo sau phát cở reo hò mà thôi. Thế nhưng đến tứ đại vương quốc thì mỗi lần tham dự Thương Khung Hội Chiến đều sử dụng nhân lực đáng sợ. Bởi vì nếu không phải cơ hội để biểu diễn vũ lực trong nước thì cũng là cơ hội hiếm có để dám cao thủ trẻ tuổi rèn luyện! Vì vậy, tại thịnh hội trước mắt, có rất ít người chịu ẩn giấu.

Bất quá bởi vì phát sinh sự kiện Thang Thần tới cửa báỉ phóng, nên lần Thương Khung Hội Chiến này không biết còn có thể như trước hay không?

Công quốc Tinh Lam xuất ra thực lực của cả nước tuy rằng so với tứ đại vương quốc còn có chỗ thua kém, nhưng so sánh với các công quốc, thành trì tầm thường đã vượt xa rất nhiều rồi. Vì vậy nhân số tham dự Thương Khung Hội Chiến cũng không thể quá mức keo kiệt được, bằng không dễ bị các thế lực khác coi thường, từ đó sẽ dẫn tới không ít phiền phức.

Quan hệ trong đó ra sao thì tối qua Kiều Sâm Đặc đều đã giảng giải qua cho Lăng Phong. Lăng Phong không nghĩ tới trong một đêm, Kiều Sâm Đặc dĩ nhiên đã chọn lựa ra hơn hai trăm cao thủ trẻ tuổi cho bản thân chọn, khiến hắn không khỏi âm thầm lú lẫm! Phải biết rằng, ngũ tinh cao thủ ở Băng Phong thành liền có thể lựa chọn tiến nhập Cung Phụng Các, trở thành vũ lực tuyệt đối của gia tộc, thế nhưng ở Tinh Lam thành bất quá chỉ là điều kiện qua cửa mà thôi!

Nếu không bước ra khỏi Băng Phong thành, bản thân hắn đến bao giờ mới kiến thức được nhiều như vậy? Mang theo tâm tình phức tạp, Lăng Phong thản nhiên nghe Hồ thư ký giảng thuật, đồng thời bước vào trong Học Viện.

138. Chương 93: Hắc Đình Tư Cùng Với Tát Gia.

Sư Tâm Đường.

Tuy gọi là Đường, thế nhưng nơi này cũng không phải là một không gian phong bế, mà là một sân bãi thông thoáng, chiếm khoảng chừng vạn mét vuông, người đứng ở đây tựa như con kiến hôi vậy. Lúc này trong Sư Tâm Đường có mấy trăm thanh niên trẻ tuổi, y phục đủ kiểu, nhưng có thể thấy đều là những trang phục tinh xảo, thoạt nhìn đều có dáng vẻ oai hùng bất phàm, những người này tự nhiên chính là các cao thủ trẻ tuổi mà Kiều Sâm Đặc chọn lựa ra cho Lăng Phong.

Tuy rằng thần tình cùng trang phục của họ không giống nhau, nhưng có thể nhìn ra được những người này tự chia làm hai nhóm, trong đó nhóm thứ nhất do một thanh niên dáng vẻ nghiêm túc, dung mạo bình thản dẫn đầu. Hắn đứng thẳng người, tựa như một gốc cây tùng! Mặc cho người bên cạnh tạo ra tiếng động lớn thế nào, biểu tình của hắn vẫn như dây thép kéo căng vậy, không chút thay đổi! Dưới ảnh hưởng của hắn, mọi người trong nhóm thứ nhất trong bất tri bất giác đều khấn trương hắn lên.

Mặt khác một nhóm còn lại do một thanh niên y phục hoa lệ, giọng nói âm nhu, có chút giống nữ tử dẫn đầu. Hắn đeo bên mình một thanh bội kiếm, vỏ kiếm được trang trí rất tinh xảo bằng bảo thạch, rìa bao dùng tơ vàng khâu lại, trắng lè không chút sắt khí, chỉ giống như một món trang sức.

- Hắc hắc, không nghĩ tới lần này ngay cả Hắc Đình Tư đội trưởng cũng tới tham gia, vậy tên ẻo lả Tát Gia cuối cùng cũng có đối thủ tìm đến.

Có người khe khẽ nói nhỏ.

Tuy rằng bên trong công quốc Tang gia, Nạp Đa Gia Tộc truyền thừa lâu đời nhất, đệ tử của hai bên tự nhiên đều có thân phận tôn quý, nhưng giới hạn trong huấn đạo của tổ tiên, nên Tang Khắc Tư cùng với Gia Liệt Áo tuy rằng tranh đấu không ngừng, nhưng hai bên lại tựa như khắc chế, tịnh không nháo đến mức rối loạn!

Đại nhân vật thật sự khiến công quốc phải đau đầu chính là thủ lĩnh hai nhóm trước mắt, thanh niên biểu tình nghiêm túc tên là Hắc Đình Tư, hắn xuất thân từ giới quý tộc mới nổi, phụ thân đi theo Kiều Sâm Đặc lập nên vô số công lao, tuy rằng không hiển hách bằng Thiết Tam Giác, nhưng trong quân cũng tuyệt đối là một trong số những nhân vật đứng đầu. Truyền thừa từ gia tộc, nên Hắc Đình Tư cũng không hề yếu kém, năm vừa mới mười sáu tuổi, hắn đã suất lĩnh một tiểu đội trăm người tiêu diệt sào huyệt của mấy nghìn sơn tặc trong công quốc, một trận chiến thành danh!

Có lần Hoàng Phủ Lập tuần tra quân đội, trong lúc vô tình phát hiện thanh niên Hắc Đình Tư đứng trong một đám quan quân đã thành niên, nhưng khí thế không hề thua sút. Khiến Hoàng Phủ Lập không khỏi buồn cười, liền dùng kiếm gõ gõ vào đầu hắn, thanh kiếm gõ lên đầu lại phát ra tiếng "leng keng". Hoàng Phủ Lập bật cười, khen:

- Thực sự là một Thiết đầu tướng quân!

Từ đó về sau danh hào "Thiết đầu tướng quân" cũng đi theo Hắc Đình Tư cho tới khi hắn thăng tới vị trí quân đoàn trưởng.

Thiếu niên đặc chí, hơn nữa thái độ làm người nghiêm cẩn, với chiêu bài đệ tử gia đình quý tộc lâu đời, cùng với đám quần áo lụa là tự nhiên nhìn không hợp, không ít lần không kiềm chế được mà hung hăng xuất thủ giáo huấn đối phương.

Tát Gia cũng xuất thân từ quý tộc lâu đời, bình thường hay lui tới những nơi phong nguyệt, có thể nói tính tình so với Hắc Đình Tư tựa như hai cực đối lập, hết lần này tới lần khác làm khó Hắc Đình Tư.

Hai người không ngừng minh tranh ám đấu nhiều lần, có thắng, có bại, nháo tới loạn cả Tỉnh Lam thành, mà bối cảnh gia tộc của cả hai đều rất sâu, hai bên tranh đấu cũng không làm ra chuyện gì thương thiên hại lý, vì vậy cũng không ai kiềm chế được bọn họ. Dần dần, mỗi khi quân quân trưởng cùng quân trị an của Tỉnh Lam thành nghe tới tên của hai người liền hoa mắt váng đầu, từ đó có thể thấy được hai người làm âm ỉ thật sự lợi hại.

Sau đó, phỏng chừng trưởng bối trong gia tộc không nhịn được nữa, liền cưỡng chế Hắc Đình Tư toàn tâm toàn ý phát triển trong quân đội, mà Tát Gia cũng bị nghiêm lệnh không được tùy ý ra ngoài, hai người lúc này mới tạm xem như dừng lại. Không ngờ lần này, Kiều Sâm Đặc triệu tập cao thủ trẻ tuổi, dĩ nhiên đem cả hai mối tai họa này gọi vào!

- Lần này quân bộ hạ lệnh cho chúng ta tham gia Thương Khung Hội Chiến, thật không biết sẽ để ai làm đầu lĩnh, hắc hắc, thực sự không hy vọng là người quá yếu a!

Đằng sau Hắc Đình Tư, một thanh niên dáng người cao gầy, sắc mặt tái nhợt, liếm liếm môi, hơi chút âm lãnh nói.

- Nghe nói lần này nguyên soái trực tiếp hạ quân lệnh, lấy sự quyết đoán anh minh của người, chắc hẳn sẽ không để nhụt giả dẫn đầu!

Hắc Đình Tư chậm rãi nói, trong giọng nói mang theo một tia kim thiết. Hắn nhú mày nhìn thanh niên âm lãnh nói:

- Niếp Ngữ, sát khí trên người của ngươi quá nặng, nơi này chính là đô thành, chú ý một chút!

Niếp Ngữ cười hắc hắc, hồn nhiên không thèm để ý, hắn vỗ vỗ thanh niên bên cạnh nói:

- Mộ Xuân, sao ngươi trầm mặc vậy? Trước đây ca ca chúng ta đem ngươi đi giao thủ cùng với đám hoàn khổ, cũng không thấy ngươi im lặng như vậy, khi đó ngươi chính là người dũng cảm nhất a.

Thiếu niên bên cạnh chính là Mộ Xuân đã tham gia yến hội tối qua, nghe Niếp Ngữ nói vậy, hắn hơi lộ ra nụ cười khổ:

- Nếu như ta không đoán lầm, ta có lẽ đã biết ai sẽ làm đầu lĩnh rồi.

- Ý ngươi người đó chính là tên Lăng Phong rất nổi danh khi chúng ta mới trở về nghe được đó ư?

Niếp Ngữ bình thản suy đoán, hắn nhún vai, nhún vai nói:

- Ta thấy hiện tại đám người rảnh rỗi nhiều như vậy, hơi có thực lực một chút liền được thối phòng là người thừa kế Kiều nguyên soái! Ta nhớ vào, Lăng Phong kia bất quá chỉ là một tên đồ đệ của Mạch Kha đại sư mà thôi, hơn nữa cũng mới chỉ là chuyện của 2 tháng gần đây, trong thời gian đó hắn liệu có thể đạt được thành tựu gì? Cái gì mà đại chiến cùng Thái Tử đế quốc chỉ là tiểu thoại, ta thấy vị trí đầu lĩnh lần này cuối cùng vẫn là để Hắc Đình Tư lão đại đảm đương.

Hắc Đình Tư nhẹ giọng cắt đứt lời nói của hắn:

- Nếu như người này thực sự là được nguyên soái nhìn trúng, chắc chắn hẳn có chỗ hơn người.

Trong giọng nói của hắn tuy rằng không đồng ý với ý kiến của Niếp Ngữ, thế nhưng đối với Lăng Phong đồng dạng cũng không tốt đẹp gì, nếu không ngại Kiều Sâm Đặc, rất có thể hắn đã tỏ ra xem thường rồi.

Vô Mộ Xuân muốn nói lại thôi, hắn hiểu mình thật sự không thể thuyết phục Niếp Ngữ, hắn chỉ có thể than nhẹ một tiếng rồi buông bỏ. Tối hôm qua thấy tận mắt nhìn thấy một màn Lăng Phong đối chiến với Tần Chính, trong lòng hắn vô cùng chấn động, ngày xưa Hắc Đình Tư trong cảm nhận của hắn tựa như một vị thần không thể dao động, nay đã bị một thân ảnh khác thay thế, đó chính là - Lăng Phong!

Đồng thời ở nhóm còn lại cũng có chuyện phát sinh, lông mi thanh tú của Tát Gia nhú lại:

- A? Sự thật về Lăng Phong có đúng như các người nói không?

- Đúng vậy, ha ha, Tát Gia đại ca, người không có xem trận chiến tối qua nên không biết, ngay cả vị Thái Tử đế quốc kiêu ngạo kia cuối cùng cũng phải chính miệng thừa nhận Lăng Phong là - người mạnh nhất trong đám cao thủ trẻ tuổi. Tràn điện lúc đó...

Người này đang nói bỗng nhiên tỉnh ngộ che miệng lại:

- Đương nhiên, Tát Gia đại ca lại càng mạnh hơn!

- Cút! Người này nếu thật sự mạnh như vậy, ta sao có thể thua sút.

Cười mắng kẻ kia đồng thời đã hắn một cước, Tát Gia lộ vẻ suy tư.

Trên Sư Tâm Đường, hơn hai trăm cao thủ trẻ tuổi chia thành các phe phái, không ngừng lớn tiếng nghị luận.

Khi Lăng Phong đến, nhìn thấy tràng cảnh như vậy, hắn không khỏi nhíu mày lại. Thấy thần tình bất mãn của hắn, Hồ thư ký hơi chút hồi hộp, hắn đang muốn mở miệng, thì Lăng Phong ở bên cạnh lại đột nhiên kéo hắn, hét lớn một tiếng tựa như tiếng sấm giữa trời xuân:

- Tất cả im miệng lại cho ta!

139. Chương 94: Một Đám Rác Rưởi.

Tiếng quát như sấm sét khiến cho mọi người cả kinh. Lúc này có không ít nhân thần bất thiện trừng trừng nhìn Lăng Phong. Những người này bất luận bối cảnh gia tộc như thế nào thì đều là những nhân tài hàng đầu được cả gia tộc bồi dưỡng, không kẻ nào là không được người người ưu ái? Đã ai bị người khác răn dạy không chút khách khí như vậy?

Một kẻ trước đây chưa từng thấy qua Lăng Phong nên nhất thời phần nộ quát:

- Tiểu tử dám ở trước mặt các bậc tiền bối mà ăn nói ngông cuồng, cha mẹ của ngươi không dạy ngươi trước khi nói phải suy nghĩ kỹ hay sao.

Lời còn chưa dứt, thân thể Lăng Phong đột nhiên hoá thành một làn gió, đột nhiên xuất hiện trước mặt tiểu tử này. "Ba." Một tiếng vang giòn tan, tiểu tử này bị Lăng Phong tát một cái bay lên không, thân thể không ngừng đảo mấy vòng rồi mới rơi xuống, phun ra một ngụm máu tươi. Có thể thấy được cái tát này của Lăng Phong mạnh tới cỡ nào.

Lúc này thân ảnh Lăng Phong đã trở lại chỗ cũ. Nhất thời tất cả bọn chúng đều thể hiện hoặc là kinh ngạc, hoặc là sợ hãi, hoặc là nhìn hắn phần nộ. Hắn thần nhiên nói:

- Ta là Lăng Phong, là huấn luyện viên của các ngươi!

- Lăng Phong.

Danh tự này phảng phất mang theo một loại ma lực thần kỳ, mọi người đều hoảng sợ mà đình chỉ cước bộ.

Bất luận là đối thành ai khác dám giống như Lăng Phong vừa rồi can đảm trước mặt mọi người hung hăng tát một cái, khiến cho bọn họ chịu nhục nhã. Dám chắc bọn họ không nhận được mà xuất thủ, cho dù tu vi của đối phương có cường đại thế nào!

Thế nhưng người xuất thủ lại là Lăng Phong.

Lăng Phong được Vương Thượng, Mạch Kha đại sư, Kiều nguyên soái, Hách đại sư đồng thời xem trọng! Gần đây còn vì tao ngộ ám sát mà khiến cho Tinh Lam thành rơi vào cảnh hỗn loạn! Dám can đảm cùng Thái Tử để quốc đối đầu chính diện, hơn nữa chỉ thua kém Thái Tử một đường mong manh!

Chỉ cần với ngần ấy thân phận thôi cũng đủ khiến hình ảnh Lăng Phong giống như một ngọn núi cao, nặng trĩu đặt trong lòng mọi người. Trong số bọn họ cũng chỉ có vài người từng nhìn thấy Lăng Phong động thủ vào tối hôm qua. Chính vì thế không thiếu người hoài nghi thực lực của hắn, nhưng bọn chúng còn thiếu một kẻ dẫn đầu.

Bầu không khí trở nên yên lặng lạ thường. Lúc này, đột nhiên Niếp Ngữ đứng ra trước mặt mọi người nói:

- Ngươi làm đầu lĩnh, ta không phục!

Niếp Ngữ liếm mép miệng một cái, hai mắt tỏa sáng, nói:

- Chúng ta tỷ thí, ngươi đánh bại ta, ta mới phục!

Những quý tộc lâu đời, đã từng kiến thức qua thực lực của Lăng Phong, cho nên hầu hết đều thấy Niếp Ngữ cùng mọi người chưa từng chứng kiến tràng cảnh tối qua. Trong số bọn họ thì Niếp Ngữ là người thích hợp nhất để đưa ra đề nghị này. Chỉ cần thất bại trong lần khiêu chiến này, cho dù bối cảnh có sâu hơn nữa, chắc chắn Lăng Phong cũng sẽ không còn mặt mũi mà lưu lại đây nữa!

Niếp Ngữ khiêu khích, Lăng Phong cũng không có nổi giận, vừa rồi tiểu tử nọ nếu như không làm nhục 'phụ mẫu' của hắn thì hắn cũng sẽ không nổi giận mà xuất thủ. Lăng Phong nhẹ giọng nói:

- Đón một kiếm của ta!

Thanh âm bình thản vang lên, nhưng Niếp Ngữ lại cảm nhận được áp lực cường đại, phảng phất giống như đối diện với cơn sóng biển cao trăm trượng. Bản thân hắn bất quá cũng chỉ là cột buồm của một chiếc thuyền nhỏ mà thôi! Trong lòng hắn nhất thời kinh ngạc, bản thân từng trải qua vô số trận ẩu đả sinh tử, mạng người chết trên tay hắn cũng không ít. Mà hắn cũng tích lũy được một cỗ sát khí đủ để so sánh với cường giả. Thế nhưng ở trước mặt người trẻ tuổi bình thường này, bản thân hắn lại cảm thấy sợ hãi!

Tinh Thiết Kiếm chấn động kêu lên một tiếng, bay tới tay, Lăng Phong cũng không làm ra vẻ, chẳng qua là một kiếm đơn giản đâm tới!

Từ trận chiến tối qua khiến hắn lĩnh ngộ được cảnh giới "Thiên Nhân Hợp Nhất", tuy rằng chưa đến cảnh giới "Dùng thần ngự kiếm". Nhưng hiện tại Lăng Phong ngự kiếm càng thêm như ý. Hơn nữa một kiếm đâm ra còn chứa một cỗ lực lượng, có thể điều động một tia năng lượng trong cơ thể. Cho nên dù một kiếm này chỉ xuất ra Ngũ Thốn Kích nhưng uy lực so với trước đây thì cường đại hơn nhiều!

Tuy Niếp Ngữ có sát khí kinh người, thế nhưng tu vi hắn cũng chỉ mới có thất tinh thôi, làm sao có thể chống lại uy lực một kiếm cực đại này!

Tinh mang loé ra!

Niếp Ngữ nỗ lực lấy chủy thủ đỡ lấy kiếm phong của Tinh Thiết Kiếm. Hắn lập tức cảm giác được một cỗ xung lực như Trường Giang nộ trào bắn về phía mình. Không thể kháng cự được, thân thể hắn trước uy lực của một kiếm này bay ngược về phía sau!

Hắn nhìn về phía Lăng Phong, đã nhiều năm qua, Niếp Ngữ chinh chiến tứ phương. Thực lực bản thân thế nào hắn hiểu rất rõ. Cho dù là một cao thủ thất tinh ở trước mặt Niếp Ngữ cũng phải chịu bó tay bó chân. Nhưng nhìn bộ dáng của Lăng Phong thì chỉ có một lý do duy nhất, thực lực Lăng Phong hơn xa Niếp Ngữ!

Lăng Phong cũng không có ngờ rằng tu vi của mình lại kinh khủng như vậy! Hắc Đình Tư minh bạch vì sao lại nghe đồn được ở Tinh Lam thành các đại nhân vật thi nhau che chở cho Lăng Phong cũng là có nguyên nhân. Một nhân tài như vậy cho dù là ở tại Áo La đế quốc cũng cần phải cẩn thận bảo vệ.

Đồng dạng tâm tư với hắn còn có Tát Gia, hai con mắt hắn nheo lại, tỉ mỉ hồi tưởng một kiếm vừa rồi của Lăng Phong. Nếu như mình xuất con át chủ bài đỡ một kiếm của hắn dưới tình huống vừa rồi thì không biết sẽ thế nào? Nghĩ như thế, sắc mặt hắn cũng không khỏi trở nên trắng bệch! Tuy rằng bị coi là một người ảo tưởng, thoát nhìn âm nhu mềm mại, nhưng bất quá cũng chỉ là vẻ bề ngoài của Tát Gia. Trên thực tế tu vi của hắn cùng với Hắc Đình Tư cũng không khác nhau là mấy, cũng đều có thể kiêu ngạo ở địa phương này. Thế nhưng trước một kiếm vừa rồi của Lăng Phong, sự kiêu ngạo của hắn tan nát thành mây khói!

- Đa tạ hạ thủ lưu tình!

Thấy Niếp Ngữ bị đánh bay, liền nhanh chóng đứng lên, ánh mắt Hắc Đình Tư chớp động, nói lời cảm tạ.

Nhìn Hắc Đình Tư một cái, Lăng Phong cũng không có biểu lộ ra biểu tình gì, nhân thần lãnh liệt nhìn từng cao thủ trẻ tuổi trước mặt. Một chuồng, một kiếm oai phong cùng với tiếng tăm lừng lẫy, Lăng Phong dùng nhân thần ép tới khiến đám cao thủ trẻ tuổi không dám ngẩng đầu lên.

Trầm mặc, khí tức vô thanh vô thức bắt đầu dừng động, cho dù là không khí lúc này cũng đình chỉ lưu động!

Bầu không khí lúc này khiến cho người ta cảm thấy khó thở. Phải mất một lúc sau, Lăng Phong rốt cục mới mở miệng nói chuyện. Câu đầu tiên hắn nói giống như sét đánh, nặng nề oanh tạc màng nhĩ mỗi người:

- Các ngươi, là một đám rác rưởi!

.....

Các ngươi, là một đám rác rưởi!

Không cho cãi lại, không cho kháng cự, những lời này như là lời tuyên án, như một khối vẩn thạch nặng nề từ trên chín tầng trời lao xuống nện vào lòng mỗi người, khiến bọn họ trở nên ngáy ngốc...minh là rác rưởi sao?

Rốt cục, có người suy nghĩ cẩn thận "rác rưởi" là có hàm ý gì. Bọn họ không khỏi trừng mắt phần nộ nhìn Lăng Phong, giận đến run người! Dù cho người trước mắt là Lăng Phong, cũng đã nghe những lời đồn về hắn, nhưng cũng không thể để cho hắn vũ nhục bản thân như vậy!

Không chờ bọn họ phản bác, Lăng Phong nói bằng giọng điệu mỉa mai:

- Chẳng lẽ không đúng sao? Nhìn lại bộ dạng các người xem, lộn xộn hỗn tạp, kéo bè kết phái. Các người trông cậy vào đó để ra chiến trường? Dem tẩm lưng của mình giao phó cho những kẻ căn bản không hề tín nhiệm, sau đó ngay cả cung tiễn của địch nhân chưa kịp bắn tới đã phải ngu ngốc ăn một đao của kẻ gọi là chiến hữu kia sao?

Liên tục không ngừng nghỉ, đầu óc mọi người bị khủng bố đến nỗi choáng váng. Căn bản không có ai có thể cam đoan rằng khi Lăng Phong ngừng lại thì mình còn đủ sức lực để hỏi.

- Hắc hắc, nhìn một đám ngu xuẩn các người, các người thật sự dự định như vậy? Ta nói cho các người biết, các người không chỉ là rác rưởi mà chính là vô cùng ngu xuẩn, từ đầu chí đuôi đều là ngu xuẩn!

Lăng Phong không ngừng công kích nội tâm của mọi người. Những cao thủ trẻ tuổi này đều được lựa chọn rất cẩn thận, liệu có ai đã từng chịu vũ nhục như thế này? Bọn họ cảm giác máu trong người sôi trào, cả người đều tràn đầy một cỗ lực lượng cường đại. Giờ khắc này, bọn họ đều quên mất tu vi Lăng Phong vô cùng cường đại, quên mất niên kỷ của Lăng Phong so với bọn hắn còn nhỏ hơn. Ở trong mắt bọn hắn lúc này, Lăng Phong chính là vô lại, ghê tởm không gì sánh được. Một tên như vậy cho dù là hắn có bị oanh kích đau đớn vạn lần cũng không quá phận.

- Ta không có hứng thú lãnh đạo một đám rác rưởi, lại càng không có hứng thú lãnh đạo một đám rác rưởi ngu xuẩn đến cực điểm!

Lăng Phong cười trào phúng, hoàn toàn không nhìn vẻ mặt đầy uất ức của đám thanh niên trẻ tuổi kia, lắc lắc ngón trở hờ hững nói:

- Hiện tại, ta cự tuyệt làm giáo quan của các người!

Dứt lời, Lăng Phong quay đầu đi.

140. Chương 95: Lựa Chọn.

Những thanh niên này sau khi nghe một loạt những điều mà Lăng Phong nói, sự phần nộ của họ đã được đẩy lên đến đỉnh điểm, phần nộ đến mức không nhận được liên tung quyền đánh vào không khí rồi vô lực, mềm nhũn ngồi xuống đất. Mà lúc này Hồ thư ký quan đứng bên cạnh cũng trở nên khản trương. Hắn đang định khuyên can Lăng Phong thì đột nhiên thấy Lăng Phong dừng bước.

Thế nhưng Lăng Phong cũng không quay đầu lại, thản nhiên nói:

- Bấy ngày sau, tại nơi này sẽ tổ chức thi tuyển lại một lần nữa. Đến lúc đó nếu có người có hứng thú chứng minh bản thân mình không phải là rác rưởi thì hãy đến. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là tâm linh non nớt của các người có thể chịu đựng được sự tàn phá.

Lăng Phong tự tại mà đến, sau đó tùy ý thi triển một chương, một kiếm đã thế còn dùng những từ khó nghe nhất đả kích bọn họ. Cuối cùng là giống như lúc đến nhẹ nhàng, phiêu linh rời khỏi, để lại những ánh mắt phần nộ tựa như đao kiếm đang không ngừng dôi theo hắn.

- Thật là quá đáng!

Không biết là ai đột nhiên hét to lên. Lời vừa xuất ra liền dẫn phát được sự cộng minh của những thanh niên cao thủ xung quanh, có người theo đó mà rít gào:

- Mẹ hắn, lão tử mặc kệ hắn là Lăng Phong, lão tử phải tự tay xé xác hắn...

- Tề lão tam, lẽ nào làm trò sau lưng người khác chính là chiêu bài của đám quý tộc lâu đời các người để thể hiện sự can đảm của mình sao?

- Người nói cái gì?

Tề lão tam phần nồ, hai mắt trừng trừng nhìn kẻ vừa mới dám can đảm cười nhạo hần, không ngờ khi nhìn đến thì phát hiện ra rằng kẻ đó chính là người vừa mới bị Lăng Phong đánh bay: Niếp Ngữ, liền cười nhạo nói:

- Lão tử so với loại phế vật đến một chiêu cũng không đỡ được như ngươi thì còn mạnh hơn gấp nghìn lần.

Niếp Ngữ khẽ nhún vai không mấy may quan tâm đến giọng điệu châm chọc của Tề lão tam, rồi đáp:

- Tốt xấu ta còn có can đảm xông lên trước thử xem, so với kẻ chỉ biết đứng sau lưng kêu gào thì còn tốt hơn.

- Ngươi...

- Có khí lực để đứng đó mà kêu gào thì để dành lại đi, sau bảy ngày nữa đến trước mặt người nào đó, hét thẳng vào lỗ tai hần không phải tốt hơn sao?

Hắc Đình Tư mở miệng nói, gương mặt hần giống như từ sắt thép đúc ra, mang theo một tia tức giận thấp giọng nói:

- Lão tử không muốn làm rác rưởi.

- Tuy rằng biết kẻ như ngươi không thể nào nói được một câu "triết lý", nhưng những lời ngươi vừa nói ta đồng ý.

Tát Gia đứng bên cạnh chậm rãi nói.

- Ta thừa nhận, tư vị bị người khác chỉ thẳng mặt mắng là "rác rưởi" đúng là không dễ chịu gì.

Nhân thần của hần như nhìn về phía xa, nhẹ nói:

- Thực sự chờ mong đến bảy ngày sau.

Một lời nói dẫn phát ra sự đồng tình, toàn bộ quý tộc dù có mâu thuẫn với nhau nhưng chỉ trong khoảnh khắc sự mâu thuẫn đó dường như đã biến mất, toàn bộ hóa thành sự phẫn nộ đối với Lăng Phong. Một cỗ tức giận cuộn trào trong lòng bọn họ, một khi bạo phát nhất định sẽ tạo ra lôi vân phong bạo!

Hồ thư ký đứng ở một bên này giờ nhìn thấy hết tất cả những chuyện vừa xảy ra, bất chợt tựa như hiểu ra điều gì, trong lòng hần chấn động mãnh liệt, tự hỏi: "Lẽ nào vừa rồi..."

Bên trong phòng viện trưởng, Kiều Sâm Đặc đứng trước một bức màn ảnh chứng kiến chuyện xảy ra ở Sư Tâm Đường, khóe miệng hần không khỏi lộ ra nụ cười:

- Tiểu tử này bao giờ cũng làm những việc vượt qua sự tưởng tượng của mọi người a. Bảy ngày sau? Ừm, không biết bảy ngày sau hần muốn sử dụng biện pháp nào để tuyển chọn?

Kiều Kiều ở bên cạnh khẽ nâng cằm, đôi mắt nhỏ nhìn về phía trước nói:

- Nghĩ không ra, đại mộc đầu còn có một bộ mặt lãnh khốc như thế a.

- Niếp bảo bối, nếu gia gia để đại đầu gối ở bên cạnh cháu thì thế nào?

Kiều Sâm Đặc nở nụ cười không đứng đắn nói:

- Miễn cho việc hần bị con gái nhà khác giành trước, nếu vậy Niếp bảo bối của chúng ta chắc hần sẽ không thoải mái a.

- Gia gia, ông lại muốn Kiều Kiều vật râu phải không?

- Đừng đừng, ai ui, tiểu bảo bối, gia gia có chuyện gì mà không chiều cháu. Cháu nhanh đi tìm đại mộc đầu đến đây, gia gia có mấy việc muốn hỏi hần. Những người gia gia đã tỉ mỉ lựa chọn hần còn không để vào mắt, vậy để gia gia xem hần cần những loại người nào?

- Vâng!

Kiều Kiều thể hiện rõ tâm tính một tiểu nữ nhi, xấu hổ chạy vọt đi lao về phía Lăng Phong.

Thấy bộ dáng của Kiều Kiều, Kiều Sâm Đặc nhin không được lộ ra một tia cười khở: "Kiều Kiều, đến khi nào thì cháu mới lớn lên a."

...

- Tiểu tử thôi, ngươi có biết những người trẻ tuổi ở Sư Tâm Đường hôm nay là ta mất bao công sức mới tìm được không hả?

Bên trong phòng viện trưởng, ria mép Kiều Sâm Đặc dựng lên tức giận hỏi Lăng Phong vừa mới được Kiều Kiều gọi đến đang đứng trước mặt. Kiều Sâm Đặc quát lên:

- Ngươi trước một câu rác rưởi, sau một câu ngu xuẩn, ngươi khinh thường mọi người, không để ai trong mắt, vậy ngươi muốn loại cao thủ nào theo người tham gia Thương Khung Hội Chiến?

Kiều Kiều đứng một bên che miệng cười thâm, đổi lại là người chưa quen Kiều Sâm Đặc chắc hẳn sẽ bị bộ dáng nổi giận lôi đình của lão dọa cho khiếp sợ. Trên thực tế, Kiều Kiều biết, căn bản vừa rồi gia gia thấy Lăng Phong mắng chửi đám người kia căn bản không hề có một tia tức giận.

Biết tính tình Kiều Sâm Đặc, tự nhiên Lăng Phong không hề sợ hãi, hắn chỉ khẽ cười nói:

- Đó đều là thanh niên cao thủ cả, là một cao thủ không hơn không kém, cho dù đặt họ ở nơi nào thì cũng đều có thể danh chấn một phương.

Trong giọng nói của hắn mang theo một nét gì đó già dặn trước tuổi, hắn hồn nhiên quên mất rằng tuổi tác của hắn so với những người đó không lớn hơn bao nhiêu thậm chí còn nhỏ hơn. Và kỳ quái nữa là Kiều Sâm Đặc nghe thấy vậy nhưng cũng không có biểu hiện gì, xem ra lão cũng đã ngầm đồng ý Lăng Phong so với những người kia chính là "bậc tiền bối"

- Vậy ngươi vì sao...

Kiều Sâm Đặc không hiểu, biểu hiện phần nộ lúc đầu bỗng tan thành mây khói.

- Đó là binh của ngài, tuy thực lực bọn họ mạnh nhưng cũng không phải là thứ tôi cần.

Lăng Phong nhẹ giọng nói nhưng ngữ khí cực kỳ kiên định:

- Thứ tôi muốn chính là binh của tôi, là binh lính chân chính thuộc về tôi!

Nhìn trong mắt Lăng Phong phóng xuất ra thần quang, Kiều Sâm Đặc đột nhiên cả kinh rơi vào trầm tư mãi một lúc sau cũng không nói nên lời.

Đột nhiên vang lên một tiếng "rầm", Kiều Sâm Đặc rút ra một bộ địa đồ từ trên vách tường trải ra trước mặt:

- Nơi này, có mười ba vạn quân địch đang dàn trận chờ sẵn, tinh binh mạnh mẽ, cao thủ như mây! Mà ngươi, bất quá chỉ có một chi quân đội chưa tới nghìn người, ngươi sẽ xử trí như thế nào? Hoặc đầu hàng, nhận lấy đải ngộ không thua kém gì một đại tướng quân, hoặc tạm thời lui binh, chậm rãi tích súc thực lực, chờ tương lai tái chiến. Ngươi...sẽ lựa chọn như thế nào?

Lăng Phong nhìn bản đồ trước mặt, bên trên bản đồ đã thể hiện rõ tình hình phân bố thế lực hai bên cũng như hoàn cảnh địa lý xung quanh, hiển nhiên đây chính là chiến trường ngày xưa Kiều Sâm Đặc sớm đã trải qua và lúc này đưa ra làm nan đề cho bản thân.

Khẽ nhíu mày, Lăng Phong nhìn về phía một mặt của sườn dốc trên bản đồ, phe mình đang đóng quân tại đó chưa đủ một ngàn người, mà bên trong bình cốc trước mặt, quân đội của phe địch đông nghịt như rừng. Trước mắt Lăng Phong phảng phất như xuất hiện một tràng cảnh: Cuồng phong loạn vũ, cờ quạt tung bay, quân địch tựa như một con cự mãng ẩn mình trong thâm cốc, đang mở sẵn cái mồm đỏ lòm như chậu máu chờ con mồi chui vào bụng

Hàng, có được vinh hoa phú quý!

Lui, nhẫn nhục chịu đựng, từ từ tìm cơ hội!

Rốt cuộc nên lựa chọn như thế nào?

Kiều Kiêu mở to hai mắt nhìn Lăng Phong, tuy nàng nhìn không hiểu những ký hiệu đánh dấu trên bản đồ, nhưng nàng cũng rất hiếu kỳ, Lăng Phong đến tột cùng sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào?

141. Chương 96: Ai Theo Ta Đi Chết.

- Tôi không chọn cách nào cả!

Bỗng nhiên Lăng Phong nở nụ cười, nhìn vào ánh mắt đang lộ ra vẻ kinh hãi của Kiêu Sâm Đặc, đưa ngón tay vạch một đường trên mặt bản đồ:

- Nếu là tôi, tôi sẽ xuất lĩnh chi quân đội này, đâm thẳng vào giữa bụng hàng ngũ quân địch!

"Xệt" đầu ngón tay vẽ một đường xuyên qua sườn dốc, Lăng Phong phảng phất như nhìn thấy đội quân của mình đang dùng thế lôi đình vạn quân, như một dòng chảy đỏ rực âm âm trút xuống, lại tựa như một lưỡi đao sắc bén muốn đem quân địch xé ra làm đôi!

- Kiêu địch thủ, loạn địch tâm, dĩ huyết dục chiến!

(chém thẳng về phía địch, làm quân tâm kẻ địch rối loạn, lấy máu để tẩy rửa trận chiến)

Kiêu Sâm Đặc ngơ ngẩn, phảng phất như bị một chiếc búa tạ hung hăng nện thẳng vào tim, cả người ngây ra như phỗng. Tuy rằng mơ hồ đoán ra được dự định của Lăng Phong, thế nhưng khi chính tai nghe thấy, hần vẫn nhin không được thân thể cứng lại, một luồng nhiệt huyết xông thẳng vào đại não làm cho toàn thân hần đều run rẩy, trong đầu không thể xuất hiện được một suy nghĩ gì hoàn chỉnh!

- Gia gia, đại mộc đầu rốt cuộc nói thế có được không, người mau nói gì đi chứ!

Thấy ông mình mãi không thốt lên được lời nào, Kiêu Kiêu gấp gáp, vội lay lay cánh tay Kiêu Sâm Đặc.

Hơi lộ ra một tia phiền muộn vô cớ, sau đó ánh mắt Kiêu Sâm Đặc lại vui vẻ nhìn Lăng Phong, hỏi:

- Các người có biết trận chiến này phát sinh từ bao giờ không?

Lăng Phong trong lòng khê động, từ thái độ của Kiêu Sâm Đặc cùng với bản vẽ địa đồ, hần cũng suy đoán ra được trận chiến này hần là đã thực sự xảy ra, cũng không biết lúc đó vị thủ lĩnh kia đưa ra lựa chọn thế nào?

Không chờ hai người Lăng Phong trả lời, Kiêu Sâm Đặc nói luôn:

- Đây chính là trận chiến thành danh năm đó của quân chủ khai quốc Tinh Lam, sau trận chiến ấy, võ danh của ông ta truyền khắp tứ phương, khiến cho không kẻ nào dám coi thường mà vuốt râu hùm, từ đó mới có được Tinh Lam công quốc chúng ta ngày hôm nay.

Hần nhìn Lăng Phong thật sâu:

- Lúc đó ông ta đã đưa ra lựa chọn độc nhất vô nhị giống như Lăng tiểu tử! Suất lĩnh quân đội thủ hạ, quát roi ruổi ngựa giết thẳng vào giữa lòng quân địch! Cho dù là mười vạn quân địch đông đảo, nhưng lại không có một ai ngăn cản nổi lưỡi kiếm của ông!

Kiêu Sâm Đặc lộ ra thần tình kích động, dùng một chỉ quân đội chưa đến nghìn người, lấy cứng đối cứng với mười vạn nhân mã, khiến cho đối phương người ngã ngựa đổ, như vậy khí phách biết bao, lại điên cuồng biết bao? Tuy rằng dẫn binh suốt đời, Kiêu Sâm Đặc cũng đã đạt được vô số công huân, thế nhưng vẫn còn chưa từng có cơ hội được chỉ đạo một chiến dịch kinh điển như vậy.

Là người, trong cuộc đời có được một cơ hội như thế, dẫu chết cũng không hối tiếc!

Quân chủ khai quốc năm đó suất lĩnh người sáng lập Sư Tâm học viện, cùng với thân vương đầu tiên của lãnh địa Ai Nặc, hình thành nên một thiết tam giác hung hãn lao thẳng vào quân địch, trong ánh mắt ngạo nhiên khó tin của đối phương, vô số hàn quang lóe lên, toái cốt tàn chi ngập trời, huyết nhục nhuộm đỏ đất!

Kiêu địch thủ, dục địch huyết, một chỉ quân đội chưa tới nghìn người dùng sự cuồng hãn không gì sánh được đánh tan quân đội mười vạn người!

Tướng lĩnh như thế nào có thể đưa ra được quyết định điên cuồng như vậy, binh sĩ như thế nào mới có thể không chút do dự phục tùng mệnh lệnh mà không nề hà tính mệnh? Đột nhiên trong đầu hần hồi tưởng lại câu tuyên ngôn trứ danh khi xưa quân chủ khai quốc từng nói...” ai nguyện ý theo ta đi chết?”

- Nguyên lai, đây mới chính là binh mà ngươi cần!

Rốt cục Kiều Sâm Đặc cũng hiểu ra vì sao Lăng Phong lại mãnh liệt đả kích đám cao thủ trẻ tuổi trong Sư Tâm Đường, bọn họ tuy rằng tu vi cao thâm, thế nhưng lại phân bè chia phái, hơn nữa tâm khí cao ngạo. Lăng Phong nói không sai, chẳng qua họ đáp ứng là vì nể mặt nguyên soái, nhưng nội tâm lại không hề chào đón Lăng Phong, cho nên Lăng Phong cũng không thể coi họ là binh của mình được!

Không sợ sức chiến đấu của binh sĩ yếu, chỉ sợ binh sĩ không nghe theo lời chỉ huy! Không hề đoàn kết, Lăng Phong đúng là đã nhìn thấu điểm này, cho nên hần mới dùng những lời lẽ vô cùng sắc bén để đánh thẳng vào lòng tự tin và cảm giác vinh dự của đám quý tộc bọn họ, chính là muốn cho tâm tư của họ ngưng kết lại thành một khối.

Đương nhiên, làm như vậy vẫn chưa đủ, về sau còn phải xem Lăng Phong làm thế nào mới có thể khiến những người này chân chính tin phục hần. Chỉ có như vậy, mới xem như đã chế tạo được một chi quân đội hợp cách, về sau chỉ huy mới có thể dễ dàng sai khiến, dù cho phải đối diện với địch nhân cường đại hơn gấp trăm gấp ngàn lần, nhưng chỉ cần thủ lĩnh hiệu lệnh một tiếng, đội quân này cũng sẽ đánh tới mà không hề có kỵ sinh tử một chút nào!

Một lòng đồng tâm, phục tùng tuyệt đối, đây mới là quân đội Lăng Phong cần, đây mới là binh hần muốn!

Kỳ quái nhìn về phía Lăng Phong, Kiều Sâm Đặc thầm nghĩ: Tiểu tử này từ lúc nào lại hiểu được yếu chỉ của binh pháp? Bất quá nghĩ đến những loại năng lực thi nhau xuất hiện của Lăng Phong, hần cũng cảm thấy thoải mái, vì trước mắt hần chính là một tiểu quái vật!

Kiều Sâm Đặc không hề biết, căn bản Lăng Phong không được tiếp thu việc học tập binh pháp một cách hệ thống, toàn bộ kinh nghiệm của hần đều đến từ chính huấn luyện doanh Bằng Phong cốc, kinh nghiệm đảm đương chức thủ tịch tại huấn luyện doanh đã cho hần biết một chút thực tế về đạo lý điều khiển thuộc hạ.

Sau đó trong Cung Phụng Các hần đã đọc qua một số binh thư, chẳng biết tại sao, sau khi có được kiểm linh, Lăng Phong rất dễ dàng lý giải được những ý nghĩa lớn lao tinh thâm trong binh thư, bởi vậy khi vừa bước vào Sư Tâm Đường hần chỉ liếc mắt đã nhìn ra vấn đề, đưa ra lựa chọn của bản thân mình!

- À, nguyên soái, nếu như không còn việc gì, vậy tôi đi trước nhé?

Lăng Phong thăm dò hỏi. Hần thấy Kiều Sâm Đặc lại lộ ra ánh mắt của gia gia nhìn tôn nữ tể, nhất thời sợ run người, lập tức muốn đào tẩu.

- Không vội!

Kiều Sâm Đặc phát tay, nói:

- Đợi ba tiểu tử Hạ Á kia trở lại, người thuận tiện giúp ta xem thử xem có giải quyết được rắc rối của họ hay không.

Lăng Phong sửng sốt, chợt nhớ lại việc Kiều Sâm Đặc nhờ mình tại yến hội hoàng thất, bèn gật đầu nói:

- Được!

Nói chuyện vài câu, Kiều Sâm Đặc lại bắt đầu dùng loại ánh mắt nhìn tôn nữ tể để nhìn Lăng Phong, khiến hần đứng ngồi không yên, so ra, hần tình nguyện cùng Tần Chính oanh oanh liệt liệt đánh thêm một trận nữa, cũng còn tốt hơn ngồi ở nơi này chịu đựng sự ”dần vật” không một tiếng động của Kiều Sâm Đặc.

Đúng lúc này cứu tinh đã đến.

Lăng Phong cùng với Kiều Sâm Đặc giật mình, bên ngoài sân trường truyền đến một trận náo loạn lộn xộn rất nhỏ, thanh âm càng ngày càng gần, dường như đang tiến dần về bên này, hơn nữa cũng không giống như động tĩnh của ba người Hạ Á. Kiều Sâm Đặc lộ ra một tia biểu tình bất đắc dĩ, lẩm bẩm nói:

- Cái đám gia hỏa bại hoại này!

Hắn lại hướng phía Lăng Phong khoát khoát tay nói:

- Người trước tiên tránh về phía sau bình phong kia một chút.

Lăng Phong theo lời rời đi.

Chỉ chốc lát sau, liền đã thấy nguồn gốc của âm thanh hỗn loạn, những người này tuổi tác không nhỏ, hơn nữa nhìn bộ dáng đều là những người đứng ở vị trí cao thời gian dài. Bọn họ vừa thấy Kiều Sâm Đặc liền lập tức hành lễ:

- Nguyên soái!

Từ phương thức hành lễ cũng nhìn ra được sự bất đồng giữa những người này, trong đó một số người tuy rằng vóc người đã hơi trở nên mập mạp, thế nhưng trên người họ vẫn lộ ra một cỗ tức sát chi khí, bọn họ chào theo quân lễ, còn một số người khác mặc quần áo đẹp đẽ sang trọng lại chào theo lễ của quý tộc.

- Các người chạy tới đây là muốn đòi công đạo cho tiểu tử nhà mình sao?

Không để cho Lăng Phong tiếp tục phỏng đoán, Kiều Sâm Đặc đã quát hỏi.

Một người trong số đó hơi bất ngờ, ngẩng người ra một chút, sau đó hần chột tức giận nói:

- Nguyên soái, ta theo ngài nhiều năm như vậy, hẳn là ngài cũng biết phẩm tính người của Hắc gia ta! Liệt tử tuy rằng không tính là nhân tài lương đồng gì, nhưng ta tự tin nó không phải thứ gọi là "rác rưởi"! Gã kia đã nói như thế, thực sự...thực sự là quá khi dễ người!

Những lời này vừa nói ra, Lăng Phong nhất thời hiểu ra thân phận lai lịch đám người này, xem ra họ là trưởng bối trong nhà của đám thanh niên cao thủ trong Sư Tâm Đường. Phiên phức là sau khi những người này biết được sự tình phát sinh tại Sư Tâm Đường liền đã nhanh chóng chạy tới đây.

Có người mở đầu, những người còn lại cũng ào ào kháng nghị, lại có một đại thần nhìn giống như một gã bạch diện thư sinh bước ra nói:

- Đúng vậy, tiểu tử Tát Gia kia tuy rằng tính tình cổ quái, trước kia cũng phạm phải không ít sai lầm. Nhưng mấy năm nay hắn bị trưởng bối trong nhà ước thúc, không được ra khỏi nhà nữa bước, vô cùng tuân thủ khuôn phép! Có thể nói toàn thân đã thay hình đổi dạng, chờ đợi đến Thương Khung Hội Chiến lần này vì nước mà hiệu lực, dương cao uy phong của Tinh Lam ta. Lại không nghĩ rằng một bầu nhiệt huyết đó lại phải chịu thờ ơ lạnh nhạt! Nguyên soái, chúng ta cũng biết, Lăng Phong kia được ngài coi trọng, nhưng hắn cũng không thể nào hồ đồ như vậy chứ?

Người này là cha của Tát Gia, đại thần ngoại giao nổi danh công quốc với tài hùng biện, cho nên khi hắn vừa mở miệng thì mọi người đều không nói nữa. Nếu như là việc nhỏ, bọn họ chắc chắn sẽ không trực tiếp đến tố cáo tội trạng Lăng Phong như thế, dù sao tình cảnh Lăng Phong nhận được sự coi trọng của những người quyền thế cao nhất Tinh Lam công quốc bọn họ cũng đã tận mắt chứng kiến, thế nhưng sự việc của Thương Khung Hội Chiến trọng đại ra sao chứ?

Chỉ cần có thể được tham gia Thương Khung Hội Chiến, văn bối của nhà mình có thể đạt được danh vọng lớn lao tại Tinh Lam công quốc, đồng thời thực lực cũng được đề thăng cực lớn, trước chuyện tốt như vậy, dù cho "hung danh" của Lăng Phong còn đó, bọn họ bắt buộc dĩ nhiên phải kiên trì đến cùng.

- A, nói cách khác con cái các người đều rất ủy khuất?

Như cười như không nhìn bọn họ, những người này không rõ ràng lắm ý tứ chân thực của Kiều Sâm Đặc, nhưng vì đề tăng mạnh tính thuyết phục nên vẫn có không ít người gật đầu thừa nhận. Kiều Sâm Đặc đột nhiên biến sắc, quát lên:

- Ta thấy bọn chúng chính là một đám rác rưởi!

- A?

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Kiều Sâm Đặc. Tuy rằng Kiều Sâm Đặc thường ngày sinh hoạt tùy tiện, nhưng trên thực tế lại xử sự cực kỳ chu đáo cẩn thận, bọn họ đến đòi công đạo, vốn trông vậy đạt được sự ủng hộ của Kiều Sâm Đặc, lại không nghĩ rằng thái độ của hắn kịch liệt đến vậy!

"Hừ" một tiếng, Kiều Sâm Đặc cũng không giải thích nhiều, mà hướng về phía sau màn ảnh ở một bên vẩy tay, trên màn ảnh bắt đầu chiếu lại tình cảnh lúc trước tại Sư Tâm Đường, mãi cho đến khi Lăng Phong nói ra những lời cuối cùng mới ngừng lại.

Kiều Sâm Đặc tức giận hừ một tiếng:

- Các người thấy cả chưa? Lăng Phong nói có sai không? Lập bè kéo phái, chia năm xẻ bảy, đối mặt với cấp trên thì nói năng lỗ mồm! Hắc Pha, người nói xem, bình như vậy nếu ở trong quân đội có tính là rác rưởi không? Mắng một câu ngu xuẩn đã là quá phận sao?

Người nói chuyện đầu tiên chính là phụ thân của Hắc Đình Tư...Hắc Pha, trên mặt hấn mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Bọn họ chẳng qua chỉ nghe con cái kể lại tình hình lúc đó, tức giận đến lông tóc dựng ngược mới chạy tới kháng nghị, không ai thêm suy nghĩ qua biểu hiện của đám cao thủ trẻ tuổi đó như thế nào. Bản thân Hắc Pha cũng đã từng bước ra từ trong quân ngũ, tự nhiên rõ ràng biểu hiện của nhóm người Hắc Đình Tư đừng nói là bị chửi vài câu, cho dù kéo ra ngoài đánh bốn mươi phát quân côn cũng không quá!

Thấy bọn họ không dám mở miệng nói, Kiều Sâm Đặc nặng nề vỗ bàn:

- Các người nếu như thật tình bảo vệ văn bối nhà mình, liền về nói cho bọn chúng chuẩn bị thật tốt cho cuộc tuyển chọn bảy ngày sau, đến lúc đó vẫn còn biểu hiện như vậy nữa, đừng nói là Lăng Phong, ta sẽ là người đầu tiên đuổi bọn chúng đi!

Đám người rầm rộ mà đến, đối mặt với lửa giận của Kiều Sâm Đặc bây giờ đều như cừu non trước sói, không ai dám mở miệng biện hộ!

- Còn không rời đi, lẽ nào trong các người còn có kẻ muốn lưu lại muốn đấu tay đôi với ta sao?

Lời này vừa ra, nhóm người Hắc Pha kinh hãi, vội vã bái chào rồi chạy luôn. Từ sau khi Kiều Sâm Đặc tấn chức làm cường giả Thánh Vực, ở trong công quốc khó gặp được địch thủ. Mà hấn lại là hạng người thiên tính hiếu chiến, đây chính là nỗi khổ của đám quan lại trong quân đội, những nhân vật như bọn họ thường thường vẫn phải chịu trở thành "bao cát" để luyện tập.

Mất thấy Kiều Sâm Đặc nói vài lời mà đã dọa cho đám người kia vội vã bỏ chạy, không dám nói nửa câu oán hận, Lăng Phong từ sau bình phong bước ra âm thầm thần phục: Giữ gìn càng già càng cay a! Loại thủ đoạn như vậy về sau mình phải hảo hảo học tập mới được!

...

- Lăng tiểu tử, bảy ngày sau rốt cuộc người muốn chuẩn bị tuyển chọn thế nào? Nếu không có cách thức để thu phục mọi người, đến lúc đó không lấp được miệng của bọn chúng lại được đâu!

Kiều Sâm Đặc hơi có chút lo lắng.

Lăng Phong cười thần bí:

- Tự nhiên sẽ khiến nguyên soái thỏa mãn, bất quá mấy ngày này tôi phải mượn Sư Tâm Đường dùng một chút.

- Tùy tiểu tử nhà người vậy!

Kiều Sâm Đặc thấy Lăng Phong thừa nước đục thả câu, cũng không hỏi nhiều, vung tay lên nói.

Nhóm người Hắc Pha sau khi rời đi không lâu, ba người Hạ Á đã đi tới. Ba người bọn họ sau khi bái kiến Kiều Sâm Đặc, đều lộ vẻ khẩn trương nhìn Lăng Phong, dù cho Lâm Kỳ bề ngoài lạnh lùng cũng đều không ngoại lệ. Lăng Phong tươi cười, giả lặc kiểm tra một phen rồi nói chỉ về hướng Hạ Á nói:

- Có thể trước hết để cho ta xem cự linh của người được hay không?

- Được!

Hạ Á gật đầu, hơi hơi thủ thế rồi hô lên:

- Đạo Sí...hiện!

Trong sát na, Lăng Phong kinh ngạc "a" một tiếng, hần phát hiện ra một sự tình kỳ quái, rõ ràng trước mặt không hề xuất hiện bất kỳ cự linh nào, nhưng hần lại cảm thấy được một cỗ giao động cường liệt đặc biệt thuộc về cự linh, liên tưởng tới một màn khi lần đầu gặp Hạ Á, Lăng Phong chợt nói:

- Thứ người thức tỉnh chính là ẩn linh?

Sắc mặt Hạ Á có chút khó coi gật đầu.

Gọi là "ẩn linh" vì cự linh hoàn toàn vô hình, dùng mắt thường căn bản vô pháp điều tra được, ngoại trừ người đặc biệt mẫn cảm với sự thay đổi của năng lượng cùng Thiên Hành Giả trực tiếp triệu hồi cự linh, còn lại cho dù ẩn linh đứng ngay trước mặt mọi người thì họ cũng không thể nào phát hiện được. Đây chính là nguyên nhân khi Hạ Á thi triển ẩn linh thậm chí có thể trộm đồ từ trên người Kiều Sâm Đặc! Bất quá đó cũng là bởi vì hần không có ác ý với Kiều Sâm Đặc, bằng không sát khí chỉ cần khẽ động, lấy độ linh mẫn của cường giả Thánh Vực đã sớm phát hiện ra rồi.

142. Chương 97: Linh Mạch Không Thông.

Ẩn linh mặc dù có loại kỹ năng gần như nghịch thiên là "ẩn nấp", thế nhưng nó lại có một nhược điểm trí mệnh, đó chính là nhỏ yếu! Ẩn linh cũng giống như tiên thiên đều rất nhỏ yếu, hơn nữa không thể luyện hóa tinh chương, điều này hạn chế cực lớn đến năng lực của Thiên Hành Giả. Có thể nói, Hạ Á có thể sử dụng ẩn linh đi làm vài trò trêu đùa trộm vặt, nhưng nếu để cho hần dùng ẩn linh đi công kích, thì thậm chí dù chỉ đẩy ngã người khác thôi cũng không làm được!

Trước trán Lăng Phong ngân quang chợt hiện, hỏa hệ kiểm nguyên đột nhiên hiện ra, một mảnh quang mang đỏ rực nháy mắt bao phủ cả thư phòng.

Hạ Á lộ ra một tia hoảng sợ, đem qua tuy rằng đã được tận mắt chứng kiến chiến lực cường đại của Lăng Phong, thế nhưng bây giờ khi chân chính đối mặt, hần mới biết Lăng Phong đem đến áp lực kinh khủng cỡ nào! Một cảm giác áp bách phát ra từ sâu thẳm linh hồn khiến toàn thân hần nhin không được phát run lên.

Lăng Phong hơi nhắm hai mắt, tuy rằng dùng mắt thường vô phát nhìn thấy ẩn linh, thế nhưng dùng niệm thức lại có thể dễ dàng phát hiện, một khi triệu hồi ra hỏa hệ kiểm nguyên, hần lập tức phát hiện ra hình dạng cụ thể của Đạo Sí. Bộ dáng Đạo Sí là hình bàn tay, mỗi một đầu ngón tay trên bàn tay đều kéo dài ra ngoài, như một sợi dây thép tinh tế, vô cùng linh động.

Để tiện cho Lăng Phong cảm nhận rõ ràng, niệm thức Hạ Á khẽ động, chỉ thấy năm ngón tay của cự linh "Đạo Sí" trở nên lay động, trong tiếng "xoẹt xoẹt" liên kết thành một đồ án huyền diệu, phủ kín trước mắt, phẳng phát như chỉ cần khẽ động là có thể thâm nhập đến bất kỳ góc ngách nhỏ nào khắp bốn phương tám hướng.

Lăng Phong rốt cục cũng minh bạch vì sao hần lại có thể dễ dàng 'ăn trộm' như vậy.

- Lăng tiểu tử, rốt cuộc thế nào rồi?

Thấy Lăng Phong mở mắt, Kiều Sâm Đặc vẫn nín thở đứng một bên vội vã hỏi.

Lăng Phong lắc đầu, nhìn Hạ Á hỏi:

- Khi các ngươi tu luyện có phải cảm thấy năng lượng cự linh chuyển hóa có xung đột với khí mạch bản thân, không thể hoàn toàn sử dụng phải không?

Cự linh trong khi tu luyện có được năng lượng hấp thu từ ngoại giới đồng thời có năng lực luyện hóa, cũng chính bởi vì có sự trợ giúp của cự linh, tốc độ thăng cấp của Thiên Hành Giả tại hậu kỳ vượt xa chân võ giả bình thường! Cự linh bình thường năng lượng sau khi luyện hóa sau khi tiến nhập vào trong cơ thể Thiên Hành Giả sẽ tự động chuyển hóa dựa theo khí mạch của đối phương, nói cách khác những năng lượng này hoàn toàn có thể trực tiếp sử dụng. Thế nhưng đối với dị linh thì lại không thể, năng lượng do nó luyện hóa ra lại xung đột với khí mạch của Thiên Hành Giả, chính bởi vì vậy, thường thường dị linh Thiên Hành Giả không thể tu luyện Mạch Luân đạt tới trình độ cao, tự nhiên lực công kích cũng chẳng ra sao cả!

Loại tình huống này trong giới Thuật Luyện Sư được gọi là "linh mạch không thông", đại đa số đệ linh Thiên Hành Giả đều như vậy, trừ đi một số ngoại lệ. Như Lệ Thành cũng là người mang đệ linh, hơn nữa có thể tu luyện tới tu vi thất tinh cũng coi như đã vô cùng hiếm thấy, luận về thiên phú chân thực thì thậm chí hẳn còn mạnh hơn so với Diệp Lạc!

Sau khi lựa chọn lời lẽ để giải thích một cách đơn giản cho Kiều Sâm Đặc hiểu được, Lăng Phong cau mày nói:

- Cho nên, vấn đề có chút phức tạp!

Câu trả lời này của hắn hầu như khiến cho tâm tư của Kiều Sâm Đặc trầm hẳn xuống đáy vực, sau khi tận mắt chứng kiến một màn Lăng Phong thuyết phục Bản Hách, trong lòng Kiều Sâm Đặc, Lăng Phong đã đứng ở vị trí đỉnh phong của Thuật Luyện Sư! Hiện tại ngay cả hắn cũng đều nói gặp khó khăn, phóng mắt nhìn khắp đại lục còn ai có thể giải quyết được nan đề này!

- Kiều gia gia, ngài không cần hao tổn tinh thần cho chúng cháu, chúng cháu bây giờ chẳng phải vẫn rất tốt sao?

Hạ Á miễn cưỡng cười, cố gắng tỏ ra vẻ vô cùng thoải mái.

- Thối lắm!

Kiều Sâm Đặc bỗng nhiên nổi giận:

- Nếu như kệ cho bộ dạng các người như vậy, về sau ta sao có thể đi đối mặt với ba tiểu tử kia được?

Bao nhiêu năm qua, trước mặt ba người Hạ Á, Kiều Sâm Đặc chưa bao giờ nói nặng một lời, cho dù bọn họ có hồ đồ thể nào chẳng nữa, sau khi biết được, Kiều Sâm Đặc cũng chỉ nhàn nhạt vung tay lên phán một câu..." Bọn chúng vẫn chỉ là một đám tiểu hài tử!" Nếu như nói Kiều Sâm Đặc thương yêu Kiều Kiều, thì đối với ba người Hạ Á hẳn lại càng chiều pha lẫn tâm lý hổ thẹn. Với ba người này, hắn hầu như che chở bằng mọi cách, cũng may ba người Hạ Á thiên tính lương thiện, nên mới không bị sự cưng chiều này làm hư hỏng. Giờ khắc này, Kiều Sâm Đặc tự nghĩ đã không còn hi vọng giải quyết khốn nhiều của đệ linh trên người ba người Hạ Á nữa, cảm xúc dồn nén bao lâu nay đột nhiên bạo phát!

Cảm thụ được phần yêu thương này, trong mắt ba người Hạ Á đã thấp thoáng nhiệt lệ:

- Kiều gia gia!

Chỉ gọi lên được một tiếng, bọn họ cũng không nói thêm được lời nào nữa, chỉ có ba người bọn họ mới biết mấy năm nay Kiều Sâm Đặc đã hao phí bao nhiêu tâm huyết trên người mình!

Lăng Phong phát hiện bản thân hình như đã làm sai điều gì đó, hắn bất đắc dĩ cười khổ nói:

- Có thể cho ta nói hết đã được không?

Nhóm người Kiều Sâm Đặc đang bị thương không ngớt kinh ngạc nhìn về phía Lăng Phong, Lăng Phong mở hai tay nói:

- Ta chỉ nói là có chút phức tạp, chứ đâu nói là không có biện pháp giải quyết!

Suy nghĩ một chút, Lăng Phong nói tiếp:

- Phương pháp giải quyết có hai, thứ nhất, đem chân võ quyết bọn người tu luyện nói cho ta biết, sau khi ta nghiên cứu sẽ sửa đổi cho các người một chút, để thích ứng với cự linh của các người. Chỗ tốt khi làm như vậy chính là để các người thích ứng với đệ linh, tu vi cũng có thể không ngừng tiến bộ, bất quá biên độ sẽ nhỏ đi rất nhiều, hơn nữa mạch luân trước kia cũng không dùng được nữa. Thứ hai, ta có thể nghiên cứu chế tạo cho các người một số tinh chương, sau khi luyện hóa có thể dần dần điều chỉnh lại linh mạch của các người, bất quá quá trình này phi thường thống khổ, chẳng khác nào xoay chuyển linh hồn của các người! Phải làm thế nào, các người tự mình lựa chọn đi!

Sau khi nói xong, Lăng Phong kinh ngạc nhìn biểu tình vụn vặt của nhóm người Kiều Sâm Đặc, hắn cho rằng mình nói còn chưa rõ ràng, bèn bổ sung thêm:

- Hai loại biện pháp này tùy tiện chọn một loại cũng có thể hoàn toàn giải quyết được vấn đề của các người!

Lời này còn chưa dứt, đám người Hạ Á cơ hồ đã vô cùng phẫn nộ! Nguyên bản nghe giọng điệu của Lăng Phong, họ đã cho rằng mình không còn biện pháp nào nữa, nhưng không ngờ chẳng những có phương pháp, mà lại còn có tận hai phương pháp để lựa chọn. Đây không phải là trêu đùa tâm linh thuần khiết của bọn họ sao?

- Đại đầu gỗ!

Kiều Kiêu trong nháy mắt hóa thân thành hỏa long, kêu gào;

- Người thực sự là quá đáng!

- Này này này, ta làm sao...Kiêu nguyên soái...

Lăng Phong vẽ mặt ngơ ngác né tránh phải, thương cảm cầu cứu nhìn về phía bốn người Kiêu Sâm Đặc một bên xem cuộc vui. Bốn người Kiêu Sâm Đặc làm như không nhìn thấy, nhìn Lăng Phong đang chịu ngược đãi, trong lòng hung hăng nói: Đáng lắm!

143. Chương 98: Bất Kể Sang Hèn!

Ngày hôm sau, một hịch văn do hoàng thất tuyên bố được truyền khắp Tinh Lam thành, nội dung hịch văn chủ yếu liên quan đến vấn đề triệu tập Thương Khung Hội Chiến một năm sau, quy định phạm là quân nhân trong công quốc đủ mười sáu tuổi, thực lực ngũ tinh trở lên đều có thể tham gia.

Bất luận quý tộc bình dân, không phân thân phận cao thấp.

Hịch văn này công bố lập tức gây nên sóng to gió lớn, vô luận là tửu quán hay những địa điểm tụ tập đầu đường cuối hẻm, mọi người đều nghị luận về bản hịch văn này, người hưng phấn có, phẫn nộ cũng có, mà người thuần túy chỉ xem trò vui cũng có. Nếu như không phải cuối bản hịch văn còn có con dấu của Hoàng Phủ Lập cùng với Kiêu Sâm Đặc, bọn họ hầu như muốn hoài nghi độ chân thực của nó.

Trong Sư Tâm học viện.

Sau khi Kiêu Sâm Đặc bạo nộ gào thét đuổi hết đám bộ hạ cũ tới tổ khổ, bất đắc dĩ bóp bóp trán nói:

- Tiểu tử thôi, dám tùy tiện phân phó một tiếng, lão nhân gia ta liền phải đi theo sau môn người giải quyết hậu quả, thực sự là...Ái!

Trong lời nói mặc dù có chút oán giận, nhưng nhìn thần tình của hắn thì hưng phấn lại chiếm đa số.

"Phá vỡ lệ cũ của Thương Khung Hội Chiến, những người tham gia chỉ có thể là người trẻ tuổi có xuất thân quý tộc, đây đối với công quốc là việc có lợi hay có hại?"

Kiều Sâm Đặc âm thầm suy nghĩ, Thương Khung Hội Chiến những năm trước, người tham gia hoàn toàn là con cháu của tân quý tộc hay cựu quý tộc. Thế nhưng một bản hịch văn của Lăng Phong lại trực tiếp phá tan quy củ này, trong bản hịch văn nói vô cùng rõ ràng: Không kể xuất thân, không kể thân phận, chỉ cần năng lực của người xuất chúng, thì người có tư cách tham gia!

Cách làm chỉ hỏi năng lực không hỏi xuất thân này đã nhận được hảo cảm cực lớn của Kiêu Sâm Đặc, năm xưa ở trong công quốc, bởi vì quý tộc có thân phận hiển hách nên đã chiếm lấy quá nhiều cơ hội, bình dân bách tính dù muốn xuất đầu cũng vô cùng khó. Mà đám con cháu quý tộc quy rằng chiếm được những tài nguyên tốt nhất của công quốc, nhưng bản thân lại không chịu phấn đấu, nếu như lâu dài để phát triển như vậy, đám người nối nghiệp của công quốc thời gian tới đời sau càng không bằng đời trước.

Ngày trước, Hoàng Phủ Lập cùng với Kiêu Sâm Đặc không phải không nghĩ tới giải quyết vấn đề này, nhưng loại cải cách như vậy sẽ liên lụy đến rất nhiều người, rất nhiều vương mắc lợi ích trong đó, cho nên không tùy tiện hành động được. Không nghĩ tới lần này bởi vì quan hệ tới Lăng Phong mà đã bẻ gãy được một mắt xích trong sợi dây xích lợi ích này, khiến cho nó bắt đầu lỏng ra.

Nghĩ tới đây, Kiêu Sâm Đặc lộ ra vẻ tươi cười, loại chuyện này để cho Lăng Phong xử lý là thích hợp nhất, dù sao người nguyên ý làm chỗ dựa cho tiểu tử này đều không phải là những nhân vật quyền thế đứng đầu vương quốc sao! Bất kỳ kẻ nào chỉ cần hơi suy nghĩ đến hậu quả khi làm thế lực đằng sau Lăng Phong tức

giận đều vô cùng sợ hãi, bất quá bọn họ không có lá gan trực tiếp đi quất tháo Lăng Phong, nhưng lại chạy tới trước mặt nguyên soái để trút oán giận.

Nghiêm khắc mà nói, bản thân đường đường là nhân vật đại nguyên soái của quân sự một quốc gia hiện tại lại phải đi chùi dít giải quyết hậu quả cho Lăng tiểu tử, thật đúng là dở khóc dở cười.

Kiều Sâm Đặc trong lòng vừa vui vừa giận, cảm giác trầm lại tư vị đan xen

...

Trong Nguyên Lực Tháp.

Về mặt Lăng Phong nghiêm túc đứng đó, trường kiếm trong tay chậm rãi đâm ra. Động tác của hắn rất chậm, mũi của Tinh Thiết kiếm vừa đâm ra vừa không ngừng rung động, phảng phất như thứ nó đâm qua không phải là không khí mà là sắc thép! Gân nhức trên cánh tay Lăng Phong như những sợi dây thép gỗ lên, nếu như lúc này xắn tay áo lên sẽ phát hiện gân nhức trên cánh tay hắn lúc này đã xoắn lại cùng một chỗ, cứng rắn đến mức cơ hồ không thể bị mài mòn! Lăng Phong bây giờ, dù cho để cường giả bình thường dùng chân lực quán chú vào đao kiếm chém lên cánh tay hắn, nhiều lắm cũng chỉ lưu lại một vài vết trắng chứ không thể nào khiến cho hắn tổn thương được!

Mũi kiếm hơi rung động, mỗi một lần rung động nhìn qua không hề có quy luật, nhưng trên thực tế đều hình thành nên một vòng tròn. Một điểm chân lực nổ tung, không khí rung động mơ hồ hình thành nên rất nhiều gợn sóng hình tròn!

Tròn, bao hàm những biến ảo huyền bí nhất trên thế gian, chính là ý nghĩa sâu xa nhất sự sinh diệt của vũ trụ!

"Vẫn không đúng!"

Lăng Phong nhẹ nhàng thu hồi trường kiếm, trong ánh mắt có một tia nghi hoặc, từ khi bị hai tên Mông Đại truy sát rồi quỷ dị tiến nhập vào cảnh giới "Thiên Nhân Hợp Nhất", kiếm thuật của Lăng Phong ở trong ý thức đã đề thăng rất lớn. Sau đó lại tìm hiểu "Thác Bộ" rồi đại chiến cùng Tần Chính, loại kiếm thuật ý thức này đã được cường hóa rất nhiều, nhưng hiện tại nếu như muốn hoàn chỉnh tiến nhập vào cảnh giới thần bí này thì vẫn phi thường trắc trở.

Đem toàn bộ lực lượng quán chú vào Tinh Thiết kiếm, Lăng Phong có một loại ảo giác quán chú...toàn bộ bản thân mình phảng phất như sẽ bay ra theo một kiếm này!

- Nhất kiếm ký xuất, thân kiếm câu vẫn!

(một kiếm xuất ra, cả người và kiếm đều chết)

Trước mắt Lăng Phong tựa hồ xuất hiện một màn này: Điều khiển một kiếm toàn lực, thiêu đốt toàn bộ sinh mệnh, phóng ra quang mang rực rỡ không gì sánh được, quang mang một kiếm này hầu như có thể đẹp sánh ngang nhật nguyệt, lực lượng đủ để phiên giang đảo hải! Thế nhưng sau một kiếm đó, ngay cả bản thân cũng đều bị thiêu đốt thành tro bụi!

Trong lòng mơ hồ hiểu rõ một chút gì đó, Lăng Phong lại lấy ra bản "Lang Nguyệt Kiếm Quyết" do Diệp Lạc tặng, tỉ mỉ nghiền ngẫm, trên đó mặc dù không ghi chép phương pháp thế nào để tiến vào cảnh giới "dùng thần ngự kiếm", nhưng cũng có những miêu tả ngắn gọn về cảnh giới này: "Người dùng thần ngự kiếm, trước tiên tất phải nhân kiếm hợp nhất, dùng thân làm kiếm, lấy kiếm làm thân, tích súc tinh hoa khí huyết toàn thân vào trong một kiếm, ngự kiếm mà đâm!

Nhẹ nhàng khép lại kiếm quyết, Lăng Phong khẽ nhắm hai mắt, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại những lời này. Nhân kiếm hợp nhất, loại cảm giác thiêu đốt toàn thân vào một kiếm mà mình cảm nhận được chính là cảnh giới nhân kiếm hợp nhất sao? Bất quá loại nhân kiếm hợp nhất này thì nhân bị kiếm chế ngự, không thể coi là chính đạo. Bản thân mình đến khi có thể khống chế được uy lực của một kiếm kia, không biết có thể chân chính coi như bước vào cánh cửa "dùng thần ngự kiếm" hay không?

Trong đôi mắt Lăng Phong tràn ngập khát vọng khiêu chiến! Lúc này hắn vô cùng nhớ mong Sang Sư, không có lý do gì khác, bởi vì hắn cảm giác rằng Sang Sư phi thường hiểu về sự huyền bí của "dùng thần

ngự kiếm”, đáng tiếc lần trước thời gian Sang Sư thức tỉnh quá ngắn, bản thân mình căn bản không kịp tỉnh giấc.

Bỗng dưng, Lăng Phong giật mình, nhẹ nhàng đem Tinh Thiết kiếm rút vào vỏ. Lập tức, Cảnh Vân gõ cửa phòng gọi:

- Lão Lục, có vào được không?

- Nhị sư huynh, Tứ sư huynh, Ngũ sư huynh, các huynh vào đi.

Ba người Cảnh Vân lần lượt đi vào gian phòng của Lăng Phong, Lô Sâm cười nói:

- Tu vi của Lão Lục lại càng thêm tinh thâm, vừa rồi khi bước lên lầu ta đã cố tình thả nhẹ cước bộ, không nghĩ tới vẫn bị đệ nghe thấy!

Lăng Phong cười cười, vị nhị sư huynh này thật đúng là tâm tính trẻ con. Hắn hướng về phía Cảnh Vân hỏi:

- Tứ sư huynh, nguyên trận mà ta cần đã nghiên cứu ra được chưa?

Đĩnh đạc vỗ vỗ bộ ngực, Cảnh Vân nói:

- Tứ sư huynh đã làm việc, ngươi còn chưa yên tâm sao? Vừa rồi ta đã đem bí văn cụ thể cấu tạo của nguyên trận bố trí xong, toàn bộ đám tiểu tử của Nguyên Lực Tháp đã bị ta sai đi tới Sư Tâm học viện, hiện tại chắc khí thế làm việc đã sôi sục ngất trời rồi. À, đại sư tỷ sau khi biết việc này, cũng đã phân phó không ít người từ Nguyên Lực học viện qua đó hỗ trợ.

Trong lòng Lăng Phong dâng lên cảm giác ôn nhu nhẹ nhàng. Từ trên gương mặt khí phách hào hứng của Cảnh Vân hắn đã nhìn ra được một tia mệt mỏi, có thể thấy vì sự tình mình nhờ vả mà hắn đã thức suốt đêm làm việc. Bản thân mình cũng không thỉnh cầu Tô Lam sư tỷ bên kia, nhưng nàng cũng chủ động đưa ra viện thủ hỗ trợ, phần cảm tình sợ rằng chỉ có người một nhà mới có thể làm được như vậy!

Đây là cảm giác ôn nhu khi có gia đình!

- Lão Lục, bản hịch văn hôm nay ngươi tuyên bố thật đúng là...hắc hắc, đám tiểu tử bị sai đi lao động kia cũng hỏi ta có phải thật vậy hay không!

Cảnh Vân cười nói:

- Ngay cả ta thấy vậy cũng có chút động tâm rồi đó!

- Đương nhiên là thật, sư huynh có thể nói cho bọn họ biết, chỉ cần nguyện ý là bọn họ có thể tham gia lần tuyển chọn này, bất quá công việc chế tạo nguyên trận không được làm cho có lệ!

Lăng Phong mỉm cười nói:

- Mặt khác, sư huynh nếu như muốn tham gia Thương Khung Hội Chiến cần gì phải đi tham gia cuộc tuyển chọn đó!

- A?

Cảnh Vân nhìn Lô Sâm cùng với Tang Phi cười ha ha, nói:

- Thấy chưa, ta đã nói lão Lục không phải là người tuyệt tình như vậy, biết rõ vì sư huynh mà lưu lại một cửa sau, hắc hắc!

Tang Phi nhú mày, biểu tình có chút do dự nói:

- Lăng sư đệ, danh ngạch Thương Khung Hội Chiến hàng năm đều rất nhiều người tranh đoạt, cho dù có quan hệ với sư tôn đi chăng nữa, chúng ta nếu như cứ dễ dàng gia nhập như vậy, một khi người khác biết được sợ rằng ảnh hưởng không được tốt cho lắm!

- Này này này, họ Tang kia, ngươi đừng có làm việc mất hứng như thế được không?

- Không sao!

Lăng Phong ngăn Cảnh Vân không nên đại náo, cười nói:

- Nhị sư huynh vô cùng hiểu biết về việc rèn vũ khí, Tứ sư huynh thực lực mạnh mẽ, Ngũ sư huynh sở trường về nguyên trận, đến lúc đó sau khi ta lựa chọn ra nhân tuyển thích hợp, các huynh đều có thể giúp đỡ ta được rất nhiều! Đến lúc đó, cho các huynh đeo danh hiệu "giáo quan" chắc hẳn sẽ không ai phản đối!

- Ha ha, ân tình thật lớn, bất quá giáo quan thì một mình lão Lục đệ là đủ, ba người chúng ta làm "phó giáo quan" vui đùa một chút thôi!

Lô Sâm cười to nói, hiển nhiên rất vui vẻ.

Huynh đệ mấy người nhìn nhau, đồng thời cất tiếng cười vang.

144. Chương 99: Khải Ân Tới!

Bảy ngày sau đó.

Chính ngo, phía trước Sư Tâm học viện.

Một thiếu niên vóc người trắng kiện mặc một bộ bố y bình thường, vẻ mặt phong trần mệt mỏi, hắn vội vàng muốn xông vào bên trong học viện. Nhưng trường mâu trong tay thủ vệ trước cửa học viện nhất thời chặn ngang, nghiêm túc quát lên:

- Nơi này chính là Sư Tâm học viện, người không liên quan không được đi vào!

- Khụ khụ!

Đột ngột bị thủ vệ ngăn lại, thiếu niên kia đang hăng hái bỗng nhiên như bị vật gì chặn ngang họng, ho lên vài tiếng, hắn trừng mắt hỏi:

- Không phải nói ngày hôm nay cử hành thịnh hội tuyển chọn sao? Ta tới tham gia thịnh hội đó!

Quan sát từ đầu tới chân thiếu niên một phen, thủ vệ vẫn mặt vô biểu tình đáp:

- Thịnh hội tuyển chọn phải báo danh từ bảy ngày trước, toàn bộ những người có tư cách tham dự trong ngày hôm nay đã được chọn ra! Người tới muộn rồi!

Nghe thấy tin này, thiếu niên hơi ngây ra một chút, chợt hắn nhớ tới cái gì đó, vội vàng từ trong tiết văn lấy ra một phong thư:

- Đây là thư ta phải đưa cho Kiều Sâm Đặc nguyên soái của các ngươi, hẳn là có tư cách tham gia rồi chứ?

Thủ vệ thấy rõ ràng trên mặt phong thư có điền mấy chữ "Gửi Kiều nguyên soái", trên mặt hắn lộ ra một tia khinh thường:

- Mấy ngày qua người tìm tới Kiều nguyên soái ôn lại chuyện xưa rồi thuận tiện cầu xin để con cháu tham gia thịnh hội tuyển chọn cũng không dưới một trăm người, toàn bộ đều bị nguyên soái đuổi về hết, phong thư này ngươi cứ giữ lại cho mình dùng đi!

Nói xong, trường mâu của hắn chia thẳng về phía người thanh niên.

Bởi vì Lăng Phong đặt ra quy định rất rõ ràng, người không đạt tới tu vi ngũ tinh không có tư cách tham gia thịnh hội tuyển chọn, mấy ngày nay đã có không ít người tìm mọi biện pháp chạy tới học viện tìm Kiều Sâm Đặc xin xỏ, kết quả toàn bộ bị đuổi về hết. Lúc này khi nhìn thấy phong thư mà thiếu niên lôi ra, ý niệm đầu tiên trong đầu gã thủ vệ chính là thiếu niên này cũng là một kẻ chạy đến xin xỏ cầu tình người. Hơn nữa trên phong thư hắn lấy ra cũng chỉ ghi xưng hô là "Kiều nguyên soái", chứ không phải "Kiều huynh" như những kẻ khác, từ đó có thể thấy được người viết thư này cũng không quan hệ quá mật thiết với Kiều Sâm Đặc, cho nên thái độ gã thủ vệ dành cho thiếu niên cũng không hề hòa nhã.

- Hừ! Người thật là không có đạo lý!

Thiếu niên không hề nhân nhượng, trong cơ thể bắt đầu bùng lên một đoàn chân lực, hung hãn đánh bật mũi trường mâu về phía sau. Hắn cả giận nói:

- Cho dù các người không hỗ trợ thông báo một tiếng thì cũng thôi, việc gì phải đẩy người ta như vậy?

Dưới tác dụng của chân lực, trường mâu bắn ngược trở lại khiến cho gã thủ vệ thiếu chút nữa không cầm nổi trong tay, không khỏi cảm thấy cả kinh, thiếu niên này xem ra tuổi tác cũng không lớn, vì sao chân lực lại bá đạo như vậy? Nhìn thấy hai mắt thiếu niên trũng lên phần nộ, chẳng khác nào một con trâu đang tức giận, trong lòng hắn cũng không khỏi nổi lên một tia khiếp sợ, đang muốn xoay người lại gọi thêm đồng bạn đến đây.

Đúng lúc này, một thanh âm kinh hỉ vang lên:

- Khải Ân!

Thiếu niên giật mình quay đầu lại, khi thấy rõ người đang tới chính là Lăng Phong, hắn nhin không được hô to:

- Đại ca!

Hắn như con hổ nhảy vồ tới trước mặt Lăng Phong, Lăng Phong hung hăng ôm lấy cổ hắn, trong mắt hai người không khỏi dâng lên một tầng lệ quang!

Lăng Phong cười ha hả, vừa cười vừa nặng nề vỗ vai Khải Ân, dường như như vậy cũng không đủ để phát tiết hết sự vui mừng trong nội tâm hắn. Một lát sau, Lăng Phong mới đè nén xuống tâm tình kích động, tỉ mỉ quan sát Khải Ân một phen, sau đó nói:

- Hảo tiểu tử, mới một thời gian không gặp, đã cao đến thế này rồi!

Khải Ân chỉ cảm thấy sống mũi cay cay, khi ở tại huấn luyện doanh, Lăng Phong bình thường cũng hay giúp hắn đo chiều cao, trước đây Lăng Phong còn có thể đứng cho hắn đo, nhưng sau khi mười lăm tuổi, Lăng Phong chỉ có thể kiếng ngón chân lên mới đo được cho hắn, khi đó Lăng Phong cũng thường nói một câu..." đã cao đến thế này rồi!"

- Lão Lục, người kia là ai, sao không giới thiệu cho chúng ta một chút?

Lô Sâm đằng sau Lăng Phong hào sảng nói, hắn thấy thể trạng Khải Ân so với chính mình còn muốn tráng kiện hơn ba phần, vừa gặp liền đã có vài phần yêu thích Khải Ân.

- Khải Ân, đến đây!

Lăng Phong vội vã kéo Khải Ân đến trước mặt nhóm người Lô Sâm:

- Đây là Nhị sư huynh của ta, vị này là Tứ sư huynh, đây là Ngũ sư huynh, ba vị sư huynh, hắn tên là Khải Ân, là huynh đệ tốt nhất của ta!

- Được đó, lão Lục, đã phân biệt mới cũ ngay rồi hả, hắn là huynh đệ tốt nhất của đệ, vậy sư huynh đệ chúng ta thì sao?

Cảnh Vân không bỏ qua phải trêu đùa một câu mới chịu, hắn nhìn về phía Khải Ân, mỉm cười vươn tay nói:

- Nếu là huynh đệ của lão Lục, vậy sau này tự nhiên cũng là huynh đệ của chúng ta, à, về sau chúng ta liền gọi người là lão Thất!

Khải Ân lộ ra vẻ cười ngây ngô, Lô Sâm trừng mắt nhìn Cảnh Vân, nói:

- Người xưng hô như vậy khác nào tìm một đồ đệ mới cho sư tôn hử. Bất quá chắc cũng không việc gì, nhiều người thì càng náo nhiệt!

- Huynh đệ này của ta chỉ dùng một khối ma hạch nguyên tố liền thuận lợi phát sinh nguyên tố dị biến!

Lăng Phong tự hào nói:

- Thiên phú của hắn nhất định sư tôn nhìn thấy cũng sẽ thập phần yêu thích!

Việc này đã khiến đám người Lô Sâm thay đổi ánh mắt nhìn Khải Ân, trừ một số rất ít người ngay lần đầu tiên đã thức tỉnh được nguyên tố cự linh ra, nguyên tố Thiên Hành Giả còn lại đều phải hấp thu rất nhiều nguyên tố ma hạch mới có thể "xây đắp" ra được nguyên tố cự linh. Dù cho chính bản thân Lô Sâm, năm

đó để hấn thức tỉnh nguyên tố cự linh, Mạch Kha cũng phải tiêu hao mất mười khối hỏa hệ ma hạch lục tinh! Thế nhưng nghe lời nói của Lăng Phong, Khải Ân lại chỉ dùng mỗi một khối, thiên phú như vậy không thể nghi ngờ chính là phi thường kiệt xuất.

- A, vậy xem ra chúng ta thực sự sẽ có thêm một tiểu lão Thất rồi. Ha ha!

Lô Sâm bỗng nhiên vỗ đầu, nhìn về phía Lăng Phong nói:

- Đã như vậy, không bằng để cho lão Thất theo chúng ta tham gia Thương Khung Hội Chiến luôn đi?

- Đúng rồi, đại ca!

Khải Ân nói:

- Trước khi đệ đến đại trưởng lão có cho đệ một bức thư đề cử, bảo đệ tìm Kiều Sâm Đặc nguyên soái xin ông ấy cho đệ tham gia Thương Khung Hội Chiến, thế nhưng khi vào thành đệ nghe thấy nhân tuyển tham gia lần này phải thông qua thịnh hội tuyển chọn mới được. Đại ca, nếu như không có việc gì thì huynh cùng đệ tham gia tuyển chọn đi. Lấy thiên phú của huynh nhất định sẽ được chọn đó.

Lời còn chưa dứt, Khải Ân thấy nhóm người Lăng Phong đều lộ ra thần sắc cổ quái, hấn vội vàng nói:

- Đại trưởng lão nói cho đệ biết, tham gia Thương Khung Hội Chiến đối với việc đề cao tu vi thực chiến và năng lực trên các phương diện đều có chỗ tốt cực lớn, đại ca, huynh nghìn vạn lần đừng...

- Hắc, tiểu tử ngốc!

Lô Sâm không nhịn được nữa, cười ha hả vỗ vào đầu Khải Ân một cái:

- Lão Lục còn phải tham gia tuyển chọn cái gì nữa, hấn thật ra là vai chính của ngày hôm nay đó!

- Lẽ nào...Đại ca đã sớm được lựa chọn?

Khải Ân sờ sờ cái đầu vừa bị vỗ, trong biểu tình không hề có một tia uể oải, mà lại tràn ngập hưng phấn:

- Đệ đã nói rồi, lấy thiên phú của đại ca còn không được chọn mà nói, trong công quốc này còn ai có tư cách nữa!

Nói xong, hấn có chút xấu hổ nói:

- Bất quá vừa rồi khi đệ muốn đi vào thì bị bọn họ ngăn cản, nói là người tham gia thịnh hội tuyển chọn đã được chọn ra rồi.

Lúc này ngay cả Lăng Phong cũng không nhịn được nữa mà phì cười, Cảnh Vân thở dài một hơi:

- Lão Thất ngốc thật!

Tang Phi vẻ mặt tràn ngập lạnh lùng cũng phải vỗ vỗ vai Khải Ân vài cái, trong mắt mơ hồ có một tia tiếu ý.

145. Chương 100: Nghe Lệnh Lăng Thiếu Sai Phái!

Khải Ân mặc danh kỳ diệu theo sát bốn người Lăng Phong đi về phía cửa chính học viện, chỉ thấy gã thủ vệ vừa rồi còn ngạo khí hơn người đột nhiên bày ra vẻ mặt nghiêm túc, lớn tiếng cúi chào:

- Chào giáo quan!

Giáo...giáo quan? Khải Ân có phần phát ngốc.

Lăng Phong đi trên cùng nhẹ nhàng gật đầu:

- Khổ cực cho ngươi rồi!

Sau đó lập tức chỉ vào Khải Ân nói:

- Đây là huynh đệ của ta, ta dẫn hấn tới tham gia thịnh hội tuyển chọn!

Có Lăng Phong lên tiếng, thủ vệ đầu còn dám ngăn cản Khải Ân. Gần đây thanh danh Lăng Phong truyền khắp Tinh Lam thành, cùng với Tần Chính đại chiến một trận tuy rằng thất bại, nhưng danh tiếng của Lăng Phong cũng không hao tổn chút nào, ngược lại một lời khen cuối cùng của Tần Chính lại khiến cho mọi người vô cùng tán tụng...có thể đối chiến cùng với Thái Tử đế quốc, đồng thời còn được đối phương khen ngợi có được mấy người? Huống chi Lăng Phong bây giờ mới bao nhiêu tuổi, không ai hoài nghi tiềm lực của Lăng Phong, trong cảm nhận của bách tính sống trong Tinh Lam công quốc đây bắt công này, sớm muộn cũng có một ngày địa vị của Lăng Phong sẽ hơn xa Tần Chính, trở thành đệ nhất nhân trong đám thanh niên!

Có thể nói, mấy ngày nay người có danh tiếng lớn nhất Tinh Lam công quốc chính là Lăng Phong, thậm chí hơn xa so với Kiều Sâm Đặc trước đó vài ngày nhất cử đánh bại Tất Phong. Khải Ân một lòng chạy thẳng tới đây nên cũng chưa nghe qua danh tiếng của Lăng Phong, bất quá, cho dù có nghe thấy, sợ rằng Khải Ân cũng sẽ không đem đại ca của mình liên hệ được với "Lăng Phong" trong lời truyền miệng của mọi người.

...

Dọc theo đường đi, Khải Ân thủy chung vẫn bị vây quanh trong trạng thái ngây ngất: Giáo quan, vừa rồi gã thủ vệ vênh vào tự đắc lại cung kính gọi đại ca là "giáo quan"? Hắn cũng không phải kẻ ngu dốt, rất nhanh liền tưởng đến hàm nghĩa chân chính của "vai chính" trong lời Lô Sâm, một trận khiếp sợ không nói nên lời tràn ngập trong lòng, lẽ nào...đại ca chính là giáo quan phụ trách thịnh hội tuyển chọn ngày hôm nay?

Điều này sao có thể? Đại ca mới đến Tinh Lam công quốc bao lâu? Sao có thể tạo nên thành tích khó tin đến vậy? Mấy ngày nay ngoại trừ tu luyện, Khải Ân cũng đã hấp thụ không ít tri thức về Thần Văn đại lục từ Băng Thần Tử, trong đó có truyền thuyết, có các loại phong tục lễ nghi, nhưng nhiều hơn nữa chính là kinh nghiệm lịch lãm của Băng Thần Tử năm xưa. Từ lời nói của Băng Thần Tử, Khải Ân coi như cũng lý giải được thực lực của Tinh Lam công quốc, đây chính là một công quốc cường đại có thể so được với tứ đại vương quốc!

Cường quốc như vậy, thanh niên kiệt xuất sẽ nhiều đến thế nào, muốn phụ trách dạy dỗ bọn họ, trở thành giáo quan của họ sẽ khó khăn ra sao? Cần phải chịu đựng bao nhiêu áp lực? Hơi ngẫm lại một chút, Khải Ân đã cảm thấy nhức đầu. Thế nhưng chính đại ca của mình lại làm được, từ thái độ tôn kính vừa rồi của gã thủ vệ, Khải Ân đoán rằng đại ca làm còn tốt hơn rất nhiều so với suy nghĩ của mình!

Trong lúc đang suy tư, Lăng Phong đột nhiên quay đầu nói:

- Khải Ân, ngày hôm nay đệ dự định thế nào? Nếu như muốn tham gia thịnh hội tuyển chọn mà nói, ta có thể ai bài cho đệ tiến vào, nếu như không muốn tham gia, ta có thể trực tiếp...

- Không!

Khải Ân xiết chặt nắm đấm, ánh mắt kiên định nói:

- Đại ca, đệ muốn tham gia!

Lăng Phong mỉm cười, hẳn biết nhất định sẽ đưa ra lựa chọn như vậy. Ba người Cảnh Vân Tang Phi cũng nhìn nhau cười, bọn họ thấy được ngạo cốt từ trên người Khải Ân, không sai, chính là ngạo cốt, giống y như ngạo cốt phát ra từ trên người Lăng Phong! Bọn họ không khỏi âm thầm lắc đầu, hai người trước mắt này mới chính là thân huynh đệ a, ngay cả tính nết cũng tương tự như nhau.

Suy nghĩ trong lòng Khải Ân thì càng nhiều hơn, trước khi tới đây, hẳn cho rằng bằng với tu vi đột nhiên tăng mạnh của mình có thể trợ giúp được Lăng Phong, thế nhưng hiện tại khi nhìn thấy, hắn đột nhiên phát hiện khoảng cách giữa mình và Lăng Phong không chỉ không kéo lại gần, trái lại còn giãn xa hơn! Không được, ta không thể trở thành gánh nặng của đại ca được!

Gắt gao xiết chặt nắm đấm, trong lòng Khải Ân bộc phát ra một niềm tin cường đại!

Chỉ chốc lát sau, đoàn người Lăng Phong cũng đã đi tới Sư Tâm Đường. Nơi này đã bị phân cách thành hai khối, một khối phát ra quang mang màu vàng nhạt, phía trên rậm rạp chi chít vô số bí văn, giữa những bí văn này có sự liên hệ mơ hồ, nhưng lại đứng độc lập hình thành nên một vòng tròn nhỏ vừa vặn cho một người đứng được trong đó, đếm sơ qua ít nhất cũng có hơn một nghìn vòng tròn.

- Lão Lục, đây chính là "Âm Kim Nguyên Trận" mà ta dựa theo ý của đệ nghiên cứu ra, đệ thấy thế nào?

Cảnh Vân đắc ý cười nói, luận về tu vi có thể trong số sư huynh đệ hẳn là người yếu nhất, thế nhưng nói đến nghiên cứu về nguyên trận thì hẳn lại tuyệt đối là số một!

Lăng Phong cười cười:

- Ngũ sư huynh tự thân làm, ta đương nhiên là yên tâm!

Vừa cười nói, bọn họ đi tới trước đài cao phía trước Sư Tâm Đường, một khối còn lại bên cạnh nguyên trận chính là những thanh niên trẻ tuổi tới tham gia thịnh hội tuyển chọn lần này, đếm sơ qua cũng có năm sáu trăm người, so với lượng người lần trước dẫn tới cho Lăng Phong đã nhiều hơn gấp đôi!

Vừa thấy được trận thế này, Khải Ân tự giác đứng vào trong bọn họ. Lăng Phong thấy vậy âm thầm gật đầu, hẳn hiểu rõ tâm ý của Khải Ân, nếu như mình trực tiếp an bài Khải Ân tiến vào danh sách của Thương Khung Hội Chiến, về sau trong đội ngũ Khải Ân chắc chắn sẽ bị mọi người xem nhẹ đi một phần, dù sao hẳn cũng không giống với nhóm người Lô Sâm, ở Tinh Lam công quốc hẳn vẫn chưa lập được chút danh tiếng nào. Ngược lại lúc này an bài như vậy là tốt nhất, nếu như Khải Ân có thể trở hết tài năng trong thịnh hội tuyển chọn, đến lúc đó cũng không còn ai bàn ra tán vào được nữa.

Ánh mắt Lăng Phong nhàn nhạt chậm rãi đảo qua đám thanh niên cao thủ ở phía dưới, bị ánh mắt của hắn quét qua, trong lòng tất cả mọi người không khỏi chấn động. Lần tuyển chọn trước, sự tình Lăng Phong mắng thẳng vào mặt nhóm người Hắc Đình Tư là "rác rưởi" đã thông qua rất nhiều con đường truyền ra khắp Tinh Lam thành, mọi người ở đây không ai không biết. Nhất là sau khi nghe thấy đám cao thủ trẻ tuổi này khi về nhà còn bị trưởng bối nhà mình mắng chửi cho một trận, ngay cả chỗ để kêu khổ cũng không có. Trải qua sự tình lần đó, tất cả mọi người đều vô cùng quy củ đứng thẳng, rất sợ bị Lăng Phong lấy cớ mắng cho một trận.

Từ vẻ mặt bọn họ, Lăng Phong đã thấy một số thứ mà hắn hi vọng được thấy, âm thầm gật đầu khen ngợi. Đột nhiên, ánh mắt của hắn dừng lại, rơi lên mặt của một người đứng hàng trên cùng. Lăng Phong khẽ cau mày: Hoàng Phủ Vân? Vì sao hắn cũng tới tham gia? Hơi nghi hoặc, Lăng Phong liền chuyển ánh mắt đi, hắn biết hiện tại cũng không phải là thời cơ tốt để hỏi nguyên nhân.

Đúng lúc này, đột nhiên có ba người bước ra phía trước: Hạ Á, Chu Cương Liệt, Lâm Kỳ. Biểu tình ba người đều hết sức nghiêm túc, ngay cả Chu Cương Liệt luôn luôn cợt nhả cũng như vậy. Hạ Á ngẩng đầu lên, cả ba người đồng thanh kêu lớn:

- Hạ Á! Chu Cương Liệt! Lâm Kỳ! Nghe lệnh Lăng thiếu sai phái!

Rầm một tiếng, một chân của bọn họ quỳ mạnh xuống, tay nâng bên ngực, đồng thời hành trọng lễ!

Ba người vừa làm như thế, trên Sư Tâm Đường bỗng nhiên hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng gió thổi phấp phật, ngay cả những người lúc trước còn chút oán hận với Lăng Phong cũng lộ ra thần sắc vô cùng khiếp sợ!

146. Chương 101: Âm Kim Nguyên Trận.

Tu vi ba người Hạ Á có thể không được tốt cho lắm, thế nhưng bọn họ lại đại biểu cho một quá khứ huy hoàng của công quốc...Thiết Tam Giác. Thiết Tam Giác đi theo Kiều Sâm Đặc nguyên soái Nam chinh Bắc chiến đều giành được thắng lợi trở về!

Có thể nói, trên người Thiết Tam Giác đại biểu đầy đủ các mỹ đức của võ giả, như vũ dũng, như trung thành, như hi sinh! Là hậu đại của Thiết Tam Giác, Hạ Á bọn họ cũng kế thừa được những phẩm đức tốt đẹp này! Cho nên tuy rằng bọn họ là đệ linh Thiên Hành Giả, đồng thời luôn luôn có những trò đùa dai, thế nhưng trong công quốc không một ai dám khinh thường bọn họ, trái lại đối với bọn họ vô cùng bảo hộ che chở.

Mà hiện tại, ba người bọn họ dĩ nhiên lại nhất tề hành lễ với Lăng Phong!

Người ở đây là những thanh niên kiệt xuất, tự nhiên đều nhìn ra được lễ tiết của ba người Hạ Á có tên là "tùy tùng lễ", điều này đại biểu rằng ba người bọn họ đã cam chịu làm bộ hạ, thị vệ, thậm chí là tùy tùng của Lăng Phong suốt đời! Đối với mệnh lệnh của Lăng Phong sẽ không mấy may chống lại, bằng không đạo đức của bọn họ sẽ bị vạn chúng phỉ nhổ!

Nghe đồn rằng, ngày xưa Thiết Tam Giác cũng từng hành loại lễ tiết này đối với Kiều Sâm Đặc!

Giờ khắc này, ba người Hạ Á không chỉ là kính lễ đối với một người, mà trên lưng bọn họ còn ngưng tụ được truyền thống quang vinh từ những bậc phụ bối đi trước!

Lăng Phong cười khở, sau khi nghiên cứu chế tạo ra tinh chương cho ba người Hạ Á, hắn liền trực tiếp đem tất cả chuyện này vất sang cho Bản Hách. Bản Hách gần như muốn đem Lăng Phong cúng bái như thần phật, đối với phân phó của vị "Lăng hiền đệ" này, hắn tự nhiên sẽ không nói hai lời, lập tức đi làm ngay.

Sau đó Lăng Phong cũng đã quên mất tất cả những việc này, ngày hôm nay khi nhìn thấy ba người tại Sư Tâm Đường, hắn nhảy bén phát hiện ra vấn đề trên người bọn họ đã được giải quyết triệt để, chắc hẳn bọn họ cũng phải ném không ít đau khổ. Trong lòng cảm thán không thôi, nhưng Lăng Phong cũng trăm triệu lần không ngờ bọn họ đột nhiên lại dùng đến chiêu thức này!

...

Bên trong sân trường, Kiều Sâm Đặc, Mạch Kha cùng với Hoàng Phủ Lập ngồi đó, phía sau bọn họ là Kiều Kiều đang bĩu môi rầu rĩ không vui, mất thấy sự tình náo nhiệt như thế mà bản thân mình lại không được tham gia, trong lòng Kiều Kiều đại tiểu thư như có một con mèo nhỏ đang cào loạn.

Hoàng Phủ Lập quay đầu lại cười nói:

- Nguyên soái, đây là tác phẩm mà người an bài đó hả?

- Lão sư tử, người làm như vậy với Phong Nhi thực sự là cứng chiều quá!

Ngoài miệng tuy rằng bất mãn, nhưng bất kỳ ai thấy dáng tươi cười như muốn toác miệng ra của Mạch Kha thì đều biết trong lòng hắn vô cùng sáng khoái. Vị đại sư mặt lạnh này của ngày xưa, hiện tại bởi vì Lăng Phong nên khuôn mặt đang nhanh chóng phát triển theo xu thế cười suốt ngày.

Tức giận trợn mắt nhìn Mạch Kha, Kiều Sâm Đặc than thở:

- Đây là chủ ý của ba tiểu tử kia, ta cũng đâu có nghĩ đến cần phải an bài như vậy.

Khốn kiếp, tính tình ba tiểu tử này giống y như ba thằng nhãi kia!

Khóe mắt hắn mơ hồ ngẩn lẹ, nhớ lại tình cảnh ngày xưa Thiết Tam Giác đi theo bản thân mình.

- A, như thế cực tốt, có tùy tùng lễ của bọn họ, cũng coi như vì Lăng Phong mà tích súc một ngọn lửa cuối cùng!

Hoàng Phủ Lập vỗ tay một cái, quyết định nói:

- Thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam, nếu bọn họ đã đưa ra quyết định như vậy, bản vương cũng tác thành chuyện tốt cho bọn họ, ban cho họ danh hào "Hoàng Kim Thiết Tam Giác", nguyên soái ngài thấy thế nào?

(màu xanh là từ màu lam mà ra vậy mà còn hơn được cả màu lam, ý nói con cái giỏi giang hơn bậc phụ bối)

- Xin để Vương Thượng làm chủ!

...

- Ta biết, trong số các người có không ít người gia cảnh không tệ, gia tộc của mỗi người ở tại công quốc đều cực kỳ hiển hách. Trong số các người có không ít phụ bối thậm chí còn thông qua các mối quan hệ, hi vọng có thể miễn trừ lần tuyển chọn này, trực tiếp tiến nhập vào danh sách Thương Khung Hội Chiến!

Sau khi trải qua một chút nhạc đệm nho nhỏ đó, Lăng Phong nhàn nhạt lên tiếng, khóe miệng hắn hơi nhếch lên, hàm chứa một tia khinh miệt:

- Thế nhưng hiện tại ta có thể nói rõ cho các người biết, những cách đó không có một chút hữu dụng! Ở chỗ này của ta, tất cả quyền thế đều không có tác dụng. Giờ khắc này, các người ở trong mắt ta...

Nhân thần Lăng Phong hàm chứa lực áp bách vô tận, cuối cùng chậm rãi phun ra một câu:

- Các người chính là một đám rác rưởi!

Mặc dù có chút dự đoán rằng Lăng Phong sẽ nói thế, nhưng đến khi hần chân chính nói ra, đám người bên dưới vẫn không khỏi sửng sốt, trong lồng ngực lửa giận chợt bốc lên hừng hực: Con mẹ nó, chúng ta là rác rưởi? Dựa vào cái gì mà nói chúng ta là rác rưởi?

Tựa hồ xem thấu tâm tư bọn họ, Lăng Phong chỉ tay về phía nguyên trận phía bên kia Sư Tâm Đường:

- Trong các người khẳng định có không ít người cho rằng ta sai lầm, như vậy đi, hiện tại có một cơ hội tốt nhất đang chờ các người! Đứng lên đó, kiên trì được đến khi mặt trời ngày hôm nay lặn xuống, ta liền thừa nhận, gọi các người thành rác rưởi là ta sai!

Ngừng lại một chút, Lăng Phong quát lên:

- Hiện tại, ta cho các người một cơ hội, một cơ hội không phải làm rác rưởi! Một cơ hội có thể trực diện cho ta một kích, bắt ta thừa nhận sai lầm!

Dứt lời, hần dẫn đầu bước vào một vòng tròn đầu tiên trong Âm Kim Nguyên Trận.

Không chút do dự, Khải Ân, ba người Hạ Á, Hoàng Phủ Vân liền lập tức theo sau! Tiếp sau đó, Hắc Đình Tư mặt không chút biểu tình, dẫn theo Niếp Ngữ cùng Vũ Mộ Xuân đứng vào trong vòng nguyên trận. Tất Gia tức giận hừ một tiếng:

- Lần thứ hai rồi đó, lão tử không có thói quen bị người khác mắng là phế vật "rác rưởi" như vậy!

Nói xong, hần cũng nhanh chóng bước lên đó.

Có Hắc Đình Tư cùng Tất Gia dẫn đầu, đám người còn lại cũng ào ào đứng lên.

Vừa đặt chân vào nguyên trận, âm thanh kinh hãi lần lượt truyền ra:

- Đây là cái quái gì vậy?

Bọn họ cảm giác thân thể trầm xuống, một cỗ lực lượng đè xuống khiến cho cảm giác như thân thể mình đang vác một ngọn đại sơn nặng nề, lúc này đã có không ít người vô ý thức nhảy lùi ra ngoài.

- Toàn bộ những người rời khỏi nguyên trận đều bị phán là tự động bỏ cuộc!

Thanh âm lạnh lùng của Lăng Phong truyền khắp Sư Tâm Đường:

- Ta rất chờ mong các người dùng hành động của bản thân để khiến ta phải đánh giá lại các người!

Nhất thời, không một người nào dám động, chỉ đành gắt gao chống lại cỗ áp lực cường đại, bọn họ rút cuộc cũng minh bạch dự định của Lăng Phong, ở trước một tầng áp lực này, nếu muốn kiên trì đến khi mặt trời lặn thực sự không phải chuyện dễ dàng!

- Hắc hắc, ta hao phí nhiều tâm huyết như vậy, nguyên trận nghiên cứu ra các người có thể dễ dàng vượt qua chẳng phải là nói giỡn sao?

Cảnh Vân đứng ở một bên xoay xoay đầu đắc ý, khi thấy Lô Sâm ở bên cạnh thở dài, Cảnh Vân kinh ngạc hỏi:

- Nhị sư huynh, huynh sao thế?

- Ta đang nghĩ tới lão Lục!

Trên nét mặt Lô Sâm tràn ngập cảm khái:

- Lão Lục tuổi tác tuy nhỏ, nhưng vô luận là tu vi hay mị lực của một thống lĩnh đều vượt xa chúng ta!

Vừa nghe hần nói như thế, sắc mặt Cảnh Vân cũng chẳng khác gì so với đám cao thủ trẻ tuổi vừa bị Lăng Phong mắng cho té tát vào mặt, thở dài nói:

- Lão Lục chơi một võ này quả thật rất đẹp! Chúng ta còn thua xa mới bằng hần!

- Hần là một quái vật!

Tang Phi ngay sau đó cũng nói.

- Đúng, một con quái vật tuyệt đối!

Hai người kia liên tục gật đầu tán thành.

...

- Nguyên soái, Âm Kim Nguyên Trận kia có gì đáng chú ý sao?

Hoàng Phủ Lập hiểu kỳ hỏi.

- Ha ha, thứ này ta cũng không quá rõ, hơn nữa cũng không quan hệ gì đến ta, Vương Thượng nếu muốn biết rõ ràng tốt nhất nên hỏi lão vô lại mới được!

Không chờ Hoàng Phủ Lập hỏi tới, Mạch Kha đã chủ động giải thích:

- Âm Kim Nguyên Trận chính là do tiểu đồ Cảnh Vân nghiên cứu chế tạo ra, mời Vương Thượng nhìn vòng tròn ở trên mặt, mỗi một vòng tròn có thể căn cứ vào tu vi bất đồng của người bước chân vào đó để sinh ra một tầng áp lực bất đồng! Tu vi càng cao, áp lực càng nặng! Sở dĩ có thể ở trên đó kiên trì được thời gian dài hay ngắn, cũng không phải xem tu vi của người đó, mà phải xem lực lượng ý chí của họ như thế nào!

Hoàng Phủ Lập gật đầu, minh bạch tác dụng của Âm Kim Nguyên Trận, hần tán thán nói:

- Đồ nhi của Mạch Kha đại sư đều là nhân kiệt!

- Tiểu đồ Cảnh Vân lúc này trên phương diện nghiên cứu nguyên trận đã vượt qua lão phu rồi!

Mạch Kha rất tự hào nói, đời này mặc dù hần có rất nhiều nuối tiếc trên phương diện tu luyện, nhưng bù lại đã thu được vài hảo đồ đệ.

Nhân thần Kiều Sâm Đặc nhìn về phía Mạch Kha vô cùng u oán.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Lăng Phong cảm giác thân thể của mình đã trở nên trầm trọng, vòng tròn hần đứng vào có điểm bất đồng so với người khác. Không giống với nguyên trận dưới chân mọi người là căn cứ vào tu vi từng người để tạo ra áp lực, vòng tròn dưới chân Lăng Phong gây ra một áp lực cố định nhằm vào người có tu vi bất tinh!

Tuy rằng lực công kích mạnh mẽ tuyệt đối, thế nhưng luận về tu vi chân thực, Lăng Phong bất quá là chỉ là lực tinh đỉnh phong mà thôi, nhưng nguyên trận dưới chân hần lại nhằm vào cường giả bất tinh! Đối thành trước đây Lăng Phong căn bản vô pháp chịu đựng được, thế nhưng sau khi tu luyện "Thác Bộ", Lăng Phong đã lĩnh ngộ ra rất nhiều thứ, gián tiếp có thể dùng được trong trường hợp này.

Thân thể hần nhìn thì như không chút nhúc nhích, nhưng trên thực tế không thời khắc nào không phát ra những di động vi diệu, mỗi một lần di động, trong không khí đều truyền ra âm thanh xé rách rất nhỏ, áp lực sinh ra từ mặt đất cũng vì thế mà bị tán đi không ít.

Nếu có người tỉ mỉ quan sát sẽ thấy được, xung quanh thân thể Lăng Phong có một quang sáng ngân sắc như ánh sáng lấp lánh phát ra từ vảy của người cá, đó chính là hiện tượng được tạo thành khi hần dùng chân lực phá tan áp lực!

Thân thể Lăng Phong tựa như dương liễu, bất luận gió ở bên ngoài có quay cuồng ra sao, hần vẫn mềm mại đứng đưa! Giờ khắc này, hần đối với "Thác Bộ" càng có được thể ngộ thâm sâu hơn, thứ gọi là Thác Bộ này tuyệt đối không chỉ là một loại bộ pháp, mà là một công pháp huyền diệu kết hợp giữa thân pháp, bộ pháp, nhãn lực, và điều động chân lực.

Dưới tác dụng của Thác Bộ, Lăng Phong mơ hồ có một loại cảm ngộ toàn bộ những công pháp hần đã từng tu luyện đang dung hòa lại, nếu như thực sự có thể đem tất cả những thứ này hòa hợp thành một thể, Lăng Phong biết tu vi của mình nhất định sẽ bước lên một nấc thang hoàn toàn mới, bất quá việc này thực sự quá khó khăn. Cũng may, Lăng Phong không có lòng tham, trong đầu hần không ngừng mô phỏng theo hai

đại thân pháp "Hồng Ảnh" cùng "Tiễn Tật", tìm kiếm mối liên hệ giữa chúng cùng với Thác Bộ, nỗ lực tìm ra một điểm giống nhau giữa chúng.

Lăng Phong bây giờ có tự tin, tuy rằng cường độ chân lực không đổi, nhưng nếu như mình thi triển "Tiễn Tật" mà nói, tốc độ so với trước đây còn nhanh hơn gấp hai lần có dư!

Mặc dù có công pháp phòng thân thần diệu, Lăng Phong vẫn cảm nhận được áp lực từ khắp nơi, trên trán mồ hôi không ngừng rơi xuống, tinh lực cả người phảng phất như một chiếc bình nước thủng đáy không ngừng trôi đi, trước mắt hắn quay cuồng như muốn tối sầm lại. Hắn đã như vậy, có thể nghĩ được trạng thái của người khác sẽ ra sao.

Đột nhiên, rầm một tiếng!

Một cao thủ trẻ tuổi không chịu đựng nổi áp lực cực lớn, mềm nhũn ngã ra bên trên nguyên trận. Bên cạnh Sư Tâm Đường lập tức vang lên tiếng hô gấp gáp:

- Mau, mau đem hộ tâm dịch đến!

Chỉ thấy Bối Nạp Thông dẫn theo một đội học sinh của Đan Dược Viện - Nguyên Lực học viện chạy tới, trước tiên cho cao thủ trẻ tuổi vừa té xỉu dùng một chút đan dược, sau đó có mấy người vội vàng khiêng hắn xuống. Tuy rằng người này xác định là đã không còn hy vọng gì với Thương Khung Hội Chiến, thế nhưng có thể đến đây tham gia thịnh hội tuyển chọn, bản thân đã là hạng người xuất chúng, nhân tài như vậy, công quốc cũng không cam lòng để hắn dễ dàng chịu tổn thương.

Mặt trời nóng rực, mới trải qua nhiều nhất là phân nửa canh giờ, đã có người ngã xuống. Người này vừa ngã xuống phảng phất như mở ra một miệng cống, liên tiếp có người nhũn ra ngã trên mặt đất, Bối Nạp Thông bận rộn chạy quanh, có người sau khi được khiêng xuống còn chưa mất đi ý thức, trong miệng vẫn yếu ớt lẩm bẩm:

- Đừng khiêng ta đi...ta còn có thể...còn có thể...

Tình huống của người này khiến cho những người còn lại cảm thấy sợ hãi, trong bọn họ thậm chí còn có không ít người nghĩ đến tình cảnh sau khi mình té xỉu, khéo miệng Lăng Phong vẫn nở nụ cười khinh miệt, trong miệng lạnh lùng pha ra hai chữ "rác rưởi". Không được, tuyệt đối không thể chịu thua!

Thời gian trôi qua như ốc sên bò trên cành cây.

Lại có một gã thanh niên mặt trắng huych một tiếng ngã ngổ trên mặt đất, không đợi có người đến dìu hắn, hắn đã nhảy ra khỏi nguyên trận quát lên:

- Ta không phục!

Một tiếng hét lớn này hầu như hấp dẫn lực chú ý của mọi người, bầu không khí tràn ngập áp lực trong nguyên trận trước kia khiến cho không ít người lưng lay sắp đổ, khi hắn hét lên đã làm thần chí mọi người trở nên thanh tỉnh hơn, buông lỏng không ít.

- Nếu đã tham gia thịnh hội tuyển chọn, thực lực không đủ thì rời khỏi đây, có gì mà phục hay không phục!

Lăng Phong quát lên.

- Ta không phục!

Thanh niên mặt trắng chỉ vào Lăng Phong hét lớn:

- Ta không tin nguyên trận mà người đứng tương đồng với của chúng ta!

Dưới tình thế cấp bách hắn đã quên mất toàn bộ kiêng kỵ, thậm chí vì sự thiếu ý chí của mình mà tìm mục tiêu để vịn có rồi đi sự chú ý của mọi người. Sau khi hét lên một tiếng này, hắn phảng phất như bắt được một cọng cỏ cứu mạng, không hề khuất phục nói:

- Bằng không sao có đạo lý người lại đứng trong đó dễ dàng như vậy!

Lăng Phong lạnh lùng liếc mắt nhìn lướt qua hắn, đột nhiên quát lớn:

- Người...tiến lên đây!

Thanh niên mặt trắng bị hấn hét đến cả người run lên, lúc này mới nhớ tới "hung danh" của Lăng Phong, nhất thời trong lòng dâng lên một trận sợ hãi, không khỏi âm thầm ảo não, không thể tham gia Thương Khung Hội Chiến vậy thì không tham gia, tội gì phải đi trêu chọc vào đại ma đầu kinh khủng này? Bất quá trước mắt bao người, hiện tại không dám tiến lên thì sao còn làm người được, không thể làm gì khác hơn là đành cắn răng đi tới trước mặt Lăng Phong.

- Đứng lên đây!

Lăng Phong lại hét lớn một tiếng.

Thanh niên mặt trắng hung hăng giậm chân, đứng vào trong vòng tròn nguyên trận của Lăng Phong. Đột nhiên, từ mặt đất dâng lên một cỗ áp lực vô cùng, cỗ áp lực này hầu như có thể khiến cho xương cốt người ta hóa thành bột mịn, một thân chân lực của hắn căn bản không chống lại nổi. Dưới tầng áp lực, hắn không kịp phát ra bất kỳ âm thanh nào, chỉ nghe "huỵch" một tiếng, bị ép tới mức quỳ rạp trên mặt đất!

Lăng Phong nhẹ nhàng khoát tay, một cỗ chân lực đem hắn ném ra khỏi vòng tròn nguyên trận, nhìn về phía những người còn lại đang đứng giữa sân:

- Còn có bất kỳ kẻ nào không phục đều có thể tùy tiện tới thử!

Đám người còn lại im re không dám lên tiếng, trong số bọn họ có không ít người lần trước đã tận mắt nhìn thấy một kiếm của Lăng Phong khiến cho Niếp Ngữ vô pháp chống đối. Lại có không ít người biết được thân phận của thanh niên mặt trắng vừa rồi, người nọ cũng là thanh niên cao thủ mà Tinh Lam thành khó có được, năm ngoái còn vừa được phong tặng là một trong "Tinh Lam thập tứ", đường đường một cường giả lục tinh đỉnh phong, nhưng vừa rồi ngay khi bước chân vào vòng tròn nguyên trận thậm chí một giây đồng hồ cũng không kiên trì nổi!

Sự thực ngay trước mắt, còn người nào có gan dám đi khiêu chiến Lăng Phong?

Mặt trời chậm rãi chếch đi, giữa sân có không ít người lần đầu tiên được cảm nhận thời gian trôi qua chậm chạp như vậy! Trong bọn họ cũng không ít người bắt đầu chửi mắng ông trời, vì sao còn không cho mặt trời nhanh chóng hạ xuống một chút, để mình còn có thể sống sót qua trận giày vò này!

Một, lại một, liên tiếp có người ngã xuống!

Bối Nạp Thông không cả kịp lau mồ hôi, vội vã bận bịu đi cứu trợ những người bị ngất, tuy rằng bận rộn, nhưng trong tim hắn lại vui sướng không gì sánh được. Từ chỗ Đế Nhã biết được Lăng Phong vì bọn họ mà làm những việc gì, cảm tình của Bối Nạp Thông đối với Lăng Phong đã không còn dừng hai từ cảm kích để diễn tả được nữa.

Hắn chất phác, hắn cổ hủ, hắn ngốc nghếch, nhưng tình yêu của hắn dành cho Đế Nhã thì lại không hề giả, hắn không dám tưởng tượng nếu như không có Đế Nhã, cuộc sống bản thân sau này sẽ u ám biết chừng nào, như vậy so với chết còn chẳng bằng!

Cho nên sau khi nghe được sự tình Tang gia vì Tang Khắc Tư mà cầu hôn Đế Nhã, hắn hầu như đã trở nên ngây ngốc, không còn tìm được nửa phần hăng hái khi nghiên cứu đan dược như ngày thường.

Sau đó, Đế Nhã nói cho hắn biết tất cả nan đề đều đã được giải quyết, mà mấu chốt giải quyết nan đề chính là Lăng Phong! Trong khoảnh khắc, hắn hầu như muốn lập tức chạy đi tìm Lăng Phong, dùng kính ý lớn nhất mà hắn có thể nghĩ được để biểu thị sự cảm kích của bản thân. Nhưng hắn biết, lấy địa vị thực lực hiện nay của bản thân, có thể làm được việc gì đó cho Lăng Phong thực sự quá khó. Cho nên, lần này Lăng Phong mời hắn đến đây đảm đương chức y sư cho đám cao thủ trẻ tuổi, hắn không nói hai lời lập tức đáp ứng!

Bối Nạp Thông biết, trên danh nghĩa mặc dù là Lăng Phong thỉnh cầu bản thân hỗ trợ, nhưng thực tế không phải đã cấp cho mình một cơ hội vô cùng lớn sao? Chỉ cần có thể hoàn thành được trách nhiệm y sư của đám cao thủ trẻ tuổi này, hộ tống bọn họ một đường tham dự Thương Khung Hội Chiến, danh vọng của mình ở trong công quốc liền lập tức được nâng lên, trở thành được nhân vật nổi tiếng đến mức chạm vào có thể bỏng tay! Chỉ có như vậy, mình mới có thể bù đắp được khoảng cách về gia thế giữa mình và Đế Nhã, mới có khả năng chân chính lấy được giai nhân!

Cho nên, lần này Bối Nạp Thông đặc biệt dốc hết sức lực để làm việc!

147. Chương 102: Biển Thái.

Mặt trời dần ngả về tây, mang theo một đám sương ẩm ướt dần dần bao phủ Tinh Lam thành, lúc này thời tiết đã bắt đầu nhập đông, gió thổi đã mang theo một tia hàn ý lạnh thấu xương.

Trên Sư Tâm Đường, liên tiếp có cao thủ ngã xuống, sau đó dưới sự chỉ huy của Bối Nạp Thông rất nhanh chóng được khiên đi.

Tư duy của những người còn lại trên sân dần dần lặng đi, bọn họ chẳng qua chỉ vô ý thức nghiêng chặt rằng, gậy gao chống cự lại cố áp lực truyền đến từ mặt đất dưới chân, thân thể không ít người đều đã vô cùng loạng choạng, cho dù Hắc Đình Tử có khuôn mặt màu cổ đồng cũng đều đã xuất hiện sắc trắng.

Bên trong giáo trường, Hoàng Phủ Lập chăm chú nhìn Hoàng Phủ Vân trong sân, biểu tình không chút động tĩnh, thế nhưng trong ánh mắt đã lộ ra một tia từ ái cùng thương tiếc.

- Lão vô lại, uy lực nguyên trận này có hạn mức cao nhất hay không, ta thấy cũng không tệ lắm đâu nhỉ?

Kiều Sâm Đặc nhin không được nói. Nghe vậy, Mạch Kha lộ ra một tia cười khổ:

- Việc này đều do đám tiểu bối bọn chúng lo liệu, ta cũng không rõ lắm.

Kiều Sâm Đặc bất đắc dĩ trợn mắt, làm sư phụ mà lại không rõ lắm tình trạng của đệ tử, sư phụ như Mạch Kha này quả thực là thất trách. Hắn liếc mắt nhìn qua màn ảnh, lẩm bẩm nói:

- Lãng tử rốt cuộc còn muốn thách thức tới khi nào, cứ tiếp tục kéo dài nữa sợ rằng...

Hắn có chút lo lắng nhìn về phía những cao thủ trẻ tuổi rõ ràng đã không còn đủ sức để chống đỡ ở trong sân.

Đột nhiên, Lăng Phong vẫn đang nhắm mắt bỗng mở mắt ra, thanh âm của hắn nghe vẫn thập phần mạnh mẽ như cũ:

- Mọi người chú ý, có thể rời khỏi vòng tròn nguyên trận rồi!

Lăng Phong vừa nói ra lời này, một trận hư thoát bắt đầu tràn ngập trong lòng mỗi người trên sân, cho dù là ba người Lô Sâm không tham dự vào đó cũng nhẹ nhàng thở dài ra một hơi, vừa rồi bầu không khí lặng im giữa sân cũng khiến cho tinh thần bọn họ trở nên vô cùng căng thẳng.

Đáng tiếc, chưa kịp chúc mừng, Lăng Phong lần thứ hai quát to:

- Hiện tại dùng tốc độ cao nhất xuất phát hướng về phía cửa Nam thành, sau khi ta đến đó, nội trong một nén nhang, nếu còn có ai chưa tới, ta cũng coi như các ngươi đã bỏ qua cơ hội lần này! Nhớ kỹ, các ngươi chỉ có thời gian một nén nhang!

- Con mẹ nó, tên biến thái chết tiệt! Có để cho người ta sống nữa hay không!

Có người nhin không được cả giận nói.

Trải qua một trận giằng co không phải dành cho con người vừa rồi, trong bọn họ đã không ít người tiến sát tới cực hạn chịu đựng muốn ngất đi. Dưới tình huống như vậy còn muốn bọn họ toàn lực chạy tới cửa Nam thành? Vậy không bằng trực tiếp lấy mạng họ còn tốt hơn!

Tiếng mắng của người này ở trong Sư Tâm Đường trống trải có vẻ đặc biệt chói tai. Tiếng mắng vừa ra khỏi miệng, sau khi thấy ánh mắt mọi người đều tập trung lên mình, sắc mặt người này không khỏi thay đổi, có chút hoảng loạn nhìn về phía Lăng Phong: Minh mắng thẳng vào mặt hắn, không biết tên gia hỏa tư tưởng biến thái này có nghiêm phạt mình hay không? Có trực tiếp tuyên bố tước bỏ tư cách của mình không?

Nhưng ngoài dự đoán mọi người, Lăng Phong dường như hoàn toàn không nghe thấy tiếng mắng này. Ánh mắt đảo qua trên mặt từng người còn lại, lần này ánh mắt của hắn đặc biệt nhu hòa, trong đó thậm chí còn hàm chứa một loại ý vị tán dương.

Khen ngợi? Gặp quỷ đi, lúc trước còn mắng thẳng vào mặt mọi người là "rác rưởi", sau khi trải nghiệm cuộc trắc thí biến thái phi nhân loại, đám cao thủ trẻ tuổi đều lập tức phủ định cảm giác của bản thân.

- Các người đều làm tốt lắm!

Sự tình càng khiến cho bọn họ hoài nghi thính giác của mình lại phát sinh. Lăng Phong biểu tình trịnh trọng, vẻ mặt nghiêm túc nhìn những người còn lại:

- Bất kể là rời đi hay ở lại, các người đều đã làm rất tốt!

Mọi người ngây ngốc nhìn Lăng Phong, ngây ngốc nhìn kẻ mà trong cảm nhận của bọn họ là tên biến thái không hơn không kém.

- Hiện tại, ta trịnh trọng thu hồi lại lời nói lúc trước của mình!

Lăng Phong cúi người thật sâu trước mặt bọn họ, rồi lập tức hắt đứng thẳng lên:

- Chư vị đều là lương đồng của Tinh Lam! Ta, Lăng Phong, ở cửa Nam thành xin chờ chư vị!

Thật lâu sau, giữa sân không có ai nói một câu nào, ánh mắt mọi người đều dõi theo bóng lưng đang dần dần nhỏ đi ở phía xa.

Một loại kích động khó hiểu khiến cho thân thể không ít người không nhịn được run lên!

"Mẹ nó!" Ở sâu trong nội tâm hung hăng mắng ra một câu không thể tính là cung kính, thế nhưng thực sự trong đó lại ẩn chứa nhiều phần kính ý, Hắc Đình Tử hơi cúi đầu, viền mắt thậm chí đã hơi ướt át:

- Một quan quân hạng ba mới dùng đến thủ đoạn lôi kéo kiểu này, dĩ nhiên lại muốn làm bản quân gia cảm động sao?

- Nay, các người còn chờ gì nữa, tên biến thái kia đã nói chỉ cho chúng ta thời gian một nén hương! Ta...Tát Gia cũng không cần người khác bố thí!

Tát Gia đột nhiên hét lớn:

- Ta muốn đuổi theo hắn đến trước cửa Nam thành, hung hăng tát vào mặt hắn một cái, trong các người có ai muốn làm vậy không?

Những lời này phảng phất như đốt phải thùng thuốc súng, hơn một trăm người còn lại cùng hét lên:

- Đuổi theo tên biến thái kia!

Hào khí can vân, tâm huyết nam nhi cuồng liệt bạo phát, hầu như rung động cả Tinh Lam!

Không hiểu cổ khí lực hăng hái từ nơi nào bốc lên, từng chiếc thân ảnh phảng phất như không hề biết mệt mỏi phóng ra hướng về phía ngoài cửa!

Thân thể nhóm người Lô Sâm trên đài cao phảng phất như bị điện giật. Cảnh Vân liên tục hét lớn:

- Kháo! Kháo! Kháo!

Hắn cũng chẳng biết vì sao mình lại hét lên, chỉ biết là trong lồng ngực đang có một cổ khí tức cuộn cuộn, nếu như không phát tiết có khi ngực mình sẽ nổ tung ra mất.

- Thực sự là tiếc nuối, chúng ta đáng lẽ cũng nên tham gia mới phải!

Lô Sâm biểu tình tiếc hận nói. Tang Phi bên cạnh đột nhiên mỉm cười:

- Hiện tại tham gia cũng đâu có muộn? Đừng quên, chúng ta cũng chính là phó giáo quan đó!

- Đúng rồi, chúng ta chính là phó giáo quan, đám gia hỏa kia mà giữa đường xảy ra chuyện, chỉ dựa vào những y sư này cũng không kịp cứu chữa.

Bồi Nạp Thông nhìn thấy ba người này gia nhập, nhất thời đại hỉ, hắn suất lĩnh y liệu đội cứu chữa cả buổi hầu như đã tiêu hao toàn bộ thể lực, nếu như trên đường thực sự xuất hiện người ngất đi, như vậy rất có khả năng sẽ không cứu trị kịp thời, có đám người Lô Sâm hỗ trợ mà nói sẽ tốt hơn rất nhiều.

Đồng dạng bị một màn này làm cho chấn động còn có một nhóm người khác, Hoàng Phủ Lập hưng phấn nắm chặt hai tay, trên mặt hân hào quang rực rỡ:

- Đám tiểu bối này làm tốt lắm!

Kiều Sâm Đặc nặng nề gật đầu.

Không thể không thừa nhận, trước tiên mắng chửi là "rác rưởi" đã thành công dâng lên nổi tức giận trong lòng mỗi người. Ngay sau đó lại dùng bài trắc thí nghiêm khắc để ngưng luyện tâm tư bọn họ, một câu khích lệ cuối cùng lại cho bọn họ bất tri bất giác hưng phấn cùng cảm động. Lăng Phong làm tất cả có thể nói là hoàn mỹ, duy nhất ngoài ý muốn e rằng trong lòng các vị cao thủ trẻ tuổi này sẽ có ấn tượng "biến thái" về Lăng Phong không thể nào xóa được.

Lăng Phong đáng thương, thời gian rất dài trong tương lai, trên đầu vẫn phải gắn liền với cái danh hiệu "biến thái" không chút tao nhã lịch sự. Bất quá sau này những cao thủ trẻ tuổi khi nói lên hai từ "biến thái", trong giọng nói đều nghe ra được vài phần thân thiết, nếu như có ngoại nhân dám trước mặt họ gọi Lăng Phong như thế, thậm chí có thể gặp phải sự trả thù sấm sét của họ.

...

Sắc trời dần dần tối đi, trong Tinh Lam thành, quang mang vàng nhạt hoặc sáng trắng của "cúc đăng" đã bắt đầu sáng lên. Cúc đăng chính là một loại vật phẩm luyện kim, ngoại hình rất giống đóa hoa cúc nở rộ, bên dưới có một cái bụng lớn hình quả trứng có chứa một loại nhiên liệu tên là "hắc du" (dầu đen). Một vại hắc du có thể cho một cây cúc đăng đốt trong hai mươi bốn canh giờ, khi không cần chiếu sáng chỉ cần nhẹ nhàng xoay cho bắc của đèn lệch đi, cúc đăng sẽ tự động tắt.

Cúc đăng trong nhà của bình dân bách tính đều là loại nhỏ, còn ở ngã tư đường bên trong thành lại thiết lập một số thạch trụ cao lớn, phía trên thạch trụ có đặt một cây cúc đăng cực lớn, mỗi khi đêm đến đều có người chuyên môn phụ trách xoay bắc để thấp sáng đèn.

Lúc này mặc dù đã về đêm, nhưng trên ngã tư đường lại có không ít bách tính đi lại tới lui, thường thức cảnh đêm. Đúng lúc này, một trận động tĩnh như gió xoáy kinh động bọn họ.

Vù vù, từng thân ảnh như tạt phong xẹt qua trước mắt.

- Đây, người vội vàng đi đâu thai hả?

Hán tử thô hào vô ý thức nhượng mảy vung nắm đấm hướng về phía thân ảnh vừa đụng vào mình.

Không ngờ, "vèo" một tiếng, phía sau đã có một thân ảnh khác còn nhanh hơn đụng trúng khiến hắn ngã ngửa mặt lên trời!

Hán tử giận dữ, một chiêu lý ngư đả đỉnh bật ngay dậy, đang muốn mở miệng chửi mắng, nhưng rất nhanh hắn đã trở nên ngây ngốc:

- Đó là Tam công tử của Tề gia...tiểu thiếu gia của Ngụy gia...người thừa kế của Bạch gia...

Hán tử lú lỏi, phảng phất như dính một chiêu định thân thuật, há mồm nhìn những thân ảnh đang nghiêng chặt rằng, liều mạng tựa như chạy trốn, hình dung chặt vật bất kham liên tiếp lướt qua trước mắt.

- Đám đụng vào đại ca của ta, người thực là không có mắt...

Một tiểu tử nhỏ gầy bên cạnh hán tử thô hào nhảy ra đứng giữa đường.

Hán tử thô hào vội vàng đưa tay bịt miệng huynh đệ mình, ánh mắt kinh sợ, nhìn thấy những thân ảnh vội vã lướt qua này căn bản không thèm chú ý tới mình, mới dám thở phào ra một hơi. Hắn tức giận nhìn huynh đệ mình:

- Lão nhị, tiểu tử người muốn hại chết đại ca người có phải không?

- Ách, đại ca, ta cũng chỉ là muốn bênh vực huynh mà!

Tiểu tử kia liền cuống quýt xua tay, biện bạch nói.

Huynh đệ bọn họ chính là "Xà Thử Bang" cũng có tiếng tăm ở Tinh Lam thành, thủ hạ đến hàng trăm tên, tuy rằng cũng không tính là đại thế lực gì, thế nhưng trong ngày thường đi thu phí bảo hộ cũng coi như sống vui vẻ khoái hoạt. Thế nhưng tròng cảnh diên cuồng lực soát toàn thành vài ngày trước đã khiến họ tổn thất thảm trọng, huynh đệ thủ hạ thi nhau gác kiếm, đổi sang nghề nào đó bình yên hơn, Xà Thử Bang ngày trước phong quang vô hạn, hiện tại cũng chỉ còn lại có một rắn một chuột này mà thôi.

Hung hăng trừng mắt, hán tử thô hào liếc nhìn tả hữu, thấp giọng nói:

- Người biết người vừa rồi đụng phải lão tử là ai không?

Không chờ tên kia trả lời, hán tử thấp giọng nói:

- Chính là Tề gia lão tam, là Tề gia quản lý trị an Nam thành! Người có biết những người phía sau hay không?

Thấy tiểu tử kia ngây ngốc lắc đầu, hán tử thô hào thấp giọng phun ra vài cái tên, rồi nói:

- Bị những tiểu tử tông này giẫm lên, lão tử cũng chỉ dám thấp hươu bái Phật, tiểu tử ngươi còn muốn bênh vực cái gì hả? Ngại lão tử bị giẫm lên còn chưa đủ hay sao?

Nghe đến những cái tên có thế lực kinh người xuất xứ từ thế gia quý tộc hàng đầu, tiểu tử kia bị dọa cho ngây ngốc, hán tử âm thầm cảm thấy may mắn vừa rồi mình còn bị ngăn lại, bằng không đắc tội những thế gia công tử này, nhiều thêm chín cái đầu nữa cũng không đủ để ăn chém!

Hán tử bầm nói:

- Những thế gia công tử này vì sao lại có nhã hứng...chạy bộ buổi tối như vậy nhỉ?

148. Chương 103: Đoàn Kết!

Nhất định phải đuổi kịp trước khi xảy ra cái gì, đánh nát niềm kiêu ngạo của hán tử, hung hán tát cho hán tử một cái!

Nội tâm Tát Gia đang không ngừng rít gào, số mệnh hán tử đang không ngừng trôi đi, cả cơ thể như trong biển lửa, hô hấp phảng phất như bị tắc nghẽn, phế phổi khó chịu không gì sánh được. Thậm chí nhìn đường hán tử đã không rõ, nhưng con mắt vẫn gắt gao nhìn về phía trước, tập trung nhìn đến mức không quan tâm đến xung quanh!

Từ khi lần đầu tiên nghe được danh tiếng của Lăng Phong, nội tâm Tát Gia đã có một tia cảm giác khác thường, Lăng Phong - hán tử thật sự có mạnh như vậy không?

Tuy rằng biểu hiện trước mắt người khác vẻ lười biếng, đáng đáp như không quan tâm gì hết, nhưng chỉ có Tát Gia tự mình biết, ở sâu trong nội tâm mình hán tử không muốn chịu thua, không muốn thừa nhận kém hơn bất kỳ kẻ nào! Chính là bởi vì như vậy, năm đó khi Hắc Đình Tư chèn ép đệ tử quý tộc thế gia không ngóc đầu lên được, hán tử mới động thân ra tay! Không phải vì danh tiếng vinh dự quý tộc lâu đời chói má kia, mà đơn thuần chỉ là bản thân không muốn bị bạn bè cùng lứa đứng trên!

Hán tử kiêu ngạo, hán tử tự phụ, hán tử cũng có tiền vốn để kiêu ngạo và tự phụ! Từ khi trở thành thủ lĩnh đám đệ tử quý tộc lâu đời, lại cùng Hắc Đình Tư tranh phong, những thứ này làm hán tử càng kiên định chuyên tâm tu luyện, không ai biết hán tử vì đạt được những thứ này đã nỗ lực không biết bao nhiêu lần!

Hán tử có ngạo khí thuộc về mình, tuy rằng mấy năm nay bị cấm đoán ở trong nhà, thế nhưng Tát Gia vẫn chưa có khoảnh khắc thả lỏng tu luyện, hán tử đợi, hán tử đợi cơ hội thể hiện mình, và cơ hội mà hán tử mong chờ đã đến: Thương Khung Hội Chiến! Phóng nhãn Tinh Lam, hán tử nhận nếu chọn một trong những người trẻ tuổi đi Thương Khung Hội Chiến, không thể nghi ngờ, bản thân mình là người thích hợp nhất!

Để đạt được mục tiêu này, hán tử cơ hồ là mất ăn mất ngủ mà tu luyện, chính là để đánh bại đối thủ mà hán tử cảm thấy uy hiếp nhất - Hắc Đình Tư!

Không nghĩ là vẫn có việc ngoài ý muốn xảy ra, từ khi Lăng Phong xuất hiện ở thành Tinh Lam, danh tiếng đã bắt đầu bay nhanh chóng mặt: Kiều Sâm Đặc cùng với Mạch Kha đại sư tranh đoạt hán tử làm đồ đệ,

Vương thượng vì hấn trọng thương mà giận dữ lật tung thành, trên yến hội cùng Thái Tử Áo La để quốc đối chiến, lại còn được đối phương tự đáy lòng tán thưởng...

Sự tích sáng chói liên tiếp này như một tảng đá đập vào ngực Tát Gia, hấn dự cảm rằng bản thân mình có thể sẽ thất bại. Quả nhiên, lúc đi tới Sư Tâm Đường, Lăng Phong dĩ nhiên được chỉ danh là giáo quan của bọn họ!

Cho dù Niếp Ngữ không có nói lời khiêu khích, mình cũng nhất định phải xuất thủ xem người này có tư cách gì mà được thừa nhận nhiều như vậy, có năng lực gì mà có thể từ trong tay mình cướp đi vinh dự đã khao khát từ lâu? Kết quả chứng minh, hấn cùng danh vọng của hấn hoàn toàn tương xứng. Thậm chí phần thực lực này lại kinh người hơn thế! Một kiếm đánh bại Niếp Ngữ? Dù cho mình và Hắc Đình Tư hai người hợp lực cũng không có khả năng làm được!

Trong khoảnh khắc, Tát Gia hầu như chấp nhận, nếu người này cường đại như vậy, hấn nhận được vinh dự cũng đúng đi? Chính là, cái tên biến thái ghê tởm kia, hấn thẳng tuột nói mọi người là " rác rưởi", lại còn cự tuyệt trở thành giáo quan của mọi người!

Tên chết tiệt, người có tư cách gì nói như vậy! Dù cho người là Lăng Phong, dù cho người tạo nên nhiều sự tích chấn động như vậy, người có thể cướp đi vinh dự ta đã hi vọng từ lâu, thế nhưng người không có tư cách đi cự tuyệt nó, lại còn hung hăng đập trên mặt nó một cước nữa chứ!

Trong khoảnh khắc, Tát Gia nổi giận, chính là nội tâm ẩn nhẫn làm hấn không có biểu lộ ra, hấn chỉ muốn xem xem tên Lăng Phong này rốt cuộc sẽ xử lý như thế nào. Sau bảy ngày chờ đợi kết quả chứng minh lại là một lần chấn động nữa, lần này chấn động triệt để làm cho Tát Gia chịu phục!

Không thể tưởng tượng nổi nguyên trận được lựa chọn kĩ càng đến thế, ngay cả Tát Gia cũng phải cúi đầu bái phục. Vậy mà Lăng Phong chỉ cần một câu cũng làm cho người luôn không hỉ nộ như Tát Gia cũng phải dâng trào rơi lệ!

Vậy mà, phần vinh dự này nhẹ nhàng dễ dàng bị cướp đi như thế, ta không cam lòng! Nếu như dễ dàng bị cướp đi như thế, bản thân ta nhiều năm nỗ lực như vậy để làm cái gì? Nhất định phải cướp đoạt vị trí đầu tiên trước tên biến thái kia, không vì bất luận vinh dự gì, không vì chứng minh cái gì, chẳng qua chỉ là cho bản thân ta thôi!

...

Tới gần rồi!

Rốt cục cũng tới gần rồi!

Vừa thấy cửa thành nam, nội tâm Tát Gia dâng lên một trận mừng như điên, ngay cả thân thể nặng như đeo chì tựa hồ cũng tựa hồ cũng trở nên nhẹ nhàng không ít. Đột nhiên, hấn chú ý tới thân ảnh đang đứng ở trước cửa thành nam kia.

Lăng Phong! Thân ảnh kia như cây tùng, bên người là một nén hương đã cháy hơn phân nửa. Tuy rằng chỉ có một người đứng ở trước cửa nam, nhưng hấn phảng phất như chiếm cả tòa không gian này, toàn bộ ánh sáng đang chiếu sáng lên người hấn!

Quang mang ánh sáng ngọc!

Kẻ khác không dám nhìn gần!

"Sao - làm sao có thể như thế?" Kinh ngạc trông thấy thân ảnh kia, tâm tình Tát Gia buồn bã, dưới chân trong lơ đãng vấp một cái." Ai da" một tiếng, Tát Gia kêu lên một tiếng trầm muộn, âm âm té ngã xuống đất, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

Tâm tình của hấn trầm lặng xuống!

Trải qua buổi trưa trắc trở, Tát Gia biết mình đã đến điểm cực hạn, đoạn đường này đã tiêu hao hết tinh lực, cả thân thể như một cây vũ khí đã sử dụng quá mức, chỉ cần một chút nữa thôi là mình cũng không chịu nổi!

Bất quá cái này cũng chẳng quan hệ gì, khoe miệng Tát Gia lộ một tia cười khỏ, nhãn thần mê man nhìn thân ảnh trước cửa thành nam: Vẫn không vượt qua được người sao?

Ở cửa thành nam, thân thể Lăng Phong hơi khê động, nhưng hấn lại mạnh mẽ kiềm chế xuống: Đã thấy được các người vậy hi vọng cho ta thấy được đáp án đi!

Nén hương đang không ngừng ngấn đi.

Rốt cục, lại có thân ảnh xuất hiện, người kia thấy Tát Gia ngã xuống đất, vội vã cúi người xuống:

- Tát Gia lão đại, người thế nào, ta đến đỡ người!

- Vi Chi, người đi đi, không cần trông nom tới ta!

Khuôn mặt Tát Gia không biểu lộ tình cảm, tinh thần sa sút nói.

Tề Vi Chi cũng chính là Tề lão tam trong miệng Niếp Ngữ, hấn vội la lên:

- Như vậy sao được, còn có một chút quãng đường như thế, Tát Gia lão đại, người liền buông tha sao?

Tát Gia đột nhiên bạo phát, quát lên:

- Ta cho người biết, không cần lo cho ta! Biến!

Ánh mắt hấn trở nên huyết hồng, tràn ngập một cỗ bạo khí.

Tề Vi Chi thoáng do dự, hấn rõ ràng tính cách Tát Gia, biết mình nếu là mạnh mẽ hỗ trợ, không biết sẽ phát sinh cái dạng sự tình gì, không thể làm gì khác hơn là hung hăng giậm chân tiếp tục đi tiếp.

Lại một thân ảnh xuất hiện bên người Tát Gia, người này chắc cũng là kẻ thân cận với Tát Gia, nhưng dưới vết xe đổ của Tề Vi Chi hấn cũng không dám nói ra lời trợ giúp, chỉ có thể dùng ánh mắt lo lắng mà nhìn Tát Gia.

Nhãn thần Tát Gia yếu ớt, một hồi kí ức chạy qua trong đầu, bản thân từng non nớt đắm lên những bao cát, hấn "nhìn thấy" một thiếu niên có tướng mạo âm nhu mang theo chút nữ tử đang không ngừng vung quyền đắm lên cự thạch trước mặt, thanh niên thâm trầm mang theo bạn bè cùng lứa ngạo kiều Tinh Lam...Một hồi phấn đấu, thất lạc, vinh quang, vào giờ khắc này không ngừng trôi qua trong suy nghĩ của Tát Gia!

Đột nhiên, Tát Gia cảm giác mình được nhắc bổng lên, hấn vô thức rống lên đồng thời đâm tung quyền:

- Đã nói với các người, không cần lo cho ta!

Cánh tay hấn đã đánh trúng, bên cạnh truyền đến một tiếng kêu đau đớn, một ngụm máu tươi bắn lên mặt hấn, Tát Gia nhất thời thanh tỉnh lại!

- Lão đại, quan tâm đến hấn làm cái gì?

Âm thanh quen thuộc này làm Tát Gia giật mình sửng sốt, người đỡ lấy tay hấn lại chính là Hắc Đình Tư, mà bản thân mình vừa rồi đã đánh lên ngực hấn! Ở bên cạnh hấn là Niếp Ngữ đang công Vũ Mộ Xuân trên lưng, Niếp Ngữ đang rất giận dữ!

Hắc Đình Tư không nói được một lời, nhắc Tát Gia công trên lưng mình!

- Người, người đang làm cái gì đó? Lão tử cũng không phải là lão bà người, người công làm cái gì?

Tát Gia sửng sốt, chân tay có chút luống cuống rồi quát lên:

- Người - người mau thả lão tử xuống!

"Ba!"

Hắc Đình Tư làm một chuyện mà người ta phải ghen hợm trên trời - hấn hung hăng đánh lên mông của Tát Gia một cái!

- Cử động nữa, ta liền đánh người!

...

Tát Gia quên phản kháng, Niếp Ngữ quên tức giận, Vũ Mộ Xuân đang nằm trên lưng Niếp Ngữ phải ngây ngốc!

- Người, người, người...

Tát Gia nói liên tục cái chữ "người" nhưng lại không nói được câu nào hoàn chỉnh.

- Câm cái miệng thôi của người lại, còn nói lời phế thoại nữa lão tử tiếp tục đánh người!

Hắc Đình Tư lạnh lùng bổ sung nói, như là đang quát mắng đệ đệ không nghe lời của mình.

Tên phôi đản này, hấn dám đánh lão tử? Tát Gia ngây ngốc nửa ngày cũng không phản kháng nữa.

Không thể để ý tới nội tâm của hấn đang nổi dậy sóng gió, Hắc Đình Tư hít một hơi thật sâu, dừng xem hấn công đi rất rất nhẹ nhàng, trên thực tế ở nửa đường hấn cùng với Niếp Ngữ hai người luân phiên công Vũ Mộ Xuân tới nơi này đã tiêu hao rất nhiều thể lực, lại bị Tát Gia oanh kích một quyền, trạng thái có thể nói đã đến điểm cực hạn, hiện tại chỉ còn một cổ tín niệm duy trì thôi.

Lưng công Tát Gia, Hắc Đình Tư chậm rãi bước mỗi bước chân, trầm thấp nói:

- Lão tử chẳng qua không muốn người ngã trước khi chưa tới đích!

Thân thể Tát Gia hơi chấn động, trong lòng nhất thời không biết nói gì: Tới đích sao? Một thân ảnh thiếu niên đang xiết chặt quyền, tay không ngừng phấn đấu lần thứ hai hiện lên, hấn bỗng nhiên thoải mái cười, đúng vậy, phía trước chính là đích đến, bản thân mình lại dễ dàng buông tha sao, chẳng phải quá đáng tiếc?

Nhân thần hấn lướt qua nơi đó, chú ý tới Lăng Phong đang nhàn nhã đứng, nếu mình ngay cả đích đến không tới được còn nói chuyện gì mà hung hăng tát cho tên kia một cái?

Tát Gia rõ ràng cảm thụ được phía dưới thân thể Hắc Đình Tư thoáng có chút lay động bước chân, hấn biểu tình có chút né tránh nói:

- Ta thiếu một người một cái nhân tình.

Sững sốt! Hắc Đình Tư thoáng như đông cứng cả cơ thể lại rồi tiếp tục bước đi đến cửa nam thành.

Mục tiêu càng ngày càng gần!

- Nhanh lên, Hắc lão đại, cố gắng lên!

Một số cao thủ trẻ tuổi tới trước đang ngã trên mặt đất thở từng ngụm phì phò, khi thấy Hắc Đình Tư công Tát Gia đi tới không khỏi bộc phát âm thanh cổ vũ! Chỉ là đám con cháu quý tộc lâu đời biểu tình có chút cổ quái, bọn họ vừa rồi thấy Tát Gia không muốn bất cứ kẻ nào hỗ trợ cứ như vậy bị Hắc Đình Tư công trên lưng một bước mà đi, vừa nghĩ cười lại cười không nổi, thiếu chút nữa nghẹn họng xuất nội thương.

Không cần nhìn, Tát Gia cũng biết những tên kia đang suy nghĩ gì, hấn xấu hổ mang theo một tia sát khí, uy hiếp nói:

- Hắc Đình Tư, người không được đem sự tình vừa nãy nói ra! Nếu không người mà nói...

Vừa rồi Hắc Đình Tư làm cái cử động chợt dạ chỉ có Niếp Ngữ cùng Vũ Mộ Xuân thấy.

- Cái này không có gì lớn, ách, việc vừa nãy...

Niếp Ngữ nhấn mạnh câu nói, trên mặt còn mang theo ý cười quái dị, Hắc Đình Tư hung hăng trừng mắt:

- Chuyện này về sau không được nhắc lại!

Không ngờ tên mặt đen này dĩ nhiên lại có thể đỏ lên, trong lòng hấn cũng không nghĩ ra, bản thân vừa rồi như thế nào lại làm cái cử chỉ như vậy?

Lăng Phong trông thấy nhóm người Hắc Đình Tư cuối cùng cũng đã đến, không một chút che dấu ý cười trên mặt: Rốt cục, vẫn là đáp án mình mong chờ a! Trên chiến trường chỉ có đoàn kết tương thân mới có thể thành công, nếu không có phần hỗ trợ tinh thần, hai bên trong đó thậm chí còn có ngăn cách, những người này đáng trọng dụng sao?

149. Chương 104: Mạch Luân Ảo Diệu.

Oanh!

Cuối cùng Hắc Đình Tư cùng với Niếp Ngữ đã hao hết một tia khí lực cuối cùng. Đi tới trước mặt Lăng Phong, bọn họ cũng không kiên trì được nữa.

Bỗng nhiên, một trận tiếng hoan hô bộc phát ra!

Vô luận tân quý tộc hay quý tộc lâu đời, vô luận thân phận thế nào giờ này khắc này tất cả mọi người đều thoả thích hoan hô!

Lăng Phong lẳng lặng chờ đợi, chờ mọi người thoả thích phát tiết tâm tình sôi trào, sau đó hắn chậm rãi đi tới bên cạnh Tát Gia ngồi xổm xuống. Động tác đột ngột của hắn hấp dẫn sự chú ý của mọi người, ở trong ánh mắt không hiểu của Tát Gia, Lăng Phong nhẹ nhàng mà nắm mắt cá chân hắn, sau đó kéo ra một cái!

Kêu một tiếng đau đớn, Tát Gia dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn Lăng Phong, môi run run:

- Người, người học qua y thuật?

- Hiểu sơ một ít.

Lăng Phong nhìn về phía Khải Ân đang đứng lẫn trong đám người, hai huynh đệ đồng thời dâng lên một dòng nước ảm. Trước kia ở khu huấn luyện, Khải Ân trời sinh tính hiếu động, bình thường thụ thương, cốt cách sai lệch là chuyện bình thường, phần lớn đều là do Lăng Phong cứu chữa, qua nhiều lần cũng có chút kinh nghiệm nổi xương.

Lăng Phong đứng dậy. Nhìn những khuôn mặt đang uể oải trước mặt. Có lẽ là muốn chứng minh cái gì đó, chắc là muốn chứng minh ở trước mặt mình bọn họ không phải là kẻ yếu đuối, những người này dưới ánh mắt của hắn đều đứng lên mặc dù lưng lay sắp đổ, nhưng mang theo một cỗ nhuệ khí không chịu khuất phục!

Lăng Phong cười, không hề bày ra bộ mặt lạnh lùng, cũng không nói lời nào hay lộ ra thần sắc nghiêm nghị, hắn chỉ cười ôn hòa.

Đám cao thủ trẻ tuổi trong lòng dâng lên một tâm tình kỳ quái: Tựa hồ tên biến thái này cười cũng không đáng ghét lắm?

Song phương cứ triển khai một bầu không khí quái dị như vậy được một lát, sau đó, Lăng Phong nói chuyện, vừa mở miệng đã khiến cho đám cao thủ trẻ tuổi vừa mọc lên một chút hảo cảm liền tiêu thất:

- Chúc mừng các người, hoàn thành đệ nhị trắc thí.

Một mảnh im lặng.

Tiếp theo là một cỗ lửa giận không ngừng, chết tiệt, người này nói đệ nhị trắc thí là có ý gì? Lễ nào ngày hôm nay hắn còn có động tác võ thuật đẹp mắt gì nữa? Trông thấy Lăng Phong vẫn vẻ ôn hòa tươi cười, bọn họ hầu như muốn đi tới đề cái tên không có chút nhân tính này ra, hung hăng đập hắn một trăm lần.

Không cho bọn hắn bất luận cơ hội phát tiết phần nộ gì, Lăng Phong tiếp tục nói:

- Hiện tại chỉ còn một vấn đề cuối cùng.

Chờ một chút, biểu tình hắn dần nghiêm túc lên:

- Các người đã lựa chọn tham gia trắc thí, vậy các người đều muốn tham gia Thương Khung Hội Chiến! Trải qua hai lần trắc thí này, ta có thể tuyên bố, tất cả các người đều hợp cách!

Nghi hoặc hiện lên, tên biến thái này có ý gì, lễ nào không còn trắc thí nữa?

- Trong Thương Khung Hội Chiến cụ thể sẽ phát sinh tình huống gì chúng ta cũng vô pháp biết được. Thế nhưng, chúng ta đều biết trong đó nhất định sẽ có máu tanh, giết chóc cùng với phiêu lưu nguy hiểm không gì sánh được! Trong các người người có thể sống sót trở về, tu vi tăng tiến, vô hạn vinh quang, nhưng lại có người phải bỏ sinh mệnh quý giá ở lại Thương Khung Hội Chiến!

Thanh âm Lăng Phong trầm thấp thông thả, phẳng phất mang theo một loại ma lực hấp dẫn tâm thần mọi người, những lời nói trịnh trọng này làm mọi người hạ tâm tư tự hỏi về cuộc phiêu lưu ở Thương Khung Hội Chiến. Tử vong, chữ này mang theo dòng máu chảy đầm đìa như đang trước mắt bọn họ, dường như là một câu ma thuật nguyên rửa làm mọi người không dám thở mạnh.

- Hiện tại, ta muốn đáp án cuối cùng của các người!

Ánh mắt Lăng Phong sắc bén như kiếm, khí thế như sơn nhạc, giống như ở Sư Tâm Đường với sức một người áp chế hơn trăm tên cao thủ trẻ tuổi lại hiện lên:

- Nếu như phải trải qua máu tanh, trải qua giết chóc, các người có nguyện ý tham gia hay không?

- Nếu như, phải trả giá bằng máu tươi, nỗ lực cả sinh mệnh, các người có nguyện ý tham gia hay không?

- Nếu như, ta muốn dẫn các người đi tìm chết, các người có nguyện ý tham gia hay không?

Các câu hỏi liên tiếp như sấm sét nổ vang trong đầu mọi người!

- Ta hiện tại không yêu cầu các người phải cho ta đáp án luôn.

Ngữ khí Lăng Phong chậm rãi, dừng ba ngón tay lên:

- Ba ngày! Ba ngày sau, tại Sư Tâm Đường, các người đến nguyện ý theo ta dùng sinh mệnh vì Tinh Lam lập công!

Hắn tươi cười sáng lạn:

- Ta - giáo quan của các người hoan nghênh các người gia nhập!

Lăng Phong cứ như vậy ly khai, lưu lại đằng sau là những nhân thần rừng rực lửa cháy. Kể mà trước kia bọn gọi là biến thái, giờ đây bóng lưng hắn phẳng phất như mang theo vô tận quang mang, hấp dẫn đám người trẻ tuổi cam tâm tình nguyện thiêu thân!

Tát Gia cười khổ, hắn rốt cục triệt để minh bạch, nếu như là bản thân cho dù có vượt qua tên kia cũng chưa chắc trở thành giáo quan của đám người này. Có một số người sinh ra đã được định trước là kẻ đứng đầu rồi!

Được một lát, đuổi ở phía sau Bối Nạp Thông rốt cuộc cũng tới được đây, hắn thở hổn hển mà phân phát cho mỗi người một viên tử sắc đan dược.

Chỉ trong chốc lát công phu, có người kinh "Di" một tiếng, kéo tay Bối Nạp Thông:

- Người vừa rồi cho ta ăn là cái gì vậy? Hiệu quả thế nào lại thần tốc như thế?

Trong đám người Khải Ân lộ ra vẻ tươi cười, hắn từ trong viên đan dược nhận ra được khí tức quen thuộc, mấy thứ đồ chơi này bản thân hai huynh đệ ở Băng Phong cốc rừng rậm ăn cũng không ít.

Bối Nạp Thông mang theo hàm mộ vô hạn nói:

- Đó là Lăng đại ca cho ta một loại chất lỏng điều chế thành đan dược, công năng cường kiện gân cốt, khôi phục tinh lực! Ta thí nghiệm, hiệu quả so với "hồi năng dịch" mua từ Áo La đế quốc còn tốt hơn rất nhiều! Nga, được rồi, loại đan dược này ở Nguyên Lực Học viện cũng thuộc về loại tuyệt mật, các người là nhóm người đầu tiên được sử dụng, hi vọng mọi người không nên truyền ra"

Nghe lời này, trong đám người một mảnh thì thầm: Chất lỏng luyện chế đan dược. Tuyệt mật cấp bậc, nhóm đầu tiên nếm thử? Có lẽ đi theo vị giáo quan biến thái này đãi ngộ cũng khá tốt đó chứ!

Tát Gia vậy tay:

- Các người ở đây có vị y sư nào thông thạo cốt cách? Gọi lại đây giúp đỡ ta một chút.

Bối Nạp Thông vội vã tìm người tới. Người bên cạnh xem một màn vừa này Lăng Phong giúp Tát Gia trị liệu cảm thấy hơi kỳ quái, Tề Vi Chi buồn bực nói:

- Tát Gia lão đại, vừa rồi giáo quan biến thái không phải giúp người nổi

Xương sao?

”Ân ”.

Hàm hồ đáp một tiếng, khoe miệng Tát Gia giật giật: Tên biến thái kia hấn từ đâu mà học được y lý, biết cách nối xương sao? Tên biến thái này, hấn cố ý, nhất định là hấn cố ý!

Lão thiên ở trên, Lăng Phong có thể cam đoan, hấn tuyệt đối không có cố ý chinh Tát Gia. Muốn trách cũng chỉ có thể trách Khải Ân thân thể thật sự là quá mức biến thái, hấn chỉ là dựa theo thủ pháp ngày thường giúp Khải Ân nối xương mà thôi.

Thương cảm Tát Gia, đầu tiên là bị Hắc Đình Tư hung hăng vỗ một cái vào mông, ngay sau đó lại bị Lăng Phong gà mờ y sư chinh méo đầu xương, lần đầu tiên trong đời, Tát Gia cảm thấy nhân sinh thật là bi kịch!

Giờ khắc này, Tát Gia rơi lệ đầy mặt.

...

Trong Nguyên Lực Tháp, Lăng Phong cùng với Khải Ân ở tại gian phòng của mình tự thuật những gì đã trải qua. Lô Sâm bọn họ đều nhìn ra hai người huynh đệ này tình cảm tốt phi thường hơn người bên ngoài thấy, sau khi gặp lại tất có chuyện muốn nói, lúc này đây không có ai đi quấy rầy bọn họ.

Khải Ân được nhóm người Lô Sâm một đường mang theo về Nguyên Lực Tháp, sau khi nhìn thấy hấn, trải qua Lăng Phong đề nghị, Mạch Kha không có hai lời đã đáp ứng thu hấn làm đồ đệ. Ở một bên thấy cảnh này Cảnh Vân và Tang Phi ước ao một trận. Bọn họ biết Mạch Kha này thuần túy là yêu ai yêu cả đường đi, nhớ năm đó bản thân hai người muốn báỉ Mạch Kha vì sư mà phải trải qua tầng tầng lớp lớp khảo nghiệm.

Hai bên so sánh, sư tôn thật là quá bất công, bọn họ rất ai oán. Bọn họ tự nhiên không dám tìm Mạch Kha kháng nghị, không thể làm gì khác hơn là tìm Lô Sâm ba người hội họp lại thống hận Lăng Phong một trận.

-...Sau khi đại ca đi rồi, sư phụ liền toàn lực truyền thụ cho đệ Thốn Kích Quyết, đệ tu luyện nguyên tưởng rằng sau đó có thể giúp đỡ đại ca, không nghĩ tới rằng vẫn bất thành.

Nói đến đây, tâm tình Khải Ân có chút lặng.

Lăng Phong cười nói:

- Tu vi đệ tiến triển như vậy đã ngoài dự liệu của huynh rất nhiều rồi, xem ra đệ tu luyện Thốn Kích Quyết ít nhất đến lục thốn kích đi?

Trong lần trắc thí vừa rồi tuy rằng ở đệ nhị trắc thí khi so sánh với Tát Gia Khải Ân vẫn kém một đường, nhưng đã vượt qua tuyệt đại đa số người, có thể nghĩ rằng tâm tính cùng với tu vi cao đến chừng nào. Nếu như không phải mình gặp được Sang Sư khả năng mình vẫn còn kém so với hấn.

Thấy Khải Ân còn có chút tính hài tử, Lăng Phong cười, đứng lên nói:

- Để đại ca thử xem xem, tu vi đệ tiến bộ đến chừng nào.

- Ân, hảo!

Khải Ân tùy theo đứng lên, hấn minh bạch Lăng Phong tu vi mạnh hơn bản thân nhiều lắm, vì vậy cũng không tái lưu thủ, trước tiên đeo huyền binh thiên triển quyền sáo:

- Đại ca, cẩn thận!

Hấn gầm nhẹ một tiếng, thân hình nhẹ nhàng huyền động, thân thể to lớn như một đầu báo săn hướng Lăng Phong lao đến.

- Di!

Lăng Phong thấp giọng kinh ngạc, Khải Ân này mới thoáng động, toàn thân mình phát ra tiếng khí huyết lưu động, phảng phất như cả thân thể như trong liệt hỏa, hơn nữa mặt ngoài thân thể hấn còn nhàn nhạt xuất hiện ngân quang! Trong sát na, Lăng Phong minh bạch, Khải Ân đã tiến nhập lục tinh đỉnh phong, luận khởi độ chứa đựng chân lực so với chính mình cũng không kém chút nào, hấn kém bất quá là mạch luân cùng với một số con bài chưa lật thôi!

Nếu như đơn luận việc nắm giữ Thốn Kích Quyết, Khải Ân thậm chí so với chính mình còn mạnh hơn!

Lăng Phong cước bộ hơi dịch chuyển, cả người khí mạch cũng theo cước bộ vi diệu xoay chuyển theo, Lăng Phong vẫn chưa vãn chưa sử dụng Tinh Thiết Kiếm, mà dùng đơn chưởng đón đỡ người Khải Ân! Khải Ân chỉ cảm thấy một cỗ kinh lực êm dịu nhẹ nhàng xoay tròn quanh bản thân mình, trong nháy mắt bản thân mình thậm chí có chút xu thế không khống chế được, mạch luân cường đại bạo phát cũng không làm được gì!

Mặc dù biết bản thân cùng Lăng Phong tồn tại chênh lệch rất lớn, nhưng đại ca chỉ vãn vãn hồi huyệt vùng chưởng mà mình đã không đỡ được như vậy thực sự quá là thua kém, Khải Ân không khỏi sinh vài phần tranh cường háo thắng.

- Mãng ngư chàng!

Khải Ân hét lớn một tiếng, trong mơ hồ, quanh mình hần thời gian, không khí ngưng kết thành thực chất, từng tầng xếp chồng lên nhau! Trong phút chốc, hần biến thành một pho tượng to lớn, tiếng gầm gừ từ vô tận phát ra, lần này cả một tia sáng cũng che khuất, bóng tối tràn lại!

Ngay sau đó, một pho tượng Cự Linh mơ hồ hiện lên sau người Khải Ân. Cự Linh huy động tay như cái quạt, một đạo hoàng quang phủ xuống mà oanh đến!

Thân như lưỡi kiếm, theo gió vượt sóng! Thái Nhạc nhô cao, giết hết thiên địa!

Một kích kia là một kích mạnh nhất mà Khải Ân có thể thi triển, Lăng Phong nhãn tình sáng lên, Khải Ân một kích kia gây cho hần kinh hỉ quá lớn, hần quát to:

- Tới hảo!

Lăng Phong cũng không còn ẩn dấu thực lực nữa, cánh tay bỗng nhiên căng ra.” Ba ba ba ” một tiếng, ống tay áo của hần hoàn toàn nứt toạc, như hồ điệp bay tứ tung!

Từng đạo ốc nhận xoay tròn quanh tay hần, dường như một thanh kiếm sắc bén đâm về phía trước, Cự Thốn Kính - Ngũ Thốn Kính, Ngũ Thốn Kính có thể so với cường độ bất tinh cường giả công kích!

Cánh tay chưa đến, một cỗ kiếm ý đã đập đến mặt tràn ngập không gian!

150. Chương 105: Bí Mật Của Áo La Thương Hội.

Khải Ân lộ ra vẻ mặt vẻ hoảng sợ. Thi triển thiên phú linh kỹ Thái Nhạc bao phủ cả không gian vậy mà trước mặt kiếm ý của Lăng Phong dường như xuân phong hóa tuyết hòa tan, sau đó là một cỗ dị lực đánh lên cánh tay mình. Phảng phất như đụng phải tường đồng vách sắt, thân thể Khải Ân bay ngược trở về!

Nghiêng người, Khải Ân miễn cưỡng ổn định thân thể, ngoại trừ khí huyết có chút sôi trào ra cũng không bị thương tổn gì. Cái này tự nhiên là Lăng Phong hạ thủ lưu tình, đủ để thấy Lăng Phong với chân lực không chế ảo diệu ra sao.

Thấy hần biểu tình hỗn loạn khiếp sợ uể oải, Lăng Phong cười nói:

- Vừa rồi đệ đã làm rất tốt, đơn luận với Thốn Kích Kính nắm giữ thậm chí đã vượt qua huynh! Hơn nữa chân lực, cường độ cũng không phải bình thường, nhìn thấy được là thời gian qua đệ đã tốn không ít công phu.

- Còn xa mới bằng được đại ca.

Tâm tình Khải Ân có chút hạ xuống.

- Không phải như vậy.

Lăng Phong khoát khoát tay:

- Đệ sở dĩ lực công kích không bằng chẳng qua là bởi vì mạch luân đệ có chút chỗ thua kém mà thôi!

Cả người Khải Ân chấn động, hần đột nhiên nghĩ đến một chiêu vừa rồi của Lăng Phong trong đó ẩn chứa mạch luân tuy rằng hao hao giống Thốn Kịch Kính, nhưng rất rõ ràng hai người tồn tại bất đồng nhỏ. Hần không khỏi kinh ngạc hỏi:

- Đại ca, huynh sử dụng mạch luân không phải Thốn Kịch Kính sao?

- Ủ, không phải!

Lăng Phong cười khê cũng không nói lòng vòng:

- Đây chính là nguyên nhân huynh vừa rồi muốn cùng đệ so tay, ngô, từ biểu hiện vừa rồi mà xem, đệ hẳn là có đầy đủ thực lực tu luyện Cực Thốn Kính!

- Cực Thốn Kính?

- Cực Thốn Kính chính là do huynh đem Băng gia Thốn Kịch Kính cùng với Kiều nguyên soái Cực Đạo Ba dung hợp mà đến thôi, uy lực so sánh với mạch luân riêng lẻ cường đại hơn rất nhiều.

Lăng Phong giản lược đem việc bản thân sáng tạo ra Cực Thốn Kính nói cho Khải Ân. Nghe xong Khải Ân sáng mắt nhìn. May là hắn đã sớm nhìn đại ca với cái nhìn thành kính sùng bái mù quáng, nên cảm thấy việc Lăng Phong làm ra việc không thể tưởng tượng nổi này có gì mà không lí giải được.

- Đại ca, ý huynh là đệ có thể tu luyện Cực Thốn Kính này?

Minh bạch ý tứ Lăng Phong, Khải Ân đại hỉ. Chợt hắn lại có một chút do dự, nói:

- Chân võ giả tầm thường suốt đời chỉ có thể tu luyện một loại mạch luân, đệ...

- Cái này hoàn toàn không có vấn đề gì!

Lăng Phong hơi suy nghĩ để tìm từ nói cho rõ ràng:

- Mấy ngày nay huynh tự hỏi, sở dĩ đại đa số Chân võ giả chỉ có thể sử dụng một loại mạch luân, vậy là bọn hắn nhận định tu luyện một loại mạch luân sau đó cả người khí mạch biến ảo cố định ở đấy, vì vậy không thể nào tùy ý chuyển hoá sang mạch luân khác, nhưng sự thực không phải là như vậy!

Chính xác là thế này, nếu như tùy ý chuyển hoá sang mạch luân khác rất có khả năng bạo tẩu nghịch chuyển khí mạch cả người khí huyết tán loạn mà chết! Thế nhưng chỉ cần sử dụng mạch luân trước kia cùng với mạch luân bên cạnh, bởi vì do cùng là khí mạch biến ảo nên sẽ không xuất hiện vấn đề gì! Đây chính là duyên cớ mà lúc trước Kiều Sâm Đặc thỉnh cầu Mạch Kha để Lăng Phong theo học tập Cực Đạo Ba, đổi thành người khác, nếu như không phải tu luyện Thốn Kịch Kính, dù cho thiên phú so với Lăng Phong tốt hơn bao nhiêu lần đi chăng nữa cũng không có khả năng kế thừa tuyệt học Cực Đạo Ba!

Bình thường Chân võ giả đối với việc tu luyện mạch luân đều cẩn thận, ít người dám cải biến, thỉnh thoảng có một chút tuyệt thế võ đạo thiên tài mới ở mạch luân nơi sở tạo ra một chút biến hóa đề cao thêm uy lực nhưng mà không hơn được bao nhiêu! Bọn họ căn bản không dám nếm thử luyện mạch luân khác. Thế nhưng Lăng Phong lại không, sau khi hắn tu luyện Tinh Diễm Quyết, cả người khí mạch hỗn loạn một đoàn, bất luận mạch luân gì đều vận chuyển, vì vậy hắn không ngừng tu luyện thử mạch luân thích hợp với bản thân nhất. Cho dù xuất hiện sai lầm thì nhiều quá chỉ làm khí huyết có chút không thoải mái thôi.

Loại ưu thế may mắn này nếu như Chân võ giả khác biết được, chỉ sợ bọn họ sẽ đổ kị đổ con mắt lên.

- Còn có, vừa rồi huynh thấy đệ thi triển Thái Nhạc tựa hồ uy lực so sánh với trước đây cũng không tiến bộ lắm?

Lăng Phong có chút nghi hoặc:

- Lê nào đệ không có kiên tu nguyên tố Chân Võ Quyết?

Hiện tại hắn ngồi nắm giữ tài nguyên khổng lồ của Mạch Kha đã không còn lo lắng đến Băng gia hiện tại, chỉ hỏi vài câu thấy Khải Ân khổ não lắc đầu, Lăng Phong cũng minh bạch, hắn ngay sau đó nói:

- Cái này không sao, ngày mai đi mời sư tôn giúp đệ lựa chọn một môn Địa Hệ Chân Võ Quyết đi! Đáng tiếc, sau khi đệ đệ biến Cự Linh lại là Địa Hệ, bằng không kiêm tu Phong Viêm Dung hiệu quả nhất định rất tốt!

Hiện tại trước mắt thực lực Lăng Phong đại trưởng, chỉ cần nhìn một chút dấu hiệu hắc cũng đoán được Khải Ân độ không chế nguyên lực nhất định phi thường hảo, nếu như hắc thức tỉnh là hỏa hệ Cự Linh, chỉ sợ tu luyện Phong Viêm Dung lực phá hoại nhất định rất cao! Bất quá Khải Ân Cự Linh lại là Địa Hệ, hơn nữa chưa từng có tu luyện qua Địa Hệ Chân Võ Quyết, nếu muốn trong thời gian ngắn đạt được chút thành tựu chỉ sợ không phải là chuyện dễ dàng gì.

Ngô, có lẽ có một phương pháp thích hợp nhất!

Lăng Phong thần tình khẽ nhúc nhích, vừa nghĩ tới muốn dùng phương pháp này phải đi bái phỏng nữ nhân ngay cả mình có chút không chống đỡ nổi, hắc có chút đau đầu.

...

Trong Áo La Thương Hội.

Mộ Dung Yên nhân nhật ngồi, ở tại trước mặt nàng là một thanh niên tuấn tú, một thân trường bào trắng. Máu da trắng nõn, thần tình có chút nhu dịu lại có chút phóng khoáng không nói nên lời. Đang khi nói chuyện ánh tóc hoàng kim hơi xoắn bồng bềnh, với nữ tử thì lực sát thương thực kinh người.

- Yên nhi, vi huynh nghe nói người tổ chức Đại La Thịnh Hội lấy được thành công lớn, tổng bộ phái riêng người tới chúc mừng!

Thanh niên cười nói. Mộ Dung Yên biểu tình không nóng không lạnh nói:

- Đa tạ Hàn chấp sự.

Thần tình thanh niên biến đổi, giả vờ cả giận nói:

- Yên nhi, chúng ta biết nhau từ bé coi như là thanh mai trúc mã đi, khi còn bé ta vẫn còn nhớ người vẫn còn gọi ta "Trữ ca ca", thế nào hiện tại lại khách khí như vậy?

- Hàn chấp sự xin chớ nhớ lầm.

Mộ Dung Yên nhin không được chế diễu hắc một câu:

- Hàn chấp sự gia thế hiển hách, tự thân cũng tuổi trẻ tài cao, mới chừa tuổi này đã có địa vị "nhất cấp chấp sự". Chữ " Thanh mai trúc mã " này tiểu nữ thực sự là không đảm đương nổi, xin Hàn chấp sự tự trọng.

- Yên nhi!

Thấy nàng nói như thế, tâm tình Hàn Trữ kích động muốn kéo tay nàng. Đột nhiên một thân ảnh từ đằng sau Mộ Dung Yên xuất hiện trước mặt hắc, ánh mắt băng lãnh không che dấu sát khí!

Thần trí Hàn Trữ thanh tỉnh, khi thấy người ngăn cản là Ốc Đặc hắc không khỏi ngẫm cười khổ, năm đó khi còn ở tổng bộ Ốc Đặc nổi danh với tính cố chấp, trừ nhà Mộ Dung ra, bất luận kẻ nào cũng không chỉ huy được hắc. Nếu như nhà nào đối với Mộ Dung nảy sinh ác ý, hắc tuyệt đối là người đầu tiên liều mạng!

Giờ khắc này, Hàn Trữ không chút nghi ngờ, nếu là mình còn muốn dây dưa, Ốc Đặc tuyệt không ngại đối với mình xuất thủ! Cùng một gã cửu tinh đỉnh phong cao giai Thiên Hành Giả giao thủ? Hắc còn không có tự đại đến bậc trình độ này.

- Yên nhi. Người hà tất phải cự tuyệt ta ở ngoài ngàn dặm.

Hàn Trữ co tay lại, cười khổ nói:

- Ta biết muội với gia phụ có rất nhiều hiểu lầm, nhưng muội có từng nghĩ tới, nếu như hắc thực sự là kẻ năm đó ám hại Mộ Dung bá phụ. Mấy năm nay muội như thế nào lại an tâm ở công quốc Tinh Lam đảm nhiệm chức chấp sự? Về tin đồn năm đó, chẳng qua là một số kẻ tiểu nhân suy đoán, muội ngàn vạn lần đừng tin tưởng.

- Hiểu lắm?

Nghe nói lời này, sắc mặt Mộ Dung Yên thay đổi, một cỗ hận ý hiện trên khuôn mặt:

- Người nói đó là hiểu lắm? Tốt lắm, ta hỏi người, năm đó gia phụ cùng tôn kính trưởng chấp sự đại nhân cùng nhau đi chấp hành nhiệm vụ, vì sao khi trở về chỉ có nhóm người trưởng chấp sự mà nhóm người của gia phụ không người nào còn sống?

Thấy Hàn Trữ há mồm muốn nói, nàng ngay sau đó lại cười lạnh nói:

- Còn có, là ai đứng sau triển khai hành động thanh trừ Mộ Dung gia chúng ta, là ai bức ép gia mẫu từ bỏ nhân gian?

- Nhưng mà...

- Nếu không có một ít trưởng lão trong trưởng lão hội bảo vệ, trưởng quan chấp sự đại nhân ngay cả còn lại mỗi mình ta cũng không buông tha đi?

Mộ Dung Yên đơn giản nói toạc ra, dù sao vị trưởng quan chấp sự muốn giết mình ai ai chẳng biết, bản thân mình đối hấn cừu hận chưa bao giờ giảm xuống, hà tất phải nói lời dối trá?

Nàng cười lạnh nói:

- Hàn Trữ! Người có thể vũ nhục bản thân ta, nhưng xin không nên vũ nhục trí tuệ ta!

Hàn Trữ bị nàng nói cứng họng, sự thực đúng như lời Mộ Dung Yên nói, năm đó một nhà Mộ Dung ở tại thương hội thế lực tuyệt đối không thua kém gì Hàn gia bây giờ đang nắm giữ chức trưởng quan chấp sự. Mộ Dung Yên với Hàn gia tràn ngập cừu hận không thể giảng hòa được. Bản thân lần này đến Tinh Lam thành không phải chủ yếu là muốn thưởng cho nàng sự việc lần trước, quan trọng hơn là dò hỏi hiện trạng Tinh Lam phân hội, hơn thế nữa là xem xem Mộ Dung Yên này thế lực ra sao, để sau khi trở về hảo hảo mượn chút có triệt tiêu đi quyền lực của Mộ Dung Yên, làm cho nàng sau này không làm lên được trò trống gì nữa!

Nhưng khi thấy tận mắt Mộ Dung Yên trong khoảnh khắc Hàn Trữ cải biến chủ ý, mấy năm nay không gặp, hấn thật không ngờ con nhóc năm đó vậy mà hiện tại lột xác thành một tuyệt sắc mỹ nữ! Thân thể đã tính không gì sánh được, dáng dấp cao quý đẹp đẽ, phối hợp với bộ quần áo nhu mì tản mát lực hấp dẫn kinh người! Nhất là nghĩ đến đối phương có thù sâu với mình. Nữ tử trước mắt một bộ biểu tình lạnh lùng như vậy càng tăng thêm vài phần tình thú, làm cho Hàn Trữ hưng phấn, một cỗ dục vọng đè đối phương xuống mà hung hăng chà đạp!

Vì vậy, hấn âm thầm tổn công sức đến Tinh Lam trước phụ thân. Nếu như mình có thể truy cầu được người đẹp chắc hấn phụ thân sẽ khen ngợi đi?

Ngoại nhân không rõ ràng cơ cấu Áo La Thương Hội lắm, thế nhưng là một chấp sự Hàn Trữ lại biết rất rõ ràng. Đối ngoại, Áo La Thương Hội rất là nguyên chỉnh, không giống với rất nhiều thương minh khác được các thương hội kết hợp thành, trên thực tế Áo La Thương Hội được các gia tộc có thế lực tạo nên!

Trong rất nhiều gia tộc này chỉ có mười hai người chỉ huy, Hàn gia cùng với Mộ Dung gia là một trong số đó, mười hai gia tộc này thế lực cực mạnh, cũng chỉ có họ mới có tư cách có trưởng bối trong nhà đảm nhận một chức vị trưởng lão trong trưởng lão hội, chân chính được tham dự vào quyết sách của gia tộc!

Dưới trưởng lão, vô luận là nhất cấp chấp sự hay nhị cấp, tam cấp bắt quả chỉ là kẻ chạy chân cho gia tộc thôi, chỉ có trưởng lão mới là kẻ chân chính chủ sự.

Đương nhiên, mười hai gia tộc này cũng không phải trường tồn, nếu như có gia tộc khác thế lực bành trướng cũng có thể đưa vào danh sách trưởng lão hội. So sánh giữa các thế lực gia tộc tiêu chuẩn chính là cường giả! Chỉ khi trong gia tộc số lượng cường giả đạt tới trình độ nhất định mới có tư cách xin gia nhập vào trưởng lão hội. Bởi vì kinh doanh nhiều năm, Áo La Thương Hội tùy tiện cũng có thể hùng bá bất cứ địa phương nào, nên có thể nghĩ muốn gia nhập khó khăn đến chừng nào. Thậm chí có thể nói, có một Thánh Vực cường giả tiến nhập trưởng lão hội là tiêu chuẩn thấp nhất!

Năm đó Mộ Dung gia cùng với Hàn gia đều là gia tộc nổi bật nhất trong mười hai nhà, dưới trướng có vài tên Thánh Vực cường giả! Khi tranh cử vị trí trưởng lão chấp sự đời kế tiếp, hai gia chủ đồng thời được phái đi thực hiện một nhiệm vụ, dùng kết quả hoàn thành làm tiêu chuẩn xác định người thắng. Kết quả Hàn gia gia chủ mang theo thủ hạ bình yên phản hồi, thế nhưng người Mộ Dung gia toàn bộ mất tích. Trong đó đương nhiên có bí mật, bất quá vì e ngại thế lực Hàn gia những người khác không có đứng ra kháng nghị.

Sau khi tiếp nhận chức trưởng lão chấp sự Hàn gia đối với Mộ Dung gia tộc tiến hành thanh trừ lời đình, cuối cùng mạnh mẽ muốn đẩy Mộ Dung Yên ra khỏi thương hội, kết quả là chọc giận vài phương thế lực trong mười hai gia tộc. Dưới sự bảo vệ của bọn họ, Mộ Dung Yên mới có thể đi tới công quốc Tinh Lam xa xôi làm một nhĩ cấp chấp sự!

151. Chương 106: Kinh Sợ.

Trong lòng Hàn Trữ hảo hảo tính toán. Mấy năm nay tuy rằng nương theo phụ thân là trưởng lão chấp sự được tiện nghi lớn, Hàn gia thế lực bành trướng phi thường nhanh nhưng đồng dạng có chút rắc rối. Trong đó có một số trưởng lão đối với việc năm đó tiêu trừ Mộ Dung gia tộc có chút dị nghị, nếu như mình có thể lấy được Mộ Dung Yên, thứ nhất thỏa mãn ước nguyện, thứ hai cũng có thể giúp phụ thân dẹp đi lời đàm tiếu, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện!

Trong lòng hẩn tính toán xong, cố ý làm một bộ mặt ủy khuất:

- Yên nhi, muội thật làm cho vi huynh không biết nói cái gì mới tốt! Muội đối với gia phụ thậm chí là cả Hàn gia thành kiến thật sự là quá sâu. Lần này vi huynh đến Tinh Lam phân hội kỳ thực cũng không phải chỉ đến khen ngợi muội, mặt khác việc quan trọng nhất là vi huynh hướng tới muội cầu hôn!

Lời này vừa nói ra, ngay cả người băng lãnh như Ốc Đặc cũng phải cả kinh!

- Tới đây vội vàng, vi huynh không kịp chuẩn bị chu đáo.

Nói xong, Hàn Trữ từ trong Tiết Vân lấy ra một cái rương tinh xảo, trong rương là một ít bảo vật quý giá trong nhiều năm hẩn sưu tầm được, hẩn nói:

- Vi huynh bất tài, nhưng lại không muốn dựa vào thế lực của gia tộc, mấy thứ này đều là do vi huynh tự mình kiếm được. Ta nguyện ý hướng tới Yên nhi cầu hôn, Yên nhi, muội hẩn là tin tưởng thành ý của ta đi?

Hàn Trữ khéo léo nâng cái rương. Ánh mắt nóng cháy mong thấy Mộ Dung Yên một thân quý xuống. Đây là một chiêu ở trong tổng bộ hẩn đã dùng qua trăm lần, lần nào cũng vậy, các vị tiểu cô nương một khi đối mặt với chiêu này hoàn toàn không có sức chống cự, chỉ có "Ừm" một tiếng yêu thương nhớ nhung, bản thân chẳng phải làm gì khác ngoài dang tay ôm lấy một thân thể khiến người ta phải thêm nhỏ dãi, rồi tiếp đó là hung hăng càn quét âu yếm các nàng.

Nữ tử trước mắt tuy rằng kinh diễm thoát tục, nhưng làm sao có thể thoát được bàn tay của mình? Nghĩ đến đây hẩn không khỏi đắc ý, khéo miệng Hàn Trữ nhin không được lộ một tia cười tà!

Đứng lên, Mộ Dung Yên rốt cục đứng lên! Trên mặt nàng lộ ra vẻ tươi cười làm cho Hàn Trữ thần tình mê hoặc. Hàn Trữ đắc ý cười, chậm rãi mở cánh tay ra, cái gì là cừu thù, cái gì là cân quắc bất nhượng tu mi, hừ! Chỉ là một nữ tử, không phải là chỉ dựa vào nhan sắc bản thân sao! Độc thân nữ tử ở một nơi xa xôi như thế này chẳng nhẽ còn cái gì bất thành? Chỉ cần mình hơi dụ dỗ còn không đồng ý sao, còn không dễ như trở bàn tay sao?

Mộ Dung Yên chậm chậm đi tới, dáng người uyển chuyển, Hàn Trữ đang tươi cười lại lại đột nhiên ngưng lại.

Chỉ thấy Mộ Dung Yên trực tiếp lướt qua hẩn, dáng tươi cười như hoa nói:

- Phong ca ca, người thế nào đến đây? Gần đây tu luyện có mệt hay không? Cảnh giới Thánh Vực cũng không phải dễ dàng vượt qua như vậy đâu, người có được thành tựu như vậy cũng đã rất khó có được, không nên liều mạng như thế.

Giọng nói của nàng vô cùng thân thiết, cho dù người nào nghe thấy đều cho là nàng đang nói chuyện với tình lang.

Thương cảm cho Lăng Phong, sau khi hấn vào Áo La Thương Hội nói muốn gặp Mộ Dung Yên, Đức Khoa quản sự trực tiếp bảo hấn tới gian phòng này, không ngờ rằng lại gặp phải một màn này. Lăng Phong kinh ngạc ngây ngốc nhìn, Phong, Phong ca ca? Hấn chỉ cảm thấy cả người phát lạnh. Không đợi hấn kịp phản ứng một cỗ thân thể rực lửa chui vào trong ngực mình. Ấm ấm một tiếng, cái này ngay cả khi Nguyên Mạch Thuật của Tần Chính đánh trúng cũng không gây cho Lăng Phong cảm giác này, hấn chỉ cảm thấy cả người như đình trệ lại, một thân thể nóng bỏng ôm ấp dán trên người mình!

Rất tự nhiên, một vị huyết khí phương cương thiếu niên có phản ứng...

Mộ Dung Yên yêu kiều ” Hừ” một tiếng, nhãn thần mê ly nhìn Lăng Phong, nàng thấy Lăng Phong bắt đầu nhú mày, vội vã áp sát bên tai hấn, thấp giọng cầu xin nói:

- Giúp ta!

Bên tai như được hương lan thổi qua, trong lòng nhất thời ngây ngất, giúp hay không giúp? Trong lúc này, Lăng Phong cảm thấy trái đất ngừng quay.

Trông thấy Mộ Dung Yên đang ôm một người khác, Hàn Trữ đột nhiên đứng dậy, hấn cũng không thể giữ được hình tượng thông dong nữa, trong mắt tựa hồ muốn phun ra lửa: Tiểu tử này, tên tiểu tử chết tiệt này hấn từ đâu mà chạy đến? Làm sao có thể cướp được mỹ thực đã sát tới miệng của ta?

Hàn Trữ tức giận đến run cả người, hấn cố nén lửa giận nói:

- Yên nhi, vị này chính là ai, người hãy giới thiệu cho vi huynh một chút?”

Ngữ khí hấn có vẻ là vô cùng thân thiết, tâm tư hiểm ác không gì sánh được. Đáng tiếc Lăng Phong hoàn toàn không có giác ngộ cho rằng hấn là ”tình địch”. Ngược lại, Mộ Dung Yên đang đỏ mặt dựa sát vào người Lăng Phong, trải qua một hồi như thế hận ý trong nàng đã hoàn toàn thu liễm, một lần nữa một lần nữa khôi phục thần thái thông dong, duỗi tay giới thiệu:

- Vị này chính là Lăng Phong của ta.

Nàng không cần nói thêm cái gì, chỉ cần thần thái nẹp sát lúc này đã nói rõ tất cả.

- Không biết vị Lăng tiên sinh này làm việc ở đâu? Ha ha, bản thân ta là nhất cấp chấp sự Hàn Trữ Áo La Thương Hội, hạnh ngộ, hạnh ngộ!

Hàn Trữ miêng cường tươi cười, vươn tay ra.

Lăng Phong từ trên người hấn ngửi thấy mùi son phấn, vô ý thức cau mày lại, giơ tay bắt lấy. Bên cạnh Mộ Dung Yên cười nói:

- Hàn chấp sự chắc hấn phải nghe qua danh tiếng của Phong ca ca đi? Mấy ngày trước đó Thái Tử điện hạ Tần Chính chính miệng tán thưởng Phong ca ca là đệ nhất nhân trẻ tuổi đó!

Nàng cố ý lấy lời Tần Chính nói ra.

Vậy sao, Hàn Trữ nhú mày sau đó cả kinh:

- Lăng Phong! Người là Lăng Phong!

Lăng Phong - người trên Vương yển tiếp chiến với Tần Chính, đạt được đối phương khen thưởng - chính là Lăng Phong!

”Đệ nhất nhân trong cùng lứa tuổi”

Tần Chính chính miệng nói ra những lời này nhanh chóng đem danh vọng Lăng Phong đạt tới đỉnh cao, chỉ trong vài ngày trên đại lục không ai là không biết danh tiếng của Lăng Phong.

Hàn Trữ nghi ngờ quan sát Lăng Phong một phen, thực sự từ trên người đối phương không nhìn ra dấu vết nào, bất quá trước kia hấn muốn ra oai phủ đầu cho Lăng Phong một cái tát nhưng ngay lập tức phải thu hồi. Áo La đế quốc quyền uy rất nặng, trên đại lục không người nào dám khiêu chiến hoàng thất Áo La đế

quốc để tạo thế, đã có lời Tần Chính nói ra như vậy, tất nhiên Lăng Phong phải có chỗ thần kỳ! Phải biết rằng Tần Chính đã tiếp cận đến Thánh Vực, Lăng Phong được hân tán thưởng, Hàn Trữ tự nghĩ nếu như giao thủ bản thân mình chỉ có thể nằm đất.

Mở mắt thấy Mộ Dung Yên cùng với Lăng Phong "thân thiết", Hàn Trữ đổ kị đến phát cuồng! Hắn giậm chân nói:

- Nếu tổng bộ tướng thưởng đã đưa đến, vi huynh cũng không dây dưa. A. Đúng rồi tổng bộ còn phái vi huynh đi bái chào một số môn phái khác, ít ngày nữa còn phải đi Thương Khung yến hội cho các chấp sự, hi vọng ngày đó có cơ hội cùng Lăng tiên sinh gặp lại!

Gần đây được truyền là cao thủ trẻ tuổi nhất, nhất cử nhất động của Lăng Phong đều được truyền về, Hàn Trữ mặc dù tự phụ thể nhưng hắn cũng không ngu xuẩn, hắn tự nhiên biết chủ sự linh mệnh đi tham gia Thương Khung Hội Chiến là ai.

Từ trong mắt Hàn Trữ thấy được sát ý của hắn với mình, Lăng Phong hơi nheo mắt lại, hắn nhìn ra được Hàn Trữ lai lịch phi phàm, bị một người có lai lịch như vậy "thương nhớ" không phải là một chuyện tốt, có nên bóp chết nguy cơ này từ trong trứng hay không?

Từ trong mắt Lăng Phong thấy được một tia âm trầm nguy hiểm, Hàn Trữ cảm giác mình phảng phất như đang ở cánh đồng hoang vu chỉ có một mình, mà Lăng Phong trước mắt lại hóa thành con ác lang, một cỗ sát ý làm cho người ta phải rét run! Lúc này hắn mới cảm giác được sự đáng sợ của Lăng Phong, cũng không nói thêm lời nào vội vã lao đi.

- Cảm tạ người.

Mộ Dung Yên thấy tên đáng ghét Hàn Trữ này rốt cục đã ly khai, vội vã từ trong lòng Lăng Phong đứng dậy, vuốt vuốt mái tóc đang rối, thần tình quyến rũ động nhân không nói nên lời!

Lăng Phong chỉ cảm thấy trong lòng rung động, phảng phất như đang bị hàng nghìn con mèo cào trúng chỗ nhột, nói về thần thái Mộ Dung Yên nếu nói hắn không có chút động tâm thật sự là quá lừa mình dối người. Thoáng ho khan một tiếng. Lăng Phong quay đầu đi, tìm lời mà nói:

- Người vừa nãy là ai? Hành động sao lại kỳ quái như vậy?

- Hi hi!

Mộ Dung Yên không nhịn được cười thành tiếng:

- Đường đường là đấng nam nhi, thế nào lại dỗi mặt với chuyện này so với nữ nhi còn muốn xấu hổ hơn?

Nụ cười này làm vài phần xấu hổ trước kia quét sạch, nàng nói:

- Người kia là nhất cấp chấp sự Áo La Thương Hội, phụ thân hắn hiện đang nắm giữ trưởng lão chấp sự. Sự tình vừa rồi thực sự đa tạ người, bằng không không biết ta bị tên đáng ghét này dây dưa bao lâu.

Nhẹ nhàng mà "Nga" một tiếng, Lăng Phong vẫn chưa đem thân phận Hàn Trữ để ở trong lòng. Một bên Ốc Đặc trong nháy mắt đã không biết đi nơi nào chỉ để lại hai người nói chuyện.

Thấy Lăng Phong không biết nói cái gì. Mộ Dung Yên quay đầu trong lúc vô tình thoáng nhìn thấy chiếc rương nhỏ mà Hàn Trữ lưu lại, nàng vui mừng cười nói:

- Tên kia bị người dọa mất mặt, ngay cả thứ này cũng để quên mất, thực sự là đáng đời! Phong đệ đệ, đến xem có cái gì tốt!

Vừa rồi để Hàn Trữ ăn một quả đắng, hận ý trong lòng tiêu tán không ít, Mộ Dung Yên khôi phục một chút thiên tính hoạt bát.

Lăng Phong bất đắc dĩ xoa xoa mũi, từ "Phong ca ca" thoáng một cái đã giáng cấp xuống làm "Phong đệ đệ", bản thân bối phân thay đổi thật sự nhanh đến chóng mặt.

Mở cái rương, Mộ Dung Yên thất vọng lật tới lật lui vài cái:

- Toàn hàng bình thường.

Bên trong đều là đồ dùng của nữ nhi, hoặc có chút minh châu bảo ngọc các loại, cái này đương nhiên là của Hàn Trữ trong ngày thường dùng để lừa gạt nữ tử. Tuy rằng bảo quang bắn ra bốn phía, nhưng mấy thứ này Mộ Dung Yên không để trong lòng!

Trông thấy nàng như một kẻ tham tiền tìm tòi tìm lui trong rương, Lăng Phong cảm giác có chút buồn cười, đường đường là chấp sự thương hội lộ ra dáng dấp này, người ngoài vô luận như thế nào cũng không thể nghĩ ra. Đột nhiên, Mộ Dung Yên vui mừng cười rộ lên:

- Ngân sừng giáp? Di, loại này là bảo bối ở Vô Tận Hoang Nguyên vậy mà hắn lại có cất dấu trong bảo rương.

Lăng Phong nhìn lại, chỉ thấy giữa ngón tay Mộ Dung Yên đang cầm một viên ngân sắc hạt châu cỡ quả trứng gà, nghe khẩu khí nàng hẳn phải là kiện bảo vật, cũng không biết có tác dụng gì, Lăng Phong hiểu kỳ mà hỏi thăm:

- Đây là bảo vật gì?

- Người thử xem thì biết.

Mộ Dung Yên không có cự tuyệt Lăng Phong, trực tiếp đem ngân sắc hạt châu nhét vào trong tay hắn, giải thích:

- Dùng niệm thức xâm nhập vào, nhớ kỹ chậm rãi một chút.

- Di!

Niệm thức xâm nhập trong đó, Lăng Phong cảm giác ngân sắc hạt châu trong tay thoáng cái như có sinh mệnh đáp lại bản thân, tâm niệm vừa chuyển, chỉ thấy hạt châu bắt đầu chậm rãi hóa mềm xuống, cuối cùng biến thành một đoàn dịch thể.

- Không chế nó tràn lên da, lúc mới bắt đầu không quá quen thuộc, khả năng cần phải tiêu hao một ít thời gian, chờ về sau làm thử vài lần là được. Thậm chí sau khi định hình người không cần đem nó loại trừ, hoàn toàn đem nó cho rằng là tầng da thứ hai.

152. Chương 107: Thuật Luyện Sư Tham Lam.

Lăng Phong dựa theo Mộ Dung Yên chỉ điểm, không chế được ngân sắc dịch thể chậm rãi từ bàn tay bắt đầu hướng cánh tay kéo dài, diện tích che phủ thân thể dần dần tăng, dịch thể cũng bắt đầu không ngừng biến, nhan sắc bên ngoài không ngừng nhạt đi, cuối cùng dĩ nhiên trùng với màu da, thoát nhìn cùng da người mà giống như đúc.

Mặt khác, Lăng Phong cảm giác được tuy rằng bề ngoài thân thể có một tầng dịch thể cổ quái, nhưng không gây mập lên bao nhiêu, thậm chí độ nhạy cảm của da tăng lên không ít. Khi hô hấp, hắn tựa hồ cảm nhận hơi nước xung quanh, mỗi một lần từ lỗ chân lông thư giãn lại cảm giác được có chút khí vẫn đục nào đó bị bài xuất ra ngoài, nương theo đó là một cỗ khí tức tươi mát xâm nhập vào.

”Tranh!”

Lăng Phong búng tay lên cánh tay trái, không có vận dụng bất cứ chân lực nào vậy mà ngón tay búng tới cứ như là đang đụng phải kim thiết phát sinh tiếng” Boong boong”, rõ ràng là tầng dịch thể này bao trùm lên cơ thể mình tăng cường sức chống cự rất nhiều. Mặc dù khi sờ lên da vẫn cảm thấy thật mềm mại không gì sánh được, không giống như đang mặc áo giáp cứng ngắc.

- Thứ tốt!

Lăng Phong không kim lòng mà thán lên, hắn hiểu kỳ mà hỏi thăm:

- Thứ này có là lai lịch gì?

- Đây là ngân sừng, xuất xứ từ Vô Tận Hoang Nguyên.

"Vô Tận Hoang Nguyên?" Lăng Phong nao nao, đây đã là lần thứ hai từ miệng người ngoài hẳn nghe được từ: "Vô Tận Hoang Nguyên", với đại đa số người mà nói, Vô Tận Hoang Nguyên thần bí khó lường, ẩn chứa nhiều điều thần bí. Cho dù là cường giả trình độ như Mạch Kha khi nói đến Vô Tận Hoang Nguyên đều mang theo một cổ tâm tình kỳ quái.

- Đúng vậy, trừ Vô Tận Hoang Nguyên loại địa phương này ra, nơi khác có được loại bảo bối hiếm có này sao!

Mộ Dung Yên cảm thán nói:

- Tục truyền ngân sừng là liệt sát ngân sừng cấp bậc Thánh Vực, cắt lấy đoạn sừng tinh hoa bên ngoài, lại qua luyện ngân rèn luyện mà thành, một bộ sừng tiêu hao rất nhiều công sức, mà hiệu quả của nó cũng hoàn toàn xứng đáng với tổn hao như vậy!

- Sau khi mặc vào nó có thể hóa giải được phân nửa lực lượng công kích dưới Thánh Vực, đồng thời bởi ngân sừng thú thiên tính thân cận tự nhiên, có ngân sừng giáp trong người, tu luyện giả có thể có cơ hội ngộ thiên địa đại đạo, với tu vi có ích rất lớn! Dù cho những châu báu này có nhiều hơn mười lần đi chăng nữa cũng chưa chắc đổi được một bộ ngân sừng giáp!

Trông thấy châu báu trong rương, Mộ Dung Yên hơi khinh thường nói:

- Vậy mà tên ngu ngốc kia lại cho rằng đây là châu báu tầm thường!

Nhẹ nhàng gạt đầu, Lăng Phong trầm nghĩ, Thánh Vực ma thú cả người đều là bảo bối a, dùng thân thể chúng nó luyện chế ra bảo bối đều được, lần trước 'huyết xích' cũng đồng dạng như vậy. Tâm niệm vừa động, mơ hồ một tầng dịch thủy từ người hẳn chậm rãi tụ lại trên lòng bàn tay, nháy mắt ngân sừng giáp một lần nữa khôi phục nguyên dạng. Sau đó, Lăng Phong đem đưa trả lại cho Mộ Dung Yên.

Mộ Dung Yên trừng mắt:

- Người đây là ý gì? Thứ này ta nói đưa cho người.

- Cái này không tốt lắm đi?

Lăng Phong có chút do dự nói, vừa rồi ném thử một phen, hẳn đối với công hiệu thần kỳ của ngân sừng giáp cũng có chút yêu thích.

- Có cái gì là được hay không được!

Mộ Dung Yên tức giận, sẵn giọng:

- Những thứ của tên kia vừa nhìn ta đã thấy giận! Người rớt cuộc có muốn hay không? Người không lấy ta đem vứt đi vậy!

Đôi mắt đẹp của nàng hơi giận, vung tay lên tựa hồ muốn đem ngân sừng giáp vứt đi.

Lăng Phong vội vã thu hồi lại:

- Vậy thì đa tạ"

Mộ Dung Yên lúc này mới cười hì hì, nói:

- Cái này không sai biệt lắm đi, nếu như người cảm thấy băn khoăn mà nói về sau chuyện Tinh Chương giúp đỡ ta một chút.

Nàng giả hoạt cười:

- Đừng quên, ta là thương nhân, không từ trên người của người kiếm đủ lợi ích ta chắc chắn không bỏ qua cho người.

Lăng Phong cũng cười, trải qua việc này, hẳn cảm thấy mình cùng với Mộ Dung Yên cự ly được kéo lại gần không ít, tăng gần cách trước kia nay lặng lẽ tiêu thất. Lại nói chuyện phiếm một lát, Lăng Phong vỗ trán:

- Ta thiếu chút nữa quên, lần trước người giao cho ta ba mai Tinh Chương đã chữa trị tốt rồi, ta lần này là đến đưa trả lại cho người.

Nói xong, hần xuất ra ba mai trung cấp Tinh Chương.

- Coi như ngươi còn có tâm

Mộ Dung Yên tươi cười, thờ ơ nhận Tinh Chương, thoáng oán giận nói:

- Ngươi hiện tại đã là đại nhân bận trăm công nghìn việc, lại cùng Tần Thái Tử giao thủ, linh mệnh tham gia Thương Khung Hội Chiến, đâu còn nhớ tới chút chuyện "nhỏ" tiểu nữ đã nhờ!

Nàng cố ý nhấn mạnh từ "nhỏ" trên mặt còn mang theo vẻ ai oán như làm nũng. Lăng Phong biểu tình xấu hổ có chút ăn không tiêu thần thái này của nàng.

Chọc cho Lăng Phong phải lúng túng, Mộ Dung Yên cười nói:

- Nói đi, lần này ngươi có phải là có chuyện gì hay không muốn ta hỗ trợ?

Mặc dù thời gian chung đụng không lâu, nhưng nàng tự nhận có chút kiến giải đối với Lăng Phong, nếu không phải có chuyện muốn nhờ, Lăng Phong hẳn là sẽ không vì trả ba mai Tinh Chương cố ý đi một chuyến.

- Ân, quả thật có chút sự tình.

Lăng Phong cũng không vòng vo, nói thẳng:

- Ta nghĩ muốn những tài liệu này, không biết ngươi nơi này có không?

Nói xong, hần từ trong Tiết Vân móc ra một tờ giấy, bên trên viết chính tề một số tên tài liệu.

Thuận tay tiếp lấy, đảo qua một lượt, Mộ Dung Yên nhíu mày:

- Trong này có một số tài liệu dễ dàng tìm được ở trong thương hội này. Thế nhưng những thứ này long cốt thảo, anh xác, xà văn cương tâm,...những tài liệu này ta cũng chỉ là từng trong điển tịch tổng bộ nhìn qua thôi vẫn chưa gặp mặt bao giờ.

- Như vậy a.

Lăng Phong có chút thất vọng, nếu như ngay cả Áo La Thương Hội cũng không có, địa phương khác lại càng khó nói, mấy thứ này liên quan đến kế hoạch huấn luyện tiếp theo của hần, thực sự là không thể khuyết thiếu.

- Với quan hệ của ngươi cùng vương thất Tinh Lam hẳn là có thể phát động lực lượng công quốc tiến hành tìm kiếm đi?

Mộ Dung Yên thăm dò nói, thấy Lăng Phong không chút do dự gật đầu, nàng hơi có chút giật mình, xem ra công quốc Tinh Lam hẳn là ý thức được giá trị đầy đủ của Lăng Phong. Mộ Dung Yên cũng không có dây dưa về đề tài này, nàng nhẹ nhàng nhíu đôi lông mày:

- Ta có thể sử dụng một ít lực lượng thương hội toàn lực giúp ngươi tìm kiếm, về phần có thể tìm kiếm được hay không ta cũng không có cam đoan.

- Vậy đa tạ Mộ Dung chấp sự rồi.

- Về sau chúng ta giao dịch còn dài, ngươi mỗi lần đều khách khí như vậy ta cũng không dám tiếp thu...Nếu ngươi thật tình muốn cảm ơn ta giúp ta chữa trị mai Tinh Chương này là được rồi!

Mộ Dung Yên cười, từ trong Tiết Vân lấy ra một cái hộp nhỏ, sau đó đưa cho Lăng Phong.

Lăng Phong hơi cảm thấy kinh ngạc, lần trước Mộ Dung Yên mời bản thân xuất thủ chữa trị Tinh Chương cũng không có thận trọng như thế. Hần tiếp nhận hộp liền mở ra, khi nhìn thấy Tinh Chương bên trong, Lăng Phong cả kinh. Lại tỉ mỉ quan sát một phen sau đó mới giật mình nghi hoặc nói:

- Nhị biến Tinh Chương?

Thấy Lăng Phong hỏi như vậy, nhãn tình Mộ Dung Yên sáng lên:

- Ngươi biết nhị biến Tinh Chương? Vậy ngươi có thể chữa trị được hay không?

Theo song phương quan hệ cải thiện, Mộ Dung Yên hiện tại câu hỏi cũng trực tiếp không ít, Lăng Phong cũng không che lấp thân phận Thuật Luyện Sư của mình như trước đây. Lăng Phong nỗ lực đem tri thức trong đầu sưu tầm một lần, sau đó tỉ mỉ kiểm tra Tinh Chương trong hộp, biểu tình có chút ngưng trọng nói:

- Ta không phải rất có nắm chắc.

- Vậy, người có thể có mấy thành nắm chắc chữa trị tốt?

Mộ Dung Yên khẩn trương nhìn Lăng Phong.

Hơi mở một bàn tay, Lăng Phong hồi đáp:

- Ngũ thành, nhiều lắm chỉ có ngũ thành!

Thấy Mộ Dung Yên lộ ra biểu tình kinh ngạc, hắn có chút thẹn thùng nói:

- Ta biết xác suất này có chút thấp, vạn nhất chữa trị không tốt mai Tinh Chương này sẽ không hồi lại được. Hay người hãy tìm người khác thử xem?

Kinh ngạc mà nhìn Lăng Phong, thấy đối phương vẻ mặt nghiêm túc, Mộ Dung Yên cười khổ: Lão thiên gia, có ngũ thành xác suất vẫn còn chưa đủ? Người này xác định không phải đang cùng mình vui đùa?

Để có được mai nhị biến Tinh Chương này, Mộ Dung Yên lợi dụng một ít con đường bí ẩn của bản thân, sau đó tìm sáu vị cao cấp Thuật Luyện Sư, trong đó năm tên trực tiếp nói cho nàng biết không có bất luận cái gì hi vọng chữa trị gì, chỉ có một vị cao cấp Thuật Luyện Sư hàm hồ nói chỉ có nửa thành hi vọng!

Một bên chỉ có nửa thành hi vọng mà Lăng Phong lại có ngũ thành nắm chắc!

Mộ Dung Yên hưng phấn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nàng miễn cưỡng kiềm chế tâm tình đang dâng trào, run run hỏi:

- Người cần tài liệu gì? Vô luận là cái gì, chỉ cần có thể chỉ cần có thể tìm được ta nhất định toàn lực đưa đến cho người!

Hơi lắc đầu, Lăng Phong nói:

- Như thế không cần, bất quá những thứ kia ta còn muốn phiền Mộ Dung chấp sự quan tâm nhiều hơn.

Nói xong, Lăng Phong liền cáo từ.

Mộ Dung Yên hơi có chút buồn vô cớ, chẳng biết tại sao, mỗi lần thấy Lăng Phong nàng lại cảm thấy thời gian lại trôi qua thật nhanh, nàng miễn cưỡng cười nói:

- Người trước tiên đợi một lát, ta đem một ít tài liệu có trong thương hội đưa cho người.

Lăng Phong gật đầu.

Mang tài liệu tới giao cho Lăng Phong, nhìn theo bóng lưng hắn sau khi biến mất, Mộ Dung Yên than khẽ. Ốc Đặc lại không biết từ nơi nào chui ra, trên mặt băng lãnh của hắn tràn đầy kích động:

- Tiểu thư, người cảm thấy hắn có thể chữa trị được chứ?

Lần trước giao cho Lăng Phong ba mai trung cấp Tinh Chương chữa trị, bất quá là vì trải nghiệm đơn giản nhất đối với Lăng Phong mà thôi, nếu như Lăng Phong ngay cả trải nghiệm này cũng không thông qua mà nói, ngày hôm nay Mộ Dung Yên cũng sẽ không xuất ra mai nhị Tinh Chương này.

- Hiện tại suy đoán kết quả như thế nào cũng không chắc đâu, bất quá ta tin tưởng vào năng lực của hắn! Tin tưởng sau này hắn nhất định sẽ mang đến cho ta kinh hỉ đi!

Bỗng nhiên, Mộ Dung Yên lại có chút tức giận nói:

- Lần trước đi tìm tên kia chữa trị mai Tinh Chương này lại còn công bố là phải có ma hạch cấp Thánh Vực! Hừ hừ, tên tham lam!"

Vừa nghĩ tới điều kiện mà vị cao cấp Thuật Luyện Sư kia công bố có nửa phần hi vọng chữa trị nhị biến Tinh Chương, Mộ Dung Yên đã tức đến mức thở hổn hển. Ốc Đặc cũng khẽ lắc đầu:

- Tham lam! Thuật Luyện Sư tham lam.

Trên thực tế, ở tại Thần Vãn đại lục Thuật Luyện Sư trừ được hưởng danh vọng cực cao ra, còn một thứ làm cho bọn họ danh tiếng lan xa chính là phẩm tính tham lam! Rất nhiều Thuật Luyện Sư khi giúp đỡ người ta luyện chế hoặc giả chữa trị Tinh Chương, cố ý thêm vào rất nhiều tài liệu trân quý, mà căn bản là những tài liệu này không được dùng đến, toàn bộ đều được họ đưa vào túi mình.

Như vậy những người tới cửa thỉnh cầu không chỉ tốn một số kim tệ lớn, lại còn phải tốn thêm tinh lực đi tìm tài liệu trân quý, bất quá vì ngại năng lực cường đại của Thuật Luyện Sư, thường nhân cho dù biết mình bị hố cũng không khỏi phải làm theo. Dần dà, người thường đối với Thuật Luyện Sư có một loại cảm tình phức tạp - vừa tôn kính lại có cảm hận!

153. Chương 108: Phương Kính Song.

Lăng Phong một đường quay lại Đa Bảo Các, trước khi đến Áo La Thương Hội, hắn đã dẫn Khải Ân chính thức bá kiến Mạch Kha vị sư phụ tiện nghi này. Mạch Kha sau khi kiến giải về thiên phú của Khải Ân đã luôn miệng khen không dứt, đồng thời cảm thấy hơi có chút đáng tiếc: Nếu muốn đặt chân ở chân nguyên để có được trình độ thâm hậu, tốt nhất là từ lúc Cự Linh sơ thành đã phải bắt đầu tu luyện.

Trong khoảng thời gian Khải Ân ở Băng gia, tuy rằng tu vi chân lực tiến triển phi thường nhanh bất quá bởi vì không có nguyên tố Chân Võ Quyết nên đã lãng phí một đoạn thời gian tốt, so với người khác thì độ dự trữ chân nguyên lực sẽ kém hơn rất nhiều.

Trừ phi Khải Ân có thể có được một loại như Phong Viêm Dung không cần nhiều chân nguyên lực lắm là có thể phát huy được uy lực cường đại nghịch thiên cấp nguyên lực ẩn, bằng không mà đi từng bước kiến tập như giờ sợ rằng phải lãng phí một quãng thời gian mới có chút thành tựu. Lăng Phong với việc này sớm đã có cách giải quyết, bất quá lúc này thời cơ chưa đến, hắn cũng không có nói ra.

Xuân Hiểu Lâu, bên trong phòng luyện chương của Phỉ Bối.

Lúc Lăng Phong mở cửa phòng, Phỉ Bối cùng với Ngã Luân đang ở bên trong. Thấy Lăng Phong đi tới, Phỉ Bối vội vã thu dọn một chút, đứng dậy cười nói:

- Lăng tiên sinh tới thật đúng lúc, chút tri thức của lão hủ sắp bị Ngã Luân tiểu gia hỏa này đào sạch rồi, hiện tại cũng đến lúc Lăng tiên sinh có thể giáo dục hắn.

Tuy rằng trong lời nói có điểm cảm thán nhưng về vui mừng lại nhiều hơn.

- Lão sư, Ngã Luân vẫn còn có chỗ cần ngài phải dạy, không có ngài bên cạnh chỉ điểm, bao giờ Ngã Luân cũng làm lỗi.

- Ha ha.

Phỉ Bối nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu hắn:

- Ngã Luân, ngươi không thể cứ đùa như hài tử được, về sau ta không ở bên cạnh ngươi Đa Bảo Các còn muốn ngươi phải chống đỡ đó!

Hắn tự nhiên nhìn ra được với thiên tư Lăng Phong không có khả năng trường kỳ ở lại Đa Bảo Các, thời gian tới người diễn vẫn là Ngã Luân.

Lăng Phong hơi có chút ảm đạm, hắn nhìn ra được lúc này sinh mệnh lực Phỉ Bối đã có xu hướng héo rũ, mấy năm nay hắn vì Đa Bảo Các cống hiến sức lực, vài ngày trước đó bởi vì Thụy Tinh thương hội gặp chuyện càng hao tổn thêm tinh lực. Đừng xem mấy ngày này Phỉ Bối tinh thần có vẻ rất tốt, trên thực tế người sáng suốt đều minh bạch đây là duyên cớ tâm tình hắn đang tốt, trên thực tế thân thể vẫn đang có chút suy yếu. Hơn nữa loại sinh mệnh tiêu hao này không có giống như Bản Hách bị tổn thương niệm thức, vì vậy Lăng Phong cũng không có nửa phần biện pháp.

- Phỉ Bối đại sư, ta nghĩ đem Ngã Luân đưa đến bên người Bản Hách, mời hắn truyền thụ một ít tri thức luyện chương, không biết ý ngài như thế nào?

Lăng Phong hỏi.

Tuy rằng luận về tri thức luyện chương, Lăng Phong không biết hơn Bản Hách bao nhiêu lần, thế nhưng dù sao kinh nghiệm luyện chương không bao giờ thiếu cả, với một ít kiêng kỵ khi luyện thuật hay một chút chú ý hắn cũng không biết nhiều lắm. Nhưng mà hắn lại có kiếm linh trong người, tùy tiện có thể đi nơi này nơi khác, nhưng Ngã Luân lại không được như thế. Ở phương diện này Bản Hách so với Lăng Phong hiểu biết rộng hơn, tiểu Ngã Luân nếu theo hắn học tập tự nhiên sẽ lấy được lợi ích rất lớn.

Không đợi Phỉ Bối trả lời, Ngã Luân đã vội la lên:

- Lăng đại ca, ta không muốn ly khai lão sư!

Vành mắt Ngã Luân đỏ lên, hắn nhờ có Lăng Phong mới được Phỉ Bối hoàn toàn tiếp thu nhận làm đệ tử, trước đó thực tế hai người đã có tình thầy trò, quan hệ cực kỳ thân cận. Tiểu Ngã Luân tự nhiên nhìn ra được tình trạng Phỉ Bối đang không tốt, hắn không thể giúp đỡ được cái gì, chỉ nguyện ý ở dưới trướng hầu hạ Phỉ Bối.

- Hồ đồ! Bản Hách đại sư chính là công quốc nổi danh cao cấp Thuật Luyện Sư, năm đó ngay cả Áo La đế quốc cũng phái người đến mời hắn, có được cơ hội tốt theo đại sư học tập, người còn không biết quý trọng, ta...khụ khụ!

Phỉ Bối gấp đến độ liên tục ho khan vài cái. Ngã Luân cả kinh, vội vã nhẹ nhàng mà vỗ lên lưng lão:

- Lão sư, ngài đừng nóng vội, ngài nghìn vạn lần đừng nóng vội, Ngã Luân...Ngã Luân nghe lời ngài!

Lăng Phong thấy thế cũng thầm hận bản thân mình nói lỗ mãng, hắn nhẹ nhàng nói:

- Như vậy đi, dù sao Bản Hách cũng sẽ không ly khai Tinh Lam thành, về sau tùy tiện lúc nào có thể học tập cũng được, Ngã Luân cũng có thể đi về phía hắn thỉnh giáo.

Sau đó hắn nói lảng sang chuyện khác:

- Chỗ này của ta có một mai Tinh Chương, mọi người cùng nhau xem đi.

Với Thuật Luyện Sư mà nói, lực hấp dẫn lớn nhất chính là Tinh Chương hiếm lạ, có thể được Lăng Phong thận trọng lấy ra thì Tinh Chương đó há có thể là vật phàm? Hai người Phỉ Bối lập tức bị chú ý, sau khi hai người quan sát mai nhị biến Tinh Chương, Phỉ Bối hít sâu một hơi:

- Cao cấp Tinh Chương?

Tinh Chương ánh lên vẻ lục sắc, bên trong có một đoàn vân vụ hình tam giác, ở giữa vân vụ có một khe hẹp dài như "con mắt", trong mắt đều tối như mực chỉ có ở tâm điểm là một điểm sáng quang mang tựa hồ muốn hút hết tâm thần con người! Từ hắc sắc quang mang tán ra một tia quang vụ, quang vụ di chuyển hình thành nên những đồ án: Lúc như vòng tròn, lúc như hình e - lip, lúc như đường thẳng, lại có lúc như dấu chấm, phẳng phất có vô tận tinh vụ chỉ ngưng tụ trong một tắc vuông đó. Một mai Tinh Chương nhỏ nhỏ giống như là một vũ trụ, người nào mới nhìn cũng đều thấy choáng váng hoa đầu hoa mắt.

Liếc mắt nhìn qua, Phỉ Bối ngay lập tức quay đầu đi không dám nhìn nữa, còn tiểu Ngã Luân mạnh mẽ kiên trì xem một lát, cuối cùng Lăng Phong nhẹ nhàng đóng hộp Tinh Chương lại, tiểu Ngã Luân mới nhẹ nhàng thở một hơi, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, trên trán toát ra mồ hôi hột!

Với người thường mà nói, nhìn chăm chăm vào mai Tinh Chương này thì không có gì, tối đa chỉ cảm thấy thú vị một chút thôi. Thế nhưng Thuật Luyện Sư khi thấy nó sẽ không nhận được phân tích khí vụ này biến ảo xuất nhập kết cấu ra làm sao, càng phân tích tâm thần càng chìm vào, kết quả chắc chắn tiêu hao đại lượng tâm lực.

Thấy thế Lăng Phong đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vã từ trong Tiệt Vân lấy ra lưỡng khẩu tử sắc đan dược:

- Đ là la hâm đan công quốc mới nghiên cứu chế ra dùng xong có thể thanh tâm ngưng thần, cường kiện thân thể"

Hai người Phỉ Bối biết Lăng Phong thân gia dày, cũng không cùng hấn khách khí, tiếp nhận rồi ăn luôn. Chỉ chốc lát công phu, trên mặt Phỉ Bối đã hồi lại vẻ hồng hào, hấn cảm thán nói:

- Đan được thật thần kỳ.

Lăng Phong trong lòng khê động, xem ra la hâm đan này đối với việc cơ năng suy thoái cũng có một chút tác dụng, không biết sử dụng trường kỳ có tác dụng kéo dài tuổi thọ cho Phỉ Bối không? Có dự định này, hấn âm thầm quyết định thúc giục Bối Nạp Thông một chút, mình cũng đem la hâm thủy toàn bộ lấy ra, tận lực điều chế một nhóm đầu tiên đưa Phỉ Bối dùng.

- Lăng tiên sinh, mai cao cấp Tinh Chương này ngài từ đâu có được?

Vừa hỏi, bản thân Phỉ Bối liền lắc đầu cười khổ: Ở trong mắt bản thân cao cấp Tinh Chương hầu như là trân bảo nhưng cái này trước mắt vị thiếu niên kia cũng trở nên tầm thường đi?

- Đây không phải là cao cấp Tinh Chương.

- Không phải?

Phỉ Bối nghi hoặc mà nhú mày:

- Lão hủ tuy rằng bất tài, thế nhưng khi còn trẻ đã từng kết bạn với một số Thuật Luyện Sư lai lịch bất phàm, may mắn từng nhìn thấy qua cao cấp Tinh Chương. Mai Tinh Chương này tuy rằng biểu tượng kỳ dị, nhưng hấn là chính là...

Cười nhạt một tiếng sau đó khê phát tay, Lăng Phong nói:

- Hoặc giả cái này không phải chỉ có một mai cao cấp Tinh Chương! Chuẩn xác mà nói, nó phải là một mai nhị biến Tinh Chương!

...

- Nhị biến Tinh Chương?

Phỉ Bối cùng với Ngã Luân nhìn nhau, trên mặt hai người đều tràn đầy vẻ không giải thích được.

Cao cấp Tinh Chương sở dĩ hiếm lạ, một là khi có được nó, trung giai Thiên Hành Giả khi tới đỉnh phong có thể nhờ vào nó mà đề thăng Cự Linh tới cao giai, từ đó tốc độ tu luyện được đề thăng; hai là sau khi luyện hóa có thể nắm giữ một loại năng lực thần kỳ: "Biến thân". Trong lúc chiến đấu mà sử dụng, Cự Linh có thể biến ảo hình thể giống chính mình có lực sát thương cực kì cường đại. Chỉ bằng vào dị năng lực này, lực tinh Thiên Hành Giả thậm chí có thể so với cường giả cửu tinh.

Vì vậy, không ít cường giả đều muốn thu được một mai cao cấp Tinh Chương và cho rằng đây là nhân sinh truy cầu tối cao nhất.

Rất ít người biết, kỳ thực cao cấp Cự Linh không chỉ có thể tiến hành biến thân một lần, thậm chí ở tại ngay sau khi biến thân vẫn có thể "biến thân lần thứ hai"! Trong đó cần phải dùng đến chính là "Nhị biến Tinh Chương", nhị biến Tinh Chương luyện chế độ khó so với cao cấp Tinh Chương bình thường khác còn cao hơn, trình tự càng thêm rườm rà, từ điểm này có thể nói giá trị của nó so với cao cấp Tinh Chương không thua kém mấy may! Nhưng nếu đơn thuần luyện hóa nó mà nói, Thiên Hành Giả cũng không thể đem tự thân Cự Linh thăng cấp thành cao giai, thậm chí cũng không thu được bất kỳ năng lực đặc thù gì!

Có thể nói như vậy, nhị biến Tinh Chương nếu là ở trong tay người thích hợp thì biến thành tuyệt thế trân bảo, nhưng ở trong tay người khác thì lại là đồ phế vật.

Một mai nhị biến Tinh Chương lợi dụng thoả đáng mà nói, cao giai Thiên Hành Giả bằng vào nó cho dù đối mặt với Thánh Vực cường giả cũng có khả năng đánh một trận! Nhưng là bởi vì nhị biến Tinh Chương luyện chế thật sự là quá khó khăn, rất nhiều cao cấp Thuật Luyện Sư cũng chỉ là nghe nói qua thực tế cũng chưa từng được nhìn, những Thiên Hành Giả có được nó thật sự là quá ít.

Lăng Phong đối với hai người Phỉ Bối giải thích một phen, nhưng hai người vẫn nghe như lọt trong sương mù vậy không nhận thức được. Thấy thế, Lăng Phong mỉm cười, hấn sở dĩ ở tại trước mặt Ngã Luân bọn

họ xuất ra nhị biến Tinh Chương là để giúp họ mở rộng thêm chút kiến thức, lúc này không cần thiết phải giải thích nhiều làm gì chỉ cần biểu thị một phen là họ có thể minh bạch.

Lăng Phong cẩn thận đem Tinh Chương đặt sang một bên, từ trong hộp lấy ra một khối hắc sắc lập phương. Khối lập phương này đen như mực, nhìn qua khá cứng rắn, trơn sáng bóng, ở một chỗ có một cái nút nhỏ nhô ra đủ cho ngón tay giữa đè xuống.

- Đây là Phương Kính Song?

Phỉ Bối nghi hoặc hỏi thăm.

Lăng Phong cảm thấy hơi kinh ngạc, không nghĩ rằng Phỉ Bối dĩ nhiên nhận thức được thứ này.” Phương Kính Song” là thứ tài liệu Mộ Dung Yên đưa riêng cho mình, nếu không phải nài ngay trước mặt dùng thử cái này, Lăng Phong cũng không thể tin được là lại có vật phẩm luyện kim tinh xảo đến trình độ này.

- Đúng vậy.

Thấy Lăng Phong gật đầu cam chịu, Phỉ Bối kinh ngạc nói:

- Một khối tiểu đồng này tương đương với lương quân đội một năm đó! Chắc chắn, thật là có người cam lòng a.

Ngả Luân nghe bọn họ nói xong, ở một bên vò đầu bứt tai, vẻ mặt chờ mong không gì sánh được.

Lăng Phong mỉm cười dùng ngón trỏ ấn vào một cái nút, chỉ thấy khối lập phương truyền ra tiếng ”Ầm crack” kỳ quái, ngay sau đó một chút hoàng quang hiện lên, cuối cùng ở ngay trước mặt Lăng Phong hiện thành một bức tranh mặc dài nửa trượng.

Bức tranh mặc lúc đầu nhìn có chút không rõ lắm, dần dần một thân ảnh thon gầy hiện ra, trên khuôn mặt có xăm hình một con rắn...chính là Ốc Đặc!

- Là ảnh mặc?

Ngả Luân há to mồm nói.

Lăng Phong gật đầu, như thế có thể lý giải Phương Kính Song là không tầm thường rồi. Trên thực tế, Phương Kính Song giúp gia tăng độ hình ảnh, chỉ cần ấn vào nút nhỏ ở bụng kia là nó có thể đem việc phát sinh trước mắt ghi chép lại. Sau đó ở chỗ thủng kia đè xuống sẽ phóng ra ảnh mặc đã được ghi chép.

154. Chương 109: Kiểm Mang Hóa Hình.

Không giống như phải nổi ảnh mặc rườm rà, phương pháp sử dụng Phương Kính Song cực kỳ tiện lợi. Đương nhiên, cũng không phải không có khuyết điểm, giá cả đắt đỏ đã hạn chế việc sản xuất quy mô. Mặt khác, hình ảnh bên trong chứa đựng phải tồn tại trong một khoảng thời gian nhất định, một khi cố định thì vô pháp cắt bỏ, vì vậy luyện chế Phương Kính Song phức tạp chỉ có thể dùng cho bản ghi chép một đoạn ảnh tượng, không thể dùng vào việc khác.

Đối diện Ốc Đặc xuất hiện thân thanh sắc chiến giáp nam tử, thanh giáp nam tử vừa xuất hiện tựa hồ ngay cả không khí cũng bị chấn động, ở xung quanh hần loáng thoáng xuất hiện đợt sóng, uy thế cực kỳ kinh người.

Tâm thần Lăng Phong cũng bị ảnh mặc hấp dẫn hết, tại Áo La Thương Hội khi Mộ Dung Yên làm mẫu một chút, hần cũng chưa kịp tỉ mỉ quan sát. Bây giờ tĩnh tâm xem xét, Lăng Phong nhìn ra thanh giáp nam tử tu vi dù cho thua Kiều Sâm Đặc sợ rằng cũng không kém quá xa đi, rất rõ ràng đều là người trong Thánh Vực.

Thanh giáp nam tử không biết nói cái gì đó với Ốc Đặc, Ốc Đặc biến sắc bỗng nhiên xuất thủ, chỉ thấy sau lưng của hần hiện lên ”Xà linh” ngẩng đầu hướng lên trời rống một tiếng, lập tức thân thể cấp tốc bành trướng mấy lần, đạt được mấy chục trượng mới hoãn lại, như một bàn tay che trời bao phủ cả không gian!

Ở tại Áo La Thương Hội, Lăng Phong đã từng thấy tận mắt Ốc Đặc dùng "Tam xà biến" oanh kích đánh bay Bùi Nặc, thế nhưng thanh thể này so sánh với nhau khác quá xa.

Thấy xà linh hướng bản thân bay cuộn mà đến, thanh giáp nam tử xem thường cười cười, đột nhiên tay điểm một cái, sau lưng của hắn một con Cự Linh hình sư tử rít gào đánh về phía linh xà. Xà linh xảo quyết quần lấy thân thể sư linh, kết quả sư linh không sợ hãi chút nào, liền ngửa mặt lên trời rít gào một tiếng, từ thân thể liền hiện lên ba đạo kim sắc quang mang, ngay sau đó thân thể biến hóa: Người trắng kiện lên, móng vuốt sắc bén, cả thân thể được thổi phồng to hơn trước như là một tòa nhà vậy, vô số bạch khí lượn vờn quanh thân nó!

Xà linh tựa hồ chịu thiệt khi độ lực lượng, chỉ thấy thân thể sư linh không ngừng dấy dựa như sắp thoát ra được!

Trên gương mặt Ốc Đặc hình xăm hơi nhảy lên một chút, khuôn mặt hắn ngày càng băng lãnh, ngân quang trên trán lại lóe lên! Dị biến phát sinh, trên thân thể trơn bóng của xà linh bỗng mọc thêm một tầng hắc sắc lân giáp, từ bụng nó mọc ra hai đôi cánh, giữa trán mọc thêm một cái sừng đen nhánh! Cả bầu trời bỗng xuất hiện mây đen, mây đen không ngừng dâng lên cuộn cuộn, phẳng phát như xà linh ẩn hiện trong đó tiến hóa thành giao long trong truyền thuyết!

Nhị biến Tinh Chương!

Lăng Phong minh bạch, đây nhất định chính là biến hóa nhị biến Tinh Chương mang đến!

Thanh giáp nam tử kinh hãi trừng mắt nhìn! Đáng tiếc, hắn không kịp phản ứng, sau khi lần thứ hai biến thân lực lượng xà linh đã bạo tăng mấy lần, thân thể chỉ khe quắt một cái, chỉ thấy sư linh rên rỉ một tiếng "Phốc" hóa thành một làn khói xanh tiêu tán!

Thanh giáp nam tử phun một ngụm máu tươi, hắn không dám ham chiến, không đợi Ốc Đặc đuổi theo xoay người chạy trốn. Hắn thân là Thánh Vực cường giả, linh hồn hạch tâm đã cùng Cự Linh tan ra làm một thể, tuy rằng vừa rồi xà linh một đập nhưng vẫn chưa làm sư linh của hắn tiêu thất chỉ là bị thương nặng, gián tiếp làm linh hồn hắn cũng bị thương theo, tự nhiên vô lực tái chiến!

Trận chiến này trên thực tế Ốc Đặc thắng được cực kỳ may mắn, thanh giáp nam tử tâm tính khinh thường, ỷ vào tu vi bản thân cao thâm hơn đối phương, tự nghĩ ra tỷ thí Cự Linh hắn là sẽ không thua, nhưng không ngờ Ốc Đặc có nghịch thiên kỹ năng: "Đệ nhị biến thân"! Nếu như ngay từ đầu giao chiến hắn dùng năng lực tự thân, đem Cự Linh tiềm tàng tuy rằng kết cục không nhất định có thể thắng nhưng tuyệt đối không có thua chặt vạt như vậy.

Ảnh tượng trong ảnh mạc hoàn toàn tiêu thất, hai người Phỉ Bối mới thở phào một ngụm khẩu khí, tràng chiến đấu vừa rồi vượt xa tầm tưởng tượng của bọn họ, làm cho bọn họ không ai dám thở mạnh. Lúc này xem xong mới có cảm giác thư hoãn thả lỏng!

- Thì ra là thế.

Phỉ Bối thở dài một tiếng:

- Nhị biến Tinh Chương này dĩ nhiên cường đại như vậy, bất quá mai Tinh Chương này cũng chỉ có thể cho xà linh sử dụng đi?

Hắn nhìn về phía nhị biến Tinh Chương. Lăng Phong gật đầu, nhị biến Tinh Chương chẳng qua là tên gọi chung, trên thực tế mai Tinh Chương theo Mộ Dung Yên gọi là "Sơ Giao", chỉ cần dùng một viên ma hạch giao long làm nguyên liệu mà chế tạo thành!

Giao long thuộc họ long thú, sau khi trưởng thành thực lực có thể lên tới Thánh Vực, mấy năm trước kia cũng từng có giao long thường xuyên đi qua Áo La đế quốc, nhưng mà chỉ mấy năm nay nhân loại sinh sôi nảy nở nhiều, hoàn cảnh sinh tồn của ma thú bị phá hư nhiều, các ma thú cường đại đều ẩn dật trong thâm sơn đại trạch khó mà có thể nhìn thấy.

Mai "Sơ Giao" này là tổ tông Mộ Dung gia lưu truyền tới nay, vẫn không có ai có thể sử dụng, cho đến khi Ốc Đặc xuất hiện, Mộ Dung gia thấy hắn trung thành và tận tâm, vì vậy đem "Sơ Giao" giao cho hắn sử dụng.

Ở trong Áo La Thương Hội khi gặp mặt Hàn Trữ, Lăng Phong đã đại khái suy đoán rằng Mộ Dung Yên hiện giờ ở thương hội tình trạng không khá lắm. Dưới loại tình huống này, nếu như có thể đem "Sơ Giao" chữa trị hữu ích, bên người nàng liền thêm một vị Thánh Vực cường giả, vô luận làm chuyện gì tự nhiên có chỗ dựa lớn.

Yên lặng cầm "Sơ Giao", Lăng Phong lâm vào trầm tư: Nhị biến Tinh Chương sở dĩ luyện chế phức tạp, một là ở phía sau kỳ "Ngưng chương" cần phải lợi dụng đến kết cấu, hai là ở tại "Cố định" cần phải dùng đến đặc thù nguyên liệu mới áp chế được phần linh hồn vật tính trong đấy! Đây mới là phần then chốt, nếu như có thể thuận lợi áp chế quyết định tính thành bại của Tinh Chương.

Mai "Sơ Giao" này không chỉ có tố linh mặc cùng với mặc thần phát sinh ngăn cách, quan trọng hơn là linh hồn vật tính bị áp chế trong này đang thoát ra, nếu muốn chữa trị tốt phải tận trọng trấn áp lại! Lăng Phong hoàn toàn biết nên làm như thế nào để trấn áp linh hồn vật tính, nhưng căn bản niệm thức bản thân cường độ quá thấp không đủ áp chế được linh hồn vật tính ma thú cấp Thánh Vực, cho dù là Bản Hách cũng không có thực lực này.

Xem ra, chỉ còn cách tìm phương pháp khác thôi, Lăng Phong âm thầm suy nghĩ, tiện tay đem "Sơ Giao" bỏ lại trong hộp, hẳn phải chuẩn bị hảo hảo một phen mới động thủ, miễn cho mai nhị biến Tinh Chương này lại hỏng thêm nữa.

...

Vào đêm, Lăng Phong đang cầm "Lang Nguyệt Kiếm Quyết" kiểm phổ tìm hiểu kỹ càng, lúc này một màn Diệp Lạc thi triển "Lang Nha Nguyệt" lại hiện lên trong đầu hắn, căn cứ vào kiểm phổ miêu tả, Lăng Phong cũng đại khái minh bạch được chỗ quan trọng của tam đại kiếm chiêu:

Lang Nha Nguyệt...diễn hóa Tinh Chương, đem kiếm khí cùng với Cự Linh hợp hai thành một, hình thành "Kiếm khí Cự Linh", sau khi hình thành sẽ có lực va đập mạnh. Khi đối chiến với huynh đệ Mông Thị, Diệp Lạc vừa ra chiêu này lập tức đem cốt thứ khai giáp của cự linh đối phương phá vỡ. Một kiếm "Kiếm khí Cự Linh" này tuy rằng kiên cố sắc bén, nhưng không phải là không đỡ được, hơn nữa còn thiếu sự linh hoạt.

Tham Lang Nguyệt...cơ sở giữa kiếm khí Cự Linh tiến thêm một bậc, chính là dùng "Kiếm quang" cùng với Cự Linh hợp thành một. Một khi thành hình, bên ngoài thân Cự Linh có vô số tơ nhỏ hình thành nên vô số hào quang, một khi có vật thể tiếp cận ngay lập tức bị giảo sát thành phần hạt! Kiếm quang "vô kiên bất tời", có thể đem nó kết hợp với Cự Linh thì sát thương phải to đến chừng nào.

Trong tam đại kiếm chiêu duy nhất Lăng Phong không thấu hiểu là một chiêu cuối cùng...Sát Phá Lang (DG: Sao không đến gặp Phá Quân mà học hỏi ^.^)! Chiêu này muốn xuất phải có sát ý, một khi sử dụng, từ trong miệng kiếm quang Cự Linh sẽ phun ra một đạo "Kiếm cương", trong đối chiến hầu như không một ai có thể đỡ được chiêu này. Mà trên kiểm phổ có chút giải thích với kiếm cương, nếu như nói kiếm quang chẳng qua gần như vô kiên bất tời thì kiếm cương lại ẩn chứa chân lý "phong duệ", một khi đánh ra không gì cản được!

Không ngừng trải qua tu luyện, Lăng Phong cũng minh bạch trên thế giới sẽ không có phòng ngự tuyệt đối, cũng không có khả năng tồn tại công kích tuyệt đối! Kiếm cương đương nhiên không có khả năng đâm thủng tất cả, thế nhưng kiếm phổ lại miêu tả nó đáng sợ như thế, lại đem uy lực nó xếp trên cả kiếm quang chắc hẳn là có chỗ hơn người.

Đáng tiếc, quyển kiểm phổ này tựa hồ có chút không trọn vẹn, trên đó không ghi chép việc tu luyện "Kiếm cương" như thế nào. Mà hiện tại Lăng Phong cũng đã triệt để buông tha dự định tu luyện tam đại kiếm chiêu này, nguyên nhân là tam đại kiếm chiêu này chính là diễn, mà Cự Linh hẳn là "kiếm linh", căn bản kiếm chiêu cùng với "Thú Linh" không xứng đôi. Diệp Lạc lúc trước thấy Lăng Phong thiên tư xuất chúng, vì vậy nảy ý truyền hắn kiểm phổ này, bản thân Diệp Lạc cũng không phải là Thuật Luyện Sư nên không rõ ràng lắm một ít hạn chế khi thi triển diễn nhưng Lăng Phong lại rõ ràng.

Nếu như Cự Linh Khải Ân là "Lang linh" thì tốt, Lăng Phong cảm thấy có chút tiếc nuối, trông thấy mỹ thực trước mặt mà không thể ăn không thể nghỉ ngơi đây là dằn vặt nhất.

Nhắm mắt một lát, Lăng Phong bỗng nhiên đứng lên, thực trung nhị chỉ tịnh khởi kiếm quyết hướng về phía trước đâm tới!

Chỗ hai ngón tay chỉ trước mắt bỗng nổ tung một đạo tinh mang, kiếm quang sắc bén bị Lăng Phong không chế ở một tắc vuông. Lăng Phong điểm một chỗ, bên trong có vô số tinh mang lóe ra, từng đạo kiếm quang rung động xuy xuy không cam lòng khuất phục giây dựa, phảng phất muốn thoát khỏi sự ràng buộc.

”Ngừng!”

Quát lên một tiếng, Lăng Phong gia tăng đưa chân lực vào, gắt gao đè kiếm quang xuống không cho nó thoát. Mặt khác hắn tiếp tục tăng số lượng kiếm quang.

Tráng kỳ thân, thúc kỳ hình hình!

Tuyệt đối mâu thuẫn nhưng gây cho người ta đến kinh ngạc, có thể nhất tâm nhị dụng đến trình độ như vậy chỉ có Lăng Phong thân mang kiếm thần dị mới có thể làm được.

Một điểm nhỏ trung tâm đang không ngừng bành trướng, dần dần lớn cỡ hạt đậu, trong mắt Lăng Phong hiện lên một tia hỉ sắc, kiếm chỉ không ngừng biến ảo, trong nháy mắt tâm niệm vạn động. Chỉ thấy, run rẩy một cái, phảng phất như rễ cây đâm chồi nảy lộc, từ bên trong nở rộ ra một đóa hoa, hoa vàng sắc mà nhàn nhạt.

Kiểm quang biến hóa!

Lăng Phong nhìn đóa hoa đang nở rộ trước mắt được tạo từ kiếm quang, lộ ra vẻ mỉm cười. Đây là hắn từ trong Lang Nguyệt Kiếm Quyết tham khảo được một thủ đoạn, trực tiếp sử dụng kiếm mang biến ảo thành đóa liên hoa này!

155. Chương 110: Kiếm Thánh Hằng Trùng.

Lăng Phong cảm thấy rất rõ ràng trong đóa liên hoa này năng lượng kiếm quang so với đơn thuần xuất kiếm mạnh hơn ít nhất là gấp đôi, tuy rằng vẫn kém hơn uy lực Nguyên Mạch Thuật Cực Thốn Dung, nhưng chiêu này đều là bản thân mình sáng tạo ra! Hơn nữa, bởi vì thiếu độ thành thạo cùng bản thân tu vi chưa đủ, Lăng Phong hiện nay chỉ có thể huyền hóa ra một đóa liên hoa kiếm quang. Hắn cảm thấy chiêu này có thể phát triển, hắn mặc sức tưởng tượng nếu mình có thể một kiếm đâm ra huyền xuất chín đóa liên hoa kiếm quang, cảnh tượng thật đáng mong chờ?

Bất quá chắc hẳn độ khó cũng không kém đi, trong Lang Nguyệt Kiếm Quyết ghi chép chiêu thức sở dĩ muốn đến diễn Tinh Chương là bởi vì đơn thuần dựa vào tu vi bản thân lấy kiếm khí hoặc giả hoặc giả kiếm quang biến hóa quá khó khăn! Vì vậy người sáng lập kiếm quyết nghĩ ra phương pháp mưu lợi, lợi dụng diễn hóa Tinh Chương.

Sự tình có khó khăn như thế nào đi chăng nữa, chỉ cần có nỗ lực là có thành công! Lăng Phong lộ ra biểu tình kiên định, đột nhiên tay bắn ra, chỉ thấy đóa ”Kiếm quang liên hoa” dường như ngự phong bay qua cửa sổ hướng lên không trung. Ở giữa không trung, liên hoa đột nhiên vỡ nứt ra, một vòng khí lãng vô hình ầm ầm xẹt trên bầu trời đêm!

”Oa, dát!”

Tiếng lạ vang không ngừng, mấy con chim bay trên bầu trời xui xẻo dính phải liên ngã xuống một mảnh huyết vũ.

- Là ai?

Ở trong phòng ngủ, Diệp Lạc bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, hắn nắm chặt trường kiếm trong tay, lao ra sân quá to. Bị hắn làm kinh động, sau đó Lệ Thành cũng gào thét lao ra khỏi phòng:

- Đại ca, người nào dám dúi mù đến chỗ chúng ta nháo sự?

Đàm Khiếu cũng vô thanh vô tức xuất hiện bên cạnh bọn hắn.

- Không rõ ràng lắm, vừa rồi đột nhiên xuất hiện một đạo khí tức kiếm khí cường đại dị thường.

Diệp Lạc nghi hoặc lắc đầu:

- Thực sự là kỳ quái, chẳng lẽ là có vị cường giả nào trong lúc vô tình đi ngang qua?

Trong phòng Lăng Phong nghe được động tĩnh, hẩn lắc đầu le lưỡi, im lặng không động: "Xem ra sau này không thể tùy tiện thí nghiệm...Bất quá chiêu vừa rồi hiệu quả thực không tệ a, ngô, hình giống hoa sen, bay nhanh như điện, vậy gọi là "Chiết Liên Thiểm" đi!"

Giờ khắc này, Lăng Phong đã sáng tạo ra chiêu kiếm cho chính mình..."Chiết Liên Thiểm"

...

Sư Tâm Học Viện, trong phòng viện trưởng.

Một trung niên nhân tóc đen bưng chén trà trong tay nhẹ nhàng mím môi, khuôn mặt đường nét vuông vắn cương nghị, trên mi tâm của hẩn xăm một con kim điêu đang giương cánh, kim điêu rất sống động như tùy lúc có thể bay đi. Một đôi mắt nâu bình thường phi thường phổ thông thể nhưng ngưng thần nhìn kỹ trông như khối ôn ngọc làm cho tâm thần người khác không nhìn được mà bị mê hoặc. Người này tuy rằng đang ngồi nhưng gây cho người ta cảm giác quái dị, ở trước mặt hẩn chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên. Nếu như hình dung chính xác vậy chỉ có thể nói...kiếm!

Vô cùng kiếm ý, người này chỉ là vền vền ngồi, không cần cầm bảo kiếm trong tay cũng gây cho người ta một cỗ kiếm khí cường liệt, phảng phất như một thanh trường kiếm đã ra khỏi vỏ!

Nếu như Lăng Phong tại đây sẽ phát hiện một chút: Người trung niên này cả người dĩ nhiên ẩn chứa cảnh giới mà mình đang ao ước...nhân kiếm hợp nhất! Tại cảnh giới này, thân là kiếm, kiếm cũng là thân, người này rốt cuộc đã bước một chân vào cánh cửa dĩ thần ngự kiếm! Bất quá nhìn hẩn cũng không thể không chế thu liễm kiếm ý của bản thân, chắc hẩn là ở tại cảnh giới cũng không có tạo nghệ quá sâu, cũng chỉ là sơ nhập thôi. Dù sao như vậy là hẩn cũng hơn Lăng Phong!

Trông thấy hẩn, Kiều Sâm Đặc khẽ lắc đầu thở dài:

- Từ khi Thương Khung Hội Chiến từ biệt đã được ba mươi năm, không nghĩ rằng nhà ngươi đã tiến được cảnh giới như vậy! Hằng Trùng Kiếm Thánh, chắc chắn, tên này hôm nay đã danh chấn đại lục đứng hàng thứ sáu trong "Thập tuyệt bảng" vinh quang thực khiến cho người ta phải đổ cả con mắt đó!

- Ta là người cô đơn, đâu có thể so sánh với người ngồi nắm giữ thiên quân.

Hằng Trùng nhàn nhạt cười:

- Cái gọi là thập tuyệt bất quá là gánh nặng thôi.

- Đối với ta và ngươi đến loại cảnh giới này, đúng như lời ngươi nói, cái gọi là thống suất thiên quân bất quá cũng chỉ là gánh nặng thôi.

Kiều Sâm Đặc thoáng tiếc nuối nói:

- Đáng tiếc gánh nặng này ta không bỏ được, nhưng thật ra ngươi, nhất tâm cầu kiếm đạo, chắc hẩn hôm nay đã gần chạm vào cánh cửa kia đi?

- Nói sao dễ dàng vậy.

Hằng Trùng lộ ra vài tia ảm đạm:

- Trận chiến năm đó ngươi cũng ở đó, một kiếm kinh thể tuyệt diễm, ta hôm nay muốn đạt một phần mười cũng không làm được! Bàn Phiên Vân quả thật là kỳ tài!

Bọn họ đang nói chính là năm đó võ thần Phong Thang Thần cùng với Bàn Phiên Vân đánh một trận!

Rất rõ ràng, Hằng Trùng cùng với Kiều Sâm Đặc chính là người đồng bối, chẳng qua đáng tiếc hẩn vẫn bảo trì ở tuổi trung niên. Nếu như có người kiến thức rộng rãi ở đây, nghe tới danh tiếng Hằng Trùng, lại liên tưởng thập tuyệt bảng trong miệng Kiều Sâm Đặc, chỉ sợ trợn mắt kinh ngạc!

"Thập tuyệt bảng", trên bảng ghi chép mười vị thập đại cường giả nổi danh ở Áo La đế quốc! Trong đó năm người phân biệt tọa trấn ở Áo La đế quốc cùng với tứ đại vương quốc, bọn họ phân biệt là năm người đầu bảng, còn gã thứ sáu chính là Hằng Trùng trước mắt này! Mặc dù như thế, rất nhiều người đều cho rằng

luyện thực lực chân chính, Hằng Trùng so sánh với năm vị cường giả đứng trước cũng không có chỗ thua kém mấy may. Tục truyền rằng, vị bài danh đệ nhất kia chính là đế quân Tần Thủy của Áo La đế quốc năm đó ở Thương Khung Hội Chiến cũng ăn chút thua thiệt với Hằng Trùng, thậm chí bốn vị còn lại cũng ở trong đó thế nhưng không ai có thể hạ được Hằng Trùng.

Kiều Sâm Đặc cũng lắc đầu thở dài nói:

- Một kiếm như vậy chỉ sợ là trong Kiếm Thần truyền thuyết mới có thể đạt được, ta chịu.

Hắn mặt mày cười khổ.

Hai hàng lông mày Hằng Trùng nhíu lại, trên mi kim ưng phảng phất như sóng lại tỏa ra quang mang không kẻ nào dám nhìn:

- Ta không tin!

Trong ánh mắt hắn tràn đầy vẻ cương quyết:

- Đã có người đạt được, ta không tin ta không chạm đến tầng kia!

Thấy toàn thân hắn phát ra sự tự tin cường đại, Kiều Sâm Đặc lại cảm thấy mình ước được như hắn. Những năm gần đây bận rộn việc quân sự, tuy rằng tu vi chưa lui, thậm chí bởi vì diễn hóa Tinh Chương tu thành Cẩm Diễn Thuật nên lực công kích tăng nhiều, thế nhưng Kiều Sâm Đặc biết mình nhuệ khí xác thực không bằng trước đây! Đối lại bản thân trước đây, cũng từng mộng tưởng chính mình có thực lực di sơn đảo hải, có thể một mình cỡi ngựa xông vào vô thần Phong?

Đáng tiếc, năm tháng không ngừng trôi qua đã tiêu hao hùng tâm bản thân.

Thấy Hằng Trùng, nghĩ đến khi hắn còn trẻ dĩ nhiên to gan lớn mật xông vào cấm địa Thương Khung Hội Chiến, ở trong đó lại bị Áo La đế quốc cùng với thần thú đế quốc song phương nhân mã liên thủ truy sát, cuối cùng vẫn có thể trốn thoát. Mấy năm nay, ngoại trừ bề ngoài càng thêm thành thực ra, khí phách hắn vẫn còn hào hùng như trước!

Thế gian thứ đáng quý nhất chính là tính chấp nhất đi? Kiều Sâm Đặc thở dài.

- Lần này ta tới tìm người trên thực tế là đến khiêu chiến!

Hằng Trùng xuất ngữ kinh người, hai mắt nóng rực mà nhìn Kiều Sâm Đặc:

- Ta ở tại lục chi thành khi ấy nghe chuyện người cùng với Tất Phong đối chiến, chắc hẳn mấy năm nay ngoại trừ say mê quân sự, trên võ đạo người thực sự có chút tiến đi?

Kiều Sâm Đặc tức giận mắt trợn trắng:

- Ta biết ngay là người đến đây không có hảo tâm mà, nếu không sao lại vô duyên vô cớ chạy tới Tinh Lam thành thăm ta. Người đường đường là người trong "Thập tuyệt bảng", tới tìm ta sơ kỳ Thánh Vực tỷ thí, người có phải muốn báo chút cừu năm đó hay không?

Năm đó trong Thương Khung Hội Chiến Áo La đế quốc truy sát Hằng Trùng, Kiều Sâm Đặc cũng phải vâng mệnh xuất thủ.

- Ha ha...

Hằng Trùng nói:

- Ta đâu phải là người không biết tốt xấu, năm đó người tuy rằng cũng vâng mệnh truy sát ta, thế nhưng vẫn thủ hạ lưu tình, những thứ này ta đều rõ!

Biểu tình hắn liền nghiêm túc lên:

- Ta sở dĩ muốn cùng người đánh một trận chính là vì muốn trận chiến tăng thêm trình độ ngộ kiếm đạo, nếu như vậy có thể giúp ta phá tan tầng bình chương!

Hằng Trùng trên mặt bỗng nhiên hé xuất một cổ lợi kiếm, kẻ khác không dám nhìn gần!

Kiều Sâm Đặc lý giải ý nghĩ của hắn, đến trình độ này như bọn họ, đơn độc tu luyện rất khó có thể tiến bộ. Ngoại trừ phải khổ tu ra, quan trọng hơn chính là ngộ đạo...cùng với cao thủ khác giao chiến sinh ra ngộ đạo, thường thức một bộ mỹ cảnh thì ngộ đạo, thậm chí có lúc thấy hài đồng vui cười cũng có thể ngộ đạo!

Cái này đối với bọn họ mà nói, thường thường so với khổ tu càng thêm hữu hiệu. Trong ba cái trên, cùng cường giả khác giao chiến thì đạt được hiệu quả tốt nhất!

- Ta tu luyện cùng kiếm đạo của người hoàn toàn bất đồng, người cho dù tìm ta tỷ thí hiệu quả cũng không lớn.

Kiều Sâm Đặc tâm tư khê động:

- Người nếu thật sự muốn tìm người tỷ thí, bản thân ta đều có thể đề cử một người.

- Nga? Là ai?

Hằng Trùng lộ ra thần sắc vội vàng: "Lẽ nào trong công quốc còn có người kiếm đạo có thể cao hơn người?"

- Đương nhiên là có, người này chính là...

Kiều Sâm Đặc chậm rãi nói:

- Lăng Phong.

- Lăng Phong?

Thì thảo đem tên này nhắc tới mấy lần, vẻ mặt Hằng Trùng mờ mịt:

- Đây là vị cường giả nào, thế nào ta chưa từng nghe nói qua?

Kiều Sâm Đặc lộ ra một mùi vị đùa dai tươi cười nói:

- Tu vi của hắn đến nay còn chưa có đột phá Thánh Vực, người tự nhiên sẽ không biết.

- Người đang đùa ta?

Hằng Trùng không vui nói:

- Người tự xưng tìm người không có đạt được tu vi Thánh Vực đến tỷ thí với ta?

Hắn thân là Thánh Vực trung kỳ cường giả, tự nhiên ngạo khí mười phần, tầm thường Thánh Vực cường giả cũng chưa chắc đáng để hắn xuất kiếm, huống chi dưới Thánh Vực? Nếu không phải là Kiêu Sâm Đặc, đổi thành người khác nói với hắn như vậy sớm đã bị hắn rút kiếm chém chết rồi.

- Ta không phải đang cùng người nói giỡn.

Kiều Sâm Đặc biểu tình nghiêm túc chưa từng có:

- Người nếu thật sự muốn đột phá mà nói, hắn chính là sự lựa chọn tốt nhất! Trước đó vài ngày, chuyện người thừa kế Áo La đế quốc người có biết không?

Kiều Sâm Đặc liền đem sự tình lúc đó kể lại cho Hằng Trùng nghe, Hằng Trùng rất cục biểu tình nghiêm túc:

- Có thể ở trong chiến đấu học được tuyệt chiêu của đối phương, loại thiên tư ngộ tính này xác thực là phi phàm, nhưng mà...

- Vẫn còn nhưng mà cái gì, người vừa rồi tiến đến khi này không phải hỏi ở cửa sân đấu vết chân kia sao?"

Ở trong ánh mắt khó tin của Hằng Trùng, Kiêu Sâm Đặc oán hận nói:

- Chính là cửa tên tiểu tử kia!

Lặng lẽ một lát, Hằng Trùng đột nhiên đứng dậy:

- Vậy Lăng Phong ở đâu?

- Chậm đã, chậm đã.

Kiều Sâm Đặc nhanh tay cản vị kiếm đạo si mê này lại:

- Lẽ nào người khiến cho ta vô duyên vô cớ giúp người an bài một hồi tử thí sao? Không có chút chỗ tốt ta không làm đâu.

Kinh ngạc nhìn hắn một lát, Hằng Trùng bữu môi nói:

- Kiêu Sâm Đặc, người học cái xấu này ở đâu hả?

- Người không biết ta đang có chút việc khó khăn sao.

Đắc ý cười, Kiêu Sâm Đặc đem dự định bản thân nói ra.

Hằng Trùng sau khi nghe xong, bắt đắc dĩ nói:

- Được rồi, đều theo ý người an bài.

Trong lòng của hắn nghĩ thế nào lại cảm thấy không đúng, mình là người đến tử thí, như thế nào lại trở thành bộ hạ đây?

156. Chương 111: Tề Vi Chi, Niếp Ngữ...ra Khỏi Hàng.

Sư Tâm Đường.

Bốn người sư huynh đệ Lăng Phong đứng thành một hàng thẳng tắp, biểu tình nghiêm nghị!

Đứng sau Lăng Phong là ba người Hạ Á, Chu Cương Liệt, Lâm Kỳ, bọn họ đứng thành hình tam giác bảo vệ xung quanh Lăng Phong, sau khi thịnh hội, ba người đã tuyên thệ thuận phục Lăng Phong trở thành bộ hạ của hắn. Kể từ đó, bọn họ nguyên bản không cần tiếp tục tham gia trắc thí, nhưng mà vẫn kiên trì tham gia, đồng thời kiên trì đến cuối cùng! Một cử động kia làm cho người khác phải tôn kính, sau đó Hoàng Phủ Lập tự mình gặp bọn họ, ban tặng cho xưng hào "Hoàng Kim Thiết Tam Giác", sứ mạng của bọn họ là thị vệ của Lăng Phong.

Nếu như Lăng Phong là mũi tên mà nói, ba người bọn họ sẽ trở thành những cạnh mũi tên sắc bén nhất!

Mà bọn họ cũng đã sớm âm thầm hạ quyết tâm, bất luận kẻ nào nếu muốn thương tổn Lăng Phong đều phải vượt qua thi thể bọn họ! Mặc dù không cần Hoàng Phủ Lập nhắc nhở, khi Lăng Phong vì bọn họ giải quyết vấn đề Dị Linh, bọn họ cũng đã có loại dự định này.

Nhân thần ba người Hạ Á dõi theo Lăng Phong không rời, hôm nay là một ngày đẹp trời. Trải qua sự chọn lọc tàn khốc, rốt cuộc là có bao nhiêu người sẽ tiếp tục, ngay cả Lăng Phong cũng không biết rõ.

Lần chọn lọc trước, đến được cửa nam thành không tính ba người Hạ Á tất cả có bảy mươi hai người: Cảnh Vân âm thầm nhằm vào bảy mươi hai người này làm một phen điều tra, trong đó thậm chí có ba mươi sáu danh nguyên tố Thiên Hành Giả, tất cả những người còn lại là vật chất Thiên Hành Giả. Nhằm vào số người này, Cảnh Vân ba ngày nay mất ăn mất ngủ mất ăn mất ngủ vì bọn họ tự mình sáng chế ra một loại nguyên thần kỳ, sau khi thấy Lăng Phong cũng phải tấm tắc khen, liền đem công tác huấn luyện giao cho Cảnh Vân, nếu có người không đến sợ rằng lại phải điều chỉnh lại kế hoạch.

Từ đằng xa đã lộ ra những bóng người.

Rốt cục Lăng Phong cũng thấy có người lục tục đến đây, tâm tư đã được buông lỏng xuống. Đám cao thủ trẻ tuổi này thấy Lăng Phong còn đến trước bọn họ, trong lòng thầm giật mình, bất quá bọn họ cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng về phía trước, nghiêm chỉnh không gây ồn.

Trong số bọn họ tuy rằng có người là tân quý tộc hay thuộc dòng họ quý tộc lâu đời, hoặc xuất thân từ thân phận bình dân. Thế nhưng trải qua hai lần trắc thí từng có chung niềm vui, nỗi tức giận, nay bọn họ đã bỏ tâm tư so đo xuống, chân chính kết bạn với nhau!

Một người, lại thêm một người...

Cuối cùng khi mặt trời đã lên tới đỉnh, người cuối cùng đã tới chính là Tát Gia đang khập khiễng bước đi đứng vào trong đội ngũ.

Lăng Phong kinh ngạc nhìn hắn đang bị quán băng ở chân: Bản thân mình lần trước không phải giúp hắn chữa trị sao? Thế nào vẫn là bộ dáng này?

- Cố ý, tuyệt đối là cố ý.

Thấy được nhân thân vô cùng kinh ngạc của Lăng Phong, Tát Gia lập tức nghĩ đến việc trị liệu, tức giận quay đầu đi, không may đứng bên cạnh lại là Hắc Đình Tư. Thương cảm cho Tát Gia, nhất thời lại liên tưởng đến một màn nhục nhã ba ngày trước, vội vã quay đầu đi nơi khác.

Trước Lăng Phong, sau Hắc Đình Tư, giờ khắc này nội tâm Tát Gia đang kêu gào: Lão thiên gia, người hay là đánh chết ta đi!

Khuôn mặt Hắc Đình Tư cũng đỏ bừng lên, hiện ra vẻ xấu hổ hiếm có, lúc đó tại sao mình lại làm ra cái hành động này?

...

- Các người, tốt lắm.

Đây là câu đầu tiên khi Lăng Phong nhìn thấy bọn họ, chỉ là một câu đơn giản nhưng làm cho không ít người ở đây phải ưỡn ngực tự hào như là đang được mọi người khen ngợi vậy.

Lúc này Lô Sâm cùng Tang Phi cảm thấy lạ, vì sao trong ngày thường lão lục đối mặt với đám người này đều hung thần ác sát sao hôm nay lại ôn hòa như vậy? Cuối cùng vẫn là Cảnh Vân giải thích: Lão lục không đối tốt với bọn họ một điểm, bọn họ sao có thể tin tưởng giao tính mệnh!

Lời này tuy rằng thô tục nhưng so với việc Lăng Phong đã làm lúc trước quả thật rất đúng. Nếu không phải có hình tượng nghiêm khắc tạo ra từ lúc đầu, Lăng Phong sao có thể nói một câu đơn giản làm đám người này cảm xúc dâng trào?

Nhất là sau khi bị chửi là đám rác rưởi một phen, mỗi khi nhận được một lời khen từ Lăng Phong, bọn họ như được tưới mật vậy, tâm tình càng sục sôi, nhưng không ngờ rằng tất cả đều rơi vào tính toán của Lăng Phong.

"Oanh" một tiếng!

Lăng Phong từ Tiết Vân lấy ra một cái rương đặt trước mặt, cái rương cao khoảng chừng đến đầu gối, độ rộng chừng nửa chiều cao con người. Tinh Thiết Kiếm nhẹ nhàng chém một cái, cái rương liền mở ra, ánh mắt tất cả vừa nhìn vào trong rương, nhất thời một trận hào quang lóe ra bốn phía!

Bên trong rương là những viên thạch quang mang sáng rực rỡ.

- Đây, đây là...

Mọi người đều thất thần, một số người từ trong miệng trường bối biết một chút trong lòng đã sớm dự liệu, thế nhưng khi tận mắt nhìn không khỏi hít một hơi, trăng cảnh trước mắt so với mấy vị trường bối nói đâu chỉ là nhiều hơn thập bội?

- Trong rương này tổng cộng có một nghìn bốn trăm lẻ bốn khối ma hạch!

Lăng Phong thấy thần tình nóng bỏng của bọn họ, mỉm cười nói:

- Trong đó phẩm cấp thấp nhất không thua kém tứ tinh! Những thứ này đều là của các người!

Dừng lại một chút Lăng Phong nghiêm nghị hô to:

- Bối Nạp Thông!

Vẫn đứng ở bên cạnh, Bối Nạp Thông liền bước lên phía trước đem ma hạch trong rương phân phát cho mọi người. Đi theo Lăng Phong hắn thân là chức Y quan, qua Thương Khung Hội Chiến lần này mặc kệ kết quả thế nào thì địa vị hắn đều muốn đề thăng thật to, cho dù là lấy Đế Nhã cũng không phải là mộng nghĩ nữa!

Cầm đồng ma hạch trong tay, không ít người cứ như trong mộng ảo, lộ ra biểu tình sợ sệt. Tứ tinh ma hạch giá cả là một nghìn năm trăm mai kim tệ, một ít thương hội nhỏ cho dù cả đời cũng không được số tiền kia,

cho dù là thất tinh cao thủ khi tu luyện cầm một viên tứ tinh ma hạch đều có thể tăng tốc độ tu luyện. Mà một viên tứ tinh ma hạch đủ cho thất tinh cao thủ sử dụng hơn nửa tháng có thừa!

Đây là ma hạch phẩm cấp kém cỏi nhất trong tay, chứ nói trong đó có cả một bộ phận là lục tinh ma hạch! Công quốc lần này thật là đại thủ bút a, trong lòng tất cả mọi người không khỏi cảm thán, cho dù là một số người trong dòng họ quý tộc lâu đời cũng không khỏi âm thầm lú lười.

Thượng phẩm cấp ma hạch không chỉ có giá cao, thậm chí là vô giá! Bởi không ít thế gia, công quốc đều xem ma hạch này như đồ quý dự trữ giấu đi, một bộ phận dùng để ban thưởng, một ít dùng để luyện chế Tinh Chương. Cho dù đám người này trong nhà là nhân tài kiệt xuất, nhưng các vị trưởng bối cũng không cam lòng dám bồi dưỡng bọn họ như thế này.

Hơn một ngàn khối ma hạch này nếu như đem ra có thể thuê một chi quân đội đập đổ một công quốc thực lực không kém đi!

Nghe đồn năm đó khi Kiều Sâm Đặc lĩnh mệnh tham gia Thương Khung Hội Chiến, những thanh niên cao thủ đi theo cũng đều được cung ứng ma hạch, căn cứ vào tiến độ tu luyện của bọn họ cung ứng bất đồng phẩm cấp ma hạch, trong một năm kia bọn họ tu luyện sử dụng ma hạch toàn bộ do công quốc cung cấp! Nhưng tổng cộng cũng không quá ba bốn khối thôi, thế nào có thể cùng trước mắt so sánh được? Để chuẩn bị cho Thương Khung Hội Chiến lần này, thật không biết công quốc đã âm thầm chuẩn bị bao lâu.

Lăng Phong trông thấy thần tình bọn họ âm thầm gật đầu. Lúc trước Hoàng Phủ Lập đem rương đầy ma hạch này cho mình, bản thân biểu hiện cũng không tốt hơn họ bao nhiêu. Sợ rằng bất luận kẻ nào đứng trước đồng ma hạch này đều không tin vào con mắt bản thân đi!

Lúc Hoàng Phủ Lập nói ra "Sử dụng cung ứng" (cung ứng đến hết), Lăng Phong cảm thụ được vị quốc vương này ký thác kỳ vọng vào đám cao thủ này cao đến đâu, đồng thời cảm thấy gánh nặng trên vai. Lúc này, biểu hiện của những người này khiến cho Lăng Phong rất vui mừng, hân hoan giọng nói:

- Chư vị đều là những người tuổi trẻ tài cao, ta cũng không cần nói nhiều lời. Ta chỉ hy vọng, công quốc đối đãi với quốc sĩ ra sao, chư vị cũng nên đền đáp lại công quốc!

- Tinh Lam muôn năm! Vương thượng vạn tuế!

Nghe nói lời này, đám người cao thủ trẻ tuổi nói ra tự đáy lòng.

Lăng Phong mỉm cười, kết quả như vậy đã nằm trong dự liệu của bản thân. Dựa theo kế hoạch trước kia, Hoàng Phủ Lập thậm chí cho mình mượn cơ hội phân phát ma hạch nhất cử thu phục nhân tâm, không cần thiết phải đề cập với công quốc hay hoàng thất. Thế nhưng Lăng Phong vẫn lấy danh nghĩa công quốc, không muốn đem uy vọng toàn bộ tập trung trên người mình.

Sau đó từ trong miệng Hoàng Phủ Vân biết được tất cả các chuyện phát sinh ở Sư Tâm Đường, Hoàng Phủ Lập hơi thở dài một tiếng:

- Người này lòng dạ rất sâu, đáng tiếc, thật sự là quá đáng tiếc.

Hoàng Phủ Vân nghe xong không hiểu.

Nhìn chăm chú vào Hoàng Phủ Vân, Hoàng Phủ Lập giải thích:

- Nếu như Lăng Phong trong lời nói hoàn toàn không nói đến công quốc, mà mượn cơ hội này đem sự cảm kích tập trung lên người mình, chứng minh hắn có tâm ở lại công quốc. Thế nhưng lúc này hắn lại nói như thế, rõ ràng không quan tâm đến thế sự quyền lực, tức là không có dự định lưu lại ở đây, ài!

Nói thật, Hoàng Phủ Lập rất muốn đem Lăng Phong cột vào Tinh Lam thành. Từ biểu hiện thiên tư của hắn mà xem, khả năng không cần bao lâu là có thể giống như Kiều Sâm Đặc trở thành một lá vương bài của công quốc, thậm chí còn tốt hơn! Thế nhưng, hắn cũng minh bạch với Lăng Phong thiên tài như vậy chắc là sẽ không cam nguyện sống trong một công quốc nhỏ nhoi này đâu, vì vậy liên tục kêu:

- Đáng tiếc!

...

- Một năm nữa bắt đầu Thương Khung Hội Chiến!

Chờ tâm tình bọn hần bình tĩnh lại, Lăng Phong bắt đầu nói chuyện, vừa mở miệng đã đem sự chú ý của mọi người hấp dẫn lên hết người mình:

- Đến lúc đó tất cả thế lực sẽ tề tụ ở Áo La đế quốc, cao thủ trẻ tuổi ùn ùn! Vì cấp Tinh Lam lập, ta yêu cầu các người cho dù là bất kỳ là hoàn cảnh nào thái độ cũng phải là những nhân kiệt!

Một câu "Nhân kiệt" như chạm đúng chỗ tình cảm quần chúng dâng trào mãnh liệt!

- Đương nhiên. Nếu muốn đạt được một phần mục tiêu này cần phải nỗ lực rất lớn.

Thanh âm Lăng Phong chậm rãi thấp xuống:

- Người thường khó có thể tưởng tượng nỗi khổ cực, máu tanh, tử vong uy hiếp, các người nói cho ta biết, có sợ không?"

- Không sợ!

Lúc này, mọi người đã sớm quên mất người đứng trước mắt mà bản thân hay thống hận là kẻ "biến thái", chỉ biết tiếp lời Lăng Phong mà không ngừng hô vang, tâm tình điên cuồng.

- Tốt lắm, ta đối với các người yêu cầu là: Trong vòng một năm tự mình có thể so với bát tinh cường giả!

Lăng Phong ngôn ngữ phảng phất như nước đá dội lạnh tâm tình của mọi người, thoáng cái bọn họ đều dùng một loại ánh mắt như đang thấy kẻ điên nhìn về phía Lăng Phong: Một năm, trong vòng một năm chính mình có thể so với lực công kích bát tinh cường giả sao? Nếu vậy cho dù có ma hạch sung túc bổ trợ mình cũng không thể làm được a!

- Các người đang sợ sao?

Khóe miệng Lăng Phong mỉm cười khiến cho người ta như đang bị nhục nhã vậy.

- Không phải chúng ta sợ!

Tề Vi Chi nhin không được lớn tiếng biện hộ:

- Chẳng qua muốn hoàn thành việc không thể tưởng tượng nổi, thật sự là...

Dưới ánh mắt sắc bén của Lăng Phong hần tiếp tục lớn tiếng nói:

- Quá ép buộc!

Tuy rằng những người khác không nói gì, nhưng nhìn biểu tình của bọn họ không thể nghi ngờ phi thường tán thành lời Tề Vi Chi nói. Tuy rằng có thể liên tục hai lần thuận lợi quá quan trọng, đám người này người yếu nhất đã là ngũ tinh đỉnh phong, thế nhưng cho bọn họ ở trong vòng một năm liên tục tấn hai cấp? Dù cho Áo La vô thần tự mình đến đây chỉ đạo cũng không có khả năng làm được đi?

Thế nhưng, nếu như bảy mươi hai người này mỗi người đều có thể so với bát tinh cường giả mà nói, chuyện gì sẽ xảy ra? Công quốc Tinh Lam sẽ có thêm một chi hạm lực lượng cường đại?

Lăng Phong không có làm bất luận phản bác gì, hần chỉ đột nhiên quát một tiếng:

- Tề Vi Chi, ra khỏi hàng!

Trong đám người, Niếp Ngữ trông thấy Tề Vi Chi khổ não, nhin không được lộ ra một tia cười hài hước:

- Thăng nhãi này không may rồi, người khác muốn trốn còn không kịp, thăng nhãi này lại tự chui đầu vào rọ!

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe Lăng Phong hét một tiếng thật to:

- Niếp Ngữ, ra khỏi hàng!

157. Chương 112: Hiển Uy.

- Ta?

Đang âm thầm nói chuyện Niếp Ngữ nghi hoặc chỉ vào bản thân, khi thấy Lăng Phong biểu tình nghiêm túc, hần lại phải đứng ra.

- Hạ Á, Chu Cường Liệt, Lâm Kỳ!

Lăng Phong nói tên Hoàng Kim Thiết Tam Giác, sau đó chỉ một ngón tay vào Niếp Ngữ cùng với Tề Vi Chi đang ngây ngốc, kiên quyết nói:

- Đánh bại bọn họ!

Ba người Hạ Á không hề nghi ngờ, lớn tiếng đáp:

- Vâng!

Lập tức đi tới trước mặt hai người Niếp Ngữ, ngưng trọng nói:

- Mời chỉ giáo!

Khi thấy ba người biểu tình nghiêm nghị, Niếp Ngữ nhận không được nói:

- Các người, có đùa giỡn hay không đấy?

Trả lời bọn họ là bọn họ là thân ảnh Lâm Kỳ, chỉ thấy Lâm Kỳ hơi nhoáng người, thân thể đột nhiên tiêu thất. Thoáng cái, Lâm Kỳ như bọc một đoàn vụ khí mông lung, quỷ dị xuất hiện bên cạnh Niếp Ngữ, chủ thủ trong tay đột nhiên đâm ra, hướng yết hầu Niếp Ngữ!

Mặt ngoài chủ thủ bao phủ một tầng quang mang không ngừng ba động ” Tì tì”, phảng phất như muốn xé rách không khí!

Niếp Ngữ kinh hãi:

- Đây là cái quỷ gì vậy?

Hần chặt vật mới né tránh được một chiêu này.

Lâm Kỳ vừa ra tay, Niếp Ngữ đã minh bạch Lăng Phong lệnh Hạ Á ba người đánh bại bản thân không phải là nói giỡn. Chết tiệt, bọn họ chỉ là Dị Linh Thiên Hành Giả, làm sao có thể có lực công kích mạnh như vậy? Nghi hoặc lớn nổi lên trong lòng Niếp Ngữ: Ba ngày trước Hạ Á ba người có thể thuận lợi đi qua trắc trở đã khiến người ta kinh ngạc, dù sao tình trạng bọn họ không ai là không biết. Lúc đó còn tưởng rằng là bọn họ hần lực ý chí kinh người, hiện tại xem ra chỉ có một giải thích, đó chính là nan đề Dị Linh của bọn họ đã được giải quyết!

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Không để cho hần cơ hội suy nghĩ, Hạ Á tùy theo hành động!

Niếp Ngữ khê nhúc nhích môi, hần nhìn ra nường theo động tác ảo vừa rồi, đầu ngón tay Cự Linh Hạ Á chạm nhẹ trước ngực Niếp Ngữ vài cái!

Sắc mặt Niếp Ngữ đại biến, tuy rằng hần nhìn không thấy Cự Linh, thế nhưng năng lượng biến hóa trong không khí hần có thể cảm thụ được, hoảng hốt rút lui về đằng sau! Ngay sau khi hần lui được hai bước, chỉ thấy ở chỗ cũ vang lên tiếng ” Ba ba” giòn tan!

Đang xem bên cạnh Hắc Đình Tư bỗng nhiên mở to hai mắt, trong ánh mắt tràn đầy kinh hãi, hần quát lớn:

- Niếp Ngữ, Cự Linh hóa khải!

Một số người có chút kiến thức cho rằng vừa rồi Hạ Á thi triển ám kinh nên thất bại sinh ra tiếng vang giòn, thế nhưng thân kinh bách chiến Hắc Đình Tư lại hiểu rằng đó là do năng lượng cấp tốc tụ hợp sinh ra tiếng

này! Chỉ cần dính chiêu này, kể cả thanh hoa nham thạch dày nghìn tầng cũng vỡ! Đây chính là Dị Linh Thiên Hành Giả có được lực công kích chính mình sao?

Hắc Đình Tư nghi hoặc nhìn về phía Lăng Phong đang ung dung, trên người vị huấn luyện viên này rốt cục còn ẩn chứa bao nhiêu bí mật? Ba người Hạ Á phát sinh biến hóa rất cục cùng hắc có quan hệ gì?

- Tề Vi Chi, tên tiểu tử ngươi còn chờ cái gì, lão tử mà bại ngươi cũng sống bất thành?

Niếp Ngữ phần nộ quát, bên cạnh hắc Lâm Kỳ thân hình thoát ẩn thoát hiện, quỷ mị không đoán được, mà chủ thủ hắc cầm trong tay làm tóc tai cả người Niếp Ngữ dựng hết lên. Trong nháy mắt ngay khi rầy la Tề Vi Chi, Niếp Ngữ thiếu chút nữa lại ăn thiệt thòi.

Tề Vi Chi liền động, hắc nhìn ra tình huống Niếp Ngữ không ổn, cũng không dám ngồi xem, liền bạo rống một tiếng. Chỉ thấy ngân quang trên trán hắc chợt hiện, trong nháy mắt một mảnh hồng sắc áo giáp bao trùm lên thân thể hắc, lân phiến áo giáp rủ xuống tuyệt mỹ như hoa bào cung đình, ở hai bên vai còn có râu cá đung đưa.

May là đang trong chiến đấu kịch liệt, vô tình mà thấy được Niếp Ngữ bật cười phốc một tiếng:

- Đồn chi, dĩ nhiên là đồn chi Cự Linh, thảo nào, ha ha ha ha!

"Đồn chi" Cự Linh thuộc về Thú Linh, hình dáng giống như hồng ngư mĩ lệ không gì sánh được, cái này thì nữ tử thức tỉnh tương đối nhiều. Thế nhưng Tề Vi Chi thân là nam tính lại xuất hiện loại Cự Linh này, kể khác gặp phải không biết là nên khóc hay nên cười, thảo nào trước đây khi phát sinh xung đột Tề Vi Chi không chịu đem Cự Linh triệu hồi ra.

Tàn bạo trừng mắt liếc hắc, Tề Vi Chi hung hăng đánh về phía Lâm Kỳ, ý đồ mượn hai người liên thủ trước tiên giải quyết đối thủ đầu tiên này.

- Ha ha...

Chu Cương Liệt vượt cái bụng nhô ra:

- Ngươi cứ như vậy không chú ý tới ta sao?

Vừa dứt lời, Tề Vi Chi liền minh bạch không ổn, khi hắc thân hình vừa động, dưới chân đã truyền lên một cỗ ba động cường liệt, ngay sau đó, 'ba' nổ vang một tiếng!

Một đoàn năng lượng bạo nổ làm Tề Vi Chi bay lên không trung rồi té ngã xuống đất, may là hắc mặc áo giáp phóng một đạo quang quyển bảo vệ trung hòa một chút thương tổn, nếu không hắc đã ăn thiệt thòi rồi.

Ba người Lâm Kỳ, Hạ Á, Chu Cương Liệt luân phiên xuất thủ kết quả làm cho mọi người trước đây quan niệm khinh thị với bọn họ đã phải thu hồi! Trước đây bọn họ đều cho rằng ba người là dựa vào bậc cha chú mới có thể tiến nhập Sư Tâm Học Viện dành được ưu đãi.

Nay, bọn họ đã phải cái biến quan niệm, có thể với ba người liên thủ đem thân là thất tinh cường giả Niếp Ngữ, Tề Vi Chi làm cho chật vật như vậy đã đủ để chứng minh thực lực ba người!

Ba người Hạ Á đồng dạng rõ ràng điểm này, trong ngày thường vô luận đi nơi nào mặc dù không có người dám đối với bọn họ trào phúng nhưng mà trong mắt là bọn hắc trong lúc vô tình toát lên vẻ thương hại! Vì vậy dưới sự trợ giúp của Lăng Phong giải quyết vấn đề linh mạch, bọn họ đã nguyện ý từ nội tâm hộ vệ cho Lăng Phong. Bởi vì Lăng Phong cho bọn hắc không chỉ có thực lực, chính là: Tôn nghiêm!

Hạ Á cười cười, hai tay không ngừng vũ động, trong không khí thỉnh thoảng lại thỉnh thoảng lại tiếng nổ vang! Niếp Ngữ muốn tập kích hắc nhưng phải phòng bị Lâm Kỳ đột kích nên không thể làm gì được. Càng đáng ghét là tên Chu Cương Liệt, không biết hắc làm cái gì mà dưới chân thi thoảng vô tình dẫm phải bầy rệp, ăn ngay phải địa lôi bạo tạc rất khó chịu, tên mập mạp này là đại phôi đản a!

Thấy ba người liên thủ thành thạo kiểm chế Niếp Ngữ cùng với Tề Vi Chi, Lăng Phong cười, ở tại hắc dùng niệm thức mà xem, Hạ Á ba người Dị Linh phi thường rõ ràng:

Hạ Á đạo tự nhiên không cần nói nhiều, hiện tại ở tại ở đầu ngón tay đạo sĩ có đầu tròn nhô ra, đây là kết quả khi Lăng Phong giải quyết vấn đề linh mạch mang đến hiệu quả ” Thực Cốt Bạo” cho bọn hắn, phạm là bị điểm trúng sẽ khiến năng lượng bạo liệt.

Chu Cương Liệt Cự Linh tương đối kỳ lạ, nhìn qua như một cái quả liên thật dài, quả liên từ trong ngực hắn nhô ra phía ngoài, ở đỉnh đầu quả liên đồng dạng có đầu tròn nhô ra. Người này đem thứ này ngấm giấu dưới đất trong trận chiến, chỉ cần có người không cẩn thận dẫm phải lập tức sẽ gặp tai ương! Vì vậy đừng xem mập mạp này về mặt cục cằn biểu tình, chân chính sức chiến đấu tuyệt đối kinh người. Lăng Phong thậm chí xem qua hắn đem thiên phú linh kỹ cùng với ”Thực Cốt Bạo” kết hợp sinh ra kết quả không tin nổi. May là Lăng Phong tu vi bất phạm, nếu không cũng phải cúi sợ. Dị Linh mập mạp tên là: Địa cung, mà hắn dung hợp linh kỹ tên là ” Địa cung cục bạo”.

So sánh trong ba người mà nói, Lâm Kỳ Cự Linh bình thường nhất. Dị Linh hắn thoát nhìn như một tầng áo mỏng, một khi thi triển thiên phú linh kỹ thân hình sẽ hoàn toàn biến mất. Trước đây, hắn chỉ có thể ẩn hình khoảng chừng nửa thời gian bắn ra một viên đạn, hơn nữa trong khi ẩn hình không thể công kích, hiện tại trải qua Tinh Chương cải tạo, hắn đã có thể bảo trì trạng thái ẩn hình khoảng chừng mười tức thời gian, đồng thời có thể công kích. Lâm Kỳ là người duy nhất trong ba người không có luyện hóa Thực Cốt Bạo.

Lâm Kỳ cận chiến, Hạ Á ở giữa điều khiển khống chế, Chu Cương Liệt còn lại là hoàn mỹ quỷ rầy, làm bạn bè nhiều năm, bọn họ tâm ý tương thông, phối hợp lại đúng là áo trời không vết rách!

- Chết tiệt!

Niếp Ngữ từ lâu đã đem Cự Linh hóa khải, hắn hóa thành áo giáp hình điệu nhân, trên mũ giáp có đôi cánh chim bay, đằng sau lưng có hai đôi cánh mở, hoa văn hình giọt nước giữa ngực khá sống động, phảng phất tùy thời có thể giương cánh mà bay. Mà trên thực tế, trước kia Niếp Ngữ sau khi hóa khải động tác cũng linh mãnh hơn đối với địch nhân có cực đại quỷ rầy, nhưng mà hiện tại chiêu này đã vô dụng!

Có Lâm Kỳ xuất quỷ nhập thần tập kích đằng trước, Hạ Á như ảnh tùy hình công kích ở bên, hơn nữa Chu Cương Liệt mai phục ở cạnh, hắn không thể làm động tác gì lớn, vừa làm chút động tác đã gặp khó khăn rồi! Có thể nói, trận này làm cho bọn họ bó tay bó chân nghẹn khuất không thể làm gì. Một thân chân thực bản lĩnh hoàn toàn vô pháp thi triển, bị bọn Hạ Á áp chế gắt gao, vô luận là Niếp Ngữ hay Tề Vi Chi mà nói, đều là sự tình chưa từng có từ trước đến nay.

- Dừng lại!

Lăng Phong thấy bản thân đã đạt được kết quả mong muốn, lớn tiếng quát dừng! Như phụng thánh chỉ, Hoàng Kim Thiết Tam Giác nghe vậy lập tức thu thân quay về!

Tất cả bỗng trầm tĩnh lại, Niếp Ngữ mới cảm thấy một trận thoát lực, phảng phất toàn thân sức lực chảy đi đâu hết. Hắn lúc này mới cảm giác thấy mà sợ, may là chẳng qua chỉ luận bàn tỷ thí, nếu như thật sự sinh tử đối chiến, ba người này sợ đem bản thân mình cấp diệt mà không tổn hao gì! Nhìn Tề Vi Chi bên cạnh, tình huống của hắn cũng không tốt hơn mấy may, sau khi giải trừ Cự Linh hóa khải, trên trán Tề Vi Chi tràn đầy mồ hôi, cả người áo bào ướt đầm phảng phất như từ nước vớt lên, có thể nghĩ đánh một trận vừa rồi hắn áp lực nhiều như thế nào.

Không cần nhiều lời, hai người Niếp Ngữ đã cấp cho đám người cao thủ trẻ tuổi khóa học sinh động nhất, có người tâm tư linh xảo nghĩ rằng: Ngay cả Dị Linh Thiên Hành Giả cũng có thể trở nên cường hãn như vậy, nếu là mình chẳng phải là...

Trong lòng bọn họ nóng lên!

- Một màn vừa rồi các ngươi hẳn là đã thấy rõ ràng!

Lăng Phong trông thấy một loạt khuôn mặt khiếp sợ, chỉ một ngón tay vào Hoàng Kim Thiết Tam Giác:

- Ta có thể nói cho các ngươi biết, bọn họ sợ dĩ có thể trở nên cường đại như vậy, nguyên nhân chỉ có một: Tinh Chương!

”Tinh Chương!”

Hai chữ vô cùng đơn giản lại làm cho mọi người đều ồ lên, tại đây trên phiên đại lục, hai chữ này đại biểu cho lực lượng! Mà lực lượng mang theo quyền thế, tài phú, địa vị! Hết thấy mọi thứ, đều khởi nguồn từ nó.

So sánh với phương pháp khổ tu khác, Tinh Chương hầu như đứng lên một chỗ đứng vững chắc cho mình! Nhưng nếu muốn có được một quả Tinh Chương cường đại đâu có thể dễ dàng? Cho dù nhà hắc có thực lực tuyệt đối cũng chưa chắc mời được một vị cường đại Thuật Luyện Sư hỗ trợ luyện chế Tinh Chương.

Liên tưởng đến Lăng Phong trong giọng nói để lộ ý tứ, bọn họ nhìn về phía Lăng Phong nhân thần cực nóng như lửa, như đám quỷ đói đang nhìn về phía bánh bao thơm ngọt ngào!

158. Chương 113: Đấu Chuyển Tinh Di.

- Từ hôm nay trở đi, tất cả các người đều có thể tiến nhập vào trong Nguyên Lực Thập tu luyện.

Lăng Phong tiếp tục tung miếng mồi ngon, tu luyện trong Nguyên Lực Thập, tuy rằng đối với nguyên tố Thiên Hành Giả có hiệu quả nhanh nhất, thế nhưng vật chất Thiên Hành Giả bình thường tu luyện trong đó, hiệu quả cũng tốt hơn so với bên ngoài rất nhiều, lại phối hợp với ma hạch mà nói, tin tưởng rằng tiến cảnh bọn họ nhất định sẽ tiến triển cực nhanh.

- Mặt khác, ta sẽ mời Bản Hách đi vào Nguyên Lực Thập, giúp mỗi người các người kiểm tra làm cho một khối tinh chương phù hợp! Thậm chí, nếu trong các người, ai có cự linh đạt được trung giai đỉnh phong, có thể Bản Hách sẽ luyện chế cho người đó một khối cao cấp Tinh Chương!

Thương cảm cho Bản Hách, hắn hoàn toàn là bị Lăng Phong đối xử như một cu li. Bất quá loại khổ cực này vị cao cấp Thuật Luyện Sư còn cầu mà không được, dù sao bên ngoài là hắn hỗ trợ luyện chế tinh chương, nhưng trên thực tế mỗi một khối tinh chương không phải đều là Lăng Phong đứng sau chỉ đạo sao? Có thể từ trong tay Lăng Phong học thêm càng nhiều tri thức luyện còn không có gì hại lòng? Nếu như đem tri thức luyện chương mà Lăng Phong nắm giữ truyền ra ngoài một ít. Sợ rằng sẽ có một đồng cao cấp Thuật Luyện Sư điên cuồng đến tranh đoạt cơ hội này!

Nhìn mọi người kinh ngạc, Lăng Phong cũng cảm thấy một chút kỳ quái: Quái lạ, thế nào bọn người kia biểu hiện cùng dự liệu bản thân mình hoàn toàn bất đồng? Bọn họ nghe được Bản Hách hỗ trợ luyện chế Tinh Chương hẳn là mừng như điên mới phải chứ, vì sao trái lại trầm mặc như vậy?

Nghi hoặc một lát, mới có người can can dục dục lên tiếng hỏi:

- Giáo quan, ngài nói là Bản Hách đại sư?

Đại sư? Lăng Phong nhất thời minh bạch, hắn trực tiếp xưng hô Bản Hách theo thói quen, hoàn toàn không có bận tâm đến địa vị đại sư của Bản Hách trong cảm nhận của người khác ở Tinh Lam công quốc. Vì vậy, hắn khẽ gật đầu.

Mọi người đạt được thừa nhận gật đầu của Lăng Phong, vẫn đang như đang trong mộng ảo: Bản Hách đại sư tự mình xuất thủ luyện chế Tinh Chương? Trời ạ. Đây là loại đãi ngộ gì? Phải biết rằng Kiều Sâm Đặc nguyên soái thỉnh cầu Bản Hách đại sư hỗ trợ luyện chế Tinh Chương đều phải xem tâm tình đại sư như thế nào, mà hiện tại, bản thân mình lại may mắn được Bản Hách đại sư đích thân phục vụ?

Bọn họ không ai hoài nghi lời Lăng Phong nói, chẳng qua cảm thấy may mắn này lại tới đột ngột như thế, hạnh phúc ngoài ý muốn lớn đến mức khiến cho bọn họ choáng váng.

Tất Gia sờ sờ trái tim mình, ánh mắt phức tạp nhìn Lăng Phong một cái, một lát sau mới phun ra một câu:

- Kháo!

Về mặt hân hưng phấn không kiềm chế nổi.

Trong đám người, Khải Ân tự hào nhìn Lăng Phong, sự tình gì Lăng Phong cũng không có giấu diếm hắn, chỉ có hắn mới biết đại ca mình tạo ra kỳ tích người thường sao có thể tưởng tượng được! Hắn kiên định nhìn về phía trước: Đại ca. Đệ cũng sẽ nỗ lực!

Đoàn người sôi trào hoan hô từng đợt, thẳng cho đến khi bọn họ thấy Lăng Phong trên đài đang kinh ngạc nhìn về một phía, lúc đó họ mới nhất tề quay về phía đó. Khi nhìn thấy rõ người vừa đi tới, bọn họ ào ào khom người:

- Kiều nguyên soái!

Dư âm hưng phấn còn chưa hết, bọn họ trong lòng nổi lên một chút kinh ngạc: Người bên cạnh Kiều nguyên soái là ai vậy, lại có tư cách cùng với nguyên soái đứng ngang hàng?

Đáp án rất nhanh được công bố!

Hằng Trùng nhìn Lăng Phong trên đài, nhân thần chợt chuyển tới Tinh Thiết Kiếm, trong mắt bỗng nhiên bộc phát ra một trận thần quang! Hắn ngập ngừng nói từng chữ:

- Kiếm khách Hằng Trùng, tiểu hữu có nguyện ý chỉ giáo?

Kiều Sâm Đặc cước bộ ngừng lại, lộ ra vẻ mặt cười khở, hắn đã biết tính tình Hằng Trùng, mình bạch đây là một người chân chính si mê kiếm đạo. Nhưng mà thật không ngờ lúc Hằng Trùng nhìn thấy Lăng Phong, biểu hiện lại trực tiếp như thế.

Lăng Phong nhân thần bỗng nhiên sáng ngời. Từ trên người Hằng Trùng hắn cảm thụ được một cỗ kiếm dâng trào, dường như mình đang ở trong biển sâu, còn kiếm ý của mình đứng trước mặt hắn lại vô cùng yếu ớt! Hai bên đối mặt. Bản thân quả thật là đã gặp phải đối thủ mạnh, chỉ sợ mình bất kham nhất kích!

- Sao dám không lĩnh mệnh!

- Hằng Trùng!

Kiều Sâm Đặc cuống quýt muốn lên tiếng. Hằng Trùng biết ý hắn muốn nói điều gì. Ánh mắt vẫn còn nóng rực nhìn về phía Lăng Phong, cũng không có quay đầu lại:

- Yên tâm, ta sẽ không sử dụng 'Vực'! Kiều Sâm Đặc, người đã tìm cho ta một đối thủ tốt, ta có thể cảm giác được chỉ riêng luận về kiếm ý, hắn so với người mạnh hơn không biết bao nhiêu lần!

Bị hắn đánh giá không chút khách khí, Kiều Sâm Đặc cũng không tức giận, hắn chỉ đứng nhìn Hằng Trùng rồi bay lên giữa không trung, lộ ra một tia cười chờ mong:

- Lăng tiểu tử, hi vọng người tiếp tục gây cho ta kinh hỉ lớn nha!

- Hằng Trùng. Đó là Kiếm Thánh Hằng Trùng, Kiếm Thánh Hằng Trùng bài danh thứ sáu trong "Thập Tuyệt Bảng"!

Hắc Đình Tư bỗng nhiên sợ hãi rống lên. Khuôn mặt hắn đỏ ửng tràn đầy vẻ hưng phấn. Khi mới thấy Hằng Trùng, chẳng qua chỉ cảm thấy người này có chút quen thuộc, thẳng đến khi hắn tự báo tên tuổi, lại liên hệ đến con kim điêu vô cùng sống động kia, Hắc Đình Tư nhất thời minh bạch Hằng Trùng trước mắt là nhân vật nào!

Thấy hắn kinh hãi thốt lên, tất cả mọi người đều khiếp sợ nhìn thân ảnh ở giữa không trung kia, trong số họ không ít người cũng chỉ được nghe kể lại đêm đó ở trong vương cung phát sinh chiến đấu kịch liệt, vẫn chưa được chân chính nhìn qua Lăng Phong xuất thủ. Bây giờ dĩ nhiên thấy ngay cả cường giả của Áo La đế quốc cũng đến khiêu chiến Lăng Phong. Trong lòng bọn họ đều dâng lên nỗi mong chờ:

Giáo quan, cho chúng ta một chút kinh hỉ đi!

- Chúng ta chỉ là luận kiếm thuật thôi, không luận thứ khác!

Giữa không trung, Hằng Trùng lại cười nói. Trong tay hắn nắm một thanh trường kiếm, thoáng nhìn trường kiếm của hắn như một tấm thiết phiến (sắt mỏng), chỉ là phân chuôi kiếm lại vô cùng thô xấu.

Lăng Phong không dám chậm trễ, hắn minh bạch ý tứ của Hằng Trùng, hai người tỷ thí chỉ không dùng đến các loại cự linh, mà chỉ thuần túy so đấu về kiếm thuật! Lấy nhãn lực của Lăng Phong tự nhiên nhìn ra được, Hằng Trùng nói như thế cũng không phải bởi vì cự linh của hắn so với của mình có chỗ thua kém, mà là hắn không muốn chiếm tiện nghi của mình trên các phương diện khác.

- Xin chỉ giáo!

Lăng Phong liền quát lên một tiếng, Tinh Thiết Kiếm đâm phá thương khung, hoa lệ vẽ một vòng tròn rồi chia thẳng vào mặt Hằng Trùng.

Hằng Trùng nhân thần ngưng trọng, thân thể hư hư ảo ảo nổi lên không trung, dưới chân đạp từng bước tựa như bước đi trên những bậc thang. Phiêu phù trôi nổi giữa không trung, cử trọng nhược khinh bậc này chính là độc hữu của cường giả Thánh Vực, chưa đạt đến cấp bậc này chỉ sợ cửu tinh cường giả muốn làm được như thế phải tiêu hao không ít năng lượng.

Thiết phiên trường kiếm chợt vung lên, một vòng khí lăng hình bán nguyệt khai mở trước người.

Thân thể chưa đến, Lăng Phong đã cảm giác được một cổ kiếm ý ập vào mặt, đây là...dùng ý ngự kiếm! Hằng Trùng tùy ý xuất thủ dĩ nhiên đã đạt được tới đỉnh phong của "dùng ý ngự kiếm. Lăng Phong hoảng hốt, chân lực cuộn trào. Tinh Thiết Kiếm trong giây lát chấn động!

Oanh!

Song phương giao kích, sóng khi cuồng mãnh thuận thế tràn ra bốn phía, vô số âm thanh "ti ti" vang lên trong không khí!

- Hảo!

Hằng Trùng chiến ý thiêu đốt, trong giây phút giao tranh ngắn ngủi, hắn đã nhìn thấy Lăng Phong ở trình độ kiếm thuật không thua kém chính mình. Kiều Sâm Đặc cũng đã nói qua, lần đầu tiên khi gặp mặt Lăng Phong tu vi cũng không quá ngũ tinh, vậy mà chỉ có mấy tháng đã tiến bộ đến bậc này, truyền ra ngoài quả thật sẽ không ai tin tưởng!

Bởi vậy, trong lòng hắn liền thận trọng lên, chân chính cho rằng Lăng Phong là đối thủ có thể luận bàn!

- Đón ta một chiêu. Vô Gian Ngọc Lạc!"

Thiết kiếm trong tay Hằng Trùng đột nhiên hơi lay động, trong nháy mắt, nghìn đạo kiếm ảnh xuất hiện giữa không trung. Kiếm ảnh đột nhiên thu lại với một tốc độ bất khả tư nghị! Kiếm ảnh mờ mờ lung lung hư ảo ngưng tụ thành từng viên châu ngọc tròn chịa, đẹp mắt đến mức không nói nên lời.

Đỉnh đầu Lăng Phong đột nhiên bị bao phủ bởi một tấm màn trời, một tấm màn trời thuần túy được tạo nên từ châu ngọc.

- Cừ thật, người này dĩ nhiên lại coi trọng Lăng Phong đến như vậy!

Kiều Sâm Đặc sợ hãi động dung, một chiêu này nằm đó ở Thương Khung Hội Chiến hắn đã thấy tận mắt Hằng Trùng thi triển qua, mà lần đó thi triển chiêu này, Hằng Trùng đã thuận lời trốn thoát được khỏi tay của đế quân Áo La lúc đó vẫn còn mang thân phận Thái Tử!

Mấy năm nay trôi qua. Với sự tiến triển về tu vi. Cho dù không dùng đến 'Vực', một chiêu này uy lực cũng vô cùng đáng sợ! Lăng tiểu tử có thể tránh thoát sao?

Trông thấy châu ngọc rợp trời đang lao xuống, Lăng Phong trong lòng dâng lên một nỗi kinh hãi, hắn lần đầu tiên trong đời biết nguyên lai có người có thể sử dụng kiếm khí đến bậc này! Đứng thấy trên đỉnh đầu dày đặc châu ngọc, vô cùng kỳ huyền mỹ lệ, trên thực tế chỉ cần lại gần, những châu ngọc này sẽ ào ào biến thành kiếm khí vô kiên bất tồi, tàn sát tứ phương!

Lăng Phong không chút nghi ngờ, những kiếm khí này nếu toàn bộ nổ tung, cho dù là Thánh Vực cường giả ở trong đó cũng sẽ bị trọng thương không nhẹ! Công kích mạnh mẽ như vậy. Bản thân mình có thể tránh thoát sao?

Thấy kiếm ảnh biến ảo châu ngọc hạ xuống, mà Lăng Phong đứng yên không nói một lời, Hằng Trùng trong lòng cũng mọc lên một điểm ảo não: Cho dù thiếu niên trước mắt thiên phú có tái thế nào kinh người ra sao, chỉ sợ đối mặt với Vô Gian Ngọc Lạc cũng không thể nào đỡ nổi. Mình có phải là đã làm quá mức hay không? Hắn đang muốn tiến lên hỗ trợ Lăng Phong chống đỡ chiêu này, thì bỗng nhiên dị biến phát sinh!

Lăng Phong hơi híp con mắt rồi bộc phát một đạo thần quang, lập tức áo bào tay phải rung lên, Tinh Thiết Kiếm như có linh thức trở về bên cạnh hắn, hắn liền động! Một bước sang trái, như dẫm trên đất bằng, thân hình Lăng Phong đột nhiên sinh ra một luồng gió xoáy mềm mại, lại là một bước, ngược với hướng gió lúc trước một đạo gió xoáy xuất hiện!

Hai cổ gió xoáy ngược hướng đụng vào nhau. "Hô" một tiếng, một vầng thanh quang nhẹ nhàng vờn quanh cước bộ Lăng Phong, Lăng Phong chợt hướng về phía trước bước ra!

- Đây là...

Hằng Trùng không chút nào che giấu vẻ kinh ngạc trên mặt, Vô Gian Ngọc Lạc sử dĩ dùng chữ "vô gian" (không có kẽ hở) chính là vì một khi sử dụng chiêu này sẽ bao phủ một phạm vi rộng lớn, thân mình ở trong đó ngoại trừ ngạnh kháng ra không còn cách nào né tránh!

Lăng Phong bây giờ dĩ nhiên lựa chọn chính diện va chạm, lẽ nào hắn có sự tự tin có thể ứng chiến với một chiêu uy lực vô cùng này?

Đáp án lập tức được công bố. Thân thể Lăng Phong đi được một bước, quang sáng thanh sắc trong giấy lát kéo dài thành hình chữ V. Dựa theo cước bộ Lăng Phong đi tới, nguyên bản hơn mười viên châu ngọc sắp đánh lên người hắn dĩ nhiên lại ngoan hiền bám lấy xung quanh hắn, mỗi một viên châu ngọc xoay tròn tại chỗ tản mát quang mang vô tận! Còn Lăng Phong lại dễ dàng thoát thân mà ra.

- Hảo tiểu tử!

Kiều Sâm Đặc không kìm lòng được mà lớn tiếng khen, Lăng Phong chiêu thức ấy thật sự là quá hay. Không chỉ có từ vòng vây đối phương thuận lợi thoát thân, thậm chí còn cuốn theo được một phần châu ngọc.

Lăng Phong hét lớn một tiếng:

- Đón ta một chiêu, Đầu Chuyển Tinh Di!

Trong tiếng thét, Tinh Thiết Kiếm đang trôi nổi bỗng nhiên đâm ra, Cực Thốn Kinh - Lục Thốn Kinh trong nháy mắt bắn ra. Tinh Thiết Kiếm kêu lên tiếng trường minh kinh người, từ đỉnh đầu xé rách không khí mà trảm xuống, không khí bị ma sát mà sinh tiếng "xẹt xẹt" rung động!

Vờn quanh Tinh Thiết Kiếm là hơn mười khóa "châu ngọc", phẳng phất tựa như chúng tinh cùng nguyệt, kỳ huyền mỹ lệ! (chúng tinh cùng nguyệt: Bầy sao vây quanh mặt trăng).

159. Chương 114: Cảnh Giới Tối Cao Của Kiếm Thuật!

Kiểm khí rợp trời, thân như lưu tinh lướt tới!

Ngay khi một chiêu Vô Gian Ngọc Lạc xuất ra, Lăng Phong lập tức cảm thấy xuất hiện một tia dị dạng, giờ khắc này hắn nhớ tới khi đối chiến với Phí Ân, đối phương từng sử dụng Thủy Lam Thiên Cát! Tình cảnh hai lần đều tương tự nhau. Duy nhất khác nhau chính là uy lực của Vô Gian Ngọc Lạc lớn hơn Thủy Lam Thiên Cát rất nhiều.

Thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, tựa như bị một xô nước lạnh xối lên đầu, Lăng Phong đột nhiên thông hiểu một số vấn đề trước đó, đó chính là: Làm cách nào đem Tiễn Tật, Hồng Ảnh hai đại thân pháp dung nhập vào trong "Thác Bộ"! Hàng ngày tu luyện hắn đã làm thử vô số lần nhưng chưa bao giờ thành công, nay trong nháy mắt sinh tử rút cuộc hắn cũng đã hiểu thấu!

Một chiêu Đầu Chuyển Tinh Di này, chính là trong lúc cấp tốc di chuyển Tiễn Tật thân pháp, bỗng nhiên nghịch hướng sẽ sinh ra khí lăng, rồi mượn sự thần diệu của Thác Bộ đem hai dòng khí này dung hợp! Kết quả làm Lăng Phong hưng phấn đến không ngờ được, hắn thật không tin được một chiêu này thậm chí còn có hiệu quả di dời lực công kích của đối phương.

Lăng Phong minh bạch. Đây là bản thân tu vi không sâu, nếu mà tu vi mình tiến thêm một tầng nữa, thậm chí có thể đem toàn bộ kiếm khí của Vô Gian Ngọc Lạc đánh ngược trở về, gây ông đập lưng ông!

- Chiến!

Tinh Thiết Kiếm như từ chín tầng mây rơi xuống, vờn quanh thân là hơn mười chấm nhỏ cùng với vô số quang điểm! Thiết phiến trường kiếm vươn ra, "rắc rắc" một tiếng truyền ra, chỉ thấy ở đầu mũi kiếm tiếp xúc đã có vết nứt, rồi thiết phiến trường kiếm bắt đầu vỡ vụn!

Vỡ đến tận chuôi kiếm!

Hằng Trùng hơi lộ ra một tia cười khở, hai tay áo rung lên, không khí dưới chân thoảng như một tấm gương lớn, tùy ý để thân thể hấn mà lướt đi! Đến khi đứng lại, hấn nhìn Lăng Phong hơi khoát tay nói:

- Người không ngại để ta thay một thanh binh khí chứ?

"A", mọi người đứng dưới không hèn mà bàn tán xì xào một trận, có người không để ý đến danh tiếng của Hằng Trùng lớn tiếng nói:

- Thua thì đã thua rồi! Sao lại còn mượn cớ nữa!

Giáo quan nhà mình có thể đánh bại Hằng Trùng Kiếm Thánh, danh tiếng bậc này mà truyền đi bản thân mình cũng có chút vinh quang! Giờ khắc này, đám cao thủ trẻ tuổi trong lòng đã hoàn toàn tiếp nhận Lăng Phong.

Hằng Trùng lộ ra thần tình dở khóc dở cười, hấn tự nhiên sẽ không theo cùng bọn tiểu bối này tính toán, nhưng dưới tình huống này mà hấn lại ra tay thì lại có chút ngượng ngùng.

Lăng Phong mỉm cười dừng trường kiếm lại, tuy rằng bản thân lúc này chiếm thượng phong, nhưng hấn biết hoàn toàn là Hằng Trùng nương tay. Hấn mỉm cười, khom người nói:

- Mời tiền bối tái chỉ giáo!

- Tốt!

Hằng Trùng lộ ra biểu tình khen ngợi:

- Không kiêu không nóng, thành tựu ngày sau của người chắc chắn sẽ hơn ta. Đám tiểu tử kia nói vậy, ta đây mặt dày cũng không được. Như vậy đi. Đỡ thêm của ta một kiếm, một kiếm này chỉ cần người có thể tiếp được thì coi như người thắng!

Trong lời nói của Hằng Trùng có một cổ phong phạm cường giả, khiến cho Lăng Phong cũng không dám buông lỏng, có thể cùng với bậc cường giả này giao thủ, tự nhiên được ích lợi không nhỏ. Lăng Phong cung kính giờ kiếm chính tề: "Mời!"

Hít một hơi thật sâu, Hằng Trùng xòe tay phải, chỉ thấy sau đó một thanh trường kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay! Lăng Phong ở ngay đó cũng không thấy rõ ràng thanh trường kiếm xuất hiện như thế nào, duy nhất có thể xác định là Hằng Trùng cũng không lấy ra từ Tiết Vân, hình như là thanh trường kiếm này hoàn toàn bị hấn luyện hóa trong cơ thể, tùy thời có thể triệu hoán ra!

Nhìn thấy Lăng Phong thần tình kinh nghi, Hằng Trùng cười nói:

- Ta thấy người lúc nào cũng đem trường kiếm đeo bên người, chắc hẳn người cũng biết rõ nhân kiếm hợp nhất, tâm thông kiếm đạo. Nhưng thế này vẫn chưa đủ, chân chính nhân kiếm hợp nhất, khi đó thanh kiếm trong tay người thuộc về người, đến lúc đó người ở chỗ nào, kiếm ở chỗ đó, hoàn toàn cùng người dung hòa làm một thể! Đây mới thực sự là "tâm dũ kiếm thông".

Suy tư một chút, đạo lý "thân dũ kiếm hợp" theo như lời Hằng Trùng so với Diệp Lạc từng truyền thụ kiếm đạo còn muốn cao thâm hơn một bậc, Lăng Phong mơ hồ cảm giác mình nếu có thể hiểu thấu đáo lời hấn nói hẳn là sẽ chân chính bước vào cảnh giới "nhân kiếm hợp nhất"!

- Kiếm này tên Cự Khuyết, mười năm trước sau khi ta lĩnh ngộ ra chân lý "dùng lực ngự kiếm", khi đối chiến vẫn chưa từng sử dụng tới nó!

Lấy tay vuốt nhẹ lên thân kiếm, con mắt Hằng Trùng hàm chứa thần tình.

Chuôi kiếm Cự Khuyết có khắc một con kim điêu, thân điêu đang lúc giờ vuốt, hai cánh hơi hạ xuống, hoàn toàn bao bọc lấy chỗ tay cầm. Độ dày thân kiếm không khác gì so với loại kiếm khác, nhìn qua như một

khối sắt nặng nề. Giống như cảm nhận được lời nói thâm tình của Hằng Trùng, Cự Khuyết kiếm phát ra âm thanh ong ong đáp lại giống như một đứa nhỏ đang quyến luyến phụ thân.

Chỉ cần như vậy, Lăng Phong đã minh bạch linh tính của Cự Khuyết kiếm chỉ sợ hơn Tinh Thiết kiếm của mình không ít! Hắn nói với Hằng Trùng bằng giọng hơi nghi hoặc:

- Dùng lực ngự kiếm? Đây không phải là tầng thấp nhất trong kiếm thuật sao?

Hằng Trùng mười năm trước mới hiểu thấu đáo, vậy vô luận như thế nào mười năm sau không có khả năng đạt được cảnh giới như vậy được. Rất rõ ràng "dùng lực ngự kiếm" trong miệng hắn cùng với sự nhận thức của Lăng Phong hoàn toàn bất đồng.

- Tầng thấp nhất?

Sửng sốt, Hằng Trùng mỉm cười lắc đầu:

- Không, đây là tầng cao nhất của kiếm thuật!

- Hắn là có người nói với ngươi, kiếm thuật tầng cao nhất chính là dùng thần ngự kiếm phải không?

Lăng Phong gật đầu, đồng thời cảm thấy hơi nghi hoặc, kiếm thuật tam đại cảnh giới là Diệt Lạc nói cho mình.

Đồng thời mình cũng gián tiếp từ nhóm người Kiều Sâm Đặc nói chứng thực, chẳng lẽ không sao?

- Vậy ngươi có biết dùng thần ngự kiếm bản chất là cái gì không?

Không đợi Lăng Phong trả lời, Hằng Trùng tự mình giải thích:

- Từ cổ chí kim, vô số cường giả chết đi trong dòng chảy lịch sử, trong truyền thuyết phiến đại lục này năm đó thậm chí từng có thần linh đủ sức di sơn đảo hải xuất hiện, vậy mà hôm nay chỉ lưu lại truyền thuyết của bọn họ. Duy nhất có thể bằng chứng cho sự tồn tại của cảnh giới Kiếm Thần trong truyền thuyết, đó chính là một trận chiến trên Phong năm đó!

Từ trong thần sắc Lăng Phong, Hằng Trùng nhìn ra là hắn biết trận chiến ấy, vì vậy cũng không dừng lại, tiếp tục nói:

- Một kiếm kia của Bàn Phiến Vân đã khiến cho đám võ giả may mắn xem trận đấu đó hiểu rõ thế nào gọi là dùng thần ngự kiếm. Cũng làm cho toàn bộ người tu kiếm đạo có một mục tiêu xác định!

Hằng Trùng trong ánh mắt tràn ngập lửa cháy:

- Một kiếm đánh ra, khiến cho sơn phong đoạn liệt. Giang hà dậy sóng, loại lực lượng này làm người ta phải sôi trào! Ta bỏ ra hơn hai mươi năm mới mơ hồ nắm giữ được loại cảnh giới này".

Hắn lộ ra một tia tươi cười phức tạp:

- Cái gọi là dùng thần ngự kiếm chính là đem tự thân mình triệt để dung hợp với trời đất. Lúc đối chiến dùng vô thượng tu vi khống chế thiên địa cự lực! Đến loại cảnh giới này, bản thân phảng phất thuộc về thiên địa, vừa nhắc tay nhắc chân là uy thế không gì sánh được!

Nghe được lời hắn. Lăng Phong trong lòng chấn động mãnh liệt: Lẽ nào đây là chân lý của dùng thần ngự kiếm? Vậy cấp bậc cao nhất trong kiếm thuật "dùng lực ngự kiếm" mà hắn nói là...

- Ngươi hiểu không?

Hằng Trùng nhìn thật sâu vào người hắn, nói:

- Dùng thần ngự kiếm sở dĩ được xưng là cảnh giới cao nhất trong kiếm thuật là bởi vì ở cảnh giới này: Một là kiếm khách có thể khống chế thiên địa cự lực tạo ra công kích hoặc phòng ngự. Uy lực vượt xa so với cường giả chỉ khống chế chân lực bản thân! Vô luận kiếm chiêu tinh xảo cỡ nào, nếu như người điều khiển kiếm chỉ có thực lực một đứa trẻ đối mặt với người trưởng thành có thể thúc thủ chịu trời!

Thì ra là thế, trần trụi là dùng lực phục người sao, dùng thần ngự kiếm...nguyên lai là như thế sao?

Lăng Phong nhắm mắt thật lâu, một lúc sau mới thở dài một hơi, đối mặt với Hằng Trùng chân thành tha thiết cúi đầu:

- Đa tạ tiền bối!

Hắn cảm giác rằng chân lực đã hòa hợp hơn, tuy rằng không có phát sinh biến hóa gì nhưng thân thể tràn ngập sự linh động, ý niệm khẽ động là có thể khống chế được chân lực! Trong nháy mắt này, thậm chí ngay cả niệm thức cũng sinh ra biến hóa vi diệu. Hạch tâm kiếm linh ngày thêm thâm thúy.

Nhìn thấy Lăng Phong khuôn mặt lóe ra thần quang trầm tĩnh, Hằng Trùng thâm than trong lòng, xem ra Lăng Phong đã hiểu ý tứ của mình. Tuy rằng giới hạn trong kinh nghiệm cùng với tu vi nên Lăng Phong vẫn chưa bước thêm một bước. Thế nhưng hắn đã tìm ra được đường tắt để đi. Kế tiếp bất quá chỉ cần phải khổ tu là được, mà khổ tu đối với một kiếm khách thì không nghi ngờ là việc dễ dàng nhất.

Chỉ nghe bản thân nói một hồi mà dĩ nhiên có thể tìm ra được đường tắt để tiến tới tầng cao nhất của kiếm thuật, thiên phú bậc này...quả thực là đáng sợ!

- Đến đây đi, tiểu tử. Ngươi tới đón kiếm chiêu tối cao "dùng lực phục nhân" này của ta đi.

Hằng Trùng bỗng nhiên hét lớn một tiếng, Cự Khuyết nâng lên, thân kiếm ong ong rung động, khí lãng vô hình theo thân kiếm hướng bốn phương tản ra!

Ngay sau đó, những khí lãng này liền xoay tròn lại đem thân thể hắn bao bọc ở trong đó! Mơ hồ, từng tầng sóng gợn dĩ nhiên lại hòa cùng hắn thành một thể, nhìn từ xa phẳng phất như một cái mũi khoan hình xoắn ốc:

- Nhân kiếm hợp nhất!

Xoẹt!

Một đạo ngân quang xẹt qua, may là không sử dụng Vực, thậm chí Hằng Trùng còn đem tự thân chân lực áp chế ở tiêu chuẩn bát tinh! Thế nhưng trong chiêu kiếm này ẩn chứa kiếm ý quá mức cường đại, thân kiếm lướt qua nơi nào liền vang lên tiếng "xẹt xẹt" phẳng phất như cả không gian cũng dao động!

Kiều Sâm Đặc bỗng nhiên căng cứng cả thân thể, nuốt từng ngụm nước bọt. Hắn nhìn gắt gao vào trận tỉ thí.

Hắc Đình Tư, Tát Gia, Niếp Ngũ, Tề Vi Chi...mọi người đều nhìn lên không trung. Ánh mắt không chớp! Một kiếm này, uy lực một kiếm này...biểu tình hoảng sợ không gì sánh được hiện lên, nếu như phải đối mặt với kiếm này cho dù mình có mười mạng cũng bị chém chết!

Đối mặt với ngân quang rực rỡ quay cuồng xông tới, Lăng Phong chậm rãi giơ Tinh Thiết Kiếm lên, phẳng phất thân kiếm như nặng tựa thiên quân, mỗi lần mũi kiếm di động đều vang lên tiếng "ong ong" run rẩy. Động tác Lăng Phong nhìn vô cùng nhanh nhưng rõ ràng lại rất chậm rãi! Mâu thuẫn tuyệt đối lại hình thành nên sự thống nhất tuyệt đối. Kẻ khác nhìn vào có một cảm giác cổ quái không nói nên lời.

- Chiết Liên Nhị Thiểm!

Một điểm tinh quang chậm rãi tụ trên mũi Tinh Thiết Kiếm, cuối cùng hình thành một đoàn quang cầu, viên cầu đâm ra hai nhánh rẽ cây mềm mại, rẽ cây này mầm rồi mọc ra mười sáu cánh hoa!

Kiểm khí hóa hình, Chiết Liên Thiểm!

Hai đóa liên hoa màu vàng hình thành, cổ tay Lăng Phong nhẹ nhàng run lên, liên hoa hướng về phía ngân quang nghênh chiến! Nếu như nói ngân quang bay tới là một con nộ long, thì hai đóa liên hoa này như con hổ đang run rẩy trước móng vuốt cự long, yếu đuối không nói nên lời.

Mọi người trong lòng đều dâng lên suy nghĩ hoang đường: Lăng Phong - điên?

160. Chương 115: Thánh Hải Tư Lam.

Kết quả xuất hiện!

Liên hoa run rẩy nghênh chiến ngân quang, "Bá bá" hai tiếng, liên hoa vỡ nứt ra, vòng tròn khí lãng vô hình cường đại bạo tạc từ trung tâm quét ngang sang bốn phía!

Trung tâm ngân quang, Hằng Trùng cảm thấy như bị vài tên cửu tinh liên thủ đánh ra một kích, cho dù bản thân đã là Thánh Vực nhưng không sử dụng 'Vực' tuyệt đối không chịu nổi cường độ công kích bậc này!

Oanh!

Ngân quang vỡ thành vô số quang điểm. Hằng Trùng thân thể hơi có chút chật vật từ trong ngân quang thoảng hiện. Cước bộ loạn choạng bất ổn!

Ở trong trong ánh mắt chấn động của mọi người, hắn thoảng sửa sang lại dung mạo, thoải mái nói:

- Người thắng!

Tuy rằng kết quả như vậy là do bản thân không hề dùng 'Vực', chân lực cũng áp chế ở dưới bất tinh thể nhưng Lăng Phong có thể thắng được bản thân chính là sự thực. Hắn hiểu kỳ mà hỏi:

- Một chiêu kiếm khí biến hóa kia của người đích thực không tệ, tên gọi là gì?

- Chiết Liên Thiểm!

- Chiết Liên Thiểm, Chiết Liên Thiểm!

Thì thảo nói hai lần cái tên này, Hằng Trùng cười ha ha:

- Tên hay!

Nói xong, hắn huyết một tiếng dài, thân hình đột nhiên tiêu thất:

- Hôm nay đánh một trận, lấy được nhiều lợi ích! Tiểu hữu, có duyên sẽ gặp lại!

Trông thấy hắn thân ảnh lóe lên rồi tiêu thất, Lăng Phong hơi lộ ra một tia hâm mộ: Thoát ẩn thoát hiện, đây mới thực sự là bản sắc phong phạm cường giả sao?

Thoảng suy tư trong chớp lát, tổng kết một phen kinh nghiệm chiến đấu vừa rồi, Lăng Phong lộ ra dáng tươi cười thoả mãn. Nếu không có Hằng Trùng nói về dùng thần ngự kiếm một phen, Lăng Phong sử dụng Chiết Liên Thiểm cũng không thể tạo nên cảnh tượng oanh động này, càng không thể huyền hóa ra hai đóa liên hoa!

Kiều Sâm Đặc lộ ra vài phần không đành, hắn biết tính tình Hằng Trùng, vì vậy cũng không có mạnh mẽ giữ lại. Tối hôm qua khi thương nghị. Nguyên bản Kiêu Sâm Đặc muốn mời Hằng Trùng phối hợp trợ giúp Lăng Phong tạo thế. Tốt nhất khi tỷ thí chỉ thắng một đường. Kết quả cuộc tỷ thí này không cần Hằng Trùng khiêm nhường, đơn luận kiếm thuật thậm chí Lăng Phong còn chiếm chút thượng phong!

Đáp xuống đất, Lăng Phong sững sốt, mọi người ở Sư Tâm Đường đều dùng một loại nhãn thần cuồng nhiệt nhìn về phía hắn. Còn không chờ hắn kịp hiểu, Lô Sâm sư huynh đệ ba người liền chạy tới đây, bắt lấy tay chân Lăng Phong tung lên không trung, Cảnh Vân hét lớn:

- Lão Lục, lão Lục!

Hắc Đình Tư mỉm cười, đột nhiên giơ cao cánh tay, hô lớn:

- Giáo quan!

Đoàn người hơi trầm mặc, rồi lập tức bộc phát ra một tiếng thét kinh thiên động địa:

- Giáo quan! Giáo quan! Giáo quan!

Âm thanh vang vọng cả thương khung!

Muốn hỏi dân chúng ở Áo La đế quốc yêu thích nhất là dạng người gì, không thể nghi ngờ chính là anh hùng, anh hùng cùng với cường giả trong truyền thuyết là được nhiều người hâm mộ nhất.

Đánh bị thương Thánh Vực cường giả Tất Phong, trên vương yển đối chiến Tần Chính, dẫn động Hằng Trùng tới cửa tới khiêu chiến, một loạt sự tình này phát sinh làm danh tiếng Lăng Phong trong nháy mắt

lan truyền khắp Thần Văn đại lục! Nếu như muốn bình chọn nhân vật phong vân năm 35595 lịch Thần Văn mà nói. Lăng Phong chỉ sợ sẽ dùng ưu thế tuyệt đối đứng đầu!

Kiều Sâm Đặc sau khi Hằng Trùng rời đi, liền đến gặp Mạch Kha thương nghị. Dù sao hiện tại Lăng Phong danh tiếng đã truyền ra, vậy cũng không cần phải tiếp tục che che giấu giấu, dù sao Lăng Phong linh mệnh tham gia Thương Khung Hội Chiến, sớm muộn gì người ta cũng biết, còn không bằng hành sự càng cao càng tốt! Như vậy, sau này Võ Thần Phong cũng phải cố kị một chút.

Vì vậy, dưới sự thúc đẩy của lực lượng hành chính Tinh Lam công quốc, danh tiếng Lăng Phong đã đạt tới mức đỉnh phong!

Khi vô số tu luyện giả đem Lăng Phong coi là mục tiêu nỗ lực, nhưng cũng có không ít người không phục, đều là người trẻ dựa vào cái gì mà người lại đề đầu cười cổ ta? Tâm tình như vậy xuất hiện hầu hết ở những gia đình võ học thâm sâu, những người trẻ tuổi truyền thừa bất phàm, bọn họ âm thầm hạ quyết tâm sẽ khiến Lăng Phong đẹp mặt ở trong Thương Khung Hội Chiến!

Không thể không thừa nhận, câu nói kia của Tần Chính tạo nên tác dụng không nhỏ. Ít nhất tạo thêm cho Lăng Phong không ít địch nhân!

Nương theo tuyên truyền tạo thế cho Lăng Phong, công quốc Tinh Lam tuyên bố một tin tức. Nội dung tin tức chủ yếu là muốn thu thập một ít tài liệu, trong đó có một số tài liệu hiếm có khó tìm, thí dụ như long cốt thảo, xà văn cương tâm các loại. Bất quá đối với đại đa số mọi người, việc này bất quá chỉ là chút nhạc đệm hoàn toàn không chút quan trọng trong cuộc sống của họ mà thôi.

Bởi diện tích rộng, thực lực các phương rắc rối phức tạp, những năm trước kia có một số nhiệm vụ mặc danh kỳ diệu cũng không thấy ít. Nhỏ thì giúp vị đại thủ lĩnh một thể lực tìm kiếm sủng vật mất tích. Lớn thì tìm người hoàng thất bị lưu vong về đội vương miện. Công quốc Tinh Lam năm nay tuy rằng phát sinh rất nhiều đại sự, khiêu khích nhiều sự chú ý, nhưng vẫn còn chưa đủ phân lượng để mọi người quan tâm việc vặt vãnh này.

Chỉ có vài người hữu tâm là chú ý tới tin tức này.

Trong hoàng cung Áo La, Mộc Vũ Lâm nhàn nhạt cười, trong tay nắm một phần văn kiện. Ngọc thủ chậm rãi chỉ lướt trên văn kiện. Lập tức, nàng nhìn về phía thị nữ trước mặt:

- Đây là tin tức gần đây nhất?

- Đúng vậy!

Thị nữ hoạt bát nói:

- Tiểu thư, phần tin tức này là Áo La Thương Hội công khai tuyên bố. Văn kiện cuối cùng của ta là từ phân hội Tinh Lam bên kia truyền đến, hơn nữa Tinh Lam công quốc cũng tuyên bố một tin tức đồng dạng.

Yên lặng nhắm mắt tự hỏi một lát, Mộc Vũ Lâm lộ ra một tia mỉm cười, phảng phất như thấy được đồ yêu thích, nàng lẩm bẩm nói:

- Thật là có ý tứ, long cốt thảo loại tài liệu trân quý này nương theo thi thể long thú mà mọc lên, thu nạp năng lượng khổng lồ trong long cốt, người bình thường cho dù đạt được cũng không có tác dụng gì

- Phần tin tức này trên mặt dĩ nhiên lại miêu tả kỹ càng hình dạng cùng với hoàn cảnh sinh trưởng của long cốt thảo, xem ra Tinh Lam thành thật sự có vị cao nhân nào đó!

Nàng trầm ngâm, lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một khối Tinh Chương, đây đúng là thứ mà Gia Liệt Áo đã tặng cho nàng...Thực Cốt Bạo!

- Tiểu thư, Tinh Lam thành nếu có người nào khiến cho người hứng thú, không bằng người nói với đề quân để gọi hắn về đây là được.

Thị nữ nhịn không được nói vậy. Trong giọng nói của nàng đối với Áo La đề quân có chỗ bất kính. Giống như Áo La đề quân là một hạ nhân có thể tùy ý rầy la! Vậy mà Mộc Vũ Lâm cũng không có trách cứ nàng, dường như cảm thấy đây là việc đương nhiên.

- Không cần, một cây hoa đẹp nếu như chuyển sang trồng nơi khác thường thường sẽ không còn tươi đẹp như trước nữa!

Mộc Vũ Lâm hơi thở dài, trên mặt thậm chí còn có ý phiền muộn nói không nên lời, phảng phất như một con chim tước bị giam trong thâm cung, dù cho người ngoài nhìn vào thấy vinh quang ra sao, nhưng bị ai trong đó lại chỉ có mình mình biết.

- Lão sư, người xem phần tin tức này.

Một người thanh niên vóc dáng cao to, trên đầu mang mũ não đang vội vàng chạy vào trong sân, tay quơ văn kiện.

- Miểu nhi, vi sư đã nói với người bao nhiêu lần, gặp chuyện gì cũng phải bình tĩnh, thế nào mà vẫn như trẻ con vậy?

Ở giữa sân, một lão giả khuôn mặt cao thượng, đầu đầy sợi bạc cười mắng một tiếng, hần nhẹ nhàng buông tài liệu trong tay, động tác uyển chuyển liền mạch nói không nên lời.

- Dạ. Lão sư!

Thanh niên tên Vi Miểu le lưỡi. Hần hưng phấn mà nói:

- Là về tin tức bên Tinh Lam thành, lão sư ngài không phải bảo con tùy thời quan tâm đến tin tức ở đó sao? Ngày hôm nay con ở Lục Liễu phân hội thấy một tin tức truyền từ bên kia đến!

- A?

Lão giả tóc bạc cũng cảm thấy hứng thú, hần tiếp nhận văn kiện trong tay thanh niên, chậm rãi xem qua một lượt biểu tình liền nghiêm túc lại, lại xem tỉ mỉ một lần nữa sau đó chậm rãi khép văn kiện, khẽ nhắm mắt.

Vi Miểu biết đó chính là thói quen của sư phó, không dám đã quấy rầy hần vào lúc này, chỉ thúc thủ cung kính đứng ở một bên, trong ánh mắt nhìn về phía lão sư tràn ngập kính ý. Theo lão giả nhiều năm như vậy, hần cảm nhận được danh vọng rất lớn của lão sư! Đi đến chỗ nào, bất luận là thế lực cường đại gì đều đối với lão sư cung kính, không dám không tuân theo, cho dù là cường giả Thánh Vực đỉnh phong khi đối mặt với lão sư cũng phải cúi đầu! Bởi vì:

Lão giả đứng ở trước mặt bọn họ tên là Hải Tư Lam!

Phóng nhân khắp Áo La đế quốc Thuật Luyện Sư duy nhất sở hữu xưng hào "chí cấp", được xưng là Thuật Luyện Sư cường đại nhất sau "Phù Thánh" bốn trăm năm nay! Dù cho ngay cả Áo La đế quốc khi đối mặt với lão sư cũng chỉ có thể dùng thái độ cung kính mời chào, mà không dám sử dụng bất luận thủ đoạn ép buộc gì!

Một lúc lâu, Hải Tư Lam mở đôi mắt.

Vi Miểu từ trong mắt lão sư nhìn thấy một tia mê hoặc! Mê hoặc? Loại thần sắc này làm sao có thể xuất hiện trong mắt lão sư? Ở trong cảm nhận của hần. Lẽ nào phiên đại lục này còn có chuyện gì làm lão sư không giải thích được sao?

- Miểu nhi, với tin tức trên phần văn kiện này, người thấy thế nào?

Mang theo ý tứ kiểm tra, Hải Tư Lam nhìn về phía ái đồ.

Vi Miểu tâm thần chấn động, nỗ lực suy tầm tất cả tri thức trong đầu. Hần biết, dù cho bản thân có trả lời sai đi chăng nữa, lão sư cũng sẽ không trách mình, nhưng mà bản thân không muốn từ trong mắt lão sư thấy một chút thần sắc thất vọng nào!

Được một lát, hần mới thăm dò hỏi:

- Năm xưa đệ từng theo ngài ở tại sát biên giới Vô Tận Hoang Nguyên tìm đến một khu đầm lầy, bên trong lại có một bộ hài cốt long thú, mà lúc đó lão sư ngài hái một gốc thực thảo hoàng sắc. Lúc đó đệ tử có hỏi qua thứ ngài lấy là cái gì, ngài thoáng nói một câu "Long Cốt Thảo", đồng thời nói với đệ tử, hiện nay tu vi chưa đủ, còn chưa tới lúc biết đến Long Cốt Thảo.

Thấy Vi Miếu chậm rãi mà nói, Hải Tư Lam khen ngợi toát lên vẻ vui mừng:

- Cổ tình làm khó người rồi, năm đó vi sư chẳng qua chỉ nói đơn giản một câu, không nghĩ rằng người vẫn nhớ kỹ như vậy.

Nói xong, hắn từ trong tiết văn lấy ra một bình nhỏ bán trong suốt, chiếc bình cao chừng nửa bàn tay, bên trong có chút dịch thể màu vàng, trong dịch thể có một gốc cây nhỏ. Cả gốc cây này nhan sắc đều là màu vàng. Chỉ có một cái rễ chính, bên cạnh không hề có rễ phân nhánh, cho dù là đang phong kín ở trong bình vẫn đang tản mát ra năng lượng ba động cường liệt.

- Đây là Long Cốt Thảo?

Vi Miếu lộ ra thần sắc hiếu kỳ, hơi do dự hỏi:

- Đệ tử nhớ rằng lúc đó cây Long Cốt Thảo này hẳn chỉ có một phiến lá, thế nào lại...

- Phiến lá sao?

Hải Tư Lam trên mặt tiểu ý càng đậm:

- Người không thấy được những dịch thể này sao? Lúc đó vi sư chỉ dùng một ít dung dịch 'Mã Tư Lâm' để ngâm Long Cốt Thảo, nguyên bản dung dịch Mã Tư Lâm vô sắc nay lại biến thành màu vàng đất, lẽ nào người không đoán được sao?

- Chẳng lẽ là do phiến lá này dung hóa vào sao?

Vi Miếu vẻ mặt kinh sợ.

"Dung dịch Mã Tư Lâm" là một loại dịch thể Thuật Luyện Sư thường dùng, nguyên liệu luyện chế có thạch tiêu, diêm thủy, các loại chất dịch ép từ một số thực vật thân củ. Quá trình luyện chế tương đối rườm rà. Cần phải trước đem những thứ nguyên liệu này trước tiên bỏ vào trong lò đun nóng, mặt khác phải có người ở bên ngày đêm không ngừng theo dõi, cứ cách một quang thời gian sẽ thêm vào một số tài liệu phụ trợ khác, tính ra tổng thể luyện chế cần phải hao phí một tháng thời gian. May là, loại công tác này người bình thường cũng có thể hoàn thành, không cần Thuật Luyện Sư tôn quý phải tự mình làm.

Dung dịch Mã Tư Lâm đại loại là được luyện chế như thế. Căn cứ theo thói quen bất đồng của mỗi vị Thuật Luyện Sư, nguyên liệu trong đó có thể khác biệt rất nhỏ, thế nhưng cuối cùng dung dịch tạo thành công hiệu không kém nhau nhiều. đều được dùng cho việc bảo tồn nguyên vật liệu!

Thuật Luyện Sư luyện chế Tinh Chương khi dùng đến một ít tài liệu trong đó đại bộ phận có thể trực tiếp bảo tồn, thế nhưng mặt khác một ít lại cần phải thủ đoạn bảo tồn đặc thù, tỷ như các loại thực vật. Mà dung dịch Mã Tư Lâm đặc tính lớn nhất chính là "ổn định", vô luận loại vật thể nào đặt ở trong dung dịch Mã Tư Lâm đều có thể bảo trì hình thái cùng với tính chất bất biến như lúc ban đầu! Vô luận bên ngoài nóng bức hay hàn lạnh, chỉ cần dung dịch Mã Tư Lâm không có đổ xuống, nguyên vật liệu ở trong sẽ không phát sinh biến hóa.

Phương pháp điều chế dung dịch này không biết có từ lúc nào. Thế nhưng nó lại có ích rất nhiều cho toàn bộ Thuật Luyện Sư. Nguyên bản khi cần phải dùng đến một ít nguyên liệu để biến đổi, Thuật Luyện Sư thậm chí phải đi đến nơi sinh trưởng chờ thời cơ tốt nhất mới luyện chế được, hoặc hao tổn hết tâm tư đem nhỏ về trồng. Trong đó tốn thời gian công sức phải biết, hiệu quả cũng bị hao tổn nhiều.

Có thể nói, mỗi một danh Thuật Luyện Sư khi ra ngoài, bên người hầu như đều chuẩn bị vài bình lớn nhỏ, bên trong chính là dung dịch Mã Tư Lâm, để tùy thời thu thập nguyên vật liệu mà dùng.

Từ đó có thể thấy được, Vi Miếu nhìn thấy tính chất ổn định nổi danh của dung dịch Mã Tư Lâm lại không thể bảo tồn khi chứa Long Cốt Thảo lại kinh ngạc ra làm sao!

- Long Cốt Thảo ẩn chứa năng lượng quá mức cường đại, bởi vậy dung dịch Mã Tư Lâm cũng không có thể hoàn toàn bảo trụ! Nếu muốn hoàn toàn bảo tồn nó, ít nhất cần phải có dung dịch hiệu quả tốt hơn mới được.

Hải Tư Lam ánh mắt si mê nhìn cái lọ mấy cái, thở dài thật sâu:

- Long Cốt Thảo này nghe đồn chính là nguyên liệu cần thiết cho việc luyện chế Chí Cấp Tinh Chương! Thật không biết Thuật Luyện Sư dạng nào mới xứng đáng sử dụng thần vật bậc này!

Vi Miếu biết rõ sư tôn trong lòng tiếc nuối lớn nhất chính là lão sư suốt đời tuy rằng đạt được thành tựu luyện chương rất lớn. Được người ta tôn xưng là "chí cấp Thuật Luyện Sư". Thế nhưng trên thực tế, lão sư chưa từng luyện chế một khối chí cấp Tinh Chương nào, Vi Miếu biết tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời lão sư là không thể tận mắt thấy Chí Cấp Tinh Chương được luyện chế!

Hắn nhịn không được trấn an nói:

- Lão sư, có thể giống trong truyền thuyết đã nói, chí cấp Tinh Chương thực sự là thần linh mới có thể luyện chế ra, trên đại lục truyền lưu chí cấp Tinh Chương bất quá đều là thần linh ban ân thôi!

Thuật Luyện Sư cực đoan mà nói chính xác là một loại chức nghiệp, bởi vì ở trong quá trình luyện chương hơi có chút sơ sẩy là có thể thất bại ngay!

Dần dà, người Thuật Luyện Sư đều dưỡng thành được một tinh thần thích truy tìm căn nguyên nguồn gốc, thậm chí là xé nhỏ sự việc ra để nghiên cứu!

Vì vậy, Thuật Luyện Sư có thể nói đều là một đám người có tín ngưỡng kiên định, bọn họ sẽ không dễ dàng sinh ra sùng bái mù quáng đối với kẻ nào. Bởi vậy cho dù là thần linh trong truyền thuyết bọn họ cũng dám nghi vấn! Mà một khi có ai đủ thực lực khiến cho bọn họ ngưỡng mộ, bọn họ sẽ cuồng nhiệt hơn so với bất kỳ kẻ nào.

Vì vậy sau khi bị thuyết phục, đám Thuật Luyện Sư trong Xuân Hiểu lâu mới vô cùng kính ngưỡng Lăng Phong!

Nếu không phải vì Hải Tư Lam không thoải mái, Vi Miếu cũng không đem thần linh ra làm lý do thoái thác.

Bật cười lắc đầu, Hải Tư Lam nói:

- Sao lại không có ai có thể luyện chế được chí cấp Tinh Chương? Theo tin cậy chính xác. Bốn trăm năm trong đời "Phù Thánh" đã luyện chế ra bảy mươi hai khối chí cấp Tinh Chương, chỉ tiếc là một thân sở học phù thánh lại không có ai học được, ài.

- Phù Thánh dù sao cũng là nhân vật trong truyền thuyết, phóng nhân hiện nay, ngay cả lão sư ngài cũng không thể luyện chế chí cấp Tinh Chương, chẳng lẽ còn có người nào có khả năng như vậy?

- Có!

Bỗng nhiên trong mắt Hải Tư Lam bắn ra hai đạo tinh quang, hắn chỉ vào văn kiện trước mặt:

- Long Cốt Thảo! Có thể dùng tới thần vật như vậy. Trừ luyện chế Chí Cấp Tinh Chương còn có thể là vì cái gì? Miếu Nhi. Trên phiến đại lục này tàng long ngọa hổ, vì sư tuy rằng được người ta coi là "thánh", nhưng trên thực tế bất quá cũng chỉ là hơi chạm đến thuật luyện chi đạo mà thôi, người nghìn vạn lần không nên coi thường người trên thế giới này!

Tuy rằng không dám phản bác lời Hải Tư Lam nói, thế nhưng Vi Miếu biểu tình rõ ràng có chút không tin tưởng. Hắn với Hải Tư Lam tôn kính hầu như đạt đến trình độ mù quáng, căn bản không muốn thừa nhận là có kẻ nào còn hơn lão sư hắn ở trình độ luyện thuật.

- Lần trước ngươi cũng theo thấy tận mắt qua hình ảnh lưu lại trên Phương Kính Song, vị Thánh Vực cường giả Tinh Lam công quốc kia đánh bại Tất Phong khi sử dụng Cẩm Diễm Thuật chính là không phải chuyện đùa! Ta cảm giác được nếu như vì sư tự mình xuất thủ cũng chưa chắc luyện chế được một khối Diễm Hóa tinh chương như vậy.

Hải Tư Lam lộ ra biểu tình hồi ức.

Lần trước Kiều Sâm Đặc đối chiến Tất Phong đánh một trận kinh điển, có người dùng Phương Kính Song lưu lại hết. Kết quả truyền lưu tứ phương. Lấy chức nghiệp và địa vị của Hải Tư Lam, hắn tự nhiên cảm thấy rất hứng thú.

- Như vậy đi. Lần trước Ai Nặc lãnh địa mời ta hỗ trợ Tắt Phong luyện chế Diễn Hóa tinh chương, lại đưa ta không ít tài liệu trân quý.

Hải Tư Lam nói:

- Trong đó vừa lúc có xà văn cương, hơn nữa tin tức này con nói cần long cốt thảo, con mang chúng đưa đến Tinh Lam thành đi.

- Lão sư, ý ngài là đưa cho họ những thứ này?

Vi Miếu cả kinh, vô luận xà văn cương hay long cốt thảo đều là vật báu vô giá, cứ như vậy chấp tay tặng người khác thật sự là quá...?

- Tự nhiên không phải.

Cười ha hả, Hải Tư Lam lộ ra vẻ đa mưu túc trí. Hắn móc ra một khối minh thúy:

- Con cầm cái này trực tiếp gặp Thuật Luyện Sư Bản Hách của công quốc bọn họ, À, Bản Hách người này ta đã từng gặp qua, theo lý mà nói hắn không thể luyện chế Diễn Hóa tinh chương xuất thần nhập hóa như vậy được. Càng không thể có thể sử dụng thần vật long cốt thảo này!

Khi làm ra suy đoán này, Hải Tư Lam biểu tình tự tin tràn đầy, đây chính là ánh mắt nhìn của mình trên thuật luyện! Hắn trầm ngâm nói:

- Mặc kệ Thuật Luyện Sư đứng sau Tinh Lam công quốc là ai, hắn vì sao lại cần long cốt thảo cùng những tài liệu này, chỉ cần hắn có thể giúp ta giải đáp nan đề trong minh thúy, ta liền đưa cho hắn thứ kia.

Trông thấy minh thúy. Vi Miếu do dự nói:

- Lão sư, những thứ ghi chép trong này nếu truyền ra ngoài không phải chuyện đùa, ngài...

- Vô phương, nguyên bản cái đó chỉ là phần khuyết thiếu, nếu thực sự lưu truyền ra ngoài có trở ngại gì? Nhưng nếu có người thực sự tu thành những thứ trên này, vậy coi như đã giải đáp nỗi nghi hoặc to lớn trong lòng ta!

Nói xong lời này, Hải Tư Lam tựa như đã dùng hết toàn bộ khí lực, lại nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Vi Miếu không dám quấy rầy nữa, cung kính cúi đầu lui ra ngoài.

161. Chương 116: Sát Thủ Tái Hiện!

Bên trong Tinh Lam thành vẫn yên bình như trước, khách khứa đi lại không dứt, đó là lợi ích sau khi mở ra Đại La thịnh hội. Chuyện lạ xuất hiện liên tiếp, làm cho thương nghiệp phát triển mạnh, thậm chí giải quyết phần lớn chuyện thất nghiệp của dân chúng.

Năm vừa rồi Tinh Lam công quốc danh tiếng tăng nhiều, càng nhận được vinh danh đệ nhất công quốc, nhưng dù thế nào cũng làm cho người ta cảm giác không bằng bốn đại vương quốc. Nếu không phải do lời mời của Đại la thịnh hội, các thương hội chắc chắn sẽ không bỏ nhiều công sức đầu tư tại đây.

Dân chúng bản hàn tuy vì công việc mà vất vả, nhưng thế đạo lại là cường giả vi tôn, họ đều có một cái mũi rất thính. Từ một vài dấu hiệu nhỏ của công quốc, họ dường như đoán ra cái gì nên đều âm thầm bàn tán không ngừng, chuyện mọi người thường bàn tán chính là Lăng võ sư danh chấn bốn phương gần đây, họ rất tò mò về người thiếu niên này làm như thế nào để lãnh đạo công quốc phát triển huy hoàng.

Lúc này, người được dân chúng bàn luận nhiều nhất lại đang thanh nhàn đi dạo. Từ ngày hứa hẹn với những cao thủ trẻ tuổi, hắn mang theo Bản Hách cùng những người khác chế tạo tinh chương, đương nhiên hắn không cần đích thân động thủ luyện chế. Có Bản Hách tự mình lo liệu hắn có thể yên tâm, cộng thêm một số trung cấp luyện thuật sư cung phụng của công quốc, mọi chuyện đều rất thuận lợi. Thậm chí hoàng thất còn điều động thêm các luyện thuật sư cung phụng trong các đại gia tộc khác để hỗ trợ.

Chuyện điều động nhân lực này, các thế gia đều nhiệt tình phối hợp. Đầu tiên, trong Thương Khung Hội Chiến đều có con em của họ, giúp công quốc chính là giúp gia đình họ. Thứ hai, những luyện thuật sư này

có thể làm việc cùng Bản Hách đúng là cầu được ước thấy, ai cũng đều mơ ước có thể học được nửa chiêu nửa thức của Bản Hách, vậy thì sau này sẽ có thể tấn chức bước lên được hàng ngũ thân cao Thuật Luyện Sư.

Vì vậy chuyện này tiến triển rất nhanh.

Cảnh Vân cùng mấy cao thủ trẻ vùi đầu vào trong huấn luyện, hàng ngày bọn họ phải luyện tập toàn bộ phối hợp thi triển nguyên trận, ai dám lười biếng thì bên cạnh có Lô Sâm và Tang Phi lôi thần ác sát cho bọn họ đau khổ.

Bồi Nạp Thông cũng tiến bộ rất nhanh, nhóm người mà hắn quản lý đều có thành tích rất khá, đan dược có thể luyện thành công ngoài La Hâm đan còn có ngày trước một số loại Nguyên Lực Học Viện chưa thể luyện chế thì bây giờ đã có thể luyện thành công như Vĩ Quyết đan. Vì vậy mà một lượng lớn các loại đan dược luyện ra, chuẩn bị sẵn sàng sử dụng bất cứ lúc nào.

Nếu mà so sánh thì ngược lại Lăng Phong lại trở thành một người nhàn rỗi nhất, hắn cũng nghĩ giúp đỡ nào bận nhất, kết quả phát hiện mình không biết giúp như thế nào, Cảnh Vân càng trực tiếp:

- Lão Lục, đệ không có việc gì thì ra đường mua sắm đi, đừng quấy rầy chúng ta.

Lăng Phong không có gì để nói.

- Đại mộc đầu, tốt lắm, lần trước chúng ta thấy Thư điều đó, bây giờ trong thành rất nhiều trẻ nhỏ đang chơi đấy.

Sáng sớm, Kiều Kiều đã quần lấy Lăng Phong.

Gần đây hắn tu luyện đến bình cảnh, dù sao cũng rồi vì vậy hắn cùng tiểu nha đầu đi dạo phố. Việc Kiều Kiều quần lấy hắn không chỉ là Mạch Kha Hoàn hay Kiều Sâm Đặc đều không có ý kiến, họ đều mong hai người đó kết thành nhân duyên mới toại tâm nguyện. Nhưng Lăng Phong không có dự định như vậy, trong mắt hắn Kiều Kiều chỉ là một nha đầu nhỏ tuổi, phiền não tới nhanh, đi cũng nhanh, chính là một tiểu tinh linh vô tư thuần khiết.

Thấy nụ cười của nàng trong sáng trong lòng Lăng Phong càng thêm vui vẻ, mặc cho nàng lôi kéo hắn khắp các cửa hàng. Tuy hắn rất nổi tiếng, nhưng vì yếu tố bí mật nên người thật sự nhận biết hắn không có mấy người. Càng làm cho mọi người ngoài ý muốn chính là tiểu cô nương như thiên thần vui vẻ này chính là cháu của Kiều nguyên soái.

Có mấy người lớn tuổi mặt vui vẻ cười:

- Thật đẹp đôi.

Đang đi tinh thần Lăng Phong khẽ động, mắt nhìn về thân ảnh phía trước. Người này là một nam tử trung niên, người này có khuôn mặt rất phổ thông, dù vất ở trong đám người cũng chẳng mấy ai chú ý, Lăng Phong chưa từng gặp qua hắn, nhưng không hiểu sao cảm giác rất quen thuộc!

Người này chắc chắn mình từng gặp qua.

Lăng Phong cau mày, suy tư. Bên cạnh Kiều Kiều thấy hắn đột nhiên dừng lại không khỏi lay lắt:

- Đại mộc đầu, người đứng ngây ra làm gì, trẻ con còn đi nhanh hơn chúng ta!

Nàng bắt mắt bữu môi, chỉ một đứa trẻ bên cạnh.

Ong!

Như một tiếng nổ ở trong đầu Lăng Phong đột nhiên nhớ ra người này là ai: "Hong Y! Là Hong Y của Sát Thủ Công Hội đã từng truy sát mình."

- Kiều Kiều, đứng ở đây chờ ta!

Lăng Phong vội vã nói sau đó đuổi theo.

- Không được, đại mộc đầu, người có gì chơi mà không cho ta chơi cùng!

Nơi này nhiều người Lăng Phong không muốn giải thích, thân thể như cá trong nước luồn qua dòng người đuổi theo Hồng Y.

- Này!

Kiều Kiêu tức giận giậm chân, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó.

Liên tục thi triển Thác Bộ toàn thân Lăng Phong núp ở trong dòng người, thậm chí có đôi khi ngay cả người bị hấn tiến lại gần cũng không hề biết có người đang ở phía sau mình, mãi cho đến khi Lăng Phong lướt qua bên cạnh thì họ mới bỗng nhiên giật mình: "Sau lưng ta từ lúc nào lại có thêm một người vậy?"

Lăng Phong có một ý nghĩ kì quái: "Không biết người sáng lập ra công pháp này ở Sư Tâm Học Viện có phải muốn đi trộm cắp hay không mà sáng chế ra nó."

Khoảng cách của hắn còn cách Hồng Y tầm hai trượng nhưng vì nơi này đông người, ả ta tựa hồ lại đang ngẫm nghĩ điều gì đó nên cũng không phát hiện có người theo dõi, Lăng Phong một đường theo sát ả đi vòng qua bảy tám con đường, cuối cùng mới thấy ả dừng bước

Chớp mắt Lăng Phong lách mình nấp vào một góc u ám.

Nhìn hai bên trái phải, sau đó Hồng Y mở ra một cánh cửa gỗ, Lăng Phong quan sát chung quanh một lần sau đó không khỏi thầm khen, thảo nào Tinh Lam thành rộng lớn như vậy không tìm thấy ả, thì ra trốn ở chỗ này.

Đối diện phía trước là phủ thủ bị, nơi đây chịu trách nhiệm bảo vệ trị an toàn thành do Tang Tây Nặc quản lý. Hấn thân là đại thần nội chính của công quốc, cho nên chuyện nhỏ này hắn không để ý, vì vậy người quản lý chân chính của phủ thủ bị chính là thuộc hạ của hắn.

Không một ai ngờ rằng kẻ gan lớn ám sát Lăng Phong dám trốn ngay gần phủ thủ bị, hơn nữa Lăng Phong coi qua thủ thuật dịch dung của chúng quả là không còn gì để nói, khó trách tìm không ra hành tung của chúng.

Lăng Phong nhìn trộm vào bên trong.

Trong viện có một gian nhà gỗ cũ, Lăng Phong nghe bên trong truyền ra thanh âm:

- Dọc đường đi có bị ai theo dõi không?

Thanh âm the thé, đúng là Chu Nho cùng xuất hiện với ả lần trước.

Lăng Phong vui vẻ, nhất tiễn song điêu, đúng là không phí công sức!

- Uhm, hôm qua ta ra ngoài điều tra một phen, địa phương đã hoàn toàn cháy khô, hẳn là sắp thành thực rồi, nhân cơ hội này ta mới tiến vào.

Tiếng Hồng Y vang lên:

- Đưa vật kia ra chắc chắn tổng bộ sẽ giảm tội cho chúng ta.

- Lần trước vì sai lầm của chúng ta làm sản nghiệp trong Tinh Lam thành đã bị phá hủy hoàn toàn, lỗi lớn như vậy sợ rằng tổng bộ sẽ khó tha thứ cho chúng ta, thậm chí nhân cơ hội này trục xuất Uyên Ương mạch ra khỏi công hội, hi vọng vật kia có thể giúp cho chúng ta lấy công chuộc tội!

Đồ vật kia, Lăng Phong nghe thế quyết định không trực tiếp đi vào bắt hai người này mà nghe xem bọn họ nói gì thêm không.

Hai người bên trong nói chuyện một lúc, sau đó cửa phòng mở ra, khi Lăng Phong nhìn thấy hai người, Hồng Y vẫn là bộ dạng một hán tử trung niên phổ thông, mà đi theo sau có lẽ chính là Chu Nho, một thanh niên đáng người nhỏ bé.

Chuyện này là như thế nào?

Hơi suy nghĩ, Lăng Phong càng hiểu kỳ thêm vài phần, nếu không phải kiếm linh của mình trở lên linh mẫn đặc biệt, sợ rằng hai người này dù đứng trước mặt mình cũng không nhận ra, quả thật thủ đoạn dịch dung của chúng rất lợi hại.

Chỉ riêng cách mặc trang phục, hai người bọn chúng đã nhìn như huynh đệ, mà chúng cũng không vì lệnh truy nã chính mình mà lo lắng, thậm chí Lăng Phong còn thấy chúng nhàn nhã bước vào cửa hàng gần đó ăn uống, sau đó còn mua một ít vật phẩm, hoàn toàn không có biểu hiện khẩn trương.

Lăng Phong quyết định muốn xem bọn chúng rốt cuộc còn mưu kế gì, cho nên theo sát sau hai người không rời.

Đêm đó.

Hai người đó lặng lẽ ra khỏi phòng, Lăng Phong nhờ bóng đêm yểm hộ cũng âm thầm theo dõi hành tung của hai người. Sau khi đi một đoạn đường hai người bay qua cửa thành, tuy binh lính canh phòng nghiêm ngặt nhưng không hề ảnh hưởng đến chúng, dù sao họ cũng là cường giả, cửa thành chỉ bày ra chứ thực chất không có tác dụng quá lớn.

Hai người đi về hướng tây tốc độ càng ngày càng nhanh, trong lòng Lăng Phong nghi hoặc: "Tây sơn, không lẽ mục đích của bọn chúng là bên kia sao?" Tuy đến Tinh Lam thành không lâu nhưng Lăng Phong từ trong miệng nhóm người Cảnh Vân, Kiều Kiều cũng biết được không ít tình huống liên quan đến Tinh Lam. Hẳn biết nếu đi tiếp về hướng tây chính là núi hoang, xem bộ dạng hai người thì chắc chắn đi về phía đó.

Quả nhiên sau nửa giờ trước mặt Lăng Phong là một ngọn núi hoang, Lăng Phong muốn đuổi theo tiến vào, bỗng nhiên trong lòng khẽ động.

Một bóng đen từ trên một tảng đá bỗng nhiên vọt đứng dậy, sau đó yên lặng không tiếng động đuổi theo hai người kia. Rõ ràng bản lĩnh ẩn nấp của bóng đen này cao hơn Lăng Phong không ít, hẳn chỉ tùy tiện vịn người một cái, thân thể lập tức biến ảnh thành những cái bóng như là gợn sóng bám sát vào mặt đất hoặc thân cây, không ngừng đuổi theo phía sau hai người kia.

Lăng Phong có chút buồn cười, nếu hai người kia biết hành động bí ẩn của mình bị hai người lạ mặt theo dõi, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Trên sơn đạo quanh co xuất hiện không ít rắn độc, các loại côn trùng bấu vào Lăng Phong đều bị hộ thể chân lực chấn cho ngất đi.

Đến rồi! Rốt cuộc hai người Hồng Y cũng dừng lại!

Trước mặt Lăng Phong là một mảnh đất khô vàng, ở giữa là một hố sâu, bốn phía xung quanh hố nhìn như bị cháy đen, cây cỏ chung quanh đều héo vàng phảng phất như bị hút hết sinh mạng. Khoảng đất khoảng chừng mười trượng vuông, còn những vùng đất xung quanh nó thì vẫn xanh tươi mơn mớn, nhìn vào vô cùng quỷ dị.

Cái bóng ở phía trước Lăng Phong đã ẩn nấp vào một góc, không biết tại sao, người này mơ hồ mang lại cho Lăng Phong một cảm giác quen thuộc.

"Phì phì phì!"

Một chuỗi âm thanh quái lạ từ trong hố sâu vang lên, phảng phất như chiếc hồ này biết hô hấp. Từng luồng sương trắng phun ra, trong không khí nhất thời tràn ngập một mùi hôi thối.

162. Chương 117: Băng Tự Luân.

- Cẩn thận, Bạn Sinh Độc Thiềm sắp xuất hiện!

Hồng Y cảnh báo, lúc này cũng không cần ngại trạng nên ả đã khôi phục lại giọng nữ.

- Hồng Y, người cũng cẩn thận!

Chu Nho dừng lại, trong cơ thể truyền ra tiếng lộp bộp sau đó bắt đầu thu nhỏ, biến thành bộ dạng lần đầu gặp Lăng Phong, Hồng Y đưa tay vuốt lên mặt, gỡ xuống một đồ vật nhìn tựa như một lớp da mỏng cất vào trong tiết vận!

Oa!

Đột nhiên một con cóc to như con trâu xuất hiện, nó vừa nhảy ra mùi hôi thối trong không khí càng thêm dày đặc. Con mắt của nó như máu, to như nắm tay nhìn rất đáng sợ, xung quanh mắt có nhiều đường vân màu vàng dày đặc. Trên lưng có màu nâu lốm đốm, bốn chân cực khỏe bám trên mặt đất, nhắt thời mặt đất phát ra những tiếng "xèo xèo" rồi bốc lên khói trắng, bị ăn mòn thành những cái hố nông.

Hóa ra là thứ này, trong mắt Lăng Phong hiện ra hừng phần, độc thiềm trước mắt có tên Bạn Sinh Độc Thiềm, ma thú lục tinh, bởi vì toàn thân nó là kịch độc, cho nên dù là cường giả trong nhân loại thất tinh cũng không tùy tiện đi trên chọc nó.

Thuật Luyện Sư sau khi thu thập ma hạch của nó có thể dùng luyện chế tinh chương có phụ gia công kích độc tính, uy lực phi thường mạnh mẽ. Bất quá đây cũng không phải là ý nghĩa chân chính của nó, nếu như đoán không sai...

Dưới ánh mắt hồi hộp chờ đợi của Lăng Phong một gốc cây màu ngọc trắng từ trong động lộ ra, phía dưới gốc cây to bằng nắm tay, trên đầu là một đóa hoa, nụ hoa nở ra một ít, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể ra quả! Từ lúc cây này xuất hiện mùi hôi thối ở đây được tinh lọc không ít.

Đây mới chính ý nghĩa của nơi độc thiềm xuất hiện.

Bạn Sinh Độc Thiềm bình thường tuy rằng khó có được, nhưng cũng chưa đủ làm người ta thêm muốn, chỉ riêng loại độc thiềm có kim văn ở quanh mắt mới có tư cách khiến người ta động tâm, Lăng Phong rất cực cũng hiểu vì sao hai người Hồng Y chờ đợi trong thành, đồng thời hi vọng vật kia giúp họ chuộc lại tội lỗi khiến cứ điểm bị hủy, nguyên nhân chính là vì thứ trước mắt...Ngọc Lan Hoa

Ngọc Lan Hoa sống cùng một chỗ với độc thiềm, đừng xem màu trắng ngọc của nó mà bị lừa, thực chất độc tính của nó mãnh liệt hơn độc thiềm không biết bao nhiêu lần, người thường dù chạm vào một chút cũng sẽ bị độc tính cường liệt ăn mòn, chỉ còn bộ xương khô! Đây cũng là nguyên nhân thực sự khiến nơi này chỉ còn một mảnh cháy đen!

Nếu như tại thời điểm quả của Ngọc Lan Hoa vừa chín, Bạn Sinh Độc Thiềm sẽ tìm cơ hội nuốt vào, độc của nó trở nên nồng đậm mà nội niệm, không còn hôi thối, thậm chí ngay cả bộ da của nó cũng đổi thành màu ngọc trắng.

Lúc đó Bạn sinh độc thiềm trở lên cực kỳ khủng bố, không chỉ công kích tăng mạnh, ngay cả binh khí, quyền chưởng chạm vào độc khí cũng sẽ bị độc khí ăn mòn, lúc đó sợ là Thánh Vực cường giả cũng không dễ dàng đối phó. Khi đó Bạn Sinh Độc Thiềm sẽ có một cái tên mới là Vũ Cực Oa, thực lực của nó đủ để hoành hành một phương.

Tất nhiên hai người Hồng Y này không phải vì dân trừ hại, mục đích của chúng chính là Ngọc Lan Quả kia! Ngọc Lan Hoa này có thể xem như một loại ma thú thực vật, Ngọc Lan Quả mà nó kết xuất ra hoàn toàn có thể coi là ma hạch, tinh chương dùng nó để luyện chế ra sẽ có thêm một loại hiệu quả "phụ trợ" (bám dính) kỳ lạ!

Một khi sử dụng Cự Linh Hóa Khải, bên ngoài khải giáp sẽ tự động có thêm một tầng phòng ngự độc tố, căn bản thân thể cùng với binh khí của địch nhân sẽ không dám tùy tiện tiếp cận, bằng không sẽ bị độc tố kịch liệt tập kích.

Loại "tinh chương Ngọc Lan" này tuy rằng chỉ là tinh chương trung cấp, nhưng nói về hiệu quả thì so với đại đa số tinh chương cao cấp còn tốt hơn.

Bạn Sinh Độc Thiềm cảm thấy địch ý của hai người, bụng đột nhiên phồng to lên, kêu "ti ti" một tiếng, một khối nọc độc từ trong miệng nó phun ra, nhanh như lợi tiễn!

- Tránh mau!

Hai người tách ra hai phía, đang bay giữa không trung Hồng Y hét lớn:

- Dụ con Bạn Sinh Độc Thiềm tránh xa khỏi Ngọc Lan Hoa, quả sắp chín rồi, đừng cho nó cơ hội nuốt vào.

Chu Nho nghe vậy hai tay rung lên, vô số đạo kim quang sắc bén bắn về phía Bạn Sinh Độc Thiềm!

Vút vút vút...!

Bạn Sinh Độc Thiềm tránh né nhảy sang một bên, công kích về phía Chu Nho, nguyên chỗ nó vừa đứng bám rất nhiều lỗ sâu. Chân trước của độc thiềm đầy độc nặng nề huy về phía Chu Nho. Hấn quát lên:

- Muốn chết!

Hai tay hấn vung lên, hai đạo kim quang hình trăng khuyết bay ra chắn phía trước người

Choang.

Độc thiềm bị trúng chiêu thân hơi nghiêng một chút, binh khí của Chu Nho không thể thương đến nó, ngược lại phản lực truyền ngược về tay cầm binh khí của Chu Nho.

Oanh!

Chu Nho cả thân thể mãnh lui về phía sau, mắt thấy độc thiềm sắp tới, Hồng Y quát:

- Súc sinh, ngươi dám!

Cự linh của ả đột nhiên hiện ra, mười tám hủ quả bắn về phía Bạn Sinh Độc Thiềm.

Bộp bộp bộp, một loạt tiếng va chạm giòn dã, chất lỏng hôi thối tuôn ra văng khắp nơi, Hồng Y quên mất một chuyện quan trọng, đó là bản lĩnh chơi đùa độc tố của ả còn thua xa mới là đối thủ của độc thiềm, chất lỏng bắn trúng người mà nó vẫn không hề hấn chút nào. Nhưng không thể nghi ngờ một kích vừa rồi đã làm nó nổi giận, nó quay đầu về phía Hồng Y bắn ra nọc độc.

Chung quy nó không phải con người, thông minh có hạn nên thủ đoạn công kích rất đơn lẻ, Chu Nho đột nhiên xuất hiện phía sau nó, cự linh của hắn là một cự nhân thân cao ba trượng, so với Khải Ân còn lớn hơn, cự nhân đánh ra một chưởng vào người độc thiềm, cự linh không phải con người nên không sợ hãi độc dịch của độc thiềm, sau đó Chu Nho nắm trong tay binh khí loan nguyệt đánh thẳng về phía độc thiềm.

Xoạt!

Độc thiềm bị cắt thành hai nửa.

Thời gian giao thủ rất ngắn nhưng cực kỳ nguy hiểm, bất kỳ một sơ suất nhỏ nào đều có thể mất mạng. Tuy hai người có thể thuận lợi tiêu diệt độc thiềm nhưng lòng lòng đầu sợ hãi không thôi. Đúng lúc này Chu Nho sợ hãi la lên:

- Hồng Y, cẩn thận!

Con mắt hấn trợn lên, thân thể như đạn lao về phía Hồng Y.

Hồng Y sửng sốt, độc thiềm pháp một tiếng, một thanh giáo bạc đâm xuyên qua ngực ả.

Hồng Y kinh ngạc nhìn ngực mình, chuôi giáo lại phốc một tiếng rồi rút ra khỏi cơ thể Hồng Y, một làn máu tươi bắn ra! Hồng Y chậm rãi vươn lên về phía trước, hai mắt nhìn chăm chăm về phía Chu Nho, trong ánh mắt tràn ngập thâm tình và không muốn.

- Không!

Chu Nho ngửa mặt lên trời gào thét, âm thanh sắc bén trong màn đêm yên tĩnh tựa như tiếng khóc thảm, thê lương nói không nên lời. Hấn chạy tới vừa tay ôm lấy thân thể Hồng Y, khóc lên thảm thiết. Từ chỗ cái bóng, một đạo thủy tiên hình xoắn ốc không ngừng xoay tròn bắn về phía hắn.

Trong lòng Chu Nho đang tràn ngập đau đớn nên căn bản không kịp phản kháng. Lại một tiếng pháp vang lên, ngực hắn đã bị xuyên thủng.

Dị biến phát sinh quá nhanh, Lăng Phong không kịp phản ứng, khi giật mình thanh tỉnh thì không thể làm gì.

Thân thể Chu Nho hình như không giống thân thể người thường, dù ngực bị đâm thủng nhưng hắn vẫn chưa chết, ánh mắt phun lửa nhìn bóng ma, khàn khàn găm gừ:

- Là ngươi!

- Đương nhiên là ta!

Cái bóng chậm rãi hiện thân từ trong bóng tối, hiện tại hắn đã hoàn toàn bỏ đi lớp nguy trang ngoài thân thể. Lăng Phong sau khi thấy rõ bộ dạng hắn, trong lòng thầm nói: "Là hắn!"

Cái bóng kia chính là Tây Ân, đồ đệ của Thôi Tư Đặc, tử địch của Mạch Kha...Tây Ân!

Tây Ân cười âm hiểm, cầm trong tay cây trường mâu màu bạc dài tầm hơn nửa người, máu tươi từ mũi mũi chảy ròng ròng, hắn nhìn Chu Nho mỉa mai:

- Ta không thể không nói các ngươi ngu xuẩn cực kỳ, lẽ nào ta sẽ đem Ngọc Lan Quả sắp chín kia chấp tay dâng tặng cho các ngươi sao? Ha ha, các ngươi còn muốn có được nó, ta thực sự bội phục các ngươi "tài cao mật lớn" đó!

- Người, người không giữ lời hứa...!

Mặt Chu Nho tím lại, gân xanh nổi lên, hiển nhiên là cực kỳ giận dữ.

- Cái gì? Ta không giữ lời hứa?

Tây Ân kinh ngạc chỉ vào mũi mình:

- Kì quái, lúc đầu ta hướng công hội các ngươi ước định lấy tin tức nơi sinh trưởng của Ngọc Lan Quả coi như thù lao, mà để báo đáp lại, các ngươi phải giúp ta giết chết tên khốn kia! Ta cũng không nói là mình sẽ không động tới Ngọc Lan Quả này...

- Mặt khác...!

Ngữ khí Tây Ân lạnh lùng:

- Công hội các ngươi không hoàn thành nhiệm vụ, theo lý ta có thể thu hồi vật phẩm, bắt các ngươi đền gấp đôi, các ngươi có tư cách gì chỉ trích ta?

Trong lòng Lăng Phong khê động, lẽ nào nhiệm vụ đó là...!

Tây Ân nói tiếp:

- Hắc hắc, không nghĩ Sát Thủ Công Hội cũng có lúc chật vật như vậy, ha ha không nghĩ ta vừa tuyên bố nhiệm vụ công hội các ngươi bị hủy diệt cứ điểm, ha ha, thật có chút cảm giác thành tựu đó.

Quả nhiên là hắn!

Con mắt Lăng Phong tràn đầy lửa giận, sau khi từ miệng Lô Sâm biết được ân oán giữa Thôi Tư Đặc cùng với Mạch Kha, trong đầu Lăng Phong luôn có ý muốn lấy lại công đạo cho sư tôn. Không ngờ chưa ra tay đã bị Tây Ân xuất thủ trước, thù cũ nợ mới càng sâu thêm.

- Cứ điểm công hội các ngươi đã bị hủy, ta đành tiễn các ngươi đi theo vậy!

Dứt lời, Tây Ân đâm thẳng trường mâu về phía Chu Nho.

Bỗng nhiên Chu Nho rống lớn, dĩ nhiên lại không thềm phòng ngự, mặc cho mũi mâu đâm xuyên qua ngực mình. Xương ngực của hắn cùng với thân mâu cọ sát phát ra âm thanh "kẹt kẹt" chói tai. Hắn đột nhiên điên cuồng lao vọt tới trước Tây Ân, há mồm cắn vào mặt hắn!

Tây Ân kinh hãi, hắn không ngờ Chu Nho dũng mãnh như vậy, thiếu chút nữa cái mũi bị Chu Nho cắn đứt, bị một tên sắp chết suýt gây trọng thương, hắn dùng dùng nổi giận, quát lên:

- Muốn chết!

Ầm ầm, trường mâu di động rất nhanh, thân thể Chu Nho bị đẩy ra, đồng thời một đạo ngân quang hung hăng đập xuống đầu Chu Nho.

Đúng lúc này Tây Ân cả người lạnh ngắt, một cỗ sát khí kinh người bao phủ toàn thân mình, rung mình một cái sau đó quay nhanh lại quát lớn:

- Băng Tụ Luân!

Sau lưng hắn xuất hiện một con tam nhân linh hồ, trong mắt linh hồ bắn ra ba đạo u lam lạnh lẽo, lãnh quang vừa xuất hiện đã lập tức biến ảo thành ba vòng băng luân màu lam xếp chồng lên nhau!

163. Chương 118: Lừa Gạt! Kinh Sợ Bỏ Chạy!

Ầm ầm ầm!

Tinh Thiết Kiếm của Lăng Phong liên tiếp xuyên thủng ba đạo băng luân (bánh xe băng), cuối cùng đụng với mũi mâu của Tây Ân, thân kiếm còn dư lại chân lực cường đại đánh Tây Ân bay ngược trở lại!

Tây Ân thấy có người giết tới từ phía sau mình, lại liên tưởng đến tin đồn gần đây nghe được, không khỏi vội mồ hồ lạnh! Chết tiệt, dĩ nhiên lại là hắn!

Hắn hoảng sợ nói:

- Lăng Phong, ngươi dám giết ta sao? Người không sợ dẫn đến chiến tranh giữa U Sương cùng với công quốc Tinh Lam ư?

Ân sư của hắn chính là Hộ Quốc Thánh Giả của U Sương công quốc, nếu Lăng Phong thật sự giết hắn thì lấy tính tình của Tư Đặc rất có thể sẽ dẫn đến chiến tranh giữa hai nước!

Lăng Phong thản nhiên cười, Tinh Thiết Kiếm trong tay đánh ra một đạo kiếm quang tấn công về phía yết hầu của Tây Ân! Hắn nhỏ vào! U Sương công quốc ngoại trừ Thôi Tư Đặc ra, căn bản không còn cường giả nào khác. Do vậy, Thôi Tư Đặc không đến thì thôi, chứ nếu hắn thật sự dám xâm lấn, thì Kiều Sâm Đặc tuyệt không ngồi nhìn. Đến lúc đó, thậm chí Mạch Kha cũng có thể buông bỏ một chút tranh đấu cá nhân, mà lựa chọn liên thủ cùng Kiều Sâm Đặc! Có hai đại cường giả này, Thôi Tư Đặc có thể giữ được tính mạng mới là lạ.

Mắt thấy Lăng Phong không thêm để ý tới mà tiếp tục truy sát, trong mắt Tây Ân bỗng hiện lên một tia tiếc nuối, giận dữ quát:

- Là ngươi bức ta đó.

Trong lòng hắn, một đồ vật tựa như khối huyết ngọc nổ tung, sau đó hiện ra một vòng quang mang màu lam thẫm. Vòng quang mang màu lam thẫm này tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hầu như chiếu rọi cả trời đêm thành một màu xanh thẫm.

Không tốt!

Là pháp ấn!

Lăng Phong kinh hãi, hắn vạn lần không ngờ Tây Ân lại có một con bài chưa lật là pháp ấn như thế, một kích cường đại kia e rằng có thể so với một kích của một thủy hệ Thiên Hành Giả cửu tinh đỉnh phong? Bản thân thử cảm nhận, một kích này còn cường đại hơn cả Nguyên Mạch Thuật của Tần Chính trong yến hội ngày trước!

- Cực Thốn Dung!

Tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể ngạnh kháng!

Tinh Thiết Kiếm của Lăng Phong hiện lên một vòng hỏa quang, tạo ra một thông đạo màu đỏ hồng trong không khí, uy lực một kiếm này hoàn toàn nung nóng không khí cả một vùng trời!

Pháp ấn. Tự Luân Trảm!

Từng vòng bánh xe màu lam thẫm đột nhiên hợp lại thành một đạo quang mang phát ra ánh sáng rực rỡ, dọc theo không khí chém thẳng tới!

Một chiêu này đánh ra, Lăng Phong liền cảm thấy hàn ý dày đặc phủ vào mặt! Huyết mạch, xương cốt, cơ bắp toàn thân phẳng phất trong khoảng khắc liền bị đông cứng lại, Tinh Thiết Kiếm trở nên nặng nề tới mức không thể cầm nổi!

Ầm!

Lăng Phong nặng nề rơi xuống đất, vô số bụi đất bị cuộn lên.

Tây Ân cười lạnh, chậm rãi bước tới:

- Hừ, người mạnh mẽ trở lại, nhưng sao có thể thoát được một kích toàn lực của pháp ấn do sư phụ ta ngưng luyện thành?

Ngữ khí của hắn mặc dù đắc ý, nhưng vẫn lộ ra chút tiếc nuối. Vừa rồi dưới tình thế cấp bách phải sử dụng tới khối pháp ấn này, nhưng đó cũng là khối pháp ấn duy nhất mà cả đời Thôi Tư Đặc ngưng tụ được.

Bởi vì luyện hóa chỉ cấp tinh chương nên mới có thể thăng cấp, mà cảm ngộ của Thôi Tư Đặc đối với cảnh giới Thánh Vực cũng chưa sâu, nên pháp ấn hắn ngưng tụ ra cũng hơi kém, khó khăn lắm mới đạt tới cường độ cường tinh đỉnh phong.

Dù là như thế, một kích kia cũng khiến Lăng Phong chống đỡ không nổi!

Tây Ân vẻ mặt âm tàn, đi tới gần hố sâu trước mặt. Dĩ nhiên buộc mình phải sử dụng pháp bảo bảo mệnh như vậy, tên Lăng Phong đáng chết kia hẳn phải bị nghiền nát xương mới phải! Muôn vạn ý niệm thâm độc hiện lên trong đầu hắn, đột nhiên, trong hố sâu một đạo quang mang dày đặc bùng lên, hầu như chiếu sáng cả thiên địa!

Không tốt, Tây Ân biến sắc, hắn tuyệt không muốn tin, thực lực của Lăng Phong dĩ nhiên đã cường đại đến mức này, ngay cả pháp ấn của sư tôn cũng không thể kích thương hắn! Thế nhưng sự thật bày ra trước mắt, Tây Ân cũng không dám chần chờ nữa, một đạo thủy quang hiện lên bao quanh thân thể, nhanh như điện xẹt chạy ra khỏi ngọn núi hoang!

Khụ khụ!

Khói bụi tản hết đi, thân hình Lăng Phong hiện lên, áo bào của hắn hoàn toàn bị chấn nát, miếng cường có thể che khuất thân thể. Một tầng tro bụi màu đen bao quanh người, ngoài ra còn có vài vệt máu loang lổ, cùng đôi chỗ hiện lên ngân quang nhàn nhạt. Tay trái của hắn cầm Tinh Thiết Kiếm yếu đuối chống bên cạnh, khó khăn lắm mới đỡ được thân thể không bị ngã xuống.

Trong lòng Lăng Phong thầm hô may mắn, vừa rồi thật là nguy hiểm, nếu không nhờ có ngân giác giáp bảo hộ đại bộ phận lực lượng thì hắn sớm đã bị thịt nát xương tan rồi! Hắn cúi xuống nhìn ngân giác giáp trên người đã bị rạn nứt, lắc đầu tiếc nuối. Trông hình dạng của bộ ngân giác giáp này hẳn là không thể dùng được nữa.

May là cuối cùng còn sót lại một ít chân lực hù dọa Tây Ân bỏ đi. Bằng không hẳn chỉ cần dừng lại thêm một lúc tất sẽ phát hiện tình hình chân lực của mình lúc này. Đảo mắt nhìn xung quanh một cái, Lăng Phong hơi cười khổ, xem ra thời gian gần đây mình quá nhàn hạ, nên đã mất đi không ít cảnh giác

Đúng lúc này một âm thanh suy yếu từ bên cạnh truyền đến.

Lăng Phong quay đầu lại, Chu Nho bên cạnh đang ngơ ngậy bò đến bên cạnh Hồng Y. Toàn thân hắn toàn là máu, thế nhưng nhân thần kiên định, bên trong ẩn chứa thâm tình vô bí khiến người khác phải cảm động. Lăng Phong thở dài, tiến lên dùng chút chân lực còn lại bế hắn đến bên cạnh Hồng Y.

Chu Nho si ngốc nhìn Hồng Y, trong mắt hắn giờ phút này hoàn toàn không còn một ai khác!

Lăng Phong nhìn ra hắn đã như ngọn đèn cạn dầu, hai người bọn họ tuy rằng từng muốn ám sát mình. Nhưng những điều này đều là do trách nhiệm cùng sứ mệnh bất đồng, phần cừu hận này hiện tại đã tiêu tan toàn bộ rồi. Thấy nhân thần si ngốc của Chu Nho, trong lòng hắn bỗng nhiên hiện lên một chút cảm xúc, liêu mạng tranh đấu, cuối cùng hết thấy đều là công dã tràng, vì sao chỉ đến giờ khắc cuối cùng con người ta mới nhận ra cái gì là trọng yếu nhất đối với mình?

Lăng Phong đang chuẩn bị rời khỏi hoang sơn, thì đằng sau bỗng nhiên truyền tới âm thanh yếu ớt của Chu Nho:

- Cho người!

Hắn ném ra một mảnh ngọc quýt màu bạc, mặt trên có khắc một đồ án uyên ương. Làm xong chuyện đó, hắn cũng không nói gì thêm, chỉ là tiếp tục si ngốc cầm tay Hồng Y!

Ánh mắt Lăng Phong phức tạp nhìn bọn họ một lần cuối cùng, sau đó bùi ngùi thở dài rồi rời khỏi.

...

- Là ai?

Tại cửa thành phía Tây, tên đội trưởng tuần thú nhìn thấy một thân ảnh xuất hiện bên dưới, bèn quát hỏi.

Ánh sáng từ cúc đăng trên cửa thành chiếu rọi một mảnh, Lăng Phong hơi nheo mắt lại, vừa rồi một đường từ Tây Sơn chạy tới, thật sự đã tiêu hao không ít khí lực của hắn. Mặc dù một kích từ pháp ấn của Tây Ân không đủ thương tới bản nguyên của hắn, nhưng cũng làm hắn bị thương không nhẹ. Lúc này chân lực toàn thân đã hao tổn sạch sẽ.

Do vậy khi đứng trước cửa thành, hắn cũng chỉ đành dùng cách bình thường để đi qua.

- Ta muốn vào thành.

Lăng Phong móc ra Kim Long Lệnh, giơ tới trước mặt.

Ngọn đèn chiếu lên hình kim long điêu khắc ở mặt trên khiến nó phản phát như sóng lại, đội trưởng tuần thú nhất thời cả kinh. Cho dù hắn không biết công dụng của Kim Long Lệnh, thế nhưng đối với biểu tượng của hoàng thất, hắn cũng hiểu người trước mặt này có thân phận không bình thường. Nghĩ vậy, hắn liền vội vã xuống mở cửa mời Lăng Phong vào thành, thoáng chần chờ một chút, hắn hỏi:

- Không biết phải xưng hô với các hạ như thế nào?

- Ta là Lăng Phong!

Lăng...Lăng Phong? Đội trưởng tuần thú giật mình, không lẽ vị này chính là thiếu niên Lăng Phong trong truyền thuyết ngay cả Thái Tử Áo La đế quốc cũng đánh ngang tay? Sao trở nên chật vật như vậy?

Lăng Phong mặc kệ hắn đang suy nghĩ cái gì trong đầu, thẳng thừng nói:

- Được rồi, được rồi, làm phiền người mang mấy người đi tới Tây Sơn, chỗ đó có hai thi thể một nam một nữ, hãy chôn cất họ cẩn thận!

- Vâng! Đại nhân.

Mặc dù trong lòng hắn có muôn vàn nghi vấn, nhưng cũng không dám nói ra miệng, chỉ là luôn miệng tuân mệnh. Thấy Lăng Phong phân phó cho mình, hắn rất sợ hiểu sai ý tứ của vị đại nhân này, nên cẩn thận hỏi:

- Lăng đại nhân, sau khi xong, không biết phải tới đâu báo lại cho ngài?

Lăng Phong kinh ngạc liếc hắn một cái, nói:

- Đến Đa Bảo Các đi.

Đội trưởng tuần tra không dám nhiều lời nữa, cuống quýt tụ tập nhân thủ dựa theo phương hướng Lăng Phong thuật lại mà đi.

Sau khi trở về Đa Bảo Các, vừa thấy bộ dáng thảm hại của Lăng Phong, Ny Khả nhảy dựng lên, tuy rằng Lăng Phong một mực thanh minh không có gì đáng ngại, nhưng thấy hắn suy yếu như thế, Ny Khả vẫn hoang mang rối loạn chạy tới Nguyên Lực Tháp, đem sự tình phát sinh cấp báo với Mạch Kha.

Mạch Kha vừa nghe thấy đồ đệ bảo bối bị thương, không nói hai lời lập tức khống chế một đạo hỏa quang lao tới Đa Bảo Các. Đáng thương Bối Nạp Thông theo đội y quan mấy ngày nay ở trong Nguyên Lực Tháp, cũng bị Mạch Kha tiện đường tới bắt đi cùng, tự nhiên là vì chữa thương cho Lăng Phong.

Tỉ mỉ quan sát Bối Nạp Thông kiểm tra toàn bộ cho Lăng Phong, thẳng đến khi hắn tuyên bố không có việc gì, Mạch Kha mới yên lòng, hắn nghiêm túc nói:

- Nói cách khác tên đồ đệ của Thôi Tư Đặc mấy ngày gần đây vẫn ở tại vùng lân cận?

- Chắc hẳn là như vậy.

- Hừ! Thật là đáng chết!

Về mặt Mạch Kha tràn đầy sát khí, hẳn oán hận nói:

- Hai thầy trò chúng thật đáng chết.

Đùng lúc này bên ngoài truyền đến âm thanh gào rống gấp gáp của Kiều Sâm Đặc:

- Lãng tiếu tử thụ thương? Sao rồi? Lại là tên chết tiệt nào vậy?

Thấy hẳn chạy vào, Mạch Kha tức giận nói:

- Lão sư tử, người phụ trách quản lý quân đội kiểu gì, lần trước Tinh Lam thành mở cuộc thanh trừ lớn như vậy sao còn chưa dẹp được đám rắn rết này đi hả?

Bị chửi cả nửa ngày, rốt cuộc Kiều Sâm Đặc cũng hiểu được nguyên nhân khiến Mạch Kha tức giận, hẳn ngượng ngùng nói:

- Chờ ta quay về, nhất định mắng cho đám tiểu tử kia một trận, may là, may là tôn nữ tể của ta...ách, Lãng tiếu tử không có gì. Ngày mai, ta nhất định phân phó thuộc hạ lực soát cẩn thận một phen!

Vừa nghĩ tới tôn nữ tể của mình suýt nữa bị gặp bất trắc, Kiều Sâm Đặc liền hận tới nghiến răng kèn kẹt.

Lãng Phong bắt đắc dĩ, xem ra thế lực ngầm của Tinh Lam thành này sắp gặp phải tai ương.

Nhìn vẻ suy yếu của Lãng Phong, Mạch Kha nhin không được trách cứ nói:

- Không phải ta đem pháp ấn giao cho con rồi sao? Thế nào còn bị như vậy?

Lãng Phong sờ sờ mũi, trong lòng dâng lên tình cảm ảm áp, hẳn xấu hổ nói:

- Con quên mất!

Lúc đó nếu như sử dụng pháp ấn mà Mạch Kha cho, tuy rằng không hẳn có thể đỡ được, nhưng hẳn là sẽ không bị thảm như vậy. Hẳn thăm cảnh tỉnh lại, những ngày gần đây, luân phiên cùng địch nhân giao thủ, thực lực tăng vọt, đối mặt với "tiểu nhân vật" như Tây Ân, liền nhin không được có chút khinh thị. Tâm tính như thế thật sự là không tốt.

Lại chiếu cố một phen, thấy tinh thần Lãng Phong có chút không tốt, hai người Mạch Kha cũng không tiếp tục quấy rầy hẳn nữa. Sau khi để hẳn nghỉ ngơi, thì lần lượt đi về.

Cũng không lâu sau, tiểu Ngã Luân tới bẩm báo bên ngoài có thủ vệ tuần thành nếu muốn gặp mặt Lãng Phong. Lãng Phong sững sốt, nghĩ tới lúc ở công thành phân phó, lúc đó chẳng qua là hẳn thuận miệng nói tới "Đa Bảo Các". Hiện tại xem ra hai người Hồng Y cũng đã được mai táng, không ngờ tên đội trưởng tuần thú kia lại rất để trong lòng.

Mạnh mẽ lấy lại tinh thần, Lãng Phong phát tay nói:

- Mời hẳn vào đi!

164. Chương 119: Hắc Thủy Huyền Hỏa Trận.

Không lâu sau, đội trưởng tuần thú tiến đến, hẳn vừa nhìn thấy Lãng Phong lập tức cung kính nói:

- Lãng đại nhân, tiểu nhân đã dựa theo ngài phân phó, xử lý xong hai cỗ thi thể kia rồi.

- Khổ cực cho người.

Hơi do dự một chút, đội trưởng tuần thú lấy ra một vài thứ nói:

- Đại nhân, đây là tiết văn chúng ta phát hiện trong người hai cỗ thi thể kia.

Lăng Phong lại nhíu mày, đang định cự tuyệt, trong đầu đột nhiên nghĩ đến Hồng Y có thủ đoạn dịch dung vô cùng kỳ diệu, không khỏi thay đổi suy nghĩ, thuận lợi nhận lấy. Sau đó trấn an tên đội trưởng tuần thú kia vài câu, rồi phân phó tiểu Ngã Luân mang tới một khóa Tinh Chương trung cấp thường cho hắn.

Đội trưởng tuần thú không ngờ lần này đến đây bẩm báo lại có thể thu hoạch được tới mức này, nhất thời mừng rỡ, luôn miệng tạ ơn Lăng Phong. Khi nhìn thấy tiết văn của Hồng Y, hắn không phải chưa từng nghĩ tới nuốt nó làm của riêng, nhưng một tia lý trí đã gắt gao khắc chế tham niệm của hắn, thậm chí trong đó có đồ vật gì hắn cũng không hề xem qua, liền trực tiếp mang đến bẩm báo! Hiện tại có thể nhận được Tinh Chương trung cấp, hắn càng âm thầm cảm thấy may mắn vì lựa chọn của mình.

So sánh với Tinh Chương trung cấp thì một cái tiết văn có đáng là gì?

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi uống một ít đan dược do Bối Nạp Thông điều chế, Lăng Phong cảm thấy đau nhức trên người đã giảm bớt không ít, hơn nữa khi ở Băng Phong cốc hắn đã dùng không ít nhựa La Hâm, nên khả năng hồi phục của bản thân rất mạnh. Một thân trọng thương dĩ nhiên đã hồi phục như cũ, tốc độ như thế thật khiến nhiều y sư phải trợn mắt nhìn.

Hơi huy vũ cánh tay một chút, Lăng Phong cảm thấy chân lực trong cơ thể vận chuyển vận chuyển hơi có chút ngưng trệ. Hắn khẽ quát một tiếng, tiện tay chém ra một quyền. Trong cơ thể khí huyết sôi trào như bị tôi luyện, một đạo ngân quang rực rỡ hiện lên!

Thở một hơi thật dài, ánh mắt Lăng Phong chớp động, thầm nghĩ: "Nếu chỉ luận chân lực mà nói, hiện nay bản thân đang ở lực tinh đỉnh phong, nhưng bằng vào Cực Thốn Kình thần kỳ, cộng thêm Thác Bộ, liền có thể đánh thắng được cả các cao thủ dưới cửu tinh! Mà trên phương diện nguyên lực ẩn, Phong Viêm Dung đã tu luyện tới "Thập Tứ Dung Hỏa", nếu như trong tình huống liều mạng, lấy Cực Thốn Dung của bản thân cũng đủ để chống với cường giả cửu tinh trung kỳ, nhưng nếu gặp phải cao thủ đã đạt tới cửu tinh đỉnh phong, như vậy liền có phần bất đắc dĩ.

Giờ khắc này, Lăng Phong tỉ mỉ xem xét lại toàn bộ con bài chưa lật của bản thân một phen. Sau lại phân tích toàn bộ cường địch mà mình đã gặp phải, trong đầu không ngừng nhớ lại những tao ngộ trong mỗi cuộc chiến. Hắn có đủ tự tin nếu lại gặp phải bọn họ, tuy bản thân vẫn không thể chiến thắng, nhưng nếu muốn giữ được tính mạng hoặc chạy trốn, thì không phải là chuyện khó.

Mạch suy nghĩ vừa chuyển, hắn nhớ tới tiết văn mà tên đội trưởng tuần thú hôm qua đưa cho, liền mở ra coi. Những thứ tìm thấy bên trong khiến Lăng Phong cũng phải tấm tắc khen ngợi. Đầu tiên ánh mắt của hắn tập trung vào một quyển sách màu đen, mặt trên có ghi tên một loại công pháp kỳ diệu là "Vô Cốt Nhu Thân", loại công pháp này cũng không thuộc về phạm trù sử dụng chân lực, mà là một loại kỹ xảo nghiên cứu các cách biến đổi xương cốt. Một khi nắm giữ thành thạo, người thi triển có thể tùy ý co duỗi xương cốt toàn thân, từ đó có thể biến hóa lớn nhỏ. Chính như Lăng Phong đã từng nhìn thấy qua Chu Nho bằng vào công pháp này biến đổi từ một người nhỏ bé thành cao lớn.

Tiếp tục lật xem, Lăng Phong càng âm thầm kinh hãi. Môn công pháp này có ý nghĩa không chỉ như vậy. Nếu đem nó tu luyện tới đỉnh phong, người thi triển hoàn toàn có thể khống chế xương cốt để bộc phát ra lực công kích cường đại trong chiến đấu! Tóm lại đọc thêm vài trang sau, Lăng Phong liền minh bạch liền minh bạch đây là một môn kỹ xảo rất thích hợp để kết hợp với Thốn Kịch Kinh, Cực Đạo Ba trong chiến đấu! Càng tuyệt hơn là Vô Cốt Nhu Thân cũng không thuộc về phạm trù mạch luân, nói cách khác nó không hề xung đột với bất kỳ loại mạch luân nào, toàn bộ chân võ giả đều có thể tu luyện.

Bất quá, tu luyện Vô Cốt Nhu Thân có yêu cầu khá cao đối với cường độ, cùng sự mềm dẻo của xương cốt. Lăng Phong chợt nghĩ đến, sau khi phục dụng La Hâm Đan, để thân thể dần thuộc hạ cao thủ trẻ tuổi được cường hóa cực đại, thì có thể dạy Vô Cốt Nhu Thân cho bọn họ được không? Vô Cốt Nhu Thân này nếu thi triển thì hoàn toàn không cảm thấy chân lực ba động, trong chiến đấu có thể phát ra hiệu quả quỷ thần. Tuyệt đối là một loại vũ khí giết người lớn nhất a!

Loại thủ đoạn này quả thực vô cùng kỳ diệu, Lăng Phong lấy ra một quyển nhật ký từ trong Tiết Văn, trong nghiệp đoàn sát thủ, thứ hạng của Hồng Y cùng với Chu Nho bất quá chỉ là Ngân cấp sát thủ, chủ yếu phụ trách một vùng mà thôi, ở phía trên bọn họ còn có Kim cấp sát thủ, cùng với Thiên cấp càng thêm thần bí!

Nhưng chỉ hai gã mà đã có thủ đoạn kỳ diệu tới mức này, thật không biết những sát thủ bài danh cao hơn kia còn cường đại đến bậc nào nữa. Lại nghĩ tiếp đến người điều khiển cả tập đoàn sát thủ như vậy không biết là tên đại quái vật như thế nào, Lăng Phong không khỏi âm thầm cảnh giác.

Cuối cùng là ngọc quyết màu bạc mà Chu Nho ném cho Lăng Phong đúng là lệnh bài tượng trưng cho thân phận của bọn họ. Lúc này Lăng Phong liền đã mơ hồ đoán ra dự định của Chu Nho khi đưa cho hắn mảnh ngọc quyết. Nếu nói là vì muốn báo ân thì hắn cũng không thấy trong nhật ký bọn họ nhắc đến ngọc quyết này có chỗ lợi gì.

Lăng Phong nghĩ mãi không hiểu, nên đơn giản là không suy nghĩ thêm nữa. Lúc này, một tiếng gọi lớn truyền đến:

- Ta đã nói rồi mà, lão Lục có số bọ ngựa đánh không chết, đâu dễ dàng gặp chuyện không may như vậy...ai da, Nhị sư huynh, người đánh ta chi vậy?

- Nhị sư đệ đánh người như vậy là còn nhẹ đấy, người cứ như là hi vọng Lục sư đệ gặp chuyện không may hả?

- Đại sư tỷ, người cũng khi dễ ta!

Theo sau hàng loạt tiếng cười nói đó là Tô Lam, Lô Sâm, Cảnh Vân, Tang Phi, Khải Ân lần lượt xuất hiện, bọn họ khi thấy Lăng Phong đều tỏ vẻ vui mừng. Trừ Tô Lam ra, tất cả đều tiến lại vỗ vỗ hắn một phen, ngay cả Tang Phi cũng không ngoại lệ. Khải Ân thở một hơi thật dài. Tối hôm qua khi tức truyền về, hắn còn đang bế quan tu luyện, sáng nay vừa hay Lăng Phong gặp chuyện không may, nếu không phải Mạch Kha cam đoan Lăng Phong vô sự, ngày hôm qua mấy người Cảnh Vân liền đã vội vàng tới thăm rồi.

Sau khi nghe hắn kể lại chuyện tối qua, đám người Lô Sâm tự nhiên hung hăng nguyên rửa Tây Ân một phen.

Nói chuyện phiếm chốc lát, Cảnh Vân cười nói:

- Lão lục, ta huấn luyện những tên kia đã có chút kết quả, ngày hôm nay bọn họ phối hợp cũng đã thi triển ra được uy lực thực sự của nguyên trận, đệ có muốn đến xem không?

- Đã có thể thí nghiệm sao?

Lăng Phong kinh hỉ nói, từ trước đó vài ngày Cảnh Vân liền đã nghiên cứu chế tạo nguyên trận có thể phối hợp với nhau, đáng tiếc tuy đám cao thủ trẻ tuổi đã được Lăng Phong liên tục chỉ dạy, hai bên vẫn chưa đạt được bao nhiêu ăn ý. Đó là do bọn họ tâm cao khí ngạo, nên khi huấn luyện nguyên trận bao giờ cũng không nhận được mà xuất hiện sai lầm, khiến Cảnh Vân thường xuyên nổi trận lôi đình.

- Hắc hắc, đó là đương nhiên. Đệ cũng không nhìn xem là ai xuất thủ sao!

Cảnh Vân đắc ý nói.

"Ba" một cái, Lô Sâm lại hung hăng đập lên đầu hắn:

- Đừng có đắc ý!

Dáng vẻ tươi cười tự mãn của Cảnh Vân nhất thời xẹp xuống:

- Nhị sư huynh, vì sao mỗi lần huynh đều thích khi dễ đệ vậy?

- Ha ha ha ha!

Mọi người đều cười lớn.

Bởi muốn biểu thị uy lực của nguyên trận, đám cao thủ trẻ tuổi theo thường lệ tụ tập tại Sư Tâm Đường có diện tích khá rộng. Khi Lăng Phong chạy tới, không ngờ phát hiện Kiều Sâm Đặc sớm đã ở đó.

Tất Gia, Hắc Đình Tư phân biệt đứng ở phía trước, phía sau bọn họ là đám thanh niên đang xếp hàng nghiêm chỉnh. Khải Ân vội vàng chạy tới, tự tìm đúng vị trí của mình, hắn không muốn Lăng Phong vì mình mà đặt ra bất kỳ đãi ngộ đặc biệt nào.

Thấy Lăng Phong chậm rãi đi đến, đám thanh niên trẻ tuổi trong mắt đều bắn ra quang mang nóng bỏng chưa từng có. Nếu như nói Lăng Phong bố trí ra một cuộc trắc thí nghiêm khắc chỉ là để bọn họ có được cảm giác mình là thành viên trong một tập thể, thì trận đối chiến giữa Lăng Phong và Hằng Trùng đã khiến cho tất cả mọi người chân chính thừa nhận Lăng Phong!

Cường giả vi tôn!

Đây chính là tục lệ của Thần Vãn đại lục, cũng là tín ngưỡng của bọn họ! Mặc kệ là ai đứng trước mặt Lăng Phong, đối mặt với vị giáo quan thiết huyết có thể trực diện chiến đấu với Kiếm Thánh Hằng Trùng cũng đều phải nói một chữ "phục"! Vị giáo quan này hiện tại đã cường hãn như vậy, thời gian tới sẽ như thế nào, không cần nói cũng hiểu. Có thể đi theo một cường giả như vậy, trong lòng ngực bọn họ sớm đã tràn ngập niềm tự hào rồi!

Tại phiên đại lục này, không cần dối trá sáo rỗng, không cần ra sức lấy lòng, có cần chỉ là cần thực lực. Người có đủ thực lực, hơn nữa có thể đem đến cho bọn họ đủ vinh quang, bọn họ liền sẽ thừa nhận người, chỉ đơn giản vậy thôi!

Đột nhiên, Hắc Đình Tư giơ cánh tay phải lên, đám thanh niên ở phía sau nhất loạt làm theo, chỉnh tề hô lớn:

- Huyết Sát Vệ ra mắt giáo quan!

Thanh âm vang vọng cả tòa Sư Tâm Đường, khí thế nam nhi hùng dũng lao tới tận trời xanh!

Không ai biết đám người Hắc Đình Tư chuẩn bị một màn này từ khi nào, càng không biết bọn họ tự đặt cho mình một cái tên "Huyết Sát Vệ" đàng đàng sát khí như thế, cho dù ngay cả Khải Ân trước đó cũng không hề lộ ra chút phong thanh nào.

Không tự kìm hãm được, Lăng Phong xiết chặt nắm tay phải, trông thấy một màn sôi sục này, vẻ mặt hấn kích động, nội tâm hấn cũng sôi trào! Giờ khắc này, Lăng Phong không hề cảm thấy dấn dặt bọn họ là một loại nhiệm vụ. Đột nhiên hấn có được một cảm ngộ chưa từng có, những người này đều là binh của mình, là huynh đệ của mình!

Nhìn một màn trước mắt, viên mắt Cảnh Vân đột nhiên ướt ướt, hấn thấp giọng mắng:

- Kháo! Lão tử bận bịu túi bụi thao luyện bọn chúng, cũng chưa được chúng chào qua một tiếng nào, thực sự là con bá nó bực mình!

Đang nói, đám người Hắc Đình Tư đồng thanh hô:

- Xin chào phó giáo quan!

Việc này thật sự khiến Cảnh Vân rất vui mừng, hấn vui mừng tới mức cười méo cả miệng nói:

- Tốt, tốt, tốt.

Tuy rằng thân là sư huynh, thế nhưng cùng với Lăng Phong đứng chung một chỗ, người bên ngoài thật sự sẽ cho rằng Cảnh Vân là sư đệ. Nếu thoát nhìn, hấn so với Lăng Phong sôi nổi hơn nhiều. Trên thực tế, bình thường khi huấn luyện phối hợp nguyên trận, Huyết Sát Vệ cũng đa phần đều coi hấn là đồng bạn giao lưu, mặc dù nhiều lần bị hấn nổi giận quát mắng nhưng cũng không có ai để bụng. Ngược lại Lăng Phong không hay xuất hiện, trong lòng Huyết Sát Vệ lại có uy tín tuyệt đối, bọn họ không muốn biểu hiện kém cỏi khiến Lăng Phong cảm thấy thất vọng.

Hai loại tâm trạng quái dị này của Huyết Sát Vệ, cũng giống như đứa con khi đối mặt với từ mẫu và nghiêm phụ.

Vị "từ mẫu" Cảnh Vân phấn khởi đi tới trước mặt Huyết Sát Vệ, vui mừng nói:

- Bắt đầu đi, cho giáo quan của các người thấy thành quả các người tập luyện ra sao đi!

Vừa dứt lời, Hắc Đình Tư lập tức chỉ huy nói:

- Hắc Thủy Huyền Hỏa trận, biến!

165. Chương 120: Vi Miếu Tới Chơi.

Thét ra mệnh lệnh!

Cho dù là người kiệt ngạo như Tát Gia cũng lập tức nghe theo phân phó bắt đầu nhanh chóng di chuyển. Theo thân thể bọn họ di chuyển, Lăng Phong thấy một số người tự động rời khỏi trận hình. Mặt khác một số người phía sau mạnh mẽ xuất ra nguyên tố cự linh, sau đó bọn họ nhanh chóng kết thành bí văn nguyên trận, trong không khí mờ hồ có thể nhìn thấy một mảnh chân nguyên lực ba động, xuy xuy, một tia hỏa quang thủy khí hiển hiện!

Sắc mặt Cảnh Vân cũng trở nên nghiêm túc, ngày trước chẳng qua chỉ thao luyện trong Nguyên Lực Tháp, đây vẫn là lần đầu tiên chân chính thí nghiệm uy lực của nguyên ở trước mặt mọi người.

Kiều Sâm Đặc nhíu mày nhìn về phía trước, tại Nguyên Lực Tháp hắn cũng từng nhìn thấy nguyên trận mà Cảnh Vân sáng tạo, nếu như Huyết Sát Vệ thi triển hoàn mỹ mà nói, vậy thực lực của bọn họ không nghi ngờ sẽ đại tăng. Thậm chí, nếu thí nghiệm thành công, sau đó có thể đem nguyên trận này mở rộng trong quân đội, như thế sẽ vì công quốc Tinh Lam tăng cường thêm một lực lượng cường đại! Vì vậy, cho dù lấy công phu dưỡng khí của hắn, lúc này cũng không nhịn được kích động nắm chặt quyền đầu, nhìn chăm chú vào biến hóa ở giữa sân.

Hỏa quang thủy khí bắt đầu va chạm với nhau, trong không khí rõ ràng có thể cảm giác được năng lượng nguyên lực bất ổn đang điên cuồng xao động, tựa hồ tùy thời có thể xảy ra bạo nổ!

Cảnh Vân vội vã quát lên:

- Địa hệ trung trấn!

Âm thanh mệnh lệnh được đưa ra, thân thể Khải Ân trong đám người lập tức lay động. Từ trên người hắn hiện ra một đạo quang mang màu vàng, hoàng mang này vừa vặn ngăn cách giữa hỏa quang thủy khí, tuy rằng Địa Hệ nguyên lực của hắn không phải rất mạnh, nhưng lúc này lại phát ra tác dụng vi diệu. Lấy sức của một mình hắn, lại có thể khiến hai hệ nguyên lực đối lập dĩ nhiên không thể tiếp xúc.

Khuôn mặt Hắc Đình Tư cùng với Tát Gia đỏ lên, hai tay của bọn họ liều mạng run rẩy, dần dần giữa không trung hình thành một thủy cầu màu đen cùng với một hỏa cầu màu hồng, phân biệt do hai người Tát Gia cùng với Hắc Đình Tư khống chế! Nguyên lực cường đại tức thì như sóng dữ cuộn trào mãnh liệt, chấn động trong không khí phát ra âm thanh rít gào chói tai!

Kiều Sâm Đặc vẫn bàng quan, bỗng dưng ánh mắt sáng lên, quát lớn:

- Để ta tới thử thực lực của các người!

Thân thể như điều hâu tà tà bay về phía giữa không trung, người như tinh linh dưới ánh mặt trời chói chang.

Hai người Tát Gia nhận lệnh. Nhất thời hai mắt chợt lóe tinh quang, bọn họ minh bạch lấy tu vi của Kiêu Sâm Đặc, cho dù bọn họ liên thủ cũng không thể làm hắn bị thương, vì vậy quả quyết vung tay lên!

Một khối ngân quang nổ tung ở phía trước, hai luồng nguyên lực cầu bị khí kinh va chạm lẫn lượt bạo nổ, trong không gian chật hẹp, hai hệ nguyên lực đối lập nổ tung, nhất thời tạo ra phản ứng dây chuyền! Vô số hỏa quang hồng mang hai bên đụng vào nhau, mãnh liệt đem không khí trong phương viên mười trượng hoàn toàn bao vây trong một đoàn năng lượng hỗn loạn.

- Đám tiểu tử giỏi lắm!

Kiều Sâm Đặc lớn tiếng tán thán. Đồng thời thân thể hắn đột nhiên phát ra vô số ngân quang. Cự Linh bỗng nhiên ngậm khe một tiếng. Hai cánh hơi chấn động, một cổ gió mạnh thổi tới, nhất thời đem đám năng lượng bạo loạn đó thổi đi tứ tán.

Nhìn lại thân ảnh Kiêu Sâm Đặc dùng tới Cự Linh Khóa Khải, thân thể được bảo hộ hoàn mỹ trong đó.

Bởi năng lượng bị thổi đi, Huyết Sát Vệ cũng không bị phản phệ nguy hiểm, chỉ là hàng ngũ phân tán. Lúc này nhìn về phía bọn họ, thân hình Kiêu Sâm Đặc chậm rãi hạ xuống, lớn tiếng khen:

- Khá lắm, các người làm rất tốt. Hi vọng các người có thể không ngừng cố gắng, tranh thủ vì công quốc sáng tạo thật nhiều thành tích huy hoàng!

Nhanh chóng nói xong một câu này, Kiều Sâm Đặc ngự một đạo bạch quang, trong nháy mắt liền tiêu thất, để lại đằng sau ánh mắt ngạc nhiên không hiểu của mọi người:

- Cho dù là khách sáo khích lệ vài câu, ngài cũng không thể nói có lệ như vậy chứ?

Chỉ có ánh mắt vô cùng sắc bén của Lăng Phong mới thấy rõ ràng, ngay khi hai luồng nguyên lực cầu bạo nổ trong nháy mắt, do không kịp đề phòng, y phục bên ngoài của Kiều Sâm Đặc hoàn toàn bị chấn nát, lộ ra một số bộ vị bất nhã. Bằng không, vị công quốc nguyên soái này cũng không hốt hoảng, vội vã triệu hoán Cự Linh hóa khải.

Nếu như một số bộ vị của Kiều Sâm Đặc trần trụi lộ ra trước mặt Huyết Sát Vệ, thì e là hình tượng của hắn trong đám thiếu niên cao thủ của công quốc này sẽ bị tan vỡ. Nghĩ đến chỗ thú vị đó, Lăng Phong nhìn không được lộ ra vẻ tươi cười. Huyết Sát Vệ vừa rồi hợp lực đánh ra một kích, uy lực vượt xa tưởng tượng của hắn. Một kích kia ngoại trừ không đủ linh hoạt ra, thì uy lực bạo nổ quả thực khiến kẻ khác phải rợn người!

Xem ra, lợi dụng tương khắc giữa hai hệ nguyên lực, đồng thời thi triển uy lực thực không phải chuyện đùa. Chỉ là khổng chế quá khó khăn, vừa rồi nếu không phải Kiều Sâm Đặc có ý định thử nghiệm uy lực, bằng không chỉ dựa vào một kích hợp lực kia của Huyết Sát Vệ căn bản ngay cả sợi lông của hắn cũng đừng mong chạm tới.

Lăng Phong đột nhiên nghĩ tới một phương pháp: "Nếu có người có thể nắm giữ thủy hỏa lưỡng hệ tương khắc, thì trong chiến đấu có thể bộc phát ra lực công kích cường đại tới mức nào?" Bất quá Lăng Phong cũng minh bạch cái này chỉ có thể suy nghĩ lại thôi, tu luyện chân nguyên lực cùng với Cự Linh có quan hệ, trừ phi có người đồng thời thức tỉnh hai đại Cự Linh, mà còn là Cự Linh thuộc hai hệ nguyên tố tương khắc, bằng không tuyệt không thể làm được như vậy!

- Hắc Thủy Huyền Hỏa trận này chỉ có thể cho phép hai mươi bảy nguyên tố Thiên Hành Giả phát huy tác dụng, còn lại tám gã phong hệ Thiên Hành Giả không thể phát ra công dụng.

Cảnh Vân hơi có chút tiếc nuối chỉ vào mấy tên Huyết Sát Vệ mới vừa rồi không tham gia nói:

- Còn có ba mươi sáu vật chất Thiên Hành Giả, ta cũng không biết nên sắp xếp bọn họ như thế nào. Tu vi của bọn họ không kém, nếu cứ để như vậy thật sự là quá lãng phí.

Nhìn vẻ phiền não của Cảnh Vân, Lăng Phong cười trấn an nói:

- Ngũ sư huynh, nguyên trận mà huynh thiết kế này đã cực kỳ tốt rồi, nếu như sau này bọn họ có thể vận dụng thành thạo, một khi thi triển nhanh chóng, e là Thánh Vực cường giả cũng không ngăn nổi một kích! À, có thể phát huy được công dụng của số Thiên Hành Giả kia hay không, có lẽ nên thay đổi cách nhìn từ góc độ khác!

- Thay đổi góc độ nhìn nhận?

Cảnh Vân kinh ngạc nhìn Lăng Phong một cái, hắn chỉ đơn thuần oán giận vài câu, không có dự định sẽ nhận được đáp án từ Lăng Phong. Dù sao trước kia Lăng Phong thể hiện thiên phú tuyệt hảo đều là trên phương diện tu luyện, mà ở phương diện nguyên trận, Cảnh Vân có lòng tin tuyệt đối không thua bất kỳ ai!

- Đúng vậy, nếu trên phương diện công kích không sử dụng bọn họ được, vậy phòng ngự thì sao?

Một câu nói này của Lăng Phong phảng phất như ánh đèn chiếu sáng đêm tối, một con đường ánh sáng khác đang bày ra trước mặt Cảnh Vân, hắn hưng phấn, hưng hăng vỗ một cái lên vai Lăng Phong nói:

- Lão lục, cũng may có đệ, ta đây liền đi sửa chữa cho thật tốt.

Nói xong, Cảnh Vân biến mất nhanh như chớp.

Cười lắc đầu, Lăng Phong ngược lại khích lệ Huyết Sát Vệ vài câu, đúng lúc này, Hồ thư ký đi tới. Hắn đến gần Lăng Phong nhẹ giọng nói:

- Lăng võ sư, vừa rồi hoàng cung phái người tới, muốn mời Hoàng Phủ vương tử trở về, người tới đặc biệt phân phó nói chuyện này cho người biết.

Nói cho mình? Lăng Phong yên lặng suy nghĩ một chút, mình cùng hoàng thất quan hệ tuy rằng gần, nhưng tuyệt đối không tính là thân mật, chuyện gì cần phải nói cho mình?

- A, đúng rồi. Nói là bởi vì Bản Hách đại sư triệu hoán.

Nghe được một câu nói kia. Lăng Phong nhất thời tỉnh ngộ, để đảm bảo Thuật Luyện Sư cùng với nguyên tố Thiên Hành Giả hai tầng thân phận của hắn không tiết lộ, rất nhiều trường hợp Lăng Phong cần phải dùng đến năng lực luyện chương, đều phải lấy Hoàng Phủ Vân ra làm lá chắn. Bản Hách triệu hoán vội vàng như vậy, lại nhất định muốn nói cho hắn biết, chắc hắn có quan hệ với luyện chương.

Vì vậy, Lăng Phong cũng không chần chờ thêm nữa, lập tức ngoắc tay gọi Hoàng Phủ Vân theo mình một đường chạy tới hoàng cung.

Trong Bạch Lộ Viện.

Nếu là có người ở đây, nhất định sẽ rất là giật mình, bởi vì lúc này Bản Hách, một người có bản tính khá nóng nảy và vô cùng cổ quái dĩ nhiên lại đang tỏ vẻ cung kính.

Trước mặt hắn là một thanh niên mặc trường bào màu mực đen, biểu tình lãnh đạm, phảng phất như đối với sự tôn kính này đã thành thói quen, không chút nào vì thân phận của Bản Hách mà có bất kỳ cảm xúc gì đặc biệt. Biểu tình hắn không quá kiêu ngạo, có chỉ là khí chất cao cao tại thượng trời sinh.

Khi hai người Lăng Phong tiến đến, nhìn thấy tràng cảnh như thế, mí mắt Lăng Phong hơi nhú lại. Bởi vì chức nghiệp Thuật Luyện Sư có địa vị tôn quý, thường thường đều là một bộ dáng ngạo mạn công khanh, coi khinh vương hầu, e là đối mặt với quốc vương của một quốc gia cũng như vậy. Trong giới Thuật Luyện Sư, Bản Hách là người nổi bật với tính tình quái đản, cho dù đối mặt với lời mời của Áo La đế quốc, hắn cũng chỉ xem thường cười khinh, thanh niên trước mắt có lai lịch gì, dĩ nhiên có thể khiến hắn cung kính như thế?

Nhìn thấy hai người Lăng Phong tiến đến, Bản Hách mới thở ra một hơi, vội vàng nói:

- Đến đây nhanh, ta dẫn các người gặp mặt một người, vị này chính là Vi Miểu đại sư đệ tử của Thánh Hải Tư Lam các hạ. Bản thân cũng là cao cấp Thuật Luyện Sư!

Đột nhiên, hắn lại nói:

- Vi Miểu đại sư, vị này chính là liệt đồ Hoàng Phủ Vân, còn có...

Không đợi hắn dài dòng, Lăng Phong chủ động nói:

- Thị vệ, Lăng Phong!

Nghe danh hiệu Thánh Hải Tư Lam, Lăng Phong trước giờ cô lậu nông cạn nên vẫn còn bình tĩnh, nhưng ngược lại Hoàng Phủ Vân vô cùng kinh ngạc, vội vã chấp tay vái Vi Miểu nói:

- Nguyên lai là Vi Miểu đại sư, tiểu tử thất kính!

Tùy ý liếc nhìn Lăng Phong, Vi Miểu vẫn chưa có để hắn ở trong lòng. Ánh mắt hơi dừng lại trên người Hoàng Phủ Vân, sau đó thần nhiên khoát tay nói:

- Không cần phải khách khí!

Hắn lại chuyển hướng Bản Hách, cau mày nói:

- Vị này chính là Thuật Luyện Sư theo lời người nói sao?

- Đúng vậy.

Bản Hách gật đầu, âm điệu thoáng cất cao vài phần:

- Trước đó vài ngày khi tiểu đồ Hoàng Phủ Vân luyện chế tinh chương cần dùng tới một loại nguyên liệu là long cốt thảo, cho nên mới lấy danh nghĩa công quốc Tinh Lam tiến hành mua sắm.

Đáy mắt Vi Miểu hiện lên một tia thất vọng, lãnh đạm nói:

- Bản Hách đại sư, long cốt thảo này ngươi không thể tinh luyện sao?
- Cái này...
- Lệnh đồ còn chưa qua trung cấp sao?

Vi Sâm thở dài nói thở dài nói, không thể che giấu nội tâm thất vọng cùng với khinh thị. Chỉ thiếu điều là hần chưa nói thẳng ra:

- Bản Hách ngươi thân là cao cấp Thuật Luyện Sư, lại không có biện pháp tinh luyện long cốt thảo, đồ đệ ngươi ngay cả cao cấp Thuật Luyện Sư cũng chưa đạt tới, dựa vào cái gì mà tinh luyện?
- Ách, cái này...Tiểu đồ thiên tư siêu quần, ở tại phương diện luyện chương có rất nhiều ý tưởng mới.

Thương cảm thay cho Bản Hách, cả đời cũng chưa từng phải nói dối tới như vậy, hần gian nan nhìn Lăng Phong ở bên cạnh, Lăng hiền đệ, vì ngươi mà ngay cả khí tiết tuổi già ta cũng khó giữ a.

- Đưa ra nhiều ý tưởng mới?

Vi Miểu hốt nhiên nói, trong giọng nói hiển nhiên phi thường chế giễu. Nguyên bản lấy tu dưỡng của hần chắc sẽ không biểu hiện ác liệt như vậy, chỉ là khi cùng nói chuyện với sự phụ Hải Tư Lam, Hải Tư Lam đã từng suy đoán Thuật Luyện Sư sử dụng đến long cốt thảo rất có thể là chí cấp Thuật Luyện Sư trong truyền thuyết! Cho nên khi hần đến Tinh Lam, nội tâm hần đã ôm kỳ vọng rất lớn, nhưng sau khi nhìn thấy Hoàng Phủ Vân, hần nhất thời vô cùng thất vọng. Còn trẻ như vậy mà là chí cấp Thuật Luyện Sư? Đùa sao! Sự thất vọng cực lớn đã khiến cho hần không còn chút tâm tình nào để khách sáo cả.

Vi Miểu liếc nhìn Hoàng Phủ Vân một cái, biểu tình thất vọng dĩ nhiên không thể che giấu thêm được nữa, dùng ngữ khí của trưởng bối giáo huấn đệ tự nhiên nói:

- Xin hỏi vị tiểu huynh đệ này, tinh luyện "giới vi" như thế nào?

166. Chương 121: Uy Áp Linh Hồn.

Tinh luyện nguyên liệu!

Đây là một loại thủ đoạn mà Thuật Luyện Sư hay sử dụng nhất khi muốn kiểm tra đối phương, tuy rằng vấn đề mấu chốt để có thể luyện chế thành công một khối Tinh Chương hay không là ở niệm thức cảm tri, thế nhưng trình độ tinh luyện nguyên liệu chính là minh chứng cho học thức cùng truyền thừa của một Thuật Luyện Sư! Do đó, điều này trong giới thuật luyện lại càng được coi trọng hơn so với niệm thức.

- Ta...

Mặt Hoàng Phủ Vân đỏ lên, hần gắt gao nắm chặt góc áo, ngón tay run nhè nhẹ.

Hai hàng lông mày của Lăng Phong nhíu lại. Bỗng nhiên tiến lên một bước, sắc mặt ngạo nhiên như ngọn núi cao chót vót:

- Hỏi cái này thì có gì hay, tuy rằng ta không phải Thuật Luyện Sư, nhưng bình thường nhìn Hoàng Phủ công tử luyện chế Tinh Chương, phương pháp tinh luyện "giới vi" ít cũng có ba mươi mấy loại, trong đó nhanh và tiện nhất có hai cách: Thứ nhất, đem ba mươi thìa kiền khương nghiền thành bột phấn, trộn cùng ô tra, sau khi dùng lửa sao chế, thì đem bịt kín cùng với giới vi, phơi dưới ánh nắng gay gắt ba ngày; cách thứ hai, tìm một vị thủy hệ Thiên Hành Giả dùng thủy hệ chân nguyên lực ngày đêm không ngừng đóng băng giới vi, giữ trong ba ngày, đồng dạng có thể tinh luyện tinh hoa trong đó.

Nói xong, Lăng Phong lạnh lùng xuy một tiếng:

- Mảnh khoe tiểu đạo như vậy, cũng không có gì là kỹ thuật cao siêu huyền diệu!

Vi Miểu cả kinh, biểu tình ngưng trọng nhìn về phía Lăng Phong.

Ba mươi mấy loại phương pháp tinh luyện theo như lời Lăng Phong có phải là thật hay không hẳn cũng không biết, thế nhưng vừa rồi Lăng Phong thuận miệng nói ra hai phương pháp, lấy kinh nghiệm của Vi Miểu có thể thấy tất cả đều thực hiện được! Bàn về tinh luyện giới vi, Vi Miểu cũng có thể nghĩ ra hơn mười loại phương pháp. Nhưng tuyệt đối không thể nhanh và tiện được như vậy, nhất là hai loại phương pháp mà Lăng Phong nói ra vận dụng tới lực lượng một bằng một hỏa đối lập, độ khó trong đó càng khiến kẻ khác phải ghen hòng!

Lúc này, trong ánh mắt của Vi Miểu nhìn về phía Hoàng Phủ Vân không khỏi mang theo vài phần thận trọng, thị vệ như vậy, có thể nghĩ chủ nhân thế nào! Không thể phủ nhận phần lớn Thuật Luyện Sư đều rất chuyên tâm với luyện chương, có chút bất cận nhân tình, cực kỳ chất phác, Vi Miểu không hề suy nghĩ qua thân phận thị vệ của Lăng Phong là thật hay giả. Trong mắt hắn, nếu là Thuật Luyện Sư thật sự có thực lực cao minh như thế, sẽ tôn quý tới bậc nào, há lại cam tâm hạ mình?

Hít một hơi thật sâu, lần thứ hai Vi Miểu mở miệng hỏi:

- "Giải ký sinh" cần phải tinh luyện như thế nào?
- Lấy ba thìa thạch hồ, sau khi giã thành dạng hồ thì đem giải ký sinh để và trong đó.
- Ngươi tên ngọc giao tinh luyện thế nào?
- Dùng cam toại dưới biển sâu, kết hợp với...

Hai người một hỏi một đáp, Vi Miểu càng ngày càng kinh hãi, trên trán không ngừng ứa ra mồ hôi lạnh, hắn vận lần không ngờ Tinh Lam thành lại có cao nhân như thế, không chỉ có thể đối đáp trôi chảy các vấn đề của mình, càng khó hơn chính là ngay cả một số phương thức tinh luyện nguyên liệu mà chính hắn cũng không rõ, mà tên "thị vệ" trước mặt này lại không cần suy nghĩ nói ra được. Sự thông dong này khiến hắn âm thầm kinh hãi. Lại nhìn về phía Hoàng Phủ Vân lần nữa, sự trầm mặc của đối phương trong lúc này Vi Miểu hoàn toàn coi là cố ý biểu thị xem thường đối với hắn.

Đột nhiên, ở sâu trong nội tâm Vi Miểu dâng lên phần nộ cường liệt, thân là đồ nhi của Thánh Hải Tư Lam, hắn có bao giờ bị người ta xem thường như vậy. Mà lúc này, ở tại một sở trường luyện chương, dĩ nhiên lại bị khinh thị!

- Vậy tả...
- Tinh luyện như thế, ngươi còn chưa thỏa mãn?

Lăng Phong chợt cắt đứt lời nói của Vi Miểu, không cho hắn thêm bất kỳ cơ hội nào để hỏi nữa, rồi thỉnh lĩnh hỏi lại:

- Vô tích thành thực nên tinh luyện như thế nào?
- Đơn giản chỉ dùng...

Vi Miểu đang muốn bật thốt lên trả lời, đột nhiên nhìn thấy Lăng Phong mơ hồ hiện ra vẻ trào phúng, hắn chợt tỉnh táo lại: Vô tích là một loại sinh vật kỳ lạ, cả người nó mềm mại, có hình trứng, tính kháng áp cực cao, nếu dùng cự thạch đè ép cũng sẽ bị bẹp thành một khối, nhưng rồi sau đó lại hồi phục lại hình dạng như cũ. Vô tích thành thực khi tức giận thì xuất hiện giáp xác cứng rắn. Hơn nữa thân thể tùy thời có thể khôi phục trạng thái mềm mại, bao gồm hai loại đặc tính cứng rắn và mềm mại nên muốn tinh luyện nó, phải chú ý hai mặt này, vô cùng khó xử lý.

Sắc mặt Vi Miểu chợt xanh chợt hồng, hiển nhiên nội tâm rất không bình tĩnh. Hắn liều mạng suy nghĩ sở học cả đời, phát hiện bên trong dĩ nhiên không hề có phương pháp tinh luyện Vô tích thành thực nào. Có thể, mình dùng sức mạnh niệm thức cảm nhận sự sống mà tinh luyện ra, thế nhưng liên tưởng tới lúc này Lăng Phong trả lời chất vấn, hắn lại không khỏi cười khổ...Phương pháp Lăng Phong trả lời không có chỗ nào mà không phải là tính thao tác cực mạnh. Đại đa số ngay cả sơ cấp Thuật Luyện Sư cũng có thể làm được!

Với nan đề tinh luyện vô tích thành thực, nếu như mình không thể xuất ra câu trả lời đồng dạng, vậy không nghi ngờ gì chính là thua!

Lăng Phong nhìn ra rắc rối của hắn, chẳng qua nhẹ nhàng mà tay áo, xoay người đứng ở đằng sau Hoàng Phủ Vân. Không cần bất kỳ lời nói chế giễu nào, sự thức đã vô tình lại trầm trọng vang dội bên lỗ tai của Vi Miếu.

- Vi Miếu đại sư, ta thấy hôm nay liền dừng ở đây đi?

Cổ tình nói vài câu giảng hòa, tiếc rằng Bản Hách không hiểu chuyện, trái lại nói như đổ thêm dầu vào lửa. Vi Miếu nhất thời bùng nổ! Hắn hừ lạnh một tiếng, già mồm át lẽ phải nói:

- Biết tinh luyện nguyên liệu thì có tác dụng gì? Trong giới Thuật Luyện Sư quan trọng nhất vẫn phải là niệm thức! Nếu như ngươi thật sự giỏi, liền đón nhận linh hồn uy áp của ta thử xem!

Trên trán Vi Miếu bùng lên một đoàn ngân sắc hỏa diễm, sau đó dọc theo thân thể hắn chảy xuống, tạo thành một tầng thủy ba ngân quang bao quanh người! Trong hư không phảng phất có một chiếc chuông lớn gõ lên, dao động qua từng người, không khí thoáng cái liền trở nên ngưng trọng, như tràn đầy thủy ngân, khiến kẻ hô hấp không thông.

Càng đáng sợ hơn chính là một cỗ lực lượng vi diệu trấn áp linh hồn hai người Lăng Phong, khiến cả người bọn họ thoáng cái cứng đờ lại!

Tình cảnh như vậy nhất thời khiến Lăng Phong khoảng khắc đối chiến với Tất Phong, tựa hồ Thánh Vực cường giả cũng có thể phát ra hiệu quả ràng buộc linh hồn như vậy! Rất hiển nhiên, Vi Miếu cũng không phải là Thánh Vực cường giả, thế nhưng không biết hắn nắm giữ kỹ năng thần kỳ gì, dĩ nhiên có thể làm được chuyện đồng dạng.

Xưa đâu bằng nay, Lăng Phong cũng không còn là Lăng Phong ngày trước. Mà cường độ uy áp linh hồn của Vi Miếu cũng tuyệt đối không thể so với Tất Phong!

Kiểm linh chấn động. Hai thanh kiếm nguyên xoay tròn một vòng, cỗ lực lượng uy áp linh hồn cường hãn trong nháy mắt bị vận thành từng mảnh, lập tức một cỗ lực lượng so với uy áp linh hồn càng cường đại hơn bắn ngược trở lại!

Oanh!

Vi Miếu cảm giác ý thức hải mình tựa như bị Thánh Vực cường giả ngự sử toàn bộ chân lực thành một khối cự thạch giáng xuống, ầm ầm, cự lực làm hắn choáng váng đầu óc. Đột nhiên, lời cảnh cáo của Thánh Hải Tư Lam hiện lên: "Uy áp linh hồn tuy cường đại, nhưng dù sao cũng là hại người hại mình. Nội dung về sau vi sư cũng không rõ ràng lắm! Vì vậy, ngươi có thể tu luyện, nhưng phải tránh không được vận dụng tùy ý! Bằng không một khi gặp phải Thuật Luyện Sư có niệm thức cường đại hơn, rất có thể sẽ biến khéo thành vụng!"

Lúc đó Vi Miếu đối với lời cảnh cáo này chỉ là nghe rồi để đấy, căn bản không có để trong lòng. Lấy thân phận đồ đệ của Thánh Hải Tư Lam, người bình thường sao dám đắc tội với hắn? Vi Miếu căn bản cũng không có cơ hội dùng tới chiêu này, không nghĩ tới lần đầu tiên dùng uy áp linh hồn, liền gặp phải cấm kỵ tuyệt đối trong lời của sư tôn!

Hoàng Phủ Vân căn bản không rõ chuyện gì phát sinh, hắn chỉ biết là một cỗ lực lượng kỳ quái phong tỏa ý thức hải của bản thân, thế nhưng lập tức lại có một cỗ lực lượng càng cường đại hơn dũng mãnh tiến vào trong cơ thể, nhất cử đem cỗ lực lượng kia phá hủy, sau đó hắn liền thấy thần tình Vi Miếu đối diện biến sắc. Tâm tư hắn linh mãnh, lập tức liền đoán được là có người âm thầm xuất thủ. Nếu Lăng Phong không muốn bại lộ. Hắn chỉ đành tiếp tục phối hợp diễn trò cho tốt, vội vã giả vờ trấn định nhìn Vi Miếu.

Kiểm nguyên đột nhiên đình chỉ!

Vi Miếu cảm giác cỗ lực lượng đang từng bước kéo bản thân tiến đến tử vong bỗng nhiên tiêu thất, hắn mạnh mẽ ngã xuống đất, hai tay chống trên mặt đất, hung hăng hít thở. Lần đầu tiên trong đời, hắn cảm thấy có thể hô hấp dĩ nhiên lại tốt như vậy!

Nghỉ ngơi tốt một lát, Vi Miếu mới miễn cưỡng đứng dậy, cảm thấy từng bộ vị chân tay bủn rủn một hồi, sắc mặt hắn không khỏi kinh hãi nhìn về phía Hoàng Phủ Vân. Trong mắt hắn, Hoàng Phủ Vân chấp tay

cười nhạt. Một bộ phong thái bình tĩnh tựa như cao thủ tuyệt thế. Bản thân lại thành ra không tự lượng sức mình tựa như con kiến muốn giết con voi, thật là buồn cười.

Vi Miếu miễn cưỡng bình phục tâm tình, cười khổ chấp tay nói:

- Đa tạ Hoàng Phủ huynh thủ hạ lưu tình.

Thuật Luyện Sư lấy thực lực vi tôn, lúc trước hẳn gọi Hoàng Phủ Vân là "tiểu huynh đệ", hiện tại sau khi kiến thức thực lực của Hoàng Phủ Vân, liền lập tức đổi giọng.

- Không cần phải khách khí.

Thấy thần tình lạnh nhạt của Hoàng Phủ Vân, Vi Miếu biết mình khiến cho đối phương có ấn tượng không tốt, không thể làm gì khác hơn là trò chuyện ra vẻ bù đắp:

- Đây là long cốt thảo cùng với xà văn cương tâm mà gia sư phân phó ta đưa tới, hy vọng có thể giúp được Hoàng Phủ huynh.

Hắn lấy ra hai loại nguyên liệu mà Hải Tư Lam giao cho mình. Thấy khuôn mặt Hoàng Phủ Vân hòa hoãn hơn vài phần, hắn bèn nhân cơ hội nói:

- Không biết có thể thỉnh giáo Hoàng Phủ huynh dùng long cốt thảo này để luyện chế loại tinh chương nào không?

Nhắc tới tinh chương, biểu tình Vi Miếu lại khôi phục vài phần cuồng nhiệt, đối với hắn luyện chương chính là mục đích truy cầu tối cao của cả cuộc đời một Thuật Luyện Sư, có thể kiến thức cao cấp tinh chương hoặc giả tinh chương kỳ lạ là chuyện vui lớn nhất. Không có chỉ thị của Lăng Phong, Hoàng Phủ Vân không thể làm gì khác hơn là giả vờ thần sắc bình thường đáp:

- Bất quá là vài khóa tinh chương bình thường mà thôi.

Vi Miếu thất vọng thở dài một hơi, hắn biết luyện chế tinh chương là chuyện bí mật riêng của mỗi Thuật Luyện Sư, nếu người ta không chịu nói rõ, bản thân không thể mạnh mẽ truy hỏi được. Hắn chỉ cố gắng kiềm chế lòng hiếu kỳ, ngược lại móc ra một khóa minh thúy:

- Trước khi ta đi, gia sư từng cố ý giao phó muốn mời Hoàng Phủ huynh xem xem có thể giải đáp nan đề trong đó hay không?

Trong khối phỉ thúy này ghi chép vấn đề mới chính là ý đồ thật sự mà lần này Vi Miếu đến, nếu như không phải Lăng Phong dùng ưu thế tuyệt đối làm hắn kinh sợ, Vi Miếu tuyệt sẽ không lấy ra khối phỉ thúy này, càng không thể sử dụng ngữ khí cung kính bậc này để thỉnh giáo.

Hoàng Phủ Vân do dự, không biết đến tột cùng tiếp thu là tốt hay cự tuyệt là tốt. Đúng lúc này, Lăng Phong tiến lên thay thế hắn tiếp nhận nan đề:

- Hoàng Phủ công tử sẽ tỉ mỉ nghiên cứu, nếu có thể chắc chắn điều gì sẽ nói cho người biết, được chứ?

- Như vậy...

Vi Miếu hơi do dự, nói:

- Được rồi, tiện đây ta xin cáo từ. Hoàng Phủ huynh nếu có thể giải quyết, nhất định gia sư sẽ vạn phần cảm kích.

Lăng Phong cũng không rõ trong này ẩn chứa thứ gì, thế nhưng Bản Hách đứng nghe ở một bên lập tức bị dọa cho sợ hãi. Thánh Hải Tư Lam tuy rằng vẫn chưa luyện chế ra được chỉ cấp tinh chương, thế nhưng bởi vì hắn lý giải rất sâu về chân võ quyết cùng với tinh chương, cả đời đã luyện chế qua vô số Diễn Hóa tinh chương, cao cấp tinh chương, hơn nữa hắn thành danh đã lâu, rất nhiều cường giả ẩn tu hoặc vẫn còn đang sinh hoạt ở trên đại lục đã từng nhận ân huệ cực lớn từ hắn, chỉ cần Thánh Hải Tư Lam vung tay hô một câu, lập tức có thể tụ hội được một lực lượng kinh người!

Nhân vật như vậy hứa hẹn một nhân tình, đâu thể là chuyện dễ dàng?

167. Chương 122: Công Pháp Thần Bí.

Bản Hách kinh sợ!

Nếu được người mạnh mẽ như vậy nợ nhân tình, có thể thấy phân lượng bên trong nặng tới như mức nào!

Hoàng Phủ Vân không biết nên trả lời như thế nào cho phải, đành hàm hồ nói một tiếng:

- Ta biết rồi!

Sau đó, Vi Miếu uyển chuyển cự tuyệt lời mời ở lại của Bản Hách cáo từ rời khỏi. Nhưng dường như hần nhớ tới điều gì đó, nên ngoảnh lại nhắc nhở Hoàng Phủ Vân:

- Hoàng Phủ huynh, người đang thông cáo muốn mua "anh xác" phải không, loại nguyên liệu này thật sự quá hi hữu, e là cho dù gia sư cũng không trữ hàng. Nếu người cần gấp thì có thể đi Vân Mộng Hoang Trạch thử vận khí.

- Vân Mộng Hoang Trạch?

Hoàng Phủ Vân biết Lăng Phong đang cần anh xác gấp, liền vội vàng hỏi:

- Không sai, Vân Mộng Hoang Trạch ở tại Vân Mộng quốc phía cực Nam, diện tích mênh mông, tại sát biên giới hoang trạch có một nơi tên là Mạt Vân Túc, có rất nhiều kẻ mạo hiểm tụ tập ở đó. Nếu có đủ vận khí, Hoàng Phủ huynh thậm chí có thể trực tiếp mua được anh xác ở trong Mạt Vân Túc đó.

- Đa tạ đã cho biết.

Đợi Vi Miếu rời khỏi, Bản Hách mới thở một hơi thật dài:

- Lăng huynh đệ, vừa rồi người thật sự muốn hù chết lão ca ta nha! Người có biết người nọ có thân phận gì không?

Kinh ngạc nhìn vẻ mặt vô tội của Lăng Phong, Bản Hách lắc đầu cười khổ, vị Lăng hiền đệ này thật đúng là không ngừng khiến người ta chấn động. Nhìn biểu tình của hần tựa hồ thật sự chưa từng nghe nói qua Thánh Hải Tư Lam. Thế nhưng thân là Thuật Luyện Sư làm sao có thể chưa từng nghe qua cái tên này? Lại liên tưởng tới tri thức luyện chương vừa rồi của Lăng Phong hoàn toàn chiến thắng Vi Miếu, lẽ nào...

Bản Hách vốn vẫn luôn cảm thấy ngờ vực đối với sư thừa đã truyền thụ cho Lăng Phong luyện chương chi đạo, lúc này đột nhiên trong lòng chấn động. Hần nghĩ đến khả năng lớn nhất chính là: "Tại đại lục này, trên danh nghĩa thì Thánh Hải Tư Lam chính là người nắm giữ kỹ nghệ luyện chương tối cao. Thế nhưng nhờ đâu có một số ẩn sĩ không màng danh tiếng, chỉ một lòng truy cầu luyện chương chi đạo vô thượng, những người này thanh danh không hiển hách, nhưng thực lực luyện chương tuyệt đối không thể khinh thường!"

Trong mắt Bản Hách, lai lịch sư thừa của Lăng Phong rốt cục cũng có đáp án.

Trong Nguyên Lực Tháp.

Trước mặt Lăng Phong bày hai loại vật phẩm, trong đó có long cốt thảo đang được ngâm trong dung dịch Mã Tư Lâm. Mặt khác là một loại có hình như lòng đỏ trứng, mặt ngoài có hoa văn màu đen, chính là xà văn cương tâm mà Lăng Phong cần tìm. Đối với hai thứ này, Lăng Phong cũng là lần đầu nhìn thấy vật thực ngoài đời, khi thấy long cốt thảo trước mặt hiện ra màu vàng đất, hần không khỏi đại hỉ! Bởi vì điều này đại biểu cho long cốt thảo thuộc Địa hệ, vừa lúc phù hợp với nhu cầu của bản thân.

Nói chung, long thú đều là nguyên tố ma thú, sau khi chết, nguyên lực ẩn chứa trong cơ thể không tiêu tán, mà long cốt thảo nương theo thi thể long thú mà sinh, cũng bị nguyên lực từ từ xâm nhiễm nên sẽ có thuộc tính tương đồng với long thú. Lúc đó tuyên bố tin tức muốn mua, Lăng Phong chỉ ôm hi vọng thử một lần, không ngờ thật sự có người đưa tới nó. Vì vậy cũng không đặc biệt ghi chú rõ thuộc tính, không ngờ rằng chuyện vui bao giờ cũng tới bất ngờ.

Long cốt thảo, xà văn cương tâm nhìn như không có giá trị gì, nhưng nếu đặt trong tay Thuật Luyện Sư hiểu biết, ắt có giá trị vạn kim!

Phần nhân tình này có chút quá lớn đây! Dù sao cũng phải hồi báo lại cái gì mới được!

Nghĩ như vậy, Lăng Phong lấy khóa minh thúy ra coi. Có kinh nghiệm lần trước, Lăng Phong ngựa quen đường cũ, dùng niệm thức của bản thân xâm nhập. Âm âm chấn động, Lăng Phong tiến nhập vào một thể giới thần kỳ: Trước mắt một mảnh ngân bạch, thể giới này tựa như thuần túy do thủy ngân tạo thành. Các dịch thể màu bạc không ngừng lưu chuyển bốn phía, đồng thời chúng lúc thì rung động, lúc thì hội hợp, sau lại chia ra, biến ảo đủ loại hình thái ảo diệu.

Bất chợt!

Vô số dòng chảy ngân sắc tụ hợp thành một đạo, hình thành một bức tường màu bạc phô thiên cái địa, che phủ toàn bộ tầm nhìn, nặng nề đè xuống! Bức tường này khí thể ngưng trọng, phẳng phất như bầu trời sụp xuống, mà đại địa mệnh mông dường như cũng vì thế mà hóa thành hư ảo!

Vô pháp nhúc nhích!

Trước uy lực của thiên băng (trời sập), toàn bộ niệm thức căn bản vô pháp vận chuyển.

Tóc gáy Lăng Phong dựng ngược, một cảm giác nguy hiểm chưa từng có gắt gao bao phủ tâm trí hắn, một thân tinh tu chân nguyên lực cùng chân lực dĩ nhiên vô pháp vận chuyển. Phẳng phất như bị một cỗ lực lượng vô cùng băng hàn triệt để đóng băng lại! May là, cảm giác này chỉ thoáng qua, bức tường ngân sắc cũng lập tức âm âm tiêu thất, vô số ngân sắc châu bay tán loạn khắp không trung!

Từng viên ngân sắc châu cỡ nắm tay đột nhiên bắt đầu xếp thành một hàng, từng viên như những quan cờ, tổ hợp lại thành một đồ án bí ẩn vô cùng ảo diệu. Lăng Phong cố gắng nhìn kỹ một chút liền cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Hắn vội vã thu hồi niệm thức. Tất cả dị tượng trước mắt lập tức biến mất vô hình.

Thở một hơi thật dài, Lăng Phong lộ ra biểu tình suy tư. Khối minh thúy này ghi chép công pháp vô cùng thần kỳ, hắn có thể khẳng định đây cũng không phải là Chân Võ Quyết, thế nhưng uy lực cũng tuyệt đối mạnh hơn đa số mạch luân cùng nguyên lực ẩn, thậm chí chiêu thức mạnh nhất Cực Thốn Dung mà hắn nắm giữ cũng thua kém rất nhiều!

Ban ngày Vi Miểu thi triển uy áp linh hồn hắn chính là lấy ra từ bộ công pháp này. Hiện tại Lăng Phong cũng minh bạch, uy áp linh hồn mà Vi Miểu học được căn bản không đầy đủ. Cũng không phải thiên tư của hắn thấp, mà là công pháp trong khối minh thúy này ghi chép cũng không đầy đủ! Nếu thật sự nắm giữ đầy đủ, thì khi thi triển ra uy áp linh hồn sẽ có xu thế thiên băng, khiến cho nội tâm đối phương vô pháp sinh ra kháng cự!

Nhất là một bộ đồ án xuất hiện cuối cùng trong đó, Lăng Phong mơ hồ có cảm giác, nếu so sánh với ảo diệu ẩn chứa trong bộ đồ án đó, uy áp linh hồn căn bản không tính là cái gì, đáng tiếc, đây cũng không phải thứ mà hiện tại Lăng Phong có thể hiểu thấu. Lắc đầu, hắn bắt đầu dĩ buông tha, nan đề của sư đồ Vi Miểu hắn cũng vô pháp giải đáp, không thể làm gì khác hơn là xấu hổ tiếp nhận long cốt thảo cùng với xà văn cương tâm.

Lúc này Lăng Phong đột nhiên nghĩ đến Sang Sư, nếu như lão nhân gia tỉnh lại hắn có thể tìm hiểu được huyền bí trong khối minh thúy này? Đáng tiếc, đến nay Sang Sư vẫn còn rơi vào trạng thái ngủ say.

Bất quá Lăng Phong cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, hắn có một loại dự cảm, nếu là bản thân liên tục tiến nhập thể giới bên trong minh thúy, hắn có thể tăng cường sức chống cự đối với Thánh Vực cường giả! Hơn nữa tuy hắn tạm thời không có ý định tu luyện uy áp linh hồn nhưng từ đó tìm hiểu một vài điểm, điều này cũng sẽ khiến hắn sửa chữa nhị biến Tinh Chương nắm chắc hơn vài phần.

Đang trầm tư, thì lúc này bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào rất lớn.

Lăng Phong vô cùng kinh ngạc, bởi tính tình Mạch Kha tương đối cổ quái, bình thường ngay cả người thô hào như Lô Sâm trong Nguyên Lực Thập cũng không dám lớn tiếng như vậy. Nghe âm thanh thì có vẻ là Huyết Sát Vệ, đám tiểu tử này đang làm cái gì ở đây vậy?

Giáo quan của Huyết Sát Vệ là mình, bọn họ có thể may mắn tiến nhập vào tu luyện trong Nguyên Lực Thập, một phần là bởi vì thỉnh cầu của Hoàng Phủ Lập. Mặt khác phần lớn là vì Mạch Kha muốn lập thể

cho đệ tử bảo bối. Bằng không loại người trời sinh thích thanh tịnh như Mạch Kha kiên quyết sẽ không cho phép Huyết Sát Vệ tiến nhập tu luyện trong Nguyên Lực Tháp!

Lúc này Huyết Sát Vệ không ngừng âm ỉ, tuy rằng Mạch Kha sẽ không trách tội, nhưng trong lòng Lăng Phong có chút áy náy. Vì vậy hắn buông bỏ sự tình đang suy nghĩ trong đầu, bước ra khỏi phòng.

Bên ngoài Tề Vi Chi cùng với Niếp Ngữ đang tranh cãi, mâu thuẫn giữa bọn họ tuy đã hòa hoãn không ít, thế nhưng ngày thường khi huấn luyện vẫn tranh phong với nhau. May là loại tranh cường hão thắng này rất tốt, có trợ giúp để tu vi của mọi người nhanh chóng tiến bộ, vì vậy mấy người Cảnh Vân cũng không ước thúc thêm.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Vừa thấy được Lăng Phong. Song phương nhất thời an tĩnh lại, biểu tình bọn họ ngưng đọng, tránh né ánh mắt của Lăng Phong.

Trải qua luân phiên trắc thí, hiện tại Lăng Phong đã tạo được uy vọng cực cao trong lòng Huyết Sát Vệ. Tuy rằng Huyết Sát Vệ vẫn hay dùng từ "biến thái" để chỉ Lăng Phong, nhưng trong giọng nói lộ ra sự thân mật vô cùng. Bình thường Lăng Phong nói một câu khích lệ có thể khiến đám cao thủ trẻ tuổi tâm cao khí ngạo này hưng phấn, hơn nữa, khi sắc mặt hắn trầm xuống cũng khiến trong lòng bọn họ lo lắng bất an!

Lúc này thấy vẻ mặt Lăng Phong trầm như nước, không ai dám tiếp tục nói chuyện. Cuối cùng vẫn là Hắc Đình Tư đứng ra bấm báo nói:

- Giáo quan, vừa rồi thủ hạ của Phổ Lạc đại nhân đến đây bấm báo, ngũ lâm quân thấy có người lén lút tiến nhập trạch viện. Bọn họ lập tức muốn xuất thủ bắt lại. Nhưng kẻ tới có thân thủ cực cao, chỉ có thể miễn cưỡng chế trụ, căn bản không bắt được! Phổ Lạc đại nhân đã cho người tới, nên vừa rồi chúng ta tranh cãi là để ai đi hỗ trợ!

- Ở trạch viện nào?

Lăng Phong hiểu kỳ hỏi. Trải qua Hắc Đình Tư khoa tay múa chân một phen, Lăng Phong mới biết được dĩ nhiên là trạch viện của Chu Nho cùng với Hồng Y ẩn thân.

Lần trước Lăng Phong thụ thương, Mạch Kha không ngừng nổi bão mắng Kiều Sâm Đặc té tát. Nghẹn một bụng tức khí, Kiều Sâm Đặc không chỗ trút giận, kết quả tìm Phổ Lạc hung hăng răn dạy một phen, mà Phổ Lạc sau khi bị mắng chửi mạt danh kỳ diệu một phen lại tìm hiểu quanh co mới minh bạch được nguyên nhân, nhất thời nổi bão...đám chuột nhắt ẩn núp trong bóng tối kia đến khi nào mới có thể yên tĩnh được một chút?

Vì vậy mấy ngày liền các thế lực lớn nhỏ trong Tinh Lam thành đều bị tao ngộ, nhất là phủ thủ bị phái người canh giữ hai mươi bốn giờ không chút gián đoạn. Ngày hôm nay, người canh cửa bất ngờ phát hiện có kẻ lén vào, đầu chịu để yên? Lúc này liền bạo phát một hồi chiến đấu, chỉ là không nghĩ tới kẻ đến có tu vi khá cao, dĩ nhiên suýt nữa để hắn chạy trốn.

Biết rõ ràng ngọn nguồn trong đó, Lăng Phong lập tức phát tay nói:

- Không cần tranh chấp, cùng đi xem sao!

Mấy ngày tu luyện buồn bực sớm đã khiến Huyết Sát Vệ chịu không nổi. Nghe hắn nói vậy nhất thời đại hỉ, Niếp Ngữ cùng với Tề Vi Chi cũng không thêm đấu võ mồm nữa, chạy theo đằng sau Lăng Phong đi tới trạch viện.

Khi bọn hắn đến, cách trạch viên ba mươi trượng, một đội thủ vệ dĩ nhiên đem chỗ này canh giữ nghiêm ngặt!

Lăng Phong thoáng ra hiệu, Tề Vi Chi lập tức bước lên phía trước nói rõ thân phận, thủ bị trưởng nhất thời kinh hãi, vội vã tránh đường. Bọn họ được phái tới đây canh giới, trên thực tế là phòng ngừa người vô tội bị cuốn vào mà thôi, cũng không có tác dụng quá lớn.

Rầm rầm oanh!

Tiếng nổ không ngừng vang lên, Lăng Phong thấy rõ hiện trường. Trách viện trải qua tranh đấu oanh tạc cường liệt đã hoàn toàn thay đổi, một đoàn thân ảnh không ngừng di chuyển bên trong. Ở giữa là một nam tử vóc người gầy gò, động tác của hắn linh mãnh thần kỳ, bên ngoài thân thể bao trùm một tầng áo giáp màu đen mỏng, sau mỗi lần công kích, mặt ngoài áo giáp lại xuất hiện một lưỡi dao màu đen! Thoáng nhìn kỹ, Lăng Phong liền đã khẳng định người này phải là trung giai Thiên Hành Giả. Bất quá cũng không phải là nguyên tố hệ.

Sáu người vây công hắn rõ ràng mặc quân phục, hành động như gió, phối hợp kín đáo, tuy rằng tu vi thua kém nam tử kia một chút, thế nhưng dựa vào tâm ý tương thông, ngược lại đem hắn vây chặt lại...

168. Chương 123: Phong Lô Giáo.

- Lăng tiên sinh.

Vừa thấy Lăng Phong tới, Phổ Lạc cuống quýt hành lễ.

Mặc dù ở Tinh Lam Công Quốc hắn cũng được coi là nhân vật cấp cao nhưng Phổ Lạc biết thân phận của mình so với Lăng Phong chẳng là gì.

- Tình hình sao rồi?

Lăng Phong liếc nhìn qua nam tử gầy gò đang bị vây hãm, hiểu kì hỏi:

- Xem ra tu vi người này cũng không cao lắm, sao không ra tay bắt hắn luôn?

Phổ Lạc thẫn run, không biết nói gì, người bị vây hãm tu vi chỉ ít cũng bất tỉnh vậy mà qua miệng Lăng Phong đã trở thành không cao lắm! Hắn cười khổ sở, nói:

- Người này khá kì quái nên ta dặn bọn họ cố gắng kéo dài thời gian chiến đấu, tốt nhất có thể nhìn ra chút lai lịch của hắn trong lúc chiến đấu.

Lăng Phong gật gù đầu. Luận về phương diện chiến đấu thì bản thân hắn là dân trong nghề. Nhưng những chuyện kiểu điều tra này thì hắn hoàn toàn không có khái niệm. Nếu như Phổ Lạc đã quyết như vậy thì hắn cũng không quấy nhiễu, quay sang quan sát tỉ mỉ trận chiến trước mắt. Dần dần, thần sắc Lăng Phong lộ ra một tia ngưng trọng, hỏi:

- Quân đoàn trưởng Phổ Lạc, sáu huynh đệ này đều là quân của người sao? Xem cách bọn họ chém giết thật là ăn ý.

- Đúng vậy.

Phổ Lạc gật đầu, không khỏi cảm thấy tự hào, nói:

- Sáu vị huynh đệ này năm đó theo ta, Nam chinh Bắc chiến dưới trướng Kiều nguyên soái nên sớm đã bồi dưỡng ra sự ăn ý sinh tử tương thông này.

Lăng Phong không nói thêm gì nữa, hắn nghĩ tới Huyết Sát Vệ, đám thanh niên cao thủ đó phần lớn đều là tâm cao khí ngạo, mặc dù dưới sự đàn áp của hắn, bọn chúng vẫn phải miễn cưỡng hợp lại với nhau nhưng lại thiếu sót kinh nghiệm cùng nhau gánh vác hoạn nạn, trong lúc chiến đấu rất dễ tách rời. Bình thường thì không sao nhưng nếu đã vào Thương Khung Hội Chiến, cần phải kề vai chiến đấu thì vấn đề này quả thực nghiêm trọng.

Như Phổ Lạc nói, sự ăn ý được bồi dưỡng trong quá trình cùng nhau chiến đấu, một hai lần huấn luyện nguyên trận thì không thể tạo ra được! Có được phát hiện này, Lăng Phong bắt đầu âm thầm tính toán.

Lúc này, trận chiến đã tiến hành tới mức độ gay cấn. Lúc bọn Lăng Phong mới đến, nam nhân gầy gò rõ ràng đã cảm nhận được áp lực mà bọn họ mang đến nên công kích đột nhiên trở nên hấp tấp. Bỗng dưng, hắn quát lên một tiếng khe khẽ rồi chỉ nghe thấy một tiếng "đùng".

Một người quân nhân rõ ràng lăm lăm tướng sau lưng hắn có khe hở nên nhắm thẳng một quyền vào giữa lưng hắn, dường như có thần trợ, tay phải của nam nhân gầy gò đột nhiên xuyên qua mạn sườn, rồi rung một cái!

Ầm, hình như có một tiếng nổ vang lên!

Một đường hắc ảnh lóe lên, người quân nhân nhất thời bị hất tung, thân thể đập mạnh lên tường, vô số gạch tường bị nện vỡ vụn tạo nên một lỗ thủng rõ ràng.

- Đây là...

Nhân thần Lăng Phong khẽ động, lộ ra vài phần suy tư.

Biến cố liên miên!

Công kích của nam tử gây gò quỷ dị và rất khó đoán, rõ ràng nhìn thấy quyền của hắn phía trước vậy mà không biết thế nào đã chuyển ra sau lưng, rõ ràng thân hình bất động nhưng phạm vi công kích thì bao phủ bốn phương tám hướng, không nơi nào là không có. Hắn như một sinh vật thân mềm có thể xuất quyền công kích từ bất cứ góc độ nào. Sáu người vi công hiểm tượng hoàn sinh, chỉ cần không chú ý là lại có thêm một người bị bằng quyền của hắn đánh bay.

Phổ Lạc chau mày, khẽ khởi động gân cốt, toàn thân toát ra một luồng khí tức hùng hậu. Hắn thấy nếu như bản thân vẫn chưa ra tay thì e rằng sáu huynh đệ này căn bản không thể ngăn nổi nam tử gây gò.

- Quân đoàn trưởng Phổ Lạc, để cho ta.

Lăng Phong nhẹ nhàng ngăn hắn lại.

Phổ Lạc không chần chừ, công kích của nam tử gây gò này mặc dù quỷ dị nhưng bản thân hắn vẫn có thể xử lý được, huống hồ Lăng Phong? Hắn quyết đoán lên tiếng ra hiệu cho các huynh đệ đang chiến đấu ngưng lại.

Nam tử gây gò nhỏ đang định tung cước thì đã thấy bốn người lúc này còn đứng chặn trước mặt đồng loạt nhảy ra khỏi vòng chiến. Sau đó, hắn thấy Lăng Phong bước vào.

Nguy hiểm! Nguy hiểm cực độ!

Mặc dù Lăng Phong không có bất cứ động tác nào nhưng nhìn vẻ mặt bình thản của hắn cộng thêm sự tự tin như đang nắm giữ vận mệnh của chư thiên sinh linh lại gây cho nam tử gây gò một áp lực nặng nề. Hắn thấy mình như biến thành một con kiến và đang đứng trước một cự nhân chống trời, lúc nào cũng có thể bị nghiền nát!

Vì từ nhỏ đã phải chịu đựng vô số bài huấn luyện gian khổ mà người khác không sao tưởng tượng nổi nên nam tử gây gò sớm đã luyện được một tâm linh cứng cỏi đến đáng sợ, dù trời có sập xuống ngay lúc này thì hắn cũng không chớp mắt, nhưng Lăng Phong chỉ đứng im một chỗ khiến hắn cảm thấy vô cùng đáng sợ!

Sợ?

Mắt nam tử gây gò thoáng lóe lên một tia hổ thẹn, sao bản thân hắn lại cảm thấy sợ hãi? Hổ thẹn chuyển nhanh thành giận dữ, hắn bất ngờ đập mạnh, thân thể dường như đảo vị trí, cánh tay đột nhiên vươn dài, hung hăng cắm vào ngực Lăng Phong. Năm ngón tay xòe rộng. Đòn này nếu như trúng đích thì e rằng ngực Lăng Phong sẽ xuất hiện một lỗ máu lớn!

Dù biết Lăng Phong chiến lực kinh nhân nhưng những người quan khán vẫn không khỏi nín thở. Phổ Lạc càng nhú chặt lông mày, tiến thêm lên trước một bước. Hắn hoàn toàn không muốn Lăng Phong xảy ra bất cứ chuyện gì ngay trước mắt mình! Lăng Phong thì không hề có vẻ hoảng loạn, nhẹ nhàng xê dịch cước bộ, khẽ xoay người né đòn công kích chớp nhoáng.

Nam tử gây gò lộ vẻ kinh ngạc, cho dù là người có tu vi cao hơn hắn thì cũng không thể né được đòn công kích vừa rồi dễ dàng đến vậy, nhưng nhìn bộ dạng của Lăng Phong hình như sớm đã đoán được tất cả động tác của hắn và biết phương hướng bước tiếp theo.

Sao có thể như vậy?

Hai tay huy động như phong luân toàn chuyển, từng vòng hắc khí liệu nhiễu che phủ một khoảng không gian rộng chừng một trượng. "Ti ti" đao nhận phá không tạc khởi rồi hai đường đao quang cao độ nửa đầu người đột nhiên bổ xuống!

Ánh mắt Lăng Phong ngưng trọng, hắn biết tất thấy đều chỉ là hư chiêu, sát chiêu thực sự đang ở ngay dưới chân hắn! Hai chân nửa nhấc nửa không, nếu như hắn đoán không lầm thì tiếp theo sẽ là một đòn giáo sát. Uy lực mạnh đến nỗi đủ để xé cơ thể một con kinh kong ra thành hai mảnh!

Sắp rồi!

Nam tử gầy gò lộ ra một tia cười đắc ý, hắn tuyệt đối không tin tuyệt học mà mình tinh tu luyện từng ấy năm có thể bị người ta nhìn ra dễ dàng đến vậy, trong mắt hắn, bộ dạng thảm hại sắp tới của Lăng Phong đã hiện ra rất rõ ràng! Dao quang phách lạc, hai chân đồng thời nhảy lên, hình thành nên một giáo sát chỉ thế quỷ dị. Đột nhiên, hắn bỗng thấy Lăng Phong nhớn miệng cười kì dị!

Không ổn!

Lăng Phong cuối cùng cũng chịu động đây, xê dịch hai chân tạo nên một vòng tròn điện quang thanh sắc và cũng bay lên với cùng một giáo sát chỉ thế! Từ xa nhìn lại, cả Lăng Phong và nam tử gầy gò hình như đều dùng chung một chiêu thức, hai người như hai huynh đệ đồng môn đang tỷ thí, lúc đối diện với hiểm cảnh, không hèn mà gặp cùng lựa chọn một chiêu!

Nam tử gầy gò hoảng hốt, hai đòn công kích chạm nhau tạo nên một lực nổ lớn, ngay cả đôi chân vững chãi mà hắn vẫn thường tự hào cũng không thể chống đỡ nổi. Chỉ là một va chạm đơn giản thôi đã khiến hai chân tê dại, đến đứng cũng thấy khó khăn. Đồng thời, hay cánh tay đối phương như hai thanh kiếm sắc nhọn đâm thẳng vào giữa đao quang của hắn, ngoáy nhẹ, đao quang bị nghiền nát!

Không để cho hắn bất kì cơ hội phản kích nào, Lăng Phong khẽ nhấc bàn tay, ấn nhẹ một cái!

Bùm! Cực Đạo Ba!

Lăng Phong thấy chiêu mà nam tử gầy gò sử dụng chính là "Vô Cốt Nhu Thân". Có lẽ hắn có quan hệ với Hồng Y và Chu Nho đã chết nên Lăng Phong không muốn giết chết hắn ngay mà chỉ sử dụng Cực Đạo Ba với tính chất tương đối ôn hòa.

Sau khi ấn một cái, Lăng Phong đột nhiên lộ ra một tia thần sắc bối rối, vội vàng thu tay lại, đứng yên! Còn nam tử gầy gò vốn dĩ đang đầy kinh ngạc liền ngay lập tức chuyển sang giận dữ, như một con mèo nhỏ vừa bị chọc giận, cong người lao thẳng về phía Lăng Phong.

- Khoan đã!

Lăng Phong im lặng nhìn trời, lúc này một chớp mắt ẩn xuống hắn thấy mềm mềm, mới phát hiện ra nam tử gầy gò trước mắt là một cô gái giả trai! Như vậy, Lăng Phong khó lòng có thể ra tay, chỉ còn biết ứng phó qua loa với đòn công kích của đối phương, Thác Bộ thi triển liên miên, không ngừng tránh né!

Là chuyện gì vậy? Hắc Đình Tư và Tát Gia quay sang nhìn nhau, lúc này rõ ràng giáo quan đã chiếm thế thượng phong, sao bây giờ lại liên tục nhượng bộ. Nếu nói nam tử gầy gò trước mắt cường đại đến mức độ ấy thì có đánh chết bọn họ cũng không tin, dù sao bọn họ cũng đã tận mắt chứng kiến cảnh Lăng Phong đối chiến Hằng Trùng!

Hằng Trùng. Hằng Trùng Kiếm Thánh, người xếp thứ sáu trong Thập Tuyệt Bảng vậy mà những đòn công kích cường đại cũng không thể khiến giáo quan nao núng. Vậy mà nam tử gầy gò lại có thể làm được?

- Các người không được qua đây.

Lăng Phong quát lớn. Nhận ra sự thông dong trong ngữ khí của Lăng Phong, hai người họ cũng thấy yên tâm, mặc dù không hiểu nguyên nhân gì khiến hắn nhượng bộ nhưng ít nhất vẫn có thể cảm nhận được giáo quan nhà mình không gặp nguy hiểm.

Lăng Phong lại vừa tránh được một đòn công kích, trầm giọng nói:

- Người tu luyện Vô Cốt Nhu Thân, chắc là cũng có liên quan đến hai người đó? Không lẽ người không tò mò về tung tích của họ sao?

Nghe vậy, "nam tử gầy gò" lập tức dừng tay, nhìn chằm chằm Lăng Phong bằng đôi mắt sáng lấp lánh, thốt ra câu nói đầu tiên kể từ lúc chạm mặt đến nay:

- Người biết tung tích của ca ca ta?

Cô ta nhìn Lăng Phong hồ nghi:

- Lúc này người dùng "Phong Lôi Giáo", không lẽ...

Cái gọi là "Phong Lôi Giáo" chính là sát chiêu lúc này, Lăng Phong trước đây khi quan sát công pháp vô cốt nhu thân cũng có để ý. Mặc dù thi triển không được bằng người tu luyện nhiều năm như Cố Dao, nhưng dựa vào uy lực của Thác Bộ, lực sát thương vẫn hoàn toàn vượt xa cô ta!

Lăng Phong thở dài một tiếng, vội vàng thay đổi đề tài:

- Người nghĩ chúng ta có nên tìm nơi nào khác nói chuyện không?

Chỉ nhìn thoáng qua, Cố Dao đã biết mình không phải đối thủ của Lăng Phong. Hắn muốn hạ gục cô căn bản không cần tốn quá nhiều công phu nên gật đầu nói:

- Được!

Lăng Phong sau khi chứng minh Cố Dao vô hại, Phổ Lạc lập tức ra lệnh cho đám người tham gia vây bắt tản ra, Thủ Bị Phủ lại quay trở về vẻ yên tĩnh vốn có. Lăng Phong đưa Cố Dao về Nguyên Lực Tháp, kể lại lần lượt những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm đó.

Cố Dao trầm mặc một hồi lâu rồi mới lạnh lùng chất vấn:

- Như người nói, ca ca của ta bị U Sương Công Quốc hạ thủ giết hại?

Lăng Phong chau mày, xét cho cùng hắn vẫn là kẻ thù của Hồng Y, chỉ biết được công pháp "Vô Cốt Nhu Thân" từ chỗ Chu Nho. Vì muốn bồi thường tổn thất tâm lý nên hắn mới lựa chọn việc kiên nhẫn kể lại mọi chuyện cho Cố Dao nghe, ai ngờ đối phương lại đem lòng sinh nghi!

- Hừ, sao ta biết được, không phải là người ngấp nghé công pháp trên người họ nên mới âm thầm hạ sát?

Khuôn mặt Cố Dao tràn đầy sát khí, toàn thân cong lên như một con mèo, chỉ cần Lăng Phong trả lời sai một câu là cô ta lập tức lôi đình nhất kích!

Lăng Phong im lặng không nói, người thiếu nữ trước mắt thật quá đa nghi. Đột nhiên, Lăng Phong nghĩ ra điều gì, lấy ra một miếng ngọc quyết ngân sắc từ trong tiết vấn:

- Đây là thứ mà ca ca người giao cho ta trước lúc lâm chung, không biết có thể làm bằng chứng được hay không?

Miếng ngọc quyết này đúng là thứ cuối cùng Chu Nho giao cho Lăng Phong. Hình tròn, to khoảng lòng bàn tay, bên trên khắc hình một cặp uyên ương nghịch nước vô cùng sống động. Cố Dao vừa nhìn thấy liền giờ tay chớp vội, kinh ngạc nhìn miếng ngọc quyết, không nói một lời.

Lăng Phong cũng không muốn quấy rầy cô ta, chỉ yên lặng chờ đợi. Lúc này trong lúc trao đổi, hắn biết Cố Dao và Chu Nho là hai huynh muội ruột thịt, tình cảm vô cùng sâu đậm. Nghe thấy tin ca ca đã chết trong lòng cô chắc cũng chẳng thoải mái gì nên Lăng Phong cũng không so đo những lời nói vô lễ lúc này.

169. Chương 124: Sáu Mạch Của Công Hội.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, từng tia u sầu lan dần trên mặt Cố Dao như những gợn sóng. Hai hàng thanh lệ lẩn dần trên khuôn mặt sáng trong như ngọc. Lúc này trong trạch viện, Cố Dao mang mặt nạ dịch dung, bây giờ mới bỏ ra để lộ diện mạo thanh lệ chí cực, cộng với vẻ u sầu hiện tại càng khiến cô có một vẻ yếu đuối rung động lòng người, như bích liên trong đầm, kiều kiều nhược nhược, trông tội nghiệp vô cùng.

Một lúc lâu sau cô mới ngẩng đầu nhìn Lăng Phong, dịu dàng quỳ gối:

- Cố Dao bái kiến tông chủ!

"Tông chủ?" Lăng Phong kinh ngạc, Cố Dao thay đổi quá nhanh, ánh mắt căm thù trước kia đột nhiên trở nên mềm mại, không lẽ chỉ vì một miếng ngọc quyết? Lăng Phong không kìm được, hỏi:

- Gươm đã, Cổ cô nương, chuyện tông chủ này là sao?

- Uyên Ương nhất mạch ta có quy định, người sở hữu Uyên Ương Quyết sẽ là tông chủ của nhất mạch này!
Cổ Dao định thần giải thích:

- Uyên Ương Quyết đã ở trong tay ngài thì ngài đương nhiên là tông chủ tân nhiệm rồi!

"Đơn giản như vậy?" Lăng Phong không nhịn được nói:

- Không lẽ cô không sợ là ta cướp miếng ngọc quyết này từ tay ca ca cô sao?

Cổ Dao lắc lắc đầu, khẳng định nói:

- Mỗi một đời tông chủ kế nhiệm đều dùng bí quyết dung luyện triệt để miếng Uyên Ương Quyết này vào trong cơ thể. Nếu như không phải tông chủ tự nguyện hóa xuất Uyên Ương Quyết thì dù có tìm khắp toàn thân cũng không tìm ra.

Nàng giải thích với vẻ bình thản như không hề có quan hệ với người thiếu nữ u sầu lúc này. Chỉ có những người vô cùng tinh tế mới nhận ra tâm trạng buồn bã ẩn giấu nơi đáy mắt nàng.

Dung luyện? Lăng Phong nhìn miếng Uyên Ương Quyết trong tay với vẻ hiếu kì.

Cổ Dao giải thích một hồi, pháp môn dung luyện Uyên Ương Quyết rất giống với ngân giác giáp. Niệm thức của Lăng Phong vừa mới thâm nhập vào Uyên Ương Quyết liền có một luồng khí hỏa nhiệt đập vào mặt. Hắn chỉ nhìn thấy từng sợi tơ ngân bạch sắc bay ra từ Uyên Ương Quyết, dệt nên một bức đồ án uyên ương trong lòng bàn tay Lăng Phong rồi Uyên Ương Quyết biến mất không còn dấu vết.

Lăng Phong xát mạnh hai tay đến nỗi lòng bay tay ửng đỏ mà đồ án đó vẫn không mấy may thay đổi.

Nhìn thấy động tác có chút trẻ con đó của hắn, Cổ Dao không nhịn nổi cười, tâm trạng nặng nề lúc này giảm đi rất nhiều. Nàng nói:

- Uyên Ương Quyết này chỉ hóa xuất trước khi tông chủ lâm chung, nếu không thì nó sẽ mãi mãi ở lại trong lòng bàn tay.

- Hả?

Lăng Phong cười khổ sở, đây là chuyện gì, tự nhiên hắn lại có thêm một tấm "bùa hộ mệnh". Mặc dù không đau không ngứa nhưng cảm giác vẫn có chút kì lạ.

Cổ Dao sợ hắn bắn khoả, vội vàng giải thích:

- Kì thực trong truyền thuyết của Uyên Ương nhất mạch, Uyên Ương Quyết có uy lực cực đại, nhưng chỉ khi nào luyện được Uyên Ương Quyết đến cảnh giới cực cao mới có thể phát hiện ra bí mật bên trong. Uyên Ương nhất mạch truyền vào tay ca ca thì trước đó đã có mười ba đời tông chủ không thể mở ra ảo diệu trong đó!

Nàng nhìn Lăng Phong chờ đợi.

- Tông chủ, Dao nhi hi vọng sau này ngài có thể hoàn thành tâm nguyện của tông chủ tiền nhiệm!

- Gươm đã, gươm đã.

Lăng Phong cuống quýt xua tay, nói:

- Ta vẫn chưa đồng ý làm tông chủ gì đó mà.

- Trong Uyên Ương nhất mạch, chỉ cần là người dung luyện được Uyên Ương Quyết sẽ trở thành tông chủ.

Cổ Dao nói với vẻ ngoan cường:

- Cho dù tông chủ không thừa nhận thân phận tông chủ của mình thì Dao nhi cũng vẫn sẽ dốc sức phò tá tông chủ!

Nhìn vẻ kiên định của nàng, Lăng Phong chẳng biết nói gì, hắn cảm thấy mình như vừa rơi vào bẫy của Cổ Dao. Con bé nha đầu này nhìn thì có vẻ lương thiện. Lúc này nàng ta dạy mình dung luyện Uyên Ương

Quyết là "không có hảo tâm" mà. Nàng thiết kế cái bẫy này để mình tự nhảy vào. Đến bước đường cùng, Lăng Phong đành phải hỏi:

- Cô cứ luôn miệng gọi ta là tông chủ, không lẽ các người không phải thuộc về Sát Thủ Công Hội?

- Thật ra người ngoài nhìn vào Sát Thủ Công Hội chúng ta thì tưởng là một khối chỉnh thể, trên thực tế nội bộ phân thành sáu mạch: Uyên Ương, Vân Hạ, Nhiêu Thúy, Ly Giang, Trúc Sơn, Khổ Tịch. Mỗi một mạch đều có một tông chủ! Cứ sáu mươi năm nội bộ công hội lại cử hành so tài. Nếu như một vị tông chủ có thể kiên trì được nửa canh giờ trước liên thủ năm tông chủ còn lại thì người đó có tư cách tiếp nhận vị trí hội chủ công hội!

Cố Dao nói với vẻ đau khổ:

- Từ sau khi Uyên Ương nhất mạch chúng ta không còn có ai hiểu được bí quyết chí cao của Vô Cốt Nhu Thân đã phải cáo biệt ngôi vị hội chủ nhiều năm nay.

Lăng Phong thầm giật mình, đây là lần đầu tiên hắn được nghe được chuyện của nội bộ Sát Thủ Công Hội. Theo ghi chép của Chu Nho hắn cũng chỉ biết sát thủ bên trong Sát Thủ Công Hội phân thành bốn cấp "thiên kim ngân đồng". Không ngờ còn chia thành sáu mạch và Chu Nho là tông chủ của một trong số đó.

Cố Dao chỉ nói hàm súc nên chắc tình hình thực sự của Uyên Ương còn kém hơn những gì cô ta nói. Đường đường tông chủ một mạch mà lại bị phái đi trú thủ Tinh Lam Thành. Điều này ít nhiều không thể giải thích nổi, hơn nữa bản thân bọn Chu Nho chỉ là ngân cấp sát thủ, trong tay đến một tên thủ hạ để sai phái cũng không có.

Xem ra địa vị của Uyên Ương nhất mạch ở sát thủ công hội rất thấp.

Nhất là lần trước chính tai Lăng Phong đã nghe thấy bọn Chu Nho thương lượng, thân là tông chủ của Uyên Ương mạch, chỉ vì một cứ điểm bị hủy mà bọn họ đã lo lắng không biết có bị phạt hay không. Điều này có thể chứng minh địa vị của họ rất thấp.

- Cố cô nương, ta thấy hay là cô nương tiếp nhận vị trí tông chủ này đi?

Lăng Phong dùng ngữ khí thương lượng:

- Uyên Ương Quyết là một đồ vật chết, nếu như chỉ vì một đồ vật chết mà làm trễ nải tiền đồ của Uyên Ương mạch các người thì trong lòng ta cũng cảm thấy bất an.

Nói đùa gì vậy, mới nghe đã biết Uyên Ương mạch không có tiền đồ. Lăng Phong chẳng hề muốn nhận cục nợ này.

Kiên quyết lắc đầu, Cố Dao nói:

- Tông chủ đã dung luyện Uyên Ương Quyết nghĩa là đã trở thành chủ nhân của Uyên Ương mạch rồi. Đây là tổ huấn của tiên tổ, Cố Dao không dám vi phạm! Hơn nữa lúc này thấy tông chủ thi triển Phong Lôi Giáo, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn mà tông chủ đã tiến bộ như vậy, sau này nhất định sẽ khiến Uyên Ương mạch chúng ta phát dương quang đại!

Mặc cho Lăng Phong từ chối, Cố Dao chỉ nắm chắc một điểm: Người đã dung luyện Uyên Ương Quyết thì người chính là tông chủ! Còn nói thêm, tiểu cô nương liền lập tức gỡ bộ dạng nước mắt lã chã.

Lăng Phong nhìn trời, sao lúc này chiến đấu sinh tử không thấy nàng yếu đuối như vậy? Hắn đoán nguyên nhân chính khiến Cố Dao quyết định bám chặt lấy hắn e rằng không phải vì đòn Phong Lôi Giáo hắn vừa thi triển. Lúc này, Lăng Phong hối hận đến nỗi chỉ muốn đập đầu vào tường: Ai bảo người thích thể hiện cơ chứ, bây giờ thì có chuyện rồi đó? Tự nhiên lại có một kẻ bám đuôi. Chỉ mong số lượng thành viên của Uyên Ương mạch này ít ỏi một chút, nếu không có thêm một đám người bám đuôi nữa thì chết!

Nhìn bộ dạng khổ sở của hắn, Cố Dao thầm cười giảo hoạt nhưng cứ nghĩ đến chuyện đã mất đi ca ca trong lòng không khỏi ảm đạm.

- Cái gì, con định đi Vân Mộng Hoang Trạch?

Sáng sớm hôm sau, sau khi nghe Lăng Phong nói dự định tiếp theo, Mạch Kha kinh ngạc, nhú mày nhìn hẩn chăm chăm:

- Từ giờ đến Thương Khung hội chiến chỉ còn một năm, đi đi về về cũng là một vấn đề lớn. Hơn nữa, từ Tinh Lam công quốc đến Vân Mộng Hoang Trạch ít nhất cũng phải đi qua mười công quốc. Nếu như con mang theo cả Huyết Sát Vệ lên đường thì sẽ vô cùng bất tiện.

- Đồ nhi đã nghĩ kĩ rồi, từ Vân Mộng Hoang Trạch có thể trực tiếp vòng qua Thần Thú Bình Nguyên, nhiều lắm cũng chỉ mất một tháng, đi đi về về mất độ ba tháng. Còn chuyện rắc rối khi đi qua các đại công quốc khác con có thể mượn dùng danh nghĩa dong binh đoàn, như vậy các thế lực khác cũng không dám làm khó.

Nhìn bộ dạng đầy tự tin của Lăng Phong, Mạch Kha quyết định không nói thêm gì nữa. Ông nhớ lại những lời Kiều Sâm Đặc đã từng nói, bản thân bảo vệ hẩn một lúc, không lẽ còn định đi theo bảo vệ hẩn cả đời? Ứng non cuối cùng vẫn phải trải qua sóng gió mới trưởng thành được.

Nghĩ như vậy, Mạch Kha miễn cưỡng trút bỏ lo lắng, gật đầu nói:

- Được rồi, vậy mấy hôm nay con cứ chuẩn bị đi, nhớ mang thêm tiền trên người. Ra ngoài mà không đủ tiền cũng là một rắc rối đấy. Còn nữa, gần đây thời tiết gần đây đã trở lạnh, nhớ chuẩn bị luôn cả áo ấm. Ngoài ra,...

Lắm bầm thêm một hồi, Mạch Kha chẳng còn giữ được vẻ bình tĩnh lạnh lùng thường ngày nữa mà rõ ràng đã trở thành một vị phụ đang lo lắng cho con.

Lăng Phong nghe mà choáng váng đầu óc, cũng chẳng biết cuối cùng đã ra khỏi phòng như thế nào. Nếu còn tiếp tục ở trong đó, Mạch Kha sẽ còn tiếp tục hướng dẫn cho hẩn phải đi đường nào, mang theo bao nhiêu lương thực, bao nhiêu nước uống. Cổ Dao này giờ đứng cạnh hẩn cứ tủm tỉm cười, hỏi:

- Tông chủ, ngài muốn thành lập dong binh đoàn, không biết đã có 'văn điệp' hay chưa?

Tối qua, kể từ sau khi bị ép nhận trách nhiệm tông chủ, Cổ Dao lúc nào cũng lẻo đẻo đi theo Lăng Phong như sợ hẩn bỏ trốn bất cứ lúc nào. Nếu như không phải Lăng Phong kiên quyết từ chối thì cô ta thậm chí còn định trải nệm ngủ ngay cạnh giường hẩn nữa cơ.

Bị Cổ Dao làm phiền, thỉnh thoảng Lăng Phong cũng âm thầm suy xét, không biết sáu mạch của Sát Thủ Công Hội huấn luyện thuộc hạ như thế nào, không lẽ ai cũng một lòng một dạ với tông chủ như cô ta sao?

Lúc này xin chỉ thị của Mạch Kha, Lăng Phong cũng chẳng giấu giếm thân phận của Cổ Dao mà kể lại chi tiết toàn bộ sự việc đã xảy ra tối qua. Mạch Kha cũng không nói gì chỉ dặn dò Lăng Phong mọi chuyện cứ làm theo tâm ý của mình. Vị cửu tinh đỉnh phong hỏa hệ Thiên Hành Giả này không phải không muốn giúp đỡ đệ tử cưng giải quyết rắc rối mà là ông vẫn chưa kịp lên tiếng trách mắng thì Cổ Dao đã lập tức gở bộ dạng đáng thương của một con mèo nhỏ bị bỏ rơi. Đối diện với một đối thủ khó nhằn như vậy, Mạch Kha cũng chỉ còn biết rút lui.

- Văn điệp là gì?

Lăng Phong ngạc nhiên.

"Quả nhiên", Cổ Dao chán nản lắc đầu, từ tối qua nàng đã nhìn ra vị tân tông chủ này dù tu vi cao tuyệt, địa vị tôn sùng nhưng lại không biết rất nhiều chuyện mang tính thường thức.

- Trên đại lục, các dong binh đoàn nhiều như rừng, có chuyên môn đi liệt sát ma thú lấy kim tệ; có phụ trách giúp người tìm kiếm vật nào đó rồi lãnh tiền thưởng, còn có được thuê để hoàn thành nhiệm vụ chiến đấu, và một phần lớn là tính chất hỗn hợp, nhiệm vụ nào cũng nhận, chỉ cần có thể kiếm tiền là được!

Nói về dong binh đoàn, Cổ Dao có vẻ rất coi thường:

- Các dong binh đoàn không phải là những tổ chức có uy tín thống nhất, điều này trực tiếp dẫn đến việc dong binh đoàn ngư long hỗn tạp, thậm chí có tên còn là cường đạo!

Những lời nói này khiến Lăng Phong được mở rộng tầm mắt, kiến thức của hẩn về dong binh đoàn không nhiều, vốn vịn chỉ dừng lại ở chỗ kết bạn với đám người Duy Khắc Đa trong câu lạc bộ Gia Hòa.

- Quy tắc thông thường mỗi khi dong binh đoàn đi qua một công quốc hay một phương thế lực thì phải chủ động liên lạc với người chủ sự của nơi đó, mời đối phương đóng dấu trên văn điệp của mình. Từ đó về sau, thủ hạ của dong binh nếu có việc gì gấp cần đi qua, có thể dùng con dấu đó mà không gặp phải bất cứ trở ngại nào, chỉ cần nhân số không được quá đông.

Lăng Phong ngỡ ngàng gật đầu, hẳn không ngờ bên trong lại còn nhiều kiến thức như vậy. Mặc dù thành lập dong binh đoàn rất đơn giản nhưng để có được quyền lực để đi qua nhiều thế lực thì không hề đơn giản. Nếu như bây giờ hẳn có phái người đi làm làm mấy chuyện này cũng không kịp. Đang lúc phiền não thì Lăng Phong chợt nhìn thấy nụ cười trên môi Cổ Dao, lập tức ngộ ra:

- Cô có phải có chủ ý gì không?

- đương nhiên.

Xét cho cùng, Cổ Dao cũng chỉ là một thiếu nữ nhỏ hơn Lăng Phong một tuổi. Bản tính tinh nghịch vẫn còn, bật cười đắc ý. Lăng Phong trợn mắt, giả vờ hù dọa:

- Còn không mau nói.

Cổ Dao lè lưỡi, cô cũng không hiểu tại sao mình lại thích trêu vị tân tông chủ này đến vậy, đúng là một cảm giác thú vị.

- Kì thực, chuyện này cũng không có gì khó khăn, với một dong binh đoàn mới thành lập mà nói, có được một bộ văn điệp thông hành với đầy đủ con dấu của các nơi là một chuyện không hề đơn giản, cần phải tiêu hao rất nhiều tinh lực, những lúc cần kíp càng thêm bất tiện. Vì vậy, mới có người nghĩ ra một cách.

Cổ Dao cười, tiếp tục nói:

- Có những người quen biết rộng chuyên môn buôn bán văn điệp. Bọn họ chuẩn bị sẵn rất nhiều văn điệp trắng, sau đó dùng danh nghĩa dong binh đoàn đi các phương thế lực xin con dấu, sau đó bán đi những bộ văn điệp đã đóng dấu đó.

- Căn cứ vào số lượng con dấu trong văn điệp, giá trị của các văn điệp cũng khác nhau. Nhất là những thế lực hạn chế tương đối nghiêm khắc thì giá trị của con dấu lại càng cao! Ví dụ văn điệp có con dấu thông hành của thủ đô Áo La Đế Quốc có giá trị đắt gấp mười lần văn điệp bình thường!”

Lăng Phong nghe mà trợn mắt há mồm, không ngờ lại còn có nhiều cách đến vậy. Hắn cười nói:

- Xem cô nói rành mạch như vậy, chắc cô cũng biết phải đi đâu để tìm những người bán văn điệp đó chứ?

- Tông chủ nếu muốn biết thì cứ đi theo Dao nhi, theo Dao nhi được biết trong Tinh Lam Thành cũng có một nơi chuyên bán văn điệp.

Cổ Dao cười ngọt ngào, bên ngoài nhìn thì có vẻ ôn nhu nhưng trong lòng cô đang trào lên một cảm giác chua chát mà người khác không thể hiểu hết được. Thân là người kế thừa Uyên Ương nhất mạch nhưng vì thể chất có hạn nên "Chu Nho" Cổ Viêm không thể tu luyện Vô Cốt Nhu Thân đến cấp độ đỉnh phong, đành phải chuyển tất cả kì vọng sang muội muội của mình.

Năm Cổ Dao mười ba tuổi, vì muốn rèn luyện cô thêm một bước, Cổ Viêm đã nhẫn tâm đẩy cô ra khỏi Tinh Lam Thành, buông lời lạnh lùng:

- Một ngày chưa tu luyện thành tài thì không được đặt chân vào Tinh Lam!

Bốn năm đã trôi qua, sau khi nếm trải không biết bao nhiêu khổ sở mà người thường khó lòng tưởng tượng ra, cuối cùng Cổ Dao cũng hiểu khổ tâm của 'Chu Nho', mọi oán hận với ca ca tan thành mây khói, thay vào đó là nỗi nhớ mong da diết. Cuối cùng, khi tu vi lên tới bát tinh, Vô Cốt Nhu Thân luyện tới cảnh giới cực cao, cô quyết định quay về Tinh Lam Thành! Kết quả lại nhận được tin tức như sấm sét giữa trời quang.

Niềm vui trong lòng phút chốc biến thành nỗi bi thương!

Tâm linh cứng cõi giúp Cổ Dao giấu bi thương vào sâu trong lòng, thay vào đó là ý chí mãnh liệt muốn giúp ca ca thực hiện nguyện vọng: Chấn hưng Uyên Ương mạch! Bởi vậy, khi nhìn thấy Uyên Ương Quyết có

mới quyết đoán nhận Lăng Phong làm tông chủ, không phải chỉ vì huân thị của tổ tông mà còn bởi vì cách Lăng Phong thi triển Phong Lô Giáo khiến cô nhìn thấy hi vọng.

Dưới sự dẫn dắt của Cổ Dao, Lăng Phong tìm thấy một tiệm bán văn điệp trong Tinh Lam Thành. Sau khi xem xét tất cả văn điệp, cuối cùng Lăng Phong quyết định dùng ba vạn năm ngàn lượng kim tệ mua một phần. Trong đó có rất nhiều con dấu của các thế lực, đủ để Huyết Sát Vệ đi đến Vân Mộng Hoang Trạch.

170. Chương 125: Phụ Ái Như Sơn.

- Vi Miểu đại sư, vô cùng xin lỗi, câu hỏi này ta không thể trả lời được.

Trong lúc Lăng Phong và Cổ Dao đi mua văn điệp, Hoàng Phủ Vân chấp tay nói với Vi Miểu. Hắn lấy ra hai khối minh thúy, chỉ vào một khối trong đó nói:

- Hôm qua lúc nhìn thấy ngài thi triển linh hồn uy áp hình như vẫn có chỗ không thông thuận, quan sát công pháp mới có chút cảm ngộ, hi vọng có thể giúp được đôi chút.

Trong từng lời nói của Hoàng Phủ Vân đều thể hiện sự tôn trọng vô cùng dành cho Vi Miểu, điều này hoàn toàn tự nhiên, bất cứ thuật luyện sư nào sau khi biết được lai lịch của Vi Miểu đại sư đều tỏ ra kính nể. Nhưng trải qua chuyện hôm qua, Vi Miểu nhận định Hoàng Phủ Vân là một Thuật Luyện Sư mà thực lực vượt xa hắn không biết bao nhiêu lần. Bây giờ, được đối phương tôn xưng, hắn cảm thấy có chút không tự nhiên, vội vàng nói:

- Hoàng Phủ huynh đừng khách khí như vậy, với tu vi thuật luyện của ngài, Vi Miểu đâu dám tự nhận mình là 'đại sư'.

Nhường qua nhường lại vài lần, cuối cùng Hoàng Phủ Vân đành phải đồng ý gọi đối phương là 'Vi huynh'. Nhìn thấy Vi Miểu vì kính xưng của mình mà sáng bừng cả khuôn mặt, lòng thầm nghĩ, thuật luyện sư đáng để ngài tôn kính không phải ta.

Lúc này, Vi Miểu đã dùng niệm thức xem "cảm ngộ" ghi chép trong minh thúy, nhất thời kinh ngạc! Trong mắt những Thuật Luyện Sư bình thường thì cảm ngộ ghi chép trong minh thúy rõ ràng có chút khó hiểu, nhưng với một người đã tu luyện linh hồn uy áp nhiều năm như Vi Miểu thì chẳng khác gì vừa bị đập cho một chùy lớn, ngơ ngẩn hết cả người!

Phần cảm ngộ này lý giải và trình bày rất sâu sắc về nội dung linh hồn uy áp, lời lẽ dễ hiểu hơn cách hắn trình bày gấp mười lần. Vi Miểu thậm chí còn hoài nghi dù là sư phụ mình cũng không có kiến thức uyên thâm đến vậy! Hít một hơi thật sâu, Vi Miểu quay sang Hoàng Phủ Vân khom người hành đệ tử lễ, thành khẩn nói:

- Hoàng Phủ huynh đại tài, Vi Miểu tâm phục khẩu phục!

- Vi huynh mau đứng lên.

Hoàng Phủ Vân vội vàng đỡ Vi Miểu, không dám nhận đại lễ, nhưng trước mặt hắn, Vi Miểu không còn cảm thấy huy hoàng tự như trước nữa, câu nệ vô cùng.

Hoàng Phủ Vân chỉ còn biết cười khổ sở, trong giới Thuật Luyện Sư, mặc dù không hề có quy định văn bản nào nhưng đẳng cấp tôn ti cứ tự nhiên sinh ra, nghiêm khắc hơn khoảng cách giữa quý tộc và thường dân trong thế giới thể tục rất nhiều! Một Thuật Luyện Sư sơ cấp trước mặt Thuật Luyện Sư trung cấp ngay cả thở mạnh cũng không dám, tương tự, đứng trước đồ đệ của Thánh Hải Tư Lam, bản chất dù có cao ngạo thì cũng phải ăn nói khép nép. Bởi vậy khi Lăng Phong triển lộ kỹ nghệ luyện chương không thể tưởng tượng nổi thì căn bản chẳng cần phân phó, tất cả các Thuật Luyện Sư trong Xuân Hiểu Lầu đều tự động cung bái đưa hắn lên thần đàn!

Vi Miểu đã nhận định tu vi của Hoàng Phủ Vân cao hơn mình nên dù Hoàng Phủ Vân có tiếp tục biểu hiện khiêm tốn, hắn cũng không thể trầm tĩnh lại.

- Cảm ngộ của Hoàng Phủ huynh ta xin nhận, còn khối minh thúy 'linh hồn uy áp' này xin được để ở chỗ Hoàng Phủ huynh. Trước khi ta đến đây, gia sư cũng đã dặn dò nếu như có người giải được điều huyền bí

trong đó hay nói có thể tự mình tham ngộ linh hồn uy áp thì để mình thúy lại, để cho nhiều tài trí chi sĩ khác có cơ hội gỡ bỏ điều bí ẩn.”

Hoàng Phủ Vân suy nghĩ một chút, không từ chối mà đón nhận ngay, đương nhiên, phần minh thúy này cuối cùng vẫn phải giao cho Lăng Phong. Trong mắt Hoàng Phủ Vân, chỉ có Lăng Phong là người duy nhất hoàn thành được sự việc mà Thánh Hải Tư Lam không thể hoàn thành!

Vi Miểu mặc dù muốn thỉnh giáo Hoàng Phủ Vân một vài vấn đề về luyện chương nhưng Hoàng Phủ Vân sao dám chỉ dạy hắn, sợ để lộ điều gì nên vội vàng kiếm cớ bỏ đi. Vi Miểu biết phần lớn thuật luyện sư đều vô cùng kín miệng, nên chỉ biết lắc đầu thờ dài. Hắn biết, câu hỏi minh thúy đâu phải là chuyện ngày một ngày hai có thể làm được nên không lâu sau cũng cáo từ rời đi.

Ba ngày sau, ở một góc tối tại cửa Nam Thành tụ tập một đám đông lớn. Một bên là sư huynh sư đệ và Huyết Sát Vệ của Lăng Phong, còn bên kia là những người đến đưa tiễn. Những người này thân phận cao thấp đủ cả nhưng ai cũng chung một nét mặt, một biểu cảm và căn dặn không ngừng.

Một vài vị phụ thân tính tình hướng nội nhìn hài tử của mình không nói câu nào, cuối cùng mới vỗ mạnh lên vai một cái:

- Tiểu tử, cố gắng nhé!

Thiên ngôn vạn ngữ nằm hết trong một câu nói!

Nếu luận về thanh thế thì người hạo đẳng nhất đương nhiên là nhóm Lăng Phong, Ni Khả, Gia Liệt Áo, Mạch Kha. Ni Khả mất nhờ lệ, lúc thì chỉnh lại gấu áo cho Lăng Phong, lúc lại phỉ phỉ tay áo, thần tình quỵn luyện:

- Ở ngoài không thể bằng được Tinh Lam thành, phải thu liễm phong mang, không được tùy tiện gây chuyện với người ta, tránh rắc rối.

Gia Liệt Áo đứng bên cạnh cũng không chịu nổi:

- Ny Khả, Lăng huynh đệ đâu còn là trẻ con nữa. Với tu vi của hắn bây giờ thì mấy ai uy hiếp nổi? Cô làm thế này...

- Ai cần ngươi lo, tên béo đáng ghét!

Ni Khả trừng mắt, giận dữ nói:

- Tiểu Phong lần này trực tiếp đi thẳng đến Thương Khung hội chiến, ở đó cường giả như mây, cẩn thận một chút có gì không tốt?

Bị quát, Gia Liệt Áo tiu ngủi không dám an ủi linh tinh nữa.

- Tiểu Phong, cầm lấy, đây là thuật tinh tạp tỷ tỷ chuẩn bị cho đệ, ra ngoài ít nhiều cũng phải có chuyện cần đến tiền, đừng tiết kiệm.

Ni Khả nhét vào tay Lăng Phong một tấm thuật tinh tạp. Lăng Phong nghĩ một lát, giơ tay nhận, cười nói:

- Vây đệ xin cảm ơn tỷ tỷ, đợi đến đại hôn của tỷ tỷ đệ sẽ chuẩn bị một phần đại lễ.

Nói đoạn nhìn Gia Liệt Áo và Ni Khả đầy ẩn ý.

- Tiểu tử thúy, muốn bị đánh hả!

Ni Khả cười ngượng, gõ lên đầu Lăng Phong một cái. Gia Liệt Áo thì chỉ cười xòa ngốc nghếch, khuôn mặt béo tròn tràn ngập niềm vui. Không thể không thừa nhận, từ sau khi ra khỏi Băng Phong Thành, hắn bỗng nhiên nảy sinh tình cảm với Ni Khả. Nhưng lúc đó giữa hắn với Ni Khả vẫn còn một khoảng cách thân phận rất lớn nên hắn chỉ biết giấu kín tình cảm này trong lòng. Còn bây giờ, bởi vì mối quan hệ với Lăng Phong, hắn có muốn lấy Ni Khả thì toàn bộ gia tộc trên dưới chẳng ai phản đối, thậm chí còn vui vẻ giúp đỡ ấy chứ.

Chỉ cần là tỷ tỷ của Lăng Phong thôi, trong Tinh Lam này còn ai dám coi thường nữa.

Lăng Phong mỉm cười, giơ tay kéo Gia Liệt Áo, nhún giọng:

- Gia Liệt Áo đại ca, chăm sóc tỷ tỷ của ta cho tốt!

Ny Khả đứng bên cạnh nghe thấy câu này suýt nữa không kiềm chế được lại trào nước mắt.

Bên kia, Tô Lam cũng đang dặn dò Lô Sâm, Cảnh Vân, Khải Ân điều gì đó. Mạch Kha vẫn nghiêm nghị như thường ngày, ở những nơi công cộng như thế này, bộ dạng lạnh nhải của ông chẳng còn nữa, thần tình trang trọng, giữ đúng phạm phong của một vị nghiêm sư.

- Được rồi, sư tỷ, bọn đệ biết rồi. Bọn đệ tự biết chăm sóc mình mà.

Lô Sâm ngán ngẩm cắt lời Tô Lam.

Tô Lam mỉm cười:

- Vậy ta không dài dòng nữa, tóm lại phải hết sức cẩn thận!

Mạch Kha đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng bổ sung:

- Còn nữa phải nhớ kỹ một chuyện, chăm sóc tốt sáu sư đệ của con, nếu không về đây ta sẽ đánh gãy chân!

- Lão đầu tử, người có thiên vị quá không?

Lô Sâm than trời.

Nhìn đám người ở bên cạnh dặn dò, Cố Dao nãy giờ chỉ im lặng đứng sau Lăng Phong thoáng lộ ra một tia ngưỡng mộ. Ny Khả đột nhiên mỉm cười tiến lên phía trước, nhẹ nhàng khoác tay Cố Dao:

- Cố cô nương, đệ đệ ta không hiểu nhân tình thế sự, phiền Cố cô nương chăm sóc giùm cho.

- A?Ồ, ồ, vâng.

Đối diện với đôi mắt biết cười của Ny Khả, Cố Dao thoáng giật mình, cảm giác như tất cả tâm sự ẩn giấu trong lòng mình đều bị nhìn thấy hết nên nhất thời có chút luống cuống.

- Đây, đại mộc đầu, chờ ta chờ ta một chút.

Đúng lúc đó, không trung bỗng vang lên một tiếng thét rồi hai thân ảnh nhanh chóng đáp xuống. Là hai ông cháu Kiều Sâm Đặc. Kiều Kiều thở hồng hộc, vỗ ngực nói:

- Cuối cùng cũng tới kịp, đại mộc đầu, ta cũng muốn đi chơi cùng các người.

- Cái này...

Lăng Phong ngây người, nhìn Kiều Sâm Đặc đang đứng sau Kiều Kiều. Vị Kiều nguyên soái này từ trước đến giờ luôn phản đối Kiều Kiều làm những chuyện nguy hiểm, lần này nhất định cũng sẽ ngăn cản hành vi nổi hứng làm liều này? Ai ngờ, Kiều Sâm Đặc mở miệng nói:

- Lăng tiểu tử, đứa cháu bảo bối này ta phó thác cho người. Người mà đối xử tệ hại với nó ta sẽ cho người biết tay!

Nghe đến đây, xung quanh bắt đầu xuất hiện những ánh mắt bất thiện, Kiều Sâm Đặc vội vàng sửa lời:

- Đương nhiên, ta tin người là một người đàn ông có trách nhiệm. Đúng chứ, lão vô lại?

Mạch Kha lúc này mới quay đầu đi, tính khí bao che đệ tử của vị đại sư này gần đây càng ngày càng nghiêm trọng...

Phó thác? Chịu trách nhiệm? Lăng Phong khẽ rung mình. Là cái gì với cái gì vậy? Kiều Kiều đứng bên cạnh sớm đã hưng phấn đến đỏ hết cả mặt, thỉnh thoảng lại vỗ vỗ vai những người trong Huyết Sát Vệ, ra vẻ giáo huấn mấy câu. Huyết Sát Vệ ai cũng có vẻ chán nản, ở Tinh Lam Thành bọn họ đã phải chịu đựng không ít sự chà đạp của tiểu ma nữ này nên đã sớm có thói quen "nhẫn nhục chịu đựng". Bây giờ xem ra khoảng thời gian sắp tới cũng vẫn phải chịu đựng sự "tàn hại" của cô ta rồi.

Lại dặn dò thêm một hồi nữa, cuối cùng bọn Lăng Phong cũng từ biệt ra đi.

Nhìn theo cho đến khi những bóng người mờ dần, Mạch Kha mới ngạc nhiên nói:

- Lão sư tử, sao người lại nỡ để đứa cháu bảo bối của mình ra ngoài?

- Hừ, không phải là do đồ đệ cứng của người sao? Cô cháu gái nghịch ngợm của ta nói bằng giá nào cũng phải đi theo, ta không đồng ý nó sẽ đại náo, người xem chòm râu của ta đây này!

Kiều Sâm Đặc giận dữ chia bộ râu chỉ còn lại vài cọng, trách móc:

- Món nợ này ghi hết cho đồ đệ yêu của người.

Tô Lam hé miệng cười, Mạch Kha cũng một vẻ bất đắc dĩ:

- E là không đơn giản vậy? Nếu như người không đồng ý thì cô cháu bảo bối của người làm được gì?

Bị nhân thần sâu sắc của Mạch Kha nhìn thấu, Kiêu Sâm Đặc nhất thời lúng túng, ngượng ngùng nói:

- Đúng là không thể giấu nổi lão vô lại người. Nếu như ta không để cho Kiêu Kiêu bám chặt tên tiểu tử nhà người, ngộ nhờ bị người ta lấy mất thì sao? Hừ hừ, chưa được bao lâu mà bên cạnh đã có một thêm một tiểu cô nương. Hơn nữa ta nghe nói tiểu ny tử của Áo La thương hội trong thành với tên tiểu tử nhà người có quan hệ không hề đơn giản?

- Tin đồn!

Mạch Kha nghiêm giọng:

- Đường đường là nguyên soái Tinh Lam mà người cũng tin vào những lời đồn ấy à?

- Phì!

Kiều Sâm Đặc nhìn Mạch Kha mặt đầy khinh bỉ:

- Lão vô lại người còn muốn giấu ta? Nếu như không phải sớm đã thông đồng sao lần trước cô nương đó nỡ mang hắc ngọc đoạn tục cao ra? Loại cực phẩm được cao đó ta đã từng đích thân tới cửa khổ cầu, kết quả người ta lạnh đến nỗi khiến ta tưởng vừa chạm phải một chiếc đinh. Còn tên tiểu tử nhà người thì sao? Nó chẳng cần mở miệng người ta đã chủ động mang tới. Người nói với ta không có ẩn tình vì coi ta là đồ ngốc sao?

Bây giờ thì Mạch Kha không biết nói thêm gì nữa, Kiêu Sâm Đặc dương dương đắc ý nói:

- Mấy năm nay tìm đồ đệ tốt đã khó, tìm được một tôn nữ tế tốt còn khó hơn. Hắc hắc, ta không tin, cháu gái ta tốt như vậy lại không lọt nổi mắt đồ đệ cứng của người!Ồ, tôn nữ tế của ta, đồ đệ của người, ha ha, lão vô lại, không phải người vẫn kém ta một bậc sao?

- Cút!

Lúc này trong hoàng cung, Hoàng Phủ Lập đang đứng cạnh cửa sổ, phóng tầm mắt ra ngoài. Những ngọn núi chập trùng mờ mờ hiện lên trong mắt hắn. Hoàng Phủ Lập yên lặng không nói câu gì, đột nhiên thấp giọng nói:

- Vân nhi, cố gắng nhé!

Vương giả chí tôn, lúc này thì cũng chỉ là một vị phụ thân bình thường, chỉ một câu chúc phúc ngắn gọn thôi đã thể hiện hết như sơn phụ ái. (tình thương của người cha nặng như núi).

171. Chương 126: Tổ Chim.

Cửu Lý Trấn.

Đây là một trấn nhỏ diện tích chỉ chừng chín dặm, nhân khẩu ba trăm người. Ở Thần Chi đại lục đại lục quả thực không thể gọi là đại thành trấn, càng không có đặc sản đủ để bán được giá. Nhưng nơi này lại phân hoa một cách kì lạ, thương nhân đi lại tấp nập, trường bào khóa diện, võ sĩ kính trang, phong cách ăn mặc nào cũng có.

Nguyên nhân rất đơn giản: Đây là trạm tiếp tế cuối cùng trước khi tiến vào trong Hắc Phong Nguyên!

Hắc Phong Nguyên diện tích cực lớn, sơ sơ một đường thẳng đã hơn tám trăm dặm, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy một mảng mênh mông. Ở Hắc Phong Nguyên, ngoài cỏ cao ngập đầu người và ma thú ra căn bản không hề có thành trấn của con người. Đi lại trong đó rất dễ lạc đường. May mắn thì còn có ma thú làm bạn, cuối cùng làm thức ăn lót dạ cho ma thú. Vận khí không tốt thì cứ lòng vòng bên trong, cuối cùng lẫn ra chết vì đói. Nhưng muốn đến được Vân Mộng Hoang Trạch nhất định phải đi qua Hắc Phong Nguyên, căn bản không có đường vòng.

Từ khi xuất phát đến nay đã hơn hai tháng, Lăng Phong cuối cùng cũng hiểu thế nào là Vân Mộng Hoang Trạch. Đó là một kho báu tương tự Băng Phong Cốc nhưng lớn hơn Băng Phong Cốc gấp nhiều lần, bên trong có vô số bảo vật, có thứ đủ để rèn thành thần binh lợi khí linh văn cương, cũng có những nguyên liệu mà bất cứ thuật luyện sư nào nhìn thấy cũng phải phát cuồng, càng có vô số ma thú kì quái đủ các tầng thực lực.

Bởi vậy, đường đi Vân Mộng Hoang Trạch ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm nhưng vẫn có rất nhiều vô số kẻ mạo hiểm lao vào. Đám người mạo hiểm đó vô cùng tự tin vào thực lực của mình và chúng tin rằng có thể kiếm được một món tiền phi nghĩa lớn trong kho báu khổng lồ đó.

Đám người mạo hiểm biến Cửu Lý trấn thành nơi nghỉ ngơi cuối cùng, sau khi được nghỉ ngơi lấy lại sức sẽ vượt qua Hắc Phong Nguyên, chính thức bước tới Vân Mộng Hoang Trạch. Đối với những kẻ mạo hiểm mà nói, đến Vân Mộng Huyền Trạch chỉ có hai kết cục, hoặc là vinh quang trở về, hoặc là vui xương ở chốn tha hương. Bởi vậy bọn họ tiêu xài vàng bạc trên người không chút nuối tiếc, tiền vung như rác. Chính điều đó đã tạo nên sự phồn hoa của Cửu Lý trấn.

- Ha ha, ta ăn tướng soái của ngươi rồi.

Đại sảnh của nghênh tân lâu lớn nhất Cửu Lý trấn đã đầy ắp đông binh và đám người mạo hiểm. Bình thường bọn họ lựa chọn ăn uống hoặc là chơi trò tung xúc xắc. Nhưng sau khi bọn Lăng Phong đến, trò chơi ở đây đã đổi thành "song lục". Đây là một trò chơi lưu hành trong giới quý tộc, cách chơi có chút rườm rà, người bình thường không phải ai cũng biết.

Hắc Đình Tư và Tát Gia sớm đã bỏ qua việc tranh đấu với nhau như những con gà chọi. Bây giờ toàn bộ tinh lực đều được họ lựa chọn phát tiết vào "song lục". Ban đầu, đám người mạo hiểm trong nghênh tân lâu chỉ đứng cạnh góp vui, dần dần, bọn chúng cũng nhìn ra sự thú vị của trò chơi và quyết định cùng tham gia "song lục". Bốn người có thể chơi trò này cùng một lúc, hơn nữa, sau khi có đám người mạo hiểm tham gia cùng, bọn Tát Gia càng chơi càng cao hứng, quên luôn tinh thần háo thắng ban đầu.

- Đi chơi cùng họ đi.

Lăng Phong mỉm cười quay sang nói với Khải Ân. Khải Ân sớm đã cảm thấy ngứa ngáy tay chân, được Lăng Phong mở lời, "vâng" vội một tiếng rồi chạy biến đi. Hắn bởi vì thân phận đặc thù, là địa hệ Thiên Hành Giả duy nhất trong đám nguyên tố Thiên Hành Giả, được mọi người hết sức tôn trọng. Bởi vậy không có Khải Ân, Hắc Thủy Huyền Hỏa trận căn bản không thể thi triển.

Lững thững bước ra khỏi nghênh tân lâu, bên ngoài đoàn người vẫn di chuyển như nước chảy, chỗ nào cũng là một cảnh tượng vô cùng sinh động. Lăng Phong hít một hơi thật sâu, lộ ra một nụ cười tươi rói, thu hết cảnh sắc bốn phương vào trong lồng ngực...Đây mới chính là cuộc sống mà hắn muốn!

- Đại ca ca.

Đang lúc suy nghĩ thì một bóng có một cô bé trắng trẻo "loẹt xoẹt" lê đôi giày dày cừu chạy đến. Cô bé chỉ chừng năm sáu tuổi, mặt tròn trĩnh, đôi mắt đen láy trong veo như nhìn thấy đáy. Trên tóc buộc hai cái nơ nhỏ màu vàng kim, dễ thương chẳng khác gì một bức tượng điêu khắc bằng ngọc trai.

Tiểu cô nương tên là Đông Phương San, đi theo một chi thương đội có tên "Đông Phương" đến đây. Cả thương đội trên trên dưới dưới ai cũng thể hiện sự kính trọng đối với cô bé. Có thể nhìn ra thân phận của cô bé rất cao quý. Không biết vì sao, hai ngày nay từ sau khi bọn Lăng Phong đến, cô bé có vẻ rất thích hắn, cứ rảnh là lại quấn quít không rời.

- San San, có chuyện gì không?

Lăng Phong cười, hẳn không hiểu một chuyện đi nguy hiểm như Vân Mộng Hoang Trạch sao Đông Phương thương đội lại đưa một cô bé theo. Nhưng dù sao đây cũng là chuyện riêng nhà người khác, hẳn không định can dự vào. Cô bé này cũng rất đáng yêu, hai ngày nay mỗi lần cô bé đến, Huyết Sát Vệ trên trên dưới dưới đều giành bế cô. Kết quả bị Kiều Kiều trừng mắt đuổi hết đi, một mình độc chiếm San San hôn hít mãi không ngừng.

Đông Phương San giơ cánh tay mũm mĩm như những củ sen, mỉm cười ngọt ngào. Lăng Phong cũng mỉm cười bế bổng cô lên. Đông Phương San ghé sát tai Lăng Phong, nói:

- Đại ca ca, San San cho ca ca xem quả trứng mà San San ấp nhé?

Nhìn nét mặt kì lạ của Lăng Phong, cô bé nói với vẻ thần bí:

- Trứng của San San sắp nở rồi, đại ca ca là người đầu tiên được xem đấy!

Lời nói vẫn còn đầy vẻ ngây thơ. Lăng Phong không nỡ từ chối, mỉm cười đồng ý.

Bước vào phòng Lăng Phong, Đông Phương San nhảy ngay lên giường, nửa ngồi nửa quỳ nhìn Lăng Phong:

- Đại ca ca, huynh xem rồi sau này không được nói cho ai đấy. Đây là bí mật giữa hai chúng ta!

Nói đoạn giơ ra một ngón tay bé xíu. Lăng Phong không nhịn nổi cười, cũng giơ tay ngoắc lấy ngón tay tí hon.

- Được, đây là bí mật giữa đại ca ca và muội.

Thấy Lăng Phong chịu ngoắc tay với mình, Đông Phương San thích vô cùng, làm ra vẻ lén lút như một tên trộm thò đầu ngó trái ngó phải rồi mới lấy ra một quả trứng từ trong tiết văn.

Lăng Phong tròn tròn hai mắt. Lúc này thấy tiểu cô nương thần bí như vậy, Lăng Phong cứ tưởng chỉ là có đồ chơi của trẻ con, ai ngờ cô bé mang ra một quả trứng thật. Hơn nữa quả trứng này nếu như Lăng Phong đoán không nhầm là một quả trứng ma thú!

Thấy mình làm cho Lăng Phong kinh ngạc thành công, Đông Phương San càng thêm đắc ý, giơ cao quả trứng còn to hơn đầu mình, ngạo nghễ nói:

- Đây là quả trứng đầu tiên San San ấp. Lý gia gia bọn họ cũng không biết trứng của San San sắp nở!

Lý gia gia mà Đông Phương San nói là "Lý Trùng", là quân sự của Đông Phương thương đội. Lão gia nhân rất cổ hủ, làm việc gì cũng cẩn thận nhưng lại vô cùng yêu thương Đông Phương San.

Lăng Phong lúc này chính thức bị khơi gợi hứng thú. Nhìn thấy trên bề mặt quả trứng có vô số vết màu đỏ mờ mờ, giữa sắc trắng của vỏ trứng đôi chỗ đã trở nên trong suốt, thậm chí còn có thể nhìn thấy sinh mệnh nhỏ đang cuộn tròn bên trong. Đường như chỉ cần được ngoại lực hỗ trợ, sinh mệnh nhỏ bên trong sẽ lập tức phá vỏ chui ra.

Theo ghi chép trong những thư tịch trước đây, Lăng Phong biết ma thú từ trứng trở thành ma thú trưởng thành phải cần một khoảng thời gian rất dài. Hầu như chẳng có ai đủ tinh lực để ấp và đợi ma thú trưởng thành. Mà nếu như có tinh lực để làm chuyện này thì đa phần đều là thế gia truyền thừa ngàn năm. Lăng Phong không nghĩ Đông Phương thương đội lại đang làm cái việc chuẩn bị cho con cháu sau này này. Cho dù bọn họ có thực sự đang chuẩn bị bồi dưỡng ra một con ma thú trung thành với gia tộc thì cũng không để một cô bé như San San gánh trách nhiệm này?

Vừa lấy quả trứng to ra, khuôn mặt nhỏ bé của Đông Phương San liền trở nên căng thẳng. Từ cái nhìn nghiêm nghị của cô bé, Lăng Phong có thể cảm nhận được một tia dao động của cự linh quen thuộc trong đó!

Trán Đông Phương San chớp động ngân quang, một cự linh hình tổ chim từ từ xuất hiện. Cự linh phát ra một sáng bạch sắc ôn nhuận như một bức tượng ngọc ngọc thạch thuần túy. Bề mặt bên ngoài như được đan bởi một mạng lưới dày đặc, viền mép phủ một lớp thủy khí mỏng như sương, phần lõm bên trong thủy khí càng thêm nồng đậm khiến người ta nhìn không rõ đấy.

Là dị linh!

Lăng Phong lúc này đã xác định được loại cự linh của Đông Phương San, sự hiếu kì trong lòng hẳn càng lên tới cực đỉnh.

Bình thường mà nói, càng sớm đánh thức được cự linh thì thực lực tương lai và không gian trưởng thành của Thiên Hành Giả càng lớn. Đến mười sáu tuổi mà vẫn không thể đánh thức được cự linh thì nghĩa là cả đời đã tuyệt duyên với Thiên Hành Giả. Không gian tiến bộ của thực lực tương lai sẽ trở nên vô cùng có hạn. Cũng chính bởi nguyên nhân này mà Lăng Phong mới bị trại huấn luyện bỏ rơi.

Lại nói Đông Phương San, cô bé mới mấy tuổi? Vậy mà đã có thể đánh thức cự linh! Theo lý mà nói, loại thiên phú này quả thực quá đáng sợ, lại còn là dị linh nữa chứ. Điều đó có nghĩa là nếu như không có điều gì bất ngờ xảy ra, tương lai của cô bé sẽ vô cùng ảm đạm. Tình huống hoàn toàn trái ngược này Lăng Phong trợn mắt há mồm.

Đông Phương San chỉ khẽ hai tay, chỉ thấy dị linh bay lên lơ lửng, đưa quả trứng ma thú đó vào bên trong, rồi bạch vụ vờn quanh, chậm chậm xâm nhập vào bên trong quả trứng. Vỏ của quả trứng lớn càng ngày càng mỏng, hồng quang bên ngoài cũng từ từ lan ra như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Có thể thấy Đông Phương San rất có gắng. Cô bé nhú chặt chân mày, mặt căng thẳng, thân thể không ngừng run lên. Lăng Phong nhạy cảm phát hiện ra dị linh vừa truyền một luồng năng lượng rất nhỏ vào trong quả trứng. Mặc dù luồng năng lượng đó rất nhỏ nhưng cứ nghĩ đến chuyện người sở hữu nó là một cô bé mới năm sáu tuổi, Lăng Phong không khỏi cảm thấy kinh ngạc.

"A!" Đông Phương San đột nhiên kêu lên một tiếng, chỉ thấy dị linh không ngừng lay động khiến quả trứng ma thú bên trong cũng rung động theo!

Không ổn!

Mặc dù không hiểu hết sự huyền ảo của dị linh trên người Đông Phương San nhưng Lăng Phong đã nhìn ra khái niệm "áp trứng" mà cô bé nói. Đó là dùng năng lượng dị linh để tăng tốc độ trưởng thành cho ma thú. Hơn nữa bây giờ cô bé đang vì năng lượng cự linh không đủ, dẫn đến mất kiểm soát.

Lăng Phong rung tay lấy ra một phần kim tiêu tử, ngân quang trên trán lóe sáng, kiểm linh chi lực đột phát luyện hóa kim tiêu tử thành một đám khí vụ trong nháy mắt. Khí vụ lập tức bao phủ lấy dị linh, chỉ thấy lớp sương trắng trên bề mặt dị linh hình tổ chim đột nhiên tăng mạnh, quả trứng ma thú không rung động nữa mà an ổn trở lại!

Khuôn mặt căng thẳng của Đông Phương San đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, hai tay nhẹ nhàng ôm lấy quả trứng.

Lăng Phong thở phào nhẹ nhõm, bất luận dị linh của Đông Phương San huyền bí ra sao, cô bé dù sao cũng chỉ mới năm sáu tuổi, vẫn chưa bắt đầu tu luyện, năng lượng dị linh chắc chắn không quá cường đại! Nếu như cô bé dùng phương thức ôn hòa nhất để áp quả trứng ma thú thì không có vấn đề gì. Nhưng lúc này vì muốn khoe trước mặt Lăng Phong nên mới tiến hành một cách dồn dập, chính vì vậy rất dễ xảy ra sự cố.

172. Chương 127: Thiên Phú Linh Kĩ: Ấp Trứng!

Quang vụ lưu chuyển bất định, hồng quang trên bề mặt quả trứng ngày càng thịnh, từng đường hồng quang như những sợi tơ vọt lên giữa không trung, dần kết thành một bức đồ án huyền ảo! Rồi một tiếng nứt khe khẽ vang lên, giữa quả trứng ma thú to lớn xuất hiện những vết rạn như hình mai rùa. Rắc rắc, đầu tiên là một bàn chân đầy lông chui ra, sau đó là một cái đầu nhỏ lúc lắc, đôi mắt nhỏ vẫn chưa mở hẳn, cái mũi nhọn bé xíu hồng hồng phập phồng hít ngửi không khí xung quanh.

- Thành công rồi!

Đông Phương San vui mừng reo lên, vội vàng giơ tay ôm con thú nhỏ vào lòng, cọ cọ cái má mềm mại vào chóp mũi nhỏ của con ma thú, chóp mũi mềm mại khẽ chạm vào khuôn mặt trắng nõn của Đông Phương San, khiến cho nàng cười "khanh khách" không ngừng.

- Đại ca ca, cho huynh ôm này.

Đông Phương San cười nói, thận trọng chuyển con thú nhỏ cho Lăng Phong. Con thú nhỏ ngửi ngửi lòng bàn tay Lăng Phong rồi quay mặt đi với vẻ không hứng thú bắt đầu ghéch ghéch mũi đi tìm khí tức của Đông Phương San.

Trong kho tri thức Sang Sư lưu lại, Lăng Phong biết trừ những ma thú có trí tuệ đặc biệt cao ra, những ma thú bình thường sau khi sinh ra thường có thói quen nhận ngay sinh vật đầu tiên mình nhìn thấy là người thân.

Con thú nhỏ có tên "Năng Miêu", sau này lớn lên cùng lắm sẽ có thực lực nhất tinh. Nhưng vì tướng mạo dễ thương nên rất được các cô thiếu nữ quý tộc sủng ái. Nó được ấp nở từ dị linh của Đông Phương San nên thiện cảm với Đông Phương San càng mạnh hơn.

- San San, dị linh lúc này của muội là thế nào vậy? Có thể nói cho đại ca ca nghe không?"

Lăng Phong xoa xoa mũi, hỏi với vẻ bối rối. Hắn tưởng tượng thế nào cũng thấy bộ dạng mình lúc này chẳng khác gì bọn buôn lậu bé gái bắt lương? Nhưng tham vọng của một thuật luyện sư lại khiến hắn nóng lòng muốn tìm ra đáp án.

- Xuyt!

Đông Phương San vội vàng giấu con thú nhỏ đi, thần bí ra hiệu xùy nhẹ một tiếng.

- Lý gia gia nói không được cho người khác biết nhưng San San nghĩ có thể nói cho đại ca ca.

Nhìn ánh mắt thuần chân của cô bé, Lăng Phong không kìm nổi phì cười.

Đông Phương San chỉ vào dị linh, nói:

- Thứ này gọi là Điều Sào, chỉ cần mỗi ngày bỏ quả trứng vào đó một thời gian sau sẽ nở ra sủng vật. Nhưng Lý gia gia nói bây giờ San San vẫn chưa ấp được sủng vật to lớn, đợi sau này San San lớn là được rồi.

Mặc dù những lời cô bé nói vẫn còn có chút không rõ ràng nhưng Lăng Phong cũng đoán ra được một phần. Phàm là cự linh đều có thiên phú linh kỹ. Có thể thiên phú linh kỹ mà Điều Sào của Đông Phương San có chính là ấp trứng! Thiên phú linh kỹ này có thể giúp cô bé ấp trứng với tốc độ rất nhanh và thiết lập một mối quan hệ thần bí với con ma thú. Còn cô bé nói không thể ấp ra sủng vật lớn có lẽ để chỉ năng lượng Điều Sào của cô bé hiện tại vẫn chưa mạnh, không thể ấp ra ma thú tinh cấp cao hơn!

Suy đoán này khiến Lăng Phong thầm cảm thấy kinh hãi, nếu như một ngày nào đó Đông Phương San ấp ra tám đến mười con ma thú cấp bậc thánh vực thì chỉ cần vung tay một cái lập tức có thể chỉ huy hơn mười tên thánh vực cường giả. Cảnh tượng đó mới nghĩ thôi đã thấy ớn lạnh.

- Còn nữa, đợi sau này Điều Sào của San San mạnh hơn, có thể luyện hóa ma hạch cho chúng ăn, để vật nuôi mau lớn!

Lúc này Lăng Phong chẳng còn gì để nói. Ý của Đông Phương San là cô bé có thể dùng dị linh luyện hóa ma hạch, giúp ma thú mau thăng cấp? Người thường không thể nuôi được ma thú nguyên nhân lớn nhất cũng bởi vì thời gian để ma thú trưởng thành quá dài! Năng lực của Đông Phương San là trực tiếp rút ngắn khoảng thời gian chờ đợi đó, cũng không biết là loại năng lực nghịch thiên gì?

- Nhưng San San vô dụng quá, bây giờ chỉ có thể ấp ra một con.

Đông Phương San cúi đầu nói với vẻ buồn phiền, bĩu bĩu môi:

- Lý gia gia nói, ông ấy cũng không biết làm thế nào giúp San San mạnh hơn. Lần trước chỉ có ông của ông của ông...San San mới có Điều Sào.

Lăng Phong xoa xoa đầu cô bé, an ủi:

- San San bây giờ còn nhỏ, đợi San San lớn rồi sẽ trở nên mạnh thôi.

Trở nên mạnh hơn mà Lý Trùng nói có lẽ là Điều Sào thăng cấp? Nghĩ một hồi, Lăng Phong rút ra mấy phân kim tiêu tử.

- Nhìn thấy cái này rồi chứ? Cái này có thể khiến San San mạnh hơn đấy.

Kim tiêu tử ngoại trừ việc có thể điều trị cự linh thương tổn ra sau khi luyện hóa còn có thể nâng cao thực lực cự linh. Lần này trước khi ra ngoài, Lăng Phong đã rửa sạch toàn bộ kim tiêu tử Bản Hách luyện chế nhiều năm! Sau đó, Lăng Phong nói lại một cách đơn giản phương pháp luyện hóa kim tiêu tử cho Đông Phương San nghe. Cô bé mặc dù ngây thơ nhưng về phương diện này thì rất có thiên phú. Có thể nắm bắt mấu chốt rất nhanh. Cô bé hiểu kì nói:

- Đại ca ca, lúc này huynh dùng cái này để giúp muội ấp trứng à?

Lăng Phong cười cười, giơ ngón tay ra bộ bí mật. Đông Phương San chớp chớp mắt, cũng giơ tay "suyt" nhẹ một cái, mắt cong veo như hình trăng khuyết.

- Là bí mật!

Lăng Phong "ha ha" cười lớn, theo những lời Đông Phương San nói, có lẽ tổ tiên trước đây của cô bé cũng có người có dị linh Diệu Sào. Trên thực tế, ở những gia tộc khổng chế huyết mạch nghiêm khắc, cự linh vẫn có thể di truyền lại! Hiện tượng này biểu hiện một cách rõ ràng trên thú nhân tộc, trừ phi thông hôn với người ngoài tộc, nếu không trong một chủng tộc nào đó, ví dụ hồ tộc, tộc nhân một khi đánh thức được cự linh, cự linh sẽ chuyển thành hồ linh!

Tổ tiên của Đông Phương San đánh thức được Diệu Sào, cũng không biết vận mệnh ra sao. Lăng Phong thấy, có được dị linh thần kì như vậy, chỉ cần trưởng thành thuận lợi thì sẽ có một thực lực mà ai nghe thấy cũng phải kinh sợ! Nhưng tình hình của Đông Phương San lại không giống như có một vị tổ tiên là cao thủ cường đại. Trong này có lẽ vẫn còn biến cố gì đó mà người ngoài không thể biết được.

Đúng lúc đó, bên ngoài bỗng truyền tới những tiếng la lớn:

- Tiểu thư, tiểu thư...

Đông Phương San nghịch ngợm lè lưỡi, ôm Năng Miêu:

- Đại ca ca, muội phải đi đây. Là Lý gia gia đang tìm muội.

Nói đoạn, ôm Năng Miêu chạy ra ngoài, nhảy vào lòng vị lão nhân đang hốt hoảng tìm kiếm.

Lão nhân tóc trắng xóa, vừa nhìn thấy Đông Phương San, mọi lo lắng trên khuôn mặt đều tan biến hết, không kìm được nói:

- Tiểu thư, lão bộc đã nói là người không được hại linh tinh mà, sao người...

- Hì hì, Lý gia gia, ông xem.

Đông Phương San giơ cao con Năng Miêu trên tay. Vừa nhìn thấy, Lý gia gia liền thất sắc, cuống quýt liếc nhìn xung quanh, thấy không có ai mới thở phào nhẹ nhõm:

- Tiểu thư, đi, chúng ta về nhà hãy nói.

Tối gần trưa, Lăng Phong mới gặp Lý Trùng ở đại sảnh, Lý Trùng dẫn theo Đông Phương San nhìn Lăng Phong chấp tay nói:

- Lăng tiên sinh, làm phiền rồi.

Hàn huyền mấy câu, Lý Trùng cười nói:

- Đông Phương thương đội chúng tôi quyết định sáng sớm ngày mai sẽ khởi hành. Lăng tiên sinh có lẽ cũng định đi Vân Mộng Hoang Trạch? Nếu như không chê, có thể kết bạn đồng hành với chúng tôi?

Đông Phương San nhìn Lăng Phong chớp chớp mắt, tay xách một cái túi đựng đan bằng len, bên trong đựng con ma thú mới nở cách đây không lâu. Năng Miêu thỉnh thoảng loại ngọc nguậy đòi trèo ra ngoài, tiểu cô nương sợ nó bị thương vội vàng ẵm nó xuống. Kết quả Năng Miêu đáng thương chỉ còn biết khịt khịt mũi nhỏ. Một người một thú, dễ thương vô cùng. Không đợi Lăng Phong nói, Đông Phương San cầu khẩn luôn:

- Đại ca ca, đi cùng San San được không?

Bị một tiểu cô nương nước mắt lưng tròng cầu khẩn, Lăng Phong sao nỡ từ chối? Huống hồ mấy ngày nay hắn cũng đang nghĩ có nên tìm một người thông thuộc Hắc Phong Nguyên dẫn đường hay không. Một đám

người tu vi bất phạm lạc đường trong Hắc Phong Nguyên cũng không tiện, chi bằng đồng hành cùng Đông Phương thương đội lại hay hơn.

Lăng Phong cười nói:

- Vậy ta đành phải nhờ cậy các vị rồi, hi vọng không mang lại phiền toái gì cho lão trượng.
- Đâu có, có Lăng tiên sinh đồng hành lão hủ còn mong gì nữa.

Chuyện đã định xong, hai người Lý Trùng cáo từ rời đi, trong lúc mơ hồ, Lăng Phong nghe thấy Lý Trùng trầm giọng nói:

- Tiểu thư, người hài lòng rồi chứ? Haizzz, chúng ta nhờ lâu chủ tìm cho một dong binh đoàn. Ai ngờ tự nhiên lại xuất hiện một đám người thật, đúng là...

Lời chưa nói hết, Đông Phương San đã hôn cái chụt vào trán lão đầu:

- Chỉ có Lý gia gia là tốt với San San nhất!
- Cô nhóc này.

Lý Trùng cười cười, véo vào cái mũi nhỏ của San San, chẳng thốt ra được một lời trách móc nào nữa.

Lý Trùng nghĩ cách xa như vậy chắc Lăng Phong không nghe thấy hai người nói gì. Ai ngờ Lăng Phong thân là Thuật Luyện Sư lại linh mẫn hơn Chân Võ Giả rất nhiều, những lời này Lăng Phong nghe thấy hết, không sót câu nào.

Đối với một thương đội mà nói, mỗi lần xuất môn đều có rất nhiều rắc rối. Tốt nhất vẫn là bớt được chuyện nào hay chuyện ấy. Nhưng bởi vì Đông Phương San khẩn cầu nên Lý Trùng mới chịu mời bọn Lăng Phong gia nhập. Đúng là hiếm thấy. Lăng Phong mỉm cười, xem ra vị Lý quản gia này đúng là nuông chiều San San thật, bất luận khó xử thế nào cũng giúp đến cùng.

Đang lúc suy nghĩ, trước mặt bỗng bước tới hai người, người đi trước beo béo trắng trắng mặt đầy hòa khí, vừa mới đến gần đã cười lớn, nói:

- Lăng tiên sinh chỉ có một mình à, không đi vui cùng mọi người sao? Quý thuộc hạ mấy ngày nay thủ phong rất thuận, đến nỗi những người mạo hiểm trong Cửu Long Trấn đều phải than trời.

Người này chính là lâu chủ của nghênh tân lâu, họ Ứng, tên thì không rõ nên mọi người đều gọi là Ứng mập. Con người này rất hào sảng đại khí, bất luận với ai cũng tươi cười niềm nở. Nếu như cả một nhóm người cùng đang bàn chuyện phiếm thì Ứng mập vẫn có thể quan tâm tới cảm xúc của từng người, không để cho họ cảm thấy bị lạnh nhạt. Bản lĩnh ứng phó này khiến ai cũng phải ngưỡng mộ. Chẳng trách nghênh tân lâu của hắn làm ăn tốt nhất trong Cửu Lý trấn này.

Ở Cửu Lý Trấn, những thương đội khác nếu muốn đi qua Hắc Phong Nguyên thuận lợi thường tìm một chi dong binh đoàn hoặc một người mạo hiểm có thực lực cường đại nào đó làm hộ vệ và nghênh tân lâu đóng vai trò trung gian, làm cầu nối cho các dong binh đoàn và thương đội, đứng giữa kiếm lợi nhuận. Nếu như Ứng mập không có những thủ đoạn như vậy thì nghênh tân lâu đâu có tồn tại được lâu đến vậy.

Người đứng đằng sau thân hình cao lớn, trên mặt có một vết sẹo dài đáng sợ, khải giáp trên người loang lổ vết thương rõ ràng là người đã từng thân kinh bách chiến. Sắc mặt hắn rất bất thiện, nhìn Lăng Phong hừ lạnh một tiếng!

Lăng Phong có chút khó hiểu, không biết đã đắc tội gì với người này. Hắn nói vài câu với Ứng mập rồi quay người bỏ đi. Lăng phong vừa đi khuất, Ứng mập liền thay đổi sắc mặt:

- Mặc Đồ, thăm dò kĩ chưa vậy?
- Đoàn trưởng, xong rồi ạ. Đám người này có lẽ là vương tôn công tử của một công quốc xa xôi nào đó kết bè kết nhóm đi du ngoạn. Thuộc hạ đã xác nhận người vừa rồi là thủ lĩnh của chúng.

Khải giáp nam tử Mặc Đồ lạnh lùng nói:

- Hai ngày nay các huynh đệ chơi song lục với chúng nên có thể xác nhận chúng đều xuất thân quý tộc, nếu không sao có thể chơi song lục xuất thần nhập hóa đến vậy!

- Hơn nữa, văn điệp của chúng thuộc hạ đã kiểm tra cẩn thận, là dùng danh nghĩa dong binh đoàn Thanh Quả.

Nhắc đến dong binh đoàn Thanh Quả, sắc mặt Mặc Đồ lộ ra một tia khinh thường:

- Lai lịch của dong binh đoàn này đoàn trưởng chắc ngài cũng biết, chỉ là một đám người buôn lậu văn điệp, kẻ mua văn điệp từ tay bọn chúng thì có thực lực gì chứ, nói ra không chừng còn bị người khác cười nhạo.

Bình thường một dong binh đoàn cường đại luôn có văn điệp của mình nên đương nhiên không thể đi mua như bọn Lăng Phong nên Mặc Đồ mới kết luận như vậy.

Nghe vậy, sắc mặt Ứng mập dần trở nên hòa hoãn, gật gật đầu:

- Như vậy là tốt nhất, Đông Phương thương đội mấy năm nay trong mắt ta như một con cừu béo, nếu nuốt chửng chúng có thể khiến các huynh đệ thoải mái vài năm! Nếu như lão đầu Lý Trùng muốn đem theo đám tiểu tử đó lên đường, chúng ta cũng không cần để ý.

Mặc Đồ mỉm cười hung tợn, mục quang nhất thiết, sát khí ẩn lộ:

- Đoàn trưởng, ngài yên tâm, mấy năm nay các huynh đệ có bao giờ để xảy ra chuyện gì đâu? Huống hồ lần này đoàn trưởng ngài đích thân xuất mã, đám thương nhân đó sao có thể thoát nổi?

Ở một góc tối không người, ba đường thân ảnh xuất hiện bên cạnh Lăng Phong, chính là hoàng kim thiết tam giác! Hạ Á nói trước:

- Giáo quan, đã điều tra ra hộ vệ của Đông Phương thương đoàn lần này là một người có tên Mặc Đồ, thực lực thất tinh, trong tay có một dong binh đoàn mười sáu người! Người này do Ứng mập giới thiệu cho Đông Phương thương đội, hơn nữa theo những gì mà bọn thuộc hạ của chúng tuyên bố, trước đây chúng chỉ đi đến Nam bộ của Vân Mộng Hoang Trạch, đây là lần đầu tiên chúng đi qua Hắc Phong Nguyên, không biết thật giả thế nào.

Bởi vì dong binh đoàn trên đại lục có thể thành lập một cách tùy ý nên căn bản không cần thủ tục. Muốn truy xét thật giả cũng khó. Lăng Phong chỉ gật gật đầu, không nói thêm điều gì, hướng mắt về phía Lâm Kỳ và Chu Cương Liệt.

Chu Cương Liệt cười hì hì, nói:

- Đám người này len lút điều tra lai lịch của chúng ta, nhưng bị chúng ta qua mặt hết. Bọn chúng có lẽ vẫn tưởng chúng ta chỉ là một đám quý tộc nhàn rỗi ăn no dưỡng mỡ không có việc gì làm.

Chu Cương Liệt cười hì hì như chẳng buồn để ý. Chỉ có những người khờ dại mới cảm nhận được mùi máu tanh nồng tỏa ra từ tay hắn!

Chuyến đi hơn hai tháng này vô cùng yên ổn. Gặp phải đối tượng khiêu khích, Lăng Phong và Huyết Sát Vệ đều ra tay rất nhanh lẹ nên bây giờ trên tay mỗi một Huyết Sát Vệ đều ám mùi máu tươi! Huyết Sát Vệ cũng giống như tên gọi của mình, dùng máu tươi và sát khí đúc kết thành thiết huyết huy hoàng!

Lâm Kỳ lạnh lùng bổ sung:

- Đám người này lai lịch khả nghi.

Lâm Kỳ tính tình lãnh đạm nên không thích nói chuyện, phán quyết này là dành để nói về bọn Mặc Đồ.

- Ta biết rồi, sáng mai lúc khởi hành ba người phụ trách bảo vệ các nhân vật chủ sự của Đông Phương thương đội.

Lăng Phong nhìn Lâm Kỳ, trịnh trọng nói:

- Người chuyên trách bảo vệ Đông Phương San, ta không muốn nhìn thấy cô bé có bất cứ thương tổn nào.

- Rồi!

Ba người nghiêm mặt đáp, từ sau khi Lăng Phong giúp bọn họ giải quyết sự khốn nhiều của dị linh trên người, bọn họ đã coi Lăng Phong như tín ngưỡng duy nhất của mình!

Mọi chuyện đều nhất nhất nghe theo lệnh Lăng Phong!

173. Chương 128: Dò Xét.

Sáng sớm hôm sau, mọi chuyện đã chuẩn bị ổn thỏa. Đông Phương thương đội quy mô rất lớn, chỉ mỗi việc chất hàng thôi đã mất sáu mươi ba chiếc xe ngựa, toàn là những hàng như yếu phẩm thường ngày, chuẩn bị chở đi Vân Mộng hoang trạch bán.

Biên giới Vân Mộng Hoang Trạch có một tòa thành trì, là "Mạt Vân Túc" mà Vi Miếu vẫn thường nhắc tới.

Mạt Vân Túc theo truyền thuyết là do Vân Mộng Vương Quốc thành lập, chủ yếu để những người mạo hiểm đến Vân Mộng Hoang Trạch có chỗ nghỉ ngơi bởi vậy công năng của cả tòa thành trì chỉ có một. Trừ một số nơi cần thiết để giao dịch và phòng ốc để nghỉ ngơi ra, những thứ khác đều không có! Đây hoàn toàn là một khu vực hỗn loạn, ở đây nguyên tắc duy nhất mà người ta tuân thủ là "kẻ mạnh nuốt kẻ yếu", khắp nơi đều là cường đạo, căn bản không có giới hạn đạo đức.

Bởi vì giáp với Vân Mộng Hoang Trạch và Hắc Phong Nguyên nên Mạt Vân Túc không có các điều kiện để trồng cây nông nghiệp, tất cả đều dựa vào hàng hóa do thương nhân từ ngoài mang tới. Nhưng muốn mang được hàng tới Mạt Vân Túc thì những thương nhân này phải đi qua Hắc Phong Nguyên đầy nguy hiểm. Bởi vậy những thực phẩm bình thường trải qua bảo phen trắc trở sau khi đến Mạt Vân Túc có thể bán với giá trên trời.

Vì lý do này mới có rất nhiều kẻ mạo hiểm coi Cửu Lý Trấn là nơi nghỉ ngơi cuối cùng. Ở đây sau khi mua đủ những vật phẩm thường ngày, bọn họ mới tiếp tục đi đến Mạt Vân Túc. Nhưng không phải ai cũng mua nổi những vật phẩm luyện kim có giá trên trời như tiết vẫn nên cũng không thể mang theo quá nhiều lương thực nên đành phải mua với giá cao ở Mạt Vân Túc. Đây cũng là lí do tại sao Đông Phương thương đội chỉ vận chuyển nhu yếu phẩm đến Mạt Vân Túc bán. Ở Mạt Vân Túc, giá của một tấm vải lụa còn không bằng giá của một miếng bánh mì gần chấy!

Cả thương đội cộng với nhóm Lăng Phong và dòng binh đoàn hộ vệ của Mặc Đồ tổng cộng gần ba trăm người sau khi xếp thành hàng một, thanh thế vô cùng to lớn.

Ngự trên lưng một con ngựa cao lớn, Mặc Đồ chạy lên trước mặt Lăng Phong, lạnh lùng nói:

- Lăng tiên sinh, phải xuất phát rồi, hi vọng đám búp bê của người không làm phiền người khác!

Lăng Phong vì muốn rèn luyện Huyết Sát Vệ nên không có chuẩn bị ngựa mà hoàn toàn dựa vào lực đôi chân. Có thể thoát khỏi lớp vỏ khảo thí của Sư Tâm Đường, Huyết Sát Vệ vốn dĩ lại là những người kiên cường mạnh mẽ nên chẳng thấy ai kêu khổ, hơn nữa còn rất hưởng thụ sự "hành hạ" này. Cả quảng đường khổ hành sát lục, khí chất trên người họ biến hóa rất nhanh. Bình thường nhìn ai cũng lười nhác nhưng thực chất bên trong căng thẳng đến đáng sợ!

Đứng sau lưng Lăng Phong, Hắc Đình Tư khẽ nheo nheo mắt, tiến lên một bước, lộ ra một luồng sát khí vô cùng hung hãn!

Mặc Đồ bỗng cảm thấy toàn thân nổi da gà như đang đứng trước một con mãnh thú hồng hoang chứ không phải là một con người! Hắn hậm hực động dung, tay tự động sờ vào bội đao bên hông! Rõ ràng biết là hành động bạc nhược này rất mất mặt nhưng trước sát khí của Hắc Đình Tư, hắn bỗng nhiên không thể khống chế nổi cử động của mình.

- Hắc Đình Tư.

Lăng Phong đứng sau lưng thét lên một tiếng.

Sau tiếng thét đó, Mặc Đồ phát hiện con mãnh thú sát khí trùng thiên đột nhiên biến thành một con thỏ đen ngoan ngoãn, cung kính lui về sau lưng Lăng Phong như chẳng có chút liên quan gì với con mãnh thú sát khí đằng đằng lúc này.

Lăng Phong mỉm cười quay sang nhìn Mặc Đồ chấp chặt tay:

- Đa tạ Mặc đoàn trưởng cáo giới, nhóm chúng ta bản lĩnh khác thì không có nhưng cước lực thì vẫn dùng được, ta tin là sẽ không làm liên lụy đến quý đoàn.

Mặc Đồ kinh ngạc nhìn Lăng Phong, phát hiện đối phương mặt đầy vẻ ôn hòa nên Mặc Đồ chỉ "hừ" lạnh một tiếng, định nói thêm vài câu nhưng lúc này Hắc Đình Tư đã làm cho hắn kinh sợ nên ngay cả một câu cũng không thốt ra được.

Lý Trùng bước tới, quay sang Lăng Phong hòa giải:

- Lăng tiên sinh, hay là để lão hủ bỏ tiền chuẩn bị ít ngựa cho các vị nhé?

- Đa tạ ý tốt của quản sự.

Lăng Phong khiêm tốn:

- Chúng ta quen rồi, không cần làm phiền quản sự.

- Vậy được.

Lý Trùng quay sang Mặc Đồ:

- Mặc Đồ đoàn trưởng, lát nữa lên đường thì đi chậm một chút, cước trình của hộ vệ thương đội cũng không phải quá nhanh.

Mặc Đồ không biết nghĩ gì, gật gật đầu vô cảm, vết sẹo trên mặt phồng lên trông vô cùng dữ tợn!

Thương đội xuất phát!

Sau khi chính thức bước vào Hắc Phong Nguyên, Lăng Phong mới hiểu tại sao khi nhắc đến Hắc Phong Nguyên tất cả đám người mạo hiểm đều biến sắc! Bắt đầu còn khá tốt, đường xá bằng phẳng, thỉnh thoảng có xóc cũng trong phạm vi chấp nhận được. Nhưng sau khi thương đội tiến sâu vào bên trong, cở đại trong Hắc Phong Nguyên trở nên vô cùng rậm rạp, ở cách ba bước chân là không còn nhìn thấy gì. Chỉ có cở đại như yêu ma vũ động đập liên tục vào mi mắt mọi người.

Cở đại ở đây trắng kiện và có một màu xanh xám cổ quái, người bình thường phải dùng rìu chặt mấy lần mới đứt. Thỉnh thoảng lại có một hai con ma thú chui ra từ bụi cỏ và sẽ bị những hộ vệ dong binh đoàn có đôi mắt sắc bén giết chết! Thế này vẫn chưa là gì, đáng sợ nhất là những luồng khí tức ẩm ướt trong bụi cỏ mà theo đó là vô số độc trùng.

May là thương đội đã chuẩn bị đầy đủ, mỗi một cỗ xe đều có một loại "tùng hương". Loại tùng hương này to như cánh tay trẻ em, bên ngoài màu tím, mỗi khi đốt không có ánh lửa mà chỉ tỏa ra một làn sương mù mờ mịn màu xanh và một mùi thơm ngào ngạt thấu tận tâm gan có thể xua đuổi tất cả độc trùng. Mặc dù đã làm vậy nhưng đôi chiều tối vẫn có không ít người bị độc trùng cắn sưng khắp mình mẩy. Lúc này mới thấy được tác dụng của Bối Nạp Thông. Hắn dường như lúc nào cũng mang theo người một hòm bạch bảo, lập tức lấy ra ngay một loại cao màu trắng, bảo những người bị cắn xoa lên phần bị sưng, không lâu sau đã thấy mát mẻ, cảm giác hết đau.

Những người bị độc trùng cắn phần lớn đều là hộ vệ bình thường của thương đội. Thực lực của họ đều thấp nên không thể lúc nào cũng dùng chân lực hộ thể như Huyết Sát Vệ. Sau khi bôi thuốc cao của Bối Nạp Thông, bọn họ cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, không còn phê bình nhóm người của Lăng Phong nữa mà bắt đầu thay đổi quan niệm, trở nên thân thiện hơn.

- Mặc Đồ đoàn trưởng, phương hướng trước mặt có đúng không? Lão hủ nhớ hình như đường đến Vân Mộng Hoang Trạch không đi qua lối này đâu?

Lý Trùng có cảm giác nhay bén của một người già, không ngồi trong xe ngựa mà một mình một ngựa, lúc này đã đuổi kịp người dẫn đường là Mặc Đồ.

Mặc Đồ "à" một tiếng, nói với vẻ hối lỗi:

- Quên không nói với quản sự, theo như thông tin mà nghênh tân lâu cung cấp, tuyến đường cũ gần đây có xuất hiện một bầy cuồng lang. Mặc dù loài sói không có thói quen định cư nhưng để cho an toàn, chúng ta

cứ vòng qua là tốt nhất. Hơn nữa, con đường này bây giờ đã bằng phẳng hơn nhiều, nếu quân sự không yên tâm hay là chúng ta quay lại đường cũ?

Do dự một lúc, Lý Trùng ha ha cười lớn:

- Lão hủ là người ngoại đạo, mọi chuyện đều nghe trưởng đoàn sắp xếp.

- Mặc Đồ nhất định sẽ tận tâm tận lực đưa thương đội đến Vân Mộng Hoang Trạch, tuyệt đối không phụ sự ủy thác của quân sự!

Mặc Đồ hứa hẹn nhưng khóe mắt lại lóe lên một tia giễu cợt.

- Vậy đa tạ đoàn trưởng!

Bầu trời dần dần chuyển sang màu đen kịt, cuối cùng thương đoàn tìm thấy một khoảng đất trống tương đối ít cỏ dại. Lý Trùng hô lớn một tiếng, gọi thương đoàn dừng lại. Nhìn ông bạn trước bạn sau thật khó tưởng tượng đó là một lão nhân.

- Cẩn thận!

Đang chuẩn bị xuống ngựa, Mặc Đồ đột nhiên thét lên một tiếng, đao tiêm trong tay vọt lên giữa không trung, một đường thân ảnh bay nhanh về phía Lăng Phong!

Bên cạnh Lăng Phong vang lên một tiếng "hừ" nhẹ rồi hắn thấy Cổ Dao bay lên, cánh tay vung lên, "chat" một tiếng đập mạnh lên hắc ảnh!

Hắc ảnh "ôi" lên một tiếng, bị đòn thủ đao làm cho rơi xuống đất, giãy dụa mấy cái gào thét không thôi. Cổ Dao lạng lừng nhìn Mặc Đồ, Mặc Đồ nói với vẻ áy náy:

- Xin lỗi, con ô cốt trĩ này xuất hiện bất ngờ quá. Ta cũng không nắm bắt được phương hướng, làm phiền Lăng tiên sinh rồi!

Hắn chấp chấp tay có vẻ rất hối lỗi.

- Không có gì, dù sao nó cũng chưa làm ai bị thương, chỉ có điều Mặc Đồ đoàn trưởng phải cẩn thận một chút. Ngộ ngữ đối phương làm ngộ thương đồng đội thì họ vệ không phải là đã không làm tròn nhiệm vụ sao.

Lăng Phong ngữ khí lạnh lạnh. Mặc Đồ nhú mày, hắn đã cảm nhận được một tia cảnh cáo trong ngữ khí của Lăng Phong, nhưng Lăng Phong lại có vẻ không quan tâm nên hắn cũng không dám xác nhận phán đoán của mình. Có điều việc lúc này thật đúng ý hắn, Mặc Đồ âm thầm cười lạnh, toàn lực nhất kích mà một con ô cốt trĩ cũng không thể giết được xem ra đám công tử này đúng là rảnh rồi đi chơi thật!

Tuy rằng đã có kết luận cuối cùng về thân phận lai lịch của bọn Lăng Phong nhưng sáng nay khi còn ở Cửu Lý Trấn, sát khí thoáng xuất hiện chỗ Hắc Đình Tư vẫn như một bóng đen khiến hắn cảm thấy có chút lo sợ. Bởi vậy, Mặc Đồ vẫn quyết định dừng trại cách xa bọn Lăng Phong một cách vô thức.

- Xử lý tốt lắm.

Lăng Phong quay sang nhìn Cổ Dao, mỉm cười tán dương rồi tiện tay chỉ nói:

- Thứ này đến thật đúng lúc, đủ để làm một bữa no nê.

Ô cốt trĩ to như một con chó con, toàn thân trắng tuyết nhưng xương cốt đen kịt nên mới có tên ô cốt trĩ. Lòng vũ của ô cốt trĩ cứng vô cùng, có thể ngăn cản xạ kích. Tốc độ lăng không hạ kích không phải quá nhanh, cường giả tứ ngũ tinh bình thường chưa chắc đã hạ được nó! Thịt của nó vừa chắc vừa tươi ngon, rất có công hiệu bồi bổ, nhất là với thiếu nữ có kì hiệu từ dương dung nhan. Bởi vậy, một con ô cốt trĩ lúc nào cũng có thể bán được ở một thành trì phồn hoa với một cái giá không tệ.

- Hắc hắc, đúng là một con ô cốt trĩ mập mạp, buổi tối dùng để nấu canh thì còn gì tốt bằng.

Chu Cương Liệt chảy nước miếng xách con ô cốt trĩ.

- Wa, ở đâu ra con tiểu ma thú này vậy?

Kiều Kiều bế Đông Phương San, nhảy từ xe ngựa xuống, vừa nhìn thấy con ô cốt trĩ đang co giật không ngừng trong tay Chu Cương Liệt liền trợn mắt kinh ngạc. Đông Phương San đang ngồi trong lòng cô cũng chau mày, bĩu cái môi nhỏ xịu.

”Oái”...bị Kiêu Kiêu phát hiện, Chu Cương Liệt muốn giấu cũng chẳng kịp. Than thầm một tiếng trong bụng. Trên cả quảng đường, không lần nào bắt được một con ma thú có ngoại hình dễ thương mà lại không bị Kiêu Kiêu nghiêm khắc răn dạy, xem ra lần này cũng không phải ngoại lệ.

Quả nhiên, Kiêu Kiêu trách móc:

- Hừ, con ma thú dễ thương thế này mà các người cũng xuống tay được à, đúng là...

Cô cúi xuống xoa xoa đầu San San:

- San San, muội nói bọn họ có phải rất tàn nhẫn không?

- Ừm?

Đông Phương San gật gật cái đầu nhỏ, ngậm ngón tay vào miệng:

- Ca ca mập, lúc hầm canh nhớ cho nhiều muối nhé, San San thích ăn mặn.

Kiều Kiều: ”...”

174. Chương 129: Vận Rủi Của Hác Vận.

Vào đêm, bọn Lăng Phong đều tập trung ngồi quanh đồng lửa, không khí phiêu đảng hương thơm thoang thoang của khu khách thảo và từng hương. Hai loại hương thơm này quyện vào nhau tạo nên một mùi không hề khó ngửi mà ngược lại còn có một loại khí tức kì lạ của thủy nhũ giao hòa khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái. Không biết là tác dụng của mùi thơm hay thấy thương đội người đông thể mạnh mà không có con ma thú nào dám bén mảng quấy rầy.

Đông Phương San húp sọt một hơi hết một bát canh ô cốt trĩ nhỏ, thỏa mãn vỗ vỗ bụng, mắt híp lại như một đường trăng lưỡi liềm giống như mảnh trăng khuyết trên trời. Nhìn thấy vẻ mặt bội của Kiêu Kiêu, cô bé ngô nghê bưng một bát canh lên, nói:

- Kiêu Kiêu tỷ tỷ, tỷ cũng uống canh đi.

”...” Kiêu Kiêu lầm bầm:

- San San, muội làm tổn thương tỷ tỷ rồi.

Đông Phương San mở to mắt, nhìn Kiêu Kiêu khó hiểu, Lý Trùng ngồi bên cạnh nhìn thấy điệu bộ ngây ngô chân thành của cô bé, lộ ra một nụ cười ôn hòa hiền từ. Huyết Sát Vệ nằm ngồi ngổn ngang, vài người miệng ngậm cọng cỏ, đầu óc bắt đầu thả lỏng.

Đêm thanh gió mát, ăn no nằm nghỉ. Ở đâu cũng là một không khí ấm áp.

Đột nhiên, Lâm Kỳ quát lên một tiếng: ”Ai? ”, thân thể chớp lóe như quỷ mị. Hắc ảnh lúc ẩn lúc hiện, lúc xuất hiện ở bụi cỏ phía trước, cánh tay phóng xuất liên xuyên cổ tiết bạo âm, đâm thẳng về phía trước như một lưỡi kiếm sắc nhọn.

Bởi vì dị linh đặc thù, Lâm Kỳ trong hoàng kim thiết tam giác là đặc thù nhất, rất có thiên phú trong chuyện ám sát ẩn nặc. Có rất ít người ẩn nặc được bên cạnh Lâm Kỳ, điểm này thậm chí hẳn còn mạnh hơn Lăng Phong! Nhìn thấy động tác của Lâm Kỳ, hai mắt Lý Trùng sáng ngời, lộ ra vài tia kinh ngạc. Đúng là thân pháp quỷ dị!

Một tiếng thét hải hùng phát ra từ bụi cỏ:

- Ai da, buông tay, mau buông tay, bổn đại nhân là thuật luyện sư! Người không được vô lễ với một thuật luyện sư đại nhân!

Mọi người cùng quay về phía giọng nói, chỉ thấy Lâm Kỳ xách một bóng người từ bụi cỏ bước ra. Người này mặt đầy râu ria và có một cặp lông mày chổi xể vô cùng buồn cười. Bộ y bào trên người rách rách nát nát bị Lâm Kỳ kẻ dao vào cổ tâm trạng nửa sợ hãi, nửa bất mãn, la hét không thôi.

- Lâm Kỳ, buông ông ta ra.

Lăng Phong ra lệnh. Hắn thấy tu vi của người đó không phải cao mình cũng không thể làm tổn thương ai.

Lâm Kỳ nghe nói vậy liền buông lỏng tay, chủ thủ ẩn hình biến mất không chút dấu vết. Lông mày chổi xể chớp chớp cặp mắt chỉ lớn bằng hạt đậu, nhìn nồi canh ô cốt trĩ đang bốc khói nghi ngút, nuốt nước bọt cái ực, hí hửng nói:

- Tiểu muội muội, nhìn người dễ thương như vậy, lại ngoan nữa, có thể cho thúc thúc nếm một miếng canh không?

Nói đoạn lao tới trực tiếp giành lấy bát canh trong tay Đông Phương San, húp hết trong vòng hai ba ngụm.

Rồi có vẻ vẫn chưa hài lòng, hắn liếm liếm môi, nhìn số canh còn sót lại:

- Không ai ăn nữa à?

Không thấy ai trả lời, hắn liền không khách khí bưng ngay lấy, chẳng sợ phỏng miệng húp lấy húp để. Cuối cùng mới thở dài một tiếng mãn nguyện:

- Đúng là đói chết mất.

Tên này đúng là quỷ đói đầu thai, động tác cực nhanh, căn bản không cho người khác cơ hội ngăn cản.

Đông Phương San ngẩn ngơ nhìn bát canh trống rỗng trong tay, tiếp đó lại một nồi canh lớn biến mất không chút dấu vết, chu chu môi, quay sang nhìn Lăng Phong với vẻ đáng thương:

- Đại ca ca!

Giọt nước mắt trong suốt cứ lăn qua lăn lại trong khóe mắt như muốn rơi xuống bất cứ lúc nào.

Mấy ngày nay, Đông Phương San đã dùng sự dễ thương vô địch của mình chinh phục Huyết Sát Vệ. Nhìn thấy bộ dạng đáng thương như con mèo nhỏ bị người ta bắt nạt của cô bé, mấy chục cặp mắt đờ đờ sáng sát khí lập tức hướng về phía nam tử lông mày chổi xể.

"Ài" cảm nhận được ánh mắt bất thiện của họ, nam tử lông mày chổi xể vô thức co người lại, biện hộ:

- Không phải chỉ uống một chút canh thôi sao, sao phải nhỏ mọn vậy! Ta là thuật luyện sư, thuật luyện sư! Các người có biết không?

Nói đến nghề nghiệp của mình, hắn ngẩng đầu cao ngạo:

- Có thể kết giao được với một thuật luyện sư đại nhân tôn quý là vinh hạnh của các người đấy, một chút đồ ăn này đã là gì?

Từ sau khi xuất hiện, người này cứ liên tục thanh minh thân phận thuật luyện sư của mình khiến Lăng Phong cảm thấy có chút buồn cười. Đương nhiên hắn đã nhìn ra niệm thức của nam tử lông mày chổi xể này không mạnh cho lắm, nếu là là thuật luyện thật, đẳng cấp cũng không phải quá cao.

Ở Hắc Phong Nguyên này, thỉnh thoảng lại gặp một một người mạo hiểm thăm hại lạc đường. Dù sao cũng đã gặp người này, lại không có ác ý nên Lăng Phong cũng không phản đối việc giúp đỡ hắn. Phẩy tay ra hiệu cho mọi người yên lặng, Lăng Phong hỏi:

- Các hạ nếu là thuật luyện sư sao lại rơi vào hoàn cảnh này?

- Ài, đừng nói nữa, chuyện dài dòng lắm.

Nói đến hoàn cảnh của mình, nam tử lông mày chổi xể thốn thốn không thôi.

Không biết có phải nhìn bọn Lăng Phong thuận mắt hay không mà nam tử lông mày chổi xể một hơi kể lại ngắn gọn những chuyện đã xảy ra với mình. Cuộc đời hắn vô cùng thâm trầm, còn nhỏ đã mất đi người thân

lưu lạc đầu đường. Khó khăn lắm mới có người nhận nuôi, kết quả người nhà đó lại quá cay nghiệt, sai phái đánh đập hấn như súc vật trong nhà.

Thiếu niên trưởng thành, giống như những ghi chép trong một cuốn truyện tiểu thuyết, hấn tình cờ ra tay cứu giúp một vị lão giả trên đường. Lão giả thấy hấn lương thiện, nghĩ ý muốn thu nhận hấn làm đồ đệ. Vừa nghe thấy lão giả là thuật luyện sư, nam tử lông mày chỗi xể mừng rơn, là một kẻ xuất thân hèn kém mà cuối cùng hấn vẫn leo lên được vị trí thuật luyện sư tôn quý, vui vẻ bái lạy sư phụ, lòng thầm nghĩ vận may của mình thế là đã bắt đầu. Nhưng hấn không thể ngờ rằng, cơn ác mộng của hấn bây giờ mới bắt đầu.

Sau khi cùng lão giả quay về nơi ở, chưa kịp hưởng phúc lão giả đã bị kẻ thù tìm đến tận nhà giết chết. Khó khăn lắm mới thoát ra được, hấn căn bản không dám xuất đầu lộ diện, ẩn núp trong một thương hội và sau bao nhiêu năm cuối cùng hấn cũng chính thức trở thành một thuật luyện sư sơ cấp. Đúng lúc hấn đang tràn đầy tự tin, nghĩ cơ hội báo thù của mình đã đến thì thương hội mà hấn ở vì bị chèn ép không lâu sau đã phải tuyên bố phá sản.

Sau một lúc ngỡ ngàng, nam tử lông mày chỗi xể lúc này mới tỉnh ngộ rằng mình đã hơn ba mươi, nếu còn tiếp tục tha hương cả đời này hấn cũng không thể báo thù. Bởi vậy hấn mới lựa chọn đi Vân Mộng Hoang Trạch để thử thời vận. Bởi vì nơi đó sản xuất ra vô số nguyên liệu mà các thuật luyện sư luyện chương hay dùng. Những nguyên liệu đó cần có thuật luyện sư chuyên nghiệp tiến hành phân loại. Hấn nghĩ, với kinh nghiệm tích lũy nhiều năm, có thể đến Vân Mộng Hoang Trạch đại triển một phen.

Lúc ở Cửu Lý Trấn, lúc nghe hấn nói là thuật luyện sư, cũng có một chi thương đội vui vẻ tiếp nhận hấn cùng đi Mạt Vân Túc. Vốn dĩ mấy ngày đầu cũng thuận lợi nhưng vừa hành tiến không được bao lâu tai nạn một lần nữa lại xảy ra. Hôm đó hấn vì bị đau bụng, đang tiến hành công tác "bài tiết" kinh thiên động địa thì bỗng nhiên một đám kinh phong lang đột nhiên xông vào thương đội! Trong lúc hoảng loạn, thương đội bỏ chạy tứ tán khắp nơi chẳng còn ai để ý đến vị thuật luyện sư đại nhân tôn quý nữa.

Nam tử lông mày chỗi xể đáng thương cứ thế ngồi trong bụi cỏ kinh hồn táng đản một đêm. Không biết vì mùi hôi ngút trời hay vì kinh phong lang không phát hiện ra hấn mà hấn giữ được cái mạng này. Đáng tiếc, may mắn của hấn chỉ dừng đến đó. Không còn thương đội dẫn đường, hấn căn bản không nhận ra chút phương hướng nào hết. Trước khi gặp được bọn Lăng Phong, hấn đã du đãng trong này bốn ngày liền, ăn rễ cây và săn thú nhỏ sống qua ngày, nếu còn tiếp tục e rằng chỉ có nước chết đói.

Câu chuyện khiến cho tất cả người nghe đều phải thổn thức. Lăng Phong cũng không khỏi cảm thán, tại sao lại có nhiều bi kịch như vậy xảy ra với một con người. Cái tên đó sao lại xui xẻo đến thế chứ! Rồi hấn lại hoài nghi liệu vận xui của tên đó có truyền sang những người bên cạnh hay không mà sư tôn và thương hội cũng như thương đội tiếp nhận hấn lại gặp phải đại nạn như vậy. Ngay cả Huyết Sát Vệ nhân thần bất thiện cũng lộ ra vài phần đồng cảm chi sắc. Cảm giác của bọn họ lúc này là nếu còn tiếp tục bắt nạt con người này nữa thì đúng là vô nhân đạo.

- Thịnh giáo tôn tính đại danh các hạ?

Thấy Lăng Phong hỏi, nam tử lông mày chỗi xể ưỡn ngực, dương dương tự đắc nói:

- Cái tên của ta có lai lịch rất lớn. Năm đó khi sư tôn thu nhận ta, chê tên cũ của ta khó nghe, không đủ phách khí nên đổi cho ta cái tên mới. Bổng đại nhân tên gọi Hắc Vận, các người có thể gọi ta là Vận đại nhân.

Hắc, Hắc Vận...hảo vận?

Nhìn nam tử lông mày chỗi xể thân đầy vận xui rồi lại liên tưởng đến cái tên của hấn, mọi người nhất loạt yên lặng...

Sự góp mặt của Hắc Vận mang lại cho thương đội không ít niềm vui. Hấn rất thích trêu chọc Đông Phương San, mới sáng sớm đã lừa lấy mất món điểm tâm của Đông Phương San khiến cho tiểu cô nương giận dữ chu chu môi. Cuối cùng, khi thấy tiểu cô nương có vẻ sắp khóc, hấn lại biến ra điểm tâm một cách thần kì, chọc cho cô bé phải mỉm cười.

Đi theo đằng sau đoàn xe, thỉnh thoảng Lăng Phong lại thấy Hắc Vận vòng qua xe ngựa của bọn Đông Phương San nói vài câu gì đó chọc cho Đông Phương San hét toáng lên mà không khỏi lắc đầu cười ngao

ngán, ánh mắt nhìn Hắc Vận thêm vài phần ngưỡng mộ. Một người gặp phải bao nhiêu chuyện bi thảm mà vẫn giữ được tinh thần lạc quan vui vẻ như Hắc Vận thật là hiếm có.

Cả quãng đường Mặc Đồ không nói câu gì, mặc dù đã có ý làm khó Huyết Sát Vệ nhưng sau khi chịu ơn huệ của Bối Nạp Thông, hộ vệ của Đông Phương thương đội gần như đều đã nghiêng về phía bọn Lăng Phong. Bọn họ có ý đi thật chậm như sợ bọn Lăng Phong không theo kịp. Trước tình hình này, Mặc Đồ cũng chỉ còn biết tiếp tục nín nhịn.

Mặt trời lại chậm chậm ngã về Tây, trước mặt đã xuất hiện một hạp cốc. Hai bên hạp cốc là hai vách đá cao dựng đứng, bên trong không biết sâu bao nhiêu, cỏ cao ngập đầu người, nhìn từ xa chẳng khác gì một rừng cây bụi thấp.

"Lý quân sự, đi qua hạp cốc này không lâu nữa chúng ta sẽ đến Mạt Vân Túc. Nếu như chúng ta tăng tốc độ thì ngày mai chúng ta đến nơi thuận lợi." Mặc Đồ lớn tiếng nói, chỉ roi ngựa về hạp cốc phía trước.

Lúc này, Lăng Phong cũng đã theo tới nơi, lạnh lùng nói: "Mặc Đồ đoàn trưởng, hạp cốc này địa thế hiểm trở, nếu như có người mai phục bên trong e rằng khó có thể thông hành? Cứ tiếp tục đi thẳng không phải là quá chủ quan sao?" Mặc Đồ biến sắc, cười lạnh nói: "Hắc Phong Nguyên này nơi nào cũng vắng vẻ, ai lại rảnh rỗi đến mức đến đây mai phục chứ?"

Lăng Phong cười cười, không nói thêm điều gì.

Lý Trùng nhíu mày nói:

- Mặc đoàn trưởng, Lăng võ sư nói cũng có lý, phía trước cỏ cây rậm rạp, nếu như chúng ta đi qua mà bên trên lại có người mai phục không phải là rất bất lợi cho thương đội sao. Lúc đó, có muốn thoát khỏi vòng vây cũng khó. Ta nghĩ, hay là đoàn trưởng phái người đi trước xem sao?

175. Chương 130: Một Nén Hương - Giết!

Lý Trùng đã lên tiếng, Mặc Đồ không thể từ chối, nét mặt càng thêm phần khó coi, ấp úng nói:

- Có cần phải thế không? Tuyến đường này là tạm thời định ra nên không phải ai cũng biết, sao có người ở đây mai phục trước được? Quân sự hình như lo lắng quá rồi?

Thấy Mặc Đồ cứ khất lần mãi, sắc mặt Lý Trùng bắt đầu trầm xuống. Thân là thương đội quân sự, đã phục vụ qua ba đời chủ nhân Đông Phương gia, bản thân cũng là một người vô cùng thông minh nên lúc này ông không khỏi cảm thấy hoài nghi, ngữ khí bỗng trở nên lạnh lùng:

- Mặc Đồ đoàn trưởng, đây cũng là lần đầu tiên ngài đi qua Hắc Phong Nguyên, sao biết được bên trong nguy hiểm như thế nào. Ta thấy chỉ bằng chúng ta cẩn thận một chút, giảm bớt rủi ro không phải tốt hơn sao?

Bị đe dọa bởi ngữ khí kì lạ của Lý Trùng, Mặc Đồ thoáng giật mình, miễn cưỡng bật cười ha ha, nói:

- Nếu như Lý quân sự đã ra lệnh thì những kẻ bán mạng như ta đành phải chấp hành thôi.

Rồi vung roi, xoay ngựa, quát lớn:

- Hồ Nhị, người mang theo vài huynh đệ đi một chuyến.

Sau tiếng quát, lập tức xuất hiện một vài tiếng cản nhần vang lên từ sau đoàn xe.

Thấy hẳn chịu nghe lệnh, nét mặt Lý Trùng giãn ra phần nào, lòng thầm nghĩ: Không lẽ là mình quá đa nghi?

Đột nhiên, tên dong binh vừa chấp tay nhận lệnh bắn lên không trung một quả cầu nhỏ với khí thế tấn lòi. Quả cầu nhanh chóng nổ tung giữa không trung phát ra ngũ quang thập sắc và quang mang vô cùng nồng liệt. Quang mang lượn vòng theo một lộ tuyến đã được định trước. Không lâu sau, hình ảnh một con cừu vĩ hồ trương nha vũ trào hiện lên giữa không trung!

Lưu diễm quang đồ cửu vĩ hồ chiếm một khoảng không trung mà người đứng cách đó mười dặm cũng có thể nhìn thấy!

- Không ổn!

Lý Trùng phản ứng rất nhanh. Vừa nhìn thấy người trong dòng binh đoàn của Mặc Đồ bắn pháo lên không trung đã biết chuyện mà mình lo lắng là thật, đám người này quả nhiên có ý định khác! Ông thét lên một tiếng, bay vọt ra khỏi lưng ngựa. Rồi một lớp khói giáp màu trắng xuất hiện bọc lấy cơ thể ông. Hai bên khói giáp cứ kéo dài ra mãi như hai cánh chim. Vũ dục vì chấn tạo nên một luồng kính lưu bắn về về phía Mặc Đồ.

- Khoan đã!

Mặc Đồ hét lên một tiếng:

- Lý quân sự, nếu người dám tiến thêm một bước nữa, ta sẽ không đảm bảo tính mạng của Đông Phương tiểu thư đâu!

Không biết từ lúc nào, Mặc Đồ đã xuất hiện cạnh xe ngựa của Đông Phương San và Kiều Kiều. Chân lực từ lòng bàn tay điên cuồng bắn ra, thổi bay thân xe và giờ trường đao về phía Đông Phương San.

Đòn uy hiếp này đã trực tiếp đánh trúng vị trí yếu hại. Lý Trùng đứng khựng lại, đôi cánh sau lưng vươn dài, từng đường vũ khí màu trắng như những mũi kiếm sắc nhọn đâm vào không trung! Lý Trùng giận dữ nhìn Mặc Đồ, khóe mắt giật giật:

- Người dám làm hại tiểu thư, lão hủ sẽ nghiền xương người!

- Ha ha, Lý quân sự đúng là càng già càng dẻo dai. Cả quãng đường chỉ thấy Lý quân sự tinh thần quắc thước không ngờ tu vi còn đến trình độ này!

Mặc Đồ cười nham hiểm:

- Nếu như không có vị tiểu thư này làm bùa hộ thân thì chắc huynh đệ chúng ta cũng khó nuốt nổi Đông Phương thương đội các người.

Rồi quay sang bên cạnh:

- Ê, tiểu cô nương, đừng có mà lộ xôn, đao của ta không có mắt đâu.

Kiều Kiều ôm Đông Phương San vào lòng, trợn mắt với hắn:

- Chỉ biết bắt nạt trẻ con, người là nam nhân gì chứ?

Mặc Đồ nét mặt ngưng trọng, hung hăng trừng mắt. Mặc dù có cũng có bản khoản về thái độ không chút sợ hãi của Kiều Kiều nhưng cũng không để bụng, quay sang Hắc Vận cảnh cáo:

- Còn cả vị thuật luyện sư đại nhân này nữa, đừng căng thẳng, người là người có giá trị, chỉ cần ngoan ngoãn đứng im, ta đảm bảo sẽ không làm hại người đâu!

Hắc Vận mỉm cười khổ sở, miệng lẩm bẩm:

- Ta bắt đầu hoài nghi có phải sư tôn đã chọn nhầm tên cho ta rồi không, các người có phải là nhóm cường đạo Cửu Vĩ Hồ không?

Mặc Đồ cười hắc hắc, nói:

- Không ngờ người cũng hiểu biết vậy, không sai, chúng ta chính là Cửu Vĩ Hồ!

Cái tên "Cửu Vĩ Hồ" như một quả bom dội thẳng vào giữa đoàn người. Ngay cả đám hộ vệ của Đông Phương thương đội đang nổi giận đùng đùng mà cũng lộ vẻ sợ hãi, không dám trợn mắt trừng trừng nhìn dòng binh đoàn nữa.

Ở Hắc Phong Nguyên này, "Cửu Vĩ Hồ" chính là biểu tượng của máu và chết chóc. Bọn chúng còn khát máu hơn cả ma thú của Hắc Phong Nguyên! Không ai biết bộ mặt thật của chúng như thế nào bởi vì những

người gặp phải chúng không một ai may mắn sống sót và hàng hóa mà thương đội vận chuyển thì biến mất không chút dấu vết.

Cửu Vĩ Hồ hành tẩu như gió, tin tức kì chuẩn vô cùng, mỗi lần xuất động đều không về tay không, bình thường không ai biết chúng ẩn nấp chỗ nào. Trước đây đã từng có người ở Mạt Vân Túc tập hợp cao thủ đi bắt Cửu Vĩ Hồ để các thương đội không còn lo sợ khi phải đi qua Hắc Phong Nguyên nữa, nhưng cuộc truy bắt được rất được mong chờ ấy cuối cùng chẳng mang lại kết quả nào cả.

Cửu Vĩ Hồ chính thức nổi danh sau lần đánh cướp một thương đội. Thương đội đó có tên Bích Vân và đã mời một vị cao thủ bát tinh đỉnh phong dẫn đường. Trong thương đội có rất nhiều cao thủ thất tinh! Có thể nói, đối mặt với thương đội như vậy, dù có huy động quân đội chưa chắc đã hạ nổi. Kết quả Mạt Vân Túc đợi mãi vẫn không thấy tin tức của Bích Vân thương đội.

Không lâu sau có người phát hiện ra hành tung của Bích Vân thương đội nhưng lúc đó tất cả mọi người đều đã chết!

Nghe nói cảnh tượng lúc đó vô cùng bi thảm. Bởi vì đã hơn nửa tháng nên thi thể của những người trong thương đội đều đã bị ma thú ăn hết, chỉ còn trơ xương trắng hếu! Nhưng từ những vật phẩm và những dấu hiệu mà Cửu Vĩ Hồ để lại, người ta đã chứng minh được thân phận thương đội. Ngay cả một thương đội cường đại như vậy mà còn không phải đối thủ thì ai có thể chống lại Cửu Vĩ Hồ? Từ đó về sau, với tất cả những thương đội muốn đến Mạt Vân Túc, Cửu Vĩ Hồ trở thành một cơn ác mộng!

Vừa nghe thấy đối tượng mà mình đang đụng lại phải Cửu Vĩ Hồ, đám hộ vệ bắt đầu run lập cập, căn bản không dám tượng tượng tiếp theo sẽ như thế nào.

- Ha ha, không cần phải quá hưng phấn, lát nữa các ngươi có thể tận mắt nhìn thấy đoàn trưởng đại nhân rồi!

Mặc Đồ bộ dạng nhàn nhã, với danh tiếng nhiều năm của Cửu Vĩ Hồ, hần gần như chẳng cần dùng vũ lực đe dọa mà đám hộ vệ đã im thin thít, chiều này lúc nào cũng phát huy tác dụng. Dù là thương đội có thực lực cường đại, sau khi nghe thấy cái tên Cửu Vĩ Hồ, dũng khí để phản kháng nhiều lắm chỉ còn lại ba phần. Căn bản không phát huy được sức mạnh vốn có, cuối cùng thảm bại dưới tay bọn chúng.

Vừa nhìn thấy quang đồ Cửu Vĩ Hồ bùng sáng giữa không trung, lập tức có vô số thân ảnh xuất hiện từ những bụi cỏ xung quanh, trực tiếp bay đến vách núi hai bên cốc như những con phi điểu. Mới nhìn sơ sơ đã thấy có ba mươi mấy người!

Mỗi thân ảnh đều khoác hồng y, ánh mắt phản chiếu huyết sắc yếu diễm như những tên sát thần đến từ cửu u địa ngục. Một luồng sát cơ sâm hàn mỗi lúc một tới gần!

Người của Đông Phương thương đội siết chặt nắm tay, một vài người thậm chí còn run rẩy không ngừng. Bọn họ cảm thấy mình như miếng thịt cá nằm trên thớt chờ đón nhận màu máu tanh vô tình từ con dao! Bỗng dưng, một hộ vệ hình như chịu đựng không nổi không khí áp lực này, "a" lên một tiếng, điên cuồng bỏ chạy.

- Hừ!

Một tên dong binh nhìn thấy vậy, cười lạnh một tiếng, huy động trường nhận trong tay, bay về phía cổ người kia như chặt một con gà! Khoảnh khắc đó, ánh mắt hần lộ ra một tia quang mang tàn nhẫn, khiến người ta rùng mình.

Trường đao rơi xuống với tốc độ cực nhanh, cách cổ của người hộ vệ đó chưa đầy nửa tấc!

"Vù" một tiếng, kinh phong nội hưởng, một cục đá phá không bay ra, đập mạnh vào trường kiếm của tên dong binh. Một tiếng nổ lớn vang lên, tên dong binh chỉ cảm thấy hình như có một cục đá lớn đập vào chuôi đao của mình, rồi không sao chống đỡ nổi lực dội lại!

"Phốc" một tiếng, cán đao đập mạnh vào ngực hắn, "Rắc rắc rắc", lần này thì không biết có bao nhiêu khúc xương đã gãy.

- Ai?

Mặc Đồ kinh ngạc, tên dong binh vừa ra tay hấn cũng biết, thực lực của ngũ tinh đỉnh phong trong dong binh đoàn mặc dù không phải là tuyệt đỉnh cao thủ nhưng bị hòn đá làm cho gãy xương thì không biết người ra tay có tu vi cao như thế nào?

- Là ai giở trò vậy?

Mặc Đồ nhìn khắp tất cả mọi người bằng ánh mắt sắc bén. Lúc này hấn vẫn còn đặc ý nên không quan sát kĩ những người có mặt. Bây giờ để ý mới phát hiện có chút kì lạ. Trừ đám hộ vệ còn đang hoảng hốt của thương đội ra, đám người Lăng Phong một chút biểu hiện sợ hãi cũng không có! Thậm chí có người còn đang ngáp dài đầy mệt mỏi!

- Lão Lục, còn phải đợi đến lúc nào nữa? Ta nhìn đám người này khó chịu lắm rồi.

Lô Sâm cười quái dị, nếu như đứng gần có thể nhìn thấy một đám hỏa diễm màu đỏ đang bốc lên từ lòng bàn tay hấn. Nguyên lực gào thét điên cuồng!

- Chờ một chút đi, nhỏ cỏ không trừ gốc, hậu hoạn quá nhiều.

Mặc Đồ cảm thấy mình hoàn toàn bị bỏ qua, sự coi thường được thể hiện một cách lộ liễu trong lúc bọn Lăng Phong trò chuyện khiến tim hấn đập bình bịch. Đang lúc định nổi giận thì thân ảnh huyết sắc đã bay đến gần! Vừa nhìn thấy người này, Lý Trùng đã hét lên phẫn nộ:

- Ứng lâu chủ, là ngươi!

Huyết sắc thân ảnh, thủ lĩnh của đám người đó lại là một người quen lâu chủ nghênh tân lâu Ứng mập!

Lúc này, hấn vẫn còn giữ nguyên bộ dạng tươi cười niềm nở thường ngày, tuyệt đối không nhìn ra sát khí của một vị thủ lĩnh Cửu Vĩ Hồ. Nhưng sát ý không thể che giấu của người đang đứng sau lưng hấn khiến người khác không thể nghi ngờ thân phận của hấn! Ứng mập cười nói:

- Lý quân sự, chúng ta lại gặp mặt rồi.

- Không ngờ thủ lĩnh của Cửu Vĩ Hồ lại là ngươi!

Lý Trùng bật cười điên cuồng, giọng cười đầy vẻ giận dữ.

- Chẳng trách Cửu Vĩ Hồ lần nào cũng có được lộ trình chính xác nhất của các thương đội. Chẳng trách sau mỗi lần ra tay, các người đều biến mất không chút dấu vết. Chẳng trách chưa từng có ai phát hiện ra tung tích của Cửu Vĩ Hồ. Đúng là gian xảo!

- Cảm ơn lời khen!

Ứng mập cung kính hành lễ, mỉm cười ôn hòa:

- Vì mối tri tình giữa chúng ta, ta sẽ để cho toàn bộ Đông Phương thương đội được toàn thây.

- Ngươi dám!

Lý Trùng nổi giận đùng đùng, cánh đập vù vù sau lưng như âm thanh của hàng ngàn hàng vạn dây cung.

- Mặc Đồ, cho Lý quân sự xem xem ông ta có dám ra tay nữa không!

Ứng mập chậm rãi ra lệnh, nhưng lời đã thốt ra rồi mà vẫn thấy Mặc Đồ đứng yên không chút động đậy, giận dữ quát lớn:

- Mặc Đồ, ngươi đang làm gì vậy?

- Ta, ta...

Mặc Đồ lúng túng nửa động nửa không giống như đang bị theo dõi gắt gao bởi cái nhìn lãnh lẽo của một vị sứ giả địa ngục.

Lúc này Lăng Phong mới chậm chậm bước tới phía Mặc Đồ, phất phất ống tay áo, tư thái tiêu sái vô cùng.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết à!

Nhìn thấy vậy, một tên dong binh quát lên, hung hăng đâm tam lăng kích vào đầu sườn Lăng Phong. Một khi bị đâm phải sẽ có máu tươi chảy ra!

Lăng Phong như không nhìn thấy gì, thân hình bất biến, cánh tay chỉ thoáng giơ lên, huy xuất tả chưởng. Tả chưởng chạm vào đầu nhọn của tam lăng, nắm nhẹ, lòng bàn tay đột nhiên phát ra âm thanh như tiếng sóng triều!

Bùm, ba mũi tam lăng vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, cự lực vẫn tiếp tục tràn lan như sóng biển, lan tới năm đầu ngón tay, cánh tay rồi ngực tên kia. Tất cả xương cốt trên người tên dong binh đó gần như kêu răng rắc cùng một lúc. Cuối cùng, thân thể hắn bay cao lên không trung, rơi mạnh xuống đất, biến thành bùn nhão!

Cực đạo ba!

Lục tinh cao thủ bị biến thành bùn nhão chỉ bằng một chiêu!

Kinh hoàng, sợ hãi, hoảng loạn!

Trước một loạt những ánh mắt tê dại, nét mặt Lăng Phong vẫn thản nhiên như vừa hoàn thành một chuyện cỏn con chẳng đáng nhắc đến. Hắn vẫn không nóng không vội, tư thái ung dung đi qua đám dong binh nghiêm trận.

Chỉ cần một chiêu biểu hiện như vậy đã chẳng còn ai dám ngăn cản hắn nữa!

Nhìn Lăng Phong chậm rãi tiến về phía mình, gần đến nỗi cơ hồ có thể ngửi thấy mùi máu tanh và khí tức chết chóc trên người hắn, ánh mắt Mặc Đồ lộ vẻ sợ hãi. Trong khoảnh khắc đó, Mặc Đồ cảm thấy Lăng Phong mới chính là Cửu Vĩ Hồ đáng sợ và mình chỉ là một thường dân bình thường.

Hắn muốn kêu lên thật to nhưng luồng khí lạnh lạnh sau lưng khiến hắn không thể cử động nổi dù một ngón tay!

Lăng Phong bước tới bên xe ngựa, dịu dàng che mắt Đông Phương San, không thèm quay đầu, nói:

- Giải quyết luôn đi.

Sau lưng vang lên một tiếng "phốc". Lúc này đám cường đạo Cửu Vĩ Hồ mới phát hiện không biết từ lúc nào một người thanh niên gầy gò đã xuất hiện sau lưng Mặc Đồ! Nghe Lăng Phong ra lệnh, chiếc chủy thủ đen như mực trong tay hắn vung lên, máu tươi bắn ra!

Mặc Đồ trợn tròn mắt, ngã gục xuống lưng ngựa, ánh mắt vẫn sót lại vài phần không tin.

Bàn về chân lực tu luyện thì Mặc Đồ vẫn còn cao hơn Lâm Kỳ một tinh. Lâm Kỳ mặc dù được Lăng Phong giải quyết dị linh quấy nhiễu nhưng trong một thời gian ngắn, chân lực tuy vẫn tiến bộ một cách rõ ràng nhưng tiến bộ thì cũng có mức độ của nó.

Tuy vậy trong những cuộc chiến sinh tử, quyết định thắng thua thì vấn đề mấu chốt vẫn là cự linh!

Sau khi luyện hóa tinh chương do đích thân Lăng Phong chế tạo, Lâm Kỳ có thể miêu sát vượt cấp những người có chân lực mạnh hơn bản thân như Mặc Đồ!

- Lăng tiên sinh?

Nhìn Lăng Phong làm những chuyện này mà bản thân không kịp ngăn cản, ánh mắt Ứng mập lộ ra một tia thần sắc sợ hãi:

- Không ngờ, thật không ngờ! Cả đời này ta đã đọc ánh mắt của bao nhiêu người vậy là lại nhìn lầm người! Đúng, đúng là một tên ăn chơi trác táng, công quốc quý tộc! Người có tư cách trở thành đối thủ của ta!

Trước những câu nói đầy sát ý của hắn, Lăng Phong không hề có phản ứng gì, chỉ dịu dàng xoa đầu Đông Phương San, dỗ dành:

- San San có sợ không? Ngoan nhắm mắt vào nhé, coi như nằm mơ ấy. Ngủ một giấc rồi sẽ không sao.

Nói đoạn, Lăng Phong ấn nhẹ vào cổ Đông Phương San, để cô bé chìm vào giấc ngủ.

Thấy mình bị coi thường triệt để, một người lòng dạ sâu sắc như Ứng mập cũng phải xuất hiện vài tia sát khí:

- Tốt, tốt, tốt! Đúng là quá cuồng ngạo. Bao nhiêu năm nay, ngươi là người đầu tiên không coi Cửu Vĩ Hồ chúng ta ra gì đấy!

Hắc Vân cũng phải quay sang nhìn Lăng Phong, người thanh niên này có gì mà có thể coi thường sự uy hiếp của Cửu Vĩ Hồ đến vậy? Nhưng chỉ thấy Lăng Phong nhẹ nhàng chuyển Đông Phương San vào lòng Kiều Kiều, bình thần ngàng đầu, ra lệnh:

- Hắc Đình Tư, Tát Gia!

- Có thuộc hạ!

- Cho các người thời gian một tuần hương để giải quyết!

Ngừng lại một lát, Lăng Phong mới lạnh lùng nói:

- Giết hết toàn bộ, chỉ cần để thoát một tên, ta sẽ tìm các người hỏi tội đấy!

- Thuộc hạ tuân lệnh!

Ngây đại!

Những người xung quanh nghe thấy mà ngây hết cả người: Hắc không nói đùa chứ? Đối diện với Cửu Vĩ Hồ nổi tiếng hung ác mà hắc bắt thủ hạ của mình giết chết toàn bộ, hơn nữa còn phải hoàn thành trong một thời gian nhất định, nếu không sẽ bị phạt? Điều càng khiến người ta ngỡ ngàng nhất là những thanh niên nhận lệnh. Bọn họ như đang nghe một chuyện hết sức bình thường, không hề có ý muốn phản kháng!

Đám người này đúng là một lũ điên!

- Ha ha ha ha, giết toàn bộ? Để ta xem các người làm thế nào!

Ứng mập cười lớn, hắc đã chuẩn bị xong lát nữa sẽ hành hạ đám thanh niên cuồng vọng này như thế nào. Nhưng ngay sau đó hắc chợt hiểu ra mọi chuyện hình như không ổn. Đám Huyết Sát Vệ lúc này còn có vẻ lười nhác đột nhiên thay đổi bộ dạng!

Dùng "tĩnh nhược xử tử, động như thoát miễn" hoàn toàn không đủ để diễn tả sự biến đổi này. Bọn họ giống như một đám độc xà vừa tỉnh giấc, một con hùng sư mới ngủ dậy. Có thể nhìn thấy rõ sự đói khát trong mắt họ!

Đói khát, chỉ có dùng máu tươi và sự chết chóc mới thỏa mãn được cơn đói của họ!

- Sát!

Mệnh lệnh vừa vang lên, chiến trường đã tràn ngập mùi máu tanh!

Không hề do dự, không hề chần chừ, nếu có chỉ là một luồng sát ý lạnh thấu xương, như một cơn hồng thủy điên cuồng ập đến!

Đến tận lúc này Ứng mập mới biết mình sai lầm, vô cùng sai lầm. Hắc cứ nghĩ nhóm cường đạo của hắc mạnh lắm, ngạo nghễ lắm vậy mà trước chiếc cối xay thịt Huyết Sát Vệ, tất cả thành viên của Cửu Vĩ Hồ đều thấy mềm nhũn cả người. Cảm giác mềm nhũn này không đơn thuần chỉ là sự chênh lệch lực lượng mà còn nằm ở yếu tố tâm linh!

Dường như vừa có một ngọn núi nguy nga ập xuống trước mặt và người của mình thì như những hòn đá nhỏ rơi vãi ngổn ngang trước ngọn núi. Lúc đối diện với đất cát yếu ớt, hòn đá có thể thoải mái thể hiện mặt cứng rắn của mình. Nhưng khi ngọn núi trước mặt ập xuống, góc cạnh của chúng chỉ còn là trò cười, một trò cười vô cùng bi thảm!

- Biến huyền, tứ tượng chi trận!

Hắc Đình Tư và Tát Gia cùng đồng loạt hét lên, hai nhóm Huyết Sát Vệ lập tức hợp lại, nguyên tố thiên hành giả và vật chất thiên hành giả tạo thành tứ nhân phương trận. Đây là trận thể mà Cảnh Vân tính

tâm nghiên chế ra, bốn người liên thủ phối hợp, trừ phi thực lực của đối thủ vượt qua bọn họ tam tinh, nếu không sẽ chẳng có ai công phá được trận thế này!

Quang cầu hồng sắc không ngừng bay ra, thành viên của Cửu Vĩ Hồ vừa lao đến đã thét lên đau đớn, thân thể biến thành một ngọn lửa sống bốc cháy rừng rực. Chẳng để cho chúng có cơ hội giãy dụa, từng luồng chân lực mạnh mẽ đã trực tiếp biến chúng thành tro bụi!

Ngoài ra, thủy quang dựng đứng như những bức tường khổng lồ đổ ụp xuống, căn bản không để cho đối phương kịp trở tay, cuốn động chúng, làm chúng đứng không vững. Tiếp theo, một Huyết Sát Vệ khác đứng bên cạnh chém từng tên nhẹ nhàng như bổ dưa hấu.

Bình tĩnh, giết chóc!

Huyết Sát Vệ lúc đó dường như đã hoàn toàn biến thành một cỗ máy giết chóc. Bất luận đám Cửu Vĩ Hồ kêu khóc thế nào bọn họ vẫn không tỏ ra thương hại. Trong mắt bọn họ, sinh mạng chỉ là như trái cây đã chín, và sứ mệnh của bọn họ là thu hoạch!

Lúc đối mặt với những thương đội cường đại, Cửu Vĩ Hồ không thấy sợ vì chúng sẽ dùng thủ đoạn tàn ác hơn gấp trăm lần để chấn phá kẻ địch! Nhưng lúc đối diện với Huyết Sát Vệ, bọn chúng thực sự cảm thấy sợ hãi. Cách đối phương hoàn toàn coi thường mạng sống khiến tâm linh bọn chúng không khỏi chấn động.

Ánh mắt như vậy phải dùng bao nhiêu máu tươi mới có thể tạo ra? Đội ngũ có nhân thần như vậy thì thiết huyết và điên cuồng đến mức nào?

Đáng tiếc, bọn chúng đã không còn có cơ hội để chứng kiến nữa. Bọn chúng chẳng qua chỉ là một hòn đá lót chân trên con đường dẫn tới huy hoàng của những tên sát thần kia mà thôi.

176. Chương 131: Vô Cốt Môn.

”Quá hung tàn.” Hắc Vận nhìn cuộc chiến đã gần tàn, miệng lẩm bẩm: ”Thật sự quá hung tàn.”

Đám Cửu Vĩ Hồ lúc này còn hùng hùng hổ hổ, nếu tính cả nhóm Mặc Đồ thì bây giờ chỉ còn sót lại có một mình Ứng mập.

Hắn lúc này không còn nguy trang như lúc ban đầu nữa, vẻ mặt hung tợn, sau lưng đã bắt đầu xuất hiện cự linh.

Đó là một cây lan gai hình cầu, bề ngoài phủ một màu trắng sữa mềm mại nhưng lại mọc đầy gai.

Cây lan cầu gai quay ”vù vù” theo từng đòn công kích của hắn. Hắc quang trên lớp gai nhọn đột nhiên kéo dài, vươn xa mấy trượng.

Bất cứ vật nào chạm vào cũng bị nó hung hăng cắn cho một tiếng lớn!

Cũng chính vì bởi quả cầu lan gai cự linh này mà hai người có tu vi bất phàm như Hắc Đình Tư và Tát Gia liên thủ lại nhưng một lúc lâu vẫn chưa hạ được hắn.

Nhìn thấy Lăng Phong này giờ vẫn chỉ khoanh tay đứng nhìn mà không tham gia ứng chiến, Ứng mập biết hôm nay hắn khó lòng thoát được.

Bởi vậy hắn mới quyết định liều mạng, hi vọng có thể thay đổi được một chút huyết vận.

Nhìn sắc trời, Tát Gia có vẻ lo lắng, nghiêng răng lao thẳng về phía Ứng mập.

Ứng mập rống lên một tiếng, hắc quang trên cự linh đại uy như nùng vụ sạ khởi.

Đồng thời, một vòng thủy quang tràn ra khỏi cơ thể hắn, vang lên những âm thanh thành thục trầm đục. Tát Gia cường hành phá khai phòng ngự của lan cầu gai.

Đoạt mệnh quyền trong tay quét qua lưng Ứng mập cái xẹt! Máu tươi bắn ra tung tóe! Hắc Đình Tư chờ đúng lúc này, tung ra một quyền đánh trúng ngực Ứng mập.

Chân lực bột phát, phá vỡ từng khúc xương, đoạn tuyệt cơ hội phản phác cuối cùng của hắn.

Ứng mập ôm ngực, trừng trừng nhìn đám người trước mặt như không tin nổi bản thân mình sẽ rơi vào hoàn cảnh này.

Ánh mắt của hắn cuối cùng hướng về phía Lăng Phong, một lúc lâu sau hắn đột nhiên bật cười, nụ cười có chút ác độc rất khó diễn đạt.

- Các người...đều sẽ gặp phải báo ứng.

- Hừ, ngu ngốc!

Tát Gia hung hăng đá cho Ứng mập một cước, sắc mặt hơi tái.

Lúc này hắn để cự linh hóa khải cường hành đột phá phòng ngự của Ứng mập, chắc cũng bị thương không ít.

Thấy Ứng mập gây cho mình nhiều phiền toái đến vậy, Tát Gia không khỏi lên tiếng rửa thù!

- Tát Gia!

Lăng Phong quát khê. Tát Gia lúc này còn ý khí phi dương vừa nghe Lăng Phong quát liền xẹp ngay xuống như một quả bong bóng

Ngoan ngoãn cùng Hắc Đình Tư bước tới trước mặt Lăng Phong, cúi đầu nói:

- Giáo quan!

Lăng Phong nghiêm mặt, nói:

- Đã vượt quá thời gian quy định rồi, phạt hai người gia huấn ba ngày!

- Vâng, giáo quan.

Thấy bọn Hắc Đình Tư bị Lăng Phong phạt mà không dám ý kiến, Hắc Vận cũng phải bật cười khổ sở:

Đây gọi là đội ngũ gì chứ!

Nếu đổi là thủ lĩnh khác, có thuộc hạ tiêu diệt được Cửu Vĩ Hồ chẳng mừng đến nỗi quên hết mọi chuyện ấy chứ.

Nhưng Lăng Phong thì sao? Không những không khen thưởng, thậm chí còn phạt thêm!

Buồn cười nhất là đối tượng bị trừng phạt thì cũng cam tâm tình nguyện chịu phạt. Đường như chuyện không tiêu diệt hết bọn Cửu Vĩ Hồ trong thời gian qui định đối với họ là một sự sỉ nhục quá lớn.

Thử hỏi ai có thể ngăn cản một đội quân ngạo khí thế này?

Điều khiển Hắc Vận không dám tin vào mắt mình là: Huyết Sát Vệ, ngay sau khi vừa kết thúc cuộc chiến, phần đông trên người vẫn còn nguyên mùi máu tanh nhưng khuôn mặt thì đã rạng rỡ nụ cười, một số ít người thậm chí còn quay lại thần thái lười nhác lúc ban đầu, vui vẻ nhìn Hắc Đình Tư và Tát Gia chịu phạt. Miệng lải nhải trách móc:

- Thủ lĩnh, bị giáo quan phạt rồi hả? Ha ha, ai bảo các người muốn một mình nuốt 'cá lớn'. Sớm biết vậy gọi chúng ta đến giúp một tay có phải tốt hơn không? Ăn một mình là gặp báo ứng đấy.

- Cút! Cái đám đáng đánh này!

Nhìn đám người đang hi hi ha ha cười đùa náo nhiệt, mọi người chỉ biết tròn mắt ngạc nhiên. Họ có đúng là những Huyết Sát Vệ sát khí thấu xương vừa rồi không?

Sau đó, Huyết Sát Vệ lại cho bọn họ thấy thế nào là chuyên nghiệp. Người nào người nấy tác phong nhanh nhẹn thu hoạch sạch sẽ tất cả những thứ gọi là đáng giá trên người đám Cửu Vĩ Hồ mà chẳng mất một chút thời gian công sức nào.

Tác phong nhanh nhẹn của Huyết Sát Vệ khiến những người chứng kiến không khỏi hoài nghi liệu có phải bọn họ mới là cường đạo chính hiệu, và Cửu Vĩ Hồ chỉ là một đám trẻ con muốn hù dọa người khác cho vui mà thôi?

Biết rằng suy nghĩ đó rất vớ vẩn nhưng bọn họ không thể khống chế được cảm giác của mình.

- Này, đám ngu ngốc, thân là thủ lĩnh, trên người hẳn nhất định phải có không ít đồ tốt. Không được bỏ qua dễ dàng đâu kiểm tra kĩ lần nữa đi!

Cố Dao chống hông quát lớn.

- Vâng, đại tể đầu.

Huyết Sát Vệ đồng thanh trả lời.

Danh hiệu "đại tể đầu" có được sau bao nhiêu sự kiện xảy ra trên đường.

Vốn dĩ Huyết Sát Vệ không hề có thói quen lấy đồ của đối thủ, nhưng sau khi bị Cố Dao mắng là lãng phí và đích thân làm mẫu cho họ xem

Thì đám tiểu tử đó đã nắm bắt kĩ xảo này rất nhanh. Cả quãng đường, chỉ cần có ai gây sự với họ, kết quả cuối cùng đều là phải 'cống hiến' toàn bộ tài sản tích lũy nhiều năm.

Mặt khác, Lăng Phong đem nhiệm vụ truyền thụ vô cốt nhu thân phân công cho Cố Dao.

Luận về vô cốt nhu thân, Cố Dao am hiểu hơn Lăng Phong rất nhiều, có cô truyền thụ, lực công kích thực tế của Huyết Sát Vệ tiến bộ nhanh chóng.

Đối với họ mà nói, Cố Dao đã có "bán sư" chi nghị nên tiếng "đại tể đầu" cũng được gọi một cách cam tâm tình nguyện.

Đối với bọn Lăng Phong mà nói, tiêu diệt Cửu Vĩ Hồ chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới nhưng với Đông Phương thương đội mà nói, Huyết Sát Vệ bỗng dưng bị phủ lên người thêm một tầng huyết sắc nùng liệt.

Dù đám người đó trước đây có cùng họ kẻ vai sát cánh xưng huynh gọi đệ thì bây giờ họ vẫn cảm thấy có chút sợ hãi, cảm giác thoải mái tự tại ban đầu đã không còn nữa.

Trước tình huống này, Lăng Phong cũng chỉ biết thở dài, đối với cường giả mà nói, tu vi càng tăng cao thì khoảng cách với những người bình thường càng bị kéo giãn. Chân lý này không ai có thể thay đổi được, bởi vậy, cường giả rất dễ cô đơn.

May mà Huyết Sát Vệ nhân số cũng đông, lại thêm bọn họ đều là thanh niên nên vẫn thường trêu đùa chọc phá lẫn nhau.

Không khí náo nhiệt vô cùng.

Đông Phương San vẫn thích dính chặt lấy Lăng Phong như trước kia. Trong mắt cô bé, Lăng Phong đáng sợ vẫn là đại ca ca cùng cô bé ngoắc tay giữ bí mật chung của hai người và Huyết Sát Vệ là đám người ngốc nghếch lúc nào cũng muốn bề mình nhưng mỗi lần đều bị Kiều Kiều tỷ tỷ giáo huấn cho một trận nên thân.

Vẫn còn một người vẫn giữ nguyên thái độ cũ với bọn Lăng Phong là Hác Vận. Tên này lúc nào cũng đầy vẻ lạc quan hi hi ha ha vui vẻ lại gần làm quen với người khác, đối với hắn, chuyện Cửu Vĩ Hồ dường như chưa từng xảy ra. Tâm lý cường hãn này thật đáng để người ta ngưỡng mộ.

Hai ngày sau đó, thương đội vẫn cứ cắm cúi đi. Con đường mà Mặc Đồ dẫn họ đi là để tiện cho việc phục kích nên rất vòng vèo. Sau khi xuyên qua hạp cốc, lối đi còn hiểm trở hơn, khiến thương đội phải mất khá nhiều thời gian.

Rốt cuộc, cuối cùng cũng thấy xa xa xuất hiện một tòa thành nhỏ!

- Tới rồi, Lăng tiên sinh, phía trước chính là Mạt Vân Túc!

Lý Trùng kích động chỉ về phía trước.

- Ủm, xem ra đến trưa sẽ kịp tới nơi.

Sau khi đến nơi, Lăng Phong mới hiểu tại sao người ta lại có thói quen dùng hai chữ "hỗn loạn" để diễn tả Mạt Vân Túc

Trước đó không lâu, Lăng Phong vừa nhìn thấy có ba tốp người đang ẩu đả. Bọn họ nhất loạt gục xuống trong một trận tiên huyết tiêu phi,

Còn người đang đứng ở xa thì chỉ nhìn với thái độ lạnh lùng như đã sớm quen với cảnh tượng đó.

Gần Mạt Vân Túc có dựng một hòn đá cao chừng sáu trượng màu đỏ máu

Màu sắc của hòn đá này dường như sắp nhỏ máu khiến người ta nhìn thấy không khỏi rùng mình. "Mạt Vân Túc", ba chữ đen tuyền khác trên tảng đá.

Đầu bút sắc nhọn, mỗi nét mỗi đường tràn đầy tức sát chi khí như muốn cảnh báo mọi người đây tuyệt đối không phải thiện địa!

Lối vào Mạt Vân Túc mở rộng, hình vòm, bên ngoài đứng sẵn vài tên thủ vệ dáng vẻ lười nhác.

Đám thủ vệ mặc y bào thanh sắc, trên y bào có vân văn mờ mờ, dưới cùng có hình một đám chuột đang đang rộng đôi cánh.

Nhìn thấy Đông Phương thương đội, bọn chúng chỉ lười nhác liếc qua một cái rồi không thèm để ý thêm gì nữa.

- Có thương đội mới đến rồi!

- Đây, thủ lĩnh thương đội, các người có bán vật tư trên xe ngựa không?

Chưa vào Mạt Vân Túc mà những người xung quanh đã vây lấy, giả bộ hỏi han như tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc nhưng hành động thì thô lỗ vô cùng

Lăng Phong khẽ nhún mày.

Hắn đã nhìn có cái gì đó cộm cộm trong áo của đám người này, hơn nữa, tư thế của chúng còn rất tiện cho việc tấn công.

Lý Trùng dường như đã cảm nhận được điều gì, vội vàng lớn tiếng nói:

- Treo cờ lên!

Đám hộ vệ nghe thấy vậy, vội vàng hành động. Không lâu sau, lá cờ in hình một nam nhân lõa lồ đã được treo lên. Nam nhân lõa lồ gập người, cong lưng, độ cao của cánh tay và độ khó của động tác càng làm cho hắn thêm phần quái dị.

Vừa nhìn thấy lá cờ, Cổ Dao thoáng giật mình, lộ ra một tia kinh ngạc. Lăng Phong cũng ngạc nhiên.

Thứ mà nam tử trên lá cờ biểu diễn là một chiêu thức của vô cốt nhu thân! Kỳ lạ, rốt cuộc là chuyện gì?

Đã đi cả quãng đường mà chưa lúc nào Lăng Phong nghe trên dưới thương đội nhắc đến chuyện lá cờ.

Vừa nhìn thấy lá cờ, đám người đang bu xung quanh liền lộ rõ vẻ hậm hực. Bọn chúng mặc dù có vẻ không cam tâm nhưng cũng không dám quấy nhiễu thêm nữa. Thủ vệ cửa thành vừa nhìn thấy lá cờ của Đông Phương thương đội liền hừ lạnh một tiếng. Nét mặt lộ rõ vẻ bất thiện!

Lăng Phong thấy kỳ lạ vô cùng. Tranh thủ thời cơ vượt lên hỏi:

- Lý quân sự, lá cờ mà các ngài vừa treo lên có lai lịch thế nào, có thể nói cho ta biết không?

- Ân, Lăng tiên sinh không biết sao? par Lý Trùng thấy nét mặt Lăng Phong dung là đây về bản khoản, nói:

- Tôi cứ nghĩ đây không phải lần đầu tiên Lăng tiên sinh đến Mạt Vân Túc...Lá cờ này đại diện cho một chi trong tam đại thế lực của Mạt vân Túc, chi đó có tên Vô Cốt Môn! Ngài có lẽ cũng đã nhìn thấy những người vừa này rồi.

Lý Trùng chỉ ra đằng sau:

- Đối với những người đã quá quen thuộc với Mạt Vân Túc mà nói, những chuyện như cướp bóc hay ẩu đả sẽ tuyệt đối không có người đứng ra ngăn cản đâu. Trong tình huống đó, kẻ mạnh sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối

trước kẻ yếu. Nhưng đôi khi cũng có những tình huống ngoại lệ. Đó là có sự che chở của tam đại thế lực: Bức Tông, Vô Cốt Môn và Chân Vật Các!

Bức Tông, Vô Cốt Môn, Chân Vật Các!

177. Chương 132: Chân Vật Các.

Lăng Phong cẩn thận quan sát hộ vệ cửa thành, ngừng thần suy nghĩ một lát rồi nói:

- Đám hộ vệ đó đến từ Bức Tông?
- Nhân lực của Lăng tiên sinh thật tốt!

Lý Trùng tán thưởng:

- Không sai, tam đại thế lực thay phiên nhau gác theo đúng ước định giữa các bên, thu một khoản lệ phí vào thành nhất định. Nhưng, với những người có sự che chở của Vô Cốt Môn như Đông Phương thương đội thì khoản lệ phí này không cần phải đóng nữa.

Lăng Phong gật gù đầu, nói:

- Xem ra lá cờ này đúng là vô cùng tiện lợi.
- Ha ha, ít nhiều cũng có thể coi là vật đáng giá.

Lý Trùng thở dài một tiếng bất đắc dĩ, cười khổ sở:

- Một lá cờ như vậy mỗi năm tiêu tốn của thương đội mười lăm vạn kim tệ! Bức Tông và Chân Vật Các còn thu phí cao hơn, gần ba mươi vạn kim tệ! Hơn nữa còn có những điều kiện hạn chế hà khắc khác.

Một thương đội đã phải giao nạp mười lăm vạn kim tệ, chỉ cần nhìn qua qui mô số lượng thương đội trong Mật Vân Túc thôi e rằng khó lòng tưởng tượng nổi. Tài phú mà một phương thế lực này tích lũy được quả thực nghe mà rung mình. So với tam đại thế lực, Đa Bảo Các của Ni Khả cũng chưa là gì.

Dừng lại một chút, Lý Trùng do dự nói:

- Lăng tiên sinh, ta nhiều lời nên muốn hỏi thêm một câu. Không biết ngài đến Mật Vân Túc là vì...
- Lý quân sự có phải sớm đã nghi ngờ rồi không?

Lăng Phong mỉm cười, nói:

- Chúng ta đến đây cũng chỉ muốn kiếm một chút nguyên liệu dùng để luyện chương thôi. Còn chuyện gặp phải Cửu Vĩ Hồ hoàn toàn chỉ là trùng hợp.

Lời giải thích thần nhiên và rõ ràng của Lăng Phong khiến Lý Trùng thở phào nhẹ nhõm, ông áy náy nói:

- Lăng tiên sinh đừng trách lão hủ đa nghi, thực sự lo lắng cho một thương đội lớn như thế này tuyệt đối không thể có nửa phần sai sót. Lúc này có chút chậm trễ, mong Lăng tiên sinh bỏ qua cho.

Lý Trùng trong lòng sớm đã cảm thấy lo lắng. Nơi mà Đông Phương thương đội muốn đến là khu vực các phương thế lực hỗn loạn phức tạp. Trên đường, đám người Lăng Phong đột nhiên thể hiện thực lực cường hãn không hề giống với dáng vẻ an phận lúc ban đầu. Nên ông không thể không suy nghĩ về mục đích của bọn Lăng Phong và có thái độ cảnh giác trên cả quãng đường.

Lăng Phong hiểu tâm trạng lo lắng của Lý Trùng, bởi nó còn có liên quan đến dị linh của Đông Phương San! Có thể nói, một khi thiên phú linh dị của San San bị người khác biết, lập tức sẽ nổi lên vô vàn sóng to gió lớn mà với thực lực hiện tại của Đông Phương thương đội, khó lòng có thể bảo vệ cho cô bé.

Theo những thông tin mà Lăng Phong biết, đến lúc đó, thậm chí võ thần phong cũng sẽ phải người đến! Bởi vậy, hiểu được những lo lắng trong lòng Lý Trùng, Lăng Phong không hề có ý muốn trách móc.

- Lăng tiên sinh, nếu như nguyên liệu luyện chương mà ngài muốn tìm khó kiếm, ngài có thể lựa chọn tham gia hội đấu giá Cổ Cẩn, biết đâu có thể tìm ra.

Thấy Lăng phong có vẻ không hiểu, Lý Trùng giải thích:

- Hội đấu giá Cổ Cẩn chuyên bán những vật phẩm quý giá có giá trị liên thành như công quyết tu luyện, tinh chương, tinh hạch cao tinh cấp, v. V...! Không ai biết thế lực đứng đằng sau nó là gì, nhưng ngay cả tam đại thế lực cũng không dám đắc tội với buổi đấu giá đó. Thậm chí có người còn nghe nói thế chủ nhân của hội đấu giá Cổ Cẩn là hoàng thất Vân Mộng vương quốc!

Lăng Phong gật gù đầu, xem ra Mạt Vân Túc đúng là một bãi hỗn thủy, bên trong chẳng hề đơn giản như biểu hiện bên ngoài.

- Thường xuyên có những sự việc kì lạ xảy ra trong hội đấu giá. Nếu như may mắn thì không cần đích thân vào Vân Mộng Hoang Trạch vẫn có thể có được những thứ ưng ý. Ở đây lão phu có giấy thông hành vào hội đấu giá, giữ lại cũng không có cơ hội dùng, vậy xin tặng lại cho Lăng tiên sinh.

Lúc này Hắc Vận đã cười ngựa đuổi kịp, hiếu kì nhìn tám huy chương nửa vàng nửa bạc mà Lý Trùng vừa đưa ra, hỏi:

- Cái này là Mạt Vân chương? Hắc hắc, lúc trước thương đội mà ta tham gia cũng có thứ này, họ coi nó như bảo bối, căn bản không cho phép người ngoài được nhìn. Thứ này đáng giá vậy sao?

Lý Trùng mỉm cười hiền hòa:

- Nếu so với những gì Lăng tiên sinh đã giúp Đông Phương thương đội thì chút ít này có đáng gì. Nhưng nếu như không có huy chương này, muốn vào được hội đấu giá khó khăn vô cùng.

- Đa tạ Lý quản sự.

Lăng Phong cũng không khách khí, cảm ơn rồi cất luôn vào tiết văn.

Sau khi trút bỏ được hết những băn khoăn do dự, Lý Trùng không còn đề phòng Lăng Phong nữa mà chủ động mời Lăng Phong cùng nghỉ lại với Đông Phương thương đội ở Mạt Vân Túc. Theo những tin tức mà ông nhận được, hội đấu giá Cổ Cẩn sẽ mở cửa trong hai ngày nữa, bởi vậy Lăng Phong cũng không từ chối, thân nhiên nói cảm ơn rồi tiếp nhận.

Đông Phương thương đội nếu so với những thương đội khác chủ yếu chỉ tập trung vào công việc buôn bán vận chuyển. Nội dung chủ yếu là dùng những vật tư mang theo để đổi lấy các loại vật phẩm mà những mạo hiểm giả lấy được từ Vân Mộng Hoang Trạch. Những vật phẩm có giá trị lớn thì có thể trực tiếp đổi bằng thuật tinh tạp.

Bởi vì Vân Mộng Hoang Trạch sản xuất được rất nhiều nguyên liệu quý hiếm nên chỉ cần sang tay thương đội có thể kiếm được lợi nhuận khổng lồ. Sau khi nộp mười lăm vạn kim tệ lệ phí, Đông Phương thương đội vẫn còn đủ lợi nhuận.

Sáng sớm hôm sau.

Lăng Phong tay cầm tinh thiết kiếm, mũi kiếm ong ong chấn động, thân kiếm chậm chậm vẽ qua hư không. Kiếm thể chỉ hoãn như treo thêm vật nặng. Mỗi lần mũi kiếm chấn động, không khí không ngừng phát ra những tiếng tách tách không dứt. Hắc xuất kiếm rất chậm, ngay cả hải đồng cũng có thể dễ dàng nhìn ra kiếm thể của hắn, gần như chỉ cần tùy tiện di chuyển là đã tránh né một cách dễ dàng. Nhưng nếu như có người đứng đối diện với Lăng Phong sẽ nhìn thấy mỗi đường kiếm của hắn như thái sơn tương khuynh, trọng nhạc đục đảo, mang theo vô thất chí thế, khiến người ta muốn tránh cũng không tránh được!

Bây giờ tu luyện kiếm thuật, Lăng Phong không cần phải khổ luyện từng kiếm từng kiếm nữa. Đa số là tinh tâm tham ngộ, mong được một phần hậu tích bạc phát, kinh cảm sạ hiện!

Trong đầu hắn không ngừng hồi tưởng lại cảnh tượng Hằng Trùng ngự kiếm chỉ đạo, đó gần như một môn kiếm thuật mang theo sức mạnh bằng bạc của thiên địa. Thật đúng là đáng sợ! Tu vi càng sâu, Lăng Phong càng hiểu ra ngày đó Hằng Trùng đối chiến với mình ra tay quá lưu tình, chỉ cần hắn toàn lực ngự kiếm thứ xuất thì bản thân hắn một kiếm cũng không thể nào đỡ nổi!

Thân kiếm hợp nhất!

Chỉ cần hiểu rõ thân kiếm hợp nhất chi đạo, bản thân sẽ có thể chạm tới ngưỡng cửa vắn đỉnh dĩ thần ngự kiếm. Liệu lần này hần có tiến nhập vào được đại lực cường giả chi lâm không?

- Lăng tiên sinh, hảo kiếm thuật!

Lý Trùng bước vào từ cửa đình viện, sau lưng là Đông Phương San đang nhảy nhót vui vẻ. Nhìn kiếm thuật của Lăng Phong, người khác có thể cảm thấy kì lạ, nhưng một bất tinh cường giả như Lý Trùng, nhãn lực đương nhiên rất cao, ông ta có thể nhìn ra kiếm đạo vô thượng hàm chứa trong mỗi đường kiếm của Lăng Phong! Mỗi đường kiếm nhìn thì có vẻ vô kinh lực nhưng trên thực tế, một hòn đá cao bằng nửa thân người cũng có thể bị kiếm thế sắc nhọn đó biến thành bột mịn!

Nhìn thấy hai người đi tới, Lăng Phong thu kiếm, cười nói:

- Lý quản sự dậy sớm quá!

Nói đoạn, thuận thế bế bổng Đông Phương San, nhéo nhéo vào cái mũi nhỏ của cô bé:

- San San cũng rất chăm chỉ.

Đông Phương San dụi dụi đôi mắt còn đang ngái ngủ, mách:

- Đại ca ca, lúc nãy muội ra ngoài mua trứng, người đó hung dữ lắm, không chịu bán cho San San.

Nghe cô bé nói vậy, sắc mặt Lý Trùng thoáng biến, căng thẳng nhìn Lăng Phong thấy Lăng Phong có vẻ không để ý mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Lăng Phong cười nói:

- San San mua trứng gì, đại ca ca giúp muội đi mua được không?

- Được!

Đông Phương San trở nên vui vẻ, quay đầu sang phía Lý Trùng:

- Lý gia gia, để đại ca ca đưa San San đi mua được không? Nếu tên đó còn không chịu bán thì để đại ca ca đánh hần!

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé chun lại một cách đáng yêu, Lăng Phong không khỏi bật cười.

Lý Trùng nghĩ một lát, giải thích qua loa:

- Lúc nãy chúng ta đi Chân Vật Các, muốn mua một quả bàng long hoãn để sau này nhờ thuật luyện sư cao cấp giúp luyện chế thành tinh chương cao cấp. Không ngờ quản sự phụ trách của Chân Vật Các tự ý nâng giá, đòi một tinh chương cao cấp mới chịu giao dịch, thật đúng là vô lý hết sức.

Lý Trùng tính khí trầm ổn mà còn nói như vậy, chứng tỏ trong lòng ông còn đang giận lắm!

Lăng Phong thoáng động lòng, muốn luyện chế tinh chương linh hồn vật tính hàm chứa trong ma hạch là vật quan trọng nhất. Linh hồn vật tính càng lớn thì càng khó luyện thành công. Luyện chế tinh chương cao cấp cần lợi dụng ma hạch thất đến bất tinh. Không cần nghĩ cũng biết, linh hồn vật tính trong đó khó khăn đến mức nào!

Đối với thuật luyện sư cao cấp mà nói, luyện chế thất bại là chuyện bình thường. Lâu dần có người bắt đầu nghĩ ra thủ xảo chi pháp, đó là lợi dụng ma thú hoãn! Ma thú sinh mệnh trong ma thú hoãn vẫn chưa trưởng thành, nghĩa là linh hồn vật tính vẫn còn yếu. Lợi dụng niệm thức cảm tri cường hần có thể lấy ra linh hồn vật tính trong đó, việc luyện chế sẽ trở nên dễ dàng hơn. Tinh chương luyện ra vẫn là tinh chương cao cấp! Nhưng vì tiên thiên không đủ, mặc dù tinh chương cao cấp đó có thể khiến cự linh vào được cao giai nhưng vẫn không có năng lực "biến thân"!

Nếu như không phải sớm đã biết về dị linh đặc biệt của Đông Phương San thì chắc Lăng Phong đã bị Lý Trùng cho qua mặt. Biết được những lo lắng trong lòng ông, Lăng Phong không lên tiếng quở trách, chỉ mỉm cười nói với Đông Phương San:

- Vậy đại ca ca đưa San San đi mua về có được không?

- Được ạ, San San muốn ấp ra một con hổ nhỏ có cánh!

Những lời này lại khiến Lý Trùng thêm một phen rùng mình.

Hác Vận lúc đó cũng vừa ngủ dậy, nhìn thấy có chuyện vui để xem, liền chạy ngay tới không chút khách khí. Còn Huyết Sát Vệ, đám người lừa biếng đó đã chia thành từng nhóm nhỏ, đi dạo loanh quanh từ sáng sớm nên Lăng Phong cũng không hề lo lắng vấn đề an toàn của họ.

(Hác Vận chết lặng: Đám người đó không uy hiếp người ta thì thôi, ai dám đắc tội với bọn chúng chứ?)

Sau khi đi qua một góc quẹo trái, Đông Phương San bắt đầu ngồi trong lòng Lăng Phong kể lể không ngừng chuyện Hác Vận bắt nạt cô bé như thế nào. Những câu nói thật thà ngô nghê khiến Lăng Phong liên tục bật cười.

Từ nhỏ hần đã phải chịu vô số khổ cực, sau này mới được Băng gia thu nhận, học được đều là kĩ xảo giết chóc nên không thể phủ nhận là tâm tư của Lăng Phong quá trầm tĩnh, rất ít người hiểu được hần đang nghĩ gì. Hần cũng quen với việc giấu tâm tư của mình thật kĩ, không muốn thổ lộ với người khác.

Nhưng lúc đối mặt với Đông Phương San, Lăng Phong có thể quên đi tất cả mọi gánh nặng. Nụ cười ngây thơ của cô bé khiến hần cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Chông đá đè nặng trong tim dường như vơi đi một chút. Nó khiến tâm linh hần trở nên hoạt bát, cảm ngộ với trời đất dường như sâu hơn một tầng...

178. Chương 133: Biên Dị Ma Thú Noãn.

Chân Vật Các!

Tất cả các cửa hiệu ở Mạt Vân Túc đều được kiến tạo theo một nguyên tắc: Thực dụng! Chủ nghĩa mỹ học hoàn toàn không thích hợp trong hoàn cảnh này. Ngay cả Chân Vật Các, một trong tam đại thể lực cũng vậy. Thanh thạch bàn được sơn màu xám, bên trên có những vân lộ màu vàng tươi. Vân lộ cũng không phức tạp, chỉ là mấy kim tiền văn đơn giản, nhưng không phải vì mỹ quan, đơn thuần chỉ để cửa hiệu của họ khác với những cửa hiệu khác.

Cho dù cứ điểm thiết lập của thương hộ giàu có như thế nào, ở thế giới bên ngoài phô trương hòa nhoáng ra sao, đến Mạt Vân Túc này tự nhiên sẽ bị cảm nhiễm chủ nghĩa thực dụng mà không hề hay biết, trở nên vô cùng thiết thực. Nguyên nhân chỉ có một... Sự phân tranh ở Mạt Vân Túc thực sự quá nhiều, quá phức tạp! Một sạp hàng mất bao nhiêu thời gian kiến tạo, sắp xếp, sau một trận phân tranh lập tức sẽ biến thành hư ảo. Bởi vậy, hoàn cảnh khách quan buộc họ phải làm như vậy.

Vừa nhìn thấy bọn Lăng Phong đi vào Chân Vật Các, một vị lão nhân đầu tóc bạc phơ nhanh nhẹn bước tới, người này thân hình cao lớn, hành tẩu ngang nhiên, mỗi bước đi đều toát ra uy lực lẫm lẫm.

Lão giả chấp chấp tay nhưng vẫn giữ nguyên vẻ cao ngạo, xa cách:

- Lý quản sự, lúc này ta đã nói rồi, trứng con tử ban hổ này trừ phi dùng cao cấp tinh chương giao dịch, nếu không bốn cách tuyệt đối không bán!

- Tra quản sự, ngài có lẽ cũng biết nếu như chúng ta mời được thuật luyện sư cao cấp thì khả năng luyện chế thành tinh chương cao cấp cũng chỉ là 50%. Chỉ một ma thú noãn mà ngài đòi đổi tinh chương cao cấp, không phải hà khắc quá sao?

Tra Song Ảnh ha ha cười lớn, mở rộng hai tay, nói:

- Lý quản sự nói như vậy là không có lý rồi. Mua bán vốn dĩ là chuyện hai bên cùng tự nguyện. Nếu Lý quản sự cảm thấy không ổn ngài có thể không mua!

Hần ta nói với vẻ ngạo nhiên, như những lời Lý Trùng vừa nói quá đổi khó hiểu.

Những lời này khiến Lý Trùng nghẹn giọng, không thốt được nên lời. Ma thú noãn mặc dù giá trị không lớn nhưng ma thú cao cấp không phải dễ dàng có được. Bởi vì ma thú thiên tính hộ đoản, càng là ma thú cao cấp càng khó đẻ trứng. Mỗi lần đẻ ra được một quả trứng chúng đều canh chừng gắt gao bằng chính tính

mạng của mình. Nếu như có kẻ nào liều lĩnh dám xâm nhập vào lãnh địa của chúng, lấy trộm con chúng, chúng sẽ dùng tính mạng mình để thủ vệ!

Lấy được ma thú noãn từ tay bát tinh ma thú tử ban hổ hản phải rất khó khăn? Không cần nghĩ cũng biết, quả trứng tử ban hổ này quý giá thế nào! Nếu không phải vậy, sau khi nghe được thông tin, sao Lý Trùng lại đưa Đông Phương San đến đây.

Trên thực tế, điều sào di linh của Đông Phương San vẫn còn một hạn chế khác mà Lăng Phong không biết. Đó là lấy được ma thú noãn càng sớm càng tốt, tốt nhất là lúc ma thú noãn vừa mới được sinh ra phải lập tức đưa vào điều sào ấp. Càng đưa vào điều sào sớm, sự ăn ý giữa Đông Phương San với ma thú trưởng thành càng cao, như vậy mới có được lực chấn kích mạnh nhất. Nếu như không phải Lý Trùng sợ mua được tử ban hổ noãn xong lại quay về tổng bộ thời gian trì hoãn quá dài thì đã không mạo hiểm đưa Đông Phương San đi cùng đến Mạt Vân Túc.

Mặc dù với cấp độ cự linh hiện tại của Đông Phương San, muốn ấp ma thú noãn cao tinh cấp vẫn còn chút khó khăn, nhưng chỉ cần tiến hành bằng định cự linh, sau đó từ từ thôi hóa thành thực, lần lượt hoàn thành từng phân đoạn, như vậy vẫn có thể xử trí được.

- Hôm đó, mạo hiểm giả của bốn các đi đến Vân Mộng Hoang Trạch tình cờ gặp phải một con tử ban hổ và một con lục tinh mãng đang đánh nhau. Tranh thủ khe hở giữa chúng, người đó mới lén vào sào huyết của tử ban hổ, cừ tử nhất sinh mới lấy được quả ma thú noãn này. Hơn nữa lúc đó con ma thú đã phóng xuất ra một đường chấn kích kháng cự lại mạo hiểm giả của bốn các! Bởi vậy bốn các đoán, quả ma thú noãn này một khi được ấp sẽ nở thành một con ma thú biến dị!

Tra Song Ảnh lạnh lùng nói:

- Đổi một tinh chương cao cấp lấy một biến dị ma thú. Mua bán kiểu này không phải rất xứng đáng sao?

Lăng Phong nghe thấy những lời đó cũng không khỏi chau mày, hầu hết ma thú trong thời gian trưởng thành thường rất ít phát sinh biến hóa. Ví dụ khiết nguyệt thiên lang nhiều lắm cùng chỉ phát triển thành tứ tinh ma thú, không thể vượt qua đẳng cấp này! Còn biến dị ma thú thì không giống vậy, chỉ cần đủ thời gian và năng lượng cung ứng, bọn chúng có thể thăng cấp một cách không hạn chế!

Điều kiện sinh sản của ma thú không giống nhau, một vài loài sau khi trưởng thành, thực lực cơ bản cố định rồi, gặp phải điều kiện gì tốt mới đột phá được tiên thiên nhất hộ! Còn một vài loài vì bố mẹ ăn được thiên tài địa bảo, di truyền tinh hoa đó cho con cái. Theo Tra Song Ảnh nói, nếu như trứng con tử ban hổ này chưa được ấp nở mà đã có ý thức chủ động chấn kích, không nghi ngờ gì nó chính là một ma thú biến dị!

Nhưng trừ người của Chân Vật Các ra, còn có ai chứng minh điều này? Có phải là ma thú biến dị hay không, không thể phân biệt điều này từ bề ngoài của "trứng"!

Ma thú biến dị e rằng chỉ là cái cớ thoái thác. Chỉ dựa vào mỗi điểm này mà muốn làm khó dễ bằng cách đòi đổi lấy cao cấp tinh chương. Hơn nữa, nếu như thực sự là biến dị ma thú, muốn thú luyện thuận lợi linh hồn vật tính trong đó thậm chí còn khó khăn hơn việc trực tiếp dùng cao tinh cấp ma hạch.

Tra quản sự, không biết có thể cho ta xem qua một chút trứng con ma thú đó không?

Ngẩng đầu nhìn Lăng Phong, Tra Song Ảnh đang định cự tuyệt, nhưng vừa nhìn thấy thần tình nửa cười nửa không của Lăng Phong, hần bỗng nhiên cảm thấy rung mình, nói như quỷ xui thần khiến:

- Tiên sinh, mời qua bên này!

Lời vừa dứt, hần ta chỉ muốn cắn đứt ngay lưỡi mình, không ngừng than thầm trong bụng: Sao mình lại lại đáp ứng một cách kì lạ đến vậy?

Tử ban hổ noãn được bảo quản trong một chiếc tủ toàn văn cương chế. Bề mặt toàn văn cương chế có vô số lăng diện, chỉ cần được một chút ánh sáng chiếu vào, lập tức phát ra quang mang ngũ sắc, vô cùng đẹp mắt. Đương nhiên, nó may mắn được cất trong chiếc tủ tồn phóng thượng tôn của Mạt Vân Túc không phải bởi mỹ quan mà vì chính cường độ của nó! Dù là bát tinh cường giả, chỉ cần không có linh kĩ đặc thù, đừng nghĩ đến việc phá vỡ phòng ngự của nó chỉ bằng một chiêu!

Góc phải của chiếc tủ toàn văn cương có một chỗ đen đen gồ lên, nếu như có người muốn dùng bạo lực chấn kích, nó sẽ lập tức phát ra những tiếng cảnh cáo chói tai, vật phẩm luyện kim kì diệu này có tên "Thúy diệu", là đặc sản của một công quốc giàu có.

- Mời xem, đây chính là tử ban hổ noãn!

Lăng Phong nhìn vào thứ mà Tra Song Ảnh gọi là tử ban hổ noãn. Đó chỉ là một ma thú noãn bình thường, từ bên ngoài nhìn vào chẳng thấy có gì khác biệt, to cỡ nắm tay, thai chất trắng sữa như một quả trứng ngỗng phẩm chất thượng giai. Nhưng nếu vận thần quan sát kĩ có thể thấy những vết văn ngang dài hẹp như văn của hổ trên bề mặt ma thú noãn, nhìn rất oai phong!

Lăng Phong cẩn thận quan sát một lúc rồi nói:

- Tra quân sự, không biết có thể mở tủ không, ta muốn quan sát kĩ hơn?

- Cái này...

Tra Song Ảnh có chút do dự, nhưng trên người Lăng Phong lại có một áp lực khó hiểu làm hắn cảm thấy bất an. Áp lực đó còn cường liệt hơn một bát tinh cường giả, một thương đội chủ sự như Lý Trùng! Khiến hắn phải thu ngay khí liễm bành trướng của mình.

Tra Song Ảnh thoáng giật mình, người thanh niên này có lai lịch thế nào, sao lại có khí thế đó? Hắn không dám cự tuyệt, càng không dám đáp ứng, nhất thời ngẩn ra do dự.

Trong lòng Lăng Phong, Đông Phương San này giờ vẫn ngậm ngón tay, nhìn tử ban hổ noãn trong tủ không chớp mắt. Thấy vậy, Lăng Phong cũng không nghĩ ngợi thêm nữa, trực tiếp nói:

- Tra quân sự, tử ban hổ noãn này thành sắc rất tốt, có lẽ là thượng phẩm trong ma thú noãn! Nhưng nếu tính giá một cao cấp tinh chương thì hơi cao, ở đây ta có một tinh chương, không biết Tra quân sự có đồng ý giao dịch không?

Nói đoạn, Lăng Phong lấy ra một tinh chương, xuyên qua vụ khí mờ mịt có thể nhìn một quả thực hư ảnh màu ngọc trắng to bằng một con mắt rồng trong đó. Là "ngọc lan tinh chương"! Lần trước đánh bại Tây Ân, Lăng Phong đã tiện tay lấy luôn ngọc lan quả.

Ngọc lan quả có chút đặc thù, là "nhất quả thất thực", nói cách khác, mỗi trái quả thực bên trong đều có thể dùng thí luyện linh hồn vật tính luyện chế thành tinh chương. Dưới sự chỉ điểm của Lăng Phong. Trong bảy lan ngọc tinh chương mà vị Bổn Hách khổ công vắt vả luyện chế ra, cái mà Lăng Phong lấy chỉ là một món thứ phẩm luyện chế thất bại.

Vừa nhìn thấy lan ngọc tinh chương, nhân thần Tra Song Ảnh đột nhiên nhất ngưng, rõ ràng hắn đã nhìn thấy một chút đoạn nghe trên bề mặt tinh chương! Đối với người thường mà nói, tinh chương thần bí vô cùng. Đối với những cường giả nhiều năm của một thương hộ mà nói, kiến thức về tinh chương phải rất sâu sắc. Nhất là đã cảm rõ ở một nơi như Mạt Vân Túc, thân là quân sự nhất các, nhãn quang của Tra Song Ảnh sắc sảo vô cùng!

Nếu như dùng thú loại ma hạch làm nguyên liệu để luyện chế tinh chương thì có thể đoán ra đẳng cấp và hiệu dụng của tinh chương từ hư ảnh bên trong tinh chương. Còn nếu dùng thực vật hệ ma thú ma hạch để luyện chế tinh chương thì khó phán đoán hơn rất nhiều. Bởi vì thực vật tính ma thú rất hiếm gặp, tinh chương được luyện chế từ ma hạch của chúng tuyệt đối không thể coi thường!

- Xin hỏi tiên sinh, tinh chương này có hiệu dụng gì?

- Ngọc lan tinh chương, trung giai, ừm, có lẽ phải phân vào phòng ngự tính tinh chương chẳng?

Lăng Phong cũng không dám xác định, trầm ngâm nói:

- Những linh kĩ sử dụng tinh chương này, bề mặt khai giáp mà trung giai cự linh biến ra sẽ tự động gia tăng độc tố. Người thường hay binh khí mà chạm vào sẽ bị độc tố hủ thực cực mạnh phản kích.

Lời giải thích của Lăng Phong dù rất nhẹ nhàng nhưng Tra Song Ảnh vẫn cảm thấy giật mình. Hậu thiên kinh kĩ ẩn chứa trong phòng ngự tính tinh chương bình thường rất đơn giản, lúc vận dụng ngoài khả năng phòng ngự không thể làm thêm được gì. Linh kĩ ẩn chứa trong lan ngọc tinh chương này công thủ kiêm bị!

Loại công năng cường hãn này vượt xa tầm tưởng tượng của rất nhiều người, dù là chủ chương nhiều năm của Chân Vật Các, Tra Song Ảnh chưa bao giờ nghe qua loại tinh chương này. Bây giờ hãn có chút hoài nghi, người đang đứng trước mặt hãn có nói thật hay không?

- Tiên sinh, xin đợi một chút, lát nữa ta sẽ nói chuyện tiếp với tiên sinh có được không?

Lăng Phong khẽ gật đầu.

Được Lăng Phong chấp thuận, Tra Song Ảnh cầm theo lan ngọc tinh chương, bước vào hậu môn Chân Vật Các.

Đợi cho đến khi bóng dáng Tra Song Ảnh khuất hẳn, Lý Trùng mới hỏi:

- Lăng tiên sinh, linh kĩ của tinh chương đó có thật như ngài vừa nói không?

Nét mặt ông cũng hiện rõ vẻ nuối tiếc, với kiến thức của mình, ông đương nhiên hiểu ngọc lan tinh chương mà Lăng Phong nói lợi hại thế nào. Dùng một vật quý giá như vậy chỉ để đổi lấy một quả ma thú noãn. Mua bán kiểu này thật quá thiệt thòi. Dù đó có là tử ban hổ noãn thì ông cũng vẫn thấy tiếc.

Hác Vận đứng bên cạnh cũng liên tục lắc đầu. Mặc dù đẳng cấp của hãn không cao nhưng với kinh nghiệm nhiều năm lang bạc, hãn có thể nhìn ra, Lăng Phong không hề nói dối.

- Đúng vậy.

Lăng Phong nhìn Đông Phương San, cười nói:

- Chỉ cần San San thích là được.”

Thấy Lý Trùng hình như định nói gì, Lăng Phong nhẹ nhàng khoát tay. Đúng là ngọc lan tinh chương này rất khó kiếm nhưng ngọc lan tinh chương vừa rồi là thứ phẩm, có điểm yếu trí mạng!

179. Chương 134: Lý Đa Khắc! Cao Cấp Thuật Luyện Sư!

Hậu viện Chân Vật Các.

Khung cảnh trong này thanh u hiem có, từng đường khúc thủy lưu thương, uốn lượn kéo dài, vòng qua vài hòn giả sơn xinh xắn. Trên giả sơn thanh thúy chỉ ý di tán, thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng chim hót líu lo hay xuất hiện một vài chú chim uể oải rũ lông rũ cánh, vỗ cánh bay lên.

Dòng nước dẫn người ta đến một hoa trì rộng chừng hai mẫu. Khắp đầm là bạch liên nộn ngầu, gió nhẹ thoảng qua, lá sen rung rinh như vẫy chào, như đùa vui cùng gió, làm những giọt sương long lanh còn đọng trên lá thánh thót thì nhau rơi xuống tạo nên những vòng sóng rộng chừng một trượng, đan xen vào nhau như từng khối từng khối mỹ ngọc, đẹp đến kinh tâm động phách.

Bên cạnh đầm là một hành lang uốn khúc với những cột trụ sơn nhũ vàng - màu sắc dễ khiến tâm trạng người ta vui vẻ. Tất cả những cột trụ ở đây đều là gỗ hàng trăm năm, tốn rất nhiều công sức chở từ nơi khác đến. Cũng chính vì tiêu hao rất nhiều công sức tiền bạc nên kiến trúc nơi này mới hoàn toàn khác với phong cách đơn giản bên ngoài tiền viện, xa xỉ đến mức kinh ngạc. Đường như chủ nhân nơi này chẳng hề sợ sẽ có người đến đây gây chuyện và phá hủy tất cả chỉ trong chốc lát.

Đi qua dãy hành lang uốn khúc sẽ tới một gian phòng được bài trí vô cùng tinh xảo, Tra Song Ảnh đang đứng trước gian phòng đó, cung kính gõ cửa.

Bước vào trong phòng, Tra Song Ảnh không dám nhích nhích mà chỉ cung kính đứng trước mặt một nam tử, mắt nhìn chăm chú xuống mũi chân mình không dám ngẩng lên.

Nam tử dáng người nhỏ bé, ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế lớn, trên người phủ một tấm da hổ màu trắng dày dặn, nhìn có vẻ yếu ớt. Hãn vừa cất lời, cả gian phòng bỗng trở nên lạnh lẽo:

- Lão Tra, tinh chương này thực sự lợi hại như người đó nói sao?

- Chỉ nhìn bên ngoài thì thuộc hạ không dám khẳng định nên mới mang đến đây mời các chủ quyết định.

Chân Vật Các các chủ Đạo Man hé mở cặp mắt nhỏ dài, đột ngột xòe rộng tay, một đường khí lưu thanh sắc điên cuồng bắn ra, cuốn lấy tinh chương trong tay Tra Song Ảnh! Tra Song Ảnh thoáng giật mình, thấy năng lượng trong người mình như bị đông cứng sau nhất trảo vừa rồi, trong lòng không khỏi cảm thấy kính phục.

-Ồ, đúng là trung cấp tinh chương.

Đạo Man lướt nhẹ ngón trỏ thuôn gầy trên bề mặt tinh chương, giọng nói nhẹ như gió thoảng:

- Lý Đa Khắc đại sư, mời ngài đến xem chút.

Tầm rèm ở góc phòng được kéo lên, từ bên trong bước ra một vị lão giả da thịt nhăn nheo khô héo. Nếu như Lăng Phong có mặt ở đây, nhất định hẳn sẽ thấy hình tượng của vị lão giả này giống y như Bản Hách!

Tra Song Ảnh vội vàng bước lên nhận tinh chương từ tay Đạo Man, cung kính chuyển qua cho Lý Đa Khắc. Hẳn hiểu việc nhà mình hơn bất cứ ai. Trong mắt người ngoài, quân sư Chân Vật Các có thể uy phong bá diện nhưng trước mặt hai người này, hẳn chỉ là một tên nô tài để sai phái!

Lý Đa Khắc vuốt nhẹ hai ngón tay lên bề mặt, mở trừng đôi mắt lúc này còn đang mông lung, một đường tinh quang lóe lên! Thân hình gầy héo của hắn bỗng run rẩy, thần sắc đầy vẻ khó tin!

- Đại sư, sao vậy?

Nhìn thấy thần tình bất ngờ của hắn, Đạo Man cũng ngồi không yên, vội vàng lên tiếng hỏi. Hẳn biết mình có thể leo lên vị trí của ngày hôm nay tất cả đều nhờ vào công sức của vị lão giả này! Chỉ cần Lý Đa Khắc có chuyện, cả Chân Vật Các này sẽ đứng trước nguy cơ sụp đổ, nhất là hắn còn biết niệm thức khổng lồ của Lý Đa Khắc chẳng khác gì chiếc đèn có thể cạn dầu bất cứ lúc nào. Nếu như cần thiết, hẳn tuyệt không muốn quấy rầy Lý Đa Khắc.

Yên lặng nhắm mắt suy nghĩ, không ai dám làm phiền hắn, nửa ngày sau, Lý Đa Khắc mới từ từ mở mắt:

- Người luyện chế tinh chương này có thực lực hơn hẳn ta!

Ngay cả hai con người hiểu rõ Lý Đa Khắc nhất là Đạo Man và Tra Song Ảnh cũng không khỏi giật mình!

- Đại sư, bản thân ngài đã là cao cấp thuật luyện sư vậy mà tu vi của người đó còn cao hơn ngài...

Tra Song Ảnh không kìm được nói:

- Vậy người đó là chí cấp thuật luyện sư?

Lý Đa Khắc cười không ra tiếng, những nếp nhăn trên mặt càng trở nên sâu hơn, nói khẽ:

- Người không hiểu, dù là cao cấp thuật luyện sư thì vẫn có phân biệt cao thấp. Không lẽ người có thể sử dụng bát tinh ma hạch làm nguyên liệu luyện chế lại tương đương với người dùng thất tinh ma hạch để luyện chế?

Tra Song Ảnh cảm như hén, im lặng thụ giáo.

Đạo Man nhìn hắn trách móc, tựa hồ như đang trách hắn sao lại để Lý Đa Khắc phí tâm lực một cách không đáng như vậy:

- Đại sư, vậy ngài cảm thấy tu vi của người luyện chế tinh chương này thế nào...

- Nếu như ta đoán không lầm thì người này đã chạm tới giới hạn của cao cấp thuật luyện sư, thêm một khoảng thời gian nữa, chắc chắn sẽ lên tới đỉnh phong!

Có được đáp án này từ miệng Lý Đa Khắc, Đạo Man trầm tư suy nghĩ một hồi rồi quả quyết nói:

- Vậy là không thể đắc tội với thế lực đó?

Hắn biết bản thân mình phải dựa vào sự giúp đỡ của Lý Đa Khắc mới có được thành tựu hôm nay. Nếu như có người được vị cao cấp thuật luyện sư đó đứng sau chống lưng thì không phải sẽ khó khăn hơn sao?

- Những lời này cũng không hoàn toàn đúng.

Lý Đa Khắc hữu khí vô lực nói:

- Một thuật luyện sư cao cấp đâu phải thế lực tầm thường nào cũng có thể mời được? Thế lực mời được vị thuật luyện sư này e rằng phải sở hữu một phần ba đất đai Mạt Vân Túc này! Cũng có thể người sở hữu tinh chương chỉ là may mắn mới được thuật luyện sư cao cấp giúp mình luyện chế mà thôi.

Nói xong những lời này, Lý Đa Khắc không nói thêm gì nữa, dường như hắn vừa sử dụng hết tất cả tinh lực có trong người. Tầm rèm đen lại nặng nề kéo xuống.

Tra Song Ảnh định nói gì rồi lại thôi, hắn rất muốn nói thương đội sở hữu ngọc lan tinh chương muốn dùng vật này để đổi lấy tử ban hổ noãn. Người ta chỉ mua ma thú noãn cao tinh cấp cho thuật luyện sư sử dụng. Nếu như vị thuật luyện sư đứng sau Đông Phương thương đội cường đại đến vậy thì sao họ phải dùng nguyên liệu luyện chương không nhập lưu như ma thú noãn? Vì vậy hắn vội nén lại những nghi vấn trong lòng, sợ hỏi nhiều quá lại làm Đạo Man giận.

- Lão Tra, bên nhị đệ vẫn chưa có tin tức gì sao?

Đạo Man hỏi.

- Bẩm các chủ, trước mắt vẫn chưa có.

- Vậy xem ra, Đông Phương thương đội bình yên vô sự còn nhị đệ ta không có tin tức gì, hẳn đã gặp nạn.

Ngữ khí của Đạo Man vẫn bình thản như mọi ngày nhưng sự bình thản này lại khiến cho Tra Song Ảnh cảm thấy sợ hãi vô cùng. Bởi vì Đạo Man đang nói đến chuyện sinh tử của người đồng bào huynh đệ với hắn!

Trước chuyện sinh tử của người thân mà còn tỉnh táo đến vậy, con người này đáng sợ đến thế nào?

- Năm đó lúc phái hắn đi Cửu Lý Trấn mai phục, để hắn lập ra Cửu Vĩ Hồ ta sớm đã tính đến ngày hôm nay. Nhưng không ngờ cuối cùng hắn lại bại dưới tay một đám không tên tuổi như Đông Phương thương đội.

Giọng nói lạnh lạnh của Đạo Man khiến nhiệt độ căn phòng thấp thêm mấy độ. Hắn gõ nhẹ ngón tay lên tay nắm, tạo nên những tiếng "cốc cốc" đều đều:

- Thù này ta có thể bỏ qua, nhưng chuyện liên quan đến việc làm ăn của Chân Vật Các thì ta nhất định phải hỏi. Lão Tra, tình hình gần đây thế nào, đã thấy những thương đội kia dao động chưa?

- Gần đây có thêm mười ba thương đội vào Mạt Vân Túc. Xem ra bọn chúng đều có ý định ở lại Mạt Vân Túc lâu dài. Nhưng tám trong số đó thì lại lựa chọn gia nhập Vô Cốt Môn! Chỉ có ba thương đội lựa chọn chúng ta.

- Không tệ, cũng không khác nhiều so với tưởng tượng của ta, con chuột "Bức Tông" chắc cũng sắp không chịu nổi nữa rồi phải không?

Đạo Man nhẹ giọng nói, nửa như vô tình nửa như cố ý:

- Vốn dĩ định mượn tay nhị đệ giải quyết đám người của Đông Phương thương đội, xem ra không được rồi, Vô Môn Cốt đúng là cũng có vài phần thực lực!

Tra Song Ảnh càng cúi đầu thấp hơn, chỉ có hắn mới biết thủ đoạn của nam tử trước mặt đáng sợ thế nào! Để ngồi lên vị trí thế lực số một Mạt Vân Túc hơn bốn mươi năm nay, con người này không chỉ dựa vào tu vi cửu tinh đỉnh phong vô nhân khả địch mà còn phải dựa vào tâm cơ thâm trầm này nữa!

Băng cướp Cửu Vĩ Hồ đã tồn tại hơn mười lăm năm. Chúng tung hoành, chém giết, cướp bóc vô số ở Hắc Phong Nguyên mà không ai tìm ra dấu vết. Chỉ có Tra Song Ảnh mới biết ông chủ thực sự đứng sau chúng là ai! Những thương đội lớn nhỏ trước đây chôn xương ở Hắc Phong Nguyên đều là dò Đạo Man ra lệnh cho Cửu Vĩ Hồ giải quyết. Một là để tranh giành lợi nhuận khổng lồ, hai là để uy hiếp những thương đội khác, không để cho họ nghiêng về phía những thế lực không bảo vệ chu toàn được cho họ.

Bốn năm trước, một vị nhân sĩ thần bí đã đến Mạt Vân Túc. Thứ mà hắn kinh doanh vô cùng đơn giản...thu phí bảo hộ! Ban đầu Đạo Man cũng chẳng để tâm đến người đó. Mỗi năm, số cường giả ôm theo cùng một

mục đích đến Mạt Vân Túc rồi lại thất thủ trở về không biết bao nhiêu, căn bản không cần để ý. Hơn nữa, phần đông trong số này đều mang lại lợi nhuận cho hai đại thế lực lớn nhất Mạt Vân Túc!

Không ngờ, người này vẫn kiên trì ở lại Mạt Vân Túc đến cùng, hơn nữa còn tập trung được một đám cường giả khả quan, tự xưng "Vô Cốt Môn"! Đợi cho đến khi Chân Vật Các chuyển hướng chú ý sang phía thế lực tân hưng này thì đối phương đã kịp trở thành một cự nhân đủ sức cạnh tranh với chúng! Không thể dùng phương thức tấn công trực diện để tiêu diệt nữa.

Bởi vậy, Đạo Man mới nghĩ đến phương thức chiết trung, cướp bóc những thương đội nghiêng về phía Vô Cốt Môn và uy hiếp những thương đội còn đang phân vân bất định. Đã có vô số thương đội phải hứng chịu đòn trả thù hèn hạ này và Đông Phương thương đội cũng là một trong những mục tiêu mà chúng lựa chọn. Vốn dĩ chúng định sau khi giết hết Đông Phương thương đội sẽ loan tin đồn này ra ngoài nhằm hạ uy tín Vô Cốt Môn! Ai ngờ trong này lại có bấy, không những không thành công, ngay cả Cửu Vĩ Hồ còn bị nhỏ tận gốc!

Đạo Man lộ ra một tia sát cơ âm trầm:

- Đông Phương thương đội, mặt trời mọc từ phía Đông, thật đúng là một cái tên bưng bưng sinh cơ.

Tra Song Ảnh rung mình, cẩn thận nêu ra đề nghị của mình:

- Các chủ, vậy giao dịch này có cần phải từ chối không?

- Từ chối?

Đạo Man cười âm trầm, chậm rãi nói:

- Dùng tinh chương cực phẩm để đổi lấy một quả ma thú noãn không đáng nói, cuộc mua bán này nếu như không làm liệu người ta sẽ chửi Chân Vật Các chúng ta không biết hưởng thụ hay không? Lão Tra, lát nữa người cứ giao tử ban hổ noãn cho chúng. Còn nữa, dặn bọn thuộc hạ tạm thời đừng đi tìm Đông Phương thương đội gây rối. Mọi chuyện cứ đợi ba ngày sau, sau khi hội đấu giá Cổ Cẩn kết thúc rồi tính!

Đạo Man lo lắng nhìn vào tấm rèm đen bên phải, lẩm bẩm như nói với chính mình:

- Hi vọng tin tức này là đúng, kì vật đó sẽ xuất hiện ở hội chợ lần này, nếu không, tình hình của đại sư sẽ...

Một người lãnh huyết bạc tình như hắn vậy mà nhắc đến Lý Đa Khắc nét mặt không khỏi có vài phần lo lắng. Thậm chí, hắn lao tâm khổ tứ, kiến tạo hậu viện mỹ luân mỹ hoá cũng là vì muốn Lý Đa Khắc vui lòng!

180. Chương 135: Quyền Mang Hóa Hình.

Giao dịch hoàn thành thuận lợi.

Sau khi lấy được tử ban hổ noãn từ tay Tra Song Ảnh, Lý Trùng vội vàng mang Đông Phương San rời đi, thậm chí cả mấy câu hàn huyên cũng không kịp nói. Hắc Vận đứng bên cạnh tròn mắt ngạc nhiên, ra rả nói:

- Hey hey hey, lão đầu này tính tình sao cổ quái vậy? Bộ dạng nhìn cũng có giống dạng người không biết điều đâu. Người ta giúp lão mà một lời cảm ơn cũng không có sao đã bỏ đi rồi?

Lăng Phong cười cười, hắn hiểu tâm trạng của Lý Trùng, khoát khoát tay nói:

- Bỏ đi, lão quỷ sự chắc kích động quá nên quên.

- Cái này có gì mà kích động.

Hắc Vận khó hiểu:

- Có ma thú noãn rồi đâu phải dễ dàng gì mà mời được cao cấp thuật luyện sư giúp luyện chế tinh chương? Haizzz, chỉ bằng ông ta đãi ta rượu ngon thịt ngon, biết đâu một ngày nào đó ta may mắn lại trở thành cao cấp thuật luyện sư.

Hác Vận đặc ý khoe khoang, chẳng quan tâm xem người bên cạnh có đang nghe mình nói hay không. Trước tâm thái tốt đẹp đó, Lăng Phong chỉ biết lắc đầu. Càng tiếp xúc lâu hắn càng nhận ra Hác Vận bản chất không xấu, hắn lúc nào cũng thích tự nhận là "bổn đại nhân" nhưng đây lại là cách hắn châm chọc bản thân mình sau những đau khổ đã trải qua.

Mặc kệ cho Hác Vận tự luyện luyện một mình, Lăng Phong quay bước rời đi, và đi vừa thưởng thức phong cảnh Mạt Vân Túc.

Đột nhiên, một nữ tử đột nhiên áp sát tới trước mặt hắn với tốc độ rất nhanh. Lăng Phong nghiêng người bước qua nhưng cô ta đã kịp nắm lấy tay áo hắn! Nữ tử này mặt tròn bầu bĩnh, môi đỏ hồng căng mịn, tóc buộc chổng sau gáy, toàn thân tràn trề sức sống thanh xuân. Đường như chọc giận mẫu đơn hải đường, khiến người khác nhìn vào thấy tâm thần sáng khoái. Cô gái nắm chặt tay áo Lăng Phong, không hề có ý định buông ra, vừa thở hồng hộc vừa quay người nói:

- Vân Hồ Đầu, ngươi đừng theo đuổi bổn cô nương nữa. Nói cho ngươi biết, đây là tình nhân của bổn cô nương! Sao? Bộ dạng rất anh tuấn đúng không?

Vừa nhìn lại Lăng Phong, nữ tử liền sửa vội:

- Ài...mặc dù không phải thập phần anh tuấn nhưng vẫn còn hơn Vân Hồ Đầu ngươi.

Người mà cô ta gọi là "Vân Hồ Đầu" đúng là một nam tử có cái đầu như một con hổ. Mà rậm mắt to, anh khí thập phần. Chỉ có nhãn thần hơi ngốc nghếch, dễ khiến người ta liên tưởng đến một con sư tử đang đang lười biếng nằm phơi nắng sau một bữa trưa no nê. Hắn liếc sang phía Lăng Phong, nhãn thần nhất biến, sát khí lạnh lẽo lập tức phun ra như nước triều dâng:

- Đây là tình nhân mà nàng chọn? Vậy để ta giết hắn!

Nói đoạn, Vân Hồ Đầu tung quyền. Quyền thế lăng lệ phá không bay ra, rít lên những tiếng chói tai, một luồng khí mang hình con hổ đang nhe nanh gươm vuốt giận dữ bổ nhào về phía Lăng Phong.

- Quyền mang hóa hình?

Lăng Phong kinh hãi!

Từ nãy đến giờ hắn vẫn giữ nguyên tâm thái của một người đứng nhìn nam nữ cãi nhau cho vui. Với kinh nghiệm tình yêu ít ỏi đến đáng thương của Lăng Phong, hắn cũng có thể nhìn ra hai người này đang cãi nhau vì tình. Không biết tại sao nữ tử không để mắt tới nam tử lại tìm mình làm bình phong, đang định lên tiếng giải thích thì "Vân Hồ Đầu" đã động thủ, hơn nữa tốc độ còn rất nhanh!

Chiêu thức này của Vân Hồ Đầu có tốc độ chẳng thua kém gì lang nguyệt kiếm mà Diệp Lạc truyền thụ cho hắn, cũng là dùng sức mạnh của "quyền mang", kết hợp với linh kĩ hình thành nên vô thượng sát chiêu! Nhất chiêu xuất thủ, Lăng Phong liền biết rắc rối hôm nay không phải đơn giản. Để vận dụng được chiêu thức này, trước tiên phải có kinh nghiệm võ đạo do chân võ giả truyền thụ. Sau đó phải có diễn hóa tinh chương do thuật luyện sư cao minh làm riêng cho.

Một lúc có đủ hai ưu thế, thân phận lai lịch của Vân Hồ Đầu, không cần nghi chắc ai cũng biết!

Mặc dù tự tin vô cùng nhưng Lăng Phong cũng không dám coi thường thanh niên tuấn ngạn của Thần Văn đại lục. Tâm sinh lăm nghiêm chi hạ, Thác Bộ đương tức thì triển, thân thể Lăng Phong huyền hóa, hổ hình quyền mang bay xẹt qua vai hắn.

"Xì!" Thấy đòn vừa rồi không đánh trúng Lăng Phong, Vân Hồ Đầu xì nhẹ một tiếng, sắp lại tư thế song quyền, định đuổi theo tiếp. Lăng Phong quát lên một tiếng:

- Khoan đã, ta không quen biết với cô nương này, hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt!

Vừa nghe thấy vậy, Vân Hồ Đầu liền khựng lại như một con gấu chó vừa mới bị lấy mất mấy gam mật, ngốc nghếch xoa xoa đầu, ngoác miệng cười:

- Lộ Lộ, nàng lại gạt ta.

Phí Lộ trừng mắt nhìn Lăng Phong giận dữ, dí sát mặt vào khuỷu tay hắn:

- Ai nói đây là lần đầu tiên chúng ta gặp gỡ? Tình cảm của chúng ta tốt lắm. Huynh nói có đúng không?

Cô ta chớp chớp mắt dịu dàng, mỉm cười rạng rỡ xen lẫn uy hiếp, như đang muốn nói rằng: "Thử không nhận xem, người sẽ chết chắc!"

Luận về sức chiến đấu thì Lăng Phong không hề thua kém Vân Hồ Đầu. Nhưng tự nhiên gặp họa thì hẳn tuyệt không muốn. Hơn nữa nhìn thiếu nam thiếu nữ trước mặt, Vân Hồ Đầu mặc dù có chút tho lỗ nhưng chỉ là trên ngôn ngữ, không hề khiến Lăng Phong cảm thấy ác cảm.

Thác Bộ một lần nữa lại nhất chuyển, Lăng Phong chân lực vi chấn, đẩy Phí Lộ ra xa, không nói một lời.

Nãy giờ đuổi theo Lăng Phong mà lúc nào cũng chỉ thấy kém chút xíu, biết không thể làm được gì, Phí Lộ hung dữ trừng mắt nhìn Lăng Phong rồi lại quay đầu cảnh cáo Vân Hồ Đầu:

- Vân Hồ Đầu, người không được đuổi theo bốn cô nương nữa. Nếu không bốn cô nãi nãi sẽ, sẽ...

"Sẽ" nửa ngày mà cô vẫn chưa nghĩ ra được lời cảnh cáo nào ra hồn, cuối cùng đành quay đầu bỏ đi.

- Lộ Lộ.

Vân Hồ Đầu quay sang nhìn Lăng Phong gật đầu áy náy rồi lại tiếp tục đuổi theo Lộ Lộ. Hác Vân đứng bên cạnh lắc lắc đầu, nói:

- Không phải vậy, không phải vậy, tiểu huynh đệ, muốn tán gái thì không thể suốt ngày bám theo người ta như vậy được.

Vân Hồ Đầu vốn định đuổi theo Lộ Lộ, nghe Hác Vân nói vậy liền dừng ngay bước chân, đỏ bừng mặt, giải thích:

- Ta không phải là muốn...tán gái, ta chỉ là, chỉ là...

- Kiểm vợ thì càng không thể.

Hác Vân bước lên phía trước, ra vẻ người lớn vỗ vỗ vai Vân Hồ Đầu, chau mày trợn mắt nói:

- Muốn tán được mỹ nhân, bốn đại nhân đây chính là cao thủ, có cần bốn đại nhân dạy người vài chiêu không? Tiểu huynh đệ, đừng xấu hổ, nhìn điệu bộ của người là muốn học lắm rồi? Nam đại tư xuân, ài, trai lớn lấy vợ là chuyện bình thường mà. Hay là chúng ta tìm nơi nào vắng vẻ rồi từ từ bàn?

Thấy Vân Hồ Đầu có chút ý động, Hác Vân không nói thêm gì nữa mà trực tiếp kéo hắn đi luôn.

Lăng Phong thấy Hác Vân mới nói khoác dăm ba câu đã kéo ngay Vân Hồ Đầu vào một tửu quán, chỉ còn biết cười cười lắc đầu đi theo.

- Người có biết thế nào là trước khi nhận thì phải biết đem cho không? Ý là nếu như người muốn có được thứ gì thì trước tiên phải biết trả giá. Trai tốt sợ quán, gái tốt sợ mài. Đạo lý này người hiểu chứ?

- Nhưng ta suốt ngày quán lấy Lộ Lộ mà nàng ấy không thèm để ý đến ta. Cứ đi tìm những người đàn ông kì lạ hòng gạt ta.

Nói đến đây, Vân Hồ Đầu lại quay sang nhìn Lăng Phong áy náy.

Dưới sự dẫn dắt của Hác Vân, Vân Hồ Đầu dần dần trút bỏ hết những khổ não trong lòng.

Lúc này bọn Lăng Phong mới biết hẳn tên Vân Tường và cô gái mà hắn theo đuổi tên Phí Lộ. Hai người có thể coi là thanh mai trúc mã, nhưng không biết có phải vì thân thiết quá không mà mãi không thể ma sát ra tia lửa tình yêu. Vân Hồ Đầu rõ ràng là một tên đầu óc đơn giản, không biết vị trưởng bối bất lương nào nhồi nhét vào đầu hắn ý niệm hẳn với Phí Lộ "xứng đôi" để hắn bước vào con đường cầu thê lăng mạn.

Càng tiếp xúc, Lăng Phong càng có cảm tình với Vân Hồ Đầu nên cũng không giận vì hành vi lỗ mãng của hắn lúc nãy, mỉm cười nói:

- Vậy sau này người phải chịu khó để ý một chút. Không phải ai cũng giống ta tránh được sát chiêu của người đầu.

- Không sợ.

Vân Hồ Đầu lại xoa xoa đầu một cách ngốc nghếch, cười toét:

- Lộ Lộ rất dễ mềm lòng. Mỗi lần đều hét dừng trước khi ta kịp xuất quyền sau đó ta bồi thường người ta một chút. Chưa lần nào để xảy ra chuyện đáng tiếc.

Nét mặt ngốc nghếch của hắn bỗng lộ ra vài tia狡 hoạt:

- Lãng đại ca, bộ pháp của huynh rất kì diệu. Đây là lần đầu tiên ta thấy có người tránh được hồ phách quyền của ta nhẹ nhàng đến vậy!

Lãng Phong cười cười, không nói thêm điều gì mà Vân Hồ Đầu cũng biết ý không bàn thêm về đề tài này nữa.

- Ài, hăng quá hóa dở đấy!

Hác Vận nói với vẻ hiểu biết:

- Nữ tử luôn thích những người lúc xa lúc gần. Người cả ngày cứ bám lấy cô ta, không để cho có ta có một chút không gian nào thì trái tim cô ta sao có thể nghiêng về phía người được chứ? Giữa nam với nữ nếu như không phải là tình yêu thì là chán ghét đấy.

Vân Hồ Đầu suy xét cẩn thận những lời hắn nói, lộ ra thần sắc thụ giáo, chăm chú nhìn Hác Vận. Hác Vận thấy được chú ý, nhấp thêm một ngụm mỹ tửu, hoa tay múa chân nói:

- Người có biết làm thế nào để giành lấy trái tim người đẹp không? Ở đây ta có một câu chân ngôn, bao nhiêu năm nay chưa từng nói cho ai biết, hôm nay ta sẽ truyền thụ toàn bộ cho người!

Vân Hồ Đầu vội vàng đóng tai, cung kính lắng nghe.

- Nữ tử giống như hải đồng, tâm tính biến ảo vô thường. Xa thì giận mà gần thì làm nger! Nghĩa là người không thể tỏ ra ngổ lờ, không quan tâm đến cô ta, cũng không được dính quá chặt!

Vân Hồ Đầu ngồi ngẩn ra nghe Hác Vận nói, liên tục gật đầu. Hác Vận lại tiếp:

- Có thể vận dụng được điều ta chỉ dạy hay không phải xem bản thân người lĩnh ngộ thế nào.

Nói đoạn, Hác Vận lại tự mời mình thêm một chén mỹ tửu với phong thái một thế ngoại cao nhân, để mặc cho Vân Hồ Đầu tự ngồi đó ngộ "chân lý".

Im lặng suy nghĩ nửa ngày, Vân Hồ Đầu đột nhiên đứng phắt dậy, hét lên một tiếng lớn: "Được! ", khiến cho cả tửu quán đều phải giật mình.

Rồi hắn hưng hăng nâng hũ rượu, giật nắp, tu ừng ực.

"Ừc ực ực." sắc đỏ đã lan dần trên mặt, Vân Hồ Đầu nhìn Hác Vận, nói:

- Hác đại ca, nếu như đệ có được Lộ Lộ, đệ nhất định phải cảm ơn huynh!

Nói đoạn, Vân Hồ Đầu ngất ngất ngư ngư bước ra khỏi quán rượu.

Hác Vận ngơ ngàng nhìn theo bóng dáng Vân Hồ Đầu cho đến khi khuất hẳn, phun "phì" một tiếng, quay sang trên trời nhìn Lãng Phong:

- Hắn hiểu thật chứ?

- Tự người truyền thụ chân ngôn, bản thân người còn không hiểu sao?

Lãng Phong cười hỏi.

- Chân ngôn cái quái gì. Đều là bốn đại nhân đọc trong sách giải trí đấy. Tên tiểu tử này, không lẽ hắn coi là thật?

Thấy Hác Vận có vẻ lo sợ, Lãng Phong cũng thấy thương thay cho Vân Hồ Đầu, cầu cứu nhăm người. Không biết con đường cầu thê của hắn có vì thế mà đứt gãy không...

181. Chương 136: Bức Tông Tông Chủ.

Rượu hơn quá bán, Hác Vận quay sang nói với vẻ lơ đãng:

- Tên tiểu tử ấy mặc dù bị từ chối nhưng chí ít còn có mục tiêu và hi vọng, vậy là may mắn lắm rồi. Không biết mục tiêu truy cầu của bốn đại nhân ta đang ở đâu!

Khuôn mặt vui vẻ của hắn bỗng lộ ra vài phần thương cảm, mặc dù lúc nào hắn cũng vui vẻ nói cười, bằng lòng với số mạng nhưng sâu trong lòng ai biết được hắn có mấy phần khổ tâm?

Những lời Hác Vận nói khiến Lăng Phong ngẩn ra một lúc. Trong đầu hắn bỗng nhiên xuất hiện hình ảnh một cô gái. Cô gái này không đẹp đến mức kinh tâm động phách nhưng càng nhìn càng cảm thấy xung quanh cô như có một lớp sương mù, khiến người ta cảm thấy nhìn thế nào cũng không đủ...Mộc Vũ Lâm!

Trong khoảnh khắc đó, trái tim hắn như bị giáng cho một búa nặng. Lăng Phong ngẩn ra, tâm trí nhất thời quay trở về buổi chiều hè năm đó. Khi hắn và Khải Ân cùng nhau nằm dài trên bãi cỏ, ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng cô thiếu nữ quý tộc ưu nhã cưỡi ngựa lướt qua trong sự giám sát của đám hộ vệ. Khoảnh khắc đó, hắn thấy tim mình thật ngọt ngào, có chút đau đau, lại có chút xót xa khó nói.

Đó là giấc mộng đã tan biến, đã rời xa và vĩnh viễn hắn không thể chạm tới...

Tự nhiên Lăng Phong cảm thấy tim mình nhói đau, rồi một cảm giác xúc động cổ quái làm hắn bỗng muốn rơi lệ. Hắn vội hít một hơi thật sâu, đón hũ rượu từ tay Hác Vận, tự rót cho mình một chén đầy, ngửa cổ dốc cạn! Hác Vận nhìn hắn, không nói câu gì, nhận lại hũ rượu từ tay Lăng Phong rồi cũng tự rót cho mình một chén.

Hai người chạm chén, vui vẻ uống!

Cả đêm ngồi uống ở tửu quán, trong lòng Lăng Phong bỗng xuất hiện một loại cảm giác kì diệu. Đầu nặng trĩu nhưng lại rõ ràng vô cùng. Quá khứ cứ tự nhiên hiện lên, lắng đọng lại. Không biết từ lúc nào, kiếm linh ông nhiên nhi động trong thức hải với hai thanh kiếm một đen một đỏ, cứ thế xoay vòng như hai con cá âm dương.

Từ sau khi có được tửu ban hổ noãn, Lý Trùng lúc nào cũng trong bộ dạng tâm thần bất an, cứ khoảng một hai ngày lại thấy ông tìm cơ nói thương đội có việc phải rời đi trước.

Rồi ông xin lỗi hết lần này đến lần khác, hứa rằng sẽ khoản đãi nhóm Lăng Phong. Lăng Phong hiểu những suy nghĩ trong lòng ông nên cũng không giữ, chỉ có Đông Phương San lúc chia tay là cứ khóc lóc nỉ non mãi. Kiều Kiều cũng không nỡ chia tay, ôm cô bé vào lòng, hôn rồi lại hôn.

Ngay cả Hác Vận ngày thường tươi cười hỉ hả cũng lộ vẻ quyến luyến không rời. Hắn cố cười gượng để chọc cho Đông Phương San nín khóc. Mặc dù thời gian ở bên cạnh nhau không nhiều nhưng một tiểu nha đầu như Đông Phương San thì ai mà không yêu chứ.

Cuối cùng, Đông Phương San ghé sát vào tai Lăng Phong, trịnh trọng nói:

- Đại ca ca, đợi San San ấp ra hổ con rồi sẽ đi tìm huynh. Đến lúc đó, đại ca ca không đánh được người xấu nào, San San sẽ giúp!

- Được, đại ca ca đợi muội!

Lăng Phong mỉm cười, hôn nhẹ lại khuôn mặt bé bỏng, lén dúi một ít kim tiêu tử vào tay Đông Phương San. Hắn vốn dĩ còn muốn giúp Đông Phương San luyện chế thêm một chút, nhưng xem ra không kịp, suy nghĩ một lát, lại nói:

- Còn nhớ cách đại ca ca dạy muội dùng cái này không? San San phải mau lớn đấy.

Đông Phương San gật gật đầu, nét mặt đầy vẻ chăm chú.

Tiến tiểu cô nương đi rồi, Huyết Sát Vệ trên trên dưới dưới đều có vẻ mất tinh thần. May mà cũng đúng lúc hội đấu giá Cổ Cẩn triệu khai nên bọn Lăng Phong phải xốc lại tinh thần để tham gia thịnh hội.

Hội đấu giá Cổ Cẩn nằm ở vị trí trung tâm của Mạt Vân Túc với kiến trúc ngoại quan như hình nửa cái bát. Bề mặt được kết bằng những khung thép vững chắc. Dù có bị tấn công bởi chân lực thì cũng không sợ tạo thành một thương tổn không thể xóa nhòa. Trời vừa sáng, Lăng Phong mang theo Hoàng Phủ Vân, Hắc Vận, Cổ Dao đến hội chợ. Mặc dù hội đấu giá Cổ Cẩn có được coi là có qui mô hàng đầu Mạt Vân Túc nhưng những người đến đây cũng không phải nhiều.

- Xin hỏi chư vị có mặt vân chương không?

Thủ vệ đứng cửa nhìn bọn Lăng Phong, ngăn lại hỏi:

- Không có là không được vào trong.

- Là cái này sao?

Lăng Phong lấy tấm huy chương mà Lý Trùng đưa cho mình ra. Sau một hồi quan sát cẩn thận, thủ vệ trung niên nói với vẻ áy náy:

- Xin lỗi, huy chương của các hạ chỉ có thể mang theo hai người vào hội đấu giá.

-Ồ, còn có quy định này nữa à?

Lăng Phong dừng bước, khẽ chau mày, toàn thân bỗng trào lên một luồng uy áp. Công pháp này gần đây hắn mới luyện thành từ minh thủy tham ngộ mà Vi Miểu lưu lại. Hiện tại niệm thức của hắn vẫn chưa quá mạnh, khi thi triển linh hồn uy áp vẫn chưa có hiệu quả bằng Vi Miểu.

Hắn vừa làm thế, tên thủ vệ trước mặt liền một lúc lùi lại mấy bước, mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc. Người thanh niên này lai lịch thế nào? Chỉ phần khí thế phóng bên ngoài thôi mà đã khiến mình cảm thấy khó chịu. Lát nữa trước mặt ba vị lão đại hắn sẽ ra sao?

- Giáo quan, nếu như đã có quy định này thì để ta đứng đợi bên ngoài vậy?

Hoàng Phủ vân chủ động nói.

Lăng Phong khoát tay ngăn lại, đang định nói gì thì đột nhiên có một đoàn người bước tới.

Người đi đầu tuổi độ tứ tuần, dung diện xám trắng như phong hóa thạch nham, khoác áo choàng huyết sắc. Một tia huyết sắc yêu diễm hiện ra nơi khóe môi mỏng của hắn. Đi sau lưng hắn là hai tên hộ vệ thân hình cường tráng, quần gọn trong hai chiếc phong y màu đen. Vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Vân, người này mắt sáng ngời, môi khẽ run run:

- Hắc hắc, vị tiểu huynh đệ này thật tuấn tú, không biết đến từ nơi nào?

Thấy người này vừa đến đã hỏi thăm ngay bọn Lăng Phong, bọn thủ vệ có vẻ sợ hãi, im lặng lùi hai bước. Người trung niên khoác áo choàng huyết sắc vừa nói xong liền giơ cánh tay nổi đầy gân xanh khô quắt ra sờ lên người Hoàng Phủ Vân, ánh mắt tràn đầy vẻ tham lam không hề che giấu.

Hoàng Phủ Vân lộ ra một thần sắc khó chịu. Mặc dù bản tính nhút nhát nhưng từ nhỏ đã sinh sống trong hoàng gia, hắn hiểu rất rõ thói quen sinh hoạt của đám quý tộc hủ bại. Nam tử trước mắt khiến hắn liên tưởng ngay đến đám quý tộc chỉ thích đồng tính luyện ái mà người ta thường nhắc đến.

Lăng Phong quát lên một tiếng, tinh thiết kiếm đột ngột bắn ra, bùm một tiếng, chân lực nổ tung nơi đầu vỏ kiếm, chặn ngay trước mặt Hoàng Phủ Vân!

- Hừ!

Trung niên áo choàng huyết sắc phát ra một tiếng kêu đau đớn, chân lực va chạm làm cho năm ngón tay của hắn đau nhói, những ngón tay như những cái móng gà run rẩy mãi không thôi. Hắn kinh ngạc nhìn Lăng Phong, thè lưỡi liếm liếm môi, cười lạnh nói:

- Từ Kỳ Phong ta ở Mạt Vân Túc này bao nhiêu năm, chưa kể nào chán sống dám khi dễ ta cả!

- Không phải bây giờ ngươi đã gặp rồi sao.

Lăng Phong lạnh lùng nói, chẳng vì những lời uy hiếp của hắn mà động dung. Mặt vẫn đầy vẻ khinh thường.

Hai tên hán tử sau lưng Từ Kỳ Phong lộ ra thần sắc giận dữ. Đang định bước lên thì Từ Kỳ Phong đã khoát tay ngăn lại. Sau khi quan sát cẩn thận Lăng Phong, thần sắc điên cuồng của dự vọng hỗn hợp trên mặt từ Kỳ Phong dần biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt ngưng trọng.

Áp lực, đúng vậy, là áp lực!

Lăng Phong xem chừng mới độ hai mươi nhưng áp lực bàng bạc trên người Lăng Phong lại khiến hắn không dám khinh thường. Áp lực này cả Mạt Vân Túc chỉ có hai người mới đủ khả năng tạo ra!

- Từ chuột cống, ta đang không biết là ai có nhã hứng gây chuyện trong hội đấu giá Cổ Cẩn, thì ra là ngươi.

Đúng lúc đó, một giọng nói mĩa mai lạnh lẽo vang lên. Rồi một thanh niên dáng người cao ráo, mặt như quan ngọc xuất hiện. Thân hình người này không quá cường tráng nhưng nhất cử nhất động như được điều tiết một cách hài hòa, cảm giác như mỗi bước chân của hắn đều dẫm lên vân đan.

Lăng Phong sáng bừng hai mắt, người thanh niên này rõ ràng là luyện vô cốt nhu thân đến cảnh giới cực cao!

Cổ Dao ghen giọng:”

- Nhị ca!

Người thanh niên ban đầu cũng không để ý đến Cổ Dao, nghe thấy tiếng của cô mới chuyển ánh mắt sang phía ấy. Dần dần, ánh mắt nghi hoặc của hắn chuyển thành xác định, sau đó là kích động điên cuồng. Cuối cùng, dường như kìm nén không nổi, biến thành vô cùng bình thản!

- Ha ha, ta cứ nghĩ ai có thể ngạo khí đến vậy, hóa ra là người của Vô Cốt Môn?

Từ Kỳ Phong cười hắc hắc, vẻ mặt ẩn nộ một lần nữa lại hiện ra:

- Ngạo khí đúng là giống nhau thật. Cổ Quỳnh, tên tiểu tử này ác độc y như người ngày xưa.

Nói xong, mặc kệ ánh mắt sát lục của đám thủ hạ Cổ Quỳnh, Từ Kỳ Phong chẳng thèm để ý đến bọn Lăng Phong nữa, thản nhiên quay người bước vào trong hội trường!

Cổ Quỳnh chau mày, từng tia sát ý ẩn hiện trên trán hắn một lúc lâu rồi mới miễn cưỡng nén xuống, đang định nhấc chân bước vào hội trường thì Cổ Dao đã nghiêng răng, chặn hắn lại, hét lớn:

- Nhị ca!

- Vị cô nương này, mời cô tránh ra. Ta nghĩ cô nhận lầm người rồi.

Ngay cả một tên ngốc cũng nhận ra nắm tay của Cổ Quỳnh đang run lên. Nhưng hắn vẫn cố ra vẻ ương ngạnh.

- Không, nhị ca! Không lẽ ngay cả muội huynh cũng không nhận ra sao?

- Xin lỗi!

Nhấn tâm bỏ mặc cho Cổ Dao cứ gọi, Cổ Quỳnh nhẹ nhàng xoay người, tiếp tục bước vào hội trường. Sau lưng hắn, Cổ Dao khóc không ra tiếng:

- Nhị ca, đại ca đã mất rồi. Huynh có biết hay không?

Cổ Quỳnh thoáng giật mình, dừng bước. Định cất bước rời đi nhưng lại không nhúc nhích nổi. Chỉ có một giọt nước mắt long lanh như pha lê vừa rơi vào không trung!

- Nhị ca!

Cổ Dao nước mắt đầm đìa, cuối cùng áp lực khổng lồ phải gánh vác bấy lâu nay cũng làm cô gục ngã.

Lăng Phong tiến lên, nhẹ nhàng đỡ Cổ Dao đang khóc không ra tiếng, an ủi:

- Bất luận đã xảy ra chuyện gì, bây giờ hai người đã gặp lại nhau rồi thì cũng nên cho nhau cơ hội làm quen.

Cổ Dao ngã vào lòng Lăng Phong, không còn là một Cổ Dao mạnh mẽ giáo huấn thường ngày nữa, thay vào đó là một Cổ Dao mềm yếu đang khóc không ngừng trên ngực Lăng Phong. Mặc dù được ôm giai nhân

trong lòng nhưng Lăng Phong chẳng hề có suy nghĩ gì khác. Hắn chỉ cảm thấy nuối tiếc. Không cần phải hỏi hắn cũng có thể đoán ra giữa hai huynh muội ruột thịt đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Không ai để ý thấy, phía sau Hoàng Phủ Vân đang nhìn Lăng Phong với vẻ ngưỡng mộ vô cùng.

- Ài, mặc dù biết thế này rất mất phong cảnh, nhưng nếu như các người không chịu đi vào thì hội đấu giá sẽ kết thúc đây.

Hác Vận ghé mặt vào nói.

Được hắn nhắc nhở, Cổ Dao vội chùi nước mắt, thấy vạt áo trước ngực Lăng Phong đã ướt đầm, cô mỉm cười ngại ngùng, nói:

- Xin lỗi, làm ướt y phục của người rồi.

- Không sao, dù sao cô là thị nữ của ta, tất cả y phục của ta đều do cô giặt.

Lăng Phong nửa đùa nửa thật nói. Mặc dù biết hắn đang trêu mình nhưng Cổ Dao vẫn 'xì' một tiếng, mỉm cười. Vậy là lại trời quang mây tạnh, hoa dung diễm kiều.

182. Chương 137: Đấu Giá! Cao Cấp Tinh Chương.

Thủ vệ trước cửa hội đấu giá sau khi tận mắt chứng kiến Lăng Phong đối chiến với Bức Tông tông chủ Từ Kỳ Phong không còn ai dám hạch sách gì nữa mà cho hết bốn người bọn hắn vào hội trường.

Bước qua cánh cổng rộng lớn là một lối đi kéo dài. Một khi đã bước vào đây, tất cả mọi người đều phải tự động thả bước chậm rãi, không ai dám lớn tiếng ồn ào.

Tâm trạng Cổ Dao đã dần dần bình tĩnh lại. Không đợi Lăng Phong hỏi, cô đã kể lại hết những chuyện xảy ra giữa ba huynh muội cô cho Lăng Phong nghe. Chu Nho Cổ Viêm, Cổ Quỳnh, Cổ Dao là ba huynh muội ruột thịt, trong ba người, Cổ Quỳnh có thiên phú cao nhất.

Năm đó, ở tổng bộ sát thủ công hội, Cổ Quỳnh dù mới mười bốn tuổi nhưng thực lực đã lên tới lục tinh, trở thành cao thủ vô địch trong nhóm thanh niên! Tuổi trẻ khí thịnh, cộng thêm việc Uyên Ương mạch suy bại bị người khác coi thường. Những thế hệ trước bên ngoài không có biểu hiện gì rõ ràng nhưng đám hậu bối trẻ tuổi thì không thể không quan tâm đến thể diện. Đối diện với những khiêu khích đó, Cổ Quỳnh lần nào cũng cố chấp phản kích, dùng tu vi vô địch của mình bảo vệ tôn nghiêm của Uyên Ương mạch.

Cuối cùng, trong một lần ẩu đả, Cổ Quỳnh lỡ tay đánh trọng thương thiếu tông chủ của Khổ Tịch nhất mạch. Uyên Ương mạch bị hưng sư của Khổ Tịch mạch vắn tội, lúc đó Uyên Ương mạch yếu thế nên Chu Nho đành phải tuyên bố trục xuất Cổ Quỳnh ra khỏi môn tường!

Vì mới mười bốn tuổi nên Cổ Quỳnh không hiểu nỗi khổ của huynh trưởng, rời đi mà lòng đầy oán hận. Nhưng Khổ Tịch mạch vẫn không chịu bỏ qua cho Uyên Ương nhất mạch, mượn sự việc lần này đuổi Uyên Ương mạch ra khỏi tổng bộ nên mới có chuyện sau này Chu Nho đến Tinh Lam Thành duy trì phân hội. Nhưng lúc nào cũng sợ bị người của Khổ Tịch mạch tìm đến gây hấn, triệt để cách trừ tư cách hội trưởng Uyên Ương mạch.

Chỉ cần Uyên Ương nhất mạch vẫn còn là một trong lục đại phân mạch, vẫn còn tư cách "hội chủ" thì vẫn còn cơ hội quật khởi!

Biểu hiện của Cổ Quỳnh rõ ràng là vẫn giận huynh trưởng về quyết định năm nào nên mới giận lây sang Cổ Dao. Hoặc cũng có thể, con người trưởng thành rồi, dần dần đã hiểu nỗi khổ năm nào của huynh trưởng. Nhưng nỗi giận bị bỏ rơi khi còn niên thiếu, không nơi nương tựa thì không thể biến mất trong một sớm một chiều. Việc này cũng khiến Lăng Phong cảm thấy đau đầu, không biết làm thế nào cởi bỏ bế tắc.

Bên trong hội trường hội đấu giá Cổ Cẩn cũng được thiết kế tổng thể theo hình tròn. Mặt đất toàn bộ được lót bằng gỗ lim bản lớn. Bước lên trên vẫn còn nguyên cảm giác đàn hồi, đi lại không hề thấy mệt. Chỗ ngồi cũng rất thoải mái, lót đệm da thật, tay cầm chạm kín từng vòng vân mộc.

Ngồi ở đây có thể nhìn thấy tất cả mọi chuyện xảy ra trong hội đấu giá, hoàn toàn không có góc chết.

Bọn Lăng Phong vừa bước vào đã có vô số ánh mắt hướng về phía họ rồi lại quay đi luôn với vẻ không hứng thú. Mỗi năm số thương đội đến Mạt Vân Túc là hằng hà sa số. Có nhiều người ban đầu cũng hùng mạnh nhưng cuối cùng, vì một vài vấn đề nào đó lại quay về con số không tròn trĩnh. Chỉ có thương đội nào kiên trì tồn tại ở Mạt Vân Túc này đủ ba năm mới đáng để người ta coi trọng.

Ở vị trí khách quý bên sườn Đông, Tra Song Ảnh đang ghé tai Đạo Man, nói thầm điều gì đó. Đạo Man quay sang nhìn Lăng Phong đầy hứng thú, trầm giọng nói:

- Dám chống lại Từ chuột cống chứng tỏ người này rất có dũng khí, không chỉ ít cũng là thanh niên nhiệt huyết. Nhưng có thể khiến cho Từ chuột cống phải im lặng nuốt cơn giận này vào bụng đủ chứng minh thực lực của người này... Là hần muốn mua tử ban hồ noãn sao? Ồ, người nói Cổ Quỳnh vì hần mà ra mặt, không lẽ chúng có quan hệ gì với Vô Cốt Môn, hay trong này còn ẩn tình gì?

- Những chuyện này tạm thời vẫn chưa biết.

Tra Song Ảnh khom người hỏi:

- Có cần thuộc hạ đi tìm hiểu không?

Đạo Man nghĩ một hồi, khoát tay nói:

- Không cần.

Hần đã kịp nhìn thấy sự tham lam vô hạn trong mắt Từ Kỳ Phong:

- Con chuột cống đó chắc chắn sẽ không kiềm chế được lâu đâu. Cứ để cho hần đánh trận đầu, còn chúng ta ngồi chờ ngư ông đắc lợi.

Tra Song Ảnh cung kính đáp lời, nét mặt toát lên vẻ thán phục.

Thấy bọn Lăng Phong đi vào, Cổ Quỳnh khẽ nhủ mảy may nhưng vừa thấy Cổ Dao nhìn mình liền thu ngay lại, nét mặt thoáng lộ vẻ lo lắng.

Ngồi xuống!

Không lâu sau, một bọc tròn chầm chậm nổi lên giữa hội trường. Bọc tròn cao ngang đầu người, rộng chừng một vòng tay, nhô đến ngang thắt lưng thì dừng lại. Liền sau đó, một vị lão giả tóc hoa râm, tinh thần quắc thước bước lên hội trường. Tay đeo bao tay bằng bông màu trắng, đương nhiên, không phải vì mỹ quan mà vì sợ làm giảm giá trị của vật phẩm đấu giá.

- Đầu tiên, bốn nhân thay mặt hội đấu giá Cổ Cẩn cảm ơn chư vị đã đến tham gia!

Khom người quay sang bốn phía hành lễ, lão giả nói tiếp:

- Ta là người chủ trì hội đấu giá Cổ Cẩn ngày hôm nay, tên Đức Bá Cách. Có lẽ chư vị có mặt ở đây cũng đã quen với khuôn mặt già nua này của ta rồi. Vậy ta cũng không giới thiệu thêm nữa để các vị đỡ cảm thấy nhàm chán.

Đức Bá Cách dí dỏm chọc cho không ít người phải bật cười, không khí trong hội trường cũng thoải mái hơn.

- Quay trở lại chủ đề chính. Bây giờ chúng ta sẽ cùng đến với vật phẩm đấu giá thứ nhất!

Nói đoạn, Đức Bá Cách phất tay về phía bọc tròn sau lưng. Thân bọc tròn bỗng từ từ nứt ra, để lộ một hộp gấm màu đỏ vô cùng tinh xảo. Hộp gấm vừa xuất hiện, thân bọc lại từ từ khép kín. Đức Bá Cách mở hộp gấm một cách thuần thục, giới thiệu:

- Chư vị mời xem, vật phẩm đấu giá đầu tiên là tinh chương, đẳng cấp...

Hần cố ý ngưng lại, nhằm thu hút trí tò mò của người xem rồi mới nói tiếp:

- Cao cấp!

Xôn xao!

Dù là hội đấu giá Cổ Cẩn số một chuyên đấu giá những vật phẩm hiếm có thì tinh chương cao cấp vẫn là một thứ cực kì hi hữu. Trong một gia tộc cỡ vừa, nó có thể được coi như bảo vật dành để lưu truyền hậu thế, ai lại nỡ đem ra bán chứ?

Người ta liên tưởng đến những hội đấu giá trước đây, thường sẽ có ba vật phẩm được bán ra, vật phẩm sau quý giá hơn vật phẩm trước. Vật phẩm thứ nhất của lần này đã là cao cấp tinh chương rồi vậy hai vật phẩm phía sau? Còn quý giá đến mức nào nữa?

- Nguyên liệu để làm ra tinh chương cao cấp này được lấy từ sừng của thất tinh ma thú, độ phù hợp đạt tới bảy mươi lăm phần trăm, thích hợp với đa số thú linh thiên hành giả! Hiệu dụng của cao cấp tinh chương này thế nào chắc không cần ta phải dài dòng nữa? Luyện hóa cự giác tê tinh chương, trung giai đỉnh phong cự linh thiên hành giả có thể nhanh chóng tấn cấp, chân lực tích lũy bấy lâu sẽ phi tốc tăng trưởng, năng lực chiến đấu cũng trở nên cường hân!

Nói tóm lại, cao cấp tinh chương ngoài độ phù hợp để cân nhắc phạm vi áp dụng ra ý nghĩa của giá trị ba động và lực bạo phát đều không lớn. Phải xem mức độ phát huy của thiên hành giả ra sao. Càng là tinh chương cao cấp thì càng khó phù hợp. Bảy mươi lăm đối với cao cấp tinh chương là một con số vô cùng đáng sợ!

- Nhưng ta phải nhắc chú ý một chuyện, bề mặt tinh chương này có dấu hiệu gia huy, rõ ràng chủ nhân ban đầu của nó là người đến từ một gia tộc lớn. Rất có thể sở hữu được nó chưa chắc đã là may mắn mà ngược lại còn thêm rắc rối nữa.

Đức Bá Cách chỉ ra khuyết điểm của tinh chương, không hề giấu giếm và cũng không hề có ý định vì khuyết điểm quá nghiêm trọng mà từ bỏ việc đấu giá nó.

Dấu hiệu gia tộc là dấu hiệu mà các đại thế lực thường lưu lại trên tinh chương của mình. Những tinh chương loại này chỉ được lưu truyền trong nội bộ gia tộc, không bao giờ được bán ra ngoài. Trừ phi chủ nhân của nó bị người ta giết chết trong lúc ẩu đả và làm mất tinh chương.

Nếu như những thế lực sở hữu tinh chương biết bảo vật của gia tộc mình bị lọt ra ngoài thì người sở hữu nó sẽ gặp phải rắc rối lớn. Những thế lực sở hữu dấu hiệu tinh chương riêng đều là những thế lực không nhỏ.

- Bất cứ ai còn hoài nghi về tinh chương đều có thể lên kiểm nghiệm.

Đức Bá Cách nhìn khắp một lượt, không thấy có ai đứng lên, nói tiếp:

- Vậy đấu giá xin được chính thức bắt đầu. Giá khởi điểm...ba mươi vạn kim tệ!

Cả hội trường lặng ngắt, không một ai lên tiếng ra giá.

Không phải vì giá mà hội sở đưa ra quá cao, ba mươi vạn kim tệ đối lấy một cao cấp tinh chương cái giá này chẳng khác gì cho không. Tất cả những người có mặt ở đây đều biết giá trị của tinh chương này hơn hẳn con số ba mươi vạn lượng. Một số người tự biết thực lực của mình không đủ nên sớm đã xác định chỉ xem cho biết chứ không dám tự ý ra giá.

- Hắc hắc, mọi người không cần phải khiêm tốn như vậy. Bức Tông chúng ta xin được trả giá đầu tiên.

Từ Kỳ Phong giơ ba ngón tay, trực tiếp nâng giá lên gấp mười lần:

- Ba trăm vạn kim tệ!

- Được, ba trăm vạn kim tệ! Từ tông chủ ra giá ba trăm vạn kim tệ, còn có ai ra giá cao hơn không?

Đức Bá Cách lớn tiếng hỏi, hướng mắt về phía Cố Quỳnh và Đạo Man. Ở Mạt Vân Túc này chỉ có hai người này đủ tư cách để ra giá cạnh tranh với Từ Kỳ Phong.

- Bốn trăm vạn.

Cố Quỳnh lạnh lùng, nâng chung trà chậm rãi nhấp một ngụm, như cái giá mình vừa đưa ra không đáng quan tâm.

Đức Bá Cách cao giọng nói:

- Bây giờ người ra giá cao nhất là Cổ môn chủ, bốn trăm vạn! Bốn trăm vạn, còn có ai trả cao hơn không? Bốn trăm vạn!

- Năm trăm vạn!

Lúc này Lăng Phong mới thấy được thực lực tài phú của tam đại thế lực Mạt Vân Túc. So với mức tăng giá một trăm vạn của họ, hội đấu giá ở Bằng Phong Thành chẳng khác gì trò đùa.

- Cứ tăng từng trăm vạn một thế này đến bao giờ?

Đạo Man xì nhẹ, lạnh lùng lên tiếng:

- Chân Vật Các ra giá một ngàn vạn!

Cái giá này đẩy không khí hội chợ lên đến cao trào!

Một ngàn vạn, dù là một trong tam đại thế lực thì một ngàn vạn tuyệt đối vẫn là một con số không nhỏ. Lúc này, cả Cổ Quỳnh và Từ Kỳ Phong đều phải ngáy người!

Nếu như không có số tiền khổng lồ mà Cửu Vĩ Hồ kiếm được thì Đạo Man đã chẳng thể ra giá hào sảng đến vậy.

Một ngàn năm trăm vạn!

Cuối cùng cự giác tê tinh chương được Bức Tông mua với cái giá cao khủng khiếp. Chân Vật Các ban đầu còn ra vẻ nhất định phải có nhưng sau ba vòng cạnh tranh cuối cùng cũng phải chủ động rút lui. Trên thực tế, tinh chương này mặc dù quý giá nhưng với sự giúp đỡ của Lý Đa Khắc, Đạo Man lại không hề thiếu cao cấp tinh chương. Hắn ra giá như vậy chẳng qua chỉ muốn người khác hứng lên trả thêm ít tiền.

Từ Kỳ Phong mặc dù phải trả một khoản tiền lớn nhưng nhìn thần tình có vẻ rất vui. Hiệu dụng của cao cấp tinh chương thế nào không nói chắc ai cũng biết. Một cao cấp thuật luyện sư cả đời chỉ có thể chế luyện ra khoảng mười cao cấp tinh chương, nếu như không có thiên đại cơ duyên thì đành phải chấp nhận tiêu hao giọt sinh lực cuối cùng.

Có thể nói, mỗi một cao cấp tinh chương đều ngưng tụ tâm huyết của thuật luyện sư. Có được cao cấp tinh chương này biết đâu ngày nào đó Bức Tông lại xuất hiện một cửu tinh cường giả!

183. Chương 138: Mang Thương Quyết.

- Thế nhân điều biết thánh vực cao thủ cường đại. Mục tiêu cả đời của một người tu luyện là có cơ hội vắn đỉnh thánh vực. Trong số thánh vực cường giả, thánh vực nguyên tố thiên hành giả chiếm vị trí cao nhất trên kim tự tháp.

Đức Bá Cách dùng màn khởi đầu thuận lợi này để dẫn dắt đến vật phẩm đấu giá thứ hai, chỉ vào minh thúy sau lưng, nói:

- Minh thúy này ẩn chứa bên trong một loại chân võ quyết địa hệ, tên gọi Mang Thương Quyết, do Mang Thường quyền thánh hoành hành hai trăm năm trước lưu lại!

Không cần giới thiệu quá nhiều, chỉ đơn giản mấy câu đã khiến cả hội trường phải ồ lên kinh ngạc. Tầm quan trọng của tu luyện pháp quyết là không phải nghi ngờ, dù sở hữu một loại nguyên tố chân võ quyết tuyệt đỉnh thì cũng không bảo đảm tuyệt đối tu luyện giả có thể bước chân vào thánh vực. Nhưng ít nhiều cũng tăng thêm vài phần khả năng.

Mang Thương Quyết nếu như rơi vào tay thiên phú kì giai địa hệ thiên hành giả thì rất có thể sẽ lại xuất hiện phong thái của Mang Thường quyền thánh...vô địch thánh vực!

Trong thánh vực, nguyên tố thiên hành giả là mạnh nhất!

Trong lòng Lăng Phong không khỏi trào lên một tia nghi hoặc: Nguyên tố chân võ quyết kì phẩm như vậy, đổi thành bất cứ thế lực nào cũng sẽ coi như trân bảo, sao lại có người nỡ mang ra bán chứ? Rồi lại liên tưởng đến những lời Lý Trùng đã từng nói:

- Không ai dám đến hội đấu giá gây chuyện.

Vậy thế lực đứng sau chống lưng cho hội đấu giá này đáng sợ đến mức nào?

- Bởi vì tính đặc thù của tu luyện công quyết nên Mang Thương Quyết không thể nghiệm chứng cho chư vị xem. Bây giờ bắt đầu đấu giá. Giá khởi điểm: Một trăm vạn!"

Bộ dáng Đức Bá Cách như người đi câu, thậm chí người đi câu này còn trong tư thế không sợ không có ai cắn câu.

Một trăm vạn, Lăng Phong trầm ngâm. Địa hệ chân võ quyết mà Khải Ân đang tu luyện là Mạch Kha ban tặng. Hiệu quả chỉ có thể coi như thượng thừa. Nếu như Mang Thương Quyết này đúng như những gì hội sở nói thì mua tặng Khải Ân cũng không tệ.

Ở một căn phòng bí ẩn bên trong hội trường, một thiếu nữ có cặp môi đỏ mọng hiếu kỳ hỏi:

- Sư bá, sao gia gia lại cam lòng mang nguyên tố chân võ quyết cực phẩm như vậy ra đấu giá? Nghe nói năm đó Mang Thương quyền thánh võ là thánh vực đỉnh phong cường giả. Còn lợi hại hơn Bằng Phiên Vân kinh hồng nhất hiện trước đây một bậc. Nguyên tố chân võ quyết mà ông ấy lưu lại có thể mang ra đấu giá dễ dàng như vậy sao, có phải...

Người đứng bên cạnh cô sắc mặt hồng nhuận như trẻ con, nhìn không ra tuổi tác cụ thể, mái tóc bạc phơ được buộc một cách qua loa thành một chiếc bân long kế trên đỉnh đầu. Bào phục trên người không phải vàng cũng không phải bạc nhưng cứ liên tục lóe lên những tia sáng kì dị. Hắn vuốt chòm râu phơ phất dưới cằm, cười nói:

- Lộ nha đầu, có phải con đang muốn hỏi làm như vậy có phải lãng phí quá không?

- Vâng ạ.

Phí Lộ tròn mắt hiếu kỳ:

- Nguyên tố chân võ quyết này mà truyền ra ngoài sẽ gây nên sóng to gió lớn. Chi bằng cứ để đó, đợi sau này có sư đệ, sư muội nào thiên phú thích hợp thì lấy ra tu luyện cũng không được mà.

Sư bá Lôi Trạch Ân cười híp mắt, không trả lời vào vấn đề mà sang người thiếu niên khỏe mạnh, nói:

- Tường nhi, con thấy sao?

- Hừ, tên ngốc Vân Hồ Đầu này thì biết gì, sư bá, người hỏi nhầm kẻ mù rồi!

Miệng thì mĩa mai nhưng Phí Lộ vẫn quay sang nhìn Vân Hồ Đầu chờ đợi.

Thấy ánh mắt của Phí Lộ, Lôi Trạch Ân chỉ biết cười thầm: Không biết thằng nhóc Vân Tường này được ai chỉ dạy mà gần đây mối quan hệ của nó với Phí Lộ hình như đã có tiến triển.

Vân Hồ Đầu then thùng cúi đầu, một lúc sau mới ngẩng lên nói:

- Sư bá có phải đang tính toán điều gì cho sự kiện mười năm sau không ạ?

Lôi Trạch Ân kinh ngạc nhìn Vân Hồ Đầu, ha ha cười lớn:

- Tường nhi đúng là thông minh, con còn thông minh hơn Lộ nha đầu đấy!

Thấy Phí Lộ có vẻ không phục, ông nói tiếp:

- Tường nhi nói không sai, Thương Khung Hội Chiến đã triệu khai được hai lần, không lâu nữa sẽ bắt đầu cử hành lần thứ ba! Ba lần cử hành tổng cộng chín mươi năm, thêm mười năm nữa là tròn một trăm.

Một trăm năm chớp mắt đã trôi qua, vạn niên chi kì cũng không còn xa nữa!

Lúc nói đến "sự kiện" đó, Lôi Trạch Ân có vẻ sợ hãi, thân thể run lên khe khẽ. Một lúc lâu sau hắn mới bình tĩnh trở lại:

- Chúng linh vẫn lạc, thần chi tiêu vong! Hắc hắc, lúc đó thì đừng trách thánh vực cường giả, cho dù vậy...thì đã làm sao, không phải vẫn là...yên tiêu vân tán!

Dù hắc đã lược bỏ mấy chữ ở giữa nhưng tin tức vừa lộ ra vẫn khiến bọn Phỉ Lộ giật mình. Nếu như ngay cả thánh vực cường giả cũng không là gì, vậy "sự kiện đó" đáng sợ như thế nào?

- Võ Thần Phong ý có chỗ dựa, hoành hành Thần Vãn Đại Lục, hừ, Vân Mộng Tông chúng ta mặc dù không thể chính diện tương kháng nhưng sau lưng lược động một chút tiểu xảo cũng không sao!

Lôi Trạch Ân lộ ra vài phần thần sắc tính toán:

- Bọn chúng vợ vét hết cường giả trong thiên hạ nên tưởng rằng đã có thể kê cao gối ngủ ngon. Chúng đâu biết trên thế giới này những người có thiên phú nhiều không đếm xuể, một lưới của chúng sao có thể gom được sạch? Đâu chỉ Mang Thương Quyết? Sau này sư tôn còn định từ bỏ ra loại tu luyện công quyết nữa cho thiên hạ tu luyện!

- Võ Thần Phong hắc làm được, sao Vân Mộng Tông chúng ta lại không làm được?

Những người có mặt trong hội trường đương nhiên không hề hay biết công pháp mà họ đang tranh giành nhau kịch liệt ẩn chứa bao nhiêu ẩn tình. Bọn họ chỉ như những con gà chọi hăng máu đang tham gia vào một trận đá gà! Ngay cả những thương hội bình thường cũng bạo gan tham gia. Bọn chúng đã xác định nếu như may mắn có được Mang Thương Quyết thì sẽ lập tức bỏ đi thật xa, tuyệt đối không ở lại Mạt Vãn Túc.

Ai cũng hiểu tầm quan trọng của cường giả. Nếu như phía mình mà có thánh vực cường giả thì có thể tọa trấn rồi, còn cần gì phải sợ tam đại thế lực nữa? Còn cần gì phải nhìn sắc mặt người khác làm việc nữa? Bởi vậy, bọn chúng mới quyết định tham gia với sự nhiệt tình từ xưa đến nay chưa từng có.

- Một ngàn sáu trăm vạn!

- Một ngàn tám trăm vạn!

- Hai ngàn vạn!

Kỷ lục đấu giá không ngừng được tạo ra, Lăng Phong nhíu mày, trên đường đến đây đúng là hắc đã lấy được không ít kim tệ từ bọn cướp bóc đuôi mù, cộng thêm với số kim tệ mà Mạch Kha và Ni Khả đưa cho trên người hắc có khoảng ba ngàn vạn kim tệ. Nhưng dù có lấy ra hết để mua thì cũng vẫn chưa đủ.

- Ba ngàn năm trăm vạn!

Lăng Phong giờ tấm bảng trong tay, lạnh lùng đưa ra giá tiền. Cái giá này khiến cho hội trường lập tức trở nên yên lặng!

Cái giá này hơn hắc hai ngàn vạn vừa rồi những một ngàn năm trăm vạn! Tăng với biên độ này thì đúng là đáng sợ thật!

Lăng Phong biết nếu như chỉ tăng thêm một chút thì khả năng chiến thắng trước những thế lực đã kinh doanh bao nhiêu năm nay như Bức Tông, Chân Vật Các sẽ không cao. Chỉ có làm đối phương kinh sợ mới có thể bắt ngờ đánh úp đối phương.

Thời gian cứ thế trôi đi, từng khắc từng khắc, Lăng Phong nắm chặt tay, trong lòng căng thẳng vô cùng!

Bức Tông Từ Kỳ Phong vừa định giờ tấm bảng trên tay lên thì chợt nhìn thấy một tia vui mừng trên mặt Cổ Quỳnh liền từ từ hạ xuống.

Đạo Man của Chân Vật Các đa nghi, lần trước hắc dùng phương thức "bức giá" bắt Từ Kỳ Phong chảy ít máu nên bây giờ tưởng Cổ Quỳnh cũng đang dùng phương thức đó.

Lòng thầm nghĩ: Tiểu tử, chơi trò này với ta à, ngươi còn non lắm!

Vì vậy, Đạo Man cũng hạ tấm bảng trên tay xuống.

- Ba ngàn năm trăm vạn lần thứ nhất! Ba ngàn năm trăm vạn lần thứ hai! Ba ngàn năm trăm vạn lần thứ ba! Bán!

Đức Bá Cách lộ vẻ kích động, đây cũng là lần đầu tiên hắc bán được giá cao đến vậy:

- Mang Thương Quyết thuộc về vị tiên sinh này!

Lúc này mọi người mới quay sang nhìn bọn Lăng Phong. Lăng Phong từ một người vô hình bỗng đứng trở thành tiêu điểm chú ý.

Hội sở cũng chẳng sợ bị người ta quỵt tiền. Nếu như Lăng Phong không chịu trả số tiền mà hắn đã hứa, mặt vân chương trong tay hắn sẽ lập tức bị gạch bỏ, sau này sẽ không thể vào hội đấu giá được nữa. Quan sát thấy mọi chuyện kết thúc rồi, Cố Quỳnh mới quay trở lại về lãnh đạm thường ngày.

Lăng Phong cười thầm, hắn đã nhìn thấy hết tất cả. Xem ra vị Cố nhị ca này cũng không phải hoàn toàn vô tình với muội muội của mình. Nếu như không phải vì có quan hệ với Cố Dao, sao Cố Quỳnh phải âm thầm giúp hắn giành Mang Thương Quyết?

Chẳng phải chờ đợi lâu, vật phẩm đấu giá thứ ba cuối cùng cũng được bỏ tấm khăn phủ huyền bí!

- Nếu như nói thế giới này có một loại người mà các thánh võ cường giả khi nhắc đến cũng phải cúi đầu, ngưỡng mộ, cung kính, thậm chí ghen tị thì đó chính là thuật luyện sư!

Ngữ khí Đức Bá Cách thâm trầm, nhẹ nhàng dẫn dắt mọi người vào thế giới mà hắn đã xếp đặt trước:

- Vinh quang, tôn quý, những lời tán dương này khoác lên người thuật luyện sư không bao giờ là đủ! Kỹ năng luyện chương thần tình của họ có thể khiến một võ giả yếu ớt chớp mắt đã có đủ quyền lợi để đối thoại với cường giả. Dưới sự chỉ đạo tôn quý của họ, một thiếu niên thiên tư bình thường có thể nhanh chóng tiến giai thậm chí vẫn đỉnh thánh vực chi cảnh!

Hắn bỗng dừng lại, chớp chớp mắt:

- Thế giới này tồn tại một thứ khiến các thuật luyện sư cũng phải điên cuồng!

Vừa nghe thấy câu này, Đạo Man thoáng giật mình, nghiêng hẳn người về phía Đức Bá Cách!

- Sau đây, ta sẽ công bố với các vị chân khách của vật phẩm đấu giá thứ ba!

Xoạt một tiếng, Đức Bá Cách vén tấm lụa đỏ đang phủ trên bục tròn. Bên trong vẫn là một phần minh thúy! Hắn nhấn mạnh từng chữ:

- Túc túc tương sinh, rèn luyện niệm thức chi pháp, bất cứ thuật luyện sư nào cũng có thể sử dụng, nhất là thuật luyện sư cao cấp sử dụng rồi có thể thoát khỏi khốn cảnh 'tu thức bất tu mệnh'!

Những lời giới thiệu này khiến những kẻ đấu giá không có kiến thức sâu rộng cảm thấy khó hiểu như đang nghe sách trời. Nhưng với một kẻ sớm đã có âm mưu như Đạo Man thì những lời này như một liều thuốc hưng phấn nhất thời đốt cháy kích tình trong hắn.

- Vật phẩm này không có giá khởi điểm!

Câu nói này vừa thốt ra, Đạo Man lập tức trực tiếp giơ ba ngón tay:

- Ba ngàn vạn!

Mặc dù trong lòng hắn tự biết hành động này của mình không hề khôn ngoan nhưng nguy cơ trước mắt thực sự khiến hắn không thể kìm nén được.

- Ha ha, vậy ta cũng phải góp vui.

Từ Kỳ Phong giơ bốn ngón tay:

- Bốn ngàn vạn.

Đạo Man nhú mày, thầm tức giận. Là hai trong tam đại thế lực Mạt Vân Túc nên hắn hiểu rất rõ Bức Tông không hề có cao cấp thuật luyện sư. Vì vậy, hắn hừ lạnh một tiếng:

- Không có thần minh thì đừng cố làm ra vẻ, tránh cho việc trong nhà bị người ta nhìn thấy lại cười cho!

- Hắc hắc, lão tử cam tâm tình nguyện. Lão tử mua về không dùng để đẩy thương lâm cũng là chuyện của riêng của ta.

Từ lúc bắt đầu đấu giá đến giờ, đây không phải lần đầu tiên tam đại thế lực giao phong với nhau. Có thể khiến họ trở mặt, xé bỏ vỏ bọc hòa bình, chỉ có kẻ ngốc mới không nhìn ra vật trước mắt không hề đơn giản!

184. Chương 139: Chích Viêm Thạch Khoáng.

- Túc tức tương sinh, tu thức bất tu mệnh. Không lẽ là...

Đúng lúc này, Hác Vận đứng bên cạnh bỗng trở nên vô cùng kích động, nắm chặt cánh tay Lăng Phong, giọng run run:

- Mua, mau mua đi! Nhanh!

Thấy một Hác Vận bất cần đời lại để lộ ra thần sắc như vậy, Lăng Phong cười nói:

- Có gì đáng mua chứ.

- Đồ ngốc, ngươi có biết thứ đó có ý nghĩa gì không?

Hác Vận cuống quýt, thấy bộ dạng nhớn nhoe của Lăng Phong không khỏi tức giận, nói:

- Nhìn điệu bộ ngốc nghếch của ngươi chắc ngươi cũng không biết. Vậy để bốn đại nhân nói cho ngươi nghe nhé. Nếu như ngươi có được thứ đó thì không cần phải lo không có cao cấp thuật luyện sư bán mạng cho ngươi nữa! Lúc đó ngươi có thể mời chào được một đồng cao cấp thuật luyện sư. Một đồng! Ngươi có rõ không? Là cao cấp thuật luyện sư chứ không phải một gã bất nhập lưu như bốn đại nhân ta!

Hác Vận kích động đến nổi nước bọt văng tung tóe. Nhìn bộ dạng của hắn như muốn nhảy vào bóp cổ Lăng Phong, bắt Lăng Phong tham gia trả giá. Điều khiến hắn cảm thấy phần nộ hơn hình như cả nhóm chỉ có một mình hắn cảm thấy kích động. Cố Dao thì này giờ vẫn chỉ nhìn về phía Cố Quỳnh. Hoàng Phủ Vân thì càng không cần phải nói, hắn thậm chí còn đang ngoác miệng ra cười!

Đám ngốc này, rốt cuộc bọn chúng có biết vật đang được đấu giá là thứ gì không?

Hác Vận thả người xuống ghế một cách vô lực, ài, giữa thuật luyện sư cao quý và người bình thường đúng là tồn tại một con hào không bao giờ có thể vượt qua. Thời khắc này, Hác đại nhân thâm cảm tri âm nan mệnh, nhân sinh tịch mệnh như tuyết...

Nhìn bộ dạng uể oải của hắn, Lăng Phong quyết định không trêu hắn nữa, chỉ về phía Đạo Man, nói:

- Ngươi cảm thấy với cái giá hiện tại ta có thể trả được sao?

Không biết có phải vì muốn trả thù đòn "nâng giá" vừa rồi không mà Từ Kỳ Phong quyết định đấu với Đạo Man đến cùng. Mỗi lần đối phương ra giá là hắn liền ra luôn một cái giá mới, ép Đạo Man phải tăng giá không ngừng. Lúc này giá trị của vật phẩm đấu giá đã được nâng lên mức sáu ngàn sáu trăm vạn!

Sáu ngàn sáu trăm vạn, bao nhiêu thương đội không ăn không uống, tích cóp cả đời mới bằng được số lẻ của con số này!

Hác Vận nhìn tình hình lại càng ủ rũ hơn. Chắc hẳn hắn đã tính ra thực lực kinh tế của Lăng Phong không đủ để hắn mua "túc tức tương sinh". Thấy hắn có vẻ thất vọng, Lăng Phong mỉm cười, nói:

- Nếu như ngươi thích, đợi lát nữa kết thúc hội đấu giá ta sẽ tặng ngươi công pháp rèn luyện niệm thức.

- Vậy đa tạ người trước.

Hác Vận ỉu xìu nói.

Rèn luyện niệm thức chi pháp vô cùng quý giá. Đừng nói người thường, ngay cả cao cấp thuật luyện sư cũng chưa chắc có được. Là Hác Vận căn bản không thèm để ý đến những lời Lăng Phong vừa nói.

Lúc này, Đạo Man hai mắt đỏ ngầu, khí tức âm u trên mặt sớm đã biến mất thay vào đó mà đôi mắt bùng bùng sát khí. Nếu như không phải đang ở hội đấu giá, hắn sẽ trực tiếp xông lên xé thịt Từ Kỳ Phong. Tra

Song Ảnh căng thẳng đến toát mồ hôi, thỉnh thoảng lại quay sang nhìn thái độ của Đạo Man để thay thế một cái giá cao hơn.

- Bảy ngàn vạn!

- Tám ngàn hai trăm vạn!

- Chín ngàn sáu trăm vạn!

- Từ chuột cống. Người giỏi lắm! Quả nhiên là Từ chuột cống tính tình cổ quái vô thường!

Đạo Man nghiêng răng nói:

- Sau chuyện này, ta nhất định giết sạch Bức Tông các người!

Mặc kệ Đạo Man muốn đe dọa thế nào, Từ Kỳ Phong vẫn thản nhiên báo ra một cái giá rồi một cái giá cao hơn khiến hắn gần như phát điên. Con số cuối cùng đã vượt qua chín ngàn vạn rồi! Rõ ràng biết với thực lực của Bức Tông, món tiền lớn này một sớm một chiều không thể kiếm ngay được, bản thân mình không cần phải gấp gáp. Nhưng Đạo Man không dám mạo hiểm, đành phải nghiêng răng nhắm mắt bước theo!

Buổi đấu giá đã tiến vào trạng thái giằng co, tràng diện lúc này đã hoàn toàn biến thành trận chiến giữa Chân Vật Các và Bức Tông. Hai bên bắt đầu còn tăng từng trăm vạn một, rồi sau đó những con người tài đại khí thô trực tiếp dùng ngàn vạn làm đơn vị tính toán, tranh giành nhau quyết liệt.

- Chín ngàn tám trăm vạn!

Đạo Man nhìn chòng chọc Từ Kỳ Phong, hung hăng báo ra một cái giá mới. Hắn định nếu đối phương trả giá cao hơn thì mình sẽ quyết định từ bỏ! Một khi rời được khỏi hội trường đấu giá này, hắn sẽ lập tức triệu tập tất cả mọi thế lực, san bằng Bức Tông, lấy lại "tức tức tương sinh"!

Bên trong hội đấu giá Cổ Cẩn, người ta nghiêm cấm tất cả mọi hành vi ẩu đả nhưng một khi đã ở bên ngoài hội trường rồi thì không ai quản nữa. Đạo Man tự tin vào những thế lực mà mình tích lũy từng ấy năm nay. Nếu như không tiếc nguyên khí đại thương thì tuyệt đối có thể nuốt chửng Bức Tông. Chỉ cần Lý Đa Khắc đại sư có thể hồi phục được như cũ, mọi tổn thất đều có thể bù đắp trở lại.

Từ Kỳ Phong dường như không cảm nhận được sát ý trong mắt đối phương nên vẫn chậm chậm gơ tay!

Đạo Man nheo mắt nhìn chăm chú vào cánh tay Từ Kỳ Phong như muốn cắt đứt bàn tay đáng ghét đó bằng chính nhân thần sắc như dao của mình.

"Hất xì" Từ Kỳ Phong chậm chậm gơ tay bụm miệng rồi lười biếng đuổi người, từ từ nói:

- Buồn ngủ rồi.

"Rắc", tay ghé bên cạnh Đạo Man lập tức bị bóp tan thành bột. Hắn run rẩy quay sang nhìn chăm chú vào môi Đức Bá Cách!

Dường như một cái chớp mắt cũng dài đến ngàn năm!

- Tức tức tương sinh...thuộc về Chân Vật Các!

Đại chùy lạc định. Đức Bá Cách cao giọng tuyên bố.

Đạo Man thở phào nhẹ nhõm, lúc này hắn mới phát hiện bộ quần áo trên người đã ướt đầm mồ hôi. Buổi bán đấu giá này còn kinh tâm động hồn hơn những cuộc chiến sinh tử luôn khiến người ta khiếp sợ!

Ba vật phẩm đấu giá đều đã có chủ nhân. Bất luận là những người tâm mãn ý túc như Lăng Phong, Đạo Man, Từ Kỳ Phong hay đám đông không đấu giá được vật phẩm nào thì đều cảm thấy chuyến đi này không tệ. Về kích động vẫn còn chưa tan trên mặt rất nhiều người. Kinh nghiệm hôm nay sẽ là đề tài tuyệt vời để bàn luận sau này. Nhất là người tham gia đấu giá vật phẩm thứ hai, bọn họ càng cảm thấy quang vinh vô cùng. Sau này có nói khoác với con cháu cũng có một phần tự mãn.

Trong hội trường bỗng truyền ra lý tràng chi âm, mọi người lần lượt đứng lên chuẩn bị ra về!

- Chư vị khoan đã.

Đức Bá Cách đột nhiên nói:

- Xin hãy ngồi đợi chờ đấu giá vật phẩm thứ tư.

Mọi người đều cảm thấy ngạc nhiên, hội đấu giá Cổ Cẩn từ xưa đến nay chỉ đấu giá ba vật phẩm. Có thể ít chứ tuyệt đối không có hơn. Làm như vậy để đảm bảo danh tiếng cho hội đấu giá, tuyệt đối không để một món vật phẩm giả nào lọt vào được hội đấu giá.

Nhưng lần này họ lại phá lệ, đấu giá vật phẩm thứ tư!

Cự giác tê tình chương, Thương Mang Quyết, tức tức tương sinh, giá trị ba vật phẩm cứ tăng dần lên. Nếu như đoán không lầm thì vật phẩm thứ tư cũng sẽ như vậy! Nhưng, vật phẩm nào có thể vượt qua được "tức tức tương sinh"

Đáp án, cuối cùng cũng được công bố!

Là một vật hình vuông, bên trong hình tròn, thanh đồng chất địa, bề mặt có vô số vân cách chằng chịt.

"La bàn?" Lăng Phong kinh ngạc nhíu mày. Đây chính là la bàn mà hắn đã từng nhìn thấy khi tham gia Bằng Phong Cốc liệt sát đại điển! Lúc đó la bàn được cung phụng cho các đệ tử chưởng khống. Nhưng Lăng Phong đã được tận mắt nhìn thấy nên hắn có thể xác nhận vật trước mắt mình chính là la bàn!

Thứ này mặc dù có giá trị cao nhưng nếu nói hơn "tức tức tương sinh" thì thật quá buồn cười. Rốt cuộc là như thế nào?

"Xoạt xoạt" bụi tròn lại nứt ra, vô số la bàn bay ra từ khe nứt đó. Chớp mắt một cái đã thấy la bàn chỉ chỉ chít chít trên bụi tròn.

Có người không kìm được, nói:

- Đùa gì vậy? Không lẽ hội định dùng số lượng để bù đắp cho chất lượng sao? Nếu đúng như vậy, số lượng la bàn có tăng gấp đôi cũng đừng mong bán được với cái giá một ước!

Chỉ có tam đại thủ lĩnh của thế lực là mơ hồ đoán ra, thần sắc ngưng trọng. Bọn họ biết, với bối cảnh của hội đấu giá, tuyệt đối không thể làm ra những chuyện ô long. Ở đây chỉ có một cách giải thích duy nhất, đó là...

- Ở đây có tổng cộng một trăm chiếc la bàn định vị.

Đức Bá Cách chẳng thèm để ý đến những tiếng bàn luận ồn ào xung quanh, cười nói:

- Cái này thì không đấu giá nữa, mỗi chiếc la bàn giá một trăm vạn kim tệ!

Một trăm vạn kim tệ một chiếc la bàn?

Những ánh mắt khó hiểu đổ dồn về phía Đức Bá Cách. Con người này, điên rồi sao?

- Chưa vị, bình tĩnh chờ đợi vàng.

Không quan tâm đến những tiếng bàn tán khe khẽ xung quanh, Đức Bá Cách vẫn dùng giọng nói giàu tính kích động, chậm chậm nói:

- Trước đây không lâu chúng ta phát hiện ra một ngọn núi lửa còn đang say ngủ ở Vân Mộng Hoang Trạch. Ở gần miệng núi lửa đó có một lượng lớn chích viêm thạch.

Ba chữ "chích viêm thạch" vừa thốt ra, bốn phía xung quanh liền vang lên những tiếng trầm trồ kinh ngạc rồi những ánh mắt tham lam đổ dồn về phía Đức Bá Cách.

- Đức Bá Cách tiên sinh, trữ lượng chích viêm thạch gần miệng núi lửa đó ra sao?

Đức Bá Cách khê khom người với người vừa đặt câu hỏi, mỉm cười nói:

- Nếu như tính toán không lầm thì có hàng trăm vạn tấn chích viêm thạch! Con số cuối cùng chỉ có nhiều hơn chứ tuyệt đối không kém.

Lăng Phong để ý thấy Hoàng Phủ Vân bên cạnh cũng lộ vẻ nhiệt tình, hiếu kì hỏi:

- Chích viêm thạch đó dùng để làm gì?

- Cái này người cũng không biết.

Hắc Vận yếu ớt xen vào.

- Chích viêm thạch là năng lượng hạch tâm của thần hỏa pháo. Các phương thể lực nếu như muốn bảo vệ tốt căn cứ của mình thì chích viêm thạch là thứ nhất định phải có.

Vừa dứt lời, hắn lại tiếp tục thở dài:

- Túc túc tương sinh của ta.

Hắc Vận không ngừng liếc trộm về phía Đạo Man với vẻ đau lòng. Nhìn bộ dạng của hắn như muốn lao vào bóp chặt lấy cổ Đạo Man, ép đối phương phải nôn túc túc tương sinh ra cho hắn.

Thần hỏa pháo?

Được giải thích Lăng Phong mới biết đây là một vật phẩm luyện kim chuyên thiết kế để đặt trên tường. Chỉ cần đặt "chích viêm đạn" vào đó, lợi dụng lực đàn hồi thiết kế bên trong có thể bắn chích viêm đạn bay ra xa.

Mà nguyên liệu chính để luyện chế ra chích viêm đạn là chính là chích viêm thạch. Loại khoáng thạch này sau khi hình thành có thể thu nạp năng lượng bạo phát khổng lồ của núi lửa, tính chất cuồng táo bất ổn định. Nếu dùng nó để luyện chế chích viêm đạn, sau khi đạn được bắn ra, dụng phải vật cứng sẽ lập tức tạo nên một vụ nổ lớn.

Một viên chích viêm đạn tiêu chuẩn, phạm vi nổ của nó phải là ba mét vuông. Lực sát thương như vậy có thể coi là kinh nhân rồi. Nhất là trong lúc tác chiến tập thể, một viên chích viêm đạn có thể lấy đi mười mấy mạng người. Gần như mỗi tòa thành trì có thực lực đều phải chuẩn bị thần hỏa pháo. Nhưng muốn dùng được thần hỏa pháo thì phải có vật tư. Chích viêm thạch lại quá đắt. Điều này dẫn đến rất nhiều thành trì có thần hỏa công nhưng đều rơi vào cục diện "có pháo để đánh nhưng không có đạn để bắn.

185. Chương 140: Linh Chỉ Đà.

Theo như Hoàng Phủ Vân nói, một tấn chích viêm thạch có giá thị trường là một vạn kim tệ. Đây là giá cả lúc hòa bình. Còn lúc chiến tranh, giá có tăng lên gấp mười lần cũng không phải là lạ. Hoàng Phủ Vân là người thừa kế sau này của Tinh Lam Công Quốc nên những kiến thức loại này hắn biết rất nhiều. Tư liệu mà hắn nắm đương nhiên cũng không có gì sai sót. Nếu như Đức Bá Cách nói thật thì cái giá của thông tin này đúng là quá giật mình. Trăm vạn tấn chích viêm thạch. Nếu như bán ngoài thị trường có thể được hơn trăm triệu kim tệ!

Đức Bá Cách hài lòng quan sát biểu hiện của những người xung quanh, cười nói:

- Chư vị có lẽ cũng đã đoán ra được rồi. Nhưng chiếc la bàn chính là la bàn định vị, dùng chúng, chư vị có thể dễ dàng tìm ra vị trí của ngọn núi lửa đó.

La bàn định vị không giống với những la bàn bình thường. La bàn bình thường chỉ dùng để chỉ một phương hướng nào đó còn la bàn định vị chia thành "tử bàn" và "mẫu bàn". Dùng "tử bàn" có thể thuận lợi tìm ra một địa điểm trên mẫu bàn. La bàn định vị là thứ mà bất cứ mạo hiểm giả nào cũng phải có. Thông thường khi mạo hiểm giả phát hiện ra thiên tài địa bảo cùng con ma thú cường đại bảo thủ hộ quanh đó, họ có thể chọn cách bỏ lại mẫu bàn, sau đó quay về triệu tập đủ nhân thủ, dùng tử bàn quay lại tìm kiếm mục tiêu.

Mẫu bàn thường chỉ có một nhưng tử bàn thì có vô số.

Tràng diện nhất thời trở nên vắng lặng, một số người thì cúi đầu suy nghĩ, một số người thì lén lút nhìn ngó xung quanh. Nếu như một mình nuốt trọn được món tài phú khổng lồ này lợi nhuận mà nó mang lại là không thể tưởng tượng. Quan trọng nhất có thể dùng số chích viêm thạch này kết giao với bất cứ thế lực nào, điều này rất có lợi cho việc mở rộng kinh doanh.

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu việc độc chiếm chỉ là một giấc mộng đẹp, không ai ở đây có đủ thực lực đó.

- Đức Bá Cách lão tiên sinh.

Từ Kỳ Phong có vẻ thần tình bất ổn, cơ mặt khê giật giật không ngừng:

- Món món hời tốt như vậy quý hội đã phát hiện ra rồi sao không độc chiếm? Không lẽ hội ngại có quá nhiều tiền sao?

Những lời này như một gáo nước lạnh khiến cho những kẻ đang bị lợi nhuận làm cho mờ mắt phải bừng tỉnh. Không sai, hội đấu giá Mạt Vân Túc làm vậy là có ý gì? Nếu như đã có thông tin sao không giấu cho riêng mình mà lại khua chiêng gõ trống đem ra bán? Nếu như số tử bàn đó có thể bán với giá một triệu kim tệ thì giá trị của chích viêm thạch giảm đi nhiều quá.

Đức Bá Cách mỉm cười như đã sớm đoán ra sẽ có câu hỏi này. Giải thích nói:

- Từ tông chủ dừng vội, muốn đến được hỏa sơn không phải đơn giản chỉ dựa vào la bàn định vị là đủ. Trước mắt chư vị còn ba khó khăn lớn. Một là, miệng núi lửa nằm trong giao giới giữa Vân Mộng Hoang Trạch và Vô Tẩn Hoang Dã. Thông tin này có ý nghĩa gì không cần ta giải thích chắc chư vị cũng hiểu?

- Cái này xxx!

Có người không kìm được lên tiếng chửi thề.

Vô Tẩn Hoang Dã nằm ở phía Bắc Thần Đế Quốc, có một bộ phận giáp với Vân Mộng Hoang Trạch. Thậm chí có người đã từng nhận định Vân Mộng Hoang Trạch là một bộ phận của Vô Tẩn Hoang Dã, một bộ phận rất nhỏ bên ngoài. Giao giới mà Đức Bá Cách nói e rằng là một nơi sâu trong Vân Mộng Hoang Trạch. Mà theo những kinh nghiệm trước đây, càng đi sâu vào bên trong Vân Mộng Hoang Trạch thì càng xuất hiện ma thú cường đại! Muốn bình bình an an đi qua, e rằng nan độ không nhỏ!

- Hai là, xung quanh núi lửa có một dải 'ngũ sắc vạn hoa chướng', bên trong ẩn chứa rất nhiều loại thuộc tính độc chướng, theo phỏng đoán, trong đó còn có một loại có tên 'hủ chướng'!

Không ít kẻ lúc này còn kích động bây giờ bị tin tức này làm cho ngậy ra. Đức Bá Cách bổ sung thêm:

- Nhưng bốn hội đã bỏ ra bốn bát tinh cường giả và cuối cùng cũng tìm ra một con đường vào miệng núi lửa an toàn nhất, đây chính là giá trị của những chiếc la bàn định vị này.

"Độc chướng" là một loại độc khí sinh trưởng trong môi trường ẩm ướt. Thường là khí tức thường niên bất tán do các loại thực vật hư thối phát ra, cuối cùng kết thành độc vụ nồng đậm che phủ bầu trời. Trừ phi tu vi đạt tới thánh vực thì mới không sợ bị nhiễm độc vụ đó, nếu không mất sẽ không nhìn thấy, tai sẽ không nghe thấy, cuối cùng sẽ chìm vào giấc ngủ vĩnh hằng. Còn "hủ chướng" mà Đức Bá Cách nói thì càng mạnh hơn. Một khi nhiễm phải nó sẽ biến da thịt người đó thành một vũng máu!

Ban đầu Lăng Thiên còn cảm thấy kì lạ, sao số lượng la bàn bán ra lại nhiều đến vậy. Những người đến đây tham gia đấu giá đều không phải kẻ ngốc, họ hoàn toàn có thể đi theo người mua được la bàn, thuận lợi tìm đến vị trí núi lửa, không cần phải tốn một trăm vạn kim tệ. Nhưng để tránh được tầng độc chướng kia thì một trăm vạn kim tệ là hoàn toàn xứng đáng.

- Thứ ba.

Không biết có phải ảo giác hay không mà Lăng Phong bỗng cảm thấy nụ cười trên môi Đức Bá Cách có phần độc ác:

- Đó là có một con long thú không biết tại sao lại chiếm cứ bên trong núi lửa. Theo phỏng đoán sơ bộ tu vi của con long thú tối thiểu đạt tới thánh vực. May là lúc người của ta khi phát hiện ra con long thú thì nó không biết vì sao đang say ngủ nên khả năng có thể bị thương là rất cao.

Bây giờ thì ngay cả âm thanh hít thở cũng không còn nữa, sót lại chỉ là những ánh mắt ngưng trệ. Đùa gì vậy? Thánh vực ma thú. Lại còn là long thú thanh uy, toàn hách nhất trong ma thú? Phải biết là thiên sinh huyết khí tinh thần của ma thú đã cường đại hơn con người rất nhiều. Gặp phải ma thú đồng cấp, cường giả nhân loại phần đông là chạy mất dạng.

Mạt Vân Túc cũng được coi là một thế lực không lớn cũng chẳng nhỏ so với một vài tiểu công quốc. Nhưng có tìm khắp Chân Vật Các, Bức Tông hay Vô Cốt Môn thì cũng không thể tìm ra một thánh vực cường giả! Nói gì đến thánh vực cường giả đủ khả năng tiêu diệt một con thánh vực long thú. Ở một tầng tu vi nhất định, số lượng căn bản không thể bù đắp được khoảng cách chất lượng. Ngộ nhỡ con long thú phát điên, đừng nói chích viêm thạch, ngay cả tính mạng cũng khó bảo toàn.

Sau khi thần nhiên trình bày lại những thông tin mà mình nắm bắt được, Đức Bá Cách chậm chậm cầm một chiếc la bàn định vị trên bực tròn lên tay, thái độ bình thản như đã có tính toán trước. Một lúc lâu sau, cuối cùng cũng có một giọng nói cất lên phá tan bầu không khí yên lặng:

- Phú quý hiếm trung cầu, la bàn định vị này Chân Vật Các chúng ta bao hết.

- Hừ, nói đùa gì vậy? Đạo Man các chủ, người tưởng có thể nuốt trọn với một ỨC KIM TỆ sao?

Từ Kỳ Phong cười nham hiểm.

Cố Quỳnh cũng lạnh lùng lên tiếng:

- Vô Cốt Môn chúng ta cũng quan tâm đến số la bàn định vị này.

Đạo Man đứng lên nói, hai thế lực còn lại cũng bắt đầu tranh giành. Kỳ thực bọn chúng cũng chẳng cần nhiều la bàn định vị đến vậy vì đương nhiên không thể tìm ra một trăm cường giả đủ tư cách tham gia! Nhưng chỉ cần mua hết số la bàn này, bọn chúng có thể một mình độc chiếm lộ đồ tầm bảo, người khác đừng hòng nhúng tay vào.

- Ba vị bình tĩnh, chớ nóng vội.

Thấy ba người giương cung bạt kiếm, Đức Bá Cách vội vàng nói:

- Với số la bàn này, bốn hội có quy định mỗi người chỉ được đấu giá một chiếc!

Ba người đồng thành "hừ" một tiếng, không dám tỏ thái độ trước lời cảnh cáo của Đức Bá Cách, chỉ hung hăng nhìn khắp một lượt xung quanh. Lăng Phong nhìn những người xung quanh mình, nếu tính cả Hoàng Phủ Vân, Cố Dao, Hác Vận thì bọn họ vừa đủ tư cách mua bốn chiếc.

- Kim Tinh thương đội, năm chiếc!

- Đông Phong thương đội, ba chiếc!

- Cú Dương thương đội, hai chiếc!

Tranh đoạt kịch liệt bắt đầu. Lăng Phong nhìn những thủ lĩnh thương đội tranh nhau giành giật như một lũ điên mà không khỏi thở dài. Đúng là lợi ích động nhân tâm. Những người này cũng không nghĩ xem liệu mình có thể nuốt trôi đám la bàn này được hay không. Đương nhiên, trong hội đấu giá không ai dám ra tay tranh cướp, nhưng sau khi ra ngoài thì sao? E rằng Mạt Vân Túc này sẽ có một trận huyết nhi tình phong.

Trong chốc lát, toàn bộ la bàn định vị đã được bán sạch!

Lăng Phong cũng thuận lợi mua được bốn chiếc. Cầm lấy rồi mà vẫn có chút do dự không biết bản thân mình có nên tham gia hay không? Hẳn đến Mạt Vân Túc là vì "anh xác". Bây giờ xem ra khó lòng tìm được trong Mạt Vân Túc này. Biện pháp duy nhất là đi Vân Mộng Hoang Trạch thử vận may.

Sau khi phân tích kĩ lưỡng lợi và hại, Lăng Phong đã hạ được quyết tâm.

Bước ra khỏi hậu trường đấu giá, Lăng Phong nhìn thấy Tra Song Ảnh - người vẫn luôn theo sát đằng sau Đạo Man đang tiếp cận thủ lĩnh của những thương đội vừa tham gia đấu giá. Không biết nói với họ điều gì mà chỉ thấy những thủ lĩnh thương đội đó miễn cưỡng gật đầu, cố nén cơn giận trong đáy mắt và giao la bàn định vị ra.

Hành động tương tự cũng diễn ra bên Từ Kỳ Phong và Cố Quỳnh. Những thủ lĩnh thương đội kia lựa chọn khuất phục vì họ biết thực lực của mình không mạnh, thậm chí mỗi năm bọn họ đều phải nộp "phí bảo hộ" thì mới dám đến Mạt Vân Túc giao dịch nên đương nhiên không dám chống lệnh.

Lúc ở trong hội đấu giá có thể một vài người trong số bọn họ bị món lợi tức khổng lồ mà chích viêm thạch mang lại làm cho u mê đầu óc, hoặc cũng có thể ngay từ lúc đấu giá bọn họ đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ mang thứ này ra để lấy lòng tam đại thế lực. Lúc này đưa ra cũng hợp tình hợp lý. Số ít còn lại thì không quan tâm. Họ đều là thủ lĩnh của những thương đội có thế lực cường hãn, nếu như thật sự phải động thủ bọn họ cũng không hề sợ bọn Đạo Man. Với những người này, bọn Đạo Man đương nhiên phải trả một giá lớn mới mong mua lại được.

Cổ Quỳnh một mình lướt qua chỗ bọn Lăng Phong, cước bộ chậm rãi, nói với vẻ vô ý:

- Lần này những thế lực tham gia tranh đoạt đều có thực lực kinh nhân, không cẩn thận là mất mạng như chơi!

Dứt lời, hần lại tiếp tục bước đi với vẻ mặt lạnh tanh.

Cổ Dao ngậy người nhìn theo bóng dáng của hần rồi đột nhiên không kìm được cười phì. Lăng Phong cũng phải lắc đầu cười theo. Tên Cổ Quỳnh này xem ra cũng trẻ con thật. Rõ ràng là rất quan tâm nhưng lại thích ra vẻ lạnh lùng.

Hiếu nữ huynh không phải hoàn toàn vô tình với mình, nỗi buồn trên mặt Cổ Dao liền lập tức tan biến, quay trở lại vẻ hoạt bát vui vẻ thường ngày.

- Sao ta lại không thể đi?

Quay trở lại nơi dừng chân của Đông Phương thương đội, nghe thấy có chuyện vui mà Lăng Phong không định cho mình đi cùng, Kiều Kiều nhất thời không chịu, thở phì phì trừng mắt nhìn Lăng Phong, răng nghiến ken két như chỉ muốn lao vào cắn ngay một miếng.

- Chúng ta chỉ mua được bốn chiếc la bàn định vị, mang theo bốn người đã là cực hạn rồi.

Lăng Phong mỉm cười giải thích:

- Hoàng Phủ Vân là thuật luyện sư, trên đường đi có rất nhiều chuyện cần đến huynh ấy. Cổ Dao thân phận đặc thù, lần mạo hiểm này Vô Cốt Môn chắc sẽ xuất động. Đến lúc đó bất luận xảy ra chuyện gì hai bên đều có thể chiếu ứng lẫn nhau. Một vị trí còn lại thì...

Kiều Kiều quay sang nhìn Khải Ân đang tươi cười hơn hớn:

- Tên đại ngốc này, người thực sự muốn giành với ta sao?

Khải Ân vẫn cười ngốc nghếch, kệ cô muốn đe dọa thế nào hần vẫn kiên quyết không chịu nhả ra. Lúc ở Băng Phong Cốc hần cũng vậy. Một khi đã nhận định chuyện gì, ngoài Lăng Phong ra, không một ai có thể khiến hần thay đổi. Lăng Phong đã nói sẽ đưa hần theo thì dù có là thiên vương lão tử cũng không thể bắt hần từ bỏ.

Cầu xin mãi không có kết quả, Kiều Kiều òa khóc:

- Các người bắt nạt ta.

Mọi người đều bị bộ dạng đáng yêu của cô chọc cho phì cười.

Lăng Phong khẽ lắc đầu, thở dài nói:

- Xem ra đêm nay Mạt Vân Túc có thêm nhiều chuyện rồi.

Những người có tu vi cao thâm ở đây đều có thể nghe thấy tiếng chém giết đang không ngừng vọng ra từ ngoài kia. Lăng Phong lắc đầu, nói:

- Hoài bích kì tội a. Mạt Vân Túc lớn chừng nào, có bao nhiêu cao thủ ẩn núp, sáng mai gặp rồi sẽ rõ.

Số lượng thương đội trong Mạt Vân Túc rất nhiều, một vài thương đội mặc dù lựa chọn nộp "phí bảo hộ" cho tam đại thế lực nhưng không có nghĩa bọn họ không đủ thực lực. Ví dụ Đông Phương thương đội, bản thân Lý Trùng rõ ràng là bất tinh cường giả luận lý mà nói đủ để bảo vệ an toàn cho cả thương đội. Nhưng bởi vì có Đông Phương San nên ông buộc phải tỏ ra an phận. Những thương đội như vậy số lượng mặc dù không nhiều nhưng cũng không phải là ít.

Dưới sự khu động của lợi ích chính viêm thạch, những thế lực ẩn núp đó sẽ lần lượt bộc phát!

Lại tán gẫu thêm một hồi nữa. Lăng Phong đột nhiên nhíu mày, Lô Sâm cũng cảm giác phát hiện ra điều khác lạ, ha ha cười lớn:

- Lão lục, các người không được động thủ. Để ta xem kẻ nào to gan dám đến đây trộm gà dọa chó!

Một vòng hỏa quang đột nhiên bùng lên, bao bọc lấy cơ thể hắn, thoáng cái đã thấy hắn biến mất, rất nhanh sau đó, bên ngoài vang lên những bạo âm không ngừng.

Bọn Lăng Phong lần lượt nhảy ra, chỉ thấy có hai bóng người đang giằng co với Lô Sâm. Dưới ánh trăng mờ hồ, thân ảnh của chúng có chút hư huyền.

Lô Sâm ma quyền sát chưởng, hưng phấn nói:

- Hắc hắc, giỏi lắm, chỉ là hai tên trung giai nguyên tố thiên hành giả mà dám đến đây gây chuyện. Các người ăn gan hùm mật gấu rồi à?

Hai tên ăn trộm đáng người cao cao gầy gầy, nếu chỉ nhìn bề ngoài thì rất khó phân biệt sự khác nhau giữa chúng. Chỉ là một tên gò má xương xương có một nốt ruồi màu đen nên miễn cưỡng có thể phân biệt được. Vừa giao thủ với Lô Sâm, cả hai tên liền biết ngay không ổn. Thân ảnh cuộn lại như một đường thanh quang, định bỏ chạy ra ngoài viện.

- Hắc hắc, chạy đi đâu!

Lô Sâm bật cười quái dị, mang theo huyền nhạc của mình. Đó là một đôi găng tay vừa khít với mười đầu ngón tay của hắn. Cơ sở thi triển nguyên lực ẩn là nguyên tố linh kĩ. Ngoài một số ít nguyên tố lực đơn giản ra, số còn lại muốn thi triển phải triệu hồi cự linh. Điều này đương nhiên vô cùng phức tạp. Bởi vậy phần lớn nguyên tố thiên hành giả có thực lực cao cường đều chuẩn bị thêm một bộ huyền nhạc. Và huyền nhạc hình găng tay có tên "linh chỉ đà" là thịnh hành nhất.

Bản tính Lô Sâm rất quan tâm đến chuyện đoán tạo binh khí nên đương nhiên cũng không thể qua loa với linh chỉ đà mà mình hay dùng. Linh chỉ đà được đoán tạo một cách vô cùng tinh tế. Hắn vừa hét lên một tiếng, đầu ngón tay liền xuất hiện quang mang kim sắc cực mãnh. Động một cái, kim quang đột nhiên nổ tung, hình thành nên từng vòng quang quyển lớn khoảng một ngón tay.

Mười mấy quang quyển lần lượt bay ra, đến gần hai kẻ đột nhập thì huyền hóa thành một vòng kim quang quyển có thể bao phủ phạm vi ba thước.

186. Chương 141: Cự Linh Cộng Chấn.

Đây là nguyên lực ẩn - kim châu quyển khả công khả thủ mà Lô Sâm bế quan nhiều ngày mới nắm bắt được. Kim quang quyển mà hắn toàn lực ngự sử cự linh thi triển thậm chí có thể chống được một đòn của cửu tinh cường giả! Lúc tỷ thí với Lăng Phong ở Nguyên Lực Tháp, hắn vì chủ quan, vừa bắt đầu đã triệu hồi cự linh nên mới thua cuộc.

Trên thực tế, Lô Sâm ở Thần Văn Đại Lục cũng được coi là cường giả. Rất ít người chưa đến bốn mươi tuổi mà đã có tu vi chân nguyên lực như hắn. Chỉ có điều bên cạnh hắn có một tên biến thái như Lăng Phong nên mới không được người khác chú ý.

Kẻ đột nhập thấy tình hình không ổn, nam tử có nốt ruồi hét lên một tiếng:

- Lão nhị, linh kĩ dung hợp!

- Hồ vũ phê!

Tiếng hét vừa dứt, tiếng rít bắt đầu nổi lên. Hai con hồ hình cự linh thông thể phát ra quang mang thanh sắc gần như lao ra khỏi trán chúng cùng một lúc. Hồ linh chỉ lớn hơn một con mèo nhỏ, thanh quang lấp lánh như sóng nước, như mê vụ. Chúng vừa xuất hiện liền lơ lửng giữa không trung, từng luồng sóng thanh quang cuồng nhiên tuôn ra, xoay vòng, quấn chặt lại với nhau.

Pốc!

Hai con cự linh đồng thời tiêu tán, biến thành hai đường thanh quang tan vào không trung, tụ hợp lại ở trung tâm thông đạo mà cả hai vừa tạo ra. Thanh quang đại thịnh, nổ bung thành một quả cầu lớn độ một vòng tay. Quả cầu vừa ngừng lớn liền lập tức thay đổi hình dạng. Một đường rồi lại một đường khí lưu từ bên trong bất ngờ trào ra, ngưng tụ. Cuối cùng tạo thành bốn chiếc vuốt mao phát ra khí thể bức chân!

Sau đó đuôi, thân, đầu, và một con hồ linh hoàn chỉnh lại hình thành! Nếu so với một con hồ linh trước đây thì cơ hồ lớn hơn gấp trăm lần!

Con hồ linh mới hình thành này gầm lên một tiếng chói tai như muốn xé rách bầu trời khiến người ta cảm thấy đầu đau buốt như muốn vỡ đôi!

Âm thanh quá bất ngờ khiến Lô Sâm cũng phải ngừng lại trong giây lát!

Kể đột nhập chờ đúng thời cơ, linh kĩ lập triển, hồ linh kéo mạnh bốn vuốt. "Xoạt xoạt" mấy tiếng, dường như vừa có từng vòng gợn sóng lóe lên trong không trung. Có thể thấy lực xé này hung hãn cỡ nào! Gần như đồng thời, quanh mình hồ linh xuất hiện từng đám từng đám xoáy nước thanh sắc lớn chừng ngón tay cái và không ngừng gào thét. Vài trăm xoáy nước xoáy với tốc độ cực mạnh, những tiếng "xì xì" vang lên không dứt, dường như cả không khí cũng biến thành thực vật và vị giảo sát thành bột mịn.

Lăng Phong thoảng động, bắn người, tinh thiết kiếm đã nhất thời xuất hiện trong tay hắn:

- Nhị sư huynh, huynh vây hai tên này lại.

Lô Sâm vừa nghe lập tức hiểu ngay Lăng Phong định làm gì, quyết đoán từ bỏ phòng ngự, toàn tâm toàn ý chuyển sang công kích. Hắn chỉ mạnh tay, mười đường kim cương quyền đột nhiên tách ra, chụp xuống đầu hai người kia. Hắn toàn lực lao đến, không hề tỏ ra kiêng kỵ. Nếu như Lăng Phong không thể ngăn được một đòn của chúng thì liệu hắn có bị thương không? Cả quãng đường đến đây, Lăng Phong sớm đã xây dựng nên một hình tượng tuyệt đối trong lòng hắn. Những lời Lăng Phong nói ra, không ai phải nghi ngờ!

Lăng Phong nhảy lên cao, chân lực quanh người trào sôi như nham thạch nóng chảy, phát ra những tiếng nổ lách tách. Thân kiếm được bọc một tầng hỏa quang, nộ long thiên kiều phá không lao ra. Nguyên mạch thuật: Cực thốn dung! Vừa ra tay đã tung luôn tuyệt chiêu mạnh nhất!

Hai kẻ đột nhập hoảng hốt, năng lượng mãnh liệt vừa tuôn ra mặc dù vẫn chưa làm chúng bị thương nhưng đã bao trùm cả một vùng hư không cơ hồ như muốn bóp vụn. Luồng năng lượng đó khiến chúng cảm thấy hoảng sợ như gần đến ngày tận thế!

Tinh thiết kiếm vung lên vù vù, cảm giác thứ mà nó xuyên qua không phải hư không mà là vô số tầng vị diện. Mỗi một lần xuyên hành, bởi vì bị xé rách nên lực phá hoại sản sinh ra càng mãnh liệt hơn. Cuồng nhiên trịnh giảo! Gió xoáy đập liên tiếp vào hỏa quang trên thân kiếm, tạo nên những tiếng "ba ba" không ngớt. Lăn lộn từng cụm lốc xoáy tan biến, để lộ ra con hồ linh bên trong! Hồ linh gầm vang, tứ trào giờ lên hung hãn, tóm chặt lấy tinh thiết kiếm!

- Nhị đệ, mau chạy!

- Đại ca, huynh đi trước đi!

Lăng Phong thần dung bất biến, quát lớn:

- Cả hai người đều không cần phải đi!

Tinh thiết kiếm đang lơ lửng giữa không trung đột nhiên quang mang đại phóng, hung hăng chém xuống! Uy thế chẳng khác gì thái sơn khuyh đảo, cự nham phun trào. Hồ linh phát ra một tiếng kêu bi thảm, tứ chi kéo dần ra. Thân thể bị tinh thiết kiếm hung hăng chia làm hai nửa!

Hai kẻ đột nhập "ự" một tiếng, máu từ miệng phun ra như suối. Bọn chúng yếu ớt giơ tay chỉ lên trời. Hai con hồ linh rõ ràng còn nhỏ hơn hai con lúc ban đầu rất nhiều biến thành hai đường ngân quang chui trở lại trán bọn chúng. Cự linh một khi đã bị hao tổn thì vết thương của thiên hành giả còn nặng hơn. Bọn chúng lúc này chẳng còn đủ sức để ngăn Lô Sâm lại nữa, đành trơ mắt đứng nhìn chính mình bị kim cương quyền trói chặt.

Kim cương quyền co rút lại, trói chặt hai tên.

Hai kẻ đột nhập đã bị tóm gọn!

Bên trong phòng. Bọn Lăng Phong mỗi người ngồi một chỗ, trước mặt là hai kẻ đột nhập đang bị kim cương quuyền trói chặt.

Hai tên vẻ mặt khiếp sợ, lo lắng nhìn bọn Lăng Phong. Có lẽ đến tận bây giờ chúng vẫn chưa tin được là mình lại bị bắt dễ dàng đến vậy. Trong Mạt Vân Túc này, "linh hồ song sát" của chúng tuyệt đối có thể coi là cường giả trong mao hiểm giả. Hai người bọn chúng mà liên thủ thì chỉ cần không gặp phải cửu tinh cường giả, trận nào cũng thắng. Nhưng trước mặt Lăng Phong, bọn chúng ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, nhất là lúc đó chúng còn đang thi triển linh kĩ dung hợp nữa!

Nam tử có nốt ruồi kinh ngạc dò xét Lăng Phong. Người thanh niên này nhiều lắm cũng chỉ ngoài hai mươi? Sao hắn chỉ cần một kiếm đã có thể phá được linh kĩ dung hợp "hồ vũ phệ"? Nếu như chúng biết Lăng Phong năm nay mới mười bảy tuổi thì chắc chúng còn khó tin hơn nữa.

- Nói đi, mục đích của các người! Trực tiếp xông thẳng vào đây, các người cũng to gan đấy!

Lô Sâm ma quuyền sát chưởng hồi. Tình hình lúc này vô cùng hung hiểm. Nếu như Lăng Phong không xuất thủ e rằng hắn đã gục dưới tay hai tên này rồi. Hồi đến đây ngữ khí của hắn càng thêm phần tức giận.

- Ta tên Lệnh Hồ Thần, còn đây là đệ đệ của ta Lệnh Hồ Tịch.

Sau khi nhìn rõ tình thế trước mắt, thấy không có hi vọng thoát thân, nam tử có nốt ruồi không còn ương ngạnh nữa mà khai sạch ý định của mình.

Hai huynh đệ hắn vốn dĩ là những người liệt sát ma thú trong Vân Mộng Hoang Trạch, hôm nay vừa mới quay về Mạt Vân Túc. Sau khi nghe được những chuyện mới xảy ra trong hội chợ đấu giá, thân là mao hiểm giả, truy cầu lợi ích là tôn chỉ đầu tiên, tâm tư bọn chúng đương nhiên cũng động. Nhưng lúc này thế lực các phương đều đã ra tay hết. Định vị la bàn bây giờ chỉ còn tập trung trong tay các đại thế lực. Hai huynh đệ hắn từ xưa đến nay độc lai độc vãng, căn bản không đủ thực lực chống lại những thế lực đó.

Bởi vậy bọn chúng chuyển mục tiêu sang phía Đông Phương thương đội. Nguyên nhân rất đơn giản: Theo đánh giá tổng hợp các phương diện thì Đông Phương thương đội không giống như "một kẻ khó chơi". Trong mắt bọn chúng là một khúc xương dễ nhai. Nói đến đây, Hồ Lệnh Thần không khỏi bật cười khổ sở. Bọn chúng sao có thể tưởng tượng nổi "khúc xương mềm" này còn cứng hơn kim cương và còn ghè vỡ cả hàm răng của chúng!

- Vốn dĩ bọn ta chỉ định lấy một chiếc la bàn định vị từ chỗ các người. Như vậy hai huynh đệ ta cũng có thể tham gia lần mao hiểm này!

Lệnh Hồ Thần cười khổ nói:

- Nhưng không ngờ kết quả lại thành ra thế này...

Kiều Kiêu đứng bên cạnh nhảy dựng lên, tóm lấy Lệnh Hồ Thần mặt đầy hưng phấn:

- Người nói sao? Người nói hai người chỉ cần một chiếc la bàn định vị thôi?

- Vâng, đúng vậy.

Lệnh Hồ Thần ngây ra. Hắn không hiểu cô thiếu nữ này sao đột nhiên lại kích động đến vậy. Lăng Phong than thầm trong bụng, quả nhiên, Kiêu Kiêu vẫn cẩn thận hỏi lại:

- Hai người các người đều muốn tham gia mao hiểm. Nhưng các người chỉ muốn lấy một chiếc la bàn. Có phải vì các người đã có một chiếc rồi không?

Lệnh Hồ Thần ngơ ngác gật đầu.

Nhận được câu trả lời từ phía Lệnh Hồ Thần, Kiêu Kiêu vui vẻ cười lớn:

- Đại mộc đầu, bây giờ thì người có thể mang ta theo rồi chứ?

Thấy Lăng Phong có vẻ do dự, cô vội vàng nói:

- Nếu như người không đồng ý, ta sẽ tự đi một mình đấy?

Lăng Phong đành phải miễn cưỡng gật đầu. Hắn không dám để Kiều Kiều một mình đi đến Vân Mộng Hoang Trạch, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, hắn biết ăn nói sao với Kiều nguyên soái? Vị sư tâm nguyên soái đó đã còn đích thân đem cháu gái bảo bối của mình "phó thác" cho hắn.

Bị Kiều Kiều dồn ép, Lệnh Hồ Thần đành phải bất đắc dĩ giao la bàn định vị trong tay ra. Hai huynh đệ quay sang nhìn nhau, cười khổ, không nói được câu nào. Cái này đúng là không trộm được gà còn mất nắm gạo. Đi cướp mà bị người ta cướp ngược lại. Đây là thế đạo gì chứ!

Giờ khắc này, chúng cảm thấy oán hận cái người đã cung cấp tin tức này cho chúng vô cùng. Sau này kẻ nào còn dám nói Đông Phương thương đội là một khúc xương mềm, chúng sẽ cầm đá ghè gãy răng kẻ đó.

May mà bọn Lăng Phong cũng dễ nói chuyện. Ngoài chuyện bắt trói ra thì không dùng thêm thủ đoạn nào khác. Điều này khiến bọn chúng cảm thấy được an ủi hơn rất nhiều. Không để cho bọn chúng có cơ hội thoải mái, Lăng Phong đột nhiên nói:

- Ta muốn xem tinh chương của các ngươi.

Huynh đệ Lệnh Hồ Thần quay sang nhìn nhau. Bởi vì nguy hiểm phải đối mặt rất nhiều nên mạo hiểm giả luôn tôn trọng thứ luật rừng trần trụi. Bọn chúng biết, lúc phải đối diện với nguy hiểm chỉ có thực lực cường đại mới là chỗ dựa cuối cùng! Và trong tất cả những con bài chưa lật, linh kĩ mà luyện hóa tinh chương mang lại khiến bọn chúng cảm thấy yên tâm nhất. Bây giờ Lăng Phong đòi xem tinh chương hẳn muốn cướp nốt con át chủ bài bảo mệnh của chúng. Sao huynh đệ Lệnh Hồ có thể đáp ứng?

Nhìn thần sắc của chúng, Lăng Phong liền hiểu ngay ra vấn đề, thản nhiên cười nói:

- Yên tâm đi, tinh chương của các ngươi ta dùng xong sẽ trả lại luôn.

- Hừ, lực sư đệ của ta đã nói mà các ngươi còn không hiểu sao?

Lô Sâm nổi giận, quát:

- Nếu như bọn ta muốn tinh chương của các ngươi thì đã trực tiếp giết chết các ngươi rồi, còn lãng phí chút công phu này nữa sao?

Mặc dù Mạch Kha giấu thân phận thuật luyện sư của Lăng Phong rất kĩ nhưng đám huynh đệ Lô Sâm hay bọn Hoàng Phủ Lập vẫn lơ mờ đoán ra điều này từ Bản Hách và một số manh mối khác. Chỉ là bọn họ hiểu đây không phải chuyện đùa nên thường ngày mới cố ý ra vẻ không biết, không dám vạch trần bí mật. Bây giờ thấy Lăng Phong hiếu kì với tinh chương của Lệnh Hồ huynh đệ, Lô Sâm đương nhiên phải đứng lên dẹp chương ngại vật rồi.

Lệnh Hồ Thần cẩn thận suy nghĩ một lát, hiểu mọi chuyện đúng là như Lô Sâm nói. Nếu như bọn Lăng Phong thực sự cần, chúng có muốn giữ lại cũng chẳng được nên cuối cùng đành phải giao tinh chương ra. Đầu tiên là cự linh hao tổn, bây giờ lại phải hóa xuất tinh chương đã được ngưng luyện hoàn toàn trong cự linh, thần tình của hắn uể oải vô cùng.

Thấy nãi huynh ra quyết định, Lệnh Hồ Tịch không nói thêm lời nào cũng giao ngay tinh chương của mình ra.

- Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, mọi người nghỉ sớm đi.

Sau khi dọn dò hết một lượt, Lăng Phong nhìn về phía Lô Sâm. Lô Sâm gật đầu ra vẻ hiểu ý:

- Lão lục, đệ yên tâm đi. Hai tên này để ta và lão tứ canh chừng, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Huynh đệ Lệnh Hồ không nói gì. Bọn chúng không định vì Lô Sâm canh chừng mà coi thường đối phương. Khoảng thời gian giao thủ ngắn ngủi vừa rồi đủ để bọn chúng nhìn ra thực lực thật sự của Lô Sâm. Mặc dù Lô Sâm không thể bằng được hai bọn chúng khi liên thủ nhưng cũng đủ để canh gác bọn chúng! Huống hồ bên cạnh hắn còn có một tên mặt mũi lạnh lùng, toàn thân phát ra một luồng khí tức bất cận nhân tình.

- Vâng, làm phiền sư huynh rồi.

Lăng Phong không biết đang nghĩ gì, nói:

- Cho chúng hai viên la hâm đan.

Lô Sâm ngạc nhiên nhìn Lăng Phong. La hâm đan có công hiệu thế nào tất cả mọi người đều biết. Không chỉ giúp mau khôi phục tinh lực mà lúc tu luyện vô cốt nhu thân, có được lực của la hâm đan trợ giúp, tốc độ của họ sẽ được gia tăng đáng kể. Lăng phí hai viên la hâm đan quý giá cho hao kẻ đột nhập này sao?

Mặc dù trong lòng đầy nghi hoặc nhưng Lô Sâm vẫn không nói thêm lời nào, gật đầu đáp ứng.

Lăng Phong cầm hai miếng tinh chương lúc sáng lúc tối đưa qua đưa lại. Một miếng tăng trong cùng là một đường vân khí mỏng như lưới kiếm còn miếng còn lại là một đám vân vụ lớn chừng một con người. Một tấm miếng trong đó có tên "hồ phệ", linh kĩ kích phát sử dụng là "thổ tức"

"Thổ tức" là một loại kĩ năng thiên phú mà chỉ lực tinh ma thú mới có thể nắm bắt được. Vận dụng kĩ năng này, chúng có thể ngưng kết năng lượng trên người thành một đường lợi tiễn bắn ra, uy lực đủ để xuyên thủng kim thạch.

Miếng tinh chương khác có tên "vũ phệ", nếu như quan sát tốt thì có thể thấy nguyên liệu làm ra nó được lấy từ một loại ma thú có tên "trọng đồng diên". Kĩ năng thiên phú của loại ma thú này là ngự sử thủy khí xung quanh hình thành nên những dòng lốc xoáy cường lực. Bất cứ vật thể nào tiếp cận nó cũng bị giảo sát vô tình.

Những thứ này đều không khiến Lăng Phong cảm thấy hứng thú. Điều khiến hắn hứng thú nhất là việc huynh đệ Lệnh Hồ thi triển dung hợp linh kĩ: Hồ vũ phệ! Lăng Phong cười, quay sang nói với Hoàng Phủ Vân:

- Người còn nhớ hồ vũ phệ mà bọn họ thi triển không?

- Có.

Hoàng Phủ Vân gật đầu, nhưng hình như vẫn có chút nghi hoặc nói:

- Sư thúc, không phải chỉ có thiên phú linh kĩ mới có thể dung hợp với hậu thiên linh kĩ sao? Hồ vũ phệ mà chúng thi triển là dung hợp "hồ phệ" và "vũ phệ" với nhau, mà cả hai đều là hậu thiên linh kĩ.

Ở những nơi không lớn, Hoàng Phủ Sơn đều gọi Lăng Phong là "sư thúc", ngôn ngữ vô cùng tôn trọng.

Lăng Phong mỉm cười gật đầu. Hoàng Phủ Vân được Bản Hách lựa chọn làm thân truyền đệ tử không phải chỉ vì hắn có thân phận vương tử mà quan trọng nhất hắn có thiên phú luyện chương. Điểm này Tiểu Ngã Luân kém hơn hắn một bậc.

- Người nói không sai. Trong những tình huống bình thường chỉ có thể dung hợp thiên phú linh kĩ và hậu thiên linh kĩ. Hai hậu thiên linh kĩ tuyệt đối không thể dung hợp! Nhưng có hai trường hợp ngoại lệ, một là...

Cảm giác tự hào mãnh liệt bắn ra từ mắt Lăng Phong:

- Đó chính là thuật luyện sư chúng ta! Thuật luyện sư chúng ta trong lúc luyện chương có thể dung hợp hai loại linh kĩ, tinh chương được hình thành bằng cách đó có tên dung hợp tinh chương. Một khi luyện hóa thành công, thiên hành giả có thể thi triển dung hợp linh kĩ mà chỉ có được hình thành từ việc dung hợp hậu thiên linh kĩ. Thậm chí còn có thể tiến hành dung hợp lần hai thiên phú linh kĩ và dung hợp linh kĩ. Một lần kết hợp ba loại linh kĩ lại.

Hoàng Phủ Vân tròn mắt ngạc nhiên, một lúc lâu sau mới giật mình tỉnh ra. Thông tin mà Lăng Phong vừa nói thực sự quá đáng sợ. Đây là lĩnh vực mà hắn chưa bao giờ được tiếp xúc. Hắn thậm chí còn hoài nghi sư tôn Bản Hách của mình e rằng cũng chẳng biết vẫn còn chuyện dung hợp tinh chương này!

Trong lúc luyện chương có thể dung hợp hai loại linh kĩ? Hoàng Phủ Vân không dám tưởng tượng đó là cảnh tượng đáng sợ như thế nào. Linh kĩ dung hợp tuyệt đối không tầm thường. "Một cộng một" đơn giản như vậy thì nếu có thể vận dụng được uy lực sẽ tăng lên gấp đôi! Ví dụ hồ vũ phệ, lúc đối chiến kẻ thù chỉ có thể để ý đến lực sát thương của vòng xoáy xung quanh hồ linh chứ không để ý đến thổ tức bắn ra từ miệng hồ linh. May là Lăng Phong chứ đối thành người khác, không hiểu về dung hợp linh kĩ dù tu vi có mạnh đến đâu cũng không thể tránh được thiệt thòi.

Hoàng Phủ Vân nghĩ thêm một bước: Nếu như lúc luyện chương có thể dung hợp ba loại linh kĩ, thậm chí nhiều hơn thì sẽ là cảnh tượng như thế nào? Mới tưởng tượng đến đây thôi, Hoàng Phủ Vân đã phải gật ngay suy nghĩ vớ vẩn đó ra khỏi đầu, không dám nghĩ sâu thêm nữa.

- Hai miếng tinh chương này có lẽ không phải là dung hợp tinh chương. Vậy huynh đệ Lệnh Hồ đã làm như thế nào?

- Đây là tính huống thứ hai.

Lăng Phong mỉm cười giải thích:

- Có một hiện tượng vô cùng hiếm gặp xảy ra giữa các thiên hành giả, tên gọi "cự linh cộng chấn". Thường chỉ những thiên hành giả là huynh đệ sinh đôi hay tỷ muội sinh đôi mới có dị tượng này. Trong lúc chiến đấu, bọn họ có thể hợp thành nhất thể, ngay cả linh kĩ của họ cũng được dung hợp. Nhưng hiện tượng này rất hiếm gặp, còn hiếm gặp hơn dung hợp tinh chương.

Hoàng Phủ Vân giật mình. Trên thực tế, huynh đệ Lệnh Hồ cũng không hiểu. Bọn chúng chỉ tình cờ kích phát linh kĩ dung hợp trong một lần sinh tử kịch chiến. Bất luận bọn họ không phải thuật luyện sư, không rõ nguyên nhân bên trong thì chúng cũng biết hiện tượng này tuyệt đối không phải bình thường. Trước đây bọn chúng chưa từng để lộ ra con át chủ bài này trước mặt người khác. Tối hôm nay nếu như không phải bị Lăng Phong bức bách quá mức chúng cũng không mạo hiểm thi triển.

Lăng Phong còn chưa nói ra một điểm nữa, đó là tác dụng thực sự của "cự linh cộng chấn"! Hắn tìm ra một loại tinh chương kì đặc trong kho tri thức của Sang Sư. Loại tinh chương này có tên "sáo chương", nguyên liệu mà nó cần dùng chính là tinh huyết trên người thiên hành giả có cự linh cộng chấn!

Lúc nhìn thấy phần giới thiệu về sáo chương, một người tâm tính tinh táo như Lăng Phong cũng không khỏi tâm kinh đảm chiến. Sáo chương mà hình thành, phối hợp với nguyên trận mà Cảnh Vân nghiên chế ra uy lực sẽ mạnh đến mức chấn động nhân thế! Nhưng muốn luyện chế sáo chương đòi hỏi niệm thức phải vô cùng mạnh. Trong đó, quan trọng hơn cả là phối hợp vô số cảm tri lực. Điều này bản thân Bản Hách cũng không thể hoàn thành. Chính vì vậy Lăng Phong mới giả vờ nạt nộ qua loa chúng trước mặt mọi người, chỉ dặn riêng bọn Lô Sâm canh chừng cẩn thận.

Dù trước mặt Hoàng Phủ Vân, Lăng Phong cũng không nhắc đến điều này. Không phải vì không tin tưởng hắn mà vì bí mật này càng ít người biết càng tốt.

Tiếp theo sẽ là tu phục cho hai miếng tinh chương. Quá trình tương đối đơn giản, chúng chẳng qua chỉ là tổ linh mặc và tinh thần thạch phát sinh thoát ly. Được Hoàng Phủ Vân giúp sức, việc tu phục tinh chương được hoàn thành một cách nhẹ nhàng. Lăng Phong không để ý thấy ánh mắt ngơ ngẩn của Hoàng Phủ Vân lúc nhìn hắn tu phục tinh chương.

- Xong rồi.

Lăng Phong thu niệm thức, tóm chặt hai miếng tinh chương vào lòng bàn tay. Quay đầu thấy ánh mắt Hoàng Phủ Vân có chút kì lạ, Lăng Phong hỏi:

- Sao vậy?

- Hả? Không, không có gì, sư thúc.

Hoàng Phủ Vân luống cuống cúi đầu.

Trực giác cho Lăng Phong biết biểu hiện của Hoàng Phủ Vân có chút kì lạ nhưng Lăng Phong tưởng hắn vẫn chưa tỉnh lại từ dung hợp tinh chương, ha ha cười lớn:

- Được rồi, trời cũng không còn sớm nữa, người cũng về nghỉ đi.

Nói xong, hắn còn chọc thêm một câu nữa:

- Không phải ngươi định ngủ lại đây chứ?

- Không. Không phải

Hoàng Phủ Vân nghe vậy giật nảy mình, luống cuống kéo cửa chạy ra ngoài.

Lăng Phong bật cười lắc đầu. Tên Hoàng Phủ Vân này điểm gì cũng tốt chỉ có tính cách là hơi mềm yếu. Năm giữ một công quốc bằng tính cách này cũng không phải chuyện tốt.

187. Chương 142: Các Phương Thế Lực.

Sáng sớm hôm sau.

Lăng Phong vừa bước ra cửa đã nhìn thấy Lô Sâm đang đi lại về phía mình. Lô Sâm cười lớn nói:

- Lão lục, cuối cùng thì người cũng dậy rồi. Hôm nay Mạt Vân Túc còn náo nhiệt hơn cả đêm qua nữa. Bỏ lỡ thì thật đáng tiếc.

- Sao vậy?

Lô Sâm ra hiệu, viên quân sự đi sau lưng hắn tiến lên trả lời:

- Tối qua các vị đại lão bận tranh giành la bàn định vị nên đến hôm nay mới có người tỉnh ngộ nhớ ra muốn chở được chích viêm thạch về còn cần phải chuẩn bị một thứ rất quan trọng nữa.

Lăng Phong nghĩ nhanh, nói một cách vô thức:

- Tiết văn?

Chỉ có các phương cường giả mới đủ may mắn tham gia chuyến mạo hiểm lần này. Để những vị cường giả đó khổ cực vận chuyển chích viêm thạch về đúng là một việc quá hạ giá trị con người. Số lượng tiết văn phải dùng đương nhiên sẽ rất nhiều.

- Đúng vậy, Lăng tiên sinh quả nhiên tâm trí hơn người.

Vị quân sự trú địa của Đông Phương thương đội lớn tiếng nịnh bợ.

Lô Sâm cười cười, mắng:

- Tiểu tử ngươi đừng nịnh nọt lung tung. Lão lục không phải loại người dao động bởi mấy câu nói của người đâu.

Qua khoảng thời gian sống chung với nhau, trên trên dưới dưới của trú địa Đông Phương thương đội đều có cảm tình với một Lô Sâm thẳng thắn hào sảng. Ngay cả vị quân sự đang bị hắn mắng cũng không thấy giận, dạ một tiếng rồi cười hì hì bỏ đi. Đợi cho viên quân sự đi rồi, Lô Sâm mới nói:

- Bây giờ ở bên ngoài một phần tiết văn có giá mười vạn kim tệ, dung lượng bất quá là một thước vuông! Bọn họ cũng chẳng chịu nghĩ, loại tiết văn này giỏi lắm đựng được mười tấn chích viêm thạch. Nếu như bán hết toàn bộ thì đến vốn cũng không thu hồi nổi.

Lăng Phong nghe nói, liên tục lắc đầu. Tiết văn mà Tổ Lam tự tay chế tác cũng chỉ được bán với giá một vạn kim tệ, hơn nữa còn là giá cả sau mấy lần qua tay. Vậy mà ở đây giá cả đã đội lên gấp mười lần!

- Nhị sư huynh, trên người chúng ta còn bao nhiêu tiết văn?

- Hắc hắc, ta sớm biết đệ sẽ hỏi câu này mà.

Lô Sâm xòe tay:

- Năm mươi phần! Trước khi xuất phát, sư tỷ đã đem toàn bộ hàng tồn của tỷ cho chúng ta. Hơn nữa số tiết văn này đều có dung lượng năm thước vuông, không phải là thứ có thể mua được bên ngoài.

Hắn bổ sung thêm một câu nữa:

- Nói về việc luyện chế những vật phẩm luyện kim này thì sư tỷ chẳng thua kém ai. Dù là kỹ thuật tích lũy trăm năm của Lôi Khắc Công Quốc thì cũng không có ai bằng được sư tỷ.

Lăng Phong ừ một tiếng, gật gật đầu. Có số tiết văn này cộng với số tiết văn lấy được trên đường, trừ lượng của họ thực sự quá kinh nhân.

Đi theo Lô Sâm đến căn phòng giam giữ hai huynh đệ Lệnh Hồ. Trên người hai tên vẫn còn nguyên kim cương quyền, chỉ cần Lô Sâm muốn, kim cương quyền có thể duy trì được hơn mười ngày. Lăng Phong khoát tay, nói:

- Nhị sư huynh, giải kim cương quyền cho họ đi.

- Được.

Có Lăng Phong ở đây Lô Sâm đương nhiên không sợ bọn chúng sẽ bỏ trốn. Chỉ thấy quang mang nơi đầu ngón tay hần bộc phát, kim cương quyền đang trói chặt hai huynh đệ Lệnh Hồ lập tức biến mất. Huynh đệ Lệnh Hồ nhất thời nhảy lên, ngó ngang ngó dọc theo bản năng. Thấy ba người Lăng Phong không biết vô tình hay hữu ý đứng thành một hình tam giác hoàn hảo quay kín chúng lại, hai tên lại cúi đầu ủ rũ.

Lệnh Hồ Thần chán nản nói:

- Huynh đệ chúng ta chịu thua rồi. Các người định xử lý thế nào, muốn chém muốn giết gì thì cứ nói thẳng ra!

- Không phải lo lắng!

Lăng Phong mỉm cười khoát tay:

- Ta muốn thương lượng với hai vị một chuyện, các vị thấy thế nào?

- Thương lượng?

Lệnh Hồ huynh đệ quay sang nhìn nhau không biết Lăng Phong lại định giở trò gì.

- Các người thân là mạo hiểm giả chắc hẳn phải rất quen với Vân Mộng Hoang Trạch. Chuyện đi lần này, chúng ta cần những mạo hiểm giả thông thuộc hoàn cảnh dẫn đường. Không biết hai vị có đồng ý hay không?

Lăng Phong cười nói:

- Sau khi quay về ta có thể làm chủ, coi như chuyện đột nhập đêm qua chưa từng xảy ra.

Lăng Phong quyết giữ hai huynh đệ Lệnh Hồ lại bên mình nên kế sách dẫn đường cũng chỉ là tạm thời mà thôi.

Lệnh Hồ Thần mừng rỡ:

- Nhất ngôn vi định?

- Nhất ngôn vi định!

Mọi chuyện chuẩn bị xong xuôi, các phương đội ngũ lần lượt lên đường. Lăng Phong đương nhiên cũng không phải ngoại lệ. Bên ngoài Mạt Vân Túc, Lăng Phong quay người nói:

- Nhị sư huynh, mọi người về đi, cứ tiếp tục đưa tiễn thế này sẽ đưa đến Vân Mộng Hoang Trạch mất

- Ủ, lão lục, đệ cẩn thận nhé, mọi chuyện không được quá miễn cưỡng đâu.

Lô Sâm trịnh trọng dặn dò.

Thấy một người thô hào như Lô Sâm ra vẻ "từ mẫu", tất cả mọi người đều phải bật cười cảm động. Lăng Phong khẽ gạt đầu. Hần nhìn thấy trong ánh mắt Hác Vận vẫn còn có chút mất tinh thần, mỉm cười, búng một miếng minh thúy về phía Hác Vận, nửa đùa nửa thật:

- Hác đại nhân, cái này cho người đấy.

Nói đoạn, lên tiếng chào:

- Chúng ta đi đây.

Đoàn người vẫn đứng nhìn theo cho đến khi bọn Lăng Phong đi khuất.

- Ra về thân bí gì chứ.

Hắc Vân lăm bắm chẳng thèm đếm xỉa đến miếng minh thúy. Đột nhiên, hai mắt hắc dán chặt vào miếng minh thúy trong tay, hét lên một tiếng chói tai khiến cho những người xung quanh phải quanh sang nhìn hắc khó hiểu. Hắc cuống quýt ôm miếng minh thúy vào lòng, ghì chặt như sợ miếng minh thúy sẽ mọc cánh bay mất. Tên đó, tên đó nói sẽ tặng mình một phần công pháp giúp hồi phục niệm thức. Nhưng hắc cứ tưởng Lăng Phong chỉ trêu mình cho vui!

...

Từng cụm từng cụm mây trắng chậm chậm trôi qua như cơn mưa dầm dề, như cơn mưa bão, đủ thứ hình dáng kì lạ. Phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy từng mảng cỏ lớn cao ngấp đầu gối. Thỉnh thoảng lại xuất hiện vài cây đại thụ khổng lồ như muốn che kín bầu trời hay những thủy trạch sâu hoắm với những cái đầu lớn. Đám ma thú dưới đáy thủy trạch thỉnh thoảng lại phun lên từng cột nước lớn, vọt thẳng lên trời.

Một cảm giác kích động lan tỏa khắp cơ thể Lăng Phong, hắc phát tay áp, ngân giọng tạo ra những âm thanh như tiếng long ngâm hổ khiếu "Grừ!"

Long ngâm hổ khiếu làm nứt kim thạch, âm thanh vang vọng khắp mọi nơi, vút cao lên bầu trời. Đám ma thú trong thủy trạch thì càng hưng phấn hơn thi nhau gầm rống tấu lên một bài chiến trường sát nhân khúc.

- Không được!

Lệnh Hồ Thần ở bên cạnh vừa lên tiếng ngăn cản Lăng Phong, Khải Ân liền ném ngay về phía hắc một cái nhìn cảnh cáo. Lệnh Hồ Thần lúng túng thu tay lại. Lăng Phong mặc dù đã đồng ý sau khi mọi chuyện kết thúc sẽ không truy cứu tội đột nhập nữa nhưng lại chẳng dă động gì đến việc trả lại tinh chương nên bọn chúng cũng chỉ coi đó là một thủ đoạn Lăng Phong dùng để kiểm chế chúng. Đương nhiên không dám đòi lại. Mất đi tuyệt chiêu bí mật, một mình đối chọi với Khải Ân, bọn chúng thực sự không có nửa phần tự tin.

Một lúc lâu sau, tiếng long ngâm mới từ từ thu lại, thần quang trong mắt Lăng Phong càng thêm nội liễm. Để ý lâu người ta sẽ cảm thấy hai mắt hắc như biến thành hai hắc động tối om, đủ để hút toàn bộ tâm thần của người khác vào trong đó. Lệnh Hồ Thần tâm thần run lên, mặc dù tu vi của hắc không bằng được Lăng Phong nhưng nhãn quang của hắc không phải quá tệ. Thấy dị trạng vừa rồi hắc chợt hiểu sau một khiếu vừa rồi, tâm tính tu vi của Lăng Phong lại có chút tiến bộ.

Thâm cảm thán trong lòng: Bản thân mình lúc tạo ngộ bình cảnh, khổ tu bao nhiêu năm mà không thể đột phá. Vậy mà con người này chỉ mới nhìn qua thôi đã có tiến bộ lớn. Con người này đúng là khiến người ta tức chết!

- Lăng tiên sinh, đường đến Vân Mộng Hoang Trạch khoảng cách mặc dù không dài nhưng diện tích thì lại vô cùng rộng lớn. Bây giờ chúng ta chỉ đang ở ngoại vi nên vẫn chưa thể nhìn rõ. Một khi xâm nhập được vào bên trong, ma thú bên trong sẽ xuất hiện liên tục, thậm chí còn có cả ma thú vượt qua cực hạn. Nếu như cứ tiếp tục kinh động lung tung đến chúng, e rằng...

Lăng Phong hiểu ma thú vượt qua cực hạn mà Lệnh Hồ Thần nói là thánh vực ma thú. Đối với hắc, đây không phải là chuyện gì giật gân, lần trước trong hội đấu giá Đức Bá Cách cũng đã nói rõ có thánh vực ma thú trong Vân Mộng Hoang Trạch! Hắc gật đầu nói:

- Lệnh Hồ tiên sinh cứ yên tâm, ta sẽ chú ý không tạo ra động tĩnh lớn nữa.

Lệnh Hồ Thần thoáng kinh ngạc, ánh mắt nhìn Lăng Phong có thêm vài phần hảo cảm. Hắc cứ nghĩ một thiếu niên chưa trưởng thành như Lăng Phong sẽ thập phần ngạo khí, không để gì nghe ý kiến của người khác. Không ngờ Lăng Phong lại biết nghe lời đến vậy.

Lăng Phong không biết câu trả lời của mình lại khiến tâm lý của Lệnh Hồ Thần có sự thay đổi lớn đến vậy. Sau trường khiếu lúc này, hắc rõ ràng cảm nhận thấy niệm thức của mình lại cường hóa vài phần. Trực giác bên trong nói cho hắc biết nếu như bây giờ hắc thi triển "linh hồn uy áp" có lẽ sẽ chẳng thua kém Vi Miếu!

- Nghe nói đi qua Vân Mộng Hoang Trạch là vào Vô Tận Hoang Nguyên. Không biết Lệnh Hồ tiên sinh có biết gì về Vô Tận Hoang Nguyên không?

Nghe đến đây, thân thể Lệnh Hồ Thần thoáng run lên tựa hồ câu hỏi của Lăng Phong đã khiến hắn nhớ lại một câu chuyện không vui nào đó. Thấy hắn trầm mặc, đúng lúc Lăng Phăng tưởng hắn sẽ không trả lời câu hỏi của mình thì hắn nói một cách khô khốc:

- Những lời này không phải là giả. Nhưng giữa Vân Mộng Hoang Trạch và Vô Tẩn Hoang Nguyên còn một dải phân cách dài nữa. Năm đó, hai huynh đệ ta cũng đã từng có ý định vào Vô Tẩn Hoang Nguyên, kết quả...

Ánh mắt hắn lộ ra chút sợ hãi:

- Bọn ta sợ quá phải quay về.

Lăng Phong giật mình. Hắn đã để ý đến từ "sợ" mà Lệnh Hồ Thần dùng. Phải biết rằng mạo hiểm giả đều là những kẻ to gan lớn mật, cho bọn họ một thanh trường thương, ngay cả trời bọn họ cũng dám chọc thủng! Vậy là thứ gì đã khiến cho chúng sợ hãi đến vậy? Lệnh Hồ Thần không dám nói thêm. Xem ra muốn có câu trả lời này thì phải hỏi sư tôn hoặc một ngày nào đó đích thân đi tìm hiểu một chuyến.

Lăng Phong là người am hiểu nên rất nhanh chóng chuyển luôn đề tài. Hắn chỉ dấy núi trước mặt và dòng người như những vệt đen li ti, nói:

- Bọn họ cũng tích cực thật, còn nhanh hơn cả chúng ta.

Vệt đen li ti đó chính là các đội ngũ xuất phát trước. Bởi vì khoảng cách quá xa nên chỉ nhìn thấy những vệt đen dài lúc ẩn lúc hiện.

- Ân, vì chúng ta đứng ở trên cao nên nhìn thấy rõ. Nếu như muốn đuổi theo kịp, tính cả những đoạn đường vòng thì còn khoảng ba bốn trăm dặm nữa.

Lệnh Hồ Thần nói với vẻ tự hào:

- Bàn về độ thông thuộc Vân Mộng Hoang Trạch thì không ai bằng được huynh đệ ta đâu! Lát nữa huynh đệ chúng ta sẽ dẫn các người đi một con đường, tiết kiệm thời gian hơn bọn họ rất nhiều, đại khái ba ngày sau có thể đuổi kịp.

- Vậy làm phiền tiên sinh rồi.

Lăng Phong hiểu Lệnh Hồ Thần không hề nói ngoa, trong lòng không khỏi cảm thấy vui mừng. Đi theo hai huynh đệ họ, đoàn người có thể bỏ qua rất nhiều đường vòng. Nếu như không có huynh đệ họ dẫn đường e rằng hắn sẽ phải mất rất nhiều tâm lực. La bàn định vị mặc dù có thể chỉ ra phương hướng nhưng lại không hề có bản đồ lộ trình. Nếu như cứ đi theo la bàn định vị e rằng sẽ lọt vào giữa bầy ma thú lúc nào không biết.

Kết quả tốc độ còn nhanh hơn tính toán của Lệnh Hồ Thần những một ngày. Hai ngày sau bọn Lăng Phong đã đuổi kịp nhóm người phía trước là những đội ngũ xuất phát trước họ. Mặc dù những đội ngũ này không hẹn sẽ cùng đi với nhau nhưng vì phương hướng trên la bàn nên bọn họ quyết định cùng chọn một con đường để bớt chuyện phải lo.

Những đội ngũ này đều do các mạo hiểm giả có kinh nghiệm phong phú ở Vân Mộng Hoang Trạch dẫn đường. Đường tắt mà những người này lựa chọn đương nhiên phần lớn là giống nhau nên mới có chuyện các đội ngũ tụ tập đi chung với nhau.

- Ý, không phải hồ ly huynh đệ sao. Hai ngày nay không thấy huynh đệ các người ta cứ nghĩ huynh đệ các người không đến.

Một vị trung niên râu quai nón dẫn đầu đội ngũ phía trước ha ha cười lớn nói. Bụng hơi nhô ra, dáng người cao lớn. Người này chỉ đứng im một chỗ mà thấy vẫn uy nghiêm, có thể thấy là người quen thống soái người khác.

Lệnh Hồ Thần vừa thấy người này liền lộ ra một tia thần sắc giận dữ, "hừ" lạnh một tiếng:

- Cũng nhờ cả vào thông tin của Mã Lạc người.

- Đùng khách khí, ha ha ha. Mọi người đều là mạo hiểm giả, chia sẻ tin tức cho nhau là chuyện hết sức bình thường! Thêm nữa Đông Phương thương đội mặc dù thực lực không lớn nhưng vẫn có Vô Cốt Môn che chở. Chúng ta không dám tùy ý động vào, chỉ có những người không môn không phái, không thân thích như huynh đệ các người mới dám động thủ.

Vừa nghe thấy những lời này, cơ mặt Lệnh Hồ Thần bắt đầu giật giật: Thực lực không lớn? Tên đáng chết này đang lấy cái gì ra để so sánh vậy? Có thể một chiêu phá vỡ liên thủ của hai huynh đệ hẳn gọi là thực lực không lớn sao? Hắn chỉ muốn tát ngay vào bộ mặt hỗn hởi của Mã Lạc! Nhưng thấy Lăng Phong đang đứng bên cạnh hẳn lại tự kiềm chế mình.

Mã Lạc xem ra cũng không phải người cơ cảnh thông minh. Bị Lệnh Hồ Thần lạnh nhạt mà hắn vẫn xấp đến:

- Huynh đệ các người từ xưa đến nay luôn là độc lai độc vãng. Sao hôm nay lại đi theo tổ đội thế này? Vị này nhìn lạ quá.

Hắn chuyển ánh mắt sang phía Lăng Phong.

Tâm tư nhất động, Lệnh Hồ Thần trả lời ác ý:

- Bọn họ chính là Đông Phương thương đội thực lực không lớn mà Mã Lạc lão huynh vừa nhắc đến đấy.

"Oài..." Mã Lạc lúc này còn hề hề cười lớn, bộ dạng như người chẳng biết để ý chuyện gì. Bây giờ biết đối tượng mà hắn vừa chê bai đang ở ngay trước mặt, thái độ liền chuyển ngay sang trạng thái bối rối, "hắc hắc" cười khan, nói:

- Vị này, vị này. Các người đi theo hồ ly huynh đệ...

Lăng Phong mỉm cười nói:

- Lệnh Hồ tiên sinh là hộ vệ mà chúng tôi mời đến.

Thấy hắn trả lời như vậy, Lệnh Hồ Thần cảm kích quay sang nhìn hắn. Nếu như để Mã Lạc biết huynh đệ hắn đi cướp của người ta không thành, còn bị người ta khổng chế thì đúng là quá mất mặt, sau này đừng mong sống được trong giới mạo hiểm giả nữa.

- Thì ra là vậy, chúc mừng hồ ly huynh đệ chuyển chức thành lính đánh thuê."

Mã Lạc là mạo hiểm giả nhiều năm. Mặt dày không ai sánh bằng nên lập tức bỏ qua ngay chuyện cũ, tiếp cận ngay bọn Lăng Phong.

Ở Thần Vãn Đại Lục, giữa mạo hiểm giả và lính đánh thuê không có tiêu chuẩn phân biệt rõ ràng. Mạo hiểm giả nếu như được người ta ủy thác lúc nào cũng có thể chuyển chức trở thành lính đánh thuê. Chỉ có danh dự thế nào là cần phải suy tính.

Bởi vì, chỉ có những dong binh đoàn quy mô lớn, có danh khí, sấm đấng nhiều năm trên đại lục mới không bị quật ngã. Các dong binh đoàn lớn nhỏ khác mặc dù nhiều như cỏ mùa xuân nhưng cũng tan nhanh như bong bóng xà phòng.

188. Chương 143: Cường Giả Thần Bí .

Lăng Phong để ý thấy đoàn người phía trước phải đến hai trăm người mà không khỏi cảm thấy kì lạ. La bàn định vị chỉ có một trăm cái, ở đâu ra nhiều người đến vậy? Sau khi lên tiếng thắc mắc thì được Mã Lạc hì hì giải thích:

- Lăng tiên sinh vậy là không biết rồi, những mạo hiểm giả như chúng ta trên người đương nhiên không có la bàn định vị, nhưng chúng ta vốn đã quen cuộc sống mũi dao liếm máu. Một chuyện thú vị như thế này ai lại không muốn tham gia chứ? Lăng tiên sinh, ngài đã đến đây rồi vậy trên người hẳn phải có la bàn định vị chứ?

Lăng Phong cười cười, không trả lời. Lệnh Hồ Thần bên cạnh vẫn đóng tốt vai diễn của một thủ vệ, nghe thấy vậy "hừ" một tiếng, lạnh lùng nói:

- Mã Lạc, các người xem náo nhiệt là giả, còn muốn đục nước béo cò là thật? Lần mạo hiểm này e rằng chưa đến nơi đã có vô số người chết. Các người đi phía sau liệu chẳng phải có tâm muốn chiếm tiện nghi sao?

Mã Lạc trợn mắt, vội vàng biện bạch:

- Hồ ly, cái này người nói sai rồi! Xuất môn lang bạt, sinh tử là do ý trời, không thể trách người khác được. Nếu như có ai ngã xuống, người khác vét sạch những thứ có giá trị trên người kẻ đó thì đó cũng là chuyện bình thường. Hai huynh đệ người không lẽ chưa từng làm những chuyện ấy sao? Chỉ cần không phản bội lương tâm của chính bản thân mình là được. Mà người nói cũng lạ, không lẽ người coi chúng ta cũng giống bọn họ?

Hắn dừng dừng chất vấn, vừa nói vừa liếc mắt về phía một đội ngũ khác.

Đám mạo hiểm giả vây quanh Mã Lạc nghe Lệnh Hồ Thần nói vậy cũng có vẻ không vui. Bản thân Lệnh Hồ Thần sau khi nói ra cũng biết mình sai, nhưng nếu hạ mình xin lỗi thì lại sợ mất mặt. May mà Lăng Phong ở bên cạnh hiểu kì hỏi:

- Những người đó làm sao?

Lăng Phong để ý thấy lúc này Mã Lạc nhắc đến đám người khác, thái độ có vẻ khinh thường. Nhóm đó có khoảng mười hai người, nhìn cách ăn mặc rõ ràng là thuộc về mạo hiểm giả. Nhưng bọn Mã Lạc hình như cố ý muốn cách ly với chúng.

- Bọn chúng là thú liệp giả.

Lệnh Hồ Thần vội vàng trả lời. Thấy Lăng Phong có vẻ không hiểu, hắn lại tiếp tục giải thích:

- Mạo hiểm giả phần lớn đều là liệt sát ma thú hoặc lấy một chút nguyên liệu đem bán. Đối tượng săn bắt của chúng ta là thiên địa tự nhiên! Nhưng thú liệp giả thì không giống vậy, đối tượng mà chúng rình rập là con người!

Lăng Phong thoáng giật mình. Săn người?

- Bất luận mạo hiểm giả hay thương đội, chỉ cần xuất hiện trong phạm vi giảng bầy sẽ đều trở thành mục tiêu săn bắt của chúng hết!

Ngữ khí của Lệnh Hồ Thần có một chút lạnh lạnh:

- Bọn chúng là một đám người tôn sùng tín ngưỡng lợi ích trần trụi. Trong mắt bọn chúng căn bản không có đạo nghĩa lễ pháp. Chỉ cần đủ lợi ích, bọn chúng sẵn sàng trở mặt vung đao với chúng các huynh đệ của mình! Thủ lĩnh của đội ngũ tên Lý Tư, là một thú liệp giả nổi tiếng. Nếu như gặp phải người đó người nhất định phải cẩn thận.

Nói xong những lời này, Lệnh Hồ Thần tự cười khổ trước. Nếu như Lý Tư và vị đang ở trước mắt mình đụng nhau thật thì người phải cẩn thận có lẽ là Lý Tư mới đúng?

Lăng Phong nhìn về phía người có tên Lý Tư đó. Người này tóc đen mềm mại, mặt mũi tròn trịa như một đứa trẻ vẫn còn chưa hết trĩ khí. Cả con người toát lên vẻ nhu nhược. Phát hiện thấy Lăng Phong nhìn mình hắn còn lộ ra một nụ cười ngượng ngùng vô hại. Chỉ có khóe mắt hơi nheo lại đang tỏa ra mùi tanh của máu...một mùi máu tanh điên cuồng!

Đúng là một kẻ nguy hiểm. Lăng Phong đưa ra nhận xét! Một khi gặp phải những đối thủ kiểu này nhất định phải dùng thủ đoạn lôi đình, thẳng tay chém giết, tuyệt đối không được mềm lòng.

Lý Tư và Mã Lạc xem ra là thủ lĩnh của hai trận doanh mạo hiểm giả khác nhau. Những người khác đều thể hiện thái độ phục tùng họ một cách rõ ràng. Chỉ có thái độ của Lý Tư là có chút xa cách, tựa hồ như sự tôn kính của người khác đối với hắn mà nói không có cũng chẳng sao. Liên tưởng đến đặc tính của thú liệp giả, Lăng Phong cũng hiểu được phần nào thái độ đó. Nếu như người có thể bỏ đồng đội vì lợi ích thì đoàn kết hay xa cách còn quan trọng nữa không?

Lại tán dóc thêm một hồi nữa, đột nhiên một giọng nói vui vẻ vang lên từ phía sau:

- Lăng đại ca!

Hướng về phía giọng nói, Lăng Phong nhận ra người quen, cũng mỉm cười nói:

- Hồ Đầu, đệ cũng đến đây à?

Vân Hồ Đầu mặt mũi hớn hở chạy đến, đằng sau là Phí Lộ tay vẫn còn rách theo bình nước. Vừa nhìn thấy Lăng Phong, Phí Lộ liền nhú mày, khinh khỉnh quay đầu bỏ đi.

Tiểu nha đầu chắc là vẫn còn ghi hận chuyện lần trước.

- Đúng vậy, Lăng đại ca, huynh cũng tham gia chuyến mạo hiểm này sao? Hác đại ca đâu, huynh ấy không đến à?

Sự vui mừng không giấu giếm của Vân Tường làm Lăng Phong cũng cảm thấy vui lây, cười xòa nói:

- Hác Vận bận tu luyện nên không tham gia chuyến mạo hiểm này.

-Ồ, vậy à. Hi vọng Hác đại ca sớm tu luyện hữu thành.

Nói đoạn, Vân Tường lút liếc về phía Phí Lộ, thì thầm nói:

- Đệ vẫn chưa đa tạ được chỉ điểm của Hác đại ca. Hiện tại, thái độ của Lộ Lộ đối với đệ đã cải thiện hơn rất nhiều.

Lăng Phong thoáng giật mình, không nhịn nổi cười. Không ngờ những lời nói tùy tiện của một kẻ mù tình yêu cũng phát huy tác dụng. Đúng là khiến người ta khóc không nổi mà cười cũng không xong.

- Tường nhi, vị này là ai, sao không giới thiệu với ta?

Đằng sau Vân Tường bỗng xuất hiện một vị lão giả đầu tóc bạc phơ. Lão giả da dẻ mịn màng như da trẻ con, tóc búi sau gáy, chính là "sư bá" mà bọn Vân Tường vẫn hay gọi: Lôi Trạch Ân!

Vân Tường ngơ ngàng nhìn Lôi Trạch Ân, nói:

- Lăng đại ca, giới thiệu với huynh vị này là Lôi sư bá. Sư bá, vị này là Lăng đại ca.

Mặc dù tuổi tác của Lăng Phong chưa chắc đã hơn Vân Tường nhưng Vân Tường vẫn gọi hắn là "ca" một cách rất tự nhiên và những người xung quanh cũng không ai cảm thấy không ổn.

- Xin chào Lôi tiên sinh.

Lăng Phong khẽ khom người, nhưng mắt lại ngược lên một cách vô thức.

Đột nhiên, thân thể Lăng Phong run lên, thần sắc lộ chút hoảng sợ. Hắn cảm nhận được trên người Lôi Trạch Ân một luồng khí tức như hải như uyên. Luồng khí tức này như một cái hang lớn hút sạch toàn bộ cảm tri của hắn vào trong đó!

Phát sinh dị trạng như vậy chỉ có hai loại khả năng. Một là người này tu luyện một loại công quyết đặc thù nào đó. Hai là tu vi của người đó vượt xa bản thân!

Lôi Trạch Ân cười híp mắt, coi như không nhìn thấy nét ngạc trong mắt Lăng Phong, nói:

- Lăng Phong? Có phải là Lăng Phong đã từng đánh bại hoàng tử của Áo La Đế Quốc không?

Lúc kết giao cùng Vân Tường, Lăng Phong chẳng hề giấu giếm tên họ thật của mình. Lúc đó Vân Tường đang đau khổ nên cũng không nghĩ nhiều về hàm ý sau cái tên "Lăng Phong". Bây giờ nghe Lôi Trạch Ân nhắc, Vân Tường mới ngạc nhiên hỏi lại:

- Lăng đại ca, huynh chính là Lăng Phong đó?

- Đúng vậy.

Lăng Phong mỉm cười:

- Lôi tiên sinh quá khen, trận chiến đó là ta thua.

Lôi Trạch Ân khẽ khoát tay, thần tình có chút không vui:

- Có được tư nguyên to lớn của Võ Thần mà Tần Chính chỉ miễn cưỡng hơn người một bậc. Về lý mà nói là người thắng rồi! Đối thành điều kiện ngang nhau, hẳn không bao giờ tới được trình độ đó.

Lôi Trạch Ân lại chăm chú nhìn Lăng Phong, mỉm cười nói:

- Người khá lắm.

Nghe vậy, Vân Tường thoáng giật mình, không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Mặc dù dò chỉ là một lời tán dương qua loa của Lôi Trạch Ân, người khác không cảm thấy có gì to tát nhưng Vân Tường thì hiểu rất rõ tính tình sư bá. Ông rất ít khi khen ngợi người khác. Có được một lời khen của ông, chứng tỏ Lăng Phong phải có điểm hơn người.

Lăng Phong khẽ cúi mình, đối với các vị trưởng giả hẳn luôn giữ thái độ cung kính.

Tán dương xong, Lôi Trạch Ân dặn dò một câu như vô tình:

- Lần mạo hiểm này long xà lẫn lộn, cẩn thận một chút.

Lăng Phong sững người. Từ lúc nhìn thấy Lôi Trạch Ân xuất hiện hẳn đã biết lần mạo hiểm này không hề đơn giản. Nên gật gật đầu, nói:

- Đa tạ Lôi tiên sinh nhắc nhở.

Hàn huyền thêm mấy câu, Lôi Trạch Ân dẫn Vân Tường rời đi. Đến một góc khuất, Phí Lộ trách móc:

- Sư bá, sao người lại phải nói chuyện với cái tên đáng ghét đó? Hừ, tên đó chỉ nhìn sơ qua đã thấy là người không có nửa phần khí phách nam tử, chỉ biết sợ hãi trốn tránh, thật khiến người ta khí sát!

Lôi Trạch Ân mỉm cười khoan dung, xoa đầu cô, nói:

- Tiểu nha đầu, đừng có xem thường người ta. Căn cứ vào tình báo thu được thì người đó mới mười bảy tuổi thôi. Trước đây hẳn tu luyện trong một tòa thành trì nhỏ, mấy tháng nay mới chính thức bắt đầu tu luyện chân võ quyết thượng thừa. Vậy mà hẳn đã có thể chính diện đối mặt với hoàng tử của Áo La Đế Quốc. Phần thiên phú này quả thực không tệ.

- Đã như vậy sao sư bá không chiêu dụ luôn hẳn?

Phí Lộ có vẻ không phục.

- Ha ha!

Lôi Trạch Ân cười, ngạo nghễ nói:

- Thần Vãn đại lục rộng lớn, mấy ngàn năm nay hạng người có được thiên tư tung hoành không biết đếm sao cho hết, nhưng bao nhiêu người huy hoàng một lúc rồi lại gục ngã giữa đường! Vân Mộng tông ta trên phiên đại lục này mặc dù không bằng được Vũ Thần Phong nhưng cũng chưa từng bị ai qua mặt. Lăng Phong này còn phải xem hẳn có thuận lợi trở thành Thánh Vực cường giả được hay không, nếu không thể, hẳn không xứng đáng để Vân Mộng Tông chúng ta chiêu lãm!

Một lúc lâu sau, Lôi Trạch Ân lại thở dài chậm chậm:

- Cường giả chân chính từ xưa đến nay đều được sinh ra trong máu lửa. Lần này chúng ta dùng một trăm chiếc la bàn định vị để khơi lên trận chiến này, chỉ mong tìm được bên trong mấy hạt giống tốt.

Sắc đen dần dần phủ xuống, thiên không mang theo trên mình những vì sao lấp lánh. Dưới những bóng cây loang lổ, đám côn trùng tiểu thú không rõ tên bị đại đội nhân mã kinh động, nhảy vọt ra khỏi bụi rậm tạo nên những âm thanh lao xao.

Đây là một nơi có địa hình bằng phẳng, cách đó không xa là một hồ nước, nước trong hồ đủ trong để phục vụ cho việc tắm rửa. Mạo hiểm bên ngoài đương nhiên không cần để ý quá nhiều nhưng có nước sạch để tắm rửa cũng là một chuyện tốt. Tiết văn mặc dù có thể đựng vật thể nhưng lại không thể giữ cho đồ ăn không bị hỏng. Bởi vậy đồ ăn nước uống mang nhiều cũng không có ý nghĩa gì. Kiếm được lúc nào hay lúc ấy là tốt nhất.

Dẫn đầu đội ngũ là tam đại thế lực Mạt Vân Túc: Chân Vật các, Bức tông, Vô Cốt môn. Những đội ngũ khác mặc dù thực lực bản thân không hề thua kém nhưng chẳng ai muốn tranh giành. Ẩn giấu thực lực là kĩ xảo bảo mệnh mà bất cứ mạo hiểm giả thành thực nào cũng biết. Lần tranh đoạt la bàn định vị này, tam đại thế lực thu hoạch nhiều nhất, chỉ ít cũng chiếm hai phần ba số lượng la bàn định vị! Nhưng nhân mã mà ba nhà xuất động cũng chỉ có khoảng ba mươi người. Số la bàn định vị còn lại có lẽ họ đã giấu đi hoặc hủy đi để ngăn không có quá nhiều người rình rập chích viêm thạch.

Hội đấu giá công khai tin tức này cho tất cả mọi người nên đương nhiên sẽ có vô số người muốn tranh đoạt. Những thế lực ẩn nấp trong bóng tối đều rục rịch hành động. Nhân mã mà tam đại thế lực xuất động cũng đều là tinh anh tuyệt đối trong trận doanh, người có thực lực kém nhất cũng phải thất tình!

Đạo Mạn và những thủ lĩnh khác nhìn sắc trời, phát tay ra hiệu cho đoàn người dừng lại bắt đầu vó trí doanh trường. Ở Vân Mộng Hoang Trạch này, nếu như không có việc gì không nên hành tẩu trong đêm. Trong bóng đêm, thị lực của con người bị hạn chế nhưng ma thú thì lại không có giới hạn này nên việc đi đường đêm là quá nguy hiểm.

Các nhóm đi theo sau họ cũng đều dừng lại, tự sắp xếp doanh trại cho mình.

Lăng Phong để ý thấy trời vừa tối là đã có từng luồng vụ khí từ khắp nơi bốc lên. Chớp mắt, không khí đã đầy hơi nước nồng đậm. Vụ khí chập chờn quanh những đồng lửa đang nổ tí tách như những con quái thú đang ẩn núp trong bóng đêm.

Không lâu sau, đã chẳng còn ai nhìn được thứ gì cách đó ba trượng.

- Đây là điểm đặc thù của Vân Mộng Hoang Trạch.

Lệnh Hồ Thần giải thích:

- Nơi này độ ẩm cao, hơn nữa thực vật thối rữa lại nhiều nên rất dễ hình thành nên loại vụ khí này. Đáng sợ hơn nữa là một số địa hình đặc thù, vụ khí một khi đã hình thành thường không dễ tiêu tán. Tích tụ nhiều năm tạo thành độc chướng không thể tiêu tán! Một khi gặp phải thứ đó, cơ hội thoát chết là cực kì mong manh.

Lăng Phong gật đầu, một trong ba tác dụng lớn nhất của la bàn định vị là tránh để không bị nhiễm "Ngũ Sắc Vạn Hoa Chướng" bên cạnh núi lửa. Bây giờ nghe Lệnh Hồ Thần giới thiệu hẳn mới thực sự hiểu độc chướng lợi hại như thế nào.

Dưới sự sắp đặt của Lệnh Hồ Thần, bọn Lăng Phong được nghỉ ngơi một cách nhanh chóng. Nhóm mạo hiểm giả của Mã Lạc dựng trại ở ngay cạnh họ. Dù Lệnh Hồ Thần có giận thế nào thì hẳn cũng hiểu chuyện lần trước không thể trách Mã Lạc. Ai có thể nghĩ được bên trong Đông Phương thương đội ẩn tàng một lực lượng đáng sợ đến vậy? Nhân duyên của hai huynh đệ hẳn trong mạo hiểm giả cũng không tệ nên vừa dứt bỏ khúc mắc trong lòng, tất cả lại tụ thành một đám.

Lăng Phong giao chuyện nhóm lửa cho Kiều Kiều, tránh tuyệt đối những chuyện có thể khiến mình để lộ thân phận. Vân Mộng Hoang Trạch là nơi nguy hiểm, giấu được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Mấy khối hỏa cầu trong tay Kiều Kiều nhanh chóng dung hợp lại với nhau đốt cháy đồng củi khô một cách dễ dàng. Lửa bùng lên hừng hực. Nhìn thấy khuôn mặt cô đỏ lên vì lửa, Lăng Phong khẽ mỉm cười. Chuyển đi này thực lực của Kiều Kiều tiến bộ không ít. Bây giờ đã có thể nắm bắt Lục Dung Hỏa một cách thành thục rồi.

Lúc này, từ đội ngũ bên cạnh bỗng bước ra một hán tử dáng người cao ráo, tai đeo hai chiếc vòng vòng lắc qua lắc lại. Người này bước xoạt xoạt tới chỗ Lăng Phong, nói:

- Chào, huynh đệ, cho mượn chút lửa.

Lăng Phong nhướn mày. Thực vật ở Vân Mộng Hoang Trạch có chút kì quái, đá lửa bình thường rất khó nhóm lửa trừ phi là hỏa hệ nguyên lực do hỏa hệ thiên hành giả triệu hồi. Hán tử này sang mượn lửa thì có thể lý giải được nhưng ngữ khí của hắn lại quá vô lễ.

Nghĩ một lúc, Lăng Phong quyết định không nên làm quá, ra hiệu bảo Kiều Kiều đưa hắn một thanh củi đang cháy. Hán tử ha ha cười lớn, tán dương:

- Tiểu cô nương, cô cũng không tệ đấy. Lát nữa ở Vân Mộng Hoang Trạch gặp phải nguy hiểm thì đừng quên tìm Cừu Đức ta.

Rồi như sực nhớ ra điều gì, hắn quay đầu lại hỏi:

- Các người là người từ đâu đến?

Kiều Kiêu sớm đã mất kiên nhẫn, khó chịu nói:

- Tinh Lam công quốc!

189. Chương 144: Đêm, Kinh Biến! .

Cừu Đức vừa nghe thấy vậy đổi luôn sắc mặt, hừ lạnh một tiếng, ném mạnh thanh củi xuống. Thanh củi rơi xuống đồng lửa khiến tàn lửa bắn lên, suýt chút nữa làm bỏng Kiêu Kiêu.

Lăng Phong đứng bật dậy, hai mắt quắc lên. Bình thường hắn luôn mang lại cho người ta ấn tượng ôn hòa, rất ít khi thấy hắn nổi giận. Trên thực tế, tính tình của hắn giống y như một con rồng huyết mạch thuần chính trong truyền thuyết. Bình thường thì có vẻ lười biếng nhưng một khi đã nổi giận thì cừu thiên lôi đình cũng phải nổ vang!

Rồng có vẫy ngược, vẫy ngược của Lăng Phong chính là những người bên cạnh hắn. Trước đây tu vi của hắn chưa qua ngũ tinh mà hắn đã dám ngạnh kháng với Tất Phong vì Tất Phong bắt nạt Đa Bảo Các. Bây giờ tu vi của hắn đại tiến, sao có thể để người khác làm tổn thương những người bên cạnh hắn dễ dàng được?

Chiếc vòng vàng trên tai Cừu Đức khê rung rung. Đôi mắt như hai cái chuông đồng gắn chặt lấy Lăng Phong. Cơ bắp trên người lập tức căng cứng. Hắn cảm nhận được một luồng sát khí cường liệt từ xưa đến nay chưa từng có đang bao phủ quanh người hắn, khiến hắn nhất thời không dám nhúc nhích. Dự cảm cường liệt nói với hắn, chỉ cần hắn động dậy, lập tức sẽ có dã kích lôi đình!

Khải Ân cũng lạnh lùng đứng dậy, nhanh chẹn tiến đến sau Cừu Đức với tốc độ không hề tương xứng với cơ thể cường tráng, khóa chặt hắn bằng ánh mắt tràn đầy sát ý. Đứng cạnh Lăng Phong, Khải Ân có vẻ thua kém hơn, nhưng trên thực tế luyện hóa một khối nguyên tố ma hạch mà cự linh của hắn đã phát sinh dị biến. Thiên phú như vậy quả thực đáng sợ! Chỉ có điều quang mang của Lăng Phong quá chói mắt nên phong mang của Khải Ân mới bị che khuất.

Động tĩnh khác thường bên này lập tức thu hút sự chú ý của những người xung quanh. Lệnh Hồ Thần thấy vậy giật mình, vội vàng đứng chắn trước mặt Lăng Phong, quát lớn:

- Cừu Đức, người lại định gây chuyện đấy à? Lăng tiên sinh là cố chủ của ta, không được vô lễ!

Mã Lạc nhìn Lệnh Hồ Thần khó hiểu. Hắn biết huynh đệ Lệnh Hồ từ xưa đến nay độc lai độc vãng nhưng những thứ mà chúng kiếm được vẫn phải mang đi tiêu thụ. Thương đội của Cừu Đức chính là người hợp tác với chúng. Quan hệ giữa hai bên vô cùng thân thiết, còn Lăng Phong chỉ là một cố chủ. Bởi vậy hắn mới thấy có chút kì lạ. Vì cố chủ mà đắc tội với người hợp tác lâu năm, như vậy có đáng không?

Hắn không hề hay biết lúc này lưng áo của Lệnh Hồ Thần đã ướt đầm mồ hôi!

Lệnh Hồ Thần nhìn chằm chằm vào Cừu Đức, trên thực tế, hắn đang cố bảo vệ Cừu Đức. Không ai hiểu sức chiến đấu của Lăng Phong rõ hơn Lệnh Hồ Thần. Lăng Phong chỉ cần một kiếm đã có thể phá vỡ Hồ Vũ Phệ, sức mạnh đáng sợ như dù là một bát tinh đỉnh phong như Cừu Đức cũng có thể chống đỡ nổi!

Lệnh Hồ Thần có thể giấu được tâm tư của mình với mọi người nhưng sao có thể giấu nổi Lăng Phong. Lăng Phong quay sang nhìn Kiêu Kiêu, Kiêu Kiêu khê lắc lắc đầu, nói:

- Đại mộc đầu, thôi mà, bảo họ đi đi.

Liền thu hồi tinh thiết kiếm, phẩy tay nói:

- Được rồi, để hắn xin lỗi rồi đi đi.

Lệnh Hồ Thần thở hắt một hơi, vội vàng nói với Cừu Đức:

- Sao còn không xin lỗi?

- Hừ, Lệnh Hồ Thần, nể tình hợp tác bao nhiêu năm nay ta không tính toán lời nói với người. Nhưng sau này người đừng mong hợp tác với chúng ta nữa!

Cừu Đức hét lên. Những lời này suýt nữa thì khiến cho mũi của Lệnh Hồ Thần lệch đi vì giận, hần rửa thầm: Biết vậy lão tử không đứng ra làm người tốt nữa để người bị tên biến thái đó chém chết cho xong!

- Nhưng hôm nay ta cũng có chỗ không đúng.” Cừu Đức chuyển hướng, nhìn sang phía Kiều Kiều, thành khẩn:

- Tiểu cô nương, lúc này là ta thô lỗ, xin lỗi!

Nói đoạn chấp tay, xoay người bỏ đi.

Liếc sang nhìn Lệnh Hồ Thần, Lăng Phong cười nói:

- Làm khó người rồi.

Lệnh Hồ Thần nhìn thấy nụ cười cổ quái của Lăng Phong lập tức hiểu ra những suy nghĩ vừa rồi của mình đã bị Lăng Phong nhìn thấu, bối rối cười nói:

- Cừu Đức mặc dù hành sự thô lỗ nhưng không phải người xấu.

- Ta không so đo với hắn.

Lăng Phong khoát tay, ngạc nhiên hỏi:

- Chỉ có điều hắn vừa nghe thấy lai lịch của ta liền dùng nỗi giận, chuyện này lại có chút kì quái. Lai lịch của hắn thế nào?

Lệnh Hồ Thần suy nghĩ một chút, trả lời:

- Cừu Đức là người phụ trách của Địa Lợi thương đội, vậy chắc hắn là người của Địa Lợi công quốc. Còn tại sao hắn vừa nghe thấy lai lịch của ngài liền nổi giận thì ta không rõ.

Lăng Phong gật đầu, không cần Lệnh Hồ Thần giải thích hắn cũng đã hiểu ra nguyên nhân khiến Cừu Đức nổi giận. Địa Lợi công quốc nằm sát bên cạnh Tinh Lam công quốc. Hai bên có mối quan hệ cạnh tranh trên rất nhiều phương diện, xung đột lớn nhỏ không ngừng. Bình thường quan hệ giữa nhân dân hai nước đã không tốt. Nhất là lần này Đại La Thịnh Hội lại được triển khai ở Tinh Lam thành, cướp đi một phần lợi ích không nhỏ vốn thuộc về Địa Lợi công quốc nên bảo sao Cừu Đức vừa nghe thấy thân phận của mình liền tỏ thái độ.

Sau khi hiểu được nguyên nhân bên trong, Lăng Phong không còn để ý nữa.

Sự việc vừa rồi dường như đã kéo sát Lăng Phong và Lệnh Hồ Thần lại gần nhau hơn. Lệnh Hồ Thần chủ động giải thích cho Lăng Phong tình hình sơ lược của các đội ngũ.

- Trừ đội ngũ của tam đại thế lực phía trước ra thì chỉ có Địa Lợi thương đội là có qui mô tương đối lớn. Thủ lĩnh của chúng Cừu Đức thực lực không quá bất tinh đỉnh phong, ngài có lẽ không bận tâm điều này.

Lệnh Hồ Thần nhìn Lăng Phong dò xét. Hắn vẫn rất tò mò về thực lực cụ thể của Lăng Phong.

Lăng Phong đương nhiên không nói cho hắn biết. Lệnh Hồ Thần tuyệt vọng thở dài:

- Nhóm bên kia thuộc về Phú Khắc công quốc, thủ lĩnh của chúng chính là tên mập kia, tên gọi Mặc Quý. Ở Mạt Vân Túc, tên mập đó có nhân duyên rất tốt, duy trì quan hệ tốt đẹp với các phương thế lực.

Mặc Quý thân mặc một chiếc áo cộc màu vàng kim. Áo cộc rộng thùng thình mà thân hình béo tròn của hắn chui vào cũng trở nên căng đét. Cả cơ thể lúc này nhìn chẳng khác gì một cái thùng tròn kim sắc. Phối hợp thêm đôi mắt chỉ lớn bằng hai hạt đỗ xanh khiến hắn càng có vẻ buồn cười.

Có được nhân duyên không tệ ở một nơi như Mạt Vân Túc đúng là không phải chuyện dễ dàng gì. Lăng Phong thích thú quan sát hắn thêm một chút. Quả đúng là một con người không đơn giản!

Phú Khắc công quốc trừ Mặc Quỷ ra những người còn lại mặt ai cũng lạnh lùng, chẳng khác gì băng đá quanh năm không thay đổi. Trường bào màu đen trên người khiến bọn chúng dung nhập hoàn toàn vào bóng đêm, lạnh lùng mà túc sát.

- Còn nhóm bên kia nữa, gần đây họ mới xuất hiện ở Mạt Vân Túc, lai lịch vô cùng thần bí, không ai biết thân phận cụ thể của họ, chỉ biết người cầm đầu hình như có tên Vệ Dịch.

Lệnh Hồ Thần thì thầm:

- Nghe nói có kẻ không biết nông sâu đã tìm đến họ gây chuyện, kết quả cả thương đội đều biến mất không chút dấu vết.

Ở Mạt Vân Túc, nguy hiểm nhất chính là những thế lực mà lai lịch và thành viên đều thần bí. Người đã từng sống ở Mạt Vân Túc lâu năm sẽ không bao giờ dễ nảy sinh xung đột với những loại người như vậy. Thương đội đến trêu chọc họ hiển nhiên cũng là người mới.

Lăng Phong để ý đến người có tên Vệ Dịch. Hắn đang ngồi bên đống lửa, cẩn thận lau chùi trường đao huyết hồng sắc trong tay. Dưới hơi nóng ngọn lửa, những vết sẹo lâu năm chẳng chịt như những con rết trên mặt hắn nổi lên đầy dử dằn. Lúc này bên Lăng Phong ồn ào như vậy chỉ có một mình hắn không nhìn sang đây.

Vệ Dịch hình như cảm nhận được điều gì, đột nhiên ngẩng đầu lên. Lăng Phong bỗng cảm thấy mắt mình hơi nhói nhói như vừa có một đường điện quang lóe lên giữa hư không, hoảng hốt quay đầu sang hướng khác. Đây là một cao thủ, hơn nữa còn là tuyệt đỉnh cao thủ! Trực giác cường liệt mách bảo với Lăng Phong nếu như phải chính thức đối chiến thì hắn căn bản không phải đối thủ của người này!

Sau khi đến Vân Mộng Hoang Trạch, hắn đã liên tiếp gặp được hai siêu cấp cao thủ, một là Lôi Trạch Ân và một là Vệ Dịch. Cả hai đều mang lại cho Lăng Phong áp lực cường đại. Sự thật này nhắc nhở hắn, Thần Vĩ đại lực vẫn còn rất nhiều cao thủ!

Sau khi liếc qua Lăng Phong, Vệ Dịch lại cúi đầu, tiếp tục chăm chú lau chùi trường đao trong tay như chưa từng nhìn thấy Lăng Phong. Phạm vi vài trượng xung quanh hắn hầu như không ai dám đến gần!

- Còn lại nhóm thú liệt giả của Lý Tư và mạo hiểm giả do Mã Lạc suất lĩnh, ngoài ra còn có một vài nhóm người lẻ tẻ đến góp vui.

Lăng Phong thầm tính toán, tam đại thế lực Mạt Vân Túc, Phú Khắc thương đội, Địa Lợi thương đội, Vệ Dịch thần bí, nhóm mạo hiểm giả của Mã Lạc và thú liệt giả của Lý Tư. Nếu như tính thêm cả nhóm của mình và Lôi Trạch Ân thì ở đây có đúng tròn mười thế lực!

Thật đúng là cục diện phức tạp khiến người ta đau đầu.

Tinh quang mờ dần, rơi xuống siếp khí nồng đậm tạo nên một tầng ngân huy bạc bạc. Cảnh sắc mộng huyền khiến tâm linh người ta nhất thời trở nên thanh tĩnh yên bình, cảm giác như chỉ cần gờ tay đã có thể chạm được đến một giấc mơ ngọt ngào.

Trong doanh trướng, Lăng Phong chậm rãi mở mắt, từ từ đứng dậy. Bên cạnh, Khải Ân cũng linh mãnh mà thức dậy theo. Lăng Phong thấy vậy đưa võ nhẹ nhàng, Khải Ân gật gật đầu lại thiếp đi luôn. Sau khi bước ra khỏi doanh trướng, Lăng Phong để ý thấy bên ngoài doanh trướng của Vô Cốt môn có một bóng người đang ngồi yên lặng lẽ, chăm chú dõi mắt về bên này. Người đó chính là Cố Quỳnh.

Vừa thấy Lăng Phong bước ra, Cố Quỳnh thoáng ngây người, lộ ra vài phần xấu hổ như người đang rình trộm bị bắt quả tang, lạnh lùng đứng dậy, bước trở vào doanh trướng của mình.

Lăng Phong cười thầm. Vị Vô Cốt Môn môn chủ này vẫn chưa yên lòng về muội muội của mình. Đừng thấy hắn không bước tới nói chuyện mà tưởng hắn vô tâm. Trên thực tế, lúc nào hắn cũng để ý tới Cố Dao. Đúng lúc này, lều trại bên cạnh thoáng lắc lư, Hoàng Phủ Vân bước ra, nhẹ giọng nói:

- Sư thúc, ở đây liệu có nguyên liệu mà chúng ta muốn tìm không?

- Ừm, ta thấy địa hình nơi đây ẩm ướt, là môi trường rất tốt cho "anh thụ" phát triển, chưa biết chừng chúng ta lại thu hoạch được gì đó ở đây thì sao.

Nghĩ một lúc Lăng Phong lại nói:

- Lát nữa mà phát hiện ra anh thụ thì trực tiếp hái "anh quả" bỏ vào dung dịch mã tư lâm, quay về rồi từ từ xử lý.

Trước đây bọn họ quyết định đến Mạt Vân Túc một phần cũng vì anh thụ. Đáng tiếc, loại nguyên liệu này quá hiếm, những thuật luyện sư biết hiệu quả đích thực của nó lại không nhiều nên Mạt Vân Túc căn bản không có ai bán. Lăng Phong chỉ muốn thử vận may của mình xem thế nào. Hoàng Phủ Vân đã sớm nghe Lăng Phong nói về tập tính sinh trưởng cũng như hình trạng cụ thể của anh thụ nên cũng gật đầu đi theo hắn.

Tu vi của Hoàng Phủ Vân không bằng Lăng Phong nên khi hành động cũng gây ra chút động tĩnh. Những người tham gia mạo hiểm đều là những kẻ vô cùng cảnh giác nên ngay sau đó đã có vô số ánh mắt hướng về phía bọn họ, sau khi phát hiện không có gì đáng chú ý lại lần lượt quay đi. Chỉ có một thân ảnh khe động, sau khi cười thầm một tiếng, thân ảnh lướt vào không trung nhẹ nhàng như đại ưng rồi biến mất trong màn đêm dày đặc.

- Ở đây không có.

Hai người Lăng Phong cứ thế đi xa khỏi khu doanh trường lúc nào không hề hay biết. Mặc dù đã nỗ lực tìm kiếm nhưng hai người vẫn chưa thu hoạch được gì. Lăng Phong cố gắng nhớ lại những nội dung có liên quan đến anh thụ. Anh thụ thuộc thực vật sinh trưởng thành bụi thấp bé, quả màu đỏ sẫm, lớn bằng nắm tay trẻ con, sinh trưởng ở những nơi ẩm ướt, xung quanh thường có hồng thạch để cung cấp dinh dưỡng.

Mặc dù khắp nơi sương mù dày đặc nhưng nếu như Lăng Phong toàn lực vận chuyển chân lực vẫn có thể nhìn xa trăm mét. Từ những nơi mặt đất lộ ra, có thể phát hiện từng khối thạch đầu màu đỏ. Tất cả đám thạch đầu này đều được bọc một tầng lân phản. Ở những nơi lân phản nhiều thỉnh thoảng lại có hỏa quang lam sắc lóe lên. (lân phản: Bột phát pho)

Lam quang u u, bập bùng như lửa.

Đây đúng là loại hồng thạch cần có ở những nơi anh thụ sinh trưởng. Nếu như không phải phát hiện ra chỗ này có mạch khoáng hồng thạch, hơn nữa mặt đất lại ẩm ướt, rất phù hợp với nhu cầu sinh trưởng của anh thụ thì Lăng Phong đã không nảy ra ý định đi tìm.

- Sư thúc, chi bằng chúng ta chia nhau ra tìm, như vậy cơ hội phát hiện sẽ lớn hơn.

Suy nghĩ một lát, Lăng Phong đồng ý, nói:

- Được, không được đi quá xa, nếu như có chuyện gì xảy ra thì người hô to một tiếng, ta sẽ lập tức đến ngay.

Hoàng Phủ Vân thân là người thừa kế của công quốc, thực lực luyện chương cao siêu hơn những người ở cùng độ tuổi, hơn nữa tạo nghệ trên chân võ đạo cũng thâm hậu, bây giờ đã là lục tinh cường giả. Cộng thêm hắn được truyền thừa công pháp đặc thù của hoàng thất, dù có gặp phải cường giả cũng không sợ thảm bại, đủ thời gian cầm cự chờ Lăng Phong đến cứu.

Chính vì nghĩ như vậy nên Lăng Phong mới đồng ý chia nhau ra tìm kiếm.

Hoàng Phủ Vân chậm rãi thả bộ, điều động toàn bộ lực chú ý, nỗ lực tìm kiếm trên mỗi tấc đất, kiên quyết không từ bỏ bất cứ tia hi vọng nào.

"Nhất định phải tìm ra, nhất định phải tìm ra." Hoàng Phủ Vân không ngừng động viên bản thân. Hắn chỉ muốn được Lăng Phong thể hiện thái độ tán dương đối với mình. Có lẽ đó cũng chính là mong mỏi lớn nhất của hắn?

Toàn bộ tâm thần đều tập trung vào việc tìm kiếm nên Hoàng Phủ Vân không phát hiện ra hắc ảnh cách mình không xa đang dần dần lộ thân hình. Đột nhiên, hắc ảnh phát ra một tràng cười âm hiểm, nụ cười có chút gì đó kì quái rất khó diễn tả, như vừa chui từ trong một lớp bùn nhão, khiến người ta cảm thấy toàn thân nổi da gà.

- Ai?

Hoàng Phủ Vân giật mình, hoảng hốt quay đầu, chỉ thấy những cái bóng phi điều rậm rạp bất ngờ bay ập đến trước mặt. Đến khi nhìn rõ hình trạng của phi điều, Hoàng Phủ Vân lập tức cảm thấy buồn nôn, sợ đến không thốt lên nổi, chân khí vừa vận chuyển ra được hoàn toàn tiêu tán. Đám phi điều đó hóa ra là những con dơi thân thể to như cái đầu, mắt màu đỏ còn thân màu xanh lục!

Hơn trăm con dơi hình dạng khủng khiếp cùng nhau ập đến. Mặc dù tu vi không kém nhưng đối diện với một cảnh tượng đáng sợ như thế này, Hoàng Phủ Vân cũng thấy tay chân bủn rủn không sao động đậy nổi.

Trong những tiếng vỗ cánh "phạch phạch", Hoàng Phủ Vân hoàn toàn bị bao vây bởi đàn dơi. Tiếp sau đó, đàn dơi tan biến thành những đoàn hắc khí. Hắc khí quỷ dị ngưng tụ thành một thân ảnh.

Hắc ảnh bịt chặt miệng Hoàng Phủ Vân, cười âm hiểm, nói:

- Bảo bối của ta, người làm ta mê muội rồi.

Tinh quang chiếu xuống, mơ hồ soi rõ tướng mạo, sắc mặt tái nhợt lẫn hình dáng gầy gò của người này, là Từ Kỳ Phong! Hình tượng lúc đó của hắn vô cùng quỷ dị, chiếc áo choàng màu đen khoác trên lưng như được tạo thành từ những luồng hắc khí. Hắc quang trên bề mặt áo choàng không ngừng rung động như lưu thủy, còn lớp da thịt lộ bên ngoài thì phủ một lớp lông màu xanh lục mỏng, trần hần rõ ràng còn nổi lên hai cái sừng màu lục.

190. Chương 145: Người Là Nữ Nhân?

Miệng Hoàng Phủ Vân đã bị bịt chặt nhưng ánh mắt vẫn lộ ra vẻ kinh ngạc tột cùng. Cố gắng lắm cũng chỉ phát ra được mấy tiếng "ư ư" khe khẽ.

- Giấy dựa đi, càng giấy dựa ta lại càng hưng phấn!

Từ Kỳ Phong mỉm cười, nụ cười có chút thâm tà. Hắn ngẩng đầu ngược nhìn thiên không:

- Trong một đêm đầy sao như thế này, vạn vật đều trở nên im lặng, để ta hát cho người nghe một khúc 'cúc hoa dương', tấu một khúc 'y nhân tiếu' nhé".

Mơ hồ đoán ra Từ Kỳ Phong định làm gì, Hoàng Phủ Vân đỏ bừng mặt, vừa sợ hãi lại vừa xấu hổ vô cùng.

- Hắc hắc.

Từ Kỳ Phong cười gian tà. "Xoạt xoạt", phong y sau lưng biến huyền thành một đàn dơi, bay ập đến trước mặt Hoàng Phủ Vân, vừa cắn vừa rút. Chỉ nghe thấy "xoạt" một tiếng, lớp áo bên ngoài của Hoàng Phủ Vân bị xé toang, để lộ ra phần nội y bạch sắc.

- Y nhân tiếu, dung nhan như cúc, độc vì thất nguyệt ngu.

Từ Kỳ Phong ngân nga, hưng phấn đến nỗi toàn thân run rẩy. Đàn dơi dường như cũng cảm nhận được tâm ý của hắn, lục thảo huy động, xé nốt phần nội y bạch sắc. "Xoạt", tiếng xé vải vang lên, nội y rách toang để lộ ra hai khối thịt mềm mại trắng ngần tỏa nhu quang mê ly dưới tinh quang điều diệu.

Thần sắc Từ Kỳ Phong bỗng nhiên đại biến, khuôn mặt vạn vẻ không thôi, rống lên sợ hãi:

- Người là nữ nhân? Sao người lại là nữ nhân?

Rồi cánh tay đang nắm chặt lấy Hoàng Phủ Vân buông lỏng một cách vô thức. Hoàng Phủ Vân tranh thủ thời cơ, hét lớn:

- Sư thúc!

Lăng Phong đang tìm kiếm, nghe thấy tiếng hét giật mình nhất chuyển, hai chân xẹt ra hai đường lồi điện thanh sắc, lao nhanh về phía phát ra âm thanh!

Dưới ánh trăng, y nhân mê ly.

Thấy Lăng Phong xuất hiện, Hoàng Phủ Vân cảm thấy tử nhục vô cùng, run rẩy không ngừng. Nếu như có thể lựa chọn, cô thà tự tuyệt ngay lập tức chứ không muốn để Lăng Phong nhìn thấy bộ dạng thảm hại này của mình!

Một tầng huyết quang nồng đậm nhất thời trào lên trong mắt hắn. Mặc dù chuyện Hoàng Phủ Vân là nữ nhi cũng khiến hắn kinh ngạc nhưng bây giờ hắn chỉ thấy giận, giận đến mức muốn lập tức rút kiếm giết ngay Từ Kỳ Phong!

- Chết!

Tinh thiết kiếm rời vỏ, oanh minh tác hưởng như lôi đình. Cơ thể Lăng Phong căng lên như dây đàn, xương cốt kêu răng rắc, khí huyết trong cơ thể hắn như trường giang hoàng hà. Lúc này, trong cơn giận cực độ, Lăng Phong mới đột phá được tu vi đã ngừng trệ bấy lâu nay của mình, chính thức tấn cấp lên thất tinh!

Một kiếm đâm ra, sức mạnh nguyên lực ẩn phong viêm dung điên cuồng tăng lên. Chỉ thấy một đường kiếm quang như một con nộ long bích lục sắc bay ra như muốn rạch ngang bầu trời.

- Nữ nhân? Sao lại là nữ nhân?

Từ Kỳ Phong có chút thất thần, miệng lẩm bẩm mãi không ngừng, cho đến khi kiếm quang bay đến trước mặt, nguy cơ bảo phủ toàn thân hắn mới hết lên điên cuồng:

- Nữ nhân dơ bẩn!

Đạn khói nổ cái ầm, hắc khí tứ tán khắp nơi.

Bích lục sắc lợi quang phá không bay đến, trực tiếp chém vào hư không, tạo nên những đợt sóng năng lượng cường đại, tăng nhiệt độ của phạm vi một trượng quanh đó lên hơn trăm độ. Uy lực một kiếm của Lăng Phong mặc dù cường hãn nhưng không hề làm tổn thương đến bản tôn Từ Kỳ Phong. Hắc khí lại từ từ tụ lại, hợp thành một Từ Kỳ Phong trước con mắt kinh ngạc của Lăng Phong.

Đây là loại năng lực cự linh cổ quái gì vậy?

Dù ngạc nhiên nhưng Lăng Phong không hề cảm thấy sợ hãi. Hắn đáp xuống bên cạnh Hoàng Phủ Vân, cỡi phong y trên người khoác cho Hoàng Phủ Vân, dụ dằng dặt:

- Người đứng yên ở đây, để ta giúp người giết hắn!

Hoàng Phủ Vân kinh ngạc nhìn Lăng Phong, mắt hoe đỏ, im lặng gật đầu.

- Nữ nhân ti tiện!

Từ Kỳ Phong hoảng hốt như chính mình bị sỉ nhục vậy, gào thét điên cuồng:

- Hai người các ngươi nhất định phải chết! Phải chết!

Chiu chiu chiu chiu!

Hàng trăm con dơi gào rít, lao ầm ầm về phía Lăng Phong. Từng đường huyết hồng sắc quang mang lóe lên trong bóng đêm khiến cảnh sắc càng trở nên đáng sợ, chẳng khác gì đám ma quỷ đến từ cửu u.

Lăng Phong hừ một tiếng, thân thể đột nhiên biến hóa, kéo ra từng đường huyền ảnh. Tinh thiết kiếm phá không chém nát mọi thứ với một tốc độ vô cùng mau lẹ! Xoạt, một kiếm đâm trúng một con dơi, con dơi bị kiếm khí cường đại chém thành tro bụi. Những con dơi còn lại bu lấy Lăng Phong, hung hăng cắn vào người hắn.

Lăng Phong hừ nhẹ, hắn cảm thấy chân lực trong cơ thể mình hình như có chút không ổn định, dường như tất cả đều đang bị đám rơi bám sau lưng hút cạn. Đàn dơi lúc này hóa thân thành đám ếch quỷ hút máu và đang muốn biến chân lực trên người Lăng Phong thành mồi ngon để hút cạn!

Lăng Phong quát lên một tiếng, miệng bắn ra một đường khí kinh ngân sắc, bắn chết hai con dơi đang định bay đến trước mặt. Bùm bùm, hai con dơi lập tức tan thành tro bụi! Chân lực trong cơ thể cũng theo đó vạn chuyển điên cuồng, chân lực khí vạn biến khiến người ta không thể đoán trước được lộ tuyến cụ thể.

Quả nhiên, Lăng Phong vừa vận kinh, lực hút bên ngoài lập tức giảm hẳn. Đàn dơi nhất thời không đoán được biến huyền chân lực của Lăng Phong nên cũng không thể động đến chân lực căn cơ của hắn nữa.

Lăng Phong ra sức tác khí, xương sống cong lên, cả người như nộ long kinh tởm, bật tung! Lực bật này mặc dù chỉ là sức mạnh xương cốt nhưng kết hợp với kỹ xảo của Vô Cốt Môn, cộng thêm áo nghĩa của thượng tôn công quyết, uy lực mạnh đến kinh nhân! Dù có là một tảng đá nặng ngàn cân thì vẫn có thể bị đánh bay lên trời.

Chát chát chát chát chát!

Từng con dơi dính trên lưng Lăng Phong bị đánh bay, rít lên những tiếng bị thảm. Hắc khí lại tụ lại, chỉ thấy Từ Kỳ Phong hung hãn nhìn Lăng Phong:

- Đúng là một sức mạnh cường đại! Hắc hắc, quả nhiên người có quan hệ với tên tiểu tử của Vô Cốt Môn!

Lăng Phong lẳng lặng không nói gì, trên thực tế sức mạnh cự linh kỳ dị của Từ Kỳ Phong cũng khiến hắn khiếp sợ vô cùng. Thông qua giao thủ ngắn ngủi, Lăng Phong hiểu, sau khi cự linh hợp thể, thân thể Từ Kỳ Phong có thể phân tán tổ hợp bất cứ lúc nào. Đối diện với một sức mạnh khó tưởng tượng như vậy, bất cứ công kích nào, dù cường đại cũng không có hiệu quả. E rằng, ngay cả người có thực lực hơn hẳn Từ Kỳ Phong, đối diện với hắn, nhiều nhất chỉ là thủ thắng chứ không thể diệt sát hoàn toàn.

Lăng Phong biết số lượng chủng loại linh kỹ trên đại lục này rất nhiều, dù có là Sang Sư cũng không thể biết hết. Nhất là cự linh thông qua huyết mạch truyền thừa rất có thể phát sinh biến dị ở đời sau, cộng thêm ma thú cũng không ngừng tiến hóa, thiên phú linh kỹ của chúng cũng có thể biến hóa bất cứ lúc nào. Điều này trực tiếp dẫn đến sự kỳ quặc khó lường của linh kỹ.

- Hắc hắc, xem ra hôm nay ta không thể giết người được rồi!

Từ Kỳ Phong lè chiếc lưỡi đỏ lỏm, quay sang phía Hoàng Phủ Vân rầu rĩ:

- Nữ nhân ti tiện, người, nhất định sẽ có một ngày ta khiến thân thể nhơ nhuốc của người tan thành mây khói!

- Chỉ sợ người không có cơ hội đó!

Lăng Phong đột nhiên đạp chân xuống đất, toàn lực thi triển Thác Bộ, tạo nên một trận cuồng phong.

- Thực lực của người mạnh dù mạnh hơn ta nhưng người vẫn chưa đủ sức giết ta đâu.

Thân thể Từ Kỳ Phong lại hóa thành hàng trăm con dơi nhưng giọng nói thì vẫn văng vẳng trong không gian, kiêu ngạo vô cùng. Hắn tự biết rõ sức mạnh của mình. Mặc dù Bức Tông của hắn chẳng là gì nhưng hắn lại nắm bắt được thiên phú linh kỹ: Bức ảnh bách biến. Chỉ cần biến thành dơi là có thể thoát chết.

Lăng Phong lạnh lùng nói:

- Vậy sao?

Ngân quang giữa hai chân mày đột nhiên tạc khai, từng đường niệm thức vô hình nhưng hữu chất từ từ lan ra. Xuyên qua không khí tạo nên những tiếng "rào rào" không ngớt, như đang có vô số chân vô đạo cường giả dùng nhất thân chân lực của mình, đồng thời đả bạo không khí.

Linh hồn uy áp!

- Cái này là sức mạnh gì?

Từ Kỳ Phong hét lên. Hắn cảm thấy dường như đang có một tảng đá lớn tồn tại trong hư không và bây giờ, những khối đá vỡ nặng nề đang ào ào rơi xuống. Trong hoàn cảnh áp lực khắp nơi này, thân thể hắn căn bản không thể nào cục cựa. Pốc pốc pốc pốc pốc pốc. Từng con từng con dơi lần lượt biến mất. Từ Kỳ Phong phun ra một ngụm máu lớn rồi từ từ ngã xuống.

Ngân quang vẫn sáng lạn trong mắt Lăng Phong, tinh thiết kiếm bồng dưng run lên, hai bông bạch liên hoa lớn bằng hai nắm tay bay nhanh về phía Từ Kỳ Phong.

- Dừng tay!

Một giọng nói vang lên rồi một thân ảnh bay đến, người này đứng chặn trước mặt Từ Kỳ Phong, song quyền đâm mạnh vào hư không. Bùm bùm. Hư không bị cực tốc áp súc, hình thành hai khối quyền kinh hữu hình, hướng về phía "liên hoa kiếm mang". Một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất nứt ra thành một cái hố sâu hoắm. Bào phục của người này bay phấp phới, hai chân cắm sâu vào lòng đất.

Lăng Phong nắm chặt tinh thiết kiếm, đôi mắt sắc lạnh không hề có một tia cảm tình ba động, chậm chậm tiến lại gần.

Người vừa đến chính là Cố Quỳnh. Lúc nhìn thấy đôi mắt lạnh lẽo của Lăng Phong cũng cảm thấy hơi chợn. Khoảnh khắc này, Lăng Phong trong cảm nhận của hắn chẳng khác gì một cỗ máy chỉ biết giết chóc, không hề có thương cảm, sợ hãi, bi thương, đau khổ hay bất cứ cảm xúc nào của con người. Trạng thái vô đoan này khiến hắn không tài nào liên hệ nổi Lăng Phong hiện tại với chàng thanh niên mặt mũi ôn hòa mà hắn gặp ở Mạt Vân Túc. Thấy Lăng Phong tay xách trường kiếm từ từ tiến tới mà Cố Quỳnh không khỏi cười khổ: Tiểu muội, muội quen quái vật gì thế này!

Dù trong lòng khiếp sợ nhưng Cố Quỳnh vẫn phải lớn tiếng nói:

- Người không thể giết hắn!

Lăng Phong dừng cước bộ, lạnh lùng nhìn Cố Quỳnh:

- Tránh ra, nếu không ta sẽ giết ngươi!

Sát khí lạnh tới cực điểm khiến Cố Quỳnh hiểu Lăng Phong không phải đang nói đùa.

Long cũng có vậy ngược, dừng đại dụng vào!

- Hắn là người của Bức Tông Vô Tẫn Hoang Nguyên, người không thể giết hắn được!

Cố Quỳnh thấy nhắc nhở bình thường không thể khiến Lăng Phong dừng lại nên đành lớn tiếng nói ra bí mật này. Quả nhiên, lời cảnh cáo này khiến Lăng Phong hơi dừng cước bộ. Cố Quỳnh còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì chiết liên đã lại loáng lên!

- Đáng chết!

Cố Quỳnh chẳng còn tâm trí nào quan tâm đến Từ Kỳ Phong sau lưng nữa, thân thể chớp động, né nhanh nhất kích này. Hắn không hề biết Lăng Phong căn bản không hiểu Bức Tông của Vô Tẫn Hoang Nguyên và Bức Tông của Mạt Vân Túc khác nhau ở chỗ nào. Mà nếu có biết, chỉ cần Lăng Phong cảm thấy đó là chuyện mình nên làm, hắn sẽ vẫn làm mà không hề hối tiếc. Huống hồ sau khi thi triển linh hồn uy áp, Lăng Phong rơi vào một trạng thái vô cùng kì quái, nó khiến cho nội tâm của hắn không còn bất cứ lo sợ hay kiêng kỵ gì. Sát lục, chỉ còn sát lục khí tức vô tận!

Hai đường kiếm quang như hai đóa liên hoa đẹp mắt vô cùng vù vù bay đến, đáp ngay xuống bên cạnh Từ Kỳ Phong còn Từ Kỳ Phong dưới trọng kích của linh hồn uy áp đã hoàn toàn mất đi khả năng giãy giụa. Kiếm quang liên hoa đánh trúng hắn, ầm ầm, huyết nhục tiên xạ khắp không gian!

Nhìn cảnh tượng này Cố Quỳnh không khỏi rung mình, ánh mắt nhìn Lăng Phong bỗng thêm vài phần khiếp sợ. Bây giờ hắn mới thấy vẻ lạnh lùng thường ngày của mình trẻ con biết bao nhiêu. So với sự lạnh lẽo trong mắt người thiếu niên đang nổi giận này thì vẻ thái độ lạnh nhạt của mình chẳng khác gì trẻ con đang hờn dỗi.

- Tông chủ...

Những tiếng kêu sợ hãi vang lên rồi từng đường thân ảnh bay đến. Bọn chúng cũng đã chứng kiến toàn bộ cảnh tượng vừa diễn ra nên ngay lập tức giận dữ lao về phía Lăng Phong, chân lực khí tức tràn ngập không trung.

Đôi mắt lạnh lẽo của Lăng Phong vẫn không có một tia ba động. Tinh thiết kiếm xẹt qua một đường vô tình! Kiếm mang gào thét, xé toạc hư không. Hai thân ảnh vừa lao đến bị kiếm mang chém trúng, quán tính cường đại khiến chúng tiếp tục bật tung vào không trung thêm ba trượng nữa rồi mới phát hiện ra sự thực, khuôn mặt lập tức lộ ra một vẻ khiếp sợ.

Xoạt, hai nửa thân thử rơi bịch xuống đất, huyết dịch trào ra hư không như nước vỡ bờ, cuộn cuộn không thôi!

Huyết sắc nhuộm đỏ bầu trời.

Mấy tên theo sát sau lưng vội vàng dừng bước. Sát chiêu vô tình của Lăng Phong đã khiến chúng thực sự chấn động. Nếu chỉ sát tâm không thôi thì không sợ, đáng sợ nhất là còn có cả năng lực sát nhân! Hai tên xấu số vừa bị giết ít nhất cũng có thực lực thất tinh, vậy mà Lăng Phong chỉ cần một kiếm đã hạ gục. Đây là loại thực lực đáng sợ gì?

Đám người tới sau nhìn thấy cảnh tượng này cũng không khỏi nín thở. Bọn chúng mặc dù không hiểu đã xảy ra chuyện gì nhưng đại khái cũng đã đoán ra chuyện gì mới xảy ra. Bức Tông, một trong tam đại thế lực của Mật Vân Túc xem ra sẽ phải xóa tên từ đây. Và người thực hiện chuyện đó là vị thiếu niên trước mắt này!

- Quá hung tàn.

Cừu Đức lăm bắm, cảm kích nhìn Lệnh Hồ Thần bên cạnh. Đến lúc này con người thô lỗ ấy mới hiểu lúc trước là Lệnh Hồ Thần muốn cứu mạng mình. Ngay cả Từ Kỳ Phong cũng phải mất mạng dưới tay người thiếu niên đó, bản thân hắn kiên trì được mấy hiệp?

Không ai biết nguyên nhân tranh chấp vì sao, nhưng bọn chúng hiểu con người này tuyệt đối không nên đụng vào!

- Đại mộc đầu.

Kiều Kiêu hồng hộc chạy đến bên cạnh Lăng Phong, lớn tiếng gọi. Vừa nhìn thấy ngân quang lạnh lẽo trong mắt Lăng Phong cô không khỏi rùng mình. Nhưng cô vẫn nắm lấy cánh tay Lăng Phong, lắc lắc:

- Đại mộc đầu, xảy ra chuyện gì vậy?

Ngân sắc trong mắt Lăng Phong thoáng dịu lại, nhìn lướt xung quanh. Bị song mục của hắn lướt qua, không ít người phải cúi đầu. Lăng Phong thản nhiên nói:

- Không có chuyện gì, chúng ta đi thôi.

Rồi quay đầu nhìn Hoàng Phủ Vân, dịu dàng nói:

- Không sao nữa rồi.

- Ừm.

Hoàng Phủ Vân trả lời, lặng lẽ bước theo Lăng Phong. Lăng Phong đi đến đâu, đám đông tự động rẽ ra đến đó! Lăng Phong cứ thế bước đi trong ánh mắt của đám hào hiệp.

Phí Lộ đứng giữa đám đông, miệng lăm bắm:

- Thì ra tên nhát gan đó mạnh đến vậy.

Lôi Trạch Ân khẽ nhún mày, nhướn miệng cười sau một hồi suy nghĩ:

- Rất thú vị, đúng là rất thú vị. Tên tiểu tử Từ Kỳ Phong có lẽ là người của Bức Tông Vô Tận Hoang Nguyên. Mặc dù không có chân truyền của Bức Tông nhưng Lăng Phong có thể giết chết hắn quả thật quá lợi hại. Nếu là ta e rằng cũng phải tổn không ít công sức.

191. Chương 146: Ai Nói Nữ Tử Không Được Làm Vua?

- Nghỉ ngơi một chút đi.

Lăng Phong đưa Hoàng Phủ Vân về doanh trướng, dịu dàng căn dặn.

Hoàng Phủ Vân lộ vẻ do dự, nhẹ giọng nói:

- Sư thúc, người có thể ở lại đây với ta không?

Lăng Phong nghĩ đêm nay Hoàng Phủ Vân vừa phải trải qua sợ hãi cực độ, bây giờ có tâm lý e dè cũng là chuyện bình thường nên gật đầu đồng ý:

- Được.

Rồi hắn quay sang, nói với bọn Kiều Kiều:

- Mọi người cứ về trước, có ta ở lại đây chăm sóc là được rồi.

Mọi người mặc dù bụng đầy nghi hoặc nhưng Lăng Phong đã nói thế nên cả Kiều Kiều ngang bướng cũng không dám phản đối. Nhất là sau khi chứng kiến trạng thái dị dạng của Lăng Phong, mọi người càng có phần nể sợ hắn hơn.

Đợi đến khi mọi người đi khỏi, Hoàng Phủ Vân mới đỏ mặt, lí nhí:

- Sư thúc, phiền người quay mặt sang hướng khác.

Lăng Phong thấy cô quần chặt lấy áo khoác của mình, nhất thời nhớ ra cảnh tượng trong rừng, không khỏi ngượng ngùng quay mặt. Hắn đang tự trách bản thân, nếu như hắn để ý hơn có lẽ hắn đã nhận ra rất nhiều manh mối từ trên người Hoàng Phủ Vân. Ví dụ như chuyện tại sao cô không chịu nghỉ ngơi cùng một doanh trưởng với mọi người, ví dụ như chuyện tại sao cô luôn có một thần thái mềm mại. Nhưng ai có thể ngờ người kế thừa Tinh Lam Công Quốc lại là nữ nhân? Người bình thường nếu như có hoài nghi, nghĩ đến thân phận của Hoàng Phủ Vân cũng sẽ lập tức gạt bỏ ngay ý nghĩ vớ vẩn đó.

Sau lưng truyền đến những âm thanh sột soạt, một lúc sau, Hoàng Phủ Vân nói:

- Sư thúc, có thể quay lại được rồi.

Lăng Phong thấy Hoàng Phủ Vân đã thay xong một bộ quần áo sạch sẽ khác, nhất thời chưa biết nên nói gì. Hắn biết chuyện đêm nay đối với Hoàng Phủ Vân là một sự đả kích quá lớn. Nhưng Lăng Phong không giỏi an ủi người khác, không khí trong doanh trưởng nhất thời rơi vào im lặng.

- Ngủ một lát đi.

Một lúc sau, Lăng Phong mới thốt ra được một câu.

Hoàng Phủ Vân gật gù đầu, nhìn Lăng Phong chờ đợi:

- Sư thúc, người có ở bên cạnh canh chừng cho ta không?

Hàng mi dài khẽ run run, cho thấy chủ nhân của nó đang mất bình tĩnh cực độ. Làn da trắng ngần như ngọc càng khiến cả người nàng trở nên yếu đuối, mong manh như cánh hoa nhỏ bé trong gió bão.

Lăng Phong thấy không đành lòng, gật đầu đáp ứng:

- Yên tâm ngủ đi, ta sẽ không rời khỏi doanh trưởng này nửa bước đâu.

- Ừm.

Nghe Lăng Phong nói vậy, Hoàng Phủ Vân mới mỉm cười yên tâm, chui vào túi ngủ. Cảm nhận được khí tức của Lăng Phong đang ở bên mình, những sợ hãi bất an trong lòng cô mới từ từ dịu xuống, dần dần cũng chìm vào giấc ngủ.

Thấy cuối cùng cô cũng đi vào giấc ngủ Lăng Phong mới dám thở dài. Chuyện xảy ra đêm nay là một sự đả kích quá lớn đối với hắn. Hoàng Phủ Vân là nữ nhi, trong lúc kịch chiến bản thân tấn cấp lên thất tinh, cự linh linh khí quý dị của Từ Kỳ Phong. Mỗi một sự kiện đều khiến người ta không biết phải làm sao. May mà Lăng Phong từ nhỏ đã được rèn luyện trong gian khổ, tâm trí cứng cỏi hơn hẳn người thường nên mức độ này hắn vẫn chịu đựng được.

Xếp bằng an tọa, Lăng Phong cẩn thận sắp xếp lại từng sự việc. Biến hóa ảnh hưởng trực tiếp đến hắn nhất có lẽ là việc chân lực tu vi tấn cấp thất tinh. Bây giờ Lăng Phong có thể cảm nhận rõ ràng từng huyết quản trong cơ thể mình chỉ với một ý niệm. Nói theo thốn kích quyết nghĩa là đã có thể dễ dàng thi triển thất thốn kích! Nhưng lực công kích này đối với hắn chưa phải là lớn, bởi vì Lăng Phong vẫn chưa thể tiến

hành dung hòa thất thốn kích với cực đạo ba. Bây giờ hần mới chỉ dung hòa lục thốn kích với cực đạo ba tạo thành cực thốn kính.

Nhưng Lăng Phong tin rằng sau một thời gian nữa bản thân có thể hoàn thành khảo nghiệm này. Đến lúc đó thực lực của hần sẽ lại có một bước nhảy vọt!

Một phát hiện làm cho hần ngạc nhiên nữa là bức linh của Từ Kỳ Phong. Thiên phú linh kĩ mà loại cự linh kì lạ này đúng là không thể tưởng tượng được. Nếu như cự linh đó được sinh ra từ linh hồn mà linh hồn uy áp có kì hiệu với linh hồn thì Lăng Phong đã chẳng thể giải quyết hần dễ dàng đến vậy.

Cổ Quỳnh có nói Từ Kỳ Phong đến từ Bức Tông của Vô Tẫn Hoang Nguyên, lí do này khiến trong lòng Lăng Phong rung động: Không biết Bức Tông lai lịch ra sao, nếu như mỗi người trong tông môn này đều có bức linh thì thật khiến người ta đau đầu. Nhưng thực lực dù có mạnh đến đâu, nếu được Lăng Phong lựa chọn lại, hần vẫn quyết định giết chết Từ Kỳ Phong không chút do dự.

Điều cuối cùng là trạng thái quái dị xuất hiện khi hần thi triển linh hồn uy áp. Lúc đó không để ý, bây giờ nghĩ lại Lăng Phong mới phát hiện khi thi triển linh hồn uy áp hần như hoàn toàn biến thành một con người khác, tất cả tình cảm có được gần như biến mất toàn bộ!

Không còn sợ hãi, không còn thương cảm, chỉ có sự lạnh lẽo thuần túy, vô tình thuần túy!

Đắm chìm trong trạng thái "vô tình" khiến Lăng Phong tin rằng mình có thể giết hơn một vạn người mà tâm lý không có nửa phần ba động. Phát hiện này khiến Lăng Phong thâm cảm thấy sợ hãi.

Không thể không thừa nhận trong trạng thái đó thực lực bản thân có thể phát huy đến mức độ lớn nhất, bất luận là công kích hay phòng ngự đều có thể đạt tới hiệu quả cao nhất. Đáng tiếc bây giờ Sang Sư đang trong trạng thái ngủ say, nếu không với kiến thức của mình biết đâu Sang Sư có thể giúp hần trả lời thắc mắc? Bây giờ Lăng Phong cũng không dám tùy tiện dùng linh hồn uy áp nữa.

Chìm đắm trong suy nghĩ nên cũng cảm thấy thời gian qua nhanh hơn. Thoáng cái, nắng sớm đã chiếu vào các khe hở trong doanh trướng. Lăng Phong cảm nhận có ánh mắt đang nhìn mình, xoay đầu lại, thì ra là Hoàng Phủ Vân đã tỉnh dậy. Thấy Lăng Phong nhìn mình, Hoàng Phủ Vân lập tức đỏ mặt, cúi gằm mặt xuống.

- Tỉnh rồi à?

- Ừm, đa tạ sư thúc đã chiếu ứng.

- Không cần phải khách khí với ta như vậy. Trước khi đi ta đã nhận lời với hoàng thượng là sẽ chăm sóc tốt người.

Bây giờ Lăng Phong mới tỉnh ngộ ra thái độ kì lạ của Hoàng Phủ Vân khi nhờ hần chăm sóc Hoàng Phủ Vân. Sau khi phát hiện ra bí mật của Hoàng Phủ Vân, hồi tưởng lại đúng là có rất nhiều khả nghi! Cười khổ lắc lắc đầu, Lăng Phong thấy nét mặt Hoàng Phủ Vân vẫn còn chút lo lắng, nói:

- Yên tâm đi, Từ Kỳ Phong đã bị giết rồi. Không còn ai biết thân phận của người nữa đâu.

- Vậy sao?

Hoàng Phủ Vân kín đáo nhìn Lăng Phong, ánh mắt có vẻ ngưng ngù. Lăng Phong ngây người, lập tức hiểu ra ý của cô là không chỉ có mỗi Từ Kỳ Phong biết bí mật này. Nghĩ lại cảnh tượng dưới trăng khiến huyết mạch người ta sôi sục ấy, Lăng Phong không khỏi ho lên một tiếng bối rối.

Hoàng Phủ Vân cúi đầu, một lúc lâu sau mới thở dài, nói như mơ:

- Từ nhỏ phụ vương đã chú ý, chưa bao giờ để ta được phát sinh quá nhiều giao tập với người trong cung. Thậm chí mỗi lần cung nữ đến đều có phụ vương đứng sẵn bên cạnh. Khi đó ta còn nhỏ nên vẫn chưa hiểu, sau này trưởng thành mới dần dần rõ khổ tâm của phụ vương.

Cô nói với về hồi ức:

- Sau này thông qua sư tôn ta mới biết được một trong các lý do: Ngày đó, phụ vương và mẫu thân ta rất yêu thương nhau, mẫu thân sức khỏe yếu nên quân thần khuyên phụ vương nạp thêm thiếp. Nhưng phụ

vương nhất quyết không đồng ý. Vì không muốn làm phụ thân khó xử, mẫu thân ta bất chấp sức khỏe yếu vẫn quyết định sinh ra ta. Kết quả ta lại là phận nữ nhi.

Nói đến đây, ngữ khí của cô thoáng run run, có vẻ như đang rất kích động.

- Vì quá thất vọng, mẫu thân ta mất không lâu sau đó. Phụ vương đau khổ vô cùng. Không muốn cho các lãnh địa rắp tâm bành trướng, phụ vương che giấu thân phận của ta, dạy dỗ ta như một nam nhi. Ta luôn cố gắng tự nói với mình, ta là một nam nhi, sau này ta sẽ kế thừa Tinh Lam Công Quốc! Nhưng ta thực sự không thể nào làm nổi.

Hoàng Phủ Vân dầm dức khóc:

- Ta cũng được muốn được mặc quần áo đẹp như các cô gái cùng trang lứa, cũng muốn lúc đau khổ có người để dựa vào nhưng thân phận của ta nói cho ta biết tất cả chỉ là xa xỉ. Tại sao nữ tử thì không được kế thừa Tinh Lam, không thể mang lại hạnh phúc cho nhân dân Tinh Lam? Tất cả những chuyện này là vì cái gì?

Chưa có giây phút nào Hoàng Phủ Vân được bày tỏ nỗi đau khổ trong lòng như lúc này, cô ôm chặt lấy vai mình, đầu cúi thấp, khóc không thành tiếng.

Nhìn bộ dạng yếu ớt mong manh như một đóa hoa của Hoàng Phủ Vân, Lăng Phong không khỏi cảm thấy thương tiếc. Một sự rung động mãnh liệt trào lên trong hắn. Lăng Phong trầm giọng, kiên định nói:

- Ai nói nữ tử thì không thể kế thừa đại vị? Chỉ cần người muốn, sự thúc sẽ toàn lực ủng hộ người! Bất luận là công quốc chi chủ hay vương quốc quốc vương, thậm chí là đế quốc đế quân! Chỉ cần người muốn, nữ nhi đều có thể nắm giữ đại quyền!

Hoàng Phủ Vân ngẩng đầu, ngỡ ngàng nhìn Lăng Phong. Tất cả những buồn đau, ai oán đều bị thay thế bởi sự ngạc nhiên cực độ!

Những lời Lăng Phong vừa nói tuyệt đối là thật. Ở Thần Vĩ Đại Lục, mặc dù nữ tử cũng có thể tu luyện, cũng có thể xuất hiện cường giả nhưng nói tóm lại vẫn là một đại lục do nam tử làm chủ! Nữ tử chỉ là một đóa hoa tươi không thể thiếu trên mảnh đất này, căn bản không thể chiếm cứ địa vị, càng không thể nói chuyện trở thành quốc vương. Nếu đúng như Lăng Phong nói, Hoàng Phủ Vân công khai dùng thân phận nữ nhi chấp chưởng Tinh Lam, thì đây sẽ trở thành đề tài tranh luận đầy tính bạo tạc.

Lời hứa nói ra, Lăng Phong cuối cùng cũng tìm ra cách khuyên nhủ Hoàng Phủ Vân. Hắn toét miệng cười, nụ cười có một vẻ ấm áp rất khó diễn tả. Từng câu từng chữ như khắc vào lòng Hoàng Phủ Vân:

- Chỉ cần cô muốn, có thể lập tức khôi phục thân phận vốn có của mình, có thể mặc bộ quần áo mà cô thích, có thể đường đường chính chính kế thừa đại vị, hoàn thành kì vọng mà vương thượng dành cho cô! Với thân phận nữ nhi, cô vẫn có thể làm tốt mọi chuyện, thậm chí còn có thể tốt hơn.

- Nếu như có người phản đối thì sao?

Hoàng Phủ Vân giọng run run, hỏi với vẻ thiếu tự tin.

- Sự thúc sẽ vì cô một kiếm giết chết bọn chúng.

Lăng Phong nói với vẻ mặt của một hung thần ác sát.

Hoàng Phủ Vân bị chọc cho cười phì, nụ cười kiều diễm như tuyết liên trên băng, chói sáng mà cao ngạo! Cô mím môi, lơ đãng hỏi:

- Vậy ta cũng có thể có người thương chứ?

Lăng Phong ngây người, quả quyết nói:

- Đương nhiên, chỉ cần cô muốn, lập tức sẽ có chục tên nam tử vây quanh cô.

- Ta không cần đến cả chục người đâu.

Hoàng Phủ Vân không khỏi hờn dỗi, nhìn Lăng Phong đang ha ha cười lớn, hai má khê ửng hồng:

- Ta chỉ cần một người là đủ rồi.

Mặc dù trong lòng vẫn có chút băn khoăn nhưng qua cuộc nói chuyện vừa rồi, Hoàng Phủ Vân thấy thoải mái hơn rất nhiều, nụ cười trên khuôn mặt cũng tươi tắn hơn, Lăng Phong thấy thế cũng yên tâm phần nào. Sau khi chào từ biệt, hần bước ra khỏi doanh trường. Hoàng Phủ Vân thân là nữ tử, nếu hai người ở cùng trong một doanh trường lâu quá sẽ không tiện. Trước đây không biết thân phận của cô thì không sao, bây giờ cứ tiếp tục mối quan hệ không rõ ràng, e rằng sau này sẽ khó ăn khó nói.

Thấy Lăng Phong rời đi, Hoàng Phủ Vân định nói gì lại thôi, thái độ có vẻ quyến luyến.

Thấy Lăng Phong đi ra, Lệnh Hồ Thần đang sốt sắng chờ đợi bên ngoài liền chạy đến, nét mặt vui vẻ. Lăng Phong ôn tồn hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Rõ ràng biết người thiếu niên trước mắt nhỏ hơn mình rất nhiều nhưng Lệnh Hồ Thần cảm thấy mình như đang đứng trước mặt sư trưởng nên câu từ hết sức câu nệ. Bị Lăng Phong hỏi, hần vội vàng nói:

- Lúc này Mã Lạc đến nói mời ngài tham gia thương nghị. Không biết ngài có đồng ý hay không?

Hần đối xứng hô với Lăng Phong mang theo vẻ cung kính xứng với hơn từ lúc nào không hay.

- Thương nghị? Có những ai?

Lăng Phong khẽ chau mày. Lăng Phong đoán có lẽ là vì thực lực mà mình thể hiện đã vượt ra khỏi tầm tưởng tượng của họ nên mới được họ mời.

- Không rõ.

Lệnh Hồ Thần lắc đầu.

- Hần chỉ nhờ ta nhất định phải mời ngài tới. Ta nói ngài đang tu luyện, đuổi hần đi nhưng hần không chịu. Hay là để ta đi trực tiếp từ chối hần?

Nghĩ một lát, Lăng Phong nói:

- Không cần, ta sẽ đi xem họ tính toán thế nào.

Doanh trường của bọn Mã Lạc và những mạo hiểm giả khác cách doanh trường của họ không xa, chỉ khoảng chừng mười thước. Thấy Lăng Phong đi tới, đám mạo hiểm giả đang ngồi chờ trước doanh trường lộ rõ vẻ kích động. Bọn họ không thể nghĩ rằng người thiếu niên nhìn có vẻ ôn hòa này lại có một thực lực cường hân đến vậy. Hần có thể giết chết Bức Tông tông chủ chỉ bằng một nhát kiếm, khiến đám người của Bức Tông không dám xông lên. Cảnh tượng đêm qua đến tận bây giờ nghĩ lại vẫn khiến bọn họ cảm thấy nhiệt huyết, chỉ muốn được biến thành Lăng Phong để làm những việc đại sự rung động lòng người.

Thân là mạo hiểm giả, cuộc sống thường ngày ở Mạt Vân Túc của họ không hề đơn giản. Nhiều khi còn bị tam đại thế lực áp bức nên thâm tâm sớm đã cảm thấy vô cùng bất mãn với bọn Từ Kỳ Phong. Nếu như không phải vì không đủ khả năng thì họ đã sớm học tập theo Lăng Phong rồi.

Bước vào doanh trường, Lăng Phong nhìn lướt qua một lượt. Chỉ một doanh trường nhỏ thôi mà đầy ắp những người. Mặc Quỷ của Phú Khắc thương đội, Cửu Đức của Địa Lợi thương đội, còn cả Lý Tư của thú liệt giả nữa! Lệnh Hồ Thần đứng sau lưng hần có vẻ cũng không ngờ đến sự có mặt của Lý Tư. Thân là mạo hiểm giả đương nhiên chẳng thể có cảm tình với thú liệt giả nên không khỏi chau mày, lộ ra vài tia giận dữ.

Mã Lạc vừa nhìn thấy Lăng Phong, nhất thời mừng rỡ, cười ha ha chạy ngay đến:

- Lăng tiên sinh, ngài giấu mọi người vất vả quá. Nếu như sớm biết ngài là đại cao thủ, bọn ta đã không dám làm cản trước mặt ngài rồi.

- Mã Lạc tiên sinh khách khí rồi.

Lăng Phong mỉm cười:

- Chỉ là chút thực lực vi bạc, Lăng mỗ sao dám nhận lời tán dương.

Sau vài câu khách sáo, bọn Lăng Phong được mời ngồi xuống.

- Lăng tiên sinh thiếu niên có tài vậy mà không kiêu không tự phụ, thật khiến người ta cảm phục!

Mặc Quỳ giương cái bụng tròn vo, niềm nở:

- Mời Lăng tiên sinh ném thử ly bảo trà nổi tiếng của Phú Khắc Công Quốc chúng ta, thứ này rất khó kiếm được bên ngoài.

Ở đây ai cũng ra vẻ ân cần niềm nở với Lăng Phong. Ngay cả người đã từng xảy ra xung đột là Cừu Đức cũng như vậy. Điều này khiến trong lòng Lăng Phong không khỏi gợn lên một tia nghi hoặc: Sự tôn kính với cường giả ở Thần Vĩ Đại Lục không phải là giả, nhưng ân cần như vậy có chút hơi quá. Người xưa có câu "Không có việc cầu người thì không cần quá khách khí". Mục đích cuối cùng của họ là gì?

192. Chương 147: Cự Tuyệt!

Vừa nói, vừa lấy từ khăn ra ba bốn miếng tiểu tinh kim hoàng sắc to cỡ ngón tay bỏ vào chiếc nồi lớn giữa doanh trướng. Hoàng sắc tinh vừa vào nồi lập tức tản ra một mùi thơm nồng đậm.

Mùi thơm này đậm mà không gắt, quần quýt quanh mũi người ta, mãi không tan như một dải lụa vô hình, vỗ về quanh mặt.

- Mặc Mặc thiên vị quá. Có thứ tốt thế này mà sao lúc này không mang ra cho một người ném thử.

Mã Lạc giận dữ hét lớn rồi tham lam hít một hơi thật sâu:

- Nhưng nể tình món bảo bối này, bỏ qua cho người.

"Bạch Tuyết trường ly" là một loại ma thú nhị tinh. Loại ma thú này hình thể giống trâu, trên người phủ một lớp lông dày màu trắng tuyết, cả đời sống trên đỉnh núi tuyết, người thường rất khó nhìn thấy. Tính tình của chúng rất ôn hòa, rất ít tranh đấu cùng người, nhưng bởi vì nhục cốt của chúng có công hiệu tẩm bổ, nếu đem hầm canh có thể tăng cường khí lực nên thường xuyên bị con người bắt giết.

Thứ quý giá nhất trên người Bạch tuyết trường ly không phải nhục cốt mà là "ly bảo" mà chúng nôn ra. Bởi vì quanh năm sống ở lạnh giá nên tràng vị của chúng không được tốt. Bạch tuyết trường ly ấu tể sau khi sinh ra được mẹ cho bú sữa. Một phần sữa được ấu tể hấp thu, phần lớn còn lại tích tụ trong dạ dày của chúng. Một tháng sau sẽ hình thành nên một loại tinh quyết vi hoàng sắc. Ly bảo vừa được nôn ra nhất định phải nhạt lờn, nếu không rất dễ bị những con bạch tuyết trường ly khác ăn mất.

Lăng Phong đã từng đọc phần giới thiệu lý bảo này trong một điển tịch. Chỉ một miếng to cỡ ngón tay thôi nếu đem đi bán chỉ ít cũng phải một trăm kim tệ, hơn nữa còn không có hàng để bán! Ba kim tệ đã đủ cho một gia đình chi tiêu trong một tháng. Chỉ cần nói đến đây thôi đã đủ hiểu ly bảo quý giá như thế nào. Ly bảo quý giá đến vậy cũng bởi nghe đồn nó có công hiệu tẩm bổ, hơn nữa còn có kì hiệu khiến cho một vài bộ vị trở nên trắng đại nên không ít quý tộc phú gia muốn mua món đồ xa xỉ phẩm này.

Mặc Quỳ ha ha cười nói:

- Nếu như không phải Phú Khắc thương đội chuyên môn phái người lên núi tuyết, nuôi một đàn bạch tuyết trường ly thì cũng không có thứ bảo bối này. Dù vậy, trên người ta cũng chỉ có năm miếng, nếu như không phải Lăng tiên sinh đến, ta cũng không nở lấy ra đâu.

Ngữ khí keo kiệt không che giấu của hắn khiến Mã Lạc phải bật cười.

Nhận ly trà từ tay Mặc Quỳ, Lăng Phong hít một hơi thật sâu mùi thơm nồng đậm, nhất thời cảm thấy các lỗ chân lông trên người mình như đang giãn ra, mở ra con đường kết nối giữa cơ thể với thế giới bên ngoài. Tâm thần lập tức đại sướng. Hắn thầm cảm thán: Không biết ly bảo có công hiệu tư bổ thật hay không, nhưng mùi hương này quả đúng là độc nhất vô nhị.

Lăng Phong biết bọn chúng cất công mời hắn tới đây, lại dùng trăm phương ngàn kế nịnh nọt hắn tuyệt đối không đơn giản chỉ là muốn kéo gần khoảng cách hữu nghị. Nhưng bọn họ không nói, Lăng Phong cũng không hỏi, chỉ chuyên tâm thưởng thức ly bảo trà hiếm có.

Thấy Lăng Phong bình thản đến vậy, Mặc Quỷ khẽ chau mày, trong lòng có chút khó hiểu. Theo kinh nghiệm của hắn: Phàm là con người thì đều phải có nhược điểm, người già kinh nghiệm phong phú nên thường hay bảo thủ bảo vệ những lẽ thói cũ, thiếu niên dũng mãnh tinh tiến dễ thiếu cẩn thận. Nhưng với Lăng Phong, hắn thấy bản lĩnh quan sát của mình không còn hữu dụng nữa. Người thiếu niên trước mặt tu vi mạnh đến đáng sợ nhưng bản thân hắn thì lại trầm ổn tĩnh táo hoàn toàn không giống một thiếu niên.

Cuối cùng, Mặc Quỷ không kìm nổi, "ho" lên một tiếng:

- Lăng tiên sinh, không biết tiếp theo ngài định tính thế nào?

Lăng Phong tinh thần run lên, kịch cuối cùng cũng diễn rồi!

- Mặc tiên sinh lời này là có ý gì?

Lăng Phong ra vẻ kinh ngạc, hỏi.

Mặc Đồ rửa thầm một tiếng "tiểu hồ ly", mặt vẫn tươi cười:

- Lăng tiên sinh có lẽ cũng hiểu rất rõ cục diện trước mắt? Chân Vật Các, Vô Cốt Môn, Bức Tông tam đại thế lực ý có thực lực cường đại, chiếm phần lớn la bàn trong tay. Có thể thấy, số người đạt được mục đích cuối cùng phần đông sẽ là của chúng. Thực lực của chúng cũng mạnh nhất. E rằng, mỗ chích viêm thạch sẽ thuộc về chúng phần nhiều!

- Nếu đổi thành trước kia, thực lực không bằng người ta bọn ta đương nhiên không dám nhiều lời."

Mặc Quỷ thăm quan sát thái độ Lăng Phong, nói ra mục đích thực sự của mình:

- Nhưng Lăng tiên sinh xuất hiện khiến bọn ta nhìn thấy hi vọng. Có thể dùng sức của một người giết chết tông chủ và đẩy lùi Bức Tông, thực lực của Lăng tiên sinh mạnh thế nào đương nhiên không cần hoài nghi. Nhưng hình như bên cạnh Lăng tiên sinh không có nhiều cường giả?

Lăng Phong đã mơ hồ đoán được mục đích của chúng, mỉm cười nói:

- Mặc tiên sinh có gì xin cứ nói thẳng.

- Được, Lăng tiên sinh cũng là người thẳng thắn nên ta cũng không vòng vo nữa!

Mặc Đồ vỗ tay cái chát, nói:

- Người xưa có câu 'phân tác lưỡng hại, hợp tác hồ lợi', chúng ta muốn tất cả liên hợp lại với nhau, hình thành nên một lực lượng không thua kém gì bên Chân Vật Các! Bốn người chúng ta muốn mời Lăng tiên sinh làm thủ lĩnh của liên minh này, tiên sinh thấy sao?

"Thì ra là vậy" Lăng Phong thăm nghĩ, không đồng ý cũng không phủ quyết luôn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm ly bảo trà.

- Đương nhiên, để thể hiện thành ý của chúng ta, cuối cùng bất luận chúng ta giành được bao nhiêu chích viêm thạch, Lăng tiên sinh có thể độc chiếm ba phần!

Mặc Quỷ đưa ra điều kiện hấp dẫn:

- Lăng tiên sinh thực lực phi phàm nhưng có lẽ vẫn chưa hiểu rõ mọi người ở đây lắm. Nếu như ngài tin vào những gì Mặc Quỷ nói, phần chích viêm thạch mà ngài có được, Phú Khắc thương đội hứa sẽ mua lại với giá cao, tuyệt đối không để Lăng tiên sinh phải thiệt.

Lăng Phong cười thầm, Mặc Quỷ cũng có thể coi là một thuyết khách có tài. Đầu tiên là chỉ ra ưu thế rõ ràng của tam đại thế lực, sau đó trắng trợn thổi phồng hắn lên, cuối cùng là dùng trọng lợi. Nếu như đổi thành người khác chắc đã bị những lời nói đường mật của hắn làm cho quay cuồng gật đầu đồng ý. Nhưng Lăng Phong tính đi tính lại, nếu mình tham gia liên minh, bọn Mặc Quỷ không chỉ có cường giả tọa trấn mà còn tập trung được một lượng lớn thủ hạ đắc lực đủ để đè bẹp bọn Đạo Man, Cổ Quỳnh.

Nhưng bọn chúng không hề hay biết mối quan hệ giữa Cổ Quỳnh và Cổ Dao. Lăng Phong căn bản không thể để chúng động thủ đối phó với Vô Cốt Môn. Quan trọng hơn, trong chuyến mạo hiểm này còn có Lôi Trạch Ân và Vệ Định. Người bên cạnh không thể phát hiện ra tu vi của họ nhưng Lăng Phong thân là

chuyên tu ngũ hệ nguyên lực chi linh hồn lực, hắn đương nhiên phải cảm nhận được sức mạnh cường đại ẩn giấu trên người họ! Đối với luồng sức mạnh này, cái gọi là liên minh tập trung chẳng khác gì trò cười.

Biết rõ dù vất vả trăm bề cũng không có được kết quả tốt Lăng Phong đương nhiên chẳng đại gì làm chuyện đó.

Hắn cười nhạt, tiêu sái hất ống tay áo, đứng lên nói:

- Lăng mỗ lần này đến Vân Mộng Hoang Trạch chỉ muốn mở rộng tầm mắt, tìm hiểu thêm về bất đồng phong vật. Chuyện tranh đấu với người ta cũng là bất đắc dĩ. Đề nghị của Mặc tiên sinh Lăng mỗ không thể tiếp nhận. Đa tạ khoản đãi, Lăng lỗ cáo từ.

- Lăng tiên sinh, chúng ta có thể bàn thêm mà.

Mã Lạc chưa nói hết lời đã bị Mặc Quĩ ngăn lại. Hắn vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười như cũ, chỉ có ngữ khí là thêm phần ngưng trọng: "Bức Tông quần long vô thủ, la bàn định vị trong tay chúng e rằng không giữ được lâu. Không biết Lăng tiên sinh có muốn tham gia không?"

Lăng Phong thoáng dừng cước bộ, phẩy tay nói: "La bàn định vị này cũng chỉ là chuẩn bị cho ngũ sắc vạn hoa tụy cuối cùng, nhiều hơn cũng vô ích. Lăng mỗ sẽ không tham gia vào chuyện này." Lăng Phong biết Mặc Quĩ nói vậy là muốn động thủ với Bức Tông. Nghĩ đi nghĩ lại kể ra cũng là chuyện bình thường. Mất đi Từ Kỳ Phong tọa trấn, nếu như người của Bức Tông vẫn giữ được la bàn định vị mới là chuyện lạ.

Tác dụng của một cường giả nằm ở tính quyết định. Có Từ Kỳ Phong, Bức Tông là một trong tam đại thế lực. Mất đi hắn, tam túc đỉnh lập tức biến thành "Nam Bắc đối trì", rất có thể sẽ có liên minh mới sinh ra tham dự vào đó.

Đợi Lăng Phong đi rồi, Cừu Đức mới nặng nề "hừ" một tiếng: "Ba phần lợi ích vẫn còn chưa bằng lòng, vậy hắn muốn bao nhiêu? Hắn nghĩ là không có bọn hắn thì chúng ta không làm gì được sao?"

"Vấn đề không nằm ở chỗ phân chia lợi nhuận mà là hắn căn bản không muốn hợp tác cùng chúng ta." Lý Tư chậm rãi nói, nhãn thần hừ hừ miếu miếu như căn bản không để ý đến những chuyện xảy ra bên ngoài.

"Không sai, nếu như hắn không đồng ý với điều kiện đưa ra sẽ lập tức để lại đường lui, quay sang mặc cả. Nhưng hắn bỏ đi không chút do dự chứng tỏ hắn căn bản không muốn tham gia vào liên minh." Mặc Quĩ đồng ý với cách nói của Lý Tư, nghi hoặc: "Ta không tin có người đối mặt với món lợi lớn như vậy lại không động lòng, trừ phi hắn đang bắn khoản điều gì đó. Khó nắm bắt thứ gì thì chúng ta càng phải tìm hiểu thông tin về thứ đó, không đúng sao?"

"Còn tin tức đặc thì gì nữa, không phải là nhất gan sao?" Cừu Đức nói với vẻ khinh thường.

"Nhất gan?" Mặc Quĩ lạnh lùng cười giễu cợt: "Nếu như nhất gan, hắn có ra tay giết chết Bức Tông tông chủ không?" Câu hỏi của hắn nhất thời làm Cừu Đức cứng họng, liên tưởng lại cảnh tượng đêm qua bốn người chúng không khỏi rung mình.

Người thiếu niên lạnh lùng, vô tình như sát thần đó, bây giờ nghĩ lại bọn chúng vẫn cảm thấy ớn lạnh!

Mã Lạc bất mãn nói: "Bây giờ tranh luận chuyện này thì có ý nghĩa gì, nếu như đã quyết định vậy thì chúng ta phải tranh thủ ra tay sớm. Bốn bên chúng ta liên thủ, chắc cũng đủ nuốt chửng số la bàn của bọn Bức Tông!"

"Ừ, nói có lý. Nhưng trước mắt chúng ta cần phải thẳng thắn nói về thực lực trong tay mình trước để các bên hiểu thêm về nhau. Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì còn chiều ứng được." Mặc Quĩ trầm ngâm nói: "Phú Khắc thương đội ta thất tinh cao thủ có bảy người, bát tinh trung kì hai người, chư vị thì sao?"

"Địa Lợi thương đội ta bát tinh cao thủ chỉ có mình ta, bát tinh đỉnh phong! Ngoài ra đại mao tiểu mao có mười lăm người, đều là thất tinh cao thủ." Cừu Đức dong dạc nói. Mặc dù số bên hắn không chiếm ưu thế về số lượng bát tinh cao thủ nhưng chất lượng thì cao hơn hắn. Nếu như xảy ra chuyện gì bát tinh đỉnh phong cao thủ thừa sức chống đỡ với hai bát tinh!

"Thú liệt giả, bát tinh đỉnh phong có một mình ta, ngoài ra bát tinh tiền kì ba người, thất tinh đỉnh phong bảy người!" Lý Tư lười biếng báo cáo thân gia của mình.

Nghe xong những lời Lý Tư vừa nói, ba người còn lại sắc mặt đều có vẻ không được tự nhiên.

193. Chương 148: Hư Không Pháp Ấn .

Thú liệt giả huyết tinh tư sát hơn mạo hiểm giả rất nhiều. Được Lý Tư giữ lại bên mình ắt hẳn phải là nhân tài kiệt xuất, nhất là đám người đó bản tính hung ác, lúc tranh đấu đều dùng hiểm chiêu, ngoan chiêu, âm chiêu, khó đối phó hơn đồng tình cường giả.

”Nhân số mạo hiểm giả chúng ta có lẽ nhiều nhất.” Mã Lạc cười khỏ, nói: ”Ta thân là bát tinh trung kì, còn có một hảo hữu bát tinh tiền kì, ngoài ra thất tinh cao thủ có rất nhiều, số còn lại lục tinh cao thủ cũng phải gần năm mươi!”

Lần này đến Vân Mộng Hoang Trạch, ngoài những đại thế lực khiến người ta phải chú ý ra, những mạo hiểm giả không nằm trong tổ chức đều được Mã Lạc gom lại thành một trận doanh. Nhưng đó cũng chỉ là tổ hợp tạm thời, thủ hạ không hề có ràng buộc thực tế. Càng không cần nói đến đám mạo hiểm giả lai lịch bất minh, những người này mới đến Mạt Vân Túc, không ai rõ lai lịch của chúng.

Mặc Quỷ khẽ nhủ mảy: ”Theo ta suy tính, Bức Tông có khoảng hai mươi chiếc la bàn định vị. Lát nữa phân chia chúng ta vẫn cứ theo nguyên tắc bình quân. Mã Lạc tiên sinh, không thể vì thủ hạ của ngài nhiều mà chiếm phần hơn được.”

”Cái này ta đương nhiên hiểu.” Mã Lạc gật gật đầu, cổ nén nét không vui trên mặt. Hẳn hiểu, bề ngoài số người nắm trong tay nhiều nhất nhưng trên thực tế một là những người này không hề đồng tâm, hai là số cao thủ bên trong quá ít, sức mạnh mà hắn nắm giữ yếu nhất trong bốn người. Được phân chia theo nguyên tắc bình quân đối với hắn mà nói đã là không tệ rồi.

”Lăng tiên sinh, ta không ngờ bọn họ lại đưa ra yêu cầu như vậy.” Bước ra khỏi doanh trường, Lệnh Hồ Thần nói với vẻ áy náy: ”Mã Lạc thường ngày cũng rất chính trực, không ngờ cũng có lúc hắn bắt tay với Lý Tư.”

Lăng Phong cười cười, nói: ”Lợi ích động nhân tâm. Đặt mỏ chích viêm thạch với trữ lượng phong phú trước mặt, thánh nhân cũng phải cải biến động tâm. Người không biết trước chuyện này nên không thể trách người được.”

Thấy Lăng Phong không trách mình, Lệnh Hồ Thần thở phào nhẹ nhõm, hiếu kì hỏi: ”Vậy Lăng tiên sinh ngài không có hứng thú với chích viêm thạch sao?”

”Ta?” Lăng Phong ha ha cười lớn, nói: ”Sức mạnh có được đến đâu thì hưởng đến đó. Có những thứ không phải muốn là được đâu.”

Nghe những lời nói có chút bí hiểm cao thâm của Lăng Phong, Lệnh Hồ Thần chẳng hiểu gì, cuối cùng đành phải lắc đầu từ bỏ việc tìm kiếm đáp án. Trong mắt hắn, tư duy của một cường giả như Lăng Phong khác hẳn người thường, có thêm chút cổ quái cũng dễ hiểu.

Lăng Phong thì đang nghĩ đến hội đấu giá ở Mạt Vân Túc. Có thể ước thúc được tam đại thế lực thì thực lực tự thân hẳn không kém. Dù gần chích viêm thạch có chút trở ngại nhưng cũng không đến nỗi ngăn cản được họ. Vậy tại sao họ đem số la bàn định vị đó ra đấu giá?

Lăng Phong không khỏi nghĩ theo một chiều hướng khác. Nếu như hội đấu giá trêu đùa tất cả mọi người, trên thực tế họ đã sớm vét sạch số chích viêm thạch đó thì thật không biết mọi người sẽ làm thế nào.

”Đại mộc đầu, đang làm gì vậy?”

Sau khi quay trở lại doanh trường của mình thì trời đã sáng rõ. Kiều Kiều vươn vai bước ra khỏi doanh trường vừa hay nhìn thấy Lăng Phong đang đứng đó, bản khoả hỏi. Một người có bản tính lác quan như Kiều Kiều sớm đã quên sạch những chuyện mới xảy ra đêm qua.

”Xem trò vui.”

"Trò vui?" Kiều Kiều bực bội hỏi, nhìn thấy ánh mắt lạnh lạnh của người trước mắt, ngạc nhiên nói: "Trò vui ở đâu?" Chưa dứt lời đã thấy phía trước vang lên một tiếng nổ lớn, rồi một tiếng người hét vang: "Mã Lạc, người dám phạm đến Bức Tông chúng ta?"

"Ha ha, sao ta không dám? Ai Lý Khắc, người tướng Bức Tông bây giờ vẫn giống như Bức Tông trước đây sao?"

Một tiếng gió rít điên cuồng, doanh trường bị xé ra làm đôi, vô số thân ảnh bay lên không trung, tiếp sau đó là những tiếng khí kinh phát nổ liên tiếp. Chỉ một thoáng giao thủ ngắn ngủi mà không biết hai bên đã xuất ra bao nhiêu chiêu.

"Đi, chúng ta đi xem trò vui." Lăng Phong khoác tay lên vai Kiều Kiều, thi triển thác bộ. Thân ảnh hai người huyền hóa thành một cơn gió xoáy, bay về phía trước.

Trận kịch chiến ở doanh trường vốn thuộc về Bức Tông đã phân rõ thắng bại, bọn Mã Lạc đang chiếm thế thượng phong. Bọn họ động dụng tổng cộng tám bát tinh cường giả trong khi bên Bức Tông chỉ có mỗi ba. Trên phương diện cao giai vũ lực, không có uy lực của một cửu tinh cường giả như Từ Kỳ Phong, Bức Tông hoàn toàn yếu thế.

Ai Lý Khắc là một người trung niên, mặt đầy râu ria, xương gò má nhô cao khiến cho đôi mắt như thêm lõm sâu vào hốc mắt. Thân là Bức Tông phó tông chủ, sau khi Từ Kỳ Phong chết, áp lực đè lên vai hắn càng nặng hơn, vốn dĩ cũng đang băn khoăn nên ở hay nên đi. Trước đây, với bối cảnh cùng thực lực cường hãn của Từ Kỳ Phong, Bức Tông mới chiếm cứ một vị trí trong tam đại thế lực. Nhưng trên thực tế danh tiếng của Bức Tông ở Mạt Vân Túc không được tốt cho lắm.

Một khi Từ Kỳ Phong chết, Ai Lý Khắc e rằng địa vị của Bức Tông sẽ tụt thảm hại, thậm chí còn có thể bị những kẻ thù từ xưa đến nay đả kích. Bởi vậy hắn đã sớm có chuẩn bị, chỉ có điều hắn không nghĩ là mọi chuyện lại diễn ra nhanh đến vậy.

Ai Lý Khắc ghì huyết khí cuộn cuộn lại, cười thầm: "Các người hưng sư động chúng đến, chắc không chỉ để gây chuyện với đám tàn binh thắng tướng này chứ?" hai tên bát tinh cường giả sau lưng hắn không nén nổi giận giữ định lao lên nhưng đều bị hắn chặn lại.

"Ha ha, Ai Lý Khắc người cũng là kẻ thông minh, chỉ cần người giao tất cả số la bàn định vị mà Bức Tông có ra đây, bọn ta sẽ lập tức rời đi, người thấy sao?"

Nét mặt Ai Lý Khắc bùng lên một tầng nộ khí, nhìn khắp một lượt bọn Mặc Quỷ, Lý Tư, Mã Lạc, Cừu Đức. Hai tên đứng sau hắn hừ lạnh một tiếng, tiến lên trước một bước, chân lực khí tức cường đại bốc lên cuộn cuộn như muốn làm nổ tung không khí.

Đối diện với nhất kiếm uy lực kinh nhân của Lăng Phong, chúng lựa chọn rút lui, lúc đó không có ai chỉ trích chúng bởi vì thực lực của Lăng Phong thể hiện ngay ra đó. Nhưng chuyện bị bọn Mã Lạc sỉ nhục tông môn, nếu như bọn chúng vẫn rút lui thì sau này Bức Tông khó lòng đứng vững nổi.

Cảm xúc nồng liệt cứ thế nổi lên, một trận đại chiến sắp bắt đầu.

Lý Tư đột nhiên lùi về sau mấy bước, âm thầm làm một thủ thế. Chỉ cần Ai Lý Khắc phản ứng, hắn sẽ lập tức giáng cho nhất kích lôi đình!

"Ha ha, mới sáng sớm mà chư vị đã ở đây giương cung bạt kiếm, không ngại làm hỏng phong cảnh sao?" Đúng lúc đó, một giọng nói lạnh lạnh cất lên, tiếp sau là Đạo Man xuất hiện với bốn tên thủ hạ. Vừa nhìn thấy Đạo Man, đám người có mặt không khỏi giật mình. Tam túc đỉnh lập hiện nay của Mạt vân Túc chỉ có Chân Vật Các của Đạo Man là cổ lão nhất. Nghe nói bản thân Đạo Man có thực lực cửu tinh đỉnh phong, chỉ thiếu một bước là đã có thể tiến vào thánh vực chi cảnh.

Chỉ một thân phận cửu tinh đỉnh phong cường giả đã đủ cho Chân Vật Các ngạo thị quần hùng, không ai dám động đến, huống hồ kinh doanh từng ấy năm chẳng ai biết rốt cuộc Chân Vật Các có bao nhiêu mối quan hệ, bao nhiêu thế lực tiềm ẩn. Chỉ cần nhìn bốn tên hán tử cơ bắp cuộn cuộn, gương mặt tử kim sắc đang đứng sau lưng Đạo Man là bọn chúng đã biết không thể coi nhẹ. Bốn tên này là bốn chiến tướng có tên "Phong, Vũ, Lôi, Điện", là tứ đại cường giả Chân Vật Các dùng để chấn áp người ngoài, mỗi người đều có thực lực bát tinh trung kỳ!

Bọn chúng vừa xuất hiện, hai bên lập tức tỏ ra căng thẳng, bọn họ không biết Đạo Man rốt cuộc định làm gì. Một cửu tinh đỉnh phong cường giả, bốn bát tinh cường giả, thế lực này đủ để xoay chuyển thế cục trong chớp mắt.

Thấy mọi người có vẻ căng thẳng, Đạo Man cười thoải mái, quay sang nhìn Ai Lý Khắc: "Từ tông chủ cũng là một đại anh kiệt. Mặc dù lúc còn sống có không ít hiểu lầm với Chân Vật Các chúng ta, nhưng bây giờ người đã chết như ngọn đèn đã tắt, chuyện đã qua cứ để cho nó tan đi như mây khói."

Bọn Mã Lạc nghe mà cứng người, Đạo Man nói vậy là có ý gì? Sao hắn lại chọn cách hòa giải với Bức Tông? Không lẽ hắn định ra tay giúp đỡ Bức Tông? Suy nghĩ này khiến chúng không khỏi lo lắng.

Đạo Man chuyển chủ đề: "Nếu như phó tông chủ không chê, bốn các chủ nguyện thay Từ tông chủ hoàn thành di nguyện, tiến hành chuyến mạo hiểm này đến cùng, không biết ý chư vị thế nào?"

Nghe xong những lời này, mọi người không khỏi giật mình. Đạo Man nói nghe có vẻ hay nhưng trên thực tế cũng là cùng một ý niệm với bọn Mã Lạc, muốn nuốt chửng tài sản của Bức Tông. Thấy hai bên xung đột vì lợi ích, một hán tử áo xám bên Mã Lạc giận dữ quát: "Đạo Man các chủ, làm gì cũng phải để ý thứ tự trước sau chứ? Ngài ngang nhiên qua mặt như vậy có phải vì nghĩ mạo hiểm giả chúng ta dễ bắt nạt không?"

Mắt Đạo Man lóe lên một tia sắc lạnh, bàn tay đột nhiên duỗi ra, quát: "Bốn các chủ nói chuyện, ai cho người lên tiếng?"

Hư không đột nhiên lóe lên một tia thanh sắc, quét qua đỉnh đầu hán tử áo xám. Chưởng ảnh xuất hiện, mang theo từng khối vụ khí áp súc bên trong, thỉnh thoảng lại vang lên một tiếng nổ nhỏ.

Lý Tư biến sắc, một khối tinh quang bỗng lóe lên từ lòng bàn tay hắn rồi một sợi dây xích ngân quang sáng lạn bay ra. Bề mặt sợi dây xích được bọc bởi một tầng quang mang đen thui, rõ ràng đây là một thanh huyền binh, ngưng tụ từ một loại linh kĩ nào đó.

Đạo Man cười lạnh: "Nghe nói Lý Tư các hạ của thú liệt giả có thủy hệ cự linh thiên phú linh kĩ 'hắc thủy liệt', hôm nay xem ra được mở rộng tầm mắt rồi."

Những lời này của hắn khiến Lý Tư cũng phải giật mình. Hắn thân là thủ lĩnh thú liệt giả, từ xưa đến nay luôn che giấu tuyệt học của mình rất kĩ, ít khi để lộ cự linh linh kĩ trước mặt người khác. Sao Đạo Man có thể chỉ ra thiên phú linh kĩ của hắn dễ dàng đến vậy.

Cái được gọi là "hắc thủy liệt" này là bí mật lớn nhất của hắn. Trước đây khi mới đánh thức được cự linh, Lý Tư phát hiện ra uy lực của thiên phú linh kĩ này mạnh đến kinh nhân. Một khi bị luồng sức mạnh này đánh trúng, bên trong sẽ lập tức biến thành tro bụi. Sau này khi tu vi ngày một sâu hơn, hắn trở thành trung giai thiên hành giả, uy lực của thiên phú linh kĩ này càng mạnh hơn!

Chưởng ảnh và dây xích chạm nhau giữa hư không, từng đường hắc quang bắn ra, chưởng ảnh phát ra những tiếng xì xì như âm thanh sắt nung chạm vào nước. Bị xích sắt làm cho tứ tán. Hán tử áo xám thấy vậy ha ha cười lớn: "Đạo Man các chủ cũng chỉ vậy thôi!"

Lời vẫn chưa dứt, chỉ thấy Đạo Man cười lạnh một tiếng: "Hư không pháp ấn"

Từ giữa hai chân mày của hắn nhảy ra một cự nhân thực chất, thân cao hơn một trượng. Cự nhân rống lên một tiếng lớn, bàn tay to như một chiếc đĩa lớn đập mạnh xuống! Tay chưa chạm đất, chưởng ảnh thanh sắc rộng chừng một trượng vuông đã rơi xuống. Trong chưởng ảnh hiện lên những đường vân ngoằn ngoèo như hình người.

"Diễn thuật?"

Lý Tư rống lên kinh hãi, lớn tiếng quát: "Hắc thủy liệt ngục!" Sợi dây xích ngân sắc lượn một vòng hình thành nên một vòng xoáy lớn, hắc quang phủ rợp trời.

Lăng Phong này giờ cùng Kiều Kiều nấp sau một thân cây lớn quan sát trận chiến lúc này cũng phải nhíu mày, diễn thuật? Xem ra sau lưng Đạo Man còn có cao cấp thuật luyện sư chống lưng. Lại nghĩ đến chuyện hắn điên cuồng đầu giá "tức tức tương sinh", Lăng Phong cũng đoán ra được phần nào.

Đối diện với đòn phòng ngự điên cuồng của Lý Tư, Đạo Man chỉ cười khẩy: "Người tưởng dung hòa linh kĩ là có thể ngăn được ta sao? ". Ngăn quang trên mi hắt lại đại phóng, chỉ thấy bàn tay cự linh to lên ba phần, chưởng ảnh thanh sắc cũng theo đó mà lớn lên gấp ba.

Rắc rắc rắc rắc!

Một chuỗi những âm thanh như tiếng vỡ trứng bị đè vỡ vang lên. Trước thanh sắc chưởng ảnh, phòng ngự của Lý Tư chỉ như một tấm rèm mỏng manh đang bị xé thành vô vàn mảnh nhỏ. Hắn chẳng còn tâm trí nào để quan tâm đến hán tử áo xám bên cạnh nữa, nhún chân bay vọt ra xa.

Thanh sắc chưởng ảnh hạ xuống, rầm, chiếc đầu của hán tử áo xám bị ấn thụt vào lồng ngực, huyết tương tuôn trào.

Dữ dần, cuồng hãn, nhất kích tất sát!

Một chiêu này trực tiếp làm chấn động mọi người. Ngay cả Mã Lạc đang định tiến lên trợ thủ cũng phải dừng ngay cước bộ, sợ hãi nhìn về phía Đạo Man. Khoảng cách giữa cửu tinh cường giả và bát tinh cường giả là quá lớn. Hiện thực này đang được Đạo Man chứng minh bằng một minh chứng máu. Có lẽ, linh kĩ mà Lý Tư thì triển vô địch với những cửu tinh cường giả bình thường nhưng sau khi Đạo Man triệu hoán linh kĩ mạnh hơn, ưu thế đó đã không còn nữa.

Đạo Man đã dùng thực lực cường hãn của một cửu tinh cường giả trấn áp mọi người!

Một lúc lâu sau, Mã Lạc mới hô lên một tiếng: "Đạo Man, ta liều mạng với ngươi!" Hai mắt hắn đỏ ửng, hán tử áo xám Bành Hạo lúc này vốn là bạn tri kỉ của hắn trong đoàn. Bành Hạo ban đầu không muốn tham gia liên minh, nhưng Mã Lạc khẩn cầu mãi cuối cùng cũng miễn cưỡng đồng ý. Chỉ cần nghĩ đến chuyện bạn thân của mình vì mình mà chết, hơn nữa còn chết rất thê thảm, Mã Lạc giận đến phát điên!

"Mã Lạc tiên sinh!" Cừu Đức ôm chặt lấy Mã Lạc, không để cho hắn manh động.

Mặc Quỷ nhìn Đạo Man, nụ cười đặc trưng trên khuôn mặt hắn đã không còn nữa. Quả nhiên, không có một cường giả đích thực tọa trấn, tất cả liên minh đều chỉ là trò cười. Vốn dĩ tự tin đã tăng lên gấp trăm lần, cứ nghĩ nếu bốn phương liên thủ thì có thể chống lại Chân Vật Các và Vô Cốt Môn, nhưng bây giờ khi phải chính thức đối diện với Đạo Man thì một đòn của hắn cũng không đỡ nổi. Hắn trầm giọng nói: "Đạo Man các chủ quả nhiên hảo thực lực, nhưng nếu muốn một mình độc chiếm tất cả thì e rằng quá coi thường bọn ta rồi? Phú Khắc Công Quốc ta mặc dù không lớn nhưng cũng không thể để người ta bắt nạt được!"

Mặc Quỷ rõ ràng đã mang cả Phú Khắc Công Quốc ra đe dọa. Mặc dù Phú Khắc Công Quốc sẽ không thể vì chuyện nảy sinh ở Mạt Vân Túc mà đại cử phát binh, nhưng lấy nhất quốc chi lực làm hậu thuẫn ít nhiều cũng khiến Đạo Man kiêng nể. Huống hồ liên minh bốn bên còn có Cừu Đức là đại diện của Địa Lợi Công Quốc nữa?

Đạo Man lơ đãng nhíu mày, mỉm cười nói: "Mặc quân sự hiểu lầm rồi, Chân Vật Các chúng ta chỉ cần tất cả tiết văn, số la bàn định vị còn lại đối với Chân Vật Các mà nói chỉ là vô dụng. Tiết văn mặc dù không quá quý giá nhưng cũng có thể coi là khan hiếm. Chuyện lần này xảy ra quá vội nên Chân Vật Các chúng ta không có đủ thời gian trừ bị nhiều.

"Được, Đạo Man các hạ nhất ngôn cửu đỉnh. Chúng ta chỉ cần la bàn định vị, còn tiết văn, một phần cũng không lấy."

Thấy chưa được mình đồng ý mà Đạo Man và Mặc Quỷ đã bàn nhau phân chia Bức Tông như thế nào, Ai Lý Khắc tức phát điên. Nhưng thế yếu hơn người, hắn chỉ biết đứng nhìn mọi chuyện xảy ra, căn bản không dám kháng nghị.

Mã Lạc nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt mà không khỏi rùng mình. Lúc này đồng đội của mình bị Đạo Man giết chết, Mặc Quỷ không những không tìm cách giúp báo thù mà lập tức bắt đầu giao dịch. Không lẽ đây chính là kết hợp vì lợi ích? Nghĩ một cách nghiêm khắc là bản thân mình ngu ngốc vọng tưởng quá nhiều, nghĩ đến đây, Mã Lạc nhất thời cảm thấy chán nản.

Đối mặt với hợp lực áp bách của Đạo Man và Mặc Quỷ, Ai Lý Khắc chẳng còn chút sức mạnh phản kháng. Hắn biết kết quả sẽ như Mặc Quỷ nói. Với thực lực của hắn, giao đấu với hai bát tinh cường giả còn lại

thì còn có khả năng, dù không thể chiến thắng nhưng cũng đủ khiến chúng phải trả một cái giá nhất định. Nhưng nếu thêm một Đạo Man thì đúng là "cá chết lưới rách", chẳng khác gì làm trò cười cho thiên hạ.

"Lần này Bức Tông mang đến tổng cộng ba mươi tiết văn, trừ lượng binh quân hai thước vuông." Ai Lý Khắc sầm nét mặt, dẫn dò một người đứng sau lưng mang ra những thứ mà chúng cần, nói: "Ngoài ra là bàn định vị tổng cộng có mười sáu chiếc."

Mặc Quỷ nhú mày ngất lời: "Ai Lý Khắc phó tông chủ, con số này không đúng thì phải? Mặc dù ta không rõ số lượng cụ thể nhưng với thể lực của Bức Tông số la bàn có được có lẽ không chỉ bằng này."

"Cả điều này người cũng không biết sao?" Ai Lý Khắc cười giễu cợt: "Không lẽ có người còn ngu ngốc mang theo luôn số la bàn thừa bên mình? Hơn năm mươi chiếc la bàn thừa đã bị Bức Tông chúng ta tiêu hủy hết rồi. Nếu như người không tin có thể hỏi Đạo Man các chủ, xem bên Chân Vật Các có giữ la bàn thừa không."

Đạo Man không trả lời thẳng mà chỉ gật đầu.

Mặc Quỷ, Lý Tư, Cừu Đức quay sang nhìn nhau, không giấu nổi vẻ thất vọng. Trong số các thương đội tham gia hội đấu giá, giành được la bàn định vị, không ít thương đội được tam đại thể lực che chở nên có thể nói số la bàn mà tam đại thể lực có được là lớn nhất.

Phú Khắc thương đội và những thương đội khác mặc dù thực lực không phải là yếu nhưng số la bàn có được không đủ để mỗi thành viên đều có thể vào. Sau này, số người đến đích càng nhiều thì quyền sở hữu mỏ chích viêm thạch đương nhiên càng lớn, lợi ích thu được sẽ gia tăng rất nhanh.

Vốn định lấy số la bàn trong tay Bức Tông bù đắp phần còn thiếu, bây giờ xem ra nếu chia theo thỏa thuận ban đầu thì mỗi thể lực chỉ có được bốn la bàn định vị. Điều này đương nhiên khiến chúng cảm thấy thất vọng vô cùng.

Sau khi lấy được toàn bộ số tiết văn trong tay Bức Tông, Đạo Man hài lòng quay người bỏ đi, còn bọn Mặc Quỷ quay sang nhìn Ai Lý Khắc, mỉm cười, nói: "Đa tạ Ai Lý Khắc tiên sinh, không biết sắp tới tiên sinh dự định thế nào?"

Ai Lý Khắc hừ lạnh một tiếng: "Nên đưa, không nên đưa, Bức Tông chúng ta đều đã giao ra hết rồi. Không lẽ Mặc quân sự vẫn còn điều gì bất mãn?"

194. Chương 149: Thế Lực Tân Cách Cục.

"Không không không" Mặc Quỷ vội vàng xua tay: "Ta đương nhiên không có ý đó! Chỉ là không lẽ Ai Lý Khắc tiên sinh cam tâm ra đi tay trắng sao?"

"Lời này của người là có ý gì?"

Mặc Quỷ cười nói: "Ta cũng không vòng vo với Ai Lý Khắc tiên sinh nữa. Người có lẽ cũng nhìn thấy rồi. Bốn phương chúng ta kết thành liên minh, bây giờ đang là lúc cần cao thủ tham gia. Nếu như Ai Lý Khắc tiên sinh đồng ý, ta có thể tính thêm cả đội của người, không biết người có đồng ý hay không? Với thực lực của ba vị, nếu tham gia vào, ta đảm bảo lợi ích cuối cùng đạt được sẽ không thấp hơn Phú Khắc thương đội của ta đâu, người thấy thế nào?"

Ai Lý Khắc cười lạnh, khinh miệt nói: "Hôm nay bắt đắc dĩ ta mới phải đem của cải giao nộp cho các người, đã hổ thẹn với trên trên dưới dưới của Bức Tông lắm rồi. Nếu như ta còn làm tay sai của các người nữa, ta còn mặt mũi nào tiếp tục sống trên đời? Lần này tông chủ chẳng may thân vẫn. Bức Tông chúng ta vẫn còn quá nhiều việc cần làm ở Mạt Vân Túc, không ở lại đây góp vui nữa. Mặc quân sự, hi vọng các người mạo hiểm thuận lợi, đừng để bị nuốt chửng ở Vân Mộng Hoang Trạch này! Chúng ta đi!"

Mặc Quỷ sầm nét mặt, nhưng bên Ai Lý Khắc có những ba cường giả, lúc này mà trở mặt xem ra có vẻ không thông minh nên quyết định không truy cứu nữa. Một cảm giác thất bại trào lên trong lòng hắn. Nếu như nói cự tuyệt của Lăng Phong hắn còn có thể chấp nhận chứ những lời răn đe không chút nể nang của Ai Lý Khắc khiến hắn có chút hoài nghi năng lực của mình.

"Số la bàn này cứ chia theo thỏa thuận ban đầu của chúng ta đi." Mặc Quỷ miễn cưỡng gạt bỏ cảm giác thất bại ra khỏi đầu, giữ lại bốn chiếc cho mình, chia đều số còn lại cho ba người kia.

"Phó tông chủ, chúng ta từ bỏ dễ dàng như vậy sao?" bên trong doanh trướng Bức Tông, một hán tử giận dữ nói: "Tuyên Hóa ta mặc dù không phải là hán tử đỉnh thiên lập địa nhưng cũng không phải người sợ chết, sao có thể bỏ đi dễ dàng như vậy. Quay trở về Mạt Vân Túc, mọi người sẽ đánh giá Bức Tông chúng ta ra sao?"

Bọn Mặc Quỷ vừa rời đi, bát tinh cao thủ Tuyên Hóa, người lúc này bị Ai Lý Khắc ngăn lại lập tức bạo phát. Đối với bọn chúng, có những lúc danh dự còn quan trọng hơn tính mạng nhiều. Nếu như lúc này không phải Ai Lý Khắc ra sức ngăn hấn lại thì hán tử sớm đã lao ra rồi, dù có chết cũng không hối hận. Đây chính là tôn nghiêm của cường giả! Ở Bức Tông, mặc dù Từ Kỳ Phong nắm giữ đại quyền nhưng quân sự chính thức phụ trách mọi việc lại là Ai Lý Khắc nên lúc này mới không có ai dám thắc mắc về quyết định của hán tử, nhưng ngọn lửa đang bùng hực trong lòng thì vẫn chưa bị dập tắt.

"Phó tông chủ, nếu như ngài sợ thì cứ quay lại Mạt Vân Túc một mình, huynh đệ chúng tôi bắt tài nhưng cũng sẽ dành giọt máu cuối cùng để lấy lại danh dự cho Bức Tông." Một cao thủ khác hét lên.

"Hỗn láo!" Ai Lý Khắc giận dữ tát cho hán tử một cái, gương mặt vặn vẹo có chút đáng sợ: "Các ngươi nghĩ trong lòng ta thoải mái lắm à? Hừ, nếu như không phải vì bảo toàn chút huyết mạch cuối cùng của Bức Tông sao ta phải nhẫn nhịn cầu toàn như vậy?"

Tuyên Hóa mắt đỏ ngầu, nói: "Phó tông chủ, đi theo bọn tôi đi! Dù có chết chúng tôi cũng cam tâm tình nguyện!"

"Hừ, chết thì dễ, ta chỉ sợ chết một cách vô ích thôi! Dựa vào sức mạnh hiện tại của chúng ta có thể đối phó được với Đạo Man hay tên tiểu tử kia?" Nhắc đến tên tiểu tử đó, cơ mặt Ai Lý Khắc lại giật giật. Bọn Tuyên Hóa cũng lặng thinh, trước kinh thiên nhất kiếm của Lăng Phong, trong lòng bọn chúng vẫn còn nguyên cảm giác kinh sợ.

"Giữ lại tính mạng để trả lại mối nhục hôm nay gấp trăm ngàn lần." Ai Lý Khắc cố kìm cơn giận, nhìn chăm chú hai tên thủ hạ đắc lực, nói: "Bây giờ ta có một chuyện muốn giao cho các ngươi. Chuyện này nếu hoàn thành thì Bức Tông chúng ta tạm thời chịu nhục cũng không sao."

"Mệnh lệnh của phó tông chủ, huynh đệ chúng tôi nhất định liều chết hoàn thành!"

"Tốt! Ta muốn các ngươi lập tức quay về Mạt Vân Túc, giấu tất cả sức mạnh đích hệ thực sự của Bức Tông chúng ta đi, chờ đợi thời cơ đến." Hai mắt Ai Lý Khắc bỗng lóe lên một tia quang mang khó hiểu. Tuyên Hóa không kìm được hỏi: "Thời cơ? Phó tông chủ, chúng ta còn thời cơ nào nữa?"

"Tông chủ khi còn sống đã từng nói với ta về lai lịch của người. Trên thực tế, Bức Tông chúng ta chỉ là một chi phân mạch. Bức Tông tông môn thực sự còn nằm trong Vô Tận Hoang Nguyên!" Ai Lý Khắc chậm rãi nói ra bí mật: "Tông chủ lúc được phái đến Mạt Vân Túc không phải chỉ để tranh chấp chút lợi nhỏ. Quan trọng nhất là nghe ngóng thêm tin tức về các đại thế lực cho tông môn, thỉnh thoảng báo cáo về. Tông chủ có nói cho ta biết cách liên hệ với tông môn. Lần này bên chúng ta xảy ra biến cố quá lớn, ta nhất định phải đi Vô Tận Hoang Nguyên nỗ lực tìm kiếm sự hỗ trợ của tông môn."

"Phó tông chủ, thực lực của tông môn như thế nào? Ngài định mạo hiểm một mình đi đến Vô Tận Hoang Nguyên à?" "Việc này thì các ngươi cứ yên tâm, tông chủ đã từng xác minh với ta, thực lực của ngài ấy trong tông môn chỉ là nhị đẳng, vẫn chưa thể coi là đỉnh tiêm! Chỉ cần tông môn chịu phái người đến, chắc chắn có thể xoay chuyển nguy cơ."

Bọn Tuyên Hóa nín thở, tông chủ là cửu tinh thiên hành giả mà trong tông môn mới chỉ là nhị đẳng. Nghe khẩu khí này xem ra số người hơn tông chủ còn rất nhiều. Trời, vậy Bức Tông đó rất cuộc như thế nào?

Sau khi xem hết trận chiến, bọn Lăng Phong quay trở lại chỗ ở. Đối với hán tử mà nói, đây chỉ là trò vui mà thôi.

Hán tử xâm nhập vào Vô Tận Hoang Trạch, chích viêm thạch chỉ là một phần mục đích, quan trọng hơn là tìm kiếm tung tích anh thụ. Chuyện cuối cùng có được bao nhiêu chích viêm thạch, Lăng Phong căn bản

không để ý. Dù sao nó cũng chỉ được coi như trừ bị chiến lược, không có quá nhiều tác dụng. Hấn cũng không giống như các thế lực khác, gánh vác sứ mệnh công quốc trên vai hoặc trở thành tay sai vì lợi nhuận.

Trong mắt Hoàng Phủ Lập, giá trị của một Lăng Phong hơn hẳn hàng ngàn hàng vạn tấn chích viêm thạch. Nếu như bảo ông từ bỏ chích viêm thạch hay để cho Lăng Phong chịu một chút xú thương tổn thì ông nhất định sẽ lựa chọn cái thứ nhất không chút do dự.

Từ sau khi Lăng Phong triển lộ ra thực lực luyện chương thâm bất khả trắc, Hoàng Phủ Vân đã thầm ra quyết định, công quốc có thể mất mình chứ không thể mất Lăng Phong! Có Lăng Phong, Bản Hách có thể kéo dài tính mạng, Tinh Lam Công Quốc còn có thể xuất hiện thêm cao cấp thuật luyện sư thứ hai, thứ ba và nhiều nhiều nữa. Ngay cả số lượng cường giả cũng tăng chóng mặt. Địa vị của Tinh Lam Công Quốc trong Thần Vãn Đại Lục sẽ trực tiếp tiêu thăng.

Một người quan trọng như vậy, chích viêm thạch sao có thể sánh bằng?

Lăng Phong không ngờ lại gặp cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi ngay trước doanh trường: Huynh đệ Lệnh Hồ Thần mặt đầy nộ khí và người đang đứng trước mặt họ là Mã Lạc.

"Hừ, ta không ngờ thân là mạo hiểm giả như ngươi lại bắt tay với thú liệt sát, còn hại ta trở thành người ác ngay trước mặt Lăng tiên sinh. Sau này chúng ta là những người dưng, không cần phải nhiều lời nữa!" Không để cho Mã Lạc có cơ hội giải thích, Lệnh Hồ Thần trực tiếp hất tay nói, Lệnh Hồ Tịch từ xưa đến nay luôn nghe theo lời hấn nên cũng không có ý kiến gì khác.

Đúng lúc đó, Lệnh Hồ Thần nhìn thấy Lăng Phong đi đến, vội vàng khom người nói: "Lăng tiên sinh" Sau đêm qua được tận mắt chứng kiến uy lực nhất kiếm của Lăng Phong, thái độ của hấn với Lăng Phong càng thêm vài phần cung kính, điều này cũng thể hiện rõ trong cách nói chuyện.

"Chuyện gì vậy?"

Mã Lạc giành nói trước: "Lăng tiên sinh, ta có chuyện muốn nói với ngài, không biết có được hay không?"

Lăng Phong suy nghĩ một lát, nói: "Mã Lạc tiên sinh, mời vào."

Sau khi vào doanh trường. Mã Lạc khẽ thở dài, làm một động tác khiến người ta bất ngờ: Đưa ra bốn chiếc la bàn định vị. Lăng Phong ngạc nhiên: "Mã Lạc tiên sinh, đây là ý gì?" Huynh đệ Lệnh Hồ Thần đứng bên cạnh cũng ngạc nhiên không kém.

"Ta đã quyết định rút khỏi chuyến mạo hiểm này rồi." Mã Lạc cười buồn: "Vốn định coi lần này như chuyến mạo hiểm cuối cùng, sau đó sẽ cùng Bành Hạo huynh đệ liên thủ tạo ra một phương thế lực mới, từ bỏ cuộc sống đầu đao liếm máu này, ai ngờ..."

Huynh đệ Lệnh Hồ Thần không biết chuyện mới xảy ra ở doanh trường Bức Tông, Lăng Phong thì đã tận mắt chứng kiến nên chỉ khẽ thở dài, nghĩ thầm: "Xem ra cái chết của hảo huynh đệ là một sự đả kích quá lớn với Mã Lạc."

Mã Lạc lại quay sang Lệnh Hồ huynh đệ, cúi gập người: "Ta biết hai vị có rất nhiều ý kiến với ta, ta cũng không muốn giải thích nhiều. Chuyện liên minh với thú liệt giả đúng là một hành động ngốc nghếch của ta trong lúc bị lợi nhuận làm mờ mắt. Hi vọng mấy chiếc la bàn định vị này có thể bù đắp tất cả." Nói đoạn, hấn định quay người bỏ đi.

"Mã Lạc!" Lệnh Hồ Thần đột nhiên kêu lên định nói gì rồi lại thôi. Thân là mạo hiểm giả, bọn chúng vốn đã có rất ít bạn bè, Mã Lạc chính là một trong những người bạn hiếm hoi đó. Thấy đối phương tinh thần sa sút như vậy, mặc dù không hiểu nguyên nhân vì sao những trong lòng chúng cũng không cảm thấy dễ chịu.

Mã Lạc quay đầu mỉm cười: "Hai vị nếu như vẫn còn nhớ chút tình bằng hữu thì hãy giúp ta trông nom những mạo hiểm giả khác. Mọi người đến đây cũng chỉ để kiếm miếng cơm, đều không dễ dàng gì."

Lăng Phong đã mơ hồ đoán ra ý nghĩ trong đầu Mã Lạc. Đạo Man giết chí hữu của hấn mà hấn thì lại không có khả năng báo thù. Lại chứng kiến thêm biểu hiện lạnh lùng của mình hữu kết minh, trong lòng không khỏi cảm thấy thất vọng. Nếu như bây giờ để hấn rời đi, e rằng sau này sẽ có thêm một cái xác không hồn.

Lăng Phong nhíu mày, đột nhiên nổi trận lôi đình: "Không lẽ ngươi định trốn tránh cả đời sao?"

Mã Lạc thân thể run lên, thoáng dừng cước bộ, toàn thân run rẩy. Rồi như mất đi tất cả bình tĩnh, hắn đột nhiên khóc rống lên: "Vậy ta phải làm sao? Phải làm sao? Để có được tu vi hôm nay ta đã phải bỏ ra bao nhiêu nỗ lực, những năm tháng sau này liệu có đủ để ta tấn cấp lên cứu tinh báo thù cho Bành huynh đệ không?"

Nhìn bộ dạng đau khổ của hắn, Lăng Phong lắc đầu, khẽ nói: "Trên thế gian này có rất nhiều chuyện vì một lí do nào đó mà không thể hoàn thành, nhưng không thể vì nó khó khăn mà chúng ta phải co lại. Nếu như ngươi muốn trốn tránh thì chẳng khác gì chấm dứt cuộc sống của mình trong hồi hận ảo não. Nếu đã như vậy, sao không liều một phen?"

195. Chương 150: Tương Phao Tuyệt Địa.

Lệnh Hồ huynh đệ thân thể run lên. Chấm dứt mạng sống trong ảo não chỉ bằng liều một phen. Những lời này của Lăng Phong, đối với bọn họ mà nói chẳng khác gì một câu châm ngôn.

Nhiều khi, thứ chúng ta thiếu không phải thiên phú mà là dũng khí để từ bỏ tất cả, để liều mạng. Giờ khắc này, đang có một động mạch liệt diễn ra trong lòng họ, họ sẽ chẳng bao giờ dám coi Lăng Phong như một thiếu niên nữa.

Mã Lạc trầm ngâm suy nghĩ một lát rồi đột nhiên quay sang bái hạ Lăng Phong: "Cảm ơn Lăng tiên sinh đã dạy bảo, Mã Lạc sẽ ghi nhớ những lời Lăng tiên sinh vừa nói!" Hắn bỗng thấy thiên lương khí thanh, trong lòng không còn u sầu thiếu não. Đúng vậy, cứu tinh thì đã sao? Chỉ cần bản thân hắn vẫn còn sống thì tại sao không làm cho sinh mệnh trở nên sáng lạn hơn? Sao lại phải chấp nhận số mệnh?

Thấy Mã Lạc cuối cùng cũng hồi phục lại vẻ hào sảng ban đầu, Lăng Phong mỉm cười. Không phải vì hắn muốn làm người tốt, đối với hắn mà nói Đạo Man hay Mã Lạc thì cũng đều là những người qua đường không liên quan nên hắn không hẳn không hề có ý muốn giúp Mã Lạc báo thù. Sở dĩ hắn lên tiếng khuyên nhủ là vì nể một chút giao tình quá lộ.

Bức Tông biến mất, Mã Lạc rút lui, đối với đoàn mạo hiểm mà nói không gây nên quá nhiều ba động, như bọn họ chỉ là những nhân vật nhỏ không đáng quan tâm. Chỉ có ai tinh ý mới nhận ra nét lo lắng thỉnh thoảng lại hiện lên trên mặt bọn Mặc Quý. Có vẻ tâm trạng của chúng không được bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Mã Lạc bỏ đi, liên minh vốn đã rời rạc của chúng như bị trùm lên một tầng âm ảnh.

May mà mấy ngày tiếp theo không còn tranh chấp xảy ra nữa. Bất luận Đạo Man hay Lăng Phong đều không muốn khơi mào tranh đấu. Đang có không biết bao nhiêu phương thế lực âm thầm để mắt đến Chân Vật Các, Vô Cốt Môn thậm chí cả Lăng Phong, hi vọng tìm được chút manh mối tiếp theo. Chỉ có Lăng Phong hiểu có Lôi Trạch Ân và Vệ Dịch tồn tại, nhân vật chính của chuyển mạo hiểm này tuyệt đối không phải bản thân. Đến tận bây giờ hắn vẫn chưa hiểu Lôi Trạch Ân và Vệ Dịch tham gia chuyển mạo hiểm này với mục đích gì? Nếu nói những cao thủ đẳng cấp như họ cũng động lòng vì chích viêm thạch, Lăng Phong tuyệt đối không tin. Tác dụng lớn nhất của chích viêm thạch là luyện chế chích viêm đạn, có tác dụng phòng ngự chung cực, phòng bị thành trì bị địch quốc công chiếm. Nói cách khác, nó chỉ phát huy tác dụng trong chiến tranh, nhất là quần chiến bởi vì lắp đặt rườm rà, xạ kích không linh hoạt, lực sát thương với cao thủ không rõ ràng.

Mà xem ra thực lực của hai người Lôi Trạch Ân cũng chẳng thua kém Kiều Sâm Đặc, rất có khả năng cũng là thánh vực! Mặc dù bị hạn chế bởi giới hạn đại lục, thánh vực cường giả không được tham gia chiến đấu, nhưng nếu như quốc gia đứng trước nguy cơ bị diệt vong thì họ vẫn lựa chọn chiến xuất mà không bị ai chỉ trích. Có bọn họ tọa trấn, thần hỏa pháo có hay không cũng chẳng quan trọng.

"Lăng hiền chất, tương lai định thế nào?" Lôi Trạch Ân buông tay áo, động tác chậm rãi thực cấp, cả người phiêu phiêu dục tiên. Từ sau khi Lăng Phong giết Từ Kỳ Phong, ông thường xuyên sang tâm sự chuyện phiếm cùng Lăng Phong. Hai bên nhanh chóng trở nên thân thiết, ngay cả cách xưng hô với nhau cũng đã thay đổi.

Suy nghĩ một lát, Lăng Phong cười nói: "Tiểu chất đến Vân Mộng Hoang Trạch lần này chỉ muốn rèn luyện bản thân, sau khi xong việc sẽ tham gia luôn Thương Khung hội chiến."

Lăng Phong biết Lôi Trạch Ân lai lịch thần bí khó lường hơn nữa đối phương cũng biết lai lịch của mình nên không hề dấu giếm về hành trình tiếp theo của mình.

Lôi Trạch Ân khẽ gật đầu, trầm ngâm nói: "Thương Khung hội chiến là cơ hội rất tốt cho những người trẻ tuổi rèn luyện, tham gia một chuyến thực sự cũng tốt. Nếu như cơ duyên, thành tựu của người sau này sẽ vượt xa hơn cả thánh vực. Tường nhi, xem ra sau này phải nhờ Lăng hiền chất chăm sóc con rồi."

Vượt xa hơn cả thánh vực? Lăng Phong nghe mà tâm thần run lên. Hắn cố che dấu chấn động trong lòng, ngạc nhiên liếc sang phía Vân Tường: "Hổ đầu huynh đệ cũng tham gia Thương Khung hội chiến sao?"

"Lăng đại ca, sau này huynh đừng gọi đệ là hổ đầu nữa." Phí Lộ đứng bên cạnh cũng phải bật cười khanh khách: "Đáng đời, không phải người chính là một con hổ sao." Cô với Kiều Kiều tình tình tương đầu, nhanh chóng trở thành tỷ muội tri tâm nên thành kiến với Lăng Phong cũng giảm đi rất nhiều. Bây giờ có đứng cùng nhau không còn đối chọi gay gắt nữa.

Bị cô trêu chọc, Vân Tường nhất thời lại lộ ra bộ dạng ngây ngô, quay sang nhìn Phí Lộ không chớp mắt, còn tâm trí đâu để nghĩ cách xưng hô đó có nhã hay không?

Thấy vậy Lôi Trạch Ân chỉ mỉm cười lắc đầu, Tường nhi cái gì cũng tốt, chỉ có bộ dạng ngốc nghếch đó là khiến người khác đau đầu...Đối diện với câu hỏi của Lăng Phong, ông chỉ mỉm cười thần bí, không trả lời thẳng mà chuyển chủ đề: "Lăng hiền chất thiên phú dị bẩm, sau khi lịch luyện Thương Khung hội chiến có lẽ tu vi sẽ tiến thêm một bước lớn. Rất có khả năng một thời gian ngắn nữa sẽ vãn đỉnh thánh vực. Đến lúc đó, không biết Lăng hiền chất lựa chọn tiếp tục ở lại Tinh Lam Công Quốc hay còn dự định khác?"

Lăng Phong rung mình, hắn đã nghe ra ý mời gọi trong lời nói của Lôi Trạch Ân, suy nghĩ một lúc, quả quyết nói: "Tinh Lam Công Quốc với tiểu chất có đại ân."

Có thể nghe ra ý tứ từ chối trong lời nói của Lăng Phong, Lôi Trạch Ân cũng không cưỡng cầu. Ban đầu ông cũng có ý muốn mời gọi Lăng Phong, đơn giản chỉ coi đối phương như một thanh niên rất có tiềm lực. Nhưng sau khi thấy Lăng Phong có thể giết chết Từ Kỳ Phong thì ông thực sự phải chú ý đến hắn. Ông biết lai lịch của Từ Kỳ Phong, cũng rất hiểu bức linh đặc thù của Bức Tông. Dù có là thánh vực cường giả bình thường muốn đánh bại Từ Kỳ Phong cũng không dễ. Tu vi của Lăng Phong chưa đến thánh vực vậy mà hắn đã làm được việc mà ngay cả thánh vực cường giả cũng khó làm. Đây chính là điểm khiến Lôi Trạch Ân cảm thấy hứng thú nhất. Nếu không phải vì điều này không biết Lôi Trạch Ân đã gặp bao nhiêu thiên tài rồi, sao đến lượt Lăng Phong.

Mặc dù bị Lăng Phong gián tiếp cự tuyệt, Lôi Trạch Ân không hề nổi giận, chỉ mỉm cười nói: "Tương lai chỉ sự đa biến, là lão phu hấp tấp quá rồi."

Thấy ông không nói nữa, Lăng Phong thở phào nhẹ nhõm, có chút kiêng kị Lôi Trạch Ân, tránh xung đột chính diện với người này là tốt nhất.

"Là chuyện gì vậy?" Phía trước bỗng vang lên những tiếng thét kinh hãi.

Bọn Lăng Phong quay sang nhìn nhau, tò mò lại gần cũng không khỏi kinh ngạc: Phía trước là một chiếu trạch mênh mông với những bong bóng tím đen không ngừng nổ "lục đục". Trên bề mặt chiếu trạch có những mảng nham thạch to nhỏ màu vàng. Mỗi lần bong bóng vỡ, điệp thể màu tím đen lại trào lên trên nham thạch, nham thạch lập tức tan ra thành những miếng lớn.

Nham thạch màu vàng này có tên "hoàng sơn nham", tên nghe chắc chắn như vậy mà vẫn bị đám bong bóng màu tím đen làm cho nóng chảy. Có thể thấy, trong một thời gian không xa, nơi này sẽ nuốt chửng toàn bộ hoang trạch. "Không thể nào, ta đã từng mạo hiểm qua đây, lúc đó nơi này vẫn là hoang địa, sao lại biến thành thế này?" Lệnh Hồ Thần không tin vào mắt mình.

Lúc này, đội ngũ phía trước cũng vang lên những tiếng bình luận không ngớt, có người nói: "Chỉ bằng chúng ta đi đường vòng? Mất thêm chút thời gian nhưng đỡ phải đối phó với chiếu trạch này." Người nói câu này rõ ràng là lão giả cẩn thận, chủ trương an toàn là trên hết.

Ổ Vân Mộng Hoang Trạch, đáng sợ nhất là gặp phải những chiêu trạch như thế này. Một khi đã rơi vào, ngay cả cường giả cũng không dễ gì thoát thân huống hồ tính ăn mòn của đám bong bóng màu tím đen có vẻ rất mạnh, rơi xuống đó rồi kết quả thế nào không cần nghĩ cũng biết.

”Hừ, chỉ là chiêu trạch thôi mà, ta không tin không đi qua được! Dù sao cũng có nham thạch để lót chân chạy qua bất quá chỉ hơn ngàn thước, sao phải đi đường vòng?” Một mạo hiểm giả tóc nâu lớn tiếng nói, thân hình hần khê chuyển, đạp mạnh lên một miếng nham thạch.

”Xoạt xoạt xoạt” đạp liên liên tiếp ba mảng nham thạch, mạo hiểm giả tóc nâu đã tiến được hơn trăm thước. Đang đắc ý quay đầu lại thì đột nhiên trượt chân, thân thể ngã mạnh xuống.

”Không!”

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, một chiếc bong bóng cực đại vỡ ra, póc póc póc póc, vô số tương dịch tím đen bắn trúng mặt người đó, khói đen ngùn ngụt bốc lên. Chỉ thấy da thịt người đó tan ra rồi nhanh chóng bị nuốt chửng.

Cảnh tượng vô cùng thê thảm đó khiến những người chứng kiến không khỏi rùng mình.

Mọi người nhất thời chìm trong yên lặng, một lúc lâu sau, phong thanh thổi qua mới khiến những cái đầu đang bị điều khiển bởi lợi nhuận bùng tỉnh. Không ít người bắt đầu phân vân giữa hai sự lựa chọn: Mạng sống hay chích viêm thạch? Tách

Một mảng nham thạch rất gần chỗ đoàn người đột nhiên nổ tung, thạch khối bay mù mịt.

Tiếng động làm mọi người bừng tỉnh, Đạo Man hét lớn: ”Không có thực lực mà lại mưu toan phú quý, chết cũng không đáng trách! Chân Vật Các, đi theo ta!” Nói đoạn, đoàn người của Chân Vật Các tiếp tục tiến lên phía trước.

Động tác của Đạo Man tựa hồ như đánh thức mọi người. Đúng là đi vòng qua tốn thêm chút thời gian nhưng giảm đi rất nhiều nguy hiểm. Nhưng trên thực tế, muốn sớm một bước đến được mỏ chích viêm thạch thì phải tranh thủ chênh lệch thời gian, vét sạch số chích viêm thạch thượng đẳng trước, bỏ qua chỗ còn lại.

Cho nên thấy bọn Đạo Man giành đi trước, Vô Cốt Môn, Mặc Quỷ, Cừ Đức, Lý Tư lập tức dẫn người của mình bám theo, đám mạo hiểm giả cũng nhanh chóng triển động thân hình.

Nếu cứ đợi thêm nữa, đám nham thạch nổ hết thì chỉ còn nước đi đường vòng.

”Nhị ca”

Cổ Dao thẳng thốt hét lên, đi theo Vô Cốt Môn không chút do dự.

”Đồ ngốc!” Lăng Phong giận dữ quát, đối với hần, từ bỏ chích viêm thạch căn bản không phải chuyện gì to lớn, nhưng từ bỏ một ”thị nữ” đã đi theo hần cả quãng đường đến Mạt Vân Túc thì hần không làm được. Đây là bản tính vốn có của hần, luôn bảo vệ những người bên cạnh mình một cách vô điều kiện.

Nói về điểm này, Lăng Phong đúng là đồ đệ của Mạch Kha.

Không chút do dự, Lăng Phong hét lên một tiếng: ”Bám sát ta, chúng ta đi! ”. Thác bộ mang theo một trận toàn phong, Lăng Phong dẫn đầu đoàn người, chớp mắt đã vượt qua đám mạo hiểm giả tầm thường.

”Hảo thân pháp!” Lôi Trạch Ân đứng sau tán dương, phát tay áo: ”Tuồng nhi, Lộ nhi, cẩn thận chút, chiêu trạch này hình như có chút cổ quái.” Một đám vụ khí như yên vân nổi lên quanh thân ông, quần chặt lấy hai người, nhẹ nhàng tiến lên phía trước.

196. Chương 151: Nguyên Huyền Thận Quái .

Đột nhiên, nhóm Đạo Man phía trước bỗng dừng lại khiến đoàn người đằng sau cũng phải lựa chọn dừng bước trên một mảng nham thạch nào đó.

Gió nhẹ thổi, không ai dám phát ra một âm thanh nào

Như một thước phim quay chậm, một cái đầu tròn tròn đen đen trôi ra khỏi mặt nước. Cái đầu nhẵn thín như một quả bóng da, không có một lỗ nào, thỉnh thoảng lại lắc lư nhẹ nhàng khiến người ta tưởng rằng đó là một tảng nham thạch lớn. Đột nhiên, giữa cái đầu nứt ra hai cái lỗ nhỏ đen xì. Phì phì, hai đường khí lưu tím đen xông lên giữa không trung, mùi lưu hoàng nóng rực tỏa ra bốn phía khiến mọi người chỉ muốn nôn mửa.

Dù có là một tên mạo hiểm giả ngốc nghếch thì cũng rõ sự tình bất ổn. Bọn chúng bịt chặt mũi miệng, không dám phát ra bất cứ động tĩnh nào. Mặc dù không rõ cái đầu này là loại ma thú gì nhưng con ma thú có thể sinh tồn trong một chiếu trạch ác liệt như thế này thì còn phải hoài nghi về thực lực của nó sao?

Một lúc lâu sau, hai cái lỗ màu đen mới khép lại, khí lưu tím đen rủ xuống như một đóa liên hoa khổng lồ. Từng mảng từng mảng nham thạch vây quanh cái đầu tan chảy tạo hình thành nên một khoảng chiếu trạch trống trải. Người linh mẫn lúc này có lẽ đã hiểu nguyên nhân xuất hiện của mảng chiếu trạch này. Lăng Phong cảm thấy miệng hơi khô. Là ma thú đẳng cấp gì mà có thể một mình tạo ra chiếu trạch có diện tích rộng đến vậy.

Có vẻ như đã chơi chán, cái đầu lại từ từ chìm xuống phân nửa. Chỉ nguyên bộ phận lộ ra trên mặt nước thôi đã cao hơn năm trượng, rộng chừng sáu trượng, chẳng ai có thể tưởng tượng được nó lớn cỡ nào. Trước loại kì thú thiên sinh địa dưỡng này, không ai dám manh động.

Đột nhiên, một thân ảnh màu đen lao vọt về phía trước như tên bắn, tạo nên một trận kinh phong cường liệt.

"Tên đáng chết!" Giờ khắc này không biết có bao nhiêu người đang rửa thầm trong bụng. Bọn chúng đã nhìn rõ thân ảnh đó là Lý Tư. Động tĩnh lớn của hắn đã làm kinh động con quái thú. Hậu quả thế nào thực sự không dám tưởng tượng! Lý Tư vì sự an toàn của bản thân mình mà hành động như vậy thật khiến người ta nổi giận.

Không ngờ, mọi người đã đánh giá quá thấp sự độc ác của hắn. Thân hình hắn xẹt lên phía trước, rồi đột nhiên quay đầu, giơ tay bắn tinh quang về phía sau. "Chát" một tiếng, sợi dây xích ngân sắc đập trúng cái đầu màu đen, hắc quang hoang động như thủy ba, còn Lý Tư thì mượn lực đàn hồi từ một đòn vừa rồi, dồn hết sức bật người lên cao, vượt qua khoảng cách một trăm thước còn lại, đáp xuống bờ đối diện.

"Không ổn, đi mau!" Lôi Trạch Ân thấy vậy hô lớn, bộ mặt phong kinh vân đậm lại một lần nữa lộ ra thần sắc kinh hoàng. Một tay kéo Vân Tường và Phí Lộ, thân thể như vân vụ phiêu miểu, nhoáng một cái đã sang đến bờ bên kia.

Những người còn lại cũng lần lượt tỉnh ngộ, hét lên giận dữ: "Lý Tư, ta sẽ giết tổ tông ngươi."

Nhưng đã quá muộn. Cái đầu màu đen bị đã vị sợi dây xích chọc tức, ầm ầm trôi lên trên mặt nước. Mọi người đều cảm thấy tảng nham thạch màu vàng mà mình đang đứng lên bắt đầu hoang động.

Cự quái ma thú cuối cùng cũng lộ ra chân dung. Cái đầu đen đen lúc này chính là bản tôn của cự thú. Con cự thú này toàn thân xoay tròn như một cái đĩa, dày bằng khoảng một người, nổi lên trên mặt nước chẳng khác gì một đám mây màu đen, che phủ cả một khoảng không gian.

"Chạy mau!"

Tất cả những người có thực lực siêu quần trong giờ khắc này phải triển động thân hình. Đáng tiếc động tác của con cự thú còn nhanh hơn. Thân thể nó mở ra chỉ chút những lỗ, mỗi một lỗ lại bắn ra một đường khí lưu màu tím như những xúc tu. Những đường khí lưu này dài mười mấy thước, vừa vọt lên không trung, khí lưu liền phi vũ, phát ra những âm thanh "phì phì" như rần rộc rung đuôi. Thỉnh thoảng lại có hai đường khí lưu đan xen vào nhau khiến tương dịch tím đen nhất thời bắn lên tung tóe.

Đã từng tận mắt chứng kiến uy lực của tương dịch màu tím này nên đám đông đều nhất loạt muốn tránh. Đáng tiếc là tảng nham thạch mà họ đang đứng diện tích không lớn nên chỉ cần một chút vô ý đã lại có người sẩy chân và bị chiếu trạch nuốt chửng, lại một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

"Chém chết con quái vật rồi đi qua bằng người nó!" Không biết là vị nào mà có thể lên tiếng xướng nghị như vậy. Đáng tiếc ngay sau đó hắn đã rõ ngay sự ngu ngốc của mình. Tinh thiết cự đao trong tay vừa chém xuống cơ thể con cự thú liền trượt ngay sang một bên một cách vô lực. Hành động của hắn càng khiến con

quái vật giận dữ hơn, một đường khí lưu màu đen trực tiếp phun thẳng về phía hắn, biến hắn thành một đồng xương đen.

”Mau lui, lui về phía sau!” Trong lúc tính mạng bị uy hiếp, không còn ai quan tâm đến lòng tham nữa. Nhưng, sự thật tàn khốc đã bóp nát tia hi vọng cuối cùng của họ. Đám bong bóng sau lưng họ đồng loạt phát nổ, tương dịch bắn ra phá hủy hoàn toàn con đường rút lui duy nhất.

Trước có trở ngại, sau hết đường lui, tuyệt cảnh chung hiện! Giờ khắc này, tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi nồng liệt như khi phải đối mặt với thiên biến.

”Môn chủ, chúng ta đi mau!”

”Các người đi trước đi!” Cố Quỳnh quát, lướt về phía Cố Dao đang còn ở tít phía sau, nắm chặt lấy tay cô.

”Nhị ca!”

”Đừng phí lời, đi!” Trong những giờ khắc sinh tử này, vô bực kiêu ngạo cuối cùng cũng vị vút bỏ. Cố Quỳnh chân lực cổ dâng, xương cốt phát ra những tiếng xào xạo liên hồi như âm thanh rang đậu. Mười ba đốt xương chân thuộc về bộ vị phát lực bí truyền của vô cốt nhu thân, nhất thác nhất đàn, cự lực thôi động, thân thể của hai người bay vọt về phía trước như điện xẹt.

Huynh muội hai người tề tâm hiệp lực tránh qua vòng phong tỏa của những đường khí lưu, chớp mắt đã thấy sắp ra khỏi phạm vi bao trùm của con cự thú. Chưa để cho hai người kịp mừng thì sau lưng, một luồng khí lưu màu tím đã tức tốc bay đến. Cô Quỳnh thoáng giật mình, nhanh chóng xoay lưng che cho Cố Dao.

Khí lưu tử sắc bị chặn lại đôi chút bởi chân lực hộ trảo, rồi lại tiếp tục ngang ngược xé tan phòng ngự, rơi xuống người hắn. Cố Quỳnh kêu lên một tiếng đau đớn nhưng vẫn không quan tâm đến những gì vừa diễn ra mà mượn luôn lực của nhất kích vừa rồi, dắt theo Cố Dao bay nhanh về phía bờ đối diện.

Dưới bầu trời đầy khí lưu đen xì chằng chịt, thực lực cường yếu ra sao được phân biệt rất rõ ràng, dưới thất tinh thì đừng mong có cơ hội phản thủ.

Một khi đã bị hút vào, dù là bát tinh cường giả như Cừu Đức trong lúc bảo vệ thủ hạ, một cánh tay cũng bị khí lưu chạm vào. May mà hắn nhanh trí chặt đứt luôn cánh tay nên mới chạy thoát mạng.

Mặc Quỷ dưới sự bảo vệ sống chết của đám hộ vệ, miễn cưỡng cũng sang được bờ bên kia.

Chân Vật Các của Đạo Man cũng hao tổn không ít nhân thủ.

Chỉ trong chớp mắt, dưới uy lực của ma thú, số nhân thủ trong tay các đại thể lực có tham vọng đi tìm chích viêm thạch đều đã tổn thất phân nửa. Nói ra thì rườm rà, trên thực tế, mọi kinh biến chỉ xảy ra trong chớp mắt, thực lực cường giả lúc này đều đã chạy được sang bờ bên kia, nhưng lúc quay đầu nhìn lại vẫn không khỏi cảm thấy rung mình.

Con người, chỉ khi đối diện với thực tại tàn khốc thì mới biết quý trọng mạng sống của mình.

Phí Lộ kinh hoàng nhìn đám Lăng Phong vẫn bị kẹt trong chiếu trạch, cô tóm chặt lấy tay Lôi Trạch Ân: ”Đại sư bá, người mau cứu bọn Kiều Kiều đi!”

Lôi Trạch Ân lộ ra một tia cười khổ sở: ”Con nghĩ sư bá là ai? Có thể cứu thoát được hai con sư bá đã tận lực rồi.

Tiếp tục thêm lần nữa e rằng khó bảo toàn tính mạng.”

Ông đương nhiên không muốn mạo hiểm vì một người mới quen như Lăng Phong.

Khoát tay không để cô nói tiếp, Lôi Trạch Ân nói: ”Con có biết lai lịch của con ma thú này không? Đây là ‘nguyên huyền thân quái’ nổi tiếng, vừa sinh ra đã có thất thiên thân khí, sức mạnh của nó càng tăng thì màu sắc của thân khí của nó sẽ chuyển từ bích lam sắc, hồng sắc, tử sắc, tử hắc sắc. Nhìn màu sắc thân khí của con nguyên huyền thân quái này chứng minh nó đã lên tới đỉnh điểm, đã là một con thánh vực ma thú rồi. Nó bây giờ vẫn chưa nổi giận thực sự, vẫn giữ tâm lý đùa giỡn với họ. Nếu như nó nổi giận thực sự và phun thân khí màu đen thuần thì sư bá dính vào cũng chỉ có đường chết!”

Còn một điểm ông vẫn chưa nói đó là phương thức thăng cấp của nguyên huyễn thận quái. Nguyên huyễn thận quái muốn tấn cấp thực lực, phương pháp thường dùng nhất là đến một mảnh đất hoang, lợi dụng thận khí của bản thân mình "cải tạo" mảnh đất đó thành loại chiếu trạch này, sau đó hấp thu năng lượng trong chiếu trạch.

Sau khi dùng xong một mảng chiếu trạch, thực lực của nguyên huyễn thận thú sẽ tiến thêm một bước lớn rồi lại tìm một nơi khác bắt đầu lại từ đầu. Nơi nó đã từng dùng trở thành tử địa của vạn vật. Bởi vậy, nguyên huyễn thận quái thực sự là một đại họa. Nếu như không giết nó ngay từ lúc còn non mà bỏ mặc thì hậu họa khôn lường. Với thực lực của con nguyên huyễn thận quái trước mắt này, muốn giết chết nó cũng khó.

"Hơn nữa." Lôi Trạch Ân nhìn về phía Vệ Dịch, này giờ vẫn chăm chú lau chùi trường đao huyết hồng sắc trong tay: "Người này che giấu không tệ, đi cả quãng đường mà bây giờ ta mới phát hiện ra trong đội ngũ còn một cường giả ẩn tàng nữa!"

Lôi Trạch Ân lai lịch kinh nhân, nhân giới đương nhiên cũng cao. Dù là Lăng Phong trước đây cũng không được ông coi trọng nên một Vệ Dịch không danh tiếng ở Mạt Vân Túc đương nhiên cũng không thể khiến ông chú ý. Hơn nữa tu vi đạt đến cửu tinh, nếu như toàn lực che giấu khí tức bản thân thì đứng trước mặt thánh vực cường giả cũng không sợ bị phát hiện thực lực cụ thể. Thế mới nói kiếm linh của Lăng Phong quả thật cực kỳ miễn cưỡng, nếu như lúc này không phải Vệ Dịch loại bỏ sự bám đuổi của nguyên huyễn thận quái một cách dễ dàng thì Lôi Trạch Ân cũng không để ý trong đội ngũ còn một vị cường giả ẩn mình.

Thánh vực cường giả!

Nhân thần Lôi Trạch Ân có chút ngưng trọng, nhìn Lăng Phong đang bị nhốt trong chiếu trạch, nghĩ thầm: "Muốn trở thành một cường giả đích thực của Thần Vĩ Đại Lục thì phải thoát ẩn thoát hiện như lưu tinh. Để xem hôm nay người có qua được ải này không?"

Bờ bên này, người của Vô Cốt Môn đang bận rộn xử lý vết thương của Cố Quỳnh, cắt những mảng thịt bị thương trên lưng hần ra. May mà Cố Quỳnh tu luyện vô cốt nhu thân, xương cốt cường hãn nên mới không tạo thành hậu quả nghiêm trọng. Dù vậy, Cố Quỳnh vẫn phải mệt mỏi ngồi bệt xuống đất vì mất quá nhiều máu. Hần phải dùng ý chí tuyệt đại khống chế bản thân mới không để mình ngất đi. Cố Dao sớm đã ôm chặt lấy hần, khóc mãi không thôi.

Cố Quỳnh chỉ nhẹ nhàng xoa đầu cô như buổi chiều của bao nhiêu năm trước. Hần cũng đứng chặn trước mặt cô, vì cô mà bị bốn gã của Khổ Tịch mạch đánh cho mình đầy thương tích. Cô cũng ôm hần khóc thương tâm như vậy.

Nếu như không phải vì Cố Quỳnh, Cố Dao đã không phải mạo hiểm. Còn nếu không phải vì Cố Dao, với thực lực của Cố Quỳnh hần hoàn toàn có thể thoát thân. Nhưng trong thời khắc nguy hiểm đó, tất cả những tính toán lợi nhuận đều bị hần bỏ sau lưng hết, chỉ còn tình thân nồng đậm chi phối hành động và ý thức.

Trước tình thân, thân tử hồn tiêu có là gì?

Tảng băng tích lũy bởi thời gian và hiểu lầm trong lòng thời khắc này đã hoàn toàn tan chảy. Cảm nhận tình cảm huynh muội nồng ấm, Cố Quỳnh cảm thấy an tâm vô cùng. Nhưng những kêu thảm thiết đã đánh thức hần. Nhìn thấy bọn Lăng Phong vẫn bị kẹt giữa chiếu trạch, Cố Dao kêu lên một tiếng kinh hãi rồi vội vàng đứng bật dậy.

Cố Quỳnh kéo cô lại: "Muội đi làm gì?"

"Nhị ca, muội phải đi giúp bọn họ!" Cả quãng đường đến đây, tình cảm cô dành cho bọn Lăng Phong đã vượt qua cả tình cảm bằng hữu bình thường, bây giờ có chết cũng phải chết cùng nhau!

"Bản thân mình muội còn không bảo vệ được thì sao có thể giúp họ?" Cố Quỳnh ra hiệu cho người của Vô Cốt Môn giữa chặt lấy Cố Dao đang vô cùng xúc động.

Cố Dao ra sức giãy dụa: "Nhị ca, huynh bảo họ thả muội ra. Muội phải đi giúp họ, họ là đồng đội của muội!"

Lắc lắc đầu, Cố Quỳnh kiên định nói: "Nhưng nhị ca chỉ có một người thân duy nhất là muội!"

"Đại ca, huynh mau đi, bọn đệ sẽ tự biết cách thoát thân!"

"Đại đệ đầu, người đi trước đi."

Nhìn thấy từng cường giả trước mắt rơi rụng rồi lại chứng kiến nét mặt tuyệt vọng của đám mạo hiểm giả, cảm xúc ấy cũng lây lan sang phía bọn Khải Ân. Bọn họ thà để cho thân khí bắn trúng chứ tuyệt không muốn Lăng Phong vì mình mà mạo hiểm!

"Im miệng hết cho ta!" Lăng Phong quát lớn, tay nắm chặt tinh thiết kiếm, mũi kiếm hơi chếch một góc bốn lăm độ, nhãn thần như muốn xuyên thủng thương khung!

Lăng Phong thần sắc nghiêm nghị, một luồng uy thế khó hiểu khiến những người xung quanh hần không nói thêm được gì. Thân thể hần rõ ràng bất động nhưng lại cho người ta cảm giác như đang không ngừng dao động. Cơ thể hần lúc này chẳng khác gì một không có xương cốt, chỉ có da bọc thịt, bên trong là khí huyết quẩn động không ngừng như đại giang mệnh môn lưu động.

Người ngoài nhìn vào thấy không gian xung quanh Lăng Phong ngưng kết thành thực chất dịch thể. Tư thế vô danh mà hần vừa bày ra khiến không gian dập dềnh như gợn sóng.

"Cái này, cái này." Lôi Trạch Ân này giờ vẫn chăm chú quan sát Lăng Phong cũng phải giật mình thất sắc, mặt đầy kinh ngạc. Vệ Dịch đang lau chùi trường đao huyết hồng sắc trong tay cũng phải ngẩng lên nhìn Lăng Phong, mắt lóe lên một tia chiến ý!

Những thứ này đều không có liên quan gì đến Lăng Phong. Mắt, tai, miệng, mũi, lưỡi, ngũ giác của hần đều đã phong bế. Chỉ còn lưu lại cảm tri đơn thuần của thân thể với tự nhiên. Lăng Phong dường như vừa quay lại Băng Phong Cốc, nỗ lực cảm tri vạn vật dưới sự hướng dẫn của Sang Sư. Cảm giác rung động khi lần đầu tiên cảm nhận thiên địa bằng một phương thức khác, cảm giác rung động khi cả trái tim, cả tâm linh biến thành thiên địa vạn vật

Khiến hần phát hiện ra, thế giới vốn dĩ ban lan đến vậy!

Cho dù bình phàm như hạt bụi cũng có hạ hoa chi tuần lộc.

Một loại ý niệm thâm trầm trùm lên cơ thể Lăng Phong. Hần cảm thấy cơ thể đang trưởng lên, cao lên, thăng hoa vô hạn. Hần trở thành một cự nhân đỉnh thiên lập địa, có thể giơ tay hái vô số tinh tử, có thể hút hết cự tinh phong khí, vô tận phong vân chỉ trong một hơi thở.

197. Chương 152: Nhân Kiếm Hợp Nhất!

Sức mạnh khắp nơi chính là cực hạn, lấy lực ngự kiếm phương làm chung cực của kiếm đạo!

Một đường lượng quang trùng phá mê vụ, như linh quang lúc khai sinh thiên địa chiếu rọi tâm linh Lăng Phong. Hần mở to mắt, lóe lên một tia hỗn độn chi sắc. Kiếm linh điên cuồng run rẩy như có linh tính, như một con nộ long không kìm nén được cuồng hí chí tình.

"Mọi người bám sát bên cạnh ta!"

Bọn Khải Ân rõ ràng đã cảm nhận được một tia phiêu miểu bất định như cảm giác hư ảo khó lường của cửu thiên chi thần trong ngũ khí của Lăng Phong nên rầm rập làm theo, không dám cãi lại nửa lời.

"Lệnh Hồ tiên sinh, quý huynh đệ mời lên trước."

Huynh đệ Lệnh Hồ Thần giật mình, mắt ánh lên vẻ cảm động khó kìm chế. Bọn họ biết thân phận của mình hoàn toàn khác với bọn Hoàng Phủ Vân, Khải Ân, Kiều Kiều. Lăng Phong có thể mạo hiểm đưa ba người Khải Ân vượt qua chiếu trạch chứ làm gì có chuyện mạo hiểm vì hai huynh đệ hần. Nên khi bọn Khải Ân tiến sát vào thì hai huynh đệ hần lại lùi một bước. Ai ngờ phản ứng của Lăng Phong đã vượt xa tầm dự đoán của họ.

Cùng sinh cùng tử, bất ly bất khí!

Cảm giác có đồng đội để dựa vào với những cô quân như huynh đệ Lệnh Hồ Thần vô cùng đáng quý. Giờ khắc này, bọn họ siết chặt nắm tay, trái tim bồi hồi này cuối cùng cũng có nơi gửi gắm.

Từng vòng ba động hồng sắc hữu hình tỏa ra từ người Lăng Phong. Đến khi luồng ba động đó hoàn toàn bao phủ lấy bọn Khải Ân thì mới dừng lại. Tinh thiết kiếm chậm chậm giờ ra. Động tác này Lăng Phong thực hiện một cách vô cùng chậm chạp, cảm giác như mỗi lần kiếm tiêm giờ ra được thêm một tắc là tiêu hao vô số tâm lực của hắn.

Thân kiếm càng nghiêng về phía trước, hồng quang ba động càng được kéo cao, tạo nên hình một cái phễu cài. Đột nhiên, Lăng Phong quát lên một tiếng lớn: "Nhân! Kiếm! Hợp! Nhất!" Một đường hồng quang trùng thiên nhĩ khởi, thiên không bị chiếu rọi thành một mảng huyết hồng!

"Phụ cứu ngư nhi quá quần công." Cái này có thể dùng để tả về số năng lượng tiêu hao thì sử dụng nhân kiếm hợp nhất, huống hồ lúc này Lăng Phong còn mang theo năm người nữa? Lúc này, ba động năng lượng mà hắn bạo phát ra đúng là kinh thiên động địa.

Nguyên huyền thân quái cuối cùng cũng nhận ra có điều bất ổn. Nó mặc dù công kích lực cuồng hãn, thậm chí còn vượt qua thánh vực ma thú bình thường nhưng trí tuệ không cao, thậm chí còn không bằng ma thú bình thường. Đối với nó, công kích hay tấn cấp đều là do nguyên tố bản năng nên đến tận lúc này nó mới phát giác ra dị động của Lăng Phong. Nó đột nhiên run lên, chiu chiu chiu chiu chiu, vô số đường lưu khí tử hắc sắc âm âm rơi xuống, kết thành một mạng lưới chằng chịt. Mỗi mắt của tấm lưới này chỉ lớn bằng một nắm tay trẻ con ngoài ra còn đan xen thêm tương khí do thân khí ngưng kết. Một khi dính vào nhục thân sẽ lập tức tan chảy!

Tấm lưới này không biết khiến bao nhiêu người căng thẳng, lo lắng nhìn bọn Lăng Phong... Ngay cả người trước đây có ác cảm với Lăng Phong thì bây giờ cũng phải kính phục dũng khí của hắn. Đám mạo hiểm giả còn đang bị kẹt trong chiếu trạch thì quay sang nhìn bọn Lăng Phong đầy lo lắng. Chỉ cần bọn Lăng Phong xông ra thuận lợi thì bọn họ cũng có thể thoát được cái mạng cái này một cách dễ dàng!

Tiếng xé, tiếng nổ, tiếng cháy!

Tinh thiết kiếm bộc một đường hỏa quang nồng liệt, cự lượng hồng quang quán chặt lấy thân thể mọi người mang theo vô số cự âm không ngừng xé rách tấm lưới cản bên ngoài.

Gần rồi, gần tới rồi!

Hỏa quang và khí lưu tử hắc sắc chạm mạnh vào nhau, giằng co một chút. Tinh thiết kiếm mang theo một luồng khí thể cửu thiên vẫn lạc trụ lạc hung hăng ép xuống. Vô số tử hắc khí vụ bị bốc hơi, tấm lưới ngăn cản hở ra một lỗ hổng tròn tròn.

Lưu tinh phi thệ.

Một đường rồi lại thêm một đường nữa, tấm lưới cản bị cường lực xé toạc.

Ầm. Tinh thiết kiếm nặng nề rơi xuống bờ bên kia. Mặt đất bị khí lãng cường kính đập vào tạo nên một cái hố sâu rộng chừng năm thước.

Bọn Lăng Phong đã đào thoát thuận lợi!

Khiếp sợ, một cảm giác khiếp sợ khó có thể diễn đạt trào lên trong lòng mọi người, nhất là những người trước đây từng có ý đối địch với Lăng Phong thì cảm giác sợ hãi càng thêm nồng đậm. Mặc Quỷ mặt mày hớn hở, may mà lúc chiêu mộ bất thành hắn không làm điều gì dại dột. Nếu không, tất cả cường giả trong liên minh gộp lại chắc gì đã thoát khỏi một kiếm của hắn?

Xoạt xoạt xoạt, những kẻ cơ mẫn bám sát theo bọn Lăng Phong cũng chạy thoát thành công. Lúc này nguyên huyền thân quái mới kịp phản ứng, phát ra những tiếng gầm gừ cuồng nộ. Mấy cái lỗ trên mình nó mở rộng hơn, thân khí phun ra nhiều hơn trước gấp trăm lần.

"A, cứu mạng!"

Những tiếng kêu thảm thiết vọng lên giữa không trung. Những người còn lại đều là hàng binh hoặc thực lực bất cường, hoặc tâm trí không cứng cõi. Bọn chúng không biết nắm vào cơ hội cuối cùng nên phải thiết

mạng dưới nộ hỏa của nguyên huyền thận quái. Nhìn những con người lúc này còn sống sờ sờ đang vùng vẫy trong bùn nhão, xương cốt dần dần tiêu tan mà những người sống sót không khỏi tái mặt, thậm chí sợ đến nỗi toàn thân run rẩy bầy.

Sau khi giết sạch những người còn sót lại, nguyên huyền thận quái chậm chậm xoay một vòng, quay thẳng mấy cái lỗ sang phía đám người đang đứng trên bờ.

"Không xong rồi, quái vật muốn lên bờ!" Có người thất thanh kêu lên làm những người khác cũng rống lên điên cuồng. Đám mạo hiểm giả nhát gan xoay người bỏ chạy chối chết.

Chỉ có Lôi Trạch Ân và một số ít người là vẫn giữ bình tĩnh. Lôi Trạch Ân biết nguyên huyền thận quái mặc dù cường hãn nhưng không bao giờ rời khỏi môi trường quen thuộc của mình, điều này không phù hợp với tập tính của nó. Quả nhiên, thận quái sau một lúc nổi lên lại từ từ khép mấy cái lỗ lại, thân thể nặng nề dần dần chìm xuống nước.

Lúc này, những người ở lại mới dám thở phào nhẹ nhõm.

Đột nhiên, Cổ Dao hét lên một tiếng lớn: "Đạo Man, người dám!" Thì ra Đạo Man thấy Cổ Quỳnh trọng thương nên muốn tranh thủ ra tay. Một chiếc thanh sắc chưởng ảnh đang từ hư không rơi xuống, hướng về phía Cổ Quỳnh. Từ sau khi Từ Kỳ Phong bị giết, Bức Tông đương nhiên đã xuống dốc, nếu như hôm nay giết được nốt Cổ Quỳnh thì Mạt Vân Túc sẽ chỉ có mình Chân Vật Các độc tôn!

"Trạc đao kính!" Cổ Dao giận dữ hét lên một tiếng, xương cốt khắp người kêu lên răng rắc, song quyền tịnh hợp thành đao nhận trạng, đâm mạnh vào thanh sắc chưởng ảnh của Đạo Man!

Hai hộ vệ của Vô Cốt Môn đang đứng bên cạnh cô cũng gầm lên giận dữ, cùng thi triển vô cốt nhu thân kỹ pháp: Trạc đao kính. Sau khi vận kinh, hai đường cốt thứ bạch sắc nhanh chóng lộ ra từ xương ngón tay của họ. Hai người này rõ ràng đã được Cổ Quỳnh thân truyền và xem ra khả năng nắm bắt vô cốt nhu thân còn mạnh hơn Cổ Dao.

"Phốc!" Đòn công kích của ba người Cổ Dao phá tan thanh sắc chưởng ảnh của Đạo Man một cách dễ dàng. Kết quả này khiến bọn họ không khỏi ngây ra. Đối thủ là cửu tinh thiên hành giả, hơn nữa còn ôm ý định sát sát để thi triển tuyệt chiêu đặc ý, sao có thể công phá dễ dàng đến vậy?

Không đợi bọn họ kịp hiểu, thanh sắc chưởng ảnh lại xuất thủ. Đạo Man căn bản không quan tâm đến hiệu quả công kích. Thân thể hắn đang lơ lửng giữa không trung. Cự linh bay ra, là một thanh sắc chưởng ảnh lớn khoảng ba trượng vuông, vân lạc rõ ràng, xé gió âm âm lao đến. Mục tiêu có nó chính là Lăng Phong, người vừa thi triển nhân kiếm hợp nhất tiêu hao không ít chân lực!

"Tông chủ!" Cổ Dao lúc này mới nhận ra mục đích thực sự của Đạo Man. Cô vội vàng xoay người, trong lòng nhói lên một tia tuyệt vọng. Cô đã phán đoán sai mục tiêu của Đạo Man, bây giờ muốn bù đắp lại liệu có dễ dàng?

"Đại ca!" Khai Ân giật mình, song thủ biến huyền nguyên lực ẩn, cự linh âm âm lao ra: "Thương mang!"

Từng trụ đá lớn vờn quanh cự linh quyền đầu, quay cuồng trùng xuất. Vừa mới bắn ra lập tức tụ thành một chiếc trụ đá to chừng thất lưng, tỏa hào quang chói mắt. Đây chính là nguyên lực ẩn mang mà Thương Mang quyền thánh đặc ý! Chiêu này lấy linh kỹ "đột thứ" mà cự linh của Khai Ân thu nạp lúc dị biến làm cơ sở, kết hợp với biến huyền của địa hệ chân nguyên lực, lúc đạt tới cực hạn thậm chí có thể dẫn động cả một ngọn núi nhỏ. Tất cả địa hệ nguyên lực oanh xuất, thuần túy đều là lấy thế áp nhân. Chỉ tiếc là Khai Ân có được Thương Mang chân quyết quá muộn, cộng thêm chân nguyên lực dự trữ không đầy đủ nên uy lực một chiêu này so với của Thương Mang Quyền Thánh còn kém xa.

Kiều Kiêu, Hoàng Phủ Vân, Lệnh Hồ huynh đệ cũng ra tay không hề suy nghĩ. Dù đối phương là Đạo Man có thực lực vượt trội thì bọn họ cũng không do dự!

Đam mang phá tán, lực dung hoa tiêu mất, hồ linh kích hội nhưng thanh sắc chưởng ảnh vẫn hạ xuống, nghiền nát hết tất cả. Khoảng cách thực lực là quá lớn, bọn họ căn bản không thể ngăn nổi Đạo Man. Nhìn thấy Lăng Phong đang nhắm mắt ngưng thần điều tức sắp bị thương tổn, hai đường thân ảnh đột nhiên xuất hiện phía trước hắn. Thân ảnh bạch sắc phát ổng tay, một bức tường ngưng kết từ vân khí chặn

đứng trước hư không pháp ấn, thân ảnh còn lại thì trực tiếp chém thẳng một đao vào hư không, huyết sắc đao mang dài gần mười trượng!

Đạo Man giật mình, hư không pháp ấn chạm vào bức tường vân khí, lực dội lại mạnh đến nỗi suýt khiến cự linh của hắn bị chấn động mà ly thể. Huyết sắc đao mang thì khiến hắn rung mình, cảm giác chẳng khác gì hồi bé lúc nhìn thấy con độc xà!

Không có thời gian để suy nghĩ, Đạo Man thoáng dừng lại rồi đột nhiên xoay người liên tục về phía trước, tránh khỏi uy lực của đao mang. Chỉ nghe thấy ầm một tiếng, mặt đất bị huyết sắc đao mang bổ thành một đường dài, địa khí nóng rực từ vết chém lượn lơ bay lên. Tất cả những người chứng kiến cảnh này đều phải rung mình. Trực tiếp phá vỡ địa mạch, vậy uy lực của đường đao mang vừa rồi mạnh đến mức độ nào?

Chỉ một đao đã khiến Đạo Man phải chật vật bỏ chạy. Vệ Dịch lạnh lùng thu tay, không hề có ý định truy kích. Mặc dù Đạo Man ở Mặt Vân Túc uy danh lẫy lừng những hắn vẫn cảm thấy dùng thánh vực chi tôn truy sát thì giảm giá trị con người quá nên chỉ quay sang lạnh lùng nhìn Lôi Trạch Ân, khí thế trên người không ngừng tăng lên.

Lôi Trạch Ân cũng lạnh lùng không kém, nét mặt ẩn hiện một tia nộ khí xen lẫn kiêu kị, miệng lẩm bẩm từng chữ: "Vô Thần Phong?"

"Đúng vậy." Vệ Dịch liếc qua Lăng Phong này giờ vẫn tĩnh tọa như căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra bên ngoài, lạnh lùng nói: "Người này Vô Thần Phong chúng ta muốn rồi!"

"Hừ, theo ước định thì người này xuất hiện trong cảnh nội Vân Mộng Hoang Trạch chúng ta, sao để cho Vô Thần Phong các ngươi can thiệp được! Không lẽ Thần Thiên Chiến không nói quy tắc này cho các ngươi biết sao? Hay là..." Lôi Trạch Ân lộ ra một tia giễu cợt: "Người vẫn chưa đủ tư cách gặp Thần Thiên Chiến?"

"Câm miệng! Hủy danh của sư gia sao có thể để người treo trên miệng?" Vệ Dịch nổi giận, huyết đao hồng quang ầm ầm, huyết mang nồng liệt lại bùng lên, một trận đại chiến sắp bắt đầu!

Những người còn lại đều cảm thấy thất kinh. Từ sau khi Đạo Man bị Vệ Dịch đánh đuổi, kẻ ngốc cũng biết người này trăm phần trăm là thánh vực cường giả. Nhưng điều khiến họ ngạc nhiên nhất là Lôi Trạch Ân và Vệ Dịch có địa vị ngang hàng nhau. Nghĩa là ở đây có hai thánh vực cường giả?

Đã có thánh vực cường giả ở đây thì bọn họ còn mất công làm gì? Mặc Quỷ và Cừu Đức quay sang nhìn nhau, trong lòng không khỏi cảm thấy thất vọng. Sau khi Lý Tư quay lưng phản bội liên minh không chút do dự bọn họ đã rơi vào thế nguy hiểm. Bây giờ phát hiện ra trong số mạo hiểm giả còn ẩn tàng cao thủ mạnh như thế này, liên tiếp biến cố xảy ra khiến chút dã tâm còn lại trong lòng họ hoàn toàn sụp đổ.

"Khụ." Trong lúc kiểm bát cung gương, giọng nói của Lăng Phong đột nhiên vang lên: "Hai vị tiền bối, các vị ít nhiều cũng phải nghe một lời của ta chứ?" Miễn cưỡng điều tức bình phục thân thể đang động đậy chân lực, hắn từ từ đứng dậy.

Thấy thế, bọn Khải Ân chẳng còn để ý đến sự có mặt của hai vị thánh vực cường giả, vui mừng chạy ào đến. Lăng Phong mỉm cười vỗ vỗ đầu Kiều Kiều, chỉnh lại y bào, ngẩng đầu nhìn hai người Lôi Trạch Ân.

Lôi Trạch Ân nói trước: "Lăng tiên sinh, Vân Mộng Tông chính thức đưa ra lời mời với ngài, chỉ cần ngài đồng ý tham gia, sau này khi ngài trở thành thánh vực, Vân Mộng Tông sẽ có người chuyên môn chế tác diễn hóa tinh chương cho ngài! Ngoài ra còn có thể đem tất cả hỏa hệ chân võ quyết mà tông môn thu thập được cho ngài xem. Ta có thể đảm bảo uy lực của những hỏa hệ chân võ quyết đó không thấp hơn Thương Mang quyết mà ngài đấu giá được!"

Lăng Phong giật mình, nhớ lại những thông tin mà Lý Trùng nói với mình: Hậu đãi của hội đấu giá Cổ Cẩn là Vân Mộng Vương Quốc. Từ mức độ am hiểu của Lôi Trạch Ân với Thương Mang quyết, có thể thấy, ông chính là người của Vân Mộng Vương Quốc. Cũng không biết tại sao ông cứ luôn miệng tự xưng "Vân Mộng Tông" là vì sao.

Sở dĩ Lôi Trạch Ân hứa với Lăng Phong chắc chắn như vậy, thậm chí còn xưng hô một cách tôn kính, nguyên nhân trực tiếp là chiêu nhân kiếm hợp nhất đó đã nắm bắt được vô thượng kiếm đạo, sau này nhất định có thể trở thành thánh vực, hơn nữa còn là đỉnh tiêm chi bối trong thánh vực. Nếu như hôm nay Lăng Phong tiếp tục lâm vào hiểm cảnh thì Lôi Trạch Ân sẽ lại lao lên ứng cứu không chút do dự.

Chuẩn thánh vực trẻ tuổi như vậy giá trị ra sao dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra được. Chẳng trách Vệ Dịch và Lôi Trạch Ân, đường đường thánh vực chi tôn vì Lăng Phong suýt phải đao nhận tương kiến. Nếu như họ biết Lăng Phong còn là một thuật luyện sư thì e rằng lúc này chẳng nghe ai khuyên nhủ đã trực tiếp lao vào diễn toàn vũ hành rồi.

Vệ Dịch bản tính lạnh lùng, đương nhiên không giỏi ăn nói như Lôi Trạch Ân, mãi mới thốt ra được một câu mời chào vô cùng sắc bén.

”Gia sư Võ Thần mời ngài đến Võ Thần Phong một chuyến!”

Lời này sao nghe quen tai quá vậy? Đột nhiên, Lăng Phong nghĩ tới Thang Thần! Đúng rồi, đây là những câu nói kinh điển Thang Thần thường dùng khi mời người khác!

Lăng Phong thầm cười khở, sao bản thân mình lại xui xẻo đến vậy? Từ lúc nhìn thấy nét mặt bọn Mạch Kha khi nhắc tới Thang Thần, Lăng Phong đã hiểu câu nói đó có lực sát thương mạnh như thế nào. May mà người trước mặt là Vệ Dịch chứ không phải Thang Thần nếu không với thực lực của vị nhất quyền hạ gục thánh vực đỉnh phong cường giả đó, Lôi Trạch Ân sao có thể làm can.

May mà có Lôi Trạch Ân kiềm chế, nếu không Lăng Phong biết với thực lực của mình hiện tại căn bản không thể phản kháng được.

Nghĩ ngợi một lúc, hắn đã đưa ra được quyết định.

198. Chương 153: Những Lá Bài Chưa Lật.

- Cảm ơn hảo ý hai vị, chẳng qua ta thân là con dân Tinh Lam công quốc, đương nhiên uống nước nhớ nguồn rồi, trước khi được công quốc cho phép thì không thể tùy ý gia nhập thế lực khác, thực sự xin lỗi.

Lăng Phong lựa chọn một câu trả lời hàm hồ, vừa cự tuyệt lời mời chào lại cho bọn họ một điểm hi vọng.

Đây là một trong những lý do mà nhóm người Mạch Kha nghĩ ra cho Lăng Phong để thoái thác, vốn là phòng ngừa người của Võ Thần Phong, chẳng qua không nghĩ tới tình huống khi chân chính đối mặt mới chào lại phức tạp hơn so với dự định. Trong mắt đại đa số người, Áo La đế quốc chính là chúa tể, dưới ánh quang mang của nó các vương quốc, công quốc còn lại chỉ có cúi đầu nghe theo. Nhưng mà từ hôm nay xem biểu hiện của Lôi Trạch Ân, Vân Mộng vương quốc tuy rằng kiêng kỵ Vũ Thần Phong thế nhưng còn xa chưa tới trình độ không dám phản kháng, thậm chí còn có một chút tranh phong nho nhỏ.

Dùng tình lý mà nói, nếu như ở giữa hai người mà phải chọn một nhà, Lăng Phong tình nguyện lựa chọn Vân Mộng vương quốc, hẳn với sự bá đạo của Võ Thần Phong không có chút hảo cảm nào, bất quá tâm nguyện lớn nhất của Lăng Phong chính là tung hoành thiên hạ, ngẩng đầu đứng trên thế gian, không bị bất luận thế lực nào nắm giữ số phận bản thân! Đương nhiên sẽ không nguyện ý làm tay sai cho thế lực nào cả.

Vệ Dịch ánh mắt huyết quang ẩn hiện, trường đao trong tay không tự chủ mà xiết, hắn nhìn thật sâu vào Lôi Trạch Ân, nếu không có đối thủ đối đầu ở đây hẳn khả năng đã sớm mạnh mẽ mang Lăng Phong quay về Võ Thần Phong rồi. Dù cho làm như vậy Lăng Phong có chút oán hận, thế nhưng hắn tin chỉ cần ân sư bày ra chút lực lượng không thể tưởng tượng nổi, toàn bộ sự phẫn nộ trong lòng Lăng Phong sẽ chuyển hết thành sùng bái.

Lôi Trạch Ân trầm ngâm sau đó mỉm cười, nói:

- Được, ta đây không miễn cưỡng Lăng tiên sinh, hay là chờ sau khi Lăng tiên sinh kết thúc Thương Khung Hội Chiến chúng ta bàn lại việc này vậy.

Đang khi nói chuyện, ánh mắt hắn không chút thả lỏng nào nhìn chằm chằm vào Vệ Dịch.

Hơi chần chờ, huyết sắc trường đao trong tay Vệ Dịch liền gác lên vai, mời chào người là một loại sự tình mà hắn không am hiểu, nếu Lôi Trạch Ân tạm thời buông tha hắn tự nhiên cũng không nóng lòng cưỡng ép. Hơn nữa lần này đến Vân Mộng hoang trạch việc chủ yếu còn chưa hoàn thành, phân tâm ra làm việc khác không phải điều tốt.

Thấy rốt cục đã thoát khỏi nguy cơ trước mắt, Lăng Phong âm thầm thở phào một hơi, thời gian, bản thân thiếu hụt nhất vẫn là thời gian! Người ngoài cuộc xem hắn thi triển nhân kiếm hợp nhất uy lực rất lớn, thế nhưng bản thân Lăng Phong tự biết chân chính chiêu kiếm kia không phải là nhân kiếm hợp nhất, mà là dung hợp Nguyên Mạch Thuật cùng Cực Thốn Dung. Do đó gây ra hiện tượng nhân kiếm hợp nhất. Ngoài ra còn có chút khuyết thiếu, chân lực dự trữ của hắn không đủ để thuận lợi thi triển hết một chiêu này.

Lăng Phong tự nghĩ nếu chân chính nắm giữ một chiêu này, chỉ ít phải chờ chân lực tiến tới cửu tinh, phát hiện này làm hắn có chút thất vọng. Bất quá pha sinh tử vừa rồi cũng không phải là hoàn toàn không có chỗ tốt, đầu tiên chỗ tốt lớn nhất là trên độ linh ngộ kiếm thuật, Lăng Phong cảm giác được vô luận mình xuất ra chiêu kiếm gì uy lực của nó so với trước đây phải mạnh hơn ba phần, nếu như vậy sợ là khi đối mặt với cửu tinh đỉnh cấp cường giả cũng có thể đánh một trận.

Bản thân đang tự suy nghĩ, Lăng Phong bỗng nhiên cảm nhận được một đạo ánh mắt oán hận, hắn nhúu mày quay lại thấy Đạo Mạn nhìn mình không che giấu sát ý trong lòng, sát khí dày đặc phóng ra như muốn nuốt tươi người ta vậy.

Lăng Phong nhin không được nhúu mày, nếu nói là xung đột cá nhân, mình tựa hồ không có một chút mâu thuẫn nào với Đạo Mạn? Thậm chí tính ra hắn còn phải cảm ơn mình đã giúp hắn giải quyết Từ Kỳ Phong, vì sao hắn hận mình còn hơn cả hận Cổ Quỳnh?

Tuy rằng nhận thấy được hận ý của hắn, Lăng Phong cũng không lo lắng, chỉ là lạnh lùng giễu cợt, trước đây bản thân không kiêng kỵ Đạo Mạn, càng không nói đến bây giờ kiếm thuật tiến triển thêm một bước, mỗi hận một chương kia sớm muộn gì cũng lấy trở về.

Lôi Trạch Ân liếc mắt qua Đạo Mạn, Chân Vật các có thể ở Mặt Vân Túc lớn mạnh đương nhiên là trải qua sự đồng ý ngầm của Vân Mộng vương quốc, chỉ cần Đạo Mạn không quá phận hắn cũng không nguyện ý xuất thủ đối phó loại tiểu nhân vật này. Hơn nữa nếu Lăng Phong khôi phục, Đạo Mạn muốn làm thương tổn hắn cũng không dễ dàng, bởi vậy Lôi Trạch Ân quay đầu đi không hề quan tâm.

Về phần Vệ Dịch, thâm tâm hắn lại càng cao ngạo, Đạo Mạn phải né tránh uy lực một đao của hắn, hiển nhiên chẳng đáng để ra tay.

Lôi Trạch Ân ánh mắt chậm rãi đảo qua khắp thể lực còn lại, nhóm người Mặc Quý âm thầm thấp thỏm không ngớt, nãy đã kiến thức qua lực lượng Thánh Vực cường giả, bọn họ căn bản không có bất kỳ tâm tư phản kháng nào. Đây là uy thế do lực lượng mang đến, trước mắt lực lượng áp đảo, tất cả âm mưu quỷ kế đều là lời nói suông.

- Ta nghĩ các người hắn là đã đoán ra thân phận ta.

Thanh âm Lôi Trạch Ân truyền đến tai mỗi người rõ ràng minh bạch:

- Không sai, ta là người Vân Mộng vương quốc, các người cũng có thể xem ta thành người chủ đạo của hội đấu giá Cổ Cẩn đi!

Mọi người trong lòng có chút suy đoán đại khái, thế nhưng khi nghe được Lôi Trạch Ân chính miệng thừa nhận vẫn không nhin được hít sâu một hơi. Lại lịch người thần bí đứng sau hội đấu giá Cổ Cẩn quả nhiên là Vân Mộng vương quốc, mà lão giả trước mắt chính là Thánh Vực cường giả chủ nhân chương quản đấu giá hội!

Một loạt sự tình không rõ trước kia được xâu chuỗi lại, có người không nhin được phần nộ quát:

- Các người đấu giá hội nếu đạt được tin tức, lại có đủ thực lực thu chích viêm thạch khoáng, vì sao còn muốn tuyên truyền tin tức đến trên chợ chúng ta? Lẽ nào Thánh Vực cường giả có thể đùa bỡn người khác như vậy sao?

Tiêu hao không ít tinh lực đến nơi này, không lâu trước còn bị Nguyên Huyền Thận Quái công kích suýt nữa chết, hiện tại mới rõ bản thân mình chỉ là con rối trong tay người ta thôi. Người này cho dù biết rõ kết quả đắc tội Thánh Vực vô cùng đáng sợ, nhưng vẫn không nhin được tức giận mắng thành tiếng.

Người bên ngoài tuy rằng không dám phụ họa nhưng mà trong bụng thầm khen không ngớt.

- Ai nói là ta trêu chọc các người?

Lôi Trạch Ân thông dong cười, không có chút nổi giận nào:

- Đấu giá hội chúng ta đã hứa hẹn qua, người nào đạt được la bàn định vị coi như đó là một tấm vé cuối cùng đi tới mỏ chích viêm thạch, mà đấu giá hội chúng ta từ khi phát hiện ra mỏ chích viêm thạch này đến nay vẫn chưa hề động tới chút nào.

Ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Lôi Trạch Ân hứa hẹn nói:

- Các người bằng thực lực của bản thân vô luận cuối cùng thu được bao nhiêu chích viêm thạch, chúng ta đều tuyệt đối không lấy một phần nào!

- Lẽ nào đấu giá hội các người lại thiện tâm như vậy, cam lòng nhường một mối lợi ích khổng lồ cho chúng ta?

- Tin hay không, cứ thử sẽ rõ.

Lôi Trạch Ân cũng không nói nhiều, trong lòng hần hoi thở dài: Một đám ếch ngồi đáy giếng? Mỏ chích viêm thạch mà so với thứ kia thì có tính là gì?

Có Thánh Vực cường giả chính miệng đảm bảo, đám người mạo hiểm bán tín bán nghi thu lại vẻ uể oải, một lần nữa xốc lại tinh thần hướng về phía cuối hành trình xuất phát. Một số người mạo hiểm thoát chết chủ động tìm Lăng Phong, liên mồm hướng hắn nói lời cảm tạ.

Những người này phần lớn là tới xem náo nhiệt, trong đó không ít người thậm chí còn không có la bàn định vị, thực lực không cao không thấp thuộc tầng trung. Nếu không phải Lăng Phong cuối cùng thi triển nhân kiếm hợp nhất mở một cái thông đạo, chỉ bằng vào thực lực bọn họ muốn xông qua chỉ ít cũng phải hao nửa nhân số.

Lăng Phong tịnh không am hiểu loại sự tình này, tùy ý qua loa vài câu sau đó giao cho Lệnh Hồ Thần xử lý. Lệnh Hồ huynh đệ hai người ngược lại thực sự trở thành quản gia của Lăng Phong, thành thạo tiếp đãi những người này, bọn họ vốn là người mạo hiểm nên dễ nói chuyện được với nhau.

Cách chỗ bị Nguyên Huyền Thận Quái tập kích hai ngày đường, trải qua một hồi biến cố đó, đội ngũ người mạo hiểm có vẻ trầm mặc đi, không còn người cười nói trêu đùa, chỉ có cầm đầu mà đi.

- Đến rồi!

Một màn mỹ lệ kỳ huyền trước mắt khiến cho đám mạo hiểm giả vốn đang vội vàng vàng chạy tới cũng không kìm lòng được thả nhẹ bước chân, phảng phất như chỉ cần phát ra một chút âm thanh nho nhỏ cũng có thể khiến cho bản thân giật mình tỉnh giấc làm vượt mất giấc mộng đẹp.

Từng tầng từng tầng sương mù ngũ sắc tựa như tơ lụa trôi nổi lơ lửng nhẹ nhàng, cho dù là mắt thường cũng có thể cảm nhận được độ mềm mại của tầng sương mù thải vụ này, khiến cho người ta nhìn không được muốn đem mặt áp tới để thỏa thích sự hưởng thụ ôn nhu.

Mây đen dày đặc che kín bầu trời, nhìn theo một mảnh sườn núi mơ hồ có thể thấy một ngọn núi nâu nâu. Ngọn núi mờ ảo trong sương mù, phảng phất như thuộc về chỗ ở các vị thần trong miêu tả của truyền kỳ chí dị, huyền lệ mà uy nghiêm.

- Đẹp quá!

Kiều Kiều vui mừng nói, nàng vô thức muốn đi về phía trước.

- Đừng nhúc nhích.

Lăng Phong nhanh chóng kéo nàng lại, cảnh cáo nói:

- Đó là Ngũ Sắc Vạn Hoa Chương!

Kiều Kiều bị Lăng Phong kéo lại trong nháy mắt còn có một chút bất mãn, nhưng khi nàng tỉnh ngộ ý nghĩa của từ "Ngũ Sắc Vạn Hoa Chương", không khỏi rung mình một cái...không dám động dấy nữa!

- Đây là Ngũ Sắc Vạn Hoa Chương sao?

Hoàng Phủ Vân thấp giọng lẩm bẩm nói:

- Không nghĩ ra là nó lại mỹ lệ đến như vậy.

- Hầu hết các vật chí độc thường ẩn mình bên trong vẻ xinh đẹp, nếu không như thế sao có thể mị hoặc nhân tâm.

Lăng Phong trầm giọng nói. Một bên Lôi Trạch Ân đi tới ha hả cười nói:

- Lăng tiên sinh nói thế thật chí lý, chuyện thế gian cũng như vậy, vật càng mỹ lệ thì càng ẩn chứa nhiều gai nhọn.

Đoạn đường đi này, Lôi Trạch Ân và Vệ Dịch hai người nhìn chăm chăm vào Lăng Phong như thiếu nữ hoài xuân, chỉ còn kém mỗi bước đem người ta ăn tươi nuốt sống. Bất quá e ngại sự hiện hữu của đối phương, bọn họ không thể biểu hiện quá mức thân cận, không thể làm gì khác hơn là dùng mọi cơ hội lôi kéo làm quen.

Đối với việc lôi kéo làm quen, Vệ Dịch không thể bằng Lôi Trạch Ân được, bởi vậy khi Lôi Trạch Ân và Lăng Phong nói chuyện hần liền ôm trường đao mặt mày bất thiện nhìn chăm chăm, không động mà uy hiếp.

- Chư vị, nếu trong tay không có la bàn định vị, vậy dừng lại ở chỗ này đi! Trừ phi chư vị bản thân có thực lực Thánh Vực.

Lôi Trạch Ân lớn tiếng cảnh cáo nói. Vệ Dịch hừ lạnh một tiếng, chỗ đội ngũ hần liền ào ào xuất ra la bàn định vị, chỉ có hần là vận chân lực thành một đạo huyết quang bao bọc thân mình.

Lăng Phong hiểu kỳ xuất la bàn định vị ra, chỉ thấy trên mặt kim đồng hồ ong ong chạy, chỉ cần vị trí Lăng Phong hơi có chút biến hóa, kim đồng hồ lập tức biến ảo theo, thấy vậy hần khê nhú mày.

Lôi Trạch Ân ân cần giải thích:

- Đám Ngũ Sắc Vạn Hoa Chương này có một chỗ kỳ lạ, nhìn từ bên ngoài thì nó hỗn loạn một đoàn, trên thực tế bên trong lại chia làm từng tầng. Càng kỳ lại ở chỗ mỗi một tầng độc chương chỉ có một màu là không có độc, các màu còn lại phân biệt là hủ thực (ăn mòn), chức liệt (đốt cháy), thứ kích (đâm cắt), dương nhọt (ngứa ngứa) bốn loại độc tố cực độc. Chỉ có đi theo kim đồng hồ la bàn chỉ định, mỗi một tầng lộ tuyến không ngừng biến ảo mới tránh được độc tố xâm nhập.

Lăng Phong chợt minh bạch, từ Lôi Trạch Ân giới thiệu hần đại khái đoán ra công dụng của la bàn định vị. Tùy ý hỏi thêm một câu:

- Lôi tiên sinh, quý đầu giá hội làm cách nào có thể dùng bốn gã bát tinh cường giả tìm được con đường đi chính xác này vậy?

- Đây là bí mật bốn tông, Lăng tiên sinh sau này gia nhập bốn tông tự nhiên sẽ minh bạch.

Lôi Trạch Ân chớp mắt cười nói.

Lăng Phong ngẩn ra, chợt cười nhẹ một tiếng, tận dụng mọi thứ làm thuyết khách như vậy quả thực là có chút gian trá, lúc trước thật không có phát hiện lão giả này là người như thế.

Người thứ nhất bắt đầu đi lên, đây chân thật là một cao thủ, hần thận trọng cầm la bàn định vị, theo kim chỉ đồng hồ thân thể xông vào Ngũ Sắc Vạn Hoa Chương, sương vụ dày đặc đem thân hình hần che dấu đi. Từ bên ngoài nhìn vào không thấy bất luận một điểm thân ảnh gì.

Đám người Lăng Phong âm thầm cảnh giác, xem ra sau khi tiến nhập Ngũ Sắc Vạn Hoa liên hệ xung quanh toàn bộ bị cắt đứt, toàn bộ ứng biến đều phải dựa vào chính mình. Sau Chân Vật các là Vệ Dịch, tiếp đó Lôi Trạch Ân vội vã dẫn Vân Tường hai người tiến vào, tựa hồ sợ Vệ Dịch đi trước một bước, thật không biết nếu như hần nói không quan tâm đến mỗ chích viêm thạch thì cần gì phải kích động đến như vậy.

Mắt thấy các cao thủ dùng la bàn định vị của mình tiến nhập Ngũ Sắc Vạn Hoa Chương, đột nhiên, một thân ảnh màu xám lao ra hướng về Mặc Quỷ quát lên:

- Giao định la bàn ra!

Thân ảnh áo xám này là một mạo hiểm giả, thực lực đạt tới thất tinh đỉnh phong, nguyên bản hẳn là người tự do nhưng được Mã Lạc thuyết phục gia nhập liên minh, đồng thời đạt được điều kiện sẽ có một định la bàn. Nhưng khi Mã Lạc nản lòng thoái chí rời đi, hẳn liền tính kế khác. Đối với đám người thất tinh cao thủ này nhóm người Mặc Quỷ cũng không để ý lắm.

Mạo hiểm cả tính mạng tới đây, mắt thấy mục tiêu ngay trước mắt mà không cách nào tiếp cận, nam tử áo xám có chút điên cuồng!

- Hừ, muốn chết.

Mặc Quỷ thân thể lui lại phía sau, ba gã hộ vệ gương mặt lãnh khốc lắc mình tiến đến, bàn tay họ hạ trảo nhắm vào nam tử áo xám. Xuy xuy xuy, ba đạo quang đạn bắn đi.

Quang đạn bay nhanh lưu lại vệt sương trắng, xé rách không khí mà đi, tốc độ nhanh kinh người. Lăng Phong tự nghĩ mà sợ, bản thân mình trước đây ở Cung Phụng Các toàn lực thi triển Tiễn Tật thân pháp cũng không nhanh bằng cái này.

Né tránh không kịp, nam tử áo xám liền quát lên một tiếng, song chưởng tung về phía trước, chân lực hình thành một bức tường cản lại.

Quang đạn công kích vào tường chắn, rầm rầm rầm, ba đoàn tinh quang chói mắt bùng lên, năng lượng kịch liệt bạo nổ xung quanh làm người ta phải lui tránh! Nam tử áo xám kinh hãi, từng đạo năng lượng bạo tạc biến thành phong nhận sắc bén dễ dàng xé rách bức tường chân lực của hắn, từ bốn phương tám hướng tua tủa bay đến.

- A!

Phong nhận vô hình bay qua, một màn kinh khủng phát sinh, thân thể nam tử áo xám đột nhiên như một khúc gỗ mục bị đục ra năm sáu lỗ, ngay sau đó từng luồng máu tươi tựa như hồng thủy vỡ òa từ vết thương phun ra, bắn cao lên giữa không trung.

199. Chương 154: Chích Viêm Thạch Tinh?

Lăng Phong nhất thời nhú chặt lông mày, xung đột vừa rồi từ khi phát sinh đến khi kết thúc mặc dù nhanh chóng, nhưng hắn vẫn thấy một ít chi tiết nhất thanh nhị sở. Ngay khi nam tử áo xám lao tới trong nháy mắt, người của Phú Khắc thương đội từ tay áo lấy ra một kiện binh khí kỳ quái, sau đó từ trong binh khí đó bắn ra một viên đạn cỡ ngón tay.

Chỉ có ba viên đạn đã có thể dễ dàng giết chết cường giả thất tinh đỉnh phong, càng đáng sợ hơn là điều khiển loại binh khí thần bí này tựa hồ cũng không cần tu vi cao! Rất khó tưởng tượng Phú Khắc vương quốc nếu đem binh khí này làm vũ trang quy mô lớn thì tràng cảnh sẽ đáng sợ như thế nào! Nếu như có mấy trăm viên đạn cùng bắn tới, Lăng Phong tính toán, trừ phi mình thi triển "Đầu Chuyển Tinh Di" bằng không chỉ có bước thối lui.

Từ lúc mới gặp mặt Lăng Phong đã cảm thấy gã Mặc Quỷ luôn cười tủm tỉm này có tâm cơ rất sâu, nhưng không ngờ rằng vẫn còn đánh giá thấp hắn. Có loại binh khí cường hãn như thế này mà Mặc Quỷ vẫn ỷ lại không phát, cho tới giờ khắc này mới lấy ra rõ ràng là có ý định giết gà dọa khỉ!

Nếu không phải hai gã Thánh Vực cường giả đột nhiên xuất hiện, cùng với Lăng Phong bày ra lực lượng không thể tưởng tượng nổi, chỉ bằng thứ binh khí này Phú Khắc thương đội sẽ dễ dàng có được vị trí cao trong đám mạo hiểm giả!

Cừu Đức kinh ngạc nhìn về phía Mặc Quỷ, lộ ra vẻ thất vọng tận cùng, vốn tưởng rằng kết mình có thể làm lớn mạnh thực lực hai bên, lại không ngờ rằng đầu tiên là Mã Lạc rời đi, ngay sau đó là Lý Tư phản bội, mà hiện tại xem ra Mặc Quỷ hóa ra cũng ẩn dấu một số con át chủ bài. Nhìn cánh tay cụt của mình, hắn bỗng nhiên cười, trong nụ cười ẩn chứa nỗi khổ không nói lên lời, nguyên lai mình mới là kẻ ngu xuẩn nhất!

Thị uy chậm rãi liếc mắt nhìn chung quanh, chỉ đến khi thấy Lăng Phong, biểu tình Mặc Quỷ mới bị kiềm hãm, lộ ra vẻ kiêng kỵ. Sau đó, hắn vung tay lên:

- Chúng ta đi!

Đám người mạo hiểm còn lại ánh mắt chậm rãi nhìn động tác bọn họ, một màn khiếp sợ vừa rồi không ai dám can đảm tiến lên ngăn cản.

Khi bọn hắn vừa tiến vào, Cừu Đức sững sốt lại liền nói:

- Địa Lợi thương hội, nghe theo hiệu lệnh của ta đem toàn bộ la bàn định vị bỏ xuống, chúng ta ly khai!

Lăng Phong giật mình liếc hắn một cái, thật không ngờ hắn dĩ nhiên hành động ngoài dự đoán của mọi người.

- Quản sự!

- Các người không có nghe rõ lời ta nói sao?

Cừu Đức lớn tiếng quát lên:

- Ta lệnh cho các người đem la bàn định vị bỏ xuống!

Rõ ràng là danh vọng Cừu Đức rất cao, mặc dù trong lòng có chút nghi vấn, nhưng người của Địa Lợi thương hội vẫn chấp hành, một số người bỏ la bàn định vị xuống, những người khác cũng phải làm theo.

- Chúng ta đi.

Tiếng quát vừa dứt, Cừu Đức lập tức xoay người đi, không hề tiếc nuối. Mà lúc này, đám mạo hiểm giả xung quanh trải qua giây phút trầm mặc ngẩn ngui liền kích động mắt đỏ bừng nhìn la bàn định vị, phát sinh từng tiếng hô xôn xao hướng la bàn chớp tới.

Ầm ầm bịch bịch!

Thanh âm năng lượng oanh tạc không ngừng vang lên, có người cướp được la bàn định vị lập tức cười một tiếng cuồng tiếu, rất nhanh lao vào Ngũ Sắc Vạn Hoa Chướng. Người may mắn thì vội vào tiến vào, mà những người không may mắn ở lại nhanh chóng bị người khác ngăn cản, những chiếc la bàn thay chủ liên tục, chiến đấu máu tanh lịch liệt khiến rất nhiều người thân tử hồn tiêu!

Tràng cảnh thảm liệt không gì sánh được không ngừng diễn ra, Lăng Phong hơi thở dài, đám người chỉ biết cái lợi trước mắt, có Chân Vật các bảo trì thực lực chiến đấu cường đại cùng với Phú Khắc thương đội, bọn họ cho dù tiến nhập thì có thể thu thập được bao nhiêu chích viêm thạch đây? Chân chính có trí tuệ ngược lại là tên Cừu Đức thô lỗ vô tri, hắn rõ ràng nhận thấy được điểm này liền lựa chọn kiên quyết bỏ qua, đây không phải là sự nhu nhược mà là trí tuệ. Nếu không như vậy, đứng giữa đám mạo hiểm giả điên cuồng tấn công, đối với Địa Lợi thương hội thực lực đại giảm như thế này không những mất la bàn định vị mà còn mất luôn cả tính mệnh.

- Chúng ta cũng đi thôi”.

Lăng Phong gọi một tiếng, Vô Cốt môn đi phía trước đám người Kiêu Kiêu theo sau, tất cả hướng Ngũ Sắc Vạn Hoa Chướng mà bước đi. Bởi vì Lăng Phong bày ra lực sát thương cường đại, nhìn thấy hắn đi, không có người nào dám can đảm tiến lên khiêu khích.

Từ trong miệng Lôi Trạch Ân, Lăng Phong tự nghĩ là có chút lý giải đối với Ngũ Sắc Vạn Hoa Chướng, nhưng khi chân chính xông vào hắn mới hiểu được bản thân còn chưa hiểu rõ gì về nó. Ở bên trong chướng vụ khắp nơi lưu chuyển một đoàn ngũ sắc quang mang, những quang mang màu sắc khác nhau này quần lấy nhau hợp thành một đoàn hỗn độn.

Xanh, đỏ, lam, vàng, tím, mặt ngoài chướng vụ trơn bóng như gương, hai bên phản chiếu ánh sáng rực rỡ. Chỉ cần ở trong đó không lâu cũn đã khiến người ta choáng váng, không thể nhận ra được phương hướng.

Đưa mắt nhìn lại, tựa hồ cả không gian chỉ có mình bản thân, hơn nữa cũng không nhìn rõ bất kỳ người nào, cái cảm giác mệnh mang tựa hư tựa thực này khiến cho sâu trong nội tâm của con người sinh ra một cảm giác cô đơn da diết.

May là, la bàn định vị trong tay vẫn đang vận chuyển, theo phương hướng kim đồng hồ chỉ, Lăng Phong bước qua tầng chướng vụ thứ nhất.

Dần dần, hần minh bạch ý tứ "chương vụ tầng tầng lớp lớp" của Lôi Trạch Ân, chương vụ nơi này như là một gian phòng, ở giữa hai loại chương vụ khác nhau sẽ có khoảng không ngăn cách rõ ràng. Mà sau khi nhập tầng tiếp theo, đạo chương vụ không có độc sẽ hoàn toàn biến đổi. Thí dụ như khi vù tiến vào trong chương vụ, loại vụ khí không có độc chính là màu vàng, nhưng đến tầng thứ hai thì lại biến thành vụ khí màu đỏ, nếu cứ dựa vào kinh nghiệm mà đi giống như tầng trước thì chỉ có rơi vào kết cục thân tử hồn tiêu.

Càng đáng sợ hơn là có một số chương vụ khá mỏng manh chỉ đủ cho một người tiến lên, nếu như mang theo một người khác cùng vào mà nói, rất có thể sẽ khó giữ được vẹn toàn cả hai. Bởi vậy la bàn định vị chỉ có thể cung cấp cho một người tiến đến!

Một tia kính nể hiện lên trong đầu, nếu vậy chỉ sợ cửu tinh cường giả ở trong này cũng phải thành thật đi theo hướng la bàn chỉ, chỉ có Thánh Vực mới có thể kháng cự được uy lực thiên địa bậc này. Thế nhưng sau Thánh Vực, có thể có bậc thiên địa khác làm cho bọn họ phải kính nể không?

Vân Mộng vương quốc có thể dùng bốn gã bát tinh cường giả tìm ra được con đường này, thủ đoạn như vậy quả thật là kỳ lạ không thể tin nổi. Lăng Phong nghĩ đến tâm nguyện Mạch Kha đem Tinh Lam công quốc thăng cấp thành vương quốc, khẽ lắc đầu cười khổ, nếu mà tam đại vương quốc khác cũng có nội tình thần bí như Vân Mộng vương quốc mà nói, Tinh Lam công quốc vẫn còn phải đi một đoạn đường dài.

Rốt cục, một tia sáng hiện lên, Lăng Phong đi ra khỏi Ngũ Sắc Vạn Hoa Chương. Vừa mới ra, Lăng Phong không khỏi bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Một ngọn núi màu nâu đứng sừng sững cao hơn nghìn trượng, mơ hồ thấy trên ngọn núi có đạo hỏa quang nhấp nháy, xem ra tình huống này so với thông tin từ đầu giá hội có phần khác biệt, ngọn núi lửa này không phải yên lặng mà là tùy thời bạo phát!

Cái này chân chính không làm cho Lăng Phong khiếp sợ, thứ làm hần kinh ngạc chính là dọc theo sườn núi trên mặt đất tràn ngập những hòn đá màu trắng

Chân Vật các, nhóm người Mặc Cự đang vui mừng như điên nhanh chóng đem những hòn đá này thu thập, không cần thiết phải nói đây chính là chích viêm thạch rồi. Tuy rằng có dự liệu trước khi đến, nhưng mà thật không ngờ chích viêm thạch dĩ nhiên lại xuất hiện bằng phương thức này trước mặt mọi người, quả thật là phủ đầy khắp nơi, căn bản là không cần khai thác. Thậm chí, mọi người điên cuồng thu thập chỉ chọn khoáng thạch tạp chất không vượt quá 1/10 nhét vào Tiết Vân, những thứ còn lại bọn họ căn bản là không quan tâm, những khoáng thạch bị vứt bỏ này nếu đem ra ngoài kia đều là trân phẩm khó tìm kiếm.

Điên cuồng!

Những thứ nằm tràn trệ trên mặt đất này không phải là chích viêm thạch mà là một đồng kim tệ!

Bởi vì bảo vệ Cổ Quỳnh đang thụ thương, người Vô Cốt môn vẫn chưa tham dự, nhưng mà từ ánh mắt nóng rực của họ đã thấy được sự trông đợi vô tận. Sợ rằng có rất ít người khi đối mặt với đồng tài phú này mà không có tham niệm gì?

Ở đây người bảo trì được thanh tịnh chỉ có Lôi Trạch Ân cùng với Vệ Dịch, ngay thủ hạ Vệ Dịch cũng tham dự việc thu thập chích viêm thạch. Lúc này đằng sau Lăng Phong phát ra tiếng kinh hô vui mừng, sau đó bóng người luân phiên nhau bay ra, hướng về phía chích viêm thạch mà tới, đó chính là những mạo hiểm giả cuối cùng thu được la bàn định vị.

Bọn họ không ngừng vui mừng hét lên, giờ khắc này đối với bọn họ mà nói cực khổ nhiều nữa cũng đều có giá trị.

Lăng Phong chú ý tới mặc dù không có tham dự đến tranh đoạt chích, thế nhưng Lôi Trạch Ân và Vệ Dịch ánh mắt lại có chút ngưng trọng, theo ánh mắt họ, Lăng Phong lại giật mình: Ở ngay cạnh miệng núi lửa có một cỗ thi thể nằm giữa, xem qua rõ ràng đó là kẻ đã hãm hại mọi người - Lý Tư!

Nếu hần đã tới trước, theo lý đã sớm thu hoạch được rất nhiều, thế nào lại chết ở miệng núi lửa, chẳng lẽ...

Không đợi Lăng Phong kịp suy nghĩ cẩn thận, "Oanh" một cột lửa phun lên, mạnh mẽ đến mức xon lên cả bầu trời. Trong biển lửa đó loáng thoáng có một đạo bạch quang dài nhỏ, nếu không phải mắt Lăng Phong

tinh mẫn thì hầu như không thể phát giác. Chớp mắt một cái, biển lửa đột nhiên tiêu tán, đạo bạch quang nọ chợt bay xuống, tựa hồ biển lửa xông lên chính là đưa tiễn đạo bạch quang này.

Núi lửa phun trào làm đám mạo hiểm giả giết mình trong cơn điên cuồng, Mặc Cự thấy đạo bạch quang đang rơi xuống, thân thể hắn liền chấn động cuồng hô:

- Chích viêm thạch tinh?

Lúc trước ở bên ngoài chưởng vụ, vũ khí bọn họ sử dụng tên là "Thần Hỏa Nỗ", nguyên lý chế tạo giống Hỏa Thần Pháo nhưng tiện lợi hơn khi mang theo, cái này được công quốc tập hợp toàn bộ luyện kim đại sư hàng đầu, tốn hao vô số tâm lực nghiên cứu chế tạo ra. Như đám người Lăng Phong đã thấy, uy lực của Thần Hỏa Nỗ cực lớn, nhưng muốn sử dụng lại có chỗ hạn chế, chính là Thần Hỏa Nỗ cần dùng không phải Chích Viêm Đan tầm thường, mà chính là "Hỏa Thần Nộ" phải trải qua chiết xuất cao, độ phức tạp khi luyện chế gấp mấy chục lần so với Chích Viêm Đan!

Luyện chế Hỏa Thần Nộ sở dĩ rắc rối không gì sánh được, trong đó nguyên nhân trọng yếu nhất chính là phải có chích viêm thạch ở độ tinh khiết cực cao, trên thị trường chỉ có thể mua được chích viêm thạch tầm thường, phẩm chất kém phải chiết xuất mười lần mới sử dụng được.

Bởi vậy khi đi qua chưởng vụ thấy khắp nơi đều là cực phẩm viêm thạch, hắn mới hưng phấn như điên vậy, lòng tràn đầy vui mừng cho rằng đây là trời xanh ban ân cho Phú Khắc công quốc, Chỉ cần nắm trong tay chỗ chích viêm thạch khoáng này, công quốc có thể phân phối Thần Hỏa Nỗ với quy mô lớn, nghênh đón địa vị cùng với thực lực một lần bay vọt!

Vốn những chích viêm thạch này đã đủ làm hắn kinh hỉ, nhưng khi thấy chích viêm thạch tinh hắn mới phát hiện nguyên lai còn có bảo bối kinh người đang khiêu chiến với cực hạn của trái tim hắn. Chích viêm thạch tinh, một mỏ chích viêm thạch cũng chưa chắc đã xuất hiện một khối chích viêm thạch tinh cỡ hạt đậu! Chỉ cần dùng nó làm nguyên liệu chế thành Hỏa Thần Nộ, dùng một viên thôi uy lực thậm chí đã thương được cả cửu tinh cường giả.

200. Chương 155: Tăng Nguyên Tinh Chương.

Một khối chích viêm thạch tinh như thế, ít nhất có thể luyện chế hơn mười viên Hỏa Thần Nộ phẩm cấp tuyệt hảo, bằng vào những "Siêu cấp Hỏa Thần Nộ" này, cho dù là kẻ độc sách trời gà không chặt thì cũng có thể đủ sức chống lại được lực lượng của cường giả, sức tưởng tượng tuyệt vời khiến cho Mặc Quỷ hưng phấn run rẩy, hắn thét gào xông lên miệng núi lửa.

Nghe được Mặc Quỷ nói ra "chích viêm thạch tinh", Lăng Phong sửng sốt một chút, hắn thấy rõ ràng hình dáng của bạch quang kia. Đó là một tảng đá hình trụ, quang mang phi thường rực rỡ, bên trong có một tia huyết diễm yêu dị. Vừa mới nhìn thấy, hắn lập tức lộ ra thần sắc khiếp sợ, giờ khắc này hắn đem tảng đá bạch sắc so sánh cùng với những kiến thức về bảo bối được ghi lại trong kho tri thức của Sang Sư, thứ này đầu phải là chích viêm thạch tinh, rõ ràng đó là Hỏa Tinh Ngọc Tủy!

Cũng không phải là Mặc Quỷ vô tri, mà là song phương đứng ở góc độ bất đồng rất lớn, cùng nhìn vào một vật tự nhiên đánh giá cũng khác nhau.

Với Thuật Luyện Sư bình thường mà nói, một loại nguyên liệu cần thiết để chuẩn bị luyện chế tinh chương chính là ma hạch, bởi vì chỉ có ma hạch mới có linh hồn vật tính, đây cũng chính là trụ cột của tinh chương. Thế nhưng Lăng Phong biết, thế gian này bảo bối có ẩn chứa linh hồn vật tính tuyệt không chỉ có một loại ma hạch!

Thiên địa vạn vật đều có linh, đến khi "linh tính" đạt được một trình độ nhất định tự nhiên sẽ sản sinh ra linh hồn, được gọi là linh hồn vật tính. Trước mắt Hỏa Tinh Ngọc Tủy chính là một trong số đó, loại bảo bối do khoáng vật sản sinh này phi thường tinh thuần, dùng linh hồn vật tính của nó có thể luyện chế một loại "Tăng Nguyên tinh chương" cực kỳ rất thưa thớt!

Tăng Nguyên tinh chương - hiệu quả phi thường đơn giản, đó chính là gián tiếp tăng cường chân lực hoặc giả chân nguyên lực! Một khi đem nó luyện hóa, năng lượng cự linh của Thiên Hành Giả sẽ tăng cường trên một diện lớn, từ đó đề thăng tốc độ luyện hóa thiên địa năng lượng! Hiệu quả sau khi luyện hóa một khối

Tăng Nguyên tinh chương chính là một Thiên Hành Giả tu luyện mười ngày tương đương bằng với toàn lực tu luyện mấy tháng lúc trước!

Lăng Phong sở dĩ tung tin thua mua "Long Cốt Thảo", nguyên nhân bởi vì Long Cốt Thảo thuộc về cùng một loại với Hỏa Tinh Ngọc Tủy. Bất quá Long Cốt Thảo Vi Miểu mang đến thuộc về Địa Hệ, luyện chế thành Tăng Nguyên tinh chương chỉ có thể cấp cho Khải Ân sử dụng, mà Hỏa Tinh Ngọc Tủy luyện thành Tăng Nguyên tinh chương thì bản thân Lăng Phong có thể dùng được! Chẳng qua linh hồn vật tính của loại bảo bối này phi thường khó trung hòa, tổ linh mặc cần sử dụng đến rất khó điều chế, cho nên "anh xác" mà Lăng Phong cần mua chính là để sử dụng điều chế tổ linh mặc này.

Hơn nữa, căn cứ vào chủng loại tổ linh mặc bất đồng, phối hợp với "dẫn linh hương" mà hắn đoạt được từ Băng Phong cốc, còn có thể luyện chế được một loại tinh chương thần kỳ khác.

Vừa nghĩ tới giá trị của Hỏa Tinh Ngọc Tủy, Lăng Phong không kiềm chế được, thân thể như thiểm điện lao nhanh về phía trước!

- Lăng tiên sinh, cẩn thận!

Chẳng biết tại sao, vừa thấy động tác hắn, Lôi Trạch Ân cuống quýt lên tiếng cảnh báo.

Dị biến đột nhiên phát sinh, ngay khi chích viêm thạch tinh rơi xuống cách miệng núi lửa không xa, một tảng đá to dùng màu nâu chột bắn lên, "tảng đá" mở cái miệng rộng đem hỏa tinh ngọc tủy nuốt vào! Ông ông, tảng đá nuốt hỏa tinh ngọc tủy vào sau đó bỗng nhiên lắc mình vài cái, từng đạo lực lượng vô hình từ thân thể nó chấn động lan ra bốn phương tám hướng.

Rầm rầm rầm rầm!

Một viên nham thạch bị làn sóng đánh trúng vỡ tứ tung, bay tới trước mặt Mặc Quỷ, tảng đá lớn bay xệt qua đầu hắn làm trọc mất một mảng tóc.

Mặc Quỷ căn bản không có tâm tư nghĩ đến tư thái chật vật của mình, điên cuồng quát lên:

- Bắn, hướng vào quái vật này bắn!

Mọi người liền thấy rõ diện mục tảng đá này, hóa ra đó là một quái thú bốn chân, cái đầu thô to, trên đỉnh đầu mọc hai cái sừng thô ngắn như cự lộc, cái đuôi quét qua quét lại làm đất đá bay tứ tung. Do màu sắc và vừa rồi nó nằm sấp không hề nhúc nhích nên khiến cho người ta tưởng rằng nó chỉ là một tảng đá.

Mặc Quỷ ở Phú Khắc thương đội danh vọng cực cao, vừa nghe thấy mệnh lệnh của hắn nhất thời có hơn mười viên Hỏa Thần Nộ hướng phía quái thú bắn tới, ngay cả hắn cũng hung hăng dùng hai thanh Thần Hỏa Nỗ hướng về phía quái thú mà bắn.

Tiếng rống gầm vang lên, trên cổ cự thú chảy ra vài vết máu tích tích, Hỏa Thần Nộ có thể xé nát thất tinh cường giả chẳng qua chỉ làm nó bị thương một chút, có thể nghĩ lực phong ngự của quái thú này cường hãn đến chừng nào. Một ý niệm cả kinh hiện lên trong lòng mọi người, chẳng nhẽ đây chính là con long thú trọng thương theo lời của hội đấu giá sao?

Long thú hầu hết sống ở Vô Tận Hoang Nguyên, ở các địa phương khác rất khó có thể nhìn thấy, việc này làm cho mọi người nhất thời căn bản vô pháp xác nhận ra thân phận nó. Chẳng qua từ lớp da phòng ngự có thể suy đoán đây chính là long thú không thể nghi ngờ! Một con Thánh Vực long thú bị thương đại biểu cho giá trị kinh người thế nào?

Ma hạch có thể phụ trợ tu luyện, nhanh chóng đề cao thực lực, đẳng cấp ma hạch càng cao hiệu quả càng lớn. Cái này vẫn chưa phải là chỗ tốt nhất. Rất nhiều thi thể ma thú đẳng cấp cao da có thể luyện chế thành áo giáp, hàm răng, trảo, gai xương là nguyên liệu luyện binh khí tốt nhất, những chỗ tốt khác không thể kể hết.

Nhất là mỗi một loại Thánh Vực ma thú đều có một chút công hiệu đặc thù, thí dụ như ma hạch của Hấp Huyết Xích Hồ có thể luyện chế thành tinh chương "Huyết Xích", khả năng trong nháy mắt đề cao năng lực chiến đấu, ai mà biết được long thú này có công dụng gì hay không? Chưa một ai từng gặp qua thi thể Thánh Vực ma thú, thế nhưng cái này cũng không gây trở ngại sức tưởng tượng của bọn họ, đồng thời bởi vì chút tưởng tượng này mà tất cả trở nên sôi trào!

Long thú dưới sự công kích của mọi người mà vẫn phản kháng được càng làm cho người ta càng kích động hơn, tâm tư bọn họ đều nhận định rằng đây chính xác là long thú rồi, quả nhiên là có thương tích trong người nếu không không dễ dàng bị đánh trúng như thế, bọn họ điên cuồng lên! Chỉ nghe "A" một tiếng hét vang, hàng loạt thân ảnh nhanh nhẹn dùng hết sức đánh vào long thú.

Lăng Phong kinh ngạc nhìn thấy Lôi Trạch Ân và Vệ Dịch hai người dĩ nhiên cũng trong dòng người hỗn loạn công kích tới, kỳ quái là bọn họ thi triển khí tức năng lượng so với người xung quanh không khác biệt nhiều, tựa hồ thực lực họ thoảng cái hạ thấp xuống trình độ chỉ còn thất tinh bát tinh.

Trong lúc này, Lăng Phong bỗng nhiên tỉnh ngộ, hẳn rồi cuộc biết mục tiêu chân chính khi Lôi Trạch Ân hai người đến mở chích viêm là gì rồi, nhất định là con long thú này!

Long thú ngửa đầu rít gào, khinh miệt nhìn đám kiến hôi này, nếu không phải bản thân tôn quý bị trọng thương há có thể bị những con kiến hôi này vậy bần? Oanh, một đạo hỏa quang từ bàn chân nó lan ra tứ phương. Trong không khí mơ hồ xuất hiện ánh lửa bập bùng không ngớt, những người xông lên phía trước không may mắn bị hỏa quang đốt cháy kêu thê lương thảm thiết, thất khiếu chảy máu đen, chết không nhắm mắt.

Lại gần, ánh mắt Lôi Trạch Ân tinh quang chợt lóe, bất tri bất giác hắn đã tiếp cận được long thú, phong tỏa đường lui về miệng núi lửa của nó. Oanh, một cự linh toàn thân có vô tận vân vụ quần quanh, hình dáng vô cùng giống với hắn nhưng cao lớn hơn vài phần, song chương hung hăng đánh vào bụng long thú!

Xuất thủ một kích, Lôi Trạch Ân bạo quát:

- Trước đem con long thú này thu phục, sau đó chúng ta tái quyết đấu xem ai bắt được nó!

Ẩn thân trong đám người, Vệ Dịch không nói một lời, quang mang huyết đao trong tay ẩn hiển, hợp lực với Lôi Trạch Ân đang đứng trên miệng núi lửa. Long thú thấy không ổn, nó điên cuồng lao tới miệng núi lửa, bỗng nhiên hiện lên một đóa hoa tường vi màu máu đỏ rực, vô tận đao mang chém tới, keng keng keng keng, tiếng nổ vang như sắt thép va chạm liên thanh, thân thể long thú bị hung hăng đánh bay đi!

- Hảo!

Lôi Trạch Ân bất chấp song phương lập trường đối lập, lớn tiếng khen! Trên mi tâm hắn ngân quang chợt lóe, đột nhiên quát lên:

- Vân U!

Cự Linh đột nhiên dừng lại, hít một ngụm khí thật sâu, song chương múa lên nhẹ nhàng như mây trôi, thân thể vốn bành trướng như núi nhỏ nay biến ảo thành một đám mây nhẹ nhàng hướng tới long thú mà đánh.

Làn khí lãng vô hình bỗng bạo phát, phảng phất như hai tòa núi cao nghìn trượng được tạo từ sắt thép nháy mắt va chạm vào nhau, loại không khí bị súc áp cực nhanh này khiến cho bạo âm nổ vang hầu như đã tiếp cận đến cực hạn chịu đựng của thính lực mỗi người, khiến cho bọn họ kêu lên thảm thiết, gục đầu che tai lại.

Long thú càng thê thảm, đoàn vân vụ công kích vào bụng nó, cự lực làm nó phải phun ra một ngụm máu lớn, trong ngụm máu kia có cả hỏa tinh ngọc tủy phát tán ra quang mang bay thẳng về miệng núi lửa. Thân thể nó nặng nề rơi ầm xuống đất.

Rốt cuộc chờ đến lúc này, Lôi Trạch Ân và Vệ Dịch đồng thời hướng tới long thú truy kích. Trên thực tế, ở đấu giá hội Lôi Trạch Ân vẫn chưa nói hết sự thật, mở chích viêm thạch này không phải là bốn gã bát tinh cường giả phát hiện ra, mà là một Thánh vực cường giả khác trong Vân Mộng tông tên là "La Thiên Cương".

Lúc đó chích viêm thạch khắp nơi trên mặt đất vẫn chưa khiến cho hắn chú ý, ngược lại con long thú này làm hắn mừng rỡ không thôi. Phải biết rằng Thánh Vực ma thú đại thể đều ẩn ở thâm sơn đại trạch, bình thường rất khó nhìn thấy huống chi là long thú? Cho dù may mắn gặp gỡ thì dù là Thánh Vực cường giả cũng phải lựa chọn tránh né. Bởi vậy, con long thú bị thương nặng này quý hiếm làm sao. Nhưng khi vị cường giả này xuất thủ, long thú mất thấy không địch lại được liền nhảy vào miệng núi lửa!

Con long thú này thuộc về hỏa hệ ma thú, sống trong núi lửa tất nhiên là bình an vô sự, nhưng dùng sức nhân loại muốn tiến nhập vào đó lại hết sức khó khăn. Canh chừng vài ngày không có kết quả, hẳn đem tin tức này truyền về tông môn yêu cầu phái Lôi Trạch Ân tới.

Ở đầu gia hội xuất hiện tin tức về mỗ chích viêm thạch, một là vì tăng cường thể lực khắp nơi hồng kiếm chế Võ Thần Phong một chút, mặt khác là muốn mượn đông đảo mạo hiểm giả làm lá chắn mê hoặc sự cảnh giác của long thú, nhưng không ngờ rằng cuối cùng dây dưa thế nào lại đưa Vệ Định tới đây.

Một hồi tranh đoạt long thú lại mở màn!

Huyết mang phá không, mây khói ngập trời!

Vừa thấy Lôi Trạch Ân cùng Vệ Định xuất thủ, đám người mơ ước long thú lập tức minh bạch bản thân không có cửa, không thể làm gì khác hơn là dừng lại, thềm thường nhìn hai người đang liên thủ công kích con long thú đang phần nộ rít gào.

Trong khi mọi người ngưng trệ, một thân ảnh màu xám chợt đứng dậy, mang theo kinh khí lạnh thấu xương lao về phía miệng núi lửa, đúng là Mặc Quý! Vừa rồi hắn đã quan sát nhất thanh nhị sở màn giao phong ngắn ngủi kia, long thú bởi vì bị thương mà phun ra Hỏa Tinh Ngọc Tủy đương nhiên cũng lọt vào trong mắt hắn. Vốn tưởng rằng vô vọng không ngờ rằng cơ hội quay lại một lần nữa, Mặc Quý hưng phấn bờ môi run run, không có chút do dự lao nhanh về phía trước.

Đồng dạng lao tới còn có Lăng Phong, tuy rằng hắn cự ly khá xa, nhưng toàn lực thi triển Tiên Tật thân pháp tốc độ so với Mặc Quý nhanh hơn không ít, cùng với Mặc Quý lao về phía Hỏa Tinh Ngọc Tủy đang không ngừng rơi xuống.

- Đây là của ta!

Mặc Quý mặt mày dữ tợn, dục vọng chiếm hữu hiện lóa lờ trên khuôn mặt hắn, hoàn toàn không có chút vẻ hiền lành như trước kia. Tay trái hắn run lên, Thần Hỏa Nỗ từ trong tay áo phóng ra, rất nhanh đối diện với Lăng Phong là một viên Hỏa Thần Nộ.

Lăng Phong âm trầm hừ một tiếng, hai ngón tay dựng thành kiếm chỉ, dùng mảnh dùng kiếm quang trực tiếp phá vỡ Hỏa Thần Nộ. Hỏa Thần Nộ vỡ ra, năng lượng bạo tạc, phong nhận vô hình bắn phá.

Tâm trí đang mê đắm, Mặc Quý không để ý đến uy lực của Hỏa Thần Nộ, hung hãn gắt gao cầm chặt Hỏa Tinh Ngọc Tủy.

Một phần ngàn chớp mắt, thân thể hắn hoàn toàn nổ tung nát bấy!

Lăng Phong tiếp tục xuất kiếm, mũi kiếm lao về phía Hỏa Tinh Ngọc Tủy đang rơi xuống. Đúng vào lúc này, một đạo sát khí lạnh thấu xương chợt hiện sau lưng, sát khí khắp người làm cho Lăng Phong có chút rét lạnh. Không chút suy nghĩ, Lăng Phong lập tức quay Tinh Thiết kiếm lại hướng về đằng sau mà đánh. Từng đạo bích quang bao phủ Tinh thiết kiếm, tiếng nổ ầm vang không ngừng, một chiêu này Lăng Phong đã dùng đến Cực Thốn Dung.

Cực Thốn Dung đầu Hư Không Pháp Ấn!

Thình thịch, âm vang công kích nặng nề vang lên, lực phản chấn mạnh mẽ làm Lăng Phong rơi về phía miệng núi lửa. Không để cho Lăng Phong có cơ hội thở dốc, Đạo Mạn nhanh chóng xuất thủ đuổi theo, từng đạo thanh sắc chưởng ảnh đánh ra liên tục, chỉ kịp nhìn thấy thanh sắc chưởng ảnh hầu như xếp thành một hàng, uy lực mạnh đến nỗi hầu như có thể xuyên tạc một ngọn núi.

Lăng Phong trong lòng trầm xuống, cũng bất chấp lấy Hỏa Tinh Ngọc Tủy, trong cơ thể chân lực nhanh chóng vận chuyển lần nữa lập tức thi triển Thác Bộ. Hỏa quang phía dưới mơ hồ, nếu mà tiếp tục lui thêm nửa phần nữa chắc chắn bị thiêu chết, sinh tử trước mắt, Lăng Phong tinh khí thần trong nháy mắt bùng lên, tinh khí cường liệt xông thẳng lên trời cao!

Nhân kiếm hợp nhất tái hiện!

Lăng Phong lôi cuốn một đạo kiếm quang oanh kích phá về hướng Đạo Mạn, một kiếm này chỉ sợ cửu tinh cường giả cũng phải né tránh. Chỉ cần Đạo Mạn vừa lui, Lăng Phong có thể từ quần cảnh này thoát thân,

sau đó chỉ sợ cường giả cửu tinh đỉnh phong cũng đừng mơ tưởng đã thương được hắn.

Đạo Mạn hai mắt hiện lên một tia điên cuồng, Cự Linh trong nháy mắt hợp thể hóa khải, hắn không lùi mà tiến tới, nảy sinh ý nghĩ ác độc lao tới Lăng Phong. Thân hình chưa đến, ba đạo Hư Không Pháp Ấn uy thế phô thiên cái địa đã đánh đến trước rồi!

Lăng Phong kinh hãi, rốt cuộc mình với hắn có cừu hận gì mà hắn thà lưỡng bại câu thương cũng phải giết chết được mình vậy? Tinh Thiết Kiếm phá vỡ cự linh khải giáp, xuyên thẳng vào bụng hắn.

- Chết đi cho ta! Nhị đệ, ca ca báo thù cho người!

Đạo Mạn gần như điên cuồng cười to, mặc cho Tinh Thiết kiếm xuyên thủng đan điền bản thân, Hư Không Pháp Ấn hung hăng đập vào kiếm quang phòng ngự của Lăng Phong, nguyên lai hắn vẫn lưu lại một chút thực lực.

Ầm, Lăng Phong không thể khống chế được thân hình, như một khối vãn thạch rơi xuống miệng núi lửa...

201. Chương 156: Thiên Phú.

Tình hình phát sinh quá nhanh, mọi người căn bản không kịp phản ứng!

Vừa thấy Lăng Phong rơi vào cảnh thập tử nhất sinh, Khải Ân tức giận rống to. Gân xanh hắn lên nơi khoe mắt rồi nứt ra, máu tươi làm gương mặt hắn đỏ sẫm lại! Cự linh của hắn bỗng nhiên lao ra khỏi đỉnh đầu, ngẩng cao rống giận. Tiếng gầm cường liệt xuyên thấu trời cao. Sau đó cự linh vươn tay về phía mặt đất rút lên, phẳng phất như đại địa cũng phải rung động theo, vô số hoàng quang theo lòng bàn tay chui vào cơ thể cự linh.

Chỉ chớp mắt, cự linh trở nên vàng óng như được đúc từ vàng ròng, thậm chí so với cự linh trung giai bình thường còn ngưng thực hơn. Rống, Khải Ân phẳng phất như một đầu sư tử giận dữ nhằm phía miệng núi lửa, dưới chân hắn hoàng quang ba động không ngớt, đi trên đất bằng mà như là cưỡi mây đạp gió. Tốc độ nhanh kinh người, thoát một cái đã xuất hiện bên cạnh Đạo Mạn.

Không có lan man gì hết, song quyền giơ cao đánh ra một trong những thiên phú linh kỹ mạnh nhất - Thái Nhạc!

Lực lượng thổ hệ nguyên tố màu hoàng kim được Khải Ân ngưng kết thành một khối Kim Chuyên mang theo uy áp kinh khủng áp xuống, một kích này lực lượng tuyệt đối không thua gì một khối cự thạch hàng trăm tấn từ trên trời rơi xuống!

Luận về thực lực, Đạo Mạn mạnh hơn Khải Ân không biết bao nhiêu lần, nhưng hắn đã trúng một kiếm kia của Lăng Phong nên bị trọng thương, chân khí cạn kiệt, đối mặt với một kích này của Khải Ân đã vô lực kháng cự. Bụp, kiêu hùng một đời đầu bị đánh vỡ toang, thân thể rơi xuống miệng núi lửa.

Từ trên miệng núi lửa nhìn xuống, thân ảnh Lăng Phong đã biến thành một chấm đen, hiển nhiên là rơi sâu xuống không biết bao nhiêu rồi. Hồng quang thăm thẳm như một con tầm sắp phá kén rục rịch không ngớt, khí nóng dâng lên tùy thời bộc phát như muốn nuốt trôi người ta vậy.

Khải Ân kinh rống một tiếng, không chút do dự nhảy xuống!

Oanh, một đạo hỏa diễm mãnh liệt từ trong lòng hỏa sơn phun ra, khí lưu phun trào đẩy thân thể Khải Ân bay ngược lên không trung, Khải Ân căn bản không để ý da dẻ của mình nứt toác như thế nào, hắn lớn tiếng rít gào lại hướng về miệng núi lửa lao tới.

Thiên địa kỳ uy căn bản không phải con người có thể chống đỡ được. Khải Ân một lần nữa lại bị hung hăng bắn đi. Hắn phần nọ ngửa mặt lên trời điên cuồng gào thét:

- Lão tặc thiên. Người tránh ra cho ta.

Hoàng quang dày đặc bao phủ lấy thân thể hắn, Khải Ân như một khối vãn thạch lao mạnh về phía hỏa diễm đang phun trào.

- Đủ rồi!

Lôi Trạch Ân đột nhiên xuất hiện bên cạnh Khải Ân, vung tay bắt lấy hắn. Khải Ân thân thể to lớn vậy mà dưới tay hắn cứ như một đứa trẻ con. Mắt mở trừng trừng nhìn Lăng Phong bị đánh ngã ở trước mắt mình. Khải Ân phần nộ đến điên cuồng, căn bản không phân biệt rõ ràng xung quanh, hắn chỉ biết là có người ngăn cản mình không được đi cứu đại ca! Sát ý dâng trào, quát lên điên cuồng nói:

- Tránh ra cho ta!

Thái Nhạc thi triển, vô cùng nặng nề hướng đầu Lôi Trạch Ân nện xuống!

Hơi thở dài một tiếng, Lôi Trạch Ân lập tức toàn lực phát ra Vực Năng, lập tức đóng băng linh hồn Khải Ân. Hắn chợt trầm giọng quát lên:

- Người làm như vậy có thể cứu được Lăng tiên sinh trở về sao? Ngay cả Thánh Vực cường giả ở giữa núi lửa bạo phát cũng vô pháp bảo toàn thân thể, người nhảy vào đó ngoại trừ uống phí thêm một tính mệnh thì có thể làm được gì nữa?

Trông thấy núi lửa phun trào không ngừng, gương mặt Lôi Trạch Ân co quắp giật giật, chưa bao giờ hắn lại hối hận như lúc này: Khi ở ngoài chương vụ Đạo Mạn tập kích không thành, bản thân nên giúp Lăng Phong diệt trừ mối uy hiếp này mới phải, nhưng mình vẫn tự tin cho rằng có mình ở bên cạnh, căn bản không cần phải sợ một cửu tinh Thiên Hành Giả có thể tạo ra sóng gió gì, cũng không ngờ rằng vì vậy mà tạo cho hắn cơ hội để hủy diệt đi một thiên tài có thể thăng cấp lên Thánh Vực trước hai mươi tuổi, hầu như xác định chắc chắn có thể trở thành cường giả đỉnh phong, thậm chí có thể tiến thêm một bước nữa, trở thành chủ lực tuyệt đối trong tông môn. Một thiên tài như vậy mà lại bị hủy hoại ngay trước mắt mình!

Bỗng nhiên, trong cơ thể bị Vực Năng áp chế của Khải Ân bắt đầu truyền ra tiếng rung động như sóng Trường Giang Hoàng Hà. Lôi Trạch Ân giật mình nhìn lại. Chỉ thấy năm ngón tay đang nắm chặt Khải Ân phát tiếng xèo xèo, quần áo trên người hắn bị hoàng quang dày đặc xé rách ra từng mảnh bay tứ tung, thân thể của hắn đang không ngừng run rẩy, cơ bắp như những con rắn bò uốn trên lưng, cánh tay, miệng găm gừ không ngừng.

Làm sao có thể? Lôi Trạch Ân kinh ngạc đến ngây người, Thánh Vực sơ đẳng được coi là đỉnh cấp cường giả là vì lợi khí duy nhất chính là linh hồn áp chế. Mặc dù mình vẫn chưa sử dụng toàn bộ Vực Năng, thế nhưng tên tiểu tử này tu vi mới chỉ thể nào? Sao lại có thể lay động được Vực Năng?

- Rống!

Khải Ân ngửa mặt gào một tiếng, kinh khí như sóng vỗ tuôn ra làm vô số đất đá bay lên không trung, nhất là đôi mắt hắn con ngươi tán mát kim quang, hai mắt như hoàng kim tinh luyện mà thành! Xen lẫn trong đó là nồng nặc huyết quang, sát ý hắn tràn ngập hướng tới người của Chân Vật các quết tới:

- Các ngươi đều phải chết!

Khải Ân như một đầu viên cổ hung thú bạo phát mang theo cỗ sát khí nồng đậm máu tanh hướng tới người của Chân Vật Các mà đánh, từng đạo từng đạo linh kỹ Thái Nhạc liên tiếp đánh xuống, quang mang hoàng sắc như những tấm thép tầng tầng lớp lớp rơi xuống, khí lãng cuồng mãnh ập đến, sắc bén ánh đao!

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Vài người Chân Vật Các đứng trước bị ép thành đồng thiet vụn, luận về tu vi bọn họ không thua kém Khải Ân. Nhưng mà Khải Ân vì quá đau lòng trước cái chết của Lăng Phong trong cơn tức giận thức tỉnh được thiên phú địa hệ ẩn giấu, hơn nữa nội tâm xót xa hối hận, sát khí phát ra quả thực kinh thiên động địa!

Chưa giao đấu, địch thủ đã ào ào phân tán.

- Liên thủ, giết hắn!

Phong Vũ Lôi Điện tứ đại chiến tướng quát lên, bọn họ hợp thành thế trận bốn góc đem Khải Ân vây khốn vào trong đó. Bốn người bọn họ đơn độc có khả năng đánh chết hai kẻ tu vi ngang bằng mình, hơn nữa khi bốn người này liên thủ, sát cơ mãnh liệt tổ hợp lại thành một lồng giam phong tỏa toàn bộ không gian xung quanh.

Khải Ân phảng phất căn bản không nhận thấy được nguy cơ, hai mắt hấn một màu đỏ đậm. Quát lên một tiếng lớn:

- Phá cho ta!

Cự linh ở phía sau hấn rít gào không ngớt, như là một người khổng lồ đội trời đạp đất, một quyền nện xuống, một quyền ảnh thuần túy thổ hệ nguyên lực ngưng tụ bay ra.

Sau đó Khải Ân hai tay mười ngón điên cuồng kết thành nguyên lực ấn, liên tiếp những nguyên lực ấn phức tạp được tạo thành, trong thức hải chân nguyên lực không ngừng tuôn ra, từng đạo nguyên lực ấn thần diệu ba động xếp chồng lên quyền ảnh.

Chỉ thấy hoàng sắc quyền ảnh mỗi khi bay được nửa tắc lại lớn hơn ba phần, bay giữa không trung đã to như một gò núi, tầng tầng ý niệm lan tỏa bốn phương tám hướng!

”Trọng” (nặng) vốn là một loại ý niệm cường liệt ẩn chứa trong địa hệ nguyên lực. Dem ý niệm ”trọng” của địa hệ hoàn toàn ẩn chứa trong nguyên lực ấn, chỉ sợ Thương Mang Quyền Thánh người đầu tiên sáng lập ra Thương Mang Quyết cũng chưa chắc làm được điều này. Thế nhưng Khải Ân lại làm được!

Xa xa Lôi Trạch Ân thấy tứ đại chiến tướng liên thủ lại tức giận nhẹ nhàng ”Hừ” một tiếng, tiện tay vung quyền, một đạo vân vụ bao bọc lấy quyền ảnh của Khải Ân lao ầm ầm về phía trước.

- Không tốt!

Tứ đại chiến tướng sắc mặt cuồng biến, bọn họ cảm giác được bên trong quyền ảnh trước mắt ẩn chứa một đạo lực lượng vô pháp chính diện ngăn cản. Không cho bọn họ cơ hội né tránh. Một quyền này của Khải Ân trực tiếp dùng thế thái sơn áp đỉnh đánh xuống, uy áp như cự thạch đập vụn tất cả các loại phòng ngự, nặng nề rơi trên đầu Phong chiến tướng.

Phanh!

Âm thanh trầm trọng. Từng đạo hoàng quang từ đầu Phong chiến tướng bắn ra, đem một mảnh đất nhiễm huyết sắc đỏ rực.

- Chạy mau!

Mắt thấy một màn thảm thiết phát sinh trước mắt mình, tam đại chiến tướng còn lại không còn lòng tái chiến. Bọn chúng hét lên một tiếng rồi xoay người chạy đi. Ba gã bát tinh cường giả bị một lực tinh nguyên tổ Thiên Hành Giả dọa cho sợ hãi, chỉ sợ nếu nói ra thì không ai có thể tin được.

Lúc này, Kiều Kiều lẳng lặng xuất hiện trước mặt họ.

Thấy tam đại chiến tướng đang muốn chạy trốn. Một người luôn lạc quan vui vẻ Kiều Kiều lúc này cũng toát ra thần tình băng lãnh trước nay chưa từng có, vèo, từng khối hỏa cầu hình thành trên đầu ngón tay của nàng, sáu khối, chín khối, mười khối, con số vẫn đang gia tăng, mười lăm khối! Đủ mười lăm khối hỏa cầu xuất hiện trên song chưởng nàng lúc này.

Từng khối hỏa cầu lại bắt đầu dung hợp, mười hai khối dung hòa, mười ba khối dung hòa, cuối cùng khối thứ mười lăm cũng dung hòa! Một khối hỏa cầu màu xanh lam nhỏ bé chỉ bằng ngón tay nhưng tản mát ra ba động cực kỳ kinh khủng!

Đơn luận thiên phú, Kiều Kiều tuyệt đối không kém Lăng Phong, thậm chí còn muốn hơn một bậc, bởi vì độ tương thích cùng độ khống chế nguyên lực đều là cấp bậc tuyệt hảo! Chẳng qua trời sinh tình nghịch và không kiên định, Kiều Kiều mới dừng chân ở cảnh giới Lục Dung. Nhưng bởi vì đau lòng trước cái chết của Lăng Phong, nàng rốt cục cũng đột phá, hơn nữa tốc độ đột phá còn vô cùng kinh khủng.

Thập Ngũ Dung Hỏa màu xanh lam bay trên cao, dưới sự khống chế của Kiều Kiều hóa thành hỏa diễm hình con rắn. Đột nhiên hỏa diễm co rút lại rồi sau đó bắn ra như ánh chớp!

Hỏa diễm hình rắn trực tiếp chui thẳng vào trái tim Lôi chiến tướng, hỏa hệ nguyên lực vô tận phun trào, ầm một tiếng trực tiếp đốt cháy hấn thành tro. Một chút dấu vết lưu lại cũng vô pháp tìm được. Xuất thủ vô tình dứt khoát làm đám người mạo hiểm không nhận được lạnh cả sống lưng: Một chiêu thiêu chết một vị bát tinh cường giả, bên cạnh tên Lăng Phong này toàn là quái vật!

Cổ Dao như một đầu mẩu sư phẫn nộ quát lên một tiếng, Cự Linh Hóa Khải, xuất toàn lực như chớp giạt hướng vào Vũ chiến tướng.

Ở bên cạnh nàng hai gã Vô Cốt môn cũng đồng loạt xuất thủ. Khớp xương kêu lên lách cách, trong không khí vang lên tiếng nổ như sấm chớp ầm ầm. Ầm ầm, lực lượng Vô Cốt Nhu Thân hung hăng nện vào người Vũ chiến tướng, sáu chân như kim thiết đập vào ngực hắn khiến cho lồng ngực hắn lồm hồm vào, như một túi da bị quăng đi thật xa.

Rơi xuống trên mặt đất, Vũ chiến tướng không hề nhúc nhích.

Một vị chiến tướng cuối cùng mắt thấy đồng bọn ào ào bỏ mình, căn bản không có chút tâm tư phản kháng nào bị Khải Ấn đuổi theo, hắn lo lắng kinh khủng hét to:

- Không, các người không thể giết ta, chúng ta là người Chân Vật các!

Đáp lại hắn là "Thương Mang" một kích toàn lực, máu tươi tràn đầy, thân thể vỡ vụn hỗn hợp thành một bãi tương dịch.

Nháy mắt, Phong Vũ Lôi Điện tứ đại chiến tướng toàn bộ bỏ mình!

Sau khi điên cuồng giết chóc, sát khí trong nội tâm Khải Ấn còn chưa hoàn toàn phát hết, nhãn thần bắn về phía xa, băng lãnh nói:

- Chân Vật các? Ta muốn các người chôn cùng đại ca ta!

Không chút chần chờ cùng với thương nghị, mấy đạo nhãn thần sắc bén đều hướng về phía đó. Lăng Phong chết khiến cho nội tâm Hoàng Phủ Vân trời sinh ôn hòa cũng dâng lên một tia sát ý! Mặt Vân Túc nhất định sẽ nổi lên một hồi tinh phong huyết vũ!

202. Chương 157: Thích Thiên Ách.

Nhìn thấy nhóm người Khải Ấn đằng đằng sát khí rời đi, Lôi Trạch Ấn hơi do dự, mạnh mẽ đè nén xung động muốn ngăn cản Khải Ấn lại. Nội tâm hắn có âm thanh cuồng liệt nổ vang: Nguyên lực chi thể? Lẽ nào thực sự là nguyên lực chi thể?

Mới vừa rồi thấy Lăng Phong bị hại, Khải Ấn bộc phát ra tiềm lực cực đại. Một màn kia Lôi Trạch Ấn thu hết vào trong mắt, hắn mạnh mẽ kìm nén sự kinh ngạc trong nội tâm mình. Lấy kiến thức của Lôi Trạch Ấn tự nhiên nhìn ra được cự linh của Khải Ấn chẳng qua chỉ sơ giai mà thôi, nhưng khi hắn nổi giận cự linh lại thu nạp một lượng rất lớn địa hệ nguyên lực, đơn thuần dùng lực lượng mà nói cự linh của Khải Ấn đã vượt quá nguyên tố cự linh trung giai bình thường! Chỉ cần luyện hóa được một khối trung cấp Tinh Chương thích hợp, Khải Ấn có thể đột phá thêm một bước trực tiếp tiến đến trung kỳ thậm chí là hậu kỳ!

Tốc độ tiến bộ kinh khủng như thế thật khiến cho người ta run sợ trong lòng, Lôi Trạch Ấn nhớ tới trong môn phái có một bản ghi chép mật rằng thiên địa này có một loại người trời sinh là nguyên lực chi thể, luận về độ tương thích nguyên lực thân thể bọn họ thậm chí còn hơn cả nguyên tố ma thú! Người như thế chỉ sợ không cần luyện hóa bất kỳ nguyên tố ma hạch nào cự linh cũng chắc chắn dị biến thành nguyên tố cự linh. Quan trọng hơn là bọn họ sau này khi tu luyện nguyên tố chân võ quyết tiến độ vượt xa bạn bè cùng lứa.

Suy đoán này làm Lôi Trạch Ấn âm thầm kinh hãi đồng thời vui mừng không ngớt, hắn hận không thể lập tức ngăn cản Khải Ấn, đưa hắn mang về Vân Mộng tông. Nhưng mà hắn biết mình không thể! Không nói Khải Ấn có tình cảm thâm hậu với Lăng Phong vào lúc này có thêm đề ý tới mình hay không, mà riêng bản thân mình hiện tại cũng đang bị Vệ Dịch nhìn chằm chằm nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Không được, nếu hắn chính xác là nguyên lực chi thể, Vân Mộng tông chúng ta tuyệt đối không thể buông tha! Tinh Lam công quốc? Lôi Trạch Ấn hạ quyết tâm: Phải lập tức trở về Vân Mộng công quốc đem việc này bẩm báo với sư tôn.

...

Rơi xuống, không ngừng rơi xuống!

Tuy rằng đã từng nhìn thấy Đạo Mạn thi triển Hư Không Pháp Ấn, thế nhưng đến khi tự thể nghiệm Lăng Phong mới hiểu được uy lực chính thức của nó. Loại diễn thuật này một khi thi triển lại có thể đóng băng sự vận chuyển toàn bộ năng lượng ở một trình độ nhất định.

Nếu như nói Vực Năng của Thánh Vực chuyên môn đóng băng linh hồn thì Hư Không Pháp Ấn chính là đóng băng chân lực và chân nguyên lực!

Thân thể rơi như vãn thạch, Lăng Phong không cách nào cản lại được, khi thấy Khải Ân nhảy xuống theo, hấn muốn lớn tiếng quát nhưng căn bản không thể thốt nên lời.

Dung nham cuộn cuộn sôi sùng sục, Lăng Phong trong lòng trầm xuống, hấn tự biết tu vi bản thân có thể chống lại cửu tinh cường giả nhưng cũng chỉ là phạm nhân mà thôi, nếu như bị thiêu đốt trong lòng hỏa diễm này chắc chắn ngay cả xương cốt cũng không còn. Vậy mà khi đối mặt với cảnh sinh tử này, bản thân lại không thể động đậy dù chỉ một ngón tay!

Từ trước đến giờ chưa có một lần nào Lăng Phong cảm giác được cái chết lại đến gần mình như thế này, trong giây phút ngắn ngủi mình có thể nghĩ thấy khí tức của thần chết.

Hơi nóng không ngừng xâm nhập, không khí phát ra tiếng xèo xèo, độ nóng không ngừng tăng lên, bốn phía một mảng đỏ rực!

Lẽ nào lúc này số mệnh ta đã hết? Không, ta tuyệt đối không cam lòng! Lăng Phong nội tâm không ngừng sinh ra lửa giận, trời này, đất này và tinh không vô hạn này không một ai có thể tự nắm giữ vận mệnh của mình ư?

Đột nhiên, như cảm ứng được linh hồn ba động mãnh liệt của Lăng Phong, hỏa hệ kiếm nguyên chợt hiện ra, một thanh sắc quang mang hình tròn đem thân Lăng Phong bao bọc lại. Thế xâm nhập của hỏa quang bên ngoài nhất thời cũng bị ngăn lại. Vô luận làm cách nào nó cũng không thể xâm nhập được trong vòng tròn đó nửa bước!

Thấy một màn như vậy, trong mắt Lăng Phong nhất thời khó kiềm chế được sự vui mừng như điên: Hấn vạn lần không ngờ Hư Không Pháp Ấn đóng băng sự lưu động năng lượng của bản thân, thế nhưng hỏa hệ kiếm nguyên lại không bị hạn chế hơn nữa lại có thể tự động hộ chủ, hành động thần dị như vậy cự linh tầm thường tuyệt đối vô pháp làm được.

Nếu không phải không thể hành động, Lăng Phong nhất định sẽ cất tiếng cười to!

Hỏa hệ kiếm nguyên nhàn nhạt trôi lơ lửng trên đầu Lăng Phong. Từ lỗ hổng thanh sắc đột nhiên xuất hiện sự tình kỳ quái: Bối thân thể ở trong lòng núi lửa, hỏa hệ nguyên tố bạo phát nhiều hơn bình thường. Hiện tại những đám hỏa hệ nguyên tố này ngưng tụ thành dịch thể không ngừng quán nhập vào kiếm nguyên. Mắt thấy nhan sắc hỏa hệ kiếm nguyên từ màu hồng nay dần dần chuyển sang màu xanh, lại liên tưởng đến Phong Viêm Dung tu luyện đến cảnh giới chí cao sau khi ngưng tụ hỏa cầu cũng đồng dạng xuất hiện màu ngọc bích, Lăng Phong đoán đây là kết quả lực lượng của hỏa hệ kiếm nguyên được tăng cường.

Mặc cho hỏa lãng xung quanh không ngừng phun trào. Lăng Phong thân thể vẫn còn trôi nổi trên không trung không bị ảnh hưởng, hấn thở một hơi thật dài. Không ngờ lần này bị ám toán lại nhân họa đắc phúc. Hấn rõ ràng cảm giác được hỏa hệ kiếm nguyên hấp thu nguyên lực ngoại giới sau đó lực lượng tiến giai lên đến trình độ bất khả tư nghị, Lăng Phong có một dự cảm mãnh liệt, chỉ cần đem cổ nguyên lực này hoàn toàn luyện hóa thành chân nguyên lực có thể sử dụng, đẳng cấp của mình có thể đề thăng tới trình độ như sư tôn Mạch Kha vậy!

Từ khi tu luyện Phong Viêm Dung đến nay tính ra đã được hơn nửa năm, nếu như Lăng Phong có được chân nguyên lực tương đương với Mạch Kha, truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ khiến cho vô số nguyên tố Thiên Hành Giả phải xấu hổ vô cùng. Nếu hỏa lãng không ảnh hưởng được đến bản thân, Lăng Phong cũng an tâm xuống, hấn cảm giác lực lượng đóng băng của Hư Không Pháp Ấn đang từ từ biến mất. Không mất bao nhiêu thời gian là bản thân sẽ khôi phục lại được năng lực hành động.

Đúng vào lúc này đây. Dị biến phát sinh!

Giống như không thể đem Lăng Phong đốt cháy, cả ngọn núi lửa nhất thời nổi giận, âm thanh vô cùng vô tận lan tỏa khắp không gian. Ông ông như có vô số thầy tu niệm chú, lại có lúc sôi sục như Trường Giang rít gào. Kỳ quái chính là thanh âm này bao phủ khắp nơi, nhưng tai lại không nghe thấy gì, dường như nó trực tiếp vang vọng vào sâu thẳm trong thức hải.

Lăng Phong hoảng hốt, thanh âm này trùng trùng điệp điệp vang lên trong linh hồn, trong sát na hấn ngay cả vận chuyển một chút ý niệm linh hồn trong đầu cũng cảm thấy trắc trở khó khăn! Không sai, thanh âm này mang đến áp lực giống như khoảnh khắc hấn đối diện với Tất Phong, lúc này ngọn núi lửa phát ra linh hồn uy áp còn mạnh hơn cả Thánh Vực cường giả! Dường như cả ngọn núi đang sống lại, có được năng lượng linh hồn vô cùng vô tận.

Thế giới vạn vật tất cả đều có linh. Sông ngòi núi non cũng như vậy. Nhân loại khi đối mặt với thiên địa dị biến, ví dụ như sơn xuyên băng liệt, hồng hà đảo lưu thì trong nội tâm đều cảm thấy sợ hãi mãnh liệt, loại sợ hãi này kỳ thực chính là bị "linh" áp chế. Loại "linh" này chỉ cần nồng đậm đến một trình độ nhất định, thậm chí có thể tụ hợp thành linh hồn, tiến tới huyền hóa thành hình người.

Những điều này đều là trong viễn cổ truyền thuyết ghi chép lại, không có biện pháp nào khảo chứng, chẳng qua bây giờ Lăng Phong bị loại uy áp này đóng băng linh hồn lại không thua một chút gì so với Thánh Vực cường giả cả.

Với nhân loại sinh linh mà nói, linh hồn chính là cơ sở, chỉ khi linh hồn có cảm ứng mới có thể làm đủ mọi động tác công kích phòng ngự. Linh hồn đã bị cấm chế. Hỏa hệ kiếm nguyên đang phóng ra năng lượng ba động cũng ngưng trệ, chỉ thấy vòng sáng thanh sắc không ngừng thu nhỏ, còn hồng sắc quang mang từ bên ngoài một lần nữa lại tràn ngập xông tới.

"Không được. Không thể như vậy được!"

Lăng Phong cả kinh, liều mạng thôi thúc niệm thức vận chuyển, nhưng cảm thấy phảng phất như niệm thức biến thành một ngọn núi cao, bản thân bất quá chỉ là con kiến hôi nhỏ bé mà thôi. Muốn lay chuyển tòa núi này độ khó không cần phải nghĩ. Lăng Phong dựa theo pháp môn tu luyện linh hồn uy áp điên cuồng vận chuyển. Ông một tiếng, thức hải của hấn phảng phất như hoàn toàn tan vỡ, khí tức đóng băng cứng ngắt kia rốt cuộc cũng bị phá vỡ tạo nên một cái khe nhỏ.

Oanh, ánh mắt Lăng Phong biến thành ngân quang xán lạn, nhập định vứt bỏ sợ hãi, thương xót, kinh ngạc,...loại trạng thái thần bí này một lần nữa lại xuất hiện. Ba động vô hình vô sắc từ thân thể hấn lan tỏa bốn phương tám hướng. Âm thanh đang vang vọng trong không gian kia tựa hồ ngưng trệ một chút, tựa như không thể tin tưởng được Lăng Phong có thể kháng cự lại sự xâm nhập của thanh âm. Ngay sau đó, cường độ âm thanh lại tăng thêm trăm nghìn lần, âm âm như muốn nghiền nát Lăng Phong. Phảng phất như một khối cự thép rơi xuống đầu!

Oang oang oang!

Niệm thức không ngừng dao động, ở bốn phía xung quanh Lăng Phong hình thành một vòng bảo hộ vô hình, Lăng Phong liên tục dùng niệm thức chịu hơn mười lần công kích linh hồn uy áp. Vòng tròn lung lay sắp đổ, rốt cuộc cũng không chịu đựng được nữa mà vỡ tan, linh hồn uy áp vô cùng vô tận như dê vỡ cuộn tràn đến.

Thức hải bị một kích như biển gầm dâng lên vô số ba đào, Lăng Phong triệt để rơi vào hôn mê!

...

Đây là nơi nào?

Lăng Phong chậm rãi mở mắt, nhìn chung quanh có chút không rõ. Lọt vào trong tầm mắt chỉ là những hình ảnh lay động bất định, đợi một chút hấn rốt cục mới nhìn rõ hoàn cảnh xung quanh.

Đỏ sậm, trong mắt chỉ nhìn thấy một màu đỏ, tường, mặt đất, ghế,...tất cả chỉ là một màu đỏ. Mà bản thân hiện giờ đang nằm trên một cái giường màu nhũ bạch không chút tạp chất nào. Trái tim của Lăng Phong thiếu chút nữa nhảy ra.

Chích viêm thạch! Cả cái giường này dĩ nhiên dùng cực phẩm chích viêm thạch mà rèn thành, phẩm chất so với ngoại giới cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Lại nhìn sang một hướng khác, một thân ảnh quay mặt vào tường thản nhiên đứng thẳng, không biết đang suy nghĩ gì. Tựa hồ cảm ứng được ánh mắt Lăng Phong, thân ảnh đó chậm rãi xoay người lại.

Lăng Phong không nhịn được chấn động, người trước mắt quả thật kỳ dị, đơn luận tướng mạo hần như người viễn cổ, nhưng cái này vẫn không làm cho Lăng Phong khiếp sợ. Kỳ quái chính là màu sắc thân thể hần cũng một màu đỏ đậm giống với xung quanh! Đồng thời thân thể của hần bề ngoài như sóng gợn dao động không dứt, khiến cho chiếc trường bào màu đỏ cũng tung bay theo.

Thấy Lăng Phong tỉnh lại, xích sắc quái nhân hơi chút do dự, đột nhiên cúi đầu bái thật sâu.

Lăng Phong cả kinh, cuống quýt từ trên chiếc giường hỏa tinh ngọc tủy đứng dậy:

- Tiền bối, người đang làm gì đó? Mau mau đứng lên!

Tuy rằng mình không rõ ràng lai lịch quái nhân này, nhưng lúc trước khi mình chưa ngắt đi là đang ở bên trong hỏa diễm, bây giờ lại được di chuyển đến đây rõ ràng là nhờ vào xích sắc quái nhân này. Nghiêm ngặt mà nói, xem như hần đã cứu mình một mạng, bản thân sao có thể nhận một lễ trọng như vậy?

Xích sắc quái nhân mở miệng, thanh âm làm cho người ta thấy ong ong, kèm theo một cỗ khí tức như lưu huỳnh, phảng phất như loại tinh thiết thượng hảo bị chiếc búa tạ hàng trăm cân nện vào, luồng khí lưu nóng rực trào ra. Câu nói đầu tiên của hần đã khiến cho Lăng Phong khiếp sợ khôn kể:

- Đại sư, vừa rồi khiến hỏa diễm phun trào và thi triển Vực Năng đóng băng đều là tại ta, cầu mong đại sư tha thứ.

Nếu không phải thấy quái nhân vẻ mặt chân thành, Lăng Phong hầu như sẽ cho rằng hần đang trêu đùa mình, cường độ Vực Năng mãnh liệt như vậy dĩ nhiên là do người này thi triển? Vậy mà mình lại cho rằng đó là uy lực của thiên địa, có thể thi triển được Vực Năng cường đại như vậy, người này có tu vi ra sao? Càng làm cho Lăng Phong kỳ quái chính là, người này phát tay một cái là đủ để giết chết mình, cần gì phải hướng bản thân mình cầu xin tha thứ?

Có ý nghĩ này, Lăng Phong cau mày nói:

- Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Thấy Lăng Phong thần tình không chút tức giận, xích sắc quái nhân đột nhiên kinh hỉ nói:

- Đại sư, ngài không trách tội ta?

Lăng Phong cười khổ nói:

- Người tuy rằng thi triển Vực Năng vây khốn ta, nhưng cuối cùng ta có thể thoát được cũng liên quan tới người không ít? Đã như vậy, tối đa cũng chỉ tính là có thêm chút rắc rối, ta cần gì phải trách người? Hơn nữa một phen rắc rối này đối với ta mà nói chưa chắc tất cả đều là chuyện xấu.

Lời này của Lăng Phong thực sự là ngĩ sao nói vậy, rơi xuống miệng núi lửa, một phen lịch lãm này đem đến cho hần chỗ tốt rất lớn, không chỉ có đại lượng nguyên lực được hỏa hệ kiểm nguyên hấp thu, quan trọng hơn chính là lúc cuối đối kháng với Vực Năng đã kích động tới thức hải của hần, hiện tại Lăng Phong cảm thấy trong thức hải linh khí càng thêm linh động hơn so với trước, niệm thức được tăng cường không ít, chắc hẳn là năng lực Thuật Luyện Sư bản thân lại được đề thăng!

Chợt, Lăng Phong hỏi:

- Bất quá, người vì sao lại gọi ta là "đại sư"?

Thích Thiên Ách hơi do dự, cẩn thận mà nói:

- Ngài hẳn là một vị Thuật Luyện Sư tôn quý? Hơn nữa ngài còn là linh hồn song phân chi thể?

Oanh một tiếng, phảng phất như sấm sét nổ vang. Thần tình Lăng Phong đại biến. Ngoại trừ Sang Sư, không người nào biết hần là linh hồn song phân chi thể. Cho dù nhóm người Mạch Kha biết hần có thể

kiêm tu Thuật Luyện Sư cùng với Thiên Hành Giả, nhưng lại không rõ ràng vì sao hắn làm được như thế, vậy mà Thích Thiên Ách một câu nói toạc ra bí mật quan trọng nhất của Lăng Phong! Một tia sát khí sắc bén lộ ra, nếu như tự biết không phải là đối thủ của Thích Thiên Ách, Lăng Phong hầu như sẽ xuất thủ giết chết hắn ngay tại chỗ.

- Không không không!

Thích Thiên Ách nhận thấy được ý nghĩ của Lăng Phong, cuống quýt liên tục khoát tay nói:

- Đại sư, ngài hiểu lầm, ta không có tâm tư gì khác, chỉ làm muốn thỉnh cầu đại sư hỗ trợ ta luyện chế một khối Tinh Kỹ tinh chương là được!

Tinh Kỹ tinh chương? Lăng Phong mơ hồ cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc, nhưng tìm tòi trong ký ức tri thức lại không thấy, hắn không nhận được hỏi:

- Cái gì là Tinh Kỹ tinh chương?"

- Ngài không biết?

Thích Thiên Ách so với Lăng Phong còn kỳ quái hơn, hắn không nhận được lắm bầm nói:

- Chả nhẽ sư tôn ngài không nói với ngài sự tình liên quan tới tinh kỹ sao? Không, không đúng, ngài hiện tại chưa đạt đến cảnh giới Thánh vực, lại có thể vận dụng niệm thức chống lại linh hồn uy áp, rõ ràng là kết quả tu luyện tinh kỹ. Chẳng lẽ là sư tôn ngài phòng ngừa ngài phân tâm, vì vậy mặc dù truyền thụ tuyệt học nhưng lại không giảng giải sao?

Ngay sau đó, Thích Thiên Ách trầm ngâm nói:

- Cũng đúng, ngài là linh hồn song phân chi thể. Ngày sau có thể là một nhân vật truyền kỳ vô thượng đứng trên đỉnh phong của Thuật Luyện Sư, hiện tại nếu như biết được quá nhiều sẽ bị phân tâm, thể cũng không phải là chính đạo

Lăng Phong trong lòng khẽ động, từ trong lời lẩm bầm của hắn, Lăng Phong suy đoán đại khái được một chút, xem ra bản thân thi triển linh hồn uy áp đã khiến hắn nhìn ra thân phận Thuật Luyện Sư của mình.

203. Chương 158: Hỏa Sơn Xà Linh.

Lần trước thi triển linh hồn uy áp giải quyết Từ Kỳ Phong! Sau đó Lăng Phong cũng không nghĩ ra lại có sơ hở lớn đến vậy. Hiện tại khi biết rõ thì không khỏi sợ hãi, may mà lúc đó chỉ có Cố Quỳnh và Hoàng Phủ Vân ở đó, nếu không một màn kia bị Lôi Trạch Ân, Vệ Dịch nhìn thấy chắc chắn bọn họ sẽ suy đoán được hai tầng thân phận của mình.

Chẳng qua, linh hồn uy áp này trong miệng Thích Thiên Ách nguyên lai còn có thể gọi một loại tinh kỹ?

- Người làm như thế nào mà biết ta là linh hồn song chi thể?

Nghe Lăng Phong nói ra nghi vấn, Thích Thiên Ách vội vàng đứng dậy phất tay một cái. Một loạt hình ảnh từ không trung xuất hiện, bên trong hình ảnh đúng là tình cảnh Lăng Phong đang bị bao vây ở trong núi lửa phun trào, ngay sau đó hỏa hệ kiếm nguyên liền nhảy ra khỏi cơ thể tự động hấp thu nguyên lực ngoại giới. Hắn giải thích:

- Từ xưa đến nay có thể kiêm tu linh hồn nguyên lực cùng với thổ thủy hỏa phong bốn loại nguyên tố này không một ai khác chỉ có thể là linh hồn song phân, từ điểm này nên ta đoán được thân phận của đại sư!

Lăng Phong bình tĩnh, nguyên lai nơi này có bố trí một ảnh mạng, chỗ bản thân rơi xuống đồng dạng cũng có một bộ ảnh mạng khác đem tình huống phát sinh truyền trở về. Có thể ở giữa núi lửa bố trí ảnh mạng mà không bị thiêu hủy, thủ đoạn này quả thật là tinh xảo. Ngẫm lại, Lăng Phong nói:

- Giúp người luyện chế tinh chương cũng không phải là khó, chẳng qua ta không rõ Tinh Kỹ tinh chương như lời người nói là vật gì thôi.

- Bằng vào linh hồn song chi thể với thiên phú siêu cường, đại sư sau này tất nhiên có thể tiếp xúc với Tinh Kỹ tinh chương, chỉ cần đến lúc đó đại sư có thể vui lòng xuất thủ, ta liền cảm kích vô cùng!

Thích Thiên Ách lại quỳ xuống đất, trong ánh mắt nồng đậm vẻ chờ mong.

- Chỉ cần sau này có thể luyện chế Tinh Kỹ tinh chương, ta nhất định sẽ giúp người.

Lăng Phong bất đắc dĩ hứa hẹn, trông thấy một vị Thánh Vực cường giả đỉnh phong đứng trước mặt mình khúm núm, cảm giác này làm hắn không được tự nhiên. Trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác cường liệt: Thì ra cũng có lúc cường giả phải đến cầu mình, hay chính xác là cầu xin Thuật Luyện Sư, xem ra từ trước đến giờ mình vẫn đánh giá thấp giá trị của Thuật Luyện Sư a!

- Đa tạ đại sư.

Thích Thiên Ách mừng rỡ như điên. Hơi do dự hắn lại nói:

- Tinh Kỹ tinh chương có thể giúp được ta chỉ có tam hệ thổ thủy phong, đành hi vọng đại sư vậy.

- Ta sẽ ghi nhớ trong lòng!

Lăng Phong gật đầu nói, hắn cũng không rõ ràng lắm Tinh Kỹ tinh chương lại có phân loại, hơn nữa dường như có quan hệ với cả nguyên lực. Bất quá sau này có thể luyện chế, nhằm vào nguyên lực đặc thù tiến hành điều chỉnh chắc hẳn là không xảy ra vấn đề gì? Minh bạch Thích Thiên Ách không gây hại cho mình, Lăng Phong triệt để bình tĩnh lại, hắn hiểu kỳ nhìn quanh bốn phía nói:

- Chỗ cư thất này là dưới đáy núi lửa sao? Người như thế nào mà kiến tạo thành?

Thích Thiên Ách vỗ đầu, tự trách nói:

- Thật thất lễ với đại sư, còn chưa mời đại sư hảo hảo tham quan một chút phòng ốc sơ sài, nếu đại sư không chê mời vào xem.

Lăng Phong gật đầu theo sau, từ trên người hắn liền mọc ra một khối tinh cầu hồng sắc, khóa tinh cầu này khắc chỉ chút hoa văn. Tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện đây đều là những bí văn cả!

Đồng dạng những thứ này Lăng Phong ở chỗ Mạch Kha cũng nhìn thấy qua, tên là "nguyên trận hạch tâm". Điều khiển nó có thể làm cho người ta ở trong khu vực nguyên trận dễ dàng truyền tống đi, mặt khác còn có thể khống chế sự đóng mở của nguyên trận. Nguyên trận hạch tâm trong tay Mạch Kha có thể khống chế cả tòa Nguyên Lực Tháp, vì vậy mọi việc phát sinh bên trong đều không thể nào giấu diếm được hắn, mà cái ở trong tay Thích Thiên Ách rõ ràng còn phức tạp hơn nhiều.

Thích Thiên Ách vỗ lên "nguyên trận hạch tâm", giơ tay nhẹ nhàng điểm một cái, Lăng Phong cảm thấy lập tức bị một cỗ khí tức ấm áp bao bọc, trong đầu liền xuất hiện cảm giác mê muội. Khi mở mắt ra, hai người đã xuất hiện tại một địa phương khác.

Dưới chân là một khối nham thạch hình vuông, khối nham thạch này màu sắc thật cổ quái, nửa đen nửa đỏ, dẫm chân lên đó cảm giác truyền đến mát mẻ rất kỳ quái. Thấy Lăng Phong hiếu kỳ quan sát, Thích Thiên Ách trực tiếp lấy tay vỗ chuông một cái, nhất thời cất từ khối nham thạch ra một khối dày ba thước:

- Đây là Hắc Huỳnh Thạch, trừ tính chịu nhiệt tốt ra, vào ngày hè làm cho người ta có cảm giác sáng khoái nhẹ nhẹ. Mặt khác khi tu luyện Chân Võ Quyết mà ngồi lên có thể tạo được hiệu quả tĩnh tâm nhất định, đại sư nếu không chê hãy thu lấy một ít.

Thuận lợi đem Hắc Huỳnh Thạch thạch thu vào tiết văn, Lăng Phong bị cảnh tượng trước mặt làm rung động thật sâu, ở bên ngoài chỗ Hắc Huỳnh Thạch mà họ đang đứng, dung nham ngừng bốc sủi bọt, khí nóng dày đặc ngưng tụ như thực chất, cho dù là thanh cương ngọc bỏ vào đó không cần thời gian một lần hô hấp cũng hoàn toàn bốc hơi!

Thế nhưng có Thích Thiên Ách bên cạnh, cỗ hơi nóng này căn bản không thể xâm hại đến Lăng Phong một chút nào. Khiến Lăng Phong khiếp sợ chính là ở trung tâm dung nham sùng sục lại có một dòng xoáy, trung tâm dòng xoáy bốc lên một mảnh vụ khí hỏa diễm, ở giữa hỏa diễm loáng thoáng xuất hiện thân ảnh một con rắn.

Hình ảnh con rắn dài chừng ba thước, khắp người mọc xích sắc lân phiến, trên trán có một cái sừng ngân sắc, đôi mắt đỏ máu như hai khối hồng bảo thạch lỏng lách.

- Đây là...

Lăng Phong khó tin có thể nói:

- Hỏa sơn chi linh?

- Đại sư hảo nhãn quang.

Thích Thiên Ách hơi kinh ngạc, khen:

- Con rắn này đúng là linh hồn hỏa sơn biến ảo mà thành!

Đang khi nói chuyện từ phía ảnh xà liền bắn ra một viên Hỏa Tinh Ngọc Tủy bé bằng đầu ngón tay cái, Thích Thiên Ách vội vã điểm ra một chỉ, viên Hỏa Tinh Ngọc Tủy kia liền rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

Thấy Lăng Phong hiểu kỳ, hắn giải thích:

- Những viên Hỏa Tinh Ngọc Tủy này nếu chậm trễ thu lại, mà bị xà ảnh thôn phệ, chỉ cần hấp thu đến trình độ nhất định nó có thể xảy ra biến hóa, rồi rời khỏi nơi này.

Lăng Phong gật đầu minh bạch ý tứ hắn, nhưng thiên địa kỳ vật này một khi đã tiến hóa ra "linh hồn", giả như có đủ thời gian tiến hóa hoàn thành, linh hồn chúng nó sẽ hóa thân trở thành ma thú hoặc nhân loại tự do hành động. Những điều này Sang Sư cũng chỉ hơi chút đề cập đến, vẫn chưa nói rõ cho Lăng Phong, hắn cũng không để trong lòng, không ngờ rằng hôm nay lại may mắn được tận mắt nhìn thấy.

Mắt thấy Lăng Phong biểu hiện bình tĩnh như vậy, Thích Thiên Ách trong lòng tin tưởng Lăng Phong hơn vài phần, người bình thường kể cả Thánh Vực cường giả khi nhìn thấy bảo bối này cũng không nhịn được toát ra biểu tình khiếp sợ hoặc tham lam, mấy ai được như Lăng Phong thông dong bình tĩnh như vậy? Thích Thiên Ách ngậm ngùi, mang theo vài phần tiếc nuối nói:

- Nếu như trước khi bị thụ thương, bản thân ta có thể tại chỗ thu phục hỏa sơn chi linh này tặng cho đại sư, nhưng mà hiện tại chỉ có thể lợi dụng lực lượng nguyên trận miễn cưỡng đem hỏa sơn chi linh này nuôi nhốt, căn bản vô pháp thu phục.

- Ha ha, thiên địa kỳ vật bậc này chỉ dám nhìn mà thôi, cho dù người thực sự có đưa tặng ta, ta cũng không biết nên sử dụng như thế nào.

Thích Thiên Ách rất sợ Lăng Phong cho là mình đang nói lời thoái thác, từ đó hiểu nhầm mình luyến tiếc bảo bối bậc này. Hắn lại không biết Lăng Phong nói ra hoàn toàn là sự thật, phải biết rằng Hỏa Tinh Ngọc Tủy đã có thể luyện chế thành Tăng Nguyên tinh chương, càng không nói đến hỏa sơn chi linh cao hơn một bậc? Thiên địa bảo bối linh khí bậc này, Lăng Phong căn bản không biết sử dụng nó như thế nào cho khỏi phí của trời.

Không gian xung quanh nơi đây có vô số hỏa hệ nguyên lực dũng mãnh tiến vào cơ thể, Lăng Phong âm thầm cảm thán, ở chỗ này mà tu luyện hiệu quả so với trong Nguyên Lực Tháp của sư tôn hơn không biết bao nhiêu lần! Nơi đây chính là "linh cư" do thiên địa tự nhiên tạo thành, hơn xa do người tạo thành.

Lại xem xét một chút, Thích Thiên Ách hô:

- Đại sư, mời đi bên này!

Theo sau Thích Thiên Ách, Lăng Phong chuyển qua miệng núi lửa, dọc theo một cái khe chật hẹp mà đi, xuất hiện trước mắt là một cái ao hình tròn, không gian phía bên trên cái ao bị phong bế rất kín. Bên trong tràn đầy kim sắc dịch thể, mặt nước bình lặng không gợn sóng, hai người Lăng Phong tiến đến khiến mặt nước nhẹ nhàng dập dềnh một chút, từng vòng tròn gợn sóng lan tỏa sang xung quanh. Đột nhiên, chỗ trung tâm rung động rồi hiện lên kim quang, kim quang nhảy lên khỏi mặt ao rồi nổ "đùng" một tiếng hóa thành từng chùm hoa lửa!

Thích Thiên Ách lộ ra một tia tươi cười kèm theo thích thú, bàn tay nhẹ nhàng phất một cái, từng cơn gió nhẹ từ ống tay áo thổi ra hướng về phía mặt ao, bọt nước nổ tung, khắp không gian đều là những chùm hoa lửa, phẳng phất như là pháo hoa rực rỡ giữa đêm hè!

Lăng Phong như trong mộng ảo, tròng cảnh trước mắt làm hắn nhớ lại một mùa hè xa xôi nào đó, khi đó bản thân vẫn lưu lạc ngồi trên một tảng đá ngầy ngốc nhìn sao băng trên trời, tinh khởi tinh diệt trong mắt bất quá chỉ như những đóa hoa kia sớm nở tối tàn mà thôi.

Trong phút chốc, mặt hồ gợn sóng, từ từ xuất hiện một vòng xoáy thật sâu, một cái đầu tròn núc ních lộ ra, cái đầu này có màu xanh, hai con mắt đen như khóa bảo thạch tản mát lực lượng mê người, một cái mũi trắng nõn điểm hồng.

Dần dần hình tượng một ma thú lộ ra khỏi ao trì, đây là một con ma thú đáng sợ như con chó nhỏ, tứ chi thô ngắn, béo tròn phì nộn. Nó vừa thấy Thích Thiên Ách liền kêu một tiếng vui mừng dễ nghe, nhanh chóng khoa động tứ chi bơi lại gần. Động tác kích động của nó làm mặt hồ gợn sóng, vô số chấm hoa nhỏ theo một đường nó bơi mà sáng lạn lên, dường như đang rước một vị thần linh từ chín tầng mây hạ giới vậy.

- Cái ao này nếu đoán không sai thì dịch thể màu đỏ hẳn là do hỏa hệ nguyên tố thuần túy ngưng tụ mà thành?

Lăng Phong chấn động không ngớt, chỉ cần một cái ao trì hỏa hệ nguyên tố này mà bộc phát thì trong phút chốc toàn thành Tinh Lam bị thiêu rụi! Càng làm cho hắn giật mình là con ma thú này, nó cư nhiên có thể sinh tồn trong dịch thể hỏa hệ nguyên tố thuần túy, năng lực như vậy quả thực là kinh người. Nhớ lại kho tri thức của Sang Sư, Lăng Phong cũng vô pháp tìm ra chủng loại ma thú tương ứng.

Lấy tay đem ma thú ôm lấy, Thích Thiên Ách vuốt ve tấm lưng mềm mại của nó, trong ánh mắt toát lên vẻ tiếc nuối. Cuối cùng, hắn quay đầu đi, lấy ra một kim sắc ấn chương, ấn chương này không rõ làm từ chất liệu gì, bề ngoài có từng hoa văn chạm khắc, tinh tế quan sát sẽ thấy những bí văn này được tạo thành bởi các đường cong, thủ pháp tinh xảo đến mức người ta phải lú lẫm.

Mắt thấy Thích Thiên Ách xuất ra kim sắc ấn chương, ma thú nũng nịu thè lưỡi liếm lòng bàn tay của hắn, trong miệng kêu "ăng ăng" ý như không muốn.

Thích Thiên Ách không dám nhìn vào mắt nó. Vội vàng quay đầu đi. Trong mắt loáng thoáng có lệ nhiệt, rồi sau đó ngân quang trên trán hắn chợt hiện, kim sắc ấn chương trong tay liền phát ra một cỗ kim quang dày đặc. Kim quang trói bọc lấy ma thú, sau đó nhẹ nhàng nhấc lên. Chỉ thấy ma thú bất mãn hừ hừ vài tiếng, rồi cuối cùng bị kim quang thu nhập vào trong ấn chương.

- Đây là thứ gì? Lực lượng thật thần kỳ!

Phải biết rằng tiết văn tuy rằng chứa đựng được các vật thể, thể nhưng cũng không thể chứa đựng vật sống, bên trong thiếu khuyết không khí để sinh tồn. Nhưng ấn chương này dĩ nhiên lại có thể đem ma thú hấp thu vào, hơn nữa dường như tuyệt đối không uy hiếp đến tính mạng mà thú.

- Đây là "Tỏa Thú Chiếu", có thể coi là một vật phẩm luyện kim hiếm thấy, lợi dụng nó có thể thần phục ma thú đem thu nhốt trong đó, khi cần thiết tùy thời có thể triệu hoán ra.

Thích Thiên Ách cầm Tỏa Thú Chiếu trong tay đưa cho Lăng Phong, nói:

- Món quà nhỏ này tặng cho đại sư coi như là lễ gặp mặt đi.

Lăng Phong cả kinh, hắn thật không ngờ Thích Thiên Ách lại muốn đem bảo bối bậc này tặng cho mình, hơn nữa từ biểu tình vừa rồi có thể thấy tình cảm giữa hắn với ma thú rất thâm hậu, vì để kết giao cùng với vị "đại sư" là mình, hắn đúng là rất cam lòng a!

Lăng Phong mỉm cười, xua tay nói:

- Quân tử không đoạt thứ yêu thích của người khác, phần lễ trọng này xin thứ cho ta vô pháp tiếp thu.

- Đại sư, Tiểu Kim tuy rằng hiện nay chỉ có thực lực Thánh Vực trung kỳ, thể nhưng nó còn rất nhỏ. Chỉ cần trưởng thành tiến hóa ra một đầu Kim Diễm Bích Quang Thú, cường giả Thánh Vực đỉnh phong bình thường đối với nó hoàn toàn như trẻ con thôi.

Thấy Lăng Phong không chịu tiếp thu, Thích Thiên Ách vội vã khuyên.

- Cái gì?

Từ sau khi tiến nhập vào núi lửa, Lăng Phong không biết mình đã bị chấn động tới mấy lần, hắn thậm chí cảm giác rằng từ nay về sau vô luận gặp phải chuyện gì hắn cũng đều có thể giữ vững được bình tĩnh. Không nghĩ là con ma thú hình tượng khả ái vừa rồi lại có thực lực Thánh Vực trung kỳ. Hơn nữa nghe khẩu khí Thích Thiên Ách thực lực này còn chưa là gì, thậm chí cho rằng mình bởi vì sợ nó thực lực quá kém cỏi mà không chịu tiếp thu?

Ở tại Thần Vực đại lục một Thánh Vực cường giả đã đủ đảm bảo an toàn cho một công quốc, từ trên người Kiều Đặc Sâm có thể thấy được, con dân Tinh Lam hầu như coi hắn là thần mà tín ngưỡng sùng bái. Lại không nghĩ rằng cả cường giả Thánh Vực trung kỳ trong mắt Thích Thiên Ách lại yếu đuối đến như vậy, Lăng Phong triệt để không nói được lời nào.

Hảo hảo suy nghĩ một lát, Lăng Phong mới nói:

- Người hiểu lầm ý tứ của ta, ma thú thông linh, nhất là khi đã đạt được cảnh giới Thánh Vực, từ biểu hiện của nó đối với người xem ra có tình cảm rất sâu, nếu ta đoạt đi thì chuyện này thật không hợp tình hợp lý.

Lại nhìn Thích Thiên Ách, Lăng Phong thành khẩn nói tiếp:

- Người cứ yên tâm, sau này chỉ cần ta có năng lực nhất định sẽ luyện chế cho người một khối Tinh Kỳ tinh chương thích hợp, tuyệt đối không nuốt lời! Phần hậu lễ này người hãy thu hồi lại đi!

204. Chương 159: Vô Tận Hoang Nguyên.

Bị Lăng Phong khám phá ra tâm tư, Thích Thiên Ách lộ ra vài phần xấu hổ, thấy Lăng Phong thật tình không muốn tiếp thu, hắn không nhìn được lộ ra thần tình cảm kích:

- Đại sư nhân nghĩa, ta thực sự là không biết nên nói gì đây, thực sự là...

Thấy hắn có chút bất an, Lăng Phong nói giỡn:

- Người thực sự muốn cảm tạ ta mà nói, không ngại thì tặng ta một ít Hỏa Tinh Ngọc Tủy đi.

- A?

Thích Thiên Ách sửng sốt, rồi gật đầu như gà mổ thóc nói:

- Thứ này đối với đại sư hữu dụng sao? Là ta sơ sẩy, mấy năm này ta cũng tích góp được một ít, đợi lát nữa ta liền giao hết cho đại sư.

Suy nghĩ một chút, ngân quan trên trán hắn liền lóe lên, kim quang Tỏa Thú Chiếu khê rung động, con Kim Diễm Bích Quang Thú kia một lần nữa xuất hiện, nó bất mãn hừ hừ, quỳ rạp trên mặt đất thỉnh thoảng lấy đầu nhẹ nhàng cọ cọ vào chân Thích Thiên Ách.

Lăng Phong trông thấy nó dễ thương, vươn tay muốn sờ đầu tên tiểu tử kia vài cái nhưng nó lại dùng ánh mắt bất thiện trừng trừng nhìn hắn, bị Thích Thiên Ách khiển trách nó mới không tình nguyện tiếp thu sự âu yếm của Lăng Phong, biểu hiện nhân tính hóa này làm Lăng Phong phải bật cười.

Thích Thiên Ách đem Tỏa Thú Chiếu đưa cho Lăng Phong nói:

- Khối Tỏa Thú Chiếu này do một vị cao thủ thần bí dùng Tam Duy Kim luyện chế mà thành, thần bí khó lường, cho đến nay số lượng còn lại cực kỳ thưa thớt, cũng được coi là một kiện bảo bối hiếm có. Đại sư sau này gặp phải ma thú vừa ý, chỉ cần hiệu lệnh nó tự động thuần phục, đem hạch tâm linh hồn cùng với Tỏa Thú Chiếu này kết hợp làm một, có thể thu phục ma thú vào trong đó, vĩnh viễn không bao giờ phản bội.

Lại nhìn Kim Diễm Bích Quang Thú, hắn nói:

- Tiểu Kim vừa mới sinh ra chẳng hiểu sao bị vứt bỏ ở Vô Tận Hoang Nguyên, suýt nữa bị một ma thú thành niên ăn thịt, vừa lúc ta đi qua đem nó cứu lấy, sau đó nó liền theo ta, bởi vậy nó tình nguyện để ta thu nhiếp vào Tỏa Thú Chiếu, ta cũng không làm tổn thương đến linh hồn hạch tâm của nó.

Tiếp theo Thích Thiên Ách lại dạy cho Lăng Phong cách sử dụng Tỏa Thủ Chiếu, Lăng Phong biết nếu mình không thu nhận thì hấn vẫn bất an, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy lễ vật này. Chợt, Lăng Phong hiểu kỳ hởi thăm:

- Thích tiên sinh, người vừa rồi mới nhắc tới Vô Tận Hoang Nguyên, người rất quen thuộc với nơi này sao?

Thích Thiên Ách đột nhiên chấn động, trên mặt toát lên vẻ hận ý vô cùng:

- Quen thuộc? Ta tự nhiên rất quen thuộc! Nếu không phải ở gặp phải khốn cảnh ở Vô Tận Hoang Nguyên, thì bây giờ ta sao lại phải sống chui sống lủi thế này?

Lăng Phong lặng yên, thấy Thích Thiên Ách phẫn nộ như điên, hấn có chút hối hận khi đề cập đến Vô Tận Hoang Nguyên.

Thấy thế, Thích Thiên Ách cười khổ:

- Đại sư không cần lo lắng, việc này ta đã chôn giấu trong lòng rất lâu rồi. Có lẽ nói với đại sư một chút cũng có thể giải tỏa bớt nỗi lòng.

Hấn lại nói:

- Chúng ta hay là về "Hỏa Sơn Cư" rồi ta sẽ nói cho đại sư biết tình huống Vô Tận Hoang Nguyên?

Lăng Phong gật đầu đáp ứng, lực lượng của nguyên trận hạch tâm khởi động, hai người lại lần nữa tiêu thất.

Sau khi trở lại nơi Lăng Phong tỉnh dậy, Thích Thiên Ách liền đem toàn bộ Hỏa Tinh Ngọc Tủy đã hứa hẹn giao hết cho Lăng Phong. Khi thấy số Hỏa Tinh Ngọc Tủy này, Lăng Phong giật mình: Đây là "một chút" theo như lời hấn nói ư?

Một đồng Hỏa Tinh Ngọc Tủy đầy thế kia ít nhất phải trăm khối! Hỏa Tinh Ngọc Tủy chính là nguyên liệu hiếm có để luyện chương, nhưng đối với Thích Thiên Ách tác dụng lại không lớn, bởi vậy Lăng Phong không chút khách khí thu hết. Ngay sau đó Thích Thiên Ách liền đem toàn bộ sự việc đã trải qua nói với Lăng Phong:

- Vô Tận Hoang Nguyên tuyệt đối không phải là một mảnh đất hoang vu tầm thường như lời nói của những người thế tục, không chỉ có thành trấn cùng loại với cảnh nội của Áo La đế quốc, nơi giao dịch, đấu giá hội, hơn nữa bị các đại thế lực nắm giữ, tình thế rắc rối vượt xa so với tưởng tượng nhiều, diện tích cũng xa xa không tính nổi.

- Năm đó ta tu luyện có được một chút thành tựu, lựa chọn đi tới Vô Tận Hoang Nguyên lang bạt, bằng một thân thực lực cũng tạo được chút danh tiếng, đồng thời thành lập một tiểu tông phái tên là "Thích Thiên tông". Ở Vô Tận Hoang Nguyên kỳ bảo vô số, đồng thời hạng người thiên tư tuyệt vời cũng không ít, ta vừa giáo dục chúng đệ tử vừa du lịch, cuộc sống sinh hoạt rất phong phú. Thế nhưng ngày vui chẳng thể kéo dài, có một ngày một số kẻ trực tiếp xông vào Thích Thiên tông, ngôn từ khiêu khích kiêu ngạo yêu cầu Thích Thiên tông chúng ta quy thuận, mấy người bọn chúng thực lực cũng tạm, hầu như đều ở Thánh Vực trung kỳ.

- Ta tự nhiên sẽ không đáp ứng, tùy ý phái vài trưởng lão xuất thủ cưỡng chế bọn họ rời đi.

Lăng Phong gương mặt hơi giật, vị trước mặt này thật sự quá khiêm tốn, tông phái tùy ý phái vài tên trưởng lão còn có thể mạnh hơn Thánh Vực trung kỳ, tông phái như vậy có thể gọi là "tiểu" hay sao?

- Nhưng mà tai họa vẫn còn chưa dừng lại. Đám người đáng khinh này trong lúc nguy cấp đã triệu hồi ra cự linh, cự linh của bọn chính chính là long linh!

Thích Thiên Ách ánh mắt tản mát dày đặc sát khí:

- Vài tên trưởng lão sau đó khuyên bảo ta mau nhanh giải tán tông phái, đem lực lượng hạch tâm che giấu đi, đồng thời lập tức quay về cảnh nội Áo La, ta hối hận khi không nghe lời bọn họ!

Trầm mặc một lúc lâu, hấn cất giọng hàn ý dày đặc nói:

- Ngày đó trong những kẻ xông vào có một kẻ dĩ nhiên là Long tộc đích hệ, hẳn chịu thiệt thòi lớn, sau đó trở về nhà cầu xin trưởng bối phái vài tên cao thủ chân chính đến gây hấn. Sau một hồi đại chiến, Thích Thiên tông ta tử thương vô số, ngay cả thân thể ta cũng bị hủy! Vậy mà chúng cũng không chịu từ bỏ ý đồ, đem linh thể ta phong ấn trong Long tộc, hằng ngày phải chịu đựng sự giày vò của Phệ Linh Băng Diễm!”

Long tộc? Lăng Phong suy nghĩ một chút, thân thể chợt chấn động, chủng tộc này chẳng phải sư tôn đã từng đề cập tới sao? Không ngờ rằng Long tộc thực lực lại cường đại đến như vậy, từ Thích Thiên Ách miêu tả xem ra người trẻ tuổi này ở Long tộc căn bản không là cái gì, vền vẹn chỉ là một tên hậu bối thôi, nhưng mà bọn hắn đều là thực lực Thánh vực trung kỳ! Thật không biết các thế lực cường đại như vậy vì sao một mực ở trong Vô Tận Hoang Nguyên, lặng lẽ duy trì sự thần bí, với thực lực như vậy chỉ sợ đi xâm chiếm Áo La đế quốc cũng chưa chắc không thể thành công?

Bất quá nghĩ đến Thang Thần kia một quyền đánh bại Bàn Phiên Vân, Lăng Phong lại phủ định ý nghĩ của mình. Xem ra Áo La đế quốc có thể độc chiếm diện tích thổ địa như vậy nhất định vẫn còn ẩn dấu bí mật mà bản thân mình không rõ.

Lăng Phong đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, hiếu kỳ hỏi:

- Linh thể là cái gì?

Kỳ quái nhìn Lăng Phong một cái, Thích Thiên Ách do dự mà hỏi thăm:

- Đại sư, ngài hẳn phải biết Thánh Vực bình chương là cái gì chứ?

Vừa nghe đến Thánh Vực bình chương, Lăng Phong lập tức bình tĩnh, nếu muốn trở thành Thánh Vực cường giả, một trong những cửa ải khó khăn nhất phải vượt qua đó là đem cự linh cùng với linh hồn hạch tâm tiến hành dung hợp! Một khi dung hợp thành công, Thánh Vực cường giả sẽ có được hai tính mệnh, nếu vậy cho dù thân thể có bị hủy đi chẳng nữa thì cũng có thể cam đoan bảo tồn được linh hồn hoàn chỉnh.

Chẳng qua Lăng Phong cũng không có thấy tận mắt sau khi mất đi thân thể linh hồn rốt cuộc có bộ dáng gì, vì vậy cũng không thể đem nó liên hệ cùng với linh thể trong lời của Thích Thiên Ách được...

Thích Thiên Ách cười nói:

- Nói chung chỉ cần đạt được Thánh Vực đỉnh phong người ta mới có thể đem linh hồn biến ảo thành dung mạo như trước kia. Nếu như tu vi chưa đủ mà mất đi thân thể, vậy thì thảm rồi, cự linh bộ dáng thế nào thì linh thể sẽ biến thành thế đó.

Vừa nghĩ tới Kiều Đặc Sâm nếu mất đi thân thể, rất có khả năng trực tiếp biến thành một con tiên hạc vô cánh, Lăng Phong không nhịn được cười hỏi:

- Vậy người làm cách nào mà chạy trốn được?

- Đại sư hẳn là thấy được Tháp Đồ Mỗ ở miệng núi lửa chứ?

205. Chương 160: Xích Luyện Cường Khí !

Lăng Phong có phần không hiểu, Thích Thiên Ách vỗ vỗ chán rồi giải thích:

- Chính là con long thú bị thương kia...

Lúc này Lăng Phong mới bình tĩnh, trước đó hẳn không hề nghĩ tới ngay cả ma thú cũng có tên, thể nhưng khi ngẫm lại, tốt xấu gì thì con long thú kia cũng đã tiến nhập vào Thánh Vực, có được trí tuệ rất cao, nên nó có tên gọi cũng là bình thường.

- Những năm trước đây ta bị nhốt trong Phệ Linh Băng Diễm bị trông coi rất nghiêm ngặt, thể nhưng khi lực lượng của ta càng ngày càng yếu đi, bọn chúng trông coi cũng ngày càng lỏng lẻo, cuối cùng thì tùy tiện phái long thú Tháp Đồ Mỗ, một chủng tộc lệ thuộc vào Long tộc của chúng đến canh giữ ta!

Thích Thiên Ách cười lạnh một tiếng rồi nói tiếp:

- Tháp Đồ Mỗ này tuy rằng thân là ma thú, thế nhưng cũng có vài phần dã tâm, một lòng muốn thoát khỏi thân phận chủng tộc bị lệ thuộc, hi vọng dùng thực lực của mình đạt được sự thừa nhận chân chính của Long tộc. Sau đó ta trải qua nhiều lần du thuyết và hứa hẹn, nó đã âm thầm tìm một kẻ hở rồi lén đưa ta ra khỏi lao tù, sau đó một đường chạy tới đây. Nơi này là do năm đó khi ta du lịch trong Vô Tận Hoang Nguyên ngẫu nhiên phát hiện ra, hẳn là nơi ở của tiền bối cao nhân mở ra chuyên môn dùng để tu luyện. Sau đó ta lại cứu Tiểu Kim, liền đem nó an bài luôn ở chỗ này, còn bản thân ra ngược lại rất ít khi quay về đây.

- Về sau, ta đã phải ra lệnh cho Tiểu Kim đem Tháp Đồ Mỗ đánh chết!

Thấy chân mày Lăng Phong khẽ nhướng lên, Thích Thiên Ách rất sợ bởi vì lời này mà lưu lại ác cảm cho Lăng Phong, bèn cuống quýt giải thích:

- Cũng không phải ta không hiểu được tri ân báo đáp, nhưng quả thực đầu ma thú này cực kỳ tham lam. Lúc trước là do thèm muốn Hỏa Tinh Ngọc Tủy mà nó đồng ý theo ta tới đây. Về sau khi phát hiện ra chỗ này lại vài ba lần toát ra sát ý với ta, nếu không phải Tiểu Kim đánh nó bị thương, chỉ sợ ta ngay cả linh thể cũng đã sớm không thể bảo tồn được rồi.

Hơi suy ngẫm một chút, Lăng Phong tin tưởng vào lời hắn nói. Nếu thực sự hắn làm ra sự tình vong ân phụ nghĩa, căn bản không cần phải giảng giải quan hệ giữa hắn và Tháp Đồ Mỗ cho mình nghe.

- Đáng tiếc, đầu long thú này rất giảo hoạt mà kinh nghiệm Tiểu Kim lại không đủ, nên không thể đánh chết được nó, trái lại còn để nó đào tẩu trốn thoát. Sau đó ta ở lại nơi này khôi phục vài phần nguyên khí, đầu long thú kia cũng không dám tùy tiện xuống quấy nhiễu. Bất quá vì phòng ngừa nó đập nổi đim thuyền, đem tin tức hạ lạc của ta thông tri cho Long tộc, nên ta cũng chỉ đành cách một khoảng thời gian lại điều khiển lực lượng núi lửa đem một viên Hỏa Tinh Ngọc Tủy đưa cho nó để nó thôn phệ tiến hóa.

Lăng Phong bây giờ mới hiểu được chân tướng của một loạt sự tình, nghĩ đến Lôi Trạch Ân cùng với Vệ Địch, hắn cười cười nói:

- Điểm ấy sau này ngươi có thể yên tâm rồi, cùng ta một đường tới đây còn có hai gã Thánh Vực cường giả, mục tiêu của họ là săn bắt con long thú kia, có lẽ sau này nó không thể làm phiền ngươi được nữa!

- Có thật thế không?

Thích Thiên Ách đại hỉ, lời này của Lăng Phong mà đúng, có nghĩa là hắn đã tạm thời được an toàn. Bất chợt, hắn cau mày hỏi:

- Hai Thánh Vực cường giả kia đại khái có thực lực ra sao?

- Hẳn là khoảng Thánh Vực tiền kỳ.

- Vậy là tốt rồi!

Thích Thiên Ách thở ra một hơi thật dài, nói:

- Chỉ cần không phải Thánh Vực đỉnh phong liền phải cố kỵ nham thạch phun trào! Bọn họ không đủ thực lực để thâm nhập nên chỗ ở này của ta cũng không lo bị phát hiện!

- Ngươi không sợ ta sẽ đem nơi này của ngươi nói ra ngoài sao?

Lăng Phong trêu đùa nói.

Hơi sững sốt, Thích Thiên Ách cười to nói:

- Tuy rằng tu vi đại sư lúc này ngay cả Thánh Vực còn chưa tới, thế nhưng thiên phú dị bẩm đã định trước ngài sẽ có tiền đồ rộng lớn, đến lúc đó loại tiểu nhân vật như ta đây trong mắt đại sư bất quá chỉ là một con kiến hôi, ngay cả liếc mắt nhìn cũng thấy lãng phí, đại sư cần gì phải làm ác nhân chứ!

Lăng Phong cười khổ sờ sờ mũi, quả thực Thích Thiên Ách rất coi trọng mình, nhưng vì sao bản thân vẫn không rõ rốt cuộc trên người có chỗ gì đặc biệt mà được hắn coi trọng như vậy?

- A, được rồi, ta thấy đại sư hẳn là kiên tu cả chân lực phải không?

Thích Thiên Ách đột nhiên hỏi, sau khi Lăng Phong thừa nhận, hắn bèn nói:

- Chỗ này của ta có một phần công pháp, nếu như đại sư không chê thì có thể thử tu luyện một phen, nó có trợ giúp rất lớn cho việc kiên cố thân thể.

Nhận lấy một cuốn sách bìa ngoài màu đỏ mà hắn đưa tới, trên mặt có viết hàng chữ "Xích Luyện cương khí", nét bút sắc bén, như thể có thần minh lưu chuyển ở bên trong, đủ để thấy công lực của người viết nên mấy chữ này. Sau khi mở cuốn sách ra, nhìn lướt qua vài lần, Lăng Phong nhíu mày trầm tư. Nếu không phải hiểu biết ít nhiều về tính cách của đối phương, Lăng Phong hầu như muốn cho rằng Thích Thiên Ách đang đùa giỡn mình.

Trong này ghi chép là một pháp môn rèn luyện cương khí, dựa theo miêu tả trong đó, cương khí chính là một loại thuộc tính tương đương với chân lực, thế nhưng năng lượng của nó lại hơn xa so với chân lực! Nếu muốn tu luyện cương khí, trước tiên nhất định phải tu luyện chân lực, chờ cho đến khi trong cơ thể có được số lượng chân lực nhất định thì sẽ dựa theo phương thức vận hành kinh mạch đặc thù cố gắng, đem số chân lực này áp súc lại, cuối cùng sản sinh ra sự biến đổi về chất mà hình thành nên cương khí.

Nói cho dễ hiểu, nếu cứ mười phần chân lực có thể áp súc lại thành một phần, vậy liền có thể dị biến thành cương khí. Cương khí một khi hình thành uy năng vượt xa chân lực, với một lượng ngang nhau thì lực phá hoại của cương khí gấp hơn mười lần so với chân lực!

Chân lực trong cơ thể người đều do khí ban quyết định có thể dung nạp được bao nhiêu. Tuy rằng sau khi lớn lên, diện tích khí ban có thể mở rộng được, thế nhưng loại mở rộng này cũng có giới hạn, theo tu vi tinh thâm, mỗi khi chân lực tăng thêm được một phần đều là thiên nan vạn nan. Thế nhưng dựa theo pháp môn tu luyện của Xích Luyện cương khí, căn bản không cần tốn hao tâm lực mở rộng khí ban, chỉ cần có thể đem chân lực hiện có hoàn toàn chuyển hoá thành cương khí, trong khí ban lại thừa ra một bộ phận không gian để tiếp tục dung nạp chân lực, rồi sau đó lại ngưng luyện chân lực đó thành cương khí.

Vậy nếu như có thể đem khí ban vốn chứa chân lực thay bằng chứa đầy cương khí có uy năng thần kỳ, vậy thực lực của tu luyện giả sẽ bạo tăng biết bao nhiêu lần?

Đồng thời, Xích Luyện cương khí một khi tu thành, dù cho chỉ có một tia, nó cũng có thể không ngừng cường hóa thân thể, đem thân thể rèn luyện đến mức cứng thì như cương mà mềm thì như bông, đạt tới cảnh giới này, e rằng cho dù chỉ bằng thân thể cũng đã đủ sức chống lại lực lượng của dung nham.

- Năm đó sau khi đạt được bản công quyết này, ta vẫn không tốn hao tâm lực để tu luyện nó, chung quy vẫn cho rằng thứ mình chuyên tu chính là nguyên tố chân võ quyết, cho nên loại công pháp này có ý nghĩa không lớn. Mãi về sau, khi gặp phải vây công ta mới hiểu được mình thực sự đã hoàn toàn sai lầm. Nếu như trước kia đem nó luyện thành, thân thể kiên cố, căn bản sẽ không rơi vào kết cục như ngày hôm nay.

Trong giọng nói của Thích Thiên Ách tràn ngập hối hận cùng ảo não.!

Sự hối hận của Thích Thiên Ách khiến cho Lăng Phong phải giật mình, hắn tỉ mỉ nghiên cứu lại phần công quyết này. Sở dĩ ngay từ đầu hắn cảm thấy Thích Thiên Ách đang trêu đùa mình, thực sự là vì phần công quyết này tu luyện quá mức khó khăn. Chân lực bình thường lưu chuyển vận hành trong kinh mạch đã tiêu hao tâm lực vô cùng lớn, thế nhưng căn cứ vào ghi chép trong công quyết, trong khi vận hành chân lực đồng thời còn phải khống chế kinh mạch co duỗi, bành trướng, xoay chuyển đủ các loại biến hóa, độ khó của nhất tâm nhị dụng không cần nghĩ cũng biết.

Đột nhiên, một tia sáng thoáng hiện qua trong óc, Lăng Phong chợt nghĩ tới Tinh Diễn quyết. Sau khi tu luyện Tinh Diễn quyết, kinh mạch bản thân đã hỗn loạn thành một đoàn, so với chân võ giả bình thường vốn đã biến hóa hơn rất nhiều, sự linh động thì bọn họ càng không thể bằng được. Vậy có thể dùng nó để phụ trợ tu luyện cương khí hay không?

Thấy Lăng Phong lộ ra thần sắc nóng lòng muốn thử, Thích Thiên Ách lên tiếng nói:

- Nếu như đại sư muốn thử nghiệm, ta có thể hỗ trợ hộ pháp cho ngài.

Lăng Phong thực sự cũng đã vô cùng hiếu kỳ đối với cương khí, nghe vậy liền vội vàng tạ ơn nói:

- Vậy đa tạ Thích đại ca!

Nghे cách xưng hô này của Lăng Phong, Thích Thiên Ách đại hử, người không biết chuyện còn tưởng hần vừa chiếm được tiện nghi bằng trời.

Một tia chân lực lưu chuyển trong kinh mạch, dưới sự khống chế của Lăng Phong, độ lớn đã áp súc lại một phần ba, thế nhưng độ dài lại kéo dài ra gấp đôi có dư. Lăng Phong điều khiển chân lực từ từ chảy đi, rồi cuộc sau khi đi một vòng kinh mạch, chân lực khí lưu đã thoáng thu nhỏ và rắn chắc hơn một chút. Tuy rằng biến hóa không lớn, nhưng như thế đã khiến Lăng Phong vô cùng kinh hỉ, việc này chứng minh pháp môn tu luyện của Xích Luyện cương khí quả thực hữu hiệu.

Lưu chuyển, áp súc...

Một dòng chân lực tương đương với một phần mười vạn tổng số chân khí của Lăng Phong sau khi lưu chuyển vài lần trong kinh mạch thì thể tích đã thu nhỏ lại còn một phần chín, chỉ cần hoàn thành xong một lần cuối cùng liền có thể biến ảo thành cương khí. Nhưng đúng lúc này, bằng một tiếng, một kinh mạch cuối cùng đã không chịu nổi sự xoay chuyển kịch liệt mà đứt lìa đi.

Có người đã từng đem thân thể con người ví với một tòa bảo khố lớn, như vậy kinh mạch, gân cốt, máu huyết chính là nền tảng cấu thành nên tòa bảo khố này, như vậy, nếu có bất kỳ bộ vị rất nhỏ nào bị sai lệch đều có khả năng dẫn tới cả tòa bảo khố bị sụp đổ.

Một khi kinh mạch xảy ra sự cố, nhất thời dẫn phát đến phản ứng dây chuyền, băng băng băng, liên tiếp hơn mười dây kinh mạch cùng nhau tạo phản, một cảm giác đau đớn như huyết quản bị kẻ khác rút ra khỏi cơ thể tràn ngập toàn thân.

Lăng Phong nhin không được kêu lên một tiếng trầm muộn, sắc mặt trở nên trắng bệch, mồ hôi chảy đầy toàn thân.

Thích Thiên Ách cực kỳ sợ hãi, hần đột nhiên nhớ tới tu vi của Lăng Phong ngay cả Thánh Vực cũng chưa đạt tới, thử nghiệm bữa bãi tu luyện cương khí rất có khả năng gây nên hậu quả so với dự liệu của hần còn nghiêm trọng hơn nhiều, lấy trạng thái hiện tại của bản thân e rằng rất khó hộ pháp được cho hần. Vừa nghĩ tới khả năng phát sinh hậu quả nghiêm trọng, cho dù là trạng thái linh thể, sắc mặt của hần cũng thoáng trắng bệch, vạn nhất đại sư xảy ra chuyện gì, vậy bản thân chẳng phải sẽ bị nhốt ở đây cả đời sao?

May là, Lăng Phong chẳng qua chỉ run rẩy một lát rồi liền chậm rãi bình tĩnh trở lại, trong không khí khẩn trương, Lăng Phong từ từ mở hai mắt, khẽ than:

- Phương thức tu luyện thật bá đạo!

- Đại sư, ngài không sao chứ?

- À, hần là không có trở ngại gì!

Lăng Phong ổn định tâm thần một chút, trong mắt dần hiện lên một tia quang mang hưng phấn:

- Tuy rằng bá đạo, thế nhưng phần công quyết này thật sự kỳ diệu không gì sánh được, ta thử lại lần nữa xem sao!

Lời này thiếu chút nữa khiến trái tim dâng lên tận cổ của Thích Thiên Ách nhảy ra khỏi miệng, Lăng Phong có thể nhanh như vậy thoát khỏi lực cản trở do tu luyện công quyết mang đến, quả thực khiến hần vô cùng bất ngờ.

Chân võ giả bình thường tu vi dù cao tới đâu, một khi kinh mạch bị thương, không tới mười ngày nửa tháng cũng đừng mơ hồi phục được, thế nhưng Lăng Phong chỉ chớp mắt đã lại sinh long hoạt hổ, thực sự rất có bản tính sống dai của loài gián. Hần không biết chỗ kỳ diệu khi Lăng Phong tu luyện Tinh Diễm quyết, hiện tại kinh mạch của Lăng Phong sớm đã cải tạo tới mức kỳ kinh bát mạch không nơi nào không thông suốt, cả thân thể phẳng phất như một mạng lưới hoàn toàn thông suốt, cho dù kinh mạch bị thương tổn căn bản cũng không cần tốn nhiều tinh lực để tĩnh dưỡng.

Dưới ánh mắt kinh hồn táng đảm của Thích Thiên Ách, Lăng Phong lại tiếp tục bắt đầu thử nghiệm, có kinh nghiệm lần trước làm nền tảng, lúc này hần thành thạo tách ra một dòng chân lực rất nhỏ. Chân lực khí lưu từ khí ban lưu chuyển qua tâm phế mạch lạc, theo một lộ tuyến chính băng băng đi tới. Cứ mỗi một lần đi tới, chân lực khí lưu đều hơn run lên một chút, phẳng phất như trong thân thể Lăng Phong đột nhiên

có thêm một cây roi không ngừng quất lên nó, lại phảng phất như có một cây búa nặng nề giáng xuống, hung hăng đem nó đánh nện nghiền áp quật...khiến nó càng lúc càng thêm ngưng thực, kiên cố, tinh thuần!

...

Không biết đã qua bao lâu, phảng phất dài dằng dặc như một thế kỷ, dưới sự nội thị, có một dòng chảy khí lưu tản mát ra ngân mang rực rỡ chậm rãi lưu chuyển quay về khí ban. Dòng khí lưu năng lượng này có màu sắc gần giống với chân lực ở xung quanh, nhưng cảm giác mang đến lại khác hẳn. Mặc dù nó vẫn còn rất nhỏ yếu, thế nhưng khi nó lưu chuyển bên trong chân khí, có cảm giác như nó là một con ấu sư (sư tử con) xông vào giữa bầy cừu. Dù cho đàn cừu này có thực lực để giết chết nó, nhưng nó vẫn ngẩng cao đầu, kiêu ngạo mà đứng.

Đây là Xích Luyện cương khí sao?

Lăng Phong mỉm cười, ngón tay nhẹ nhàng ấn lên chiếc giường làm bằng chích viêm thạch, lặng yên không một tiếng động, phảng phất như lưỡi dao sắc bén đâm vào đậu hũ, ngón tay của hắn dễ dàng xuyên thấu vào trong. Hắn khó thể kiềm chế để lộ ra vẻ vui mừng nồng đậm, vừa rồi hắn chỉ khống chế một tia Xích Luyện cương khí rót vào ngón tay, không hề nghĩ tới lực phá hoại lại kinh người như vậy. Ngay khi Xích Luyện cương khí ngưng tụ tại ngón tay, Lăng Phong rõ ràng cảm giác được ngón tay của mình trở nên nặng đến nghìn cân, phảng phất đã không còn là huyết nhục cơ thể nữa, mà là một loại tồn tại tựa như tinh thiết kim cương, thậm chí mật độ so với sắt đá còn dày đặc hơn gấp mấy trăm lần.

- Chúc mừng đại sư!

Thích Thiên Ách chấp tay cười nói.

Lăng Phong khoát khoát tay:

- Lẽ ra ta phải tạ Thích đại ca mới đúng, nếu không phải Thích đại ca hào phóng, đến giờ ta còn không biết nguyên lai thế gian còn có công pháp kỳ diệu đến như vậy. Chỉ là Thích đại ca xưng hô như vậy quá khách khí, vẫn còn chưa thật tình mở lòng với ta!

Lời này của Lăng Phong khiến cho Thích Thiên Ách sửng sốt, chợt hắn hiểu ra điều gì đó, mừng rỡ như điên nói:

- Chúc mừng Lăng huynh đệ!

Lăng Phong nhoen miệng cười, Thích Thiên Ách đồng dạng cũng cất tiếng cười to, trong lúc đó khoảng cách giữa hai người đã thu hẹp lại không ít.

Tu luyện Xích Luyện cương khí cũng không phải là việc làm một lần là xong, vừa rồi Lăng Phong tiêu hao tâm lực rất lớn cũng chỉ đem một phần mười vạn chân lực trong cơ thể ngưng luyện thành cương khí, thời gian tổn hao cũng vượt quá nửa ngày. Tuy rằng tu luyện về sau theo lượng cương khí tăng lên thì tốc độ cũng nhanh lên không ít, thế nhưng khi mới bắt đầu thì sẽ tốn rất nhiều công phu, chủ yếu là dựa vào nhẫn nại nước chảy đã mòn.

Sau khi biết rõ trình tự tu luyện của Xích Luyện cương khí, Lăng Phong tạm thời gác sang một bên, quay sang nói chuyện cùng với Thích Thiên Ách. Cả đời Thích Thiên Ách kinh lịch vô số, các loại kỳ quỷ bí cảnh đều đã từng đi qua, bây giờ khi chuyển sang gọi "Lăng huynh đệ", hắn đã chân chính đem Lăng Phong coi như tiểu huynh đệ của mình, một thân kinh nghiệm tự nhiên không hề keo kiệt truyền thụ hết.

Từ lời kể của hắn, Lăng Phong cũng hiểu được rất nhiều chuyện. Nếu muốn đạt được đột phá về tu vi, có ai mà không trải thiên nan vạn hiểm? Có thể nói bất kỳ một cường giả nào thì bản thân họ cũng chính là một cuốn bách khoa toàn thư, kinh nghiệm của họ có thể mang lại cho người khác rất nhiều cảm ngộ. Có những cảm ngộ này, về sau trên con đường tu luyện Lăng Phong có thể loại đi được rất nhiều đường vòng.

206. Chương 161: Sư Tôn Giá Lâm .

Đang vui vẻ nói chuyện, bất tri bất giác bụng Lăng Phong phát ra tiếng "ọc ọc" khiến hắn phải cười xấu hổ vài tiếng. Thích Thiên Ách vỗ trán nói:

- Mãi nói chuyện phiếm cùng Lăng huynh đệ, dĩ nhiên lại quên mất.

Hắn cười một tiếng áy náy nói:

- Ta thân là linh thể căn bản không cần ăn cơm, Tiểu Kim cũng chỉ hấp thu hỏa hệ nguyên lực, thành ra không có thứ gì để chiêu đãi Lăng huynh đệ!

Lăng Phong sang sảng cười nói:

- Thích đại ca không cần phiền lòng, ta tiến vào nơi này cũng đã lâu, nếu không quay về chỉ sợ mọi người bên ngoài sẽ lo lắng.

Ngẫm lại, Thích Thiên Ách nói:

- Được rồi, ta cũng không giữ Lăng huynh đệ nữa. À, mấy thứ này cũng rơi xuống từ miệng núi lửa cùng với lúc người ngã xuống, Lăng huynh đệ xem có hữu dụng hay không?

Thích Thiên Ách xoay người lấy ra từ một góc của Hỏa Sơn Cư hơn mười chiếc tiết văn cùng một vài thứ vụn vặt giao cho Lăng Phong. Lăng Phong sau khi tỉ mỉ quan sát, phát hiện bên ngoài tiết văn có tồn tại tiêu ký của từng người, phân biệt của Phú Khắc thương đội cùng với Chân Vật các. Hắn nhất thời nghĩ đến hai người Mặc Quỷ và Đạo Mạn, nguyên chủ của những thứ này hẳn chính là bọn chúng. Chẳng qua Mặc Quỷ tranh chấp cùng mình cũng không kỳ quái, nhưng Đạo Mạn vì sao lại có chấp niệm muốn giết chết mình mạnh mẽ tới vậy, đến nay Lăng Phong vẫn còn không rõ cho lắm.

Lăng Phong còn chưa biết Ứng mậ thủ lĩnh của Cửu Vĩ Hồ chặn cướp Đông Phương thương đội chính là thân huynh đệ của Đạo Mạn, mới đầu chẳng qua Đạo Mạn chỉ biết cái chết của huynh đệ liên quan tới Đông Phương thương đội, nhưng bởi vì phải chuẩn bị cho cuộc bán đấu giá "Tức Tức Tương Sinh" nên hắn đã phải nhẫn nhịn. Sau đó lại phát sinh một loạt sự tình tranh đoạt mỗ chích viêm thạch, không thể lập tức báo thù được, thế nhưng mỗi cừu hận này hẳn tuyệt chưa bao giờ quên.

Đêm đó khi thấy Từ Kỳ Phong bị Lăng Phong đánh chết, sau đó Lăng Phong lại ở trước mặt hắn phô bày lực công kích cường đại, nhất thời khiến hắn liên tưởng đến một sự tình. Lấy thể lực trong kinh doanh nhiều năm của hắn, tự nhiên từ lâu đã tìm hiểu rõ nhóm người Lăng Phong đi cùng một đường với Đông Phương thương đội tới Mạt Vân Túc, vốn hắn hoài nghi lấy thực lực của Đông Phương thương đội sao có thể diệt được Cửu Vĩ Hồ? Lăng Phong xuất thủ đã gạt đi được màn sương mù dày đặc bao phủ trong lòng hắn, lúc đó hắn đã khẳng định kẻ sát hại thân huynh đệ mình chính là kẻ trước mắt!

Đạo Mạn tâm tính thâm trầm, mặc dù nhận biết cừu nhân nhưng vẫn không hề biểu hiện ra ngoài, hắn hiểu rõ trong tình thế phức tạp hiện tại, tùy tiện xuất thủ rất có khả năng sẽ ảnh hưởng tới toàn bộ đại kế, vì vậy vẫn tĩnh tâm chờ thời cơ tốt nhất để tung một kích tất sát. Bởi vậy mới có một màn khi Lăng Phong thi triển ra nhân kiếm hợp nhất bị thoát lực, Đạo Mạn đột nhiên xuất thủ muốn giết. Chẳng qua nghìn tính vạn toán, hắn triệu lần vẫn không nghĩ tới bên trong đội ngũ lại ẩn dấu Thánh Vực cường giả, hơn nữa còn xuất hiện những hai người! Càng đáng chết chính là hai kẻ này vì tranh giành hảo cảm của Lăng Phong mà suýt nữa đã đánh nhau.

Một kích không thành công, Đạo Mạn hầu như rơi vào tuyệt vọng, có hai gã Thánh Vực ở bên, sao có thể ra tay được?

Nhưng đúng lúc này, cơ hội lần thứ hai đã bày ra trước mắt hắn, Vệ Dịch cùng với Lôi Trạch Ân vì tranh đoạt long thú mà không thể nào phân thân, còn Lăng Phong lại đang cùng Mặc Quỷ tranh đoạt Hỏa Tinh Ngọc Tủy, vì vậy hắn liền lập tức nắm lấy cơ hội động thủ, cho dù có phải liều mạng lưỡng bại câu thương cũng nhất định phải đánh chết Lăng Phong! Bởi vì hắn biết rõ, nếu như không xuất thủ, không cần nói đến có Thánh Vực cường giả làm hậu thuẫn, chỉ cần với thiên phú kinh khủng của Lăng Phong thì trong tương lai không xa chắc chắn sẽ vượt qua hắn, khiến cho hắn dù dùng mọi thủ đoạn ám sát cũng đều sẽ trở thành trò cười.

Theo Đạo Mạn bỏ mình ngã xuống, có thể những bí mật này sẽ vĩnh viễn bị che lấp trong sương mù, không còn người nào biết được.

Trong số những tiết văn này đại đa số đều trống không, hẳn hẳn bọn chúng chuẩn bị để chứa chích viêm thạch. Lăng Phong lấy từ trong một chiếc ra một bản công quyết, trong đó có ghi chép Hư Không Pháp

Ấn mà Đạo Mạn tu luyện. Hư Không Pháp Ấn này chính là một loại Diễn Thuật, thậm chí Lăng Phong còn tìm được một Diễn Hóa tinh chương tương ứng rơi ra sau khi Đạo Mạn thân tử hồn diệt, vừa vặn được Thích Thiên Ách thu lại. Bất quá linh kỹ trong khối Diễn Hóa tinh chương này lại không hợp với kiếm linh của Lăng Phong, có trong tay cũng vô dụng. Ngược lại Mạch Luân ghi chép trên đó lại có thể tham khảo được. Mạch Luân này có tên là "Hư Không Niếp". Một khi thi triển có thể đem chân lực phóng ra ngoài hình thành nên một thủ chương, vô cùng linh động, trong lúc đối địch bất ngờ sử dụng có thể thu được kỳ hiệu.

Hiện tại sau khi tu luyện cương khí, tầm mắt của Lăng Phong cũng đã trở nên rất cao, hẳn hiểu rõ hiệu quả đóng băng năng lượng lưu động của Hư Không Pháp Ấn quả thực rất hữu hiệu, nhưng đây chẳng qua bởi vì nguyên nhân thực lực bản thân chưa đủ. Đừng thấy lực công kích có thể sánh với cường giả cửu tinh đỉnh phong, nhưng trên thực tế chân lực tu vi của hắn bất quá mới chỉ có thất tinh mà thôi.

Về phần chân nguyên lực lại càng thấp hơn.

Một chiêu kia của Đạo Mạn mới có thể tạo ra hiệu quả rõ ràng như vậy, đổi lại nếu đánh trúng phải một cường giả bát tinh bình thường, chắc chắn sẽ không phải chật vật như hắn.

Tỉ mỉ kiểm tra một phen, phát hiện không để sót thứ gì, Lăng Phong đem lực chú ý chuyển đến di vật của Mặc Quý. Trong những thứ mà hắn nhìn thấy thậm chí còn có cả phương pháp luyện chế Thần Hỏa Nỗ. Lăng Phong từ trong đồng tạc vật cầm lấy hai cây Thần Hỏa Nỗ, chúng tuy rằng bị cháy xém có phần biến dạng, nhưng bởi vì Thích Thiên Ách kịp thời nhặt lấy nên những bộ phận then chốt vẫn còn bảo tồn hoàn hảo.

Uy lực của Thần Hỏa Nỗ Lăng Phong đã được kiến thức qua, phương pháp luyện chế chúng có giá trị ra sao không cần nghĩ cũng biết. Bản thân Lăng Phong tuy rằng không tinh thông chế tạo vật phẩm luyện kim, thế nhưng giao cho Tô Lam mà nói, chắc chắn năng sẽ rất nhanh chóng nắm giữ tinh túy trong đó, như vậy thực lực của Tinh Lam công quốc sẽ được tăng cường rất nhiều!

Từ trong tiết văn Lăng Phong còn phát hiện ra một bản tàn thiên, trong tàn thiên có ghi chép phương pháp luyện chế khuôn đúc Thần Hỏa Nỗ, thao tác cụ thể gồm rất nhiều bước, xem qua không hiểu lắm, nhưng mơ hồ có thể đoán được uy lực của nó không hề nhỏ! Hắn bèn nhìn Thích Thiên Ách:

- Thích đại ca, những thứ này...

Thích Thiên Ách cười ha hả nói:

- Lăng huynh đệ nếu cần dùng thì cứ cầm toàn bộ đi, dù sao để ở chỗ này ta cũng chỉ bày biện mà thôi, cũng không có nhiều tác dụng!

- Vậy đa tạ Thích đại ca, ta còn có một yêu cầu quá đáng, hy vọng có thể mang đi một ít chích viêm thạch từ chỗ đại ca!

Bản thân Lăng Phong có chút ngượng ngùng khi đưa ra yêu cầu này.

Thích Thiên Ách thì ngược lại không hề có chút sắc giận nào, hắn càng thấy Lăng Phong khách khí như thế, biểu tình lại càng vui vẻ, bộ dạng như thể hận không đem toàn bộ tài sản đưa cho Lăng Phong. Cuối cùng vẫn là Lăng Phong liên tục cự tuyệt, hắn mới từ bỏ ý niệm đem bức tường làm từ chích viêm thạch của Hỏa Sơn Cư đập xuống giao cho Lăng Phong mang đi.

Lăng Phong không lý giải được lý do ân cần của Thích Thiên Ách, chỉ mỗi Thích Thiên Ách mới biết, chính là Lăng Phong lúc này còn chưa thực sự khai quật được tiềm lực của bản thân. Bằng không mà nói, lấy thiên phú siêu cường của hắn, cho dù mình có khúm núm van xin đi theo làm người hầu thiếp thân thì Lăng Phong cũng không thêm để ý! Cho nên mặc dù xưng hô giữa hai người đã được thay đổi, nhưng loại tâm lý ân cần mang theo chút sùng kính này nhất thời cũng chưa thay đổi được..

Dưới sự bảo vệ của Thích Thiên Ách, Lăng Phong thuận lợi đi lên mặt đất trên miệng núi lửa. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh, nơi này đã trở thành một mảnh vắng vẻ, tràng cảnh náo nhiệt đám mạo hiểm giả tranh đoạt chích viêm thạch ngày trước đã không còn, chích viêm thạch rải đầy mặt đất cũng đã bị vơ vét sạch sẽ.

Lăng Phong có được thu hoạch hậu hĩnh tự nhiên không để số chích viêm thạch đó ở trong lòng. Hắn hơi có phần đau đầu nhìn thân thể của mình. Hiện tại bao bọc xung quanh thân thể hắn ẩn ước một tầng quang mang màu xanh lam, cả cánh tay, khuôn mặt, cổ và những bộ vị lộ ra khỏi quần áo đều như thế. Quang mang này chính là tác dụng phụ do hỏa hệ kiếm nguyên hấp thu quá nhiều nguyên lực mang đến, dưới đáy núi lửa bởi vì có sự áp chế của nguyên trận, lam quang cũng không rõ ràng lắm, nhưng vừa bước ra khỏi đó, hắn liền giống như một khối bảo thạch quý giá tản ra quang mang mê người.

Đau đầu, đối với loại tình huống này Lăng Phong cũng có chút bất đắc dĩ, có lẽ sau khi hỏa hệ nguyên lực được ngưng luyện thành chân nguyên lực thì tình huống sẽ khá hơn chăng? Bấm ngón tay tính toán một phen, Lăng Phong biết bản thân rơi vào trong ngọn núi lửa đã hơn một ngày đêm, chắc hẳn đám người Khải Ân hiện đã trên đường quay về Mạt Vân Túc rồi.

Lăng Phong còn không biết bởi vì mình ngã xuống, nhóm người Khải Ân ở bên ngoài đã điên cuồng như thế nào! Nếu như không có đám người Chân Vật các để cho Khải Ân phát tiết, có lẽ dưới sự hối hận bọn họ còn muốn tiếp tục nhảy vào miệng núi lửa để tìm kiếm Lăng Phong.

"Ừm, nếu như nhanh chân một chút, có lẽ sẽ đuổi kịp đám người Khải Ân trên đường về?" Ôm chủ ý đó trong lòng, Lăng Phong bắt đầu hành trình quay về. Thế nhưng Lăng Phong đã đánh giá quá cao bản lĩnh tìm đường của mình: Vân Mộng Hoang Trạch này cho dù ngay cả mạo hiểm giả lang bạt nhiều năm cũng chưa chắc đã nắm rõ đường đi nước bước, nói chi là hắn? La bàn định vị cũng chỉ hữu hiệu ở trong một phạm vi nhất định, đối với quá trình quay trở về cũng không có trợ giúp quá lớn. Kết quả Lăng Phong lòng vòng bên trong Vân Mộng Hoang Trạch vài vòng, cứ như vậy mà thời gian chậm trễ đi không ít. Hắn không hề biết lúc này trong Mạt Vân Túc bởi vì "cái chết thảm" của hắn mà đã kéo lên một trận sát lục phong bạo!

Hơn mười ngày sau khi nhóm người Lăng Phong tiến vào Vô Tận Hoang Nguyên, Mạt Vân Túc bỗng có hai vị khách không mời mà đến. Người đi phía trước thân mặc trường bào màu trắng, trên đầu tóc dây sợi bạc, trên vẻ mặt tuấn lãng lộ ra sự thành thực từng trải sương gió. Thần tình của hắn nghiêm túc, mang trên mặt một vẻ lãnh đạm thiên sinh. Theo sát bên cạnh hắn là một nữ tử, nữ tử này một thân võ phục màu đỏ, trang phục này nếu mặc trên người nữ tử khác sẽ khó tránh khỏi quá mức chói mắt, thế nhưng mặc trên người nàng tự nhiên lại khiến kẻ khác cảm thấy rất thỏa đáng, phảng phất như bên dưới lớp võ phục, nữ tử này có một cỗ khí chất dịu dàng hoàn mỹ thiên sinh trấn áp đi cỗ khí tức sắc bén như lưỡi đao lúc nào cũng rực rạch lao ra khỏi vỏ.

- Hẳn chính là nơi này, bao nhiêu năm rồi ta chưa trở lại!

- Về sau sư tôn nếu như muốn tới đây, mặc kệ bất cứ lúc nào, Tô Lam đều nguyện ý đi theo làm bạn bên cạnh sư tôn!

Nữ tử vừa nói ra lời này, lão giả phía trước ho "khụ khụ" liên hồi, xấu hổ quay đầu đi chỗ khác. Thấy hắn biểu hiện như thế, Tô Lam chỉ đành u oán thở dài.

Không sai, người tới chính là Mạch Kha cùng với Tô Lam.

Mạch Kha vội vã chuyển đề tài:

- Phong Nhi bọn chúng hẳn là đã tới Mạt Vân Túc, chúng ta tiến vào tìm người hỏi thăm một phen!

- Vâng, cũng không biết đám người Lăng sư đệ dừng chân ở nơi nào trong Mạt Vân Túc.

- Ha ha, đám người Phong Nhi nhân số đông đảo, hơn nữa bọn chúng chính là đệ tử của Mạch Kha ta, vô luận đi tới nơi nào cũng sẽ không mờ nhạt giữa đám đông được, ta tin tưởng nhất định sẽ dễ dàng tìm thấy thôi. Chúng ta đi!

Nói rồi, Mạch Kha phất tay áo, quanh thân hồng quang chớp động, đập gió ngự khí phiêu nhiên đi trước.

Trông thấy bóng lưng của hắn, Tô Lam lộ ra thần tình mê luyện, có lẽ chính là sự phiêu dật tự tin này đã hấp dẫn bản thân mình không thể kiềm chế nổi, biết rõ ràng không hề có khả năng, nhưng vẫn bất chấp tất cả dấn thân vào, cho dù đáng thương cảm như con thiêu thân lao vào lửa cũng cam lòng.

...

- Đáng lẽ nên đi theo xem mới phải!

Trong nơi nghỉ chân của Đông Phương thương đội, Lô Sâm buồn chán nằm than vãn.

Ở bên cạnh hắn, Cảnh Vân lại bấm đốt ngón tay, trợn mắt lên nói:

- Nhị sư huynh, huynh có để cho chúng ta yên tĩnh một chút không hả?

- Không cho!

Lô Sâm nhảy dựng lên, tức giận chỉ vào Cảnh Vân cùng Tang Phi:

- Người nhìn hai người các người đi, một thì cả ngày vùi đầu vào nghiên cứu nguyên trận, một thì trong đầu lúc nào cũng hấp thu nguyên lực, ở cũng một chỗ với các người thật là chán chết! Sớm biết vậy ta đã quần lấy đi theo lão Lục rồi!

Lô Sâm có danh phận sư huynh, Cảnh Vân không dám cãi lại, bị hắn trách mắng chỉ dám co đầu rụt cổ, âm thầm lăm bằm:

- Lão Lục cũng đâu có thú vị hơn chúng ta bao nhiêu chứ? Độ say mê tu luyện của hắn một chút cũng không hề kém tên điên Tang Phi kia.

- Thôi, có nói với hai tên đầu gỗ đầu đá các người cũng vô ích, ta ra ngoài vậy!

Lô Sâm phẫn nộ nói:

- Hừ, ngày hôm qua ra ngoài ta đã mua được anh quả mà lão Lục vẫn khổ công tìm kiếm mãi chưa thấy, hôm nay không chừng lại có thể thu hoạch được gì đó!

Hai người Cảnh Vân thở phào một hơi, Lô Sâm từ ngày hôm qua sau khi đi lòng vòng khắp Mạt Vân Túc, cảm thấy buồn chán bèn quần lấy họ. Đáng thương cho hai người, một thì cảm thấy chân nguyên lực của mình sắp đột phá, còn một người thì đặt tâm tư trên Hắc Thủy Huyền Hỏa trận lại bị hắn quấy nhiễu cắt ngang, trong lòng khó chịu như bị cào cào. Lúc này được đại xá, bọn họ cuống quít xoay người, chuẩn bị chạy đi càng xa càng tốt.

Đột nhiên, Lô Sâm ở đằng sau truyền đến một tiếng thét kinh hãi:

- Lão đầu tử!

- Nhị sư huynh, huynh lại làm cái quái gì vậy, sư tôn sao có thể xuất hiện ở đây được!

Hai người Cảnh Vân không kiên nhẫn xoay người lại nói, nhưng khi thấy rõ cảnh tượng trước mắt, bọn họ chấn động nói:

- Sư tôn, đại sư tỷ?

Ngoài cửa thành linh hiện ra hai người Mạch Kha! Mạch Kha nhẹ nhàng "Ừm" một tiếng, ở trước mặt đệ tử, hắn luôn rất chú ý bảo trì sư đạo tôn nghiêm.

Cất bước đi vào trong đình viện, Mạch Kha nghiêm túc quan sát bọn họ một phen, rồi lộ ra vẻ tươi cười khen ngợi:

- Không tệ, các người tiến bộ rất lớn!

Cuối cùng, hắn đem ánh mắt rơi trên người Lô Sâm, lập tức đổi sang bộ mặt trách cứ nói:

- Ở đây chỉ có mỗi mình ngươi là lười biếng nhất! Không những không làm gương cho các sư đệ, lại còn bám riết lấy khiến chúng chậm trễ tu luyện, còn ra thể thống gì nữa?

- Vâng, vâng, vâng!

Lô Sâm gật đầu như gà mổ thóc, sau khi hồ lộng cho Mạch Kha nguôi giận, hắn liền hiếu kỳ hỏi:

- Lão đầu tử, sư tỷ, hai người vì sao lại tới Mạt Vân Túc!

Thấy vẻ mặt bại hoại của đồ đệ bảo bối, Mạch Kha biết lời của mình căn bản hắn không nghe được vào tai, chỉ đành thở dài bất đắc dĩ lắc đầu:

- Ta đến tự nhiên là có chuyện cần báo cho các người!

Ánh mắt hần quét nhìn bốn phía:

- Phong Nhi đâu?

- Lão đầu tử, người có thể dừng biểu hiện trắng trợn ra như thế được không, người cũng đâu chỉ có một đồ đệ là lão Lục, cứ tiếp tục như vậy bọn con sẽ ghen tị đó!

Lô Sâm lớn tiếng kêu lên. Mạch Kha hung hăng gõ một cái lên đầu hần, trừng mắt nói:

- Nói nhiều!

Tô Lam khe khẽ cười. Cảnh Vân bên cạnh thấy Lô Sâm bị ăn đòn, liền vội vã tiến lên đem hướng đi của nhóm người Lăng Phong báo cho Mạch Kha biết. Mạch Kha hơi nhíu mày:

- Tiến vào Vân Mộng Hoang Trạch? Bên cạnh còn mang theo mấy người nữa? Phong Nhi lần này hành động quá lỗ mãng rồi!

207. Chương 162: Tuyệt Sát, Diên Cuồng !

- Sư tôn, ngài cứ yên tâm đi, trong chuyện này còn có chút ẩn tình.

Cảnh Vân liền đem quan hệ của Cổ Dao cùng với Vô Cốt môn kể ra, cuối cùng nói:

- Thực lực mạnh nhất trong Mạt Vân Túc cũng chỉ là cửu tinh, với thực lực của lão Lục cho dù không địch lại được, nhưng bảo vệ bản thân thì vẫn còn dư.

Nghe những lời này, biểu tình của Mạch Kha mới thả lỏng xuống, bắt quá hần vẫn liên tục lắc đầu, trừng mắt nhìn Lô Sâm:

- Trước khi đi, ta đã nhiều lần căn dặn người chiếu cố tốt cho các sư đệ, làm sư huynh như người thực là không xứng đáng.

- Vâng, lão đầu tử, con sai rồi!

Lô Sâm biết điều ngoan ngoãn cuống quýt nhận lỗi. Thấy biểu tình Mạch Kha thả lỏng, hần vội nói:

- Lão đầu tử khó tới được, vậy đem bọn họ gọi hết về đây đi, để cho họ biểu hiện một chút!

Cảnh Vân lên tiếng trả lời rồi chạy đi.

Chỉ chốc lát sau, Huyết Sát Vệ bao gồm cả Hạ Á, Chu Cương Liệt, Lâm Kỳ đều đã tập trung lại bên trong sân. Thân phận của Mạch Kha đặc thù, hần tới nơi này chẳng khác nào đại biểu cho Tinh Lam công quốc tới kiểm duyệt, tất cả mọi người không khỏi ưỡn ngực, thu hồi thần thái lười biếng thường ngày. Thấy bọn họ rõ ràng cường hãn hơn không ít, khí tức và nét mặt đều toát lên vẻ thành thực, Mạch Kha vui mừng gật đầu. Bọn họ chính là trụ cột của Tinh Lam trong tương lai, cho dù là đội ngũ mà lão sư tử xuất lĩnh năm xưa cũng không có được uy phong như vậy! Thật là làm khó cho Phong Nhi rồi...

Lão gia hỏa này trước sau vẫn là một người hay bênh vực, hễ cứ nhìn thấy một chút thành tựu là đều quy kết lên người đệ tử của mình. Mạch Kha đang định mở miệng khuyến khích vài câu, đột nhiên giật mình, bỗng đứng xoay người lại.

Khải Ân, Kiều Kiều, Hoàng Phủ Vân xuất hiện tại cửa đình viện, theo sau chính là Lệnh Hồ huynh đệ cùng với người Vô Cốt môn. Mắt thấy mọi người tụ tập trong đình viện, nhóm người Khải Ân cũng không có chút biểu thị nào, chỉ như những cái xác không hồn đi vào bên trong, xung quanh thân thể họ là một cỗ khí tức băng lãnh trầm tịch. Lòng Mạch Kha trầm xuống, hần dự cảm có điều không ổn, ngón tay cũng trở nên run run!

Vừa nhìn thấy Tô Lam, Kiều Kiều căn bản cũng không nghĩ vì sao nàng lại xuất hiện ở đây, lập tức lao tới, ôm lấy nàng khóc lên nức nở.

Vừa thấy như vậy, toàn thân Mạch Kha trở nên lạnh lẽo, môi hần không ngừng run run, Mạch Kha một đời anh hùng mà giờ này ngay cả nói cũng không nên lời.

- Lão Thất!

Lô Sâm lao lên nắm lấy hai vai Khải Ân, liều mạng lay động, hai mắt đỏ rực:

- Lão Lục đâu? Lão Lục đâu rồi?

Cảnh Vân, Tang Phi cũng đồng thời lao lên, khẩn trương nhìn chăm chăm Khải Ân! Trong nhất thời, tầm mắt mọi người đều tập trung ở trên người Khải Ân, không ai lên tiếng, chỉ có tiếng trái tim nhảy lên "bang bang" kịch liệt mới cho thấy nội tâm của chủ nhân đang nổi lên kinh đào hải lãng.

- Đại ca, huynh ấy...

Thân thể Khải Ân run lên, một lúc lâu vẫn chưa nói được một câu hoàn chỉnh! Bàn tay hần nắm chặt lại, xương cốt kêu lên răng rắc, da thịt rách toang, ứa ra từng dòng máu tươi:

...bị người hãm hại, rơi vào miệng núi lửa phun trào!

Ầm!

Như thể một chiếc chùy vạn cân nặng nề đập vào đầu Mạch Kha, nhất thời hần cảm thấy trước mắt đều tối sầm lại, thân thể liên tục lay động, quay cuồng như muốn té xỉu.

- Sư tôn!

Tô Lam kinh hô lao tới, đưa tay đỡ lấy hần.

Yên tĩnh, yên tĩnh giống như chết! Trên mặt Huyết Sát Vệ không có một chút biểu tình, yên tĩnh phẳng phất như một bức tượng khắc bằng đá. Chỉ có từng đạo sát khí bốc lên từ trên người bọn họ, dần dần ngưng tụ lại, trên bầu trời lúc này ẩn ước như xuất hiện một con trường long đỏ rực màu máu, trường long vùng vẫy giữa không trung, như muốn tụ tập nên phong bạo diệt thế, hủy diệt tất cả mọi thứ trong tầm mắt nó!

- Các ngươi, là một đám rác rưởi! Ta không có hứng thú lãnh đạo một đám rác rưởi, càng không có hứng thú lãnh đạo một đám rác rưởi ngu xuẩn tới cực điểm!

- Trong thâm tâm các ngươi chắc chắn có không ít người cho rằng ta sai lầm...

- Hiện tại, ta cho các ngươi một cơ hội, một cơ hội không phải làm rác rưởi! Một cơ hội có thể trực diện cho ta một kích, bắt ta thừa nhận sai lầm!

- Các ngươi đều làm tốt lắm! Bất kể là rời đi hay ở lại, các ngươi đều đã làm rất tốt! Hiện tại, ta trình trọng thu hồi lại lời nói lúc trước của mình! Chư vị đều là lương đồng của Tinh Lam! Ta, Lăng Phong, ở cửa Nam thành xin chờ chư vị!

Mỗi câu mỗi chữ, từng lời từng lời, cùng với toàn bộ những hình ảnh của Lăng Phong đều lướt qua trong đầu mỗi một Huyết Sát Vệ, bọn họ bỗng nhiên phát hiện ra, bất tri bất giác, tên giáo quan biến thái kia ở trong cảm nhận của mình đã có được địa vị trọng yếu đến vậy.

Nguyên lai, đối với bản thân mình, quả thực hần vô cùng trọng yếu!

Là hần, kẻ đã thay đổi thế giới quan của mọi người, dạy cho mọi người biết thế nào là "đồng đội"!

Cũng là hần đã trao cho chúng ta linh hồn chân chính!

Đúng vậy! Chúng ta có thể đùa giỡn, có thể chọc phá, có thể không chút lưu tình chế nhạo đồng đội của mình. Thế nhưng...chúng ta vĩnh viễn không bao giờ ruồng bỏ đồng đội, cho dù phải đối mặt với uy hiếp của tử vong! Chúng ta nguyện ý dùng lồng ngực của mình vì đồng đội mà ngăn cản lợi tiền, bởi vì người kia đã nói, như vậy mới thực sự là đồng đội! Hần đã đem tới cho chúng ta sự ấm áp chưa bao giờ có, hần là toàn bộ tín ngưỡng của chúng ta!

Vậy mà hiện tại có kẻ dám mạnh mẽ phá hủy đi tín ngưỡng đó!

- Từ nay về sau, các người chính là những cánh tay đắc lực của Lăng Phong, nếu như hần muốn tiến về phía trước, vậy các người chính là những mũi tên sắc bén nhất! Nếu như hần muốn lùi lại phía sau, các người chính là một lá chắn vững chắc nhất!

- Bản vương ban tặng cho các người danh hào "Hoàng Kim Thiết Tam Giác", bất luận kẻ nào muốn thương tổn tới Lăng Phong, đều phải bước qua xác của các người! Chỉ cần còn lại một hơi thở, cho dù bị chặt đứt tứ chi, hãy dùng hàm răng của các người, không để cho bất cứ kẻ nào thương tổn tới một cọng tóc của Lăng Phong!

- Hạ Á! Chu Cương Liệt! Lâm Kỳ! Nghe lệnh Lăng thiếu sai phái!

Hiện tại, Hoàng Kim Thiết Tam Giác chưa tổn hại một chút nào, mà Lăng thiếu đã bỏ mình, thật đúng là trò cười! Như vậy, chúng ta còn nói cái gì mà Hoàng Kim Thiết Tam Giác, cái gì mà muốn lập nên công lao vượt qua phụ bối nữa chứ? Chúng ta thực sự là một đám rác rưởi không hơn không kém!

Lệnh Hồ huynh đệ, người của Vô Cốt môn kinh khủng nhìn đám người trước mắt này. Sát khí, sát khí vô biên vô tận hầu như muốn ngưng kết thành thực chất, trong thiên địa phảng phất như nhiễm một tầng huyết sắc nồng đậm. Trong nhận thức của bọn họ giờ này, Huyết Sát Vệ như đã tụ hợp lại thành một khối cự nham tồn tại từ viễn cổ tới nay, chứng kiến qua vô số sa trường tanh máu, khí thế thảm liệt vô biên vô hạn như những tiếng rít gào, những tiếng nộ hồng lao thẳng vào mặt bọn họ, nặng nề ép tới khiến họ hít thở không thông!

Cổ Quỳnh kinh hãi trừng lớn đôi mắt, sau khi nhìn thấy Huyết Sát Vệ hần mới hiểu được mình giống như éch ngồi đáy giếng biết bao, sự kiêu ngạo trước kia hiện tại đã bị đánh cho nát bấy. Trên người của những kẻ này có một khí tức kinh khủng làm lòng người run sợ! Cũng không phải bởi vì thực lực bọn họ cao ra sao, mà là bởi vì loại khí tức hoàn toàn ngưng tụ thành một thể, loại khí tức căn bản không hề phân biệt lẫn nhau, vĩnh viễn không vứt bỏ, không lùi bước, tới lúc nguy hiểm thậm chí có thể vì đồng đội đỡ một kiếm trí mạng! Một đội ngũ như vậy, chính là ác mộng của toàn bộ địch nhân!

Tên gia hỏa kia, đến tột cùng vì sao hần lại dẫn theo một đội ngũ đáng sợ đến vậy?

Một lát sau, Mạch Kha mới chậm rãi mở mắt, trong nháy mắt này, hần trông như già đi rất nhiều. Ngũ khí của hần nhàn nhạt, hồ hững đến nỗi khiến người ta kinh hãi:

- Là ai?

- Chân! Vật! Các!

Mỗi một lời phảng phất như xông ra khỏi hàng răng của Khải Ân.

- Vậy...các người còn chờ gì nữa?!

Mạch Kha khẽ gạt cánh tay đang đỡ của Tô Lam ra, vẻ mặt hồ hững, ngũ khí lạnh lùng như rơi vào hầm băng không một chút ngữ điệu:

- Giết! Phàm là người của Chân Vật các, giết! Phàm là kẻ chạy trốn, dốc toàn bộ quốc lực Tinh Lam, giết! Phàm là ai thu dụng kẻ chạy trốn, bắt kể lai lịch, giết!

Hần ngẩng đầu lên nhìn trời, trong mắt mơ hồ ẩn hiện lệ quang, lẩm bầm nói:

- Ta muốn người của Chân Vật các phải chôn cùng Phong Nhi!

Thân thể Cổ Quỳnh đột nhiên chấn động, kinh hãi nhìn về phía Mạch Kha. Mạt Vân Túc đấu tranh nội bộ vô số, nhưng cũng chưa từng xuất hiện lệnh tàn sát máu tanh như của Mạch Kha!

Dù phải tìm khắp bát hoang lục hợp, giết giết giết giết!

Trong mệnh lệnh này xộc ra một mùi máu tươi khiến cho người ta hít thở không thông!

Vèo vèo vèo!

Không chút do dự, không chút chần chờ, từng đạo thân ảnh phá không lao đi!

Tang Phi từ khi nghe nói tin tức của Lăng Phong vẫn giữ biểu tình băng lãnh đột nhiên mở hai mắt, trong con ngươi tản mát ra lãnh mang âm hàn khiến người khác phát lạnh. Một tầng quang mang màu ngọc bích bao phủ lấy thân thể hắn rồi xé không bay đi! Lô Sâm, Cảnh Vân cũng tràn ngập sát ý!

Huyết sắc bao phủ toàn bộ Mạt Vân Túc!

Ngày hôm nay đã được định sẵn là một ngày mà toàn bộ mạo hiểm giả của Mạt Vân Túc phải ghi khắc! Về sau trong rất nhiều lần nói chuyện phiếm, bọn họ còn lên tiếng phát thệ rằng ngày đó trước mắt họ là đám ma quỷ toàn thân huyết sắc, những cứ điểm của Chân Vật các - đại thể lực số một Mạt Vân Túc - chỉ trong khoảnh khắc liền tan rã. Mỗi một người bên trong cứ điểm phảng phất như những cây lúa chín vàng được gặt đi bởi lưỡi hái của tử thần.

Những thủ đoạn giết chóc của đám ma quỷ này khiến cho mạo hiểm giả lớn gan nhất cũng nhịn không được kinh hồn táng đảm. Bọn chúng giống như một đám máy móc không biết mệt mỏi, không sợ thương tổn, mang theo sát khí vô cùng đi thu gặt từng tính mệnh, thủ đoạn sát lục máu tanh khiến cho toàn bộ mạo hiểm giả của Mạt Vân Túc đều phải im như thóc!

Mạo hiểm giả có trí nhớ tốt một chút thì chấn động kinh hãi, hình dạng đám ma quỷ này sao lại giống với những người thanh niên trẻ tuổi cùng giao dịch với mình hôm trước như thế? Nhưng có đánh chết thì họ cũng không thể nào đem những thanh niên về mặt hiền lành vô hại kia liên hệ cùng với đám ma quỷ tanh máu này, cùng là một người sao có xảy ra biến hóa lớn đến vậy được?

Trong những ánh mắt đang kinh khủng len lén nhìn trộm, những thân ảnh huyết sắc trên bầu trời dần dần tụ hợp lại thành một đường cong hình loan nguyệt xông thẳng về phía trung tâm Mạt Vân Túc, mục tiêu chính là tổng bộ Chân Vật các! Khái Ân đi trước, đằng sau là Tang Phi khuôn mặt lạnh lùng, sư huynh đệ Lô Sâm, cùng với đám Huyết Sát Vệ mơ hồ hình thành nên một thế trận huyền ảo.

Biến cố thành linh xảy ra khiến cho tất cả mọi người đều trở tay không kịp, đối mặt với sát lục tới nhanh như vậy, căn bản không có một ai kịp phản ứng. Mạn Song Ảnh tập hợp đám hộ vệ nhanh chóng lao ra khỏi phủ, liền thấy Huyết Sát Vệ khí thế ngưng trọng như núi bay tới trước mặt, hấn sừng sốt, sự cao ngạo của thể lực đệ nhất nhiều năm hùng cứ Mạt Vân Túc khiến cho hấn phần nộ quát lên:

- Các người là kẻ nào? Bức tông hay Vô Cốt môn? Các người có biết nơi này là Chân Vật các hay không, chết tiệt, các người lại dám cả gan mạo phạm chúng ta sao?

Ngay khi tiếng hét điên cuồng của hấn vang lên, phía sau hấn một đội hộ vệ thân mặc hắc y chạy đến, những người này đều là tinh anh tuyệt đối của Chân Vật các, cũng là sự kiêu ngạo của Đạo Mạn. Ý vào bọn họ, Chân Vật các mới có thể đứng ngạo nghễ hùng cứ nhiều năm ở Mạt Vân Túc, giữ chắc được vị trí thể lực đệ nhất không hề lay động.

Bọn họ có một cái tên vô cùng chói lọi...Thiết Huyết Vệ, lấy thiết huyết để bảo vệ tôn nghiêm!

Khi thấy Thiết Huyết Vệ xuất hiện, toàn bộ mạo hiểm giả đều thở dài ra một hơi.

Hắn là sẽ không đánh nhau chứ?

Bọn họ xem ra, vô luận vì sao Huyết Sát Vệ lại trắng trợn tàn sát các cứ điểm của Chân Vật các trong Mạt Vân Túc, nhưng hiện tại hấn là đã thu được hiệu quả cần thiết, phần còn lại song phương nên cùng ngồi xuống trao đổi một cách hòa khí. Đến lúc này, trái tim nhảy lên tới cổ họng của họ rồi cuộc cũng hạ được xuống, cho dù bọn họ là những người không đem sinh tử để vào mắt, nhưng khi đối mặt với sát lục vô tình của Huyết Sát Vệ cũng đều cảm thấy cả người phát lạnh.

Mạn Song Ảnh thân là quân sư của thể lực đệ nhất nhiều năm đã dưỡng thành sự tự đại, khiến cho hấn coi thường không cúi đầu trước bất kỳ ai:

- Lui hết xuống đi! Chết tiệt, mặc kệ các người có lai lịch ra sao, gọi thủ lĩnh của các người ra đây nói chuyện với ta!

- Cút!

Trái tim của đám mạo hiểm giả vừa hạ xuống lồng ngực một lần nữa lại nhảy dựng lên, trong ánh mắt đại ra của bọn họ, biểu tình Khái Ân không mấy may rung động, hữu chương hung hăng chém ra! Bàn tay to

như chiếc quạt hương bồ mang theo một làn hoàng quang nồng đậm không chút do dự đánh thẳng vào mặt Man Song Ảnh, khiến hắn nặng nề bay vèo ra xa!

Khuôn mặt Man Song Ảnh lúc này đã méo mó biến dạng, một chương trọng kích vừa rồi đã đánh cho mặt hắn lún sâu vào!

Một chương dó của Khải Ân tựa hồ như tiếng kèn hiệu lệnh tiến công được thổi lên, Huyết Sát Vệ bắt đầu động!

- Giết!

Không có tiếng rống giận, không có tiếng gào thét điên cuồng, chỉ có một từ "giết" chảnh tề được hô ra, tựa như một khối sắt nặng nề nện lên ngực mỗi một Thiết Huyết Vệ, khiến cho lòng người hoảng hốt!

Những thân ảnh huyết sắc đánh tới như nước lũ, phảng phất như bọn họ đã được thao luyện cả nghìn lần, vô cùng thuần thực ba người một tổ vây quanh một Thiết Huyết Vệ, linh kỹ, kỹ xảo Vô Cốt Nhu Thân, chân lực mạch luân, các chiêu thức không giống nhau được bọn họ thi triển ra, nhìn thì như hỗn loạn nhưng lại phối hợp ăn ý không gì sánh được, bọn họ như hợp lại thành một khối, mỗi một kích đánh ra đều có thể phát huy được lực phá hoại cao hơn gấp mấy lần bình thường.

Ầm ầm ầm ầm!

- Xông ra, giết sạch đám chó này đi!

Một Thiết Huyết Vệ vừa điên cuồng hét lên được một tiếng, âm thanh còn đang luẩn quẩn bên tai, đầu của hắn đã bị một đạo chân kinh mang theo tiếng gào rít của sấm sét quét qua, rầm một tiếng, đầu hắn nát bấy, thân thể tung lên giữa không trung, máu tươi từ thân thể không đầu phun ra thành cột, tưới xuống đất tạo nên một màn mưa máu.

Lui! Không ngừng lui lại!

Ầm ầm, hai tay Khải Ân hướng về phía mặt đất rút lên, chỉ thấy mặt đất đột nhiên tuôn ra một luồng hoàng quang rực rỡ, Chân Vật các kiên cố chắc chắn liền ầm ầm sụp đổ. Song quyền của hắn nắm chặt lại, thạch trụ sắc bén từ mặt đất trồi lên, nguyên lực ẩn Thương Mang được huy động, từng đạo từng đạo thạch trụ mang theo uy thế của sấm sét hung hăng đâm vào.

Bụp bụp, không kịp kêu thảm, sáu gã Thiết Huyết Vệ bị thạch trụ thuần túy ngưng tụ từ địa hệ nguyên lực đập bẹp thành thịt vụn.

Tang Phi khuôn mặt lạnh lùng, tuy rằng hắn không thể tu luyện Phong Viêm Dung, thế nhưng một thân thiên phú về hỏa hệ nguyên lực lại cực cao, nương theo mười ngón tay điên cuồng kết ấn, vô số hỏa cầu to như đầu người màu ngọc bích mang theo hơi nóng rừng rực mọc lên rồi giáng xuống. Mỗi một khối hỏa cầu đều vô cùng chuẩn xác rơi lên đầu một gã Thiết Huyết Vệ, không cho bọn chúng bất kỳ không gian nào để né tránh, hỏa hệ nguyên lực nồng đậm bùng bùng bốc cháy, sau khi ngọn lửa tan đi trên mặt đất đã bị đào lên những cái động sâu hoắm.

Hạ Á hoàn toàn dùng đến đầu pháp liệu mạng, sau khi tiến sát vào một địch thủ liền thi triển dị linh Đạo Sí, chỉ chớp mắt là một loạt tiếng nổ vang lên, cho dù có kẻ nào tránh được đi chăng nữa, thì kết cục của hắn cũng chưa chắc đã may mắn hơn so với đồng bọn bao nhiêu, đợi bọn chúng ở phía sau chính là "Địa Hồ Cúc Bạo" của Chu Cương Liệt cùng với sát thủ xuất quỷ nhập thần Lâm Kỳ.

Chỉ chốc lát sau, đám mạo hiểm giả đang rình trộm đã không dám tin tưởng vào mắt mình nữa, Thiết Huyết Vệ nổi danh khắp Mạt Vân Túc đã tổn thất hơn phân nửa, mà phía sau Huyết Sát Vệ, Mạch Kha vẫn lặng lẽ đứng đó, từ đầu đến cuối chưa hề xuất thủ.

- Dừng tay!

208. Chương 163: Vương Giả Trở Về .

Một tiếng gầm giận dữ từ trong hậu viện Chân Vật các truyền ra, ngay sau đó Lý Đa Khắc liền xuất hiện, sau khi tu luyện "Tức Tức Tương Sinh" mà Đạo Mạn mua được, làn da trên mặt hắn đã có thêm vài phần huyết sắc. Tuy rằng không thể nào đạt được biến hóa trước sau bất đồng như Bản Hách, thế nhưng so với trước kia cũng đã tốt hơn rất nhiều.

Mắt thấy trong đình viện đang phát sinh một màn máu tanh, hai mắt Lý Đa Khắc phiếm hồng, phần nộ quát lên:

- Dừng tay cho ta! Bằng không đừng trách ta ngọc đá cùng nát!

Lý Đa Khắc ngày thường luôn quyền uy đột nhiên phát hiện ra tiếng hét của mình vào lúc này đã không còn chút tác dụng, Huyết Sát Vệ ngay cả nửa giây cũng không dừng lại, chỉ cắm đầu vào điên cuồng giết chóc.

Nghe thấy bên tai không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết thê lương, cơn tức giận của hắn đã dâng lên đến đỉnh điểm, trên mặt xuất hiện một vẻ dữt khoáng:

- Giải giở giời! Đây là do các ngươi bức lão phu!

Trên trán Lý Đa Khắc đột nhiên tuôn ra từng đạo quang mang ngân sắc, ngân mang xông về phía một viên châu màu vàng lớn bằng nắm tay trẻ con đang nằm trong tay hắn. Viên châu màu vàng tựa như một sinh mệnh sống đang tham lam hút lấy dòng sữa, phát ra những âm thanh "lục bực lục bực". Trong nháy mắt, hắn đã đưa không biết bao nhiêu năng lượng niệm thức tiến nhập vào trong đó.

Đột nhiên, Lý Đa Khắc toát ra thần sắc kinh hoàng không gì sánh được, hắn liều mạng vùng tay phải, muốn ném viên cầu trong tay đi, thế nhưng viên cầu tựa như mọc rễ, gấu gao dính chặt trên tay hắn, tựa như một con quỷ đói ngàn năm tham lam điên cuồng hút đi năng lượng niệm thức của hắn.

Rốt cục, trên mặt Lý Đa Khắc đã lộ ra một tia tuyệt vọng, điên cuồng quát lên:

- Cho ngươi, đều cho ngươi hết! Ngươi hãy giết...giết sạch đám người này cho lão phu!

Trên trán hắn bắn ra một đạo ngân quang cuối cùng, ngân quang chợt hiện, hoàn toàn tiến nhập vào trong viên cầu màu vàng, còn đầu của hắn thì ầm ầm nứt toác!

Gầm!

Một tiếng rít gào kinh thiên động địa vang vọng khắp không gian, tiếng gầm vừa hiện, phảng phất như có một ma thú từ thời thượng cổ xuất hiện khiến cho đáy lòng của mỗi người đều dâng lên một cảm giác run rẩy.

Giờ khắc này, linh hồn của mỗi người đều bị đóng băng!

Viên châu màu vàng theo đó nổ tung, từng luồng quang vụ tuôn ra, nhanh chóng hình thành nên một cự nhân thân cao bốn thước, cơ nhục toàn thân cuộn cuộn, đường nét kinh người! Hình thể của gã cự nhân này so với người thường có phần khác biệt, bên ngoài thân thể hắn tràn ngập lông lá, còn đầu thì lại là một cái đầu trâu to lớn, hai chiếc sừng trâu vàng rực phải dài đến nửa thước có dư!

- Linh thể khô lòi?

Mạch Kha sợ hãi động dung, kinh hoàng quát lên:

- Mau tránh ra!

Lúc này, quái nhân đầu trâu đã bước tới, quang mang vàng rực trên đầu lóe lên dày đặc, xông thẳng về phía đám người Huyết Sát Vệ.

Mỗi bước nó bước ra trên mặt đất đều chấn động "ầm ầm", luồng lực lượng cuộn cuộn như ba đào hải lãng, phảng phất như lúc nào cũng có thể liệt thiên toái địa.

Dưới Thánh Vực, tất cả đều là kiến hồi!

Một khi Thánh Vực cường giả thi triển Vực Năng, liền có thể đóng băng linh hồn của người khác, kẻ nào chưa đạt tới Thánh Vực chỉ có thể mặc cho người ta xâu xé.

- Gào!

Khải Ân nổi giận gầm lên một tiếng, sau khi hấn thức tỉnh nguyên lực chi thể, đồng thời linh hồn cũng được cường lực rèn giũa, khi đối mặt với Vực Năng cũng đã không còn vô lực phản kháng như trước nữa.

Trong tiếng hét phẫn nộ, những vết thương đầy máu trên người Khải Ân lại lần nữa vỡ toang, cự linh hiện lên ở phía sau, nặng nề tung một quyền oanh kích về phía trước.

Một quyền đâm ra, mười chiếc thạch trụ ầm ầm đâm tới, gào thét rung động!

Điên cuồng va chạm!

Chỉ một kích!

Vễn vện chỉ một kích, tuy Khải Ân thiên phú phi phàm, nhưng dù sao thời gian tu luyện cũng ngắn ngủi, hai chiếc sừng trâu không chút khó khăn đâm vỡ cự linh của Khải Ân, rồi tiện đà xông về phía những Huyết Sát Vệ đang ngã trên mặt đất. Dưới sự ràng buộc của Vực Năng, Huyết Sát Vệ không thể động đậy, chỉ đành mở mắt trừng trừng nhìn nó lao tới gần.

Thời điểm ngàn quân treo sợi tóc, âm thanh nổ vang bạo khởi, một mũi kiếm được bao bọc trong quang mang màu Bích Lam vô tận từ xa phóng tới!

Mạch Kha xuất thủ!

Mũi kiếm xé trời, hung hăng bổ trúng sừng trâu!

Rầm rầm rầm, tiếng nổ ầm ầm liên tiếp, địa hỏa song nguyên lực đối kháng, uy lực đủ khiến cho một ngọn núi nhỏ hóa thành bột mịn. Chỉ thấy dưới chân ngư đầu nhân xuất hiện một vòng xoáy nhỏ, bên trong vòng xoáy phẳng phất như có những sinh mệnh vô hình đang nổi giận. Rầm rầm, vòng xoáy không ngừng lan ra bốn phương tám hướng, chỉ chớp mắt đã mở rộng đến phương viên mấy chục thước.

Chân Vạt các hoàn toàn rơi vào trong đó, lực lượng vô cùng lớn đem toàn bộ mọi thứ nằm bên trong ném ra bốn phía! Huyết Sát Vệ mượn kẻ hở dốc hết sức lực thoát khỏi tầm bao phủ của Vực Năng, kinh hồn đứng dậy lui về phía sau! Giao thủ ngắn ngủi, bọn họ lập tức đã tin rằng ngư đầu nhân ở trước mắt là một Thánh Vực cường giả! Lấy thực lực của bọn họ căn bản vô pháp tiếp cận!

- Gào!

Ngư đầu nhân đồng thời ngửa đầu bạo rống một trận, hỏa diễm từ trên trán hấn không ngừng phun lên giữa không trung, cột lửa xông lên tới hơn mười thước mới dừng lại, năng lượng của đạo hỏa hệ nguyên lực Mạch Kha đánh tới đã hoàn toàn bị hấn phát tiết sạch sẽ.

Mạch Kha biểu tình ngưng trọng, thân thể hấn được một vàng hỏa quang bao lấy, trong ánh mắt nhìn về phía ngư đầu nhân tràn ngập cảnh giác! Hấn tuyệt không ngờ rằng ở nơi này lại có thể gặp được một tồn tại chỉ được ghi chép trong điển tịch.

Tương truyền linh thể khôi lỗi chính là do rút ra linh thể cùng với một số tài liệu đặc thù ngưng luyện mà thành, một khi luyện chế thành công, ký ức của linh thể sẽ bị mạnh mẽ xóa đi, trở thành khôi lỗi chỉ nghe theo mệnh lệnh của người sử dụng. Phải biết rằng "linh thể" ít nhất cũng phải là Thánh Vực cường giả mới có thể lưu lại, tuy rằng bởi vì mất đi thân thể dẫn tới linh thể không có được các loại năng lượng chân lực, nhưng chúng vẫn bảo lưu được linh kỷ lúc sinh tiền, thực lực vẫn mạnh đến kinh người. Nếu muốn thành công bắt giữ được chúng, độ khó không cần nghĩ cũng biết!

Lúc trước khi thấy những ghi chép có liên quan đến linh thể khôi lỗi, Mạch Kha cũng chỉ cười trừ chứ không để ở trong lòng, không ngờ rằng lại có thể gặp nó ở nơi này, hơn nữa còn gặp phải trong trường hợp liều mạng! Loại linh thể khôi lỗi này nếu muốn sử dụng thì điều kiện cũng có chút hà khắc, cần phải có một khối ma hạch Thánh Vực phù hợp, rồi lại cần phải đưa vào năng lượng niệm thức toàn thân.

Phương pháp sử dụng này cực kỳ nguy hiểm, trừ khi có được linh hồn mạnh đến mức kinh người, bằng không rất có khả năng sẽ bị hút khô niệm thức rơi vào hạ tràng tinh tấn thân vong! Lý Đa Khắc chính là

như vậy, nguyên bản hẳn tưởng rằng sau khi tu luyện Tức Tức Tương Sinh, bằng vào tu vi cao cấp Thuật Luyện Sư của bản thân, cho dù vô pháp khống chế linh thể khô lồi, nhiều nhất cũng chỉ hao tổn một phen nằm trên giường tĩnh dưỡng mấy tháng mà thôi, lại không ngờ rằng hạ tràng thể thảm đến thế..

Tỉ mỉ quan sát ngư đầu nhân trước mặt một phen, lòng Mạch Kha trầm xuống.

Trong Thú Nhân tộc truyền thống bao gồm có bát đại thú thần thị tộc: Lôi Áo Sư tộc, Phúc Khắc Tư Hồ tộc, Thi Phân Thiên Nga tộc, Đạo Cách Cầu tộc, Ngang Đặc Nghĩ tộc, Ngư Đầu tộc, Tư Nội Đặc Xà tộc, Nga Lặc Phân Tượng tộc, bát đại chủng tộc này cự linh có thể thức tỉnh là cố định, tỷ như Phúc Khắc Tư Hồ tộc chỉ có thể thức tỉnh hồ linh. Một khi thức tỉnh, tất nhiên họ sẽ đồng thời thức tỉnh được tiên thiên linh kỹ thuộc về chủng tộc mình. Nếu như đoán không sai, thì ngư đầu nhân trước mắt này hẳn là nắm giữ linh thể của Thánh Vực cường giả Ngư Đầu tộc.

Hai mắt đỏ rực nhìn chăm chăm Mạch Kha, tựa hồ cảm thấy tôn nghiêm của bản thân đã bị khiêu khích, ngư đầu linh thể hai chân bối mạnh, hai tay chạm rãi chống trên mặt đất, cơ thể của nó như một gò núi cao gồ lên khỏi mặt đất. Lúc này nhìn lại, nó đâu còn nửa phần hình người, rõ ràng là một đầu cuồng ngư!

- Uồm!

Một tiếng rống dài, ngư đầu linh thể tựa như một viên đạn pháo bắn thẳng về phía Mạch Kha, thân thể lướt đi, trong không khí không ngừng truyền ra âm thanh vỡ vụn.

Thiên phú linh kỹ!

Dã Man Trùng Chàng!

Mạch Kha biết rằng đối mặt với một kích ẩn chứa Vực Năng này, bản thân căn bản không thể nào tránh né, chỉ có thể ngạnh kháng! Thế nhưng nơi này lại là Mạt Vân Túc, mất đi hậu thuẫn của Nguyên Lực Tháp, bản thân còn có thể đủ sức đối kháng với Thánh Vực cường giả sao?

Thà chết, không lui!

Từng khối từng khối hỏa cầu hiện lên, nhanh chóng ngưng tụ thành một khối Nhị Thập Thất Dung Hỏa, dưới lực khống chế cường đại của Mạch Kha, Nhị Thập Thất Dung Hỏa lần thứ hai biến ảo thành một mũi kiếm hư ảo nằm trong lòng bàn tay hắn.

Ầm!

Mạch Kha tay cầm mũi kiếm màu xanh lam nặng nề bổ vào giữa đỉnh đầu của ngư đầu linh thể.

Một lực phản chấn vô cùng lớn truyền ngược lại, khiến cho cổ tay của hắn lập tức mạnh mẽ vỡ toác, máu tươi chảy ra ròng ròng. Thế nhưng cũng đã thuận lợi ngăn cản thể xông tới của ngư đầu linh thể.

Ngư đầu linh thể phần nộ gào thét, đỉnh đầu bị mũi kiếm bổ ra một cái khe thật sâu, hỏa diễm màu xanh lam không ngừng xâm nhập, tựa hồ muốn chém nó thành hai nửa.

Đột nhiên trong cơ thể nó truyền ra những âm thanh tựa như một con sông cuộn cuộn chảy.

Thanh âm này xộc vào tai, một cổ hàn khí nhất thời dâng lên trong lòng, chân nguyên lực của Mạch Kha tuôn trào, quang mang trên mũi kiếm một lần nữa bùng lên, muốn liều mạng đánh ra một kiếm chém chết nó.

Đáng tiếc đã không kịp!

Ngư đầu linh thể lại rít gào một tiếng, bên ngoài thân thể của nó cơ bắp không ngừng lúc nhúc, trong nháy mắt đã bành trướng lên rất nhiều, so với lúc trước ít nhất cũng lớn hơn gấp đôi. Sau đó cái đầu của nó bỗng nhiên ngửa lên trời, linh kỹ Cuồng Hóa!

Mạch Kha chỉ cảm thấy phảng phất như mình trở thành một đứa bé, mà phía trước lại là một con trâu nước đã trưởng thành với cặp sừng nhọn hoắt.

Ngư đầu linh thể lại húc tới, mũi kiếm màu xanh lam va chạm với đỉnh đầu của nó, cự lực khổng lồ trực tiếp ném thân thể Mạch Kha lên giữa không trung!

Tựa hồ cũng minh bạch Mạch Kha chính là một đại địch hàng đầu, ngư đầu linh thể rống giận, mang theo mũi kiếm vẫn còn cắm ở giữa đỉnh đầu đánh về phía Mạch Kha.

- Động thủ!

Cảnh Vân gầm lên một tiếng, không biết từ khi nào Huyết Sát Vệ đã kết thành trận thế, Hắc Đình Tư cùng với Tát Gia tụ hợp lực lượng của mọi người hình thành hai khối nguyên lực cầu tràn ngập quang mang lưu chuyển. Trên người Khải Ân hoàng mang không ngừng tuôn ra, địa hệ nguyên lực bao bọc ngăn cách giữa hai khối nguyên lực cầu hai màu đen đỏ, rồi sau đó đánh về hướng ngư đầu linh thể.

Cùng lúc đó, Mạch Kha quát lớn một tiếng:

- Bạo!

Mũi kiếm đang cắm trên đỉnh đầu ngư đầu linh thể theo tiếng quát của hắn mà nổ tung.

Nguyên lực cầu do Hắc Thủy Huyền Hỏa trận hình thành cũng hung hăng bắn trúng thân thể của nó.

Lúc trước Huyết Sát Vệ thực lực chưa đủ mà một chiêu này đã có thể thương tổn được Kiều Sâm Đặc, huống chi là hiện tại?

Quang vụ nồng đậm nổ tung tràn ngập khắp bầu trời, bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết rung trời của ngư đầu linh thể.

Phát ra một kích này, tất cả Huyết Sát Vệ hầu như đã hao hết năng lượng toàn thân.

Quang vụ dần dần tản đi, ngư đầu linh thể đứng ở đó trợn mắt, trong con ngươi một mảnh huyết sắc, thân thể của nó đã thiếu đi một bên, không ngừng có vụ khí thoát ra từ miệng vết thương. Nó chính là trạng thái linh thể, tự nhiên không có khả năng chảy máu giống như thân thể bình thường, thứ tuôn ra đều là năng lượng tinh thuần, có thể nghĩ một kích vừa rồi đã tạo nên thương tổn đối với nó nghiêm trọng cỡ nào.

Thế nhưng dù vậy, nó vẫn chưa bị tiêu diệt!

Ngư đầu linh thể phẫn nộ trừng mắt nhìn Mạch Kha, bốn vó điên cuồng cào trên mặt đất, thân thể gấp bốn năm lần Mạch Kha lại một lần nữa đánh về phía hắn.

- Đại phiêu dẫn!

Dưới tình thế cấp bách, Tô Lam bất chấp những che giấu trong ngày thường, phát ra một tiếng kêu thảm từ tận đáy lòng. Nàng điên cuồng lao tới như ánh chớp, muốn thay Mạch Kha ngăn cản một kích kia, nhưng khi tiếp xúc với phạm vi Vực Năng bao phủ thì lại thân bất do kỷ rơi xuống mặt đất. Mắt thấy Mạch Kha bị đâm trúng, sắc mặt của nàng đổi sang màu tím nhạt, trong đầu nổ ầm một tiếng, tầm nhìn tối sầm đi!

Bị đánh bay giữa không trung, năng lượng toàn thân Mạch Kha hỗn loạn không gì sánh được, không còn sức phản kháng. Hắn yếu ớt cười: Hi vọng lớn nhất đời mình theo cái chết của Phong Nhi mà tan vỡ, nhưng bản thân mình tại sao vẫn còn lưu luyến?

Ánh mắt hắn mờ nhạt nhìn về phía Tô Lam: Có lẽ, người duy nhất mà bản thân mình vẫn còn cảm thấy có lỗi, chính là nữ đồ đệ này?

Trong hoảng hốt, tâm trí Mạch Kha đột nhiên quay lại thời gian năm đó, khi mà mưa thu vẫn lất phất rơi không ngớt: Bản thân khi đó vừa sáng tạo ra Phong Viêm Dung, là lúc khí thể vô cùng hăng hái, hết sức khinh cuồng không chút cố kỵ, còn nàng bất quá mới chỉ là một thiếu nữ như đóa hoa vừa hé nụ.

"Đại phiêu dẫn, ngươi mau đem chiếc đai ngọc trả cho ta!"

"Hả, không phải cô nói ai chế tạo vật phẩm luyện kim thắng được cô, liền có thể tùy ý lấy đi chiếc đai ngọc này sao?"

"Nhưng đó là thứ người ta chuẩn bị cho phu quân tương lai, ngươi đã già như thế, sao có thể dùng được nữa!"

"...Tiểu nha đầu, nếu cô bái ta làm thầy, ta sẽ đem đai ngọc trả lại cho cô, thế nào?"

"Một lời đã định?"

”Đương nhiên, Mạch Kha ta từ trước đến nay luôn nói chuyện giữ lời!”

”Được, ta bái ngươi làm thầy, đai ngọc phải trả lại ta...À không, đai phôi dẫn, chiếc đai ngọc này cứ để ở chỗ ngươi đi, chờ về sau ta có thể thắng ngươi về đạo luyện kim thì ngươi hãy trả lại ta!”

”Về sau không được gọi ta là phôi dẫn nữa, phải gọi là sư tôn!”

”Đại phôi dẫn!”

Trong đầu hồi ức hiện lên như ánh chớp, tu vi luyện kim của nàng từ lâu đã vượt qua mình không biết bao nhiêu lần, nhưng chiếc đai ngọc mất đi vẫn chưa lấy trở về...

”Tình ý trong đó bản thân há lại không biết sao? Nhưng tiếp nhận tình ý của đồ đệ, chẳng lẽ mình sẽ phải bỏ qua bối phận luân thường?”

Mạch Kha lộ ra một nụ cười khổ: Có lẽ tất cả cũng nên kết thúc rồi chăng?

Trong tầm mắt của Mạch Kha, thân thể ngư đầu cự linh càng lúc càng gần, gần đến mức hần có thể ngửi được khí tức tử vong nồng đậm.

Hần nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại!

Đột nhiên, một tiếng rống giận kinh thiên động địa vang lên:

- Ai dám dẫm thương sư tôn ta?

209. Chương 164: Băng Gia Kinh Biển !

Thanh âm vừa phát ra, oanh oanh liệt liệt vang vọng tứ phương bát cực, từ xa một đạo quang mang xanh lam nồng đậm tiến tới như ánh chớp.

- Đại ca!

- Giáo quan!

- Sư đệ!

Một đạo cầu vồng kinh thiên phi tới, mang theo uy lực vô tận, lướt qua nơi nào, thiên địa nơi đó nổ vang, mặt đất run rẩy, dù cho chỉ là một tia dư uy rơi xuống, cũng khiến cho những phòng ốc kiên cố không gì sánh được phải sụp đổ, mặt đất nứt gãy!

Nhân kiếm hợp nhất!

Lăng Phong nặng nề đánh về phía ngư đầu linh thể. Cả người như một mũi tên sắc bén đâm xuyên qua bụng nó. Trong lúc nóng lòng cứu Mạch Kha, lực lượng toàn thân hần đã vượt qua cực hạn điên cuồng bạo phát, kiếm mang sắc bén như xé rách không gian bắn sang hai bên.

- Uồm! Uồm!

Ngư đầu linh thể không ngừng rống lên, nhưng lần này trong tiếng hống của nó lại tràn ngập kinh khủng cùng bất an. Kiếm mang bắn tới, xuyên qua lồng ngực nó tạo thành một cái động toang hoác, năng lượng nhất thời điên cuồng trào ra. Bị Mạch Kha cùng với Huyết Sát Vệ liên tiếp oanh tạc hai lần, một thân năng lượng của nó mười phần đã mất đi năm sáu, sao còn có thể ngăn cản được một kích toàn lực của Lăng Phong?

Quang mang xanh lam lóe lên, tựa như nước sôi hắt vào tuyết, ngư đầu linh thể đã tàn tạ không chịu nổi ngẩng đầy sợ hãi rống lên, không cam lòng hóa thành từng đạo quang mang tiêu tán giữa không trung.

Lăng Phong huýt dài một tiếng, một tay cầm kiếm giơ lên trời, Tinh Thiết kiếm tản mát ra hào quang vạn trượng, khiến cho hần tựa như một vị thần hạ phàm, trên trời dưới đất duy nhất chỉ có một người!

Thân thể hần hóa thành lưu quang, ôm lấy Mạch Kha chậm rãi đáp xuống đất.

- Phong Nhi?

Đôi môi Mạch Kha run run, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi không chút che giấu. Mái tóc đầy sợi bạc của hắn toát loạn, âm đạm không gì sánh được, bên trong hốc mắt thật sâu hiện lên nét uể oải, so với lần đầu Lăng Phong gặp hắn tựa như hai người khác nhau.

Thấy bộ dáng của hắn như vậy, Lăng Phong đột nhiên chấn động, trong lòng hiện lên sự chua xót vô tận, vị sư tôn có phong thái tuấn lãng đã bao giờ tiều tụy như thế này đâu? Hết thấy những điều này đều là vì bản thân mình!

Trên đường chạy về không gặp được nhóm người Khải Ân. Lăng Phong cũng đoán trước hậu quả có thể xuất hiện, chỉ là không nghĩ tới ngay cả Mạch Kha cũng đến Mạt Vân Túc, lại càng không nghĩ tới chỉ vì "cái chết" của mình lại tạo thành đả kích nghiêm trọng cho hắn như vậy!

Bây giờ cảm nhận được tình cảm sâu đậm của sư tôn, Lăng Phong không thể kiềm được, hai đầu gối nặng nề nện lên mặt đất:

- Sư tôn! Đồ nhi bất hiếu!

- Trở về là tốt, trở về là tốt rồi!

Mạch Kha cười vui mừng, muốn đưa tay lên xoa đầu Lăng Phong, nhưng bỗng nhiên cảm thấy một cơn mệt mỏi kéo tới, cánh tay nâng lên tới nửa chừng không chịu được mềm nhũn rơi trên mặt đất.

- Sư tôn!

Lăng Phong kinh hãi, một tay ôm lấy Mạch Kha, hét lớn:

- Bối Nạp Thông!

...

Trong phòng ở tại nơi dừng chân của Đông Phương thương đội, thấy Mạch Kha đang nằm ở trên giường chậm rãi mở mắt, Lăng Phong kinh hãi hô lên, hắn nửa quỳ ngồi bên giường Mạch Kha:

- Sư tôn, người có cảm thấy khó chịu ở đâu không?

Mạch Kha yên lặng nhìn Lăng Phong, nhìn đến mức khiến Lăng Phong hốt hoảng: Lẽ nào vừa rồi chiến đấu kịch liệt một hồi đã lưu lại di chứng trên người sư tôn? Nghĩ tới đây, lòng hắn trầm hẳn xuống, đang muốn xoay người gọi Bối Nạp Thông, Mạch Kha thở dài một hơi nói:

- Phong Nhi, con không có việc gì là tốt rồi!

Không kích động vô vị, không than vãn giả tạo, vền vẹn chỉ là một tiếng thở dài nhẹ nhàng, nhưng trong đó lại ẩn chứa quá nhiều bi thương cùng kinh hãi. Hai mắt Lăng Phong cay cay, xiết chặt lấy bàn tay Mạch Kha, liên tục nói:

- Sư tôn, con không sao, con không sao!

Mạch Kha mỉm cười, trong nụ cười còn có cả sự nhẹ nhõm và vui mừng nói không nên lời, mọi người đứng bên cạnh thấy cảnh đó đều không khỏi cay cay sống mũi, lại cảm thấy ấm áp không gì sánh được. Một lúc lâu sau, Mạch Kha nói:

- Được rồi, các người đi ra trước đi, ta có chuyện cần nói với Phong Nhi.

Nhóm người Lô Sâm hơi do dự, nhưng vẫn cung kính lui ra ngoài, Lô Sâm đi trên cùng nặng nề vỗ vỗ lên vai Lăng Phong.

Lăng Phong hơi gật đầu một chút, hiểu rằng hắn muốn nói với mình đừng để sư tôn quá hao tổn tinh thần.

Thấy mọi người đều rời đi, Mạch Kha từ trên giường ngồi dậy, vội vã hỏi:

- Phong Nhi, từ đâu mà con hấp thu được nhiều hỏa hệ nguyên lực như vậy?

Ý hắn chính là ám chỉ những quang mang xanh lam đang tràn ngập trên người Lăng Phong, với kiến thức của hắn tự nhiên hiểu rõ điều này đại biểu cho việc gì.

- Yên tâm đi, vị sư cũng đâu phải là tờ giấy!

Mạch Kha bật cười nói, vốn hấn bởi vì chiến đấu kịch liệt mà hao tổn quá nhiều năng lượng, hơn nữa khi thấy Lăng Phong không có việc gì, kinh hỉ quá độ mà ngất đi. Bây giờ sau khi được nghỉ ngơi một lúc đã sớm khôi phục lại vài phần.

- Vâng!

Lăng Phong cúi người đáp, sau đó đem những việc mình trải qua ở Hỏa Sơn Cư kể lại, ngoại trừ một ít ảo diệu trong đó trước khi Sang Sư cho phép hấn không thể tiết lộ ra được, còn về sự tồn tại của Thích Thiên Ách thì hấn kể lại tường tận cho Mạch Kha không sót thứ gì.

Sau khi nghe xong, Mạch Kha hít vào một hơi thật dài, lộ ra thần sắc chấn động:

- Năm đó ta cũng chỉ đi vòng quanh ở phạm vi bên ngoài của Vô Tận Hoang Nguyên một phen mà thôi, thật không thể ngờ bên trong còn nhiều cường giả đến thế.

Hấn vui mừng nhìn Lăng Phong:

- Vậy mà con có thể kết bạn được với một tồn tại kỳ diệu bậc này, thật là khiến ta không thể ngờ nổi, càng khó có được chính là vị linh thể đó còn tràn ngập thiện ý với con nữa. Bất quá Tinh Kỳ tinh chương mà hấn yêu cầu quả thực có chút khó khăn, không biết đến tột cùng phải như thế nào mới có thể luyện chế ra được?

- Việc này sư tôn không cần lo lắng!

Lăng Phong vội vàng nói:

- Đồ nhi tin tưởng về sau khi tu vi đã tiến triển nhất định có thể tiếp xúc được với loại tinh chương này.

- Ủm, thế cũng đúng, vì sư quên mất là trình độ luyện chương của con ngay cả Bản Hách đại sư cũng đều phải thán phục.

Mạch Kha nhẹ nhàng lắc đầu, thần sắc trên mặt có chút cảm khái nói:

- Sợ rằng về sau những thứ mà sư tôn có thể truyền thụ cho con cũng không nhiều nữa rồi.

Đồ đệ thiên tài tất nhiên là chuyện may mắn của người làm sư phụ, nhưng trông thấy tu vi đồ đệ tiến triển cực nhanh, sắp thoát ra khỏi đôi cánh bảo hộ của mình, sao có thể không cảm thấy mất mát được chứ?

- Mặc kệ thế nào, người vĩnh viễn là sư tôn của con!

Lăng Phong nghiêm nghị nói.

Mạch Kha cười ôn hòa, hấn tự nhiên biết tâm tính của Lăng Phong, lúc trước khi biết rõ ràng báỉ mình là thầy sẽ có thể nhận được chỗ tốt rất lớn, nhưng bởi vì mình khiến trách Gia Liệt Áo mà hấn còn dám không tuân theo. Tâm tính như vậy há có thể là hạng người vong bản?

Quay lại, Mạch Kha lấy từ trong tiết văn ra một khối minh thúy, nói:

- Ở chỗ này của ta có một pháp môn có thể phụ trợ rèn luyện chân nguyên lực, con hãy thử tu luyện một phen, hấn là có thể giúp giảm bớt hiện tượng trên người con đó!

Trong minh thúy mà Mạch Kha lấy ra có ghi chép một loại pháp môn có tên là "Hỏa Thối", thấy hành động tùy tiện lấy ra như vậy, Lăng Phong trong lòng thâm than: Bất kỳ một cường giả nào thì trên con đường đi tới trưởng thành đều có thu hoạch tích lũy vô cùng đáng sợ. Tu vi của mình tuy rằng đột nhiên tăng mạnh, thế nhưng đối với việc lý giải các tri thức thì không thể bằng được sư tôn. Sự chênh lệch này không thể lấp đầy được trong một thời gian ngắn, chỉ có dần dần theo sự tăng trưởng của kinh nghiệm mới có thể bù đắp nổi!

Sau khi tỉ mỉ xem xong, môn công quyết tu luyện Hỏa Thối này cũng không quá phức tạp, tác dụng chủ yếu của nó chỉ là phụ trợ tu luyện chân nguyên lực, khi nào đạt tới mức điều khiển như tay chân, nó sẽ có tác dụng gián tiếp đề thăng tiến độ tu luyện. Khẽ nhắm mắt ghi nhớ quá trình tu luyện vào đầu, sau khi niệm lại một vài lần, Lăng Phong nâng hai ngón tay nhẹ nhàng búng ra, đột nhiên một khối hỏa cầu nhỏ như đầu ngón tay cái bay lên, hỏa cầu ngưng tụ lại như viên đạn, có quang điểm lưu chuyển ở bên ngoài

mặt. Ngay sau đó, từng khối hỏa cầu liên tiếp thi nhau bay ra, đến khi số lượng hỏa cầu đạt tới mười thì Lăng Phong mới dừng lại.

Mười khối hỏa cầu lấy Lăng Phong làm trung tâm hình thành nên một vòng tròn, chậm rãi xoay quanh người hắn. Nếu như nhìn kỹ có thể phát hiện ra khoảng cách giữa mỗi khối hỏa cầu trong mười khối này đều cố định, không quá gần, cũng không quá xa. Khi tốc độ vận chuyển tăng lên, trong không khí hình thành nên một vòng quang diễm thật dài, vô cùng mỹ lệ.

Trông thấy Lăng Phong dần dần thành thạo, tốc độ vận hành mười khối hỏa cầu càng lúc càng nhanh, Mạch Kha âm thầm sợ hãi than thở, năm đó khi hắn tu luyện môn công quyết này, muốn đạt được tới trình độ như Lăng Phong hiện giờ cũng phải tốn hao thời gian hơn ba tháng, vậy mà Lăng Phong chỉ xem một lần đã làm được luôn. Đồ đệ này, quả thực không hổ danh là "quái vật".

Điều khiển tu luyện một hồi, Lăng Phong linh mãnh cảm nhận được ánh sáng bên ngoài cơ thể mình mơ hồ đã nhạt bớt, tuy rằng không thay đổi quá rõ ràng nhưng xác thực là có giảm đi. Hắn lập tức minh bạch môn công quyết này quả thực rất hữu dụng. Hơn nữa theo thời gian tu luyện tăng lên, say này khi tu luyện Phong Viêm Dung cũng có thể đạt được hiệu quả làm ít hường nhiều.

Lăng Phong nhớ tới Thủy Lam Thiên Cát của Phí Ân cùng với Vô Gian Ngọc Lạc của Hằng Trùng. Hỏa Thối này nếu tu luyện đến cực hạn, lại phối hợp với Phong Viêm Dung mà nói, có lẽ uy lực thậm chí còn vượt xa hai đại tuyệt chiêu kia!

Trông thấy Lăng Phong chậm rãi ngừng tu luyện, Mạch Kha ngăn nghĩ một chút rồi lại móc ra một khối minh thú:

- Trên này có ghi chép một chiêu nguyên lực ẩn có tên là "Cực Diệu Viêm Trụ", cần phải phối hợp với nguyên tố tinh chương Viêm Tráo mới có thể tu luyện, một khi thi triển ra, dưới thánh vực không kẻ nào có thể công phá nổi, phạm vi lớn hay nhỏ thì phải căn cứ vào tu vi người thi triển để quyết định, thế nhưng chân nguyên lực tiêu hao cũng cực kỳ kinh người. Nguyên bản ta dự định để con một lòng chuyên tu Phong Viêm Dung, miễn phải phân tâm sang những thứ khác. Hiện tại xem ra nếu như lượng hỏa hệ nguyên lực con thu nạp lần này có thể ngưng luyện hoàn toàn, có lẽ sẽ đủ chân nguyên lực để thi triển một chiêu này.

Đối với sư tôn mình tự nhiên không cần phải khách sáo, Lăng Phong cung kính tiếp nhận, Mạch Kha lại ân cần nhắc nhở hắn một phen rồi mới nói:

- Được rồi, ra ngoài tâm sự với các sư huynh đệ của con đi, lần này con gặp chuyện không may, bọn họ cũng lo lắng không ít đó!

- Vâng, thưa sư tôn!

Nghĩ tới nhóm người Lô Sâm hiểu lầm mình đã chết nên bộc lộ vẻ điên cuồng như vậy, trong lòng Lăng Phong tràn ngập âm áp: Cảm giác có người quan tâm thật đúng là không tệ!

Nhìn thấy Lăng Phong cuối cùng cũng đi ra, Lô Sâm lén lút nhìn về phía sau hắn, khẽ giọng hỏi:

- Lão Lục, sư tôn đâu rồi?

Lăng Phong đang muốn trả lời, Lô Sâm đã hô lớn lên một tiếng:

- Sư tôn không có đây, lão Tứ, lão Ngũ, lên đi!

Cảnh Vân cười mờ ám, trên vẻ mặt lãnh khốc của Tang Phi cũng hiện lên vẻ tươi cười khiến người khác không dám khen tặng, ba thân ảnh như hổ vồ môi lao về phía trước, một tay đè Lăng Phong xuống dưới đất, Lô Sâm phần nộ quát lên:

- Lão Lục đáng chết, dám hại chúng ta lo lắng, làm cho một đám hảo nam nhi như chúng ta thiếu chút nữa thì rơi lệ vì người!

- Sư huynh, tha mạng a...

Từ những hốc mắt hăm sâu thâm quảng cùng vẻ mặt tiêu tụy của bọn họ, Lăng Phong sao không nhận ra được tình cảm huynh đệ nồng đậm của họ dành cho mình? Đối mặt với trận "nghiêm phạt" để phát tiết

phần khích của các huynh đệ, hấn không dám phản kháng, không thể làm gì khác hơn là kêu lên đau đớn cầu xin tha thứ.

Tô Lam đứng phía sau thấy một màn như vậy cũng nở nụ cười nhàn nhạt, thực đúng là ầm áp. Nghĩ đến trước đây đám sư huynh đệ Lô Sâm tuy ở chung với nhau nhưng lại rất lạnh nhạt, nàng nhìn Lăng Phong nhin không được cười thật tươi, sư đệ này đúng là một phúc tinh, đối với Tinh Lam, đối với Nguyên Lực Tháp, đối với toàn bộ những người bên cạnh hấn đều là như vậy.

Náo loạn một trận, chẳng cho đến khi Mạch Kha chỉnh lý lại bộ dáng rồi đẩy cửa phòng bước ra, ba người Lô Sâm mới phần nộ buông Lăng Phong ra. Thương cảm cho Lăng Phong lúc này hai mắt đã tím bầm như gấu mèo, vẻ mặt vô cùng ai oán.

Khuôn mặt nghiêm túc của Mạch Kha cũng nhin không được phải lộ ra vẻ buồn cười, đám đồ đệ bảo bối này thực sự là càng ngày càng như lũ hề rồi.

- Sư tôn, vì sao lần này người lại đến Mạt Vân Túc?

Huyết Sát Vệ, Hoàng Phủ Vân, Cố Dao, bao gồm cả nhóm người Hác Vận thay phiên nhau tiến lên biểu thị sự "thăm hỏi ân cần nóng bỏng" đối với Lăng Phong. Sau đó, Lăng Phong thật vất vả mới tìm được một kẽ hở thoát ra, kéo theo thân thể và y phục tàn tạ tiến lên trước mặt Mạch Kha, hiểu kỳ hỏi.

Từ khi rời khỏi Tinh Lam thành, kỳ thực bọn họ đã thương lượng rõ tất cả mọi chuyện, Huyết Sát Vệ sẽ đi trước tới Mạt Vân Túc tiến hành lịch lãm, sau đó trực tiếp tiến thẳng tới địa điểm của Thương Khung Hội Chiến.

Mạch Kha đột nhiên tới đây, sớm đã khiến mọi người cảm thấy kỳ quái. Mục đích hấn tới lần này là mang theo "tin dữ" cho nhóm người Lăng Phong, sau đó dưới cơn tức giận điên cuồng mà quên bẵng đi mất.

- Nếu không phải con hỏi tới, ta hầu như cũng quên mất.

Mạch Kha vỗ trán nói:

- Các con đi được một thời gian ngắn, từ Băng Phong thành có gửi tới một bức thư, chỉ đích danh muốn giao cho con cùng Khải Ân.

Biểu tình Mạch Kha có chút ngưng ngững, Tô Lam bên cạnh cũng cười thầm không thôi. Trên thực tế, chỉ là một bức thư đầu cần đường đường Mạch Kha đại sư phải tự mình đưa tới? Đơn giản là Mạch Kha quá nhớ đám đồ đệ bảo bối này, thật vất vả mới tìm được cái cớ để chạy tới đây. Việc này còn khiến cho hai lão oan gia Mạch Kha cùng Kiều Sâm Đặc thiếu chút nữa đánh nhau để tranh cướp, làm cho Hoàng Phủ Lập bị kẹp ở giữa dở khóc dở cười. May mắn là tin tức được che giấu khá kín đáo, bằng không có lẽ ngay cả Bản Hách cũng phải chạy tới góp một phần náo nhiệt.

Lăng Phong tự nhiên không biết nguyên lai trong chuyện này còn nhiều trắc trở như vậy, hấn chỉ hiểu kỳ nhận lấy bức thư, đến tận cùng Băng Phong thành có việc gì mà lại muốn tìm hai người mình.

Đầu tiên hấn bình thần mở thư ra xem, nhưng ngay sau khi đọc xong, lại nhìn dòng chữ cuối cùng đề trên đó, lông mày Lăng Phong nhíu lại thật chặt.

- Đại ca, xảy ra việc gì sao?

Khải Ân khẩn trương hỏi, từ trong biểu tình của Lăng Phong hấn đã nhìn ra có điểm không ổn.

- Băng gia có chuyện rồi!

Lăng Phong đem bức thư giao cho Khải Ân.

210. Chương 165: Tình Yêu Của Ta, Nỗi Hận Của Ta!

Khải Ân sau khi đọc lướt qua bức thư, sắc mặt đại biến, hấn bối rối nhìn về phía Lăng Phong:

- Chúng ta làm sao bây giờ?

Trên thư có nói Băng Phong thành gặp phải đại nạn trước nay chưa từng có. Hạ Luân thành cùng với Dạ Lạc thành liên thủ đánh tới, sinh ý của Băng gia ở các cứ điểm khắp nơi đều lọt vào phá hoại toàn diện, thế lực Băng Phong thành liên tiếp bại lui, hiện tại chỉ có thể phòng thủ chờ cứu viện. Tính thời gian trôi qua từ khi Mạch Kha tới được Mạt Vân Túc, thế cục hiện tại có lẽ đã càng thêm nguy nan.

Sự tình phát sinh khi Lăng Phong rời khỏi Băng Phong thành ngày đó, Khải Ân ở một bên cũng rõ, có thể nói nợ nần giữa Lăng Phong và Băng Phong thành đã được trả sạch sẽ, hai bên không còn một chút liên quan nào nữa. Thế nhưng Khải Ân lại nhận được sự dạy dỗ tận tình của Băng Thần Tử thời gian qua, hôm nay Băng gia gặp nạn, hẳn tuyệt không thể bỏ mặc làm ngơ.

Lăng Phong lẳng lẳng nhắm hai mắt, những chuyện cũ từng màn từng màn hiện lên trước mắt.

Một hài đồng non nớt xuất thân tầm tới nắm chặt miếng bánh mì được cho ở trong lòng bàn tay nhỏ bé, như thể nắm lấy toàn bộ thế giới của mình. Trong lúc đó, bản thân đã coi Băng gia như là ánh sáng của mặt trời vĩnh hằng, là ấm áp như vậy, là từ ái như vậy. Mặc dù ở tại Băng Phong cốc rất khổ cực, thế nhưng nỗ lực tu luyện, cùng với tín niệm sau này có thể trở thành đệ tử Cung Phụng Các thậm chí là trưởng lão đã tạo nên động lực để bản thân vượt qua những ngày gian khổ đó.

Vào cái năm mười tuổi ấy, khi đám bạn cùng lứa đã thức tỉnh được cự linh, còn bản thân thì lại hoàn toàn giả tử giấc mơ trở thành Thiên Hành Giả. Mọi người xung quanh đều lạnh lùng trào phúng, lòng mình đã rất lạnh, rất lạnh.

Lúc này, chỉ có mỗi Khải Ân không rời đi, không vất bỏ mà ở lại làm bạn bên cạnh mình. Không, còn có cả Úc giáo quan, nàng che chở thương yêu mình như mẹ như chị, tình cảm đó cũng chưa bao giờ thay đổi.

Nghi thức tuyển chọn kết thúc, tiến vào cửa hiệu Tiêu Thành, thiếu niên quật cường đó đã làm xúc động tới tận sâu thẳm tâm linh mình. Cũng kiên cường như vậy, cũng bất khuất như vậy, ở trên người cậu bé mình đã ký thác rất nhiều kỳ vọng đẹp đẽ, vậy mà những kỳ vọng này lại bị người ta nhấn chìm phá hủy!

Lăng Phong chậm rãi mở mắt ra, tình yêu của ta, nỗi hận của ta, kỳ vọng của ta, tất cả những thứ này đều là Băng gia cho ta.

Tuy rằng đã đoạn tuyệt cùng Băng gia, nhưng từ nhỏ lớn lên ở nơi này, sao có thể nói dứt bỏ liền dứt bỏ?

Úc Vi, Thạch Nham, ân tình những người này đối với mình sao có thể nói quên liền quên được?

Thế nhưng Băng Hạo, kẻ này phải chết!

Chú ý tới thần sắc bối rối của Khải Ân, Lăng Phong khoan dung cười nói:

- Ta liền cùng đệ chạy tới Băng Phong thành, tương trợ Băng gia một tay!

Dạ Lạc thành luôn luôn đối lập cùng với Băng gia. Năm đó khi còn đang ở huấn luyện doanh, Lăng Phong cũng đã mấy lần tham gia những hành động nhằm vào Dạ Lạc thành. Lần này Dạ Lạc thành gây chuyện với Băng Phong thành cũng không quá kỳ lạ.

Thế nhưng Hạ Luân thành xuất động lại khiến cho Lăng Phong không thể nào ngồi nhìn được, nghiêm ngặt mà nói, phương diện này hẳn là có nguyên nhân từ phía mình, nếu không phải mình một kiếm giết chết Hạ Vũ, e rằng bây giờ Hạ Luân thành có lẽ còn giao hảo tốt đẹp với Băng Phong thành cũng nên.

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức xuất phát!

Lúc này Mạch Kha cũng đã thấy được nội dung bên trong bức thư, hẳn nhin không được nói:

- Phong Nhi, các con lại...

Lần này thiếu chút nữa đã mất đi đồ đệ bảo bối, mặc dù cuối cùng Lăng Phong tìm được đường sống trong chỗ chết, nhưng nhất thời hẳn vẫn chưa thể yên lòng.

- Sư tôn, người yên tâm đi, Hạ Luân thành cùng Dạ Lạc thành giằng co với Băng gia nhiều năm, thực lực song phương cũng tương đương, lấy thực lực hiện nay của con muốn xuất thủ mà nói, cũng không tốn bao nhiêu tâm lực!

Lăng Phong tự tin nói.

Băng Thần Tử có thực lực bát tinh, đã là tuyệt đỉnh cao thủ của Băng Phong thành. Mà hai nhà kia thực lực cũng tương đương với Băng Phong thành. Lấy tu vi Lăng Phong hôm nay thực sự không cần để chúng vào mắt.

Lần này Lăng Phong gặp nạn hầu như đã khiến cho Mạch Kha rơi vào điên cuồng, giờ mắt thấy hắn lại muốn xông ra chiến trường, Mạch Kha muốn nói lại thôi.

Hắn rất muốn kéo Lăng Phong lại, mạnh mẽ bảo hộ hắn dưới đôi cánh của mình, nhưng lại biết rõ làm như vậy căn bản không thể khiến Lăng Phong chân chính trưởng thành được.

Có lẽ vẫn là lão sư tử nói đúng, bản thân chung quy không thể che trở đồ đệ bảo bối này cả đời.

- Giáo quan!

Đột nhiên, Hoàng Kim Thiết Tam Giác do Hạ Á đi đầu, rầm rầm quỳ xuống trước mặt Lăng Phong, cho dù là Chu Cương Liệt ngày thường hi hi ha ha nhưng về mặt lúc này cũng đầy thống khổ. Hạ Á hối hận nói:

- Ngày đó Vương Thượng ban tặng cho chúng ta danh hào Hoàng Kim Thiết Tam Giác, chính là muốn chúng ta trở thành một lá chắn cho giáo quan! Thế nhưng chúng ta...

Ngữ khí của hắn nghẹn lại, không nói được nên lời.

Lăng Phong bỗng nhiên bình tĩnh, vừa rồi Huyết Sát Vệ đều cùng tiến lên cười đùa âm ỉ, chỉ riêng ba người bọn họ lại đứng từ xa. Lăng Phong biết nếu chưa trừ đi khúc mắc trong lòng họ, đối với họ mà nói có lẽ điều này sẽ trở thành một hố sâu không vượt qua được, đối với tu luyện sau này có cản trở rất lớn.

Lăng Phong chậm rãi tiến lên, vươn tay nâng họ dậy, nhìn thật sâu vào mắt họ:

- Ta chưa bao giờ từng nghi ngờ các ngươi có thể trở thành mũi tên sắc bén nhất, lá chắn kiên cố nhất!

Ánh mắt chậm rãi lướt qua gương mặt của mỗi người, Lăng Phong nói ra từng từ rõ ràng không gì sánh được:

- Nói cho ta biết, các ngươi có từng hoài nghi bản thân mình bao giờ không?

- Không, không có!

Ba người Hạ Á sững sốt, trước đó bọn họ nghĩ rằng có khả năng Lăng Phong sẽ trách cứ, an ủi, nhưng lại không thể ngờ rằng Lăng Phong lại hỏi ba người một vấn đề như vậy.

Lăng Phong đột nhiên quát lớn:

- Nói rõ cho ta biết, có hay không?

- Không!

Hoàng Kim Thiết Tam Giác bỗng nhiên chấn động, âm thanh như sấm sét.

Lăng Phong cười, mạnh mẽ vỗ lên vai mấy người:

- Ta sẽ chờ các ngươi chân chính đảm đương được trách nhiệm của danh hào này!

Sau đó Lăng Phong quay đi, không nói thêm một lời nào nữa. Nhìn theo bóng lưng của hắn, nội tâm ba người như rơi vào nham thạch nóng chảy, Lăng Phong không an ủi bằng những lời lẽ sáo rỗng, mà là định sẵn ra một mục tiêu thực sự cho bọn họ. Trong lòng ba người như có một âm thanh điên cuồng gào thét: Hoàng Kim Thiết Tam Giác, chúng ta nhất định sẽ không làm hổ thẹn danh hào này!

Sau đó, Lăng Phong lại thu xếp an bài một phen, âm thầm báo lại với Mạch Kha rằng Lệnh Hồ huynh đệ còn có chỗ trọng dụng, Mạch Kha tự nhiên hiểu được nên làm thế nào.

Bởi vì một đại đội nhân mã đi trên đường sẽ phải trải qua các khâu kiểm tra, trình tự rất rườm rà tốn thời gian, mà lúc này cứu người như cứu hỏa, tình huống Băng Phong thành không thể nào chậm trễ thêm được nữa, cho nên Lăng Phong quyết định đem theo Hoàng Kim Thiết Tam Giác cùng với Khải Ân đi trước, còn lại Huyết Sát Vệ và mọi người sẽ theo phía sau.

Cuối cùng Lăng Phong đi tới trước mặt Cổ Dao, trông thấy Cổ Dao tỏ ra khấn trương, Lăng Phong cười nói:

- Ở lại Mạt Vân Túc đi! Lần này cô tìm được Cổ Quỳnh, với sự liên thủ của huynh muội hai người hẳn là có thể đánh được một mảnh thiên địa nơi này!

Nói xong, hắn vẫy gọi Bối Nạp Thông đem toàn bộ số La Hâm đan còn lại giao cho Cổ Dao, lại lấy ra công quyết Vô Cốt Nhu Thân, nói:

- Hiệu quả những đan dược này hẳn là cô đã rõ, còn phần công quyết này thuộc về Uyên Ương mạch các người!

Bỗng nhiên, hắn liếc mắt nhìn đồ án Uyên Ương trong lòng bàn tay mình rồi lắc đầu nói:

- Đáng tiếc Uyên Ương Quyết này hiện tại ta không thể nào lấy ra được!

- Tông chủ!

Nhẹ nhàng xua tay ngăn cản nàng nói tiếp, Lăng Phong lên tiếng:

- Không nên hoài nghi gì cả, đồng hành cùng nhau một đoạn đường này, chúng ta sớm đã coi cô như người một nhà rồi, về sau có bất kỳ việc gì khó giải quyết tùy thời có thể tìm tới ta! Thậm chí là đối kháng với Sát Thủ Công Hội, đoạt lại địa vị thuộc về Uyên Ương mạch của các người cũng vậy!

211. Chương 166: Ra Mắt Lăng Thủ Tịch !

Thân thể Cổ Dao bỗng nhiên chấn động, cho đến bây giờ nàng mới hiểu được, nguyên lai Lăng Phong vẫn luôn luôn rõ ràng, hắn luôn biết rõ tâm nguyện của mình! Tuy rằng chưa từng biểu hiện khẳng khái giúp đỡ, thế nhưng trong lòng hắn chưa bao giờ quên việc này. Cổ Dao không hề hoài nghi, nếu như không phải mình gặp được Cổ Quỳnh và Vô Cốt môn, chỉ cần ngày sau bản thân đưa ra thỉnh cầu với Lăng Phong, hắn nhất định sẽ trợ giúp mình, trợ giúp Uyên Ương mạch không chút chần chờ! Đơn giản chỉ vì hắn đã coi mình là người một nhà!

Nhiệt lệ không ngừng chảy dài trên gương mặt xinh đẹp, Cổ Dao kiên định đem công quyết đẩy trở về:

- Ngài chính là tông chủ, là tông chủ của Uyên Ương mạch chúng ta, điều này bất cứ lúc nào cũng không hề thay đổi!

Lăng Phong hơi nao nao, nhưng nhìn thấy vẻ kiên định trong mắt nàng, vì vậy cũng không gượng ép nữa:

- Được rồi, trước tiên ta cứ thay cô bảo quản nó, ngày sau nếu cần các người tùy thời có thể tìm ta lấy về!

Hắn lại chuyển hướng nhìn Hác Vận, nửa đùa nửa thật nói:

- Đại sư, chúc người sớm có ngày trở thành cao cấp Thuật Luyện Sư.

Hác Vận biết mọi người từ biệt lần này, lần sau gặp lại không biết phải là bao nhiêu năm nữa, hắn suốt đời lang bạt kỳ hồ, đối với thế gian hết thấy đều rất lạnh nhạt, nhưng không ngờ khi phải từ biệt Lăng Phong hắn lại cảm thấy tiếc nuối như vậy. Hác Vận nhếch môi cười to nói:

- Bản đại sư nhất định sẽ trở thành cao cấp Thuật Luyện Sư, đến lúc đó mà người mời bản đại sư tới cửa, ta...

Thanh âm của hắn ngừng lại, thực sự không nói thêm được nữa, nhìn Lăng Phong một lúc rồi tiến lên nặng nề vỗ lên vai hắn, trầm giọng nói:

- Bảo trọng!

- Bảo trọng!

Cuối cùng, Lăng Phong đem phương pháp luyện chế Thần Hỏa Nỗ mới lấy được cùng một số Hỏa Tinh Ngọc Tủy và một chiếc tiết văn xếp đầy chích viêm thạch hết thấy giao cho Mạch Kha cùng Tô Lam. Mạch Kha thì còn ổn, dù sao hắn cũng đã biết được kỳ ngộ qua lời kể của Lăng Phong, khi đối mặt với những bảo bối

này còn có một chút lực miễn dịch. Nhưng Tô Lam thì triệt để giương mắt mà nhìn, khi vừa thấy phương pháp luyện chế Thần Hỏa Nỗ ánh mắt của nàng đã không dứt ra được, Lục sư đệ từ nơi nào mà lấy được nhiều bảo bối đến vậy?

Lăng Phong âm thầm chớp chớp mắt nhìn về hướng Tô Lam, cười cười nói:

- Đại phiêu dân? Sư tỷ, đệ rất hiếu kỳ gã đại phiêu dân này là ai vậy?

Nhất thời Tô Lam mặt đầy ráng chiều ửng hồng, hung hăng véo hấn một cái.

Lời này của Lăng Phong không chút che giấu, thanh âm cực lớn, mọi người đều nghe thấy rõ, biểu tình Mạch Kha nhất thời dờ ra, sau đó hung hăng đá cho đồ đệ bảo bối này một cước:

- Mau cút!

- Ha ha!

Lăng Phong nhanh chóng né khỏi một cước này, sau đó thu lại thần tình hỉ hỷ, nghiêm túc nhìn quanh mọi người rồi nói:

- Chư vị, bảo trọng!

...

Băng Phong thành hiện ra trong tầm mắt.

Lăng Phong đột nhiên dừng lại, lẳng lặng nhìn về phía tòa thành vẫn nguy nga như lúc trước, nhưng tâm lý của hắn so với khi xưa lại hoàn toàn bất đồng. Những tâm tình kinh thán, kính nể đã biến mất không thấy đâu, còn lại chỉ là một mảnh bình thản, có lẽ đây chính là tâm tình đặc biệt khi vật còn người mất? Trải qua biết bao nhiêu chuyện, đến nay khi nhìn lại tất cả thực sự đều giống như mộng huyễn!

- Đại ca?

Tiếng hô của Khải Ân đem Lăng Phong từ trong trầm tư giật mình tỉnh lại, Lăng Phong quay đầu mỉm cười nói:

- Đi thôi!

Sau khi tiến đến gần, nhóm người Lăng Phong phát hiện từ vẻ ngoài của Băng Phong thành có thể thấy được quả thực thảm hại không ít, khắp nơi đều là những hố sâu loang lổ, thậm chí có rất nhiều bức tường bị sụp đổ vừa mới dùng gạch ngói tạm thời xếp lại một lần nữa, tựa hồ nơi này đã phải trải qua một hồi đại chiến thảm liệt. Ngoài cửa thành cảnh giới sâm nghiêm, cứ mười bước lại có một đội thủ vệ qua lại kiểm tra, trường mâu đao kiếm trong tay nhìn dày đặc mà phát lạnh.

Tràng cảnh này khiến cho Lăng Phong phải nhíu mày, Băng Phong thành là nơi mật dịch chủ đạo, liền kề với hai phương Thú Thần bình nguyên và Áo La đế quốc, thu thuế mật dịch chủ yếu từ hai nơi này mà có. Trước kia cửa thành lúc nào cũng rộng mở, không hề bố trí kiểm tra đối với những thương nhân vắng lai, thậm chí cả phí vào thành cũng không có.

Người đưa ra quyết sách này của Băng gia rất sáng suốt, chỉ cần có đầy đủ khách thương, lôi kéo cho mật dịch trong thành hưng thịnh, từ đó rút ra các loại thuế kim, cần gì phải quan tâm đến chút phí vào thành đó?

Mà hiện tại lại tổ chức cảnh giới như vậy, có không biết bao nhiêu thương nhân bị cự tuyệt đứng ngoài cửa, nếu không phải cần thiết, Băng gia tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Xem ra tình huống lúc này so với tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn nhiều!

- Dừng lại, các ngươi là ai?

Một thủ vệ dẫn đầu quát lớn, ngăn cản nhóm người Lăng Phong tiến lên.

Lăng Phong khẽ nhíu mày, không phải bởi vì thái độ nghiêm khắc của thủ vệ, mà vì hắn thấy tu vi của đội trưởng thủ vệ trước mắt bất quá mới chỉ vừa đạt tới tam tinh!

Tam tinh, nếu như trước đây e rằng ngay cả khảo hạch của huấn luyện doanh cũng không thể thông qua, nhiều lắm cũng chỉ nhận được một chức chấp sự ở bên ngoài. Vậy mà hiện tại lại có thể ở đây đảm đương trọng trách đội trưởng thủ vệ đại bản doanh của Băng gia!

- Người là thủ lĩnh nơi này?

Nhân thần Khải Ân ngưng trọng, lên tiếng nói:

- Mau dẫn chúng ta đi gặp đại trưởng lão!

Một màn ngoài dự đoán của mọi người đột nhiên phát sinh, vừa nghe đến ba chữ "đại trưởng lão", đội trưởng thủ vệ đột nhiên biến sắc, phần nộ quát lên:

- Mau, mau bắt bọn chúng lại! Cố ý dò hỏi tin tức của đại trưởng lão, chắc chắn là gian tế của hai nhà kia phái tới!

Đám thủ vệ còn lại cũng quát lên ầm ầm, nhất thời đao kiếm ra như rừng chĩa thẳng vào đám người Lăng Phong:

- Không được phản kháng, bằng không giết không cần luận tội!

- Hừ, một đám hỗn loạn ngu xuẩn!

Trên mặt Khải Ân hiện lên vẻ giận dữ, hấn nặng nề giậm chân một cái, mặt đất đột nhiên tuôn ra từng tầng hoàng quang, từng chiếc trụ đất từ trên mặt đất mọc lên, chuẩn xác không gì sánh được bắn trúng vào những binh khí của đám thủ vệ. Thổ hệ nguyên lực nặng nề bạo phát, nhất thời nổ tung đem bọn họ ném ra đằng xa.

- Có cao thủ đột kích!

Đội trưởng thủ vệ kinh hoảng rống to, hấn vội vàng mở ra pháo tín hiệu trong tay, một đạo quang điểm bắn lên tận trời, ở giữa không trung nổ tung tạo thành một đóa hoa rực rỡ bao phủ phương viên gần một trượng. Ánh lửa từ trên cao chiếu xuống, cho dù hiện tại đang là ban ngày thì ánh mặt trời cũng không thể nào che lấp đi được.

Cảnh báo vừa phát ra, "huych huych huych" từ trong thành liên tục bắn ra sáu đạo thân ảnh, người đi trên cùng thân hình chưa tới gần đã lớn tiếng quát tháo:

- Người phương nào dám cả gan phạm tới Băng Phong thành chúng ta?

Vừa thấy viện thủ đã tới, đội trưởng thủ vệ vội vã lớn tiếng nói:

- Bách chấp sự, chính là những người này, bọn họ âm mưu dò hỏi tình hình của đại trưởng lão, còn muốn xông vào cửa thành nữa!

Hắn đắc ý nhìn về phía đoàn người Lăng Phong, thầm nghĩ có Bách chấp sự cùng với những cao thủ nội doanh của huấn luyện doanh ở đây, xem các người còn kiêu ngạo được hay không?

Đám người viện trợ chạy tới vừa dừng được thân hình, người đi đầu khuôn mặt trắng nõn, dưới cằm có mọc lún phún một chút râu đen. Lúc này hắn không để ý một chút nào tới đội trưởng thủ vệ, mà chỉ ngây ngốc nhìn về phía đoàn người Lăng Phong.

- Bách chấp sự, bọn họ...

Đội trưởng thủ vệ cho rằng mình còn nói chưa rõ ràng, đang muốn tiếp tục báo cáo, đã thấy do Bách chấp sự dẫn đầu, đằng sau năm người đệ tử nội doanh của huấn luyện doanh đồng thời ôm quyền, khom lưng lớn tiếng nói:

- Bách Thanh (Mã Dũng, Tề Tuyên, Tào Khả Phàm, Mạnh Tiêu, Chương Vân) ra mắt Lăng thủ tịch!

Còn người thanh niên trẻ tuổi đứng giữa đám người kia từ đầu đến giờ vẫn chưa nói lời nào chỉ nhàn nhạt vung tay lên:

- Không cần đa lễ, ta sớm đã không còn là thủ tịch của các người nữa rồi!!

Đội trưởng thủ vệ triệt để ngay ngốc, sững sờ không còn biết nên báo cáo thế nào nữa: Ngay cả đệ tử nội doanh cũng phải cúi mình hành lễ với hần, nhóm người này đến tột cùng có lai lịch ra sao?

Bách Thanh tiến lên trước một bước, vẻ mặt hần kích động nhìn Lăng Phong nói:

- Trong cảm nhận của chúng ta, chức vị thủ tịch vĩnh viễn chỉ có một mình ngài là có thể đảm đương mà thôi!

Từ ngày đó, sau khi Lăng Phong cùng với Băng Thần Tử đánh một trận được truyền ra, toàn bộ người của huấn luyện doanh đều muốn coi Lăng Phong như là tượng thần mà sùng bái!

Phóng nhãn khắp Băng gia, người nào có đảm phách dám cùng đại trưởng lão quyết đấu như vậy? Đồng thời sau khi đánh một trận còn khiến cho đại trưởng lão không quan tâm tới hiểm khích lúc trước mà tự mình giữ lại?

Chỉ có một mình Lăng Phong!

Trông thấy vị chấp sự phụ trách cung cấp ma hạch cho huấn luyện doanh ngày xưa, Lăng Phong cười nói:

- Nửa năm không gặp, tu vi của người cao hơn không ít!

Được Lăng Phong khen, Bách Thanh vô ý thức ưỡn ngực lên, hần muốn lớn tiếng đáp lời, nhưng tự dừng cảm thấy trong lồng ngực dường như có một cỗ nhiệt lưu bắt đầu dâng lên, muốn nói ra một câu hoàn chỉnh cũng không được, chỉ có thể kích động nhìn chằm chằm vào Lăng Phong.

Rất lâu về sau, hần mới hiểu được đó chính là cảm giác mãnh liệt do nhiệt huyết cuộn cuộn dâng trào khi một binh sĩ đạt được sự khen ngợi từ chính miệng của nguyên soái.

Lại tùy ý hướng ánh mắt về phía những đệ tử nội doanh còn lại nhìn một cái, Lăng Phong nhẹ nhàng gật đầu, năm người bị ánh mắt hần đảo qua đều ngây ngô vỗ vỗ gáy, phảng phất như đạt được một vinh quang lớn lao. Tiếp đó, Lăng Phong ôn hòa nói:

- Bách Thanh, người tới đúng lúc lắm, hãy dẫn chúng ta đi gặp đại trưởng lão!

- Vâng!

Không nói hai lời, Bách Thanh lập tức nghiêm mặt đáp ứng.

Sau khi bọn họ đã đi rất xa, mới có một thủ vệ sợ hãi lên tiếng hỏi:

- Người vừa rồi thật sự đáng sợ, dĩ nhiên có thể khống chế được trụ đất, người này không phải là nguyên tổ Thiên Hành Giả đấy chứ?

Năm tên đệ tử nội doanh nghe vậy thì phát ra tiếng cười chế nhạo nhưng đầy thiện ý, Mã Dũng tính khí tốt nhất lên tiếng nói:

- Các người được điều tới đây bao lâu rồi mà ngay cả vị kia cũng không nhận ra? Đó chính là quan môn đệ tử của đại trưởng lão - Khải Ân các hạ! Khải Ân các hạ lúc trước khi rời khỏi Băng Phong thành chúng ta cũng đã là Thiên Hành Giả sơ giai đỉnh phong rồi đó!

Đám thủ vệ nặng nề nuốt một ngụm nước bọt, một lúc lâu sau mới có người hỏi:

- Vậy còn người vừa nói khi nãy? Hần không phải là...

Nếu như thực sự là người đó, mà bản thân vừa rồi còn chĩa trường đao thẳng vào mặt hần.

Thương hại liếc mắt nhìn tên thủ vệ này, Mã Dũng trả lời:

- Người đoán đúng rồi đó, vị kia chính là truyền kỳ của huấn luyện doanh...Lăng Phong các hạ!

"Rầm" tên thủ vệ này cũng không chịu nổi đả kích nữa, ngã lảo ra đất ngất đi.

- Không nhìn ra được chút tiền đồ nào!

Mã Dũng cười nói:

- Lăng thủ tịch sẽ không chấp nhận cùng với đám tiểu nhân vật các người đâu!

Trong lòng hẩn thẳm than, đâu chỉ bọn họ, có lẽ ngay cả mình ở trong mắt của Lăng thủ tịch căn bản cũng chỉ là một con kiến hôi mà thôi!

...

Bách Thanh đi trước dẫn đường, tuy rằng hẩn cũng là đệ tử nội doanh, thế nhưng tu vi không cao, đã được phái ra ngoài làm một số công tác hậu cần từ sớm, nên cũng không quen thuộc lắm với nhóm người Khải Ân. Thậm chí bởi vì liên quan đến Khải Ân, nên hẩn mơ hồ còn có chút sợ hãi đối với Lăng Phong. Về sau lại truyền đến tin tức Lăng Phong đối chiến cùng đại trưởng lão rồi rời khỏi Băng gia, Bách Thanh càng cho rằng mình không phải là một nhân vật cùng đẳng cấp với Lăng Phong.

Lăng Phong nhận ra hẩn có chút khấn trương nên cố ý cười nói:

- Bách chấp sự, còn chưa chúc mừng người thắng chức đó.
- Thủ tịch, ngài đừng chê cười ta!

Bách Thanh đi phía trước dẫn đường cười khổ nói:

- Ta chính là "trong núi không hổ, hầu tử xưng vương". Có phải vừa rồi ngài cảm thấy kỳ quái khi tu vi của những thủ vệ ngoài cửa thành lại yếu đến vậy không?
- Không sai, với thực lực của bọn họ, nếu như Giản gia cùng với Hạ gia tấn công tới, sợ rằng căn bản không tạo nên chút tác dụng ngăn cản nào?

Lăng Phong kỳ quái hỏi, dù cho đối thủ cử những binh lực yếu kém nhất tới đây thì những người đó cũng ko thể đối phó nổi.

Bách Thanh lại cười khổ đáp:

- Cũng không phải những người có thực lực mạnh đã chết trong chiến đấu lúc trước, mà hiện tại họ đang ở trong Cung Phụng Các để bảo tồn thực lực. Đám thủ vệ kia bất quá chỉ có tác dụng ngăn cản thương hộ và người thường tiến vào thành để tránh cho họ bị vạ lây mà thôi. Hiện tại nhân mã tinh anh của hai nhà Giản Hạ đều đã tụ tập hết bên trong thành, căn bản cũng không trông cậy vào họ có thể tạo nên tác dụng ngăn cản gì. Cho dù là chúng ta thì cũng chỉ phòng ngừa có kẻ nhân lúc cháy nhà đi hôi của, chứ khi gặp phải cao thủ chân chính, chúng ta trừ việc phát ra cảnh báo cũng không thể làm được gì khác.

Nghe thấy tình hình đã nghiêm trọng đến mức đó, Lăng Phong cũng trở nên nghiêm túc:

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, người hãy nói cho chúng ta biết!
- Nội tình cụ thể ta cũng không quá rõ, hiện tại Băng gia đích hệ bao gồm cả cung phụng đệ tử cùng với đại trưởng lão, tất cả đều đang ở trong Cung Phụng Các, lấy thân phận của ta cũng không thể nào dẫn ngài đi vào được.

Bách Thanh ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Trước tiên ta cứ dẫn mọi người đi gặp Bạch giáo quan cùng Úc phó giáo quan, hiện tại bọn họ đang ở bên trong phủ thành chủ!

Trong toàn bộ Băng gia, khiến cho Lăng Phong quan tâm nhất chính là Úc Vi, nghe hẩn nói đúng với tâm ý của mình, tự nhiên sẽ không phản đối. Dọc đường đi, Lăng Phong thuận miệng hỏi một số chuyện phát sinh gần đây ở Băng Phong thành, càng nghe lại càng nhíu mày.

...

Bên trong phủ thành chủ của Băng gia.

Úc Vi ngồi ở ghế chủ vị, Bạch Nham đứng bên cạnh, đằng sau là ba gã cung phụng đệ tử. Trên ghế khách là một trung niên nhân tuổi chừng bốn mươi, dưới cằm là một bộ râu dài màu đen phiêu dật, bên cạnh hẩn phân biệt có hai lão giả thần tình lạnh lùng đứng đó. Người trung niên chậm rãi nhấp một ngụm trà, chốc chốc lại dùng nắp chén gạt đi vụn lá trà trôi nổi bên trong chén.

Lẳng lẳng chờ một lát, Úc Vi lạnh lùng nói:

- Giản thành chủ, rốt cuộc người đến là vì chuyện gì, không ngại thì nói rõ đi!

- Ha ha!

Thành chủ Dạ Lạc thành Giản Phưởng đặt chén trà xuống:

- Úc giáo quan nóng ruột như vậy, ta cũng nói thẳng luôn. Quý phương trong lòng có nghi hoặc khi lần này chúng ta cùng Hạ Luân thành bắt tay mà tới hay không?

- Hừ!

Cười lạnh một tiếng, Úc Vi nói:

- Việc này thì có gì mà phải nghi hoặc, song phương chúng ta giao thủ nhiều năm, nếu có cơ hội, Băng Phong thành chúng ta nhất định sẽ dốc hết binh lực tiêu diệt Dạ Lạc thành người!

Giản Phưởng cười gượng vài tiếng:

- Úc giáo quan thực là ngay thẳng, nói như vậy, hai nhà chúng ta tuy rằng va chạm không ngừng, nhưng cho tới nay cũng chưa từng xé rách da mặt nhau, đệ tử dưới trướng tuy nhiều lần giao thủ, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng đả thương tới hạch tâm, điểm ấy chung quy các người cũng nên thừa nhận chứ?

Úc Vi nhú mày, không kiên nhẫn nói:

- Giản thành chủ, người có gì muốn nói thì nói thẳng đi, không cần phải quanh co lòng vòng!

212. Chương 167: Có Ta Ở Đây !

- Cũng được, lấy tâm tư mà nói, chúng ta cũng không muốn cùng với quý phương đánh tới người chết ta sống, chỉ cần các người giao ra một thứ, ta có thể cam đoan, toàn bộ nhân mã Dạ Lạc thành sẽ triệt tẩu, tuyệt không lưu lại chút nào! Đến lúc đó các người cùng Hạ Luân thành đấu đá thế nào chúng ta cam đoan không nhúng tay vào!

Úc Vi âm thầm khinh thường, nàng biết vị thành chủ trước mắt này căn bản không có chút tiền vốn nào, bên ngoài mặc dù hấn là người đứng đầu một thành, thế nhưng chân chính nắm quyền Dạ Lạc thành vẫn là vị cường giả bất tinh đỉnh phong Giản Bác Dương! Mặc dù đối với lời hứa hẹn của hấn có phần xem thường, nhưng Úc Vi vẫn rất hiếu kỳ thứ mà bọn chúng lưu tâm đến vậy rốt cuộc là gì:

- Người nói đi, muốn thứ gì?

- Năm ngoái chúng ta đã từng mua được một kiện vật phẩm quan trọng tại Áo La đế quốc, đáng tiếc khi thủ hạ nhân mã đi qua Băng Phong thành các người lại bị chặn đánh, kiện vật phẩm đó tự nhiên là rơi vào trong tay các người. Chỉ cần trả nó lại cho chúng ta, sự việc lần này liền xóa bỏ!

Trong mắt Giản Phưởng lóe lên quang mang khó lường, lần này hấn tới đây là nhận lệnh từ chính Giản Bác Dương. Giản Bác Dương đã nói rất rõ ràng, chỉ cần Băng Phong thành trả lại kiện vật phẩm kia, bọn họ lập tức triệt thoái.

Dùng tư tâm mà nói, đối với quyết định của Giản Bác Dương, Giản Phưởng vô cùng bất mãn, mắt thấy liên thủ cùng với Hạ Luân thành có thể nuốt được miếng thịt béo Băng Phong thành mà mình luôn tha thiết ước mơ, vậy mà lại thất bại trong gang tấc, chẳng phải quá đáng tiếc sao? Nhưng cũng chính vì vậy, hấn cũng dâng lên lòng hiếu kỳ mãnh liệt, vật kia đến tột cùng là thứ gì, dĩ nhiên lại có thể khiến cho Giản Bác Dương đồng ý thoái nhượng như vậy?

Úc Vi hơi nhú mày, nàng cũng mơ hồ nhớ lại sự kiện lần đó, thế nhưng về sau khi Băng gia tra xét qua thì cũng không có người nào đạt được thứ đó. Hơn nữa người xuất thủ chặn đánh lần đó chính là Lăng Phong, Khải Ân cùng với Trần Hằng, quan hệ giữa ba người bọn họ không tốt mấy mà lời kể lại có thể thống nhất với nhau, hiển nhiên không có khả năng nói dối.

- Giản thành chủ vu oan như thế, Băng Phong thành chúng ta cũng không biết nên làm thế nào, buộc lòng phải đứng ra ứng chiến vậy!

Ngũ khí Úc Vi lạnh dần.

Phản ứng của nàng như thể Giản Phưởng cầu còn không được, cho dù Bằng gia bằng lòng đem thứ đó giao ra, thì chỗ tốt cuối cùng đều là của Giản Bác Dương. Thế nhưng nếu như đánh hạ được Bằng Phong thành mà nói, hẳn lại có thể gỡ chút thủ đoạn qua mắt Giản Bác Dương để thu được chỗ tốt hậu hĩnh. Chỉ là cảm thấy thương tiếc cho mỹ nhân ở trước mặt, con người Giản Phưởng đảo loạn, lộ ra vẻ mặt tiếc hận nói:

- Đã như vậy, ta cũng không làm ác nhân nữa. Chẳng qua không biết các người có thể kiên trì thêm được bao lâu đây?

- Giản thành chủ hình như đã quên mất vài ngày trước là phương nào tiến hành tập kích mà cuối cùng lại phải chật vật chạy trốn rồi sao?

Úc Vi ngôn từ sắc bén không nhường nhịn chút nào.

- Ha ha, vậy mà ta lại nghe nói Bằng Thần Tử bắt quá chỉ là mạnh mẽ chống đỡ mà thôi, hẳn là sau trận chiến ấy hẳn đã thụ thương không nhẹ?

Giản Phưởng có ý từ trên nét mặt của Úc Vi mà tìm ra một chút manh mối, nhưng kết quả đành thất vọng. Hắn chợt đổi ngữ khí nói:

- Ta cũng không cùng người tranh chấp những sự tình vô vị này nữa, chiếc thuyền lớn Bằng gia này chìm, Úc giáo quan cũng không nên cùng nó rơi xuống nước chứ?

- Người có ý gì?

Úc Vi đột nhiên biến sắc, quát lạnh nói:

- Thân là người đứng đầu một thành lại có hành động gây xích mích ly gián, không phải quá bỉ ổi sao?

- Ha ha, ta cần gì phải gây xích mích? Chủ lực Bằng gia hiện tại đã co đầu rút cổ trong Cung Phụng Các, lại vứt bỏ các người để ở bên ngoài chống đỡ cục diện, vạn nhất có chuyện xảy ra, chẳng phải các người sẽ đứng mũi chịu sào sao?

Giản Phưởng liên mồm nói:

- Úc giáo quan đang lúc thanh xuân, chỉ cần người đồng ý cúi đầu, ta dám cam đoan dù sau này Bằng Phong thành bị phá, Dạ Lạc thành cũng sẽ để cho người một con đường sống. Thậm chí cho người trở thành thiếp thất của bản tọa cũng không phải không có khả năng!

- Làm càn!

Úc Vi nổi giận quát lên một tiếng, thân hình phiêu hốt như điện, trực tiếp tung một chưởng vỗ về phía hắn, Giản Phưởng ngã ngón cười một tiếng, tay phải đột nhiên chìa ra, giữa không trung biến ảo như một con rắn nhẹ nhàng quấn quanh bàn tay của Úc Vi. Mặc cho Úc Vi giãy dụa thế nào cũng không giãy ra được, Giản Phưởng dí sát chóp mũi vào gần khuôn mặt nàng, khinh bạc nói:

- Úc giáo quan có phải không đợi được nữa nên nóng lòng muốn đi theo ta sao?

Bạch Nham đứng ngoài nhìn thấy thế hai mắt như muốn nứt ra, rống lớn một tiếng tựa như một con vượn khổng lồ đánh về phía Giản Phưởng, cánh tay như chùy sắt đập tới, một chiêu Ngũ Thốn Kích toàn lực bộc phát, trong không khí nổ vang đến "ầm" một tiếng!

Giản Phưởng lạnh lùng cười rồi quát lên:

- Viên châu nhỏ như hạt gạo mà cũng đòi tỏa sáng sao?

Tay phải của hắn không thêm thu về, tay trái co lại rồi mở ra, "ba" một tiếng, một đoàn khí lưu màu xanh bắn mạnh vào cổ tay Bạch Nham. Cho dù thái độ làm người trở tráo, nhưng tu vi của Giản Phưởng cũng không tệ đã đạt được tới thất tinh, đồng thời đem bí truyền "Xà Hình Điều Thủ" của Dạ Lạc thành tu luyện tới cảnh giới cực cao, bằng không chức vị thành chủ cũng không đến được tay hắn! Một chiêu xuất thủ toàn lực này, Bạch Nham chỉ cảm thấy một cỗ kinh lực vô cùng xảo diệu phóng vọt vào trong cơ thể, nhất thời ngũ tạng như bị sôi lên, trong tiếng kêu rên đau đớn cả người bị đánh văng ra xa.

Vừa thấy xảy ra tranh chấp, ba gã cung phụng đệ tử hét lên một tiếng, cự linh hiện ra ở phía sau, linh kỹ toàn lực thi triển hướng về hai bên tả hữu của Giản Phưởng giáp công đánh tới.

Không cần Giản Phưởng xuất thủ, hai gã vẫn đứng ở đằng sau hấn thân thể hơi nhoáng lên, phía sau bọn họ đồng thời hiện ra Thú Linh. Tiên thiên linh kỹ của song phương đồng thời phóng ra, giữa không trung cự linh đủ các loại hùng xà thử hổ hình dáng khác nhau lao vào đánh đấm, thân thể đám cung phụng đệ tử bỗng nhiên chấn động, "bịch bịch bịch" thối lui hơn chục bước, bọn họ hoảng sợ nhìn về phía hai người vừa xuất thủ:

- Sơ giai đỉnh phong?

- Hai vị bên cạnh ta đây chính là cao thủ cấp trưởng lão của Dạ Lạc thành chúng ta, trừ phi cho đám tinh anh đang co đầu rút cổ trong Cung Phụng Các đi ra, bằng không chẳng có kẻ nào là đối thủ của bọn họ cả.

Giản Phưởng cười ha hả, dục hỏa trong mắt bốc lên bùng bùng, gắt gao nắm chặt lấy cánh tay Úc Vi:

- Úc giáo quan, bọn chúng chỉ bo bo giữ an toàn cho mình, khiến cho nàng phải ở đây chịu tội, thực sự cần gì phải khổ như vậy? Đáng tiếc cho đôi ngọc thủ này của nàng, hắc hắc!

Thấy hấn muốn cúi đầu hôn lên cánh tay mình, Úc Vi vừa giận vừa vội, phần nộ quát:

- Vô sỉ, buông bàn tay bẩn thỉu của ngươi ra!

Thực lực hai bên quá khác biệt, vô luận nàng giãy dụa thế nào cũng không thoát được. Giản Phưởng cười hắc hắc, vẻ mặt của hấn tràn ngập tham lam cùng tà dục, vươn tay ra muốn kéo Úc Vi ôm vào lòng.

- Không!

Bạch Nham khàn giọng rống lên, hoàn toàn quên mất bất cứ chiêu thức võ công nào, chẳng qua chỉ điên cuồng trừng hai mắt lao ào ào về phía Giản Phưởng. Hai gã trưởng lão lộ ra thần sắc khinh thường, vung tay lên như mèo vờn chuột, cự linh vũ động hung hăng đánh trúng thân thể Bạch Nham! Cơ chấn động kịch liệt truyền đến, Bạch Nham "phốc" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, bị mạnh mẽ đánh bật trở về.

Úc Vi lộ ra thần sắc tuyệt vọng, trong ánh mắt tán mát hận ý vô cùng vô tận, hàm răng cắn thật sâu vào đôi môi khiến máu tươi chảy ra ròng ròng.

Một màn trước mắt tựa hồ càng thêm kích động tà dục của Giản Phưởng, hấn cười lên ha hả như điên, dữ tợn kéo Úc Vi trong tay sát vào lòng, hung hăng cúi đầu xuống nói:

- Ta rất thích chinh phục loại người có tính cách mạnh mẽ như nàng, nhìn thấy bộ dạng mê người khi nàng phải cúi đầu khuất phục ta!

Đột nhiên!

Một cỗ lực lượng như cơn lốc lướt qua bên người Úc Vi rồi bùng lên, mạnh mẽ đánh cho mũi của Giản Phưởng lõm sâu vào trong mặt, tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên rõ rệt.

Dị biến phát sinh, trong lúc nhất thời tất cả mọi người đều ngây ra!

Một thân ảnh xuất hiện bên cạnh Úc Vi, người tới một thân trường bào màu đen, phía sau có đeo một thanh trường kiếm tỏa ra những ngân văn huyền ảo. Chính là Lăng Phong! Trông thấy vẻ mặt tà dục của Giản Phưởng, Lăng Phong nhàn nhạt mở miệng, trong giọng nói thản nhiên lại ẩn chứa một cỗ sát ý nồng đậm:

- Có ta ở đây, sư phụ ta không cần cúi đầu trước bất kỳ ai!!

Vù. Ồng tay áo Lăng Phong căng lên, lực lượng Cực Thốn Kinh ẩn chứa trong đó như một lưỡi dao sắc bén phóng đi. Giản Phưởng kinh hãi, dù cho dục hỏa công tâm thế nào đi chăng nữa, hấn cũng phải nhận ra lực lượng ẩn chứa trong một chiêu này bản thân mình vô luận thế nào cũng không thể chống đỡ nổi.

Xoẹt xoẹt, hấn phát ra một tiếng hét thảm thiết, cho dù đã nhanh chóng lui lại, nhưng một chiêu này của Lăng Phong đã chém ngang qua cổ tay hấn hơn phân nửa, thiếu chút nữa là bị chém rụng!

- Bắt tiểu tử này lại cho ta, ta muốn hắn phải chết!

Giản Phưởng trong lúc lui lại phía sau liền rống lên.

Đáp lại hắn chính là mệnh lệnh lạnh như băng của Lăng Phong:

- Giết toàn bộ!

Không có chút nào do dự, Chu Cương Liệt cười thô lỗ, không tương xứng một chút nào cùng với vẻ bề ngoài hàm hậu chính là sát chiêu âm tàn không gì sánh được của gã mập này. Ngân quang trước trán hắn khẽ rung động, ầm ầm ầm, liên tiếp ba âm thanh bạo tạc, Giản Phưởng vừa chật vật đáp được xuống mặt đất lúc này đã một lần nữa huyết nhục mơ hồ bị đánh bay lên giữa không trung. Lập tức giữa không trung có một cái bóng nhoáng lên, chùy thủ của Lâm Kỳ nhẹ nhàng xẹt qua cổ hắn, một đường màu đỏ mờ mờ xuất hiện trên cổ, máu tươi phụt ra như suối!

- Mau lui lại!

Hai gã trưởng lão phát hiện tình hình không ổn, vội vã gào lên rồi thân thể bay lui về phía sau. Đáng tiếc đã chậm, Khải Ân hét lên một tiếng trầm muộn, nắm đấm xiết chặt hung hăng nện tới, Thương Mang Quyết thi triển ra hơn chục đạo thổ trụ kèm theo tiếng gió rít sắc bén đánh mạnh về hướng bọn chúng.

- Phốc phốc!

Trên đường trở về, Lăng Phong đã giao cho hắn luyện hoá một khối trung cấp tinh chương, hơn nữa khi thức tỉnh nguyên lực chi thể, Khải Ân đã tiến được vào trung giai hậu kỳ! Lúc này toàn lực xuất thủ, uy lực lớn tới kinh người, hai gã trưởng lão không có bất kỳ chút lực phản kháng nào, chỉ cảm thấy một cỗ cự lực chưa từng có nện thẳng vào ngực, đến khi lồng ngực bị đập cho nát vụn ngã lộn trên mặt đất thì đã hoàn toàn không còn chút khi tức nào nữa!

Tất cả mọi việc phát sinh trong thời gian vô cùng ngắn, Úc Vi ngây ngốc nhìn Lăng Phong. Cho đến giờ khắc này nàng mới hiểu được câu nói "Có ta ở đây, sự phụ ta không cần cúi đầu trước bất kỳ ai!" của Lăng Phong đến tột cùng ẩn chứa bao nhiêu phân lượng! Úc Vi khó thể tin nổi lên tiếng hỏi:

- Tất cả bọn họ đều là cao thủ thất tinh, cứ đơn giản như vậy bị các người giết chết, lẽ nào các người đã đạt được tới bát tinh?

- Bát tinh?

Lăng Phong cùng với Khải Ân hai mặt nhìn nhau, đồng thời lộ ra vẻ tươi cười có chút cổ quái.

- Chưa tới bát tinh, vậy chẳng lẽ là thất tinh đỉnh phong?

- Coi như thế đi.

Lăng Phong hàm hồ đáp lời, hắn không biết nói tình hình thực tế ra cho Úc Vi có trực tiếp đem vị giáo quan như mẹ như chị của mình dọa cho ngất đi hay không.

Úc Vi mang theo một chút thất vọng nói:

- Đúng, các người mới rời đi được bao lâu, sao có thể đạt được tu vi bát tinh cơ chứ?

Tự hồ sợ làm ảnh hưởng tới sự tự tin của Lăng Phong, nàng vội vã bổ sung nói:

- Trong thời gian ngắn như vậy thăng liền hai cấp đạt tới thất tinh đỉnh phong cũng đáng quý lắm rồi!

- Khụ! Khụ!

Được nàng "an ủi" Lăng Phong liên tục vuốt mũi cười khổ không thôi.

Úc Vi lại hướng về phía ba người Hạ Á đằng sau Lăng Phong nói:

- Ba vị này là cao thủ người mời từ Tinh Lam thành về sao? Ba vị có thể tới giải vây cho Băng gia ta. Úc Vi thay mặt trên dưới Băng gia vô cùng cảm kích!

Nói dứt lời nàng liền muốn quỳ phục xuống.

Ba người Hạ Á sợ tới mức nhảy nhót như khỉ, né tránh sang một bên, liên mồm nói:

- Không dám nhận, không dám nhận, có thể theo giáo quan tới đây chính là vinh hạnh lớn lao của chúng ta, ngài nghìn vạn lần không thể như vậy!

Đùa phải không, từ thái độ của Lăng Phong đối với Úc Vi, bọn họ liền có thể nhận ra địa vị Úc Vi trong cảm nhận của Lăng Phong lớn đến thế nào. Khiến một người như thế quỳ lạy đối với mình? Nếu để cho những Huyết Sát Vệ khác biết được, ba người bọn họ còn chẳng bị róc xương lột da mới là lạ.

Giáo quan? Úc Vi hồ nghi hướng về phía Lăng Phong nhìn một cái.

Việc này giải thích ra không biết sẽ phí bao nhiêu thời gian, Lăng Phong vội vã chuyển hướng đề tài, nói:

- Giáo quan, hiện tại Băng Phong thành đến tốt cùng thế nào rồi? Vì sao toàn bộ Băng gia lại lui về trong Cung Phụng Các?

Liếc mắt nhìn xung quanh như sợ bị người khác nghe thấy, Úc Vi nhỏ giọng giải thích:

- Giản Bác Dương của Giản gia cùng với Hạ Nhiễm Phong của Hạ gia trước đây không lâu đã vô sỉ liên thủ khiên chiến với đại trưởng lão!

Nói đến đây, nàng cảm kích liếc mắt nhìn Lăng Phong:

- May là có phần sau của công quyết Thốn Kích Quyết người lưu lại, thực lực đại trưởng lão mới tiến thêm một bước lớn, sau một hồi đại chiến cùng hai người kia ở cổng thành đã đánh trọng thương bọn họ, lúc này mới may mắn ngăn chặn được dã tâm của hai nhà. Bất quá đại trưởng lão cũng bởi vậy mà bản thân bị trọng thương, hiện tại đang tĩnh dưỡng ở trong Cung Phụng Các!

Úc Vi biểu tình có chút sầu lo:

- Hai nhà kia lần này đột kích thế như chẻ tre, đối với nhất cử nhất động của chúng ta lại nắm rõ như lòng bàn tay, đại trưởng lão đang hoài nghi có nội gian. Cũng vì vậy nên toàn bộ lực lượng hạch tâm đã lui lại đến Cung Phụng Các, chỉ còn phái mấy người chúng ta cố thủ ở bên ngoài, cùng giăng co với hai nhà kia. Kể vừa rồi bị các người đánh chết chính là thành chủ Dạ Lạc thành!

Nói đến đây, nàng đột nhiên có chút lo lắng, mặc kệ địa vị thế nào, trên danh nghĩa Giản Phưởng chính là thành chủ một thành, cái chết của hắn có khiến cho Dạ Lạc thành mất đi sự nhần nại mà triển khai chém giết tanh máu hay không?

Lăng Phong gật đầu, sau khi minh bạch được thể cục hiện tại, bèn nói:

- Ta muốn đi bái kiến đại trưởng lão!

- Ừm, đại trưởng lão nếu nhìn thấy các người trở về hẳn là sẽ rất vui vẻ. Tiểu Phong...

Biểu tình Úc Vi có chút do dự:

- Chuyện khi xưa người sẽ không còn trách đại trưởng lão chứ?

Lăng Phong sững sốt, chợt hiểu ra ý nàng muốn nói tới sự tình lúc trước khi mình rời khỏi Băng Phong thành, bèn thản nhiên cười nói:

- Ta đã quên từ lâu rồi!

Cũng không phải Lăng Phong nói dối, thật sự là với nội tình của hắn như hiện tại, có thể nói Băng Phong thành căn bản không đủ tư cách đối địch cùng hắn! Lại nói ngày xưa phải đối chiến cũng chỉ vì song phương lập trường bất đồng mà dẫn tới xung đột, Lăng Phong sao có thể ghi hận? Thế nhưng trong lòng hắn chợt hiện lên một tia sát ý, người khác có thể bỏ qua, nhưng Băng Hạo phải chết!

Thấy biểu tình Lăng Phong không giống giả bộ, Úc Vi thở ra một hơi, nàng chăm chú nhìn Lăng Phong rồi thản trọng nói:

- Lúc trước đại trưởng lão viết thư cho các người là ôm ý niệm vạn nhất trong đầu, hi vọng người có thể dựa vào quan hệ giao hảo cùng với Nạp Đa gia tộc xin được viện binh trở về!

Nàng lại nhìn về phía nhóm người Khải Ân, thấp giọng nói:

- Giản Bác Dương cùng với Hạ Nhiễm Phong đều có tu vi bát tinh đỉnh phong, nếu như đại trưởng lão trọng thương có thể khởi hân, lại thêm các người cũng có thể chấn nhiếp chúng một chút. Nhưng nếu như không ổn thì...

Úc Vi nhìn thật sâu vào mắt Lăng Phong:

- Các người phải sớm rời khỏi Băng Phong thành, nghìn vạn lần không thể lẫn trong vùng nước đục này! Lấy tư chất của các người, về sau nếu như có tâm thì nhất định có thể vì Băng Phong thành báo thù rửa hận!

Thấy ánh mắt chân thành tha thiết của nàng, trong lòng Lăng Phong vô cùng cảm động, rõ ràng Băng Phong thành rất cần lực lượng do mình dẫn tới, thế nhưng điều Úc Vi nghĩ đến đầu tiên vẫn là an toàn của mình, nàng vẫn che chở cho mình như trước đây không hề thay đổi.

- Người cứ yên tâm, ta sẽ tự chiêu cố tốt cho bản thân!

Bởi nhóm người Giản Phưởng chết ở phủ thành chủ, Lăng Phong lo rằng nếu như Bạch Nham vẫn còn lưu lại đây chỉ sợ sẽ gặp phải bất trắc, vì vậy liền để cho toàn bộ bọn họ theo mình đi tới Cung Phụng Các. Hiểu rõ mấu chốt trong đó, Úc Vi cũng không phản đối. Ngay cả Bách Thanh bởi vì tận mắt nhìn thấy một màn này nên cũng được đi theo theo bọn họ, trong lòng hẳn tự nhiên hưng phấn không thôi, với thể cục như hôm nay, có nơi nào an toàn hơn so với Cung Phụng Các?

213. Chương 168: Tu Vi Của Người ?

Cung Phụng Các, nơi này đã được cải tạo toàn diện. Thần Binh Các, Bí Kíp Các, Tu Luyện Các hiện tại đã không còn nữa, hết thảy đều được sửa chữa thành những gian phòng dành cho đệ tử hạch tâm ở lại. Đệ tử cung phụng ngày xưa sống an nhàn sung sướng, bây giờ bất quá cũng chỉ có được một không gian ba bốn mét để nghỉ ngơi, nhưng bọn họ biết thời cuộc đang trong lúc khấn trương nên cũng không có người nào oán giận.

Dựa theo chế độ thay phiên gác trực, trong Cung Phụng Các mỗi một khắc lại có người tra xét qua, Băng Thần Tử đã hạ nghiêm lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được tùy ý ra vào Cung Phụng Các! Cũng may tất cả mọi thứ cần thiết đều có huấn luyện doanh đưa tới đúng hạn, nên cũng không cần lo lắng về những sinh hoạt tất yếu.

Tầng cao nhất của Tu Luyện Các, Băng Thần Tử sắc mặt tái nhợt, nghiêng người dựa ở trên giường, không ngừng ho khan, mỗi một lần ho đều phảng phất như muốn tắt thở. Băng Mặc Viễn ở bên giường hẳn về mặt lo lắng:

- Đại trưởng lão, hay là ngài rút lui trước đi! Chỉ cần có ngài còn đó, Băng gia chúng ta sẽ không đến mức bị đoạn tuyệt căn cơ!

Phất phất tay, lại là một trận ho khan đến tê tâm liệt phế, Băng Thần Tử miễn cưỡng ổn định lại, trên mặt nổi lên vẻ ửng hồng không bình thường:

- Bên phía Tinh Lam có tin tức truyền về có hay không?

- Không có!

Băng Mặc Viễn nhịn không được nói:

- Tiểu tử kia ngày đó quyết liệt cùng chúng ta như vậy, hôm nay sao có thể trở về giúp chúng ta được? Còn cả Khải Ân, tôi đã hỏi qua Bạch Nham, nó từ bé đã là cái bóng của Lăng Phong, chỉ nghe theo mỗi lệnh của hắn, nếu như muốn trông cậy vào bọn chúng, tôi thấy căn bản không được ích gì...Đại trưởng lão, ngài đừng nổi giận.

Thấy lời mình nói lần này lại khiến cho Băng Thần Tử ho khan một trận kịch liệt, Băng Mặc Viễn vội vã tiến lên nhẹ nhàng vỗ lưng hắn.

Một lát sau, Băng Thần Tử thản nhiên nói:

- Ta tin tưởng bọn họ không phải là người như thế, trừ khi có việc gì trì hoãn, bằng không nhất định bọn họ sẽ đến! Ta chỉ lo rằng...

Hắn cúi đầu nhìn lên nóc nhà, ánh mắt tựa hồ có thể xuyên thấu cách trở nhìn thẳng lên tận trời xanh:

- Lực lượng bọn họ mang về đây cũng không đủ để xoay chuyển tình thế.

Băng Mặc Viễn trầm mặc, đứng vậy, trông cậy vào nhóm người Lăng Phong hoàn toàn bởi vì thiên phú của họ. Thế nhưng ở nơi nhân tài xuất hiện lớp lớp như Tinh Lam công quốc, thiên phú của họ có thể nổi bật được hay không? Vạn nhất bọn họ không nhận được sự coi trọng, với thực lực như vậy cho dù thực sự trở về thì cũng giúp được gì chứ?

Mấy vấn đề này dường như một tảng đá lớn nặng trĩu đặt trong lòng Băng Mặc Viễn, đột nhiên, ngoài cửa vang lên một tiếng bấm báo:

- Thành chủ!

Băng Mặc Viễn lớn tiếng quát lên:

- Không phải ta đã dặn cho dù phát sinh bất cứ sự tình gì cũng không được lên đây sao?

Hiện tại tin tức đại trưởng lão trọng thương nhất định phải giữ kín, vì phòng ngừa nội gian không biết ẩn giấu ở nơi nào tiết lộ ra, Băng Mặc Viễn đã nghiêm cấm bất kỳ kẻ nào cũng không được tiếp cận tầng trên cùng.

Người ngoài cửa hơi nao núng một chút, sau đó lại nỗ lực lấy dũng khí nói:

- Thành chủ, là bọn họ trở về, ngài đã phân phó khi nào có tin tức bọn họ phải lập tức lên đây bấm báo!

- Bọn họ sao?

Băng Mặc Viễn còn chưa kịp phản ứng, sắc mặt Băng Thần Tử đã lộ ra vẻ vui mừng, kích động từ trên giường ngồi dậy nói:

- Là đám người Khải Ân đã trở về, Mặc Viễn, nhanh, nhanh mời bọn họ lên đây.

- Đại trưởng lão, thân thể của ngài...

Băng Mặc Viễn còn có chút chần chờ, Băng Thần Tử đã lớn tiếng quát lên:

- Có nghe thấy không?

Băng Thần Tử bắt đầu đi, không thể làm gì khác hơn là gật đầu nói:

- Vâng!

...

- Sư tôn!

Vừa thấy được hình dung tiêu tụy của Băng Thần Tử, Khải Ân nhìn không được nước mắt dâng lên. Từ khi ở trên nghi thức cung phụng hiển lộ ra thiên phú, hắn liền nhận được sự dây dưa tận tình của Băng Thần Tử. Có thể nói trong thời gian đó, Băng Thần Tử hoàn toàn coi hắn là người kế tục của mình mà bồi dưỡng, không chút nào tàng tư, loại tình cảm vô tư từ ái này tự nhiên đã cảm nhận thật sâu vào trong lòng Khải Ân.

Mặc dù về sau Khải Ân bái Mạch Kha làm thầy để học tập nguyên tố chân vô quyết, nhưng từ đáy lòng mà nói, người mà hắn chân chính coi là sư phụ chỉ có Băng Thần Tử.

Băng Thần Tử run rẩy vươn tay ra nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Khải Ân, sau khi tinh tế cảm nhận, hắn nhìn không được toát ra một tia kinh hãi. Khi Khải Ân rời khỏi Băng Phong thành tu vi là lục tinh, hiện tại khí tức chân lực hắn để lộ ra cũng không có biến hóa gì lớn, thế nhưng trên người lại có một cỗ khí tức nguyên lực nồng đậm như muốn tràn ra khiến cho Băng Thần Tử kinh hãi không ngớt.

Nếu như nhắm mắt lại, Băng Thần Tử thậm chí còn cảm thấy Khải Ân trước mắt giống như là một khối cự thạch to lớn, cả người tản mát ra khí tức vô cùng nặng nề trầm trọng. Mặc dù bản thân không phải là nguyên tố Thiên Hành Giả, thế nhưng năm xưa lịch lãm khắp nơi, kiến thức nhãn quang của Băng Thần Tử cũng bất phàm, liếc mắt một cái liền nhận ra đây là dị tượng khi đã đem chân nguyên lực tu luyện tới cảnh giới cực cao mới có thể phát sinh.

Điều này sao có thể? Băng Thần Tử đột nhiên hỏi:

- Hôm nay con đã là...

Khải Ân vội vã trả lời:

- Đệ tử đã là trung giai Thiên Hành Giả!

Trung giai? Băng Thần Tử chấn động, chợt trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ như điên, liên tục than thở:

- Tốt! Tốt! Tốt!

Hắn nặng nề mà vỗ vỗ vai Khải Ân, trên mặt toát ra vẻ vui mừng không gì sánh được. Ngay sau đó hắn lại chuyển ánh mắt về phía Lăng Phong, vừa nhìn thấy rõ ràng, vẻ mặt của hắn nhất thời trở nên phức tạp, thở dài thật sâu nói:

- Hôm nay người đã đạt tới tu vi thất tinh, hắn đã có thể thành thạo vận dụng ảo diệu của Thất Thốn Kích rồi chứ?

Lăng Phong vẫn chưa che giấu chân lực ba động trên người, chỉ cần người có tu vi cao hơn hắn liền có thể nhận biết rõ ràng hắn chính là một cao thủ thất tinh, nhưng bọn họ lại không biết nếu thực sự chiến đấu, thậm chí Lăng Phong còn có thể tranh cao thấp cùng Thánh Vực!

Băng Thần Tử tự nhiên không nhìn ra ảo diệu trong đó, hắn chỉ nhớ lại lúc trước băng vào Huyết Xích đan, Lăng Phong mới có thể đỡ được ba chiêu của mình, hôm nay cho dù không dựa vào bất cứ ngoại lực gì, người thanh niên trẻ tuổi này hẳn là có thể cùng mình độ sức một phen rồi. Lại nhớ đến Lăng Phong ngày đó hiển lộ ra nguyên tố Khí Linh, hắn nhin không được thâm than trong lòng: Băng gia đã mất đi một thiên tài!

Cuối cùng lại nhìn nhóm người Hạ Á một phen, hơi gật đầu chào bọn họ, Băng Thần Tử hỏi:

- Khải Ân, chỉ có các người trở về thôi sao? Tinh Lam không phải thêm người khác tới hả?

Không chờ Khải Ân nói chuyện, Úc Vi đã rồi tiến lên một bước, có chút bối rối nói:

- Đại trưởng lão, lần này vắn vắn chỉ có năm người Tiểu Phong bọn họ chạy về Băng Phong thành. Tuy rằng thực lực đã tiến bộ rất nhiều, nhưng nếu nói muốn đối kháng cùng với hai nhà kia, chỉ sợ là...

Phất phất tay ngăn nàng tiếp tục nói, trong mắt Băng Thần Tử hiện lên một tia kiên định:

- Người cho rằng ta thực sự là lão hồ đồ rồi hay sao? Lần này hi vọng vết thương của ta khỏi hẳn không tới được một phần vạn, cho dù Khải Ân có lưu lại căn bản cũng không giúp giải quyết được tình hình khó khăn hiện nay...Hừ, cho dù cả Băng gia ta bị diệt thì cũng không thể để cho bọn họ chịu chết vô ích!

Hắn đột nhiên tránh ra khỏi cánh tay của Khải Ân, mạnh mẽ quỳ xuống hướng về phía Lăng Phong:

- Lăng tiên sinh, ta biết Băng gia có rất nhiều chỗ không phải với người, vậy mà người vẫn đem phần tiếp theo của công pháp Thốn Kích Quyết đưa lại cho chúng ta, cho dù Băng gia đối với người có ân tình lớn bằng trời thì cũng đã hoàn trả sạch sẽ rồi! Thế nhưng hôm nay ta lại mặt dày cần xin người hãy nhìn vào một chút ân tình trên người Khải Ân mà bảo lưu cho Băng gia ta một phần huyết mạch!?

Sự tình xuất hiện đột ngột, Lăng Phong căn bản không nghĩ đến hắn sẽ dùng tới một chiêu này, cuống quýt lắc mình tránh khỏi trọng lễ của hắn, Khải Ân vội la lên:

- Sư tôn, người nói gì vậy, chúng con lần này trở về chính là muốn trợ giúp Băng gia...

- Không cần nhiều lời!

Băng Thần Tử lớn tiếng quát lên ngắt lời hắn, trong lúc vội vàng lại phát ra một cơn ho khan liên tục, khiến cho Khải Ân sợ đến mức không dám nhiều lời. Khải Ân vội vàng tiến lên vỗ vỗ vào lưng hắn, một lát sau, Băng Thần Tử mới ổn định lại, trên mặt vẫn hiện lên vài tia ửng hồng không bình thường:

- Lúc trước tùy tiện viết thư cầu xin giúp đỡ là ta đã nghĩ quá nhẹ nhàng, các người mới tới Tinh Lam thành bao lâu, nhân mạch có thể tích lũy được bao người chứ? Nguyên bản ta ôm hi vọng vạn nhất, lực lượng các người đem về có thể đủ để cứu giúp Băng Phong thành, hiện tại xem ra...

Hắn lắc đầu cười khổ, rồi sau đó lại hòa nhã nói:

- Các người có thể trở về, ta đã thập phần vui vẻ rồi, thế nhưng ta quyết không thể kéo các người chết theo được! Mặc Viễn!

Băng Mặc Viễn cuống quýt tiến lên:

- Đại trưởng lão!

- Người đích thân đi chọn một nhóm cung phụng đệ tử có tiềm lực nhất, chuẩn bị lập tức theo đám người Khải Ân rời khỏi Băng Phong thành!

Sau khi phân phó xong, ánh mắt Băng Thần Tử dừng lại trên người Khải Ân, lớn tiếng quát lên:

- Vi sư biết con trọng tình trọng nghĩa, thế nhưng sau này trừ khi con đạt được thực lực cứu tinh, bằng không tuyệt không cho phép báo thù hai nhà Giản Hạ, vi sư dù ở dưới cửa tuyền tâm cũng khó yên lòng, con nghe rõ chưa?

- Sư tôn!

- Đáp ứng ta đi!

Hai mắt Băng Thần Tử đỏ lên, trong miệng không ngừng thở hỗn hển.

- Con...con...àì...

Dưới tình thế cấp bách, Khải Ân căn bản không biết nên giải thích rõ ràng cho Băng Thần Tử thế nào, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Lăng Phong cầu xin giúp đỡ.

Lăng Phong vẫn lẳng lặng nhìn một màn trước mặt, cho đến lúc này hắn rốt cuộc mới lộ ra một nụ cười xuất phát từ nội tâm. Hắn khẽ lắc đầu, bước lên phía trước, ánh mắt đảo qua hai người Băng Thần Tử cùng với Băng Mặc Viễn, trong đó lộ ra một sự tự tin tuyệt đối:

- Đại trưởng lão cứ yên tâm, Giản Hạ hai nhà trong mắt ta bất quá chỉ như gà đất chó ngói mà thôi, không có chút vốn liếng nào cả, càng không nói đến có thể uy hiếp tính mạng ta.

Dứt lời, từ trong cơ thể hắn truyền ra tiếng oanh minh như biển gầm sóng dậy, thanh âm ầm ầm cuộn cuộn không dứt, mới nghe thì tựa hồ ở rất xa, nhưng càng lúc lại càng gần, càng lúc càng vang dội, cả gian phòng đều tràn ngập âm thanh cực lớn này, cuồng âm gào thét khiến cho vách tường ở bốn phía cũng phải nứt ra!

Nhóm người Băng Mặc Viễn hoảng sợ nhìn về phía Lăng Phong, ngay khi trong cơ thể Lăng Phong truyền ra âm thanh ầm ầm đó là lúc, bọn họ cảm thấy bên ngoài dường như có một cái miệng lớn vô hình, toàn thân khí huyết của mình trở nên cực kỳ bất ổn, lúc nào cũng có thể bị cái miệng mở sẵn này thôn phệ sạch sẽ!

Ngay lập tức, thân ảnh Lăng Phong ở trong mắt mọi người trở nên mờ ảo, chột nhìn thì rất gần, nhưng khi vươn tay ra muốn sờ vào thì lại phẳng phất như rất xa, càng cố quai chính là, toàn thân hắn dường như đã dung nhập vào không gian nơi đây, thiên địa là hắn, hắn cũng là thiên địa!

- Người, người, người...

Băng Thần Tử kinh hãi chỉ vào Lăng Phong. Bỗng nhiên hắn nhớ đến một bí mật mà chỉ có các đời trưởng lão mới được biết đến, nghe đồn người tu luyện Thốn Kích Quyết tới đỉnh phong, không cần tung ra bất kỳ công kích nào, vền vẹn chỉ là vận dụng khí huyết bản thân cũng có thể tạo ra được tiếng sóng gầm biển nộ, lẽ nào Lăng Phong đã tu luyện được tới cảnh giới đó?

Đột nhiên, khí thể toàn thân Lăng Phong thu liễm sạch sẽ, hẳn đương nhiên không phải tu luyện Thốn Kích Quyết tới đỉnh phong như suy nghĩ của Băng Thần Tử, thế nhưng sau khi hắn lĩnh ngộ ra được cảnh giới thân kiếm hợp nhất, lý giải đối với chân võ đạo cho dù là người luyện Thốn Kích Quyết đến đỉnh phong cũng không thể sánh bằng. Lăng Phong biết dù có khuyên nhủ nhiều thế nào cũng không hữu hiệu bằng cách bày ra thực lực chân chính của mình, cho nên mới lựa chọn phương thức trực tiếp nhất.

- Phù!

Khải Ân thở dài ra một hơi nói:

- Sư tôn, lúc này người không nên ngăn cản chúng con nữa chứ?

Ngoại trừ ba người Hạ Á cùng với Khải Ân biết được tu vi của Lăng Phong, những người còn lại vẻ mặt đều đại ra, một lát sau Băng Thần Tử mới gượng gạo lên tiếng hỏi:

- Tu vi của ngươi hôm nay đến tột cùng như thế nào rồi?

Lăng Phong không trả lời, Khải Ân đã tự hào nói:

- Trước khi đến Băng Phong thành đại ca đã vừa đánh chết một con linh thể khôi lỗi! A, đúng rồi, thực lực của linh thể khôi lỗi tương đương với Thánh Vực cường giả!

Mọi người đã hoàn toàn không nói nên lời, bọn họ biết rõ ràng lai lịch của Lăng Phong, chính vì vậy bọn họ mới càng thêm cảm thấy khó có thể tin nổi! Gã thiếu niên áo đen này ngày trước khi rời khỏi Băng Phong thành bất quá cũng chỉ có tu vi ngũ tinh, mới trải qua bao lâu, hắn dĩ nhiên đã có thể đánh bại được cả Thánh Vực? Hắn mới chỉ mười bảy tuổi!

Không còn bất kỳ ngôn từ nào có thể hình dung ra được nội tâm khiếp sợ của nhóm người Băng Thần Tử. Một lát sau, Úc Vi hung hăng đưa tay véo Lăng Phong một cái:

- Giải cho tiểu quỷ ngươi, giấu diếm giáo quan đến khổ!

Thấy biểu tình vừa giận vừa mừng của nàng, trong lúc nhất thời, Lăng Phong cảm thấy ảm áp không gì sánh được: Trên đời này luôn luôn có một số người, bọn họ sẽ không bởi vì người nghèo hèn hay phú quý mà thay đổi thái độ và tình cảm đối với người. Loại cảm giác được yêu thương y như trước kia thật sự là ảm áp!

Lúc này Băng Mặc Viễn không biết là vui mừng đến ngớ ngẩn hay là đã bị làm sao, ngây ngốc hỏi:

- Đại trưởng lão, tôi còn phải đi lựa chọn cung phụng đệ tử nữa không?

Lời này vừa nói ra, Băng Thần Tử lập tức trợn mắt, cười mắng:

- Cút! Nhanh đi chuẩn bị một bàn yến hội rồi đưa lên đây!

- Vâng!

Tuy rằng bị Băng Thần Tử quát mắng, nhưng bộ dáng Băng Mặc Viễn vẫn vui tươi hơn hở, vội vã chạy ngay xuống lầu.

Thấy vị đứng đầu Băng gia ngày xưa tôn quý không gì sánh được lại lộ ra dáng dấp như vậy, nội tâm Lăng Phong liền dâng lên chút cảm xúc nhàn nhạt, giờ khắc này hắn đã cảm nhận được địa vị bản thân quả thực đã phát sinh biến hóa rất lớn, bản thân đã không còn là một gã nội doanh đệ tử phải ngưỡng vọng những đại nhân vật nữa.

Hắn đột nhiên nhớ tới ngày đó khi Sang Sư ngắt đầu cười to, cuồng ngôn nói "Sở cầu của ta, trời đất mệnh mông này, không một kẻ nào có thể ở trên ta, sở cầu của ta, tình không rứt rở này, không một kẻ nào có thể nắm giữ mệnh ta!"

Một cỗ khí thể sục sôi xông lên lồng ngực hắn, nhân thân Lăng Phong tựa như có thể xông phá thương khung, xé nát sao trời: Ta sẽ nỗ lực, tiếp tục nỗ lực, để cho dưới tình không này, không có một ai phải khiến ta ngưỡng vọng!

Thừa dịp Băng Mặc Viễn đi chuẩn bị cơm trưa, Lăng Phong ngồi ở bên cạnh Băng Thần Tử, nhẹ nhàng đặt ba ngón tay lên mạch môn ở cổ tay hắn, Băng Thần Tử thấy vậy hiểu ra dụng ý của hắn, vội vàng nói:

- Không nên...

- Đại trưởng lão chó vợ, không có chuyện gì đâu!

Băng Thần Tử không thể tiếp tục cự tuyệt, hắn cảm nhận được có một cỗ lực lượng kỳ quái dừng mãnh tiến vào trong cơ thể mình, cỗ lực lượng này nhỏ bé mỏng manh như thể lúc nào cũng có thể đứt gãy, nhưng cảm giác mà nó mang lại thì mệnh mông như biển, sắc bén như kiếm, chân lực bản thân đứng trước cỗ lực lượng thần kỳ này hoàn toàn không thể sánh được. Loại chênh lệch này cũng không phải là chênh lệch lực lượng thuần túy, mà phẳng phất như đó là sự khác biệt về phẩm chất tiên thiên trời sinh.

Tựa như một đầu trâu nước huyết khí cường thịnh cùng với một đầu hổ con vừa mới sinh ra không lâu, hổ con tuy nhỏ bé, nhưng uy nghiêm trời sinh lại có thể khiến cho trâu nước hình thể lớn hơn nó rất nhiều không dám nhúc nhích.

Đây là lực lượng cổ quái gì vậy?

214. Chương 169: Diệu Dụng Của Cương Khí.

Băng Thần Tử hoảng sợ thầm nghĩ: Trước kia hắn cho rằng Lăng Phong muốn dùng chân lực trợ giúp chữa thương cho mình, như vậy sẽ tiêu hao rất nhiều chân lực, có khả năng gây bất lợi cho cuộc đại chiến đang tới gần, không ngờ rằng Lăng Phong sẽ sử dụng loại lực lượng cổ quái như thế.

Điều này khiến cho nội tâm hắn dâng lên từng cơn sóng lớn, bởi vì với kiến thức của hắn mà cũng không thể nào nhận ra được cỗ lực lượng này là gì.

Xích Luyện cương khí không ngừng lan rộng, đây cũng là lần đầu tiên Lăng Phong dùng nó để chữa thương cứu người. Cương khí không chỉ có thể rèn luyện thân thể của mình, nếu như truyền vào trong cơ thể người khác cũng có thể giúp cho thể trạng của họ cường tráng hơn.

Trong công pháp Thích Thiên Ách tặng cho hắn thậm chí còn ghi chép cả pháp môn lợi dụng cương khí để cường kiện thân thể của thai nhi khi còn ở trong cơ thể mẫu thân, đến khi vừa ra đời liền lập tức có được lực lượng chín trâu!

Cương khí mà Lăng Phong tu luyện ra hôm nay vẫn còn cực kỳ yếu ớt, nếu như người tiếp nhận chỉ cần có một chút kháng cự liền không thể nào tiến hành chữa thương được. May là Băng Thần Tử phối hợp vô cùng tốt nên lúc này mới không xuất hiện chút khó khăn nào. Băng Thần Tử cũng biết rõ Lăng Phong hoàn toàn không cần phải dùng loại thủ đoạn này để gia hại mình, cho nên cũng vô cùng bình tĩnh, thản nhiên tiếp nhận sự trị liệu của hắn.

Theo cương khí không ngừng chạy quanh, Băng Thần Tử kinh hỉ phát hiện ra khí huyết ngưng trệ trong cơ thể mình dường như phá vỡ được tầng đóng băng, bắt đầu xuất hiện một tia khí tức linh hoạt, theo sự lôi kéo của lực lượng từ bên ngoài truyền vào bắt đầu rục rịch lưu chuyển. Biến hóa tuy nhỏ nhưng lại khiến hắn vô cùng mừng rỡ, bởi vì nó đại biểu cho thương thể ứ đọng rất cực cũng xuất hiện một chút khôi phục. Mấy ngày nay bởi vì bị hai gã cao thủ đồng cấp đánh trọng thương, hắn hầu như đã trở thành phế nhân, bây giờ xuất hiện dấu hiệu bình phục sao có thể không vui cho được?

Hắn không hề biết, so với hắn thì Lăng Phong lại càng kinh hỉ hơn nhiều, nương theo khoảng cách cương khí dừng mãnh tiến vào cơ thể đối phương càng ngày càng dài, Lăng Phong dần dần cảm thấy có phần khó thể tiếp tục được. Tựa hồ cảm ứng được loại tình huống này, một chút chân lực bên trong khí ban của cơ thể thuận thể theo đó mà chuyển hóa thành Xích Luyện cương khí, tốc độ chuyển hoá Xích Luyện cương khí so với ngày thường toàn tâm toàn ý tu luyện thậm chí còn nhanh hơn một chút.

Lăng Phong cực kỳ kinh ngạc, loại biến hóa này cũng không hề thấy ghi chép ở trên công quyết, trầm tư suy nghĩ một phen, Lăng Phong cuối cùng đành đem nó quy kết vào tác dụng của Tinh Diễn quyết. Chắc hẳn loại chân võ quyết thần kỳ Sang Sư truyền thụ này còn có những biến hóa mà mình không biết.

Dần dần, Xích Luyện cương khí chuyển quanh thân thể Băng Thần Tử một vòng, chân lực cũng đình chỉ chuyển hóa biến ảo, lúc này Lăng Phong mới từ từ thu tay lại.

Trên mặt Băng Thần Tử đã hiện một chút huyết sắc, hần kinh ngạc nhìn Lăng Phong, mãi cho đến khi trên mặt Lăng Phong hiện lên biểu tình khó hiểu, hần mới đột nhiên đứng lên khom lưng thật sâu, thở dài nói:

- Lần này ta thực sự chịu phục rồi!

Lăng Phong cả kinh, cuống quýt đưa tay nâng hần dậy.

Băng Thần Tử cũng là hạng người lòng dạ cao ngạo, thậm chí ngay cả Thánh Vực cường giả như Kiều Sâm Đặc cũng không được hần để vào mắt, bây giờ làm ra cử động như vậy, có thể nghĩ hần nể phục Lăng Phong đến thế nào. Lúc này vừa vận Băng Mặc Viên mang theo thức ăn lên lầu, Lăng Phong vẫn còn có chút xấu hổ, Úc Vi thấy vậy bèn thừa cơ nói:

- Giờ đã không còn sớm, mọi người trước tiên hãy dùng cơm đi đã!

- Úc giáo quan, người cũng ngồi xuống luôn đi!

- Thế này...

Úc Vi hơi do dự, nhưng nhìn thấy ánh mắt cười cười như khen ngợi của Băng Thần Tử, nàng hoàn toàn hiểu rằng bởi vì có Lăng Phong ở đây nên mình mới có cơ hội như vậy, vì thế cũng không nhiều lời, nhẹ nhàng ngồi xuống nói:

- Đa tạ đại trưởng lão!

Đường đường là thành chủ Băng Phong thành vậy mà lúc này dường như đã biết thành một gã sai vặt trong tửu lâu, ở một bên hầu hạ bày biện đồ ăn, nhưng nhìn về mặt hần từ đầu đến cuối vẫn luôn tràn trề tươi cười, hiển nhiên tâm tình rất tốt, không hề có nửa phần gượng ép. Chỉ cần có thể khiến Băng gia giải trừ nguy cơ trước mắt, đừng nói là bưng cơm rót nước, cho dù là làm cu li mấy năm hần cũng chịu!

Thức ăn trên bàn đầy đủ các loại, mặc dù không quá xa xỉ, nhưng có cả phi cầm tẩu thú, du ngư sơn trân, cực kỳ phong phú. Cho dù phải ở trong Cung Phụng Các, Băng Thần Tử thân là cột trụ tinh thần của Băng gia vẫn được hưởng đãi ngộ vượt xa người thường, đây chính là chỗ tốt do thực lực mang đến.

- Tới nào, đây là Ô Cốt Sò Thang nấu bằng Tử Linh Thảo được vận chuyển từ Thú Thần bình nguyên tới, Lăng tiên sinh, người nếm thử đi.

Băng Mặc Viên vô cùng ân cần đem một chén đầy Ô Cốt Sò Thang tràn ngập hương vị nồng nàn bưng trước mặt Lăng Phong. Chớp mũi Lăng Phong khẽ ngửi ngửi, sắc mặt đột nhiên biến đổi:

- Đây là canh gì?

Băng Mặc Viên sững sốt, khó hiểu hỏi lại:

- Ô Cốt Sò Thang, sao vậy?

Lăng Phong hết sức cẩn thận nếm thử một ngụm, chợt đem cả ngụm canh nhổ ra rồi nói:

- Bên trong canh này có độc!

Băng Mặc Viên giật mình, nói:

- Không có khả năng! Tử Linh Thảo này có công hiệu tăng cường khí lực, tẩm bổ khí huyết. Mấy ngày nay phong tỏa cửa thành, lương dự trữ trong Cung Phụng Các cũng không còn nhiều lắm, chỉ khi nào nấu canh cho đại trưởng lão bồi dưỡng mới có thể lấy ra một ít, sao lại có độc được chứ?

Hần vội vàng phân bua, nếu như canh có độc, vậy chẳng phải nói thứ mấy ngày nay đại trưởng lão uống đều là độc được sao?

- Mặc Viên, không cần phải gấp, Lăng tiên sinh nói như thế tất nhiên là có đạo lý của mình.

Phản ứng của Băng Thần Tử bình tĩnh hơn nhiều, nhẹ nhàng xua tay về phía Băng Mặc Viên, sau đó chăm chú nhìn Lăng Phong.

Lăng Phong cẩn thận dùng đũa gấp ra một cây được thảo đen thui bên trong chén canh, nói:

- Đây không phải là Tử Linh Thảo, mà là một loại dược thảo vô cùng giống, lớn lên cùng Tử Linh Thảo, tên là Tử Minh Thảo. Hai loại dược thảo này khi chế biến sẽ có cùng một loại mùi vị giống nhau, thế nhưng hiệu dụng lại không như vậy. Tử Minh Thảo nghiêm ngặt mà nói cũng không thể coi là độc dược, nếu dùng nó thoa ở vết thương ngoài da sẽ có công hiệu cầm máu rất tốt, là thánh phẩm chữa thương nhất đẳng, nhưng nếu dùng để uống mà nói...

Thân là Thuật Luyện Sư, Lăng Phong có sự lý giải rất sâu đối với những nguyên liệu trong thiên hạ, hơn nữa dọc theo đường đi ở chung một chỗ với Bối Nạp Thông hần cũng tích lũy được không ít tri thức về dược lý. Cho nên lúc này hần cứ chậm rãi mà nói, không cho người khác có nửa phần hoài nghi.

Lời Lăng Phong còn chưa nói hết, Băng Mặc Viễn đã hít một hơi lạnh khí, thảo nào mấy ngày này vết thương của đại trưởng lão chẳng những không thấy khá lên, mà ngược lại càng có xu hướng nghiêm trọng hơn, cho dù không hiểu gì về dược lý, hần cũng biết đến khi khí huyết ngừng lưu động thì sẽ có chuyện gì xảy ra.

- Mặc Xa, là ai phụ trách đồ ăn cho ta?

Băng Thần Tử buông đũa trong tay xuống, trầm giọng hỏi.

- Là Thụy Tùng trưởng lão!

- Thụy Tùng?

Trầm tư một lát, Băng Thần Tử lắc lắc đầu nói:

- Không phải là hần, thời gian hần tiến vào Cung Phụng Các so với ta cũng không kém bao nhiêu, đối với phẩm tính của hần, ta vẫn tự tin là vô cùng hiểu rõ, hần không có khả năng làm ra sự tình gây nguy hại đến Băng gia như thế này được. Thế nhưng hần trời sinh tính tình có phần tùy tiện, lộ ra sơ hở để kẻ khác thừa cơ cũng khó tránh.

Băng Mặc Viễn lập tức đứng lên, vội vàng nói:

- Ta liền đi phân phó người tăng cường phòng bị với đồ ăn!

- Thành chủ!

Lăng Phong lên tiếng ngăn cản hần, khẽ cười nói:

- Nếu như chúng ta đã biết về Tử Minh Thảo, chỉ cần ngừng không dùng nó nữa là sẽ không có tác dụng gì, ngược lại chúng ta còn có một cơ hội để vạch trần và bắt giữ nội quỷ.

Nhân tình Băng Thần Tử sáng lên, nói:

- Ý của ngươi là?

- Tương kế tựu kế!

...

Tầng dưới cùng của Tu Luyện Các, Lăng Phong ngồi ở giữa, bên người là Khải Ân cùng với ba người Hạ Á đứng đó. Phía dưới một mảnh đồng nghị, chính là cung phụng trưởng lão cùng với các đệ tử trọng yếu, trận chiến ngày đó giữa Băng Thần Tử cùng với Lăng Phong, trong số bọn họ có không ít người đã từng tận mắt chứng kiến, bây giờ khi thấy Lăng Phong đột ngột chiếm lấy ghế chủ vị thì không khỏi cảm thấy thất kinh.

Nếu không phải có Băng Mặc Viễn đứng ngay bên, bọn họ hầu như đã muốn dâng lên sóng to gió lớn. Thế nhưng dù vậy, vẫn có người nhịn không được nhảy ra hét lên:

- Phụ thân, kẻ phản bội này vì sao lại xuất hiện ở đây?

Nhân thần Lăng Phong ngưng trọng, trên người tuôn ra sát khí mãnh liệt, kẻ vừa lên tiếng không phải ai khác, chính là Băng Hạo! Cố gắng nhịn nhịn, Lăng Phong gắt gao khắc chế xung động trong lòng, lúc này nội quỷ còn chưa xuất hiện, tốt nhất vẫn không nên đá thảo kinh xà.

- Hồn trưởng!

Bằng Mạc Viễn nổi giận quát lên một tiếng:

- Trong hội nghị, không có cha con, chỉ có tôn ti! Lui ra!

215. Chương 170: Kiếm Khí Kinh Người .

- Vâng!

Bằng Hạo nao núng một chút, biểu tình lướt qua một tia phần nộ mờ mờ, hấn chậm rãi khom người lui xuống:

- Thành chủ đại nhân, nô tài kia ngày xưa chạy khỏi Bằng Phong thành chúng ta, hiện tại lại dám ngênh ngang trở về, lẽ nào hấn thực sự coi thường Bằng gia chúng ta đã xuống dốc đến mức mèo chó cũng có thể tùy tiện tới cửa khi nhục hay sao? Hừ hừ, việc này mà truyền ra ngoài chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười Bằng gia chúng ta quá mức nhu nhược?

Thanh âm của hấn sắc bén, tràn ngập ý nghĩ khiêu khích chia rẽ, quả nhiên, không ít người ở đây lộ ra thần sắc tức giận. Bọn họ không giống nhóm người Bách Thanh, đối với trận chiến ba chiêu kinh thể hãi tục kia của Lăng Phong, nhóm người Bách Thanh hoàn toàn cảm thấy hưng phấn, thậm chí còn có cảm giác vinh dự lây. Nhưng đối với những cung phụng đệ tử cùng với trưởng lão này, Lăng Phong chẳng khác nào hung hăng giẫm lên đầu bọn họ một cước, đem tôn nghiêm mà Cung Phụng Các vô cùng vất vả mới tạo dựng được giẫm đạp dưới chân.

Sau khi trải qua sự kiện kia, nội bộ Bằng gia thậm chí còn truyền ra lời đồn đại, đường đường cao thủ của Cung Phụng Các lên hết cũng không ngăn được một mình Lăng Phong! Đây chẳng khác nào không chút lưu tình nhổ thẳng một bãi nước bọt lên mặt bọn họ, như thế họ sao có thể nhịn nổi?

Lúc này, mặc dù thủ pháp gây xích mích của Bằng Hạo rất thấp kém, nhưng nhất thời vẫn khơi dậy được cảm xúc của quần chúng.

- Đúng vậy, bắt kẻ phản bội này lại!

- Bắt lại! Xử theo gia quy!

- Bằng gia chúng ta chẳng lẽ ngay cả thằng nhóc miệng còn hôi sữa cũng có thể khi nhục sao? Liệt tổ liệt tông Bằng gia ở trên, hãy mở mắt ra mà xem đi!

Sắc mặt Bằng Mạc Viễn dần dần trầm xuống. Mắt thấy âm thanh náo loạn càng lúc càng ầm ĩ, hấn bèn gầm lên một tiếng:

- Tất cả câm miệng cho ta!

Bằng gia phép tắc thâm nghiêm, cho dù là Bằng Thần Tử thì cũng không can thiệp vào những quản lý hằng ngày tại Bằng Phong thành của Bằng Mạc Viễn, uy nghiêm của hấn ở đây rất lớn, một tiếng gầm này liên tục tiếp khiến đại sảnh trở nên yên tĩnh.

Nhân thần bằng lãnh đảo qua mọi người, cuối cùng dừng lại ở trên mặt Bằng Hạo, trong biểu tình của Bằng Mạc Viễn để lộ ra thất vọng cùng thống hận không gì sánh được: Nghiệt tử này! Nếu không phải vì nghiệt tử này, Lăng Phong cũng đâu có bỏ đi, hiện tại Bằng gia đã có được một thiên tài đến mức nào? Vừa nghĩ tới tu vi hôm nay của Lăng Phong, hấn liền nhin không được đau đớn như cắt da cắt thịt, một cường giả có thể chống lại Thánh Vực, cũng bởi vì nghiệt tử này mà bỏ đi khỏi Bằng Phong thành!

Nhất là sau đó, Bằng Mạc Viễn phái người điều tra những sự tích của Bằng Hạo ở trong Bằng Phong thành, lại càng tức đến chân tay run rẩy, ức hiếp lương dân, hoành hành vô đạo, bất cứ một tội lỗi nào nếu như dựa theo gia quy của Bằng gia cũng đủ để đem hấn đánh chết!

Mạnh mẽ nén lửa giận đã bốc lên đến tận đầu xuống, Bằng Mạc Viễn đột nhiên xoay người, trước hàng trăm cặp mắt như đại ra bên dưới, hướng về phía Lăng Phong bái thập sâu:

- Phụng lệnh đại trưởng lão Bằng Thần Tử, mời Lăng tiên sinh tiếp nhận chức vụ đại trưởng lão!

Yên tĩnh!

Yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi!

Băng Hạo càng trừng trừng hai mắt như thấy ngày tận thế, hầu như cho rằng mình còn đang ở trong mơ!

Một lát sau, bầu không khí áp lực tới cực điểm bất chợt nổ tung, trong phòng truyền ra một rừng âm thanh kháng nghị như tiếng sấm:

- Thành chủ đại nhân, không phải ngài đã bị kẻ khác bịt mắt đẩy chứ, kẻ phản bội này tuyệt không thể trở thành đại trưởng lão kế nhiệm được!

- Đúng vậy, tuyệt không thể! Bất kỳ ai cũng có thể, nhưng hắn thì không thể!

- Chúng ta muốn gặp đại trưởng lão, xin đại trưởng lão tự mình nói rõ!

Băng Hạo lộ ra một tia thần sắc vui mừng quý bí, hắn ngửa mặt lên trời bi thương rống lên:

- Xin đại trưởng lão ra đây nói cho minh bạch! Lẽ nào trăm năm cơ nghiệp Băng gia ta lại rơi vào tay một kẻ nô tài phản bội hay sao?

Thanh âm oán giận náo loạn vang vọng khắp bốn phương. Cho dù ngay cả Băng Mặc Viễn cũng không thể trấn áp nổi.

- Hừ!

Một tiếng hừ trầm thấp từ trên cánh cửa nối thông lên cầu thang tầng hai truyền xuống, Băng Thần Tử dưới sự nâng đỡ của Úc Vi run rẩy đi xuống, mỗi khi hắn tiến lên một bước thân thể đều run lên bần bật, sau đó lại hung hăng thở dốc một hồi rồi mới tiếp tục đi được, bộ dáng như đèn sắp hết dầu, lúc nào cũng có thể ngã xuống được.

Mắt thấy hắn xuất hiện với dáng dấp này, thanh âm huyền náo hỗn loạn thoáng cái trở nên yên tĩnh, đám đệ tử cung phụng vẫn bảo trì tư thế hơi cúi đầu khi đứng trước mặt hắn, nhưng dư quang ở khóe mắt bọn họ vẫn không nhịn được len lén nhìn trộm Băng Thần Tử.

Chu Cương Liệt vẫn lười biếng ở một bên ngắm nhìn phản ứng của đám người Băng gia lúc này mới mới lấy lại vài phần tinh thần, hắn âm thầm mắng trong lòng: Lão già này thật là một diễn viên trời sinh, so với hành động của Chu đại gia nhà ngươi còn muốn cao hơn một bậc.

Trải qua trị liệu của Lăng Phong, tuy rằng thương thế Băng Thần Tử chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng tuyệt không thể có biểu hiện bất kham như vậy được, cách thức xuất hiện trên sân khấu thế này chính là do bọn họ đã bàn bạc với nhau từ trước. Ngay cả đám người Lăng Phong biết rõ mọi chuyện sau khi nhìn thấy cũng không khỏi cảm thấy giật mình, thiếu chút nữa tưởng rằng thương thế của hắn đột nhiên chuyển xấu.

- Đại trưởng lão, thương thế của ngài?

Có một vị trưởng lão nhịn không được khiếp sợ hỏi.

Nhẹ nhàng phát phát tay, Băng Thần Tử mệt mỏi liếc mắt quét qua mọi người, hắn chậm rãi nói:

- Sau trận chiến ấy bản thân ta bị trọng thương, vốn tưởng băng vào chân lực tinh tu nhiều năm có thể khôi phục lại được, từ đó tiếp tục che chở cho Băng gia chúng ta thoát khỏi khốn cảnh lần này, thế nhưng hiện tại xem ra tình huống không ổn rồi!

Thanh âm của hắn trầm thấp:

- Lăng Phong thiên phú tuyệt giai, trận chiến ngày ấy trong các ngươi cũng đã có rất nhiều người tận mắt chứng kiến. Khó có được hắn khảng khái quên đi hiềm khích lúc trước, bất kể những thương tổn mà Băng gia ta đã gây cho hắn. Quyết định để hắn kế nhiệm là do ta cân nhắc rất lâu mới đưa ra, nếu như không ngoài dự liệu của ta, tin rằng hắn nhất định có thể mang theo Băng gia quét khỏi một lần nữa!

- Trong các ngươi có ai còn dị nghị gì không?

Nếu như nói Băng Mặc Viễn là người đứng đầu một thành, thì Băng Thần Tử chính là hạch tâm tinh thần của toàn bộ Băng gia! Mỗi một câu của hắn đều được người Băng gia coi như thần ý chí cao mà thi hành. Lúc này mặc dù trong lòng có rất nhiều nghi ngờ, thế nhưng nhất thời vẫn không có người nào can đảm đứng ra phản đối.

Trong một mảnh im lặng, Thụy Tùng trưởng lão đứng ra, không cam lòng nói:

- Đại trưởng lão, dù sao cũng chính là hắn rời bỏ Băng gia, quyết định như vậy có phải...

Băng Thần Tử quét mắt liếc nhìn hắn, phát tay nói:

- Ý ta đã quyết! Lăng Phong tuy rằng thoát ly khỏi Băng Phong thành chúng ta, thế nhưng từ nhỏ hắn lớn lên ở huấn luyện doanh, cảm tình đối với Băng Phong thành không thể nghi ngờ, việc này cứ quyết định như vậy đi!

Ngữ khí kiên định, không thừa chỗ cho một chút hoài nghi nào.

Thụy Tùng ngẩng ra, hung hăng giậm chân rồi lui về chỗ cũ, hắn biết một khi Băng Thần Tử dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện tức là đại biểu không cho kẻ nào được phép dị nghị, dù cho quan hệ giữa mình và hắn tốt đẹp nhưng cũng không có khả năng lay động quyết định của hắn. Thấy Thụy Tùng trưởng lão luôn được tôn kính từ trước tới nay cũng phải chật vật quay về, đám người còn lại dù có ý định cũng không dám đứng ra nhiều lời.

- Được rồi!

Băng Thần Tử mệt mỏi nói:

- Mặc Viễn, dâng ngọc bài đại trưởng lão lên!

- Vâng!

Băng Mặc Viễn hơi khom người hai tay nâng quá đỉnh đầu, dâng lên một ngọc bài màu đen có điêu khắc lược đồ thu nhỏ của Băng Phong thành. Lăng Phong đứng dậy đưa hai tay tiếp lấy. Đám người phía dưới thấy trên mặt hắn vẫn giữ biểu tình bình tĩnh như cũ thì đều âm thầm tức giận, cho dù thực sự là thiên tài tu luyện, trước khi trở thành cường giả chân chính cũng không nên cao ngạo như vậy chứ, đại trưởng lão thực sự có chọn đúng người không?

- Được rồi, đang ở thời khắc phi thường, tất cả các nghi thức đều bỏ đi!

Băng Thần Tử tựa hồ như nói liên tục mấy câu đã là cố hết sức, bèn ra hiệu cho Úc Vi dìu hắn quay về.

Lúc này Băng Mặc Viễn để cho mọi người tán đi, đám đông đứng yên một lúc mới lục tục giải tán, nếu như nhìn kỹ có thể thấy được trong mắt họ đều toát lên sự ngạc nhiên, bàng hoàng cùng thất vọng.

- Lăng trưởng lão, có nhìn ra được ai đáng nghi trong đó không?

Đợi sau khi toàn bộ mọi người rời khỏi, Băng Mặc Viễn nhỏ giọng hỏi.

- Thành chủ không cần khách khí như vậy, ta đảm nhiệm chức vụ đại trưởng lão bất quá chỉ là kẻ tạm thời, lừa gạt tai mắt mọi người mà thôi.

Lăng Phong khoát khoát tay, nói:

- Nhân tâm khó dò, chỉ thoáng qua như vậy rất khó nhận ra kẻ nào hiểm nghi. Bất quá, khi thời gian vừa tới, kẻ đó là ai tự nhiên sẽ hiện hình!

Trên tầng cao nhất, không còn ngoại nhân nên Băng Thần Tử cũng không ngại trang thành dáng dấp hết hơi như hồi nãy nữa, trong mắt hắn hàn quang mơ hồ, ngưng trọng nói:

- Như vậy có thể lừa gạt được nột quỹ không?

- Hắn là không có kẻ hở, chúng ta chỉ cần kiên trì chờ đợi một thời gian là được.

Lăng Phong tự tin nói:

- Giản Hạ hai nhà liên thủ mà đến, bọn họ so với chúng ta còn gấp hơn, e rằng ngay khi có được tin tức xác thực nhất định sẽ nhanh chóng động thủ. Nội quỹ kia có thể biết nhiều tin tức cơ mật như vậy, chắc hẳn thân phận sẽ không quá thấp, chắc chắn là người có mặt trong đại sảnh ngày hôm nay! Chúng ta liên thủ diễn một màn kịch này, hẳn vô luận thế nào cũng sẽ nghĩ biện pháp để truyền tin tức ra ngoài!

- Hừ, nếu để ta điều tra ra được đến tột cùng là ai thì...

Gương mặt Băng Mặc Viễn khẽ đan lại, hiển nhiên đã động sát khí.

- Thứ ăn cây táo rào cây sung này, dĩ nhiên không thể giữ lại trong gia tộc được!

Băng Thần Tử nhẹ nhàng phẩy tay áo một cái, nhân thần phức tạp nhìn Lăng Phong: Thiên phú tu luyện cao như vậy đã là cực kỳ khó có rồi, không nghĩ tới ngay cả tâm trí cũng vô cùng xuất sắc, ài, mất đi hẳn sẽ là nỗi đau vĩnh viễn của Băng gia!

- Hai ngày này tất cả mọi việc cứ diễn ra như cũ, chờ sau khi mọi người bình tĩnh lại thì dần dần thả lỏng cảnh giới, để cho nội quỹ có cơ hội đem tin tức truyền ra ngoài. Mặt khác...

Lăng Phong suy nghĩ một chút, quát lên:

- Lâm Kỳ!

- Có thuộc hạ!

- Người ra đứng thủ ở cửa thành, nếu như bọn họ đến liền do người âm thầm an bài chỗ nghỉ chân cho họ, không được để lộ!

Nhân thần nhóm người Băng Thần Tử đột nhiên sáng ngời, họ thật không ngờ nguyên lai Lăng Phong vẫn còn an bài ở phía sau!

...

Hai ngày này, Lăng Phong thường xuyên dùng Xích Luyện cương khí trợ giúp Băng Thần Tử trị liệu thương thể, dần dần tổng số cương khí trong cơ thể hắn đã từ nhỏ như sợi tóc trở thành một đường to như hạt đậu xanh, xu thế tăng trưởng vô cùng khả quan. Bất quá theo thương thể của đại trưởng lão dần dần khỏi hẳn, cương khí trong cơ thể cũng không hề bị tiêu hao trên diện rộng, từ đó khiến cho tốc độ chuyển hoá chân lực cũng giảm xuống rất nhiều.

Với tình huống như vậy, Lăng Phong cũng chỉ có thể cười khổ, chung quy không thể vì việc tu luyện của mình mà thương thể của đại trưởng lão vĩnh viễn không khỏi hẳn được? Bất quá lần này chữa thương cũng đã tạo cho Lăng Phong một kinh nghiệm rất tốt, xem ra sau này sự tình giúp người chữa thương nên làm càng nhiều càng tốt.

Sau khi khỏi hẳn, vì để kế hoạch càng thêm kín kẽ như thiên y vô phòng, Băng Thần Tử dứt khoát quyết định chờ thêm hai ngày nữa để nội quỹ triệt để yên tâm. Ở mãi trong Tu Luyện Các cũng cảm thấy nhàm chán, Lăng Phong tâm tư khê động, nghĩ đến nội cốc trong Băng Phong cốc!

Lúc trước ngoài ý muốn thu được nhựa La Hâm, thứ đó không chỉ có thể khôi phục được tinh lực, đối với cường kiện gân cốt cũng có kỳ hiệu vô cùng, Huyết Sát Vệ hôm nay ai cũng phụ tu Vô Cốt Nhu Thân, đồng thời dựa vào La Hâm đan để giúp cho tiến cảnh của họ tiến triển cực nhanh. Nhớ lại trước khi rời khỏi Mật Vân Túc đã đem toàn bộ La Hâm đan hiện có đưa cho Cố Dao, Lăng Phong bèn quyết định một lần nữa đi vào nội cốc kiếm một ít.

Có nhóm người Khải Ân cùng với Băng Thần Tử tọa trấn, Lăng Phong tin rằng cho dù Giản Hạ hai nhà một lần nữa đánh tới cũng nhất định không kiếm được chỗ tốt, bởi vậy hắn cũng phóng tâm mà đi tới Băng Phong cốc. Ra khỏi cửa thành tới được Băng Phong cốc bất quá cũng chỉ ba mươi km lộ trình, với tu vi hôm nay của Lăng Phong, toàn lực thi triển Thác Bộ chỉ trong chớp mắt là tới.

Từ khi Giản Hạ hai nhà đánh tới, Băng gia dưới sự bắt buộc dĩ mới rút lại toàn bộ sản nghiệp, những đệ tử của huấn luyện doanh ngoại trừ những người có tu vi đủ tiêu chuẩn, còn lại giải tán toàn bộ. Lấy nhân mạch Băng gia kinh doanh nhiều năm tại Băng Phong thành, muốn cho các đệ tử ẩn núp cũng không phải

là chuyện khó. Bất quá nếu như lần này không đẩy lùi được địch nhân đánh tới, sợ rằng những đệ tử này từ nay về sau cũng sẽ trở thành thường nhân, không còn cơ hội để thay đổi số phận nữa.

Đối với địa phương mà mình đã sinh sống hơn mười hai năm, Lăng Phong tồn tại một cảm tình rất sâu nặng. Đến khi nhìn thấy cảnh tượng tan hoang đổ nát trước mắt, hắn nhin không được híp mắt nghĩ...Giãn gia, Hạ gia, các người đáng chết!

Thu lại đầy bụng tức giận, Lăng Phong một đường đi hướng vào trong nội cốc. Mặc dù nội lúc này đang bị vụ khí bao phủ, người thường tiến vào đó rất có khả năng sẽ bị ma thú công kích, nhưng Lăng Phong tự nhiên sẽ không để ý. Hiện tại nếu như song phương gặp phải nhau, chân chính cần phải lo lắng lại chính là ma thú chứ không phải hắn.

Thân hình như điện, phá vỡ tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc, trước khi tới đây Lăng Phong đã mang theo một chiếc la bàn, dựa theo chỉ hướng trên la bàn, Lăng Phong thuận lợi tìm được mảnh rừng rậm mà mình đã tiến vào lần trước. Trước khi rời khỏi nơi này, Lăng Phong đã lưu tâm một vài ký hiệu đặc biệt, lần này dựa theo đó nên tìm đến vô cùng thuận lợi.

Khi thấy được một bụi cây có hình dáng như một khối cầu màu nâu hiện ra trước mặt, Lăng Phong cười cười. Tìm được rồi! Bất quá lại có một việc khiến hắn khó xử...xương cốt ma thú! Loại nhựa La Hâm này phải dùng đến xương cốt của ma thú đã ngoài ngũ tinh mới có thể đựng được, trước khi đến đây Lăng Phong lại quên mất không chuẩn bị điểm này.

Đã vậy chỉ có thể đi kiểm, ngẫm lại, Lăng Phong tiếp tục đi hướng về sâu bên trong cánh rừng. Từ kinh nghiệm lần trước, hắn biết rằng càng xâm nhập vào sâu, đẳng cấp ma thú bên trong càng cao, rất dễ tìm được thứ thích hợp để mình sử dụng.

Bên tai truyền đến tiếng gió thổi vù vù, phàm là dây leo cây cối chặn đường, Lăng Phong chẳng qua chỉ nhẹ nhàng vung tay lên, mấy đạo kiếm mang tỏa ra ngân quang rực rỡ liền đã bay ra, thoải mái loại bỏ những cản trở phía trước.

Đột nhiên, thân ảnh của Lăng Phong dừng lại, hắn chú ý tới một thi thể ma thú ở dưới một gốc cây. Sau khi tiến lại gần, Lăng Phong đại hỉ, là Quỷ Ngưu! Loại ma thú này toàn thân ám kim sắc, thể tích gấp sáu lần trâu nước tầm thường, lực lượng cường đại, đạt tới lục tinh.

Ở trong rừng rậm, ma thú tàn sát nhau là vô cùng bình thường, Lăng Phong vẫn không hề nghi ngờ nguồn gốc của cỗ thi thể Quỷ Ngưu này, hắn chỉ biết có được một đồng xương cốt lớn như thế hắn là đã đủ cho mình dùng rồi. Lăng Phong vui vẻ mổ thân thể Quỷ Ngưu ra, nhưng ngay khi chuẩn bị rút lấy xương, động tác của hắn đột nhiên dừng lại...vết thương!

Ở bụng Quỷ Ngưu có một đạo vết thương cực kỳ mãnh, vết thương chỉ hiện lên hình dáng của một hồng tuyến tinh tế, nếu như không phải Lăng Phong định mổ thi thể Quỷ Ngưu thì không thể nào nhận thấy được. Nhú mảy thoáng suy nghĩ một chút, Lăng Phong co tay rồi búng ra, một đạo kinh phong nhẹ nhàng đánh vào miệng vết thương, trong sát na này, một luồng máu bắn ra, vết thương kia theo đó mà toạc sang hai bên, máu tươi như mũi tên bắn cao lên hai trượng, nếu như không phải Lăng Phong né tránh đúng lúc thì đã bị máu tươi đầy người.

Kiểm khí thực là sắc bén!

Lúc này mới Lăng Phong xác định vết thương của nó là kiếm thương, hơn nữa người tạo ra kiếm thương đó tuyệt đối là siêu cấp cao thủ! Có thể nhìn ra được người này căn bản không coi Quỷ Ngưu là đại địch gì cả, chẳng qua chỉ tùy ý xuất kiếm, kiếm khí liền ẩn thật sâu vào trong bụng nó, đem nội tạng của nó triệt để nghiền thành máu loãng. Lúc này mới có một màn khi mình bần kinh phong vào, liền kích phát cho vết thương toạc ra như thế!

Lăng Phong tự nghĩ nếu như mình toàn lực xuất kiếm cũng có thể đạt được uy lực này, nhưng tuyệt đối không thể làm nhẹ nhàng như thế được.

Người này đến tới cùng là ai, có được kiếm thuật như vậy, vì sao lại tới Băng Phong cốc?

216. Chương 171: Song Dực Oa Hoàng .

Bên ngoài thì Băng gia gặp biến, trong Băng Phong cốc lại xuất hiện một cao thủ như thế, trong lòng Lăng Phong buộc phải tỉ mỉ suy ngẫm một phen, hẩn tạm thời bỏ qua dự định đi kiếm xương cốt ma thú, tiếp tục tiến về phía trước xem sao.

Một đường đi tới, một màn nhìn thấy khiến cho trong lòng Lăng Phong càng thêm lo lắng. Hầu như cứ cách một đoạn lại có một đầu ma thú bỏ mạng tại chỗ, tỉ mỉ xem xét qua thì những vết thương không hề có chút khác biệt nào, toàn bộ đều là một kiếm mất mạng!

Người xuất kiếm lựa chọn thời cơ, không chế lực lượng quả thực là đã tuyệt diệu tới cùng cực!

Rốt cục, ngay khi trước mắt hiện ra thi thể của ba con Điều Tình Xích Hồ nằm sắp ở đó, sự cẩn thận của Lăng Phong đã được đề cao tới cực điểm!

Không hề ngoại lệ, ba con Điều Tình Xích Hồ thực lực đạt tới cửu tinh này cũng đồng dạng đã chết đến mức không thể chết hơn, mà vết thương trí mệnh của chúng vẫn đồng dạng là kiếm thương. Kiếm thương lần này nổi lên rất quái dị, xuất hiện ở giữa trán của chúng, nếu như tỉ mỉ quan sát mà nói, sẽ phát hiện ra ba đạo kiếm thương này đều nằm trên cùng một đường ngang!

Là một cao thủ tu luyện kiếm thuật, Lăng Phong tự nhiên minh bạch, điều này đại biểu cho vị cao thủ kia giết chết ba con Điều Tình Xích Hồ chỉ bằng một kiếm!

Một kiếm, ba con cửu tinh ma thú bị mất mạng!

Đối mặt với kiếm thuật bậc này, Lăng Phong cũng chỉ có thể lác mắt lú lười. Sau khi kiểm tra xung quanh một phen, hẩn bỗng giật mình, phía trước truyền đến một cỗ ba động tinh thần cường liệt. Nương theo đó còn có những tiếng bạo tạc kịch liệt.

Có chiến đấu!

Lăng Phong không suy nghĩ nhiều, toàn lực thi triển Tiên Tật chạy hướng về phía đó.

Ngũ thải quang mang rực rỡ bay lượn, âm thanh bạo tạc liên tiếp không ngừng. Lọt vào trong tầm mắt là một màn khiến cho Lăng Phong suýt chút nữa không thở nổi. Đang chiến đấu ở giữa sân lại chính là một người mà mình quen biết...Hằng Trùng. Tay hẩn nắm Cự Khuyết kiếm, toàn thân đều tản ra kiếm mang gai mắt, kiếm ý nồng đậm như xông phá thương khung, kẻ khác dù chỉ liếc mắt nhìn qua cũng cảm thấy hai mắt đau đớn.

Lăng Phong lập tức minh bạch, những ma thú vừa rồi khẳng định là chết trong tay hẩn, với cảnh giới kiếm thuật cao siêu của hẩn, thi triển kiếm thuật có được lực sát thương như vậy cũng không kỳ quái.

Thế nhưng vì sao Hằng Trùng Kiếm Thánh lại một mình tới Băng Phong cốc?

Tuy rằng không nghĩ ra, nhưng những lo lắng trong lòng Lăng Phong rốt cuộc cũng được trút xuống. Muốn nói Giản Hạ hai nhà có thể mời được Hằng Trùng xuất thủ đối phó với Băng Phong thành, dù thế nào Lăng Phong cũng không thể tin được.

Đối địch cùng với Hằng Trùng chính là một con ma thú tướng mạo kỳ dị, con ma thú này toàn thân một màu ngân bạch, ở hai bên chạy dọc theo thân thể tròn lẳn là đôi cánh ve trong suốt dài bằng nửa chiều dài một cánh tay, trên đỉnh đầu là một đôi mắt to đùng, nhưng con ngươi bên trong thì lại nhỏ như hạt đậu, nhìn qua có chút buồn cười. Thế nhưng Lăng Phong lại không thể nào cười nổi, thậm chí còn có một luồng khí lạnh từ gan bàn chân bốc lên: Là Song Dực Oa Hoàng! Một con Song Dực Oa Hoàng tiến hóa hoàn chỉnh mà Sang Sư đã từng đề cập tới! Hơn nữa, con Song Dực Oa Hoàng này dĩ nhiên lại chặn đánh Hằng Trùng!

Từng đạo quang mang ngân sắc từ bên ngoài thân thể hình tròn của Song Dực Oa Hoàng bắn về bốn phía, trong không khí tràn ngập những âm thanh sắc nhọn chói tai. Những âm thanh như tiếng rít này hoàn toàn là do không khí bị lực lượng cực lớn chèn ép mà hình thành. Phảng phất như có thể trực tiếp đâm vào sâu thẳm linh hồn của người ta. Cách xa đến mười trượng, khi nghe được âm thanh này Lăng Phong vẫn cảm thấy ngũ tạng lục phủ phảng phất như sôi trào, khó chịu phát buồn nôn.

Đứng đối diện ma thú, Hằng Trùng chìa kiếm về phía trước, nhân thần ngưng trọng như núi, thân thể không chút nhúc nhích, tựa hồ chỉ cần hơi có một chút dị động là đều có khả năng gặp phải một kích sấm sét!

Chạy vòng bốn xung quanh một người một thú chính là bốn con nguyên tố ma thú, phân biệt là Hồng Ban Điều, Lục Sí Kim Thiềm, Thâm Hải Khổng Tì Muội, Đằng Xà. Bốn loại ma thú này đều là nguyên tố ma thú, hơn nữa đều có được cửu tinh thực lực! Chúng đang điên cuồng công kích về phía Hằng Trùng, thiên phú kỹ năng của từng con tung ra phẳng phất như vô cùng vô tận, khi va phải vòng bảo hộ chân lực quanh thân Hằng Trùng khiến cho nó lung lay sắp đổ, quang mang bắn toé ra, trong không khí khắp nơi đều là khí tức nguyên lực tán loạn.

Rõ ràng Song Dực Oa Hoàng nắm giữ được linh hồn lực...hệ lực lượng thần bí nhất trong ngũ hệ nguyên lực. Nó dĩ nhiên có thể dùng linh hồn lực ngăn chặn được Hằng Trùng, khiến cho hắn không dám nhúc nhích!

Phát hiện ra điều này khiến Lăng Phong bị rung động thật sâu. Phải biết rằng Vực Năng của Thánh Vực cường giả trên thực tế chính là một loại công kích ẩn chứa linh hồn lực, có thể nói một khi đạt được tới Thánh Vực liền sẽ có được sự miễn dịch nhất định đối với linh hồn lực. Vậy mà linh hồn lực của Song Dực Oa Hoàng dĩ nhiên lại có thể cường đại đến trình độ ngay cả Thánh Vực cũng vô pháp chống đỡ. Đối lại thành Thuật Luyện Sư của nhân loại, tu vi linh hồn lực đáng sợ đến như vậy ít nhất cũng phải là "Chí cấp".

"Lẽ nào...Lẽ nào hôm nay ta sẽ gục ngã ở nơi này sao? Thương Khung Hội Chiến năm đó hiểm ác đáng sợ như vậy cũng không có việc gì, thực không ngờ hôm nay lại gặp phải khốn cảnh thế này, lẽ nào đây thực sự là thiên ý? Thiên ý muốn ta không hoàn thành được mộng tưởng sao?"

Nội tâm Hằng Trùng điên cuồng gào thét. Trong ánh mắt nhìn về phía Song Dực Oa Hoàng tràn ngập bi ai và không cam lòng, vì bản thân mình đã nghĩ tới vô số cách chết khác nhau, nhưng không ngờ cuối cùng lại sắp phải chết ở trong hoàn cảnh thế này, chết trong vô danh, chết trong tịch mịch, chết trong tay của một ma thú vô tri!

Hằng Trùng biết nếu tiếp tục giằng co xuống dưới, đến khi vòng bảo hộ chân lực của bản thân bị hủy, lập tức sẽ trở thành một khối lõi của Song Dực Oa Hoàng.

Thà chết, cũng không khuất phục!

Hắn đang muốn liều mạng tung một kích, nhưng khi thấy Lăng Phong bước ra từ sau lùm cây bị che lấp, Hằng Trùng không khỏi trờng lớn hai mắt, trăm triệu lần không ngờ rằng dưới tình huống như vậy lại hội ngộ được với Lăng Phong, hắn liền mạng quát lên:

- Đi mau, nơi này nguy hiểm lắm!

Nội tâm Lăng Phong cũng dâng lên một tia cảm động, mặc dù tương giao nông cạn, thế nhưng thái độ làm người của Hằng Trùng lại khiến cho Lăng Phong có được hảo cảm sâu đậm, đây là một người chân chính truy cầu đỉnh cao tu luyện vô thượng! Trước kia những người hắn gặp vô luận là tu vi mạnh mẽ như Kiều Sâm Đặc hay là những hộ vệ phổ thông vật lộn tu luyện ở tầng dưới cùng, mà chính ngay như cả bản thân mình cũng đều có một loại ràng buộc không thể dứt bỏ được. Nhưng chỉ riêng trên người của Hằng Trùng, Lăng Phong mới cảm thụ được một loại khí tức truy cầu tu luyện đỉnh cao thuần túy nhất từ trước tới giờ!

Hơn nữa Hằng Trùng đã trợ giúp hắn lý giải về cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, vì một phần ân tình này, Lăng Phong cũng không thể nào ngồi xem hắn ngã xuống đó được!

Biết rõ vạn hiểm, vẫn kiên quyết lao vào!

Một bước lại một bước, mỗi một bước tiến tới, linh hồn lực tràn ngập khắp không gian tựa hồ như muốn đè ép cho Lăng Phong gục ngã, Lăng Phong cảm giác phẳng phất như lưng mình đang đeo một ngọn trọng sơn mà tiến về phía trước, máu huyết toàn thân đang không ngừng sôi trào, mỗi một dây kinh mạch đều xoắn lại như dây thừng, bất tri bất giác máu tươi đã chảy ra từ miệng mũi của hắn từ lúc nào không biết!

Không được, cứ tiếp tục như vậy căn bản không giúp được hắn, Lăng Phong trong lòng chấn động, nỗ lực vận khởi toàn bộ lực lượng trong cơ thể rồi hét lên một tiếng! Kiếm linh trong thức hải điên cuồng vận chuyển, từng đạo năng lượng niệm thức tuần hoàn theo sự dao động của linh hồn uy áp, miễn cưỡng hình thành một vòng bảo hộ bao bọc Lăng Phong ở bên trong.

Ở trong vòng bảo hộ, linh hồn lực dồn ép đánh tới khiến cho nó bị biến hình, Lăng Phong liều chết kiên trì, hần cảm thấy vòng bảo hộ niệm thức lúc này đã thu hẹp lại thành một tầng mỏng manh dính sát với cơ thể, tùy thời có thể tan vỡ.

Rốt cục, "Rắc" một tiếng vong giòn, Lăng Phong ngẩng đầu gắt gao nhìn chăm chăm về phía Song Dực Oa Hoàng huyền phù giữa không trung, hai đầu gối không cam lòng khụy xuống nện mạnh lên nền đất, khiến mặt đất lún xuống thành một hố sâu. Linh hồn áp lực của Song Dực Oa Hoàng ngay cả Thánh Vực cường giả cũng không thể chống đỡ nổi, nói chi là Lăng Phong? Dù cho hần tu luyện linh hồn uy áp thần bí cũng không thể nào làm được!

Chỉ còn ba bước, trong đôi mắt Lăng Phong tỏa ra quang mang cường liệt, chỉ cần bước lên ba bước nữa là mình liền tiếp cận được Song Dực Oa Hoàng, lúc đó sẽ có khả năng xuất thủ phá vỡ cục diện bế tắc! Lòng tin tất thắng mạnh mẽ chống đỡ cho Lăng Phong gian nan đứng thẳng lên từng tấc một. Hần tựa hồ đã biến thành một thanh kiếm, một thanh trường kiếm phóng ra kiếm ý vô tận, thà gãy chứ không cong!

Mắt thấy một màn này, thân thể Hằng Trùng bỗng nhiên chấn động. Nghiến chặt hai hàm răng, chính hần cũng là một người quật cường, sao lại không thể nhận ra ẩn sau cử động kia của Lăng Phong là một ý chí bền vững đến mức nào? Hần biết vô luận bản thân khuyến bảo thế nào, Lăng Phong cũng không có khả năng buông tha, vì vậy cũng không nói nhiều nữa. Chỉ là kiếm ý trên thân thể phát ra càng nồng đậm hơn, vô số đạo kiếm mang đan vào hình thành nên một cái lồng hình tròn cực lớn. Cái lồng hình tròn này đột ngột phình ra chạm tới bốn con nguyên tố ma thú đang chạy xung quanh, một trận gào rống điên loạn vang lên, trên thân thể của chúng xuất hiện từng đạo vết thương.

Huych, Lăng Phong một lần nữa bước lên một bước!

Song Dực Oa Hoàng nhận thấy được nguy cơ, thân thể tròn lẳn đột nhiên bành trướng, con ngươi màu đen nhanh như chớp điên cuồng xoay loạn, người bên ngoài nhìn vào có thể thấy con mắt của nó hầu như đã biến thành một vòng xoáy không ngừng nội hãm, phảng phất như muốn hút vào hết thấy mọi thứ trên thế gian!

Những đôi cánh của Lục Sí Kim Thiềm rung lên phần phật, bỏ qua việc công kích Hằng Trùng, chuyển hướng lao bổ tới Lăng Phong.

Đối mặt với áp lực linh hồn của Song Dực Oa Hoàng, Lăng Phong đã cật lực không gì sánh được, nếu như chịu thêm một kích kia nữa thì kết cục duy nhất chính là chết ngay tại chỗ! Trong lúc nguy cấp, Hằng Trùng gầm lên một tiếng, cái lồng hình tròn bằng kiếm mang lại lớn thêm ba phần, mạnh mẽ bao bọc lấy Lục Sí Kim Thiềm vào trong đó, kiếm mang vang lên leng keng, mạnh mẽ đánh nó bay ngược trở về.

Nếu như không phải chịu sự áp chế của linh hồn lực, giải quyết bốn con ma thú này bất quá dễ như trở bàn tay, thế nhưng lúc này hần căn bản vô pháp làm được. Hằng Trùng biết việc duy nhất mình có thể làm chính là cuốn lấy bốn con ma thú này, khiến cho chúng không thể phân ra được, bằng không Lăng Phong sẽ nguy mất!

Mắt thấy một chiêu này mất linh, Song Dực Oa Hoàng tựa hồ đã sốt ruột, lại rít lên một trận đinh tai, tăng mạnh thêm áp lực linh hồn. Linh hồn lực bắt đầu dâng lên dồn dập như những cơn sóng, hung hăng đánh mạnh về phía Hằng Trùng.

Sắc mặt Hằng Trùng trắng bệch, có thể kiên trì đến bây giờ đã khiến hần tiêu hao tâm lực rất lớn, vừa rồi miễn cưỡng vây khốn Lục Sí Kim Thiềm lại khiến hần càng thêm hao tổn, đối mặt với từng đợt sóng công kích này, tầm mắt của hần đột nhiên tối sầm lại, suýt nữa thì trực tiếp ngất đi. May là tính tình hần cứng cỏi không gì sánh được, vẫn cố gắng cắn răng tiếp tục kiên trì cầm cự.

Đúng lúc này!

Tinh Thiết kiếm trong tay Lăng Phong chậm rãi đâm ra, mỗi khi thân kiếm đi tới được nửa phần, trong không khí đều có một tầng áp lực vô hình khiến thân kiếm phải cong oằn đi. Mắt thấy mũi kiếm đã tiếp cận rất gần thân thể của Song Dực Oa Hoàng, Lăng Phong chưa kịp lộ ra thần sắc sắc mặt vui mừng thì từ hai cánh của Song Dực Oa Hoàng lại truyền ra một cỗ ba động quỷ dị.

Đang nỗ lực giãy dụa, đầu của bốn con nguyên tố ma thú đột nhiên trở nên bán trong suốt, bên trong mơ

hồ có thể thấy được một quang thải dài như ngón tay đang vắn vẹo giấy dựa. Quang thải lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng trở nên nồng đậm, từ từ ngưng kết thành thực thể. Sau đó "bụp bụp bụp bụp" bốn tiếng trầm thấp liên hồi, đầu của bốn con ma thú đồng thời nổ tung, ma hạch ở giữa đầu dĩ nhiên cũng vỡ ra lẫn vào trong màn huyết vụ nồng đậm.

Một màn quỷ dị phát sinh, huyết vụ nồng đậm vẫn không hề tan đi mà như bị một hấp lực vô hình hút về phía quang thải, trong sát na đó, bốn khối quang trụ đỏ rực cỡ ngón tay xuất hiện!

- Dừng mơ!

Hằng Trùng quát lạnh một tiếng, lồng hào quang bằng kiếm mang đột ngột xoay chuyển bay lên ngăn cản bốn khối quang trụ đỏ rực của Song Dực Oa Hoàng! Âm thanh ong ong không ngừng vang lên, quang trụ bắn ngược trở về, thế nhưng một khối quang trụ trong số đó lại mạnh mẽ phá tan được lực cản bay về phía Song Dực Oa Hoàng.

Bên ngoài thân thể Song Dực Oa Hoàng ngưng quang chợt thu liễm, chỉ nghe "Bùng" một tiếng nổ vang đột nhiên xuất hiện, thanh âm thanh thúy như là ngọc vỡ. Khối quang trụ kia theo tiếng nổ giòn tan vang lên nhanh chóng hóa thành một đoàn quang vụ, quang vụ tiếp tục phiêu dật dung nhập vào trong ngân quang, khiến cho ngân quang càng trở nên nồng đậm hơn.

Ba động quanh thân Oa Hoàng đột nhiên mạnh mẽ hơn vài phần, dường như nó hiểu rõ tình huống đã trở nên không ổn, niệm thức ba động bùng lên như thủy triều, hung hăng đánh mạnh về phía Hằng Trùng.

Hằng Trùng chỉ cảm thấy dường như một chiếc búa ta nện vào ngực mình, không nhịn được nữa phải lùi lại một bước!

Ngay sau khi đẩy lùi được Hằng Trùng, toàn bộ ba động niệm thức của Song Dực Oa Hoàng hoàn toàn biến mất, thân thể béo tròn quay đi, như một luồng điện quang phá tan lực cản của không khí chạy sâu vào trong rừng rậm.

Cảm thụ được cổ áp lực như biển lớn menh mông ở xung quanh đột nhiên biến mất, toàn thân Lăng Phong buông lỏng. Khi thấy Song Dực Oa Hoàng muốn chạy trốn, hấn quát to một tiếng:

- Chạy đi đâu!

Cảnh giới nhân kiếm hợp nhất tái hiện, một đạo kiếm mang đỏ rực như lửa phô thiên cái địa oanh oanh liệt liệt bao phủ thân thể Lăng Phong, hóa thành một đạo cầu vòng đậm thẳm tới Song Dực Oa Hoàng! Kiếm mang vừa hiện, kiếm khí vô tận bắn ra bốn phía, khiến cho không khí nổ vang từng hồi, khí lưu bốc lên như sương mù không ngừng lượn lờ.

Loại kiếm thuật này đã tiếp cận vô cùng gần cảnh giới cao nhất, vô luận tốc độ hay lực lượng đều là đỉnh phong khả năng có thể đạt tới của Lăng Phong, Song Dực Oa Hoàng tuy rằng nắm giữ linh hồn lực phi phạm, thế nhưng về mặt tốc độ lại không phải sở trường, lúc này bị Tinh Thiết kiếm bao bọc bởi kiếm mang đậm thẳm trúng!

Nó phát ra một tiếng rú thê lương, thân thể vội vã bắn về phía trước, tốc độ chạy trốn nhanh hơn vài phần.

Mũi kiếm của Tinh Thiết kiếm dĩ nhiên lại không thể nào đâm thủng thân thể nó!

Sau một kích đó, Lăng Phong hao hết năng lượng chân lực toàn thân, không thể làm gì khác hơn là trở mắt nhìn nó bay đi.

- Còn muốn chạy?

Hằng Trùng thoát khỏi dư ba của tinh thần công kích, cất tiếng cười dài:

- Xem ta dùng thần ngự kiếm!

Tay phải hấn đột nhiên phồng lớn, kiếm như nộ long nhảy vọt, sinh ra một tiếng long ngâm kinh chấn tứ phương, một đạo kim quang trùng trùng điệp điệp phá không đâm ra. Nó hoàn toàn coi thường sự ngăn trở của thời không, trong chớp mắt liền biến mất, đến khi xuất hiện, đạo kim quang đã bay tới lưng của Oa Hoàng!

- Dùng thần ngự kiếm, Trú Kiếm Thuật!

Lăng Phong hoảng sợ nhìn Hằng Trùng phát ra một kiếm này.

Thời gian một phần vạn của cái chớp mắt, kim quang cuộn cuộn như tinh hà rực rỡ chỉ chợt lóe lên rồi tiến nhập vào trong cơ thể Oa Hoàng, sau đó xuyên qua cơ thể nó mà ra! Đến khi thể của kim quang đã tận liền đánh xuống mặt đất, ầm một tiếng, mặt đất bị cự lực mạnh mẽ đào lên một cái hố to dùng đủ chôn cả nghìn người.

Song Dực Oa Hoàng sinh ra một trận gào rú thê lương cổ quái, thân thể từ giữa không trung rơi xuống, sau đó nặng nề đập trên mặt đất.

Thấy một màn như vậy, Lăng Phong thở ra một hơi thật dài, thân thể thoát lực đột nhiên cảm thấy mềm nhũn không gì sánh được, thiếu chút nữa trực tiếp ngã ra mặt đất. Chẳng mấy chốc truyền đến một đạo năng lượng hùng hậu, năng lượng lướt qua, Lăng Phong cảm thấy gân mạch xương cốt toàn thân phảng phất như được ngâm mình trong ôn tuyền, ấm áp thoải mái không nói nên lời. Lăng Phong nhẹ nhàng nhũn mày, cỗ lực lượng này hình như là...

- Lần trước từ biệt tại Tinh Lam thành, không nghĩ tới nhanh như vậy có thể gặp lại tiểu huynh đệ, thực sự là may mắn. Ngày hôm nay nếu không phải có tiểu huynh đệ, ta tám chín phần mười sẽ hỏng ở nơi này mất!

Hằng Trùng sang sảng cười nói, hẳn cảm giác được chân lực trong cơ thể Lăng Phong có thể tự hành vận chuyển, vì vậy liền thu tay về.

- Kiếm Thánh khách khí rồi, cho dù không có Lăng Phong nhúng tay vào, bằng kiếm thuật vô thượng của Kiếm Thánh đối phó với ma thú ngu xuẩn bậc này cũng dễ như trở bàn tay.

Nhẹ nhàng khoát khoát tay, Hằng Trùng không chút che giấu nói:

- Người trong nhà thì biết chuyện nhà mình, nếu như không phải có người giúp đỡ, hôm nay nhiều nhất cũng chỉ là cục diện lưỡng bại cầu thương, ta thiếu huynh đệ một tính mệnh! Lời dư thừa ta cũng không nói nhiều nữa, về sau tiểu huynh đệ có chuyện khó khăn, chỉ cần không vi phạm thiên địa lương tâm, ta nhất định sẽ dốc sức giúp đỡ!

217. Chương 172: Ngự Kiếm Chi Thuật.

Lăng Phong biết người như Hằng Trùng sẽ không dễ dàng nói ra lời đó, một khi đã hứa hẹn cho dù là xông pha khói lửa cũng nhất định sẽ hoàn thành, có một câu nói này của hắn cũng tương đương với bản thân đã có một tấm bùa hộ mệnh là Thánh Vực cường giả. Lăng Phong khom người thật sâu, nói:

- Tiểu tử đa tạ Kiếm Thánh!

- Kiếm Thánh? Tiểu huynh đệ sao lại khách khí vậy?

Hằng Trùng cười cười nói:

- Xưng hô của người như vậy thật là xa lạ, ta có thể hiểu lầm người đang tận lực giữ khoảng cách với ta, chuẩn bị để ngày sau hung hăng bắt chẹt ta một vỏ ốc!

Lăng Phong sững sờ rồi bỗng nhiên cười lớn, không nghĩ tới Hằng Trùng này còn có một bộ mặt dí dỏm đến vậy. Sau khi cười xong, hắn hiểu kỳ nói:

- Hằng đại ca, vừa rồi huynh trợ giúp ta khôi phục tinh lực có phải chính là cương khí không?

- Hả?

Hằng Trùng cả kinh, ngạc nhiên nói:

- Người cũng biết cương khí sao? Chẳng lẽ là sư tử Kiều Sâm Đặc kia nói cho người biết? Không đúng, chính hắn cũng không biết tu luyện cương khí như thế nào mà?

Lăng Phong mỉm cười, không trực tiếp trả lời câu hỏi của hắn, sự tồn tại của Thích Thiên Ách không thể để cho quá nhiều người biết, hắn lại không muốn nói lời lừa dối Hằng Trùng, không thể làm gì khác hơn là cười cười cho qua chuyện.

Hằng Trùng cũng không dây dưa ở trên vấn đề này, về mặt của hắn có chút áy náy nói:

- Ta tu luyện chính là Ngọc Lạc cương khí, năm đó có được từ Thương Khung Hội Chiến, dựa theo quy củ không thể truyền ra ngoài được, bằng không mà nói, cho dù có dạy cho người cũng không sao. Cũng may lần này người sắp đi tham gia Thương Khung Hội Chiến, lấy tu vi thực lực của người hôm nay có khả năng rất lớn thu sẽ được bí pháp cương khí không thua kém của ta!

Lăng Phong trong lòng khẽ động, tham gia Thương Khung Hội Chiến dĩ nhiên cũng có thể đoạt được chỗ tốt lớn đến vậy. Lăng Phong biết mỗi một bí mật liên quan trực tiếp tới Thương Khung Hội Chiến thông thường sẽ bị giữ kín như bưng, cho nên hắn cũng không hỏi tới, mà chỉ cười nói:

- Lần từ biệt trước bất quá mới chỉ hơn ba tháng, lần này tái kiến, kiếm thuật của Hằng đại ca đã tiến đến cảnh giới khiến người khác phải ước ao!

Nhân kiếm hợp nhất chính là cánh cửa đầu tiên của "dùng thần ngự kiếm". Hiện tại Lăng Phong cũng đã vững vàng nắm chắc được cảnh giới này, cho nên mới biết rõ ràng, một khi thi triển nhân kiếm hợp nhất, thể xác và tinh thần toàn thân sẽ kết hợp chặt chẽ không gì sánh được cùng với thiên địa tự nhiên, một kiếm kia đánh ra không chỉ ẩn chứa chân lực bản thân, hơn nữa chính là cả một thân tu vi niệm thức! Có thể nói trong kiếm đã ngưng tụ toàn bộ tinh khí thần của tu luyện giả.

Cho nên Lăng Phong sau khi thi triển xong một kiếm, ngay cả niệm thức cũng gần như hao hết, búng một ngón tay cũng khó khăn vô cùng!

Chính bởi vì như vậy, Lăng Phong mới biết rõ được một kiếm cuối cùng kia của Hằng Trùng khó khăn ra sao. Mới nhìn thì chẳng qua chỉ là Cự Khuyết rời tay đánh ra một kiếm, cao thủ bình thường dùng chân lực điều khiển cũng có thể làm được, nhưng trên thực tế một kiếm kia lại ẩn chứa toàn bộ tinh khí thần của Hằng Trùng, ẩn chứa những lý giải về thiên địa tự nhiên của hắn, có thể nói mỗi một tác Cự Khuyết lướt qua không gian, đều có vô cùng vô tận lực lượng tự nhiên được phụ gia vào trong nó! Cho nên mới có thể tạo thành hiệu quả chấn động như vậy!

Hầu như trong sát na khi nhìn thấy một kiếm này, Lăng Phong liền minh bạch đây chính là cảnh giới kiếm thuật "dùng thần ngự kiếm" mà bản thân tha thiết ước mơ!

Một tầng cảnh giới này còn có một tên gọi khác, chính là Trú Kiếm Thuật.

Ngoài dự đoán mọi người, đối mặt với lời tán thán của Lăng Phong, Hằng Trùng lại thờ dãi một cách vô cùng mát mẻ, nhân thân hắn nhìn về phía Lăng Phong rất phức tạp. Đối thành bất cứ người nào khen như vậy, Hằng Trùng đều có thể thần nhiên tiếp thụ, thế nhưng lời này nói ra từ miệng Lăng Phong lại khiến hắn cảm thấy cả người không được tự nhiên.

- Lăng huynh đệ, người biết ta bị vây khốn trong cảnh giới nhân kiếm hợp nhất bao nhiêu năm không?

Lăng Phong sững sốt, không biết vì sao Hằng Trùng đột nhiên hỏi ra vấn đề này, chỉ có thể khẽ lắc đầu đáp:

- Không biết!

- Mười ba năm! Từ năm đó khi ngộ ra được tầng cảnh giới này, ta tròn mười ba năm không tiến thêm được một tấc!

Hằng Trùng lắc đầu không ngớt, nói:

- Lần trước khi cùng ta đấu thử, hắn là người vẫn còn hoàn toàn chưa biết gì về cảnh giới nhân kiếm hợp nhất phải không? Nhưng nhìn người hiện tại lại đã nắm vững một tầng cảnh giới này, sợ rằng không cần đến mấy năm nữa là có thể thuận lợi thăng cấp mà tu thành Trú Kiếm Thuật! Thậm chí so ra, có lẽ người sẽ đứng trên đỉnh phong của tầng cảnh giới này sớm hơn cả ta!

Hằng Trùng sao có thể không thờ dãi cho được, hắn vẫn tự tin bằng vào thiên phú bản thân nhất định là số một trong đám đồng bối! Hoặc là có người tu vi cao thâm hơn mình, nhưng đây đơn giản là vì bọn họ có

được bối cảnh thâm hậu hơn so với mình, chỉ luận riêng về thiên phú, Hằng Trùng tự tin không thua bất kỳ một người nào! Thế nhưng sau khi gặp lại Lăng Phong, lòng tin của hắn đã gặp phải sự đả kích toàn diện, đây chính là một yêu nghiệt!

Hằng Trùng nhìn Lăng Phong, trong lòng đột nhiên có một ý niệm cổ quái, không biết những người ở bên cạnh tiểu tử này sẽ phải chịu áp lực lớn đến mức nào? Đối mặt với một thiên tài bất kể bản thân mình cố gắng ra sao cũng không thể vượt qua, quả thực là một sự dày vò vô tận. May là bản thân sinh ra sớm mấy năm nên không cần phải đối mặt với yêu nghiệt bậc này, bằng không đây chính là một khảo nghiệm rất lớn đối với sức chịu đựng của trái tim mình.

- Khụ khụ!

Mỗi khi có người khen ngợi thiên phú của bản thân, Lăng Phong đều có chút thẹn thùng, hắn biết nếu không phải có Sang Sư thay đổi tất cả, thiên phú bản thân căn bản không có không có chỗ nào đáng để khen ngợi cả, Lăng Phong vội vàng nói tránh đi:

- Hằng đại ca, vì sao huynh lại đến Băng Phong cốc vậy?

- Còn không phải là vì thứ này sao!

Hằng Trùng móc ra một thứ gì đó hình khối bất quy tắc đen như mực, chỉ lớn bằng tầm ngón tay trở.

Lăng Phong khê a một tiếng, nói:

- Dẫn linh hương?

Thứ Hằng Trùng lấy ra chính là dẫn linh hương mà hắn đã từng lấy được ở trong nội cốc, chẳng qua nhỏ hơn của hắn rất nhiều.

Điều này khiến cho Hằng Trùng kinh ngạc, lên tiếng hỏi:

- Người biết thứ này?

Thân phận của Lăng Phong có rất nhiều điểm không thể phơi bày ra ánh sáng, không thể làm gì khác hơn là hàm hồ nói:

- Ta đã từng thấy qua thứ này ở chỗ Bản Hách tại Tinh Lam công quốc!

- Ài, sớm biết như vậy ta đã mở miệng cầu xin rồi, cũng đỡ phải chạy tới nơi này rồi suýt chút nữa mà uống mệnh.

Đột nhiên, Hằng Trùng lắc đầu bật cười nói:

- Thứ này nếu như ngay cả Thánh Hải Tư Lam các hạ cũng đều cho là bảo bối, chắc hẳn Thuật Luyện Sư khác càng coi như tính mệnh, cho dù ta mặt dày cầu xin sợ rằng Bản Hách đại sư cũng sẽ không bằng lòng buông tay.

Ngược lại hắn hiếu kỳ hỏi:

- Vậy Lăng huynh đệ, người vì sao lại xuất hiện ở nơi này?

- Ta từ nhỏ lớn lên ở đây, lần này Băng gia gặp phải nguy cơ...

Lăng Phong đem sự tình trải qua đơn giản kể lại một lần cho Hằng Trùng, cuối cùng cười nói:

- Lúc trước ta còn tưởng có cao thủ thần bí ở đâu ra, kiếm thuật lại kinh người như vậy, trong lòng vẫn còn âm thầm thấp thỏm. Hiện tại biết là Hằng đại ca, ngược lại cũng yên tâm hơn nhiều.

- Ha ha ha ha!

Hằng Trùng cười to nói:

- Vậy xem ra ta còn phải đa tạ Giản Hạ hai nhà đó nữa, nếu như không có bọn họ, ngày hôm nay chắc ta đã không được Lăng huynh đệ cứu đi một mạng này rồi!

218. Chương 173: Tinh Kỹ Bí Áo .

Lăng Phong nắm chặt Tinh Thiết Kiếm nhìn chăm chăm vào con Song Dực Oa Hoàng vừa bị Hằng Trùng một kiếm xuyên thủng ngực đang nằm ở phía trước, hai cánh của nó dĩ nhiên lại hơi động đậy một chút.

Không phải ảo giác, trong mắt Lăng Phong nhìn thấy cử động của hai cánh ngày càng nhanh hơn, mỗi một lần rung cánh thân thể có nó lại nâng lên một chút, dần dần nó đã dùng hai cánh của mình chống đỡ cả thân thể, đồng thời vết thương lớn trước ngực cũng khép lại một cách cực nhanh, một lúc sau đã hoàn toàn trở lại bình thường, nhìn như chưa từng bị đâm thủng, nếu không phải chung quanh có một ít dịch thể loang lổ thì nhìn nó hoàn toàn không có bất cứ một chút tổn hao gì.

- Ma thú này sinh mệnh cực kỳ cường hãn, ngay cả chiêu ngự kiếm thuật của ta cũng không giết nổi nó?

Hằng Trùng trừng con mắt thật lớn, một kiếm hãn vừa xuất thủ ẩn chứa vô tận lực lượng tự nhiên cùng với năng lượng niệm thức, cho dù là Trường giang Hoàng hà trúng phải một chiêu này cũng ngừng chảy, vậy mà con Song Dực Oa Hoàng kia dĩ nhiên sống sót một cách kỳ tích.

Lấy kiến thức của Hằng Trùng đối với cường độ thân thể như vậy cũng cảm thấy khiếp sợ không gì sánh được, không khỏi nghĩ lại: Thảo nào trước khi đến đây đại sư đã nhắc đi nhắc lại phải cẩn thận hết sức, quả là ma thú này cũng có chỗ phi phàm!

Mặc dù vậy hãn chỉ có chút khiếp sợ vì bất ngờ thôi chứ không phải kinh sợ, bởi vì nó chưa chết nhưng hãn là bị thương không nhẹ.

Từ cử động khó khăn của nó hãn có thể đoán được đôi chút.

- Không thể tha cho nó!

Hằng Trùng nhíu mày, hữu chưởng hơi vẫy một chút, Cự Khuyết ong ong run lên bắn ra quang mang cường liệt, thân kiếm từ đằng xa đột nhiên bay lên quay ngược trở về tay hãn, dường như vô cùng thông linh.

Song Dực Oa Hoàng tựa hồ cảm nhận được nguy cơ tới gần, nó xoay người hướng phía Lăng Phong, cái đầu liều mạng gật gật về phía Lăng Phong, nhìn không như là tấn công mà là van xin tha thứ?

- Hằng đại ca chậm đã!

Lăng Phong đột nhiên lên tiếng ngăn cản.

- Lăng huynh đệ, Song Dực Oa Hoàng công kích rất quỷ dị, uy lực không thường, hơn nữa trời sinh tính tình mang thù tất báo, nếu ngày sau nó có đủ thực lực bước ra khỏi sơn cốc này, chỉ sợ cả hai ta chắc chắn sẽ bị trả thù.

Hằng Trùng thấy vậy bèn vội vã lên tiếng giải thích, để cho Lăng Phong bỏ đi ý niệm nhẹ dạ trong đầu.

Lăng Phong gật đầu:

- Ta hiểu, đại ca xin đợi một chút!

Nói xong Lăng Phong nhìn thẳng vào con mắt Song Dực Oa Hoàng:

- Ta biết ngươi nghe hiểu lời ta nói, ngươi có muốn sống không?

Nghe thế Song Dực Oa Hoàng lại lại bắt đầu liều mạng lắc lắc cái đầu.

Ý nó là phủ nhận sao?

Do nó có thể hình đặc thù, cho nên động tác của nó không có gì ngoài lắc đầu, Lăng Phong tạm thời coi đó là thừa nhận, ngay sau đó liền nói:

- Được rồi, vừa nãy ngươi suýt làm chúng ta mất mạng, ta không thể dễ dàng tha cho ngươi, chỉ cần ngươi phân ra linh hồn hạch tâm giao ra cho ta thì ta sẽ tha mạng cho ngươi.

Đối với ma thú dường như trời sinh trong huyết mạch đã có tri thức, rất nhiều việc không cần học mà tự thông, càng là cao cấp ma thú thì càng thông linh. Nó nghe xong yêu cầu của Lăng Phong thì ngừng gật đầu, bộ dáng như trầm tư suy nghĩ lợi hại trong đó.

Thấy thế Lăng Phong quát lên:

- Một là giao ra linh hồn hạch tâm, hai là chết, người chỉ được chọn một mà thôi!

Mắt thấy hào quang của Tinh Thiết kiếm ngày càng mãnh liệt, Song Dực Oa Hoàng tựa hồ đã nhận mệnh, thân thể run lên, sau đó một đám ngân quang bay ra khỏi đầu nó. Lăng Phong lấy ra Tỏa Thú Chiếu, vươn tay tung ra một chiêu Hư Không Nhiếp, chưởng ảnh màu xanh bay lượn giữa không trung, nhất thời dẫn dắt cho đoàn ngân quang tiến nhập vào bên trong Tỏa Thú Chiếu.

Lăng Phong thu xong linh hồn hạch tâm, bên cạnh Hằng Trùng vẫn đứng yên bất động, từ lúc Lăng Phong lấy ra Tỏa Thú Chiếu đến khi Lăng Phong thu xong linh hồn hạch tâm hẳn bây giờ mới hoàn toàn hiểu ra Lăng Phong muốn làm gì. Với tu vi của hắn đương nhiên biết sự tồn tại của Tỏa Thú Chiếu, nhưng cũng vì vậy hắn càng cảm thấy Lăng Phong thần bí khó lường.

Loại vật phẩm luyện kim cấp bậc nghịch thiên như vậy hắn chỉ nghe trong truyền thuyết, đó chính là thần khí, dù là Áo La đế quốc cũng chưa chắc có vài cái vậy mà bên người Lăng Phong lại có.

Thiên phú tu luyện siêu cường, tuyệt học đầy mình, nội tình thần bí, đúng là một thiếu niên thần kỳ. Trong đầu Hằng Trùng âm thầm cảm thán.

Sau khi thu linh hồn hạch tâm xong thì trên trán Lăng Phong ngân quang khẽ động, sau đó Song Dực Oa Hoàng liền hóa thành một đạo lưu quang biến mất bên trong Tỏa Thú Chiếu.

- Chúc mừng Lăng đệ, con Song Dực Oa Hoàng này dù bị thương nặng, nhưng sau khi nghỉ ngơi hồi phục, với thiên phú của nó chắc chắn sẽ rất lợi hại.

Hằng Trùng cảm thán nói:

- Nó có được hai đại năng lực "tinh thần trùng kích", cùng "thao khống khôỉ lỗi", nếu biết cách vận dụng hợp lý thậm chí có khả năng đối kháng được với Thánh Vực cường giả đỉnh phong.

Mặc dù rất ước ao, thế nhưng thái độ làm người của Hằng Trùng vẫn luôn ngay thẳng cho nên cũng không tỏ ra chút tâm tự dị dạng quá phận nào, chính vì điều này mà Lăng Phong dám lấy ra Tỏa Thú Chiếu trước mặt hắn.

- Vẫn phải đa tạ Hằng đại ca rộng lượng nhường cho!

- Ha ha!

Hằng Trùng cười tự giễu nói:

- Người đừng làm ta xấu hổ, cho dù ta muốn thu lấy con ma thú này cũng không có Tỏa Thú Chiếu mà dùng, còn nếu như ra tay giết nó thì cũng là phí của trời, vẫn do Lăng huynh đệ xuất thủ là tốt nhất!

Cẩn thận suy xét thì Song Dực Oa Hoàng cũng không phải ma thú cấp cao nhất như Thánh Vực ma thú, bất quá "tinh thần trùng kích" của nó thực sự rất lợi hại, trong đó ẩn chứa vô tận linh hồn lực, ngay cả Thánh Vực trung kỳ như Hằng Trùng cũng không thể chống lại nổi! Mặt khác nó còn có thể phân ra một bộ phận năng lượng linh hồn khống chế những ma thú đã chết, vừa rồi bốn nguyên tố con ma thú vây quanh Hằng Trùng chính là bị nó điều khiển, đây cũng là chỗ huyền bí của "thao khống khôỉ lỗi". Bất quá loại khống chế này cũng không phải hoàn mỹ, với năng lực của nó cũng chỉ có thể khống chế bốn con ma thú cửu tinh đã là cực hạn.

Lần này thành công đánh bại Song Dực Oa Hoàng, Hằng Trùng đã bỏ ra rất nhiều công sức, dù Lăng Phong lúc đầu có ý niệm muốn giúp hắn, nhưng kết quả cuối cùng Lăng Phong lại là người chiếm được lợi ích lớn nhất, vì vậy hắn ấy này nói:

- Hằng đại ca, dẫn linh hương huynh cần này có tác dụng gì vậy?

Nếu Lăng Phong đoán không sai thì công dụng của Dẫn linh hương chỉ có một, Lăng Phong tự nhiên là muốn giúp Hằng Trùng một chút.

- Chuyện này nói đến rất dài!

Hằng Trùng ra hiệu Lăng Phong ngồi xuống, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Lãng huynh đệ, hẳn là người đã nghe qua Thập Tuyệt Bảng chứ?

Lãng Phong gật đầu, Thập Tuyệt Bảng ghi lại mười cường giả mạnh nhất của Áo la đế quốc, Hằng Trùng ở trong đó bài danh thứ sáu, hẳn cười nói:

- Mọi người đều nói thực lực Thập Tuyệt Bảng này sai lầm lớn, lấy thực lực của huynh ít nhất cũng phải đứng trong ba vị trí đầu!

- Đó là mọi người không biết!

Hằng Trùng thở dài:

- Trên thực tế lấy thực lực của ta quả thực là đứng thứ sáu!

Ánh mắt hắn có chút mê man, phảng phất nghĩ về quá khứ, dùng một loại ngữ khí buồn bã nói:

- Tàn Thủy của Áo La đế quốc, Cổ Nhai của Vân Mộng Vương quốc, Đồ Lôi Cách của Thiên Phong vương quốc, Nam Hoài Nguyệt Đông của Đông Hoa vương quốc, Mạn Khắc Đốn của Hắc Đàm vương quốc! Năm người này hiện tại hùng cứ năm vị trí đầu của Thập Tuyệt Bảng, địa vị không cách gì thay đổi. Mà năm đó ta xông vào Thương Khung Hội Chiến, công nhiên khiêu chiến Áo La đế quốc, cuối cùng cho dù ngay cả cao thủ của một phương Áo La đều xuất hiện cũng vô pháp vây khốn được ta!

Kể về chuyện cũ năm xưa, thần thái của Hằng Trùng trở nên hào hứng.

Nhĩ lại phong thái khi đó, hẳn dùng sức của một người làm rung động cả Áo La đế quốc, tứ đại vương quốc, không kẻ nào có thể ngăn cản, Lãng Phong cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, sinh ra trên đời, nam nhi phải sống như vậy!

Một cảm giác hào hùng đột nhiên sinh ra.

- Người đời cho rằng ta có thể đứng ở vị trí trước ba trong Thập Tuyệt Bảng chính bởi vì cố sự này...

Ngữ khí Hằng Trùng dần dần thấp xuống, thần sắc lộ ra vẻ thê lương cô độc:

- Nhưng sau này ta mới biết được, vì để có thể phù hợp yêu cầu cổ quái tham gia Thương Khung Hội Chiến, trong bọn họ căn bản có không ít người áp chế thực lực.

Áp chế thực lực?

Lãng Phong kinh hãi, lại nghĩ đến quy định cổ quái những người dưới Thánh Vực mới có thể tham gia Thương Khung Hội Chiến, lẽ nào những người tham chiến này sớm đã có thể đạt tới Thánh Vực nhưng lại chậm chạp chưa đột phát? Ngoài ra tin tức từ lời nói của Hằng Trùng làm hắn kinh hãi, năm đó hắn vốn không nằm trong danh sách Thương Khung Hội Chiến nhưng lại mạnh mẽ chen vào, không biết đến lần này của mình có xuất hiện một mảnh nhân như vậy không?

- Sau Thương Khung Hội Chiến, năm người bọn họ thi nhau đột phá vách ngăn Thánh Vực, một bước nhảy vọt trở thành cường giả được mọi người hâm mộ kính ngưỡng. Mà ta...

Hằng Trùng cười khổ:

- Kể phá rồi không ai bì nổi này lại chậm chạp không thể đột phá, càng đáng chết chính là, khi đó ta phát hiện mình tu luyện ngay từ đầu đã đi vào ngõ rẽ!

Vừa nói ra lời này, Lãng Phong đã giật mình khiếp sợ.

Con đường tu luyện không hề dễ dàng như thường nhân suy nghĩ, nếu không có danh sư chỉ điểm chỉ sợ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma chân lực tán loạn mà chết, nặng thì thành điên điên khùng khùng cả đời làm trò cười cho thiên hạ.

Kiểm thuật của Hằng Trùng hầu như đã tu luyện tới cảnh giới cao nhất, vậy mà hắn lại nói bản thân tu luyện vào ngõ rẽ, sao lại không khiến cho Lãng Phong kinh hãi. Đường đường một Kiếm Thánh còn như vậy, bản thân mình thì sao đây?

- Gần đây ta phá tan được cảnh giới nhân kiếm hợp nhất, do cơ duyên xảo hợp mới phát hiện nguyên lai Thánh Vực đỉnh phong bất quá cũng chỉ là bước khởi điểm đầu tiên trên con đường trở thành cường giả mà thôi.

Nói đến đây nét mặt Hằng Trùng có một tia hưng phấn:

- Hẳn là người đã nghe Kiều Sâm Đặc nói về trận chiến đó? Năm đó Bàn Phiên Vân dùng tôn nghiêm của Thánh Vực đỉnh phong khiêu chiến Vô Thần Phong, lại bị Thang Thần một quyền đánh bại. Nghĩ đến uy lực một quyền đó quả là khiến cho người ta sợ hãi. Hiện tại ta mới hiểu được cảnh giới đó của Thang Thần là như thế nào, thế nhưng ta nếu như muốn tiến đến được cảnh giới như vậy thì cả đời cũng vô vọng!

- Vì sao?

Lăng Phong không nhịn được hỏi.

- Bởi vì cự linh!

Hằng Trùng bắt đầu trả lời:

- Người biết vì sao ta cho rằng năm người đó đứng ở đầu bảng là đương nhiên không? Nguyên nhân chính là cự linh năm người đó thức tỉnh chính là nguyên tố cự linh, nguyên tố Thiên Hành giả ngay từ đầu sức chiến đấu đã mạnh hơn so với vật chất Thiên Hành Giả, sau khi tu vi đến Thánh Vực thì khác biệt càng thêm rõ ràng. Dù kiếm thuật của ta cao tới đâu đi chăng nữa, nhưng tu vi ngang nhau ta cũng không thể là đối thủ của bọn họ. Một chuyện quan trọng nữa chính là muốn đột phá tới cảnh giới như Thang Thần thì điều kiện bắt buộc hàng đầu là phải có nguyên tố cự linh.

Hằng Trùng nhìn thấy Lăng Phong vẫn còn đang mơ hồ, bèn giải thích:

- Nguyên tố Thiên Hành Giả chủ yếu tinh tu thủy thổ hỏa phong tứ hệ nguyên lực, cho dù là Thánh Vực cường giả đỉnh phong, đối với sự khống chế tứ hệ nguyên lực này cũng đều dừng lại ở mức sơ cấp nhất. Nhưng nếu có thể tiến một bước nữa, như vậy sẽ có thêm được một chút nhận thức về bản chất của nguyên lực, từ đó có thể sáng tạo ra chiêu thức Tinh Kỹ đặc thù thuộc về mình.

- Tinh Kỹ vừa xuất, cho dù là Thánh Vực đỉnh phong cũng không địch nổi một chiêu!

Trong lòng Lăng Phong bỗng dâng lên sóng dữ cuộn cuộn.

Thì ra là thế, thảo nào mình nghe đến Tinh Kỹ tinh chương thì quen tai đến vậy.

Sư tôn Mạch Kha từng nói năm đó Thang Thần của Vô Thần Phong chỉ dùng một chiêu đánh bại Bàn Phiên Vân, chiêu đó là Tinh Kỹ Kim Cức, lẽ nào nói Tinh Kỹ tinh chương cùng việc này có liên quan?

- Cường giả linh ngộ được Tinh Kỹ gọi là Linh Cấp cường giả, thực lực của họ vượt xa Thánh Vực cường giả bình thường, thậm chí Thánh Vực đỉnh phong đứng trước mặt Linh Cấp cường giả cũng không đỡ nổi một kích của họ.

Nhắc tới trận chiến kinh thiên của Thang Thần và Bàn Phiên Vân, lúc đó thiên địa theo một quyền mà biến sắc, trong lòng Lăng Phong kích động, trong đầu chỉ có thanh âm điên cuồng gào thét: Linh Cấp! Linh Cấp!

Ngữ khí của Hằng Trùng nao nao:

- Nếu muốn trở thành Linh Cấp cường giả điều kiện đầu tiên chính là phải trở thành nguyên tố Thiên Hành Giả bằng không sẽ không thể lĩnh ngộ bản chất của nguyên lực! Mà cự linh của ta là thuộc về vật chất cự linh, căn bản đoạn tuyệt con đường tiến đến Linh Cấp, nhiều lắm ta cũng chỉ là một Thánh Vực đỉnh phong mà thôi.

- Cho nên vài ngày trước đó ta vất vả tìm đến Thánh Hải Tư Lam các hạ, Thánh Hải Tư Lam các hạ nói rằng với tình huống của ta sợ rằng rất khó có thể tiến hành cự linh dị biến, hy vọng duy nhất chính là tìm ra dẫn linh hương sau đó luyện chế một khối Dẫn Linh tinh chương, nếu như vậy mới có một phần vạn khả năng sinh ra dị biến.

Dẫn Linh tinh chương?

Quả nhiên không sai, đây là nội dung ghi lại trong kho tri thức của Sang Sư, hiệu quả của nó chính là làm cho cự linh tiến hành nguyên tố dị biến, so với việc hấp thụ nguyên tố ma hạch hiệu quả hơn gấp trăm ngàn lần. Suy nghĩ một chút, Lăng Phong nhớ cuộc cũng nhớ ra Thánh Hải Tư Lam là người nào, nghiêm ngặt mà nói linh hồn uy áp của mình cũng gián tiếp học được từ hắn. Lấy danh tiếng vang vọng khắp đại lục của Thánh Hải Tư Lam, có thể biết được luyện phương của Dẫn Linh tinh chương cũng không quá kỳ lạ.

Nhưng mà muốn luyện chế được Dẫn Linh chương còn cần một vật phẩm quan trọng, đó chính là nguyên liệu có ẩn chứa linh hồn vật tính thuần túy cùng loại với "Hỏa Tinh Ngọc Thủy", không biết Hải Tư Lam đã chuẩn bị hay chưa. Hơn nữa Hải Tư Lam cho rằng dù có sử dụng Dẫn Linh chương thì xác suất dị biến thành công cũng cực thấp, nhưng căn cứ vào tri thức mà Lăng Phong nắm giữ thì chỉ cần luyện hóa một khối Dẫn Linh tinh chương, tiến hành nguyên tố dị biến hẳn cũng không quá khó, cho dù là tình huống như Hằng Trùng cũng không ngoại lệ.

Lăng Phong cảm thấy có lẽ trong đó còn có một chút biến hóa mà hắn không giải thích được, vì vậy hàm hồ nói:

- Nếu như đại ca thực hiện cự linh dị biến không thành công, có thể đến Tinh Lam thành thử xem, có lẽ sẽ phát sinh kinh hỉ cũng nên.
- Đa tạ ý tốt của Lăng huynh đệ.

Hằng Trùng cười cười, không để ý đến lời nói của Lăng Phong.

Trong mắt Hằng Trùng thì Thánh Hải Tư Lam đã đứng ở đỉnh phong của Thuật Luyện Sư, nếu hắn không có biện pháp thì thế gian này còn có người nào có thể giải quyết vấn đề này! Hơn nữa trước kia muốn nhờ Thánh Hải Tư Lam xuất thủ, hắn phải trả một cái giá không nhỏ, bây giờ nhớ lại những thứ cất giấu của mình đã bị đổi chủ, hắn đều cảm thấy da thịt có chút đau đơn. Nếu thật sự tồn tại một Thuật Luyện Sư còn giỏi hơn Thánh Hải Tư Lam thì hắn tự nghĩ cũng không chi ra nổi cái giá để người ta xuất thủ.

219. Chương 174: Đột Biến Phát Sinh.

Thời gian trôi qua, Lăng Phong thấy Hằng Trùng có vẻ mờ mịt vội vã, lập tức hiểu trong lòng hắn nghĩ gì, vì vậy cười nói:

- Hôm nay gặp được Hằng đại ca, ta thu lợi không ít, nếu Hằng đại ca có chuyện quan trọng ta cũng không dám làm phiền nữa.

Hằng Trùng nghĩ một chút, sau đó nói:

- Hôm nay nhờ may mắn của Lăng huynh đệ mà ta có thể thu thập đủ nguyên liệu luyện chế Dẫn Linh chương, sau này chúng ta sẽ trò chuyện thêm vậy.

Hai người đều là người hào sảng, không vòng vo nhiều, liền chấp tay từ biệt.

Sau khi nói chuyện với Hằng Trùng, Lăng Phong đã xác định cho mình mục tiêu mới, nguyên lai trên thánh vực vẫn còn cảnh giới cao hơn. Tuy điểm này hiện tại chút ích lợi đối với Lăng Phong cũng không có, nhưng lại khiến cho Lăng Phong có mục tiêu rõ ràng, con đường tu luyện càng thêm kiên định.

Có một vấn đề Lăng Phong vẫn còn nghi ngờ, đó là chẳng lẽ chỉ có nguyên tố Thiên Hành Giả mới có thể mở cánh cửa Linh Cấp, còn vật chất Thiên Hành Giả có chút coi thường, lẽ nào vật chất Thiên Hành Giả kém như vậy? Từ lúc tu luyện Xích Luyện cương khí tới nay, Lăng Phong càng cảm thấy nó thần diệu, nếu thật sự có thể tu luyện đến cảnh giới cao nhất, nhục thể cứng rắn hơn kim vồng thạch trăm ngàn lần, vậy Tinh Kỹ dù mạnh cũng có thể phá được phòng ngự này sao?

Chưa bước vào cảnh giới Linh Cấp Lăng Phong không dám tự đoán mò, hắn chỉ để nghi vấn vào trong lòng, bất kể như thế nào hắn cũng không bỏ qua tu luyện Xích Luyện cương khí.

Ngay sau đó Lăng Phong rời khỏi chỗ này, mục tiêu trước mắt là hài cốt của ma thú.

Hồng ban điều, lục sí kim thiềm, thâm hải khổng ti muội, đằng xà, bốn tứ đại chín sao ma thú, hải cốt của chúng có tư cách dùng để phóng thích la hãm trấp dịch, mà bốn loại ma thú này không loại nào nhỏ bé cả, ngay cả khi thu thập đầy đủ cũng chiếm không gian rất lớn.

Lúc này Lăng Phong thoáng lắc đầu, cũng may dọc đường đi hắc không gặp một thi thể của ma thú nào, đang chuẩn bị xoay người rời đi hắc phát hiện có cổ quái. Mấy ma thú vừa rời chiến đấu cùng hắc đầu nứt ra hình thành một viên hồng sắc quang trụ, mà hiện tại thân thể chúng mềm nhũn, phảng phất bên trong một chút máu huyết cũng không thấy, thậm chí ngay cả ma hạch cũng biến mất không có.

Chẳng lẽ quang trụ mang đi hết toàn bộ tinh hoa năng lượng của nó.

Lăng Phong từng đọc tri thức về Song Dực Oa Hoàng, loại ma thú này còn có tên khác là Điều khiển khôi lỗi, giải thích một cách dễ hiểu là nó có thể tách ra một phần linh hồn năng lượng đi khống chế thân xác của ma thú đã chết, thuật khôi lỗi này tuy kém một chút so với ma thú còn sống, nhưng ưu điểm là có thể giữ lại đại bộ phận năng lực của ma thú lúc sống, từ lý luận cho thấy Song Dực Oa Hoàng có thể điều khiển ba, hai hạ đan và đan tẫn, thực tế nó điều khiển bốn chích thập vụ tí là cực hạn.

Để có thể tăng thêm số lượng có thể khống chế liên quan đến linh hồn năng lượng.

Linh hồn năng lượng phải tiến giai đến một trình độ nhất định thì mới có thể khống chế thêm và nâng cao năng lực của khôi lỗi, còn không dù có khống chế thêm khôi lỗi thì cũng không có năng lực chiến đấu. Mà muốn linh hồn năng lượng tiến giai chỉ có biện pháp hấp thu.

Như vừa rời đem máu huyết cùng ma hạch của ma thú toàn bộ ngưng tụ bằng Máu huyết nguyên khí tập, sau đó luyện hóa chúng nó để thăng cấp.

Hết lần này tới lần khác song dực oa hoàng từ máu huyết tinh hạch có thể hấp thu được rất ít linh hồn năng lượng, hơn phân nửa đều là lãng phí, cho nên muốn nó thăng cấp quả là rất khó.

Trừ phi có thể thu thập máu huyết cùng ma hạch của cao cấp ma thú, hiệu quả mới có thể tốt hơn, nhưng với thực lực hiện tại đi trên trục cao cấp ma thú thì đúng là đi tìm chết. Mặt khác nếu đem chúng luyện hóa thành linh hồn năng lượng vậy không thể thi triển khôi lỗi thuật với nó, quả là rất mâu thuẫn.

Song Dực Oa Hoàng có thể đối chiến với Hằng Trùng chính là nhờ có bốn khôi lỗi, nhưng lúc phát hiện ra địch không lại nên muốn luyện hóa máu huyết cùng tinh hạch thành năng lượng dùng bỏ trốn, nhưng bị Hằng Trùng ngăn lại ý đồ cho nên kết quả là bị Lăng Phong thu phục.

Vừa rời trên đường Hằng Trùng tiêu diệt rất nhiều ma thú, Song dực oa hoàng dùng pháp lực điều khiển xác ma thú chiến đấu thôi.

Nó thuộc loài ma thú đặc biệt, chỉ có thể hấp thụ máu huyết cùng ma hạch của các ma thú cao cấp mới có thể nhanh chóng tiến cấp, mà nó có thể sống và có được năng lực như hiện tại không biết trải qua bao khó khăn mới có thể tồn tại và phát triển như bây giờ, thường thì những ma thú như nó hay là Hấp Huyết Xích Hồ bình thường rất khó phát triển, thường sẽ bị chết từ nhỏ.

Kiểm tra những tin tức đó xong Lăng Phong cười khổ, vừa rời hắc còn hưng phấn thu phục Song Dực Oa Hoàng, thực tế vẫn chưa nghĩ đến sử dụng nó như thế nào, nếu muốn nó thăng cấp điều kiện bây giờ của Lăng Phong căn bản không thể làm được, mặt khác ưu điểm có nó là điều khiển khôi lỗi, vậy đi đâu tìm xác ma thú cao cấp đây?

Lăng Phong quyết định để đó đã, dù sao nó còn đang dưỡng thương, trong thời gian ngắn cũng chưa có tác dụng gì lớn.

Lăng Phong đi đến dưới tán cây la hãm.

Trong tay hắc cầm điệp ngư cốt, so với trước đây đã dùng xương của Liệp điện báo thì xương của điệp ngư cốt lớn hơn nhiều, tất nhiên số lượng dịch có thể chứa được cũng hơn nhiều, Lăng Phong có rất nhiều chỗ cần sử dụng nhựa la hãm, cho nên để lại một chút nhựa để nó duy trì sự sống còn lại mang đi hết.

Từng khối điệp ngư cốt được đổ đầy nhựa la hãm, sau khi làm vài lần hắc đã lấy tám phần nhựa la hãm, sau đó mới thu tay lại.

Trong thuật luyện sư có truyền lưu một câu "mọi chuyện nên để lại một đường sống" chính là nguyên tắc khi lấy nguyên liệu chỉ lấy quả không nhỏ rễ, vì chỉ cần để lại cây thì một thời gian sau thuật luyện sư có thể lần thứ hai thu được vật mình cần, họ tuyệt đối không làm chuyện mổ gà lấy trứng.

Tìm kiếm nguyên liệu để luyện chế tinh chương là một quá trình, nếu luyện thuật sư nào chỉ muốn đạt được mục đích mà bất chấp tất cả thì chưa được coi là một luyện thuật sư chân chính. Cho nên Lăng Phong lấy đủ la hêm trấp thì còn để lại một chút cho nó phát triển.

Khi lấy xong thì trong lòng hắn có một dự cảm nguy hiểm.

Xuy, mặt đất nứt ra, một gốc cây đen nhanh bắn ra khỏi lòng đất, tốc độ rất nhanh, quanh gốc cây toàn gai nhọn, các dây leo cũng theo đó mà lan khắp quanh đó, một luồng hắc quang đặc như thực chất hướng bốn phía đâm tới.

May mà né tránh đúng lúc, chỉ bị thương một chút ở bàn tay, thanh âm vút vút bay qua, giống như tiếng đinh nhọn, da thịt bị đâm thương, máu tươi lập tức tràn ra.

Lăng Phong căn bản không chút chú ý đến vết thương, chân dẫm mạnh xuống, thân thể không ngừng bay lên cao, vút vút vút, bốn cái dây leo như tên bắn qua đem Lăng Phong vây ở bên trong, hắc quang bốn phía bay lượn, làm cho không khí một trận ba động.

220. Chương 175: Vô Cốt Nhu Thân Lại Tấn Cấp !

Thân kiếm rất nhanh được nắm trong lòng bàn tay, Lăng Phong xoay người lại rung tay chém ra một kiếm, kiếm mang bạo trưởng! Một trận âm thanh va chạm đinh đinh đương đương vang lên, rốt cục Lăng Phong cũng thoát ra khỏi khốn cảnh, thân thể phiêu phù giữa không trung.

Nguy hiểm thật!

Lăng Phong kinh hãi, vừa rồi nếu không phải né tránh kịp thời, chờ cho đến khi năm dây leo kia hoàn toàn vây kín lại, chỉ cần xiết một cái là mình ngay cả xương cốt cũng không còn nguyên vẹn!

Một kích không trúng, năm chiếc dây leo đều nhanh chóng co rút lại, lập tức tiến nhập vào trong mặt đất biến mất không thấy đâu nữa. Nếu không phải trên mặt đất còn vài cái hố lớn bày ra trước mắt, Lăng Phong hầu như cho rằng tất cả những việc vừa xảy ra chỉ là do ảo giác phát sinh.

Dây leo vừa rồi đánh lén cứng rắn đến đáng sợ, cường độ không hề kém hơn Tinh Thiết kiếm, đồng thời mỗi một sợi đều có lực lượng lớn kinh người, nếu như bị nó xiết trúng thì dù là một khối thanh cương ngọc trăm tấn cũng bị nghiền thành bột phấn!

Đồng thời, dường như nó cũng có được linh trí rất cao, hiểu được cách xu cát tị hung, động tác khi công kích linh động tự nhiên không gì sánh được.

Tâm tư vừa chuyển, Lăng Phong nghĩ đến một khả năng rất lớn...ma thú thực vật! Không sai, ngoại trừ ma thú thực vật ra thì không còn biện pháp nào để giải thích tình huống loại này nữa cả.

Trên thực tế, các chủng loại trên Thần Vãn đại lục thiên kì bách quái, như cự linh của nhân loại được chia thành Thú Linh cùng với Thực Linh, trong ma thú cũng có một loại là thực vật hệ! Loại ma thú hình thái này giống y như thực vật trong thiên nhiên, nhưng nó có được linh hồn cực cao, thậm chí những loài có đẳng cấp cao còn có thể tự do hành động trong một phạm vi nhất định. Phần lớn bọn chúng đều có những năng lực thiên phú ngạc nhiên cổ quái, bình thường rất khó gặp được.

Lăng Phong cũng không ngờ rằng ở nơi này còn có thể gặp được ma thú thực vật, nếu như lần trước cùng với Khải Ân ở đây mà gặp phải công kích trình độ như vừa rồi, có lẽ sợ rằng hai người đã sớm bất hạnh.

Lăng Phong đại thể suy nghĩ rõ ràng mấu chốt trong đó, rất có thể con ma thú này lấy bụi La Hêm thụ làm nhà, đối với hoàn cảnh sống xung quanh đều có tâm lý bảo vệ. Xem ra hắn là bản thân mình lần này trắng trợn vơ vét nhựa La Hêm đã chọc giận tới nó, bằng không mà nói cũng sẽ không dẫn tới công kích.

Nghĩ như thế, Lăng Phong chuẩn bị xoay người rời đi. Hà tất phải cùng đánh nhau với loại ma thú này cho lãng phí tâm lực một cách vô ích!

Dù thế nào đi nữa hắn cũng đã nhận ra được, chỉ cần mình bảo trì cảnh giác cao độ, con ma thú tiềm tàng trong lòng đất này căn bản không thể làm gì mình được. Đúng lúc hắn đang muốn rời đi, phốc phốc phốc phốc, mặt đất lại lộ ra những cái vết nứt hình vòng tròn, mấy trăm viên châu tròn xoe đen như mực, lớn bằng đầu ngón tay cái bắn ra như mưa.

Bên tai mới chỉ nghe thấy một tiếng gió rít, những viên châu kia liền đã tiếp cận, tốc độ nhanh đến rợn người!

Lăng Phong xoay người, chột thân kiếm vung lên, xung quanh thân thể hình thành nên một kiếm mang trảo hình tròn.

- Loảng xoảng loảng xoảng!

Mỗi một viên châu màu đen đánh lên Tinh Thiết kiếm, Lăng Phong đều cảm thấy hổ khẩu đau nhức, phảng phất đánh vào căn bản không phải là một viên châu nho nhỏ, mà là một tòa núi lớn, lực va đập vừa nặng nề vừa sắc bén khiến cho hắn kinh tâm động phách. Sau khi một trận tấn công xối xả như lê hoa bạo vũ qua đi, phòng ngự kiếm mang trảo của Lăng Phong đã không ngừng co rút lại, suýt chút nữa thì bị công phá.

Trong lúc vô cùng nguy hiểm đó, hắn cảm thụ được Tinh Thiết kiếm sinh ra từng tiếng kêu rên rỉ, tựa hồ thân kiếm lúc nào cũng có thể tan vỡ. Những viên châu màu đen này sau khi bị Tinh Thiết kiếm đánh văng ra mặt đất liền lập tức biến mất không thấy dấu, mà những cái khe kia lại bắt đầu tiếp tục phun ra viên châu, tựa hồ như không có tận cùng.

Một cơn giận dữ mạnh mẽ dâng lên trong lòng, từ khi Diệp Lạc truyền thụ cho hắn kiếm thuật "dùng ý ngự kiếm", Lăng Phong đã coi Tinh Thiết kiếm như là tính mệnh của mình, sau đó lại được trải qua rèn luyện mài giũa cùng linh văn cương, sử dụng Tinh Thiết kiếm càng trở nên muốn sao được vậy.

Hơn nữa khi đi qua ao đầm do Nguyên Huyền Thận Quái tạo thành, Lăng Phong khi đối mặt với ranh giới sống chết mà linh ngộ ra cảnh giới "thân kiếm hợp nhất", thân mình kết hợp chặt chẽ với thiên địa, kéo theo linh tính trong Tinh Thiết kiếm dường như càng thêm thông linh trong sáng.

Loại linh tính hoàn toàn cùng với mình huyết mạch tương liên này, khiến cho Lăng Phong cảm thấy dường như nó là nữ nhân của mình, yêu thương luyện tiếc không nói nên lời. Lúc này nữ nhân đã bị khi dễ, Lăng Phong sao có thể không giận? Nếu như nói vừa nãy Lăng Phong bởi vì lấy đi quá nhiều nhựa La Hâm, sinh ra cảm giác áy náy mà định rời đi, thì hiện tại trong lòng hắn đã hoàn toàn tràn ngập sát khí, sát ý đối với bất kể thứ gì dám làm thương tổn tới người ở bên cạnh mình!

Trên trán một đạo ngân quang bùng lên!

Linh hồn uy áp xoáy tròn tựa như một bàn tay khổng lồ vô hình càn quét về bốn phương tám hướng, loại năng lượng niệm thức này sau khi vận dụng thì vô sắc vô hình, như thủy ngân đổ ra đất, lại tựa như tinh hà trên trời cao, trùng trùng điệp điệp quét qua, không có bất cứ thứ gì kháng cự nổi!

Uy áp qua đi, xà trùng tiểu thú trên mặt đất đều cảm thấy một cỗ sợ hãi run rẩy phát ra từ sâu thẳm linh hồn, dường như tận thế đã tới, thân thể chúng cuộn tròn lại ngã ra, quỳ rạp trên mặt đất thành một đoàn. Cũng may linh hồn uy áp của Lăng Phong không đặc biệt nhằm vào chúng, bằng không mà nói, chỉ cần tùy tiện đảo qua là có thể khiến linh hồn của chúng vỡ nát mà chết.

Đúng vào lúc này!

Lăng Phong nhận thấy một tia dị trạng, tinh mang trong đôi mắt tăng vọt, khí huyết trong cơ thể nhất thời truyền ra tiếng nổ vang rất lớn. Cơ nhục trên hai cánh tay hắn cuộn cuộn gồ lên, tinh quang trong mắt như ánh mặt trời rực rỡ đến dọa người, từng đạo ngân quang từ trên trán chảy về phía Tinh Thiết kiếm, sau khi cộng minh cùng với Tinh Thiết kiếm tăng lên đến trăm nghìn lần thì lại chảy trở về bao bọc lấy thân thể hắn.

Kiểm mang đỏ rực như lửa quay quanh thân thể hắn, thoả thích chiếu rọi quang huy của mình, mơ hồ tương hỗ cùng với ánh sáng của một điểm nhỏ ở trên trời cao, ngưng tụ thành một thể!

Thân! Kiếm! Hợp! Nhất!

Sát chiêu cực mạnh lại được Lăng Phong thi triển một lần nữa, hung hăng hướng về chỗ dị thường trên mặt đất đâm tới!

Vô số đất đai cát đá bị kiếm mang không chút lưu tình xé nát, tạo nên một tầng bụi bặm mù mịt ngập trời không ngừng lan ra bốn xung quanh! Một kiếm của Lăng Phong đã hướng thẳng về cái khe phun ra viên châu mà bắn tới, thân thể như sao băng không ngừng đâm vào.

Chóe!

Bên tai Lăng Phong truyền đến một tiếng gào thét thê lương, cảm giác như kiếm đã đâm vào trúng gì đó, Lăng Phong càng không ngừng tay, kiếm mang cuộn cuộn xoắn quện một trận. Cảm thụ được khí tức sinh mệnh dưới kiếm càng lúc càng yếu, Lăng Phong lúc này cũng đã cảm thấy suy nhược rất nhiều, di chứng sau khi thi triển nhân kiếm hợp nhất bộc phát, lực lượng để bung một ngón tay cũng không còn.

Dị biến chợt phát sinh!!

Một cỗ dịch thể màu nhũ bạch mang theo khí tức thơm ngát không gì sánh được dọc theo mũi Tinh Thiết kiếm nhanh chóng chảy về phía thân thể Lăng Phong. Đến khi Lăng Phong tỉnh táo lại, dịch thể này đã tràn khắp toàn thân hắn, loại cảm giác kỳ lạ này khiến hắn nghĩ đến tình cảnh khi Mộ Dung Yên dạy mình luyện hóa ngân giác giáp. Thế nhưng tình huống lần này so với trước còn hung hiểm hơn gấp trăm lần.

Lăng Phong cảm giác mỗi một tác da thịt trên người đều đau đớn như bị kim châm, loại cảm giác đau đớn này trực tiếp đánh sâu vào trong xương cốt, tựa như đang có người cầm một thanh chủy thủ sắc bén đâm xuyên qua da thịt rồi tiếp tục đục lỗ trên xương cốt của mình.

Đau đớn!

Đau đớn vô biên vô hạn, như không có tận cùng, đau đớn chưa từng có, thậm chí so với tình cảnh "ngưng kiếm linh" khi xưa cũng mạnh hơn gấp chục lần! Lăng Phong muốn rống to lên, muốn điên cuồng mà phát tiết, thế nhưng vừa rồi đã hao hết toàn bộ năng lực vào một kiếm kia, cho nên dục vọng phát tiết vào lúc này chỉ có thể là một hy vọng xa vời.

Lăng Phong liều mạng hồi tưởng lại toàn bộ những tri thức bên trong thức hải, hi vọng dùng cách này có thể làm giảm bớt được đau đớn, đột nhiên, một thiên công quyết hiện lên trong đầu hắn, đó chính là Vô Cốt Nhu Thân mà hắn đã từng xem qua nhưng chưa từng chăm chú tu luyện.

Vô Cốt Nhu Thân tuy rằng cường đại, Lăng Phong cũng đem nó dốc lòng truyền thụ cho Huyết Sát Vệ, thế nhưng chính hắn lại chưa hề dụng tâm tu luyện, nguyên nhân bởi vì những công pháp mà hắn nắm giữ đã đủ nhiều rồi. Phong Viêm Dung, kiếm thuật ba tầng cảnh giới, Thác Bộ, thậm chí còn có cả Chiết Liên Thiểm mà bản thân tự nghĩ ra, không một tuyệt học nào không phải là thứ khi tu luyện đến đỉnh phong đều có thể tranh hơn thua cùng Thánh Vực cường giả!

Lăng Phong hiểu rõ đạo lý "tham nhiều thì nhai không kỹ", cho nên đối với Vô Cốt Nhu Thân hắn chỉ xem lướt qua, rồi sau đó lại đem tuyệt đại bộ phận tâm lực đặt trên những pháp môn tu luyện trọng yếu như kiếm thuật cùng với Phong Viêm Dung.

Thế nhưng bây giờ, loại đau đớn tới từng khớp xương này lại khiến cho Lăng Phong nghĩ tới Vô Cốt Nhu Thân.

Lăng Phong linh mãnh cảm nhận được mặt dù đau đớn, thế nhưng mỗi một lần đau đớn qua đi thì cốt cách của bản thân lại mạnh hơn được vài phần, nếu như nói ngày trước cốt cách đã được trải qua sự rèn luyện của nhựa La Hâm trở nên giống như sắt thép, vậy thì hiện tại cơ thể đau đớn này tựa như một lò lửa nhiệt độ cao muốn đem sắp thép vẫn còn thô ráp rèn thành một chiếc kim võng vừa cứng rắn vừa mềm dẻo!

Lăng Phong không rõ nguồn gốc của dịch thể vừa rồi, nhưng hắn biết đây là một cơ hội nghìn năm khó có để tu luyện Vô Cốt Nhu Thân, huống chi khi tu luyện còn có thể phân tán lực chú ý đối với cơn đau, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện. Nghĩ sao làm vậy, Lăng Phong nỗ lực triệu tập những niệm thức còn sót lại không chế xương cốt biến ảo theo những pháp môn đặc thù: Xương sườn, xương ngực, xương cánh tay, thậm chí là một chút xương sụn ở chóp mũi cũng không ngừng tổ hợp lại một lần nữa. Nếu như có người ở bên cạnh sẽ hoảng sợ khi nghe thấy trong cơ thể Lăng Phong truyền ra tiếng khớp xương nổ vang liên tiếp, tựa như mỗi một đầu khớp xương đều bị mạnh mẽ bẻ gãy, sau đó lại dùng cự chùy nghiền nát đập vụn nhiều lần.

Mà dáng dấp của hắn càng kỳ quái hơn nữa, cả người trở nên như không xương. Bỗng nhiên cả cánh tay mềm oặt xụi lơ rũ xuống bên cạnh thân, bỗng nhiên xương sọ lõm sâu vào, tiếp theo một loạt tiếng vang giòn tan nổi lên, cơ thể co rút lại thành một đoàn, quỷ dị đến mức khiến lòng người phát lạnh.

Nhưng nếu huynh muội Cố Quỳnh ở đây, nhất định bọn họ sẽ vô cùng khiếp sợ!

Bởi vì dị trạng của Lăng Phong rõ ràng là biểu thị hắn đã tu luyện Vô Cốt Nhu Thân hầu như đạt tới cảnh giới đỉnh phong, chỉ còn kém một bước cuối cùng liền có thể đạt được lực công kích ngang bằng với Thánh Vực! Mà hiệu quả lớn nhất của Vô Cốt Nhu Thân cũng không phải công kích, mà chính là phòng ngự! Phòng ngự gần như tuyệt đối!

Nghe đồn tổ sư của Uyên Ương mạch quanh năm khoác một chiếc trường bào hắc sắc, bao phủ toàn thân kín mít, nguyên nhân đó là do da thịt thân thể hắn trong một lần chiến đấu đã hoàn toàn bị cháy sạch sẽ! Mặc dù như vậy, hắn vẫn ngoan cường tiếp tục sống sót, có thể nghĩ lực phòng ngự của Vô Cốt Nhu Thân đến tột cùng cường đại tới cỡ nào!

Theo cảnh giới của Vô Cốt Nhu Thân không ngừng tăng lên, Lăng Phong mơ hồ cảm giác thấy lòng bàn tay có một cỗ khí tức nóng rực như thiêu như đốt. So sánh với cảm giác đau đớn, loại cảm giác nóng cháy này cũng không hề thua kém một chút nào. Hai tầng thống khổ thi nhau kéo tới, khiến cho Lăng Phong đau khổ muốn thổ huyết. May là loại cảm giác này chỉ thoáng qua trong chớp mắt, Lăng Phong mới thoát khỏi được khổ não.

Đau đớn kịch liệt trở thành chất dinh dưỡng vô thượng cung cấp cho Lăng Phong tu luyện, hỗ trợ hắn không ngừng củng cố các cảnh giới đã đạt được. Đột phá, lại đột phá, không ngừng đột phá! Dưới sự nội thị, Lăng Phong phát hiện màu sắc xương cốt của mình dĩ nhiên lại nổi lên màu vàng nhàn nhạt, mềm mại so với vàng ròng còn mềm hơn, mà cứng rắn thì có thể sánh ngang với kim cương thạch!

Lăng Phong hơi cười khổ, ngay cả màu sắc xương cốt cũng biến hóa, bản thân còn được coi là nhân loại thuần túy sao? Rốt cục toàn bộ cảm giác đau đớn cũng đã kết thúc, Lăng Phong cảm thấy toàn thân đều tràn ngập lực lượng, tùy ý nâng bàn tay lên tạo thành lưỡi đao chém ra một đạo đao kinh.

Bên cạnh truyền đến một tiếng vang khê tựa như lưỡi dao sắc bén cắt vào đậu hũ, một tảng đá lớn bị cánh tay chém vào thật sâu. Ngay sau đó, xương cốt trên cánh tay Lăng Phong nhẹ nhàng chuyển động, "rầm rầm" từng khối từng khối bùn đất bị nứt toạc ra, bắn tung lên giữa không trung, lấy Lăng Phong làm trung tâm, xuất hiện một chiếc hồ to phương viên mười trượng.

Trong mắt Lăng Phong hiện lên một tia minh ngộ: Thì ra là thế!

Một chiều này qua đi, Lăng Phong đã hoàn toàn hiểu rõ biến hóa của bản thân trong lần kỳ ngộ này.

Nếu như toàn lực thi triển Vô Cốt Nhu Thân, không dùng thêm bất cứ thủ đoạn công kích nào khác, cũng đủ sức để đánh một trận cùng với cường giả cửu tinh đỉnh phong, sức chiến đấu có thể coi là rất cường đại. Thế nhưng việc này đối với thực lực chính thể của mình cũng không có tác dụng lớn, khi đối mặt với Thánh Vực cường giả mình vẫn chưa có được phần thắng, nhiều lắm chỉ là có thêm một loại thủ đoạn công kích mà thôi.

Mặt khác thu hoạch nhiều nhất đó chính là cốt cách được cường hóa, Xích Luyện cương khí chủ yếu là cường hóa da thịt gân cơ, đối với xương cốt thì hiệu quả cường hóa không được rõ ràng, sau khi luyện thành thì giống như xây dựng nên một tấm lưới phòng hộ không thể phá vỡ ở bên ngoài thân thể, chỉ cần lưới phòng hộ này không bị đánh bại, ở bên trong sẽ không phải chịu nguy hiểm. Hôm nay, cốt cách của Lăng Phong cũng đã nhân được sự tăng cường cực lớn, chẳng khác nào có thêm được tầng bảo hiểm thứ hai.

Nhất là Lăng Phong cảm giác được nếu như tu luyện Vô Cốt Nhu Thân tiến thêm một bước nữa, cường độ của xương cốt vẫn còn có thể tiếp tục tăng mạnh! Hắn càng ngày càng cảm thấy mình đang có xu thế được cải tạo trở thành một long thú hình người!

221. Chương 176: Hạt Trảo Hâm.

Hơi thả lỏng thư giãn gân cốt một phen, Lăng Phong đã thấy rõ được hình dáng ma thú ẩn thân bên dưới nền đất: Màu sắc bề ngoài của nó là màu xám tro, hình tròn, mới nhìn qua cứ như một cục đất được đắp nặn mà thành. Nối liền với bên ngoài thân thể nó là năm chiếc dây leo đen như mực, dây leo thô to cỡ một quả trứng ngỗng, cứ cách một khoảng tầm một bàn tay lại có một đốt, các đốt của nó có hình viên cầu, có lẽ chính các đốt này đã phun ra những viên châu qua khe đất để tiến hành tấn công mình.

Hạt Trảo Hâm!

Lăng Phong sau khi tỉ mỉ phân biệt một hồi liền xác nhận thân phận của ma thú này, nó là do một cây La Hâm sinh trưởng trong thời gian ít nhất là nghìn năm biến thành, từ đó về sau lại tiếp tục trải qua thời gian không dưới nghìn năm tiến hóa mới có thể có được hình dáng như lúc này.

Trên thực tế, ma thú thực vật ngoại trừ tuyệt đại bộ phận trời sinh liền đã có được linh trí ra, thì số rất ít còn lại là do thực vật trải qua thời gian dài tích lũy mà hình thành linh tính, cuối cùng mới ngưng tụ ra linh hồn hoàn chỉnh để tiến hóa thành ma thú Thực Vật Hệ.

Loại ma thú này cũng có một biệt danh...tinh quái!

Cũng như "hỏa sơn chi linh" mà Lăng Phong đã từng được thấy qua tại Vân Mộng Hoang Trạch, nếu như để cho nó có đủ Hỏa Tinh Ngọc Tủy sử dụng, nó cũng có thể tiến hóa ra được linh hồn độc lập, từ đó đi tiêu dao thế gian. Thực lực của tinh quái so với các ma thú do thiên nhiên sinh thành cường đại hơn rất nhiều, nếu không phải Hạt Trảo Hâm này hành động bất tiện, Lăng Phong tuyệt đối không thể dễ dàng đánh chết nó như thế, thậm chí cuối cùng bị buộc phải chạy trốn có lẽ lại chính là hần.

Bởi bản thân Hạt Trảo Hâm chính là cây La Hâm nghìn năm biến thành, dịch thể màu nhũ bạch chảy ra sau khi Lăng Phong đâm vào chủ thể nó chính là nhựa La Hâm nghìn năm, chỉ cần một giọt cũng đủ khiến cho xương gãy liền lại, thần diệu không gì sánh được, trong ghi chép của Sang Sư cũng coi là bảo bối khó có được.

Cho dù đã nhanh chóng tu luyện thì vừa rồi vẫn có đại bộ phận tinh hoa không thể hấp thu ngược lại lắng đọng ở trong người hần, Lăng Phong cũng cảm thấy có chút đáng tiếc. Hần lấy ra một khúc xương Quỷ Ngư, sau đó liền thu thập một chút nhựa La Hâm nghìn năm còn sót lại đựng vào trong đó. Hần không biết luyện đan, nhưng mưa dầm thấm lâu ít nhiều cũng hiểu được một chút ảo diệu trong đó, chắc hẳn nếu như thêm thứ nhựa La Hâm nghìn năm này vào, hiệu quả của La Hâm đan sẽ cường hóa hơn không ít.

Ngay sau đó Lăng Phong lại nhìn về phía năm sợi dây leo, mỗi một sợi phải dài tới hơn ba mươi mét, vừa rồi độ cứng rắn của chúng Lăng Phong đã được tận mắt thấy qua, nhất là những viên châu màu đen nằm bên trong nó...Hâm Châu...càng không phải chuyện đùa, nếu như dùng để rèn thành binh khí hẳn là tuyệt hảo. Vì vậy hần lại đem toàn bộ những thứ này thu thập vào trong tiết văn, có lẽ khi mang về nhất định Lô Sâm sẽ rất vui mừng.

Làm xong tất cả chuyện này, cuối cùng gỡ xuống ma hạch của Hạt Trảo Hâm, tin rằng đã không để sót lại bất cứ thứ gì, Lăng Phong bèn quay về hướng Băng Phong thành. Nguyên bản chỉ nghĩ đi kiếm một chút nhựa La Hâm, kết quả đầu tiên là xảo ngộ cùng với Hằng Trùng, sau đó lại đụng độ với Hạt Trảo Hâm, lần này dừng chân ở đây cũng đã hơn hai ngày, không biết tình hình Băng Phong thành thế nào rồi.

Trong cơn nóng ruột, Lăng Phong rất nhanh rời đi.

Trên đường đi, lúc nào quanh thân thể hần cũng có mười khối hỏa cầu vờn quanh, hỏa cầu xoay tròn với tốc độ như chớp giắt khiến người ta hoa mắt. Dưới sự vận chuyển pháp môn Hỏa Thối, Lăng Phong đối với tốc độ hấp thu chuyển hóa hỏa hệ nguyên lực đã đề thăng nhanh chóng!

...

Bên trong thành, tại một trạch viện nào đó, một lão giả sắc mặt đỏ như táo chín, thân hình cao lớn, đầu đầy sợi bạc nhẹ giọng chậm rãi nói:

- Hạ huynh, người thấy tin tức này thật giả thế nào?

Người ở bên trái hắt hạc phát hồng nhan, màu da trắng nõn như da trẻ con, hắt dùng một ngữ khí nóng nảy không chút phù hợp với diện mạo, hừ lạnh nói:

- Còn thể nào nữa? Ta thấy đây nhất định là thật! Ta sớm đã nói cứ trực tiếp giết tới cửa bọn chúng đi, vậy mà Giản huyên vẫn sợ đầu sợ đuôi, không biết là kiêng kỵ điều gì?

Bị hắt trào phúng, Giản Bác Dương chẳng qua chỉ cười nhàn nhạt một tiếng, không hề tức giận, không cần phải nói cũng biết người còn lại chính là đại trưởng lão của Hạ Luân thành...cường giả bất tỉnh Hạ Nhiễm Phong. Hắt ngồi xuống rồi chuyển hướng nhìn sang một nam tử cụt tay đang thúc thủ đứng ở một bên:

- Quá trình cụ thể thế nào, người kể lại một lần đi!

Thấy điệu bộ hắt cẩn thận như vậy, Hạ Nhiễm Phong chỉ khinh thường hừ nhẹ một tiếng, cũng không tiện lên tiếng ngăn cản! Dù sao thực lực Băng Giản Hạ ba nhà tương đương nhau, nếu không phải liên thủ cùng với Giản Bác Dương, chỉ dựa vào thực lực của một mình Hạ gia nếu như muốn nuốt trôi Băng gia là tuyệt đối không có khả năng.

- Vâng, Băng Thần Tử từ sau khi chiến liên trở về Cung Phụng Các, rồi bế quan trong Tu Luyện Các không ra ngoài, thẳng cho tới ngày đó mới đột nhiên xuất hiện. Theo quan sát của tiểu nhân, hắt toàn thân khí tức hư phù, diện mục tiêu tụy, đúng là bộ dáng của người bị trọng thương, tuyệt đối không phải làm bộ. Mặt khác, mấy ngày nay Băng Mặc Viễn vẫn một mực gọi Ô Cốt Sồ Thang, không một ngày nào nghỉ.

Nghe vậy, tinh quang trong mắt Giản Bác Dương chợt lóe:

- A, nếu đã như vậy, Tử Minh Thảo này hẳn là đã có tác dụng! Mạch luân cơ sở của Thốn Kích Quyết mà Băng lão quỷ tinh tu chính là dựa vào khí huyết, hắc hắc, bản thân ta muốn nhìn xem sau khi khí huyết toàn thân ngưng trệ thì hắt còn có thể làm được gì!

- Như vậy chúng ta còn chờ cái gì nữa?

Hạ Nhiễm Phong vội vàng nói.

- Chậm đã!

Giản Bác Dương khẽ xua tay, trong mắt phát ra một đạo một đạo tinh quang, dừng ở trên mặt nam tử cụt một tay, nói:

- Người nói Băng lão quỷ đem chức vị đại trưởng lão truyền cho tiểu tử gọi là Lăng Phong kia? Người biết bao nhiêu về tiểu tử này, nhất nhất nói hết ra, không được giấu diếm!

Nam tử cụt một tay trong lòng run lên, cuống quýt nói:

- Đại nhân xin yên tâm, Lăng Phong này rời khỏi Băng Phong thành chúng ta bất quá mới chỉ nửa năm mà thôi, hắt thiên tư tuy rằng không tệ nhưng tu vi cũng chỉ mới đạt tới ngũ tinh. Ngày đó dựa vào Huyết Xích đan được mà mạnh mẽ đề thăng tu vi, mới có thể thoát được một mạng từ trong tay Băng Thần Tử, không biết lần này Băng Thần Tử phát diên thể nào lại muốn lập hắt thành người nối nghiệp!

"Rắc" một tiếng, Hạ Nhiễm Phong mạnh mẽ bóp nát vụn chiếc tay ghế, cất giọng căm phẫn nói:

- Lăng Phong? Nguyên lai là hắt! Hừ, chính là Lăng Phong này đã giết Vũ Nhi! Hắt vẫn còn có gan trở về, tốt tốt tốt, vốn tưởng rằng chỉ có thể diệt Băng Phong thành, vậy mà giờ lại có thêm được một cái đầu! Nhất định ta phải bắt hắt nợ máu trả bằng máu!

Hạ Vũ là con trai độc nhất của thành chủ Hạ Luân thành, cũng chính là cháu ruột của Hạ Nhiễm Phong, từ nhỏ đã được hắt vô cùng yêu quý. Đau lòng vì cái chết của độc đinh Hạ gia, nỗi hận của Hạ Nhiễm Phong đối với Băng Phong thành cũng không phải Giản Bác Dương có thể sánh bằng, nếu không phải thời cơ chưa chín muồi, hắt đã sớm động thủ với Băng Phong thành rồi.

- Hạ huyên chó quá nóng lòng.

Giản Bác Dương khoát khoát tay:

- Mấy ngày trước đây ta cố ý phái đám người Giản Phưởng đi tới phủ thành chủ của Băng Phong thành thăm dò hư thực, kết quả mấy người bọn họ biến mất một cách thần bí, mà tên tiểu tử tên gọi Lăng Phong này cũng xuất hiện đúng vào lúc đó, sự trùng khớp như vậy quả thực có phần khiến người ta sinh nghi!

- Hừ, thành chủ Dạ Lạc thành kia của ngươi bất quá chỉ là một con rối, giết ba người bọn chúng cũng như giết gà giết chó, có gì mà phải lo lắng chứ? Lại nói, sau đó toàn bộ những người lưu lại bên trong phủ thành chủ cũng hoàn toàn biến mất. Nếu như thực sự chúng có chỗ dựa trong tay thì việc gì phải tỏ ra khùng hoảng như vậy? Ta xem ngươi hoàn toàn là lo bò trắng răng!

Hạ Nhiễm Phong bắt đầu nói:

- Ta đây liền đi phát động người của Hạ gia đánh lên Cung Phụng Các, ta cũng không tin thiếu đi lão quỷ Băng Thần Tử đó, Băng gia còn có thể chống đỡ nổi chúng ta!

Bị hấn thúc dục, vẻ do dự trên mặt Giản Bác Dương cũng nhạt đi vài phần, hắn cũng không suy nghĩ nhiều nữa, hữu quyền hung hăng xiết chặt:

- Lúc đầu ta còn thấy kỳ quái, mười năm trước ta cùng với lão quỷ Băng Thần Tử này đánh một trận, mạch luân của hắn tuy rằng ảo diệu vô cùng, nhưng tuyệt đối không thể có được uy lực khoa trương như lần trước được. Sau khi trở về trong lòng ta vẫn còn lo lắng, hóa ra lão quỷ này cố gắng gượng chống đỡ mà thôi! Nếu đã không còn lão quỷ này, Băng gia có hậu thủ nào đi chăng nữa cũng có thể tạo ra bao nhiêu tác dụng? Đã như vậy, việc này không nên chậm trễ, đêm nay chúng ta liền động thủ!

- Tốt!

Hạ Nhiễm Phong bỗng đứng đứng lên, vẻ mặt tàn nhẫn nói:

- Vãn chờ những lời này của Giản huynh, ta đây lập tức đi chuẩn bị triệu tập thủ hạ!

- Vậy tiểu nhân xin cáo lui trước, tiểu nhân trong Cung Phụng Các cung nghênh hai vị đại nhân!

Hạ Nhiễm Phong không kiên nhẫn phát tay, nam tử cụt tay kia vội khom người rời đi.

...

Màn đêm buông xuống!

Một đạo thân ảnh xẹt qua trời đêm, hơi lóe lên một chút liền đã xuất hiện trên đỉnh Tu Luyện Các, các đệ tử tuần tra trong sân của Cung Phụng Các chẳng qua chỉ cảm thấy có một cái bóng chợt lóe, đến khi ngừng đầu nhìn lên thì lại không thấy gì nữa, không khỏi âm thầm lắc đầu: Minh quá mức sợ bóng sợ gió rồi!

- Đại ca, cuối cùng huynh cũng về rồi!

Trong Tu Luyện Các, Khải Ân sớm đã chờ đến sốt ruột khi thấy Lăng Phong trở về liền thở phào một hơi.

Lăng Phong biết rõ bản thân gặp nguy hiểm ở miệng núi lửa lần trước đã khiến cho những người bên cạnh bị lưu lại bóng ma tâm lý rất sâu, cho nên hiện tại đám người Khải Ân đều có phần "gió thổi cỏ lay nghi địch đến", hắn ôn hòa cười nói:

- Làm mọi người lo lắng rồi, lần này thu hoạch cũng không ít!

Thấy Lăng Phong vô sự Khải Ân cảm thấy yên tâm, lúc này mới nhận thấy được trên người Lăng Phong có một chút biến hóa rất nhỏ, hắn nhận không được có chút giạt mình...lúc này cảm giác mà Lăng Phong mang lại cho hắn phẳng phất như một ngọn núi lửa đang nỗ lực tích súc năng lượng, lúc nào cũng có thể bộc phát ra một kích diệt thế!

Lực lượng thật cường đại!

Băng Thần Tử ánh mắt cũng đại đi, thở dài trong lòng: Lại tiến bộ rồi! Chỉ ra ngoài có hai ngày mà tu vi lại tiến bộ, tốc độ như vậy thực khiến cho người tự cho mình là siêu phàm như Băng Thần Tử phải chịu đả kích rất nặng.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, người vẫn không thể nào đánh đồng cùng yêu nghiệt được, Băng Thần Tử tự trấn an mình một phen, sau đó nói:

- Dựa theo kế hoạch, buổi chiều hôm nay đã huỷ bỏ lệnh cấm, tin rằng nội quỷ hắc đã đem tin tức truyền ra ngoài, Giản Hạ hai nhà sau khi nghe được tin này nhất định sẽ không thể nhịn lâu được nữa, hành động của bọn chúng sớm nhất có lẽ là đêm nay!

Lăng Phong gật đầu, điều này so với phỏng đoán của hắc cũng không khác biệt lắm. Người của Giản Hạ hai nhà chỉ cần không phải loại ngu xuẩn, sau khi nghe được tin này nhất định sẽ có ý niệm giải quyết dứt khoát ở trong đầu, dùng tốc độ nhanh nhất để tiêu diệt Băng gia. Băng không nếu như tiếp tục chờ đợi, chỉ sợ sẽ nảy sinh không ít biến số.

Đang chuẩn bị lên tiếng, Băng Mặc Viễn đã đi tới, sắc mặt hắc trầm như nước, trong đôi mắt phun ra hỏa diễm phần nộ.

222. Chương 177: Trung Hồn Nhiệt Huyết.

Băng Thần Tử ngậy người, thất kinh hỏi:

- Mặc Viễn, xảy ra chuyện gì vậy?
- Đại trưởng lão, mời ngài xem!

Băng Mặc Viễn trình lên phần mật báo trong tay, nói với giọng căm hận:

- Đây là một ám thung của gia tộc truyền đến, hôm nay sau khi cấm lệnh truyền xuống đã có gia quyến của ba vị ngoại tịch trưởng lão rời khỏi Băng Phong Thành! Ngoài ra còn có mười cung phụng đệ tử cũng hành động tương tự! Hừ, Gia tộc mất bao nhiêu tâm lực cung phụng bọn chúng vậy mà lúc nguy hiểm lại chỉ được chúng hồi báo như vậy, thật khiến người ta tức chết!

Băng Thần Tử nắm chặt mật báo trong tay, không nói câu gì, cuối cùng chỉ thở dài một tiếng.

Trong các trưởng lão Cung Phụng Các, ngoài một bộ phận là người đích hệ Băng gia ra, những người còn lại đều là mời từ các nơi khác đến. Mức độ trung thành của những người này đương nhiên không bằng được đích hệ, ngay cả phu thê trong lúc đại nạn cũng mệnh ai nấy lo, huống hồ bọn họ? Vừa nhìn ra Giản gia và Hạ gia sẽ liên thủ công kích, Khổng Tư, vị Thuật Luyện Sư duy nhất mà Băng gia cung phụng liền lập tức bỏ đi, đến bây giờ nghĩ lại Băng Thần Tử vẫn cảm thấy đau lòng.

- Đại trưởng lão, người xem phải làm thế nào? Những người này đã bất trung, lưu lại còn có tác dụng gì nữa?

Băng Thần Tử không trả lời thẳng vào vấn đề, đưa mật báo cho Lăng Phong:

- Lăng trưởng lão bây giờ mới là người chủ sự, mời Lăng trưởng lão ra quyết định.

Lăng Phong sững sờ, bật cười nói:

- Cái danh "trưởng lão" của ta chỉ để hồ lộng người ngoài, đại trưởng lão sao phải khách khí với ta như vậy. Sự tình chạy trốn này liên quan đến cơ nghiệp Băng gia, tốt nhất vẫn là mời đại trưởng lão quyết định.

Nghe thấy Lăng Phong trả lời vậy, Băng Thần Tử hiện lên một chút thất vọng, chán nản nói:

- Có thể đánh lui được hai nhà đó hay không tất cả vẫn phải dựa vào Lăng trưởng lão. Còn hi vọng Lăng trưởng lão xử lý luôn cả đám tạo phản này.
- Vậy được rồi, ta đành vượt quá phận làm thay một lần vậy.

Lăng Phong nhận mật báo, nghĩ một lúc rồi quay sang Băng Mặc Viễn nói:

- Phiên thành chủ gọi tất cả mọi người đến đây, chúng ta cùng nhau bàn kế sách chuẩn bị "hoan nghênh" hai nhà đó, đồng thời giải quyết luôn mọi chuyện.

Liền sau đó, Lăng Phong lại quay sang Băng Thần Tử, nói:

- Đại trưởng lão nếu như cảm thấy ta xử lý không ổn thì có thể chỉ bảo bất cứ lúc nào.

Băng Thần Tử cười gật gật đầu:

- Có người làm việc là ta yên tâm rồi.

Bên trong sân rộng của Cung Phụng Các, các vị trưởng lão, đệ tử hạch tâm của Băng gia nhận được triệu tập, ào ào tìm đến. Bọn họ có vẻ rất bồn chồn nghi hoặc, không ít người trong đó còn có vẻ thất kinh. Đứng trước mặt họ là Lăng Phong vẻ mặt lạnh lùng. Lần trước đã bị Băng Thần Tử lớn tiếng la rầy nên lần này trước mặt Lăng Phong không còn ai dám tự ý làm ồn nữa.

- Ta biết, chư vị nhất định đang rất hiếu kì thành chủ tập trung các vị đến đây để làm gì.

Lăng Phong chậm rãi lên tiếng, mỗi câu mỗi chữ đều rất rõ ràng:

- Bây giờ Giản gia và Hạ gia đang bắt tay với nhau chuẩn bị tập kết tinh anh cao thủ nhất cử đồ diệt chúng ta.

Lăng Phong nhìn ra một tia bất an trên mặt của không ít người, còn phần lớn là bi thương và phẫn nộ. Tiếp sau đó hắn lại nói:

- Thăng thần mà nói, ta cũng nghĩ nếu chỉ dựa vào một mình Băng gia các người thì không thể nào thắng nổi. Sau trận chiến này, những người còn sót lại của Băng gia có lẽ cũng không đủ một thành, khả năng lớn hơn là tất cả những người có mặt ở đây đều sẽ mất mạng.

Những lời này vừa dứt, đám đông phía dưới lập tức không giữ nổi im lặng, ồ lên xôn xao. Thụy Tùng trưởng lão tiến lên một bước, quát lớn:

- Lăng Phong, người nói vậy là có ý gì? Hồ ngôn loạn ngữ, tội làm đảo loạn nhân tâm người khác người có gánh nổi không?

- Càn rỡ!

Lăng Phong quát lên một tiếng, uy thế cường đại trên người bức ra, Thụy Tùng đành phải lùi lại một bước. Liên sau đó, Lăng Phong lạnh lùng nói:

- Tên của bản trưởng lão mà người dám gọi thẳng ra sao? Không có tôn ti gì cả. Lui ra!

- Người...Hừ!

Thụy Tùng không ngờ Lăng Phong lại không chịu giữ thể diện cho mình, quát nạt ngay giữa đám đông như vậy, trong lòng mặc dù phẫn nộ nhưng lão hiểu với tình hình lúc này, việc nội chiến chẳng mang lại lợi ích gì cho Băng gia nên đành nuốt giận.

Lăng Phong lạnh lùng lướt nhìn hắn một lượt, không thèm để ý thêm nữa. Trước đây khi hắn muốn chém chết Băng Hạo, cũng là lão xuất thủ ngăn hắn lại nên mới không thành công. Nếu như không phải thấy lão xác thực một lòng trung thành không có ý xấu thì vừa rồi Lăng Phong đã không bỏ qua cho lão dễ dàng đến vậy.

Lăng Phong từ đầu đã hạ quyết tâm sau chuyện này phải giết chết Băng Hạo, đây là lời hứa của hắn với Băng Thành! Đường như cảm nhận được sát ý của Lăng Phong, Băng Hạo đứng giữa đám đông, thần tình có chút hèn mọn lén lút thu người lại, lộ ra một tia ác độc.

- Hôm nay ta nhận được mật báo, một số người trong chư vị lợi dụng lúc lệnh cấm được buông lỏng mà lén lút đưa gia quyến ra khỏi thành.

Lăng Phong ngữ khí trầm thấp, không hề nghe ra hỉ nộ, càng không thèm quan tâm đến chuyện những lời nói của mình vừa khiến đám đông chấn động, tiếp tục nói:

- Nhân tâm tư an, đây là lẽ thường, ta sẽ không vì chuyện này mà trách cứ.

Nói đoạn, Lăng Phong khẽ giơ mật tín trong tay lên, một khối hỏa cầu lập tức xuất hiện, đốt cháy mật tín thành tro bụi.

Bây giờ thì có thể nhìn thấy không ít người đang phải hít vào một hơi thật sâu. Băng Phong thành không thể được như Tinh Lam công quốc, bất cứ nguyên tố Thiên Hành Giả nào xuất hiện đều cực kì hiếm thấy. Không ít người trong số bọn họ đã từng nhìn thấy Lăng Phong thì triển ra hỏa hệ kiếm nguyên trong trận

chiến lần trước, bây giờ lại thấy Lăng Phong thao túng điều khiển hỏa hệ nguyên lực như tay chân, bọn họ đương nhiên cực kì khiếp sợ.

- Ai muốn rời đi, hiện tại có thể lập tức rời khỏi Băng gia, ta đảm bảo sẽ không làm khó chư vị.

Lăng Phong lướt qua một lượt đám đông, nhìn thấy không ít tia hổ thẹn trên khuôn mặt một số người.

Thấy không ai nói gì, Lăng Phong đột nhiên chuyển chủ đề, quát đến chấn đắc nhân tâm.

- Nhưng ta hi vọng tất cả đều lưu lại! Nếu như mọi người liều chết ở lại cùng với Băng gia, tất cả những tâm tư sai lầm lúc trước đều không truy cứu! Ai một lòng trung thành trợ giúp Băng gia, sau trận chiến này, Băng gia sẽ không hề bỏ mặc hậu nhân của người đó, nhất định sẽ xây dựng anh linh đường, cúng tế trung hồn của Băng gia!

Mỗi một chữ phun ra như đều có khí thể kim thiết nồng đậm khiến cho lòng người rung động, khiến xương cốt người ta trào lên một cảm giác hưng phấn run rẩy! Những tiếng hô đồng thanh truyền xuất không gian:

- Nguyên sống chết cùng Băng gia!

- Thà chết không lui! Chảy đến giọt nhiệt huyết cuối cùng!

- Dùng trung hồn của ta hóa anh linh!

Quần chúng sôi sục, bị lời nói của Lăng Phong thiêu đốt, sát khí bạo phát từ những tinh anh của Băng gia khiến người ta khó có thể tin nổi. Băng Mặc Viễn đứng bên cạnh cũng kích động đến nỗi không sao kiềm chế. Hắn như lại đang nhìn thấy những vị trưởng bối của Băng gia, vượt qua mọi chông gai trắc trở khai sáng nên cơ nghiệp này. Khó khăn thì đã làm sao, bất quá thì bắt đầu lại từ đầu!

Tinh thần suy sụp của những ngày qua đã biến mất không chút dấu vết!

Lăng Phong dùng niệm thức quét qua một lượt. Hắc linh miễn phát hiện ra trong không khí sôi sục vẫn có vài người tâm tư tương đối rời rạc, trong lòng không khỏi cảm thán: Ta đã cho các ngươi cơ hội rồi!

Lúc này Lăng Phong dùng chính sách công tâm, trực tiếp tung mật tín ra để những kẻ đang có ý đồ đào tẩu tâm sinh bất an, ngay sau đó lại thoải mái thể hiện sẽ không truy cứu trấn an tâm trạng căng thẳng đó, cuối cùng kích phát sĩ khí quyết chiến, mục đích chính là để giúp Băng gia thực sự chiêu lãm được nhân tâm!

223. Chương 178: Huyết Sát Vệ Tập Kết !

Nếu đổi thành Huyết Sát Vệ, bên trong có người không thể đoàn kết một lòng, lúc nguy nan chỉ nghĩ làm thế nào để bảo mệnh chứ không phải giúp đỡ đồng đội thì Lăng Phong sẽ chẳng cần phải nói nhiều mà trực tiếp trục xuất kẻ đó luôn. Những kẻ như vậy không phải là binh mà hèn cần. Nhưng Băng gia thì không giống vậy, bọn họ đặt chân ở thành này, cần phải xây dựng một lực lượng cường đại chấn nhiếp các phương thế lực. Nên dù biết rõ có những cao thủ lòng trung thành với gia tộc không lớn nhưng vẫn không thể không thu lưu.

Đối mặt với những tình huống kiểu này, Lăng Phong không thể đơn giản trục xuất hay diệt sát, như vậy sau này Băng gia có muốn chiêu mộ thêm cao thủ cũng thiên nan vạn nan. Hắn chỉ có thể làm được là khiến những trái tim đang dao động đó ổn định lại.

Đột nhiên, ầm một tiếng lớn, bức tường vây quanh Cung Phụng Các bị cự lực oanh phá, âm thanh bạo tạc đập vào màng nhĩ như thi triển một đạo định thân phù, khiến cho tinh anh của Băng gia đang hò hét điên cuồng đột nhiên ngừng lại.

Hai thân ảnh cùng nhau bay đến, huyền binh trong tay phóng xuất ra tinh mang như trăng rằm, uy thế hiển hách khiến người ta kinh hãi! Theo sát ngay sau chúng là một đám cao thủ chân lực phóng ra khiến không khí kêu lên phần phật. Một đám người phá không mà tới, mang theo tín niệm tất thắng và khí thế kiêu ngạo.

Thân ảnh ổn định hạ xuống, nhìn quanh tứ phía, ha ha cười nói:

- Ngay dưới đêm trăng, chư vị tụ tập nồng nhiệt chào đón như vậy thật khiến bốn tọa cảm động vô cùng.

Hắn thấy tay một cái, chân lực cường đại bạo phát khiến những người đứng gần phải lùi lại mấy bước.

Phen xuất thủ này cộng thêm mấy trăm cao thủ uy thế như núi đổ ầm ầm kéo đến, dũng khí mà Băng giá vừa cố lấy lại lập tức tan biến. Đối diện với kết cục chắc chắn phải chết, ai cũng cảm thấy sợ hãi.

- Giản huyênh, đừng phí lời với chúng.

Hạ Nhiễm Phong bạo liệt quát:

- Kẻ nào muốn sống lập tức gia nhập dưới trướng Hạ Luân thành ta, nếu không giết chết toàn bộ!

- Giản Bác Dương! Hạ Nhiễm Phong!

Băng Mặc Viễn quát:

- Trận chiến lần trước các ngươi vẫn chưa thụ giáo được gì sao? Mau mau rút lui nếu không kinh động đến đại trưởng lão, song phương chúng ta liền không có đường lui nữa đâu!

- Ha ha ha ha!

Giản Bác Dương cười lớn, nói:

- Băng thành chủ vẫn còn muốn gạt chúng ta sao? Trận chiến lần trước lão quỷ Băng Thần Tử mạnh mẽ áp chế thương thế, bây giờ có lẽ cũng sắp không qua nổi nữa rồi ấy nhỉ? Bản thân ta muốn nhìn xem hắn đối kháng với chúng ta thế nào!

- Ngươi...vì sao ngươi biết?

Băng Mặc Viễn hỏi với vẻ "khiếp sợ".

- Dương nhiên có người nói cho ta biết.

Giản Bác Dương đột nhiên quát:

- Băng thiếu thành chủ, ngươi còn muốn đợi đến lúc nào nữa?

Trong chốc lát, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung về phía Băng Hạo - kẻ này giờ vẫn thu mình nấp sau lưng người khác. Băng Hạo nghe Giản Bác Dương nói vậy, sợ hãi như con mèo bị đâm vào đuôi, chạy vội về phía Giản gia. Băng gia trong lúc bất ngờ cực độ, không ai kịp xuất thủ ngăn hắn lại. Sau khi đứng yên, Băng Hạo nói với ngữ khí oán hận:

- Đại trưởng lão, người không phải đã nhận lời với ta đợi xong mọi chuyện sẽ giao Băng Phong Thành cho ra xử lý.

- Nghiệt tử!

Băng Mặc Viễn hét lên một tiếng, hắn giận đến nổi mắt mũi tối sầm, tính toán thế nào hắn cũng không thể ngờ nội gian lại chính là con trai của mình! Dù có bất hiểu thế nào nó cũng là đệ tử Băng gia, sao lại làm chuyện như thế này? Thằng ngu này chẳng lẽ không biết nếu phá đổ Băng gia, nó sẽ trở thành một gốc lục bình không rễ sao?

- Ha ha, Băng thành chủ ngạc nhiên chứ?

Giản Bác Dương nói, cổ ra vẻ đau khổ:

- Cảm giác bị chính con trai của mình phản bội không tệ chứ?

Thấy bên Băng gia thất hồn lạc phách, Hạ Nhiễm Phong cũng thấy vô cùng khoái trá, nhìn đám người Băng gia với vẻ đắc ý, không còn lên tiếng ngăn Giản Bác Dương nữa.

Trần Ấu Dung kinh ngạc nhìn Băng Hạo như nhìn một kẻ xa lạ. Không sai, bản thân vì muốn giúp đỡ đệ đệ nên mới hòa theo lời Băng Hạo. Từ sau khi hoàn toàn giao bản thân mình cho hắn, Trần Ấu Dung coi người nam tử này như thiên, như địa, như chỗ dựa của sinh mệnh mình bất luận bị hắn đối đãi thế nào cũng không muốn rời bỏ.

Sau này khi Băng Hạo thất thế trong gia tộc, Trần Ấu Dung đột nhiên cảm thấy yên lòng kì lạ, nàng cứ ngỡ tin rằng sau khi mất đi ngôi vị thừa kế, Băng Hạo sẽ suy nghĩ lại, sẽ từ bỏ những hành động tội lỗi, sẽ không còn sống những ngày tháng phải đấu đá tranh chấp, phải khom lưng uốn gối nữa. Có lẽ, nam nhân này sẽ chân chính trở thành một bầu trời trên đỉnh đầu mình!

Không ngờ, nàng toàn tâm toàn ý chăm sóc hắn, dù hắn có vì tàn khuyết trên cơ thể tâm tính trở nên cổ quái cũng không rời xa hắn. Nàng hi sinh nhiều như vậy, cuối cùng nhận được chỉ là sự lừa dối, một sự lừa dối vô tình!

Phản bội Băng gia liên kết Giản gia. Chuyện lớn như vậy mà nàng lại không biết! Nam tử này đến tột cùng coi nàng là gì? Trong mắt hắn nàng có phải là một món đồ chơi hay không?

Một món đồ chơi nực cười và đáng thương?

- Vì sao? Tên nghiệt tử này, người có xứng đáng với dòng họ của mình không?

Băng Mặc Viễn giận đến run người.

- Dòng họ?

Băng Hạo cười lạnh, nhìn Băng Mặc Viễn giận dữ:

- Ai trong các người thực sự coi ta là đệ tử Băng gia? Sau khi tên tạp chủng Băng Tiêu chết đi, ta cứ tưởng sẽ thuận lợi thừa kế Băng gia. Nhưng các người thì sao?

Hắn chỉ vào Lăng Phong:

- Tên nô tài ti tiện này đánh trọng thương ta các người cũng chẳng thêm hỏi han, trái lại còn tước bỏ tư cách thừa kế của ta nữa, lúc đó các người có coi ta là đệ tử Băng gia không? Ta là đệ tử đích hệ của Băng gia!

Hắn vẫn tiếp tục hung hăng:

- Chuyện đó vẫn chưa là gì. Các người còn cho tên nghiệt tử đó kế thừa vị trí đại trưởng lão? Hừ hừ, lão quỷ Băng Thần Tử đúng là hồ đồ cực độ, thật không uống công ta cho hắn ăn nhiều Tử Minh Thảo đến vậy!

- Người...

Băng Mặc Viễn kinh hãi chỉ vào hắn, không thốt ra nổi lời nào, là nó, thì ra là nó! Kẻ ngấm ngầm thay xà đổi cột, suýt chút nữa khiến đại trưởng lão mất mạng lại chính là con trai của mình! Mắt hắn lóe lên một tia phần nộ và bi thương không gì sánh nổi: Tội nặng như vậy, dù có là con trai của mình cũng không thể bỏ qua được!

- Đã như vậy, sao ta không thể phản bội Băng gia?

Băng Hạo cười đắc ý, cung kính khom người nói với Giản Bá Dương:

- Chính miệng Giản trưởng lão đã nhận lời, chỉ cần tiêu diệt hết đám người ngoan cố các người, sau này Băng Phong Thành sẽ do ta đến kế thừa. Hừ hừ, thứ mà các người không thể cho ta, Giản trưởng lão đều có thể cho ta hết!

- Không sai.

Giản Bá Dương ha ha cười lớn, gõ gõ chiếc roi dài trong tay lên đầu Băng Hạo như với một con thú cưng, sau đó quay sang đám người Băng gia nói:

- Các người nhìn thấy cả rồi đấy, ngay cả Băng gia thiếu thành chủ cũng biết bỏ tối theo sáng, các người sao phải bán mạng mình cho Băng gia? Sớm quy thuận Giản gia ta, ta sẽ đảm bảo cho được vinh hoa phú quý!

- Nay, Giản huynh định độc chiếm một mình đấy à?

Hạ Nhiễm Phong quát:

- Hạ gia đảm bảo chỉ cần các người nguyện phục vụ cho Hạ Luân Thành, đãi ngộ tuyệt đối không thấp hơn trước đây!

Dù Băng gia đã suy sụp nhưng dưới tay họ vẫn còn có rất nhiều cao thủ để mời!

Lời nói của hai người bọn chúng đánh trúng vào điểm yếu của mọi người. Mấy vị trưởng lão vốn đã tâm tư dao động lúc này không thể kiềm chế thêm nữa, lặng lẽ đi sang phía đối phương. Một vị Băng gia đích hệ trưởng lão thấy vậy hét lên giận dữ:

- Sở Nhiên! Băng gia chúng ta đối đãi với người còn bạc lắm sao? Mà người lại bỏ đi trong lúc này, người không còn một chút lương tâm gì nữa sao?

Sở Nhiên bị hấn quát, chỉ chấp chấp tay:

- Chân võ giả chúng ta đã quen với việc bán thân võ đạo này cho người biết rõ giá trị. Bây giờ Băng gia không thể cung cấp mọi thứ cho chúng ta được nữa thì bọn ta chỉ có thể cáo từ thôi.

Có người đi đầu, liên tiếp thêm vài người khê nhắc cước bộ. Sau lưng họ, những người vốn dĩ không hẳn muốn bỏ chạy, mắt thấy ngay cả Băng Hạo cũng đã phản bội, tâm tư cũng theo đó mà trở nên dao động.

- Đại trưởng lão!

Thấy thế cục có vẻ muốn vỡ, Băng Mặc Viễn cuống quýt quay sang Lăng Phong gọi. Trong lúc không kìm được lòng, cách xưng hô cũng có chút thay đổi.

Lăng Phong nhân thần cơ lại, nếu như để Sở Nhiên đi, hình thành xu thế tan vỡ, không phải hành động thu phục lòng người của mình vừa rồi là mất công sao? Đột nhiên, trong đám đệ tử cung phụng có người tiến lên phía trước và chạy nhanh về phía Giản gia. Đây cũng là người quen cũ của Lăng Phong: Đông Hành Kiến! Trước đây hắn cũng là một trong những kẻ đồng lõa sát hại Băng Thành.

Một tia tàn khốc lóe lên trong mắt Lăng Phong, thanh âm thoảng như bao phủ bốn phương tám hướng, âm âm vang lên:

- Lúc này ta cho chư vị cơ hội rời đi, chư vị chọn cùng Băng gia cùng sinh cùng tử, bây giờ Băng gia gặp nạn, chư vị lại muốn bỏ đi, như vậy không hợp lý đâu!

Bùm, một thanh sắc chưởng ảnh nhô lên cao rồi hạ xuống, tóm nhẹ một cái như bóp một quả dưa, Đông Hành Kiến kêu lên một tiếng thảm thiết, đầu bị chưởng ảnh tóm chặt rồi bóp nát.

Một kích sấm sét!

Một kích này triệt để xóa bỏ di niệm trong lòng những người còn lại. Mấy kẻ lúc này toan bước lên bây giờ ngừng ngay lại, bọn chúng cảm thấy hình như mình đang đánh giá nhầm điều gì. Với nhãn lực của họ đương nhiên không thể phát hiện ra sự ảo diệu của Hư Không Nhiếp. Nhưng một kích vừa rồi lại có lực lượng khiến người ta khiếp sợ.

Băng Hạo giật mình, kinh hô:

- Đông Hành Kiến!

Đông Hành Kiến đóng vai trò quan trọng trong việc liên lạc giữa hắn và Giản gia. Sau khi phát sinh sự kiện Lăng Phong rời khỏi Băng Phong Thành, hắn và Đông Hành Kiến chung một cảnh ngộ, đồng bệnh tương liên nên phát triển ra một tình bạn vượt trên mức bình thường. Bây giờ nhìn thấy Đông Hành Kiến chết thảm, trái tim Băng Hạo cũng như bị giáng cho một đòn đau!

- Người là ai?

Giản Bác Dương dự cảm thấy có điều bất ổn, nghiêm mặt nhìn Lăng Phong.

Băng Hạo đang thất hồn lạc phách giật mình, vội vàng trả lời:

- Giản đại trưởng lão, người này là...

Lời vẫn chưa nói hết, Giản Bác Dương đã tát cho hắn một cái nôt đom đóm mắt, âm trầm quát:

- Phế vật!

Giản Bác Dương trong lòng chấn hải cô vùng, ngũ tinh đỉnh phong! Chết tiệt, không lẽ đây chính là người thanh niên nửa năm trước tu vi chỉ mới ngũ tinh đỉnh phong trong tin đồn? Nhìn chiêu vừa rồi của hắn dù bản thân có toàn lực xuất thủ cũng chưa chắc làm được tuyệt diệu đến vậy! Thực lực này chỉ ít cũng phải là bát tinh cường giả!

- Người chính là Lăng Phong!

Hạ Nhiễm Phong hét lên một tiếng điên cuồng, hai mắt như phóng ra huyết quang:

- Hãy nạp mạng chi Vũ Nhi của ta!

- Hạ huynh, không được!

Giản Bác Dương ngăn hắn lại, quay sang Lăng Phong nói:

- Lăng tiên sinh, nghe nói quan hệ của ngươi với Băng gia đã rạn nứt sao hôm nay lại ra mặt vì họ? Chỉ cần tiên sinh không can thiệp vào chuyện hôm nay, ta đảm bảo những gì Băng gia hứa cho ngươi, Giản gia sẽ cho ngươi gấp đôi!

- Hừ, nếu như thứ chúng ta hứa cho Lăng trưởng lão là cái đầu của Giản Bác Dương ngươi thì sao? Ngươi nói cho gấp đôi, không lẽ định mọc ra thêm một cái nữa? Không lẽ Giản gia ngươi có huyết mạch của Địa Ngục Song Đầu Khuyển?

Lúc này thân ảnh của Băng Thần Tử đã xuất hiện bên ngoài Tu Luyện Các, khí tức chân lực cường đại phóng ra ngoài khiến không khí xung quanh không ngừng vang lên những tiếng nứt gãy.

Nội quỹ đã hiện, hắn không cần phải che giấu thêm nữa.

- Băng lão quỷ! Ngươi không sao?

Giản Bác Dương tâm tư nhất trầm, hắn hiểu mình đã mắc bẫy.

Hạ Nhiễm Phong cũng tỉnh táo hơn, nhưng hắn không hề tỏ ra sợ hãi mà bật cười điên cuồng:

- Không sao thì có làm sao? Băng lão quỷ ngươi dù mạnh không lẽ định một mình chống lại liên thủ của hai nhà chúng ta?

Nếu như không phải vì sợ hao tổn sinh lực thì với thực lực liên thủ của hai nhà sớm đã có thể công phá Băng gia rồi. Bây giờ thấy tất cả đều là bố cục của Băng gia, bọn chúng chẳng cần phải trân trọng mạng sống của những kẻ còn lại nữa, được ăn cả ngã về không.

Một tiếng rống lớn vang lên, hơn một trăm cao thủ của Giản Hạ hai nhà ầm ầm xúm lại, khí thế ngưng trọng tụ hợp lại thành một tòa lao ngục thâm uyên vây chặt mọi người xung quanh. Tâm thần của đám người Băng gia vốn đã bị chấn động mà trở nên bất ổn định, bây giờ lại đối mặt mới khí thế cường hãn của đối phương, chống đỡ không nổi phải lùi liên mấy bước.

Không khí tĩnh mịch dừng đọng như một mạch nước ngầm, dường như chỉ cần một mồi lửa là cả kho thuốc súng khổng lồ sẽ oanh thiên bạo tạc!

Giản Hạ hai nhà mỗi một bước tiến lên là đám người Băng gia lại lùi sau mấy bước.

Hào ngôn tráng ngữ là một chuyện, lúc phải chính thức đối diện với cái chết bọn họ không sao vực nổi tinh thần!

Bầu không khí áp bức khiến những trái tim ngừng nhảy loạn!

Thấy Hạ Nhiễm Phong dương dương tự đắc như vậy, Lăng Phong chỉ cười, nụ cười có vẻ trào phúng:

- Vậy là các ngươi định ỷ đông hiếp yếu?

Giản Bác Dương nhú mày, cảm nhận được một tia sát ý nồng đậm và coi thường trong nụ cười của Lăng Phong. Hắn đang định cao giọng nhắc nhở thì đã thấy Lăng Phong quát lên một tiếng:

- Hạ Á!

- Có!

Hạ Á nhận lệnh, hét lên một tiếng lớn:

- Phụng mệnh giáo quan: Huyết Sát Vệ tập kết!

Tiếng hô vang như sấm dậy, cuộn cuộn truyền đi tứ phía, một luồng khí thể thiết huyết lạnh lẽo tràn ngập trời đêm!

Giản Bác Dương biến sắc, Hạ Nhiễm Phong cũng biến sắc, ngay cả Băng Thần Tử biết rõ những người đang đến thuộc phe mình nhưng thần sắc trên mặt cũng đại biến.

Sắc bén, chỉ có duy nhất một từ sắc bén mới hình dung được luồng khí thể từ xa cấp tốc mà tới này. Kỳ tạt như điện, kỳ mãnh như lôi, kỳ uy như hải, kỳ thể như sơn! Sơn hải lôi điện dù chưa tiếp xúc chính diện nhưng luồng khí thể này lại ẩn hàm sức mạnh khí thể thuần khiết nhất, hạo hân nhất của thiên địa tự nhiên. Mang lại cho tâm linh người ta một cảm giác áp bách cự đại.

Ầm ầm ầm, như phong như ảnh như sơn nhạc, từng đạo thân ảnh nhanh chóng bao vây lấy Giản Hạ hai nhà. Có lẽ vì phải bồn ba nhiều ngày nên mặt ai cũng có vẻ mệt mỏi nhưng dáng người thì vẫn thẳng đứng, chỉ đứng đó thôi mà đã toát ra sát khí lạnh thấu xương.

Huyết Sát Vệ kích động nhìn Lăng Phong, Hắc Đình Tư và Tát Gia đứng đầu quay sang Lăng Phong ôm quyền hô lên:

- Tuân lệnh giáo quan: Huyết Sát Vệ tập kết hoàn tất!

224. Chương 179: Dực Vân Luân .

Huyết Sát Vệ vừa xuất hiện, Giản Hạ hai nhà lập tức cảm thấy một luồng hàn khí lạnh thấu tim. Bọn chúng không dám loạn động! Vốn dĩ một đám tinh anh cao thủ khí thể hung hãn bây giờ đột nhiên như những con rùa rút cổ, hoàn toàn bị bao vây. Không sai, hơn một trăm cao thủ đang bị Huyết Sát Vệ số lượng chỉ bằng ba phần tư mình bao vây.

Đội ngũ này thuộc về Lăng Phong?

Người không hiểu thì lộ ra nhãn thần ngốc trệ. Giản Bác Dương tâm trạng nặng nề trùng xuống. Dự cảm của hắn quả nhiên không sai. Chết tiệt, rơi vào bẫy rồi! Không được, mình không thể chết ở đây, nếu không ai sẽ là người khôi phục vinh quang cho tổ tiên? Trong giây phút đó, Giản Bác Dương lập tức đưa ra quyết định.

Ánh mắt nhìn Lăng Phong của Băng Thần Tử không thể hình dung bằng hai chữ chấn động được nữa. Hắn không biết thì ra Lăng Phong vẫn còn chuẩn bị "hậu thủ". Với một đội ngũ đáng sợ như thế này hắn nghĩ thế nào cũng không hiểu Lăng Phong đã làm gì trong nửa năm vừa qua!

Từ khi cảm nhận được khí thể như lôi như ngục của huyết sát vệ, Băng Thần Tử cảm thụ được một khí thể rất khác trên người Lăng Phong. Khí thể này hỗn hợp với luồng khí thể mới từ xa tới, hô ứng với nhau, tăng cường vô hạn gần như tạo ra cho người ta một ảo giác, dưới sự soái lĩnh của Lăng Phong, hắn thậm chí có thể xé rách được cả tinh không trên đỉnh đầu.

Lại nhìn thấy sự cung kính phát ra từ nội tâm với Lăng Phong của Huyết Sát Vệ. Đối mặt với loại khí thể tức sát do bảy mươi mấy người đứng chung với nhau như hợp thành một khối, Băng Thần Tử cảm thấy đám cung phụng đệ tử mà mình dành cả đời bồi dưỡng trước mặt họ chỉ là một đám tượng đất yếu ớt!

Cười khở! Thán phục!

Mặc kệ ngoại nhân tâm tư bách chuyển, Lăng Phong vẫn biểu tình lạnh lùng. Tay phải hắn hơi giơ lên rồi vung xuống đầy uy lực, miệng phun ra mệnh lệnh huyết thiết:

- Bắt hết toàn bộ, kẻ nào dám phản kháng giết không tha!

- Rõ!

- Rõ!

Khoảnh khắc Lăng Phong hạ lệnh, Giản Hạ hai nhà đều kinh hoàng, huyết tinh sát khí nồng đậm đến khó tan trên người Huyết Sát Vệ khiến tay chân chúng lạnh toát. Bọn chúng cũng có thể coi như thân kinh bách chiến nhưng tác chiến với một đối thủ đáng sợ như thế này thì chưa từng gặp phải. Đường như chúng đang đối diện không phải một người sống mà là con sâu lâm cự mãng hay một con thảo nguyên hùng sư đang há to miệng.

Giết, bọn chúng không hề nghi ngờ mệnh lệnh của Lăng Phong, chỉ cần động đây một ngón tay sẽ phải đối diện với sát lục bất lưu tình.

- Giản gia đệ tử, uy vũ thiên hạ! Túng lâm vạn nan, tử nga bất khuất! (dù rơi vào tình cảnh khó khăn, dù chết cũng phải bất khuất)

Giản Bác Dương hét lớn, để lộ ra một tia yếu nhược trong ngữ khí cao vút. Đây là lần đầu tiên hắn hô khẩu hiệu mà cảm thấy không có chút sức lực nào.

Huyết chiến bắt đầu!

Hạ Nhiễm Phong cũng kinh hoàng triệt để, cao giọng nói:

- Hạ Luân Thành đệ tử theo ta phá vỡ vòng vây!

Hắn tính tình hung tợn nhưng không phải là kẻ ngu ngốc. Từ lúc Huyết Sát Vệ xuất hiện hắn đã hiểu người của Hạ Luân Thành không phải đối thủ của người ta, cứ tiếp tục thế này chỉ có nước toàn quân bị diệt, vì vậy hắn mới quyết định trực tiếp phá vỡ vòng vây.

Người của Băng gia đột nhiên phát hiện hình như trận chiến này không có phần của mình. Huyết Sát Vệ trong nháy mắt đột nhiên biến thành một đạo thác lũ, trong chớp mắt liền đã cuốn hai nhà Giản Hạ vào trong. Động tác của họ phối hợp ăn ý không gì sánh được, ba người một tổ, mặt dù nhân số không bằng đối phương nhưng tiết tấu rõ ràng đã cuốn lấy đối phương, trong vòng vây của họ không một ai có thể chạy trốn.

Hợp vi, kích hội, trăm sát, động tác của Huyết Sát Vệ nhẹ nhàng mà ăn ý. Bọn họ dường như đã biến sát lục thành một loại hình nghệ thuật. Trước loại hình nghệ thuật tinh huyết này không ai có thể trốn thoát. Tất cả mọi sự chống đối đều trở thành trò cười ngu ngốc.

Băng Thần Tử quát lên một tiếng, bay lên chặn đứng Hạ Nhiễm Phong đang định bay đi, mạch luân Bát Thốn Kích nhanh chóng xuất thủ, không khí vang lên những tiếng khí bạo liên tiếp. Một đạo không khí ba động đen xì bay ra khỏi nắm đấm, trực tiếp nhắm thẳng vào hậu tâm của Hạ Nhiễm Phong.

Hạ Nhiễm Phong cảm nhận được nguy hiểm, hét lên một tiếng điên cuồng, hồi thân đánh trả một kích. Hắn cảm nhận được một luồng cự lực chưa từng có đang bay về phía mình, thân bắt do kỷ lùi lại mấy bước. Và chính khoảnh khắc đó, hắn rơi vào giữa vòng vây, không thể chạy thoát được nữa.

Thấy vậy Giản Bác Dương lộ ra thần sắc kinh hãi, đối diện với Huyết Sát Vệ phối hợp mà đến, hắn quát lên một tiếng:

- Sơn Giáp!

Mi tâm nhất thời lao ra một con Thú Linh, Thú Linh hóa khải, hình thành nên từng đạo xương gai màu vàng kim bên ngoài cơ thể hắn, trông hắn lúc này chẳng khác gì một con quái thú tiền sử.

Hắc Đình Tư gầm lên một tiếng giận dữ, chùng gối, xuất quyền!

Song quyền xoắn lại như dây thừng đột nhiên rung lên từng tiếng búng búng. Một luồng gió xoáy kịch liệt phát ra từ giữa hai cánh tay hắn, cuồng liệt xé toang mọi thứ phía trước. Hai chân hắn như hai lưỡi kéo đan vào nhau. Là Phong Lôi Giáo của Vô Cốt Nhu Thân! Nếu chỉ luận về nắm bắt Vô Cốt Nhu Thân thì trong Huyết Sát Vệ Hắc Đình Tư là mạnh nhất. Trước khi vào Vân Mộng Hoang Trạch, trình độ tu luyện của hắn đã có thể sánh ngang với Cổ Dao.

Bịch bịch bịch bịch, Giản Bác Dương như một con nhím đầy gai ngang nhiên tiến lên phía trước, trong một trận loạn hưởng, gai xương trên khải giáp của hắn phóng ra quang mang cường liệt, mạnh mẽ đánh rơi Hắc

Đình Tư xuống đất. Hắc Đình Tư phát ra một tiếng rống ảo não, đang định xuất thủ thì đã thấy Giản Bác Dương thân thể như thiểm điện mang theo những đường điện quang chạy thẳng ra xa.

Hắc Đình Tư sững người, chẳng ai ngờ được đường đường là chủ một thành vậy mà hắn lại tự chạy thoát thân chẳng thèm quan tâm đến thuộc hạ. Chuyện này mà truyền ra ngoài e rằng sẽ bị vô số người coi thường. Hắn đang định đuổi theo thì sau lưng truyền đến giọng nói của Lăng Phong:

- Người xử lý đám người này, hắn cứ để cho ta!

...

Trong trời đêm tối mịt, hai đạo quang thái đuổi sát theo nhau, trước sau không rời, như lưu tinh xẹt nhanh ra khỏi cổng thành. Một tiếng nổ lớn vang lên, hai đạo thân ảnh như hai mũi lợi tiễn tinh thiết bắn ra từ thân cung bách thạch cự lực, tiếng rít như xé rách trời đêm làm màng nhĩ người ta đau nhói.

Đột nhiên kim sắc thân ảnh phía trước dừng lại, Giản Bác Dương lạnh lùng nhìn Lăng Phong đang đuổi theo sát phía sau, nhãn thần lộ ra một tia thương hại. Lăng Phong cũng dừng lại theo, hạ thân trên một tán cây đại thụ, minh nguyệt đương không, ngân huy sai lạc, thân ảnh của hắn được phụ trợ như thần nhân đứng trung mây mù.

- Người thật sự không nên đuổi theo.

Giản Bác Dương lắc đầu thở dài:

- Người còn trẻ mà đã có tu vi như vậy, thực sự quá đáng tiếc.

- Nếu không bị chết yếu thì về sau Thần Văn đại lục này còn ai có thể trở thành đối thủ của người được chứ?

Lăng Phong mỉm cười:

- Giản đại trưởng lão tin rằng có thể giết chết được ta sao?

Với những lời tán dương biến tướng của Giản Bác Dương hắn chẳng hề quan tâm. Tu vi càng tiến bộ, hắn càng hiểu thêm được nhiều điều bí mật của Thần Văn đại lục. Lăng Phong biết bề ngoài đại lục này có khoảng mười đại thánh vực cường giả! Cao thủ âm thầm ẩn tu bên trong thì lại càng không rõ số lượng. Chút tu vi hiện tại của hắn có là gì.

- Đúng vậy!

Giản Bác Dương gật đầu chẳng chút khách khí:

- Tu vi của người có mạnh thì cũng chưa phải thánh vực. Ta vẫn có khả năng giết chết được người!

Lăng Phong nhàn thần co lại, hắn phát hiện những lời này của Giản Bác Dương không chỉ đơn thuần là hù dọa suông mà thực sự hắn đang có một con át chủ bài thần bí nào đó.

Xoẹt, mi tâm Giản Bác Dương đột nhiên lóe ra một khối ngân quang, ngân quang lớn độ nắm tay người lớn, bên ngoài sương khói lượn lờ bao phủ, bên trong hình như có một con báo trắng đang giương rộng hai cánh! Con báo không ngừng gầm lên giận dữ, từng đạo năng lượng ba động vô hình nhưng hữu chất cứ thế lan ra.

Đây là...

- Chí cấp tinh chương Dực Vân Luân, luyện hóa!

Sau một tiếng thét lớn, cả khối ngân quang bỗng nhiên mở toang ra, từng đốm tinh quang phi nhập vào bề mặt khải giáp trên người Giản Bác Dương. Bộ khải giáp xương gai kim sắc nhất thời tràn ngập từng điểm ngân quang. Kim ngân giao nhau, tràn ngập một loại mỹ cảm thần bí khó lường.

Lăng Phong tâm thần chấn động, quả nhiên là chí cấp tinh chương!

Lúc này khối ngân quang vừa xuất hiện hắn đã cảm thấy kì lạ, vô cùng linh động hơn nữa còn mang lại cho hắn một cảm giác thần bí khó lường. Ngoài chí cấp tinh chương ghi lại trong kho tri thức của Sang Sư ra thì còn có thể là gì nữa?

- Ha ha ha ha, thì ra đây chính là cảm giác của Thánh Vực!

Giản Bác Dương hít một hơi thật sâu, thần sắc đầy vẻ mê say:

- Thật đúng là mỹ diệu!

Hắn lại quay sang nhìn Lăng Phong, lắc lắc đầu tiếc nuối:

- Với thực lực hiện tại của ta không thể phát huy toàn bộ hiệu quả của tinh chương, nhưng không luyện hóa nó thì lại không thể chắc chắn giết được người. Có thể chết dưới tay sức mạnh Thánh Vực chắc người cảm thấy vinh dự lắm nhỉ? Vực Năng hiện ra!

Năng lượng trời buộc linh hồn cường đại bay thẳng về phía Lăng Phong. Năng lượng đi đến đâu, phong đình vân trệ, vạn vật trên thế gian đều rơi vào trạng thái bất động. Đồng thời, những chiếc xương gai kim sắc trên người Giản Bác Dương cũng bay ra, không ngừng toàn chuyển co rút tạo nên hai chiếc bánh xe lớn chừng một trượng trên lưng hắn. Viên bánh xe là vô số những chiếc gai kim sắc sắc nhọn. Mỗi một đường kim sắc như đều có thể xé rách không khí, xé nát tất cả.

- Có thể tự tay chôn vùi người ngày hôm nay mới là điều khiến người ta mê hoặc nhất!

Giản Bác Dương giả bộ từ bị nhìn Lăng Phong đang bị Vực Năng bao phủ, không vội động thủ luôn mà cố ý chơi trò mèo vờn chuột. Hắn biết chỉ cần bị Vực Năng bao phủ, dưới Thánh Vực chỉ có thể mặc cho kẻ khác xâu xé, thiên tài ngay trước mắt này lợi hại đến đâu cũng chẳng làm được gì?

Thấy hắn hung hăng cuồng ngôn, Lăng Phong chỉ mỉm cười, nụ cười này khiến biểu tình say mê trên mặt Giản Bác Dương đông cứng trong giây lát. Tiếp đó, Lăng Phong lạnh lùng nói:

- Nhiều lời quá vậy, nếu người còn không chịu động thủ ta sẽ động thủ đấy!

Keng, Tinh Thiết Kiếm trong tay, vô vàn tinh tử quang mang bùng lên, hô ứng với trăng tròn trên cao, trong chớp mắt, Lăng Phong như trở thành chủ nhân của này thiên địa vũ trụ này.

- Người...

Giản Bác Dương như đang nhìn thấy quỷ, rít lên the thé:

- Sao có thể? Sao ngay cả sức mạnh Thánh Vực cũng không thể trời buộc được người?

Tinh chương "Dực Vân Luân" là con át chủ bài cuối cùng của hắn. Với thực lực hiện tại của hắn, sau khi lỗ mãng luyện hóa chỉ cấp tinh chương nhất định sẽ ốm nặng một trận. Hơn nữa hắn hiểu rất rõ tính trân quý của chỉ cấp tinh chương. Một khi đã sử dụng thì phải giết hết tất cả những người đã chứng kiến, nếu không giết hết được sẽ dẫn đến vô số phiền phức tranh chấp, thậm chí là sát lục. Bản thân cũng có thể vì thế mà mất mạng!

Nên dù đối lập với Bằng gia bao nhiêu năm nay, rõ ràng có sức mạnh có thể giết chết Bằng Thần Tử nhưng Giản Bác Dương tuyệt đối không dám sử dụng.

Có thể thấy, chuyện sử dụng "Dực Vân Luân" để đối phó với Lăng Phong là một điều vô cùng mạo hiểm. Nhưng dù mạo hiểm thì kết quả lại phát hiện ra Vực Năng căn bản không có tác dụng gì với Lăng Phong. Giản Bác Dương trong lòng kinh hoảng đến nỗi gần như sắp nổ tung.

Biểu tình của hắn kinh hãi đến méo mó! Hắn sao có thể ngờ được ban đầu khi kiếm linh mới hình thành, Lăng Phong đã có thể kháng cự lại với vực năng của Tất Phong. Bây giờ, sau khi tu luyện linh hồn uy áp, Vực Năng bình thường càng không thể trời buộc nổi hắn, ngay cả Vực Năng của linh thể khôi lỗi cũng không thể làm Lăng Phong nao núng thể thì loại Vực Năng nửa mùa của Giản Bác Dương có là gì?

Vù, Lăng Phong thân hình loáng lên một cái, một chiêu "Quán Nhật" phá không đâm tới. Trong đêm tối, thân thể của hắn phát ra một luồng tinh quang chói mắt như hằng tinh lung linh soi sáng đại địa.

- Lê nào người là Thánh Vực cường giả? Không, ta không tin! Dực Vân Luân!

Giản Bác Dương rống lên một tiếng điên cuồng, hai vòng bánh xe sau lưng xoay vù vù, băng băng chém về phía Lăng Phong.

Kim quang lướt qua, vô số thanh âm như nước sôi sùng sục truyền xuất! Cảm giác như dưới sự vận chuyển cực tốc, hư không biến hóa thành dịch thể thực chất và đang bị lò lửa điên cuồng thiêu đốt.

Lăng Phong chẳng chút quan tâm, sau khi đã trải qua những trận sinh tử đại chiến mà người thường khó có thể tưởng tượng nổi thì chút công kích này của Giản Bác Dương chẳng là gì đối với hắn. Sức mạnh của tinh chương chí cấp mặc dù tinh diệu nhưng cũng phải xem là ai đang thi triển. Nếu như đối thành một cửu tinh cường giả luyện hóa Dực Vân Luân cũng có thể sẽ đấu ngang tay với Lăng Phong nhưng thực lực của Giản Bác Dương căn bản không đủ!

Trường hồng quán nhật, hai vòng kim luân bị kiếm mang sắc nhọn xé rách. Lăng Phong thu hồi lại ba phần công lực, chỉ cần như vậy thôi, sức mạnh còn lại của kiếm mang đã đủ sức rạch một đường trên ngực Giản Bác Dương. Giản Bác Dương rống lên một tiếng, rơi bịch xuống đất, cự linh khải giáp trên người như nước thủy triều rút đi. Rồi một khối ngân mang rơi ra từ cơ thể hắn.

Một kiếm này đã đả thương cự linh của Giản Bác Dương, gián tiếp đánh rối tinh chương Dực Vân Luân.

Lăng Phong nhanh tay nhanh mắt, mũi kiếm khẽ hất lên, nhẹ nhàng đem ngân mang rơi xuống thu vào trong tay, rồi quay sang lạnh lùng nhìn Giản Bác Dương.

Giản Bác Dương nằm nhũn trên mặt đất, nhân thần vẫn còn nguyên vẻ sợ hãi không gì sánh nổi như thiên địa sụp đổ ngay trước mắt:

- Rốt cuộc là ngươi tu luyện cái gì vậy? Sao có thể kháng lại được Vực Năng?

- Vẻ đẹp của ngọc, sao ngươi có thể hiểu được?

Lăng Phong nhìn hắn thương hại. Giam mình trong Dạ Lạc Thành nhỏ bé sao hắn biết được Thần Văn đại lục rộng lớn thế nào? Lăng Phong lắc đầu nói:

- Ta chỉ muốn hỏi ngươi một câu.

- Không lẽ hỏi xong ngươi sẽ buông tha cho ta?

Giản Bác Dương nói với vẻ trào phúng. Hắn hiểu Lăng Phong lựa chọn xuất đầu vì Băng gia như vậy sẽ không giữ lại một nhân tố bất ổn như hắn. Hơn nữa Lăng Phong đã lấy mất tinh chương của hắn, càng không thể để cho hắn sống sót nếu không để hắn tuyên truyền ra ngoài, sẽ mang lại rất nhiều rắc rối.

Lăng Phong không để ý đến hắn, tiếp tục hỏi:

- Giản gia các ngươi cứ luôn muốn lấy lại món bảo bối đó từ tay Băng gia, ta muốn biết trong đó rốt cuộc có gì?

225. Chương 180: Bát Hồn Tác Phách.

Lăng Phong nhân thần sáng quắc, nhìn chăm chăm vào mắt Giản Bác Dương.

Đây là chuyện mà hắn lưu ý nhất. Chính lần đó Lăng Phong vô tình có được truyền thừa của Sang Sư, vận mệnh phát sinh chuyển biến. Mà Giản gia rõ ràng đang nắm giữ một vài bí mật trong đó, nếu như sau này mà tuyên truyền ra ngoài, đó mới chính là sự đả kích lớn nhất đối với Lăng Phong.

Trước khi biết được Giản gia rốt cuộc nắm trong tay bao nhiêu bí mật, Lăng Phong đương nhiên sẽ không gây nên động tĩnh quá lớn. Lúc Giản Bác Dương một mình bỏ chạy hắn đã thấy mừng thầm. Sau đó mới có cảnh truy đuổi vừa rồi, chứ với tốc độ hiện tại của Lăng Phong, Giản Bác Dương sao có thể chạy xa được đến vậy?

Giản Bác Dương đột nhiên chấn động, biểu tình kinh ngạc còn hơn cả lúc thấy Lăng Phong không bị Vực Năng khống chế. Đột nhiên, hắn nghĩ ra điều gì đó, sợ hãi rống lên:

- Ngươi! Thì ra là ngươi cướp đi món bảo bối đó! Chẳng trách, chẳng trách lại như vậy. Ha ha ha ha, chẳng trách ngươi còn trẻ mà đã có được tu vi như thế này!

Hắn rống lên điên cuồng như một tên điên, chỉ vào Lăng Phong khi thì cười lớn khi thì khóc nức nở, khuôn mặt dữ tợn vô cùng:

- Người xong rồi! Hắc hắc, đạt được món bảo bối đó, sau này trở thành kẻ thù của vạn người!

Thấy Giản Bác Dương điên cuồng đến vậy, Lăng Phong cũng cảm thấy nan giải vô cùng. Xem ra chẳng thể hỏi được gì từ hắn. Nhưng nếu cứ thế mà thả cho hắn đi thì lại không cam lòng. Đúng lúc đó, trong thức hải vang lên một giọng nói:

- Tiểu tử, chú ý nghe kĩ đây.

- Sang Sư!

Lăng Phong sững sờ, mừng rỡ nói. Giọng nói già nua đó chính là của Sang Sư đã ngủ say bao lâu nay.

- Không được phân thần!

Sang Sư khẽ quát:

- Sau đây ta sẽ truyền cho người một thiên pháp quyết tương thông cùng với linh hồn uy áp mà người tu luyện. Người chuẩn bị mà thể ngộ!

Không để cho Lăng Phong có thời gian suy nghĩ, một thiên pháp quyết như suối mát chảy vào trong thức hải của hắn.

Chỉ trong chớp lát Lăng Phong đã nắm bắt được ảo diệu trong đó, hắn phát hiện quả như Sang Sư nói, thiên pháp quyết này là tiếp theo của linh hồn uy áp. Chỉ cần có được nó, tàn thiên linh hồn uy áp sẽ trở nên hoàn chỉnh. Hoặc cũng có thể nói thiên pháp quyết này dù không phải là phần thiếu hụt của linh hồn uy áp nhưng cách thức vận chuyển niệm thức của chúng thì như ra từ cùng một lò.

Thức hải khẽ dâng lên một tầng gợn sóng. Lăng Phong cảm nhận được năng lượng niệm thức dường như càng hoạt bát hơn.

Nói nghe thì có vẻ dài dòng trên thực tế tất cả chỉ như một cái chớp mắt. Giản Bác Dương vẫn đang bật cười điên cuồng, Lăng Phong cũng chỉ mỉm cười nhàn nhạt, hai đạo ngân quang lóe lên trong mắt, toàn thân lưu lộ ra một luồng khí tức không thuộc về con người: Băng lãnh, vô tình, tức sát!

Giản Bác Dương run như giữa tháng chạp hàn đông còn bị dội cho một thùng nước lạnh, răng va vào nhau lập cập, sợ hãi nhìn vào mắt Lăng Phong, rõ ràng hắn đã cảm nhận được điều gì đó không đúng.

Luồng áp lực hạo hân mệnh môn truyền ra từ cơ thể Lăng Phong như một ngọn núi cao ầm ầm sụp xuống khiến người ta nẩy sinh ý nghĩ vô lực kháng cự.

Giản Bác Dương sợ hãi rống lên một tiếng, tay chân mềm nhũn. Hắn thấy mình như trở thành con kiến nhỏ, chỉ cần cự thú nhấc chân lên là có thể lấy luôn tính mạng của mình.

Không thể nhúc nhích!

Ngọn "núi cao" này hằn sâu vào thức hải của hắn, huyền hóa thành từng đao lưu quang, ầm ầm càn quét trong thức hải hắn.

Giản Bác Dương cảm giác như mình đang bị lột trần và bị đối phương kiểm tra, không còn chút bí mật, không còn chút tôn nghiêm, nếu có chỉ là cảm giác hoang mang, sợ hãi khi trở về hồng hoang man cổ, phóng mắt nhìn quanh chỉ thấy có một mình mình.

Một đạo quang tuyến từ chân mây Lăng Phong xâm nhập vào thức hải của Giản Bác Dương, càn quét một lượt không bỏ sót một góc nào. Từng luồng thông tin lưu nhập vào thức hải của hắn. Tất cả những gì Giản Bác Dương đã từng trải qua như: Tuổi thơ bất hảo, cảm giác đau đớn khi bị người ta lăng nhục, suy nghĩ báo thù u ám sau khi tu luyện thành công, tất cả đều lưu nhập vào thức hải của Lăng Phong, kiểm tra nhanh chóng rồi lại lướt xẹt qua.

Tìm thấy rồi!

Lăng Phong cuối cùng cũng tìm ra nội dung có liên quan đến mình, sau khi xem xét tỉ mỉ hẳn tâm thầm run lên.

Xem xét xong xuôi, Giản Bác Dương hoàn toàn nằm phủ phục dưới đất như một con chó già, nước miếng chảy ròng ròng nơi khóe miệng, nhìn Lăng Phong bằng ánh mắt đờ đẫn, thỉnh thoảng lại bật cười ngốc nghếch.

Bản thân Lăng Phong cũng thấy giật mình. Không ngờ uy lực của "bát hồn tác phách" mà Sang Sư mới truyền thụ cho hẳn lại đáng sợ đến vậy. Nhưng từ những hồi ức vừa mới lấy được, Lăng Phong biết cả đời này Giản Bác Dương đã làm không ít việc táng tận thiên lương mà trong lòng không hề có chút hổ thẹn. Bây giờ thấy bộ dạng hẳn như vậy, hẳn liền lập tức một kiếm kết liễu tính mạng hẳn.

Suy nghĩ của Lăng Phong lại quay trở về những tin tức vừa mới lấy được. Những thông tin liên quan đến kiếm thai thực sự khiến người ta quá sửng sốt!

Tổ tiên Giản gia trước đây đã từng đi theo Phù Thánh!

Mặc dù mới chỉ tiếp xúc với luyện chương không lâu nhưng Lăng Phong cũng biết sự tích của vị truyền kỳ Phù Thánh này. Nguyên nhân là khi Lăng Phong nghiên cứu chế tạo Diễn Hóa tinh chương cho Kiều Sâm Đặc, đồng thời giao cho Bản Hách giúp đỡ luyện chế, việc đầu tiên Bản Hách làm chính là: Cầu khẩn!

Không sai, chính là cầu khẩn. Đường đường là một Thuật Luyện Sư cao cấp mà lại hành động như một tín đồ thuần túy.

Đối tượng mà Bản Hách cầu khẩn chính là "Phù Thánh", hẳn cầu xin vị đệ nhất kỳ nhân của giới luyện chương bốn trăm năm trước phù hộ cho hẳn luyện chế thuận lợi. Về thành khẩn đó đến tận bây giờ nghĩ lại Lăng Phong vẫn thấy có chút kì lạ. Sau này thông qua Bản Hách, Lăng Phong coi như cũng biết sự tích cuộc đời của nhân vật truyền kỳ này. Mặc dù có truyền thừa của Sang Sư nhưng đối diện với những nhân vật mạnh mẽ như thế này, Lăng Phong vẫn thấy thần phục.

Việc chấn động nhất mà vị Phù Thánh này từng làm là chế luyện ra chí cấp tinh chương. Nghe đồn cả đời mình ông đã luyện chế được bảy mươi hai chí cấp tinh chương! Ngày đó, ông mới được bảy mươi hai cửu tinh đỉnh phong cao thủ, những cao thủ này dưới sự bồi dưỡng của chí cấp tinh chương tấn cấp Thánh Vực, sử sách gọi họ là "bảy mươi hai hiền giả"!

Tại thời điểm đó, đây tuyệt đối là một sự kiện oanh động không gì sánh được, phải biết chỉ cần một Thánh Vực cường giả đã đủ để tả hữu một phương thế lực. Bảy mươi hai thánh vực, đó là khái niệm gì? Những người này nếu như liên thủ đủ để xóa sổ Tinh Lam công quốc khỏi Thần Vực đại lục!

Có một thế lực cự đại như vậy trong tay, Phù Thánh gần như nắm trong tay tất cả tài phú, quyền thế, mỹ sắc của Thần Vực đại lục!

Càng không cần phải nói cả cuộc đời ông giúp bao nhiêu cường giả chế luyện tinh chương, thì bao nhiêu ân tình, có thể nói, trong thời điểm đó, Phù Thánh đại diện cho ý chí của Thần Vực đại lục. Chỉ cần ông đưa ra bất cứ yêu cầu gì, không biết sẽ có bao nhiêu người nguyện vì ông mà nhảy vào biển lửa.

Đây chính là mê lực của Thuật Luyện Sư!

Thế nhưng không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì, Phù Thánh biến mất một cách thần bí khỏi đại lục này, không còn ai nghe được tin tức gì liên quan đến ông nữa.

Tổ tiên Giản gia đã từng đi theo Phù Thánh, cũng là một trong 'bảy mươi hai vị hiền giả', chí cấp tinh chương này chính là do tổ tiên hẳn truyền lại, đồng thời cũng để lại một chút thông tin liên quan đến Phù Thánh. Một trong những thông tin quan trọng nhất chính là những vật phẩm tùy thân của Phù Thánh lúc bấy giờ. Có thể tưởng tượng, đường đường là vật phẩm tùy thân của Phù Thánh thì giá trị của chúng phải cao tới mức độ nào. Nhẹ thì có thể coi như tuyệt đỉnh văn vật cổ, nặng thì có thể ẩn hàm luyện chương tâm đắc cả đời của Phù Thánh!

Bởi vậy nên từ sau khi quản lý Giản gia tới nay, Giản Bác Dương chưa bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm. Một trong những vật phẩm tùy thân quan trọng nhất là một chiếc hộp, theo ghi chép của tổ tiên Giản gia thì chiếc hộp đó chưa bao giờ rời khỏi người Phù Thánh.

Bởi vậy, tất cả các cứ điểm của Giản gia đều nhận được một nhiệm vụ là tìm kiếm chiếc hộp đó. Bọn họ đương nhiên không hiểu có thứ gì bên trong chiếc hộp. Dù sao nhiệm vụ cùng loại như vậy do các thể lực khác tuyên bố ra cũng không phải là ít nên Giản Bác Dương cũng không lo dám thử hạ khám phá ra dụng tâm của mình.

Tìm kiếm đã vài thập niên, căn bản đã không còn ôm hi vọng lại đột nhiên nhận được tin tức truyền đến từ cứ điểm Áo La Đề Quốc. Bọn họ mua được một chiếc hộp rất giống như miêu tả trên đầu giá hội.

Hội đầu giá đó vì thấy chiếc hộp gỉ sét cũ kỹ, nên mới liệt nó vào loại "vô danh" và mang ra đầu giá.

226. Chương 181: Bí Mật Về Phù Thánh.

Từ lúc nghe được thông tin từ cứ điểm Áo La đề quốc, Giản Bác Dương mừng phát điên, vội vàng an bài bố trí chặt chẽ, cố bố trí một nghi trện hồng mang chiếc hộp về Dạ Lạc Thành. Ai ngờ giữa chừng lại nhảy ra một Lăng Phong, bảo hạp thay chủ, kinh hỉ thành hụt hẫng. Giản Bác Dương như bị đẩy ngã từ trên trời xuống, thất vọng ảo não không kể sao cho hết. Sau đó mới xảy ra chuyện Băng gia bị thể lực Giản gia điên cuồng tiến kích.

Phân tích hết những thông tin này, Lăng Phong thở phào một hơi nhẹ nhõm, trong lòng bắt đầu nảy sinh mâu thuẫn: Bây giờ thì hắn cũng biết thứ đựng trong chiếc hộp không phải tu luyện tâm đức của Phù Thánh càng không thể là những ghi chép điểm ngộ của ông. Có chỉ là cự linh kiếm thai mà mình sở hữu, ngoài ra còn có linh hồn thể của một Sang Sư.

Sang Sư và Phù Thánh có quan hệ thế nào? Không lẽ kiếm thai chính là Phù Thánh luyện hóa, và Sang Sư chính là...

Đang nghĩ đến đây, thức hải đột nhiên truyền đến giọng nói không mấy vui vẻ của Sang Sư:

- Tiểu tử, đừng suy đoán linh tinh, ta không phải là tên tiểu tử Phỉ Ni Khắc Tư đâu!
- Phỉ Ni Khắc Tư?
- Chính là Phù Thánh mà các người nói!

Sang Sư cảm nhận thấy ngọn lửa tò mò đang bùng lên trong lòng Lăng Phong nên đành phải giải thích một cách bất đắc dĩ:

- Tính một cách nghiêm khắc thì Phỉ Ni Khắc Tư là đệ tử kí danh của lão nhân gia ta. Năm đó người đầu tiên phát hiện ra ta chính là hắn, tên tiểu tử đó mặc dù thiên phú không bằng người, không thể tiếp thu kiếm linh truyền thừa của ta, nhưng chất lượng linh hồn thì rất tốt, miễn cưỡng có thể kế thừa một bộ phận y bát của ta nên ta truyền thụ cho hắn một chút kiến thức luyện chương.

Lời của Sang Sư khiến Lăng Phong ngây ra triệt để, đường đường là Phù Thánh, là vị thần linh Phù Thánh mà hậu thế thuật luyện sư sùng bái lại chỉ là đệ tử kí danh của Sang Sư?

Thật quá kinh ngạc, Lăng Phong chưa bao giờ nghĩ ngờ những gì Sang Sư nói. Hắn hiểu kì hỏi:

- Vậy Phù Thánh sao lại biến mất? Không lẽ bị cao thủ ám sát?
- Xuy

Một tiếng cười lạnh coi thường vang lên, Sang Sư nói:

- Tên tiểu tử đó là một kẻ vô cùng ngu xuẩn! Chưa nắm rõ được thực lực của mình đã đi rêu rao khắp nơi. Cuối cùng còn dựng nên cái gì bảy mươi hai hiền giả vớ vẩn, tự xưng mình là thánh nhân nữa! Kết quả cuối cùng giống như một con gà trống mất đi năng lực bay lượn, bị chính thủ hạ của mình rình mò.
- Những tên "hiền giả" chỉ giỏi nịnh nọt đó nội chiến với nhau, kẻ nào cũng muốn tên tiểu tử Phỉ Ni Khắc Tư luyện chế tinh chương cho mình nhiều hơn. Cuối cùng thì tên tiểu tử đó cũng đi đời nhà ma trong xung đột. Thật đúng là quá ngu xuẩn, bản thân lão nhân gia ta nói ra cũng thấy xấu hổ.

Lăng Phong không ngờ sự thực lịch sử lại là như vậy. Suy nghĩ thêm một lúc hắn mới khẽ thở dài. Thế nhân đều biết Thuật Luyện Sư được người đời tôn kính nhưng nếu như không có đủ sức lực để khiến những kẻ rình mò phải khiếp sợ thì cũng chỉ là một bi kịch mà thôi.

- Ân uy tịnh thi, chỉ có ân tình thôi đương nhiên vẫn chưa đủ.

Sang Sư thản nhiên nói:

- Bởi vậy, trước khi thực lực của người chưa đạt được thì ta tuyệt đối không truyền thụ phương pháp luyện chế chí cấp tinh chương cho người! Tư chất của người hơn tiểu tử đó gấp trăm lần, tuyệt đối không được tự ngộ!

Lăng Phong biết Sang Sư chỉ là muốn bảo vệ cho hắn nên vội vàng cung kính "Vâng" một tiếng.

Có vẻ hài lòng với đứa trẻ dễ bảo này, ngữ khí của Sang Sư nhẹ nhàng đi vài phần.

- Với cường độ niệm thức hiện tại của người, không được tự ý dùng linh hồn uy áp và bát hồn tác phách nếu không sẽ làm tổn thương đến linh hồn hạch tâm, không thể bù đắp nổi.

Lăng Phong rung mình, nhớ lại trạng thái phi nhân của mình khi đối chiến với Từ Kỳ Phong. Nếu như không phải được Kiều Kiều đánh thức thì rất có thể còn trầm luân hơn nữa. Được Sang Sư nhắc nhở, hắn lập tức ghi nhớ trong lòng.

- Tốt, không còn chuyện gì nữa, lão nhân gia ta ngủ tiếp đây.

Lăng Phong không nói gì, đến bây giờ hắn vẫn hoài nghi không biết lão đầu này ngủ say có phải là cái cớ để rèn luyện mình hay không.

Đột nhiên, hắn vỗ trán nghĩ ra là đã quên hỏi Sang Sư về việc liên quan đến Tinh Kỹ tinh chương, nhưng lại nghĩ đến chuyện Sang Sư ngay cả chế luyện chí cấp tinh chương thế nào cũng không muốn truyền thụ cho mình huống hồ đây lại là Tinh Kỹ tinh chương ở một tầng cao hơn nữa.

Dực Vân Luân!

Lăng Phong cầm tinh chương trong tay, chí cấp tinh chương quả không giống với tinh chương bình thường. Đầu tiên có thể phân biệt ngay từ ngoại quan ban đầu. "Dực Vân Luân" giống như một quang mang hình trụ lớn độ ngón tay cái, có thể thấy linh hồn vật tính của nó được lấy từ ma thú Dực Vân Báo. Báo ảnh bên trong sinh động hoạt bát. Đường như có thể nhìn rõ từng sợi lông mềm mại trên người, linh động tựa hồ như có thể nhảy ra ngoài bất cứ lúc nào.

Nắm trong tay, Lăng Phong cảm nhận được một luồng linh hồn ba động cường liệt đang truyền đến, như muốn hám động kiếm khí của mình. Hắn thâm kinh thán, linh kỹ ẩn hàm trong tấm tinh chương này không phải chuyện nhỏ, giá trị chân chính của nó còn nằm ở "thành thánh"!

Đối với phần lớn cửu tinh đỉnh phong cường giả mà nói nguyên tố quan trọng nhất ngăn chặn họ trở thành thánh vực là "Thánh Vực bình chương". Thánh Vực bình chương nói thì huyền ảo nhưng trên thực tế chỉ là dung hòa cự linh và linh hồn hạch tâm làm một. Mặc dù chỉ dựa vào nỗ lực bản thân muốn kích phá bình chương này vô cùng khó khăn nhưng nếu sử dụng chí cấp tinh chương thì hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.

Giản Bác Dương chỉ là bát tinh đỉnh phong cường giả, căn bản không thể phát huy được một phần mười hiệu dụng của tinh chương. Nếu không phải như vậy thì hắn đã không lạc bại dưới tay Lăng Phong.

Suy nghĩ thêm một chút, Lăng Phong thu Dực Vân Luân vào trong tiết văn, việc mượn dùng chí cấp tinh chương để trở thành Thánh Vực không có lợi cho tu vi hiện tại. Hơn nữa bản thể hắn còn có khí linh, Thánh Vực bình chương đối với hắn mà nói không hề tồn tại. Khó khăn lớn nhất bây giờ của Lăng Phong là chân lực tích lũy không đủ, không thể thỏa mãn yêu cầu của "thành thánh".

Bây giờ Lăng Phong đã biết đến sự tồn tại của Linh Cấp cường giả. Nhớ lại một kích có uy lực sơn phong bính liệt của Thang Thần, chắc hắn sớm đã không dừng lại ở Thánh Vực nữa rồi! Kiểm tra lại một loạt những người xung quanh mình, Lăng Phong thấy chẳng có ai phù hợp sử dụng Dực Vân Luân nên tạm thời không suy nghĩ thêm nữa, thân hình vi động, bay thẳng về Cung Phụng Các.

Lúc này Cung Phụng Các đã hoàn toàn im lặng, trận huyết chiến sớm đã kết thúc. Cao thủ của Giản Hạ hai nhà hoặc là đã mất khả năng chiến đấu, hoặc là đã trực tiếp bị giết chết, rơi rụng lả tả. Những kẻ còn sót lại mục quang ngốc trệ. Thế nào cũng không nghĩ ra đám sát nhân chết tiệt này có lai lịch thế nào?

Huyết Sát Vệ sau khi thu thập chiến trường lặng lẽ xúm lại một góc, không hàn huyên với những người xung quanh mà hàn khí lâm liệt phát ra từ họ cũng khiến những người xung quanh không dám lại gần.

Thụy Tùng hung hăng nhổ một bãi nước bọt, ghé sát vào Băng Thần Tử kinh hãi hỏi:

- Đại trưởng lão, đây đều là người mà vị đó đưa đến sao?

- Ừm!

Băng Thần Tử nhẹ nhàng gật đầu.

- Sao hắn có thể rèn luyện ra một đám người như thế này.

Thụy Tùng mặt đầy vẻ khiếp sợ. Băng gia tích lũy mấy trăm năm nay cũng không luyện ra một đội ngũ đáng sợ đến vậy, Lăng Phong mới bao nhiêu tuổi?

Với nhãn quang của mình, hắn đương nhiên có thể nhìn ra vẻ tôn kính phát ra từ tận nội tâm của Huyết Sát Vệ dành cho Lăng Phong, đây là sự tôn kính mà chỉ cùng nhau đồng sinh đồng tử mới có được! Hắn làm được bằng cách nào? Nghĩ đến chuyện bản thân mình trước đây còn định chờ mọi chuyện kết thúc tính sổ với Lăng Phong, Thụy Tùng không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Đột nhiên, một tiếng hô chính tề vang lên làm Thụy Tùng bừng tỉnh:

- Giáo quan!

227. Chương 182: Kiêu Ngạo Và Lập Uy .

Thân ảnh Lăng Phong phá không mà tới, nhẹ nhàng xuất hiện, nhìn lướt qua lượt chiến trường, gật đầu nói:

- Làm cũng không tệ.

Bọn Băng Thần Tử nhất tề im lặng.

Bảy mươi mấy người bao vây tất cả cao thủ của hai nhà Giản Hạ mà không để thoát một ai. Chiến tích như vậy mà chỉ dùng một câu "cũng không tệ"? Nếu như đám cung phụng đệ tử của Băng gia làm được việc lớn kinh thiên động địa như vậy thì chắc Băng Thần Tử đã mang toàn bộ trân bảo trong kho của Băng gia ra ban thưởng cho chúng rồi.

Điều khiến cho họ không biết nói gì nhất là đối diện với câu khích lệ hời hợt của Lăng Phong, Huyết Sát Vệ dường như cảm thấy vinh dự lắm.

- Giáo quan.

Khải Ân bước lên, với những trường hợp như thế này hắn không bao giờ gọi Lăng Phong là "đại ca". Hắn liếc ra sau lưng, nói:

- Lúc này trong khi đang kịch chiến, Băng Hạo định bỏ trốn nhưng đã bị các huynh đệ một chiêu đánh gục!

Lăng Phong cũng chú ý đến Băng Hạo đã chết đến nỗi không thể chết thêm được nữa. Đối với hắn mà nói, Băng Hạo chỉ là một con kiến mà hắn có thể bóp chết bất cứ lúc nào. Nếu như không phải vì hắn có liên quan trực tiếp đến Băng Thành thì với thực lực và địa vị hiện tại của Lăng Phong, căn bản chẳng thêm tiêu hao sự chú ý vào một tiểu nhân vật như hắn.

Cừu hận đã báo, ánh mắt Lăng Phong lóe lên một cảm giác vô cùng cổ quái. Bỗng nhiên hắn cảm thấy có chút trống rỗng, cuối cùng chỉ khẽ xua tay:

- Ta biết rồi.

Lúc này Băng Thần Tử đi tới, chỉ vào tỷ đệ Trần Ấu Dung đang bị cung phụng đệ tử khống chế, nói:

- Lãng tiên sinh, hai người này trước đây có nhiều hành động xấu xa với ngài, bây giờ ta giao chúng cho ngài, tùy ngài xử lý.

Sau khi chứng kiến thực lực của Lăng Phong, tiếng "Lãng tiên sinh" này thốt ra không còn thấy gượng gạo nữa.

Lăng Phong nhìn lướt qua một lượt khuôn mặt trầm tĩnh của Trần Ấu Dung và bộ dạng rún rẩy như sắp đến ngày tận thế của Trần Hàng. Hai tỷ đệ này ngày xưa đã từng ngáng chân Lăng Phong không biết bao nhiêu lần.

Nghĩ đến việc trước đây cũng Trần Hàng khiêu chiến, bản thân suýt nữa thì tự bạo chân lực khí tuyền.

Nghĩ đủ kiểu, Lăng Phong đột nhiên bật cười, lắc đầu nói:

- Bọn họ mặc dù nhiều lần tính kế nhằm vào ta nhưng ta không tổn hại gì.

Nếu như không phải vì nhất kích đó của Trần Hàng thì hẳn cũng không thể có được kiếp thai của ngày hôm nay. Nói một cách nghiêm khắc thì Trần Hàng chính là "ân nhân" của hắn.

Lăng Phong đương nhiên không nói ra lý do này, chỉ trình bày qua loa:

- Ta không tính toán với bọn chúng, trước đây bọn chúng với Băng gia thế nào thì sau này vẫn vậy. Đúng rồi, đại trưởng lão, đội ngũ của ta bốn ba khổ cực tới đây, có thể sắp xếp cho chúng ta một chỗ nghỉ ngơi không?

- Là ta sơ ý.

Băng Mặc Viễn vội vàng tiếp lời, cung kính nói:

- Để ta sắp xếp.

Sau khi Lăng Phong triển hiện thực lực của mình, bây giờ trên trên dưới dưới Cung Phụng Các đối với Lăng Phong chỉ có hai chữ cung kính. Dù là những kẻ nội tâm ghen ghét Lăng Phong thế nào cũng không dám lưu lộ ra ngoài thậm chí còn đang nghĩ xem phải nịnh nọt Lăng Phong thế nào cho tốt.

Lăng Phong cũng chẳng thêm quan tâm đến họ, quay sang nói với Băng Thần Tử mấy câu rồi chấp tay cáo từ, cùng Huyết Sát Vệ đi nghỉ ngơi.

Băng Mặc Viễn hoảng hốt gõ cửa phòng Băng Thần Tử:

- Đại trưởng lão, không ổn rồi!

- Là Lãng tiên sinh bọn họ định rời đi sao?

Băng Thần Tử mở cửa phòng, thở dài nói.

Băng Mặc Viễn biểu tình nhất tị, lập tức hỏi:

- Đại trưởng lão, ngài đã biết rồi sao?

- Ừm, hôm nay hắn dẫn theo Khải Ân đến đây từ biệt ta đồng thời trả lại lệnh bài.

Băng Thần Tử giơ lệnh bài trên tay ra, là lệnh bài đại diện cho quyền uy đại trưởng lão mà ông tặng cho Lăng Phong, thở dài nói:

- Vốn dĩ cứ tưởng mượn việc đối kháng với Giản Hạ hai nhà giữ hắn lại Băng Phong Thành một khoảng thời gian, củng cố lại lòng trung thành của hắn với Băng gia, ai ngờ tất cả chỉ là vọng tưởng.

Băng Mặc Viễn cũng trầm mặc, vốn dĩ khi cùng nhau thiết lập mưu kế, mang vị trí đại trưởng lão ra mê hoặc "nội quỷ", hắn còn do dự, sợ Lăng Phong ham tiền không chịu đi thì tính sao?

Bây giờ xem ra nỗi lo của mình thật quá ấu trĩ, buồn cười. Người ta căn bản chẳng thèm để mắt mới đại trưởng lão chi vị!

Băng Mặc Viễn không kìm được, nói:

- Nay tinh anh của hai nhà Giản Hạ đều đã bị diệt hết, Bằng gia chúng ta có thêm cơ hội mở rộng mới, thể lực đại trưởng là chuyện tất nhiên. Nếu như hứa cho Lăng tiên sinh mình một phần món lợi này, không biết...

- Mặc Viễn!

Bằng Thần Tử nặng nề quát lên một tiếng, thấy Bằng Mặc Viễn lập tức câm như hến, ông mới lắc đầu nói:

- Với sức mạnh Lăng tiên sinh đang nắm trong tay người nghĩ hẳn muốn sở hữu ba lần Bằng Phong Thành này còn khó sao?

- Cái này...

Thấy Bằng Mặc Viễn hình như đã ngộ ra điều gì, Bằng Thần Tử mới thở dài nói:

- Đối với một cường giả như thế này, chúng ta không thể dùng tiền tài để dao động họ, chỉ có duy nhất chân thành, thật tâm mới có thể giành được một chút hữu nghị của hắn. Tất cả những vọng tưởng khác đều khiến hắn coi thường chúng ta. May mà còn Khải Ân bên cạnh hắn nếu không Bằng gia chúng ta đã chẳng có cơ hội! Đại ân tình hôm nay của Lăng tiên sinh, sau này chỉ cần Lăng tiên sinh lên tiếng Bằng gia nhất định sẽ dốc toàn lực, dù toàn tộc có bị diệt hết cũng không từ chối!

Bằng Mặc Viễn rung mình, khom người đáp:

- Vâng!

Con đường đi về phía Nam của Bằng Phong Thành người ở rất thưa thớt, thỉnh thoảng có người đi qua thì cũng là thương nhân mạo hiểm tứ phương là nhiều nhất. Thương nhân đồ lợi, nhiều hóa vật chỉ Thú Thần Bình Nguyên mới có, sau khi vận chuyển vào cảnh nội Áo La Đế Quốc, truyền tay ít cũng phải có mười lần lợi nhuận!

Có một nhà hiền triết cổ đã nói: Lợi nhuận gấp đôi có thể khiến thương nhân mạo hiểm bằng chính cái đầu của mình. Dù là con đường nguy hiểm trùng trùng thì cũng có không ít người dám liều lĩnh, trong đó phần đông là những thương nhân buôn lậu. Thương nhân bình thường buôn bán đặc sản của Thú Thần Bình Nguyên nhất định phải đi qua Thương Khung Yếu Tắc và nộp một khoản thuế đất đỏ.

Bởi vì vật phẩm luyện kim tiết văn xuất hiện, thương nhân nếu có ý định giấu diếm cũng không phải là việc khó. Đám thương nhân buôn lậu trà trộn vào yếu tắc, tìm chỗ trống mua lại những hóa vật đó với giá rẻ mạt, lén lút vận chuyển về Áo La Đế Quốc kiếm một món tiền lớn.

Quyền lợi khu động nhân tâm, trên con đường hoang vắng này thứ nguy hiểm nhất không phải là đám ma thú ẩn hiện mà chính là đám thương nhân buôn lậu đó!

Nếu như nhìn thấy đủ lợi nhuận, bọn chúng sẽ không ngại ngần mời thêm một bọn cường đạo, những người này giống như "thú liệt giả" trong Vân Mộng Hoang Trạch, không hề có một chút đạo đức làm người..

Từ sau khi rời khỏi Bằng Phong Thành đến nay đã hơn nửa tháng. Trên con đường này bọn Lăng Phong đã gặp phải ít nhất bốn năm nhóm thương nhân buôn lậu, kết quả đương nhiên lại phải giao đấu.

Hiện tại bọn chúng người người đều đang cười một loại ma thú toàn thân đen kịt, thể trắng như con trâu, bộ dạng chẳng khác gì một con chó mực. Loại ma thú này có tên " Hắc Đằng", thực lực tam tinh. Hắc Đằng ngoại hình xấu xí, tính tình nóng nảy nhưng tốc độ rất nhanh, nhất là loại địa hình hoang dã thì động tác của chúng lại càng linh hoạt. Hắc Đằng thú vốn thuộc về đám thương nhân buôn lậu, sau khi đánh đuổi được lai phạm chi địch, bọn Lăng Phong thấy chúng bỏ lại tiện tay lấy cười luôn.

Không lâu sau, Huyết Sát Vệ đã thích thú với việc cười loại ma thú này, nhìn thì có vẻ không nhả quan nhưng thực dụng hơn ngựa nhiều, lúc phi nước đại cũng vô cùng ổn định. Từ xa nhìn lại, một đường hắc ảnh chậm chậm áp tới, kích khởi mặt đất rung lên không ngừng.

- Lão Lục, phía trước chính là Thương Khung Yếu Tắc!

Lô Sâm chỉ về phía trước lớn tiếng nói:

- Trước đây ta đã từng theo lão đầu tử du lịch tứ phương và đi qua đây. Bao nhiêu năm như vậy, xem ra thay đổi cũng không lớn.

Lăng Phong dõi mắt nhìn ra xa, bức tường thành cao chừng một cây số như một lưỡi dao nhọn chọc thẳng lên trời, kéo dài miên man không biết đến tận đâu! Dù đang bị ngăn cách bởi một rừng cây rậm rạp nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ được bức tường thành đó cao lớn như thế nào.

Thương Khung Yếu Tắc, ta đến đây!

Thương Khung Hội Chiến ẩn chứa bao nhiêu điều huyền bí, hãy cứ để cho ta lần lượt khám phá! Một cảm giác hào hùng tràn đầy lòng ngực Lăng Phong, hần chỉ về phía trước nói:

- Nhị sư huynh, chúng ta thì xem ai đến đó trước đi!

- Được!

Cảnh Vân yêu thích náo nhiệt nhất dẫn đầu hô lên tiếng trước, thôi động hắc đằng phi nhanh về phía trước:

- Nhị sư huynh, tứ sư huynh, lão lục lão thất, ta đi trước một bước đây!

- Vô sỉ!

Lô Sâm cười quát một tiếng, cũng không chịu thua kém. Bốn người Lăng Phong nhìn nhau cười rồi cũng đuổi theo, sau lưng tiếng Huyết Sát Vệ chỉnh thể hành động vẫn ù ù bên tai. Kiều Kiều ở tít phía sau bất mãn nói:

- Một đám vô lại.

- Đến rồi, ha ha. Quả nhiên là vẫn là số một!

Thấy mình là người đầu tiên đến cổng thành, Tang Phi hưng phấn ha ha cười lớn, định xoay người cười nhạo bọn Lô Sâm, chẳng đề phòng hai đường quang mang u hàn lạnh lẽo bắn ra từ cửa thành. Quang mang tích lưu xoay tròn, trực tiếp bắn thẳng vào chỗ kín của con hắc đằng.

Cả quãng đường đến đây Tang Phi và hắc đằng đã xây dựng nên một tình cảm nhất định, sao có thể để người khác làm thương tổn dễ dàng như vậy? Hần gầm lên giận dữ:

- Muốn chết?

Mười ngón tay biến huyền rất nhanh, một đường nguyên lực ẩn hình thành, trong tiếng "xuy xuy" hai đạo hỏa tiễn bắn ra từ đầu ngón tay hần!

Mặc dù trong đám sư huynh đệ, thực lực của Tang Phi gần như yếu nhất nhưng hần vẫn là đệ tử thân truyền của Mạch Kha, nếu hần đã ra tay thì cao thủ bình thường cũng không chống đỡ nổi. Tinh mang bám vào hỏa tiễn, xoạt một cái cháy bùng lên như một tấm hỏa miên vừa được đổ thêm dầu.

Người xuất thủ là hai tên thủ vệ thành môn. Thấy hồng sắc hỏa tiễn trực tiếp theo tinh cương trường mâu xoáy ra từ lòng bàn tay, bọn chúng giật mình, lập tức rút trường mâu tay, đồng thời quát lên:

- To gan! Không muốn sống nữa à, dám đến Thương Khung Yếu Tắc gây chuyện?

Vừa nghe thấy tiếng hét, một đám thủ vệ từ phía sau ùn ùn lao ra, cả một đám người đông nghịt tay lăm lăm trường mâu, sát khí ngưng trệ như lãng triều ập xuống.

- Gươm đã!

Lúc này Lô Sâm cũng đã đuổi kịp, vội vàng quát lớn:

- Bọn ta đến tham gia Thương Khung Hội Chiến, yếu tắc các người đãi khách như vậy sao?

- Tham gia Thương Khung Hội Chiến?

Tên đội trưởng thủ vệ xì một tiếng:

- Thương nhân buôn lậu ta đã nhìn thấy nhiều, nhưng một đám người to gan như các người thì thực sự chưa từng nhìn thấy! Các người tưởng Thương Khung Hội Chiến là chỗ ai cũng có thể vào sao? Đám người các người?

- Đám người các người là có ý gì?

Sắc mặt Lô Sâm đã trở nên lạnh lẽo.

- Là có ý gì?

Tên đội trưởng thủ vệ cười lạnh, chẳng thèm trả lời, chỉ quát:

- Nếu như thực sự đến tham gia Thương Khung Hội Chiến thì bỏ tất cả binh khí trên người các người xuống!

Lăng Phong chậm rãi liếc qua một lượt đám thủ vệ. Nếu so với đám người trông coi cửa thành của Băng Phong Thành mà nói, đám thủ vệ này chỉnh tề và có tổ chức cao hơn nhiều. Mỗi người tu vi chí ít cũng phải ngũ tinh! Một trăm tên tu vi ngũ tinh thủ vệ chỉnh tề chặn ngay trước mặt, khí thế đúng là rất đủ nhưng đương nhiên vẫn chẳng là gì trong mắt hắn.

Chỉ có yếu tắc sau lưng đám thủ vệ đó là khiến hắn hứng thú hơn một chút. Yếu tắc được xây khá cao, hình như là dùng loại nhai sơn nham cứng rắn. Nhai sơn nham rất giàu nguyên tố khoáng vật, chẳng khác gì những miếng thiết đã được đề thuần. Tiễn thử nếu đâm vào sẽ lập tức vỡ tan. Chúng được mài cho nhẵn như gương, phi viên muốn bám cũng không bám được. Nếu có người muốn cường hành phá thành thành thực mà nói là rất khó khăn.

Mặt khác nhìn mới nhìn lướt qua bên ngoài Lăng Phong đã phát hiện ra có một vài thân ảnh đang bay lượn giữa không trung. Những người này trên người khoác cự linh khải giáp. Song dực phe phẩy phiến động, ở trên cao họ có thể thu hết tất cả những chuyện phát sinh trên mặt đất vào trong tầm mắt.

Dù là thánh vực cường giả cũng không thể bay lượn được lâu như vậy.

Suy nghĩ một lúc Lăng Phong hiểu ngay Thú Linh bọn họ thức tỉnh chắc chắn là phi cầm loại. Loại Thú Linh này bản thân rất hiếm cho dù hợp thể thuận lợi. Bởi vậy rất ít thiên hành giả sở hữu khả năng bay lượn. Nội cảnh Thương Khung Yếu Tắc có thể thu nạp được Thiên Hành Giả hiếm hoi như vậy thật hiếm có. Quả không hổ danh là yếu tắc nằm giữa Thú Thần Bình Nguyên và Áo La Đế Quốc.

Cuối cùng, Lăng Phong mới nhẹ nhàng mà kiên định nói:

- Người còn kiếm còn! Từ khi hành tẩu đến giờ chưa có ai xứng để bọn ta giao nộp binh khí tùy thân!

Đột nhiên như hưởng ứng câu nói của Lăng Phong, một thanh âm âm âm truyền đến như lời âm trước bạo vũ, như tiếng trống trên chiến trường, chấn đến nỗi khiến tâm linh người ta rung động!

- Hô

Trong thị tuyến mỗi lúc một lớn của bọn thủ vệ, Huyết Sát Vệ âm âm lao đến. Bọn họ ghì cương Hắc Đằng cùng một lúc, ngay ngắn dừng lại sau lưng Lăng Phong, động tác chỉnh tề như một! Vừa mới đứng vững, một luồng sát khí nồng đậm như một bức tường lớn lập tức nặng nề áp xuống.

Thần tình của tên đội trưởng thủ vệ nhanh chóng thay đổi. Một sự run rẩy và sợ hãi xuất phát từ nội tâm trào lên trong lòng hắn. Có thể đóng lại Thương Khung Yếu Tắc này, bọn chúng kẻ nào cũng thân kinh bách chiến. Quân đội thú nhân bạo liệt thế nào bọn chúng đều đã gặp qua nhưng cảm giác mà đội ngũ trước mặt này đem lại lại hoàn toàn khác.

Người thanh niên huyền bào trước mắt rõ ràng không hề lớn tiếng quát nạt cũng không có vẻ giận dữ, chỉ im lặng đứng đó sau đó nói bản thân không thể hạ binh khí.

Nhưng chính vì một câu nói nhẹ nhàng như vậy mà lại mang theo khí tức cương thiết nồng liệt vô bì nên mới khiến hắn căng thẳng đến nỗi không thở nổi!

Như vị hoàng giả cao cao tại thượng, mỗi một câu nói đều là kim khẩu ngọc ngôn, khiến người khác không thể phản kháng! Huyền bào thanh niên này là một ma vương, một tên ma vương giấu tất cả hi vọng vào trong ma thế.

228. Chương 183: Xung Đột Bắt Đầu.

Một luồng khí tức áp bức vô biên vô hạn!

Điều khiển cho tên đội trưởng thủ vệ kinh hãi nhất là đội ngũ sau lưng người thanh niên huyền bào đó. Nếu như nhắm mắt vào hắn thậm chí sẽ nghĩ đó những kẻ đó căn bản không phải một đám người sống mà là những tên tử thần trèo lên từ cửu u địa ngục! Đám tử thần lãnh u u lau chùi những chiếc liềm đao đoạt mệnh, không ồn ào, không hăm dọa, chỉ nghe theo lệnh của ma vương và phát tiết ra tất cả huyết tinh sát ý trong người!

Không thể đắc tội, tuyệt đối không thể đắc tội! Trong lòng tên đội trưởng thủ vệ chỉ còn duy nhất một suy nghĩ đó, hắn không biết lai lịch của bọn Lăng Phong thế nào nhưng biết mình tuyệt đối không thể mạo phạm tôn nghiêm của đội ngũ này nếu không bản thân chỉ có duy nhất một con đường chết!

Nhưng cuồng ngôn đã phóng xuất, nếu như thu lại thì không chỉ làm mất thể diện bản thân mà còn ảnh hưởng đến tôn nghiêm của Thương Khung Yếu Tắc nữa! Đường lúc cười hổ khó xuống thì sau lưng vang lên một giọng nói:

- Mạch Khăng Đặc, ở đây có chuyện gì vậy?

Vừa nghe thấy giọng nói này, tên đội trưởng thủ vệ liền thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói:

- Quan trị an đại nhân, những người này muốn tiến vào thành, nói là để tham gia Thương Khung Hội Chiến, nhưng ngài nhìn xem chúng đang ngồi trên cái gì!

Theo sau giọng nói là một tên béo núc nính đi tới, hắn khoác trên mình một bộ bào tử rộng rãi, mặt vẫn còn đầm mồ hôi, bộ dạng chẳng giống một người quân nhân luyện hữu tố. Nhưng chỉ cần là người quen thuộc với Thương Khung Hội Chiến đều không dám xem thường tên béo Đa Lạc Khắc.

Trong Thương Khung Yếu Tắc còn có quân đội của Áo La Đế Quốc và tứ đại vương quốc thường niên đóng quân. Mặc dù quân đội của tứ đại vương quốc bề ngoài bình an vô sự nhưng bên trong thì vô cùng u ám, chuyện kiếm cơ gây sự xảy ra không ngừng. Ngoài ra, vì vị trí chiếm cứ có chút đặc thù các đại thế lực đều muốn giành được lợi nhuận phong hậu hơn nên đều vươn tay vào yếu tắc, dẫn đến bên trong ngư long hỗn tạp, loạn vô cùng.

Đa Lạc Khắc thân là quan trị an, phụ trách việc an ninh trong yếu tắc. Muốn làm được việc này đầu tiên phải là dẹp bằng những thế lực lớn nhỏ này, biến mâu thuẫn giữa họ trở thành vô hình. May mà Đa Lạc Khắc nắm giữ nhiệm vụ này bao nhiêu năm hầu như chưa xảy ra chuyện gì lớn. Từ điểm này có thể nhìn ra thủ đoạn của tên mập này.

Lăng Phong nheo mắt, tùy ý khoát tay. Trong nháy mắt, đám thủ vệ cảm thấy như mình đang bị ảo giác, sao đội ngũ trước mặt chẳng còn một chút khí thế áp nhân gì thế này? Bọn chúng bình thần ngồi trên lưng hắc đằng, còn quay sang đùa cợt với nhau mấy câu, nhìn bình thường như tất cả những thương đội buôn lậu khác. Còn người thanh niên huyền bào vẻ mặt hiền hòa, mặc dù không thể nhìn ra chút hi vọng nào trên mặt hắn nhưng vẻ uy nghiêm như một tòa cao sơn nguy nga lại biến mất không chút dấu vết.

Là chuyện gì vậy?

Đa Lạc Khắc giật mình!

Nhân lực của hắn đám thủ vệ này sao có thể sánh được. Mặc dù Huyết Sát Vệ thể hiện bất kham nhưng dù Huyết Sát Vệ vui đùa âm ỉ thế nào nhưng những con hắc đằng mà họ đang cưỡi vẫn duy trì khoảng cách nhất định, một ly cũng không nhúc nhích!

Khoảng cách cố định đó nếu hắn đoán không lầm là để cho họ tiện ra tay, thậm chí sát lục! Nếu như không phải hắn đến đúng lúc thì rất có khả năng bây giờ đã chẳng còn ai trong đám thủ vệ canh cửa may mắn sống sót.

Nghĩ đến chuyện này, Đa Lạc Khắc có thể tưởng tượng ra luôn kết quả của mình mà không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Điều khiến hắn cảm thấy sợ hãi nhất chính là biểu hiện của Lăng Phong. Người thanh niên này chỉ im lặng ngồi trên lưng hắc đằng nhưng lại cao cao tại thượng, mang trên người một khí thế khiến người ta phải thần phục. Khí thế như vậy ngay cả Tần Chính cũng không thể nhìn thấy được.

Đa Lạc Khắc khom lưng, cung kính hỏi:

- Hạ quan Đa Lạc Khắc, không biết chư vị từ công quốc nào đến? Để hạ quan tiện sắp xếp chỗ nghỉ.

- Tinh Lam công quốc!

Lăng Phong cũng không muốn làm khó tiểu nhân vật này nên cũng báo luôn lai lịch của mình.

Đa Lạc Khắc đột nhiên run lên, kinh ngạc nhìn Lăng Phong:

- Không biết đại nhân xưng hô thế nào?

Thân thể mập mạp của hắn hơi run lên.

- Lăng Phong!

Àm, cái tên này như một cơn phong bạo vô hình dẫn bạo thành môn, những tiếng hô thất kinh vang lên:

- Hắn chính là Lăng Phong, là đệ nhất cao thủ trong đám thanh niên?

Trong nháy mắt, không biết có bao nhiêu ánh mắt dồn về phía Lăng Phong.

Mạch Khăng Đặc trợn mắt lú lù nói không ra lời. Mắt nhìn Lăng Phong nửa khùng hoảng nửa sùng kính. Đối với đám sĩ binh chỉ biết bác sát như chúng mà nói, chỉ có cường giả mới đáng được sùng kính! Và Lăng Phong chính là một cường giả hoàn toàn xứng đáng!

Sau khi trận chiến với Tần Chính truyền ra ngoài, thanh danh của Lăng Phong đã lan khắp Áo La Đế Quốc, sau đó những kẻ hiếu kì còn lật lại công tích vĩ đại Lăng Phong đã từng đả thương thánh vực cường giả Tất Phong càng khiến đám đông tin vào thực lực của Lăng Phong.

Ai cũng biết đạo lý dưới Thánh Vực chỉ là con kiến. Tên Lăng Phong này có thể đả thương Thánh Vực vậy thực lực của hắn tuyệt đối là tài kiệt nhất cấp!

Cho đến khi Lăng Phong đối chiến Hằng Trùng khiến đường đường Kiếm Thánh cũng phải cam tâm thừa nhận kiếm thuật của mình không bằng hắn. Lăng Phong nhất thời danh chấn đại lục! Nên với lời khen đã biến hình triệt để của Tần Chính, Lăng Phong được ngồi lên cái danh "thanh niên đệ nhất" mà hào quang của nó ngay đến người khởi xướng là Tần Chính cũng không tưởng tượng ra được.

Chỉ có Băng Phong Thành và Dạ Lạc Thành mãi mê tranh đấu, thông tin bế tắc nên mới không nghe được sự tích truyền kì về Lăng Phong. Nhưng cho dù có người nói cho họ biết, nếu không tận mắt nhìn thấy Lăng Phong chắc họ cũng không thể tin nổi một ngũ tinh cao thủ bình thường trong nửa năm lại có thể tiến bộ đến vậy.

Đa Lạc Khắc bừng tỉnh, thì ra là Lăng Phong, thảo nào hắn lại có được khí thế đó!

Tư thái của hắn càng tăng thêm vài phần khiêm tốn:

- Lăng đại nhân mời đi theo hạ quan. Thái tử diện hạ ngay từ ngày đầu tiên đến Thương Khung Yếu Tắc đã căn dặn hạ quan nhất định phải chăm sóc cẩn thận đội ngũ của Tinh Lam Công Quốc. Mấy tên không có mắt này mới nhìn thấy hắc đằng đã la lối lung tung, mạo phạm đại nhân.

-Ồ, không lẽ đám hắc đằng này có gì không ổn? Lăng Phong đã mơ hồ đoán ra vài phần.

- Đúng vậy, hắc đằng thú hành động linh hoạt, là thứ mà bất cứ thương nhân buôn lậu vật phẩm nào cũng phải chuẩn bị. Những thương nhân buôn lậu đó tính tình tàn nhẫn, chỉ quan tâm duy nhất đến lợi nhuận, gây nên rất nhiều rắc rối cho yếu tắc nên đám thủ vệ rất cá cảm với những thương nhân đó.

Đa Lạc Khắc khéo léo xóa bỏ ác cảm của Lăng Phong với Thương Khung Yếu Tắc lại giải thích luôn cho đám thủ vệ.

Cuối cùng, hắn hiếu kì hỏi:

- Các đội ngũ đến tham gia Thương Khung Hội Chiến trước đây đều chuẩn bị sẵn lương câu, sao đại nhân lại lựa chọn Hắc Đằng?

- À

Lăng Phong giải thích qua loa:

- Trên đường gặp một vài kẻ đui mù, sau khi đuổi chúng đi thấy hắc đằng cũng thú vị nên tiện tay thu luôn.

- Khụ!

Đa Lạc Khắc lại dờ sắc mặt, không biết nên nói gì chỉ biết ho khan cho qua chuyện.

229. Chương 184: Mượn Dao Giết Người .

Mặc dù không được tận mắt chứng kiến nhưng hẳn đương nhiên đã đoán ra việc đám thương nhân buôn lậu ra tay với bọn Lăng Phong, kết quả trộm gà không thành còn mất thêm nắm gạo. Đám thương nhân buôn lậu ấy đã hành sự, vũ lực phối trí cũng không ít nên chúng mới mang lại nhiều rắc rối cho Thương Khung Yếu Tắc đến vậy. Nghe ngữ khí của Lăng Phong thì thấy chúng chẳng khác gì một đám hề nhảy múa không đáng để nhắc tới.

Nhất là bọn Lăng Phong cười trên hắc đằng thần tuấn phi thường, hiển nhiên đám thương nhân buôn lậu không thể đóng giả được. Có thể tưởng tượng ra đám thương nhân bại trong tay họ có thực lực như thế nào. Điều này khiến cho hình ảnh Lăng Phong trong lòng bọn Đa Lạc Khắc càng được đánh giá cao hơn.

Những con đường trong Thương Khung Yếu Tắc đều được bài trí theo nguyên tắc đơn giản thoải mái, có rất ít nơi phồn phục hoa lệ. Điều này khiến Lăng Phong liên tưởng đến Mạt Vân Túc.

Thấy Lăng Phong hứng thú quan sát xung quanh, Đa Lạc Khắc ân cần giảng giải:

- Từ cách đây rất lâu Thú Nhân Tộc đã xâm phạm biên cảnh, dẫn đến chiến sự liên miên, trong lịch sử Thương Khung Yếu Tắc đã từng bị phá hủy bốn lần! May mà mấy năm gần đây vì triển khai Thương Khung Hội Chiến, hai bên lại có sẵn mâu thuẫn truyền kiếp nên thú nhân tộc cũng ít nghĩ đến chuyện đi xâm lược. Hẳn do dự nói:

- Theo những ghi chép đó, ngày xưa lúc xảy ra chiến tranh, thậm chí cả Thánh Vực cường giả cũng bị lôi vào! Bọn họ một khi đã xuất thủ tòa thành dù có kiên cố đến đâu cũng sụp đổ. Tất cả phòng ngự đều là vô nghĩa.

Lăng Phong gật gù đầu, không biết từ bao giờ Thần Vãn đại lục lại xuất hiện quy tắc này: Phàm lúc đại lục phát sinh chiến tranh, Thánh Vực cường giả đều không được can thiệp! Nguyên nhân là sát thương mà thánh vực tạo ra quá lớn, rất dễ phá hoại cân bằng. Thông thường mà nói Thánh Vực chỉ là sự tồn tại để uy hiếp chung cực, rất ít trực tiếp tham gia chiến tranh, trừ phi quốc gia đối mặt với nguy cơ sinh tồn.

Hàn huyền thêm một hồi, Lăng Phong phát hiện có lẽ vì nhiều năm không xảy ra đại chiến nên bên trong yếu tắc rất yên bình. Cả quảng đường đến đây, thương hộ như rừng, so với những nơi khác, lương bổng của binh sĩ cao hơn nhiều nhưng họ lại không có chỗ tiêu nên cuối cùng tất cả lại rơi vào tay đám thương nhân.

Dần dần mới tạo nên không khí thương nghiệp nồng nặc này.

- Đến rồi, đại nhân. Phía trước là nơi ở mà thái tử điện hạ đặc biệt sắp xếp cho Tinh Lam Công Quốc.

Đa Lạc Khắc chỉ về trạch viện phía trước, nói:

- Hiện tại các đại công quốc, thực lực đều phải đội ngũ đến tham gia Thương Khung Hội Chiến dẫn đến nhân khẩu vô cùng đông đúc, chỗ ở không đủ. Những thế lực nhỏ chỉ có thể sống trong lữ điểm bên trong yếu tắc, nhưng thái tử điện hạ sớm đã sắp xếp cho Tinh Lam Công Quốc, cạnh nơi ở của mọi người là Thiên Phong Vương Quốc, đãi ngộ không thua kém đội ngũ của bất cứ vương quốc nào.

- Phiền ngài giúp ta chuyển lời cảm ơn đến thái tử điện hạ.

Gần đến nơi, Đa Lạc Khắc định nói mất câu khách khí thì đột nhiên cảnh tượng trước mắt khiến hấn ngần người. Song bính trạch viện liên bài trước mắt diện tích cực lớn chỉ ít cũng có ba ngàn mét vuông có thể coi là rộng rãi nhưng hiện tại cả hai trạch viện rõ ràng đều đã có người ở.

- Ái, đây không phải là quan trị an Đa Lạc Khắc sao, ngài đến đúng lúc lắm. Đồ Long đại nhân của chúng ta còn đang oán giận vì ở đây không mua được rượu đây, đang định phái ta đến chỗ ngài thỉnh giáo.

Từ bên trái trạch viện đột nhiên bước ra một thanh niên toàn thân bạch bào, kiếm mi tinh mục. Anh khí bức nhân.

Vừa thấy hấn xuất hiện, Đa Lạc Khắc nhất thời thở ra một hơi, vội vàng nói:

- Đồ Long đại nhân đang ở đây sao? Hạ quan cũng đang có chuyện muốn làm phiền đại nhân, đội ngũ của Tinh Lam công quốc đã đến nơi, còn muốn mời Hàn Thống lĩnh hỗ trợ thông báo một tiếng!

- A?

Liếc mắt nhìn nhóm người Lăng Phong, Hàn Chính thần nhiên cười nói:

- Đa Lạc Khắc, ta nhớ rõ lúc trước Thái Tử Tần Chính tựa hồ an bài Thiên Phong vương quốc chúng ta nghỉ ngơi ở chỗ này?

- Vâng. Bất quá...

Hàn Chính không chút khách khí cắt lời hấn:

- Thái Tử điện hạ tựa hồ cũng không có nói qua chúng ta ở đó bao lâu? Đã như vậy thì Đa Lạc Khắc tới muốn chúng ta nhường lại, có phần không thỏa đáng.

- Cái này...

Đa Lạc Khắc gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, lo lắng nhìn Lăng Phong ở đằng sau. Lại nhìn Hàn Chính cản rằng nói:

- Hàn Thống lĩnh, trước mắt chỗ ở thiếu thốn, Vương Quốc Thiên Phong bất quá chỉ có tám mươi hai người đến, chiếm một chỗ trong đó thì dư dả rồi, mong thống lĩnh đại nhân có thể dàn xếp một phen.

Trong mắt Hàn Chính hơi toát ra một tia dị sắc, có vẻ không hiểu lắm vì sao mình rõ ràng đã không giận dữ, mà tên hồ ly béo Đa Lạc Khắc này lại còn muốn lấn lời tranh chấp, cái này không hợp với bản tính của hấn a. Tia dị sắc chợt lóe qua, Hàn Chính nổi giận quát:

- Người nói nhường, chúng ta liền phải nhường sao? Nếu truyền ra ngoài, tôn nghiêm của Thiên Phong vương quốc chúng ta ở đâu?

Đem cái mũi lớn này chụp xuống, cho dù Đa Lạc Khắc cơ mưu trí trí trong nhất thời cũng cứng họng, không biết phải biện luận thế nào cho phải. Lấy tâm tính của hấn, nếu là ngày thường gặp phải sự tình bậc này, tự nhiên sẽ tránh càng xa càng tốt, không muốn rước họa vào thân. Nhưng hết lần này tới lần khác đám người Lăng Phong gây áp lực lớn đối với hấn, ở giữa công quốc Tinh Lam cùng với Vương Quốc Thiên Phong đối lập, hấn vô ý thức đã có khuynh hướng theo người trước.

Từ trên người Hàn Chính Lăng Phong cảm thụ được một cỗ địch ý không rõ, tuy rằng không biết cỗ địch ý này từ đâu, nhưng hấn tịnh không có sợ hãi chút nào. Trong đầu hấn nhớ tới lúc trước khi rời khỏi Tinh Lam thành nói chuyện một hồi với Kiều Sâm Đặc, có hỏi mình phải chú ý những gì tại Thương Khung Hội Chiến, Kiều Sâm Đặc thần nhiên nói ra hai chữ kiêu ngạo!

Tại Thương Khung Hội Chiến, nếu muốn đạt được chỗ tốt lớn nhất, chỉ có hai chữ "kiêu ngạo" là khả dụng!

Dùng thực lực tuyệt đối, hung hăng áp đảo tất cả những ai dám khiêu khích, không cần nhẫn nại bất kỳ cái gì, bởi vì bất luận sự nhẫn nại nào ở đó đều sẽ bị coi là mềm yếu vì vậy khi tiến vào trong thành bị người khác khi dễ, Lăng Phong mới quyết định dùng lực áp người!

Lúc này có người chủ động nhảy ra, đúng là lúc để lập uy, Lăng Phong sao có thể tránh né? Hấn không nói nhiều, chẳng qua khẽ quát một tiếng:

- Tránh ra!

Tùy ý phát tay áo, âm thanh phàn phật đột khởi!

Hàn Chính đã sớm đề phòng, nên khi Lăng Phong vừa ra tay, hần lập tức cảnh giác, vừa mới đối kích, hần nhất thời tỏ ra vô cùng ngạc nhiên, vội vã quát một tiếng! Tay áo Lăng Phong nhưng vụn vụn quân lực nặng nề đè xuống, khiến Hàn Chính không cách nào trụ vững được, hai tay giơ lên phía trước chống đỡ, phát ra tiếng "răng rắc" giòn tan, xương cánh tay đã bị gãy rời.

Đúng lúc này, một tiếng bạo rống từ trong sân truyền ra:

- Ai dám dẫm thương thống lĩnh của ta?

Ở giữa sân bạo khai một đoàn hoàng mang dày đặc, hoàng mang bay lên giữa trời, không ngừng hấp nạp cuộn cuộn, giữa không trung tụ lại thành một một đạo đao mang hung hăng chém tới đầu Lăng Phong!

Lăng Phong hơi lộ ra một tia ngưng trọng, hần rõ ràng nhận thấy được một kích kia ẩn chứa đao ý cường liệt, nhưng người tới không có sử dụng binh khí, mà thuần túy chỉ là một đôi nhục chưởng!.

Có thể dùng quyền thi triển ra đao mang lẫn liệt như vậy, tu vi ít nhất cũng tiến nhập cửu tinh. Hiện tại, Lăng Phong tự nhiên không chút sợ hãi công kích bậc này, hần chỉ quát một tiếng, một đạo kiếm mang phóng lên cao; cuối cùng tại trước người huyền hóa thành hai đạo chưởng kiếm hung hăng chém tới.

Một chiêu mệnh mông mãnh liệt, không tránh né, ẩn chứa sự tự tin cường liệt, làm cho người ta cảm giác một kiếm chiêu này của Lăng Phong tuyệt đối có thể cản lại công kích của đối phương, đồng thời đem đối phương chém thành hai đoạn.

Công kích, chính là phòng ngự tốt nhất, dưới một kích, phản thủ vi công!

Người tới thấy không ổn, Cự kiếm chém tới hần đồng dạng không phải thực thể, mà là kiếm ý do Lăng Phong tích tụ. Trong đó ẩn chứa lực lượng vô cùng lớn, hơn nữa vô cùng sắc bén! Trong tiếng hồng sợ hãi, hai tay hần vừa chuyển, hoàng sắc đao mang đỡ lên đỉnh đầu.

Ầm ầm, cự kiếm đơn giản chấn nát tất cả trở ngại trước mặt, cuối cùng nặng nề chém xuống. Phan một tiếng, người tới bị một đạo kiếm quang của Lăng Phong ép tới hai đầu gối khuỵu xuống mặt đất!

Cát bụi tung bay tứ phía!

- Đồ Long đại nhân!

Hàn Chính kinh hãi nhìn thân ảnh đang bị hãm sâu dưới đất, trong mắt tràn ngập vẻ bất khả tư nghị (không thể tin nổi).

Một chiêu, chỉ với một chiêu liền đánh bại Đồ Long đại nhân?

Tuy rằng đại nhân vẫn chưa sử dụng tuyệt chiêu bảo mệnh, nhưng là sao có thể biết người ta đã sử dụng toàn lực chưa? Trong lúc nhất thời, hần hoàn toàn quên mất phải tiến lên chặn lại, chỉ là hoảng sợ nhìn về mặt bình thân của Lăng Phong, trông hần thoải mái như vừa ăn xong bữa tối vậy, không nhìn ra bất kỳ sự kiêu ngạo nào.

Không cần phân phó bất kỳ điều gì, Huyết Sát Vệ đồng thời tiến lên trước một bước, bảo vệ xung quanh Lăng Phong, trên người phát ra khí thể nghệ thiên huyết lãng!

Vương Quốc Thiên Phong đại chiến hết sức căng thẳng với công quốc Tinh Lam!

- Dừng tay cho ta!

Nương theo tiếng hét lớn, Đồ Long từ dưới nền đất mạnh mẽ thoát ra, hần hung hăng lắc đầu một cái, trên đầu tràn ngập bụi đất lập tức rơi xuống. Sau đó hần hùng hổ đi tới trước mặt Lăng Phong.

Lăng Phong sừng sững bất động.

Cuối cùng, Đồ Long đột nhiên dừng lại cách Lăng Phong ba bước, ánh mắt như chuông gắt gao nhìn chăm chăm vào Lăng Phong, rồi hét một tiếng như sấm:

- Người chính là Lăng Phong của công quốc Tinh Lam!

Lăng Phong cẩn thận quan sát kỹ nhân vật cầm đầu Thiên Phong vương quốc tham gia Thương Khung Hội Chiến. Hắn, bộ râu quai nón xồm xoàm màu vàng, tóc dựng ngược như lợi kiếm đâm lên, tai mắt mũi miệng đều lớn gấp đôi người bình thường, nhất là vóc người lớn gấp hai mình. Khuôn mặt này trong mắt bất kỳ kẻ nào đều khó tránh chọc cười kẻ đó. Thế nhưng trên người hắn lại hiện lên sự cân đối khó hiểu. Nhất cử nhất động của hắn đều toát ra một cổ khí tức dũng mãnh.

- Không sai.

- Tốt lắm!

Thấy Lăng Phong thừa nhận, Đồ Long hưng phấn hét lớn một tiếng, trong con ngươi mơ hồ đỏ lên:

- Ta đã sớm hiểu kỳ đến tột cùng là người như thế nào lại dám can đảm xưng là "Đệ nhất nhân"! Vừa rồi ta cố ý lệnh cho Hàn Chính ở bên ngoài thăm dò một phen, hắc, người quả nhiên rất khá!

Đồ Long thẳng thắn nói ra "âm mưu" của mình khiến Hàn Chính vốn đang thụ thương dở khóc dở cười, bầu không khí đằng đằng sát khí thoáng cái bị tan đi không ít. Lăng Phong cười khanh khách, nguyên lai là một mánh phi, Đồ Long biểu hiện như vậy khiến tâm tư muốn dùng hắn để lập uy của Lăng Phong giảm đi vài phần.

- Bất quá có xứng với danh hiệu "đệ nhất nhân" hay không còn phải để ta thử coi mới biết được!

Đồ Long râu tóc dựng ngược, hai mắt tản mát chiến ý dày đặc!

Lăng Phong lắc đầu, nói:

- Người không phải đối thủ của ta!

Không đợi Đồ Long tức giận, hắn quát lên:

- Khải Ân.

- Có!

Khải Ân tiến lên trước một bước. Mà sau một bước này, mọi người giật mình phát hiện nguyên lai thiếu niên hàm hậu đứng đằng sau Lăng Phong đáng sợ như vậy, trong lòng hoảng hốt, khiến bọn họ cảm thấy một bước này của Khải Ân, đại địa cư nhiên mơ hồ rung chuyển! Lại nhìn kỹ thì phát hiện dưới chân Khải Ân từng đạo ánh sáng màu vàng ngưng đọng không rõ, như tầng kính thủy ngân chậm rãi lưu động, phát ra âm thanh "ào ào".

- Nguyên lực biến hóa?

Đồ Long kinh hãi, ánh mắt nhìn về phía Khải Ân đã thêm vài phần ngưng trọng, nói:

- Tốt. Người xứng làm đối thủ của ta.

Không cần phân phó dư thừa, mọi người bên cạnh tự nhiên mà tách sang hai bên, để lại cho Khải Ân và Đồ Long một khoảng không gian lớn. Mắt thấy song phương phát ra xung đột, Đa Lạc Khắc đang muốn tiến lên ngăn cản, nhưng bỗng nhiên chú ý tới Hàn Chính đứng bên trong lòng hắn không khỏi cả kinh:

- Không sai, mặc dù đám người Hàn Chính cố ý thăm dò, nhưng khi Thái Tử điện hạ an bài chỗ ở cho bọn họ, dường như thật sự không nói về sau đoàn người của công quốc Tinh Lam tới sẽ phải phân phối ra sao. Lây thái độ làm người cẩn thận của người, thế nào lại quên mất sự tình trọng yếu như vậy?

Còn đưa tới Đồ Long nổi tiếng tính tình lỗ mãng, lẽ nào muốn nói điện hạ mượn đao giết người?

Nghĩ tới chỗ đó, Đa Lạc Khắc không khỏi kinh hãi, túa ra mồ hôi lạnh.

Đồ Long hít thở như mây cuốn, quanh thân hắn hiện lên từng đạo hoàng sắc khí lưu thô ngón tay, hình dáng như du xà, không ngừng chảy vào đầu hắn, dần dần hình thành một đoàn hoàng vân không ngừng xoay chuyển. Âm thanh va chạm mãnh liệt từ hoàng vân phát ra, như sấm nổ, như biển gào thét!

Cùng với nó là vẻ rực rỡ của Khải Ân ở phía đối lập, trong tay hắn đang đeo Thiên Triền Quyền Sáo do Bằng Thần Tử đưa cho. Hắn vẫn chưa triệu hồi Cự Linh, cát dưới chân hắn tựa như gợn nước không ngừng lay động bỗng bành, Chỉ có người có nguyên lực vô cùng mẫn cảm mới có thể nhận thấy được vô số cát theo Địa hệ nguyên lực điên cuồng tụ tập, chúng như một con nộ long ẩn núp. Một khi bạo phát có thể đem thiên địa thôn phệ.

Khải Ân lẳng lặng lĩnh hội nguyên lực bắt đầu khởi động khí tức, hắn minh bạch thâm ý của Lăng Phong, Đồ Long trước mắt cũng là Địa Hệ Thiên Hành Giả. Hơn nữa tu vi rõ ràng cao hơn hắn một bậc, đối chiến với hắn tự nhiên mang đến chỗ tốt rõ ràng, vì thế hắn đặc biệt quý trọng cơ hội này. Nỗ lực cảm nhận mặt đất dưới chân đang trở nên nặng nề, trầm trọng hơn, từng tầng ý niệm tới, khiến Khải Ân thậm chí có suy nghĩ muốn hòa vào đại địa rộng lớn.

Bỗng nhiên Khải Ân Khải Ân mở mắt, hai đạo hoàng mang rực rỡ bắn ra, quang mang lạnh thấu xương, hầu như khiến đôi mắt người khác phải đau đớn khi nhìn phải.

Khải Ân vươn người nhảy lên. Nộ long giật mình tỉnh giấc, thanh thế chấn động chín tầng trời!

Do cực tĩnh chuyển hóa thành cực động, làm cho tâm hồn trong nháy mắt ngưng trệ, cự mãnh màu vàng dưới thân không ngừng rít gào theo Khải Ân đánh tới Đồ Long.

Đồ Long hít một hơi thật dài, hoàng sắc lưu vân trên đỉnh đầu chợt co rút lại, thể tích nhỏ đi mấy chục lần, hạ xuống lòng bàn tay hắn, tựa như một khối sinh mệnh thai nhi không ngừng nhảy lên. Ở giữa tâm thai nhi, ẩn chứa một đạo sinh mệnh khí cường liệt, từ trong lòng bàn tay Đồ Long nặng nề đánh tới Khải Ân.

230. Chương 185: Thương Mang Cầu Long Giáo.

Bằng!

Tựa như ngàn vạn cột sắt đồng thời đứt đoạn, âm thanh cường liệt khiến người nghe phải ong đầu, bộ dạng ngẩn ngơ.

Tâm trạng hoang mang một hồi, Đồ Long hét lớn:

- Tâm Lôi Bằng!

Tích tích, ánh sáng tản ra như nước chảy, Cự mãnh hoàng quang của Khải Ân bị một quyền của Đồ Long đánh tan, ngay sau đó ngực hắn bị dư ba đánh trúng, lập tức bị bay ra ngoài!

Bàn tay Lăng Phong trong sát na nắm chặt, xương ngón tay trắng bệch!

Tựa như một đạo kiếm ý của Lăng Phong đánh tan phiên bản của Đồ Long, Khải Ân cũng đồng dạng bị đánh bay xuống đất, chỉ là hắn càng thê thảm hơn một chút, cả người bị đánh lún sâu xuống, từ ngoài nhìn vào không cần bản chỉ thấy một hố đen, nhìn không rõ bất kỳ nhân ảnh nào.

Đồ Long thở một hơi thật dài, trong khoảnh khắc Khải Ân đứng ra hắn đã đề thăng đủ mười phần tinh lực, bởi không ngờ Khải Ân có thể làm nguyên lực hóa hình!

Đem nguyên lực hư tán ngưng kết thành hình dạng cụ thể, năng lực như vậy không liên quan với tu vi, thuần túy chỉ liên quan với cảnh giới nguyên tố Thiên Hành Giả. Có thể nói, mặc dù tu vi của Khải Ân không bằng hắn, thế nhưng nắm giữ cảnh giới nguyên lực hóa hình, thêm không gian dài cùng tốc độ sẽ vượt xa hắn.

Nếu là tu vi hắn cao hơn một chút, bản thân cùng lắm chỉ có thể đánh bình thủ với hắn thôi? Trong lòng Đồ Long thầm than, vốn cho rằng thiên phú Địa Hệ của mình được coi là tuyệt đỉnh rồi, không ngờ còn có người càng khoa trương hơn!

Nhìn phương hướng Khải Ân hạ xuống, Đồ Long thầm nghĩ: "Hắn là kết thúc đi?" Hắn đang muốn xoa người, khiêu chiến với Lăng Phong, đột nhiên con mắt Đồ Long trợn trừng.

Từ trong chiếc hố tối đen kia truyền ra tiếng dị động, ong ong ông, đại địa chấn động, tựa như địa long thức tỉnh!

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm, năm đạo hoàng mang hình măng xà cực lớn lao lên bầu trời, tựa như có linh tính ngửa đầu lên trời rít gào, chọt, chúng gào thét từ trên cao lao xuống muốn thôn phệ Đồ Long.

Dưới áp lực, Đồ Long phát hiện Địa Hệ lưu động quanh thân xuất hiện ngưng trệ một lúc, hần kinh hãi nhận ra mình vô pháp thi triển nguyên lực ẩn đặc ý! Măng xà cự thủ nặng nề lao xuống đất, quần vòng quanh, ngưng tụ thành một đạo hoàng sắc viên trảo gắt gao vây khốn Đồ Long ở bên trong.

Bên ngoài viên trảo, măng xà cự thủ không ngừng biến hóa xoay quanh, tràn cảnh hoa mỹ mà quỷ dị.

Một bước, lại một bước!

Trong hố đen, Khải Ân chậm rãi bước ra, từ miệng, mũi, tai của hắn không ngừng có máu đen chảy ra, hình dạng vô cùng thê thảm, phảng phất trong đầu phải chịu áp lực cực lớn.

Lăng Phong kinh hãi, quát lên:

- Khải Ân! Mau thả ra!

Cơ sở để Nguyên tố Thiên Hành Giả thi triển nguyên lực ẩn chính là chân nguyên lực tự thân, mà chân nguyên lực do ngưng tụ với niệm thức hình thành, có thể nói bất kỳ một chiêu nguyên lực ẩn nào bị phá đều ảnh hưởng đến linh hồn của nguyên tố Thiên Hành Giả! Như chiêu thức hỏa cầu này cũng không gây ảnh hưởng lớn, nhưng hiện tại khi Khải Ân thi triển chiêu này rõ ràng đã vượt qua cực hạn điều khiển của hắn, một khi bị phá, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Đối với Khải Ân mà nói, mỗi câu nói của Lăng Phong đều là chân lý vô thượng, hắn căn bản sẽ không vi phạm. Lúc này dù cho đầu óc hỗn loạn, đối với ngoại giới có chút mơ hồ, nhưng khi thanh âm của Lăng Phong truyền tới, hắn vẫn vô thức mà thu hồi hai tay, chọt quát:

- Thương Mang Cầu Long Giảo!

Năm con cự măng miệng cắn đuôi, đuôi quần quanh thân, tựa như xoắn lại thành một vòng dây gai vàng óng giúp trọng lượng thân thể thu vào trong, cái này nếu dùng để thắt cổ cho dù một ngọn núi cũng bị thắt thành mặt phẩn.

Đồ Long gắt gao cắn răng chống đỡ, thân thể thu nhỏ lại thành một đoàn. Cuối cùng dường như bị áp chế tới cực điểm, trong mắt hoàng mang chọt bạo khai, bạo rống lên:

- Ngũ Tâm Thiên Lô Băng!

Thình thịch thình thịch thình thịch thình thịch!

Năm thủ chưởng nặng nề đánh lên thân hình cự măng, Địa Hệ nguyên lực cường hãn bạo khai. Bắn ra như đao kiếm, lúc này cự măng bị tấn vỡ thành mặt phẩn, Lực phản chấn cực lớn truyền đến, Đồ Long đau đớn kêu lên một tiếng, trên người nứt ra mấy lỗ máu. Khi hắn thụ thương tựa như đã thút "ngao" một tiếng, quyền đầu bộc phát hoàng sắc vụ mạnh mẽ đánh tới Khải Ân!

Khải Ân một kích xuất thủ, chân nguyên lực tiêu hao quá độ, tạo thành di chứng, thân thể của hắn lung lay lập tức đổ ầm xuống, bất tỉnh nhân sự.

Một quyền tựa núi mãnh mẽ đánh thẳng về phía trước! Chân nguyên lực lướt qua, đại địa ầm ầm rung chuyển, cho dù một tia dư chấn đánh xuống cũng có thể đem Khải Ân đánh thành vũng máu!

- Uống!

Tiếng ngọc vỡ chọt phát ra!

Thân ảnh Lăng Phong như điện, bỗng dừng hiện tại bên cạnh Khải Ân. Đồ Long cùng Khải Ân quyết đấu công bằng, Đồ Long cố chịu một kích sau đó đánh trả một quyền như vậy cũng đúng, bản thân giữa đường nhúng tay vào khó tránh bị mọi người lên án. Lúc này đối mặt với một quyền của Khải Ân oanh đến, hắn cũng không tránh né, sẵn sinh một đạo chân lực hộ thuẫn che trước người.

Trong ánh mắt của Đồ Long lộ ra vài phần kinh ngạc, hắn thiếu chút nữa bị một kích của Khải Ân thút cổ, nén giận điên cuồng đánh ra một quyền, tuy có dự cảm sẽ gặp phải ngăn cản, nhưng tuyệt không ngờ Lăng Phong dĩ nhiên không tránh! Tâm Niệm Đồ Long xoay chuyển, quyền thế đã hết, trăm triệu không thể thu

lại, không còn cách nào khác đánh ngạnh thu hồi vài phần chân nguyên lực. Dù là hấn làm như vậy, một quyền này oanh xuất, vẫn chấn nát chân lực hộ thuẫn của Lăng Phong, nặng nề mà đập trên người hấn!

Phanh!

Hoàng quang tầng tầng như cự nhâm, phong mang sắc bén, một quyền đánh lên cánh tay của Lăng Phong, liền chảy máu. Dư thế chưa hết, một quyền này của Đồ Long còn hãm sâu vào người Lăng Phong, trực tiếp đánh trúng xương cốt của hấn! Nhưng đột nhiên Đồ Long cảm giác một quyền của mình đánh trúng không phải là thân thể da thịt, mà tựa như bách luyện tinh cương tạo thành, quyền cốt va chạm, xương ngón tay của mình liền vị vỡ vụn, lộ ra mấy lỗ hồng.

Đồ Long hoảng sợ nhìn về phía Lăng Phong, quyền đầu của hấn vẫn dừng trên cánh tay của Lăng Phong, cũng chưa hề chạm tới, phẳng phất như hoàn toàn mất đi tri giác.

- Giáo quan!

Mắt thấy Lăng Phong thụ thương, ánh mắt của Huyết Sát Vệ trong nháy mắt trở thành huyết hồng, bọn họ tựa như một đầu hùng sư nổi giận, sát ý nồng nặc vọt thẳng tới Đồ Long! Trong sát na, trên sân đang sáng rõ lại tựa như có mây mù che kín mà tối đen như mực, trong mây mù tràn đầy khí tức băng hàn, khiến tâm phách người ta đau nhức tựa như bị kim đâm.

Đội ngũ Thiên Phong vương quốc kinh hãi, Hàn Chính căn bản không để ý thương thế của mình, sợ hãi rống một tiếng:

- Thiên Phong Vệ, bảo hộ đại nhân!

Thiên Phong Vệ sợ hãi mà kinh ngạc phát hiện nguyên lai lúc trước tranh đấu với bọn họ, Huyết Sát Vệ căn bản không có dùng toàn lực! Nhìn Huyết Sát Vệ tuổi so với chính mình còn nhỏ hơn, lòng tin của bọn họ thoáng cái suy sụp như rút xuống đáy cốc, đồng dạng là thiếu niên cao thủ được quốc gia tuyển chọn, nhưng lúc này bọn họ phát hiện ở trước mắt Huyết Sát Vệ mình chỉ như một đám hài tử!

Hai chi tinh anh nhân tài kiệt xuất giao phong lần thứ hai, bầu không khí khẩn trương tới mức như sắp có bão tố!

- Dừng tay!

Lăng Phong vung tay lên, nhẹ nhàng thoát khỏi Đồ Long, Xích Luyện cương khí vận chuyển, vết thương trên cánh tay lập tức ngưng kết lại. Từ bên ngoài nhìn lại, miệng vết thương một mảnh máu me mơ hồ, nhưng Lăng Phong rõ ràng ngay khi cương khí vừa mới lưu chuyển, vết thương bên dưới đã khép lại.

Đây là năng lực chữa trị thân thể kinh khủng của Xích Luyện cương khí!

Lăng Phong không nói thêm gì nữa, mặc cho Huyết Sát Vệ hộ vệ quanh người, hấn như nhàn ngồi xổm xuống, khoát tay lên trên cổ tay của Khải Ân, Xích Luyện cương khí lưu chuyển quanh thân Khải Ân. Khi thi triển một chiêu này, hấn mới phát hiện bộ vị mà Khải Ân thụ thương chủ yếu là nguồn suối của chân nguyên lực, đối mặt với loại thương thế này, xích luyện cương khí của mình cũng không có tác dụng lớn.

Không cần Lăng Phong triệu hoán, Bối Nạp Thông vội vã chạy tới, thành thạo kiểm tra thân thể Khải Ân, sau khi phục hạ mấy viên đan dược, hấn mới bối rối nhìn Lăng Phong nói:

- Giáo quan, thương thế của Khải Ân chỉ có thể dựa vào chính hấn tĩnh dưỡng, hiệu quả của đan dược cũng không lớn.

Nghe vậy, Lăng Phong mặt trầm như nước!

- Cái này có thể để ta xem thử hay không?

Đồ Long bị Huyết Sát Vệ chặn lại ở bên ngoài, đột nhiên nói, sắc mặt hấn đỏ bừng: Vừa rồi Lăng Phong cuối cùng xuất hiện trước mặt, mạnh mẽ ngạnh kháng một quyền của hấn. Cho dù là như vậy, lực phản chấn cũng khiến bản thân hấn không chịu nổi, cuối cùng dĩ nhiên bị vỡ xương ngón tay! Nếu chuyện này bị lộ ra, bản thân còn không bị lão đầu tử ở nhà một quyền đánh chết sao?

Nhân thần Đồ Long phức tạp nhìn Lăng Phong: Khó trách hần nói mình không phải là đối thủ, người như vậy đến tột cùng là loại quái vật như thế nào a?

Tai nghe đại nhân nhà mình nói như thế, Hàn Chính thất kinh, cuống quýt muốn ngăn cản Đồ Long. Nhìn sắc mặt đờ đờ sát khí của Huyết Sát Vệ, hần tuyệt không chút nghi ngờ nếu Đồ Long rơi vào tay bọn họ, e là ngay cả đầu khớp xương cũng sẽ bị bẻ gãy.

Lăng Phong đứng lên liếc mắt nhìn Đồ Long thật sâu, lập tức nói:

- Tránh đường!

Có Lăng Phong lên tiếng, Huyết Sát Vệ không có chần chờ chút nào, phối hợp tách ra một lối đi. Nhưng nhân thần của bọn họ vẫn gắt gao nhìn Đồ Long, chỉ cần đối phương có chút dị động, bọn họ tuyệt không ngại lấy nhiều khi ít!

Vén vện ba bốn thước, nhưng Đồ Long vừa đi cũng kinh hồn táng đảm, cảm giác thấy vây quanh mình không phải là từng ánh mắt, mà là những con dao nhỏ sắc bén, đâm vào trên người khiến toàn thân phát lạnh, Hần tự nhận mình cũng là người to gan lớn mật, nhưng hiện tại đối mặt với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta này cũng cảm thấy ăn không tiêu, nội tâm Đồ Long ai thán một tiếng: Bên cạnh một tên quái vật nhất định cũng là một đám quái vật, không thể dùng lẽ thường để suy đoán a!

Khi đứng bên cạnh Khải Ân, hai tay Đồ Long lập tức đan vào vũ động, từng đạo nguyên lực ẩn dày đặc chấn động, chỉ thấy quanh thân Khải Ân bốn nắm trượng nguyên lực bắt đầu dững mãnh tiến vào, lấy mắt thường cũng có thể thấy chúng hội tụ lại thành từng đạo quang vụ, chậm rãi tập hợp bên cạnh Khải Ân. Quang vụ nhẹ nhàng xoay chuyển, tựa như một bàn tay ôn nhu mát xa bên người Khải Ân.

Dần dần, không biết qua bao lâu, chỉ thấy máu tím đen từ tai, mũi, huyết khiếu của Khải Ân ngừng chảy ra, khuôn mặt vàng vọt cũng từ từ khôi phục bình thường, mặc dù vẫn chưa thanh tỉnh, nhưng hô hấp của hần cũng điều hòa không gì.

Đồ Long thở gấp một hơi thật sâu, dùng thi triển nguyên lực ẩn, sắc mặt có chút uể oải. Đầu tiên là một hồi chiến đấu kịch liệt với Khải Ân, bản thân phải thi triển ra chiêu thức mạnh nhất mà mình nắm giữ Ngũ Tâm Thiên Lô Băng, sau đó lại bị thân thể kinh khủng của Lăng Phong chấn động một phen, rồi lại bị Huyết Sát Vệ im lặng đe dọa một lúc nữa, cuối cùng còn phải tiêu hao chân nguyên lực để cứu người. Trong lòng hần không khỏi rên rĩ:

Khải Ân vượt qua cực hạn thi triển sát chiêu "Thương Mang Quyết", dẫn đến chân nguyên lực bị rối loạn không yên. Đối thành Thiên Hành Giả khác hệ thì sớm đã ngủ không dậy nổi, may mắn hần là Địa Hệ Thiên Hành Giả, thổ hệ nguyên lực cực mạnh, cũng không ngừng tâm bổ, hơn nữa được Đồ Long không tiếc xuất thủ, hiện tại đã không còn trở ngại rồi.

231. Chương 186: Không Đánh Nhau Không Thành Bằng Hữu.

Thấy thế. Lăng Phong thở một hơi thật dài, nhìn Đồ Long chân thành nói:

- Cảm ơn người!

Vô luận là Khải Ân hay Lăng Phong từ nhỏ đều là cô nhi sống nương tựa lẫn nhau, đều coi tính mạng đối phương quan trọng hơn cả mình! Chỉ cần Khải Ân vô sự, thiên đại ân oán cũng có thể bỏ đi. Huống chi vừa rồi là quyết đấu công bằng, chẳng thể trách bất kỳ ai.

- Không, không cần khách khí a!

Đồ Long hàm hậu gật đầu, được Lăng Phong nói một tiếng cảm tạ, hần dĩ nhiên có cảm giác giống như nắm giữ cách vận dụng Tâm Lô Băng sơ cấp, được lão đầu tử ở nhà khích lệ. Loại cảm giác này khiến hần cảm thấy đặc biệt kỳ quái.

Tốt một lát, Đồ Long nghĩ đến điều gì đó, vội vàng nói:

- Tuy rằng chân nguyên lực chi nguyên không có việc gì, thế nhưng vị Khải Ân huynh đệ này vẫn cần phải tĩnh dưỡng một phen.

Nói đến đây, hắc bồng đứng ngẩng đầu rồng lớn nói:

- Phát thống lĩnh, mau bảo huynh đệ đem đại trạch viên bên trái nhường lại!

- Vâng, đại nhân!

Hàn Chính lên tiếng trả lời, thủ hạ Thiên Phong Vệ ào ào phối hợp. Sau khi kiến thức thực lực của Lăng Phong cùng với Huyết Sát Vệ, bọn họ đều cam tâm tình nguyện, có thể không cùng đội ngũ đáng sợ như thế giao thủ, trong lòng bọn họ đều cảm thấy may mắn không ngờ.

Khải Ân cần phải nghỉ ngơi. Lăng Phong cũng không tiếp tục làm khách thêm với Đồ Long nữa. Nhìn hắc còn đang tích huyết quyền đầu, Lăng Phong móc ra một viên La Hâm Đan, nói:

- Viên đan dược này có thể chữa trị thương thế thân thể, còn có diệu dụng khôi phục tinh lực, nếu người không chế thì có thể không ngại thử một lần.

- Vậy cảm tạ ý tốt của Lăng lão đại.

Đồ Long tiếp nhận tiếp nhận đan dược, không thèm để ý nhiều một ngụm nuốt vào bụng luôn, cũng không chờ quá lâu lập tức đại hỉ nói:

- Quả nhiên có hiệu quả!

Hắc cảm thấy khi La Hâm Đan vào miệng, liền có một cỗ nhiệt lưu tùy theo tứ chi bách hải lưu chuyển, chạy tới xương ngón tay sản sinh cảm giác ngứa ngáy tê tê nhẹ nhẹ, đây chính là dấu hiệu thương thế bắt đầu hồi phục, thậm chí hắc còn có cảm giác thân thể của mình dưới tác dụng của một viên đan dược được cường hóa thêm vài phần.

Lăng Phong bị cách xưng hô của hắc làm cho sửng sốt, chợt thấy hắc không chút nghi ngờ nuốt La Hâm Đan vào, tất nhiên là hiểu ý cười: Đồ Long này thật ra là loại người có thể kết giao!

Đa Lạc Khắc ở xa thấy một màn như vậy, hơi thở dài một tiếng:

- Vị Lăng tiên sinh này chỉ cần ai tiếp xúc với hắc, từ nội tâm liền sản sinh cảm giác không muốn đối địch với hắc! Nếu như vừa rồi mình suy đoán không sai, Thái Tử điện hạ thật sự đã tìm được đối thủ mạnh nhất của mình rồi đó.

Khải Ân lẳng lặng nằm nghỉ.

Lăng Phong thủ hộ bên cạnh hắc. Đám người Lô Sâm biết tình cảm huynh đệ bọn họ sâu nặng, cũng không ai tiến đến quấy rầy. Nhìn thân hình so với chính mình còn cao hơn một chút của Khải Ân, khoe miệng Lăng Phong không nhận được lộ ra vẻ tươi cười, tiểu tử chảy nước mũi ở luyện doanh ngày nào giờ cũng đã trưởng thành rồi a.

Hồi tưởng lại những chuyện xảy ra ở luyện doanh, từ khi mới tiến nhập bị người ta khi dễ, đến khi hai người liên thủ đánh cho mọi người ngoan ngoãn, nhất là khi mình đánh bại được tên Thủ tịch, Khải Ân hưng phấn điên cuồng hét lớn lên!

Khi đó, nếu như kể đến thân nhân, Lăng Phong chỉ có hai người Khải Ân cùng Úc Vi! Từ lúc đó, hắc âm thầm phát thệ nhất định chiếu cố hai người tựa như thân nhân của mình này, tuyệt đối không để bọn họ bị người khác khi dễ. Nếu không chuyện tất yếu, Lăng Phong căn bản không muốn Khải Ân mà mình coi như thân đệ đệ mao hiểm, chính là hắc hiểu rõ Khải Ân chung quy vẫn cần phải độc lập, không trải qua sóng gió thì sao có thể chân chính trưởng thành được?

Cái này cho dù có không muốn nhiều hơn nữa, khi có cơ hội, Lăng Phong vẫn dứt khoát để Khải Ân tiếp thụ tôi luyện.

Có thể là bản thân vẫn chưa đủ lớn mạnh đi? Nếu là mình thực sự cường đại đến mức không một ai có thể chỉ phối vận mệnh, thì còn lo gì không thể chiếu cố được thân nhân bên cạnh?

Người ngoài nhìn vào đều nghĩ phần lớn thời gian Lăng Phong đều rất lãnh đạm, tựa hồ không có gì khiến hắc chân chính để trong lòng, duy nhất chỉ truy cầu lực lượng mà thôi. Nhưng trên thực tế chỉ có người

quen mới biết bề ngoài lãnh đạm của hắn ẩn giấu nội tâm bên trong thế nào, hắn chính là một người rất quý trọng người bên cạnh, vì họ dù phải chết hắn cũng cam tâm tình nguyện!

Người theo bên cạnh hắn càng ngày càng nhiều, tâm lý muốn đạt được lực lượng cường đại càng ngày càng bức thiết, ý niệm muốn phụ trách người bên cạnh đã thôi thúc hắn không ngừng bước về phía trước, không dám buông lỏng tuyệt đại động lực chút nào!

Nhân thần Lăng Phong xa xăm. Nếu có người bên cạnh có thể từ nhân thần sâu thẳm của hắn phát hiện một đóa hỏa diễm đang không ngừng thiêu đốt, biểu hiện người này có nhiệt huyết sôi sục! Trong cơ thể hắn dần dần truyền ra âm thanh như thủy ngân lưu động, một tia chân lực trải qua mạch lạc biến ảo bị áp súc càng thêm thuần khiết, chậm rãi chuyển hoàn thành cương khí.

Vừa rồi mạnh mẽ chịu một kích của Đồ Long, da thịt sau khi trải qua cương khí chữa trị, Lăng Phong ngoài ý muốn phát hiện một sự tình kỳ quái. Trước kia hắn chỉ biết cương khí trải qua giúp người khác chữa thương sẽ gia tốc chuyển hoá, lại không ngờ khi bản thân thụ thương, vận cương khí trị liệu, tốc độ chuyển hoá sẽ nhanh hơn, vền vẹn chỉ dùng thời gian chuyển hoá cương khí mà đạt được hiệu quả như tu luyện một ngày một đêm!

Phát hiện này khiến Lăng Phong có chút lú lẫm, lẽ nào nói pháp môn tốt nhất để tu luyện Xích Luyện cương khí chính là tự ngược? Vừa nghĩ tới loại thủ đoạn tu luyện phải chém một đao lên người mình, sau đó lại dùng cương khí chữa trị, cuối cùng gián tiếp thúc đẩy tăng cường lực lượng cương khí, Lăng Phong cực kỳ sợ hãi.

Cho dù có điên cuồng thế nào cũng không ai lại chọn phương pháp này để tăng cường thực lực đi? Hơn nữa cương khí chỉ có thể chữa trị thương thể, nhưng đối với những thương thể bị mất máu thì không cách nào bổ sung được, vì vậy nếu thật sự tu luyện theo phương thức tự ngược, e là không tới vài ngày tinh huyết cơ thể sẽ bị vắt kiệt.

Nghĩ tới chỗ sai lầm trong đó, Lăng Phong không nhịn được mà lắc đầu. Đột nhiên, bên cạnh truyền đến một tiếng cử động nhẹ của Khải Ân, hắn lập tức quay lại nhìn, vừa lúc thấy Khải Ân chậm rãi mở mắt/

Lăng Phong đại hỉ tiến lên nói:

- Khải Ân, đệ cảm thấy thế nào?

Vừa mở mắt liền nhìn thấy Lăng Phong đầu tiên, phần tình cảm huynh đệ sâu đậm nhường này, Khải Ân sao lại không cảm nhận được? Đối với huynh đệ lúc này cũng không cần nhiều lời vô nghĩa, Khải Ân tỉ mỉ nhận thức khắp thân thể một phen, lập tức hơi nhíu mày.

- Thế nào? Đệ thấy khó chịu ở đâu?

- Không phải...

Thấy Lăng Phong cuống quýt như vậy, Khải Ân vội trả lời:

- Không phải là lạ ở chỗ nào, chỉ là một...

Ngẫm lại, hắn biết lấy khả năng ngôn ngữ của bản thân e là khó mà biểu đạt rõ ràng, vì vậy, năm ngón tay hơi động đậy vài cái, hoàng quang yếu ớt từ ngón tay hắn phát ra, dưới sự khống chế của nguyên lực ẩn, từng sợi hoàng quang ngưng tụ biến ảo, dần dần hình thành một con măng xà màu vàng, cỡ ngón tay khá tinh tế.

- Dựa theo thi triển nguyên lực ẩn trong Thương Mang Quyết đúng ra không xuất hiện tình huống này a.

Lúc trước Thương Mang Quyết bị đánh bại, Lăng Phong tự nhiên cũng thấy qua, cảnh giới cao nhất chính là triệu hồi ra nguyên lực hình trụ cỡ trăm trượng, tuyệt đối không thể có hình dạng cự măng như vậy được. Trong chiến đấu kịch liệt, Lăng Phong không có bận tâm suy nghĩ đến biến hóa trong đó, hiện tại trải qua Khải Ân nhắc đến, hắn cũng tỉnh ngộ.

Hai huynh đệ trừng hai cặp mắt lớn nhỏ nhìn nhau, không rõ được nguyên do, tuy rằng Lăng Phong tu luyện tiến triển cực nhanh, bị mọi người coi là "Yêu nghiệt quái vật", thế nhưng đối những thường thức như vậy lại mờ mịt không biết.

Lúc này, Lăng Phong đột nhiên nghĩ đến Đồ Long. Theo Hằng Trùng nói, năm đó Thiên Phong Quyền Thánh Đồ Lôi Cách tham gia Thương Khung Hội Chiến chính là Địa Hệ Thiên Hành Giả. Lấy thực lực Thánh Vực của hắn hẳn là rất có kiến giải đối với Địa hệ đi? Đồ Long rõ ràng là được hắn truyền dạy, đối với phương diện này tự nhiên am hiểu hơn mình.

Đang nghĩ ngợi, Lô Sâm đập mở cửa phòng, sau khi đi vào hắn sững sốt, rồi chợt đại hỉ nói:

- Lão Thất, đệ tỉnh rồi?

Khải Ân cộc lốc cười, trừ Lăng Phong, hắn vẫn còn có rất ít cảm giác được người khác quan tâm như vậy, nhất thời có chút không biết nên ứng đối ra sao.

- Nhị sư huynh, có việc gì thế?

Lăng Phong hỏi.

- Tiểu tử tên là Đồ Long tới bái phỏng. Lão lục, có muốn ta để hắn trở về không?

Lăng Phong sững sốt, chợt bật cười, vừa rồi mới nghĩ tới người này, không nghĩ tới trùng hợp như vậy hắn lại tới đây. Lăng Phong vội hỏi:

- Không cần, nhị sư huynh, trước tiên huynh mời hắn vào đi,

Đối với ánh mắt nghi hoặc của Khải Ân, Lăng Phong bèn tóm tắt một phen chuyện sau khi hắn ngất đi.

Khải Ân nghe xong âm thầm bĩu môi:

- Nguyên bản ta còn nghĩ chờ tu vi mạnh hơn một chút, liền tìm tên kia đòi lại công đạo, nếu hắn cứu ta vậy bỏ qua đi.

Nhìn bộ dáng nói chuyện trẻ con của Khải Ân, Lăng Phong nhin không được cười cười, để Khải Ân không còn chút hận ý nào đối với Đồ Long, chỉ là không hiểu tại sao bọn họ có vẻ rất trái ngược.

Sau đó hai người Lăng Phong phòng khách tới. Hoàng Phủ Vân thận trọng, nàng đã chỉ huy Huyết Sát Vệ quét dọn sạch sẽ các phòng từ sớm. Trên đường đến đây, nàng vẫn như trước kia, Lăng Phong tự nhiên sẽ không nhiều lời bóc trần thân phận nữ nhi của nàng, chính xác là vẫn chưa có người nào trong đội ngũ làm như vậy.

- Lăng lão đại!

Vừa thấy Lăng Phong xuất hiện, Đồ Long đang ở trong phòng không kiên nhẫn xoay quanh liền đã hét lớn lên. Ngay sau đó lại thấy Khải Ân đằng sau Lăng Phong, ánh mắt hắn nhất thời trợn lớn, tràn ngập vẻ bất khả tư nghị.

Khải Ân mặc danh kỳ diệu gãi gãi mặt, cũng trừng mắt nhìn Đồ Long. Thoạt nhìn vóc người Đồ Long so với Khải Ân cao hơn chút, thế nhưng Khải Ân vừa trừng mắt khí thế trên mặt lại không kém chút nào.

Được một lát, Đồ Long mới lắc lắc đầu:

- Không phải người!

Hắn nhìn Khải Ân nói:

- Sao ngươi có thể khôi phục nhanh như vậy?

- Lẽ nào ta phải nằm trên giường không dậy nổi mới đúng?

Khải Ân trợn cặp mắt trắng, tức giận trả lời.

- Phải nên như vậy!

Đồ Long đương nhiên gật đầu nói:

- Dựa theo lẽ thường mà nói, chân nguyên lực chi nguyên của ngươi bị hao tổn, thương thế như vậy không có mười ngày nửa tháng tinh dưỡng là không thể nào phục hồi như cũ, nhưng nhìn ngươi xem...quái vật, cả đám này đều là quái vật!

Lăng Phong nhìn mà buồn cười, Khải Ân cùng với Đồ Long

- A, đi.

Đồ Long vỗ trán, xấu hổ nhìn về phía Lăng Phong:

- Lăng lão đại, ta tới là muốn xin người một viên đan dược. Thuộc hạ Hàn Chính của ta cũng bị thụ thương, vì vậy...

Không đợi hắn nói xong, Lăng Phong cũng nhớ tới thống lĩnh tên Hàn Chính bị bản thân phất tay áo đánh một kích vỡ xương cánh tay, hiện tại mối thù song phương đã tiêu tan, Lăng Phong tự nhiên không muốn làm ác nhân.

232. Chương 187: Sự Ảo Diệu Của Nguyên Lực Chi Thể.

Lăng Phong tiện tay móc ra La Hâm Đan, nói:

- Là ta sơ suất.

- Vậy đa tạ Lăng lão đại!

Đồ Long cũng không khách khí, nói lời cảm tạ rồi tiếp nhận.

Lăng Phong muốn hướng Đồ Long thỉnh giáo những vấn đề liên quan đến tu luyện Địa Hệ nguyên lực. Nhưng nhất thời lại không biết phải mở miệng ra sao cho tốt, cũng không thể vừa tặng mấy viên đan dược, lập tức liền hỏi đối phương vấn đề tu luyện quan trọng đi? Sẽ làm cho hắn có cảm giác như hiệp ân cầu báo!

Không đợi Lăng Phong bối rối, bản thân Đồ Long cũng đã mở miệng, hắn quan sát trên dưới Khải Ân một phen, thẳng đến khi Khải Ân thiếu chút nữa nổi bão, hắn mới kỳ quái nói với Lăng Phong:

- Hắn tu luyện chính là Thương Mang Quyết đi? Ta nhớ Thương Mang Quyết khi thi triển đúng ra sẽ không có hình dạng giống như của hắn mới phải.

Nghe vậy, Lăng Phong rất sợ Khải Ân có gì đặc biệt, vội vàng nói:

- Không sai, chuyện này chúng ta vẫn đang muốn thỉnh giáo người đó. Khải Ân hắn thi triển nguyên lực ẩn tựa hồ bất đồng với ghi chép trên công quyết.

Đồ Long cũng không lộ ra chút kiêu ngạo nào, sau khi tỉ mỉ nghe xong, hắn hỏi:

- Có lẽ hắn có được nguyên lực chi thể?

- Nguyên lực chi thể?

- Ách, Lăng lão đại người không biết sao?

Đồ Long cảm thấy vô cùng kinh ngạc, chợt giải thích:

- Cái gọi là nguyên lực chi thể là chỉ những người đặc biệt gần gũi với một loại nguyên lực nào đó, những người như vậy còn được gọi là thiên sinh nguyên tố Thiên Hành Giả, bọn họ cho dù không hấp thụ bất kỳ nguyên tố ma hạch gì, cũng có thể tiến hành Cự Linh dị biến. Thậm chí trực tiếp thức tỉnh nguyên tố Cự Linh!

- Những người như vậy khi tu luyện nguyên tố Chân Võ Quyết so với thường nhân có hiệu quả cao hơn rất nhiều. Quả thực chiếm hết thiên địa tiện nghi. Nếu muốn kiểm tra có phải là nguyên lực chi thể hay không, chỉ cần nhìn tốc độ tu luyện của hắn có phải là nhanh hơn thường nhân rất nhiều hay không, liếc mắt là có thể phân biệt ra được.

Tuy rằng lúc trước Lôi Trạch Ân hoài nghi Khải Ân là nguyên lực chi thể, nhưng vì có Vệ Dịch ở đó nên vẫn chưa lộ ra.

Lăng Phong tự nhiên cũng không rõ ràng lắm, hắn chỉ cảm giác tốc độ tu luyện của Khải Ân gần đây tăng nhanh không ít. Bất quá hắn lấy bản thân làm tiêu chuẩn để tham chiếu, cũng không cảm thấy tiến độ của

Khải Ân có chút thái quá nào, nên chưa từng hoài nghi có điều gì đặc biệt. Lúc này trải qua Lôi Trạch Ân nhắc nhở, Lăng Phong mới chợt tỉnh giấc.

Nếu để cho Đồ Long biết suy nghĩ chân thực trong lòng Lăng Phong, chỉ sợ hắn sẽ muốn đập đầu vào tường a, tiến độ tu luyện của nguyên lực chỉ thể trong mắt Lăng Phong dĩ nhiên chỉ là tăng nhanh "không ít"!

- Nếu như những điểm trên chưa đủ để phán đoán, thì việc hắn có thể đem nguyên lực hóa hình chính là một minh chứng lớn nhất.

Đồ Long tức giận bất bình nói:

- E là Thánh Vực cường giả bình thường cũng không thể dễ dàng làm nguyên lực hóa hình được, phải có thể ngộ đối với bản chất nguyên lực rất sâu mới có thể làm được như vậy! Chỉ cần nguyên lực hóa hình, nguyên lực ẩn của nguyên tố Thiên Hành Giả uy lực công kích sẽ được đề thăng rất lớn, kéo theo hình thái công kích cũng sẽ phát sinh biến hóa.

Lăng Phong lúc này mới bừng tỉnh, chỉ cần biết rằng biến hóa đối với Khải Ân cũng không phải chuyện xấu nên hắn cũng yên tâm.

- Ai da, thiên phú tốt như vậy thực sự là minh châu ám đầu.

Đồ Long lớn tiếng gầm bẩm nói, rõ ràng lời này là hắn cố ý nói cho Khải Ân nghe.

Khải Ân trực tiếp không nhìn hắn, thuần túy liền cho rằng hắn đang đồ kị.

Nhìn biểu hiện của hai người bọn họ, Lăng Phong cười thầm lắc đầu, lấy nhãn lực của hắn tự nhiên nhìn ra được giữa hai người lúc này đã không còn nữa phần hiềm khích, chỉ là do nguyên nhân không rõ nên vẫn đối lập.

Tình huống đồng dạng như vậy hắn cũng đã từng nhìn thấy giữa Duy Khắc Đa cùng với Đa Mặc Khắc.

Có thể đó cũng là một loại phương thức biểu đạt hữu nghị đặc thù?

Lại nói vài lời nhàn sự, sau đó vội vã rời đi, thì Đa Lạc Khắc đột nhiên tới chơi, sau khi tiến vào phòng khách thấy Đồ Long đã ở đó, Đa Lạc Khắc hơi lặng người chút, chợt khom mình nói:

- Lăng đại nhân, Thái Tử điện hạ nghe nói đội ngũ công quốc Tinh Lam đã tới, vô cùng kính hỉ, nên đặc biệt an bài tiệc tối, lệnh cho hạ quan tới đây dâng tiếp đãi.

Lăng Phong tiếp nhận, thấy mặt ngoài tẩm thiếp có màu vàng vô cùng hoa mỹ, không khỏi âm thầm cảm thán Áo La đế quốc pháp luật nghiêm, trong thời gian ngắn như vậy, còn có thể chuẩn bị lễ nghi khiến người khác không thể bắt bẻ được. Có thể thấy đệ nhất đại quốc này bình thường hành sự nghiêm cẩn ra sao. Nhìn từ điểm này, công quốc Tinh Lam cùng người ta chênh lệch thật sự rất lớn.

- Đồ Long đại nhân, Thái Tử điện hạ cũng mời nội các của các đại vương quốc, nếu đại nhân đã ở đây, vậy hạ quan liền lười biếng chút vậy.

- Ha ha, biết, người đi đi.

Đồ Long cười lớn tiếp nhận một tờ thiếp khác từ tay Đa Lạc Khắc, thần nhiên phất tay nói:

- Đa Lạc Khắc, lúc nào rảnh rồi thì mua cho chúng ta loại rượu khác ngon hơn chút, rượu ở đây thật nhạt quá.

- Hạ quan nhất định ghi nhớ trong lòng, mau chóng đưa tới.

Đa Lạc Khắc cho rằng đám người Lăng Phong cùng Tần Chính tựa như một vũng nước đục không thể đục hơn được nữa, vừa nghe Đồ Long nói vậy tựa như được đại xả liên vội vã cáo từ rời khỏi.

Sau khi chờ Đa Lạc Khắc rời khỏi, vẻ tươi cười trên mặt Đồ Long dần dần thu liễm. Hắn do dự nhìn về phía Lăng Phong hỏi:

- Lăng lão đại, Tần Chính này tựa hồ không có ý tốt, người nghìn vạn lần phải cẩn thận.

- A?

Lăng Phong kinh ngạc hỏi:

- Vì sao nói như vậy?

Đồ Long khẽ cắn môi, tỏ vẻ quyết tâm, nói:

- Khi Tần Chính an bài Vương Quốc Thiên Phong chúng ta tiến vào chiếm giữ tiến vào chiếm giữ chỗ lao viện này, liền đã hiểu kỳ, mờ hồ không có nói rõ để chúng ta ở mấy gian. Hơn nữa hắc còn cố ý tán thưởng Lăng lão đại ở trước mặt ta là "Trẻ tuổi đệ nhất nhân", lời nói có nhiều ý gây xích mích, hắc, hắc thật sự cho ta là đồ ngu sao?

- Người nếu đã hiểu rõ như thế, lẽ nào...

Khải Ân bĩu môi:

- Lúc trước khiêu chiến với chúng ta không phải là người của Vương Quốc Thiên Phong?

Nghe vậy, Đồ Long lộ ra vài phần xấu hổ, hiếm thấy không cùng Khải Ân cãi cọ, hắc ngượng ngừng nói:

- Ta cũng có chút ngạc nhiên, đến tốt cùng là người như thế nào lại dám đương được dành hào đó. Vốn suy nghĩ nếu như là gỏi thêu hoa liền muốn hung hăng làm nhục hắc một phen, không ngờ Lăng lão đại xuất chúng như vậy, ta nếu như lại cả gan bắt đầu khiêu khích chẳng phải là ăn lăm rững mỡ sao?

Đồ Long ngay thẳng thừa nhận chuyện này, ngược lại khiến Lăng Phong không hề sinh ra chút ác cảm nào, hắc mỉm cười nói:

- Ta biết, đa tạ người nhắc nhở.

Tần Chính người này tu vi tuy rằng không sai, thế nhưng tâm tính hẹp hòi, đây là Lăng Phong mới chỉ gặp qua. Lúc trước bản thân có cơ hội siêu việt hơn hắc, Tần Chính liền âm thầm hạ sát thủ, nếu không phải bị Kiều Sâm Đặc ngăn cản, có thể hắc đã sớm chết rồi. Hiện tại khiêu khích để Đồ Long đến gây xây xích mích với mình cũng có thể hiểu được.

Lăng Phong tỉnh tể suy nghĩ lực lượng mình nắm giữ một phen, thầm nghĩ nếu lại đối mặt với Tần Chính một lần nữa, tự tin trăm phần trăm có thể đánh chết hắc! Chỉ là bản thân chung quy không chỉ có một mình, một khi làm như vậy, chỉ sợ công quốc Tinh Lam sẽ phải chịu nộ hỏa của Áo La đế quốc!

Thôi, bình tới tướng đỡ, âm mưu xảo quyết chung quy cũng chỉ là thủ đoạn không rõ ràng, ngay cả hắc muốn đối phó với mình, thì có thể làm gì được?

Thời gian đến bữa tiệc tối vẫn còn một khoảng ngắn, Đồ Long cùng với Khải Ân tựa như hai kẻ sinh ra đã đối lập, chỉ nói được vài câu là lại trừng mắt nhìn nhau. Cứ như vậy khiến Lăng Phong cũng lười khuyên bảo, tủy ý bọn họ.

Đồ Long cũng Khải Ân đứng đối mặt nhau trong viện tử rộng rãi, Đồ Long cười hắc hắc nói:

- Tiểu tử, ta cũng không khi dễ người. Như vậy đi, người đã là nguyên lực chi thể, chúng ta liền so đấu khả năng khống chế nguyên lực một phen, thế nào?

Lăng Phong vốn ôm tâm tư đến xem náo nhiệt cũng hiểu kỳ hắc lên, hắc biết khả năng khống chế nguyên lực có thể phân thành thấp, bình thường, thượng đẳng, cực phẩm, tuyệt giai, ngũ đẳng cấp, chủ yếu lợi dụng hậu thổ phù tiên hành kiểm tra, thế nhưng tỷ thí khả năng khống chế vẫn còn chưa đủ rõ ràng.

- Hắc, lẽ nào ta sợ tên đại tinh tinh người sao?

Ba từ "Đại tinh tinh" này vừa được nói ra. Đồ Long tức giận nói:

- Nếu là đánh cuộc, chúng ta cũng cần phải có tiền cược a, nếu như ta thua, liền đem Tâm Lôi Băng công quyết cho người. Còn nếu như người thua, sẽ đem Thương Mang Quyết cho ta. Tiểu tử kia người có dám hay không?

Khải Ân không chút do dự gật đầu đáp ứng.

Một đám vô lương Huyết Sát Vệ hỉ hả xúm lại, có Tát Gia cùng với Hắc Đình Tư cầm đầu, một bàn khẩu rất nhanh được đưa tới. Ngâm lại, Tề Vi Chi liền sang sát vách lôi kéo cả đám Thiên Phong Vệ cùng tới.

Nhìn thấy đám người Tề Vi Chi hùng hổ chạy tới sân nhà mình, Thiên Phong Vệ thiếu chút nữa khản trương muốn rút đao, hoàn hảo Hàn Chính vững vàng. Mắt thấy Huyết Sát Vệ tựa hồ không có ác ý, vì vậy theo bọn họ đi tới sân phía bên phải, mới vừa một vòng, bước vào trong, Thiên Phong Vệ liền đã nhất tề há hốc mồm: Đây thực sự là đám ma quỷ kia sao?

Lúc này biểu hiện của Huyết Sát Vệ được còn không bằng so với du côn lưu manh, tùy ý cởi giáp xuống đặt dưới móng, hét lớn đặt một túi kim tệ, đám người này dọc đường giải quyết không ít cường đạo.

- Đặt nhanh đặt nhanh, đầu lĩnh của các người cùng tên Khải Ân kia tỷ thí, đầu lĩnh của các người thắng thì một ăn ba, Khải Ân thắng thì một ăn năm! Lão tử cầm chương, các người đặt bên nào?

Tất Gia hét rống lên nói.

Đám người Hàn Chính sau một lát cũng chưa kịp phản ứng, bọn mới chăm chú liếc mắt ngây ngốc nói:

- Chúng ta đặt bên Đồ đại nhân.

Dưới bức bách của Huyết Sát Vệ, bọn họ cũng ném một túi kim tệ xuống.

Sau khi kiểm tra số lượng kim tệ một phen, Tất Gia bất mãn nói:

- Uổng công các người là tứ đại vương quốc, cũng không sợ bị chế nhạo sao.

Hắn nhìn về phía đám người Hắc Đình Tư, vừa nhìn vừa nói:

- Ta kháo! Hắc Đình Tư, các người có còn chút đạo đức nào hay không? Các người cũng không biết xấu hổ không đặt Khải Ân? Các người có biết Khải Ân là người của chúng ta không?

Hắc Đình Tư trợn trắng mắt nhìn hắn, căn bản không thèm để ý tới tên gia hỏa điên khùng này, Niếp Ngữ hắc hắc cười mờ ám nói:

- Đừng cho chúng ta là lũ ngu si, trận chiến vừa nãy chúng ta đều đã xem rõ ràng cả rồi, Khải Ân nếu có thể thắng mới là có quý. Đừng mơ lão tử đưa tiền cho người tiêu nhé!

Nghe bọn họ không lưu tình chút nào bôi nhọ đồng đội nhà mình, cùng với bộ đánh đàng đàng sát khí có thể chết vì đồng đội lúc trước như trở thành hai người khác nhau, đám người Hàn Chính đều nhìn nhau cười khổ, trong lòng dâng lên cảm thán giống nhau: Đây thực sự là một đám quái vật gì vậy?

233. Chương 188: Ngâm Tạng.

Tỷ thí bắt đầu, mười ngón tay của Đồ Long biến ảo, một khối Địa Hệ nguyên lực cầu cỡ đầu người ứng thanh bay ra, lẳng lẳng treo giữa không trung. Khải Ân cũng huy động theo, đầu ngón tay của hắn đồng dạng cũng ngưng tụ ra một khối nguyên lực cầu cỡ nhỏ.

Hai khối nguyên lực cầu chậm rãi tiếp cận, cuối cùng gắt gạo đứng cùng một chỗ.

Lăng Phong lập tức minh bạch cái phương thức gọi là tỷ thí khả năng khống chế, nguyên lực cực kỳ bất ổn định, nếu muốn khống chế chúng hình thành khối cầu như vậy, đồng thời còn phải đứng cạnh nhau mà không xảy ra bất kỳ bạo tạc gì, độ khó có thể tưởng tượng được. Chỉ cần một bên chống đỡ không nổi để khối cầu bạo khai, hoặc giả bị nguyên lực cầu tới gần tự nhiên coi như là thua.

Nguyên lực cầu của Đồ Long thôi động, mặt khác một viên nguyên lực cầu không ngừng tiến lại gần Khải Ân, nếu để hắn đem nguyên lực cầu bức đến trước mặt Khải Ân, vậy Khải Ân tự nhiên xem như là thua. Lúc này song phương sử dụng chân nguyên lực đại thể tương đương, không luận tu vi hơn kém, tỷ thí như vậy rất công bằng.

Tất Gia khản trương xiết chặt quyền đầu. Khóe mắt không ngừng mấp máy động, thấp giọng cầu khẩn:

- Khải Ân đại nhân, ngài ngàn vạn lần phải chống đỡ bằng được, hi vọng cưới vợ sinh con của ta đều đặt trên người ngài cả đấy!

Một tắc, lại một tắc, mắt thấy nguyên lực cầu không ngừng tới gần, cách Khải Ân chỉ khoảng một thước.

Dưới chân Khải Ân, đột nhiên lại xuất hiện nguyên lực hóa thành dòng sông vây quanh người hắn. Vô hình trong không trung tựa hồ phát ra từng đạo âm thanh nổ vang, đột nhiên nguyên lực cầu của Khải Ân thôi động, mặt khác một khóa mạnh mẽ vọt tới chỗ Đồ Long!

Bay nhanh như điện khiến kẻ khác không kịp né tránh!

Đồ Long ”ô, a” một tiếng kỳ quái. Vội vã né tránh, hai khóa nguyên lực cầu nổ tung ở phía sau hắn, trong phương viên một trượng, một mảnh khí lưu tứ tán, bắn ra như mũi tên.

- Ha ha ha ha, Khải Ân, lão tử yêu ngươi!

Tất Gia cuồng tiếu đem kim tệ trên mặt đất quét sạch. Đằng sau truyền đến một mảnh âm thanh tức giận mắng chửi của Huyết Sát Vệ.

Đồ Long bị thua, vẻ mặt chán nản. Nhưng hắn vẫn đưa một khóa minh thúy cho Khải Ân, trong miệng lầm bầm nói:

- Con mẹ nó thật là xui xẻo! Tiểu tử cầm đi!

Tiếp nhận minh thúy, trên mặt Khải Ân lại không hề có chút vui sướng nào của người chiến thắng, trái lại còn có vẻ hơi do dự, cuối cùng bối rối nhìn về phía Lăng Phong.

Lăng Phong gật đầu với hắn, nói:

- Nhận lấy đi.

Tiện thể mỉm cười nói với Đồ Long:

- Cảm ơn!

Đồ Long cười ngây ngô gãi gãi đầu nói:

- Lăng lão đại, người không cần cảm tạ ta, cái này vốn là do ta bị thua mà.

Ánh mắt hắn cũng không có nhìn qua Khải Ân, chỉ nói với Lăng Phong:

- Tiểu tử kia nếu như tu luyện Tâm Lôi Băng có vấn đề gì, ta miễn cưỡng có thể coi như một vị lão sư chỉ bảo cho hắn.

Lăng Phong cười lắc đầu. Không nói đến công pháp Tâm Lôi Băng rõ ràng cao cấp hơn so với Thương Mang Quyết, cuộc đổ ức này tiền cuộc không có ngang nhau. Chỉ là nhìn vừa rồi tỷ thí, Lăng Phong liền minh bạch Đồ Long thuần túy là nhường Khải Ân, cho dù khả năng khống chế chân nguyên lực có thật sự không bằng Khải Ân cũng tuyệt sẽ không khinh địch tới như vậy.

Đồ Long làm như vậy tự nhiên là muốn đem Tâm Lôi Băng đưa cho Khải Ân, mặc kệ nội tâm của hắn nghĩ thế nào, Lăng Phong vẫn âm thầm ghi nhớ phần ân tình này, so với hắn đưa công pháp cho bản thân tu luyện còn muốn cảm kích hơn, bởi vì kẻ được lợi chính là thân huynh đệ của mình!

Tiệc tối vẫn được tiến hành trong phủ.

Bên trong phân biệt có Áo La đế quốc cùng với Điều Độ Sứ của tứ đại vương quốc. Điều Độ Sứ chủ yếu phụ trách quản lý quân đội cùng các đại hành thương, nhà buôn, thương hội thuế kim, quân chính, quyền lực rất lớn. Trong đó phủ của Điều Độ Sứ Áo La đế quốc được xưng là ”Tổng Phủ”, một khi xảy ra chiến tranh với Thú Thần Bình Nguyên, Điều Độ Sứ trong Tổng Phủ có được quyền lực điều động tư nguyên cùng với quân đội bên trong toàn bộ yếu tắc.

Do triệu tập cho Thương Khung Hội Chiến, mâu thuẫn giữa Áo La đế quốc cùng với Thú nhân tộc có chỗ phát tiết, gần trăm năm qua hầu như không có xảy ra chiến sự gì quá lớn, vì vậy Tổng Phủ không có cơ hội sử dụng quyền lực điều động. Tần Chính thân là Thái Tử đế quốc. Hắn tự nhiên là tọa trấn Tổng Phủ, ngay cả Điều Độ Sứ ở trước mặt hắn cũng phải hạ thấp mình một phần.

Một đường tới bên ngoài đại môn tổng phủ tất cả đều lát cương ngọc màu xanh dày bốn thước, dài bốn nghìn thước. Tổng bộ Đa Bảo Các cũng chỉ lát bằng thạch tài sang quý mà thôi, từ đó có thể thấy Tổng Phủ được trang trí xa hoa xa xỉ cỡ nào. Hai bên cạnh đường lớn bằng phẳng là vân hương tùng được cắt tỉa

tinh mỹ. Loại thực vật này trên vỏ có nhũ bạch sắc, và từng hàng la vân nhân nhạ, duy chỉ có một nhược điểm là sinh trưởng quá mức chậm chạp. Nhìn nơi này mỗi một cây vân hương từng đều cao tới ba thước, thô như bắp chân, hiển nhiên đều là cực phẩm đã ngoài trăm năm, giá trị mỗi cây ít nhất đều tới cả trăm kim tệ!

Lăng Phong âm thầm sợ hãi than, tuy rằng trong tác yếu thương nhân buôn lậu thường lui tới bất định, nhưng việc kinh doanh buôn bán cũng không ít, hơn nữa bọn họ khiến chỗ nào cũng là sưu cao thuế nặng, đối với thương hộ thu thuế kim tự nhiên cực cao. Cho dù phần lớn thuế kim này đều được giao nộp cho quốc khố, nhưng cuối cùng vẫn được giữ lại không ít, dùng để trang trí môn diện tuyệt đối là dư dả.

Đi tới trước cửa tổng phủ, nơi này từ lâu đã đỗ đủ các loại xe ngựa kiêu dấp hoa mỹ tinh xảo, những thứ này phần lớn thuộc về một số thế lực nhỏ hoặc giả đám quý tử của các công quốc, vương quốc. Đối với bọn họ mà nói, đến Thương Khung Yếu Tắc này bất quá chỉ là đi chơi, cuối cùng tham gia để đạt được lời hứa hẹn "Giảm miễn ba thành thuế kim" Của Áo La đế quốc là đủ, bọn họ căn bản không có khả năng thực sự tham gia vào cuộc chiến đấu sinh tử của hội chiến. Vì thế, trên đoạn đường này họ du sơn ngoạn thủy là chiếm đa số, bên người mang theo những đồ vật tinh xảo đẹp đẽ để tìm vui là chính, đâu giống như Huyết Sát Vệ một đường phải trải qua tẩy rửa bằng máu và lửa?

Chân chính chỉ có một số thế lực lớn từ sau khi xảy ra chuyện Thang Thần đi khắp nơi "mời" các Thánh Vực cường giả nói chuyện, cũng không còn dám tùy ý để lộ ra con bài chưa lật của mình nữa vì lo lắng bị người của Vô Thần Phong chú ý. Nếu không phải trên vương thất yến hội Tần Chính điểm danh muốn Lăng Phong tham gia, công quốc Tinh Lam căn bản cũng không có khả năng phái Lăng Phong tới trước.

Lần tụ tập cho Thương Khung Yếu Tắc này, đội ngũ các nơi có thể chia làm ba loại, loại thứ nhất như tứ đại vương quốc, bọn họ đều có con bài chưa lật căn bản không sợ bị Vô Thần Phong chú ý đến, phái đi đều là những người tài giỏi nhất lưu của bốn quốc; Loại thứ hai là loại bất đắc dĩ, tựa như Lăng Phong sớm đã bại lộ thực lực phải đến đây, một loại cuối cùng là những công tử ăn chơi này, trong số bọn họ có những người xuất thân từ xuất thân từ đại công quốc, tuy rằng gia thế hiển hách nhưng lại không có nhiều tài năng, nên có thể tới tham gia cũng không phải vì bốn quốc không có nhân tài, mà vì người lãnh đạo công quốc lo lắng muốn bảo vệ tiềm lực tinh anh chân chính của mình, nên mới phái họ đến để lừa bịp.

Lăng Phong cùng với đám sư huynh đệ Khải Ân và Kiều Kiều, Hoàng Phủ Vân cùng nhau tới tham gia tiệc tối. Bên cạnh còn có Đồ Long cùng với Hàn Chính đi cùng. Khi thấy bọn họ tới, sớm có một nhân viên tiếp khách cung kính hầu hạ. Mấy người Lăng Phong không để ý tới những lễ tiết vật này, tùy ý cho có lệ rồi theo dẫn đạo viên tiến nhập phòng khách.

Phòng khách được thiết kế và trang trí tráng lệ, trong đại sảnh có lấp ló ánh sáng rực rỡ chiếu sáng cả phòng khách như ban ngày. Bên trong đều có những người thân mặc y phục hoa mỹ, dệt bằng tơ vàng ngân tuyến, tùy ý đều có thể nhìn thấy. Khi đám người Lăng Phong tiến vào đều là một thân thường phục, cùng với bầu không khí trong phòng có vẻ không được phù hợp.

Tức khắc có mấy ánh mắt đảo qua phía bọn họ đều có ý khinh thường, thậm chí không ngừng cười nhạo:

- Một đám quê mùa sao? Ăn mặc khó coi như vậy cũng dám tới tham gia tiệc tối?

- Nhỏ giọng chút! Dường như người kia là mãng phu Vương Quốc Thiên Phong. Hắn sẽ không thềm để ý tới nơi này cử hành tiệc tối hay không đâu, cẩn thận kéo bị đánh đó!

Người lúc trước lên tiếng phồng chừm cũng biết danh tiếng của Đồ Long, cũng không dám ôn ào thêm nữa, chỉ là thấp giọng lầm bầm:

- Có gì mà ra vẻ chứ, chỉ là một kẻ mãng phu giỏi đánh giết mà thôi. Xem mấy kẻ đứng cạnh hắn là đều là loại người gì, lại dám đến tham dự tiệc tối.

Đối với những lời ra tiếng vào này, đám người Lăng Phong đều là mỉm cười cổ quái, trong mắt cường giả chân chính, những thứ lễ nghi xa hoa này chỉ đáng chê cười một phen mà thôi.

Tiệc tối hôm nay được cử hành theo kiểu tiệc đứng, nên nguyên liệu nấu ăn tự nhiên đều là cao cấp nhất, quay một con dê rất béo tốt, một con lợn sữa được cắt thành từng lát, ướp các loại gia vị, hương khí xông vào mũi, ngoài ra còn có các loại hải sản từ đại dương xa xôi khiến người ta nhìn mà thèm dãi. Thế

nhưng những người đến dự tiệc căn bản không có ai tỏ ra hứng thú với những món ăn này, trái lại nhóm người Lăng Phong khiến họ vô cùng hứng thú, trong ánh mắt bọn họ đều như đang xem xiếc khỉ.

Nhóm người Lăng Phong tới chỗ của mình, người chung quanh đều coi họ như ôn dịch mà tránh né, tựa hồ sợ bị lây nhiễm bệnh tật gì đó.

Đối với tình huống đó, đám người Lăng Phong tự nhiên cũng không thèm để ý tới, ngoại trừ Lăng Phong cùng với Khải Ân, mấy người Kiều Kiều đều là xuất thân quý tộc, ngày thường ăn mặc cũng có chút khiêm nhường. Chỉ là trải qua nửa năm lịch lãm, bọn họ đều không ngoại lệ mà bỏ qua sự phù hoa đó. Lúc này thấy những người này làm dáng như thế, bọn họ chỉ cảm thấy buồn cười, chứ không có nửa điểm xấu hổ.

Lô Sâm càng thú vị cố cầm lấy dao nĩa cắt một miếng thịt dê lớn bỏ vào miệng, biểu hiện tham lam khiến đám quý nhân tại đây phải liên tục kinh hô.

- Tinh Lam công quốc kia thật đúng là cao giá đó, Thái Tử mời riêng bọn họ, vậy mà họ còn chậm chạp chưa tới!

- Đúng vậy, đội ngũ của chúng ta đến đây nhiều ngày như vậy rồi, cũng không được Áo La đế quốc mở tiệc chiêu đãi, nhưng một tiểu công quốc sao có thể nhận được vinh hạnh mức đó!

- Còn không phải là bởi vì bọn họ xuất hiện một thiên tài sao, hi hi, ta thực sự hiếu kỳ thiếu niên tài tử tên gọi Lăng Phong kia đến tốt cùng có bộ dạng ra sao. Không biết so với Thái Tử Tần Chính có đẹp trai hơn không?

- Tiểu ny tử ngươi đã phát xuân rồi sao. Thái Tử điện hạ là ai, đây chính là người được công nhận là đệ nhất nhân trong đám trẻ tuổi đó! Lăng Phong kia dù có mạnh nhưng sao có thể mạnh hơn ngài ấy được chứ?

- Vị tất đã vậy, Lăng Phong chính là người đối chiến cùng với Thánh Vực cường giả cũng không bị thua đó! Nếu không phải Tần Chính Thái Tử là người thừa kế Áo La đế quốc thì danh tiếng sớm đã bị tụt lại phía sau rồi! Hơn nữa hiện tại không ít người đều trực tiếp tán thành Lăng Phong là đệ nhất nhân đó, thật là muốn được gặp hắn!

234. Chương 189: Định Ý Âm Dũng .

- Khụ khụ...

Lô Sâm nghe được, liền bị nghẹn cả miếng thịt lớn, ho đến mức đỏ cả mặt nhìn về phía Lăng Phong. Kiều Kiều cười hì hì nói:

- Đại Mộc Đầu, không ngờ còn có người sùng bái ngươi nha, có muốn ta tới nói cho nàng biết "đệ nhất nhân" mà nàng sùng bái đang ở ngay trước mặt nàng?

Lăng Phong cười khổ:

- Các ngươi đừng có mà làm loạn thêm nữa.

Nghe thấy cách đó không xa có hai thiếu nữ đang líu ríu nói chuyện, hắn cũng là hồi lâu không nói được gì. Có vẻ cảm nhận được ánh mắt của Lăng Phong, hai thiếu nữ nọ khinh thường trừng mắt với hắn, rồi chột xoay người rời khỏi.

Trong lòng một vài quý tộc ở đây, truyền thuyết về Lăng Phong khiến hắn tựa như một chú mèo Ba Tư có bộ lông xinh xắn, hay như một viên bảo thạch mê hồn trong mắt các nàng.

Có lẽ ngay cả khi hân tử thí cùng người khác cũng có thể mang theo vài phần lãng mạn phong hoa tuyết nguyệt, nhưng họ lại không hề hay biết, đáng đáp khi một đấng nam nhi lập thế hoàn toàn không phải như vậy.

Lúc này, trong phòng truyền ra một tiếng cười sang sảng:

- Lăng tiên sinh đã tới sớm rồi sao? Bản vương không thể xuất môn đón tiếp, thật có lỗi.

Theo tiếng cười lớn, Tần Chính từ sau bình phong trong phòng đi ra, theo sau là một thanh niên vóc dáng cao lớn, người này chính là Phí Ân đã từng giao thủ cùng Lăng Phong.

Lăng Phong? Kẻ trong truyền thuyết kia đã tới rồi sao?

Các loại ánh mắt hiếu kỳ đồng thời hướng về một phía.

Trong lòng Lăng Phong rung mình, tên Tần Chính này tính tình hẹp hòi, có tâm tư muốn đưa mình vào chỗ chết, nhưng nhìn hắn lúc này không hề biểu hiện chút nào ra ngoài, ngược lại còn có một bộ dáng vô cùng thân thiết, nếu là người không biết chuyện, thật sự có thể cho rằng hai người là bạn bè cũ biệt thù phùng a.

Nhất là hắn vì đoàn người của mình mà đặc biệt thiết yến, vô hình trung tạo cho mình không biết bao nhiêu địch nhân đồ kị, dụng tâm thật ác độc!

Tâm tư xoay chuyển thật nhanh, trên mặt Lăng Phong vẫn là mỉm cười, chấp tay nói:

- Thái Tử điện hạ khách khí rồi, Tinh Lam bất quá chỉ là một công quốc nhỏ, sao dám làm phiền đại giá của điện hạ?

Đây chính là Lăng Phong sao?

Nhất thời, tâm tư chờ đợi của không biết bao nhiêu thiếu nữ tại đây bị tan nát.

Đối với những kẻ hoàn khổ đệ tử như bọn họ từ lâu không hề quan tâm đến tu vi cao thấp, chân chính khiến bọn họ chú ý chính là phóng thái cùng cách ăn mặc của cường giả.

Giống như bọn họ đánh giá Đồ Long vậy, trừ phi Lăng Phong đã là Thánh Vực, những thiếu niên vô tri này mới không dám trào phúng, bằng không trong miệng bọn họ hắn chỉ có thể là "mãng phu giỏi chém giết" mà thôi. Lăng Phong một thân huyền sắc trường bào đứng cùng một chỗ với Tần Chính mặc ý phục hoa mĩ. Càng khiến hắn có vẻ thô lậu bất kham, vô số tiếng thở dài thất vọng vang lên.

Rõ ràng nhận thấy được bầu không khí có biến hóa, Tần Chính mừng thầm, tùy ý phất tay áo trong lúc đó có vẻ càng thêm phong thần tuấn lãng, hắn hướng Đồ Long cười nói:

- Nguyên lai Lăng tiên sinh cùng đường với Thiên Phong vương quốc đến đây. Lăng tiên sinh tu vi tuyệt đỉnh, có rất nhiều chỗ đáng để chúng ta học hỏi.

Đồ Long nghe vậy nhất thời tỏ vẻ thành khẩn, tươi cười, nói không thành lời:

- Đúng vậy, sau khi tỷ thí với Lăng lão đại, ta mới phát hiện mình thực sự là ếch ngồi đáy giếng, đồng thời hoàn toàn chịu phục hắn! Tần thái tử, cảm ơn người đã chiếu cố, không có sự an bài hảo diệu của người, ta nào có cơ hội vinh hạnh kết bạn cùng với Lăng lão đại đây?

Nói xong, hắn cũng không đợi Tần Chính cự tuyệt, sau đó hai tay nhanh chóng cầm lấy tay Tần Chính liêu mạng lắc lắc. Cặp mắt trâu của hắn ngẩn lẹ, tỏ ra vô cùng chân thành cảm kích.

- Ha ha, khách khí, khách khí.

Tần Chính cố nén nhịn để không một chữ đánh chết tên mãng phu xung động giãy tay hắn này, biểu tình như chán ghét một con ruồi. Hắn sao không rõ, lúc này mới qua nửa ngày, Vương Quốc Thiên Phong cùng với công quốc Tinh Lam không có đánh nhau, trái lại hình như quan hệ còn mật thiết? Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?

Một cỗ cảm giác đồ kị, ghen ghét không rõ hừng hực trong lòng hắn.

Tần Chính gượng cười nói:

- Đến đây! Lăng tiên sinh, ta giới thiệu cho người một vài thiếu niên tài tuấn của các quốc gia.

Hắn thoáng sửa sang lại hình dáng có vẻ chật vật của mình, khôi phục vẻ mặt thẳng thắn.

Lăng Phong không còn cách nào đành theo sau hắn tới các nơi trong bữa tiệc chào hỏi mọi người, ở đây có rất nhiều kẻ là cậu ấm, cô chiêu được trưởng bối trong nhà che chở, rất cuồng vọng theo kiểu "trời là lão

đại, đất là lão nhị, ta là lão tam”, thậm chí có người chỉ thẳng vào mặt Lăng Phong hỏi nếu cùng mình đối chiêu, có thể chống được trăm chiêu hay không.

Lăng Phong thần nhiên cười, ngay cả hứng thú lấy lệ cũng chẳng còn, có lẽ bọn họ muốn lập uy, nên lựa chọn nhân vật như Lăng Phong cũng là có thể hiểu được. Nhất là một màn vừa rồi Đồ Long tỏ vẻ cảm kích đối với hắn đã không ít người nhìn thấy, vì vậy khi hắn đi tới, đám quý tộc đệ tử phong độ tốt này tuy bề ngoài không dám nói gì, nhưng cử động vẫn tỏ ra trong lòng bọn họ thật sự suy nghĩ giữ khoảng cách ba thước với Tần Chính.

Trước đó Tần Chính cố ý chuẩn bị thời gian rất lâu thời gian rất lâu, hạ quyết tâm muốn gây áp lực với Lăng Phong trong bữa tiệc tối, nhưng không ngờ phát sinh chuyện của Đồ Long, chẳng làm hắn âm thầm cắn răng nhẫn nhịn! Nếu không phải thân là người tổ chức không thể tùy ý rời khỏi tràng, hắn quả thực nhẫn không được muốn rời khỏi.

- Vị này chính là Tây Ân tiên sinh được đích thân hộ quốc thánh giả U Sương Sương công quốc truyền thụ.

Lại đến trước mặt một thanh niên, Tần Chính giới thiệu nói:

- Vị ở đằng sau ta chính là...

Ánh mắt của Lô Sâm dừng thật lâu dừng ở trên người hắn, tựa như muốn xuyên thấu qua vậy.

Tây Ân mừng thầm: Nổi giận bỏ đi. Người càng mất mặt càng tốt.

Lô Sâm nhìn chằm chằm vào hắn một hồi, tỉ mỉ quan sát kỹ, sau đó đột nhiên quay đầu đi, thần nhiên bỏ lại một câu:

- Người cho rằng ai cũng ngu như người hử?

Người cho rằng ai cũng ngu như người hử?

Nếu như ta tiến bộ hơn một chút, chẳng phải sẽ còn ngu hơn người sao?

Mặc dù không có nói rõ. Thế nhưng ngụ ý của Lô Sâm, ai nấy đều minh bạch. Không cần bất kỳ lời lẽ sắc nhọn, thần sắc nghiêm nghị nào, chỉ là một câu nói nhàn nhạt, hiệu quả phảng phất như hung hăng ném một cái đĩa vào mặt Tây Ân, đánh nát vẻ đắc ý của hắn.

Biểu tình của Tây Ân nhất thời cứng đờ, mặc cho hắn tính toán thế nào, cũng tuyệt không ngờ tới một kẻ trời sinh nóng nảy như Lô Sâm dĩ nhiên lại kìm nén được.

Đồng thời hắn còn phản kích nhanh tới như vậy. Ngực khí khinh miệt, phảng phất như một thẳng hê nhảy nhót không đáng nhắc tới.

- Người...người...

Tây Ân tức giận đến tức giận đến run cả người, phần nộ chỉ vào Lô Sâm.

Lăng Phong đứng bên cạnh cũng nhẹ nhàng chau mày lại, cũng không bình tĩnh để tiếp tục dây dưa với hắn nữa, quát lạnh một tiếng:

- Cút!

Sát ý ngưng tụ nặng nề oanh lên người Tây Ân, trong hư không nhất thời tràn ngập mùi thuốc súng, khiến tim phổi người ta như muốn bị xé rách.

Tức khắc toàn bộ âm thanh khiêu khích đều tiêu thất, Tây Ân như rơi xuống vực, sát ý dày đặc bao vây xung quanh người hắn, khiến hắn hít thở không được!.

Tình cảm đêm đó Lăng Phong như một ma thần tung ra sát chiêu "Băng Tụ Luân" lại hiện lên trong đầu hắn, nếu không phải thâm nghĩ trên bữa dạ tiệc của Thái Tử, Lăng Phong không có khả năng xuất thủ đối phó với mình, có cho Tây Ân mười lá gan thì hắn cũng không dám tùy tiện khiêu khích như vậy. Vậy mà hiện tại Lăng Phong mặc kệ đây là dạ tiệc của ai, phóng ra sát khí của bản thân, cảm giác sợ hãi vốn ẩn náu trong đáy lòng hắn lại dâng lên khiến cho hắn thấy lạnh lẽo, nhẫn không được toàn thân trở nên run rẩy.

Sát ý băng lãnh càng ngày càng đậm, hầu như đóng băng không gian nơi đây.

Tây Ân không dám có bất cứ cử động gì, chỉ sợ mình hề cử động liền bị sấm sét đánh chết! Hắn cũng không thể không chế sự sợ hãi trong lòng, nhin không được hết lớn:

- Thái Tử điện hạ, cứu ta!

Một tiếng hét chói tai này vừa rời khỏi miệng, sát ý gắt gao bao vây xung quanh hắn đột nhiên tiêu thất. Tây Ân như người vừa tỉnh mộng, vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Lăng Phong:

- Chuyện gì vừa xảy ra, lẽ nào vừa rồi chỉ là ảo giác sao?

Lăng Phong tựa như chưa từng làm gì, chỉ hơi liếc nhìn Tây Ân, phẩy tay áo một cái, mỉm cười nói:

- Nhị sư huynh thật đúng là không có nói sai.

Chỉ một câu nói nhàn nhạt lại mạnh mẽ đánh tan điểm phòng ngự cuối cùng của Tây Ân, hắn bỗng nhiên minh bạch vừa rồi vì sao Lô Sâm lại thần nhiên trước sự khiêu khích của mình, nguyên lai trong cảm nhận của bọn họ, mình chỉ như một con rối đang nhảy nhót, căn bản không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào đối với họ!

Phát hiện này khiến máu nóng trong người hắn dâng lên, khuôn mặt vặn vẹo, đỏ bừng, nhất là thấy ánh mắt trào phúng của những người xung quanh hướng về phía mình, hắn càng cảm thấy từng đợt thiên toàn địa chuyển/ Một sự khuất nhục chưa từng có như thủy triều cắn nuốt hắn, hết lần này tới lần khác, hắn không thể nổi lên chút dũng khí nào để khiêu khích Lăng Phong! Mới vừa rồi chỉ là khí thế giao phong, mình đã không thể nào chịu nổi, hiện tại muốn đổi chiến chính diện?

Tần Chính âm thầm lắc đầu xấu hổ. Lấy tình bào của hắn tự nhiên biết Tây Ân cùng với đoàn người Lô Sâm có ân oán, mang Lăng Phong tới đây cũng vì muốn khơi mào tranh chấp để hắn ngồi mưu lợi bất chính, lại không ngờ Lăng Phong chỉ cần một cái nhấc tay liền hóa giải được.

Tần Chính nhin không được nghĩ tới sát khí do Lăng Phong phát ra vừa rồi, ngay cả nội tâm của hắn cũng nảy sinh một tia sợ hãi, lẽ nào nói trong một năm ngắn ngủi qua, tu vi của hắn đã vượt qua mình? Làm sao có thể?

Lúc này, bên cạnh truyền đến một tiếng cười duyên:

- Uy phong thật lớn, vị này chính là Lăng Phong tiên sinh danh chấn đại lục sao? Thái Tử điện hạ, người đúng là không có để Đông Hoa vương quốc chúng ta ở trong lòng, nhân vật đại danh鼎鼎 như vậy cũng không thèm giới thiệu với chúng ta một phen?

Trong tiếng nói chuyện, một nữ tử trẻ tuổi đi tới, nàng mặc một thân lễ phục dạ hội thoáng thoáng màu hồng, để lộ ra bờ vai nõn nà như bạch ngọc, mái tóc vàng óng xõa tới vai, giọng nói dí dỏm mỉa mai. Búi tóc tròn nhỏ, đôi môi nở nang nhàn nhạt châu quang, cả người tỏa mát ra vẻ gợi cảm mê hoặc chúng sinh.

Tần Chính sững sốt, chợt cười ha hả nói:

- So sánh với Nam Hoài Ý công chúa, đám nam nhân thế tục ô trọc bất kham chúng ta, rất sợ đường đột nhân gia a.

Hắn lại nhìn nhìn Lăng Phong, trong mắt hiện lên một tia tính toán nói:

- Cũng chỉ có Lăng tiên sinh thiếu niên tuấn ngạn mới xứng nói mấy câu trước mặt nàng a.

Một nam tử đi đằng sau hồng y nữ tử nọ hừ lạnh một tiếng. Hắn mặc một bộ trường bào màu xanh, có vẻ không phù hợp với không khí của yến hội tối nay, khuôn mặt hẹp dài nhìn về phía Lăng Phong đầy vẻ bất thiện.

Đồ Long thấp giọng nói:

- Nữ nhân này chính là công chúa Nam Hoài Ý của Đông Hoa vương quốc. Nam tử đi theo phía sau ả tên là Tác Luân, đệ tử của Hắc Đàm U Tôn, kẻ này tâm tính phi thường âm lãnh hung ác!

Xem ra bọn họ chính là thủ lĩnh của hai đoàn đến từ hai đại vương quốc Đông Hoa và Hắc Đàm. Trong lòng Lăng Phong thầm đánh giá, hai người trước mắt có khả năng khống chế năng lượng bao quanh thân thể, tựa hồ như bị vây trong trạng thái cực điểm, tu vi phỏng chừng là cửu tinh. Hơn nữa từ sự phụ bọn họ có thể thấy tu luyện hẳn là nguyên tố Chân Võ Quyết. Trong thực chiến có thể bộc phát ra công kích càng mạnh hơn!

- Thái Tử điện hạ nói như kiểu ta là một nữ tử chưa từng trải qua sóng gió nhân gian, ta không thể được như Mộc đại tiểu thư của Vũ Thần Phong các người!

Nam Hoài Ý nhẹ nhàng che miệng lại cười duyên nói, động tác mềm mại xinh xắn, không chỗ nào không câu nhân tới cực điểm, trong tiếng cười nàng chuyển hướng nói với Lăng Phong:

- Không biết Lăng tiên sinh có nguyện ý làm quen với vài lời với tiểu nữ tử không?

Đôi mày nhân của nàng ướm át như tích nước, không ngừng đảo quanh người Lăng Phong tựa như muốn nuốt hẳn vào.

Vẻ mặt của Tác Luân lại càng bất thiện, đầu ngón tay hắn tuôn ra một tia hắc sắc vụ khí, rồi chợt ngưng tụ thành một viên thủy châu vô cùng quỷ dị huyền phù giữa không trung. Không khí bị thiêu đốt tạo ra hắc vụ nhàn nhạt, hắc vụ lại hóa thành rất nhiều thủy châu.

Lăng Phong phát hiện Nam Hoài Ý có vẻ rất hưởng thụ tràng cảnh nam nhân tranh giành nàng, có thể nhìn ra Tác Luân rõ ràng là đang theo đuổi nàng, chỉ hơi hạ thấp người nói:

- Hạnh ngộ!

Đúng lúc này, hắn thấy trong yến hội có một thân ảnh chợt lóe rồi biến mất, vì vậy nói:

- Thái Tử điện hạ, hình như ta vừa thấy người quen, xin lỗi không tiếp chuyện ngài được nữa.

- Ha ha, không có gì.

Mắt thấy sắp thành công sắp đặt mầm mống ghen tuông giữa Lăng Phong cùng với Tác Luân, Tần Chính cảm thấy mỹ mãn cảm thấy mỹ mãn cười nói.

Thấy Lăng Phong không thèm để ý tới mình như thế, trong mắt Nam Hoài hiện lên một tia buồn bực, sau đó trong ánh mắt nhìn về phía hắn toát ra dục vọng chiếm hữu điên cuồng.

Bữa tiệc tối này có rất nhiều người tham gia, đạo thân ảnh kia thấy nhóm người Lăng Phong đuổi theo, chỉ xoay người rồi lẩn mất như trạch. Lăng Phong lại không thể thi triển Thác Bộ vì sẽ gây ra động tĩnh âm ỉ quá lớn, nên đành trợn mắt nhìn người kia rời khỏi.

- Là A Sắt?

Lô Sâm theo sát đằng sau Lăng Phong dừng lại, hắn nhú mày nói:

- Là A Sắt của Ai Nặc lãnh địa?

- Ân, hẳn là đệ không có nhìn lầm.

- Hừ! Đám người này lá gan càng lúc càng lớn!

Lô Sâm cảm hận nói, lãnh địa Ai Nặc thân là một phần tử của công quốc Tinh Lam, tự nhiên không có đạo lý đơn độc tham gia Thương Khung Hội Chiến, mà lúc này A Sắt lại xuất hiện ở đây. Chẳng phải chứng tỏ rằng bọn họ chuẩn bị đòi độc lập? Lô Sâm theo Mạch Kha ở tại công quốc Tinh Lam nhiều năm, nên sớm đã coi mình là người Tinh Lam, tự nhiên không đồng ý với loại hành vi phản loạn như vậy.

Trong mắt Tang Phi hiện lên vài đạo lãnh quang, từ lần Lăng Phong tạo ngộ tập kích dẫn tới rung động Tinh Lam, Tang gia bọn họ suýt nữa bởi vậy bị tiêu diệt. Nếu không nhờ Lăng Phong không truy cứu, ca ca của hắn thậm chí có thể vì thế rơi đầu! Khi đó người tham gia ám sát đã dùng hai người Mông Đại, Mông Nhị, hai người này tự nhiên là nhận mệnh lệnh của A Sắt, do đó Tang Phi đối với hành vi gián tiếp gây hại tới người của Tang gia này cực kỳ thống hận!

235. Chương 190: Linh Hồn Lại Run Rẩy!

Cảnh Vân chậm rãi nói:

- Như vậy cũng rất tốt, hắc, nếu như để hắc ở lại Thương Khung Yếu Tắc, ta muốn xem người thừa kế Ai Nặc lãnh địa sẽ có bộ dáng như thế nào?

Đồ Long một trận lạnh lẽo, ánh mắt nhìn về phía Cảnh Vân đầy vẻ kính ngưỡng: Thằng nhãi này ác độc quá, nhìn bộ dáng hắc lương thiện như vậy, nguyên lai trong đầu toàn là những chủ ý giết người phóng hỏa. Thật không hổ là một hỏa nhân a. Đám người này đúng là một đám quái vật a.

Nghĩ tới điều đó, Đồ Long vội vã nói sang chuyện khác:

- Lãng lão đại, sao ngươi không đùa giỡn Nam Hoài kia một chút, nàng thích nhất là thấy nam nhân vì nàng mà tranh đấu cùng với tên Tác Luân suốt ngày lẽo đẽo theo sau nàng kia. Mấy ngày nay, đã có mười kẻ đui mù chịu thiệt trong tay thủ hạ của Tác Luân rồi. Ta thấy hình như nàng vừa rồi biến hiện có vẻ rất hứng thú với ngươi nha.

- Hừ, Đại Mộc Đầu mới không thèm thích loại nữ nhân không biết xấu hổ như nàng!

Kiều Kiêu bất mãn trừng mắt nhìn Lãng Phong, bộ dáng tựa như một chú mèo nhỏ, hễ một lời không hợp liền muốn cắn người a.

Lãng Phong cười, nhẹ nhàng gõ lên trán nàng, nói:

- Kiêu Kiêu nói đúng, loại nữ nhân này ta sẽ coi nàng như quỷ thần mà kính nhi viễn chi đi.

Kiều Kiêu lập tức tươi cười rạng rỡ, tới mức không thèm tính toán hàng động vô cùng thân mật vừa rồi của Lãng Phong.

Đồ Long sững sốt, không ngờ Lãng Phong lại biết nghe lời như vậy. Dù sao Lãng Phong trong lòng mọi người đều là thiếu niên cao ngạo, hơn nữa tính cách không được tốt, có rất ít thiếu niên huyết khí phương cương có thể kiên quyết cự tuyệt trước sự dụ hoặc của Nam Hoài. Hắc không khỏi lộ ra một tia kính nể, đúng lúc này từ bên cạnh phát ra một ánh mắt hoài nghi, Đồ Long liền quay đầu lại trừng mắt nói:

- Tiểu tử, ngươi nhìn cái gì?

Khải Ân xem thường bĩu môi:

- Ngươi đặc biệt chú ý tới đại ca của ta, không phải ngươi coi trọng nữ nhân tên là Nam Hoài Ý kia chứ?

- Ta sao có thể coi trọng nữ nhân kia? Tiểu tử, ta nói cho ngươi biết, còn dám nói lời phỉ báng ta...

Khải Ân khinh bỉ nhìn hắc, thản nhiên mặc kệ hắc!

- Không phải vừa rồi ngươi mới nhìn nàng sao?

- Ta, ta, ta...

Khuôn mặt Đồ Long đỏ bừng, giận dữ nhìn Khải Ân nói:

- Tiểu tử, ngươi muốn ăn đòn phải không?

- Đánh thử coi, ta đang ngứa tay đây!

Lãng Phong lắc đầu cười khổ, hai người này thật đúng là oan gia đối đầu, nếu đi cùng nhau thì không yên. May là, lúc này tiệc tối đã chính thức bắt đầu.

Tần Chính tranh thủ thay đổi một bộ lễ phục mới, đứng trên lễ đài vẻ mặt tươi cười nói:

- Đầu tiên, ta đại biểu Áo La đế quốc đa tạ chư vị quang lâm tiệc tối ngày hôm nay. Nhất là Lãng Phong tiên sinh đã đáp ứng lời mời đáp ứng lời mời đến đây, khiến bữa tiệc thêm phần rạng rỡ.

Hắc quay mặt ra hiệu về phía Lãng Phong, thấy thành công hấp dẫn vô số ánh mắt khinh thị bắn qua, hắc khẽ gật đầu lớn tiếng nói:

- Phía dưới, dạ tiệc vũ hội chính thức bắt đầu! Kính mời chư vị thoải mái thể hiện kỹ thuật nhảy tuyệt vời của mình đi nào!

Oanh, trên lễ đài phát ra một đạo hỏa diễm, tản ra tạo thành vụ khí tràn ngập. Có sáu khẩu cầu đường kính chừng nửa thước huyền phù trong không gian, quanh thân chúng tản mát ra hoàng quang tuyến nhu hòa, tia sáng bắn xuống kết hợp với vụ khí tạo thành vầng sáng màu vàng nhạt, tựa như nhân gian tiên cảnh.

Mọi người nhất thời sôi nổi hẳn lên!

Cảnh Vân nhú mày:

- Dùng nguyên trận trong trường hợp như vậy, Áo La đế quốc thủ bút thật sự lớn kinh người a!

Hắn liếc mắt liền nhìn ra hiệu quả của nguyên trận, thậm chí có thể phân tích ra nguyên trận tương ứng, cùng bí văn cấu tạo trong đó. Nhưng muốn hắn đi kiến tạo một cái đồng dạng, căn bản không thể làm được, vì làm một nguyên trận để chơi đùa hao tổn nhân lực cùng vật lực tương đương rất lớn, như cần mười mấy tên nhân công phải là nguyên tố Thiên Hành Giả cùng phối hợp, không có ba năm căn bản đừng mơ tưởng hoàn thành.

- Tần Chính mời chúng ta tới đây chính là muốn khoe khoang một phen, để chúng ta biết công quốc Tinh Lam lạc hậu cỡ nào?

Lô Sâm tức giận giọng căm hận nói.

Lăng Phong mỉm cười, nói:

- Nếu như hắn chỉ có chút thủ đoạn nhỏ đó, vậy hắn thật sự làm ta quá thất vọng rồi.

Không sai, cho dù Tần Chính thành công để những hoàn khổ đệ tử này sản sinh ác cảm với đoàn người Lăng Phong thì có thể thế nào? Những người này căn bản không thể đả thương Lăng Phong! Dù sao trên phiên đại lục này là dựa vào thực lực để nói chuyện a!

Trên lễ đài, một đôi nam nữ quý tộc trẻ tuổi nhẹ nhàng khiêu vũ, phong thái mỹ diệu, tựa như đang ở trong Dao Trì.

Không biết qua bao lâu, Nam Hoài Ý lại bưng rượu đi tới bên cạnh Lăng Phong, nàng cười duyên nói:

- Vũ hội đã bắt đầu, không biết tiểu nữ tử có thể có vinh hạnh được Lăng tiên sinh nhảy một bài không?

Kiều Kiêu âm thầm nắm phần eo non mềm của Lăng Phong, mặc dù không nói lời nào, cũng không cử động uy hiếp nhưng rõ ràng âm thầm nhấn nhủ Lăng Phong. Bất quá vẫn giữ được khuôn mặt tươi cười, hắn chỉ hạ thấp người nói:

- Vô cùng xin lỗi, ta không khiêu vũ.

- Lăng tiên sinh thực sự là thích nói giỡn, đường đường là thủ lĩnh của công quốc, người làm sao lại ngay cả một vũ khúc cùng không muốn thử, chẳng lẽ chê tiểu nữ thô lậu bất kham, không xứng làm bạn với ngài sao?

Nam Hoài Ý làm bộ như muốn khóc, quả nhiên là khiến cho người ta thương xót.

- Hừ! Đại Mộc Đầu đã nói không nhảy là không nhảy. Người nữ nhân này lại cứ dây dưa không dứt, thật là không biết xấu hổ mà!

Kiều Kiêu sắc giọng.

Nam Hoài Ý đang cười duyên nhất thời cứng đờ, nét mặt nguy trang bị xé mất, tức giận trừng mắt với Kiêu Kiêu! Phía sau nàng, trong ánh mắt Tác Luân hiện lên một mảnh sát ý, từng ngón tay rung động càng ngày càng nhanh, một tia hắc sắc vụ khí toát ra, trong chớp mắt liền có mấy trăm khẩu thủy châu như hạt gạo hình thành trong lòng bàn tay cầu hắn, hắc vụ tựa như lưới cát.

Lăng Phong cả kinh, thân hình lập tức chớp động che chắn trước mặt Kiêu Kiêu. Thân ảnh hắn sừng sững tựa như núi cao, dù chưa có bất kỳ hành động gì, nhưng tự có một cỗ khí lạnh thấu xương dâng lên!

Sát ý vô hình trong không khí không ngừng ngưng tụ dày đặc, tựa như muốn ngưng thành thực thể!

Đúng vào lúc này, một tiếng gọi khẽ truyền đến:

- Lăng tiên sinh, đã lâu không gặp!

Kiểm linh trong ý thức hải của Lăng Phong rung động, tựa như hưng phấn tới cực điểm, cảm giác quen thuộc khiến Lăng Phong nghĩ đến một người: Mộc Vũ Lâm!

Đột nhiên hắn quay đầu lại, Mộc Vũ Lâm một thân y phục bạch sắc, thần nhiên cười, khuôn mặt tươi thắm như đánh phấn, da thịt mịn màng tựa như một viên ngọc cực phẩm không chút tỳ vết. Tuy nàng không đẹp tới mức kinh tâm động phách, nhưng tự có một cổ khí chất tựa như bách hoa mật lộ mềm mại phiêu giạt, chỉ cần đứng bên cạnh liền làm cho toàn bộ những thứ trần tục phải ảm đạm thất sắc.

Mộc Vũ Lâm vừa xuất hiện, hai người đang giằng co đồng thời lui lại phía sau nửa bước.

Lăng Phong nghi hoặc nhìn về phía Mộc Vũ Lâm. Lần trước gặp nhau ở công quốc Tinh Lam đến giờ, nàng vẫn chưa có chính diện xuất hiện, chỉ là nàng khiến cho Kiểm linh rung động đã khắc sâu trong ký ức của Lăng Phong. Lần này gặp lại, tình huống đồng dạng lần thứ hai phát sinh, Lăng Phong rốt cục xác định cái này cũng không phải là ngẫu nhiên: Đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra?

- Oa, ta còn tưởng đại tiểu thư là tiên tử chốn nhân gian, căn bản không cùng tục nhân gặp gỡ. Không ngờ cũng tới tham gia bữa tiệc tối nay a.

Nam Hoài Ý trào phúng nói, trên mặt ẩn hiện một tia ghen ghét.

Mộc Vũ Lâm tùy ý nhìn vào mắt Nam Hoài, thần nhiên đáp:

- Ừm, ta đến xem một chút.

Một câu trả lời nhẹ nhàng lại khiến cho toàn bộ khiêu khách của Nam Hoài Ý như bắn cả vào không khí, cảm giác khó chịu thiếu chút nữa muốn thổ huyết. Nàng tức giận trừng mắt với Mộc Vũ Lâm, lại nói hai người thật sự cũng không có cừu hận gì Chỉ là Nam Hoài Ý trời sinh tính yêu thích nhìn thấy nam nhân tranh đấu vì nàng, mà Mộc Vũ Lâm lại có thể khiến tất cả nam nhân như vậy. Từ đó so sánh, nàng tự nhiên sinh ra tâm lý ghen ghét. Hơn nữa một vài tiểu thư trong Thương Khung Yếu Tắc cũng âm thầm đem nàng cùng với Mộc Vũ Lâm so sánh, hơn nữa nàng có vẻ không cao quý bằng.

Lòng dạ đàn bà rất kỳ quái, chỉ là một lý do nhỏ như vậy lại khiến cho Nam Hoài Ý hận Mộc Vũ Lâm thấu xương! Chỉ là Mộc Vũ Lâm rất ít khi xuất hiện trước mặt người khác, lúc này gặp được cơ hội hiếm có, trong tâm Nam Hoài Ý nhanh chóng xoay chuyển muốn làm sao mới có thể hung hăng khiến Mộc Vũ Lâm mất mặt.

236. Chương 191: Ta Hưởng Dẫn Người.

Mộc Vũ Lâm không có để ý nhiều như vậy, nàng trực tiếp nhìn về phía Lăng Phong, không hề ra dáng chút nào hỏi thăm:

- Lăng tiên sinh, ta có thể mời ngài nhảy một điệu được không?

Lời vừa nói ra, toàn trường ngây người!

Không chỉ Nam Hoài Ý, ngay cả Tần Chính vẫn luôn chú ý tới động tĩnh bên này cũng lú lười nói không nên lời, nhất là sau khi từ công quốc Tinh Lam trở về để đô, hắn đã từng tận mắt thấy thái độ của Áo La để quân với Mộc Vũ Lâm. Quả thực khách khí tới mức gần như cung kính? Khi đó hắn thật sự rất kinh ngạc, xem ra thân phận của Mộc Vũ Lâm so với suy nghĩ của mình còn muốn tôn quý hơn, vì vậy hắn vội vã thu liễm một số suy nghĩ không tốt trong lòng.

Sau đó lại thấy lúc đến Đại Sư nói chuyện với Mộc Vũ Lâm rõ ràng cũng tỏ ra cung kính. Trong lòng hắn càng nổi sóng! Phải biết tuy rằng trên danh nghĩa hắn cũng là đệ tử vô thần, nhưng số lần thật sự gặp qua vô thần chỉ đếm trên đầu ngón tay, đại đa số thời gian đều là do Thang Thần thay sư thụ nghệ. Lấy địa vị

của hần tự nhiên minh bạch Thang Thần có địa vị hơn xa nhưng cường giả tầm thường, ngay cả đế quốc cũng rất cung kính ở trước mắt hần.

Ngay cả nhân vật như vậy, cũng phải có thái độ tôn kính với Mộc Vũ Lâm! Trước kia Tần Chính cho rằng Mộc Vũ Lâm sở dĩ có địa vị đặc thù là vì nàng được Võ Thần sủng ái, nhưng hiện tại xem ra chân tướng thật sự khác xa như thế!

Đến tốt cùng nàng có thân phận như thế nào? Tần Chính từng tự đưa ra nghìn vạn loại suy đoán khác nhau, nhưng vẫn như cũ không thể tìm được đáp án hợp lý.

Mặc dù như thế. Tần Chính cũng hiểu rõ cho dù Lăng Phong có thanh danh cỡ nào, ngay cả sau này hần có thành công trở thành Thánh Vực cường giả, thân phận so với Mộc Vũ Lâm vẫn thua kém như trời với đất! Thế nhưng hiện tại, Mộc Vũ Lâm thân phận thần bí tôn quý, chẳng bao giờ biểu cảm với bất kỳ nam nhân nào, lại chủ động với Lăng Phong nhảy một khúc, đây quả thực so với hoàng thất công chúa mời hàn môn đệ tử cùng chung phượng liên càng chán động hơn!

Tựa như có người hạ nguyên lực ấn đóng băng cả đại địa, cả trường tiệc tối nhất thời lâm vào sự im lặng cổ quái. Ngay cả đôi nam nữ quý tộc đang khiêu vũ trên lễ đài cũng dừng lại, giật mình nhìn về phía vũ, bọn họ hiếu kỳ muốn biết nam nhân như thế nào lại có thể khiến nàng tự mình mời nhảy. Nhưng khi bọn họ thấy người có rõ ràng chính là "mãng phu Lăng Phong", lập tức đều ngây như phỗng!

- Ta không biết nhảy.

"Xôn xao" sát khí từ những người chung quanh ngày càng đậm, ngay cả Đồ Long "răng rắc" nắm chặt quyền đầu, nếu không phải biết rõ mình không phải đối thủ của Lăng Phong, hần gần như muốn đánh Lăng Phong dẹp dẹp một trận. Đối mặt với lời mời của tiên tử, lăng Phong tiếp thu tất nhiên là đại bất kính, nhưng nếu cự tuyệt vậy càng là tội ác tày trời.

- Không quan hệ, ta hướng dẫn người.

Mộc Vũ Lâm không chút phật lòng, chỉ thần nhiên cười, dàng tươi cười như bạch liên tinh khiết trong nước.

Đối với nan đề chưa từng gặp phải này, ngay cả người luôn có chủ ý như Lăng Phong lúc này cũng không biết làm sao, đành quay đầu nhìn về phía sau xin giúp đỡ.

Lô Sâm ngẩng đầu nhìn trời, ánh mắt tựa như muốn nhìn xuyên thấu cả nóc nhà tới trời cao:

- Lão ngũ, hôm nay bầu trời thật đẹp a.

Nghĩ nửa ngày tìm kiếm từ ngữ, hần đành nhìn về phía Tang Phi:

- Tứ sư huynh, người nói gì đi?

Tang Phi khinh bỉ liếc hần một cái, khô khốc nói ra một câu:

- Ánh dương quang chiếu khắp.

Đối với lời khẩn cầu của Lăng Phong, Kiều Kiều thật sự bối rối, tuy nàng không muốn Đại Mộc Đầu của mình cùng nữ nhân khác khiêu vũ, nhưng tỷ tỷ này thoát nhìn rất khoáng dung. Về phần Khải Ân, hần trực tiếp vứt bỏ người đại ca Lăng Phong này, cùng với Đồ Long chơi trò trừng mắt nhìn nhau (là độ mắt đó).

Nhưng kẻ này không đáng tin cậy! Lăng Phong ác độc trừng mắt nhìn bọn họ, thấy Mộc Vũ Lâm lẳng lặng đi tới, hần rút cuộc gạt đầu:

- Vậy cũng được.

Ngữ khí tràn ngập bất đắc dĩ của Lăng Phong khiến mọi người nổi óa, thực sự là tên giả hỏa đã chiếm tiện nghi lại còn khoe mẽ a!

Mộc Vũ Lâm mỉm cười, phiên nhiên sóng vai cùng Lăng Phong đi tới lễ đài. Một đường đi tới, tất cả mọi người đều tự động tác ra một lối.

Càng đứng gần Mộc Vũ Lâm, Kiếm linh trong ý thức hải của hắn càng nhảy lên kịch liệt, tới mức sự ba động này làm hắn hoảng hốt, tựa như từng đợt sóng liên tục đánh về phía người!

Trên lễ đài cất vũ khúc, mọi người sau một thời gian ngắn đình trệ, lại bắt đầu tiếp tục khiêu vũ, hơn nữa kỹ thuật nhảy so với lúc trước càng thêm ưu mỹ. Các nam nhân phần lớn đều ôm ý niệm, đó chính là muốn trước mặt Mộc tiên tử mà mình ái mộ biểu hiện hoàn mỹ nhất, khiến cho nàng biết tên thô bỉ kia không phải lực chọn chính xác. Mà các thiếu nữ lại tồn tại một mó tâm tư đặc biệt, nhưng muốn những người kiêu ngạo như các nàng tự nhận cũng không phải là một chuyện dễ.

Lăng Phong ngẩn ngơ đứng đó, xấu hổ tới mức không biết phải làm sao, tràng cảnh trước mắt khiến hắn có cảm giác so với đối chiến cùng Thánh Vực cường giả còn khó hơn tới mấy lần. Biểu tình của Mộc Vũ Lâm tựa như tĩnh thủy bất biến, chỉ cẩn thận quan sát mới thấy bên tai nàng có một tia đỏ ửng nhàn nhạt. Mộc Vũ Lâm hơi trầm ngâm một chút, rồi nói:

- Lăng tiên sinh, ngươi cầm lấy tay ta đi.

- A!

Lăng Phong đơn giản cầm lấy, chỉ cảm thấy tay nàng trơn nhẵn như ngọc, ngay cả hắn sử nầy lãnh tính cũng không nhịn được rung động. Chợt chú ý thấy Mộc Vũ Lâm hơi nhú mày, hắn vội vã buông tay ra, áy náy nói:

- Làm đau cô sao?

- Không có.

Mộc Vũ Lâm bị bộ dáng lúng túng của hắn chọc cười, nói:

- Lăng tiên sinh, ngươi cứ thả lỏng ra một chút, cứ bước theo ta.

- Được.

Lăng Phong nỗ lực một lát mới miễn cưỡng khống chế được thân thể cứng ngắc, theo đó một cỗ lực lượng ôn nhu truyền đến từ tay, hắn thuận thể bước ra bước đầu tiên.

Hai người tựa vào nhau, chậm rãi khiêu vũ.

Lăng Phong cảm thấy mình tựa như đang trong đám mây, Kiếm linh không ngừng chấn động, muốn nhảy ra khỏi ý thức hải. Không biết Mộc Vũ Lâm có cảm nhận được dị trạng đó hay không, nàng mang theo Lăng Phong chậm rãi chuyển động thân thể, nhiều lần đều theo không kịp tiết tấu của vũ khúc. Hai lần đầu, Lăng Phong còn tưởng rằng do mình thiếu ăn ý, sau đó hắn chợt phát hiện vấn đề chân chính là hai người nhảy căn bản không cùng tiết tấu với vũ khúc!

Cho dù chẳng bao giờ tiếp xúc với vũ đạo, Lăng Phong cũng minh bạch vũ bộ của mình không phối hợp với vũ khúc. Mắt thấy một đôi nam nữ xung quanh tựa như thiên nga nhảy múa trên trời, theo vũ khúc thỏa thích nhảy, Lăng Phong nhịn không được hỏi:

- Mộc cô nương, chúng ta có phải nhảy sai rồi không?

- A?

Mộc Vũ Lâm hoảng hốt, một cước bước sai giẫm trúng chân Lăng Phong. Thân thể nàng nhất thời không thể khống chế suýt nữa ngã vào lòng hắn. Thật vất vả mới khống chế được thân hình, gương mặt nàng nhất thời hiện lên hai mảnh đỏ ửng. Cúi đầu ngập ngừng nói:

- Ta, ta cho rằng khiêu vũ rất dễ, xem qua hai lần hắn là...

Lăng Phong: "..."

Nguyên lai vị nữ tử trước mắt từng thề son sắt muốn "hướng dẫn mình" đái với vũ đạo cũng là nhất khiêu bất thông!

Thấy nàng tựa như nữ hài phạm sai lầm, chút ngăn cách giữa hai người nhất thời tiêu thất. Nữ tử trước mắt lúc này tựa như tiên tử cao cao tại thượng thành tiên tử hạ phẩm, không còn khí chất lạnh lùng nữa.

Đám người bên dưới nhìn thấy cảnh này, lại biến thành thẳng nhai Lăng Phong cố ý làm chuyện xấu kéo Mộc tiên tử kéo vào lòng để khinh bạc. Phát hiện này khiến cho bọn họ ở trong cơn giận dữ, thiếu chút nữa máu bốc lên đầu mà xông lên sân khấu. Chỉ có rất ít người thấy được rõ ràng mọi việc, Nam Hoài Ý nhìn thấy vậy bèn lộ ra một tia cười trộm:

- Tác Luân, cùng khiêu vũ với ta!

Tác Luân sững sốt, trên vẻ mặt âm lãnh nhất thời dâng lên một mảnh vẻ mừng rỡ như điên, vội vã nắm lấy bàn tay Nam Hoài Ý vừa đưa qua, hai người thân hình khẽ động liền đã xuất hiện ở trên sân khấu. Cũng không cần dài dòng gì nhiều, bọn họ vốn xuất thân cao quý, từ nhỏ đã tiếp thu huấn luyện nghiêm ngặt, một khi bắt đầu nhảy liền rất nhanh bắt nhịp. Nương theo những bước nhảy nhẹ nhàng, bọn họ khi thì thâm tình đối mắt, khi thì vươn tay ngón trông, đem mối thâm tình của hai người yêu nhau thẩm thiết không muốn chia lìa biểu diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

Không biết có phải là do cố ý hay không, bước nhảy của hai người thủy chung luôn triển khai xoay quanh cặp đôi Lăng Phong, bóng hồng nhẹ nhàng yếu diệu, mỗi một động tác đều khiến mọi người cảm nhận được phong độ tuyệt hảo. Tuy rằng không ai nói ra, nhưng hai người Lăng Phong cùng đứng ở trên sân khấu tự nhiên đã tạo nên hình ảnh tương phản vô cùng mãnh liệt.

Mộc Vũ Lâm áy náy nhìn Lăng Phong:

- Chúng ta đi xuống thôi, là ta không tốt, người cũng xấu mặt theo.

Nói xong, nàng khẽ xoay người muốn rời khỏi sân khấu.

Đúng lúc này, tay của nàng đột nhiên bị nắm lại, Mộc Vũ Lâm ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn, chợt thấy Lăng Phong đang nở nụ cười ấm áp:

- Không phải chỉ là khiêu vũ thôi sao, chả có gì to tát cả! Để ta hướng dẫn cô!

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì nữa!

Lăng Phong nhìn thật sâu vào đôi mắt Mộc Vũ Lâm:

- Thứ này chỉ cần nhìn qua là học được! Cô cứ thả lỏng thân thể bước theo ta!

Cũng là một câu nói giống với Mộc Vũ Lâm, thế nhưng khi Lăng Phong nói lên lại mang theo một loại khí chất đặc biệt khiến người khác không thể nào cự tuyệt nổi.

Không cần biết lý do, Mộc Vũ Lâm khẽ gật đầu đồng ý.

Lăng Phong nhẹ nhàng vòng tay qua chiếc eo thon mềm mại của Mộc Vũ Lâm, vừa chạm tay vào thiếu chút nữa lại khiến hắn thất thần. Hắn vội vã thu nhiếp tâm thần, Thác Bộ được thi triển. Những luồng điện quanh màu xanh nhàn nhạt hiện lên quanh bước chân hắn, bỗng nhiên thân thể của hắn dường như biến thành một chiếc lông hồng mềm mại, nhẹ nhàng cất bước nhảy theo tiếng nhạc du dương.

237. Chương 192: Nhìn Thấu Thân Phận .

"Hừ, người tự cho mình là thiên tài thật sao? Tu vi dù cao nhưng trong thời gian ngắn như vậy ta cũng không tin người có thể làm nên trò vè gì!"

Nam Hoài Ý vừa liếc mắt đã nhận ra được chỗ trức trặc trong động tác của Lăng Phong, liền minh bạch đây là do Lăng Phong dựa vào tu vi cường hãn nên mới đuổi kịp tiết tấu của điệu nhảy. Dù cho tu vi cao tới đâu nhưng nếu như không được trải qua huấn luyện chuyên môn, nếu như muốn nắm giữ được những bước nhảy rườm rà chuyên dùng trong giao tiếp của quý tộc cũng không phải là chuyện dễ!

Thế nhưng rất nhanh Nam Hoài Ý đã phát hiện ra được chỗ không thích hợp, theo thời gian trôi qua, động tác của Lăng Phong càng lúc càng thuần thực, càng lúc càng lưu loát. Thậm chí chỉ đơn thuần từ những bước nhảy cũng đã tương xứng với một vũ thủ cao minh có nhiều năm kinh nghiệm! Càng khiến cho nàng

khấp sợ chính là mỗi một lần Lăng Phong bước chân đều giống y như đúc với bọn họ, suy nghĩ một chút, nàng liền minh bạch rõ ràng là Lăng Phong đang bắt chước nhảy y theo mình.

Phát hiện này khiến cho Nam Hoài Ý suýt chút nữa thì tức nổ phổi, nàng cảm thấy Lăng Phong rõ ràng là đang trào phúng bọn họ...cố ý giả bộ làm người mới học nhảy để dùng loại thủ đoạn thấp kém này trào phúng bọn họ! Bằng không mà nói làm gì có ai có khả năng từ nhất khiếu bất thông chỉ trong thời gian ngắn lại thành thạo các bước nhảy như vậy?

Nàng lại không biết Thác Bộ mà Lăng Phong tu luyện ảo diệu tuyệt luân, trong đó còn liên quan đến nhịp điệu chuyển hoá, vận dụng chân lực so với những bước nhảy kia không biết là phức tạp hơn biết bao nhiêu lần. Một khi chú tâm học tập, tiến độ của Lăng Phong tự nhiên không phải người thường có khả năng bằng được.

Nam Hoài Ý cắn răng một cái, nàng hạ quyết tâm ngày hôm nay nhất định phải hạ nhục hai người Lăng Phong mới được! Nàng hơi đánh mắt ra hiệu một chút, Tác Luân ngầm hiểu cầm lấy tay phải của nàng khẽ kéo, Nam Hoài Ý thân thể như không có trọng lượng bay vút lên, lập tức mũi bàn chân hơi điểm nhẹ rồi đứng yên bất động trên lòng bàn tay đang nâng trên không trung của Tác Luân!

- Chương Tâm Vũ!

Có quý công tử ở phía dưới nhìn không được kinh hãi hô lên, trong giọng nói tràn ngập vẻ bất khả tư nghị. Truyền thuyết ngày xưa có một đại gia vũ đạo tên là Triệu Phi Yến có thể nhảy múa trên lòng bàn tay người khác, khiến cho những người tham gia yến hội khi đó sợ hãi than không ngớt, thậm chí còn có vương giả nguyện ý dùng mười tòa thành trì để đổi lấy phương tâm của mỹ nhân. Đáng tiếc vị giai nhân kia sau đó biến mất như làn khói và vũ đạo tuyệt thế từ đó cũng không thấy xuất hiện nữa.

Hôm nay, truyền kỳ lại được tái hiện!

Những luồng thanh vụ nhàn nhạt vờn quanh thân thể Nam Hoài Ý. Nàng khẽ uốn những ngón tay nhỏ nhắn, cánh tay như là cuộn sóng chậm rãi trầm bổng, thân thể mềm mại không xương thực sự đã bắt đầu nhảy múa ở trên lòng bàn tay chưa tới một tấc vuông. Mọi người thấy vậy, không ai dám thở mạnh một hơi, rất sợ sẽ làm ảnh hưởng đến khung cảnh như mỹ mộng nhân gian, không ít người còn lộ ra thần sắc say mê đắm đuối.

Rõ ràng thu hết phản ứng của mọi người vào trong mắt, Nam Hoài Ý lộ ra nụ cười đắc ý, chân phải liền quét ra trong không khí vẽ một nửa đường tròn, xoẹt, một đạo khí lăng thanh sắc hình dẻ quạt lan ra, hướng thẳng về phía hai người Lăng Phong.

Lăng Phong khẽ nhíu mày, Thác Bộ hơi chuyển né tránh khỏi đạo công kích này. Nhưng cũng bởi vậy, những bước nhảy mà hai người thật vất vả mới có thể thuần thục nhất thời hiện lên vài phần hỗn loạn. Một đạo rồi lại một đạo quang quyển màu xanh thi nhau bay tới, Nam Hoài Ý thầm nghĩ: Xem các người có loạn hay không!

Lăng Phong trong lòng thoáng hiện lên một chút tức giận, hần minh bạch chuyện xảy ra trước mắt chính là một cuộc chiến đấu không thấy được ánh đao, một khi hai người bên mình rối loạn bước nhảy không theo kịp được tiết tấu, dù cho trên phương diện công kích có hơn đối phương một bậc thì trong cảm nhận của những người bên ngoài mình vẫn coi như là thua.

Chân nguyên lực dừng động, "vù vù vù vù" liên tiếp mười khối hỏa cầu bay ra, hỏa cầu như những bánh xe chuyển động vờn quanh hai người Lăng Phong. Biên độ chuyển động càng lúc càng lớn, cuối cùng hình thành nên một dải quang điểm lưu vân thật dài ở trong không khí. Quang điểm hiện lên, khiến cho hai người nổi bật lên giữa đám quang vụ mênh mông, tựa như họ đang nhảy múa bên trên dòng sông tinh hà giữa không trung rực rỡ.

Vèo vèo, hai đạo lưu vân xoay tròn đến cực điểm liền cuốn thẳng về phía Nam Hoài Ý! Nam Hoài Ý thấy vậy thì kinh hãi, trăm triệu cũng không ngờ Lăng Phong trong khi nhảy múa còn có thể tung ra được công kích giống như bản thân, phát hiện này càng khiến cho nàng tin chắc rằng lúc trước Lăng Phong cự tuyệt lời mời nhảy cùng mình là do hần khinh thị mình, trong lòng càng nghĩ lại càng phần hận đến muốn điên.

Trong mắt Tác Luân quang mang chợt lóe, một khối thủy châu màu đen bay ra, thủy châu cũng đồng dạng

xoay tròn xung quanh thân thể hần, vì thế mà làm cho vũ đạo của Nam Hoài Ý lại có thêm một phần cảm giác quỷ bí. Thủy hỏa tương khắc, vừa rồi chính là hần thi triển một nguyên lực ẩn sở trường của mình. Hỏa cầu đột ngột đánh tới của Lăng Phong lúc này gặp phải một tầng ngăn cản, không thể xâm nhập thêm được chút nào.

Ở tại Thương Khung Yếu Tắc không được phép rút lui, Lăng Phong hạ quyết tâm hôm nay nhất định phải cấp cho bọn họ một chút nhan sắc, tâm tư nhanh chóng xoay chuyển, quang mang màu xanh lục trên người hần đột nhiên trào ra nồng đậm. Trong sát na, trên sân khấu đã hoàn toàn bị hỏa hệ nguyên lực dày đặc bao trùm, nước mặc dù có thể dập tắt được lửa, nhưng điều kiện tiên quyết là hơn kém giữa song phương không quá lớn. Lăng Phong từ khi gặp được kỳ ngộ tại miệng núi lửa, hỏa hệ nguyên lực mà hần hấp nạp quả thực có thể so sánh cùng với Mạch Kha, tuy rằng chưa có cách nào hoàn toàn đem nó ngưng luyện thành chân nguyên lực, thế nhưng Lăng Phong lại có phần vô lại khi đem chúng thả ra tràn ngập khắp trên sân khấu, mạnh mẽ bóp vụn đi toàn bộ thủy hệ nguyên lực ở nơi này!

Tác Luân chỉ cảm thấy quanh thân đột nhiên như xiết chặt lại, cảm nhận được một cỗ áp lực vọt thẳng tới hầu như khiến cho hần hít thở không thông, nhịn không được "huych huych" lui về phía sau hai bước, khiến cho Nam Hoài Ý kinh hô lên một tiếng, cũng không thể nào bảo trì được điệu múa tuyệt vời nữa mà chặt vật rơi xuống trên sân khấu! Nếu không phải có sở trường về phong hệ nguyên lực, chỉ sợ nàng đã bị lộ ra xuân quang. Dưới cơn cảm tức, nàng nổi giận dùng dùi trống mắt nhìn Tác Luân!

Lúc này, mắt thấy một màn vũ đạo tuyệt diệu không tiền khoáng hậu lại bị mạnh mẽ phá ngang, các quý tộc trẻ tuổi bên dưới tỏ ra bất mãn, ào ào thi nhau hừ mạnh!

Bọn họ không muốn nhăm vào tiên tử trong cảm nhận của mình, tiếng hừ đó tự nhiên là dành cho Lăng Phong, những tiếng hừ tràn tới tựa như thủy triều sấm sét muốn đánh cho Lăng Phong văng khỏi sân khấu.

Thấy thế, sắc mặt giận dữ của Nam Hoài Ý nhất thời thu liễm toàn bộ, thầm nghĩ: Để xem các người có kết cục ra sao!

Những tiếng động náo loạn vang lên không ngớt, Lăng Phong trên sân khấu lại nhắm mắt làm ngơ, hần nhìn chăm chú vào Mộc Vũ Lâm rồi thì thầm, không rõ là nói gì, chỉ thấy Mộc Vũ Lâm khẽ lộ ra một tia kinh ngạc rồi lập tức gạt đầu.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hai người Lăng Phong đang nắm tay nhau lại chợt rời ra..

Lăng Phong phiêu nhiên lui về phía sau, mỗi một bước bước ra mặt đất dưới chân hần lại hiện lên một đóa liên hoa do diện quang màu xanh tạo thành, sau bảy bước, bảy đóa thanh liên đã ngưng tụ ở trên sân khấu thật lâu không tiêu tán. Bất chợt, lòng bàn tay Lăng Phong khẽ nâng lên, một đạo chưởng ảnh màu xanh độ rộng tầm một trượng bay ra, ôn nhu đệm dưới chân của Mộc Vũ Lâm. Mộc Vũ Lâm nhẹ nhàng như mây cất bước đạp lên trên đó. Gió nhẹ thoảng qua, thân hình nàng đã như một chiếc lông hồng phiêu phù giữa không trung. Cùng lúc đó, thanh liên hiện lên, hỏa hệ nguyên lực đột nhiên bùng phát, quang mang tinh điểm màu hoàng kim sáng rực lên, tràn ngập rải khắp toàn bộ sân khấu hình thành nên một cảnh sắc mỹ lệ kỳ huyền tựa như tình không vũ trụ.

Mộc Vũ Lâm nhẹ nhàng mở hai tay, thuận gió ngự khí bay lên, phiêu nhiên như tiên tử, không cần bất kỳ một động tác nhảy múa của thể tục nào, cảnh sắc mỹ lệ tới cực điểm phối hợp với khí chất thanh đạm như lan trúc của nàng, trong lúc nhất thời, thiên thượng địa hạ chỉ còn lại mỗi mình cảnh sắc nơi đây.

Tiếng náo loạn biến mất, vô số đôi mắt trừng trừng nhìn lên sân khấu, ngay cả chớp mắt một cái cũng quên mất.

- Tích hữu giai nhân hề, phiên nhược kinh hồng. Uyển nhược du long, vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng. Phảng phất hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết!

(Trích trong Lạc Thần Phú. Tạm dịch: Tích xưa có giai nhân, nhẹ nhàng như nhạn hồng, uyển chuyển tựa du long, rực rỡ thu cúc, tươi rạng xuân tùng, phảng phất như mây che bóng nguyệt, phiêu diêu như gió bay làn tuyết!)

Trong đầu Lăng Phong đột nhiên lướt qua một thiên văn thơ hoa mỹ mà hần đã từng đọc tại Cung Phụng Các khi xưa, cảm thấy nó vô cùng tương xứng với tràng cảnh trước mắt, vì vậy nhịn không được mà cất lên

tiếng hát.

Hư vô mờ mịt, từng luồng sương khói do thủy hệ nguyên lực bị đốt cháy bốc lên tràn ngập khắp không trung, chợt ẩn chợt hiện. Quang mang rực rỡ tựa như bị ngân hà ngăn cách, mà nam nữ si tình cũng tựa như bị đất trời ngăn cách.

- Viễn nhi vọng chi, kiêu nhược thái dương thăng triều hà...Duyên cảnh tú hạo, hạo chất trình lộ, phương trạch vô gia, duyên hoa phát ngự...

(Từ xa mà ngắm, trắng như ráng mặt trời lúc ban mai, tới gần mà xem, tươi như đoá phù dung trên dòng biếc...Cổ xinh thon dài, da ngần hé lộ, sáp thơm không dùng, phấn màu chẳng ngự...)

Theo lời ngâm xướng của Lăng Phong, khí chất của Mộc Vũ Lâm đang trôi nổi giữa không trung càng thêm linh hoạt kỳ ảo mà thanh nhã.

Lăng Phong ở một bên nhìn chăm chú thì trong con mắt của mọi người lại thành ngần ngơ say đắm. Nhưng tiên phạm cách trở, dù cho đi đến tận cùng của bầu trời cũng không thể nào chạm tới được gót hồng của tiên tử, khiến cho lòng người sinh ra chua xót vô cùng vô tận, có thiếu nữ tình cảm phong phú còn vì sự "bị thâm" của Lăng Phong mà nhịn không được nước mắt như mưa.

Rốt cục, tựa hồ như tiên tử cao cao tại thượng cũng cảm động trước mối thâm tình này, lòng bàn tay Mộc Vũ Lâm đột nhiên cuốn ra một chiếc đai ngọc màu trắng, đai ngọc nhẹ nhàng rơi xuống, bao bọc lấy thân thể Lăng Phong.

Lăng Phong sửng sốt, việc này cùng với thương lượng vừa rồi của bọn họ không hề phù hợp, thế nhưng Mộc Vũ Lâm đã xuất thủ, hẳn cũng không nguyên ý kháng cự, tùy ý để cho chiếc đai ngọc do thủy hệ nguyên lực tụ hội thành bao bọc lấy bản thân kéo lên không trung. Quanh thân Mộc Vũ Lâm tuôn ra tinh mang bàng bạc, pha trộn vào cùng với kim quang rực rỡ, cảnh sắc mê huyền đến mức khiến cho người ta cam nguyện được chìm đắm vào trong đó.

Từng điểm tinh mang lóe lên, từng đạo kim quang bùng sáng rồi vụt tắt, sân khấu lúc này đã như tỉnh không hạo hân, thân thể của hai người dưới sự nâng đỡ của đối phương bắt đầu xoay tròn trong tỉnh không đó, càng lúc càng gần, càng lúc càng si mê quẩn quýt...

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước nhân gian vô số.

(Trên con đường ngọc tràn ngập gió thu có thể gặp được nhau, như thế đã đẹp hơn vô số thứ trên thế gian này.)

Rốt cục, toàn bộ tinh mang đã hoàn toàn tiêu tán, thân thể hai người cũng chậm rãi hạ xuống, cách nhau vừa tròn một tấc, hai bên đều có thể nghe được tiếng hô hấp của nhau.

Toàn trường im lặng!

Cho dù là Lăng Phong thiết kế ra màn vũ đạo vượt quá cực hạn cảm nhận của mọi người cũng không dám nghĩ hiệu quả trên thực tế lại mỹ diệu tuyệt luân đến vậy, tâm thần hẳn vẫn say đắm thật sâu trong đó, trên mặt Mộc Vũ Lâm cũng đồng dạng hiện lộ thần tình kích động. Cả hai người đều không muốn mở miệng, rất sợ lời nói ra sẽ phá vỡ mất bầu không khí vi diệu này.

Rốt cuộc âm thanh rung trời từ dưới đài vang lên, tiếng vỗ tay xông đến tận mây xanh!

Giậm chân, gào thét, hét lên điên cuồng, quý tộc thanh niên thời nay tuy rằng trời sinh tính tình kiêu ngạo, nhưng bọn họ cũng có một đặc điểm khả ái, đó chính là truy cầu một cách vô điều kiện đối với những sự vật mỹ hảo. Cùng so sánh với màn vũ đạo này, Chương Tâm Vũ vừa nãy khiến cho bọn họ sợ hãi than thở quả thực không đáng giá nhắc tới.

Ấn tượng thô鄙 Lăng Phong trong cảm nhận của bọn họ đã bị quét sạch, cũng không còn ai cảm thấy Mộc Vũ Lâm tuyển trướng Lăng Phong là một sai lầm nữa. Ngày sau nếu như có kẻ nào muốn dùng điểm này để công kích Lăng Phong, sợ rằng ngược lại sẽ phải chịu sự quần công của bọn họ!

Trong tiếng hô hoán điên cuồng như sóng biển, sắc mặt Mộc Vũ Lâm dần dần khôi phục lại bình tĩnh, nàng rốt cục cũng mở miệng:

- Để Thực Cốt Bạo phải dùng đến loại nguyên liệu đặc thù nào?

- Kim biên lan nhì!

Lăng Phong vô ý thức trả lời, lời vừa ra khỏi miệng, nhất thời hắn đã phát hiện có điểm không đúng, khiếp sợ nhìn lại, chỉ thấy Mộc Vũ Lâm tựa như một con tiểu hồ ly thực hiện được âm mưu kèm theo vẻ tươi cười xinh đẹp.

Bị nhìn thấu rồi!

Bất kỳ che giấu nào cũng không còn hữu dụng nữa, từ một câu hỏi này của Mộc Vũ Lâm, Lăng Phong liền hiểu rõ ràng thân phận Thuật Luyện Sư đã bị nàng nhìn thấu, đáng chết hơn chính là nàng còn biết cả thân phận kiêm tu nguyên tố Thiên Hành Giả của mình! Lý trí nói cho Lăng Phong biết khi đối diện với tình huống kiểu này, cách trực tiếp nhất chính là tung ra sát thủ, thế nhưng khi đối mặt với nụ cười vui vẻ tựa như tiểu hài đồng được cho kẹo của Mộc Vũ Lâm, hắn thực sự không hạ thủ nổi, cho nên chỉ có thể cười khổ mà thôi.

Khẽ cười một tiếng, Mộc Vũ Lâm thấp giọng nói:

- Người yên tâm đi, chuyện này ta sẽ không hé răng nửa lời đâu.

Nàng giảo hoạt chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, thực hiếm khi thấy được nàng lộ ra thần thái tinh nghịch như vậy.

Lăng Phong sửng sốt, không hiểu đến tột cùng nàng có tính toán gì trong lòng không, thế nhưng sự cộng minh mãnh liệt giữa linh hồn của hai người lại khiến cho Lăng Phong không chút do dự tin tưởng vào lời nói của Mộc Vũ Lâm.

Trông thấy vị tiên tử trong cảm nhận tươi cười như vậy, để lộ ra thần thái của một cô gái nhỏ trước nay chưa từng thấy qua, các quý tộc trẻ tuổi dù cho vô cùng bái phục Lăng Phong nhưng trong lòng vẫn tràn ngập chua xót. Loại cảm giác này chẳng cho đến khi hai người Lăng Phong bước xuống khỏi sân khấu mới thoáng tan đi một chút.

Ánh mắt của Tần Chính ở bên dưới đột nhiên toát ra một tia đồ kị xen lẫn với vẻ đắc ý điên cuồng, hắn lẩm bẩm nói:

- Người chết chắc rồi!

Trước khi tới Thương Khung Yếu Tắc, Tần Chính đã ngầm nhận được lời căn dặn của Thang Thần, đó chính là tuyệt đối không cho phép bất kỳ một nam tử nào có cơ hội sản sinh ra gút mắt tình cảm cùng với Mộc Vũ Lâm! Tuy rằng không hiểu vì sao hắn lại đưa ra quy định cổ quái này, nhưng Tần Chính lại hiểu rất rõ ràng rằng Thang Thần tuyệt đối không hề đùa giỡn.

Tần Chính lại thương hại nhìn về phía Lăng Phong. Chỉ cần mình đem sự tình phát sinh ở nơi này truyền trở về, dù cho Mộc Vũ Lâm vẹn vẹn chỉ nảy sinh một tia hảo cảm đối với Lăng Phong, thì đại sư huynh cũng vì ngăn chặn hoàn toàn mọi khả năng có thể xảy ra mà tuyệt không do dự tự mình ra tay xóa sổ Lăng Phong!.

Lăng Phong phiêu nhiên lui về phía sau, mỗi một bước bước ra mặt đất dưới chân hắn lại hiện lên một đóa liên hoa do điện quang màu xanh tạo thành, sau bảy bước, bảy đóa thanh liên đã ngưng tụ ở trên sân khấu thật lâu không tiêu tán. Bất chợt, lòng bàn tay Lăng Phong khẽ nâng lên, một đạo chưởng ảnh màu xanh độ rộng tầm một trượng bay ra, ôn nhu đệm dưới chân của Mộc Vũ Lâm. Mộc Vũ Lâm nhẹ nhàng như mây cất bước đạp lên trên đó. Gió nhẹ thoảng qua, thân hình nàng đã như một chiếc lông hồng phiêu phù giữa không trung. Cùng lúc đó, thanh liên hiện lên, hỏa hệ nguyên lực đột nhiên bùng phát, quang mang tinh điểm màu hoàng kim sáng rực lên, tràn ngập rải khắp toàn bộ sân khấu hình thành nên một cảnh sắc mỹ lệ kỳ huyền tựa như tình không vũ trụ.

Mộc Vũ Lâm nhẹ nhàng mở hai tay, thuận gió ngự khí bay lên, phiêu nhiên như tiên tử, không cần bất kỳ một động tác nhảy múa của thể tục nào, cảnh sắc mỹ lệ tới cực điểm phối hợp với khí chất thanh đạm như lan trúc của nàng, trong lúc nhất thời, thiên thượng địa hạ chỉ còn lại mỗi mình cảnh sắc nơi đây.

Tiếng náo loạn biến mất, vô số đôi mắt trùng trùng nhìn lên sân khấu, ngay cả chớp mắt một cái cũng quên mất.

- Tích hữu giai nhân hề, phiến nhược kinh hồng. Uyển nhược du long, vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng. Phảng phất hề nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết!

(Trích trong Lạc Thần Phú. Tạm dịch: Tích xưa có giai nhân, nhẹ nhàng như nhận hồng, uyển chuyển tựa du long, rực rỡ thu cúc, tươi rạng xuân tùng, phảng phất như mây che bóng nguyệt, phiêu diêu như gió bay làn tuyết!)

Trong đầu Lăng Phong đột nhiên lướt qua một thiên văn thơ hoa mỹ mà hắn đã từng đọc tại Cung Phụng Các khi xưa, cảm thấy nó vô cùng tương xứng với tràng cảnh trước mắt, vì vậy nhin không được mà cất lên tiếng hát.

Hư vô mờ mịt, từng luồng sương khói do thủy hệ nguyên lực bị đốt cháy bốc lên tràn ngập khắp không trung, chợt ẩn chợt hiện. Quang mang rực rỡ tựa như bị ngân hà ngăn cách, mà nam nữ si tình cũng tựa như bị đất trời ngăn cách.

- Viễn nhi vọng chi, kiêu nhược thái dương thăng triều hà...Duyên cảnh tú hạng, hạo chất trình lộ, phương trạch vô gia, duyên hoa phát ngự...

(Từ xa mà ngắm, trắng như ráng mặt trời lúc ban mai, tới gần mà xem, tươi như đoá phù dung trên dòng biếc...Cổ xinh thon dài, da ngà hể lộ, sáp thơm không dùng, phấn màu chẳng ngự...)

Theo lời ngâm xướng của Lăng Phong, khí chất của Mộc Vũ Lâm đang trôi nổi giữa không trung càng thêm linh hoạt kỳ ảo mà thanh nhã.

Lăng Phong ở một bên nhìn chăm chú thì trong con mắt của mọi người lại thành ngẩn ngơ say đắm. Nhưng tiên phạm cách trở, dù cho đi đến tận cùng của bầu trời cũng không thể nào chạm tới được gót hồng của tiên tử, khiến cho lòng người sinh ra chua xót vô cùng vô tận, có thiếu nữ tình cảm phong phú còn vì sự "bi thảm" của Lăng Phong mà nhin không được nước mắt như mưa.

Rốt cục, tựa hồ như tiên tử cao cao tại thượng cũng cảm động trước mối thâm tình này, lòng bàn tay Mộc Vũ Lâm đột nhiên cuốn ra một chiếc đai ngọc màu trắng, đai ngọc nhẹ nhàng rơi xuống, bao bọc lấy thân thể Lăng Phong.

Lăng Phong sửng sốt, việc này cùng với thương lượng vừa rồi của bọn họ không hề phù hợp, thế nhưng Mộc Vũ Lâm đã xuất thủ, hắn cũng không nguyên ý kháng cự, tùy ý để cho chiếc đai ngọc do thủy hệ nguyên lực tụ hội thành bao bọc lấy bản thân kéo lên không trung. Quanh thân Mộc Vũ Lâm tuôn ra tinh mang bàng bạc, pha trộn vào cùng với kim quang rực rỡ, cảnh sắc mê huyền đến mức khiến cho người ta cam nguyện được chìm đắm vào trong đó.

Từng điểm tinh mang lóe lên, từng đạo kim quang bùng sáng rồi vụt tắt, sân khấu lúc này đã như tinh không hạo hân, thân thể của hai người dưới sự nâng đỡ của đối phương bắt đầu xoay tròn trong tinh không đó, càng lúc càng gần, càng lúc càng si mê quẩn quýt...

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thăng khước nhân gian vô số.

(Trên con đường ngọc tràn ngập gió thu có thể gặp được nhau, như thế đã đẹp hơn vô số thứ trên thế gian này.)

Rốt cục, toàn bộ tinh mang đã hoàn toàn tiêu tán, thân thể hai người cũng chậm rãi hạ xuống, cách nhau vừa tròn một tấc, hai bên đều có thể nghe được tiếng hô hấp của nhau.

Toàn trường im lặng!

Cho dù là Lăng Phong thiết kế ra màn vũ đạo vượt quá cực hạn cảm nhận của mọi người cũng không dám nghĩ hiệu quả trên thực tế lại mỹ diệu tuyệt luân đến vậy, tâm thần hắn vẫn say đắm thật sâu trong đó, trên mặt Mộc Vũ Lâm cũng đồng dạng hiện lộ thần tình kích động. Cả hai người đều không muốn mở miệng, rất sợ lời nói ra sẽ phá vỡ mất bầu không khí vi diệu này.

Rốt cuộc âm thanh rung trời từ dưới đài vang lên, tiếng vỗ tay xông đến tận mây xanh!

Giậm chân, gào thét, hét lên điên cuồng, quý tộc thanh niên thời nay tuy rằng trời sinh tính tình kiêu ngạo, nhưng bọn họ cũng có một đặc điểm khả ái, đó chính là truy cầu một cách vô điều kiện đối với những sự vật mỹ hảo. Cùng so sánh với màn vũ đạo này, Chương Tâm Vũ vừa nãy khiến cho bọn họ sợ hãi than thở quả thực không đáng giá nhắc tới.

Ấn tượng thô鄙 Lăng Phong trong cảm nhận của bọn họ đã bị quét sạch, cũng không còn ai cảm thấy Mộc Vũ Lâm tuyển trướng Lăng Phong là một sai lầm nữa. Ngày sau nếu như có kẻ nào muốn dùng điểm này để công kích Lăng Phong, sợ rằng ngược lại sẽ phải chịu sự quần công của bọn họ!

Trong tiếng hô hoán điên cuồng như sóng biển, sắc mặt Mộc Vũ Lâm dần dần khôi phục lại bình tĩnh, nàng rốt cục cũng mở miệng:

- Để Thực Cốt Bạo phải dùng đến loại nguyên liệu đặc thù nào?

- Kim biên lan nhĩ!

Lăng Phong vô ý thức trả lời, lời vừa ra khỏi miệng, nhất thời hắn đã phát hiện có điểm không đúng, khiếp sợ nhìn lại, chỉ thấy Mộc Vũ Lâm tựa như một con tiểu hồ ly thực hiện được âm mưu kèm theo vẻ tươi cười xinh đẹp.

Bị nhìn thấu rồi!

Bất kỳ che giấu nào cũng không còn hữu dụng nữa, từ một câu hỏi này của Mộc Vũ Lâm, Lăng Phong liền hiểu rõ ràng thân phận Thuật Luyện Sư đã bị nàng nhìn thấu, đáng chết hơn chính là nàng còn biết cả thân phận kiêm tu nguyên tố Thiên Hành Giả của mình! Lý trí nói cho Lăng Phong biết khi đối diện với tình huống kiểu này, cách trực tiếp nhất chính là tung ra sát thủ, thế nhưng khi đối mặt với nụ cười vui vẻ tựa như tiểu hài đồng được cho kẹo của Mộc Vũ Lâm, hắn thực sự không hạ thủ nổi, cho nên chỉ có thể cười khổ mà thôi.

Khẽ cười một tiếng, Mộc Vũ Lâm thấp giọng nói:

- Người yên tâm đi, chuyện này ta sẽ không hé răng nửa lời đâu.

Nàng giảo hoạt chớp chớp đôi mắt xinh đẹp, thực hiếm khi thấy được nàng lộ ra thần thái tinh nghịch như vậy.

Lăng Phong sửng sốt, không hiểu đến tột cùng nàng có tính toán gì trong lòng không, thế nhưng sự cộng minh mãnh liệt giữa linh hồn của hai người lại khiến cho Lăng Phong không chút do dự tin tưởng vào lời nói của Mộc Vũ Lâm.

Trông thấy vị tiên tử trong cảm nhận tươi cười như vậy, để lộ ra thần thái của một cô gái nhỏ trước nay chưa từng thấy qua, các quý tộc trẻ tuổi dù cho vô cùng bá phục Lăng Phong nhưng trong lòng vẫn tràn ngập chua xót. Loại cảm giác này thẳng cho đến khi hai người Lăng Phong bước xuống khỏi sân khấu mới thoáng tan đi một chút.

Ánh mắt của Tần Chính ở bên dưới đột nhiên toát ra một tia đồ kị xen lẫn với vẻ đắc ý điên cuồng, hắn lẩm bẩm nói:

- Người chết chắc rồi!

Trước khi tới Thương Khung Yếu Tắc, Tần Chính đã ngầm nhận được lời căn dặn của Thang Thần, đó chính là tuyệt đối không cho phép bất kỳ một nam tử nào có cơ hội sản sinh ra gút mắt tình cảm cùng với Mộc Vũ Lâm! Tuy rằng không hiểu vì sao hắn lại đưa ra quy định cổ quái này, nhưng Tần Chính lại hiểu rất rõ ràng rằng Thang Thần tuyệt đối không hề đùa giỡn.

Tần Chính lại thương hại nhìn về phía Lăng Phong. Chỉ cần mình đem sự tình phát sinh ở nơi này truyền trở về, dù cho Mộc Vũ Lâm vền vẹn chỉ nảy sinh một tia hảo cảm đối với Lăng Phong, thì đại sư huynh cũng vì ngăn chặn hoàn toàn mọi khả năng có thể xảy ra mà tuyệt không do dự tự mình ra tay xóa sổ Lăng Phong!

238. Chương 193: Pháp Thần Thánh Nữ .

Linh Cấp cường giả đối phó với một thanh niên tài tuấn ngay cả Thánh Vực còn chưa tới, kết quả thế nào chẳng lẽ còn phải suy nghĩ sao?

Nghĩ đến chỗ sướng khoái, Tần Chính thực sự muốn cuồng tiếu lên một hồi! Miễn cưỡng kiềm chế lại sự vui mừng trong lòng xuống, Tần Chính lớn tiếng nói:

- Chư vị!

Hắn giọng cao ly rượu trong tay lên gõ gõ vài tiếng, sau khi hấp dẫn được sự chú ý của mọi người, bèn nói:

- Hôm nay mời chư vị đến đây tham gia dạ tiệc, ngoại trừ đón tiếp tể trần cho Tinh Lam công quốc ra, còn có một sự kiện quan trọng khác nữa, đó chính là an bài cho Thương Khung Hội Chiến lần này!

Giữa sân dần dần yên tĩnh lại, dù cho thủ lĩnh đội ngũ các phương đang đi lại khắp nơi trong sân cũng đứng lại hiếu kỳ nghe Tần Chính nói chuyện.

- Chư vị đều biết khi tham gia Thương Khung Hội Chiến có thể sẽ mang tới chỗ tốt cực kỳ lớn, nhưng có rất ít người rõ ràng chỗ tốt trong đó đến tột cùng là có bao nhiêu, hôm nay ta sẽ tiết lộ một chút! Mọi người đều biết, Thương Khung Hội Chiến chủ yếu là trận quyết đấu giữa các thế lực khắp nơi giữa Thú Thần bình nguyên cùng với cảnh nội Áo La đế quốc cùng chúng ta. Vì trận quyết đấu ba mươi năm một lần này, vô luận là Áo La đế quốc chúng ta hay là Thú Thần bình nguyên đều đã chuẩn bị rất nhiều phần thưởng, người thắng có thể lấy đi toàn bộ số phần thưởng đó! Ta có thể nói cho chư vị biết, phần thưởng năm nay do song phương đưa ra giá trị không thua gì tổng kim ngạch thuế thu trong ba năm của Áo La đế quốc!

Một mảnh thanh âm hít vào một hơi khí lạnh vang lên.

Tần Chính thấy vậy bèn mỉm cười, tiếp tục nói:

- Đương nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đều có thể may mắn tham gia chia phần chén cạnh này. Mỗi một lần Thương Khung Hội Chiến song phương đều phái ra tám chi đội ngũ để tham gia, trong cảnh nội Áo La chúng ta ngoại trừ đội ngũ của đế quốc cùng với tứ đại vương quốc, vẫn còn lại hai danh ngạch nữa!

Có người nhin không được đưa ra băn khoăn:

- Thái Tử điện hạ, tính cả đế quốc cùng với tứ đại vương quốc thì hẳn vẫn phải còn lại ba danh ngạch chứ?

Mặc dù đang nói bị chen ngang, Tần Chính cũng không cảm thấy khó chịu, trái lại gật đầu nói:

- Không sai, đó là bởi vì năm nay còn có một danh ngạch đã được chiếm dụng, sau đây ta sẽ long trọng giới thiệu cho mọi người Y Liên Nhi Thánh Nữ, người lãnh đội của chi đội ngũ thứ sáu!

Thánh Nữ?

Trong lòng mọi người đều dâng lên một tia nghi hoặc nhàn nhạt, có thể được Tần Chính long trọng giới thiệu như vậy, lại có được cả danh hiệu "Thánh Nữ", chẳng lẽ lại là...

Một chút hỏa quang bùng lên giữa không trung, rồi sau đó nhanh chóng tụ hợp lại thành một hình người, người tới tay cầm quyền trượng màu vàng kim, trên thân quyền trượng có trạm khắc những cái rãnh nhìn rất cứng cáp. Dung mạo nàng ngọt ngào, nét mặt tản mát ra vầng sáng nhàn nhạt, giữa mi tâm còn có một nốt ruồi màu đỏ vô cùng xinh đẹp. Lông mi rất dài, mềm mại mà thanh mảnh, càng tôn lên hai mắt với đôi con ngươi sáng như sao sớm, quang mang trong mắt nàng ấm tựa gió xuân, dừng lại ở trên người bất kỳ một ai cũng khiến trong lòng họ sinh ra cảm giác ấm áp. Trên người nàng khoác một chiếc trường bào màu đỏ, bào phục tuy được cắt may rộng rãi nhưng lại có một cảm giác trói buộc không ngờ, mang đến cảm giác thần thánh kỳ lạ, phảng phất nàng là một vị thần từ trên trời hàng xuống để phổ độ thế nhân, không cho phép thế nhân có một chút khinh mạn thất lễ nào.

Nhân thần Lăng Phong khẽ ngưng trọng, nguyên lực ẩn thật là kỳ diệu! Phương thức xuất hiện của nữ tử trước mắt cùng với cách mà Mạch Kha đã từng hiển lộ ở tại Nguyên Lực Tháp không hề khác biệt! Nhưng

Mạch Kha cần phải lực lượng của Nguyên Lực Thập, còn nàng lại có thể trống rỗng thì triển ra, độ khó tự nhiên lớn hơn rất nhiều.

Nữ tử mở miệng, thanh âm trong sáng dịu dàng êm tai dễ nghe:

- Pháp Thần đế quốc, Y Liên Nhi, kính chào chư vị!

Một lúc thật lâu, giữa sân yên tĩnh tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Đột nhiên, không biết từ góc nào truyền ra một tiếng thét kinh hãi:

- Pháp Thần đế quốc, trời ạ, nàng thực sự là Thánh Nữ của Pháp Thần đế quốc!

Một tiếng kinh hô này như là dẫn phát cho bầu không khí đầy áp lực bạo nổ, nhất thời tiếng nghị luận ào ào vang vọng toàn bộ hội trường yến hội.

Lăng Phong cũng thấy giật mình không thôi, Pháp Thần đế quốc cùng với Áo La đế quốc ngang hàng nhau, chính là hai đại quái vật phân cứ nam bắc của Thần Vãn đại lục. Giữa hai bên mặc dù không hề phát sinh các loại chiến tranh tranh chấp, nhưng quan hệ cũng tuyệt đối không tính là thân mật. Vì sao Thương Khung Hội Chiến lần này ngay cả Pháp Thần đế quốc cũng phái người tới đây?

Pháp Thần đế quốc chính là một quốc gia do thần quyền cùng với quân quyền hợp nhất, đồng thời cũng không có nhiều tiểu thế lực tồn tại đập lập với nhau giống như cảnh nội Áo La, toàn bộ thần dân của nó đều đoàn kết dưới trướng của Pháp Thần đế quốc, có thể bên trong cũng sẽ có phát sinh những tình huống ám đấu lẫn nhau, thế nhưng bọn họ đối với mệnh lệnh của người lãnh đạo Pháp Thần đế quốc tuyệt đối không dám có chút vi phạm nào.

Ở tại Pháp Thần đế quốc, cơ cấu lãnh đạo tối cao lãnh đạo tối cao là "Thần Miếu", thủ lĩnh nơi này được gọi là "Pháp Thần", địa vị của Thánh Nữ rất gần với Pháp Thần. Có thể nhận thấy được Y Liên Nhi ở trong quốc nội của họ có được ảnh hưởng biết bao. Cũng có thể nói thân phận của nàng không hề thua kém Tần Chính chút nào! Nhân vật như vậy đột nhiên lại dẫn đội tới đây tham gia Thương Khung Hội Chiến đến tột cùng là vì sao?

Lẽ nào nói Áo La đế quốc chuẩn bị liên thủ cùng với Pháp Thần đế quốc? Ý nghĩ này một khi nổi lên, tất cả mọi người không khỏi lắc đầu cười khổ. Không cần liên hợp bọn họ đã phân biệt là bá chủ một phương, nếu như liên hợp mà nói sẽ tạo nên một đại quái vật thế nào, phiên đại lục này có loại địch nhân gì mà phải khiến bọn họ làm như vậy?

Nghe đến tên của Y Liên Nhi, Lô Sâm liền lộ ra một tia tươi cười cổ quái, lẩm bẩm nói:

- Sẽ không trùng hợp như thế chứ?

- Sao thế, Nhị sư huynh?

Lén lút nhìn về bốn phía xung quanh một phen, Lô Sâm nói:

- Các người có biết đại sư tỷ kỳ thực rất yêu sư tôn hay không?

Nhóm người Lăng Phong nhất tề trợn mắt, lời đồn này cũng không phải mới chỉ lưu hành một hai ngày, đâu thể coi là bí mật mà hẳn phải tỏ ra như vậy?

Lô Sâm cười hắc hắc:

- Các người khẳng định là không biết vì sao sư tôn lại không tiếp nhận tình cảm của đại sư tỷ?

Câu nói này đã dẫn phát ra lòng hiếu kỳ của tất cả mọi người, Khải Ân vươn tay đẩy Đồ Long đang chen lấn tiến vào, mấy tên sư huynh đệ rất vô lương tụ thành một đám hưng phấn thăm dò tin tức của lão sư, Cảnh Vân mơ hồ hỏi:

- Chẳng lẽ không phải bởi vì sư tôn lo sợ tình yêu sư đồ đi trái với luân thường sao?

- Rầm!

Lô Sâm khinh thường bĩu môi, nói:

- Tính cách của lão đầu tử ta còn không lý giải được sao, lo nghĩ đến luân thường là một nguyên nhân, bất quá nguyên nhân chân chính là...

Hơi ngừng một chút, lấy ngón tay chỉ chỉ lên ngực nơi vị trí trái tim, Lô Sâm nói:

- Ở đây đã có người rồi!

Nghe vậy, đám người Lăng Phong lộ ra biểu tình bất khả tư nghị, hết nhìn Y Liên Nhi lại nhìn đến Lô Sâm, cuối cùng cả đám cùng kêu lên:

- Nhị sư huynh, huynh bịa đặt như vậy cũng không sợ sư tôn dùng Phong Viêm Dung chém huynh sao. Y Liên Nhi này mới bao nhiêu tuổi chứ, sư tôn sao có thể yêu nàng được?

- Ai bảo các ngươi là tiểu nha đầu này?

Lô Sâm trừng mắt lên, nhỏ giọng nói:

- Ta nói chính là Thánh Nữ đời trước, hiện tại có lẽ đã kế thừa chức vị Pháp Thần của đế quốc rồi!

Đáp án này vừa tung ra, đám người Lăng Phong quay sang bốn mắt nhìn nhau không nói được nên lời: Lão đầu tử cũng quá mạnh mẽ rồi, dĩ nhiên lại có thể tán được cả Pháp Thần của đế quốc?

- Hắc hắc, lão đầu tử lúc trẻ có rất nhiều sự tích phong lưu, năm đó chính là ông ấy đuổi theo Thánh Nữ đời trước cùng một đường đi lang bạt trong Vô Tận Hoang Nguyên, về sau không biết là đã có gì trục trặc, lão đầu một mình vô cùng mất mát chạy trở về!

Lô Sâm hèn mọn cười nói:

- Ta xem tám phần mười là lão đầu tử khó nhận được thú tính mà muốn dùng sức mạnh, kết quả không ăn được Thánh Nữ người ta, hắc hắc!

Tang Phi lạnh lùng nói:

- Nhị sư huynh, lời này của huynh ta sẽ bẩm báo lại với sư tôn!

- Đúng, trừ phi huynh đem sự tình của sư tôn kể ra nhiều nhiều một chút cho mọi người cùng hưởng, nếu không thì...

Cảnh Vân cười gian.

Lô Sâm nín thính, bản thân có lẽ thực sự là kiếp trước không tích đức, cho nên kiếp này mới có một đám sư đệ như vậy.

- Thánh Nữ Y Liên Nhi tự mình dẫn đội đến đây, nhận lấy một trong ba danh ngạch mọi người hẳn là không dị nghị gì chứ?

Tần Chính rất thỏa mãn đối với nỗi khiếp sợ mà mình mang tới cho mọi người, mỉm cười hỏi. Đường đường lấy tôn nghiêm của Thánh Nữ đế quốc chiếm lấy một danh ngạch, tự nhiên không có ai dám cả gan xuất ngôn kháng nghị, ngay sau đó Tần Chính liền nói:

- Vậy phía sau vẫn còn lại hai danh ngạch, đến тот cùng sẽ do ai tham dự, ta thấy vẫn là do linh đội của các đại công quốc tiến hành đề cử đi?

- Ha ha, vậy thì tốt!

Đồ Long cười to nói:

- Ta đề cử Lăng lão đại của Tinh Lam công quốc, tu vi của Lăng lão đại mọi người hẳn đều đã biết rõ ràng có thể đối kháng được với cường giả Thánh Vực! Không có ai không đồng ý chứ?

Tần Chính sững sốt một chút rồi cười nói:

- Tu vi của Lăng tiên sinh ta tự nhiên là tin tưởng, vậy thì...

- Thái Tử điện hạ!

Tác Luân đột nhiên ngắt lời hắn, mặt không chút biểu tình nói:

- Tu vi của một người cũng không đại biểu cho đoàn đội được, Hắc Đàm vương quốc chúng ta không đồng ý!

Đồ Long trừng mắt nói:

- Tác Luân, lời này của ngươi là có ý gì? Ngươi nghi ngờ Thiên Phong vương quốc chúng ta có phải không?

- Đông Hoa vương quốc chúng ta cũng không đồng ý!

Không để cho Đồ Long có cơ hội nổi bão, Nam Hoài Ý nhàn nhạt mở miệng nói.

Tần Chính hơi nhíu mày, lúc trước sở dĩ mạnh mẽ bức bách Tinh Lam công quốc để cho lúc trước tham gia Thương Khung Hội Chiến, chính là vì muốn lợi dụng sự tàn khốc của hội chiến để tiêu diệt một đối thủ khiến mình cảm thấy bị uy hiếp. Thế nhưng có một điều nhảy khuynh thế vừa rồi của Lăng Phong với Mộc Vũ Lâm, cho dù không cần dùng tới thủ đoạn bậc này thì Lăng Phong tất nhiên cũng không sống được lâu nữa! Cho nên nhất thời hắn cũng có chút do dự.

- Ta nhỏ vào!

Đồ Long tàn bạo phun ra một ngụm nước bọt:

- Các ngươi cũng chỉ bởi vì nhảy múa không sánh được với Lăng lão đại, liền dùng thủ đoạn xấu xa bậc này để làm khó người ta sao?

Thần tình của Nam Hoài Ý nhất thời biến đổi, vừa rồi bị mạnh mẽ ép phải xuống đài đã khiến cho nàng chật vật không chịu nổi, hơn nữa sau đó hai người Lăng Phong còn bày ra một vũ đạo kinh thế càng như xát muối lên vết thương của nàng. Hiện tại Đồ Long trực tiếp nói ra một tầng nguyên nhân này, chẳng khác nào xé rách một tầng nội khổ cuối cùng của nàng, Nam Hoài Ý cười lạnh nói:

- Dựa theo lệ cũ, thiếu số phục tùng đa số. Hiện tại đa số phủ quyết, chúng ta chiếm đa số. Cho dù ngươi có nói nhảm thế nào cũng không có khả năng thay đổi!

- Ngươi...

Đồ Long gắt gao xiết chặt nắm đấm, râu tóc dựng ngược lên y như một con trâu đực đang phẫn nộ!

Lăng Phong chỉ im lặng đứng nghe, không nói một lời nào. Hắn nhớ Hằng Trùng từng nói, năm đó Hằng Trùng vốn không có trong danh sách nhưng vẫn như thần binh từ trên trời giáng xuống, xuất hiện trong hội chiến. Mặc dù cuối cùng không thu được phần thưởng đánh cuộc nhưng vẫn giành được công pháp kì diệu. Vất vả chuẩn bị suốt một năm, bây giờ tất cả công sức có nguy cơ bị đổ hết xuống sông xuống biển, Lăng Phong thực sự không cam tâm. Không lẽ lại phải học tập Hằng đại ca?

Đúng lúc này, một giọng nói truyền đến:

- Ai nói hai nhà các ngươi phản đối là đa số?

- Nếu như cộng thêm Vân Mộng vương quốc chúng ta thì sao?

Về đặc ý trên mặt Nam Hoài Ý và Tác Luân lập tức đóng băng. Bọn họ ngạc nhiên nhìn ra cửa và thấy một đôi nam nữ đang sánh vai đi vào. Nam tử mày rậm mắt to, cơ bắp cuộn cuộn nhưng không khiến người ta cảm thấy mập mạp, anh khí bức nhân. Nữ tử khuôn mặt bầu bĩnh như trứng ngỗng. Dung mạo mặc dù không phải rất đẹp nhưng cơ thể tràn đầy sức sống thanh xuân.

Nhìn rõ người vừa đến, Kiều Kiều nhất thời chạy ào đến:

- Lộ Lộ!

Nữ tử cũng vui mừng ra mặt, ôm chặt lấy Kiều Kiều, hai tiểu nha đầu quấn lấy nhau, ríu rít trò chuyện không ngừng, không sai, hai người vừa đến chính là Vân Tường và Phỉ Lộ!

Vân Tường chẳng thèm để ý tới người xung quanh, trực tiếp đi về phía Lăng Phong, mặt đầy vẻ kích động:

- Lăng đại ca, huynh không sao à?

Lăng Phong mỉm cười gật đầu, hẳn được biết sau khi mình rơi xuống miệng núi lửa bất luận là Vân Tường hay Lô Trạch Ân đều thể hiện thiện ý rất lớn đối với đám người Khải Ân. Điều này khiến Lăng Phong rất cảm kích. Bây giờ thấy chân tình mà Vân Tường thể hiện, Lăng Phong trong lòng cũng có chút cảm động.

- Hôm đó rõ ràng chúng ta đều nhìn thấy Lăng đại ca huynh...

Vân Tường Phí Lộ lộ vẻ băn khoăn.

Lăng Phong nhướn miệng cười, trả lời qua loa:

- Tu luyện của ta có chút đặc thù nên ngược lại nhân họa đắc phúc.

Sự tồn tại của Thích Thiên Ách không thể lộ cho nhiều người biết. Vân Tường mặc dù có mối quan hệ khá thân cận nhưng cũng không thể toàn tâm toàn ý với hắn như sư tôn Mạch Kha được. Lăng Phong đương nhiên không thể nói rõ sự tình.

Cảm nhận rõ khí tức nguyên lực cường đại trên người Lăng Phong, Vân Tường lộ vẻ ngạc nhiên, vui mừng nói:

- Chúc mừng Lăng đại ca!

Lăng Phong cười cười, vỗ vỗ vai hắn, nét mặt cũng thoáng lộ vài phần kinh ngạc. Khí tức của Vân Tường đã mạnh hơn lần gặp mặt trước rất nhiều, cảm giác chẳng yếu hơn bọn Đồ Long và Tác Luân là mấy, rõ ràng đã đạt tới cửu tinh.

Kết hợp với những gì Hằng Trùng trước đây đã từng nói, Lăng Phong thâm cảm thán, tứ đại vương quốc sở dĩ có được thể lực áp đảo số đông là vì họ có điểm bất phàm! Chỉ trong một thời gian ngắn mà có thể khiến thực lực của đệ tử mình đề thăng nhanh chóng, thủ đoạn kiểu này đúng là kinh thế hãi tục. Xem ra câu nói "có hai Thánh Vực cường giả liền có thể thăng cấp thành vương quốc" lưu truyền trong nội bộ Áo La vẫn chưa thực sự chính xác.

Lăng Phong có thể đoán được, dù bản thân mình có tấn thăng thành thánh vực cường giả thì Tinh Lam công quốc vẫn còn thua xa tứ đại vương quốc, miễn cưỡng chen vào e rằng sau này dẫn tới nhiều hậu họa.

Thấy Lăng Phong và Vân Tường hàn huyên, Tần Chính tỏ vẻ ngạc nhiên. Tên Lăng Phong này sao lại có quan hệ với Vân Mộng vương quốc được? Hừ, không thể mặc kệ cho hắn như vậy được! Với thiên phú của hắn, lại được sự hỗ trợ của hai đại vương quốc, sau này Áo La nói không chừng sẽ lại có thêm một thể lực không chịu để quốc khống chế?

239. Chương 194: Ước Định Thần Chiến Đài.

Ánh mắt Tần Chính lộ ra sát khí nồng đậm. Trước đây đúng là hắn có hứa giúp Tinh Lam Công Quốc đề thăng lên đẳng cấp quốc gia nhưng tiền đề là "Tinh Lam vương quốc", dưới sự khống chế của đế quốc chứ không phải giống như tứ đại vương quốc, chỉ quy thuận trên danh nghĩa!

Không biết Kiều Kiều nói với Phí Lộ điều gì, chỉ thấy nàng quay sang nhìn Nam Hoài Ý khó chịu:

- Nam Hoài công chúa, bây giờ Tinh Lam công quốc do Vân Mộng vương quốc chúng ta đề cử, không biết đã có thể thông qua hay chưa?

Bị nàng hỏi, Nam Hoài Ý mới giật mình hồi phục lại tinh thần, mỉm cười nhìn nàng rồi nói:

- Dù là Vân Mộng vương quốc cộng thêm Thiên Phong vương quốc thì đã sao? Cũng chỉ là hai phiếu, vẫn chưa thể quyết định Tinh Lam công quốc có được tiến nhập Thương Khung Hội Chiến hay không.

Phí Lộ nhíu mày, nộ khí ẩn hiện trên mặt. Nam Hoài Ý nói như vậy rõ ràng là muốn chống lại họ đến cùng. Qui định lựa chọn đội ngũ nào tham gia Thương Khung Hội Chiến sớm đã được định rõ, nếu như có người vi phạm không những bị Võ Thần trách phạt mà thậm chí cả Thú Thần bình nguyên cũng phải ra cường giả truy cứu. Hậu quả nghiêm trọng như vậy ai dám gánh chịu.

- Lộ Lộ, đừng nói nhiều nữa, chuyện này cứ giao cho thái tử điện hạ quyết định.

Vân Tường thản nhiên nói, trực tiếp quăng vấn đề sang cho Tần Chính.

Tần Chính thoáng lộ vẻ phiền não. Trong tình huống này, bất luận hắn ra quyết định thế nào cũng đắc tội với một phía. Ngay cả một thái tử chí tôn như hắn cũng không dám khinh thường, người xấu khó làm a! Linh cơ nhất động, hắn nói với vẻ thành khẩn:

- Trước đây đã từng thương nghị quyền đề danh nằm trong tay tứ đại vương quốc, ta đại diện cho Áo La đế quốc đương nhiên không tiện can thiệp.

Ngừng lại một lúc, hắn nói tiếp:

- Ta thấy chi bằng thế này, chúng ta có thể để cho các vị tham dự hội nghị quyết định, nếu như không có ai không phục Tinh Lam công quốc thì quyết định cho vào danh sách. Nếu như có ý kiến khác thì người đưa ra ý kiến sẽ phải đứng ra khiêu chiến. Hai bên sẽ dùng kết quả tỷ thí để quyết định ai là người giành được phần thưởng cuối cùng. Các vị thấy thế nào?

Phí Lộ và Nam Hoài Ý quay sang nhìn nhau, đồng thanh hô "được" rồi lập tức quay mặt đi, chấp nhận ý kiến này.

- Tốt lắm!

Tần Chính nhìn đám đông, lớn tiếng nói:

- Có ai phản đối chuyện Tinh Lam công quốc tham gia Thương Khung Hội Chiến không?

Mọi người quay sang nhìn nhau, nhất thời không có ai đứng lên. Đây là cuộc chiến giữa tứ đại vương quốc, bọn họ chẳng muốn tự nhiên lại bị lôi vào. Đúng lúc đó, Tây Ân - kẻ lúc này vừa bị làm cho bẽ mặt đứng dậy nói:

- U Sương công quốc ta phản đối.

- Ha ha!

Những tiếng chế giễu ào ào vang lên, lúc này cảnh Tây Ân gần như chết đứng trước sát khí phát ra của Lăng Phong mọi người đều đã nhìn thấy hết nên không khỏi khiến người ta cảm thấy con người này không biết tự lượng sức mình. Ai thắng thần hơn thì cười, nói với người xung quanh:

- Người phản đối phải trực tiếp đối chiến với Tinh Lam công quốc, tên này chắc không đến nỗi vừa khiêu chiến vừa hô cứu mạng đâu nhỉ?

Nghe thấy những lời bình luận này, Tây Ân đỏ mặt tía tai nhưng vẫn mặt dày nói:

- Mọi người đều biết, Thương Khung Hội Chiến không phải là cuộc chiến của một người, quan trọng là phải so sánh được năng lực chiến đấu giữa các đoàn thể. Ta nghi ngờ năng lực đoàn thể của Tinh Lam công quốc!

- Ồ?

Khóe mắt Tần Chính lộ ra một tia quang mang khó hiểu, chậm rãi hỏi lại:

- Vậy ý của ngươi là chỉ tỷ thí đoàn thể chiến?

- Đúng vậy, nhưng đội ngũ của U Sương công quốc ta vẫn chưa đến, nếu như Tinh Lam công quốc không phản đối thì ta hi vọng tỷ thí có thể rời đến ngày kia.

Ý của Tây Ân đã rất rõ ràng đó là không tỷ thí thực lực từng binh sĩ, hay nói cách khác người chỉ huy của hai đội không tỷ thí với nhau. Hành vi yếu kém này càng khiến những tiếng cười chế giễu trở nên lớn hơn!

- Cứ làm theo ý hắn đi.

Lăng Phong nghĩ ngợi đôi chút, đồng ý luôn.

Không biết đội ngũ mà Tây Ân mang đến lần này có gì đặc thù mà hắn tự tin là mình có thể nuốt trọn Tinh Lam công quốc đến vậy.

Nhưng Lăng Phong thì tuyệt đối tin tưởng vào Huyết Sát Vệ nên đương nhiên không từ chối lời khiêu chiến. Nếu chỉ một U Sương công quốc cón con mà đã đối phó không nổi thì sau này sao có thể ứng đối được với cường địch hung hãn hơn?

- Tốt!

Tần Chính lớn tiếng tuyên bố: "Nếu hai bên đều không có ý kiến gì thì cuộc tỷ thí giữa U Sương Công Quốc và Tinh Lam Công Quốc sẽ được cử hành vào chính Ngọ ngày kia tại Thần Chiến Đài!"

Thần Chiến Đài, cái tên này khiến tất cả những người có mặt phải chấn động!

- Vậy còn một danh ngạch nữa thì xử lý thế nào?

Có người thắc mắc.

Tần Chính hướng mắt về phía Nam Hoài Ý và Phí Lộ, rõ ràng tứ đại vương quốc lúc này đã chia thành hai trận doanh. Chỉ cần là người do trận doanh bên này chọn thì trận doanh bên kia lập tức sẽ tìm ra lý do để phản đối. Thực lực hai bên lại ngang nhau, điều này khiến Tần Chính cảm thấy khó xử nhất.

- Tần Thái Tử, ta thấy chi bằng thế này, đã có Tinh Lam công quốc làm tiền lệ thì suất còn lại sao cũng không dùng tỷ thí để quyết định?

Y Liên Nhi cười tủm tỉm nói:

- Lúc đó, đội ngũ nào tự nguyện tham gia thì cứ tự đứng lên, chỉ cần chống đỡ được hết các đội ngũ khác thì giành được một suất. Không biết phương thức này chư vị có thấy công bằng không?

Lăng Phong tâm hạ lẩm nhẩm. Chỉ cần là người có chút kiến thức là có thể phát hiện ra chỗ hiểm độc trong một chiêu này. Nàng ta rõ ràng đang xúi bẩy để các đại đội ngũ tham dự hội nghị chém giết lẫn nhau! Nếu như làm theo ý nàng thì e rằng không ít đội ngũ có mặt ở đây sẽ kết hạ tử thù. Nhưng vì bất hòa chuyện của bọn Lăng Phong nên tứ đại vương quốc không thống nhất được ý kiến. Kết quả là trong sự im lặng khiến tim người ta như muốn ngừng đập, đề nghị của Y Liên Nhi được thông qua.

Kết thúc vấn đề lớn, dạ yến cũng đến lúc tàn. Đám đông từ từ tản ra mang theo một chút mong chờ và hưng phấn.

Trên đường trở về, Vân Tường đuổi theo, nhìn Lăng Phong hỏi với vẻ ngại ngùng:

- Lăng đại ca, có thể nói chuyện một lát không?

- Hừ!

Mặc dù lúc này trong dạ yến cùng nghiêng về một phía với Vân Mộng vương quốc nhưng bây giờ Đồ Long đã đổi sắc mặt, trông mắt không chút khách khí:

- Họ Vân kia, người có âm mưu gì đừng tưởng ta không biết nhé! Nếu người dám chọc gậy bánh xe thì đừng trách Thiên Phong vương quốc ta không khách khí!

Đừng thấy bộ dạng khờ khạo thường ngày của Vân Tường mà tưởng hấn ngốc. Lúc gặp phải việc lớn hẳn liền trở nên không chút hàm hồ, lập tức phản bác:

- Chuyện gì cũng có thứ tự trước sau. Lăng đại ca là ta quen biết trước, dựa vào đâu mà các người dám nói ta chọc gậy bánh xe?

- Hắc, thôi cái trò này đi. Nếu như là các người quen biết trước sao bây giờ mới nhớ ra?

Đồ Long bĩu môi xem thường, nói:

- Hừ, ta nói cho người biết, Lăng lão đại Thiên Phong vương quốc chúng ta chấm chắc rồi! Kẻ nào muốn đụng vào hắn, kẻ đó sẽ trở thành kẻ thù đối địch của Thiên Phong vương quốc!

Vân Tường lộ vẻ giận dữ, quát:

- Người nói nghe thật vô lý, ta cũng không khách khí với người nữa! Đối địch thì đã sao? Vân Mộng vương quốc chúng ta sợ các người chặc?

240. Chương 195: Đại Động Loạn .

- Vậy được, sợ hay không thử là biết liền!

Đồ Long bên cạnh cũng hung hăng quát lớn.

Nhận thấy mùi thuốc súng giữa hai người ngày một nồng đậm, Lăng Phong cũng rất đau đầu, vội vàng xen vào giữa hai người, tách họ ra:

- Rốt cuộc là chuyện gì, hai người cũng phải nói rõ với ta chứ?

Thấy hai tên này giành giật 'quyền sở hữu' mình chẳng khác gì cướp cô dâu, Lăng Phong không còn biết nói gì hơn.

Vẫn còn hùng hổ lườm nguýt nhau, Vân Tường quay sang Lăng Phong nói:

- Lăng đại ca, lần trước ở Vân Mộng Hoang Trạch vì có người quấy rầy nên sư bá chưa kịp nói rõ. Lần này đệ đến Thương Khung Yếu Tắc mặc dù là để tham gia hội chiến nhưng quan trọng hơn vẫn là muốn mời huynh và Khải Ân gia nhập Vân Mộng vương quốc.

- Được lắm!

Đồ Long kêu lên một tiếng, hoàng mang ẩn hiện trong lòng bàn tay.

- Vân Mộng vương quốc các người cũng tham quá đấy. Không chỉ muốn Lăng lão đại mà ngay cả tiểu tử cũng muốn nốt! Hắc, may mà lão tử ra tay sớm, thua Tâm Lôi Băng cho tiểu tử.

Nói đến đây hắn vội vàng lấy tay bịt miệng, bối rối nhìn sang phía Lăng Phong.

Lăng Phong bây giờ đã hiểu sao Đồ Long lại để thua Tâm Lôi Băng dễ dàng đến vậy, quả nhiên đằng sau ẩn giấu không ít âm mưu.

Tựa hồ như sợ Lăng Phong không vui, Đồ Long vội vàng giải thích nói:

- Lăng lão đại, người đừng hiểu lầm! Dù tiểu tử không hề có liên quan đến Thiên Phong vương quốc chúng ta nhưng với tính cách của lão đầu tử nhà ta, nhìn thấy hắn nhất định sẽ thích, trước sau gì cũng tặng Tâm Lôi Băng. Ta chỉ là chuyển giao thay cho ngài ấy thôi.

Hắn lại nói tiếp:

- Tiểu tử đánh thức được địa hệ cự linh, nếu như nói nghiên cứu địa hệ chân võ quyết sâu nhất thì chỉ có Thiên Phong vương quốc chúng ta.

Lăng Phong cuối cùng cũng hiểu ra một chút, không khỏi lắc đầu nói:

- Hai người muốn ta gia nhập vương quốc mà mình đại diện?

Lời mời kiểu này Lôi Trạch Ân cũng đã từng đưa ra, chỉ có điều lần trước quá vội vàng, không kịp nói tỉ mỉ.

Nhưng với lí do thoái thác của Vân Tường, Lăng Phong hiểu ra khá nhiều. Xem ra lần trước sau khi hắn ngã xuống miệng núi lửa Lôi Trạch Ân phát hiện ra thiên phú đặc thù của Khải Ân. Lần này Vân Tường đến có lẽ chủ yếu là muốn mời Khải Ân, nhưng không ngờ mình lại thoát chết nên mới quyết định mời luôn cả mình.

- Không sai.

Cả hai cùng gật đầu xác nhận, nhìn Lăng Phong đầy hi vọng.

- Điều này e rằng khó lòng làm được.

Lăng Phong khéo léo cự tuyệt:

- Ta và Khải Ân chịu ơn Tinh Lam, tất nhiên phải dùng cả đời này để báo đáp Tinh Lam nên không có ý định gia nhập vào thế lực khác.

- Lăng đại ca, huynh đừng hiểu lầm.

Nghe nói vậy, Vân Tường vội vàng giải thích:

- Đệ không hề yêu cầu đại ca huynh phải rời khỏi Tinh Lam công quốc. Chỉ muốn mời huynh đến Vân Mộng tu luyện. Đối với những cao thủ thiên phú siêu quần, bọn đệ sẽ có những cường giả tu vi tinh thâm tiến hành truyền thụ. Lãng đại ca, với tu vi hiện tại của huynh chắc huynh cũng cảm nhận được Thánh Vực vẫn chưa phải là điểm cuối của tu luyện mà vẫn còn cảnh giới cao hơn nữa! Nhưng nếu chỉ muốn dựa vào sự mờ mịt của bản thân thì sẽ phải mất vài trăm năm, thậm chí chưa chắc đã thành công! Nhưng nếu như có cao minh chỉ nhân chỉ điểm, quá trình này sẽ rút ngắn đi không ít, khả năng thành công cũng tăng lên.

Đồ Long vội lần định chen ngang nhưng hẳn thực sự chen không nổi, nhìn đến nổi mặt đỏ bừng. Đợi mãi Vân Tường mới nói xong, hẳn vội vàng phụ họa:

- Đúng, Lãng lão đại, Thiên Phong vương quốc chúng ta cũng có ý đó.

Lãng Phong trong lòng nổi sóng, lời nói của hai người này có chút mập mờ không rõ nhưng Lãng Phong đã phân tích được khá khá thông tin trong đó. Cảnh giới trên Thánh Vực? Đó chẳng phải là Linh Cấp mà Hằng Trùng nhắc đến sao?

Bọn Vân Tường tự tin đưa ra lời hứa như vậy chỉ có một cách lý giải duy nhất là trong nước họ có Linh Cấp cường giả tọa trấn! Nếu không sao có thể giải thích chuyện Lôi Trạch Ân dám tranh phong với đại diện Vệ Dịch của Vô Thần Phong!

Có thể, Linh Cấp cường giả của tứ đại vương quốc không cường hãn bằng Vô Thần Phong nhưng cũng đủ khiến đối phương kiêng nể nên họ mới duy trì được độc lập tương đối. Sau khi suy đoán khá khá thông tin, Lãng Phong càng thấy mình nên cẩn thận hơn. Với tu vi hiện tại của hẳn, nếu như để cuốn vào cuộc chiến giữa các Linh Cấp cường giả thì e rằng sau này có chết cũng chẳng biết vì sao mình chết. Hẳn áy náy nói:

- Chuyện này để ta suy nghĩ cẩn thận rồi trả lời sau nhé.

Vân Tường lộ vẻ chán nản, nói:

- Nếu đã như vậy thì Lãng đại ca quyết định xong rồi nói với đệ. Dù sao Thương Khung Hội Chiến lần này cũng tiến hành trong một thời gian dài. Nếu như đại ca đồng ý, Vân Mộng vương quốc hứa sẽ khai phóng tất cả công pháp cho huynh đọc và phái cao thủ chuyên môn giúp huynh mở rộng kinh nghiệm tu luyện, tuyệt đối không hạn chế nửa phần tự do của huynh! Chỉ cần sau này khi Vân Mộng Vương Quốc gặp nguy hiểm, đại ca huynh có thể đứng ra giúp là được rồi!

Lãng Phong suy nghĩ một lát, gật đầu đáp ứng:

- Được, ta sẽ suy nghĩ thật trọng.

Biết Lãng Phong là người không dễ gì đưa ra lời hứa, Vân Tường yên tâm bái biệt rồi đi.

Đợi Vân Tường đi rồi, Đồ Long ghé sát mặt lại:

- Lãng lão đại, Thiên Phong vương quốc với huynh vọng xuyên thu thủy, mị mị tư chi. Ngài không được nhận lời của tên họ Vân đâu đấy.

Lãng Phong thiếu chút nữa thì lặn ra ngắt. Cái gì gọi là "vọng xuyên thu thủy, mị mị tư chi" (mối mắt chờ trông, đêm ngủ cũng hoài niệm)? Lại nhìn thấy bộ dạng nịnh nọt của đại tinh tinh Đồ Long, Lãng Phong toàn thân ớn lạnh, tròng mắt với hẳn.

- Ta không biết người thua Tâm Lôi Bằng cho Khải Ân là có ý đồ, đây chính là "vọng xuyên thu thủy" của các người sao?

- Hắc hắc!

Đồ Long gãi đầu.

- Tâm Lôi Bằng cứ coi như chút tâm ý của Thiên Phong vương quốc chúng ta. Dù sau này ngài có quyết định gia nhập Vân Mộng vương quốc thì chúng ta cũng không nói hai lời. Chỉ hi vọng Lãng lão đại nể chút tình nghĩa với Thiên Phong vương quốc chúng ta."

Thấy hần cố ý ra vẻ đáng thương, Lăng Phong chỉ biết chán nản lắc đầu. Ai nói tên này là mãng phu, nếu so với đám thanh niên quý tộc vùng về khác hẳn mới là kẻ thông minh thực sự! Không phải có câu "cắn người miệng mềm, bắt người tay ngắn" sao. Đã nhận Tâm Lôi Bằng của người ta rồi, nếu sau này dắt theo Khải Ân sang phe khác e rằng sẽ không khỏi cảm thấy áy náy.

Vân Mộng và Thiên Phong thực lực tương đương, chọn bất cứ nhà nào cũng đắc tội với nhà kia, thật là một cục diện khiến người ta đau đầu.

Lăng Phong đột nhiên nghĩ ra một điều, hiếu kì hỏi:

- Tại sao tứ đại vương quốc các ngươi cứ phải ra sức mời chào vậy?

- Ài

Đồ Long lộ ra một tia chán nản, oán trách nói:

- Đều do Võ Thần Phong hại cả, sau trận khiêu chiến hai mươi lăm năm trước Võ Thần Phong bắt đầu vơ vét cao thủ khắp nơi. Đợi bọn ta kịp phản ứng ra thì bảy tám mươi phần trăm cao thủ nổi tiếng đã bị Võ Thần Phong vét sạch rồi.

Lăng Phong nhất kinh, trước đây bọn Mạch Kha cứ tưởng Thang Thần đi khắp nơi tìm bắt cao thủ vì muốn ngăn chặn họ trở thành ảnh hưởng bất lợi với Võ Thần Phong nhưng bây giờ lại nghe một chân tướng hoàn toàn khác từ miệng Đồ Long. Bọn họ không phải muốn tì cổ những cao thủ đó mà muốn bồi dưỡng họ thành đích hệ của mình!

Khuôn mặt lúc nào cũng hỉ hả của Đồ Long cũng lộ ra một tia ngưng trọng:

- Mấy năm nay bất luận Võ Thần Phong hay tứ đại vương quốc chúng ta đều chú trọng đến việc tìm kiếm cao thủ. Chỉ cần triển lộ tiềm lực là sẽ tận lực mời chào. Tất cả cũng chỉ vì muốn đối phó với đại động loạn!.

- Đại động loạn?

- Đúng vậy!

Đồ Long lộ ra một tia sợ hãi:

- Nghe đồn trước đây không biết bao nhiêu năm, đại lục này vẫn chưa có tên Thần Vãn đại lục. Kết quả không biết xảy ra chuyện gì vô số cao thủ mạnh đến đáng sợ quay sang tàn sát lẫn nhau. Những cao thủ này chỉ cần trở tay là đã có thể xé núi ngăn sông, phi thiên độn địa chuyện gì cũng có thể làm được. Bọn họ được hậu thế tôn xưng là thần. Trong trận chiến đó không biết bao nhiêu vị thần đã ngã xuống, cuối cùng khiến diện mạo của đại lục hoàn toàn băng hoại! Lúc đó mới có một bộ lịch mới chính là Thần Vãn lịch!

Ngừng lại đôi chút, Đồ Long nói tiếp:

- Bây giờ đã là vạn niên của Thần Vãn lịch. Cứ cách một vạn năm đại lục lại nổ ra một lần động loạn. Chỉ còn mười năm nữa là đến lần động loạn tiếp theo, các phương thế lực đều đang thực hiện những trù bị cuối cùng!

Giờ khắc này, Đồ Long như trở thành một vị vu sư của một bộ lạc nguyên thủy trong sơn lâm heo hút, miệng không ngừng thốt ra những lời tiên đoán đáng sợ. Bất luận Lăng Phong hay Đồ Long, sau khi nhắc tới "đại động loạn" đều không còn hứng thú nói chuyện nữa, im lặng cho đến khi về đến trú địa.

Đêm đó, Lăng Phong không tài nào ngủ được, trong đầu toàn là những thông tin mà Đồ Long để lộ ra. Những thông tin này thực sự quá đáng sợ. Con người thực sự có thể sở hữu một luồng sức mạnh đủ để thay đổi diện mạo của cả đại lục sao?

Võ Thần Phong trắng trợn mộ binh, các đại vương quốc đều có quân át chủ bài, Thánh Nữ của Pháp Thần đế quốc đã đến. Những chuyện này sau khi xâu chuỗi lại, Lăng Phong thực sự cảm thấy Đồ Long không hề lừa mình.

Mười năm, chỉ còn lại mười năm. Cái gọi là đại động loạn đó sẽ như thế nào? Là những vị cường giả giống như thần đã ngã xuống đó sẽ lại hưng phong tác lãng sao? Còn những cường giả đã được Võ Thần Phong

chiêu mộ nữa, bọn họ cường đại đến mức nào? Những suy nghĩ này cứ như một tảng đá lớn đè nặng trong tim Lăng Phong, khiến hắn sinh ra một cảm giác ngột ngạt chưa từng có!

...

Ầm!

Một tiếng nổ lớn truyền ra, bên ngoài trú địa, từng khối hoàng quang bạo khai, địa hệ nguyên lực kịch liệt gào thét cuộn cuộn, không khí nhất thời trở nên mờ mịt. Từng mảng lớn cát đá va chạm vào nhau vang lên những tiếng xào xạc. Bụi đất cát đá trong lúc hít thở lọt vào lỗ mũi, trực tiếp chui vào lục phủ ngũ tạng, khiến tim phổi người ta nóng ran đau nhói như bị đang bị vô số lưỡi dao cứa vào.

Hai thân ảnh trắng kiện chợt tách nhau ra, đối phong ở khoảng cách ba bốn trượng!

Đồ Long hung hăng "phì" một tiếng, một khối sa thạch tạp chất lớn chừng nắm tay bị hắn nhổ ra khỏi miệng, nện mạnh xuống đất tạo nên một cái hố nhỏ sâu hoắm như bị tên bắn! Hắn ha ha cười lớn, nói:

- Tiểu tử, ta sớm đã nói rồi, chút tu vi địa hệ của ngươi muốn so tài cao thấp với ta còn kém xa lắm.

Khải Ân đứng trước mặt hắn, lưng nhô cao như một con báo chuẩn bị vồ mồi, lúc nào cũng có thể bạo phát lôi đình nhất kích.

Bị Đồ Long nói móc, biểu tình của hắn vẫn không hề thay đổi:

- Lại lần nữa!

- Dù có thử thêm một trăm lần nữa thì kết quả vẫn vậy! Ngươi không sợ mất mặt thì ta phải sợ gì?

Đồ Long phi thân mà lên, lòng bàn tay truyền ra âm thanh như tiếng tim đập của thai nhi, âm thanh cường kính đến giật mình. Nhất cổ nhất thu, sức mạnh cự đại phá không mà tới trực tiếp nhắm thẳng vào Khải Ân. Dưới chân Khải Ân đột nhiên sinh ra từng đạo nguyên lực ba động như lưu thủy. Hắn điều khiển thủy khí trong thiên địa bốn phương phảng phất tựa như thần nhân đạp sóng mà đi. Mỗi bước đạp xuất dưới chân lại có nguyên lực dâng lên hình liên hoa, cảm giác mỹ diệu vô cùng.

Hai người lại tiếp tục lao vào nhau, tu vi của Khải Ân mặc dù thua xa Đồ Long trừ phi thi triển "Thương Mang Cầu Long Giáo" nếu không căn bản không đủ sức chiến với hắn. Lòng bàn tay Đồ Long đã tràn ngập địa hệ nguyên lực, đang định thi triển nguyên lực ẩn sở trường, dị biến chợt phát sinh!

Khải Ân âm âm lao đến, quyền đầu nhanh chóng tụ tập địa hệ nguyên lực dạng vụ khí. Vụ khí ngưng tụ cực nhanh, huyền hóa thành một hình trái tim thực chất, nhưng kì lạ hơn giữa trái tim nguyên lực lại có hình một con rồng lớn cỡ ngón tay, với những lân tu mờ mờ đang ngẩng đầu nô khiêu!

- Đây là!

Đồ Long kinh ngạc tròn tròn mắt.

Ầm ầm!

Không cho Đồ Long thời gian để suy nghĩ, giao long đột nhiên xé rách tầng chắn bay ra, nguyên lực hình trái tim tứ tán, năng lượng tăng theo cấp số nhân, cuối cùng quần lấy xung quanh giao long lao thẳng về phía Đồ Long! Một tiếng nổ đinh tai vang lên, sóng năng lượng vô hình tứ tán khắp không khí khiến người ta tối sầm mặt mũi như bị giáng cho một chùy cực mạnh. Ngay cả đám Huyết Sát Vệ và Thiên Phong Vệ đang đứng xem cũng phải dạt hết ra.

Trong cảnh hỗn loạn đó, Lăng Phong vẫn thản nhiên đứng im, chỉ có bên cạnh hắn đột nhiên dưng xuất từng đạo kiếm mang. Kiếm mang vận chuyển không ngừng hình thành một tòa phòng ngự tráo xung quanh hắn. Năng lượng trùng kích bên ngoài vừa mới tiếp cận đã bị kiếm mang phá tan.

Chiêu này chính là "phòng ngự kiếm mang tráo" mà Lăng Phong lĩnh ngộ được khi xem Hằng Trùng và Song Dực Oa Hoàng đối quyết.

- Mẹ nó!

Đồ Long nhất thời bị đánh bay, may mà sở trường của hắn là địa hệ nguyên lực, trong các nguyên lực thì địa hệ phòng ngự mạnh nhất. Xung quanh Đồ Long lập tức dựng xuất một khối hoàng mang, hoãn lại phần lớn lực va chạm. Sau đó hắn bò dậy, để nguyên bụi đất trên đầu, nhìn Khải Ân như nhìn quái vật:

- Tiểu tử, chiêu vừa rồi của ngươi là gì?

- Tâm Lôi Cầu Long Băng!

Khải Ân giải thích đơn giản:

- Ta nghĩ cả đêm qua mới ra được chiêu thức này. Dung hợp đơn giản Tâm Lôi Băng và Thương Mang Quyết. Lần đầu sử dụng nên hiệu quả vẫn chưa lý tưởng cho lắm.

Cơ mặt Đồ Long khê giật giật. Hiệu quả không được lý tưởng cho lắm? Vậy thế nào mới là lý tưởng, không lẽ tiên tiểu tử đó muốn chôn sống lão tử mới hài lòng sao?

...

Sáng sớm hôm sau, đã có người tới cửa tìm Lăng Phong.

Lăng Phong cười khổ. Nếu như nói Thương Khung Hội Chiến này ai là người làm hắn đau đầu nhất thì đó chính là Mộc Vũ Lâm.

Rõ ràng, việc hắn là nguyên tố Thiên Hành Giả kiêm Thuật Luyện Sư đã bị cô ta nhìn thấu. Nhưng chẳng hiểu sao đối diện với những tình huống kiểu này, Lăng Phong chẳng có đối sách gì cả. Sau vũ hội kinh thế đêm qua, từ cách xuất thủ của Mộc Vũ Lâm hắn biết dù mình có giở thủ đoạn tàn nhẫn cỡ nào cũng không thể làm được gì người nữ tử thần bí này.

Vì vậy, Lăng Phong đành bắt đắc dĩ nói:

- Mộc cô nương mời đi theo ta.

Đoạn ngừng lại đôi chút, quay sang Lô Sâm dặn dò:

- Nhị sư huynh, phiền huynh trông giùm viện môn, đừng để ai đi vào.

- Yên tâm đi, lão Lục. Ta đảm bảo sẽ không để ai quấy rầy hai người đâu!

Lô Sâm mỉm cười ý nhị, nhìn Mộc Vũ Lâm trêu mếu như đang nhìn "em dâu tương lai".

Hai người Lăng Phong vừa đi khuất, Cảnh Vân liền ghé sát vào vai Lô Sâm, cười nham hiểm:

- Đệ dám cá đây là mối tình đầu của lão Lục, nhị sư huynh, không lẽ huynh không tò mò sao?

Lô Sâm trợn mắt lườm hắn, ra vẻ chính nghĩa:

- Ngươi nghĩ sư huynh ta là người thế nào? Ta đã nhận lời với lão Lục thì nhất định phải làm được!

Lô Sâm lén lút nhìn khắp một lượt xung quanh, thì thầm:

- Nhưng ai trong các ngươi đảm bảo có thể vào được bên trong mà không bị lão Lục phát hiện?

- Ta!

- Để ta!

- Tốt nhất là để ta!

Thấy đám Huyết Sát Vệ hăng hái xung phong, Đồ Long nhủ thầm không biết đây là đám quái vật kiêm tiện nhân gì?

241. Chương 196: Quán Quít Triền Miên.

Trong phòng, Lăng Phong ngồi đối diện với Mộc Vũ Lâm, không khí giữa hai người có vẻ yên ắng. Cuối cùng vẫn là Mộc Vũ Lâm lên tiếng trước:

- Lãng tiên sinh, chắc huynh đang rất tò mò tại sao ta lại phát hiện ra?

Lãng Phong căng cứng hết cả người, hai mày nhíu chặt, lời nói gần như rít qua kẽ răng:

- Không sai!

- Lần trước ở Tinh Lam thành, ta tình cờ phát hiện ra một khối Nặc Thuẫn, tìm hiểu qua nhiều người, ta lên đường đi Đa Bảo Các quyết tâm tìm gặp xem Thuật Luyện Sư sáng chế ra tinh chương này là người như thế nào.

Mộc Vũ Lâm kể lại tỉ mỉ chuyện đi Đa Bảo Các khiêu chiến của mình. Cuối cùng nói:

- Khi nghe tiểu Thuật Luyện Sư đó nói vẫn còn cao thủ lợi hại hơn nữa tồn tại ta đã có ý lưu tâm, sau đó lại được tận mắt chứng kiến sự kì diệu của tinh chương "Thực Cốt Bạo" trong bữa dạ tiệc đó, ta càng thêm xác nhận bên trong Tinh Lam công quốc tồn tại một thuật luyện sư cực kỳ cường đại.

Ngừng lại đôi chút, cô lại nói:

- Sau này qua điều tra ta nhận được tin tức xác nhận chỉ có một người họ Lãng duy nhất là Lãng tiên sinh.

- Nói như vậy trong lòng ta vẫn có chút hoài nghi, nhưng câu trả lời của Lãng tiên sinh ở vũ hội đã khiến ta tin tưởng tuyệt đối.

Nói đến đây, Mộc Vũ Lâm mỉm cười, nụ cười có chút tunh nghịch trẻ con.

Lãng Phong lại cười khổ, hẳn không ngờ chỉ vì một câu nói vô tình của Tiểu Ngã Luân mà khiến Mộc Vũ Lâm chú ý. Bất ngờ hơn cô ta còn tìm đến tận đây và bắt hắn phải trực tiếp làm lộ thân phận của mình trong vũ hội.

- Lãng tiên sinh có thể yên tâm, chuyện này ta đảm bảo chỉ có một mình Vũ Lâm biết, tuyệt đối không nói cho người khác đâu.

Mộc Vũ Lâm trịnh trọng hứa hẹn.

Lãng Phong hơi có chút hoài nghi. Hắn đang nghĩ sau khi biết được thân phận ẩn giấu của mình, rất có thể Mộc Vũ Lâm sẽ làm một việc là thay mặt Võ Thần Phong đưa ra lời mời, hoặc cũng có thể nói, Lãng Phong nghĩ lần này cô ta đến bãi phóng là có mục đích rõ ràng. Không ngờ, Mộc Vũ Lâm lại hoàn toàn không nghĩ vậy. Hắn chau mày hỏi:

- Tại sao?

Lãng Phong không đến nỗi cuồng vọng cho mình là tình thánh xuất thế có thể khiến cho bất cứ nữ tử nào nhìn thấy hắn cũng phải khuynh tâm tương tuyền, cam tâm tình nguyện vì mình làm tất cả. Những chuyện như vậy có lẽ chỉ có trong truyền kì chí dị chứ tuyệt đối không thể là hiện thực.

Mộc Vũ Lâm cười cười, nụ cười có chút tịch liêu và buồn bã như sớm đã đoán ra Lãng Phong sẽ hỏi câu này. Cô thở dài khe khẽ.

Một chút ngân quang ẩn hiện giữa hai chân mày cô, ngân quang ban đầu mới chỉ là một chấm nhỏ, toả ra những đạo ngân ti mỏng manh. Từng vòng ngân ti không ngừng khuếch tán, chớp mắt đã thấy xuất hiện một vòng xoáy ngân quang nhỏ bằng ngón tay giữa trán cô.

Vòng xoáy thoát ẩn thoát hiện, xuy xuy!

- Cái gì?

Lãng Phong đột nhiên đứng bật dậy, kinh ngạc nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Trước mặt Mộc Vũ Lâm bỗng xuất hiện hai luồng cự linh!

Một luồng trong đó hình trúc, dài chừng một trượng rưỡi, "trúc linh" lung linh hữu trí, mỗi một phiến lá đều rất sống động. Giữa thân trúc, thông linh dịch thấu tán phát ra lưu ly bảo quang thất sắc. Còn một luồng cự linh khác là kiếm linh! Dài chừng một trượng, rộng độ nửa ngón tay, nửa trong suốt như lưu dịch, bên trong phân thành hai nửa linh hồn hạch tâm không ngừng xoay tròn như hai con cá âm dương.

Linh hồn song phân!

Thì ra trên thế gian này vẫn còn người giống mình có linh hồn song phân chi thể!

Lăng Phong ngạc nhiên đến nỗi không thốt nổi nên lời.

- Đây là cự linh Lưu Ly Ngọc Trúc và Tụ Oánh Kiếm. Ngay lần đầu tiên nhìn thấy Lăng tiên sinh ta đã cảm thấy kì lạ tại sao linh hồn lại chấn động không yên. Sau đó nhìn thấy kiếm linh mà Lăng tiên sinh thì triển khi đối chiến với Tàn Chính ta cứ nghĩ vì duyên cớ chúng ta cùng có kiếm linh. Bây giờ ta mới biết không phải như vậy.

Mộc Vũ Lâm nhìn Lăng Phong, ánh mắt lộ ra một tia kích động.

- Lăng tiên sinh có lẽ cũng có song sinh cự linh phải không?

Ừng!

Cảm giác như có hàng ngàn hàng vạn tiếng sấm nổ vang trong thức hải Lăng Phong. Bây giờ trong đầu hắn chỉ có duy nhất mấy chữ song sinh cự linh!

Trước đây khi mới ký sinh vào thức hải của Lăng Phong, Sang Sư đã từng nói Lăng Phong là thiên sinh linh hồn song phân chi thể hơn nữa lại khó thức tỉnh cự linh nên chính là người thích hợp với kiếm thai nhất! Sau đó, Lăng Phong cũng hiểu được linh hồn song phân chi thể hiếm có như thế nào. Điều đó có nghĩa thiên sinh linh hồn lực của hắn sẽ mạnh hơn gấp đôi người thường, hơn nữa tốc độ tăng cường niệm thức cũng vượt trội hơn những người khác, có thể nói là thiên sinh thuật luyện sư.

Nhưng bởi vì Lăng Phong trước đây chưa đánh thức được cự linh nên thiên phú siêu cường của hắn vẫn nằm trong trạng thái chưa khai phá.

Nhưng Mộc Vũ Lâm thì không giống vậy, cô không chỉ là linh hồn song phân thể mà thậm chí còn đánh thức được hai đại cự linh! Đơn thuần chỉ nhìn thiên phú thôi đã thấy kinh khủng vô cùng, nếu như không có sự giúp đỡ kiếm thai thì Lăng Phong hoàn toàn không sánh nổi với cô.

Hơn nữa cự linh mà Mộc Vũ Lâm đánh thức được còn có một kiếm linh, điều này có nghĩa "Thánh Vực bình chương" đối với cô mà nói không hề tồn tại, lại cộng thêm các loại năng lực kì diệu của song sinh cự linh, tiền đồ tương lai của Mộc Lâm Sương gần như bất khả hạn lượng!

- Lăng tiên sinh, không biết cự linh còn lại của huynh là gì? Có thể cho Vũ Lâm mở rộng tầm mắt được không?

Sau khi biết được thiên phú mà ẩn giấu của đối phương, Lăng Phong cũng không che giấu gì nữa, thức hải "xuy" một tiếng, kiếm linh và hỏa hệ kiếm nguyên cùng phun ra. Nhưng hắn vẫn có chút bảo lưu nên kiếm nguyên không phóng xuất ra ngoài.

Hai đại cự linh lơ lửng giữa không trung tán phát ra từng trận uy áp khiến Mộc Vũ Lâm cũng phải kinh ngạc. Trên thế gian này có thể gặp được người cứng giống như bản thân đã khó, không ngờ đối phương còn đánh thức được hai đại khí linh! Cô cảm thán:

- Lăng tiên sinh thiên phú quả thực lợi hại, Vũ Lâm ngưỡng mộ vô cùng.

Đột nhiên xảy ra một chuyện vô cùng kì quái. Kiếm linh vừa xuất hiện có vẻ rất hưng phấn. Bay thẳng về phía Tụ Oánh Kiếm như quỷ đói ngàn năm nay. So sánh một cách nghiêm khắc thì kiếm linh còn nhỏ hơn Tụ Oánh Kiếm một chút. Nhưng nó mang theo tất cả khát vọng chi tình cũng như sự mạnh động thanh xuân ngàn năm mới có của một thiếu nam trước một mỹ nữ, bất chấp sự chênh lệch về kích cỡ "vóc dáng", nó vẫn dính chặt lấy Tụ Oánh Kiếm với khí thế áp đảo.

Bất luận là Lăng Phong hay Mộc Vũ Lâm cũng đều không nghĩ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn này. Mộc Vũ Lâm chỉ cảm thấy kiếm linh vừa chạm đến, một luồng khí tức dương quang vô bờ tràn vào cơ thể cô. Khí tức hùng hực khiến toàn thân cô nóng rực. Cô phải hé đôi môi anh đào, kêu lên một tiếng khe khẽ.

Lăng Phong chỉ cảm thấy đầu óc mình như muốn nổ tung, không nghĩ được bất cứ điều gì. Linh hồn của hắn tiếp cận được một linh hồn tươi mới, đậm nhả phương tuyền. Hai luồng linh hồn như nước sữa giao hòa, trong chớp mắt họ đều có chung một cảm giác linh hồn của mình như đang hoà vào làm một.

Không phân ta người, quần quít triền miên.

Tiêu hồn nói không hết, mỹ diệu nói không xong. Cảm giác này khiến Lăng Phong cứ lún sâu vào mãi trong đó, không thể nào dứt ra được.

Thời gian không biết đã qua bao lâu, như kéo dài ngàn năm mà cũng như mới chỉ trong khoảnh khắc. Đột nhiên Mộc Vũ Lâm bừng tỉnh, cô "a" lên một tiếng kinh ngạc rồi vội vã thu lại Lưu Ly Ngọc Trúc và Tụ Oánh Kiếm. Nàng chẳng dám nhìn Lăng Phong thêm một lần nào, cúi đầu hoảng hốt chạy ra ngoài nhanh như một con thỏ.

Lăng Phong cũng lập tức thanh tỉnh, trong nháy mắt, mặt hấn hiện rõ vẻ bối rối vô cùng. Lúc này mình đã làm những gì? Lăng Phong tự thuyết phục mình lúc này chỉ là mơ nhưng một giọng nói trong tim thì không ngừng nhắc nhở hấn đó là thần giao!

Không sai, chính là thần giao. Vì kiếm linh và tụ oánh kiếm đều có song phương linh hồn hạch tâm nên mới quán quýt với nhau như vậy. Kết quả là linh hồn hạch tâm của chúng giao dung với nhau, e rằng dù là phụ thể thể tục cũng không thể làm được như vậy. Khoảnh khắc đó Lăng Phong gần như chiếm hữu toàn bộ linh hồn Mộc Vũ Lâm, chẳng trách sau khi tỉnh lại Mộc Vũ Lâm lại bỏ chạy nhanh đến vậy.

- Đúng là không nên làm như vậy.

Lăng Phong giận dữ quay sang nhìn kiếm linh. Nhưng nếu đổ hết trách nhiệm cho nó thì cũng vô lý, chỉ trách chuyện xảy ra lúc này quá khó hiểu, bất cứ ai cũng không ngờ được

Lăng Phong thu toàn bộ kiếm linh và hoả hệ nguyên kiếm lại vào thức hải, hấn bất ngờ phát hiện ra sau khoảnh khắc "thần giao" ngắn ngủi vừa rồi, niệm thức của hấn cường hoá lên không ít. Bản thân Lăng Phong cũng không khỏi kinh ngạc, chỉ là tương giao ngắn ngủi mà kết quả đã kì diệu đến vậy, vậy nếu thâm nhập sâu hơn thì...

Lăng Phong vội vã gạt ngay suy nghĩ ấy ra khỏi đầu. Mặc dù mới gặp nhau vài lần nhưng hấn cũng đại khái hiểu Mộc Vũ Lâm là một cô gái biết giữ lễ tiết. Chuyện đường đột lúc này e rằng sẽ khiến cô tổn thương nặng nề, vậy mà hấn vẫn còn ý nghĩ dè tiện hạ lưu đó?

242. Chương 197: Viễn Thế Thần Chiến

Cố gắng hồi phục lại tâm trạng, Lăng Phong bước ra khỏi viện và không khỏi ngáy ra trước cảnh một đám huyết sát vệ và thiên phong vệ đen thui đang thò đầu thò cổ vào bên trong viện nhìn ngó với ánh mắt tò mò, mặt đầy vẻ bí ối. Hấn không khỏi nhíu mày:

- Nhị sư huynh, mọi người đang làm gì vậy?

- Ài, lão lục.

Thấy Lăng Phong xuất hiện, Lô Sâm vội vàng cười giả lả, cẩn thận nói:

- Bọn ta giúp đệ trông chừng viện môn, lúc này không xảy ra chuyện gì chứ?

- Không, không có.

Lăng Phong bị hỏi gấp, cuống quýt che giấu. Nếu như bị vị sư huynh bất lương này biết được sự thật thì e rằng sau này khó mà sống nổi.

- Thật là không có?

Lô Sâm hoài nghi nói:

- Lúc này Mộc cô nương mặt mũi đỏ bừng chạy ra ngoài. Thái độ đó rất là không đúng, giống y như bộ dạng của lão lục đệ bây giờ! Đệ chắc là không làm gì cô nương nhà người ta chứ? Lão lục à, ta nói với đệ, chuyện nam nữ phải là hai bên cùng tự nguyện. Dù cổ nương nhà người ta có ý với đệ thì cũng phải để ý từng bước. Cái gọi là...

- Nhị sư huynh, thực sự không có chuyện gì, huynh đừng nhắc đến nữa. Sao đệ có thể làm chuyện gì không đúng chứ?

Lăng Phong mụ mẫm hết cả đầu, chỉ còn thiếu mỗi nước giơ tay thề với trời với đất. Nhưng khi hắn vừa ngẩng lên thì phát hiện ra phía trước là những ánh mắt chờ đợi và tràn đầy hưng phấn. Mặc dù không nói rõ nhưng ánh mắt của mấy tên đó đều đang nói rằng bọn họ không tin!

- Lăng lão đại, ta phục người triệt để rồi.

Đồ Long giơ ngón tay cái, tán dương:

- Có thể theo đuổi được Mộc tiên tử đã là thủ đoạn thần tích rồi. Để Mộc tiên tử chủ động tìm đến tận cửa. Chắc chắn.

Hắn đột nhiên nhảy xổ tới ôm chặt lấy chân Lăng Phong:

- Lăng lão đại, nhận ta làm đồ đệ đi!

Lăng Phong:...

Sáng sớm ngày hôm sau, góc Đông Nam của Thương Khung Yếu Tắc tụ tập một nhóm người lớn. Năm chi quân đội giáp sĩ dày đặc tay cầm đại đao thuần một sắc biến nơi đây thành địa điểm hoàn toàn tách biệt. Bọn họ là quân đội của Áo La đế quốc và tứ đại vương quốc.

Đại đao mà giáp sĩ cầm trên tay có tên "Đoạn Kim" là do quân đội chế thức binh khí. Lưỡi đao và sống đao gần như rộng bằng nhau, nếu nhìn kĩ còn có thể thấy từng tia hàn tinh lấp lánh nơi lưỡi đao, dưới ánh sáng mặt trời, thứ vật chất đó không ngừng toả ra quang mang thất thải. Chỉ có đại gia rèn đúc mới nhận ra đó là "bích vọng kim" hiếm có. Chỉ cần phủ lên một miếng nhỏ như móng tay là có thể nâng giá trị của thứ vũ khí đó lên vài bậc. Mặc dù chưa thể đạt tới tiêu chuẩn thần binh lợi khí nhưng một thứ bán ra cũng có giá hơn hai trăm kim tệ!

Thương Khung Yếu Tắc mấy năm gần đây dù ít trải qua chiến sự nhưng quân đội đang đóng tại đây đã không ít lần đấu với quân đội thú nhân quấy nhiễu, đấu với những thương đội buôn lậu hung tàn, thỉnh thoảng còn chinh thể tổ chức đi Thú Thần bình nguyên lập sát ma thú, tuyệt đối không phải là đám trẻ ranh chưa từng nhìn thấy máu tanh. Chỉ đứng nguyên ở đó thôi đã tạo ra một luồng thiết huyết khí tức khiến người ta tâm thần kích động.

Quân đội giáp sĩ quây thành nửa vòng tròn, đối diện là một khoảng đất trống rộng bề mặt nứt nẻ. Mặc dù hôm nay thời tiết khá mát mẻ nhưng khói xanh không ngừng toả ra trên mảnh đất này. Đường như hỏa diệm đang không ngừng âm ỉ dưới mặt đất. Gió nhẹ thổi, từng mảng bụi lớn bay lên. Nhìn ra xa chỉ thấy mờ mịt một màu, căn bản không phân biệt nổi đông tây nam bắc.

Vụ ảnh lả lướt, men theo dọc ba trăm trượng chiều dài của bãi đất trống nứt nẻ, tiến lên phía trước. Phía cuối là một ngọn núi hình thù kì dị. Chân núi rộng chừng trăm dặm vuông, khí thế hào hùng vô cùng. Lên cao hơn một chút sườn núi bỗng thu lại một vòng, biến thành một hình trụ. Ngọn núi hình trụ đâm thẳng lên trời, đỉnh của nó là một mặt phẳng hình tròn, phóng tầm mắt lên đó có thể thấy chính thể bình diện vô cùng phẳng phiu, như được một vị tượng sư thủ nghệ tuyệt đỉnh tinh tâm mài ra.

Nhìn một cách tổng thể, ngọn núi chẳng khác gì một cây nấm được phóng to lên rất nhiều lần.

Tần Chính, Nam Hoài Ý, Tác Luân, Vân Tường, Phí Lộ lúc này đều đang đứng trên mảnh đất khô nứt giữa đám giáp sĩ. Còn đám thanh niên quý tộc phong lưu dạ yến đêm qua còn cười cười nói nói, hôm nay đã bị không khí đặc mùi sát khí này làm cho cảm như hén, không dám ồn ào nữa.

- Lăng tiên sinh, đội ngũ của Tinh Lam công quốc sao vẫn chưa đến?

Tần Chính nhìn Lăng Phong, mỉm cười hỏi.

Lăng Phong thu lại nhãn thần, nhìn Tần Chính cũng mỉm cười, nụ cười có điều gì đó rất khó hiểu mà nhất thời khiến Tần Chính phải ngáy ra một lúc. Rồi Lăng Phong quay sang U Sương công quốc, liếc sơ qua, lạnh lùng nói:

- Không phải chính ngọ mới bắt đầu sao? Bọn họ chỉ cần chính ngọ đến là được rồi, đối phó với đám rối rứt đây này thì cần gì phải trình trọng đến vậy.

Tây Ân rõ ràng đã nghe thấy câu này, mặt chuyển sang trắng bệch, siết chặt nắm đấm, trong lòng chỉ muốn bóp nát Lăng Phong thành bụi. Nhưng sau khi biết được thực lực của đối phương thậm chí ngay cả ý niệm này hắn cũng không dám nghĩ. Nhưng nhìn về phía đội ngũ sau lưng, Tây Ân lại nghĩ: Cứ hung hăng đi, có U Sương Thiết Kỵ ở đây, lát nữa thôi sẽ khiến cho người biết thế nào là mất mặt!

- Thái tử điện hạ. Không biết Thần Chiến Đài này có lai lịch thế nào? Có thể giải thích cho Lăng mỗ được không?

Lăng Phong không nhìn thấy bóng dáng Mộc Vũ Lâm trong đội ngũ Áo La đế quốc trong lòng không khỏi hiểu kì.

Thầm thở dài khe khẽ. Lăng Phong đến bây giờ cũng không hiểu cảm giác mình dành cho Mộc Vũ Lâm là gì. Nếu nói là yêu thì hai người biết nhau không nhiều, căn bản không thể nói đến thâm tình. Nhưng hai người lại có những tiếp xúc thân mật mà ngay cả những người đang yêu nhau cũng không thể làm được. Câu hỏi này khiến Lăng Phong cảm thấy còn khó hơn chuyện phải đối chiến với Thánh Vực cường giả.

Tần Chính ngạc nhiên hỏi lại:

- Lăng tiên sinh không biết sao?

Hình như câu hỏi của Lăng Phong khiến hắn kinh ngạc lắm, nụ cười giả tạo trên mặt giảm đi không ít. Hắn không giấu nổi sự tự hào trong giọng nói:

- Thần chiến đài là nơi gia sư Võ Thần và thú tôn giả Áo Cổ Tư Đô quyết chiến năm nào!

Lăng Phong thoáng giật mình, kinh ngạc nhìn về phía ngọn kỳ phong hình nấm.

Lúc mới nghe cái tên "Thần Chiến Đài" hắn đã có từng đợt rung động khó hiểu trong lòng. Bây giờ tận mắt chẳng kiến kì phong hình trạng, tâm trạng hắn càng chấn động mạnh hơn. Kỳ phong trước mắt tuyệt đối không phải là tự nhiên mà giống được tạo ra bởi tuyệt đại thần thông gì đó. Nghe Tần Chính nói, không lẽ người thi triển thần thông đó chính là Võ Thần? Ông ta thực sự cường đại đến mức ấy sao?

Bọn Tác Luân nghe Tần Chính nói đến "Võ Thần" mà cũng không khỏi tỏ ra kiêng kị, sợ hãi.

- Năm đó Thần Thú Bình Nguyên và Áo La đế quốc chính chiến không ngừng. Thú Nhân tộc thiên sinh hung hãn, cường giả lại đông nên yếu tắc đã từng bị phá rất nhiều lần. Thánh thảo lại có thú nhân giáp sĩ tấn công vào nội cảnh cướp bóc giết người, dân chúng lâm than không tả. Vì thiên hạ thương sinh kẻ, gia sư ước chiến với cường giả số một Thú Tôn Giả Áo Cổ Tư Đô trên đỉnh núi này!

Tần Chính chỉ về phía ngọn núi:

- Lúc đó ngọn núi vẫn còn có tên Thương Khung Kiếm Phong, hình dạng giống như trường kiếm đâm thẳng lên trời, cao gấp ba lần bây giờ!

Tần Chính hoàn toàn chìm đắm trong câu chuyện của Võ Thần, mặt lộ rõ vẻ kích động:

- Gia sư và Áo Cổ Tư Đô đối phong trên đỉnh Thương Khung Kiếm Phong này bảy ngày bảy đêm, hai người không nói không động, im lặng như khô mộc thiên thạch. Bảy ngày sau, có người truyền thuật lại lúc đó đang là ban đêm, bầu trời đang tối đen như mực, đột nhiên từ đỉnh Kiếm Phong vang lên một tiếng nổ long trời lở đất, tiếp sau đó là vô số quang mang xán lạn!

- Lúc đó người ta cứ tưởng như bầu trời vừa sụp xuống, vô số cực quang phun ra từ Kiếm Phong, còn toàn bộ Thương Khung Yếu Tắc tựa như có một con địa long quần thảo dưới lòng đất. Dư chấn cuộn cuộn từ đỉnh Kiếm Phong vẫn khiến ngũ tinh cường giả đứng cách đó vạn trượng lập tức bất ổn!

Không có ai phụ họa cũng không có ai đặt ra câu hỏi. Ngay cả Vân Tường và Phí Lộ - những người xưa nay luôn có ý chống lại Võ Thần Phong cũng im lặng lắng nghe. Lăng Phong biết, Tần Chính nói vậy chắc cũng có chút khoa trương nhưng tình hình thực tế chắc cũng không khác biệt quá nhiều. Trước đây sư tôn Mạch Kha đã từng tận mắt chứng kiến Bàn Phiên Vân đối quyết với Thang Thần. Kiếm khách cảnh giới "dùng thần ngự kiếm" và Linh Cấp cường giả đối quyết với nhau cũng khiến cho núi đồi non rời y như vậy! Nên có thể dễ dàng tưởng tượng ra đối chiến giữa hai cường giả hạng nhất là như thế nào!

Tinh Thiết kiếm trong tay đột nhiên ông động. Lăng Phong cảm nhận được một tiếng kêu nho nhỏ vang lên từ trong thân kiếm. Ánh mắt ôn nhu của hắn rơi xuống Tinh Thiết kiếm. Lão bằng hữu, người cũng kiếm chế không nổi được nữa phải không? Chỉ một kiếm, sông ngòi ngừng chảy, núi non đổ nát, loại cảnh giới này cũng khiến người hưng phấn sao?

- Sáng sớm hôm sau, khi người ta nhìn thấy Thương Khung Kiếm Phong thì nó đã biến thành bộ dạng như thế này. Còn mặt đất vốn phủ một màu xanh mơn mơn xung quanh thì trở nên vàng úa nứt nẻ, trải qua hàng trăm năm rồi mà cây cỏ vẫn không mọc nổi! Sau chuyện đó, người ta đổi tên ngọn núi thành Thần Chiến Phong để kỉ niệm trận đối quyết kinh thế giữa hai đại cường giả và nơi mà gia sư từng đứng trước đây chính là Thần Chiến Đài bây giờ!

Tần Chính hai mắt sáng rực, chỉ lúc này người ta mới nhìn thấy cảm xúc thuần túy với chân võ đạo cực trí trên người hắn.

Đám đông nhất loạt im lặng, nhìn về phía Thần Chiến Phong với ánh mắt vô cùng khó nói. Lăng Phong thì chăm chú nhìn vào Thần Chiến Đài giữa không trung, liên tưởng về trận thần chiến, một hình ảnh kinh thế xuất hiện trong thức hải hắn:

Tinh tử đương không, y bào phân phát, hai thân ảnh vĩ đại đối chọi khí thế, Kiếm Phong phong thạch dưới chân đã vỡ vụn, hoá thành tro bụi! Lúc này, khí thế đã lên tới đỉnh phong, cả hai người phá không xuất quyền, lực lượng siêu việt vượt xa trí tưởng tượng của mọi người bạo khai. Sức mạnh ngưng luyện tập trung không gì sánh được trù lấp đối phương trong chớp mắt. Dưới lực lượng cường hãn đó, một khoảng phương viên dài dưới chân họ được bảo vệ không chút thương tổn nhưng sườn ngọn Kiếm Phong thì đã bị sức mạnh đó làm cho nổ tung, dư chấn kéo dài hàng ngàn trượng!

Đây là cảnh giới gì chứ!

Lăng Phong thần nhiên nhìn xoáy vào trời cao cố tìm kiếm điều huyền bí ẩn giấu trong những vì sao kia. Một cảm giác hào hùng căng trào trong lồng ngực hắn. Muốn cầu ta thì phải theo ý ta, ngự tinh thiết, phá thương khung.

Đột nhiên hàng tinh quang mang di chuyển vào giữa, chiếu rọi vào phong đài nhẵn như ngọc thạch. Quang mang như mũi tên bắn ra tứ phía khiến người ta cảm thấy trước mắt như đang có từng đợt kim quang như gợn nước.

Tần Chính nhân thần khê ngưng, quả quyết nói lớn:

- Đã tới chính ngọ, mời đội ngũ của hai công quốc tiến lên phía trước!

Đám đông tự động tách ra làm hai. Đội ngũ bên U Sương công quốc của Tây Ân sớm đã chỉnh tề, thu hút ánh nhìn tò mò của không biết bao nhiêu người xung quanh.

Tổng nhân số của họ là bảy mươi sáu người, ai cũng cao lớn khoẻ mạnh, thân dài vai rộng, cơ bắp cuộn cuộn lộ ra như những con mãng xà, khí tức vô cùng áp nhân. Những người này ngoài tim, chỗ kín, rốn là được che chắn cẩn thận ra, những chỗ khác đều để lộ ra ngoài. Từ họ toát ra một luồng khí tức dã tính rất nguyên thủy.

- U Sương công quốc U Sương Thiết Kỵ tập kết hoàn tất.

Tây Ân bước lên trước một bước, có những người này chống lưng cho mình, để khí của hắn cũng tăng lên rất nhiều, quay sang nhìn Lăng Phong với vài phần khiêu khích:

- Mời chiến!

- Lăng tiên sinh...

Tần Chính đang định đặt câu hỏi thì nét mặt đã đông cứng.

Vòng giáp sĩ phòng vệ xung quanh đột nhiên bị hồng một lỗ, rồi một đội ngũ ồn ào lộn xộn đi vào. Những người này có vẻ vẫn chưa ngủ đủ, miệng ngáp không ngừng như vừa mới chui ra từ chăn ấm, phần lớn là đang bị đồng đội xung quanh đẩy lên phía trước, nét mặt mơ mơ hồ hồ. Nhìn lại họ người thì mặc y bào cũ

nát, người thì khoác lễ phục hoa lệ như quý công tử, thậm chí có người còn trực tiếp mặc luôn áo ngủ chạy đến.

Ồ, rốt cục cũng có một tên mặc khải giáp đằng hoàng, nhưng bề mặt khải giáp thì loang loang lỗ lỗ như chỉ cần một nhát cước của lão nông ven đường cũng có thể xuyên thủng.

Đây đây là đội ngũ của nước nào vậy?

- Tránh tránh, mau tránh, nước sôi đây.

Tên thủ lĩnh vừa hô nước sôi nhìn thoáng qua đã biết không phải loại người tử tế, miệng oang oang gạt đám giáp sĩ chặn đường sang một bên.

Người này mặc bộ lễ phục đuôi én thêu tơ vàng chỉ bạc, nhìn chẳng khác gì một tên nhà giàu mới nổi, tay còn cầm một chiếc quạt gấp vừa đi vừa hôn gió, đá lông nheo với những thiếu nữ quý tộc xung quanh khiến các cô kinh hô không ngớt.

Không cần phải giới thiệu nhiều, vị này chính là đại thiếu gia Tát Gia tiếng tăm lẫy lừng của Tinh Lam công quốc. Người đi bên cạnh Tát Gia là Hắc Đình Tư, vẻ mặt nghiêm túc, quân tư nghiêm nghị. Nếu như chỉ cần có vậy đã đủ để coi hắn như một quân nhân rồi. Nghi thái thẳng tắp đủ khiến cho bãi bùn hôi Tát Gia cảm thấy xấu hổ. Nhưng bộ khải giáp trên người hắn lại tàn tạ quá mức cho phép. Loang loang lỗ lỗ dùm đó khắp nơi không biết có đầy được một tắc hay không? Nó khiến hắn giống như một người dân chạy nạn hơn là một quân nhân. Người khác nhìn vào không khỏi cảm thấy buồn cười.

Cuối cùng đám người này cũng bước tới trước mặt Tần chính trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Bọn họ nhún nhún nhử nhử quay sang Lăng Phong hành lễ, tranh nhau kêu lên:

- Giáo quan, Huyết Sát Vệ của Tinh Lam công quốc có mặt.

- Phì!

- Ha ha ha ha!

Đám đông thi nhau cười phá lên.

- Huyết Sát Vệ? Với bộ dạng của họ mà cũng xứng với tên gọi Huyết Sát Vệ sao? Thật đúng là một đám dở hơi!

- Thật đáng tiếc, thuộc hạ của một cường giả phong độ như Lăng Phong lại kém cỏi đến vậy, ài

- Ai bảo Tinh Lam cũng là công quốc như chúng ta chứ, thiếu thôn nhân tài cũng là dễ hiểu thôi.

Vì biểu hiện trong dạ yến của Lăng Phong, đám thanh niên quý tộc có chút mong chờ được nhìn thấy đội ngũ của Tinh Lam công quốc không khỏi cảm thấy thất vọng. Thiên phú "ác khẩu" kìm nén bấy lâu này bây giờ mới có cơ hội được thi triển. Những lời châm chọc nghị luận những tiếng cười chế nhạo như biến thành một cơn sóng lớn nuốt chửng Huyết Sát Vệ!

Trông thấy bộ dạng của Huyết Sát Vệ, quan trị an Đa Lạc Khắc chỉ muốn bật khóc. Đám tổ tông này thực sự ra sao ở đây không có ai hiểu bằng hắn. Một đội ngũ chỉ dựa vào khí thế thôi đã có thể áp chế đội ngũ Thiên Phong Vệ sao là một đám đầu đường xó chợ được? Chỉ cần nhìn biểu hiện cố ý ra vẻ ác hình ác dạng là đủ biết bọn họ lại chuẩn bị hại nhân rồi! Bọn họ biểu hiện càng tồi tệ thì ảnh hưởng ác liệt tạo thành càng lớn.

Đa Lạc Khắc âm thầm cầu nguyện cho U Sương công quốc. Hắn cầu mong sao sau chuyện này, Tần Chính đừng thẩm xét thêm nữa, nếu không tiền đồ của hắn coi như đi tong.

Lần trước khi bẩm báo với Tần Chính chuyện bọn Lăng Phong đã vào Thương Khung Yếu Tắc, Đa Lạc Khắc không nói những gì hắn phát hiện ra. Quan trị an đại nhân cẩn thận phát huy triết học đối nhân xử thế "quân tử phòng thân" của mình, vốn tưởng đưa đám tổ tông này vào trong Thương Khung Yếu Tắc rồi sẽ không còn việc của mình nữa, ai ngờ vẫn còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Tổ tông, gia gia, các người đừng có phá phách nữa.

Đa Lạc Khắc khóc không ra nước mắt.

243. Chương 198: Chấn Kinh Toàn Trường

Lăng Phong trong lòng cũng dở khóc dở cười. Hắn nhìn về phía Kiều Kiều che miệng cười trộm đằng sau Huyết Sát Vệ liền lắc đầu chán nản. Kiểu xuất hiện cực kì thu hút sự chú ý này chính là ý tưởng kì cục mà tiểu nha đầu nghĩ ra hôm qua. Một bộ phận Huyết Sát Vệ là con cháu các đại vương công quý tộc của Tinh Lam Công Quốc, những kẻ sinh hoạt ưu tình, không cần tính đến chuyện sinh kế này sớm đã hình thành thói quen chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn, tiếp xúc với nhau lâu làm cho những huyết sát vệ xuất thân bản hàn cũng bị nhiễm tính, trở thành một đám giống như đúc.

Vừa nghe thấy có trò vui, bọn họ làm sao còn nhớ nổi đạo lý sợ trước ngại sau nữa? Đám tiểu tử vô cùng nhàn rỗi này còn tổ chức một cuộc thi xem ai là người hoá trang phong tao nhất. Có thể nói, Huyết Sát Vệ chẳng coi đội ngũ của U Sương công quốc ra gì mà biến cuộc tỷ thí thành một trò chơi, trò chơi mèo vờn chuột!

Thấy bộ dạng bất kham của Huyết Sát Vệ, ban đầu Tây Ân cảm thấy ngạc nhiên rồi dần ra vẻ mặt đắc ý. Hắn cố nhịn cười quay sang Tần Chính nói:

- Thái Tử điện hạ, trận tỷ thí này U Sương công quốc có lính quân khác.

- Ồ? Là ai?

Tần Chính thoáng nhíu mày, rõ ràng cũng không lường đến.

Từ trong đám quý tộc bước ra một người, bộ tóc vàng kim lấp lánh trong nắng. Hắn trấn định đứng trước Tần Chính, cao giọng nói:

- U Sương công quốc. Á Sát, thủ lĩnh U Sương Thiết Kỳ.”

Trong nháy mắt, thái độ của Huyết Sát Vệ liền thay đổi, phóng thẳng một luồng sát khí nặng nề về phía Á Sát!

Huyết Sát Vệ xuất thân từ Tinh Lam công quốc, Á Sát bây giờ tự xưng là người của U Sương công quốc rõ ràng là chuẩn bị thay đổi chỗ dựa. Một tên phản quốc như vậy bảo sao bọn họ không giận?

Hàn quang ẩn hiện trong mắt Lăng Phong, bây giờ thì hắn đã hiểu dự định của lãnh địa Ai Nặc. Bọn họ vì thảm bại dưới tay Kiều nguyên soái, biết một mình không thể chống lại Tinh Lam công quốc nên mới có quyết định này. Đám liên hiệp với kẻ thù của Tinh Lam công quốc, tên Á Sát này thực sự không thể giữ lại được.

Lăng Phong khoát tay ra hiệu cho phía sau, Huyết Sát Vệ lại hồi phục lại thần thái lười biếng ban đầu.

Tần Chính kinh ngạc nhìn Huyết Sát Vệ. Sát khí trên người họ lúc ẩn lúc hiện khiến hắn cũng cảm thấy cảm giác lúc nảy của mình là sai. Tần Chính gật đầu quay sang hỏi Lăng Phong:

- Lăng tiên sinh, người xem có được hay không?

Tinh Thiết kiếm trong tay Lăng Phong kêu lên hưng phấn, khoé miệng lộ ra một tia cười cổ quái: Á Sát, người đã tự nạp mạng thì cũng đừng trách ta! Hắn chưa kịp phản ứng thì Hoàng Phủ Vân bên cạnh đột nhiên bước ra khỏi đoàn người, kiên định nói:

- Giáo quan, để ta lĩnh đội xuất chiến!

- Cái gì?

Lăng Phong ngạc nhiên, nhìn Hoàng Phủ Vân nghi hoặc.

- Ta muốn xuất chiến!

Hoàng Phủ Vân nhìn Á Sát chằm chằm, ánh mắt tràn ngập sát ý:

- Ta là người thừa kế Tinh Lam công quốc. Đây là trách nhiệm của ta!

Lăng Phong nhìn nàng thật lâu, Hoàng Phủ Vân sau một chút đắn đo cũng đón nhận ánh mắt của hắn không chút do dự với một sự kiên định chưa từng có. Lăng Phong gật gật đầu:

- Ta hiểu rồi, đi đi.

Hoàng Phủ Vân cảm kích nhìn Lăng Phong, bước ra, lớn tiếng nói:

- Tinh Lam công quốc, Hoàng Phủ Vân, lãnh đạo Huyết Sát Vệ!

Lời vừa dứt, những ánh mắt ngạc nhiên lập tức đổ dồn về phía cô. Bọn họ không ngờ một thanh niên yếu ớt có thể bị gió thổi bay bất cứ lúc nào lại người lãnh quân! Lăng Phong đang nghĩ gì vậy? Sao lại phải một người như thế này ra ứng chiến?

Chỉ có ánh mắt Lăng Phong là đầy vẻ tán thưởng. Hắn biết cuối cùng Hoàng Phủ Vân cũng đã bước ra được khỏi những khó khăn tâm lý. Bất luận là vì cái gì khiến nàng có sự thay đổi lớn như vậy, Lăng Phong biết Tinh Lam công quốc sắp tới sẽ có một vị quân chủ vĩ đại từ xưa đến nay chưa từng có! Hắn gọi Hắc Đình Tư, kín đáo nhét vào tay hắn một vật:

- Lát nữa bất luận xảy ra chuyện gì, ta muốn ngươi bảo vệ sự an toàn của hắn!

Nhìn rõ vật trong tay, Hắc Đình Tư lộ vẻ kinh ngạc, nghiêm túc đáp:

- Vâng, giao quan!

Lăng Phong lại quay sang nhìn Khải Ân, huynh đệ hai người không giao lưu ngôn ngữ cũng hiểu được lòng nhau. Khải Ân hiểu hắn định dặn gì, trịnh trọng gật đầu.

Khuôn mặt Á Sát mặt loé lên một tia nanh ác, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Phủ Vân cũng tràn đầy sát ý.

Một người là người thừa kế công quốc, một người là kẻ phản quốc, một cuộc chiến chắc chắn phải có người sinh kẻ tử sắp bắt đầu!

- Quy tắc tỷ thí: Hai bên triển khai hỗn chiến trên Thần Chiến Đài, quyết định thắng thua bằng việc một bên rơi khỏi đài! Có ai còn câu hỏi nào không?

Tần Chính nhìn lướt qua một lượt, thấy Lăng Phong và Tây Ân đều gật đầu, hô lên một tiếng quyết đoán:

- Tỷ thí bắt đầu!

Á Sát dẫn theo U Sương Thiết Kỳ cưỡi ngựa chạy nhanh về phía thần chiến đài. Mặt đất khô nẻ bị vó ngựa rầm rập dẫm lên, bụi bay mù mịt, thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng vút vỡ khe khẽ. Thấy bọn họ chạy thẳng lên đỉnh núi, chớp mắt đã biến thành một chấm nhỏ, động tác đẹp mắt ngoài sức tưởng tượng, đám đông bên dưới không khỏi trầm trồ tán thưởng.

Còn đám Huyết Sát Vệ thì thi nhau rút ra những chiếc khăn tay nhăn nhúm để bịt mũi, hình như bị ngợp bởi bụi khói mà U Sương Thiết Kỳ gây nên.

Tát Gia miệng nhếch lên khinh bỉ:

- Đám ngốc này, chúng tưởng mình là khí sao?

Nói đoạn, một đám Huyết Sát Vệ lại giữ nguyên ác hình ác trạng, chẳng chút quy củ bước tới phía dưới thần chiến đài.

Sau đó, cả bọn nghiêng nghiêng ngả ngả dừng lại.

Trong ánh mắt mặt chờ đợi, hoặc châm chích, hoặc nghi hoặc của đám đông, Vũ Mộ Xuân ngược nhìn lên thần chiến đài đang lơ lửng giữa không trung như một hằng tinh, thật thà nói:

- Chúng ta lên đó kiểu gì, có ai mang theo dây không?

Giữa không gian yên ắng, giọng nói của Vũ Mộ Xuân cứ dội lại không ngừng và đặc biệt rõ ràng. Sau mấy giây đầu im lặng vì bất ngờ, một tràng cười như sấm nổ ra. Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của họ, có người còn trực tiếp châm chọc:

- Tiểu tử, tìm dây làm gì? Nhờ đội ngũ của U Sương công quốc giúp các ngươi leo lên sao?"

Niếp Ngữ hung hăng đập cho Vũ Mộ Xuân một cái vào óc, giận dữ nói:

- Không mang theo dây thì không lên được núi sao? Không nhìn thấy đường đi ở ngay trước mắt người à, còn không tự mình leo lên?

Vũ Mộ Xuân xoa xoa đầu, cười ngốc ngếch, tiến lên phía trước.

Tiếng cười châm chọc càng lớn hơn. Tên đó không nhìn thấy địa thế của Thần Chiến Đài sao? Ngọn núi có hình dáng như chiếc cột trụ trời đó, U Sương Thiết Kỵ cười ngựa phi nước rút mới leo lên được, đám người này định đi bộ lên sao? Họ tưởng mình đang tản bộ à?

Đột nhiên, tiếng cười ầm ầm của bọn họ hoàn toàn biến mất. Cảnh tượng bất ngờ này như một đòn mạnh giáng thẳng vào miệng đám đông. Tiếng cười mà họ đang định bật ra nghẹn lại trong bụng, bọn họ bỗng đứng trở thành một đàn gà mắc tóc, không sao thốt được lên lời.

Trước ánh mắt kinh hãi của họ, Vũ Mộ Xuân cất bước chân đầu tiên, bước thứ hai rồi bước thứ ba. Thân thể của hắn luôn giữ một góc vuông chín mươi độ với sườn núi, cảm giác như hắn đang bước đi trên đường lớn bằng phẳng chứ không phải là một ngọn núi.

Không ai còn dám nói chuyện, ánh mắt chỉ còn lộ duy nhất một loại thần sắc khó tin!

Vũ Mộ Xuân lúc này như đã hoàn toàn thoát khỏi tác dụng của lực hút trái đất, thoải mái nhẹ nhàng từng bước tiếp cận thần chiến đài. Chớp mắt đã thấy hắn đi được hơn trăm trượng!

Có thể đến được Thương Khung yếu tắc đều là đệ ngũ của những thế lực bất phàm. Dù phần lớn là con cháu thế gia nhưng bọn họ đều không phải kẻ ngốc, chỉ cần trí tuệ bình thường một chút đều hiểu, làm được như thế này khó khăn đến mức nào!

Để coi ngọn núi như đường bằng, ngoài việc có sức mạnh cường hãn chống đỡ ra, quan trọng nhất là xương cốt trong người phải phối hợp đến cực điểm. Dù là bất tinh cường giả tinh tu chân lực cũng chưa chắc có được hai điều này. Nếu bây giờ những nhân tài thế này xuất hiện trong tứ đại vương quốc thì sẽ được coi là những nhân tài tuyệt đối và sẽ được chú trọng bồi dưỡng ngay lập tức.

- Bọn thủ hạ dưới tay Lăng Phong đúng là có chút nhân tài!

Nam Hoài Ý phóng ánh mắt lãnh liệt về phía Lăng Phong. Dạ yến hôm trước hắn bị Lăng Phong làm cho mất mặt triệt để nên giờ hận Lăng Phong đến tận xương tận tủy.

Tác Luân chưa thấy Nam Hoài Ý khen ai trước mặt mình bao giờ, thấy vậy lạnh nhạt nói:

- Chỉ một cao thủ thì đã là gì, trong lúc hội chiến còn phải dựa vào...

Hắn đang nói đến đây thì dừng lại, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Sau Vũ Mộ Xuân, Huyết Sát Vệ từng người lười biếng cất bước, nhàn nhã tiến về thần chiến đài. Bọn họ tư thái ung dung, vung tay vung chân một cách nhàn nhã. So với U Sương Thiết Kỵ hùng hục như lửa đốt thì thần thái của họ chẳng khác gì nhân vật thần tiên cười gió đập mây.

- Sao, sao có thể?

Tần Chính mặt mày ngơ ngác.

244. Chương 199: Ta Đoán Là Một Chiêu!

Huyết Sát Vệ lúc này đã đứng hết trên Thần Chiến Đài, vẫn là bộ dạng lười biếng quanh năm không tính ngũ ban đầu nhưng mọi người không còn ai dám nhìn họ với vẻ coi thường nữa!

Bảy mươi hai người ít nhất là bất tinh cường giả, đó là khái niệm gì? Băng Phong thành chỉ có một bất tinh cường giả là Băng Thần Tử mà đã có thể hùng bá một phương đủ thấy cường giả đẳng cấp này hiếm có như thế nào!

Nhưng, thực lực thực sự của Huyết Sát Vệ không đáng sợ như mọi người tưởng tượng. Một vài người trong số họ mặc dù đã vào bất tinh nhưng phần đông vẫn dừng ở cảnh giới thất tinh. Chỉ vì bọn họ tu luyện Vô

Cốt Nhu Thân, xương cốt trong người linh động vô cùng nên mới dễ dàng hoàn thành động tác đi thăng lên núi như vậy.

Từ bên dưới nhìn lên, Thần Chiến Đài chỉ lớn chừng một cái cối xay nhưng trên thực tế cũng phải rộng gần một ngàn thước vuông, diện tích cực rộng. Dù như vậy nhưng khoảng cách còn sót lại giữa hai đội vẫn chẳng còn bao nhiêu. Nhìn Huyết Sát Vệ trước mặt, U Sương Thiết Kỵ không khỏi lộ ra thần sắc ngưng trọng. Huyết Sát Vệ lúc này trong mắt chúng giống như những con chó ngao lưỡi biếng, bây giờ, họ vẫn giữ nguyên vẻ lưỡi biếng ban đầu nhưng là những con hổ đang lim dim sưởi nắng. Lúc nào cũng có thể nhe nanh giơ vuốt xé bọn chúng thành từng mảnh nhỏ.

Đám đông phía dưới nhìn U Sương Thiết Kỵ với vẻ thương hại. Phải đối chiến với một đội quân toàn bát tinh cường giả thì có khác nào cụt ông ăn thạch tín tự tử? Đồng thời họ cũng cảm thấy giận, giận Huyết Sát Vệ vì đã giả ngốc lừa gạt họ nhưng dù có giận thế nào họ cũng không đủ gan tuyên bố ra ngoài miệng, chỉ thỉnh thoảng liếc sang Lăng Phong đầy kính nể.

Một con người đã từng giao thủ với Thánh Vực cường giả không chỉ nắm trong tay vũ kĩ kì thần mà còn có những thủ hạ lợi hại như thế này. Nhìn xung quanh, thế hệ thanh niên bây giờ có ai sánh được với hắn?

Ngay cả Tần Chính ánh mắt còn toát ra vẻ đổ kị không thể chế ngự.

Nam Hoải Ý cảm xúc phức tạp, như giận như phiền mà rõ ràng hơn cả là như mê mẩn?

Nữ nhân vốn là một sinh vật kì lạ. Giữa hận và yêu là một ranh giới vô cùng mỏng manh. Có thể Lăng Phong trong dạ yến hôm đó không giống mọi người, không để ý tới lời mời của nàng nên nàng mới cảm thấy không phục và muốn chinh phục đến cùng. Cuối cùng thì Mộc Vũ Lâm, người hoàn toàn áp đảo nàng ở tất cả mọi phương diện xuất hiện, cùng Lăng Phong khiêu vũ khiến cảm giác chinh phục đó lên tới giới hạn điên cuồng. Cảm giác yêu luôn khiến người ta nhận định không rõ thậm chí ngay cả người trong cuộc cũng thấy mơ màng.

- Kết trận!

Á Sắt hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng khống chế ba động trong lòng.

Sau tiếng hét đó, U Sương Thiết Kỵ đồng thành hừ lên một tiếng. Từ trán chúng lần lượt hiện ra từng con cự linh! Cự linh toàn thân hàn quang tràn ngập, băng khí quang mang khiến không khí xung quanh ngưng kết. Quang mang hằng tinh phản chiếu lên thần chiến đài cũng tăng thêm vài tia hàn khí.

- Là Cự Bắc Hùng Linh! Đám người này là cực Cự Bắc Hùng tộc!

Có người hét lên.

Cự linh vừa xuất hiện. Y phục trên người U Sương Thiết Kỵ đồng loạt nứt ra để lộ cơ thể đầy lông tơ mà nâu. Bây giờ, dù là người nhân thân kém cỏi cũng có thể nhận ra bọn chúng căn bản không phải người mà Thú Nhân tộc!

Hình dáng của Thú Nhân tộc này với Thú Nhân tộc trong tương truyền của loài người hoàn toàn khác nhau. Bọn họ không hôi hám, không góc ghech như những loài dã thú khác mà trí tuệ cũng chẳng thua kém gì loài người. Mạch Kha đã từng nói, rất nhiều thú linh thiên hành giả nếu như truy xét nghiêm ngặt thì trên người họ đúng là có huyết mạch của Thú Nhân tộc.

Đặc trưng thú hoá trên người phần đông thú nhân của thú nhân tộc là không rõ ràng, chỉ có tai, tay chân, bụng và phần kín là còn những dấu hiệu khiến người ta dễ dàng nhận ra được nên vừa nhìn thấy phần tai lộ ra của U Sương Thiết Kỵ còn có ai không rõ nữa? Huống hồ cự linh của tất cả bọn họ đều giống nhau, chuyện này rất ít khi xảy ra ở nhân loại, chỉ có thú nhân tộc mới có thể làm được.

Xuy xuy!

Trong tiếng kinh hô, Cự Bắc Hùng Linh mà U Sương Thiết Kỵ triệu hồi ra hoá khải toàn bộ, tất cả bọn họ đều là trung giai Thiên Hành Giả.

Cự Linh Hóa Khải, cảm ứng với thiên địa nguyên lực của U Sương Thiết Kỵ mạnh thêm mấy phần, mười đầu ngón tay run rẩy điên cuồng, từng tia băng sương vụ khí lượn lờ quyển động trong nguyên lực phong ấn

mà chúng đang nhanh chóng kết thành. U Sương Thiết Kỵ nhanh nhẹn di động thân thể, mỗi người đứng ở một vị trí nhất định. Vị trí mà chúng đứng nhìn thì có vẻ hỗn loạn nhưng trên thực tế đều có huyền cơ, cùng hình thành nên một trận thể cổ quái.

Không khí bập bênh thủy hệ nguyên lực ba động cường liệt, từng đoàn nguyên lực gào rít xoay tròn ngao du trong không trung như những con nộ long. Nguyên lực huyền ảo trong chớp mắt cùng phương vị trạm định dưới chân họ hình thành nên hô ứng kì diệu. Quang mang bạch sắc trào lên từ dưới chân chúng như hải như lãng!

Hoàn cảnh đột biến, sau khi ra sức vận chuyển nguyên lực, nơi mà U Sương Thiết Kỵ dẫm lên dường như không còn là mặt đất nữa mà là đại dương là mặt biển chập trùng. Thủy hệ nguyên lực cuộn cuộn không ngừng lay động không khí. Từ trong không khí bỗng nhiên xuất hiện từng tia quang mang băng lam sắc, quang mang nhanh chóng chồng lên nhau, xoay vòng quanh U Sương Thiết Kỵ.

Một vòng tròn băng lam sắc khép kín hình thành, bao phủ lấy toàn bộ bọn chúng.

- Cực Hàn Băng Vũ!

Nụ cười trên mặt Lô Sâm đã hoàn toàn biến mất, khoé miệng xuất hiện một sự băng lãnh từ xưa đến nay chưa từng có.

- Là cực quyền của tên Thôi Tư Đặc đó...

Lăng Phong hơi nheo mắt, hàn quang ẩn hiện, hắn cũng đang nghĩ tới lai lịch của "Cực Hàn Băng Vũ", hình như nó giống như "Cực Diệu Viêm Trụ" mà sư tôn Mạch Kha giao cho hắn lúc ở Mạt Vân Túc. Cực Hàn Băng Vũ cũng là nguyên lực ẩn phòng ngự, uy lực không hề thua kém Cực Diệu Viêm Trụ!

Hai lưỡng đại tuyệt học này là năm đó Mạch Kha và Thôi Tư Đặc lấy được khi cùng nhau đi thám hiểm. Bởi vì học khác nhau nên chia ra mỗi người giữ một phần, nguyên lực ẩn tuyệt học này gọi là "dưới Thánh Vực không ai phá nổi"! Bởi vậy, Lăng Phong hiểu vì sao U Sương Thiết Kỵ phải dùng đến Cực Bắc Hùng tộc.

Cực Hàn Băng Vũ mặc dù uy lực cường đại nhưng chân nguyên lực cần tiêu hao cũng rất lớn. Cường giả dưới Thánh Vực căn bản không thể gánh nổi. Chỉ có Thiên Hành Giả có thuộc tính cự linh tương đồng, trải qua trường kì thao luyện cuối cùng phối hợp với nguyên trận mới thực luyện được tuyệt học này!

U Sương Thiết Kỵ đều là thủy hệ Thiên Hành Giả nên bọn họ đương nhiên thoả mãn được những điều kiện khắt khe này, nhất là chuyện cả tộc có cùng một cự linh càng khiến uy lực của chiêu này tăng lên không ít. Thấy thanh thể mà chúng thi triển có thể xác nhận bản thân Thôi Tư Đặc cũng chỉ thể này là cùng, thậm chí còn yếu hơn.

Tuyệt học hiệu xưng chung cực phòng ngự dưới Thánh Vực không ai có thể phá nổi rốt cuộc là như thế nào? Lăng Phong không khỏi tiến lên trước một bước.

Tần Chính ha hả cười, cố ý đứng chắn trước mặt Lăng Phong, giả vờ hỏi:

- Lăng tiên sinh cảm thấy đội ngũ của U Sương công quốc thế nào?

Lăng Phong hơi dừng cước bộ, chau mày nhìn hắn, nhãn thần như muốn xuyên thấu Tần Chính.

Với định lực của Tần Chính, nhãn thần này vẫn chưa đủ để hắn cảm thấy hoảng loạn. Sớm đã nghe Tây Ân bí mật báo cáo về kĩ năng của U Sương Thiết Kỵ nên tranh thủ lúc Nam Hoài Ý và Phí Lộ đối phong với nhau, Tần Chính mới ra hiệu cho Tây Ân đứng ra khiêu chiến Tinh Lam!

Vì muốn khiến cho Lăng Phong lạc bại, giảm bớt danh vọng của hắn, Tần Chính cố ý chọn địa điểm đối chiến là Thần Chiến Đài, ưu thế địa lợi kết hợp với năng lực cực hàn băng vũ tuyệt đỉnh phòng ngự, dù có không bị nghiền nát dưới một chiêu thì Tinh Lam chắc chắn cũng lạc bại. Như vậy hắn có thể hả được mối hận trong lòng.

Nhưng khi thực sự phải đối mặt với Lăng Phong, nhìn thấy thần tình trấn định của hắn, Tần Chính cảm thấy kế hoạch của mình hình như có vấn đề.

Còn vấn đề rốt cục nằm ở đâu Tần Chính nghĩ mãi không sao lý giải nổi. Lăng Phong đột nhiên bật cười, nụ cười tràn đầy vẻ thoải mái:

- Thái tử điện hạ, ngài cảm thấy Tinh Lam cần mấy chiêu để đánh bại đội ngũ của U Sương công quốc?

Cần mấy chiêu để đánh bại?

Tần Chính cứ tưởng mình nghe lầm, không lẽ tên Lăng Phong này không biết uy lực của Cực Hàn Băng Vũ sao? Đối diện với Cực Hàn Băng Vũ, Tinh Lam tốt nhất là lập tức chịu thua chứ nói gì đến chuyện muốn giành thắng lợi?

Lăng Phong có vẻ như không chuẩn bị chờ Tần Chính trả lời, chỉ chấp tay sau lưng lạnh lùng nói:

- Ta đoán là một chiêu!

245. Chương 200: Kẻ Nào Dám Đả Thương Huỳnh Đệ Ta, Giết!

"Một chiêu" Giọng nói của Lăng Phong không hề che giấu, trực tiếp thông qua chân lực truyền khắp bốn phương tám hướng. Từ sau khi U Sương Thiết Kỳ thi triển Cực Hàn Băng Vũ, Tây Ân dương dương tự đắc ra mặt nghe vậy cũng phải ngẩn ra, ngơ ngác nhìn về phía Lăng Phong: Hắn nói gì vậy? Một chiêu?

Đám đông đứng xem cũng ngẩn ra, những người có nhãn lực nổi trội đều đã nhận ra uy lực của cực hàn băng vũ. Muốn thắng bởi một chiêu, nếu như lời này không phải Lăng Phong thốt ra thì bọn họ đã lập tức bật cười rồi. Chính vì là Lăng Phong nói nên họ mới không tin nổi những gì mình vừa nghe.

Ngay cả người hiểu rõ thực lực của Huyết Sát Vệ như Đồ Long cũng nhất thời lộ ra ưu sắc, một chiêu, thực sự có thể sao?

Uỳnh!

Giọng nói của Lăng Phong sau khi truyền tới thần chiến đài, Huyết Sát Vệ lập tức biến đổi. Người thì vẫn là con người đó, ngay cả những bộ trang phục quái dị mặc trên người cũng không thay đổi nhưng mọi người đều nhận ra, Huyết Sát Vệ lúc này đã không còn như cũ nữa!

Vô biên vô hạn, sát khí hung dữ mà ra như muốn che kín cả bầu trời, ào ào tràn về phía trước như kinh đào hải lãng. Rõ ràng đang là lúc mặt trời nhô cao, quang mang đại thịnh vậy mà không trung lại xuất hiện một dải hắc khí, nhìn kỹ thì lại thấy hắc khí đó dường như hoàn toàn không tồn tại nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua thôi đã có thể cảm nhận một luồng hàn ý lạnh lẽo.

Huyết Sát Vệ toàn thân phủ một tầng khí tức còn lạnh lẽo hơn cả băng sơn, so với bọn họ, băng sương khí tức mà U Sương Thiết Kỳ triệu hồi ra thật chẳng khác gì trò trẻ con.

Hoàng Phủ Vân cao giọng quát:

- Huyết Sát Vệ, kết Hắc Thủy Huyền Hỏa Phong Ảnh trận!

Bảy mươi hai Huyết Sát Vệ lập tức phân khai. Hoàng bạch hồng ba sắc quang mang phù hiện. Nguyên lực khí tức trên thần chiến đài bỗng nhiên trở nên hỗn loạn. Như bình địa vừa nổi một trận long quyển phong, ba mươi sáu huyết sát vệ như biến thành đồng đen, điên cuồng quyển hút toàn bộ địa thủy hỏa tam hệ nguyên lực!

Trong đó, Khải Ân biểu hiện nổi bật nhất. Chân hắn đạp mạnh xuống đất, từng đường quang mang hoàng sắc như những con cầu long quần lấy thân thể hắn. Ngân hoang quang mang như trọng uyên thủy, so với cầu long hoàng mang lúc đối chiến với Đồ Long còn bức chân hơn. Lân tu hiện lên hoàn toàn, thậm chí sắc thái linh động trong cầu long nhãn mâu cũng xung doanh vài phần.

Bỗng nhiên, U Sương Thiết Kỳ cảm thấy quang tráo của Cực Hàn Băng Vũ xung quanh mình khê lung lay nhưng muốn phân giải thành nguyên lực thuần túy rồi bị đối phương cướp mất. Đám Thiên Hành Giả đã từng trải qua rèn luyện hà khắc của Thú Nhân tộc cũng phải lộ vẻ hoảng sợ!

- Kết trận, giết!

Á Sắt biết chuyện không ổn, tuyệt đối không thể để khí thế của Huyết Sát Vệ tiếp tục tụ thêm nữa nếu không sự tự tin của U Sương Thiết Kỵ sẽ sụp đổ hết! Vì vậy hắn quát lên một tiếng quả quyết, chỉ tay về phía trước.

U Sương Thiết Kỵ rống lên một tiếng sấm sét, song thủ cấp tốc kết thành từng đường nguyên lực ẩn phức tạp. Thủy hệ nguyên lực trong không trung một lần nữa lại kết thành quang tráo lam sắc. Lam sắc quang mang nhất thời mở rộng, chụp lên người bọn chúng, gần như bao phủ phân nửa Thần Chiến Đài!

U Sương Thiết Kỵ như một con cự thú toàn thân bọc đầy lam sắc khải giáp, âm âm lao về phía huyết sát vệ. Còn lúc này, nguyên lực của Huyết Sát Vệ vẫn chưa kết thành, nếu bị nghiền qua thì chắc chắn sẽ rơi khỏi Thần Chiến Đài thảm bại!

Trong nháy mắt, tìm mọi người như muốn nhảy vọt lên cổ họng, dù có bị ánh sáng của hằng quang làm cho nhức mắt thì họ cũng không muốn bỏ lỡ thời khắc này.

Trước từng bước ép sát của U Sương Thiết Kỵ, ba mươi sáu Huyết Sát Vệ chẳng hề động dậy mà cùng đồng đội tiến lên phía trước một cách ăn ý, "bụp" một tiếng thổ khí vang lên. Từng vòng bảo hộ chân lực được tạo ra, xếp chồng lên ở phía trước!

Cực Hàn Băng Vũ chạm vào vòng bảo hộ chân lực, không trung vang lên một tiếng nổ lớn. Năng lượng bạo loạn đối trùng, không khí xung quanh bị ép cực độ ngưng luyện thành từng mũi lợi tiễn, phá không bay ra!

Những tiếng tí tí tràn ngập không gian.

Vòng bảo hộ chân lực rõ ràng không thể địch lại nổi Cực Hàn Băng Vũ. Cực Hàn Băng Vũ chưa chạm vào nhưng chân lực hộ tráo mà Huyết Sát Vệ thi triển đã "bang bang bang bang" nứt gần một nửa. Á Sắt lộ vẻ tàn nhẫn, điên cuồng hét lên:

- Giết, giết hết chúng cho ta!

Ánh mắt U Sương Thiết Kỵ ánh lên một tia huyết sắc. Huyết tính sâu thẳm trong Thú Nhân tộc đang bị kích phát.

Bọn chúng thổ hỏa hỏa, thôi động lam sắc quang tráo tiếp cận từng bước. Từng tầng chân lực hộ tráo bị phá vỡ. Càng lúc càng gần, càng lúc càng gần.

Xuy!

Một đường khí tiễn được ngưng luyện từ năng lượng thành linh bay đến, xuyên thẳng qua tầng vòng bảo hộ chân lực mong manh cuối cùng của Tề Vi Chi.

Không một chút do dự nào, một Huyết Sát Vệ cách đó gần nhất bỗng nhiên nghiêng người, phập một tiếng, khí tiễn găm chặt vào vai phải của hắn, từ vai hắn vang lên những tiếng xương vỡ răng rắc, một khối huyết nhục trùng thiên tạc khối!

Về mặt của Huyết Sát Vệ này vẫn không hề lay động, cánh tay còn lại vẫn giữ về phía trước, một mảnh ngân quang chân lực phun ra, vá lại lỗ thủng trên chân lực hộ tráo! Tư thái ung dung tự tại như người bị thương lúc này căn bản không phải hắn.

Những tiếng hít thở gấp gáp lại vang lên. Một huyết sát vệ làm như vậy còn chưa đủ khiến người khác chấn động, nhưng ngay sau đó những hành động như thế liên tiếp phát sinh, từng Huyết Sát Vệ như những cỗ máy không chút bần khoản, không chút dè dặt giúp những đồng đội đang bố trận chặn đứng từng đòn công kích. Bọn họ rốt cục là đội ngũ gì vậy? Lười nhác như bùn nhão, bạo khởi như sắt thép, lúc giúp đồng đội ngăn trở công kích lại có thể biến thành sắt đá!

Đây thực sự là đội ngũ được cấu thành từ con người sao?

Nam Hoài Ý kinh hãi nhìn về phía Lăng Phong nhưng không đọc ra cảm xúc gì từ khuôn mặt hắn. Đường như hắn chẳng hề quan tâm tới chuyện Huyết Sát Vệ bị thương. Càng quan sát Lăng Phong, Nam Hoài Ý phát hiện mình càng lúc càng lún sâu vào cảm xúc say mê kì lạ.

Chỉ có Lô Sâm đang đứng sau Lăng Phong là nhìn thấy nắm tay Lăng Phong đang siết chặt, các khớp ngón tay chuyển sang màu trắng bệch, huyết dịch thiếu chút nữa là bị sức mạnh cự đại đó làm cho bạo xuất!

- Trận, tập!

Hắc Đình Tư và Tát Gia hét lớn, toàn thân run run, song quyền hướng thẳng lên trời, hồi vãng toàn bộ quang mang trên người họ tụ hợp thành hai quả tiểu quang cầu lớn chừng một nắm tay.

Khải Ân bỗng mở trừng mắt, từ con người vàng rực lưu lộ ra sát ý nồng liệt. Quang mang trụ hình giao long đằng sạ được dựng lên. Long khẩu hé mở, nuốt chửng hai khối quang cầu hồng bạch sắc. Thân rồng được bọc thêm một tầng vụ trạng vân khí, từ trên trời âm âm giáng xuống Cực Hàn Băng Vũ quang tráo!

Giao long chưa tới, khí tức cuồng liệt đã bao trùm bốn phương tám hướng. Luồng áp lực cực đại này như một tảng thiên thạch từ ngoài vũ trụ, bị khí quyển đốt cháy âm ầm rơi xuống. Đám U Sương Thiết Kỵ không kịp trở tay, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi như đang nhìn thấy ngày tận thế.

Ầm!

Giao long tạo ra một khe hở, hồng bạch thanh tam sắc quang mang bạo khai từ khe hở đó. Giao long cũng hoàn toàn tạc nứt ngay sau đó, trong nháy mắt, địa thủy hỏa phong tứ hệ nguyên lực tề tụ, tính hủy diệt của nguồn năng lượng đó cũng tăng lên theo cấp số nhân.

Thần Chiến Đài trở thành trung tâm thái dương, quang mang bạo trưởng!

Không ai nhìn rõ lúc này vừa xảy ra chuyện gì, đợi quang mang tán tẫn hết, đám đông kinh ngạc đến ngây ra. Cái gọi là thánh vực chỉ hạ không ai phá nổi đã hoàn toàn bị...vỡ vụn, hơn một nửa U Sương Thiết Kỵ trực tiếp bị nổ thành huyết vụ!

- Dám dẫm thương huynh đệ của ta, giết!

246. Chương 201: Ta Muốn Trong Tim Người Có Ta .

Khải Ân lạnh lùng thốt ra mấy chữ, ba mươi sáu nguyên tố Thiên Hành Giả lại chia thành hai nửa, thủy hệ Thiên Hành Giả tự động bù lại phần chân lực bị hao tổn của những đồng đội bị thương. Những hỏa hệ Thiên Hành Giả còn lại hai mắt đỏ rực, như một đám hùng sư dữ tợn, giết chết hết những tên U Sương Thiết Kỵ còn lại dưới sự hướng dẫn của Khải Ân.

U Sương Thiết Kỵ thân thể tráng kiện, khí thế hùng hồn vậy mà trước bầy lang sói này cũng không còn đủ sức chống cự. Chưa bao giờ chúng cảm thấy sợ hãi đến thế. Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu chúng bây giờ không phải chống lại mà là chạy trốn!

Chạy, chạy, chạy!

Đáng tiếc, bọn chúng còn chưa kịp chạy khỏi Thần Chiến Đài thì đã bị tiêu diệt toàn bộ. Lúc này mọi người mới biết cơn giận của những Huyết Sát Vệ khi nhìn thấy đồng đội của mình bị thương đáng sợ như thế nào! Chính vì có ba mươi sáu vật chất Thiên Hành Giả đó dùng thân thể của mình chặn lại đòn công kích họ mới kết được nguyên trận. Nhìn thấy huynh đệ của mình vì mình mà bị thương, ai lại không giận chứ!

Mười tươi thắm đẫm Thần Chiến Đài!

Thấy U Sương Thiết Kỵ kêu gào ngã xuống, Tây Ân tim nhỏ máu. Để gom được bảy mươi sáu tên Cực Bắc Hùng tộc, dạy chúng cách nắm bắt Cực Hàn Băng Vũ, U Sương công quốc không biết đã tiêu tốn bao nhiêu tinh lực vật lực. Ngay cả sư phụ Thôi Tư Đặc cũng phải bỏ ra bảo bối quý giá của mình. Vậy mà ở Thương Khung Yếu Tắc, đội ngũ này lại ngã gục ngay trước mặt hắn! Hắn kêu lên một tiếng bi thảm, quý mọp xuống:

- Thái tử điện hạ, cứu mạng, cứu mạng!

Nhìn thấy cảnh tượng kinh nhân vừa rồi, lưỡi của Tần Chính gần như cũng thụt vào trong. Sao lại có thể như vậy được? Đã xảy ra chuyện gì? Sao đội ngũ đó lại có thể bạo phát ra thực lực cường đại như vậy? Thánh Vực, sức mạnh của một kích vừa rồi hoàn toàn đạt tới cảnh giới Thánh Vực, thậm chí còn mạnh hơn cả toàn lực nhất kích của Thánh Vực cường giả bình thường!

Hắn không biết trước đây ở Tinh Lam thành, một kích này của Huyết Sát Vệ còn khiến Kiều Sâm Đặc bị thương, huống hồ nửa năm nay họ còn huyết chiến khổ tu? Nửa năm nay, có được ma hạch gom góp trong cả Tinh Lam để tu luyện cộng thêm những lời dạy dỗ của bọn Mạch Kha trên Nguyên Lực Tháp, tu vi của họ tiến triển rất nhiều, lực công kích thực tế mà mỗi một người bạo phát ra tuyệt đối không thua kém thất tinh cường giả bình thường!

Nhất là nguyên trận sau khi được Cảnh Vân cải thiện, cộng thêm thực lực của Khải Ân ngày càng tăng tiến, uy lực càng thêm hung mãnh! Trừ nhược điểm duy nhất là tốc độ thi triển quá chậm ra, liên thủ của bọn họ thậm chí còn có thể chống lại Thánh Vực cường giả!

Chỉ tiếc là nếu phải đối mặt với Thánh Vực cường giả thật, bọn họ vẫn có thể vì bị Vực Năng hạn chế mà không thể phát huy toàn bộ thực lực của mình. Trước đây khi đối chiến với linh thể khô lồi cũng vậy. May mà U Sương Thiết Kỵ không tạo ra cho họ những khó khăn kiểu đó.

Không chỉ Tần Chính mà tứ đại vương quốc, bao gồm cả Vân Tường và Phí Lộ trong đầu cũng phải xuất hiện một suy nghĩ:

- Đội ngũ này rốt cuộc được luyện ra từ gì?

Bị Tây Ân cầu cứu, Tần Chính nhất thời bối rối, một lúc sau mới hồi thần lại được, trầm giọng quát:

- Lãng tiên sinh, đội ngũ của quý quốc sát lục hữu quân với thủ đoạn huyết tinh như vậy, không lẽ ngài không định ngăn lại sao?

- Hả, cái gì?

Lãng Phong vừa tỉnh lại từ giấc mơ ngọt ngào, trước lời chất vấn của Tần Chính hắn chỉ hỏi lại với thái độ nghi hoặc:

- Thái tử điện hạ, ngài vừa nói gì?

Tần Chính cố nén cơn giận trong lòng, rít qua kẽ răng:

- U Sương công quốc và quý quốc đều là...

- À! Lãng Phong đột nhiên lộ vẻ kinh ngạc, ngắt lời hắn:

- Ý của thái tử điện hạ thì ra là vậy. Vậy để ta bảo bọn họ dừng tay.

Nói đoạn Lãng Phong lại hít một hơi thật sâu, rồi đột nhiên bật cười:

- Hình như không cần ta phải ngăn lại nữa.

Tần Chính vừa quay đầu nhìn, giận đến suýt ngất. Trong lúc hắn đang mãi nói chuyện, đám U Sương Thiết Kỵ còn lại đã bị hỏa hệ thiên hành giả dùng thủ đoạn thiết huyết giết chết toàn bộ! Lãng Phong vừa định lên tiếng nhận lời thì Khải Ân đã thi triển thái nhạc linh kĩ "bùm" một tiếng biến tên U Sương Thiết Kỵ cuối cùng thành huyết mật!

- Người...

Cách làm của Lãng Phong như muốn khiêu khích giới hạn chịu đựng của Tần Chính. Hắn quay sang nhìn Lãng Phong với tất cả phẫn nộ, sát khí cường liệt trên người nhất thời khiến những người xung quanh im bật.

Lãng Phong nét mặt cũng dịu xuống, thản nhiên nói:

- Lúc này trước khi tỷ thí, thái tử điện hạ nói chỉ cần đẩy đôi phương ngã khỏi Thần Chiến Đài là chiến thắng. Nhưng U Sương Thiết Kỵ cứ không chịu xuống, để tỏ lòng kính trọng với những người hiếu chiến không chịu khuất phục như họ, Huyết Sát Vệ không thể không giở thủ đoạn. Kết quả đã như vậy, chắc thái tử điện hạ cũng không trách cứ Tinh Lam chứ?

Những lời này của Lãng Phong khiến đám đông chẳng biết nói gì. Dù là U Sương Thiết Kỵ có muốn rời khỏi Thần Chiến Đài thì đám giết người đó căn bản cũng không cho chúng đi! Trước mặt Huyết Sát Vệ quyết tâm báo thù cho đồng đội, U Sương Thiết Kỵ chạy thoát mạng mới là lạ.

- Giỏi! Tinh Lam công quốc các người giỏi lắm!

Tần Chính nặng nề nói, ai cũng nhận ra sát ý nồng liệt trong ngữ khí của hắn.

Vương giả nhất nộ, thiên lý lưu huyết. Thân là thái tử Áo La đế quốc, quyền thế Tần Chính có trong tay vượt xa tầm tưởng tượng của mọi người. Uy thế đó ngay cả Tinh Lam quân chủ Hoàng Phủ Vân cũng không bằng.

Nếu là người thường e rằng sớm đã bị cơn giận của hắn làm hù cho quỳ rạp xuống đất. Nhưng với một người luôn truy cầu chí cao trên con đường cường giả như Lăng Phong thì khí thế này hoàn toàn không là gì!

Lăng Phong đương nhiên không phải kẻ ngốc, từ chuyện tên ngốc Tây Ân từng bị hắn dọa cho vỡ mật lại vẫn đứng ra khiêu chiến đến chuyện địa điểm tỷ thí có lợi cho đối phương hắn đều nhìn thấy bóng dáng Tần Chính phía sau! Hắn biết Tần Chính có ý chống lại Tinh Lam và hắn. Dù hắn đã nhượng bộ nhưng Tần Chính chẳng hề mấy may để ý tới, vậy thì hắn còn phải nhượng bộ làm gì nữa?

Không khí tranh phong như nham thạch sắp phun trào, khiến người ta cảm thấy ngột thở không chịu nổi. Đột nhiên vang lên một tiếng thét rất lớn:

- Gươm đã! Ta muốn theo nguyên tắc cũ, khiêu chiến với người lãnh đội của các người!

Tiếng thét này có vài phần thâm thiết, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Ngay cả hai kẻ đang định tranh phong cũng phải dừng ngay lại.

Trên Thần Chiến Đài, đối diện với Huyết Sát Vệ trùng trùng sát khí, kẻ sống sót cuối cùng Á Sát hét lên:

- Hoàng Phủ Vân, ngươi là người thừa kế của Tinh Lam công quốc không lẽ cả chút khiêu chiến này cũng không dám nhận sao? Quả nhiên ngươi được thừa kế sự nhu nhược vô năng của Hoàng Phủ vương thất, quân chủ mà tổ tiên ta phụ trợ năm nào chỉ là một kẻ nhu nhược! Một kẻ nhu nhược mà cũng xứng đáng làm ngồi vào vị trí quân chủ sao!

Hắc Đình Tư không hề dao động vì những gì hắn nói, thần tình tức sát, hỏa quang trong tay chỉ chớp bay ra bất cứ lúc nào!

Hoàng Phủ Vân đột nhiên lên tiếng nói:

- Hắc Đình Tư tướng quân gươm đã, ta nhận lời khiêu chiến của hắn.

Hắc Đình Tư nhíu mày, nhìn Hoàng Phủ Vân một cách khó hiểu. Chỉ thấy Hoàng Phủ Vân bước ra khỏi hàng ngũ Huyết Sát Vệ, hướng ánh mắt u tĩnh về phía kẻ thâm hại Á Sát. Thân thể nàng mặc dù gầy yếu nhưng nét mặt nàng lúc này ẩn chứa một sự uy nghiêm khiến người ta không dám nhìn gần!

Nàng nói với vẻ nuối tiếc:

- Năm đó Ai Nặc thân vương trung thành dũng hân, theo tiên tổ chiến đấu lập được không biết bao nhiêu chiến công. Tiên tổ ban cho ngài một khoảng lãnh địa lớn, thân vương từ chối mãi mới nhận. Chuyện danh lợi không hề tồn tại trong trái tim trung thành của thân vương. Không ngờ con cháu của ngài lại là hạng người vong bản!

- Phản quốc câu loạn, mục vô vương kỷ, ngươi hoàn toàn không xứng đối chiến với ta!

Ngữ khí sâm nhiên, toàn thân Hoàng Phủ Vân toát ra vương đạo uy nghiêm nhẹ nhàng. Từng từ từng chữ hùng hồn nghiêm nghị, nét mặt của Á Sát biến rồi lại biến. Cuối cùng Hoàng Phủ Vân quả quyết nói:

- Nể tình huyết mạch của lão thân vương đang chảy trong người ngươi, ta nhận lời ngươi, trận chiến này kẻ nào thiệt mạng kẻ đó phải thuận theo ý trời!

Hắc Đình Tư và Khải Ân quay sang nhìn nhau, cùng lộ vẻ lo lắng, một trái một phải bước tới bên cạnh Hoàng Phủ Vân.

Á Sát vốn tưởng Hoàng Phủ Vân sẽ không nhận lời mình, không ngờ kết quả lại được đúng như ý hắn, không giấu nổi vẻ mừng rỡ:

- Vậy được, nếu như ta thắng các người không được làm khó ta nữa!

Hắn biết dưới sự vi công của Huyết Sát Vệ, dù bản thân có bản lĩnh bằng trời cũng không thể thoát được. Trước cả đám sát thủ không hề giấu giếm sát khí này, căn bản không có ai cầu xin giùm hắn, hi vọng cuối cùng hắn đành đặt hết vào trận tỷ thí với Hoàng Phủ Vân.

Trước đó chẳng ai nghĩ còn xuất hiện cảnh này. Lăng Phong nhú mày, Hoàng Phủ Lập rất yêu thương người vợ đã khuất, lại chỉ có một con gái duy nhất là Hoàng Phủ Vân. Nếu như Hoàng Phủ Vân xảy ra chuyện gì thì lúc trở về hắn biết ăn nói sao với Hoàng Phủ Lập?

Nhưng Lăng Phong không hề có ý định ngăn nàng lại. Từ lúc nàng ngộ ý muốn lĩnh đội lên Thần Chiến Đài, hắn đã thấy được sự biến hóa to lớn trên người nàng. Nàng gái yếu ớt phải gánh quá nhiều trách nhiệm không đáng gánh trên vai cuối cùng cũng thoát khỏi tâm ma, dũng cảm đối mặt với tất cả!

Tang Phi thoáng nhếch mép cười, hắn xuất thân từ quý tộc thế gia chính thống nhất nên không cần bất cứ lời lẽ kịch liệt nào, chỉ cần một biểu tình nhỏ thôi đã khiến người khác cảm thấy khinh miệt:

- Cả hai thầy trò cũng thật giống nhau, vô sỉ chi cực.

Hắn đang nói đến chuyện lần trước ở Đa Bảo Các, Tất Phong thấy không địch nổi liền thủ giữa Kiều Sâm Đặc và Mạch Kha liên khiêu chiến mong thoát mạng, bây giờ Á Sát cũng dùng chính cách đó.

Trên Thần Chiến Đài, Hoàng Phủ Vân lặng lẽ đứng nhìn thiên không. Tất cả mọi người đều tưởng vị quân chủ tương lai của Tinh Lam Công Quốc vì sự phản bội của Ai Nặc lãnh địa mà trở nên kiên cường mà không biết trong lòng nàng đang thầm nghĩ: Sự thúc, người đã nói, chỉ cần ta muốn ta có thể trở lại thân phận nữ nhi, làm Tinh Lam quân chủ, thậm chí làm đế quốc quân chủ, trở thành vị quân chủ từ xưa đến nay chưa từng có trong lịch sử!

Người có lẽ không thích một cô gái chỉ biết nấp sau lưng người, một cô gái không đủ dũng cảm đối diện với bản thân mình đâu nhỉ? Trước đây trong mắt người có phải ta vô dụng lắm không? Cần người chăm sóc, cần người che mưa che gió, lúc người gặp phải nguy hiểm lại chẳng giúp được gì?

Hoàng Phủ Vân nhớ lại lúc Lăng Phong rơi xuống miệng núi lửa, cảm giác bất lực vô cùng ấy, cảm giác đau khổ như xé ruột xé gan ấy, cảm giác hận bản thân mình vì yếu ớt vô lực ấy. Về kiên định trong mắt nàng mỗi lúc một đậm như ngưng kết thành thực chất: Sự thúc, ta sẽ cố gắng, cố gắng không ngừng, cố gắng đến khi nào

Trong tim người có ta!

Ấm!

Khí thế đột nhiên nổ tung, hai kẻ tranh phong là Hoàng Phủ Vân và Á Sát di chuyển cùng một lúc!

Á Sát tay phải rung mạnh, chân lực bạo âm truyền khai, tất cả lỗ chân lông trên cánh tay nở ra trong nháy mắt, khí huyết bốc hơi thành vụ! Huyết vụ lan tràn. Tay hắn không ngừng xoay tròn, tạo nên một lực hút quỷ dị. Cơn lốc xoáy hút tất cả đất đá trên mặt đất, khiến chúng va chạm vào nhau rào rào, như một cơn bạo vũ rơi xuống mặt hồ yên ả, hình trạng đẹp mắt nhưng quỷ dị.

Rồi hắn nghiêng người, tiến lên một bước!

Một bước đó, Á Sát đi được những năm trượng, tay phải vung xuống như roi!

Một "roi" này uy lực tuyệt luân, ẩn chứa chân lực cường hãn. Không khí xuất hiện từng làn bạch tuyến. Đòn tấn công của chiếc roi tay này không thanh không tức, dường như tất cả mọi âm thanh đều đã bị cơn lốc hút hết, tiêu biến vào vô hình.

Cuồng mãnh và yên lặng, hai cảm giác tuyệt đối mâu thuẫn này khiến những kẻ có tu vi thấp cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Chiêu này chính là tuyệt học Huyền Thiên Phệ của Tất Phong!

Á Sát có thể trở thành đồ đệ của Tất Phong, tuyệt đối không chỉ dựa vào thân phận thừa kế thân vương mà quan trọng hơn hắn có thiên phú trác tuyệt. Mặc dù chỉ là thất tinh tu vi nhưng lại có chân võ đạo cảm ngộ vượt xa người thường. Thực lực của hắn tuyệt đối không thua kém bất tinh cường giả!

Đôi mắt với nhất kích cường hãn này, Hoàng Phủ Vân càng trầm tĩnh hơn, vô bi vô hỷ như một đại giác giả. Tay phải cô chậm rãi vẽ một vòng tròn phía trước, qua khung kính đặc biệt đó, những gì đang diễn ra trước mắt như chậm đi mười lần, khiến cô có thể quan sát chi tiết từng hành động.

Một vòng quang quyền thanh sắc được ngưng luyện thành hình sau động tác vừa rồi của cô. Tay trái Hoàng Phủ Vân giơ mạnh ra trước, đánh vào vòng tròn. Việc tay trái với tay phải thực hiện hai hành động tương phản nhau khiến người xem cảm thấy mâu thuẫn chẳng kém gì nhất kích của Á Sắt!

- Tỏa Viên Quyền! Là Tỏa Viên Quyền mật truyền trong hoàng thất Tinh Lam!

Lô Sâm - thành phần hiếu chiếu bạo lực hưng phấn đến đỏ cả mặt.

Lăng Phong thoáng ngạc nhiên, đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Hoàng Phủ Vân đích thân ra tay. Thường ngày Hoàng Phủ Vân cũng tham gia tu luyện với mọi người nhưng vì thân phận của nàng, những chuyện nguy hiểm cả bản không đến lượt nàng ra tay nên rất ít người biết tu vi thực sự của Hoàng Phủ Vân. Với cường độ chân lực này chỉ ít cũng là thất tinh cường giả!

Một tiếng nổ rung trời vang lên, hai cánh tay đối oanh lại cùng nhau không hề hoa giả.

Âm thanh khí bạo cường liệt vang lên. Nhất quyền khí lăng vô hình hoành hướng thoi khai. Không khí giữa hai người bị hút sạch, hình thành nên một mảng chân không. "Xoạt xoạt xoạt" cả Hoàng Phủ Vân và Á Sắt đều không khỏi lùi lại.

Hoàng Phủ Vân cứ mỗi bước lại tiến sâu vào trong Thần Chiến Đài. Sau ba bước, đôi bốt da thú mềm mại dưới chân nàng đột nhiên tạc nứt, ngay cả đôi tất màu trắng cũng rách tung lổ ra đôi chân nhỏ trắng ngần như ngọc.

Một kích này, hai bên coi như thủ hòa.

Không chút do dự, hai người lại bạo khởi. Bịch bịch bịch bịch bịch, trong chớp mắt không biết hai người đã toàn lực xuất ra bao nhiêu quyền. Từng đường bạo âm nổ vang giữa không trung, dù cách xa cả cây số thì những người chứng kiến vẫn cảm thấy tiếng nổ lung bùng bên tai.

Á Sắt đột nhiên bay ngược lại, trán lóe lên một mảng ngân quang.

Cự linh của hắn bay ra trang ngân quang xán lạn. Đó là những bông hoa lớn nhỏ không cành lá, không nhụy hoa, không có rễ chỉ có mấy cánh hoa xòe rộng. Cự linh hoa vừa xuất hiện hắn nhất thời rống lên một tiếng:

- Diên Liên, Thôn Thiên Phệ!

Xuy xuy, cự linh Diên Liên lập tức hợp thể, cánh tay phải của Á Sắt đột nhiên mở ra, tạo thành một cái miệng giậm dữ.

Cái miệng đen xì quỷ dị này hoàn toàn không có nửa phần huyết sắc, bên trong truyền ra nhữn âm thanh dững động nộ trào mớ hồ. Đó cũng là nguyên tố cự linh! Mặc dù dị tượng này không bằng lúc thi triển "Thôn Thiên Phệ" nhưng uy lực cũng kinh nhân vô cùng. Nhất là hình trạng triển lộ của cự linh hợp thể càng khiến người ta tâm kinh đảm chiến!

Hoàng Phủ Vân mới chỉ kịp triệu xuất cự linh hóa thành khải giáp đã bị Á Sắt khóa chặt. Cái miệng lớn đó ngậm chặt hai cánh tay nàng. Chỉ cần bị cắn nhẹ một cái thôi là đã có thể đứt cả cánh tay. Á Sắt nở nụ cười đắc ý, bây giờ thì hắn có thể yên tâm giữ được cái mạng của mình rồi. Hắn hét lớn:

- Ta đã thắng rồi.

- Chưa hẳn.

Hoàng Phủ Vân đột nhiên hét lớn, hoàn toàn không quan tâm đến hai cánh tay của mình. Hai chân vất lại thành một góc kì lạ như hình cây kéo hung hăng tiến về phía trước.

Là kỹ pháp Phong Lôi Giáo của Vô Cốt Nhu Thân.

Á Sắt không ngờ Hoàng Phủ Vân chuyên tu luyện kĩ xảo "Tỏa Viên Quyền" lại xuất hiện một cao thủ dùng chân. Trong lúc không để ý, ngực hắn đã bị hai chân của Hoàng Phủ Vân quét qua.

Hai cẳng chân trắng ngần vô cùng nhanh nhẹn thậm chí còn trùng kích ra từng cơn lốc không khí nhỏ chùng ngón tay cái. "Rầm" một tiếng, không biết Á Sắt đã bị gãy bao nhiêu chiếc xương, tim phổi bị chèn ép vỡ ra thành từng miếng, huyết dịch phun ra không thôi. Thân thể rũ xuống như một miếng giẻ vứt đi.

247. Chương 202: Nhất Kiếm Nhiếp Quần Hùng .

Hoàng Phủ Vân mũi chân khê chuyển, xoay một vòng uyển chuyển như lướt sóng rồi nhẹ nhàng đáp xuống.

Khoảnh khắc lúc nàng thi triển Vô Cốt Nhu Thân, cốt tủy lưu động trong xương như chì nung chảy, khắp nơi trong xương phát sinh một loại biến hóa vi diệu, mật độ tăng lên dày đặc. Với cảnh giới hiện tại của Lăng Phong, nếu như toàn lực vận dụng Vô Cốt Nhu Thân hai chân lập tức trọng đạt ngàn cân. Một khi vận chuyển Phong Lôi Giáo, lực lượng giáo sát nặng tới vạn tấn! Có thể tưởng tượng ra khi bị sức mạnh cường đại đó đánh trúng cơ thể sẽ phải chịu một áp lực như thế nào?

- Rầm!

Trong nháy mắt, phần ngực của Á Sắt khô quắt lại, huyết dịch chảy ra nhuộm thấm cả người, biến hẳn thành một huyết nhân, khí tức thoi thóp.

"Khụ khụ" Á Sắt nhìn Hoàng Phủ Vân oán hận, nhãn thần tràn đầy tuyệt vọng và cừu hận không thể hóa giải. Trừ phi Lăng Phong đồng ý dùng cương khí giúp hắn ổn định thương thể nếu không hắn sẽ chết vì trọng thương.

Hoàng Phủ Vân nhìn lướt qua hắn, nhãn thần có vài phần phức tạp. Hoàng thất sớm đã nhận được mật báo Ai Nặc thân vương vì bị thương trong lúc chiến đấu nên tinh huyết khô cạn, về già mới sinh được một con trai bảo bối là Á Sắt. Nếu Á Sắt hôm nay bỏ mạng thì Ai Nặc thân vương sẽ vì cái chết của con trai mà trở nên điên cuồng, như vậy mối quan hệ giữa Tinh lam và Ai Nặc sẽ không thể cứu vãn!

Hoàng Phủ Vân trầm giọng nói:

- Mặc dù ngươi phản quốc tác loạn, hành vi này dù có giết hàng vạn lần cũng không quá đáng! Nhưng nể tình huyết mạch trong ngươi, ta sẽ cho ngươi mang thi thể ngươi về Ai Nặc.

Về phần nộ trên mặt Á Sắt đột nhiên dịu lại. Hắn lại nhìn về phía Hoàng Phủ Vân, ánh mắt lộ ra một tia điên cuồng quỷ dị:

- E rằng ngươi sẽ không còn cơ hội đó đâu.

Nói đoạn, hắn bóp nát vật gì đó trong tay. Một tiếng nổ lớn vang lên. Hắc vụ đen như mực trào ra từ lòng bàn tay hắn như từng đợt bạc sa. Hắc vụ ngưng kết thành những khối thủy châu nhỏ như ngón tay, thủy châu điên cuồng tụ vào giữa.

Ti ti, thủy châu ép chặt vào nhau hình thành nên một mũi huyền hắc tiễn hình tam giác. Phần đuôi của mũi tên đột nhiên hơi phồng lên mũi tên nhọn hoắt mang lại cho người khác một cảm giác hùng hậu mà bén nhọn. Bên trong mũi tên, vô số hắc vụ điên cuồng va chạm vào nhau, không ngừng huyền hóa ra các loại nguyên trận đồ hình. Những nguyên trận đồ án này cao thủ bình thường chỉ cần nhìn qua đã thấy hoa mắt chóng mặt.

Mũi tên vừa xuất hiện, từng đạo nguyên lực khí tức lập tức tụ lại thành một hình tròn. Không khí xung quanh nhấp nhô như gợn sóng, sóng nước nhấp nhô không ngừng, xuyên nhanh qua không khí tạo nên những bạo âm liên hoàn. Huyền hắc tiễn hùng hổ bay đến, nhắm thẳng vào ngực Hoàng Phủ Vân.

- Ngươi đi chết cùng ta đi!

Á Sắt điên cuồng hét lên:

- Hắc Dịch Liệt Kim Tiễn!

Á Sắt vốn tưởng chỉ cần đánh bại Hoàng Phủ Vân rồi chạy thoát thân, vào khoảnh khắc cuối cùng khi cảm thấy mình chắc chắn phải chết đã dùng tới sát chiêu cuối cùng!

Hoàng Phủ Vân vừa nhận thấy sự xuất hiện của mũi tên, một luồng sức mạnh cường đại lập tức khóa chặt lấy nàng, trong nháy mắt nàng muốn động một ngón tay cũng khó! Dị trạng này chỉ có "vực" phương mới làm được. Một kích Hắc Dịch Liệt Kim Tiên uy lực thậm chí còn hơn cả công kích của Thánh Vực cường giả!

Không thể tránh né!

Hoàng Phủ Vân không thể làm gì hơn ngoài trơ mắt đứng nhìn mũi tên nhắm thẳng vào tim mình, một khi bị bắn trúng, kết cục duy nhất chỉ có thể là thân tử hồn tiêu.

Đột nhiên, Hắc Đình Tư hét lên một tiếng:

- Quân phản quốc, người dám!

Hỏa hệ nguyên lực trên ngón tay hắn cuồn cuộn. Hắn bóp vỡ pháp ấn Phong Viêm Dung Nhị Thập Thất Dung Hỏa mà Lăng Phong giao cho hắn. Một khối hỏa cầu bay ra, bay đến giữa không trung thì nhanh chóng tụ hợp lại dưới tác dụng của nguyên trận hình vòng xoáy rồi đồng thời ngưng luyện thành một mũi tên.

Mũi tên thuần một màu ngọc bích như nền trời, lam quang trong suốt, bên trong có vô số bí văn lưu chuyển. Bí văn kiến thành những nguyên trận nhỏ xíu tinh xảo. Nếu quan sát cẩn thận sẽ thấy chúng giống nhau vô cùng, thậm chí có thể nói là giống nhau như đúc!

Hai mũi tên chạm mạnh vào nhau, Hắc Dịch Liệt Kim Tiên hơi dừng lại đôi chút rồi lại cuồn cuộn mãnh vô bì xé mũi tên thuần bích ra làm hai nửa. Hỏa hệ nguyên lực nổ tung lập tức trào ra, khắp nơi đều là nguyên lực như nước bị bốc hơi, nhuộm không gian thành một màu bích lam.

Hỏa hệ nguyên lực nóng bỏng bạo phát ở cự ly gần. Á Sắt chẳng kịp kêu lên một tiếng đã bị thiêu thành tro bụi.

Mạch Kha quả không hổ danh là cửu tinh đỉnh phong nguyên tổ Thiên Hành Giả. Uy lực của pháp ấn mà hắn ngưng luyện mặc dù yếu hơn của đối phương nhưng hỏa hệ nguyên lực vẫn ngăn huyền hắc tiễn lại đôi chút, hỏa hệ nguyên lực không yếu đi mà quang mang của huyền hắc tiễn lại yếu đi không ít.

Tranh thủ cơ hội, Khải Ân lao ra đứng chặn trước mặt Hoàng Phủ Vân!

Phập!

Huyền hắc tiễn cắm ngập vào cánh tay Khải Ân, thủy hệ nguyên lực cường hãn bạo phát. Tiếng kim thiết giao minh vang lên lạnh lạnh. Chỉ nghe thấy một loạt những tiếng âm âm, rồi bụng cánh tay vị xé rách toang.

Một đường huyết tiễn phun ra giữa không trung!

Dùng thân ngăn cản, một kích cuồn cuộn vô bì cuối cùng cũng bị ngăn lại!

Trong đám người quan chiến, Đồ Long quay sang nhìn Tác Luân, nhấn mạnh từng chữ:

- Hắc Dịch Liệt Kim Tiên của Hắc Thủy Chân Pháp?"

Hắc Đàm U Tôn là thủy hệ thiên hành giả, nổi danh đại lục với "Hắc Thủy Chân Pháp". Trong đó người ta quen thuộc nhất chính là nguyên lực ẩn Hắc Dịch Liệt Kim Tiên trong Hắc Thủy Chân Pháp! Tứ đại nguyên lực địa thủy hỏa phong có các hình thức biểu hiện khác nhau. Ví dụ nói phong nguyên lực có thể hình thành lôi điện, còn "hắc thủy" thuộc về một loại nguyên lực thủy hệ, ngoài tính âm nhu ra còn ẩn hàm bạo liệt, uy lực tuyệt luân, chỉ có Hắc Đàm U Tôn mới nắm bắt được. Những hình thức nguyên lực này được gọi là "biến dị nguyên lực."

Không hề nghi ngờ, pháp ấn bao hàm một đòn công kích Hắc Dịch Liệt Kim Tiên, một thứ quý trọng như thế này chỉ có Tác Luân mới đưa được cho Á Sắt.

Một luồng nhân thần như kinh điện hướng về phía Tác Luân, nhân thần tràn ngập sát cơ nồng liệt khiến người ta ớn lạnh.

Chủ nhân của nhân thần này chính là Lăng Phong!

Thấy Lăng Phong nhìn sang, Tác Luân giật nảy mình, cảm giác mình như con mồi đang bị một con sư tử đực rình mò vậy. Một luồng khí thể ẩn hàm vô tận huyết sát như núi cao sóng lớn ầm ầm đổ xuống. Trước luồng khí thể cường đại này, hắn cũng muốn lùi bước nhưng lại lập tức nghĩ ra lúc này lùi bước thì yếu hèn quá nên trừng mắt giận dữ, nhìn lên Thần Chiến Đài, nói:

- Đúng là đồ ngốc, cầm cứ tinh pháp ẩn rồi mà không đối phó được với một người của công quốc, lãng phí bảo bối của ta!

Tác Luân cố ý nhấn mạnh vào hai chữ "công quốc", ngữ khí đầy vẻ khiêu khích, khinh miệt. Từng khối huyền hắc sắc thủy châu nhanh chóng xuất hiện xung quanh hắn, vờn quanh tạo thành một nguyên trận đồ hình vi diệu.

Vô số nhân thần dừng lại ở chỗ Lăng Phong. Tần Chính nhân thần khó đoán, ngón tay bắn ra như bay, từng tia sát khí mật mờ ba động dào dạt. Càng cảm nhận được tốc độ trưởng thành đáng sợ của Lăng Phong, hắn càng muốn giết Lăng Phong sớm hơn!

Phí Ân đứng sau Tần Chính bên cạnh bắt đầu xuất hiện những viên thủy lam sắc tinh cầu. Tinh cầu truyền vận chậm rãi, mơ hồ nhưng lại ngấm thẳng vào Lăng Phong!

Đáy mắt Nam Hoài Ý không giấu nổi một tia phức tạp, thanh sắc toàn phong xoáy tít điên cuồng trong lòng bàn tay cô gào thét không ngừng.

Giết! Giết! Giết! Giết!

Bốn đường băng đao tràn đầy sát ý điên cuồng bay ra!

Lăng Phong phàm có dị động, nghênh tiếp hắn sẽ là một kích của liên thủ tứ đại thanh niên kiệt xuất trong cảnh nội Áo La Đế Quốc! Còn nếu rút lui, thanh vọng sẽ rớt ngàn trượng, hổ thẹn với thế nhân vô cùng!

Tiến. Hay là lui?.

Bùm!

Bỗng chốc, dưới chân Lăng Phong như có hàng ngàn vạn tấn thuốc nổ đồng thời bạo khai. Lầy chân hắn làm trung tâm, từng đạo thanh sắc điện quang "vù vù" tác hưởng, huyền hắc ba động như tiền như triều phong phún dũng mà ra.

Tần Chính đứng ở ngay phía trước phát hiện ra chân lực có chút hoảng động bất ổn vội vàng liên chuyển mạch luân, ổn định chân lực toàn thân, điên cuồng hét lên:

- Lăng Phong, ngươi mượn cơ giết chết mình hữu, tội ác này Áo La đế quốc chúng ta không thể nào dung tha!

Thiên Chu huyền binh điên cuồng vũ động. Quang thải màu lam nồng đậm phá không tề minh, cắt ra từng đạo đao nhận màu thủy lam trong không khí, cuối cùng đột nhiên thu lại, tụ thành một chiếc roi dài lớn bằng cánh tay trẻ em, vụt mạnh về phía Lăng Phong!

Lăng Phong không nói nửa lời, Tinh Thiết kiếm trong tay bắn tới, một kiếm đâm ra mang lại cho những người xung quanh cảm giác như thiên địa phá toái. Từng mảng thiên địa hóa thành lưu dịch ngưng tụ vào Tinh Thiết kiếm. Tinh Thiết kiếm nặng nề áp xuống. Bùm! Không hề màu mè, điểm quan trọng của cảnh giới kiếm thuật một kích này chính là sức mạnh, kiếm thể trầm trọng như cột trụ trời đổ xuống, áp lực cực đại bảo phủ không gian nửa trượng vuông khiến người ta cảm thấy bất lực. Tần Chính lộ vẻ kinh ngạc, cự lực dội vào Thiên Chu, vang lên một tiếng "bùm", lực dội đó khiến hắn bị đánh bật, hai chân vùi sâu xuống đất.

Thân thể Lăng Phong chỉ hơi hoảng động, cước chưởng tả chuyển hữu thác, xoay tròn theo hướng ngược chiều kim đồng hồ. Rồi hắn nghiêng người, bắn mạnh về phía trước như tiền ngư phá lãng. Không khí xung quanh người hắn bị xé rách một đường, từng dải bạch quang như sao sáng lấp lánh.

Phí Ân bạo rống lên một tiếng, hàng trăm viên tinh cầu thủy lam sắc điên cuồng bắn về phía Lăng Phong. Bỗng nhiên một cảnh tượng vô cùng quỷ dị hiện ra, không gian xung quanh Lăng Phong như bị hoàn toàn

vận xoắn. Tinh cầu chỉ mới tiếp cận đến gần ba tấc là bị một sức mạnh cổ quái chặn lại rồi quái lực quyền động, bắn hết tinh cầu trở về.

Đầu Chuyển Tinh Di!

Phí Ân "A" lên một tiếng thảm thiết, hàng trăm viên tinh cầu bạo khai trên người hắn. Lực nổ cường kính đánh hắn bay ra xa, mùi cháy khét bốc lên nồng nặc.

Tác Luân từ lâu đã chuẩn bị sẵn một kích chờ Lăng Phong. Từng viên huyền hắc thủy châu nổi lên xung quang hắn, tụ hợp thành Hắc Dịch Liệt Kim Tiễn, mũi tên như điện đâm thẳng về phía Lăng Phong!

Nam Hoài Ý kêu lên một tiếng yêu kiều " Tồn Phong Chưởng!" Từng luồng cuồng phong thanh sắc xoay vòng trong lòng bàn tay, nhìn sơ qua giống như những cơn xoáy nhỏ mang theo toàn bộ sức mạnh đội thẳng vào ngực Lăng Phong.

- Huyền Kính Băng Phong trong Nguyên Mạch Thuật! Tần Chính rống lên một tiếng, nhảy lên khỏi mặt đất. Thủy lam sắc huyền binh Chu Vồng (mạng nhện) đại trưởng chụp tới sau lưng Lăng Phong. Huyền binh chưa tới, sức mạnh truyền chí đã khiến không khí xung quanh biến thành dịch thể keo dính, lực dính này đủ sức kéo đổ cả một ngọn núi!

Chân nguyên lực cường hãn và chân lực ba động khóa chặt lấy thân thể Lăng Phong. Ba người này vì tham gia Thương Khung Hội Chiến đã được cường giả ẩn thế của các nước dốc lòng chỉ đạo. Mặc dù vẫn chưa phải Thánh Vực nhưng tu vi đã gần tiếp cận đến vô hạn! Hiệu quả của đòn liên thủ giáp công này chẳng hề thua kém toàn lực nhất kích của Thánh Vực cường giả!

Đòn công kích này nếu so với linh thể khô lồi còn mạnh hơn nửa phần. Dù Kiều Sâm Đặc có ở đây cũng không thể chống lại được! Năng lượng ba động cường liệt ngưng kết một góc không gian. Dưới sự ngưng tụ cực độ của năng lượng, linh hồn cũng sản sinh ra nhưng uy áp nặng nề.

Ba đại cao thủ liên thủ tấn công, Lăng Phong nguy trong sớm tối!

Dù vậy, thần tình của Lăng Phong vẫn không hề thay đổi. Hắn đột nhiên tiến vào một cảnh giới thần diệu vô bờ. Trong lòng vô bi vô hỷ vô ưu vô phiền, thế giới như biến thành một mảng mệnh mông, tất cả công kích đều biến thành năng lượng ba động thuần túy. Tất cả quý tiện, công kích, sinh tử đều không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn.

Trong mắt, trong tâm, trong niệm thức của hắn chỉ có một mục tiêu duy nhất.

Xuy xuy xuy xuy xuy, một trăm linh tám đạo kiếm mang dài gần hai trượng chằng chịt xung quanh Lăng Phong hình thành nhất kiếm quang trảo bao bọc hắn vào trong.

Thiên Chu binh huyền tới!

Lực dính nặng nề quấn chặt lấy kiếm mang quang trảo. Kiếm mang trảo run run từng trận điên cuồng. Xoạt xoạt xoạt xoạt, từng đường kiếm mang bị kéo ra, phá vỡ thành những kiếm khí nguyên thủy nhất. Tần Chính mừng rơn, Chu Vồng đại trưởng chụp xuống lưng Lăng Phong. Mắt đã nhìn thấy huyền binh chỉ còn cách Lăng Phong ba tấc, đột nhiên trước mặt Lăng Phong, kiếm mang hoàn toàn tán khai, xê dịch dồn lại hết sau lưng hắn.

Ầm!

Chiêu này mặc dù ngăn được đòn công kích của Tần Chính nhưng môn hộ trước mặt Lăng Phong đã hở. Hắc Dịch Liệt Kim Tiễn phá không bay tới, một không khí thông đạo trực tiếp mở thẳng đến tim Lăng Phong. Nếu như trúng phải đòn này, Lăng Phong sẽ thân vẫn hồn tiêu!

Như đạo trên chín tầng trời, từng tràng long ngâm bay ra từ Tinh Thiết kiếm trong tay Lăng Phong. Một đạo kiếm mang lấp lánh tinh tử quang mang bay ra, xung quanh kiếm mang còn có những vầng năng lượng xoắn ốc chói mắt, đó chính là Xích Luyện cương khí!

Lăng Phong đột nhiên buông Tinh Thiết kiếm. Tinh Thiết kiếm ngênh đón Hắc Dịch Liệt Kim Tiễn như có thần linh. Cả hai va chạm với nhau, Hắc Dịch Liệt Kim Tiễn bị sức mạnh cuồng mãnh xé toang.

Ánh mắt Nam Hoài Ý lóe lên một tia say mê điên cuồng, tay không khỏi run rẩy, uy lực của Tồn Phong Chuông ẩn bên tay trái Lăng Phong cũng giảm đi ba phần. Một lực xé cực lớn truyền ra. Tay trái Lăng Phong run lên, từng mảng huyết nhục lớn bé xé vụn lộ ra phần xương trắng hếu bên trong!

Lăng Phong chẳng thêm để ý đến vết thương, thân hình như tiễn, xé nát phòng ngự của Tác Luân, bàn tay vươn ra, giáng thẳng vào mặt hắn!

Tác Luân cuối cùng cũng thấy lộ ra thần sắc kinh hãi, đối diện với gương mặt lạnh lùng bình thản dù tay trái đang bị thương nặng của Lăng Phong hắn mới thấy vẻ lạnh nhạt mà mình vẫn thể hiện thật quá trẻ con, trong lòng không khỏi cảm thấy ớn lạnh.

”Chát”, một âm thanh đánh gọn vang lên trên mặt Tác Luân. Cái tát với chân lực cường đại này trực tiếp đánh bay hắn. Mười mấy chiếc răng đầy máu văng ra giữa không trung. Tác Luân vừa đau vừa tức, đầu óc quay cuồng trực tiếp bất tỉnh!

Tinh Thiết kiếm tự động bay trở lại tay Lăng Phong. Lăng Phong cầm kiếm bằng một tay, quay người bỏ đi. Ánh nắng chiếu vào sau lưng hắn, quang mang kì huyền rực rỡ, nhất thời khiến hắn chẳng khác gì thần nhân!

Kiểm trong tay, quần hùng nhiếp phục, một mình Lăng Phong áp đảo tứ đại cao thủ.

Tứ phía

Lặng ngắt như tờ!

Những tiếng rầm rập nhất thời vang động, một đội giáp sĩ mặt mũi thô lỗ đột nhiên lao ra vây chặt lấy Lăng Phong, tướng lĩnh trung niên hét lớn:

- Dám dẫm thương Tác Luân công tử, giết!

Nói đoạn, kim đao quét ngang, kim quang chói mắt, nhắm thẳng vào Lăng Phong.

Bọn Lô Sâm không nói nửa lời, quay thành nửa hình tròn bảo vệ Lăng Phong, tất cả đều đã triệu hồi ra cự linh hóa thành khải giáp.

Đối mặt với ba trăm giáp sĩ thân kinh bách trận, Lăng Phong biểu tình bất động, vết thương bên tay trái hắn đã ngừng chảy máu và đang kín miệng với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy được. Keng, Tinh Thiết kiếm bay ra khỏi vỏ, Lăng Phong tay cầm kiếm, phong khí lạnh thấy xương gào thét không ngừng. Dưới quang mang mặt trời bừng sáng như thần nhân:

- Kẻ nào dám tiến thêm một bước, giết!

Sát khí bạo liệt như sắt thép nặng nề trùm lên đám giáp sĩ, đè nặng tim chúng khiến khí thế đang nộ trào của chúng phải hãm lại! Mặc dù Lăng Phong không dùng lời lẽ hào hùng nhưng hắn dám một mình chống lại tứ đại cao thủ thì sao không dám đối phó với bọn chúng.

Nhất thời, ba trăm giáp sĩ không ai dám động dậy!

248. Chương 203: Kiếm Cường .

Tần Chính vốn đã bạo nộ, thấy thanh danh của Lăng Phong vượt trội mình lại càng giận hơn, bây giờ bị Lăng Phong một kiếm áp đảo, cuối cùng ngay cả tứ đại cao thủ liên thủ cũng bị hắn dễ dàng đối phó.

Chuyện này mà truyền ra ngoài còn gì là thể diện của Thái Tử đế quốc?

Phí Ân bị đánh bay lúc này bây giờ cũng lóp ngóp bò dậy, hét:

- Chi đội Áo La đế quốc, lên.

Mệnh lệnh vừa ra, đám giáp sĩ của Áo La đế quốc nhanh chóng bước ra khỏi hàng. Kim thiết khải giáp trên người kêu loảng xoảng đến đâu đâu.

- Để lão tử xem kẻ nào dám động thủ!

Đồ Long cũng dữ dằn rống lên:

- Chi đội Thiên Phong vương quốc, hộ vệ Lăng lão đại!
- Chi đội Vân Mộng vương quốc, lên, hộ vệ Lăng đại ca.

Gần như đồng thời, Vân Tường cũng gào lên.

Bốn chi giáp sĩ đồng thời tiến lên, lạnh lùng giằng co, không ít người trong đó mặt lộ rõ vẻ bất đắc dĩ. Mặc dù Áo La đế quốc và tứ đại đế quốc cạnh tranh không ngừng nhưng những kẻ thuộc hạ như họ lại có mối quan hệ khá thân thiết. Bây giờ cấp trên đã có lệnh, cấp dưới như họ không thể không làm nhưng sâu tận đáy lòng thì vô cùng bi ai.

Thân là tiểu nhân vật, bọn họ căn bản không có quyền nắm giữ vận mệnh của mình!

Lăng Phong nhàn thần u u, hắn biết bây giờ mình đã trở thành cái gai trong mắt người khác, cho dù có nhường bước thì cũng không thể đổi lại hòa bình. Nếu đã như vậy thì sao không đánh một trận cho đã? Thánh vực chi hạ, còn ai làm hắn sợ nữa?

Một đạo kiếm ý trùng thiên bay ra!

Không khí ngưng trọng không ngừng tích tụ, huyết chiến đại trận sắp bắt đầu!

Đúng lúc đó, Tần Chính hít một hơi thật sâu, quyết đoán nói:

- Dừng hết lại cho ta.

Hắn ngẩng đầu nhìn Lăng Phong, ánh mắt tràn ngập sự đổ kị, phẫn hận, ngưỡng mộ đủ mọi loại tâm tình. Cuối cùng, Tần Chính rít qua kẽ răng mấy chữ:

- Để! Cho! Họ! Đi!

Cả hai bên đều đã lột đến lớp da mặt cuối cùng, nằm trong mối quan hệ đối lập thì còn gì phải giấu giếm nữa.

Lăng Phong nhìn Tần Chính chăm chú, phẩy tay áo:

- Chúng ta đi!

Lúc này, Bối Nạp Thông đã lên Thần Chiến Đài xem xét vết thương cho Khải Ân. Vết thương nhìn thì có vẻ đáng sợ nhưng chỉ là trên da, căn bản không tổn hại xương cốt.

Huyết Sát Vệ vẫn vây quanh Lăng Phong, cảnh giác nhìn đám người xung quanh. Mặc dù cách ăn mặc vẫn giống như lúc mới đến nhưng bây giờ chẳng còn ai dám cười nhạo họ nữa mà ánh mắt đã trở nên vô cùng kính trọng!

Phá hủy Cực Hàn Băng Tráo chỉ bởi một chiêu, một đội ngũ như vậy sao không kính trọng được chứ?

Phí Ân đứng bên cạnh Tần Chính, bộ khải giáp kim sắc trên người hắn đã bị vỡ toát, mặt bệ vết máu, tóc cũng cháy vàng hoe. Nhìn bọn Lăng Phong tiêu sái rời đi, hắn kêu lên phẫn hận:

- Chính ca, sao lại để chúng đi? Với thực lực của chúng ta cộng thêm Đông Hoa, Hắc Đàm, đủ để...
- Câm miệng.

Tần Chính quát lên giận dữ.

Phí Ân ngây người. Từ khi biết nhận thức tới giờ, dù gặp phải chuyện còn khó khăn hơn những chưa bao giờ hắn thấy Tần Chính giận dữ như lúc này. Nhất thời không biết làm sao.

Dường như cũng cảm thấy ngữ khí của mình hơi nặng, Tần Chính phẩy tay:

- Chuyện này không liên quan gì đến ngươi.

Nội tâm hắn trào lên một sự phẫn hận xen lẫn sợ hãi không gì tả nổi. Chỉ một mình mà đột phá được vây sát của tứ đại cao thủ cửu tinh đỉnh phong, một chiêu đánh ngất một người, thực lực như vậy cộng với tốc độ tiến bộ đáng sợ, tương lai ai có thể làm đối thủ của hắn?

Đến lúc đó e rằng đại sư huynh có ra đích thân ra tay chắc gì đã lấy được mạng sống của hần?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện lập tức lan tràn trong lòng, thế nào cũng không loại bỏ được. Tần Chính tuyệt đối không muốn thừa nhận điều này, nhưng cảm giác sâu trong lòng hần nói với hần rằng Lăng Phong của hần tại khiến hần khiếp sợ!

Sau khi trở lại trú địa, Lăng phong dùng cương khí ngưng hợp miệng vết thương cho Khải Ân, thấy Bối Nạp Thông băng bó vết thương cho hần xong mới thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ lại âm mưu giảo quyệt trên Thần Chiến Đài, Lăng Phong lại thấy bưng bưng tức giận. Nếu như không phải Tinh Lam công quốc thực lực không đủ thì Tần Chính đâu thể giữ trò sau lưng như vậy! Nếu như bản thân hần có đủ sức mạnh thì đâu còn phải lo lắng những người xung quanh hần sẽ bị thương nữa?

Trong cảm giác tự trách đó, một màn cảnh tượng khi còn nhỏ đột nhiên hiện lên từ sâu thẳm trong ký ức, hoành hành như muốn xé rách thức hải của Lăng Phong. Nỗi đau mà hồi ức mang lại khiến Lăng Phong không khỏi run rẩy, các ngón tay cũng trắng bệch ra.

Vốn tưởng cảnh tượng đó đã bị mình chôn vùi hoàn toàn, ai ngờ đến bây giờ nó vẫn còn rõ nét đến vậy. Lăng Phong dường như lại mơ hồ nhìn thấy khoảnh khắc đó.

Khuôn mặt non nớt của mình hạnh phúc giờ cao chiếc bánh mì đen xì mãi mới giành lại được, hưng phấn chờ đợi đến lúc cô bé có thân hình gầy gò như que củi được cắn một miếng. Nhưng nàng chỉ mở mắt nhìn, nằm im cuộn tròn, bất luận hần lắc thế nào cũng không tỉnh lại. Khuôn mặt nhỏ bé chẳng còn chút huyết sắc nhưng hai mắt thì vẫn sáng lấp lánh như sao!

Nỗi đau như triệu thủy trong nháy mắt nhấn chìm Lăng Phong, hần nhắm nghiền hai mắt, hai hàng lệ lặng lẽ lăn dài. Nếu như lúc đó cường đại hơn một chút hoặc là đã có thể bảo vệ thức ăn của hai người không bị bọn trẻ lang thang cướp mất, như vậy cô bé sẽ không phải nhường thức ăn của mình cho hần nữa, hoặc là cô bé đã có thể cùng hần sống đến lúc được Băng gia thu nhận, hoặc là...

Hai mắt hần bỗng dưng mở to, tất cả mềm yếu đau thương không còn lưu lại dù chỉ nửa phần. Chỉ những người có tâm hồn nhạy cảm mới nhìn ra một tia đau khổ trong đáy mắt Lăng Phong. Sức mạnh! Mình nhất định phải có sức mạnh cường đại, để dưới tình không này không còn vật gì làm chủ sinh mệnh của mình được nữa, để giữa thiên địa này không còn ai làm hại người thân của mình được nữa!

Ý niệm cường đại cứ chồm lên gào thét. Trận chiến trên Thần Chiến Đài lại hiện lên vô cùng rõ nét. Tất cả hoàn toàn là bản năng chiến đấu khu động. Tất cả công kích, tất cả phòng ngự đều xuất phát từ bản năng, không hề bị ngăn trở. Cảnh tượng chiến đấu cứ không ngừng hồi phóng. Dần dần, Lăng Phong quên mất mọi thứ xung quanh. Kiếm linh trong thức hải ông nhiên chuyển động, phát tán ra một tia niệm thức.

Tràng diện trận chiến được phân giải hết lần này đến lần khác, từng cảnh từng cảnh bị phá tan, toàn bộ âm thanh cảnh sắc đều biến mất, chỉ còn lại năng lượng ba động thuần túy: Phong hệ nguyên lực, thủy hệ nguyên lực, hỏa hệ nguyên lực, chân lực, ba động niệm thức!

Mỗi một đạo năng lượng ba động xuất hiện trong thức hải Lăng Phong với phương thức tinh tế tỉ mỉ nhất. Chúng không còn là những hình ảnh cụ thể nữa mà là từng đạo ba động có thể tham ngộ, có thể phân giải, có thể cải thiện.

Lăng Phong chậm rãi nhắm mắt, trong mắt người ngoài Lăng Phong lúc này chẳng khác gì một ngọn cỏ, một bông hoa, một cái cây, một tảng đá, lại như thiên như địa, như thể gian vạn vật, vạn vật vì ta, ta vì vạn vật!

Lăng Phong hoàn toàn dung hòa thành một thể với thiên nhiên..

Thời gian chậm chậm trôi qua, ngân nguyệt quang mang nhẹ tủa xuống, kéo dài những bóng cây. Xa xa truyền lại tiếng kêu quạc quạc của chim cút. Ngoài đường, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng hô của từng đội giáp sĩ đi tuần. Thông thường, sau khi các thương hộ đóng cửa, không còn ai dám đi lại trên đường nữa. Lúc này chỉ có những thương hộ buồn lậu xách luôn đầu trên tay mới ra vào. Bóng tối là nguồn gốc của mọi tội ác. Chỉ những đêm bóng tối nồng trọng như thế này mới là cơ hội tốt cho những hoạt động buôn lậu khai triển.

Giữa đêm đen, đột nhiên hai điểm quang mang lóe sáng. Quang mang ban đầu còn mỏng và yếu, sau càng trường càng lớn như đăng hỏa cự nguyên, sáng đến kinh nhân trong đêm tối!

Lăng Phong chuyển động chậm rãi, hai tay từ từ giơ ra phía trước cảm giác như không khí đã biến thành dịch thể thực chất nặng trĩu. Mỗi một tắc tiến lên khó khăn vô cùng. Bàn tay mang theo sức mạnh vô lượng, thôi chưởng thành viên. Bàn tay Lăng Phong biến huyền không ngừng với những góc độ kì lạ. Nhìn thì có vẻ rắc rối phức tạp nhưng ở mỗi một góc biến hóa, viền bàn tay, các đường vân trên da hần đều tạo thành những vòng tròn nhỏ.

Tỏa Viên Quyền!

Cung ý ẩn hàm trong quyền pháp này chính là tỏa viên cung, hơn nữa đã đạt tới chưởng pháp đỉnh phong!

Bằng bằng bằng, tiếng những khớp xương kêu lên lên răng rắc như âm thanh những con rắn phát ra khi trườn qua bụi cỏ. Chỉ thấy trên cánh tay Lăng Phong, một đường quang tuyến màu sáng bạc lớn chừng hạt đậu xanh chạy dần dần đến viền bàn tay hần.

Thịch!

Lăng Phong nắm chặt tay, nhẹ nhàng bắn một quyền về phía trước. Một khối khí kinh hình Tỏa Viên Quyền nổ tung trong hư không. Một quyền đánh ra. Lăng Phong lại nhắm mắt, quang mang như sao trời đột nhiên thu liễm.

Không đúng, vẫn không đúng.

Lăng Phong có chút bức bối. Trong lúc chiến đấu, vô tình để cương khí bám vào thân kiếm hần, uy lực phát ra mạnh đến kì lạ. Dưới một kiếm đó, ngay cả hắc dịch liệt kim tiền cũng bị xé toạc! Hần phát hiện xích luyện cương khí, ngoài có thể ngưng luyện chân lực, tu phục thương thể ra nhất định vẫn còn những tác dụng khác mà hần vẫn chưa tìm ra được.

Bỗng nhiên hần nhớ đến "Sát Phá Lang" trong "Sát Phá Lang". Kiếm mang được phóng ra từ cự linh của sát chiêu này trên kiếm phổ có ghi chép được gọi là "kiếm cương", kiếm cương ẩn chứa chân lý sắc nhọn, không gì có thể ngăn cản nổi.

Đến bây giờ thì Lăng Phong đương nhiên hiểu thế giới này không hề tồn tại thuần túy. Bất cứ công kích tuyệt đối nào cũng đều nhất định có vật ngăn trở được. Tương tự như vậy, bất cứ phòng ngự nào cũng nhất định có vật có thể phá được!

Trước đó, bản thân không sao ký giải nổi tại sao trong Lang Nguyệt Kiếm Quyết lại miêu tả "kiếm cương" thần kì đến vậy. Nhưng sau khi đâm ra một kiếm kia, Lăng Phong đột nhiên hiểu ra chiêu cuối cùng trong lang nguyệt kiếm quyết cũng phải vận dụng "cương khí"! Chỉ có như vậy mới giải thích nổi nguồn gốc của uy lực gần như vô thất đó.

Vừa hay một tia nguyệt sắc rơi xuống mi mắt, hai mắt Lăng Phong nhẹ nhàng chớp động, thân thể chuyển động một cách vô ý thức, không hề có bất cứ mục đích nào, chỉ là hơi lược động thân thể, từng luồng thanh sắc điện quang không ngừng toàn động dưới chân hần, bọc lấy thân thể hần, bay về phía trước.

Thân thể ngự khí lăng phong mà đi tới.

Như sao sáng trong đêm tối, thân hình Lăng Phong không ngừng lóe lên, mỗi một lần lóe lên lại tiến thêm một thước, tốc độ nhanh đến kinh nhân. Chỉ trong chớp mắt đã tới Thần Chiến Phong. Không hề dừng lại, Lăng Phong vẫn tiếp tục tiến bước, bình thản như đi trên đất bằng, mỗi bước như dính chặt vào sườn núi, thân thể thẳng tắp như mũi tên, tiến thẳng lên Thần Chiến Đài.

Ánh trắng ngập trời khiến Thần Chiến Đài cũng trở nên rực rỡ.

Lăng Phong đứng lặng như một bức tượng thạch điêu, một lúc sau ngân quang trên trán hần sạ thiểm. Niệm thức dựa theo huyền ảo pháp môn vận chuyển, một đạo năng lượng niệm thức như phi châm bạo vũ trùng thứ lên giữa không trung, linh hồn uy áp!

Niệm thức năng lượng bắn ra được khoảng nửa thước thì nổ tung, bạo tán như thiên la địa võng, một trận gió xoáy sắc bén loạn giảo điên cuồng. Bùm bùm, nghe như âm thanh pháo hoa nổ vang mà quốc dân

thường hay phóng mỗi dịp lễ tết hỉ khánh. Những tiếng nổ này ban đầu còn khe khẽ như tiếng nói thầm, sau càng lúc càng lớn, càng lúc càng dày đặc, càng lúc càng cường liệt như có ngàn vạn người đang cùng nhau gào thét!

Tinh mang rực rỡ ẩn hiện giữa hư không, mỗi một lần ẩn hiện đều có năng lượng ba động cường liệt phát tán, va chạm vào nhau khiến không khí như ba đào gào thét. Lăng Phong tâm niệm khẽ động. Niệm thức cường đại trói buộc năng lượng ba động, tựa như "Hư Không Nhiếp" xòe rộng đại thủ tóm chặt mọi thứ. Vô số niệm thức năng lượng nhất thời bị gom lại thành một khối, tụ hợp giữa không trung như một nắm tay trẻ em.

Năng lượng chăm chú nhìn vào khối năng lượng đó, tay phải siết nhẹ. Trong lòng bàn tay từng sợi cương khí năng lượng mỏng manh như tóc đang hội tụ. Dần dần tất cả cương khí đều đã hoàn toàn tụ tập. Lăng Phong nhíu mày, cảm giác mẫn cảm vẫn chưa được thỏa mãn nhu cầu.

Ngay sau đó, chân lực ở bộ vị đan điền cuộn trào mãnh liệt. Chân lực gào thét lướt qua tất cả kinh mạch như biển lớn nổi giận, trở về kinh lạc cánh tay với thế như sấm sét, cuối cùng áp súc mười lần thành Xích Luyện cương khí và tụ tập toàn bộ ở lòng bàn tay!

Chớp mắt, trong tay Lăng Phong đã có một khối cương khí lớn bằng hạt đậu.

Ngưng luyện như thực chất, quang mang rực rỡ như ngọc!

Lăng Phong bỏ luôn hạt châu cương khí vào trong niệm thức năng lượng đang nổi giữa hư không. Nếu như có ai nhìn thấy cảnh này thì chắc sẽ bị dọa đến vỡ tim mất. Chỉ cần là người có chút thường thức sẽ hiểu hai loại năng lượng có tính chất không giống nhau một khi tiếp xúc sẽ xảy ra bạo tạc vô cùng đáng sợ, không sai, chính là bạo tạc!

Một việc quý dị đã xảy ra, năng lượng cầu niệm thức huyền phù giữa không trung đột nhiên biến thành một quả cầu len tròn trịa, tính nét ôn hòa ngoan ngoãn để Lăng Phong cảm trong lòng bàn tay. Còn Lăng Phong thì thuận lợi dung nhập hạt châu cương khí vào trong đó. Cảm giác lúc này chẳng khác gì một con mắt trắng vừa được thêm vào con người.

Vừa tiến vào bên trong, cương khí đột nhiên tán khai như lưu dịch, dần dần tràn ngập bên trong quả cầu niệm thức. Ngân quang trên bề mặt niệm thức cầu tối đi vài phần như bị ma sát. Quang mang không còn chói mắt nữa mà thu lại tất cả phong mang vào bên trong...

Tiếp đó, ngón tay Lăng Phong nhẹ nhàng nâng khối "khối hình cầu" đó lên, thức hải niệm thức khẽ động, chỉ thấy khối hình cầu đột nhiên tan ra, cuộn cuộn quẩn lấy tay Lăng Phong. Ý vi động, phần y bảo bên ngoài cánh tay Lăng Phong âm âm tạc liệt. Chỉ thấy bên ngoài cánh tay hần được bọc thêm một tầng giáp xác ngân sắc u ám, cánh tay hần như được thêm một tầng da mới. Tùy theo độ lõm lõm của cơ bắp, tầng giáp xác đó cũng tự điều chỉnh hình trạng của mình như có linh.

Ngân giác giáp!

Dị tượng này giống hệt như lúc Lăng Phong có được ngân giác giáp, chỉ là lúc này tầng giáp xác quẩn trên tay Lăng Phong linh động huyền hóa hơn như có sinh mệnh thực sự chứ không phải là một vật chết. Lăng Phong khẽ huy động cánh tay, xuy xuy, cánh tay rạch vào không trung những đường ba văn hắc sắc rõ nét!

Lăng Phong hơi bất ngờ, hần biết lúc này mình chỉ tùy ý vung tay chứ không vận động một chút chân lực hay mạch luân nào. Chỉ dựa vào sức mạnh của giáp xác mà đã có thể tạo nên dị tượng như vậy. Đây là kỹ năng phụ trợ cường đại gì? Trong lòng Lăng Phong xuất hiện một cảm xúc cường liệt mơ hồ đó là sức mạnh của giáp xác vẫn chưa được mình khai thác triệt để, tuyệt đối vẫn còn có thể thâm hóa thêm một bước nữa.

249. Chương 204: Xích Luyện Cương Giáp

Lăng Phong suy đoán rằng: Không chỉ linh hồn uy áp biến tướng của Hải Tư Lam là bản không hoàn chỉnh, mà thậm chí ngay cả Xích Luyện cương khí cũng không hoàn chỉnh! Không phải Thích Thiên Ách muốn giấu mình mà là rất có thể bản thân hần chưa hiểu được điều huyền diệu trong đó. Lần trước sau khi được

Sang Sư truyền thụ Sư Hồn Tác Phách Lăng Phong tưởng linh hồn uy áp đã được tăng bổ hoàn chỉnh, bây giờ xem ra vẫn còn có chỗ chưa khai thác!

Dị tượng của hai thứ mà Lăng Phong vừa dung hợp khiến cảm thấy bản thân mình vừa chạm vào con đường có thể tu bổ cho chúng trở nên hoàn chỉnh. Ngân giác giáp lần trước đối chiến với Tây Ân đã bị vỡ, Lăng Phong đang thấy tiếc vô cùng. Xem ra chỉ cần ngưng luyện cương khí thêm một bước nữa, cộng thêm giáp xác do niệm thức ba động huyền hóa thành là có thể thay thế ngân giác giáp rồi.

Chỉ là sau này không biết nên gọi Xích Luyện cương giáp này thế nào cho hay. Đột nhiên, xuy một tiếng, một đạo hỏa diễm lớn cỡ ngón tay nhắm thẳng vào lưng Lăng Phong như tên bắn. Lăng Phong giật mình, Tinh Thiết kiếm ông ông xuất vỏ chặn đứng sau lưng.

Quang mang bùng phát!

Lực va chạm này dường như phải nặng ngàn tấn, Lăng Phong xoay xoay lùi liền mấy bước, quát lớn:

- Là ai?

Trong bóng tối đen kịt, một mảng hồng quang mỏng như lưỡi dao thoát ẩn thoát hiện. Rồi một thân ảnh hồng sắc lướt qua không khí, quyền kĩ trong tay nhất chỉ lại một đường hỏa diễm nữa bay đến.

- Y Liên Nhi?

Trong một phần vụn giấy đó, Lăng Phong đã nhìn rõ mặt kẻ mới đến, là Thánh Nữ của Pháp Thần đế quốc! Hôm đó ở Thần Chiến Phong hai bên không hề có giao tiếp, không ngờ giờ khắc này nàng ta lại đột nhiên xuất hiện hơn nữa xuất thủ còn là sát chiêu tuyệt đối, không chút dung tình!

Tinh thiết quay về phòng ngự. Một đóa liên hoa run rẩy lao ra từ mũi kiếm, nghênh đón hỏa diễm tiến. Một tiếng nổ lớn vang lên, từng mảng chân lực hung dững như thủy triều mang theo hỏa hệ nguyên lực gáo thét cuồn cuộn quyền.

Một chiêu ngang tài ngang sức!

Lăng Phong không chút lơ lửng, lập tức xoay người đánh một quyền về phía trước. Âm thanh huyết quần dao động không ngừng vang lên, Lăng Phong đã dùng "Thất Thốn Kích" trong nhất quyền này!

Vì mối quan hệ rối rắm giữa Mạch Kha và Pháp Thần nhiệm kì này, một chiêu Lăng Phong đánh ra không phải sát chiêu, với tu vi chân võ đạo hiện tại của hắn thì bất tinh cường giả bình thường cũng không đỡ nổi nhất quyền này! Pháp Thần đế quốc nổi danh thiên hạ với việc tinh tu "nguyên tố chân võ quyết". Trong mắt người thường, sở trường của thiên hành giả tuyệt đối không phải cận thân bác đấu. Chiêu này của Lăng Phong không khiến Y Liên Nhi bị thương nhưng cũng đủ khiến nàng biết đường mà rút lui.

Đối mặt với kinh phong đánh tới, Y Liên Nhi bất không chút hoang mang, song thủ kết lại thành vô số bí văn nguyên trận huyền ảo. Bất chợt viên váy nàng bỗng xuất hiện một tầng hồng quang mỏng mỏng, thân thể chỉ hơi nhất thối, hoàn toàn tiêu thất trong không khí.

Lăng Phong giật mình: Ân hình?

Chiêu này Hạ Á cũng nắm được nhưng Hạ Á là mượn sức mạnh của cự linh, trên bản chất là hình ảnh thị giác giả do ánh sáng chuyển hoá tạo ra. Nhưng thứ mà Y Liên Nhi thi triển rõ ràng là một loại nguyên lực ẩn, trong khoảng khắc này thân thể nàng như không tồn tại trong vị diện này mà như kẹp vào một kẽ hở không gian!

Bất ngờ, thân thể Y Liên Nhi đột nhiên xuất hiện bên vai trái Lăng Phong, một đường hỏa diễm tiến thủ lại phun ra, ngữ khí của nàng mang vài phần oán hận:

- Đây là "Vị Ương Thân Pháp" không lẽ hắn ta không nói với ngươi sao?"

Hắn ta?

Chẳng kịp suy nghĩ thêm, Lăng Phong liên tục thi triển Thác Bộ, bàn chân đan lại, trong nháy mắt, một vòng xoáy sức mạnh cường đại truyền ra. Y Liên Nhi ngấm cảm thấy chân lực trong người mình hoang động

không thôi, bây giờ thì nàng hiểu sao lúc đối chiến với Lăng Phong, Tần Chính lại có biểu hiện kì quái đến vậy. Nhưng nàng không thấy sợ, chỉ thét lên một tiếng:

- Viêm Vũ Ti!

Hư không bỗng lóe lên từng đạo tinh lương như thanh ngọc bích lục sắc ti tuyến, ti tuyến nhẹ nhàng rơi xuống, biến không gian thành một tấm vải và cắt thành vô số mảnh nhỏ.

Lăng Phong nhíu mày, với chân lực tu vi hiện tại của mình, đương nhiên hẳn biết những đường ti tuyến bích lục sắc này ẩn hàm năng lượng cường đại. Nói một cách không khách khí, mỗi một đường ti tuyến này đều đủ sức xé hẳn thành mảnh vụn! Nhưng vì mối quan hệ của sư tôn nên Lăng Phong vẫn chưa động tạp thủ nhưng cuối cùng hẳn cũng không nhịn nổi, quát lên một tiếng giận dữ:

- Tỏa Viên Quyền!

Hai tay tạo thành một góc độ huyền diệu lướt qua không khí, phần da trên cánh tay không ngừng chấn động. Không khí mở hồ hiện lên một gợn sóng vòng tròn hình xoắn ốc, từng tầng gợn sóng xếp chồng lên nhau như long quyển phong hô khiêu cuồng dũng. Bàn tay Lăng Phong như có một lực hút vô cùng, điên cuồng hội tụ tất cả bích lục sắc vũ ti và lòng bàn tay hắn.

- Đi!

Lăng Phong quát lên một tiếng.

Một quyền này dùng chân lực cường hãn thu hút tất cả sức mạnh công kích của Y Liên Nhi, hình thành nên một khối lục sắc ti tuyến cầu bắn ngược trở lại! Lục sắc ti tuyến cầu trước khi chạm vào thân thể Y Liên Nhi bỗng dừng nổ tung, năng lượng không gian xung quanh Y Liên Nhi hỗn loạn, chỉ thấy hồng sắc quang mang tắt phụt. Trong lúc không kịp đề phòng, Y Liên Nhi bị đẩy ra khỏi khe hở không gian, y bào trên người bị cháy thành tro, lộ ra cả phần nội y ôm sát bên trong.

Không biết nội y mà nàng mặc làm bằng chất liệu gì, nhìn rất giống ngân giác giáp, hơi có màu hồng phấn, ôm chặt lấy từng đường cong tuyệt mỹ của cơ thể.

Y Liên Nhi khuôn mặt thánh khiết nhưng cơ thể lại rất bốc lửa. Cặp mông nở nang nhấp nhô mỹ diệu như đồi núi, tròn trịa đầy đặn cảm giác vô nhẹ một cái cũng đàn hồi không ngớt. Đó là sự gợi cảm dụ nhân của ác ma trái ngược hoàn toàn với khuôn mặt thiên thần thánh khiết của nàng. "Gợi cảm và thánh khiết", hai cảm giác mâu thuẫn tuyệt đối cùng tồn tại trên con người nàng, khiến người ta không thể kìm nổi hỏa diễm trong lòng.

Những thứ này trong mắt Lăng Phong chỉ là hư vọng. Ngay từ giây phút Y Liên Nhi thi triển sát thủ với hắn, hắn đã coi nàng là kẻ thù, mà kẻ thù thì không cần phải thương hoa tiếc ngọc!

Y Liên Nhi giận dữ chỉ vào Lăng Phong, ngực phập phồng không ngừng, thanh sắc nhàn nhạt lan dần lên mặt nàng:

- Đồ khốn! Người nhất định phải chết! Lãnh Cốt Viêm, lạc vong đồng kết!

Vù vù, từng đường văn màu đen như mạng nhện bay ra từ dưới bàn chân của nàng, chu vòng trong nhảy mất bao phủ một khoảng không gian rộng chừng năm thước vuông, từng bông hắc sắc hỏa diễm cổ quái xuất hiện trên bề mặt chu vòng.

Hắc diễm vừa xuất hiện, Lăng Phong lập tức cảm nhận được từng luồng hàn ý lạnh lẽo thoát ẩn thoát hiện: Biến dị nguyên lực! Chết tiệt, là biến dị nguyên lực!

Y Liên Nhi miệt nhiên quát:

- Quả nhiên sư phụ hèn nhất thì có đồ đệ vô dụng. Không dựa được vào chân lực để ta xem người giãy dụa thế nào!

Thân thể nàng không ngừng bay lên, hỏa quang màu ngọc bích không ngừng tụ vào lòng bàn tay, hình thành nên một ngọn sơn phong có hình thù kì lạ.

So với uy lực nguyên bản hình thái của địa hỏa sơn phong tứ hệ nguyên lực thì biến dị nguyên lực cường đại hơn, khó nắm bắt hơn và giống "Hắc Thủy nguyên lực" hơn. Thủy hệ nguyên lực vốn dĩ hòa bình đột nhiên nhất biến trở nên cuồng bạo vô bĩ, thậm chí chỉ cần vừa chạm vào sẽ dẫn đến bạo tạc cường liệt tới cực điểm!

Lãnh Cốt Viêm lúc này cũng vậy. Hắc sắc hỏa diễm ẩn hiện trong hư không không hề có một tia âm áp mà ngược lại còn sản sinh ra hàn khí cường liệt trực tiếp xâm nhập vào xương cốt Lăng Phong. Hàn ý nổi lên, may là Vô Cốt Nhu Thân mà Lăng Phong nắm bắt quá cường đại nên xương cốt mới không bị thương tổn. Xông tới cùng hỏa diễm là một luồng sức mạnh đóng băng niệm thức, mặc dù yếu hơn Thánh Vực nhưng cường đại vô cùng.

Nếu như Lăng Phong không có kiếm linh tại thân, hơn nữa đã từng rèn luyện linh hồn uy áp thì đổi thành bất cứ cửu tinh đình phong cường giả nào cũng thấy bị bó tay bó chân.

Hàn quang ẩn hiện trong mắt Lăng Phong, hắc quát lớn:

- Biến dị nguyên lực cón con mà muốn giữ được ta sao?

Hỏa hệ kiếm nguyên trên trán đột nhiên xuất hiện, Lăng Phong hét lên một tiếng, chỉ thấy vô số hồng quang hạo hạo dâng dâng hướng bốn phía điên cuồng xông ra.

Cường bạo thuần túy, ngang ngược thuần túy, triệt để ép ra không lưu lại bất kỳ một chút nào! Mặc dù nguyên lực hạo hãn ẩn hàm trong hỏa hệ kiếm nguyên vẫn chưa được luyện hóa hoàn toàn nhưng chuyện điều khiển chúng thì vẫn có thể làm được.

250. Chương 205: Bộ Phận Tối Cường Nhất Trong Lịch Sử.

Y Liên Nhi trừng mắt, hô lớn:

- Sao có thể như thế được?

Trong mắt nàng, Lãnh Cốt Viêm hắc sắc không ngừng ba động run rẩy mà hồng sắc hỏa hệ nguyên lực vẫn bành trướng mãi như muốn làm vỡ tung tất cả!

Thuộc tính nguyên lực của hai bên bản chất mà nói cùng thuộc về một nguồn nên phát sinh ra những chuyện như thế này chỉ có một khả năng duy nhất đó là chân nguyên lực của đối phương hùng hậu hơn bản thân mình!

Kết luận này bất luận thế nào cũng khiến Y Liên Nhi không thể chịu nổi. Từ nhỏ nàng đã ở trong thần miếu tiếp nhận huấn luyện nghiêm khắc và được điều giáo vô số mật pháp. Y Liên Nhi tự tin trong số những người cùng trang lứa, hỏa hệ chân nguyên lực của nàng tuyệt đối là số một. Vì thấy Lăng Phong một kiếm thuần phục quần hùng trước Thần Chiến Phong, triển hiện phần lớn cũng là kiếm thuật chứ không phải tu vi hỏa hệ nguyên lực nên bây giờ phát hiện Lăng Phong ngay cả nguyên lực tu vi cũng mạnh hơn mình Y Liên Nhi suýt chút nữa thì cắn đứt lưỡi: Kiếm thuật kinh nhân, nguyên lực hạo hãn, tên này rốt cuộc là loại quái thú gì chứ?

Dù giết mình nhưng Y Liên Nhi vẫn không hoảng hốt, bàn tay trắng ngọc ngà nắm chặt lại, đầm mạnh xuống đất một quyền. Một khối khí kinh vô hình hư không tạc khai. Phản lực cường kính giúp nàng thoát khỏi sự ràng buộc, bay lên giữa không trung. Rõ ràng thứ mà nàng đang thi triển cũng là một loại mạch luân!

Cùng lúc đó, hình trạng ngọn núi trong lòng bàn tay Y Liên Nhi mỗi lúc một rõ ràng. Ngọn núi cao một thước ba, rộng nửa bàn tay, toàn thân bích lục nhìn rất đẹp mắt chẳng khác gì một bức tượng điêu khắc bằng phi thủy. Hỏa hệ nguyên lực bắn ra quanh người Lăng Phong, Y Liên Nhi hét lên một tiếng:

- Nguyên lực hóa hình, Ngũ Chỉ Vi Phong!

Ngọn núi thanh thủy đẹp mắt xé rách không khí, gào rít bay ra. Vừa rời khỏi lòng bàn tay Y Liên Nhi lập tức bành trướng như cơm phơi khô ngâm vào nước, chớp mắt đã cao hơn năm thước, rộng gần một thân người.

Nó vẫn đang tiếp tục bành trướng!

Mỗi lần ngọn núi được hóa thành từ hỏa hệ nguyên lực tinh thuần nhất tí mĩ nhất lướt qua, hỏa hệ nguyên lực ở đó lại bị hút sạch còn bản thân nó thì cứ bành trướng vô hạn.

Khi bay đến trên đỉnh đầu Lăng Phong nó đã biến thành một ngọn núi to lớn phương viên ba trượng, tỏa ra quang mang xanh lục dào dạt, nặng nề ép xuống.

Lãnh Cốt Viêm trên mặt đất cùng với nó hô ứng nhau, như một chiếc lò luyện hóa tất cả mọi thứ trong đó thành tro bụi! Hàn ý lạnh lẽo trên mặt đất tăng lên gấp mười lần, mà khí tức nóng cháy trên bầu trời ép xuống khiến người ta cảm thấy tâm thần nóng nẩy như đang có lửa trong lòng và chuẩn bị thiêu đốt toàn bộ cơ thể thành phần mạt.

"Ầm" một tiếng, Thần Chiến Phong như lún xuống vài phần!

Đúng lúc đó, một cảnh tượng cổ quái diễn ra. Y bào của Lăng Phong đột nhiên ngừng phiêu động, buông rủ bên người hắn nhưng từng tia hỏa quang lại từ bề mặt y bào lại bùng lên. Ầm. Y bào bị thiêu trụi hoàn toàn. Lăng Phong vẫn tỏ ra không hề hay biết, lặng lẽ nhắm nghiền hai mắt.

Nếu muốn tấn chức lên Linh Cấp, Hằng Trùng đã từng nói đầu tiên là thể ngộ thật sâu bản chất của nguyên lực. Chuyện này nói ra thì có vẻ huyền hư, muốn lý giải cũng khó khăn nhưng có thể giải thích một cách đơn giản thế này: Nguyên lực chỉ thể trời sinh cơ thể và nguyên lực vô cùng phù hợp. Có thể nói ở một trình độ nào đó có thể đại biểu cho đỉnh phong của việc điều khiển nguyên lực.

Nguyên lực chỉ thể biểu hiện trong đối chiến chính là nguyên lực hóa hình! Vậy liệu có thể nói nguyên lực hóa hình đã tiến thêm một bước vào gần tới bản chất của nguyên lực không?

Lăng Phong ngơ ngẩn nhìn theo ngọn núi nguyên lực đang không ngừng ép xuống, trong thức hải phẳng phất như vừa có một chùm ánh sáng lóe lên, chiếu sáng suy nghĩ của hắn. Thoảng cái, hắn đã nắm bắt được thêm một tầng tu luyện! Hai mắt bỗng dưng mở lớn, hai tay Lăng Phong giơ cao lên không trung rồi nắm lại, tựa như muốn nắm lấy cả thiên địa, trong cảm giác phẳng phất như toàn bộ thiên địa cùng trở nên lay động run rẩy dưới cái nhắc tay này.

- Nguyên lực hóa hình, thiên địa vi lao!

Xuy xuy xuy xuy xuy, cũng giống như kiếm mang, hỏa hệ nguyên lực xung quanh Lăng Phong cuộn trào mãnh liệt hình thành nên một kiếm quang hỏa hồng sắc. Hỏa hồng kiếm quang không ngừng quay quanh thân thể hắn hình thành một lồng giam xoay tròn cao vút.

Y Liên Nhi thần tình đột nhiên biến đổi, lộ rõ vẻ hoảng sợ, lần này thì nàng đã thực sự giật mình.

Thi triển hỏa hệ nguyên lực kháng cự Lãnh Cốt Viêm chỉ là chứng minh nguyên lực tích lũy của Lăng Phong rất hùng hậu, nhưng sở hữu được "nguyên lực hóa hình" thuộc riêng về mình, điều này đại biểu cho việc tu luyện nguyên tố chân võ quyết đã chính thức đăng đường nhập thất! Cái trước chỉ tương đương với việc có một cơ thể tinh khí cốt huyết hùng hậu, còn cái sau mới chân chính là có được một con đường với răng nanh sắc bén! Dù cái sau có yếu nhược thể nào thì cái trước cũng tuyệt đối không thể bằng được.

Điều khiến Y Liên Nhi cảm thấy kinh khủng nhất là "nguyên lực hóa hình" mà Lăng Phong nắm bắt, rõ ràng là hắn mới tham ngộ được trong lúc đối chiến! Trong lúc chiến đấu mà vẫn không ngừng nâng cao thực lực của mình, thiên phú đáng sợ như vậy với kinh nghiệm nhân thức của một thiên tài Thần Miếu như nàng cũng chưa bao giờ gặp phải!

Lăng Phong nhãn thần sắc bén như kiếm, cánh tay chiêu cử phá không, toàn thân bạo phát ra một luồng chiến ý cường hãn:

- Thiên Địa Lao, phá cho ta!

Ngưng thiên địa thành lao tù, coi tinh thần như phép tắc tối cao, khốn sát vạn vật, giam hãm chúng thần, sát sát sát sát.

Rầm rầm, tiếng nổ ầm ầm vang lên. Thiên Địa Lao cuồng nhiên bay ra, không khí bị đè ép bạo khai thành những tiếng ði ðùng không ngớt. Cuối cùng trong một tiếng nổ mạnh, Thiên Địa Lao nặng nề đối chọi với

Ngũ Chỉ Phong!

Một tiếng nổ lớn vượt quá mức chịu đựng của màng nhĩ vang lên, Ngũ Chỉ Phong bị chấn thành từng mảnh vụn!

Trong đó, Thiên Địa Lao không chút hao tổn!

Sớm đã cảm nhận được luồng khí thể hạo hân sâm bạc đó sẽ bóp nát những gì ngăn cản trước mặt, Y Liên Nhi cảm thấy không ổn nên đã hoàn toàn từ bỏ không chế Ngũ Chỉ Phong, bên ngoài cơ thể xuất hiện một mảng hồng quang nhàn nhạt, nghiêng người một cái đã thấy độn đi xa.

Lăng Phong mặt hiện rõ lãnh ý, tay phải hư không chớp tới:

- Xuống cho ta!

Một bóng chớp ảnh thanh sắc hướng về phía trước, tóm mạng vào khe hở hư không. Y Liên Nhi "A" lên một tiếng sợ hãi ra sức giãy dụa. Nhưng lúc này bị lực bạo phát sinh ra khi Thiên Địa Lao độn vỡ Ngũ Chỉ Phong đại trùng kích nên bây giờ muốn thi triển thân pháp cũng khó.

Vì vậy, bị Hư Không Nhiếp tóm, Y Liên Nhi không còn không chế nổi thân thể, bay thẳng về phía Lăng Phong, vừa bay Y Liên Nhi vừa kêu lớn:

- Sư đồ các người đều đồn mặt như nhau! Người đừng mơ thực hiện được!

Trên đỉnh quyền trượng của nàng bỗng xuất hiện một tầng thanh quang như sương mù, Lãnh Cốt Viêm trên mặt đất vốn đã gần bị phá diệt nay lại lập lòe quang mang u u, quang mang như mê vụ lập lòe bất định, rồi lập tức xông thẳng lên.

Hỏa diễm đen tuyền ba động không ngừng, Lăng Phong chỉ cảm thấy thân thể cứng ngắc, ngừng trệ trong giây lát còn Y Liên Nhi vẫn mở rộng đôi môi anh đào, hét lên những tiếng chói tai âm âm đánh tới.

Bịch!

Nếu như căn nhục xương cốt trong người không được khổ luyện đến cứng rắn thì đòn tấn công trực tiếp vào bộ vị yếu ớt nhất này đã không khỏi khiến Lăng Phong nhăn mặt. May mà cơ thể tạm thời cứng lại, mọi trạng thái đều biến mất, một tia cương khí phát ra từ bản năng nhanh chóng di du đi xuống dưới bụng.

Bộ vị yếu ớt kia lập tức trở nên cứng rắn như cương thiết, bật dựng lên, đâm thủng bộ y bào vốn đã vô cùng rách nát, trường khu trực nhập! (tiến quân một cách thần tốc =)))

Y Liên Nhi chỉ cảm thấy miệng như bị một vật cứng hình trụ đâm vào, khoang miệng đau nhói, không khỏi "Ồi" lên một tiếng. Vừa ngã xuống đất nàng lập tức bịt chặt miệng:

- Ọe, khụ, khụ khụ, cứng quá! Đau quá!

Ho liên mấy tiếng dữ dội, khó khăn lắm mới bình phục lại được, vừa ngẩng đầu lên, Y Liên Nhi liền thấy Lăng Phong bối rồi che phần dưới bụng. Nàng lập tức hiểu ra thứ vừa chui vào miệng mình là gì, hai mắt tròn tròn!

Xấu hổ tột cùng, phần nộ tột cùng, tất cả những thần sắc ấy đều hiện lên trong đôi mắt to tròn của Y Liên Nhi, hai mắt đã tràn ngập một luồng hơi nước. Nàng giận dữ chỉ Lăng Phong, thân thể không ngừng run rẩy, nửa lời cũng không thốt lên được!

Lăng Phong biểu tình dờ ra, sát ý toàn thân từ lâu như đã bị triều thủy cuốn trôi sạch sẽ. Cương khí sau khi truyền tới, bộ vị bị đập vào mặc dù không còn đau nhưng một cảm giác cổ quái khác lại trào lên trong đầu. Trong nháy mắt, mọi thứ trở nên vô cùng ứ đọng.

251. Chương 206: Phong Ba Khởi.

Một bầu không khí im lặng cổ quái bao phủ hai người.

Y Liên Nhi hít một hơi thật sâu, lồng ngực phập phồng không thôi cho thấy chủ nhân của nó đang rất phấn nộ.

Cuối cùng, Y Liên Nhi hung hăng giậm chân, viền mắt ầng ầng nước:

- Người với hấn ta quả không hổ là sư đồ, đều là những kẻ đồn mạt bắt nạt người khác! Hừ, Lăng Phong! Người đợi đấy, Thương Khung Hội Chiến ta sẽ cho người biết tay!

Nói đoạn, nước mắt rơi lã chã quay người bỏ đi. Thân thể nàng như xuyên qua một phương diện hoàn toàn khác, ẩn hiện một lúc đã thấy cách đó trăm mét, tốc độ còn nhanh hơn cả Lăng Phong.

Thấy bóng dáng nàng khuất nhanh trong bóng đêm, Lăng Phong không khỏi lắc đầu cười khổ. Có ông trời chứng giám, lúc này tuyệt đối không phải là hấn cố ý. Đó chỉ là động tác phòng ngự thuần túy xuất phát từ bản năng. Dù có là kẻ ngốc nghếch trong chuyện tình cảm thì hấn cũng hiểu cảnh và rời với một cô gái mà nói là một sự xúc phạm nặng nề. Nhưng bản thân hấn lại căn bản không thể xin lỗi vì bất cứ lời xin lỗi nào lúc này cũng khiến hai người quay trở lại khoảng khắc bối rối đó. Như vậy sẽ càng gây hiểu lầm hơn.

Đây gọi là chuyện gì chứ, Lăng Phong ảo não vô cùng. Đã như vậy với Mộc Vũ Lâm bây giờ lại với Y Liên Nhi, sao gần đây cứ gặp phải mấy chuyện ô long này vậy?

Một ý nghĩ lơ mơ đột nhiên xuất hiện trong đầu hấn. Y Liên Nhi sao lại đột nhiên xuất hiện và công kích mình? Bây giờ tĩnh tâm nghĩ lại Lăng Phong mới phát hiện trong các đòn công kích của nàng, sát chiêu mặc dù rất nhiều nhưng sát ý thì không hề có, ngược lại "giáo" ý nhiều hơn.

Hơn nữa Y Liên Nhi liên tục nhắc đến "hấn ta", nếu như hấn đoán không lầm thì người đó chính là sư tôn. Không lẽ Y Liên Nhi đang báo thù cho sư phụ? Nhưng lúc nàng phấn nộ, ngữ khí có vẻ rất oán hận, giống như nỗi hận thiết thân, có vẻ nội tình trong này không đơn giản như vậy.

Lại cẩn thận hồi tưởng lại một lượt trận chiến vừa rồi. Lực công kích của Y Liên Nhi mặc dù tứ đại cao thủ trẻ tuổi hợp kích cũng không thể sánh nổi nhưng bởi vì chưa sử dụng tới kiếm thuật, đơn thuần chỉ dựa vào hỏa hệ tu vi đối kháng nên Lăng Phong chưa từng phải đối mặt với áp lực. Vị Ương Thân Pháp, biến dị nguyên lực Lãn Cốt Viêm quỷ dị khó lường, nguyên lực hóa hình thành Ngũ Chỉ Phong cường hấn công kích của đối phương đều lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Lăng Phong.

Tất cả những kinh nghiệm chiến đấu đó cuối cùng biến ảo thành cảm ngộ thuần túy lưu lại trong thức hải Lăng Phong, cũng sâu sắc trầm định y như những cảm ngộ khác. Đợi cho đến khi phần tích lũy này dày đến một mức độ nhất định thì sẽ bùng nổ!

Lúc này sau khi tình cờ huyền hóa ra nguyên lực hình dạng Thiên Địa Lao, Lăng Phong cảm nhận rõ ràng đại lượng hỏa hệ nguyên lực lần trước hấp thu đang ngưng tụ thành chân nguyên lực với tốc độ nhanh hơn trước đây mười lần. Tốc độ chuyển hoá so với tu luyện "Hỏa Thối" nhanh hơn nhiều! Hấn không khỏi lo lắng bởi vì thứ mà bản thân hấn có là khí linh. Một khi chân lực hay chân nguyên lực đạt tới cửu tinh đỉnh phong thì sẽ đương nhiên tiến nhập Thánh Vực, căn bản không cần lo lắng vấn đề Thánh Vực bình chương.

Mặc dù không hiểu tại sao Thương Khung Hội Chiến lại hạn chế Thánh Vực tham gia nhưng Lăng Phong đương nhiên hiểu ngoài Áo La đế quốc và Thú Thần đế quốc ra nhất định vẫn còn một sự tồn tại thần bí khác cùng hai phương kia tôn thủ ước định. Ngộ nhờ bản thân mình vào Thánh Vực trước, không thể tham gia Thương Khung Hội Chiến thì đúng là chẳng còn gì để nói. Mới nghĩ đến đây thôi, Lăng Phong đã quyết định tạm dừng việc tu luyện "Hỏa Thối".

Nếu để cho chân võ giả biết có người vì không muốn vào Thánh Vực quá sớm mà khống chế lại tốc độ tu luyện thì e rằng họ sẽ đổ kị đến phát điên mất.

Trời đã sáng rõ, sau khi quay trở lại trú địa, Lăng Phong nhìn thấy bọn Lô Sâm đang chuẩn bị xuất môn, ngạc nhiên hỏi:

- Nhị sư huynh, mọi người định đi đâu vậy?

- Ý, lão Lục, đệ không ở trong viện à?

Lăng Phong ngăn ra, lúc này mới hiểu bọn họ vì không muốn quấy rầy mình cảm ngộ nên mới cẩn thận rời khỏi viện tử, ngay cả chuyện hấn đến Thần Chiến Đài cũng không ai biết, trong lòng lập tức cảm thấy có

một dòng nước ấm chảy qua. Lăng Phong cười nói:

- Đệ vừa từ Thần Chiến Đài trở về.

Lô Sâm nhìn Lăng Phong khắp một lượt từ trên xuống dưới, không khỏi tán thán:

- Lão Lục tu vi lại tiến bộ rồi. Hắc hắc, tên Tần Chính đó không chịu thụ giáo mà vẫn muốn làm hòn đá lót chân cho lão Lục sao? Quên mình như vậy thật đúng là đạo đức tốt.

Nghe hắn nói vậy, mọi người không khỏi nghĩ tới cuộc chiến ở Tinh Lam vương yến. Lăng Phong từ trên người Tần Chính mà tiếp xúc được tới chân lý của Nguyên Mạch Thuật, từ đó nhất cử sáng chế ra sát chiêu Cực Thốn Dung thuộc về bản thân mình, cả đám đều cảm thấy buồn cười. Tần Chính hai lần thi triển âm mưu đều thất bại càng khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười, chẳng những không hại được Lăng Phong ngược lại còn khiến thực lực của Lăng Phong đã cao lại càng cao thêm. Lần này tái chiến e rằng Tần Chính bất luận thế nào cũng không thể làm đối thủ của Lăng Phong.

- Kẻ này muốn bị người ta coi thường, muốn ngăn cũng không ngăn được.

Miệng của Cảnh Vân là không chịu buông tha nhất, trào phúng nói:

- Cái gì mà Thái Tử Áo La, thuần túy chỉ là một con heo ngốc, chẳng nhớ được cái gì lâu.

Chỉ có Tang Phi là giữ được cái miệng của mình, không lên tiếng trào phúng nhưng hắn cũng không khỏi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, quay sang hỏi Lăng Phong:

- Bọn ta đi xem tỷ thí, đệ có đi không?

Tỷ thí?

Thấy Lăng Phong có vẻ không hiểu, Kiều Kiều đứng sau lưng vội vàng nhảy ra hưng phấn nói:

- Đại mộc đầu, Thương Khung Hội Chiến vẫn còn một danh ngạch nữa, phải lựa chọn từ những quốc đội còn lại. Trò vui lớn như thế này huynh không định đi xem sao?

Lăng Phong bình tĩnh, nghĩ thấy đề nghị này cũng vui, nhưng rồi lại nhớ đến cảnh tượng bối rối trên Thần Chiến Đài, vội vàng lên tiếng che giấu cảm xúc:

- Ta không đi đâu, mọi người đi đi. Hôm nay ta còn vài thứ cần chuẩn bị nữa.

Từ sau khi cùng Á Sắt chiến một trận tranh vinh quang, Hoàng Phủ Vân đã bắt đầu nghe hiểu được ý của Lăng Phong, vội vàng nói:

- Vậy để ta làm cùng giáo quan.

Bọn Lô Sâm cũng thầm biết Lăng Phong rất có thể kiêm luôn chức nghiệp Thuật Luyện Sư! Với kiến thức của mình, bọn họ đương nhiên hiểu thiên phú như vậy có nghĩa gì nên không ai nài ép Lăng Phong đi xem tỷ thí nữa. Lô Sâm nói:

- Vậy chúng ta đi thôi, thuận tiện xem luôn có xuất hiện con hắc mã nào trong đám đội ngũ này không.

Lăng Phong trong lòng khẽ động, hắc mã? Hắn nghĩ tới Hằng Trùng, ba mươi năm trước Hằng Trùng đơn nhân độc kiếm xông vào Thương Khung Hội Chiến, bây giờ đã nằm ở vị trí số sáu trong Thập Tuyệt Bảng. Không biết ba mươi năm sau có còn thanh niên tuấn ngạn nào lập lại truyền kì như vậy nữa không?

- Vậy ta cũng không đi, đại mộc đầu, ta cũng muốn ở lại với hai người.

Kiều Kiều tròn tròn đôi mắt đen láy, nhìn Lăng Phong nói.

Mọi người đương nhiên không có ý kiến gì.

- Áo La thương hội trong Thương Khung Yếu Tắc cũng thiết lập phân hội ở đây, sư thúc không biết định mua nguyên liệu gì?

Ở đây không có người ngoài, Hoàng Phủ Vân nhẹ giọng dò hỏi.

Lăng Phong suy nghĩ một chút, nói:

- Mặc thần thạch, mặc thần thạch cao cấp nhất.

Hoàng Phủ Vân giắt mình, mặc thần thạch là nguyên liệu cơ sở nhất trong số những nguyên liệu luyện chế tinh chương. Phần lớn Thuật Luyện Sư sẽ chuẩn bị dự trữ rất nhiều. Thông thường mặc thần thạch không phân đẳng cấp, bất luận là luyện chế cao cấp tinh chương hay sơ cấp tinh chương thì sự khác biệt của mặc thần thạch đều không phải quá lớn.

Lăng Phong rõ ràng vừa nhắc tới mặc thần thạch cao cấp nhất, chỉ có một nguyên nhân duy nhất là tinh chương mà hắn muốn luyện chế rất quan trọng!

Kiều Kiều từ sau khi tận mắt chứng kiến hắn "bỏ mạng" trên miệng núi lửa, tính cách mặc dù vẫn hoạt bát như thường nhưng bên trong thì đã trầm tĩnh không ít. Nàng không hề ngốc nên đương nhiên cũng đoán ra Lăng Phong có hai tầng chức nghiệp. Bây giờ thấy Hoàng Phủ Vân và Lăng Phong bàn luận chính sự, nàng chỉ im lặng đứng nghe.

- Thông thường mặc thần thạch rất dễ mua. Nhưng mặc thần thạch cao cấp nhất chỉ có mỏ khoáng sản cỡ lớn mới có khả năng dựng dựng, giá cả cũng rất đắt, chỉ không biết bên trong Thương Khung Phân Hội có hàng hay không?

Lăng Phong gật gật đầu:

- Dùng mặc thần thạch bình thường cũng có thể luyện chế nhưng hiệu quả hơi kém một chút, kệ vậy, thử vận may xem thế nào.

Cứ như vậy, hai người vừa đi vừa dò hỏi cuối cùng cũng tới "Thương Khung phân hội"

Không giống như lối kiến trúc xa hoa của Áo La thương hội ở Tinh Lam Thành, Thương Khung phân hội cực kì đơn giản, chỉ là một căn nhà đá rộng hình vuông, đơn giản chia thành bốn tầng. Tầng thứ nhất chuyên môn mua và bán trân phẩm bình thường. Tầng thứ hai bán vật phẩm có phẩm cấp tương đối cao hơn một chút. Tầng thứ ba là nơi tổ chức đấu giá định kỳ. Tầng cuối cùng chỉ có thông qua lời mời của thủ lĩnh phân hội mới được vào.

Lúc bọn Lăng Phong đến, cảnh tượng nơi này đang vô cùng náo nhiệt. Ngoài cửa có ba thanh niên, sau lưng mỗi thanh niên đều có một vị trung niên hoặc lão niên. Từ linh hồn dao động phát ra trên người họ Lăng Phong dễ dàng đoán ra họ chính là Thuật Luyện Sư.

Những Thuật Luyện Sư kiêm luôn "Giám Định Sư" này mỗi người một chiếc bàn, ngồi ngay trước đại môn phân hội. Trước mặt họ là một hàng dài mạo hiểm giả hoặc người phụ trách của các dòng binh đoàn. Những người này đều đang cầm hàng hóa trên tay, sau khi được Thuật Luyện Sư kiểm đi và đưa ra giá cả, nếu người bán cảm thấy giá cả hợp lý thì lập tức thành giao, nếu cảm thấy không hợp lý thì tự động mang hàng hóa rời đi. Giao dịch cực nhanh và đơn giản. Chỉ thấy từng tở khế phó xuất ra rồi từng đồng hàng hóa được nhân viên hậu cần vận chuyển vào kho.

Rất rõ ràng, giữa các Thuật Luyện Sư trong Thương Khung phân hội có sự phân chia đẳng cấp nghiêm ngặt. Người ở tầng thấp nhất mặc thanh bào, viền bào phục có thêu một đám bạch vân. Tầng cao hơn một chút thì mặc hắc bào, hai bên tả hữu của bào phục có một đám tường vân hồng sắc. Cao nhất chỉ có một người, là một lão giả thấp bé. Hắn là người hiếm hoi có thân thể tròn trịa trong số Thuật Luyện Sư cao cấp, đôi mắt như hai hạt tằm đậu hơi híp lại, mũi củ tỏi miệng rộng, khoác bách sắc trường bào, nét mặt lạnh lùng như khô thạch như chẳng hề để ý đến bất cứ ai.

Cao cấp Thuật Luyện Sư!

Lăng Phong lập tức phát giác ra đẳng cấp Thuật Luyện Sư của vị lão giả này vì nhìn thấy thần tình cao ngạo như đã từng nhìn thấy trên người Bản Hách. Đối với cao cấp Thuật Luyện Sư mà nói, chỉ có Thuật Luyện Sư bình cấp mới đáng được bình đẳng tương đãi, duy nhất Thuật Luyện Sư cao hơn một bậc mới xứng để họ tôn kính, còn lại thì không đáng nhắc đến.

Dù có là Thánh Vực cường giả thì trong mắt họ căn bản cũng không là gì.

- Cái gì? Đây là ngũ tinh ma hạch đấy! Là ngũ tinh ma hạch liệt sát được từ Bách Phong Uyên đấy! Các người chỉ ra giá một ngàn kim tệ thôi sao?

Trong đội ngũ những người đang đứng xếp hàng chờ định giá, một trung niên tráng hán ăn vận của mạo hiểm giả gào rít lời đình.

- Năm huynh đệ ta thâm nhập Bách Phong Uyên, trả giá bằng bốn mạng sống mới đổi được ma hạch này đây! Bốn mạng sống mà chỉ có giá một ngàn kim tệ thôi sao?

252. Chương 207: Tranh Luận Về Nguyên Liệu.

Tiếng hét ấy thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Trong đó không ít người chỉ liếc qua rồi lập tức quay đi, lòng thầm nghĩ: Đã chọn đến đây bán rồi còn không biết lòng dạ đen tối của Thương Khung phân hội sao?

Thuật Luyện Sư trẻ tuổi đang làm giám định phẩy phẩy tay với vẻ thiếu kiên nhẫn:

- Không muốn bán thì lui ra, có người đang đợi kia kìa! Trừ phi bán cho thương hội chúng ta, nếu không người đừng mơ mang được ra ngoài. Hừ, bốn mạng người, ở đây cái gì cũng đáng giá, chỉ có mạng người là rẻ mạt!

Trung niên tráng hán giận dữ tiến lên, cánh tay phát ra những tiếng bạo hưởng, cân nhục nổi cao lên như những con chuột nhỏ đang du động bên trong.

- Hừ!

Một vị nam tử tuổi độ ngũ tuần mặc trang phục hắc sắc này giờ vẫn đứng sau lưng lão giả thấp béo tiến lên trước một bước, chân khí cường đại mạnh mẽ tuôn ra. Áp lực nặng nề phá không tràn ra, đè nặng lên tim trung niên mạo hiểm giả. Bộ dáng này như gõ lên một hồi chuông cảnh tỉnh, trong nháy mắt đã khiến trung niên mạo hiểm giả trở nên bình tĩnh.

Sau khi cân nhắc lợi hại, trung niên mạo hiểm giả nghiêng chặt răng, mắt như muốn tóe lửa, từng tia huyết tích thâm xuất, hân phần nộ nói:

- Ta bán!

Nói đoạn đập mạnh viên ma hạch quang điểm lưu chuyển lên bàn. Trong cơn kích phấn, ma hạch bị dẫn lõm hẳn xuống mặt bàn.

Thuật Luyện Sư trẻ tuổi chẳng thèm quan tâm thu ma hạch lại, tùy ý ném ra sau lưng, chậm rãi viết vài chữ lên tờ chỉ khế trước mặt. Cuối cùng ngạo mạn hưởng dẫn người trung niên ẩn vân tay. Xong xuôi mọi chuyện, hân vút toẹt tờ chỉ khế:

- Cầm đi! Ra khỏi Thương Khung Yếu Tắc tiến vào bất cứ phân hội nào cũng có thể đổi chiếu vân tay và lấy một ngàn kim tệ.

Ngũ khí như đang bố thí cho người khác như những mũi kim đâm sâu vào tim trung niên mạo hiểm giả khiến trái tim kiệt ngao đó bạo phát cuồng nộ. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện trong nhà các huynh đệ mất đi vẫn còn người nhà cần chăm sóc hẳn lại kìm hãm trùng động bạo khởi, rời đi với những bước chân nặng nề cầm phần.

Từ đầu đến đuôi, Lăng Phong có chút không hiểu tại sao trung niên mạo hiểm giả biết rõ giá cả bị chèn ép mà vẫn lựa chọn bán, không lẽ họ không thể bán cho nhà khác sao? Nghe kỹ mấy mạo hiểm giả đi bán tràn phẩm bên cạnh nghị luận mới biết:

Cách Thương Khung Yếu Tắc hai ngàn dặm về phía Nam là Bách Phong Uyên, nơi này quần phong như rừng, cứ một ngàn bước là lại có huyền nhai thâm uyên, là một vùng địa vực vô cùng rộng lớn. Nghe nói sâu bên trong thậm chí còn có ma thú cấp bậc Thánh Vực ra vào, là thiên nhiên tuyệt gia của mạo hiểm giả. Trước đây các đội ngũ mạo hiểm giả thường vào đây, chỉ cần phối hợp ăn ý là có thể có thu hoạch.

Nhưng bất luận liệt được ma hạch đẳng cấp nào thì cuối cùng thu hoạch của mạo hiểm giả vẫn là rất ít. Nguyên nhân là họ căn bản không thể mang được ma hạch bên ngoài.

Những thương đội buôn lậu trong Thương Khung Yếu Tắc luôn có trang bị vũ lực cường đại. Bọn chúng không chỉ âm thầm đối kháng với quân đội đóng trong Thương Khung Yếu Tắc mà thậm chí còn công nhiên tập kích mạo hiểm giả, vét sạch bảo bối thu hoạch của họ.

Vì vậy, trừ phi sở hữu vũ lực tuyệt đối làm chỗ dựa, nếu không dù biết giá cả ép xuống rất thấp, kết quả tốt nhất dành cho mạo hiểm giả vẫn là bán cho Thương Khung Phân Hội, nhận một tờ chỉ khế, sau đó có thể đi đến bất cứ phân hội nào trong yếu tắc đổi kim tệ, để tránh mang quá nhiều kim tệ hoặc thuật tinh tạp trên người dễ phòng nguy hiểm.

Cũng chỉ có Áo La thương hội uy tín kinh thương hơn vạn năm mới có thể đảm bảo điều này, những thương hội có quy mô nhỏ hơn mặc dù cũng thu mua ma hạch nhưng bọn họ đến một lúc nào đó cũng phải đóng cửa vì không được phần lớn mạo hiểm giả tín nhiệm.

Chính vì biết tâm lý ỷ lại của mạo hiểm giả với mình nên Thương Khung phân hội mới dám ép giá xuống thấp như vậy, thậm chí nghe đồn thương đội buôn lậu và Thương Khung phân hội có hàng trăm hàng ngàn mối quan hệ, thậm chí còn nhận sự lãnh đạo của thương hội! Hai bên phối hợp một lửa ngoài sáng, một cướp trong tối gần như chiếm hơn nửa thị trường Thương Khung Yếu Tắc.

Đây mới chỉ là một khúc đậm nhỏ không đáng nói. Sau khi trung niên mạo hiểm giả nuốt giận rồi đi, hoạt động giao dịch lại được tiếp tục tiến hành theo trình tự. Lăng Phong đang chuẩn bị tiến vào tư vấn thông tin có liên quan đến mặc thần thạch thì đột nhiên phát hiện ra vị Thuật Luyện Sư thấp béo từ nãy đến giờ nhắm mắt ngưng thần nhân tình sáng rực rồi lại tiếp tục nhắm mắt giả ngủ. Mặt mặc dù vẫn bình tĩnh như thường nhưng tay thì không ngừng run rẩy.

Biểu tình kì lạ của vị lão giả thấp béo thu hút sự tò mò của Lăng Phong, Lăng Phong không khỏi dừng cước bộ, ném sang đó vài phần chú ý.

Thuật Luyện Sư trẻ tuổi ngồi ngoài cùng bên trái chuyên phụ trách thẩm định giá mặt hiện lên một tia kích động rồi nhanh chóng che giấu luôn một cách xuất sắc, nhìn nhọn cổ dài độ nửa thước, không lá, tiên điểm như máu trước mặt, cao giọng nói:

- Huyết tẩy thảo, nguyên liệu luyện chương đặc thù, định giá một ngàn kim tệ!

Người mang huyết sắc tiểu thảo đến là một thanh niên với một nốt ruồi đen nơi chân mày. Nghe thấy món đồ của mình được định giá một ngàn kim tệ, hần lập tức kích động đến nổi đỏ bừng mặt.

Ngon "huyết tẩy thảo" này là hần vô tình hái được trên thảo nguyên, căn bản không mất một chút tinh lực nào. Ban đầu hần chỉ cảm thấy ngon cỏ này nhìn có vẻ kì lạ nên mới hái. Đợi mang được đến thương hội bán thì đã qua thời gian hai ngày, lá của huyết tẩy thảo đều đã rụng hết, không còn tươi đẹp như ban đầu nhưng lại có thêm vài phần kì diệu. Dù nghĩ như vậy nhưng hần vẫn không dám hi vọng nhiều, chỉ đến với thái độ thử xem sao. Bây giờ nghe nói cọng quái thảo này được định giá một ngàn kim tệ, nào còn dám mơ ước gì hơn?

Lúc này cảnh trung niên mạo hiểm giả bán ngũ tinh ma hạch hần đều nhìn thấy hết, đối với những trung để tăng mạo hiểm mà nói, liệt sát ngũ tinh ma thú là chuyện khó khăn vô cùng, có tiêu hao tinh lực, vật lực căn bản cũng không làm được. Vậy mà người đó cũng chỉ lấy được một ngàn kim tệ trong khi hần nhẹ nhàng vô cùng lại có thể bán được với giá tương đương.

Còn chuyện huyết tẩy thảo là nguyên liệu đặc thù thế nào hần căn bản không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Trong lúc kích động, toàn thân hần cứ run lên không ngừng.

Thuật Luyện Sư trẻ tuổi cũng không khống chế nổi sự kích động của mình. Bàn tay cầm bút viết chỉ khế cứ run run. Chỉ khế sắp đặt thành thì đột nhiên có người nhẹ nhàng xen vào:

- Gượm đã, quý thương hội thu mua ngon hồ hi thảo này chỉ với giá một ngàn kim tệ không phải là ép người quá đáng sao?

Giọng nói mặc dù rất khê nhưng lại truyền đến tai tất cả những người có mặt ở đó. Thuật Luyện Sư trẻ tuổi vốn đang rất kích động giật bắn người làm rách cả tờ chỉ khế!

Thuật Luyện Sư thấp béo cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, mắt lóe lên một tia hận ý, nửa đứng nửa ngồi, lạnh lùng nhìn vào người mới lên tiếng:

- Hừ, Áo La thương hội tự mình mua bán, còn cần người khác xen vào? Người là ai, có phải quản nhiều chuyện quá rồi không?

Mọi người nhìn theo hướng ánh mắt, chỉ thấy một vị nữ tử toàn thân áo trắng, tựa như tùng trúc từ đám đông đi ra. Nàng phủ một tầng bạc sa trước mặt, chính thể xem ra không có gì lạ nhưng cách nữ tử nói mang lại cho người nghe một cảm giác thẩm tâm không gì sánh nổi. Người đó chính là Mộc Vũ Lâm!

Ngay cả khi đang bị chỉ trích, ngữ khí của Mộc Vũ Lâm vẫn không chút hoang mang, khiến người ta cảm thấy tín phục:

- Ta chỉ nói ra những điều mà mình biết thôi, còn giao dịch hoàn toàn là chuyện của các người.

Ngừng một lúc, nàng nói tiếp:

- Nếu như hẳn hiểu biết mà quý các mua được với cái giá thấp như vậy thì đương nhiên là chuyện ta tình người nguyện, không ai có thể can thiệp. Nhưng nếu cố ý lừa đảo một người không chút kiến thức thì có chút sỉ nhục chức nghiệp thuật luyện sư đây.

Chỉ vào ngọn hồ hi thảo trước mặt, Mộc Vũ Lâm nói:

- Hồ hi thảo và huyết tẩy thảo mặc dù rất giống nhau nhưng nhìn màu sắc của lá hoàn toàn có thể phân biệt và màu lá của hồ hi thảo màu vàng nhạt còn màu lá của huyết tẩy thảo màu cam đậm. Hình thái hai loài tương đương nhưng giá trị tuyệt đối không thể so sánh. Lợi dụng hồ hi thảo có thể tăng tỉ lệ luyện chế thành công cao cấp tinh chương lên năm mươi phần trăm. Mỗi khi hồ hi thảo xuất hiện, bất cứ thuật luyện sư cao cấp hiểu biết nào cũng sẵn sàng mua lại nó với giá mười vạn kim tệ! Còn huyết tẩy thảo chỉ là một loại nguyên liệu đặc thù, cũng lắm dùng do trung cấp tinh chương biến dị. Giá trị hai thứ khác nhau một trời một vực.

Nghe nàng nhắc nhở, khuôn mặt hưng phấn của người thanh niên có nốt ruồi đen như bị tạt cho một gáo nước lạnh, nhân thần lập tức trở nên du di bất định càng nghĩ càng thấy hình như cọng quái thảo mà mình cầm hình như ban đầu có lá màu vàng, đáng tiếc là lúc đó hẳn không để ý, bây giờ lá đã rụng hết rồi rất khó phán đoán. Nhưng trực giác nói cho hẳn biết Mộc Vũ Lâm không có lý do gì để lừa gạt hẳn.

Thấy Mộc Vũ Lâm nói ra ảo diệu bên trong, sắc mặt của Thuật Luyện Sư thấp béo ngày càng khó coi, hẳn quát:

- Nha đầu điên từ đâu đến tưởng chỉ dựa vào mấy câu nói bừa của ngươi mà hủy hoại được danh tiếng của Áo La Thương Hội chúng ta à? Đây rõ ràng là huyết tẩy thảo, đâu ra lá màu vàng? Đuổi cô ta ra ngoài cho ta! Thương Khung Phân Hội ta không chào đón cô!

Thuật Luyện Sư trẻ tuổi phụ trách kiểm định lại lấy ra một tờ chỉ khế khác, nhanh chóng đẩy tới trước mặt thanh niên có nốt ruồi đen, giục giã:

- Nhanh, chúng ta vội lắm, đằng sau vẫn còn người đợi mua nữa kìa. Ấn ngón tay lên đây là ngươi có một ngàn kim tệ rồi!

- Còn một điểm nữa để phân biệt hồ hi thảo là hành can của nó. Nếu như nhìn kĩ thì có thể phát hiện bên trong có một sợi hoàng tuyến, huyết tẩy thảo thì không có.

Mộc Vũ Lâm không để ý đến những lời uy hiếp nói ra những kiến thức mà mình biết, ngữ khí cương nghị như một vị lão học cứu.

Lăng Phong này giờ chứng kiến cảnh này đột nhiên lộ ra một tia cười cổ quái. Mặc dù không thể hiện thái độ khinh bỉ nhưng từ ngữ khí nói chuyện của Mộc Vũ Lâm Lăng Phong có thể tưởng tượng ra bộ dạng bêu môi bướng bỉnh của nàng. Trong chớp mắt, một loại cảm xúc kì quái lại trào lên trong lòng hắn. Hai lần gặp gỡ Mộc Vũ Lâm, chỉ trừ khoảnh khắc xấu hổ thất thái sau khi tỉnh lại từ "thần giao", trên người nàng lúc nào cũng có một loại khí tức bất khả xâm phạm, như thiên thượng tiên nữ khiến kẻ khác không dám sinh ra tâm lý khinh nhờn.

Nhưng thời khắc này, khi nói đến chuyện liên quan đến tình chương, Mộc Vũ Lâm mang lại cho người ta cảm giác như một vị học giat đang hoàn toàn chìm đắm trong học vấn. Gặp phải người khiêu chiến với lĩnh vực mà mình am hiểu, nhất định phải tranh luận với đối phương đến cùng, cố chấp đến đáng yêu vô cùng.

Tiếng hét ấy thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Trong đó không ít người chỉ liếc qua rồi lập tức quay đi, lòng thầm nghĩ: Đã chọn đến đây bán rồi còn không biết lòng dạ đen tối của Thương Khung phân hội sao?

Thuật Luyện Sư trẻ tuổi đang làm giám định phẩy phẩy tay với vẻ thiếu kiên nhẫn:

- Không muốn bán thì lui ra, có người đang đợi kia kìa! Trừ phi bán cho thương hội chúng ta, nếu không người đừng mơ mang được ra ngoài. Hừ, bốn mạng người, ở đây cái gì cũng đáng giá, chỉ có mạng người là rẻ mạt!

Trung niên tráng hán giận dữ tiến lên, cánh tay phát ra những tiếng bạo hưởng, cân nhực nổi cao lên như những con chuột nhỏ đang du động bên trong.

- Hừ!

Một vị nam tử tuổi độ ngũ tuần mặc trang phục hắc sắc này giờ vẫn đứng sau lưng lão giả thấp béo tiến lên trước một bước, chân khí cường đại mạnh mẽ tuôn ra. Áp lực nặng nề phá không tràn ra, đè nặng lên tim trung niên mạo hiểm giả. Bộ dáng này như gõ lên một hồi chuông cảnh tỉnh, trong nháy mắt đã khiến trung niên mạo hiểm giả trở nên bình tĩnh.

Sau khi cân nhắc lợi hại, trung niên mạo hiểm giả nghiêng chặt răng, mắt như muốn tóe lửa, từng tia huyết tích thấm xuất, hần phần nộ nói:

- Ta bán!

Nói đoạn đập mạnh viên ma hạch quang điểm lưu chuyển lên bàn. Trong cơn kích phấn, ma hạch bị dẫn lõm hẳn xuống mặt bàn.

Thuật Luyện Sư trẻ tuổi chẳng thèm quan tâm thu ma hạch lại, tùy ý ném ra sau lưng, chậm rãi viết vài chữ lên tờ chỉ khế trước mặt. Cuối cùng ngạo mạn hướng dẫn người trung niên ấn vân tay. Xong xuôi mọi chuyện, hần vút toẹt tờ chỉ khế:

- Cầm đi! Ra khỏi Thương Khung Yếu Tắc tiến vào bất cứ phân hội nào cũng có thể đổi chiếu vân tay và lấy một ngàn kim tệ.

Ngũ khí như đang bố thí cho người khác như những mũi kim đâm sâu vào tim trung niên mạo hiểm giả khiến trái tim kiệt ngao đó bạo phát cuồng nộ. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện trong nhà các huynh đệ mất đi vẫn còn người nhà cần chăm sóc hẳn lại kìm hãm trùng động bạo khởi, rồi đi với những bước chân nặng nề căm phẫn.

Từ đầu đến đuôi, Lăng Phong có chút không hiểu tại sao trung niên mạo hiểm giả biết rõ giá cả bị chèn ép mà vẫn lựa chọn bán, không lẽ họ không thể bán cho nhà khác sao? Nghe kĩ mấy mạo hiểm giả đi bán trên phẩm bên cạnh nghị luận mới biết:

Cách Thương Khung Yếu Tắc hai ngàn dặm về phía Nam là Bách Phong Uyên, nơi này quần phong như rừng, cứ một ngàn bước là lại có huyền nhai thâm uyên, là một vùng địa vực vô cùng rộng lớn. Nghe nói sâu bên trong thậm chí còn có ma thú cấp bậc Thánh Vực ra vào, là thiên nhiên tuyệt gia của mạo hiểm giả. Trước đây các đội ngũ mạo hiểm giả thường vào đây, chỉ cần phối hợp ăn ý là có thể có thu hoạch.

Nhưng bất luận liệt được ma hạch đẳng cấp nào thì cuối cùng thu hoạch của mạo hiểm giả vẫn là rất ít. Nguyên nhân là họ căn bản không thể mang được ma hạch bên ngoài.

Những thương đội buôn lậu trong Thương Khung Yếu Tắc luôn có trang bị vũ lực cường đại. Bọn chúng không chỉ âm thầm đối kháng với quân đội đóng trong Thương Khung Yếu Tắc mà thậm chí còn công nhiên tập kích mạo hiểm giả, vét sạch bảo bối thu hoạch của họ.

Vì vậy, trừ phi sở hữu vũ lực tuyệt đối làm chỗ dựa, nếu không dù biết giá cả ép xuống rất thấp, kết quả tốt nhất dành cho mạo hiểm giả vẫn là bán cho Thương Khung Phân Hội, nhận một tờ chỉ khế, sau đó có

thể đi đến bất cứ phân hội nào trong yếu tắc đổi kim tệ, để tránh mang quá nhiều kim tệ hoặc thuật tinh tạp trên người đề phòng nguy hiểm.

Cũng chỉ có Áo La thương hội uy tín kinh thương hơn vạn năm mới có thể đảm bảo điều này, những thương hội có quy mô nhỏ hơn mặc dù cũng thu mua ma hạch nhưng bọn họ đến một lúc nào đó cũng phải đóng cửa vì không được phần lớn mạo hiểm giả tin nhiệm.

Chính vì biết tâm lý ỷ lại của mạo hiểm giả với mình nên Thương Khung phân hội mới dám ép giá xuống thấp như vậy, thậm chí nghe đồn thương đội buôn lậu và Thương Khung phân hội có hàng trăm hàng ngàn mối quan hệ, thậm chí còn nhận sự lãnh đạo của thương hội! Hai bên phối hợp một lửa ngoài sáng, một cướp trong tối gần như chiếm hơn nửa thị trường Thương Khung Yếu Tắc.

Đây mới chỉ là một khúc đệm nhỏ không đáng nói. Sau khi trung niên mạo hiểm giả nuốt giận rồi đi, hoạt động giao dịch lại được tiếp tục tiến hành theo trình tự. Lăng Phong đang chuẩn bị tiến vào tư vấn thông tin có liên quan đến mặc thần thạch thì đột nhiên phát hiện ra vị Thuật Luyện Sư thấp béo từ nãy đến giờ nhắm mắt ngưng thần nhân tình sáng rực rồi lại tiếp tục nhắm mắt giả ngủ. Mặt mặc dù vẫn bình tĩnh như thường nhưng tay thì không ngừng run rẩy.

Biểu tình kì lạ của vị lão giả thấp béo thu hút sự tò mò của Lăng Phong, Lăng Phong không khỏi dừng cước bộ, ném sang đó vài phần chú ý.

Thuật Luyện Sư trẻ tuổi ngồi ngoài cùng bên trái chuyên phụ trách thẩm định giá mặt hiện lên một tia kích động rồi nhanh chóng che giấu luôn một cách xuất sắc, nhìn nhọn cổ dài độ nửa thước, không lá, tiên điểm như máu trước mặt, cao giọng nói:

- Huyết tẩy thảo, nguyên liệu luyện chương đặc thù, định giá một ngàn kim tệ!

Người mang huyết sắc tiểu thảo đến là một thanh niên với một nốt ruồi đen nơi chân mày. Nghe thấy món đồ của mình được định giá một ngàn kim tệ, hắn lập tức kích động đến nổi đỏ bừng mặt.

Ngọn "huyết tẩy thảo" này là hắn vô tình hái được trên thảo nguyên, căn bản không mất một chút tinh lực nào. Ban đầu hắn chỉ cảm thấy ngọn cỏ này nhìn có vẻ kì lạ nên mới hái. Đợi mang được đến thương hội bán thì đã qua thời gian hai ngày, lá của huyết tẩy thảo đều đã rụng hết, không còn tươi đẹp như ban đầu nhưng lại có thêm vài phần kì diệu. Dù nghĩ như vậy nhưng hắn vẫn không dám hi vọng nhiều, chỉ đến với thái độ thử xem sao. Bây giờ nghe nói cọng quái thảo này được định giá một ngàn kim tệ, nào còn dám mơ ước gì hơn?

Lúc này cảnh trung niên mạo hiểm giả bán ngũ tinh ma hạch hắn đều nhìn thấy hết, đối với những trung để tăng mạo hiểm mà nói, liệt sát ngũ tinh ma thú là chuyện khó khăn vô cùng, có tiêu hao tinh lực, vật lực căn bản cũng không làm được. Vậy mà người đó cũng chỉ lấy được một ngàn kim tệ trong khi hắn nhẹ nhàng vô cùng lại có thể bán được với giá tương đương.

Còn chuyện huyết tẩy thảo là nguyên liệu đặc thù thể nào hắn căn bản không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Trong lúc kích động, toàn thân hắn cứ run lên không ngừng.

Thuật Luyện Sư trẻ tuổi cũng không khống chế nổi sự kích động của mình. Bàn tay cầm bút viết chỉ khẽ cứ run run. Chỉ khẽ sắp đặt thành thì đột nhiên có người nhẹ nhàng xen vào:

- Gượm đã, quý thương hội thu mua ngọn hồ hi thảo này chỉ với giá một ngàn kim tệ không phải là ép người quá đáng sao?

Giọng nói mặc dù rất khê nhưng lại truyền đến tai tất cả những người có mặt ở đó. Thuật Luyện Sư trẻ tuổi vốn đang rất kích động giật bắn người làm rách cả tờ chỉ khê!

Thuật Luyện Sư thấp béo cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, mắt lóe lên một tia hận ý, nửa đứng nửa ngồi, lạnh lùng nhìn vào người mới lên tiếng:

- Hừ, Áo La thương hội tự mình mua bán, còn cần người khác xen vào? Người là ai, có phải quản nhiều chuyện quá rồi không?

Mọi người nhìn theo hướng ánh mắt, chỉ thấy một vị nữ tử toàn thân áo trắng, tựa như từng trúc từ đám đông đi ra. Nàng phủ một tầng bạc sa trước mặt, chính thể xem ra không có gì lạ nhưng cách nữ tử nói mang lại cho người nghe một cảm giác thẩm tâm không gì sánh nổi. Người đó chính là Mộc Vũ Lâm!

Ngay cả khi đang bị chỉ trích, ngữ khí của Mộc Vũ Lâm vẫn không chút hoang mang, khiến người ta cảm thấy tín phục:

- Ta chỉ nói ra những điều mà mình biết thôi, còn giao dịch hoàn toàn là chuyện của các người.

Ngừng một lúc, nàng nói tiếp:

- Nếu như hẳn hiểu biết mà quý các mua được với cái giá thấp như vậy thì đương nhiên là chuyện ta tình người nguyện, không ai có thể can thiệp. Nhưng nếu cố ý lừa đảo một người không chút kiến thức thì có chút sỉ nhục chức nghiệp thuật luyện sư đây.

Chỉ vào ngọn hồ hi thảo trước mặt, Mộc Vũ Lâm nói:

- Hồ hi thảo và huyết tẩy thảo mặc dù rất giống nhau nhưng nhìn màu sắc của lá hoàn toàn có thể phân biệt và màu lá của hồ hi thảo màu vàng nhạt còn màu lá của huyết tẩy thảo màu cam đậm. Hình thái hai loài tương đương nhưng giá trị tuyệt đối không thể so sánh. Lợi dụng hồ hi thảo có thể tăng tỉ lệ luyện chế thành công cao cấp tinh chương lên năm mươi phần trăm. Mỗi khi hồ hi thảo xuất hiện, bất cứ thuật luyện sư cao cấp hiểu biết nào cũng sẵn sàng mua lại nó với giá mười vạn kim tệ! Còn huyết tẩy thảo chỉ là một loại nguyên liệu đặc thù, cũng lắm dùng do trung cấp tinh chương biến dị. Giá trị hai thứ khác nhau một trời một vực.

Nghe nàng nhắc nhở, khuôn mặt hưng phấn của người thanh niên có nốt ruồi đen như bị tạt cho một gáo nước lạnh, nhân thần lập tức trở nên du di bất định càng nghĩ càng thấy hình như cọng quái thảo mà mình cầm hình như ban đầu có lá màu vàng, đáng tiếc là lúc đó hẳn không để ý, bây giờ lá đã rụng hết rồi rất khó phán đoán. Nhưng trực giác nói cho hẳn biết Mộc Vũ Lâm không có lý do gì để lừa gạt hẳn.

Thấy Mộc Vũ Lâm nói ra ảo diệu bên trong, sắc mặt của Thuật Luyện Sư thấp béo ngày càng khó coi, hẳn quát:

- Nha đầu điên từ đâu đến tưởng chỉ dựa vào mấy câu nói bừa của ngươi mà hủy hoại được danh tiếng của Áo La Thương Hội chúng ta à? Đây rõ ràng là huyết tẩy thảo, đâu ra lá màu vàng? Đuổi cô ta ra ngoài cho ta! Thương Khung Phân Hội ta không chào đón cô!

Thuật Luyện Sư trẻ tuổi phụ trách kiểm định lại lấy ra một tờ chỉ khế khác, nhanh chóng đẩy tới trước mặt thanh niên có nốt ruồi đen, giục giã:

- Nhanh, chúng ta vội lắm, đằng sau vẫn còn người đợi mua nữa kìa. Ấn ngón tay lên đây là ngươi có một ngàn kim tệ rồi!

- Còn một điểm nữa để phân biệt hồ hi thảo là hành can của nó. Nếu như nhìn kĩ thì có thể phát hiện bên trong có một sợi hoàng tuyến, huyết tẩy thảo thì không có.

Mộc Vũ Lâm không để ý đến những lời uy hiếp nói ra những kiến thức mà mình biết, ngữ khí cương nghị như một vị lão học cứu.

Lăng Phong này giờ chứng kiến cảnh này đột nhiên lộ ra một tia cười cổ quái. Mặc dù không thể hiện thái độ khinh bỉ nhưng từ ngữ khí nói chuyện của Mộc Vũ Lâm Lăng Phong có thể tưởng tượng ra bộ dạng bĩu môi bướng bỉnh của nàng. Trong chớp mắt, một loại cảm xúc kì quái lại trào lên trong lòng hẳn. Hai lần gặp gỡ Mộc Vũ Lâm, chỉ trừ khoảnh khắc xấu hổ thất thái sau khi tỉnh lại từ "thần giao", trên người nàng lúc nào cũng có một loại khí tức bất khả xâm phạm, như thiên thượng tiên nữ khiến kẻ khác không dám sinh ra tâm lý khinh nhờn.

Nhưng thời khắc này, khi nói đến chuyện liên quan đến tinh chương, Mộc Vũ Lâm mang lại cho người ta cảm giác như một vị học giat đang hoàn toàn chìm đắm trong học vấn. Gặp phải người khiêu chiến với lĩnh vực mà mình am hiểu, nhất định phải tranh luận với đối phương đến cùng, cố chấp đến đáng yêu vô cùng.

Tiếng hét ấy thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Trong đó không ít người chỉ liếc qua rồi lập tức quay đi, lòng thầm nghĩ: Đã chọn đến đây bán rồi còn không biết lòng dạ đen tối của Thương Khung phân hội sao?

Thuật Luyện Sư trẻ tuổi đang làm giám định phẩy phẩy tay với vẻ thiếu kiên nhẫn:

- Không muốn bán thì lui ra, có người đang đợi kia kìa! Trừ phi bán cho thương hội chúng ta, nếu không người đừng mơ mang được ra ngoài. Hừ, bốn mạng người, ở đây cái gì cũng đáng giá, chỉ có mạng người là rẻ mạt!

Trung niên tráng hán giận dữ tiến lên, cánh tay phát ra những tiếng bạo hưởng, cân nhực nổi cao lên như những con chuột nhỏ đang du động bên trong.

- Hừ!

Một vị nam tử tuổi độ ngũ tuần mặc trang phục hắc sắc này giờ vẫn đứng sau lưng lão giả thấp béo tiến lên trước một bước, chân khí cường đại mạnh mẽ tuôn ra. Áp lực nặng nề phá không tràn ra, đè nặng lên tim trung niên mạo hiểm giả. Bộ dáng này như gõ lên một hồi chuông cảnh tỉnh, trong nháy mắt đã khiến trung niên mạo hiểm giả trở nên bình tĩnh.

Sau khi cân nhắc lợi hại, trung niên mạo hiểm giả nghiêng chặt răng, mắt như muốn tóe lửa, từng tia huyết tích thấm xuất, hần phần nộ nói:

- Ta bán!

Nói đoạn đập mạnh viên ma hạch quang điểm lưu chuyển lên bàn. Trong cơn kích phấn, ma hạch bị dằn lõm hẳn xuống mặt bàn.

Thuật Luyện Sư trẻ tuổi chẳng thèm quan tâm thu ma hạch lại, tùy ý ném ra sau lưng, chậm rãi viết vài chữ lên tờ chỉ khế trước mặt. Cuối cùng ngạo mạn hưởng dẫn người trung niên ấn vân tay. Xong xuôi mọi chuyện, hần vút toẹt tờ chỉ khế:

- Cầm đi! Ra khỏi Thương Khung Yếu Tắc tiến vào bất cứ phân hội nào cũng có thể đổi chiếu vân tay và lấy một ngàn kim tệ.

Ngũ khí như đang bố thí cho người khác như những mũi kim đâm sâu vào tim trung niên mạo hiểm giả khiến trái tim kiệt ngao đó bạo phát cuồng nộ. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện trong nhà các huynh đệ mất đi vẫn còn người nhà cần chăm sóc hẳn lại kìm hãm trùng động bạo khởi, rồi đi với những bước chân nặng nề cầm phần.

Từ đầu đến đuôi, Lăng Phong có chút không hiểu tại sao trung niên mạo hiểm giả biết rõ giá cả bị chèn ép mà vẫn lựa chọn bán, không lẽ họ không thể bán cho nhà khác sao? Nghe kỹ mấy mạo hiểm giả đi bán trên phẩm bên cạnh nghị luận mới biết:

Cách Thương Khung Yếu Tắc hai ngàn dặm về phía Nam là Bách Phong Uyên, nơi này quần phong như rừng, cứ một ngàn bước là lại có huyền nhai thâm uyên, là một vùng địa vực vô cùng rộng lớn. Nghe nói sâu bên trong thậm chí còn có ma thú cấp bậc Thánh Vực ra vào, là thiên nhiên tuyệt gia của mạo hiểm giả. Trước đây các đội ngũ mạo hiểm giả thường vào đây, chỉ cần phối hợp ăn ý là có thể có thu hoạch.

Nhưng bất luận liệt được ma hạch đẳng cấp nào thì cuối cùng thu hoạch của mạo hiểm giả vẫn là rất ít. Nguyên nhân là họ căn bản không thể mang được ma hạch bên ngoài.

Những thương đội buôn lậu trong Thương Khung Yếu Tắc luôn có trang bị vũ lực cường đại. Bọn chúng không chỉ âm thầm đối kháng với quân đội đóng trong Thương Khung Yếu Tắc mà thậm chí còn công nhiên tập kích mạo hiểm giả, vét sạch bảo bối thu hoạch của họ.

Vì vậy, trừ phi sở hữu vũ lực tuyệt đối làm chỗ dựa, nếu không dù biết giá cả ép xuống rất thấp, kết quả tốt nhất dành cho mạo hiểm giả vẫn là bán cho Thương Khung Phân Hội, nhận một tờ chỉ khế, sau đó có thể đi đến bất cứ phân hội nào trong yếu tắc đổi kim tệ, để tránh mang quá nhiều kim tệ hoặc thuật tinh tạp trên người dễ phòng nguy hiểm.

Cũng chỉ có Áo La thương hội uy tín kinh thương hơn vạn năm mới có thể đảm bảo điều này, những thương hội có quy mô nhỏ hơn mặc dù cũng thu mua ma hạch nhưng bọn họ đến một lúc nào đó cũng phải đóng

cửa vì không được phần lớn mạo hiểm giả tín nhiệm.

Chính vì biết tâm lý ỷ lại của mạo hiểm giả với mình nên Thương Khung phân hội mới dám ép giá xuống thấp như vậy, thậm chí nghe đồn thương đội buôn lậu và Thương Khung phân hội có hàng trăm hàng ngàn mối quan hệ, thậm chí còn nhận sự lãnh đạo của thương hội! Hai bên phối hợp một lửa ngoài sáng, một cướp trong tối gần như chiếm hơn nửa thị trường Thương Khung Yếu Tắc.

Đây mới chỉ là một khúc đậm nhỏ không đáng nói. Sau khi trung niên mạo hiểm giả nuốt giận rồi đi, hoạt động giao dịch lại được tiếp tục tiến hành theo trình tự. Lăng Phong đang chuẩn bị tiến vào tư vấn thông tin có liên quan đến mặc thần thạch thì đột nhiên phát hiện ra vị Thuật Luyện Sư thấp béo từ nãy đến giờ nhắm mắt ngưng thần nhân tình sáng rực rồi lại tiếp tục nhắm mắt giả ngủ. Mặt mặc dù vẫn bình tĩnh như thường nhưng tay thì không ngừng run rẩy.

Biểu tình kì lạ của vị lão giả thấp béo thu hút sự tò mò của Lăng Phong, Lăng Phong không khỏi dừng cước bộ, ném sang đó vài phần chú ý.

Thuật Luyện Sư trẻ tuổi ngồi ngoài cùng bên trái chuyên phụ trách thẩm định giá mặt hiện lên một tia kích động rồi nhanh chóng che giấu luôn một cách xuất sắc, nhìn nhọn cổ dài độ nửa thước, không lá, tiên điểm như máu trước mặt, cao giọng nói:

- Huyết tẩy thảo, nguyên liệu luyện chương đặc thù, định giá một ngàn kim tệ!

Người mang huyết sắc tiểu thảo đến là một thanh niên với một nốt ruồi đen nơi chân mày. Nghe thấy món đồ của mình được định giá một ngàn kim tệ, hần lập tức kích động đến nổi đỏ bừng mặt.

Ngon "huyết tẩy thảo" này là hần vô tình hái được trên thảo nguyên, căn bản không mất một chút tinh lực nào. Ban đầu hần chỉ cảm thấy ngon cỏ này nhìn có vẻ kì lạ nên mới hái. Đợi mang được đến thương hội bán thì đã qua thời gian hai ngày, lá của huyết tẩy thảo đều đã rụng hết, không còn tươi đẹp như ban đầu nhưng lại có thêm vài phần kì diệu. Dù nghĩ như vậy nhưng hần vẫn không dám hi vọng nhiều, chỉ đến với thái độ thử xem sao. Bây giờ nghe nói cọng quái thảo này được định giá một ngàn kim tệ, nào còn dám mơ ước gì hơn?

Lúc này cảnh trung niên mạo hiểm giả bán ngũ tinh ma hạch hần đều nhìn thấy hết, đối với những trung để tăng mạo hiểm mà nói, liệt sát ngũ tinh ma thú là chuyện khó khăn vô cùng, có tiêu hao tinh lực, vật lực căn bản cũng không làm được. Vậy mà người đó cũng chỉ lấy được một ngàn kim tệ trong khi hần nhẹ nhàng vô cùng lại có thể bán được với giá tương đương.

Còn chuyện huyết tẩy thảo là nguyên liệu đặc thù thể nào hần căn bản không hiểu, cũng không muốn hiểu.

Trong lúc kích động, toàn thân hần cứ run lên không ngừng.

Thuật Luyện Sư trẻ tuổi cũng không khống chế nổi sự kích động của mình. Bàn tay cầm bút viết chỉ khẽ cứ run run. Chỉ khẽ sắp đặt thành thì đột nhiên có người nhẹ nhàng xen vào:

- Gượm đã, quý thương hội thu mua ngon hồ hi thảo này chỉ với giá một ngàn kim tệ không phải là ép người quá đáng sao?

Giọng nói mặc dù rất khê nhưng lại truyền đến tai tất cả những người có mặt ở đó. Thuật Luyện Sư trẻ tuổi vốn đang rất kích động giật bắn người làm rách cả tờ chỉ khế!

Thuật Luyện Sư thấp béo cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, mắt lóe lên một tia hận ý, nửa đứng nửa ngồi, lạnh lùng nhìn vào người mới lên tiếng:

- Hừ, Áo La thương hội tự mình mua bán, còn cần người khác xen vào? Người là ai, có phải quản nhiều chuyện quá rồi không?

Mọi người nhìn theo hướng ánh mắt, chỉ thấy một vị nữ tử toàn thân áo trắng, tự như tùng trúc từ đám đông đi ra. Nàng phủ một tầng bạc sa trước mặt, chính thể xem ra không có gì lạ nhưng cách nữ tử nói mang lại cho người nghe một cảm giác thẩm tâm không gì sánh nổi. Người đó chính là Mộc Vũ Lâm!

Ngay cả khi đang bị chỉ trích, ngữ khí của Mộc Vũ Lâm vẫn không chút hoang mang, khiến người ta cảm thấy tín phục:

- Ta chỉ nói ra những điều mà mình biết thôi, còn giao dịch hoàn toàn là chuyện của các người.

Ngừng một lúc, nàng nói tiếp:

- Nếu như hần hiểu biết mà quý các mua được với cái giá thấp như vậy thì đương nhiên là chuyện ta tình người nguyện, không ai có thể can thiệp. Nhưng nếu cố ý lừa đảo một người không chút kiến thức thì có chút sỉ nhục chức nghiệp thuật luyện sư đây.

Chỉ vào ngọn hồ hi thảo trước mặt, Mộc Vũ Lâm nói:

- Hồ hi thảo và huyết tẩy thảo mặc dù rất giống nhau nhưng nhìn màu sắc của lá hoàn toàn có thể phân biệt và màu lá của hồ hi thảo màu vàng nhạt còn màu lá của huyết tẩy thảo màu cam đậm. Hình thái hai loài tương đương nhưng giá trị tuyệt đối không thể so sánh. Lợi dụng hồ hi thảo có thể tăng tỉ lệ luyện chế thành công cao cấp tinh chương lên năm mươi phần trăm. Mỗi khi hồ hi thảo xuất hiện, bất cứ thuật luyện sư cao cấp hiểu biết nào cũng sẵn sàng mua lại nó với giá mười vạn kim tệ! Còn huyết tẩy thảo chỉ là một loại nguyên liệu đặc thù, cùng lắm dùng do trung cấp tinh chương biến dị. Giá trị hai thứ khác nhau một trời một vực.

Nghe nàng nhắc nhở, khuôn mặt hưng phấn của người thanh niên có nốt ruồi đen như bị tạt cho một gáo nước lạnh, nhân thần lập tức trở nên du di bất định càng nghĩ càng thấy hình như cọng quái thảo mà mình cầm hình như ban đầu có lá màu vàng, đáng tiếc là lúc đó hần không để ý, bây giờ lá đã rụng hết rồi rất khó phán đoán. Nhưng trực giác nói cho hần biết Mộc Vũ Lâm không có lý do gì để lừa gạt hần.

Thấy Mộc Vũ Lâm nói ra ảo diệu bên trong, sắc mặt của Thuật Luyện Sư thấp béo ngày càng khó coi, hần quát:

- Nha đầu điên từ đâu đến tưởng chỉ dựa vào mấy câu nói bừa của ngươi mà hủy hoại được danh tiếng của Áo La Thương Hội chúng ta à? Đây rõ ràng là huyết tẩy thảo, đâu ra lá màu vàng? Đuổi cô ta ra ngoài cho ta! Thương Khung Phân Hội ta không chào đón cô!

Thuật Luyện Sư trẻ tuổi phụ trách kiểm định lại lấy ra một tờ chỉ khế khác, nhanh chóng đẩy tới trước mặt thanh niên có nốt ruồi đen, giục giã:

- Nhanh, chúng ta vội lắm, đằng sau vẫn còn người đợi mua nữa kìa. Ấn ngón tay lên đây là ngươi có một ngàn kim tệ rồi!

- Còn một điểm nữa để phân biệt hồ hi thảo là hành can của nó. Nếu như nhìn kĩ thì có thể phát hiện bên trong có một sợi hoàng tuyến, huyết tẩy thảo thì không có.

Mộc Vũ Lâm không để ý đến những lời uy hiếp nói ra những kiến thức mà mình biết, ngữ khí cương nghị như một vị lão học cứu.

Lăng Phong này giờ chứng kiến cảnh này đột nhiên lộ ra một tia cười cổ quái. Mặc dù không thể hiện thái độ khinh bỉ nhưng từ ngữ khí nói chuyện của Mộc Vũ Lâm Lăng Phong có thể tưởng tượng ra bộ dạng bấu môi bướng bỉnh của nàng. Trong chớp mắt, một loại cảm xúc kì quái lại trào lên trong lòng hần. Hai lần gặp gỡ Mộc Vũ Lâm, chỉ trừ khoảnh khắc xấu hổ thất thái sau khi tỉnh lại từ "thần giao", trên người nàng lúc nào cũng có một loại khí tức bất khả xâm phạm, như thiên thượng tiên nữ khiến kẻ khác không dám sinh ra tâm lý khinh nhờn.

Nhưng thời khắc này, khi nói đến chuyện liên quan đến tinh chương, Mộc Vũ Lâm mang lại cho người ta cảm giác như một vị học giat đang hoàn toàn chìm đắm trong học vấn. Gặp phải người khiêu chiến với lĩnh vực mà mình am hiểu, nhất định phải tranh luận với đối phương đến cùng, cố chấp đến đáng yêu vô cùng.

253. Chương 208: Kẻ Đả Thương Huynh Đệ Ta - Giết!

Từ sau khi thấy thái độ Thuật Luyện Sư của Thương Khung phân hội đột ngột trở nên bức thiết, hần nhận thấy Mộc Vũ Lâm không hề nói dối. Khoảng cách giữa một ngàn kim tệ và mười vạn kim tệ kẻ ngốc cũng phân biệt được. Mặc dù giữ lại hồ hi thảo cần mạo hiểm một chút nhưng món lời quá cao so với tương tượng khiến hần chẳng còn nghĩ thêm được gì nữa, dù có phải mạo hiểm bao nhiêu cũng thấy đáng!

Thanh niên có nốt ruồi đen nhất thời giờ tay chop lấy ngọn hồ hi thảo, Thuật Luyện Sư trẻ tuổi giật mình, vội vàng giờ tay giữ lại. Nhưng người thanh niên có nốt ruồi đen đã nhanh hơn, hần hẩy mạnh tay gã Thuật Luyện Sư, giữ chặt hồ hi thảo trong tay, lớn giọng gay gắt nói:

- Lừa gạt cường đoạt, đây chính là phong cách hành thương của Thương Khung phân hội các người sao?

Một tiếng gầm giận dữ này vang lên khơi dậy mối thù chung trong lòng mọi người ở đây, liên tưởng đến những ám ức mình phải chịu bấy lâu nay, vô số ánh mắt phần nộ phóng tới, dù họ không dám nói rõ nhưng nhất thời những tiếng "ừ" vẫn vang lên không ngớt, quần tình hung dũng!

Thuật Luyện Sư trẻ tuổi chưa bao giờ trải qua chuyện này, từ xưa đến nay luôn có đại quái vật Áo La Thương Hội đứng sau chống lưng, xuất môn chưa từng có ai dám đắc tội với chúng, nói chuyện hành sự đương nhiên vô cùng cao ngạo.

Bây giờ đột nhiên phải đối mặt với cục diện hoàn toàn không thể khống chế được, hần nhất thời lùi liên mấy bước, nhìn sang phía Thuật Luyện Sư thấp bé Đỗ Trường Xuân cầu cứu.

Đỗ Trường Xuân mặt lóe lên một tia ngoan độc, phần thịt núng nính trên má không ngừng nhảy lên thể hiện trong lòng đang rất giận dữ. Hần quát:

- Chu An!

Nam tử trang phục hắc sắc đứng sau Đỗ Trường Xuân đáp một tiếng rồi tiến lên phía trước. Có thể tọa trấn ở phân hội này đương nhiên phải là người rất có nhãn lực, có thể nhìn ra ngay nút thắt vấn đề nằm ở đâu. Nhân thân như kinh điện bao phủ nhất phương!

Thân như cường cung nộ xạ, tay choàng lấy vai Mộc Vũ Lâm, miệng thốt ra những lời không sạch sẽ:

- Đâu ra ả nha đầu giấu đầu hở đuôi, lén lút lút này? Chờ ta vạch mặt người ra chúng ta sẽ cùng nhau vui vẻ nhé!

Trong khoảnh khắc đó, Hoàng Phủ Vân và Kiều Kiều đứng cạnh Lăng Phong cảm nhận thấy một luồng sát khí nồng liệt bắn mạnh ra, chỉ thấy Lăng Phong mặt như phủ một làn sương mờ, thần tình băng lãnh đến đáng sợ!

Mộc Vũ Lâm chỉ lẳng lặng đứng im như không hề cảm nhận được công kích của đối phương. Thấy Chu An tiến thêm một bước, nằng chậm rãi giờ ra bàn tay mỹ lệ như ôn ngọc, quát nhẹ:

- Ngọc Trúc Tâm!

Năm ngón tay thon dài như thí huyền nhẹ nhàng phát động trong không khí, từng đường chân lực hung dũng tể áp, hết phiến này đến phiến khác tổng cộng ba phiến ngân bạch trúc điệp trạng chân lực đao nhận rơi xuống. Mỗi một phiến trúc điệp rơi xuống vô cùng uyển chuyển. Tốc độ nhìn thì có vẻ chậm rãi nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác áp bách không sao tránh khỏi!

Chu An thất sắc, hần mặc dù dung mạo thô lỗ nhưng cũng không phải kẻ ngốc. Một chuồng nhẹ nhàng kia của Mộc Vũ Lâm mang lại cho hần uy áp cảm chẳng kém gì một kích toàn lực của cửu tinh cường giả! Không cần phải nghĩ nhiều, hần lập tức hiểu ngay mình vừa đá trúng thiết bản, ngón chân nhún mạnh xuống đất hoảng hốt lùi nhanh mấy bước.

Không nơi ẩn náu!

Một chiêu của Mộc Vũ Lâm như bao phủ tứ phương bát cực. Ba phiến trúc điệp rơi xuống tìm Chu An, chát chát chát, chân lực cường đại bạo khai! Dù đã cự linh hóa khải kịp thời nhưng một chiêu này vẫn đánh bay Chu An ra ngoài, những tiếng xương vỡ răng rắc vang lên.

Không có kĩ xảo tu luyện xương cốt cường hãn Vô Cốt Nhu Thân tại thân thì sau một kích này, Chu An chính thức trở thành phế nhân!

Nộ ý trong lòng Lăng Phong đã bình phục lại, hần thăm giật mình, rõ ràng hần cảm nhận chiêu vừa rồi của Mộc Vũ Lâm chỉ là công kích chân lực thuần túy, bên trong có lẽ còn hàm ẩn một loại sức mạnh linh hồn cường đại nào nữa! Kiểu sức mạnh linh hồn này phóng thích ở một mức độ nhất định nào đó đủ để bó chặt

năng lực phản ứng của người khác, khiến người ta cảm thấy thiên địa đột nhiên biến hóa, tứ phương bát cực đều là công kích của đối phương, sâu trong tâm linh cũng cảm sản sinh một cảm giác bất lực cường liệt!

Thật là linh hồn công kích lợi hại!

Hàng loạt những tiếng thở vội vang lên. Chu An trường niên đảm nhận vị trí hộ vệ thu mua trân phẩm của Thương Khung Phân Hội, thực lực thế nào mọi người đều biết rất rõ, đường đường bát tinh cường giả mà vừa giáp mặt đã bị đánh bay! Phải là người có tu vi kinh nhân thể nào mới có thể làm được như vậy?

Vô số ánh mắt kinh hãi len lén nhìn về phía Mộc Vũ Lâm: Nữ tử này là ai, thực lực sao lại cường đại như vậy? Nàng đến Thương Khung phân hội với mục đích gì?

Đỗ Trường Xuân thấy vậy giật mình, quát lên một tiếng giận dữ:

- Người đâu, bắt lấy nữ nhân gây rối này cho ta!

Tám thân ảnh nhanh như kinh điện bắn ra khỏi Thương Khung phân hội, mỗi thân ảnh vừa xuất hiện chân lực quanh người lập tức gào thét, kính phong lạnh lạnh. Chỉ cần nhìn sơ qua cũng biết không ai tu vi dưới thất tinh! Bọn họ phối hợp với nhau, mỗi người đứng ở một phương vị huyền ảo, vây Mộc Vũ Lâm vào giữa, rõ ràng là muốn tinh tu một loại nguyên trận hợp kích nào đó. Chỉ riêng khí thế bên ngoài thôi đã tỏa định một phương không gian, khiến người ta cảm thấy không còn đường thoát!

Một người trầm giọng quát:

- Giờ tay chịu trời đi cho đỡ nhục nhă!

Tám người vây quanh, khí thế trầm điện như tinh thiết chú hung hăng nghiền áp về phía Mộc Vũ Lâm. Trong mắt những người đứng xem, Mộc Vũ Lâm chẳng khác gì một con thú nhỏ đơn độc bị người thợ săn hai tay thắm đẫm huyết tinh vô tình vây hãm!

Một cảm giác trùng động kì lạ trào lên trong lòng Lăng Phong, dù với thực lực kinh hồng nhất hiện mà Mộc Vũ Lâm thể hiện lúc này Lăng Phong vẫn không cảm thấy yên tâm khi nàng phải một mình đối mới với tám người này.

Kiểm ý lưu chuyển, Lăng Phong đang định tiến lên một bước thì dị biến phát sinh.

Ầm!

Tầng cao nhất của Thương Khung phân hội bỗng nhiên bạo phát ra một luồng khí lăng hỏa hồng sắc cường đại, khí lăng kết hợp với nhau, trong nháy mắt tụ thành bốn con nộ long bay về bốn phía, những tiếng nổ lớn vang lên, từng khối từng khối thanh cương ngọc bị nổ thành những mảnh vụn, bay tứ tán khắp nơi!

Một thân ảnh toàn thân đầy vết máu chui ra khỏi lỗ hổng, bay vọt lên giữa không trung, hét lên giận dữ:

- Áo La thương hội các ngươi không giữ tín nghĩa, việc ám thầm cướp đoạt thì có khác gì hành động của phường trộm cướp chứ? Không sợ mất hết danh tiếng sao?

- Chớ có nhiều lời, để lại luyện phương!

Theo sát huyết sắc thân ảnh là một vị lão giả thân hình khô gầy, thân thể mềm mại, ông chỉ vừa mới phất ống tay, khí lưu cổ dâng đã bay xa hơn mười trượng. Khó khăn lắm mới đuổi theo kịp, thấy khoảng cách không còn xa nữa, lão giả khô gầy hung hăng chưởng ấn vào lưng huyết sắc thân ảnh, sát chiêu nhất xuất, một mùi máu tanh nồng liệt đã tứ tán khắp nơi.

- Đan Luân Nhĩ ta thả xé rách luyện phương cũng không để lại nó cho đám cường đạo các ngươi đâu!

Huyết sắc thân ảnh hét lên bạo liệt, xoay người, run rẩy rút ra một tờ giấy da, lòng bàn tay bắn ra một đạo bích sắc hỏa diễm, đốt tờ giấy da thành tro tăn!

- Ngươi muốn chết rồi!

Lão giả khô gầy rống lên giận dữ, nộ tâm áo não hóa thành sát cơ sâm hàn, bàn tay trái mạo xuất huyết vụ nồng trọng, sát chiêu tăng thêm ba phần uy thế bắn về phía trước:

- Khô Huyết Chương!

Khô Huyết Chưởng xuất ra, huyết dịch trong cơ thể như thiêu đốt, khô cạn mà chết!

Chân lực ba động cường đại bao bọc kín huyết sắc thân ảnh khiến hắc không thể động đậy, sinh tử chỉ còn cách nhau một sợi dây!

Thấy thủ chưởng của đối phương mỗi lúc một gần, Đan Luân Nhĩ lộ ra thần sắc phần hận nồng liệt và ảo não: Sư tôn, đợi đến kiếp sau đệ tử sẽ hiểu kính với người! Đệ tử chỉ hận không giúp người lấy được phượng hoàng tủy, tu phục chân nguyên lực chi nguyên.

Chưởng ảnh của đối phương mỗi lúc một lớn, khí tức tử vong gần trong gang tấc, có thể nghe thấy một cách rõ ràng!

Bùm!

Trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, một thân ảnh chặn đứng ngay trước mặt Đan Luân Nhĩ, lật chưởng múa thành một hình tròn rồi chớp mạnh về phía trước! Một khối không khí hình cầu bị chớp cho nổ tung, vô lượng khí lưu bạo tán, chân lực hỗn loạn cuồng hắc hình thành một đường kinh đào hải lãng nặng nề ập về phía trước!

Lão giả khô gầy kinh hải biến sắc, tay phải vừa chạm vào khí lãng lập tức phát ra một tiếng "bùm". Sức mạnh cường đại làm cho xương cốt trong người lệch vị. Liền sau đó, vô số khí lãng tiến bạo như tiễn, bắn ra từ bên trong! Xuy xuy xuy xuy xuy, không để cho hắc có cơ hội tránh né, khí tiễn quang mang bạo trướng, xuyên mấy chục lỗ vào ngực hắc.

Máu từ những lỗ thủng đó trào ra, sinh cơ đoạn tuyệt!

Thân thể gầy gò mất đi chân lực chống đỡ, lập tức rơi xuống từ giữa không trung. Trong lúc rơi xuống, lão giả khô gầy mở trừng mắt nhìn chăm chăm vào thân ảnh giữa không trung. Đã sắp chết đến nơi rồi mà hắc vẫn không hiểu sao lại có người có thể giết chết mình chỉ bởi một chiêu? Hơn nữa...

Người này còn rất trẻ tuổi?

- Người, người là ai? Sao lại giúp ta?

Đan Luân Nhĩ đã nhắm mắt chờ chết nhưng chờ mãi có tướng tượng thế nào cũng không nghĩ ra thần binh thiên tướng sẽ xuất hiện. Hắc khiếp sợ nhìn người thiếu niên trước mặt, cuồng hỉ và thảm thắc đồng hiện cùng lúc khiến nét mặt của hắc trở nên vô cùng cổ quái.

Trong mắt Lăng Phong cũng hiện lên một tia căng thẳng, nhất thời có vài phần thấp thỏm. Hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng giữ bình tĩnh, Lăng Phong mở miệng hỏi:

- Xin hỏi danh hự của lệnh sư?

Đan Luân Nhĩ nhìn Lăng Phong kì lạ, ánh mắt lóe lên một tia nghi hoặc, nghĩ một lúc hắc vẫn trả lời:

- Gia sư Mạch Kha.

Sau khi chứng thực được suy đoán trong lòng, nét mặt Lăng Phong nhất thời hiện lên một vẻ cuồng hỉ, sải từng bước lớn về phía trước, kích động gọi:

- Tam sư huynh!

- Người là?

Lăng Phong mỉm cười, lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện từng khối từng khối hỏa cầu diễm hồng sắc. Mười bốn khối hỏa cầu quấn lấy nhau, dung hòa, áp súc, cuối cùng hình thành nên một dải xích sắc hỏa diễm hình một con tiểu xà không ngừng ngo ngoàng! Không cần thiết phải nói nhiều, độc môn tuyệt học của Mạch Kha một khi đã thi triển, thân phận của Lăng Phong không cần phải nói cũng hiểu!

- Phong Viêm Dung!

Đan Luân Nhĩ nhìn Lăng Phong với vẻ chấn hám.

- Người là đồ đệ mà sư tôn mới thu nhận.

- Từ sau khi huynh rời Nguyên Lực Tháp, sư tôn đã thu nhận thêm bốn đồ đệ nữa. Đệ xếp thứ sáu, nhị sư huynh bọn họ quen gọi đệ là lão Lục.

Nhìn Đan Nhĩ Luân toàn thân đầy máu, Lăng Phong trong lòng không khỏi cảm thấy xót xa và phẫn nộ. Từ lúc Đan Luân Nhĩ thi triển "Tứ Long Giáo" Lăng Phong đã cảm thấy có chút kì quái. Tứ Long Giáo này mặc dù không phải độc môn bí truyền gì nhưng dị trạng lúc thi triển đó Lăng Phong chỉ mới nhìn thấy trên người Tang Phi.

Cho đến sau này, khi huyết sắc thân ảnh tự báo tên "Đan Luân Nhĩ", Lăng Phong lập tức khẳng định suy đoán trong lòng, người này chính là tam sư huynh của mình! Những lời Mạch Kha đã từng nói lại xuất hiện trong đầu Lăng Phong.

- Các con mặc dù khác họ nhưng vẫn có tình cảm huynh đệ!

Huynh đệ bị người ta ức hiếp thì phải làm sao?

Một luồng sát ý lăm liết xông thẳng lên tận trời cao!

254. Chương 209: Ta Lấy Mạng Mình Trả Nợ Cho Hắn.

Liên tiếp bốn thân ảnh từ lỗ hổng bị nổ tung của tầng bốn bay ra, người đầu tiên vừa nhìn thấy Lăng Phong hơi sững lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc rồi đáp xuống, cười âm hiểm:

- Ta cứ tưởng kẻ nào cả gan đối kháng với Áo La thương hội ta, thì ra là Lăng tiên sinh, đã lâu không gặp!

Người này khoác một bộ trường bào nguyệt sắc, mái tóc xoắn kim sắc tỏa ra quang trạch lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, nụ cười có vài phần câu nhân tà ý.

Sau lưng hắn, ba vị lão giả đứng yên đó, ba người khí thế nội liễm, chỉ lẳng lặng đứng mà tự nhiên tán phát ra một luồng khí không thể phá vỡ như bàn thạch, rõ ràng đã là đã đạt tới cửu tinh! Đáng sợ hơn khí thế của ba người họ hồ vi hồ ứng, ngầm liên kết thành một, hoành như nhất hồn nhiên thiên thành chính thể, không thể phân khai, không thể chia cắt, không thể kích phá!

Lăng Phong biểu tình không chút vị động, người thanh niên đầu tiên này chính là Hàn Trữ mà hắn từng gặp ở Tinh Lam Phân Hội. Phụ thân hắn hiện đang chấp chương Áo La thương hội, có thể coi là quyền khuynh nhất phương, thậm chí luận về tiềm lực, sức mạnh mà Hàn Trữ nắm trong tay chẳng hề thua kém Tần Chính!

Nhưng vậy thì đã làm sao?

Phàm là kẻ đả thương huynh đệ ta, nhất định phải hoàn lại gấp trăm lần!

Lăng Phong trầm sắc mặt, chỉ có những người thân thuộc với hắn mới hiểu bên trong vẻ trầm tĩnh này ẩn chứa nộ hỏa ngập trời như thế nào!

Thấy Lăng Phong chẳng thèm để ý đến mình, đáy mắt Hàn Trữ lóe lên một tia oán hận. Liên tưởng đến thân thái thân thiết giữa Lăng Phong và Mộ Dung Yên, hắn "hừ" lạnh một tiếng!

Lăng Phong bây giờ danh tiếng như mặt trời ban trưa, trận chiến hôm qua mặc dù hắn không được tận mắt chứng kiến nhưng cũng gián tiếp nghe được từ miệng những người xung quanh. Hắn tuyệt đối không tin Lăng Phong có thực lực đáng sợ như trong lời đồn!

Một thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi có thể địch lại tứ đại ca thủ đỉnh phong, hơn nữa còn cuồng hãn vô bì đánh ngất một người trong đó, chiến tích như vậy nếu như không phải tận mắt chứng kiến ai tin nổi chứ?

Hàn Trữ nhìn ba vị lão giả đứng sau lưng, sát cơ trong lòng âm thầm dâng lên. Có Thiên sĩ, Địa sĩ, Nhân sĩ ở đây, sao không tranh thủ cơ hội này giết chết hắn? Cái gì mà "đệ nhất thanh niên trẻ tuổi" chứ, hôm nay ta sẽ khiến người phải thảm bại!

Tâm tư điện chuyển. Hàn Trữ "ha ha" cười lớn nói:

- Thì ra người này là sư huynh đệ của Lăng tiên sinh, vậy thì tốt quá! Người này nợ Thương Khung phân hội chúng ta một tờ luyện phương, hơn nữa còn ngang ngược phá hủy nó! Nếu như Lăng tiên sinh đã có mặt ở đây thì cũng nên nói sao cho hợp lý chứ nhỉ?

Hiếu ý Hàn Trữ, ba cử tinh cao thủ khê khàng tác thế, khí thế này giờ nội liễm bất phóng đột nhiên bạo khai, như trường giang đại hà bôn dũng về phía trước. Khí thế niễn áp bính bạo hạ phát xuất ra những tiếng "đì ùng" liên tiếp.

- Đổi trắng thay đen, lẫn lộn phải trái!

Đan Luân Nhĩ giận đến run người

- Rõ ràng là ta cử tử nhất sinh lấy được một khối tinh chương và luyện phương "Nghê Sa Y" từ Bách Phong Uyên. Các người đã đoạt tinh chương không tính, còn muốn cướp luôn cả luyện phương của ta.

- Hừ, định che giấu sự thật bằng cái lưỡi xảo quyệt của người sao? Tiêu hủy luyện phương bí tàng của thương hội ta, tội này đáng chết!

Hàn Trữ âm tàn quát lên:

- Thiên địa nhân tam sĩ nghe lệnh, giết chết hai người này cho ta!

Thiên sĩ ứng mệnh bạo khởi, trên người đột nhiên bùng lên một luồng ngân mang, ngân mang như nộ triều hung dũng gào thét cuốn tới. Đồng thời, Địa sĩ và Nhân sĩ cũng phún xạ ra ngân mang nồng liệt với hình thái giống nhau.

Chân lực của ba người liên kết thành một trong nháy mắt, không trung đột nhiên xuất hiện một tấm màn ngân sắc rộng chừng hai trượng.

Tấm màn đột nhiên cuộn lại, tầng tầng điệp điệp hình thành nên một hình tròn khép kín. Ba người quyền chặt trong đó. Chân lực bạo dâng gào thét, cảm giác trong không gian đang có hàng trăm hàng ngàn cự đạo phủ nhận đang chém vào nhau liên hồi, "choang choang" thanh âm khiến màng nhĩ người ta đau nhói.

- Gươm đã!

Thấy ba người liên thủ uy thế bạo dâng, Đan Luân Nhĩ đột nhiên hét lên, mặt hiện lên một tia thần sắc khuất nhục, hàm phẫn ngưng thanh nói:

- Luyện phương ta sẽ giao cho các người!

Lúc này ở trên tầng bốn Thiên Địa Nhân tam sĩ mặc dù chưa xuất thủ nhưng uy áp triển lộ ra từ người họ khiến Đan Luân Nhĩ hiểu rất rõ không ai có thực lực dưới cửu tinh. Một khi đã liên thủ thậm chí còn có thể vượt qua cả cửu tinh đỉnh phong trực bức thánh vực! Lúc này Lăng Phong mặc dù một chiêu giết chết lão giả khô gầy nhưng Đan Luân Nhĩ tuyệt đối không tin Lăng Phong đủ khả năng đối kháng với ba người này.

- Ồ?

Hàn Trữ khê phẩy tay ra hiệu, Thiên Địa Nhân tam sĩ ứng thanh dừng lại. Hắn chăm chú nhìn Đan Luân Nhĩ:

- Hóa ra người vẫn còn lưu lại, ha ha, có phải biết điều nói sớm ra bớt được bao nhiêu rắc rối cho mọi người rồi không?

Nộ hỏa trong mắt Đan Luân Nhĩ dục phún, ngón tay không ngừng run rẩy, cuối cùng vẫn phải bắt đắc dĩ đốn túc! Hắn xé rách y bào, lấy từ tầng bên trong ra một tờ giấy da, nắm chặt trong tay. Bề mặt miếng da ghi chép chi chít những nguyên liệu cần thiết cũng như các bước luyện chế.

Trông thấy thần tình tham lam trên mặt Hàn Trữ, Đan Luân Nhĩ nắm chặt luyện phương, lớn tiếng nói:

- Lúc này tiêu hủy chỉ là sao bản không hoàn chỉnh mà ta chép lại, bản chính ở đây! Người chỉ cần đáp ứng không lệnh thủ hạ xuất thủ, ta sẽ giao nó cho người.

- Ồ, như vậy vẫn còn có thể suy xét.

Hàn Trữ lộ thần sắc đắc ý, nhìn Lăng Phong âm nhiên nói:

- Nhưng Khô lão là tinh anh cường giả của Áo La Thương Hội chúng ta, nay đã chiết tổn trong tay các người, không biết các người định đền bù thế nào đây?

Đan Luân Nhĩ hít một hơi thật sâu, nhãn thần ngưng trọng:

- Vậy người muốn sao?

- Lấy mạng đền mạng mới là thiên đạo!

Hàn Trữ phun ra từng chữ, ngữ khí mang theo sát cơ thâm hàn:

- Lãng tiên sinh, ngài thấy thế nào?

Không đợi Lãng Phong trả lời, Đan Luân Nhĩ cố nén đau, đứng chặn ngay trước mặt hắn, nhìn Hàn Trữ lạnh giọng nói:

- Chuyện này vì ta mà ra, không liên quan gì đến lực đệ ta! Chỉ cần người đồng ý buông tha cho lực đệ ta, luyện phương thuốc về người, ta dùng mạng mình đền thay hắn!

Lãng Phong đột nhiên chấn động, nhìn Đan Luân Nhĩ trong lòng không khỏi cảm thấy kinh ngạc và cảm động. Dù chỉ mới biết nhau nhưng lúc đối diện với nguy hiểm, tam sư huynh vẫn lựa chọn dùng tính mạng mình đổi lại an toàn cho hắn không chút do dự!

Đây là đồng môn sư huynh đệ, còn là huynh đệ khác họ, giờ khắc này Đan Luân Nhĩ đã nhận được sự thừa nhận chân tâm của Lãng Phong.

- Lão Lục, đệ mau đi đi!

Đan Luân Nhĩ không biết trong lòng Lãng Phong đang gợn sóng, lớn tiếng quát:

- Đệ quay về hãy nói với sư tôn, Đan Luân Nhĩ này ở ngoài chưa từng làm người mất mặt. Chỉ hận là ta vẫn chưa lấy được phương hoàng chân tủy cho sư tôn, đợi kiếp sau ta sẽ lại hiếu kính lão nhân gia người!

Giả vờ kiên cường như vậy nhưng sau khi nói xong câu cuối cùng, cảm xúc vỡ òa, lệ lưu mãn diện!

- Chết đi cho ta!

Đan Luân Nhĩ rống lên một tiếng, hỏa hệ chân lực toàn thân phong cuồng bạo phát chiếu rọi một mảng bích lam trong suốt lên không trung! Bất luận Hàn Trữ đáp ứng hay không, hắn đã quyết định thiêu đốt toàn bộ tu vi của mình giành lấy một cơ hội sống cho Lãng Phong.

Một khi đã quyết liều mạng, nguyên tố thiên hành giả có thể lựa chọn tự toái chân nguyên lực chi nguyên của mình!

Rắc, những âm thanh như tiếng cương thiết nứt gãy vang lên. Đan Luân Nhĩ gân xanh nổi đầy mặt như giun! Khí tức cuồng liệt càng trướng càng cao, một khi thứ phá lập tức sẽ là dẫn bạo chị cục! Hai tay hắn giơ cao lên trời, từng đường hỏa sắc khí lãng ngưng như lưu thủy bàn toàn hô khiếu, không trung nữ chuyển áp súc, cuối cùng hình thành nên hai con nộ long bào hao.

Chân nguyên lực phong cuồng dũng nhập trong thức hải, hỏa long quần lấy tay Đan Luân Nhĩ rồi đột nhiên tiền huy như phá không cự lãng! Hắn hét lên:

- Lão Lục, chạy!

Thiên Địa Nhân tam sĩ cười khinh miệt, liều mạng thì đã làm sao? Khoảng cách thực lực giữa hai bên là quá lớn nên có liều mạng đến đâu thì cũng chỉ là một trò cười lớn. Tầng tầng chân lực mạc bố phản quyền như che trời tể nhật, bọn họ đang định phiên thủ áp chế hỏa long thì đột nhiên động tác cương trụ!

Hai con hỏa long được xuất được hơn ba tấc thì đột nhiên ngưng trệ, bay lên không trung như kính diện hư ảnh. Không trung như có một bàn tay khổng lồ vô hình nắm lấy chúng. Phốc phốc, thân hình chúng khẽ nhiễu động, hỏa hệ nguyên lực cường đại ẩn hàm đột nhiên hóa khai như lưu dịch tứ tán tiêu dật dưới sự thôi sử của một luồng cự lực.

Đan Luân Nhĩ đột nhiên run lên, biểu tình kinh trệ, thần sắc đầy vẻ ngỡ ngàng. Hắn cảm nhận được hỏa long vừa tiêu tán liền có một luồng sức mạnh không thể kháng cự chặt đứt niệm thức của bản thân.

Rồi thân thể hắn trở nên cứng đờ như đang bị từng đường ti tuyến vô hình quấn chặt khiến hắn không sao động đậy nổi. Chân nguyên lực chi nguyên vốn dĩ sắp băng giải bị luồng sắc mạnh này ôn hòa đó kiên định giữ lại, không thể bạo phát!

Đan Nhĩ Luân kinh ngạc tròn tròn mắt, khả năng thao khống hỏa hệ nguyên lực tinh tế nhập vi như vậy dù sư tôn ở đây cũng không thể làm được. Là ai?

Chẳng kịp suy nghĩ, một chùm vụ khí đột nhiên phủ kín toàn thân hắn, một mùi hương thấm vào gan ruột truyền đến, chớp mắt, Đan Luân Nhĩ đã cảm thấy tinh lực trong người hồi phục ba bốn phần. Hắn cả đời đắm chìm trong việc chế luyện đơn dược nên lập tức phân biệt đây là hiệu quả mà loại đơn dược cực phẩm mới có!

Vụ khí trùm qua đầu Đan Luân Nhĩ từng tác từng tác một. Trong lúc quá kinh ngạc, cổ hắn vặn vẹo phát ra những âm thanh cạch cạch như tiếng răng va đập. Trong lúc nhân thần hắn gần như sắp đại đi, Lăng Phong chậm chậm thu tay lại, khoe miệng nhếch lên một góc băng lãnh:

- Tam sư huynh, huynh nghỉ ngơi đi, đệ sẽ giúp huynh lấy mạng chúng.

Đệ sẽ giúp huynh lấy mạng chúng!

Không có cuồng nhiên hô hát, không có thệ thiên ngôn địa, chỉ đơn giản một câu nói nhưng ẩn hàm quyết tâm cường liệt, hư không hiện khởi một luồng phong bạo diệt thế!

Tinh thiết kiếm bay ra khỏi lòng bàn tay, kiếm mang bạo trướng, kiếm ý phá thiên!

Thiên đại nhân tam sĩ giết mình kinh tởm. Trong mắt bọn họ, kẻ đang mạn bộ Lăng Phong không phải người thật mà là một tên ác ma từ địa ngục, bước qua Vô Tận Liệt Diễm đến tác hỗn! Ôn hòa phút chốc biến thành cuồng bạo, khí thế và sự cuồng khổng hoàn mỹ như vậy, lúc này bọn họ mới ngộ ra người thanh niên trước mặt đáng sợ hơn mức tưởng tượng của mình!

- Tam Tài Thiên Mạc!

Từng mảng ngân bạch sắc chân lực mạc bổ từ thiên đỉnh cuộn cuộn rơi xuống, cự phẩm thiết cát chi âm tạc khởi.

Liếc mắt sang thấy hư không trước ba người kia không còn là một phiến bình bản nữa mà đã bị từng mảng chân lực cắt thành vô số tầng. Tầng tầng xếp chồng, đường đường tương liên, cấu kiến thành bức tường phòng ngự ngạnh, kiên, hậu đến cực điểm.

Lăng Phong biểu tình đạm mạc, nhìn thiên địa nhân tam sĩ hợp vi, ngũ khí không hề có chút ba động:

- Kẻ dám đả thương huynh đệ ta, nhất định phải chết!

255. Chương 210: Một Chiêu Toàn Diệt.

Lăng Phong nhắc chân trái, đặt nhẹ xuống mặt đất! Đột nhiên, mặt đất phát ra một tiếng "uỳnh" muồn hưởng như bước chân vừa rồi khiến thiên địa băng liệt!

Một đạo toàn phong thanh sắc xuất hiện bên chân trái hắn. Lăng Phong thân như kinh hồng, Thác Bộ di chuyển mềm mại mà ưu mỹ. Toàn phong điện quang đột nhiên nghịch hướng xoay tròn! Hai đạo toàn phong tương nghịch va chạm vào nhau, tương sinh với nhau, hợp lực hình thành một cơn lốc xoáy không ngừng hướng vào trong. Từng luồng thanh sắc điện quang phù hiện, bao bọc lấy thân thể Lăng Phong, đâm nhanh về phía trước!

Với kinh nghiệm phối hợp bao nhiêu năm Thiên Địa Nhân tam sĩ sớm đã rèn luyện được ý thức chiến đấu cực cao. Lăng Phong vừa xuất thủ, bọn họ lập tức cảm thấy có điều không ổn, đối phương dường như đã biến thành cuồng bạo hải lãng, phá vỡ tất cả những gì chặn đứng trước mặt thành những mảnh nhỏ!

- Toàn lực phòng ngự!

Thiên sĩ rống lên, không còn dám trông chờ vào vận may nữa.

Nhưng đã quá muộn!

Lăng Phong như chẳng hề quan tâm, vươn thẳng sống lưng, thân thể trường cung như tiễn, đâm thẳng vào thiên mạc. Vô số vô tận khí lăng giảo động binh bạo chi âm truyền xuất. Nếu là người có nhãn lực tốt sẽ lập tức phát hiện năng lượng chân lực trên bề mặt phòng ngự thiên mạc không ngừng bị hấp thu giảo khởi, từng đường xoắn ốc thanh sắc nữ chuyển ninh khản, sau khi cường hóa lên vô số lần thì bật ngược lại.

Vật đổi sao dời!

Thiên mạc phòng ngự dày ba chỉ không thể ngăn nổi Lăng Phong mà ngay sau đó còn bị hấn hung hăng xé rách. Lăng Phong xâm nhập vào vòng vây giữa ba người, ngạo nghễ đáp xuống, kiếm ý bột phát quanh người:

- Thân Kiếm Hợp Nhất!

Thân thể hấn như biến thành tuyên cổ vị biển hằng tinh. Ngạo lập hoàn vũ, vô số đường kiếm mang chỉ chít dày đặc như kinh cầu tiêm thứ, bạo xạ nhi xuất!

Keng keng keng keng keng!

- Ngăn hấn lại.

Kiếm mang kéo dài, phô trình, toàn xạ, mỗi một ba bắn ra mang theo vài chục đường nặng nề oánh chàng vào chân lực phòng ngự của Thiên Địa Nhân tam sĩ, như sao băng chàng kích, trùng kích lực mỗi lúc một mạnh, tam nhân chỉ cảm thấy chân lực khắp người ba động không thôi, tâm khẩu phát run từng trận.

Cuối cùng, cả ba cùng phun ra hắc sắc tâm huyết!

Tâm huyết một khi đã phun ra, khí thể giảm mạnh, Thiên sĩ tê thanh quát:

- Thiếu chủ, chạy đi! Để bọn ta chặn hấn!

Biến cố ngay trước mắt, vẻ đắc ý và âm tàn trên mặt Hàn Trữ vẫn còn chưa kịp tiêu tán thì tình cảnh trước mắt đã phát sinh nghịch chuyển! Hấn trợn tròn mắt, nhãn thần nhìn về phía Lăng Phong đã lộ ra vẻ kinh hãi cường liệt. Không ai hiểu rõ thực lực của Thiên Địa Nhân tam sĩ bằng hấn. Ba người mà liên thủ thì Thánh Vực cường giả cũng không thể đối kháng trong giây lát! Vậy mà Lăng Phong lại đánh bại được họ chỉ bằng một chiêu?

Tiếng rống của Thiên sĩ làm Trữ bừng tỉnh, hấn hoảng loạn kinh hô một tiếng, ngân quang ẩn hiện trên trán, một con linh thú bộ rùa thất sắc dài độ một cánh tay tập hiện tại chỗ!

Bề mặt trùng linh quang mang sạ thiểm, trong nháy mắt thiếp huyền thành một tấm sa y vụ mông mông, bề mặt có quang mang thất sắc không ngừng ba động lưu chuyển. Sa y bay nhẹ, quang mang như cầu vồng toàn chuyển, Hàn Trữ đứng trong sự vi long của sa y, nhanh chóng bay lên giữa không trung!

Hậu thiên linh kĩ phụ trợ bay lượn!

Rõ ràng thứ mà Hàn Trữ thi triển chính là hậu thiên linh kĩ do một loại tinh chương phụ trợ hiếm có nhất trong các loại tinh chương mang lại, loại linh kĩ này khiến hấn có thể bay liệng trong không trung!

Biết rằng trừ phi đạt tới Thánh Vực hay thiên sinh sở hữu linh thú loài chim, nếu không tuyệt đối không thể giữ lơ lửng giữa không trung. Mà tính tiện lợi và tính thực chiến mà khả năng phi tường mang lại là không hề nhỏ. Có thể suy đoán, tấm vụ sa khí này gần như có giá trị liên thành!

- Chạy đi đâu?

Lăng Phong mắt sắc như kiếm, trực tiếp đâm thẳng vào Hàn Trữ, cánh tay khê dương, một chùm tinh tử quang trạch kiếm mang phá không nhu khứ! Chiu, kiếm mang liệt không, làm cho không khí trở nên nóng rực, thanh yên tứ tán!

- Chân khí khí tuyền, toái!

Thiên Địa Nhân tam sĩ đột nhiên cùng rống lên một tiếng, thất khiếu phun ra từng đường huyết vụ, bộ vị đan điền phát ra những âm thanh như tiếng kim thiết vỡ vụn. Khí tuyền đột nhiên bạo khai sản sinh ra

chân lực cường đại nâng thực lực của họ lên ba bốn lần! Một đạo chân lực lớn gần một trượng trùng kích như thủy triều, Lăng Phong cuồng nhiên trùng đến. Dư ba tràn đầy, mặt đất vang lên những tiếng "tách tách", từng khối gạch đá bạo toái, mảnh vụn đất đá bay lên chưa được nửa tấc đã bị khí lưu cường kính chấn thành phần mặt!

Làn sóng chân lực gầm rú như cơn bão biển, ngay cả Lăng Phong cũng phải lựa chọn tạm lánh phong mang. Dưới chân Thác Bộ liên tục triển động, thân hình như đạp gió 'xoạt xoạt' lùi liên mấy bước. Mỗi một bước đạp ra, mặt đất lại tạc khai thêm một hố sâu, sa thạch trong hố phi tung bay hợp thành một đóa bạch liên hình trạng!

Tư như thần nhân, bộ bộ sinh liên!

Hàn Trữ miễn cưỡng giãy dựa thân thể nhưng không thể thoát hoàn toàn khỏi đạo kiếm mang mà Lăng Phong vừa bắn ra, cánh tay trái bị hung hăng chém rụng!

Huyết vũ sái lạc, Hàn Trữ điên cuồng kêu lên:

- Người đợi đây, ta sẽ còn quay lại!

Tranh thủ sinh cơ mà tam sĩ giành được cho hắn, vụ sa y mãnh nhiên thôi động, thân thể chỉ nhoáng một cái đã biến vào vân đoàn, cùng hằng tinh quang mang dung hòa làm một tan biến như vô hình.

Lăng Phong thầm nghĩ đáng tiếc Thiên Địa Nhân tam sĩ sau khi bạo phát ra một kích siêu cường không còn chút sức lực nào nữa. Tinh huyết toàn thân đã bị rút cạn, ngã gục xuống đất mềm rũ như một miếng vải rách. Nhìn thi thể của ba người họ, trong mắt Lăng Phong không khỏi lộ ra một tia kính ý mơ hồ.

Tự toái chân lực khí tuyến là thủ đoạn bảo mệnh cuối cùng. Dù chắc chắn phải chết thì cũng có rất ít chân võ giả sử dụng đặc chiêu này. Bởi vì là tự toái, mỗi đạo mang lại sự đau khổ vượt quá giới hạn chịu đựng của con người, chẳng hề thua kém chuyện bản thân bị nhựa La Hâm nghìn năm luyện thể! Vậy mà Thiên Địa Nhân tam sĩ vì muốn yểm hộ Hàn Trữ đào tẩu đã thi triển thủ đoạn này không chút do dự!

Lăng Phong không hề hay biết tam sĩ được bồi dưỡng chẳng khác gì cách Băng gia bồi dưỡng đệ tử nội doanh, là thiên phú tuyệt gia cô nhi mà Áo La Thương Hội lựa chọn trong thập đại gia tộc. Để bảo chứng sau khi họ lớn lên tuyệt đối trung thành, những cô nhi này sau khi được thu nhận bắt đầu tiến hành bồi dưỡng nghiêm khắc. Sau nhiều năm tháng tích lũy, cảm xúc trung thành với gia tộc của họ còn mãnh liệt hơn khát vọng tự do sinh mệnh!

Tinh Thiết nhập võ, Lăng Phong lạnh lùng nhìn khắp một lượt đám đông, dưới sự uy áp, tất cả mọi người nhất loạt cúi đầu không ai dám lên tiếng trong hoàn cảnh này.

Bọn họ tuy rằng đã nghe qua thanh danh Lăng Phong nhưng đều không đủ tư cách xem trận đối chiến hôm qua ở Thần Chiến Đài nên chỉ coi trận chiến được lưu truyền rôm rả đó chỉ là lời đồn đại của những kẻ rồi rã mà thôi. Bây giờ sự thật bày ra trước mắt, bọn họ mới ngộ ra rằng Lăng Phong này còn đáng sợ hơn Lăng Phong trong lời đồn!

Tám người lúc này đang vây lấy Mộc Vũ Lâm cũng đã lặng lẽ rút lui, nhìn Lăng Phong với vẻ cảnh giác. Cơ bắp, tâm thần của chúng đều đang vô cùng căng thẳng, nội tâm gần như sắp nổ tung vì cảm giác sợ hãi. Người này chắc không đến nỗi giận chó đánh mèo chứ? Nếu như hắn ra tay thật bọn chúng có nên chạy ngay bây giờ không nhỉ?

Trong ánh mắt lo sợ của chúng, Lăng Phong chỉ mới dương động ngón tay cả bọn đã lập tức lùi nhanh một bước, chồm khom lại, sẵn sàng bỏ chạy với tốc độ nhanh nhất! Thấy vậy, Lăng Phong chỉ lộ ra một tia thần sắc trào phúng, ngũ chỉ lần lượt phiên khai, rồi từ từ khấu khởi, xương ngón tay nhất thời bạo phát ra một loạt những tiếng "răng rắc". Sau đó, Lăng Phong chậm rãi quay người bỏ đi, không thèm để ý đến bọn chúng.

Lúc này hắn chỉ là rung động một chút gân cốt bàn tay!

Tám tên cao thủ mặt trở nên đỏ bừng, nắm chặt lấy huyền binh trong tay, thân thể run rẩy kịch liệt, nhân thân lộ ra một tia hổ thẹn vô hạn: Đáng chết! Tên đáng chết! Dám coi thường bọn ta như vậy à!

Cảm giác phần nộ thiêu đốt nội tâm chúng như muốn phát điên. Nhưng dù vậy, chẳng ai dám tiến lên đối kháng. Cảm giác sợ hãi đã thâm nhập vào xương cốt, lạnh lùng phá nát toàn bộ ý nghĩ đối địch trong chúng!

Lăng Phong chỉ hơi động đậy đã khiến tám tên cường giả kinh hoàng thất thố, không ngờ hiệu quả của trận chiến vừa rồi lại hay đến vậy!

- Người, người đúng là đồ đệ của sư tôn?

Đan Luân Nhĩ kinh ngạc nhìn Lăng Phong, hỏi một câu khiến người khác không biết nên khóc hay nên cười.

Lăng Phong chẳng biết nói gì, xoa xoa mũi, cười nói:

- Nếu như không phải, sao đệ biết thi triển Phong Viêm Dung? Sư huynh nếu như không tin lát nữa có thể theo đệ về trú địa, nhị sư huynh bọn họ có thể chứng thực cho huynh.

- Hô!

Nụ cười của Lăng Phong khiến cảm giác nặng nề khiến người ta cảm thấy áp lực đến chóng mặt lập tức tiêu thất vô hình. Đan Luân Nhĩ thở phào một hơi nhẹ nhõm, mặc dù trong lòng là đã chấp nhận sự thật Lăng Phong là lục sư đệ của mình nhưng lúc nhìn thấy Lăng Phong thi triển sức mạnh khủng khiếp, hắn không khỏi bật ra câu hỏi đó, cảnh tượng lúc này thực sự quá đáng sợ!

Một chiêu!

Vền vền chỉ với một chiêu, ba cửu tinh cường giả đều bị đánh gục!

Chiến tích đáng sợ như vậy ngay cả sư tôn cũng không làm được? Bản thân thì mới rời Nguyên Lực Tháp có hơn ba năm, vị lục sư đệ này cùng lắm mới chỉ theo sư tôn tu luyện được ba năm, sao đã có chiến lực đáng sợ như vậy, dù có gọi hắn là "yêu quái" thì chắc cũng không quá đáng!

Nếu để cho Đan Luân Nhĩ biết Lăng Phong mới chỉ theo Mạch Kha tu luyện khoảng nửa năm thì e rằng sau này hắn sẽ không dám nói với ai mình là tam đệ tử của Mạch Kha mất.

Lúc này, một tiếng thở nhẹ vang lên:

- Là chuyện gì? Ai làm ồn ở đây vậy?

Âm thanh chưa dứt, Đa Lạc Khắc béo tròn đã chạy tới, thấy cảnh tượng hỗn loạn, hắn không khỏi nhíu mày, mặt hiện lên một tia nộ sắc. Lại nhìn thấy Lăng Phong đứng đó, cơn giận trong lòng hắn lập tức yên tan vãn tán, thay vào đó là một nụ cười khổ sở: Không lẽ lại là vị tổ tông sống này gây chuyện.

- Quan trị an đại nhân, ngài đến đúng lúc quá, người này đến Thương Khung Phân Hội gây chuyện, ngài phải giúp chúng ta làm chủ!

Đỗ Trường Xuân vừa nhìn thấy Đa Lạc Khắc lập tức kêu rên như vừa nhìn thấy người thân thất lạc lâu năm, hoàn toàn quên mất nhân vật nhỏ bé này trước đây không hề được mình để mắt tới.

Làm chủ? Đa Lạc Khắc ngây mặt. Giúp các người làm chủ, vậy ai giúp ta làm chủ?

Cảm nhận được ánh mắt dò xét từ phía Lăng Phong, Đa Lạc Khắc giật mình, nhảy bật lên như lửa đốt xông, vồ vồ vào trán như vừa quên mất chuyện sinh tử đại sự:

- Suýt nữa thì quên, ta vẫn còn chuyện gấp, mọi người đang làm gì thì cứ làm tiếp đi.

256. Chương 211: Sư Huynh Đệ Tự Họa.

Bạn làm gì thì cứ làm tiếp?

Đã bộ dạng này rồi còn tiếp tục làm gì được nữa? Không lẽ chờ Thương Khung phân hội bị tên sát thần này giết chết hết sao?

Đỗ Trường Xuân há hốc miệng, đang chuẩn bị kêu lên thì tất cả biểu tình đều ngưng lại trên mặt, miệng há to nhưng lại không nói được câu nào.

Nhìn Đa Lạc Khắc chạy mất dạng như con thỏ bị trúng tên, đám đông chứng kiến cũng tròn tròn mắt. Vị quan trị an này chẳng nề hà thể diện bỏ chạy như vậy chứng minh một sự thật đó là thực lực của Lăng Phong đến một đại diện cho quan phương như Đa Lạc Khắc cũng không dám trêu chọc!

Nhất thời, những ánh mắt nhìn về phía Lăng Phong đã thêm vài phần kính nể thậm chí sùng bái!

Lăng Phong quay sang nhìn Đỗ Trường Xuân, lạnh lùng nói:

- Hôm nay sư huynh đệ ta tề tựu là chuyện đại hỉ, những chuyện đã qua tạm thời không truy cứu nữa. Nếu các người có gì không phục có thể đến trú địa tìm ta bất cứ lúc nào.

Đỗ Trường Xuân định nói mấy câu giữ thể diện nhưng miệng đã há ra rồi mà lại không đủ dũng khí thoát nên lời.

Lúc này, Mộc Vũ Lâm bước tới, ngữ khí thản nhiên, nói:

- Lăng tiên sinh, ta muốn mượn luyện phương trong tay huynh xem một chút được không?

Ngữ khí của nàng mặc dù bình tĩnh nhưng nếu là người tinh ý có thể phát hiện ra ngón tay nàng đang nắm chặt lấy góc áo, rõ ràng chuyện lần trước đối với nàng mà nói hoàn toàn không phải không ảnh hưởng.

- A...

Thấy Mộc Vũ Lâm lại gần, Lăng Phong lộ vẻ bối rối, với hắn mà nói bất luận luyện phương trong tay quý giá thế nào hắn cũng không quan tâm, thậm chí bởi vì hai bên đã từng có tiếp xúc thân mật nên dù Mộc Vũ Lâm muốn Lăng Phong tặng luyện phương cho nàng, hắn cũng không ngại. Nhưng "nghe sa y" không thuộc quyền sở hữu của hắn, đồng ý cho mượn hay không còn phải xem ý kiến Đan Luân Nhĩ.

Đan Luân Nhĩ quanh năm lẫn lộn bên ngoài, sớm đã luyện được tâm tư thất khiếu linh lung, vừa mới nhìn thấy vẻ không tự nhiên giữa hai người, hắn lập tức đoán ra rất nhiều nội dung tiềm ẩn bên trong nên cố ý ra vẻ khó khăn:

- Vật này rất trân quý, nếu như tùy tiện giao cho người khác e rằng không ổn?

- Ta đảm bảo xem xong sẽ trả lại ngay.

Mộc Vũ Lâm vội vàng nói, ngữ khí bức thiết như một con mèo nhỏ không có được quả bóng len yêu thích, đáng thương vô cùng.

Lăng Phong đang định khuyên nhủ thì Đan Luân Nhĩ đã đổi chủ đề:

- Lão Lục, chi bằng thế này, đệ có trú địa ở Thương Khung Yếu Tắc đúng không? Chi bằng cô nương này hãy theo chúng ta về trú địa rồi xem luyện phương ở đó, đệ thấy thế nào?

Lăng Phong sững người, có chút không hiểu vị tam sư huynh này định làm gì.

Mộc Vũ Lâm nghe thấy vậy không chút do dự lập tức vui mừng nhận lời:

- Được!

Thấy nàng đồng ý, Lăng Phong đương nhiên không có lý do phản đối, chỉ thấy Kiều Kiều này giờ vẫn đứng bên cạnh quan sát "hừ" nhẹ một tiếng, chỉ một âm thanh đó thôi cũng đủ thể hiện Kiều đại tiểu thư của chúng ta trong lòng đang rất bất mãn.

- Lão Lục, vị cô nương này là?

- À, là tôn nữ của Kiều nguyên soái, sư huynh có lẽ đã gặp rồi?

Lăng Phong mỉm cười giới thiệu.

- A, thì ra là Kiều Kiều!

Đan Luân Nhĩ kinh hỉ nhìn Kiều Kiều, nói:

- Bảo sao ta cứ thấy quen đến vậy. Đạo đó muội cứ hay chạy đến Nguyên Lực Tháp chơi, lúc đó còn là một hoàng mao tiểu nha đầu, lớn thế này rồi cơ à.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Kiều Kiều càng thêm bất thiện, trực tiếp quay đầu sang chỗ khác không thêm để ý làm cho Đan Luân Nhĩ cũng thấy khó hiểu. Sau đó Lăng Phong tiếp tục giới thiệu đến Hoàng Phủ Vân. Hoàng Phủ Vân thường xuyên đi theo Bản Hách học luyện chương, rất ít lộ diện ở Tinh Lam thành nên Đan Luân Nhĩ càng không nhận ra được. Kỳ lạ là nhất là một người nho nhã lễ độ như Hoàng Phủ Vân cũng tỏ thái độ lạnh lùng với hắn, chỉ chào hỏi qua loa rồi không nói thêm gì nữa.

Đan Luân Nhĩ đáng thương nghĩ thế nào cũng không hiểu mình đã làm gì đắc tội với hai vị này nên chỉ biết đứng ngẩn ra như một khúc gỗ bên cạnh Lăng Phong.

Hắn cũng lơ mơ đoán sra được một phần nguyên nhân, ánh mắt lập tức xuất hiện một tia nghi vấn.

Mộc Vũ Lâm thì đã không thể chờ đợi thêm được nữa, mặc dù không thúc giục nhưng ai cũng có thể nhìn ra vẻ cấp thiết trên người nàng. Sau khi nhìn ra một mặt khác về kiến thức chân thực của vị thiên tiên nữ tử này, Lăng Phong rất nghi ngờ không biết liệu sau này nàng có bị người ta dùng tinh chương mà lừa bán đi không. Mang theo một phần tâm tư dằn vặt, Lăng Phong vội vàng chạy tới bắt chuyện với Đan Luân Nhĩ trên cả quãng đường về trú địa.

Sau lưng họ, Kiều Kiều sớm đã vo gấu áo thành một búi, nhìn chăm chăm vào lưng Đan Luân Nhĩ với ánh mắt tàn bạo, ngón tay ra sức vò:

- Ai bảo người làm ông mai, cho người biết tay, cho người biết tay!

...

Bên ngoài trú địa.

- Nhanh, tên nhóc đó đã chuẩn bị xong chưa? Trò vui hôm qua hắn không được tham gia, hôm nay không được bỏ lỡ nữa đâu đấy!

Đồ Long lớn tiếng nói:

- Nói cho các người biết, một lát nữa kẻ nào dám không phá hết sức, đợi đến khi trở về ta sẽ bắt kẻ đó cấm bế một tháng!

Đám Thiên Phong Vệ ầm ầm trả lời, ma quyền sát chương, bộ dạng vô cùng bạo lực.

Bọn Lăng Phong vừa đến nơi thì nhìn thấy cảnh này, không khỏi kinh ngạc hỏi:

- Đồ Long, xảy ra chuyện gì vậy?

- Ý, Lăng lão đại, sao người đã về rồi?

Đồ Long ngậy ra, hưng phấn nói:

- Nghe nói Thương Khung Phân Hội có kẻ dui mù đắc tội với người à? Hắc, bọn chúng không biết sao? Đắc tội với Lăng lão đại người và đắc tội với Đồ Long ta. Đắc tội với Đồ Long ra là đắc tội với phụ thân ta, đắc tội với phụ thân ta là đắc tội với cả Thiên Phong Vương Quốc! Đám người đó ăn tim hùm mật gấu rồi sao? Không biết tự lượng sức mình dám đắc tội với Thiên Phong Vương Quốc?

Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo như hiện rõ năm chữ "ta là nhị thế tổ" của Đồ Long, một người không quen với tình tình của hắn như Đan Luân Nhĩ không khỏi tròn mắt ngạc nhiên. Là kẻ dở hơi từ đâu xuất hiện? Ngay cả Hoàng Phủ Vân mặt mày nghiêm nghị này giờ cũng phải phì cười.

Tự giải thích về ngơ ngác của mọi người là chấn động, Đồ Long dương dương tự đắc khoát tay nói:

- Đừng truyền ra ngoài, khiêm tốn, phải khiêm tốn.

Lăng Phong khóc không được mà cười cũng không xong, nói:

- Được rồi, các người không cần phải đi nữa, mọi chuyện đã được giải quyết hết rồi.

Thương Khung Yếu Tắc không phải chỉ có mình Áo La đế quốc làm chủ, tứ đại vương quốc đều có tai mắt phân bố ở đây nên chuyện Đồ Long nhận được tin tức nhanh như vậy cũng không có gì ngạc nhiên. Hắn tích cực muốn "bảo thù" cho mình như vậy, nguyên nhân chủ yếu vẫn là hai bên tính tình hợp nhau, không

muốn kẻ nào bắt nạt những người bên cạnh mình, nhưng ngoài ra vẫn còn một nguyên nhân khác là muốn buộc Lăng Phong vào cùng một chiếc thuyền với Thiên Phong vương quốc.

Nuối tiếc phẩy phẩy tay về phía sau, Đồ Long lén lút liếc nhìn Mộc Vũ Lâm, lúc này Mộc Vũ Lâm đã tháo chiếc mạng bạch sa để lộ dung nhan thanh kệ thoát tục. Đồ Long âm thầm gờ ngón tay cái, nhìn Lăng Phong đầy vẻ khâm phục. Thế này mới gọi là cao nhân thực sự. Sau khi 'khinh bạc' Mộc tiên tử mà còn được người ta bỏ qua chuyện cũ, cam tâm tình nguyện đi theo hần về. Chắc chắn, thủ đoạn như vậy bảo người ta sao không phục chứ?

- Lão Lục, nghe nói người tranh đấu với người ta, có việc gì không? Thương Khung Yếu Tắc này tưởng Tinh Lam công quốc dễ bắt nạt lắm đấy à? Hôm nay chúng ta nhất định phải...

Đúng lúc này, bọn Lô Sâm cũng vội vã trở về, đang xả giận thì đột nhiên nhìn thấy Đan Luân Nhĩ đang đứng sau lưng Lăng Phong, nhất thời dừng cước bộ.

Bốn mắt nhìn nhau lóe lên thần sắc kích động!

- Nhị sư huynh!

- Lão Tam?

Lô Sâm vội vã chạy tới, ôm chầm lấy Đan Luân Nhĩ, hưng phấn hét lên:

- Lão Tam! Lão Tam! Sao đệ lại ở đây?

Ánh mắt Đan Luân Nhĩ cũng lộ ra sắc mặt cuồng hỉ, nước mắt thiếu chút nữa thì tuôn ra! Hần vội vàng đẩy Lô Sâm ra, lau nước miếng trên mặt, lúng túng che giấu sự xúc động của mình rồi cười khổ nói:

- Nhị sư huynh, sư đệ phong thái tuấn lãng, huynh nhiệt tình như vậy đệ sẽ hiểu lầm là huynh có ý đồ gì khác đấy.

- Cút!

Một trận cười ầm ĩ rồi hai huynh đệ lại ôm chặt lấy nhau!

Luận tình cảm trong đám sư huynh đệ Đan Luân Nhĩ và Lô Sâm có tình cảm sâu nhất. Lô Sâm từ nhỏ đã theo Mạch Kha, còn Đan Luân Nhĩ theo Mạch Kha cũng đã hơn hai mươi năm. Thời thiếu niên hai người thường xuyên chơi đùa, bày trò quậy phá, tình nghĩa đã ngấm vào tận trong xương. Nhìn Đan Luân Nhĩ một lượt từ đầu đến chân, Lô Sâm không khỏi kinh ngạc:

- Hảo tiểu tử, ba năm không gặp tiến triển không ít đấy! Chuẩn bị còn hơn cả ta rồi!

- Vốn dĩ còn định sau khi trở về sẽ cho mọi người kinh hỉ, bây giờ xem ra...

Đan Luân Nhĩ lộ vài phần chán nản:

- Vẫn là đệ kém cỏi nhất.

Hần rõ ràng đã cảm nhận được tu vi hỏa hệ nguyên lực của Lô Sâm đã thâm hậu hơn một tầng. Năm đó khi hần rời Nguyên Lực Tháp, tu vi của hai người vẫn còn sà sà như nhau, không ngờ mới chỉ có mấy năm tôi luyện, bản thân còn thua cả Lăng Phong. Nhất là nhớ lại chiến lực bất khả tư nghị mà Lăng Phong thể hiện lúc nãy, hần không khỏi có chút thất vọng.

Không phải là đồ kị, mà chỉ là tinh thần không muốn thua kém!

- Hắc!

Lô Sâm đâm mạnh vào vai hần, an ủi:

- Đệ một thân một mình mà có được thành tựu này là không tệ rồi. Sư tôn mà nhìn thấy nhất định sẽ rất vui. Ta mà không nhờ có lão Lục thì cũng không có tu vi hiện nay.

Phản ứng của hần có chút nằm ngoài tầm dự đoán của Đan Luân Nhĩ. Trong mắt Đan Luân Nhĩ, Lô Sâm là người thích khoác lác nên có lẽ phải luyện thuyền một trận mới đúng. Không ngờ hần ngược lại còn thẫu

hiếu cho bản thân. Lão lục? Đan Luân Nhĩ ngạc nhiên quay sang nhìn Lăng Phong. Sao hắn có thể có quan hệ với vị sư đệ thần kì này chứ?

- Quên không giới thiệu với đệ.

Lô Sâm vỗ vỗ trán, chỉ vào Tng Phi, Cảnh Vân và Khải Ân, nói:

- Đây là lão Tứ, lão Ngũ, lão Thất. Bọn họ đều là đệ tử mà sư tôn mới thu nhận.

Rồi lại quay sang bọn Khải Ân giới thiệu:

- Vị này mà tam sư huynh của các người.

Bọn Khải Ân vội vàng tiến lên cùng Đan Luân Nhĩ hành lễ.

- Được rồi, lão Tam. Sao đệ lại gặp được lão lục?

Đan Luân Nhĩ thở dài một tiếng:

- Chuyện này nói ra thì dài dòng lắm, hôm nay nếu không phải lão Lục ra tay kịp thời thì chắc đệ đã không gặp được mọi người rồi.

Lăng Phong này giờ chỉ đứng mỉm cười nhìn bọn họ hàn huyên, đột nhiên thấy vật áo sau lưng như bị ai đó kéo kéo, giật mình đầu đầu nhìn. Đúng lúc đó đôi mắt long lanh như có nước của Mộc Vũ Lâm cũng vừa ngước lên. Mặc dù không có ngôn ngữ nhưng đôi mắt của nàng dường như biết nói chuyện, như biết tiết lộ những gì nàng đang suy nghĩ trong lòng. Lăng Phong vội vàng đưa luyện phương Nghê Sa Y cho nàng:

- Nếu như cô không thể đợi được thì hãy mang đi nghiên cứu đi.

- Ừm

Mộc Vũ Lâm mỉm cười vui vẻ:

- Vậy ta vào phòng huynh.

Dứt lời nàng quay người bước vào viện tử.

257. Chương 212: Niệm Thức Gần Cận.

Mộc Vũ Thương phiêu nhiên rời đi, chỉ để lại một câu nói khiến người ta có vô số suy nghĩ đen tối.

Đột nhiên bầu không khí trở nên tĩnh lặng, những ánh mắt quỷ dị đổ dồn về phía Lăng Phong. Cảm nhận được vẻ mập mờ trong ánh mắt của họ, Lăng Phong chán nản đến sắp phát điên:

- Sự thực không như mọi người tưởng tượng đâu.

- Bọn ta tưởng tượng gì nào?

Cảnh Vân xòe tay, nói với vẻ vô tội.

Khuôn mặt lạnh lùng của Tang Phi lộ ra một tia cười nhàn nhạt, khẽ lắc đầu, ánh mắt lấp lánh như đã nắm bắt được điều gì.

Lô Sâm tiến lên, thản nhiên vỗ vai Lăng Phong:

- Lão Lục, đừng giải thích nữa, mọi người ở đây đều hiểu mà.

Lăng Phong:

-...

Lại luyện luyện thêm một hồi rồi bảy sư huynh đệ Lăng Phong cùng bước vào trong đại sảnh trú địa. Biết sư huynh đệ họ có chuyện riêng cần nói, những người còn lại cũng biết ý không đến quấy rầy.

Sau khi mọi người đều đã ngồi xuống, Đan Luân Nhĩ mới kể lại tỉ mỉ chuyện đã xảy ra:

- Mọi chuyện đại khái là như vậy.

Nhân thần Lô Sâm lóe lên vài phần hung sát khí:

- Thương Khung phân hội âm hiểm như vậy, hừ, lão Lục nên giết chết hết bọn chúng mới đúng!

Tang Phi không nói câu nào nhưng ánh mắt lấp lánh một tua quang mang lạnh lẽo, hỏa quang nơi đầu ngón tay lập lòe như tinh mang.

Đan Luân Nhĩ kinh ngạc nhìn Lô Sâm, hắn phát hiện ba năm mình rời đi, vị nhị sư huynh này không chỉ tu vi tiến bộ mà thậm chí cả phong cách hành sự cũng thay đổi rất nhiều. Giết hết, những từ ngữ bạo liệt như vậy mà hắn thốt ra như chuyện đương nhiên! Điều khiến hắn ngạc nhiên nhất là những người xung quanh nghe thấy mà không có biểu hiện gì khác lạ như chuyện bình thường.

Trời ạ, Đan Luân Nhĩ than thầm trong bụng: Bọn họ có biết đối tượng mà họ đang thảo luận là ai không? Là Áo La thương hội, là Áo La thương hội đã đặt chân ở Thần Vãn đại lục này hàng vạn năm!

Thấy Lăng Phong có chút ý động với lời đề nghị này, Đan Luân Nhĩ vội vàng chuyển chủ đề:

- Lần này may mà có lão Lục, không ngờ lão lục có thể một mình đánh hạ ba đại cửu tinh cao thủ, một chiêu giết chết hết bọn chúng! Tu vi này thực sự khiến người ta kinh diễm!

Những lời này vừa thốt ra, không khí đột nhiên lại rơi vào im lặng. Đan Luân Nhĩ ngạc nhiên nhìn mọi người, không hiểu mình vừa nói sai điều gì.

Một lúc sau, Lô Sâm mới cẩn thận hỏi:

- Lão Tam, đệ chưa từng nghe qua sự tích về lão lục sao?

- Chưa từng.

Đan Luân Nhĩ khó hiểu:

- Đệ sống trong Bách Phong Uyên, hôm nay mới đến Thương Khung Yếu Tắc.

- Chẳng trách.

Lô Sâm nói, rồi kể lại sơ qua về những sự tích của Lăng Phong.

Đan Luân Nhĩ nghe xong mà chết lặng không nói được câu nào. Sức chiến đấu của lão lục thì ra còn vượt xa tầm tưởng tượng của hắn! Còn trẻ như vậy mà đã có chiến tích khiến người khác chấn động. Chẳng trách lúc này kể lại chuyện đã xảy ra, bọn Lô Sâm lại có thái độ bình thản như vậy. So với bốn người Tần Chính, Thiên Địa Nhân tam sĩ có là gì?

Đan Luân Nhĩ cười khổ, thở dài:

- Vốn dĩ tấn cấp lên bát tinh đệ vẫn có vài phần tự ngạo, bây giờ so với lão Lục mới biết thiên ngoại hữu thiên, trước đây đệ đúng là ếch ngồi đáy giếng.

Lô Sâm vỗ vỗ vai hắn vỗ thấu hiểu:

- Lão Lục là quái vật, người bình thường như chúng ta không thể so với quái vật được đâu. Sau này đệ sẽ thấy quen thôi.

Nhớ lại lúc mới gặp nhau, Lăng Phong chỉ có thể miễn cưỡng công phá "Kim vông quyền" của mình, bây giờ e rằng bản thân cũng không thể đỡ được nhất sát chi uy của hắn! Trong lòng Lô Sâm cũng trào lên cảm khái cường liệt, bỏ lại hồi ức sau lưng, hắn quay sang hỏi:

- Đúng rồi, lão Tam, sao đệ lại nghĩ đến chuyện bán tinh chương cho Thương Khung Phân Hội? Nghe Sa Y tinh chương nếu mang về Tinh Lam Thành sẽ đề thăng không ít chiến lực cho quân đội!

Nghe vậy, Đan Luân Nhĩ lộ ra vài phần ảo não:

- Không phải vì phượng hoàng chân tủy sao?

- Phượng hoàng chân tủy?

Lô Sâm kinh ngạc đứng bật dậy:

- Bên trong Áo La thương hội có phượng hoàng chân tủy? Lão Tam, thông tin này của đệ có phải là thực không?

- Thực hay không ai mà biết được!

Đan Luân Nhĩ lại lộ thêm vài vằn cằm hận:

- Chỉ trách đệ lúc mới có được vụ sa y không cẩn thận để lọt tin tức ra ngoài, kết quả bị đám mạo hiểm giả của Áo La thương hội bám theo, bọn chúng biết đệ muốn tìm phượng hoàng chân tủy nên mới đề ra kế sách trao đổi! Đệ nghĩ Áo La thương hội đã có lịch sử hàng vạn năm thì chuyện có phượng hoàng chân tủy cũng chưa biết chừng. Trước lúc giao dịch đệ còn cẩn thận lưu tâm, nếu như chúng có thể đưa ra phượng hoàng chân tủy thật thì sẽ giao luyện phương cho chúng, nếu như chỉ muốn mua lại với giá cao thì mang luyện phương giả ra giao dịch. Không ngờ chúng lại dùng thủ đoạn của bọn thổ phỉ!

Đây là lần thứ hai Lăng Phong nghe thấy phượng hoàng chân tủy. Lần trước khi chuẩn bị tự bạo chân nguyên lực cho nguyên Đan Luân Nhĩ cũng hét lên một lần. Lúc đó Lăng Phong không để ý, bây giờ thấy phượng hoàng chân tủy có vẻ rất huyền diệu, Lăng Phong mới hỏi:

- Nhị sư huynh, phượng hoàng chân tủy này có lai lịch thế nào?

Thấy thông tin mà Đan Luân Nhĩ có được chỉ là tin vĩa hè, Lô Sâm "hừ" một tiếng, ngồi phịch xuống không giấu nổi vẻ thất vọng. Thấy Lăng Phong hiếu kì, hắn trả lời:

- Lần trước lão đầu tử có nói về chuyện liên quan đến long tộc chắc đệ vẫn còn nhớ chứ?

Lăng Phong gật đầu, luận về long tộc, dù đã từng được Thích Thiên Ách cung cấp một vài thông tin về long tộc nhưng nếu so với một người đã từng thâm nhập vào Vô Tận Hoang Nguyên như Mạch Kha thì vẫn chẳng là gì.

- Long tộc mặc dù cường đại nhưng cũng chưa phải là sinh linh vô địch trên thế gian này. Tương truyền vẫn còn xó một loài mà sức mạnh và thiên phú không hề thua kém long tộc đó là phượng hoàng.

Lô Sâm để lộ thần tình xa xăm, chậm chậm nói:

- Phượng tộc còn thần bí hơn cả Long tộc, truyền thuyết về Long tộc thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy trong sách vở chứ tung tích Phượng tộc thì hầu như không có! Lão đầu tử năm đó bị Thôi Tư Đặc ám hại dẫn đến chân nguyên lực tổn thương phải cầu cứu hết các vị danh y tìm kiếm không biết bao nhiêu phương thuốc cuối cùng mới có được một đơn thuốc có vẻ hữu dụng, Đó là dùng phượng hoàng chân tủy trùng nghịch chân nguyên lực chi nguyên!

Dừng lại đôi chút hắn lại nói:

- Phượng tộc là tiên thiên hỏa hệ cường giả, mức độ miễn cảm với hỏa hệ nguyên lực bao giờ cũng vượt xa con người chúng ta. Nghe nói phượng tộc thực lực cường đại thậm chí còn có thể ngưng kết một giọt "chân tủy" trong cơ thể. Chân tủy này nếu được hấp thu luyện hóa có thể khiến hỏa hệ nguyên tố Thiên Hành Giả dễ thăng nguyên tố thân và độ, triệt để củng cố chân nguyên lực chi nguyên! Chỉ có điều Phượng tộc tung tích mờ mịt. Người nói cho lão đầu tử biết phương pháp này cũng chỉ là nghe nói Phượng tộc hình như tồn tại trong Vô Tận Hoang Nguyên, nhưng ai dám thâm nhập vào nơi hung hiểm đó để tìm kiếm chứ?

Lô Sâm ngữ khí ngập tràn vẻ nuối tiếc. Trong lòng hắn sớm đã coi sư tôn như một người cha. Phàm chỉ là một tia hi vọng hắn cũng nguyện giành giật cho Mạch Kha, nhưng hoàn toàn không có đầu mối. Dù hiểu tâm hơn mười lần như vậy căn bản cũng không thể làm gì!

- Hừ, chỉ hận cái tên Thôi Tư Đặc ấy, nếu như có cơ hội gặp phải, ta nhất định...

Đan Luân Nhĩ mặt đầy vẻ căm hận.

- Không sai, người này tâm tính âm tàn, chỉ vì chí cấp tinh chương mà hạ thủ với sư tôn, thật đúng là tội ác tày trời!

Lô Sâm căm hận nói rồi nhanh chóng lộ ra một tua cười vui vẻ:

- May mà lão Lục vẫn đòi được một chút lời. Bây giờ nghĩ lại cảnh tượng hôm qua ta vẫn cảm thấy sảng khoái vô cùng! Chỉ tiếc là chưa lấy được mạng của tên Tây Ân đó!

- Chỉ là chuyện sớm muộn thôi mà.

Lăng Phong thần nhiên nói, nhớ lại chuyện đêm hôm đó Tây Ân thi triển pháp ấn suýt lấy mạng của mình, một trận sát ý lạnh lẽo lại trào lên trong lòng hắn.

Đồng thời, danh từ "phượng hoàng chân tủy" cũng in sâu vào tâm trí hắn, trong Áo La đế quốc thì chuyện liên quan đến Long tộc rất hiếm thấy nhưng Thích Thiên Ách nói long tộc trong Vô Tận Hoang Nguyên rất có quy mô! Có lẽ Phượng tộc cũng vậy, có thể những ghi chép về phượng tộc trong cảnh nội Áo La ít nhưng không có nghĩa Phượng tộc không tồn tại trên đại lục này. Nếu như sau này có cơ hội hắn nhất định phải đi Vô Tận Hoang Nguyên một chuyến!

Từ sau khi chân tâm tiếp nhận Mạch Kha, Lăng Phong đã coi ông như người thân của mình, vì người thân có chết hắn cũng cam lòng!

Thầm hạ quyết tâm, Lăng Phong đang định lên tiếng nói chuyện thì đột nhiên thần tình của hắn nhất động, khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc vô hạn. Trong cảm tri của hắn, một luồng linh hồn ba động cường liệt như cù phong đại lãng điên cuồng sôi trào, áp súc, biến ảo, tích súc cho tới đỉnh phong thì độ nhiên phun trào, thượng trùng tới tận vân tiêu!

Lúc này bọn Lô Sâm cũng phát hiện ra điều này, bọn họ cảm thấy sâu trong tâm linh đang phát hiện một tia rung động vi diệu, như đang bị một tảng cự thạch đè xuống. Ngay sau đó, một đạo hào quang thất thải trùng thiên mà lên, chiếu rọi khiến hư không quang mang lưu chuyển, mỹ luân mỹ hoá! Bên trong quang mang là một khối ngân mang không ngừng run rẩy co rút lại, có vẻ cực kì bất ổn định. Hình như là ở hướng phòng Lăng Phong!

Lăng Phong thấy vậy thân thể run lên, lao vội ra ngoài!

Đầy phòng quang thải!

Sau khi bước vào phòng, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt hắn chính là như vậy. Căn phòng nhỏ ngập tràn vụ trạng nghệ hồng thải quang, ẩn hiện biên trong còn có hư ảnh của một con phi cầm đang sai cánh bay lượn, căn bản bỏ qua tất cả những ngăn cản vật lý, trực tiếp trùng thượng vân tiêu.

Mộc Vũ Lâm không ngừng run rẩy, tụ oánh kiếm linh huyền phù trước mặt nàng bên trong như đang thừa thụ áp lực cực đại. Từng đường ngân bạch sắc niệm thức hữu hình hữu chất diễn hóa ra tứ phía, kiếm chế mạn không quang thải.

Một luồng thải quang lớn cỡ ngón tay chậm chậm huyền phù giữa không trung, ngưng tụ thành một phiến mặc thần thạch. Thải quang đều là do dung hợp linh hồn vật tính tổ linh mặc huyền hóa mà thành. Thiếu nó là thiếu một hần vô cùng quan trọng, căn bản không thể thuận lợi luyện chế tinh chương. Thải quang như không cam tâm nhận mệnh, ra sức giãy giụa kháng cự lại niệm thức ba động. Mộc Vũ Lâm rất cố gắng, mỗi hơi lăm tấm trên trán thành những giọt lớn, thấp ý di mạn khiến khuôn mặt nga noãn của nàng trở nên hồng nhuận trong suốt.

Mộc Vũ Lâm thấy Lăng Phong bước vào nhưng nàng không tiện lên tiếng, nhìn mặc thần thạch không chớp mắt. Niệm thức như ba như lãng, khống chế cho thải quang rơi xuống theo một lộ tuyến cố định. Mỗi một đường thải quang rơi xuống như trĩ đồng cử tạ, cảm giác nặng nhọc vô cùng. Bên trên mặc thần thạch bị một sợi dây đầy vẻ thần bí phủ hết một nửa. Mộc Vũ Lâm đã gần thành công nhưng đáng tiếc đến cánh cửa cuối cùng thì niệm thức của nàng lại cạn kiệt.

Lăng Phong biết nếu như quá trình luyện chương bị gián đoạn thì tinh chương sẽ bị hủy hoại, hơn nữa linh hồn còn bị tổn thương! Nhìn bộ dạng cố gắng này của Mộc Vũ Lâm rõ ràng là đang dốc hết toàn bộ niệm thức, chẳng may thất bại hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng!

258. Chương 213: Lại Nghe Nói Về Đại Động Loạn.

Kiểm linh đột nhiên bay ra khỏi thức hải Lăng Phong, huyền phù giữa hư không, quang mang rực rỡ tản ra.

Mộc Vũ Lâm không khỏi lộ vẻ kinh ngạc, tâm thần vi chấn, tụ oánh kiếm kinh lập tức rút lui vài phần. Lực kiếm hãm vừa giảm, thải quang trên trời lập tức có dấu hiệu tiêu tán.

Lăng Phong vội vàng thanh minh:

- Chuyện liên quan đến luyện chương, ta không hề có ý gì khác.

Nếu Lăng Phong dùng lí do khác Mộc Vũ Lâm chưa chắc đã nghe theo, nhưng hắn đã tung "luyện chương" ra, đánh thẳng vào điểm yếu của nàng nên Tụ Oánh Kiếm nhất thời đình chỉ động tác.

Kiểm linh xinh xắn như con hổ đói hung hăng xáp đến, dù Lăng Phong không chế kịp thời thì nó vẫn chỉ còn cách tụ oánh kiếm chưa đầy ba tấc! Linh hồn cảm ứng kì diệu nhất thời dạng khởi trong lòng hai người, một cảm giác tê tê ngứa ngứa như vết thương sắp lành, thoải mái nhưng thể nào chạm trúng trào lên, khiến Lăng Phong không khỏi run rẩy.

Thấy sắc mặt Mộc Vũ Lâm cũng ửng hồng, khuôn mặt trong ngần như ngọc gần như sắp nhỏ nước, hai người đồng thời thất thần, đắm chìm trong mê tủy.

Đúng lúc đó, mạn không nghe hồng nhá đầu!

Lăng Phong định thần, vội vàng nói:

- Mộc tiểu thư, cô chú ý, bây giờ ta truyền niệm thức sang cho cô!

Nói đoạn, niệm thức ẩn niệm trong kiếm linh tuôn ra.

Mộc Vũ Lâm cũng vội vã thu tâm thần lại, nàng không dám nhìn Lăng Phong nữa, Tụ Oánh Kiếm run lên, như trường hồng hấp thủy, thu nạp toàn bộ niệm thức của Lăng Phong vào trong. Sức mạnh kiếm linh của hai người tương triền, niệm thức bạo trưởng, phun ra như trường giang nộ triều.

Thải quang bay lượn trong không trung đột nhiên ngừng lại, bị mạnh mẽ lôi kéo, tụ hợp, áp súc, cuối cùng hình thành một đạo quang lưu mỏng hơn sợi tóc gấp trăm ngàn lần. Quang lưu siêu mỏng dưới sự khống chế của Mộc Vũ Lâm in hằn lên phần còn trống trên mặc thần thạch, hình tròn, hình vuông, hình gấp khúc.

Một loạt những kết cấu được điêu khắc hoàn chỉnh cấp tốc.

Rõ ràng việc luyện chế vụ sa y này cần phải lợi dụng đến "kết cấu", thậm chí còn phức tạp hơn cả luyện chế cao cấp tinh chương. Những kết cấu này tương phụ lẫn nhau, cấu thành một bức đồ án huyền diệu vô cùng. Nếu như muốn so sánh thì nó giống như một bức nguyên trận, kết cấu giống từng đường bí văn hơn!

Lăng Phong chỉ cần đảm bảo cung ứng tốt niệm thức, ngoài ra chẳng còn việc gì nữa nên quay sang quan sát thủ pháp luyện chương của Mộc Vũ Lâm: Lực, điểm, được, tần, chấn. Mỗi một kết cấu rơi xuống lại đều tạo nên một góc diệu chí hào hoành. Chỉ cần nhìn quang lưu nhảy múa thôi đã là một loại đại hưởng rồi.

Như hành vân, như lưu thủy!

Chỉ cần nhìn điểm này thôi Lăng Phong có thể kết luận Mộc Vũ Lâm luyện chương còn lợi hại hơn cả Bản Hách! Bản thân hắn bây giờ cùng lắm mới chỉ luyện được cao cấp tinh chương, luận niệm thức còn không bằng Bản Hách nên càng không thể so sánh với Mộc Vũ Lâm.

Rốt cuộc đường quang lưu cuối cùng cũng ngưng chú trên mặc thần thạch, phốc, một luồng toàn phong lớn độ bàn tay cấp tốc dâng lên, lực ma sát cực mạnh khiến mặc thần thạch nhanh chóng tiêu tán giữa không trung.

Phụ trợ tinh chương Nghê Sa Y, luyện chế thành công!

Nhẹ nhàng nhất chiêu, Mộc Vũ Lâm nắm Nghê Sa Y trong lòng bàn tay, lướt những ngón tay nhợt nhạt lên nó như đang vuốt ve khuôn mặt của một đứa trẻ. Bộ dạng dịu dàng của nàng bỗng lay động tình cảm trong lòng Lăng Phong, khiến hắn nhất thời ngây ra.

Một lúc sau, Mộc Vũ Lâm mới hồi lại thần, cảm nhận nhãn thần chích nhiệt của Lăng Phong nàng thoáng đỏ mặt, nhẹ giọng nói:

- Lăng tiên sinh, huynh có thể thu kiểm kinh lại rồi.

- A, ồ...Vâng!

Lăng Phong bối rối, nhanh chóng thu niệm thức lại, khống chế kiểm linh quay về thức hải. Kiểm linh vô cùng không đồng ý, còn muốn quần lấy tụ oánh kiểm. Bộ dạng háo sắc này khiến Lăng Phong thấy ngứa ngáy vô cùng.

Quang mang rợp trời biến mất, hai người lại rơi vào sự im lặng ngại ngùng. Nhất thời, không ai biết nên mở lời nói gì cho tốt. Lăng Phong linh cơ nhất động, nói:

- Mộc tiểu thư, cô có thể thử xem hiệu quả của tinh chương này thế nào không?

Đề nghị của Lăng Phong khiến Mộc Vũ Lâm có chút ý động, nàng nhẹ nhàng đứng lên, nói:

- Vậy Vũ Lâm xin mạo muội.

Nàng đã hồi phục lại được vài phần năng lượng niệm thức, ngân quang trên trán vi động, lưu ly ngọc trúc nhất thời phù hiện. Theo những hoảng động nhẹ nhàng của ngọc trúc, từng phiến trúc điệp huyền hóa thành những đường ngân ba, ngân ba khẽ cuộn lại bao phủ lấy tinh chương.

Lăng Phong đứng bên cạnh, trong lòng trào lên một cảm giác chờ mong cường liệt, mong được nhìn thấy phong tư thanh lệ tuyệt tục của Mộc Vũ Lâm khi khoác thất thái nghi thường trông như thế nào? Suy nghĩ ấy cứ thế trào lên không sao khống chế nổi. Lăng Phong chưa bao giờ có cảm thấy chờ mong như vậy.

Im lặng chờ đợi mà Mộc Vũ Lâm vẫn chưa thấy có động tĩnh gì, Lăng Phong không khỏi lộ ra một tia thần sắc sá dị. Lúc này, Mộc Vũ Lâm cũng mở trừng mắt, ngạc nhiên nói:

- Không được, ta không thể thôi động linh kĩ ẩn hàm bên trong niệm thức.

Hầu hết linh kĩ muốn thi triển nhất định phải thôi động niệm thức. Một bộ phận linh kĩ còn hạn chế chủng loại cự linh của thiên hành giả, chỉ cần cự linh không phù hợp thì không thể sử dụng. Nhưng phụ trợ tinh chương hoàn toàn không nằm trong giới hạn này! Điểm trân quý của phụ trợ tinh chương chính là cự linh nào cũng có thể dùng được, ngay cả dị linh quý dị nhất cũng không ngoại lệ.

Nghê Sa Y mặc đã luyện chế thành công thì căn bản không thể tồn tại vấn đề không thể sử dụng.

Nếu Mộc Vũ Lâm không thể thôi động đượ thì chỉ có một khả năng duy nhất.

- Ta hiểu rồi!

- Ta biết rồi!

Lăng Phong và Mộc Vũ Lâm lên tiếng cùng một lúc, quay sang nhìn nhau rồi hai người lại cùng thốt ra một câu:

- Huynh (Cô) nói trước đi!

Hai lần tâm ý trùng hợp, vẻ bối rối ban đầu được xóa mờ đi phần nào. Lăng Phong sờ sờ mũi, nhin cười nói:

- Có lẽ là vấn đề "niệm thức tạp hóa".

- Ừm!

Mộc Vũ Lâm gật đầu nói:

- Tinh chương này ẩn chứa niệm thức của cả hai chúng ta, xem ra không thể dùng được rồi.

Phần lớn thuật luyện sư luyện chế tinh chương trừ phi là tinh chương cao cấp luyện chế rộm rà thì phải thông qua đủ loại thủ đoạn phân bước tiến hành. Các tinh chương còn lại được luyện chế liền mạch chỉ có một trường hợp duy nhất tinh chương được tạo nên bởi hai thuật luyện sư là sư phụ hướng dẫn đệ tử.

Nếu như đệ tử có chỗ nào không làm được sư phụ có thể tham gia làm mẫu. Như vậy tinh chương được hoàn thành bởi niệm thức hỗn tạp của hai thuật luyện sư, vì bác tạp bất thuần nên linh kĩ bên trong căn bản không thể thí luyện ra được, chỉ làm vật trang trí thôi.

Nhưng tình huống này cũng rất ít, sư phụ phải có tu vi cực kì cao minh mới có thể làm được.

Mộc Vũ Lâm lắc lắc đầu nói:

- Lúc này lúc luyện chế Nghê Sa Y này ta quá hấp tấp, nếu như phân ra thành nhiều ngày chứ không phải vội vã hoàn thành luôn thì đã có thể luyện chế thành công rồi.

Thấy vẻ thất vọng trên mặt nàng, Lăng Phong tâm tư nhất động, thốt lên:

- Tinh chương này chưa phải đã hoàn toàn vô dụng, vẫn còn có một biện pháp nữa để sử dụng nó.

Mộc Vũ Lâm lập tức hiểu ngay ý hẩn, nếu như muốn sử dụng Nghê Sa Y thì chỉ có một biện pháp duy nhất là lúc khu sử linh kĩ niệm thức của hai người lại dung hợp! Nhưng nếu làm như vậy không phải là linh hồn giao dung sao? Hai lần trước là chuyện khó tránh khỏi, nếu như còn thêm một lần nữa.

Lời vừa xuất khẩu Lăng Phong cũng biết là mình quá mạo muội, mặt không giấu nổi vẻ bối rối.

Mộc Vũ Lâm không muốn vướng mắc vấn đề này nên đưa nghê sa y cho Lăng Phong, nói:

- Tinh chương này có thể chế luyện ra được là nhờ Lăng tiên sinh, mời Lăng tiên sinh nhận lấy.

Nhìn miếng tinh chương trên tay, trong lòng nàng cũng có chút tiếc nuối như phải bỏ đi những hồi ức tuyệt đẹp. Sau này có cố gắng thế nào cũng không thể chạm tới. Nghĩ như vậy, tâm trạng lại không khỏi trùng xuống!

Lăng Phong đẩy miếng tinh chương lại:

- Ta chỉ là giúp một tay thôi, không có công lao gì lớn. Mộc tiểu thư cứ giữ lại đi.

Thấy Mộc Vũ Lâm có vẻ định nói gì, Lăng Phong vội vàng nói:

- Ta có chuyện muốn nhờ Mộc tiểu thư, nếu như Mộc tiểu thư không nhận lời ta cũng không còn mặt mũi nào để nói.

- Ồ?

Mộc Vũ Lâm lộ vẻ hiếu kì, nếu như Lăng Phong nhờ giúp đỡ vào lúc này chắc chắn là chuyện có liên quan đến tinh chương. Quả nhiên, Lăng Phong đưa ra một phần luyện chương, nói:

- Mộc tiểu thư mời xem luyện chương này rồi nói.

Đón lấy luyện chương, Mộc Vũ Lâm ngưng thần quan sát, nhanh chóng chìm đắm vào luyện chương. Chỉ thấy nàng thỉnh thoảng lại nhíu mày hay cắn môi, khuôn mặt căng thẳng thể hiện nội tâm đang không ngừng suy tư. Cuối cùng, nàng thở dài một hơi, nói với vẻ kinh ngạc:

- Lăng tiên sinh, đây là thượng cổ luyện phương.

- Thượng cổ luyện phương?

Lăng Phong ngây người, luyện phương này là hẩn ghi chép lại từ kho tri thức của Sang Sư, nếu như luyện chế thành công theo đúng phương thức ghi trên đó thì tinh chương hiệu dụng vô cùng. Còn lai lịch cụ thể thế nào Lăng Phong hoàn toàn không biết. Bây giờ bị Mộc Vũ Lâm hỏi, Lăng Phong chỉ biết lơ mơ gật đầu.

- Thực sự là thượng cổ luyện phương?

Mộc Vũ Lâm mừng rỡ nói, âu yếm vuốt ve luyện phương trong tay:

- Ta cứ tưởng sau khi lần đại động loạn đầu tiên kết thúc, đại lục này không còn ai có thượng cổ luyện phương nữa. Cũng khó trách, nếu luyện chế thành công theo đúng phương pháp ghi trên này thì hiệu quả của nó sẽ rất kinh nhân, trừ thượng cổ luyện phương ra ta chẳng thể nghĩ ra còn luyện phương nào có hiệu quả kinh thiên động địa như vậy.

Lăng Phong trong lòng nhất động. Đại động loạn? Sao lại có liên quan đến đại động loạn?

Mộc Vũ Lâm tự thì thoà:

- Nghe đồn trong thời đại đại động loạn, cũng là thời đại của Thánh Vực, người ta chỉ động một tí là bay lượn chém giết, căn bản không giống bây giờ, cao thủ chỉ thừa thốt vài người. Lúc đó đọc đến phần ghi chép này ta vẫn còn có chút nghi hoặc. Không trải qua một thời gian dài tích lũy, con người dù có thiên phú siêu quần thể nào cũng không thể có nhiều Thánh Vực cường giả được như vậy? Bây giờ xem ra câu hỏi này đã có đáp án rồi. Lăng tiên sinh, sao lại có được luyện phương này?

Từ những lời nàng nói, Lăng Phong khai thác được rất nhiều thông tin, không giống như phù quang lược ảnh mà Đồ Long nhắc tới, những gì Mộc Vũ Lâm vừa nói cụ thể hơn nhiều. Thánh Vực khắp nơi là tình hình như thế nào?

Lăng Phong đã từng tận mắt chứng kiến Kiều Sâm Đặc và Tất Phong đối chiến. Uy lực kinh thiên động địa đó chỉ cần nửa ngày là có thể biến Tinh Lam Thành thành đồng gạch vụn. Khó có thể tưởng tượng hàng trăm thậm chí hàng ngàn cường giả như vậy cùng xuất kích thì sẽ là cảnh tượng đáng sợ như thế nào?

259. Chương 214: Doãn Hồng Tụ Mị Hoặc.

Lăng Phong cả kinh, phục hồi tinh thần lại, vội vã trả lời:

- Tinh chương tên Tăng Nguyên.
- Tăng Nguyên, Tăng Nguyên.

Mộc Vũ Lâm nhắc lại vài lần, tán thưởng:

- Tinh chương này nếu như có thể luyện hóa thì thực lực cự linh sẽ được đề thăng với biên độ lớn, từ đó có thể khiến nguyên lực dự trữ hóa thành chân nguyên lực nhanh hơn, cái tên Tăng Nguyên đúng là danh phù kỳ thực! Lần trước Tinh Lam công quốc đi tìm "long cốt thảo" chắc cũng để chế luyện Tăng Nguyên tinh chương này đúng không?

Lăng Phong ngạc nhiên liếc nhìn nàng đã thấy nàng lộ ra một tia thần thái đắc ý và tinh nghịch hiềm hoi. Nếu như đối thành bị người khác phát hiện ra bí mật mà mình che giấu Lăng Phong chắc chắn sẽ thấy ảo não vô cùng. Nhưng lúc đối diện với Mộc Vũ Lâm hẳn hoàn toàn không có sự lo lắng ấy.

- Lần trước nhìn thấy tin tức tuyên bố mua bán, ta đã cho người đi Vô Tận Hoang Nguyên tìm kiếm long cốt thảo và may mắn tìm được một ít.

Mộc Vũ Lâm lấy ra mười mấy bình to to nhỏ nhỏ đựng đầy long cốt thảo. Đám long cốt thảo này to nhỏ khác nhau, màu sắc cũng không tương đồng nhưng linh hồn vật tính ba động cường liệt mà thuần tịnh thì vẫn độc nhất vô nhị.

Lăng Phong chấn động vì cảnh này, long cốt thảo muốn kiếm được đến tột cùng khó khăn ra sao hẳn cũng hiểu, nên khi kiếm được vật thay thế Hỏa Tinh Ngọc Tử ở miệng núi lửa hẳn mới hài lòng đến vậy. Nhưng bây giờ nhìn Mộc Vũ Lâm một lúc lấy ra nhiều như vậy thật khó có thể tưởng tượng nổi sau lưng nàng ta có bao nhiêu thể lực khổng lồ cỡ nào đang cống hiến sức lực.

Tựa hồ như cảm thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Lăng Phong là vẫn chưa đủ, Mộc Vũ Lâm loạt xoay lôi ra một đồng nguyên liệu từ trong tiết văn:

- Xà văn cương tâm, anh xác,...tất cả những gì huynh muốn mua đều có ở đây. Vốn dĩ ta định sai người mang đến Tinh Lam những đoán người muốn dùng những nguyên liệu này là Lăng tiên sinh huynh nên mới mang đến đây.

Nàng lại cười rồi nói tiếp:

- Ban đầu ta còn cảm thấy kì lạ, là tinh chương gì mà phải dùng đến long cốt thảo, e rằng phải đến cấp bậc chí cấp. Bây giờ mới hiểu thì ra là Tăng Nguyên tinh chương, không ngờ trên thế gian này vẫn còn luyện phương thần kì đến vậy.

Lăng Phong cười khỏ, bản thân hẳn tổn hao bao nhiêu tinh lực mới miễn cưỡng thu thập được một chút nguyên liệu vậy mà Mộc Vũ Lâm chỉ cần gơ tay là đã có được tất cả. Nhất là đỉnh cấp mặc thần thạch mà

hôm nay hẳn định xem có may mắn mua được không trong tay nàng cũng có dự trữ không ít. Thủ bút này thực sự khiến Lăng Phong có chút nhìn thấy mà than thở.

- Lăng tiên sinh, luyện phương này ta vẫn còn có chút không hiểu, không biết có thể mang về nghiên cứu rồi trả lại cho huynh được không?

Mộc Vũ Lâm hỏi với vẻ ngại ngùng. Trên danh nghĩa là Lăng Phong đang nhờ nàng giúp đỡ nhưng trên thực tế là muốn đưa luyện phương của Tăng Nguyên tinh chương vô cùng trân quý cho nàng xem, cộng thêm việc tặng Nghê Sa Y. Điều này khiến Mộc Vũ Lâm cảm thấy ái ngại vô cùng.

- Đương nhiên có thể.

Lăng Phong không hề có cảm thấy băn khoăn mà còn cười nói:

- Ta vốn dĩ còn đang lo lắng đây! Với niệm thức hiện tại của ta e rằng luyện chế Tăng Nguyên tinh chương còn có chút quá sức. Nếu như có thể phiên Mộc tiểu thư thì đúng là đã giúp ta một việc lớn rồi.

- Ừm!

Mộc Vũ Lâm gật đầu nói:

- Vậy tối nay ta sẽ tham ngộ cẩn thận luyện phương này. Ngày mai ta đến tìm huynh nhé?

- Được.

Vừa ước định, trong lòng hai người nhất thời trào lên một cảm giác vô cùng cổ quái. Sao lại giống như nam nữ đang hẹn hò với nhau vậy nhỉ?

- À, đúng. Ở đây ta có một khối minh thúy, bên trong ghi chép công pháp Tâm Âm. Vốn dĩ cần phải có cường độ niệm thức của cao cấp Thuật Luyện Sư mới đủ tư cách tu luyện nhưng Lăng tiên sinh cũng có linh hồn song phân chi thể, ta nghĩ hẳn thỏa mãn điều kiện rồi.

Lăng Phong sững người, không khách sáo mà trực tiếp nhận luôn:

- Vậy đa tạ Mộc tiểu thư.

Thấy Mộc Vũ Lâm đứng lên định từ biệt, hắc vợi vàng nói:

- Ta tiễn cô.

- Ừm

Mộc Vũ Lâm cúi đầu nhẹ giọng đáp.

Lúc này trời đã về khuya, sau khi đưa Mộc Vũ Lâm về đến trú địa, Lô Sâm xuất quỷ nhập thần xuất hiện sau lưng Lăng Phong, khoác tay Lăng Phong với vẻ "gian tà":

- Lão Lục, sao lại nở để người ta về chứ?

- Đúng vậy, đã khuya như thế này rồi, đệ cũng không giữ Mộc tiểu thư lại. Đúng là không có phong độ.

Cảnh Vân cũng từ đâu nhảy ra, nghĩa chính từ nghiêm chỉ trích Lăng Phong.

Đan Luân Nhĩ ra vẻ hậu đạo, giảng hòa:

- Được rồi, hai người đừng trêu lão Lục nữa.

Chẳng đợi cho Lăng Phong kịp cảm kích, hắc bổ sung:

- Thời gian vẫn còn nhiều mà, phải để thời gian dài cho lơ lửng phòng thủ mới có cơ hội được.

Lô Sâm chợt nói:

- Đúng vậy, vẫn là lão Tam nhìn mọi chuyện thấu đáo nhất.

Lăng Phong chẳng còn biết nói gì, kiếp trước không biết hắc thấp bao nhiêu hương mà kiếp này lại có đám sư huynh siêu ti tiện này chứ.

Cách Thương Khung Yếu Tắc vài trăm dặm là Thương Thúy Sơn Phong, sơn phong này bị vây giữa mấy ngọn cao đại sơn phong khác. Chính thể tiểu xảo lung linh, đầy tình chí chí ý. Nơi này thú nhỏ bồn tẩu, chim hót líu lo, sương sớm trong veo trong tiết trời ướn át run rẩy chảy xuống từ một mảng lá xanh, rơi xuống mặt đất vỡ thành từng mảng châu ngọc.

Một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy qua mang hơi ẩm đến cho cây cối, giữ cho màu xanh của chúng mãi không tiêu tán.

Sâu trong một mảnh rừng trên sơn phong, một trung niên nam tử mặc thanh sắc trường bào, mắt hơi híp lại nằm nghiêng trên một phiến thanh thạch. Hai chân hấn khê giảo động khê thủy, mặt đầy vẻ thư giãn thích thú. Đột nhiên, "xoạt" một tiếng, đám chim chóc bị âm thanh đó làm kinh động, vỗ cánh bay xáo xáo, trung niên nam tử mở trừng hai mắt, quát:

- Kẻ nào?

Ngũ âm vừa dứt, một luồng đao khí nùng liệt trùng thiên mà lên, vô biên vô tận huyết sát chi khí tràn ngập cả khoảng rừng rậm. Từ trên cao nhìn xuống, khu rừng màu bích lục thương thúy đột nhiên tràn đầy huyết sắc nồng đậm. Vô số chim thú chỉ cảm thấy một loại áp bức cảm cực đại như đang đứng trước thiên địch, tim phổi nhất thời cuồng liệt!

Những tiếng chim rền rĩ đau khổ vang lên, thảm thiết vô cùng!

- Thúc thúc, giúp ta báo thù!

Không trung vang lên một tiếng rống thể thảm, ngay sau đó một mảng quang mang thất thải nặng nề rơi xuống.

Trung niên nam tử nhú mày, khuôn mặt bạch ngọc nhất thời trở nên xích hồng, sát ý dày đặc:

- Trừ nhi? Kẻ nào dám dẫm thương người?

Màn đêm buông xuống.

Lô Sâm đề nghị sư huynh đệ hiếm khi tề tựu đông đủ nên phải uống một trận cho đã. Bọn Lăng Phong đương nhiên không có ý kiến gì, nghe thấy vậy Đồ Long cũng nằng nặc đòi tham gia. Có tên tửu quỷ không hơn không kém này hướng dẫn, bọn Lăng Phong đỡ mắt công đi tìm tửu quán.

- Lăng lão đại, phía trước là Ngọc Lan tửu quán nổi tiếng nhất trong thành.

Đồ Long chỉ vào một tửu quán bên ngoài hồng sắc, khí tức náo nhiệt vui vẻ phía trước, nói:

- Mặc dù rượu mà Thương Khung Yếu Tắc cung cấp chẳng ra sao nhưng chiều bài "Liệt Diễm Hồng Thần" của Ngọc Lan tửu quán này mùi vị rất tuyệt. Chỉ ghét tửu quán này mỗi ngày chỉ cung ứng một lượng rượu nhất định, làm người ta uống chẳng đã gì cả.

Hai bên tửu quán là hai thanh xuân nữ tử phụ trách đón khách. Vừa nhìn thấy Đồ Long bọn họ lập tức nói với giọng trách móc:

- Đồ Long công tử lâu rồi không thấy tửu quán rồi đấy.

- Đến tửu quán của các người mới uống được có ba phần đã phải dừng rồi, người bảo ta sao dám đến? Sau này bảo Doãn quản sự của các người đừng làm vậy nữa.

Đồ Long oán trách:

- Nghĩ Thiên Phong vương quốc chúng ta không trả nổi tiền rượu sao?

Hai nữ tử chỉ tùm tùm cười.

- Đồ Long công tử nói vậy thật khiến tiểu nữ tử đau lòng, tiểu nữ nghĩ chẳng có ai dám cả gan nghi ngờ Thiên Phong vương quốc đâu. Lần nào Đồ Long công tử đến mà tửu quán không mang mỹ tửu trân tàng ra chứ?

Đang nói đây đột nhiên bên trong bước ra một nữ tử, nữ tử thướt tha, vóc dáng cao gầy, chiếc váy mên hồng sắc ám vừa chạm đất làm nổi bật thân hình hoàn mỹ của cô. Gót chân trắng ngần thỉnh thoảng lại lộ ra dưới những bước chân khinh xảo.

Bạch triết vừa lộ ra liền bị che ngay lại, ẩn ẩn hiện hiện khiến người ta tâm hỏa nhiên khởi. Theo những bước chân đi xuống, tửu quán môn khẩu xạ lạc lượng quang vi diệu kéo ra một đường âm ảnh hồ hình. Từ những rung động của âm ảnh ấy có thể hình dung sơ lược ra hình dáng tròn đầy, đầy đà, đầy tính đàn hồi của cái mông, nhìn chỉ muốn tóm chặt ngay lấy.

Chân, thân, mông, chỗ nào cũng phát ra sức hút chí mạng.

Nữ tử vừa xuất hiện liền nhận ba lưu chuyển, vừa có vẻ ai oán, vừa có vẻ uất ức nhưng lại đầy ôn nhu khiến người có ý chí sắt đá cũng phải tan chảy.

Vừa bắt gặp đôi mắt long lanh nước ấy, một người lúc nào cũng hào phóng trực sáng như Đồ Long cũng phải lộ ra một tia ngưng ngừng. Hắn bối rối nhìn quanh, không dám trực tiếp đối diện. Lúc nhìn thấy Lăng Phong, Đồ Long như vỡ được cây cỏ cứu mạng, vội vàng nói:

- Doãn quân sự, nhân vật chính hôm nay không phải là ta mà là vị này. Cô chào hỏi ta không chu toàn không sao nhưng chào hỏi Lăng lão đại không chu toàn là ta không đồng ý đâu đấy.

-Ồ, là vị tiên sinh nào khiến Đồ Long công tử tôn sùng đến vậy. Đây chẳng phải chuyện dễ dàng đâu.

Chỉ một câu nói, Doãn Hồng Tụ vừa khéo léo nịnh được Đồ Long, vừa chuyển sự chú ý của đám đông sang phía Lăng Phong. Thủ đoạn trường tu thiện vũ này thật khiến người ta không khỏi thán ngưỡng mộ. Cẩn thận quan sát Lăng Phong một lượt, hai mắt Doãn Hồng Tụ đột nhiên sáng lên, hé cặp môi đỏ mọng, nói:

- Nếu như ta đoán không lầm thì vị này chính là Lăng Phong, Lăng tiên sinh - người một bước khuất phục tứ đại thanh niên cao thủ, ép Hàn chấp sự của Áo La thương hội phải cong đuôi chạy trốn?

Lăng Phong thoáng giật mình, việc biết hắn đối chiến với bốn người Tần Chính ở Thần Chiến Phong thì không có gì ngạc nhiên, nhưng trận đấu vừa mới xảy ra lúc chiều mà nàng đã biết rồi, thông tin tình báo của cô gái này thật lợi hại. Vốn dĩ hắn tưởng Doãn Hồng Tụ chỉ là một nữ tử xã giao bình thường nên không để ý. Xem ra phải chú ý nàng ta hơn một chút.

Tâm thần khẽ động, Lăng Phong mục quang sáng quắc, sâu trong đáy mắt như đang có từng tia ngân quang mơ hồ lưu hiện như thủy sơn ngưng trệ, như trọng nhạc áp xuống đầy rẫy hư không một phương, bao trùm lấy Doãn Hồng Tụ!

Dần dần, dưới sự quan sát lộ liễu không chút giấu diếm của Lăng Phong, Doãn Hồng Tụ phải thu nụ cười trên môi lại, khẽ rung mình. Trước cái nhìn bá đạo của Lăng Phong, nàng cảm thấy như mình không thể che giấu bất cứ điều gì, toàn thân trong ngoài đều bị nhìn thấu!

260. Chương 215: Tín Ngưỡng Của Khải Ân.

Chưa bao giờ Doãn Hồng Tụ cảm thấy xấu hổ như vậy, không kìm được phải nói lớn:

- Lăng tiên sinh, ngài nhìn như vậy không lẽ mặt tiểu nữ tử có hoa?

Lăng Phong thở hắt một hơi, thu liễm ngân quang trong mắt, nói với vẻ áy náy:

- Xin lỗi, ta nhất thời xuất thần.

Duẩn Hồng Tụ sững người, thấy Lăng Phong có vẻ không định che giấu hành vi ác liệt của mình dù cô đã dùng hết mọi thủ đoạn. Cô đã gặp rất nhiều kẻ mặt dày nhưng chưa thấy ai mặt dày như thế này.

- Được rồi, Lăng lão đại, chúng ta vào đi.

Đồ Long thấy không khí có chút kì lạ vội vàng góp lời:

- Doãn quân sự, đây là lần đầu tiên Lăng lão đại đến tửu quán cô, chiêu bài tửu của các cô phải đủ đầy không dùng trách sao sau này ta không đến nữa.

Có những lời hoãn hòa của Đồ Long, Doãn Hồng Tụ mới định thần lại, miễn cưỡng nở một nụ cười mỉa mai:

- Đồ Long công tử có lệnh, tiểu nữ tử sao dám không nghe.

Đằng sau nụ cười mỉa mai vẫn không giấu nổi một tia kinh hãi thiểm qua. Người thanh niên này còn đáng sợ hơn lời đồn gấp mười lần! Áp lực mà lúc này hấn lộ ra chẳng kém gì sư tôn.

Sao lại có thể như vậy được?

Tiến vào tửu quán, bên trong ồn ào vô cùng, thỉnh thoảng lại có bóng dáng của những người phục vụ mặc đồng phục xen kẽ hai màu lam xám chạy đi chạy lại, dâng lên những chén mỹ tửu hay những đĩa điểm tâm. Lăng Phong nhảy bèn quan sát chung quanh và phát hiện một số bàn trong đó có xảy ra hiện tượng rất kì lạ. Người phục vụ vừa đến, tửu khách liền đưa cho họ một tờ giấy.

Không mất quá nhiều thời gian, người phục vụ quay lại, trả tờ giấy rồi tửu khách dâng lên một tấm thuật tinh tạp hay một túi vật phẩm nặng, chỉ cần nhìn sơ cũng biết là kim tệ hoặc ma hạch.

Giao dịch?

Không để cho Lăng Phong có thời gian suy nghĩ, Doãn Hồng Tụ mời chào:

- Lăng tiên sinh, chỗ này yên tĩnh hơn một chút, nếu như không chê thì mọi người có thể ngồi đây, để ta đi phân phó bọn họ dâng rượu.

Bên trong tửu quán thiết kế vô cùng xảo diệu, nhìn thì có vẻ như các dãy bàn sắp xếp lộn xộn nhưng trên thực tế là có huyền cơ khác. Một số chiếc bàn được kê với phương hướng cổ quái ngay cả khi đứng dậy cũng không nhìn ra bên trong đang xảy ra chuyện gì. Những bàn có diễn ra giao dịch lúc này chính là những bàn và bây giờ Doãn Hồng Tụ sắp xếp cho bọn Lăng Phong cũng vào vị trí đó!

Lăng Phong gật đầu, đón nhận với vẻ không quan tâm.

Đợi cho đến khi Doãn Hồng Tụ rời đi, Cảnh Vân mới nhìn Lăng Phong trách móc:

- Lão lục, sư huynh ta thật muốn đánh đệ.

- Hả?

- Đệ thật đúng là đứng núi này trông núi nọ, có một tiên thiên nhân nhi như Mộc tiểu thư rồi mà cực phẩm thực nữ như thế này cũng không bỏ qua!

Cảnh Vân hai mắt phun lửa, giận dữ nói:

- Đệ có định giữ lại cho các sư huynh một con đường sống không đấy?

- Ủm, hành vi lúc này của lão lục hơi ác liệt đấy.

Lô Sâm gật đầu tán thành đúng lúc mười sáu bình mỹ tửu vừa được dâng lên. Hấn nhặt lấy một bình ném cho Lăng Phong:

- Để an ủi cho những trái tim tổn thương của các sư huynh, hôm nay phải bắt đệ uống say mới thôi.

Lăng Phong:

- ...

Dưới sự liên hợp của đám sư huynh ác liệt, Lăng Phong mãi mãi chỉ có thua và bây giờ chính là lúc để hấn nhận ra sự thật tàn khốc đó.

Lúc này hấn nhìn Doãn Hồng Tụ căn bản không có ý gì hết, chỉ là bị khí tức huyền bí toát ra từ người cô thu hút. Nếu như hấn đoán không lầm thì nữ tử này cũng tu luyện linh hồn lực! Đối với mị hoặc lực chí mạng không ngừng tán phát ra từ cơ thể cô những người khác không có quá nhiều cảm tưởng nhưng Lăng Phong biết đây có lẽ là một loại linh hồn tầng diện hấp dẫn hoặc là lợi dụng linh hồn lực tạo nên công kích vô hình!

Sợ với Vực Năng công kích linh hồn mà Thánh Vực cường giả tự nhiên nắm bắt thì kĩ năng linh hồn lực của Doãn Hồng Tụ có vẻ chủ động hơn, rõ ràng cô ta đã từng chuyên môn tu luyện. Loại công pháp này

Lăng Phong mới chỉ nhìn thấy linh hồn uy áp và trên người Mộc Vũ Lâm, nhưng từ điểm này Lăng Phong có thể đoán thân phận của Doãn Hồng Tụ tuyệt đối không đơn giản!

Không lâu sau, Doãn Hồng Tụ lại xuất hiện, lúc này rõ ràng cô ta đã thu thập xong tâm trạng xao động, hồi phục lại thần thái thông dong như thường trước mặt bọn Lăng Phong, hai tay cầm một tấm tạp phiến màu đen trông giống như thuật tinh tạp, cười nói:

- Đây là dịch tức tạp mà tửu quán tặng cho Lăng tiên sinh, hi vọng Lăng tiên sinh nể mặt mà nhận cho.

- Hắc sắc dịch tức tạp!

Đồ Long hô lên một tiếng kinh ngạc, nói:

- Được lắm! Doãn quán sự, hôm nay cô chi mạnh tay đấy. Thiên Phong vương quốc ta cung cấp cho cô nhiều tình báo như vậy mà đến bây giờ vẫn chưa có hắc sắc. Vậy mà Lăng lão đại vừa mới đến cô đã trực tiếp đưa ra đẳng cấp cao nhất. Cô có thiên vị quá không đấy?

Lăng Phong nhìn bọn họ khó hiểu, từ thái độ của Đồ Long hẳn đương nhiên có thể nhìn ra tấm dịch tức tạp này có lai lịch không nhỏ. Nhưng đối với hắn mà nói vẫn hoàn toàn mờ mịt, ngay cả những người hiểu rộng biết nhiều như bọn Lô Sâm cũng có vẻ không biết hơn Lăng Phong là mấy.

Doãn Hồng Tụ thần nhiên cười, nói:

- Xem ra Lăng tiên sinh có chút không hiểu, phiền Đồ Long công tử giúp đỡ giải thích.

- Hắc, mong còn không được.

Đồ Long phụ họa thêm một câu nho nhã hiếm hoi, nhưng câu nói tiếp theo đã bộc lộ luôn bản tính của hắn:

- Chỉ cần lát nữa mang thêm vài vại Liệt Diễm Hồng Thần chiêu bài của các người ra là được.

Hắn chỉ vào dịch tức tạp trong tay Lăng Phong, nói:

- Ngọc Lan tửu quán phân quán có mặt trên khắp Thần Vĩ đại lục này. Ở đây người ta có thể nhắm nháp được loại mỹ tửu thượng đẳng và quan trọng nhất là tình báo! Chỉ cần trả đủ giá là có thể đổi lấy bất cứ tình báo nào mà mình muốn. Nhỏ thì là hành tung của một cao thủ nào đó, lớn thì quốc gia quân sự điều động! Có thể nói, rất nhiều tình báo quốc gia chưa chắc đã có thể thuận lợi kiếm được nhưng ở đây thì cơ hội đó là rất lớn! Luận về con đường tình báo, Ngọc Lan tửu quán thậm chí còn chẳng thua kém Áo La đế quốc!

- Đồ Long công tử quá khen.

Doãn Hồng Tụ khiêm tốn nói:

- Ngọc Lan tửu quán chỉ là thuận tiện buôn bán thêm một chút tình báo tự thân, hơn nữa trước đây chủ yếu hoạt động ở Pháp Thần đế quốc, gần đây mới bắt đầu tiến vào Áo La đế quốc, sau này vẫn còn cần chú ý chiêu cố nhiều.

Bọn Lăng Phong quay sang nhìn nhau không ngờ cô gái trước mặt lại có thủ đoạn như vậy.

- Trong Ngọc Lan tửu quán, dịch tức tạp bình thường chia làm bốn loại kim ngân đồng thiết. Chúng ta sẽ căn cứ vào việc mua bán tình báo ít hay nhiều tiến hành bình cấp định kì và trao đổi dịch tức tạp tương ứng. Dịch tức tạp đẳng cấp cao sẽ được nhận ưu đãi nhiều hơn. Ở Ngọc Lan tửu quán, muốn có được tình báo chỉ có hai cách: Một là trao đổi bằng ma hạch kim tệ và những vật phẩm có giá trị cao khác, tình báo có cấp một, cấp hai là cấp phổ thông, tình báo ở mỗi cấp độ khác nhau được trả bằng những cái giá khác nhau. Hai là lấy tình báo ra để trao đổi, nếu như không phải hai kiểu này, tửu quán chúng ta không bao giờ giao dịch.

Dừng lại đôi chút, Doãn Hồng Tụ nói tiếp:

- Nhưng nếu như có hắc sắc dịch tức tạp của Ngọc Lan tửu quán, quý khách có thể miễn phí định có được tình báo liên quan đến mình, ngoài ra một năm còn được nhận tình báo cấp bậc tuyệt mật miễn phí một lần.

Lăng Phong lập tức hiểu ra cảnh tượng kỳ quái nhìn thấy lúc này khi vừa mới bước vào quán. Không ngờ đại lục này còn có người chuyên môn kinh doanh tình báo. Thật đúng là khiến hắn mở rộng tầm mắt.

Sau những lời giải thích này Lăng Phong hiểu hơn na rằng: Ngọc Lan tửu quán người đông miệng tạp, những đồng thời cũng đó cũng là nguồn thông tin khổng lồ. Chỉ cần biết phân biệt cẩn thận là có thể kiếm được rất nhiều tình báo có giá trị. Lại liên tưởng đến những gì Doãn Hồng Tụ vừa nói, bọn họ trước đây chủ yếu hoạt động ở cảnh nội Pháp Thần đế quốc, Đồ Long đã từng qua lại với họ nên chẳng trách hắn tuyên truyền tửu quán này với mọi người.

Lúc này người phục vụ lại mang lên bảy bát rượu có màu vàng cam chói mắt. Doãn Hồng Tụ giờ tay đón, rót cho Lăng Phong một chén đầy:

- Lăng tiên sinh mời ném thử, đây là Liệt Diễm Hồng Thần trứ danh của bốn tửu quán.

Lăng Phong mới chỉ kịp nhìn Liệt Diễm Hồng Thần thì Đồ Long bên cạnh đã tu "ừng ực". Hắn thật sự hiểu kì loại rượu này liệu có ngon đến mức ấy không? Tây nâng ly rượu, Lăng Phong ngửa cổ uống cạn. Rượu trôi xuống bụng rồi mà Lăng Phong vẫn phải tán thưởng một câu:

- Thêm chén nữa!

Tửu dịch trơn tuột như tơ, mềm mại như hào vô kinh đạo. Nhưng vừa trôi xuống bụng thì lại đột ngột thay đổi, như chích viêm thạch đạn ủ ngàn vạn năm đột nhiên nổ tung! Trong bụng như có nham thạch phun trào! Lăng Phong không hề có ý khống chế men rượu mà để cho nó tự do cạo rửa lục phủ ngũ tạng. Tửu ý không bị hạn chế lập tức như bộc phát nghịch chuyển, nhiệt khí trực mạo đỉnh đầu.

- Lăng tiên sinh thích là được rồi, vậy tiểu nữ tử không làm phiền nữa, chư vị cứ từ từ.

Rượu ngon trước mặt, chẳng còn ai để ý gì nữa ào ào đẩy chén hoán chuyển, không khí trong nháy mắt trở nên náo nhiệt vô cùng. Người lạnh lùng như Tang Phi cũng phải uống liền mấy chén, khuôn mặt trắng ngọc phù hiện một rặng mây hồng khiến cho đám phục vụ nữ trong tửu quán không khỏi liếc mắt nhìn sang.

Mãi vui quên cả thời gian, dần dần người trong tửu quán lần lượt ra về hết, trước mặt bọn Lăng Phong ngổn ngang toàn chén cốc. Lô Sâm nghiêng nghiêng ngả ngả đứng dậy:

- Tuyệt! Đêm nay thật là tuyệt!

Những người ngồi cùng bàn đều có tu vi tinh thâm. Nếu như không muốn say họ có thể dùng chân lực đẩy cồn ra khỏi người. Nhưng không ai làm vậy, tất cả đều muốn hưởng thụ cảm giác chuyển choáng này. Cảnh Vân tửu phẩm kém nhất, uống được một lúc là ôm chặt lấy Tang Phi như con gấu túi, làm Tang Phi khóc đỏ mếu mếu.

Khải Ân vẫn trầm mặc như thường lệ, bất luận uống bao nhiêu con người của hắn vẫn thanh triệt như thủy, cảnh giác nhìn ngó xung quanh, thỉnh thoảng lại liếc sang phía Lăng Phong, nhãn thần lộ vẻ kiên định: Đại ca, đệ không để bất cứ ai có cơ hội làm tổn thương huynh nữa đâu!

Lúc còn ở trong Cung Phụng Các của Băng gia, Lăng Phong đã từng hỏi Khải Ân mục tiêu cả đời hắn là gì và Khải Ân nói luôn là muốn đi theo Lăng Phong. Lúc ấy Lăng Phong chỉ cười không thành tiếng, nghĩ đó là biểu hiện non nớt trong lòng thiếu niên. Nhưng hắn không biết, trong mùa đông lạnh lẽo của rất nhiều năm trước, khi hắn bảo vệ Khải Ân mà bị đánh đến bầm dập mình mẩy Khải Ân đã tự thề với lòng mình rằng: Cả đời này hắn tuyệt đối không thể để đại ca phải chịu thêm nữa phần thương tổn nào nữa!

Đây chính là tín ngưỡng cả đời của Khải Ân!

Đột nhiên, nhãn thần Khải Ân phá không như kinh điện, dán chặt vào hai người thanh niên đang bước tới bàn rượu.

261. Chương 216: Chiêm Mổ Tư.

Một người thanh niên chỉ khoảng mười mấy tuổi, diện mục trắng nõn, hai hàng lông mày khê hất lên, chưa đến gần nhưng đã lộ ra ba phần tiểu ý, rất dễ khiến người ta nảy sinh hảo cảm, nhất là đôi mắt đào hoa rất

câu nhân đa tình. Không biết phải mất bao lâu Chiêm Mỗ Tư mới luyện được nhân thần phóng đảng như vậy.

Đi sát sau lưng hắn là một cô bé mặt tròn núng nính, tóc cắt cộc tới mang tai, da trắng như ngọc, nhoe nhệ cười là thấy ngay hai lúm đồng tiền mờ mờ trên má, thoát nhìn qua có vẻ rất khéo léo linh hoạt, nhưng đôi mắt to tròn lại thường nổi lên vẻ mơ hồ. Cả người ngơ ngẩn như thần du thiên ngoại.

Cảm giác áp bách như hải triều dừng lại, tất cả những lỗ chân lông trên người Lăng Phong lập tức mở ra, chân lực trong đan điền kích cuồng dừng, từng giọt còn thuần độ cực cao vận chuyển chín chín tám mốt lần trong cơ thể bị bức xuất ra khỏi lỗ chân lông, toàn thân Lăng Phong lập tức tán phát ra mùi rượu nồng liệt.

Lúc này người thanh niên mặt hoa đào cũng đã bước tới bàn của bọn Lăng Phong, hắn khẽ khom người:

- Đạt Luân gia tộc, Chiêm Mỗ Tư, xin được diện kiến Lăng tiên sinh.

- Hân hạnh.

Không hiểu người này đến là có ý gì nên Lăng Phong cũng có vài phần cảnh giác. Chiêm Mỗ Tư càng đến gần, hắn càng cảm nhận rõ ràng luồng áp bách cảm đó đến từ người này! Mặc dù tu vi không bằng nhưng con người cùng này cường giả hiếm có trong giới thanh niên, thậm chí chẳng hề thua kém đám Tàn Chính!

Thần Văn đại lục có nhiều thiên tài như vậy từ lúc nào?

Bọn Lô Sâm cũng cảm nhận được điều kì lạ, nhất loạt chặn chuyển chân lực hoặc chân nguyên lực, bàn rượu lập tức tràn ngập vân khí bay lên, rồi lại sức nước lan ra khiến ai ai trong quán cũng phải ngây ngất.

Trong đám vân che vù tráo đó, Chiêm Mỗ Tư tự tìm kiếm chỗ ngồi cho mình, khiêm tốn nói:

- Nghe nói Lăng tiên sinh một mình đối chiến với tứ đại thanh niên cao thủ, hơn nữa còn đánh trọng thương một người! Thần uy đó khiến bỉ nhân ngưỡng mộ vô cùng, không biết bỉ nhân có vinh dự được so tài với Lăng tiên sinh không?

- Người định khiêu chiến đại ca ta?

Chẳng đợi Lăng Phong trả lời, Khải Ân đã lên tiếng, hai tay đột nhiên truyền ra liên thanh bạo hưởng. Từng tia quang mang mơ hồ hiện lên.

- Không không không!

Chiêm Mỗ Tư vội vàng xua tay nói:

- Ta sao dám có tham vọng đó, chỉ là trò chơi nhỏ thôi mà.

Lời vừa dứt, chẳng đợi xem Lăng Phong có đồng ý hay không hắn đã đột nhiên giơ nhón tay trở chỉ vào cạnh bàn.

Xuy xuy, hư không đột nhiên vang lên những âm thanh như tiếng rần rờ. Từng đạo phong khí bị áp súc, cuối cùng hình thành nên những tia năng lượng thanh sắc mỏng như sợi tóc.

Thanh quang chiếu sạ rồi hợp lại dịch chuyển xuống cánh tay Chiêm Mỗ Tư, tụ lại ở đầu ngón tay hắn, vậy, vậy, chân, một con giao long nhanh chóng hình thành! Khải Ân đột nhiên chấn động, kinh ngạc nhìn nguyên lực hóa hình của Chiêm Mỗ Tư.

Không sai, Chiêm Mỗ Tư đang thi triển chính là nguyên lực hóa hình, hơn nữa còn rất giống hình dạng giao long mà Khải Ân luyện hóa nguyên lực. Chỉ khác là Khải Ân lấy địa hệ nguyên lực làm cơ sở còn hắn thì lấy phong hệ nguyên lực làm cơ sở! Không được kiến tạo xây dựng bằng địa hệ nguyên lực hồn hậu chí trọng, giao long mà Chiêm Mỗ Tư ngưng luyện toàn thân tràn ngập một loại khí tức khinh linh nhẹ nhàng, cảm giác như có thể đập gió cười mây, bay lượn lên tận cửu thiên vân tiêu.

Du động!

Phong hệ giao long du chuyển theo miệng những chiếc cốc trên bàn, chớp mắt đã thấy xuất hiện khắp nơi, tốc độ nhanh đến nỗi khiến người ta ko theo kịp. Ngón tay Chiêm Mỗ Tư điểm động với tốc độ chậm rãi, vui vẻ nhìn Lăng Phong, mắt lộ ra vài phần khiêu khích.

Trong phút chốc, cả bàn rượu lặng im, bọn Lô Sâm nhìn chăm chăm vào con giao long lớn độ ngón tay đang không ngừng du động.

Khí tức ngưng trọng truyền sang những người khác trong bàn, trong chớp mắt, cả tửu quán đang huyền ảo bỗng không còn chút tiếng động.

- Ta muốn làm giao long, tiến vào giữa chín tầng trời!

Chiêm Mỗ Tư ngân nga, trên mặt không che dấu được toát lên một tia đắc ý.

Xuy xuy, lẳng lẹ khiêu âm khởi!

Về đắc ý trên mặt Chiêm Mỗ Tư đột nhiên đông cứng lại, mắt lộ vẻ khó tin.

Lăng Phong cuối cùng cũng xuất thủ.

Ngũ chỉ mở ra, từng đạo kiếm mang tràn ngập hảo quang dài chừng ba xích bỗng nhiên hiện ra rồi rơi xuống mặt bàn, thế rơi của kiếm mang đột nhiên dừng lại, kiếm mang vốn sắc bén có thể xuyên kim đoạn thạch dĩ nhiên lại không hề tổn thương một chút nào tới mặt bàn.

- Thiên Địa Lao, khôn sát vạn vật. Tù cấm chúng thần.

Lăng Phong quát nhẹ một tiếng!

Chiêm Mỗ Tư lúc này mới cảm thấy có điều không ổn, áp lực cực đại từ trên trời rơi xuống áp chặt lấy hắn. Hắn hét lên một tiếng, giao long ngẩng đầu ứng thanh, đằng không xông lên chạm mạnh vào Thiên Địa Lao! Thân ảnh giãy dụa, phong khí lăm liết chạm vào nhau, nhất thời hình thành nên những lưỡi đao thanh sắc cửa vào Thiên Địa Lao!

Những lưỡi phong nhận này đều được tụ hợp bởi phong hệ nguyên lực tinh thuần nhất bên trong hàm chứa lực sát thương cuộn cuộn vô bờ. Có thể nói một cách không khoa trương là bất cứ lưỡi đao nhận nào đều tương đương với toàn lực nhất kích của một bát tinh cường giả!

Đối mặt với chiêu này, Lăng Phong không hề động dung mà hét lên một tiếng:

- Nguyên lực hóa hình, Thiên Địa Lao chuyển.

Từng đạo hảo hồng sắc kiếm mang vù vù luân chuyển, trong mơ hồ như có những tiếng gào thét vang lên, tiếp đó liên hưng hăng ép tới. Dường như bát phương thiên địa sắp bị nghiền nát bởi một thế ép tới này. Chiêm Mỗ Tư không ngừng run rẩy, sắc mặt trở nên trắng bệch! Con phong hệ giao long bị Thiên Địa Lao trấn áp, như mất toàn bộ khả năng chống đỡ trở nên mềm nhũn và rơi vào chén rượu, không động đậy thêm gì nữa!

Lăng Phong phong khinh vân đạm cười một tiếng, đứng dậy nói:

- Tửu là mỹ tửu, nhân là diệu nhân, sư huynh, chúng ta đi thôi.

Mọi người nhất loạt đứng dậy, đi theo Lăng Phong không có bất cứ ý kiến gì.

Sau khi bóng dáng hắn khuất dần khỏi tửu quán, Chiêm Mỗ Tư mới lộ ra một tia cười khổ, "rắc" chiếc ghế mà hắn đang ngồi đột nhiên bị ép vỡ vụn!

Con giao long trên bàn toàn thân run rẩy, phong hệ nguyên lực cường đại bắn ra tứ tung, bằng bằng bằng, toàn bộ chén rượu trên bàn nổ tung, tất cả đều được tiến hành bởi sự khôn tả của Thiên Địa Lao, năng lượng cường liệt bạo phát không hề làm ảnh hưởng đến bàn rượu!

- Quá mạnh!

Chiêm Mỗ Tư lộ vẻ kiêng nể và kính phục:

- Ta không bằng!

- Có thể đại khái tính ra thực lực của hắc không?

Chiêm Mỗ Tư hỏi, không nhận được câu trả lời mà mình mong muốn, hắc chán nản quay đầu gọi:

- Tiểu mơ hồ!

- A!

Cô bé thần du thiên ngoại như tỉnh lại từ trong mơ, tròn mắt hỏi:

- Ca, huynh nói gì vậy?

Chiêm Mỗ Tư khỏ tiểu, lắc đầu:

- Ta hỏi muội lúc này có để ý đến Lăng Phong không?

Tiểu mơ hồ cúi đầu, vò vò gấu áo, le le lưỡi nói:

- Người ta quên mất.

Ngừng lại đôi chút nàng lại nói:

- Ca, sợi hạng liên đặc sản của Thần Thú bình nguyên mà hồi sáng chúng ta nhìn thấy không tẻ, chúng ta mua nó có được không?

Lúc này, Doãn Hồng Tụ vừa bước tới. Nụ cười của nàng không còn mỉa mai nữa mà đầy vẻ ôn nhu che chở. Doãn Hồng Tụ nhẹ nhàng xoa xoa đầu tiểu mơ hồ, quay sang Chiêm Mỗ Tư nói:

- Sao? Gặp phải đối thủ rồi chứ?

- Ừm, không ngờ người này lại cường đại đến vậy. Chẳng trách sư tỷ lại muốn tặng hắc dịch tức tạp cao cấp nhất.

Chiêm Mỗ Tư gật gật đầu, thở dài:

- Nguyên lực hóa hình, hắc có thể lãnh ngộ nguyên lực hóa hình! Không có minh sư chỉ điểm thì khó chẳng khác gì lên trời. Sao hắc có thể làm được? Không lẽ hắc là thiên sinh nguyên lực chi thể?

- Hắc có phải là nguyên lực chi thể hay không thì ta không rõ, nhưng tên tiểu tử bên cạnh hắc thì đúng là nguyên lực chi thể!

Duẩn Hồng Tụ nhíu chặt mày, nói:

- Nguyên lực chi thể trăm vạn người mới có một! Chỉ cần chăm chỉ tu luyện thì khả năng tấn Linh Cấp cấp cường giả là rất lớn, dễ hơn người thường gấp mười lần. Thiên phú này thực sự đáng kinh ngạc.

- Sư tỷ, tỷ nói tên tiểu tử mặt đen sao?

Chiêm Mỗ Tư ngây người, nhắc đến người mà Doãn Hồng Tụ chỉ, trong đầu hắc không khỏi hiện lên cảnh tượng lúc Khải Ân quát lên một tiếng giận dữ. Người này nếu như là nguyên lực chi thể thì sau này phải có thành tựu như thế nào? Cứ nghĩ đến cảnh Khải Ân đứng sừng sững trước mặt mình dang rộng hai tay như thiết tháp còn mình run rẩy như một con thỏ trắng Chiêm Mỗ Tư không khỏi rùng mình.

- Nguyên lực hóa hình vẫn chưa phải là điểm đáng sợ nhất.

Duẩn Hồng Tụ cắn nhẹ môi, lộ ra mê hoặc chi sắc:

- Lúc này trước mắt ta cảm nhận được một loại áp lực đến từ linh hồn tầng của Lăng Phong, áp lực này mạnh không hề thua kém so với sư tôn!

- Linh hồn áp lực?

Chiêm Mỗ Tư nhất kinh, hoảng sợ nói:

- Không lẽ người này tinh tu linh hồn lực?

- Không thể nào!

Duẩn Hồng Tụ quả quyết:

- Từ tình báo mà chúng ta nhận được người này thân là hỏa hệ thiên hành giả, tuyệt đối không thể tu luyện linh hồn lực! Hoặc cũng có thể hắn đã lên tới Thánh Vực, thức tỉnh Vực Năng áp chế?

Chẳng đợi người khác phản biện, nàng lại tự lắc đầu phủ quyết suy đoán của mình:

- Nếu như trở thành Thánh Vực thật thì theo qui định hắn không thể tham gia Thương Khung Hội Chiến. Thật khiến người ta nghi ngờ.

Chiêm Mỗ Tư trầm ngâm suy nghĩ một lát, nói:

- Sư tỷ, người này thiên phú lợi hại như vậy, sao chúng ta không lôi kéo hắn?

- Đệ tử sư tỷ chưa có suy nghĩ này sao?

Doãn Hồng Tụ thở dài, nói:

- Bây giờ có thể xác định Thiên Phong vương quốc và Vân Mộng đều đã nhắm vào Lăng Phong, hai bên đang cạnh tranh nhau quyết liệt lắm! Ngọc Lan tông chúng ta dù mạnh nhưng chưa đủ tư cách cạnh tranh cùng họ.

Chiêm Mỗ Tư trầm mặc, có chút không cam lòng:

- Thật đáng tiếc, thiên phú như vậy nếu như được cao mình chỉ dạy thì cuối cùng có thể tấn cấp đến cảnh giới nào?

Nghĩ một lúc, hắn không khỏi rùng mình:

- Thật không cam tâm.

- Cũng không cần phải lo âu quá như vậy.

Doãn Hồng Tụ trầm mặc:

- Lần hội chiến này hào kiệt các phương tụ hội. Mấy ngày trước có tin tức từ Vô Tận Hoang Nguyên truyền tới, cường nhân kia của Liệt Thiên Kiếm tông cùng với truyền nhân Sát Tinh Đạo cũng đến Thương Khung Hội Chiến!

Chiêm Mỗ Tư run lên, nhú mào nói:

- Không phải có quy định tất cả các thế lực thuộc về Vô Tận Hoang Nguyên đều không được vào cảnh nội Áo La sao? Bọn họ thế nào lại...

262. Chương 217: Ai Đến Tiếp Lệnh?

Bốn phía Thần Chiến Phong là những tiếng hô vang "Xuống đi! Xuống đi! Xuống đi!" dội lên như sóng triều, thỉnh thoảng lại có những cười chế nhạo:

- Các người mà cũng tham gia Thương Khung Hội Chiến sao? Mau trở về uống sữa dê Bối Tư Đặc của các người đi.

Hết tràng cười này nối tiếp tràng cười khác, có vẻ như chuyện này không phải mới xảy ra lần đầu. Quân đội phụ trách duy trì trật tự chỉ biết cười khổ, khẽ lắc đầu, với đám thanh niên niên quý tộc ồn ào này, bọn họ căn bản không có biện pháp ngăn cản.

Từ sau khi chứng kiến trận chiến kinh thế giữa Huyết Sát Vệ và U Sương Thiết Kỳ, đám quý tộc này đã không còn quan tâm đến những trận tỷ thí bình thường nữa. Những đội ngũ tham gia tỷ thí lúc này đều chỉ là đến kiếm ăn, thực lực bản thân cực kém phần lớn thậm chí còn không đủ thực lực để lên được Thần Chiến Đài! Nên những cuộc tỷ thí này đều được tổ chức ở mảnh đất hoang trước Thần Chiến Đài. Chỉ cần trận chiến bắt đầu là bụi bay mù mịt, hai bên giao chiến trông thảm hại vô cùng, không hề có chút tính chất thưởng lãm nào hết.

Đám quý tộc vốn ôm tâm thái đi tìm kiếm một hắc mã đã sớm thất vọng, đối với họ mà nói, quay sang cười nhạo đám người này đã trở thành một liều thuốc để điều chỉnh cuộc sống. Đám quý tộc xung quanh chia làm hai trận doanh rõ ràng bắt đầu sỉ nhục trào phúng, người một câu ta một câu, nhìn vui vẻ vô cùng.

Lúc bọn Lăng Phong đến thì cảnh tượng đang là như vậy.

- Nhìn kia, là Huyết Sát Vệ. Huyết Sát Vệ đến rồi!

Trong đám đông không biết ai là người lên tiếng nhắc nhở và ngay sau đó lan nhanh ra như những đường gợn nước được tạo nên khi một hòn đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng, vô số ánh mắt lập tức đổ dồn về phía bọn Lăng Phong.

- Vị kia là thủ lĩnh của họ đấy! Lăng Phong Lăng tiên sinh!

- Vị kia chính là Lăng tiên sinh? Cao thủ đệ nhất trong giới thanh niên?

Tỷ thí bình thường hôm nay mở cửa cho tất cả mọi người nên có rất nhiều người chưa được chứng kiến Huyết Sát Vệ ra uy nên phần lớn ấn tượng về đội ngũ của Tinh lam đều là nghe người khác thuật lại. Có người sau khi nhìn rõ dung mạo bọn Lăng Phong, thất vọng nói:

- Hình như cũng chẳng có gì.

- Phì! Người có gan đứng trước mặt chúng tôi nói câu này không?

Lập tức có người phản bác.

- Không cần đợi Huyết Sát Vệ đích thân ra tay, những kẻ sùng bái Lăng tiên sinh đã nhỏ nuốt bọt dìm chết người rồi!

- Đáng sợ như vậy sao?

Người bị mắng lầm bầm định cãi lại mấy câu nhưng lại không thốt nên lời còn trong lòng thì mừng thầm cho sự may mắn của mình.

Bọn Lăng Phong xuất hiện đến đâu, nơi ấy lập tức chìm vào im lặng tạm thời rồi ngay sau đó những tiếng hoan hô kịch liệt bộc phát:

- Tinh Lam! Tinh Lam! Tinh Lam!

- Huyết Sát Vệ, để cho đám nghiệp dư này biết thế nào là chiến đấu chân chính đi!

- Chúng tôi không muốn nhìn đám trẻ con chưa cai sữa này so đấu nữa, đám nghiệp dư này cả đời cũng không thể bay được!

Không ít quý tộc thiếu nữ kích động ném khăn tay của mình cho bọn Lăng Phong, thậm chí có người còn cố chen vào ôm hôn bọn Lô Sâm rồi đỏ mặt bỏ chạy. Hơn một trăm mét, ngoài người duy nhất có bộ mặt mà không ai dám lại gần là Lăng Phong ra, ngay cả Khải Ân mặt cũng đầy vết son môi.

Cuối cùng thì cũng dừng lại được, Lăng Phong quay lại nhìn bọn Lô Sâm cười không được mà khóc cũng không xong. Bây giờ hắn đã hiểu tại sao tỷ thí vẫn chưa bắt đầu mà ngày nào bọn họ cũng đòi đến đây rồi.

Cảnh Vân hèn hếch cười, mặt ngây ngất:

- Biết sao được, nhiệt tình, thực sự là quá nhiệt tình.

Mặc dù những quý tộc thiếu nữ này kiêu căng ngạo mạn nhưng cũng bị lối sống của Thần Vãn đại lực cảm nhiễm, rất ngưỡng mộ cường giả đích thực nên mới vứt hết cả e lệ thể hiện tình yêu giữa chốn đông người.

Ở một bên khác của Thần Chiến Phong, trừ Tác Luân xấu hổ không dám xuất hiện ra, bọn Tần Chính đều đang có mặt ở đó hết. Cảm nhận được ánh mắt của Lăng Phong, Tần Chính thần tình nhất ngưng, thấy Lăng Phong xuất hiện cùng với Mộc Vũ Lâm biểu tình của hắn nhất thời trở nên âm trầm.

Y Liên Nhi thì đỏ bừng mặt, lồng ngực phập phồng liên tục, mãi mới bình tĩnh lại được, trừng mắt liếc Lăng Phong. Mắt Lăng Phong thoáng hiện lên một tia bối rối, vội vàng quay đầu đi. Cứ nghĩ lại chuyện đêm hôm đó là mặt hắn lại nóng bừng.

Không có nguyên trận phối hợp, không có chiêu thức đặc thù, cuối cùng hai chi đội ngũ đang tỷ thí ở giữa sân cũng phân thắng bại. Không chỉ những kẻ đứng xem cho no mắt mà ngay cả hai bên tham gia đối chiến mặt cũng lộ ra biểu tình như vừa trút được một gánh nặng.

Tần Chính đứng lên, lớn tiếng nói:

- Trận chiến này Lý Độ công quốc giành chiến thắng! Có ai đồng ý tham gia khiêu chiến không? Nếu không, danh ngạch cuối cùng sẽ thuộc về Lý Độ công quốc!

Im lặng toàn trường, bất luận là Áo La đế quốc hay tứ đại vương quốc thì cũng không ai dám nghi ngờ thực lực mà họ có. Bây giờ trong số bảy chi đội ngũ tham gia chỉ có duy nhất chi đội ngũ của công quốc là Tinh Lam, hơn nữa lại mạnh đến thái quá. Chỉ cần nghĩ đến chuyện hội chiến với một đội ngũ như vậy thôi là không ai muốn tham gia. Đối với họ mà nói có được lời hứa miễn ba phần thuế đã là không tệ lắm rồi. Như Lý Độ công quốc tham gia tỷ thí cũng vì có điều khó nói, không thể không lên chứ phần lớn những thế lực còn lại đều không muốn xuất đầu lộ diện.

Đột nhiên một tiếng quát lớn truyền xuất:

- Ta, Đạt Luân gia tộc nguyện khiêu chiến!

Chiêm Mỗ Tư dắt theo tiểu mớ hồ bước ra trong vô vàn những ánh mắt kinh ngạc. Sau lưng họ còn có tám mươi người nữa. Những người này một nửa là nam một nửa là nữ, trên người khoác huyền hắc sắc kính trang, trên ống tay bên phải của nữ tử có thêu thêm một bông hoa lan để phân biệt đơn giản.

Ánh mắt như điện của Mỗ Tư trực tiếp đáp xuống người của thủ lĩnh Lý Độ Công Quốc, quát lớn:

- Chiêm Mỗ Tư thỉnh chiến!

Thỉnh chiến! Thỉnh chiến! Thỉnh chiến!

Tiếng quát như sấm ầm ầm vang vọng khắp chiến trường!

Tần Chính nhân thân co rụt lại, hẳn cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm trên người Chiêm Mỗ Tư. Tất cả đội ngũ đến tham gia Thương Khung Hội Chiến hẳn đều nắm bắt được nên đương nhiên cũng hiểu đôi chút về gia tộc Đạt Luân. Trong ấn tượng của hắn gia tộc này mặc dù tương đối cường đại, phạm vi thành trì chiếm cứ còn lớn hơn một công quốc nhưng cũng chưa cường đại đến mức độ này!

Từ khí tức toát ra từ đội ngũ sau lưng Chiêm Mỗ Tư, Tần Chính thậm chí còn hoài nghi "Vô Thần Quân" mà mình soái lĩnh cũng khó lòng hạ gục được chúng!

Lăng Phong cũng đang nhíu chặt mày, hẳn vốn dĩ đã có chút hoài nghi mục đích đến Thương Khung Yếu Tắc của Chiêm Mỗ Tư, bây giờ xem hắn định tham gia Thương Khung Hội Chiến? Liệu người này có phải biến số mà mình luôn chờ đợi không?

Đám đông xung quanh cũng đã nhận ra điều dị dạng, không ai dám lên tiếng ồn ào nữa chỉ im lặng quan sát Tần Chính, đợi hắn quyết định. Trên danh nghĩa Tần Chính vẫn là thủ lĩnh tối cao của lần hội chiến này.

- Ta tuyên bố, Đạt Luân gia tộc đối chiến.

Lời vừa dứt Tần Chính đã ngược lên nhìn trời, vô số ánh mắt cũng nhất loạt nhìn theo hắn, ngưng thị hướng Nam!

Bịch bịch bịch bịch bịch!

Không trung vang lên những tiếng năng lượng va chạm giào liệt, ngay sau đó một tiếng cảnh cáo kinh hoàng truyền đến:

- Thú nhân đánh tới!

- Ha ha ha ha, ta chỉ đến đưa Hội Chiến Lệnh thôi, chứ vị không cần sợ hãi!

Lúc này đã có thể nhìn rõ biến cố trên không trung. Xa xa, tám đạo thân ảnh tuyết bạch sắc vũ vũ bay đến. Thiên Hành Giả trên cao phụ trách thủ vệ Thương Khung Yếu Tắc nhất loạt xuất thủ định ngăn họ

lại. Nhưng khoảng cách thực lực giữa hai bên là quá rõ ràng. Kẻ mới đến hai cánh nhẹ nhàng phiến động, coi hư không như đất bằng, từng đạo chân lực quyền kinh phá không đánh tới nhẹ nhàng xé rách mạng lưới phòng ngự, hướng thẳng đến Thần Chiến Đài.

Nếu không phải kẻ mới đến nương tay thì e rằng Thiên Hành Giả phụ trách thủ vệ đã không ai toàn mạng!

- Thi Phân Tộc! Là Thi Phân Thiên Nga tộc!

Lăng Phong đã nhìn rõ hình dạng của kẻ mới tới, trên người chúng khoác cự linh hóa thành khải giáp, sau lưng khải giáp là một đôi cánh mở rộng, bên trên mọc đầy lông vũ nhìn chẳng khác gì một đôi cánh thật, động tác linh động tự nhiên. Đôi cánh này giúp cho chúng có khả năng bay lượn có thể nhẹ nhàng thực hiện những động tác khó như lướt đi trên không.

Thật là những nam tử hiếm có, diện mạo hoàn mỹ như bước ra từ trong truyền thuyết, ngay cả thợ điêu khắc lão luyện cũng không thể làm ra một bức tượng đẹp như thế này. Mớ tóc vàng kim sắc trên đầu không ngừng tỏa ra quang mang hoàng kim chói mắt, phối hợp với thân hình như một khối hoàng kim khiến các thiếu nữ phải thét lên chói tai.

Lăng Phong nghĩ đến Thi Phân Tộc đã từng gặp ở Băng Phong Thành, hẳn chưa nhìn thấy hình dạng Ma Căn Hóa Khải của chúng nhưng chỉ sau một khoảng thời gian giao thủ ngắn ngủi, hẳn đã ghi nhớ mạch luân kì quái của chúng.

- Để bọn họ tới đây!

Tần Chính nhìn ra đám thủ vệ Thiên Hành Giả căn bản không ngăn nổi chúng. Với mức độ thành thực này dù có ở trong Thi Phân Tộc chúng cũng là tinh anh tuyệt đối nên mới hét lên một tiếng quyết đoán.

Bóng người nhanh như điện!

Cuối cùng, tám tên Thi Phân Tộc nhân dừng lại cách Thần Chiến Đài khoảng trăm thước. Tên dẫn đầu khẽ hất mái tóc vàng, vũ dực phiến động ngưng giữa không trung, đôi mắt xanh thăm ánh lên những tia cao ngạo:

- Thi Phân tộc, Khắc Lỗ Ni đến đưa Hội Chiến Lệnh!

Hắn phe phẩy văn thư trong tay, cao ngạo nhìn khắp mọi người bên dưới:

- Nhân loại, các người ai đến tiếp lệnh?

- Để ta!

Giữa im lặng đột nhiên một tiếng nổ gầm bạo phát. Phí Ân nhón mũi chân, thân thể như pháo tiễn bắn lên không trung. Đồng thời, hai tay hắn kết khởi thành liên hoàn nguyên lực ấn, quanh thân lập tức phù hiện từng viên tinh cầu thủy lam sắc lấp lánh.

Ngũ chỉ mở ra, Phí Ân giơ tay về phía Khắc Lỗ Ni:

- Hội Chiến Lệnh, đưa đây!

- Là tên hề nào vậy? Người cũng xứng sao? Xuống!

Khắc Lỗ Ni cười miệt thị, bẫy tên Thi Phân tộc nhân sau lưng hắn nhất loạt phiến chuyển kích xuất. Rầm rầm rầm, bảy đường chân lực chuyển kinh giao chức thành một tấm lưới dày không lọt gió âm âm ép xuống đầu Phí Ân.

- Phá cho ta!

Cảm nhận được áp lực cự đại như thương khung khung hạ, Phí Ân gầm lên một tiếng giận dữ, hai tay đột nhiên giơ cao, tinh cầu thủy lam lấp lánh biến thành một sợi dây bắn thẳng lên giữa không trung.

263. Chương 218: Bắt Hết.

Cự âm trận trận, vô số khí lưu bạo khai như tiễn, điên cuồng bắn ra tứ phía. Hư không một phía hoàn toàn nổ tung biến thành chân không triệt để. Phí Ân chỉ cảm thấy ngực mình đóng băng, một cảm giác như đang có một sức mạnh làm nổ tung tất cả mọi thứ trong cơ thể hắn truyền đến. Hắn nhất thời hoảng sợ, vội vàng từ bỏ ý định kháng cự, chân lực vận chuyển thân thể đáp nhanh xuống đất.

May mà từ bỏ đúng lúc, một đạo gợn sóng thanh sắc hung hăng bắn xuống vị trí mà Phí Ân vừa đáp, dư ba đập mạnh vào ngực hắn, bùm, một đập này không biết đã làm gãy bao nhiêu chiếc xương trên ngực Phí Ân!

Tần Chính đột nhiên đứng dậy, trực tiếp bắn nhãn thần sắc như tên lên không trung, nhắm thẳng vào Khắc Lỗ Ni! Hai tay hắn kêu răng rắc, gân xanh nổi hẳn trên trán. Phí Ân là con trai nguyên soái của Áo La đế quốc, là người thân cận nhất với hắn trong đám thanh niên, chưa bao giờ cãi lại lời của hắn.

Bây giờ Phí Ân bị đánh ngay trước mặt Tần Chính, điều này chẳng khác gì giáng cho Tần Chính một cái tát nặng nề!

Nhãn thần gắt gao quét qua một lượt đám Thi Phân tộc nhân. Tần Chính hít một hơi thật sâu, ra sức bắt mình phải bình tĩnh. Thi Phân tộc từ xưa đến nay đã được gọi là "thiên không vương giả", trước khi Võ Thần Thiên Thiên Chiến chưa quyết chiến với Thú Tôn Giả, Áo La đế quốc và Thú Thần bình nguyên đã chiến tranh liên miên, lúc đó con người liên tiếp thất bại và tác dụng mang tính quyết định thuộc về Thi Phân nhất tộc!

Có bọn họ, thú nhân hoàn toàn nắm quyền khống chế bầu trời nữa. Con người căn bản căn bản không thể tìm một lực lượng "không quân" nào có thể đối kháng được với họ. Tám người mà Khắc Lỗ Ni làm thủ lĩnh đều là cao thủ kiệt xuất trong đám thanh niên. Trên mặt đất Tần Chính muốn chiến thắng cũng khó, huống hồ là giữa hư không?

Để tránh mất mặt, Tần Chính chỉ còn biết khống chế xung động gắt gao trong nội tâm mình!

- Lẽ nào, con người các ngươi không tìm được ai nhận Hội Chiến Lệnh sao?

Khóe miệng Khắc Lỗ Ni hơi nhếch lên, chỉ chỉ ngón tay cái xuống đất:

- Hay có thể nói các ngươi là một đám chỉ biết rúc đầu cụp đuôi?

Miệt thị, miệt thị lộ liễu!

Những lời miệt thị này của Khắc Lỗ Ni cùng hành động khiêu khích của hắn như một tảng đá lớn đè nặng trong tim mỗi người!

Sỉ nhục, thật là một sự sỉ nhục to lớn!

Ngay cả người có tâm tính lạnh lùng nhất trong đám thanh niên quý tộc cũng phải cảm thấy phẫn nộ, chỉ muốn nhào ngay đến ngắt đầu Khắc Lỗ Ni để bớt đi sự nhục nhã trong lòng! Nhưng bọn họ hiểu thực lực của mình, bây giờ mà cố xuất đầu lộ diện thì chỉ cho Khắc Lỗ Ni thêm lý do cười nhạo thôi!

Bọn họ giận đến phát run, toàn tràng bắt đầu vang lên những tiếng thở dốc!

Cuối cùng, cảm giác nhục nhã cự đại hội tụ thành nhãn thần chờ đợi cường liệt, đổ dồn về phía Lăng Phong và đội ngũ Tinh Lam!

- Lăng Phong! Lăng Phong! Lăng Phong!

Nhưng tiếng hô điên cuồng vang lên như kèn lệnh, sắc mặt Tần Chính lập tức trở nên âm trầm.

Lăng Phong hơi nheo mắt, ánh sáng bùng lên trong mắt hắn chẳng khác gì một chiếc đĩa vàng lớn, huyền hóa thành năng lượng ba động. Nếu như hắn ngự sử thân kiến hợp nhất toàn lực xuất thủ thì có thể chiếm thế thượng phong không? Tính toán kỹ lưỡng Lăng Phong thấy mình cùng lắm chỉ có một lựa chọn.

Tiến, cơ hội không đủ nửa phần!

Thối, danh tiếng hủy hoại!

Lúc này, trên người hắn không chỉ gánh vác danh dự bản thân mà còn liên quan đến cả Tĩnh Lam!

Những tiếng hò reo xung quanh vẫn chưa dịu lại, Lăng Phong tâm thần nhất ngưng, đang định liều mình xuất thủ.

Thì đột nhiên thấy một bàn tay mềm như ngọc nắm vào tay hắn. Lăng Phong kinh ngạc quay đầu, đón chờ hắn là đôi mắt lấp lánh của Mộc Vũ Lâm.

Không phải nói nhiều, trong khoảng khắc này trái tim hai người tự nhiên tương thông!

Lăng Phong khẽ mỉm cười, trong lòng đột nhiên trào lên một cảm giác tự tin cường liệt, một luồng kiếm ý trùng thiên nhĩ khởi! Giọng nói của hắn không cao nhưng truyền đi khắp toàn tràng:

- Lăng Phong tới tiếp!

Hai tay nắm chặt, năng lượng niệm thức dừng động giữa hai bàn tay. Ngân quang khẽ động trên trán Mộc Vũ Lâm tuôn ra mị quang dị thái. Thất thải hào quang bay lên như vân vụ mờ mịt, quấn chặt hai người vào bên trong, chiếu rọi tới tận mây xanh trên trời, đẹp đến nghẹt thở.

Nghê Sa Y, tinh chương phụ trợ này do hai người Lăng Phong bắt tay chế luyện, mặc dù có niệm thức tạp hóa ảnh hưởng nhưng uy lực thì mạnh hơn ban đầu rất nhiều lần. Tầng tầng thải quang mềm mại như khinh sa, mỏng như cánh ve hiện ra. Từng phiến chồng chất lên nhau nhất thời đưa người ta vào trong giấc mộng thiếu thời vô lo vô nghĩ, làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái.

- Hoa tâm! Hoa tâm! Hoa tâm!

Chứng kiến cảnh này, Y Liên Nhi giận dữ rửa thầm trong bụng. Nàng cắn chặt môi, mắt như bắn ra nộ hỏa, mười ngón tay đan chặt vào nhau:

- Đồ nam nhân hoa tâm!

Giữa không trung, Khắc Lỗ Ni cuối cùng đã thu lại vẻ cao ngạo của mình và bắt đầu lộ vẻ ngưng trọng. Vốn dĩ hắn định ép cho Tần Chính ra tay rồi giáng cho kẻ thừa kế của Áo La đế quốc một đòn, triệt để chèn ép sĩ khí của con người. Nhưng không ngờ cuối cùng người đứng ra lại không phải Tần Chính. Từ ánh mắt chờ đợi của đám đông xung quanh hắn phát hiện tên "Lăng mỗ" này còn được người ta kì vọng hơn cả Tần Chính?

Thấy hai người Lăng Phong ngự khởi trên một đám thải quang vân khí bay đến Khắc Lỗ Ni lộ ra một tia âm hiểm, phẩy tay:

- Chặn họ lại!

Bảy thân ảnh ứng mệnh phi khởi, bay lên trên đầu hai người bọn Lăng Phong. Những tiếng trùng quyền vang lên liên tiếp, chân lực ba động chi âm không ngừng truyền xuất từ bảy cánh tay. Ba văn chân lực ngừng kết thành một tấm lưới âm âm hạ xuống.

Lăng Phong thản nhiên cười, hai ngón tay bính khởi kiếm quyết, cánh tay đột nhiên giơ lên, cao giọng quát:

- Thiên Địa Lao, phá cho ta!

Rầm rầm, một trăm linh tám đường quang mang hồng sắc trong nháy mắt tụ hợp thành một nhà giam hình trụ tròn, nhốt tất cả phong khí đang lao âm âm từ trên xuống. Với nhất chiêu này, Lăng Phong đã phá vỡ "Ngũ Chỉ Phong" của Y Liên Nhi, giam giữ phong hệ giao long của Chiêm Mỗ Tư! Hai người này đều là cửu tinh số phong cường giả, nắm bắt nguyên lực hóa hình và đều không thể làm gì được thiên địa lao của Lăng Phong! Huống hồ bảy tên Thi Phân tộc nhân này?

Thiên Địa Lao vừa ra, Khắc Lỗ Ni mặt đầy vẻ kinh ngạc, rống lên sợ hãi:

- Nguyên lực hóa hình? Các ngươi mau rút!

- Không kịp!

Thiên Địa Lao âm âm xông đến, từng đường kiếm mang luân chuyển. Lực lượng giảo sát tràn đầy, cắt chân lực vồng thành vô số mảnh nhỏ, lưu tán khắp không trung rồi lại âm âm hướng về phía bảy người! Bảy tên

Thi Phân tộc nhân thần tình đại biến, trong lòng không còn chút cảm giác chiếm tẫn địa lợi ưu việt nữa. Trong mắt chúng, Lăng Phong giống như Thi Phân tộc nhân bẩm sinh có thể cười gió đập mây!

Lùi, liều mạng lùi!

Hai cánh liên tục thiểm động, chớp mắt đã thấy lùi được vài chục mét nhưng hai người Lăng Phong vẫn bám sát không tha.

- Quá sức càn quấy!

Khắc Lỗ Ni quát lên một tiếng.

Rồi bất ngờ lao nhanh về phía Lăng Phong, chân lực chưa tới, quyền ý đã phá không!

Một quyền đánh ra, không khí nhất thời xuất hiện từng đường ba văn quyền trạng. Sóng gợn được khuếch tán từ một điểm cực nhỏ, chớp mắt đã thấy mở rộng ra không biết bao nhiêu tầng. Cho đến lúc đến được gần Lăng Phong, tầng sóng gợn cuối cùng đã bạo đẳng phủ kín ba trượng vuông, khiến người ta không thể né tránh!

”Cực Đạo Ba?”

Lăng Phong đột nhiên run lên, chiêu này của Khắc Lỗ Ni khiến hắn liên tưởng đến Cực Đạo Ba của Kiều Sâm Đặc. Lúc trước Ma Căn thi triển nó vẫn còn chưa rõ ràng nhưng bây giờ Khắc Lỗ Ni toàn lực ngự sử nhất thời khiến Lăng Phong nghĩ ra rất nhiều thứ.

Hoàn toàn tương đồng, khí tức như xuất ra từ cùng một mạch luân vậy, thậm chí Cực Đạo Ba mà Khắc Lỗ Ni thi triển còn thuần chính hơn!

Là chuyện gì vậy?

Không có nhiều thời gian để suy nghĩ, mục tiêu của Lăng Phong vốn dĩ là Khắc Lỗ Ni, bây giờ thấy sát chiêu của hắn đã cận kề Lăng Phong hét lên một tiếng, lật chưởng ẩn tới, Thiên Địa Lao chợt ngừng lại rồi quay về ép xuống!

Khắc Lỗ Ni lộ ra biểu tình ngạc nhiên đến cực điểm. Loại uy thế khổng lồ bao trùm thiên địa bát phương khiến hắn cảm thấy vô cùng sâu sắc, công kích cường đại như vậy ngay cả Thánh Vực cường giả cũng chưa chắc nói thu là thu, nói biến chiêu là lập tức biến chiêu được. Năng lượng phản xung tạo ra là chí mạng! Nhưng...

Cảnh tượng không tưởng đó đang phát sinh ra ngay trước mắt hắn!

Bùm, như Thái Sơn áp đỉnh, dù Cực Đạo Ba mạch luân cường đại vô bì, Khắc Lỗ Ni tự thân tu vi cũng đã đạt tới cửu tinh nhưng đối diện với nhất chiêu này, hắn hoàn toàn không thể phản kháng, vòng xoáy chân lực bị cự lực bàng bạc ép tan thành bột!

”Chết tiệt, đây là loại quái vật gì, không lẽ là Thánh Vực cường giả? Thánh Vực cường giả sao lại đến đây?”

Sát chiêu bị phá, Khắc Lỗ Ni sợ hãi vội vàng ném văn thư trên tay:

- Đã có người tiếp lệnh vậy thì ta về!

Lời vừa dứt, hắn vội vàng quay người chuẩn bị rời đi!

Lăng Phong thần nhiên cười, cất ”Hội Chiến Lệnh ” vào trong tay áo, ngữ khí lạnh lạnh:

- Khách từ xa đến sao không ngồi lại một lát?

Rồi hắn giơ tay tóm, Hư Không Nhiếp bay ra, một đường chưởng ảnh thanh sắc thoát ầm thoát hiện nhanh nhẹn xuất hiện sau lưng Khắc Lỗ Ni, nhẹ nhàng nhắc hắn lên!

Á, Khắc Lỗ Ni không khỏi hét lên một tiếng chói tai vì một nhắc này của Lăng Phong. Chỉ thấy hai chiếc cánh khải giáp của hắn bị bóp lại với nhau, cả người lơ lửng giữa không trung. Khắc Lỗ Ni lúc này trông chẳng khác gì một con chim nhỏ bị buộc cánh, dù hắn có giãy dụa thế nào cũng không thể thoát được, tư thái buồn cười vô cùng.

- Thiếu chủ!

Bảy tên Thi Phân tộc nhân nhìn thấy cảnh tượng này giận đến nổ đom đóm mắt, hét lên điên cuồng rồi ập lên phía trước.

Mộc Vũ Lâm cười nhạt, niệm thức trên trán khẽ chuyển, một trận những tiếng "linh linh" đại tác, chỉ thấy khí thế hung hung ập tới, bảy người như bị một sợi dây vô hình trói lại, thân thể ra sức giãy dụa nhưng không thể làm được động tác gì.

Lăng Phong kinh ngạc nhìn Mộc Vũ Lâm, chợt cười, tả chưởng khẽ áp xuống:

- Các người cũng xuống đi!

Phốc phốc phốc phốc, thanh sắc chưởng ảnh liên tiếp lạc hạ, như thiết chùy đập lên cọc gỗ, đám Thi Phân tộc nhân liên tiếp bị kéo ngã giữa không trung! Liền sau đó, Lăng Phong hữu chưởng vi chuyển, nhẹ nhàng hạ Khắc Lỗ Ni từ trên hư không, ném mạnh xuống đất!

Bịch, Khắc Lỗ Ni mặt đầy bụi đất, bị ném sâu vào ba tấc đất!

Im lặng!

Im lặng tạm thời rồi tứ phía đột nhiên bạo phát những tiếng hoan hô cuồng nhiệt:

- Lăng Phong! Lăng Phong! Lăng Phong!

Thấy bọn Khắc Lỗ Ni ngạo mạn trên không trung, tâm khí mọi người gần như bị đánh rơi xuống đáy cốc. Bây giờ dưới thực lực kinh thế của Lăng Phong, bọn chúng đã bị họ gục, mọi người không khỏi cảm thấy phấn chấn! Từ đáy cốc lên đến mây xanh, cảm giác cuồng hỉ khiến vô số người kích động đến rơi lệ!

- Lăng Phong vạn tuế!

- Tinh Lam vạn tuế!

264. Chương 219: Bí Ẩn Hé Lộ.

Đứng trên mặt đất, người ngọc nhẹ nhàng rút lại bàn tay mềm mại như ngọc, Lăng Phong đột nhiên cảm thấy buồn vô cớ. Cảm giác buồn phiền này chỉ thoáng qua rất nhanh. Lăng Phong phẩy tay áo, thanh sắc chưởng ảnh nhất thời biến mất, Hội Chiến Lệnh rơi xuống người Khắc Lỗ Ni.

Vừa được giải trừ hạn chế, Khắc Lỗ Ni lập tức xoay người đứng dậy, mặt đỏ bừng, giận dữ nhìn Lăng Phong! Rít từng chữ qua kẽ răng:

- Con người các người đối đãi với sứ giả như vậy sao?

- Khinh người sẽ bị người khinh lại. Thân là sứ giả nhưng lại không có giác ngộ của sứ giả. Là người tự rước họa vào thân.

- Được được được, ta nhớ người rồi!

Hầm hè nhìn Lăng Phong thêm một lúc nữa, Khắc Lỗ Ni đột nhiên xoay người, quát về phía bên kia:

- Tần thái tử, bên ta quyết định một tháng sau, bên ngoài Thâm Thủy Thành, bắt đầu Thương Khung Hội Chiến, mời tiếp lệnh!

Tờ văn thư mỏng dính dưới chân lực quán thân của Khắc Lỗ Ni biến thành một lưỡi dao sắc bén bắn về phía Tần Chính. Tần Chính không dám chậm trễ dùng hai ngón tay ngưng trọng kẹp văn thư lại. Thân thể hơi run, phần da trên ngón tay bị ba văn chân đáng chỉ lực cắt thành bột.

Không phải thực lực của Tần Chính không bằng Khắc Lỗ Ni mà là hắn đang dùng chân lực bảo vệ văn thư không bị hư hại lại vừa phải ngăn chặn chân lực tập kích của đối phương không tiện đối chiến nên mới chịu chút thua thiệt.

Vừa nhận văn thư, đáy mắt Tần Chính lập tức lộ ra một tia sợ hãi sâu sắc. Không phải vì Khắc Lỗ Ni mà vì Lăng Phong! Đó chỉ là hàm ẩn một đạo mạch luân công kích văn thư mà đã có năng lượng như vậy, huống hồ lúc này toàn lực đối chiến? Vậy mà Lăng Phong có thể đánh rụng bọn chúng nhẹ nhàng như vậy sao?

”Tên đó có vẻ còn mạnh hơn trước! Hẳn là loại quái vật gì vậy?”

Miễn cưỡng chế ngự tâm tình dậy sóng, Tần Chính ngưng trọng nói:

- Một tháng sau, Áo La đế quốc ta sẽ đến ứng chiến đúng hẹn!

- Tốt! Vậy ta không quấy rầy thêm nữa!

Khắc Lỗ Ni chấp tay, đôi cánh sau lưng rung lên, dẫn theo thủ hạ phá không bay đi. Bọn chúng thân là sứ giả dù có chỗ nào thất lễ cũng không thể kiếm cớ giữ chúng lại. Nếu như bọn chúng đã quyết định rời đi thì không ai có thể ngăn nổi chúng.

Nhưng chuyện mất mặt ở Thần Chiến Phong này sớm muộn gì cũng truyền ra ngoài. Đến lúc đó Khắc Lỗ Ni sẽ trở thành trò cười cho cả Thú Thần bình nguyên, còn thanh danh Lăng Phong sẽ truyền khắp mọi góc ngách Thần Vãn đại lục.

Chiêm Mỗ Tư này giờ đứng bên cạnh quan sát cũng phải cười khổ:

- Vốn dĩ định mượn nguyên lực hóa hình tu vi để trở thành nhân vật chính của hội chiến lần này, bây giờ còn có thêm hai tên quái vật nữa.

Hắn quay đầu và lại nhìn thấy ngay biểu tình mộng du đặc biệt của tiểu mơ hồ, không khỏi chán nản gõ gõ vào trán muội muội:

- Lại nghĩ cái gì vậy?

- Á? Ồ...

Tiểu mơ hồ ngại ngùng cúi đầu, nói:

- Cự linh khai giáp của thú nhân lúc này đẹp quá, sao cự linh của muội lại xấu vậy?

Nghe vậy, khuôn mặt cười khổ của Chiêm Mỗ Tư lập tức biến tác thành một mảnh tan vỡ: Nhưng cự linh của muội cường đại hơn rất nhiều có biết không!

Căn phòng bên trong trú địa.

- Tối qua sau khi trở về ta đã nghiên cứu kĩ càng cả đêm pháp môn luyện chế Tăng Nguyên tinh chương. Không ngờ thế gian này vẫn còn luyện pháp ngạc nhiên đến vậy. Càng không thể ngờ bên trong long cốt thảo lại có linh hồn vật tính!

Bên trong phòng Lăng Phong, Mộc Vũ Lâm tán thán nói.

Sau sự xuất hiện bất ngờ của Thi Phân tộc nhân và thần uy mà Lăng Phong nhất thời bộc lộ, đám đông càng ôm tâm thái lạnh nhạt với những trận tỷ thí tiếp theo. Lăng Phong thì muốn xem con át chủ bài của Chiêm Mỗ Tư không ngờ tên nhóc đó xảo quyết như quỷ, chỉ ra tay vừa đủ để giành thắng lợi. Đội ngũ của Lý Độ công quốc và họ có sự chênh lệch thực lực quá lớn, căn bản không đủ để họ phải tung con át chủ bài. Bởi vậy Lăng Phong chỉ có thể nhìn thấy một cuộc tỷ thí nhàm chán. May mà Mộc Vũ Lâm cũng có vẻ không thích nên hai người đành quay lại trú địa.

Bọn Cảnh Vân cũng biết ý nên không ai đi theo làm phiền.

Thấy bộ dạng Mộc Vũ Lâm lúc nâng niu cọng long cốt thảo trên tay, Lăng Phong mỉm cười nói:

- Vạn vật trên thế gian này đều có linh, chỉ là linh có đủ cường đại hay không thôi. Long cốt thảo thu nạp tất cả tinh khí của hải cốt long thú, tự nhiên có thể hình thành linh hồn vật tính của riêng mình.

Nói đến đây, hắn đột nhiên nghĩ đến xà linh gặp phải ở đáy núi lửa.

Kì thực bất luận là xà linh hay Hạt Trảo Hâm thì linh hồn ban đầu đều rất yếu và gần như không đáng kể. Nhưng ngưng tụ qua năm tháng, cuối cùng hình thành thực thể mới trở nên cường đại vô bì. Long cốt thảo nếu như có đủ thời gian tiến hóa nói không chừng có thể trở thành một loại ma hạch thực vật tính nào đó.

Bởi vì luyện chế Tăng Nguyên tinh chương cần cơ sở chính là linh hồn vật tính thuần tịnh không gì sánh được, lúc trước Lăng Phong đã tìm khắp trong kho tri thức của Sang Sư mới biết ở Thần Vãn đại lục có một loại thay thế cho ma hạch chính là long cốt thảo nên mới có chuyện Tinh Lam công quốc tuyên bố thông tin muốn mua.

Mộc Vũ Lâm gật gật đầu, ngân quang lấp lánh trong mắt, lưu chuyển theo một lộ tuyến cổ quái như xuyên thấu ngăn trở không gian trực tiếp tiến nhập vào nơi sâu nhất trong long cốt cốt. Trầm ngâm một lúc, nàng nói:

- Ủm, trước đây cũng đã từng có Thuật Luyện Sư phát hiện ra năng lượng khí tức cường đại ẩn hàm trong long cốt cốt. Thậm chí có người còn quả quyết tin rằng để dùng long cốt cốt chỉ ít cũng phải là chí cấp tinh chương. Vô số Thuật Luyện Sư để đi tìm và sử dụng nó như một loại nguyên liệu đặc thù mà không ngờ là đã nghiên cứu nhầm hướng. Long cốt thảo căn bản chỉ được dùng như một loại ma hạch!

Ngừng lại đôi chút, nàng quay sang Lăng Phong:

- Lăng tiên sinh thật lợi hại, nếu như không có luyện phương Tăng Nguyên tinh chương của huynh, không biết ta sẽ phí công đi không biết bao nhiêu đường rẽ nào nữa.

- Khụ khụ...

Lăng Phong đỏ mặt, mỗi khi có ai tán thưởng thực lực luyện chương của hắn, hắn đều cảm thấy có chút bất an, vội vàng thay đổi đề tài:

- Mộc tiểu thư, nếu như để cô xuất thủ luyện chế Tăng Nguyên tinh chương thì có phức tạp không?

- Linh hồn vật tính ba động trong long cốt thảo vô cùng mờ mịt. Nếu muốn cảm tri thuận lợi là rất khó khăn.

Suy nghĩ một lúc Mộc Vũ Lâm nói:

- Có lẽ cần thời gian ba ngày ta mới luyện chế thành công một phần.

- Ba ngày?

Lăng Phong suy nghĩ một lát, có chút thất vọng nói:

- Vậy có lẽ không kịp Thương Khung Hội Chiến rồi.

Mộc Vũ Lâm sững người rồi lập tức cười không ra tiếng:

- Lăng tiên sinh có phải đang lo về sự an toàn của thủ hạ nên muốn tìm chút đảm bảo không?

Thấy Lăng Phong gật đầu nàng mỉm cười giải thích:

- Ta thấy thực lực thủ hạ của Lăng tiên sinh đã đủ mạnh rồi, dù có là Võ Thần Quân do Tần thái tử soái lĩnh cũng không chỉ được thể thôi. Họ sẽ tự biết bảo vệ mình khi vào Thương Khung Hội Chiến, Lăng tiên sinh không cần phải lo lắng quá.

Lăng Phong nhìn Mộc Vũ Lâm, có chút ngạc nhiên:

- Mộc tiểu thư hiểu rõ mọi chuyện của Thương Khung Hội Chiến sao? Những người đã từng tham gia hội chiến đều kín như bưng nên nếu Mộc tiểu thư tiện thì...

Không đợi Lăng Phong nói hết, Mộc Vũ Lâm đã nhẹ nhàng khoát tay nói:

- Chuyện về Thương Khung Hội Chiến ta cũng chỉ được nghe qua sư huynh mà thôi, còn về chuyện kín tiếng là vì trước đây Thú Thần Tôn Giả và Võ Thần cùng hạ nghiêm lệnh, không được tiết lộ bí mật bên trong ra ngoài, tránh gây nên tâm lý xáo động trong Thần Vãn đại lục. Ngoài ra vẫn còn có một nguyên nhân nữa.

Mộc Vũ Lâm dí dỏm cắn môi.

Lăng Phong mỉm cười, đành học theo vẻ hài hước của nàng, chấp tay nghiêm trang nói:

- Mong Mộc tiểu thư rộng lòng nói cho tiểu sinh biết, tiểu sinh vạn phần cảm kích!

- Hì hì!

Một nụ cười này như đóa hoa bách hợp, thanh nhã mê người. Lăng Phong nhìn mà có chút dờ dẫm. Không biết từ bao giờ hắn cảm thấy thật nhẹ nhõm khi được ở gần Mộc Vũ Lâm. Với những nữ tử khác hắn rất ít cười đùa và cũng ít khi chịu lên tiếng.

Có thể vì cả hai cùng có thiên phú khác người chăng?

- Kì thực những người đó cũng không biết nên hình dung Thương Khung Hội Chiến thế nào.

Mộc Vũ Lâm khẽ nhún mày, có vẻ nàng không biết nên giải thích thế nào cho Lăng Phong hiểu. Sau khi suy nghĩ một lúc lâu nàng mới nói:

- Thương Khung Hội Chiến ẩn hàm nguyên nhân dẫn đến đại động loạn ban đầu. Bên trong thậm chí còn mai táng rất nhiều thi thể của những cường giả mà bây giờ chúng ta gọi là "thần".

Thân thể Lăng Phong đột nhiên run lên. Đại động loạn! Lại là đại động loạn! Đây là lần thứ ba hắn nghe thấy danh từ này. Những lời này của Mộc Vũ Lâm thậm chí còn chứng thực về sự tổn hại của các cường giả. Lăng Phong không hề nghi ngờ những lời Mộc Vũ Lâm nói. Đây là một sự tin tưởng chưa bao giờ có.

- Xin thứ lỗi là ta không thể nói nhiều.

Mộc Vũ Lâm áy náy, dừng lại đôi chút nàng lại nói tiếp:

- Lăng tiên sinh nếu như đồng ý thì với thiên phú linh hồn song phân thể của ngài địa vị tuyệt đối không thấp hơn Vũ Lâm. Muốn hiểu được những việc này cũng vô cùng dễ.

Lăng Phong cười, bỏ tâm trạng phân loạn trong lòng:

- Mộc tiểu thư đang mời thay cho Võ Thần Phong.

Nhận thấy ngữ khí Lăng Phong đột nhiên xa lạ, Mộc Vũ Lâm khẽ thở dài:

- Vũ Lâm hiểu.

Rồi nàng ngược nhìn thiên không, nói với vẻ thâm trầm mà nói:

- Nếu như được lựa chọn, ta cũng muốn được như Lăng tiên sinh tự do tự tại chứ không phải sống đời sống khá giả nhưng tù túng này.

Thấy khuôn mặt thanh nhã của nàng lộ ra một tia buồn bã, Lăng Phong đột nhiên cảm thấy xúc động, không kìm được nói:

- Bất luận là tù túng gì, chỉ cần cô muốn thoát ra ta đều có thể giúp cô!

Mộc Vũ Lâm đột nhiên run lên, kinh ngạc nhìn Lăng Phong rồi như cảm nhận được sự cháy bỏng kì lạ trong mắt đối phương, nàng lại chậm chậm cúi đầu.

Hai người lại rơi vào trạng thái trầm mặc, tương kiến không biết dương quang đoãn, không hay không biết trời đã dần tối.

- Thời gian không còn sớm nữa, ta phải về đây.

- Ồ?

Lăng Phong ngẩn người rồi lập tức đứng dậy, nói:

- Để ta tiễn cô.

Mộc Vũ Lâm định nói gì nhưng lại không thốt nên lời, thầm than: Nếu như có cơ hội sao ta lại không thoát ly? Nhưng thực sự có thể làm được sao?

265. Chương 221: Huyết Sát Thân.

Vừa mở cửa Lăng Phong liền sững người bởi hai thân ảnh lén lén lút lút đang chạy ra ngoài viện tử.

Hắn nhíu mày, quát:

- Đứng lại!

Hai thân ảnh không hề có ý định dừng lại mà càng chạy nhanh hơn.

Lăng Phong "hừ" một tiếng, thân hình đột nhiên nhoáng lên chặn lại ngay trước mặt bọn họ:

- Kiều Kiều, Hoàng Phủ Vân, hai người đang làm gì vậy?

- Á? Hi hi, đại mộc đầu, huynh cũng ở đây à? Thật là trùng hợp.

Một trong hai thân ảnh lén lút ấy chính là Kiều Kiều. Thấy không thể chạy thoát, cô vội vàng đổi chủ đề, giả ngốc cười trừ như con gấu nhỏ ăn trộm mật ong bị phát hiện.

- Trùng hợp gì, đây là viện tử của ta!

Lăng Phong không biết nên khóc hay nên cười. Vốn dĩ có ba phần nộ nhưng khi vừa nhìn thấy biểu tình này của Kiều Kiều hắn liền hiểu ngay sẽ chẳng làm gì được cô ta nên đành hướng nhãn thần về phái kẻ thật thà hơn là Hoàng Phủ Vân:

- Người thì sao?

- Sư thúc, ta, ta, ta...

Hoàng Phủ Vân không còn phong thái nộ chiến Á Sát như khi đứng trên Thần Chiến Đài nữa mà quay sang nhìn Kiều Kiều cầu cứu.

Kiều Kiều đảo mắt rồi cái miệng lập tức gào lên:

- Gia gia, mộc đầu bắt nạt con, hu hu, lúc rời khỏi Tinh Lam người còn dặn riêng hắn phải chăm sóc con, bây giờ hắn bắt nạt con đây này, hu hu hu.

- Được rồi, được rồi.

Lăng Phong đầu hàng, chán nản lắc đầu nói:

- Ta sợ cô rồi.

Mộc Vũ Lâm đứng bên cạnh cũng phải mỉm cười, bước tới đưa chiếc khăn tay màu tím nhạt cho Kiều Kiều:

- Tiểu muội muội, lau nước mắt đi.

Kiều Kiều ngây ra nhận chiếc khăn tay rồi lại ngây ra nhìn Lăng Phong cùng Mộc Vũ Lâm rời đi. Đột nhiên, cô kêu lên một tiếng:

- Ai da, quên mất, nữ nhân đó là kẻ thù.

Hoàng Phủ Vân vỗ trán, mặt đầy chán nản. Lựa chọn hợp tác với vị đại tiểu thư xem ra là một quyết định không sáng suốt cho lắm.

Cả quãng đường không nói được câu gì.

Có lẽ tuổi thơ lang bạt kỳ hồ khiến nội tâm Lăng Phong luôn có một cảm giác bất an mơ hồ nên hắn mới không dễ dàng hứa hẹn. Bởi vì không chắc chắn, bởi vì sợ bị thương nên hắn thế giới tình cảm của hắn mới thêm phần nội liễm. Lúc này quá xúc động mà thổ lộ tâm tình đối với Lăng Phong mà nói đã là kỳ tích hiếm có rồi. Nên thấy Mộc Vũ Lâm không hồi đáp hắn đành phải giấu kín phần cảm tình này vào sâu trong lòng.

Nguyệt quang lạnh lẽo khiến cho thân ảnh của hai người Lăng Phong như kéo dài ra mãi. Vì thực hành tiêu cấm nên ban đêm người đi lại rất ít. Tiếng lá khô lạo xạo dưới chân khiến người ta càng cảm thấy trong

lòng tĩnh lặng. Lăng Phong có vẻ định nói gì nhưng cuối cùng lại nuốt xuống, trong đầu hình như đang có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói nhưng lại không biết nên bắt đầu thế nào.

Thiên không hiện lên một phiên âm ảnh, báo động trong lòng xuất hiện!

Lăng Phong dừng cước bộ, thân thể kéo căng ra như dây thép! Cảm nhận nguy hiểm đã cận kề. Mũi chân hấn ấn mạnh xuống đất, sức mạnh trên xương ngón chân bột phát, phản chấn lộn một vòng về phía sau. Một đạo quang huyết hồng sắc mang theo vô số sát khí từng bước ép sát, chỉ cách chút xíu nữa thôi là sẽ xuyên thủng trái tim Lăng Phong.

Huyết sắc đạo quang hoàn toàn bao phủ lấy toàn thân Lăng Phong, không hề có một góc chết, không hề có một khe hở nào!

Không nơi lẩn trốn, không nơi né tránh!

Trong mắt chỉ có duy nhất một mảng huyết hồng sắc quang mang, mơ mơ màng màng, không thể nhìn rõ bất cứ vật gì. Thánh Vực! Chỉ có Thánh Vực mới mang lại cho hắn cảm giác uy áp lớn đến vậy! Không phải nói Thánh Vực cường giả không thể xuất hiện ở đây sao? Chết tiệt, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Vù, huyết sắc đạo mang đã triệt để xé rách phần y bào trước ngực Lăng Phong, dù đã nhanh chóng vận chuyển cương khí nhưng vẫn không thể chặn nổi đạo mang tê lợi, một tia huyết ngân ẩn hiện! Phía sau đạo mang, thanh bào nam tử lộ ra nhân thân điên cuồng, chân lực cuồng dũng, đạo mang bạo trưởng ba phần!

Sinh tử chỉ còn cách nhau một sợi dây!

- To gan!

Mộc Vũ Lâm thét lên một tiếng giận dữ, Tụ Oánh kiếm linh nhanh chóng bay ra, từng tầng hàn khí uốn lượn, không khí lập tức truyền xuất nhưng tiếng răng rắc thanh thúy, như hư không trong nháy mắt bị đông kết thành thực chất rồi sau đó bị lực lượng sắc bén như kim thiết cắt rời.

Thanh bào nam tử hiển nhiên đã cảm nhận được một tia kiếm ý lạnh thấu xương đang tiến gần tới từ sau lưng. Nếu như giết Lăng Phong thì bản thân hắn sẽ phải trả giá bằng chính tính mạng của mình! Khoảnh khắc này, hắn như phải đối mặt với một người không kém gì Bằng Thần Tử! Không có thời gian để do dự, hắn bạo rống lên một tiếng, huyết sắc đạo mang đột nhiên hồi chuyển hung hăng bổ về phía sau!

Một đường dài đến mấy trượng, huyết quang bên ngoài như hỏa diễm đạo mang xé trời:

- Huyết Thần Trảm!

Rồi chém xuống không chút màu mè. Tụ Oánh Kiếm không chịu nổi cự lực, bị chấn đến nỗi phải cuốn ngược trở lại. Mộc Vũ Lâm thân thể run lên, xoạt xoạt lùi liền mấy bước, sắc mặt trở nên nhợt nhạt như ngân dịch.

Thoát được khỏi sự bao phủ của đạo mang, Lăng Phong vừa nhìn thấy Mộc Vũ Lâm bị thương, khí tức phần nộ bạo dũng, hai mắt hắn đỏ quạch, rống lên điên cuồng:

- Thiên Địa Lao, thân kiếm hợp nhất!

Từng đường hỏa hồng sắc kiếm mang nộ trưởng, trong chớp mắt tụ hợp lại trên đỉnh đầu Lăng Phong dưới hình dạng một nhà tù quang diễm lưu chuyển. Lăng Phong thân thể hoàn toàn không mà lên, thân, kiếm, tâm nhanh chóng dung hòa làm một, âm âm âm, không khí từ phía cuồng nhiên cổ dâng, vô số khí lưu phát xuất ra những âm thanh gào thét rền rĩ.

Nguyên lực hóa hình, thân kiếm hợp nhất!

Một chiêu oanh xuất, dung hợp Lăng Phong. Trước mắt đây là hai đòn công kích mạnh nhất của hắn!

Thanh bào nam tử kinh hãi thất sắc, trước khi đến mặc dù đã nghĩ qua muốn kích sát đối phương thì thực lực phải vượt xa cửu tinh cường giả bình thường. Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ Lăng Phong lại mạnh tới mức độ này. Cường độ công kích đó chỉ có Thánh Vực cường giả mới làm được.

Dưới trọng áp, thanh bào nam tử thực hiện một tư thế cổ quái, hai tay ôm đao, thủ túc tương đế! Ngay sau đó, một luồng sát khí nồng liệt bạo phát, hấn phun ra một tiếng thét điên cuồng, từng từ từng chữ như cương kiện tạp xuất.

- Huyết Thần Thiên Nhân Trảm!

Trong chớp mắt, ngập trời là khí lưu tứ ngược chi âm. Thanh bào nam tử như khí cầu đầy khí đột nhiên nổ tung. Từng đạo huyết khí lưu tiên diễm như tơ như thảo lấy hấn làm trung tâm cuồng nhiên bắn ra tứ phía như đang nghênh triều dương nộ định nhật thái.

Những sợi to huyết sắc khí lưu bay nhanh và tụ hợp sang hai bên, trong chớp mắt hình thành từng đường quang trụ đồ sộ lớn cỡ ngón tay, bắn ra như tên!

Dưới năng lượng ba động kịch liệt, tất cả chim muông côn trùng trong phạm vi mười mấy trượng vuông ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không thể phát xuất và bị chấn thành từng đám huyết nhục mơ hồ! Thiên không ngân huy sạ liễm, bóng đêm sập xuống, dường như ngay cả tinh nguyệt cũng phải sợ hãi uy lực của thánh vực cường giả không còn dám sảo lộ quang hoa nữa.

- Sát!

Đối mắt với nhất kích cuồng liệt bạo nhiên, Lăng Phong không hề tỏ ra sợ hãi, chân lực, thể lực, tinh lực trong chớp mắt thiêu đốt lên trạng thái nồng liệt. Tâm thần khí huyết cũng lên tới số phong huy hoàng nhất!

Hỏa sơn bạo phát!

Trong mắt những người bên cạnh chỉ có hỏa sơn bạo phát mới hình dung nổi trạng thái lúc này của Lăng Phong. Hấn như một ngọn hỏa sơn đã ngủ yên hàng ngàn năm nay, tích lũy vô số tinh hoa đại địa, thương khung bảo túy và bây giờ đang bạo phát không chút cổ kỵ!

Bạo bạo bạo bạo bạo!

Những tiếng nổ bùng bùng vang lên không dứt, một trăm linh tám đường hỏa hệ kiếm mang thượng trùng huyền không. Mỗi khi tác trùng lên không biết đã bạo bao nhiêu tầng không khí, kích vỡ bao nhiêu khí lưu hư không. Một người một kiếm, dù người có thể làm nghiêng trời lệch đất ta cũng nhất kiếm phá sát!

Không gì có thể ngăn trở được!

Luân chuyển như bay, toái liệt băng hoại khí lưu chưa kịp rơi xuống đã bị kiếm mang cắt thành những mảnh vụn nguyên thủy nhất. Kiếm mang càng được tăng thêm một tầng uy thế. Thanh bào nam tử cuối cùng cũng phải lộ ra một tia sợ hãi, tất cả lỗ chân lông trên người hấn co lại, hàn khí lăm lăm khiến da lông trên người hấn sồn lên.

Không đỡ nổi, chỉ có chết!

Một loại trực giác mà phải trải qua vô số sinh tử đại chiến mới có nói cho hấn biết, nếu không đỡ nổi nhất chiêu này, dù thân là thánh vực cường giả cũng chỉ có duy nhất một con đường chết!

Toàn lực nhất chiêu này của Lăng Phong không ngờ uy hiếp được cả tính mạng của Thánh Vực cường giả!

Bùm!

Một tiếng nổ lớn vượt xa hơn cả cực hạn tưởng tượng của con người vang lên. Lấy nơi đối hãm của hai đại tuyệt chiêu kinh thế làm trung tâm, tất cả năng lượng bị áp súc thành một nhất tuyến, bắt đầu điên cuồng hội tụ. Nhất điểm hư không ban đầu chỉ lớn bằng hạt vừng nhanh chóng trở nên rực sáng và càng ngày càng sáng hơn! Cuối cùng, nhất điểm hư không cũng không thể chịu nổi sự thâm nhập của luồng năng lượng cường đại đó, hư không khe khẽ hoảng động như lưu thủy, hàng ngàn hàng vạn đường quang mang mỏng như sợi tóc và chói sáng như mặt trời ban trưa xạ xuất!

Ti ti ti ti, dưới quang mang thứ ba, phụ cận truyền xuất những tiếng kêu thảm thiết. Thân thể của những kẻ đã quen buồn lậu trong bóng đêm bị từng đạo quang mang xuyên qua, máu tươi ào ào tuôn chảy, huyết tinh khí tức tràn ra khắp không gian!

Nơi dư ba tràn đến, mặt đất bị bị tạc khai thành những lỗ thủng sâu không thấy đáy!

Dưới phản chấn lực kịch liệt, hai kẻ giao chiến đồng thời bị chấn đến bạo thối. Trong thời khắc mấu chốt, cột sống Lăng Phong đột nhiên căng cứng rồi toàn thân như biến thành một khối thịt không xương. Sống lưng cong lên như dây cung, ba đốt ở chính giữa nhô cao lên một cách rõ ràng!

Xương sống như thiết xử, âm âm, Lăng Phong như pháo tiễn xuyên thủng từng tầng kiến trúc tường bích!

Sau khi mất đi chống đỡ, tòa kiến trúc sụp xuống, phát ra những tiếng nổ kinh lôi trong bóng tối. Thanh bào nam tử bị ném tít lên không trung rồi rơi phịch xuống như một tảng đá. Hắn miễn cưỡng khống chế thân thể dừng lại ở ba tấc hư không, lạnh lùng bật dậy, ánh mắt lóe lên huyết tinh sát ý từ xưa đến nay chưa từng có!

Bây giờ thì Lăng Phong đã có thể nhìn rõ hình dạng người này. Hắn có một đôi mắt thủy lam sắc, kết hợp với cái mũi cao và thẳng, vóc dáng lêu nghêu, nếu như đặt vào trong học viện thì không biết sẽ làm mê mẩn không biết bao nhiêu thiếu nữ. Nhưng cặp môi mỏng như lưỡi dao lại cộng thêm cho hắn một phần lãnh liệt, khiến người ta không dám đến gần.

Trong bóng đêm đen kịt, thanh bào nam tử huyền không nhi lập, huyết quang nồng liệt hỗn tạp trong bóng tối mịt mù, trông hắn chẳng khác gì tên ác ma đến từ cửu u!

Hết cảm giác ngỡ ngàng rồi Lăng Phong mới cảm thấy hình như đã gặp người này ở đâu, trong lòng trào lên một cảm giác quen thuộc kì lạ. Bây giờ quan sát tỉ mỉ, một đường linh quang đột nhiên lóe lên trong đầu hắn. Lăng Phong nhãn thần ngưng súc:

- Áo La thương hội?

Thanh bào nam tử biểu tình cũng lộ vẻ ngạc nhiên, rồi cảm giác kinh ngạc nhanh chóng bị sát lục khí tức vô hạn thay thế. Hắn ha ha cười lớn, nói:

- Không sai, vậy là người biết ta? Không ngờ ta đã phạm xuất Thương Khung Yếu Tắc từng ấy năm mà vẫn có người nhớ Huyết Sát Thần ta!

266. Chương 222: Tuyệt Sát

Mộc Vũ Lâm lặng lẽ đứng sau Lăng Phong, ngưng thị nhìn thanh bào nam tử, khe khẽ nói:

- Hai mươi lăm năm trước, Thương Khung Yếu Tắc từng xuất hiện một chi thương đội buôn lậu vô cùng hung tàn. Đạo đó, ngũ đại điều độ sử quân đội đều không làm gì nổi chúng. Cuối cùng chi thương đội buôn lậu đó đột nhiên biến mất một cách thần bí, thủ lĩnh của chúng Hàn Nghênh Phong cũng không còn hành tung nữa.

Rồi nàng dừng lại, nhìn thanh bào nam tử:

- Người là Hàn Nghênh Phong?

Hàn Nghênh Phong kinh ngạc nghe Mộc Vũ Lâm trình bày rành rọt về lai lịch của mình.

- Kiến thức của tiểu nha đầu này cũng không tệ. Người khiến ta nhớ lại những cô nương đã từng bị ta hành hạ đến chết năm đó, những cô gái đó da thịt thật là mềm mại.

Hắn là cái lưỡi đỏ hồng liếm liếm môi, nhãn thần mang theo một tia ác tâm tà ý:

- Thật là hoài niệm cảm giác đó.

Lăng Phong thần tình vị động, chỉ có những người thân thuộc nhất mới cảm nhận được tuyệt sát chỉ ý bằng hàn trong vẻ bình tĩnh của hắn! Hắn có thể đọc được ra lai lịch của Hàn Nghênh Phong cũng bởi vì ban đầu Mộ Dung Yên giao cho Phương Kính Song.

Phương Kính Song ghi lại Ốc Đặc cùng một thanh bào nam tử đối chiến, thanh bào nam tử đó chính là Hàn Nghênh Phong! Chỉ không ngờ Hàn Nghênh Phong vẫn còn là thủ lĩnh của một thương đội buôn lậu và thương đội buôn lậu đó còn có một xú danh là Huyết Sát Thần!

Nếu so với đám cường đạo Cửu Vĩ Hồ mà Lăng Phong đã từng gặp phải thì thanh danh của Huyết Sát Thần có vẻ nổi hơn! Khiến người ta ớn lạnh hơn và thủ đoạn thì đáng giận hơn!

Bây giờ nhắc đến Huyết Sát Thần những thương đội lâu năm vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Chi thương đội buôn lậu này đi lại như gió, bọn chúng không chỉ cướp bóc hàng hóa mà cả người cũng không tha, nhất là phụ nữ và trẻ em. Thủ đoạn càng khiến người khác giận sôi!

Mỗi khi một thương đội của bản quốc bị tàn hại liền xuất động một chi quân đội Điều Độ Sứ, nhưng cuối cùng bao giờ cũng không làm được gì bọn chúng. Bị dồn ép, ngũ đại quân đội Điều Độ Sứ chưa bao giờ biết đoàn kết bắt đầu phối hợp nghiêm ngặt vây bắt tiêu diệt Huyết Sát Thần!

Một chi thương đội buôn lậu phải khiến quân đội của ngũ đại Điều Độ Sứ liên thủ mới có thể đối phó. Có thể tưởng tượng ra được hung uy của Huyết Sát Thần. Và cũng chính từ lúc đó Huyết Sát Thần bắt đầu mai danh ẩn tích.

Cả quãng đường đến đây, Lăng Phong không biết đã nghe bao nhiêu chuyện về Huyết Sát Thần, trong lòng sớm đã ban cho chúng án tử hình, chỉ không ngờ chúng lại có liên quan đến Áo La thương hội!

Hàn Nghênh Phong chăm chú nhìn vào Lăng Phong như một con độc xà:

- Chưa phải là Thánh Vực mà ngươi có thể làm cho ta bị thương, thật không dám tưởng tượng sau này ngươi sẽ còn có thành tựu như thế nào! Cứ nghĩ đến chuyện một thiên tài như ngươi lại vẫn lạc tại vào trong tay ta, thật là một cảm giác khoái ý chưa từng có!

- Ta sẽ cho các ngươi biết hàm ý thực sự của câu dưới Thánh Vực tất cả đều là con kiến!

Không khí đột nhiên trở nên nặng nề và đặc sánh, dường như thời gian đang lưu chuyển với vận tốc chậm hơn gấp mười lần, khiến người ta cảm thấy muốn nhấc một ngón tay cũng vô cùng khó khăn. Ấn hiện trong không khí, từng tia năng lượng ba động như khí lưu, như đồng thực chất, quán vào trong tim mỗi người.

Lăng Phong biết tất cả những điều này đều là ảo giác, sự thật là linh hồn của hắn đang trở nên chậm hơn! Sau khi đối chiến với Tất Phong, Lăng Phong sớm đã hiểu Vực Năng chính là ràng buộc và áp chế linh hồn. Chỉ cần linh hồn không bị áp chế thì thủ đoạn công kích cường đại nhất của Thánh Vực cường giả cũng vô dụng!

Thấy hai người Lăng Phong không động dậy gì, Hàn Nghênh Phong âm trầm nói:

- Thật ngu ngốc! Đối diện với Thánh Vực cường giả mà còn không mau chạy. Ta thật thương hại cho sự ngu ngốc của các ngươi.

Rồi hắn từ từ nâng huyết sắc trường đao trong tay, từng tắc tiến lại gần hai người Lăng Phong, thần thái thông dong, đầy cảm giác khinh miệt như mèo vờn chuột.

Chỉ còn cách chưa đầy một trượng!

Đột nhiên, Hàn Nghênh Phong cảm nhận được một tia bất ổn trong tư thái của hai người Lăng Phong. Trong lòng thoáng cảm thấy căng thẳng!

Cùng lúc đó, thần quang trong mắt Lăng Phong bạo phát:

- Động thủ, sát!

Ngân quang trên trán hắn điên cuồng thiểm thức, niệm thức cuồng nhiên vận chuyển tổ hợp thành một chiếc khay. Bên trên chiếc khay, từng tầng thần bí hoa văn chồng chất lên nhau, từng điểm ngân quang phù hiện, ba quang tràn ngập. Chỉ thấy đám hoa văn càng lúc càng thêm phức tạp khó dò, khiến người ta nhìn vào hoa mắt chóng mặt, tâm thần như bị thu nạp vào trong.

- Linh hồn lực công kích? Sao có thể như vậy được?

Hàn Nghênh Phong rống lên điên cuồng. Lúc này Lăng Phong thi triển Thiên Địa Lao, bây giờ lại thi triển Tâm Âm Đạo Bàn, với kiến thức của hắn có thể nhận ra luôn Lăng Phong nắm giữ linh hồn hệ và hỏa hệ lưỡng đại nguyên lực! Điều này hoàn toàn nằm ngoài kiến thức thông thường, tu vi của "con kiến" nhỏ đã vượt xa tầm tưởng tượng của hắn.

Thấy Lăng Phong đã dùng đến con át chủ bài, Hàn Nghênh Phong cảm nhận được quyết tâm tất sát cường liệt trên người Lăng Phong! Rồi sự việc khiến hắn kinh ngạc đến nỗi tròng mắt như muốn nhảy ra ngoài đã diễn ra. Mộc Vũ Lâm quát nhẹ một tiếng:

- Tụ Oánh Kiếm, Lưu Ly Ngọc Trúc!

Hai đại cự linh đồng thời bay ra, một trận những tiếng "leng keng" vang lên, lực công kích của Tâm Âm mà Mộc Vũ Lâm đang thi triển không hề thua kém Lăng Phong, thậm chí còn có vẻ mạnh hơn! Tâm Âm, Tâm Âm Đạo Bàn, hai đại linh hồn công kích đồng thời thi triển. Lăng Phong cảm thấy thức hải đang diễn ra từng trận chấn động khe khẽ. Ba động thần diệu vô bỉ mang theo kiếm linh âm âm chấn về tứ phía. Vừa tiếp xúc được luồng ba động này, Lưu Ly Ngọc Trúc và Tụ Oánh Kiếm đang phiêu phù trong không trung đột nhiên trở nên chấn động.

Giờ khắc này hai người đã sản sinh ra cự linh cộng chấn kì diệu!

Hai bên cùng hô ứng, uy thế linh hồn công kích lập tức mạnh hơn gấp nhiều lần, nghiền áp về phía trước. Niệm thức năng lượng ngưng kết thành thực chất, đại trưởng lên gấp bảy tám lần trong những tiếng vù vù không ngớt và tráo định lấy Hàn Nghênh Phong! Vực Năng trối buộc có mạnh có yếu, lực trối buộc Vực Năng của Thánh Vực tiền kì cường giả không bao giờ bằng được đỉnh phong cường giả. Nếu như hai bên đối chiến, Vực Năng trối buộc của Thánh Vực đỉnh phong có thể hạn chế hành động của Vực Năng tiền kì! Hai người Lăng Phong cùng như vậy, nếu như đối thành một người tấn công trước thì chỉ cần tu vi thấp hơn Thánh Vực là đã không thể đối kháng với Hàn Nghênh Phong trên phương diện linh hồn lực rồi.

Nhưng hai người Lăng Phong thân hoài song sinh cự linh, thiên sinh niệm thức đã mạnh hơn người thường gấp nhiều lần, lại tu luyện linh hồn lực công kích đặc thù, cộng thêm kì diệu linh hồn cộng chấn. Chỉ cần liên thủ là có thể thi triển linh hồn lực trối buộc. Dù có là Thánh Vực cường giả thì cũng vẫn thua xa!

Vù, thức hải vang lên vô số tiếng sấm rền. Như sấm sét giữa trời thảng sáo xuyên qua từng tầng vụ vân che phủ và rơi xuống đỉnh đầu.

Hàn Nghênh Phong nỗ lực mở to mắt, áp lực bạo trưởng trong đầu làm hắn tỉnh táo nhận ra trận chiến hôm nay lành ít dữ nhiều. Hung lệ chi khí trong đầu bạo tăng. Hàn Nghênh Phong nhất thời niệm thức, póc póc póc, thất khiếu đồng thời phun ra máu tươi màu tím đen!

Máu tươi bắn ra, Hàn Nghênh Phong cảm thấy áp lực chợt giảm, hắn rống lên giận dữ:

- Ta liều mạng với các ngươi, cự linh giải thể!

Ngân quang thiểm hiện trên trán, một con sư linh âm âm lao ra! Sư linh ngửa đầu lên trời gầm thét. Từng vòng kim mang thiểm hiện quanh cơ thể nó, cự linh toàn thân đột nhiên phân tán thành vô số quang điểm.

Quang điểm thiểm thước như bầu trời đêm đầy sao!

Phồn tinh diên cuồng tụ tập vào trung tâm, nhanh chóng tụ kết thành một đường quang trụ, quang trụ chấn đãng, áp bách khiến phong khí xung quanh phải phát ra từng trận rền rĩ. Vòng xoáy cự đại xung quanh thân nó âm âm hạ xuống, mục tiêu chính là hai người Lăng Phong!

Hạo hân, mệnh môn, đạo quang trụ lực lượng này mạnh đến nỗi bao phủ bốn phương tám hướng, nơi nào cũng có! Một chiêu xuất thủ, trán Hàn Nghênh Phong đột nhiên nứt toác, cả thân người mềm nhũn nhưng năng lượng ba động vượt quá cực hạn này đã khóa chặt một phương hư không, khóa chặt hai người Lăng Phong, không giết chết được họ hắn không cam lòng.

Bằng bằng!

Năng lượng quang trụ chưa tới, uy thế đã khiến toàn bộ xương cốt trên người Lăng Phong vang lên những tiếng răng rắc nặng nề. Lăng Phong mím chặt môi, phần thịt trên má diên cuồng khiêu động như muốn cắn vỡ toàn bộ răng trong miệng.

Trái lại Mộc Vũ Lâm sau một khoảnh khắc kinh hoảng ngẩn ngui liền lập tức trở nên bình tĩnh vô cùng. Nhân thân nàng ẩn hiện một tia giải thoát mơ hồ: Biết đâu như vậy lại tốt? Sẽ không còn phải sống cuộc sống dù được tôn trọng nhưng lại mất đi tự do nữa. Không còn phải nhìn thấy ánh mắt cung kính nhưng

lại ẩn chứa sự sợ hãi bên trong của những người xung quanh nữa. Sẽ không còn phải tiếp tục cuộc sống nhìn thì có vẻ như đang được mọi người bảo vệ nhưng lại không có nổi một tri tâm...

Đột nhiên, một tiếng gầm điên cuồng bên tai thức tỉnh nàng. Mộc Vũ Lâm kinh ngạc quay đầu chỉ thấy Lăng Phong gân xanh nổi chằng chịt trên mặt, hai tay cố gắng chống đỡ, từng đạo quang trụ xoay tròn phía trên, chặn đứng năng lượng quang trụ từ trên trời hạ xuống.

Quang trụ cứ áp hạ từng tắc từng tắc một, áp lực khổng lồ khiến hắn phải còng lưng, từng sợi huyết nhục nổ tung, máu tươi nhuộm đầm y bào của Lăng Phong khiến hắn bỗng nhiên trở thành huyết nhân!

Thấy Mộc Vũ Lâm ngỡ ngác nhìn mình, nhân thần Lăng Phong bắn ra một tia hỏa diễm cuồng nộ, hắn mạnh mẽ huy xuất cánh tay bên phải, đẩy một luồng lực lượng mềm dẻo về phía Mộc Vũ Lâm:

- Đi!

Nhu lực rung lên, đẩy Mộc Vũ Lâm ra xa. Nhất kích này đã tiêu hao hết tàn dư chân lực mà Lăng Phong điều động được. Trong lúc phân tâm hắn không thể kháng cự được năng lượng quang trụ hạ lạc nữa! Quang trụ mang theo vô thất chi thể lạc hạ, phá tan phòng ngự kiếm mang tráo, giáng mạnh vào ngực Lăng Phong!

Trong thời khắc sinh tử, hai trăm linh sáu đốt xương trên người Lăng Phong phát ra những âm thanh bạo hưởng liên tiếp. Những tiếng bạo hưởng như tiếng suối chảy róc rách cuối cùng hội tụ thành một luồng chấn động lôi đình. Tách, như một cánh cửa bí mật nào đó vừa được mở ra, lòng bàn tay Lăng Phong bùng lên hỏa nhiệt!

Theo luồng nhiệt lãng đó, hai con uyên ương huyền ảnh chỉ lớn độ bàn tay bay ra chặn đứng trước ngực Lăng Phong. Ầm, năng lượng quang trụ dừng lại đôi chút rồi hung hăng phá vỡ hai con uyên ương quang thải, tiếp tục oanh lạc với khí thể không hề suy giảm! Ngăn trở này có vẻ không có tác dụng gì nhưng nếu quan sát tỉ mỉ thì có thể phát hiện năng lượng quang trụ đã yếu đi ba phần.

Đúng lúc đó, Tinh Thiết kiếm đột nhiên nhảy lên, chặn đứng trước mặt Lăng Phong như có linh thức, vừa chấn liên vỡ tan.

Sau cú chặn đó, Tinh Thiết Kiếm bị đập vỡ thành vô vàn mảnh nhỏ!

- A!

Lăng Phong cảm thấy đau đớn như trái tim vừa bị đập vỡ. Từ sau khi có được Tinh Thiết Kiếm, hai bên đã cùng nhau đối mặt với bao nhiêu nguy hiểm? Đối với Lăng Phong mà nói, Tinh Thiết Kiếm không đơn thuần là một món binh khí mà là chỗ dựa lúc sinh tử, là người một bạn có linh tính! Nhưng, Tinh Thiết Kiếm đã vỡ rồi!

Lăng Phong rống lên bi thảm, ngân quang trên trán phún dưng nhất quỷ. Một chuyện kì diệu đã xảy ra. Những mảnh vỡ của Tinh Thiết Kiếm hoàn toàn biến mất trong niệm thức năng lượng. Liền ngay sau đó, Xích Luyện cương khí trong cơ thể hắn điên cuồng phun ra, dung hòa cùng niệm thức thành một loại lưu dịch thủy ngân và hình thành nên một hộ tâm kính.

Một loại phòng ngự cuối cùng!

Vậy mà vẫn bị vỡ phá!

Năng lượng quang trụ đập mạnh vào ngực Lăng Phong!

267. Chương 223: Kẻ Tự Ý Tiến Thêm Một Bước - Giết!

Khắp nơi sáng rực rỡ, tinh không kì huyền bỗng nhiên tan biến như bọt nước!

Mộc Vũ Thương chỉ cảm thấy cả thế giới như đang sụp đổ trước mắt mình, rõ ràng và kịch liệt như trái tim vừa bị bóp nát, hai mắt tối sầm lại! Nàng lao về phía trước, quỳ trên mặt đất, ôm chặt lấy Lăng Phong, khí chất thanh nhã thoát tục không còn nữa mà chỉ là từng hàng từng hàng lệ thủy.

Từng hình ảnh như điện quang hỏa thạch lướt qua trong thức hải cô.

Bắt đầu là từ lúc nào? Có thể là từ lần đầu tiên diện kiến linh hồn cộng minh một cách kỳ diệu đã khiến nàng nảy sinh cảm giác hiếu kỳ với người nam tử thần kỳ này?

Sau đó ở trên đấu võ trường, bao nhiêu người vì hấn lựa chọn đối kháng với một người có thân phận cao hơn rất nhiều như Tần Chính. Sự hiếu kỳ đó càng trở nên nồng đậm. Nam tử này có mị lực gì mà khiến họ phải bảo vệ như vậy? Không phải chỉ một mình Tần Chính đó kị, nếu đổi thành bản thân nàng liệu có thể không đó kị không? Trên thế gian này có người quan tâm, có người bất chấp tất cả điên cuồng vì mình, cảm giác đó thật đáng ngưỡng mộ!

Tâm linh cộng chấn kỳ diệu của lần thứ hai gặp mặt và vũ điệu mê say lặng lẽ ở kim trảng khiến nàng thực sự nghĩ rằng nam tử này còn có mặt lẫm mạn và có chút ngây thơ kiểu trẻ con nữa. Chỉ là tâm linh mềm mại đó đang được giấu trong lớp vỏ bọc cứng rắn thôi. Tất cả những phát hiện ấy không khỏi khiến cho nội tâm nàng rung động một cách kỳ lạ.

Cho đến cảnh tượng bối rối lúc hai kiếm kinh quần quýt lấy nhau thì đã hoàn toàn xóa bỏ lớp màng ngăn vô hình giữa hai người.

Đây là lần đầu tiên tâm linh của nàng được tiếp xúc thực sự, đây là nam tử đầu tiên làm nàng rung động! Nhưng có đúng là từ giây phút đó trái tim nàng có hình ảnh của hắn không?

Chúng ta đều là người cao ngạo, chúng ta đều có điều bất đắc dĩ riêng của mình. Bởi vậy dù có tình cảm sâu đậm hơn nữa cũng chỉ biết giấu kín trong lòng. Càng hiểu nhau, càng yêu nhau thì lại càng thương tổn. Bởi vậy chúng ta chỉ có thể lựa chọn rời xa nhau và dần dần quên lãng.

Cứ tưởng cảm giác này sẽ trôi qua như thanh phong đậm vân và tiêu tán dần theo thời gian, ai ngờ...

Mộc Vũ Sương toàn thân run lên, ôm chặt lấy Lăng Phong như muốn ôm hết cả thế giới.

Trong khoảng khắc Lăng Phong bất chấp mọi nguy hiểm, dùng tất cả sức lực còn lại đẩy nàng ra thì hình ảnh trong trái tim cô, hình ảnh mà nàng cố sức ép mình phải quên đi càng trở nên rõ nét và tươi mới, rõ rệt đến mức không bao giờ có thể ma diệt! Thì ra thế giới này vẫn còn có người bất chấp thân phận, bất chấp lợi ích quan tâm đến cô. Thì ra, thế giới này vẫn còn có người nguyện bảo vệ nàng mà hi sinh hính mạng sống của mình!

Trong nháy mắt, tâm linh như tĩnh thủy của Mộc Vũ Sương nhận được trùng kích từ xưa đến nay chưa từng có. Lúc Lăng Phong bị quang trụ kích trúng, cả người nàng như vỡ òa trong cơn đau, nàng như bị nhấn chìm trong triều thủy, không còn, sẽ không bao giờ còn nữa! Nếu như mất đi nam nhân này, thế giới này sẽ không còn ai quan tâm đến nàng không chút e dè, không chút tính toán như vậy nữa?

Thì ra mất đi một vài người trong cuộc đời này còn đau khổ hơn cả việc mất đi cả thế giới!

Mộc Vũ Sương không thể khống chế cho mình đỡ run rẩy, nàng ra sức ấn tay vào vết thương của Lăng Phong để máu đỡ trào ra nhưng căn bản không làm được gì. Quang mang trong mắt Lăng Phong dần dần biến mất, khóe miệng hé ra một nụ cười mơ hồ.

- Không, không được!

Mộc Vũ Sương kêu lên bi thảm, nhìn những bọt máu phun ra từ khóe miệng Lăng Phong, hình như cuối cùng nàng đã nghĩ ra điều gì, vội vàng lấy ra một chiếc bình ngọc bạch sắc xinh xắn từ trong tiết văn, đổ ra một viên được hoàn lớn cỡ hạt đậu xanh nhét vào miệng Lăng Phong. Nhưng hai môi Lăng Phong đã mím chặt lại, viên thuốc vừa được nhét vào trong nháy mắt đã lại rơi ra.

Mộc Vũ Sương không chút do dự, vội vàng đặt đầu Lăng Phong lên đùi mình, đổ vô số viên đan dược trong ngọc bình vào miệng mình, ngậm cho tan rồi hôn Lăng Phong thật sâu. Một dòng quỳnh tương chậm chậm chảy vào họng Lăng Phong.

Thanh lệ thành hàng, chảy dài trên má Lăng Phong. Mộc Vũ Sương ép má mình vào má Lăng Phong, trong lòng không ngừng gào thét: Ông trời ơi, xin người, cầu xin người hãy để cho huynh ấy tỉnh lại, chỉ cần huynh ấy tỉnh lại, dù có bất con chịu khổ hơn bây giờ gấp trăm lần, con cũng tình nguyện. Cầu xin người!

- Lão lục!

Nhìn thì có vẻ trận chiến giữa Lăng Phong và Hàn Nghênh Phong đã trải qua vô số thời gian nhưng trên thực tế mới chỉ xảy ra trong chớp mắt. Lúc này bọn Lô Sâm đã nghe thấy động tĩnh và chạy đến. Đập vào mắt họ là cảnh tượng Lăng Phong bất tỉnh nhân sự còn Mộc Vũ Sương thì bị ai đến chết. Trong nháy mắt, đầu óc bọn họ như muốn nổ tung.

Bọn họ muốn tiến lên nhưng lại sợ phải xác nhận cảnh tượng mà mình sợ nhất. Hai chân nhất thời như mềm nhũn như muốn ngã vật ra đất. Đường đường là cường giả mà ngay cả dũng khí để nhắc chân cũng không còn nữa!

Chỉ có Đan Luân Nhĩ miễn cưỡng khống chế được tâm tình của mình, tiến lên phía trước giận dữ nói:

- Tránh ra, cô khóc như vậy có thể khiến lão lục tỉnh lại sao?

Rồi hần kéo Mộc Vũ Sương ra, quay đầu hét:

- Đan sư, được sư, mau!

Lô Sâm như tỉnh mộng, quay người hét lớn:

- Bối Nạp Thông, mau!

Bối Nạp Thông hồng hộc chạy đến, chẳng quan tâm đến việc bình thuận khí tức vội vàng lấy ra một đồng công cụ phức tạp cẩn thận thao tác với vết thương trên ngực Lăng Phong. Thấy máu vẫn không ngừng trào ra từ vết thương của Lăng Phong, hần sợ đến đổ mồ hôi:

- Không được, không thể làm gì được.

- Thử lại lần nữa!

Đan Luân Nhĩ hai tay lược động như bay, ra sức thi triển cấp cứu y thuật tích lũy trong mấy năm sấm đăng bên ngoài, mỗi một sơ gân trên mặt đầy đang nổi lên chằng chịt như dây thép.

Xung quanh chỉ còn nghe thấy tiếng lá rụng, không một ai dám thở lớn tiếng!

Rập rạp, lúc này các phương thế lực bị trận kịch chiến làm cho tỉnh giấc mới ào ào chạy đến, vô số ánh mắt xuyên qua đám đông bắn về phía Lăng Phong.

- Đừng để ai lại làm phiền!

Đan Luân Nhĩ không thèm ngần đầu, quát.

Bây giờ những lời hần nói như luân âm thần chỉ, Huyết Sát Vệ vừa nghe thấy liền bắn nhanh ra tứ phía, giữ cho đám đông hiểu kì xung quanh im lặng:

- Bên trong đã xảy ra chuyện gì vậy? Không lẽ thú nhân xâm nhập?

Một trung niên nam tử mặt mũi uy nghiêm, quần áo chỉnh tề chạy nhanh tới, vừa nhìn thấy Huyết Sát Vệ liền nhíu mày nói:

- Các ngươi đừng đây làm gì? Mau tránh ra!

- Thiện tiến nhất bộ giả - sát!

Hồi ứng lại chỉ tiếng thét lạnh lùng của Hạ Á, hai mắt hần đỏ quạch như một con mãnh thú bị thương đang bột phát dã tính.

Bộ dạng này khiến trung niên nam tử ngây người, não nộ chi tình càng dâng lên. Hần đường đường là Thương Khung Yêu Tắc tổng Điều Độ Sứ, từ xưa đến nay đã quen chỉ tay sai khiến người khác. Nhưng từ khi Tần Chính đến, hần bị tước đi quyền lãnh đạo, uất khí đang nghẹn đầy trong lòng.

Bây giờ biết Huyết Sát Vệ thực lực kinh nhân, nhưng tà hỏa thượng trùng, hần vẫn lãnh ngạo tiến lên phía trước:

- Hồn xược! Ta thân là tổng Điều Độ Sứ, các ngươi dám chặn đường ta!

Ầm, một đường cung hình quyền đột nhiên tạc khai trước chân hắn, ngay sau đó một đường năng lượng cuốn theo bùn đất đen xì trùng thiên nhi khởi! Không để cho hắn có cơ hội tránh né, hư không ông nhiên nhất chấn, một đường năng lượng đả bạo không khí ngay trên đầu hắn, khí lưu loạn xạ như đao.

Một hắc ảnh vạn vạo xuất hiện ngay bên cạnh hắn, chủ thủ đen xì trong tay kề ngay vào cổ hắn!

Những động tác này được phối hợp một cách vô cùng ăn ý khiến người ta không sao tránh nổi!

Tần Chính vừa chạy đến sắc mặt nhất biến, hắn nắm chặt lấy nắm đấm, mắt lóe lên một tia sát ý. Tần Chính đang định tiến lên thì đột nhiên một thân ảnh như thiết tháp chặn đứng trước mặt hắn. Đồ Long siết chặt nắm tay, mắt như bắn ra huyết hồng sắc quang mang, từng chữ thốt ra như đao:

- Thái tử điện hạ, đừng để lão tử phải đánh người!

Vân Tường thân thể phiến chỉ, đứng cùng một phía với Đồ Long, khuôn mặt ngọc ngá lộ ra biểu tình như băng sơn đông kết. Từng chữ thốt ra như mang theo hàn ý của tam cửu long đông:

- Tần Chính! Đừng để ta biết chuyện này có liên quan đến người nếu không với thân phận của mình, người không thể chịu được nộ hỏa của Vân Mộng Tông đâu.

Tần Chính biến sắc, lời của Vân Tường dường như đã chạm vào điểm yếu của hắn nhưng hắn lại không làm gì được nên khuôn mặt nhất thời vẠN vạo một cách đáng sợ!

Tổng Điều Độ Sứ biểu tình cứng ngắc, cảm nhận cảm giác lạnh lạnh truyền ra từ cổ. Hắn không dám động đây, đám người diên khùng này thực sự dám giết hắn lắm! Phát hiện này khiến toàn thân hắn lạng toát như tơ xuống hố băng, không thốt ra thêm một câu khiêu khích nào nữa.

Người mà mặt mũi lúc nào cũng tươi tắn như Hạ Á bây giờ cũng bước tới trước mặt tổng điều độ quân với vẻ mặt vô hồn. Hắn giơ tay nhẹ nhàng đẩy lùi chủ thủ ra. Trong lúc tổng Điều Độ Sứ lộ ra một tia tiểu ý cười mờ ám hay thậm chí có thể nói là thiết lập lại biểu tình trang trọng thì Hạ Á đột nhiên xuất thủ!

Chát!

Hạ Á tát thẳng vào mặt hắn, bạo khai chân lực như một tấm thép rơi từ độ cao một trăm mét xuống, nặng nề đánh bay hắn ra xa.

Toàn tràng im lặng!

Nhìn cảnh Hạ Á ra tay không chút do dự, tất cả đều phải ngây ra!

Dù tổng Điều Độ Sứ chỉ như một món ăn trên đĩa, không ai thực sự quan tâm đến chức vị của hắn nhưng một tát này của Hạ Á đều nằm ngoài tầm dự đoán của họ! Một tát này giáng vào mặt tổng Điều Độ Sứ, nói một cách trêu tượng hơn là giáng vào mặt Áo La Đế Quốc, mang theo tất cả áp lực phần nộ kìm nén bấy lâu nay của một thế tiểu thế lực không được đường đường đế quốc để mắt tới, mang theo tất cả tâm niệm bất luận bất chấp bất cứ tôn ti quý tiện cường nhiên mãnh hân nào, đánh mà lòng dạ sáng khoái!

Tần Chính nhân thần nhất thời ngưng sức, xương ngón tay kêu lên răng rắc. Nên nhịn tiếp hay không? Nếu như bị người ta hạ nhục ngay trước mặt bao nhiêu người như vậy thì còn có thể chịu được, nhưng sợ rằng sau này còn bị chỉ trích nữa. Thân là đế quốc đại thần mà lại bị phi nghị đạ hặc thanh đá bay khỏi vãn đoạn!

Đúng lúc này, giọng nói của Mộc Vũ Sương truyền ra khắp toàn tràng:

- Phàm là đệ tử Áo La Đế Quốc thì đừng tiến vào vòng tròn nửa bước! Vì giả nhất sát!

Mặc dù thốt ra mệnh lệnh bằng lãnh nhưng đôi mắt thanh thủy ngọc nhuận của nàng thì vẫn không rời khỏi Lăng Phong, căn bản không hề để ý gì đến ngoại vật xung quanh.

Tổng Điều Độ Sứ vừa rơi xuống đất lập tức đứng bật dậy, giận dữ chỉ vào ba người Hạ Á:

- Được được được! Các người...

- Câm miệng!

Tần Chính lạnh lùng quát lớn, tổng Điều Độ Sứ bất ngờ bị quát, tư thế lập tức cứng đờ. Hắn không phải kẻ ngốc, biết việc mình bị sỉ nhục giữa đám đông Tần Chính dù có kiêng nể cũng cũng thể nào nhịn được nên mới dám nhảy ra lần nữa, ai ngờ mọi chuyện lại vượt xa tầm dự đoán của hắn.

Tần Chính không mấy may giải thích, toàn thân hắn trở nên căng thẳng, khóe mắt khiêu động điên cuồng, từng từ từng chữ như rít qua kẽ răng:

- Tuân theo mệnh lệnh của Mộc tiểu thư, đệ tử của Áo La Đế Quốc không được tiến lên!

Những ánh mắt kinh ngạc hướng về phía Tần Chính, từ câu nói này chúng có thể nhìn ra thân phận của Mộc Vũ Sương còn cao hơn Tần Chính? Sao có thể như vậy được, Tần Chính là thái tử của Áo La Đế Quốc cơ mà. Chỉ những người hiểu rõ về Thân Vãn Đại Lục như bọn Vân Tường mới quay sang nhìn Mộc Vũ Sương với ánh mắt thêm vài phần phỏng đoán và minh ngộ!

Tiếng gió vi vu, hoàng hôn nguyệt hoa sái lạc, chỉ còn sót lại những tiếng thở khe khẽ, tình cảnh quỷ dị như quỷ thành. Mọi người đều đang hướng về phía Lăng Phong - người đang nằm im trên mặt đất không hề nhúc nhích. Nhân thần hoặc là cầu khẩn, hoặc là oán độc, hoặc là kinh nghi, đủ mọi thể loại không hề giống nhau.

Nam tử này bất luận hắn sống hay chết đều có thể khơi dậy một luồng huyết tinh phong bạo trong nội bộ Thương Khung Yếu Tắc!

- Động! Lão lục có phản ứng!

Đan Luân Nhĩ rống lên điên cuồng, nói liên tục như một cái miệng cống tắc bấy giờ mới được khai thông:

- Không chết!

- Không chết!

- Đệ ấy không chết!

Trong những ánh mắt khác nhau của mọi người, Lăng Phong khe động dấy một ngón tay, Bối Nạp Thông vội vàng áp tai mình vào người hắn.

Về mặt ngưng trệ lại đôi chút rồi nhanh chóng lộ ra một tia cuồng hỉ!

- Giáo quan được cứu rồi!

Bối Nạp Thông cảm nhận rõ ràng trái tim Lăng Phong đã ngừng đập nhưng lại đột nhiên phát ra cường kinh lực lượng, âm thanh khiêu động bình bịch của đôi phương khiến Bối Nạp Thông mừng đến rơi nước mắt!

- Thiên niên la hâm đan!

Thấy Lăng Phong đã hồi phục được sợi sinh cơ, Bối Nạp Thông vội vàng lấy ra thiên niên la hâm đan trong tiết văn. Thấy Lăng Phong có vài phần sinh khí, Mộc Vũ Sương mừng rỡ bịt chặt miệng, nước mắt của kinh hỉ vô hạn chỉ sắc cứ thế tuôn ra. Thấy Bối Nạp Thông định cho hắn uống đan được, nàng vội vàng ngăn lại, nói:

- Không được, ta đã cho huynh ấy uống chín cữu dương ngọc tham đan, không được cho uống thêm đan được nào nữa, nếu không được tính tương trùng sẽ dẫn đến nguy hiểm.

- Cửu dương ngọc tham đan?

Bối Nạp Thông và Đan Luân Nhĩ cùng lộ vẻ ngạc nhiên, cuối cùng Đan Luân Nhĩ ngưng trọng hỏi:

- Mộc tiểu thư, cô cho lão lục uống mấy viên?

Mộc Vũ Sương chần chờ, nhìn ngọc bình trong tay:

- Tổng cộng mười tám viên.

Không cần phải hỏi nhiều, từ động tác của Mộc Vũ Sương, bọn Đan Luân Nhĩ biết chiếc ngọc bình này đựng mười tám viên cửu dương ngọc tham đan trong truyền thuyết là cực hạn. Với gia thế này, e rằng Mộc Vũ Sương đã cho Lăng Phong uống hết toàn bộ số thuốc.

Mới nghĩ đến sự quý giá và kì diệu của cửu dương ngọc tham đan, Đan Luân Nhĩ vừa mới cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng đã lại không khỏi nhói lên nuối tiếc.

Lô Sâm lúc này cũng không còn bộ dạng nhần nhở thường ngày nữa, nét mặt nghiêm nghị khiến uy nghiêm cũng tự nhiên tán phát. Hắn bước tới trước mặt Mộc Vũ Sương, hỏi nàng với vẻ chất vấn:

- Mộc tiểu thư, là ai ra tay với lão lục?

Bị hắn bức vấn, Mộc Vũ Sương chỉ cảm thấy trong lòng có một cảm giác hơi kì lạ, cảm giác này vừa có chút giống như bị huynh đệ thân thích của người yêu trách móc, ầm ục vô cùng. Nàng hít một hơi thật ssaau, trả lời:

- Áo La Thương Hội.

- Áo La Thương Hội?

Lô Sâm chăm chú nhìn vào mắt Mộc Vũ Sương, thấy đối phương không hề có ý tránh né mới nặng nề gật đầu nói:

- Lão lục tin cô thì bọn ta cũng tin cô!

Bởi vì Lăng Phong tin nàng nên chúng ta mới đón nhận cô!

Đây cũng là ý Lô Sâm muốn nói. Bọn ta tôn trọng nàng tất cả chỉ vì lão lục, nếu như lão lục vì nàng mà bị Áo La Đế Quốc gây khó dễ chứ không phải Áo La Thương Hội...

Lô Sâm bỗng dưng quay đầu, nét mặt lãnh tính tức nhiên ẩn chứa một tia kiên định, kiên định như một tòa cao sơn tráng lệ!

Sư huynh đệ bảy người, ngoài Tô Lam đang ở bên cạnh Mạch Kha ra, Lô Sâm bối phận dài nhất! Với sự một người luôn đắm chìm trong rèn luyện vũ khí vị nhị sư huynh bản tính lạc quan này lúc nào cũng thấy cười nói hỉ hả, chưa bao giờ biết phần nộ là gì. Từ nhỏ hắn đã đi theo Mạch Kha, bất cứ phong vũ nào đều có Mạch Kha chống đỡ, hắn chưa bao giờ cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm bất cứ việc gì hay chăm sóc bất cứ ai.

Lúc chia tay ở Tinh Lam Thành Môn, Mạch Kha đã đích thân căn dặn hắn phải hết sức chăm sóc các sư huynh đệ, nếu không lúc quay về ta sẽ xử lý con.

Lô Sâm cứ nghĩ đây chỉ là một câu nói đùa, chưa bao giờ ý thức được phân lượng của nó. Chỉ khi nghe thấy chuyện Lăng Phong ngã xuống miệng núi lửa ở Mạt Vân Túc, nghĩ tới Mạch Kha tâm tang như tử thần hắn mới đột nhiên tỉnh ngộ, cảm giác tự trách khiến hắn gần như phát điên!

Chúng ta là sư huynh đệ, ta có trách nhiệm phải chăm sóc các đệ!

Ngẩng đầu lên trời, Lô Sâm mím chặt môi, lão đầu tử, con sẽ không khiến người phải đau lòng nữa đâu!

Rồi quay sang Huyết Sát Vệ, Lô Sâm thanh âm nhẹ nhẹ, khinh thanh ngữ khí nhưng lại mang một vẻ uy nghiêm không thể kháng cự.

- Lão lục bởi vì Áo La Thương Hội mà bị thương, mọi người biết phải làm gì rồi chứ?

Huyết Sát Vệ lẳng lẳng không nói gì, chỉ đột nhiên siết chặt nắm đấm, thân thể căng như dây cung, từng tia từng sợi, từng đường sát khí đột nhiên phun phát, nồng liệt bức nhân!

Đám đông bị ngăn bên ngoài biển sắc, đối với họ mà nói Huyết Sát Vệ trước đây như một thanh kiếm chưa được mài dũa, hàn ý vẫn còn có chút thu liễm thì Huyết Sát Vệ bây giờ đã hoàn toàn tiệm lộ phong mang với khát vọng uống cạn máu tươi rồi mới quay về!

So với Huyết Sát Vệ thấy đồng đội bị thương mà lạnh lùng đến điên cuồng, Huyết Sát Vệ lúc này đã phát đến tia lạnh lùng, thương hại cuối cùng, thu sạch mọi cổ kị lại, chỉ có khí tức sát lục vô cùng vô tận!

Bởi vì bị tín ngưỡng của họ đã bị thương!

Đồ Long hét lên:

- Hàn thống lĩnh, soái lĩnh Thiên Phong Vệ, tiêu diệt Thương Khung Yếu Tắc Phân Hội!

Hàn Chính đột nhiên nhất chân, sợ hãi nhìn Đồ Long:

- Nhưng

- Người muốn ta nhắc lại mệnh lệnh mấy lần nữa?

- Vâng!

Đội ngũ của Vân Mộng Vương Quốc cũng bám sát theo.

Trông thấy ba chị đội như đám quỷ thu hồn này, đám đông không khỏi cảm thấy ớn lạnh. Phân hội của Áo La Thương Hội ở Thương Khung Yếu Tắc không giữ được nữa rồi!

Những người ở lại cẩn thận làm một cái cạm bẫy thương, đặt Lăng Phong nằm lên đó. Khải Ân giờ cánh tay cường tráng nâng hai đầu cạm bẫy, bước nhanh về phía trú địa. Mỗi bước đi của hắn đều vô cùng cẩn thận như đang đi trên một sợi dây thép.

Mộc Vũ Sương đang định đi theo thì Tần Chính đã chạy ra ngăn nàng lại:

- Sư muội!

Mộc Vũ Sương nhú mày, ngữ khí có vài phần lãnh đạm:

- Sư huynh, đây là ý gì?

268. Chương 224: Cáo Giới Cổ Quái.

Đề ý thấy lãnh ý toát ra từ Mộc Vũ Sương, Tần Chính đột nhiên trào lên một cảm giác đố kỵ cường liệt. Nếu như cứ để cho Mộc Vũ Sương và Lăng Phong tiếp tục tiến triển thế mới là thủ đoạn của một sư huynh tốt. Nhưng khi nhìn thấy tiên thiên Mộc Vũ Sương để lộ tình ý với Lăng Phong, sự đố kỵ trong lòng khiến hắn không muốn chuyện này phát sinh.

Tần Chính cố nặn ra một nụ cười:

- Sư muội có thể không biết, trước khi ra đây đại sư huynh có đặc biệt cáo giới ta không được để sư muội có liên quan gì đến nam tử thế tục. Nếu như sư muội cứ cố tình đi, có thể tưởng tượng ra hậu quả để đại sư huynh biết được!

- Huynh uy hiếp ta?

Mộc Vũ Sương mặt phủ một làn sương mờ, mắt sắc như kiếm.

- Không dám.

Tần Chính vội vàng cười làm hòa:

- Chỉ là muội cũng không hi vọng Lăng tiên sinh vì vậy mà bị tổn thương chứ?

Vốn đã toan cất bước, sau khi nghe xong câu này của Tần Chính, Mộc Vũ Sương liền dừng ngay lại, mặt lộ ra vẻ khổ sở áy náy, cuối cùng thở dài một tiếng.

Thấy những lời khuyên can của mình cuối cùng cũng có kết quả, Tần Chính thở phào nhẹ nhõm, cảm giác xấu hổ sản sinh khi bị Mộc Vũ Sương quát nạt bây giờ mới bạo trưởng. Một tia ác niệm nổi lên: Người nghĩ như vậy là không sao ư? Sẽ có ngày ta cho người nhìn thấy nam tử trong lòng của người vì người mà chết. Để xem lúc đó người còn bộ dạng cao cao tại thượng nữa hay không!

...

Yên tĩnh, mềm mại như đang được bọc trong chăn bông, trong lúc trầm túy dường như được quay lại bụng mẹ, không có thương tổn, không có uy hiếp, không có kiểm quang hay lừa gạt.

Thật lâu sau, bên tai dường như vang lên những tiếng gọi bi ai, những cái bóng trước mắt ngày một rõ ràng. Bì đồng đục tuyệt diện in sâu vào trong lòng hắc, trong nháy mắt như có một đường kinh điện xẹt qua, Lăng Phong đột nhiên ý thức được hoàn cảnh cũng như trách nhiệm mà mình phải gánh vác.

Hai mắt mở trừng!

- Giáo quan tỉnh rồi!

Một giọng nói vừa có chút quen thuộc vừa chút xa lạ vang lên bên tai hắc. Lăng Phong dần dần tỉnh lại từ trong trạng cảnh thị tuyến. Nhìn khuôn mặt kinh hỉ đó, hắc nhất thời chưa hồi lại thần. Nhu hợp ngũ quan, mái tóc dài màu nâu khê bàn khởi phối hợp với y quần trắng tuyết thật chẳng khác gì công chúa bước ra từ câu chuyện cổ tích, chỉ có điều công chúa này mặt mũi có vẻ tiêu tụy.

Không đợi Lăng Phong hồi tỉnh triệt để, một khối hồng ảnh đã chạy ào đến:

- Đại mộc đầu, người tỉnh rồi à?

Nói đoạn, nàng lại quay sang nhìn người nữ tử bên cạnh, hồ nghi nói:

- Hoàng Phủ tỷ tỷ, đại mộc đầu sao ngây ra vậy? Không phải đụng hư đầu óc rồi chứ? Mau gọi Bối Nạp Thông!

- Không có

Lăng Phong khổ tiểu nói, thân ảnh phong phong hỏa hỏa này nhất định là của Kiều Kiều rồi, chỉ có điều nữ tử đứng bên cạnh nàng là ai? Hoàng Phủ tỷ không lẽ là?

Bị nhân thần cổ quái của Lăng Phong quan sát, Hoàng Phủ Vân có vẻ ngượng ngùng, động đậy cơ thể, nói với vẻ oán trách:

- Sư thúc.

Chỉ cần một câu chào hỏi ấy thôi, không cần phải giải thích nhiều Lăng Phong cũng hiểu. Hắc không ngờ Hoàng Phủ Vân chuyển sang mặc nữ trang lại như thế này, không khỏi cười nói:

- Sao lại đổi mặc nữ trang thế này?

Hoàng Phủ Vân đỏ bừng mặt, có vẻ câu hỏi của Lăng Phong đã khiến nàng nghĩ tới chuyện gì xấu hổ lắm.

Lúc này, Kiều Kiều thần bí nói:

- Đại mộc đầu, bất ngờ đúng không? Thân phận của Hoàng Phủ tỷ là ta phát hiện đầu tiên đấy.

Thấy Lăng Phong không có vẻ kinh ngạc, còn Hoàng Phủ Vân thì mặt đỏ bừng bừng, nàng không khỏi hoài nghi nói:

- Không phải người sớm đã biết rồi chứ?

- Khụ khụ!

Trong đầu Lăng Phong lại hiện lên cảnh tượng khiến người ta huyết mạch bí trướng của một tháng trước, vội vàng quay đầu che giấu:

- Sao có thể? Ta vừa mới tỉnh lại, sao đã có thể sớm biết được.

Một người rất có tinh thần thám sát như Kiều Kiều sao có thể buông lỏng được, đôi mắt to tròn của nàng không ngừng chuyển qua chuyển lại giữa hai khuôn mặt của Hoàng Phủ Vân và Lăng Phong. Thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng "ồ hừ ha" kì quái. Không biết bị nàng phát hiện điều gì, Lăng Phong không khỏi giật mình.

Hoàng Phủ Vân bị Kiều Kiều nhìn có vẻ không được tự nhiên, đang không biết làm gì thì cứu tinh cuối cùng cũng đến. Lô Sâm oang oang:

- Công chúa điện hạ, lão lục tỉnh rồi?

Thấy giọng nói truyền đến có vẻ mệt mỏi, Lăng Phong mắt hơi hồng hồng, ngồi dậy, bất chấp toàn thân vẫn còn đang đau ê ẩm. Liên ngay sau đó đám sư huynh đệ Lô Sâm đều tiến vào, căn phòng nhất thời trở nên đông đúc.

- Ra ngoài bớt đi, đừng có tụ hết ở đây cản trở lão lục nghỉ ngơi.

Lô Sâm thấy vậy nhũn mày nói, nhưng bọn Hắc Đình Tư thì chẳng thèm quan tâm vẫn cố thò đầu vào trong. Thấy Lăng Phong không sao, bọn họ mới yên tâm lui ra.

Lăng Phong lắc đầu cười, biết Lô Sâm quan tâm mình nên không ngăn cản.

Lô Sâm tiến lên phía trước, trách móc:

- Lão lục, đệ nằm xuống, đừng ngồi dậy, sư huynh đệ chúng ta với nhau cần gì khách sáo.

Lăng Phong cảm nhận rõ ràng sự thay đổi trên người Lô Sâm, vị sư huynh này mặc dù vẫn có vẻ thân thiết như xưa nhưng đã có thêm vài phần dững khì và uy khí khiến người ta tự nhiên phải nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Đan Luân Nhĩ, Tang Phi, Cảnh Vân, Khải Ân tất cả đều tụ lại, không cần phải hỏi han nhiều, sư huynh đệ tương hợi, tình cảm còn hơn hẳn ngàn ngôn vạn ngữ!

- Sư huynh, đệ hôn mê bao lâu rồi?

Lăng Phong liếc qua một lượt bọn Lô Sâm, nhận ra mùi huyết tinh nồng đậm tỏa ra từ người họ nên đoán trong khoảng thời gian mình hôn mê đã xảy ra không ít việc.

- Sáu ngày.

Lô Sâm mặt đầy râu ria, cười miệng, nhìn Hoàng Phủ Vân cười nói:

- Lần này cũng là nhờ có công chúa tận tình chăm sóc nếu không lão lục còn phải nằm thêm vài ngày nữa.

Dừng lại đôi chút hắn lại thở dài nói tiếp:

- Đệ không được phụ lòng người ta đâu đấy...

Lô Sâm nhớ lại cảnh lúc Lăng Phong mới được khiêng về. Lúc đó vết thương trên ngực mặc dù đã ngừng chảy máu. Họ cũng biết một chút về cương khí ảo diệu mà Lăng Phong đang tu luyện nên cũng bớt lo lắng. Nhưng Lăng Phong toàn thân đầy máu cần phải lau rửa. Ngoài ra vì mất quá nhiều tinh huyết nên khả năng tự hồi phục cơ năng của Lăng Phong rất yếu. Cứu tinh cường giả dù nửa tháng không ăn gì cũng chẳng sao, nhưng bây giờ mỗi ngày đều phải ăn đồ bổ mới tốt mà Lăng Phong lại hôn mê rồi căn bản không thể tự mình giải quyết được.

Nghĩ đi nghĩ lại, người thích hợp với nhiệm vụ này nhất chỉ có Kiều Kiều. Kiều Kiều đại tiểu thư sớm đã chuẩn bị sẵn tinh thần "xả thân", nhưng cứ nhìn bộ dạng vụn vẹo không được tự nhiên của cô, mọi người lại phải vội vàng xúm vào khuyên dừng để một người chưa bao giờ chăm sóc người khác như Kiều Kiều làm những công việc cần sự cẩn thận này. Đối với Lăng Phong mà nói tuyệt đối không phải chuyện may mắn.

Đang trong lúc khó xử thì Hoàng Phủ Vân đột nhiên thay một bộ nữ trang và xuất hiện trước mặt mọi người. Lần đầu tiên nhìn thấy chân dung thực sự của Hoàng Phủ Vân đám đông đã ngạc nhiên đến nỗi không nói nổi câu gì nhưng cảm giác ngỡ ngàng này rất nhanh đã bị những suy nghĩ lo lắng cho Lăng Phong thay thế. Mấy ngày nay khi Lăng Phong vẫn còn hôn mê, đều là Hoàng Phủ Vân dùng miệng bón thức ăn bổ dưỡng cho hắn. Chính vì vậy Lô Sâm mới nói "đừng phụ người ta".

Những chuyện này Lăng Phong đương nhiên không hề hay biết.

Nghe thấy ý tứ trong ngữ khí của Lô Sâm, Hoàng Phủ Vân vội vàng giơ bát thuốc trong tay:

- Sư thúc, bát thuốc này là do đích thân Bối Nạp Thông đan sư sắc cho người, để ta đút cho người.

Những lời này vừa thốt ra, ánh mắt của những kẻ đang mừng vì Lăng Phong đã tỉnh lại lập tức lộ ra vẻ mờ ám. Hoàng Phủ Vân cũng lập tức ý thức được. Mấy ngày vừa rồi nàng đều dùng phương thức thân

mặt nhất để bón đồ ăn cho Lăng Phong nên căn bản không chuẩn bị thìa. Lúc này mặt nàng đã trở nên đỏ bừng, gần như sắp nhỏ nước.

Lăng Phong không chú ý tới điểm này, nhìn bọn Lô Sâm thoáng trầm ngâm, hỏi:

- Sư huynh, Mộc tiểu thư thế nào rồi?

Sắc mặt Hoàng Phủ Vân thoáng trở nên trắng bệch, hai tay run run làm một chút thuốc trong bát sánh ra ngoài.

Lô Sâm nhíu chặt mày, lo lắng nhìn Hoàng Phủ Vân, ngữ khí mang vài phần giận dữ:

- Vị Mộc tiểu thư đó không hề bị thương! Lão lục, ta hỏi đệ, lần bị thương này có liên quan gì đến Áo La Thương Hội không?

Lăng Phong không hiểu Lô Sâm giận dữ vì điều gì, gật đầu nói:

- Không sai, có lẽ là tai vạ do lần trước đã để cho Hàn Trữ chạy thoát. Kể ra tay đêm đó là Hàn Nghênh Phong, người trước đây đã từng hoành hành trong Thương Khung Yếu Tắc, người này cũng là tay chân của Áo La Thương Hội.

- Là Thánh Vực cường giả?

Trong mắt Lô Sâm, người có thể đánh trọng thương Lăng Phong chỉ có Thánh Vực cường giả.

- Không sai.

- Ồ.

Căn phòng vang lên những tiếng trầm trồ kinh ngạc. Bọn họ phát hiện ra thi thể của Hàn Nghênh Phong ở hiện trường, trong lòng sớm đã đoán ra nhưng lúc nghe chứng thực từ chính miệng Lăng Phong thì vẫn không khỏi cảm thấy rung động. Lăng Phong mặc dù trọng thương nhưng cũng đã làm một Thánh Vực cường giả phải mất mạng, hoàn toàn phá vỡ thường thức dưới Thánh Vực tất cả đều là con kiến! Chuyện này mà truyền ra ngoài e rằng sẽ khiến vô số người phát điên mất.

- Sư thúc, nếu như người đã tỉnh rồi thì mau uống hết bát thuốc này đi.

Trong không khí ngạc nhiên đó, Hoàng Phủ Vân đột nhiên đứng dậy, nói:

- Ta hơi mệt, đi nghỉ trước.

Thấy nàng mệt mỗi bước ra khỏi phòng, Lăng Phong ngạc nhiên giơ tay định nói gì nhưng trong lòng cứ nghẹn lại. Lại thấy bọn Lô Sâm trừng mắt nhìn mình, một chuyện từ xưa đến nay chưa từng có, Lăng Phong ngạc nhiên nói:

- Nhị sư huynh, mọi người sao vậy?

- Đại ca

Khải Ân do dự cất lời rồi lại không nói gì nữa.

- Đại mộc đầu, vị Mộc tiểu thư đó trong mấy ngày người hôn mê chưa tới thăm người lần nào.

Kiều Kiêu giận dữ nhảy lên chồm chồm như con mèo bị dẫm phải đuôi. Nàng vẫn còn tâm tính của một cô gái nhỏ đơn thuần, nói một cách nghiêm túc, tình cảm nàng dành cho Lăng Phong vẫn chưa phải là yêu. Hai người giống như huynh muội, bằng hữu, bạn bè thân thiết nhiều hơn. Chỉ là mỗi lần bị Kiêu Sâm Đặc mang ra trêu chọc, Kiêu Kiêu lại thấy trong lòng trào lên một cảm giác kì quái. Cảm giác này có phải là tình yêu hay khoog thì nàng vẫn chưa xác định được.

Nhưng dù có ngây thơ hồn nhiên thì nàng vẫn nhận ra Hoàng Phủ Vân đang đau lòng. Đối với nàng mà nói Hoàng Phủ Vân là đồng đội, thân thiết hơn Mộc Vũ Sương rất nhiều. Thấy Lăng Phong vừa tỉnh dậy đã hỏi ngay Mộc Vũ Sương mà quên mất Hoàng Phủ Vân - người chăm sóc hăn bấy lâu nay mà nàng không khỏi tức giận.

Lô Sâm chỉ chỉ Lăng Phong rồi lại ngó ngó ra cửa, cuối cùng mới thở dài.

269. Chương 225: Thu Hoạch Sau Trọng Thương.

Bọn Lô Sâm thì luôn muốn kết hợp Lăng Phong và Mộc Vũ Lâm với nhau. Trong mắt họ, chỉ có một thiên tiên như Mộc Vũ Lâm mới xứng với thiên phú kinh nhân Lăng Phong. Nhưng lần này thấy Lăng Phong trọng thương mà Mộc Vũ Lâm một lần cũng không ghé đến thực sự khiến họ quá thất vọng. Không lẽ chê lão lục nhà chúng ta không xứng với Võ Thần Phong kiều nữ cô sao?

Nếu như không phải hôm đó Lăng Phong trọng thương hôn mê, Mộc Vũ Lâm không chút do dự cho hắn uống cả bình cửu dương ngọc tham đan quý giá thì bọn Lô Sâm sớm đã thất vọng tràn trề về cô rồi. Nhưng dù có vậy Mộc Vũ Lâm trong lòng họ vẫn không thể bằng được người cả ngày luôn quanh quẩn bên giường chăm sóc Lăng Phong như Hoàng Phủ Vân.

Mà thôi, dù sao đây cũng là chuyện riêng của lão lục. Món nợ ân tình này muốn kết hay muốn giải hãy để lão lục tự quyết định.

Nghĩ vậy nên bọn Lô Sâm kiềm chế luôn vẻ bất bình của mình. Sau khi xảy ra chuyện Lăng Phong trọng thương, trên người Lô Sâm đột nhiên toát ra một luồng khí chết khoan hậu như sơn. Mặc dù vẫn cười đùa nhưng nhiều thêm một phần uy nghiêm!

Thấy Kiều Kiều nói vậy, Lăng Phong nhất thời có chút thất thần, hắn vẫn còn nhớ rất rõ cảnh tượng trước khi hôn mê. Bi ai cực hạn đó sao có thể là giả được? Nếu như không có một tia thâm tình, sao có thể đau khổ đến vậy?

- Hừ, người ta bây giờ có thể đã đi Thâm Thủy Thành rồi, đâu còn thời gian nhớ người nữa?

Thấy Lăng Phong có vẻ xuất thần, Kiều Kiều không ngăn nổi ngữ khí sắc nhọn trong lời nói của mình!

- Kiều Kiều!

Lô Sâm vội vàng ngăn lại.

Lời vừa xuất, Kiều Kiều cũng tỉnh ngộ ra điều gì, vội vàng bịt chặt miệng như biết mình sai.

Lăng Phong thấy bọn Lô Sâm lộ thần tình lo lắng, suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên hỏi:

- Đã sáu ngày rồi, vậy Thương Khung Hội Chiến còn cách mấy ngày nữa? Sư huynh, xem ra chúng ta phải mau chóng khởi hành mới được.

- Nhưng lão lục, sức khỏe của đệ.

Khoát tay không để cho Lô Sâm nói hết, Lăng Phong nhắm mắt cảm nhận khắp nơi trên cơ thể mình, khoe miệng không khỏi lưu lộ ra một nụ cười:

- Cho đệ ba ngày, ba ngày sau nếu như sức khỏe của đệ vẫn chưa thể hồi phục thì sẽ không miễn cưỡng xuất hành nữa.

Thấy vẻ mặt Lăng Phong toát ra thần sắc kiên định, Lô Sâm không khuyên nữa, gật gật đầu nói:

- Vậy được! Lão lục, đệ nghỉ đi.

Nói đoạn hắn phát tay hô:

- Chúng ta ra ngoài cho lão lục nghỉ ngơi.

Không gian hồi phục lại về yên tĩnh.

Lăng Phong cố gắng vứt bỏ những suy nghĩ phân loạn trong đầu, niệm thức nội thị, tất cả tình trạng bên trong cơ thể đều được chiếu rọi một cách rõ ràng trong thức hải.

Hai trăm linh sáu khúc xương trên người, mỗi một khúc đều phát ra kim quang nùng nùng. Từng đợt tinh hoa tích trữ ngàn năm trong huyết dịch và xương cốt cứ thế phát tán. Xương cốt bành trướng và co rút lại với biên độ mà mắt thường cũng có thể nhìn ra được. Như một trái tim với hình thù kì lạ. Mỗi một lần trướng thu đều thu nạp la hâm thấp tinh hoa lưu tán ra, từng tầng kim quang trên bề mặt ngưng kết như lưu chất!

Xương cốt toàn thân như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào rồi loại tổ hợp thành chính thể. Trong khoảng khắc không ngừng vận vẹo trưởng thu đó Lăng Phong cách trung hình thành nên một vòng xoáy nhỏ nhỏ, giữa vòng xoáy ẩn hiện hình ảnh một đôi uyên ương đang không ngừng xoay vòng.

Uyên ương ương!

Lăng Phong bỗng dừng mở trừng mắt, nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay mình. Bức đồ án ở đó đã hoàn toàn biến mất. Hắn nhớ lại cảnh tượng diễn ra trước khi mình hôn mê, lúc đó lòng bàn tay cảm thấy nóng rực, hai con uyên ương nhảy ra khỏi cơ thể chặn đứng sức mạnh của quang trụ.

Phòng ngự!

Không lẽ đây là bí mật thực sự ẩn chứa trong uyên ương ương?

Lần trước khi thu nạp thiên niên la hâm trấp, nhất cử đẩy xương cốt trong người lên số phong Lăng Phong đã cảm thấy miếng uyên ương trong lòng bàn tay có chút dị động. Nhưng tiết tấu dị động đó quá khế nên hắn không để trong lòng. Bây giờ xem ra vô cốt nhu thân tu luyện càng sâu, uyên ương quyết cũng bắt đầu phát huy diệu dụng!

Lăng Phong biết lần này mình có thể thoát khỏi đại nạn phần lớn công lao thuộc về uyên ương quyết họ thân.

Nó có thể ngăn chặn phần lớn uy lực của thánh vực cường giả cự linh giải thể, hiệu dụng này thực sự quá đáng sợ! Mặc dù vẫn còn ở trong trạng thái chưa thức tỉnh hoàn toàn nhưng có thể tưởng tượng ra công hiệu phòng ngự thực sự của nó đáng sợ như thế nào!

Thật không biết năm đó sáng mạch tông chủ của Uyên Ương Mạch lai lịch thế nào, theo lại có được một thứ thần kì như uyên ương quyết?

Miễn cưỡng không chế tâm tư sôi sục, Lăng Phong nhớ lại nhất chiêu lưỡng bại câu thương cuối cùng của Hàn Nghênh Phong

- Cự linh giải thể!

Không phải thiên hành giải nào cũng thi triển được "cự linh giải thể". Phải phối hợp với một loại giải thể tinh chương rất hiếm, phương năng vận dụng. Rất ít thiên hành giả chuyên môn luyện hóa loại tinh chương này. Bởi vì tinh chương loại này ẩn chứa ngộ kĩ, một khi kích phát tất cả năng lượng cự linh sẽ hoàn toàn tan rã.

Linh kĩ hiệu quả ảnh hưởng đến bản thân, linh hồn cũng vì thế mà đương nhiên vô tồn, có thể nói so với tự toái chân lực khí còn đáng sợ hơn rất nhiều! Chiêu số thật sự liều mạng này rất ít người nỡ lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn.

Thánh Vực tiền kì Hàn Nghênh Phong thi triển cự linh giải thể uy lực mặc chẳng thua kém gì trung kì cường giả! Lăng Phong có thể thoát chết dưới chiêu số này là đã có thể tự hào lắm rồi. Lần trước hắn chứng kiến Hàn Nghênh Phong đối chiến với Ốc Đặc qua Phương Đồ Song, Ốc Đặc dùng sơ giao tinh chương đuổi Hàn Nghênh Phong đi. Nếu như lúc đó Hàn Nghênh Phong cũng sử dụng chiêu thức này thì Ốc Đặc thân hoài nhị biến tinh chương cũng khó bảo toàn tính mạng.

Trong lúc đang suy nghĩ, lồng ngực đột nhiên truyền đến cảm giác đau đớn. Lăng Phong lấy tay day khe ngực, thấy phần da thịt ở đó đã hồi phục hoàn toàn nhưng phần cơ bên trong thì vẫn không ngừng sinh trưởng. Bề mặt của phần cơ bị đứt này có từng luồng ngân bạch sắc quang mang vờn quanh, quang mang không ngừng bị cơ thịt hấp thu, vết thương cũng được tu bổ hoàn chỉnh với tốc độ nhanh hơn.

Đây là lí do tại sao Lăng Phong lại quyết định thời hạn ba ngày. Dưới tác dụng của xích luyện cương khí thương thể có thể hoàn toàn lành lại trong thời gian chưa tới hai ngày! Nếu như để cho các y sư bình thường nhìn thấy cảnh này e rằng trông mắt sẽ nhảy ra ngoài mắt! Vết thương như vậy mà có thể hồi phục trong một thời gian ngắn thật không thể tin nổi!

Nhất là Lăng Phong cảm thấy trong người không ngừng truyền ra một nguồn dinh dưỡng vô bì. Luồng khí lưu này đi đến đâu bổ sung tinh huyết hao tổn đến đấy. Lăng Phong không hiểu về đan dược nên đương

nhiên không hiểu, nhưng mọi người hiểu rõ nội tình như Đan Luân Nhĩ cũng phải thất thái khi thấy Mộc Vũ Lâm mang cửu dương tham ngọc ra.

Loại đan dược này nghe nói hoàng thất Áo La cũng chỉ có ba viên! Chỉ cần một viên là có thể khiến một người sắp chết có phiến huyền sinh cơ! Có phiến huyền sinh cơ này, chẳng khác gì có thêm một mạng sống, quý giá thế nào không cần nghĩ cũng biết.

Thấy Mộc Vũ Lâm một hơi cho Lăng Phong uống hết mười tám viên, Đan Luân Nhĩ tiếc đến thổ huyết. Bởi vì dược tính của loại đan dược quá giá này có thể luy gia, cũng có thể nói, uống mười tám viên chẳng hơn uống một viên là mấy.

Sở dĩ cửu dương ngọc tham đan kì diệu như vậy bởi vì nguyên liệu mà nó dùng là thánh vực ma thú ma hạch, hơn nữa còn là thực vật tính ma thú cửu dương ngọc tham! Loại ma thú này sinh tính ôn hòa, chỉ sống trong thâm sơn u cốc, người thường rất khó tìm ra, muốn lấy được ma hạch của nó, luyện chế thành đan dược, nhân lực vật lực phải tiêu hao nghe cũng đáng sợ vô cùng.

Nhưng đan dược mặc dù quý giá, cũng chỉ có thể dùng để trị liệu không giống như truyền kì chí dị miêu tả chỉ cần uống một viên chân lực tăng lên gấp bội phần. Đó hoàn toàn là một hiểu nhầm buồn cười. Nên khi Mộc Vũ Lâm nhìn thấy tăng nguyên tinh chương mới kích động như vậy. Luận về giá trị thực sự, thiên hành giả tuyệt đối muốn dùng cửu dương ngọc tham đan để đổi lấy một miếng tăng nguyên tinh chương, thứ có thể khiến thực lực đề thăng mà đảm bảo an toàn tính mạng hơn bất cứ loại đan dược nào khác!

Lăng Phong cảm nhận được lần trọng thương này cương khí tu luyện của mình lại tiến thêm được một bước lớn. Cộng thêm thu hoạch bất ngờ từ uyên ương quyết, trọng thương xem ra cũng là chuyện tốt, nhất là vẫn còn chuyện khiến hắn cảm thấy mừng nhất.

Niệm thức trên trán phun dững, ngân bạch sắc năng lượng trào ra như thác đổ, khóa quyền từng miếng vẫn thiết đen xì như lưu dịch, phô trần trước mặt Lăng Phong. Những miếng vẫn thiết này không ngừng hoảng động, đầy cảm giác thần bí khó lường.

Tinh Thiết Kiếm!

Đây chính là Tinh Thiết Kiếm được Lăng Phong thu nạp vào niệm thức trong lúc nguy cấp!

Trên một thảo nguyên mênh mông vô bờ, trường trường thủy thảo bị gió thổi cho cong rạp, giống như một dải lụa dài hoa mỹ.

Một chi đội ngũ đang khoải tốc hành tiến, họ có tám mươi người, khoác trên mình khải giáp kim sắc, khải giáp không ngừng tỏa ra kim quang nhàn nhạt dưới ánh nắng mặt trời. Thỉnh thoảng lại có một vài con thú nhỏ bị kim quang làm cho chói mắt, kêu lên một tiếng sợ hãi rồi xoạt một tiếng chui vào bãi cỏ.

Phía trên đội ngũ, Phí Ân mình quần đầy băng, ác thanh nói:

- Chính ca, không lẽ chúng ta bỏ qua dễ dàng như vậy sao? Thủ hạ của tên tiểu tử đó dám ngang nhiên vô lễ với chúng ta. Nếu chúng ta còn nhịn nữa sau này các thế lực còn lại sẽ đánh giá chúng ta như thế nào? Trước khi đi đã có không ít đội ngũ thầm cười nhạo chúng ta sợ tên Lăng Phong đó. Nếu như chuyện này mà truyền về nước, Chính ca địa vị của huynh sẽ...

Tần Chính không nói câu gì, phất phất tay, sắc mặt âm trầm như thủy:

- Nếu như đám người vô tri đó muốn cười nhạo thì cứ để cho chúng cười nhạo. Còn chuyện các đại thần trong nước bình luận thế nào người cũng không cần quan tâm. Đến lúc đó chúng ta đổ hết mọi chuyện sang Mộc tiểu thư là được rồi. Phụ hoàng sau khi biết được sẽ giúp chúng ta áp chế mọi lời dị nghị!

Phí Ân bàng hoàng, sắc mặt hiện lên vẻ do dự:

- Chính ca, vậy Mộc tiểu thư.

- Cái gì không nên hỏi thì đừng hỏi!

Tần Chính quát, thấy Phí Ân có vẻ ầm ức hắn liền dụ nét mặt, giơ tay chỉ chỉ vào đỉnh đầu:

- Ta chỉ biết mức độ sủng ái của vị đó với cô ta là rất kinh nhân. Đừng nói để đế quốc chịu một lần nhục nhã nho nhỏ. Vì cô ta, ta thậm chí hoài nghi vị đó dù có phải chôn vùi cả đế quốc cũng không có vấn đề gì!

Phí Ân đột nhiên run lên, lộ ra một tia thần sắc sợ hãi vô bờ, "vị đó" mà Tần Chính nói đương nhiên chính là Áo La Đế Quốc cô thượng vinh quang - Vô Thần Thần Thiên Chiến! Mộc Vũ Lâm có thân phận thế nào mà được Vô Thần bảo vệ vô điều kiện như vậy?

Trong lòng nảy sinh sợ hãi, Phí Ân không dám nói lung tung nữa. Hắn hiểu bất luận bản thân hay Tần Chính, trong mắt người ngoài có nghệ thiên quyền thế, nhưng trong mắt vị Vô Thần Phong đó căn bản chỉ là con kiến không hơn không kém! Người mà "vị đó" xem trọng, sao hắn dám bắt măn?

Lúc này trong xe ngựa, Mộc Vũ Lâm đang chăm chú nhìn vào miếng tinh chương trong tay. Tinh chương quang vụ lưu chuyển, chính là nghệ sa y mà cô cùng Lăng Phong liên thủ luyện chế.

Sóng mắt lưu chuyển, bên trong có chút tự oán, có chút đau khổ, có chút khiên duyên.

270. Chương 226: Ngự Kiềm Chi Thuật.

Hai ngày sau, tiến phát Thâm Thủy Thành. Nhìn Lăng Phong cười trên con hắc đằng thú, lược hành như bay, Đan Luân Nhĩ khổ tiểu nói:

- Lão lục thật đúng là quái vật, trọng thương như vậy người khác giữ được mạng đã là mừng lắm rồi vậy mà đệ ấy mới ba ngày đã chạy nhảy ngay được.

- Đúng vậy, nhiều lúc thực sự hoài nghi thân thể lão lục có phải do sắt thép cấu thành không.

Lô Sâm cười, phụ họa nói, chột hắc khê lắc đầu:

- Không đúng, e rằng sắt thép cũng không thể cứng rắn như thế này. Xích luyện cương khí đó thực sự ảo diệu như vậy sao?

- Đáng tiếc là chúng ta chuyên tu nguyên tố chân võ quyết, thực sự không có thiên phú với pháp môn này. Lão lục cũng từng nói pháp môn này tốt nhất chân lực tu vi đạt tới thánh vực mới tu luyện hiệu quả sẽ tốt nhất.

Đan Luân Nhĩ nhìn những vật chất thiên hành giả trong Huyết Sát Vệ, nói:

- Chỉ trông đợi vào họ thôi. Haizzz, nếu so với lão lục mấy năm tu luyện vừa rồi chẳng khác gì uống phỉ.

Lúc này, Cảnh Vân ngự thú tiến lên, hắn nghe vậy mặt đầy vẻ ức tối, nói:

- Tam sư huynh, mọi người ít nhất cũng đã vào bát tinh, nếu như nói tu luyện uống phỉ, vậy đệ thì sao?

Thấy khuôn mặt bầu bình của Cảnh Vân lộ vẻ đau khổ, đám đông không khỏi bật cười ha hả. Luận về thiên phú tu luyện, dưới Lăng Phong, Khải Ân là Tang Phi. Lô Sâm chuyên tinh về vực khí rèn tạo, Đan Luân Nhĩ sở trường đan dược luyện chế. Hai phương diện này ở một mức độ nhất định nếu dùng trong hỏa hệ nguyên lực sẽ gián tiếp thúc đẩy tu vi của họ tiến bộ. Chỉ có Cảnh Vân chuyên tinh nguyên trận nghiên cứu. Hắn cũng là người duy nhất ngay cả thất tinh cũng chưa đột phá được trong đám sư huynh đệ.

Lăng Phong đương nhiên không biết đám sư huynh đệ phái sau đang bàn luận chuyện gì. Mà dù có biết thì hắn cũng hoàn toàn không quan tâm.

Thân thể của hắn đã hoàn toàn cùng hắc đằng dung hòa làm một, như hóa nhập phong trung, cùng tự nhiên dung hòa vào viên nhuận vô gian. Con hắc đằng không hề cảm nhận được phân lượng trên lưng mà trái lại bốn vó còn thêm từng luồng phong khí khiến nó có thể lược hành như đằng vân giá vụ. Mỗi một bước đi được ba bốn trượng, tốc độ nhanh hơn đồng bối rất nhiều.

Lăng Phong ngừng thần quan sát lòng bàn tay mình, dần dần hắn một chuyện cổ quái xảy ra. Một miếng văn thiết đen xì mọc ra từ lòng bàn tay hắn. Trong văn thiết, quang mang lấp lánh như tinh không. Miếng văn thiết này nghe có sinh mệnh của mình, thân thể không ngừng bành trướng, cuối cùng hình thành một thanh kiếm nhận!

Đây chính là thu hoạch lớn nhất của Lăng Phong sau lần trọng thương này!

Lúc Tinh Thiết Kiếm vì muốn bảo vệ hấn mà vỡ vụn, Lăng Phong trong lúc bị động chỉ có ý thức là nên cất nó đi mà không ngờ trong niệm thức và linh thức tiến hóa trong Tinh Thiết Kiếm bắt đầu khế hợp và phát sinh ra biến hóa kì diệu!

Không chỉ là những mảnh vỡ, Tinh Thiết Kiếm bây giờ có thể dung hợp lại từ đầu, ngay cả trạng thái cũng phát sinh chuyển biến vi diệu. Tinh Thiết Kiếm vốn dĩ giống như một thanh hồn viên thiêu hỏa côn, căn bản không có kiếm phong. Bây giờ nó cũng không có kiếm phong, chỉ có điều lưỡi kiếm biến thành dạng dẹt, rộng cỡ một bàn tay, dài chừng một cánh tay rưỡi, phần chuôi hoàn toàn biến mất nhưng không hề khiến Lăng Phong cảm thấy bất tiện khi sử dụng vì thân thể của hấn đã biến thành chuôi kiếm tốt nhất!

Kiểm nhận như hoàn toàn mọc ra từ cơ thể hấn, hoàn toàn di chỉ khí sử, hoàn toàn tùy tâm sở dục!

Tâm niệm nhất động, Tinh Thiết Kiếm biến mất vào lòng bàn tay phải. Tay trái đột nhiên phiên khai, Tinh Thiết Kiếm lại bắn ra từ đó! Lại nhất chuyển niệm, sau lưng Lăng Phong đột nhiên vang lên những tiếng xoạt xoạt của quần áo bị xé rách, kiếm nhận cách nhiên bắn ra từ phần xương bả vai trên lưng hấn.

Toàn thân trên dưới, chỗ nào cũng có thể xuất hiểm!

Tay phải Lăng Phong bắn mạnh một chưởng vào hư không, chỉ thấy không khí đột nhiên bị rách một đường đen xì, một luồng lưu quang từ đó bắn ra, nhanh như điện xẹt. Trong nháy mắt đã thấy bay được vài trượng! Xoạt xoạt xoạt xoạt, quang ba lưu chuyển, từng đợt sóng thủy thảo chuyển động chậm rãi như đang trong một thước phim quay chậm. Sau một khoảng thời gian đình trệ ngắn ngủi thì "xoẹt xoẹt xoẹt", tất cả vỡ tan thành tro bụi!

Vi phong phát qua, phân phân dương dương.

Lúc bay được khoảng mười trượng, Lăng Phong cảm thấy tâm thần chỉ lực trở nên suy yếu, vội vàng niệm thức nhất chuyển, Tinh Thiết Kiếm ứng thế phi chuyển, nhẹ nhàng khiêu động trong lòng bàn tay Lăng Phong. Biểu hiện thần dị đó khiến Lăng Phong tâm đầu đại hỉ, như đứa trẻ nhận được món đồ chơi yêu thích, không ngừng chơi đùa khám phá.

Cách đó mười trượng, ngự kiếm sát địch!

Thủ đoạn đó có mặc dù chút không bằng trứ kiếm chi thuật mà Hằng Trùng thi triển sát thương song dục kinh hoàng nhưng lại nhiều hơn một phần linh hồn tự nhiên. Sau này có lẽ còn có thể vượt trội kiếm thuật của Hằng Trùng!

Hơn nữa, trong người Lăng Phong như mở ra một khoảng không gian thần diệu chuyên dùng để cất Tinh Thiết Kiếm, sau này không còn phải dùng đến vỏ kiếm nữa. Thần thông như vậy hoàn toàn tương đồng với cái mà Hằng Trùng vẫn thường gọi là "tâm dữ kiếm thông", thậm chí còn cao hơn một bậc!

Mỗi một lần hít thở, Lăng Phong hầu như đều cảm nhận được hô ứng kí diệu truyền đến từ Tinh Thiết Kiếm. Bản thân dường như có thể cảm tri rõ ràng hỉ nộ ái ố hay mỗi một tia tình cảm ba động rất nhỏ của nó. Kì diệu nhất là vị trí hạch tâm của kiếm nhận xuất hiện từng đường kiếm mang hỏa hồng sắc. Những đường kiếm nag này không ngừng luân chuyển hô khiêu, như ngục như uyên!

Hình thái hoàn toàn giống với thiên địa lao và Lăng Phong thi triển!

Thậm chí, Lăng Phong còn có ảo giác chỉ cần có người cầm Tinh Thiết Kiếm của mình là có thể thi triển được kì chiêu thiên địa lao! Phát hiện này khiến Lăng Phong chấn hám vô cùng! Hấn nhớ lại lúc mình hỏi Lô Sâm về "thần khí" trong truyền thuyết. Lô Sâm một mực phủ quyết không có thứ đó tồn tại trên thế gian này. Tất cả thần khí nghe đồn chính là binh khí tương đối cường đại bốn khôi dẫn xuyên thủy. Nguyên tổ thiên hành giả sau khi thi triển nguyên lực ẩn có thể nhanh chóng tiến hành bổ sung.

Nhưng Lô Sâm cũng từng mơ hồ nói qua, thế gian này cũng có thể tồn tại một loại "linh khí". Loại linh khí này bên trong ẩn chứa nguyên tổ linh kĩ cường đại, có thể cung cho chủ nhân nắm giữ linh khí sử dụng. Chỉ có điều hấn cũng chỉ nghe được những lời này từ Mạch Kha, không thể xác nhận được, ngay cả điều đó có thật hay không cũng không thể xác nhận.

Sau khi Tinh Thiết Kiếm phát sinh biến huyền, Lăng Phong cảm nhận uy lực của nó mạnh hơn rất nhiều nhưng có lẽ vẫn còn một vài bộ phận chưa hoàn thành. Lăng Phong có một dự cảm rất mạnh là chỉ cần mình nắm bắt "thiên địa lao" sâu hơn, Tinh Thiết Kiếm có thể thành hình thực sự. Đến lúc đó, có lẽ nó sẽ trở thành "linh khí" mà Lô Sâm nói.

Cách Lăng Phong không xa, ba người Hạ Á cười hắc hắc thú, lặng lẽ đi theo không dám rời bước. Sau hai lần liên tiếp Lăng Phong gặp phải nguy hiểm, bọn họ đã hạ quyết tâm sau này sẽ không rời Lăng Phong nửa bước, dù thực lực chưa đủ để bảo vệ Lăng Phong nhưng họ nguyện dùng thi cốt của mình làm lá chắn cuối cùng bảo vệ Lăng Phong!

Trên thảo nguyên mệnh mông nhất vọng vô tể thuần nhiên nhất phái nguyên sử phong mạo, một thiếu nữ cười trên một con hắc đằng thú thần tuần cấp tốc bốn hành. Kinh lực sản sinh như ba lãng thôi động về phía trước, áp xuất ra một đường thẳng thông đạo.

Nhìn kĩ một chút, toàn thân thiếu nữ ẩn hiện xà văn nhân nhạ, khoác trên mình chiếc áo da ngắn lấp lánh kim ngân song sắc quang mang. Không biết vì vận động kịch liệt hay không, chiếc áo da ngắn bó chặt lấy cơ thể cô, kéo ngực của cô lên cao, rung động theo từng bước chân hắc đằng thú. Khe ngực sâu hoắm khiến những kẻ xung quanh nhìn vào phải thém nhỏ dãi.

Phía trên quang mang tinh tế nhu nị là phần xương quai xanh đẹp đẽ của cô, cái cổ thon dài, cái cằm hơi hếch lên. Hướng lên trên thêm một chút nữa là một thiếu nữ mà ngũ quan coi như cực mỹ, nhưng vẫn chưa đẹp đến mức độ kinh thể hãi tục. Chỉ có điều trên trán cô, phần giữa hai chân mày là một miếng tinh thể mỏng thanh sắc, tinh thể nhìn có vẻ không phải hậu thiên tu sức mà giống như tiên thiên sinh trưởng ra hơn!

Miếng tinh thể mỏng này xuất hiện khiến thiếu nữ được nhuộm thêm vài phần mỹ diễm lưu tục, một cảm giác mê hoặc dị thường.

Nét mặt thiếu nữ hiện lên vẻ bàng hoàng kinh hoảng. Cô mím chặt môi, mồ hôi ròn ròn trên mặt nhưng cô cũng không buồn lau đi. Kinh phong tát vào khiến mồ hôi trên mặt cô khô đi rất nhanh, biến thành một tầng muối tinh mỏng, lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời.

Con hắc đằng thú cô đang cười thần tuần vô bí. Vì phải chạy đường dài nên có vẻ mệt mỏi, mỗi một lần bốn vó hạ xuống lại thấy run rẩy khe khẽ như muốn khụy xuống bất cứ lúc nào.

Chiu! Chiu! Chiu!

Những âm thanh sắc nhọn vang lên, không khí tạc khai từng đường ba văn thông đạo. Liên ngay sau đó bảy thanh mộc thương dài cỡ cánh tay, với những đường vân thanh sắc phá không bay đến.

Rầm rầm rầm!

Khí lưu bạo tạc, bùn đất phi tiên như những quả trọng hình chích viêm đạn oanh tạc. Thiếu nữ ngũ sử hắc đằng thú khó khăn tránh sang trái rồi né sang phải, miễn cưỡng tránh mấy đường khí lưu ba cấp oanh tạc nhưng không ngờ một thanh mộc thương rõ ràng lớn hơn những thanh khác rất nhiều đang rơi xuống ngay trước mặt.

Thịch!

Mộc thương rơi xuống đất, sức mạnh cường đại thổi khai, trực tiếp hình thành một cái hố sâu rộng chừng ba bốn trượng! Lực bạo tạc bắn ra theo hình tròn, mang theo từng tầng bùn đất như một tấm thép lớn dày mười mấy tấc đang được vài chục con người thôi động đập tới!

Không hề có một chút lực phản kháng nào. Con hắc đằng thú vốn đã mệt mỏi vô cùng rống lên một tiếng đau đớn, bốn vó bê bết máu ngã khụy xuống đất! Thiếu nữ không khỏi thét lên một tiếng, ngã lăn ra khỏi lưng hắc đằng thú. Rồi không chút do dự, cô lập tức ngồi bật dậy tiếp tục bốn hành.

Đáng tiếc, đã quá trễ!

Đám truy binh sau lưng đã đuổi kịp. Một con hắc đằng thú với hình thể cực đại đang không chần chừ đứng trước mặt thiếu nữ!

”Phốc”. Khí lưu cực mạnh từ mũi nó trực tiếp bắn thẳng vào thiếu nữ, dã tính vô tri mà thời khắc này trong mắt nó cũng mang vài phần trào phúng. Thiếu nữ cắn chặt răng, quay đầu phóng đi, không ngờ phía trước lại xuất hiện thêm một con hắc đằng thú nữa.

Rập rạp rạp, một đám liền tám con hắc đằng thú vây kín lấy cô, rồi từ phía vang lên những tiếng bước chân thình thịch và tiếng hắc đằng thú phun khí.

Ngoài đám hắc đằng thú ra, bên ngoài vẫn còn mấy con ma thú về ngoài kì dị nữa. Thân như xà nhưng lại có bốn vó, hai bên vẫn còn hai khối thịt hơi nổi lên như có thể mọc ra đôi cánh và bay lên bất cứ lúc nào. Nếu như quan sát cẩn thận có thể phát hiện bề ngoài của con ma thú này có bạch sắc quang quang lấp lánh, quang mang như lưu thủy đăng dạng, không ngừng thôi diễn thân triển cự linh!

Nếu là người có kiến thức uyên bác nhất định sẽ phải hô lên một tiếng kinh ngạc. Đây đâu phải ma thú, rõ ràng là một con cự linh mà! Hơn nữa còn là ”địa hành giao” nổi tiếng trong giới thú linh!

271. Chương 227: Phạm Cốc Minh.

”Địa hành giao” cự linh tuyệt đối là cường giả trong giới thú linh. Nếu phân chia một cách nghiêm khắc thì có thể phân thành ”xà linh”, Nhưng so với xà linh bình thường thì mạnh hơn rất nhiều, Khoảng cách chênh lệch này chẳng khác gì so long thú với xà loại ma thú bình thường!

Trên địa hành giao là một vị lão giả, thân thể cường tráng vô cùng nhưng cái đầu thì lại có vẻ kì quái, chỉ lớn bằng một phần tư chiều rộng của vai. Nhìn một cách chính thể thì chẳng khác gì hạt đậu nằm trên ngón tay út. Trông buồn cười vô cùng. Nhưng bất cứ ai nhìn cứ ai nhìn thấy hắc đều không cảm thấy buồn cười mà ngược lại trong lòng lại nổi lên một luồng hàn ý.

Lão giả thân tư thẳng đứng, chỉ dừng lặng một bên không nói câu gì nhưng hai con mắt thì như thực chất tinh thạch, đen đến rợn người, không ngừng phát ra hàn khí bức nhân như muốn băng phong đông kết vạn vật!

- Phỉ Tạ Ti công chúa, đứng phí công nữa, có tám người chúng ta ở đây, lại có Phiên lão tọa trấn, người muốn chạy đi đâu? Ta thấy người nên ngoan ngoãn theo chúng ta về đi.

Tên thủ lĩnh cười trên con hắc đằng trước mặt đùa giỡn nói. Hắc mắt mũi vuông vức, mắt hình tam giác, da ngăm đen chỉ mặc một bộ khải giáp bán thân. Hai cánh tay người này đang lướt qua đám lông dày dện bên tai hắc đằng thú, để lộ ra phần cơ bắp rắn chắc.

Thiếu nữ Phỉ Tạ Ti tự thấy vô vọng, không bỏ chạy nữa mà lạnh lùng nhìn tên thủ lĩnh trên lưng hắc đằng:

- Lạc Việt! Người phản tộc cầu vinh, sẽ gặp báo ứng đấy!

- Ha ha ha ha

Lạc Việt ngửa mặt lên trời cười vang, cuối cùng đột nhiên dừng lại, diện dung lãnh tiếu, nói:

- Câu nói này của công chúa điện hạ thật là hoạt thiên hạ chi đại kê. Thiên hạ xà tộc cộng tôn ”Tư Nội Khắc”, ta hôm nay bỏ gian từ theo chính nghĩa, qui thuận chính thống, sao có thể gọi là phản tộc? Người phản tộc là các người mới đúng.

Rồi lạnh lùng liếc qua Phỉ Tạ Ti:

- Thanh Lân Xà Tộc các người đại nghịch bất đạo, công chú điện hạ thức tỉnh thượng cổ huyết mạch mà giấu không báo, hừ, không phải muốn chuẩn bị sau này phá vỡ xà tộc, chiếm đoạt tôn vị chứ?

Phỉ Tạ Ti bị hắc làm cho giận đến run người, giận dữ chỉ vào mặt hắc:

- Được được được, Lạc Việt, phụ vương đã bị mê mờ tâm linh, ủy nhiệm cho loại người như người làm Thanh Lân Tộc hộ vệ trưởng! Loại người chân ngoài dài hơn chân trong như người chuyên đi quyến rũ người khác, dù Tư Nội Khắc Tộc chịu thu nhận người, sau này người cũng không có kết cục tốt đẹp đâu!

Lạc Việt bị những lời này của cô làm cho nhần thần nhất biến, sợ hãi nhìn mấy vị lão giả bên ngoài rồi nhanh chóng quay đầu lại, giận dữ quát:

- Đúng là phạm thượng chi tâm bất tử! Đến lúc này rồi mà còn khua môi múa mép chơi trò ly gián. Còn không mau giơ tay chịu trói!

Trong mắt Lạc Việt lóe lên một tia âm tàn chi sắc, run tay đập một chưởng về phía trước. Chưởng ảnh bay vào không trung, năm ngón tay đột nhiên nở động, nhanh chóng biến huyền thành xà hình điều quần chặt lấy cánh tay Phỉ Tạ Ti.

- Xà hình điều thủ!

Phỉ Tạ Ti giật mình, nhảy lùi lại phía sau đồng thời hét lên:

- Các người mà còn lại gần đừng trách ta ngọc thạch câu phần!

- Ha ha ha ha, công chúa điện hạ, truyền thừa bao nhiêu năm nay viên thánh vực ma hạch đó có lẽ sớm đã tiêu hao gần hết rồi? Không có thánh vực ma hạch để ta xem người định lấy gì ngọc thạch câu phần.

Lạc Việt dừng lại đôi chút, thân hình như tiễn bạo thối bầy tám trượng.

Cùng lúc đó, bảy người còn lại mặc kệ con hắc đẳng thú bên dưới, lập tức bay lên. Phá không thanh đại khởi, họ giữ một khoảng cách cực đại với Phỉ Tạ Ti, nhìn chăm chăm vào cô với vẻ kinh hãi!

Những tiếng rin rít chói tai nhưng muốn đục thủng màng nhĩ người ta vang lên, Quả cầu trong tay Phỉ Tạ Ti cuồn cuộn ra hắc vụ mờ mịt. Một linh thể cao chừng ba bốn trượng đằng không nhi vũ. Nửa trên của nó hoàn toàn là hình người, nửa dưới lại là một con rắn to như thùng nước. Hình trạng nửa người nửa rắn vô cùng đáng sợ.

- Sao lại có thể như vậy được?

Lạc Việt kinh hãi nói:

- Tại sao bao nhiêu niềm truyền thừa mà năng lượng còn lại của thánh vực ma hạch vẫn có thể ngự sử được linh thể khôi lỗi?

- Hừ!

Phỉ Tiết Ti căn bản không thèm trả lời, tay trái phù hiện linh thể khôi lỗi sau khi hoàn toàn hiện thân quả cầu lập tức biến mất. Còn ma hạch mà cô đang nắm trong tay phải thì không ngừng tán phát ra thanh sắc quang mang. Từng đường thanh mang đang từ ma hạch chú nhập vào linh thể khôi lỗi như lưu thủy, khiến hình thể của nó mỗi lúc một ngưng thực.

Phỉ Tạ Ti chậm chậm tiến lại gần Lạc Việt, hàn thanh nói:

- Lùi hết lại cho ta, nếu không ta sẽ không ngại ra lệnh cho nó lấy mạng các người đâu!

Từng bước bức cận, từng bước hậu thối!

Bất luận là Lạc Việt hay những kẻ truy sát khác đều cảm thấy sợ hãi vô cùng. Đối diện với linh thể khôi lỗi có thánh vực sát thương lực trong truyền thuyết, thái độ kiêu ngạo ngang ngược của chúng đã biến mất sạch sẽ.

Trong không khí ngưng trệ đó, lão giả này giờ vẫn im lặng đứng ở vòng ngoài đột nhiên lên tiếng:

- Một đám phế vật! Chỉ vì một con hư hữu kì biểu linh thể khôi lỗi mà sợ đến phát run, sau này Tư Nội Khắc Tộc có thể dùng các người vào việc gì?

Lão giả vừa lên tiếng, Phỉ Tạ Ti lúc này đã thuận lợi trèo lên một con hắc đẳng thú sắc mặt đại biến, vội vàng thúc vào bụng hắc đẳng thú bỏ chạy.

Lạc Việt bị lão giả khiển trách, lộ ra một tia hổ thẹn xen lẫn giận dữ, rống lên:

- Giảo trá! Ở lại đây cho ta!

Gân cốt trên tay hắn trong nháy mắt điên cuồng nở chuyển, từng sợi gân vang lên những âm thanh tạc khối, đám mạnh một quyền về phía linh thể khôi lỗi.

Chân lực như trường giang đại hải, cánh tay đồ thiểm, một đường hư huyền xà ảnh nặng nề lao thẳng vào linh thể khô lồi. Chỉ nghe thấy "chát" một tiếng, khô lồi nổ tung, chu vù lưu tả xuống mặt đất rồi lại ngưng hợp thành một quả cầu tròn.

Mắt Lạc Việt bắn ra thần sắc tham lam cực độ, nhặt lấy quả cầu vào tay, đồng thời dang rộng hai tay chộp lấy Phỉ Tạ Ti:

- Công chúa điện hạ, Văn Lai Tư vương tử đặc việt quan tâm mới cướp người về.
 - Người đừng phản kháng nữa, nếu không bị thương lại ảnh hưởng đến hứng thú của cương tử điện hạ.
- Thấy tay hần vươn tới vị trí vô cùng bất nhã, Phỉ Tạ Ti lộ ra thần sắc xấu hổ xen lẫn giận dữ, quát:
- Vô sỉ!

Cô nắm chặt năm ngón tay, dầm mạnh một quyền về phía trước.

- Hắc

Lạc Việt lặng lẽ cười, cánh tay đột ngột chuyển hướng, hung hăng đối tiếp một chưởng. Chỉ nghe thấy những tiếng xương vỡ vang lên. Phỉ Tạ Ti đau đến tái mặt, cánh tay nặng nề buông thõng. Lạc Việt cười dâm tà:

- Tính liệt này của công chúa điện hạ sẽ khiến Văn Lai Tư vương tử hài lòng lắm. Ngài ấy thích nhất là mấy trò này đấy!

Vừa nghĩ đến phẩm tính bất kham của "Văn Lai Tư" mà Lạc Việt nhắc đến, hai mắt Phỉ Tạ Ti lại lóe lên một tia kiên quyết, hai hàm răng nghiến chặt lại.

- Định tự tử? Không đơn giản như vậy đâu!

Lạc Việt hừ lạnh một tiếng. Ba ngón tay bắn mạnh về phía trước, mỗi khối chân khí kinh tán khai trên hòm vai Phỉ Tạ Ti khiến nửa người trên của cô hoàn toàn tê liệt, đông kết toàn bộ cơ bắp vận động của cô, khiến cô phải duy trì tư thế hé miệng mà không làm được gì.

- Yên tâm đi, công chúa điện hạ. Nghe nói Văn Lai Tư vương tử rất biết cách đối xử với nữ nhân. Đến lúc khiến người dục tiên dục tử, không còn muốn cắn lưỡi tự tử nữa đâu.

Lạc Việt lại cười dâm đãng, giơ tay tóm lấy Phỉ Tạ Ti.

Đột nhiên, khiếu âm sạ khởi. Một đường quang lưu oanh khai không khí bình thường, bỏ qua tất cả khoảng cách không gian và thời gian, trực tiếp xuất hiện trước mặt Lạc Việt, đập thẳng vào mặt hần!

- Là ai?

Lạc Việt ngơ ngàng, chỉ thấy trước mặt như có cự lãng phá không, áp lực vô cùng kinh nhân!

Hần vội vàng lộn một vòng, bắn về phía sau, đang tưởng tránh được nhất kích vừa rồi thì khiếu âm hựu khởi! Lưu quang rõ ràng đang chiếu thẳng đột nhiên uốn thành vòng tròn, bắn ngược lại phía sau! Không kịp đề phòng Lạc Việt đành phải miễn cưỡng giơ cánh tay phải, chân lực điên cuồng cổ đẳng, chặn đứng đường quang lưu.

Póc!

Như xẻ một khúc gỗ, quang lưu nhẹ nhàng xuyên qua chân lực phòng ngự của cánh tay, dầm sâu vào xương cốt hần, sức mạng ẩn chứa trong lưu quang tạc khai như vô số những chiếc kim nhọn bắn vào bên trong. Từng mảnh xương vỡ xé rách da thịt mang theo bọt máu bắn ra tứ phía!

Lạc Việt rống lên một tiếng đau đớn, sắc mặt trở nên trắng bệch.

- Là ai?

Trong nháy mắt, kiếm bặt cũng giương, mười ánh mắt nhất loạt hướng về phía lưu quang bắn ra, ngay cả lão giả an tọa vòng ngoài cũng không ngoại lệ! Lúc này. Lạc Việt đã nhìn rõ ám khí công kích mình, hần nhất thời lộ ra vẻ ngây độn như vừa nhìn thấy quỷ! Một hòn đá, chỉ là một hòn đá rất bình thường!

Trong lúc hoảng hốt, Lạc Việt lập tức hiểu ra mình không phải đối thủ của người này, vội vàng lao đến chỗ lão giả:

- Phiên lão, xin ngài xuất thủ.

Phiên lão vẫn ngồi ngay ngắn trên con địa hành giao, tư thái vẫn ti bất động chỉ có nhãn thần là càng ngày càng co rút lại, cuối cùng chỉ còn lại một điểm! Trong thi tuyển của hắn, thân ảnh một người một thú mỗi lúc một rõ ràng. Ban đầu chỉ là một chấm đen nhỏ, dần dần chấm đen mỗi lúc một rõ, cao lớn hơn, mỗi bước tiến lên như mang theo vô số lôi âm, cự lượng vân khí!

Lôi âm bính bạo, hắc vân mạn thiên. Thân ảnh này như xanh mãi nhất phương không gian!

Phiên lão đột nhiên run lên. Không phải là mắt hắn có vấn đề, càng không phải người này thể hình cực đại, mà là khí thế!

Một loại khí thế hoàn toàn dung hợp với tự nhiên.

Hắn không khỏi quát lên:

- Tư Nội Khắc Tộc Phạm Cốc Minh, xin hỏi là người phương nào?

Thấy lão giả tự báo tên họ của mình, Phỉ Tạ Tư thân thể đang không thể nhúc nhích cũng phải lộ ra vẻ kinh ngạc vô bí, tuyệt vọng vô bí.

Cả quang đường đuổi theo, lão giả chưa bao giờ thể hiện ra điều gì dị thường nên Phỉ Tạ Ti chưa từng nghĩ qua thân phận của hắn. Cho dù bản thân đang bị vây khốn Lạc Việt vẫn thể hiện thái độ kính nể rõ ràng, Phỉ Tạ Ti mới để ý. Ban đầu cô cứ nghĩ lão giả này có thể chiếm một vị trí trưởng lão tôn quý nào đó trong Tư Nội Khắc Tộc nên mới được tôn kính, ai ngờ hắn chính là Phạm Cốc Minh nổi tiếng của Tư Nội Khắc Tộc!

Phải biết người này chính là một trong mười hai thần sử hộ tộc của Tư Nội Khắc Tộc!

Bởi vì xà tính hảo dân, truyền thừa xà linh thú nhân hầu như đều bị lây nhiễm tính nét này nên nội bộ xà tộc phân thành "Tư Nội Khắc Thanh Lân Bạch Văn" vân vân rất nhiều chủng tộc. Cộng thêm chủng tộc không ngừng cùng các dị loại chủng tộc khác thông hôn nên các loại chủng tộc hỗn tạp thượng vàng hạ cám ngày một nhiều.

Mười hai thần sử chuyên phụ trách chấn áp các đại xà tộc phản loạn, hay ám sát truy kích. Mỗi người trong họ tay đều nhuộm thấm vô số máu tươi, thanh danh của bất cứ ai truyền ra ngoài đều có công hiệu dỗ trẻ em nín khóc vào ban đêm.

272. Chương 228: Một Lân Nửa Minh Ngộ.

Thập nhị thần sử mặc dù tàn bạo điểm danh cực thịnh nhưng luận chân mang thì vẫn là Phạm Cốc Minh số một.

Sự việc được nhiều người biết đến nhất xảy ra ba năm trước, lần đó một đích hệ tộc nhân của Tư Nội Khắc Tộc ngộ hại trong Kim Giao Tộc, hắn sau khi nghe thấy một mình thâm nhập, tàn sát hết già trẻ lớn bé trong tộc, không chừa một ai!

Luận tu vi, có thể trong thập nhị thần sử hắn không chiếm ưu thế nhưng luận thủ đoạn hiểm độc thì hắn tuyệt đối là số một!

Bởi vậy sau trận chiến đó, hung danh hách hách của Phạm Cốc Minh lưu truyền rộng rãi! Thấy người này đích thân tới, Phỉ Tạ Ti không khỏi cảm thấy tuyệt vọng.

Lăng Phong cười trên hắc đằng thú chậm chậm bước tới. Đi đến đâu, vòng tròn của những kẻ truy sát lại lùi ra tới đó, như kẻ đang đến gần này không phải người mà là một con mãnh thú. Sát khí nồng liệt làm cho bọn chúng khiếp sợ không dám lại gần.

Con hắc đẳng thú mà Lăng Phong đang cười xì một tiếng xem thường khi đi qua chỗ đồng loại. Khí lưu màu trắng sữa bắn ra từ mũi nó, cảm nhận được vẻ nao núng trong mắt đồng loại, nó lại càng cao ngạo ngẩng đầu.

Ma thú vốn có trí tuệ yếu kém. Hắc đẳng thú mặc dù đẳng cấp không cao nhưng cả quãng đường đi cùng Lăng Phong, thiên nhất hợp nhất, niệm thức không ngừng dừng động ba đẳng nên ngay cả con hắc đẳng thú đang cười cũng được cảm nhiễm vài phần linh động khí tức. Vì tự nó cảm nhận được mình hơn hẳn đồng loại nên mới có hành động vênh vác tự đắc đến vậy.

Bất luận Lạc Việt hay bảy tên còn lại, nhãn thần ngưng nhiên đều chuyển sang phía Phạm Cốc Minh, chờ đợi lão quyết định. Nhưng Phạm Cốc Minh chỉ chăm chú nhìn Lăng Phong, một giọt mồ hôi lăn dài trên trán, cả người ngậy ra như tượng đá.

Bây giờ, sự cảnh giác của hắn lúc này đã lên tới cực đỉnh, không chê vào đâu được!

Không sai, không chê vào đâu được là cảm giác mà hắn có được khi nhìn Lăng Phong rảo bước. Trong cảm giác của hắn, toàn thân Lăng Phong như hóa thành thiên địa, hắn chính là thiên, hắn chính là địa, là thảo mộc phong vân, khí thế hoàn toàn khế hợp với tự nhiên, hoàn mỹ đến viên dung tự nhiên không chê vào đâu được!

Phạm Cốc Minh trong lòng sợ hãi tột đỉnh. Hắn hiểu rõ tu vi của mình, luận về năng lực chiến đấu dưới thánh vực căn bản không có người thứ hai! Nhưng giây phút nhìn thấy Lăng Phong, sự tự tin của hắn có một chút dao động. Hắn phát hiện nếu như mình đối chiến với Lăng Phong thậm chí còn có thể thất bại.

Không lẽ người thanh niên này là thánh vực cường giả?

Sao có thể như vậy được?

Lăng Phong tự đi tới trước mặt Phỉ Tạ Ti, nhìn vẻ kinh ngạc trên mặt cô, đột nhiên xuất thủ! Lòng bàn tay phải ấn nhẹ lên vai cô, phẩm chất viễn siêu chân lực cương khí cách không truyền tới, nhẹ nhàng xâm nhập vào người cô. Chỉ thấy khe khẽ nhất chuyển như trúc vỡ rồi một loạt những âm thanh tí tách của chân lực ràng buộc bị phá vỡ vang lên.

Vừa được giải thoát, Phỉ Tạ Ti lập tức kêu lên:

- Tiên sinh mau đi đi, hắn là Phạm Cốc Minh, một trong thập nhị thần sử của xà tộc, ngài không phải đối thủ của hắn đâu!

Lăng Phong hơi sững người, chợt lộ ra nụ cười có vài phần ôn hòa.

Hắn cứu Phỉ Tạ Ti không phải đơn thuần chỉ vì tâm huyết dâng trào bởi vì hắn nhìn thấy Lạc Việt xuất thủ, xà hình điều thủ đó khiến hắn cảm thấy quen thuộc vô cùng! Lúc còn ở trong quán luyện doanh, Lăng Phong không biết đã cùng xà hình điều thủ giao tế bao nhiêu lần. Đối với tuyệt học của Giản gia Dạ Lạc Thành, hắn có ấn tượng vô cùng không tốt.

Nguyên nhân căn bản thúc đẩy hắn xuất thủ là hành vi khinh bạc của Lạc Việt với Phỉ Tạ Ti. Lăng Phong luôn cho rằng nữ nhân và trẻ nhỏ là những đối tượng không thể xâm phạm trên thế gian này! Bất luận tôn ti, quý tiện, chỉ cần phạm phải tội này, căn bản không xứng đáng sống trên cõi đời này nữa!

Vốn dĩ định cứu xong thì sẽ rời đi luôn, nhưng câu nói đầu tiên sau khi được cứu của Phỉ Tạ Ti khiến trong lòng Lăng Phong cảm thấy ảm áp kì lạ. Cô không lo cho bản thân mình mà lại bảo người khác mau chạy, tâm địa này thật khiến người ta ngưỡng mộ.

Thờ ơ quay lại nhìn Phạm Cốc Minh, Lăng Phong nhẹ giọng nói:

- Cô gái, cứ để ta.

Ngữ khí kiến định không thể kháng cự!

Lập tức Phạm Cốc Minh cơ bắp toàn thân căng thẳng, hắn rít qua kẽ răng:

- Sát!

Chữ "sát" vừa xuất, Lạc Việt sớm đã chuẩn bị sẵn bên cạnh lập tức bạo gan rống lên một tiếng, kinh hồn táng đảm xuất một chiêu xà hình điều thủ về phái Lăng Phong. Mặc dù bị hòn đá vừa rồi làm cho sợ hãi không ít nhưng có Phạm Cốc Minh chống lưng hẳn còn có gì không dám!

Lăng Phong thần nhiên cười, nhẹ nhàng phẩy tay áo, chân lực cổ đang quần lấy Phỉ Tạ Ti, thân tư phiêu nhiên vô bị lùi lại phía sau.

Đồng thời, sau lưng hắn lập tức xuất hiện ba thân ảnh, hàn ý lung trao nói:

- Phạm giáo quan giả, tử!

Hạ Á, Chu Cương Liệt, Lâm Kỳ!

- Đạo sí, Thực Cốt Bạo!

- Địa hồ cúc bạo!

Kịch liệt năng lượng viên hồ bính bạo bất động, từng đường năng lượng ba động thuần túy như dao như tiễn giao thoa xuất. Phốc phốc phốc phốc, hẳn định triệu hoán xà linh nhwg căn bản không kịp, không khí bị đao nhận cắt qua, cự lực vô bị xé rách nhất thời xuyên cự linh thùng lỗ chỗ!

Lạc Việt chỉ cảm thấy gân cốt trên người như đứt rời hết, cảm giác đau đớn lan khắp toàn thân. Hắn rống lên một tiếng thảm thiết, tiếng rống còn chưa kịp dứt lưỡi chủy thủy đen ngòm đã lướt qua yết hầu hắn. Cái đòn tròn lăn lông lốc ra đất!

Nhất cách!

Chính diện giao chiến, nhất chiêu sát địch!

Vừa ra tay, bảy tên còn lại vốn đang rục rịch liền dừng hết cước bộ, thở hắt sợ hãi. Ba tên sát phiêu này, chúng, chúng từ đâu đến vậy?

Phạm Cốc Minh biết bản thân dù có xuất thủ thì cũng chỉ bị dọa đến vỡ mật nhìn Phỉ Tạ Ti bị người ta đưa đi. Chậm rãi thôi động cho địa hành giao dưới chân từ từ tiến lên phía trước. Lăng Phong cũng đã nhìn ra tu vi kinh nhãn của lão, bản thân phải đích thân ra tay nên quả quyết khoát tay ra hiệu cho ba người Hạ Á!

Nhân thần hai người như điện xẹt đối chàng với nhau giữa không trung như ba như lạng. Tất cả không khí trong phạm vi bốn năm trượng vuông đều bị ép vỡ tan!

Đại chiến, hết sức căng thẳng!

Bạo!

Phạm Cốc Minh phát tay, cánh tay như xà, không khí không ngừng xoay tròn, đập mạnh vào tai trái Lăng Phong. Nhất chiêu oanh xuất, khí bạo thanh vang lên ầm ầm. Nhất kích này nếu như đánh trúng, lập tức sẽ khiến trán bạo liệt, óc văng hết ra ngoài.

Lăng Phong tay phải thành trác, nghênh phong giá thượng lên cánh tay hắn, chưởng ảnh như đao, xé rách một đường không khí.

Phùng!

Khe hở không khí đen ngòm chỉ còn cách Phạm Cốc Minh chưa tới một tấc. Phạm Cốc Minh lộ ra một tia cười quỷ bí. Cơ cốt trong người như biến kéo dài và biến thành giao thể trong nháy mắt. Gần như đồng thời, cánh tay đột nhiên chuyển động, năm ngón tay xò rộng vươn thẳng về phía ngực Lăng Phong.

Ngũ chỉ vị cận, khí kinh đã toàn thứ như tiễn, ngân bạch sắc chân lực khí kinh bắn ra từ đầu ngón tay, trực tiếp đâm thẳng vào tâm mạch Lăng Phong!

Một tia lãnh nanh tiểu phù hiện trên mặt. Phạm Cốc Minh lộ ra nhân thần tàn nhẫn, với biến chiêu bất ngờ này không biết hẳn đã giết chết bao nhiêu cao thủ. Trừ phi đạt tới thánh vực, vực năng có thể tự ý bắn ra nếu không dùng có là đồng cấp cường giả đối mặt với nhất chiêu này này cũng chỉ có duy nhất một con đường chết!

- Tiên sinh!

Phỉ Tạ Ti hét lên thất thanh, diên cuồng lao tới. Hành động này dẫn đến một loạt những phản ứng dây chuyền. Xoạt xoạt, đám người truy sát nhất tề vây đến, ba người Hạ Á chỉ cười gằn, thân hình khinh phiêu chặn đứng trước mặt bọn chúng. Sát!

Đối mặt với âm hiểm nhất kích, phản ứng của Lăng Phong hoàn toàn không giống như những gì Phạm Cốc Minh đã đoán. Sắc mặt hắn không hề có vẻ sợ hãi mà thậm chí còn hoàn toàn thu tay lại, môn hộ đại khai để mặc cho Phạm Cốc Minh tự do công kích! Phạm Cốc Minh hơi do dự, nhưng năm ngón tay vẫn hung hăng vươn lên trước:

- Chết đi, xà hình điều thủ chi âm cốt trảo!

Ngũ chỉ khí kinh sạ xuất, hô khiếu thanh không dứt, xuyên thủng lớp áo vào của Lăng Phong, rồi...

Phốc phốc!

Như độn trụ đụng cầu bông. Cơ thịt trên lồng ngực Lăng Phong đột nhiên trở nên mềm nhũn. Cuồng hãn âm cốt trảo khí kinh sau khi lún sâu vào vừa tiếp xúc với xương cốt Lăng Phong liền lập tức bị ngăn lại! Nụ cười âm hiểm trên mặt Phạm Cốc Minh tắt phụt, vẻ sợ hãi nồng liệt đã bắt đầu phù hiện khiến khuôn mặt hắn càng trở nên cổ quái.

Lăng Phong hơi nhú mày, nhất chiêu này mặc dù không tổn hại gì đến hắn nhưng hắn vẫn cảm thấy lồng ngực hơi đau. Xem ra vẫn chưa đủ mạnh, ngay cả mức độ này cũng không chặn được.

Hắn thuần túy coi Phạm Cốc Minh như vàng thử tiến bộ thực lực!

Tất cả ý nghĩ chỉ lướt qua như điện xẹt. Xương cốt Lăng Phong nhất chuyển. Păng một tiếng, một luồng bông bột hạo hãn chi lực phản chấn. Hắn quát lên một tiếng:

- Lại lần nữa!

Phạm Cốc Minh chỉ cảm thấy phần mà bàn tay mình chạm phải tê đi. Cảm giác như không phải chạm vào thân thể mà là tinh thể còn cứng hơn cả kim vông thạch. Lớn hơn sự sợ hãi, thái độ của Lăng Phong làm hắn giận vô cùng. Cảm giác coi thường mà một thần sử như hắn chưa bao giờ gặp phải. Những kẻ dám coi thường hắn đều đã bị hắn dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất rồi - lục sát!

- Tiểu tử, cuồng vọng! Thủy xà ảnh!

Địa hành giao hóa khải, Phạm Cốc Minh hai tay kết thành ấn quyết phức tạp, từng đường thủy khí tụ lại trong hai bàn tay hắn, đột nhiên, mười ngón tay hung hăng ấn mạnh về phía trước!

Thịch, hư không nổ như sấm rền, quang tuyến đột nhiên tối sầm lại!

Một dải thủy quang xà mạc mơ màng nộ phác. Không khí đột nhiên ẩm ướt như có mưa xuân. Thủy quang không ngừng dâng khiêm, xà ảnh trong thủy quang mê vụ thoát ẩn thoát hiện như chí cao long thú trong truyền thuyết có thể ngự sử phong khí, hành vân bố thủy.

Xà ảnh mang theo vô số phong khí đột nhiên đập xuống, từng tầng mê vụ phiên quyền, nhìn xa không quá một ngón tay! Đáng sợ nhất là những tiếng nổ tí tách vang lên. Xà ảnh chợt phân, một con xà ảnh phân thành mười mấy con rơi xuống, như cửu thiên thù lạc nhân gian ngân hà.

Tốc độ cực nhanh như kinh điện!

Lăng Phong khê nhắm mắt, lập tức niệm thức toàn động trình đạo bàn trạng. Lúc này, Lăng Phong vẫn chưa thu triển "tâm âm đạo bàn" niệm thức công kích mà đang tăng niệm thức lên vô số lần, bố tán ra khắp không gian, "niệm thức nhân" hoàn toàn thay thế cho con mắt!

Bắt được rồi!

Phong khí, thủy vân, xà ảnh trong hư không, tất cả đều hiện lên trong tim Lăng Phong một cách rõ ràng. Tâm như cổ tỉnh, ánh chiếu minh nguyệt!

Giờ khắc này Lăng Phong gần như lại nắm bắt được một loại niền diệu niệm thức vận dụng pháp môn. Công độc đã tới gần, không thể phân thần thêm được nữa, Lăng Phong đột nhiên xuất thủ.

Lòng bàn tay nắm chặt, liên tục bắn quyền vào trong hư không!

273. Chương 229: Tín Ngưỡng Của Lăng Phong.

Bịch phốc phốc phốc. Một chuỗi liên thanh vang lên.

Phạm Cốc Minh thất sắc. Hắn đã cảm nhận được xà ảnh công kích mà mình thi triển như dẫn noãn bị công kích bởi búa tạ, từng quả từng quả liên tiếp bị đập bạo! Dưới noãn nạo, thủy hệ chân lực bạo tán, trong mê vụ truyền ra tiếng quát khê của Lăng Phong:

- Tỏa viên!

Tay phải hắn nắm tóm chặt vào hư không, từng khối xoắn ốc chi lực phát xuất, cuồng nhiên quyền hút thu hết toàn bộ phong khí thủy vân vào tay! Thấy khối hình tim trong lòng bàn tay hắn không ngừng hô khiếu, những tiếng gào thét bên trong không ngừng thủy thù, Lăng Phong nhất chỉ:

- Đi!

Thủy cầu điện xạ về phía Phạm Cốc Minh, Phạm Cốc Minh hiểu lực sát thương của khối thủy cầu này nên chỉ có thể yếu ớt lùi lại vài trượng, đáng tiếc khối thủy cầu vẫn kiên quyết đuổi theo. Hắn không ngờ sẽ có ngày mình lại bị một cửu tinh cường giả làm cho thấm thiết đến vậy, hơn nữa người này còn rất trẻ nữa.

Một cảm giác xấu hổ chưa từng có trào lên, Phạm Cốc Minh giận dữ hét lên:

- Long súc vĩ.

Một âm thanh lục đục như giang hải sôi trào vang lên từ trong cơ thể hắn. Gần như đồng thời, hình tượng của hắn cũng dần dần biến huyền.

Nửa người trên dần dần nổi lên một cột trụ tròn, thân thể bạo trưởng khiến cho lớp y bào bên ngoài nứt toang. Từ phần xương cụt của hắn mọc ra một cái đuôi lớn. Cái đuôi này không rõ là thực thể hay huyền ảnh, chỉ thấy lay động sủi bãi một cách linh động. Mỗi một lần bãi động đều khiến không khí phải vang lên những tiếng rền rĩ!

Hình tượng chuyển biến chỉ xảy ra trong một khoảng thời gian nhanh như điện xẹt. Ánh mắt Phạm Cốc Minh bắn ra một tia tàn ác bất nhân, cái đuôi mới mọc vùng mạnh về phía Lăng Phong! Càng vùng chiếc đôi càng trưởng lớn, đến khi dài khoảng bảy tám trượng thì mới dừng biến hóa! Chiếc đuôi gào thét lao đến, che phủ cả một phương bầu trời.

Long súc vĩ?

Lăng Phong cuối cùng cũng toát ra một tia thần sắc ngưng trọng. Không còn nghi ngờ gì nữa, thứ mà hắn đang thi triển chính là linh kĩ cao cấp! Theo truyền thuyết nếu như giao long chân chính thi triển thiên phú kĩ năng này thậm chí có thể tạo ra cả một con sông lớn, biến bờ sông thành uông dương mười dặm!

Rất rõ ràng, linh kĩ mà Phạm Cốc Minh nắm bắt không cường đại được như trong truyền thuyết nhưng cự lực cũng nặng đủ trăm tấn. Nếu như bị quét trúng Lăng Phong dù có thi triển vô cốt nhu thân, cương khí, uyên ương quyết tam đại phòng ngự đều khó tránh khỏi bị thương!

- Du thúc!

Toàn thân Lăng Phong dừng hiện từng đường kiếm mang hồng sắc dài chừng một trượng. Kiếm mang vì vù toàn chuyển, hội tụ thành lao lung. Năm đầy ngón tay hắn bóp lại, quát:

- Thiên địa lao! Không! Sát!

Thiên địa lao không ngừng luân chuyển, ban đầu nhìn còn có vẻ nhỏ hơn cái đuôi lớn rất nhiều nhưng vừa bay lên hư không như xan phong ẩm lộ, lập tức điên cuồng bạo trưởng, nhốt chặt cái đuôi của Phạm Cốc Minh vào trong.

- Nguyên lực hóa hình?

Phạm Cốc Minh thét lên một tiếng, lộ rõ sự sợ hãi cực độ trong giọng nói.

Vừa bị tráo định, dưới kiếm mang giáo sát, chiếc đuôi lớn lập tức biến thành lưu khí tán dạt, sắc mặt hắn trắng bệch, rống lên gấp gáp:

- Thiên phú linh kĩ, hóa sí!

Tách tách, trong âm thanh giòn giã, chỉ thấy phần lưng hắn đột nhiên nứt ra rồi từ đó vươn ra một đôi cánh. Đôi cánh vừa mới nhẹ nhàng nhất phiến, thân thể hắn lập tức được nâng lên. Vừa thoát khỏi sự giam giữ của thiên địa lao, Phạm Cốc Minh lập tức tiến xạ lên không trung:

- Tiểu tử, ngươi đợi đấy, Tư Nội Khắc ta không tha cho ngươi đâu!

- Muốn chạy?

Lăng Phong nhân thần nhất ngưng, sát khí ẩn hiện:

- Đâu có dễ như vậy? Tinh Thiết Kiếm.

- Trú kiếm chi thuật.

Tiểu!

Những tiếng nổ vang đột khởi. Tinh Thiết Kiếm bắn ra khỏi lòng bàn tay Lăng Phong như thiên kiêu thần long, mỗi một tắc bay ra là lại một chuỗi bạo âm tạc khai. Một đường phủ đạo đen xì bắn nhanh về phía lưng Phạm Cốc Minh. Phạm Cốc Minh chỉ cảm thấy lông mao sau lưng tạc khởi, bị luồng sức mạnh này khóa chặt hắn căn bản không thể bỏ chạy hay chuyển hướng. Chỉ có thể miễn cưỡng nhúc nhích một chút cơ thể.

Tinh Thiết Kiếm xuyên thẳng qua bụng hắn, diện chuyển nhi khảm, đáng tiếc là đã quá muộn.

Phạm Cốc Minh biết chỉ cần mình ở lại thêm một khắc nữa thôi thì chỉ có duy nhất một con đường chết nên chẳng thèm quan tâm đến vùng bụng đang chảy máu, bịt chặt tay vào vết thương, hai cánh điên cuồng phiến động, biến mất trong thiên không trong chớp mắt bỏ lại sau lưng một mảng huyết vũ, huyết sắc mạn thiên!

Lăng Phong thâm cảm thấy đáng tiếc, sức mạnh niệm thức chỉ có thể ngự sử Tinh Thiết Kiếm trong phạm vi mười trượng. Ra khỏi cự ly đó hắn không thể làm được gì. Hắn không phải thuộc tuýp người lương thiện, từ lúc quyết định giúp đỡ Phỉ Tạ Ti hắn đã gán cho đám người Tư Nội Khắc tội chết. Bất cứ kẻ nào chạy thoát đều mang đến cho hắn vô số phiền phức.

Lăng Phong là người cực ghét phiền phức nên mới lựa chọn hạ sát thủ, không ngờ đến cuối cùng vẫn để lọt một người.

Lăng Phong nhìn xung quanh, lúc này ba người Hạ Á cũng đã kết thúc chiến đấu, tám kẻ truy sát cùng bị tiêu diệt sạch sẽ như Lạc Việt. Ngay cả con hắc đằng thú mà chúng cưới cũng bị vạ lây, không khí di tán huyết tinh vị nhân nhạt. Bọn Lô Sâm ở phía sau cuối cùng cũng tới, thấy cảnh tượng trước mặt, không khỏi thốt lên:

- Lão lục, xảy ra chuyện gì vậy?

Lăng Phong giải thích đại khái vài câu quay lại đã thấy Phỉ Tạ Ti đang ngậy ra nhìn mình như vẫn chưa hồi lại thần. Hắn lắc lắc đầu, cười:

- Bối Nạp Thông, chăm sóc cho cô ấy đi.

- Vâng

Bối Nạp Thông vội vàng nhảy xuống khỏi hắc đằng thú, thực thi mệnh lệnh.

Đối diện với đan dược mà Bối Nạp Thông đưa cho, Phỉ Tạ Ti không hề nhúc nhích mà chỉ đột nhiên quỳ mọp xuống trước con mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người:

- Xin tiên sinh giúp Thanh Lâm Tộc ta báo thù!

Thấy cô quý, bộ dạng thảm thiết vô cùng, Lăng Phong nhíu chặt mày, nói:

- Cô hãy đứng dậy đi, chúng ta vẫn còn việc của mình, không thể giúp cô được.

Nghe vậy, Phỉ Tạ Ti khóc lóc, nói:

- Tiên sinh, ta đoán một trăm sáu mươi bảy người của Thanh Lâm Tộc bây giờ chỉ còn sót lại mình Phỉ Tạ Ti nữa thôi, cầu xin tiên sinh.

Không đợi cô nói nốt, Lăng Phong khoát tay:

- Bối Nạp Thông, để đan dược lại, chúng ta đi!

Nói đoạn quay hắc đằng thú bỏ đi.

Đối với Lăng Phong mà nói, ra tay cứu Phỉ Tạ Ti chỉ là duyên phận giữa đường, hẳn càng không thể vì sự lương thiện của đối phương hay vì một lời cầu khẩn của đối phương mà ra tay giúp cả một chủng tộc báo thù. Đó là một hành vi vô cùng ngốc nghếch. Hơn nữa hành vi đánh rắn giữa khúc của Phỉ Tạ Ti khiến hẳn cực kì không vui.

Lăng Phong là tâm cốt của cả chi đội ngũ, nếu hắn đã quyết định, không một ai dám phản đối. Hơn nữa mọi người cũng hiểu Thương Khung Hội Chiến sắp đến, Lăng Phong căn bản không thể mọc đầu ra tay giúp Phỉ Tạ Ti! Bối Nạp Thông là người yếu lòng nhất, thấy vậy cũng chỉ biết thở dài bỏ lại đan dược rồi lại leo lên lưng hắc đằng thú.

Ngơ ngác cầm la hăm đan trong tay, nhìn đoàn người dần dần biến mất, Phỉ Tạ Ti lưu lộ ra một tia thần sắc kiên định. Cô cắn môi chặt môi, bước thấp bước cao đuổi theo đoàn người.

Mặt trời lặn dần về Tây, nhật quang hôn ám chiếu lên người không còn cảm giác bóng râm như ban trưa nữa nhưng mồ hôi thì vẫn vã ra như tắm, thấm ướt y vật, bó sát lấy cơ thể khiến người ta càng cảm thấy khó chịu.

- Sư thúc, cô ta vẫn bám theo đằng sau.

Hoàng Phủ Vân thúc hắc đằng thú đuổi theo Lăng Phong, nhìn về phía sau lo lắng nói. Từ sau khi ra khỏi Thương Khung yếu tắc, bất luận cô hay là Lăng Phong đều cố ý lực chọn không nhắc đến chuyện ngày hôm đó, coi như nó chưa từng xảy ra.

Thế nhưng, bị Kiều Kiều trách móc, bây giờ đối mặt với Hoàng Phủ Vân Lăng Phong trong lòng vẫn có chút bối rối.

Bây giờ thấy Hoàng Phủ Vân lo lắng, Lăng Phong khẽ nhíu mày:

- Vậy ý của người là?

- Nếu như không có vấn đề gì thì có thể cho cô ta đi cùng chúng ta được không?

Hoàng Phủ Vân cầu khẩn nói.

Lăng Phong nghiêm mặt, đang định từ chối nhưng vừa nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Hoàng Phủ Vân liền thở dài ngao ngán:

- Cô ta lai lịch không đơn giản, nếu mang theo bên mình sẽ là một rắc rối lớn, nhưng nếu người đồng ý thì cứ làm như vậy đi!

Nghe vậy, Hoàng Phủ Vân mừng rỡ:

- Đa tạ sư thúc!

Cô cũng biết mang theo Phỉ Tạ Ti chẳng khác gì mang theo một trái chích viêm đan cực kì không ổn định. Nhưng vừa nhìn thấy biểu tình bướng bỉnh và cứng cỏi của đối phương, Hoàng Phủ Vân liền tưởng đến mình của trước đây, cũng áp lực, cũng gánh vác trách nhiệm nặng nề hẳn không thể chịu đựng như vậy!

Trong khoảnh khắc đó, trong lòng cô phát sinh ra một loại công minh vi diệu, cô không muốn nhìn thấy đối phương đau khổ nữa.

Thấy Hoàng Phủ Vân vui vẻ điều chuyển hắc đằng thú đi về phía Phỉ Tạ Ti, Lăng Phong bật cười, lắc lắc đầu, về nghỉ ngơi trong mắt dần dần biến mất mà thay vào đó là một phiến thanh minh. Tu luyện, nỗ lực tu luyện là để nắm bắt được sức mạnh cường đại hơn, nhưng có được sức mạnh là để làm gì?

Để khiến bản thân có thể ngẩng cao đầu đứng dưới tinh không! Cũng là để mỗi một người bên cạnh mình được sống một cuộc sống vui vẻ!

Khỏe miệng Lăng Phong tự giác nhếch lên một tia tiểu ý: Tôn nghiêm, sống vui vẻ! Đây chính là tín ngưỡng của mình!

Bôn tẩu không ngừng, mang mang đại thảo nguyên nhất vọng vô tể. Dù hắc đằng thú tốc độ kinh nhân nhưng cũng không thể trong một ngày mà vào ngay được Thâm Thủy Thành. Khi màn đêm buông xuống, Lăng Phong vẫn phải khoát tay ra lệnh cho đội ngũ dừng lại, hạ trại nghỉ ngơi.

Tuy rằng Tinh Lam chỉ là một công quốc nhưng quốc lực cực cường, những thứ mà bọn Lăng Phong mang theo bên mình đều là tuyệt đỉnh nhất lưu!

Lều trại, thức ăn và vật dụng vốn dĩ được chuẩn bị cộng thêm những vật phẩm thu được trên đường, mỗi người trong đội ngũ đều có thể sống cuộc sống hưởng thụ nhất lưu ngay cả khi cắm trại bên ngoài. Lăng Phong không cảm thấy điều kiện gian khổ hành quân có thể rèn luyện ý chí. Bởi vậy hắn không hề ngăn cản hưởng lạc vật chất. Hắn chủ yếu tập trung rèn luyện Huyết Sát Vệ tâm linh ma luyện.

Những chiếc lều trại được dựng lên một cách nhanh chóng. Khu canh thảo được đốt quanh lều, hình thành nên một vòng tròn thanh sắc lớn. Mặc dù nói ngoài thánh vực ma thú bọn Lăng Phong căn bản không sợ bất cứ ma thú đẳng cấp nào nhưng ban đêm nghỉ ngơi cũng nên tránh mọi điều phiền phức.

Không cần trò chuyện quá nhiều, sau một ngày mệt mỏi, đoàn người hoặc là kết thành nhóm hai người, hoặc là kết thành nhóm ba năm người, chui vào các lều trại, ngáy o o. Đừng tưởng họ ngủ say mà không biết gì. Chỉ cần một chút phong xuy thảo động họ sẽ lập tức bình tĩnh từ trong giấc ngủ sâu!

Đối với võ giả tu luyện thành công, đây là thói quen nhất định phải có!

274. Chương 230: Dụ Hoặc Và Cự Tuyệt.

Lăng Phong im lặng ngồi trong lều trại của mình. Hắn đang ngồi lên một tảng hắc huỳnh thạch được mài thành hình chiếc đệm. Loại khoáng thạch lấy được từ đáy núi lửa này ngoài tác dụng tĩnh tâm ra, trong những môi trường ẩm ướt như thế này còn có hiệu quả kỳ diệu xua đuổi ruồi muỗi. Sau khi phát hiện ra hiệu quả kỳ diệu của nó, Lăng Phong liền phát cho mỗi người một miếng để mang theo bên mình.

Não hải lần lượt hồi tưởng lại từng cảnh tượng diễn ra trong trận chiến sáng nay. Luận về lực chiến đấu thì Phạm Cốc Minh vẫn chưa đủ khiến Lăng Phong phải coi trọng. Bất luận "Âm Cốt Thảo" quỷ dị hay "Long Sứ Vĩ" với sức mạnh cường hãn của hắn đều không thể uy hiếp đến tính mạng Lăng Phong. Điều khiến hắn phải suy nghĩ là niệm thức tâm cảnh cổ quái của mình lúc đối phương thi triển "Thủy Xà Ảnh".

Loại trạng thái thần kỳ không cần dùng mắt thường mà vẫn chiếu rọi được thiên địa vạn vật khiến Lăng Phong trầm mê. Trạng thái này hắn mới chỉ thoáng tiến nhập vào khi mới lĩnh ngộ "Thác Bộ". Từ đó về sau khi lĩnh ngộ thân kiếm hợp nhất hắn cũng có mơ hồ chạm vào biên giới của nó nhưng chưa từng thâm nhập được.

Cho đến hôm nay, Lăng Phong mới nắm bắt được bí ảo của việc tiến nhập vào trạng thái này. Tất cả phản ứng của mình, tất cả xuất chiêu đều được lợi dụng tối đa năng lượng, mỗi một chiêu đều không có năng lượng hao phí!

Có chút giống với trạng thái kỳ quái khi Lăng Phong thi triển linh hồn uy áp diệt sát Từ Kỳ Phong, nhưng lạnh lùng hơn và tư duy cũng thanh tỉnh hơn. Lần lĩnh ngộ này khiến niệm thức của Lăng Phong tiến thêm một bước lớn. Linh hồn hạch tâm quang mang ẩn hàm của kiếm linh trong niệm thức càng trở nên rực rỡ hơn. Hai khối âm dương không ngừng xoay tròn, như đang dựng dục thế giới hạch tâm riêng của nó.

”Cổ Tinh Ánh Nguyệt” - Đây là mệnh danh trạng thái thần kì của Lăng Phong!

Cộng thêm bản thân Lăng Phong đã tham ngộ được ”Tâm Âm Đạo Bàn” và ”Sư Hồn Tác Phách” mà Sang Sư truyền thụ cho. Như vậy linh hồn công kích mà hắn có thể thi triển đã có ba đại kĩ năng!

Niệm thức chọi động, Lăng Phong nhíu mày, quát:

- Là ai?

- Lăng tiên sinh.

Bên ngoài lều trại vang lên một giọng nói sợ hãi, là Phỉ Tạ Ti! Nàng khẩn cầu nói:

- Ta có thể vào không?

Lăng Phong có chút bất đắc dĩ. Ban ngày thấy nàng và Hoàng Phủ Vân dính lấy nhau, thì thầm điều gì, cộng thêm Kiều Kiều nữa cuộc sống có vẻ còn khó yên ổn hơn. Lúc này nghe thấy nàng kêu ra tên tuổi của mình, Lăng Phong không khỏi có chút kì lạ.

- Nàng vào đi.

Lều được vén lên, Phỉ Tạ Ti đã thay một bộ trang phục mới, nhìn thì có vẻ giống quần áo của Kiều Kiều. Kiều Kiều thân hình nhỏ nhắn, một người cao lớn như Phỉ Tạ Ti khoác lên trông không hợp cho lắm. Nhưng lại nhấn mạnh vào những đường cong nhấp nhô như sơn phong u cốc khiến người ta không khỏi muốn khám phá sự ảo diệu trong đó.

Phỉ Tạ Ti đang định cất lời, Lăng Phong liền lấy Lang Nguyệt Kiếm Quyết từ trong tiết văn ra, không thêm ngắc đầu, nói:

- Nếu như vẫn muốn ta báo thù cho tộc của nàng thì không cần phải nói nữa. Hoàng Phủ Vân có lẽ cũng đã nói với nàng rồi, chúng ta vẫn còn có việc phải làm.

Lăng Phong cẩn thận lật từng trang, tỉ mỉ cảm nhận chân ý trong những dòng kiếm quyết.

Phần lớn kiếm thuật trong quyển kiếm quyết này đối với Lăng Phong không thể tu luyện. Nhưng những kinh nghiệm ghi chép trong đó thì có thể lấy ra tham khảo. Nhất là những miêu tả về thần ngự kiếm cảnh giới rất có ích lợi với những người tu luyện kiếm thuật.

Lăng Phong kiên quyết cự tuyệt khiến Phỉ Tạ Ti không nói thêm được điều gì. Trong lúc Lăng Phong tưởng nàng đã hoàn toàn bỏ cuộc thì một loạt những âm thanh ”loạt xoạt” vang lên. Bị tạp âm làm cho tâm phiền, Lăng Phong không khỏi ngắc lên khó chịu. Cảnh tượng trước mắt khiến thần tình của hắn đại biến.

Kiếm phổ trong tay rơi bịch xuống đất!

Ánh trắng diu diu soi chệnh chếch, quanh mang thanh lãnh chiếu rọi lên đồng thể mà không hề bị ngăn cản. Nguyệt như nghe thường nhân như ngọc, từ bạch tế nị quang mang nhân uân, trước mắt như triển hiện một tác phẩm nghệ thuật thật tinh mỹ.

Lăng Phong kinh ngạc đến há hốc miệng, trong giây lát không thốt nên lời.

Phỉ Tạ Ti khẽ ngắc đầu, ngân bạch sắc nguyệt hoa như lưu thủy chảy xuống cổ nàng, đọa dục và thánh khiết giao kết, mê huyền mà cuồng loạn.

Nàng lặng lẽ cất lời:

- Lăng tiên sinh, ta biết ngài là hỏa hệ thiên hành giả, còn ta thì đánh thức được thượng cổ huyết mạch trong truyền thuyết tộc nội. Chỉ cần là nam tử đầu tiên cùng ta hợp thể sẽ có được biến dị nguyên lực: Thanh Lân Hỏa! Tương truyền loại hỏa diễm này uy lực vô cùng, bất cứ cường giả nào sử dụng nó đều có thực lực khiêu chiến vượt cấp!

Nhìn sâu vào mắt Lăng Phong, nàng mím chặt môi, cố gắng không để nước mắt rơi xuống:

- Chỉ cần ngài đồng ý bào thù giúp ta, ta...sẽ là của ngài.

Trong ánh mắt đau khổ, vật vã và giải thoát của Phỉ Tạ Ti, Lăng Phong trầm mặc đứng dậy. Thấy hấn từ từ tiến về phía mình, Phỉ Tạ Ti nhẹ nhàng nhắm mắt, mi mắt không ngừng run rẩy. Cuối cùng thì nàng vẫn không thể tránh được con đường này sao?

Nếu được lựa chọn, nàng thực sự không muốn đánh thức huyết mạch chết tiệt này!

Không có nó, nàng có thể vui vẻ sống trong tộc, hưởng thụ tình yêu của phụ vương, có một người quan tâm đến chính bản thân nàng chứ không phải huyết mạch, không có phản bội vô sỉ, không có huyết tinh sát lục, không có hận thù vô tận...

Lựa chọn che giấu sự thực đánh thức huyết mạch không phải để chiếm cứ tôn vị, chỉ không muốn tôn nghiêm bị chôn vùi, trở thành một thứ đồ chơi, một món vật phẩm quý giá để người ta truy đuổi!

Nàng không muốn cái gì thượng cổ ân sủng, chỉ muốn đổi lại phụ vương, đổi lại tộc nhân của nàng...

Cảm nhận được sự tiếp xúc mềm mại trên da, Phỉ Tạ Ti run bắn người, da gà nổi toàn thân, khoe miệng khê nhếch lên một tia giễu cợt. Có lẽ nam tử trong thiên hạ này đều như vậy hết? Đối diện với mị hoặc lừa lọc bọn họ đều hèn mọn như vậy. Tất cả những kiêu ngạo nực cười, tất cả những cái gọi là nguyên tắc đều bị vứt bỏ sạch sẽ!

Bỗng nhiên, Phỉ Tạ Ti cảm thấy có điều gì không đúng, nàng mở trừng mắt chỉ thấy Lăng Phong đang quay quay đầu đi, y phục lúc này bị cởi rơi xuống đất đang được khoác lên người nàng. Phản ứng này hoàn toàn nằm ngoài khả năng dự đoán. Trong suy nghĩ của cô, người nam tử này sẽ không giả vờ nheo nhẽ nữa mà từ từ tiến nhập, còn có thể điên cuồng như dã thú, lao vào người nàng, nuốt chửng cả xương lẫn thịt. Mọi khả năng đều có thể xảy ra, nhưng nàng lại bỏ sót một điều duy nhất!

Hắn chuẩn bị làm gì?

Phỉ Tạ Ti mê mang nhìn Lăng Phong. Không lẽ hấn thích những trò chơi biến thái vẫn lưu truyền trong đám quý tộc?

Sau khi khoác quần áo lên cho cô, Lăng Phong lẳng lặng quay người, không nhìn nàng lấy một lần. Lúc đi ngang qua cô, hấn không thèm quay đầu, nói:

- Ta biết mang theo cảm giác thù hận không dễ chịu chút nào, nhưng cô phải nhớ rằng trên đời này không có bất cứ điều gì xứng đáng để cô đập lên tôn nghiêm của mình!

Phỉ Tạ Ti đột nhiên run lên, nhìn theo bóng dáng Lăng Phong đầy kinh ngạc. Trong nháy mắt mê mang của cô, Lăng Phong mặc nhiên rảo bước, chỉ lúc vén cửa lều trại hấn mới hơi dừng lại:

- Cô có thể đi theo đội ngũ, ta sẽ tận lực giúp đỡ cô, còn có thể thu được bao nhiêu vốn liếng báo thù thì phải xem cô cố gắng thế nào!

Rèm hạ xuống, nguyệt hoa y cợt. Bên trong lều trại im ắng như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Phỉ Tạ Ti vừa buồn vừa vui, trong lòng cảm giác hỗn tạp. Tôn nghiêm sao? Đây là thứ mà ngài coi trọng nhất sao?

Nàng nhìn phần da thịt mềm mại trên người mình, khê đỏ mặt, một tia nghi hoặc mơ hồ trào lên: Nam nhân này trong tình huống này hấn vẫn lựa chọn cự tuyệt, không lẽ thế gian này vẫn còn có thánh nhân sao? Hay là bản thân nàng không hề có sức hấp dẫn đối với hấn?

Nghĩ đến biểu tình của Lăng Phong khi nhìn thấy cơ thể mình, Phỉ Tạ Ti không khỏi cảm thấy xấu hổ. Đáng lẽ phải là nàng cảm thấy không tự nhiên mới đúng, sao hấn lại có biểu hiện như đang chịu ả ỉm ứ như vậy?

Thế giới này sao vẫn còn kiểu nam nhân đó?

Hấn là loại quái thai gì vậy!

Lúc này Lăng Phong đang đứng dưới nguyệt quang, vẻ thờ ơ trên mặt đã hoàn toàn biến mất mà thay vào đó là một phiền khổ tiêu tiêu bất khuất. Cảm nhận được bụng dưới đang từ từ nhô lên, trên mặt hấn không khỏi hiện lên một tia bối rối, miệng lẩm bẩm:

- Đáng chết.

Thiên phương mờ mờ sáng tỏ.

Lăng Phong tỉnh dậy rất đúng giờ, bước ra khỏi lều trại sau lưng đã truyền tới giọng nói lầm bầm của Cảnh Vân:

- Lão lục, dậy sớm vậy?

Nhìn Cảnh Vân vẫn đang vui đùa say ngủ, Lăng Phong lắc đầu khổ tiểu. Vị ngũ sư huynh này thật khiến người ta không biết nói gì. Buổi tối đi ngủ phải lấy chăn trùm kín đầu mới được, hẳn thích cuộn người thành một đám, như con rắn chúc đầu xuống dưới ngáy o o.

Tối hôm qua bị Phỉ Tạ Ti dọa, Lăng Phong sao còn dám quay lại lều trại của mình nữa. Sư huynh đệ mỗi người đều có những thói quen quái đản khi đi ngủ. Lô Sâm thì thích mặc khải giáp dày cộp, nghe nói là để cảm ngộ tốt hơn đoán tạo chân đế; Cảnh Vân không cần phải nói nữa, có hẳn người bên cạnh coi như không có duyên với chăn. Tang Phi càng không nói được gì. Vị quý tộc chính tông mặt mũi lạnh lùng này mỗi tối đi ngủ nhất định phải mặc một bộ đồ ngủ thêu đầy hình người dễ thương, không mặc căn bản không thể ngủ ngon được! Thói quen này hẳn luôn giấu kín nhưng không hiểu sao lại bị kẻ to mồm Cảnh Vân phát hiện ra được nên đã trở thành bí mật công khai của các sư huynh đệ.

Đan Luân Nhị.

Vẫn phải tính, vị sư huynh này có lẽ bị di chứng sau khi mạo hiểm quá nhiều trong Bách Phong Uyên, lúc đi ngủ xung quanh phải xếp đầy bẫy. Lăng Phong sợ ngộ nhờ mình ngủ mơ xoay người có thể trực tiếp biến thành con nhím ngay.

Còn Khải Ân

Từ nhỏ thân thể của hắn đã lớn hơn người khác phân nửa. Lúc còn cùng Lăng Phong sống trong một doanh trướng, đêm đêm Lăng Phong vẫn phải giật mình vùng dậy. Lý do rất đơn giản tên tiểu tử này trong lúc ngủ say sẽ gác cái chân vĩ đại của hắn lên người Lăng Phong. Như vậy vẫn chưa là gì, tiếng ngáy của hắn còn như sấm nữa. Ngày nào cũng như vậy!

Hắn thì ngủ rõ ngon, chỉ khổ mỗi Lăng Phong đêm nào cũng nằm mơ bị núi đè, hay là bị cự xà quấn. Ở một mức độ nhất định, có thể nói thói quen dậy sớm tập luyện mỗi sáng của Lăng Phong là do Khải Ân ép mà thành.

Sau một hồi cân nhắc, Lăng Phong cảm thấy Cảnh Vân là có thể chấp nhận được nhất.

Bước ra khỏi lều trại, hít một hơi thật sâu luồng không khí trong lành, Lăng Phong môi lưỡi vi quẫy, một đường kinh khí như tiễn thủ bắn ra, bay xa tận ba bốn trượng mới dừng lại! Một hơi phun ra, tất cả trọc khí tích lũy cả một đêm được bài tiết hoàn toàn triệt để!

275. Chương 231: Kiêu Kiêu Dị Biến

Hai trăm linh sáu đốt xương trên người Lăng Phong phát ra những tiếng răng rắc thanh thúy. Đang định chuẩn bị hoạt động một chút quyền cước thì một đạo khí tức mạnh mẽ vọt tới làm Lăng Phong kinh tỉnh!

Lăng Phong hoảng hốt quay đầu, chỉ thấy hồng quang nồng liệt bốc ra từ một lều trại. Hồng quang hoàn toàn bỏ qua phần vải che chắn, khiến cả một khoảng ba trượng vuông quanh đó trở nên hồng rực, luồng xích hồng vẫn không ngừng lan ra!

Là Kiêu Kiêu!

Lúc này hỏa quang nguyên lực cấp kích tăng gia trong không khí đã đánh thức mọi người. Từng đường thân ảnh bắn ra khỏi lều trướng. Lăng Phong bồn chồn lo lắng, thân hình quẫy khỏi một luồng toàn phong, lao nhanh về phía hỏa quang như điện xẹt, xé rách lều trướng trực tiếp đi vào. Ngay lập tức, bên trong vang lên một tiếng "a" thất thanh:

- Đại một đầu, người là kẻ biến thái!

Bịch!

Lăng Phong bay vội ra ngoài với tốc độ còn nhanh hơn lúc bay vào. Hắn vẫn còn nhớ lúc thò đầu vào, một đường hỏa sắc quang tráo bị phá vỡ. Lều trưởng hoàn toàn bị bao phủ trong cực diệu viêm trụ, truyền thụ của Mạch Kha!

Sau khi Lăng Phong bớt chút thời gian tìm được viêm tráo tinh chương, tu luyện một chiêu này chỉ là chuyện tiêu hao một chút công sức. Mặc dù uy lực vẫn chưa phải số phong nhưng dùng để che mắt thì thừa sức.

Lăng Phong bối rối không ngờ lần đầu tiên thi triển cực diệu viêm trụ lại trong tình huống như thế này. Nhớ lại cảnh tượng vừa rồi, trong lòng hắn không khỏi rên lên khe khẽ. Tại sao bao giờ những chuyện này cũng lại xuất hiện cùng nhau?

Lúc này vì lo cho an nguy của Kiều Kiều, Lăng Phong đã không kịp suy nghĩ gì mà lao luôn vào lều trưởng của nàng. Không ngờ Kiều Kiều vẫn đang mặc bộ áo ngủ màu hồng, bị hành động của Lăng Phong làm cho giật mình, nàng mơ hồ ngẩng đầu, đồng thời để lộ ra phần hồng hồng trên ngực.

Đám Lô Sâm lúc này mới chạy đến nhìn Lăng Phong đầy vẻ giam xảo. Những lớp bông gối vẫn còn nguyên trên mặt hắn. Tiếng hét của Kiều Kiều bọn hắn cũng nghe thấy rõ ràng. Trong đầu họ toàn những ý nghĩ kì cục: Lão lục rốt cuộc đã làm gì mà để Kiều Kiều tiểu thư phải giận dữ đến vậy?

Thật đúng là sự việc cần phải suy nghĩ một cách thấu đáo tỉ mỉ!

- Đại mộc đầu, sao vẫn còn chưa chịu buông ra.

Từ trong cực diệu viêm trụ vang lên tiếng quát phẫn nộ của Kiều Kiều.

Lăng Phong vội vã phẩy tay rời khỏi phòng ngự, thấy Kiều Kiều giận dữ lao ra như một con rồng lửa, Lô Sâm vội vàng ngăn nàng lại, cười giải hòa:

- Kiều Kiều, là thế nào vậy? Bọn ta nhìn thấy hỏa hệ nguyên lực bạo tăng, lão lục nếu như có làm điều gì không đúng thì cũng chỉ là lo lắng cho cô thôi.

- Đúng đúng đúng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đan Luân Nhĩ tiến lại với vẻ rất gian:

- Nói cho bọn ta trước rồi có xử lý lão lục cũng chưa muộn mà.

Thấy bọn họ muốn thỏa trí tò mò còn hơn cả việc lo lắng an nguy của mình, Lăng Phong chẳng còn biết nói gì nữa. Sao bản thân lại có một đám sư huynh ác liệt như thế này chứ?

Kiều Kiều thở phì phì, trừng mắt nhìn Lăng Phong, xòe rộng bàn tay:

- Đây, chính là cái này!

Lòng bàn tay nàng đột nhiên xuất hiện một khối quang cầu. Quang cầu tầng tầng dung hợp, chính là Phong Viêm Dung! Uy lực của Chích Viêm Dung lúc này đã lại tiến hóa, đạt tới thập bát dung hỏa biến. Viên cầu bị chậm chậm đè ép, xung quanh xuất hiện một vết đao nhỏ hình tròn. Ở giữa hơi gồ lên khe khẽ run rẩy nhẹ có thể dễ dàng không bắt cứ lúc nào, lại giống như con nộ long đã ngủ đông ngàn năm bây giờ muốn xé rách thương khung!

- Đây là nhất miểu.

Bọn Lô Sâm nhìn Lăng Phong mê hoặc.

Lăng Phong cẩn thận quan sát một lúc, khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh hãi chi tình, trợn mắt nói:

- Là nguyên lực hóa hình!

Mặc dù nhìn qua chỉ là "dung hỏa" trong tay Kiều Kiều nhưng hình thái có phát sinh một chút biến hóa vi diệu. Khác biệt so với lần đầu tiên Mạch Kha làm mẫu là không lớn nhưng Lăng Phong biết đây là nguyên lực hóa hình, tuyệt đối không phải phổ thông nguyên lực hình trạng biến huyền!

Bên trong ẩn chứa cường hãn nguyên lực bản chất ý niệm, uy lực tuyệt đối không thể so sánh!

- Thì!

Những tiếng trầm trồ kinh ngạc vang lên. Có Lăng Phong và Khải Ân ở đây, bọn Lô Sâm đương nhiên hiểu "nguyên lực hóa hình" có nghĩa là gì. Nó là đại diện cho viên gạch lót chân để tiến tới thành tựu chí cao. Bọn họ không ngờ một người lười biếng như Kiều Kiều lại đánh thức được thiên phú này.

- Kiều Kiều, sao cô làm được?

Chuyện quan trọng, Lô Sâm không trêu đùa nữa mà nghiêm túc hỏi.

- Sao ta biết được?

Kiều Kiều mặt mũi ngơ ngác:

- Ta đang ngủ say, đột nhiên cảm thấy như rơi vào biển lửa, xung quanh một màu đỏ rực.

- Ta đang định bơi ra khỏi đó thì nhìn thấy đại mộc đầu.

Nói đến đây nàng cuối cùng lại nghĩ ra, "a" lên một tiếng quay sang lăng Phong giương mắt múa vuốt:

- Đại mộc đầu, tên biến thái này! Người chết với ta!

Nhìn Kiều Kiều đuổi theo Lăng Phong, ồn ào đến nỗi kê phi cầu khiêu.

Bọn Lô Sâm nhìn nhau cười, cuối cùng mới kêu lên một tiếng ai thán:

- Thật là khiến người ta tức chết đi được.

Bộ dạng Đan Luân Nhĩ như đang phải chịu đả kích, lẩm bẩm nói:

- Thật không có thiên lý, thật đúng là không có thiên lý!

Trong lúc mơ ngủ cũng có thể lĩnh ngộ 'nguyên lực hóa hình'. Điều này bảo bọn họ sao có thể hiểu được? Hơn nữa người trong cuộc còn chẳng coi nó ra gì!

Từ mãng phục bạo phát trong lúc mơ ngủ, đến hỏa hệ nguyên lực ba động thanh thế, đám đông dần cảm thấy cảnh tượng này còn kinh nhân hơn lúc Khải Ân đối chiến với Đồ Long. Nàng lúc nào cũng ồn ào vui vẻ này không ngờ lại có nhiều tiềm lực vẫn chưa được khai thác đến vậy!

Lại một trận huyền não.

Lăng Phong cuối cùng cũng được lên đường với mái tóc còn rối hơn ổ gà. Nếu như không phải được Hoàng Phủ Vân khuyên giải Kiều Kiều đại tiểu thư chưa chắc đã bỏ qua cho hắn dễ dàng đến vậy. Trong đó Phỉ Tạ Ti cũng có vài phần tác dụng chu toàn, điều này khiến Lăng Phong cảm thấy nàng cũng cảm kích.

Nhật quang đỏ rực chiếu xuống thẳng tắp, cuối cùng, một tòa thành trì cũng xuất hiện trước mắt.

Thâm Thủy Thành, cuối cùng cũng tới!

Tòa thành trì nguy nga tráng lệ này sừng sững trên thảo nguyên bao la, phủ trụ thông hành yếu đạo giữa Thú Thần Bình Nguyên và Áo La Đế Quốc. Thảo nguyên mà bọn Lăng Phong đi qua nói một cách nghiêm khắc đã là nhất phương của Thú Thần Bình Nguyên. Nhưng vì bình nguyên này vật sản nghèo nàn nên cũng không có ai để ý. Cộng thêm Thâm Thủy Thành kiến lập ở đây nên được hai bên coi như ranh giới. Chỉ cần một bên vượt qua ranh giới thậm chí có thể dẫn đến đại động can qua.

Có thể nói Thâm Thủy Thành bất luận là Thú Thần Bình Nguyên hay Áo La Đế Quốc đều coi như trọng địa cần lưu ý. Chính vì như vậy mới tạo nên vị trí đặc thù độc lập của Thâm Thủy Thành. Ngoài ra, bên trong Thương Khung Yếu Tắc mặc dù cũng diễn ra giao dịch nhưng hoạt động chủ yếu vẫn là thu mua đặc sản của Thú Thần Bình Nguyên hay lấy vật đổi vật bởi thú nhân căn bản không được vào yếu tắc!

Thương nhân muốn lấy được đặc sản của Thú Thần Bình Nguyên thì phải vào Thâm Thủy Thành, chỉ trong này mới có mậu dịch vô hạn chế. Chỉ cần trong tay người có thứ mà họ cần, bất luận là ma hạch hay da ma thú, thậm chí lệ thú nhân tộc đều có thể mua bán.

Thâm Thủy Thành, đây là nơi mà mọi kì thị chủng tộc đều bị vứt bỏ.

Xa xa, Lăng Phong đã nhìn thấy vài thân ảnh quen thuộc, không khỏi lộ ra một nụ cười ấm áp, thúc hắc đằng thú tiến lên phía trước. Bên trong vang lên giọng cười sang sảng của Đồ Long:

- Lăng lão đại, ta vẫn còn tưởng ngươi không kịp tham gia Thương Khung Hội Chiến.

Sau lưng hắn, Vân Tường cũng vui vẻ chạy đến.

Cái đêm Lăng Phong trọng thương, mặc dù cuối cùng không có vấn đề gì nhưng ai cũng nghĩ hắn không thể đến tham gia Thương Khung Hội Chiến nữa. Nên bọn Đồ Long mới phải bắt đắc dĩ đi trước một bước. Nếu như không có nhân viên tình báo trong yếu tắc dùng phi cầm ma thú truyền thông tin thì bọn họ cũng không dám tin Lăng Phong thực sự đã đến.

Lăng Phong vỗ mạnh vào vai Đồ Long, rồi lại quay sang cười vỗ vỗ vào người Vân Tường:

- Ta đến rồi.

Ta đến rồi, chỉ ba chữ đơn giản ấy thôi nhưng phối hợp với nhãn thần kiên định của Lăng Phong không khỏi khiến người ta nẩy sinh hào tình!

- Lăng lão đại, chúng ta vào thành đi.

- Được

Mặc dù có thành môn thủ vệ nhưng thấy Đồ Long và Vân Tường đích thân đón Lăng Phong đi vào bọn họ sao dám bâng sinh chi tiết? Trong lòng chỉ thầm cảm thấy ngạc nhiên: Đây là ai vậy? Sao có thể khiến hai đại cường quốc lĩnh đội nhân kính trọng đến vậy?

Lăng Phong cùng hai người Đồ Long xếp hàng đi vào. Sau khi vào thành, hắn cảm nhận trật tự trong nơi này không lộn xộn như mình tưởng tượng, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Hắn đột nhiên nghĩ đến một việc, hỏi:

- Nơi này là Thâm Thủy Thành, là nơi qui định cử hành Thương Khung Hội Chiến?

Trong lòng Lăng Phong không khỏi cảm thấy nghi hoặc, tại sao Thương Khung Hội Chiến không được cử hành ở Thương Khung Yếu Tắc mà vẫn có tên Thương Khung? Sau khi nghe được câu trả lời từ phía bọn Vân Tường, hắn chẳng biết nên khóc hay nên cười. Người của Áo La Đế Quốc quen miệng gọi là Thương Khung Hội Chiến nhưng thú tộc thì lại thích gọi là "Thú Thần Hội Chiến", hai bên thuần túy chỉ là đang đầu khí.

- Lăng đại ca chó vôi.

Lần gặp mặt này, khí độ của Vân Tường đã trầm ngưng hơn trước, đã có vẻ giống một vị đại tướng hơn.

- Cách hội chiến còn khoảng hơn hai mươi ngày nữa, đến lúc đó mọi chuyện tự nhiên sẽ được công bố.

Đồ Long "xì" một tiếng:

- Họ chỉ thích làm ra vẻ huyền hư thôi, không phải đợi Càn thiên giới, phong ấn chi lực từng động phá toái sao? Ra vẻ phức tạp làm gì? Không lẽ Vân Mộng Tông cũng kiêng kị lời cảnh báo của Võ Thần Phong?

Bị hắn xì cho một tiếng, Vân Tường có vẻ phiền não, nhíu mày nói:

- Ban đầu quyết định phong tỏa mọi tin tức về Thương Khung Hội Chiến là quyết định của các phương thế lực, chỉ là không muốn mọi người tâm loạn. Ta cũng không muốn Lăng đại ca biết rồi có quá nhiều suy nghĩ phức tạp.

- Hắc, ngay cả ngươi cũng biết không lẽ khả năng tự chủ của Lăng lão đại còn kém hơn ngươi?

Lăng Phong cười, mặc dù trong lòng còn rất nhiều nghi hoặc nhưng hắn vẫn khoát tay nói:

- Được rồi, đừng tranh cãi nữa. Dù sao cũng còn vào ngày nữa thì cứ đợi đi. Ý, những người kia đang làm gì vậy?

Hắn nhìn thấy có một đám người đang hô khiếu chạy về một phía, gào lên kíc động như đang nhìn thấy điều gì hay ho lắm.

Ghé mắt nhìn qua, Đồ Long nói với vẻ không hứng thú:

- Nghe nói trong thành có một câu lạc bộ bị người ta bắt được thóp, đang bị bao vây.
- Ủm, câu lạc bộ đó hình như tên là "Gia Hòa".

Vân Tường bổ sung:

- Cũng không phải thế lực gì lớn.

Đối với họ mà nói, dong binh đoàn chỉ là một trò cười nói gì câu lạc bộ.

Gia Hòa?

Sắc mặt Lăng Phong chợt biến!

276. Chương 232: Gia Hòa Gặp Nạn.

Thâm Thủy Thành, tổng bộ câu lạc bộ Gia Hạ đang bị mười hai tên khoác huyết ưng linh khải giáp bao vây. Bọn chúng nét mặt lạnh lùng, toàn thân tán phát hàn ý kinh nhân, loan nguyệt trường đao trong tay lóe lên quang mang chói mắt trong ánh nắng mặt trời.

- Là Minh Huyết Thập Tam Ưng. Xem ra lần này Minh gia chuẩn bị động chân các rồi.
- Không biết Gia Hòa phạm tội gì mà khiến họ phải động thủ!
- Gia Hòa khó giữ rồi!

Xung quanh không ngừng truyền ra những tiếng xì xầm bàn tán. Trong Thâm Thủy Thành cũng có một gia tộc không thể đắc tội đó chính là Minh gia! Minh gia đã có bao nhiêu năm lịch sử, không ai hay biết, họ mạnh thế nào, thế lực lớn bao nhiêu cũng không ai biết. Nhưng có một điều duy nhất mà mọi người biết mà không một ai đủ quyền uy khiêu chiến với họ!

Thậm chí còn có tin đồn rằng vì có Minh gia tồn tại, Áo La Đế Quốc và Thú Thần Bình Nguyên mới không không nhúng tay vào được lợi ích nhuận khổng lồ của Thâm Thủy Thành. Có thể làm hai đại đế quốc kinh sợ, có thể tưởng tượng sức mạnh tiềm tại của Minh gia lớn như thế nào!

Trước cửa tổng bộ, Duy Khắc Đa mặt đầy vẻ kinh nộ:

- Minh thiếu chủ, Gia Hòa chúng ta chưa phạm phải bất cứ điều luật nào của Thâm Thủy Thành, ngài đây là có ý gì?

Đứng trước mặt hắn là một thanh niên mới chỉ hơn hai mươi tuổi, toàn thân khoác y bào tuyết tằm ti. Tay chắp sau lưng, thần tình phong lưu phiêu dật. Coi hắn là trung tâm, Minh Gia thập tam ưng tản ra thành hình để quạt, chặn đứng không để hở một góc nào có thể chạy trốn.

Thanh niên Minh Lăng khinh miệt cười một tiếng:

- Chưa từng phạm điều luật nào?

Hắn lướt qua một lượt đám đông, khiến đám đông xung quanh phải nhất loạt cúi đầu, dương dương tự đắc nhất tiếu:

- Minh gia ta đã có quy định rõ ràng, Thâm Thủy Thành bất luận chủng tộc, bất kể lai lịch, đều có thể cư trú! Các thương hộ chỉ cần nộp một khoản thuế phù hợp là có thể tham gia giao dịch! Nhưng chỉ có một điều!

- Nhưng phạm xuất hiện thánh vực ma hạch là phải giao ngay cho Minh gia ta! Kẻ nào vi phạm điều lệ! Giết!

Minh Lăng lạnh lùng hừ một tiếng, lạnh lùng nhìn Duy Khắc Đa:

- Duy Khắc Đa bộ trưởng, người thật to gan! Đám giầu thánh vực ma hạch cho riêng mình, người coi mệnh lệnh của Minh gia chỉ là vậy trưng bày sao?

- Thánh vực ma hạch?

- Thì ra Gia Hòa giấu thánh vực ma hạch, bảo sao!

Duy Đa Khắc biểu tình nhất hoảng, định phản biện mấy câu nhưng đột nhiên bị kinh nhân chất vấn, lưỡi như lú lại hoàn toàn không thốt nên lời. Đúng lúc này, sau lưng hắn bỗng bước ra một trung niên mỹ phụ. Mỹ phụ mặc như mãn nguyệt, giữa hai chân mày có một chấm tròn đỏ, da trắng như ngọc, tay ôm một đứa trẻ sơ sinh còn đỏ hỏn.

Tiến lên phía trước, trung niên mỹ phụ bất ti bất kháng nói:

- Minh thiếu chủ, chúng ta chỉ là một câu lạc bộ sao có thể có được một thứ như thánh vực ma hạch? Tin đồn này không biết từ đâu, mong Minh thiếu chủ minh xét, trả lại sự trong sạch Gia Hòa ta!

- Trong sạch?

Đáy mắt Minh Lăng lóe lên một tia tà ý, khóe miệng hơi nhếch lên.

- Ta rất thích những lời này của Ôn Lam phu nhân. Nếu như phu nhân không phản đối, lát nữa bốn thiếu gia sẽ thưởng thức sự "trong sạch" của bà!

Hắn cố ý nhận mạnh hai chữ "trong sạch", không hề giấu diếm vẻ giễu cợt trong ngữ khí của mình.

Trong nháy mắt, sắc mặt Duy Khắc Đa trở nên trắng bệch, Ôn Lam thì giận đến run người!

Không để cho họ có cơ hội bình tâm, Minh Lăng đột nhiên quát:

- Triệu quần sự, người còn định đợi đến bao giờ mới chịu bước ra?

Vợ chồng Duy Đa Khắc ngỡ ngàng xoay người, kinh ngạc nhìn vị tổng bộ lão giả đang run rẩy bước ra sau tiếng quát của Minh Lăng. Lão giả khoác trường bào màu xám, mái tóc bạc phơ được chải gọn gàng, quay sang nhìn vợ chồng Duy Khắc Đa.

- Triệu quần sự?

Sau kinh nộ, Ôn Lam tuyệt vọng nhìn lão giả:

- Sao lại là ông? Năm xưa gia phụ tại thế đối xử với ông không tệ, chúng ta cũng luôn coi ông như trưởng bối, sao ông lại phản bội Gia Hòa?

Minh Lăng nói cũng có cái đúng của hắn. Gia Hòa đúng là đã mua một miếng thánh vực ma hạch, nhưng họ giữ lại thánh vực ma hạch là vì có chỗ cần dùng, tuyệt đối không thể nộp lên trên. Không biết vì sao Minh gia lại có được thông tin này. Cứ nghĩ chỉ cần kiên quyết không chịu thừa nhận là qua chuyện, ai ngờ người tiết lộ thông tin này lại chính là Triệu quần sự!

Vị lão giả vừa xuất hiện, nàng liền hiểu gia Gia Hòa sau này không còn có thêm may mắn gì nữa. Bởi vì vị lão già này là giám định sư của câu lạc bộ, tất cả giao dịch đều không thể giấu được ông.

Có ông làm chứng, Gia Hòa chẳng khác gì bị trực tiếp tuyên án tử hình.

Triệu quần sự mặt đầy vẻ hổ thẹn, cúi đầu không dám nhìn Ôn Lam và Duy Khắc Đa:

- Lão hủ, lão hủ...

Thấy không còn đường lui, Duy Khắc Đa đột nhiên bạo rống:

- Phu nhân, đưa Bảo Nhi đi đi!

Ngân quang xán lạn, cự linh trên người hắn nhanh chóng hóa khải, cuộn người lao về phía Minh Lăng!

- Còn muốn chạy?

Minh Lăng cười khinh miệt:

- Đâu có dễ như vậy?

Tay phải hắn đột nhiên mở ra, từng khối huyết sắc quang vụ gào thét bành trướng, phát ra những âm thanh như lãg triều. Huyết sắc quang vụ xoáy tròn như gió lốc, hung hăng ép xuống Duy Đa Khắc!

Bịch!

Cự lực khổng lồ không thể nào chống nổi ép xuống. Cự linh khải giáp trên người Duy Khắc Đa vang lên những tiếng lách tách, từng vết nứt như hình mai rùa nhanh chóng xuất hiện trên bề mặt. Từ sau khi luyện hóa tinh chương được lãg phong sửa chữa, năng lực chiến đấu của Duy Khắc Đa càng tăng mạnh. Nhưng đối diện với thực lực hơn hắn mình như Minh Lãg hắn vẫn không kịp trở tay!

- Mau chạy!

Huyết chữ luân mẽ toàn chuyển trên không trung ép cho Duy Khắc Đa phải khuỵu gối. Nhưng hắn vẫn cố gắng quay đầu, chăm chú nhìn vào Ôn Lam, tê thanh nói:

- Chạy mau! Mang bảo nhi chạy mau!

Ôn Lam nghiêng chặt rằng, từng tia máu thấm xuất, nhìn Duy Khắc Đa liều mạng giữ một đường sinh cơ cho nàng, nàng chỉ lắc đầu, ra sức lắc đầu: Sao ta có thể để mặc chàng sống hay chết? Không có chàng trên thế giới này, ta sống một mình cũng còn ý nghĩa gì?

Nhưng, câu nói cuối cùng của Duy Khắc Đa đã chạm đến tâm linh của một người lam mẹ như nàng. Ôn Lam nhìn đứa trẻ đỏ hồng trong tay, mặt lóe lên thần sắc quyết liệt. Ngăn sắc sáng lạn. Cự linh trong người Ôn Lam đột nhiên hóa xuất, phụ thân trong nháy mắt rồi một đôi cánh chim nửa trắng nửa trong suốt thư triển sau lưng nàng.

Thiên phú linh kĩ, tường không!

- Là Thi Phân Tộc!

- Nàng ta là Thi Phân Tộc nhân!

Những người đứng xem đã nhìn kĩ hình tượng mới của nàng sau khi tiến hành cự linh phụ thân. Từ sau lưng nàng vươn ra một đôi cánh nửa trong suốt mỏng lung quang sí. Rõ ràng rất giống với hiện tượng khi thi triển Thi Phân Tộc nhân cự linh phụ thân! Gia Hòa câu lạc bộ đã lập tức ở Thâm Thủy Thành này mười mấy năm. Rất nhiều người quen biết Ôn Lam, nhìn nàng dần dần trưởng thành từ một thiếu nữ, nhưng không ai biết nàng là một thú nhân hơn nữa còn một trong bát đại thú thần thị tộc - Thi Phân Tộc nhân!

Chỉ từ hình dáng của Ôn Lam, trên người nàng không hề có một chút thú nhân đặc thù nào. Có thể nói hoàn toàn là nhân loại. Đây chính là lí do khiến họ chưa bao giờ phát hiện ra.

Cự linh vừa phụ thân, Ôn Lam lập tức run lên hai cánh, thân thể không ngừng run rẩy mang theo đứa trẻ bay lên không trung. Nếu như tu vi đạt thì chỉ cần vỗ cánh, Thi Phân Tộc nhân hoàn toàn có thể trực tiếp bay thẳng lên vân khí cao trăm trượng. Nhưng Ôn Lam rõ ràng vẫn chưa đến mức độ đó, sau một lúc cố gắng thân thể nàng chỉ mới du phù được khoảng năm sáu trượng.

- Thì ra Thi Phân Tộc nhân, vậy ta càng có hứng thú với nàng rồi!

Nét mặt Minh Lãg phù hiện một tia chiếm hữu điên cuồng, quát lên một tiếng:

- Muốn đi? Đâu có dễ như vậy! Ngục Pháp Luân!

Sau một tiếng thét, từng đường hắc sắc quang mang điên cuồng hội tụ trong lòng bàn tay hắn. Tất cả không khí trong mây trượng vuông xung quanh bị hút sạch hình thành nên một phiên chân không! Minh Lãg nâng huyết sắc quang luân đang định oanh xuất về phía Ôn Lam.

Thì Duy Khắc Đa cố khởi chút chân lực tàn dư, điên cuồng lao lên phía trước, ôm chặt lấy Minh Lãg!

- Thứ dơ bẩn!

Thấy bộ tuyệt tàm ti bào bị Duy Khắc Đa phun máu đỏ lôm, Minh Lãg bạo nộ, quang luân trong tay nặng nề chém xuống!

Ầm!

Cự linh khải giáp vốn đã yếu đuối vô cùng, trọng kích chi hạ triệt để hóa thành từng điểm ngân quang tiêu tán trên trán Duy Khắc Đa. Dưới linh hồn tương liên, não hải Duy Khắc Đa vang lên những tiếng vù vù chấn hưởng như đang có hàng ngàn hàng vạn tòa cao sơn đổ sụp trong não hải hắn.

Áp lực hoàn toàn vượt qua giới hạn chịu đựng của hắn. Thất khiếu của hắn đồng thời phun xuất hắc huyết trụ trạng!

Nhưng dù như vậy, Duy Khắc Đa vẫn quần chặt lấy Minh Lăng!

Minh Lăng đang huy động tay, đột nhiên dừng lại, âm hiểm nói:

- Người tưởng như vậy có thể giúp nàng ta chạy thoát sao? Trẻ con! Minh Huyết Thập Tam Ưng, ngăn nàng ta lại!

Lệnh thanh hạ đạt, bốn tên ứng linh thiên hành giả lập tức hóa khải, vỗ cánh bay lên không trung. Tu vi của chúng rõ ràng cường đại hơn Ôn Lam rất nhiều. Mới chỉ nhẹ nhàng run lên chặn đứng trên đầu Ôn Lam. Liền sau đó bốn người liên thủ đương không áp lực một mảng huyết quang như cương bàn.

- Không được dả thương nàng ấy! Nữ tử này giữ lại ta vẫn có việc cần dùng!

Như cố ý nói cho Duy Khắc Đa nghe, Minh Lăng mặt đầy vẻ hí cuồng.

Thấy Ôn Lam và ái tử bị thiên hành giả chặn lại trên không trung, Duy Khắc Đa hét lên giận dữ:

- Ta liều mạng với người!

Mười ngón tay hắn ki trương, ấn mạnh vào lồng ngực Minh Lăng, chân lực thấu xuất từ đầu ngón tay sắc bén như tiễn!

- Liều? Người có tư cách sao?

Minh Lăng đá mạnh một cước. Chân lực tạc khai trước ngực hắn, đá bay Duy Khắc Đa ra xa mười trượng.

Từ trong thân thể Duy Khắc Đa vang lên những tiếng bạo hưởng liên tiếp. Không biết nhất kích này đã làm gãy bao nhiêu cái xương. Vừa rơi xuống, liền lập tức phun ra những ngụm máu tươi lớn! Ôn Lam đem hết sức bình sinh lao đến nhưng nàng bị ngăn cản hết lần này đến lần khác. Chỉ biết trơ mắt nhìn Minh Lăng biến thành một đường toàn phong lao đến Duy Khắc Đa, huyết sắc quang luân quanh người hắn thê diễn như huyết, mang theo vô số khí tức sức lực kinh khủng!

Từng hình ảnh hồi phóng trong thức hải nàng. Bộ dạng ngốc nghếch của Duy Khắc Đa khi lần đầu tiên nàng gặp hắn, trường cửu tương xử ám sinh tình, lời hứa thẹn trọng trước khi phụ thân lâm chung, và vẻ mừng rỡ đến phát điên khi đón nhận kết tinh tình yêu mà khó khăn lắm mới có được.

Vốn tưởng ba người có thể ân ổn sống cùng nhau, không màng vinh hoa phú quý, không cầu trần đạt nhân thượng, chỉ cầu an bình hỉ lạc không ngờ khao khát cơ bản nhất cũng thành xa xỉ.

Ông trời, sao ông tuyệt tình đến vậy? Sao có thể để hạnh phúc tuyệt vời này hủy diệt ngay trước mắt!

277. Chương 233: Đại Minh Chí Luân.

Ôn Lam chỉ cảm thấy đầu như đang bị xé thành trăm mảnh. Đối diện với cảnh tượng đáng sợ đó, nàng chỉ biết điên cuồng hét lên:

- Dừng!

Huyết sắc quang diễm cuồng liệt trong một chớp mắt nữa thôi sẽ giảo sát hắn thành vô số mảnh vụn!

Bỗng một tiếng gầm lớn vang lên:

- Người dám?

Sắc mặt Minh Lăng kinh biến, vẻ thản nhiên đùa cợt trên mặt hắn lập tức tiêu tán không chút dấu vết. Hắn không quan tâm đến chuyện giết Duy Khắc Đa nữa, hai tay điên cuồng kết khởi từng đường nguyên lực ấn!

Huyết quanh xung quanh thân thể lập tức bính hợp, quần lấy thể hần, phá khai không không khí, ra sức bắn về phía trước như lợi tiễn.

Chạy, không ngừng tháo chạy!

Không hề do dự, không hề dừng lại, chỉ có tháo chạy! Tháo! Tháo! Diên cuồng tháo!

Hàn ý sâm lạnh sau lưng khiến Minh Lăng không dám hoài nghi người đang tới. Chết tiệt, người này muốn lấy mạng hần đây nên công kích mới cường đại như vậy, cường đại đến uy hiếp được bản thân hần.

Là ai, kẻ đó rốt cuộc là ai?

Trên đường bồn đào, Minh Lăng diên cuồng hét lên:

- Minh Huyết Thập Tam Ứng, hộ ngã!

- Nguyên trận, huyết ngục sát!

Thập Tam Ứng sớm vận sức chờ phát động, vừa nghe thấy vậy liền không chút chần chừ, rống lên một tiếng, đập mạnh xuống đất! Thập tam nhân khí tức tương liên, kết hợp nguyên trận chi lực, từng đường huyết quang ngưng tụ trên đỉnh đầu, lập tức hình thành nhất diện còn lớn hơn "Ngục pháp luân" mà Minh Lăng thi triển lúc nãy gấp ba lần!

Pháp luân xoay tròn tê minh, như uyển như ngục khí tức từng tầng tán phát, bao phủ toàn bộ hư không trong vòng ba trượng vuông.

Minh Lăng chưa kịp thở, sau lưng đã truyền đến một luồng khí tức đáng sợ như thiên băng. Từ phía bị chiếu đỏ rực!

Phốc, từng đường nhiệt lưu như quyết đê hồng lưu phun trào sau lưng hần, nồng trọng huyết tinh truyền ra, bên tai vang lên những tiếng rống thê thảm. Một suy đoán đáng sợ phù thượng trong đầu hần: Huyết! Là huyết! Là Minh Huyết Thập Tam Ứng, huyết!

Gia tộc hao phí bao nhiêu tâm lực bồi dưỡng vậy mà ngay cả một người cũng không ngăn cản được!

Một cảm giác sợ hãi cường liệt bóp nghẹt lấy tim hần, Minh Lăng rống lên một tiếng:

- Dục lão tổ, cứu ta!

Thanh âm chói tai trực phá thiên tế.

Gần như đồng thời, Vân Tường và Đồ Long đứng đằng sau nhìn rõ từng đường hỏa hồng sắc kiếm mang lưu chuyển như lao trong lòng bàn tay Lăng Phong, mỗi một đường kiếm mang phun ra dài vài trượng, khí tức bạo liệt tràn đầy bốn phương tám hướng!

Hần chỉ cần một cái chớp mắt để ngăn Thập Tam Ứng, ngục pháp luân bị kiếm mang xé rách, từng đường kiếm mang bạo trưởng, xuyên thủng ngục của kẻ đầu tiên!

Lăng Phong cuối cùng cũng lộ ra mặt sát lục quyết đoán của hần. Thật khiến hai người Vân Tường chấn động vô cùng! Bất luận là kiếm nhiếp quần hùng trên Thần Chiến Đài hay bắt giữ Thi Phân Tộc thiếu chủ trước sự chú mục của hàng vạn người, tất cả đều không chấn động bằng cảnh tượng đang diễn ra trước mặt!

Bọn họ rõ ràng cảm nhận được Lăng Phong đã mạnh hơn. Bọn họ thậm chí còn hoài nghi nếu như bốn người Tần Chính lại liên thủ, chỉ cần động dụng những con át chủ bài không thể động dụng trong Thương Khung Hội Chiến thì có thể đả thương Lăng Phong được hay không? Hần lại có thể tiến bộ, đây là tốc độ tu luyện đáng sợ thế nào chứ?

Không để cho họ có thời gian hiểu ra, Lăng Phong một chiêu "thiên địa lao" oanh khai phòng ngự của Thập Tam Ứng, xô rộng bàn tay giơ về phía Minh Lăng đang tháo chạy, lòng bàn tay vang lên những tiếng oanh minh cự liệt. Một đường quang mang thiên kiều như long nhanh chóng bay ra, kinh xuất vô số âm thanh như tiếng kính vỡ!

Xoảng! Xoảng!

Từng mảng không gian như vỡ toang!

Thủ kiếm chi thuật!

Hai người Vân Tường biết rõ nội tình Minh gia sắc mặt tạt biến, hét lên một tiếng cảnh kì:

- Lãng đại ca, không được!

Cùng lúc đó, một tiếng thét lớn kinh thiên động địa vang lên:

- Ai dám dẫm thương ngô hài nhi?

Tiếng thét lớn mang theo một đường huyết quang liệt yểm bay đến. Trong thị tuyến của mọi người chỉ trong công phu của một cái chớp mắt, huyết quang đã tới trước mặt.

Minh Lăng kinh hãi hô to:

- Dục lão tổ, hần muốn giết ta!

Tiếng hét này mang theo bao nhiêu ám ức, bao nhiêu hoảng loạn, đầy vẻ bất an và sợ hãi của một đứa trẻ đã quen được sung sướng đột nhiên gặp phải nghịch cảnh.

Lãng Phong rung mình. Hần chỉ cảm thấy một luồng năng lượng khí tức bàng đại như thiên địa vũ trụ chụp xuống quanh mình, trong một khoảng khắc, dường như cả linh hồn cũng không thể khiêu động! Trái tim nhảy nhót điên cuồng. Thánh vực, người đang đến là thánh vực!

Không chút do dự, Lãng Phong niệm thức vi động, Tinh Thiết Kiếm đồ chuyển mang theo một chùm quang mang sáng lạn lợi khai nhất phương hư không sau lưng. Cổ chân hần vang lên những bạo âm liên tiếp, cả thân thể đột ngột dừng lại giữa không trung rồi lập tức đập hư vi thực, mũi chân nặng nề tác khai một khối không khí, thân thể lúi nhanh về phía sau!

Trong huyết quang vang lên một tiếng kinh di. Liên ngay sau đó, chân dung một người xuất hiện trong đó, thân hình của hần cao lớn, xương cánh tay nhô cao lên như con bọ ngựa, nhân thần bạo liệt như có thể thôn thiên phệ địa, râu ria khắp mặt, mái tóc ngắn màu đỏ như tiêm thứ nộ trượng! Thấy Lãng Phong thoát được khỏi khống chế, hần hừ lạnh một tiếng:

- Tử!

Đột nhiên, từ trong cơ thể lão giả tóc đỏ bỗng xuất hiện một mặt pháp luân lớn bằng bàn tay, thông thể tán phát ra vô số điểm quang. Bề mặt pháp luân phù hiện những đường bí văn huyền ảo chí cực. Mỗi một đường bí văn như có linh tính của mình không ngừng phù động khiêu được. Mỗi một lần khiêu được lại dẫn đến từng chuỗi khí bạo, những điểm quang mang như yện hoa chói mắt, khiến không gian gần đó cũng trở nên đỏ rực!

- Đại minh chí luân!

Vân Tường kinh hãi lên một tiếng, khó có thể khống chế vẻ sợ hãi trên mặt, quay sang vị lão giả trên không trung, hần lập tức lớn tiếng nói:

- Minh Dục tiền bối, Lãng đại ca là người của Vân Mộng Tông ta! Mong tiền bối thủ hạ lưu tình!

Minh Dục đang hư thác đại minh chí luân thoáng dừng lại một lúc rồi đột nhiên cười lạnh, nói:

- Đệ tử của Vân Mộng các ngươi là người, hài nhi của Minh gia ta không phải người sao?

Dứt lời, đại minh chí luân lạc hạ trong những tiếng hô khiêu chói tai. Đến giữa không trung, nó như xan phong ẩm khí, điên cuồng phủ trướng, chớp mắt đã thấy trướng đại lên bảy tám trượng vuông, vừa vãn chụp lấy Lãng Phong!

Dưới đại minh chí luân, không khí bị nhuộm cho đỏ rực, một chiếc ngục pháp luân được phóng đại lên vô số lần, bên trong chỉ chút bí văn phức tạp đến chóng mặt hư hư huyền lập!

Khi Minh Dục vừa triệu hồi đại minh chí luân, một tia cảnh giác đã phù hiện trong đầu Lãng Phong, cảm giác sợ hãi còn lớn hơn lúc bị Hàn Nghênh Phong trụy sát gấp trăm lần! Lần đó đối diện với tập sát bất ngờ của Hàn Nghênh Phong, Lãng Phong ít nhiều vẫn còn có thể trở tay, thậm chí toàn lực bác sát để đỡ cùng đôi phương lkhangs lẽ!

Nhưng bây giờ đối diện với Minh Dục, Lăng Phong lại cảm thấy vô lực một cách xuất thần, hoàn toàn không thể động đây!

Loại cảm giác này kì lạ như lúc bị hư không pháp ấn kích trúng. Chỉ có điều lần đó năng lượng trong người bị cấm cố, nhưng lúc này ngay cả linh hồn lực của hần cũng bị cấm cố! Đại minh chí luân nhất xuất, gần như dung hợp một cách hoàn mỹ hư không pháp ấn và thánh năng công kích, đông kết tất cả năng lượng, niệm thức, linh hồn ba động!

Sức mạnh linh cấp?

Một suy nghĩ đáng sợ xuất hiện trong đầu Lăng Phong. Mặc dù chưa từng được tiếp xúc với sức mạng của linh cấp cường giả nhưng Lăng Phong có thể tin chắc rằng đây là linh cấp! Còn có sức mạnh nào đáng sợ đến vậy? Lăng Phong tự tin rằng dù có gặp phải thánh vực đỉnh phong cường giả cũng tuyệt đối không đến nỗi hoàn toàn không thể trở tay như lúc này!

Hần cuối cùng cũng hiểu tại sao chỉ với một quyền mà Thang Thần có thể đánh bại Bàn Phiên Vân trong truyền thuyết. Đối diện với sức mạnh khiến người ta tuyệt vọng này, thánh vực đỉnh phong cũng sẽ kháng cự như thế nào?

Sức mạnh bàng đại vô trù âm âm áp hạ, loại sức mạnh như chỗ nào cũng có, chỗ nào cũng tồn tại, như biển không khí thành cương thiết thực chất trầm trầm áp hạ như sơn nhạc. Bên trong có thể Lăng Phong vang lên những tiếng xương cốt bạo âm!

Rắc!

Đầu gối hai chân truyền xuất hai tiếng bạo minh. Thân thể Lăng Phong không khỏi tụt xuống, cảm giác như luồng sức mạnh này vẫn chưa quyết định giết mình, chỉ muốn mình mất mặt giữa đám đông! Trong lúc Minh Dục lộ ra một tia cười nhạt thì Lăng Phong sắc mặt lạnh lùng, hai chân đang cong bỗng đứng banh trực!

Dù thiên có khuyh, địa có liệt thì ngạo cốt tranh tranh lẫm nhiên bất khuất!

Minh Dục nhất ngưng, hai mắt thoáng lóe lên sát cơ nồng liệt, tay phải lại khê giờ lên.

Đúng lúc đó, Khải Ân rống lên một tiếng giận dữ:

- Kết trận, hắc thủy huyền hỏa phong ảnh trận!

Huyết Sát Vệ cuối cùng cũng tới, đối diện với cảnh tượng kinh nhãn này, bọn họ bạo phát ra tất cả tiềm năng trong sinh mệnh, ngưng trận với tốc độ chưa từng có, từng đường nguyên lực ẩn nhanh chóng hình thành, từng đường huyền ảo bí văn đang không toàn vũ!

Khải Ân có nén sợ cuồng nộ và lo lắng trong lòng, song quyền điên cuồng giảo khởi một con giao long. Giao long ngẩng đầu nộ bào, hoàng quang nồng liệt như cương đồ thiết đà tứ tán loạn tạp!

Ầm Ầm ầm ầm ầm!

Hai dãy phòng ốc hai bên đường đổ sụp xuống, vô số người trong lúc kinh hoảng cực điểm phát ra những tiếng hét thảm thiết. Một con giao long giữa đầu bạo rống, ngự khí thôn thủy gia hỏa điên cuồng lao đến Minh Dục! Đi đến đâu, quang mang mạn thiện, nguyên lực vụn loạn!

Đối mặt với nhất kích hoàn toàn nằm ngoài tầm dự đoán này. Minh Dục lộ ra vẻ kinh ngạc không thể kiềm chế. Hai tay chợt chuyển, chỉ thấy đại minh chí luân phát ra những thanh minh như long ngâm, quay trở lại chỗ hần với tốc độ điện quang.

- Tinh kĩ, ngục luân pháp trảm!

Tay phải Minh Dục đột nhiên run lên, chỉ thấy đại minh chí luân điên cuồng lao đến chặn giao long lại. Nhất diện pháp luân hoành không chặn lại, nhẹ nhàng cắt ngang.

Giao long kêu lên một tiếng rên rĩ, tứ hệ nguyên lực điên cuồng bạo tán. Những âm thanh vù vù vang lên, không khí xuất hiện từng phiến loạn lưu.

Rầm, giao long bị trảm, Huyết Sát Vệ trong kết trận bị phản phệ, trực tiếp phun ra một ngụm lớn máu tươi.

Nhất là chủ lực Khải Ân lại càng thảm hơn, hắn vừa thấy miệng mằn mặn đã thấy một đường huyết tiễn phun ra, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch.

Nhất đòn trọng kích này đã làm tổn thương đến nội tạng của hắn!

Huyết Sát Vệ liều mạng nhất kích, hai người Vân Tường tranh thủ cơ hội toàn thân chặn đứng trước người Lăng Phong, Đồ Long thủ chỉ phiên chuyển, lấy ra một miếng ngọc quyết thổ hoàng sắc, nộ rống:

- Lăng lão đại có Thiên Phong Vương Quốc và Vân Mộng Tông bảo vệ, ngươi thử đả thương đến một ngón tay của Lăng lão đại xem.

Minh Dục đột nhiên dừng lại, con người thâm trầm mang theo một tia huyết quang ngưng chú lên người Lăng Phong. Đại minh chí luân run lên vù vù như một con nộ long ngủ đông, có thể tỉnh dậy bất cứ lúc nào!

Vân Tường tương đối bình tĩnh, những ngữ khí thì không khỏi lộ ra lập trường cứng rắn:

- Minh tiên bối, Lăng đại ca và quý gia tộc thiếu chủ chỉ là có chút hiểu lầm. Hai bên đều không sao thì hãy bỏ qua đi. Được không? Lăng đại ca là người mà Vân Mộng Tông trưởng bối chỉ danh bảo hộ!

Trong lúc nguy cấp, Đồ Long cũng chẳng quan tâm tính toán vấn đề "sở hữu" Lăng Phong với Vân Tường, tất cả sự chú ý của hắn đều đang tập trung vào Minh Dục.

Đôi mắt nhỏ dài của Minh Dục hơi nhắm lại, nét mặt đầy vẻ suy tính. Một lúc sau hắn mới khẽ mở mắt, nhãn thần lóe lên một tia quang mang cổ quái:

- Hiểu lầm?

278. Chương 234: Lăng Phong.

Ngữ khí của Minh Dục hơi dịu lại Vân Tường thở phào nhẹ nhõm:

- Đúng vậy, mong Minh tiên bối tế xét.

- Được được được!

Minh Dục nói liền ba chữ được, đột nhiên đại minh chí luân trong tay dương khởi, huyết quang đột nhiên chụp lấy Duy Khắc Đa, huyết quang nhất đề, thân thể Duy Khắc Đa bay lên khỏi mặt đất một cách không thể khống chế.

Ngũ chỉ mạc chương, Minh Dục chụp lấy đầu Duy Khắc Đa, nhắc hắn lơ lửng giữa hư không, cười lạnh nói:

- Vậy Minh gia ta xê lý việc riêng không liên quan gì đến người ngoài chứ?

Ầm, Lăng Phong chỉ cảm thấy huyết dịch toàn thân như hoàn toàn thượng trùng trong chớp mắt. Một cảm giác cuồng nộ như hàng vạn trái chích viêm đạn tạc hừng trong não hải hắn, hai mắt trở nên đỏ quạch!

Lăng Phong mạnh mẽ trùng tiến, quát lớn:

- Thả hắn ra!

Duy Khắc Đa bị Minh Dục xách trên tay như con gà rù, từng ngụm bọt máu không ngừng phun ra từ miệng hắn, nhuộm thấm phần áo trước ngực trông rất đáng sợ. Ánh mắt hắn lộ ra vẻ hổ thẹn và đau khổ vô cùng. Có giây dựa bây giờ cũng là yếu đuối!

Tứ phía trở nên yên lặng, Ôn Lam sớm đã hét đến khản tiếng, đối diện với tình cảnh khó khăn vượt ngoài khả năng này nàng chỉ cảm thấy toàn thân như muốn nổ tung bởi sự phẫn nộ.

- Lăng đại ca, không được!

Thấy Lăng Phong định tiến lên, hai người Vân Tường nhanh chóng một trái một phải ôm chặt lấy hắn. Minh Dục mặc dù nể hai sức mạnh của hai nhà không xuất thủ với Lăng Phong nhưng nếu Lăng Phong còn chọc giận hắn thì cuối cùng vẫn tạo thành hậu quả có tính bạo phát!

- Ô, người muốn cứu hần?

Minh Dục vùng tay, hoảng động thân thể Duy Đa Khắc như hoảng động một tấm giẻ. Khóe miệng hần hơi nhếch lên tàn nhẫn:

- Xin ta đi! Ta sẽ không truy cứu tội vi phạm thiết luật của Minh gia ta nữa đâu!

An!

Một loạt những từ ngữ đầy tính khinh thường và hạ nhục thốt ra, vô số ánh mắt dừng lại ở chỗ Lăng Phong, hoài nghi, đồng tình, hả hê, đủ loại đủ kiểu!

Liên thanh bạo mình trên mười đầu ngón tay Lăng Phong. Chân lực trong người cuồng dũng như hải khiếu, ánh mắt nhìn Minh Dục đầy sát cơ băng lãnh!

Mặc dù hần và Duy Khắc Đa mới chỉ gặp nhau có hai lần. Hai bên coi như chưa có tình cảm gì sâu sắc thậm chí chuyện gặp Duy Khắc Đa cũng hoàn toàn vì thân phận thuật luyện sư của hần

Nhưng dù như vậy, đoạn tạm tương xử cũng đủ khiến Lăng Phong nhìn ra điểm tốt của Duy Khắc Đa.

Nhất là sau khi Gia Liệt Áo phát bố nhiệm vụ, mới Gia Hòa xuất thủ tìm kiếm bản thân. Chuyện của Lăng Phong không lan ra ngoài có lẽ vì được Duy Khắc Đa ép xuống. Hần đương nhiên cảm nhận được Duy Khắc Đa bảo vệ mình không phải vì lợi nhuận mà xuất phát từ chân tâm!

Chính bởi vậy hai bên mới không lai vãng nữa. Lăng Phong coi như đây là một người bạn thực sự mà hần có được sau khi ra khỏi Băng Phong Cốc! Đây chính là lí do nhìn thấy Minh Dục hạ độc thủ Lăng Phong lại giận dữ đến vậy!

Lúc này, Minh Dục đang dùng cường thể tuyệt đối khống chế tính mạng Duy Khắc Đa. Lạnh lùng, miệt nhiên, hạ nhục triệt để. Đối diện với việc bằng hữu bị hạ nhục ngay trước mặt mình

Lăng Phong cảm thấy cảm giác phẫn nộ đang tràn đầy trong cơ thể hần. Giống như thuở ấu thơ nhìn thấy "nàng" bị đám thiếu niên cướp đi thức ăn mà mình khó khăn lắm mới tìm được. Còn mình vì yếu đuối mà không thể làm được gì, ngược lại còn trở thành gánh nặng, khiến "nàng" phải mất mạng!

Trong phút chốc, hình ảnh "nàng" và Duy Khắc Đa trùng điệp lên nhau, từng tế bào trong cơ thể Lăng Phong đều đang run rẩy. Tại sao, tại sao hết lần này đến lần khác cứ phải nhìn chứng kiến người mà mình quan tâm bị người khác khống chế tính mạng! Rốt cuộc là vì sao?

Lăng Phong đột nhiên ngẩng đầu, khóe miệng co giật điên cuồng như muốn nứt ra, một tia huyết hoa trán khai.

- Lăng, Lăng huynh đệ.

Duy Khắc Đa đột nhiên lên tiếng, giọng nói yếu ớt vang tới rất xa trong hoàn cảnh tĩnh mịch.

Minh Dục khẽ cau mày, một tia lãnh dục chi ý lóe lên nhưng không biết suy nghĩ điều gì mà không thấy hần ngăn không cho Duy Khắc Đa nói chuyện.

- Khụ khụ

Duy Khắc Đa rùng mình phun ra một ngụm máu tươi, hần nhìn Lăng Phong, ánh mắt lộ ra vẻ vui mừng vô hạn:

- Lúc kết bạn với huynh ở Băng Phong Thành ta đã biết sẽ có một ngày huynh trở thành một nhân vật lớn, trở thành một nhân vật lớn được rất rất nhiều người ngưỡng mộ. Bây giờ, ta có thể thấy được rồi!

- Ta biết, nếu ở một nơi khác trong một thời điểm khác ta tuyệt đối không thể kết bạn với huynh, càng không thể được huynh gọi một tiếng "đại ca"! Huynh có thể không biết, lúc huynh bất chấp thân phận hèn mọn của ta kết bạn cùng ta, ta vui biết chừng nào. Sau này, biết huynh làm được bao nhiêu việc lớn, những việc mà người khác đến nghĩ cũng không dám nghĩ, khi nghe người khác nghị luận, tự cảm thấy tự hào vô cùng! Lăng Phong đó đã từng gọi ta là đại ca đấy!

Nét mặt Duy Khắc Đa ánh lên một tia quang thải, như đang hồi tưởng. Hần chăm chú nhìn Lăng Phong:

- Hôm nay có thể may mắn gặp lại huynh, một vị hảo huynh đệ ta thấy mãn nguyện lắm rồi. Ta không xứng để huynh phải cúi đầu đâu!

- Duy Khắc Đa đại ca!

Lăng Phong trong lòng cuồng chấn. Hắn không ngờ chỉ một tiếng gọi thôi có thể khiến Duy Khắc Đa cảm động đến vậy. Trong lòng ngũ vị tạp trần, cuồng nhiên cự chấn!

Duy Khắc Đa quang sang phía Ôn Lam, ánh mắt vui mừng chuyển dang dìu dàng khiến quyến. Mối hận hé ra, ngàn vạn ngôn ngữ cuối cùng chỉ hội thành một câu:

- Tiểu Lam, chăm sóc tốt Bảo Nhi!

Nói đoạn, tàn dư chân lực cuồng dũng tâm mạch, thân thể nhất thời truyền xuất ra một tiếng "bục".

Một ngụm lớn máu tươi trộn lẫn nội tạng phun ra từ miệng Duy Khắc Đa, phun tít ra xa!

Ôn Lam trợn trừng mắt, nàng muốn gào thét nhưng cổ họng đã khàn đặc nên chỉ phát ra những tiếng ú ớ vô nghĩa. Sắc mặt nàng trở nên trắng bệch như tuyết, thân thể lắc lư cuối cùng thì rũ xuống!

- Duy Khắc Đa đại ca!

Đầu óc Lăng Phong như muốn nổ tung, thiên địa trong mắt hắn như nhuộm một màu đỏ rực, hắn rít qua kẽ răng, con ngươi như muốn nứt ra, gào rít:

- Minh Dục, ta thề sẽ nghiền ngươi thành tro bụi!

Tiếng kịch liệt khí huyết oanh minh truyền xuất từ trong cơ thể Lăng Phong, Tinh Thiết Kiếm nhảy khỏi lòng bàn tay, phóng xuất hào quang vạn trượng!

- Lăng đại ca, không được!

- Lăng lão đại, mau, dừng lại!

Hai người Vân Tường túm chặt lấy Lăng Phong, lúc này Lăng Phong chẳng khác gì một tòa hỏa sơn cực kì không ổn định. Hạo đang ba động chi lực không ngừng truyền ra từ cơ thể hắn, khiến cánh tay hai người đó bị đẩy văng ra.

Nhưng dù như vậy bọn họ vẫn không dám buông tay!

Đám Lô Sâm điên cuồng lao lên, ra sức kéo Lăng Phong nhưng cũng không dám thi xuất chân lực sợ làm Lăng Phong bị thương.

Nhiều người liên thủ mà mấy lần Lăng Phong suýt gãy ra được, chặt vật vô cùng!

Minh Dục nhìn thi thể Duy Khắc Đa trong tay mình, đáy mắt không khỏi lóe lên một tia kinh ngạc. Cuối cùng, hắn ném thi thể xuống:

- Xui xẻo!

Nói đoạn chăm chú nhìn Lăng Phong, sát cơ sâm hàn vọt lóe lên, cuối cùng phẩy tay mang Minh Lăng bay đi!

Một giây mà ngỡ như trăm ngàn năm dài đằng dặc.

Không biết phải mất bao lâu, khi bọn Lô Sâm gần như không thể kiên trì thêm được nữa thì Lăng Phong mới bình tĩnh lại. Thân thể hắn phồng lên làm tám y bào trở nên căng đét rồi lập tức bị vi phong lướt qua biến thành vô số mảnh vụn phiêu tán trong không trung. Lúc này trong lúc nộ ý cuồng dũng, Lăng Phong đã dùng năng lượng hạo đang cả mình xé rách nó.

Thấy bọn Lô Sâm mặt mũi có vẻ căng thẳng mệt mỏi, Lăng Phong nhẹ giọng nói:

- S huynh, mọi người bỏ ra đi, ta không sao đâu.

Ngữ khí u thâm, vô cùng khó đoán.

- Lão lục, muốn báo thù không thể vội vàng được, với thiên phú của đệ không thể liều mạng như vậy được đâu!

Lô Sâm khẩu xà tâm Phật khuyên nhủ:

- Đừng quên sư tôn, và cả sư huynh đệ chúng ta nữa.

- Yên tâm đi sư huynh, đệ không sao.

Lăng Phong nhân thần hự hự miếu miếu, nhìn về hướng mà Minh Dục mới rời đi.

Minh Dục, có một ngày ta sẽ giết ngươi!

Món nợ hôm nay sẽ phải trả gấp trăm lần!

Từ trong ngữ khí của Lăng Phong nghe ra một tia bình tĩnh cổ quái. Bọn Lô Sâm thử buông hấn ra, thấy Lăng Phong không có dị động gì mới yên tâm thở dài. Đúng lúc này Lăng Phong đột nhiên quay sang phía Khải Ân:

- Không sao chứ?

- Không sao, đại ca!

Thấy Lăng Phong hỏi mình, Khải Ân đột nhiên cảm động muốn rơi lệ.

Bọn Lô Sâm quen với Lăng Phong chưa lâu nên không phát hiện ra. Chỉ có hấn mới nhìn thấy một tia đau khổ đang len lỏi trong nhân thần bình tĩnh của Lăng Phong.

Như lúc còn ở trong luyện doanh, hai người cố gắng hết sức vẫn bị đánh cho mình đầy thương tích. Đại ca cũng như vậy, mặc dù toàn thân bầm dập nhưng vẫn tỏ ra không hề đau đớn, giúp hấn xử lý vết thương. Lúc đó trong mắt đại ca cũng lưu lộ ra nhân thần này!

Không ai rõ hơn Khải Ân, nhân thần này thể hiện cho đau khổ và tự trách, và tiếp sau đó sẽ là cố gắng điên cuồng!

Chỉ có Khải Ân mới hiểu Lăng Phong nhìn bên ngoài lạnh lùng như vậy nhưng bên trong lại có một trái tim ấm nóng. Coi sự an nguy của những người xung quanh là trách nhiệm của bản thân mình, coi hạnh phúc của những người xung quanh là toàn bộ tín ngưỡng tâm của mình!

Bởi vậy được Lăng Phong thu nạp Huyết Sát Vệ mới tâm phục hấn như vậy, mới coi hấn như trụ cột tinh thần, mới trở nên điên cuồng khi thấy Lăng Phong bị thương!

Lấy chân tâm đổi chân tâm!

Duy Đa Khắc khiến Khải Ân nhìn thấy đại ca của nhiều năm trước, một đại ca có thể thiêu đốt tính mạng mình vì người khác!

Lăng Phong chậm chậm đi về một phía, cuối cùng dừng lại trước mặt Bối Nạp Thông. Bối Nạp Thông đang giúp Ôn Lam chữa trị. Ôn Lam đang ôm chặt đứa trẻ trong lòng, ôm rất chặt rất chặt. Lúc này bị ngã như vậy mà đứa trẻ không hề bị kinh động!

Lăng Phong chậm rãi ngồi xuống, khoác nhẹ lên cánh tay Ôn Lam, đón đứa trẻ từ vòng tay êm ái của nàng. Đứa trẻ lộ ra một nụ cười ngọt ngào trong giấc ngủ mơ màng, hai lúm đồng tiền hằn sâu trên má như không hề biết mọi chuyện đang xảy ra bên ngoài, càng không biết hôm nay sẽ là ngày mất đi một trong hai song thân.

Lăng Phong hít một hơi thật sâu, nhắm mắt, viên mắt hơi ướt ướt. Từ hôm nay trở đi, con sẽ không còn phụ thân nữa.

Từ nhỏ đã trở cô nhi, Lăng Phong không khỏi cảm thấy đau khổ thay cho đứa trẻ.

279. Chương 235: Người Đáng Chết

Đột nhiên, từ phía Gia Hòa câu lạc bộ truyền ra một tiếng thét giận dữ:

- Triệu quân sự, định chạy đi đâu!

Dong binh của câu lạc bộ lúc này vì sợ thanh thế của Minh gia nên không dám đứng ra. Bây giờ thấy người của Minh gia đã rút sạch, bọn họ mới đứng ra, thấy kẻ dẫn tới mọi tội lỗi tai họa đình đảo tẩu liền lập tức ngăn lại.

Thấy Lăng Phong nhìn sang, một tên dong binh có vẻ ngoan ngoãn vội vàng tiến lên chủ động tường thuật lại những gì hắn biết với Lăng Phong.

Triệu quân sự thấy không thể thoát khỏi vòng vây, bỗng nhiên dừng lại cười lớn một tiếng:

- Ta có thể làm sao? Ta là Thâm Thủy Thành thổ sinh thổ trưởng chi nhân, cả nhà lớn nhỏ đều sống dựa vào Minh gia! Xảy ra chuyện này nếu như ta không thượng sau này mọi chuyện lộ ra ngoài ta cũng bị liên lụy, cả nhà ta lớn nhỏ đều phải chết cùng!

- Các người muốn ta làm gì? Không lẽ bảo ta bỏ mặc già trẻ trong nhà? Các người ai không có người thân, nếu chuyện này xảy ra với các người liệu các người sẽ làm tốt hơn ta chứ? Triệu quân sự ngân ti nộ trượng, không ngừng giãy dụa trước sự khống chế của hai tên dong binh. Cởi bỏ lớp vỏ phản bội, càng nói càng tỏ ra khí tráng!

Khiếp sợ khí thế của lão, mấy tên dong binh không khỏi lộ vẻ bối rối, nhất thời có chút khó xử, nên cánh tay đang kéo giữ cũng có chút vô lực.

Đúng lúc này Lăng Phong chậm rãi bước tới trước mặt Triệu quân sự, nhìn lão với nhãn thần bình thản.

Triệu quân sự rung mình, rõ ràng nhãn thần Lăng Phong cực kì bình tĩnh không hề có chút sát ý. Nhưng trong lòng thì lạnh lẽo như tam cửu thiên khí quán hạ nhất quang băng thủy! Tử tịch, đúng, chính là tử tịch. Hắn thoáng rung mình, hiểu được khí tức ẩn hàm trong mắt Lăng Phong!

Đây là loại nhãn thần coi tất cả như hư vô!

- Ta hiểu, thực sự hiểu.

Lăng Phong chậm chậm lên tiếng, ngữ khí cũng đã thoát khỏi vẻ bình tĩnh kì lạ:

- Người cũng có người mà mình quan tâm, người nguyện vì họ từ bỏ vinh quang, trung thành, tính mạng, thậm chí

Lăng Phong nhãn thần đột nhiên nhất biến. Nhãn thần mặc dù hỏa diễm hung dũng nhưng tán phát ra một cảm giác băng hàn kì dị:

- Không có ai! Không có ai đủ tư cách và bằng bất cứ lí do gì xâm phạm tới người ta mà yêu quý! Những kẻ như vậy đều phải chết! Bởi vậy.

- Người đáng chết!

Lạnh lùng ném ra ba chữ, Lăng Phong đầu cũng không quay xoay người bỏ đi, sau lưng truyền ra những tiếng kêu đau đớn. Lâm kì hắc sắc chủy thủ lướt qua hầu Triệu quân sự!

Huyết hoa tiêu tiên!

Bọn Lô Sâm nhìn thấy cảnh này mà không khỏi lộ ra nhãn thần sợ hãi. Ngay cả những người vô tâm nhất cũng đang nhận ra Lăng Phong đã thay đổi. Không còn là Lăng Phong không thích tranh giành, lúc nào cũng ôn hòa vô bì như trước nữa. Bọn họ không thể nói được sự thay đổi này này là tốt hay xấu nhưng với cái thế gian chết tiệt này, có thể thay đổi một chút lại dễ thích ứng hơn thì sao?

Bọn Lăng Phong đã đi được một lúc lâu rồi, đám đông vây quanh mới hồi được thần. Bọn chúng hít một hơi thật sâu, phát hiện y bào sau lưng đã ướt đầm mồ hôi! Quay sang nhìn nhau thấy ai cũng không giấu nổi vẻ kinh hãi. Minh đã tận mắt chứng kiến Minh gia lão tổ xuất thủ? Sức mạnh như tự thành nhất phương thiên địa đó thật sự đáng cường đại đến đáng sợ!

Những thế lực lớn nhỏ vẫn còn nghi ngờ địa vị của Minh gia chút tâm tư gây rối nhất thời bị dập tắt. Bọn chúng tự nhủ nếu như phải đối diện với sức mạnh hủy diệt này thì một chút sức mạnh của bản thân mình cũng trở nên yếu đến đáng thương!

Điều khiến cho chúng cảm thấy ngạc nhiên nhất là việc Huyết Sát Vệ xuất thủ. Cách mười người ngưng thành nhất thể đó hoàn toàn cuồng hãn, hoàn toàn mãnh liệt, phong thái ung dung đối diện với chư thiên chủ tử cũng phải oánh xuất nhất kích sáng lạn nhất trong cuộc đời khiến chúng chấn hám!

Còn kinh thiên nhất kiếm truy sát Minh Lăng của Lăng Phong mặc dù cuối cùng vẫn bại dưới tay Minh Dục nhưng không ai vì thế mà dám xem nhẹ. E rằng thánh vực cường giả cùng lắm cũng chỉ thế này?

Những người tin tức linh thông sớm đã đoán ra thân phận Lăng Phong từ một loạt những sự việc vừa rồi. Người nợ truyền tai người kia, đám đông hoảng nhiên, đồng thời càng thêm chấn kinh. Người thanh niên đó thì ra đã làm nhiều việc lớn như vậy sao?

Một suy nghĩ không thể không chế nổi lên trong đầu. Minh gia lão tổ liệu có hối hận vì hôm nay đã không quyết đoán giết chết hán không nhỉ?

Lúc này, ở một viện lạc u thanh trong Thâm Thủy Thành, Minh Dục bỏ Minh Lăng xuống, trầm tư suy nghĩ. Minh Lăng không nhận được nói:

- Lão tổ, sao lúc này người không giết tên tiểu tử đó? Để hán lại người ta sẽ tưởng Minh gia chúng ta sợ đấy.

- Câm miệng!

Minh Dục quát lên một tiếng khiến Minh Lăng lú lờ không nói được câu gì. Từ nhỏ đã được vị lão tổ này yêu thương nên hán không thể tin nổi bản thân sẽ bị Minh Dục trách mắng.

Chắc cũng cảm thấy ngữ khí của mình quá nghiêm khắc, Minh Dục hơi dịu lại, trầm ngâm nói:

- Trước đây Minh gia chúng ta có thể chiếm giữ nơi này vì sự cạnh tranh giữa Thú Thần Bình Nguyên và Áo La Đế Quốc, ai cũng không làm được gì đối phương.

Cuối cùng mới ước định để Minh gia chúng ta tọa trấn nơi này, coi như báo đáp. Chúng ta cũng phải cam đoan không được để cho thánh vực cường giả bước vào Thâm Thủy Thành! Nếu như ta một mực làm tới, cố tình lấy mạng của tên tiểu tử đó, e rằng sau này Minh gia chúng ta sẽ tự chuốc lấy khá nhiều rắc rối!

Minh Lăng ầm ức nói:

- Lão tổ, không lẽ cứ thế mà bỏ qua? Tên tiểu tử đó xem chút nữa là giết chết hài nhi rồi!

Nghe vậy, Minh Dục đột nhiên lộ ra hung lệ chi khí.

- Hừ, vốn dĩ định mượn tên tiểu tử tốt tử kia lăng nhục hán, ai ngờ hán chẳng hề có chút liệ tính, lựa chọn tự ngã đoạn! Như vậy cũng tốt, chúng ta không ra tay thì vẫn có thể mượn dao giết người!

- Lão tổ, ý người là?

Mắt Minh Lăng vụt sáng.

- Trước đây vài ngày, Tư Nội Khắc Tộc truyền đến thông tin, thỉnh cầu chúng ta truy bắt một nữ tử. Vốn dĩ ta định làm cho có lệ.

Nhân thần Minh Dục lưu lộ vài phần âm hiểm.

- Hôm nay mặc dù là kinh hồng nhất miết nhưng đám nữ tử đi theo tên tiểu tử đó có một người khá giống với miêu tả. Ta nghĩ có thể mượn Tư Nội Khắc để ra tay!

- Lão tổ anh minh!

Minh Lăng chợt nói:

- Theo tính toán thì đội ngũ của Thú Nhân Tộc cũng sắp đến rồi, hài nhi đi truyền tin tức.

- Ừm.

Minh Dục không nói thêm điều gì, chỉ khẽ gật đầu, trong đầu ánh mắt lạnh lẽo của Lăng Phong vẫn không ngừng phù hiện. Trong lòng hắn lại không khỏi lóe lên một tia hàn ý. Chợt, hắn khẽ lắc đầu, xì lạnh một tiếng, chỉ là một tên tiểu tử ngay cả thánh vực cũng chưa đến, sao có thể làm nổi điều gì? Đợi mọi chuyện êm xuôi, nếu như Tư Nội Khắc Tộc không làm gì được hắn thì lúc đó bốn lão tổ sẽ đích thân ra tay.

Trong viện đình yên ắng.

Lăng Phong đứng lặng một mình, bên ngoài bình thản nhưng trong lòng như như nổi sóng. Hôm nay đối diện với việc Duy Khắc Đa bị bắt mà hắn không thể làm được gì khiến lòng hắn đau nhói, khơi dậy bao nhiêu kí ức mà hắn luôn không dám đối mặt.

Vậy là hắn chỉ biết lẳng lặng đứng đó.

Từng cảnh từng cảnh hồi phóng lại trước mắt, những gì đã mất, đau khổ, Lăng Phong ép mình phải quay lại nhìn, mặc cho đau khổ cứ thế ngấm vào tâm linh.

Hôm nay mất đi Duy Khắc Đa, ngày mai sẽ lại mất thêm ai? Khải Ân? Lô Sâm? Tang Phi? Cảnh Vân? Mỗi một cái tên là một thân ảnh lướt qua trước mắt hắn. Nếu như sau này họ phải đối mặt với nguy hiểm thì liệu hắn còn vô lực như bây giờ không?

Minh Dục xuất thủ như tạt một gáo nước lạnh lên đầu Lăng Phong, triệt để thức tỉnh hắn. Thì ra trên thế giới này có nhiều việc không thể nằm trong tầm kiểm soát của mình đến vậy!

Lăng Phong run rẩy, trong lòng thăng khởi một luồng động lực cường đại, quyết không để cho kẻ nắm nắm vận mệnh của mình, quyết không để cho những người bên cạnh phải bị thương tổn!

Đúng lúc này bọn Đồ Long và Vân Tường đi tới, Đồ Long lo lắng nhìn Lăng Phong:

- Lãng lão đại, đều sắp xếp xong cả rồi. Có thương đội ở Thâm Thủy Thành của Thiên Phong Vương Quốc chúng ta hộ tống, ngài cứ yên tâm.

Vân Tường nói tiếp:

- Ngoài ra còn có Vân Mộng Vương Quốc thương đội tương tùy, an toàn có thể đảm bảo.

Xoay người liếc nhìn hai bọn họ, Lăng Phong bình tĩnh nói:

- Phiền hai người.

Hắn biết sau khi xảy ra chuyện này, câu lạc bộ Gia Hòa không thể tiếp tục ở lại Thâm Thủy Thành nữa, mẹ con Ôn Lam cũng phải lập tức rời đi, nên mới nhờ hai bọn họ giúp đỡ.

Trầm mặc một lúc, Lăng Phong đột nhiên hỏi:

- Vậy Minh Dục có linh cấp tu vi không?

Vân Tường lộ ra biểu tình kinh ngạc, vô ý hỏi:

- Lãng đại ca, huynh biết linh cấp?

Con đường tu luyện trải đầy gai, nếu như không cẩn thận có thể sẽ rơi xuống vực thẳm bất cứ lúc nào! Ngay cả một người thiên tư tung hoành như Hằng Trùng cũng ngộ nhập kì đồ. Bởi vậy có người chỉ điểm cho là vô cùng quan trọng. Chính vì lý do này họ mới đại diện cho những thế lực sau lưng mình mời chào Lăng Phong. Bây giờ thấy Lăng Phong nói về linh cấp, đương nhiên khiến họ cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Lăng Phong không cần nói nhiều, im lặng thừa nhận suy đoán của họ.

Trầm ngâm một lúc, Vân Tường hồi đáp:

- Kì thực Minh Dục vẫn chưa phải linh cấp cường giả thực sự. Luận tu vi hắn chỉ là thánh vực tiền kì! Nhưng hắn ý vào linh khí truyền thừa đại minh chí luân nên có thể thi triển tinh kĩ ngục luân pháp trăm, bạo phát xuất không hề thua kém kinh cấp công kích cường độ.

Chăm chú nhìn Lăng Phong, hắn nói tiếp:

- Nhưng sức mạnh này vẫn là mượn dùng, không thể vận dụng tự nhe. Nếu như có người đột kích, nắm bắt thời cơ hợp lý thì sẽ khiến hần không thể thi triển được hết uy lực của đại minh chí luân.

Lăng Phong gật đầu, trong đầu hần sớm đã bồn khoăn điều này. Thanh đại minh chí luân đó có lẽ là linh khí trong trong truyền thuyết, mãnh hàm sức mạnh tinh kỳ, Tinh Thiết Kiếm cũng có thể được coi như vậy. Nhưng Tinh Thiết Kiếm ẩn hàm chỉ là tinh kỳ sở hình thiên địa lao, chưa thể sánh được với đại minh chí luân!

Rõ ràng, đại minh chí luân tuyệt đối không phải do Minh Dục tự hành tu luyện nên vận dụng cũng không thể viên dung tự nhiên.

Lăng Phong không biết Minh Dục tự thân thực lực mới chỉ đạt tới tiêu chuẩn thấp nhất để vận dụng linh khí! Điều kiện đầu tiên để vận dụng linh khí là tự thân tiến nhập thánh vực, nếu không rất dễ bắt kiểm soát, miễn cưỡng sử dụng sát địch không thành mà còn tự làm tổn hại đến bản thân.

- Lão lục, Ôn phu nhân tỉnh rồi. Đệ có qua xem không?

Lô Sâm bước tới, nói.

Lăng Phong ừ một tiếng, quay sang hai người Đồ Long ra hiệu, cất bước tiến vào một gian phòng.

Bên trong gian phòng, Hoàng Phủ Vân đang chăm sóc Ôn Lam, thấy Lăng Phong đi vào biết ý định dậy đi ra ngoài, thăm giọng nhắc nhở:

- Cô ấy thương tâm quá độ, đừng để lao thần quá.

Lăng Phong khẽ gật đầu.

280. Chương 236: Thánh Vực Ma Hạch.

Khi nhìn thấy Lăng Phong bước vào, Ôn Lam cũng không kinh ngạc cho lắm. Giọng nói của nàng vẫn còn mang theo chút khàn khàn, thần tình trên mặt như toát lên vài tia hồi ức, nhẹ giọng nói:

- Trước đây bình thường Duy Khắc Đa vẫn hay nhắc tới việc huynh ấy có quen biết ngài với ta, về sau khắp nơi lại nổi lên tin đồn có một người tên là Lăng Phong dĩ nhiên lại có thể đối chiến cùng với Thái tử của Áo La đế quốc, thậm chí còn khiến cho đối phương phải bội phục. Mới đầu Duy Khắc Đa còn tưởng là trùng tên trùng họ, về sau lại dò hỏi nhiều lần mới xác nhận đó là ngài. Lúc đó huynh ấy hưng phấn đến mức hai ngày liền không ngủ ngon giấc, cứ trần trọc nhắc đi nhắc lại việc quen biết ngài, hơn nữa ngài còn chính miệng gọi huynh ấy là đại ca...

Ôn Lam đột nhiên đưa tay lên gắt gao che miệng, nước mắt cứ thi nhau rơi xuống, không nói được hết câu đang bỏ dở.

Khóe mắt Lăng Phong cũng đã hơi ướt, một loại phần nộ kịch liệt bởi vì quá cảm động mà tràn ngập trong lòng, hần cất tiếng nhẹ nhàng nhưng vô cùng kiên định:

- Đại tẩu, tẩu yên tâm đi, một ngày kia ta nhất định sẽ tự tay lấy đầu Minh Dục để cúng tế Duy Khắc Đa đại ca!

Lúc này Hoàng Phủ Vân đã ôm bảo nhi đi tới, tiểu tử kia nằm trong tã lót vẫn đang nhắm mắt, bên khóe miệng còn trào ra một dòng nước dãi, ngủ rất ngon lành. Mới vừa rồi có lẽ là nó bị đói nên đã oa oa khóc lớn một trận, cuối cùng may là Hoàng Phủ Vân có biện pháp tìm mua được một ít sữa tươi ma thú bán trong Thâm Thủy thành, tiểu tử kia sau khi ăn no liền bắt đầu vùi vào ngủ khò khò, khuôn mặt phớt hồng trắng nõn như đánh phấn.

Thấy hai người đi vào, Ôn Lam vội vã lau khô nước mắt trên mặt, cẩn thận đỡ lấy bảo nhi ôm vào trong lòng, khe khẽ ngâm nga lên một khúc hát ru, thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng vỗ về trên lưng đứa bé. Thấy vậy, sống mũi Hoàng Phủ Vân cũng cay cay, suýt nữa đã rơi lệ, nàng từ nhỏ đã bị mất đi mẫu thân, nên khi nhìn thấy cảnh này nội tâm đặc biệt xúc động.

Lăng Phong cũng nhận ra bầu không khí có phần quá thương cảm, vội vã nói tránh đi:

- Bảo nhi có phải là có chứng bệnh bẩm sinh không?

- Ngài biết sao?

Ôn Lam kinh ngạc ngẩng đầu, sau đó liền nói:

- Bảo nhi cốt cách bẩm sinh có vấn đề, căn cứ theo lời của y sư, xương cốt của nó sau khi trưởng thành căn bản không thể nào chống đỡ được trọng lượng thân thể.

Nói xong, nàng từ bên người lấy ra một chiếc hộp, đem nó đưa cho Lăng Phong:

- Lăng tiên sinh, ta có thể làm phiền ngài thêm một việc được không?

Lăng Phong đưa tay ra đón lấy, lại thấy Ôn Lam ra hiệu, hẩn bèn mở hộp ra, lập tức liền bị quang mang ập tới làm cho lóa mắt, bên trong dĩ nhiên lại là một viên ma hạch, một viên ma hạch màu xanh ngọc bích tỏa ra hào quang rực rỡ. Bên trong ma hạch còn có một bóng xà ảnh nho nhỏ không ngừng du động!

Linh hồn vật tính thật cường đại!

Một cỗ khí tức linh hồn cường đại như ập vào mặt mà tới, hầu như khiến cho Lăng Phong hít thở có phần khó khăn, không cần nói nhiều, Lăng Phong cũng minh bạch ma hạch có thể có được linh hồn vật tính cường đại như vậy, chí ít cũng phải là cấp bậc Thánh Vực!

Quả nhiên, Ôn Lam tiếp tục nói:

- Lúc đầu khi thấy bảo nhi có chứng bệnh bẩm sinh trong người, ta cùng với Duy Khắc Đa đã tìm kiếm khắp tất cả lương y, nhưng vẫn đều thúc thủ vô sách, cuối cùng may mắn đạt được một phương thuốc cổ truyền, ở trên có ghi chép một loại Cường Cốt Dịch, đối với việc trị liệu chứng bệnh này vô cùng hữu hiệu! Thế nhưng loại dược thủy này lại cần phải có ma hạch của Thánh Vực ma thú Nguyên Xà làm nguyên liệu chính để tiến hành điều chế!

- Chúng ta đã tổn hao vô tận tâm lực, cuối cùng mới có thể ngoài ý muốn kiếm được viên ma hạch này, vốn định tìm kiếm những nguyên liệu khác để bắt đầu luyện chế, không ngờ rằng bởi vì thế mà dẫn tới một trận tai họa ngập trời!

Ôn Lam nhìn về phía Lăng Phong, trong mắt toát lên thần tình cầu khẩn:

- Luyện chế Cường Cốt Dịch cần phải tiêu hao vô số tâm lực, hơn nữa còn phải có rất nhiều nguyên tố Thiên Hành Giả phối hợp mới có thể thành công. Lấy nhân mạch của chúng ta rất khó tìm đủ người để làm việc này, mong rằng Lăng tiên sinh ra tay viện thủ...

Không chờ Ôn Lam dứt lời, Lăng Phong đã khẽ khoát tay nói:

- Đại tẩu không cần phí tâm như vậy!

Thấy Ôn Lam sau khi nghe xong lời mình liền lộ ra biểu tình vô cùng thất vọng, Lăng Phong nhất thời minh bạch nàng đã hiểu lầm, bèn vội vàng giải thích:

- Mới vừa rồi trong lúc tẩu bị ngất đi, chúng ta đã cho Đan Sư kiểm tra qua thân thể bảo nhi, không cần phải điều chế Cường Cốt Dịch kia, trong tay chúng ta cũng đã có đan dược đủ để giải quyết chứng bệnh kiểu này!

Ý của Lăng Phong đương nhiên chính là chỉ thiên niên La Hâm đan, nhựa La Hâm vốn đã có được tác dụng cường hóa xương cốt thân thể, dùng để giải quyết chứng bệnh bẩm sinh nhỏ nhỏ này tuyệt đối thừa sức. Hơn nữa trong quá trình Ôn Lam ngất đi, Lăng Phong cũng đã dùng cương khí để khơi thông thân thể cho bảo nhi, tuy rằng cương khí không có hiệu quả quá rõ ràng đối với xương cốt, nhưng tác dụng phụ trợ cũng không hề nhỏ.

- Thật sự như vậy sao?

Ôn Lam giật mình mở trừng hai mắt, thấy Lăng Phong gật đầu khẳng định, nhất thời trong lòng nàng dâng lên đủ tư vị, vừa vui mừng vừa bi thương, vui chính là vì bảo nhi rốt cuộc cũng có hi vọng thoát được sự khốn nhiều của chứng bệnh bẩm sinh, buồn là vì Duy Khắc Đa đã không còn thể tận mắt nhìn thấy được cảnh ấy.

- Đại tẩu không cần khách khí như vậy, ta coi Duy Khắc Đa đại ca như huynh trưởng, tẩu về sau cứ gọi ta một tiếng Lăng Phong là được, về phần viên Thánh Vực ma hạch này, tẩu cứ cất kỹ đi!

Hơi ngậy ra một lúc, Ôn Lam kiên định đẩy Thánh Vực ma hạch về phía Lăng Phong, thuận tiện thay đổi luôn cách xưng hô:

- Thứ này đã mang tới cho Gia Hòa ta tai ương diệt môn, nếu đã vô dụng đối với bảo nhi, ta cũng không muốn nhìn thấy nó nữa, về phần xử lý nó như thế nào, đành phải phiền Lăng huynh đệ vậy.

Lăng Phong hơi do dự một chút, thấy thái độ kiên quyết của Ôn Lam, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy. Sau đó hỏi:

- Đại tẩu, kế tiếp tẩu có tính toán gì không? Thâm Thủy thành không thể ở lại lâu hơn được nữa, ta cũng đã an bài tốt rồi, bất kể là tẩu muốn tới nơi nào, tùy thời có thể lập tức lên đường.

Trên mặt Ôn Lam dâng lên vài phần đau khổ:

- Năm ấy, từ khi bảy tuổi đã theo cha tới nơi này, ta còn chưa từng rời khỏi Thâm Thủy thành, nên đi đâu về đâu, quả thực ta không có một chủ ý nào cả.

- Đã như vậy...

Lăng Phong hơi trầm tư, rồi nói:

- Không bằng tẩu cứ tới Tinh Lam đi, nơi này có sư tôn của ta cùng với một số trưởng bối ở đó, ta sẽ viết cho họ một phong thư, bọn họ nhất định sẽ không bạc đãi tẩu và bảo nhi.

Đột nhiên, Lăng Phong lại lấy từ trong tiết văn ra một quyển sách, nói:

- Trên này có ghi chép một loại công pháp tên là Vô Cốt Nhu Thân, có công hiệu làm cường tráng xương cốt, tuy bảo nhi nhỏ như vậy không thể nào tu luyện, bất quá tẩu có thể dựa theo một số thủ pháp ghi chép trên đó, mỗi ngày xoa nắn xương cốt cho nó, cũng có thể mang lại hiệu quả nhất định.

Mất thấy Lăng Phong vì mình mà đưa ra một loạt những an bài, đầy đủ thứ tự, Ôn Lam biết hẳn tất nhiên đã hao phí rất nhiều tâm tư, trong mắt toát ra vài tia cảm kích:

- Đa tạ Lăng huynh đệ!

Ngẫm nghĩ một chút, nàng gỡ từ trên cổ tay của bảo nhi xuống một chiếc vòng tay bạch hạch tinh xảo rồi tặng cho Lăng Phong:

- Ta biết những công pháp tu luyện đều là bí truyền trong các gia tộc hoặc giữa thầy với trò, người đem bản công pháp này tặng cho chúng ta, đối với bảo nhi mà nói thực sự đã có tình nghĩa sư đồ, chiếc "Hạc Sơn Ngọc" này là do gia tộc ta nhiều đời truyền lại, mặc dù không phải là đồ vật gì trân quý, nhưng lại là một mảnh tâm ý của chúng ta!

Nhận thấy sự kiên trì trong ánh mắt của Ôn Lam, Lăng Phong cũng không khách sáo từ chối, sau khi nhận lấy cẩn thận cất vào trong ống tay áo, hẩn nhẹ nhàng vuốt ve lên trán của bảo nhi:

- Vậy ta liền nhận đứa nhỏ này làm đồ đệ, ngày sau chỉ cần có ta ở đây, tuyệt không cho phép bất kỳ kẻ nào khi nhục nó!

Ánh mắt của ba người đều rơi lên người bảo nhi, trong đó mang theo sự thương yêu cùng với hy vọng sâu sắc.

281. Chương 237: Cút Xuống Cho Ta .

Hai ngày sau.

Từ sau khi định ra kế hoạch kế tiếp, ngày hôm qua câu lạc bộ Gia Hòa liền làm xong toàn bộ những công tác kiểm kê cùng phân phối.

Ôn Lam là người nhân hậu, cho dù biết rõ bản thân sau này đã không còn có khả năng tiếp tục kinh doanh lại nghề nghiệp dong binh, không cần bận tâm đến các loại danh tiếng, nhưng nài cấp cho các thủ hạ trong đội dong binh một lượng phí nghỉ việc rất xa xỉ. Điều này khiến cho những dong binh lúc trước dưới sự khi nhục của Minh gia không dám có chút manh động nào cảm thấy rất ngượng ngùng, nhất quyết không chịu nhận số tiền đó, nhưng cuối cùng vẫn không lay chuyển được tâm ý của Ôn Lam nên đành thiên ân vạn tạ mà nhận lấy.

Tất cả những việc này dưới sự giúp đỡ xử lý của Đan Luân Nhĩ đều có hiệu suất rất cao. Trong bảy người sư huynh đệ, sự trải nghiệm của Đan Luân Nhĩ nhiều nhất mà cũng phức tạp nhất, luận về phương diện đối nhân xử thế, vô luận là Lô Sâm hay là Lăng Phong đều kém xa xa không bằng được hẳn.

Trước khi Lăng Phong đến đây, về phía đội ngũ của Áo La đế quốc cũng không nhận được bất kỳ tin tức gì truyền đến, điều này khiến cho trong lòng Lăng Phong có một tia mất mát, sự mất mát này đương nhiên không phải vì Tần Chính, mà là vì Mộc Vũ Lâm. Mặc dù biết nhóm người Lô Sâm tuyệt đối không thể lừa dối bản thân mình, thế nhưng Lăng Phong cũng không chịu tin Mộc Vũ Lâm rốt cuộc lại vô tình đến thế.

Lẽ nào tình cảnh hắn nhìn thấy được trước khi hôn mê thực sự lại là giả tạo hay sao?

Dù có nghìn vạn nghi vấn trong lòng, nhưng Lăng Phong cũng không có khả năng bỏ đi sự tự tôn hắn coi như tính mạng để chủ động tìm tới cửa dò hỏi được. Xét đến cùng, bất kể là Lăng Phong hay Mộc Vũ Lâm, bọn họ cũng đều là người cao ngạo đến mức kỳ quặc.

Áo La đế quốc chưa động, vì vậy hai phe Đông Hoa cùng với Hắc Đàm lựa chọn đứng về cùng chiến tuyến với Áo La đối lập lại Lăng Phong cũng không có khả năng phát sinh qua lại. Mà Y Liên Nhi cùng với Lăng Phong sau khi xảy ra một màn quá mức tưởng tượng kia, cả hai bên đều tận lực né tránh nhau, tự nhiên càng không thể gặp gỡ.

Hai người Đồ Long và Vân Tường không biết bận bịu những việc gì mà cũng không thấy bóng dáng đâu cả.

Nhất thời, trú địa của nhóm Lăng Phong cũng có phần trở nên quanh quẩn.

Bên trong gian phòng, Lăng Phong lẳng lặng ngồi xếp bằng ngay ngắn, ở trên đầu ngón tay của hắn có một đoàn cương khí lóe sáng đang chậm rãi ngưng tụ lại thành hình viên cầu, sau đó niệm thức tựa như chất lỏng cũng đồng dạng hội tụ lại như thế, hai loại lực lượng sau khi ngưng hợp lại với nhau trong nháy mắt đã hình thành nên một viên cầu lớn bằng nắm tay trẻ con. Dưới sự khống chế của Lăng Phong, viên cầu chậm rãi hóa thành dịch thể bắt đầu lan tràn về phía cánh tay Lăng Phong, chỉ đảo mắt một cái đã bao phủ kín cả một cánh tay!

Biến hóa vẫn chưa ngừng, dịch thể kia vẫn còn bao trùm đến tận vai Lăng Phong mới dừng lại. Nếu như có người ngoài ở đây mà nói, họ sẽ phát hiện ra thân thể bên phải của Lăng Phong dường như thoáng dày thêm một vòng, nhìn qua có chút mập mạp.

Hít vào một hơi thật sâu, Lăng Phong đột nhiên trừng mắt, một đạo kinh khí chân lực từ trong miệng phun ra như một mũi tên rồi nổ tung trong không gian tạo thành một làn gợn sóng màu ngân bạch! Tiến lên một bước, hữu quyền hơi rung động chém ra một nhát, "xẹt xẹt" những tiếng rít sắc nhọn vang lên không dứt, phảng phất như trong nháy mắt cánh tay hắn đã biến thành mũi khoan ba cạnh sắc bén, đồng thời đang được lực lượng to lớn vô tận điều khiển, cứ đơn giản coi như không như là bùn đất mà bở ra!

Trước mặt hiện lên một cái khe tối đen như mực, dài hơn một trượng bay vút ra ngoài, thẳng cho đến khi nó chạm phải một cái bàn khiến cái bàn nổ tan thành bụi phấn mới dừng lại.

Xích Luyện cương giáp!

Đây chính là hiệu quả sau khi dung hợp linh hồn uy áp cùng với Xích Luyện cương khí, Lăng Phong đã quyết định đem chiêu thức dung hợp kỹ xảo mà mình tự nghĩ ra này mệnh danh là Xích Luyện cương giáp. Mới vừa rồi vùng quyền đánh ra một đòn, theo sự đánh giá của Lăng Phong, một đòn này ít nhất cũng phải có cường độ công kích của cường giả cửu tinh!

Đây vẫn chỉ là hiệu quả phụ gia thuần túy do Xích Luyện cương giáp mang đến, nếu như cộng thêm lực công kích của bản thân vào nữa, thực lực sẽ tăng lên đến mức vô cùng đáng sợ!

Đáng tiếc, thi triển một chiêu này vẫn còn gặp phải hai thiếu sót lớn, một là số lượng cương khí hiện nay cùng với cường độ niệm thức vẫn chưa đủ, không cách nào khiến cho Xích Luyện cương giáp bao phủ toàn thân được, hai là muốn tung ra một chiêu này, thời gian cần thiết để chuẩn bị trước đó thực sự quá dài, trong tình huống đối chiến kịch liệt chính là một khuyết điểm trí mệnh nhất!

Cho dù là như vậy, Lăng Phong vẫn từ trong đó phát hiện ra được chỗ kinh khủng của một chiêu này, hẳn có một loại dự cảm mãnh liệt, nếu như mình chân chính đem thứ này tu luyện tới cực mạnh mà nói, tuyệt đối không hề thua kém so với hình thái cuối cùng của Thiên Địa Lao! Nói cách khác, đây rất có thể chính là một loại lực lượng cường đại không thua kém gì uy lực của Tinh Kỹ!

Lăng Phong hồi tưởng lại một màn Minh Dục điều khiển Đại Minh Chí Luân kia, cái loại lực lượng có thể chiếm giữ, cầm chế cả một phương hư không, khiến cho chân lực, chân nguyên lực, niệm thức, tất cả các loại năng lượng không thể nào vận hành được!

Đây chính là sự huyền bí của Tinh Kỹ sao?

Trong mơ hồ, Lăng Phong cảm thấy như bản thân đối với sự lý giải về Tinh Kỹ lại sâu sắc thêm được một tầng, phẳng phất như chỉ cần khẽ động ý niệm liền có thể xuyên phá được một tầng ngăn cách nào đó, trực tiếp đạt được tới bí cảnh. Tâm thần ổn định lại, lòng bàn tay Lăng Phong khẽ vẫy, một trăm lẻ tám đạo kiếm mang hỏa hồng sắc cực kỳ mê người lấp lóe trong không khí, tựa như những phím đàn được một nghệ thuật gia cao minh tuyệt đỉnh ấn lên, mỗi một lần nhấp nhô lên xuống phẳng phất như đều ẩn chứa vô tận ảo diệu của thế giới.

Bên trong Đại Minh Chí Luân ẩn chứa Tinh Kỹ chí phong chí lợi, hẳn là thuộc về phong hệ. Tuy rằng thời gian tiếp xúc cùng nó rất ngắn, thế nhưng trong nháy mắt đó, uy thế của nó đã được khắc sâu vào trong đầu Lăng Phong. Hắn đã thôi diễn lại rất nhiều lần, mỗi một lần thôi diễn, hẳn đều so sánh giữa Thiên Địa Lao của bản thân cùng với Ngục Pháp Luận kia đến tột cùng là tồn tại chênh lệch lớn đến mức nào?

Vấn đề này vẫn luôn quán lấy Lăng Phong, hẳn mơ hồ cảm giác rằng nếu như có thể khám phá ra bí ẩn của một tầng này mà nói, cảnh giới tu luyện của bản thân có thể sẽ tăng lên vô cùng nhanh chóng!

Đột nhiên, âm thanh một tiếng hét lớn cắt đứt dòng suy ngẫm của Lăng Phong:

- Kẻ nào dám cả gan xông vào trú địa Tinh Lam của ta?

Ngay sau đó từ bên ngoài truyền đến tiếng nổ vang hùng hậu đặc hữu của địa hệ nguyên lực.

Là Khải Ân!

Không chút do dự, thân thể Lăng Phong trong sát na nhẹ như lông hồng bay vút ra ngoài cửa.

Trong đình viện, Khải Ân trầm giọng quát lên, song quyền kết ấn, một con cầu long màu vàng rời khỏi tay bay ra! Long cầu lần tu y như thật, mới bắt đầu kích thước cũng chỉ tầm một ngón tay, nhưng vừa bay ra lập tức liền cực tốc bành trướng lớn lên, chỉ trong chớp mắt công phu đã dài đến ba bốn trượng, thân thể to như một cây cổ thụ trăm năm.

Sau khi phóng đại lên mấy chục lần, nhìn lại thì thấy vảy râu của cầu long đã không còn giống y như thật nữa, mà còn có vài phần thô ráp. Lăng Phong biết rằng, nếu như tới một ngày Khải Ân có thể đem hình thái cuối cùng của cầu long ngưng luyện tới mức cực kỳ sinh động mà nói, như vậy cảm ngộ của hắn đối với bản chất của nguyên lực sẽ tăng lên tới một tầng cảnh giới khác!

Cầu long ngẩng đầu rít gào, từng luồng sóng âm cuốn lên kèm theo hoàng mang cuộn cuộn tạo thành hình vòng tròn rồi hung hãn bắn ra, hư không trong phương viên mười trượng bị khuấy động thành một mảnh hỗn loạn, vô số âm thanh xẹt xẹt truyền ra, bay loạn như tên. Ngay sau đó, thân rồng to lớn mang theo uy thế vô tận xông về phía người ở giữa không trung.

Người xa lạ mới tới toàn thân mặc trang phục chiến bào được đan bện từ ngân ti, dưới ánh sáng rực rỡ của mặt trời tản mát ra quang mang chói mắt, nếu như người thường mặc trang phục này vào sẽ khó tránh khỏi có vài phần tục khí, thế nhưng do hắn mặc lên lại hài hòa một cách đặc biệt. Quang mang cường liệt tựa như muốn đem bản thân hắn hoàn toàn tách biệt ra khỏi thế giới, phụ trợ một cách hoàn mỹ cho khí chất

của hắn. Chỉ luận về bề ngoài, người này cũng được coi là tuấn mỹ với con người màu xanh thẫm, mái tóc dài đen tuyền như mực để xõa bên vai, mười ngón tay búp măng thon dài trắng nõn như ngọc.

Nhưng những điều này cũng không phải là trọng điểm, chân chính khiến cho kẻ khác chỉ vừa nhìn qua liền cả đời khó quên chính là khí chất của hắn.

Băng lãnh, tức sát. Khí chất hoàn toàn hồ hững, hoàn toàn vô tình đối với vạn vật! Là thiên, là địa, là vạn vật chúng sinh, là kiến hôi - tất cả đều có thể giết!

Giết! Giết! Giết! Giết! Giết! Giết!

Trên thân thể người này toát ra khí chất muốn diệt sát toàn bộ thiên địa sinh linh, quả thực nghe đến đã rợn cả người!.

Đối mặt với một chiêu Thương Mang Cầu Long Giáo của Khải Ân, người tới vẻ mặt không chút thay đổi, chỉ là từ lòng bàn tay đột nhiên bắn ra một thanh trường đao màu tuyết trắng, dài tầm nửa thân người, thân đao rộng chừng một bàn tay, trực tiếp bổ mạnh xuống!

- Nhân Sát trong Sát Tình Đạo!

Một đao chém xuống, trong hư không chợt xuất hiện một cái lồng hình cầu đường kính vượt quá sáu trượng, bên trong cái lồng từng mảnh hoa tuyết lớn như bàn tay nhẹ nhàng rơi xuống, mỗi một phiến hoa tuyết phẳng phất như đều hút khô đi toàn bộ nhiệt lượng trong một phương không gian. Chỉ giây lát, cả đỉnh viện chu vi vượt quá ba mươi trượng đã bị đóng băng, triệt để tràn ngập hàn ý, khiến cho người ta cảm thấy cứng đờ!

Hầu như trong nháy mắt hàn ý tràn ngập nơi này, ở bên trong cái lồng hình cầu đột ngột xuất hiện một đạo đao quang lạnh lẽo hình cung như loan nguyệt, dài chừng một thân người, sau đó cứ trực tiếp cuồng bạo đánh thẳng về phía trước, vô số những âm thanh cực lớn do không khí nổ tung vang lên, vền vền chỉ là uy lực của đao quang tản ra mà đã khiến cho không biết bao nhiêu tầng hư không giới diện bị đổ vỡ!

Một cỗ hàn ý lạnh thấu xương triệt để bao phủ lấy toàn trường, dưới hàn quang đại thịnh, hoàng mang thoắt hệ giữa không trung trong nháy mắt đã biến mất sạch sẽ.

Kinh khí gào thét, đao quang tăng vọt, ầm một tiếng, cầu long hoàng mang đã bị một đao chặt đứng ngang người!

Thủy hệ nguyên lực nồng đậm đem hư không trước mặt đóng băng lại thành tầng tầng lớp lớp băng cứng, rồi ngay sau đó đao quang sắc bén lướt qua khiến những lớp băng này vỡ tan thành từng mảnh vụn, vô số mảnh băng kèm theo tiếng rít sắc nhọn bắn ra bốn phía!

- Lão Thất!

Nhóm người Lô Sâm bị tiếng vang kinh động liền nhất tề xông ra khỏi phòng, đập vào mắt chính là cảnh đao quang đang không ngừng tiếp cận Khải Ân, mà Khải Ân dường như ngây ngốc, đứng yên tại chỗ không hề động đậy! Khóe mắt Lô Sâm trợn lên, sau một tiếng bạo hống liền lập tức điên cuồng kết ấn. Song quyền mang theo một ngọn hỏa quang màu ngọc bích nặng nề oanh kích về phía người mới tới.

Đột nhiên, ngay khi ánh đao đến sát người chưa đầy nửa thốn, Khải Ân liền động!

Hữu chưởng của hắn hơi mở ra, nhìn qua cực chậm, nhưng trên thực tế tốc độ lại cực nhanh, dùng một loại tư thế cổ quái hoàn toàn phá vỡ cực hạn cảm giác thị lực của con người đưa tay che ở trước ngực, ngay sau đó nặng nề tung ra một trảo!

Thịch!

Trong lòng bàn tay hư không khê hiện lên một trái tim đang đập như của thai nhi, nguyên lực hình trái tim đột nhiên nổ tung, một con giao long thân thể lớn tầm ngón tay cái mang theo khí thể mạnh mẽ từ trong đó nhảy ra, chặn thẳng ở phía trước đao quang!

Tâm Lôi Cầu Long Băng!

Hai công kích cuồng bạo chưa từng có va chạm vào nhau, những tiếng khí bạo mạnh mẽ liên tiếp tựa như mưa đá rơi trên mái nhà, âm thanh bùm bùm vang lên không dứt! Từng dòng từng dòng khí lãng vãng vũ khắp nơi, quất vào không khí làm vang lên những tiếng loạn hưởng. Nếu như lúc này có người ở bên cạnh mà nói, chắc chắn chỉ có một kết cục đó là bị khí lãng đánh cho tan xương nát thịt!

Đao quang rung động xẹt xẹt, cầu long không ngừng nộ hồng giãy dụa, song phương dĩ nhiên lại có thể giằng co được với nhau!

Mắt thấy Lô Sâm đánh tới, biểu tình của người kia vẫn lạnh lùng, chân trái đột nhiên giơ cao lên, sau đó như một ngọn roi từ trên không trung hướng về phía Lô Sâm quất xuống.

Bụp! Hỏa hệ nguyên lực của Lô Sâm phảng phất như bong bóng huyền ảnh bị một cú quất chân này đánh cho tan nát, ngay sau đó song quyền đang đưa lên đón đỡ cũng phát ra âm thanh xương cốt nứt gãy, dùng một tư thế cực kỳ khuất nhục bị mạnh mẽ đè bẹp té ngã trên mặt đất.

Người tới miệt thị cười một tiếng, khẽ quát nói:

- Không tự lượng sức!

Bỗng nhiên, nụ cười miệt thị trên khuôn mặt hắn hoàn toàn ngưng đọng lại.

- Ầm!

Một chiếc thủ chưởng to lớn dị thường đột nhiên như quỷ thần khó lường xuất hiện ở phía trước đao quang và giao long đang giằng co nhau, một dải hỏa hệ kiếm mang từ lòng thủ chưởng phun ra, vững chắc bao bọc lấy đao quang, rồi ngay sau đó, thủ chưởng liền nặng nề nằm lại! Mặc cho đao quang điên cuồng giãy dụa, thủ chưởng này vẫn phảng phất như cầm chặt mệnh mạch của chư thiên, chưởng quản tồn vong của chúng sinh, chỉ nằm lại một cách mãnh liệt cuồng hân chứ không hề có động tác gì khác!

Đao quang sắc bén đủ để phá toái hư không dưới cái nắm tay này phảng phất như biến thành cảnh khô cằn cằn, ầm ầm rung động, rồi cuối cùng bị mạnh mẽ bóp vỡ thành từng điểm khí mang!

Nương theo thủ chưởng ngang trời mà tới, một đạo thân ảnh nhàn nhạt hiện ra từ trong hư không, thân ảnh này vừa xuất hiện, khí thế cường đại nhất thời tràn ngập tứ phương bát cực, hạo đãng, khổng lồ, không chỗ nào không có, không chỗ nào không dung. Giờ khắc này, thân ảnh đó phảng phất như hoàn toàn nằm trong tay lục đạo luân hồi, trở thành chúa tể của vạn vật!

Chính là Lăng Phong!

Nhân thần Lăng Phong đảo qua Lô Sâm bị ép rơi xuống mặt đất, sau đó lại nhìn về phía người tới đang ở giữa không trung, ánh mắt chợt trở nên sắc bén dữ tợn!

Không có bất kỳ một lời phế thoại nào, thân thể hắn như mũi tên phá không, từng đạo từng đạo điện quang thanh sắc nổ tung, điện quang lập lòe chói mắt, cuối cùng tụ hợp thành một chiếc lồng khí trực tiếp trùm phá hư không, vờn quanh thân thể Lăng Phong rồi dùng tốc độ như điện xẹt xông về phía người tới!

Khuôn mặt băng lãnh của người tới lúc này rất cuộc cũng biến sắc, đối mặt với một kích cuồng bạo của Lăng Phong, Sát Tình đao trong tay hắn kêu lên "ong ong" rồi bắn ra, trong không trung rất nhanh hình thành nên một mạng lưới đao quang tựa như có nghìn vạn lớp vải bông dày đặc xếp chồng lên nhau:

- Mạc Không Sa!

Dùng tâm linh cứng cõi hắn rèn luyện ra được từ việc tinh tu Sát Tình chân võ đạo tự nhiên sẽ không thừa nhận thế tới mạnh mẽ của Lăng Phong mang đến cho mình cảm giác áp bách, thế nhưng trong nháy mắt vô ý thức tung ra một chiêu có tính phòng ngự đã bộc lộ ra nội tâm yếu ớt của hắn. Đối mặt với Lăng Phong thô bạo tựa như một con mãnh thú từ viễn cổ hồng hoang, ngay cả tâm linh của hắn cũng cảm thấy được một điều...

Sợ hãi!

Đối mặt với tầng tầng lớp lớp đao võng, thế xông tới của Lăng Phong vẫn không đổi, chẳng qua chỉ hơi khẽ nghiêng người sang một bên, thân thể bên phải của hắn nhô ra một cách cổ quái, dĩ nhiên cứ như vậy điên cuồng hung hãn tới cực điểm, không một chút cố kỵ trực tiếp đánh thẳng về hướng đao quang.

- Lão Lục!

Cho dù biết rằng ý thức chiến đấu của Lăng Phong tuyệt đối không thể làm ra những hành động như tự tìm đường chết được, thế nhưng khi thấy một này vượt ra ngoài sức tưởng tượng này, nhóm người Đan Luân Nhĩ trước sau chạy ra vây nhìn không được kinh hãi kêu lên một tiếng!

Sự tình hoàn toàn nằm ngoài dự liệu khiến người ta kinh sợ phát sinh!

Lăng Phong hung hăng huy động cánh tay phải chặt ngang ra, xương cốt bên trong cánh tay truyền tới những tiếng rắc rắc liên thanh, âm thanh sùng sục của huyết quản toàn thân cũng theo đó mà bạo khởi, cuối cùng ngân quang trước trán dừng mãnh lao ra như trường giang đại hải không ngừng gào thét! Ba loại cự âm đan xen vào nhau, trong nháy mắt hình thành nên một loại âm thanh kỳ diệu hùng hậu xông thẳng lên trời cao!

Rắc rắc rắc rắc rắc rắc!

Cánh tay vung lên, tựa như lưỡi đao sắc bén chém vào lụa mỏng, tầng tầng lớp lớp đao quang lúc này bị xé rách làm hiện ra một lỗ thủng thật lớn.

Thân thể Lăng Phong trực tiếp xuyên qua lỗ thủng đó xông vào, cánh tay phải đang vung theo một góc độ khó có thể tin nổi đột nhiên chuyển hướng, nắm đầm thô to như cái bát nặng nề đánh xuống, tựa như thái sơn đè trứng.

Trong lòng người tới bùng nổ lên một âm thanh cảnh báo, thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Sát Tinh đao đột nhiên bay lên chắn ngang trước người hắn.

Lăng Phong không một chút chần chờ, mang theo cự lực phảng phất như có thể đánh tan một tòa núi nhỏ nặng nề oanh xuống, nện thẳng lên thân của Sát Tinh đao!

- Gào!

Sát Tinh đao phát ra một tiếng rống giận mười phần linh tính, thân đao hung hăng bắn lên, lực lượng phản chấn bắt đầu dội lại trên cánh tay Lăng Phong, Xích Luyện cương giáp trên bề mặt cánh tay bị rung lên chấn động bất định như là gợn nước! Thấy thế, trong ánh mắt Lăng Phong toát ra một tia dã tính, không hề lùi bước, cũng không có bất kỳ chút quanh co nào, bạo rống lên một tiếng:

- Ngã xuống cho ta!

Rầm rầm rầm rầm rầm rầm rầm!

Một quyền, lại một quyền, liên tiếp mấy trăm quyền nặng nề, dày đặc, liên lạc không chút ngăn cách đánh lên mặt trên Sát Tinh đao, âm thanh chân lực sôi sục trong cơ thể, âm thanh kinh khí nổ tung, âm thanh niệm thức điên cuồng vận chuyển, tất cả hỗn hợp đan xen với nhau làm một, vang lên tựa như âm thanh của sấm sét thiên uy! Lăng Phong triệt để bạo phát cuồng tính, kéo theo ngay cả Xích Luyện cương giáp cũng hưng phấn gào thét, cho dù lực phản chấn cuồng hãn đến thể nào đi chăng nữa cũng đều lập tức bị triệt tiêu trong vô hình!

Ngay sau đó, một màn kỳ cảnh xuất hiện, giữa không trung một đạo thân ảnh tựa như cự thú thời tiền sử không ngừng oanh xuống, phía dưới là một nam tử toàn thân mặc chiến bào ngân sắc phảng phất như trở thành chim thỏ dưới móng vuốt của mãnh thú, chỉ có thể đau khổ kháng cự, thân thể không ngừng bị ép rơi!

Rốt cục, Lăng Phong huyết dài một tiếng:

- Cút xuống đi!

Thanh âm như tiếng rồng gầm, nhất cử phun ra luồng khí uất ức bị đè nén trong ngực từ lâu, một quyền nặng nề nghiêng trời lệch đất đánh xuống, người tới chỉ có thể miễn cưỡng hoành đao trên đỉnh đầu nhưng cũng không thể nào ngăn nổi một quyền này của Lăng Phong!

Tiếng nổ vang trời, thân người như lưu tinh bay xuống!

Người tới dùng một tư thế cực kỳ chặt vật bị một quyền của Lăng Phong nặng nề đánh cho ngã sấp trên mặt đất.

282. Chương 238: Hứa Hẹn Của Văn Lai Tư

Yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi!

Vô luận là nhóm người Đan Luân Nhĩ chạy ra đình viện đầu tiên hay là Kiều Kiều, Phí Tạ Ti chạy ra sau, trong ánh mắt nhìn về phía Lăng Phong đều tràn ngập vẻ khó có thể tin nổi. Cho tới nay, ấn tượng trong chiến đấu mà Lăng Phong tạo ra cho mọi người đều vô cùng biến ảo, tràn ngập cảm giác khó lường, chưa bao giờ có một khoảnh khắc nào mà hần chiến đấu lại không có một chút kỹ xảo như cảnh tượng vừa rồi, không có biến ảo, không có huyền quang mê ảnh, nếu có cũng chỉ là dữ tợn một cách trần trụi, phát huy ra cực hạn của lực lượng, hung hãn dũng mãnh chưa từng có từ trước tới giờ!

Áp chế hoàn toàn, lực lượng thuần túy, chiến đấu thỏa thích say mê, tất cả những thứ đó đã cho mọi người nhìn thấy được một bộ mặt khác của Lăng Phong!

Lăng Phong huyền phù trôi nổi giữa không trung, dưới chân là một dải điện quang màu xanh uốn lượn xoay quanh, mơ hồ hình thành nên một tấm lưới điện không ngừng sinh diệt. Điện quang rung động lách tách, khiến cho không khí xung quanh hần nổ tóe ra sản sinh một lực phản chấn vi diệu, vì thế có thể khiến cho thân thể Lăng Phong lơ lửng mà không hề rơi xuống.

Tư thế phiêu nhiên, cho dù ngay cả Thánh Vực cường giả bình thường cũng không có khả năng làm ra tư thế lơ lửng giữa bầu trời hời hợt đến như vậy, Thác Bộ mà Lăng Phong nắm giữ trong một phen chiến đấu kịch liệt vừa rồi dường như lại có thêm một bước tiến bộ!

- Giỏi! Giỏi! Giỏi!

Người tới bị trực tiếp đánh cho ngã nhào trên mặt đất lúc này chỉ chậm rãi ngẩng đầu lên, mỗi một từ "giỏi" phun ra khỏi miệng cũng tựa như từng khối băng nặng nề rơi xuống. Hàng loạt gân xanh thô to kinh khủng đến cực điểm nổi đầy trên cổ hần tựa như những con rắn nhỏ đang quần quai, khiến cho cả khuôn mặt của hần nhìn qua tựa như một gốc cây già nhăn nheo, vô cùng đáng sợ.

Tình cảnh quỷ dị này khiến cho trong lòng Lăng Phong khẽ động, mơ hồ cảm thấy xuất hiện vài phần quen thuộc.

Người tới trong hai mắt ẩn chứa sát ý băng hàn không gì sánh được nhìn thẳng vào Lăng Phong:

- Từ sau khi tu luyện thành Sát Tình Đạo, ngươi là người đầu tiên khiến ta chặt vật đến vậy! Hiện tại ta đã tin tưởng ngươi chắc chắn sẽ không làm nhục thanh danh mà ta đã từng lập nên!

Nghe thấy vậy, Cảnh Vân từ khi chạy ra tới giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng lạnh lùng nói những lời cay độc:

- Làm nhục thanh danh của ngươi? Nói ra lời này mà cũng không sợ bị người ta chế nhạo sao? Vừa rồi là kẻ nào bị đánh cho sấp mặt xuống đất, hoa nở đầy đầu? Thực là cóc ghẻ khoe khoang thở mạnh. Ngươi cũng không sợ thở mạnh quá sẽ nổ tung bụng ra sao?

Bị Cảnh Vân châm chọc ngay mặt như vậy, nhưng người tới sắc mặt vẫn không đổi, phẳng phất như toàn bộ tình cảm đều đã bị thu liễm sạch sẽ. Lòng bàn tay phải của hần nhẹ nhàng vuốt ve lên thân Sát Tình đao, thần tình bịn rịn, phẳng phất như đang vuốt ve thứ hần yêu thích nhất đời này.

Nhân thần Lăng Phong ngưng trọng co rút lại, lời vừa rồi của người tới nói ra quả thực có chút mạc danh kỳ diệu, thế nhưng khí thế trên người hần bỗng tăng vọt khiến cho người khác không được phép có một chút coi thường nào. Nếu như tái chiến một lần nữa, thứ mà bản thân phải đối mặt chắc chắn sẽ là một chiêu tuyệt sát!

Gió bắt đầu thổi!

Một đoàn bụi mù lượn lờ như mây gào thét cuốn lên không trung, đúng lúc đó khí thế của hai người va chạm vào nhau, ầm một tiếng, bụi mù lập tức triệt để hóa thành không khí!

Nhân thần tựa như kinh điện giao nhau, trên người hai người đồng thời vang lên những tiếng nổ lòng bùng liên thanh!

Chợt từ bên ngoài vang lên một tiếng hô lớn:

- Khoan đã!

Lăng Phong đột nhiên xoay người lại, ngay vị trí cách xa hắn chưa đến ba trượng đột nhiên xuất hiện một cái khe tối đen như mực, ngay sau đó cái khe hơi khê rung lên, ảo ảnh như một mặt gương bỗng nhiên tan vỡ, rồi từ trong đó có hai người bước ra!

- Là các người!

Lăng Phong còn chưa kịp lên tiếng nói chuyện, Phỉ Tạ Ti vẫn đứng im lặng không lên tiếng ở một bên đột nhiên hét lên một tiếng, ngọc chỉ nhỏ dài chỉ thẳng vào hai người trước mặt, phát ra một tiếng rống giận kinh khủng!

- Phỉ Tạ Ti công chúa, đã lâu không gặp, cô thật đúng là khiến chúng ta tìm đến phát mệt!

Một thanh niên trong đó mỉm cười chấp tay nói. Vóc người của hắn thon dài, vùng eo đại khái chỉ rộng bằng phân nửa bờ vai, trên thân khoác một bộ áo bào được cắt may rất tinh tế bó sát lấy thân thể hắn, như thế không hề khiến cho người ta có cảm giác hắn quá gầy gò, trái lại còn phụ trợ làm nổi bật vòng eo kinh nhân của hắn.

Gió nhẹ lướt qua, thổi bay vạt áo bào phục màu đen trước ngực, mở ra cổ áo rất thấp mơ hồ để lộ lồng ngực màu nâu sẫm chắc, cả người tràn ngập một loại mị lực khiến cho người ta đọa lạc.

Lăng Phong tìm kiếm tất cả những người hắn quen biết ở trong đầu, chỉ có khí chất của Chiêm Mộc Tư mới có thể xấp xỉ với người này, bất quá nếu so ra thì vẫn còn kém người này một phần tà dị! Nếu như nói Chiêm Mộc Tư là một vùng đầm lầy, có thể giữ chặt lấy ánh mắt của các nữ tử mà nói, vậy người này chính là một ngọn liệt hỏa kỳ diễm, muốn đem toàn bộ con mắt sơ ý sập bẫy bấy thôn phệ cần nuốt sạch sẽ đến tận da lông xương cốt.

Về phần một người còn lại chính là Phạm Cốc Minh, một trong hộ tộc thập nhị thần sứ mà mọi người vừa mới từ biệt không lâu trước đó.

Lần này gặp lại hắn đã khiến Lăng Phong ăn cả kinh không nhỏ, lần giao thủ trước đó, uy lực của một chiêu Trú Kiếm Chi Thuật được đánh ra kia bản thân mình phi thường hiểu rõ, cho dù không thể nào giết chết được Phạm Cốc Minh, nhưng cũng đủ khiến cho cự linh của hắn thương tổn, thế nhưng bây giờ nhìn lại, hắn dĩ nhiên giống như không hề có chuyện gì, ngay cả dáng vẻ suy yếu sau khi trúng vết thương nặng bị đâm thủng bụng cũng không hề nhìn thấy!

Lăng Phong âm thầm cảm thán: Xem ra Tư Nội Khắc tộc có thể trở thành một trong bát đại Thú Thần thị tộc quả thực cũng có chỗ bất phàm.

Không hề nghi ngờ, có thể khiến cho một người bị trọng thương như vậy chỉ trong một thời gian ngắn ngủi đã khiến người khác không nhìn ra dấu vết gì, tất nhiên cần phải tiêu hao tinh chương cùng với đan dược cực kỳ quý hiếm. Điều này đối với những gia tộc thế lực bình thường mà nói, tuyệt đối là cái giá không thể nào chịu nổi. Về phần thanh niên kia, từ phản ứng của Phỉ Tạ Ti, Lăng Phong đại khái có thể đoán ra thân phận của hắn, tự nhiên là thiếu chủ Văn Lai Tư của Tư Nội Khắc tộc không thể nghi ngờ!

Quả nhiên, nam tử băng lãnh vừa cùng giao thủ với Lăng Phong trong mắt liền lộ ra hàn ý:

- Văn Lai Tư, lúc trước đã nói rõ ràng ta với ngươi chỉ là quan hệ hợp tác, ngươi không có tư cách ra lệnh cho ta!

Văn Lai Tư ưu nhã cười cười:

- Lời này của Bằng huynh sai rồi, tiểu đệ nào dám sai sử Bằng huynh, bất quá chỉ xin Bằng huynh đợi một chút, để cho ta cùng với Lăng huynh thương lượng một cuộc giao dịch mà thôi, thế nào?

Nói xong những lời này, hắn hướng về phía Phỉ Tạ Ti liếc nhìn một cái, trong đáy mắt sâu thẳm lơ đãng toát ra một tia dục vọng chiếm hữu điên cuồng.

Nam tử họ Bằng nhú mảy lại, cũng không biết xuất phát từ suy tính thế nào, gân xanh nổi đầy trên thân thể hần dần dần bình phục lại, hần cũng không thềm nói nữa, chỉ ôm chặt lấy Sát Tình đao trong tay ngưng trọng đứng thẳng ở một bên.

Văn Lai Tư chuyển hướng nhìn về phía Lăng Phong cười nói:

- Thanh danh của Lăng huynh ta ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền!

Hần hơi ngừng một chút, nhưng lại không hề nhận được câu hỏi đáp như trong dự liệu, nếu có cũng chỉ là biểu tình thần nhiên của Lăng Phong. Nụ cười của hần hơi gượng gạo một chút, lập tức minh bạch Lăng Phong cũng không phải cùng một loại người với dự đoán của mình, vì vậy bèn thay đổi sách lược nói:

- Xem ra Lăng huynh không thích quanh co lòng vòng, ta đây liền nói thẳng luôn!

Văn Lai Tư chỉ một ngón tay về phía Phỉ Tạ Ti:

- Lai lịch của cô gái này chắc hẳn Lăng huynh cũng đã rõ ràng. Tội làm phản của Thanh Lâm tộc, tộc ta tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ! Ta không biết ả đã dùng những lời lẽ hoa ngôn xảo ngữ thế nào để che giấu Lăng huynh, thế nhưng hi vọng Lăng huynh có thể thông cảm cho chỗ khó xử của tộc ta mà giao nàng ra. Ta có thể cam đoan tất cả mọi sự hiểu lầm trước đây tộc ta tuyệt đối sẽ không nhắc lại!

Phạm Cốc Minh vẫn chấp tay đứng đằng sau Văn Lai Tư, khi nghe thấy Văn Lai Tư nói như thế, dĩ nhiên cũng không có một chút biểu tình bất mãn nào, phẳng phất như đó là một sự tình hết sức bình thường. Việc bị Lăng Phong ra tay đánh cho trọng thương dường như đã hoàn toàn quên mất từ lâu!

Phát hiện này khiến cho trong lòng Lăng Phong sinh ra vài phần cảnh giác, Phạm Cốc Minh cung kính với Văn Lai Tư như thế cũng không phải đơn thuần bởi vì thân phận thiếu chủ của đối phương, mà sự khuất phục đó được hần phát ra từ sâu trong nội tâm.

- Mặt khác, để hồi báo với Lăng huynh, Tư Nội Khắc không chỉ tộc sẽ xóa bỏ mọi hiểu lầm mà còn tuyên bố với bên ngoài Lăng huynh chính là bằng hữu của Tư Nội Khắc tộc ta!

Văn Lai Tư thâm thúy nhìn thật sâu vào Lăng Phong, thận trọng đưa ra lời hứa hẹn.

- Ta biết Lăng huynh cùng với Thái Tử Áo La để quốc tranh chấp đã tạo ra nhiều điều không thoải mái, dùng tính cách có thù tất báo của Thái Tử Tần Chính, sợ rằng sau Thương Khung Hội Chiến lần này, Lăng huynh ở trong cảnh nội Áo La để quốc muốn bước nửa bước cũng khó! Thế nhưng nếu như có được sự hữu nghị của tộc ta, bất kỳ kẻ nào nếu muốn gây bất lợi cho Lăng huynh đều phải cân nhắc ít nhiều. Nếu như Lăng tiên sinh vẫn còn không tin, ta có thể dùng danh nghĩa của Thú Thần để tuyên thệ!

Cuối cùng, Văn Lai Tư cười ngạo nghễ:

- Có tộc ta ở đây, bất kỳ lúc nào cũng có thể bảo đảm an toàn cho Lăng tiên sinh!

283. Chương 239: Người Là Cái Thá Gì?

Phỉ Tạ Ti nghe thấy vậy, khuôn mặt bất chợt trở nên trắng nhợt đến phát sợ. Từ sau khi phát sinh một màn rung động trước mặt Lăng Phong đêm đó, nàng liền rơi vào trong cảm giác bất an và thấp thỏm trước nay chưa từng có.

Bởi vì nàng không biết ngoại trừ một thân mỷ mạo được giữ gìn trong sạch cùng với huyết mạch thượng cổ Thanh Lâm Hỏa trong lời đồn đại ra, nàng còn có thứ gì có thể khiến người khác động tâm.

Vậy mà khi nàng đưa hai còn bài chưa lật này ra ánh sáng, cũng chỉ có thể dẫn tới sự cự tuyệt không một chút động dung của Lăng Phong!

Tất cả những xảo quyết lừa dối mà nàng phải trải qua từ sau khi hứng chịu nỗi khổ của đại họa diệt tộc tới nay đã khiến cho Phỉ Tạ Ti không dám đặt kỳ vọng quá cao đối với nhân tâm, nàng tuyệt đối không ngây thơ đến mức cho rằng Lăng Phong sẽ vì đồng tình với mình mà lựa chọn đối kháng cùng với Tư Nội Khắc tộc cường thế!

Nhất là vào lúc này, Văn Lai Tư tung ra một điều kiện có sức mê hoặc mà kẻ khác khó có thể cự tuyệt, hơn nữa còn dùng danh nghĩa của Thú Thần để tuyên thệ, với lời tuyên thệ này, sẽ không có một thú nhân nào dám vi phạm. Có được lời hứa hẹn của hắn, cũng bằng vào Lăng Phong có được một Thú Thần thị tộc làm chỗ dựa! Quả thực đúng như lời của Văn Lai Tư, ngày sau bất kể là kẻ nào nếu như muốn làm điều gây bất lợi với hắn nhất định sẽ phải cân nhắc thật kỹ một phen mới được.

Lựa chọn mình, đối kháng với Tư Nội Khắc tộc.

Vất bỏ mình, nhận được sự ủng hộ đáng giá ngàn vàng của một trong bát đại Thú Thần thị tộc!

Trong hai lựa chọn đó, bên nào nặng bên nào nhẹ, không cần hỏi cũng biết!

Phỉ Tạ Ti bàng hoàng nhìn về phía nhóm người Hoàng Phủ Vân đứng bên cạnh, đối mặt với ánh mắt cầu cứu của nàng, mấy người Hoàng Phủ Vân biểu tình đều bối rối lảng tránh, ngay cả Kiều Kiều vẫn luôn trước sau như một cũng không ngoại lệ. Trong ngày thường tuy rằng cười nói không chút cố kỵ, hơn nữa Kiều Kiều còn luôn miệng xưng hô "đầu gối", thế nhưng khi chân chính phải đối mặt với đại sự, quyết định của Lăng Phong lập tức sẽ trở thành ý chí duy nhất của toàn thể đội ngũ!

Không ai dám cãi lời!

Hướng chi điều kiện này quả thực khiến bọn họ không thể nào cự tuyệt được, bởi vì nó liên quan đến an nguy của Lăng Phong!

Mặc dù không một ai trực tiếp đề cập tới, thế nhưng Lăng Phong một lần nữa khiêu chiến với tôn nghiêm của Tần Chính, từ trong nội tâm của nhóm người Lô Sâm cũng cảm thấy vô cùng bất an. Là một người kế thừa đế quốc khổng lồ, hiện tại Tần Chính có thể vì hạn chế của dư luận nên tạm thời chưa thể nào đối phó được với Lăng Phong, thế nhưng sau này, những thủ đoạn hắn có thể làm được tuyệt đối không hề ít, lấy lực lượng của Tinh Lam công quốc nếu muốn bảo vệ Lăng Phong thì độ khó không cần nghĩ cũng biết!

May là có sự xuất hiện của Đồ Long cùng với Vân Tường đã khiến cho bọn họ nhìn thấy được một tia sáng hy vọng, bất quá như vậy vẫn không thể khiến cho bọn họ hoàn toàn yên tâm. Vì bảo vệ Lăng Phong, đừng nói là phải hi sinh một Phỉ Tạ Ti quen biết không sâu, cho dù cần bọn họ từ bỏ sinh mệnh, cũng sẽ không một ai có nửa phần do dự!

Nhìn thấy những điều này ẩn chứa trong ánh mắt của mọi người, Phỉ Tạ Ti đã hoàn toàn tuyệt vọng. Nàng mạnh mẽ hít vào một hơi thật sâu, âm thầm xiết chặt thanh chủy thủ được giấu ở trong tay áo, sau đó ngẩng cao đầu: Thân là Thanh Lâm tộc, chỉ có kiêu ngạo mà chết, chứ tuyệt đối không khuất nhục mà sống!

Nàng hướng về phía nhóm người Hoàng Phủ Vân cúi người thật sâu:

- Đa tạ mọi người mấy ngày vừa qua đã chiếu cố, Phỉ Tạ Ti không thể báo đáp, chỉ mong rằng mọi người dưới sự che chở của kẻ vô sỉ kia có thể cả đời không bị khi dễ!

Mặc dù hiểu rõ không có bất kỳ một lý do gì để trách cứ nhóm người Hoàng Phủ Vân, thế nhưng bây giờ trong lòng Phỉ Tạ Ti vẫn đang tràn ngập cừu hận mãnh liệt cùng với phần uất, nhịn không được mà nặng nề đem cho bọn họ một câu!

Bị nàng châm chọc thẳng mặt, mọi người cũng nhịn không được cảm thấy gương mặt nóng rần lên, có phần không dám đối diện với ánh mắt của nàng.

Trông thấy Phỉ Tạ Ti đang chủ động hướng về phía mình đi tới, Văn Lai Tư lộ ra một vẻ tươi cười xán lạn mỹ mãn. Hắn giơ cánh tay phải lên khề úp về phía ngực, ngón cái, ngón giữa, ngón áp út, ba ngón kẻ gấp lại, đang định cất lời tuyên thệ...

Lăng Phong nhàn nhạt mở miệng nói:

- Ai cho ngươi đi qua đó?

Cước bộ của Phỉ Tạ Ti đột ngột khựng lại, trên mặt lộ ra biểu tình khó có thể tin được. Lập tức, bên tai lại truyền đến âm thanh bình tĩnh của Lăng Phong nhưng khi vào đến tai nàng thì lại phảng phất như sấm sét nổ vang:

- Ta có nói là mình sẽ đồng ý sao?

Ba ngón tay gập lại đang chuẩn bị giơ lên trời của Văn Lai Tư bỗng dừng khựng lại giữa không trung, vẻ tươi cười đã hoàn toàn biến mất không thấy đâu, từng tia kinh ngạc không ngừng hiện lên trên mặt hắn, cuối cùng càng lúc càng kịch liệt, giống như cuồng lãng ba đào tràn ngập khuôn mặt! Về phong độ thân sĩ ưu nhã trấn tĩnh kia cũng không còn sót lại chút nào, nếu có cũng chỉ là một cỗ lệ khí vô cùng vô tận! Ánh mắt của hắn híp lại thật hẹp, từ trong đó lóe lên hàn quang, ngữ khí lạnh lẽo hỏi:

- Lăng tiên sinh, ngươi có ý gì?

Đối mặt với ngữ khí thay đổi bất chợt như vậy của Văn Lai Tư, Lăng Phong chẳng qua cũng chỉ cười thản nhiên. Ngay sát na sau đó, khí thế trên người hắn đột nhiên biến đổi!

Nguyên bản khí thế ôn nhu như ngọc trong nháy mắt đã biến thành dung nham nóng rực sôi trào, khí phách to lớn mãnh liệt xông thẳng lên tận trời!

Thanh âm của hắn nhẹ nhàng, chậm rãi, nhưng ẩn chứa trong sự nhẹ nhàng không gì sánh được đó lại phẳng phát như có một cỗ lực lượng có thể chấn động lục hợp, rung chuyển bát hoang:

- Rất lâu trước đây, khi ta vẫn còn đang trong khoảng thời gian phải bối rối tìm thức ăn, bởi vì tuổi nhỏ, thường thường đào bối cả ngày cũng không tìm được nửa mẩu bánh mì, thậm chí có lúc vô cùng vất vả tìm được bánh mì rồi, cũng lập tức bị kẻ khác cướp mất. Mỗi khi như vậy, bao giờ cũng có một người đem đồ ăn của nàng cho ta, vì để ta được ăn no, chính bản thân nàng lại phải chịu đựng sự dằn vặt của cơn đói. Khi đó, trong ánh mắt của nàng đều mang theo một vài điều mà ta không thể hiểu rõ, nàng đã từng nói cuối cùng nhất định sẽ có một ngày, một ngày mà chúng ta có thể ăn bánh mì một cách tự do tự tại, không cần phải lo lắng ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, cũng không còn phải lo lắng bị người xua đuổi, bị người khi dễ!

- Lúc đó ta cũng không thể hiểu rõ được ý của nàng, trong một thời gian rất dài, ta vẫn luôn luôn không rõ. Thẳng cho đến một ngày, có người hỏi rằng giấc mộng của ta là gì, ta mới chợt phát hiện ra...

Trong biểu tình của Lăng Phong nhiều thêm vài phần ý vị thâm sâu, ánh mắt phẳng phát như có thể xuyên thấu thương khung, trực tiếp đâm thủng hư không vô tận, đánh tan cả tinh vân ngập trời:

- Ta muốn sống, dưới bầu trời xanh này, sống một cách tự do tự tại!

- Khi ta đứng trước cửa của phú hào đại hộ, sẽ không vì hình dáng đói rách quê mùa mà bị người chửi mắng!

- Khi ta đối mặt với quyền thế ngập trời, sẽ không vì uy áp mà không thể giữ vững suy nghĩ trong lòng.

- Khi người thân bằng hữu của ta bị khi dễ, sẽ không phải chỉ có thể run rẩy vô lực, bị phần một cách vô vị!

- Ta muốn những người ta yêu thương, những người ta quan tâm ở trên phiên đại địa này có thể sống một cách tự do!

Khí tức trên người Lăng Phong tản mát ra thăm thẳm như vực sâu, vẻ tươi cười cuồng ngạo tràn đầy trên mặt, hai mắt nhìn thẳng vào Văn Lai Tư nói từng chữ một:

- Mệnh của ta sẽ được nắm giữ bằng chính tay ta, ngươi là cái thá gì, mà cũng dám cuồng ngôn bảo hộ an toàn cho ta?

Thần tình Văn Lai Tư kinh biến, từng lời từng lời của Lăng Phong như những nhát dao chém vào lòng hắn, câu nói "ngươi là cái thá gì?" càng giống như búa tạ nện thẳng lên mặt hắn, mang theo sự cao ngạo không để bất kỳ quyền uy nào vào mắt, đánh tan hết thấy sự tự cao của hắn.

Cái gì mà Thú Thần thị tộc. Cái gì mà hậu thuẫn hữu nghị, vào giờ khắc này, hết thấy đều bị giẫm nát thành bụi phấn!

Dù cho ngay cả Khải Ân cũng đều là lần đầu tiên nghe được Lăng Phong tự thuật lại những gì hắn từng trải qua, giờ khắc này, bọn họ mới hiểu được trong lòng Lăng Phong dĩ nhiên lại ẩn giấu nhiều thống khổ đến vậy!

Đến giờ bọn họ mới hiểu, khi đối mặt với việc Duy Khắc Đa bị khi nhục bức tử, nội tâm của Lăng Phong đến tột cùng đã đau khổ đến mức nào!

Hoàng Phủ Vân gắt gao lấy hai tay che miệng, từng giọt từng giọt nước mắt như châu ngọc thi nhau lăn xuống! Kiêu Kiêu thì luôn miệng lẩm bẩm:

- Dầu gỗ, dầu gỗ...

- Lăng tiên sinh đã hạ quyết tâm muốn làm vậy với Tư Nội Khắc tộc ta?

Thần tình Văn Lai Tư vô cùng âm trầm, khi nghe thấy Lăng Phong nói ra những lời này, hắn liền minh bạch hôm nay tất nhiên đã không thể nào đạt thành được giao dịch. Trước đó hắn chưa bao giờ ngờ rằng, tâm của một người dĩ nhiên lại có thể cuồng dại đến như thế!

Tự do, một trái tim truy cầu tự do một cách cực đoạn lại có thể dung nạp được cả thiên địa, lấp kín được cả lục hợp bát hoang!

Giờ khắc này, hắn hiểu rõ bản thân nhất định phải giết Lăng Phong, bằng không lấy thiên phú tuyệt cao mà Lăng Phong thể hiện ra, để thêm một thời gian nữa, tâm linh cuồng ngạo như vậy còn ai có thể khống chế được?

Sát ý lăm lệt, trước trán Văn Lai Tư ngân quang chợt hiện, một con cự mãng lân giáp thân thể đen như mực, lớn cỡ một cái thùng nước hiện lên ở sau lưng hắn, đầu của mãng xà hư huyền ở trên đỉnh đầu hắn, đôi con ngươi đỏ rực bắn ra từng điểm từng điểm quang mang bất định sáng đến gai mắt, hắn chợt hét lên một tiếng:

- Đại Vương Xà!

Ba từ vừa hét lên, xung quanh thân thể Văn Lai Tư quang mang màu bạc đại thịnh, từng luồng niệm thức lưu động dập dềnh như những gợn sóng nước chảy vào trong cơ thể của linh xà ở đằng sau lưng. Bên tai chợt ập đến một âm thanh nổ vang tựa như sấm sét, thân thể của xà linh cự mãng đột nhiên bành trướng lớn hơn mười lần, thô to tầm bảy tám trượng lớn đến kinh người, riêng phần khúc đuôi cũng đã vượt quá bốn trượng!

Hoàng mang nồng đậm từng tầng từng tầng bay ra đầy rẫy khắp nơi, triệt để tràn ngập hư không một phương. Mơ hồ có thể cảm thấy không gian bỗng nhiên trở nên nặng nề trĩu trĩu không gì sánh được, phẳng phất như hoàn toàn biến thành một loại vật chất được đúc ra từ hoàng kim, một cỗ lực lượng cuộn cuộn xông tới như muốn đè ép cho tâm phế người ta nổ tung!

Cao cấp tinh chương!

Dị biến của xà linh rõ ràng là hiệu quả của "biến thân" chỉ khi luyện hóa cao cấp tinh chương mới có thể xuất hiện, cái đầu của xà linh sau khi dị biến đã nhô cao gần như đã chạm tới tận mây, phẳng phất giống như một con thần long. Khí thể khổng lồ cuộn cuộn tầng tầng nặng nề ép xuống, phô thiên cái địa, khiến cho người khác cảm thấy kinh khủng, dường như không có chỗ nào để trốn tránh!

Cùng lúc đó, Sát Tinh đao trong tay nam tử họ Băng truyền ra những tiếng kêu vang liên tiếp, từ phía sau hắn cũng hiện lên một thanh trường đao tựa như băng tinh, thân đao không ngừng phun ra băng khí tựa như sương mù, mỗi một tia băng khí đều ngưng tụ lại thành tơ, không gian như biến thành một khối thủy tinh thể khổng lồ, hơn nữa ở bên trong còn hiện ra từng dòng lực lượng cuồng bạo đến kinh người.

Đao linh!

Thứ mà hắn thức tỉnh được dĩ nhiên lại chính là một Khí Linh hiếm thấy!

Biến hóa còn chưa xong, đao linh một khi vừa xuất hiện, quang mang của Sát Tinh đao trong tay nam tử họ Băng nhất thời tăng vọt lên mấy lần. Diễm quang tràn ngập, đao mang chấn động không gian, uy thế một đao xông thẳng lên cao đủ để phá tan tầng mây trên bầu trời.

- Kết trận!

Lô Sâm quát lên một tiếng mạnh mẽ, Huyết Sát Vệ ào ào thi triển các động tác, thổ thủy hỏa phong bốn hệ nguyên lực tuôn ra, chân lực gào thét, quang mang đủ màu tràn ngập khắp nơi. Một con giao long hoàng mang nộ khiêu xông ra, bốn chiếc trảo uy nghiêm lăm lệt loang loáng, trong miệng ngậm một viên cầu có quang mang hai màu đen đỏ!

Tình thế lại một lần nữa hết sức căng thẳng!

Đột nhiên, từ bên ngoài truyền đến một tiếng kinh hô của nữ tử:

- Tiêu đại ca!

Vừa nghe thấy thanh âm này, thần tình của nam tử họ Băng đột nhiên biến đổi, tựa như gặp phải việc gì đó vô cùng kinh hãi, đao quang ngập trời cũng bất chợt thu lại bao bọc lấy thân thể hắn, rồi sau đó chỉ hơi nhoáng lên một cái, nhất thời cả người đã biến mất ở đằng xa.

Thấy thế, Văn Lai Tư hơi ngậy ra một chút, thần sắc lộ ra vài phần ảo não, vẻ mặt đờ đờ sát khí vừa rồi của hắn trong nháy mắt cũng biến mất sạch sẽ, nghiêng người về phía Lăng Phong hơi chấp tay rồi nói:

- Lăng tiên sinh, chỉ cần người thay đổi chủ ý, lời hứa hôm nay của ta vẫn còn hữu hiệu!

Một cái khe không khí màu đen giống như khi hắn tới xuất hiện, thân thể hai người Văn Lai Tư hơi lóe lên tiến vào trong đó, lập tức tiêu thất không thấy đâu nữa.

Lăng Phong khoát tay ngăn mọi người lại, nói:

- Không cần đuổi theo!

Ánh mắt hắn dừng lại thật lâu ở phương xa, từ tình cảnh vừa rồi lực lượng hai người Văn Lai Tư bộc phát ra mà xem, một khi bọn họ liên thủ lại, khả năng thủ thắng của mình tính ra vô cùng nhỏ bé! Nhất là nam tử họ Băng kia, tuy rằng khi mới bắt đầu giao thủ hắn hoàn toàn bị mình áp chế, thế nhưng một khi hắn bộc phát ra lực lượng tiềm tàng, thực lực đột nhiên tăng lên cực kỳ kinh người. Huyết Sát Vệ nếu như đơn độc đuổi theo, khả năng gặp phải bất trắc vô cùng lớn.

Đang nghĩ ngợi, Lăng Phong đột nhiên sững sờ:

- Tiêu đại ca? Băng Tiêu?

Thanh âm đột ngột xuất hiện kia vang lên không lâu sau, một làn quang mang màu xanh chợt hiện lên, xoay tròn rồi dừng lại cách Lăng Phong không xa. Sau khi quang mang tan hết, hình dáng nữ tử bên trong lộ ra, khuôn mặt như khắc từ ngọc, giữa mi tâm có điểm một hồng ấn nhàn nhạt, nét mặt vương vài tia sầu lo không tiêu tán!

- Tiêu cô nương!

Người tới không thể ngờ lại chính là Tiêu Vũ!

Hình dáng của nàng bây giờ so với khi xưa còn ở Băng Phong thành có khác biệt vô cùng lớn, có lẽ đã không còn phải một thân một mình gánh vác quá nhiều trách nhiệm, hoặc có lẽ đã đạt được lực lượng mạnh mẽ đủ để bảo vệ những tín niệm của mình, một tầng phòng hộ lạnh lùng vẫn luôn động ở trên mặt nàng giờ đã hoàn toàn biến mất không thấy đâu, thay vào đó là nhiều thêm vài phần uy nghiêm nội tại. Mặt khác, biến hóa lớn nhất của nàng chính là mái tóc trên đầu, tóc của nàng lúc này dĩ nhiên biến thành một màu xanh ngọc bích thuần túy, mái tóc khe khẽ tung bay, tạo thành từng luồng từng luồng bóng đen cổ quái phiêu đảng ở trong đó.

- Lăng tiên sinh, đã lâu không gặp!

Tiêu Vũ liếc mắt nhìn một cái về phương xa, sau khi khẽ thở dài một tiếng, hướng về phía Lăng Phong lên tiếng chào hỏi

Nhận ra hai người là người quen cũ, Huyết Sát Vệ lúc này mới buông lỏng cảnh giác.

- Người vừa rồi có phải chính là Băng Tiêu?

Đối với cái tên đã từng được các đệ tử Băng gia truyền miệng khắp nơi, Lăng Phong tự nhiên vô cùng quen thuộc. Trước khi hắn còn chưa bày ra thực lực kinh người, Băng Tiêu trong cảm nhận của vô số đệ tử huấn luyện doanh, thậm chí là cung phụng đệ tử chính là thần tượng không hơn không kém!

Nếu như không phải hắc biến mất một cách thần bí mà nói, sẽ không một ai hoài nghi Băng gia dưới sự dẫn dắt của hắc nhất định sẽ bước lên một nấc thang hoàn toàn mới! Lẽ nào nam tử họ Băng vừa rồi chính là Băng Tiêu biến mất đã lâu?

- Ủm!

Tiêu Vũ biết rằng trong lòng Lăng Phong còn có rất nhiều nghi vấn, vì thế liền quay lại phân phó với một người vừa xuất hiện ở phía sau:

- Tắc Nhĩ thúc thúc, trước tiên thúc dẫn dắt đội ngũ nghỉ ngơi tại đây, ta sẽ ở chỗ này cùng Lăng tiên sinh tâm sự chuyện cũ!

Một gã Hồ tộc ở phía sau vừa chạy tới cũng chính là người quen cũ đã từng xuất hiện ở Băng Phong thành, phụng mệnh mang Tiêu Vũ trở về...Tắc Nhĩ.

Sau khi xuất hiện, hắc nhện không được quan sát đi quan sát lại Lăng Phong nhiều lần, trong lòng âm thầm sợ hãi than thở không ngớt: Trước đây tuy đã từng nghĩ rằng người thanh niên trẻ tuổi này khi trưởng thành sẽ trở thành một cường giả, nhưng tuyệt đối không ngờ rằng thanh danh của hắc lại có thể vang dội như ngày hôm nay!

Một năm, vắn vắn chỉ có một năm, người thanh niên năm xưa ngay cả chống đỡ ba chiêu của cường giả bát tinh cũng phải dốc hết toàn bộ sức lực, hôm nay lại có thể làm rung động đường đường một Thái Tử của đế quốc, khiến cho đối phương không còn chút thể diện, đây là loại tốc độ tiến bộ đáng sợ đến thế nào?

Bên tai truyền đến mệnh lệnh của Tiêu Vũ, Tắc Nhĩ mới bỗng nhiên tỉnh lại, tự hào liếc nhìn nàng một cái: Tiêu Vũ tiểu thư cũng đâu có kém ai!

Ngay sau đó, hắc cúi đầu cung kính đáp:

- Vâng!

Trong lòng Lăng Phong có hàng nghìn hàng vạn nghi hoặc, liền dứt khoát nghiêng người vươn tay ra mời:

- Tiêu tiểu thư, không bằng chúng ta đi tới phía sau tâm sự những chuyện đã trải qua từ khi chia tay?

- Đa tạ Lăng tiên sinh, ta cũng đang có ý này!

Lăng Phong xoay người, bỗng dưng thấy Phỉ Tạ Ti đang vô cùng khó xử đứng tại chỗ, thần tình lo lắng bất an, vì vậy ngón tay hắc liền búng ra, một chiếc hộp bay về phía nàng, nói:

- Thứ này, cho cô!

Phỉ Tạ Ti sửng sốt, sau khi mở chiếc hộp ra, nhất thời quang thải rực rỡ từ bên trong bắn ra nhìn mà lóa mắt, thần tình của nàng lập tức kinh biến, khiếp sợ khôn kể!

Thánh Vực ma hạch!

Không thể nào nghĩ ngờ, đây chính là một viên Thánh Vực ma hạch hỏa hệ!

Hoàng Phủ Vân tiến về phía trước đứng bên cạnh nàng cười âm áp, ngay sau đó Kiều Kiều cũng tiến lên, thì thà thì thầm không biết là nói với nàng những gì. Về mặt sợ hãi của Phỉ Tạ Ti rốt cục cũng tan biến, nàng tỏ ra lúng túng, một lúc sau cũng chưa nói lên được lời nào, cuối cùng trên nét mặt của nàng liền toát lên một tia kiên định!

284. Chương 241: Phong Ẩn Nơi Lũng.

Nghe Tiêu Vũ đơn giản kể lại mọi chuyện đã trải qua sau khi từ biệt, trong ánh mắt Lăng Phong không khỏi toát lên vài phần kính trọng. Ban đầu khi ở Băng Phong thành, đối mặt với sự quấy rối liên tiếp của Băng Hạo cùng với tình cảnh vô cùng gian khổ, nàng vẫn đều có thể tiếp tục kiên trì, đồng thời thủy chung chưa từng vứt bỏ đi tín niệm của mình.

Về sau lại biết được thân phận chân thực của Tiêu Vũ, cũng khiến người khác không thể không lo lắng cho tương lai của nàng. Cho dù có được sự bảo hộ của phụ thân, nhưng nàng, một nữ tử yếu đuối nhân từ làm sao có thể chống đối lại được một số những thế lực thâm căn cố đế của Hồ tộc? Nếu không có được xuất thân vẻ vang làm sao có thể đạt được sự chào đón của kẻ khác? Tuy nói rằng người thừa kế được xác định ban đầu là Tắc Thụy bị trọng thương, thế nhưng gia tộc nguyên thuộc về hần há lại có thể dễ dàng bằng lòng buông tay?

Một loạt vấn đề này chỉ cần hơi suy nghĩ sâu xa một chút đều đã khiến kẻ khác cảm thấy đau đầu không gì sánh được, thế nhưng Tiêu Vũ đều nhất nhất giải quyết toàn bộ!

Từ trên người nàng trong mơ hồ có thể cảm nhận được khí tức cường giả, cùng với trước đây quả thực hơn kém như trời với đất, Lăng Phong biết nàng tất nhiên đã phải trải qua những đau khổ mà người thường khó có thể tưởng tượng nổi.

Nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, Tiêu Vũ mỉm cười nói:

- Đừng nói là ta, cho dù ngay cả cảnh nội của Thú Thần đế quốc, đại danh Lăng tiên sinh cũng đã thanh chấn khắp nơi. Nhất là tin tức truyền đến trước đó vài ngày, sự việc tên thiếu chủ vô dụng của Thi Phân tộc gia chẳng những khiêu khích không thành, trái lại còn ăn một vỏ xây xăm mặt mày, càng khiến cho không ít người coi Lăng Phong tiên sinh trở thành đối thủ lớn nhất cho cuộc hội chiến lần này!

Lăng Phong sững sốt, chợt hiểu ra kẻ nàng vừa nhắc tới chính là Khắc Lỗ Ni, vì thế không khỏi bật cười. Từ đầu tới cuối hần cũng chưa từng đem vị thiếu chủ tự cao tự đại của Thi Phân tộc kia để ở trong lòng.

Tựa như nhìn rõ được suy nghĩ trong lòng hần, Tiêu Vũ cười nói:

- Khắc Lỗ Ni mặc dù ở trong Thi Phân tộc cũng không tính là thứ gì, lần này hần tham dự Thương Khung Hội Chiến bất quá cũng chỉ là mạ thêm một lớp vàng mà thôi, người thủ lĩnh chân chính cũng không phải là hần. Lăng tiên sinh lần này đã khiến cho Thi Phân tộc bị vô cùng mất thể diện, cần phải cẩn thận với người lãnh đạo của bọn họ!

- A?

- Thi Phân tộc những năm gần đây mới xuất hiện một thiên tài, nếu tính về huyết thống mà nói tuy rằng bất quá chỉ là tộc nhân chi thứ, thế nhưng thiên phú có được lại cực kỳ kinh người! Dĩ nhiên lại có thể thức tỉnh cự linh Tứ Dực Hoàng Kim Thi Phân cực kỳ hiếm thấy trong Thi Phân tộc. Tuổi mới hai mươi, nhưng từ lâu đã bước vào cửu tinh đỉnh phong! Thậm chí có người còn suy đoán, nếu như không phải vì phù hợp yêu cầu để tham gia Thương Khung Hội Chiến, nàng thậm chí đã có thể vấn đỉnh Thánh Vực!

Lăng Phong trên mặt lộ ra vẻ kinh hoàng, mới chỉ có hai mươi tuổi mà đã tiếp cận đến Thánh Vực, thiên phú như vậy thực sự là đáng sợ! Cho dù là Long tộc trong truyền thuyết cũng không thái quá đến mức đấy chứ? Thực sự là một tồn tại cấp bậc yêu nghiệt. Lăng Phong hầu như quên mất, nếu như bàn về thiên tài mà nói, chính hần mới đúng là yêu nghiệt không hơn không kém! Người khác bất quá mới chỉ gần đạt tới Thánh Vực, còn hần thì rõ ràng đã diệt được một cường giả Thánh Vực rồi!

Tiếp tục đàm luận thêm một lúc, Tiêu Vũ dứt khoát đem thủ lĩnh của bát đại Thú Thần thị tộc tham gia hội chiến lần này nhất nhất báo lại cho Lăng Phong. Lăng Phong âm thầm gật đầu ghi nhớ hết lại, nếu như đã tham gia Thương Khung Hội Chiến thì nhất định đều sẽ gặp phải những người này, hiểu biết về họ nhiều thêm một phần cũng không phải là chuyện xấu.

- Hơn nữa, trong hội chiến lần này có xuất hiện vài kẻ lai lịch thần bí, bát đại Thú Thần thị tộc chúng ta trong lúc chuẩn bị trước khi xuất phát, đã có người âm thầm tìm đến cửa. Thực lực của bọn họ...

Tiêu Vũ bỗng nhiên trở nên trầm mặc, trong biểu tình có một chút thất thần.

Trong lòng Lăng Phong khẽ động, bỗng dưng nhớ tới nam tử họ Bằng xuất hiện cùng lúc với Văn Lai Tư, hần bèn lên tiếng thăm dò:

- Cũng bao gồm cả Bằng Tiêu sao?

Thấy Lăng Phong hỏi tới, Tiêu Vũ cũng không che giấu nhiều, chẳng qua chỉ cười khổ nói:

- Không sai, lúc đó khi Tiêu đại ca xuất hiện, ta hầu như tưởng rằng bản thân mình đã nhìn lầm, không làm sao dám tin huynh ấy mất đi tin tức hoàn toàn nhiều năm như vậy mà hiện tại lại đột ngột xuất hiện bên trong cảnh nội Thú Thần đế quốc. Nhưng đến khi ta kinh hãi chạy tới để nhận mặt huynh ấy, lại chỉ gặp phải sự né tránh lạnh lùng!

Yếu ớt thở dài một hơi, Tiêu Vũ lại nói tiếp:

- Mặc dù khí chất của huynh ấy phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, thế nhưng làm sao có thể giấu diếm được ta? Ta sao có thể không nhận ra được huynh ấy chứ? Thế nhưng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, huynh ấy vẫn luôn lảng tránh ta. Như vừa rồi người cũng có thể thấy, chỉ cần ta vừa xuất hiện, huynh ấy nhất định sẽ lập tức né tránh ra thật xa!

Người nam tử họ Bằng khi này sau khi bị mình dùng một quyền mạnh mẽ đánh rơi xuống đất, lúc đó Lăng Phong cũng đã âm thầm hoài nghi, bởi vì khi nam tử họ Bằng thi triển công pháp dị tượng huyết quỷ nổi gồ lên thật sự quá mức giống với tình huống khi thi triển Thốn Kích Quyết! Nhất là một câu nói cổ quái kia của hắn: "Hiện tại ta đã tin tưởng người chắc chắn sẽ không làm nhục thanh danh mà ta đã từng lập nên!" càng làm cho nội tâm Lăng Phong thêm nghi ngờ.

Bây giờ coi như gián tiếp nhận được sự chứng thực từ lời kể của Tiêu Vũ, Lăng Phong nhin không được cảm thấy kinh ngạc: Biến mất nhiều năm như vậy, hóa ra Bằng Tiêu tiến vào Vô Tận Hoang Nguyên, hơn nữa còn đạt được tới tu vi bậc này! Thế nhưng không hiểu vì sao hắn mãi vẫn không chịu trở về Bằng Phong thành, thậm chí đối với Tiêu Vũ luôn si tình không thôi cũng đối đãi lạnh lùng như vậy?

Hơn nữa theo như lời kể của Tiêu Vũ mặt khác còn có người từ Vô Tận Hoang Nguyên đi tới Thú Thần bình nguyên, điểm này cũng khiến cho Lăng Phong cảm thấy vô cùng lo lắng. Nếu như những người tới kia đều có tu vi như Bằng Tiêu hôm nay, như vậy thực sự có thể dâng lên một hồi phong ba bão táp vô cùng lớn!

Lăng Phong đang định lên tiếng hỏi cho rõ ràng, đột nhiên phích lịch nổ vang tựa như sấm sét mãnh liệt, âm ba chấn động, từng tầng từng tầng sóng âm tựa như những cơn lốc khổng lồ thi nhau điên cuồng quét qua, trong không trung dâng lên từng đợt gào thét thê lương!

- Phong ấn Càn Thiên Giới nổi lên sao?

Tiêu Vũ bỗng dừng đứng bật dậy, kinh hô lên một tiếng.

Càn Thiên Giới?

Một tia linh quang thoáng hiện, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một màn Vân Tường tranh chấp cùng với Đồ Long lần trước.

Lăng Phong chợt phát tay áo, dưới chân sinh ra từng luồng thanh quang, chỉ hơi nhoáng lên một cái liền đã xuất hiện ở ngoài phòng. Mọi người ở trong phòng lúc này cũng lần lượt chạy ra.

Trong tầm mắt của mọi người, hướng đông nam ở giữa không trung một vết nứt nhỏ hẹp, vết nứt hiện lên có hình dáng mảnh dài, sát hai bên rìa còn nhô ra những cạnh như răng cưa sắc bén, Từng đạo lôi điện hỏa vân không ngừng nổ vang ở xung quanh vết nứt, mỗi một tia năng lượng bắn ra đều khiến cho hư không chấn động từng trận điên cuồng, những làn sóng khí đỏ rực trùng trùng điệp điệp lan về bốn phương tám hướng, dường như những tấm thép nặng vạn tấn ép tới, khiến cho trong không khí ầm ầm những tiếng rít gào không dứt!

Từng tiếng kinh hô vang lên khắp nơi, vô số đạo thân ảnh ở trong thành đồng thời nhanh chóng lao bỏ về hướng đó!

Mặt đất điên cuồng rung động, thanh âm uỳnh uỳnh không dứt, tựa như có hàng nghìn vạn con voi khổng lồ đang chạy loạn khắp nơi, từng vết nứt nứt nẻ khổng lồ xuất hiện trên mặt đất, đem từng căn phòng ốc trong thành nuốt gọn vào bên trong nó!

Tường đổ, nhà sập tràn ngập khắp nơi!

Toàn bộ Thâm Thủy thành rơi vào một tình cảnh hỗn loạn chưa từng có!

- Phong ấn vì sao lại nói lỏng sớm như vậy? Dựa theo lời đồn ở trong tộc chẳng phải là mười ngày sau mới xảy ra sao?

Tiêu Vũ thì thảo luận, bắt chợt chuyển hướng về phía Lăng Phong:

- Lăng tiên sinh, chúng ta trước tiên cứ chạy tới phía đó xem thế nào? Nếu như Càn Thiên Giới xuất hiện, toàn bộ các đội ngũ tham gia hội chiến cũng sẽ mau chóng tìm đến, người tốt nhất cũng nên chuẩn bị an bài sớm một chút!

Lăng Phong gật đầu. Lô Sâm ở bên kia cũng đã cấp tốc hạ lệnh:

- Huyết Sát Vệ tập hợp!

Tiêu Vũ cùng với Lăng Phong liếc mắt nhìn nhau, đồng thời lao vút về phương hướng của Càn Thiên Giới, nhóm người Hoàng Phủ Vân cũng không chút do dự theo sau tiến tới.

Dọc đường đi, Lăng Phong thấy Thâm Thủy thành tuy rằng đã trở thành một mảnh hỗn loạn, nhưng lại có hàng loạt những đội ngũ nhân mã đi tụ tập người dân lại. Trang phục của những đội ngũ này vô cùng tương tự với Minh Huyết Thập Tam Ưng lúc trước. Tuy rằng trên người bọn họ còn thiếu một phần khí thế bá đạo hung sát, nhưng hẳn cũng là thế lực thuộc về Minh gia.

Nguyên lai Minh gia cũng không chỉ ngồi thu những khoản lợi ích khổng lồ, mà họ còn phải phụ trách giữ gìn trật tự và sơ tán dân cư ở nơi đây. Lăng Phong lúc này cũng đã minh bạch một tác dụng khác của Minh gia khi tọa trấn tại Thâm Thủy thành. Tâm tư xoay chuyển vô cùng nhanh, dưới chân Lăng Phong cũng không hề ngừng lại một chút nào. Từng luồng thanh quang không ngừng lóe lên, thúc đẩy thân thể hắn như sao băng phá không nhanh chóng lao về phía trước.

Nhìn sang Tiêu Vũ ở bên cạnh, thân hình nàng phiêu dật, tùy ý phát tay áo, xung quanh thân thể có từng tia từng tia ám ảnh hiện lên, dưới sự thúc đẩy nhẹ nhàng của những luồng ám ảnh đó, tốc độ của nàng so với Lăng Phong cũng không hề kém hơn một chút nào. Trong lúc chạy nhanh trên đường, nàng khẽ cau mày nói:

- Không biết tên gọi thân pháp này của Lăng tiên sinh là gì?

- Bộ pháp này là do ta học được từ Tinh Lam thành, tên của nó là "Thác Bộ", có chuyện gì sao?

Nghi hoặc lắc đầu, Tiêu Vũ có chút buồn bực đáp:

- Dị trạng khi thi triển thân pháp này tựa hồ ta đã được nghe qua ở nơi nào đó, dường như là một môn thân pháp thất truyền trong Thú Nhân tộc ta. Bất quá thời gian trôi qua đã lâu, nhất thời cũng chưa nhớ ra được đó là gì.

Hai người đều là hạng người thoải mái, nếu như đã không có kết quả liên cũng không quan tâm tới nữa. Một chút nhạc đệm nho nhỏ đó qua đi, bọn họ đã tới được địa điểm của phong ấn Càn Thiên Giới. Nơi này là một mảnh sơn linh liên miên, tuy rằng không phải toàn bộ là núi cao, nhưng cũng có khe sâu hẻm núi khắp nơi. Chỗ nào cũng đều là cây cối to lớn rậm rạp, một người nếu như lọt vào trong đó rất dễ sẽ không tìm thấy bóng dáng đâu nữa.

Vết nứt trên bầu trời vẫn đang không ngừng phun ra quang mang tựa như những đốm lửa, quang mang va đập trong không khí sinh ra từng vòng từng vòng sóng gợn rung động, tựa như một cái ô hoa khổng lồ che phủ khắp bốn phương sơn linh, những nhân ảnh khi xuyên qua bên rìa chiếc ô hoa này sẽ tạo ra những rung động tựa như gợn nước.

Khi Lăng Phong đến nơi liền phát hiện Đồ Long cùng với Vân Tường đã có mặt tại chỗ này. Vừa nhìn thấy Lăng Phong, Đồ Long vội vàng đi tới:

- Lăng lão đại, người cũng tới sao?

Đồ Long vẫn luôn đỉnh đạc bây giờ trên mặt cũng lộ ra vài tia ngưng trọng.

- Ừm, đây chính là Càn Thiên Giới?

Nhìn vết nứt ở giữa không trung, Lăng Phong hiểu kỳ hởi. Hai ngày này Đồ Long cùng với Vân Tường suốt ngày không thấy bóng dáng đâu, Lăng Phong suy đoán hẳn là việc đó có liên quan tới Càn Thiên Giới này.

Đồ Long sửng sốt rồi lập tức nói:

- Không sai, bất quá đây chỉ là cửa vào Càn Thiên Giới mà thôi, mấy ngày nay chúng ta vẫn canh giữ ở nơi này, dựa theo ghi chép trước đây phong ấn cửa vào này tính ra cần phải hơn mười ngày nữa mới có thể buông lỏng, không ngờ rằng lần này lại tới sớm như vậy.

Vân Tường cũng tiến lại, nói:

- Lăng đại ca, đội ngũ Tinh Lam của huynh có tới đây không? Nếu như phong ấn đã buông lỏng rồi, có lẽ không tới mấy ngày nữa sẽ cần phải tranh đoạt Mệnh Bài rồi.

Mệnh Bài?

Lăng Phong sửng sốt, đang định lên tiếng hỏi, bỗng nhiên trong thức hải chấn động, hắn bỗng nhiên quay đầu lại!

Ở ngoài xa cách trăm trượng. Một luồng ánh mắt ẩn chứa tình cảm phức tạp không gì sánh được đang nhìn thẳng về phía hắn, thấy Lăng Phong quay lại, chủ nhân của ánh mắt đó kinh hoàng cúi đầu.

Chính là Mộc Vũ Lâm!

Mặc dù đối với nhóm người Lô Sâm hắn vô cùng tin tưởng, thế nhưng Lăng Phong vẫn cho rằng trong việc này còn tồn tại hiểu lầm nào đó, Mộc Vũ Lâm tuyệt đối không thể tuyệt tình đến vậy được. Thế nhưng lần này gặp lại, rõ ràng nàng vẫn ra sức lánh tránh mình, trong đó đến tận cùng là tồn tại chuyện gì khó xử?

Ánh mắt Tần Chính hơi đổi, thu hết phản ứng của hai người Lăng Phong vào trong mắt, không khỏi lộ ra một nụ cười tàn khốc!

Nhóm người Tác Luân, Nam Hoài Ý sau đó cũng xuất hiện, bọn họ đồng thời chú ý tới Lăng Phong, mấy luồng ánh mắt đối nhau, tựa như có kinh điện va chạm, khiến trong hư không nổ tung những đạo khí mang vô hình.

Trong ánh mắt Tác Luân hiện lên một tia cay độc, năm ngón tay đột nhiên xiết lại!

Từng chi đội ngũ ngay sau đó cũng đã tìm tới, vị trí mà nhóm người Lăng Phong chọn đối diện với vết nứt trên không trung, phương viên vài dặm quanh vị trí này ngoại trừ đội ngũ hai phe tham gia hội chiến cũng không còn ai khác.

Thế nhưng sát biên giới sơn lĩnh bị gợn sóng quang mang trên không trung bao phủ lại có một khoảng trống khá lớn, kỳ dư các đội ngũ còn lại đều đứng tại nơi này, không dám tiến lên tranh đoạt tiên cơ cùng với các đội ngũ của Áo La đế quốc.

Không bao lâu sau, vài luồng ánh sáng rực rỡ từ đằng xa bắn nhanh tới!

Người dẫn đầu tản mát ra những luồng quang thải cho dù ở trong đêm đen tối như mực cũng sáng đến lóa mắt, trên mái tóc dài kim sắc của hắn lóe lên từng dải lưu quang, khuôn mặt vuông vắn mạnh mẽ, mũi sư tử, miệng rộng, tràn ngập phong phạm của vương giả. Không cần người khác phải giới thiệu nhiều, Lăng Phong cũng lập tức minh bạch thân phận của người này!

Người thừa kế Lôi Áo Sư tộc - Tân Ba.

Chỉ có người này mới có thể có được loại khí chất ngạo thị lục hợp bốn phương như vậy! Hắn phảng phất như trời sinh là để thống lĩnh vạn, chỉ luận riêng về khí thế nếu như so với Tần Chính cũng đã hơn không biết bao nhiêu lần.

Tân Ba đứng yên, phong khí phần phật thổi bay một thân trường bào hoàng kim sắc của hắn, thân thể to lớn mạnh mẽ dưới những luồng gió đêm lạnh lẽo phảng phất tựa như cự nham sơn thạch bất động từ thời viễn cổ. Hắn chú ý tới nhóm người Lăng Phong, đôi mày kiếm trợn lên, thanh âm vang dội vang lên:

- Tiêu cô nương, bảy đại chủng tộc của Thú Thần thị tộc ta đã tề tựu rồi, chỉ còn thiếu mỗi một mình Hồ tộc các ngươi mà thôi! Người cùng với nhân loại kia đứng cùng một chỗ làm gì?

Khuôn mặt Tiêu Vũ lạnh đi, không để cho hấn một chút mặt mũi nào, nói:

- Tân Ba, bản thân ta, có liên quan gì đến người?

- Đầu nhi, Tiêu cô nương người ta cũng không nuốt trôi được bộ dáng của người đâu, nàng đã ở trong thế giới loài người một thời gian không ngắn. Suy nghĩ trong đầu đến tột cùng là hướng về phía ai nhiều hơn vẫn còn khó nói lắm!

Theo sát bên cạnh Tân Ba chính là một nữ tử tóc đỏ rối loạn, trên thân khoác một chiếc áo giáp da bó sát người. Cổ áo của chiếc giáp da kéo xuống rất thấp, để lộ ra những mảng da của bộ ngực cao vút, làm tôn thêm vẻ đẹp của làn da màu đen, đôi môi khá dày nhưng đầy yêu diễm, có một loại gợi cảm dã tính như muốn mạnh mẽ thôn phệ người khác.

Nữ tử vừa nói vừa lộ ra những ngón tay mềm mại đáng yêu không gì sánh được khe khẽ vuốt ve trên cánh tay Tân Ba, trong ánh mắt thoáng hiện qua một tia ác độc:

- Ta cho rằng, nhất định là hoài bão được trở về với Thú Thần của Tiêu cô nương không lớn, tâm tư vẫn còn chưa chân chính ổn định lại. Nếu như Thú Tôn Giả đại nhân cũng đã đem quyền thủ lĩnh của hội chiến lần này giao lại cho đầu nhi người. Ta thấy không bằng nên dạy cho nàng một bài học nho nhỏ, nếu không như vậy nàng ta sẽ không thực sự quy phục đâu!

Tân Ba lạnh lùng hừ một tiếng, từng khối cơ bắp trên cánh tay đột nhiên gồ cao lên, chân lực mạnh mẽ bắn ra, nhất thời khiến cho nữ tử này kinh hô một tiếng, trên móng tay đã xuất hiện mấy vết nứt ứa máu! Nhìn sang nữ tử, Tân Ba không kiên nhẫn nói:

- Hành sự thế nào ta tự có quyết định, A Ny Tháp, không tới lượt người xen lời vào! Nếu còn âm mưu quỷ rối, ta liền đoạt tư cách tham chiến của người, cho người quay về Ngang Đặc Nghĩ tộc!

Nữ tử A Ny Tháp lộ ra một tia xấu hổ buồn bực mờ mờ, rồi bất chợt cười lên khanh khách, tựa như hồn nhiên không thèm để ý, nàng khẽ vén sợi tóc vương trên mi mắt:

- Nếu đầu nhi đã không muốn ta nhiều lời, ta liền không nói nữa là được, hà tất phải hung hăng hù dọa người ta như thế?

Nàng hơi vỗ nhẹ lên vỗ ngực cao vút đang ưỡn lên, bộ dáng rất là yếu đuối đáng thương.

Văn Lai Tư, Băng Tiêu, Khắc Lỗ Ni.

Nhân thần của Lăng Phong lướt qua trên mặt mấy người quen đứng bên trong đội ngũ của thú nhân, trong đầu hiện lên lời giới thiệu của Tiêu Vũ về thủ lĩnh của các đại Thú Thần thị tộc đến đây tham gia hội chiến: Người lên tiếng nói vừa rồi chính là A Ny Tháp của Ngang Đặc Nghĩ tộc, đứng ở sát bên cạnh là một nam tử vóc người to lớn đến kỳ lạ, cho dù hùng tráng như Tân Ba đứng trước mặt hấn cũng tựa như một đứa trẻ con, đây chính là Khố Tháp của Nga Lặc Phân Tượng tộc, tên còn lại trên trán hai bên phân biệt nhô ra hai chiếc sừng mà xanh, chắc hẳn chính là Nạp Đa của Ngưu Đầu tộc, còn có một tên cuối cùng đứng rúc vào trong đoàn người, ánh mắt lảo liên bất định, vẻ mặt láu cá hẳn chính là Kiệt Bang của Đạo Cách tộc.

Đối chiếu rõ ràng từng người trước mắt cùng với những hiểu biết của mình, lại cộng thêm cả Tiêu Vũ mà bản thân đã sớm quen biết, xem như là Lăng Phong đã triệt để hiểu về những nhân vật lãnh đội mà bát đại Thú Thần thị tộc phái ra lần này. Tâm tư khẽ chuyển, Lăng Phong hướng về bên cạnh nói:

- Tiêu tiểu thư, nói nhiều sẽ khiến tâm lý bị hỗn loạn, trước khi hội chiến diễn ra, không bằng ta và cô quay về trận doanh của mỗi người đi?

285. Chương 242: Truyền Nhân Của Bàn Phiên Vân!

Miệng lưỡi người đời đáng sợ, dù sao nhân loại cũng đối chiến với Thú Nhân tộc nhiều năm, nếu như có kẻ hữu tâm gán cho Lăng Phong tội danh "thông đồng cùng thú nhân", hẳn tuy rằng không hải sợ nhưng cũng sẽ kéo tới rất nhiều phiền toái. Tiêu Vũ có lẽ cũng hiểu rõ điểm này, vì vậy gật đầu nói:

- Cũng được, Lăng tiên sinh, sau khi tiến nhập Càn Thiên Giới, nếu như gặp nhau mong rằng chiếc cốc nhiều hơn.

- Nhất định!

Lăng Phong tuy rằng vẫn không biết trong Càn Thiên Giới đến tột cùng ẩn chứa bao nhiêu bí mật, thế nhưng một lời đáp ứng này ngược lại vẫn phát ra từ nội tâm.

Nhìn theo Tiêu Vũ phiêu nhiên quay về, Lăng Phong cảm thụ được vài luồng ánh mắt cường liệt lần lượt rơi trên người mình, hai trong số đó là tới từ phương hướng đám người thú nhân.

Nhân thần Băng Tiêu khê động, hàn quang ẩn hiện, biểu tình hơi có chút ghen tuông!

Điều này làm cho Lăng Phong có phần ngại ra, không khỏi bật cười, đạo là vô tình nhưng lại hữu tình, tình luôn trêu người, há nói quên là có thể lập tức quên? Mặc kệ Băng Tiêu đã từng trải qua những việc gì, muốn dễ dàng quên đi Tiêu Vũ đã từng yêu tha thiết, cùng từng vì hết nỗ lực hết mình dễ dàng, đều không phải là một chuyện dễ dàng!

Về phần một người khác lại khiến cho Lăng Phong có chút kỳ quái, chiến ý, chiến ý nồng đậm kia đến từ phương hướng Thi Phân tộc. Người này mái tóc màu bạc rực rỡ ngắn ngủn, mạnh mẽ dựng ngược lên, khiến cho biểu tình kiên nghị càng tăng thêm vài phần cứng rắn. Chỉ bất quá đường nét khuôn mặt người này lại mềm mại ôn nhu không gì sánh được, hai hàng lông mày thon dài, con ngươi long lanh tựa như sao mai, đôi môi hồng thắm. Tất cả những thứ đó đều cho thấy, người này chính là một nữ tử!

Thế nhưng vì sao nàng lại có chiến ý đối với mình cường liệt đến như thế?

Đột nhiên, Lăng Phong chợt nhớ tới thiên tài tộc nhân chi thứ "Cư Lý" của Thi Phân tộc mà Tiêu Vũ từng nhắc riêng cho mình, lẽ nào đó chính là nữ tử này? Nếu như vậy địch ý của nàng đối với mình mạnh mẽ cũng không sai, dù sao trên Thần Chiến Đài mình đã nhất cử đánh tan tác Khắc Lỗ Ni, đem đường đường một thiếu chủ của Thi Phân tộc ném ngã với tư thế chật vật không gì sánh được, việc đó chẳng khác nào trực tiếp đem tôn nghiêm của Thi Phân tộc giẫm đạp dưới chân!

Nhục nhả lớn như vậy, đối với một đại Thủ Thần thị tộc mà nói quả thực là vô cùng nhục nhã. Dốc hết nước của ba sông năm biển cũng khó có thể rửa sạch.

Ngay sau đó, một tiếng hô của Khắc Lỗ Ni đứng ở bên cạnh đã chứng thực suy đoán của Lăng Phong, hân hướng về phía nữ tử nói:

- Chính là hân, Cư Lý, chính là hân đã làm nhục Thi Phân tộc chúng ta!

- Câm miệng! Cư Lý hừ lạnh một tiếng. Có thể nhìn ra được Khắc Lỗ Ni hân là rất e ngại nàng, bị một tiếng quát lớn của nàng sợ đến mức lùi về phía sau không dám mở miệng nói thêm lời nào, chủ động nhường lại vị trí linh đội. Âm thanh tiếng quát lạnh vừa ra, Cư Lý tiến lên trước một bước, hai chân thon dài tựa như bàn thạch cắm rễ trên mặt đất, tràn ngập cảm giác vững chắc ổn định không thể lay động:

- Làm nhục Thi Phân tộc ta, có dám đánh một trận không?

Khí thế cường đại như thủy triều ba đào xông thẳng về phía Lăng Phong!

Lăng Phong thản nhiên cười, hôm nay thanh uy của hân đã lập, một vài khiêu chiến hoàn toàn không cần để ý tới, cho dù từ chối cũng hoàn toàn không có ai cho rằng mình khiếp đảm, lại càng không ảnh hưởng tới danh vọng của Tinh Lam, hân hời hợt xoay người đi, nói:

- Không có hứng thú!

Nghe vậy, trên mặt Cư Lý nổi lên vẻ buồn bực xấu hổ cường liệt, tức giận hừ giọng nói:

- Đây cũng không phải do ngươi quyết định!

Nàng chợt tung một quyền hướng về phía lưng Lăng Phong đâm tới, lực chấn động lan ra như gợn sóng khiến cho không khí sinh ra âm thanh rít vang sắc nhọn, một đạo quang trụ thanh sắc rõ ràng có thể nhìn được bằng mắt thường bức thẳng về phía lưng Lăng Phong mà đến, sát khí dày đặc khiến cho lông tóc trên người Lăng Phong lập tức dựng lên!

Lăng Phong biểu tình không chút rung động, nhưng trong lòng lại dâng lên sóng lớn ngập trời: Cực Đạo Ba! Lại là Cực Đạo Ba!

Cư Lý thi triển rõ ràng là Cực Đạo Ba mà Lăng Phong hết mức quen thuộc, bất quá uy lực nàng thi triển ra lại vượt xa Khắc Lỗ Ni. Một kích kia đủ để nhận ra Cư Lý được mọi người tán thưởng là "vô hạn tiếp cận Thánh Vực" cũng không phải hư danh, thực lực quả thực phi thường cường đại!

Bất quá thực lực mạnh mẽ này cũng chỉ là đối với người ngoài, chỉ luận riêng về chiến lực thực sự, Lăng Phong thậm chí đã có thể diệt sát cường giả Thánh Vực tiền kỳ, Cư Lý sao có khả năng địch lại nổi?

Tâm lặng như giếng cổ, phản chiếu vạn vật!

Mặc dù không chính diện nhìn thấy công kích của Cư Lý, thức hải của Lăng Phong lại tựa như gương sáng đem vạn vật ở bên ngoài chiếu rọi trong đó rõ ràng không bỏ sót thứ gì, vị trí ra sao cũng có thể thấy được rõ ràng!

Thân pháp, bộ pháp, nhân thân, cơ nhục rung động, tay áo khê rung.

Mỗi một đường mỗi một tia năng lượng dao động đều chiếu rọi vô cùng rõ ràng ở trong thức hải của Lăng Phong, Lăng Phong nắm chắc được mức độ mạnh yếu một kích kia của Cư Lý. Thiên địa trong mắt hắn dường như biến ảo thành một cái lưới lớn, những đường nét kinh mạch trong mạng lưới tựa như những vệt hoa văn mờ ảo!

"Ông" một tiếng cự chấn, Tinh Thiết kiếm như mãnh hổ điên cuồng lao ra, quanh thân kiếm từng đạo kiếm mang rừng rực hồng diễm ngưng tụ thành những sợi tơ thô to, mỗi một đạo kiếm mang đều phẳng phất như do năng lượng ngưng kết thành thực chất trầm trọng đến kinh người, lực lượng của một trăm lẻ tám đạo kiếm mang một khi bạo quả thực có thể hủy thiên diệt địa!

Cư Lý hoảng sợ thất sắc, một quyền này đây nàng đánh ra mang theo nộ ý vô tận, một chiêu này căn bản không nghĩ đến muốn lưu lại nửa phần kinh lực. Bây giờ đối mặt vs phản công cuồng của Lăng Phong, nàng căn bản không thể nào né tránh, chỉ có thể lựa chọn cứng rắn đón đỡ! Nội tâm của nàng lúc này đã sinh ra một ý nghĩ sợ hãi chưa từng có, vô cùng rõ ràng sức mạnh uy lực một kiếm này của Lăng Phong phi thường kinh khủng, cũng không phải nàng có khả năng chống đỡ được!

Thời khắc nguy cấp, âm thanh một tiếng quát lớn bỗng nhiên vang lên:

- Cư Lý, ta đến!

Thanh âm chưa dứt, một đạo kiếm quang cuồng liệt chém ra phía trước, bức thẳng về phía Tinh Thiết kiếm mà đến!

Lăng Phong cả kinh, trong thức hải chiếu rọi rõ ràng hình ảnh của người lao tới, hắn một thân luộm thuộm, áo bào màu than chì khoác trên người được cắt xén tùy ý có vẻ lồi thoi không chịu nổi, trên mặt râu ria xồm xoàm càng khiến cho hắn cả người thoát nhìn càng giống như vừa từ trong giữa đám bùn đất chui ra, chính thể trông không khác gì một gã ăn mày!

Cũng may vẫn còn một đôi mắt sáng như sao sớm khiến cho người này có thêm vài phần nổi bật, tinh quang bắn ra bốn phía, nhuệ khí bức người!

Choang!

Xung đột mãnh liệt, Lăng Phong thuận thế bay lên giữa không trung, phía sau đồng thời xuất hiện một cổ khí lưu cuồng liệt xé trời xông thẳng đến tận mây, đem không gian đang tràn ngập gợn sóng rung động khuấy đảo càng thêm hỗn loạn!

- Ha ha ha ha, phu thê chúng ta liên thủ, quả nhiên đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi...

Người tới còn chưa dứt lời, trên đầu liền đã bị Cư Lý nặng nề gõ cho một quyền.

Khuôn mặt Cư Lý bao phủ một lớp hàn sương băng lạnh, ánh mắt như đao, từng từ từng từ như xông ra từ kẽ răng:

- Câm miệng, ngươi không được quấy lầy ta nữa!

- Được được được!

Người tới gật đầu như gà mổ thóc, đột nhiên vẻ mặt lại hiện lên vẻ lén lút bí ối, hơi híp mắt liếc sang nhìn Cư Lý, dáng vẻ buồn nôn không gì sánh được, nói:

- Vậy chờ khi nào không có ai, chúng ta lại hảo hảo thân mật nhé?

Đối mặt với một gã gia hỏa bại hoại vô sỉ như thế, hết lần này tới lần khác bản thân cũng không phải đối thủ của hắn, Cư Lý hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ muốn xông vào cắn chết hắn, có một loại xung động đặc biệt muốn đập vào mõng gã gia hỏa này ném từ trên đỉnh núi cao ngàn trượng xuống đất.

Bỗng nhiên, Tần Chính vẫn bàng quan đứng xem một màn này không hề có động tĩnh gì lại chăm chú nhìn vào người tới, lạnh lùng quát lên:

- Liệt Thiên Kiếm Đạo? Bàn Phiên Vân là gì của người?

Nghe vậy, sắc mặt người tới từ vẻ cuồng tiếu đột nhiên hoàn toàn thu liễm lại, thần tình trở nên nghiêm túc không gì sánh được, nhìn thẳng vào Tần Chính. Trong ánh mắt của hắn tựa hồ có một đạo kiếm ý sắc bén chọt lóe lên trong sát na, cất cao giọng nói:

- Ta tên Lãnh Tinh Dực, thay gia sư Bàn Phiên Vân vấn an tới Võ Thần!

286. Chương 243: Khiêu Trung Bách Hoa.

Cái tên này tựa như sấm sét nổ vang giữa trời, chính là người này, quật khởi giống như một ngôi sao chổi, dùng tốc độ người thường khó có thể tưởng tượng nổi một đường cười gió đập mây trùng kích thẳng tới Thánh Vực đỉnh phong! Cũng đồng dạng là người này, trong thời gian sáng lạn nhất của cuộc đời một mình một kiếm xông lên Võ Thần, trực tiếp khiêu chiến với uy nghiêm của Võ Thần mà bao nhiêu năm qua không có người nào dám hoài nghi!

Trận chiến ấy, tuy bại, nhưng vinh!

Cái tên Bàn Phiên Vân này ẩn chứa một loại ma lực thần kỳ, khiến cho nhân tâm những người không được chứng kiến trận chiến năm đó cũng không khỏi dâng lên một cảm giác chấn động cường liệt!

Mà hiện tại, đệ tử thân truyền của hắn đã tới đây, sẽ lại tạo nên biết bao phong vân nữa?

Mười ngón tay Tần Chính chậm rãi xiết chặt, âm thanh răng rắc nổ vang, ngữ khí băng lãnh nói:

- Năm đó đại sư huynh xuất thủ, Bàn Phiên Vân chật vật chạy trốn, đến nay vẫn chưa dám đặt chân vào cảnh nội Áo La, không ngờ rằng hôm nay loại dư nghiệt như người lại dám tới nơi đây!

Lông mày cùng chòm râu xồm xoàm của Lãnh Tinh Dực dựng ngược lên, trong con ngươi lóe lên vẻ tàn khốc, nhưng ngay lập tức khôi phục lại vẻ bình thường, nói:

- Tần Thái Tử, trình độ miệng lưỡi lợi hại thì tính là bản lĩnh gì chứ, ý vào dư âm của bậc phụ bối bất quá cũng chỉ là một tên thê tử mà thôi! Ta đây tuy rằng bất tài, nhưng cũng khinh thường những kẻ như người!

Bỗng nhiên hắn hướng về phía Lăng Phong:

- Nghe đại danh Lăng huynh đã lâu, vừa rồi mới chỉ chiến một chiêu còn chưa đã nghiền, dám chiến tiếp không?

Dám chiến tiếp không?

Bốn từ vô cùng đơn giản nhưng dường như lại mang theo lời âm cuộn cuộn, vang vọng khắp xung quanh sơn lĩnh, khiến cho người người chú mục!

- Không mong gì hơn!

Đối thành những người khác thách đấu, Lăng Phong tuyệt sẽ không tranh khí một cách vô vị, thế nhưng đối mặt với đồ đệ của vị cường giả truyền kỳ kia, Lăng Phong lại vô cùng hiếu kỳ Liệt Thiên Kiếm Đạo của Bàn Phiên Vân đến tột cùng đạt tới trình độ thể nào?

Không cần nhiều lời, hai tâm linh yêu thích chiến đấu này một khi đã chạm vào nhau lập tức sẽ khiến cho hư không nổ tung ra những đạo sóng gợn vô hình!

Lãnh Tinh Dực quát gọn một tiếng, huyền binh nhảy ra từ lòng bàn tay, đó là một thanh đại kiếm rộng bằng nửa lòng bàn tay, dài tầm một trượng, phẳng phất như nắm trong tay một khối thạch nhám to lớn rồi giờ cao lên.

Toàn thể thân kiếm kim quang sáng lạn, dưới bầu trời đêm tỏa ra hào quang gai mắt, tỉ mỉ quan sát có thể phát hiện ra từng đạo kim quang này dĩ nhiên cũng không phải tỏa ra từ chất liệu trên thân kiếm, mà là do năng lượng trong cơ thể hần quán chú lên thân kiếm mà thành!

- Phích Lịch Hỏa, đi!

Quát lớn một tiếng, tay Lãnh Tinh Dực đột nhiên hướng về phía Lăng Phong điểm ra một chỉ chỉ nghe thân kiếm nổ vang không ngớt, tựa như trăm phong phá lãng bổ thẳng tới Lăng Phong! Kiếm chưa đánh tới, một đạo kiếm mang dài đến hơn mười trượng đã hạo hạo đặng đặng phô bày tràn ngập khắp không trung trong thiên địa.

Lăng Phong cả kinh. Ngự Kiếm Chi Thuật? Chỉ riêng uy thế một kiếm này triển lộ ra, có thể nhận thấy trình độ kiếm thuật mà Lãnh Tinh Dực đã nắm giữ vượt xa bản thân!

Cho dù là vậy, Lăng Phong cũng không hề kém chút nào, đồng dạng búng một ngón tay, chân nguyên lực, chân lực, năng lượng niệm thức toàn thân trong nháy mắt đã hoàn toàn thông qua mối liên hệ huyền dị mà quán chú lên Tinh Thiết kiếm, chỉ thấy Tinh Thiết kiếm bắn ra một đạo quang mang vô tận nhắm thẳng Phích Lịch Hỏa mà lao đi!

Hai bên va chạm với nhau, âm thanh hư không vỡ nát vang lên không dứt, phẳng phất như một mặt gương cứng ngắc bị cự lực vô lượng mạnh mẽ chấn vỡ thành từng mảnh nhỏ!

Dưới sự liên kết tâm thần, Lăng Phong cảm thụ được một loại lực lượng cường hãn không gì sánh được theo Tinh Thiết kiếm trực tiếp truyền vào bên trong thân thể của chính mình. Ngũ tạng lục phủ Ngũ tạng lục phủ nhện không được mạnh mẽ chấn động một chút, khó chịu đến mức suýt thì thổ huyết!

Lăng Phong nhất thời vận lên mười hai vạn phần lực lượng, hét lớn:

- Nguyên lực hóa hình, Thiên Địa Lao!

Tiếng hét vừa vang lên, từng đạo kiếm mang như những quả bóng được thổi căng không khí nhanh chóng bành trướng lên, rồi đột nhiên chấn động hướng ra ngoài!

Mũi nhọn đâm phá không khí, tựa như một con nhím cảnh báo khi gặp nạn tức giận xù lông, giương ra lực lượng tích súc của toàn thân.

Phích Lịch Hỏa hung hăng chấn động, bị mạnh mẽ bắn thẳng lên giữa không trung.

Lãnh Tinh Dực không hề hoảng chút nào, lập tức sải nhanh một bước, trong sát na đó, thân thể na di qua khoảng hư không ba mươi ba mươi, vươn tay nắm chặt lấy Phích Lịch Hỏa rồi tiến lên một kiếm bổ xuống Lăng Phong.

Phản ứng của Lăng Phong cũng không khác hần chút nào, bàn tay giương lên, Tinh Thiết kiếm lập tức quay lại lòng bàn tay, tiện đà theo một góc độ vi diệu đánh lên trên, xảo diệu đến cùng cực chặn ngang được thế tiến công của Lãnh Tinh Dực.

”Choang” Một tiếng, hai người đồng thời bị đẩy lui mười trượng!

- Hảo kiếm thuật!

Con mắt Lãnh Tinh Dực lấp lánh thần quang, cười dài một tiếng rồi quát lên:

- Đón ta một chiêu, Khiếu Trung Bách Hoa!

Phích Lịch Hỏa dày rộng dị thường đột nhiên lại mềm mại uyển chuyển như hồ điệp vờn hoa, mũi kiếm lớn bằng ngón cái rung động không ngớt, mỗi một lần rung động đều có một đạo kiếm khí đường kính như một

sợi tóc bắn ra. Trong nháy mắt, kiếm khí dày đặc rậm rạp từ mũi kiếm quất ra. Từng đạo kiếm khí quần quít lấy nhau, kết lại hình thành nên từng đóa từng đóa hoa run rẩy sinh động y như thật!

Dùng mũi nhọn làm tâm, lấy kiếm khí làm nhị!

Khấp không gian, kiếm quang tạo thành tàn ảnh của hàng trăm đóa hoa!

Tần Chính quan chiến xa xa vẻ mặt sợ hãi chấn động, trong đầu hắn không nhận được quanh quẩn một lời nhận xét mà Thang Thần chính mồm nói ra ngày trước: Chỉ luận riêng về tư chất, Bằng Phiên Vân thật sự là kỳ tài khó gặp. Đáng tiếc, kiếm thuật kiếm ý của hắn lại quá mức cứng rắn! Cứng quá thì dễ gãy, nếu như có một ngày nào đó hắn tham ngộ thấu được chân ý cương như tịnh tể, liền có thể trực tiếp đặt chân vào Linh Cấp, đến lúc đó ít nhiều cũng có được vài phần lực lượng để đánh cùng ta một trận!

Từ đó để có thể nhìn ra được sự phụ. Lãnh Tinh Dực có thể thi triển ra kiếm thuật tinh diệu tới cực điểm như vậy, có thể nghĩ, kiếm thuật của Bằng Phiên Vân đã tiến bộ đến một trình độ ra sao! Tần Chính nhận không được thăm nghĩ: Nếu như biết Bằng Phiên Vân này có thể tiến giai nhanh đến như vậy, có lẽ sư huynh sẽ vô cùng hối hận vì lúc trước đã tha cho hắn một lần?

Từng đóa từng đóa hoa tươi rực rỡ xoay tròn vờn quanh trước mắt, cùng nhau hợp lại hình thành một đại trận siêu cấp. Đại trận đóa hoa kiếm khí tản mát ra lực lượng vô cùng tận, phẳng phất như muốn đem người ta mạnh mẽ vụn xé thành phần vụn! Lực lượng khổng lồ hạo hân như thiêu đốt diệt vong, tầng tầng áp lực ngưng trọng mà ép tới, phẳng phất như trực tiếp trấn áp lên tâm linh của Lăng Phong, dường như muốn đem nó nghiền ép thành từng mảnh vụn!

Dưới tầng áp lực này, thức hải Lăng Phong ầm ầm nổ tung, một đạo linh quang chói lọi khắp tứ phương!

Rầm rầm rầm rầm, Lăng Phong cảm giác như mình một lần nữa lại chạm tới được một thứ gì đó, từng đạo đóa hoa kiếm khí kia trong mắt hắn cũng không còn hư ảo khó lường như trước, kết cấu năng lượng bên trong mỗi một đóa hoa đều hiện lên rõ ràng không gì sánh được trong thức hải của hắn, giống như là luyện phương của cao cấp tinh chương. Vô số kết cấu đan xen quay tròn xung quanh nhau, phẳng phất như những hình tượng sinh động không gì sánh được để diễn dịch lại những biến hóa kỳ huyền của thiên địa vũ trụ, biểu thị ra luân hồi chi đạo của vạn vật tang thương!

Thì ra là thế!

- Ha ha ha ha!

Lăng Phong đột nhiên mở hai mắt, cười một tiếng dài, trong tiếng cười tràn ngập khoái ý vô bờ. Hắn mạnh mẽ đâm ra một kiếm, thân kiếm tỏa ra quang mang màu ngân bạch quả thực gai mắt kinh người, quang mang ngưng mà không tiêu tan như một tầng khô giáp bao bọc lấy thân thể Tinh Thiết kiếm!

Dùng lực phá vạn pháp!

Mặc cho người muốn nghiêng trời lật đất, ta chỉ dốc hết sức mà phá!

Phá phá phá phá phá phá phá!

Lăng Phong đâm ra một kiếm, toàn thân phẳng phất tựa như thiên thần hàng thế, tràn ngập một luồng khí thể thần thánh!

- Kiếm cương? Đùa ta phải không?

Lãnh Tinh Dực lộ ra thần sắc khó có thể tin nổi. Là một cao thủ kiếm pháp, hắn đối với lực lượng mạnh mẽ ẩn chứa trong một kiếm này của Lăng Phong vô cùng rõ ràng. Đây rõ ràng chính là kiếm cương trong lời đồn có được lực phá hoại tối cường nhất!

Lấy sự thừa của hắn tự nhiên nhận biết được sự tồn tại của kiếm cương, nếu như là người bình thường có thể tu luyện ra một tia cương khí vô cùng khó khăn đáng quý rồi, nếu như muốn đem cương khí ngưng tụ vào thân kiếm cuối cùng hình thành nên "kiếm cương" Quả thực là vấn đề khó khăn không thể tưởng tượng nổi!

Thế nhưng Lăng Phong lại làm được!

Một kiếm phá không, Lãnh Tinh Dực không thể làm gì khác hơn là đành cười khổ lui về phía sau, bây giờ hội chiến còn chưa bắt đầu, hắn vẫn chưa muốn cùng Lăng Phong liều mạng tới người chết ta sống.

Vì vậy thân kiếm khẽ chuyển, một trăm đóa hoa kiếm khí nhất thời tiêu tán tựa vô hình. Nhưng ngoài dự đoán của mình, khi hắn vừa thuận lợi thu kiếm xoay người lui về phía sau, đạo kiếm cương khí thể hùng hổ mà đến kia lại đột nhiên tan biến tựa như bọt nước.

Đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Lăng Phong cầm kiếm ngưng thần, biểu tình ôn nhuận như ngọc.

Thấy Lãnh Tinh Dực vô cùng kinh ngạc nhìn về phía mình, Lăng Phong lộ ra vẻ tươi cười, đột nhiên ôm quyền nói:

- Đa tạ Lãnh huynh!

Cảm ơn ta?

Lãnh Tinh Dực có chút buồn bực khó hiểu gãi gãi đầu không nghĩ ra được Lăng Phong có ý gì. Đáng tiếc không đợi hắn tìm hiểu rõ ràng, Lăng Phong đã hơi khom người chào rồi nhanh chóng rời đi. Thấy thế, hắn buồn bực vỗ vỗ vào gáy: Ai có thể nói cho ta biết là có chuyện gì xảy ra không?

Hắn ngẫm nghĩ vài phút cũng coi như minh bạch một phần, đừng thấy đạo kiếm cương mà Lăng Phong thi triển cuối cùng kia uy thế lâm liệt, bộ dáng tựa như không liều mạng đến người chết ta sống thì không xong, nhưng trên thực tế hoàn toàn là do Lăng Phong phô trương thanh thế!

Khó trách, đúng là trên đời này khó có ai có thể đem cương khí tu luyện tới trình độ đó! Lãnh Tinh Dực tuy rằng buồn bực có dư nhưng cũng cảm thấy vài phần may mắn. Hắn không biết nếu như Lăng Phong thực sự có được cương khí cường độ mạnh mẽ như vậy, mình còn có dũng khí đối chiến cùng hắn hay không!

Trận chiến mặc dù đã ngừng, nhưng chấn động lưu lại cho mọi người lại thật lâu không thể tiêu tan, vô luận là kiếm thuật đại xảo đại chuyết của Lãnh Tinh Dực, hay là lực lượng tựa như muốn dùng kiếm thôn thiên của Lăng Phong cũng khiến cho bọn họ thật lâu không nói được nên lời.

Trong lúc nhất thời, không có gì ngoài vết nứt trên không trung vu vu rung động, giữa sân đột nhiên rơi vào một khoảng tĩnh lặng chưa từng có!

Cách hai ngày sau trận đánh giữa Lăng Phong cùng với Lãnh Tinh Dực, vết nứt trên bầu trời càng ngày càng mở rộng. Từng đạo sóng gợn rung động đã lan rộng bao phủ lấy toàn bộ cả tòa sơn lĩnh, ở sát biên giới của luồng sóng gợn này cũng đã hình thành nên một bình chướng vô hình, người nào tu vi chưa đến lục tinh, ngay cả đạo bình chướng này cũng không thể vượt qua, nếu như cố tình xông vào mà nói, thậm chí sẽ bị lực lượng của sóng gợn trực tiếp chấn động cắt nát thành một đồng huyết nhục!

Hai ngày này, lực tục đã có hơn trăm kẻ nghĩ đến mưu lợi kiếm tước vài chỗ tốt đã bị chết ở trước bình chướng này. Sự thực tàn khốc đó đã đem đến một ví dụ vô cùng sinh động cho những người còn lại, cho nên từ đó cũng không ai dám tùy tiện xông vào nữa, khiến cho các phương thế lực ở tại tòa sơn lĩnh này trở nên an tĩnh hơn không ít.

Ngoại trừ hai phe Thú Thần bình nguyên cùng với Áo La đế quốc cộng lại là mười sáu cỗ thế lực ra, cũng có một ít các thế lực lớn nhỏ khác chiếm giữ các nơi trong sơn lĩnh. Nếu Càn Thiên Giới đã hiện ra tung tích, nhóm người Đồ Long cũng không tiếp tục giấu giếm điểm điểm nữa, đem một số những tin tức mà bản thân có được nói thẳng ra, Lăng Phong cũng coi như là biết được những tiết mục kế tiếp sẽ ra sao.

Nghe nói sau khi vết nứt nhô lên cao giữa không trung rồi ổn định lại, sẽ thấy có một số Mệnh Bài bay ra từ trong đó, những Mệnh Bài này chính là vật thiết yếu để đi tới Càn Thiên Giới, ở trong đó có thể đạt được một số thủ đoạn để đè thắng thực lực. Thực lực, là căn bản để đặt chân trên Thần Vĩ đại lục, điều này chẳng trách các thế lực biết rất rõ khi tiến vào trong đó nguy hiểm tầng tầng lớp lớp nhưng vẫn đổ xô chen nhau đi vào.

Liên tiếp hai ngày, Lăng Phong thủy chung không bước ra khỏi doanh trường ở trú địa đóng quân tạm thời.

Hiểu rõ Lăng Phong ở trong chiến đấu lần trước lại có được sự lĩnh ngộ, Lô Sâm liền thận trọng an bài cho Huyết Sát Vệ đem doanh trường của Lăng Phong vây quanh lại bảo vệ cẩn thận, phòng thủ nghiêm mật tới mức chim bay cũng khó tiến vào nổi!

Trong doanh trướng, khoanh chân ngồi ngay ngắn.

Khuôn mặt Lăng Phong bình tĩnh phẳng phất tựa như đã chìm vào trong giấc ngủ say, thế nhưng ở tại chỗ sâu nhất trong thức hải, một hồi thôi kích liệt không gì sánh được lại đang được triển khai. Một chiêu Khiếu Trung Bách Hoa kia của Lãnh Tinh Dực tựa như một xô nước lạnh dội lên đầu, triệt để vén ra màn sương mù dày đặc bao phủ trong lòng Lăng Phong từ trước tới nay, đó chính là làm thế nào để thăng cấp lên Linh Cấp!

Nếu như không phải tồn tại những hạn chế cổ quái của Thương Khung Hội Chiến, Lăng Phong nếu muốn vắn đỉnh cũng dễ như trở bàn tay, cần bản không cần phí bao nhiêu tâm lực. Mà sau khi đánh một trận cùng với Y Liên Nhi, Lăng Phong minh ngộ ra được Thiên Địa Lao. Hẳn thập phần hiểu rõ đây hoàn toàn chính là hình thức ban đầu của lực lượng Linh Cấp! Thế nhưng kế tiếp phải làm thế nào thì lại hoàn toàn không có manh mối!

Minh Dục thi triển Tinh Kỹ "Ngục Luân Pháp Trảm" cũng đã khiến cho Lăng Phong được tận mắt nhìn thấy chỗ cường đại của lực lượng Linh Cấp, ý nghĩa của nó đối với Lăng Phong cũng như được thắp một ngọn minh đăng ở phía trước bóng tối mờ mịt, còn một kiếm kia của Lãnh Tinh Dực lại trải ra một con đường ở giữa Lăng Phong cùng với minh đăng, giúp hắn có thể thông hành đi tới phía trước, không hề giống như trước kia, một chút manh mối cũng không có!

Trên thực tế Lăng Phong hoàn toàn có thể thi triển ra kiếm cương, một kiếm cuối cùng kia nhìn như phô trương thanh thế, chẳng qua là do hắn vội vã muốn tiêu hóa những minh ngộ trong lòng nên không muốn dây dưa thêm mà thôi.

Lăng Phong chậm rãi giương đôi mắt, trong ánh mắt có một tia uể oải khó có thể che giấu, nhưng so với uể oải lại nhiều thêm một phần hưng phấn! Lòng bàn tay hắn hướng lên trên, một cái Thiên Địa Lao tinh xảo lung linh hiện ra, tâm thần khẽ động, trong một trăm lẻ tám đạo kiếm mang cấu thành Thiên Địa Lao liền biến mất phần lớn, dần dần cuối cùng chỉ còn lại một đạo!

Tay trái hướng về trong không trung khẽ vẫy một cái, trong chớp mắt vô số nguyên lực ẩn được kết ra, một dải quang mang đỏ rực hình dáng như một dòng nước chảy đang dao động mà tới. Ngón trở của Lăng Phong hướng đạo kiếm mang duy nhất trong lòng bàn tay phải điểm tới, chỉ thấy từng viên từng viên quang mang đỏ rực hình tròn lớn tầm hạt lực dần dần xâm nhập vào trong kiếm mang, kiếm mang dài chỉ tầm một gang tay dung nạp thêm mấy trăm viên quang cầu mà lại không tỏ ra chật chội chút nào, dường như bên trong nó đã tự hình thành một phương không gian khác!

Ở trong kiếm mang sơ lược đã chứa vài trăm viên quang cầu ngưng đọng như thực chất lưu chuyển bất định, ở tại phần đuôi của chúng kéo theo một cái bóng thật dài có vài phần ảm đạm, cái bóng thật dài này không ngừng dao động du di, rất nhanh đã xây dựng thành từng khối từng khối nguyên trận tinh xảo!

Nguyên trận vừa thành, thức hải Lăng Phong bỗng nhiên chấn động, chân nguyên lực chỉ nguyên ngưng tụ hiện ra hình dáng của một vòng xoáy xoay tròn đang dâng lên một cơn chấn động ồ ồ ầm ầm, vô số chân nguyên lực đè ép, dung hợp, xếp chồng lẫn nhau, cuối cùng hình thành một dải quang mang dài chừng một ngón tay thực chất màu đỏ rực tỏa ra ánh sáng gai mắt.

Đôi mắt Lăng Phong hàm chứa thâm ý, nhìn theo kiếm mang dị biến ở trong lòng bàn tay rồi mỉm cười vui vẻ, đây cũng là minh ngộ mà hắn hiểu ra được từ một chiêu Khiếu Trung Bách Hoa. Nếu như nói Thiên Địa Lao trước kia bất quá chỉ là một khúc gỗ còn trong hình thái nguyên thủy nhất mà nói, như vậy hiện tại sau khi rót nguyên trận vào bên trong, lập tức liền phẳng phất như đem khúc gỗ nguyên thủy kia điêu khắc thêm những hoa văn phức tạp, những chỗ tinh xảo và đẹp đẽ hơn xa trước đây.

Nương theo nguyên trận được xây dựng thành, trong thức hải cũng phát sinh biến hóa khiến cho Lăng Phong triệt để hiểu rõ, một đạo hồng sắc quang mang như thực chất này chính là hỏa hệ chân nguyên lực tinh túy cô đọng lại! Nếu như một trăm lẻ tám đạo kiếm mang toàn bộ hoàn thành cải tạo mà nói, vậy hỏa hệ chân nguyên lực của bản thân sẽ phát sinh biến hóa về chất, đến lúc đó phẩm chất của nó so ra cũng không thua kém gì chân lực cùng với cương khí!

Nguyên lực bản chất làm cơ, nguyên trận kết cấu làm cốt, như vậy Linh Cấp sẽ thành!

Nếu không phải gần đây liên tiếp gặp được kỳ ngộ, đối với biến hóa của niệm thức nắm bắt ở trình độ càng sâu sắc hơn, nhất cử sáng tạo ra hai đại kỳ chiêu Tâm Âm Đạo Bàn cùng với Cổ Tĩnh Ánh Nguyệt, Lăng Phong cũng không có khả năng nhanh như vậy đã hiểu rõ được huyền bí của Linh Cấp. Hắn mơ hồ có một loại dự cảm mãnh liệt, một khi Thiên Địa Lao triệt để hoàn thành biến hóa, cũng không chỉ bao gồm lực công kích cường đại như của Linh Cấp, mà hẳn là còn bao hàm cả những huyền bí của "Vực"!

Một màn Minh Dục thi triển Ngục Luân Pháp Trảm kia khiến cho Lăng Phong có một kí ức sâu đậm, loại năng lực ràng buộc cường đại này, vượt quá Vực Năng đầu chỉ gấp trăm lần?

287. Chương 244: Tần Cấp Linh Cấp Chi Kính!

Tích!

Âm thanh kinh điện chợt nổ vang giữa không trung, một tiếng bạo nổ này so với âm thanh chấn động mấy ngày trước càng mạnh hơn mấy chục lần, gần như chấn tới xé rách màng nhĩ của người nghe!

Bên ngoài truyền đến thanh âm vội vàng của Đồ Long:

- Lô Sâm đại ca, Lăng lão đại còn chưa đi ra sao? Mệnh bài sắp xuất hiện rồi!

- Lão lục còn đang bế quan!

- Ai, bọn họ sắp chuẩn bị bắt đầu tranh đoạt rồi, nếu hiện tại để lỡ, vậy...

Thanh âm của Đồ Long chợt dừng lại, rồi hướng cửa doanh trường, kinh hỉ nói:

- Quá tốt! Lăng lão đại, người rốt cục cũng xuất quan rồi!

Vừa rời khỏi doanh trường, Lăng Phong khẽ gật đầu với Đồ Long, rồi tiện đà nhìn lên giữa không trung: Cái khe tối đen như mực lúc trước lúc này ở rìa đã biến thành màu hồng, không ngừng lan tràn ra, tựa như vô biên vô hạn, giống như muốn lan rộng ra khắp bầu trời.

Lưu diễm hừng hực cổ quái ở trên không trung không ngừng hấp nạp, lan tràn. Bên ngoài dãy núi là bầu trời trong sáng, nơi này lại bị nhuộm thành một mảnh màu hồng hôn ám.

Một chi đôi ngũ nhất tề hội tụ tại xung quanh cái khe, cho dù đối mặt với uy thế của hai bên Áo La đế quốc, cũng không chút sợ hãi. Bọn họ biết đây là thời khắc mấu chốt, hai phe thế lực căn bản cũng không có khả năng phân thần để đối phó mình.

Từng đạo nhân thần gắt gao ngưng tụ trên cái khe, không ai dám lớn tiếng xôn xao!

Bầu không khí ngưng trệ tới mức khiến người ta thở dốc khó khăn, một âm thanh kinh điện bạo nổ vang lên như đánh vào lòng người, chấn tới da lông toàn thân dựng đứng!

- Có động tĩnh!

Đột nhiên, một dãy trong đội ngũ truyền đến một tiếng hô. Không cần hắn nói thêm, trong nháy mắt, đám đông đều là hạng thị lực siêu quần này đều đã nhìn rõ dị biến trên không trung, chỉ thấy một cánh tay màu nâu đầy lông từ trong lưu diễm hừng hực lộ ra!

Quang diễm trên không trung tựa như hư ảnh, áo giáp, không chút dả thương tới cánh tay này.

Ngay sau đó, hình thể cũng dần dần hiển hiện ra. Đó là một con vật giống viên hầu, nó vừa xuất hiện liền kêu gào một tiếng, âm thanh sắc nhọn, trong không khí tĩnh lặng lúc này truyền ra xa một cách đặc biệt.

- Là bắc viên!

Trong đám người truyền ra một tiếng hô tràn ngập kinh hỉ, đột nhiên, một thân ảnh cấp tốc bay lên không trung, tung trào chớp thẳng tới bắc viên!

- Ngu ngốc!

- Chết tiệt!

- Ai lại không hiểu quy củ như thế!

Vô số tiếng gầm vang lên, ào ào nhắm vào người có động tác đầu tiên kia, theo sát phía sau hẳn là hơn mười thân ảnh phá không mà tới.

- Một đám ngu ngốc!

Đồ Long cười lạnh lùng, nhìn lại đám vài chính trong hội chiến lần này, vô luận là Tần Chính hay Tân Ba đều là một bộ dáng thờ ơ, chẳng qua trong mắt mơ hồ toát ra một tia buồn bực.

Hắc giáp nam tử hành động trước tiên kia tàn bạo vùng trảo tới bắc viên, chỉ là bắc viên tựa hồ nhát gan bẩm sinh, vừa thấy người tới bộ dáng hung thần ác sát, "chi" một tiếng, chạy về cái khe phía sau.

- Chạy đi đâu!

Hắc giáp nam tử quát một tiếng, trong tiếng cười dài, trảo phong của y đã chạm tới bắc viên cụt tay kia. Nhưng không đợi hẳn kịp cuồng tiếu, lưu diễm nguyên bản nhìn như vô hại bỗng nhiên điên cuồng cuốn tới. Một ngọn lửa từ đó phát ra!

- A!

Hắc giáp nam tử hét thảm một tiếng, ngay cả thời gian để giãy dụa cũng không có, cả người đã bị hoá khí hoàn toàn!

Một màn hung bạo vô cùng xảy ra trước mắt, mấy thân ảnh theo sát phía sau hẳn cuống quýt ngừng lại, đáng tiếc đã muộn, vì ngay lúc đó, hơn mười đạo lưu diễm đã lao tới. Hơn mười người này lập tức bị giết chết, trở thành khí thể thuần túy! Còn bắc viên kia thoát khỏi trời buộc, liền "chi" một tiếng, rồi chạy vào trong khe!

Tất cả yên tĩnh trở lại, tựa như một màn vừa rồi chỉ là ảo giác.

Lăng Phong nhịn không được thở dài, nhìn về cái khe nhìn về phía không trung, trong ánh mắt nhiều thêm vài phần ngưng trọng: Uy lực thật mạnh! Cho dù bản thân, cũng vô pháp giải quyết hơn mười cường giả dễ dàng như thế, từ đó có thể hiểu được sự cường đại của lưu diễm này! Nhưng bắc viên bất quá là lục tinh ma thú lại có thể xuyên qua đó, không chút khó khăn, thật không hiểu bên trong ẩn chứa bao nhiêu điều huyền bí.

Tân Ba này giờ vẫn không có động tĩnh, chợt hừ một tiếng:

- Ta mặc kệ các người từ đâu mà có được tin tức liên quan tới Kiền Thiên Giới, nhưng ta muốn các người giữ quy củ một chút! Nếu không đừng trách ta vô tình!

Không biết là do một màn kinh khủng vừa rồi, hay sự uy nghiêm của Tân Ba trong Lôi Áo khiến mọi người kinh sợ, nhưng lại không có ai lên tiếng phản bác.

Qua một lát, trong cái khe lần thứ hai lộ ra móng vuốt của bắc viên, nó thò đầu ra nhìn ngó một lát, cuối cùng mới "chi" một tiếng cấp tốc rơi xuống phía dưới. Lúc này đây, Lăng Phong cảm giác rõ ràng được bầu không khí ở đó đang khẩn trương lên không ít, vô luận là Tần Chính, hay Tân Ba đều tỏ ra căng thẳng, gắt gao nhìn theo thân thể bắc viên đang không ngừng rơi xuống. Cơ bắp toàn thân căng cứng, chân lực cường đại phát ra khiến mặt đất hiện ra những vết rạn nứt.

- Lăng lão đại, đợi mọi người xuất thủ, chắc chắn đánh chết bắc viên!

Đồ Long ngữ khí gấp gáp nói:

- Mệnh bài đang ở trên người nó.

Mệnh bài chính là vật để đi vào Kiền Thiên Giới, đồng thời số lượng có hạn, dù cho Đồ Long ngày thường kính trọng có thừa đối với Lăng Phong, lúc này cũng không kiềm chế hơn được. Vân Tường đồng dạng cũng xiết chặt quyền đầu, một thân gân cốt truyền ra âm thanh răng rắc.

Lòng bàn tay Lăng Phong phát ra âm thanh, một đạo kiếm khí như tơ tằm quấn lại thành một đoàn ngân bạch chói mắt!

- Ai dám cùng ta tranh phong!

Tần Chính chợt quát một tiếng, đủ để nổ tung một đoàn chân lực, thân như nổ mạnh nhanh chóng bắn tới bắc viên. Tới gần hắc, huyền binh trong lòng bàn tay hắc đã đánh ra rồi, một tấm lưới năng lượng nhất thời chụp xuống bắc viên.

- Lưu lại bắc viên!

Tân Ba rống một tiếng, một màn chấn động phát sinh, theo âm thanh bạo rống của hắc, khí lưu trong không trung cấp tốc hội tụ, chợt hình thành gợn sóng kim sắc trước người hắc, băng thẳng tới lưng Tần Chính, chính là tuyệt học bí truyền của Lôi Áo Sư Tộc: Sư tử hồng!

Một tiếng hồng oai phong, đạt tới tuyệt cảnh, có thể bổ sơn toái thạch!

Tần Chính rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan, nếu bắt lấy bắc viên sẽ bị âm ba oanh chết, nếu lùi lại đành trở mặt nhìn bắc viên bỏ chạy!

Đúng lúc này, Phí Ân theo sát phía sau hắc, điên cuồng hét lên:

- Chính ca, để ta cản hắc lại!

Cự Linh của hắc lúc này hóa giáp, một khóa tinh cầu thủy lam sắc hiện lên trước người:

- Thủy lam thiên cát!

- Không biết tự lượng sức mình!

Năng lượng âm ba sư tử hồng của Tân Ba đang bị mấy trăm khóa tinh cầu ngăn cản, nhưng ý đồ cắt nhỏ năng lượng công kích lại không thực hiện được, chẳng qua trong nháy mắt bị xé mở một lỗ hồng lớn, gợn sóng kim sắc hung hãn lao vào!

Thình thịch!

Xương ngực của Phí Ân hôm xuống, hắc ọe một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, thần quang trong mắt lập tức âm đạm đi.

288. Chương 245: Thánh Vực - Giết Hết!

Thừa cơ!

Tần Chính lại thúc dục chân lực, thân hình bỗng nhiên đột tiến một chút, huyền binh trong lòng bàn tay đã bắt được bắc viên. Mắt thấy bắc viên lộ ra nhân thần kinh khủng, nhưng hắc không chút động dung, binh đột nhiên thu lại!

Xuy xuy xuy, từng đạo máu tươi từ trong mạng nhện rơi xuống, bắc viên bị cắt thành từng mảnh, ngay sau đó hiện ra một khối lệnh bài vàng rực rỡ cỡ bàn tay. Tần Chính vẻ mừng rỡ như điên, lấy tay chụp tới, cười to nói:

- Của ta!

- Hắc, là ta!

Một tiếng cười mờ ám vang lên, từ mặt đất đột nhiên chui ra một cánh tay khô cằn, đánh ra một trảo, nhanh chóng cướp lấy mệnh bài vào trong tay.

Mắt thấy vật tới tay bị người cướp đi, Tần Chính lộ vẻ cuồng nộ, bạo hồng nói:

- Người muốn chết!

Tần Chính bất chấp mất mặt với mọi người, nhanh chóng sử dụng Gia Y Độc Chu hóa thành áo giáp, Nguyên Mạch Thuật Huyền Kính Băng Phong ngằm bao phủ lấy người dưới mặt đất.

Kẻ đánh lén chính là Đạo Cách tộc Kiệt Bang, đối mặt với một kích của Tần Chính, hắc căn bản không dám đối kháng chính diện, chẳng qua cười hắc hắc, cúi người hù dọa đi tới mặt đất:

- Mệnh bài tới tay, thứ cho không thể phụng bồi!

- Há lại dễ dàng như vậy?

Mọi người đã ào ào tìm đến, trong đám người Y Liên Nhi hét một tiếng, quyền kỹ trong tay đánh tới mặt đất:

- Lãnh Cốt Viêm, Lạc Vồng Đổng Kết!

Từng đạo chân nguyên lực mang theo bí văn huyền ảo nhanh chóng kéo dài ra, hình thành một cái lưới lớn trên mặt đất, bao quanh lưới có hắc sắc lãnh hiện lên, u ám tựa như ma chơi phệ hồn.

- Muốn chết!

Tác Luân âm u xuất thủ.

Nam Hoài hơi vùng bàn tay lên, thanh sắc phong khí gào thét xoay quanh!

Hắc Dịch Liệt Kim Tiến, Tồn Phong Chương, Hồ Hình Quyền Mang, Tâm Lôi Băng, từng đạo công kích mạnh mẽ cực điểm đánh tới Kiệt Bang, nếu bị đánh trúng, đủ để khiến hắn phân thân toái cốt!

Kiệt Bang khom người chui xuống lòng đất, không biết gặp phải biến cố gì, hắn bỗng đứng rống lên một tiếng. Rồi tựa như bọ chó nhảy nhót giữa không trung, mệnh bài trong tay ném mạnh về phía Tân Ba:

- Con bà nó, có còn thiên lý hay không? Nhiều người như vậy cùng nhau vây công? Lão tử không cần nữa, Tân Ba lão đại, cho người.

Một chiêu giá họa này tạo ra hiệu quả vô cùng tốt, chỉ thấy công kích đang cuộn cuộn đánh tới hắn, thì nhất tề chuyển hướng bức thẳng tới Tân Ba!

Khuôn mặt màu đồng cổ của Tân Ba nhin không được trắng bệch, phần nộ trừng mắt nhìn Kiệt Bang, không đùa chút, cho dù là Thánh Vực cường giả đối mặt với một kích kia cũng phải nhượng bộ lui lại a, ai thèm không biết sống chết mà nhận lấy củ khoai lang nóng này? Hắn nổi giận gầm lên một tiếng:

- Cùng nhau động thủ đẩy lùi đẩy lùi bọn họ, mệnh bài sẽ phân phối sau!

Một tiếng hiệu triệu này phát ra, chỉ nghe phía sau hắn vang lên các loại âm thanh bạo hưởng của chân lực, chân nguyên lực, một mảnh linh cự thủ hiện ra trước người, cái mồm há rộng rửa như có thể thôn thiên phệ địa; một con hoàng kim thi phân bốn cánh vũ động, tạo ra phong nhận xoay quanh, khí lưu sắc bén tựa như có thể phân kim toái thạch; một con cửu vĩ hồ linh nhẹ nhàng quấy đuôi lên, phát ra thanh sắc ám ảnh chột cửu chỉ của hồ linh đồng thời xuất hiện, mỗi chỉ đều oanh xuất một quyền, âm thanh hạo liệt phá không bay tới!

Ầm!

Xanh, hồng, vàng, trắng, các loại khí mang giao kích, bạo nổ tại trung tâm, tạo thành một trụ khí mang trực tiếp bắn thẳng lên không trung, lực phản chấn khiến cho song phương đều phải bạo thối, kéo theo miếng mệnh bài kim sắc cũng bị khí lãng thổi bay lên cao.

- Giành lấy mạng bài!

Không kịp nghỉ ngơi, liên tiếp những tiếng rống đã lại vang lên.

Dị biến phát sinh!

Một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện giữa không trung, ngay sau đó chỉ thấy một bàn tay thon dài, nhẹ nhàng nắm mệnh bài trong tay, người tới cười dài nói:

- Mệnh bài này vẫn là thuộc về ta đi!

Người này vóc người thon dài, một đầu tóc trắng buộc chỉnh tề ra đằng sau, đeo trên vai một thanh đao tước, khí độ tuấn lãng. Hắn hiển nhiên rất tỉ mỉ sửa sang dung mạo, khuôn mặt trơn bóng như ngọc, hàng lông mày dựng lên như kiếm, ngay cả một đôi thủ chương cũng nhẵn mịn như xử nữ, không có bất kỳ vết chai nào.

Càng khiến người khác chú ý chính là tại mi tâm của hắc có một vết đỏ hồng, tươi đẹp nhiếp nhân.

- Thập Tuyệt Bảng đệ thất, Nhâm Bất Bại!

Người phát ra âm thanh đó vừa thấy Nhâm Bất Bại quay đầu lại nhìn, nhất thời nhớ tới chỗ kiêng kỵ của hắc là chuyện bài danh "đệ thất" mà mình lại nói thẳng ra. Sắc mặt không khỏi biến đổi, cầu xin:

- Đừng mà!

Cùng lúc đó!

Trên không trung, một đạo khí lưu hình trùy cực kỳ sắc nhọn phá không bắn tới, bỗng nhiên đâm thật sâu vào ngực hắc. Tựa như một quả bom cực lớn bạo nổ, thỉnh thoảng một tiếng, người này bị nổ thành một đoàn huyết nhục bầy nhầy, máu tươi bắn tung tóe!

Nhâm Bất Bại lộ ra một nụ cười hưng phấn, đầy biến thái, đột nhiên phẩy tay áo một cái,

Kinh biến dừng lại, mọi người có muốn đuổi cũng đã không kịp nữa, đành trơ mắt nhìn hắc mang theo mệnh bài rời khỏi.

Thân thể Lăng Phong nhaoáng lên, chợt bị kiềm hãm, mệnh bài tuy rằng ít ỏi, nhưng cũng không phải chỉ có một tấm, không đáng liều mạng vì nó. Hắc nhin không được nghi hoặc không phải nói Thương Khung Hội Chiến không cho phép Thánh Vực tham gia sao? Nhâm Bất Bại này sao lại tới đây được?

Nghi ngờ tiêu tan, chỉ nghe giữa không trung vang lên một tiếng trầm bổng:

- Thương Khung Hội Chiến từ lâu từ lâu quy củ, Thánh Vực không được tham gia. Người vi phạm - giết!

Ô ô ô!

Âm thanh kêu gào thê lương vang lên, xa xa bắn ra vô số đạo quang điểm cực lớn phá không mà đến, nhìn phương hướng đúng lúc ngăn cản trước người Nhâm Bất Bại.

Nhâm Bất Bại lộ vẻ kinh hoảng vô cùng, thân hình mạnh mẽ dừng lại, giận dữ nói:

- Minh Dục lão tổ, ta bất quá là chỉ tới lấy một tấm mệnh bài cho hậu bối nhà mình sử dụng, ngươi quyết không lưu tình sao?

Diễm quang tiêu tán, pháp luân đang xoay tròn cực nhanh trở về lòng bàn tay của Minh Dục. Mắt thấy Minh Dục xuất hiện, Lăng Phong mạnh mẽ xiết chặt quyền đầu, cắn chặt hàm răng, trong mắt huyết sắc ẩn hiện!

Đối với chất vấn của Nhâm Bất Bại, trên mặt Minh Dục lộ ra một tia quỷ dị:

- Thương Khung Hội Chiến đã sớm lập nghiêm lệnh với Áo La đế quốc cùng Thú Thần Bình Nguyên, không được cho Thánh Vực cường giả trà trộn trong đó, người biết rõ, mà còn cố vi phạm. Chắc phải biết hậu quả thế nào!

Dứt lời, Ngục Luân Pháp Trảm trong lòng bàn tay tản mát ra khí thể như cửu uyên luyện ngục!

Rõ ràng cảm giác được Minh Dục không phải đang nói đùa, hắc là thật sự muốn giết mình! Nhâm Bất Bại sợ đến khuôn mặt thất sắc, không còn phong thái lịch sự tao nhã khiến người ta phải buồn nôn nào nữa, lo sợ nói:

- Trước kia không phải đều như vậy? Chỉ cần Thánh Vực chúng ta không tiến nhập Kiền Thiên Giới là được mà, tại sao ngươi phải bức ép tới cùng như thế?

- Trước khác, bây giờ khác. Lẽ nào ngươi không biết, đại náo loạn vạn năm lần sắp bắt đầu hay sao?

Minh Dục cười lạnh, bàn tay mở to ra:

- Minh Gia ta đang lo thiếu Thánh Vực ma hạch để dùng, linh hồn hạch tinh của Thánh Vực cường giả cũng miễn cưỡng chấp nhận được!

Trong sát na, bầu trời một mảnh màu hồng hôn ám, một cỗ sương mù dày đặc từ trong lòng bàn tay Minh Dục phun ra,

- Đừng mà!

Nhâm Bất Bại điên cuồng hét lên một tiếng, hần nhiên rất rõ ràng uy lực một chiêu tiếp theo của Minh Dục, thân hình thối, đồng thời Cự Linh đằng sau hiện ra! Cự Linh của hần đồng dạng cũng là Khí Linh, chẳng qua Khí Linh này hình dạng như một cây Phùng Y Châm (kim may quần áo tinh xảo).

- Linh Kỹ Dung Hợp Vạn Châm Triều Tông!

289. Chương 246: Đánh Cuộc Ước Định.

Phùng Y Châm dài tựa ngón út đột nhiên lớn lên gấp trăm nghìn lần, sau đó bạo nổ thành vạn cây, đồng như châu chấu hiện ra phía sau hần. Song quyền của Nhâm Bất Bại mạnh mẽ đánh về phía trước. Hàng vạn cây Phùng Y Châm như đàn châu chấu đâm tới Minh Dục!

Thấy cảnh này. Cho dù là Lăng Phong cũng không khỏi cảm thấy da đầu tê dại, hần tự nghĩ cho dù thi triển chiêu thức mạnh nhất cũng không mạnh bằng.

Trong một tiếng than sợ hãi, Minh Dục chẳng qua cười khinh miệt, Đại Minh Chí Luân trong lòng bàn tay lớn lên độ bảy tám lần, biến thành bánh xe để hần nắm lại, sau đó hung hăng trăm một cái!

- Ngục Luân Pháp Trảm!

Một đoàn hắc vụ tựa như phi điều dững mảnh vào trong pháp luân, nương theo cánh tay huy động, gào thét chém ra, chỉ đơn giản như vậy, nhưng huyền ảnh châm quang khắp bầu trời nhất tề tiêu tán!

Nhâm Bất Bại căn bản không có trông cậy vào một chiêu này có thể đánh bại. Đây đây, chẳng qua mượn cơ hội này để bỏ chạy thôi. Một chiêu này vừa xuất, hần đã vội vã lui về phía sau, thế nhưng linh kỹ bị phá mang đến lực phản chấn khiến thân thể hần nhện không được nhoáng lên, đầu óc không ngừng choáng váng.

Đại Minh Chí Luân vừa ra, Minh Dục thừa cơ, thân hình liên tục tăng tốc, mỗi lần lóe ra đều vượt qua cả mười trượng, liên tiếp bốn lần chớp động, thân hình hần đã xuất hiện đằng sau Nhâm Bất Bại, sau đó bàn tay nặng nề tung trào tới!

- A!

Đối mặt với sát chiêu này, Nhâm Bất Bại không chút phản kháng, tựa như toàn thân bị khống chế. Hần kêu thảm một tiếng, trên trán bị lợi trào cứng rắn bổ vỡ, ngay sau đó một vật thể bị Minh Dục nắm vào trong tay lấy từ trong đầu ra!

Nhìn vật thể như cây kim trong tay, bên trong ẩn chứa linh hồn cường đại, Minh Dục lộ ra một nụ cười khoái ý. Đồng thời cầm lấy mệnh bài. Nhìn toàn bộ một màn này, khiến ai nấy không khỏi hít một hơi lạnh khí.

Một Thánh Vực cường giả mới rồi vẫn còn phong thái vô cùng, liền đơn giản chết đi như thế?

Bọn họ không thể tin được vào mắt mình, nhưng lại phải tin, trong thâm tâm của tất cả mọi người nổi lên một tia hàn ý. Trong bọn họ, không ít người đều cho rằng tu luyện thành tu luyện thành Thánh Vực là truy cầu tối cao, nhưng khi thấy Minh Dục xuất thủ tàn khốc đánh bại một Thánh Vực cường giả như thế, khiến ước vọng ấy đồng thời tiêu tán theo!

Đối với một màn chấn động tới cực điểm này, không ai nói được một lời.

Cho dù là Lăng Phong cũng lần đầu tiên thấy Thánh Vực cường giả ngã xuống ngay trước mắt, từ uy thế lúc Nhâm Bất Bại xuất thủ mà xem, cho dù Kiều Sâm Đặc cũng còn xa mới bằng, thậm chí linh kỹ mà Hàn Nghênh Phong phát ra cũng còn kém không ít, thật không chút thẹn với bài danh Thập Tuyệt Bảng!

Nhưng là cường giả như vậy lại không chịu nổi một kích của tinh kỹ!

Lăng Phong hít một hơi thật sâu, hần chú ý tới Minh Dục lấy ra hạch tinh hình phi châm, lai lịch của nó từ trong tri thức tri thức căn bản của Sang Sư mà biết được.

Mai hạch tinh này có thể coi là ma hạch của Thánh Vực cường giả, bên trong cũng ẩn chứa linh hồn vật tính. Bởi linh hồn hạch tâm cùng với Cự Linh của Thánh Vực cường giả kết hợp làm một, nếu lấy được hạch tinh đó ra, thì có thể dùng để luyện chế Tinh Chương. Sau khi luyện chế thành công, trong Tinh Chương sẽ ẩn chứa linh kỹ, chính là linh kỹ thiên phú của cường giả đó!

Thậm chí, nếu luyện chế linh thể quý lỗi (con rối), nguyên liệu cơ sở cũng là hạch tinh này!

Phần tài liệu này trước kia Lăng Phong chỉ mới nhìn qua nhưng cũng chưa để trong lòng, dù sao Thánh Vực cường giả cường đại như vậy, ai có thể một kích giết bọn họ, mà lấy ra hạch tinh để luyện chương chứ? Nếu không phải Minh Dục biểu diễn điều đó ngay trước mắt, Lăng Phong vẫn sẽ tuyệt đối không nghĩ tới!

Tân Ba đang trầm tư, đột nhiên mở miệng nói:

- Minh tiên bối, mệnh bài này người định xử lý thế nào?

Một lời này của hắn lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, nhất thời vô số ánh mắt hướng về hữu chương của Minh Dục.

Sắc mặt Minh Dục trầm xuống, hơi chút không hài lòng, lạnh đạm nói:

- Vật này vốn là vô chủ, dựa theo lúc trước giữa Thần Thiên Chiến cùng với Áo Cổ Tư Đô, chỉ cần dưới Thánh Vực đoạt được đều giữ lời.

Dứt lời, tay hắn bắn ra một chỉ, mệnh bài nhanh chóng phóng tới chỗ Minh Lăng.

- Đa tạ lão tổ.

Cầm lấy mệnh bài, Minh Lăng tỏ vẻ kinh hỉ, tươi cười.

Mọi người nhìn nhau, đối với hành vi thiên vị rõ ràng của Minh Dục, bọn họ cũng không dám có ý kiến. Mới vừa rồi tận mắt thấy một màn Nhâm Bất Bại bị chém giết, ai nấy đều tự xét mình không có đủ thực lực để đánh bại Minh Dục, đoạt lại mệnh bài. Vì vậy cho dù rất tức giận, nhưng vẫn phải nhẫn nhịn!

- Hừ!

Tân Ba nặng nề thở một hơi, quay người lại, vừa đứng nhìn thấy Tân Chính, hai người không khỏi lộ ý muốn tranh phong!

- Tân Thái Tử, nếu mệnh bài xuất hiện, chắc hẳn thời gian tiến nhập Kiền Thiên Giới cũng không xa, không biết Áo La các người chuẩn bị đặt cược tốt chưa?

- Ba năm thu nhập từ thuế tổng, hai khóa ma hạch cấp Thánh Vực!

Lòng bàn tay Tân Chính đột nhiên xuất hiện một cái Tiết Vân, nhìn Tân Ba nói từng chữ một:

- Không biết Thú nhân tộc các người có tiền đặt cược tương đương chăng?

Bọn họ đầu khẩu một phen, khiến đám người vây xem, nhất thời tức cười, tỉ mỉ suy nghĩ tin tức trong lời nói của hai người, đều là âm thầm khiếp sợ: Diện tích lãnh thổ của Áo La đế quốc rộng lớn như vậy, ba năm thuế thu nhập là một khoản tài phú cỡ nào? Xuất ra lượng kim tiền lớn như thế vền vẹn chỉ là một tràng đánh cược, thủ đoạn tiêu xài xa xỉ quả thực cực kỳ kinh người!

Ngược lại Thánh Vực ma hạch mà Tân Chính nhắc tới thì không ai để trong lòng, đối với người bình thường mà nói, ma hạch của cao cấp ma thú tại lúc tu luyện có thể phát ra hiệu quả phụ trợ lớn nhất, cho dù Thánh Vực ma hạch bất quá cũng chỉ hơi dễ thắng một chút thôi. Tác dụng thực tế không quá lớn, vì vậy bọn họ căn bản không phải căn bản không quá quan tâm.

Thánh Vực ma hạch đối với Minh Dục mà nói lại là vật hiếm lạ. Bởi ma thú có tính linh mẫn bẩm sinh đối với nguy hiểm, cho dù trong tay có linh khí cũng không thể đơn giản sẵn giết đoạt lấy ma hạch. Đối với người hiểu rõ mức độ huyền bí của Thần Vân đại lục Thánh Vực ma hạch có giá trị vượt xa đồ vật bình thường. Vì vậy vừa nghe đến Tân Chính dĩ nhiên có đến ba mai Thánh Vực ma hạch, hắn không khỏi lộ ra một tia ham muốn. Nếu không phải cố kỵ Thần Thiên Chiến, e là đã tranh thủ đoạt lấy ngay lập tức rồi!

- Thú nhân tộc Chúng ta sản vật nghèo nàn, tự nhiên không thể so được với nhân tộc các người!

Tân Ba không tỏ ý giấu diếm, thoải mái thừa nhận sự nghèo đói của mình, nói:

- May là Thú nhân tộc chúng ta ở gần Bách Phong Uyên, ở đó có đủ loại ma thú, quanh năm có tổ đội thợ săn, nên thật ra cũng thu hoạch không thấp. Vì thế hội chiến lần này, chúng ta từ lâu đã chuẩn bị mang theo một lượng lớn ma hạch, chắc hẳn cũng đủ để so sánh với ba năm thuế thu nhập của các người!

”Ầm ầm” trước mặt Tân Ba liền hiện ra một đồng ma hạch, dù cho không gian một mảnh hôn ám nhưng ma hạch vẫn phát ra tinh quang chói mắt! Càng khiến kẻ khác giật mình chính là trong đó không có viên nào thấp hơn lục tinh. Đánh giá sơ qua có khoảng không dưới một vạn viên, mỗi viên đều có phẩm chất ngoài lục tinh!

Một loạt tiếng hít thở mạnh vang lên!

290. Chương 247: Mệnh Bài Ra Hết

Thủ bút như vậy, không nói ba năm thuế thu nhập của Áo La đế quốc, cho dù là trên mười năm cũng có dư! Phải biết rằng, ma hạch này dùng để dự trữ cho chiến đấu, nếu là trong những thế gia bình thường, cho dù bất kỳ một viên nào cũng đều là bảo bối trân quý, ai nỡ dễ dàng sử dụng!

Thú nhân tộc thì ngược lại, dùng số lượng bảo bối nhiều như vậy, hơn nữa còn là đánh cược, khiến không ít người lộ rõ vẻ kinh hoảng, tuy rằng không dám nói ra, nhưng trong lòng không ngừng mắng bọn họ là bọn phá sản!

- Nhiều ma hạch như vậy đủ để so sánh với thuế thu nhập cùng hai khóa Thánh Vực ma hạch của các người chứ?

Tân Ba ngữ khí tự tin nói.

Cho dù có muốn bắt bẻ thế nào cũng nói không nói lên lời, ba năm thuế thu nhập thì sao? Loại đồ vật phạm tặc như kim tệ trong mắt cường giả toàn bộ đều là cặn bã! Tân Ba lấy ra chính là cao tinh cấp ma hạch a, có thể nói mỗi khóa đều là vô giá. Tuy rằng trong Tiết Vân của Tần Chính cũng có một số ma hạch, nhưng so với số lượng của Tân Ba lấy ra hoàn toàn kém xa!

Mắt thấy Thú nhân tộc quay lại chỗ của mình, đám người Đồ Long cũng tấp nập chuẩn bị tìm kiếm chỗ trú, Tần Chính đột nhiên xoay người, quát khẽ:

- Chư vị chậm đã!

Tiền đánh cược này, Thú nhân tộc rõ ràng là chịu thiệt thòi lớn, Tần Chính hiểu rõ bọn họ không có cứng đầu, ngu xuẩn như vậy, hơn nữa còn rất vô cùng khôn khéo. Phúc Khắc Tư hồ tộc càng là cao thủ tính toán, luận mưu kế tuyệt không thua kém bất kỳ một nhân loại nào.

Có thể thấy, Tân Ba chủ động đưa ra điều kiện ưa đãi ác như vậy, trong đó tất nhiên có thiết kế cạm bẫy mà không ai biết rõ!

Một tia dị sắc thoáng hiện, Tân Ba chỉ cười ha ha nói:

- Tần Thái Tử quả nhiên thông hiểu thuật che giấu.

Hắn chỉ tay vào đồng ma hạch trước mặt:

- Đồng ma hạch này đổi lấy cơ hội tiến nhập tầng thứ hai của Kiền Thiên Giới trước.

Không chờ hắn nói xong, biểu tình Tần Chính triệt để lãnh đạm nói:

- Người đang nói đùa à? Lấy đồng ma hạch này ra liền muốn đổi lấy cơ hội xuống tầng thứ hai trước, hừ, thực sự khi chúng ta đều là kẻ ngu sao?

Vừa nghe lời ấy của Tân Ba, đám người Nam Hoài Khí, Tác Luân cũng đều tỏ ra vô cùng bất mãn!

- Tần Thái Tử chớ vội.

Tân Ba mỉm cười, nói:

- Cái này sẽ có thêm một điều kiện phụ nữa, nếu chúng ta thắng trận đánh cuộc này, mới xuống tầng thứ hai trước, thế nào? Còn như chúng ta thua, đồng ma hạch này toàn bộ thuộc về các ngươi, quyết không nói hai lời. Như vậy bên nào tiến nhập tầng thứ hai trước, đến lúc đó phải dựa vào bản lĩnh của các ngươi đi!

Nhân thần Tần Chính từ từ đảo qua tất cả mọi người, cuối cùng trầm giọng nói:

- Vừa rồi đồ ước chắc hẳn mọi người cũng đều đã nghe rõ ràng. Thương Khung Hội Chiến lần này, không chỉ sức một mình của Áo La đế quốc ta là có thể giành được thắng lợi, mà có liên quan chặt chẽ với mọi người! Ở đây, ta xin lập lời thề, nếu bên ta giành thắng lợi, ma hạch do Thú nhân tộc xuất ra sẽ chia làm mười hai phần, những người xuất lực nhiều nhất được chiếm bốn phần, Áo La đế quốc ta chiếm hai phần, lục quốc còn lại chiếm một phần!

Nếu như bọn họ thắng, thu được thuế kim cùng với Thánh Vực ma hạch của Áo La đế quốc, đồng thời có thể tiến vào tầng thứ hai của Kiền Thiên Giới trước; nếu thua, ma hạch toàn bộ thuộc về Áo La, ai sẽ tiến vào trước phải xem bản lĩnh của người đó ra sao!

Nhìn thật sâu Tân Ba một cái, lại hướng Lãnh Tinh Dực đứng phía sau hắn, Tần Chính có chút hiểu ra. Tân Ba tràn đầy tự tin tràn đầy tự tin như vậy là do có con bài chưa lật Lãnh Tinh Dực! Người này là đệ tử của Bằng Phiên Vân, trong hội chiến thật sự có thể phát huy tác dụng rất lớn, nhất cử chiến thắng cũng chưa biết chừng.

Tâm tư hơi đổi, nội tâm Tần Chính nổi lên một tia khổ ý, hắn phát hiện nếu muốn giải tỏa áp lực do Lãnh Tinh Dực mang đến, tựa hồ một bên của mình chỉ có thể dựa vào Lăng Phong! Không ngờ cuối cùng người quyết định mấu chốt thắng bại lại là địch nhân lớn nhất, trong lòng hắn không khỏi hỗn loạn.

- Thế nào? Tần Thái Tử sẽ không ngay cả chút can đảm ấy cũng không có chứ?

Trong trường hợp như vậy vốn là không có chút cơ hội để lùi bước, khóe mắt Tần Chính vừa nhếch lên, ngón tay chỉ lên không trung:

- Ta chấp nhận đánh cuộc!

- Sảng khoái!

Tân Ba búng ngón tay, đồng dạng bắn ra một viên huyết châu, hai khóa va chạm vào nhau vang lên âm thanh bạo nổ!

Đây là "Huyết thệ" thần thánh nhất lưu truyền từ thời viễn cổ trên Thần Vĩn đại lục. Tuy hôm nay dĩ nhiên không còn bao nhiêu lực ước thúc, nhưng trong trường hợp quan trọng sử dụng lại có ý nghĩa tượng trưng nhất định, ai vi phạm cũng đều khiến người khác khinh bỉ.

Đám người Lăng Phong cước bộ hơi ngừng lại.

Lăng Phong nhận không được lộ ra một tia kinh ngạc, phần thủ bút này của Tần Chính không thể nói là không lớn, số ma hạch vừa rồi Tân Ba lấy ra có giá trị ra sao, ai nấy đều rõ ràng, cho dù một phần trong đó cũng vượt xa số lương mà công quốc Tinh Lam phải tích lũy nhiều năm. Hắn đồng ý một phen, liền bỏ ra phân nửa, Lăng Phong cũng không khỏi tán thán khí phách này của hắn.

- Hắc, Tần Thái Tử

Tròng mắt Đồ Long vừa chuyển, lớn tiếng hỏi:

- Nếu không có tiêu chuẩn trước, đến lúc đó Thái Tử điện hạ lại tùy ý chỉ định, chúng ta không phải uống phí khí lực sao?

Tần Chính lộ ra một tia buồn bực, cuối cùng mạnh mẽ kiềm chế xuống, đáp:

- Tự nhiên

- Như thế cũng tốt!

Câu trả lời đúng ý như vậy, Đồ Long cũng không tiếp tục mượn cớ để tìm phiền toái nữa, hắn chớp mắt với Lăng Phong:

- Lãng lão đại, sau khi tiến nhập Kiền Thiên Giới ngươi cần phải nỗ lực hơn a, ma hạch này không thể bỏ đi như thế!

Trong lòng Lãng Phong hiện lên một tia ám áp, biết câu hỏi vừa rồi của Đồ Long hoàn toàn là vì mình, cho dù lượng ma hạch đó có giá trị lớn như thế nào, lấy tiềm lực của tứ đại vương quốc bọn họ hiển lộ ra, cũng sẽ không dụ hoặc. Dưới sự cảm động, hần hơi gạt đầu một cái.

Tần Chính vẫn âm thầm để ý một màn này nhin không được thở một hơi thật dài, không thể không thừa nhận, từ lúc thần đài chiến đấu nhìn thấy chiến lực kinh khủng của Huyết Sát Vệ, hần đã mơ hồ đoán được

Bất quá, bản thân sẽ dễ dàng chịu thua như thế sao?

Hai ngày trôi qua, mỗi khi cái khe trên không trung hơi có dị động thì lập tức sẽ dẫn tới một mảnh phản ứng khẩn trương, nhưng điều vô cùng không như ý muốn là trừ chuyện bắc viên hôm trước, không còn bất kỳ con ma thú nào khác xuất hiện.

Liên tục mong chờ, rồi thất vọng, trong lòng mọi người đều có chút nóng nảy.

- Kỳ quái, lần này Kiền Thiên Giới phong ấn buồng lỏng, sao lại khác thường như vậy?

Vân Tường cau mày nói.

- Hắc, Vân hồ đầu, lần này hội chiến kết thúc, cũng vừa đúng lúc ước hẹn vạn năm xảy ra Đại Động Loạn!

Đồ Long lộ vẻ kinh hãi nói:

- Nghe nói trong đó rất nhiều cường giả cấp Thần nhưng vẫn ngã xuống, nên có chút khác thường cũng là chuyện bình thường!

- A, chuyện này ta thật sự cũng không hiểu rõ lắm.

Đồ Long về mặt có chút áy náy, hàm hồ nói:

- Chẳng qua căn cứ theo lời nói của trưởng bối trong gia tộc thì trong Kiền Thiên Giới hần là có cất giấu rất nhiều xương cốt của cường giả đã ngã xuống trong hai lần Đại Động Loạn trước! Tuy không rõ tu vi của họ đến tột cùng là gì, nhưng tuyệt không đơn giản chỉ là Thánh Vực!

Có lẽ có điều lo lắng, nên trong lời nói của Đồ Long có chút không thật, Lãng Phong cũng không ép hỏi, hần quay đầu nhìn lên không trung. Đồng thời, cũng không ít người có hành động giống như hần, cùng dõi mắt nhìn lên cái khe. Cho dù biết rõ có mười sáu nhân vật chính, cuối cùng cơ hội bọn họ đoạt được mệnh bài là rất thấp, nhưng ai cũng không chịu buông bỏ nỗ lực!

Đột nhiên, Lãng Phong giật mình!

Cái khe đã bành trướng ra một cách vi diệu mà mắt thường khó có thể quan sát, rồi chợt yên lặng trở lại. Nếu không nhìn chăm chú, Lãng Phong cũng gần như không thể phát hiện được biến hóa rất nhỏ này, biến hóa xảy chỉ trong chớp mắt ngắn ngủi, rồi lại trở lại như cũ.

Lãng Phong thở một ngụm trọc khí thật dài, các loại động tĩnh tương tự trong hai ngày này cũng không hề ít. Hần cũng dần dần tạo thành thói quen, xem ra lại là công dã tràng. Ngay lúc hần đang chuẩn bị dời ánh mắt đi, thì quái âm từ giữa không trung truyền ra, cái khe phẳng phất như biến thành một cái giếng. Bên trong có vô số nham thạch nóng chảy bốc hơi lên.

Âm thanh càng ngày càng lớn, dần dần tựa như thiên quân vạn mã, vang vọng cả bốn phía sơn linh!

Lần này triệt để đánh thức mọi người.

- Đến!

Vô số đạo thân ảnh đột nhiên lao lên, ánh mắt chăm chú hướng lên giữa không trung.

Ba, biên giới của khe nhanh chóng mở rộng ra gấp mấy lần, trước kia bất quá chỉ như một con mắt giữa bầu trời, hiện tại như một vết thương do bị người ta cầm đại phủ chém ra!

- Không đùa chứ?

Nhìn một màn điên cuồng này, mọi người nhất tề trợn mắt nhìn, dựa theo kinh nghiệm trước kia, thì mỗi khi trong cái khe xuất hiện một con ma thú sẽ kèm theo một khối lệnh bài, nhưng vừa rồi mấy nghìn đoàn quang thải (dải ánh sáng) kia đều là ma thú! Lẽ nào nói trong cơ thể chúng đều có mệnh bài sao?

Có người sau vài giây ngần ngừ giật mình, liền nhanh chóng hành động, bay tới xuất thủ, trường kiếm vẽ ra một vòng tròn ngăn một con diều ma thú lại, kiếm khí ào ạt chém nát bấy nó. Nhưng không đợi hấn hời lòng cười to, đã lập tức phát hiện ngoại trừ huyết nhục lẫn lộn ra, thì không còn bất kỳ vật gì khác!

Nhất thời, một sự nghi hoặc nổi lên trong lòng mọi người? Nhìn cái khe đã yên ổn trở lại, trong lòng ai nấy đều là ngỡ ngàng. Thanh âm dừng lại, chắc hẳn người này đã hiểu đạo lý mang ngọc mắc tội, nên vội vã ngậm miệng lại. Chính là đúng lúc đó, một bàn tay từ sau lưng trực tiếp xuyên thủng bụng hấn, nắm lấy lệnh bài mang theo mùi máu tanh dày đặc.

Biến hóa mặc dù nhanh, nhưng ở đây có ai không phải là người tu luyện đại thành? Lúc này đều nhìn nữ tử mặc áo bào xám vừa mới ám sát kia giận dữ hét lên:

- Lưu lại mệnh bài.

Trên mặt nữ tử mặc áo bào xám hiện lên một tia tàn khốc, hừ nhẹ một tiếng, hai tay nhanh chóng kết thành một đạo nguyên lực ẩn, ẩn xuống thủy đàm bên cạnh! Thủy đàm u tĩnh nhất thời truyền ra tiếng rít gào, một ít bọt nước nổi lên trên, sau đó ngưng tụ thành một con thủy lang cuồng nhiên lao ra!

Thủy lang nộ nuốt, khiến mấy người trước hết không kịp đề phòng nhất thời bị răng nanh của nó cắn trúng. Trong tiếng "A a" kêu thảm liên thanh, thân thể bọn họ bị thủy lang xé thành hai đoạn!

Kinh biến chợt phát sinh, khiến những người phía sau hoảng loạn mà ngừng lại, kinh nghi bất định nhìn về phía nữ tử áo bào xám. Tướng mạo nàng bình thường không có gì đặc biệt, duy nhất là con mắt màu hồng tựa như mã não, lóe ra mị lực yêu dị. Vừa thấy không ai dám tiếp tục đi tới, nàng cũng không quá vội, lại hừ nhẹ một tiếng, một đoàn thủy quang bao bọc quanh thân thể rồi vọt thẳng vào sơn lĩnh sâu thẳm.

Lúc này có người đoán được dụng ý của nữ tử nọ, đoạt được lệnh bài rồi, tất nhiên là phải tìm chỗ ẩn nấp, bằng không sẽ gặp phiền phức không ngừng. Nếu nàng không hiển lộ thực lực kinh người, có thể sẽ có người không biết sống chết truy đuổi. Nhưng hiện tại đơn giản là không có ai nghĩ như vậy.

Thân thể Cư Lý nhoáng lên, đang đi lao về phía trước, bả vai lại bị một bàn tay đè xuống, hấn quay đầu lại thì là Lãnh Tinh Dục ánh mắt ngưng trọng nói:

- Cư Lý, đừng đuổi nữa! Nữ tử điên kia không dễ trêu chọc đâu.

- Người nhận ra nàng sao?

Cư Lý cau mày nói, trong giọng nói mơ hồ lộ ra vài tia cổ quái.

- Ừm, nữ tử điên này là người thừa kế của Bức Tông, nhưng lại buông bỏ bức linh cường đại không tu luyện, để chuyên chú tu luyện thủy hệ nguyên lực, nàng quả thực là người cố chấp tới mức điên cuồng! Càng đáng sợ chính là, nàng tu luyện thủy hệ nguyên lực cực mạnh!

Lãnh Tinh Dục đột nhiên trợn mắt lên, kinh hỉ nhìn Cư Lý, nói:

- Yếm, người đang ghen phải không? Ta thật hạnh phúc.

- Không được gọi ta là Yếm! Ngươi ngốc!

Cư Lý nặng nề đánh một quyền lên người hấn, vẻ mặt cuồng tiếu, lạnh lùng xoay người đi, ánh mắt quét ra tứ phía. Một lát, nàng vô ý thức nói:

- Về sau ít cùng loại nữ nhân này tiếp xúc!

Lãnh Tinh Dục đang ai oán vuốt vuốt khuôn mặt tuần tú, nghe vậy ngẩn ra, rồi lại mừng rỡ, tiếp tục chiêu bài hàm hâu, tươi cười lăm bầm nói:

- Ta có thể thề với sư tôn, đời này chỉ yêu Yếm ngươi!

Lãnh Tinh Dực làm bộ dáng hai mắt si ngốc, trong đầu y lại nhớ tới lần đầu nhìn thấy Cư Lý, bộ dáng đó thật khiến người ta phải phun máu mũi.

Cách đó không xa Chiêm Mỗ Tư cũng đang lẳng lặng đứng nhìn một màn này, nhíu mày nghĩ:

- Thương Ngưng nhi? Sao nàng lại tới đây? Cô nàng điên này, tính tình vẫn cổ quái như thế, dĩ nhiên một mình lại dám đến tham chiến!

Hắn quay đầu nhìn về phía tiểu Mê Hồ bên cạnh:

- Nha đầu, muội nói xem, nàng lần này đến đây có phải liên quan tới Lăng Phong hay không?

- A, a?

Tiểu Mê Hồ như đang lạc vào cõi thần tiên, giật mình ngàng đầu, khó hiểu nhìn Chiêm Mỗ Tư:

- Ca, huynh nói gì cơ?

- Ta nói...muội tiếp tục bận rộn đi.

- Ta hiểu rồi.

Vân Tường ngưng trọng nói.

Cùng lúc đó những người tâm trí tương đối mẫn tiệp cũng ào ào lộ vẻ tức giận, bọn họ cũng hiểu phương thức xuất hiện mệnh bài lần này.

Ma thú bay ra lần này đồng dạng cũng có mệnh bài trong cơ thể, nhưng không phải toàn bộ. Dựa theo kinh nghiệm lúc trước mà nói, hơn một nghìn ma thú nhưng cùng lắm chỉ có khoảng hai mươi tám mệnh bài, trong đó còn phải khấu trừ đi hai khối bị hai người Ngưng nhi với Minh Lăng đoạt được!

Từ trong một nghìn ma thú tìm ra số mệnh bài còn lại, xác suất cực thấp không cần phải nói. Nhưng nếu đơn thuần chỉ như vậy cũng không tính là khó, có điều trong nháy mắt những ma thú kia đã ẩn nấp, muốn tìm ra chúng không hề đơn giản. Hơn nữa trong sơn lĩnh cũng có không ít ma thú tồn tại, cộng thêm một nghìn con còn lại trộn lẫn vào, không thể nghi ngờ độ khó đã tăng lên cực lớn.

Duy nhất đáng mừng là những ma thú này tựa hồ không rời khỏi sơn lĩnh, nên phạm vi tìm kiếm cũng có giới hạn nhất định. Lăng Phong cùng những người khác đối diện đều là cười khổ một tiếng, trừ việc tìm khắp núi ra thì không còn biện pháp nào khác nữa.

Lúc này đã có vài người kịp phản ứng tiến vào sơn lĩnh, bọn họ không buông tha bất kỳ cơ hội nào, hể nhìn thấy ma thú lập tức xuất thủ đánh chết!

Nhất thời, tinh phong không ngừng huyết vũ tung tóe.

- Lăng lão đại, chúng ta cũng nên hành động đi thôi.

Đồ Long nói.

Lăng Phong khẽ gật đầu, nhìn về phía Huyết Sát Vệ đằng sau, kiên quyết nói:

- Phàm là những chỗ khả nghi, hết thảy không buông tha!

- Vâng, huấn luyện viên!

Tìm, giết, cướp đoạt!

Đây là bốn từ để miêu tả những ngày kế tiếp đó. Mỗi khi tìm thấy một ma thú, liền có mấy người lao vào săn giết. Nếu không phát hiện được một khối mệnh bài nào thì thôi, nếu là có liền lại là một hồi đánh nhau sống chết thảm liệt, một khối mệnh bài thường tác động tới sinh mệnh của cả trăm người.

Ngắn ngủi ba ngày trôi qua, ít nhất có một phần ba cao thủ đã bỏ mạng! Gần một nghìn cường giả vượt quá lực tinh cứ đơn giản mà chết đi như thế. Sự thật tàn khốc áp tới lòng người nặng trĩu.

Đưa mắt nhìn lại, khắp nơi đều là thi thể la liệt, đám người kết bè kéo đảng đến đây ngược lại còn hoàn hảo. Sau khi có người chết còn có người chôn xuống, đáng thương nhất là những kẻ độc hành ngay cả chỗ chôn thân cũng không có.

Vô luận sinh tiền phong quang ra sao, khi chết trong tranh đấu, ai nấy đều trở về lòng đất yên tĩnh.

Theo sát lục không ngừng diễn ra, dần dần có người tỉnh táo lại, thực lực đề thăng nhưng cuối cùng vẫn cần phải giữ được mạng sống là hơn. Nguyên bản mặc dù biết Thương Khung Hội Chiến tỉ lệ tử vong cực cao, nhưng lại có không ít người trong lòng có tâm lý cầu may, hiên tại cảnh tượng máu chảy thành sông xảy ra trước mặt, mới khiến bọn họ không khỏi có lòng muốn lùi bước.

Bắt đầu có người nghĩ tới muốn rời khỏi, nhưng lúc này lại có một chuyện nguy hiểm phát sinh.

291. Chương 248: Lưỡng Hùng Tranh Cháp.

Hiệu lực cấp chế càng lúc càng tăng mạnh, hiện tại, cho dù là tu vi cao hay thấp, việc tiến vào ngọn núi này đã hoàn toàn không thể.

Chỉ có thể vào không thể ra!

Nguyên bản mỗi ngày nhìn cảnh máu tanh trên sát lục tràng khiến cho một ít người yếu tim không thể chịu đựng được, tiếp tục thấy một màn như vậy, một đạo phòng tuyến cuối cùng trong tâm lý bọn họ cũng triệt để bị đánh tan, cả người rơi vào trong trạng thái điên cuồng, khởi xướng công kích tới tất cả những sự vật nhìn thấy trong mắt.

Chứng kiến những người đã hoàn toàn đánh mất lý trí, không người nào dám đồng tình, chỉ có thể thi triển ra thủ đoạn cường đại nhất giết toàn bộ bọn họ. Những người này nếu không chết, hết lần này tới lần khác phát cuồng, chiến lực sẽ được đề cao lên mấy thành, lại gây cho mọi người chung quanh thương vong cực lớn.

Loạn, giết!

Không có thương hại, không có yếu lòng lùi bước. Cho dù là người tâm thần tốt đến đâu đi nữa cũng buộc chặt lại, căng tròn như dây cót.

Lăng Phong đứng ở giữa không trung khôi phục lại vẻ bình tĩnh, trong lòng tự dưng sinh ra một trận hàn ý. Những chuyện tình liên tục phát sinh trong mấy ngày qua đang xẹt qua ý thức hải của hắn, Mệnh Bài, Càn Thiên Giới, ma thú...tất cả chuyện này giống như được đặt ra thành một hồi trò chơi, một hồi vui đùa tràn ngập thương hại.

Nếu như đây là một hồi hí kịch mà ngay cả cường giả viễn cổ cũng không thể thoát ra, như vậy ai là người dàn dựng tất cả, ai có thể bày ra một thế cục lớn đến như vậy?

Trong ý thức hải không ngừng cuộn sóng, Lăng Phong hít sâu một ngụm lương khí, trong mắt bỗng nhiên bộc phát ra một loại thần quang:

- Bất kể là ai thiết lập tràng hí kịch này, ta đều rất không thích loại cảm giác khi số phận mình bị người khác nắm trong tay điều khiển!

Dưới tình cảnh này, cho dù là Lăng Phong cũng không dám lơ là, vì bảo đảm an toàn cho huyết sát vệ, Lăng Phong để bọn họ chia làm sáu người một tổ, phối hợp nguyên trận Cảnh Vân truyền thụ, như vậy có thể đảm bảo được mức độ an toàn cao nhất.

Với Lăng Phong mà nói, vô luận trong Càn Thiên Giới có chỗ nào tốt vẫn không thể quan trọng bằng tính mệnh những người bên cạnh mình!

”Tự!”

Một tiếng chấn hưởng cắt đứt mạch suy nghĩ của Lăng Phong.

Lăng Phong thu lại nhãn thần, trong mắt hắn liền xuất hiện một màn cảnh tượng kỳ quái. Khoảng hơn năm mươi trượng phía trước, giữa hư không đột nhiên lộ ra một cái lợi trảo, động tác của lợi trảo này vô cùng nhanh gọn mở phanh bụng một con ma thú rồi ngay sau đó biến mất không thấy tăm hơi.

Trong không trung vẫn là một mảnh hư vô, dường như vừa rồi cũng không từng phát sinh bất luận chuyện gì.

Lăng Phong đột nhiên nhắm lại hai tròng mắt. Tâm tình dường như rơi vào một khu vực kỳ diệu, tất cả mọi thứ ở ngoại giới nhất thời hiện lên vô cùng rõ ràng ở trong ý thức hải của hắn. Niệm thức ba động theo một thông lộ kỳ diệu hướng xuống nơi vừa mới phát sinh tràng cảnh quỷ dị. Đột nhiên thân thể Lăng Phong bỗng giật mình một cái thật mạnh, ngạc nhiên mở to hai mắt.

Nếu là dùng mắt thường hoàn toàn không có biện pháp phát hiện. Thế nhưng dùng niệm thức kiểm tra lại có thể quan sát tới đó có một con bắc viên tồn tại. Con bắc viên này có phần kỳ dị, quanh mình nó có một vòng ba động không ngừng biến ảo ẩn hiện, cỗ ba động này như một cái chụp ẩn hình che kín toàn bộ thân thể nó.

Trừ phi nó xuất thủ chém giết, bằng không mà nói sẽ không hiển lộ ra mảy may chút nào.

Hiếu kỳ, Lăng Phong sử dụng niệm thức vững vàng tập trung trên người con bắc viên. Tựa hồ cũng cảm nhận thấy được nguy hiểm, hai lỗ tai đầu lông của con bắc viên bỗng dựng dựng lên, thân thể như điện bàn nhắm hướng thâm sâu phóng đi.

Lăng Phong không chút nào chậm trễ, thi triển tiến tạt, thân thể giống như một thanh lợi kiếm phá không, nhằm thẳng hướng con bắc viên chạy trốn lao đi như một mũi tên bắn.

Nhất thời một màn cổ quái xuất hiện. Lăng Phong nhắm mắt, chạy với tốc độ cực cao lao nhanh về phía trước, dường như đang có một con mắt vô hình giúp hắn tránh thoát được tất cả những chướng ngại vật trên đường.

Mặc dù trong trường hợp không hề phong bế nhãn thức, Lăng Phong đồng dạng cũng có thể thi triển Cổ Tinh Ánh Nguyệt, nhưng cũng tuyệt đối không có khả năng thành thạo như lúc này. Mà nếu như không xuất ra trạng thái cực hạn, Lăng Phong rất hoài nghi chỉ cần mình không cẩn thận một chút liền có thể mất đi tung tích con bắc viên kia.

Bắc viên cũng biết Lăng Phong vì chính bản thân mà đến, động tác lập tức trở nên khẩn trương, cái miệng rộng không ngừng rít lên, hai chân chạy nhanh đã hóa thành mờ ảo. Đây là con ma thú có trí tuệ rất cao, ý vào thể hình nhỏ nhắn, chuyên môn chọn những chỗ địa hình chật hẹp chạy trốn, ý đồ mượn địa thế nhằm ngăn cản Lăng Phong.

Truy, truy, truy!

Lăng Phong đề thăng cường độ niệm thức tới cực hạn, căn bản không còn rảnh tránh né chướng ngại vật. Bởi vậy tâm thần hắn khẽ động, quanh thân lập tức xuất hiện mười khóa hỏa cầu màu trắng, hỏa cầu không ngừng rít lên. Phàm là gặp phải chướng ngại vật chúng lập tức phụt lên một ngọn lửa đốt bỏ toàn bộ chướng ngại.

Ngay sau đó, Lăng Phong nhất thời bạo khai cước lực, đập phá toàn bộ chướng vật cản đường.

Một đường chạy vội, Lăng Phong giống như một đầu viên cổ cự thú hung mãnh đập vỡ tất cả trở ngại, chỉ cần là người có lý trí cũng không dám vào thời khắc này tới cản bước Lăng Phong.

Cho dù là ở trong chiến đấu kịch liệt. Một khi thấy Lăng Phong trở lại, song phương đang giao thủ cũng rất nhanh né tránh, đợi lúc Lăng Phong rời đi bọn họ mới đưa mắt khó hiểu nhìn lại, sau đồng thời lựa chọn ngưng đấu.

Sắp tới rồi!

”Xuy!”

Lòng bàn tay Lăng Phong truyền ra một tiếng khiêu âm cực kỳ ngưng tụ. Tinh thiết kiếm mang theo một đạo ngân quang cực kỳ chói mắt bức thẳng tới hướng con bắc viên. Từ việc con bắc viên biểu hiện ra ngoài

dị tượng, Lăng Phong hầu như có thể tin rằng trên người nó tất nhiên có tồn tại mệnh bài. Bởi vậy Lăng Phong xuất thủ một kích kia liền thi triển ra Trú Kiếm Chi Thuật cực mạnh.

”Chi nha!”

Thời khắc sống chết, con bắc vượn rớt cục gào thét lên một tiếng, ba động kỳ dị đột nhiên mạnh mẽ bành trướng, Lăng Phong đồng thời chấn động. Theo tinh thiết kiếm truyền đến một cỗ sát khí bạo ngược điên cuồng khiến cho niệm thức của hắn hơi bị run rẩy. Cỗ sát khí ba động dường như được thiên địa quán nhập, sức mạnh vô bờ, một cỗ lực lượng kinh hãi lan tràn đầy rẫy thức hải như muốn phá vỡ thức hải cùng linh hồn.

”Hát!”

Lăng Phong quát lên một tiếng lớn, thức hải trong kiếm linh cuồng chuyển, một cỗ niệm thức truyền ra từ trong hạch tâm như gió thổi qua thức hải, hung hăng đánh lên cỗ lực lượng kinh hãi kia.

Oanh!

Như một quả trọng bom bạo nổ, Lăng Phong chấn động mạnh một cái, thân thể thối lui mười trượng. ”Oa” một tiếng đã phun ra một ngụm máu tươi! Sắc mặt hắn tràn đầy kinh sợ nhìn về phía trước, con bắc viên sau khi phóng xuất ra công kích cường đại lại tiếp tục chạy trốn, dường như một kích vừa rồi đối với nó cũng không có gì làm quá sức.

Một loại khiếp sợ dâng lên tràn ngập trong lòng Lăng Phong. Cỗ lực lượng vừa rồi đến tột cùng có lai lịch gì? Tựa hồ cũng là một loại công kích bằng niệm thức nhưng so với Tâm Âm Đạo Bàn do chính mình sáng chế cường đại hơn rất nhiều lần. Nếu không phải gần đây liên tục gặp được kỳ ngộ khiến linh hồn tiến nhanh thì chỉ đơn giản một kích vừa rồi, Lăng Phong cảm giác linh hồn mình rất dễ dàng bị diệt gọn.

Hắn có một loại dự cảm mãnh liệt, một chiêu này của con bắc viên còn chưa có phát huy đến cực hạn, uy lực chân chính của nó còn muốn xa hơn thế rất nhiều.

Chợt nghe một tiếng rống thê lương vang lên đề tỉnh Lăng Phong, nhìn về phía trước thấy một ánh đao thật dài hình lưỡi liềm nhô lên cao rồi rơi xuống, trực tiếp bổ vào trên người con bắc viên, hung hăng bổ nó thành hai đoạn! Theo máu tươi bắn ra ngoài không trung là Mệnh Bài vàng rực, sau đó một bàn tay với hàn khí bức nhân tựa như được khắc thành từ băng lạnh rất nhanh đã nắm lấy.

Đúng là Băng Tiêu!

Khoảng cách quá xa, Lăng Phong có muốn tranh trước cũng không kịp, linh cơ hắn khẽ động nhìn về phía Băng Tiêu, sau đó kinh hãi hô lên:

- Tiêu cô nương?

Nghe vậy, bàn tay của Băng Tiêu lập tức ngưng lại một lát, vô thức nhắm lệch mục tiêu.

Thừa dịp may, thân hình Lăng Tiêu nhoáng lên, một tay nhanh nắm chặt lấy Mệnh Bài.

Băng Tiêu nhất thời tỉnh ngộ bản thân bị mắc bẫy, mặt lạnh toát ra một vẻ đầy phẫn nộ:

- Đê tiện!

Sát tinh đao trong tay lại nhoáng lên phách không đánh tới.

292. Chương 249: Tặng Dư

- Người chặn ngang một bước, có tư cách gì chỉ trích ta?

Lăng Phong thản nhiên cười, Tinh Thiết kiếm lập tức bắn ra, kiếm cương ngưng tụ nhẹ nhàng đỡ lấy một đao.

- Hừ, trên sinh tử tràng vốn là dựa vào cơ duyên, ta có thể tranh trước lại có liên can gì tới người?

Bị Lăng Phong trả lời một cách mỉa mai, Băng Tiêu ngẩn ra, sau đó lập tức phản bác.

Trên thực tế hẳn cũng biết con bắc viên này bị ngăn lại hoàn toàn là bởi Lăng Phong, bản thân nàng hoàn toàn là căn cứ một đường động tĩnh của Lăng Phong mới mơ hồ nắm giữ được lộ tuyến chạy trốn của bắc viên, nếu không có như vậy, thậm chí ngay cả phát hiện ra tung tích con ma thú cũng không có khả năng. Lờ tui là vậy nhưng Băng Tiêu tự nhiên cũng sẽ không thừa nhận điểm này.

Lăng Phong cười lạnh một cái:

- Người cũng biết nói cơ duyên sao?

Băng Tiêu lần nữa bị Lăng Phong hỏi đến sững sờ. Đúng vậy, nếu đều là bằng cơ duyên vậy còn gì phải nói đến đề tiện hay không? Lúc này hẳn thật có cảm giác tự ném đá vào chân mình.

Thẹn quá hóa giận, Băng Tiêu giận dữ hét lên:

- Tất cả lấy thực lực định đoạt!

- Chính là ý của ta!

Lăng Phong đang định xuất kiếm, đột nhiên động tác ngưng trọng.

- Tiêu cô nương!

- Người còn muốn gạt ta?

Băng Tiêu tức giận tới mức sắc mặt đỏ bừng, hẳn xem Lăng Phong liên tiếp lừa gạt bản thân, thực sự có phải muốn coi mình thành kẻ ngu si hay sao? Đúng lúc này, từ phía sau truyền đến một tiếng la lên:

- Tiêu đại ca!

Tiêu Vũ mang theo một đoàn quang mang màu xanh bay tới cực nhanh, thân hình linh hoạt rơi xuống khoảng giữa hai người.

- Người...

Băng Tiêu lúc này xuất thủ không được, không xuất thủ cũng không được, nhất thời rơi vào cảnh khó xử. Cho dù là ở trong cùng một trận doanh nhưng một khi Tiêu Vũ muốn tiếp cận hẳn lập tức có ý muốn tách ra, nếu là tiếp tục dây dưa Mệnh bài chỉ sợ sẽ bị giữ chặt nơi này.

Lăng Phong thấy thế mỉm cười, phẩy tay một cái phiêu nhiên rời đi, để lại nơi này cho bọn họ tự mình xử lý.

Trở lại chỗ cũ.

Lăng Phong nhân lúc rảnh rỗi tỉ mỉ quan sát Mệnh bài vừa mới lấy được, đây là lần đầu tiên hắn tự tay chạm đến Mệnh bài. Mệnh bài ước chừng dài một bàn tay, rộng nửa bàn tay, chất liệu là một thứ gì đó rất kỳ quái, siết chặt một chút sẽ cảm giác hơi nảy lên, phẳng phất giống như da người.

Chính diện Mệnh bài có một bộ đồ án hình tam giác, trên đồ án phân biệt chia làm nhiều quang điểm, quang điểm tản mát ra màu vàng nồng đậm, chính là do quang điểm này tạo thành quang sáng bên ngoài Mệnh bài.

Một viên quang điểm màu vàng dưới đáy đồ án thoắt ảm đạm, trong đó mơ hồ hiện lên một tia hắc khí, không biết đến tột cùng có ảo diệu gì. Tỉ mỉ quan sát nửa ngày, Lăng Phong cũng không nghĩ ra được nguyên nhân, vì vậy tạm thời buông tha.

Đột nhiên, một đạo hỏa diễm màu đen theo nơi nào đó trên sơn linh bốc lên trời cao, Lăng Phong giật mình, nhất thời xuất hiện một luồng sát khí nồng đậm.

Đây chính là tín hiệu cấp cứu do Lăng Phong ước định từ trước với Huyết Sát Vệ, một khi phát sinh sự kiện không thể đối kháng, Huyết Sát Vệ liền lập tức phát sinh tín hiệu cầu viện.

Chân lực bùng phát, toàn thân Lăng Phong tỏa quang mang màu xanh, thân hình biến ảo thành một tia lôi điện màu xanh, chớp nhoáng bay tới chỗ phát tín hiệu.

Chỗ phát tín hiệu.

Lô Sâm dẫn đầu sáu gã Huyết Sát Vệ, hướng về phía đám người trước mặt quát lạnh nói:

- Thánh nữ Y Liên Nhi, chiếc lệnh bài này rõ ràng là do chúng ta phát hiện ra, dựa vào cái gì nói nó là của các người?

Y Liên Nhi dẫn đội ngũ nữ tử áo bào thuần một màu trắng đằng sau, quyền trượng trong tay hơi giương lên:

- Ta không nói lời thừa với các người, vừa rồi rõ ràng là do chúng ta phát hiện và kích thương đầu thanh phong điều đó trước, chẳng qua bị nó trước khi giấy chết bay tới chỗ các người, sao có thể nói là các người phát hiện ra?

Lúc này, đám người Cảnh Vân cách đó gần nhất đã chạy tới, nghe vậy không khỏi cười quái dị một tiếng:

- Thánh nữ các hạ, lời nói này của người không có đạo lý nha, hôm nay cần trời mưa, theo đó phải nường nhờ người khác mới là chính đạo. Cũng không phải là "chim" của các người, nó thích đến không phải là do bản thân nó, chúng ta cũng không hiểu!

Loại lời nói châm chọc sâu cay này chính là bản lĩnh lớn nhất của Cảnh Vân, vừa thấy hấn xuất mã, Lô Sâm liền chủ động lui lại. Sư huynh đệ hai người đồng tâm thần kỳ, mặc dù bọn họ không rõ thực lực đội ngũ đằng sau Y Liên Nhi, thế nhưng có thể được chính bản thân thánh nữ Pháp Thần đế quốc dẫn đầu, tu vi chắc chắn không thấp, hơn nữa bản thân Y Liên Nhi cực mạnh, bọn họ tự nghĩ nếu đánh nhau chưa chắc đã là đối thủ, vì vậy có dự định kéo dài thời gian.

Dù sao tín hiệu đã phát ra, hai người Lô Sâm suy nghĩ, chỉ cần chờ đợi Lăng Phong tới đây, cho dù Y Liên Nhi có bản lĩnh hơn trời cũng không thể lật được sóng gió! Điều này, bọn họ gần như có niềm tin mù quáng đối với Lăng Phong.

- Thánh Nữ, bọn họ đang kéo dài thời gian!

Một nữ tử áo bào trắng giận dữ trừng mắt liếc nhìn Cảnh Vân, nghiêng đầu nhắc nhở.

Y Liên Nhi hừ lạnh một tiếng.

- Ta không nói lời thừa với các người, nếu không nhanh nhanh giao ra đây, vậy thì đừng trách ra! Pháp Thần Đoàn kết trận, Lãnh Cốt Viêm Hoa Cẩm!

Mười ba nữ tử áo bào trắng đồng thời hừ lạnh, thân thể cấp tốc xoay tròn, từ mũi chân bọn họ rất nhanh phát ra một đợt tơ nhện màu đen rất nhỏ.

- Mau lui lại!

Cảnh Vân sợ hãi rống một tiếng, với tạo nghệ kết trận của hấn, liếc mắt liền nhìn ra được Lãnh Cốt Viêm Hoa Cẩm này huyền bí không gì sánh được, tuy rằng vẹn vẹn chỉ có mười ba người tổ hợp thành, thế nhưng độ phức tạp lại không hề kém hơn so với Hắc Thủy Huyền Phong Trận do chính bản thân hấn thiết kế.

Dùng nhân số thiếu thốn của Huyết Sát Vệ hiện tại, căn bản không thể nào chống lại.

Mà thời gian đã tương đối muộn.

Từng đóa hoa lửa đen như mực đột nhiên từ dưới mặt đất nhô lên, tiếng rít bạo phát, bao phủ mọi người bên trong.

Diễm hoa nở rộ, mỗi một cánh hoa đều no đủ sinh động, kẻ khác rõ ràng cảm thụ được bên trong tỏa ra khí tức hàn lãnh. Không chỉ có như vậy, giữa đóa hoa thậm chí còn ẩn hiện nhị hoa, thực sự rất cuốn hút người khác nhìn không được tự mình đến chạm một chút.

Nhưng là, vô luận là Cảnh Vân to gan lớn mật hay là Lô Sâm uy nghiêm cẩn thận, bây giờ đều hiện rõ vẻ mặt kinh hãi, không dám động vào những đóa hoa này.

Cảm thụ được sau lưng truyền tới kiếm ý sắc bén, Y Liên Nhi thiếu chút nữa cắn vào lưỡi, nghĩ thầm.

"Hỗn đản! Đại la bạc hoa tâm! Nam nhân không có phong độ, vô liêm sỉ!"

Trong lòng tàn bạo chửi rủa Lăng Phong trăm nghìn lần, ngoài miệng Y Liên Nhi lại không mảy may nhường nhịn.

- Người có thể thử xem, là kiếm của người nhanh hay là nguyên trận của chúng ta nhanh!

Lăng Phong chấp tay đứng tại chỗ, tư thái xem ra thoải mái không gì sánh được, nhưng nếu như người thông hiểu kiếm đạo ở đây sẽ phát hiện ra tinh khí thần toàn thân hắn đã ngưng tụ tới cực điểm, phẳng phất như dung hợp làm một với thiên địa, phẳng phất như tùy thời đều có thể đập phá hư không, nát bấy trời cao!

Đây chính là huyền bí vô thượng của kiếm đạo, thiên nhân hợp nhất, dĩ thần ngự kiếm!

Bản thân Y Liên Nhi cũng biết rõ chính mình đã bị niệm thức của Lăng Phong tập trung, một khi đối phương xuất thủ, thực sự rất khó có may mắn tránh khỏi! Đối thành đối chiến chính diện, bản thân tuyệt đối không dễ dàng rơi xuống hạ phong như cây, thế nhưng vừa rồi tâm thần chính mình quá mức tập trung vào tranh đoạt mệnh bài, nhất thời bỏ mất tiên cơ, muốn vặn hồi đã cực kỳ khó khăn.

Nhưng cho dù là như vậy, đối mặt với uy áp của Lăng Phong, sâu trong lòng nàng có cảm giác tuyệt đối không muốn cúi đầu.

- Bài trừ kết trận, bằng không thánh nữ của các người, chết!

Lăng Phong bỗng quát lên.

Thân thể mười ba nữ tử áo bào trắng run lên, Lãnh Cốt Viêm Diễm Hoa trôi nổi trong không trung cũng theo đó run lên, thả lỏng vài phần!

- Không được bài trừ!

Y Liên Nhi quát cường kêu to, nàng không biết là phần nộ hay khuất nhục, toàn thân run lên, khóe mắt mơ hồ tỏa vụ khí.

- Có bản lãnh người động thủ, động thủ giết càng tốt! Người chỉ biết lừa gạt ta! Ách...

Cho dù bị bao vây giữa nguyên trận, nhóm người Lô Sâm vẫn không khỏi dùng nhãn thần mập mờ không gì sánh được nhìn Lăng Phong, lại đảo qua nhìn Y Liên Nhi. Trong ngữ khí của Y Liên Nhi có chút gì đó không thích hợp, vị thánh nữ các hạ này đâu phải là đối địch gì, rõ ràng là tiểu nữ hài làm nũng!

Cảnh Vân lẩm bẩm nói:

- Lão lục, đầu súc vật người, người còn có chút nhân tính hay không, uống công ca ca ta nhìn người có vẻ ngây thơ, nguyên lai chính là loại người làm chuyện dâm dăng như vậy!

Lăng Phong lộ vẻ mặt cười khở, một thân khí thế áo trời không vết vá nhìn không được thoáng lay động một chút, cũng may tâm tính cường đại của hắn cường ngạnh áp chết, mãnh mẽ nghiêm mặt quát lên:

- Các người còn không bài trừ!

Lăng Phong có niềm tin, cho dù các nữ tử Pháp Thần Đoàn không để ý tới sự sống chết của Y Liên Nhi, một lòng thi triển nguyên trận, hắn cũng có thể thi triển Tâm Âm Đạo Bàn rằng buộc hành động của các nàng, đây chính là con bài chưa lật lớn nhất của hắn.

Mười ba nữ tử áo bào trắng hai mặt nhìn nhau, cuối cùng nữ tử đầu lĩnh cắn chặt môi, nói:

- Thánh nữ, người muốn trách tội thì hãy trách tội một mình ta đi! Lãnh Cốt Viêm Hoa Cẩm, trừ!

Vừa ra lệnh xong, bí văn phức tạp không gì sánh được trên mặt đất rút lui cực nhanh, từng đóa Lãnh Viêm Diễm Hoa hơi tỏa ra, biến thành nguyên lực hệ thủy tinh thuần nhất, hòa tan trong không khí, tất cả trở lại bình tĩnh như thường, giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh.

Y Liên Nhi dần dần bình tĩnh lại, nàng oán hận trừng mắt nhìn Lăng Phong, nói:

- Người đã thỏa mãn?

Lăng Phong hơi ngừng lại, khí thể tầng tầng giống như núi rút lui, hần bước về phía Lô Sâm, Lô Sâm lập tức giao Mệnh bài vừa đoạt được vào tay hần. Lăng Phong nhìn một chút, hần không biết nguyên nhân cụ thể nổi lên tranh chấp vừa rồi, nhưng hiển nhiên không thoát khỏi liên quan tới khối Mệnh bài này. Thế nhưng hiện tại nhìn mệnh bài Lô Sâm lấy được so với khối chính mình lấy được không quá giống nhau, mặt trên không có đồ án tam giác mà là một bình mạc tinh ngọc nho nhỏ.

Không đợi hần quan sát tỉ mỉ, Y Liên Nhi bên kia nặng nề giậm chân.

- Chúng ta đi!

- Chậm đã!

Lăng Phong quát khẽ.

- Thế nào? Lăng tiên sinh vẫn còn chưa hài lòng? Một mực muốn lấy mạng tiểu nữ tử?

Con mắt Y Liên Nhi hồng hồng, thật sâu mím môi, bộ dáng bất cứ giá nào.

Biểu tình trong tay Lăng Phong kiểm hãm, mệnh bài trong tay đột nhiên bắn ra.

- Cái này cho nàng!

Tiếp mệnh bài vào tay, trong mắt Y Liên Nhi hiện lên thần sắc phức tạp, cuối cùng phẩy tay áo một cái, xoay người muốn đi.

- Hừ, đừng nghĩ ta nợ người!

- Ai, ai, ai!

Cảnh Vân gấp đến độ giơ thẳng chân.

- Lão Lục, chúng ta thật vất vả mới lấy được mệnh bài, người thế nào đưa đi đơn giản như vậy?

- Không vội, chúng ta còn có một chiếc!

Lăng Phong hơi vung lên chiếc Mệnh bài lấy được trước đó, chỉ cần một chiếc Mệnh bài là có thể dẫn theo một đội người hoàn chỉnh tiến vào, dựa theo lời Đồ Long căn bản không cần lấy quá nhiều.

Thấy thế, Cảnh Vân lại thêm vài phần phẫn nộ, lầm bầm nói:

- Vậy giữ lại chẳng phải tốt sao, hừ, nữ nhân không duyên cơ có được một Mệnh bài cũng không biết cảm ơn!

Lăng Phong lộ ra một tia cười khổ:

- Thôi, đó là do ta thiếu nàng!

Lời này vừa phát ra, nhóm người Cảnh Vân ai oán, nhìn hần thật lâu.

"Gian tình, gian tình thật lớn a! Lão lục hỗn đản này, hần thực sự chiếm sạch chỗ tốt mà!"

Trong chớp mắt, cách đội Huyết Sát Vệ cách nơi này tương đối xa một chút đều đã theo tín hiệu chạy tới.

Nếu nhu đã đạt được mệnh bài, Lăng Phong không cần phải để bọn họ tiếp tục chia ra tìm kiếm, dù sao trong hoàn cảnh như thế này, cho dù thực lực của hần có lớn hơn nữa cũng rất dễ dàng phát sinh chuyện ngoài ý muốn, không bằng lặng yên chờ đợi Càn Thiên Giới mở ra.

Tỉ mỉ kiểm kê nhân số, Lăng Phong cau mày nói:

- Nhóm Kiều Kiều đâu rồi?

Kiều Kiều cùng với mấy người Hoàng Phủ Vân, Phỉ Tạ Ti một chỗ, sau khi đưa ma hạch thánh vực cho Phỉ Tạ Ti, bằng với việc nhóm người bọn họ có một cường giả cấp thánh vực đi theo, bây giờ lại thấy bọn họ không xuất hiện, Lăng Phong không khỏi có chút lo lắng.

- Đúng vậy, Kiều Kiều đâu rồi?

Ầm..., xa xa lại một đạo hỏa diễm màu đen phóng lên cao, lưu diễm trên không trung bắt mắt không gì sánh được.

Thấy thế, thần tình Lăng Phong biến đổi, khí huyết toàn thân bốc lên dữ dội, Tinh thiết kiếm nhất thời xuất hiện nơi lòng bàn tay, kiếm quang vạn trượng dọc theo thân thể hấn bức thẳng tới chỗ phát tín hiệu. Thân giữa không trung, từng đạo kiếm mang màu xích hồng đã mơ hồ bùng phát!

Rốt cuộc là nguy hiểm gì mà cường giả cấp thánh vực cũng không thể chống lại?

Giờ khắc này, Lăng Phong nóng lòng như lửa đốt!

Đi nhanh, không có bất cứ trì hoãn nào!

Phía trước có mấy đạo thân hình bay giữa không trung, năng lượng bạo phát, giao thủ không ngừng!

Lăng Phong bạo rống một tiếng.

- Cút ngay!

Một đạo kiếm mang ầm ầm đâm ra, cuộn cuộn như khuynh trời đảo đất, khí thế hạo liệt nhất thời khiến cho không gian rên rỉ, thanh khí bạo liệt.

Đang trong lúc chiến đấu, song phương thấy thế đều kinh hãi, đầu lĩnh một phương trong đó còn nói lời thừa:

- Bằng hữu, Hắc Phong dong binh đoàn chúng ta làm việc ở đây, người...

Lời còn chưa dứt, một kiếm của Lăng Phong đã ầm ầm tiếp cận, phá tan phòng ngự của người này, đánh văng hẳn ra xa!

Đôi mắt đỏ đậm, khí tức bạo ngược, nếu như lúc truy đuổi Bắc viên, Lăng Phong giống như là một đầu mãnh thú viễn cổ mà nói, vậy hiện tại đầu mãnh thú đã điên cuồng rồi!

Trong lúc hốt hoảng, không ai dám ngăn cản.

Đột nhiên, phía trước lao tới mấy thân ảnh quen thuộc, người đầu tiên chính là Kiều Kiều, hai tay nàng đan vào nhau, tạo thành một loại bí văn kỳ dị, rất nhanh, nguyên lực ẩn tụ thành. Hỏa Vân Thiêu ở đầu ngón tay rít gào mãnh liệt.

Theo sát sau lưng nàng, khôi lỗi xà linh thật lớn đang trôi nổi giữa không trung, đôi cánh dài không ngừng lay động, mỗi một lần đánh động đều có thể phi hành hơn mười trượng.

Thi triển linh thể khôi lỗi đã bị cực hạn của chủ nhân hạn chế, bởi vì tốc độ của Phỉ Tạ Ti không phải rất nhanh, mà tốc độ của đầu khôi lỗi này cũng không phải đặc biệt xuất chúng!

Vừa thấy Lăng Phong, Kiều Kiều nhất thời mừng rỡ hô lên:

- Mộc đầu, nhanh, ngăn cản tên kia, hấn cướp đoạt Mệnh bài của chúng ta!

Thấy các nàng đã vô sự, Lăng Phong triệt để yên lòng, nghe được lời nói của Kiều Kiều hấn vẫn đứng yên, khiến cho Kiều Kiều gấp đến độ giậm chân bình bịch:

- Nhanh, mộc đầu, Đạo Cách Tộc muốn chạy!

293. Chương 250: Chiến Chiến Chiến!

Lăng Phong định tâm thần, cũng đã phát hiện ra một thân ảnh mơ hồ đang cấp tốc lao đi, mặt đất như biến thành hải dương, bề mặt ba động tựa như gợn sóng. Trong lòng khê động, Lăng Phong nhất thời nghĩ đến Kiệt Bang Đạo Cách Tộc trong lúc tranh đoạt Mệnh bài đã biểu hiện ra năng lực vô cùng kỳ lạ.

Bởi vì người này khiến cho chính mình sợ bóng sợ gió một hồi, Lăng Phong tức giận không thôi, hừ lạnh một tiếng, một đạo kiếm mang bùng phát, đâm thẳng về phía trước.

Oanh!

Một đoàn cát sỏi bị khí lăng kiếm mang kích khởi nổ tung, tán loạn trong không gian, mạnh mẽ bắn vào trong hư không. Mặt đất lập tức truyền tới một tiếng kêu đau đớn, sau đó đất cát vốn lún tẩn như gợn sóng rất nhanh bình phục lại như thường, bộ dáng như người bên trong đã bị đánh gục.

- Đục nước béo? Nào có chuyện dễ dàng như vậy!

Lăng Phong cười nhạt một tiếng, nắm đầu ngón tay bỗng dừng mở ra, nắm vào hư không trước mặt.

- Đi ra cho ta!

Chương ảnh màu xanh xuất hiện, chân lực cường đại bạo tạc, dưới một chiêu hư không nhiếp vật này, đất đá trong phương viên hơn ba trượng đã bị Lăng Phong trực tiếp nhấc lên! Đồng thời, một thân ảnh nhỏ gầy bên trong thổ địa xuất hiện, rống lớn điên cuồng, trên người nhất thời bộc phát ra một tầng quang mang màu vàng nhạt, nguyên lực hệ thổ bùng phát mãnh liệt, chấn đất đá xung quanh nát bấy.

Bụi mù tràn ngập, thân ảnh nhỏ gầy hầu như chỉ nhoáng lên đã biến mất, một lần nữa muốn lao vào trong lòng đất, nguyên lực hệ thổ hân tận tu phi thường cổ quái, tựa hồ như chỉ khi tiến vào trong đại địa mới có thể phát huy uy lực lớn nhất.

Lăng Phong há có thể để hân tùy tiện thực hiện, hét lớn một tiếng:

- Thiên Địa Lao, nhốt, giết!

Một trăm lẻ tám đạo kiếm mang hỏa hồng gai mắt, đại tù lao hình thành từ thiên địa từ trên cao ập xuống.

Nguyên lực hỏa hệ nồng đậm bạo phát cường liệt, lúc này đã vững vàng tập trung một phương không gian, Kiệt Bang trong vòng lao tù giống như một khối nhỏ duy trì tư thế "bốn vó chấm đất", ép chặt mặt đất không thể nhúc nhích, mắt thấy sẽ bị Thiên Địa Lao nhốt chặt.

- Ai dám làm nhục Thú tộc ta?

Đột nhiên, một thanh âm truyền tới, từ phía dưới mặt đất nhô lên một quyền đầu, xung quanh quyền đầu là quang mang hai màu vàng bạc đan xen.

- Nguyên Mạch Thuật, Thủy Nguyệt Sư Vương Phá!

Trong nháy mắt, thiên địa dường như dừng lại, vạn vật rơi vào vòng yên tĩnh kỳ quái, quyền đầu bay tới với tốc độ nhanh tới kinh người, thế nhưng tại cảm quan của mọi người xung quanh lại vô cùng chậm chạp, chậm tới mức từng tác da thịt nhỏ nhất đều có thể nhìn thấy rõ ràng!

Một tầng vụ khí sương mù theo quyền đầu bay ra, bốc lên cao hình thành một đầu hùng sư bán trong suốt, trong miệng hùng sư trực tiếp phát ra ba động sóng không khí cường đại, hình thành từng đoàn khí bạo mạnh mẽ.

Nguyên lực hóa hình, chân lực cuộn trào mãnh liệt, linh kỹ bạo phát, một chiêu này đã ngưng tụ ba lực lượng lớn!

Năng lượng mãnh liệt, nguyên lực thổ hệ, thủy hệ kết hợp chặt chẽ!

Trong mắt Lăng Phong cũng tuôn ra chiến ý nồng đậm, bạo quát:

- Nguyên lực hóa hình, bí văn điệp gia, Thiên Địa Lao, huyễn!

Một trăm lẻ tám đạo kiếm mang chợt dừng lại một chút, lập tức chỉ thấy trong đó có một đạo kiếm mang ẩn chứa rất nhiều bí văn phức tạp, bí văn rất nhanh hình thành nên một bộ nguyên trận. Nguyên trận vừa thành, chỉ thấy kiếm mang biến hóa thành màu hồng vàng xán lạn, những đạo kiếm mang xoay tròn xung quanh.

Trong sự luân chuyển khiến người khác hoa mắt, khí tức cường đại khiến hít thở không thông truyền ra. Giờ khắc này, uy lực Thiên Địa Lao một lần nữa tăng cường, bay thẳng tới oanh kích vào quyền đầu!

- Tới hay lắm!

Tân Ba đánh ra một quyền cuồng hân quát lớn, không hề tránh né, quyền đầu trực tiếp nghênh đón Thiên Địa Lao! Cường ngạnh va chạm, khí lăng dâng tràn, nhất thời truyền đến vô số thanh âm vỡ vụn nổ tung.

Thân thể Lăng Phong bị sóng khí lan tràn mạnh mẽ thổi lên không trung, dựa thể phát tiết một bộ phận lực lượng trùng kích. Mà Tân Ba trên mặt đất lại càng không dễ chịu, toàn bộ lực phản chấn căn bản không hề có chỗ phát tiết, trực tiếp tổn thương tới tâm mạch, một tia máu tươi không nhìn được trào ra khỏi khóe miệng!

Trải qua lần ngăn cản này, Phỉ Tạ Ti đã nhanh chóng tiếp cận, nàng chỉ một đầu ngón tay, đầu khôi lỗi xà linh phát ra tiếng rống giận, nuốt Kiệt Bang đang bị đè dưới đất vào bụng.

Khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn của Kiệt Bang lộ ra vẻ hoảng sợ không gì sánh được, gian xảo quát:

- Cho các người, đồ chơi này lão tử không cần nữa!

Hắn ném Mệnh bài trong tay ra xa, góc độ nhằm thẳng phương xa.

Tâm thần Lăng Phong vừa chuyển, Tinh Thiết Kiếm lập tức bắn ra, gần tới chỗ mệnh bài lại nhẹ nhàng chấn động, lập tức khiến cho Mệnh bài bị bắn ngược trở lại, rơi vào tay.

Chưa kịp mừng rỡ, ba đạo thanh âm chói tai vang lên:

- Lưu lại Mệnh bài!

- Rống!

Ngưu đầu tộc Nạp Đa phụ thể cự linh ngay tại chỗ, cái trán nhanh chóng xuất hiện đôi sừng màu bạc, cơ bắp toàn thân nổi lên, bàn tay to lớn gấp đôi, bốn chi giống như bốn vó chà chà mặt đất, mang theo một đạo sóng khí cường liệt thổi tới,

Dã Man Trùng Chàng!

Lực va chạm có thể khiến cho cả ngọn núi bị bẻ gãy.

A Ny Tháp Nghĩ tộc từ góc bên cạnh lóe lên ánh sáng lạnh trong mắt, hai tay đột nhiên biến thành hình dạng ngao xỉ. Sát biên giới đốt xỉ không ngừng biến ảo hóa thành hỏa diễm màu hắc kim. Hỏa diễm vừa ra, không khí lách tách rung động, phảng phất như không chịu nổi nhiệt độ cao.

Tuyệt học Nghĩ tộc, nguyên lực hỏa hệ biến dị: Hắc Kim Phệ Cốt!

Chỉ cần một diễm hỏa diễm dính vào, cho dù là sắt thép cũng có thể bị đốt cháy thành nước!

So với bọn họ còn có một thân ảnh khổng lồ không gì sánh được, nhưng tốc độ còn nhanh hơn vài phần. Thân ảnh này vô luận là tay chân hay thân thể đều lớn hơn người bình thường gấp ba lần, cơ thể to lớn như vậy nhưng động tác lại nhanh nhẹn linh mãnh không gì sánh được. Hai chân chĩa xuống đất nhảy lên giống như điệu van tuyết vời, chỉ chớp mắt đã lướt qua vài trường, nhẹ nhàng mạn điệu vô cùng.

Càng trí mạng chính là thanh kiếm trong tay hắn. Người bình thường nhìn vào có thể thấy rõ ràng thân thanh trường kiếm này tinh tế tròn trịa giống như đoản côn, không hề có bất cứ kiếm phong nào, nhưng lại tỏa ra sát khí giết chóc nồng đậm! Thanh kiếm được Khố Tháp Nga Lạc Phân Tộc nắm trong tay chặt chẽ.

- Kiếm Lạc Phồn Tinh, Long Tượng Cự Lực!

Mũi kiếm ong ong run lên, từ chuôi kiếm tới đầu mũi kiếm tỏa ra một tầng quang mang che phủ, vô số chấm nhỏ từ quang mang sương mù vô biên nhảy ra, vô cùng huyền lệ, giống như ảo cảnh mơ mộng ngọt ngào không gì sánh được, chính là dưới ảo giác mỹ lệ ẩn giấu sát khí vô tận!

Nga Lạc Phân Tượng tộc, thiên phú linh kỹ, Long Tượng cự lực, thi triển tới mức tận cùng đại biểu cho lực lượng đỉnh phong, có thể truy tinh ủng nguyệt, bạt sơn đảo hải! Hơn nữa cộng thêm kiếm thuật tinh diệu tới cực điểm, mỗi một khóa "phồn tinh" đều ẩn chứa lực công kích cường đại không thua gì so với một kích toàn lực của cường giả cửu tinh, nếu như bị đánh chính diện, cho dù là Vô Cốt Nhu Thân hộ thể cũng khó bảo toàn không bị thương nặng!

Tam đại cường giả đồng thời công kích, mỗi một đạo công kích đều mạnh mẽ tới cực điểm, bất luận đạo công kích nào cũng đủ khiến cho mọi người phải hoảng sợ biến sắc, ba người liên thủ, cường giả Thánh vực bình thường cũng không khỏi phải nhượng bộ lui binh!

Ba người đồng thời liên thủ, năng lượng cuồng hãn tập trung bao phủ cả một phương hư không.

Lui, không có chỗ thối lui! Tránh, không chỗ tránh được!

Chỉ có thể đánh một trận!

Dưới tầng tầng áp bức, tâm thần Lăng Phong bình tĩnh chưa từng có, thức hải giống như ngưng trệ, lại phẳng phất giống như một mặt gương sáng, chiếu rọi xuống thiên địa vạn vật, chính là một chiêu duy nhất trong tam đại kỹ năng linh hồn không đánh chính diện!

Cổ Tinh Ánh Nguyệt!

Vô luận địch ta, giờ khắc này, tất cả ba động năng lượng trong phương viên ba mươi trượng đều hiện lên rõ ràng tại thức hải, chúng mạnh yếu ra sao, thiện ác như thế nào, đều với tốc độ nhanh chóng tới mức không thể hình dung bị phân tích rõ ràng, từ đó khiến Lăng Phong có thể tham khảo tạo ra ứng đối hoàn mỹ nhất!

Xuy, Tinh Thiết Kiếm từ trong lòng bàn tay phun ra, Lăng Phong nhẹ nhàng chém một kiếm giống như bình thường!

Một kiếm này đâm ra, mũi kiếm ong ong rung động, nhìn như không hề có chỗ nào xinh đẹp, thế nhưng vô số đạo kiếm mang ngưng tụ tới cực điểm giống như dẹt tơ, bao quanh ngưng tụ, hóa thành hình một đóa liên hoa!

Từng cánh bao bọc, dùng một loại tốc độ phản nghịch tự nhiên sinh trưởng, diễm lệ không thể tưởng tượng nổi.

Chín đóa kiếm liên, nhẹ nhàng nổi lên, chính là kiếm chiêu: Chiết Liên Thiểm!

Khổ Thập sợ hãi chấn động, hần rõ ràng cảm giác được trong chín đóa liên hoa này ẩn chứa ba động năng lượng cường đại tới khó có thể thăm dò, so với Kiếm Mang Phồn Tinh của bản thân không chỉ cao hơn một cấp bậc! Nhìn như vô xảo vô phồn, nhưng lại càng xảo càng phồn, một kiếm này đã đạt tới mức đại sư trong kiếm thuật!

Rầm rầm rầm...

Kiếm mang bạo lệ, tê nhiên loạn giảo, năng lượng hỗn loạn phẳng phất như che kín tinh không, kiếm mang phồn tinh lập tức bị phá hủy tan tác.

Một kiếm chém ra, Lăng Phong không hề ngừng lại, Tinh Thiết Kiếm đột nhiên biến mất không thấy, khi xuất hiện đã ở bên cạnh thân thể, cương khí thân kiếm ngưng tụ, hung hăng đánh vào Hắc Kim Phệ Cốt Viêm của A Ny Tháp. Hắc Kim Phệ Cốt Viêm vừa mới vào vào kiếm cương, lập tức phát sinh tiếng nổ lách tách, phẳng phất giống như trong nháy mắt có nghìn nghìn vạn vạn con mối đang cắn xé thân kiếm!

Bất quá chỉ trong thời gian chớp mắt, cương khí bên ngoài thân kiếm đã bị thôn phệ phân nửa!

Lúc này, Nạp Đa đã tiếp cận tới gần, xương cột sống của Lăng Phong đột nhiên gồ cao.

Vô Cốt Nhu thân, Đại Thôi Long!

Ầm ầm...

Giống như hai vì sao va chạm, Lăng Phong cảm thấy đầu choáng mắt hoa, áp lực kịch liệt từ chỗ sâu nhất trong cơ thể bạo phát, xoang máu nhất thời trào ra hai dòng máu tươi thê lương! Lăng Phong cắn răng một cái, mượn lực lượng va chạm thôi lui, trực tiếp bay ra xa hơn mười trượng!

Thuận lợi tránh khỏi!

Một khi thoát khỏi vòng vây, Lăng Phong cầm kiếm ngưng thần, lạnh lùng nhìn vào mấy người trước mắt!

Một kiếm đẩy lui Khổ Thập, kiếm cương cản Ngang Đặc tộc, lợi dụng lực lượng thuận lợi tránh thoát, liên tiếp nhiều hành động đều nằm trong kế hoạch của Lăng Phong! Chỉ cần không phải rơi vào hoàn cảnh bị bao vây, bằng vào thân pháp của hắn, ở đây không có người nào đủ khả năng lưu hắn, ngược lại hắn có thể không chút cố kỵ xuất quỷ nhập thần tấp sập!

Trong thấy Lăng Phong với biểu tình ngưng tụ hiên ngang, vô luận là Tân Ba đang giằng co với xà linh quý lỗi của Phỉ Tạ Ti chưa từng xuất thủ, hay là ba người A Ny Tháp tham dự vây công, trong nội tâm không khỏi nổi lên hàn ý lành lạnh, thực lực mạnh có thể hiểu được, nhưng thiên phú chiến đấu của người này sao có thể mạnh mẽ tới mức như vậy?

294. Chương 251: Hồn Điểm.

Lúc mới chuẩn bị hành động, hai người Thú nhân tộc chưa từng muốn nhân cơ hội giữa Lăng Phong lại!

Dù sao từ mọi phương diện cũng như tư liệu đánh giá có thể thấy tu vi của Lăng Phong đã cực kỳ đáng sợ rồi. Hơn nữa còn trẻ tuổi như vậy, giả như có đủ thời gian thì nhất định có thể so sánh được với cao thủ nhân tộc trên Thập Tuyệt Bảng. Cho dù tấn chức Linh Cấp thần diệu mặc trác cũng là chuyện nằm trong tầm tay!

Đến lúc đó, nhân tộc nhiều thêm một cường giả, đối với thú nhân tộc mà nói là một chuyện tuyệt đối không tốt!

Nhân thần Tân Ba dăm chiêu, hai tay ngằm xiết chặt lại, trong lòng nhất thời có chút do dự. Đúng lúc này, từ xa trên bầu trời có vài đạo thân ảnh phóng đến, đi trước chính là Vân Tường cùng với Đồ Long! Vừa thấy mấy người Tân Ba bày trận chờ sẵn, Đồ Long dữ dần hết lớn:

- Thú nhân tộc các ngươi muốn sớm khai chiến sao?

Mắt thấy đám người Đồ Long xuất hiện, vẻ mặt khó xử của Tân Ba mới chậm rãi trầm tĩnh lại. Là người có tu mạnh nhất ở đây, hẳn biết mình dù có phương pháp để giết chết Lăng Phong, diệt đi mối họa trong tương lai, thế nhưng là người trong tứ đại vương quốc, nhìn biểu hiện của đám người Đồ Long, bản thân hẳn lại không nắm chắc, giả như có xuất thủ, e rằng cũng chỉ tạo thành cục diện lưỡng bại câu thương, hơn nữa vô pháp đạt được lợi ích lớn nhất trong Kiền Thiên Giới!

Vì vậy, hẳn đành miễn cưỡng kiềm chế tâm tư xuống!

Biểu tình Tân Ba thản nhiên, chấp tay nói với Lăng Phong:

- Mới vừa rồi vì muốn tranh đoạt mệnh bài, có chỗ nào đắc tội, mong rằng Lăng tiên sinh thông cảm!

- Thông cảm?

Trong lòng Lăng Phong hiện lên một tia sát khí dày đặc, vừa rồi hẳn thật sự cảm nhận rõ ràng được tâm ý của bọn Tân Ba, chỉ một câu tranh đoạt lợi ích sao có thể nói được? Âm thầm cười lạnh một tiếng, Lăng Phong cũng tỏ ra không chút để tâm, thản nhiên trả lời:

- Đó là tự nhiên, những người vào trong sơn lĩnh này đều vì lợi ích, tử thương là điều khó tránh khỏi, sao có thể nói là đắc tội!

Tất cả mọi người đều thông minh, Tân Ba vừa rồi công kích người ta, đâu chỉ vài lời xin lỗi ba xạo là có thể tiêu tan, vì vậy hẳn nhìn Lăng Phong một cái thật sâu, rồi phất tay nói:

- Đã như vậy, đợi Kiền Thiên Giới mở rộng ra, chúng ta gặp lại đi. Thú nhân tộc ta vẫn còn thiếu mấy tấm mệnh bài nữa, cáo từ trước!

Lăng Phong cũng biết Kiền Thiên Giới chưa mở thì vẫn chưa phải là cơ hội để cùng đối phương trở mặt, hơn nữa nếu thật sự động thủ mà chỉ bằng vào bản thân là không thể, nên đành miễn cưỡng kiềm chế.

- Lăng lão đại, người không sao chứ?

Chờ đám người Tân Ba rời khỏi, Đồ Long khẩn trương hỏi thăm.

- Không có việc gì.

Lăng Phong vứt bỏ những suy nghĩ phức tạp đi, quay đầu lại, ôn hòa nói:

- Các ngươi tìm mệnh bài thế nào rồi? Nếu vẫn còn thiếu, chỗ này của ta vẫn còn thừa một tấm.

- Hắc hắc...

Nói đến vấn đề này, Đồ Long cười đắc ý, rồi lấy một khối mệnh bài từ trong Tiết Vân, nói:

- Ta sao có thể chịu thua kém tên Vân hổ đầu kia được, vừa mới từ trong cơ thể của một con ma thú phi hành tìm được nó.

Thấy Đồ Long dù ở đâu cũng không quên tranh phong với Vân Tường, Lăng Phong bắt đắc dĩ cười khổ, rồi chợt lấy ra tấm mệnh bài vừa đoạt được đưa cho Vân Tường nói:

- Tìm kiếm mệnh bài phần lớn là dựa vào vận khí, cho dù tìm không được cũng không sao, ta đây thay mặt cho người.

- Không cần, Lăng đại ca.

Vân Tường tức giận trừng mắt liếc Đồ Long, hơi chút xấu hổ nói:

- Chúng ta cũng đoạt được một tấm.

Lăng Phong có chút không hiểu.

Vẫn là Đồ Long nói ra đáp án, hắc cười lớn nói:

- Vân đầu hổ tuy nhân phẩm không tốt, vận khí cũng kém một chút, nhưng được cái hậu trường đủ mạnh a! Người ta phát hiện một mệnh bài dong binh đoàn, rồi trực tiếp bỏ tiền mua lấy mệnh bài.

- Hừ, ta không tin tìm không được mệnh bài, người có gì tốt hơn ta chứ!

Vân Tường không phục phản bác.

Chi dong binh đoàn kia đánh mất cơ hội tiến nhập Kiền Thiên Giới, nhưng chắc hẳn thu thập cũng phong phú nên tuyệt không coi là phải chịu thiệt.

Cho đến bây giờ, Lăng Phong thôi chú ý đến chuyện đoạt được mệnh bài, hắn chợt phát hiện một chuyện kỳ quái, mệnh bài đưa cho Y Liên Nhi cùng với cái trên tay hai người Đồ Long giống nhau như đúc! Nói cách khác, chỉ có mệnh bài hắn lấy được từ trên thân thể bắc viên là có chút kỳ dị.

Lăng Phong nhin không được nghi hoặc hỏi:

- Mệnh bài này rốt cuộc có tác dụng gì?

Hai người Vân Tường liếc nhau, cuối cùng vẫn là Đồ Long nói:

- Khụ khụ, kỳ thực chúng ta cũng không biết gì nhiều, chẳng qua nghe đồn trong Kiền Thiên Giới chia làm mấy tầng.

Trong đó, tầng thứ nhất gọi là Huyết Tinh Thí Luyện Tràng!

- Huyết Tinh Thí Luyện Tràng!

Cái tên này nghe có vẻ không phải là chỗ an toàn, một cỗ khí tức nồng nặc mùi máu tanh tràn ngập cổ họng.

- Không sai, sau khi tiến nhập tầng thứ nhất, mỗi chi mệb bài đội ngũ đều bị phân tán tiến nhập hoàn cảnh luyện tập bất đồng. Tại trong luyện tràng, có thể là hoàn cảnh hỏa sơn bạo phát, hoặc một ao đầm dày đặc sương mù, khói độc, hay một đại dương mênh mông. Càng quan trọng chính là bên trong đó có thể gặp phải các loại sinh vật hung tàn!

Nói đến đây, Đồ Long cũng nhin không được toàn thân run rẩy một chút:

- Những sinh vật này phối hợp với hoàn cảnh ác liệt, thương sẽ tạo thành thương tổn cực lớn đối với các đội ngũ. Đó cũng là một nguyên do khiến trong Thương Khung Hội Chiến tỉ lệ tử vong cực cao.

Thì ra là thế.

Một nghi hoặc khác lại hiện lên trong lòng, Lăng Phong hỏi tiếp:

- Vậy hồn điểu là cái gì?

Nếu biết, Đồ Long tất nhiên sẽ không giấu điểu, hẳn sẵn khoải trả lời:

- Tại tầng thứ nhất luyện tập săn giết một con vật, trên mệnh bài sẽ hiện lên một hồn điểu, cuối cùng lấy số lượng hồn điểu quyết định tới thu hoạch ở tầng thứ hai! Chúng ta thảo luận đồ đấu cùng coi đó là cơ sở, khi luyện tập tại luyện tràng một thời gian nhất định, toàn bộ người tham chiến sẽ bị lực lượng của nguyên trận tự động truyền tống đến gặp nhau.

Có vẻ hiểu cảm nhận được trong lòng Lăng Phong vẫn còn nghi hoặc, hẳn tiếp tục giải thích:

- Tuy rằng một mặt mệnh bài có thể truyền tống hơn trăm người tiến nhập Kiền Thiên Giới, chính là tuyệt không ai làm như vậy! Bởi vì nhóm người đi cùng phải là một chỉnh thể, bọn họ giết chết sinh vật tuy đều tính ra hồn điểu, nhưng khi bọn họ mất tính mạng, sẽ bị khấu trừ hai lần hồn điểu! Nếu tìm một nhóm người tu vi không mạnh đi vào, chẳng qua liên lụy tới mình mà thôi. Hơn nữa những người trẻ tuổi có tu vi cường đại, đâu phải dễ dàng luyện ra?

Lăng Phong coi như đã hoàn toàn thông hiểu quy tắc tiến nhập tầng thứ nhất, yên lặng nắm mệnh bài trong tay, nhìn như vô ý nói:

- Toàn bộ mệnh bài đều có hình dạng này sao?

Đồ Long bị hỏi, đột nhiên sửng sốt, không rõ dụng ý của Lăng Phong, nhưng hẳn vẫn trả lời:

- Hẳn là vậy, nếu mệnh bài trong tay chúng ta đều đồng nhất, sẽ không có vấn đề gì mới phải.

Lăng Phong gật đầu, rồi không hỏi thêm nữa, chôn thật sâu nghi hoặc kia trong lòng.

295. Chương 252: Tiến Nhập Kiền Thiên Giới.

Hỗn loạn còn tiếp diễn đến bốn ngày sau, rồi tất cả rốt cục cũng yên tĩnh trở lại.

Lúc này, hơi nước bao phủ xung quanh sơn linh đã tiêu tan, mà trong lòng mọi người cũng cảm thán một tiếng như trút được gánh nặng:

- Rốt cuộc đã đến!

Các đội ngũ đoạt được mệnh bài về tay ồ ạt tụ tập lại dưới cái khe, lẳng lặng chờ đợi. Ngoại trừ Áo La cùng Thú Nhân tộc tổng cộng có mười sáu chi đội ngũ ra, còn có đội nhân mã khác, trong đó Minh Gia cùng với Bức Tông Ngưng nhi là hai đội mà mọi người sớm đã được biết.

Còn một đội ngũ cuối cùng là một người độc lập, khoảng chừng bốn mươi tuổi, trên mặt có một vết sẹo hình thanh đao dài. Không biết hẳn ẩn nấp ở nơi nào mà đến nay vẫn chưa từng có ai chú ý tới.

Oanh!

Bầu trời rạn nứt rộng ra, Lăng Phong vội vã rút mệnh bài, chỉ thấy một đạo quang mang từ trên không trung chiếu thẳng xuống mệnh bài. Trong sát na, trên mệnh bài bộc phát quang mang, tạo thành một vòng quang mang cực lớn bao quanh lấy đội ngũ của Lăng Phong ở trong đó. Một cổ lực lượng thần kỳ bao trùm khắp thân thể, Lăng Phong không tự chủ được đi tới cái khe trên không trung.

Tình huống đồng dạng cũng xảy ra ở mười tám đội ngũ còn lại.

Khi càng lúc càng tiến gần, mắt thấy sắp sửa xuyên qua quang mang màu hồng, Lăng Phong nhận không được tâm thần căng thẳng. Uy lực của quang mang hồng sắc này hẳn đã được chứng kiến tận mắt. Chỉ đơn giản bộc phát liền có thể giết chết hơn mười cường giả, vạn nhất phát sinh chuyện ngoài ý muốn, Lăng Phong thật không nắm chắc mình có thể thoát được xuống dưới.

Đưa mắt nhìn sang bên cạnh, đám người Đồ Long mặc dù biết khá nhiều thông tin về hội chiến, nhưng lúc này trên mặt ai nấy cũng không khỏi có vài phần khấn trương.

Rốt cục, quang mang màu hồng hơi ngừng lại, sau đó không chút trở ngại để đám người Lăng Phong tiến nhập. Lăng Phong thoải mái thở dài một hơi. Quang mang tạo ra cho bọn họ một đường tiền vào trong cái khe. Vừa mới tiến vào, trước mắt nhất thời nhoáng lên, vô số đạo bí văn lan tràn trước mặt!

Không để cho Lăng Phong có cơ hội phản ứng, bí văn nguyên trận truyền đến một cỗ na di chi lực (mượn lực), Lăng Phong chỉ cảm thấy thân thể chấn động, một trận cảm giác mê muội lan ra, khiến hắn khó chịu tới mức gần như muốn nôn mửa!

Nếu nói truyền tống Lăng Phong đã từng thử qua khá nhiều lần, bình thường nhất là ở trong Nguyên Lực Tháp, thứ hai là dưới đáy hỏa sơn, Thích Thiên Ách mang hắn tiến hành truyền tống. Hắn biết truyền tống này tùy theo cự ly sẽ có tác dụng phụ nhất định, thí dụ như cảm giác mê muội này.

Tất cả yên ổn rơi xuống.

Tuy là trong người vẫn có chút khó chịu, nhưng Lăng Phong vẫn ráng quan sát hoàn cảnh xung quanh. Khi thấy rõ ràng cảnh vật, tâm thần hắn nhận không được hưng hăng chấn động: Chết tiệt!

Sương mù, xung quanh là một mảnh sương mù rộng lớn!

Cho dù hắn vận hết thị lực vẫn không thể nhìn xa quá ba bước, trừ ba người Hạ Á cùng Kiều Kiều, hắn căn bản không thấy bất kỳ ai khác! Bản thân còn như vậy, những người khác có thể tốt hơn được sao?

Chưa kịp quan sát tỉ mỉ, đột nhiên một trận gào thét thảm thiết truyền đến, liên tục ba đạo quang mang bắn nhanh tới!

Kiểm theo tâm động, gần như trong sát na nhận thấy nguy hiểm, Tinh Thiết Kiếm lập tức cuồng nhiên điểm ra, ba đóa liên hoa kiếm quang phi xuất, cùng ba tiếng giòn tan vang lên, ba đạo tiên mang bắn tới liền bị chấn nổ!

Cùng lúc đó, bên cạnh truyền đến vài tiếng kinh hô:

- Những thứ quái quỷ gì thế này?

Lăng Phong sử ra một đạo kiếm quang vây lấy con ma thú. Khi tiến lại gần nó, hắn rốt cuộc nhìn thấy rõ ràng hình dáng, con ma thú này thân đẹp, trắng như tuyết, trên lưng có hai cái cánh màu nâu xám.

Bị Lăng Phong nhốt lại, quái trùng không ngừng kêu lên. Tự hồ tự cảm thấy không may mắn, nó tức giận, từ trong cơ thể phiếm xuất một đạo huyết hồng sắc quang mang. Chỉ nghe "ba" một tiếng, một chùm hồng quang dày đặc bạo nổ ra!

Sự tình quỷ dị phát sinh, Lăng Phong cảm giác được theo hồng quang bay ra, một loại ba động cực kỳ kỳ quái trùng kích thẳng đến ý thức hải của hắn!

- Tất cả chú ý, sử dụng kiếm mang ly thể công kích, không nên tiếp xúc với những con quái trùng này!

Tuy rằng không rõ vì sao Lăng Phong lại nói như thế, Huyết Sát Vệ vẫn cứ nhất loạt hành động theo.

Giờ khắc này, Lăng Phong rốt cục minh bạch đến tột cùng thì ngày trước đã có chuyện gì phát sinh trên người Thiết tam giác: Từ công kích của con quái trùng vừa rồi, có thể thấy chúng có thể trực tiếp công kích linh hồn, mà linh hồn chính là căn nguyên sản sinh Cự Linh. Một khi bị hao tổn tự nhiên sẽ ảnh hưởng đến Cự Linh.

Về phần loại thương tổn này dĩ nhiên lại ảnh hưởng tới cả đời sau, chỉ có thể chứng minh bên trong linh hồn công kích thực sử quỷ dị, khó lường!

Mặc dù Kiều Sâm Đặc là Thánh Vực cường giả, thế nhưng giới hạn trong kiến thức, đối với linh hồn lực có kiến giả không sâu sắc, nên khó trách tại sao hắn vẫn không thể giải thích. Hơn nữa Vũ Thần Phong phong tỏa tin tức về Thương Khung Hội Chiến, nên cho dù hắn muốn người hỏi cũng không có khả năng. Do đó bí mật này bị dấu kín trong lòng nhiều năm.

- Lão lục, cẩn thận đằng sau người!

Xa xa truyền đến một tiếng thét kinh hãi của Lô Sâm.

Lăng Phong tâm thần linh mẫn không gì sánh được, đối với nguy cơ có cảm giác phi thường rõ ràng, không cần Lô Sâm nhắc nhở, trường kiếm trong tay đã bắn ra một đạo kiếm quang thẳng tới đằng sau! Một kiếm này lại đánh chết thêm một con quái trùng nữa. Trong lòng Lăng Phong khẽ động:

- Nhị sư huynh, huynh có thể nhìn thấy đệ sao?

Nghe thấy thanh âm của Lô Sâm ở khoảng cách rất xa, ngay cả hắn cũng không nhìn thấy, vậy mà Lô Sâm lại có thể thấy để nhắc nhở mình, trong đó tất nhiên có điều gì cổ quái.

Nghe vậy, Lô Sâm ngẩn ra:

- Đúng vậy, lẽ nào các người đều không thấy rõ sao?

Lúc này hắn mới phát hiện dị dạng, thảo nào Lăng Phong có tu vi cao hơn mình rất nhiều, vậy mà khi đối phó với đám quái trùng này lại không bằng mình.

- Các người thế nào rồi?

Lăng Phong nhướng mày, lớn tiếng hỏi.

- Thấy không rõ lắm.

Trong sương mù dày đặc truyền đến tiếng trả lời của Huyết Sát Vệ.

- Vì sao chỉ có nhị sư huynh thấy rõ, mà tất cả mọi người lại không thể? Bỗng nhiên, một đạo linh quang thoáng hiện qua trong óc, Lăng Phong lớn tiếng nói:

- Lấy La Hâm Đan trên người luyện hóa, bôi lên mắt!

Lúc này Lô Sâm cũng hiểu được chỗ then chốt, cho dù tu vi của mình có thể hơn Lăng Phong một ít, nhưng tuyệt đối không thể vượt quá Lăng Phong. Suy nghĩ một thân sở học, cùng công pháp thần hiệu, có khả năng duy nhất chỉ là Lam Hâm Thủy!

Lúc trước vì muốn luyện chế binh khí tốt hơn, Lô Sâm đã từng dùng La Hâm Thủy nhỏ lên mắt, từ đó thị lực đại tiến, lại không ngờ dĩ nhiên hữu dụng ở chỗ này!

Lăng Phong rất nhanh lấy ra La Hâm Đan luyện hóa thành chất lỏng, quả nhiên, gần như vừa mới nhỏ lên mắt xong, khung cảnh trước mắt đã rõ ràng hơn vài phần! Mặc dù vẫn có không ít sương mù dày đặc che phủ, nhưng rốt cuộc vẫn không mờ mịt như lúc trước!

Không chút bỏ lỡ cơ hội, ngay khi ai nấy đều nhỏ mắt xong, từ xa truyền đến âm thanh ong ong, chỉ thấy một đoàn quái trùng lớn chậm rãi tiến đến, ước chừng số lượng đại khái không ít hơn bốn ngàn con!

- Mọi người tụ lại, lấy ta làm trung tâm!

Lăng Phong gào to.

Trong lòng hắn hiện lên một tia sợ hãi, nếu không phải tỉnh ngộ đúng lúc, chỉ cần chậm chốc lát, để đám quái trùng cực lớn này tiến tới gần, dù cho lực lượng thân thể của chúng không mạnh, nhưng chỉ cần có thể làm đội ngũ của mình hỗn loạn, đến lúc đó Huyết Sát Vệ nhất định tử thương thảm trọng!

- Giết!

Không chút do dự, mọi người nhất tề hét lên, từng đạo quang mang phát ra, thuận lời bắn trúng vào đàn quái trùng. Một trận âm thanh "keng keng" truyền đến, tựa như tiếng dây đàn, công kích cường đại dĩ nhiên chỉ có thể bức chúng lùi lại một chút, cũng không thể giết chết chúng được.

Sắc mặt Lăng Phong ngưng trọng, đột nhiên một đạo Kiếm Cương chém ra. Kiếm Cương màu ngân bạch trực tiếp oanh lên người ba con quái trùng gần nhất, âm thanh không khí bạo phát âm âm vang lên, ba con quái trùng lập tức bị chấn nổ! Thấy thế, trong lòng Lăng Phong vẫn không chút buông lỏng, tuy lần đám quái trùng này không phải không thể thương tổn, nhưng rõ ràng vỏ ngoài của chúng cứng rắn hơn không ít, tùy ý công kích sẽ không thể làm chúng bị thương được.

Đúng lúc này, trong ý thức hải truyền đến một cổ liên hệ vi diệu, cổ liên hệ này mang đến một cảm giác thân cận kỳ quái, Lăng Phong sửng sốt, sau đó lập tức tỉnh ngộ: Song Dực Oa Hoàng!

296. Chương 253: Kỹ Năng Ẩn Thân

Từ khi để linh hồn hạch tâm của nó cùng với tỏa thú chiếu dung hợp, Lăng Phong cùng với nó liền có thêm một loại gắn kết thân diệu. Chẳng qua hai cánh của nó bị thương quá nặng, nên vẫn lâm vào ngủ mê, không biết vì sao lúc này lại truyền đến một cổ ý thức bức thiết như vậy.

Ngân quang bạo xuất, tỏa thú chiếu tại lòng bàn tay Lăng Phong khẽ nhúc nhích, chỉ thấy một con vật hai cánh bay ra. Thương thế của nó tựa hồ thuyên giảm không ít, khi vừa xuất hiện trong cơ thể nó lập tức truyền ra một đạo khiêu âm sắc nhọn!

Khiêu âm bắn thẳng tới đám quái trùng trước mặt, mới vừa rồi Huyết Sát Vệ thi triển ra công kích cường đại nhất nhưng vẫn không có hiệu quả. Lúc này chỉ vền vện một đạo khiêu âm của Song Dực Oa Hoàng lại tạo ra một kết quả không tưởng. Chỉ thấy đàn quái trùng vừa nghe được, thân hình lập tức dừng lại, sau đó có vẻ bất an, rồi điên cuồng chuyển động.

Song Dực Oa Hoàng không chút nổi lỏng. Một trận sóng âm gào thét truyền tới, đàn quái trùng có vẻ càng hỗn loạn!

Tinh thần trùng kích!

Lăng Phong đại hỉ, hần vạn lần không ngờ Song Dực Oa Hoàng lại dùng phương pháp này để đối phó với đàn quái trùng, hơn nữa hiệu quả vô cùng kỳ diệu. Hần thử nhìn lại mệnh bài trong tay, trong đó vẫn đang tản mát ra một tia ba động nhàn nhạt bao phủ một phương xung quanh bản thân. Mà trên mặt mệnh bài lại không ngừng xuất hiện những con số. Dựa theo lời nói của Đồ Long, mỗi con số hẳn là đại biểu cho số sinh vật mà nhóm mình tiêu diệt, hiện tại con số hiện lên đã là một trăm!

Thừa dịp đàn quái trùng không thể nhúc nhích, Song Dực Oa Hoàng lại vỗ mạnh hai cánh, từ trong cơ thể nó truyền ra một cổ niệm thức ba động cổ quái. Chỉ nghe vài tiếng "phốc phốc" không dứt, hơn mười con quái trùng bị vỡ sọ mà chết, một vật thể màu hồng hình hạch tinh bay ra!

Tinh huyết nguyên khí hạch?

Lăng Phong vội vã giơ tay đoạt lấy đám tinh huyết nguyên khí hạch này, chúng so với tinh huyết nguyên khí hạch từng thấy trong Băng Phong cốc có màu sắc âm đậm hơn một chút, chắc hẳn diệu dụng cũng kém hơn không ít.

Nhìn Song Dực Oa Hoàng thềm thường tinh huyết nguyên khí hạch, Lăng Phong ném mấy viên tới gần.

Song Dực Oa Hoàng đại hỉ, ngân quang bên ngoài thân thể đột nhiên thu lại, lúc này nhanh chóng hút mấy viên nguyên khí tinh huyết bị nổ thành sương khói dung nhập vào trong cơ thể, lập tức quang mang quanh thân càng thêm sáng bóng vài phần. Ba động lực lượng đột nhiên tăng mạnh, lại là một nhóm lớn tinh huyết nguyên khí hạch hình thành, nhưng nó không tiếp tục yêu cầu.

Lăng Phong suy đoán có lẽ là bởi vì lần trước trọng thương đã mất quá nhiều máu tươi, Song Dực Oa Hoàng mới cần phải bổ xung máu huyết cấp bách như vậy, mà những viên tinh huyết nguyên khí hạch này ẩn chứa năng lượng quá thấp, không thể cung cấp đủ cho nó thăng cấp. Vì vậy sau khi hấp thu số lượng nhất định sẽ không cần thiết hấp thu tiếp!

Có Song Dực Oa Hoàng kiềm chế, mấy Huyết Sát Vệ liên hợp, rất nhanh đã thanh dã tiêu diệt một nhóm lớn quái trùng. Mắt thấy ký hiệu số lượng trên mệnh bài tăng lên cực nhanh, trong chớp mắt đã có hơn hai nghìn điểm! Lăng Phong âm thầm lo lắng, bản thân nhờ vào cơ duyên mới có thể thu hoạch lớn như vậy tại tầng thứ nhất, nếu như không biết thu liễm mà nói, chỉ sợ sẽ khiến cho người khác hoài nghi.

Nhưng vấn đề là, có nhiều tinh huyết nguyên khí hạch như vậy mà lại bỏ qua, có điểm không cam lòng, đột nhiên trong đầu Lăng Phong hiện lên một đạo linh quang!

Trong lòng chuyển động!

Lúc này, Lăng Phong mở tay trái ra, lấy một chiếc Mệnh Bài khác, mặt ngoài Mệnh bài này có đồ án quang điểm hình tam giác, hẳn lấy được từ bắc viên. Trước khi tiến vào Càn Thiên Giới, Lăng Phong vì đề phòng chỗ dị thường của nó bị người phát hiện, cố ý không lấy ra.

Lúc này để hai khối Mệnh bài cùng một chỗ so sánh với nhau, rất dễ dàng phát hiện ra sự bất đồng giữa chúng. Lăng Phong thu hồi lại Mệnh bài phổ thông, Mệnh bài đặc thù được thay thế để lộ ra ngoài. Quả nhiên dưới thao tác như vậy, Mệnh bài đặc thù tan mất một cổ ba động đặc thù, khiến cho mọi người đều tập trung vào nó.

Sự tình quái dị phát sinh, theo quái trùng bên ngoài không ngừng bị giết, điểm đen cuối cùng tại quang điểm càng lúc càng rõ ràng hơn. Lúc quái trùng bên ngoài một lần nữa biến mất gần nghìn con, toàn bộ quang điểm đã biến thành thuần một màu đen phẳng phất như có thể hấp thu hồn phách.

Vô cùng tò mò, Lăng Phong phân ra một cổ niệm thức tiến vào bên trong, nháy mắt, một cổ khí tức hung lệ vô cùng vô tận từ bên trong ập ra. Đây là cổ lệ khí phẳng phất như có nghìn nghìn vạn vạn người không cam lòng phát sinh rít gào, hạo hạo đặng đặng hội tụ giống như một đạo nước lũ thẳng bức thức hải Lăng Phong!

- A...

Lăng Phong kêu lên một tiếng trầm muộn, hoảng sợ thu hồi niệm thức lại, trong khoảng thời gian nháy mắt như vậy, sau lưng hắn đã ướt đầm mồ hôi lạnh! Thì ra là thế, cổ năng lượng so với cổ năng lượng bắc viên bị trói buộc bùng phát ra không hề khác nhau, nguyên lai lực lượng khiến cho chính mình thiếu chút nữa hồn phi phách tán chính là từ nơi này phát ra.

- Giáo quan, người thế nào?

Hạ Á khẩn trương hỏi.

- Không có việc gì!

Lăng Phong lắc đầu, hần hần như có thể khẳng định, sử dụng Mệnh bài hắn là có thể phóng ra lực công kích linh hồn cường đại. Hắn đột nhiên nghĩ tới trước kia, lúc ở dưới đáy hỏa sơn, Thích Thiên Ách nhìn thấy chính mình thi triển uy áp linh hồn đã từng lảo đảo qua:

”Không đạt tới Thánh vực chi cảnh lại có thể vận dụng niệm thức chống lại uy áp linh hồn, rõ ràng là hiệu quả khi tu luyện Tinh kỹ.”

Từ một câu nói này có thể suy đoán ra, bản thân nắm giữ lực công kích linh hồn hắn cũng là một loại Tinh kỹ!

Chỉ bất quá đối với Thiên Hành Giả nắm giữ bốn hệ nguyên tố thủy hỏa phong bình thường mà nói, bọn họ một khi nắm giữ tinh kỹ, tất nhiên đã là cường giả Linh cấp. Nhưng đối với Thuật Luyện Sư tinh tu nguyên lực linh hồn hoặc là Thiên Hành Giả vật chất bình thường mà nói, vị tất đã là như vậy, điểm này từ bản thân, Mộc Vũ Lâm cùng với Doãn Hồng Tụ là có thể thấy được

Có phát hiện này, giống như cánh cửa chân lý đột nhiên mở rộng, Lăng Phong cảm thấy tâm thần chính mình rộng mở hơn nhiều.

Thì ra là thế!

Mặt lệnh bài này có thể là một loại giống như Linh khí, nếu như dựa vào thuộc tính nguyên lực phân chia, hẳn là Linh thú thuộc tính linh hồn. Không biết là phần lớn linh khí đều giống như vậy, hay chỉ vụn vụn mặt Mệnh bài này cần phải hấp thu lực lượng cực lớn mới có thể kích phát được khí tức sát lục.

Trong lúc Lăng Phong còn đang suy tư, hai quang điểm dưới đáy Mệnh bài đã hoàn toàn biến thành màu đen, ngay cả đỉnh chop cũng đã có hơn phân nửa biến thành màu đen thuần túy. Trong lúc mơ hồ, một loại ba động thần diệu không gì sánh được truyền vào cơ thể Lăng Phong, Lăng Phong có một loại cảm giác giống như thân thể chính mình và Mệnh bài hợp hai làm một.

Giờ khắc này, hắn đột nhiên nghĩ tới, hắn nghĩ đến Uyên Ương Đồng, không cần phải nghi ngờ, đó hẳn cũng là một loại linh khí! Chỉ là bản thân hoàn toàn không thể kích phát được lực lượng của nó, bằng không đối với Linh kỹ Giải Thể cũng hoàn toàn ngăn cản được.

Đột nhiên, liên hệ giữa Mệnh bài và bên ngoài chấn động, giống như một sợi dây bị kéo dãn thật căng không hề báo trước gãy đứt, cảm giác thất bại đột nhiên xuất hiện khiến cho trái tim Lăng Phong căng thẳng!

- Lão Lục, đều giải quyết!

Đằng sau truyền tới thanh âm như trút được gánh nặng của Lô Sâm!

- Đúng vậy, giải quyết!

Lăng Phong nhẹ nhàng phụ họa nói, nhìn vào Mệnh bài trong tay, hần nhẹn không được hiện ra thần sắc tiếc nuối.

Ba khóa quang điểm còn có một bộ phận cuối cùng chưa hoàn toàn chuyển hóa thành màu đen thuần túy, dựa theo dự tính của Lăng Phong, nhiều nhất chỉ cần giết hơn trăm con quái trùng là có thể khiến cho toàn bộ Mệnh bài phát sinh chuyển hóa triệt để, nói vậy bản thân cũng có thêm một kiện Linh khí phòng thân!

Đến lúc đó, bằng vào một thân sở học, cho dù tìm tới Minh Dục và Duy Khắc Đa bảo thú cũng không phải việc quá khó, nhưng hiện tại viễn cảnh tươi đẹp đột nhiên dừng lại trước mắt.

- Mộc đầu, chúng ta làm sao bây giờ?

Hỏa Vân Thiêu trong lòng bàn tay Kiều Kiều nhẹ nhàng xoay tròn bất định, từ khi ngoài ý muốn nắm giữ được nguyên lực hóa hình, tu vi hỏa hệ của nàng bắt đầu tiến triển cực nhanh, tốc độ so với Lăng Phong chỉ có hơn chứ không kém. Trong những người ở đây, không kể Lăng Phong, nàng là người ngăn chặn công kích của quái trùng dễ dàng nhất.

Nhân thần Lăng Phong đảo qua từng người, cuối cùng mỉm cười.

"Cho dù chưa hoàn thành bước cuối cùng thì thế nào? Chỉ cần mọi người bên cạnh chính mình bình yên đã là thu hoạch lớn nhất!"

Trong một hoàn cảnh ác liệt như thế này, lại gặp phải đàn quái trùng, nếu như không phải có ngựa La Hâm rửa mắt, cùng với công hiệu của Song Dục Oa Hoàng trợ giúp, thực đúng là khó cam đoan mọi người bên cạnh không chịu tổn thương! Nghĩ nếu như bất cứ yếu tố nào trong đó sai lầm, hậu quả nghiêm trọng tới mức chính mình không thể chịu đựng được, Lăng Phong không khỏi thâm nghĩ mà sợ.

Nhìn về phía Kiều Kiều, Lăng Phong không phải rất xác định.

- Tầng thứ nhất chủ yếu là so sánh đoạt được bao nhiêu hồn điểm, Đồ Long cũng không nói còn có khảo nghiệm nào khác, tốt nhất chúng ta nên chờ đợi tại đây!

Nghe vậy, tất cả mọi người không khỏi hai mặt nhìn nhau, đồng thời lộ ra biểu tình dở khóc dở cười.

Từ khi có Khung Thương Hội Chiến tới nay, bọn họ chính là nhóm đầu tiên phải đối mặt với tình huống khó xử như vậy! Trước kia, các đội ngũ bình thường tiến vào thí luyện trường máu tanh, ai không luôn nơm nớp lo sợ ngã xuống? Nhóm người Lăng Phong thì ngược lại, không chỉ trong thời gian quy định bao toàn bản thân, thậm chí giết chết lượng lớn sinh vật quái trùng!

- Tiếp theo không biết có những nguy hiểm nào, mọi người tạm thời nghỉ ngơi một lát hồi phục tinh thần!

Lăng Phong ra hiệu cho mọi người ngồi xuống, hần dò xét toàn bộ tinh huyết nguyên khí hạch rơi trên mặt đất, số lượng quái trùng chết bởi niệm thức của Song Dục Oa Hoàng rất nhiều, dẫn tới hình thành số lượng tinh huyết nguyên khí hạch cũng cực kỳ kinh người, đạt tới hơn hai nghìn ba trăm viên.

Những nguyên khí hạch này nếu như tại tình huống huyết khí bị hao tổn kịch liệt, dùng niệm thức luyện hóa có thể tăng tốc độ hồi phục thương thế, hiệu quả không thua kém hơn đan dược cực phẩm!

Lăng Phong bỗng nhiên có một suy nghĩ gần như không đầu không đuôi, mỗi lần trọng thương, cương khí cũng sẽ cường đại nhanh hơn. Nếu như chính mình không ngừng giao chiến với cường địch, sau đó lại dùng tinh huyết nguyên khí hạch khôi phục, chẳng phải có thể khiến cho Xích Luyện Cương Khí được tu luyện tới đỉnh phong cực nhanh?

Bất quá vừa nghĩ tới bộ dáng cả ngày máu chảy đầm đìa, Lăng Phong không nhin được lạnh lẽo toàn thân, nếu như không cần thiết, người bình thường không thể tiếp thu loại phương thức tu luyện như vậy.

Nhiều lần thưởng thức Mệnh bài kỳ lạ trong tay, Lăng Phong có một phát hiện ngoài ý muốn, không biết là bởi vì đàn quái trùng bên ngoài đã bị tiêu diệt sạch sẽ, toàn bộ ba động bao phủ mọi người đều co rút

vào phụ cận Mệnh bài, Lăng Phong hiểu kỳ điều khiển niệm thức dẫn đạo một phần ba ba động bao bọc cánh tay phải, kết quả phát sinh sự tình khiến người khác phải khiếp sợ!

Cánh tay phải hoàn toàn biến mất!

Nhưng hơi lắc cánh tay một chút, rõ ràng vẫn bình thường. mà lúc Lăng Phong khống chế một tia chân lực bạo phát, tay phải một lần nữa hiện ra. Liên tưởng tới biểu hiện của đầu bắc viên trước đó, Lăng Phong hiểu rõ, Mệnh bài này còn có một năng lực khác, đó chính là ẩn hình, chỉ bất quá loại ẩn hình này không phải vạn năng, một khi bản thân bộc phát chân lực, hiệu quả lập tức biến mất.

“Thực sự là một kỹ năng gân gà!”

Lăng Phong lắc đầu, thứ này ngoại trừ chạy trốn chết còn có chút tác dụng, còn lại bình thường rất ít khi dùng tới, bất quá một khi chạy trốn chết? Bản thân hẳn là sẽ không tới mức thảm như vậy đi?

Thời gian từng chút từng chút, trong hoàn cảnh cổ quái này, mọi người đối thời gian trôi qua đặc biệt không mẫn cảm, thậm chí từ từ đánh mất cảm giác đói bụng.

Rốt cục, vụ khí bốn phía bắt đầu cấp tốc hoảng động, theo đó là cỗ lực lượng giống như sóng biển, nhanh chóng bao phủ mọi người trong đó! Mọi người một lần nữa cảm giác choáng váng, dù không phải lần đầu, nhưng Lăng Phong vẫn không khỏi cảm thấy lực phủ ngũ tạng đảo lộn, cực kỳ khó chịu.

Hai mắt hoa lên!

Khi mở mắt một lần nữa, Lăng Phong không khỏi ngẩn người, chính mình đang ở trong một gian phòng rộng lớn không gì sánh được, gian phòng phân biệt có hai hàng long trụ bàn vân cao chót vót, mặt ngoài điêu khắc bí văn phức tạp tới cực điểm, tầng tầng lớp lớp, cuối cùng cấu thành một loại nguyên trận kỳ quái không ai nói rõ được lai lịch, nguyên trận này sợ là ngay cả người am hiểu nguyên trận như Cảnh Vân cũng không tránh khỏi đầu choáng mắt hoa.

Hiện tại đám người Lăng Phong xuất hiện bên cạnh một cây cột, mọi người trong gian phòng đã hoàn toàn hồi tỉnh lại, chỉ là bộ dạng của bọn họ vô cùng chật vật, không người mang theo thương thế trên người, nhân số thậm chí còn ít đi một phần ba! Khi thấy Lăng Phong, Đồ Long trước hết biểu tình giống như gặp quỷ, mở lớn cái miệng lắp bắp nói:

- Lăng lão đại, là các người?

Lăng Phong có chút không hiểu.

- Không phải là chúng ta thì có thể là ai? Các người thế nào?

Không chỉ có Đồ Long, thậm chí ngay cả nhóm người Tần chính nhìn về phía nhóm Lăng Phong cũng để lộ vẻ khiếp sợ khó có thể che giấu!

- Lẽ nào các người không tiến vào trong huyết tinh thí luyện tràng sao? Thế nào...

Không cần Đồ Long giải thích hơn nữa, Lăng Phong cũng hiểu rõ, các chi đội ngũ khác đều xuất hiện tử thương, nhưng đội ngũ của bọn họ lại không hề có tổn thương gì, điều này khó trách làm cho bọn hắn giật mình. Lăng Phong cũng không muốn biểu hiện quá mức đặc thù, vì vậy hàm hồ nói:

- Chúng ta tiến vào một vụ địa, các người thì sao?

- Phù, thì ra là thế, vậy đám người lão đại thực sự có vận khí rất tốt!

Đồ Long lắc đầu, cười thầm nói:

- Chúng ta tiến vào một địa phương với hoàn cảnh bốn phía là hải dương, rất nhiều ma thú hải dương bao quanh, những ma thú này có lực lượng cực kỳ cường đại, trong đó càng có không ít quái thú kỳ lạ không gì sánh được, dĩ nhiên có thể trực tiếp thương tổn tới linh hồn!

Nhìn Hàn Chính bên cạnh vẫn giữ sắc mặt tái nhợt, hẳn có chút nghi mà sợ nói:

- Nếu như không phải Hàn Chính ngăn cản giúp ta một kích, sợ là ta cũng khó sống sót trở về nơi này!

Hỏi lại Vân Tường, đội ngũ Vân Mộng vương quốc bọn họ tiến vào một địa phương với địa hình ao đầm, dưới nền đất có rất nhiều loại ma thú thân mềm xuất quỷ nhập thần. Nếu như không phải hai người bọn họ xuất linh đều là những tinh anh, sợ là cho dù may mắn sống sót trở ra thì toàn bộ đội ngũ khó tồn tại phân nửa!

Không biết là có quan hệ với Đại động loạn mười năm sau hay không, chính thể thực lực của các đội ngũ tới tham dự Khung Thương Hội Chiến so với những lần trước kia cường đại hơn nhiều, đó cũng chính là nguyên nhân số người chết hiện tại không bằng các năm trước.

- Nếu như mọi người đã đến đông đủ, chúng ta liền bắt đầu tỷ thí, thế nào?

Tân Ba không che giấu được đắc ý nói.

Tân Chính hung hăng trừng mắt liếc nhìn Lăng Phong, mặc kệ là Lăng Phong có vận khí tốt hay là giỏi về bảo mệnh, có thể mang theo toàn bộ đội ngũ bình yên xuất hiện nơi này, hồn điểm trên Mệnh bài tất nhiên sẽ không thể nào cao được! Điều này đã đủ khiến cho Tân Chính triệt để ghi hận lên hắn.

- Thú nhân tộc chúng ta tổng cộng thu được bốn ngàn ba trăm sáu mươi hồn điểm!

Tân Ba bắt chuyện với người phụ trách các đội ngũ Thú nhân tộc, cầm Mệnh bài trong tay mở ra, con số ghi trên Mệnh bài rất rõ ràng.

- Tân thái tử, không biết các người thế nào?

Tân Chính bắt đắc dĩ mở Mệnh bài trong tay, con số biểu hiện trên mặt chỉ có sáu trăm, nếu như mỗi chi đội ngũ đều có như vậy, phe nhân loại ngược lại có thể nắm chắc thắng lợi, bất quá hắn biết rõ, chuyện này không thể xảy ra.

Quả nhiên, đội ngũ tiếp theo mở Mệnh bài của mình ra, từ Vân Tường bắt đầu, con số bắt đầu giảm dần từng bước một, nhất là đội ngũ Nam Hoài Ý chỉ thu được hai trăm hồn điểm, đội ngũ của nàng cũng có mức tổn thương lớn nhất, vượt quá phân nửa.

Tổng cộng lại, phe nhân loại kém hơn phe Thú nhân tộc một nghìn điểm.

Vô luận là Đồ Long vẫn luôn đỉnh đạc, hiện tại không tránh khỏi vẻ mặt âm trầm. Tác Luân không kìm được, cơ mặt giật giật, tuy rằng có thua thì bọn hắn cũng không tổn thất cái gì, thế nhưng thua trong tay Thú nhân tộc khiến cho lòng tự trọng của bọn họ rất chịu đả kích. Vô luận đối với một Nhân tộc nào mà nói, tất cả đều không muốn thừa nhận bản thân kém hơn Thú nhân tộc, thế nhưng hiện thực lại giống như tấm sắt đập thẳng vào đầu bọn họ, hơn nữa còn là hung hăng nện vào mặt.

- Ha ha ha, vậy đợi tiến vào tầng thứ hai ta sẽ không khách khí nữa!

Tân Ba cười to nói:

- Tân thái tử, cầm tiền đặt cược tới đi!

Tân Chính khuất nhục hừ lạnh một tiếng, lấy tiết văn mang theo tùy thân, đang muốn ném cho Tân Ba, đúng lúc này, đằng sau vang lên thanh âm nhàn nhạt của Lăng Phong!

- Người vội vã chịu thua, nhưng ta còn muốn bút tiền đặt cược!

- Hử?

297. Chương 254: Năng Lượng Linh Hồn Quán Thế.

Tức khắc, nhân thần mọi người nhất thời rơi vào người Lăng Phong, trong ánh mắt tràn ngập vẻ không giải thích được, bọn họ cũng không phải ngu ngốc, Lăng Phong dưới tình huống như vậy còn có thể nói ra lời này, tất nhiên phải có chỗ dựa. Nhưng là, đội ngũ bọn họ bảo tồn hoàn chỉnh như vậy, khẳng định không trải qua trận đánh sinh tử, thực sự có con bài chưa lật hay sao?

Trong tiếng hô hấp dồn dập, Lăng Phong không chút hoang mang lấy ra một chiếc Mệnh bài từ trên người, nhẹ nhàng vung lên. Màn hình tinh ngọc nho nhỏ lóe lên con số rõ ràng không gì sánh được, hiện rõ trước mắt mọi người.

Phù phù...

Thanh âm hít lương khí liên tục vang lên, bọn họ vô luận như thế nào cũng không thể tin tưởng được đây là sự thực, hai nghi hồn điểm! Một chi đội ngũ Tinh Lam công quốc dĩ nhiên có chiến tích gần gấp bốn lần so với Võ Thần Quân!

Điều này sao có thể?

Càng khiến cho người ta khó có thể tin tưởng được chính là, thu được chiến quả to lớn như vậy, nhóm người Lăng Phong vẫn không chút hư hao nào.

Quái vật, đây đến tột cùng là đám quái vật như thế nào?

- Hẳn tính là chúng ta thắng đúng không?

Trên mặt Lăng Phong không hề có vẻ đắc ý, có chỉ là một phiến bình thản, phẳng phất giống như là một chuyện bé nhỏ không đáng kể. Trên thực tế mà nói, xác thực đúng là như vậy, nếu không phải hấn kìm lại, con số này còn tăng lên rất nhiều.

Hiện tại chú ý tới phản ứng của tất cả mọi người, Lăng Phong cũng âm thầm cảm thấy may mắn chính mình thay đổi Mệnh bài đúng lúc, bằng không sẽ khiến cho mọi người vô cùng khiếp sợ, mà vô số nghi ngờ, liên tưởng, thậm chí là âm thầm liên thủ đối địch! Chỉ riêng hiện tại, chiến quả tạo thành chấn động đã khiến Lăng Phong cảm thấy có chút quá mức...

Cũng khó trách nhóm người Tân Ba lại khiếp sợ không nói ra lời như vậy, phải biết rằng đội ngũ bọn họ dẫn theo, có người nào không phải lương đồng chỉ tài tuổi còn trẻ được lựa chọn từ khắp nơi trên đất nước? Hoàn toàn có thể xưng là mười vạn chọn một! Nhưng cho dù là như vậy, vẫn bị Tinh Lam công quốc không chút lưu tình đập xuống dưới, sao có thể không khiến cho bọn họ vạn phần nói không ra lời?

- Hừ! Cầm đi!

Tân Ba hét lên một tiếng, nặng nề ném tiết văn của mình tới chỗ Lăng Phong. Lăng Phong không chút khách khí mở hai đầu ngón tay kẹp lấy tiết văn, tức thì toàn bộ ma hạch được đổ ra, lập tức dùng niệm thức lấy đi một bộ phận mà trước đó Tần Chính đã hứa hẹn làm phần thưởng. Biết song phương đã đối địch, hẳn hiển nhiên không nhường nhịn, lựa chọn đều là ma hạch đẳng cấp cao nhất!

Phía Áo La đều lẳng lặng nhìn Lăng Phong dẫn đầu lựa chọn phần tốt nhất, không ai dám đứng ra phản đối, nhóm người Tác Luân vẫn đối địch với Lăng Phong cũng không ngoại lệ. Trong nội tâm bọn họ rất rõ ràng, nếu như có người làm như vậy, trong hoàn cảnh này lập tức chuốc lấy phỉ nhổ.

Mất thấy ma hạch trong tiết văn bị phe Áo La phân chia không còn một mảnh, khóe mắt Tân Ba hơi nhảy lên một chút, mạnh mẽ kiềm chế lại, nói với Tần Chính:

- Tần thái tử, nếu như toàn bộ người tiến vào đều đã tới, như vậy thông đạo tầng thứ hai nhận chỗ tốt tiếp thu năng lượng quán thể sẽ mở ra! Đến lúc đó, ai có thể tiến vào trước, chỉ còn phụ thuộc vào thực lực!

Nói xong, hấn cầm Mệnh bài trong tay bắn vào bàn vân long trụ phía sau, chỉ thấy bàn long vân trụ tỏa ra một đạo quang mang, bao trùm Mệnh bài, lập tức quang mang mở rộng, trực tiếp bao phủ toàn bộ nhóm người Tân Ba. Chờ khi quang mang tan hết, chỉ thấy đoàn người Lôi Áo Sư tộc đã biến mất không còn bóng dáng.

Thua trận tỷ thí này, phe Thú nhân tộc đều có biểu tình phẫn nộ, ào ào xuất thủ ném Mệnh bài tới gần bàn vân long trụ, dựa vào Mệnh bài hô ứng kích phát lực lượng thần kỳ bên trong.

- Lăng đại ca, chúng ta cũng bắt đầu đi!

Vân Tường thật sâu hít một hơi khẩu khí, trước một bước nói. Thấy chiến tích không thể tưởng tượng của đám người Lăng Phong, trong nội tâm hấn thật sâu kiên định mượn hơi Lăng Phong.

- Đây là Càn Thiên Giới nguy hiểm không gì sánh được, nhưng vẫn còn dẫn theo nhiều người như vậy tiến vào, nguyên nhân chính là vì ở bên trong có thể nhận được rất nhiều thủ đoạn đề thăng thực lực!

Vân Tường giải thích.

- Tầng thứ nhất huyết tinh thí luyện trường, chỉ cần thông qua được đều có thể lợi dụng Mệnh bài mở ra thông đạo thần bí, ở bên trong đó nhận được chỗ tốt năng lượng quán thể. Mà năng lượng quán thể nhiều hay ít căn cứ vào số lượng hồn điểm trên Mệnh bài!

Nói tới đây, hần ước ao nhìn Lăng Phong.

- Mệnh bài của các người lên tới hai nghìn điểm, thực sự không biết năng lượng quán thể sẽ khổng lồ tới mức nào!

Lúc nhóm người Lăng Phong thương nghị, các đội ngũ còn lại đều đã ào ào khởi động lực lượng Mệnh bài, biến mất không còn.

Lăng Phong hít một hơi thật sâu, nhìn những người xung quanh một lượt, nói:

- Chúng ta cũng bắt đầu đi!

Nói xong, hần vung mệnh bài trong tay, lúc này một đạo quang mang từ bàn vân trấn trụ hô ứng giao hợp, mà lực lượng truyền tống hiện tại so với lúc đầu tiên nhỏ hơn rất nhiều, phản ứng xa xa không kịch liệt như trước.

Nơi này là một biển mây mông lung, xung quanh trôi lơ lửng từng đoàn mây mù màu trắng, hình dạng quái dị. Đám mây chậm rãi du đãng quá, phẳng phất giống như tiểu hải đồng nghịch ngợm đụng qua thân thể mỗi người, sau đó hi hi cười bỏ đi.

Đưa mắt nhìn về phía trước, Mệnh bài đã bành trướng lớn hơn gấp mấy trăm lần, giống như một tấm bia to đứng vững nơi chân trời, quanh thân tản mát ra kim quang cường liệt.

Kim quang tầng tầng lớp lớp, tỏa sáng chiếu lên các đám mây, hai màu vàng trắng giao nhau, mỹ lệ kỳ huyền vô hạn, vô cùng không chân thực.

Đám người Lăng Phong chấn động nhìn một màn trước mắt, mỹ cảnh như vậy, không chỉ nghe được, ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua. Mọi người đều si ngốc ngẩn nhìn, lơ lửng giữa tầng mây, bước lên con đường mây mù, bên cạnh giống như vô số tiểu hải đồng nghịch ngợm quần quýt, bốn phương tám hướng tỏa hương vị ôn nhu nồng đậm, khiến từ đáy lòng mọi người sinh ra cảm giác yên bình.

Mọi người cảm giác giống như chính mình đã trở thành vị thần trong truyền thuyết, có thể tùy tiện không chế mây trôi phiêu phù trong không trung, loại cảm thụ này phi thường kỳ diệu, nếu như không phải tiến vào Càn Thiên Giới, sợ là ai cũng không thể tiếp xúc được. Dù sao, trên Thần Văn đại lục, cho dù là cường giả Thánh Vực cũng chỉ có thể phi hành trong không trung thời gian có hạn mà thôi, căn bản không thể nào huyền phù hư không như lúc này.

Chợt, một cỗ năng lượng bằng bạc như đại dương mênh mông từ chỗ Mệnh bài truyền tới, cùng với nó là đám mây xung quanh hô ứng, trong nháy mắt bạo phát ngân quang gai mắt.

Oanh, thức hải Lăng Phong chấn động mạnh một cái, năng lượng kỳ diệu mênh mông vô biên vô hạn theo thông đạo bên ngoài chảy vào trong đó, một loại cảm giác tràn đầy thân thể nhảy mắt hình thành. Loại cảm giác như đã từng quen biết này để Lăng Phong nghĩ tới lúc trước luyện hóa hồn tinh thúc đẩy ấp trứng, chẳng qua hiện tại năng lượng vọt tới cường đại hơn nhiều.

Kêu lên một tiếng trầm muộn!

Lăng Phong hoàn toàn không rảnh cổ kị những người khác, năng lượng linh hồn bạo tăng khiến hần hầu như phải phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, đầu giống như đang bị hỏa thiêu, phẳng phất như đang ở trong một ngọn núi lửa phun trào! Vận chuyển mười hai phần tinh lực, Lăng Phong liêu mạng vận chuyển phương pháp rèn luyện linh hồn do Sang Sư truyền thụ, nội thị có thể thấy được kiếm linh ông ông rung động. Hai thanh kiếm nguyên màu đỏ và trắng lấy kiếm linh làm trung tâm, hình thành vòng tuần hoàn vi diệu.

Mỗi một lần chuyển động, cảm giác đau đớn bành trướng cũng dần dần biến mất, tiện đà, một thanh thanh lưu chảy vào kiếm linh, bị dòng xoáy trong kiếm linh luyện hóa, một cỗ năng lượng niệm thức ba động tinh thuần hóa tiến vào kiếm nguyên hỏa hệ.

298. Chương 255: Pháp Ấn Tái Hiện.

Chợt, năng lượng linh hồn lại tăng, từ trong viên cầu bắt đầu hiện ra một mũi kiếm, thân kiếm cũng dần dần ngưng tụ thành hình, kiếm nguyên hỏa hệ cứ như vậy không ngừng phát sinh chuyển biến huyền diệu trong tiểu kiếm cùng với viên cầu.

Trước khi tiến nhập Kiền Thiên Giới, Đồ Long chỉ nói là sẽ được nhận năng lượng quán thể, nhưng Lăng Phong tuyệt không nghĩ tới dĩ nhiên lại là năng lượng linh hồn quán thể! Phải biết rằng Cự Linh có thể thăng cấp ngoại trừ nhờ luyện hóa Tinh Chương có cấp bậc tương ứng, còn có một cách khác là năng lượng tự thân cường đại, mà Cự Linh nhất định phải là linh hồn lực!

Trong nháy mắt ngắn ngủi, Lăng Phong cảm giác thấy kiếm linh đã dễ dàng tiến tới gần giới hạn của Cự Linh cao giai, một khi luyện hóa Tinh Chương cao cấp thì lập tức có thể thăng cấp! Một chuyện khác khiến hần kinh ngạc phát hiện chính là kiếm nguyên hỏa hệ! Lúc trước Sang Sư đã từng nói, kiếm nguyên hỏa hệ này cũng có thể coi là một loại Cự Linh, hiện tại nó phát sinh biến hóa cổ quái khiến Lăng Phong có một cảm giác cường liệt, đó là Kiếm điển!

Một khi bản thân chính thức tiến cấp cao giai Thiên Hành Giả, chính là lúc có thể có cơ hội tìm hiểu tầng thứ tư của kiếm điển: Luyện kiếm ảnh!

Không biết trôi qua bao lâu, thẳng đến khi bốn phía bắt đầu điên cuồng rung chuyển, Lăng Phong mới giật mình tỉnh lại. Gần hần nhất chính là tiểu nha đầu Kiều Kiều đang mơ hồ trộn mắt nhìn. Lăng Phong miễn cưỡng không chế được thân thể bảo trì ổn định, nói:

- Kiều Kiều, năng sao rồi?

- Ta, ta hình như nhớ lại cái gì đó.

Trên mặt Kiều Kiều vẫn mang theo vẻ mơ hồ nhàn nhạt.

Lăng Phong đang muốn hỏi rõ, chỉ thấy một đạo lôi đình màu xanh xuất hiện, hung hăng nổ giữa đám mây. Trong sát na, từng đợt lưu quang bay ra, âm thanh bạo nổ vang lên không dứt, tiên cảnh tuyệt mỹ hoàn toàn tiêu tán, mà bọn họ đang ở trong một gian phòng.

Bên trong gian phòng bố trí so với lúc trước không khác nhiều, khác biệt duy nhất chính là hai hàng bàn vân long trụ tiêu thất không thấy đâu, mà thay vào đó là một đại môn huyền phù giữa không trung.

Nói là đại môn, trên thực tế bất quá là một chiếc lá mỏng kim sắc, nhìn qua tựa hồ chỉ cần đâm nhẹ một cái sẽ rách tan. Nhưng điều khiến Lăng Phong kinh hãi chính là mặt ngoài của nó tràn ngập năng lượng, khí thể quả thực kinh thể hãi tục, mỗi tia ba động đều tựa như có thể tạc toái sơn phong phong, đông kết đại hà!

Bên cạnh vô luận là đội ngũ đi trước tiến hành năng lượng quán thể, hay nhóm người hiểu biết chút ít như Đồ Long đều đồng thời xuất hiện.

Vừa mới nhìn thấy rõ ràng đại môn trên không trung, Tân Ba nhất thời sư rống một tiếng, lòng bàn tay bạo xuất một khối ngọc đồng, bắn thẳng tới đại môn!

- Tân Ba! Người đừng mơ tưởng tranh trước!

Đầu ngón tay Tân Chính thủy quang tràn ra, cũng đồng thời bắn ra một khối ngọc đồng.

Hai khối thủy sắc ngọc đồng phân biệt mang theo quang mang bắn ra, từng vòng áp lực khiến linh hồn kẻ khác như muốn đông lại truyền ra, những ai đứng gần hai người, thân thể đều là một trận cứng ngắc, thiếu chút nữa ngay cả lực lượng để chuyển động một ngón tay cũng không còn.

Pháp ấn!

Không thể nghi ngờ gì nữa, hai người này đều đang thi triển pháp ấn!

Tần Chính thi triển pháp ấn mang theo một dòng thủy lôi điện quang, phát sau mà đến trước, hai đạo pháp ấn đủ để so sánh với công kích của Thánh Vực cường giả nhất thời phóng xuất. Âm ầm, âm thanh tựa như vô số lôi điện nổ vang trong không khí!

Hai đại công kích cùng thuộc tính dĩ nhiên giằng co, một đạo thuần sắc điện quang ra sức bắn tới, do lực tương đương, nên cuối cùng hình thành một khối quang lôi cầu. Thấy thế, Tân Ba bạo hồng một tiếng, hung hãn đánh một chưởng đẩy lôi cầu đi.

Trong phương viên của lôi cầu ẩn chứa năng lượng vô cùng đáng sợ, Tân Ba vừa ra tay, âm thanh như thúy cốt bạo nổ trên thiết cầu vang lên, một cỗ lực phản chấn theo xương cốt truyền ra khắp cơ thể. Bùm bùm, khi vừa tiếp xúc liền chấn nát không biết bao nhiêu gân cốt, dù là như thế, hắn vẫn vô cùng hung hãn lết thân tiến về phía trước!

- Thiên Muội, tráo!

Huyền binh lớn ra, hung hăng phủ lên lưng Tân Ba!

Đúng lúc này, một đạo hỏa diễm hắc sắc phát ra, thành linh che chắn trước mặt Tần Chính, đó là A Ny Tháp! Nàng hô lớn một tiếng:

- Tân Ba lão đại, đi mau!

Khí lưu bạo tạc!

Lôi cầu nổ tung tạo ra một lỗ hổng trên đại môn giữa không trung, thân thể Tân Ba nhất thời lao vào trong đó, ngay cả cơ hội nói lời cảm tạ A Ny Tháp cũng không có.

- Người muốn chết!

Mắt thấy bị Tân Ba giành mất tiên cơ, Tần Chính nổi giận, khoe mắt nổi lên một trăn tia máu, bày tay vừa chuyển!

Khi thấy rõ ràng những thứ trong lòng bàn tay hắn, Lăng Phong nhin không được đã giật mình, có đùa không vậy? Pháp ấn, dĩ nhiên lại là hai quả pháp ấn! Vừa rồi hai người Tần Chính thi triển ra pháp ấn, Lăng Phong đã vạn phần kinh ngạc rồi, nhất là pháp ấn này vẫn là cấp bậc Thánh Vực!

Phải biết rằng, một nguyên tố Thiên Hành Giả suốt đời chỉ có thể ngưng luyện ra một quả pháp ấn a, có thể nghĩ được độ trân quý của nó. Bọn họ thì tốt rồi, tùy tiện ra tay liền đã lãng phí mất một quả!

Đồ Long ở phía sau Lăng Phong chưa chút nói:

- Vũ Thần Phong bọn họ mấy năm nay mời chào không ít cường giả, nhưng hình như là vì tác dụng này?

Lăng Phong ngẩn ra, rồi chợt hiểu ra ý hắn là Thang Thần mạnh mẽ thu nạp các cường giả tiến nhập Vũ Thần Phong, nghĩ lại cũng đúng, những cường giả này mặc kệ có tu vi ra sao, hắn là đều có thể ngưng luyện pháp ấn.

Tần Chính có thể lấy ra nhiều pháp ấn như vậy, thật ra đã giải thích được vấn đề này.

- Cửa vào tầng thứ hai này, nếu muốn tiến vào trong, phải thi triển lực lượng có thể so sánh với Thánh Vực cường giả mới có thể tiến vào! Cứ ba mươi năm Kiền Thiên Giới lại mở ra một lần, cường giả dưới Thánh Vực căn bản vô pháp tiến nhập, bằng không tất sẽ bị lực phòng hộ tại cửa vào của Kiền Thiên Giới nổ thành mạt phẫn, vì vậy khóa pháp ấn này chính là đồ vật cần chuẩn bị!

Đồ Long giải thích, hắn mở lòng bàn tay ra, trong đó có hai quả pháp ấn:

- Vương Quốc Thiên Phong chúng ta ba mươi năm qua cũng chỉ thu thập được hai quả Địa Hệ pháp ấn này thôi, tên Tần Chính kia đến là may mắn!

Nói xong, hắn nhìn về phía Vân Tường:

- Vân đầu hổ, Vân Mộng vương quốc các ngươi căn bản không kém chúng ta, hắn là không ít pháp ấn đi?

- Pháp ấn này cả đời chỉ có thể ngưng luyện một quả, ai lại cam lòng để cao thủ tiềm lực có hạn đơn giản hóa xuất?

Vân Tường lắc đầu, cuối cùng nhìn về phía Lăng Phong, có chút bối rối nói:

- Lăng lão đại, bên ta chuẩn bị là Phong hệ pháp ấn.

Đến lúc này, Lăng Phong đã triệt để minh bạch một chuyện, một cường giả nếu là tại Thánh Vực đã ngưng luyện ra pháp ấn, sau này vạn nhất tấn chức Linh Cấp thì không còn có thể ngưng luyện thêm một quả nữa! Mà quả trước so với quả sau giá trị khác biệt to lớn, đến kẻ ngốc cũng phân biệt được. Vì vậy vô luận bất kỳ ai cũng không dễ dàng làm thử, chỉ khi đã xác định cả đời vô vọng vẫn đỉnh Linh Cấp cao thủ mới làm như thế. Cũng chính là Vũ Thần Phong năm đó vợ vết không ít cao thủ, mới có thể lãng phí như vậy.

Vân Tường lo lắng Lăng Phong không có pháp ấn, vô pháp tiến nhập tầng thứ hai, cho nên mới có biểu tình do dự.

Lăng Phong mỉm cười, lòng bàn tay có hồng quang lóe ra:

- Để ta thử xem sao, cánh cửa này không phải cần có công kích cấp bậc Thánh Vực mới có thể phá vỡ sao?

Hai người Vân Tường sửng sốt, chợt nghĩ đến một màn Lăng Phong truy sát Minh Lăng ban đầu, cùng tình cảnh đối chiến với bốn người Tân Ba liên thủ: Có thể, vị Lăng đại ca thần kỳ này thật sự không cần dựa vào ngoại vật vẫn làm được đi?

Lúc này, Tần Chính cùng với A Ny Tháp giảng co cũng đến giai đoạn gay cấn, A Ny Tháp cười duyên:

- Tần Thái Tử, hà tất nổi giận, ta và ngươi tuy rằng không cùng tộc, nhưng đâu cần phải như vậy.

- Tránh ra, bằng không phải chết!

Tần Chính phát ra thủy quang mơ hồ, trong mắt phún xuất nộ hỏa!

A Ny Tháp bất đắc dĩ thở dài: Tân Ba lão đại, ta đã tận lực rồi! Nàng tránh ra, chỉ thấy thủy lôi chợt lóe, Tần Chính cũng tạo ra một lỗ hồng, rồi mạnh mẽ tiến nhập tầng thứ hai!

Những người còn lại hai mặt nhìn nhau một hồi, đột nhiên, một đạo than ảnh phóng nhanh tới cửa vào tầng thứ hai, khi đang ở giữa không trung, hần dĩ nhiên hơi vung tay lên, lại là Đạo Cách tộc Kiệt Bang! Đúng lúc này, thân thể Đồ Long xoay ngang, ngừng lại cực nhanh trước mặt hắn, hữu quyền hung hăng đánh tới!

Lòng bàn tay nắm lại tựa như thai nhi tâm động, một quyền oanh xuất như lôi âm gào thét!

Kiệt Bang tiêm rống một tiếng:

- Cút ngay, đừng ép ta!

- Có dũng khí thì cùng ta ngọc thạch câu phần!

Đồ Long hừ lạnh một tiếng, lòng bàn tay mở rộng ra, pháp ấn thành linh nắm chắc. Hần mắt thấy Kiệt Bang, áp lực tựa như sóng triều tràn tới phía trước! Lúc này hắn mới hiển lộ ra sự quyết đoán, uy thế hiển hách của người đại diện một đại vương quốc, tựa như bàn thạch không thể phá vỡ!

Kiệt Bang tức giận rít gào vài tiếng, cắn giận dừng lại, hắn xoay nói:

- A Ny Tháp, Cư Lý, chúng ta liên thủ thủ tiêu đám nhân tộc chết tiệt này.

Lúc này đã mất tiên cơ, ai cũng muốn tiến nhập tầng thứ hai, tận khả năng đoạt lấy lợi ích tối đa ở bên trong. Kết quả trực tiếp dẫn đến song phương giảng co, ai cũng đều không thể tiến thêm!

Địch ý tràn ngập!

Kịch liệt chiến đấu hết sức căng thẳng, một đạo thanh âm bỗng nhiên vang lên:

- Bây giờ còn chưa thấy chỗ tốt nào đã vội đánh tới người chết ta sống, chẳng phải là quá không thông minh ư?

Lên tiếng chính là Lăng Phong, hắn tùy ý xuất kiếm, kiếm khí chém một khối kiên thạch trên mặt đất thành hơn hai mươi phần, sau đó khi hiển lộ thực lực, Lăng Phong nhìn mọi người xung quanh một lượt, thản nhiên nói:

- Nếu tiếp tục giằng co cũng vô ích, chi bằng chúng ta dùng vận khí đến định trước, thế nào?

Nhất thời, tất cả mọi người trở nên trầm mặc, ai cũng rõ ràng lời nói của Lăng Phong, ngay cả tầng thứ hai có lợi ích lớn tới mức nào. Nhưng nếu cứ tiếp tục giằng co, sẽ chỉ khiến hai người Tần Chính đã tiến nhập trước được lợi. Chỉ trong chốc lát có thể ngay cả cơ hội húp miếng canh cũng không có, vì vậy không có ai lên tiếng phản đối.

Lăng Phong đem toàn bộ chữ số trên phiến đá đưa vào trong cái bát, kế tiếp Lãnh Tinh Dực, Vân Tường, Băng Tiêu, Y Liên Nhi liên tiếp từng người lấy ra một khối đá, vị nam tử mặt lạnh cùng với Ngưng nhi cũng đồng dạng cầm một khối.

Điều này có nghĩa là cơ hội để trở thành Thánh Vực đối với bọn họ mà nói cơ hồ là việc dễ như trở bàn tay!

299. Chương 256: Tàng Thần Điện

Vừa mới nói ra. Về mặt mọi người đều biến sắc. Tần Chính nhin không được cả giận nói:

- Ta tưởng rằng ngươi có biện pháp gì tốt chứ! Nguyên lai là muốn đi thám thính Tàng Thần Điện! Hừ, nơi này là khởi nguyên của Thánh Vực làm sao có khả năng dễ dàng tiếp cận được? Lần trước tham thính, người đưa tin về đều nói rõ là tuyệt đối không thể tiếp cận được Tàng Thần Điện!

Lúc bị hắn phản bác, Tân Ba không có nổi giận, trái lại còn gật đầu nói:

- Không sai! Nghe đồn trong Tàng Thần Điện có rất nhiều thủ vệ, dưới Thánh Vực mà dám đến đó chắc chắn chỉ có đường chết! Nhưng chẳng nhẽ các ngươi là người bình thường?

Trong mắt hắn loé lên một tia cổ quái:

- Có thể tiến vào tầng thứ hai, bất kể là vào bằng cách nào thì mỗi người trong chúng ta đều có con bài chưa lật tẩy. Các ngươi đều cao thủ đỉnh phong dưới Thánh Vực! Lẽ nào hơn hai mươi cường giả liên thủ mà không thể tiến nhập nơi này sao?

Trong lời nói của hắn có điểm không được rõ ràng cho lắm. 'Tàng Thần Điện' đến tột cùng là như thế nào thì Lăng Phong cũng không có giải thích được. Còn sắc mặt của những người còn lại đều ngưng trọng thập phần.

- Hừ, hao phí tâm lực để tiến nhập vào trong đó. Nếu như không có chỗ tốt hoặc là có nhưng không đủ để phân chia cho mỗi người trong chúng ta, chẳng phải là chuyển đi này tay trắng sao?

Triệu Thuyết nói xen vào một câu, Tân Ba lạnh lùng cười nói:

- Có hay không có lợi thì phải đi vào bên trong mới biết được. Chả lẽ cứ vị chờ ở bên ngoài này là có thể thu được chỗ tốt hay sao?

Lời này nói ra khiến cho bầu không khí rơi vào trầm mặc, rốt cục Tần Chính vỗ tay nói:

- Hảo! Ta chấp nhận. Bất quá sau khi tiến nhập vào trong đó, nếu có chỗ tốt thì sẽ phân chia như thế nào?

- Quả nhiên là có thủ đoạn!

- Sảng khoái!

Mặc dù ở sâu trong nội tâm, Tác Luân vẫn cảm thấy hoài nghi Vân Tường, Đồ Long cùng với Tần Chính - thái tử Áo La Quốc đều không thể nào tin tưởng. Nhưng bây giờ chính là thời khắc quan trọng, lúc Tần Chính cùng Tân Ba thương nghị bọn họ vẫn lựa chọn tán thành.

Nhất là lúc này trong mắt mọi người đều muốn thu được chỗ tốt trong Càn Thiên Giới. Vì thế mà tạm thời kết thành liên minh cùng nhau tiến thối.

Ở đây mọi người đều có tu vi cao thâm, một khi đưa ra quyết định thì không ai tiếp tục do dự nữa. Thoáng nhìn nhận phương hướng hành động, hai người Tân Ba được cử làm đầu lĩnh dẫn mọi người cấp tốc phi hành tiến nhập sơn cốc. Nhìn Phỉ Tạ Ti đứng ở bên cạnh, Lăng Phong hơi do dự cầm lấy bàn tay nàng, thanh quang dưới chân chợt loé lên mang theo nàng bay lên.

Khi ở tầng thứ nhất, Lăng Phong cũng không nghĩ tới Phỉ Tạ Ti sẽ tiến nhập. Bất quá nếu nàng đứng ra, tự nhiên Lăng Phong cũng không có nhiều lời ngăn cản. Bị Lăng Phong cầm tay, khuôn mặt Phỉ Tạ Ti thoáng ửng đỏ, nàng không hề có ý định phản kháng. Nàng cũng biết rằng thực lực của mình không có bằng những người có mặt ở đây, nếu như mà đơn độc lưu lại nơi đây, trong hoàn cảnh khó tránh khỏi những việc phát sinh ngoài ý muốn.

Thấy một màn này, trong mắt Văn Lai hiện lên một đạo âm ám quang mang.

Mới vừa rồi khi còn ở bên ngoài, khi nhìn qua sơn cốc cũng không phải rất lớn. Thần chi thi thể tản mát ra một cỗ khí tức năng lượng bao trùm toàn bộ sơn cốc. Chính là khi chính diện đi qua khe sâu trước mắt mọi người liên sáng tỏ thông suốt. Một con Giao Long lục sắc dường như đang ngủ đông trong sơn mạch.

Cây cối rậm rạp hoàn toàn che mất tầm nhìn của mọi người. Nhưng nếu như cố gắng nhìn về phía trước thì có thể thấy được, nếu đi thêm khoảng mười trượng nữa sẽ bắt gặp thanh sắc điện vòng dày đặc. Mặt ngoài điện vòng lưu chuyển nhẹ điện quang, nhìn qua cũng phải giật mình. Chỉ cần dính vào một tia thui cũng sẽ nổ tan tành.

Khi đến đây Tân Ba bỗng dừng dừng lại, ở trước mặt hắn xuất hiện vài thông đạo. Chỉ nhìn một cách đơn thuần cũng có thể thấy được tình cảnh quỷ dị ở nơi đây. Nếu như chọn sai phương hướng thì không biết sẽ lãng phí biết bao nhiêu thời gian.

- Án theo tin tức mà ta có được thì muốn đến Tàng Thần Điện hẳn là phải đi dọc theo con đường nhỏ ở chính giữa. Bất quá thời gian tiến nhập vào tầng hai bị hạn chế. Nếu như ta chọn sai thì sẽ tốn thời gian của mọi người. Chư vị nếu như có lựa chọn khác với ta thì có thể đưa ra ý kiến để mọi người tham khảo!

Sau một hồi trầm mặc, Tần Chính mở miệng nói:

- Hẳn là không sai, tiếp tục đi!

- Hảo!

Đoàn người lại tiếp tục đi về phía trước khoảng chừng ba nén hương thì mấy người đi đầu đều dừng lại. Lăng Phong không khỏi chấn động, nhìn qua những người khác cũng thấy sự chấn động trong mắt bọn họ.

Trước khi đến đây, bọn họ cũng biết được một số việc có liên quan đến Tàng Thần Điện. Nhưng khi mọi người tận mắt chứng kiến cũng không khỏi kinh ngạc đến ngây người. Huy hoàng, đại khí, uy nghiêm, chính là bọn họ không thể nào nghĩ ra thêm được mỹ từ nào để hình dung Tàng Thần Điện. Cho dù là Tần Chính đã quen với sự xa hoa trong hoàng cung của Áo La Quốc cũng không khỏi ngây người.

Trước mặt đại môn của điện phủ được một con cự thú chiếm giữ, thân thể kim bích rực rỡ. Nhất là lối vào đại môn loé ra quang mang dường như là thực chất!

- Kỳ quái, không phải nói là trong Tàng Thần Điện có thủ vệ cường đại phòng hộ sao? Thế nào nơi này lại không có một bóng người?

Tân Ba cau mày nói.

- Không cần phải hoài nghi làm gì cho mệt, chỉ cần tiến lên là biết liền!

Trong sơn cốc, Tần Chính đã lãng phí lưỡng mai pháp ấn để phá hư thần thi phòng ngự. Lần này hẳn đặc biệt táo bạo, một đạo kinh khí xuất hiện trên tay của hắn, kinh khí ngút trời nặng nề nện vào kim quang bao quanh đại môn.

Kim quang không ngừng dao động.

Sắc mặt Tần Chính chấn nhiếp, nhất thời tức giận, toàn bộ năng lượng trong cơ thể trong nháy mắt điên cuồng vận chuyển. Chân mang ngân quang từ lòng bàn tay của hắn bắn ra ngoài. Chỉ thấy trên trời xuất hiện một cái lưới lớn lần thứ hai nặng nề đánh vào kim quang trước đại môn.

Kết quả vẫn không hề thay đổi chút nào!

Lần này, thần tình tất cả mọi người đều biến. Đường đường là Cửu Tinh Điện Phong cao thủ toàn lực xuất kích, thậm chí còn dùng tới công pháp chủ tu. Đơn thuần có thể xem uy lực của một kích vừa rồi tương đương với Thánh Vực mà vẫn không thể nào gây tổn hại được kim quang trước đại môn!

Nếu là như thế, sợ rằng cho dù có sử dụng pháp ấn kết quả cũng không có khác gì! Lẽ nào muốn đi vào trong Tàng Thần Điện là mộng tưởng?

Trong lúc mọi người còn đang do dự bất định thì 'Lạc la lạc la'. Trận trận quái âm từ đại môn truyền đến, loáng thoáng tựa hồ có tầng tầng lớp lớp bóng đen từ bên trong đại môn đi ra không ngừng.

- Là thủ vệ Tàng Thần Điện.

Một tiếng rống truyền đến, đại môn mở ra, một đội phi phúc hoàng, bạch, hồng, thanh tứ sắc khải giáp, thân hình thủ vệ cao lớn từ Tàng Thần Điện đi tới. Giờ khắc này, kim quang trước đại môn phẳng phất giống như hư ảo, căn bản không có bất luận cái gì là ngăn cản, mặc cho bọn họ đi qua.

Hơn một nghìn huyền binh thủ vệ cổ quái đi tới trước mặt mọi người. Khi bọn họ xuất hiện, các hệ nguyên lực trong không khí đột nhiên điên cuồng vũ động. Trì Thuỷ Hoả Phong, bốn hệ nguyên lực giống như hoàn toàn mất đi quy tắc, hỗn loạn gào thét, một đám mây bao phủ mười dặm phương viên xung quanh.

- Thuỷ nguyệt sư vương phá, giết

Tân ba rít gào ra quyền, sư hình khí mang tuôn ra ào ào.

Đối mặt với một kích cuồng hãn này, bốn gã thủ vệ đi ra, huyền binh trong tay họ vũ động, từng đạo quang mang bay lên không, rõ ràng là linh kỹ! Lực lượng linh kỹ dưới tác dụng của ột cổ bí văn điên cuồng xoắn lại hình thành một dòng suối.

Dòng suối chảy tới nuốt trọn sư hình khí mang, mà nhìn qua bốn gã thủ vệ dường như ngay cả lông tóc cũng không bị tổn thương!

Một màn này khiến cho tất cả mọi người há hốc mồm kinh ngạc. Nhất là Tân Ba, hãn rõ ràng hơn tất cả mọi người. Một chiêu toàn lực vừa rồi trừ không thể ẩn chứa Vực năng chi ngoại, tuyệt không thể thấp hơn Thánh Vực cường giả. Tiến nhập tầng thứ hai hãn không cần phải dùng đến pháp ấn. Mà hiện tại một kích toàn lực này lại không thể nào gây tổn thương đến bốn tên thủ vệ kia? Thế này thì còn đánh đám gì nữa? Từ khi tu luyện cho tới nay, tâm tình hãn chưa bao giờ uể oải như vậy.

Đúng lúc này, thiên tài Thi Phân tộc Cư Lý đột nhiên lên tiếng nói:

- Không đúng, bọn họ thay đổi người!

Lúc này mọi người cũng phát hiện, vừa rồi bốn gã thủ vệ ngăn cản một kích của Tân Ba đã thối lui về phía sau, bốn người khác đã đi lên thế vào chỗ của bọn họ. Phát hiện này khiến mọi người vô cùng vui vẻ, rõ ràng những thủ vệ này cũng không phải là hoàn toàn vô địch. Vừa rồi chịu một kích nghiêm trọng như vậy, bốn người nọ thụ thương không nhẹ!

- Cùng nhau động thủ!

Tần Chính bạo rống một tiếng, thân hóa lưu quang trực tiếp bắn vào trung tâm đám thủ vệ. Trong thời khắc mâu chốt này, không ai nghĩ tới việc lưu thủ, nhất loạt đều thi triển những công pháp cường hãn nhất của mình, không hề lưu lại chút gì.

Đám thủ vệ đại môn phát ra một tiếng rít gào cổ quái, bốn người một tổ lần thứ hai kết khởi trận pháp huyền diệu. Một hãm tuyến xuất hiện nhô lên cao, vô cùng vô tận truyền ra hấp lực giống như ma bàn đem lực công kích của mọi người nghiền nát!

Lăng Phong bỗng chấn động:

- Cự Linh cộng hưởng, nguyên trận tinh chương!

Lúc trước khi nhìn thấy Cự Linh cộng hưởng của Lệnh Hồ huynh đệ, Lăng Phong đã từng nghĩ đến việc muốn luyện chế nguyên trận tinh chương, phối hợp với cảnh vận nguyên trận đủ để đem thực lực Huyết Sát

vệ thắng tiến một bước dài! Bất quá do có quá nhiều việc cần phải giải quyết nên hắn chỉ có thể âm thầm chiếu cố Mạch Kha. Đưa Lệnh Hồ huỳnh đệ về Tinh Lam thành, chờ về sau có thời gian thì mới tính đến những bước tiếp theo.

Mà giờ khắc này, nguyên trận trong công kích của thủ vệ môn rõ ràng pha chứa rất nhiều linh kỹ, nếu mà muốn đem nhiều thuộc tính linh kỹ bất đồng dung hợp nhất thể, vậy tất nhiên là cần phải có nguyên trận tinh chương!

Lăng Phong đại lực có thể nhận ra thực lực của đám thủ vệ này không phải là quá cường đại. Chẳng qua là bọn họ dựa vào nguyên trận tinh chương nên việc lấy cứng chọi cứng chính là đương đầu với công kích cấp bậc Thánh Vực. Từ đó đủ để thấy được sự kỳ diệu ở trong đó. Hơn nữa khi bọn họ thi triển nguyên trận dung hợp tứ đại nguyên lực ở trong đó nên thậm trí uy lực còn có thể vượt qua cả Hắc Thủy Huyền Hoả Phong trận!

Trong lòng Lăng Phong có chút nuối tiếc, nếu như Cảnh Vân ở đây thì chắc chắn có lợi ích không nhỏ!

- Tách bọn họ ra, đừng để cho bọn họ có cơ hội thay phiên nhau!

Tân Ba rống lên một tiếng, âm ba năng lượng nặng nề oanh xuất. Một kích của hắn đem đám thủ vệ tách ra, lập tức ngũ chỉ mở ra, đầu ngón tay dĩ nhiên nhảy nhót khoe khoang cốt thứ lợi hại.

Ngũ chỉ hợp lại, lúc này khải giáp của đám thủ vệ nứt ra, xuyên thủng não của bọn họ!

Nhất thời có thể nhìn thấy được tướng mạo của đám thủ vệ này. Lúc này mọi người không khỏi cả kinh! Hình dáng của bọn chúng nhìn qua có bảy tám phần giống với Bắc Viên, nếu không thú hoá đặc thù thì hầu như người ta còn hoài nghi đây là một con ma thú.

Đang ngây người, Tân Ba thiếu chút nữa bị trường mâu của một tên thủ vệ đâm trúng. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, hung hăng thu lấy trường mâu rồi nhanh chóng ném trả lại về phía tên thủ vệ. Dưới cường đại chân lực bồng bồng phần chấn trường mâu xuyên qua ngực của tên thủ vệ khiến hắn bay về phía sau mười thước.

Công kích của nguyên trận của thủ vệ môn không thể coi là cường đại nhưng mà bọn hắn lại phối hợp rất nhuần nhuyễn tựa hồ như không có khuyết điểm gì. Đối mặt với đông đảo cao thủ giáp công, cuối cùng thì bọn họ cũng bị phân tách ra, tuy rằng cường lực phòng ngự vẫn có thể ngăn trở nhưng không phải là không thể phá vỡ.

Thà là như thế, tham chiến tứ phương nỗ lực đại giới, ngay cả Khố Tháp với kiếm thuật siêu quần đến từ Lạc Phân tộc dưới sự vây công của mười mấy tên thủ vệ khiến chân lực trong người cạn kiệt mà chết!

Ngưu đầu tộc Nạp Đa, vẫn mặc!

A Ny Tháp, trọng thương!

Cư Lý nếu như không có Lãnh Tinh Dực liều mạng bảo hộ cũng khó tránh khỏi số phận thân xác chôn vùi nơi đây!

- Hừ!

Tinh Thiết Kiếm của Lăng Phong đánh ra, xuyên qua ngực của một tên thủ vệ, mắt thấy tên thủ vệ kia từ từ chết đi, rồi lại nhìn đến kim sắc phòng hộ trước đại môn, trong lòng Lăng Phong khẽ động: 'có phải hay không có thể...'

Thừa dịp cuộc chiến hỗn loạn, Lăng Phong xuất ra song dực giao hoàng, ma thú này tâm ý tương thông với hắn. Lăng Phong phóng xuất ra một tia niệm thức, chỉ thấy tên thủ vệ vừa mới bị hắn giết chết cứ nhiên chậm rãi đứng dậy. Tâm thần liên hệ, Lăng Phong đưa một quả Tiết Vân cho tên thủ vệ này lập tức song dực oa hoàng hạ đặt mệnh lệnh!

Dưới mệnh lệnh của oa hoàng, tên thủ vệ khôi lỗi rất nhanh đi về phía đại môn. Mà lúc này trận chiến giữa hai bên vô cùng kịch liệt cho nên không có ai phát hiện ra hành động này của Lăng Phong.

Đúng lúc này, đằng sau truyền đến một tiếng thét kinh hãi:

- Người dám!

Lăng Phong đột nhiên quay đầu lại chỉ thấy Văn Lai Tư mạnh mẽ đánh một chưởng vào hậu tâm Phỉ Tạ Ti phong bế khí huyết của nàng khiến cho nàng cứng đờ vô pháp nhúc nhích. Lập tức thân hình Văn Lai Tư nhoáng lên, mang theo Phỉ Tạ Ti bỏ chạy.

- Buông nang!

Lăng Phong phóng xuất xuân lôi, thành linh hai tên thủ vệ xuất hiện trước mặt. Mắt thấy Văn Lai Tư bỏ chạy, Lăng Phong không khỏi nổi giận, thiên địa kiếm quang cuồng hiện trong lòng bàn tay hắn.

Quay đầu lại khiêu khích nhìn Lăng Phong. Văn Lai Tư cười 'hắc hắc'. Trước mặt đột nhiên xuất hiện một thông đạo hắc sắc, hắn tiến vào trong đó rồi tiêu thất không thấy đâu. Đằng sau Lăng Phong truy đuổi tới, đối mặt với không khí vắng vẻ, hắn không khỏi sinh ra ý niệm tự trách mình. Từ biểu hiện của Văn Lai Tư xem ra hắn tiến nhập Càn Thiên Giới mục đích chính chính là Phỉ Tạ Ti, nhưng chính là mình sơ sẩy!

Miêu cưỡng không chế tâm tính bản thân bình tĩnh trở lại, Lăng Phong thi triển cổ tinh ánh nguyệt, niệm thức như tơ như lũ thiết lập ngoại giới không gian. Lăng Phong đột nhiên chấn động, trên mặt nổi lên một tia vui mừng, hắn nhìn trộm về phía điện trì!

Cuộc chiến vẫn diễn ra vô cùng kịch liệt, nhóm người Tân Ba không nhận được tức giận quát mắng một tiếng. Đối mặt với hiểm cảnh như vậy, ba người Lăng Phong không thể nghi ngờ là đã tạo thêm áp lực cho bọn họ. Nhưng bọn họ chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp tục chiến đấu với đám thủ vệ môn, bằng không chỉ công sức từ trước cho đến giờ trở thành con số không.

Sau khi truy đuổi hơn ngàn trượng, Lăng Phong dừng lại, tỉ mỉ cảm nhận một tia khí tức lưu lại trong không khí. Thậm chí, nếu không vừa tiếp thu năng lượng linh hồn quán thể, hắn không có khả năng đem loại trạng thái này nắm giữ được lâu như vậy.

Vừa nghĩ tới Văn Lai Tư bắt Phỉ Tạ Ti với ý niệm xấu xa, Lăng Phong liền không nhận được mà nổi giận trong lòng!

Một mảng tùng lâm xanh um tươi tốt, phương viên phụ cận có một mảnh hoang địa. Ở giữa hoang địa có một cỗ thi thể, rõ ràng đó là thần chi thi cốt. Thân thể hắn cao tới ba thước, giữa trán có một thanh sắc bạch phiến tinh thể không ngừng tản mát năng lượng ba động cuồng liệt ra bên ngoài.

Tới chỗ này, Văn Lai Tư hạ xuống, trông thấy Phỉ Tạ Ti hắn mỉm cười:

- Kinh ngạc sao? Hảo hảo xem đi, đây chính là Thủy tổ Thanh Lâm tộc của các người!

Phỉ Tạ Ti kinh hãi nhìn thần chi thi cốt trước mặt, không biết lúc này nàng đang nghĩ gì.

Thấy thế, Văn Lai Tư đắc ý cười:

- Thanh Lâm tộc của các người xuống dốc đã lâu, có thể đã đánh mất điển tịch ghi chép có quan hệ tới tổ tiên cũng nên?

300. Chương 257: Giảo Quyết

Văn Lai Tư ung dung nói:

- Theo truyền thuyết thì thời xa xưa khi phiến Thần Vãn đại lục này còn hoang sơ, đại đa số sinh linh vẫn còn mông muội chỉ hành động dựa vào bản năng. Lúc này xuất hiện một đoàn cường giả thần bí phá vỡ không gian bình chương xuất hiện. Hai bên bọn họ chém giết không ngừng, lực lượng cường đại không thể nào tưởng tượng nổi, có thể bạt núi ngăn sông, thậm chí là cải biến cả một mảnh đại lục.

- Nếu như cứ để bọn họ chém giết như vậy khó tránh khỏi việc phiến đại lục này bị phá vỡ. Nhưng đúng lúc này có một vài cường giả muốn tránh khỏi cảnh chém giết thì lại phát hiện ra cho dù họ có cố gắng thế nào thì cũng không thể nào phá vỡ không gian bình chương, đường trở về của họ đã bị đóng lại. Đồng thời theo thời gian trôi qua bọn họ ngày càng suy yếu.

- Lúc này rất nhiều người bắt đầu hoảng lên, cho dù bọn họ có cường đại đến đâu thì cũng không thể nào khác với người bình thường là lo lắng tìm kiếm người truyền thừa.

Khóe miệng Văn Lai Tư hiện lên nụ cười châm chọc:

- Người có biết thú nhân tộc chúng ta là từ đâu mà sinh ra không?

Không đợi Phỉ Tạ Ti trả lời hắn lại tiếp tục nói:

- Tổ tiên của chúng ta chính là một trong những cường giả đó, đồng thời năm đó dẫn đầu Xà tộc chính là Thanh Lân tộc các người.

- Cái gì?

Phỉ Tạ Ti hoảng sợ nói. Trong đầu nàng hiện lên rất nhiều điểm nghi vấn, kinh ngạc, bí ẩn khiến nàng nhất thời quên mất tình cảnh nguy hiểm của mình.

- Kinh ngạc sao?

Văn Lai Tư lộ ra nụ cười cay nghiệt:

- Hai tộc chúng ta tên là Thanh Lân và Tư Nội Khắc chính là kế thừa danh hào hai vị cường giả. Thời gian duy trì rất dài, chừng vạn sau đại động loạn, Tư Nội Khắc Tộc vẫn là nước phụ thuộc Thanh Lân tộc. Mà sau khi kế thừa vạn năm lại một lần nữa đại động loạn, hai vị tổ tiên hai tộc chúng ta tiến nhập Càn Thiên Giới. Lần đó đến tận cùng xảy ra chuyện gì thì không ai biết được thế nhưng người trở về chỉ có tổ tiên Tư Nội Khắc Tộc. Mà lúc đó tổ tiên bị trọng thương, đã để lại di ngôn lệnh cho toàn tộc lập tức tiến công Thanh Lân tộc.

- Trận chiến ấy đã thay đổi triệt để địa vị hai tộc. Nếu không phải tổ tiên có lệnh không được diệt huyết mạch Thanh Lân tộc thì sợ rằng Thanh Lân tộc đã bị tuyệt chủng.

Trông thấy gương mặt khiếp sợ và căm hận của Phỉ Tạ Ti Văn Lai Tư thỏa mãn cười to:

- Có phải người không hiểu tại sao tổ tiên bọn ta lại lưu lại mầm tai họa như vậy sao? Nguyên nhân rất đơn giản, ta cần phải có người để mở lớp phòng ngự của nó.

301. Chương 258: Viễn Tổ.

Vừa nói Văn Lai Tư vừa chỉ về phía thi thể Thanh Lân tộc đang sau chậm rãi nói:

- Tổ tiên cũng có di ngôn cụ thể phương vị cổ thi thể này trong Càn Thiên Giới và đương nhiên cũng nói rõ phương pháp tốt nhất mở ra phòng ngự của cổ thi cốt này. Cậy mạnh đánh bừa chỉ là một cách ngu ngốc mà thôi, thực sự là cách làm cực kỳ ngu xuẩn.

- Người, người...người định làm gì?

- Ha ha, không cần khẩn trương.

Văn Lai Tư cười âm hiểm liên tục, từng bước ép sát về phía Phỉ Tạ Ti:

- Dưỡng Thanh Lân tộc các người nhiều năm như vậy cũng chỉ vì đợi người a, công chúa Phỉ Tạ Ti thân ái của ta! Chỉ cần có một giọt máu tươi của người ta có thể mở ra lớp phòng ngự này. Sau đó...ha ha ha...

- Người thử nhìn xung quanh xem, thanh sơn lục thủy, nếu hoan hảo ở chỗ này chẳng phải là lạc thú trong nhân sinh sao? Nói xong, Văn Lai Tư cầm lấy bàn tay Phỉ Tạ Ti, một ngón tay đâm xuống mạnh mẽ tạo một lỗ thủng. Lập tức một giọt máu tươi từ miệng vết thương bắn về phía thi cốt tổ tiên Thanh Lân tộc.

Bị một kích bất thành linh, Phỉ Tạ Ti nhin không được rên lên một tiếng, sắc mặt biến thành trắng bệch.

Máu tươi bắn về phía đạo kim quang, chỉ thấy một luồng khói xanh bốc lên, phòng ngự tráo chậm rãi mờ dần, cuối cùng biến mất không còn tăm hơi.

Văn Lai Tư tiến nhanh về phía trước, một quyền mạnh mẽ oanh xuất lên thi cốt tổ tiên Thanh Lân tộc. Mất đi phòng ngự, thi cốt trở nên yếu ớt, bị một quyền của hắn phá nát.

Nhìn thấy cảnh này Phỉ Tạ Ti tức giận không thôi, nói thế nào thì đó cũng là tổ tiên của nàng, nàng tức giận hét lên:

- Người là một tên vô sỉ.

- Đừng nóng vội, đợi lát nữa rồi sẽ đến phiên ngươi.

Văn Lai Tư nhẹ giọng đáp. Vừa nói hắn vừa tìm tòi trong đồng thi cốt vừa bị phá nát thành từng mảnh, cuối cùng hắn kinh hãi tìm thấy một khối minh thúy.

- Ha ha...rất cực thì cũng tìm được.

Sau khi tìm kiếm tỉ mỉ một hồi nữa hắn hơi thất vọng tự hỏi:

- Tại sao lại không có linh thể khô lồi, chết tiệt! Lẽ nào bị người này trước khi chết tiêu hao hết? Thôi, có thể thu được phương pháp luyện chế đã là có thu hoạch khá tốt rồi.

Quay đầu lại nhìn về Phỉ Tạ Ti, Văn Lai Tư chìa minh thúy trong tay ra nói:

- Truyền thuyết kể lại rằng, tổ tiên Thanh Lâm tộc là một cao thủ luyện chế linh thể khô lồi thiên hạ vô song, chỉ cần hưởng thụ người ta lập tức có được biến hị nguyên lực Thanh Lâm hỏa và có đủ điều kiện để tu luyện công pháp do cường giả thượng cổ lưu lại này! Ta cũng có thể vấn đỉnh Linh Cấp.

Nói xong, hắn bước đến gần Phỉ Tạ Ti, trong mắt hắn bắn ra quang mang tham lam không gì sánh được. Bàn tay của hắn khó khăn chạm lên khuôn mặt Phỉ Tạ Ti.

- Chỉ sợ là ngươi không có cơ hội này.

Một thanh âm hữu lực vang vọng giữa hư không. Ngay sau đó là một biển lửa rừng rực lao đến làm không khí xung quanh như bị khô nóng, không gian giống như mặt gương bị vỡ vụn.

- Người làm thế nào mà tìm được?

Văn Lai Tư cực kỳ sợ hãi, bị một kiếm này tập trung, năng lượng bản thân hắn suýt nữa thì bị tán hất. Lùi, mũi chân hắn cấp tốc ấn mạnh xuống nền đất lấy điểm tựa nhanh chóng lùi về phía sau.

Lăng Phong thân kiếm hợp nhất triệt để ngưng tụ năng lượng xung quanh bao bọc lấy thân thể, từng luồng năng lượng trùng trùng điệp điệp lao thẳng ép về phía Văn Lai Tư. Mũi kiếm rung lên phát ra từng âm thanh ong ong gắt gao bao phủ lấy thân thể Văn Lai Tư.

- Đây là người bức ta.

Văn Lai Tư rống to, ném ra một khối ngọc. Lập tức một tiếng nổ vang lên, từng đạo năng lượng vô hình bao bọc lấy thân hình Lăng Phong. Trong đó một đạo hỏa trụ to như cánh tay lao thẳng về phía ngực hắn. Thấy vậy Văn Lai Tư cười to nói:

- Dưới Thánh Vực đều là con kiến hôi. Ta muốn nhìn xem ngươi làm cách nào để tiếp được Vực Năng Thúc Phược, người chết đi cho ta.

Ngân quang nổ tung, cà linh hiện lên. Linh kỹ "Xà Vương" điên cuồng thi triển. Xà linh điên cuồng biến trưởng lao thẳng về phía Lăng Phong với ý định nuốt chửng hắn.

Bị vây giữa Vực, Lăng Phong nở nụ cười cổ quái:

- Ta lại muốn biết thuyết pháp "con kiến hôi" là thế nào?

Tinh Thiết Kiếm trong tay hoa lên, kiếm cương mạnh mẽ lao về phía hỏa trụ. Năng lượng va chạm kịch liệt sinh ra từng cỗ rung động và âm thanh bạo nổ. Cùng lúc đó Tâm Âm Đạo Bàn chợt xuất hiện. Thiên địa dường như bị oanh kích vỡ vụn, tất cả các mệnh vỡ đang lao đến Văn Lai Tư.

Văn Lai Tư trừng mắt thiếu chút nữa con ngươi cũng ló ra ngoài. Hắn không thể nào tin được một màn trước mắt. Làm sao mà Lăng Phong có thể dễ dàng thoát khỏi Vực như vậy? Dưới tình cảnh như vậy căn bản hắn không kịp tạo ra phòng ngự chỉ có thể rống to:

- Ta không tin. Pháp ấn lên.

Lời nói còn đang văng vẳng bên tai thì trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một con rắn nửa người nửa linh thể. Cái mồm linh thể mở rộng hết cỡ nuốt chửng Văn Lai Tư.

Linh kỹ, Xà Thôn Tượng.

Lăng Phong chấn động, Tinh Thiết Kiếm trong tay xoay chuyển bắn về phía bầu trời, hỏa quang như du xà chui vào trong đầu Xà Linh. Lần này dường như rất nhiều thuốc nổ đồng thời bị kích nổ, âm thanh bạo hưởng vang lên, linh thể khô lồi bị nổ thành từng mảnh nhỏ sau đó tập hợp trên đất tạo thành hình dạng viên cầu ẩm đậm không phát quang mang.

Một chiêu đắc thủ, không để đối phương kịp hoàn hồn, lại một kiếm nữa phá không lao đến xuyên thủng ngực Văn Lai Tư, lực trùng kích cường đại xuyên thủng cả mặt đất tạo thành một lỗ sâu thẳm.

Văn Lai Tư nhìn lỗ thủng trước ngực một cách kinh ngạc. Cả người hắn toàn là máu tươi, khuôn mặt hiện lên vẻ không thể nào tin được. Tựa hồ như vừa tỉnh lại trong cơn mê hắn lẩm bẩm:

- Làm sao có thể? Ta thế nào lại chết ở chỗ này được?

Hắn ném ánh mắt đầy oán độc về phía Lăng Phong nghiêm rằng:

- Bọn ngươi, gia tổ sẽ báo thù cho ta.

Phỉ Tạ Ti dường như còn chưa phục hồi lại tinh thần, mãi cho đến khi thân thể Văn Lai Tư đổ xuống nàng mới thanh tỉnh lại. Thân thể nàng rung lên rồi đột nhiên nàng điên cuồng cười to:

- Phụ thân, mẫu thân, hai người có thấy không? Kẻ làm ác cuối cùng cũng có ngày hôm nay.

Lăng Phong lắc đầu, biết nàng do bị thương ứ đọng lâu ngày cần phải được phát tiết mới có lợi nên cũng không ngăn cản nàng. Hắn lặng lẽ đứng chờ đợi một lát sau đó mới tiến về phía nàng nói:

- Chúng ta đi thôi.

- Lăng tiên sinh, xin chờ một lát.

Lau sạch nước mắt, Phỉ Tạ Ti đi đến bên cạnh thi thể Văn Lai Tư lấy lại minh thúy rồi nói:

- Nghe nói mai minh thúy này ghi chép lại phương pháp luyện chế linh thể quý lỗi, tiên sinh hãy cầm lấy.

- Linh thể khô lồi?

Đi theo một tia ba động tìm đến nơi này Lăng Phong cũng không rõ mọi chuyện phát sinh giữa hai người bọn họ nên sau khi nghe xong lời giải thích của Phỉ Tạ Ti hắn mới hiểu được. Lăng Phong tiếp nhận mai minh thúy, trong lòng tràn ngập hiếu kỳ. Lăng Phong khẽ dùng niệm thức đảo qua liền không thấy hứng thú. Ở trong đó có ghi chép lại phương pháp tu luyện một loại công pháp và phương thức luyện chế linh thể quý lỗi. Cho dù là cái nào thì cũng cần điều kiện là người tu luyện phải có Thanh Lân hỏa.

Lăng Phong biết rõ nhược điểm bây giờ của mình là nắm giữ nhiều kỹ năng. Đạo lý tham nhiều không tinh hắn vẫn hiểu được vì vậy liền trả lại minh thúy cho Phỉ Tạ Ti:

- Thứ này cho ta cũng vô dụng, nhưng đối với cô đã thức tỉnh Thanh Lân huyết mạch thì vừa đủ điều kiện để tu luyện.

Phỉ Tạ Ti dường như không nghĩ đến việc Lăng Phong lại trả lại bảo bối cho mình, nét mặt không khỏi hiện lên vẻ cảm kích. Nàng biết mình có thể giữ được tấm thân trong sạch đồng thời báo thù cừu địch diệt tộc đều là nhờ công lao của Lăng Phong. Cho dù Lăng Phong chiếm giữ mai minh thúy cũng là điều đương nhiên. Thế nhưng nàng không ngờ rằng hắn lại không hề động tâm trả lại mai minh thúy cho mình. Trong lòng nàng không khỏi xuất hiện tâm tình cổ quái. Nàng cúi đầu, thanh âm nhẹ như tiếng gió thoảng:

- Kỳ thực nếu tiên sinh muốn tu luyện cũng không phải là không có biện pháp.

- Khái khái.

Lăng Phong ngăn người ra, lập tức hiểu được ý nàng, không khỏi xấu hổ quay đầu đi chỗ khác, khẽ nói:

- Chúng ta đi thôi, không biết bọn họ có công phá được tuyến phòng thủ Tàng Thần Điện hay không?

Thấy Lăng Phong xấu hổ, Phỉ Tạ Ti khẽ mỉm cười.

- Bọn họ đã mở được.

Sau khi hai người trở lại Tàng Thần Điện, cửa vào đã bị phá vỡ hoàn toàn, trước cửa toàn là thi thể của đám thủ vệ.

Hai người nhìn chăm chú một lát rồi cũng nhanh chóng tiến nhập vào bên trong.

Sau khi tiến vào Tàng Thần Điện, khung cảnh rộng mở sáng sủa. Đây là một phòng khách trống trải. Trong phòng khách chỉ có mấy cỗ thi thể của bắc viên thủ vệ cùng với những ma thú không đầu không đuôi. Có thể nhận ra được thực lực của chúng rất mạnh, cho dù chỉ còn là cỗ thi thể nhưng bên trong vẫn còn tản mát ra khí tức năng lượng dày đặc.

302. Chương 259: Cường Giả Quỷ Dị.

Trong lúc chiến đấu thì không biết chạy đi nơi nào, đến khi mọi việc qua - rồi mới trở lại, thật là chủ ý tốt a.

- Hừ, nếu nơi này có chỗ tốt nào chẳng lẽ Tát Luân người lại còn để cho người khác sao?

Đồ Long lạnh lùng đập lại câu của Tát Luân.

Tất cả mọi người đại khái đều biết được chuyện gì xảy ra trong khi chiến đấu lúc này. Lúc này nhìn thấy chỉ có hai người Lăng Phong trở về vì vậy không cần hỏi cũng biết được kết quả của Văn Lai Tư thế nào. Cũng may không có ai xem trọng Văn Lai Tư vì vậy cũng không có ai hỏi một câu nào kể cả Băng Tiêu đã kết minh cùng với hắn trước khi tiến nhập Càn Thiên Giới.

- Nơi này là thể nào?

Đồ Long cười khở giải thích:

- Chúng ta phải rất vất vả mới giải quyết được đám thủ vệ rồi tiến nhập vào bên trong Tàng Thần Điện nhưng lại không nghĩ ra khi vào trong này lại vắng vẻ không có gì. Phi, chủ nhân Càn Thiên Giới thật đúng là một kẻ ác thú vị. Nếu không có gì sao lại còn làm ra phòng ngự mạnh mẽ như vậy làm gì? Hại ta lãng phí hai mai pháp ấn.

Nói xong, biểu tình Đồ Long trở nên đầy thương cảm. Để tiến nhập vào Tàng Thần Điện hầu như tất cả mọi người đều đã sử dụng hết con bài chưa lật của mình.

Nhìn thi thể xung quanh một lát, trong lòng Lăng Phong khẽ động thể nhưng biểu hiện bên ngoài vẫn bình thường.

- Hừ, đây là chỗ tốt mà người nói sao?

Rốt cục Tần Chính cũng bạo phát, nhìn về Tân Ba đầy giận dữ, tung một quyền mạnh mẽ về phía bàn thờ

- Đây là chỗ tốt gì hả?

Chân lực bạo nổ chấn nát bàn thờ!"

Vụ nổ qua đi, mọi người không khỏi sửng sốt nhìn về phía động khẩu hiển lộ ra sau khi đánh nát tể thai.

Sau khi trầm mặc một lát, nhãn thần Tân Ba đảo qua mọi người:

- Ai là người xuống đầu tiên mở đường.

Không ai lên tiếng trả lời, hoàn cảnh ở đây quỷ dị như vậy e là Thánh Vực cường giả cũng không dám bảo đảm mình nhất định có thể bảo toàn tính mệnh, ai lại nguyện ý đi thử chứ? Đây cũng không phải là hành động nổi máu anh hùng, mà là muốn chết!

Nhãn thần Tân Ba chuyển qua người Lăng Phong, hơi dừng lại một chút sau đó bắt đầu đi xẹt qua. Hắn biết rõ hai người Lăng Phong cùng với Đồ Long đứng chung một đường, hơn nữa có quan hệ với Tiêu Vũ, nếu muốn buộc hắn tiến nhập, chỉ sợ sẽ khiến xảy ra nội chiến.

Lăng Phong không được, Phỉ Tạ Ti không được, Minh Lăng có tu vi yếu nhất tự nhiên cũng không được.

Đảo qua đảo lại, nhân thần Tân Ba cuối cùng dừng ở trên người nam tử có vết sẹo trên mặt:

- Vị tiên sinh này, người có bằng lòng đi mở đường hay không?

Nhất thời, mấy đạo nhân thần đều hướng về phía nam tử mặt sẹo. Hắn có lai lịch thần bí nhất, không có ai biết hắn đến tột cùng đứng về phe nào. Cứ như vậy đột nhiên xuất hiện tại Thương Khung Hội Chiến tựa như khác tới từ thiên ngoại.

Đối mặt với sự uy hiếp rõ ràng của Tân Ba, thế nhưng hắn lại không hề nổi giận, gương mặt nở một nụ cười đáng sợ, thẳng thắn nói:

- Được!

Câu trả lời này khiến Tân Ba không khỏi nghi hoặc một chút, sợ dĩ hắn nói để nam tử mặt sẹo xuống dưới dò đường, còn vì muốn dò xét tâm tử của hắn, nhưng không ngờ nam tử mặt sẹo kia lại đáp ứng thống khoái như vậy. Lẽ nào hắn thực sự là may mắn mới tiến nhập Kiền Thiên Giới?

Bản thân Tân Ba liền lập tức phủ định suy đoán này, nếu như là vận may hắn khi ở tầng thứ nhất đã có kết quả cuối cùng, đằng này hắn có thể tiến nhập tầng thứ hai đủ để chứng minh lực công kích của hắn tương đương cấp bậc Thánh Vực! Cuối cùng hắn vẫn cứ tiến vào, những người tại đây ai cũng không nhìn rõ đến tột cùng hắn đã thi triển loại thủ đoạn nào.

Cuối cùng, Tân Ba thoả mái, mặc kệ nam tử mặt sẹo này có thủ đoạn gì, nếu đã đáp ứng vậy không lo hắn làm ra trò hoa dạng gì!

Nam tử mặt sẹo nhẹ nhàng đi tới cửa vào dưới nền đất, ngay khi ai nấy đều trừng mắt nhìn, thân thể của hắn bỗng nhoáng lên xuất hiện tại bên cạnh Đạo Cách tộc Kiệt Bang, sau đó một cước đá tới! Cước xuất như điện, căn bản không cho Kiệt Bang có cơ hội phản ứng, đồng thời một cước này lực đạo mười phần, trực tiếp đá Kiệt Bang bay tới lối vào!

Dị biến đột nhiên phát sinh, Kiệt Bang bất ngờ không kịp đề phòng chỉ kịp hét thảm một tiếng, rồi rơi xuống phía dưới.

- Người...

Tân Ba nổi giận, râu tóc dựng ngược, bàn tay gân xanh bạo khởi. Nam tử mặt sẹo lại cười ha ha, thần nhiên nói:

- Cuống quít cái gì, các người không phải lo lắng để ai đi dò đường sao? Ta đây vừa đứng giúp các người giải quyết khó khăn, các người phải cảm tạ ta mới phải chứ?

Tân Ba tức giận hừ một tiếng, đang muốn liềm lĩnh xuất thủ, bỗng nhiên từ phía dưới truyền đến một tiếng gọi của Kiệt Bang:

- Đm, ngã chết lão tử a, đây là nơi quỷ quái nào vậy?

Nghे thấy âm thanh này, Tân Ba cũng mặc kệ cái khác, lớn tiếng hỏi:

- Kiệt Bang, phía dưới thế nào?

- Nơi này các người cứ xuống liền biết rõ thôi.

Kiệt Bang lớn tiếng nói.

Lần này không còn ai do dự nữa, vù vù, mấy đạo thân ảnh bay thẳng đến lối vào. Lăng Phong cố ý chậm lại một chút, lúc chỉ còn lại có mình hắn, rất nhanh tiến lại dò xét thi thể tên thủ vệ khi nãy ngã xuống đất. Âm thầm đem Tiết Vân nắm trong tay, đồng thời Song Dục Oa Hoàng rất nhanh được triệu hồi, dùng niệm thức không chế.

Sợ quá lâu sẽ khiến mọi người hoài nghi, Lăng Phong cũng vội vã đi xuống.

Sau khi thuận lợi rơi xuống, Lăng Phong mới hiểu được vì sao Kiệt Bang kinh hô như thế, một màn trước mắt e là bất kỳ ai cũng phải cười khổ không ngớt: Từng đạo âm thanh nguyên rửa từ giữa truyền đến.

Bị thanh sắc quang bao vây ở trong là một mảnh phương viên chừng bốn năm trượng, ở giữa mảnh đất này có ba mai Tinh Chương nho nhỏ. Mặt ngoài Tinh Chương mơ hồ hiện ra ba loại huyền ảnh hỏa hồng sắc ma thú: Một xà, một hồ ly, một voi, ba cái huyền ảnh lớn nhảy múa mạn điệu, nhất cử nhất động đều tràn đầy cảm giác kỳ diệu.

- Tinh kỹ Tinh Chương, đây là tinh kỹ Tinh Chương!

Một âm thanh thì thầm tự nói từ trong đoàn người truyền ra.

Tần Chính hít sâu một hơi:

- Đây là tinh kỹ Tinh Chương dùng Linh Cấp ma hạch làm cơ sở luyện chế đi? Theo truyền thuyết thì đây là loại bảo bối chỉ cần luyện hóa một quả liền đủ để tấn chức Linh Cấp?

Nhắc lại từ "truyền thuyết" tới hai lần đủ thấy nội tâm Tần Chính đang xúc động tới mức nào! Trong mắt của hắn phát ra quang mang rừng rực, loại bảo vật này chỉ cần đoạt được một quả, sau này quay lại Vũ Thần Phong chắc chắn bản thân sẽ không còn bị trách phạt nữa đi?

Nhưng khi vừa nhìn thấy không trung tràn ngập thanh sắc lôi điện, hắn lại không khỏi do dự, uy lực lôi điện này đến tột cùng thế nào, không ai dám đem thân ném thử. Nếu muốn bằng thân pháp xuyên qua khe hở, vậy càng vô lý, chỉ nhìn thanh sắc quang điện tràn ngập, khe hở lại chật hẹp, e là có đem bản thân chém thành hai mảnh cũng không thể đi qua được.

- Kiệt Bang!

Một tiếng quát của Tân Ba khiến Kiệt Bang sửng sốt, chợt bên tai truyền đến một tiếng ra lệnh:

- Từ bình địa thử xem!

Nhân tình Kiệt Bang sáng lên, cấm chế phòng ngự nơi này cùng ngoại giới bất đồng, trung tâm lại có một mảnh đất trống lớn, chỉ cần đi bên ngoài là có thể đi qua. Vì vậy, Kiệt Bang lặng lẽ cười, gật đầu hướng mặt đất phóng tới.

Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi, chỉ qua chốc lát, một đạo điện vồng hơi chớp động, lưu quang nhẹ nhàng tụ thành một đoàn lôi điện oanh xuống mặt đất.

- Ai u! Đánh chết lão tử rồi!

Kiệt Bang kêu thảm một tiếng, mạnh mẽ nhảy từ dưới đất lên. Thân thể hắn chỉ trong chớp mắt ngấn gối không ngờ bị điện giật thành một màu đen thuần túy, nhìn qua rất thê thảm. Hắn lớn tiếng hét lên:

- Tân Ba lão đại, bên dưới căn bản không đi qua được, uy lực lôi điện này có thể trực tiếp công kích xuống phía dưới! Hơn nữa cực kỳ chuẩn xác!

Sắc mặt Tân Ba thoáng cái trầm xuống:

- Lẽ nào một con cũng không thể xông vào được?

Hung hăng cắn răng một cái, quanh thân Tân Ba chân lực dâng, thử bước về phía trước thăm dò. Chỉ nghe "thình thịch" một tiếng, thanh sắc quang điện đã oanh thẳng lên người hắn. Thân thể Tân Ba mạnh mẽ trầm xuống, tóc tai dựng ngược, da mặt điên cuồng run rẩy.

Dù là như thế, hắn lại lộ ra vẻ vui mừng cuồng liệt, nhanh chóng lùi lại. Hướng mọi người đứng chung quanh liếc mắt một lượt, rồi hướng về Băng Tiêu nói:

- Tiên sinh, ta và người liên thủ đoạt lấy tinh kỹ Tinh Chương này được chứ?

Vừa rồi bước tới dò xét, hắn biết chỉ cần mạnh mẽ đỡ lấy một đạo quang điện công kích, tiến tới khe hở, hai người chỉ cần phối hợp thỏa đáng, sẽ có hi vọng đoạt được Tinh Chương.

303. Chương 260: Yêu Nguyệt Nương Nương Tặng Cho Người.

Nếu như Khổ Thập hoặc giả Nạp Đa có ở đây, bọn họ sẽ là lựa chọn tốt nhất. Thế nhưng trừ bọn họ, những người khác tại đây không phải tu vi không đủ, chỉ là thân phận đặc biệt, chỉ có Băng Tiêu thực lực cùng với lai lịch không rõ, cùng lắm hợp tác đối phó lại là chuyện tốt.

Băng Tiêu hơi trầm ngâm, gật đầu, mai tinh kỹ Tinh Chương, chỉ cần sử dụng thỏa đáng liền có thể tạo ra ba gã cường giả Linh Cấp! Sự mê hoặc lớn tới mức bất kỳ ai cũng không thể cự tuyệt, chỉ cần đoạt được chúng, đến lúc đó, phân phối ra sao lại tính tiếp!

Trong nháy mắt ngẩn ngui, hai người đủ loại tâm tư nghi hoặc, đồng thời trong lòng cũng đã có quyết định.

- Ha hả, không cần phải phiền phức như thế, ta thấy các người vẫn là tự mình lùi lại đi.

Đúng lúc này, nam tử mặt sẹo cười lớn, từ trên người hắn phát xuất khí thế vô cùng cường đại, tựa như ngưng thành thực chất!

- Thánh Vực cường giả? Làm sao có thể?

Tân Ba hoảng sợ nói:

- Thân là Thánh Vực, sao người có thể tiến nhập vào đây?

Từ khí thế mà nam tử mặt sẹo hiển lộ ra có thể thấy hắn không chỉ đơn giản là Thánh Vực, thậm chí gần tới Thánh Vực hậu kỳ! Mọi người ở đây tuy rằng cũng có thể lợi dụng pháp ấn thi triển công kích cường đại, thế nhưng so với Thánh Vực cường giả chân chính vẫn là kém khá xa.

Một cường giả Thánh Vực hậu kỳ xuất hiện, đại biểu ý nghĩa gì không cần hỏi cũng biết!

- Liên thủ giết hắn!

Tần Chính bỗng dưng quát lên một tiếng lớn, nắm tay bắn ra một quả pháp ấn cuối cùng, thủy hệ nguyên lực cường đại cuồn cuộn đánh tới phía trước. Hắn vừa động thủ lập tức như châm một thùng thuốc nổ, ở đây đều là các cao thủ trẻ tuổi, tâm trí cực cao, cũng minh bạch nếu không giết nam tử mặt sẹo, e là cuối cùng Tinh Chương tuyệt sẽ không có phần của mình.

Vì vậy, mấy đạo công kích mạnh mẽ nhất tề bắn ra, nhất thời kỳ mang đủ loại màu sắc lập lòe, chấn động khiến không gian phát ra tiếng ong ong!

Ánh mắt Lăng Phong cũng khẽ chuyển, rồi đột nhiên bàn tay to ra, từng đạo hỏa hệ kiếm quang xoay tròn ầm ầm bay ra, bên trong còn ẩn chứa một đạo kiếm quang có vô số bí văn xoay tròn xung quanh, khí tức thần bí vô cùng vô tận tựa như Thiên Địa Lao nhốt giết!

Trong tất cả các công kích chỉ có huynh muội Chiêm Mỗ Tư là kì đặc nhất. Hai người liên thủ, kỳ lực hóa hồng, giao long điên cuồng lao về phía trước. Trên đầu giao long vẫn quán một tầng cảm mật, nhìn có chút buồn cười nhưng uy lực công kích thì không buồn cười chút nào. Từng tầng phong hệ nguyên lực kẹp trong đó khiến người ta phải nín thở gánh chịu một áp lực bàng đại. Nhất kích này ẩn chứa một linh hồn công kích vô cùng đáng sợ!

Nếu như không phải là người có tu vi kinh nhân, một lúc bị nhiều cường giả liên thủ công kích như vậy thật không dễ chịu chút nào, nam tử có vết sẹo trên mặt vẫn không hề biến sắc. Từ trong cơ thể hắn vang lên một giọng nói già nua:

- Yêu Nguyệt Nương Nương, người vẫn không xuất thủ? Định đợi đến lúc nào? Không lẽ định ngồi chờ người ông đắc lợi?

Lời vừa dứt, một đường thanh sắc cự linh đột nhiên bay lên!

Cự linh thân thể thon dài, sừng hươu mồm bò, đuôi rắn ưng trảo, lân tu uyển nhiên, hiển nhiên chính là Long linh.

Long linh! Thật sự là Long linh!

Long linh quất đuôi, chỉ một kích nhẹ nhàng nhưng đã có vô số phong khí cuốn lấy công kích lực của huynh muội Chiêm Mỗ Tư, bốp nát thành vô hình.

Nam tử mặt có vết sẹo quất lên một tiếng, một tràng cười lớn truyền ra từ trong cơ thể Thương Nhưng Nhi này giờ vẫn đứng im không nhúc nhích, giọng cười mỉ ỉm thấu xương, mang lại cho người ta cảm giác như một tấm bạc sa mềm mại phủ trên cơ thể tuyệt thế của mỹ nhân:

- Ngao Thiên trưởng lão nóng ruột như vậy, tiểu nữ sao có thể từ chối được?

Ngân quang sạ thiểm, từ trán cô bay ra một con bức linh cực đại. Bức linh trong nháy mắt tán khai thành hàng trăm phần, hóa thành một đường ngân sắc quang lưu điên cuồng lao vào phía đám đông.

- Người không phải là Thương Nhưng Nhi? Yêu Nguyệt Nương Nương người sao lại xuất hiện ở đây?

Lãnh Tinh Dực hoảng sợ biến sắc, phích lịch hỏa nhất chuyển âm âm chém xuống "Thương Nhưng Nhi".

Giọng cười bên trong lại khanh khách vang lên:

- Tiểu tử, nếu như sư phụ người thi triển chiêu này thì ta cũng phải nhượng bộ ba phần, nhưng là người thì...Còn kém xa lắm!

Rồi cô ta lại vung tay, một đường ngân sắc quang lưu nặng nề đập lên kiếm thân, như vạn tấn cự thạch từ trên trời rơi xuống, bắn bay Lãnh Tinh Dực ra xa.

Cự Lý thân hình dịch chuyển, ôm chặt lấy Lãnh Tinh Dực tránh không để cho hắn ngã vào thanh sắc điện vòng.

Biến cố đại phát sinh, người động thủ cũng nhất loạt dừng lại, cẩn trọng quan sát hai kẻ trước mặt.

- Nghe đồn có một loại tàng linh tinh chương thần kì, có thể khiến cường giả gửi một phần cự linh của mình vào một cơ thể khác.

Người lên tiếng đầu tiên đương nhiên là Tiểu Mơ Hồ. Cô nhún mày như đang lục lại kí ức từ xa xưa lắm:

- Nhưng làm như vậy thương tổn cũng rất lớn, một khi sức mạnh kí sinh bị hư tổn thì bản thể cũng trọng thương theo. Hơn nữa muốn thi triển loại linh kĩ này bản thân bản thể phải có sức mạnh linh cấp. Thấy người lúc này thi triển phong hệ, chắc người là Long Tộc Ngao Thanh Phong trưởng lão?

Tiểu Mơ Hồ như biến thành một con người khác, hai mắt thanh minh, nói rõ lai lịch sức mạnh trên người nam tử mặt sẹo một cách vô cùng rõ ràng.

- Hắc, tiểu nha đầu đúng là hiểu biết rộng. Lão phu chính là Ngao Thanh Phong! Còn người là tiểu nha đầu có hi vọng tấn thăng linh cấp nhất trong Ngọc Lan Tông? Quả nhiên không tệ, nếu như ta giết người ở đây thì đám sư phụ luôn bao che bảo vệ cho người sẽ đến tìm ta gây chuyện mất.

Nam tử mặt sẹo ha ha cười lớn, vừa dứt cười, hắn phẩy tay nói:

- Các người có thể đi!

- Ngao tiên bối, một thứ tốt như tinh kĩ tinh chương, không lẽ Long Tộc các người định một mình độc chiếm? Chiêm Mỗ Tư bất mãn nói, nhìn bộ dạng của hắn thì hình như không bị thương nặng lắm.

Không cần Ngao Thanh Phong phải nói nhiều, Tiểu Mơ Hồ đã kéo Chiêm Mỗ Tư, chỉ chỉ vào Thương Nhưng Nhi nói:

- Ca, chúng ta đi thôi! Vị đó có sức mạnh của Yêu Nguyệt Nương Nương!

- Coi như người biết điều!

"Thương Nhưng Nhi" cười khúc khích:

- Nếu như còn tiếp tục bước bình ta sẽ không nhượng nhịn nữa mà hạ độc thủ với hai người đấy. Những kẻ tưởng mình thông minh chính là những kẻ phiền phức nhất.

Nghĩ đến danh tiếng đáng sợ của Yêu Nguyệt Nương Nương ở Vô Tận Hoang Nguyên, Chiêm Mỗ Tư không khỏi giật mình, lộ ra vài phần sợ hãi, lại nhìn về thanh minh chưa từng có của Tiểu Mơ Hồ bên cạnh, hẳn mừng đến phát điên, trầm giọng nói:

- Mơ Hồ, muội hồi phục rồi à?

- Ừm.

Tiểu Mơ Hồ khẽ gật đầu:

- Đại khái là linh hồn quán thể cảm thụ tầng đầu tiên nên di chứng tạo bởi trùng kích công pháp lần trước mới biến mất.

Chiêm Mỗ Tư vừa mừng vừa thấy hụt hẫng, hụt hẫng vì tiểu muội muội luôn phải dựa dẫm vào mình lại quay trở về về lạnh lùng cao ngạo trước đây.

Cuối cùng, hẳn khẽ thở dài, không do dự kéo Tiểu Mơ Hồ quay về lối ra phía trước. Tinh kĩ tinh chương có quý thể nào cũng không thể giá trị bằng đột phá của Tiểu Mơ Hồ.

Tiểu Mơ Hồ trước đây tâm trí thông minh, bản thân lại là thuật luyện sư, tuyệt đối không phải là kẻ hồ đồ. Chỉ vì tu luyện một môn tên là "linh hồn công pháp" mới bị công pháp phản phệ, thức hải trọng thương. Một khi cô bé hồi phục lại về thanh minh trước đây cũng có nghĩa công pháp đó đã gần đại thành.

Hơn nữa, công pháp này còn có thể khiến cô bé vắn đỉnh linh cấp, trở thành một linh cấp cường giả thực sự, hơn nữa còn là linh cấp thuật luyện sư vô địch trong giới thuật luyện sư. Chẳng cần nghĩ cũng biết giá trị của Tiểu Mơ Hồ lớn như thế nào?

- Các người vẫn chưa đi à? Hay là còn muốn ta ra tay mời?

Ngao Thanh Phong lạnh lùng quát, linh long không ngừng gào rít.

- Được được, được!

Tần Chính liếc nhìn họ:

- Long Tộc các người tự ý tiến nhập Càn Thiên Giới, nếu gia sư ta mà biết thì, hừ hừ!

- Người là thái tử Áo La Đế Quốc?

Ở chung lâu như vậy nhưng có vẻ đây là lần đầu tiên Ngao Thanh Phong nhìn thấy Tần Chính, ông nói với vẻ không vui:

- Thần Thiên Chiến mặc dù mạnh nhưng Long Tộc ta không quan tâm. Nếu như vì không muốn trở mặt trước, Long Tộc chúng ta sớm đã tiến nhập một đoàn lớn rồi!

Ông hung hăng trợn mắt nhìn Tần Chính:

- Người có thể thử xem, nếu như lão phu giết chết người, Thần Thiên Chiến có vì một người bình thường mà trở mặt với Long Tộc không!

304. Chương 261: Ngự Ông Đắc Lợi.

Trong mắt Ngao Thanh Phong, thân phận Tần Chính hoàn toàn không đáng nhắc tới, chỉ là một kẻ tầm thường không đầu không đuôi!

Những lời này đã hoàn toàn đâm trúng chỗ đau của Tần Chính, khuôn mặt hắn trở nên vô cùng đáng sợ nhưng vẫn chưa có đủ dũng khí để khiêu chiến nên đành oán hận dậm chân bỏ đi.

- Lãng đại ca, chúng ta đi thôi.

Nuôi tiếc liếc nhìn tinh kĩ tinh chương, Vân Tường chán nản nói.

Có hai đại thánh vực hậu kì cường giả tại đây, tất cả mọi người đều hiểu ở lại sẽ có kết quả gì nên chỉ biết giãn dãn nhìn nhau rồi lũ lượt bỏ đi.

Bước ra khỏi thần điện, Đồ Long nói:

- Bây giờ vẫn chưa đến thời gian hạn chế, Lăng lão đại, ta cùng Vân Hồ Đầu đi thử vận may xem sao. Huynh có đi cùng không?

Suy nghĩ cẩn thận một hồi, Lăng Phong lắc đầu, quay lại nhìn Phỉ Tạ Ti nói:

- Ta không đi cùng hai người nữa, nếu như tiện thì hai người mang luôn cô ta đi đi?

- Lăng đại ca, hai người dưới kia tu vi đều đã đạt tới thánh vực hậu kì, huynh...

Vân Tường đã đoán ra ý đồ của Lăng Phong, lo lắng hỏi.

- Hai người yên tâm, ta tự có chừng mực.

Lăng Phong mỉm cười.

Không biết Lăng Phong đang nghĩ gì, hai người Đồ Long cũng không miễn cưỡng, dù sao ở đây cũng không gặp nguy hiểm gì nên mang theo Phỉ Tạ Ti, cùng hai người Lăng Phong cáo biệt. Đám đông đều đã rời đi hết. Vì quang trong mắt Lăng Phong thiểm động, thân hình đột nhiên biến mất!

Đây chính là công dụng ẩn thân của thần bí mệnh bài.

Nam tử mặt sẹo ngạo nghễ nói:

- Yêu Nguyệt Lung, tinh kĩ tinh chương này ta sẽ mang đi hai miếng, số còn lại thuộc về cô!

- Khanh khách!

Thanh âm yêu mị vô bỉ lại truyền ra mà Thương Ngưng Nhi thì vẫn giữ nguyên bộ dạng băng lạnh:

- Ngao trưởng lão nói vậy thật chẳng có đạo lý gì cả. Khó khăn lắm mới đến được đây, dựa vào đâu mà Bức Tông ta lại thiếu mất một phần?

- Hừ! Thật không biết điều, để cho các ngươi một phần đã là thiên đại ân điển cho các ngươi rồi! Đừng tưởng rời khỏi Vô Tận Hoang Nguyên rồi là Long Tộc chúng ta không làm gì được các ngươi nhé?

- Ngao trưởng lão hảo sinh khách khí, tiểu nữ tử thật sự muốn xem Long Tộc ngài có thể dựng nên uy phong gì trong Càn Thiên Giới này!

Giọng nói của Yêu Nguyệt Lung cũng nhất thời trở nên lạnh lẽo:

- Tàng thân tinh chương này chỉ có thể khiến người phân hóa xuất một phần sức mạnh cự linh tiến hành kí sinh. Nếu Ngao trưởng lão không ngại có thể cho tiểu nữ tử xem linh kĩ mà Long Tộc các người dựa vào thần diệu thể nào không?

- Không biết tự lượng sức mình!

Ngao Thanh Phong rống lên một tiếng giận dữ, thanh sắc long linh mãnh nhiên xuất hiện. Từng vòng khí lưu hình thành nên một vòng xoáy trên đỉnh đầu. Bên trong vòng xoáy lưu quang bạo phát, như kinh điện tạc khai, phát ra những tiếng xì xì chói tai:

- Linh kĩ, hành vân!

Vòng xoáy bay ra, đen xì như một đám ô vân chụp lấy "Thương Ngưng Nhi".

- Tốt, thật không hổ danh là long linh mà chỉ có phương linh kì điển trong truyền thuyết mới địch lại được! Nhưng chỉ đơn giản thể này mà muốn ta chịu thua ư ư ư hơi sớm!

Yêu Nguyệt Lung lại lên tiếng:

- Phúc linh, huyết oa!

Huyết hồng sắc phúc linh cực đại giống như chuyển sang chạy nước rút cự ly ngắn, biến thành một đường quang lưu huyết hồng sắc!

Linh kĩ này không khác biệt mấy với "huyết miễn" mà Lăng Phong đã từng nhìn thấy, nhưng uy lực của nó thì cường hãn hơn nhiều. Chỉ thấy quang lưu dừng nhập vào cơn lốc ô vân, bên trong truyền ra những âm thanh như tiếng cự long hút nước.

- Xì xào!

Vòng xoáy như một nhục thân đang bị thôn phệ, đang di chuyển với tốc độ cực nhanh thì đột nhiên dừng lại, trong nháy mắt thu nhỏ lại bảy tám phần, chỉ còn lớn như một căn phòng nhỏ.

- Chết tiệt!

Ngao Thanh Phong rống lên giận dữ, long linh mà bị thương thì sức mạnh bản thể cũng bị ảnh hưởng. Đây là vết thương mà bất luận thể nào hắn cũng không muốn nhận:

- Tiên thiên linh trang hành vân, hậu thiên tiên kĩ bố vũ, dung hợp nhất hành vân bố vũ!

Những âm thanh róc rách xạ khởi, chỉ nghe thấy bên trong lốc xoáy vang lên những âm thanh tiểu bộ nhỏ, kim quang thiểm luyện bên trong, nhất thời dừng lại và có xu thế thu nhỏ.

- Ngao Thanh Phong, ngươi muốn liều mạng à?

Yêu Nguyệt Lung có vẻ kinh hoảng, cô ta cũng không muốn tử đấu làm tổn thương bản thể, nhưng đối diện với dung hợp linh kĩ, cô ta không thể không xuất thủ! Hàn ý bạo phát ra xung quanh:

- Sơ ửng!

Huyết sắc lưu quang kết thành một cặp môi, cặp môi nhẹ nhàng hôn lên lốc xoáy, chỉ thấy từng tia huyết sắc hoàng mang nhanh chóng thấm nhập vào lốc xoáy, như bông thấm nước, tốc độ nhanh đến kinh nhân.

- Ngươi dám! Ngao Thanh Phong thần sắc cũng đại biến, thân thể giật giật liên mấy cái. Trong Vô Tận Hoang Nguyên, Yêu Nguyệt Lung có thể đứng đầu một phương thể nhưng hùng hậu như Long Tộc cũng không muốn động chạm, một trong những lý do quan trọng là vì cô ta có linh hồn công kích "sơ ửng".

Loại công pháp thần bí này chỉ có rất ít người trong tông mạch Bức Tông mới tu luyện được. Nhưng một khi đã thi triển thì uy lực mạnh đến kinh nhân. Có thể xâm nhiễm cự linh của đối phương ngay trong lúc chiến đấu, thậm chí còn có thể ảnh hưởng trực tiếp đến linh hồn, nắm giữ sống chết của đối phương. Nghiêm trọng hơn chính là bất luận là sinh tử thù địch, chỉ cần bị "sơ ửng" công kích, lập tức sẽ cúi đầu răm rắp nghe theo Yêu Nguyệt Lung.

Có thể tưởng tượng ra, một khi bị công kích trúng, chỉ cần Bức Tông hạ lệnh, dù là Ngao Thanh Phong cũng sẽ quay sang tấn công Long Tộc! Đó sẽ là một cục diện đáng sợ như thế nào chứ?

Ngao Thanh Phong không thể ngờ sau khi dùng tàng linh tinh chương Yêu Nguyệt Nương Nương không những có thể di chuyển một phần cự linh mà còn có thể kí sinh được cả linh hồn công kích của riêng mình.

Trong lúc nguy kịch, không thể cho phép mình được lùi bước, Ngao Thanh Phong rống lên điên cuồng:

- Yêu Nguyệt Nương Nương, cô thật sự muốn chơi đến cùng đấy à?

Vừa dứt lời, chỉ thấy long linh rít lên một tiếng, vòng xoáy trước mặt bành trướng lên bảy tám lần, kim quang bên trong hồ loạn xuyên thứ phi vũ, phát ra những âm thanh lộp bộp như tiếng mưa rơi trên tàu lá chuối.

Ngao Thanh Phong, ngươi dám cự linh giải thể?

- Là ngươi ép lão phu, ngọc thạch câu phần!

Đúng lúc đó, huyết mạch trên người cô ta đột nhiên hoảng động, từng miếng thạch bích lớn cỡ ngón tay rào rào rơi xuống khiến người ta cảm thấy trời đất như đang vỡ ra.

- Không ổn, thời gian hạn chế đã đến!

Ngao Thanh Phong nhìn chằm chằm về phía cô ta, nói:

- Yêu Nguyệt Nương Nương, cô thực sự muốn hai ta bại thương đến cùng sao?

- Hừ, là do người ngoan cố thôi. Bây giờ lấy tinh chương trước đã! Phân chia thế nào ra được khỏi đây tính sau!

Thanh âm yêu mị cũng trở nên quyết đoán.

- Được!

Cả hai người đều đang cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại bắt đầu bao trùm lên cơ thể mình. Nếu như không lấy nhanh thì sẽ không kịp thời gian. Lúc này không thể nghiên cứu chuyện tranh giành lợi ích được nữa. Cả bên nhất tề thôi động cự linh xông thẳng vào thanh sắc điện quang. Từ cuộc tỉ thí vừa rồi có thể thấy nếu hai người có thực lực thánh vực hậu kì cùng nhau liên thủ thì hoàn toàn có thể xông được vào trong, lấy tinh kĩ tinh chương.

Cự linh đẩy nhanh cả hai tiến lên phía trước, hai người đều không muốn để đối phương nhanh hơn mình một bước nên bám nhau rất chặt. Đến khi chỉ còn cách tinh chương một khoảng rất gần thì đột nhiên.

Tinh kĩ tinh chương biến mất ngay trước mắt họ!

Ngây ra một lúc, Ngao Thanh Phong rống lên điên cuồng:

- Là chuyện gì vậy?

Hắn vừa rống giận vừa xoay người, sát khí cuồng liệt tràn ngập trong mắt:

- Yêu! Nguyệt! Lung!

- Hừ, cả hai ta cùng vào đây, không lẽ người không có mắt à? Sao lại đổ lỗi sang ta!

Giọng nói yêu mị tăng thêm vào phần giận dữ lẫn hoài nghi:

- Hay là Ngao Thanh Phong người giở trò gì, bây giờ quay sang giả như vô tội?

Hai thánh vực hậu kì cường giả lầm bầm chửi rủa lẫn nhau mà không biết cách đó vài bước chân có kẻ đang âm thầm lau mồ hôi. Lúc này tranh thủ lúc chúng đang kịch chiến, Lăng Phong thì triển vô cốt nhu thân biến huyền thể lam sắc đi qua điện vòng phòng hộ. Sự thật đúng như hắn dự đoán, chỉ cần không vận động sức mạnh trong thân thể, trạng thái "ẩn thân" hoàn toàn không bị phá!

Đối với người khác mà nói, dù có mạnh như thánh vực hậu kì thì cũng phải kiêng nể điện vòng phòng hộ. Chỉ có thể dựa vào tu vi bản thân nhưng một khi thi triển vô cốt nhu thân, có thể áp sức da thịt lên mức độ lớn nhất, như vậy có thể đi qua khe hở.

305. Chương 262: Lăng Phong Thụ Tử .

Lúc hai người Ngao Thanh Phong thỏa hiệp xong xuôi, Lăng Phong biết nếu mình còn không xuất thủ thì cơ hội sẽ trôi đi mất nên quyết đoán ra tay lấy ba miếng tinh kĩ tinh chương!

Những hoảng động kịch liệt đến từ xung quanh khiến Lăng Phong càng thêm yên tâm. Chuyển đi đến Thương Khung Hội Chiến này quả thật thu hoạch không nhỏ. Nếu như ba miếng tinh chương này có thể khiến người ta tấn thăng linh cấp như những gì họ nói thì chỉ cần hắn luyện hóa tinh chương này, thiên hạ còn ai có thể ngăn cản được hắn?

Lúc này bên ngoài Càn Thiên Giới.

Ki Hoàng đứng lặng, trầm giọng nói:

- Văn Hiên, thân là Xà Tộc đại trưởng lão, bản thân lại là thánh vực đỉnh phong cường giả chắc người hiểu rõ quy định của Thương Khung Hội Chiến chứ?

Đứng bên cạnh hắn là một nam tử thân hình gầy gò, khoác trên mình huyền sắc trường bào. Nam tử tóc đen và dài như mun, dùng một cọng cỏ khô buộc túm sau lưng. Mỗi một tác thịt trên mặt xô đi như bị đao chém, lộ ra cảm giác kiên cường như gió táp mưa sa cũng không thể lay động. Nhưng sắc mặt hắn lại phủ một tầng thủy khí mềm mại, đôi mắt sáng quắc từng trái, nếu chỉ nhìn bên ngoài thì căn bản không đoán nổi tuổi tác.

Một dặm vuông xung quanh hắc căn bản không có ai dám lại gần. Nhưng những kẻ hiếu kì về Càn Thiên Giới thì vẫn mon men xung quanh.

Nếu là người hiểu biết rộng, khi nghe được những lời bàn luận giữa họ sẽ lập tức kinh ngạc đến ngây người, bởi nam tử này chính là Văn Hiên tài danh hiển hách của Xà Tộc.

Gần trăm năm nay, cái tên Văn Hiên đã gần như trở thành truyền kì trong Thú Nhân Tộc. Văn đỉnh thánh vực lúc tuổi còn trẻ, cả Thần Thú Bình Nguyên không một ai có thể trở thành đối thủ của hắn nhưng đang trong thời kì đỉnh cao thì hắn đột nhiên biến mất.

Từ đó về sau mọi người chỉ nghe thấy Xà Tộc có một vị đại trưởng lão tu vi cao tuyệt nhưng chưa ai có cơ hội tận mắt nhìn thấy hắn. Người duy nhất có thể chứng minh được sự tồn tại của hắn là thập nhị hộ tộc thần sử của Tư Nội Khắc Tộc. Theo lời đồn, những người này được Văn Hiên chỉ điểm mới có ngày hôm nay, và thủ đoạn bạo ngược của chúng cũng là nhất mạch tương thừa!

Văn Hiên nhìn lên không trung, lạnh lùng lên tiếng:

- Chuyện này đương nhiên ta biết, thánh cực chí thượng không thể vào được Thương Khung Hội Chiến, đây là thiết luật, bằng không tất sát! Nhưng nếu ta đợi ở bên ngoài chắc không có chuyện gì?

Ki Hoàng cũng không phải chỉ dọa suông. Những người có tu vi như họ trừ phi là một lực lượng có sức mạnh áp đảo, bằng không tất cả những chế định, uy nhiếp khác căn bản không có hiệu quả. Hắn lộ ra vài phần ngưỡng mộ:

- Tên tiểu tử đến tham chiến lần này của Tư Nội Khắc Tộc chắc cũng có liên quan đến người.

Nhắc tới Văn Lai Tư, Văn Hiên lộ ra một nụ cười hiểm hoi:

- Lai Tư thiên phú siêu quần, tuổi còn trẻ mà đã tu luyện đến cao thiên giới thiên hành giả chi liệt, chuyện trở thành thánh vực chỉ là một sớm một chiều, nói không chừng một ngày nào đó hắn có thể văn đỉnh linh cấp cũng nên!

- Linh cấp?

Ki Hoàng lộ ra một nụ cười chua chát.

Liếc nhìn hắn thương hại, Văn Hiên lập tức quay đầu sang chỗ khác. Dù Ki gia kì phách nhất phương hơn nữa truyền thừa linh khí đại kì chí luận tại thân, bản thân hắn trước mặt bọn chúng cũng phải tỏ ra kiêng nể, nhưng Văn Hiên không hề ngưỡng mộ Ki Hoàng, bởi vì hắn biết với tư chất của Ki Hoàng, cả đời này hắn cũng không thể văn đỉnh linh cấp!

Không thể trở thành linh cấp cường giả thì cùng lắm chỉ thọ được hai trăm tuổi, sau đó nhất định sẽ chết!

Nghĩ đến đây, Văn Hiên lại thở dài, thú tôn giả đại nhân đã đích thân đồng ý, chỉ cần ta trấn thủ "luyện linh tuyệt vực" đủ trăm năm thì sẽ cho ta vào Thú Thần Sơn tham ngộ linh cấp ảo diệu. Đến bây giờ là đã đủ chín mươi chín năm, chỉ còn một năm nữa là ta có thể thoát rồi.

Ngẩng đầu lên nhìn trời, ánh mắt Văn Hiên lại tràn ngập vẻ kiên định.

Tấn nhập linh cấp, tuổi thọ có thể kéo dài năm trăm năm, đến lúc đó thực lực so với thánh vực đã là hai tầng diện hoàn toàn khác nhau rồi. Sinh mệnh lực sẽ mạnh đến không thể tưởng tượng, dù có phải đối diện với cái chết cũng không dễ dàng ngã xuống!

"Người đó" không phải là ví dụ tốt nhất sao?

Nghĩ đến người bị trấn áp trong luyện tuyệt vực, Văn Hiên không khỏi rung mình. Hàng ngày phải chịu sự hành hạ đó vậy mà vẫn không gục ngã, thực lực đó thực sự quá đáng sợ! Thực sự không biết địa vị của ông ta ngày xưa hiển hách thế nào mà có thể phản bội thú tôn giả đại nhân?

Chưa suy nghĩ hết thì vết nứt trên không trung đột nhiên biến huyền, không gian trở nên vô cùng không ổn định.

Nhân thân hai người Minh Dục tập trung: Đã kết thúc?

Một đường kim quang thiểm qua.

Tân Ba là người đầu tiên xuất hiện, tay vẫn còn ôm A Ny Tháp đang trọng thương. Lúc nhìn thấy Văn Hiên, hắn thoáng ngẩn ra:

- Văn tiên bối?

- Ừm.

Văn Hiên khẽ gật đầu:

- Lai Tư hài nhi thế nào?

Nét mặt Tân Ba thoáng chùng xuống, không dám đoán kết cục cuối cùng của Văn Lai Tư, hắn cũng đoán ra Văn Lai Tư chắc chắn sẽ chết dưới tay Lăng Phong! Mặc dù mọi người đều là thú nhân tộc nhưng Tân Ba không đánh giá cao Văn Lai Tư, nhất là tính cách thích trêu chọc nữ nhi của hắn, phẩm tính lại càng khiến người ta coi thường.

Văn Hiên là người tinh tế nên nhận ra ngay có điều dị thường, vội vàng hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Các người mau nói!

Hắn vốn dĩ trấn thủ luyện linh tuyệt vực, không thể rời đi nhưng gần đây tâm thần bất an, cảm giác như sẽ xảy ra chuyện lớn nghĩ đi nghĩ lại mới quyết định đi Thâm Thủy Thành xem xét một chuyến. Bấy giờ nhìn thấy thái độ của Tân Ba, hắn đã phát giác ra có điều không ổn, thần tình không khỏi đại biến!

Lúc này Tần Chính, Đồ Long, Văn Tường, Tiêu Vũ, Lãnh Tinh Dực, Băng Tiêu đều đã xuất hiện, hình dung có chút phờ phạc, có người trên mặt hiện rõ hỉ sắc, có người lại có vẻ thất vọng, xem ra thu hoạch mỗi người mỗi khác. Liền ngay sau đó, Huyết Sát Vệ. Võ Thần Quân cũng đều bị bật ra khỏi Càn Thiên Giới.

Nghe thấy Văn Hiên quát hỏi, Đồ Long không giấu nổi vẻ căng thẳng, quay sang nhìn Văn Tường lo lắng.

- Khụ, tiên bối muốn hỏi tung tích của Văn Lai Tư huynh đệ sao?

Tần Chính đảo mắt, đột nhiên lên tiếng.

Thấy hắn lên tiếng, hai người Đồ Long càng căng thẳng hơn, giận dữ quát:

- Tần Chính! Hành xử vô sỉ như vậy ngươi không sợ sỉ nhục thân phận thái tử đế quốc của mình sao?

Từ khi thế tại ngoại của Văn Lai Tư, bọn họ biết ngay có điều không ổn.

Nhóm Lô Sâm mặc dù không hiểu đã xảy ra chuyện gì nhưng hai người Đồ Long biểu hiện như vậy, bọn họ lại không phải kẻ ngốc đương nhiên có thể đại khái đoán ra phần nào, không khỏi trừng mắt nhìn Tần Chính dọa nạt.

Lãnh Tinh Dực này giờ cứ quần lấy Cư Lý cũng phải nhú mày, quay sang Tần Chính hung hăng xì một tiếng. Ngay cả Băng Tiêu cũng lộ vẻ không vui, nói một cách nghiêm khắc thì hắn cũng có quan hệ đối địch với Lăng Phong. Nhưng bất luận thì nào hắn cũng không muốn làm một tên tiểu nhân ám tiễn thương nhân như Tần Chính!

- Ngươi biết? Mau nói!

Tần Chính đang định mở miệng thì từ cách đó không xa vang lên một tiếng quát lo lắng:

- Tần sư huynh, lần này đến Càn Thiên Giới thu hoạch thế nào?

Chỉ thấy Mộc Vũ Lâm từ xa cấp tốc phiêu chí, ngữ khí băng lãnh:

- Sư huynh lần này mang đến năm miếng pháp ấn, nếu như thu hoạch không đủ e rằng khó tránh khỏi bị sư tôn trách mắng? Nếu như không có người khuyên giải thật sự không biết hậu quả thế nào?

Mộc Vũ Lâm là người tinh tế, ngày thường mặc dù không dễ kết oán với người khác nhưng điều đó không thể hiện cô không có tâm cơ. Chỉ đơn giản là cô không muốn dùng những thủ đoạn vô vị đó. Bấy giờ chuyện đã liên quan đến sự an nguy của Lăng Phong, cô liền lập tức khéo léo chạy đến uy hiếp, trực tiếp khiến cái miệng lớn của Tần Chính không thốt lên được câu nào!

Văn Hiên đã nhìn ra ảo diệu trong đó, hừ lạnh một tiếng:

- Tiểu như đầu, người là ai? Ở đây có chỗ cho người nói chuyện à?

Vừa dứt lời, một cánh tay của hắn đột nhiên biến huyền thành xà hình, đập mạnh về phía Mộc Vũ Lâm.

- Người dám!

Cảnh Vân quát lên..

Lô Sâm hét lên một tiếng, bảy mươi hai Huyết Sát Vệ nhanh chóng kết trận, Khải Ân dẫn đầu giao long hoàng xám ngẩng đầu đằng không. Từ sau khi nhận được linh hồn năng lượng quán thể, tốc độ kết trận của họ đã nhanh đến kinh nhân, không cần phải chuẩn bị rườm rà, thậm chí linh hồn năng lượng tương liên trong lúc liên thủ có thể kháng cự được cả lực trời buộc của "vực năng". Thực lực mạnh đến nỗi có thể diệt sát bất cứ thánh vực tiền kì nào.

Mặc dù với Mộc Vũ Lâm trước đây có chút thành kiến, nhưng thấy cô lúc này đứng ra bảo vệ Lăng Phong, bọn Lô Sâm trong nháy mắt coi cô như người của mình.

Tần Chính thần tình thấu biến, cũng rống lên một tiếng kinh hãi:

- Không được!

Lần trước Mộc Vũ Lâm suýt bị giết vì một đòn công kích của Hàn Kinh Phong khiến Tần Chính mới chỉ nghĩ đến thôi đã thấy sợ. Hắn vô cùng khẳng định chuyến đi đến Càn Thiên Giới không chút thu hoạch này của mình sẽ không tránh khỏi nghiêm phạt. Chỉ cần Mộc Vũ Lâm bị thương dù chỉ một ngón tay út dưới sự bảo vệ của hắn thì sau khi trở về nước hắn tuyệt đối khó tránh khỏi vạn kiếp bất phục.

Nhất là lần bị thương này còn gián tiếp gây nên bởi "mật báo" của hắn.

Trên danh nghĩa, mặc dù là đệ tử Vô Thần nhưng Tần Chính biết bất luận là đại sư huynh hay sư tôn Vô Thần thì trong lòng họ địa vị của hắn mãi mãi không bằng được Mộc Vũ Lâm.

Cánh tay vừa rút lại của Văn Hiên trở nên trắng bệch như ngọc, gân sắc huyền binh trên cánh tay không ngừng phát ra quang mang sâm nhiên. Một đường xà ảnh hư huyền bay ra, đập mạnh, địa thủy hỏa phong tứ hệ nguyên lực bạo tán. Chỉ nghe thấy giao long bị rống, thân hình cự đại biến thành khí lưu tiêu tán!

Huyền binh của Tần Chính chặn giữa, ra sức ngăn cản trước đòn công kích. Nhưng Minh Dục còn nhanh hơn hắn. Chỉ nghe thấy đại minh chí luân của hắn kêu lên vù vù, nhẹ nhàng cắt xà ảnh bằng đại thành hai nửa. Máu tươi trào ra, hai nửa xà ảnh bạo trưởng rồi nổ tung trong nháy mắt.

Nhất kích bị phá, Văn Hiên bạo thối bảy trượng, lạnh lùng nhìn Minh Dục quát:

- Minh Dục, người làm vậy là có ý gì?

Đại minh chí luân chậm rãi biến huyền, cuối cùng nằm yên trong bàn tay Minh Dục, hắn nhíu mày nói:

- Người giết ai ở đây ta mặc kệ nhưng làm tổn thương cô ấy thì tuyệt đối không được.

- Hừ, tại sao? Không lẽ cô ta là con riêng của Minh gia các người?

Những lời này của Văn Hiên khiến Mộc Vũ Lâm phải nhíu mày, không giấu nổi vẻ tức giận.

Minh Dục cười khổ lắc đầu:

- Những lời này tốt nhất sau này người đừng nói ra nếu không ta thì không sao nhưng sẽ có người đến hỏi tội người đấy.

- Ô? Người đó là ai? Ta rất muốn biết ai có thể khiến ta sợ hãi đến vậy?

Con người Văn Hiên tràn ngập huyết sắc. Từ sau khi đoán ra được kết cục của Văn Lai Tư hắn đã giận đến nỗi không thể khống chế nổi bạo ngược chỉ khí trong lòng mình.

Minh Dục nhìn hắn chán nản, thốt ra hai chữ:

- Vô Thần!

Chỉ hai chữ đơn giản ấy thôi nhưng lại khiến Văn Hiên tắc họng như con gà bị bóp cổ, mặt đỏ bừng, không thốt nổi nên lời. Minh Dục bổ sung:

- Trước khi cô gái này vào Thâm Thủy Thành, ta đã nhận được tín hàm viết tay của Võ Thần dặn dò phải bảo đảm an toàn cho cô ta, không được để cho bất cứ ai làm tổn thương! Võ Thần đã tự tay viết như vậy chắc người cũng hiểu rồi chứ?

Thấy Văn Hiên im lặng, Minh Dục nói tiếp:

- Huống hồ để biết ai là kẻ đã thương tên tiểu tử Tư Nội Khắc Tộc của người, không cần làm khó cô ta, bản thân ta cũng biết đôi chút.

- Là ai? Người nói mau.

Minh Dục nhìn lướt qua một lượt hai người Đồ Long và Huyết Sát Vệ, mắt ánh lên một tia ác độ quỷ bí:

- Người này có lẽ là thủ lĩnh của Tinh Lam Công Quốc, Lăng Phong!

- Lăng Phong?

Văn Hiên nhấn mạnh từng chữ, cơ bắp căng lên, sát khí như muốn phun lên tận trời.

- Văn tiên bối, lúc ở tầng thứ hai, bọn ta đã tận mắt nhìn thấy Lăng Phong đuổi theo Văn thiếu chủ. Kết quả không thấy Văn thiếu chủ quay lại.

A Ny Tháp vẫn còn nằm trong lòng Tân Ba, yếu ớt lên tiếng:

- Nếu như thiếu chủ có chuyện gì thì chắc chắn là do tên Lăng Phong đó làm!

Có cô ta lên tiếng, những người quan hệ mật thiết với Lăng Phong đều thần sắc đại biến. Tân Ba khẽ nhủ mào, với tính cách của hắn tuyệt đối không muốn làm loại tiểu nhân như vậy. Nhưng cứ nghĩ đến thiên phú đáng sợ mà Lăng Phong thể hiện, nghĩ đến tương lai của thú nhân tộc, hắn lại kiềm chế bản thân.

- Được, được, được!

Mỗi một chữ Văn Hiên thốt ra như mang theo hàn khí thấu xương, hắn bỗng dưng hét lớn:

- Tên Lăng Phong đó ở đâu?

Ầm!

Hình như mọi người nghe thấy một tiếng rống lớn, rồi khe nứt trên cửa Càn Thiên Giới lại phun ra một luồng khí lưu cường kính vô bỉ, rồi có ba thân ảnh bị hút ra từ đó. Là Thương Ngưng Nhi, nam tử mặt sẹo và Lăng Phong!

- Văn tiên bối, mau, trên người hai tên đó có tinh kĩ tinh chương!

Tân Ba vội vàng chỉ vào hai người Thương Ngưng Nhi, đến tận lúc này hắn vẫn nghĩ là tinh chương trong địa huyết đã bị hai người Thương Ngưng Nhi lấy mất.

Những lời này nhất thời chọc giận họ, nam tử mặt sẹo đang trong cơn giận lôi đình trừng mắt nhìn Tân Ba, từ trong cơ thể hắn truyền ra giọng nói cuồng bạo của Ngao Thanh Phong:

- Tinh kĩ, tinh kĩ, tinh cái mặt lão mẫu người! Tên tiểu tử Sư Tử Tộc, sau này đừng để lão gia gia nhìn thấy người ở Vô Tận Hoang Nguyên nữa, nếu không ta sẽ lấy xương người nấu canh đây! Yêu Nguyệt Nương Nương, nơi này không thể ở lại lâu, chúng ta đi thôi!

Minh Dục nghe thấy tinh kĩ tinh chương, giật mình, lộ ra một tia thần sắc tham lam. Hắn giơ đại minh chỉ luân trên tay, chỉ thấy thân thể hai người hóa thành lưu quang, tốc độ nhanh đến kinh nhân, chớp mắt đã thấy biến mất.

- Văn tiên bối, người đó chính là Lăng Phong!

A Ny Tháp vội vàng nói.

Lăng Phong đáng thương vẫn chưa hiểu ra chuyện gì đã thấy một huyền bào nam tử điên cuồng rống lên một tiếng:

- Người chính là Lăng Phong? Mau đền mạng cho Lai Tư hài nhi!

- Lăng lão đại, chạy mau. Người này là Tư Nội Khắc Tộc cường giả!

Đồ Long rống lên, hào quang thổ hoàng sắc trong tay đại trượng, cử động như tim thai nhi.

Vân Tường cũng hét lên, quyền xuất khí mang thành hổ hình, giao kết thành một khối ngay trước mặt:

- Lăng đại ca là người của Thiên Phong và Vân Mộng hai đại vương quốc, người dám dả thương huynh ấy?

- Tiểu bối vô tri, dám dử dọa ta, ta sẽ giết luôn cả các người!

Văn Hiên thần tình lãnh lẹ.

Tu vi của hắn đã đạt thánh vực đỉnh phong, chỉ còn thiếu đúng một bước là lên linh cấp! Mặc dù trên thực tế công kích lực không bằng đại minh chí luân mà Minh Dục nắm bắt nhưng về tâm trí thì cứng cõi hơn Minh Dục gấp mười lần. Sự uy hiếp của hai người họ sao có thể kiềm chế nổi hắn. Nhất là còn liên quan đến cái chết của gia tộc hậu bối Văn Lai Tư!

- Không được dả thương huynh ấy!

Mộc Vũ Lâm đại kinh thất sắc, quát:

- Tâm âm.

Đúng lúc đó, Tần Chính quý bí xuất hiện sau lưng cô, nhẹ nhàng điểm vào cổ cô. Mộc Vũ Lâm không ngờ Tần Chính lại âm thầm xuất thủ, kinh nộ trừng trừng nhìn hắn, toàn thân khí mạch đều bị chân lực phong cấm, không sao động đậy nổi.

Mắt Tần Chính lóe lên một tia âm độc:

- Mộc sư muội, đại sư huynh đã dặn ta chăm sóc muội, không được để muội tiếp xúc với đám nam tử tử thù. Ta làm thế này huynh ấy không trách ta đâu mà còn khen thưởng nữa.

-Ồ, muội nói đúng, hội chiến lần này ta không thu hoạch được gì nhưng chỉ cần ta báo cáo lại chuyện của muội và tên Lăng Phong đáng ghét đó, thì có thể xóa hết mọi tội lỗi đây?

306. Chương 263: Đuổi Đến Hoàng Tuyền Cũng Phải Giết Chết Người.

Mộc Vũ Lâm từ lúc xuất thủ cho đến khi chuyển sang cứng đờ tất cả chỉ diễn ra trong nháy mắt, cả Đồ Long và Vân Tường trước sau cũng bị công phá.

Lăng Phong quát lên một tiếng, kiếm mang phù hiện quanh người. Kiếm mang luân chuyển hình thành một tấm lòng phòng ngự kiên cố, phòng ngự tráo trực diện chống lại xà ảnh.

Nhưng nó vẫn bị xé nát một cách cuồng hãn không hề nằm ngoài tầm dự đoán!

Xà ảnh lạnh lùng quát vào ngực Lăng Phong, nếu như không phải có sức mạnh vô cốt nhu thân cường đại vô bì thì Lăng Phong đã bị gãy vỡ số xương sườn rồi!

Trong đám đông lặng lẽ, Y Liên Nhi mắt lóe lên một tia nộ ý, hỏa quang bốc lên từ đầu quyền trượng như hắc sắc vụ khí.

- Lão lục, chạy mau, chạy vào Bách Phong Uyên ấy!

Trong lúc nguy hiểm, Đan Luân Nhi rống lên điên cuồng, hai con hỏa long bay ra khỏi cánh tay, sau lưng Huyết Sát Vệ lại nhất chiêu liên thủ ngưng trệ hướng về phía Văn Hiên.

Sư huynh đệ mấy người bất luận tu vi mạnh yếu đều bạo phát ra nhất kích mãnh liệt nhất!

Nộ long gào thét, giao long bay lượn, không khí tràn đầy nguyên lực khí tức bạo liệt.

Văn Hiên thân thể nhất thời bị chặn, rống lên khó chịu:

- Các người muốn chết!

Tả quyền oanh xuất đồng thời sau lưng xuất hiện một con cự mãng thông thể bích thanh. Cự mãng đập đập cái đuôi cự đại.

- Linh kĩ long sủy vĩ!

Tả quyền không ngừng kéo dài cự ly, như hút thêm phong khí nên trường đại lên rất nhiều lần. Hỏa quang trên người Đan Luân Nhĩ, Cảnh Vân, Tang Phi, Lô Sâm nhất thời bị đè xuống, da thịt dưới tác dụng của trọng áp nứt ra thành vô số huyết khẩu, thân thể thì bị vùi sâu vào trong lòng đất.

Cự mãng lại nhẹ nhàng quật đuôi. Dưới nhất kích đó, giao long hội tán, Huyết Sát Vệ thì nhất loạt phun ra từng ngụm hắc huyết lớn dưới phản chấn kịch liệt, rõ ràng đã bị trọng thương.

Hắc Đình Tư chẳng quan tâm đến bọt máu trong miệng, vẫn hô to:

- Giáo quan, mau chạy! Để bọn ta ngăn cho!

Lời vừa dứt, mọi thứ trước mặt đã trở nên tối sầm.

Nhìn cảnh tượng thảm liệt đang diễn ra trước mắt, hai mắt Lăng Phong như muốn tóe lửa, máu nóng sôi sục trong người, hai hàm răng nghiến chặt.

Huyết Sát Vệ giống như một loạt hạt cát vụn nhờ có hắc mà tụ lại thành một nắm, một tay hắc rèn luyện thành bách luyện tinh cương, thành hồn nhiên nhất thể. Trong tim hắc, Huyết Sát Vệ là thủ hạ, là huynh đệ, là những đứa con của hắc. Những đứa trẻ mà dù phải trả giá bằng chính mạng sống của mình hắc cũng phải bảo vệ đến cùng!

Hiện tại, những đứa trẻ này đang vì bảo vệ hắc mà trọng thương, còn hắc thì trở mắt đứng nhìn không biết làm gì!

- Rống!

Hai mắt Lăng Phong đỏ ngầu, phát ra những tiếng rít gào như con mãnh thú đang bị thương. Hắc đang giận đến phát điên nhưng biết dù có hi sinh mạng sống của mình thì cũng không làm được gì, ngược lại còn lãng phí cơ hội sống sót mà Huyết Sát Vệ khó khăn lắm mới giành lại cho hắc!

Nặng nề nhún chân, chân lực bạo khai, thanh quang lóe lên dưới chân Lăng Phong, cả người lao nhanh về phía Thâm Thủy Thành.

- Hừ, tiểu bối vô tri, để ta xem ngươi chạy đi đâu?

Khóe miệng Văn Hiên nhếch lên một góc u ám, toan cất bước đuổi theo.

Từng tia hắc sắc quang mang đột nhiên phù hiện dưới chân hắc, hắc hỏa kết võng, khí tức sâm nhiên lãnh bố chụp lấy cả người hắc. Văn Hiên giận dữ ngoái đầu nhìn, chỉ thấy Y Liên Nhi đang gờ quyền trượng. Bạch bào nữ tử sau lưng cô ta đang chăm chú kết thành "lãnh cốt viêm hoa cấm" huyền bí.

Văn Hiên nhân thần nhất súc, kinh ngạc nói:

- Pháp Thần Đế Quốc? Tiểu nha đầu, dám ngăn cản lão phu, ngươi không muốn sống nữa à?

Ngữ khí mặc dù sâm nhiên lãnh lệ nhưng hắc lại không dám xuất thủ lung tung. Đế Uẩn của Pháp Thần Đế Quốc chẳng hề thua kém Áo La, hắc mặc dù là thánh vực đỉnh phong nhưng cũng không dám đắc tội.

- Đâu có, chỉ là mong tiền bối đợi cho một chút.

Từng giọt mồ hôi đã lăn trên trán Y Liên Nhi, cô cố gắng chống đỡ, mặc dù chỉ giữ Văn Hiên lại trong một thời gian ngắn nhưng khí thế bạo trướng của đối phương như hồng thủy trùng kích khiến cô như một chiếc thuyền lá trong cơn cuồng phong bạo vũ, lắc lư bất định.

Cuối cùng hai tay Văn Hiên cũng phải run lên, hừ lạnh:

- Hôm nay ta không tính toán với đám tiểu sinh các ngươi nữa, sẽ có một ngày ta lên Pháp Thần Điện đòi lại công đạo!

Hung hăng ném lại mấy câu tràng diện, hần triển động thân hình, nhanh chóng đuổi theo Lăng Phong.

Trong lúc Y Liên Nhi động thủ, thân hình Tiêu Vũ vi động nhưng bên cạnh đã xuất hiện một bàn tay tóm chặt lấy cô. Tiêu Vũ quay đầu, không khỏi ngạc nhiên:

- Tiêu đại ca?

- Muội không cần xuất thủ, dù kẻ truy sát hần là thánh vực đỉnh phong thì với cơ trí và thực lực của mình, tên tiểu tử đó cũng không dễ bị bắt dễ dàng đâu.

Nghĩ đến cảnh mình bị lừa trong lúc tranh đoạt mệnh bài, khóe miệng Bằng Tiêu không khỏi giật giật. Nhìn sang phía Y Liên Nhi, hần nói tiếp:

- Hơn nữa muội thân là thú nhân tộc, thân phận không giống như cô ta.

Những lời này xuất phát từ tận đáy lòng, Tiêu Vũ không khỏi nhất thời sửng sốt.

Nhìn lên trời, Tần Chính không giấu nổi sát cơ nồng liệt trong mắt, thầm nghĩ: Thiên Phong, Vân Mộng, bây giờ lại thêm một Pháp Thần Đế Quốc? Những người này sao lại liên quan đến tên đó? Hần nắm chặt lấy nắm đấm của mình. Người này không diệt, sau này còn gì là thiên hạ của mình nữa?

Lại nhìn về phía Huyết Sát Vệ: Hừ hừ, lần này các ngươi có thể may mắn chạy thoát nhưng ta vẫn sẽ tiêu diệt các ngươi đến cùng.

Tinh Lam Công Quốc.

Bên ngoài đám đông, Minh Dục thở phào nhẹ nhõm trút gánh nặng trong lòng. Không biết từ lúc nào dù Lăng Phong không đủ khả năng uy hiếp đến hần nhưng cảnh tượng Lăng Phong điên cuồng gào thét lúc giết chết Duy Khắc Đa cứ liên tục trở về trong tâm trí Minh Dục, khiến hần cảm thấy vô cùng bất an!

Bây giờ có Văn Hiên xuất thủ hần mới cảm thấy nhẹ nhõm. Những người khác có thể không biết chứ lúc chưa được kế thừa đại minh chí luân Minh Dục và Văn Hiên đã từng giao tế với nhau. Hần biết con người này trưởng thành từng chút trong chiến đấu. Lăng Phong bây giờ vẫn chưa phải linh vực, tu vi hai bên cách nhau một trời một vực. Có Văn Hiên ra tay kết cục của Lăng Phong còn cần phải nói nữa sao?

Bách phong thành, bên trong thâm uyên.

Đây chính là nơi có tên Bách Phong Uyên, tương truyền bên trong còn có một bình nguyên, vì cường giả viễn cổ thần giao chiến quá kịch liệt nên mới hình thành nên địa mạo bây giờ? Lời đồn không biết thật giả nhưng nếu là thực thì thật sự quá đáng sợ. Để hình thành nên một Bách Phong Uyên rộng vài trăm dặm vuông phải là sức mạnh cường đại như thế nào?

Trên đỉnh sơn phong, Văn Hiên lặng lẽ huyền phù, thanh sắc quang mang bao quanh người, như một vòng tinh vân, áp lực đang đè nặng lên người hần. Sát khí tràn ngập trong mắt hần, không ngừng quét qua mọi góc ngách, bên trong vỏ bọc bình thần là nội tâm đang không ngừng cuộn sóng.

Dù phải đuổi đến tận hoàng tuyền, cũng phải giết chết tên tiểu tử tên là Lăng Phong!

Năm ngày, đã năm ngày liền không ngừng truy sát vậy mà vẫn chưa kích sát thành công. Thật là một việc khó tưởng tượng!

Bản thân hần là thánh vực đỉnh phong cường giả. Mặc dù tên tiểu tử đó có công pháp ẩn thân quý dị trợ lực lại thêm tâm chí kiên định cộng thêm công lực cao cường thể nhưng khoảng cách về đẳng cấp vẫn là rất lớn, vậy mà năm ngày rồi Văn Hiên vẫn còn chưa làm gì được tên tiểu tử đó. Nếu cho hần đủ thời gian trưởng thành thì sau này có thể sẽ trở thành nỗi khiếp sợ của bất cứ ai!

- Tiểu tử nhất gan, không lẽ kẻ sinh dưỡng ra ngươi chỉ dạy ngươi làm con rùa rụt đầu ẩn núp thôi à?

Văn Hiên khiêu khích nhưng từ phía vẫn không hề có chút động tĩnh. Tâm tư biến chuyển, hần nghiêng rắng quát:

- Được, người không chịu ra thì lão tử sẽ ép người ra.

Vực năng mạnh mẽ bộc phát, quét qua từng khoảng không gian, đồng thời từng bó phong khí sắc bén như kiếm phong điên cuồng phun xạ xuống dưới. Bang bang bang bang, từng miếng sơn thạch nứt ra, sơn phong bị ép xuống nửa thước.

Văn Hiên lẳng lặng đứng giữa hư không, thanh quang cường liệt ngưng tụ nơi lòng bàn tay không ngừng đập phá về tứ phía, khiến cây cối gãy nát, đất đai bị cày xới.

- Còn không chịu ra? Nổ cho lão phu!

Trong nháy mắt, từng luồng phong khí cực tốc ngưng súc như một mũi khoan xuyên vào lòng đất, phong khí nguyên lực cường hân tích súc đến cực điểm rồi xạ khai về tứ phía!

Phì phì phì phì!

Một bó phong khí kích hướng hư không, chỉ nghe thấy binh một tiếng, thân thể Lăng Phong thảm hại bắn ra từ hư không, thân bào trên người rách nát, mình đầy huyết tích, nhìn thảm thiết vô cùng.

Lăng Phong cố nén không để cho máu trào lên yết hầu. Không kịp dừng lại, chân lực cuồng chuyển lập tức bay xuống chân núi.

307. Chương 264: Luyện Kiểm Ảnh.

- Ha ha ha ha, tiểu tử gian xảo, để lão phu xem ngươi chạy đi đâu! Xà linh điều thủ!

Rung tay một cái xà ảnh phi xuất, đập mạnh vào lưng Lăng Phong.

Chát một tiếng, một mảng thịt lớn trên lưng Lăng Phong bị đánh bay, máu tươi đầm đìa, hấn nghiến răng, mượn lực đó tăng tốc độ lên vài phần, mang theo một đường thanh yên nhân nhật bay về phía sơn lâm. Mặc cho Văn Hiên nhục mạ thế nào, Lăng Phong cũng không đáp trả nửa lời. Bởi vì hấn hiểu thời khắc này chỉ cần hấn lên tiếng thì sẽ gục ngay, đến lúc đó chỉ còn biết gờ tay chịu trời.

Trên chữ nhẫn còn có một con dao, dù có hận thế nào cũng phải nuốt xuống!

Như biết kế khích tướng vô hiệu, Văn Hiên ra sức đuổi theo Lăng Phong, đánh tan hết đá và cây cản trở trước mặt, cảm giác nếu có vạn con voi đầu trước mặt thì hấn cũng sẽ đập qua.

Vừa chui vào rừng rậm, chưa kịp thở phào nhẹ nhõm đã thấy mọi thứ trước mặt trở nên đen xì. Một sợi tơ nhện to như cánh tay trẻ con đột nhiên đập mạnh về phía Lăng Phong. Lăng Phong tâm thần nhất động, Tinh Thiệt Kiểm bay ra khỏi cánh tay xông thẳng vào sợi tơ nhện, chém nó nát vụn.

Lăng Phong tiếp tục điên cuồng chạy về phía trước, việc bồn tẩu quá lâu khiến khí tức của hấn trở nên hỗn loạn.

Đột nhiên vô số luồng địch ý băng lãnh rơi xuống người hấn, hấn rung mình ngược lên đã thấy có hàng trăm hàng ngàn con ác chu toàn thân đen xì đang rình mò xung quanh. Loại ma thú nhện nhện này là ngũ tinh ma thú, thực lực không mạnh nhưng đang sợ nhất là mỗi lần chúng xuất hiện đều kết bè hết hội, thánh vực cường giả bình thường cũng không muốn trên chọc.

Cảm nhận được khí tức sát lục mỗi lúc một tới gần, Lăng Phong khấn trương xuất kiếm mở ra một con đường thoát, nào hải linh quang đột nhiên xuất hiện. Không kịp suy tính thiệt hơn, nào hải Lăng Phong mãnh nhiên rung động cuồng liệt, kiếm linh truyền xuất ra một đường uy áp mạnh mẽ hung hăng quét hết bốn phương tám hướng!

Linh hồn uy áp!

Từng đạo linh hồn công kích oanh xuất như ném một quả bom vào giữa đám nhện nhện. Trong nháy mắt những âm thanh ong ong vang lên không dứt, đám ác nhện thi nhau phun ra dung dịch kết dính, nhảy xa hai ba trượng như những con thỏ, trong lúc linh hồn bị chấn kinh, chúng chỉ biết điên cuồng chạy về phía sau.

Trong nháy mắt, tứ phía vang lên những âm thanh nghiêng áp, những thân cây lớn chùng một vòng tay ào ào đổ xuống, những con ác nhện như những con cua biển được phóng đại lên gấp nhiều lần điên cuồng tụ hội thành những dòng hồng lưu không theo quy tắc đột tiến về phía trước.

Không có mục tiêu, không có phương hướng, không có thương hại!

Đám ác nhện đột ngột chạy loạn khắp nơi làm náo loạn cả sơn mạch. Chim chóc, hổ báo...bất luận là ôn thuận hay cuồng bạo, bất luận là những con vật thường ẩn mình hay những con vật đang đi săn dưới sự bạo loạn của đám ác nhện đều đồng thời điên cuồng gào rít càng làm cho sơn lâm trở nên loạn hơn nữa.

Loạn! Tất cả loạn thành một đoàn!

Văn Hiên trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Trong tình hình hỗn loạn này muốn thuận lợi tìm ra một người vô cùng khó khăn, huống hồ Lăng Phong còn biết ẩn thân, chỉ cần hắn không động dụng năng lượng, giữ mình giữa đám ma thú thì muốn tránh không bị tìm ra cũng chẳng phải chuyện khó.

- Hừ, lão phu giết chết người. Dù cho thiên băng địa liệt cũng phải giết chết người!

Vực năng vờn quanh người Văn Hiên, phủ kín thiên địa và áp xuống phía dưới. Phốc phốc phốc phốc, vực năng của thánh vực đỉnh phong có thể vượt xa tầm tưởng tượng của người thường. Trong lúc điên cuồng chạy loạn, đám ma thú chỉ cảm thấy một loại trầm trọng cảm phát từ nội tâm khiến chúng không thể di chuyển dễ dàng, thân thể nặng nề đổ xuống, dưới trọng áp, thậm chí còn có không ít ma thú trực tiếp bị nổ tung.

Vực năng tái hiện!

Văn Hiên đã triệt để điên cuồng, năm ngày năm đêm không ăn không nghỉ truy sát không chỉ tiêu hao hết tâm lực của Lăng Phong đồng thời cũng khiến hắn uể oải vô cùng. Trạng thái căng thẳng này đối với thể năng mà nói là một sự khiêu chiến cực đại, hắn thậm chí còn hoài nghi nếu như để cho Lăng Phong chạy thoát, niềm tin bị hao tổn thì có khiến mình bị suy sụp hay không!

Không thể, tuyệt đối không thể!

Văn Hiên sát ý tích thiên không hề tỏ ra thương xót, từng đàn ma thú gục ngã dưới uy áp của hắn, hắn dùng niệm thức lướt qua một lượt, không phát hiện ra dị tượng gì mới buông tha. Sau lưng hắn, thi thể ma thú bị bỏ lại không ngừng mở rộng, khí tức tử tịch nhanh chóng bao quanh.

Lúc này Lăng Phong cũng chẳng thoải mái gì, đầu óc hắn mơ mơ hồ hồ nặng tựa ngàn cân, con người nặng trĩu như có thể ngã ngay bất cứ lúc nào. Mặc dù đã chạy thoát nhiều lần nhưng hắn bị thương cũng không nhẹ, cương khí có thể tu phục thương khẩu nhưng lại không làm được gì với tinh huyết mất đi.

Trong lúc then chốt, Lăng Phong nghĩ đến tinh huyết nguyên khí hạch lấy được trong Càn Thiên Giới và quyết định dùng nó để phục hồi tinh khí. Hiệu quả của tinh huyết nguyên khí hạch quả thực rất tốt, nếu như không có chúng, Lăng Phong chắc đã không chống đỡ được rồi.

Nhưng mọi chuyện đều có lợi hại song song. Trong lúc tinh lực nhanh chóng hồi phục, hắn phát hiện linh hồn năng lượng của hắn cũng bắt đầu bạo tăng. Vốn dĩ lúc tiếp thu "năng lượng quán thể" sức chịu đựng của Lăng Phong với linh hồn năng lượng đã đạt tới cực hạn, bây giờ lại tăng thêm nữa khiến hắn khó có thể chịu nổi.

Đầu như muốn nổ tung, bên trong thức hải kiếm linh xoay chuyển mỗi lúc một nhanh, rối loạn bất định.

Khống chế, phải dùng tất cả tâm lực để khống chế bạo động bên trong thức hải. Lăng Phong ôm chặt lấy bụng một con ác nhện, thân thể không ngừng nhấp nhô theo từng cử động của nó.

Con ác nhện đang bị cười lên cũng cảm nhận được dị trạng của Lăng Phong, không bị động chịu để hắn trấn áp nữa mà lưng nhấp nhô mỗi lúc một mạnh, ra sức hắt Lăng Phong xuống. Cuối cùng, con ác nhện cũng tới được một dòng suối yên bình, rung mạnh vai, như ba đào cuồng dũng hắt mạnh Lăng Phong xuống suối!

Ào, âm thanh mặc dù nhỏ nhưng với Văn Hiên - kẻ đang tập trung tinh thần cao độ thì nó chẳng khác gì một tiếng sét.

Nhân thần khốc liệt bắn về phía âm thanh vừa phát ra, Văn Hiên ha ha cuồng tiếu:

- Để lão phu xem ngươi còn chạy được đi đâu?

Thân thể chuyển động giữa hư không, xà linh phù hiện sau lưng Văn Hiên. Xà linh đồng thể bích thanh, thân dài hơn ba trượng, hấn quát lên một tiếng:

- Biến thân, long sủy vĩ!

Xà linh gào rít, hai bên thái dương mọc ra hai cái mụn lớn, rồi hai cái mụn nứt ra để lộ ra hai cái sừng nhỏ bạch ngọc xinh xắn. Từng lớp vảy dày nhanh chóng phủ lên cơ thể nó còn thân thể nó thì bạo trưởng gấp trăm lần thành một cơ thể dài hơn trăm trượng cao tận mây xanh. Chỉ vừa mới vi động, vân khí đã tán loạn.

Hô, thân thể dài hơn trăm trượng, chiếc đuôi lớn như một thân cây đại thụ trăm tuổi cuộn lại theo hình xoáy ốc, đánh thẳng vào bề mặt suối.

Một cảnh tượng chấn kinh xuất hiện. Đầu tiên chỉ là những rung động nhỏ, rồi vòng xoáy cứ thể lan rộng ra cả mặt suối! Đột nhiên, linh xà rít lên một tiếng đinh tai, đuôi mọc lên trời như muốn câu động cả đại địa, những vết nứt như hình mai rùa nhanh chóng lan ra bốn phía mặt suối.

- Khai!

Bạo rống một tiếng, mái tóc đen nhánh của Văn Hiên nổ tung thành bụi lộ ra phần da đầu xanh xanh. Ngay sau đó, hai mắt hấn lòi ra, da đầu, phần mặt, phần cổ nhất loại nổi gân xanh như bộ rễ của một cây đại thụ, trông hấn mệc nhọc vô cùng!

Nước suối như dải lụa, bị xà linh dùng đuôi hất lên trời, để lộ ra phần bùn nơi đáy suối.

Chát, nước bị cuộn lại thành một quả cầu bàng đại ném ra xa, một âm thanh kinh thiên động địa vang lên! Rồi sau đó khắp nơi trong sơn mạch vang lên âm thanh oa oa của đám ngoại tặc cũng như tiếng chạy nước rút của ma thú.

Đối diện với nhất kích của mình, Văn Hiên căn bản không động dụng toàn lực, trong lúc giận dữ hấn vẫn có thể phát huy "long sủy vĩ" một cách nhuần nhuyễn, giảo động hoàn toàn dòng suối dài hơn trăm trượng, tất cả những loài cá sống trong đó đều bị quấy cho nát bầy.

Văn Hiên thần tình âm trầm, nhìn chăm chăm về phía trước, không sao có thể miêu tả hết được vẻ giận dữ trên mặt hấn. Không thấy! Trừ thi thể vương vãi của đám quái ngư ra thì hoàn toàn không có gì nữa! Niệm thức quét qua mà không hề phát hiện được gì. Lăng Phong như đột nhiên biến mất trong nước.

Lẽ nào ẩn hình?

308. Chương 265: Đại Thế Đã Định

Văn Hiên bạo phát vực năng đến mức cao nhất, như tử thần không ngừng càn quét khắp dòng suối. Nhưng vẫn không sao phát hiện ra được tung tích của Lăng Phong. Nhíu mày suy nghĩ một lúc, Văn Hiên đột nhiên bỏ mạnh xuống lòng suối. Một sự việc kì quái đã xảy ra, chỉ thấy lòng suối tách ra, để lộ một lối vào đen ngòm.

- Chết tiệt, cửu khúc thập bát động, ở đây sao lại có loại địa hình này?

Văn Hiên giận dữ nói.

Cửu khúc thập bát động là loại địa hình đặc thù của Bách Phong Uyên, nó chỉ những động huyệt có phần đáy gấp khúc như mê cung. Những động huyệt này thông với nhau và không biết thông đi đâu, người ta rất dễ lạc trong đó. Trừ phi quay lại lối vào, nếu không sẽ bị nhốt trong đó đến chết!

Nếu muốn vào cửa khúc thập bát động trừ dấu hiệu đặc thù nơi cửa động ra, còn lại toàn là đụng chạm vô tình.

- Đừng nói cửa khúc thập bát động, dù có là cửa u địa huyết lão phu cũng thề giết chết người!

Vân Hiên hung hăng tuyên thệ. Hắn tìm một cái cây lớn khoanh chân ngồi xuống, mắt không dám chớp nhìn chăm chăm vào lòng suối. Chỉ cần Lăng Phong không bị nhốt trong ấy, sẽ có một ngày hắn phải chui ra, đến lúc đó chỉ có kết cục tất sát!

Trần thủ luyện linh tuyệt vực chín mươi chín năm, Vân Hiên có thể kiên nhẫn đến thần kì.

Lăng Phong lúc này đang trong một tình hình vô cùng cổ quái. Sau khi rơi khỏi lưng ác nhện, hắn hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê để mặc cho thân thể rơi xuống mặt đất từ độ cao hơn mười trượng! Nếu đổi thành người thường thì e rằng đã tan xương nát thịt rồi. Nhưng Lăng Phong tu luyện vô cốt nhu nhân và cương khí lưỡng đại tuyệt học, thân thể hắn cứng như kim cương nên không hề hấn gì.

Dưới trùng kích kịch liệt, Lăng Phong hừ nhẹ một tiếng, miễn cưỡng tỉnh lại. Từng trận hỗn loạn trong thức hải khiến đầu hắn đau như muốn vỡ toang căn bản không quan tâm xem mình đang trong hoàn cảnh nào.

Lăng Phong biết nếu để mặc cho cục diện này phát triển thì chỉ có duy nhất một kết cục là linh hồn bạo liệt nên hắn vội vàng khoanh chân ngồi xuống, ra sức vận chuyển kiếm điển công pháp.

Kiểm linh vừa giống như một ổ khóa rỉ sét không chịu động đây lại vừa giống như một con ngựa hoang mới được tháo cương chỉ cần buông lỏng là sẽ bay hơn ngàn dặm. Lăng Phong điều động toàn bộ tâm lực mới trấn áp được nó.

Từng vòng niệm thức theo kiếm linh tản khai ra ngoài, chạm vào bề mặt kiếm nguyên bật lại một cách vô cùng khinh xảo. Cứ như vậy, niệm thức vừa tràn đầy lại bị tiêu hao đi một nửa. Nếu như nói năng lượng niệm thức dư thừa trong thức hải là một trăm thì mỗi lần hấp thu nửa phần Lăng Phong lại phải tiêu hao tinh lực thiên đại.

Đáng sợ hơn, tinh huyết nguyên khí được luyện hóa vẫn không ngừng phóng thích năng lượng niệm thức khiến việc luyện hóa càng thêm khó khăn. May mà bọn chúng cũng không ngừng cung cấp tinh huyết nguyên khí nên Lăng Phong dù không ăn uống vẫn có thể đảm bảo tu luyện trôi chảy

Thời gian cứ thế trôi qua, ngoại giới vẫn đều đều mặt trời mọc rồi lại lặn, chớp mắt đã hơn một tuần, Lăng Phong mãi đắm chìm trong tu luyện không hề hay biết.

Đột nhiên giữa bóng tối xuất hiện hai đốm sáng rực rỡ như thần tinh!

Lăng Phong thở dài, nhìn thẳng về phía trước, nhấn mạnh từng chữ:

- Luyện! Kiếm! Ảnh!

Kiểm linh ông nhiên đạn xuất, kiếm linh chỉ dài cỡ một ngón tay nhưng lại đứng yên trong không trung, xung quanh nó kiếm nguyên nhất hồng nhất bạch, tán phát ra quang mang kì huyền. Niệm thức từ linh hồn bên trong kiếm linh tràn ra như suối, trực tiếp kích trúng hỏa hệ kiếm nguyên.

Hỏa hệ kiếm nguyên chấn động, từng tia hồng sắc quang lưu quần lấy niệm thức vừa bắn ra hình thành nên một quả cầu hồng nhạt. Sau khi từ từ tách ra, giữa kiếm linh và hỏa hệ kiếm nguyên, niệm thức năng lượng và hỏa hệ kiếm mang không ngừng tuần hoàn. Mỗi một lần tuần hoàn và phân li hồng sắc viên cầu lại ngưng thực thêm vài phần.

Mỗi lúc một mạnh, mỗi lúc một kiên cố, cuối cùng thì một tiếng sét đình tai vang lên.

Cả động huyết rung động, chỉ thấy viên cầu hồng sắc vỡ ra, năng lượng tán loạn hội tụ thành một thanh tiểu kiếm!

Tiểu kiếm nhìn giống hỏa hệ nguyên kiếm nhưng dài hơn một chút và màu sắc có phần nhạt hơn!

Kiểm ảnh!

Biến hóa vẫn chưa dừng, thanh kiếm ảnh huyền phù xung quanh hỏa hệ kiếm nguyên tạm thời không nhúc nhích. Đồng thời lại một luồng niệm thức nữa từ trong kiếm linh bắn ra. Hỏa hệ kiếm nguyên lập tức phản ứng, lặp lại quá trình vừa rồi, lần này thời gian tiêu hao không chênh lệch với lần trước là mấy, lại thêm một thanh kiếm ảnh nữa hình thành!

Lăng Phong vẫn ngồi im bất động, không hề có vẻ mệt mỏi điều khiển thức hải, niệm thức hình thành nên hết thanh kiếm này đến thanh kiếm khác. Thanh kiếm thứ ba, thanh kiếm thứ tư, thứ năm, thứ sáu, đến khi thanh kiếm ảnh thứ bảy hình thành hoàn toàn hắn mới chậm rãi dừng lại.

- Cuối cùng cũng hoàn thành!

Lăng Phong hét lớn một tiếng, hít một hơi thật sâu, kiếm linh, kiếm nguyên, kiếm ảnh đang phiêu phù trong không trung nhất loạt quay về thức hải. Nhắm chặt hai mắt, Lăng Phong cảm nhận chân lực trong cơ thể mình đang nhanh chóng chuyển hóa thành cương khí. Chân lực khí tuyền ở bộ vị đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một khối cương khí viên cầu thực chất lớn bằng ngón tay cái tỏa ra ngân quang chói mắt.

Lại nhìn vào trong thức hải, chân nguyên lực chi nguyên đã đầy đến trạng thái đỉnh phong, niệm thức hắn đã phát sinh biến hóa về "chất", căn bản không cần linh hồn công kích đặc thù. Lăng Phong cảm thấy mình có thể nắm bắt thiên địa này như hòa vào cùng một thể.

Vực!

Là vực năng!

Giờ khắc này Lăng Phong rốt cục đã triệt để đứng vững trên thánh vực chi cảnh!

Liên sau đó, hắn kiểm tra lại những gì mình thu hoạch được trong Càn Thiên Giới. Những truy sát hắn gặp phải trên đường căn bản không cho hắn có thời gian để suy nghĩ kỹ. Ba miếng tinh kỹ tinh chương này đương nhiên không cần phải nói nhiều, mỗi một miếng đều thuộc về hỏa hệ, đương nhiên rất hợp với hắn. Lăng Phong có một dự cảm mạnh mẽ là nếu như mình sử dụng tinh kỹ tinh chương này thì sẽ bỏ qua điều gì đó nên do dự mãi lại thôi.

Cuối cùng là tiết văn tá trợ lấy được từ Song Dục Oa Hoàng. Phần lớn những thứ trong đó Lăng Phong không biết, một chiếc đĩa kim loại nho nhỏ, bên trên chỉ chút bí văn nhìn vô cùng hoa mắt.

Hơn trăm viên đá bạch sắc không biết dùng vào việc gì nhưng sờ lên lại có một cảm giác ôn nhuận kì quái. Lăng Phong có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng bằng bạc trong đó, nhưng luồng năng lượng trong đó lại hoàn toàn vô dụng với hắn, căn bản không dẫn ra được điều gì.

Còn một miếng minh thúy, đây là thứ khiến Lăng Phong cảm thấy thích nhất. Bên trong ghi lại nguyên trận mà Thần Điện thủ vệ sử dụng. Lúc đó Lăng Phong còn cảm thấy hối tiếc nếu Cảnh Vân nhìn thấy nguyên trận đó thì tốt biết bao bấy giờ có được thật là quá vui mừng.

Lặng lẽ sắp xếp lại một lượt, Lăng Phong phát hiện thu hoạch lần này thứ giúp mình nhiều nhất chính là mệnh bài kì lạ. Nếu như không có nó e rằng cả quãng đường đến đây sớm đã bị giết chết vô số lần rồi. Vẫn còn tưởng đây là một thứ phế vật. Đúng là thế sự khó lường.

Niệm thức lưu động như trường giang đại hà chớp mắt đã tràn ngập bách trượng lấp đầy động huyệt. Lăng Phong có thể nhìn rõ khung cảnh xung quanh mình. Đầu hắn thì đang dính một lớp bùn sền sệt còn người thì có lẽ đang ở sâu mười mấy trượng. Không khí vẫn khô ráo một cách kì lạ, xung quanh có vô số lối vào, những lối vào ngoằn ngoèo gấp khúc với niệm thức hiện tại của Lăng Phong cũng không dò ra đấy.

Không cần suy nghĩ nhiều, Lăng Phong biết mình phải nghĩ cách ra khỏi đây. Phương pháp duy nhất là ngự sử phong khí phá vỡ lớp bùn nhão bên trên! Nhưng làm như vậy Văn Hiến sẽ đáp ứng chứ?

Khóe miệng Lăng Phong lóe lên một nụ cười tự tin: Muốn giết thì giết đi!

Dòng suối hiền hòa vì tích súc nhiều ngày đã có thêm một tầng nước róc rách.

Hôm nay lòng suối đột nhiên hoảng động như từ một dòng nước chết biến thành một dải lụa. Biên độ ba động của dải lụa mỗi lúc một lớn, dần dần ở giữa nổi lên một quả bóng lớn. Dòng suối dài hơn ngàn trượng như bị đun sôi!

Văn Hiên đang huyền tọa trên đỉnh đại thụ mở tròng mắt, mắt lóe lên một tia nghi hoặc, khí tức lớn như vậy có phải là tên tiểu tử kia không?

Đột nhiên, dòng suối lại khôi phục lại vẻ bình lặng một cách quỷ dị, nhưng vẻ bình lặng ấy chỉ duy trì được trong vài ba giây ngắn ngủi. Bùm! Trong bóng tối mịt mờ, ngân quang trùng thiên. Thân thể Lăng Phong kẹp trong đó như một thanh lợi kiếm, hàn quang nhiếp nhàn.

- Tiểu tử, chịu chết đi.

Văn Hiên bỏ hết mọi do dự, quang mang trong mắt bạo phát, khí thể như đại giang bốn dưng ầm ầm lao về phía Lăng Phong đồng thời huyền binh trong tay cũng vung lên.

Liệt nhật như kim bàn, treo giữa không trung!

Lăng Phong phá không bay thẳng lên, thân ảnh như thần chi thượng cổ trong truyền thuyết, một quyền vung lên tựa như cả ngàn cân đè xuống. Văn Hiên trong mắt hấn trở thành một cái gai nhất định phải bị gạt bỏ! Chiến ý nồng liệt như muốn đốt cháy sinh mệnh tràn ngập trong lòng,

Lăng Phong bạo rống:

- Để ta xem ngươi có đủ tư cách bắt ta phải chết không!

Tinh Thiết Kiếm xuất động mang theo vô số bạo khí càn quét khắp nơi!

Ầm, giới bài và Tinh Thiết Kiếm chạm vào nhau, hỏa mang xuất hiện khắp nơi, không khí vì cú va chạm đó mà trở nên nóng rực, những con hỏa xà thi nhau nhảy lên, cảnh tượng huyền mỹ vô cùng.

Dưới nhất kích đó thân thể Lăng Phong bị ép xuống, vừa đứng vững trên mặt đất, năng lượng cường đại bạo khai nhất thời biến một trăm trượng vuông thành bình địa.

Thân thể Văn Hiên đột nhiên chấn động, hấn cảm thấy khí huyết của mình dao động mãnh liệt dưới một kích này. Bằng hoàng nhìn Lăng Phong, hấn ngưng trọng nói:

- Ngươi, đã đột phá thánh vực?

Từ cách Lăng Phong xuất thủ có thể thấy thực lực đã cao hơn trước một bậc, rõ ràng là đã tiến vào thánh vực chi cảnh!

Lăng Phong chỉ lặng lẽ đứng chấp tay, mái tóc đen nhánh bay ngược hất về phía sau khiến khuôn mặt hấn càng thêm mạnh mẽ.

- Được, quả nhiên kiêu ngạo!

Văn Hiên không giận mà lại nhếch mép cười, nhãn thần thì không có nổi một tia tiểu ý mà chỉ là sát khí vô tận

- Lão phu sẽ cho ngươi thấy thế nào là vực năng thật sự!

Vừa dứt lời, thân thể hấn lao xuống như thiên thạch, đằng sau là một dải quang diễm.

Bên trong giới bị xà linh cường đại trùng xuất. Cái đuôi không ngừng giảo động ngưng súc thành một vòng xoáy vô bờ. Vòng xoáy dạng phễu nhắm thẳng o đầu Lăng Phong! Sức mạnh trời buộc vô biên như hàng vạn chiếc khóa, khóa chặt lấy linh hồn.

- Chết đi cho lão phu!

Tu vi của thánh vực cường giả sâu hơn, vực năng cũng mạnh yếu khác biệt. Thánh vực hậu kì cường giả có thể hạ gục thánh vực sơ kỳ! Bởi vậy, Văn Hiên tự tin mình có thể nghiền nát Lăng Phong.

Đối mặt với nhất kích bạo liệt đến cực điểm, thái độ Lăng Phong không hề có chút thay đổi như hoàn toàn không có ý phản kháng lại, như không hề quan tâm đến đòn công kích của hấn. Nếu như có người phân tích cẩn thận sẽ phát hiện bản thân tư hấn dường như trở thành cự thạch ngàn năm. Từng luồng ngân sắc sắc dịch thể cổ quái bắt đầu lưu động theo cơ thể Lăng Phong, nhẹ nhàng nổi lên một tầng như áo giáp. Ngân sắc dịch thể nhanh chóng bao phủ toàn thân Lăng Phong

Chính là xích luyện cương giáp!

Cương khí đại thành, uy lực của xích luyện cương giáp cũng tăng lên gấp bội.

Đến khi công kích lại gần, Lăng Phong mới chịu nhúc nhích.

Rõ ràng chậm rãi nhưng lại mang lại cho người ta cảm giác như thương long tỉnh giấc. Tràn đầy sức mạnh!

Hai mắt đang nhắm bỗng nhiên mở trừng, biến thành hai khối hỏa cầu thiêu đốt tâm thần. Âm thanh cuồng bạo vang lên, Tinh Thiết Kiếm xuất động bám chặt vào lòng bàn tay, ngân sắc quang mang lưu chuyển, hai tầng sức mạnh chồng lên nhau. Lăng Phong cảm thấy mình như biến thành cự nhân đỉnh thiên lập địa, có thể tay không phá vỡ kim thạch, tràn đầy sức mạnh cường đại.

Kiểm linh, kiểm nguyên cuồng chuyển như chư thiên chi luân. Năng lượng niệm thức mạnh mẽ bắn vào không trung như một mũi lợi tiễn. Chỉ nghe thấy xoạt một tiếng như tiếng vải bị xé rách, Văn Hiên đột nhiên chấn động, cảm thấy vực năng không nghe theo sự điều khiển của mình!

Sao có thể như vậy được? Chỉ mới sơ nhập thánh vực, sao có thể ngăn được vực năng của cường giả thánh vực đỉnh phong?

Nhưng đằng sau vẫn còn việc khiến hắn cảm thấy kinh hãi hơn nữa.

Kiểm xuất như lưu quang, Lăng Phong không tránh né mà trực tiếp hướng tới giới bi linh kĩ. Ầm một tiếng, như kinh lôi đại tác, vô số khí lưu bị áp lực giao thủ làm cho chấn bạo!

- Sát!

Nhất kiếm huy xuất, Lăng Phong không hề dừng lại, thức hải hiện lên cảnh tượng Huyết Sát Vệ vì mình mà liều mạng, sát khí trong mắt ngưng thành thực chất. Kiếm phong như lợi tiễn lao đến, chớp mắt đã có hàng trăm kiếm ảnh đang nhắm vào những vị trí yếu hại trên người Văn Hiên.

Cản! Không ngừng ngăn cản!

Văn Hiên phát hiện ra một việc khiến hắn không khỏi hổ thẹn. Phản kích của Lăng Phong khiến hắn từ một người chủ động công kích triệt để biến thành phòng ngự!

Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Không để cho hắn có cơ hội nghỉ ngơi, Lăng Phong một kiếm nối tiếp một kiếm nặng nề chém xuống giới bi của Văn Hiên. Linh tính bên trong Tinh Thiết Kiếm dường như cũng vị kích phát triệt để phát ra những âm thanh vù vù cuồng liệt. Mỗi một kiếm chém xuống lại vang lên âm thanh như tiếng trống đồng khiến người ta choáng váng vô cùng.

- Cự linh, nhị biến!

Không chịu đựng được, Văn Hiên giận dữ gầm lên, mượn lực ép từ giới bi nhảy bật lên cao, xà linh lại bắn ra từ trán. Lưu quang lưu chuyển trên bề mặt, bụng xà linh nhô cao, từ bên trong nhô ra bốn móng vuốt đen xì lớn chừng một trượng.

Đồng thời, cổ của nó cũng bắt đầu biến ngắn và thô, dưới ngực xuất hiện từng tầng vẩy dày, lấp lánh ô quang khiến người ta chói mắt. Cặp sừng bạch ngọc xinh xắn trở nên dài và thô hơn như cánh tay người lớn. Từng đường thanh quang quấn lấy bốn vó diên cuồng huy động. Vòng xoáy lớn chừng một trượng vuông phủ kín bốn phía, mỗi một tia lực phát ra từ nó đủ để giao toái nhất phương. Bộ móng sắc dài gần một thước chẳng khác gì những thanh kiếm nhỏ sắc bén.

Từ lúc Văn Hiên thi triển "nhị biến linh kĩ" Lăng Phong đã dừng công kích mà đứng im một chỗ đợi đợi biến hoàn thành. Sau khi thấy biến huyền hình thể của xà linh, Lăng Phong khẽ nhú mày:

- Tấn điện?

- Hắc, không ngờ ngươi cũng biết nhìn đấy. Đây đúng là tấn điện tinh chương truyền thừa từ viễn cổ! Những ma thú có thể dùng tinh chương này đến nay đã bị tuyệt diệt hết.

Văn Hiên hít một hơi thật sâu, nói với ngữ khí có thể nắm bắt tất cả:

- Người thực sự không nên để ta hoàn thành biến hóa. Người còn trẻ mà đã có tu vi như thế này, người đáng được kiêu ngạo, nhưng tiếc là người quá cuồng vọng nên con đường của người đành phải kết thúc ở đây!

- Tấn điện, sát!

Xà linh bốn vó huy xuất, làm cho đại địa phải chấn động mãi không thôi. Thân thể bàng đại mang theo một luồng liệt phong lao thẳng về phía Lăng Phong. Từng đường thanh sắc quang điểm mở rộng ra vài trượng. Không hổ danh tấn điện, nhất kích này dù nhân lực Lăng Phong có trải qua la hãm trấp dịch cường hóa thì cũng không thể nắm bắt được một huyền ảnh. Sau đó thân thể hoàn toàn bị nuốt chửng.

Thân thể xà linh vừa quán lấy Lăng Phong lập tức tọa trấn. Từng đường phong quang nguyên lực ra sức giáo sát, như muốn mài thân thể Lăng Phong thành bột.

Thấy đại cục đã định, Văn Hiên thở phào nhẹ nhõm nhưng cảnh tượng kinh biến đã khiến biểu hiện nhẹ nhõm đó đông cứng trên mặt hắn.

Xà linh bàng đại gào rít giãy dụa không ngừng nhưng thân thể vẫn bị nâng lên chậm chậm như bên dưới nó đang có một bàn tay vô hình

Ngay sau đó, phía dưới truyền ra giọng nói của Lăng Phong:

- Người chỉ có chút thủ đoạn này thôi sao? Thật khiến ta thất vọng quá.

- Đây là...

Văn Hiên tròn mắt.

Một trăm linh tám đường kiếm mang luân chuyển, hoàn mỹ vây quanh người Lăng Phong. Kiếm quang bạo trướng hoàn toàn nâng xà linh lên cao, Lăng Phong ngẩng đầu nhìn Văn Hiên, khí tức sát lục nồng liệt trong mắt hắn khiến Văn Hiên rùng mình. Một dự cảm không tốt trào lên trong lòng hắn. Hai tay Văn Hiên điên cuồng kết ấn:

- Cự linh, hồi chuyển!

- Muộn rồi!

Xà linh sau khi bị nâng lên giữa không trung, Lăng Phong giơ tay điểm trán, một tiếng quát huyền diệu truyền ra:

- Huyền kiếm nguyên, luyện kiếm ảnh, kiếm nguyên kiếm ảnh, thiên nguyên cấm!

Kiểm điện tầng thứ tư, khai khai!

Thất đại kiếm ảnh bay khỏi cơ thể, kết thành kiếm trận huyền diệu. Kiếm ảnh không ngừng biến huyền. Từng dòng bí văn lưu chuyển, bạo hãn, cổ viễn, thần diệu, các loại khí tức như cùng tấn vũ lôi sinh diệt chí lý truyền xuất, nhốt xà linh vào trong!

309. Chương 266: Lạc Đế, Khổ Sâm Và An Cát Hi.

Hư không chuyển sang đỏ rực như được đông kết bởi sức mạnh của kiếm trận.

- Giết!

Một tiếng thét đầy sát khí vang lên, chỉ thấy xà linh tả xung hữu đột đột nhiên rống lên thảm thiết, thân thể vị vô số hỏa quang xuyên thấu. Lúc này niệm thức công kích của Văn Hiên cuối cùng cũng tới. Hắn chỉ cảm thấy kiếm trận mà thất kiếm ảnh tạo thành như một bức tường đồng, niệm thức không sao xuyên qua được.

Trơ mắt nhìn xà linh đau đớn giãy dụa, thức hải cũng nhói đau như bị thò tay vào bóp. Văn Hiên nghiêng răng rống lớn:

- Tiên thiên linh kĩ, nhiên huyết đột!

Một ngụm máu tươi phụt ra từ đầu lưỡi. Chỉ thấy xung quanh xà linh huyết quang bạo trướng, đuôi giấy dựa một hồi rồi biến mất khỏi kiếm trận.

Liên sau đó, xà linh phụ thể, Văn Hiên nhanh chóng lao đến với tốc độ điên cuồng mà mắt thường không thể nhìn ra được.

Thuấn tức ngàn dặm!

- Định chạy?

Lăng Phong mục quang nhất súc, quát lên:

- Dù ngươi có chạy đến chân trời góc bể, đuổi đến hoàng tuyền thì ta cũng giết ngươi!

Văn Hiên đang điên cuồng bỏ chạy nghe thấy câu này giận đến suýt hộc máu. Cùng câu này một tháng trước hắn đã từng nói nhưng bây giờ vị trí của kẻ truy sát và kẻ bị truy sát đã đổi lại cho nhau! Chỉ một tháng sao lại có thể thay đổi nhanh như vậy?

Tên tiểu tử đáng ghét đó là loại quái vật gì? Một tháng đột phá thánh vực, ép đỉnh phong thánh vực phải vì mình mà bỏ chạy thoát thân, thật là đáng chết!

Điên cuồng truy đuổi, điên cuồng tháo chấy, trong chớp mắt đã qua ba ngày.

Trong khoảng thời gian ba ngày này, Văn Hiên cảm giác được thần kinh của mình đang phải chịu một khảo nghiệm nghiêm khắc nhất - uy hiếp tử vong sản sinh sự căng thẳng, liên tục bỏ chạy tiêu hao sinh lực rất lớn, dẫn đến cơ bắp toàn thân đều không ngừng co giật, hắn thậm chí hoài nghi mình tùy thời đều có thể hao hết tâm lực ngã xuống đất, không dậy nổi nữa!

Thánh Vực tuy mạnh, nhưng chung qui vẫn chỉ là phàm thai!

”Nhiên Huyết Độn” Tuy rằng có thể đề thăng tốc độ của hắn lên gấp bội, nhưng nó lại được hình thành trên cơ sở tiêu hao sinh mệnh lực! Khi còn niên thiếu vừa thức tỉnh thiên phú linh kỹ này, Văn Hiên đã từng hiếu kỳ muốn dùng thử một phen, kết quả suýt nữa khiến một thân tinh huyết đều hòa thành vụ khí bốc hơi sạch!

Từ sau đó, hắn liền đem linh kỹ này niêm phong lại trong lòng, coi đó là bí mật lớn nhất của mình, thủy chung không sử dụng, hắn cũng tuyệt chưa từng nghĩ sẽ sử dụng nó trong tương lai. Nhất là khi đã trở thành Thánh Vực, ý nghĩ đó càng kiên định hơn, chỉ là hắn tuyệt không ngờ thiếu niên cao thủ trước mặt một tháng trước còn bị mình vạn lý truy sát, bản thân lại bị bức phải sử dụng loại linh kỹ gần như tự sát này!

Càng khiến cho Văn Hiên tức muốn thổ huyết chính là Lăng Phong dù bị mình điên cuồng truy sát, nhìn qua tinh thần vẫn rất đầy đủ, tựa như bốn五天 mấy ngày liền không hề khiến hắn có cảm giác thoát lực.

Cái này đến tột cùng là loại quái vật nào a!

Xẹt qua một ngọn núi, một cái đầm lầy, Văn Hiên rốt cục thấy được ánh sáng, trước mắt hắn hiện lên một ngọn núi nhỏ bốn mặt xanh tốt, ở giữa ngọn núi là một sơn cốc, Văn Hiên lộ vẻ mừng rỡ như điên: Luyện Linh Tuyệt Vực, rốt cục cũng chạy tới đây!

Hắn điên cuồng hét lên nói:

- Lạc Đế Khả, An Cát Hi, Khố Sâm, cứu ta!

Nghe vậy, phía đông ngọn núi đột nhiên có một con lang linh chừng bốn năm trượng bay ra, phía dưới lang linh truyền ra một trận tiếng cười ”hắc hắc” châm biếm:

- Văn Hiên, không phải ngươi tự cho mình là thiên phú siêu quần, sau này chắc chắn vẫn đỉnh Linh Cấp sao? Lê nào còn có người khiến ngươi phải cầu cứu sao?

Một đạo thân ảnh mạnh mẽ bay tới giữa không trung, lang linh chợt lóe nhất thời tiến nhập vào trán hắn rồi tiêu thất.

Xương trán của người này nhô cao, chóp mũi hơi tẹt, cằm đầy râu xồm xoàm, một bộ dáng dấp thô lỗ. Nhưng chính là tướng mạo như vậy lại ẩn chứa khí tức vô cùng bá đạo, phảng phất có thể chấn nhiếp hư không, nắm trong tay một phương không gian! Lại từ biểu hiện thần dị vừa rồi của lang linh, người này chắc chắn là Thánh Vực cường giả!

Thấy Lăng Phong đuổi đằng sau Văn Hiên, Lạc Đế Khả lộ thần sắc khiếp sợ vô cùng, cũng không quay đầu lại đã bạo hồng:

- Yêu hồ, voi, nhanh! Người tới rất mạnh!

Tiếng hét vừa dứt, hai tay của hắn đã linh xảo kết ấn xong rồi, nguyên lực ẩn hấp nạp vô số năng lượng, sau đó hình thành một mặt trời yêu dị tỏa ra ánh sáng tím chói chang, mặt trời chói chang lúc này bị hắn tụ trên đầu ngón tay, hung hãn đánh tới phía trước:

- Diệu nhật thực!

Diệu nhật như điện, chợt ẩn hiện nhanh chóng không thể tin nổi, bắn thẳng tới chỗ Lăng Phong.

Thân thể Lăng Phong mạnh mẽ dừng lại. Tinh Thiết Kiếm mang theo một đạo tinh mang cấp tốc đâm ra, chỉ nghe "xuy" một tiếng như lưỡi dao sắc bén chém vào lụa, một kiếm đơn giản này dĩ nhiên xuyên vào trong tử sắc diệu nhật! Lăng Phong vô ý thức sửng sốt, đã thấy tử sắc diệu vỡ vụn nhưng vẫn chưa tiêu thất, mà hợp lại thành một dòng lưu quang vây lấy Lăng Phong. Trong nháy mắt đã hình thành một lao tù nhốt hắn vào trong.

Lăng Phong nhận không được "hừ" lạnh một tiếng, quát lên:

- Muốn chết, phá cho ta!

Bên trong Tinh Thiết Kiếm phảng phất như có cả vạn con rồng đang nổi giận, trong nháy mắt phát xuất hào quang vạn trượng. Lăng Phong giơ một ngón tay lên, chỉ thấy nó lao đi như điện xạ, quanh mình toát ra khí thế hạo nhiên như muốn nuốt chửng tất cả.

Một kiếm phá xuất, cho dù thiên địa ngăn cản cũng tất bị chém nát.

Trải qua vô số chém giết, Lăng Phong rốt cục đã hình thành một ý thức chiến đấu của bản thân: Tuyệt đối cuồng hãn, khí thế áp đảo, dùng lực chấn phục!

Một chiêu đặc ý bị kiếm khí chém phá, Lạc Đế Khả kinh hoàng kêu lên một tiếng:

- Văn lão xà, sao ngươi lại trêu chọc đến quái vật như vậy? Voi, yêu hồ, kết trận!

Lời nói tuy hùng hổ, nhưng có thể thấy cảm tình của bọn họ thật sự vô cùng tốt, Lạc Đế Khả một tay che đằng sau Văn Hiên, con mắt gắt gao nhìn thẳng Lăng Phong.

Lưỡng đạo thân ảnh phá không tới, đứng bên cạnh Lạc Đế Khả theo một phương vị huyền diệu: Trong đó một người vóc dáng khổng lồ, so với Khố Tháp mà Lăng Phong nhìn thấy ở Kiền Thiên Giới còn cao hơn một bậc, hẳn chính là cường giả truyền kỳ của Nga Lạc Phân Tộc Khố Sâm.

Luận thiên phú tuy hẳn hơi kém Văn Hiên một chút, nhưng nhiều năm khổ tu cũng đồng dạng tiến nhập cảnh giới Thánh Vực đỉnh phong!

Người còn lại là một nữ tử, một thân trường bào vàng tươi đem vóc người mạn diệu của nàng càng thêm nổi bật, ngực, eo, hông, chân, không bộ phận nào không tỏa ra sức dụ hoặc chết người. Nhan sắc tục khí rơi vào trên người nàng lại có một cảm giác hài hòa thần kỳ, phối hợp với vóc dáng thon thả, quả thực tựa như nữ thần hạ phàm.

- Các người cẩn thận. Tiểu tử này có chút cổ quái!

Văn Hiên nặng nề mà thở dốc một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

- Có thể truy sát người tới mức chặt vật như thế, sao có thể là một người bình thường.

Khuôn mặt xinh đẹp của An Cát Hi băng lãnh, hỏi:

- Lẽ nào là người đã tiến vào Linh Cấp?

Văn Hiên cười khỏ đáp:

- Nếu là tiến vào Linh Cấp, ngươi cho rằng ta còn có thể giữ được tính mệnh hay sao?
- Điều này cũng đúng!

An Cát Hi tự thiên tiên hạ phạm, Lạc Đế Khả âm hiểm hung ác, cùng với Khổ Sâm chất phác ít lời đều hiểu rõ tính cách của nàng, chỉ thấy nàng nhìn Lăng Phong thật sâu, lẩm bẩm nói:

- Nếu không phải Linh Cấp, có ba gã cường giả Thánh Vực đỉnh phong chúng ta liên thủ đủ để đánh chết hắn! Bất quá nếu như hắn một lòng muốn đào tẩu thì lại không khó lắm.

Nói xong, ánh mắt nàng chuyển xuống, sơn cốt dưới thân chốc chốc lắt lắt có sương mù lượn lờ, trong sương có thanh sắc hỏa diễm hỗn loạn.

Ba người phối hợp với nhau nhiều năm. Vừa thấy biểu tình của nàng lập tức minh bạch nàng đang nói một đằng làm một nẻo!

Lăng Phong tu luyện thành tầng thứ tư của kiếm điển, một thân niệm thức linh mãnh, đối với biến ảo của sự vật ngoại giới có cảm giác vô cùng nhạy bén. Vừa nhận thấy khí tức do ba người phát ra, trong lòng đã mạnh mẽ trầm xuống: Thánh Vực đỉnh phong!

Dĩ nhiên là Thánh Vực cường giả Thánh Vực đỉnh phong liên thủ, cho dù tu vi thông thiên, Lăng Phong cũng hiểu rõ mình tuyệt không thể đối địch với sự liên thủ của bọn họ! Xem ra hôm nay không thể giết được hắn, trừng mắt nhìn Văn Hiên một cái thật sâu, Lăng Phong liền vội vã xoay người lại.

310. Chương 267: Tuyệt Vực Quái Nhân.

Đúng lúc đó, An Cát Hi hét một tiếng:

- Hồ Ảnh Bách Biến, giết!

Một con hồ nhảy ra từ ý thức hải, ngẩng cao đầu kêu một tiếng, chỉ thấy từ trong thân thể nó hiện ra hơn trăm huyễn ảnh hồ linh. Huyễn ảnh vừa chuyển, tạo thành một vòng vây thật lớn, đem Lăng Phong nhốt lại trong đó.

- Trong vòng trăm tượng, bí kỹ của hồ tộc ta, không ai có thể trốn thoát!

Hai tay An Cát Hi nhanh chóng kết xuất nguyên lực ẩn, hồ ảnh trong bàn tay tỏa ra bạch quang tựa như tơ, kéo dài quấn lấy Lăng Phong. Nàng thét lớn ra lệnh:

- Khổ Sâm, Lạc Đế Khả, kết tam tài nguyên trận!
- Được!

Khổ Sâm nổi giận gầm lên một tiếng, tượng linh trong cơ thể nhảy ra, thân thể khổng lồ của nó tản mát ra hoàng quang dày đặc ép tới không khí phát ra tiếng ong ong:

- Long Tượng Cự Lực!

Lạc Đế Khả cười hắc hắc, thân hình lang linh tăng vọt, quang mang màu tím đại thịnh, hung hãn chộp tới Lăng Phong:

- Thiên Lang Khiếu Nguyệt!

Hồ Ảnh khốn tởa, Long Tượng trấn áp, Thiên Lang sắc bén!

Trì thủy hỏa tam hệ nguyên lực trong phương viên trăm tượng, không gian bạo dừng, hồ tượng lang linh kỹ tam tộc vây mà ngưng kết lại, cả trăm hồ ảnh vờn quanh, hình thành một vòng trong ba màu, vòng tròn hướng bên trong xiết chặt lại!

Nguyên trận Tinh Chương?

Chỉ có nguyên trận Tinh Chương có khả năng phối hợp vô cùng thần diệu, mới có thể thi triển lực công kích như vậy, khiến mỗi loại linh kỹ trong trận đều có thể dung hợp!

Thần sắc Lăng Phong đột nhiên biến đổi, cảm giác lực lượng trong một kích kia đủ để chém thân thể của mình thành hai đoạn! Chỉ là Lăng Phong quyết không phải là kẻ chịu chấp nhận số mệnh!

Kiểm linh trong ý thức hải chuyển, kéo theo hỏa hệ kiểm nguyên nhảy múa bất định, bảy thanh kiếm ảnh chợt bay ra khỏi cơ thể, phát ra hỏa quang như sóng triều cuộn trào mãnh liệt, hai mắt hấn phần nộ, quát:

- Thiên Nguyên Cầm! Thiên Địa Lao! Trú Kiếm Chi Thuật!

Một trăm lẻ tám đạo kiếm quang, Tinh Thiết Kiếm hạo liệt hung hãn, kiếm ảnh rít một tiếng rồi toàn bộ phóng tới hạch tâm nguyên trận của An Cát Hi.

- An Cát Hi cẩn thận!

Văn Hiên bàng quan từ xa nhìn thấy một chiêu này, vội vã nhắc nhở, sau khi tự mình trải nghiệm, hẳn đã biết rõ uy lực của "Thiên Nguyên Cầm", dưới Linh Cấp gặp phải tất bại!

Không cần giải thích quá nhiều, thần tình An Cát Hi cũng thoáng cái ngưng trọng. Lương đạo công kích còn lại cũng không sợ, nhưng Thiên Nguyên Cầm ẩn chứa khí tức như uyên như ngục, dữ dần cuồng mãnh khiến trong lòng người ta sợ hãi!

Nếu liều mạng cho dù có thể giết hắn, mình tất cũng ngã xuống, tâm tư biến chuyển thật nhanh, An Cát Hi quát lên:

- Nguyên trận, thiên tuyên!

Hồ ảnh trong lòng bàn tay càng nhanh phát ra bạch quang, tượng linh lớn tiếng rít gào, hoàng mang dày đặc liên tục rót vào, lang linh cũng không ngừng xoay quanh, trên người tràn ngập tử hỏa quang mang. Tam đại nguyên lực điên cuồng dũng mãnh vào. Thôi động vòng tròn ba màu xoay tròn bất định.

Thân hình Lăng Phong đứng ngạo nghễ. Tinh khí thần trong nháy mắt thiêu đốt đến trạng thái đỉnh phong, tam đại sát chiêu đánh về phía An Cát Hi.

Vòng tròn ba màu cùng với Thiên Nguyên Cầm chạm vào nhau, một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ nặng nề mà oanh lên Lăng Phong, khiến hắn cảm thấy áp lực tăng lên gấp bội, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra.

An Cát Hi cũng không thoải mái gì hơn, toàn bộ lực công kích của Lăng Phong đều lao thẳng tới nàng, tuy rằng nhờ có nguyên trận huyền diệu hóa giải bớt vài phần, nhưng đại đa số vẫn là nàng phải chịu đựng.

Một chiêu này không hề tinh xảo này lại khiến cho nàng có cảm giác như bị cự thạch nện trúng. Mái tóc đen tung bay vũ động, tựa như ma quỷ, dù là như thế, nàng vẫn quát lên:

- Thiên trấn, chuyển!

Vòng tròn ba màu đang tán loạn sau tiếng quát của nàng lại điên cuồng hội tụ, phong mãn trở lại, trong nháy mắt hình thành một vòng tròn ngưng thực. Vòng tròn bao phủ một phương không gian, rồi chụp xuống đầu Lăng Phong, trong đó tựa hồ ẩn chứa linh hồn công kích cường liệt, khiến sâu trong nội tâm người ta hiện lên cảm giác vô lực kháng cự!

Phảng phất như thái sơn áp đỉnh. Một chiêu uy lực của một chiêu "Thiên trấn" bày Lăng Phong căn bản không thể nào kháng cự, hắn chỉ có thể nỗ lực ngự sử Tinh Thiết Kiếm hơi ngừng thể rơi lại một chút, lập tức lại bị một trận lực lượng vô cùng cường hãn nặng nề oanh tới, sau đó cả người rơi xuống sơn cốc!

Thiếu chút nữa mềm nhũn mà ngã xuống đất.

- An Cát Hi, người làm sao rồi?

Văn Hiên mạnh mẽ tiến lên đỡ lấy nàng.

An Cát Hi suy yếu đóng đưa cánh tay, ra hiệu hắn buông mình ra, ngưng mắt hỏi:

- Người kia có lai lịch ra sao? Dĩ nhiên kinh khủng như thế! Còn có, người làm thế nào lại trêu chọc địch nhân mạnh như vậy?

- Chuyện nói ra thì rất dài.

Văn Hiên cười khỏ một tiếng:

- Vài ngày trước, ta rời khỏi nơi này đến Thâm Thủy thành, đợi hải nhi Lai Tư đến...

Ba người im lặng ngưng thần nghe hắn nói rõ ràng mọi chuyện, Lạc Đế trước tiên biến sắc:

- Người nói hắn từ Thương Khung Hội Chiến đi ra, nói cách khác hắn còn chưa tới sáu mươi tuổi?

Hai người còn lại cũng minh bạch dụng ý trong câu nói này của hắn, không khỏi nhất tề biến sắc.

Văn Hiên cười khỏ, nói:

- Đâu chỉ như vậy, lúc trước khi hắn xuất quang, ngay cả Thánh Vực cũng chưa đạt tới.

Ba người hít một hơi lãnh khí thật sâu, An Cát Hi lẩm bẩm nói:

- Nói cách khác hắn trong những ngày bị người truy sát đã đột phá được Thánh Vực, đồng thời khiến cho một cường giả đã tiến gần tới Thánh Vực đỉnh phong cũng phải mệt mỏi?

Bốn người nhìn nhau, trên mặt đều hiện ra biểu tình khiếp sợ, bốn người bọn họ có ai không phải trải qua trăm năm khổ tu mới có được tu vi như ngày hôm nay? Thế nhưng người kia còn trẻ tuổi như vậy, dĩ nhiên dễ dàng đạt được tu vi ngang bằng, thậm chí còn muốn vượt lên trên cả mình. Điều này khiến cho họ bấy lâu vẫn tự cho mình có thiên phú siêu phàm thiếu chút nữa nổi giận muốn tìm hắn,

- Thiên phú kinh khủng như vậy, dù

Khố Sâm ồm ồm nói:

- Không biết Long Tộc tại Vô Tận Hoang Nguyên có thiên tài như vậy hay không?

- Long Tộc thì chưa chắc, nhưng Phượng Tộc thần bí có lẽ có.

Văn Hiên lắc đầu, cuối cùng nói:

- Sự thực chưa hẳn đã như chúng ta tưởng tượng kinh khủng như vậy, không ít thiếu niên tham gia Thương Khung Hội Chiến đều là tu luyện dưới áp lực, tựa như Tân Ba của Sư Tộc, Cư Lý của Thiên Nga Tộc, hai năm trước chúng ta gặp được, nếu không phải vì muốn tiến nhập Kiền Thiên Giới, chỉ sợ sớm đã đạt tới Thánh Vực rồi.

Văn Hiên cũng hiểu những lời mình nói chỉ muốn tâm lý thoải mái hơn một chút mà thôi, cho dù tu vi của Lăng Phong có đạt gần tới Thánh vực, thế nhưng trong một tháng tiến triển như thế, cũng đủ khiến kẻ khác phải kinh hãi.

- Bất kể nói như thế nào, tiểu tử này nếu bị chúng ta đánh rơi xuống Luyện Linh Tuyệt Vực, vậy hắn phải chết không thể nghi ngờ!

An Cát Hi cuối cùng kết luận, ngưng mắt nhìn xuống sơn cốc sâu thẳm:

- Trong Luyện Linh Tuyệt Vực, cho dù là Linh Cấp cũng bị ngã xuống, ta cũng không tin hắn có thể sống đi ra!

- Không sai, nếu vào đó mà còn đi ra được thì hắn "người kia" đã thoát ra rồi.

Văn Hiên gật đầu, hơi chút tiếc nuối nói:

- Hắn có một thân công pháp kỳ quái (kỳ dị+quái đản) không gì sánh được, thật muốn bắt hắn lại ép hỏi một phen, thực sự là đáng tiếc.

Mọi người đều một lòng truy cầu lực lượng chí cao, nghe vậy đều tỏ vẻ đầy tiếc hận.

Hơn một tháng qua, từ lúc bị truy sát đến truy sát lại đã vài tên cường giả tuyệt đỉnh liên thủ áp bức, Lăng Phong gần như đã ném đủ vui buồn nhân sinh.

Thân thể mạnh mẽ rơi xuống, một trận khí tức kỳ quái từ phía sau lưng truyền đến, tựa như du xà đánh thẳng vào Cự Linh. Lăng Phong cảm thấy toàn thân phát lạnh, trùng kiếm trong ý thức hải nhanh chóng chuyển động, một cỗ niệm thức dâng lên đem cỗ khí tức nọ khu trục ra ngoài.

Nguy cơ tuy đã được giải trừ, nhưng trong lòng Lăng Phong vẫn rất run sợ, vội vã vứt bỏ toàn bộ suy nghĩ đứng dậy.

Bốn phía xung quanh có rất nhiều đóa thủy lam sắc diễm hoa, nó có hình dạng gần giống với "lãnh cốt viêm hoa" mà Lăng Phong đã từng nhìn thấy, trên mặt đất đồng dạng cũng có thủy lam hỏa quang lưu chuyển. Nhìn có vẻ như rất nóng, nhưng thực ra lại vô cùng băng lạnh, từng đợt hàn khí dâng trào tựa như muốn đóng băng cả không gian nơi đây.

311. Chương 268: Thiên Ti Vạn Lũ Liên Hệ.

Mười tám cánh huyền hắc sắc tỏa liên thô to cắm sâu xuống đất, hỏa quang dọc theo tỏa liên không ngừng phát ra, cuối cùng hội tụ tới một vật lông lá hình cầu. Lại ngưng thần nhìn kỹ, Lăng Phong không nhận được chấn động, đây đâu phải là quả cầu lông gì, mà rõ ràng là một người lớn đầy lông lá. Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Lăng Phong, người nọ bỗng đứng ngẩng đầu lên, tuy có tầng lớp lông lá che chở nhưng ánh mắt tựa như điện xạ của hắn vẫn khiến toàn thân Lăng Phong căng thẳng, đau đớn như đầu bị chém, cả người bị cào xé vậy! Hắn hoảng sợ lui về phía sau, khiếp sợ nhìn quái nhân Tuyệt Vực này, không sai, vị Linh cấp cường giả Vực quái nhân này chỉ với một cái nhìn liền khiến Lăng Phong có cảm giác như lần trước bị Minh Dục công kích vậy, Nếu như

Nói xong, hắn lại cúi đầu xuống, cuộn mình lại như một khối cầu.

Ánh mắt Lăng Phong chợt ngưng trọng, chỉ tiếp xúc một lúc ngắn như vậy, quái nhân nọ không ngờ đem bí mật của mình nhìn thấy nhất thanh nhị sở, người này đến tột cùng đã đạt cấp tu vi gì, e là Linh Cấp phổ thông cũng chưa chắc có thể đạt được như vậy đi?

Từ khi thăng cấp Thánh Vực, Lăng Phong liền minh bạch tâm tình của Mộc Vũ Lâm trong lời nói của nàng lúc trước. Đối với bọn họ mà nói, người mang thiên phú song sinh Cự Linh đặc thù, một khi tiến nhập Thánh Vực, liền mang trên mình "song trọng Vực Năng"! Vực Năng chỉ hơn xa cường giả tầm thường, thậm chí ngay cả Văn Hiến đã đạt cảnh giới đỉnh phong cũng không thể sánh bằng, đây chính nguyên nhân khiến Văn Hiến tự cho có thể xơi tái Lăng Phong, nhưng lại bị chế phục.

Quái nhân trước mặt không biết có thể nhìn thấu thiên phú song sinh Cự Linh của Lăng Phong hay không, nhưng rõ ràng đoán biết được Vực Năng của hắn không giống người thường. Mà lúc này Lăng Phong cũng thấy rõ tình trạng của quái nhân, khắp người hắn đều bị tỏa liên xuyên thấu, từng đạo dịch thể như thủy ngân nặng không ngừng đạo xuất, thanh âm dịch lưu làm lòng người kinh sợ. Cẩn thận âm nói, tựa hồ là...máu tươi?

Lăng Phong chấn động, lộ vẻ sợ hãi, quả thực khó mà tin được vào mắt mình.

Quái nhân ngoại trừ cái nhìn thăm dò vừa rồi, không còn bất kỳ động tác dư thừa nào, tựa hồ như đang súc tích toàn bộ lực lượng để chống lại sự tiêu hao.

Lăng Phong tạm thời yên lòng, xem ra đối phương bị trói buộc tại đây, chẳng trách lại kỳ dị như vậy.

Do đó, hắn thả lỏng tâm thần nặng nề, sang suy nghĩ phải làm sao để giải khốn trận này.

Ngẩng đầu nhìn trời, nơi này hẳn là một loại địa huyết (huyết động dưới lòng đất), đỉnh đầu có một hình tròn chùng một trượng, trên mặt lòng kính có vô số bí văn, khiến kẻ khác nhìn vào mà hoa mắt chóng mặt, từ đó có thể thấy được nơi này hẳn là có giá trị một nguyên trận nào đó, để phòng ngừa để người khác đơn giản chạy trốn.

Lăng Phong trầm hạ quyết tâm, sau khi đánh một kích cực mạnh, sẽ lập tức chạy trốn khỏi tuyệt vực, đợi tới khi thực lực mạnh mẽ hơn, thì quay lại báo thù. Dù sao đối mặt với bốn gã Thánh Vực cường giả hắn có tự đại tới mức nào, cũng không cho rằng mình có phần thắng.

Hít một hơi thật sâu, tinh khí thần trong nháy mắt hoàn toàn ngưng tụ tại Tinh Thiết Kiếm trong tay, hần bỗng dưng bạo hồng một tiếng:

- Nhân kiếm hợp nhất!

Một trăm lẻ tám kiếm quang luân chuyển gào thét, phát ra sức mạnh tựa có thể toái thạch băng sơn, nhưng kết quả vẫn không làm hư hao "Xích luyện cương giáp" trên mặt lồng kính chút nào!

Từ khi chân lực trong cơ thể triệt để chuyển hoá thành cương khí, khi thi triển xích luyện cương giáp cũng xảy ra biến hóa cực lớn, không chỉ có tăng phúc nhanh chóng cho thân thể, đồng thời tốc độ thi triển càng lúc càng nhanh.

Leng keng leng keng, xích luyện cương giáp kết hợp cùng với Tinh Thiết Kiếm, liên tiếp đánh ra mười kiếm oanh kích trên mặt kính, Lăng Phong cũng kêu lên một tiếng trầm muộn, hổ khẩu vỡ toang! Chút thương thể ấy tuy không tính nghiêm trọng, nhưng tựa như búa tạ nặng nề đánh vào lòng Lăng Phong, khiến nội tâm hần nổi lên cảm giác bất lực.

Lẽ nào thật sự nhốt tới chết ở nơi này?

Không, ta tuyệt không tin Ngự Kiếm Thuật, Kiếm Cương, Chiết Cúc Thiểm, Vô Cốt Nhu Thân, Hư Không Nhiếp Vật...từng loại công kích huyền diệu đủ để cho Chân võ giả tầm thường điên cuồng, liên tiếp đánh ra, mà đối phương vẫn lù lù bất động, vững vàng tựa như Thái Sơn.

- Tiểu tử đừng có huyền não nữa! Nơi này thiết lập "Thủy nguyệt trận", e là Linh Cấp cường giả cũng vô pháp tùy ý oanh, cấp bậc như ngươi sao có thể cậy mạnh để phá hủy?

Quái nhân không thể kiên nhẫn được nữa kêu lên.

- Vẫn là lưu lại chút khí lực để đối kháng với Phệ Linh Băng Diễm đi.

Lăng Phong bỏ ngoài tai, hung hăng cắn răng nói:

- Cho dù một lần không phá được, ta không tin nghìn lần, vạn lần vẫn phá không nổi.

Quái nhân nghe vậy nhất thời trầm mặc, đợi một lát, đột nhiên cười lạnh một tiếng:

- Ngu xuẩn!

Ngôn từ khinh thường, trong giọng nói còn hàm chứa một cỗ ý vị cổ quái.

Không biết oanh kích bao nhiêu kiếm, thẳng đến khi cương khí cạn kiệt, chân nguyên lực gần như không còn, Lăng Phong mới dừng lại. Nơi này hoàn toàn không có bất kỳ đồ ăn uống nào, tiêu hao kịch liệt như vậy khiến hần đặc biệt đói. Lăng Phong vô thức muốn lấy ra một khóa tinh huyết nguyên khí hạch, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn, bắt đầu dựa vào tu luyện để khôi phục tinh lực.

Hơi chút khôi phục lại, Lăng Phong lập tức bạo khởi, tựa như không biết mệt mỏi, tiếp tục không ngừng oanh kích vào thủy nguyệt trận.

Khôi phục, oanh kích, lại khôi phục trong không gian bị phong kín này, thời gian trôi qua trở nên không còn mẫn cảm. Sau đó không ngừng thử nghiệm, thủy nguyệt trận vẫn như cũ, không một chút thay đổi. Thế nhưng Lăng Phong ngày càng thấu triệt đối với một thân sở học của mình, mỗi một kích đều điều động lực lượng đến cực hạn.

Hôm nay, Lăng Phong rốt cuộc đối tới mức không chịu nổi, lấy ra một khóa tinh huyết nguyên khí hạch. Niệm thức chợt hiện, rất nhanh đánh nát nó rồi hấp thu.

Đột nhiên, bên tai truyền đến một tiếng quát kinh ngạc:

- Tiểu tử, ngươi vừa ăn cái gì vậy?

Quái nhân cả người lông lá trong nháy mắt bật đứng dậy.

Lăng Phong cảnh giác ngưng mắt nhìn hần, mặc kệ không lên tiếng.

- Hừ, tiểu tử, lão tử hỏi ngươi đó!

Trong giọng nói của quái nhân rõ ràng hiển lộ vài phần cấp bách.

Càng nhìn thấy hần như vậy, Lăng Phong càng không dám trả lời, trái lại lùi lại phía sau vài bước. Hần đã sớm kiến thức qua thực lực của quái nhân, nếu để hần tiếp cận ắt sẽ rơi vào bị động.

- Người làm vậy thì cho rằng có thể thoát khỏi tay lão tử sao? Thật là nực cười!

Mắt thấy Lăng Phong tránh né như vậy, quái nhân tức giận, mở miệng nói:

- Linh Vực Lung Tráo! Thu!

Hần tựa như biến thành phong khí nguyên tuyền, lưỡng đạo thanh sắc toàn phong từ hai bên phóng ra, cuồng quyển đánh tới Lăng Phong.

- Chết tiệt!

Lăng Phong thần tình biến đổi, thấy không ổn, nỗ lực muốn bay lên không trung tránh khỏi công kích của quái nhân, nhưng rồi hần phát hiện thân thể dĩ nhiên cứng đờ, không sao động đậy được, chỉ có thể trở mặt nhìn bản thân không ngừng bị kéo lại gần.

Không được, tuyệt đối không thể bị tóm, trong lòng Lăng Phong căng thẳng, liều mạng muốn không chế được thân thể, nỗ lực tìm kiếm một cơ hội phản kháng. Đột nhiên, Vực Năng Lung Tráo của quái nhân xuất hiện một tia buông lỏng, dưới chân Lăng Phong lập tức bạo khởi thanh quang, một dòng suối hiện ra. Hai chân như đạp lên mặt đất, thân thể như pháo bắn ngược ra đằng sau, nặng nề rơi trên mặt đất, làm nát mấy đóa thủy lam sắc diễm hoa.

- Thanh Điện U Quang Bộ?

Quái nhân kinh ngạc động dung, quát lên.

- Cái gì mà Thanh Điện U Quang Bộ, đây là Thác Bộ do ta tìm hiểu được.

Sự kiêng kỵ trong lòng của Lăng Phong đã được đề thăng lên đến cực điểm, vừa rồi giao thủ, quái nhân kia chỉ với một tay một chân cử động liền suýt đã đưa mình vào tử cảnh.

- Thác Bộ, Thác Bộ?

Quái nhân thì thảo nhấc lại, cuối cùng cười lạnh một tiếng:

- Phế danh!

Ánh mắt của hần chậm rãi đảo qua, bỗng nhiên dừng lại tại một chỗ, lén thấy lập tức trở nên tàn bạo:

- Hạc sơn ngọc? Sao nó lại ở trong tay người?

Lăng Phong lúc này cũng để ý lại, vừa rồi kịch chiến, ống tay áo của mình bị xé rách làm Hạc sơn ngọc mà Ôn Lam tặng bị rơi xuống.

Quái nhân chăm chú nhìn hạc sơn ngọc, biểu tình trên mặt liên tục thay đổi, khi thì dữ tợn, khi thì lưu luyến, khi thì mê mẩn, cả người tựa như bị vây trong cực đoan bất ổn, tùy thời có thể bạo phát nộ hỏa. Được một lát, hần mới ngẩng đầu:

- Hạc sơn ngọc này là ai đưa cho người? Nói!

Một từ "Nói" này tựa như sấm sét nổ vang, khiến đầu Lăng Phong ong ong, hần cảnh giác lùi lại mấy bước, ngưng trọng nói:

- Vì sao ta phải nói cho người biết?

Râu tóc quái nhân dựng ngược, tựa như muốn bộc phát cuồng nộ, nhưng không biết sao lại cố kiềm chế, cơ mặt giật giật:

- Vì sao ư? Bởi vì lão tử chính là chủ nhân của hạc sơn ngọc này.

- Cái gì?

Lăng Phong khiếp sợ nhẩn tít lông mi lại, nói:

- Nó rõ ràng là bảo ngọc gia truyền của Ôn Lam, sao lại có quan hệ với người được, người là người phương nào?

- Cái này có gì mà kỳ quái...

Quái nhân khinh thường, thở mạnh một hơi từ trong mũi ra:

- Đâu chỉ hạc sơn ngọc này, cho dù là Thanh Điện U Quang Bộ mà người thi triển thoát khỏi quan hệ với ta chứ? Tiểu tử, ta hỏi ngươi, có phải ngươi đến từ công quốc Tinh Lam hay không?

Đột nhiên thay đổi đề tài thành truy hỏi Lăng Phong, nghe khẩu khí thì quái nhân này không chỉ có biết hạc sơn ngọc, thậm chí ngay cả Thác Bộ cũng có kiến giải, có điều Thác Bộ có phải là "Thanh Điện U Quang Bộ" trong lời nói của hắn hay không thì còn đợi hỏi rõ, đột nhiên Lăng Phong nghĩ đến Kiều Sâm Đặc nói về truyền thuyết người sáng lập Sư Tâm Học Viện, vị đại công thần này đi theo Tinh Lam khai quốc quân chủ lập vô số công lao hân mã vẫn chưa lưu lại dấu chân ở tại lịch sử của Tinh Lam, trái lại tiêu thất sau khi thành công, thậm chí có người coi đây là một hồi phiên bản của cổ sự "thỏ khôn hết, chó săn bị thịt".

Thế nhưng Kiều Sâm Đặc đã từng nói cho Lăng Phong biết nột tình không phải như vậy, năm đó sau khi gây dựng được một vùng đất, người này đã muốn rời khỏi, chẳng qua không chịu nổi khẩn cầu của khai quốc quân chủ một tay tạo ra Sư Tâm Học Viện, cuối cùng lưu lại chiến ý rồi phiêu nhiên rời khỏi.

- Năm đó, lão tử trước khi đi, lão tử đã nói với tiểu tử Lưu Thiên rằng, chỉ cần ai có thể thấu hiểu cước ấn trước Sư Tâm Viện là có thể hoàn toàn thấu triệt Cực Đạo Ba, tiến tới vãn đỉnh Thánh Vực cảnh giới cao nhất!

Quái nhân nói rõ ràng từng câu một:

- Lúc này ngươi hẳn đã tin tưởng rồi chứ? Mời vừa rồi nếu không phải ngươi thi triển ra Thanh Điện U Quang Bộ,

Lăng Phong thở dài một hơi, lời này Kiều Sâm Đặc đã từng nói qua, hơn nữa chỉ có lịch đại viện trưởng mới biết, quái nhân có thể nói ra rõ ràng đủ để chứng minh lời hắn nói là thật.

Nhìn thật sâu quái nhân trước mắt, thấy vẻ mặt hắn thẳng thắn, Lăng Phong mới hơi báii phục:

- Gặp qua tiền bối.

- Không cần làm mấy trò hư bộ này, ngươi mau nói cho ta biết từ đâu mà ngươi có được hạc sơn ngọc này?

Quái nhân vội vàng nói. Thấy Lăng Phong nhíu mày trầm mặc, hắn đang định tiếp tục thúc giục, đột nhiên khuôn mặt trở nên dữ dằn, rống to một tiếng:

- Áo Cổ Tư Đô Chết tiệt, lão quỷ, ngươi dẫn vật ta như vậy, nhất định có một ngày ta sẽ giết chết ngươi!

Lăng Phong cực kỳ rối loạn, nỗ lực vận khởi năng lượng toàn thân, cho đến lúc này hắn mới tin tưởng lời nói của quái nhân không phải là giả. Nếu hắn sử dụng năng lượng đến mức này, mình căn bản gãy dựa cũng không được.

Tỏa liên được quán chú đầy năng lượng, kéo thẳng ra như cây gậy, phát ra tiếng rít gào như cự lãng bài không.

Trong lúc gãy dựa kịch liệt, một con Thi Phân bay ra từ trong cơ thể quái nhân, nó ngẩng đầu nộ rống, âm thanh to rõ quanh quẩn trong bức tường

Trong ý thức hải của Lăng Phong chợt hiện linh quang, hắn nhớ tới lai lịch loại thủy lam sắc diễm hoa này, lúc trước quái nhân rống gọi tên "Phệ Linh Băng Diễm", lúc đó Lăng Phong tịnh không để ý, bây giờ nghĩ lại bây giờ nghĩ lại, lúc này nhớ lại đó chẳng phải là Long Tộc hình pháp mà Thích Thiên Ách đã từng nói đến sao?

Sau khi gặp nhóm người Minh Dục, Lăng Phong hầu như đã tin tưởng Thích Thiên Ách cũng từng là một Linh Cấp cường giả, lúc trước Long Tộc bắt được hắn cũng chỉ có thể sử dụng Phệ Linh Băng Diễm chậm rãi tiêu diệt hắn, quái nhân chịu dẫn vật tựa hồ cũng cùng một nguyên nhân.

312. Chương 269: Diệu Dụng Của Tinh Huyết Nguyên Khí Hạch.

Quái nhân không cam lòng, liên tục rống giận, quanh thân không biết đã thủng ra bao nhiêu đạo huyết dịch, hắc căn bản không thềm để ý, chỉ không ngừng nguyên rửa Áo Cổ Tư Đô! Nguyên rửa thô tục tới mức khiến Lăng Phong phải trở mắt một phen, phải biết rằng, Áo Cổ Tư Đô chính là thú tôn giả, quái nhân này có lai lịch thế nào, lại dám chửi bới cả thú tôn giả? Nhất là đối phương tựa hồ vẫn vô pháp giết được hắn, chỉ có thể lựa chọn bắt nhốt hắn bấy lâu nay, tất cả mới bình tĩnh trở lại, quái nhân kiệt sức bị trói chặt, vô pháp nhúc nhích.

- Tiền bối?

- Đừng gọi.

Quái nhân hữu khí vô lực ngẩng đầu, sắc mặt nhìn qua đã vô cùng suy yếu, một thân huyết khẩu đã hợp lại một cách vô cùng thần kỳ, cho thấy sinh mệnh lực cường đại, tịnh không hề kém xích luyện cương khí ngưng kết thành thực chất của Lăng Phong chút nào. Thở dốc thật sâu một hồi, hắn nhìn chăm chăm vào Lăng Phong:

- Hiện tại có thể nói cho lão tử biết, ngươi làm sao có được hạch sơn ngọc chưa?

Lăng Phong hơi do dự, nghĩ tới quái nhân nếu muốn gây bất lợi với mình, bản thân căn bản không phải đối thủ, vì vậy thả lỏng lo lắng trong lòng, đem sự tình lúc đầu xảy ra ở Thâm Thủy nói ra không lộ chút sơ hở nào.

Quái nhân lẳng lặng nghe xong, trầm mặc một lát, lần này vẫn chưa tức giận, chẳng qua hắc hắc cười lạnh nói:

- Tốt, tốt lắm, Áo Cổ Tư Đô, quả nhiên rất tốt! Ôn gia ta dĩ nhiên đã rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, người chính là muốn triệt để đoạn tuyệt huyết mạch của ta a! Cuộc đời này, ta và người không còn nửa phần tình nghĩa!

Mới bắt đầu ngữ khí vẫn là băng lãnh, cuối cùng ngày càng lãnh lệ, dường như muốn kích động. Vô số suy đoán hiện ra trong lòng Lăng Phong, dựa theo lời nói của quái nhân thì hẳn hẳn là có quan hệ với Ôn Lam, hơn nữa còn là quan hệ huyết mạch trưởng bối. Đã như vậy, thân là Thú nhân tộc, sao hắn lại có quan hệ với công quốc Tinh Lam đây?

- Lai lịch của ta người không cần suy đoán lung tung.

Quái nhân ngữ khí đã hòa hoãn vài phần, tựa hồ đoán được suy nghĩ trong lòng Lăng Phong, hắn thần nhiên nói:

- Ta chính là tộc trưởng đời thứ nhất của Ôn gia nắm quyền Thi Phân tộc, Ôn Đình! Năm đó, ta vì trùng kích Linh Cấp, cảm thấy vô lực nên đã ra ngoài lịch lãm, không ngờ kết bạn với mấy tên ngu ngốc, giúp bọn họ gây dựng công quốc Tinh Lam.

Khi nói đến hai chữ "ngu ngốc", trên mặt hắn lộ ra thần sắc ảm áp.

Đơn giản đem một phen kinh lịch khiến thế nhân kinh sợ kể ra, Ôn Đình tiếp tục dừng tại hạch sơn ngọc nói:

- Có thể ở chỗ này biết được tin tức của hậu bối, quả nhiên là ông trời trêu người! Lão thiên gia, người khinh ta vô lực báo thù sao? Áo Cổ Tư Đô, ta hận người!

Hận ý ngập trời phảng phất như muốn phá thương khung, lao thẳng lên trời xanh, Lăng Phong nhin không được nói:

- Ôn tiền bối, tại sao người lại bị nhốt ở đây như vậy? Chẳng lẽ không thể thoát ra được?

- Việc này trước tiên phải nói cho người hiểu Thánh Vực còn có dụng ý gì?

Ôn Đình khinh thường liếc mắt nhìn Lăng Phong, giọng nói ngạo nghễ khiến Lăng Phong cười khổ không ngớt, trong mắt người bình thường, Thánh Vực cường giả chính là cao cao tại thượng, không ngờ trong mắt hắn lại trở nên đáng thương như vậy, tựa như có chút buồn chán, Ôn Đình miễn cưỡng mở miệng nói:

- Trong Luyện Linh Tuyệt Vực này, Phệ Linh Băng Diễm trời sinh có thể tiêu trừ lực lượng của Cự Linh, ngay cả tôn cấp cường giả linh mẫn cũng khó thoát khỏi thân vong, không đúng, người tiến vào đây đã mấy ngày rồi?

Lăng Phong không hiểu ý tứ của hắn, tính nhảm đáp:

- Ít nhất hắn là bảy ngày rồi.

Ôn Đình kỳ quái, nhướng mày quan sát Lăng Phong một hồi:

- Người bắt quả chỉ là thân thể Thánh Vực, dù cho Vực Năng cường đại hơn thường nhân rất nhiều, tại Phệ Linh Băng Diễm thì không thể kiên trì được lâu như vậy chứ, trong đó rốt cuộc có điều gì cổ quái?

Lại suy tư nửa ngày, hắn mới đột nhiên chấn động hỏi:

- Người tu luyện loại nguyên tố Chân Võ Quyết gì?

- Phong Viêm Dung.

Lật lại ký ức, Ôn Đình lắc đầu nói:

- Đây là loại công pháp gì, sao ta chưa từng nghe nói qua.

Tiếp xúc mới một thời gian ngắn, nhưng Lăng Phong cũng hiểu được đại khái tính tình của quái nhân này. Nghe hắn nói như vậy, cũng chưa chắc là có ác ý, chỉ là do thói quen mà thôi.

Thấy hắn nghĩ mãi không thông, Lăng Phong thật ra nghĩ được nguyên nhân, lúc trước khi rơi xuống hỏa sơn, hỏa hệ kiếm nguyên liên tự động nhảy ra hộ chủ. Bây giờ nhớ lại, Phệ Linh Băng Diễm cho dù có uy lực lớn, nhưng chưa chắc đã hơn được hỏa hệ kiếm nguyên.

Mất thấy Ôn Đình khổ tư không có kết quả, hơn nữa lại phải vừa đối kháng với Phệ Linh Băng Diễm nên sắc mặt ảm đạm, Lăng Phong hơi do dự lấy ra một viên tinh huyết nguyên khí hạch nói:

- Ôn tiền bối, luyện hóa nó có thể tạm thời khôi phục được chút nguyên khí.

Ôn Đình thức khê động, lúc này mới ngừng suy nghĩ, khi thấy rõ ràng, hắn mới kinh ngạc nói:

- Tinh huyết nguyên khí hạch? Người có quan hệ thế nào với Song Dực Diệt Hoàng?

Không đợi Lăng Phong trả lời, hắn liền không chút khách khí luyện hóa tinh huyết nguyên khí hạch.

Sau khi hấp thụ năng lượng trong đó, Ôn Đình thần tình kinh biến nói:

- Viên tinh huyết nguyên khí hạch này lấy từ thân thể loại ma thú nào?

- Là từ một quái trùng không rõ tên.

Lăng Phong đem hình dạng quái trùng gặp được trong Càn Thiên Giới miêu tả một phen.

- Hấp Linh Trùng? Người đã từng tới Càn Thiên Giới?

Trên mặt Ôn Đình đột nhiên hiện lên vẻ vui mừng:

- Loại tinh huyết nguyên khí hạch này, người còn có bao nhiêu?

Đối với người như Ôn Đình, Lăng Phong có chút lòng phòng bị, nên hàm hồ nói:

- Không nhiều lắm.

- Không cần nhiều lắm, ta chỉ cần ba viên là đủ rồi.

Ôn Đình vội vàng nói:

- Người yên tâm, ta sẽ không lấy không của người đâu, mấy ngày qua, ta xem qua người thi triển công kích, huyền diệu có thừa, nhưng không đủ sắc bén, ta có thể chỉ điểm cho người một phen. Mặt khác, coi như ta thiếu người một phần nhân tình.

Lăng Phong lấy làm do dự, rồi lấy ra ba viên tinh huyết nguyên khí hạch:

- Tiền bối có thể nói cho ta biết tinh huyết nguyên khí hạch có gì đặc biệt không?

- Người không biết?

Thấy rõ bảo vật trong lòng bàn tay Lăng Phong, Ôn Đình đầu tiên là đại hỉ, tiện đà kinh ngạc nói:

- Tinh huyết nguyên khí hạch chính là tinh hoa toàn thân ma thú hội tập mà thành, công hiệu đều là hỗ trợ khôi phục tinh lực tiêu hao, nhưng có chút khác biệt! Nếu như là ma thú tầm thường ngưng tụ, cùng lắm chỉ có thể bổ sung khí lực tinh huyết hao tổn. Nhưng nếu là nguyên tố ma thú ngưng tụ, lại có thể bù đắp chân lực mà nguyên tố Thiên Hành Giả đã bị tiêu hao. Hai loại này không coi là rất trân quý, quý hiếm nhất chính là loại của người.

Ôn Đình nhin không được lộ vẻ hâm mộ liếc mắt nhìn Lăng Phong nói:

- Địa thủy Hỏa Phong bốn nguyên tố ma thú coi như thông thường, tối đặc biệt là ma thú Linh Hồn hệ! Tinh huyết nguyên khí hạch do loại ma thú này ngưng tụ có thể bù đắp niệm thức hao tổn. Đáng tiếc là ma thú Linh Hồn Hệ trên đại lục thực sự quá hiếm, người có thể có được vài mai cũng là vận khí rất lớn rồi đó.

Lăng Phong nghe vậy ngượng ngừng vuốt vuốt mũi, che giấu nói:

- May mắn thôi mà.

313. Chương 270: Linh Vực Huyền Bí.

Nếu để cho Ôn Đình biết loại tinh huyết nguyên khí hạch này Lăng Phong có đến mấy nghìn viên thì không biết hẳn sẽ có cảm tưởng ra sao? Hơn nữa đoạn đường tới đây bản thân đều dùng nó như lương khô để bổ sung tiêu hao của thân thể, không hiểu hẳn có trực tiếp phát điên hay không nhỉ?

Là một người tuần ngạn của trăm năm trước, Ôn Đình tự nhiên đã từng đến Càn Thiên Giới, đối với một vài ảo diệu bên trong cũng có kiến giải. Đáng tiếc hẳn không có loài ma thú đặc chủng như Song Dực Oa Hoàng, càng không ngờ Lăng Phong trải qua vô số sự trùng hợp thoải mái xông qua Huyết Tinh Thí Luyện Tràng, lúc này mới đơn giản thu thập được rất nhiều tinh huyết nguyên khí hạch.

- Luyện hóa ba viên tinh huyết nguyên khí hạch này, ta liền có thể khôi phục trạng thái đỉnh phong, đến lúc đó lại thử coi Phệ Linh Băng Diễm chết tiệt này có thể tiếp tục trói buộc ta được nữa hay không!

Ôn Đình nói rõ ràng. Sau đó, hẳn bắt đầu tu luyện, tất cả đều trở lại yên tĩnh như ban đầu.

Lăng Phong cẩn thận suy nghĩ lại lời nói của Ôn Đình, về việc tinh huyết nguyên khí hạch có thể bổ sung niệm thức tiêu hao chính hẳn cũng cảm giác được, thậm chí nó còn có thể tăng cường năng lượng linh hồn! Nếu không phải vì thế, mình cũng không thể nhanh chóng tiến nhập Thánh Vực như vậy.

Bất quá loại hiệu quả nghịch thiên này phải hấp thu nhiều mới cảm giác được, hẳn cũng không cho rằng có thể dùng nó để ăn như ăn đậu.

Lặng lặng điều tức một lát một lát, cảm thấy thân thể đã khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, Lăng Phong lại tiếp tục oanh kích vào thủy nguyệt trên không trung, hẳn cũng hiểu với thực lực hiện tại của mình rất khó để một kích đánh tan nó, vì vậy mỗi lần công kích đều là dò xét, hy vọng có thể dùng công phu nước chảy đá mòn mở nó ra.

Mặc dù Ôn Đình đang chữa trị thương thế, nhưng lấy thực lực mà hẳn biểu hiện ra, nếu có thể thoát khỏi trói buộc, hẳn hoàn toàn phá vỡ được thủy nguyệt này. Chỉ là Lăng Phong không thích hi vọng vào người khác, vì vậy vẫn tự lực cố gắng. Thiên địa lao luân chuyển, Lăng Phong hung hăng xuất thủ lên trận, ầm một tiếng, thân thể của hắn nặng nề bị bắn trở về!

- Lực lượng của người chênh lệch.

Hai ngày sau, đang lúc Lăng Phong chuẩn bị tiếp tục thử nghiệm, đằng sau truyền đến âm thanh của Ôn Đình. Không biết hẳn đã kết thúc tu luyện từ lúc nào, sắc mặt tái nhợt đã chuyển biến tốt hơn chút, nhãn thần sáng quắc! Nhìn bề ngoài xem ra, hẳn vẫn nhếch nhác vô cùng, nhưng một thân da thịt đã căng tràn hơn, không còn khô quắt một mảnh như trước kia nữa.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Lăng Phong, Ôn Đình giải thích:

- Người có biết làm thế nào mới có thể trở thành Linh Cấp không?
- Trước tiên hẳn là phải nắm giữ một loại tinh kỹ đi!

Lăng Phong do dự hồi đáp. Hắn không rõ lắm về khái niệm Linh Cấp, nên bị Ôn Đình hỏi, mới có chút mơ hồ, tự mình trả lời, nhưng lại không biết đúng hay sai? Dù sao ngay cả Hằng đại ca cũng bị ngăn ở đại môn của Linh Cấp a!

- Đúng, mà cũng không đúng!

Ôn Đình nói một câu nước đôi, nhưng cũng không thừa nước đục thả câu, mà là nói:

- Từ chiêu số vừa rồi người thi triển, có thể thấy người tự tìm tòi rồi từng bước hoàn thiện nó, sau đó hình thành tinh kỹ thuộc về mình đi?

Lăng Phong gật đầu, thiên địa lao cũng có một trăm lẻ tám đạo kiếm quang cấu thành, hiện tại hắn đã đem một thanh kiếm quang tạo thành khung nguyên trận, trong suy nghĩ của hắn, chỉ cần số kiếm quang còn lại hoàn thành chuyển hóa, sẽ thành Linh Cấp!

- Bản chất của con đường này thì không sai, chỉ là muốn thực hiện được thì quá rắc rối, hơn nữa hiện tại người rõ ràng là cảm giác được, nếu muốn tiếp tục thì vô cùng khó.

Ôn Đình kiên nhẫn nói:

- Trên thực tế, đối với Linh Cấp cường giả mà nói, quan trọng nhất không phải là phương pháp công kích, ngược lại chính là Linh Vực của bản thân!
- Linh Vực?

- Không sai! Tu vi đến giai đoạn nhất định, tự thân linh hồn cùng với Cự Linh dung hợp, hơn nữa có đủ năng lượng chống đỡ là có thể dùng niệm thức khống chế một khối thiên địa gọi là Thánh Vực!

Ôn Đình chậm rãi nói:

- Mà Linh Vực so với Thánh Vực càng mạnh hơn! Nếu như cần ngôn ngữ để hình dung, đó chính là một Linh Cấp cường giả hoàn toàn là dùng năng lượng tự thân hình thành một vùng không gian!

Khống chế...hình thành...trong mắt Lăng Phong hiện lên một tia mê man.

- Thôi, sau khi hấp thụ được một phần của ba viên tinh huyết nguyên khí hạch, ta cũng có thể làm được cho người xem ảo diệu chân chính của Linh Cấp lực lượng!
- Thành thật!

Một tiếng động vang lên, một vòng thanh sắc quang mang phát ra quanh thân Ôn Đình, bao vây cả Luyện Linh Tuyệt Vực lại. Cái cảm giác linh hồn cùng năng lượng toàn thân bị đóng băng lại xuất hiện, may là Ôn Đình tịnh không có ác ý gì, mặc dù khó chịu, nhưng Lăng Phong vẫn có thể kiên trì tới cùng.

- Đây chính là tình huống khi ta toàn lực thi triển Linh Vực, người thử thi triển ra công kích cường đại nhất!

Cảm nhận được Ôn Đình thoáng thả lỏng Linh Vực ràng buộc, Lăng Phong hơi ngưng thần, lòng bàn tay mở ra một vòng kiếm quang, sau đó hơi gạt đầu một cái, lập tức tựa như gió thổi qua ánh nến, "ba ba" vụt tắt! Lăng Phong giương mắt nhìn, hoàn toàn sững sờ, dường như toàn bộ năng lượng đều bị Linh Vực loại trừ.

Ôn Đình không hề nhiều lời, vẫn duy trì Linh Vực, mặc cho Lăng Phong tự mình tìm hiểu. Trong Tuyệt Vực dào dạt phong hệ nguyên lực dâng trào gào thét, thời gian như cát chảy.

Không biết qua bao lâu, Lăng Phong chậm rãi ngẩng đầu lên. Trên mặt lộ ra một tia khoái ý mỉm cười.

Theo như lời nói của Hằng Trùng lúc trước nếu muốn trở thành Linh Cấp, nguyên tố Cự Linh là vật cần chuẩn bị, lời này xác thực không giả. Chuẩn bị Linh Vực so với Vực Năng có bất đồng rất lớn,

Dựa theo lời nói của Ôn Đình, muốn đạt tới Linh Cấp cần phải dùng năng lượng của bản thân hóa ra nhất phương thể giới, tỷ như hần là phong hệ Thiên Hành Giả, như vậy lợi dụng phong hệ nguyên lực triệt để hình thành nhất phương không gian, trong không gian này ngoại trừ phong hệ nguyên lực ra, còn lại bất kỳ loại năng lượng nào cũng không thể lưu chuyển được!

Sở dĩ hần nói "dưới Thánh Vực đều như kiến hôi", nguyên nhân ở chỗ sau khi thi triển Vực Năng thật sự để đủ áp chế địch nhân, nhưng Linh Vực lại càng lợi hại hơn nhiều!

Vững vàng nắm chặt tinh túy trong đó, Lăng Phong cúi đầu thật sâu với Ôn Đình:

- Đa tạ tiền bối.

Một lời cảm tạ này hoàn toàn phát từ tự nhiên, nếu không nhờ có hần chỉ điểm, bản thân không biết sẽ phải lục lọi trong bóng đêm bao lâu nữa.

- Trên thực tế con đường người đi cũng không coi là sai, Linh Cấp cường giả chân chính lực công kích vẫn phải là đem Linh Vực cùng với tinh chương dung hợp thành một thể. Hơn nữa, nếu người muốn tiến thêm một bước nhất định phải nắm giữ càng nhiều tinh kỹ.

Lăng Phong rung mình, thu hồi toàn bộ tự mãn chi tâm:

- Thỉnh tiền bối chỉ giáo.

Ôn Đình gật đầu, có vẻ khá hài lòng với biểu hiện của Lăng Phong, tiếp tục nói:

- Theo tu vi bất đồng, giai đoạn trước Thánh Vực, trung kỳ, hậu kỳ, cùng với vô hạn tới gần Linh Cấp cường giả đối với nắm giữ Vực Năng đều có phân chia mạnh yếu. Linh Cấp đồng dạng cũng như vậy, theo tinh kỹ cường hóa, Vực Năng có chút bất đồng, Linh Vực mạnh yếu có thể chia làm ba tầng: Linh ngộ một loại tinh chương, có thể coi là Linh Giả, tuy chỉ là Linh Vực cấp thấp nhất, nhưng vẫn đủ để giết chết bất kỳ cường giả Thánh Vực nào. Khi tiến thêm một tầng linh ngộ hai loại tinh kỹ, lại tiến nhập Linh Sĩ. Cấp bậc này uy lực của Linh Vực so với người mới tiến vào Linh cấp càng mạnh hơn, có thể gọi là Linh Sĩ Vực; một khi tham ngộ được loại tinh kỹ thứ ba, gọi là Linh Tôn!

Lăng Phong một trận cảm giác ao ước, hần tuyệt không ngờ trong Linh Cấp lại có nhiều điều huyền bí tới như vậy, đồng thời trong lòng nổi lên nghi hoặc nhàn nhạt:

- Vậy không có tính tới khả năng linh ngộ loại tinh kỹ thứ tư sao?

Ôn Đình khinh thường, cười lạnh một tiếng nói:

- Người đứng là kẻ lòng tham không đáy, vọng tưởng một bước lên trời! Linh ngộ mỗi loại tinh kỹ đến hoàn thiện đều cần trải qua một đoạn thời gian cực dài; hơn nữa càng về sau càng trắc trở, người nghĩ dễ dàng đạt được như vậy sao? Lão tử hao tổn tám mươi năm mới tiến nhập Linh Cấp, từ đó về sau lại mất hai trăm năm nữa mới miễn cưỡng coi như tiến nhập Linh Tôn cấp, đã được coi là thiên tài cái thể.

314. Chương 271: Thoát Khỏi Trói Buộc.

Ôn Đình không chút khách khí mắng mỏ Lăng Phong tới phun máu chó, rồi nói tiếp:

- Hơn nữa, cho dù có cơ hội linh ngộ loại tinh kỹ, cũng không ai ngu ngốc đi làm điều đó, không kể đến phải mất nhiều thời gian; mà còn một nguyên nhân nữa là ba loại tinh kỹ dung hợp với Linh Vực cường hóa đã tới cực hạn! Cho dù có thêm một loại cũng không dùng được, có thể tăng cường thực lực rất nhỏ!

Lăng Phong ngại ngừng, thấy Ôn Đình sầm mặt lại, hần vội vã chuyển đề tài nói:

- Tiền bối, kết quả tu luyện lần này thế nào? Có thể thoát khỏi tòa liên này hay không?

Nhắc tới đề tài này, Ôn Đình nhất thời hưng phấn, hần ha ha cười sung sướng nói:

- Trong tòa liên này, lão quỷ đó đã cho thêm một ít tài bảo trân quý như nhuyễn miễn ngân, cửu thiên thạch, mưu tính muốn dùng Phệ Linh Băng Diễm tiêu hao Cự Linh lực lượng của ta! Hừ, chỉ là người tính không

bằng trời tính! Nếu như người tới muộn một năm, có thể lão quỷ đó thật sự đã thành công rồi, thế nhưng hiện tại...

Hắn hít một thật sâu, như rồng uống nước đem toàn bộ gió trong Tuyệt vực nuốt vào trong bụng, gân cốt cơ thể nhất thời liên thanh bạo hưởng:

- Chỉ cần cho ta thêm mấy ngày thời gian, ta liền có thể phục hồi như cũ!

Đáng tiếc một nửa năm liền có một lần Phệ Linh Băng Diễm toàn diện bạo phát, phải nắm chặt chút thời gian còn lại, bằng không lần tiếp theo đối kháng với Phệ Linh Băng Diễm, vạn nhất dẫn đến thương thế nặng thêm, khó tránh khỏi lãng phí ba viên tinh huyết nguyên khí hạch quý hiếm!

Ôn Đình tràn ngập tiếc nuối nói:

- Ai, nếu là có thêm một viên nữa, ta nắm chắc có thể tăng thêm vài phần.

- Ách!

Lăng Phong mở bàn tay ra, trong đó có ba viên tinh huyết nguyên khí hạch:

- Kỳ thực, tinh huyết nguyên khí hạch chỗ này của tiểu bối còn có một ít.

Ôn Đình: "..."

Lại qua bảy tám ngày thời gian, Phệ Linh Băng Diễm lần thứ hai bắt đầu toàn diện bạo phát, Ôn Đình vẫn ngưng thần tu luyện bỗng dưng mở hai mắt ra, cuồng tiếu ha hả nói:

- Đến đây đi, để ta xem người còn có thủ đoạn nào có thể chế phục lão tử nữa!

Từng đóa thủy lam sắc diễm hoa đang tiếp cận Ôn Đình thì đột nhiên dừng lại, mặc cho chúng cố gắng thế nào cũng không thể tiến thêm được. Ôn Đình hai mắt nộ trừng, một tầng thanh sắc quang mang tản ra đem Phệ Linh Băng Diễm đánh bay ra ngoài.

Thanh mang cường liệt cuộn cuộn tuôn ra, tựa như nghìn vạn con sóng tứ tán phi kích.

Thanh mang như điện, nặng nề đánh xuống đất, Ôn Đình râu tóc dựng ngược, song quyền mạnh mẽ hướng ra ngoài chống đỡ. Bỗng nhiên bạo hống một tiếng:

- Tránh ra cho lão tử.

Thiết liên đột nhiên bay thẳng ra ngoài, đứt đoạn thành từng mảnh!

- Ha ha ha ha, lão quỷ, người hao tâm tổn trí bố trí khốn cục này, thế nhưng sao có thể nhốt được ta?

Ôn Đình giữa mặt cuồng tiếu, râu tóc dựng ngược, lộ ra thân thể tinh tráng. Cơ thể hắn cũng không phải cứng rắn như nham thạch, mà là mỗi cơ bắp trên người đều như sắt thép tràn đầy lực bạo phát.

Một đầu tóc đen dài đột nhiên bị đứt tới tận gốc, vền vền chỉ còn lại một tầng da đầu mỏng, phối hợp với thân thể tinh tráng, cả người hắn phát ra khí tức cường đại, khiến kẻ khác dù chỉ nhìn thôi cũng có cảm giác bị áp bách.

Âm thanh cuồng tiếu chợt ngừng lại, Ôn Đình ngưng mắt nhìn vào trong Tuyệt Vực:

- Hại lão tử cả trăm năm, người coi như là đồng lõa, đi ra cho ta!

Hắn xuất một quyền oanh kích xuống mặt đất, quyền kinh ngưng tụ tới cực điểm liền mở ra một khe nứt sâu thẳm.

"Chi", từ trong khe nứt, một con chuột màu xanh lam nhảy ra, chỉ là trên ngời nó không ngừng có quang diễm lưu chuyển, tựa như không phải là thân thể huyết nhục. Con người linh động của nó vừa chuyển, dường như rõ ràng thực lực mạnh mẽ của Ôn Đình, không dám lao về phía Ôn Đình, ngược lại hung hăng đánh tới Lăng Phong.

Lăng Phong tâm thần căng thẳng, đề đủ mười hai phần tâm lực xuất chiêung bắt tới, ngoài ý muốn chính là con chuột màu xanh lam lại dễ dàng bị hắn tóm được. Vừa rơi vào lòng bàn tay Lăng Phong, quang diễm trên người nó dần dần âm đạm, cuối cùng ngưng kết thành ngọc thạch.

Ôn Đình tựa hồ cũng không ngờ phát sinh một màn này, khẽ lắc đầu nói:

- Con chuột này chính là tinh quái do Phệ Linh Băng Diễm ngưng tụ ra, chỉ kém chút hỏa hầu liền có thể giành được tự do, người đã đoạt được, vậy liền thuộc về người đi.

Lăng Phong nghĩ đến hỏa sơn xà linh, xem ra con chuột này cũng cùng một loại với nó, chỉ là hắn không rõ ràng lắm về việc đạt được "Tinh Quái" này có chỗ tốt gì, không nhìn về phía Ôn Đình xin giúp đỡ.

Ôn Đình giải thích:

- Loại tinh quái này cũng có thể coi là ma thú, có năng lực phòng ngự cường hãn, người xem Phệ Linh Băng Diễm bên ngoài e là cường giả cấp Linh Tôn cũng không dám tùy ý chạm tới.

Nói đến đây, hắn có chút không hiểu vì sao Lăng Phong lại dễ dàng bắt được nó, bất quá hắn cũng không thêm để ý mà tiếp tục nói:

- Mặt khác linh hồn của chúng phi thường thuần khiết, nếu có Thuật Luyện Sư cực kỳ cao minh, có thể lấy linh hồn vật tính của chúng ra thoải mái luyện chế thành Tinh Chương. Đáng tiếc hiện nay Thuật Luyện Sư có trình độ như vậy cũng rất hiếm a.

Tinh kỹ Tinh Chương?

Trong lòng Lăng Phong khẽ động, hỏi:

- Tiền bối, tinh kỹ Tinh Chương thực sự có thể giúp người luyện hóa trở thành Linh Cấp sao?

Ôn Đình cổ quái liếc mắt nhìn Lăng Phong, lắc đầu nói:

- Xem ra người ở Càn Thiên Giới đạt được không ít chỗ tốt đi.

Lời này khiến trong lòng Lăng Phong hoảng hốt, may là Ôn Đình cũng không tiếp tục dây dưa ở đề tài này, trái lại tự động chuyển hướng nói:

- Tựa như tấn cấp Tinh Chương có thể giúp người ta trở thành Thánh Vực, tinh kỹ quả thật có thể khiến người luyện hóa tiến nhập Linh Cấp, bất quá trong đó đồng dạng tồn tại rất nhiều hạn chế. Người sử dụng phải có thực lực đạt tới Thánh Vực đỉnh phong, hơn nữa cần phải luyện hóa tinh kỹ Tinh Chương tương xứng với nguyên tố thuộc tính của mình. Bất quá cho dù lão phu không trở thành Linh Tôn, cũng tuyệt không muốn dùng đến tinh kỹ Tinh Chương.

- Tại sao?

Lăng Phong nhịn không được hỏi.

- Hắc, một khi sử dụng tinh kỹ Tinh Chương, cả đời chỉ dừng ở Linh Giả, vĩnh viễn không thể lĩnh ngộ loại tinh kỹ thứ hai để tiến thêm một tầng.

Ôn Đình cười ha ha nói:

- Tiểu tử, người nói ai còn muốn dùng nữa?

Lăng Phong chợt hiểu được then chốt trong đó, không khỏi toát một thân mồ hôi lạnh, may là lúc trước thăng cấp Thánh Vực không có lựa chọn sử dụng tinh kỹ Tinh Chương, bằng không cả đời liền không thể vãn cảnh cảnh giới cao nhất. Bất quá chính là Ôn Đình cùng với Lăng Phong đều là "nhân vật biến thái" mới có ý nghĩ này, phần lớn người khác có thể trở thành Linh Giả đã là chuyện nằm trong mơ rồi, đâu còn dám cầu cao hơn.

Nếu đem mai tinh kỹ Tinh Chương giao cho Văn Hiên, e là hắn sẽ không nói hai lời lập tức luyện hóa nó cũng nên.

Nhìn tứ phía một cái, Ôn Đình lặng lẽ cười:

- Ở đây nhiều năm như vậy, đột nhiên phải rời khỏi, ngược lại có vài phần không nỡ.

"..." Lăng Phong không nói gì, người này có tính bị ngược đãi thành nghiện? Nhìn không gian xung quanh, hắn chỉ về phía tòa liên nói:

- Tiền bối, mấy thứ này...

Ôn Đình không hề quan tâm nói:

- Mấy thứ này đối với ta vô dụng, nếu như ngươi muốn thì cứ cầm lấy đi.

- Đa tạ tiền bối.

Lăng Phong đại hỉ, Tiết Vân quang mang chớp động liền đem toàn bộ tảo liên thu lại. Ôn Đình từng nói qua tảo liên này đều làm từ tài liệu trân quý, nếu mang về cho nhị sư huynh Lô Sâm hẳn hẳn nhất định vui mừng.

Cuối cùng, Lăng Phong ho một tiếng, từ trong Tiết Vân lấy ra một bộ quần áo:

- Tiền bối, người vẫn nên mặc bộ y phục này vào đi.

- Ân?

Ôn Đình vô ý thức sững sờ, chợt nhớ ra bản thân vẫn đang trong trạng thái trần truồng, nét mặt già nua không khỏi đỏ lên.” hừ ” một tiếng, rồi rất nhanh mặc quần áo lên người.

Ôn Đình nhìn về phía đỉnh đầu, trong ánh mắt dày đặc sự tức giận và hận ý:

- Lão quỷ, nhốt ta nhiều năm như vậy, nhất định có một ngày ta sẽ tới cửa đòi lại.

Hắn tiện tay phát một cái, Linh Vực lực lượng bùng bùng bọc lấy Lăng Phong chậm rãi bay lên giữa không trung.

Lăng Phong cảm nhận được Ôn Đình xuất thủ không hề có ác ý với mình, phóng tâm để hắn làm việc.

315. Chương 272: Giết Chết Văn Hiên

Khi đến gần Thủy Nguyệt trận khoảng gần một tấc, thân thủ Ôn Đình tiến về phía trước tìm kiếm, đột nhiên, biểu tình của hắn trở nên vô cùng cổ quái, kinh ngạc dừng lại.

- Tiền bối?

Lăng Phong không hiểu, thấy nhãn thần của Ôn Đình có chút cổ quái, tựa hồ có gì đó không hiểu, lại tựa như mang vài phần kính nể? Sau đó thở dài, ngữ khí của Ôn Đình bình tĩnh, nhưng tỉ mỉ nghe sẽ thấy trong đó có chút hỗn loạn:

- Một lần không được, trăm nghìn lần lại có thể có hiệu quả, tiểu tử, ngươi nói đúng.

Đang lúc nói chuyện, hắn đưa một ngón tay đâm vào giữa thủy nguyệt trận, đúng nơi mà mấy ngày qua Lăng Phong không ngừng oanh kích.

”Lạp lap lap” âm thanh giòn tan truyền ra, một cái mạng nhện dọc theo đầu ngón tay hướng bốn phía điên cuồng khuyếch tán ra, cuối cùng ”rầm” một tiếng, cả mặt kính liền bị vỡ vụn. Nếu không nhờ Lăng Phong không ngừng công kích, thủy nguyên trận này mặc dù có bị phá, nhưng chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy. Ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, nhất thời đem cả Tuyệt Vực âm u trở nên sáng rực.

Ôn Đình hít một hơi thật sâu, trên mặt tràn ngập vẻ cảm khái, đang muốn phi thân ra ngoài, đột nhiên từ bên ngoài truyền đến tiếng của An Cát Hi:

- Tuyệt Vực bị phá, kết trận!

Ầm ầm,

Quyền như điện, vô cùng nhanh chóng oanh kích vào trung tâm vòng tròn, một quyền này nhìn thì đơn giản nhẹ nhàng, hoàn toàn không hề có chút sát khí nào, thậm chí còn không bằng một kích toàn lực của cường giả bình thường. Thế nhưng rơi vào mắt Lăng Phong lại khiến hắn kinh hãi, lấy tu vi của hắn hiện tại tự nhiên nhìn rõ bên trong một quyền này ẩn chứa ảo diệu vô cùng, uy lực mạnh mẽ thậm chí vượt xa đại minh chí luân, ẩn chứa công kích tinh kỹ. Khi vòng tròn tiếp xúc với quyền đầu, thì thế rơi xuống bị chặn

lại, rồi tựa như người bị bệnh sốt rét không ngừng run rẩy, tần suất càng lúc càng nhanh, mạnh, cuối cùng "răng rắc" một tiếng, vỡ vụn thành từng mảnh. Một chiêu đắc thủ, Ôn Đình mang theo Lăng Phong thoải mái bay ra, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua người phía trước:

- Tiểu hồ ly, mấy năm nay các người khỏe chứ?

Bốn người An Cát Hi sắc mặt ảm đạm, trước ngực có máu tươi chảy ra, Nhìn thấy Ôn Đình, tựa như thấy quỷ, không ngừng run rẩy, An Cát Hi khó giữ nét mặt kinh hoàng nói:

- Ôn, Ôn Đình, sao người có thể thoát ra được? Thú tôn giả đại nhân chính miệng khẳng định...

- Không nên nhắc tới lão quỷ đó trước mặt ta, bằng không ta khó bảo đảm không đem tất cả các người xé xác.

Dường như chỉ là một câu nói đùa, không hề có chút uy hiếp nào, nhưng kết quả vẫn khiến bốn người im bật.

Ôn Đình lại tùy ý liếc mắt nhìn bọn họ, rồi tiếp tục nói:

- A, nhiều năm trôi qua như vậy, xem ra các người vẫn không có tiến bộ gì lớn a, lại vẫn dừng lại ở Thánh Vực, không thể tiến thêm.

Lời này nói ra khiến bốn người đều cười khổ, cho dù được người trong tộc coi là thiên tài cái thể, bọn họ cũng hiểu trước mắt Ôn Đình căn bản không có chỗ cho họ khoe khoang! Vị này chính là chỉ dùng vụn vụn có mười năm liền thăng cấp Thánh Vực, dẫn tới Áo Cổ Tư Đô đại nhân đại nhân phải đích thân hạ Thần Thú Sơn, trình trọng thu làm đệ tử, sau đó lại ở tuổi tám mươi nhất cử tấn chức Linh Cấp, Ôn Đình đại nhân có thiên phú như vậy, muốn so sánh cùng hẳn xác thực chẳng bằng con chó a.

Vừa thấy Ôn Đình dĩ nhiên thoát khỏi trời buộc, bốn người như gà rù mùa đông, nơm nớp lo sợ, ngay cả nói cũng không dám nói, càng không nói đến chuyện xuất thủ với hắn.

- Các người thay ta nói với Áo Cổ Tư Đô một câu...

Ôn Đình lạnh nhạt mở miệng, nhãn thần hướng về phía tây bắc, trên nét mặt có chút phức tạp:

- Nhất định sẽ có một ngày ta trở lại Thần Thú Sơn, nói chuyện với hắn.

Sau khi phân phó xong, Ôn Đình vung mạnh tay nói:

- Các người coi như là lương đồng của Thú nhân tộc, ta không giết các người, mau rút nhanh cho lão tử!

Bốn người thở một hơi thật dài, như được đại xá, đang định quay người rời khỏi, Lăng Phong gào to nói:

- Chậm đã!

Thân thể bốn người căng thẳng, nhất là trên lưng Văn Hiên nổi lên hàn ý lạnh lẽo, Ôn Đình kinh ngạc liếc hắn một cái, trên mặt mang vài phần không hài lòng:

- Tiểu tử, ta nói rồi, để cho bọn họ rời khỏi.

Trong mắt Lăng Phong đầy đặc sát khí, chỉ một ngón tay vào Văn Hiên:

- Ai cũng có thể rời khỏi, chỉ mình hắn là không được.

Nhãn thần Ôn Đình ngưng trọng, như muốn phát tác, không đợi hắn lên tiếng, Lăng Phong cắn răng nói:

- Ôn tiên bối, nếu như ta nhớ không lầm, ngài hẳn là vẫn thiếu ta một nhân tình đi?

Nghe vậy, Ôn Đình sửng sốt, biểu tình có chút dở khóc dở cười nói:

- Người coi nhân tình của lão tử là giấy vụn không bằng? Chẳng lẽ chỉ vì mấy tên phế vật này mà người lãng phí phần nhân tình của lão phu sao?

Mấy người Văn Hiên liếc mắt nhìn nhau. Trước mắt hai biến thái này bọn họ dĩ nhiên trở thành phế vật.

Trong ý thức hải di động tới đoạn ký ức Huyết Sát Vệ vì muốn giúp mình có được một đường sinh cơ, mà bị đánh tới thổ huyết, Lăng Phong cố chấp lắc đầu:

- Ta từng phát thệ với lòng mình, phàm là kẻ thương tổn người ta yêu quý,...

Nhân thần hư vô mờ mịt, nhìn về phía chân trời, từng từ tựa như sấm sét phát ra:

- Phải bị giết!

Nhất ngôn ký xuất, Lăng Phong tựa như bạo long nhằm về phía Văn Hiên, Tinh Thiết Kiếm trong tay trực tiếp đánh tan một vùng hư không, đồng thời chém ra một đạo kiếm cương thẳng tới chỗ Văn Hiên.

- Người dám!

An Cát Hi gầm lên:

- Kết trận.

- Các người nghỉ ngơi đi.

Ôn Đình tùy ý phát tay, Linh Vực bộc phát, trong phương viên trăm trượng lúc này trở thành một mảnh bích thanh, thanh mang bạo phát không chút lưu tình nhốt ba người An Cát Hi vào trong đó.

- Linh Vực?

Trong lòng An Cát Hi trầm xuống, bọn họ hiểu rõ Linh Cấp cường giả đáng sợ cỡ nào, càng rõ ràng thực lực của Ôn Đình vượt xa tưởng tượng của mình. Chỉ là khi thật sự tiếp xúc mới phát hiện, Ôn Đình dĩ nhiên chỉ phát tay một cái, không cần bất kỳ chiêu thức gì liền có thể nhốt bọn họ lại một chỗ. Đây là Linh Cấp thực thụ, chứ nếu không phải Ôn Đình, mà là một Linh Giả tầm thường khác, Linh Vực tuy mạnh nhưng cũng không cách nào đơn giản nhốt họ lại được như vậy. Bọn họ dấu sao cũng đều là cường giả Thánh Vực đỉnh phong a, rồi nhìn về phía Lăng Phong thấy hắn đã bày ra xích luyện cương giáp phối hợp với Tinh Thiết Kiếm, một một kiếm đâm ra đều có lực lượng như thiên quân vạn mã, chấn động hư không liên tục sinh ra bạo hưởng. Mỗi lần chống đỡ, Văn Hiên đều có cảm giác như bị một tòa thiết tháp không ngừng đè xuống.

Một cảm giác biết chắc sẽ phải chết nhưng không thể không liều mạng chống lại, cùng cảm giác bị thất bại đầy rẫy nội tâm khiến Văn Hiên triệt để điên cuồng:

- Lão phu liều mạng với người. Nhiên Huyết Độn. Cự Linh giải thể.

Xà Linh cự đại từ trong thân thể hắn chui ra, rồi tựa như những đoạn trúc bị gãy, "bùm bùm" âm thanh cộng hưởng theo đó thân thể Xà Linh nhanh chóng bị tan rã, khí tức thảm liệt đáng sợ lan tràn, tựa như Cửu U địa ngục đột nhiên phủ xuống, một loại khí tức tử vong bao trùm lên cây cỏ xung quanh! An Cát Hi mãnh liệt hô, mắt thấy Cự Linh đã tiến nhập giai đoạn giải thể, vô pháp ngăn cản, nằng hung ác trừng mắt nhìn Lăng Phong:

- Người sẽ phải hối hận, nhất định sẽ phải hối hận! Ta phát thệ, Hồ tộc chúng ta cùng người không chết không ngừng.

- Văn lão xà!

Lạc Đế cũng nổi giận rống lên, cho dù âm tàn ra sao, song phương đồng thời trấn thủ Luyện Linh Tuyệt Vực hơn trăm năm nay, dù có là cây cỏ cũng có tình cảm. Bây giờ nhìn thấy Văn Hiên tất phải chết, một loại cảm giác bầu bí thương nhau không khỏi cường liệt dâng lên.

Khó Sầm điên cuồng giãy dụa, đáng tiếc mặc cho hắn bạo liệt, máu tươi tràn ra, cũng không thể thoát khỏi, Linh Tôn Vực chỉ cường tới mức nào, bọn họ sao có thể tưởng tượng được?

Cự Linh hóa thành quang điểm vỡ vụn, trong nháy mắt, thiêu đốt lực lượng tựa như chất dinh dưỡng tối thượng, thôi động một tiên thiên linh kỹ "Nhiên Huyết Độn" này, uy lực phát huy tới mức cao nhất. Tốc độ nhanh tới cực điểm, cũng là sát chiêu cực kỳ hung hãn, chỉ thấy một đạo cuồng phong thanh bạch trùng kích thẳng tới ngực Lăng Phong, vô số không khí bị đè ép thành từng đạo phong nhận, Lăng Phong cũng nhần nhẹn rung động, ánh mắt ngưng tụ, hết lớn:

- Chết đi cho ta.

Thanh sắc cuồng phong mạnh mẽ xông tới, khi đụng phải kiếm trận hơi nhoáng lên, lập tức có vô số đạo hỏa mang kết hợp thành kiếm hình điên cuồng đánh vào cuồng phong. Công phu chớp mắt, lực lượng thanh sắc cuồng phong bị yếu đi vài phần, làm cho quang mang càng ngày càng ảm đạm, Ôn Đình cũng phải động dung, lảo đảo nói:

- Loại lực lượng này là...

Mặc dù bị nhốt ở Tuyệt Vực nhiều ngày, hắn cũng đã thấy qua Lăng Phong thi triển đủ loại công kích, thế nhưng Thiên Nguyên Cấm này hắn mới thấy lần đầu. Lật lại ký ức, hắn phát hiện mình vẫn không tìm được ghi chép nào có liên quan đến nó. Hết lần này tới lần khác, các chiêu thức của Lăng Phong khiến hắn có cảm giác kinh ngạc vô bì, tựa như bản thân thi triển Linh Vực tinh kỹ vậy.

Lăng Phong quát một tiếng Thiên Nguyên Cấm liền tựa như Linh Cấp cường giả toàn lực công kích, thậm chí chính hắn cũng có cảm giác khiếp sợ. Thiên Nguyên Cấm triệt để tiêu hao một kích liều mạng của Văn Hiên, khiến hắn dĩ nhiên không thể làm Lăng Phong bị chút tổn thương nào.

Mất thấy Lăng Phong như ý nguyện, Ôn Đình vung tay lên giải bỏ Linh Vực cấm chế.

Ngay khi thoát khỏi trời buộc, An Cát Hi lao như điện ôm lấy cổ Văn Hiên, trong mắt tràn đầy tơ máu, lộ vẻ thê lương đáng sợ nhìn Lăng Phong, nói rõ ràng từng chữ:

- Ta phát thệ, ta nhất định sẽ giết ngươi, ta nhất định phải giết ngươi!

Cảm nhận được ánh mắt tràn đầy sát khí của An Cát Hi, ngón tay Lăng Phong khẽ nhúc nhích, nếu được lựa chọn, hắn tuyệt đối sẽ không nường tay, mà đem ba người trước mắt giết sạch để trừ hậu hoạn! Nhưng hắn biết rõ nếu làm như vậy, Ôn Đình tuyệt sẽ không đáp ứng, có thể đồng ý cho bản thân giết Văn Hiên đã là giới hạn cuối cùng của lão rồi.

- Toàn bộ đám người đã thương thân nhân bằng hữu của ta, đều đáng chết!

Nói rồi, Lăng Phong xoay người sang chỗ khác, thản nhiên nói:

- Ta đợi.

An Cát Hi nhìn thật sâu vào bóng lưng của Lăng Phong, đầy bụng phẫn nộ, nhưng lại đột nhiên sinh ra cổ cảm giác bất lực cường liệt, người này mới qua vài ngày như vậy, đã có tu vi như thế, bản thân thực sự có thể vì Văn Hiên báo thù giết chết Lăng Phong thật sao?

Hai đạo thân ảnh đơn giản xuyên qua tầng tầng mây trôi mờ ảo, người đi trước thân hình tiêu sái tự nhiên chính là Lăng Phong, người đằng sau có phong phạm tuyệt đại cường giả, chính là Ôn Đình. Nếu so sánh với hắn, Lăng Phong quả là có chút thừa kém, hắn liên tục thi triển Thác Bộ, mới có thể giữ thân thể không bị rơi xuống dưới.

Thánh Vực cường giả tuy rằng bay trên không, nhưng cũng chỉ có thể duy trì trong thời gian ngắn thôi, nếu chỉ luận năng lượng dự trữ hắn bất quá chỉ là giai đoạn Thánh Vực sơ giai mà thôi, thậm chí còn không bằng đám người Văn Hiên.

Chỉ vì tu luyện công pháp đặc thù, mới có thể siêu việt giết chết cường giả Thánh Vực đỉnh phong, Ôn Đình không kiên nhẫn liếc mắt nhìn hắn một cái, nói:

- Ngu xuẩn! Thanh Điện U Quang Bộ này ngươi thi triển quả thật tục không chịu được! Lực như kéo tơ, kéo dài bất tận, lẽ nào ngươi không hiểu sao?

Một đường đi chung xuống, Lăng phong cũng triệt để hiểu rõ tính tình của quái nhân Ôn Đình, biết hắn làm mặt lạnh, nhưng chưa chắc đã có ác ý, ngược lại những tiếng la rầy này giúp hắn ngày càng thấu hiểu đối với công pháp mình tu luyện.

Tinh tâm trầm tư, Lăng Phong tinh tế nghiền ngẫm pháp quyết Ôn Đình vừa truyền thụ, niệm thức trong ý thức hải không ngừng phân tích ảo diệu trong thân hình tiêu sái của Ôn Đình, từ từ suy xét điểm then chốt trong đó. Vì vậy, Lăng Phong bắt đầu thử nghiệm, hai chân ở một góc độ không ngừng sang trái, lại sang phải, rất nhanh hình thành một hình dạng như sợi tơ.

Một tia hiểu ra dâng lên, Lăng Phong minh bạch đạo lý "Lực bất khả tẫn", không giống như lúc trước liều mạng truy cầu tốc độ cùng với cường kỹ, mà dùng đại bộ phận tâm lực khống chế hai chân tựa như nước chảy mây trôi.

Dần dần một đám mây trôi dừng xuất từng đạo lực lượng, làm cho Lăng Phong không cần hao tổn tinh lực thân thể mà vẫn có thể tự nhiên phi hành.

- Ha ha ha ha, thì ra là thế!

Lăng Phong như có được món đồ chơi mà mình yêu thích, trên không trung không ngừng khống chế đám mây dưới chân làm ra đủ loại động tác cực khó. Hắn hài lòng cười ha hả, chỉ có trong thời gian này, mới có thể tạm thời buông lỏng trách nhiệm nặng nề trên lưng, biểu hiện ra tâm tình thiếu niên.

Xét cho cùng, hắn vẫn chỉ là một thiếu niên chưa tới hai mươi mốt tuổi a! Nếu sống ở thế gia quý tộc, ở độ tuổi của hắn thậm chí còn đang tiếp thu giáo dục chính quy, hưởng thụ cuộc sống đẹp đẽ.

Ôn Đình quay đầu đi chỗ khác, trên mặt lộ ra một tia tán thán, năm đó cũng nhờ dung hợp tuyệt học Thi Phân tộc và kinh nghiệm giao đấu với vô số cao thủ hắn mới sáng chế ra Thanh Điện U Quang Bộ này, tiểu tử này có thể dễ dàng nắm giữ như thế. Thật đúng là thiên phú đáng sợ a! Trêu đùa thiên địa một lát, thân hình Lăng Phong khẽ xuất hiện bên cạnh Ôn Đình:

- Tiền bối, tới đây có tính toán gì không?

- Lão tử...

Ôn Đình khí phách hào hứng, thần tình đột nhiên âm đạm, bị nhốt cả trăm năm, những người bạn năm đó còn được mấy người? Thú nhân tộc tuyệt đối không thể quay về, cho dù quay về, Ôn gia không còn cũng chỉ tăng thêm phần thương tâm.

Lăng Phong chọn đúng thời cơ, hỏi:

- Niết đại tẩu mang theo Bảo nhi ở trong Tinh Lam thành, tiền bối nếu không có dự định gì khác, chi bằng cùng ta về Tinh Lam đi?

- Tinh Lam?

Trong lòng Ôn Đình khẽ động, nghĩ đến năm đó khi du lịch đại lục,

Nhìn về phía Lăng Phong bên cạnh, Ôn Đình nặng nề hừ một tiếng:

- Tiểu tử ngươi muốn chiêu lãm lão tử?

Lăng Phong cười mỉa, có chút vô lại nói:

- Ta chiêu lãm không nổi tiền bối, chỉ là định làm hết phần tâm ý mà thôi, lại nói tiền bối thật không muốn tới thăm hậu nhân sao? Bảo nhi tiểu gia hỏa kia rất khả ái đó.

- Hừ! Tiểu tử bại hoại!

Ôn Đình vẫn một bộ dáng trừng mắt như cũ, hắn kiên quyết nói:

- Theo ý ngươi!

Thâm Thủy thành.

Mình gia tại một khuôn viên cách trung tâm thành khoảng mười dặm, tên là "Cổ Bắc", ở đó ngoại trừ nuôi dưỡng cao thủ đích hệ, còn lại một ít chuyện lợi nhuận liên quan đến thương hộ. Bất kỳ ai đến Thâm Thủy thành làm ăn đều rõ ràng vô luận ở đây phát sinh náo động gì, nơi này cũng là địa phương an toàn nhất, vì vậy bọn họ phi thường cam tâm tình nguyện tiêu tốn một khoản tiền lớn để mua nhà ở đây.

Thứ nhất là vì an toàn, thứ hai là muốn biểu lộ thân phận, điều này trực tiếp dẫn đến vùng Cổ Bắc này phòng ốc san sát, chật chội không chịu nổi.

Ở Khu Vực Cổ Bắc này, quan trọng nhất là một khuôn viên có vẻ không rộng rãi lắm, trừ một đồng nhà cao cửa rộng cùng vài trang viện xung quanh, nơi này không nghi ngờ gì chính là tòa trụ của Minh gia đích

hệ. Hiện tại, Minh Dục đang lo lắng đi lại trước một gian tĩnh phòng, một thân mặc lục sắc trường bào rung động theo hấn, cho thấy tâm tình chủ nhân cực kỳ không yên. Đột nhiên, hai hàng lông mày của hấn dựng đứng, lập tức xoay người dừng lại trước cửa tĩnh thất.

Cửa của tĩnh thất được mở ra, chỉ thấy Minh Lăng chậm rãi từ đó đi ra, hai mắt hấn phát ra quang mang mãnh liệt, mỗi bước đều khiến cho người ta có cảm giác như có một cỗ vụ khí vô hình bao phủ.

316. Chương 273: Âm Mưu Của Minh Dục

Minh Dục vẻ mặt hớn hở, giọng nói cũng hưng phấn tới mức run run nói:

- Lăng nhi, thành công?

- Ân, lão tổ, lần này tại Càn Thiên Giới, con đã thu được rất nhiều linh hồn năng lượng, hiện tại bế quan tu luyện cũng đã thu được thêm rất nhiều hỏa hệ nguyên lực. Đồng thời dựa theo công pháp lão tổ đưa cho chuyển hóa chúng thành biến dị nguyên lực...Huyết Hỏa.

- Tốt tốt tốt! Thật tuyệt vời! Ha ha ha ha!

Minh Dục không hề giữ chút phong phạm nào, cuồng tiếu không ngừng.

Trong lòng Minh Lăng bỗng dưng hoảng hốt, sống chung nhiều năm như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên hấn thấy lão tổ nhà mình thất thố như thế. Loại vui mừng này thậm chí khiến hấn có chút bất an, vì vậy hấn vội vã nói tránh đi:

- Lão tổ, lần này hài nhi giác chân nguyên lực dự trữ đã đủ rồi, còn lại chính là làm sao để đem Cự Linh cùng với linh hồn hạch tâm dung hợp làm một, thủy chung vẫn không tìm được manh mối.

- Ha ha, muốn trở thành Thánh Vực nào có phải chuyện đơn giản như thế?

Minh Dục cười ha ha, cho thấy tâm tình hấn rất tốt:

- Năm đó, bản lão tổ cũng phải tốn thời gian cả trăm năm mới tiến nhập Thánh Vực, nhờ đó nhất cử nạm giữ Đại Minh Chí Luân, ngoại trừ hạng người có thiên tư nghịch thiên, người bình thường sao có thể đạt được dễ dàng như thế?

- Lão tổ, người mau chỉ điểm cho hài nhi một chút phương pháp tu luyện đi, để hài nhi sớm ngày ném thử tư vi tấn cấp Thánh Vực, miễn cho ra ngoài bị người ta khi dễ làm mất mặt mũi của lão tổ.

- Không vội, nếu muốn trở thành Thánh Vực bất quá chỉ là chuyện nhấc tay mà thôi.

Minh Dục không chút hoang mang nhấc tay, vẻ mặt cổ quái nhìn Minh Lăng nói:

- Lăng nhi à, Minh Gia ta tử đệ đông đảo, con có biết vì sao ta lại đặc biệt sủng ái mình con, không tiếc hao tâm tài bồi con không?

- Hài nhi không biết.

- Người không biết, người tự nhiên không biết.

Minh Dục hô lên ô ô, Đại Minh Chí Luân phù hiện lên, huyền khí từ tay áo truyền ra ánh lên khuôn mặt hai người hồng hồng xán lạn, quí dị nói không nên lời.

Đối mặt với bảo vật tối cao này của Minh Gia, Minh Lăng nhin không được lộ ra một tia tham lam, vừa nghĩ tới có thể nắm giữ linh khí truyền thừa, cường giả trong thiên hạ mặc cho mình sai khiến, thân thể hấn nhin không được khẽ run lên.

- Muốn không?

Minh Dục nâng Đại Minh Chí Luân tựa như đang cầm một viên kẹo ngon, dùng ngữ khí mê hoặc hài đồng nói.

Minh Lăng sửng sốt, cuống quýt bái lạy nói:

- Hải nhi không dám.

Minh Dục vừa chuyển, hỏi:

- Người có biết muốn tiếp thụ linh khí truyền thừa này thì cần phải có điều kiện gì hay không?

Không đợi Minh Lăng trả lời, hắn lại tự mình giải thích:

- Thứ nhất, người tiếp thụ cần phải có thực lực Thánh Vực, bằng không sẽ không chịu được Vực Năng dồi dào trong đó; thứ hai, cũng là điều quan trọng nhất, đó chính là huyết mạch.

- Nghe nói tổ tiên Minh Gia chúng ta là một vị thần từ một không gian không biết tên rơi xuống phiên lục địa này. Đáng tiếc bởi vì chém giết kịch liệt bị thương nặng, cuối cùng do truyền thừa huyết mạch lưu lại Đại Minh Chí Luân cho đời sau. Chỉ có hậu bối cực kỳ phù hợp với huyết mạch tổ tiên mới có thể kế thừa!

Minh Lăng tự cho là đoán được dụng ý của Minh Dục, không khỏi hưng phấn tới run cả người.

- Không sai, người chính là người trong thế hệ này của Minh Gia phù hợp với Đại Minh Chí Luân nhất, cũng là người thừa kế Đại Minh Chí Luân sau ta!

Trên mặt Minh Lăng hiện lên vẻ mừng rỡ như điên, hắn rút cuộc minh bạch vì sao hôm nay lão tổ tông lại nói là dụng ý của mình, lẽ nào vận may thực sự đã...

- Tì!

Minh Dục không hề báo trước mở lòng bàn tay ra, nặng nề vỗ vào đỉnh đầu Minh Lăng, chỉ nghe thấy âm thanh trầm nặng truyền ra. Một tia huyết quang từ trong cơ thể Minh Dục tuôn ra tựa như cùng với nó hô ứng, từ trong cơ thể Minh Lăng cũng đồng dạng có hỏa huyết quang tuôn ra, chỉ là quang mang so với Minh Dục ảm đạm hơn nhiều mà thôi.

- Hắc hoàn mỹ, huyết mạch hoàn mỹ, thân thể thiếu niên, khả năng vô hạn, ta mong đợi chính là loại cảm giác này a.

Trên mặt Minh Dục hiện ra quang mang âm độc vô bì.

Minh Lăng phát hiện mình không sao động đậy được, hắn có ngu xuẩn thế nào cũng đã hiểu được, không khỏi cuồng nộ hô lớn:

- Lão tổ, người...muốn...

Một con hồng diễm diễm trùng tú từ trong huyết quang tràn ngập bay ra, trùng tú ngưng thực, có thể phân biệt được là Cự Linh cao giai! Bên ngoài Cự Linh phát ra quang mang hình tròn. Minh Dục lại cười nói:

- Người không phải từng nói qua với ta lần Thương Khung Hội Chiến tại Vô Tận Hoang Nguyên này, có người lợi dụng giấu diếm trộn lẫn vào Tinh Chương sao? Lẽ nào người vẫn còn không hiểu?

- Người, người muốn ký sinh Cự Linh.

- Không hổ là hải nhi do ta lựa chọn.

Minh Dục ôn nhu sờ lên mặt Minh Lăng, thần sắc không có nửa phần thương hại:

- Nguyên bản ta vẫn không muốn đi con đường này, đáng tiếc gần đây thân thể này càng ngày càng suy yếu, ta vẫn đánh giá thấp chỗ bá đạo của linh khí truyền thừa.

- Không, không đâu, lão tổ, người đang gạt ta có phải không?

Minh Lăng kinh hoảng không ngừng giãy dụa, điên cuồng hét:

- Tàng Linh Tinh Chương không phải chỉ có thể giúp ẩn giấu một phần lực lượng của Cự Linh thôi sao? Người rốt cuộc muốn làm gì?

- Sai, Tàng Linh Tinh Chương không phải chỉ có thể ký sinh một phần Cự Linh lực lượng, toàn bộ dựa vào người thì triển lựa chọn thế nào thôi! Mượn lực lượng của Đại Minh Chí Luân, ta có thể đem toàn bộ Cự Linh ký sinh trong ý thức hải của người.

Minh Dục thấy hấn vẫn là vẻ mặt mê hoặc, lặng lẽ nói:

- Coi như ta với người tốt xấu gì cũng có một thời gian tổ tôn tốt, bản lão tổ liền cho người được chết một cách rõ ràng. Năm đó sau khi ta tiến nhập Thánh Vực, bởi vì thêm muốn Linh Cấp lực lượng, không theo tổ huấn khổ tu tới cảnh giới đỉnh phong, liền tùy tiện bắt đầu tiến hành truyền thừa linh khí dung hợp. Mới bắt đầu tất cả không có dị trạng gì, sau khi nắm trong tay Linh Cấp lực lượng, ta liền tìm tới tận cửa cường giả Tinh Quang từng đặc tội ta giết đi! Chính vào lúc này phát sinh chuyện bất ngờ!

Trên mặt Minh Dục hiện lên ý sợ hãi:

- Ta phát hiện nương theo số lần sử dụng Đại Minh Chí Luân tăng nhanh, một thân sinh mệnh lực của ta dĩ nhiên rất nhanh mất đi! Hơn nữa càng về sau tình hình càng nghiêm trọng, mỗi lần sử dụng đều có cảm giác như cả người đều bị hút khô!

Thật sâu dừng ở Minh Lăng, hấn tiếp tục nói:

- Người minh bạch cái loại cảm giác này sao? Biết rõ không nên dùng, nhưng vẫn phải dùng, vì trảm mê với lực lượng cường đại mà ta vô pháp tự kiềm chế! Nguyên bản lấy sinh mệnh lực của Thánh Vực cường giả đủ để ta sống trên hai trăm tuổi, chính là lúc đó ta mới chỉ tám mươi tuổi liền cảm giác được sinh mệnh lực của mình hầu như không còn. May là một lần ngẫu nhiên, ta có cơ hội phát hiện hấp thu lực lượng của Thánh Vực ma hạch có thể giúp ta kéo dài một thời gian.

Thì ra là thế. Thảo nào Minh Gia đối với bất kỳ thứ gì cũng có thể đem ra giao dịch, nhưng riêng đối với Thánh Vực ma hạch lại luôn chấp nhất!

- Chính là cách này chung quy không phải kế lâu dài, ta vừa nghĩ tới phải buông bỏ quyền thế to lớn, rời khỏi thế giới tươi đẹp này, ta liền không cam lòng.

Nhân thần Minh Dục ngưng trọng, cuống nhiên nói:

- Minh Dục ta chính là thiên chi kiêu tử, là chúa tể tồn tại vĩnh hằng của cả phiên đại lục này, sao có thể đơn giản như vậy, uất ức như vậy mà chết đi? Sau thời gian khổ tư, rốt cuộc ta đã tìm ra được biện pháp tốt nhất, đó chính là người!

- Ta thấy không được thì sao?

Thanh âm này đột nhiên truyền vào, như thần binh hạ phàm, khiến Minh Dục khiếp sợ nhảy dựng lên hét lớn:

- Ai?

Oanh!

Đại môn căn phòng bị chấn nát, cuốn theo một tầng hồng mang trong đó, Lăng Phong chấp tay đứng, như bước xuống địa ngục liệt diễm để lấy mạng ác ma.

- Người vẫn chưa chết sao?

Minh Dục trợn trừng hai mắt, tràn đầy sát khí:

- May mắn thoát được một kiếp còn dám đưa mình tới tận cửa. Lão phu không thể không nói người thực sự là ngu xuẩn cực độ!

Tiếng rít nổi lên, Đại Minh Chí Luân trong nháy mắt cao lên bảy tám lần, như một cái cối xay lớn nhanh chóng bao phủ lên đầu Lăng Phong. Khi hấn còn đang nhe răng cười, một bàn tay trắng như tuyết đột nhiên lộ ra, trực tiếp nắm lấy mặt ngoài của Đại Minh Chí Luân.

Mặc cho Đại Minh Chí Luân không ngừng run lên, bàn tay này cũng vững chắc như núi, không thể động đậy!

- Người nào?

Một màn trước mắt hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của Minh Dục. Từ khi đạt được Đại Minh Chí Luân, hắn chưa từng gặp phải sự tình kinh người như vậy? Lấy tay bắt lấy linh khí truyền thừa, đây thật sự là có nghĩ cũng chưa từng!

Trong bầu không khí khiến kẻ khác hít thở không thông, Ôn Đình chậm rãi đi tới, hắn nhàn nhạt liếc mắt nhìn Minh Dục:

- Hiện tại giao thủ ngược lại công bình hơn.

Hắn thưởng thức Đại Minh Chí Luân trong lòng bàn tay, biểu tình có chút cổ quái nói:

- Linh khí truyền thừa này quả nhiên không dễ dàng chấn phục, nếu không có huyết mạch tương liên thì hoàn toàn vô pháp khu động, thảo nào năm đó lão quỷ không đánh chủ ý lên Minh Gia các người.

- Rốt cuộc người là ai?

Minh Dục quát lên.

- Tiểu tử kia, hắn là người thừa kế đời này của Đại Minh Chí Luân sao?

Ôn Đình từ trên cao nhìn xuống, lắc đầu nói.

317. Chương 274: Triệt Để Diệt Tuyệt.

- Tu vi của người bị phá hư, càng khiến người ta buồn cười hơn chính là. Chẳng qua người phải biết rằng, mỗi lần thi triển tinh kỹ cùng với Linh Vực công kích ẩn chứa trong linh khí sẽ tiêu hao Vực Năng trên diện rộng. Cho dù Thánh Vực đỉnh phong dung hợp linh khí truyền thừa cũng không dám tùy ý sử dụng. Người thật sự cho là hấp thu Vực Năng trong Thánh Vực ma hạch thì có thể bảo đảm bình an?

Câu nói đầu tiên của Ôn Đình đã nói ra điểm huyền bí nhất của linh khí truyền thừa. Nguyên lai khi sử dụng nó sẽ bị tiêu hao Vực Năng trên diện rộng! Cường giả trước Thánh Vực, Vực Năng của bản thân vốn đã yếu, nên không thể kiên trì lâu, thậm chí còn bị tiêu hao cả sinh mệnh lực.

Bí mật lớn nhất của bản thân bị Ôn Đình một hơi nói ra, Minh Dục hoảng sợ biến sắc, không ngờ người này chỉ đơn giản liếc mắt một cái liền nhìn ra nhiều thứ như vậy! Từ điểm này, Minh Dục hiểu rằng người trước mắt này có tu vi vượt trên mình, hơn nữa Lăng Phong một thân sát lục khí tức khiến hắn thấy bất ổn, liền quyết định thật nhanh, hung hăng đánh về phía đằng sau.

- Muốn chạy trốn?

Lăng Phong lạnh lùng cười lạnh, lật bàn tay lên, Tinh Thiết Kiếm đánh ra đạo đạo quang mang trùng điệp truy kích phía sau Minh Dục, âm thanh bạo nổ ầm ầm vang lên, khí lưu dày đặc bị bốc hơi cực nhanh tựa như sương mù:

- Hôm nay dù người có chạy lên trời, ta cũng phải giết chết người.

- Minh Huyết Ưng Vệ!

Minh Dục nhất cử diên cuồng phá vỡ phòng ốc, đồng thời hét lên một tiếng, âm thanh tựa như thủy triều lan ra tứ phía. Một đám thân ảnh huyết sắc hiện lên, hơn trăm người này tạo thành một bức tường ngăn cách giữa Minh Dục cùng với Lăng Phong. Trên mặt họ hoàn toàn thờ ơ, không hề có chút sợ hãi nào, nhất là khí tức toát ra không chút thua kém Minh Huyết Thập Tam Ưng!

- Giết, mau giết chết tên tiểu tử này cho lão phu!

Minh Dục thét một tiếng ra lệnh, bản thân thì hoang mang, cuống quýt lao về phía xa bỏ chạy, chợt đã chạy được hơn mười trượng.

Minh Huyết Ưng Vệ từ nhỏ đã tiếp thu giáo dục tẩy não, hoàn toàn không sợ chết, trong đầu chỉ toàn là ý nghĩ trung thành với Minh Gia! Một tầng huyết sắc hỏa quang hiện lên trên người bọn họ, người cầm đầu quát nhẹ một tiếng, chỉ thấy huyết quang rực sáng, rồi nhanh chóng tạo thành một viên cầu to như đầu người, toàn thân quang cầu tản mát ra khí tức chứa đầy huyết tinh bắn thẳng tới Lăng Phong.

- Nguyên trận, Huyết Hỏa Luyện Thể.

Khi thấy thân ảnh Minh Dục càng ngày càng xa, Lăng Phong nổi giận:

- Đáng chết!

Tinh khí thần trong nháy mắt thiêu đốt tới đỉnh, quanh thân hỏa quang xán lạn như liệt diễm, khi Lăng Phong quát lên một tiếng liền cùng với Tinh Thiết Kiếm dung hợp thành một thể, một đạo cuồng lưu ngân sắc biến ảo đâm thẳng về phía trước.

Tựa như đại địa, sự tình cực kỳ quỷ dị phát sinh, khi Lăng Phong lướt qua thì tất cả đều lâm vào tĩnh lặng, gió ngừng thổi, mây ngừng trôi tựa như vạn vật đột nhiên đều mất đi ý thức, không thể hoạt động được.

Có cảm giác dài đằng đặc tựa như ngàn vạn năm trôi qua, nhưng thực tế chỉ trong nháy mắt, toàn bộ huyết hỏa đều bị chấn thành nguyên lực nguyên thủy nhất.

Sau đó từng đợt âm thanh "âm ầm ầm" vỡ vụn truyền ra, Minh Huyết Ứng Vệ rốt cuộc hiện lên một phản ứng giống người bình thường, bọn họ kinh hoảng nhìn về phía thân thể của mình: Từ một biến thành hai, lại biến thành bốn, cuối cùng tan vỡ thành vô số mảnh.

Quá trình này nhanh tới mức kinh người, thậm chí họ còn cảm giác một cách rõ ràng rằng mình đang dần dần tử vong!

Máu tươi tràn ra, đại địa nhuộm lên một vẻ thê lương!

Ngân mang như luân, sau đó tất cả đều tan biến.

Lăng Phong rốt cuộc cũng đuổi tới đằng sau Minh Dục, nặng nề đánh ra một quyền ẩn chứa xích luyện cương giáp, bạo lực đáng sợ chấn nát toàn bộ chân nguyên lực phòng ngự của hắn, rồi trực tiếp khiến thân thể hắn bạo nổ, như cự thạch rơi xuống đại địa, một quyền này đánh ra một đoàn huyết vụ lớn.

Minh Dục kêu một tiếng đau đớn, máu trong nội tạng phun trào, rồi từ mũi trào ra ngoài.

- Một quyền này là vì Duy Khắc Đa đại ca!

Một quyền tạp xuất, Tinh Thiết Kiếm trong tay Lăng Phong đột nhiên quay lại trong cơ thể, rồi lại đánh ra một quyền nữa:

- Còn quyền này là vì Ôn Lam đại tẩu!

Đối mặt với bão táp như muốn xé nát Minh Huyết Ứng Vệ của Lăng Phong, Minh Dục hoàn toàn mất đi tâm tư chống trả, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Chạy!

Điên cuồng chạy trốn chết!

Đáng tiếc đối mặt với thực lực mạnh mẽ của Lăng Phong, chạy trốn đơn giản chỉ như một câu chuyện cười.

Quyền thứ hai tạp xuất, Minh Dục tựa như một chiếc bao bố bị chấn nát.

Cùng lúc đó, tại Khu Vực Cổ Bắc, đại thương nhân ngày thường được tôn sùng đang kinh nghi bất định suy đoán:

- Kể nào mà có can đảm dám tới Thâm Thủy thành nháo sự? Chẳng lẽ là Thú nhân tộc nhiều lần quấy nhiễu Áo La đế quốc khiến Võ Thần đích thân tới?

Khi bọn hắn thất kinh chạy đến, thấy đường đường Minh Gia lão tổ đang từ trên trời rơi xuống, không khỏi giật mình tới mức suýt nữa lòi cả mắt ra.

Người kia, hắn là...

- Quyền thứ ba là vì phụ thân đã mất của Bảo Nhi.

Nghĩ đến Bảo nhi thiên chân khả ái, nội tâm Lăng Phong cuồng nộ, phun một ngụm trọc khí tịnh thiết vào mặt Minh Dục! "Bốp" một quyền này như cây trụ đâm vào thân thể Minh Dục, suýt nữa đánh nát nội tạng của hắn.

- Cuối cùng là vì chính ta.

Bàn tay Lăng Phong nộ trướng, kiếm quang luân chuyển như lao tù, thiên địa lao hung hăng áp xuống Minh Dục.

Minh Dục sau khi mất đi linh khí truyền thừa, bị Lăng Phong đánh tới không kịp trở tay, chỉ có thể cuồng nộ:

- Không! Lão phu là chủ nhân vĩnh hằng của phiên đại lực này, tuyệt đối không dễ dàng ngã xuống như thế, tuyệt đối không thể...

Mặc kệ hấn kêu la thảm thiết, kiếm quang vẫn toàn lực đánh qua, trong nháy mắt xuyên thủng người hấn, ánh mắt Lăng Phong chợt ngưng lại:

- Chết đi!

Huyết vũ rơi lung tung, Minh Dục nhiều năm hùng bá Thâm Thủy thành hoàn toàn chết đi.

Lăng Phong vung tay ra, một viên Thánh Vực tinh hạch cùng Tàng Linh Tinh Chương từ trong huyết vụ bay ra bị hấn bắt lấy.

Từ xa nhìn thấy một màn này, ai nấy đều hoảng sợ, nhất là những người đã từng thấy Lăng Phong cùng với Minh Dục đối chiến lại càng giật mình:

- Đây chính là vị Lăng Phong danh tiếng vượt trên cả Tần Thái Tử sao? Trời ơi! Lúc này mới qua thời gian không lâu, hấn dĩ nhiên có thể đánh chết Minh Dục lão tổ? Đây là tốc độ thăng cấp đáng sợ tới mức nào?

E là sẽ không còn ai không thừa nhận danh hiệu " Trẻ tuổi đệ nhất nhân" của hấn nữa, trong đám cường giả cùng tuổi, liệu ai có thể đánh bại được hấn đây?

Lăng Phong nhảy lên giữa không trung, trong ánh mắt tràn ngập sự phẫn hận bị thương, một lúc lâu sau, hấn mới hướng lên trời thở một hơi thật dài:

- Duy Khắc Đa đại ca, đệ đã báo thù được cho huynh rồi!

Lúc này, Ôn Đình dẫn theo Minh Lăng bay tới, tùy tiện hỏi:

- Người này xử trí thế nào?

Trong ánh mắt Lăng Phong hiện lên một tia hàn quang, nguyên nhân trực tiếp khiến Duy Khắc Đa bị giết là Minh Lăng này, sao hấn có thể lưu lại? Mặc kệ Minh Lăng liều mạng kêu rên, Lăng Phong ngũ chỉ khép lại:

- Người cũng chết nốt đi!

Hư Không Nhiếp Vật triển động liền đem Minh Lăng bạo nổ.

Ánh mắt hơi đảo xuống phía dưới, ai nấy liền cúi đầu, không ai dám can đảm đối mắt với Lăng Phong.

Cương khí ngưng tụ, Lăng Phong gào to nói:

- Từ nay về sau, Thâm Thủy thành không còn Minh Gia! Nếu ai dám vì hấn mà sinh sự, ắt phải chết!

Ngũ khí lạnh lùng, không hề để người khác có chút cơ hội nào.

318. Chương 275: Tinh Lam Kinh Biến

Sau khi báo thù xong, Lăng Phong tự nhiên không còn lưu luyến ở lại Thâm Thủy thành! Liền cùng Ôn Đình nhất tề về Tinh Lam thành.

Ôn Đình tuy rằng lạnh lùng, nhưng một thân tu vi thật sự kinh thế hãi tục, bình thường chỉ cần chỉ điểm đôi câu là có thể khiến Lăng Phong hiểu ra. Lăng Phong cũng biết khuyết điểm lớn nhất của mình chính là nhận được quá nhiều, những thứ công pháp này, chỉ cần xuất một cái ra đã đủ để chúng nhân tranh nhau vỡ đầu, và người tham luyện dù có thiên tư siêu quần cũng phải mất cả trăm năm để tham ngộ.

Thế nhưng Lăng Phong căn bản không có mất nhiều thời gian đã tìm hiểu rõ, dưới sự chỉ điểm của Ôn Đình, hần bỏ qua những chỗ phức tạp, mỗi loại công pháp đều được phân giải ra, sau đó lại tổ hợp lại. Quá trình này tiến hành rất thông thả, mỗi sự tiến bộ đều mang đến biến hóa lớn!

Lúc trước rời khỏi cần phải có Hắc Đằng Thú trợ giúp, lần này trở về nhờ nắm giữ Thanh Điện U Quang Bộ nên tự nhiên là nhanh hơn rất nhiều, dù cho một đường vừa đi vừa tán gẫu cũng không mất tới ba ngày thời gian liền tới Thương Khung Yếu Tắc.

- Kể nào dám xông vào Thương Khung Yếu Tắc?

Trên cao, thủ vệ thành thấy bộ dáng hai người lướt trên hư không tựa như đạp trên đất bằng, không khỏi kinh hãi, run rẩy đốt lửa cảnh cáo.

Ôn Đình khẽ chau mày, đưa tay nhẹ phẩy:

- Âm ỉ!

Một đạo gió xoáy thanh sắc đột nhiên cuồng mãnh bay ra, trong nháy mắt đem mấy người chặn đường phía trước thổi bay đi. Nhìn bộ dáng của bọn họ, nếu không phải Ôn Đình thủ hạ lưu tình sợ rằng không ai có thể may mắn tránh khỏi.

Lăng Phong cười nói:

- Tiền bối chớ chấp nhặt mấy tên tiểu nhân này làm gì. Chúng ta cứ tiếp tục đi thôi!

- Không hoảng hốt.

Ôn Đình hít hít mũi, hơi nhắm mắt ngưng thần một lát, rồi mạnh mẽ mở hai mắt ra nói:

- Mùi rượu thơm quá! Trong thành không ngờ lại có mùi rượu như vậy, a, mùi này vài phần giống với Liệt Diễm Hồng Thần của Ngọc Lan Tông ở Vô Tẩn Hoang Nguyên!

Liệt Diễm Hồng Thần? Lăng Phong bỗng dừng nghĩ đến Doãn Hồng Tụ, không khỏi hiếu kỳ hỏi:

- Tiền bối, Ngọc Lan Tông có lai lịch ra sao?

- Hắc, Vô Tẩn Hoang Nguyên long, phượng, yêu tam tộc đứng đầu, các đại tông phái thế lực bên dưới thì phân tranh quanh năm, khi ngắn khi dài. Thế nhưng lại có những môn phái quanh năm sừng sững bất động. Ngọc Lan Tông này chính là một trong số đó! Bọn họ chuyên buôn bán các loại tin tức tình báo, cho dù là lưỡng đại đế quốc cũng không thể bằng. Năm đó khi ta du lịch ở Vô Tẩn Hoang Nguyên cũng từng quen biết với bọn họ, ngoài ra trong tông môn có rất nhiều Linh Tôn cường giả tọa trấn!

Đối với Ôn Đình mà nói, chỉ có Linh Tôn mới xứng được tán thưởng hai tiếng "cường giả", còn lại đều không đáng nhắc đến!

Lăng Phong hít sâu một hơi, vạn lần không ngờ Ngọc Lan Tông lại có bối cảnh đáng sợ như thế! Khi hần ở Càn Thiên Giới coi như tiếp xúc với một vài nhân vật râu ria của Vô Tẩn Hoang Nguyên, vô luận là Tàng Linh Tinh Chương thần bí hay Ngao Thanh Phong cùng với Yêu Nguyệt Lung thì triển ra lực lượng quỷ dị, đều làm Lăng Phong rung động thật sâu.

Hôm nay hần cũng có thể xác định Ngọc Lan Tử Quán tất nhiên không thể thoát khỏi có quan hệ với Ngọc Lan Tông trong miệng Ôn Đình, đại tông phái cường như vậy dĩ nhiên cũng chưa được coi là tông phái ở đỉnh của Vô Tẩn Hoang Nguyên, vậy long phượng yêu tam tộc còn cường đại tới mức nào nữa?

- Tiểu tử, bớt suy nghĩ miên man đi, trước tiên theo ta xuống dưới hảo hảo thưởng thức rượu một phen rồi lại nói tiếp.

Ôn Đình tóm lấy Lăng Phong bay thẳng đến chỗ có mùi rượu.

Thấy bộ dáng gấp gáp của hần, Lăng Phong tức cười, vạn lần không ngờ lão còn là một kẻ coi rượu như mạng. Nếu là gặp gỡ với Đồ Long, hai người nhất định sẽ rất hợp nhau.

Ngọc Lan Tửu Quán vẫn phi thường náo nhiệt như trước, lúc Lăng Phong tiến nhập, đám nhân viên tiếp khách rõ ràng hơi bất ngờ một chút, chờ khi họ kịp phản ứng, thì Lăng Phong đã đi vào tư lâu. Hai thiếu nữ tiếp khách chăm chú liếc mắt nhìn hắn, nói:

- Là hắn? Thực sự là hắn ư?

- Không phải nghe nói hắn ở Thâm Thủy thành bị cường giả Thánh Vực đỉnh phong truy sát bỏ chạy sao? Như thế nào lại...

Niềm thức của Lăng Phong linh mẫn vô bì, dù khoảng cách xa, nhưng hắn vẫn nghe thấy hết những lời bàn luận này, nên không khỏi lắc đầu cười khổ: Xem ra trong mắt rất nhiều người hắn phải chết không thể nghi ngờ. Bởi hai người từ Thâm Thủy thành một đường đều là phi hành thẳng tới đây, tốc độ cực nhanh, nên toàn bộ tin tức như Lăng Phong vô sự, đồng thời nhất cử diệt Minh Gia vẫn chưa lan truyền đến.

Lăng Phong đi vào tửu quán, đầu tiên nhìn thấy Doãn Hồng Tụ đang bận rộn như hồ điệp xuyên hoa trong đó, thấy bộ dáng thiếu niên nhẵn của Ôn Đình bên cạnh, hắn vội vã hô:

- Doãn Quán Sự!

Doãn Hồng Tụ đột nhiên xoay người, khi thấy Lăng Phong nhất thời thần tình biến đổi, lộ ra thần sắc khó có thể tin được! Được một lát, tựa hồ nhận thấy bản thân thất thố, nàng vội vàng nói:

- Lăng tiên sinh, mời ngồi bên này.

Nói xong, nàng lại nói lời xin lỗi với cả người bên cạnh.

- Doãn Quán Sự, đây có phải là bên nặng bên nhẹ không? Bọn họ là khách nhân, lẽ nào ta lại không phải?

Nam tử dáng vẻ hào phóng bị Doãn Hồng Tụ lạnh nhạt không hài lòng nói.

Doãn Hồng Tụ áy náy gật đầu một cái với Lăng Phong, sau đó cúi người xuống nhẹ giọng nói vài câu gì đó. Nam tử hào phóng hoảng sợ nhìn Lăng Phong một cái, tựa như gặp quỷ ném một túi kim tệ xuống bàn rồi nhanh chóng rời khỏi quán.

Lăng Phong cảm thấy tức cười, hắn đánh giá qua Doãn Hồng Tụ tất nhiên là giải thích thân phận của mình với nam tử kia, nhưng không ngờ bản thân ở bên ngoài lại có "ác danh" như vậy. Theo Doãn Hồng Tụ bắt chuyện, hai người ngồi vào chỗ của mình. Ôn Đình không kiên nhẫn nói:

- Tiểu nha đầu, mau đem Liệt Diễm Hồng Thần trong cửa hàng của ngươi bưng ra đây, lão tử đã hai ba trăm năm rồi không có uống.

- Lăng tiên sinh, vị tiền bối này là...

Lăng Phong có chút suy nghĩ không ra thân phận thật sự của Ôn Đình, có vẻ như có quan hệ ruột thịt với Thú nhân tộc, nhưng lại như có nợ với ác thú tôn giả, không thể làm gì khác hơn đành hàm hồ đáp:

- Vị Ôn tiền bối Vị này chính là trưởng bối của ta, bình sinh rất thích Liệt Diễm Hồng Thần của quý tông.

Ôn Đình đối với lời giới thiệu của Lăng Phong không hề có bất kỳ lời phản bác nào, nhưng Doãn Hồng Tụ nghe thấy thì thật sự chấn động, ngày trước giới thiệu nàng không có nhắc tới bối cảnh của bản thân, thế nhưng Lăng Phong bây giờ trực tiếp xưng hô "quý tông", chứng tỏ biết đến sự tồn tại của Ngọc Lan Tông. Có thể hiểu rõ người Ngọc Lan Tông phần lớn đều đã rời khỏi Vô Tận Hoang Nguyên, tin tức về Lăng Phong ngày trước bất quá chỉ là có thiên phú siêu quần thôi, hiện tại xem ra ngay cả bối cảnh cũng thần bí vô bì.

Nhất là lúc trước khắp nơi đều phỏng đoán, cho dù Lăng Phong có thể giữ mạng, thoát khỏi tay Văn Hiên, cũng rất có thể sẽ bị thương nặng mà phải tiềm tu nhiều năm. Hiện tại Lăng Phong nhanh như vậy liền đã xuất hiện, hơn nữa nhìn được khí tức nội liễm so với ngày trước càng kinh khủng hơn.

Người theo hầu Doãn Hồng Tụ tiếp khách, sau khi mang Liệt Diễm Hồng Thần ra, nhin không được hỏi:

- Lăng tiên sinh, xin mạo muội hỏi một tiếng, Văn Hiên hiện tại...

Lăng Phong nhẹ nhàng uống một ngụm liệt tửu, tùy ý nói:

- Văn Hiên đã chết.

Ngũ khí đơn giản như người chết cần bản không phải là một cường giả Thánh Vực đỉnh phong, mà chỉ là một người bình thường.

Mười ngón tay run lên, Doãn Hồng Tụ khiếp sợ suýt nữa thì đánh rơi chén rượu.

Văn Hiên đã chết? Dù cho nhiều năm không có xuất hiện, nhưng tình báo về hắn không hề thiếu, tự nhiên rõ ràng hắn đã tấn cấp Thánh Vực đỉnh phong. Lẽ nào hắn lại đơn giản mà ngã xuống như vậy?

Đến tột cùng là ai khiến hắn phải chết?

Nhìn biểu tình thần nhiên của Lăng Phong, trong lòng Doãn Hồng Tụ gợn sóng: Lẽ nào lại là do vị thiếu niên thần kỳ này? Nếu thật sự là như vậy thì thật quá mức đáng sợ a! Chưa đến hai mươi tuổi dĩ nhiên có thể chém giết Thánh Vực đỉnh phong, thiên phú như vậy e là trong tam tộc cũng chưa chắc có thể gặp được đi?

Ôn Đình không thèm để ý tới bọn họ đang nói chuyện, tự mình đem một chén rượu uống cạn, con mắt híp lại, tỏ vẻ đắc ý, tán thán một trận.

Hít một hơi thật sâu, khiến bộ ngực phong mãn càng thêm cao vót, Doãn Hồng Tụ nói:

- Lăng tiên sinh hẳn là có mang theo Dịch tức tạp chứ?

Thấy Lăng Phong gật đầu, nàng nói:

- Làm phiền tiên sinh lấy Dịch tức tạp ra.

Lăng Phong khó hiểu đem dịch tức tạp giao cho Doãn Hồng Tụ, chỉ thấy nàng lấy một vật có hình dạng khá giống dịch tức tạp, đem chúng trao đổi, động tác phức tạp khiến người xem hoa cả mắt, sau đó chỉ thấy mặt ngoài dịch tức tạp của Lăng Phong hiện lên một đường tử sắc nhàn nhạt.

Sau đó đem dịch tức tạp trả lại cho Lăng Phong, Doãn Hồng Tụ giải thích:

- Đây là quy củ của tông môn ta, phạm là người cung cấp tình báo nào, tông phái đều sẽ trả một lượng kim tệ nhất định hoặc trao đổi bằng một tin tình báo tuyệt mật khác. Lăng tiên sinh là nhất đại cao nhân, hẳn sẽ không quan tâm tới tục vật, vì vậy tiểu nữ tử tự chủ muốn cùng tiên sinh trao đổi một lần.

- Có thể đổi lấy tin tức tình báo tuyệt mật, người hẳn là đệ tử thân truyền của Ngọc Lan Tông?

Ôn Đình đang hài lòng uống rượu, đột nhiên ngẩng đầu lên, lặng lẽ nói:

- Tiểu nha đầu, Yên Vân La là gì của ngươi?

Doãn Hồng Tụ cả kinh, lúc này trong lòng nàng thầm dự đoán thân phận của Ôn Đình, lấy ánh mắt của nàng chỉ thấy Ôn Đình một thân khí tức đã hoàn thu liễm không khác so với người bình thường, nàng không thể phỏng đoán được trình độ của đối phương.

Thấy Ôn Đình hỏi, Doãn Hồng Tụ vội vã đứng dậy nghiêm nghị nói:

- Chính là gia sư.

- A, cách biệt ba trăm năm, nàng hiện tại hẳn là đã tiến nhập Linh Cấp, chấp chưởng Ngọc Lan Tông đi?

Ôn Đình thở dài nói.

Thái độ của Doãn Hồng Tụ càng thêm cung kính đứng dậy nói:

- Đúng vậy, tiến bối có thể cho biết tục danh, để ta quay về hồi báo gia sư, nhớ tới chuyện cũ.

- Tình bạn cũ?

Ôn Đình cười cổ quái, miễn cưỡng để nửa chén rượu lên bàn:

- Bạn cũ thì có chút miễn cưỡng, tình nghĩa thì chưa chắc, sư phụ ngươi năm đó cùng ta chính là có không ít tranh chấp, nếu không phải lão tử chạy nhanh, thì sớm đã bị nàng đưa về Ngọc Lan Tông dần vật tới mức dục tiên dục tử. Hắc, ác bà nương này thật là độc.

Khuôn mặt Doãn Hồng Tụ đỏ lên, bị hấn nói một trận xấu hổ. Nguyên bản các nhân viên trong tử quán ngư long hỗn tạp, nàng vốn dĩ da mặt không mỏng như vậy. Chỉ là Ôn Đình nhắc tới người sư phụ mà nàng tôn kính, điều này khiến nàng không thể không phát tác, trong lúc nhất thời có chút bối rối.

Lăng Phong lắc đầu cười khở, lão quái này cái gì cũng tốt, chỉ là khi nói chuyện thực sự quá không thêm để ý tới tâm tình của người khác, thấy thế vội vã cười giảng hòa nói:

- Ta xin đa tạ ý tốt của Doãn Quân Sư, để báo đáp lại ta liền tặng nàng một tin tức đi.

- Lăng tiên sinh xin mời.

Doãn Hồng Tụ nhân cơ hội bình ổn tâm tình đang hỗn loạn, trong lòng nàng mơ hồ có một tia khổ ý, khi đối mặt với người bình thường, nàng vừa yêu mĩ, vừa là dùng linh hồn công kích, mọi việc đều thuận lợi. Nhưng là đối với Lăng Phong, nàng lại hoàn toàn không gỡ ra được một cái, với lại có Ôn Đình ở đây, nàng cũng không dám có ý niệm đó trong đầu, bình sinh sử xử chưa bao giờ có lúc nào bó tay bó chân như lúc này.

- Minh Gia đã bị diệt.

Lăng Phong nhàn nhạt nói ra tin tức này.

Doãn Hồng Tụ sau một lát mới hồi phục được tinh thần, chỉ đợi Lăng Phong bưng chén rượu lên, nàng mới trợn mắt, run giọng nói:

- Lăng tiên sinh, người, người có nói cái gì? Minh Gia...nào cơ?

- Tự nhiên chính là Minh Gia ở Thâm Thủy thành.

Doãn Hồng Tụ hít một hơi thật sâu, nàng tự nhiên rõ ràng thế lực có thể khiến Lăng Phong nói ra lúc này còn ai ngoài Minh Gia? Chỉ là trong lòng nàng không sao tin nổi mà thôi. So sánh với việc Văn Hiến bị chết, cái tin tức này trình độ kinh khủng còn muốn vượt xa,

Phải biết rằng, Minh Gia lão tổ chính là một người có thể so sánh với Linh Cấp cường giả a, có hấn ở tại Minh Gia sao có thể bị diệt?

Thấy Ôn Đình bình tĩnh, nàng mơ hồ đoán ra được một nguyên nhân: Vị tiên sinh này đến tột cùng có lai lịch gì a!

Doãn Hồng Tụ âm thầm hạ quyết tâm, hai tin tức ngày hôm nay có được coi như là việc nhỏ, máu chốt là những chuyện đằng sau chúng! Bản thân phải mau chóng lấy tin tức có liên quan đến Ôn Đình, mời sư tôn phân biệt thân phận của hấn! Bằng không trong mười năm tới phong khởi vân dưng, có người này tồn tại nhất định có thể gây ra dao động lớn đối với thế cục ở khắp nơi.

Xem ra cần phải sớm làm rõ mưu mô trong đó, bằng không khó có thể kiếm được một chén canh.

Đột nhiên nghĩ đến điều gì, Doãn Hồng Tụ vỗ mạnh cái trán:

- Lăng tiên sinh, có phải rất lâu rồi người chưa có trở về Tinh Lam?

- Đúng vậy.

Lăng Phong lộ ra một nụ cười từ đáy lòng, trải qua sự tình trong hai tháng gần gũi nhiều hơn thường nhân có thể tưởng tượng, lúc này hấn ước muốn trở về nhà của hấn tăng mạnh. Lăng Phong cười nhẹ, nói:

- Ta đây liền phải trở về, không biết hiện tại bọn họ thế nào rồi?

- Vậy Lăng tiên sinh có lẽ muốn lập tức bắt đầu khởi hành?

Khi trên mặt Lăng Phong lộ ra một tia khó hiểu, Doãn Hồng Tụ vội la lên:

- Mới vừa rồi tiên sinh đến quá gấp, làm ta nhất thời quên mất, trước đó vài ngày truyền đến tin tức, Ai Nặc lãnh địa cảnh nội công quốc Tinh Lam tuyên bố độc lập, đồng thời liên hợp U Sương công quốc đội bực đến Tinh Lam thành. Hôm nay có khi đã hạ được thành.

- Cái gì?

Lăng Phong đột nhiên đứng dậy, trong mắt như kinh điện thiểm qua:

- Làm sao có thể? Có Kiều nguyên soái cùng với Gia sư tọa trấn. Còn có Huyết Sát Vệ bọn họ sao có thực lực đánh Tinh Lam?

Lăng Phong khẽ động nộ, khí thế bàng bạc không còn nửa phần che giấu, mệnh môn tựa tinh không.

Doãn Hồng Tụ cũng là cả người lạnh lẽo, lúc này nàng đối với việc Lăng Phong chém giết Văn Hiến không còn nửa phần hoài nghi. Cố nén sự sợ hãi trong lòng xuống, Doãn Hồng Tụ nói:

- Lần tấn công này, trong đó trộn lẫn rất nhiều người của Ảnh Tử, chúng ta chỉ biết lệnh sư hiện tại đã bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh!

Oanh! Lòng bàn tay Lăng Phong bộc phát hỏa quang tới mức khiến rượu trong quán bốc hơi, thân thể như một đạo kinh hồng bắn lên giữa không trung.

Ngay khi Lăng Phong rời đi, bầu không khí trong quán đột nhiên thư giãn trở lại, một vài người năng lực chịu đựng kém thậm chí ngã xuống đất. Doãn Hồng Tụ thở dài một hơi, nhìn Ôn Đình bên cạnh cũng đã biến mất từ lúc nào.

319. Chương 276: Nguy Khốn.

Tường thành Tinh Lam thành, tiếng chém giết rung trời!

Một đoàn tên đen nghịt bay tới như phô thiên cái địa, phát ra âm thanh cực lớn khiến người ta đau cả màng nhĩ.

Trên đầu tường, từng chậu nước sôi sục đổ xuống tựa như những thác nước nhỏ, đổ trực tiếp lên thân thể, lập tức truyền ra âm thanh "xèo xèo". Binh sĩ kiên cường leo lên tường thành không ngừng kêu khóc thảm thiết, da thịt bị nước sắt nóng hừng hực trực tiếp đổ lên áo giáp bị dính lại một chỗ, hơi động một cái là một mảnh da thịt bị xé rách, dưới sự thống khổ không ngừng rên rỉ rồi rơi xuống phiến nhân mã bên dưới.

Từng đạo nước sắt không chỉ có lực sát thương kinh người, từ trên tường thành chảy xuống còn có tác dụng gia cố, để mộc lõi thạch dụng vào khó phát ra hết tác dụng, tường thành tạm thời giữ vững.

Hoàng Phủ Lập dưới sự bảo hộ của một đám thị vệ, biểu tình ngưng trọng nhìn về phía bên dưới thành:

- Lô Sâm tiên sinh, lần này nhờ có chủ ý của người, nếu không cửa thành sớm đã bị công phá rồi.

Đứng ở bên cạnh hắn là đám sư huynh đệ Lô Sâm, Tang Phi, Đan Luân Nhĩ. Lô Sâm nghe vậy cũng không khách sáo mà là lo lắng nói:

- Tuy ta lợi dụng phương pháp rèn đặc thù chế tạo nước sắt, tạm thời giải trừ nguy cơ, nhưng pháp môn này đúng là vẫn còn chỉ có thể kéo dài thời gian một chút. Hiến tại trong thành thiết thạch đã hết sạch rồi, nếu tiếp tục nữa e rằng không chỉ xoong nồi trong nhà của bách tính mà ngay cả binh khí của tướng sĩ cũng phải...

Trong lòng Hoàng Phủ Lập trầm xuống, hắn sao không biết tình thế nguy cấp, nhưng lúc này ngoại trừ kiên cường chống đỡ thì còn có thể làm được gì? Mạch Kha đại sư trọng thương, Kiều Sâm Đặc nguyên soái hăm sâu địch doanh, nếu không nhờ hắn tự mình đốc thúc kích phát nhiệt huyết của tướng sĩ, e là bọn họ sớm đã suy sụp rồi.

Hơi trầm mặc nhìn về phía cờ xí ở phía xa, bên trên có viết hai chữ "Ai Nặc", Hoàng Phủ Lập biết cục diện lần này chính là không chết không thôi! Từ khi tin tức A Sát chết trên chiến thần đài truyền về, Hoàng Phủ Lập liền đã đoán được tất nhiên có ngày này. Chẳng qua không ngờ nó tới nhanh như vậy!

Hoàng Phủ Lập dừng ánh mắt ở Mộ Dung Yên trong đám người đứng bên cạnh, gật đầu nói:

- Mộ Dung tiểu thư, lần này Tinh Lam thành bị tấn công, được Áo La Thương Hội các người trợ giúp, ân tình này Tinh Lam vĩnh viễn ghi nhớ!

Mộ Dung Yên khẽ khom người, nói:

- Vương thượng chó nên khách khí, phân hội chúng ta cùng với Tinh Lam thành vốn là quan hệ môi hở răng lạnh, lợi hại trong đó ta vẫn rõ ràng. Huống chi, lần này trong những người đến đây tấn công Tinh Lam, còn có kẻ thù của Mộ Dung gia ta! Ta sao có thể không xuất thủ?

Nói xong, nét mặt nàng hiện ra hận ý dày đặc.

Hoàng Phủ Lập gật đầu cũng không nhiều lời thêm, quay lại nói:

- Lô Sâm tiên sinh!

- Vương thượng có việc gì xin cứ việc phân phó.

- Hoàng Phủ Lập hơi ngẩng đầu lên, tựa như nhìn thấy tất cả vinh quang của Tinh Lam từ khi lập quốc đến nay, lúc kém, lúc đỉnh phong, hôm mọi chuyện đều muốn thay đổi! Miễn cưỡng kiềm chế phần nộ trong lòng, hắn nói:

- Đây không phải là chuyện của các vị, người mau mang bọn họ trực tiếp đào tẩu đi!

Không đợi Lô Sâm cự tuyệt, hắn khoát khoát tay:

- Đừng tranh cãi nữa, các người đều là lương đồng của Tinh Lam, chỉ cần các người giữ được tính mệnh, Tinh Lam ta sẽ có một ngày tái khởi!

Lại nhìn Hoàng Phủ Vân một cái thật sâu:

- Vương nhi ta cũng nhờ cậy các người.

- Không, phụ vương, người không đi, con cũng không đi.

- Hồ đồ!

Hoàng Phủ Lập sắc mặt phát lạnh, nặng nề trách mắng!

Hoàng Phủ Vân từ nhỏ đến lớn đây lần đầu tiên bị phụ thân nổi giận, không khỏi sửng sốt! Thấy thế, biểu tình của Hoàng Phủ Lập hòa hoãn đi vài phần, trầm giọng nói:

- Lễ nào người thật sự muốn huyết mạch Hoàng Phủ gia bị đoạn tuyệt từ đây?

Hoàng Phủ Vân cả người chấn động, cũng không nói nên lời, chỉ là gắt gao cắn môi, mặc cho máu tươi chảy ra cũng không cảm thấy!

- Không cần nói nữa!

Khải Ân ngưng trọng ngắt lời nói, hình dạng của hắn so với lúc ở Thâm Thủy thành đã trưởng thành hơn không ít, thân thể cao lớn tựa như thiết tháp không thể công phá.

Theo một đường tham gia Thương Khung Hội Chiến, Khải Ân mới biết thế nào là tâm linh thay đổi, một màn Lăng Phong bị Văn Hiên truy sát khiến trong lòng vị thiếu niên có tính cách trầm mặc này kích khởi bao nhiêu sóng gió, đồng thời khiến hắn không ngừng nỗ lực để thăng thực lực.

Nếu không có đám người Lô Sâm khuyên giải, Khải Ân vẫn còn muốn tiếp tục ở lại Thâm Thủy thành chờ đợi.

Lúc này hắn vừa mở miệng, tất cả mọi người đều lâm vào trầm mặc, ánh mắt của Khải Ân hướng về phía quân địch:

- Cho dù chúng ta muốn bỏ trốn, bọn họ tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha đâu. Có bọn họ ở đó, ngay cả Kiều Sâm Đặc nguyên soái cũng bị rơi vào bẫy, hi vọng để chúng ta đào tẩu rất thấp.

Biểu tình của Hoàng Phủ Lập bị kiềm hãm, ngưng trọng nhìn về phía Khải Ân ra hiệu.

Không ngừng gào thét, sát khí doanh đang cùng liên quân U Sương công quốc cùng với Ai Nặc lãnh địa tồn tại một ranh giới quỷ dị, tựa như toàn bộ không khí âm hưởng đều bị cắt đứt. Hơn nữa, còn khiến cho nơi này yên tĩnh một cách quỷ quái. Ở giữa là một lão giả, nhìn qua không có chút gì thần kỳ, chỉ có một thân trường bào huyết sắc có chút dị dạng, bên ngoài của nó có huyết quang lưu chuyển như được ngâm trong máu tươi.

Bên trái hắn là người đã từng giao chiến với Kiều Sâm Đặc, sau đó chán nản bỏ chạy, Tất Phong. Bên phải là một trung niên nhân cầm trường đao, biểu tình lạnh lùng, đúng là người đã từng đi cùng Lăng Phong, Vân Mộng Hoang Trạch Vệ Dịch! Người này thuộc về Vũ Thần Phong, đã từng cùng Lôi Trạch Ân đánh một trận, sau đó biến mất, chẳng biết vì sao lại xuất hiện ở đây.

- Lần này nhờ có đội ngũ của Kinh Phong đại nhân đến kịp, bằng không vô pháp chiến thắng dễ dàng như thế!

Tất Phong hướng huyết bào nam tử nịnh nọt.

Huyết bào nam tử Hàn Kinh Phong trong ánh mắt chợt lóe lên vẻ ác độc, nói:

- Tất Phong huynh không cần quá mức khách khí, Hàn gia chúng ta xuất thủ cũng có nguyên nhân riêng, tiểu tử Lăng Phong ở tại Thương Khung Yếu Tắc giết tứ đệ của ta! Nếu không có người đoạt trước một bước, ta nhất định phải đem hắn hung hăng hành hạ tới chết! Hôm nay, không thể làm gì khác hơn là dùng Tinh Lam thành để trút giận.

Tất Phong nghi ngờ nói:

- Tiểu tử kia ta cũng đã gặp qua, tuy rằng trên người có chút cổ quái, nhưng lúc đó...

- Hừ! Tin tức này tuyệt đối không giả!

Hàn Kinh Phong khoát tay chặn lại lời nói của Tất Phong, lãnh đạm nói:

- Tứ đệ của ta năm đó một tay tổ kiến Huyết Sát thần, hoành hành Thương Khung Yếu Tắc nhiều năm, tuy rằng trải qua nhiều lần bao vây tiêu trừ, nhưng vẫn không hề sợ hãi, cuối cùng tâm tình đột biến có cơ hội tiến nhập Thánh Vực nên mới an định lại.

Nói đến ác danh Huyết Sát thần, hắn rõ ràng không hề kiêng kị, trái lại có chút tự hào, tiếp tục nói:

- Tuy rằng phân hội của Áo La Thương Hội ta ở đây tất sẽ bị hủy, nhưng vẫn đem tin tức truyền về, vậy nên tuy rằng sau đó bị thương nặng, nhưng xác thực tứ đệ ta bị chết trong tay hắn.

Tất Phong trầm mặc, trong ánh mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, hắn biết rõ Tứ đệ trong miệng Hàn Kinh Phong có tu vi ra sao. Một tay tổ kiến Huyết Sát thần, trong chém giết tiến nhập Thánh Vực cường giả, bằng vào một thân quanh năm sa trường của hắn, người bình thường sao có thể sánh bằng.

Vậy thực lực của Lăng Phong tiểu nhi sao có thể tiến bộ thần tốc đến như vậy?

- Giết tứ đệ ta, bút nợ này tuyệt không thể tính toán đơn giản!

Hàn Kinh Phong ngẩng đầu nhìn trời, Hắc hắc cười nhạt một tiếng, trong dáng cười ẩn chứa hàn ý:

- Ngày thành phá, tam quân thả sức trắng nguyệt!

Âm thanh xuất như sấm đánh, oanh mãnh quanh quẩn trong chiến trường.

Do bị nước sắt gây ra vài phần sợ hãi trong lòng, tướng sĩ liên quân điên cuồng lấy thi thể đồng bọn để ngăn trở thế tới phô thiên cái địa của nước sắt, rồi điên cuồng gào thét mà phóng về phía trước, bộ dáng tựa như loài dã thú.

Tất Phong hung hăng chấn động, cái gọi là "dung túng" tức là dễ dàng tha thứ để mặc cho binh sĩ liên quân tùy ý thiêu đốt, cướp bóc trong Tinh Lam thành. Dưới sự kích động của máu tanh, hai mắt đám binh sĩ trước mặt đỏ ngầu lên, tâm tính cuồng bạo khiến người ta phải khiếp sợ, e là sau khi trận chiến này kết thúc, bách tính của Tinh Lam thành còn sống được một phần cũng coi như là vận hạnh rồi!

320. Chương 277: Ai Dám Đả Thương Huynh Đệ Của Ta

Khi đó, cho dù Ai Nặc lãnh địa cùng với U Sương công quốc có muôn vàn lý do để tiến đánh Tinh Lam đi chăng nữa, cũng sẽ bị dư luận bác bỏ. Sau này Ai Nặc lãnh địa chỉ sợ không muốn dựa vào Hàn gia cũng không được, từ đó có thể thấy được dụng tâm độc ác trong đạo mệnh lệnh này của Hàn Kinh Phong.

Thế nhưng Tất Phong cũng rõ ràng, tình thế lúc này hấn mạnh hơn, mình căn bản không có khả năng cự tuyệt!

Hàn Kinh Phong chậm rãi nói, hàm ngữ thâm ý:

- Thôi Tư Đặc hôm nay tự mình đến Hàn gia ta trình ước định công văn, ít ngày nữa, chúng ta sẽ phái người tới U Sương một lần nữa đặt ra phân hội, tất cả các giao dịch đối ngoại của U Sương công quốc đều sẽ qua tay phân hội xử lý, không biết Ai Nặc định chuẩn bị ra sao?

- Thôi Tư Đặc đã...?

Tất Phong nhướng mày nói.

- Không sai!

Hàn Kinh Phong nói:

- Vậy Kiều Sâm Đặc sẽ do Thôi Tư Đặc tự mình áp giải tới Hàn gia chúng ta, hôm nay hấn là sắp tới rồi. A! Chỉ cần đem một thân sở học của Kiều Sâm Đặc ép hỏi ra, là có thể cho hấn ra đi!

Trong lòng Tất Phong rung động, nghe được lão đối thủ nhiều năm của mình hôm nay hạ tràng, trong lòng hấn không khỏi hiện lên vài tia khổ ý, hàm hồ nói:

- Việc này Kinh Phong huynh hấn là tìm thân Vương đại nhân thương nghị. Ta không có liên quan.

- Thật không?

Hàn Kinh Phong liếc mắt nhìn hấn, nói:

- Nếu đã như vậy, ta sẽ không làm khó Tất Phong huynh nữa, bất quá ta thấy Thân Vương đại nhân vẫn rất tôn kính đối với Tất Phong huynh, nếu huynh không ngại vậy xin nhờ chuyển đạt thiện ý của Hàn gia chúng ta đi.

Tất Phong cực kỳ bất đắc dĩ gật đầu: Trước kia Ai Lặc chưa làm phản Tinh Lam, cam đoan có thể tương đối tự do, hôm nay cho dù lãnh địa mở rộng e là cũng khó thoát khỏi bị người ta chế trụ! Tất cả đối ngoại đều phải giao cho Áo La Thương Hội? Đây chẳng phải có nghĩa là quyền lực kinh tế đều rơi vào tay người khác, so với con rối có gì khác nhau?

- Hừ

Hàn Kinh Phong cả người cứng đờ, cau mày nói:

- Nếu không muốn làm những tục sự này, không biết Vệ huynh đến Tinh Lam để làm gì? Nghe nói Thái Tử quý quốc nhiều lần bị người ta khi dễ, lẽ nào Vệ huynh không phải đòi lại danh dự hay sao?

- Hừ, Tần Chính tiểu nhi vẫn còn chưa có tư cách sai sử được ta!

Ngữ khí của Vệ Dịch thẳng thắn, hoàn toàn không coi Tần Chính ra gì:

- Ta chỉ là nhận mệnh của Vũ Thần Phong, đến đây trợ giúp các người, nếu như Lăng Phong may mắn thoát khỏi tay Văn Hiến trở về, liền xuất thủ giết chết.

Hàn Kinh Phong kinh ngạc, nhãn thần ngưng tụ như già đi một chút, hấn phi thường rõ ràng thụ mệnh Áo La hoàng thất so với nhận mệnh Vũ Thần Phong trong đó tồn tại khác biệt rất lớn! Nếu là mệnh lệnh của Áo La hoàng thất chuyện quá khứ coi như xong, dù sao Lăng Phong đánh bại không khác gì đánh mấy bạt tai lên mặt Tần gia, chỉ là vì sao dĩ nhiên kinh động tới Vũ Thần Phong?

Hấn không khỏi hiếu kỳ hỏi:

- Vệ huynh, người xác thực là Vũ Thần Phong khâm mệnh? Lăng Phong này cũng là đại cừu gia của Hàn gia ta, có cơ hội giết chết hấn ta tự nhiên là tán thành, điểm này không cần Vệ huynh nhiều lời.

- Ta đâu cần phải lừa gạt người làm gì, đây chính là chuyện mà Thang Thần sư huynh tự mình nhắc nhở!

Vệ Dịch lạnh lùng thốt:

- Ta cảnh cáo người trước, giết chết Lăng Phong mới là chuyện hàng đầu, mấy ngày này các người đều không được phép ra tay, nếu là Lăng Phong may mắn chạy trốn, trước tiên dùng chúng làm mồi câu để nhử hắn ra!

Nghe thấy tên "Thang Thần", Hàn Kinh Phong không dám hỏi nhiều nữa, vị mãnh nhân này từng khiến cường giả khắp Thần Vãn đại lục kinh hoàng mỗi khi nhắc tới.

Tất Phong sửng sốt, ba người liên thủ tọa trấn đại quân, trước đó vài ngày đã xuất thủ đã đánh bại Kiều Sâm Đặc cùng với Huyết Sát Vệ khiến chúng không thể có hành động gì được nữa. Trước kia cho rằng đây là vì chịu giới hạn của qui định "Thánh Vực không thể nhúng tay vào chiến tranh", hiện tại xem bên trong còn có điều gì khác.

Trong lòng vô cùng chua chát, vốn tưởng rằng quân đội Ai Nặc trong đợt chiến tranh này đóng vai chính, không ngờ tất cả đều nằm trong kế hoạch của người khác.

- Ha ha, Vệ huynh nói giỡn rồi. Kẻ truy sát hắn là cường giả Thánh Vực đỉnh phong đã thành danh từ trăm năm trước, Văn Hiên! Tu vi của Lăng Phong tiểu nhi cho dù có cường thịnh trở lại, cũng sao có thể giữ được tính mệnh?

Hàn Kinh Phong hơi ngừng lại, rồi ôn tồn giải thích:

- Lại nói chúng ta đều tấn công lâu như vậy, nếu hắn đã trở về sao có thể không vội vã tới đây?

Vệ Dịch cũng thần nhiên hừ một tiếng, nói:

- Rõ ràng các người đều đã được lợi. Lăng Phong đã từng giao hảo rất tốt với người thừa kế của Thiên Phong, Văn Mộng hai đại vương quốc, nếu hắn có thể chạy trốn, khó nói sẽ không đến nhờ Thánh Vực cường giả của hai nước đó chi viện. Đến lúc đó còn phải ráng mà giữ sức đó! Bằng không nếu không hoàn thành mệnh lệnh của Võ Thần đại nhân, các người đều sẽ phải chết!

- Điểm này Vệ huynh hà tất phải lo lắng.

Hàn Kinh Phong vội vàng nói:

- Vài ngày trước Hắc Đàm U Tôn Mạn Khắc Đốn đã thay đệ tử chân truyền của mình là Tác Luân cầu thân với thiên kim của Đông Hoa Vương Quốc, kết quả lại bị từ chối! Sau đó lan truyền một số tin tức, Đông Hoa Vương Quốc công chúa Nam Hoài Khi chính miệng nói rằng nếu hắn có thể vượt qua Lăng Phong, ta liền gả cho hắn! Chỉ một câu này liền triệt để đắc tội với Hắc Đàm vương quốc, nếu không vì cố kỵ Thiên Phong cùng với Văn Mộng, e là Hắc Đàm vương quốc lần này cũng muốn phát binh đánh Tinh Lam!

- Đông Hoa Vương Quốc cũng chỉ như tinh quang chợt lóe, không tìm được người trút giận, nên mới giận cá chém thớt đối với Tinh Lam. Hiện tại tứ đại vương quốc đối đầu giằng co, e là bất kỳ một phương nào cũng không thể phái nhân thủ trợ giúp được.

- Còn có chuyện này sao?

Vệ Dịch đang lau trường đao đột nhiên dừng lại.

- Thiên chân vạn thật!

Hàn Kinh Phong lạnh lùng hừ một tiếng:

- Tiểu nhi này vương tình khắp nơi! Nghe nói Đông Hoa Vương Quốc Nam Hoài Công Chúa lúc trước còn là cừ địch của hắn, không hiểu sao lại thành ái mộ hắn!

Nghe qua chuỗi sự kiện này, Tất Phong giật mình, thậm chí may mắn đã động thủ sớm, bằng không một khi để Lăng Phong đem lực lượng khổng lồ như vậy thu phục, Ai Nặc lãnh địa làm gì còn có cơ hội xoay chuyển?

Tất Phong âm thầm kiến nghị nói:

- Vậy có người nói Lăng Phong tiểu nhi là kẻ rất trọng tình nghĩa, ta thấy không cần tiếp tục dụ cá mắc câu, không bằng chúng ta trực tiếp xuất thủ đánh hạ Tinh Lam thành, đem tất cả những người có quan hệ với hắn lên tường thành! Ta không tin hắn có thể ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục trốn tránh!

- Hay lắm!

Hàn Kinh Phong nghe vậy đại hỉ:

- Diệu kế hay như vậy, Vệ huynh thấy sao?

Vệ Địch hơi trầm mặc, rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Hàn Kinh Phong lập tức gào to một tiếng:

- Chấp Pháp Đội ở đâu?

Tiếng quát vừa ra, hơn mười thân ảnh huyết sắc trong tay cầm song nhận xuất hiện bốn phía. Trên người bọn họ tản mát ra khí tức quỷ dị cường đại, tu vi thấp nhất cũng bát tinh! Hàn Kinh Phong nhàn nhạt vùng tay lên:

- Chiến sự đã giằng co quá lâu rồi, mau giết chúng đi,

Không chút chần chờ, hơn mười thân ảnh tựa như tinh hoàn lao thẳng tới tường thành, bọn họ tựa như có hấp lực, trực tiếp đập lên mặt tường thành mà không hề lay động, rồi lập tức dùng hai chân bật xa mười trượng thẳng hướng đầu tường phóng lên.

Đám thủ vệ khuynh đảo, tốc độ đổ nước sắt căn bản không theo kịp những thân ảnh này, vền vền chỉ trong thời gian sững sờ đã để bọn họ xông lên rơi nơi, lập tức trong mắt hiện lên một mảnh hồng sắc bạo liệt.

- Phốc phốc phốc phốc!

Từng đạo máu tươi bắn lên, Chấp Pháp Đội thoải mái chiếm lĩnh hai vị trí yếu hại.

- Muốn chết!

Khải Ân bạo hồng, một con vật tựa như bạo long viễn cổ điên cuồng lao ra, Cự Linh trong nháy mắt hợp thể, bàn tay đánh lên đầu một người trong chấp pháp đội! Quang mang chợt khởi, một mảnh huyết quang tiếp nhận chưởng của Khải Ân, nhưng không thể ngăn cản hoàng quang tựa như núi đè xuống.

Chỉ nghe "răng rắc" một tiếng, cánh tay người này bị chấn nát, mềm nhũn rơi xuống. Thế nhưng người này vẫn đứng mảnh vô bì, dù bản thân bị trọng thương cũng chỉ hừ một tiếng, dĩ nhiên hai chân vất lên, hung hăng ngăn cản Khải Ân, đồng thời một lưỡi dao sắc bén lẳng lẽ lướt qua, động tác mềm mại như chuồn chuồn lướt sóng, một kiếm này tự nhiên ngay cả khí lưu cũng không bị kinh động, ác độc đâm tới hậu tâm của Khải Ân.

Khải Ân cũng không quay đầu lại, ngẩng đầu rút gào rống giận, toàn thân phát ra từng đạo hoàng mang, sau đó ngưng tụ thành thực chất ở đầu ngón tay, hắc diện cuồng quay cánh tay lại, chớp mắt lấy trường kiếm, một trảo này dĩ nhiên chấn nát thân kiếm, ngũ chỉ tựa như mũi tên xuyên thủng ngực đối phương.

Một đoàn huyết nhục bị kéo ra, máu tươi từ trong đó điên cuồng ứa ra, tựa như nước lũ bắn lên đầy mặt và cổ của Khải Ân, khiến cả người hắn hung lệ vô cùng, tựa như ác ma mới từ địa ngục chui lên.

Đột nhiên, một tiếng hừ nhẹ vang lên:

- Dám dẫm thương Chấp Pháp Đội của ta, không thể giữ lại ngươi được!

Cho dù đang là trên chiến trường, tiếng sát phạt rung trời, nhưng tiếng hừ nhẹ này lại truyền tới rất rõ ràng, theo sau đó là một đạo quyền kinh ngân bạch gào thét đánh tới!

- Thánh Vực?

Khải Ân không chút sợ hãi, song quyền nắm chặt, ngón cái nặng nề ấn xuống mặt đất:

- Tâm Lôi Cầu Long Băng!

- Xệt xệt...!

Điện quang rung động, lôi điện dày đặc tựa như một con suối gào thét bất định chảy dưới chân hắn, theo hai ngón tay ấn xuống, một con giao long tựa như thật bay lên không trung, rồi bay thẳng về phía quyền kinh!

Một chiêu này vừa xuất, hư không chấn động, từng đợt sóng vô hình đánh thẳng vào linh hồn người ta, khiến ý thức hải tựa như bị ngưng trệ bất động! Giao long bay thẳng tới đầu quyền kính, lập tức quyền kính bạo khai, từng đạo khí lăng cuồn cuộn bắn ra, chấn nát bảy giao long, đưa ba lao thẳng đến Khải Ân!

Khải Ân cắn chặt hàm răng, tựa như thiên thần phát ra hoàng quang rực rỡ chớp mạnh tới, ba một tiếng, đem quyền kia chấn thành bột phấn! Nhân thần Kinh Phong hít lại, nhìn qua có vẻ vô hại, nhưng những ai quen biết đều rõ ràng trong lòng hắn đã động sát khí rồi! Cánh tay chuyển tựa như cây thương đâm tới, ngân sắc huyền binh đánh nát ống tay áo, từng đạo lực lượng xoáy ốc bất định:

- Cẩm Diễm Thuật, Độc Long Toàn!

Ong ong ong ong, nơi cánh tay lướt qua, không khí bị bạo tạc, Khải Ân cảm giác thân thể như bị chìm trong thủy ngân, trầm trọng kinh người. Hắn biết đây là Vực Năng do đối phương thi triển, thế nhưng trong lòng lại tuyệt đối không chịu thua.

Lấy tu vi hiện tại của Khải Ân cộng thêm Nguyên Lực Chi Thể, tuyệt đối không chịu thúc thủ giống như người bình thường.

Khải Ân liều mạng giãy dụa, kịch liệt run rẩy, toàn thân mồ hôi chảy ra như mưa, trong sát na quần áo đã ướt sũng. Rốt cục, "ba" một tiếng, lưng áo của Khải Ân bạo nổ nát bấy, lộ ra thân thể cường tráng.

Cùng lúc đó, Độc Long Toàn đã đánh tới!

Một xà linh cực lớn xuất hiện trước mặt Khải Ân, xà linh

Khải Ân tưởng có cơ hội, lòng bàn tay hư không bắn ra hai đạo Tâm Lôi Băng bạo khai, triệt để chấn nát Độc Long Toàn!

- Hắc, ta cứ tưởng là ai, nguyên lai là người quen cũ a! Ốc Đặc, sao không thi triển sơ giai linh kỹ của ngươi?

Hàn Kinh Phong gắt gao nhìn thẳng Ốc Đặc, ngữ khí cao thâm mạc trắc.

Ốc Đặc lạnh lùng nhìn hắn, trên mặt không có nửa phần lưu tình, ánh mắt sắc bén khiến người ta toàn thân phát lạnh, tựa như trước mặt không phải là người, mà là một cỗ máy có thể xuyên da thấu thịt.

Cánh tay Hàn Kinh Phong cứng ngắc, ánh mắt chợt chuyển hướng sang Mộ Dung Yên:

- Mộ Dung tiểu thư, dù ngươi đã bị thương hội bài xích ở bên ngoài nhiều năm, trên người cũng gánh vác chức vị nghi trọng thương hội, lại đối nghịch với thương hội như vậy e là không đúng a?

Mộ Dung Yên cười khinh miệt, nói:

- Loại tiểu nhi chuyên lừa gạt như ngươi, nếu như Tinh Lam thành bị phá, chỉ sợ ngươi là người đầu tiên bỏ mặc ta đi? Đến lúc đó chỉ có một đường là chết, với lý do vi phạm đại kế của thương hội, tự chịu diệt vong đúng không?

Nàng cũng không phải là kẻ ngu dốt, rõ ràng bản thân sở dĩ có thể yên bình đến lúc này cũng không phải vì Hàn gia quá thiện tâm, thuần túy là bởi vì một vài thế lực trong thương hội có giao hảo với Mộ Dung gia, nếu có cơ hội, Hàn Kinh Phong tuyệt đối sẽ dứt khoát diệt trừ bản thân,

- Hắc hắc, lời này nói rõ như vậy, nhưng thật ra ta vẫn thương tâm vô cùng nha!

Hàn Kinh Phong lạnh lùng cười, triệt để bỏ qua tất cả:

- Ngươi định thúc thủ chịu trói, hay nhận lấy cái chết?

- Nghiêm thủ!

Hoàng Phủ Lập rống to.

Cước bộ của Hàn Kinh Phong ngừng lại, cuồn nhiên phóng tới Khải Ân:

- Tiểu tử, ta sẽ lấy ngươi khai đao!

Tất Phong hắc hắc cười quái dị. Cự Linh nhất thời hợp thể, cánh tay biến ảo thành một cái miệng lớn chụp xuống đầu huynh đệ Lô Sâm.

Vệ Dịch hơi nhoáng lên, trường đạo huyết sắc trong tay biến thành một quang thải thật lớn, thân hình nhanh chóng di động đánh tới những người còn lại.

Lúc này Chấp Pháp Đội cùng với binh sĩ liên quân cũng ào ào xông lên tường thành, triển khai tàn sát với thủ vệ Tinh Lam!

Tâm Lôi Bằng nhất phá!

Vô Cốt Nhu Thân phá!

Tâm Lôi Cầu Long!

Hàn Kinh Phong hoàn toàn là mèo đuổi chuột, đùa giỡn với Khải Ân, sau đó phá giải quyền kinh, tuy rằng Khải Ân là Nguyên Lực Chi Thể, nhưng thời gian tu luyện ngắn ngủi, so với Thánh Vực trung kỳ như Hàn Kinh Phong căn bản vô pháp đánh đồng. Rốt cục Hàn Kinh Phong cười lạnh một tiếng, rồi đột nhiên ngừng tay, quát lên:

- Nếu để ngươi có thêm thời gian trưởng thành, lão phu cũng không phải là đối thủ của ngươi, hiện tại ngươi chết trước đi!

Mặc kệ toàn bộ âm mưu kế hoạch. Hàn Kinh Phong từ trên người Khải Ân thấy được tiềm lực đáng sợ, nhất thời nổi lên ý định giết người!

Vực Năng của cường giả Thánh Vực trung kỳ toàn diện bùng phát, tựa như thiên địa sắp sửa tan vỡ, tạo ra vô cùng áp lực, trực tiếp nhốt Khải Ân lại, khiến hắn không thể động đậy. Đồng thời Hàn Kinh Phong lại xuất thêm một chiêu Độc Long Toàn đánh lên ngực Khải Ân!

Khải Ân không cam lòng giãy dụa, đáng tiếc thực lực song phương quá cách biệt, dù cố gắng thế nào cũng vô pháp giãy dụa ra được, chỉ có thể trợn mắt nhìn tử vong chậm chậm tới gần, một màn quang thải hiện lên trước mắt, ngưng tụ thành hình ảnh Lăng Phong lúc bị truy sát bỏ chạy, huyết sắc tràn đầy hai mắt!

- Lão Thất cẩn thận!

Lô Sâm sợ hãi rống sợ hãi rống lên một tiếng, nổi giận tới mức tê tâm phế liệt: Ngay cả sư đệ cũng không bảo hộ được, ta còn là sư huynh cái gì a!

- Ta xxx tổ tông nhà ngươi a!

Vành mắt Cảnh Vân như rách ra, huyết lệ dâng trào.

Hắn hận, hận bản thân vì sao chỉ biết nghiên cứu nguyên trận, khi lão lục bị người ta truy sát hắn không giúp được gì, khi Huyết Sát Vệ bị thương nặng, hắn cũng không giúp được, hôm nay lão thất sắp bị giết, hắn đồng dạng cũng vô phương!

Tang Phi thở hổn hển, cơ thể liều mạng run rẩy, tròng mắt như lồi ra, trên trán nổi lên gân xanh, "xuy xuy xuy" tia máu từ trên người phọt ra, trực tiếp thấm lên bàn chân hắn.

Tất Phong hoảng sợ nhìn Tang Phi khỏ sở dưới áp lực của Vực Năng, bước tới phía trước, mỗi một bước đều lưu lại dấu chân trên mặt đất, toàn là huyết sắc khiến hắn nhìn mà giật mình!

- Ai dám đả thương huynh đệ của ta?

Một âm thanh lạnh thấu xương đột nhiên vang lên, thanh âm bắt đầu phát ra từ trong đám mây, mỗi một từ phát ra đều vang lên rõ ràng, khi hai chữ " huynh đệ" phát ra, càng tựa như sấm sét, chấn đau tai người ta!

- Thành thịnh!

Hàn Kinh Phong cảm giác như bị một ngọn núi cao đánh thẳng tới.

Nhân thần Vệ Dịch co rụt lại, ngưng trọng nhìn về phía thanh niên đang lẳng lặng đứng phía trước:

- Lăng Phong?

Từng đảo nhân thần tràn ngập vui mừng hướng về phía Lăng Phong của Lô Sâm, Tang Phi, Cảnh Vân, Mộ Dung Yên thậm chí Hoàng Phủ Lập cũng run run nhìn thẳng về phía trước tựa như sợ hãi sẽ biến mất.

Trong nháy mắt toàn bộ sự tuyệt vọng đều biến mất, tựa như "hắn" xuất hiện sẽ khiến tất cả khó khăn như mây khói tiêu tan!

Chính là Lăng Phong!

321. Chương 278: Lấy Thân Ta, Định Thắng Bại!

- Đại ca!

Trông thấy thanh niên một thân huyền bào, vẻ mặt phong trần, Khải Ân thấy mũi cay cay, suýt nữa rơi lệ! Cự thạch bao nhiêu ngày trong lòng lúc này đột nhiên buông xuống, đúng là thoải mái không nói lên lời! Mới vừa rồi sinh tử trong nháy mắt, hắn nghĩ đến nhiều nhất không phải là an nguy của mình, mà là đại ca đến tột cùng có giữ được tính mệnh hay không?

Lăng Phong cầm lấy tay hắn, xích luyện cương khí tinh thuần truyền qua, trong nháy mắt chữa trị thương thể của hắn. Thật sâu nhìn lại Khải Ân, Lăng Phong nhẹ giọng nói:

- Mới trở về!

- Ta đã trở về!

Chỉ bốn chữ vô cùng đơn giản, nhưng mang theo lực lượng kiên định vô cùng, dù là thiên băng địa chuyển cũng không thay đổi!

- Vâng!

Khải Ân nặng nề mà gật đầu.

Lăng Phong xoay người, nhân thần đảo qua mọi người đang bị hai người Vệ Dịch liên thủ trấn áp, khi thấy dáng dấp thê thảm của bọn họ, một cỗ tức giận cường liệt dâng lên, tựa như ba đào, một đạo kiếm ý nhanh tới cực điểm phóng lên cao!

- Làm nhục người thân của ta, giết!

Nhàn nhạt vài từ phát ra, tựa như vạn khối cự thạch nặng trĩu rơi thẳng xuống, khiến những kẻ yếu tim không khỏi lui lại vài bước.

- Hừ, giết chết hắn! Giết chết tên tiểu tử này!

Hàn Kinh Phong bị nặng nề đập vào tường thành, giận dữ hét lên, trong giọng nói không che giấu được sự kinh hoàng và sợ hãi cường liệt: Hắn chính là Lăng Phong? Là hung thủ giết tứ đệ? Chết tiệt, một chiêu kia ẩn chứa lực lượng thật mạnh, lẽ nào hắn dĩ nhiên đã tiến nhập cảnh giới đỉnh phong?

Lăng Phong gật đầu, bảy đạo kiếm ảnh nhất thời bay ra, gào thét luân chuyển một kiếm trận bao trùm phương viên hơn trăm trượng.

Mang theo Thiên Nguyên Cầm kiếm trận, Lăng Phong bước tới chỗ Hàn Kinh Phong, mỗi một bước tựa như đang gõ trống trận, đập trên lòng người, cước bộ trầm trọng khiến người ta hoảng hốt!

Mắt thấy Thánh Vực cường giả Hàn Kinh Phong cũng bị một chiêu oanh kích, những người khác sao dám tùy ý tiến lên ngăn cản?

Rốt cục, vẫn là thành viên Chấp Pháp Đội do Hàn gia bồi dưỡng ra, không chút cố kỵ tiến lên rồng giận:

- Giết!

Lăng Phong không có động tác nào, tựa như căn bản không thấy một đao kia, một thanh kiếm ảnh bên cạnh ông nhiên chấn động tựa như tự động nổ phồng. Trong sát na, kiếm ảnh lướt qua cự ly mười trượng."xuy" một tiếng xuyên thủng lồng ngực kẻ kia, tạo thành một đóa huyết hoa tươi đẹp thê lương!

Giết giết giết!

Hàn Kinh Phong điên cuồng mà hô to:

- Giết tiểu nhi này, ta trọng thưởng trăm vạn kim tệ, công pháp Thánh Vực!

Dưới trọng thưởng, tâm tình binh sĩ bắt đầu dâng lên, điên cuồng hét lớn, gươm đao trong tay từ bốn phương tám hướng bổ tới Lăng Phong!

Khóe miệng Lăng Phong hơi nhếch lên, trong nụ cười ẩn chứa sự lãnh đạm và buốt lạnh nói không nên lời. Song trọng Thánh Vực bỗng nhiên bùng phát, kiếm ảnh đột nhiên huyền đình, rồi tựa như mũi tên bắn ra, tựa như mỗi thanh kiếm đều do kiếm đạo cao thủ ngự sử, linh động như thiên mã hành không, vô pháp chặn lại.

Những người nhảy vào Vực Năng của Lăng Phong đều bị áp bách, thân thể dừng lại, ngay cả khí lực động dậy một ngón út cũng không có, tựa như tượng gỗ duy trì tư thế cứng ngắc cổ quái, không thể di động. Kiếm ảnh phi, đâm, chém, mỗi lần đều có một tính mạng bị mất đi.

Những nơi huyền bào lướt qua, đều không còn người đứng!

Lăng Phong cứ như vậy chậm bước tới phía Hàn Kinh Phong, đằng sau là một đồng thi thể, có Chấn Pháp Đội, có binh sĩ liên quân...Chỉ trong nháy mắt đã có cả trăm người chết dưới Thiên Nguyên Cấm trận! Mà Lăng Phong không chút sút mẻ! Quanh thân phát ra khí tức lãnh khốc tới cực điểm, thậm chí sát khí không ngừng đề thăng!

Lấy máu trả nợ máu, ăn miếng trả miếng, trong cái thế giới tàn khốc này, muốn bảo vệ được người bên cạnh, chỉ có thể sử dụng thủ đoạn tối hung bạo khiến địch nhân kinh sợ...giết!

Dù cho bình sinh kinh chiến vô số, đã sớm rèn luyện một tâm chí như bách luyện tinh cương Hàn Kinh Phong vẫn không khỏi thấy phát lạnh: Ma quỷ, chứ không phải là người, hẳn là một con quỷ, không hơn không kém!

Dược sự kinh khủng cực đoan, Hàn Kinh Phong cuồng hô một tiếng, rồi bắt chập mặt mũi, thân thể như điện quang phá không bỏ chạy!

Lúc này, rốt cục có tướng sĩ liên quân công thành thấy rõ ràng sự tình phát sinh ở trên tường thành, không hẹn mà ngừng lại, trên chiến trường xuất hiện một mảnh yên tĩnh quỷ dị.

Lăng Phong đột nhiên ngừng cước bộ lại, thanh âm như sấm sét truyền khắp toàn trường:

- Ai dám tiến tới cửa thành nửa bước...giết!

Dứt lời, hắn bỗng dừng giang hai tay, Tinh Thiết Kiếm mang theo vô cùng tinh mang bắn thẳng tới hậu tâm của Hàn Kinh Phong...Ngự kiếm thuật!

Kiểm quang bạo liệt vờn quanh tạo thành một cái lồng khí đường kính dài đến bốn năm trượng, trong cái lồng khí này, gió ngừng thổi, mây ngừng trôi, vạn vật đều yên tĩnh tới quỷ dị! Hàn Kinh Phong đang chạy trốn, theo bản năng cảm giác sợ hãi tận đáy lòng!

Cảm thụ được tuyệt đại sát ý không ngừng đến gần, sợ hãi rống một tiếng:

- Không!

Thời điểm ngàn quân nguy kịch, một thanh trường đao huyết sắc đột nhiên xuất hiện phía sau hắn, không biết từ lúc nào Vệ Dịch xuất hiện bên cạnh.

Huyết sắc trường đao cùng với Tinh Thiết Kiếm tiếp xúc, lúc này bạo liên tiếp hỏa tinh. Cự lực bàng bạc tựa như một ngọn núi cao liên tục oanh tạc tới, thân hình Vệ Dịch liên tục biến ảo mới trung hòa được một kiếm này!

Dù là như thế, cánh tay hắn vẫn hung hăng run rẩy, tựa như không chịu nổi cường độ oanh kích!

- Lần trước từ biệt, đến nay bất quá mới có mấy tháng, không ngờ tu vi của ngươi tiến bộ cấp tốc tới vậy!

Mấy tháng thật sâu dừng ở Lăng Phong, trường đao trong tay phát ra huyết quang yêu dị. Hắn xoay người hướng Hàn Kinh Phong nói:

- Hàn huynh, ta và người liên thủ giết chết tên tiểu nhi này.

Hàn Kinh Phong chấn động,

Xích luyện cương giáp!

Hiện tại tốc độ thi triển xích luyện cương giáp của Lăng Phong so với khi trước nhanh hơn tới mười lần, tựa như khe động liền hoàn thành chuẩn bị,

Biểu tình Vệ Dịch ngưng trọng, trong cảm giác của hắn Lăng Phong phảng phất như biến thân thành viên cổ bạo long, cả người tản mát ra khí tức bạo liệt, tựa như mỗi cái nhấc tay đều có vô lượng nguyên khí, chấn sơn toái địa!

Vô luận địch ta, giờ khắc này nhân thần đều hướng tới chỗ song phương giao chiến, Lăng Phong cùng với hai người quyết chiến trực tiếp quyết định tới kết cục của trận chiến giữa Định Tinh cùng với liên quân!

Thắng, liên quân tất bại!

Nếu, Tinh Lam rơi vào tay giặc đó là kết cục đã định!

Lăng Phong một thân gánh vác tính mạng của ngàn vạn con người!

- Tử Diễm Cuồng Điện Trảm!

Vệ Dịch quát một tiếng chói tai, thân hình đột nhiên kéo thành một huyền ảnh thật dài, tầng tầng lớp lớp huyền ảnh, tiến tới trước mặt Lăng Phong, tất cả đồng thời giờ huyết sắc trường đao lên, chém mạnh xuống, tử sắc huyết diễm phá không, huyền ảnh di tán.” xuy xuy ” âm thanh khí lưu rung động bắt đầu phát ra. Hơn mười thanh huyết sắc trường đao phát ra khí tức thê lương, tựa như mỗi thanh đều có thể trảm sơn toái thạch, bính liệt đại địa, phong duệ sắc bén khiến kẻ khác cảm thấy không cách nào tránh né.

Lăng Phong chuyển tĩnh thành động, một chiêu Tử Diễm Cuồng Điện Trảm này tựa như biển ảo không ngừng. Lấy kiến thức của Tử Diễm Cuồng Điện Trảm cũng chỉ khi An Cát Hi thi triển tuyệt học Phúc Khắc Tư tộc...Hồ Ảnh Bách Biến mới thấy qua một màn như vậy. Uy lực một chiêu này của Vệ Dịch mặc dù có chút không bằng, nhưng ảo diệu trong đó đủ để thấy được Chân Võ Quyết do Vũ Thần Phong truyền thụ đáng sợ tới mức nào, hư hư thật thật, không ai có thể nhận ra sát chiêu thật sự đến tới chỗ nào.

Lăng Phong đồng dạng cũng không thể, vì vậy hắn trực tiếp lựa chọn phương pháp đơn giản nhất...lấy bất biến ứng vạn biến! Xương cốt toàn thân truyền ra âm thanh bạo khởi, tựa như rang lạc, đồng thời trên da mặt ngân quang run rẩy, như tinh thủy khởi vi, huyền diệu vô cùng.

Một thước không gian bên cạnh tựa như bị xoay chuyển, sau đó lập tức xuất hiện một trận vạn vẹo quỷ dị, ngay cả thân thể Lăng Phong cũng tựa như không còn rõ ràng nữa.

- Âm!

322. Chương 279: Các Người, Tất Cả Lưu Lại Cho Ta!

Hai mắt Lăng Phong vừa mở, kinh điện sạ khởi, đột nhiên một quyền nặng nề đánh tới trường đao, đao quyền giao tranh, một đao do Vệ Dịch oanh xuất mang theo cự tựa thiên quan, đồng thời có sức nóng cổ quái, tựa như thiêu đốt xuyên qua da thấu tới tận phủ tạng, khó chịu vô cùng. Lăng Phong lạnh lùng hừ một tiếng, quanh thân cương khí bùng phát, cương khí chí cương có tác dụng phá tan tất cả tà khí, chỉ thấy một loạt quyền kinh bức theo huyết sắc trường đao bức thẳng tới uyển mạch của Vệ Dịch.

Vệ Dịch kinh hãi, hắn vạn lần không ngờ Lăng Phong lại phản kích nhanh tới như vậy. Một thân lực lượng mạnh mẽ của hắn do Thang Thần đích thân truyền thụ, chính do Thang Thần khi mới lịch lãm đại chiến với một cường giả lánh đời đoạt được, môn công pháp này có tên là Tử Diễm Phá Hồn Quyết, sau đó lại trải qua Thang Thần cải tạo, lực sát thương còn mạnh lên vài phần.

Lấy thực lực của hắn hiện tại toàn lực thi triển, cho dù cường giả Thánh Vực đỉnh phong gặp phải cũng luôn cuống tay chân một hồi, không ngờ Lăng Phong một quyền đơn giản liền phá được sát chiêu cực mạnh, chân lực cuồng chuyển, dưới một kích bất thành khiến Vệ Dịch bạo thối mười trượng, Hàn Kinh Phong bên cạnh do dự bất định, dù là Thánh Vực cường giả, đối mặt với khảo nghiệm sinh tử chân chính cũng không bình tĩnh hơn thường nhân được bao nhiêu. Mặc dù thọ mệnh của bọn họ dài cả hai trăm năm, nhưng dù vậy thì sao, ngược lại họ càng sợ chết hơn, Vệ Dịch coi như hiểu thấu tâm tư này của hắn, đột nhiên bàn tay lật lên lấy ra một khóa pháp ấn. Khóa pháp ấn này không giống bình thường, bề ngoài không thể nhìn rõ màu sắc, nhưng mang theo quang mang quỷ dị hấp dẫn nhân tâm.

- Đây là...

Hàn Kinh Phong tựa như nghĩ đến điều gì đó, rồi tỏ vẻ mừng rỡ như điên, dưới sự kích động, cơ bắp cánh tay liên thanh băng hưởng, tựa như trong nháy mắt trở nên vô cùng tự tin.

Vực Năng quanh thân Vệ Dịch ba động, rồi trở nên kịch liệt, tựa như hắn tự thân biến thành một cây thiết bổng đỏ rực, mà xung quanh dày đặc nham thạch không ngừng ba động rơi xuống.

Lấy tu vi Thánh Vực cường giả, nếu không chuyên tu linh hồn, đại đa số Vực Năng đều là vô hình, thế nhưng hiện tại Vực Năng của Vệ Dịch lại xuất hiện hình dạng thực chất...hình dạng như sương mù dày đặc trải khắp phương viên mười trượng, trong không gian đó, lấy Vệ Dịch làm trung tâm chậm rãi tới gần Lăng Phong.

- Vực Năng biến ảo?

Nhân thần Lăng Phong co rụt lại.

Vệ Dịch giật mình, lộ ra vài phần kinh ngạc:

- Không sai, không ngờ người dĩ nhiên lại biết Vực Năng biến ảo!

Hắn mang theo vẻ tràn ngập tiếc nuối, tiếp tục nói:

- Khóa pháp ấn này do một vị tiền bối của Vũ Thần Phong trước khi trùng kích Linh Cấp lưu lại, tuy rằng vị tiền bối này bởi vì tìm hiểu tinh kỹ cuối cùng bạo thể mà chết, nhưng Linh Vực đã gần đạt tới trọn vẹn! Vì vậy, trong khóa pháp ấn này ẩn chứa Vực Năng biến ảo, dưới Linh Cấp, không ai có thể chống lại.

Cái gọi là Vực Năng biến ảo để chỉ dùng phương pháp đặc thù để Vực Năng tự thân đạt tới cực hạn, cường giả Thánh Vực tầm thường đối với Vực Năng của mình cũng lắm sử dụng được một nửa, thế nhưng sau khi hoàn thành Vực Năng biến ảo, có thể đạt đến gần trăm phần trăm! Chỉ có hoàn thành một bước này mới có thể tiếp tục dùng nguyên lực xuất nhất phương thế giới, do đó hình thành Linh Vực hoàn mỹ chân chính. Theo như lời nói của Vệ Dịch vị tiền bối kia trùng cấp Linh Cấp bất quả mới hoàn thành phân nửa lộ trình thôi, cái gọi là Linh Vực cũng chưa trọn vẹn như vậy, nhiều lắm chỉ coi là Ngụy Linh Vực thôi.

- Người còn trẻ như vậy mà có tu vi như bây giờ, thiên phú thực cao khiến người người ta kinh sợ! Nếu có thể, ta thật sự muốn giữ lại người, để coi cuối cùng người có thể bước tới một bước cuối cùng hay không, đó là là điều thú vị lớn nhất trong đời người, đáng tiếc...Vũ Thần Phong có lệnh, không lưu người được!

Vệ Dịch thất vọng lắc đầu, đột nhiên gào lớn:

- Hàn huynh, xuất thủ!

- Lăng Phong tiểu nhi, chịu chết đi!

Rốt cục có cơ hội trả thù, Hàn Kinh Phong điên cuồng hét lên, hai tay vận khởi lực xoáy ốc, một đạo ngân quang tiến thẳng đến Lăng Phong. Đồng thời, một thân huyết sắc trường bào của hắn rộng ra, tựa như địa ngục, từng đạo huyết quang lưu chuyển quanh thân áo choàng, hình thành một dòng suối chảy cực đại.

Lăng Phong vẫn không hề nhúc nhích, từng đạo tơ nhện giăng xung quanh hắn, tựa như bao vây con mồi.

- Các người dám!

Khải Ân kinh sợ bạo hồng lên tiếng, từ lúc Lăng Phong xuất hiện tới giờ hiển lộ ra lực lượng tuyệt luân, chỉ một chiêu đẩy lùi Hàn Kinh Phong, thế nhưng lúc này đối mặt với hai đại cường giả đẩy lùi liên thủ, mặt

khác Vệ Địch còn thi triển ra pháp ấn cường đại. Cho dù tràn đầy lòng tin đối với Lăng Phong, nhưng mọi người vẫn không khỏi đổ mồ hôi lạnh, nhất là lúc nhìn thấy công kích như vậy mà Lăng Phong không hề nhúc nhích, trong lòng bọn họ lại có một cổ cảm giác tức giận không ngừng bành trướng, vang lên. Bỗng dưng một âm thanh kinh thiên động địa bạo khởi, Cự Linh trong cơ thể Khải Ân cuồng nhiên nhảy ra, ngay sau đó một đoàn linh hồn hạch tâm xoay tròn, Cự Linh dung hợp linh hồn hạch tâm...Thánh Vực? Tất Phong lộ vẻ sợ hãi, nhìn một màn trước mắt, sao có thể như vậy? Những cường giả trước khi đột phá Thánh Vực không phải đều cần muôn vàn chuẩn bị hay sao? Nào có ai cuồng hãn như vậy, trực tiếp trên chiến trường hỗn loạn mà đột phá?

Từ Lăng Phong xuất hiện đến Khải Ân đột phá, kinh biến liên tiếp khiến Tất Phong cảm thấy đầu óc có chút vô dụng, một tia sợ hãi không nhìn được dâng lên, lần này tựa hồ thực sự sai lầm?

Ngay khi đột phá, Khải Ân không chút do dự tựa như đạn pháo bắn thẳng đến, một quyền mạnh mẽ đánh lên người Hàn Kinh Phong! Quyền xuất như kinh điện, từng tiếng vỡ vụn truyền ra, tựa như không gian cũng bị một quyền này chấn rung, đáng tiếc một quyền này khi tiếp cận không gian ngục Linh Vực liền trở nên đình trệ, tựa như rơi xuống bùn lầy.

Thân thể Khải Ân run rẩy, tứ nhện giăng đầy cánh tay hãn, lực phản chấn kịch liệt khiến cánh tay hãn không ngừng có những tia máu phun ra:

- Vội vã muốn chết như vậy, trước tiên ta liền đưa tiên ngươi vậy!

Trong ánh mắt Hàn Kinh Phong xẹt qua một tia sát ý, áo choàng rồi đột nhiên chuyển hướng bay thẳng đến chụp xuống đỉnh đầu Khải Ân.

Dù sao Khải Ân cũng mới vừa thăng cấp Thánh Vực không lâu, một thân Vực Năng không chỉ không thể chống lại Ngục Linh Vực, thậm chí cả Thánh Vực trung kỳ Hàn Kinh Phong cũng không bằng. Vì vậy dưới một chiêu công kích này, hãn chỉ đành phần nộ trọn mắt không thể động đậy.

- Ngươi nói muốn tiễn đưa ai?

Âm thanh âm lãnh vang lên, Lăng Phong đột nhiên mở hai mắt, cả người như nộ long đang ngủ đông, đột nhiên thức tỉnh, ngay sau đó trong cơ thể truyền ra âm thanh như trường giang đại hải lưu chuyển.

- Hàn huynh, cẩn thận!

Hàn Kinh Phong theo bản năng cảm thấy nguy cơ dày đặc, cũng bất chấp đối phó Khải Ân, áo choàng đột nhiên quay về trở thành một cái huyết sắc hộ thuẫn che trước người.

- Phá cho ta!

- Còn muốn trốn?

Đúng lúc đó, Vệ Địch chợt quát một tiếng, Tử Diễm Cuồng Điện Trảm lại tới, một đạo huyết sắc đao ảnh dài đến mấy trượng trảm thẳng vào gáy của Lăng Phong.

Lăng Phong cười lạnh, mới vừa rồi, hãn cũng nghĩ là vì đột nhiên nghĩ đến một vấn đề:

- Ngục Linh Vực công kích phát ra ý tưởng giống với tiếng tim đập, phi thường tương tự các loại công kích uy áp linh hồn uy áp linh hồn, nếu không phải hãn từng tu luyện qua linh hồn kỹ năng e là cũng không biệt được sự khác nhau trong đó. Điều đó có ý nghĩa mình có thể không cần cố kỵ thi triển linh hồn công kích. Thấu hiểu điều này, Lăng Phong mới nhất cử thi triển ra Tâm Âm Đạo, cho dù có bị người khác phát hiện, cũng lắm sẽ chỉ nghĩ tới cái khác, từ phản ứng vừa rồi của Vệ Địch có thể chứng thực đây mới thực sự là điều khiến Lăng Phong hưng phấn. Vừa nghĩ tới sau này có thể tùy ý thi triển tam đại linh hồn kỹ năng mà mình lĩnh ngộ được, hãn cảm thấy mỗi tế bào như đang nhảy múa:

- Các người...tất cả đều lưu lại cho ta!

323. Chương 280: Dấu Vết Hư Không

Cầm thấy linh hồn cứng đờ, cả người không còn chút cảm ứng nào với ngoại giới, tất cả sự vật trong bọn hắn tựa như một cuốn phim đang quay chậm lại, quỉ dị và cổ quái vô cùng.

Lăng Phong dẫn đầu đuổi theo Vệ Dịch, bàn tay khê vung lên, từ trong huyền binh bắn ra vô tận tinh mang thẳng hướng tới hậu tâm của Vệ Dịch.

Một chùm huyết hoa ứa ra, Vệ Dịch kêu thảm một tiếng, cả người nặng nề ngã xuống đất.

Mất đi phụ trợ của Ngụy Linh Vực, bất quá chỉ là cao thủ giai đoạn trước Thánh Vực, ngay cả Hàn Kinh Phong cũng không bằng, căn bản không phải đối thủ của Lăng Phong.

Đang sau truyền đến tiếng gọi gấp gáp của Khải Ân:

- Đại ca, lưu lại một người! Kiền nguyên soái ở trong tay bọn hắn.

Lăng Phong nghe vậy hơi dừng lại, Tinh Thiết Kiếm chợt quay lại, Tâm Âm Đạo lần thứ hai oanh xuất tựa như thiên địa đại ma bàn nặng nề nện lên lưng Hàn Kinh Phong. Ầm ầm, Hàn Kinh Phong quay cuồng, chỉ cảm thấy có vô số âm thanh nổ vang trong ý thức hải của mình, suy nghĩ hỗn loạn, đầu óc phảng phất cũng không chống đỡ được nữa. Hắn "a" một tiếng, điên cuồng ôm lấy đầu, mặc kệ tất cả.

Một chuỗi oanh kích qua, thuận lợi đóng băng toàn bộ năng lượng đang lưu động trong cơ thể Hàn Kinh Phong, một tay Lăng Phong dẫn theo hắn như cầm một con gà trở về, nhẹ nhàng vô cùng, lưỡng đại Thánh Vực kẻ bị chết, người bị bắt, một màn chấn động toàn trường, nhưng lại không ai dám lên tiếng. Tình lặng thật lâu, sau đó quan đội Tinh Lam bộc phát, điên cuồng hoan hô một trận:

- Lăng Phong! Lăng Phong! Lăng Phong! Vạn tuế! Vạn tuế! Vạn tuế!

Mỉm cười nhìn Lăng Phong tiếp nhận vạn chúng hoan hô, biểu tình Hoàng Phủ Lập không hề chú ý, bởi hắn biết lấy thực lực mà Lăng Phong mới vừa thi triển ra, vương vị, quyền thế những thứ mà thế nhân cầu mong này đối với hắn chỉ như cặn bã, chỉ có không ngừng tu luyện tới cực hạn mới là thứ hắn truy cầu. Lăng Phong cười nhạt, mang theo Hàn Kinh Phong từ không trung bay xuống, mỗi bước đi của hắn đều ẩn chứa ảo diệu vô biên, theo sau là các vết chân vô cùng rõ ràng. Những dấu chân này của hắn rất lâu không tiêu tan, xung quanh mơ hồ còn có thanh quang lóe ra; Thanh quang không ngừng biến ảo tựa như sương mù, hình thành đại giang, liên, kiếm, thú đủ loại hình tượng huyền bí. Khi thì kiếm quang hấp nập, khi thì thú loại rít gào, khi thì sóng triều vỗ mạnh, mỗi lần sinh diệt lên xuống ý nghĩa thâm sâu vô cùng.

Âm thanh điên cuồng hoan hô đều dừng lại, vô số ánh mắt nhìn lên huyền cảnh mỹ lệ trên không trung, rồi sững sờ thật lâu, ngay cả tướng sĩ liên quân tấn công Tinh Lam trong lúc nhất thời cũng quên mất tự hỏi bỏ chạy hay là đầu hàng, chỉ im lặng nhìn tràng cảnh mỹ lệ vượt xa tưởng tượng trước mắt, trong đầu một mảnh hư không.

Một loại rung động kỳ diệu tràn đầy nội tâm, khiến cho trong đầu bọn họ không ngừng hiện lên những hình ảnh huyền tường tuyệt vời.

Rốt cục, Lăng Phong cũng hạ xuống tường, đằng sau lưng hắn thuần túy là các dấu chân cầu thành thang trời phảng phất như thông thẳng đến mây trời sâu thẳm, đến tận tinh không xa xôi.

- Bộ pháp này tên là Thanh Điện U Quang Bộ, ta đã đáp ứng Kiền nguyên soái, dùng một thân tu vi tu phục lại. Hôm nay ta đem nó lưu giữ lại trên Tinh Lam thành này, phàm là dân chúng Tinh Lam đều có thể tìm hiểu!

Thanh âm của Lăng Phong lan truyền ra xa:

- Nếu ai có thể thấy hiểu bí ảo trong đó, liền nhất cử tiến nhập Thánh Vực đỉnh phong!

Năm đó bộ pháp này ở Sư Tâm Học Viện là do Ôn Đình dùng tu vi của bản thân lưu lại, mà khi đó tu vi của hắn cũng chưa đạt tới Thánh Vực đỉnh phong, hôm nay Lăng Phong càng muốn làm tốt hơn, trong đó không chỉ có Thanh Điện U Quang Bộ, mà còn có cả những công pháp thượng thừa do hắn tự thân lĩnh ngộ, đoạt được như Chiết Cúc Thiểm, Kiếm Thuật Tam Trọng Cảnh Giới, Cực Thốn Liệt, đối với thường nhân mà nói chỉ cần thấu hiểu tất cả trong đó nắm chắc mười phần tiến nhập Thánh Vực. Hoàng Phủ Lập

kích động tới mức run cả người. Tuy rằng tu vi bản thân hần không mạnh, nhưng nhãn giới phi phạm nên đã nhìn ra điểm huyền diệu trong công pháp Lăng Phong lưu lại. Có ý niệm tồn tại trong công pháp, trăm năm sau Tinh Lam sẽ lại xuất hiện bao nhiêu thiếu niên tài俊?

Tất Phong đã sớm kinh hoảng tới mức không biết nên làm gì cho phải, đối mặt với bước đi chậm rãi của Lăng Phong, toàn thân lạnh lẽo một trận. Hần biết trước mặt Lăng Phong hần mà động thủ không nghi ngờ gì chính là tự tìm đường chết, nhãn châu xoay chuyển. Thân hình Tất Phong chớp động mạnh mẽ chế trụ cổ Lô Sâm, điên cuồng rít gào nói:

- Người không được tiến lại, nếu không ta sẽ giết hần!

Thấy một màn bất ngờ này xảy ra, Hoàng Phủ Lập tức giận mắg:

- Tất Phong, người dù sao cũng là Thánh Vực cường giả, hành động như vậy không sợ mất mặt sao?

- Hừ hừ, Vương thượng tôn kính, người trước tiên phải sống thì mới nói đến thể diện!

Tất Phong vừa nhìn phản ứng của những người xung quanh, nhất thời minh bạch bản thân đã lựa chọn đúng, thân lâm tuyệt cảnh khiến hần nổi lên ý nghĩ điên cuồng, hần gắt gao giữ chặt yết hầu của Lô Sâm, từng bước hướng tới tường thành, nhìn Lăng Phong quát lên:

- Người không được tới đây, người mà tới ta sẽ giết hần!

- Lão lục, đừng để ý tới ta, mau ra tay giết hần, để trừ hậu hoạn!

Lô Sâm hét lớn, hai mắt hần đỏ đậm.

- Người câm miệng!

Tất Phong tàn bạo trách mắg, hần gắt gao nhìn chăm chăm vào Lăng Phong, biết chỉ cần Lăng Phong động thủ, không ai có thể cứu được bản thân:

- Ta thừa nhận, người xác thực rất mạnh, thể nhưng người không muốn hần vì người mà mất mạng chứ, thành thật một chút đi.

Nhân đó, có vẻ như lo lắng ngữ khí của mình làm Lăng Phong tức giận, hần lại nói:

- Ta cam đoan, chỉ cần người buông tha ta, sau này ta sẽ không bao giờ đặt chân tới Tinh Lam thành nữa bước!

Lăng Phong cười lạnh:

- Lần trước Kiều nguyên soái bỏ qua cho người, người cũng nói qua câu này, hôm nay người thực sự khi Tinh Lam ta đều là người thiện tâm hay sao?

Từ ngữ khí của Lăng Phong, Tất Phong cảm thấy có chút không ổn, quát lên:

- Lẽ nào người thực sự không lo lắng tới tính mạng của hần sao?

Nhìn rõ động tác của Tất Phong, trong lòng mọi người không khỏi căng thẳng:

- Hắc hắc, lão tử ngược lại muốn nhìn, con mẹ người có năng lực ra sao, không được sự đồng ý của lão tử lại dám ra tay giết người?

Đùng lúc đó, một tiếng cười nhạt khinh miệt vang lên.

Ngay sau đó Tất Phong cảm thấy cả người tựa như rơi vào trong nước sắt, huyết quản ngón tay trong nháy mắt biến thành kim thạch, các khớp xương không cách nào cử động tựa như sự cường đại của Ngự Linh Vực mà vừa rồi hần đã thấy qua vậy. Trong lòng Tất Phong dâng lên một cỗ cảm giác cường liệt: Cổ Vực Năng tựa hồ còn mạnh mẽ hơn! Là ai? Chẳng lẽ là...

Ôn Đình vẻ mặt lười biếng xuất hiện đằng sau Tất Phong, hần tùy ý phất tay một cái, một đoàn thanh quang xẹt qua, chỉ thấy ngón tay Tất Phong lúc này gãy ra, máu tươi phụt lên, theo một quỹ tích rõ ràng. Tất Phong tựa hồ chưa tin vào mắt mình, biểu tình ngây ra. Chỉ đến khi ngón tay bị chặt đứt, nỗi đau khiến hần giật mình tỉnh giấc, lúc này mới khiến ánh mắt hần tràn đầy phức tạp và hoài nghi. Ôn Đình chỉ

gãy một phát, Lô Sâm từ trong tay hắn thoát ra. Lập tức hai ngón tay lại gãy, đầu Tất Phong bị tạc nứt ra, một quả Thánh Vực tinh hạch từ trong đầu hắn bay ra nằm trong lòng bàn tay Ôn Đình. Hắn tiện tay ném đi:

- Tiểu tử, cho người!

Lăng Phong thuận lợi tiếp nhận oán giận nói:

- Tiền bối người vì sao không ra tay sớm một chút?

Ôn Đình đảo mắt khinh thường nói:

- Để lão phu động thủ đối phó với loại tiểu nhân vật bậc này, không phải quá mức hạ thấp mình hay sao?

Lấy tác phong tác phong trước sau như một của lão, Lăng Phong chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, mà những người xung quanh đứng nhìn lại càng ngây dại:

- Vị này có lai lịch gì? Dĩ nhiên ngay cả đối phó với một Thánh Vực cũng ngại bồi nhọ thân phận.

Hoàng Phủ Lập mang theo kích động trên mặt, đang muốn lên tiếng nói chuyện, Lăng Phong nhẹ giọng nói:

- Vương thượng khoan đã, ta còn phải vì Tinh Lam triệt để tiêu trừ hậu họa!

Mệnh lệnh ban ra chưa thể làm chúng tướng sĩ lập tức hưởng ứng, ngược lại tạo ra một mảnh ồn ào, biểu tình do dự tràn đầy.

- Hộ vệ Thân Vương!

Tám gã thiếp thân hộ vệ thân vương quát lên một tiếng, đồng thời oanh xuất một quyền về phía Lăng Phong. Cự Linh hoảng động, linh kỹ bộc phát, một kích liên thủ này tuy rằng không có nguyên Tinh Chương phối hợp, linh kỹ vô pháp xếp chồng, thế nhưng uy lực vẫn mạnh kinh người.

Lăng Phong không chút lưu tình, một kiếm xẹt qua yếu hèn của tám người, làm tiên huyết chảy ra, triệt để lấy đi tính mạng của bọn họ. Từ việc tám người này xuất thủ không chút do dự cũng có thể thấy được, bọn họ rất trung thành và tận tâm với Ai Nặc lãnh địa, loại người như vậy không biệt diệt trừ sẽ để lại hậu họa vô cùng. Lăng Phong đón nhận nhàn thần của thân vương Ai Nặc, đối phương hơi nhếch môi, nhưng lại không biết nói gì, chỉ Lăng Phong không hề cho hắn cơ hội, đơn giản đâm ra một kiếm, thân vương Ai Nặc ầm ầm ngã xuống, tuần mã bên dưới phát ra tiếng hí thê lương.

324. Chương 281: Chiến Quả

Khẽ ngừng đầu, một tia dương quang chiếu thẳng vào mắt, Lăng Phong thở dài một hơi: Vì người ta yêu, giết sạch chúng sinh cũng nào có ngại gì?

Từ lúc Lăng Phong xuất thủ đến khi Ai Nặc thân vương ngã xuống, cho dù là một số quân sĩ trung thành cũng không ai dám có hành động thiếu suy nghĩ. Bởi tại Thần Vĩ đại lục là một loại thường thức, chỉ cần một bên xuất động Thánh Vực cường giả, mà bên kia lại không có cường giả đồng cấp đối chiến thì vô luận song phương song phương chênh lệch ra sao, bên có Thánh Vực đều trở thành người chiến thắng cuối cùng, vì tác dụng thúc trận cường đại thúc trận của Vực Năng, những người bình thường căn bản vô pháp cản bước tiến của Thánh Vực cường giả. Do đó Thánh Vực cường giả chỉ cần chỉ lựa chọn hành động đơn giản nhất là trăm thủ tướng lĩnh quan địch, như vậy đối phương chắc chắn quân tâm tan tác, loạn bất thành quân! Vì vậy ngay khi thấy đám người Tất Phong liên tục bị chết dưới tay Lăng Phong, tướng sĩ liên quân đều phi thường nhu thuận lựa chọn trầm mặc.

Trên tường thành, Hoàng Phủ Lập đại hỉ, lập tức cao giọng quát lên:

- Chỉ cần tước vũ khí, đầu hàng không giết!

Thanh âm dưới tác dụng của chân lực lan truyền ra khắp chiến trường.

Chỉ sau vài phút do dự và trầm mặc, "leng keng" một tiếng, liền có người ném binh khí trong tay đi, lần này tựa như hiệu ứng domino, từng thanh binh khí lần lượt rơi xuống, tướng sĩ liên quân nhất loạt cúi đầu ủ rũ.

Nguy cơ diệt quốc a, rốt cuộc đã được hóa giải! Hoàng Phủ Lập hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng dè xuống tâm tư trong lòng, chỉ huy nói:

- Phổ Lạc, người đi xử lý!

Quân đoàn trưởng ngự lâm quân Phổ Lạc hưng phấn đỏ mặt, lớn tiếng đáp:

- Thần tuân mệnh!

Nói xong, hần lớn tiếng la hét chỉ huy thủ hạ mang binh khí xuống dưới cửa thành, có sự uy hiếp của Lăng Phong, họ căn bản không hề lo lắng tướng sĩ liên quân đã mất đi ý chí này có giả hàng hay không, vấn đề giải quyết hậu quả vô cùng thuận lợi.

Quanh thân hỏa mang chớp động, Lăng Phong trực tiếp bay trở về trên tường thành, Ôn Đình đã sớm không kiên nhẫn được nữa, quát lên:

- Lăng tiểu tử, hậu đại của Ôn gia ta ở đâu?

Thấy hần không chút khách khí nói chuyện với Lăng Phong như thế, Khải Ân chau mày, trên mặt hiện lên vài phần tức giận, xương ngón tay trên song quyền bạo hưởng một trận, Ôn Đình liếc mắt nhìn hần, hắc hắc cười cổ quái nói:

- Tiểu tử kia, đừng tưởng rằng người vừa đột phá Thánh Vực liền đã có tư cách ở chỗ này ra oai với lão tử, nếu lão tử muốn thì chỉ cần dùng ngón tay út cũng có thể đánh người trở về nguyên dạng, người có tin hay không?

Lăng Phong lắc đầu cười khổ, tính tình của lão gia hỏa này thật khiến người ta đau đầu, hần cũng lấy tình tình của Ôn Đình dùng tục ngữ mà nói chính là "thuận con lừa", chỉ có thể y theo hần mà hành sự, chỉ cần hơi chút trái ý, liền có khả năng bạo nộ. Lúc này Tinh Lam thành còn cần hần bảo vệ an toàn, vì vậy Lăng Phong liền vội vàng hỏi:

- Sư huynh, Ôn Lam đại tẩu hần là một đường trở về cùng các người chứ?

Lô Sâm trải qua liên tiếp sự tình, đã sớm rèn luyện một thân khí độ đại tướng, vừa nghe nói lập tức phản ứng:

- Ủm, gần đây chiến sự kịch liệt, ta mẫu tử các nàng an bài ở Bắc môn, một khí tình hình có biến, liền có thể an bài các nàng đầu tiên.

Ôn Đình nghe vậy sắc mặt giãn ra vài phần, hiển nhiên là rất hài lòng đối với việc mấy người Lô Sâm coi trọng hậu đại của mình, nhất là phần coi trọng này vẫn phát sinh từ vị tầng tổ này.

Lô Sâm nhìn nhìn Ôn Đình cường thế, bận bịu an bài một viên tướng dẫn hần đi gặp mẫu tử Ôn Lam. Ôn Đình viên tiểu tướng hành động quá chậm, trực tiếp dẫn theo hần bay lên không trung, tốc độ cực nhanh tựa như kinh điện, khiến viên tiểu tướng dù rằng dũng khí khá lớn cũng phải sợ đến sắc mặt trắng bệch, vất vả lắm mới chỉ rõ phương hướng.

- Sư huynh, sư tôn, người hiện tại...

Bụi bậm rơi xuống, Lăng Phong lập tức đem nỗi lo trong lòng ra hỏi, do quá mức lo lắng nên giọng nói của hần hơi run run, rất sợ từ trong miệng Lô Sâm nhận được câu trả lời không ổn.

Thần tình Lô Sâm căng thẳng:

- Tính mệnh của sư tôn thật ra không đáng lo ngại, chỉ là hiện tại còn đang hôn mê, đệ đi theo ta.

Nhắc tới thương thế của Mạch Kha, sư huynh đệ mấy người không còn nửa phần tâm tư chúc mừng, tất cả đều là vẻ mặt nặng nề đi theo Lô Sâm đi thẳng tới Nguyên Lực Tháp.

Nguyên Lực Tháp so với ngày trước Lăng Phong nhìn thấy đã có sự khác biệt lớn, nguyên trận phòng hộ tháp đã tiêu thất, bên trong cũng chịu oanh kích. Trên mặt đất bí văn thừa thốt tán loạn.

Nhìn thấy một màn như vậy, biểu tình của Lăng Phong càng thêm âm trầm.

Đằng sau Cảnh Vân cũng là tức khí, hung hăng đá một cước lên người Hàn Kinh Phong:

- Xxx, lão tử chỉ hận không thể đem lão cẩu người ra thiên đao vạn quả!

Hàn Kinh Phong chịu nhục kêu lên một tiếng trầm muộn, hung ác uy hiếp:

- Tiểu tử, nếu như các người không muốn Kiều nguyên soái thuận lợi trở về, người cứ việc đá đi.

- Người...

Cảnh Vân do dự một chút, vẫn là không thể đá hấn nữa, chỉ có thể oán hận "phi" một ngụm:

- Người thật đúng là một vị Thánh Vực cường giả a!

Hắn nói tới hai từ "Thánh Vực" thì nhận mạnh thêm một chút, tỏ rõ sự khinh thường.

- Các người đem Kiều nguyên soái đi đâu?

Hoàng Phủ Vân nhú mày quát hỏi.

"Hắc...hắc..." Hàn Kinh Phong cười nhạt hai tiếng, rồi im lặng, hắn hiểu rõ sinh tử đang nằm trong tay địch, tin tức này là cơ hội bảo mệnh duy nhất của bản thân, tự nhiên không chịu đơn giản nói ra.

Mọi người giận dữ, Cảnh Vân thiếu chút nữa không nhẫn nhịn nổi mà đá hấn một cước nữa.

Lăng Phong lẳng lặng dừng bước lại, nhìn Hàn Kinh Phong một cái thật kỹ, cuối cùng xoay người tiếp tục bước đi, hoàn toàn vô tình nói:

- Hắn sẽ nói!

Chỉ vài từ đơn giản nhưng lại như mang theo cửu thiên bằng hàn khí, khiến vẻ mặt tự cao của Hàn Kinh Phong lập tức cứng lại. Hắn bỗng nhiên có cảm giác bản thân như một hài đồng vô tri đang khoe khoang trước mặt người lớn, một tia áp lực khiến nỗi sợ hãi không ngừng nổi lên trong lòng hắn.

Rõ ràng cảm nhận được lần này Lăng Phong trở về, trên người có những biến hóa cực lớn, loại biến hóa này không chỉ ở thực lực cường đại, mà trên phương diện hành xử cũng biểu lộ ra. Hôm nay Lăng Phong khiến cho bọn hắn có cảm giác, ngoại trừ đối với người thân hắn tỏ ra ôn nhu ra, với những người khác hoàn toàn không chút nào để trong lòng, Lô Sâm thở dài, giờ ngón tay chỉ đỉnh tháp như sắp vỡ vụn ra, nói:

- Ngày đó liên quân một đường xâm chiếm bức thẳng tới Tinh Lam thành, Thôi Tư Đặc đột nhiên đến đây chỉ rõ muốn khiêu chiến với sư tôn, sư tôn tiếp thụ! Nhưng không ngờ rằng Thôi Tư Đặc dĩ nhiên mang theo một khẩu Thánh Vực pháp ấn, cơ hồ trong nháy mắt liền khiến người bị trọng thương, trước khi sư tôn hôn mê, đã mượn Nguyên Lực Tháp thi triển công kích cường đại nhất nhưng cũng chỉ khiến Thôi Tư Đặc bị thương nhẹ phải bỏ chạy mà thôi.

- Sau đó Kiều nguyên soái chạy tới, nhất thời giận dữ đuổi theo, nhưng không ngờ lại rơi vào phục kích của bốn gã Thánh Vực cường giả liên thủ, không thể thoát ra được.

Lô Sâm đem một phen sự tình trải qua kể lại cho Lăng Phong, cuối cùng nói:

- Kiều Kiều nha đầu chém giết tựa như điên dại, đáng tiếc thực lực cách biệt quá lớn, cuối cùng vẫn phải Huyết Sát Vệ nhất tề xuất thủ mới miễn cưỡng cứu nàng trở lại. Mà dù như vậy, Huyết Sát Vệ hiện tại cũng là ai nấy đều trọng thương.

Lăng Phong trầm mặc không nói gì, lần này thấy ở trên tường thành không thấy thân ảnh của Huyết Sát Vệ, hắn đã hoài nghi...có thể khiến Huyết Sát Vệ cứng cổ không thể xuất chiến, thương thế nghiêm trọng tới mức nào? Lăng Phong trước giờ kiên cường, nhưng cũng không dám tưởng tượng tất cả mọi chuyện ra sao?

Chẳng lẽ thật sự là vì Mộc Vũ Lâm?

Những năm gần đây, hắc tựa hồ xích mích với Vũ Thần Phong chỉ có hai lần, nếu không phải vì Tần Chính, vậy tất nhiên là vì Mộc Vũ Lâm! Lại nhớ đến ngày trước Mộc Vũ Lâm biểu hiện mâu thuẫn cùng về cổ quái trong giọng nói, Lăng Phong gần như có thể khẳng định. Trong tầng thứ nhất của Nguyên Lực Tháp an trí toàn bộ Huyết Sát Vệ, khi thấy một màn trước mắt, Lăng Phong thậm chí không dám tin vào mắt mình.

Trong Huyết Sát Vệ không ít người còn đang chìm trong hôn mê, một số khác đã thanh tỉnh thì cùng là một bộ dáng hữu khí vô lực, trên người bọn họ băng bó chằng chịt. Mắt thấy Lăng Phong đến, Hắc Đình Tư kích động tới mức muốn bật dậy, nhưng cuối cùng vẫn là ngồi lại trên giường bệnh.

Nằm bên cạnh hắn là Triển gia hữu khí vô lực, rên rỉ nói một tiếng:

- Hắc Đình Tư, ngươi nhẹ một chút thì chết à? Đau chết lão tử rồi!

Lại nhìn Lăng Phong một cái, trong mắt hắn hiện lên vẻ kích động cường liệt, biểu tình lập tức vui mừng:

- Giáo quan, ngày đó thấy người bị truy sát, khi trở về chúng ta đã đánh cuộc. Ta cược ngươi quay về! Ai, lúc này buồn bán thật thua thiệt quá!

- Ha ha, đáng đời! Bọn lão tử không lấy luôn cả cái khổ của ngươi coi như đã là nể mặt ngươi rồi đó.

Niép Ngữ nỗ lực chống tay, nhưng vẫn không thể đứng lên được, đành thở hổn hển nói:

- Ta đã sớm nói giáo quan phúc lớn, cái tên ngu ngốc đó sao có thể làm ngài bị thương.

Bối Nạp Thông cuống quýt bước tới đỡ lấy hắn, cẩn thận giúp hắn nằm xuống giường. Có thể thấy được Niép Ngữ đối với mình tình trạng của mình, nhưng không cách nào cải thiện được, đành tựa như đứa trẻ phải để người khác chăm sóc.

Nhìn Hắc Đình Tư mỉm cười, Tát Gia cười hỉ hả, Niép Ngữ cười to, Lăng Phong thống khổ nhắm mắt lại, trong mắt ầm ướt, gương mặt liều mạng chuyển động. Hắn nỗ lực khống chế để bản thân không bật khóc, chỉ là thảm trạng của Huyết Sát Vệ khiến trong lòng hắn buồn bã, đau đớn cường liệt cùng sát ý nồng nặc khiến nội tâm hắn như bị thiêu đốt. Mười bảy Huyết Sát Vệ kể cả Hoàng Kim Thiết Tam Giác dĩ nhiên toàn bộ bị đánh tới xương cốt vỡ nát, không một ai may mắn trốn thoát! Vũ Thần Phong, ta xxx tổ tông ngươi a!

- Các ngươi đều thấy rồi chứ? Ta đã sớm nói rồi mà, chờ giáo quan trở về, đám hỗn đản kia không một ai có thể thoát được.

Niép Ngữ lãnh khốc cười mà như khóc nói:

- Hắc hắc, cái lão ăn mặc tựa như con dơi đó, đệ vừa tay liền không còn kiêu ngạo được nữa, cũng bị bắt trở về? Còn có tên dùng trường đao nữa, một đao kia chém lão tử đau thấy mẹ luôn! Còn có...cái tên ngày trước lãnh khốc, bây giờ hoàn toàn biến mất...

Niép Ngữ vẫn không ngừng cắn nhai.

Lăng Phong cũng không nhịn được nữa, mạnh mẽ xông lên ôm lấy cổ hắn, một giọt lệ nam nhi cực lớn rơi xuống, Niép Ngữ vẫn đang cười nói, nhưng trên mặt một trận run rẩy, không sao cười nổi nữa. Gương mặt hung hăng giật giật, hắn đột nhiên khóc rống lên:

- Giáo quan, ta sợ, ta thật sự rất sợ! Ta sợ cứ như vậy liên tục tàn phế, cả đời không còn cơ hội đi theo ngươi a!

Một dòng nước mắt chảy xuống, Niép Ngữ gào khóc, nhưng không ai dám cười nhạo, có chăng chỉ là một mảnh hai mắt đỏ ửng cùng khóc lóc.

Huyết Sát Vệ cũng là người, cũng có tình cảm, khi bọn họ liên thủ bị bốn tên Thánh Vực cường giả lấy thực lực áp đảo, oanh kích làm xương cốt toàn thân gãy nát, đồng thời cơ hồ toàn bộ tín niệm của họ cũng tan theo. Bởi vì...lực lượng! Xương cốt gãy nát đồng nghĩa với lực lượng cũng không còn khả năng thi triển, bọn họ sẽ mất đi chỗ đứng ở Thần Vĩ đại lực Thần Vĩ đại lực, nếu không có tín niệm cường đại trong nội tâm chống đỡ, có lẽ bọn họ đã sớm triệt để suy sụp, tín niệm này rất đơn giản nhưng lại giúp bọn họ sống qua ngày, đó là...chúng ta phải đợi giáo quan trở về. Hiện tại, giáo quan rốt cục trở về, đồng thời trước sau không khiến họ thất vọng, toàn bộ sự yếu đuối lúc này toàn bộ phát ra, lớp mặt nạ kiên cường nhất cũng

được tháo bỏ, bởi bọn họ tin tưởng, giáo quan sẽ thay chúng ta chống đỡ tất cả mưa gió. Lau đi nước mắt, Lăng Phong chậm rãi nắm chặt vai Tang Phi, dừng thật lâu tại hân:

- Nói cho ta biết, ngươi có tin ta hay không?

- Ngươi là giáo quan của là chúng ta a!

Không cần nhiều lời, chỉ một câu trả lời vô cùng đơn giản, toàn bộ đáp án không cần nói, cũng hiểu.

- Tốt lắm!

Lăng Phong mạnh mẽ hét lớn:

- Có đau nhức, ta cũng phải nhẫn nhịn!

Dứt lời, hân đặt bàn tay vào đan điền của Niếp Ngữ, ngân quang xán lạn phát ra, như một mặt trời nhỏ soi sáng tứ phương.

Hàn Kinh Phong đang đứng gần mấy người thấy vậy không nhịn được run lên, hoảng sợ nói:

- Cương khí? Làm sao ngươi có thể đem cương khí tu luyện tới cảnh giới này?

Mới vừa rồi trong chiến đấu kịch liệt, Lăng Phong triển lộ công kích phần lớn là hỏa hệ nguyên lực, vẫn chưa thi triển ra tu vi cương khí cao tuyệt. Mà hiện tại rõ ràng hân đang dùng cương khí để chữa thương, có thể làm được chuyện này chứng tỏ tu vi cương khí tinh thuần vô bì.

Điều này làm cho Hàn Kinh Phong sợ hãi vạn phần, từ mọi phương diện đạt được tư liệu tổng hợp lại mà thấy hiện tại Lăng Phong ngay cả hai mươi tuổi cũng chưa tới, nhưng hân không chỉ tu luyện nguyên lực đến bậc Linh Cấp, thậm chí còn kiêm tu cương khí! Thiên phú như vậy, đến tột cùng là loại yêu nghiệt nào a, thành thục, thành thục, Niếp Ngữ cảm giác được các bộ vị tại đan điền phát ra âm thanh chuyển động mạnh mẽ, tựa như có một trái tim cường đại đặt ở đó. Mỗi lần nhảy lên đều cung cấp tinh huyết cho cơ thể chống đỡ! Một tia lực lượng cổ quái lưu động từ huyết khí xuyên thấu qua, truyền ra khắp thân thể, chỗ xương cốt gãy nát truyền đến một trận cảm giác tê dại.

- Cái này, đây là...

Niếp Ngữ nhịn không được lộ ra biểu tình kinh hãi, xương cốt nhiều ngày qua tựa như xơ cứng, hiện tại lại có cảm giác! Cái này đại biểu cho điều gì, tinh tu Chân Võ Quyết nhiều năm Niếp Ngữ tự nhiên rõ ràng vô cùng, lẽ nào...xương cốt bị gãy nát có hi vọng?

- Ngưng thần định tức!

Lăng Phong quát khê.

Niếp Ngữ cố gắng thu liễm tâm thần, nỗ lực cảm nhận. Trong bất tri bất giác, cảm giác tê dại ngày càng mãnh liệt, tựa như có ngàn vạn con kiến đi lại trên xương cốt, cắn xé, nhảy múa, dưới sự cắn xé, một một đoạn xương cốt đều tựa như bị ngàn vạn cú đánh, cảm giác khó chịu chưa từng có làm hân hầu như muốn điên cuồng hét lên.

Niếp Ngữ rất rõ ràng, một khi bản thân động đậy, hiệu quả trị liệu rất có thể sẽ thất bại trong gang tấc. Vì vậy, gắt gao cắn môi, cơ mặt điên cuồng giật giật, tựa như vạn vẹo, nhìn quau đặc biệt dữ tợn.

Mắt thấy một màn như vậy, tất cả mọi người bàng quan không khỏi thâm giật mình, phương pháp trị liệu này đến tột cùng là gì, ngay cả Niếp Ngữ tâm chí vô cùng kiên định liệu có kiên trì được không?

Thời gian chậm rãi trôi qua, dài tựa trăm năm, Lăng Phong rốt cục chậm rãi thu tay về. Trên mặt hân lấm tấm mồ hôi, cả người không ngừng run rẩy, ngay cả lúc hân đại chiến cường giả Thánh Vực đỉnh phong cũng không tiêu hao như vậy. Từ đó có thể thấy kiểu trị liệu này hao tổn tâm lực tới mức nào. Niếp Ngữ "A" một tiếng, cánh tay không vũ động trong không trung, vẻ mặt vui mừng như điên còn chưa tan, thì đột nhiên té xỉu.

Bối Nạp Thông kinh hãi, lập tức bước lên phía trước, cẩn thận kiểm tra cho hân.

Lăng Phong xua tay nói:

- Vô phương, hắn chỉ là tiêu hao quá nhiều tâm lực, cứ để hắn hảo hảo nghỉ ngơi đi.

Một thân xương cốt của Huyết Sát Vệ gần như bị đánh cho gãy nát cả, nếu không phải từng dùng La Hâm Đan, Lăng Phong thậm chí hoài nghi xương cốt toàn thân của bọn họ đã bị nát thành bột phấn! Mặc dù xích luyện cương khí huyền diệu vô cùng, chữa trị cũng rất dễ dàng, tương đương dùng cương khí kết nối lại huyết mạch xương tủy, từ đó đem xương cốt gãy kết dính lại, khó khăn trong đó có thể hiểu được.

Bối Nạp Thông hơi tính toán, đáp:

- Còn khoảng hơn trăm viên, tất cả đều ngâm trong nước La Hâm thượng phẩm ngàn năm.

Nhẹ nhàng gạt đầu, Lăng Phong lấy ra từ Tiết Vân ba trăm mai tinh huyết nguyên khí hạch, thuận lợi giúp Niếp Ngữ luyện hóa một mai, sau đó Lăng Phong giải thích:

- Đây là tinh huyết nguyên khí hạch, có tác dụng bổ sung huyết khí tinh lực tiêu hao, đợi ta giúp mọi người trị liệu một phen, sau đó cứ một ngày một lần để bọn họ luyện hóa một viên, khoảng hai ba mai là đủ.

Tinh huyết nguyên khí hạch mặc dù là thứ tốt, thế nhưng trong đó ẩn chứa năng lượng niệm thức rất lớn, không phải người bình thường có thể chịu được. Lăng Phong cũng không phải Huyết Sát Vệ hấp thu quá nhiều.

Ngay sau đó, Lăng Phong nói với Hắc Đình Tư:

- Ta tới trị thương cho người.

- Giáo quan, thân thể người...

- Vô phương.

Lăng Phong cười ôn hòa, thành thật nắm lấy tay hắn, rồi đem cương khí truyền qua.

325. Chương 282: Chấp Pháp Điện

Mới vừa rồi rõ ràng nhìn thấy Lăng Phong trị liệu cho Niếp Ngữ tiêu hao tinh lực rất lớn, may là cảm giác xương cốt te đại khiến kẻ khác điên cuồng, Hắc Đình Tư vẫn liệu mạng kiên trì được.

Một người, lại một người, khi thực sự kiên trì không được nữa, Lăng Phong liền luyện hóa một quả tinh huyết nguyên khí hạch khôi phục tinh lực. Nguyên bản trị liệu thương thể cho Huyết Sát Vệ cũng không cần vội vàng như thế, chỉ là Lăng Phong vừa nghĩ tới Kiêu nguyên soái đang hăm trùng vây, trong lòng liền nóng như lửa đốt, nên phải đẩy nhanh tốc độ lên.

Mất thấy Lăng Phong vì mình mà vất vả, Huyết Sát Vệ đều là khóe mắt ngẩn lện, chăm chú im lặng nhìn hắn.

Một phen trị liệu này mất ba canh giờ, thẳng đến khi màn đêm buông xuống, Lăng Phong mới chậm rãi thu tay lại, khi hắn đứng lên cảm thấy hoa mắt, không nhìn được lay động một chút.

- Lão lực!

Lô Sâm vội vàng bước tới đỡ lấy Lăng Phong.

Chân lực cuồng chuyển vài đại chu thiên, trên mặt Lăng Phong khôi phục vài phần hồng nhuận, hắn gạt đầu ra hiệu Lô Sâm buông ra nói:

- Nhị sư huynh, đệ không sao.

Lại quay về hướng Huyết Sát Vệ nhìn một cái, Lăng Phong nhắc nhở nói:

- Bối Nạp Thông, nơi này liền làm phiền người.

- Vâng, Vâng, giáo quan!

Sau khi ra khỏi phòng, Lăng Phong đang chuẩn bị lên tầng thượng, thì Bản Hách đi tới.

Vừa nhìn thấy Lăng Phong, Bản Hách nhất thời đại hỉ hô lên:

- Lăng hiền đệ, người làm ta lo lắng chết mất! Ta vừa nghe được tin tức đại thắng, đang muốn tìm người đây.

Sau khi Tinh Lam giành thắng lợi còn nhiều sự tình cần phải xử lý, Bản Hách lại là kẻ tính tình cổ quái, thường nhân dân tùy ý tiếp cận, thế nên hắn hiện tại mới gặp nhận được tin tức "Lăng Phong trở về đồng thời đánh bại liên quân". Bản Hách hung hăng vỗ Lăng Phong mấy cái, tựa hồ như vẫn chưa đủ để phát tiết tâm tình.

Thấy Bản Hách lâu nay vẫn lãnh ngạo, lại nhiệt tình bắt chuyện như vậy, dù là tâm tình trầm trọng, mọi người vẫn không khỏi buồn cười một chút.

Lăng Phong cảm thụ được tình ý chân thành của hắn, gật đầu mỉm cười nói:

- Là lỗi của tiểu đệ.

Lấy tu vi cùng địa vị của hắn hiện tại, Bản Hách dù có xưng hô thân thiết thế nào, cũng không có ai cảm thấy quá phận, vì vậy không cần phải che giấu.

Bản Hách bỗng nhiên vẫn ở trong Nguyên Lực Tháp, khiến Lăng Phong kinh ngạc cảm kích. Thấy thần sắc mê hoặc của hắn, Lô Sâm cười khổ nói:

- Đại chiến bạo phát, tình thế nguy cấp, Vương thượng đã từng an bài Bản Hách đại sư một đường đi tới bắc thành, chỉ là hắn hết lần này tới lần khác đều từ chối.

Bản Hách bĩu môi một cái:

- Đi cửa Bắc làm gì? Ta sống ở Tinh Lam, chết cũng..., muốn chết tại Tinh Lam!

Ngữ khí của hắn hữu lại, tự có một cỗ hào khí bức thẳng tới. Nhờ tới lão nhiều năm trước vì công quốc Tinh Lam mà ngay cả lời mời của Áo La đế quốc cũng cự tuyệt, có thể hiểu được thâm tình của hắn đối với cổ quốc tới mức nào.

Bực tình cảm như vậy, khiến bất kỳ kẻ nào cũng phải kính trọng, Bản Hách nói tiếp:

- Lăng hiền đệ, người trở về thì tốt rồi, tiểu nha đầu Kiều Kiều tình hình lần này có chút đặc biệt, người tới xem đi.

Sau đó lại trừng mắt với Lô Sâm, không chút khách khí nói:

- Các người chờ ở bên ngoài.

Lô Sâm đại khái cũng đoán ra được một chút, Lăng Phong thiên phú dị thường, nghe vậy cũng không có không hài lòng, chỉ lẳng lặng chờ ở bên ngoài. Lăng Phong thật sự mình bạch điểm đặc thù của Mộ Dung Yên liên quan với lợi ích của hắn, nên tự nhiên sẽ không nhiều lời.

Nghe Bản Hách nói như thế, Lăng Phong vội vàng đi theo vào trong phòng, một màn đập vào mắt khiến hắn cả kinh: Bốn phía trong phòng đều là hắc huỳnh thạch tản mát ra quang mang dày đặc, một luồng hào quang bắn ra dài tới nửa thước. Phải vận hết thị lực mới có thể phát hiện trong đó có một thân ảnh xinh xắn, diện mục không rõ, nhưng y có thể phân biệt được chính là Kiều Kiều.

Trên trán Kiều Kiều không ngừng bắn ra ngân quang nhàn nhạt, ngân quang tiếp xúc với quang kiến thì liền lập tức bị bắn ngược trở lại, đi qua đi lại, tốc độ lưu chuyển của ngân quang càng lúc càng nhanh, trong không khí vang lên thanh âm thủy ngân chuyển động.

- Đây là có chuyện gì?

- Ngày đó Kiều nguyên soái thân hãm địch doanh, tiểu nha đầu này trong tình thế cấp lao ra, kết quả sau khi trọng thương được cứu trở về liền trở thành bộ dạng như vậy!

Bản Hách nói ra nguyên nhân trong đó, hắn trầm ngâm một chút, rồi nói tiếp:

- Theo ta thấy loại dị biến này hẳn là có liên quan tới Cự Linh, chỉ là lấy năng lực của ta thực sự không điều tra ra liên quan chỗ nào, vì vậy vẫn đành mời Lăng hiền đệ tự mình tìm hiểu đi.

Chuyện quan trọng, nên Lăng Phong cũng không làm khách, hắn đưa tay nhẹ nhàng chạm lên trên quang kiếm, cảm giác mềm mại, nhưng chỉ hơi dùng sức liền có lực đàn hồi trở lại, tại chỗ tiếp xúc một cỗ hỏa hệ nguyên lực dâng trào theo cánh tay truyền khắp toàn thân. Cả người nhẹ nhàng, thoải mái vô cùng. Lật lại tri thức trong ý thức hải, hắn cũng không thể tìm ra nguyên nhân phát sinh loại dị biến này, không khỏi nhú mày thật sâu.

- Lăng hiền đệ, tìm ra nguyên nhân rồi sao?

Lăng Phong lắc đầu nói:

- Tìm không ra, nhưng hắn không phải là chuyện xấu, tựa hồ chân nguyên lực của nàng đang phát sinh tiến hóa...Được rồi, Được rồi, Cự Linh của Kiều Kiều là cái gì?

Lăng Phong đột nhiên nghĩ đến lần trước khi đến Thâm Thủy thành, Kiều Kiều cũng phát sinh dị biến, lần đó nàng đang ngủ cũng có thể thức tỉnh nguyên lực hóa hình. Thiên phú như vậy thật quá mức dọa người, Lăng Phong tự nhận nếu mình không có kiếm thai ký sinh, thì vạn lần khó gặp.

Hiện tại từ Kiều Kiều phát sinh biến hóa có thể thấy, quang kiếm này hoàn toàn là do hỏa hệ nguyên lực cấu thành, trong đó vẫn còn dày đặc niệm thức năng lượng, một khi biến hóa thành công, có thể lực lượng sẽ nhanh chóng đề thăng.

Bản Hách nghe hắn hỏi thì sửng sốt, được một lát mới lắc đầu:

- Đường như chưa từng thấy qua nha đầu này thi triển, Kiều sư tử cũng không có đề cập tới chuyện này, bây giờ nghĩ lại xác thực có vài phần cổ quái.

Lăng Phong gật đầu, theo bản năng cảm thấy bên trong nhất định tồn tại một ít bí mật, bất quá hắn tôi cảm kích Kiều Sâm Đặc nên cũng biết suy đoán lung tung là vô dụng. Sau khi kiểm tra một hồi, xác định Kiều Kiều vô sự, Lăng Phong nói:

- Đệ đi gặp sư tôn trước, nơi này đành làm phiền Bản Hách lão ca quan tâm.

- Đâu cần nói những điều như vậy, chuyện này ta nên làm mà.

Bản Hách đáp ứng nói.

Xử lý xong việc này, sư huynh đệ Lăng Phong vội vàng lên trên tầng cao nhất. Tuy nói cả Nguyên Lực Tháp đều bị tàn phá, nhưng tinh hoa chân chính đều ở tầng thứ sáu, vì vậy may mắn nơi này chỉ bị hao tổn nhẹ, khí tức nguyên lực vẫn dày đặc kinh người.

Trong tình thế, Tô Lam đang cẩn thận tỉ mỉ lau miệng cho Mạch Kha. Khi thấy Lăng Phong đến, nàng cũng không quá kinh ngạc, chỉ nhẹ nhàng đánh tiếng, rồi lại lưu ý chăm sóc Mạch Kha, coi như trong mắt nàng ngoài Mạch Kha thì không còn ai khác.

Sớm đã biết Tô Lam cùng với Mạch Kha có quan hệ quần quýt, vì sư tôn cực lực lánh tránh, khiến đồ nhi. Lúc này thấy vẻ mặt ôn cùng biểu tình lưu luyến của Tô Lam, cùng là nữ tử nên Mộ Dung Yên đột nhiên cảm giác được tư vị khổng nói nên lời, có chút vì nàng mà vui vẻ, có thể...với Tô Lam mà nói, hiện tại Mạch Kha mới mới là chân chính thuộc về nàng đi? Nhưng cho dù nàng nỗ lực hết thảy, không có lo lắng cự tuyệt, không cần thường thụ, một lòng phiêu hốt bất định.

Bất giác, Mộ Dung Yên cảm thấy sống mũi cay cay, ngọc thủ nhẹ nhàng che lại.

- Đại sư tỷ, tình hình sư tôn ra sao rồi?

- Nguyên bản tiên thiên chân nguyên lực chỉ nguyên của người đã bị tổn thương, lần này lại chiến đấu kịch liệt với người ta, lần thứ hai bị thương nặng, chân nguyên lực chỉ nguyên gần như toàn bộ bị phá vỡ/

Tô Lam yêu thương lau mồ hôi trên trán cho Mạch Kha, sau đó quay đầu lại nói:

- Mấy ngày nay đều là dựa vào các loại đan dược để duy trì tính mạng.

Đan Luân Nhĩ tiến lên từng bước, trong ánh mắt lộ vẻ thương tâm không gì sánh được, nói:

- Mấy năm nay ở bên ngoài, ta vẫn khổ sở tìm kiếm tin tức phượng hoàng chân tủy, dựa theo sách cổ ghi chép, nếu có thể tìm được nó, liền có thể trợ giúp sự tôn trùng tổ chân nguyên lực chi nguyên, chỉ là...

- Phượng hoàng thực sự?

Mộ Dung Yên đột nhiên kinh hô lên tiếng nói:

- Các người nói phượng hoàng chân tủy?

Lăng Phong sửng sốt, chợt kinh hãi hỏi:

- Mộ Dung tiểu thư, thương hội các người có bảo bối này sao?

Nghĩ đến thương hội giao tiếp rộng rãi, có thể thật sự có được phượng hoàng chân tủy cũng chưa biết chừng, trong lòng Lăng Phong khẩn trương lên.

Mộ Dung Yên lắc đầu, thần tình thoáng chút sầu não:

- Phượng hoàng chân tủy chính là tinh hòa trong cơ thể Phượng Tộc thành niên ngưng luyện ra, mỗi giọt cũng có thể đề thăng tu vi của hỏa hệ Thiên Hành Giả, nếu có đủ để luyện thành Tinh Chương thì uy lực lại càng mạnh! Đáng tiếc, tại Tinh Lam phân hội lại không có loại bảo bối này.

Bỗng nhiên, nàng lại nói:

- Bất quá thứ này khi ta còn nhỏ có từng nghe nói qua, lúc trước Mộ Dung gia chúng ta vẫn còn chấp chương Áo La Thương Hội, thỉnh thoảng nghe phụ thân nói đến trong bảo khố của gia tộc có loại bảo vật này. Hiện tại đã rời khỏi, chúng ta không còn cơ hội tiến nhập tàng bảo khố nữa.

Nghe lời nói của Mộ Dung Yên, ánh mắt kích động của Tô Lam dần trở nên ảm đạm. Nội tình Áo La Thương Hội hùng hậu ra sao, có thể được bọn họ liệt vào tàng bảo khố, nơi đó phòng hộ sâm nghiêm tới mức nào cũng có thể hiểu được. Muốn mạnh mẽ xông vào là chuyện vạn lần không thể.

Nhưng nếu trao đổi, bọn họ tự nghĩ thực sự không có cái gì có thể khiến Áo La Thương Hội động tâm. Càng đáng chết là hiện tại chấp chương Áo La Thương Hội chính là Hàn gia, Lăng Phong đã kết thù oán sâu nặng với Hàn gia, e là nghĩ thôi cũng không muốn.

Hàn Kinh Phong đắc ý cười ha ha nói:

- Lăng tiểu nhi, trừ nghị trưởng trưởng có thể tiến nhập tàng bảo khố, mọi người trong tộc cho dù là trưởng lão cũng không có quyền tiến nhập! Người muốn đạt được phượng hoàng chân tủy, ta thấy vẫn là chờ kiếp sau đi! Nếu người thức thời một chút, thả ta ra, đồng thời hết lòng bồi tội, bản thân ta có thể miễn cưỡng biện hộ cho một ít.

- Đừng âm ỉ nữa!

Nhân thần Lăng Phong lạnh lẽo, hung hăng tát một cái, mang theo chân lực cường đại tạo ra một đạo gió xoáy trực tiếp đem Hàn Kinh Phong đánh bay lên không trung, rồi mạnh mẽ rơi xuống vách tường.

Hàn Kinh Phong một thân năng lượng bị phong cấm. Căn bản không thể phản kháng, lúc này bị ăn tát, mồm miệng đều ứa máu. Hai mắt hấn phần nộ trùng lên nhìn Lăng Phong, trong miệng không ngừng ô ô a a nguyên rủa.

Lăng Phong lãnh đạm thu tay lại, từng chữ nói ra:

- Phượng hoàng chân tủy này, ta nhất định phải đoạt được, không ai có thể ngăn cản!

Mộ Dung Yên cả kinh giơ tay ra, nhưng nghĩ lại lại buông xuống, muốn nói lại thôi.

- Lão lục, người muốn đi Áo La Thương Hội, vậy Kiều nguyên soái làm sao bây giờ?

Lô Sâm lo lắng hỏi, lấy thực lực Lăng Phong thì triển ra, hẳn không phải quá lo lắng cho an toàn của Lăng Phong, ngược lại chuyện của Kiều Sâm Đặc lại khiến mọi người vô cùng lo lắng.

Lăng Phong suy nghĩ một chút, nhân thần lần thứ hai rơi xuống trên người Hàn Kinh Phong:

- Chờ ta hỏi một chút, sẽ quyết định sau.

- A,

Mấy người Lô Sâm hai mắt nhìn nhau, đều không hiểu vì sao Lăng Phong lại có lòng tin lớn như vậy. Phải biết rằng mặc dù Hàn Kinh Phong rất sợ chết, nhưng bản thân đã tu luyện tới Thánh Vực, ý chí cứng cỏi là không thể nghi ngờ. Nếu Hàn Kinh Phong đã quyết định thà chết không nói, e là có Thiên Vương lão tử tới cũng đừng nghĩ mở được miệng hắn. Chỉ là vì sao Lăng Phong có thể khẳng định như vậy?

Bọn họ không biết, Hàn Kinh Phong bị Lăng Phong trực tiếp đưa tới một gian tĩnh thất khác đồng dạng cũng không biết, đối mặt với Lăng Phong, từ lâu hắn đã từ bỏ ý niệm chạy trốn trong đầu, hắc hắc cười quái dị nói:

- Lăng tiểu nhi, bản thân ta muốn nhìn ngươi có thể làm ra loại thủ đoạn ác độc gì để dẫn vật lão tử, ha ha ha ha, để xem một thân xương cốt này của lão tử có phải dễ chịu được không!

Lăng Phong lẳng lẳng nhìn hắn, bỗng nhiên thở dài một tiếng:

- Từ sau lần trước thi triển thủ pháp này, ta liền âm thầm quyết định không sử dụng nữa, bởi vì cảm giác thực sự không tốt lắm! Chỉ là hôm nay, đành phải dùng lại.

Từ giọng nói nhẹ nhàng của Lăng Phong, hắn cảm nhận được có chút không ổn, nội tâm Hàn Kinh Phong dĩ nhiên run lên nhẹ, hắn phát hiện mình tựa hồ thực sự đánh giá sai cái gì đó, hơn nữa còn rất sai lầm nữa. Không cho hắn cơ hội để tính lại, trên trán Lăng Phong ngân quang bạo phát, tựa như một vòng hằng tinh đột nhiên xuất hiện tại mi tâm, quang mang cường liệt chiếu vào mắt làm người ta đau nhức.

Vòng hằng tinh này dần dần hạ xuống, đôi mắt Lăng Phong từ từ trở thành một mảnh ngân sáng, băng lãnh kinh nhân.

- Ngươi, ngươi muốn làm gì?

Hàn Kinh Phong sợ hãi rống to lên.

Hắn cảm giác mình hiện tại đối mặt không phải là người sống, mà là một thanh lợi khí băng lãnh, hoàn toàn tiêu diệt tình cảm của nhân loại! Dưới quang mang của thanh lợi khí này bao phủ, bản thân hắn như một đứa trẻ, lại phẳng phất như biến thành dã thú mắc bẫy của thợ săn, vô luận giấy dựa thế nào cũng khó thoát khỏi tuyệt cảnh.

Thời gian từng phút trôi qua, rốt cục Lăng Phong đã đạt được tin tức mà mình mong muốn, tinh tế suy nghĩ, nhân thân hắn không khỏi ngưng trọng: Chấp Pháp Điện?

Nhìn hắn, Lăng Phong nhẹ nhàng lắc đầu, tiện tay phát một cái kết thúc tính mạng của hắn.

Nghe vậy, Mộ Dung Yên nhin không được nhíu mày:

- Lăng tiên sinh, ngươi có biết thực lực của Chấp Pháp Điện ra sao không?

- Ừm, bên ngoài thủ lĩnh của bọn họ là ba gã cường giả Thánh Vực đỉnh phong,

Ngữ khí Lăng Phong có vài phần ngưng trọng:

- Cũng có thể ta sẽ tìm ra cơ hội để lặng lẽ tiến nhập đem Kiều nguyên soái cứu ra.

Mộ Dung Yên lắc đầu:

- Chấp Pháp Điện không có đơn giản như vậy, nó truyền thừa từ trước đều là độc lập với các đại gia tộc trong thương hội, cụ thể ra sao thì e là ngay cả mấy vị nghị trưởng trưởng cũng không nhất định hiểu rõ được!

Tiếp theo nàng lại nói:

- Có thể các ngươi nên thử một chút biện pháp đặc biệt xem sao!

- Phương pháp đặc biệt?

Nếu nội tình Chấp Pháp Điện thực sự hùng hậu như vậy, xông vào xác thực không thể làm, vì vậy Lăng Phong hỏi/:

- Mong rằng Mộ Dung chỉ giáo.

Mím mím môt, Mộ Dung Yên nói:

- Chấp Pháp Điện chỉ khi nào xảy ra chuyện lớn liên quan đến sinh tử tồn vong của thương hội mới đứng ra giải quyết. Hơn nữa đều là liên lạc với nghị trượng trường.

- Hiện tại nghị trượng trường chính là người Hàn gia, sao có thể đồng ý hỗ trợ?

Lăng Phong nhíu mày, nghi hoặc nói.

Mộ Dung Yên do dự một lát, vẫn là nói ra ý nghĩ của mình:

- Cái này rất đơn giản, Áo La Thương Hội tổng cộng có mười hai đại gia tộc, trong đó

Trước kia vẫn sợ Lăng Phong hiểu lầm, nên Mộ Dung Yên vẫn còn có vài phần ngượng ngùng, thế nhưng nói xong lời vừa rồi, lại nghĩ đến phụ thân chết không rõ ràng, Hàn gia áp bách, trên mặt nàng tràn đầy vẻ phẫn uất, giọng nói âm vang.

326. Chương 283: Ngụy Linh Vực, Chặn Giết

Sau khi tỉ mỉ suy nghĩ một lát, Lăng Phong nhận ra trong giọng nói của Mộ Dung Yên vẫn chưa hết”

- Lịch sử Áo La Thương Hội vượt quá vạn năm, quái vật lớn như vậy, đều có lớp lớp người tài ba xuất hiện, nếu muốn leo lên vị trí nghị trượng trường, hẳn không dễ dàng nhỉ?

- Đối với người ngoài mà nói xác thực là như vậy.

Mộ Dung Yên gật đầu xác nhận, cũng không che giấu thêm, mà lập tức giải thích:

- Bất quá Mộ Dung gia chúng ta đã có ưu thế lớn nhất! Bộ tộc Mộ Dung tuy rằng suy tàn, nhưng vẫn như trước nằm trong danh sách mười hai đại gia tộc, có cơ hội cạnh tranh quyền lực nghị trượng trường! Dựa theo quy định của thương hội, nghị trượng trường cứ ba mươi năm một vòng, đến lúc đó dựa theo trường lão hội đề cử, rồi quyết định người chiến thắng cuối cùng. Trong ba mươi năm tiếp đó, địa vị nghị trượng trường sẽ không thể biến động! Thế nhưng một lúc nào đó, có gia tộc không phục nghị trượng trường, thì có thể liên hợp những gia tộc còn lại đưa ra kháng nghị, chỉ cần có người buộc tội, vậy vị trí nghị trượng trường liền cần phải dựa vào chiến đấu để quyết định chọn người thích hợp!

- Mộ Dung gia ta xem như là một nhà, cộng thêm Mạnh gia, hẳn là không khó để tìm thêm hai nhà nữa! Đến lúc đó kết hợp các gia tộc cùng nhau buộc tội, chỉ có một nạn đề duy nhất chính là...

Mộ Dung Yên hít một hơi thật sâu:

- Chúng ta cần phải có đủ Thánh Vực cường giả để áp đảo vũ lực cao cấp của đối phương, hoặc giả trực tiếp dùng một cường giả chấm dứt khiêu chiến của đối phương, đem tất cả cường giả bọn họ đưa ra đánh bại!

Kẻ thắng làm vua, người thua làm giặc!

Trong giọng nói của Mộ Dung Yên đã nói ra rõ ràng tất cả các vấn đề, muốn đoạt được vị trí nghị trượng trường, bọn họ cần phải có rất nhiều Thánh Vực cường giả. Thế nhưng rõ ràng nàng căn bản không có tiềm lực như vậy, hi vọng duy nhất chính là Lăng Phong!

Trên tường thành Tinh Lam, khi Mộ Dung Yên tận mắt thấy qua sức chiến đấu kinh khủng của Lăng Phong, nàng vẫn chưa suy nghĩ nhiều như vậy, thẳng đến khi mọi người nhắc tới phượng hoàng chân tủy mới nghĩ đến có thể mượn lực lượng của hắn để đoạt lại vinh quang của gia tộc hay không. Chỉ là nàng rất sợ tạo ấn tượng xấu với hắn, nên lúc trước nàng mới muốn nói lại thôi.

Bởi vì Mộ Dung Yên biết Lăng Phong còn một mặt khác muốn che giấu. Một người trẻ tuổi như vậy, còn là Thuật Luyện Sư cường đại sẽ ẩn chứa tiềm lực đáng sợ tới mức nào, nàng phi thường rõ ràng, vì vậy nàng càng không muốn chỉ vì một chút khoái ý mà trở mặt với hắn. Lăng Phong thở dài trong lòng, thực lực của bản thân vẫn là không đủ mạnh a, nếu mình có thực lực biến thái như Ôn Đình đầu cần dùng những mưu kế này? Trực tiếp đánh tới tận cửa là được a!

Lăng Phong nghĩ đến có nên mời Ôn Đình hỗ trợ hay không, bất quá nghĩ đến tính tình cổ quái của hắn, cuối cùng vẫn là bỏ đi vọng tượng.

- Điểm ấy Lăng tiên sinh cứ yên tâm đi, năm đó thực lực của Hàn gia cũng không hơn gia tộc ta đâu, Thánh Vực cường giả mặc dù có vài vị, nhưng cường giả đỉnh phong tuyệt đối không thể có!

Mộ Dung Yên cười bí hiểm:

- Nếu không có như vậy, bọn họ cũng căn bản không cần sử dụng âm mưu quỷ kế, mà trực tiếp sử dụng tất cả tài nguyên buộc tội chúng ta rồi.

Lăng Phong yên tâm, gật đầu nói:

- Ta thấy việc này có thể thành, tất cả liên y theo lời nói của Mộ Dung tiểu thư.

Có được lời hứa hẹn của hắn, Mộ Dung Yên đại hỉ, nàng cũng minh bạch sự tình khẩn cấp vội vã vội vã mang theo Ốc Đặc cáo từ trở về chuẩn bị một chút, bên trong gian phòng chỉ còn lại có mấy người sư huynh đệ Lăng Phong. Ngẫm lại, Lăng Phong móc từ trong Tiết Vân ra một quả Tinh Chương, chính là Dực Vân Luân, vẫn chưa có thời cơ thích hợp để sử dụng.

Lăng Phong đưa nó cho Lô Sâm:

- Sư huynh, mai Tinh Chương này chỉ cần giao cho một vị cửu tinh vật chất Thiên Hành Giả luyện hóa, liền có thể nhất cử tiến nhập Thánh Vực, người lựa chọn một người thích hợp, như vậy có thể vì công quốc tạo ra thêm một vị Thánh Vực cường giả tọa trấn!

Tuy biết Lăng Phong phi phạm, nhưng nghe vậy vẫn khiến ánh mắt mọi người một mảnh ngây dại.

- Giỏi thật!

Đan Luân Nhĩ liú lười nói:

- Nếu lão tử không phải là nguyên tố Thiên Hành Giả, liền lập tức đoạt lấy để luyện hóa cho rồi.

Lăng Phong biết hắn có ý định muốn bầu không khí hòa hoãn đi, nên mỉm cười lắc đầu nói:

- Luyện hóa loại Tinh Chương này tuy rằng thăng cấp rất nhanh, nhưng có một nhược điểm rất lớn đó là cả đời chỉ có thể dùng tại cảnh giới Thánh Vực.

Hiện tại hắn đã hiểu rõ cấp bậc của Tinh Chương tương đương với tính chất của tinh kỹ Tinh Chương, nên một khi luyện hóa, bản thân vô pháp truy cầu cảnh giới chí cao của võ đạo.

Đan Luân Nhĩ cười khỏ nói:

- Lão lục, đệ thật đúng là kẻ ăn no, không biết suy nghĩ của người bị đói. Đối với người bình thường mà nói, trở thành Thánh Vực cường giả đã là ân điển mà ông trời ban cho rồi, đâu còn dám ước mong gì hơn? Đại khái cũng chỉ có Lăng Phong mới có cách nghĩ như vậy thôi.

- Tam sư huynh không cần ước ao, chỉ cần người ngày sau có thể bằng vào tự thân tu vi trở thành Thánh Vực, ta bảo đảm sẽ cho người một quả Tinh Chương rất tốt.

Nhân thần Đan Luân Nhĩ sáng lên:

- Đệ nói có thật không? Lão lục, đệ vẫn còn cất giấu hàng tốt sao?

Lăng Phong mỉm cười cũng không nhiều lời giải thích nữa, tinh kỹ Tinh Chương hiện tại vẫn chưa thích hợp lấy ra, bằng không sẽ làm loạn tâm của bọn họ.

Lô Sâm khí độ trầm ổn, rất nhanh tỉnh táo trở lại. Bỗng nhiên, hắn vỗ trán nói:

- Thiếu chút nữa thì ta quên mất, không lâu trước, có người đến Tinh Lam thành đưa hơn mười Tinh Chương trở lại. Sau đó được Bản Hách đại sư giám định, nói chúng đều là những tinh phẩm khó gặp, nếu luyện hóa tốt có thể đề thăng thực lực lên rất nhiều! Sau đó chiến tranh bùng nổ, ta liền đem toàn bộ giao cho Khải Ân một mình luyện hóa, tận khả năng đề thăng chế lực.

Khải Ân gật đầu, móc Tinh Chương từ trong Tiết Vân ra cho Lăng Phong:

- Đại ca chỗ này của đệ còn hai quả, cảm thấy sau khi luyện hóa thứ này, có hiệu quả tăng cường chân nguyên lực quả thực cực kỳ kinh khủng! Bất quá ta cũng chỉ đề thăng thực lực tới cửu tinh, vì vậy không có lãng phí. Sau đó chiến sự căng thẳng, nên nhất thời quên mất.

Tặng nguyên Tinh Chương?

Lăng Phong liếc mắt liền nhận ra lai lịch của hai quả Tinh Chương này! Trong đầu nhất thời hiện ra một tên của một nữ tử khả ái, thanh nhã thoát tục, lại rất say mê Tinh Chương, khéo miệng không khỏi khẽ động.

Hơi hồi tưởng, Lăng Phong tùy tiện đem tặng nguyên Tinh Chương đưa cho Khải Ân, lúc này hắn mới hiểu vì sao tu vi của Khải Ân tiến bộ nhanh như vậy. Cho dù có nguyên lực hóa hình phụ trợ, có thể trong thời gian ngắn như vậy vẫn đỉnh Thánh Vực cũng thật quá kinh người, không đủ năng lượng dự trữ căn bản không có khả năng!

- Người tới có nói thêm gì không?

Lô Sâm lắc đầu, nói:

- Không có.

Thấy biểu tình của Lăng Phong, hắn cẩn thận hỏi:

- Có phải là vị Mộc tiểu thư kia không?

Lăng Phong nhẹ nhàng gật đầu, thở một hơi thật dài, thẳng đến hiện tại hắn vẫn không rõ vì sao ngày đó tại Thâm Thủy thành, Mộc Vũ Lâm lại tìm mọi cách lánh tránh mình. Mà khi Văn Hiến xuất hiện, nàng lại biểu hiện bộ dáng vô tình như thế. Trong đó đến tột cùng có điều gì khó khăn đến mức nàng phải lánh tránh?

- Vậy tạm thời không cần nhắc lại.

Lăng Phong lại lấy ra một quả minh, đưa cho Cảnh Vân nói:

- Ngũ sư huynh, đây là nguyên trận đạt được từ Kiền Thiên Giới, uy lực mạnh vô cùng. Sau khi Huyết Sát Vệ phục hồi như cũ, huynh hãy vừa dạy vừa huấn luyện bọn họ. Còn có vị lão tiên sinh ngày hôm nay trở về cùng đệ, các người cần phải cố gắng hầu hạ, có hắn ở Tinh Lam thì không cần lo lắng!

- Lão lục, người nói kiểu gì mà như sắp xếp hậu sự vậy, dài dòng quá nha.

Lời còn chưa dứt, Cảnh Vân lập tức hiểu không được rồi, liền hung hăng cho mình hai cái tát, "phi phi" liên thanh:

- Cho cái miệng thói này chừa nói bậy đi.

Không hề nghi ngờ, mấy người này chính là Lăng Phong cùng với Mộ Dung Yên, Ốc Đặc.

Hai tay Lăng Phong chấp sau lưng, tay áo lững lờ, ngực khí giá phong, toát ra vẻ tiêu sái không nói nên lời. Tuy hình thể nhìn qua kém hơn linh xà rất nhiều, nhưng khí thế không hề thua kém chút nào.

- Lăng tiên sinh, lần này may mà có người phục hồi lại hình dạng ban đầu của tinh chương, bằng không chúng ta phải luống cuống chân tay rồi.

Mộ Dung Yên cười nói.

Lăng Phong không nói, mà khoát tay chặn lại:

- Bất quá chỉ là cái nhắc tay mà thôi. Đây là chuyện ta đã đáp ứng. Mộ Dung tiểu thư không cần phải khách khí.

Mộ Dung Yên bị kiềm hãm, vốn muốn thử trình độ luyện chương hiện tại của Lăng Phong, không ngờ liền bị hắn trả lời hời hợt rồi bỏ qua, khiến cho nàng có cảm giác vô lực. Nhìn khuôn mặt sắc lạnh như đao của hắn, nàng hận không được cắn một cái cho đỡ ngứa răng, hic, thực sự là một tiểu tử gian xảo mà.

Song phương không nói gì, trầm mặc đi một lúc, Lăng Phong mời lại đột nhiên mở miệng hỏi:

- Không biết tình hình Mạnh gia mà lần này chúng ta muốn gặp như thế nào?

Nhắc tới chính sự, Mộ Dung Yên vội vã kiềm chế tâm thần, tỉ mỉ suy nghĩ sau đó nói:

- Gia chủ hiện tại của Mạnh gia tên là Mạnh Viễn Sơn, năm đó có quan hệ vô cùng tốt với phụ thân của ta, Mộ Dung gia có thể đăng lên bảo tọa đa phần cũng là nhờ hần ủng hộ. Cho dù sau đó cha ta tạo ngộ ám hại, gia đạo suy tàn, hần cũng vẫn che chở cho chúng ta! Nếu không có hần hỗ trợ, ta ngay cả có giữ được tính mệnh hay không cũng là chuyện hết sức khó khăn.

Lăng Phong nhẹ nhàng "ừ" một tiếng. Có tầng quan hệ sâu xa này, chắc hẳn muốn nhận được ủng hộ của Mạnh gia không khó?

Thỉnh thoảng lại nhìn lên Lăng Phong, Mộ Dung Yên đối với một năm hần ở bên ngoài có chút hiếu kỳ, nên cuối cùng vẫn nhìn không được. Nàng hết sức phát huy kinh thương nhiều năm rèn đúc ra khả năng truy vấn không ngừng, nhưng bị nàng lảng nhảng như vậy, Lăng Phong đành lựa chọn tung một ít tin tức để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của nàng. Về phần một ít chuyện khác, hần vạn lần không thể nói ra.

Dù là như thế, một vài chuyện nhỏ này cũng khiến Mộ Dung Yên ngoác miệng:

- Nguyên lai hần đã trải qua nhiều chuyện như vậy sao?

Thấy thái dương của Lăng Phong lơ thơ vài sợi tóc bạc, trong lòng nàng chấn động mạnh một cái: Hần bắt quá mười hai mươi tuổi a, loại áp lực tới mức nào mới có thể khiến người trẻ tuổi, phong nhã hào hoa như vậy có tóc bạc? Mộ Dung Yên trầm tư, một tia nhu tình lơ đãng tràn ra.

- Vậy sau đó? Người rơi xuống Luyện Linh Tuyệt Vực đã thoát ra bằng cách nào?

- Ở trong đó ta gặp phải một...

Lăng Phong đang chuẩn bị giải thích, đột nhiên thần tình kinh biến, gào to nói:

- Tâm!

Thân hình hần huyền động như thuấn di xuất hiện trước thân Mộ Dung Yên, tại vị trí lúc trước dĩ nhiên xuất hiện một tàn ảnh.

Ngay khi tiếp cận, Lăng Phong không nói hai lời, Tinh Thiết Kiếm gấp gấp chém ra, một đạo tinh mang phô thiên cái địa chùng ba trượng chém đi, những đám mây trùng điệp ở gần đó, nhất thời hình thành một mảnh chân thực.

- A, quả nhiên thực lực cường đại. Thảo nào Vệ Dịch ngu ngốc kia lại chết trong tay người!

Thanh âm tràn ngập vẻ kinh ngạc vang lên, ngay sau đó một bàn tay hiện ra, lập tức nhẹ nhàng điểm lên thân Tinh Thiết Kiếm.

Tranh!

Lăng Phong chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng siêu nhiên theo chuôi kiếm bức thẳng tới, trong nháy mắt phẳng phất như thiên địa cự lực đều hội tụ lại trong một tặc vuông này. Lăng Phong kêu lên một tiếng trầm muộn, ngũ tạng lục phủ phiên giang đảo hải khó chịu vô cùng.

Miền cường cuồng hơn mười chu thiên cương khí, áp chế cảm giác khó chịu xuống. Lăng Phong cuống quýt đem Tinh Thiết Kiếm thu hồi trong cơ thể ngưng thần ngưng thần đứng trang nghiêm nhìn về người phía trước.

- Lăng tiên sinh, người sao rồi?

- Ta không sao.

Lăng Phong biểu tình ngưng trọng khoát tay, quát lên:

- Ai? Đi ra!

Không gian mới vừa rồi giao thủ chỉ còn là một mảnh hư vô, căn bản không có bất kỳ ai.

- Hắc hắc, có thể đỡ một chiêu của ta, thật có tư cách khiến ta hiện thân.

Trong tiếng cười khinh miệt, không gian trước mắt đột nhiên biến ảo, hơi nước nhẹ nhẹ hiện lên khiến cả không gian trở nên ẩm ướt. Dần dần, hơi nước ngưng tụ thành từng đạo trụ lưu, kéo đến hình thành một cái lồng hình tròn.

Lăng Phong không cảm thấy khinh thường chút nào bởi hình dáng bất kham của quái nhân. Từ sức mạnh một ngón tay vừa rồi, có thể thấy thực lực của hắn tuyệt đối là thâm bất khả trắc. Thật sâu dừng tại hắn, Lăng Phong hỏi:

- Người có quan hệ gì với Vệ Dịch? Có phải cũng là do Vũ Thần Phong phái ra không?

- Ha ha tiểu tử ngươi thật ra rất thông minh, lúc trước giết ngươi thật có vài phần đáng tiếc. Bất quá, Vũ Thần Phong có lệnh, ngươi chắc chắn phải chết!

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí quái nhân chợt trở nên dữ dằn, một quyền oanh đến:

- Nhớ kỹ tên của ta là Ô Tô.

Lăng Phong lùi lại, mạnh mẽ lùi lại!

Hắn rõ ràng cảm giác được trong một quyền của quái nhân Ô Tô ẩn chứa lực lượng bàng bạc. Nếu như nói một chiêu toàn lực của bản thân đủ để khai sơn phá thạch, thì một quyền này của hắn đủ để đem cả núi hoàn toàn đánh tan thành từng mảnh!

Khác biệt lực lượng trong đó không cần nói cũng biết!

Dọc theo quỹ tích truy kích, quyền đầu của quái nhân Ô Tô mang theo một đạo lưu quang, ở trong không khí lưu lại một cái thủy sắc ẩn thật dài. Âm thanh bạo nổ vang lên không dứt bên tai.

- Vũ Thần Phong vì sao phải hạ thủ với ta?

Trong lúc nguy cấp, Lăng Phong rống hỏi để làm rõ vấn đề trong đó.

Quái nhân Ô Tô hắc hắc cười quái dị:

- Tiểu tử, đừng vội phé thoại, khiến ngươi chết đi mà không rõ vì sao mới là lạc thú lớn nhất của đời người a!

Đúng lúc đó, Ốc Đặc không chế xà một ngụm vô thanh vô tức nuốt hắn vào.

Ô Tô nhíu mày, quát lên:

- Muốn chết!

Lưng hắn chấn động mãnh liệt như nổi sóng. Cực lực vô tận tản ra, ầm ầm một tiếng chấn linh xà bay mạnh ra xa. Thân hình khổng lồ của xà linh không còn làm người ta có cảm giác thập phần uy phong凛冽 nữa, trái lại như một cái tải rách. Sắc mặt Ốc Đặc một mảnh thâm hại, mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi.

Quái nhân Ô Tô tức giận đến tức giận đến rít gào liên tục, hắn vừa định hoạt động một chút liền bị Tinh Thiết Kiếm ngăn lại, mà chỉ lừa gạt hắn nửa đường, Lăng Phong lập tức lùi lại. Thủy chung không chế một cách vi diệu khoảng cách giữa hai người. Tuy là tu vi phi phạm, nhưng dấu sao cũng là phạm thai, hắn căn bản không dám thử ăn một kiếm.

Mất thấy không sao tiếp cận được Lăng Phong, sự nhẫn nại của Ô Tô rốt cục bị hao hết, nổi giận gầm lên một tiếng:

- Hừ! Nguyên bản ta không muốn sử dụng chiêu này, nhưng đây là do ngươi bức ta! Ngụy Linh Vực, hiện!

Lúc này, Lăng Phong cảm giác không ổn, mối liên hệ vô hình giữa niệm thức với Tinh Thiết Kiếm tựa như bị lưỡi dao sắc bén cắt đứt, căng thẳng như lò xo, ý thức hải nổ mạnh, trước mắt hoa lên. Nhìn lại về phía Ô Tô, mười trượng xung quanh hắn đều là thủy sắc điều trùng quái thú du chuyển, chúng đều là do thủy hệ nguyên lực thuần túy biến thành, hơn nữa còn là một thân năng lượng của Ô Tô biến thành.

Ngụy Linh Vực?

Ô Tô rõ ràng chính là người sau!

327. Chương 284: Mưu, Lừa Giết.

- Người, người nói vậy.

Mộ Dung Yên nổi giận nói, bộ ngực phập phồng, trên khuôn mặt nhịn không được nổi lên một mảnh đỏ ửng.

- Một thân tu vi của tiểu tử này trong lớp cùng tuổi có thể nói là số một, diện mạo cũng không quá kém, có nữ nhi yêu thích cũng là chuyện bình thường.

Trên mặt Ô Tô hiện lên vẻ quỉ dị nói không lên lời, dừng ở Mộ Dung Yên nói:

- Ta là một người thương hương tiếc ngọc, không muốn thấy nữ nhi thương tâm. Chỉ cần người mở miệng thừa nhận yêu thích hần, hôm nay ta liền không lấy tính mệnh của hần, thế nào?

- Người muốn giết cứ giết, đừng hòng làm nhục tiểu thư nhà ta.

Ốc Đặc vừa mở miệng, ngực cũng nhịn không được nữa, "ọc" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó tỉnh, khí, thần cả người đều suy sụp.

- Ốc Đặc, người sao rồi?

Mộ Dung Yên đỡ lấy hần, vẻ mặt lo lắng.

- Thôi, vốn ta đành cho người một cơ hội. Xem ra, người thực sự không quan tâm sống chết của tiểu tử này. Vậy để ta xuất thủ lấy tính mệnh của hần đi!

Ô Tô lắc lắc đầu, tiếc nuối nói. Hần chậm rãi bước tới gần Lăng Phong, ba trượng, hai trượng, một trượng!

- Chậm đã!

Quan tâm quá tất rồi loạn, Mộ Dung Yên hoàn toàn mất đi sự quyết đoán ngày thường, do dự hỏi:

- Chỉ cần ta thừa nhận yêu thích hần, người liền hoàn toàn tuân thủ lời hứa?

- Đây là tự nhiên.

Ô Tô dừng bước lại, quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Yên nghiền ngẫm nói:

- Quyết định rồi sao? Chỉ cần người vừa mở miệng là có thể văn hồi tính mệnh của tiểu tử này, bút buôn bán này rất có lời đó.

Mộ Dung Yên trầm mặc một lát, lấy hết dũng khí nói:

- Đúng, ta...ta yêu thích hần!

Tuy là hành động này không phải tự nguyện, mà bị người ta ép buộc, nhưng phải thừa nhận chuyện tối bí mật của nữ nhi, Mộ Dung Yên vẫn không khỏi đỏ mặt lên.

- A, người nói cái gì? Ta hình như nghe chưa rõ.

Ô Tô làm khó dễ nói:

- Nói năng miễn cưỡng như vậy thật khiến người ta rất khó tin tưởng tình cảm sâu đậm của người đó.

- Ta nói, ta yêu thích hần.

Mộ Dung Yên lấy hết toàn bộ khí lực, mắt thấy Ô Tô vẫn tỏ vẻ không hài lòng, nàng lớn tiếng nói:

- Ta yêu thích hần, ta yêu hần! Ta có thể dùng tính mạng của ta để thay thế hần. Đủ chưa?

- Ha ha ha ha, lời này nghe được thật khiến lòng người sung sướng a!

Ô Tô âm hiểm cười to, trong ánh mắt lộ ra sát ý điên cuồng.

Mắt thấy hấn cuồng tiểu một trận sau đó tiếp tục đến gần Lăng Phong, Mộ Dung Yên kinh hãi quát lên:

- Người định làm gì? Không phải đã nói chỉ cần ta thừa nhận người liền buông tha hấn sao?

- Ta chỉ nói lát nữa tha mạng cho hấn, có bao giờ nói qua không giết hấn?

Ồ Tô tác ác liếc mắt nhìn nàng, cười gian nói.

- Người...

Minh bạch bị lừa gạt, Mộ Dung Yên tức giận đến run cả người, nói không ra lời.

Hít một hơi thật sâu, ngửa mặt nhìn lên bầu trời, Ô Tô thỏa mãn thở mạnh nói:

- Bắt nữ nhân nhìn thấy nam nhân mình yêu bị giết chết, cảm giác đó thật sự tuyệt vời a, thực sự vui tới mức run cả người a!

- Người muốn giết ai?

Một tiếng quát chột vang lên, thân thể Lăng Phong từ mặt đất chột bắn lên,

Vô Cốt Nhu Thân chi đại chuy long!

Một chiêu này, Lăng Phong sức thể đã lâu, đem lực lượng Vô Cốt Nhu Thân đề thăng tới mức cao nhất, e là một khối nham thạch nghìn tấn cũng bị đụng thành bột phấn!

Nếu Lăng Phong sử dụng chiêu khác đều khó tránh khỏi có năng lượng lưu động, do đó sẽ bị Ô Tô phát hiện, chỉ có Vô Cốt Nhu Thân, một thân lực công kích toàn bộ đều trên xương cốt, không gây ra chút năng lượng ba động nào. Ô Tô đối với Ngụy Linh Vực mình thi triển ra thực sự quá mức tin tưởng, căn bản không ngờ Lăng Phong vẫn chưa bị thương, thậm chí còn có dư lực âm mưu đánh ra một kích!

Ầm ầm!

Ô Tô "a" hét thảm một tiếng. Xương cốt trước ngực liên tiếp bị đụng hơn mười cái, làm gãy rồi đâm vào phế phủ, nội tạng, cảm giác đau nhức tới tận tim, khiến trước mắt hấn biến thành một mảnh màu đen!

Một chiêu của Lăng Phong tuyệt không chậm t

Ngay lập tức, tả hữu song chưởng phân biệt kết hợp như đao, liên tiếp chém tới ngực Ô Tô!

Lăng Phong không chút thương hại, bộp bộp bộp, mỗi lần chưởng chỉ đánh xuống đều đâm thật sâu vào ngực Ô Tô! Từng dòng máu tươi phun ra, trên ngực Ô Tô tràn đầy lỗ máu, bàn tay Lăng Phong cũng triệt để bị nhuộm thành màu đỏ!

- Chết!

Vì vậy liền có ý niệm "giả vờ bị thương" trong đầu, lúc này được như ý nguyện, Lăng Phong sao không cảm thấy tổn sức cho được?

Chiêu thể giao phong, Lăng Phong đột nhiên tỉnh ngộ bản thân cùng với Ngụy Linh Cấp cường giả chỉ là có chút ngăn cách.

Trước kia Lăng Phong cho rằng bằng vào tự thân song sinh Cự Linh, nắm giữ con bài chưa lật linh hồn lực công kích liền có thể ngang với Ngụy Linh Vực cường giả, hiện tại mới biết còn có một chút chênh lệch, nhất là Ngụy Linh Vực cường giả như Ô Tô lại dùng năng lượng hóa ra một phương thể giới, yếu thế càng rõ ràng.

Mặc dù như vậy, hấn tuyệt đối không chịu thua!

- Vực Năng biến ảo. Chiến chiến chiến!

Ầm thanh bạo hồng vang lên, trên trán Lăng Phong ngân quang bạo phát, từng vòng ngân quang mở ra, dư ba liên tục như gợn sóng lay động khiến không khí vang lên ong ong!

- Người dĩ nhiên cũng là Ngụy Linh Vực cường giả?

Ô Tô cực kỳ sợ hãi, cảm nhận được một cỗ linh hồn lực công kích sắc bén đập vào mặt, linh hồn bản thân suýt nữa bị chấn động nghiền nát. Hắn kinh sợ quát:

- Lãng tiểu nhi, ngươi thực sự là muốn liều mạng a, đáng tiếc vẫn là vô dụng! Bản tọa liều mạng bị hao tổn Ngụy Linh Vực, hôm nay phải giết ngươi!

Quanh thân Ô Tô thủy quang nhanh chóng co rút lại, từng đạo thủy quang cuốn lên như cột trụ, cuộn cuộn, dừng mãnh hội tụ không tới một tấc. Một cột nước chảy phát ra âm thanh không dứt, như cự long vũ giang có khí thể phần thiên diệt địa.

Ầm!

Tiếng tim đập nhịp nhàng như nước chảy.

Hai mắt Ô Tô trợn trừng, đem mấy trăm con thủy long đang rít gào lao thẳng tới Lãng Phong tựa như một lưỡi đao sắc bén xé mở Vực Năng phòng hộ của hắn, hung ác bổ vào ngực của hắn.

Lãng Phong chỉ cảm thấy từ ngực truyền đến một trận đau đớn như xé rách, cương khí nơi đan điền cuồn cuộn, một đạo cương khí màu ngân bạch phát ra, trong sát na tạo thành một bộ xích luyện cương giáp! Dù là thế, vẫn là chưa đủ.

Nếu như xích luyện cương giáp chính là bách luyện tinh cương, thì Ngụy Linh Vực lực của Ô Tô chính là thần binh lợi khí, có thể đồng tâm liệt thạch dễ như trở bàn tay.

Xuy!

Một chiêu của Ô Tô xé rách xích luyện cương giáp, dư lực chưa hết lại chém trúng vào ngực Lãng Phong. Thân thể Lãng Phong bị chấn bay thẳng vào một ngọn núi rồi rơi xuống.

- A, vậy mà không bị chém thành hai? Một thân gân cốt mạnh tới mức kỳ dị.

Ô Tô nhìn bàn tay mình lăm lăm nói, chợt trong mắt hắn phát ra một tia hàn quang:

- Như vậy càng không tha cho ngươi được!

Dứt lời, lập tức hóa thành một đạo lưu quang bay thẳng tới chỗ Lãng Phong.

- Đừng mà!

Mộ Dung Yên kinh hô lên tiếng, điên cuồng lao về trước người Lãng Phong. Giờ khắc này, toàn bộ tính toán thường nhân đều đã biến mất, duy nhất chỉ còn lại ý niệm chính là hắn không thể chết được! Hắn nhất định không thể chết được!

Ý niệm này phi thường rõ ràng hiện lên trong đầu nàng, chiếm trọn lòng nàng, khiến cho nàng bất chấp tất cả.

- Tiểu thư!

Ốc Đặc lộ vẻ hoảng loạn, từ lúc Ô Tô xuất thủ vừa rồi, hắn đã cảm thấy có gì đó không ổn. Biểu lực lượng bàng bạc đó tuyệt không phải cường giả tầm thường có thể cản được. Đến khi Lãng Phong giao thủ cùng Ô Tô, hắn càng kiên định suy nghĩ trong lòng, đây là một vị cường giả vượt xa Thánh Vực tầm thường.

Lúc này ngay cả Lãng Phong cũng đã chiến bại, ý niệm duy nhất trong đầu Ốc Đặc chính là mang theo Mộ Dung Yên bỏ trốn, đối với hắn mà nói bảo vệ tốt Mộ Dung Yên mới là tín ngưỡng trong cả đời này của hắn. Tất cả những thứ khác căn bản không đáng để nghĩ! Vì vậy, Ốc Đặc quyết đoán kéo Mộ Dung Yên lại, sau đó sẽ lập tức thi triển "Sơ giao linh kỹ" mang nàng mạnh mẽ bay đi!

- Ốc Đặc, buông ta ra.

- Tiểu thư...

- Buông ra!

Hai mắt Mộ Dung Yên đỏ ngầu, cánh tay giãy mạnh một cái, Chân lực như sóng triều phun ra. Ôc Đặc lại không dám dả thương nàng, nên đành ngạnh chịu một kích kia, trọng thương lúc trước chưa phục hồi lại chịu thêm một kích, khiến hắn không khỏi phun ra một ngụm máu tươi, nhưng vẫn lạnh lùng, kiên trì nói:

- Tiểu thư!

328. Chương 285: Đời Đời Kiếp Kiếp, Ghi Nhớ Thù Này.

Xuất thủ một chiêu, thấy Ôc Đặc vẫn trung thành và tận tâm với mình bị đánh cho ộc máu, Mộ Dung Yên sững sốt. Cánh tay đang giãy dụa vô ý thức dừng lại. Chợt chú ý đã tới gần Lăng Phong. Nàng cầu khẩn nói:

- Ôc Đặc, người buông ta ra có được không?

Ôc Đặc cố nén thương tổn, trên mặt hiện lên một mảnh ửng hồng, cố chấp lắc đầu, trên trán ngân quang chợt hiện:

- Bất tiểu tử, chúng ta đi!

- Các người cũng không được đi đâu hết, toàn bộ lưu lại cho ta!

Ô Tô một chưởng chụp xuống, thủy hệ Ngụy Linh Vực bạo nhiên phát ra, hung hăng bao phủ lên hai người Ôc Đặc.

Thấy Lăng Phong sau khi rơi xuống, vẫn không hề động đậy, Ô Tô ngược lại không vội hạ sát. Từ trên người Lăng Phong, khí tức, năng lượng lưu chuyển yếu ớt có thể thấy hắn xác thực đã bị thương nặng, chứ không phải giả bộ, vì vậy Ô Tô vẫn ung dung nói với Mộ Dung Yên:

- Hắc hắc, nha đầu, nhìn bộ dáng cuống lên của người, có phải người yêu thích tiểu tử này hay không?

Xuyên Nhị Kính, Biện Cốt Phụng, Phong Lôi Giáo, Đại Chuy Sách...Trong nháy mắt quyền như mưa. Lăng Phong không có đủ thời gian để vận công, nên đành lựa chọn liên tục thi triển Vô Cốt Nhu Thân.

Từng đạo công kích không chút cố kỵ đánh xuống. Mỗi đạo công kích hoặc đánh nát xương cốt của Ô Tô, không cũng là đâm chảy máu mồm, đánh đến mức hắn không ngừng lùi về phía sau, hoàn toàn không còn lực chống lại!

- Đi tìm chết đi!

Một quyền nặng nề đánh Ô Tô ngã xuống đất, Lăng Phong biết mình đã hoàn toàn nắm quyền chủ động rồi. Vì vậy hắn hít một hơi thật sâu, trong cơ thể nhất thời truyền ra âm thanh như nham thạch nóng chảy, cùng lúc đó, khí lưu ở bên ngoài như bị đun sôi, phát ra tiếng "sùng sục". Hai bên hô ứng tạo ra tiếng vang càng lúc càng lớn giống như hàng nghìn con ếch lớn đồng thời kêu lên.

Ngân sắc khí mang cường liệt từ đan điền của Lăng Phong hiện lên, trong chớp mắt bao bọc xung quanh thân thể hắn. Cánh tay của Lăng Phong bình thản giơ lên, Tinh Thiết Kiếm từ từ hiện ra, quang mang u ám chảy qua như có thể bao trùm lên hết thấy tia sáng bên ngoài.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ tâm thần năng lượng đều trung lên Tinh Thiết Kiếm!

- Trú Kiếm Chi Thuật! Thiên Địa Lao, phá vỡ cho ta!

Năng lượng cương khí cùng linh hồn niệm thức tập trung lên toàn thân của Lăng Phong, một kiếm phá xuất, tạo ra một dòng khí lạnh bạch sắc, một kiếm phá không cao tới mười trượng, trong nháy mắt đã tới sát mặt Ô Tô. Một khi đánh trúng, kết quả sẽ là nát bấy.

Sinh tử trong lúc đó chỉ cách nhau có một tấc!

Bỗng nhiên, một thanh âm bình tĩnh tựa như mọi sự sống chết đều nằm trong bàn tay vang lên:

- Người của Vũ Thần Phong mà người cũng dám giết ư?

Theo thanh âm này vang lên, từng sợi lông vũ ám kim sắc quang mang cực lớn rơi xuống, một một sợi đều hạ xuống rất nhẹ nhàng tựa như một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi chúng bay xa cả vạn dặm. Nhưng khi sợi đầu tiên rơi xuống mặt đất thì một màn khiến kẻ khác chấn động xảy ra.

Một âm thanh trầm muộn vang lên.

Quang phiến tiêu thất, mà mặt đất đồng thời bị chấn rung, rồi hăm sâu vào trong phương viên mười trượng.

Lăng Phong cảm thấy ý thức hải chấn động, thanh âm này tựa như trực tiếp vang lên trong đầu hắn, chấn động làm hắn đau đầu, chóng mặt. Nội tâm rung động mãnh liệt khiến Lăng Phong không nói hai lời tay cầm Tinh Thiết Kiếm đánh ra một chiêu, rồi xoay người lại ôm lấy Mộ Dung Yên, đồng thời nói với Ốc Đặc:

- Đi!

Dị biến đột khởi, Mộ Dung Yên căn bản không kịp phản ứng đã bị Lăng Phong ôm vào trong ngực, một trận khí tức nóng bỏng dũng mãnh ập vào mũi, miệng. Chẳng qua rất nhanh Lăng Phong liền đau đớn kêu lên một tiếng, đánh thức nàng khỏi huyền tưởng kiều diễm. Chỉ thấy từ miệng Lăng Phong có một dòng máu đen chảy ra, hai chân đang chạy, thoáng cái dừng lại.

- Huynh, huynh sao rồi?

Mộ Dung Yên cực kỳ sợ hãi, vô ý thức vươn ngọc thủ vuốt lên khuôn mặt Lăng Phong.

- Ở trước mặt ta, ngươi còn có thể đi được?

Âm thanh cao cao tại thượng tựa như chấp chưởng sinh mệnh chúng sinh lúc trước lại vang lên, chỉ là lần này nó vang lên trước mặt hai người Lăng Phong. Theo đó vô số ám kim sắc quang điểm hiện lên, một ít quang mang nhanh chóng hội tụ lại, dần dần hình thành thân ảnh của một nam nhân.

Nam tử này có một mái tóc nâu dài, thân hình cao lớn, vai hùm eo gấu. Hai mắt màu lam, sống mũi cao, thẳng hiển hiện ý chí kiên định, đôi môi dày hơi nhếch, tỏ vẻ trang nghiêm, khắp người phát ra khí tức uy nghiêm do được rèn đúc quanh năm.

Nhân thần Lăng Phong ngưng trọng, không dám động đậy chút nào, mới vừa rồi Linh Vực của đối phương thi triển dĩ nhiên có thể đả thương hắn mà Mộ Dung Yên ở trong lòng lại không hề hay biết!

Kinh khủng! Khí tức kinh khủng từ trên người nam tử trước mắt phát ra! Khiến cho hắn có cảm giác chỉ cần khẽ động, bản thân sẽ chết không có chỗ chôn. Loại cảm giác này khiến nội tâm Lăng Phong sợ hãi vô cùng, mà loại khí thế này hắn chỉ mới thấy qua trên người của Ôn Đình! Người trước mắt đến tột cùng là có lai lịch ra sao? Lẽ nào cũng là Linh Tôn?

Không đợi Lăng Phong suy đoán quá nhiều, Ô Tô vừa rồi bị đánh ngã xuống đất phát ra một tiếng thổ dốc, lớn tiếng la lên nói:

- Đại, đại sư huynh, cứu đệ!

Đại sư huynh, chẳng lẽ là...?

- Mỗ gia Thang Thần,

Nam tử nhàn nhạt mở miệng:

- Đặc biệt tới lấy tính mệnh của ngươi.

Thang Thần! Thang Thần!

Nội tâm Lăng Phong như bị búa tạ oanh kích một cái, buồn bực, hốt hoảng/ Cái tên Thang Thần này lần đầu tiên hắn nghe được chính là từ trong miệng mấy người Mạch Kha thuật lại, một quyền đánh ngã Thánh Vực đỉnh phong cường giả, lấy sức một người cường ép cường giả trong thiên hạ tiến nhập Vũ Thần Phong!

Uy thế, chiến tích lừng lẫy như thế thật khiến người ta hơi nhấc đến cũng là tâm thần kích động, nếu ai đó biết có người muốn giết mình lại mạnh như vậy, e là chưa cần đối phương động thủ liền đã vỡ tim mà chết!

Đáng tiếc Lăng Phong không phải thường nhân!

Mặc dù biết thực lực đối phương vượt xa bản thân, Lăng Phong cũng tuyệt không thúc thủ chịu trôi, dù chết, cũng phải chiến!

Nhẹ nhàng đem thân hình Mộ Dung Yên đang ôm ấp buông ra, Lăng Phong nhìn Thang Thần không chút sợ hãi:

- Người muốn lấy tính mạng của ta tính mạng của ta, cùng với nàng không quan hệ, để nàng đi đi.

Mời vừa rồi lừa gạt, Mộ Dung Yên bỏ mặc tôn nghiêm vẫn luôn giữ gìn bị Lăng Phong nghe thấy toàn bộ, tình cảm tuy rằng thường xuyên trì trệ, nhưng Lăng Phong cũng minh bạch muốn cho một nữ tử trước giờ luôn kiêu ngạo ở trước mặt mọi người nói ra như vậy, cần tới dũng khí và tình ý tới mức nào!

Chỉ vì hồi báo phần tình ý này, Lăng Phong cũng nguyện đem hết sức lực để nàng bình yên rời khỏi.

- Người đúng là một kẻ đa tình, thật hy vọng sự muội có thể thấy.

Thanh âm của Thang Thần chợt ngưng, vung tay lên nói:

- Nàng có thể đi.

Giọng nói của hắn ung dung, mang theo vẻ coi thường như nhìn một con kiến hôi, lấy thân phận của hắn đã nói ra hứa hẹn tự nhiên sẽ không lật lọng.

Mộ Dung Yên chẳng những không rời khỏi. Trái lại đột nhiên tiến lên một bước ôm lấy Lăng Phong, gương mặt nhẹ nhàng dán trên lưng hắn.

Chưa bao giờ được nữ tử chủ động tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, thân thể Lăng Phong mạnh mẽ run lên, lý trí nói cho hắn biết phải lập tức đẩy nàng ra, nhưng một tâm tình kỳ quái quanh quẩn trong lòng hắn, khiến hắn không sao làm được. Lăng Phong cắn chặt răng:

- Đi! Đi mau! Muội lưu lại không giúp được bất kỳ cái gì, chỉ làm vướng bận ta mà thôi.

Lời nói xuất ra, môi Lăng Phong đột nhiên bị một ngón tay ngọc ngà, nhỏ và dài che lấy, ngay sau đó truyền đến âm thanh nhỏ nhẹ của Mộ Dung Yên:

- Muội hiểu, thế nhưng huynh cũng biết lúc trước khi bị buộc phải nói thật lòng mình, trong lòng muội rất là vui mừng.

Nghe nàng biểu lộ như vậy, nội tâm Lăng Phong chấn động mãnh liệt, một lát nói không ra lời. Toàn thân hắn tựa như đông cứng lại, mỗi chuyển động của khớp xương đều phát ra âm thanh như băng đạn, khó khăn xoay người lại.

- Đừng xoay người lại, muội sợ muội sẽ không nữa.

Giọng nói của nàng bình tĩnh, thế nhưng mỗi từ nói ra đều tựa như mang theo huyết lệ, bức nhân tâm!

329. Chương 286: Hắn Chết Ta Chết.

Đã quen nhìn cảnh nhân tâm giáo nguyệt nên Mộ Dung Yên căn bản không tin nhân tâm mà chỉ biết đến lợi ích hai bên cùng có lợi. Sau khi vô ý phát hiện ra thiên phú kinh khủng của Lăng Phong nàng liền sinh ra ý nghĩ phải lợi dụng thật tốt người này vì mình tranh đoạt được lợi ích lớn nhất. Lúc đó nàng không hề nghĩ đến mình lại phát sinh tình cảm với Lăng Phong.

Thẳng đến Hàn Trữ tới chơi, lấy Lăng Phong giả làm bạn trai, nội tâm Mộ Dung Yên mới có chút rung động: "Có thể hắn chính là mảnh bầu trời và mình lựa chọn hắn hẳn là không sai đi?"

Dù sao thời gian hai người tiếp xúc cũng quá ít, trên người Mộ Dung Yên lại mang áp lực nặng nề, chỉ có những đêm yên tĩnh, trong lòng mới có chút khó chịu.

Nàng không biết, sự tình trên thế gian chỉ có chữ tình là một thứ vô cùng vi diệu. Càng là trong lòng nghĩ không thể, phần tình cảm này lại càng lên men, như được ủ lại, một khi mở ra sẽ tựa như tửu thiên cự lãng.

Thẳng đến khi Tinh Lam thành bị bao vây, quân thần trên dưới rơi vào sự tuyệt vọng, Lăng Phong như thiên thần từ trên trời giáng xuống. Phong thái trong nháy mắt đó đã triệt để chinh phục nàng. Trông thấy Lăng Phong vì Khải Ân thụ thương mà nổi giận, nàng đột nhiên có một ý niệm điên cuồng trong đầu, nếu là mình thụ thương, liệu hắn có nổi giận như vậy hay không? Nếu hắn có thể vì mình nổi giận một trận, đó có phải là một chuyện ngọt ngào vô cùng?

Ý niệm cường liệt trong đầu này khiến nàng gần như muốn buông bỏ mọi áp lực trong lòng, thể hiện ra tiếng lòng chân thật. Bất quá bên cạnh Ốc Đặc lại nhắc nhở nàng, để nàng nhớ mình là Mộ Dung Yên, là người thừa kế duy nhất của Mộ Dung gia tộc! Tư tình nhi nữ, khi gia tộc chưa thể phục hưng, nàng tuyệt đối không được mắc vào!

Nếu không phải bị Ô Tô buộc nàng mở miệng thừa nhận, có thể Mộ Dung Yên sẽ lựa chọn mãi mãi trốn tránh đoạn tình cảm này. Thế nhưng cuối cùng nàng vẫn buông bỏ tất cả, thẳng thắn nói ra tâm ý. Cát tầng tầng lớp lớp áp lực xuống vào kho, để lửa tình say đắm triệt để bạo phát, hóa thành liệt diễm thiêu đốt hết thảy mọi thứ.

Thân thể Lăng Phong bỗng chấn động, nước mắt băng lãnh chảy qua phía sau lưng hắn, tựa như muốn thấm tận vào trong lòng, khiến trong lòng hắn bỗng hiện lên một tia cảm thụ cổ quái, buồn phiền, khó chịu cực kỳ.

- Nhi nữ tình trường, là chuyện phiền nào nhất của con người!

Thang Thần không kiên nhẫn nổi, hai hàng lông mày dựng ngược, cánh tay tùy ý vung lên, biến năng lượng tựa như tường đồng vách sắt bay thẳng đến đập tới Lăng Phong.

Lăng Phong kinh hãi, cuống quýt bảo vệ hướng phía trước, trầm giọng kêu lên, song quyền hung hăng đánh thẳng tới phía trước!

Công kích của Thang Thần căn bản không giống như tính năng thực chất, mà lại như một khối sợi bông mềm mại vô cùng bao vây công kích của Lăng Phong vào trong đó. Rồi đi qua thân thể hắn, bắn thẳng tới Mộ Dung Yên. Một cỗ năng lượng cứng cỏi chợt bạo khai, Mộ Dung Yên kêu lên một tiếng trầm muộn, thân thể mềm mại hoa một đạo vòng cung rồi rơi ra đằng sau.

- Tiểu thư!

Ốc Đặc rống giận một tiếng. Bay thẳng lên đỡ lấy Mộ Dung Yên.

Khuôn mặt Thang Thần không chút bận tâm, lẳng lặng nhìn Lăng Phong nói:

- Lấy tuổi tác của ngươi hiện tại dĩ nhiên có thể đạt tới cấp bậc Ngụy Linh Cấp, thật giỏi, bất quá thật đáng tiếc cho một thiên tư tuyệt hảo!

- Vì sao lại là ta?

Lăng Phong thật sâu dừng ở Thang Thần, không chút sợ hãi quát hỏi. Nội tâm của hắn rất rõ ràng, hôm nay nhất định khó thoát một kiếp, có ý nghĩ như vậy cũng không phải là khiếp đảm, mà là nhận thức sáng suốt thực lực địch ta quá khác biệt. Nếu không tính sai mà nói, thực lực của Thang Thần đâu không bằng Ôn Đình, thì cũng phải là Linh Tôn cấp!

Bản thân bất quá mới chỉ là sơ giai Linh Cấp, còn cách Linh Giả chân chính rất xa, càng không nói đến Linh Tôn cường giả. Chẳng qua nghi hoặc trong lòng thủy chung không tiêu tan, hắn tuyệt đối không tin chỉ vì chuyện làm nhục Tần Chính, Vũ Thần Phong liền muốn gây chiến với mình, rồi lại xuất động Thang Thần.

Trầm mặc trong chốc lát, Thang Thần thản nhiên cười:

- Đơn giản là chết, lẽ nào ngươi lại muốn kéo dài thời gian để chờ đợi kỳ tích xuất hiện,? Cho dù ta nói cho ngươi biết nguyên nhân, chẳng lẽ ngươi xuống đây rồi lại đi khiếu nại sao?

Dứt lời, hắn khẽ quát một tiếng. Bàn tay mở ra:

- Đón một quyền của ta! Âm Kim Vũ Lạc!

- A, uyên ương mạch Vô Cốt Nhu Thân?

Thang Thần lộ ra một tia kinh ngạc, chậm rãi nói ra lai lịch của chiêu số mà Lăng Phong thi triển:

- Còn có cương khí này là gì? Dĩ nhiên có thể hình thành hộ thân giáp trụ, thực sự là cổ quái.

Chỉ trong mấy câu nói phát ra, quyền kinh Âm Kim Vũ Lạc đã tới gần!

- Phá cho ta!

Nhất thời, đá vụn bay khắp trời, khói bụi như sương mù dày đặc đột khởi!

- Vỡ!

Thang Thần vẫn chưa vội vã xuất thủ, thì lại kinh ngạc nhìn Lăng Phong một hồi vì chiến mà sinh!

Thế nhưng!

Hai chữ vô cùng đơn giản lại như viễn giang, âm hưởng không ngừng quanh quẩn trên chiến trường, chấn tới màng nhĩ ong ong lên.

Hắn gào to từng chữ một:

- Thiên! Nguyên! Cấm!

Lấy Thánh Vực chi thân, Vực Năng lực hạn chế bức thẳng Ngụy Linh Cấp, đây cũng là tuyệt học Kiếm điển có khả năng sản sinh công hiệu vô thượng!

Thang Thần cũng dịch xuất vẻ mặt nhợt nhạt:

- Nguyên lai người còn có con bài chưa lật! A, đây là Ngụy Linh Vực của người sao, quả nhiên cường đại!

Điều này sao có thể? Bản thân chính là Linh Tôn cấp cường giả a!

So sánh với Linh Tôn Vực, thì Ngụy Linh Vực tính là cái gì? Thang Thần tuyệt không muốn thừa nhận bản thân khổ tu mấy trăm năm, trên thế gian này lại vẫn có những tuyệt học bản thân nhìn không thấu lai lịch! Tò mò, hắn vẫn chưa lập tức ra sát chiêu, mà lựa chọn tỉ mỉ lĩnh hội.

- Thất Kiếm Thất Thái, Thiên Nguyên Cấm. Giết!

Nội tâm Thang Thần nổi lên một tia khiếp sợ:

- Vực năng kỳ diệu như vậy, nếu để cho hắn đủ không gian trưởng thành, người này sẽ chấn động thiên hạ tới mức nào?

Lưu hắn không được!

Hoàn toàn không phải là một đẳng cấp trình tự lực lượng!

Đây là uy lực của tinh kỹ!

Vực Năng tấn sát, bảy đạo kiếm ảnh bỗng nhiên thu lại, yếu ớt trở về trong ý thức hải của Lăng Phong!

Sát khí sắc bén không thể che giấu!

Khí tức hùng hục như uyên tự ngục (như vực sâu, lại tựa tù ngục).

Hừ!

Một lời vô cùng thẳng thắn, nhưng bao hàm cả sự tức giận và quyết tâm của Mộc Vũ Lâm!

- Lẽ nào bởi vì lời đồn chưa chứng thực này, mà các người có thể tùy ý giết người sao?

Mộc Vũ Lâm nổi giận quát.

Lăng Phong đột nhiên chấn động:

- Quả nhiên! Quả nhiên là vì Mộc Vũ Lâm! Sương mù dày đặc bao phủ trong lòng đã bị một câu nói của Thang Thần đẩy ra, dòng thời lại có một đoàn sương mù khác lớn hơn, hiện lên dày đặc.

Vì sao Vũ Thần Phong lại đối với nam tử có quan hệ thân thiết với Mộc Vũ Lâm phản cảm như vậy? Thậm chí muốn giết hắn thật nhanh!

Mộc Vũ Lâm bị kiềm hãm, chợt nói:

- Người khác ta mặc kệ, thế nhưng, không được tổn thương đến hắn! Bằng không, đừng trách ta xuất thủ.

Tụ Oánh kiếm đột nhiên bay lên giữa không trung, quang mang bộc phát.

- Sư muội, một thân sở học của ngươi, ta đây rõ ràng, e là vẫn chưa thể ngăn được ta!

Thang Thần tự tin nói, lập tức hữu quyền đánh tới, chân lực bạo dũng!

- Ngươi có thể thử xem.

Trong lúc nguy cấp, Mộc Vũ Lâm lệ quát một tiếng, Tụ Oánh Kiếm đột nhiên chuyển hướng nhắm ngay yết hầu bản thân:

- Ta không thể ngăn cản ngươi, nhưng ta có thể tự sát.

Tụ Oánh Kiếm chậm rãi đâm vào, một giọt máu tươi ứa ra, ngữ khí của Mộc Vũ Lâm bình tĩnh nói:

- Hắn chết, ta chết!

330. Chương 287: Người Là Ta.

- Sư muội...

Thang Thần triệt để mất quyết đoán nhìn về phía Lăng Phong, rồi Mộc Vũ Lâm, hắn oán hận thở dài một tiếng. Không ai hiểu rõ tính tình của vị sư muội này hơn hắn, chỉ cần là việc nàng chán ghét, đừng nói bản thân, cho dù là sư tôn, nàng cũng không chút cổ kị mà chê trách!

Giẫm mạnh chân, Thang Thần bất đắc dĩ nói:

- Được, muội cố chấp như vậy, ta đành đáp ứng buông tha hắn! Bất quá chỗ sư tôn cần phải nói lại một chút, sư muội, ngươi cũng không thể khó dễ ta quá mức chứ?

Thấy hắn đáp ứng, biểu tình căng thẳng của Mộc Vũ Lâm thoáng thả lỏng vài phần, thế nhưng Tụ Oánh Kiếm vẫn như cũ gắt gao lên cổ:

- Sư huynh có yêu cầu j xin cứ nói!

Hơi trầm mặc, Thang Thần quát lên:

- Ta muốn hắn rời khỏi Áo La, cả đời không được trở về.

Thân thể Mộc Vũ Lâm run mạnh lên, môi mấp máy hồi lâu cũng không nói được gì, nàng nhìn về phía Lăng Phong, trong ánh mắt tràn ngập do dự và thiếu quyết đoán.

Cương khí trong cơ thể Lăng Phong cuồng chuyển thẳng tới thất lưng, cơ mặt điên cuồng giật lên. Ngón tay gần như bấm vào thịt! Nghe ngữ khí khinh thường cùng uy hiếp của Thang Thần, cảm nhận được Mộc Vũ Lâm liều mạng bảo vệ, một cảm giác phẫn nộ cường liệt hiện lên trong lòng: Từ khi nào bản thân hắn phải nhờ tới nữ tử mới có thể giữ được mạng?

Thang Thần âm lãnh dừng ở Lăng Phong, ngữ khí âm hàn nói:

- Ta cho ngươi thời gian nửa giờ để rời khỏi, mặc kệ ngươi trà trộn vào đâu, cuộc đời này quyết không được đặt chân tới Áo La nửa bước! Ta biết ngươi cùng với công quốc Tinh Lam có quan hệ sâu đậm, chỉ cần ngươi dám quay về Áo La, ta tất tự mình xuất thủ đồ diệt từ trên xuống dưới Tinh Lam thành! Từ quân thần, cho tới bách tính, một người cũng không tha, một con chó cũng không lưu lại! Khiến những người người yêu thương đều vì ngươi mà mất mạng!

- Nếu ngươi dám quay về, lời ấy nhất định được thực hiện.

Từng chữ từng lời đều tựa như trực tiếp gõ mạnh vào trong lòng Lăng Phong, khiến trái tim hắn co rút từng đợt!

Lăng Phong gắt gao cắn chặt răng. Phần nộ cường liệt gần như khiến hắn phải gắng gượng chống cự không bạo phát. Hắn gào thét lên, muốn liều mạng xuất thủ để bảo vệ tôn nghiêm của mình. Chính là hắn chỉ có thể nhẫn nhịn, cắn răng mà nhịn.

Sính cường nhất thời, đó chỉ là hành động của kẻ hèn nhất vô tri!

Nhẫn nhục chịu đựng cái thường nhân không thể chịu, dù cho tan xương nát thịt, cũng phải nỗ lực tiến lên, đây mới là dũng giả chân chính!

Mộc Vũ Lâm yêu thương nhìn Lăng Phong, từ lần "Linh hồn hợp thể" thần diệu kia, giữa hai người đã tồn tại một sự liên hệ kỳ diệu. Lúc này dù không cần nhiều lời, Mộc Vũ Lâm cũng có thể cảm thụ được nội tâm đang vô cùng khuất nhục và thống khổ của Lăng Phong.

- Sư muội, chúng ta đi thôi.

Thang Thần quay đầu, nhìn thấy Mộc Vũ Lâm vẫn như cũ si ngốc nhìn Lăng Phong, không hề động đây, không khỏi nhún mày lại. Giọng nói hơi nặng nề vang lên:

- Sư muội! Nếu muội tiếp tục dây dưa với hắn, e là một cơ hội cuối cùng này cũng mất, muội chắc hẳn đã biết sự quyết đoán của sư tôn chứ!

Mộc Vũ Lâm khẽ run lên, trong ánh mắt toát ra sự không muốn cực lớn, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ theo hắn rời đi. Từ lúc bắt đầu, Lăng Phong cùng với Mộc Vũ Lâm không nói với nhau lấy một câu, nhưng tình ý hai bên lại vô cùng rõ ràng.

Mất thấy Thang Thần một phát nhắc Ô Tô lên rồi rời khỏi cực nhanh, Lăng Phong rơi vào im lặng thật lâu, biểu tình tựa như băng hà muôn đời không thay đổi.

Ôc Đặc hướng về nàng lắc đầu. Một chút khiêu chiến này, nam nhân phải tự mình đối mặt a!

Trầm mặt!

Mây đen đầy trời, không khí trở nên ngưng trệ, áp lực khiến nhân tâm nặng trĩu khó chịu.

Rống!

Cảm giác như đã trôi qua cả nghìn vạn năm, đột nhiên đột nhiên huyết dài một tiếng, âm thanh như long ngâm theo gió vang lên tận trời, gào thét tới phong vân biến sắc. Tiếng hét càng ngày càng kịch liệt, một đạo cương khí màu ngân bạch đột nhiên từ trong miệng Lăng Phong phun ra tựa như một viên đạn bay thẳng vào trong đám mây, âm thanh bạo tạc ầm ầm vang lên khiến mây mù tứ tán, tứ hệ nguyên lực điên cuồng vũ động.

Bảy thanh kiếm ảnh đồng thời xông lên phía chân trời, từng đạo năng lượng trôi hỗn loạn, khiến kiếm ảnh càng ngày càng ngưng dần dần dần tản mát ra quang mang như ngọc lóa mắt.

Mặc dù đang ở trong Luyện Linh Tuyệt Vực thăng cấp Thánh Vực, thế nhưng bản thân Luyện Linh Tuyệt Vực căn cơ cũng chưa ổn định. Dù sao từ lúc đạt được kiếm thai tới khi trở thành Thánh Vực bất quá chỉ một năm ngắn ngủi. Nên dù cho thiên tư phi phàm thế nào, muốn tiêu hóa khối năng lượng tích lũy khổng lồ này cũng không phải là chuyện dễ!

Có cảm giác như chỉ cần khẽ động niệm thức là có thể tìm được phương pháp công kích hoàn mỹ nhất. Đối với mỗi một tia năng lượng cũng có thể vận dụng tới trình độ hoàn mỹ, tuyệt không xảy ra chuyện lãng phí. Cái cảm giác này khiến mỗi tế bào trong cơ thể Lăng Phong hưng phấn tới mức run lên, đề thăng!

Rốt cục, kiếm ảnh đột nhiên chấn động, tất cả quay lại ý thức hải của Lăng Phong, toàn bộ chuyển hoá đều hoàn thành. Kinh nghiệm lần này không thể mang đến cho thực lực đề thăng của Lăng Phong chỗ tốt, nhưng đối với tiến trình trong thời gian tới lại tạo cơ sở vững chắc. Nếu đây là căn cơ để tiến tới Linh Cấp, thì so với người khác sẽ dễ hơn gấp mười lần!

Lăng Phong hơi ngẩng đầu, nhãn thần tự xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp không gian cách trở, thẳng đến trung tâm Áo La đế quốc.

Thang Thần, nhất định có một ngày, ta sẽ đích thân tới Vũ Thần Phong, bắt ngươi phải trả giá đắt vì nỗi nhục ngày hôm nay!

Mộ Dung Yên lộ ra nụ cười nhợt nhạt, dù cho mặt trời có sập xuống, cũng có thể gánh lên, đây chính là nam nhân mà ta lựa chọn a!

Cảm giác tự hào cường liệt, tràn đầy trong lòng nàng, Mộ Dung Yên bỗng nhiên minh bạch nguyên nhân Ốc Đặc ngăn cản mình.

Hắn đâu cần mình phải an ủi chứ? Mới chỉ có hai mươi tuổi dĩ nhiên vấn đỉnh Thánh Vực đỉnh phong. Nếu có đủ thời gian, cho dù san bằng Vũ Thần Phong sao lại không thể?

Có thể, điều duy nhất mà nàng phải làm chính là mãi luôn đứng bên cạnh hắn, cũng hắn ngắm những vì tinh tú trên bầu trời mọc lên rồi lại lặn xuống?

Mang theo vẻ tươi cười Mộ Dung Yên bước tới phía trước, sóng vai đứng cùng Lăng Phong, tỉ mỉ suy tư sau đó nói:

- Lời nói vừa rồi của Thang Thần tuyệt không phải là nói đùa đâu, nếu huynh tiếp tục ở lại cảnh nội của Áo La, có thể sẽ thật sự mang đến tai họa cực lớn cho công quốc Tinh Lam, huynh định làm gì?

Nói đến hiện thực trước mắt, tâm tình mới vừa rồi chuyển biến tốt đẹp, lại giảm xuống vài phần.

Lăng Phong tịnh không nghi ngờ lời nói của Thang Thần. Đối với cường giả cấp bậc của hắn mà nói, tính mệnh của người phạm căn bản không đáng để trong mắt, đừng nói đồ diệt Tinh Lam công quốc, thậm chí là tận diệt chúng sinh, trong lòng họ cũng không có nửa phần thương hại!

Nguyên bản hắn hy vọng Ôn Đình có thể hỗ trợ bảo vệ Tinh Lam thành, nhưng hiện tại xem ra tuyệt đối không thể. Từ thực lực Thang Thần biểu lộ ra bên ngoài có thể thấy, hắn không chút thua kém Ôn Đình, hơn nữa vẫn còn Vũ Thần chưa lộ diện, lúc này hắn căn bản không có bất kỳ cái gì để đối kháng với bọn họ! Biện pháp duy nhất chính là nhẫn! Liều mạng nhẫn, liều mạng thực lực thực lực! Thẳng đến khi có thể quang minh chính đại đánh giết lên Vũ Thần Phong mới thôi!

- Cứu Kiều nguyên soái trở về, đoạt lấy phượng hoàng chân tủy, sau đó ta sẽ đi Vô Tẫn Hoang Nguyên lịch lãm.

Quyết định này của Lăng Phong cũng không phải chỉ vì tâm huyết dâng trào, lấy tu vi của hắn hiện tại không còn đơn giản khổ tu là có thể có được tiến bộ nhảy vọt nữa.

Từ việc tìm hiểu được một chút tin tức có thể thấy bên trong Vô Tẫn Hoang Nguyên ẩn dấu những thứ vượt xa những gì bản thân có thể tưởng tượng. Vô luận là Kinh Hồng, Yêu Nguyệt Lung và Giáo Thanh Phong, hay chỉ là Ngọc Lan Tông trong miệng Ôn Đình cũng khiến Lăng Phong cảm giác được bọn họ không đơn giản.

331. Chương 288: Diệt Dụng Của Thiên Nguyên Cấm.

Có thể, ở nơi này bản thân sẽ tìm được cường cách để tiến thêm một bước. Thậm chí là biện pháp để chống lại Vũ Thần Phong.

- Vậy còn muội?

Mộ Dung Yên yếu ớt thở dài, thần tình có chút u oán:

- Vừa rồi, vị Mộc tiểu thư kia hy sinh rất lớn cho huynh đó.

Nàng nói ra một mạch tựa như không chút quan tâm, nhưng ý nghĩa chân thực tròng đó lại là:

- Mộc Vũ Lâm cùng mình, Lăng Phong sẽ lựa chọn ai?

Biểu tình Lăng Phong bị kiềm hãm, trước kia cho rằng mình hẳn phải chết, nên có thể biểu lộ tình cảm không chút cố kỵ. Hiện tại bình tĩnh nghĩ lại có chút xấu hổ, nhất là vừa rồi Mộc Vũ Lâm xuất hiện càng khiến quan hệ trong lòng hai người tăng thêm một màn sương mù dày đặc.

Nhìn thấy biểu tình bối rối của Lăng Phong, Mộ Dung Yên cười khúc khích, sẵn giọng nói:

- Huynh yên tâm đi, muội cũng không định quần quít lấy huynh đâu.

Hơi trầm mặc chút, nàng lại nói:

- Muội không biết huynh cùng vị Mộc tiểu thư kia có tình cảm sâu đậm, thế nhưng nàng có thể vì huynh mà cam tâm vứt bỏ mạng sống, chần hấn sẽ không thua kém. Có điều muội tuyệt đối sẽ không buông bỏ, vì huynh là của muội!

Sau khi lớn tiếng tuyên bố quyền sở hữu đối với Lăng Phong, Mộ Dung Yên tựa hồ vẫn cảm thấy chưa đủ, đột nhiên bắt lấy cánh tay hắn hung hăng cắn một cái thành dấu vết, cảnh cáo nói:

- Muội không dễ dàng yêu thích một người như vậy! Vì thế huynh đừng mơ tưởng vứt bỏ muội!

- Đây...

Lăng Phong nhất thời có chút nhức đầu, cười khổ không nói gì. Hắn thật không ngờ phong cách hành sự của Mộ Dung Yên lại lớn mật như thế. Dám yêu dám hận, một khi đã xác định tình cảm, liền đầu nhập toàn bộ thể xác và tinh thần đi tranh đấu!

Thật sự là cực kỳ bất đắc dĩ!

Nhìn bộ dáng bối rối của hắn, Mộ Dung Yên cười đắc ý, trên nét mặt hiện lên sự ngọt ngào không nói lên lời. Nàng nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực Lăng Phong, lẩm bẩm nói:

- Muội tin tưởng huynh nhất định sẽ trở về, mà còn là uy phong trở về, đem đám người dám làm nhục huynh, hết thảy giẫm nát dưới chân! Vì niềm tin này, muội sẽ mãi chờ huynh!

Ốc Đặc thụ thương không nhẹ, may là Lăng Phong mang theo người một ít Kim Tiểu Tử. Mà thương thế của hắn chủ yếu là ở Cự Linh. Chỉ cần luyện hóa mấy viên Kim Tiểu Tử này liền có thể hồi phục như cũ. Lăng Phong càng không tiếc vốn, trực tiếp đem hai khối tinh huyết nguyên khí hạch giúp hắn luyện hóa, sau khi mấy người hồi phục tinh lực, lại bắt đầu tiếp tục lên đường.

Lăng Phong gật đầu đang định trả lời, thì một đạo khí mang cực nhanh từ mặt đất bắn tới, đánh thẳng vào ngực hắn! Khí mang này khí thế hung mãnh, phong duệ đủ để xuyên thủng kim thạch, ít nhất cũng là cơn kích cường độ cửu tinh.

- Thật can đảm! Ai dám đánh lên ta?

Một đạo kiếm quang từ đầu ngón tay Lăng Phong bắn ra, trực tiếp va chạm cùng khí mang, ầm một tiếng, song phương đều hóa thành vô hình!

- Ân? Tiểu thư cẩn thận!

Trên đường liên tiếp gặp phải cường giả tập kích, Ốc Đặc thành chim sợ cành cong, đem Xà Linh dưới ngón tay hắn cuộn mình lao tới che chắn lấy Mộ Dung Yên.

- Không cần kinh hoảng, dường như không phải nhắm vào chúng ta.

Chỉ trong chút thời gian ngắn ngủi, lại vài đạo khí mang phóng tới, chình là vài đạo khí mang từ một góc độ kinh người trực tiếp bay vút vào không trung cách mấy người Lăng Phong bảy tám trượng.

Cường độ công kích như vậy, chính xác không thể kém đến quá mức như vậy, Lăng Phong nhất thời minh bạch mình là gặp phải tai bay vạ gió. Dù sao cũng không thương tổn đến bản thân, hắn tiện tay bắn ra một đạo đao mang nữa, cũng lười xen vào chuyện của người khác, lệnh cho Ốc Đặc tiếp tục lên đường.

- Đao mang này hình như là tuyệt học Mạnh gia Tiều Diêu Du!

Mộ Dung Yên kinh hô:

- Chẳng lẽ bên dưới là người của Mạnh gia?

Lăng Phong nhướng mày, nhìn xuống phía dưới. Chỉ thấy một mảnh sương mù dày đặc, lấy thị lực của hắn cũng chỉ thấy bên trong có mấy thân ảnh. Nếu Mộ Dung Yên nói như thế, trong lòng ôm tình cảm áy náy, song chỉ của Lăng Phong nhất tĩnh, một đạo kiếm cương mãnh liệt chém xuống phía dưới.

Kiểm cương bổ thẳng xuống sương mù, ầm ầm một tiếng, bên dưới dĩ nhiên hiện lên một tầng quang tráo.

Lăng Phong hơi "di" một tiếng. Nơi này không ngờ lại có người bày nguyên trận, hơn nữa uy lực có vẻ không yếu! Hắn cười lạnh một tiếng, Tinh Thiết Kiếm hiện lên trong lòng bàn tay, quát lên:

- Ngự kiếm thuật!

Thân kiếm đâm ra, âm thanh như sấm sét vang lên, ngay lập tức liền bay tới.

Cùng với Thang Thần đánh một trận, Lăng Phong đối với Thiên Địa Lao nắm trong tay lại tinh vi thêm một tầng. Rõ ràng uy lực của nguyên trận quang tráo bên dưới mạnh kinh người, nhưng có lẽ do thời gian quá dài, Lăng Phong nhận biết bên trong xuất hiện một lỗ thủng rất nhỏ.

Một đoàn vụ khí lớn từ trong quang tráo lan ra xung quanh, mỗi lần lan ra, thì tình cảnh bên dưới lại rõ ràng hơn vài phần. Dần dần, cho dù không cần trải qua La Hâm Thủy rửa mắt, hai người Ốc Đặc cũng có thể thanh thanh sở sở nhìn thấy tràng cảnh bên dưới, ngay khi vừa nhìn rõ, bọn họ không khỏi thất kinh!

Bên dưới có hơn mười con dơi toàn thân màu đỏ đậm đang hung ác trừng mắt hướng Lăng Phong, quanh thân phát ra bí văn khí lưu quỷ dị. Bí văn hai bên hô ứng, thoát nhìn chính là nơi nguyên trận quang tráo vừa rồi phát ra. Bất quá bị một kiếm của Lăng Phong chém phá, văn nguyên trận xuất hiện rất nhiều mảnh nhỏ, đánh mất diệu dụng trước kia.

Ở trên lưng dơi đỏ, có một người toàn thân mặc hắc bào, hai màu hồng đen hợp lại với nhau kỳ dị vô cùng, gây cho thị giác người xem cảm giác bị trùng kích cường liệt.

- Cường giả trên không trung là ai? Lão phu Áo La Thương Hội Mạnh Viễn Sơn, tiên sinh nếu có thể viện thủ, ta vô cùng cảm kích.

Bị dơi bỏ bao vây ở giữa là một lão giả mặc y phục màu xanh, cả người đầy máu, một cánh tay yếu ớt buông thõng xuống bên cạnh người. Dù là như vậy, ngữ khí vẫn hào sảng vô cùng.

Bên cạnh lão giả là một võ giả trung niên, thần tình kiên nghị, huyền binh trong tay là một cây trường tiên, mỗi khi thôi động đều vẽ lên một vòng tròn thủy quang lan tỏa ra xung quanh bức đàn dơi ra ngoài. Đồng thời quanh thân hắn phát ra Vực Năng không kém, rõ ràng chính là một cường giả Thánh Vực.

Lại nhìn kỹ có thể thấy khoe mắt hắn có nếp nhăn mờ mờ, hẳn là tuổi tác đã cao, nhưng thoát nhìn lại vẫn như trung niên có lẽ là do tu vi tinh thâm.

- Mạnh bá phụ?

Mộ Dung Yên vừa nghe lão giả nọ tự xưng tên, lập tức kinh hô, cuống quýt nói với Lăng Phong bên cạnh:

- Mau cứu bọn họ!

Không cần nàng nhiều lời, Lăng Phong cũng thấy rõ ràng thế cục giữa sân, đám dơi đỏ này rõ ràng là bức linh, từ khí tức, lực lượng bọn chúng phát ra có thể thấy chỉ là hình dạng cửu tinh, thế nhưng khi chúng liên thủ thì triển nguyên trận lại đem Thánh Vực cường giả khắc chế gắt gao! Nguyên trận kỳ diệu như vậy so với Hắc Thủy Huyền Hỏa Phong Ảnh Trận mà Cảnh Vân hao hết tâm lực sáng tạo cũng mạnh hơn không ít!

- Kể dám xen vào chuyện của Bức Tông ta, giết!

Thiên Hành Giả cười bức linh hét lớn:

- Xích Bức Mị Ảnh!

Một đạo huyết ti quang lưu từ trên người đám xích bức bay ra, không ngừng lan tới giữ chung tâm, trong sát na hình thành một hình cầu đường kính chừng ba bốn trượng. Hình cầu này trông như trái tim, không

ngừng bành trướng rồi co rút lại, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, mỗi âm thanh vang lên đều tựa như dùng hết khí huyết. Lực lượng cường đại cực kỳ kinh người.

Ầm, một tiếng nổ vang. Hai cánh dơi cực lớn màu đỏ từ trong huyết cầu hiện ra, bên trên đầy những chiếc gai nhọn màu trắng. Theo gai nhọn phá vỡ huyết cầu, một thân ảnh dơi trưởng thành xuất hiện.

Bức ảnh ngày càng hiện rõ, hai chân nó nhất thời hung hăng xé ra, cả huyết cầu cuồn cuộn nhiên bị xé vỡ, huyết sắc khí lưu tràn đầy thân thể nó, khiến nó tiến thêm một bước bành trướng ra, có vẻ như muốn che phủ cả một vùng không gian nơi này.

- Không tốt, tiên sinh!

Mạnh Viễn Sơn kinh hãi quát lên.

332. Chương 289: Dị Biến Đột Sinh .

Âm thanh cảnh cáo vừa phát ra, bức ảnh không lồ đã như quỷ mị chợt xuất hiện trước mặt Lăng Phong. Lăng Phong sớm có chuẩn bị, thấy tình thế như vậy, chợt quát một tiếng, Tinh Thiết Kiếm vũ động một cổ kiếm cương chém thẳng đến.

Một kiếm chém ra, Lăng Phong bỗng dường như hiểu được lời cảnh cáo của Mạnh Viễn Sơn, quanh mình bức ảnh dĩ nhiên phát ra cỗ hấp lực vô cùng, hút chặt Tinh Thiết Kiếm vào trong đó, không thể động đậy! Đồng thời

Không ổn!

- Thiên Địa Lao, chuyển!

Tiếng rít gào ô ô cuồn cuộn khởi, kiếm quang bắn ra trong nháy mắt

Thân kiếm điên cuồng rung động, dẫn đến bức ảnh run lên không ngừng, như thần long khuấy động thiên địa. Chấn động âm ầm, kiếm quang chói mắt từ trong cơ thể bức ảnh bắn ra bên ngoài. Nhất thời, đoàn kiếm quang bắn về phía xa, chiếu lên bầu trời một mảnh ngân bạch xán lạn.

- A!

Hơn mười con bức ảnh Thiên Hành Giả đồng thời kêu thảm một tiếng, máu tươi đỏ tím từ trong miệng phun ra, mùi hôi thối lan khắp không gian.

Đầu lĩnh bức ảnh Thiên Hành Giả mạnh mẽ nén nhịn, hạ lệnh:

- Người này rất mạnh, mau rút lui! Cho người cấp tốc đem sự tình nơi này báo lại cho trưởng lão!

Hơn mười người phối hợp không chút kẽ hở, nhất thời, âm thanh thổ hỗn hỗn vang lên, hơn mười bức ảnh Thiên Hành Giả biết Lăng Phong cường đại, cố ý hướng bốn phương tám hướng tản ra. Điên cuồng, hỗn loạn chạy trốn chết!

- Còn muốn chạy?

Lăng Phong cười lạnh một tiếng, điểm trán một cái, bảy thanh kiếm ảnh như điện quang bay ra:

- Một người cũng đừng hòng rời khỏi.

Kiểm ảnh hoa khởi một đường parabol, mạnh mẽ phát ra ra, nhanh chóng bao phủ không gian trong phương viên mấy trượng. Một Vực Năng cường đại lan ra, bức thẳng tới ý thức hải của toàn bộ sinh vật trong phạm vi của nó, khiến tất cả linh hồn, khí tức đều như bị đóng băng.

Ngọc nguyên cấm!

Hôm nay Lăng Phong thi triển Thiên Nguyên Cấm không chỉ ẩn chứa linh hồn lực trời buộc cường đại, hơn nữa còn có một tia khí tức hỏa hệ nguyên lực.

Đối mặt với công kích vượt xa cấp bậc của bản thân, bức linh Thiên Hành Giả nhìn như dại ra, dừng lại giữa không trung, không thể chuyển động.

Mạnh Viễn Sơn kinh ngạc đến ngây người há to mồm. Một câu cũng không thể nói ra, một chiêu Xích Bức Mị Ảnh cường đại ra sao hắn đã từng tận mắt nhìn thấy, e là đã tiếp cận giai đoạn trước Thánh Vực.

Càng khiến kẻ khác khiếp sợ là bức Thiên Hành Giả đều có thể hư không phi hành, ngay tại lúc chạy trời chết với tốc độ cao nhất mà vẫn bị tiện tay nhốt lại, thực lực như vậy cường đại tới mức nào?

Mắt thấy Lăng Phong giơ cao tay lên, Mạnh Viễn Sơn kinh hô:

- Tiên sinh, thỉnh cầu lưu lại một người sống!

Sững sờ sững sờ, vô ý thức thả lỏng vài phần, cứ như vậy tạo ra một khe hở, chỉ như bức linh Thiên Hành Giả đầu lĩnh băng lãnh quát lên:

- Cự Linh, giải thể!

Hưởng ứng hắn là từng thanh âm băng lãnh vang theo:

- Giải thể!

- Giải thể!

- Giải thể!

Tức khắc, từng đầu bức linh bỗng nhiên bạo nổ với tốc độ cực nhanh hình thành một đồng huyết sắc quang vụ oanh thẳng đến Lăng Phong. Huyết quang dày đặc từ xa trăm trượng chiếu rọi khiến cả người đều đỏ rực!

- Không tốt!

Trung niên Thánh Vực cường giả Khâu Minh thấy thế, thần tình kinh biến, hắn bỏ nhào một cái về phía Mạnh Viễn Sơn, chân lực quanh thân điên cuồng lưu chuyển, lập tức một vòng tròn vượt quá mười trượng bảo hộ hai người.

Vừa thấy được bức linh Thiên Hành Giả trên không trung thi triển linh kỹ giải thể, hắn liền minh bạch không ổn, đám sát thủ này, thực lực đều là cửu tinh đỉnh phong, một khi Cự Linh giải thể, thực lực bộc phát ra tuyệt đối đạt tới Thánh Vực.

Hơn mười cường giả Thánh Vực liên thủ đánh ra một kích sẽ kinh khủng tới mức nào? Dù là một ngọn núi cũng có thể bị nổ nát bấy!

Mặc dù cổ lực lượng này là nhằm vào Lăng Phong, thế nhưng dư ba rất có thể sẽ tổn thương đến hai người bọn họ, khiến bọn họ cũng bị nổ thành tro bụi!

Khâu Minh gắt gao che chắn hắn dưới thân, lạnh lùng nói:

- Lão Mạnh, về sau ta sẽ không thể làm Ảnh Tử cho ngươi nữa! Bảo trọng!

- Khâu! Người hỗn đản, người... mau buông lão tử ra!

Liều mạng liều mạng giãy dụa, đáng tiếc hắn thụ thương quá nặng căn bản giãy dụa không ra, đành không ngừng giận dữ hét lên:

- Ngày đó kết nghĩa, lão tử đã từng nói, kiếp này có nạn cùng chịu, ngươi nhất định đòi đi trước, đâu đáng mặt huynh đệ a!

Tiếng rống giận không ngừng,

Mộ Dung Yên đáp xuống bên người hai người Mạnh Viễn Sơn, vẻ mặt cổ quái. Trước kia nhìn thấy hai vị trưởng bối từng trông nom mình, vẫn là tràn ngập kích động, lúc này thấy tư thế hai người xấu hổ như vậy, nhất thời vẻ mặt trở thành dở khóc dở cười!

Mạnh Viễn Sơn bị Khâu Minh gắt gao che dưới thân, tư thế thật quá mắc cười, mà lão còn không ngừng giãy dụa, càng khiến người ngoài tưởng tượng vô hạn.

- Ân?

Mạnh Viễn Sơn lúc này mới cảm thấy tình hình có chút không đúng, ngẩng đầu nhìn lại, mới thấy hơn mười quang trụ huyết sắc cường đại khi đến trước mặt Lăng Phong dĩ nhiên chậm rãi dừng lại.

Trong lòng Lăng Phong hiện lên một tia tỉnh ngộ, đối với kiếm điển có thêm một phần nắm chắc!

Phải có cả hai điều kiện này mới có thể hình thành pháp ấn.

Khâu Minh cùng với Mạnh Viễn Sơn hai mặt nhìn nhau, trong mắt hai người đều lộ vẻ khó tin, do quá mức khiếp sợ bọn họ quên mất tư thế của mình lúc này bất kham ra sao.

- Mạnh bá phụ, ngài vẫn nên mau chóng đứng dậy đi.

Mộ Dung Yên mím chặt môi, vẻ mặt tươi cười.

Mạnh Viễn Sơn lúc này mới chú ý tới, không khỏi đỏ mặt, vội vã quát to:

- Lão binh, ngươi còn không mau buông lão tử ra!

Mộ Dung Yên cảm thấy buồn cười nghĩ đến nghĩ đến vị Mạnh bá phụ này nhiều năm trước chính là bộ dáng đỉnh đặc thô mãng vô cùng, ngày thường không ai dám tranh chấp cùng. Thế nhưng khi Mộ Dung gia gặp đại nạn thì chỉ có vị bá phụ mãng phu này đứng ra lên tiếng vì mình, còn vị tộc trưởng gia tộc ngày thường tao nhã, lúc này lại chỉ biết bo bo giữ mình. So sánh hai bên, khiến nội tâm nàng sinh ra vài phần thân cận.

Đợi đến khi đứng dậy, Mạnh Viễn Sơn mới tỉ mỉ quan sát Mộ Dung Yên:

- Mạnh bá phụ? Ngươi...

Nhân thần liếc nhìn xung quanh, sau khi thấy Ốc Đặc, hần mới chợt tỉnh:

- Ngươi là Yên nhi nha đầu?

Từ lần cách biệt năm đó, Mộ Dung Yên bị mang rời khỏi tổng bộ đã vài chục năm, từ một đứa trẻ con nay đã thành bộ dạng như vậy, khó trách Mạnh Viễn Sơn không nhận ra. Nghe được xưng hô quen thuộc của hần, vành mắt Mộ Dung Yên đỏ lên, nước mắt rớt xuống:

- Mạnh bá phụ, là con.

- Nha đầu?

Mạnh Viễn Sơn không che giấu nỗi vẻ kinh hãi tràn ngập, kích động tới mức chồm râu dựng ngược, không kịp nhiều lời, hần giậm chân quát lên:

- Lúc trước đưa các người rời khỏi, ta đã không thể chiếu cố, hiện tại nơi này đã có ta, đợi tình hình sáng tỏ, ta đem con đi giấu phong cánh được chứ? Hiện tại tình huống phức tạp như thế, sao con lại nghĩ tới trở về, vậy không phải là đưa dê vào miệng cọp sao?

Lấy tính tình của lão, muốn mắng là mắng, không chút khách khí. Thế nhưng trong tiếng quát mắng lại lộ ra một mảnh tâm tình muốn che chở, khiến Mộ Dung Yên vô cùng cảm động, Nàng vẫn còn đợi hần nói tiếp thì Khâu Minh bên cạnh nhìn không được, đưa tay kéo hần một cái.

Không đợi Mạnh Viễn Sơn mở miệng mắng, hần lấy ngón tay chỉ Lăng Phong. Mạnh Viễn Sơn đang định nổi giận quát thì thoáng cái sững sờ, lời tới miệng lại nuốt trở lại, hần do dự nhìn Mộ Dung Yên hỏi:

- Nha đầu, vị tiên sinh này có quan hệ thế nào với con?.

Nhìn bộ dáng cẩn thận của hần, Mộ Dung Yên mỉm cười:

- Vâng, hần tên là Lăng Phong, hần là...

Mộ Dung Yên chần chờ một lúc, vẫn là không biết nói gì nữa, đành cầu cứu nhìn về phía Lăng Phong.

Cho dù nhiều năm kinh doanh thương hội đã rèn luyện cho nàng một thân bản lĩnh khéo léo, nhưng nàng vẫn là một nữ nhi mẫn cảm. Lúc này tuy nàng vạn lần muốn tuyên bố "quyền sở hữu" với Lăng Phong, thế

nhưng khi thật sự đối mặt với trường bối nhà mình, lòng tin này lại không tự chủ được mà giảm xuống, nếu hẳn phải nhận thì sao?

Do chút lo lắng này mà nàng không còn dám tùy tiện nói ra quan hệ của hai người với Mạnh Viễn Sơn.

Lăng Phong mỉm cười tiến lên, rất tự nhiên cúi nửa người nói với Mạnh Viễn Sơn:

- Tiểu tử Lăng Phong gặp qua Mạnh bá phụ.

Tất cả cường giả đều có ngạo khí. Lấy thực lực của hắn lúc này nguyên bản không yếu hơn Mạnh Viễn Sơn, khách khí như vậy là vì ngại quan hệ với Mộ Dung Yên mà thôi.

Mạnh Viễn Sơn hiểu rõ, tự nhiên không dám nhận toàn bộ lễ của Lăng Phong, hắn là một vị siêu cấp cường giả lại tỏ ra khách khí với mình như vậy, thật sự khiến nét mặt già nua của hắn rực rỡ, nhin không được nở nụ cười lớn. Nhân thân không ngừng di chuyển qua hai người Lăng Phong cùng với Mộ Dung Yên, tràn ngập vẻ hài lòng.

Mộ Dung Yên bị hắn nhìn mà khuôn mặt nhin không được nổi lên e thẹn, Đôi mắt đẹp tròng lên với Lăng Phong, nhưng lại khiến hắn có chút không hiểu được, nghĩ: Mình đâu có đặc tội gì với nàng nhỉ?

Nhìn thấy thần tình khó hiểu của Lăng Phong, Mộ Dung Yên lại nhin không được cười khúc khích. Miễn cưỡng bìn ổn tâm tình xuống, nàng hỏi:

- Mạnh bá phụ, sao các người lại trốn đến đây? Những kẻ vừa rồi truy sát người có lai lịch gì?

Mạnh Viễn Sơn nghe vậy, biểu tình nhất thời trang nghiêm:

- Ai, chuyện này nói ra dài lắm.

Lăng Phong thấy hắn còn đang không ngừng chảy máu, tiện tay đưa một đạo cương khí truyền qua, rồi sau đó giúp hắn luyện hóa một quả tinh huyết nguyên khí hạch. Dù sao lão cũng là cường giả cấp Thánh Vực, chẳng qua thụ thương quá nặng nên khí tức mới trở nên hỗn loạn bất kham, lúc này trải qua Lăng Phong trợ giúp, rất nhanh đã khôi phục lại.

Ngạc nhiên cảm nhận một phen biết được đối với thương thế có tác dụng rất lớn, Mạnh Viễn Sơn cảm kích gật đầu với Lăng Phong, rồi lại nói tiếp:

- Ngày đó Mộ Dung huynh ly kỳ tiêu thất, Hàn gia là hiềm nghi lớn nhất, tuy rằng ta vẫn không tìm được nhược điểm của bọn họ, nhưng nhiều năm như vậy, vẫn chưa từng ngừng tìm kiếm!

Ngôn từ tràn ngập chí khí nam nhi!

Mộ Dung Yên chấn động, từ trước tới giờ đều là " phú quý trọng tình, nghèo hèn mấy người để ý", gia môn xuống dốc như vậy, mà Mạnh Viễn Sơn vẫn không có ngừng trợ giúp, thâm tình như vậy khắc sâu trong lòng nàng! Nàng cúi đầu thật sâu với Mạnh Viễn Sơn, nói:

- Đại ân đại đức của bá phụ, chất nữ cả đời không quên!

- Mau đứng dậy đi.

Mạnh Viễn Sơn vội vã nâng nàng dậy, cảm thán:

- Nhớ lại năm đó Hàn gia đột nhiên hạ lệnh giết người, dẫn tới các người toàn bộ bị trục xuất khỏi tổng bộ. Ta vẫn nén nhin không trở mặt cùng bọn chúng, chỉ là nghĩ đến Mộ Dung huynh tiêu thất không minh bạch, nên đành nhẫn nhin! Mấy năm nay thật khổ cho nhà đầu con!

Ho một trận, Mạnh Viễn Sơn lại nói tiếp:

- Nhiều năm trôi qua như vậy, bản thân ta cũng tìm được một chút đầu mối. Nhất là trước đây vài ngày đã phát hiện một nhân chứng quan trọng.

Đột nhiên hắn cười nhạt một tiếng nói:

- Nha đầu, ngươi vẫn nhớ được Ngô Cường chứ?

- Ngô Cường?

Mộ Dung Yên tỏ vẻ suy tư, rồi chợt cả kinh nói:

- Đây không phải là thủ lĩnh thủ vệ của Mộ Dung gia chúng ta sao?
- Không sai, đúng là người này!

Nhân thần Mạnh Viễn Sơn ngưng lại, phát ra hận ý cường liệt:

- Năm đó Mộ Dung huynh một lần ra ngoài làm nhiệm vụ, phái hãn suất lĩnh thị vệ đi theo, chỉ lần đó chỉ có Hàn gia trở về, Mộ Dung gia thì toàn bộ tiêu thất.
- Chỗ ám muội trong đó dù là kẻ ngu cũng nhìn ra được! Đáng tiếc vì không có chứng cứ, ta cũng không làm gì được Hàn gia. Lần này thủ hạ của ta ngoài ý muốn phát hiện thân ảnh của Ngô Cường, ta lập tức phái người bắt hãn trở về, sau một hồi thẩm vấn, quả nhiên phụ thân người năm đó thất tung có liên quan với Hàn gia! Mà nhiệm vụ lần đó cũng do Hàn gia an bài, đây chính là cái bẫy đem tinh anh của Mộ Dung gia một lưới bắt gọn.

Thân thể Mộ Dung Yên hung hăng run lên, mặc dù trong lòng sớm đã có suy đoán với thân phận cừu nhân. Lúc này chứng thực, nội tâm vẫn nhịn không được kịch chấn, nằng ép mình tỉnh táo lại:

- Bá phụ, vậy lúc trước Hàn gia cùng Mộ Dung gia ta thực lực gần nhau. Thậm chí còn kém hơn một chút, sao có thể làm chuyện này được?
- Ta cũng từng nghi hoặc như vậy, nên không dám xác nhận, bất quá trải qua lần kinh biến này đã cho ta biết đáp án!

Mạnh Viễn Sơn cười bi thảm, nói:

- Ta truy hỏi ra sao Ngô Cường sống chết cũng không chịu trả lời, hỏi tới mức hãn thậm chí trực tiếp làm chân lực nghịch chuyển mà tự sát! May là ta sớm đã dùng Phương Kính Song ghi lại nội dung nhận tội của hãn...nên cũng không sợ Hàn gia không thừa nhận!
- Vì vậy nhân cơ hội trưởng lão triệu tập, ta trực tiếp làm khó dễ, muốn làm cho Dư trưởng lão quyết định trục xuất Hàn gia!

Mạnh Viễn Sơn hừ một tiếng, nói:

- Tên cáo già này mặc dù chỉ muốn bo bo giữ mình, nhưng một khi có đại sự có quan hệ tới tồn vong của gia tộc phát sinh, hãn vẫn có thể nhận thức được rõ ràng! Trong thương hội cũng không cấm nội đấu, bất quá cũng phải theo quy tắc, như Hàn gia ngầm bố trí cạm bẫy đối phó với Mộ Dung gia các người, đã gây suy yếu cực lớn đối với thực lực của thương hội, đã là tội lớn rồi!
- Mạnh Viễn Sơn lộ ra biểu tình kinh khủng không gì sánh được. Thân thể thậm chí khẽ run lên, cho thấy nội tâm không bình tĩnh đến mức đó, hãn tựa như đang nhớ lại một màn lúc đó.

Kể cả Mạnh Viễn Sơn cùng với Khâu Minh, tổng cộng mười hai vị Thánh Vực cường giả nhất tề tới gần Phí Thụ Phong, dưới cổ lực lượng cường đại ở đây, đứng nói người trước Thánh Vực, e là cường giả đỉnh phong cũng chắc chắn thất bại!

Hàn Kinh Phong đối mặt với từng bước tới gần dĩ nhiên không nói được một lời, cũng không phản bác hay thừa nhận, trên mặt thủy chung giữ nụ cười cổ quái, ngay khi chúng trưởng lão quát chói tai một tiếng quát chói tai muốn xuất thủ bắt hãn...

"Khách khách" một trận tiếng cường quỉ dị vang lên trong đại điện, ngay sau đó một bóng đen xuất hiện, thân ảnh gây gò lại như cao sơn nguy nga tăn mát ra một cỗ khí tức không thể công phá. Ngay sau đó một con bức linh hắc sắc cực đại bay ra từ trong cơ thể hãn, hai cánh của nó hơi vỗ nhẹ. Một cỗ lực lượng bàng bạc như những mũi tên bắn ra xung quanh.

Phốc phốc phốc phốc!

Hàn gia tứ huynh đệ: Thụ Phong, Tân Phong, Kinh Phong Nghênh Phong Nghênh Phong: Lão đại chính là gia chủ đồng thời cũng là nghi trưởng của thương hội, lão tam quanh năm xử lý đối ngoại của thương hội cùng các việc dùng vũ lực, ám sát, trấn áp, thực lực cũng cực mạnh, lão tứ thân bí khó lường, quanh

nằm ở bên ngoài. Mặc dù có nghe đồn về ác danh thủ lĩnh Huyết Sát của hắn nhưng hắn có thể mang đến lợi nhuận rất lớn cho thương hội, nên mới không có người hạn chế đối với hắn.

Chỉ có lão nhị Hàn Tân Phong bình thường lặng lẽ, ít giao tiếp với người khác, thủy chung tựa như ảnh tử theo sát lão đại. Nghe đồn thực lực của hắn có thể là yếu nhất trong bốn huynh đệ, ngay cả Thánh Vực còn chưa có đạt tới, cần phải dựa vào mấy huynh đệ còn lại mới có vốn liếng đặt chân!

Nhưng hiện tại vừa nhìn hắn xuất thủ, đâu phải yếu như lời đồn? E là cường giả Thánh Vực đỉnh phong cũng không bằng!

333. Chương 290: Phong Bế Chấp Pháp Điện.

Hàn Tân Phong xuất niên, Hàn Thụ Phong trên danh nghĩa là nghi trượng, hiển nhiên có lòng tin cường đại đối với nhị đệ của mình. Nhân thân sâu thẳm đảo qua mọi người, Hàn Tân Phong cười quỷ dị:

- Nguyên bản bản tọa muốn động thủ đem các ngươi nhất loạt bắt giữ, miễn để xảy ra chuyện xấu, nhưng không ngờ các ngươi lại tự đưa đến cửa, thực sự là thuận tiện.

Nụ cười quỷ dị phối hợp với hắc sắc điện quang nhàn nhạt lóe ra xung quanh thân thể của hắn, bầu không khí ngưng trệ khiến người ta hô hấp khó khăn.

- Mọi người liên thủ, giết chết lão ta.

Mạnh Viễn Sơn vừa thấy tình huống không ổn nhất thời hét lớn một tiếng, mười hai cường giả Thánh Vực phản ứng cấp tốc nhất tề xuất thủ, Khí lãng bộc phát, quang mang lóe ra, vô hạn năng lượng khí lưu cường đại tràn đầy khắp trong phòng khách, tạo ra một tầng phong ba bức thẳng tới Hàn Tân Phong.

Nếu bị đánh trúng nhất định bị giết!

Khóe miệng Hàn Tân Phong hơi nhếch lên, tạo thành một đóa hoa quỷ dị, một âm thanh như kim thiết vang lên:

- Éch ngồi đấy giếng! Không biết tự lượng sức mình!

Một tầng hắc sắc quang mang từ quanh thân hắn phát ra, trong sát na hình thành một mảnh phong ba mênh mông. Khí tức uy áp vô hạn phát ra, chấn động không gian.

Phốc!

Một trường lão tóc hồng xuất thủ cuối chỉ cảm thấy cả người cứng đờ, bị bức linh đối diện vung cánh thu lấy. Chợt một đạo cuồng lan công kích chấn hắn thành bột phấn. Ngay sau đó, trong vô biên ba đào hiện ra một cái miệng rộng màu đen hồng.

Khí tức kinh khủng vô hạn bao phủ, rõ ràng cảm nhận được trong cái miệng đen hồng này, biết rõ phải trốn tránh nhưng lão giả tóc hồng vẫn không thể trốn tránh, đánh trọn mắt nhìn nó tới gần công kích. Đúng lúc đó, Mạnh Viễn Sơn công kích tới gần, hắn quát một tiếng chợt bay thẳng đến giữa không trung oanh kích lên cái miệng.

Hàn Tân Phong lạnh lùng cười một tiếng. Hai tay phân ra, cái miệng đỏ rực đột nhiên chuyển hướng, tốc độ chạy về phía lão giả tóc hồng nhanh hơn tới vài phần. Quang mang chợt hiện, cái miệng đỏ đơn giản nuốt trường lão kia vào trong bụng.

Trường lão tóc hồng bỗng nhiên chấn động, thần tình tỏ ra giãy dụa kịch liệt, chỉ trong chớp lát, vẻ mặt hắn lại trở thành cổ quái vô cùng.

Mạnh Viễn Sơn không rảnh bận tâm, một chiêu thất thủ, hắn lập tức hoành đao chuyển hướng chém tới Hàn Tân Phong, bắt giặc phải bắt tướng trước! Một đao kia bổ ra, khí lưu ô ô ngấm lên, trong không khí bạo nổ, không ngừng xoay tròn.

Đối mặt với một kích cường hãn này, Hàn Tân Phong thủy chung bất động, tựa như không để một kích này trong lòng. Đối mặt với công kích của Thánh Vực cường giả, cho dù tự thân tu vi cao hơn nhất giai, nếu

hành động muộn chút là ngăn chặn vậy cũng thật đáng cười! Chính là đúng thời khắc quyết định, Hàn Tân Phong mới thì triển ra thực lực siêu cường.

Một cổ hàn ý xâm nhập tận phế phủ dâng lên!

Đằng sau truyền đến thanh âm rống giận sợ hãi của Khâu Minh:

- Cẩn thận! Lão Mạnh!

Ầm, kinh phong như động vào đá từ phía sau mạnh mẽ lao tới! Mặc dù tấn công trước nhưng một kích kia của Mạnh Viễn Sơn triệt để thất bại, miễn cưỡng hoành quá nửa người, cánh tay bên trái vẫn phát ra chân lực, vô số xương cốt vỡ vụn, suýt nữa ngay cả gân mạch bên trong cũng bị chấn thành bột phấn!

Mạnh Viễn Sơn kêu lên một tiếng trầm muộn liều mạng quay đầu nhìn lại. Nhưng chỉ thấy trưởng lão tóc hồng mặt không biểu tình, tay phải giơ lên đang súc lực, nhìn như muốn đáng tiếp một chiêu nữa tới! Hắn không khỏi giận dữ hết:

- Triệu lão nhị, ngươi làm gì vậy?

Trong tiếng rống giận, kinh biến lại xảy ra. Trong sóng đen cuộn cuộn, hai chiếc miệng đỏ như máu cắn lên người hai trưởng lão, trong nháy mắt nhập vào cơ thể bọn họ.

Hai trưởng lão này ngậy người một lát, rồi đồng dạng bắt đầu điên cuồng công kích về phía đồng bạn!

Kinh biến liên tục xảy ra, có người đã nhìn ra không ổn. Khâu Minh kịp phản ứng trước tiên, hấn bạo hống một tiếng, trường tiên trong tay hoa lên một vòng tròn:

- Trường Hà Lạc Nhật Viên!

Từng vòng tiên ảnh hình thành một mảnh tối đen như mực. Vòng tròn tối đen bỗng tụ lại thành một cái tên dài, bắn thẳng vào hư không!

Xuy lập!

Sóng đen cuộn cuộn bị khai phá tạo ra một thông đạo, Khâu Minh kéo tay Mạnh Viễn Sơn, quát lớn:

- Đi mau!

Mất thấy một trưởng lão lại mất đi lý trí công kích đồng bạn, trong lòng Mạnh Viễn Sơn biết đại thế đã mất, đành bất đắc dĩ nhún chân, thân hóa lưu quang phá hư không mà đi.

- Không biết vì sao Hàn Tân Phong lại không ra tay đối phó chúng ta, làm chúng ta dễ dàng thoát đi.

Mạnh Viễn Sơn khổ sáp nói:

- Bất quá tình huống kế tiếp cũng không lạc quan, các người cũng đã thấy những tên quái vật đó đang truy sát chúng ta.

Lăng Phong hơi trầm mặc, nói:

- Nếu ta đoán không lầm, không phải hắn không muốn truy giết các người, mà lực bất tòng tâm thôi.

- Lời này nghĩa là sao?

Mặc dù có quan hệ với Mộ Dung Yên, thế nhưng đối với thực lực Lăng Phong Lăng Phong biểu hiện ra ngoài, Mạnh Viễn Sơn vẫn rất khách khí nói:

- Lăng tiên sinh xin chỉ giáo.

- Căn cứ như lời người nói, Hàn Tân Phong phát ra lực lượng đó cũng không thật sự thuộc về hắn, mà là từ Tàng Linh Tinh Chương.

Chính hắn đại khái đem công dụng của Tàng Linh Tinh Chương nói ra một phen. Hai người Mạnh Viễn Sơn nghe xong, đều kinh tâm động phách, cho dù là Mộ Dung Yên cũng là lần đầu nghe tới loại Tinh Chương như vậy, đồng dạng tâm tình lay động.

- Dùng loại Tinh Chương này ký sinh phải là bức tông chi nhân, mấy trưởng lão kia công kích đồng bạn cũng không phải vì bị diên mà là bị bức tông dùng linh hồn công kích.

Đồng hành với Ôn Đình cả một đoạn đường, thu hoạch lớn nhất của Lăng Phong chính là kiến giải về một số thế lực tại Vô Tẩn Hoang Nguyên, nhất là tại Kiền Thiên Giới, hắn đã từng tận mắt thấy linh kỹ quý bí của bức tông yêu Nguyệt Lung Nương Nương, Lăng Phong càng khiêm tốn thỉnh giáo, bây giờ nói lại tự nhiên đạo lý rõ ràng.

- Thì ra là thế!

Mạnh Viễn Sơn trầm ngâm nói:

- Trong đó lại có thế lực của Vô Tẩn Hoang Nguyên tác quái, Không phải bọn họ đã sớm bị hạn chế bên ngoài Áo La đế quốc sao? Làm sao có thể xuất hiện ở đây? Hàn gia đến tột cùng là thông đồng với bọn họ làm cái gì?

- Mấy vấn đề này e là chỉ có trời mới biết được.

Mộ Dung Yên bất đắc dĩ nhún mày nói:

- Bá phụ, động tĩnh lớn như vậy, lẽ nào Chấp Pháp Điện vẫn còn không ra tay sao? Tuy rằng bọn họ có nghiêm không được nhúng tay vào tranh đấu bên trong gia tộc, thế nhưng Hàn gia cấu kết bức tông đã là đại sự quan hệ tới sinh tử tồn vong của Áo La Thương Hội ta!

Mạnh Viễn Sơn lắc đầu, bất đắc dĩ nói:

- Chấp Pháp Điện nửa tháng trước đã triệt để phong bế.

- Cái gì? Đây là có chuyện gì?

Mạnh Viễn Sơn vài tia vài tia do dự, nhìn về phía Lăng Phong cuối cùng cuối cùng vẫn là cắn răng một cái quyết định nói:

- Lăng tiên sinh là người một nhà, nguyên do trong đó ta cũng không giấu diếm Chấp Pháp Điện Chấp Pháp Điện phong bế có liên quan tới cường giả đại chiến từ vạn năm trước.

334. Chương 291: Bí Mật Của Áo La Thương Hội.

Tâm thần Lăng Phong chấn động, hết thấy liên quan tới viễn cổ tựa hồ cũng không có đơn giản như vậy, lịch sử Áo La Thương Hội vượt quá vạn năm, có chút gút mắt với nó cũng là chuyện nằm trong dự liệu.

- Cứ vạn năm tại Thần Vãn đại lục đều nổ ra một lần cường giả đại chiến.

Mạnh Viễn Sơn sợ mấy người Lăng Phong không giải thích được hàm nghĩa trong đó, nên nhấn mạnh nói thêm:

-

Nhìn Mộ Dung Yên một cái thật sâu:

- Nhà đầu, lúc con rời khỏi thì vẫn còn quá nhỏ, nên không hiểu rõ chuyện này. Nói chung, mỗi gia chủ của mười hai đại gia tộc trong thương hội khi tiếp nhận chức vụ đều có cơ hội tiến nhập Chấp Pháp Điện xem qua khởi nguyên (căn nguyên khởi đầu) của thương hội, Áo La Thương Hội chúng ta trên thực tế cũng là từ lần viễn cổ cường giả đại chiến gần nhất mới hưng khởi!

- Trong điển tịch ghi chép, tổ tiên chúng ta đến từ Vô Tẩn Hoang Nguyên, cũng tham dự vào lần đại chiến đó, nhưng người không trở về, mà lựa chọn ở lại cảnh nội của Áo La. Lúc ban đầu Chấp Pháp Điện thành lập cũng không phải vì bảo đảm an toàn cho thương hội mà là để trấn áp một đồ vật nào đó.

Mạnh Viễn Sơn lộ ra chút nghi hoặc, lắc đầu nói:

- Về phần để trấn áp cái gì, trong điển tịch không có nói rõ. Chúng ta cũng không hỏi được, nên có thể thấy bí mật này chỉ có Điện chủ đại nhân mới biết.

- Điện chủ?

Mộ Dung Yên nhú mày hỏi.

- Không sai.

Mạnh Viễn Sơn lộ vẻ sùng kính, nhìn về hướng tổng bộ thương hội nói:

- Điện chủ đại nhân truyền thừa phi thường thần bí, mỗi một đời đều có một người kế cận, mỗi đời Điện chủ không biết tuổi tác ra sao. Bình thường không xuất hiện trước mọi người, trong lần tiếp nhận chức vụ gia chủ Mạnh gia ta mới có vinh hạnh gặp Điện chủ đại nhân.

Hít một hơi thật sâu, hắn tiếp tục nói:

- Không phải thấy tận mắt người, ta căn bản vô pháp tưởng tượng sự cường đại của Điện chủ đại nhân, cho dù trở thành Thánh Vực, ta vẫn hoài nghi mình trong tay Điện chủ đại nhân không đỡ nổi một chiêu!

Trong lòng Lăng Phong khẽ động:

- Có thể một chiêu đánh bại Thánh Vực, lẽ nào lại là Linh Cấp cường giả? Không biết cấp bậc của vị Điện chủ đại nhân này thế nào? Linh Giả? Linh Sĩ? Hay thậm chí là Linh Tôn?

- Lần này nếu không phải Cháp Pháp Điện đóng, vậy Hàn gia tuyệt đối không thể gây ra sóng to gió lớn như vậy!

- Mạnh bá bá, bá vẫn chưa nói vì sao Cháp Pháp Điện phong bế? Nếu như thực lực của Điện chủ cường đại như vậy, chúng ta chẳng phải có thể lên vào đề tỉnh hắn giải quyết nguy cơ sao?

- Ai, đây chính là do "trấn áp" như lời ta vừa nói, cứ một khoảng thời gian sau lại lại phải phong bế, sau đó chúng ta mới biết nguyên lai là vì trấn áp vật kia! Ngày trước Cháp Pháp Điện phong bế cùng lắm là nửa năm. Hiện tại đã lâu hơn một chút rồi, thật khiến người ta lo lắng.

Mạnh Viễn Sơn cũng không nói là bản thân lo lắng, nhưng trong giọng cũng nói chưa hết ý nên cũng không khó đoán ra.

Hàn Tân Phong tiềm tàng lâu như vậy bây giờ bây giờ đột nhiên bạo phát tất nhiên một phần vì bị trưởng lão hội bức bách, nhưng rõ ràng đó không phải nguyên nhân chân chính. Bọn họ ẩn núp nhiều năm như vậy, tự nhiên rất rõ thực lực chân chính của Cháp Pháp Điện, nếu không có chuẩn bị vạn toàn tuyệt sẽ không ra tay đơn giản như vậy.

- Cố gắng suy đoán cũng vô dụng.

Lăng Phong suy nghĩ một chút, thần nhiên nói:

- Không bằng để ta đi vào do thám đi, làm phiền Mạnh bá phụ đem tình hình tổng bộ kể lại.

- Không được! Huynh không thể đi!

Mộ Dung Yên vô ý thức phản đối, trên mặt tràn ngập vẻ lo lắng.

Lăng Phong mỉm cười, cũng không giải thích nhiều. Trong ánh mắt chấn động của mấy người Mạnh Viễn Sơn, thân thể của hắn chậm rãi biến mất tựa như không khí, nhưng bên trong lại tự tạo thành một không gian cổ quái, Thân thể một khi xâm nhập trong đó, liền có thể ẩn giấu.

Sau đó, tay, chân, vạt áo, từng thứ lại hiện ra, Lăng Phong mang theo nụ cười tự tin trên mặt nói:

- Thế nào?

Mộ Dung Yên sửng sốt không nói nên lời. Mạnh Viễn Sơn trợn mắt nhìn, một lúc lâu sau mới thán một tiếng:

- Không phục cũng không được.

Có kỹ năng ẩn thân này trong người, Mộ Dung Yên tự nhiên không còn lý do để ngăn cản Lăng Phong đi tìm hiểu nữa. Vì vậy sau khi nghe Mạnh Viễn Sơn kể lại tình hình, Lăng Phong như một làn khói nhẹ nhàng bay thẳng đến Áo La Thương Hội.

Tổng bộ thương hội được một ngọn núi cao chót vót bảo vệ xung quanh. Là một giả bình nguyên cực lớn, lúc này, bên ngoài tổng bộ thương hội tuy yên bình, vô lo, nhưng mạch nước ngầm bên trong lại đang cuộn trào mãnh liệt. Mặc dù ai nấy đi lại trên đường vẫn lên tiếng bắt chuyện với nhau, nhưng sâu trong ánh mắt của họ vẫn toát ra vẻ lo lắng, cho thấy nội tâm ai nấy đều nổi sóng mãnh liệt.

Hai ngày trước, người rất được mọi người trong tổng bộ kỳ vọng, Mạnh gia gia chủ phải chặt vật bỏ chạy, ngay sau đó liền có hơn mười tên Thiên Hành Giả cổ quái đuổi theo, một hồi truy đuổi, quyết chiến này kinh sợ chúng nhân. Đáng tiếc, sự tình xảy ra quá nhanh, nhanh tới mức đại đa số người không kịp phản ứng. Sau đó có người của Mạnh gia tìm tới trưởng lão hội lý luận, cũng không thấy trở về.

Nhất thời, lòng người hoang mang, mọi ánh mắt tràn ngập sầu lo đều hướng về trưởng lão hội.

- Các vị trưởng lão đến giờ vẫn chưa xuất hiện, đến tột cùng thương hội đã xảy ra chuyện gì?

Một trung niên nhân tóc nâu đứng từ nhìn về phía trưởng lão hội, âu lo nói.

Một mỹ phụ phong mĩ đứng bên cạnh hần nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay trưởng phụ:

- Lo lắng cái gì, Hàn nghị trưởng không phải sáng sớm nay sẽ tự mình đứng ra lên tiếng sao? Đâu có biến cố gì?

- Chính là vì Hàn nghị trưởng đứng ra giải thích ta mới càng thêm lo lắng.

Nam tử tóc nâu hạ giọng, có vẻ cẩn thận nói:

- Thói quen hành sự của vị đại nhân này không rõ ràng lắm, hẳn đâu phải là người lương thiện! Hơn nữa, lần này cùng hần hiện thân, ngoài Dư trưởng lão, ngay một Ảnh Tử cũng không có, chẳng lẽ còn không đáng hoài nghi sao? Hơn nữa Mạnh gia gia chủ hai ngày trước bị truy sát, chẳng lẽ còn không đủ kinh sợ sao?

Nghe trưởng phụ nhà mình nói như vậy, trung niên mỹ phụ cũng lo lắng:

- Lẽ nào thật sự có biến cố lớn gì sao?

Sau đó nhìn nam tử tóc nâu, lo lắng nói:

- Thật vất vả mới có mấy ngày bình yên, nếu thực sự xảy ra chuyện, chúng ta nên làm cái gì đây?

Nam tử tóc nâu thở dài thật sâu, nói:

- Cho dù như vậy thì có thể thế nào, lại nói tiếp tổ tiên chúng ta bất quá là vì tổng bộ thương hội lập nhiều công lao mới nhận được sự che chở của các nhân vật thôi, Nếu ta có thể trở thành Thánh Vực, đã có tư cách minh bạch nội tình trong đó, chính là hiện tại...ai!

335. Chương 292: Bí Ẩn! Sát Cơ!

Sảnh nghị sự trưởng lão hội là trung tâm của cả Áo La Thương Hội, kiến tạo hoành tráng, điêu giang dũng thế, lấy màu đen làm chủ đạo, dùng thượng hảo hắc kim thạch bên trên còn chạm khắc phù điêu. Nếu như nhìn gần sẽ khiến người ta tâm thần run lên bởi phù điêu là hình một con cự long khổng lồ.

Cự long uốn lượn, ôm cả sảnh nghị sự trong lòng, khí thế bàng bạc ẩn hàm uy nghiêm vô hạn.

Bên ngoài có bốn tên bức linh thiên hành giả thủ hộ. Con người u ám phiếm hồng lấp lánh trong đêm tối khiến người ta không khỏi khiếp sợ. Bọn chúng đang cảnh giác nhìn khắp mọi nơi, dù chỉ là một con ruồi cũng đừng mong yên ổn vào được trong đại sảnh. Đột nhiên một tên thủ vệ xì xì mũi, xương ngón tay lộ ra nhòn nhọt như gai.

- Đội trưởng, có chuyện gì vậy?

Tên đội trưởng thủ vệ nghi hoặc nhìn khắp một vòng, lắc lắc đầu:

- Hình như là ta đa nghi quá, không có chỗ nào bị thả lỏng chứ?

- Ha, ta đoán cũng bởi vì tất cả thánh vực cường giả của Áo La Thương Hội này đều đang bị khống chế, đâu còn biến cố gì có thể phát sinh được nữa.

- Không sai.

Những kẻ còn lại cười vang phụ họa, tâm trạng vui vẻ vô cùng. Bọn chúng không hề hay biết ở một góc độ vi diệu thân ảnh nhân nhật của Lăng Phong nhoáng một cái đã tiến nhập được vào sảnh nghị sự.

Sảnh nghị sự có diện tích chừng một ngàn mét vuông, phong cách tổng thể thể hiện theo hình vòng tròn. Ở giữa là một chiếc bàn dài hình quả trứng, xung quanh là hai hàng dãy ghế nghị sự. Tổng thể có hơn một trăm chiếc, những ghế nghị sự này bình thường căn bản không dùng đến. Chỉ đến khi đề danh chấp sự trưởng, thương hội thập niên đại khánh vân vân mới sử dụng đến. Đến lúc đó tộc trưởng của các gia tộc nhỏ mới có cơ hội vào sảnh nghị sự.

Bây giờ trong sảnh nghị sự rộng lớn chỉ có hai người. Một người đang ngồi rất ngay ngắn, xương gò má nhô cao khiến hốc mắt sâu hoắm càng thêm sâu. Bộ hắc sắc bào phục trên người không có gió nhưng vẫn tự động khẽ rung nhẹ nhàng như lưu thủy và sáng bóng lên một cách kì diệu.

Người đứng sau lưng hắn nhìn cách ăn mặc có vẻ giống như người ngồi ở địa vị cao lâu năm nhưng thần tình của hắn lúc này thì đầy vẻ khúm núm.

Lăng Phong cẩn thận khống chế không cho bất cứ năng lượng khí tức nào tiết ra ngoài. Chỗ mà hắn đang đứng hoàn toàn giống như một mảng hư không, tuyệt đối không có ai nghĩ rằng nơi đó đang có người ám tàng. Cẩn thận quan sát hai người, Lăng Phong đoán kẻ đang đứng là có lẽ là chấp sự trưởng hiện tại Hàn Thu Phong, kẻ còn lại nhìn bộ dạng và thân phận thì không có gì khác thường.

Nhưng Lăng Phong vẫn có thể nhìn ra điều dị thường, từ sau khi tiến giai thánh vực, niệm thức của Lăng Phong mỗi lúc một linh mãnh. Nên hắn có thể dễ dàng phát giác ra kẻ đang ngồi kia có khí tức rất giống với khí tức của nam tử có vết sẹo hắn gặp ở Càn Thiên Giới và cũng giống như khí tức của Thương Nhưng Nhi.

Liên tưởng đến những gì Mạnh Viễn Sơn miêu tả, Lăng Phong nhú mày suy tính. Tàng linh tinh chương, nhất định là tàng linh tinh chương.

Hàn Thu Phong cất lời, chứng thực ngay suy đoán của Lăng Phong. Chỉ thấy hắn quay sang kẻ đang ngồi, khom người nói:

- Dạ trưởng lão, ta đã nói rõ rồi, ta tin rằng các gia tộc đó tạm thời sẽ không có bất cứ dị động gì đâu.

- Hừ

Dạ trưởng lão nặng nề hừ một tiếng.

- Dị động thì đã sao, bốn tọa lần này đến mang theo mười chín cửu tinh cao thủ, các nguyên trận khác nhau mà họ tổ hợp thành có sức mạnh hơn hẳn một thánh vực cường giả. Nếu như có ai dám gây chuyện thì những người đó sẽ giết chết hết toàn bộ, cần gì phải rườm rà.

- Vâng

Đáy mắt Hàn Thu Phong có chút bất mãn nhưng đã được hắn che giấu nhanh chóng.

Dạ trưởng lão ngừng trách cứ, bất mãn nói:

- Ta thấy ngươi trà trộn nhiều năm ở Áo La Thương Hội nên quên mất ân đức mà bốn tông dành cho ngươi rồi. Để ta nói cho ngươi biết, thân phận của ngươi.

Hàn Thu Phong giật bắn người, thái độ càng trở nên khiêm cung:

- Đệ tử là người của Bức Tông, cả đời này cũng không dám quên ân điển tông môn. Tông môn đã phân phó, đệ tử tuyệt đối không dám không tuân theo.

- May mà ngươi vẫn còn nhớ.

Dạ trưởng lão ngữ khí khó lường nói:

- Bức Tông ta và các phương thế lực khác của Vô Tẩn Hoang Nguyên mặc dù có quy định những cao thủ từ linh cấp trở lên không 'được vào Áo La Đế Quốc. Nhưng chúng ta không phải những kẻ cứng nhắc nên đã sớm âm thầm mai phục. Thiên tư của ngươi không tệ nên bốn tông mới thu nhận ngươi, giúp ngươi giải quyết kẻ thù lớn Mộ Dung gia nhất cử giành được chấp sự trưởng đại vị. Nuôi binh ngàn ngày bây giờ mới chính là lúc cần ngươi hiệu lực vì bốn tông.

- Dù có nhảy vào chảo lửa, đệ tử cũng không chối từ.

Dạ trưởng lão bật cười cổ quái, khoát tay nói:

- Cái đó thì không cần. Tất cả mọi chuyện ta đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, chỉ cần ngươi phụng hiến là được.

Hắn càng nói, Hàn Thụ Phong càng cảm thấy bất an. Không đợi cho hắn có thời gian suy nghĩ, Dạ trưởng lão lại nói:

- Ngươi thân là chấp sự trưởng chắc cũng hiểu một chút về bí mật của thương hội các ngươi chứ.

- Đệ tử chỉ biết tổ thượng đến từ Vô Tẩn Hoang Nguyên, nhưng tại sao lại an cư lạc nghiệp tại Áo La Đế Quốc thì không biết.

- Cái này thì ta có thể nói cho ngươi biết.

Dạ trưởng lão giải thích với vẻ hơi mất kiên nhẫn:

- Tổ thượng của Áo La Đế Quốc các ngươi là Long Tộc phụ dòng chủng tộc, hơn nữa còn là phong hệ Thanh Long Tộc phụ dòng. Về lý mà nói phụ dòng chủng tộc với Long tộc như nô bộc với chủ nhân. Nhưng tổ tiên các ngươi không an phận tranh thủ đại động loạn cấu kết với Áo La Đế Quốc âm thầm đánh trọng thương Thanh Long Tộc tộc trưởng, đồng thời trấn áp tại đây.

Hàn Thụ Phong hiểu hắn đang nói về cái gì, kinh ngạc nói:

- Chấp Pháp Điện.

- Không sai. Các ngươi chỉ biết Chấp Pháp Điện trấn áp một thứ nhưng không biết đang trấn áp thứ gì. Người của Áo La Đế Quốc nghĩ là tổ tiên các ngươi cần một nơi ẩn nấp, phản bội chỉ là để cầu tự do nên mới cho phép họ lưu lại đây. Lúc đó Thanh Long Tộc tộc trưởng chỉ bị kiềm hãm bạo phát lực, cần có người trông coi. Nên các ngươi mới thuận lý thành chương, đời đời lưu lại.

Hít một hơi thật sâu, Dạ trưởng lão không giấu nổi vài phần tham lam trong mắt.

- Nhưng bên Áo La không biết trên người Thanh Long Tộc tộc trưởng còn hai món bí bảo. Lý do thực sự để tổ tiên các ngươi phản bội họ chính là vì hai món bí bảo này. Hơn một vạn năm nay bọn họ không chỉ đơn thuần trấn áp Thanh Long Tộc tộc trưởng mà là tiêu ma hết phần năng lượng còn dư của hắn, nhằm lấy đi hai món bí bảo đó.

Đang âm thầm oán nẫu mà Lăng Phong cũng không khỏi nhíu mày. Hắn cảm thấy mình càng lúc càng tiếp cận được chân tướng sự thật. Việc phụ thân của Mộ Dung Yên mất tích rõ ràng là do Bức Tông giở trò. Từ sức mạnh toát ra từ người vị Dạ trưởng lão này rõ ràng hắn đã phong chí linh cấp, để cho linh cấp cường giả cấp độ này cũng phải rình rập phải là bí bảo kinh nhân thế nào chứ.

- Một trong số đó là một miếng thanh thúy có tên Long Tộc Vương. Long Tộc tổng cộng có bốn miếng minh thúy: Kim dực hồng thanh. Miếng đang lưu lạc ở đây ghi lại phong hệ Thanh Long Tộc chí cao tuyệt học. Nghe nói chỉ cần có được miếng minh thúy này không ngừng tiến hành tham ngộ có thể nhất cử tiến nhập đại viên mãn linh tôn cấp.

Lăng Phong kiểm chế mãi mới không để mình phát ra âm thanh. Muốn tiến nhập linh tôn cấp nhất định phải lĩnh ngộ một loại tinh kỹ khác biệt nào đó. Quá trình lĩnh ngộ tinh kỹ vô cùng chậm chạp người khác rất khó giúp đỡ nên rất nhiều người đã phải dậm chân ở thánh vực đỉnh phong không tiến lên được.

Nếu như Long Tộc ngọc bích có công hiệu kỳ diệu như vậy thì có bị người khác rình mò cũng không có gì kỳ lạ.

- Món bảo bối còn lại là tinh chương.

Dạ trưởng lão khẽ lắc đầu thở dài, nói:

- Miếng tinh chương này có tên Chân Long tinh chương. Không có tác dụng gì đối với chúng ta nhưng lại có tác dụng rất lớn với các người. Nếu như lần này thuận lợi ta sẽ ban thưởng miếng Chân Long tinh chương này cho Hàn gia các người.

Hàn Thụ Phong lòng đầy hiếu kì nhưng không dám hỏi nhiều. May mà Dạ trưởng lão cũng không vòng vo, giải thích:

- Niên đại quá lâu rồi nên các người cũng không rõ ý nghĩa của dòng gia tộc. Long tính chí dâm, long tộc nhân thành niên cũng thừa hưởng đặc tính ấy. Bọn họ không chỉ cầu ái với nữ tử hợp nhãn duyên nhân mà thậm chí còn giao phối với ma thú. Lâu dần sản sinh ra rất nhiều chủng tộc cổ quái.

- Những chủng tộc này truyền thừa một phần huyết mạch Long Tộc, gián tiếp dẫn đến cự linh bác tạp bất thuần, có đặc điểm của long linh và các loại cự linh khác.

- Chân Long tinh chương nghe nói dùng thần bí thủy long long hạch luyện chế thành. Tác dụng của nó là không ngừng đề thuần long linh, khiến long linh tiến thêm một bước thuần túy hóa. Phụ dòng gia tộc mục nhân sau khi luyện hóa tinh chương này thậm chí có thể sở hữu chân chính long linh nhưng vẫn chưa thể vượt qua đích hệ long tộc.

Hít một hơi thật sâu, ngữ khí Dạ trưởng lão cũng lộ ra vài phần ngưỡng mộ:

- Long linh được gọi là cường đại nhất trong mấy loại cự linh đấy.

- Đa tạ Dạ trưởng lão tác thành.

Vừa nghe thấy vậy, Hàn Thụ Phong nhất thời mừng rỡ quỳ sụp.

- Thông thả.

Khuôn mặt Dạ trưởng lão lại lộ ra thần sắc cổ quái, bên trong dường như hàm hữu vài phần ác độc.

- Lần này trưởng lão hội đột nhiên làm khó khiến ta không kịp trở tay nên cuối cùng mới để hai người chạy thoát. Vốn dĩ ta tính nếu như giữ được cả mười hai thánh vực cường giả lại, mượn sơ ủng linh kĩ phối hợp nguyên trận có thể cung cấp đầy đủ năng lượng cho cơ thể mà ta đang kí sinh này. Nếu có linh cấp năng lượng chống đỡ, phối hợp với kí sinh cự linh thì sức mạnh linh vực mà thân thể này có thể phát huy có thể hạ gục tất cả linh giả.

- Bất luận Chấp Pháp Điện điện chủ của các người lần này có tiêu ma thành công năng lượng phòng ngự tàn tồn của Thanh Long Tộc tộc trưởng hay không, trải qua hơn một vạn năm nỗ lực cố gắng có lẽ đã gần tiếp cận được với thành công rồi. Chỉ cần ta có sức mạnh linh giả tại thân ta có thể nhất cử không chế đại cục.

- Đáng tiếc kế hoạch cuối cùng lại có chút sai sót, để chạy thoát mất hai người khiến năng lượng mà ta có thể nắm bắt không được hoàn mỹ. Chấp Pháp Điện điện chủ của các người có lẽ cũng là linh giả. Nếu như thiếu hai người ta sợ khó có thể khống chế được hẳn.

Hàn Thụ Phong sợ đến nỗi tất cả lỗ chân lông trên người đều đang nỗ lực bài tiết mồ hôi. Cuối cùng thì hắn cũng hiểu nỗi lo lắng của mình xuất phát từ đâu. Cảm nhận tia sát cơ lóe lên trong mắt Dạ trưởng lão, hắn chỉ muốn bỏ chạy ngay lập tức. Ý của Dạ trưởng lão rõ ràng là muốn hắn bổ sung cho một trong hai vị trí đó. Với thân phận thánh vực cường giả của hắn là hợp lý nhất.

Như bị thiên địch để ý, Hàn Thụ Phong ra sức suy nghĩ, cuối cùng hắn cũng tìm thấy một tia sáng le lói phía cuối đường hầm, vội vàng nói với Dạ trưởng lão:

- Đệ tử có ý kiến, có lẽ sẽ tìm đủ được số lượng thiếu sót.

-Ồ, người nói ra nghe xem nào.

- Mấy ngày trước, đệ tử đi đến một công quốc báo thù, đồng hành còn có thánh giả Thôi Tư Đặc của U Sương Công Quốc. Người này đang bắt giữ nguyên soái công quốc. Hơn nữa sau khi áp giải về thương hội tổng bộ thì vừa đúng lúc Chấp Pháp Điện quan bế nên đệ tử đã mời hắn ở lại làm khách.

Hàn Thụ Phong nói liền một tràng những thông tin mà mình có.

Lăng Phong tâm run lên. Công quốc nguyên soái còn có thể là ai được nữa, cái tính chủ quan thật là đang chết. Hắn cứ nghĩ Kiều nguyên soái bị giam bên trong Chấp Pháp Điện mà không ngờ Chấp Pháp Điện đã quan bế nửa tháng trước. Như vậy Kiều nguyên soái căn bản không thể bị đưa đến đây được.

Sao lại có thể quên mất điều quan trọng này chứ.

Không có thời gian để tự trách mình, niệm thức nhanh chóng chuyển sang Dạ trưởng lão, từ biểu hiện trên khuôn hắc có thể thấy con người này nhất định sẽ sử dụng phương pháp dùng hai người khác thay thế của Hàn Thụ Phong. Bản thân không thể bỏ rơi Kiều nguyên soái được. Vậy phải làm thế nào đây?

Quả nhiên hai mắt Dạ trưởng lão sáng ngời:

- Người nói thật chứ?

Hàn Thụ Phong thở phào một hơi nhẹ nhõm, biết đã thoát được khỏi nguy hiểm, vội vàng nói:

- Đương nhiên là thật rồi, lúc đó Dạ trưởng lão đang phải lo lắng chuyện đại sự nên đệ tử không muốn vì chuyện nhỏ mà làm phiền ngài.

-Ồ, làm tốt lắm. Thông tin này được bẩm báo rất đúng lúc. Nếu không đợi bốn tọa làm chuyện mất hòa khí rồi mới nói thì đã quá muộn.

Dạ trưởng lão lạnh lùng cười:

- Tàng linh tinh chương sử dụng không hề hạn chế. Từ nhiều năm trước sau khi phái thủ hạ tông môn giúp đỡ Hàn gia quét sạch những kẻ ngăn trở con đường bước lên ngôi vị chấp sự trưởng Bức Tông không can thiệp nhiều nữa chỉ lưu lại một vài cơ sở ngầm.

Lần này cũng dựa vào nhiều thông tin tổng hợp mới đoán Chấp Pháp Điện sắp tiếp cận được thành công. Dạ trưởng lão dặn dò Hàn gia đưa lão nhị Hàn Tân Phong đến Vô Tận Hoang Nguyên, sử dụng tàng linh tinh chương cao sinh và lập tức mang theo thủ hạ đến mưu đồ.

Dạ trưởng lão biết Hàn gia muốn mượn sức mạnh tông môn, bây giờ ngồi vững nhiều năm rồi e rằng sớm đã muốn xóa bỏ triệt để phần kìm ứ âm u đó. Cho nên khi đối mặt với mình, sự sợ hãi và oán hận trong lòng hắn mới lớn hơn cả cảm kích. Chính vì vậy Dạ trưởng lão mới không không nói rõ mục tiêu hành động cụ thể và phương thức với Hàn Thụ Phong, cho đến lúc này mới thổ lộ một chút.

Đồng thời Hàn Thụ Phong cũng giấu hắc rất nhiều điều, nhưng khoảng cách chênh lệch sức mạnh giữa hai bên lại rõ ràng đến buồn cười.

- Vậy để đệ tử bảo người truyền hắc đến.

Sau khi được Dạ trưởng lão đồng ý Hàn Thụ Phong bước nhanh ra khỏi đại sảnh, căn dặn mấy tên thủ vệ mấy câu. Chỉ một lúc sau đã thấy hai đường thân ảnh xuất hiện ở bên ngoài cửa.

Vừa nhìn thấy rõ mặt hai người, Lăng Phong giận đến nổi xém chút nữa đến phổi cũng phải nổ tung. Hắc phải miễn cưỡng lắm mới kiềm chế mình được, nhưng dù như vậy thì gân cốt hắc vẫn đang căng lên vì cuồng nộ.

Người đầu tiên trên tay cầm một cây quyền kỳ xinh xắn, trên đầu quyền kỳ có một khối kim sắc cốt kết lớn bằng nắm tay trẻ con. Các loại bí văn điều khắc trên người hắc hô ứng cùng với bí văn trên bề mặt.

Xét về tướng mạo, người này khuôn mặt vuông vức, ai nhìn cũng nghĩ là đoan túc chính trực nhưng cứ liên tưởng đến những việc mà hắc đã làm thì không khỏi cảm thấy buồn nôn. Người này không nghi ngờ gì chính là Thôi Tư Đặc.

Theo sát sau lưng hắc là Kiều Sâm Đặc, nhưng nhìn có vẻ tiêu tụy hơn nhiều, bên trong nhân thân không hề có một chút hào khí nào mà chỉ một màu dờ dẫm. Cả con người gầy gò đến nỗi chỉ còn có da bọc xương, còn đâu là phong thái của Kiều nguyên soái nữa. Nếu như không phải đã quen biết lâu thì chưa chắc Lăng Phong đã nhận ra.

- Hàn chấp sự trưởng.

Vừa nhìn thấy Hàn Thụ Phong, Thôi Tư Đặc vội vàng khom lưng nói:

- Ta đang ở Khách Khán Thính thì nghe nói quý thương hội có chút rắc rối. Không biết có chỗ nào để ta cống hiến chút sức mọn không.

- Ô, thì ra chỉ là một tên phế vật thăng cấp bằng tinh chương và một tên tinh khí trong người tổn thương nghiêm trọng.

Dạ trưởng lão dùng nhãn thần cẩn thận quan sát hai người Thôi Tư Đặc.

Thôi Tư Đặc lộ ra một tia không vui. Hắn đâu có phải kẻ ngốc mà không nghe thấy Dạ trưởng lão gọi mình là "phế vật". Thân là thánh giả một nước thường ngày được người ta ngưỡng mộ, từ sau khi đến Áo La Tổng Bộ không một ai coi hắn ra gì, bây giờ lại còn bị lãng nhục. Nếu như không vì cần Áo La Thương Hội bao che thì hắn sớm đã phát tay bỏ đi rồi.

Ngữ khí bất mãn của Dạ trưởng lão khiến tim Hàn Thụ Phong như lại muốn vọt lên họng. Hắn sợ Dạ trưởng lão tiếp theo lại muốn dùng mình thì hắn thực sự không biết phải làm thế nào. Dù có liều mạng thì hắn cũng phải là đối thủ của Dạ trưởng lão.

- Nhưng cũng có thể miễn cưỡng dùng.

Dạ trưởng lão chuyển hướng câu chuyện, lúc này trái tim Hàn Thụ Phong mới yên tâm rơi trở lại lồng ngực.

Quay sang nhìn Thôi Tư Đặc này giờ vẫn không hiểu gì, thản nhiên nói:

- Thôi huynh, huynh có thực sự muốn vì thương hội tổng bộ mà tận tâm tận lực không.

Hàn Thụ Phong lòng đầy hiếu kì nhưng không dám hỏi nhiều. May mà Dạ trưởng lão cũng không vòng vo, giải thích:

- Niên đại quá lâu rồi nên các ngươi cũng không rõ ý nghĩa của dòng gia tộc. Long tính chí dâm, long tộc nhân thành niên cũng thừa hưởng đặc tính ấy. Bọn họ không chỉ cầu ái với nữ tử hợp nhãn duyên nhân mà thậm chí còn giao phối với ma thú. Lâu dần sản sinh ra rất nhiều chủng tộc cổ quái.

- Những chủng tộc này truyền thừa một phần huyết mạch Long Tộc, gián tiếp dẫn đến cự linh bác tạp bất thuần, có đặc điểm của long linh và các loại cự linh khác.

- Chân Long tinh chương nghe nói dùng thần bí thủy long long hạch luyện chế thành. Tác dụng của nó là không ngừng đề thuần long linh, khiến long linh tiến thêm một bước thuần túy hóa. Phụ dòng gia tộc mục nhân sau khi luyện hóa tinh chương này thậm chí có thể sở hữu chân chính long linh nhưng vẫn chưa thể vượt qua đích hệ long tộc.

Hít một hơi thật sâu, ngữ khí Dạ trưởng lão cũng lộ ra vài phần ngưỡng mộ:

- Long linh được gọi là cường đại nhất trong mấy loại cự linh đấy.

- Đa tạ Dạ trưởng lão tác thành.

Vừa nghe thấy vậy, Hàn Thụ Phong nhất thời mừng rỡ quỳ sụp.

- Thông thả.

Khuôn mặt Dạ trưởng lão lại lộ ra thần sắc cổ quái, bên trong dường như hàm hữu vài phần ác độc.

- Lần này trưởng lão hội đột nhiên làm khó khiến ta không kịp trở tay nên cuối cùng mới để hai người chạy thoát. Vốn dĩ ta tính nếu như giữ được cả mười hai thánh vực cường giả lại, mượn sơ ỷ linh kĩ phối hợp nguyên trận có thể cung cấp đầy đủ năng lượng cho cơ thể mà ta đang kí sinh này. Nếu có linh cấp năng lượng chống đỡ, phối hợp với kí sinh cự linh thì sức mạnh linh vực mà thân thể này có thể phát huy có thể hạ gục tất cả linh giả.

- Bất luận Chấp Pháp Điện diện chủ của các ngươi lần này có tiêu ma thành công năng lượng phòng ngự tàn tồn của Thanh Long Tộc tộc trưởng hay không, trải qua hơn một vạn năm nỗ lực cố gắng có lẽ đã gần tiếp cận được với thành công rồi. Chỉ cần ta có sức mạnh linh giả tại thân ta có thể nhất cử không chế đại cục.

- Đáng tiếc kế hoạch cuối cùng lại có chút sai sót, để chạy thoát mất hai người khiến năng lượng mà ta có thể nắm bắt không được hoàn mỹ. Chắp Pháp Điện điện chủ của các người có lẽ cũng là linh giả. Nếu như thiếu hai người ta sợ khó có thể khống chế được hắn.

Hàn Thụ Phong sợ đến nỗi tất cả lỗ chân lông trên người đều đang nỗ lực bài tiết mồ hôi. Cuối cùng thì hắn cũng hiểu nỗi lo lắng của mình xuất phát từ đâu. Cảm nhận tia sát cơ lóe lên trong mắt Dạ trưởng lão, hắn chỉ muốn bỏ chạy ngay lập tức. Ý của Dạ trưởng lão rõ ràng là muốn hắn bổ sung cho một trong hai vị trí đó. Với thân phận thánh vực cường giả của hắn là hợp lý nhất.

Như bị thiên định để ý, Hàn Thụ Phong ra sức suy nghĩ, cuối cùng hắn cũng tìm thấy một tia sáng le lói phía cuối đường hầm, vội vàng nói với Dạ trưởng lão:

- Đệ tử có ý kiến, có lẽ sẽ tìm đủ được số lượng thiếu sót.

-Ồ, người nói ra nghe xem nào.

- Mấy ngày trước, đệ tử đi đến một công quốc báo thù, đồng hành còn có thánh giả Thôi Tư Đặc của U Sương Công Quốc. Người này đang bắt giữ nguyên soái công quốc. Hơn nữa sau khi áp giải về thương hội tổng bộ thì vừa đúng lúc Chắp Pháp Điện quan bế nên đệ tử đã mời hắn ở lại làm khách.

Hàn Thụ Phong nói liền một tràng những thông tin mà mình có.

Lăng Phong tâm run lên. Công quốc nguyên soái còn có thể là ai được nữa, cái tính chủ quan thật là đang chết. Hắn cứ nghĩ Kiều nguyên soái bị giam bên trong Chắp Pháp Điện mà không ngờ Chắp Pháp Điện đã quan bế nửa tháng trước. Như vậy Kiều nguyên soái căn bản không thể bị đưa đến đây được.

Sao lại có thể quên mất điều quan trọng này chứ.

Không có thời gian để tự trách mình, niệm thức nhanh chóng chuyển sang Dạ trưởng lão, từ biểu hiện trên khuôn mặt có thể thấy con người này nhất định sẽ sử dụng phương pháp dùng hai người khác thay thế của Hàn Thụ Phong. Bản thân không thể bỏ rơi Kiều nguyên soái được. Vậy phải làm thế nào đây?

Quả nhiên hai mắt Dạ trưởng lão sáng ngời:

- Người nói thật chứ?

Hàn Thụ Phong thở phào một hơi nhẹ nhõm, biết đã thoát được khỏi nguy hiểm, vội vàng nói:

- Đương nhiên là thật rồi, lúc đó Dạ trưởng lão đang phải lo lắng chuyện đại sự nên đệ tử không muốn vì chuyện nhỏ mà làm phiền ngài.

-Ồ, làm tốt lắm. Thông tin này được bẩm báo rất đúng lúc. Nếu không đợi bổn tọa làm chuyện mất hòa khí rồi mới nói thì đã quá muộn.

Dạ trưởng lão lạnh lùng cười:

- Tàng linh tinh chương sử dụng không hề hạn chế. Từ nhiều năm trước sau khi phái thủ hạ tông môn giúp đỡ Hàn gia quét sạch những kẻ ngăn trở con đường bước lên ngôi vị chấp sự trưởng Bức Tông không can thiệp nhiều nữa chỉ lưu lại một vài cơ sở ngầm.

Lần này cũng dựa vào nhiều thông tin tổng hợp mới đoán Chắp Pháp Điện sắp tiếp cận được thành công. Dạ trưởng lão dặn dò Hàn gia đưa lão nhị Hàn Tân Phong đến Vô Tận Hoang Nguyên, sử dụng tàng linh tinh chương cao sinh và lập tức mang theo thủ hạ đến mưu đồ.

Dạ trưởng lão biết Hàn gia muốn mượn sức mạnh tông môn, bây giờ ngồi vững nhiều năm rồi e rằng sớm đã muốn xóa bỏ triệt để phần kìm ứ âm u đó. Cho nên khi đối mặt với mình, sự sợ hãi và oán hận trong lòng hắn mới lớn hơn cả căm kích. Chính vì vậy Dạ trưởng lão mới không không nói rõ mục tiêu hành động cụ thể và phương thức với Hàn Thụ Phong, cho đến lúc này mới thổ lộ một chút.

Đồng thời Hàn Thụ Phong cũng giấu hắn rất nhiều điều, nhưng khoảng cách chênh lệch sức mạnh giữa hai bên lại rõ ràng đến buồn cười.

- Vậy để đệ tử bảo người truyền hắn đến.

Sau khi được Dạ trưởng lão đồng ý Hàn Thụ Phong bước nhanh ra khỏi đại sảnh, căn dặn mấy tên thủ vệ mấy câu. Chỉ một lúc sau đã thấy hai đường thân ảnh xuất hiện ở bên ngoài cửa.

Vừa nhìn thấy rõ mặt hai người, Lăng Phong giận đến nổi xém chút nữa đến phổi cũng phải nổ tung. Hắn phải miễn cưỡng lắm mới kiềm chế mình được, nhưng dù như vậy thì gân cốt hắn vẫn đang căng lên vì cuồng nộ.

Người đầu tiên trên tay cầm một cây quyền kỳ xinh xắn, trên đầu quyền kỳ có một khối kim sắc cốt kết lớn bằng nắm tay trẻ con. Các loại bí văn điều khắc trên người hắn hô ứng cùng với bí văn trên bề mặt.

Xét về tướng mạo, người này khuôn mặt vuông vức, ai nhìn cũng nghĩ là đoan túc chính trực nhưng cứ liên tưởng đến những việc mà hắn đã làm thì không khỏi cảm thấy buồn nôn. Người này không nghĩ ngờ gì chính là Thôi Tư Đặc.

Theo sát sau lưng hắn là Kiều Sâm Đặc, nhưng nhìn có vẻ tiêu tụy hơn nhiều, bên trong nhân thân không hề có một chút hào khí nào mà chỉ một màu đờ đẫn. Cả con người gầy gò đến nỗi chỉ còn có da bọc xương, còn đâu là phong thái của Kiều nguyên soái nữa. Nếu như không phải đã quen biết lâu thì chưa chắc Lăng Phong đã nhận ra.

- Hàn chấp sự trưởng.

Vừa nhìn thấy Hàn Thụ Phong, Thôi Tư Đặc vội vàng khom lưng nói:

- Ta đang ở Khách Khán Thính thì nghe nói quý thương hội có chút rắc rối. Không biết có chỗ nào để ta cống hiến chút sức mọn không.

- Ồ, thì ra chỉ là một tên phế vật thăng cấp bằng tinh chương và một tên tinh khí trong người tổn thương nghiêm trọng.

Dạ trưởng lão dùng nhãn thần cẩn thận quan sát hai người Thôi Tư Đặc.

Thôi Tư Đặc lộ ra một tia không vui. Hắn đâu có phải kẻ ngốc mà không nghe thấy Dạ trưởng lão gọi mình là "phế vật". Thân là thánh giả một nước thường ngày được người ta ngưỡng mộ, từ sau khi đến Áo La Tổng Bộ không một ai coi hắn ra gì, bây giờ lại còn bị lãng nhục. Nếu như không vì cần Áo La Thương Hội bao che thì hắn sớm đã phát tay bỏ đi rồi.

Ngữ khí bất mãn của Dạ trưởng lão khiến tim Hàn Thụ Phong như lại muốn vọt lên họng. Hắn sợ Dạ trưởng lão tiếp theo lại muốn dùng mình thì hắn thực sự không biết phải làm thế nào. Dù có liều mạng thì hắn cũng phải là đối thủ của Dạ trưởng lão.

- Nhưng cũng có thể miễn cưỡng dùng.

Dạ trưởng lão chuyển hướng câu chuyện, lúc này trái tim Hàn Thụ Phong mới yên tâm rơi trở lại lồng ngực.

Quay sang nhìn Thôi Tư Đặc này giờ vẫn không hiểu gì, thản nhiên nói:

- Thôi huynh, huynh có thực sự muốn vì thương hội tổng bộ mà tận tâm tận lực không.

336. Chương 293: Quyết Chiến

Từ sau khi biết Tinh Lam Thành liên tiếp xảy ra rất nhiều việc lớn, trong lòng Thôi Tư Đặc đã bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Nhất là sự tích về tên đệ tử Lăng Phong của Mạch Kha truyền khai càng khiến hắn ăn không ngon ngủ không yên. Hắn sợ một ngày tin đồn lan ra, người thanh niên đó chạy đến khiêu chiến với hắn, ngay cả nắm mơ hắn cũng thấy mình bị thảm hại chỉ bởi một chiêu.

Chính vì vậy hắn mới tụ tập thật nhiều cường giả, tấn công Tinh Lam Thành, mặc dù hắn biết việc này chẳng khác gì vào hang lột da hổ nhưng so với cảnh tượng trong giấc mơ thì hoàn toàn xứng đáng. Vốn cứ tưởng ôm cái chân trắng kiện này sẽ được an toàn.

Vừa nghe thấy Hàn Thụ Phong hỏi, Thôi Tư Đặc mừng rỡ nói:

- Đương nhiên, chấp sự đại nhân có gì cứ phân phó, ta đều có thể làm theo.

- Hắc hắc, vậy dâng linh hồn của ngươi ra đây trước.

Dạ trưởng lão bật cười quang quác, quanh người đột nhiên tràn ra một đám hắc vụ lớn. Bên trong vụ ảnh ẩn hiện thân ảnh của mười người, trong đôi mắt ngậy đại của họ tán phát huyết sắc quang mang sâu thẳm.

- Hàn Thụ Phong, các ngươi định làm gì?

Thôi Tư Đặc vội vã lùi mấy bước, quát.

- Gì mà ồn ào vậy.

Dạ trưởng lão quát lớn, hắc vụ dừng hóa thành một cặp môi lớn to bằng bàn tay bay về phía Thôi Tư Đặc mang theo lực sát thương chí mạng.

- Bằng tự nhiên hóa.

Thôi Tư Đặc cảm thấy không ổn rống lên một tiếng giơ mạng quyền kĩ trong tay về phía cặp môi. Từng đợt tuyết bạch sắc quang quyền hô khiêu triển khai ngưng tụ thành một luân bàn địa hình.

Niên hoa như lưu thủy luân chuyển trong bàn.

Nhất kích này, Thôi Tư Đặc như hội tụ vô tận lưu niên vào lòng bàn tay, phô thiên cái địa băng hàn khí tức trong nháy mắt bao phủ cả tòa đại điện.

- Dưới linh cấp tất cả chỉ là con kiến, có giãy dụa cũng chẳng ích gì.

Hắc vụ vừa bao phủ, toàn bộ băng hàn khí tức như gặp phải khắc tinh ào ào tan rã. Đại luân bàn không thể ngăn cản cặp môi màu đen, bị nghiền nát thành tro bụi. Thôi Tư Đặc phát ra một tiếng kêu thảm thiết, một khối hắc khí từ đỉnh đầu hắn tràn xuống như lưu dịch, cả cơ thể hắn run rẩy không ngừng.

Dạ trưởng lão lộ ra một nụ cười đắc ý, đột nhiên nụ cười đông cứng lại trên khuôn mặt hắn, hét lên một tiếng giận dữ:

- Ai?

Gần như đồng thời có thêm hai thân ảnh xuất hiện ngay bên trên thượng hội tổng bộ. Một người trong đó mặt dài, có một nốt ruồi đen trên mép. Là Ô Tô. Người còn lại đại dữ phiêu phiêu, bộ dạng như đang tiêu diêu thế gian, tạp tử linh văn cương và chiếc quạt kim loại kì dị trong tay kẻ điêu ngoa càng thể hiện khí độ bất phàm.

- Có lẽ là chỗ này, kí hiệu mà đại sư huynh để lại trên người tên tiểu tử đó dừng lại bất động ở đây.

Ô Tô nhìn chiếc la bàn cổ quái trong tay, trong đó, hai chấm đen như hai hạt gạo không ngừng tiếp cận.

Liếc nhìn Ô Tô, tiêu sai nam tử nhũ mày nói:

- Thang Thần huynh tu vi cái thế, bây giờ đã là linh tôn chi thân không lẽ tên tiểu tử đó mạnh đến nổi ngay cả Thang huynh cũng không thể đối phó được. Vậy thì có mời ta đến cũng vô dụng.

- Công Tôn huynh chớ lo.

Ô Tô vội vàng giải thích:

- Sư huynh nếu như đã ra tay thì tên tiểu đó đương nhiên không thể kháng cự rồi. Nhưng vì một vài lí do đặc thù nên đại sư huynh mới không động thủ giết hắn. Thậm chí Vô Thần Phong hữu danh hữu tính linh cấp cường giả như đệ cũng không thể xuất động.

Hắn âm thầm khổ tiểu nghĩ đến cảnh Mộc Vũ Lâm vì muốn bảo vệ an toàn cho Lăng Phong đòi tự tấn mà tâm kinh chấn chiến. Nếu như vị thiên chi ngạo nữ đó có nửa phần thương tổn thì không phải chỉ một mình hắn mà cả đại sư huynh cũng phải chịu trách nhiệm.

- Ô, như vậy cũng đúng. Ta trong lúc tính tu tham ngộ nhị đại tinh kĩ. Nếu như không phải vì người cầm tín vật của Thang Thần huynh đến thì ta tuyệt đối không muốn gián đoạn việc tu luyện đâu.

Công Tôn Hoàng tiêu sát phẩy phẩy vân phiến trong tay.

- Làm phiên Công Tôn huynh.

Ô Tô hằm hè nhìn vào chiếc la bàn, nói.

- Hiệu quả của tùy ảnh la bàn mạnh hơn mẫu tử la bàn gấp trăm lần. Đại sư huynh đã để lại dấu hiệu trên người hần thì chắc chắn là hần đang ở đây. Nếu như Công Tôn huynh có thể giải quyết được tên tiểu tử này, Vô Thần Phong nhất định sẽ đáp tạ huynh.

-Ồ, cái này thì không cần phải nói nhiều. Có thể cống hiến một phần tâm lực của mình cho Vô Thần Phong là vinh hạnh của ta.

Công Tôn Hoàng gật gù, nhãn thần lộ rõ một tia tham lam.

Bên trong sảnh nghị sự, Lăng Phong cũng không khỏi cảm thấy ớn lạnh. Giơ tay tóm lấy Kiều Sâm Đặc, thân thể hóa thành lưu quang bay ra ngoài đại sảnh. Vừa thi triển năng lượng, thân thể của hần nhất thời lộ ra trước mặt hai người Dạ trưởng lão.

- Muốn chết!

Dạ trưởng lão rống lên giận dữ, hắc vụ quanh người lưu chuyển mãnh liệt hung hăng quán lấy Lăng Phong.

- Khai!

Lăng Phong gầm lên một tiếng như long ngâm hổ khiếu chi âm, Tinh Thiết Kiếm trong tay bắn ra một đường kiếm mang ngân bạch sắc chói mắt bổ thẳng xuống hắc vụ.

- Là ai dám đến Áo La Thương Hội ta gây chuyện, đứng lại cho ta!

Một con bọ rùa bảy màu cự linh dũng xuất từ trán hần. Trùng linh lớn như ma bàn, đôi cánh giáp hình tròn tán phát ra quang mang nồng liệt, quang mang nhanh chóng thu liễm tụ hợp cuối cùng hình thành nên từng bó tiêm châm rơi xuống đầu Lăng Phong như bạo vũ.

- Người mà cũng xứng sao.

Lăng Phong lạnh lùng hừ một tiếng, quang mang trên đầu Tinh Thiết Kiếm lưu chuyển ngưng nhiên trọng trệ như thương thiên khuyên đảo, trực tiếp đè thẳng xuống.

Một trăm linh tám đường kiếm mang điên cuồng lưu chuyển trấn áp một cách không lưu tình.

Ầm ầm.

Như thái sơn áp đỉnh, một phiến kiếm mang thôi xán chi cực nghiền nát thất thải trùng linh. Cự linh bị thương tổn đối với thức hải là một đại trọng thương. Hàn Thụ Phong phun ra một ngụm máu lớn, khí tức nhanh chóng tắt xuống.

Dạ trưởng lão không để lỡ thời gian, nhanh chóng đuổi theo, sau lưng thân ảnh của mười một thánh vực cường giả bán toàn bất định trong hắc vụ đen xì như những nhân thể thạch trụ, tán phát khí tức sát cuồng liệt. Sau khi sử dụng tàng linh tinh chương, Dạ trưởng lão chỉ có thể sử dụng một phần sức mạnh cự linh phụ thân nên phương diện sức mạnh cực cường nhưng khả năng khống chế năng lượng thì vẫn còn rất yếu. Lúc này mười một thân ảnh tổ hợp thành nguyên trận cung cấp cho hần nguồn năng lượng dồi dào. Năng lượng hô khiếu xung quanh linh vực. Chỉ luận về công kích lực thôi đã không thua kém gì linh giả bình thường.

- Tiểu tử, dám giở trò trước mặt bốn tọa. Ma la cự thủ.

Lệ khiếu một tiếng, hắc vụ trọng trọng bao quanh, Dạ trưởng lão phun ra một cánh tay lớn. Đại thủ ô quang viên nhiên, như được tạo nên từ tinh cương thượng hảo, đen bóng rợn người.

Đại thủ chưa tiếp cận, Lăng Phong đã thấy phần da sau lưng nổi gai như đang có một luồng khí tức sâm hàn phủ xuống.

Hần cảm thấy như một con mồi trần truồng bạo lộ trước nanh vuốt của mãnh thú hồng hoang, không hề có chút lực phản kháng nào. Uy lực của nhất chiêu này còn mạnh hơn hư không nhiếp mà hần thi triển gấp chục lần.

Kiều nguyên soái vẫn trong trạng thái thờ ơ, không hề hay biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài. Lăng Phong công theo ông, vô lực đối mặt với lực công kích cường mãnh. Linh cơ nhất động, Lăng Phong vấy tay bắn một tấm pháp ấn ra, rống lên điên cuồng:

- Chết đi.

Huyết sắc quang diễm lóe lên trong nháy mắt tạc khai, vô số hỏa hoa diễm diễm nổ lốp bốp. Từng bó quang trụ thôi xán truyền xuất từ trung tâm pháp ấn, điên cuồng bắn ra xung quanh.

Những nơi hắc vụ đi qua đều bị nghiền nát, phát ra những tiếng kêu chít chít như chuột. Dạ trưởng lão kêu lên một tiếng đau đớn, rõ ràng đã cảm nhận được khí tức lưu lộ từ trong sức mạnh linh vực bạo phát của mình hoàn toàn giống với đệ tử Bức Tông phái xuất.

Mặc dù không hiểu Lăng Phong thu nhiếp toàn bộ sức mạnh của chúng như thế nào những Dạ trưởng lão vẫn hiểu đệ tử của mình dù là kẻ rất có hi vọng vẫn đỉnh thánh vực hay thậm chí cao linh cấp đệ tử thì e rằng đều đã đại bại dưới tay Lăng Phong.

Dù tâm tính âm tàn nhưng một cảm giác đau đớn cường liệt vẫn khiến hắn phát ra một tiếng rống như dã thú.

- Tiểu tử, bốn tọa hôm nay sẽ lột da ngươi, rút gân ngươi, hành hạ ngươi đến chết.

Để kẻ hắc giận dữ, Lăng Phong vẫn bắn ra nhất cách pháp ấn, mượn khí lưu bạo phát thôi chí lực bay ra khỏi cửa đại sảnh như bạo đạn. Kiếm mang cường liệt của Tinh Thiết Kiếm hô khiêu luân chuyển quanh người; thân kiếm hợp nhất.

Một đường kiếm mang thô hơn gấp nhiều lần bắn thẳng về phía trước. Bốn tên thủ vệ căn bản không kịp ngăn cản, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, da thịt bị kiếm mang dư ba bạo khai tạo nên từng đường huyết khẩu thô trường.

Với thực lực hiện tại của Lăng Phong thì uy lực của nhất kiếm này bốn tên thủ vệ tuyệt đối không thể địch nổi.

Thân hóa lưu quang, không ngừng phi thệ.

Lăng Phong căn bản không dám dừng lại. Hắn hiểu nhất kích vừa rồi tạm thời đẩy lùi Dạ trưởng lão chỉ là may mắn thuần túy. Với thực lực ngụy linh vực hiện tại của mình căn bản không là đối thủ của một linh giả như Dạ trưởng lão.

Nếu như chỉ có một mình hắn sẽ liều mạng ở lại chiến đấu. Nhưng lúc này công Kiêu nguyên soái trên lưng, Lăng Phong còn phải nghĩ cho sự an toàn của ông.

Trong chớp mắt, một tiếng gầm nữa lại vang lên sau lưng. Không khí vang lên những âm thanh kịch liệt của khí lưu bị áp bách. Giọng nói hầm hè của Dạ trưởng lão như vang lên bên tai:

- Để bốn tọa xem ngươi chạy được đến đâu.

Đây là lần đầu tiên trong đời Lăng Phong cảm thấy tốc độ của mình lại chậm đến vậy. Mặc dù dùng thân kiếm hợp nhất sẽ khiến một phần lớn sức mạnh trong cơ thể bị tiêu hao nhưng tốc độ vẫn không thể so được với linh giả chân chính.

Vẫn phải liều mạng đào thoát.

Không đợi Lăng Phong hạ quyết tâm, thi tuyến phía trước xuất hiện hai đường thân ảnh. Vừa nhìn thấy hai đường thân ảnh này Lăng Phong không khỏi trùng xuống. Một trong hai thân ảnh này đương nhiên chính là Ô Tô. Vừa nhìn thấy Lăng Phong, hắn liền lộ ra một vẻ ác độc cuồng hỉ.

Không cần phải nhiều lời, Lăng Phong lập tức đoán ra Ô Tô đến đây là để lấy mạng mình. Mặc dù người bên cạnh hắn không rõ lai lịch nhưng thấy bộ dạng tôn kính của Ô Tô với hắn địa vị có vẻ cũng không thấp. Có thể khiến ngụy linh vực cường giả tôn kính phải là nhân vật có đẳng cấp như thế nào!

Dù có dùng đầu ngón chân để nghĩ thì cũng có thể biết được người này là linh cấp cường giả.

Phía trước có linh giả hay ngục linh cấp cường giả chặn đường, phía sau lại có Dạ trưởng lão tuyệt đại cao thủ truy sát. Trong hoàn cảnh khó khăn này dù có cầm trong tay con át chủ bài nào cũng chỉ có duy nhất một con đường chết.

Đối diện với kết cục tất chết, niệm thức trong người Lăng Phong nhanh chóng phân bí trong thức hải, vận chuyển với tốc độ nhanh hơn điện quang thạch hỏa gấp vạn lần. Một đường linh quang hiện lên trên mặt hắn, hét lên một tiếng kinh hãi:

- Ô Tô huynh, mau cứu tiểu đệ, Long Tộc ngọc bích đang nằm trong tay hắn.

Ngón tay đang chỉ về phía Lăng Phong của Ô Tô thoảng dừng lại giữa không trung: Chúng ta thân nhau như vậy sao? Còn nữa Long Tộc ngọc bích là cái quái quỷ gì?

Chẳng để hắn kịp hiểu ra, Dạ trưởng lão đang đuổi sau lưng nghe thấy vậy hai mắt lập tức phát ra huyết sắc nồng trọng.

- Được được được, hóa ra còn có hậu thủ à? Chết hết đi cho ta. Tinh kĩ ma la cự thần chưởng.

Hắc vụ trải rộng vài trăm trượng bao phủ lấy hắn. Mười một thân ảnh thánh vực cường giả ẩn hiện trong hắc vụ, tán phát ra ba động thần bí vô bờ. Vốn dĩ Bức Tông linh hồn công kích không khiến người bị điều khiển mất đi năng lực phán đoán nhưng Dạ trưởng lão chỉ cần một đám khói lồi cung cấp sức mạnh chống đỡ cho mình nên hắn nhất cử xóa bỏ thần trí của họ, khiến họ triệt để biến thành những công cụ không có linh hồn.

Mười một đường tinh khí cường đại như lang yên trùng thẳng tới chỗ Dạ trưởng lão. Quang mang trên trán Dạ trưởng lão khiêu động vài cái như bên trong được lấp đặt một trái tim nhỏ. Mỗi một lần khiêu động lại cũng cấp cho cơ thể vô số huyết khí chống đỡ.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, trán Dạ trưởng lão bắt đầu chậm chậm nhô lên khiến đầu hắn trên dưới trở nên lớn nhỏ dị thường như một con manh lô đảo ngược. Một đường huyết hồng sắc quang tuyến trùng ra khỏi trán hắn, quang tuyến tầng tầng liên kết, không ngừng phiến quyển cuối cùng hình thành một huyết sắc đại chưởng với những đường văn lộ vô cùng rõ nét. Đại chưởng âm âm lạc hạ, nhất thời phong đình vân trệ, vạn vật đều rơi vào trạng thái im lặng.

Công Tôn Hoảng từ sau khi thấy Lăng Phong thốt ra bốn chữ "Long Tộc ngọc bích" đã bắt đầu trầm tư suy nghĩ. Chỉ một lúc sau hắn liền lộ ra một nụ cười kinh hãi, thốt lên:

- Long Tộc ngọc bích. Không lẽ là Long Tộc ngọc bích mà chỉ cần tham thấu người ta sẽ lập tức tiến nhập đại viên mãn linh tôn cấp?

Hống thanh chưa dứt ma la cự chưởng đã tới.

Công Tôn Hoảng diện sắc kinh biến, kinh hô:

- Ma la cự thần chưởng? Người là Bức Tông linh tôn Dạ Côn Ngô trưởng lão?

- Biết là bốn tọa thì cũng đã muộn rồi. Chết đi!

Nét mặt Dạ Côn Ngô phù hiện một tia biểu tình hung dữ, cơ bắp trên tay không ngừng khiêu động, gân xanh nổi lên chằng chịt.

- Ô Tô, mau lùi lại để lão phu đón nhất chiêu này.

Vừa đón ra thân phận của Dạ Côn Ngô, Công Tôn Hoảng thần tình đại biến, tu vân phiến trong tay điên cuồng đầu động, quát lên:

- Tinh kĩ vũ trọng sơn!

Một vòng quang mang óng ánh quán lấy cơ thể hắn, vũ phiến trong tay trong nháy mắt biến thành hoàng kim, vừa mềm vừa ổn trọng.

Một bó kim mang như lợi kiếm phun lên trên vũ phiến, từng phiến từng phiến bay ra trong nháy mắt. Mỗi một phiến bay ra lại đại trường như một căn phòng nhỏ. Từng tầng xếp chồng lên nhau như một tòa sơn phong được cấu từ lông vũ âm âm hướng tới ma la cự thần chưởng của Dạ Côn Ngô.

Một trong những lý do để vừa nhìn thấy Ô Tô mang theo tín vật của Thang Thần hắn liền lập tức ra tay truy sát Lăng Phong là vì khiếp sợ Vô Thần Phong, nhưng quan trọng hơn vẫn là Thang Thần có ơn với hắn.

Năm đó nhận được lời khiêu chiến của Bàn Phiến Vân, Thang Thần đối chiến thiên hạ cường giả cũng đã từng tìm đến hắn.

Lúc đó Công Tôn Hoảng đã là thánh vực đỉnh phong cường giả, vì ngọt lực bản chất cảm ngộ chưa đủ nên không thể tấn thăng linh giả.

Thấy vậy Thang Thần không dùng bạo lực cưỡng chế hắn lên Vô Thần Phong mà rất khách khí cùng hắn tham khảo ngọt lực bản chất cảm ngộ và giao một miếng minh thủy vô cùng quý giá ghi chép về địa hệ linh sĩ linh kĩ cảm ngộ cho hắn. Sau đó Công Tôn Hoảng mới thuận lợi tấn cấp linh giả đồng thời tham ngộ ra tinh kĩ vũ trọng sơn.

Tự tin xuất sơn cùng linh cấp chi thân, không ngờ đối thủ đầu tiên gặp phải lại là một tên biến thái như Dạ Côn Ngô. Công Tôn Hoảng hoang mang vô bì.

Mặc dù tất cả linh cấp cường giả của Vô Tận Hoang Nguyên đều bị hạn chế không cho vào Áo La Đế Quốc nhưng Công Tôn Hoảng cũng đã nghe nói tinh kĩ ma la cự thần chưởng là tuyệt kĩ nổi danh của Dạ Côn Ngô trưởng lão. Người này không chỉ cảm ngộ ma la cự thần chưởng mà sau đó còn lĩnh ngộ được ma la thiên vương chủy "ma la xử khí pháo", lưỡng đại tinh kĩ nhất cử tấn cấp linh tôn cảnh giới.

Đối mặt với con người hiển hách uy danh này, Công Tôn Hoảng là linh giả mới tấn cấp đương nhiên phải thấy run sợ rồi. Nhưng dù như vậy, tự tôn cường giả vẫn buộc hắn phải oánh xuất tối cường của mình một cách không hề do dự.

Lưỡng đại linh kĩ vừa chạm vào nhau, vô biên vô tế khí bạo minh thanh như tồn tại từ thời đại viễn cổ đi ùng không ngớt, khiến người ta cảm thấy màng nhĩ mình như sắp rách ra. Trong trung tâm của trận giao phong, ma la cự thần chưởng che kín bầu trời bắt đầu xuất hiện vô số vết nứt. Đường như có thể nhìn rõ huyết dịch đang lưu động bên trong. Tất cả có vẻ vô cùng chân thực như nó không phải là một bàn tay được ngưng tụ từ năng lượng mà là bàn tay của một cự nhân khổng lồ thật.

Cự thần chưởng vỡ ra thành từng mảng lớn, mỗi một mảng tán khai lại khiến không khí chấn động. Những âm thanh vù vù phát ra không dứt, mỗi một khối bạo khai lại hình thành nên ba động vô hình nặng nề ụp vào vũ trọng sơn.

Loáng một cái rồi lại loáng một cái.

Cự thần chưởng hoàn toàn bị vỡ tan thành bụi, vũ trọng sơn trừ quang mang bên ngoài nhạt đi đôi chút thì có vẻ không hề có chút tổn hại. Nhưng dù như vậy Công Tôn Hoảng không hề mừng rỡ mà lại ngồi phịch xuống một mối.

Dị biến phát sinh, đột nhiên vũ trọng sơn phát ra những tiếng rắc rắc như tiếng nứt vỡ của gốm sứ bị phơi trăm ngàn năm nay. Vũ trọng sơn lúc này còn nguyên vẹn bất ngờ vỡ thành bốn năm mảnh.

Công Tôn Hoảng thân thể run rẩy hoảng sợ, một đường huyết tuyến từ trán thấu xuất ra ngoài. Huyết tuyến ẩn hiện như chưa từng xuất hiện.

Nếu như là người hiểu rõ sự huyền bí của linh cấp cường giả thì có thể dễ dàng đoán ra nó đại diện cho việc linh hồn đã bị thương tổn và linh vực tổn thương liên đới dường như cũng làm ảnh hưởng đến linh giả bản nguyên.

Dạ Côn Ngô hắc hắc cười, tay chấp sau lưng, hắc vụ nồng liệt huyền hóa thành đủ loại huyền tượng hung dữ:

- Vì ngươi có thể đỡ được nhất chiêu của bốn tọa nên bốn tọa không tính toán với ngươi nữa. Cút!

Vì hai bên giao chiến kịch liệt nên Lăng Phong nhất thời bị quên mất, nghe thấy câu này hắn âm thầm cầu khẩn: Sao lại không tính toán nữa chứ? Nhìn thấy Ô Tô này giờ vẫn ngậy ra hắn tự nhủ không biết có nên gọi thêm một tiếng Ô huynh để hai bên thêm phần thâm thiết không.

Công Tôn Hoảng không để cho Lăng Phong thất vọng. Lúc Dạ Côn Ngô hét lên, hấn nhẹ nhàng xòe tu vân phiến trong tay ra, mỉm cười ôn nhã nói:

- Nếu như không phải Dạ trưởng lão nói ra câu này có lẽ ta sẽ quay người bỏ đi ngay hơn nữa còn mừng thầm vì đã giữ được mạng sống. Nhưng là người thì...Ha ha ha ha...

- Người nói gì? Dám làm càn trước mặt bổn tọa.

Dạ Côn Ngô rống lên giận dữ, hắc vụ quanh người một lần nữa lại rít gào.

- Hừ, chỉ là phân thân thôi mà cũng dám kiêu ngạo đến vậy.

Công Tôn Hoảng thần tình đột biến chăm chú nhìn Dạ Côn Ngô nói:

- Người suýt chút nữa lừa được ta rồi đấy. Nếu như là Dạ Côn Ngô thực sự thì với tính cách nóng nảy của hấn sớm đã không để ta chạy thoát rồi. Nếu như ta đoán không lầm thì người chỉ sử dụng tầng linh tinh chương tiềm phục một phần sức mạnh cự linh đến đây mà thôi. Sức mạnh đó có lẽ ngay cả linh giả cũng không bằng, có tư cách gì đuổi ta đi.

Dạ Côn Ngô căng thẳng đôi chút rồi lại lập tức cười lạnh:

- Không sai. Lão phu đúng là dùng tầng linh tinh chương đưa phân thân đến đây. Nhưng để đối phó với một linh giả như người thì vẫn đủ sức.

Khí thể đốn cường một lần nữa lại xuất hiện:

- Thật là làm khó cho người. Từ nay đến vạn năm đại động loạn không còn xa nữa không lẽ người nghĩ Bức Tông linh cấp cường giả ta đẳng cấp chỉ đến vậy thôi sao. Người quá ngây thơ rồi đấy.

- Ha ha ha ha, những lời này của Dạ trưởng lão thật quá buồn cười.

Dạ Côn Ngô càng uy hiếp, Công Tôn Hoảng càng thêm thần nhàn khí định, hấn có thể nhận ra người này tuyệt đối không muốn liều mạng đến cùng với mình nên cười lạnh nói:

- Vì Long Tộc ngọc bích, dù có phải mạo hiểm thế nào cũng xứng. Huống hồ mười năm nữa mới đến đại động loạn. Có Long Tộc vương bích trong tay có thể lúc đó ta đã là viên mãn linh tôn còn cần gì phải sợ một Bức Tông nữa.

- Người thật to gan.

Dạ Côn Ngô biết uy hiếp không thành, niệm thức nhất thời bạo chuyển, một tia tiềm lợi nhanh chóng sạ khởi.

- Dạ trưởng lão, vậy chúng ta thương lượng ngài thấy thế nào?

Trong lúc tình thế trở nên vô cùng căng thẳng, Công Tôn Hoảng ngữ khí nhất thời mềm mỏng hơn nói:

- Chỉ cần cho ta mượn Long Tộc ngọc bích mười năm, mười năm sau ra sẽ tự nguyện hai tay dâng trả. Như vậy không ảnh hưởng đến hòa khí mà cả hai chúng ta cùng có lợi.

- Thật là một kẻ cuồng vọng, đừng mong cùng bổn tọa trao đổi điều kiện, bổn tọa có chết cũng không cho người được toại nguyện đâu.

Một đường trực năng lượng tinh khí xông thẳng lên trời rẽ tan mây mù, khí thể khôi hoành hạo nhiên. Trong lúc Công Tôn Hoảng nghiêm chỉnh chờ đợi thì thân thể của hấn đột nhiên nhất chuyển, quay người chạy thẳng vào bên trong sảnh nghị sự.

Công Tôn Hoảng ngây người. Mặc dù đến đây khổng phải là bản tôn Dạ Côn Ngô nhưng từ nhất kích lúc này có thể thấy thực lực của hấn không hề yếu đến mức phải bỏ chạy. Với ngạo khí của hấn sao lại có thể làm ra hành động này.

Lăng Phong linh quang nhất điểm, hiểu Dạ Côn Ngô định làm gì, nhắc nhở:

- Đừng để hấn vào trong sảnh nghị sự, nếu không sức mạnh của hấn sẽ tăng lên rất nhiều.

Trong thời khắc quan trọng, Công Tôn Hoằng can bản không còn thời gian suy nghĩ về thân phận của Lăng Phong. Lời nhắc nhở này khiến hắn càng thêm cảnh giác, nhất chiêu tụ vân phiến chấn thẳng vào nghị sự sảnh.

- Ha ha ha ha, người hãy phụng hiến cho bổn tọa đi.

Từ trong nghị sự sảnh truyền ra giọng cười điên cuồng của Dạ Côn Ngô, tiếp sau đó là một tiếng rống sợ hãi của Hàn Thụ Phong rồi không gian lại chìm vào im lặng. Một vòng kinh hồng quang mang bùng sáng trong nghị sự sảnh, nghiền nát nghị sự sảnh thành tro bụi. Một bàn tay lớn lại bay ra, đập thẳng vào tu vân phiến của Công Tôn Hoằng.

Công Tôn Hoằng cảm nhận rõ một luồng sức mạnh không thể chống đỡ lao thẳng vào ngực mình, mọi thứ trước mắt tối sầm lại như bị trọng thạch đè xuống. Hắn rống lên một tiếng kinh nhân bay trở lại không trung.

- Chết chết chết.

Dạ Côn Ngô rống liên mấy tiếng, bây giờ trong đám thánh vực cường giả khôi lỗi của hắn đã có thêm một Hàn Thụ Phong. Vị chấp sự trưởng này bây giờ cũng hai mắt đỏ dần, cùng những người khác vây quanh Dạ Côn Ngô như một đường tinh hoàn.

Cường liệt thiên địa ngột lực bị rung động, cự lượng năng lượng chảy ngược vào trong cơ thể Dạ Côn Ngô như trường giang đại hà khiến thân thể hắn không ngừng phát ra những tiếng rền rĩ như có thể nổ tung bất cứ lúc nào. Mặc dù Hàn Thụ Phong, chủ nhân của cơ thể này không thể bằng được Dạ Côn Ngô nhưng bị luồng năng lượng cường đại này quán nhập mà vẫn có thể đứng vững thì cũng coi như không tệ.

Đối với Công Tôn Hoằng, giết chết Dạ Côn Ngô, giành được Long Tộc ngọc bích mới là đại sự hàng đầu. Những thứ còn lại hắn không quan tâm.

337. Chương 294: Giết Ô Tô.

Một tiếng nổ âm trầm vang lên. Từng đợt âm ba mà mắt thường không thể nhìn thấy được nổ xạ, tản ra tứ phía!

Rầm rầm, phòng ốc của tổng bộ Áo La Thương Hội được dựng nên bởi thanh nham cương ngọc thể nhưng dưới oanh lực của hai đại linh giả thì vẫn không tránh khỏi kết cục sụp đổ. Những âm thanh chiến đấu kinh thiên động địa sớm đã truyền xuất ra ngoài khiến những gia tộc lớn nhỏ quanh đó không khỏi hoảng sợ, thi nhau suy đoán xem đã xảy ra chuyện gì. Nhưng đáng tiếc họ chưa có cơ hội phản ứng thì uy năng thiên biến đã quét qua!

- Không!

- Mau chạy!

- Con tôi! Con tôi!

Đám đông phát ra những tiếng kêu rền rĩ. Những người này trong mắt thế tục chi nhân cũng là cường giả số một nhưng khi phải đối mặt với sức mạnh vượt xa khả năng chịu đựng của mình thì biểu hiện yếu kém thể hiện cũng chẳng khác nhau là mấy.

Chạy? Có thể chạy đi đâu?

Chỗ nào trong không khí cũng là sức mạnh xuyên thấu hậu cương bản động của bàn tay, chỉ một chút không cẩn thận là sẽ mất đầu như chơi! Căn bản không thể chạy được đi đâu!

Từng mảng tường sụp xuống mang theo vô số khối bụi. Khối bụi cuộn cuộn trực tiếp tràn vào các lỗ khiêu. Không ít người ngộp thở chết ngay tại chỗ, tử trạng thảm thiết vô cùng! Lần lượt theo trình tự đổ xuống, khung cảnh như thể ngoại đào nguyên giờ đây chỉ còn lại đồng đồ nát, thương hội tổng bộ sụp đổ trong nháy mắt.

Đây là uy thế hiển hách khi hai cường giả giao chiến với nhau!

Một luồng năng lượng khí tiến vọt lên không trung, bay xẹt qua chỗ Lăng Phong mang theo một tiếng rít chói tai. Lăng Phong nhú mào, làm bầm "chết tiệt". Rõ ràng có hai đại linh giả ở đây bất luận Áo La Thương Hội tổng bộ xảy ra chuyện gì thì cũng là chuyện mà mình vĩnh viễn không thể can thiệp. Vậy thì mình còn đứng ngẩn ra đây làm gì?

Cho dù có lấy phượng hoàng chân tủy thì đây cũng phải là cơ hội tốt nhất!

Tâm thần khê động, Lăng Phong nhất thời xoay người chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên, một thân ảnh chặn đứng trước mặt hắn, là Ô Tô! Hắc hắc hắc cười quỷ dị, nói:

- Tiểu tử thôi, lần trước để cho ngươi chạy thoát, lần này không được may mắn như vậy nữa đâu!

Lăng Phong bị kiềm hãm, xì lạnh nói:

- Thủ hạ bại tướng mà cũng dám cuồng ngôn?

Nghe vậy, mặt Ô Tô thoáng hiện lên một tia hổ thẹn, hừ không quanh người vang lên những âm thanh róc rách như tiếng nước chảy:

- Hừ, đầu vô miệng thì coi là bản lĩnh gì! Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết tất cả âm mưu quỷ kế trước mặt sức mạnh đều là vô vị! Áp cho ta, thủy mạn đại địa, tứ luyện quang hoa!

Một đường thủy quang rộng chừng mười trượng tràn ra, những nơi nó đi qua không gian như bị xâm nhiễm, trở nên mơ hồ không rõ.

Ngay sau đó một những con du ngư ngân sắc từ thủy quang nhảy thẳng vào người Lăng Phong, bính xạ chi thể dù có là cung lực kinh tiền cũng không thể sánh được.

Lăng Phong đại kinh, lần trước đối chiến có thể trong lòng không coi hắn là đối thủ nên Ô Tô không thi triển nhất chiêu này. Nếu không thì cũng không đến lượt mình gỡ mưu kế để giành chiến thắng! Trong thị tuyến, Mộ Dung Yên và Mạnh Viễn Sơn đã đến. Lăng Phong đoán có thể đại động phát sinh trong tổng bộ thương hội đã kinh động đến họ.

Trong lúc nguy cấp, Lăng Phong không có thời gian để suy nghĩ nhiều, đẩy Kiều Sâm Đặc về phía bọn họ, bảy thanh kiếm ảnh lóe lên quanh người:

- Thiên nguyên cấm!

Kiểm ảnh nhấp nháy, nhất thời khuếch tán ra vài trăm trượng, vòng cấm thủy quang trong đó. Liền ngay sau đó, từng bó kiếm quang thấu thể phát xuất. Mỗi một bó kiếm mang đều dài hàng trăm trượng tiền hậu tương kế như dài vô tận!

Rầm rầm rầm rầm!

- Ồ?

Ô Tô đã thấy Lăng Phong thi triển nhất chiêu này lúc đối kháng với Thang Thần. Lúc đó hắn nghĩ Thang Thần chỉ muốn thử sức nên mới để cho Lăng Phong kiên trì lâu như vậy. Bây giờ đích thân ném thử mới tỉnh ngộ ra chiêu thức này uy lực chi cường!

Dưới sự công kích của kiếm mang, Ô Tô cảm thấy thủy hệ nguyên lực phòng ngự của mình có nguy cơ giải thể. Ngay cả ngự linh vực quanh mình cũng bị liên đới bắt đầu hoảng động như có thể tan ra bất cứ lúc nào.

Uy lực thật mạnh! Lần trước gặp tên tiểu tử này đâu có mạnh như vậy, mới có vài ngày thôi mà?

Bây giờ nội tâm Ô Tô cũng xuất hiện một cảm giác xúc động như Tần Chính: Nếu bây giờ không giết thì sau này còn ai có thể chế ngự được hắn?

Có suy nghĩ này, sát cơ lại lóe lên trong mắt hắn, như để tăng thêm cho mình tự tin, hắn rống lên quyết liệt:

- Dù không có linh giả tương trợ, ta cũng quyết giết ngươi!

Trong tiếng rống điên cuồng, thủy quang đang có di tán chi thể lại ngưng tụ. Hắn nặng nề dậm chân, bước lên hư không mà như thực địa, mang lại cho người ta cảm giác thiên địa hư không bỗng nhiên hoảng động.

Đường thủy nguyên lực bố thất lãng không toàn vũ, bao khóa triển nhiều thành một khối viên cầu, rít lên những tiếng vù và đập thẳng vào Lăng Phong.

Thuần túy bạo liệt! Thuần túy mãnh liệt! Thuần túy hạo liệt!

Nhất kích này không có bất cứ hoa chiêu gì, bên trong chỉ có thủy hệ nguyên lực cảm ngộ của Ô Tô và năng lượng trữ bị cường đại của vài trăm năm tu luyện. Nếu như bị đập trúng thì dù có là một tòa sơn phong cũng sẽ bị đánh bay đỉnh!

Đối diện với nhất kích hãn mãnh chí cực. Lăng Phong lần đầu tiên lộ ra một nụ cười cổ quái, thân thể co rụt lại rồi biến mất một cách quỷ dị.

Biến hóa kì dị này xảy ra ngay trước mắt Ô Tô, tim Ô Tô co rút lại từng đợt, nhãn thần ngưng súc đến cực điểm, một cảm giác gọi là sợ hãi trào lên trong tâm trí hắn, hắn rống lên cuồng lên:

- Ra đây! Đồ rùa đen rúc đầu, ngươi ra đây chịu chết cho ta!

Thủy quang nổ vũ, áp qua không khí tạo ra vô số tiếng bạo âm!

Nhưng mặc cho hắn gào thét thế nào bóng dáng Lăng Phong không hề xuất hiện. Chỉ vờn vờn một cái chớp mắt mà Ô Tô cảm thấy như hàng ngàn hàng vạn năm đã trôi qua. Đột nhiên, một tia cảnh giác lóe lên, hắn xoay đầu trong vô thức.

Thành thịnh!

Lòng ngực Ô Tô bị một vật bén nhọn đâm trúng, như bị một cây oan cốt cương đao cắt đứt vô số xương cốt, Ô Tô phun ra một ngụm huyết tiễn. Hắn giận đến phát điên nhưng càng giận thì càng thấy sợ hãi. Không thể tìm thấy, hoàn toàn không thể tìm thấy!

Thứ không biết mới là thứ đáng sợ nhất. Đối diện với một đối thủ hoàn toàn không thể phát hiện ra tung tích áp lực trong lòng lớn thế nào không cần nghĩ chắc ai cũng biết!

Vô cốt nhu thân chi đại chuy long, trạc đao kính, biến cốt quyền!

Lần này Ô Tô đã nhận được sự đả ngộ cũng không khác gì lần trước. Rõ ràng đối phương yếu hơn mình nhưng vì cùng một lí do mà bị chà đạp! Khoảng khắc này Ô Tô ức đến mức chỉ muốn đập đầu xuống đất, trách cứ ông trời sao bất công đến vậy.

Chịu nhất kích mãnh liệt của Lăng Phong, thân thể Ô Tô bay xa chục trượng, hắn điên cuồng hô to:

- Công Tôn huynh. Cứu ta!

Trong lúc sợ hãi, hắn không thể áp chế được thương thế của mình, từng ngụm máu lớn phụt ra.

Công Tôn Hoàng thân hình nhất đồn, chẳng đợi hắn hồi ứng, Dạ Côn Ngô đã tranh thủ thời cơ lao đến, nếu không đề phòng kịp thời thì xém chút nữa hắn đã bị trọng thương. Trong lúc bất đắc dĩ, hắn chỉ biết nở một nụ cười áy náy, quay đầu dốc toàn lực chiến đấu với Dạ Côn Ngô. Vì Long Tộc ngọc bích, đừng nói Ô Tô kêu cứu, dù Võ Thần đích thân đến đây Công Tôn Hoàng cũng kháng mệnh bất tuân!

Đại viên mãn linh tôn, đó là mỹ cảnh mê hoặc đến thế nào?

Ô Tô lộ ra thần sắc thất vọng. Lúc bàn tay Lăng Phong nặng nề cắm vào tim phổi hắn, song mục, lục khiếu hắn bắn ra hắc sắc tiên huyết:

- Dù phải chết thì ta cũng sẽ lôi ngươi đi cùng!

Nói đoạn xương cốt, cơ bắp, da lông toàn bộ cơ thể hắn trên dưới trong ngoài điên cuồng phun xạ thủy quang nguyên lực nồng liệt.

Giờ khắc này, năng lượng tinh tu nhiều năm mới được bạo phát triệt để.

Thân thể Lăng Phong run lên, miệng phun ra một ngụm tiên huyết lớn đồng thời thân hình cũng hiển lộ. Gần như đồng thời, thân thể hắn nhất hoảng như mị ảnh, rồi lại xuất hiện cách xa đó hàng trăm trượng. Năng lượng bạo xạ mặc dù cuồng mãnh nhưng vẫn chưa làm tổn thương đến vị trí yếu hại của hắn.

Ô Tô trợn trừng hai mắt, ánh mắt tràn đầy vẻ ảo não và hối hận. Cuối cùng thì hắn cũng hiểu Lăng Phong mặc dù có thể ẩn hình nhưng vẫn có hạn chế, đó là không thể vận dụng năng lượng!

Nếu như Ô Tô phóng khai nguy linh vực tiến hành áp chế thì dưới áp lực phải phòng ngự của nguy linh vực, Lăng Phong không thể tiếp cận hắn mà vẫn duy trì trạng thái ẩn thân được.

Nhưng vì ấn tượng lưu lại sau lần đối chiến đầu tiên với Lăng Phong, Ô Tô cứ nghĩ cả hai bên đều là nguy linh cấp cường giả, nguy linh vực không thể giúp được gì nhiều nên không động dụng. Bây giờ nghĩ lại mới thấy đúng là một sai lầm lớn!

338. Chương 295: Long Tộc Ngọc Bích.

Nhất chiêu đắc thủ, Lăng Phong biểu tình mặc dù ngơ ngơ nhưng nhãn thần thì tràn ngập cảm giác nghi hoặc và cuồng hỉ. Xòe bàn tay, thần bí mệnh bài xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Trên đó là ba quang điểm. Mặc dù chỉ có một viên đỉnh đóa nhất nhưng vì chưa tích súc hoàn chỉnh, còn thiếu một phần ba nữa nên chưa chuyển hóa thành hắc sắc!

Thế nhưng hôm nay, phần diện tích bị thiếu đó lại biến huyền thêm được một chút hắc sắc. Bây giờ chỉ có một phần năm là vẫn còn kim quang lấp lánh.

Một loại minh ngộ lóe lên trong thức hải Lăng Phong, hắn nắm chặt mệnh bài trong tay, trầm nghĩ: Thì ra là vậy!

Trước đây lúc còn ở trong Càn Thiên Giới, Lăng Phong sớm đã đoán mệnh bài có lẽ là một loại linh hồn hệ linh khí. Chỉ có điều loại linh khí này muốn sử dụng được phải có điều kiện vô cùng hà khắc, phải thu nạp sát lục khí tức. Từ sau khi rời khỏi Càn Thiên Giới, Lăng Phong mặc dù đã thử sử dụng nhưng ngoài cảm nhận kĩ năng phù trợ ẩn thân ra, linh hồn tinh kĩ ẩn hàm trong đó hoàn toàn không thể động dụng.

Hơn nữa bất luận giết cường giả đẳng cấp nào khí tức sát lục cuối cùng cũng tích súc không đủ!

Cứ như vậy, Lăng Phong cuối cùng cũng hiểu được. Xem ra muốn sử dụng thần bí mệnh bài này thì phải thỏa mãn điều kiện là sát diệt được sinh vật sử hữu linh hồn công kích. Nhất chiêu vừa rồi thêm một lần nữa khẳng định suy đoán của Lăng Phong! Bất luận Ô Tô là thủy hệ cường giả nhưng nhãn thần là nguy linh cấp cường giả, bản thân vực năng ẩn hàm linh hồn áp chế lực, cũng coi như miễn cường phù hợp điều kiện.

Còn thiếu chút nữa thôi!

Lăng Phong thoáng có vẻ nuối tiếc, trong trận huyết tinh thí luyện đầu tiên đã tham sát qua tinh kĩ uy lực trong đó. Khoảng thời gian tiếp xúc ngắn ngủi lưu lại cho Lăng Phong một ấn tượng vô cùng sâu sắc. Luồng khí tức đó ngoại tiết ra ngoài vô cùng ít, còn bản thân mình thì như rơi xuống một hố băng. Nếu như tu vi không đại tiến Lăng Phong cũng hoài nghi liệu bản thân mình có thể kiên trì được nửa giây trong luồng khí tức đó không!

Công kích lực cường đại như vậy nếu như có thể nắm bắt, e rằng dưới linh sĩ không một ai có thể trở thành đối thủ của mình? Thảm cảm thấy nuối tiếc, Lăng Phong liếc nhìn lên trời, trên đó trận kịch chiến giữa hai người Dạ Côn Ngô vẫn đang diễn ra, nhãn thần ánh lên một tia quang mang xanh mướt, quang mang đó người ta gọi là "đói khát".

Mặc dù đang kịch chiến nhưng Dạ Côn Ngô vẫn còn thời gian để ý đến những chuyện khác. Ban đầu hắn tưởng hai chiêu vừa rồi của Lăng Phong chỉ là làm trò. Nhưng khi thấy Lăng Phong giết chết Ô Tô thì hắn nhận ra ngay thì ra mình cũng bị lừa! Lại nhìn Công Tôn Hoảng đang giao chiến với mình, trong lòng cảm thấy hối hận vô cùng. Nếu như không phải vì nghĩ bọn chúng thông đồng với nhau đến cướp Long Tộc ngọc bích thì bản thân cần gì phải chiến đấu chứ? Dùng ngôn ngữ đuổi tên kinh địch trước mặt này đi không phải tốt hơn sao?

Hối hận thì đã muộn, hắn chỉ còn biết rống lên một cách giận dữ:

- Tiểu tử vô sỉ, dám lừa bốn tọa?

Như bị rắn độc cắn, Lăng Phong nổi da gà, rồi một chuyện khiến hắn không ngờ nữa lại xảy ra, dạ Côn Ngô này giờ có vẻ chiếm ưu thế hơn đột nhiên lớn tiếng nói:

- Ta với người tạm dừng chiến, giết chết tên tiểu tử vô sỉ này trước đã?

Lời này đương nhiên là nói với Công Tôn Hoàng. Công Tôn Hoàng cũng phát huy đầy đủ bản lĩnh hiểu chuyện, gật đầu nói:

- Ta cũng đang có ý đó, sau khi giải quyết tên tiểu tử này ta cũng coi như giữ lời hứa với Võ Thần Phong, lúc đó sẽ cùng Dạ trưởng lão nhất tranh Long Tộc ngọc bích!

Chuyện này là thế nào?

Lăng Phong than thầm trong bụng: Đùa gì chứ? Hai đại linh giả truy sát? Dù bây giờ hắn có mọc cánh cũng không thể chạy thoát được. Hai tên này không ngốc như Ô Tô, chỉ cần bọn chúng hợp lực triển khai linh vực thì hàng trăm dặm vương quanh đây sẽ bị bao phủ, có dùng mệnh bài cũng không thể chạy thoát!

Khí tức mạnh mẽ ngưng tụ cuối cùng cũng tới gần, tiếp cận với tất sát nhất chiêu, tâm trạng Lăng Phong cũng trở nên tỉnh táo chưa từng có. Niệm thức vận chuyển như thiếu điện, chiếu rọi ngoại giới một cách vô cùng rõ nét.

Trong chớp mắt, hắn phát hiện ra không ít điểm không ăn ý giữa hai người. Nếu như đủ sức mạnh thì có thể nhất kiếm phá khai!

Nhưng Lăng Phong căn bản không có sức mạnh đó.

Bình tĩnh, tuyệt đối bình tĩnh!

Cương khí, hỏa hệ nguyên lực, linh hồn niệm thức năng lượng, thậm chí ngay cả lực bạo phát kì diệu do tu luyện vô cốt nhu thân mang lại trong khoảnh khắc này cùng tụ hợp lại. Dù có chết thì cũng phải chiến!

Ý chí chiến đấu nồng liệt bùng cháy, hai mắt Lăng Phong như huyền hóa thành hai quả cầu lửa nhỏ, thiêu cháy thôn phệ thiên địa vạn vật.

Tinh Thiết Kiếm từ từ tham xuất. Lăng Phong mỗi một tác tinh thần đều ngưng tụ lại nơi mũi kiếm, toàn thân truyền xuất ra bạo minh chi âm kịch liệt!

Cuồng hãn nhất kích của hai đại linh giả chỉ còn cách chưa đầy trăm trượng!

Đối với linh giả mà nói, khoảng cách này chỉ là tích tắc!

Đang trong lúc nguy cấp thì một loạt thanh âm hỗn loạn vang lên như tiềm long thức tỉnh đang rũ bụi bẩn trên người. Động tĩnh ban đầu chỉ như một mầm cây mùa xuân rất nhỏ, rồi mỗi lúc một cuồng mãnh, dần dần như kinh lôi oanh hưởng, khiến đầu óc người ta cũng phải kêu lên ong ong.

Hai kẻ tấn công dừng cước bộ, vừa kinh nghi, vừa cuồng hí nhìn về phía phát ra động tĩnh, đó là một viện lạc nhìn có vẻ u thâm, rộng chừng mười mẫu được bao bọc bởi những ngọn núi cao sừng sững: Chấn Pháp Điện!

Một đường khí lãng mang theo vô số sa thạch nặng nề bắn về thiên tế, vẽ nên một đường thẳng đứng. Vân khí rầm rầm rung động, nửa ngày vẫn chưa thấy dừng. Trong khí lãng bắn ra có những tia quang mang ôn nhuận nhập tâm như thượng giai dương chi bạch ngọc. Dù chỉ cần nhìn qua một lần là người ta đã lập tức cảm thấy trong lòng ấm áp.

- Đây là, đây là...

Công Tôn Hoàng mặt đầy vẻ chấn động, thốt lên từng chữ:

- Long Tộc ngọc bích?

Mặc dù trước đó chưa từng nhìn thấy Long Tộc ngọc bích nhưng nhìn thấy cảnh tượng khó tin này suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Công Tôn Hoằng là Long Tộc ngọc bích! Quay đầu nhìn Dạ Côn Ngô, hắn mới hiểu người này không hề nắm giữ Long Tộc ngọc bích, vậy trận đấu vừa rồi là vô nghĩa sao?

Giận dữ trợn mắt nhìn Lăng Phong, Công Tôn Hoằng không còn để ý đến chuyện tiếp tục xuất thủ nữa mà dồn toàn bộ tâm thần cho đối thủ cạnh tranh lớn nhất là Dạ Côn Ngô.

Dạ Côn Ngô lạnh lùng phẩy tay áo, mười hai thân ảnh tổ thành một đường tinh hoàn, bao vây lấy thân thể của hắn còn hắn thì bay nhanh về phía Cháp Pháp Điện. Công Tôn Hoằng mục quang vi ngưng, ha ha cười nói:

- Dạ trưởng lão, chuyện tốt như thế này sao ngài có thể độc chiếm một mình được!
- Tiểu bối, có gan thì cùng ta thử xem sao!

Trận kịch chiến lúc này Mạnh Viễn Sơn căn bản không thể can thiệp. Nhìn gia tộc bị hủy hoại thành một đồng hồ hỗn loạn, một người có cảm tình thâm mãnh với thương hội tổng bộ như Mạnh Viễn Sơn giận đến nổ đom đóm mắt!

Trông thấu thần tình lo lắng của Mộ Dung Yên, Lăng Phong thoáng do dự rồi nhanh chóng ra hiệu cho cô chăm sóc Kiều nguyên soái còn mình thì chạy vào Cháp Pháp Điện. Từ xưa đến nay Lăng Phong luôn là người vô cùng bình tĩnh, chưa có điều gì khiến hắn kích động.

Lúc nhìn thấy hai đại linh giả tranh giành với nhau, hắn đã định quay đầu bỏ đi, không muốn tham gia nữa. Nhưng cứ nghĩ đến luồng quang mang thôi xán như bao gồm quang mang của cả thiên địa thì tâm trí của hắn lại bị thu hút hoàn toàn!

Cảm giác kì diệu đó giống như khoảng khắc thần giao lúc linh hồn của hắn và Mộc Vũ Lâm cộng minh với nhau, kích động và khát vọng vô bờ lan khắp cơ thể. Trong đầu chỉ có một niệm thức duy nhất là đi xem, nhất định phải đi xem!

Nếu không được tận mắt nhìn thấy, Lăng Phong có lẽ sẽ hối hận cả đời!

Một ý nghĩ mơ hồ nổi lên trong lòng hắn: Đại viên mãn linh tôn là cảnh giới như thế nào? Có mị lực ra sao? Hắn cảm thấy những gì mà mình biết trước đây hình như đã sai, "đại viên mãn linh tôn cấp" mà Dạ Côn Ngô nói không đơn giản như thực lực linh tôn của Ôn Đình! Thậm chí còn huyền ảo hơn sức mạnh của Thang Thần.

Nghĩ đến Thang Thần mà hắn lại càng thêm hổ thẹn, huyết dịch trong người như muốn sôi trào. Mỗi nhục này ta sẽ trả lại gấp trăm lần! Ta sớm đã hạ quyết tâm rồi, sẽ có một ngày ra lên Võ Thần Phong đòi lại công đạo!

Tâm tư mặc dù kiên định nhưng Lăng Phong hiểu từ lần phiền thảo mà Thang Thần triển lộ ra thì thực lực của Võ Thần Phong đã mạnh đến đáng sợ. Hơn nữa còn cả vị Võ Thần chưa từng lộ diện nữa? Mỗi hận này nếu muốn báo thì phải có thực lực vô bờ, có lẽ Long Tộc ngọc bích trước mắt chính là một cơ hội lớn?

Khoảng cách ngàn trượng chớp mắt đã tới.

339. Chương 296: Cự Linh Vật Hóa.

Sau khi Lăng Phong đến, thuận thế dùng thần bí mệnh bài ẩn thân. Mặc dù hắn biết làm thế này không có tác dụng gì trước mặt linh cấp cường giả nhưng có còn hơn không, ít nhiều cũng có chút lợi ích. Sau khi nhìn rõ cục thế trước mặt, Lăng Phong không khỏi ngây người.

Rồng! Là một con rồng thực sự!

Thi thể với cốt cách cự đại đó đang cuộn tròn trong một khoảng khí tráo rộng chừng trăm trượng vuông. Bên trong khí tráo còn có thêm bốn người nữa đang xếp bằng. Người đầu tiên lông mi rất dài, từng sợi lông mi như ngân ti dài chạm xuống đất, phủ đến tận đầu gối, sắc mặt hồng nhuận như trẻ con.

Ba người ngồi sau cùng mặc hắc bào, sắc mặt lãnh tức như những bức tượng được tạc từ đá, băng lãnh vô cùng.

Bốn người tạo thành một đường nguyên trận huyền diệu, từng đường sức mạnh phun vào long thi trước mặt. Nếu nhìn kĩ có thể thấy bề mặt long thi còn có một tầng năng lượng phòng hộ mỏng nữa. Tầng phòng hộ này dưới sự nỗ lực của bốn người đã có vẻ mờ đi không ít.

Mặt khác, đỉnh đầu long thi huyền phù một miếng ngọc bích hình vuông, bề mặt ngọc bích chỉ vẽ đơn giản ba tấm đồ án, nhìn sơ sài vô cùng chứ không có vẻ gì kì bí. Nhưng từng tầng huyền diệu quang mang cường liệt vô bờ bắn ra từ bề mặt của nó thì thực mạnh mẽ!

Nhìn thấy long thi dị trạng, Lăng Phong tâm thần run lên, kho tri thức đột nhiên nhảy ra một cái tên!

Năng lượng ngưng kết đến một nồng độ nhất định sẽ xảy ra hiện tượng thực chất hóa. Với tu vi hiện tại của Lăng Phong, nếu như toàn lực ngưng tụ kiếm khí thì có thể hình thành ra một khối năng lượng tinh chương bằng nắm tay và đó đã là cực hạn của Lăng Phong rồi.

Cự linh sinh ra từ thức hải, có thể coi như năng lượng hóa thân của linh hồn. Nếu như ngưng thực đến một mức độ nhất định tự nhiên có thể ngưng kết thành thực thể! "Cự long" trước mắt không phải ma thú nhục thân mà là long linh sau khi chết ngưng tụ thành. Có thể ngưng kết thành một thực thể có thân hình bàng đại như thế này, không cần nghĩ cũng biết trước khi chết vị Thanh Long Tộc cường giả này cường đại đến mức nào!

- Khai! Tứ tượng chi kiếm!

Trong nguyên trận khí tráo, Chấp Pháp Điện điện chủ có cặp mi dài quét đất bắn ra một đường kim quang từ đôi mắt "cổ thương", ba người sau lưng cũng đồng thời giơ cao tay, nguyên lực phun dũng. Một thanh hồng bạch hoàng thanh tứ sắc quang mang đại kiếm trực tiếp đâm thẳng về phía long thi!

Rầm!

Một âm thanh như trời long đất lở chấn hưởng. Hộ tráo năng lượng bên ngoài long thi khê hoảng động như ba quang. Hoảng động mỗi lúc một dày đặc cuối cùng khuếch tán đến khí tráo!

Những vết nứt li ti như mạng nhện lan ra, quang hoa chói mắt lóe lên từ những vết rạn. Cuối cùng quang mang giao kết thành một đường trùng trùng lên trời!

- Ha ha ha ha, Long Tộc ngọc bích. Bốn tọa cuối cùng cũng nhìn thấy nó rồi!

Một tia tham lam bắn ra từ mắt Dạ Côn Ngô, hắc khê liếm môi, không hề che giấu ánh mắt tham lam của mình.

Nhất chiêu phá tan phòng ngự của long thi, Cổ Thương đang định giơ tay lấy Long Tộc ngọc bích thì đột nhiên nghe thấy giọng cười của Dạ Côn Ngô truyền đến bên tai. Ông giật mình quay đầu:

- Người là ai?

Lúc này dồn hết tâm thần để loại trừ phòng ngự nên ông căn bản không để ý đến hai người Dạ Côn Ngô. Bây giờ mới phát hiện ra có người muốn đến chiếm Chấp Pháp Điện.

Nhân thần lạnh lùng quét qua hai người Dạ Côn Ngô và Công Tôn Hoảng, cặp mi dài bạc trắng phiêu phát trong gió, hàn ý bao phủ đại địa:

- Đã có hai linh giả đại nhân đến đây rồi, hừ, đúng là xem trọng Chấp Pháp Điện chúng ta quá.

- Hắc hắc!

Công Tôn Hoảng cũng lộ ra một tia cười chiếm hữu, nhìn chòng chọc vào Long Tộc ngọc bích nói:

- Ban đầu ta cũng không biết chuyện, không ngờ đám chủng tộc phụ庸 các người cầu tự do là giả, muốn một mình độc chiếm Long Tộc ngọc bích mới là thật. Nếu như không phải cơ duyên xảo hợp thì e rằng chẳng cần mất bao nhiêu thời gian, các người cũng có thể bồi dưỡng ra được một đại viên mãn linh tôn cường giả, lúc này có phải đối diện với Võ Thần Phong, các người cũng có cái để nói chuyện! Đáng tiếc, đáng tiếc!

- Nói nhảm vừa thôi, động tĩnh vừa rồi lớn như vậy, nếu không mau động thủ e rằng sẽ còn thu hút nhiều kẻ không cần thiết nữa!

Dạ Côn Ngô quát:

- Chúng ta liên thủ, chờ lấy được Long Tộc ngọc bích rồi sẽ phân chia cùng nhau sau!

- Nói có lý!

Hai kẻ lúc này còn muốn giết nhau bây giờ lại cùng đứng trên một chiến tuyến, liên thủ đòi giết Cổ Thương.

Cổ Thương lộ ý phiến dũng, hừ lạnh một tiếng:

- Nếu như là trước đây, đối diện với hai đại linh giả liên thủ, Chấp Pháp Điện chúng ta chỉ biết giơ tay xin hàng. Nhưng hôm nay...Phong Vệ; Địa Vệ; Hỏa Vệ; bày trận!

Thanh hoàng hồng tam sắc quang mang phun ra từ sau lưng Cổ Thương. Một hùng một sư một hổ tam đại thú linh uy lực nhất chỉ cự linh dũng xuất, uy lực tấn khai trong những tiếng gầm thét kinh nhân!

Ngụy linh cấp!

Ba người này đều là ngụy linh cấp, còn đáng sợ hơn thông tin mà Lăng Phong và Mộ Dung Yên nghe được trước đây! Tâm tư điện chuyển, Lăng Phong lập tức hiểu ngay ba người này sau một thời gian dài trùng kích long thi phòng ngự, tiếp cận với Long Tộc ngọc bích ở cự ly gần đã cảm ngộ được một vài điều gì đó.

Thánh vực đỉnh phong và ngụy linh vực giữa họ chỉ có một tầng bạc mờ mờ, nhưng một khi đột phá thiên địa thì lại khác nhau hoàn toàn!

Lăng Phong thở phào nhẹ nhõm, nếu so sánh hai bên với nhau thì hẳn muốn Chấp Pháp Điện giành chiến thắng hơn. Chỉ ít bọn họ cũng không có xung đột gì với hắn, hai bên vẫn còn có một tia cơ hội giao lưu. Trong lúc Lăng Phong đang cảm thấy mừng thầm thì dị biến phát sinh!

Dạ Côn Ngô đang lao ra đột nhiên dừng lại, để cho Công Tôn Hoằng tiến lên trước còn mình thì lùi lại một bước!

Tranh đoạt bảo vật, bất cứ cơ hội vượt trước nào đều có nghĩa chỉ còn cách thành công một bước. Nhưng hắn cố ý lùi lại là có âm mưu gì? Công Tôn Hoằng thoáng giật mình cảnh giác, nhưng không ngờ khi hắn kịp phản ứng thì ma la cự thần chưởng đã chụp thẳng xuống lưng hắn!

Ầm!

- Dạ lão tặc, ngươi làm gì vậy?

Bị trúng một chiêu mạnh mẽ, phần năng lượng mà Công Tôn Hoằng khó khăn lắm mới tụ tề được ào ào bạo tán, bên trong cơ thể như đang có một khối hạt nhân cỡ nhỏ tạc khai, vô số cuồng liệt phong khí như đao nhận xuy xuy cắt xé, từng dòng huyết tuyến từ sâu trong phế phủ ào ào phun ra!

Công Tôn Hoằng miễn cưỡng khống chế thân thể cân bằng, hắn cảm thấy tinh khí trong người đang dần dần biến mất, không còn sức lực động thủ nữa, không khỏi hét lên giận dữ:

- Loại người thiên cận! Uổng làm linh tôn! Ngươi đáng chết!

Đủ năng lượng chi phối để trở thành "linh tôn", cảm ngộ tinh kỹ của Dạ Côn Ngô, Công Tôn Hoằng không thể tưởng tượng ra được. Uy lực của nhất kích cự thần chưởng này, một kẻ mới vào linh cấp như Công Tôn Hoằng sao có thể gánh được.

Công Tôn Hoằng rống lên giận dữ.

Đối diện với đám Cổ Thương, Dạ Côn Ngô không liên thủ mà lại hạ sát thủ sau lưng, làm như vậy thật chẳng khác gì thiên cận đến cực điểm! Chẳng trách hắn bị Công Tôn Hoằng mắng. Mất đi một sự trợ giúp, một mình Dạ Côn Ngô sao đủ sức lấy được Long Tộc ngọc bích?

Lăng Phong trong lòng cũng lóe lên một tia nghi hoặc, cảm giác nghi hoặc tràn ngập trong tim, đột nhiên một ý niệm phù hiện trong đầu hắn, hắn nhất thời đại kinh: Không ổn!

Cổ Thương thấy Dạ Côn Ngô ra tay với mình hữu của mình, ha ha cười lớn:

- Đám người ô hợp mà cũng dám đến Chấp Pháp Điện ta ra oai? Sa phệ!

Từng đường thủy quang mạn dật, bên trong thủy quang, một con cá mập lớn há to miệng phun ra những đường thủy trụ. Mỗi một đường thủy trụ phun ra, không khí lại xuất hiện vì ba quang huyền ảnh, cảm giác như ngay cả không khí cũng không thể chống đỡ nổi.

- Tam tài chi trận, theo ta tiêu diệt kẻ thù lai phạm!

Cổ Thương hạ lệnh, địa hỏa phong tam vệ sau lưng cùng nhau kết khởi. Lăng Phong đã từng nhìn thấy "tam tài nguyên trận" nhưng nếu so với thiên địa nhân tam sĩ thì sức mạnh của họ cường hân hơn nhiều!

Hà quang đạo đạo, thần quang tam sắc bạo phát hình thành nên một chiếc rìu lớn cao ngang một đầu người, nặng nề bổ về phía trước!

Lăng Phong nhân thần ngưng sức, không còn quan tâm đến chuyện ẩn tích, lớn tiếng cảnh báo:

- Cẩn thận!

Âm thanh chưa hạ thì chiếc rìu lớn đã bổ xuống lưng Cổ Thương một tiếng chát, tạo nên một vết thương sâu thấu xương. Máu tươi ào ạt đổ ra.

- A!

Một tiếng rống kinh thiên động địa vang lên, Cổ Thương xoay người, mạn thiên thủy quang gào thét quyền khởi, ập xuống tam vệ sau lưng:

- Đám phản đồ này! Tại sao?

340. Chương 297: Sinh Tử.

Thần tình băng lãnh của tam vệ cuối cùng cũng có một tia biến hóa, lộ ra kinh hoảng. Đối diện với nhất kích cường hân của Cổ Thương, bọn họ căn bản không kịp phản ứng, chỉ có thể nhanh chóng lui bước! Đáng tiếc, nếu ba người liên thủ thì đã có thể đấu ngang với Dạ Côn Ngô rồi, một khi phân tá sẽ không còn lực chống đỡ nữa.

Chát chát chát, con cá mập khổng lồ vượt sóng lao lên, quang hóa thành một tấm thiên mạc ầm ầm mạnh mẽ đánh lên cự linh ba người. Cự linh của ba người bị kích đến tán khai loạn xạ!

Cổ Thương lại tung một chiêu truy sát nữa về phía tam vệ. Dù là linh giả chi thể nhưng trúng phải liên thủ nhất kích của ba người vẫn khó lòng chống đỡ. Ông biết hôm nay mình khó có thể qua khỏi nên quyết tâm giết chết lũ phản đồ!

Trong ánh mắt kinh hoảng của địa hỏa phong tam vệ, con cá mập khổng lồ mỗi lúc một gần, thủy khí ôn nhuận nhưng lại mang theo tinh khí đoạt mạng! Ba người không kịp nghĩ phải hét lên:

- Dạ trưởng lão, cứu mạng!

Bùm!

Trong lúc sinh tử, cự chưởng lại hạ xuống giữa Cổ Thương và tam vệ. Cự chưởng, nhất trảo lao đến như có linh tính, như hải đồng nghịch bùn trong ao, ẩn hàm lực công kích cường đại vô bì. Thân thể con cá mập bị lật ngửa, hóa thành quang khí, biến mất không chút dấu vết!

Sắc mặt hồng nhuận của Cổ Thương trong nháy mắt biến mất như triều thủy mà thay vào đó là một màu trắng bệch của cá chết. Cố gắng giữ cho mình không gục xuống, ông không còn nửa phần chiến đấu chỉ lực nữa, chỉ thở hổn hển nặng nề:

- Tại, tại sao?

- Ha ha ha ha...

Dạ Côn Ngô đắc ý cười lớn chỉ vào đại hỏa phong tam vệ:

- Ba người họ là con cờ mà chúng ta đã sớm cài vào trong thương hội. Đến bây giờ mà người vẫn chưa hiểu sao?

Cổ Thương run bắn người, nhìn về phía tam vệ với ánh mắt khó tin, ánh mắt tràn đầy vẻ bi thương và phần nộ. Vậy mà ông đã từng bồi dưỡng chúng, coi chúng như đệ tử của mình, gửi gắm hi vọng sau này một trong số chúng sẽ trở thành điện chủ đời kế tiếp. Ngay cả một việc đại sự như Long Tộc ngọc bích cũng không giấu chúng. Ai ngờ ba người bọn chúng căn bản không một lòng một dạ với ông mà hoàn toàn là lũ ác ma đến từ địa ngục!

Địa hỏa phong tam vệ trước nhân thần bức nhân của ông không khỏi cúi đầu. Hình ảnh của mấy năm gần đây không ngừng hồi tưởng lại trong não hải họ. Được Cổ Thương bồi dưỡng như đệ tử, thử hỏi sao họ lại không có nửa phần hổ thẹn với ông không? Nhưng họ đến từ Vô Tận Hoang Nguyên, nếu như không tòng mệnh thì người nhà của họ cũng sẽ bị diệt sát!

Giữa hai bên, đương nhiên không cần hỏi cũng biết họ lựa chọn bên nào!

Lăng Phong bình tĩnh, hiểu ra tất cả. Chẳng trách lúc đứng trong sảnh nghị sự tên Dạ trưởng lão lại tự tin như vậy về chuyện lấy Long Tộc ngọc bích. Nếu như hắn không bố trí một nguyên tố bất ngờ thì chắc âm mưu của Dạ Côn Ngô đã sớm được thực hiện? Với một kế hoạch chặt chẽ như thế này, ai có thể gây trở ngại được cho hắn!

Nếu Hàn Thụ Phong biết mình chỉ là một vòng nhỏ trong kế hoạch này thì hắn đã không nghĩ mình quan trọng đến vậy. Thậm chí Dạ Côn Ngô còn coi hắn như một thứ có thể hi sinh mà không hề có một chút nuối tiếc?

Bất luận thế nào, lúc này Dạ Côn Ngô cũng đang nắm quyền chủ động, không ai có thể ngăn hắn lấy được Long Tộc ngọc bích!

- Dạ trưởng lão thật cao mưu, tiểu mỗ bội phục vô cùng!

Nhân thần Công Tôn Hoàng nhân thần loạn chuyển, lập tức nhận ra chênh lệch thực lực giữa hai bên, bản thân thì đang trọng thương căn bản không dám nghĩ đến chuyện lấy Long Tộc ngọc bích, miễn cưỡng cười chấp tay cúi người nói:

- Ta chúc mừng Dạ trưởng lão và xin được bái biệt.

- Hắc hắc!

Nhìn theo thân thể điện chuyển của Công Tôn Hoàng, Dạ Côn Ngô mỉm cười âm hiểm:

- Lúc này mà người còn muốn đi? Nếu như để cho người đi thì bốn tọa không phải kẻ ngốc sao?

Nghe Dạ Côn Ngô nói vậy, Công Tôn Hoàng thoáng hiện lên một tia sợ hãi, hắn đã cảm nhận được sát cơ nồng liệt trong câu nói đơn giản đó!

Cường giả mặc dù ngạo khí lăng vân nhưng cũng chỉ là cách nói tương đối. Một khi xảy ra chuyện nguy hiểm đến tính mạng thì biểu hiện của cường giả cũng chẳng khác gì người phàm. Toàn thân Công Tôn Hoàng cuộn lên một tầng thủy quang, hóa thành huyết hồng độn xuất trong những âm thanh tí tách không ngừng, cầu xin nói:

- Dạ tiền bối, lúc trước là ta không đúng, bị bảo bối làm cho mờ mắt. Xin ngài giơ cao đánh khẽ, ta đảm bảo chuyện xảy ra hôm nay sẽ không để cho người thứ hai biết đâu.

- Hừ!

Dạ Côn Luân chỉ lặng lẽ đứng một chỗ, không hề có ý định đuổi theo. Nghe Công Tôn Hoàng van xin như vậy hắn xì lạnh nói:

- Người nghĩ bốn tọa sẽ tin vào những lời này sao? Người không chỉ coi bốn tọa là kẻ ngốc mà còn cho ta là một ông già thiện tâm sao!

Ngữ điệu đột nhiên chuyển lãnh:

- Âm mưu tranh giành bảo vật với bốn tọa mà còn muốn thoát chết? Để cái đầu lại đây rồi tính sau!

Ma la cự thần chưởng oanh xuất một cách không hề thương xót. Như một tòa ngũ chỉ sơn sụp xuống, bóp chặt lấy Công Tôn Hoảng. Cự thần chưởng thu lại, bẹp bẹp, thân thể Công Tôn Hoảng bị vo thành một khối, tiên huyết và máu thịt bạo khai bắn ra tứ phía!

Chiu!

Trong cảnh đồn đồn, du ngư dài nhỏ như ngón tay xuyên qua cự thần chưởng bay lên giữ không trung và biến mất ngoài xa như tấn điện, ẩn hiện cách đó chừng một trăm trượng!

Dạ Côn Ngô cười lạnh:

- Chỉ dựa vào nhất chiêu này của ngươi mà muốn bỏ chạy sao? Ở lại hết đây cho ta!

Không gian bị kiềm hãm, linh hồn lực vô hình ba động mạnh mẽ, du ngư cự linh tốc độ bỗng nhiên chậm lại. Liền ngay sau đó cự thần chưởng lại lao tới. Một chuyện quỷ dị xảy ra. Du ngư ra sức giãy dụa mà không sao thoát ra được. Lực giãy mỗi lúc một yếu cuối cùng đành phải im lặng. Chỉ thấy con dư ngư vốn dĩ có chút hư huyền dần dần ngưng cố thành thực chất, bị thu về lòng bàn tay Dạ Côn Ngô.

Dạ Côn Ngô hài lòng nhìn vào lòng bàn tay, gật đầu nói:

- Không tệ, linh cấp cường giả hạch tinh thuần túy. Nếu như tìm được thuật luyện sư thích hợp thì có thể đề thuần linh hồn vật tính trong đó chế luyện ra một miếng tinh kĩ tinh chương.

Dừng lại đôi chút hần lại nói:

- Hoặc cũng có thể là một thanh "vị chủ linh khí".

Lăng Phong nãy giờ bàng quan với cảnh này đột nhiên trái tim co rút lại, linh hồn trong thức hải nhanh chóng biến huyền với tốc độ lưu động. Rõ ràng thời gian bên ngoài vẫn không hề thay đổi nhưng Lăng Phong cảm giác chỉ cần mình ngẩng đầu thôi cũng tiêu hao vô số thời gian, chậm đến muốn nghẹt thở.

- Hừ hừ, tiểu tử thôi, làm hỏng đại sự của bổn tọa mà còn muốn chạy?

Dạ Côn Ngô nói, bộ dạng ung dung như đang chơi trò mèo vờn chuột.

Tỉ mỉ thưởng thức Lăng Phong đang bị nhốt bên trong, hần lộ ra vài phần kinh ngạc:

- Ngươi chắc vẫn chưa đầy hai mươi chứ nhỉ? Còn trẻ mà đã có được tu vi như thế này thực sự quá đáng sợ. So với thiên tư tối giai của Long Tộc vẫn còn đáng sợ hơn gấp trăm lần! Nếu như cho ngươi thời gian nhất định thì một ngày nào đó ngươi sẽ có thể tiến nhập vào đại viên mãn! Nhưng...

- Không có nhưng gì cả!

Lăng Phong bạo rống, cắn mạnh vào đầu lưỡi, một đường huyết tiễn bắn xa mười trượng, ngay cả máu mũi cũng phun ra. Tiên huyết sung xuất! Đầu óc hần bỗng nhiên trở nên nhẹ bẫng. Trạng thái nào hải bị đông kết nhất thời biến mất, cước bộ vận chuyển nhanh chóng, điện quang xì xì bạo khai dưới chân chụp lấy cả người Lăng Phong.

Dạ Côn Ngô lộ ra thần sắc trầm trở cực độ:

- Có thể thoát khỏi linh vực áp chế của ta? Thật đúng là thiên phú đáng sợ! Đáng tiếc!

341. Chương 298: Thu Hoạch Lớn

Hần hét lên một tiếng, cự thần chưởng vươn xa mười trượng chụp lấy Lăng Phong rồi ầm ầm áp lực!

Nhất kích này dù là linh giả như Côn Tôn Hoảng cũng phải bỏ mạng hướng hồ ngay cả linh cấp cũng chưa đến như Lăng Phong?

Nhất chưởng lạc hạ, thanh quang vỡ vụn. Thân ảnh Lăng Phong bị bạo lực tuyệt đối đè cho vỡ vụn!

- Ha ha ha...ý?

Dạ Côn Ngô thần tình kinh biến, hốt hoảng xoay người, rống lên giận dữ:

- Tiểu tử, ngươi dám!

Không biết từ bao giờ, Lăng Phong đã xuất hiện trước mặt tam vệ địa phong hỏa, cự ly chỉ còn mười trượng! Thấy linh vực của Dạ Côn Ngô lại áp xuống, Lăng Phong nhú mày Tinh Thiết Kiếm điên cuồng phun ra từ lòng bàn tay:

- Trú kiếm chi thuật, sát!

Thiên địa lao điên cuồng vận chuyển nơi mũi kiếm ẩn hàm vô số luật động huyền ảo phức tạp, hạo liệt bắn về phía phong vệ gần nhất!

Biến sinh cận kề, nhanh đến nỗi người ta không kịp phản ứng. Phong vệ trở mắt nhìn Tinh Thiết Kiếm xuyên qua ngực mình, kiếm thương mở rộng dần, tiên huyết phun ra như một bức tranh sơn dầu tuyệt đẹp. Tiên diễm đoạt mục!

Thì ra cái chết đẹp như thế này!

Đây cũng là ý niệm cuối cùng trong đầu hắn!

- Tốt tốt tốt!

Dạ Côn Ngô giận đến phát điên:

- Chết mà vẫn phải kéo theo một người. Đám khí này thực sự khiến bản tọa không thể không kính nể! Để biểu hiện kính ý này, bản tọa quyết định sẽ giam cầm ngươi trăm năm, tha hồ hưởng thụ việc bị vạn trùng vạn xà cắn cho đến chết!

Ngữ khí âm lãnh, tràn đầy hàn ý. Lăng Phong đã bỏ chạy và kích sát một tên thủ hạ của hắn ngay trước mặt. Hành động này chẳng khác gì tát cho hắn một cái trực diện. Nếu như bị truyền ra ngoài thì còn gì là thể diện của Bức Tông đại trưởng lão nữa? Không lẽ lại để thiên hạ cười cho đường đường một linh tôn mà không thể đối phó được một tên ngụy linh cấp?

- Vạn trùng vạn xà?

Lăng Phong lộ ra một nụ cười cổ quái, lắc đầu nói:

- Như vậy thì tàn nhẫn quá.

- Ha ha, ngươi cũng biết sợ sao? Nếu ngươi chịu cầu xin bản tọa, có lẽ...

Không để cho Dạ Côn Ngô có cơ hội nói hết lời, Lăng Phong thản nhiên nói:

- Ta chỉ cần giết chết cự linh phân thân này của ngươi là bản tôn của ngươi cũng phải chịu trọng thương!

- Cái gì? Tiểu tử, ngươi nói cái gì?

Dạ Côn Ngô cười chế nhạo.

- Mơ và thực không giống nhau đâu.

Từng con, từng đàn, từng luồng sát cơ sâm hàn vô bì như độc xà thổ tín, lại như mãnh thú mịch thực, sát sao vô cùng. Rõ ràng xung quanh không có thứ gì nhưng lại cảm thấy có một thân thể băng lãnh mềm mại quần lay xung quanh người, và như đang có vô số chiếc lưỡi liếm lên mặt, lên má. Đường như chỉ cần khẽ động đập là bản thân sẽ bị giảo sát, xé nát thành vô số mảnh vụn.

Sợ hãi!

Cảm giác sợ hãi vô hạn trào lên, không biết bao nhiêu năm nay, từ sau khi tấn cấp trở thành linh tôn Dạ Côn Ngô mới cảm thấy nỗi sợ hãi cụ thể đến vậy. Hiện tại căn bản rất ít kẻ có đủ tư cách khiến hắn cảm thấy sợ hãi!

Nhưng lúc này, đối diện với Lăng Phong, một thanh niên chưa cả đạt tới linh giả hắn lại cảm thấy sợ hãi! Đáng chết, rốt cuộc là chuyện gì?

Lăng Phong lẳng lẳng đứng giữa hư không, hắc quang quanh người xoay chuyển theo đường xoắn ốc. Chỉ có hắc quang mới khiến người ta cảm thấy sợ hãi đến vậy, khiến thâm tâm người ta như rơi vào mê mộng, không sao tỉnh lại được.

Khí thể nhiếp nhân lao thẳng vào Dạ Côn Ngô, đông kết tất cả dị động của hắn!

Dạ Côn Ngô gào thét, mặt hiện rõ biểu tình khó tin. Hắn nghĩ thế nào cũng không hiểu sao con kiến mà mình có thể bóp chết bất cứ lúc nào lại đột nhiên biến thành một cự nhân đỉnh thiên? Hắn có thể cảm nhận được một sức mạnh khiến người ta run sợ tỏa ra từ người Lăng Phong, nếu như bản tôn của hắn ở đây đương nhiên hắn sẽ không sợ nhưng trước mắt mới chỉ là một phần cự linh phụ thân, bảo hắn chống đỡ thế nào?

Lẽ nào chuyện với tay lấy được Long Tộc ngọc bích chỉ là một giấc mơ?

Lăng Phong nhắm chặt hai mắt, ở một góc độ không ai nhìn thấy, từng dòng niệm thức năng lượng đổ xuống từ trán hắn, trực tiếp chú nhập vào mệnh bài thần bí. Phía trên bề mặt mệnh bài, ba khối quang điểm hoàn toàn biến thành một màu đen thuần túy!

Lúc này đối diện với sát cơ lâm liệt của Dạ Côn Ngô, Lăng Phong hiểu mình đã rơi vào khoảnh khắc sinh tử. So với lần trước bị Thang Thần kích sát còn hung hiểm hơn nhiều, sẽ không còn ai hoành không xuất hiện cứu hắn nữa, cơ hội duy nhất là dựa vào chính khả năng của mình! Nhưng nếu chỉ dựa vào thực lực linh cấp thì muốn đối kháng được với linh cấp tôn giả thật chẳng khác gì trò cười. Sau khi đạt tới linh cấp, mỗi một tầng thượng thăng đều có ý nghĩa biến hóa về chất, căn bản không thể bù đắp bằng công pháp.

Dù như vậy Lăng Phong vẫn không hề có ý định từ bỏ mà ra sức vận chuyển niệm thức trong thức hải, âm mưu tìm ra một phương pháp để thoát khỏi tình cảnh khó khăn này.

Ngay cả lúc đối diện với tuyệt cảnh cũng không được từ bỏ!

Trong lúc nguy kịch, Lăng Phong bất ngờ tìm ra con át chủ bài, đó chính là mệnh bài thần bí! Mặc dù không hiểu năng lượng bạo phát toàn bộ của nó có thể đạt tới tầng thứ nào nhưng trong lúc không có cách Lăng Phong chỉ còn biết dồn hi vọng vào mệnh bài thần bí này.

Vì vậy, mãnh thôi cương khí trong người, một ngụm máu tươi phun ra. Lăng Phong tạm thời thoát khỏi linh vực trói buộc của Dạ Côn Ngô, dùng thanh điện u quang chế tạo ra một huyền ảnh thu hút tất cả sát cơ còn mình thì bay tới chỗ phong vệ!

Từ kinh nghiệm giết chết Ô Tô, chỉ cần giết chết một nguy linh cấp cường giả thì có thể hoàn thành mệnh bài thần bí của mình!

Một loạt mưu kế loáng qua như điện quang, bất cứ công đoạn nào trong đó xảy ra sai sót đều có thể dẫn tới kết cục vạn kiếp bất phục. May mà Lăng Phong thành công! Lúc này hắn cảm nhận luồng sức mạnh băng lãnh mà như ẩn hàm sinh cơ vô tận dũng nhập vào thức hải mình, Lăng Phong biết quyền chủ động đã hoàn toàn nằm trong tay mình!

Dưới thôi động của mệnh bài chỉ lực, từng đợt niệm thức vận chuyển không ngừng. Niệm thức vốn dĩ đang bình hoãn tiêu xuất lúc này thậm chí còn biến ảo theo một tiết tấu quy luật. Đây có lẽ cũng chính là nguyên nhân sản sinh ra uy nhiếp lực cự đại.

- Tiểu tử dám lừa ta, bốn tọa không tin!

Giữa trán Dạ Côn Ngô truyền ra khí minh thanh kịch liệt, thành thành, như âm thanh cự cổ lôi hưởng, lại như thiên lôi đại nổ, đại hải bốn dũng dần dần phát ra những âm thanh trào dâng gào thét. Hắn quát lên một tiếng, từ trán bay ra một đám bức linh, rồi từ trán của mười hai khối lõi từng con cự linh cũng bay ra. Tất cả có ba mươi con cự linh lơ lửng giữa không trung, phát ra những tiếng rít gào như ác quỷ.

- Nguyên trận chỉ lực, đại ác thiên linh kĩ.

Theo tiếng bạo rống từng dải cự linh bị phi tốc đả tán, biến thành quang lưu thuần túy. Quang lưu tiến dũng vào bức linh ở giữa, đầu bức linh bạo trưởng lên gấp trăm lần, thân hình điên cuồng đứng thẳng, tốc độ nhanh đến vô bì hình thành nên một cự nhân có thân hình đỉnh thiên lập địa.

- Cự linh dung hợp? Nguyên trận tinh chương?

Lăng Phong không giấu nổi vẻ ngạc nhiên, người lợi dụng cự linh cộng minh có thể luyện chế nguyên trận tinh chương từ tiên huyết, loại tinh chương này nếu như thành bộ phận cấp bổ trận vài người luyện hóa. Một khi trong lúc đối chiến, linh kĩ của người bố trận có thể nhanh chóng dung hợp, uy lực cực cường!

Nhưng nhìn Dạ Côn Ngô lúc này thi triển thì có vẻ không giống. Rõ ràng những thánh vực khôi lỗi kia chưa từng luyện hóa qua nguyên trận tinh chương, thuần túy chỉ là dựa vào sức mạnh của một mình Dạ Côn Ngô kết hợp cự linh của họ lại, hình thành nên cái gọi là "đại ác thiên"!

Chiến lực kiểu đó nếu so với dung hợp linh kĩ thuần túy mạnh hơn gấp nhiều lần, uy lực kì quỉ đến mức trong kho tri thức của Sang Sư cũng không thấy ghi chép.

Đáy mắt lộ ra một tia tán thán, Lăng Phong không hề cảm thấy sợ hãi, năng lượng linh hồn trong thức hải nhanh chóng vận chuyển như đạt tới đỉnh phong, hần chỉ mạnh ngón tay:

- Cự sát đạo!

Ngân quang xán bạo phát bao phủ xung quanh hình thành một cảnh quan mỹ lệ, diễm hỏa ngưng tụ thành một nửa cánh tay, quang kiếm hư huyền khó lường sẵn sàng nghênh chiến. Không để cho siêu cấp cự linh kịp phản ứng, quang kiếm đã hung hăng đâm thẳng vào ngực nó.

Sợ hãi, không một từ gì có thể hình dung chính xác hơn. Lúc này trong lòng Dạ Côn Ngô trào lên một cảm giác sợ hãi kịch liệt. Đó là một cảm giác sợ hãi sinh sôi từ tận trong tim!

- A, không được! Không được! Người không được làm thế với bản tọa!

Dạ Côn Ngô điên cuồng gào thét, hai tay hần ôm chặt lấy đầu, thân thể rơi xuống, đau đớn lăn lộn trên đất, vừa lăn vừa rơi lệ, tư thái khổ sở vô cùng!

Chấp Pháp Điện điện chủ Cổ Thương đứng bên cạnh chứng kiến với ánh mắt kinh hãi cộng kính nể. Có thể kích sát một linh cấp cường giả không phải chuyện gì kì lạ, linh cấp mặc dù tôn quý nhưng đại lục này ẩn thế cường giả rất nhiều, cường giả đạt tới thực lực này không phải là hiếm.

Thế nhưng nhất chiêu xuất thủ, có thể khiến một linh giả khóc lóc, đó là cảnh giới như thế nào?

Linh giả nào mà không từng trải qua trăm năm khổ luyện, tâm linh đã đạt tới mức độ cứng cõi vượt xa tưởng tượng. Bọn họ sẽ không bao giờ van xin tha mạng, nhưng khiến bọn họ van nài chỉ có quỷ, chứ thiên thần thì không. Người thanh niên đó là quái vật gì vậy?

Lăng Phong hít một hơi thật sâu, nhân thần lộ ra một tia mạn nhiên, trước đó hần cũng không ngờ linh kĩ ẩn hàm trong mệnh bài lại mạnh đến vậy. Sở dĩ chiêu này có tên "cự sát đạo" đơn thuần chỉ vì Lăng Phong cảm nhận được cự ý lẫm liệt khiến người ta rùng mình trong đó.

Nhưng có thể khiến một linh giả sợ đến phát khóc?

Quái đản!

Lăng Phong lắc đầu, nhìn về phía Dạ Côn Ngô đang lăn lộn, một đường kiếm cương bổ xuống, kiếm cương dài mười trượng, bổ trúng Dạ Côn Ngô biến một kẻ sớm đã hoàn toàn mất đi ý thức phản kháng như hần thành mảnh vụn. Một tia ngân quang lóe lên trong đó, Lăng Phong giơ tay ra đỡ, hai vật rơi xuống lòng bàn tay hần.

Sau khi cúi đầu kiểm tra, Lăng Phong nhoen miệng cười, một trong số đó là du ngư trạng "linh giả hạch tinh" mà Dạ Côn Ngô lấy được sau khi giết Công Tôn Hoảng, một miếng nữa là tinh chương! Nếu như Lăng Phong đoán không nhầm thì đây chính là "đại ác thiên" linh kĩ lai nguyên mà Dạ Côn Ngô mới thi triển.

- Không ổn, chạy mau!

Vừa thấy Bức Tông uy thế hiển hách đại trưởng lão Dạ Côn Ngô bị đánh bại trong tay Lăng Phong, địa hỏa lưỡng vệ còn lại điên cuồng trốn chạy.

Lăng Phong cười lạnh nói:

- Hai vị còn muốn chạy sao? Lưu lại hết cho ta!

Vừa rung tay, hai thanh cự sát đạo quang kiếm đã bắn tới, quang kiếm khí thế nhìn thì có vẻ chậm nhưng địa hỏa lưỡng vệ chỉ ngăn ra mà không bỏ chạy. Quang kiếm lóe lên sau lưng chúng, giao toái toàn bộ.

Phốc phốc!

Lăng Phong giơ tay hư không nhiếp vật, chi lực phát sinh, hai miếng lưu quang hạch tâm lóe lên và xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Niệm thức vi động, cảm thấy cự linh bên trong nhảy nhót không ngừng như không muốn thần phục! Lăng Phong hừ lạnh một tiếng:

- Còn muốn tác quái!

Linh hồn uy áp chi lực bằng bạc hạo hân nặng nề chạm vào hai miếng hạch tinh, cự linh trong đó trọng thương và chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Nếu như là hạch tinh của thánh vực cường giả bình thường thì căn bản không cần Lăng Phong xuất thủ. Một khi mất đi nhục thân chống đỡ sẽ không còn khả năng tác quái nữa. Nhưng hai miếng hạch tinh này là của hai ngục linh cấp cường giả nên việc khóa chúng cũng khó khăn rườm rà hơn một chút. Lăng Phong vui vẻ thu lại, thánh vực cường giả hạch tinh là thứ cần thiết để luyện chế chí cấp tinh chương. Ngục linh cấp cường giả hạch tinh còn dùng được rộng hơn, có thể coi như một loại nguyên liệu luyện chương hiếm có.

Quay đầu nhìn lại, Lăng Phong nhíu mày, chỉ thấy Cổ Thương đang chăm chú nhìn mình.

Thấy Lăng Phong nhìn lại, Cổ Thương chán nản lắc đầu nói:

- Vị tiên sinh này, Long Tộc ngọc bích này nếu như người muốn lấy thì cứ lấy, chỉ xin tiên sinh lưu lại cho chúng ta một huyết mạch truyền thừa.

Ngữ điệu của ông bi thương, nhìn gia tộc tộc nhân bỏ chạy tán loạn, tràn đầy vẻ chán nản.

Lăng Phong ngây người: Nói vậy là có ý gì? Hắn nói muốn lấy mạng của Áo La Thương Hội tổng bộ từ lúc nào vậy? Hắn không ngạc nhiên ra một tia nhân thần khó hiểu.

Thấy Lăng Phong không nói gì, Cổ Thương cứ tưởng lời cầu xin của mình làm hắn bất mãn, vội vàng nói:

- Chuyện xảy ra ngày hôm nay ta hứa tuyệt đối không lộ ra ngoài! Tiên sinh nếu như không tin ta có thể thề độc trên danh nghĩa tổ tiên lịch đại!

- Được rồi.

Lăng Phong triệt để không nói được gì, sao càng ngày càng phức tạp thế này?

Kì thực cũng khó trách Cổ Thương hiểu lầm, lúc Lăng Phong xuất hiện đúng là có nhắc nhở Cổ Thương cẩn thận, nhưng cũng không thể chứng minh hắn đứng về phía thương hội. Nhất là chuyện xảy ra sau đó càng khiến người ta chần chừ, đầu tiên là Lăng Phong như không chịu nổi nhất kích, rồi đột nhiên hoàn toàn không tăng mạnh thực lực, cuối cùng thì thành một trận đại hỗn chiến và cuối cùng là giải quyết tất cả các đối thủ khác.

Nghĩ đi nghĩ lại thật dễ khiến người ta hoài nghi động cơ và tâm kế của Lăng Phong, một người vừa mới nếm trải cảm giác bị phản bội như Cổ Thương thì càng không thể tin hắn.

Trong lúc căng thẳng, từ xa bỗng vang lên một tiếng gọi lớn:

- Điện chủ đại nhân!

Trông thấy Mạnh Viễn Sơn vội vã chạy lại, Cổ Thương nhíu mày nhất ngưng:

- Là người.

Đối với những người bình thường, thân phận gia chủ của Mạnh Viễn Sơn có thể vô cùng cao quý nhưng đối với Cổ Thương mà nói, hắn chỉ là một trong số mười hai đại gia tộc tộc trưởng. Chỉ là một đệ tử mà ông đã từng dạy qua, căn bản không có ấn tượng.

- Đệ tử, đệ tử là Mạnh gia gia chủ! Bốn mươi năm trước may mắn được ngài chỉ điểm qua!

Đứng trước Cổ Thương, Mạnh Viễn Sơn cung kính chấp tay. Sau lưng ông, mấy người Mộ Dung Yên yên lặng chờ đợi.

- Ồ.

Lúc này Cổ Thương mới có chút ấn tượng, đậm chân nói:

- Các người, các người...

Nói đến đây, ông quay sang nhìn Lăng Phong, trong lòng phiền muộn vô cùng: Sao một chút nhân lực cũng không có vậy? Có một tên sát thần ác ma ở đây mà các người dám hiên ngang xông đến, không phải là tự tìm đến cái chết sao?

Cổ Thương nặng nề hít một hơi, dồn chút chân nguyên lực tàn tồn, chặn nhóm Mạnh Viễn Sơn lại, quát:

- Đi! Các người mau đi! Người này thực lực chi cường, các người không thể địch nổi đâu! Mau chạy đi!

Sau tiếng hét kiên quyết của ông, hai người Mạnh Viễn Sơn không những không bỏ chạy như ông tưởng tượng mà còn lộ ra một tia thần sắc cổ quái.

- Mau chạy đi!

Cổ Thương giận đến nổi muốn ra tay bóp nát mắt tên văn bối này:

- Không lẽ các người muốn ta hi sinh vô ích?

- Khụ

Mộ Dung Yên không nhịn được, chỉ vào Lăng Phong, nín cười nói:

- Điện chủ đại nhân, nếu như người nói hấn thì hình như là người của ta.

342. Chương 299: Bức Tông, Yêu Nguyệt, Tiểu Mơ Hồ.

Trong lúc Lăng Phong xuất chiêu kích sát Dạ Côn Ngô phân thân, Vô Tẩn Hoang Nguyên, Bức Tông tông môn.

Bên trong mật thất u tĩnh, một vị lão giả sắc diện hồng nhuận, trán nứt ra một vết hồng sắc như có ba con mắt phun phì ra một ngụm tiên huyết, gào thét nói:

- Tiểu tử, người dám giết phân thân của bổn tọa, bổn tọa sẽ lột da người, phơi khô trăm năm, chịu người đời ngược đãi hàng ngàn hàng vạn năm thì mới tiêu tan mối hận này!

Trong tiếng rống điên cuồng, đại môn mật thất mở tung một cách gấp gáp, một thân ảnh mạn diệu xông vào. Nữ tử này nửa thân khải hỏa hồng sắc để lộ ra phần bụng trắng hồng mềm mại như ngọc. Trên rốn điểm một nốt đan hồng tiên diễm như hỏa, tán phát ra vô số mị lực khiến cho tất cả nam tử trong thiên hạ có thể cam tâm nhảy vào lửa.

Chỉ cần tùy ý phát động, thủy lục trường quần sẽ phiêu nhiên lộ khai, để lộ ra đôi chân thon dài ngọc nhuận. Làn da trắng mịn như ngà voi, nữ tử yêu dị vừa bước vào phòng chẳng quan tâm đến những thứ khác mà lo lắng hỏi ngay:

- Đại trưởng lão, xảy ra chuyện gì vậy? Ai dám hủy phân thân của người? Không lẽ lão quái vật của Áo La Đế Quốc đã đích thân ra tay? Vô Thần? Thang Thần? Vân Mộng Tông?

Hỏi liền một hồi, nữ tử có vẻ đang nóng ruột lắm. Đại trưởng lão là cường giả linh tôn cấp, dù có phân ra một chút sức mạnh cự linh thì linh giả bình thường cũng không thể địch nổi, là ai dám hạ thủ?

"Tam mục lão giả" điên cuồng rít gào, Dạ Côn Ngô nhân thần băng lãnh, bây giờ xuất hiện mới là bản tôn của hấn!

Đôi mắt hẹp dài tán phát ra quang mang u lãnh:

- Không biết! Tên này lạ mặt, trước đây chưa gặp bao giờ, hừ! Dám tiêu diệt phân thân của ta thật chẳng khác gì giáng ta xuống một cảnh giới. Tiểu súc sinh! Trả lại ma la cự thần chưởng cho bản tọa!

Ngữ khí lộ rõ sự phẫn nộ và nuối tiếc tuyệt đại. Thi triển tàng linh tinh chương ẩn tàng một phần sức mạnh vào phân thân không có gì nguy hiểm cho cơ thể hần nhưng cũng không phải là không mạo hiểm. Nếu như phân thân bị hủy thì tinh kỹ mà bản tôn tu luyện ra cũng biến mất trong một thời gian ngắn!

Dạ Côn Ngô đã tu luyện được ba tinh kỹ, nhờ đó mà một bước vắn đỉnh linh tôn. Bây giờ bị đẩy trở về linh sĩ cấp, sao hần có thể không giận? Mặc dù tu vi thật lùi nhưng chỉ cần tu luyện lại một khoảng thời gian nhất định nữa vẫn có thể quay trở lại được, chỉ có điều tinh lực tiêu hao vô cùng kinh nhân.

Nhất là nỗi nhục càng khiến người ta khó có thể tiếp nhận!

- Thế gian này mặc dù thiên tài có thể liên tục xuất hiện nhưng nếu là thiên tài không được nâng đỡ thì tuyệt đối không thể xuất hiện trên thế gian này, đừng nói vắn đỉnh linh cấp.

Yêu dị nữ tử nhíu mày phân tích:

- Đại trưởng lão, người đó có gì đặc thù, phải tìm ra được một tia manh mối gì đó chứ!

-Ồ, Yêu Nguyệt Tông Chủ nói cũng có lý.

Dạ Côn Ngô đã bình tĩnh trở lại, nhíu mày suy tư, cuối cùng nói:

- Cái khác thì không rõ nhưng tên tiểu tử này có hai điểm rất kỳ lạ! Một là ẩn thân, không biết là công pháp hay thứ khác nhưng hần có thể ẩn thân một cách hoàn mỹ, nếu như không phải là dùng năng lượng linh vực lung chảo thì không thể ép hần hiện hình. Còn một điểm khác nữa là chiêu cuối cùng hần dùng để diệt sát phân thân của bản tôn.

Nói đến đây, Dạ Côn Ngô không khỏi rung mình, ánh mắt lộ rõ vẻ kiêng kỵ:

- Đó hình như là linh hồn lực tinh kỹ thuần túy?

Nghe Dạ Côn Ngô nói vậy, yêu dị nữ tử - Bức Tông tông chủ Yêu Nguyệt Lung không khỏi run rẩy cơ thể mềm mại.

- Hừ!

Dạ Côn Ngô hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ta mặc dù tham ngộ tam đại linh kỹ cũng được hiệu xưng linh hồn hệ nhưng trên thực tế so với linh hồn hệ tinh kỹ đích thực thì vẫn không bằng! Linh hồn hệ tinh kỹ thực sự uy lực cực kỳ cường hãn, tham ngộ không hề đơn giản, nhiều cái chỉ có thuật luyện sư mới tu luyện thành công được.

Nói đến đây, hần lại hít một hơi thật sâu, thể hiện vài phần lạnh lẽo:

- Cũng vì như vậy mà linh cấp thuật luyện sư mới được cường giả đồng cấp coi như một sự tồn tại vô địch!

- Lần trước ta dùng tàng linh tinh chương phụ thân vào Ngưng Nhi chi thân tiến nhập Càn Thiên Giới. Tiểu nha đầu của Ngọc Lan Tông thiên phú dị bẩm, tu luyện thành công với "xích tâm lục thức pháp" tương truyền của tông môn chúng, kết hợp với sức mạnh tự thân của một thuật luyện sư, rất có khả năng tu luyện ra linh hồn hệ tinh kỹ thực sự. Ngoài ra mấy năm nay chưa nghe thấy có thêm linh cấp thuật luyện sư nào xuất hiện!

- Tông chủ!

Dạ Côn Ngô ngữ khí có vẻ không vui. Luận về bối phận thì hần là sư thúc của Yêu Nguyệt Lung, có tư cách trách cứ cô ta:

- Đại lực này truyền thừa đã bao nhiêu năm, mặc dù những thần chi hàng lâm phương tài mới bắt đầu con đường tu luyện nhưng chuyện tự thân dựng dục tiềm lực cũng không thể khinh thường. Mấy năm nay mặc dù phong bình lặng tĩnh, nhưng ai cũng biết đó là sự yên tĩnh trước cơn bạo phong cuồng vũ mà thôi. Sắp đến đại động loạn rồi, cường giả các nơi hoành không xuất thế mỗi lúc một nhiều, dù có xuất hiện cường

giả loại nào cũng không có gì quá đáng! Nên chuyện Áo La Đế Quốc xuất hiện thêm một linh cấp thuật luyện sư chẳng có gì kì lạ!

Yêu Nguyệt Lung cúi đầu, cung thuận nói:

- Sư thúc dạy rất phải.
- Ừm.

Dạ Côn Ngô tiếp tục nhắc nhở:

- Lần trước người trở về nói với ta nha đầu Nguyệt Lan Tông tu luyện thành công xích tâm lực thức pháp ta đã cảm thấy nuối tiếc vô cùng. Lúc đó người kiên quyết ra tay giết chết nó mới đúng, nếu không đợi sau này nó lớn lên sẽ là một mối họa với Bức Tông chúng ta!
- Ta lúc trước cũng là vì tâm hệ tinh kĩ tinh chương, cái này...
- Hồ đồ! Chỉ có ba miếng tinh kĩ tinh chương nhưng có thể tạo ra ba linh cấp cường giả, không lẽ Bức Tông chúng ta thiếu ba người đó sao?

Dạ Côn Ngô ngữ khí nặng nề, thở dài nói:

- Xích tâm lực thức pháp muốn tu luyện cần dùng niệm thức huyền hóa thành các loại huyền tượng tàn khốc. Bất luận địa ngục chi cảnh, cuối cùng hình thành một khổ xích tử chi tâm cực kỳ cứng rắn, dùng niệm thức rèn luyện thành bách luyện tinh cương! Ngọc Lan Tông ban đầu là do Âm nha đầu tu luyện một thứ pháp môn mà không ai tu luyện, bốn tọa cũng đã từng đến đó chứng kiến. Lúc đó bốn tọa thấy nha đầu thiên tính linh hồn cường đại, mặc dù vẫn chưa được song sinh cự linh chi thể như trong truyền thuyết nhưng không một thuật luyện sư nào có thể sánh được! Vì vậy bốn tọa mới âm thầm làm chút thủ thuật!

Yêu Nguyệt Lung run lên:

- Đại trưởng lão, thì ra là người?

Chiên Như Âm biến thành Tiểu Hồ Đồ tương truyền là do tu luyện công pháp đặc thù mà thành, không ngờ lại là do Dạ Côn Ngô hạ độc thủ.

- Không sai, sao ta có thể trở mắt đứng nhìn nó trưởng thành và phá hỏng đại sự của Bức Tông được! Chỉ có điều ta không ngờ nha đầu đó thiên phú lợi hại, cuối cùng vẫn để nó sống sót, haizzz!

Dạ Côn Ngô phiền não lắc đầu:

- Ở Càn Thiên Giới, nó vẫn chưa thể tham ngộ tinh kĩ, tranh thủ thời cơ đó giết nó là tốt nhất! Bây giờ thì thật quá đáng tiếc.

Nghe được điều bí mật, Yêu Nguyệt Lung không khỏi lộ vẻ ngỡ ngàng, âm thầm tính toán, nếu như để Ngọc Lan Tông phát hiện điều này thì Bức Tông sẽ bị ảnh hưởng như thế nào.

Thấy vậy Dạ Côn Ngô thở dài nói:

- Tu luyện chỉ nhân vốn dĩ nghịch thủy hành chu, cùng trời đoạt mệnh! Càng ra sức chiến đấu thì càng không thể nắm giữ thiên địa tự nhiên chi tâm, không thể tự nhiên sùng đạt thì không thể cảm ngộ nguyên lực bản chất cầu được linh cấp cảnh giới! Miễn cưỡng tiến tiến, cuối cùng sẽ vì trở ngại nội tâm mà dừng bước.

Yêu Nguyệt Lung thiên tư không tệ nhưng vì tính toán quá mức nên mới chỉ dừng bước ở linh sĩ, nếu không Bức Tông đã thêm một linh tôn!

343. Chương 300: Năng Lực Thực Sự Của Thuật Luyện Sư!

Dạ Côn Ngô nói rồi lại ngừng, cuối cùng chỉ thở dài không nói thêm gì nữa. Tóm lại chỉ có thể dựa vào bản thân mình, không ai có thể giúp đỡ được, dù có là sư tôn ruột thịt cũng chỉ có thể dẫn đường muốn tiến thêm một tầng thì phải dựa vào nỗ lực bản thân của Yêu Nguyệt Lung.

- Nói như vậy tên này tuổi tác có vẻ chưa lớn.

Yêu Nguyệt Lung trầm ngâm, ánh mắt lộ ra một tia tính toán:

- Một thuật luyện sư đã vấn đỉnh linh cấp, giá trị này thật quá kinh thiên động địa!

Đối với thế tục chi nhân mà nói, thuật luyện sư có địa vị cao đến đáng sợ. Bởi vì linh kĩ mà tinh chương luyện hóa mang lại có thể biến một nhược giả thành cao thủ! Bất cứ thế lực nào đều không bỏ qua việc chào mời thuật luyện sư như, một khi mời được lập tức hầu hạ phục thị họ như thượng tôn.

Bức Tông thân là siêu cấp tông phái mặc dù thuật luyện sư cũng được tôn kính nhưng tuyệt đối không được nể sợ như những thế lực bình thường. Lý do rất đơn giản, đối với họ mà nói, cường giả dưới thánh vực chỉ là sức mạnh dự trữ hoàn toàn không thể quyết định hướng đi của tông phái.

Nói cách khác, trừ phi có thể luyện chế ra chí cấp tinh chương tạo ra thánh vực cường giả thuật luyện sư, những thuật luyện sư khác căn bản không được họ coi ra gì. Muốn trở thành chí cấp thuật luyện sư phải có đủ hai điều kiện, một là luyện phương, luyện phương có thể luyện chế ra chí cấp tinh chương!

Và hai là linh hồn cảm tri lực cường đại!

Thuật luyện sư chuyên tu linh hồn hệ nguyên lực, tiên thiên bài xích tứ hệ nguyên lực khác. Điều đó quyết định họ không thể thông qua tu luyện nguyên tố chân vũ quyết gián tiếp nâng cao niệm thức cường độ, thứ duy nhất có thể tu luyện chính là chuyên môn rèn luyện linh hồn năng lượng pháp môn, như "hồi thức pháp" mà Lăng Phong truyền thụ cho Bản Hách.

Nhưng từ đại động loạn lần trước, Áo La Đế Quốc, Pháp Thần Đế Quốc và Thú Thần Đế Quốc ba phương liên thủ, tấn thu hết Vô Tẩn Hoang Nguyên linh cấp cường giả, đồng thời hạ nghiêm lệnh cấm không cho linh cấp cường giả của Vô Tẩn Hoang Nguyên bước chân vào ba nơi trên nhất là Áo La Đế Quốc lệnh cấm lại càng nghiêm hơn.

Cấm lệnh này đảm bảo cường giả của Vô Tẩn Hoang Nguyên không thể gây rối đồng thời cũng hạn chế tự thân thuật luyện sư phát triển. Vô Tẩn Hoang Nguyên lãnh thổ rộng lớn, diện tích thậm chí còn lớn hơn tổng diện tích của ba nơi kia cộng lại gấp nhiều lần! Bên trong sản xuất ra các loại ma thú, nguyên liệu luyện chương vô cùng phong phú. Chính vì vậy, trong Vô Tẩn Hoang Nguyên, thuật luyện sư có đủ điều kiện để phát triển nhanh chóng và mạnh mẽ, lúc toàn thịnh, gần như mỗi tông phái đều có một linh cấp thuật luyện sư tọa trấn!

Nhưng lệnh cấm vừa ban xuống, những người này cũng gián tiếp bị khí trục ra ngoài.

Áo La tam phương mặc dù có ý muốn mời họ nhưng lãnh đạo của Vô Tẩn Hoang Nguyên đâu phải kẻ ngốc? Đương nhiên không muốn thả người dễ dàng! Cộng thêm tam đại đế quốc có rất ít điểm thu hút bọn họ nên những siêu cấp thuật luyện sư này cũng lười "nhập cư trái phép".

Điều này trực tiếp dẫn đến thuật luyện sư cao cấp ở tam đại đế quốc rất ít. Tu luyện pháp môn mặc dù được bảo tồn nhưng căn bản không có ai hiểu. Gặp phải tình trạng khó khăn cũng không có ai đến giảng giải! Qua một thời gian dài như vậy, thuật luyện sư càng hiếm hoi hơn. Bây giờ ngay cả "chí cấp" cũng chưa chắc đạt được. Hải Tư Lam cũng còn được gọi là "Thánh Hải Tư Lam", nếu như đặt trong Vô Tẩn Hoang Nguyên, hẳn căn bản chẳng là gì.

Đối mặt với quần cảnh này, tam đại đế quốc đương nhiên phải nghĩ kế sách. Lệnh cấm vì chỉ hạn chế linh cấp cường giả còn ở dưới không có quá nhiều hạn chế. Bởi vậy, chúng liền phải một số cao thủ đến, tiềm nhập Vô Tẩn Hoang Nguyên âm mưu thay đổi một chút hiện trạng.

Như Ôn Đình năm đó cũng ngao du Vô Tẩn Hoang Nguyên, bên ngoài là rèn luyện bản thân để đột phá thánh vực đỉnh phong nhưng trên thực tế là nhân cơ hội này thu phục một số thuật luyện sư. Chỉ có điều Vô Tẩn Hoang Nguyên không phải kẻ ngốc, một thánh vực đỉnh phong như Ôn Đình vào trong đó có thể giữ toàn mạng là may lắm rồi, muốn gây nên một hồi phong ba là chuyện không thể. Kế hoạch này thực hiện bao nhiêu lần kết quả cuối cùng cũng chỉ có một đó là thất bại mà thôi.

Không cần nghĩ cũng biết, trong lúc phòng bị được tăng cường siết chặt thì sự xuất hiện của Lăng Phong có ý nghĩa như thế nào. Một linh cấp thuật luyện sư có nghĩa là hẳn đã khám phá một số loại pháp môn

rèn luyện niệm thức cao thâm nào đó. Nếu như quyết định thu nhận đồ đệ ai mà biết được có người thứ hai thứ ba thậm chí có nhiều linh kĩ thuật luyện sư hơn thì sao?

Nhìn vẻ lo âu ánh lên trong mắt Yêu Nguyệt Lung, Dạ Côn Ngô lắc đầu nói:

- Cái này không cần phải lo lắng, tên tiểu tử đó mặc dù thi triển là linh hồn hệ tinh kĩ nhưng tự thân hắn lại là một hỏa hệ thiên hành giả! Trừ phi hắn là linh hồn song phân, có song sinh cự linh thiên tài, nếu không hắn tuyệt đối không thể kiêm tu linh hồn hệ nguyên lực!

Nghe vậy Yêu Nguyệt Lung thở phào một hơi nhẹ nhõm, nói tiếp:

- Đại trưởng lão, vậy ý của người là?

- Linh hồn hệ linh khí!

Dạ Côn Ngô quả quyết ngưng mục, nói:

- Chỉ có khả năng này thôi, hơn nữa theo ta tính toán thì có thể là một món linh khí chưa có chủ.

- Linh khí chưa có chủ? Còn là linh hồn hệ?

Yêu Nguyệt Lung hít một hơi thật sâu, ánh mắt không khỏi toát ra một tia tham lam cường liệt.

Linh khí có thể chia làm hai loại, một loại là truyền thừa linh khí, còn một loại linh khí là do linh giả hoặc thượng cường giả trước đây từng sử dụng hơn nữa còn ngưng tụ tinh kĩ cảm ngộ vào trong tuyệt thế binh khí. Loại linh khí này phải là người có huyết mạch tương thông với cường giả mới thừa kế và sử dụng được, người ngoài dù có mạnh đến đâu sau khi lấy được cũng chỉ dùng để trưng bày. Còn một loại nữa là linh khí vô chủ, loại linh khí này muốn luyện chế được thì phải có thuật luyện sư, thuật luyện sư dùng linh hồn vật tính ẩn hàm trong linh giả hạch tinh tiến hành thí luyện, luyện chế mới có thể chế thành.

Loại linh khí này rèn luyện phức tạp thế nào đương nhiên không cần phải nói, hơn nữa tìm được thuật luyện sư phù hợp cũng rất khó khăn và dù có tìm được cũng rất khó mới được thuật luyện sư phù hợp để rèn tạo. Nhưng linh khí vô chủ có một điểm mạnh là không hạn chế huyết mạch, ai cũng có thể sử dụng được!

Dạ Côn Ngô lè chiếc lưỡi đỏ hồng liếm liếm môi, lẩm bẩm:

- Linh khí vô chủ, còn linh hồn hệ, haizzz!

Linh khí bình thường hắn không để mắt tới nhưng linh khí trên người Lăng Phong thực sự quá nghịch thiên, chỉ một chiêu mà có thể miểu sát bất cứ linh giả nào!

Nếu rơi vào tay cường giả thích hợp, càng có thể phát huy diệu dụng cao nhất. Hắn thầm cảm thán: Chỉ đáng tiếc, tên tiểu tử đó trong cảnh nội Áo La Đế Quốc, nếu không chỉ cần Bức Tông dốc hết sức là sẽ có thể cướp được!

- Đại trưởng lão, ta đột nhiên nghĩ ra một chuyện!

Yên Nguyệt Lung nhíu mày, nói trong ánh mắt khích lệ của Dạ Côn Ngô:

- Lúc ta vào Càn Thiên Giới có cùng Ngao Thanh Phong lão nhi tranh đoạt tinh kĩ tinh chương. Kết quả xảy ra một chuyện ngoài ý muốn! Đó là có người ẩn thân bên cạnh và lấy đi món hời đó!

Cô ta lộ ra thần sắc hồi ức:

- Sau khi đi ra ta sợ thu hút sự chú ý của linh cấp cường giả Áo La cảnh nội nên quyết đoán rời đi, chưa kịp tìm hiểu kĩ thì hôm nay lại xảy ra chuyện này, không biết kẻ âm thầm ẩn tàng đó với người mà đại trưởng lão gặp có phải là một không!

-Ồ, còn có việc này?

Dạ Côn Ngô cũng lộ ra thần sắc trầm ngâm, nhân thần lóe lên tia hoài nghi nồng đậm:

- Càn Thiên Giới thánh vực không thể vào được nhưng tên tiểu tử mà ta gặp tu vi chỉ ít cũng phải là nguyên linh cấp. Sao chỉ trong một thời gian ngắn thực lực của hắn đã có thể tiến bộ đến vậy? Hay là có người thi triển tàng linh tinh kĩ với hắn?

Yêu Nguyệt Lung hơi lung lay, lắc đầu nói:

- Có lẽ không phải, nếu như ở Càn Thiên Giới hắc đã có tàng linh tại thân thì đã có thể trực tiếp diệt sát hai phân thân của ta rồi chứ không lén lút hành sự như vậy!

- Cũng đúng.

Dạ Côn Ngô gật gật đầu, cũng lộ ra thần sắc khó hiểu.

Bỗng nhiên hắc giận dữ quát:

- Không đúng, có lẽ đây chỉ là kĩ xảo lừa trẻ con mà thôi.

344. Chương 301: Thông Tin Khiến Người Ta Thất Vọng.

Không đợi cho Yêu Nguyệt Lung hỏi hắc liền giận dữ nói tiếp:

- Thanh Long Tộc mãng phu và người thi triển tàng linh linh kĩ, gửi phân thân đến Càn Thiên Giới, người đó không trực tiếp ra tay hoặc có thể chỉ biết ẩn thân mà không thể hành động! Ta đoán, có lẽ hắc có quan hệ với Long Tộc!

Càng nói Dạ Côn Ngô càng cảm thấy suy đoán của mình thật chính xác:

- Nếu không phải như vậy, sao tên tiểu tử đó lại vừa hay xuất hiện ở phụ cận dòng tộc tổng bộ đồng thời nhúng tay can thiệp? Năm đó những người biết chuyện Long Tộc ngọc bích thất lạc không nhiều, người biết âm mưu càng ít. Ta không tin một tên có linh khí vô chủ lại vừa hay xuất hiện trong đó! Hừ hừ, những lời này nói ra chỉ có kẻ ngốc mới tin!

- Vậy đại trưởng lão, ý của người là hắc vốn dĩ là đệ tử Long Tộc?

- Không sai!

Dạ Côn Ngô cười hắc hắc liên thanh, lộ ra vẻ oán độc:

- Long Tộc không phải kẻ ngốc, bảo bối nhà mình mất đi bao nhiêu năm như vậy sao lại không biết tìm cách lấy về? Có lẽ chúng phải mất nhiều tâm cơ lắm mới tìm được đến đó!

Yêu Nguyệt Lung sau khi suy nghĩ cẩn thận lộ ra một tia phẫn nộ:

- Ngao Thanh Phong được lắm, vậy mà trước mặt ta hắc còn giả như vô tội! Thì ra thứ tốt đều bị Long Tộc hắc cướp mất rồi!

Cô ta nghiêng răng ken két, thể hiện rõ nỗi bất bình trong lòng.

Dạ Côn Ngô nhàn thần ngưng sức đến cực điểm, đột nhiên năm đầu ngón tay huyền không nhắm vào tường xuy xuy xuy huy xạ, chớp mắt đã thấy một bức họa tiết sống động hiện ra.

Chính là Lăng Phong!

Chầm chậm thu tay lại, sắc mặt Dạ Côn Ngô lóe lên một tia sát cơ:

- Ta đoán sau khi lấy được Long Tộc ngọc bích, tên tiểu tử đó sẽ quay về Vô Tận Hoang Nguyên trả lại cho Long Tộc! Người mau truyền một tên họa sĩ đến, in bức họa này ra, giao cho tất cả đệ tử chấp sự của tông môn sắp đặt thiên la địa võng tra xét cẩn thận từng người! Có tin tức thì lập tức báo lại!

- Được, vậy ta đi làm luôn.

Áo La Thương Hội tổng bộ.

Mạnh Viễn Sơn xoa xoa mũi, nhìn Lăng Phong với nhãn thần của một vị nhạc phụ đang quan sát hiền tế, càng nhìn càng thấy thích. Sau khi giới thiệu sơ qua thân phận của hắc với Cổ Thương, trên thực tế Mạnh Viễn Sơn cũng không hiểu về Lăng Phong nhiều lắm nhưng cũng đủ để Cổ Thương hiểu đây không phải kẻ thù.

Đôi lông mày trắng của Cổ Thương không ngừng rung rinh một cách khô hời, ngượng ngùng nói:

- Vị tiên sinh này thực sự là người của Áo La Thương Hội chúng ta?

Lão gia hỏa quả là có tiềm chất của người đứng đầu một phương thế lực, mời vừa nghe qua về mối quan hệ giữa Lăng Phong và Mộ Dung Yên lập tức kéo ngay đối phương vào trận doanh của mình.

- Không.

Lăng Phong lập tức thể hiện rõ thái độ, vừa nhìn thấy biểu hiện ỉu xiu của Mộ Dung Yên liền dụ ngay xuống, chuyển chủ đề:

- Nơi này động tĩnh quá lớn, hay là chúng ta tìm chỗ nào kín đáo hơn nói chuyện đi?

- Cũng được, tiên sinh đợi một chút.

Dù biết Lăng Phong có quan hệ với người nhà mình nhưng Cổ Thương vẫn giữ ngữ khí tôn kính và khách khí. Dù sao lúc này Lăng Phong nhất chiêu diệt sát phân thân của Dạ Côn Ngô ông cũng đã chứng kiến toàn bộ, có thể miểu sát một linh giả, thực lực đó đáng để ông tôn kính, dù sao cũng phải biết bản thân ông chỉ là một linh giả!

Thấy nhóm Lăng Phong có vẻ nghi hoặc, Cổ Thương cũng không giấu giếm nhiều, nhẹ nhàng bay đến trước long thi giơ tay tóm chặt phía trước. Thấy nghe thấy một tiếng tách, năng lượng cấm chế còn lại khiến hai tay ông run lên, hai mắt gò cao nhưng ông vẫn cố chấp ấn sâu tay vào từng tác một.

Chưởng pháp như đánh vào một vũng lầy, tiến vào được nửa phân đã vô cùng khó khăn, cuối cùng, tay Cổ Thương cũng chạm tới Long Tộc ngọc bích, thanh quang từ ngọc bích tạc khai, cửa mạnh vào viền bàn tay ông.

Cổ Thương vẫn nắm chặt lấy ngọc bích, tâm tình mặc dù trầm úc nhưng lúc này cũng không khỏi lộ ra biểu tình hoan hỉ. Bao nhiêu năm khô thủ cuối cùng cũng lấy được vật này! Liền sau đó ông lại bỏ mạnh một chưởng vào trán long thi, thanh quang bạo xuất, trán long thi tạc liệt và một miếng tinh chương rơi xuống lòng bàn tay ông!

- Được rồi.

Cổ Thương hắng giọng, ra đi tới chỗ mọi người

- Vốn dĩ phải mời...

- Điện chủ chỉ bằng chúng ta tới Mạnh gia trú địa.

Mạnh Viễn Sơn vội vàng nêu ý kiến. Sau khi được nhận được sự đồng ý của Cổ Thương, ông nhìn lại một lượt gia tộc hỗn loạn, không khỏi lộ ra thần sắc bi thảm, quay đầu nói với Khâu Minh:

- Lão Khâu, người đưa điện chủ và mọi người về trước, ta ở lại xử lý nốt chút việc vặt.

- Vậy được, long thi này là thuần túy năng lượng sở hóa, người tổ chức vài người bảo tồn nó lại.

- Vâng

Mạnh Viễn Sơn cung kính gật đầu, trong thập nhị gia tộc tộc trưởng ông là người được lòng mọi người nhất. Có ông ở lại ổn định nhân tâm đương nhiên là lựa chọn hợp lý nhất. Người trong Áo La Thương Hội lúc này đang rất bàng hoàng, nếu như không thu xếp cẩn thận để chuyện này truyền ra ngoài thì sẽ kéo theo bao nhiêu phiền phức.

May mà những người này đều sinh ra và lớn lên ở đây, lòng trung thành rất lớn, vừa được báo cho biết lập tức lại hồi phục lại cuộc sống yên bình thường ngày, nhìn nhau không giấu nổi vẻ vui mừng.

- Thì ra là thế!

Bên trong Mạnh gia đại sảnh, Cổ Thương sau khi Lăng Phong nói về mục đích đến thương hội tổng bộ lần này của mình đột nhiên đứng dậy khom người trước Lăng Phong:

- Cổ Thương ta xin thay mặt trên dưới thương hội, đa tạ Lăng tiên sinh!

- Cổ lão không cần khách khí.

Lăng Phong vội vàng đỡ ông dậy:

- Ta vẫn còn chuyện muốn cầu xin Cổ lão đây.

- Haizz

Hít một hơi thật sâu, Cổ Thương nói:

- Đây cũng là điều khiến lão phu cảm thấy hổ thẹn! Phượng hoàng chân tủy bên trong Chấp Pháp Điện đúng là có tồn trữ một ít nhưng...

- Điện chủ đại nhân, đã xảy ra biến cố gì?

Mộ Dung Yên hồi hộp hỏi.

- Phượng hoàng chân tủy phải là tinh túy ngưng luyện bên trong cơ thể phượng hoàng trưởng thành. Vì Phượng Tộc đều tinh tu hỏa hệ nên mới có lời đồn phượng hoàng chân tủy giúp hỏa hệ thiên hành giả tăng nguyên lực thân hòa độ, thậm chí còn có hiệu dụng trùng nghịch chân nguyên lực chi nguyên. Đáng tiếc phượng hoàng chân tủy cất giữ trong Chấp Pháp Điện đã bị ta đưa cho hỏa vệ để tên phản đồ đó dễ dàng thực lực rồi!

Lăng Phong giật bắn người, kinh vẫn nói:

- Một chút cũng không còn?

Cổ Thương xấu hổ không thốt nên lời, người ta giúp mình giải quyết nguy cơ diệt tộc mà mình một chút yêu cầu cũng không giúp được, sao có thể nói được gì.

Mộ Dung Yên nhìn Lăng Phong, hai hàm răng nghiến chặt:

- Ta, ta cũng không biết lại xảy ra chuyện này.

Từ nhỏ đã được tôi luyện, Mộ Dung Yên sớm đã có một trái tim không dễ bị ngoại vật kinh động tâm linh. Nhưng không biết vì sao khi phải đối mặt với Lăng Phong, trái tim cứng cõi đó hoàn toàn biến mất. Cô sợ Lăng Phong hiểu lầm mình cố ý lừa hấn đến đây, giúp gia tộc tránh đoạt quyền lợi, trong lòng không khỏi áy náy.

Lặng lẽ nhắm mắt suy nghĩ một lúc, Lăng Phong không thể che giấu được nỗi thất vọng trong lòng nhưng vẫn miễn cưỡng cười nói:

- Thần xui quỷ khiến, việc này không thể trách ai được. Chuyến đi này của ta không phải không có thu hoạch, chỉ ít ta cũng biết phượng hoàng chân tủy không phải vọng truyền!

Nhìn Cổ Thương, Lăng Phong lễ phép nói:

- Phiền Cổ lão nói cho tại hạ biết những thông tin liên quan đến phượng hoàng chân tủy, tại hạ cảm kích vô cùng!

- Không dám! Không dám!

Cổ Thương vội vàng xua tay:

- Đây là chuyện đương nhiên, nhưng tộc ra đã chuyển đến Áo la cảnh nội hàng vạn năm nay, mấy năm gần đây rất ít liên lạc với Vô Tận Hoang Nguyên nên cũng không biết nhiều. Chỉ biết Vô Tận Hoang Nguyên có Long Phụng Yêu tam tộc là đứng trên đỉnh kim tự tháp. Trong tam tộc đó linh giả mới chỉ là khởi bộ. Người có quyền phát ngôn nhất định phải là linh tôn! Trong tam tộc Long Tộc tối ngạo, Phượng Tộc thần bí khó lường, Yêu Tộc hành sự quỷ bí.

- Trong tam tộc nhân số của Phượng Tộc ít nhất, mỗi một Phượng Tộc hình như chỉ đảm đương một phương diện sức mạnh, cường đại đến kinh nhân! Long Phượng nhị tộc từ xưa đến nay luôn tồn tại quan hệ cạnh tranh, tiên tổ có được phượng hoàng chân tủy cũng là do Long Tộc ban cho. Còn chuyện Long Tộc có được đương nhiên không phải thông qua cách bình thường mà phải trải qua một trận tư sát mới lấy được.

345. Chương 302: Vạn Vật Sát

- Ô, thì ra vậy.

Lăng Phong đột nhiên đứng dậy, chấp tay, nói:

- Lăng mỗ vẫn còn chuyện quan trọng, xin được cáo từ.

- Phong!

Mộ Dung Yên đứng bật dậy, thất kinh hỏi:

- Người định đi Vô Tẩn Hoang Nguyên? Lúc này điện chủ đã nói rồi, nơi đó vô cùng nguy hiểm, người không được đi!

- Ta phải đi!

Lăng Phong mỉm cười, nhìn xa xăm về phía chân trời, như có thể xuyên thấu thương khung (Bầu trời):

- Một ngày vì sự cả đời vì phụ. Nếu như sự tôn cứ hôn mê bất tỉnh như vậy.

Lắc lắc đầu, hần khổ sở nói:

- Ta không muốn làm cô nhi nữa.

Ngữ khí Lăng Phong lạnh lạnh nhưng bên trong ngữ khí lạnh lạnh đó lại tràn đầy cảm giác chua xót. Mộ Dung Yên mắt đỏ hoe, xém chút nữa thì rơi lệ. Không ai hiểu nỗi khổ của Lăng Phong bằng cô, đều là kẻ cô độc trên cõi đời này, người thường sao có thể hiểu nỗi đau đó được?

Người còn có ta!

Dù cả thiên hạ có vứt bỏ người thì ta cũng sẽ đứng về phía người!

Sao Mộ Dung Yên có thể yên tâm để Lăng Phong một mình vào Vô Tẩn Hoang Nguyên, đối diện với Phượng Tộc mạnh hơn bản thân gấp ngàn lần? Cô vội vàng dậm chân, nhưng lại không tìm ra bất cứ lý do gì.

- Lăng tiên sinh, ta thấy người xuất thủ chắc vẫn chưa tới linh cấp nhỉ?

Trong lúc quan trọng, Cổ Thương suy đoán nói:

- Người có thể kích sát tên tặc nhân đó là vì dựa vào linh khí chi lực?

- Đúng vậy.

Lăng Phong sau khi xuất thủ phát hiện một hắc điểm trên thần bí mệnh bài lại biến thành kim quang xán lạn thuần túy. Điều này mang lại cho hắn một tia minh ngộ, xem ra mệnh bài chi lực nếu được sử dụng như trước đây thì vẫn có thể kiên trì được hai lần!

- Nếu đã như vậy chi bằng Lăng tiên sinh ở lại vài ngày, tham ngộ một phen Long Tộc ngọc bích, có lẽ sẽ giúp được cho người ít nhiều.

Nghĩ đi nghĩ lại Cổ Thương chỉ nghĩ ra được cách này báo đáp Lăng Phong. Ông lấy Long Tộc ngọc bích ra, nói:

- Ngọc bích này mặc dù chủ công phong hệ nhưng có lẽ vẫn có vài phần ý nghĩa tham khảo. Hoặc là có thể giúp người nhất cử đột phá chính thức tiến nhập linh cấp! Như vậy người cũng có thể tự bảo vệ mình khi vào Vô Tẩn Hoang Nguyên.

...****

Lăng Phong ngồi xếp bằng, bảy thanh kiếm ảnh lạng lẽ huyền phù xung quanh, một đường năng lượng niệm thức ngân bạch sắc trùng xuất, chiếu rọi khắp không gian khiến tứ phía trở nên sáng lạn. Ở giữa kiếm ảnh là Long Tộc ngọc bích. Với hảo ý của Cổ Thương, Lăng Phong đương nhiên không cần phải từ chối.

Trong thâm tâm Lăng Phong cũng biết mình cần một cơ hội để chỉnh lý lại những gì thu được gần đây, hoàn thiện lại các chiêu thức của mình. Từ niệm thức đại tiến nhất cử tham ngộ thiên nguyên cấm đến thần bí

mệnh bài thu nạp đủ sát lục khí tức tấn vu đại thành đều là những con át chủ bài của hắn dùng khi tiến nhập Vô Tận Hoang Nguyên.

Liên tiếp những sự kiện lớn chiếm dụng hết thời gian của Lăng Phong khiến hắn căn bản không có thì giờ rảnh rỗi để tham ngộ. Mặc dù nhất thân công pháp ảo diệu này đã tạo ra nhiều kì tích nhưng Lăng Phong biết nếu cứ tiếp tục thế này có ngày khó tránh khỏi vì cơ sở không ổn định mà khó tấn cấp!

Có được cơ hội hôm nay, Lăng Phong phải nắm chặt mới đúng.

Long Tộc ngọc bích tán phát ra quang mang xanh thẫm, tạp lương tiến vào giữa ngân bạch sắc niệm thức, quang mang thôi xán chuyển sang màu lam nhạt, dài ba trượng, rộng bốn trượng, chỗ nào cũng là một màu xanh của đại hải thiên không, thân thể Lăng Phong phiêu phù một cách vô thức.

Kiểm ảnh như hộ vệ, xoay tròn xung quanh hắn.

Đột nhiên, một bó ngân quang từ trán Lăng phong trực tiếp bắn thẳng vào Long Tộc ngọc bích!

Ầm ầm, một cánh cổng sắt như vừa được mở ra, vô số quang lưu tràn vào thức hải, chỉ chút những thông tin phức tạp, xém chút nữa làm niệm thức nổ tung! Lăng Phong kêu lên một tiếng đau đớn, ra sức vận sử kiếm linh, đồng thời ngắt thông tin đang truyền từ kiếm ảnh vào thức hải thành những đoạn nhỏ.

Dần dần, cảm giác bùng nổ trong đầu cũng biến mất.

Lăng Phong dường như "nhìn thấy" sự ảo diệu của Long Tộc ngọc bích. Ba bức đồ án huyền diệu bay khỏi ngọc bích, bắt đầu dung hợp, chen chúc, biến huyền. Mỗi một loại biến huyền đều mang lại cho Lăng Phong những cảm nhận kì diệu. Hắn chìm đắm vào trong, qua lần tham ngộ này, Lăng Phong cuối cùng hiểu hàm nghĩa của đại viên mãn linh tôn.

Trên thực tế, tham ngộ được ba loại tinh kĩ đã có thể coi là linh tôn nhưng chưa chắc đã có linh tôn thực lực! Nếu như tiến thêm một bước tu luyện thì có thể thử tiến hành dung hòa ba đại tinh kĩ này. Một khi đã dung hòa, sự khác biệt sẽ là rất lớn, công kích lực phát huy cũng tăng lên gấp bội lần.

Ôn Đình và Thang Thần mặc dù uy thế hiển hách nhưng Lăng Phong đoán họ còn lâu mới đạt tới đại viên mãn cấp! Từ linh tôn cấp đến đại viên mãn cấp ở giữa có lẽ vẫn còn một cửa ải nữa chính là dung hợp hai loại tinh kĩ. Chỉ có điều không biết linh cấp cường giả họ gọi cảnh giới linh tôn này là gì.

Nhân thần như lợi kiếm, Lăng Phong ghi nhớ những đồ án biến huyền trong Long Tộc ngọc bích vào não hải. Sở dĩ có lời đồn có được Long Tộc ngọc bích là có thể vấn đỉnh đại viên mãn, lý do rất đơn giản, bởi vì bên trên ghi chép bí văn biến hóa của cả ba đại tinh kĩ!

Chỉ cần là phong hệ thiên hành giả thiên tư không tệ tiếp xúc với Long Tộc ngọc bích một ngày đương nhiên có thể cảm ngộ ra ba đại tinh kĩ dựa vào hồ lô họa biểu, tiến lên đại viên mãn cấp. Mặc dù Lăng Phong là hỏa hệ và linh hồn hệ không thể tu luyện phong hệ nguyên lực nhưng có thể coi đây như một lần quan chiếu, dùng để đề thăng tu vi của mình.

- Phong môn, cảm!

Lăng Phong mở trừng mắt, ngón tay phi xuất kết động vô số ẩn kết, một tòa thiên địa lao xinh xấn xuất hiện trong lòng bàn tay, một trăm linh tám đường kiếm mang thôn thổ bất định. Niệm thức nhanh chóng bay vào trong kiếm mang, từng chút từng chút cấu thành nguyên trận huyền diệu.

Lúc mới vào Càn Thiên giới, Lăng Phong đã dùng một đường kiếm mang cấu thành nguyên trận hoàn chỉnh nên niệm thức bây giờ mới trở nên nhanh như vậy. Trải qua một khoảng thời gian, phần lớn kiếm mang đã thuận lợi chuyển hóa hoàn thành, nhìn thiên địa lao quang mang mỗi lúc một nội liễm, như một ngọn núi lửa đang ngủ yên, nhưng vẫn có thể bạo phát bất cứ lúc nào!

Vẫn còn thiếu chút nữa!

Lăng Phong cảm thấy hơi nuối tiếc, hắn biết nếu như mình chuyển hóa hết ba mươi đường kiếm mang còn lại, cộng thêm song trọng vực năng cường đại ràng buộc lực thì không cần dựa vào thần bí mệnh bài vẫn có thể uy hiếp được linh giả!

Mặc dù bọn Dạ Côn Ngô vẫn nghĩ Lăng Phong là ngục linh cấp cường giả, trên thực tế hắn mới chỉ là tu vi thánh vực, chỉ có điều vực năng của hắn quá cường đại, cộng thêm tác dụng phong cấm của thiên nguyên cấm với năng lượng linh hồn nên thực lực mới có vẻ giống ngục linh cấp.

- Hô

Hấp khí như cầu long thôn thủy, một hơi này cực dài, dài đến nỗi như muốn hút tất cả thiên địa phong khí vào trong bụng. Thét lên một tiếng, Lăng Phong rung tay đập mạnh vào thanh kiếm ảnh gần mình nhất!

Ầm!

Rõ ràng ngoại giới không có động tĩnh gì nhưng thức hải Lăng Phong thì như có vạn lôi kinh động. Lôi điện quang mang trắng xóa, thị tuyến Lăng Phong trống rỗng, một lúc sau mới hồi phục lại được, vừa nhìn rõ, hắn lập tức lộ ra một tia kinh hãi: Thành công rồi!

Chỉ thấy thiên địa lao xinh xấn trong kiếm ảnh lưu chuyển bất động, động tác lúc này đã dung hợp đồ hình tinh kỹ và kiếm ảnh lại với nhau!

Tất cả huyền diệu bí pháp của kiếm điển tầng thứ tư như lưu thủy tràn qua tâm điền. Lăng Phong nhất thời hiểu ra được rất nhiều điều, tâm thần không khỏi đại chấn. Bảy thanh kiếm ảnh không chỉ đơn giản là hình thành ra thiên nguyên cấm mà quan trọng hơn mỗi một thanh trong đó lại dung nạp một đại tinh kỹ!

Ôn Đình từng nói, một khi đã trở thành linh tôn sẽ không còn ai lãng phí tinh lực đi tham ngộ tinh kỹ thứ tư nữa. Nguyên nhân đơn giản là lãng phí thời gian không nói, đối với linh vực cường giả cũng không có nhiều tác dụng, nhưng nếu như có ai nhất cử sở hữu thất đại tinh kỹ thì sao?

Sợ rằng không ai có ý tưởng điên rồ đó. Mỗi một loại tinh kỹ lĩnh ngộ đều cần phải có linh hồn lực cường đại chống đỡ và hậu thuẫn. Thất đại tinh kỹ tề tựu trên người cần phải có linh hồn lực cường đại thể nào mới làm được? Dù có thông qua luyện hóa tinh kỹ tinh chương cũng tuyệt đối không thể.

Nhưng Lăng Phong thân hoài kiếm ảnh, bản thân hắn có được khả năng đó!

Không ai biết sau khi thành công sẽ xảy ra chuyện gì bởi vì chưa từng xảy ra ngoại lệ. Đương nhiên trước đó Lăng Phong phải dựa vào sức mạnh của mình để trở thành linh tôn, sau đó mới có thể luyện hóa bốn tinh kỹ tinh chương tiến một bước hoàn thành hình thái thực sự của bảy thanh kiếm ảnh.

Đến lúc đó thì sẽ thế nào nhỉ? Mới nghĩ đến thôi đã thấy thú vị rồi?

Lăng Phong lạnh lùng nhất tiếu, đột nhiên gơ ngón tay về một điểm, quát:

- Vạn vật sát!

Bảy thanh kiếm ảnh vù vù run lên và nhanh chóng chuyển động theo nhất chỉ của Lăng Phong, điện quang chuyển tốc khiến người ta hoa mắt chóng mặt. Tốc độ quay vẫn không ngừng tăng lên, mỗi lần như vậy không khí lại bị rách ra từng vết, những vết rách đen xì tràn ngập tứ giảo chi lực, dù có là cực phẩm thanh cương ngọc tiếp cận cũng sẽ lập tức bị nó giảo sát thành mảnh vụn.

- Thu!

Lại thân thủ nhất điểm, niệm thức vi động trên trán Lăng Phong thu chúng trở về não hải. Có một chiêu này hắn nhắm tính nếu gặp lại Ô Tô chắc cũng không phải dựa vào thần bí mệnh bài nữa mà chỉ đơn thuần dựa vào chiến đấu lực của bản thân cũng đủ trảm sát rồi!

Nghĩ đến thần bí mệnh bài, Lăng phong lại vung tay lấy ra, lúc này những chấm đen trên tám mệnh bài đã biến huyền thành kim sắc, trong lúc kịch chiến, khí tức vận dụng đại khái có thể kiên trì trong thời gian một tuần nhang.

Nói cách khác dù bản thân hắn cũng tiêu hao thì bản thân tám mệnh bài cũng chỉ duy trì được một tuần nhang! Sau khi tiêu hao thì không thể bổ sung được nữa. Điểm này Lăng Phong chỉ phát hiện sau khi giết chết địa hỏa lương vệ, bởi vì giết chết chúng rồi nhưng cũng không thể giúp mệnh bài bổ sung sát lực khí tức.

Xem ra tấm mệnh bài này chỉ là vật phẩm dùng một lần, không biết có phải linh hồn hệ linh khí đều như thể này không, Lăng Phong nuốt tiếc.

Tính toán một hồi, Lăng Phong thấy mình đã vào mật thất được khoảng mười ngày, vội vàng đứng dậy, giơ tay cho cương khí dũng xuất, đẩy cửa bước ra ngoài. Bên ngoài hai người Cổ Thương đã đợi sẵn ở đó, Lăng Phong khẽ khom người, đưa Long Tộc ngọc bích trong tay cho Cổ Thương, nói:

- Đa tạ Cổ lão, vật này đã giúp đỡ ta rất nhiều.

- Lăng tiên sinh khách khí rồi.

Cổ Thương vội vàng đáp lễ.

Mạnh Viễn Sơn đứng bên cạnh thầm nghĩ: Đúng là thực lực chí thượng! Dù có là chấp sự trưởng cũng không thể khiến đại diện chủ khách khí đến vậy? Thật đúng là một thanh niên thần kì!

- Lăng tiên sinh, vật này chúng ta phát hiện được trong long thi, thông qua thương nghị, chúng ta quyết định tặng nó cho Lăng tiên sinh.

Cổ Thương lấy ra một vật.

Đó cũng là một miếng ngọc bích, bên trên vẫn còn phong hệ nguyên lực khí tức nồng nặc, nhìn sơ qua rất giống Long Tộc ngọc bích nhưng rõ ràng không huyền dị bằng.

- Theo lão phu thấy đây có lẽ là những ghi chép mà vị cường giả Thanh Long Tộc tham ngộ được lúc sinh thời.

Cổ Thương giải thích:

- Ta sợ Lăng tiên sinh trong một thời gian ngắn không thể tham ngộ được hết tinh túy bên trong nên tặng vật này cho Lăng tiên sinh.

Cổ Thương chỉ là căn cứ theo phỏng đoán, không biết Lăng Phong thân hoài kiếm linh ảo diệu. Người thường mười ngày chưa cảm ngộ được bao nhiêu nhưng Lăng Phong thì không như vậy, sớm đã ghi nhớ áo nghĩa vào trong lòng! Nhưng ông đã có hảo ý, Lăng Phong cũng không từ chối, cảm ơn rồi nhận lấy.

- Vị Kiều nguyên soái đó đã được Áo La thương hội chúng ta chăm sóc cẩn thận, bây giờ đã có chuyển biến tốt đẹp rồi. Chỉ cần ông ấy bình phục, ta sẽ lập tức sai người đưa về.

- Đa tạ Mạnh tộc trưởng.

Lăng Phong liếc qua không thấy Mộ Dung Yên đâu cảm thấy có chút kì lạ. Từ sau khi tiếp xúc với Mộ Dung Yên, cùng cô đóng làm "người yêu giả" cho Hàn Trữ xem, lại được nghe cô thổ lộ, Lăng Phong nhất thời cũng cảm thấy như giữa mình và cô có một cảm tình nào đó?

Vấn đề là hắn không sao hiểu nổi, hoàn cảnh phức tạp hiện tại biến Lăng Phong thành một con đà điểu, chỉ biết rúc đầu xuống cát không muốn suy nghĩ thêm. Nhưng y nhân vừa rời đi thì nội tâm hắn lại có vài phần trống trải.

Như đọc được nội tâm Lăng Phong, Cổ Thương mỉm cười tính toán:

- Yên nhi đang tu luyện.

- Tu luyện?

Lăng Phong có vẻ khó hiểu, Mộ Dung Yên không phải là người giỏi tu luyện, sao lại đột nhiên lại nghĩ đến chuyện tu luyện.

Mạnh Viễn Sơn không khỏi lộ ra biểu tình kiêu ngạo:

- Chuyện này xảy ra trong thời gian Lăng tiên sinh cảm ngộ. Chúng ta vốn dĩ định tìm kiếm một người có huyết mạch thuần hậu trong tộc, bất ngờ phát hiện Yên nha đầu là phong hệ thiên hành giả, kì diệu hơn Long tộc huyết mạch trên người nó nồng đậm dị thường! Nên đại diện chủ mới nhận nó làm đồ nhi, đưa chân long linh chương cho nó luyện hóa!

- Thì ra là vậy!

Lăng Phong thở phào nhẹ nhõm. Sau khi Mộ Dung Yên luyện hóa chân long linh chương biết đâu cô sẽ có cực nguy hiểm diệu long linh, mượn thêm Long Tộc ngọc bích nữa thậm chí còn có thể nhất cử lưỡng đắc viên mãn. Mới nghĩ thế thôi Lăng Phong đã thấy vui rồi.

- Lăng tiên sinh, hay là ngài ở lại thêm mấy ngày nữa, Yên nhi cũng sắp xong rồi. Hai người...

- Không cần.

Lăng Phong thực sự cũng chưa biết phải đối mặt với Mộ Dung Yên thế nào, cộng thêm Vô Tẩn Hoang Nguyên nguy hiểm trùng trùng, hẳn không muốn phải trải qua một cuộc chia ly thê thảm nên quyết định từ chối, chỉ nói mấy câu rồi phiêu nhiên rời đi.

Chuyến đi đến Vô Tẩn Hoang Nguyên lần này dù không phải là tìm kiếm Phương Hoàng chân tủy chữa bệnh cho Mạch Kha thì Lăng Phong cũng nhất định phải đi! Vì lời uy hiếp lộ liễu của Thang Thần, nếu như Lăng Phong còn tiếp tục ở lại Áo La, Tinh Lam chắc chắn sẽ gặp rắc rối. Lăng Phong đương nhiên không muốn cả đời làm con rùa rút đầu sống mai danh ẩn tích nhưng nghĩ đến mỗi nhục phải trả lại gấp trăm ngàn lần hẳn chỉ có một lựa chọn duy nhất là phải có sức mạnh cường đại vô bì. Và chỉ có Vô Tẩn Hoang Nguyên mới thỏa mãn được điều này!

Trong lúc Lăng Phong rời đi, trong một căn phòng.

Mộ Dung Yên đột nhiên mở tròng hai mắt, con rỗng mà không phải rỗng trên đầu cất lên những tiếng âm ngâm nho nhỏ, ánh mắt cô lộ rõ vẻ quyến luyến, miêng lẩm bầm:

- Ta đợi người, ta tin rằng khi trở lại người sẽ khiến những kẻ đã sỉ nhục người phải trả một cái giá đau đớn! Và đến lúc đó...

- Ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh người!

346. Chương 303: Vô Cốt Môn Kinh Biến.

Giữa không trung, một thân ảnh thanh sắc nhanh nhẹn lướt động, điện quang quanh người vù vù tác hưởng, động tác vô cùng phiêu dật. Chỉ một bước chân đã di chuyển được hơn mười trượng, chẳng khác gì thừa phong ngự khí thần chi trong truyền thuyết. Đương nhiên, người đó chính là Lăng Phong.

Từ sau khi rời khỏi tổng bộ Áo La Thương Hội, Lăng Phong miệt mài ngày đêm di chuyển đến Mạt Văn Túc, đây là con đường thuận lợi duy nhất hẳn biết để đến được Vô Tẩn Hoang Nguyên. Cả quãng đường, trừ việc dừng lại Cửu Lý Trấn nghỉ ngơi ra với tu vi hiện tại của Lăng phong, dù có toàn lực di chuyển thì năng lượng trong người hẳn cũng đủ để hẳn không phải dừng lại ăn uống trong suốt nửa tháng.

Cả quãng đường, Lăng Phong không hề lơ là chuyện tu luyện. Hẳn phát hiện ra thêm điểm kì diệu trong bộ pháp thân kĩ mà Ôn Đình truyền thụ cho mình. Nếu như không dựa vào tàn tượng tạo bởi tốc độ thanh điện u quang bộ thì Lăng Phong cũng không thể thoát khỏi kết cục tất chết.

Bởi vậy, Lăng Phong hạ thêm một chút tâm lực, nếu như có người áp sát sẽ phát hiện ra giữa thanh quang còn có thêm mười mấy khối hỏa cầu nhỏ nữa đang không ngừng đạn động. Mỗi một lần tiếp xúc với thanh quang lại có một luồng sức mạnh kì diệu đánh bật chúng lại và khiến tốc độ của chúng tăng lên vài phần.

Trọng phục, lại trọng phục, tất cả trọng phục hết bảy trăm lần. Cho đến khi tốc độ bắn ra của hỏa cầu mỗi lúc một nhanh, nhanh như điện xẹt, như không thể nhìn ra được tung tích thì Lăng Phong mới hừ khẽ một tiếng, phóng xuất hỏa cầu.

Tê lạp! Tê lạp!

Tốc độ phát triển đến cực điểm, thân thể như có một loại sức mạnh vô cùng đáng sợ, một khối hỏa cầu đạn xuất trực tiếp kéo ra một đường dài bạch sắc. Đây đơn thuần chỉ là không khí bị xé rách, không cần nghĩ cũng biết uy lực của nó mạnh như thế nào!

- Thật là đáng sợ!

Lăng Phong lú lười, lần đầu tiên thử nghiệm chiêu này không phải vì nổi hứng. Hắn đột nhiên có ý nghĩ muốn tự sáng ra "đấu chuyển tinh di" để dung hợp với "hỏa thối" mà sư tôn Mạch Kha truyền thừa. Vốn dĩ chỉ muốn tiến thêm một bước tu luyện khả năng khống chế nguyên lực của mình thêm hoàn mỹ, nhưng lại nhanh chóng phát hiện ra hiệu quả kì diệu sau khi kết hợp.

Bản năng chiến đấu cho phép Lăng Phong lập tức cảm ngộ giá trị cự đại ẩn hàm trong trò chơi này! Bây giờ bản thân đã có thể khống chế vài trăm lần phản đạn, uy lực đã rất cường đại, nếu như là ngàn lần thậm chí vạn lần thì hiệu quả sẽ kinh nhân như thế nào?

Chỉ cần nghĩ tới tình hình mỹ diệu đó, Lăng Phong lập tức cảm thấy hứng thú vô cùng. Hắn quyết định đặt tên chiêu thức mới này là "thối tinh đấu". So với sát chiêu kiếm ảnh thì Lăng Phong thích nhất chiêu này hơn. Bất luận thế nào trong này cũng có tâm lực của hắn.

Cuối cùng cũng đến rồi!

Nhìn tấm bia đá quen thuộc, trong lòng Lăng Phong đột nhiên nảy sinh một chút cảm thán. Lần trước đến đây tu vi mới chỉ cửu tinh, sau lưng còn có huynh đệ đi cùng, có Huyết Sát Vệ sát cánh, vậy mà bây giờ hắn chỉ có một mình! Bất luận lần này đến đây tu vi có tiến bộ hơn lần trước thế nào thì Lăng Phong vẫn thấy trong lòng có chút hoài niệm.

Do dự một chút, Lăng Phong vốn định trực tiếp đi thẳng đến Vô Tẩn Hoang Trạch nhưng cuối cùng lại quyết định gặp bọn Cổ Quỳnh một chuyến.

Dừng lại quan sát xung quanh, cảnh tượng trước mặt khiến Lăng Phong cảm thấy có chút kinh ngạc. Mạt Vân Túc không còn hỗn loạn như trước. Mặc dù ai ra vào thành cũng có chút căng thẳng nhưng so với sát lục khắp nơi thì tốt hơn nhiều. Hắn mỉm cười, xem ra bọn Cổ Quỳnh quản lý nơi này khá tốt.

- Người là ai? Sao dám xông vào Mạt Vân Túc!

Một hắc giáp nam tử trong đội hộ vệ ngoài cửa Mạt Vân Túc bước ra.

- Ồ?

Lăng Phong nhíu mày, Mạt Vân Túc phát triển dựa vào các thể loại mậu dịch, sao lại có người đứng ngoài cửa chặn đường? Nghĩ đến chuyện người quản lý Mạt Vân Túc bây giờ là Vô Cốt Môn, hắn cảm thấy có điều gì đó không ổn, một cảm giác bất an chợt hiện. Lăng Phong mở miệng hỏi:

- Mạt Vân Túc không phải là do Vô Cốt Môn quản lý sao?

Đúng như dự liệu, lời vừa dứt, hắc giáp nam tử nhất thời biến sắc, quát lớn:

- Là dư nghiệt của Vô Cốt Môn! Bắt lấy hắn!

Dư nghiệt? Sắc mặt Lăng Phong bao phủ một tầng hàn ý, gơ tay chém mạnh một đao về phía hắc giáp nam tử, quát:

- Vô Cốt Môn xảy ra chuyện gì? Nói rõ cho ta!

Hắc giáp nam tử kinh hãi nhìn bàn tay Lăng Phong, cảm thấy bàn tay đó chẳng khác gì được rèn tạo từ cương thiết còn vũ khí trong tay mình thì như trò chơi trẻ con, sợ hãi rống lên:

- Lên, lên hết cho ta!

- Hừ, dám ô hợp!

Lăng Phong nhíu mày, gơ tay phát nhẹ. Chỉ thấy hắc giáp nam tử lao đến lập tức bị dừng lại dường như bị một tấm màn vô hình ngăn chặn. Hắn vừa chạm đến, cương khí gia cố trên người Lăng Phong lập tức bạo khai như vô số đường lợi kiếm bắn về tứ phía. Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, đám thủ vệ lần lượt gục xuống.

- Ai nói cho ta biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Phong quát, ở đây động tĩnh quá lớn, sớm đã kinh động đến những người trong Mật Vân Túc. Lúc này họ đang lén lút chui ra từ các góc ngách nhìn trộm. Thấy hắc giáp thủ vệ định chạy vào trong thành, Lăng Phong quát lớn:

- Không được ta cho phép, không ai được rời khỏi đây!

Lo lắng cho sư tôn và áp lực nặng nề mà Vô Thần Phong mang lại sớm đã hình thành nên một luồng tà hỏa trong lòng Lăng Phong. Bây giờ thấy tên thủ vệ định bỏ chạy, tà hỏa đó lại bốc lên, khó lòng khống chế. Hắn túm chặt, hừ không nhiếp chỉ lực oanh nhiên phát xuất bóp chặt lấy nam tử hắc giáp:

- Nói! Vô Cốt Môn rốt cuộc thế nào!

- Người, người kiêu ngạo vừa thôi, Tông chủ đại nhân sẽ báo thù cho chúng ta, người nhất định...

-Ồn ào!

Lăng Phong hừ một tiếng vung tay tát mạnh, cương khí bạo liệt biến khuôn mặt hắn thành một đồng thịt nát! Lăng Phong nhàn thần vi chuyển:

- Bây giờ thì ai sẽ nói cho ta biết?

Bá đạo!

Khí tức quá bá đạo!

Không một chút kiêng kỵ, không một chút sợ hãi, chỉ có yêu cầu!

Trải qua vô số ma luyện, Lăng Phong cuối cùng cũng rèn luyện ra bản tâm của mình, kẻ ác với ta thì ta sẽ ác lại, kẻ thiện với ta thì ta sẽ thiện lại!

Thủ đoạn dữ dằn khiến mọi người sợ hãi triệt để, tứ phía lặng ngắt như tờ!

Cuối cùng cũng là người nghĩ ra, kinh hô:

- Trời ơi, hắc chính là thủ lĩnh của đám ma quỷ đó!

Kẻ vừa hô lên là một tên dong binh, hắn chỉ ngón tay run rẩy về phía Lăng Phong, không giấu nổi vẻ sợ hãi. Được người này nhắc nhở, đám đông xung quanh lập tức tỉnh ngộ, đại kinh thất sắc. Nhìn bộ dạng của chúng có vẻ rất muốn lập tức tránh khỏi xung động, nhưng đáng tiếc uy thế hiển hách của Lăng Phong lại khiến chúng không dám cử động.

Ma quỷ?

Lăng Phong hiểu ra. Lần trước Huyết Sát Vệ làm cho Mật Vân Túc phong vân biến sắc, để lại cho họ ấn tượng quá sâu sắc. Với tu vi hiện tại, Lăng Phong chẳng muốn giải thích với họ làm gì, chỉ một người trong đám nói:

- Nói cho ta, Vô Cốt Môn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bị Lăng Phong chỉ, người này giật bắn mình, lắp bắp:

- Vô Cốt Môn bây giờ đã bị phá hủy, ngay cả môn chủ Cố Quỳnh cũng đã bị bắt!

- Cái gì?

Một luồng sát khí bạo liệt trào lên khắp người Lăng Phong:

- Là ai làm?

347. Chương 304: Bức Tông Chấp Sự.

Trên chủ vị đại sảnh là một vị lão giả sắc mặt trắng bệch như phủ một tầng vôi mờ. Dù trong thời tiết diễm dương cao chiếu thì trên người hắn vẫn quần một tầng hắc bào dày dặn, ngay cả bàn tay cũng được quần kín như sợ phải tiếp xúc với ánh nắng mặt trời.

Đứng bên cạnh hắn là một nam tử gầy gò, xương má nhô cao, hai mắt lõm sâu vào trong. Là người quen thuộc với Mạt Vân Túc sẽ nhận ra người này chính là Bức Tông phó tông chủ ngày xưa Ai Lý Khắc! Từ sau khi Từ Kỳ Phong bị Lăng Phong giết chết ở Vân Mộng Hoang Trạch, Bức Tông bị các phương thế lực hợp lực tiêu xé, Ai Lý Khắc liền biến mất không chút dấu vết. Không biết sao lúc này lại xuất hiện ở đây.

Ai Lý Khắc của bây giờ nhìn có vẻ tang thương hơn ngày xưa, trên má phải vẫn còn một vết sẹo dài, xung quanh vết sẹo chỉ chít những vết thương lỗ chỗ như có thể nhìn thấy rõ phần xương bên trong. Nhìn âm thầm đáng sợ vô cùng.

Hắn nhẹ nhàng cười nói:

- Cố môn chủ, chúng ta chỉ muốn Vô Cốt Môn các người qui thuận thôi! Chỉ cần người chịu thua vẫn có thể yên ổn ngồi lại vị trí môn chủ của mình, thậm chí Mạt Vân Túc vẫn do người làm chủ. Người có gì mà không chịu?

Người đang ngồi đương nhiên là Cố Quỳnh, người hắn chỉ chít vết thương, miệng bê vết máu. Thấy Ai Lý Khắc mời chào, hắn cười thầm:

- Chịu thua? Ha ha ha ha, trong từ điển của Cố Quỳnh ta không có từ này!

Rồi hắn hung hăng nhìn Ai Lý Khắc, thần tình như một con độc lang trong hoang nguyên, dù mệt dù đói nhưng vẫn có thể xé nát kẻ thù!

Không đợi Ai Lý Khắc khuyên bảo thêm, Cố Quỳnh nhổ một ngụm bọt máu vào thẳng mặt Ai Lý Khắc:

- Lão tử nếu như nhận lời với người thì sao xứng với các huynh đệ đã khuất? Dùng chiêu số thấp kém này chiêu mộ lão tử ư, cút đi!

- Được lắm, đồ cứng đầu!

Ai Lý Khắc vuốt bọt máu trên mặt, chỉ tay quát:

- Tuyên Hóa, cho môn chủ ném mùi đau khổ đi!

Lúc trước Ai Lý Khắc bí mật đi Vô Tận Hoang Nguyên tìm tông mạch Bức Tông, đã dẫn lực lượng tàn dư tiềm phục nên lúc Huyết Sát Vệ gây sóng gió, lực lượng của Bức Tông vẫn được bảo tồn hoàn chỉnh, Tuyên Hóa chính là một tên trong số đó.

Tuyên Hóa "vâng" một tiếng, hằm hè tiến lại gần Cố Quỳnh:

- Cố đại môn chủ, mạo phạm rồi!

- Không được động vào ca ca ta!

Sau lưng, Cố Dao giãy dụa lao tới, chặn đứng trước mặt Cố Quỳnh.

- Hắc hắc, đúng là huynh muội thâm tình. Mỹ nữ như thế này, nếu như khuôn mặt trắng trẻo kia mà nở hoa thì tiếc quá!

Tuyên Hóa rút ra một cái roi dài, quát mạnh về phía Cố Quỳnh.

Cố Quỳnh không thể nhúc nhích, chỉ trơ mắt nhìn Cố Dao chặn trước mình, không khỏi kinh hô:

- Tam muội! Muội tránh ra!

- Dừng lại!

Hắc bào lão giả này giờ vẫn ngồi trên ghế chủ vị chậm chậm lên tiếng.

Mặc dù nghe rõ lời lão giả kia nói nhưng Tuyên Hóa vẫn giả như không nghe thấy cố chấp vung roi.

- Hừ, người coi mệnh lệnh của lão gia ta là gì hả?

Lão giả hừ lạnh một tiếng, một luồng sức mạnh vô hình dũng xuất.

Tuyên Hóa chỉ cảm thấy không gian xung quanh như biến thành bùn nhão, quẩn chặt lấy hắn khiến hắn không thể động đậy. Lúc này hắn mới nhớ ra lão giả này một mình đánh tan cả một Vô Cốt Môn uy thế bốn phương, không khỏi rùng lên kinh hãi:

- Đại nhân tha mạng! Đại nhân! Khụ! Khụ!

Khuôn mặt của hắn bị bóp đến đỏ bừng, gân xanh nổi lên chẳng chịt, cơ thể bị nhấc lơ lửng giữa hư không, ra sức giãy dụa nhưng không sao thoát nổi.

- Viên Nhạc đại nhân, hắn chỉ là sơ ý không nghe thấy mệnh lệnh của đại nhân, mong đại nhân khai ân cho hắn một cơ hội lập công!

Ai Lý Khắc thấy vậy đại kinh, vội vàng quỳ xuống cầu khẩn.

- Nể mặt người lão phu tha mạng cho hắn, sau này nếu như còn "sơ ý" như vậy, lão phu sẽ không ngại cho hắn không bao giờ có thể sơ ý được nữa.

Viên Nhạc liếc qua một lượt đám người Ai Lý Khắc, lạnh lùng nói:

- Nhắc nhở người của người đều ghi nhớ mệnh lệnh của ta là tối cao.

- Vâng.

Ai Lý Khắc giật bắn người, không một ai ở đây hiểu rõ sức mạnh của Viên Nhạc bằng hắn. Trên thực tế sau khi đi qua Vân Mông Hoang Trạch và vượt qua vô số khó khăn, dù đã cứu tử nhất sinh nhưng Ai Lý Khắc căn bản vẫn chưa vào được bên trong Vô Tận Hoang Nguyên mà chỉ có thể vào được rìa ngoài của vùng đất thần bí này mà thôi. Cuối cùng vẫn phải dừng lại ở thành trấn bên ngoài, dùng những bí pháp liên lạc mà Từ Kỳ Phong truyền lại để tìm Viên Nhạc chấp sự.

Viên Nhạc chấp sự sau khi nhận được mệnh lệnh của Bức Tông tông môn liền lập tức cùng hắn quay trở lại Mạt Vân Túc. Trước khi đi, trải qua nhiều hiểm địa cùng với vô số ma thú ngăn cản bên ngoài khiến Ai Lý Khắc mất đúng nửa năm mới thông qua được, nhưng có thêm Viên Nhạc đồng hành, hai người chỉ mất đúng sáu ngày ngắn ngủi!

Sau khi Viên Nhạc phóng xuất khí tức, đám ma thú đó căn bản không dám tiếp cận. Ai Lý Khắc trước đó còn hoài nghi thực lực của hắn bắt đầu tâm phục khẩu phục. Xem ra vị Viên Nhạc chấp sự này đúng là một thánh vực cường giả!

Cũng chỉ có thánh vực mới có uy nhiếp lực đáng sợ đến vậy!

Nghĩ đến đây, Ai Lý Khắc cũng cung thuận cúi đầu, ra hiệu cho Tuyên Hóa:

- Còn không mau cảm ơn chấp sự đại nhân!

Tuyên Hóa thoát chết thở dốc từng hồi, không dám chậm trễ vội vàng quỳ lạy Viên Nhạc. Như sợ Viên Nhạc không vui, Ai Lý Khắc hoang mang cúi đầu giải thích:

- Từ tông chủ chết bởi một thiếu niên tên là Lăng Phong. Sau khi đến nơi này, tên Lăng Phong có quan hệ rất thân thiết với Vô Cốt Môn. Tuyên Hóa cũng vì nghĩ đến đại thù của Từ tông chủ nên mới không khống chế được mình.

Ai Lý Khắc sợ hãi nói ra một tràng dài nhưng rõ ràng Viên Nhạc không hề quan tâm. Đối với hắn một nhân vật nhỏ như Tuyên Hóa là bất tỉnh hay cửu tỉnh thì cũng vậy, đều chỉ là con kiến chỉ cần hắn vung tay là chết! Sợ hãi và thù hận của một con kiến cần phải quan tâm sao?

Nếu như nhiệm vụ lần này không phải là dùng năng lực thám sát tình báo của những con kiến này thì Viên Nhạc đã trực tiếp ra tay bóp chết hắn rồi. Nhưng dù như vậy, hắn vẫn ra vẻ không quan tâm, cười lạnh nói:

- Từ tông chủ? Ai Lý Khắc, những lời này ngươi nói trước mặt ta không sao, nếu như nói tùy tiện bên trong tông môn thì e rằng sẽ bị diệt sát ngay lập tức đấy!

- Á?

Ai Lý Khắc giật mình, không hiểu mình đã nói sai điều gì, tư duy trở nên hỗn loạn triệt để.

- Từ Kỳ Phong tự thân thực lực chỉ là cửu tinh, trong tông môn ngay cả làm tam cấp chấp sự cũng còn miễn cưỡng! Không ngờ đến đây hắn lại lập môn phái, tự phong tông chủ!

Viên Nhạc hừ lạnh, khinh miệt nói:

- Dù không bị kẻ khác giết, tông môn mà biết được cũng tuyệt đối không cho hắn một kết cục tốt đẹp!

Ai Lý Khắc giật mình, bây giờ mới hiểu tại sao lúc đánh tan Vô Cốt Môn, bọn chúng hòa nhau mời Viên Nhạc lên làm Bức Tông tông chủ liền bị hắn từ chối luôn không chút do dự. Vốn dĩ tưởng hắn đang làm trò, không ngờ phía sau vẫn còn bí mật!

Hắn rung mình toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ phải lập tức truyền lệnh xuống dưới, bảo đám bộ hạ Bức Tông cũ tuyệt đối không được khởi hống, nếu không bản thân cũng phải chịu vạ lây.

Nhìn thấy bộ dạng của hắn, Viên Nhạc lộ ra một tia lãnh tiếu, đúng là một đám ếch ngồi đáy giếng! Chỉ là thủ lĩnh một trấn thì địa vị có gì đáng nói? Nếu như không thể khiến tu vi tiến bộ thì một trăm năm sau cũng chỉ là một nắm xương khô, vinh hoa phú quý dùng vào đâu được nữa?

Những lời này nằm ở ân uy tịch sử, Viên Nhạc cũng không muốn làm quá, nói:

- Nhưng Từ Kỳ Phong ít nhiều cũng là một đệ tử của Bức Tông ta. Hắn bị người khác bắt nạt nếu Bức Tông không biết thì đương nhiên không thể truy cứu, nhưng hôm nay ta đã đến đây rồi, ta sẽ đòi lại công bằng cho các người! Các người nói tên tiểu tử đó là người của Tinh Lam Công Quốc, đợi có thời gian ta sẽ đích thân đến đó!

Ai Lý Khắc nghe vậy đại hỉ. Mặc dù Từ Kỳ Phong có chút cổ quái nhưng đối xử với thủ hạ cũng không tệ, bọn chúng đều đã được hưởng ân huệ. Sau khi Từ Kỳ Phong chết trong tay Lăng Phong, Ai Lý Khắc đã cố nghĩ ra trăm phương ngàn kế giúp hắn báo thù.

348. Chương 305: Một Chuông Đánh Bại.

- Nghi trọng đại nhân, trận chiến đó ta có đứng bên cạnh quan sát, tiểu tử Lăng Phong đó thực lực thực sự mạnh đến đáng sợ!

Tuyên Hóa không nhịn nổi nói:

- Hắn có thể bộc phát ra sức mạnh thánh vực! Hơn nữa Tinh Lam Công Quốc có thánh vực cường giả nổi tiếng nhiều năm tọa trấn, chỉ e...

- Hắc hắc, người đang nghi ngờ khả năng của bản chấp sự?

Viên Nhạc nói với vẻ không vui.

- Thuộc hạ vạ lần không dám.

Tuyên Hóa thầm tự trách mình lảm lời, chỉ muốn tát ngay cho mình mấy cái.

- Cũng không ngại để các người biết

Ngữ khí Viên Nhạc ít nhiều có vài phần kiêu ngạo:

- Lão phu bây giờ đã là thánh vực đỉnh phong, đối phó với một tên thánh vực tiểu tử dễ như trở bàn tay.

Thánh vực đỉnh phong?

Tuyên Hóa và Ai Lý Khắc quay sang nhìn nhau, mừng rỡ vô cùng.

Huynh muội Cổ Quỳnh cũng liếc nhìn nhau, nội tâm nhất thời trầm xuống. Từ sức mạnh tuyệt đối áp đảo mà Viên Nhạc triển hiện, họ đã nhất thời quyết định âm thầm phái người đi Tinh Lam báo tin, hi vọng có thể mời Lăng Phong đến giúp đỡ. Nhưng bây giờ thì họ hoàn toàn tuyệt vọng rồi. Thánh vực đỉnh phong! Thần Vãn Đại Lục này có bao nhiêu cường giả như vậy? Lăng Phong mặc dù tuyệt giai nhưng sao có thể đối kháng với một cường giả mạnh như vậy?

Cổ Dao nghĩ thầm trong bụng: Huynh tuyệt đối không được đến, tuyệt đối không được.

- Các người không cần ngưỡng mộ, chỉ cần hỗ trợ bổn chấp sự hoàn thành nhiệm vụ lần này, ta đảm bảo các người cũng có hi vọng tấn cấp thánh vực!

Viên Nhạc lộ ra một tia cười mê hoặc. Thấy hai người có vẻ không tin hẳn cũng không nổi giận mà ôn tồn giải thích:

- Chắc các người cũng biết chí cấp tinh chương chứ?

Hai người Ai Lý Khắc sợ hãi run lên, chí cấp tinh chương! Nghe nói chỉ cần một miếng tinh chương đó là có thể tạo ra một thánh vực cường giả cô thượng chi bảo, sao lại không biết chứ? Không lẽ bản thân mình cũng may mắn nhận được kì bảo đó?

Viên Nhạc khẳng định lại suy nghĩ của họ:

- Chí cấp tinh chương trong Áo La và cảnh nội đế quốc vô cùng hiếm. Nhưng trong Vô Tận Hoang Nguyên chúng ta không được coi là vật vô cùng trân quý! Chỉ cần các người lập đủ công, bổn chấp sự có thể hứa nói với tông chủ ban chí cấp tinh chương, giúp các người tấn thăng thực lực đến thánh vực!

Tầm "chi phiếu khổng" này khiến hai người Ai Lý Khắc trở nên vô cùng hưng phấn. Viên Nhạc thầm nghĩ: Nếu như lần này nhiệm vụ có thể hoàn thành thuận lợi thì đừng nói chí cấp tinh chương, ngay cả dẫn linh tinh chương hiếm có thậm chí tinh kĩ tinh chương cũng đều có thể ban hết! Nhưng nhiệm vụ lần này liệu có thể hoàn thành dễ dàng như vậy không?

Cứ nghĩ đến nhiệm vụ Viên Nhạc lại không khỏi cảm thấy lạnh gáy. Tìm tông tích của một linh cấp cường giả? Thật chẳng khác gì tự tìm đến cái chết!

Hắn biết rõ hoàn cảnh bản thân, bản thân thọ mệnh đã một trăm bảy mươi tuổi, chỉ còn cách giới hạn hai trăm năm của thánh vực cường giả ba mươi năm! Nếu như ba mươi năm này hắn không có được kì ngộ tiến nhập ổn định linh cấp thì chỉ có duy nhất một con đường chết.

Vì vậy mặc dù biết nhiệm vụ này lần này hi vọng không nhiều hắn vẫn liều nhận lời, coi như cùng trời đoạt mệnh!

Chính vì có nhiệm vụ tại thân nên Ai Lý Khắc mới thuyết phục Cố Quỳnh chịu thua thu về dưới trướng nhắm lợi dụng mạng lưới tình báo của Vô Cốt Môn triển khai tìm kiếm. Không ngờ Cố Quỳnh hoàn toàn là một tảng đá, vì các huynh đệ thủ hạ của mình mà cố chấp không chịu hàng!

- Chấp sự đại nhân yên tâm.

Ai Lý Khắc thở phào xoa người, nhìn chằm chằm vào Cố Quỳnh:

- Ta không tin tên tiểu tử này không chịu phục.

Viên Nhạc khoát tay nhìn vào "con sư tử cái" Cổ Dao đang ra sức bảo vệ nữ huynh, ánh mắt lóe lên một tia hỏa diễm kì quái, hắn nói với nữ khí cổ quái:

- Nghe nói chí thân đối diện với nguy hiểm thường dễ khiến người ta tỉnh táo hơn rất nhiều. Ta nghĩ chúng ta có thể thử. Một nữ nhân, một nữ nhân hấp dẫn, chắc chắn!

Nghe vậy, hai người Ai Lý Khắc liền cười hiểu ý, nụ cười đầy vẻ âm tà. Nhất là Tuyên Hóa thì càng tỏ gấp hơn, nhìn chằm chằm vào phần da thịt màu tiểu mạch sáng bóng lộ ra bên ngoài của Cổ Dao, chỉ muốn cắn ngay một miếng.

- Các người vô sỉ!

Cổ Dao giận dữ quát, từ nhỏ cô đã lăn lộn bên ngoài sao không hiểu nổi ác ý ẩn hàm trong ánh mắt đó? Cô giận đến mặt mũi đỏ bừng, quay đầu nhìn nữ huynh, ánh lộ vẻ bi ai.

Cố Quỳnh hé mắt, hai con người như muốn nổ tung, gân xanh giật giật trên trán.

Từng bước tiến lại gần, Tuyên Hoa giơ bàn tay to lớn, chụp lấy ngực Cổ Dao.

Cố Quỳnh cắn chặt môi, máu tươi phun ra ào ào. Nếu như nói thời gian vừa rồi ai còn có thể khiến hắn cúi đầu thì người đó chính là Cổ Dao.

Cô là người thân duy nhất trên đời mà hắn có!

Các huynh đệ đã khuất, ta có lỗi với mọi người!

Cố Quỳnh đang định lên tiếng chấp nhận điều kiện nhục nhã đó thì một giọng nói lãnh lẽo chợt vang lên bên trong đại sảnh:

- Không một ai, không có bất cứ ai đủ tư cách làm tổn thương thân hữu của ta.

Sợ hãi!

Một cảm giác sợ hãi như bị thiên địch nhắm tới. Tuyên Hóa phát hiện mình không sao động đậy nổi! Tay, chân, thân, mỗi một tác thịt đều như không thuộc về mình, muốn khu động được chúng vô cùng khó khăn. Đáng sợ hơn là linh hồn vận chuyển bỗng nhiên trở nên chậm chạp, mỗi một chuyển động niệm thức như phải mất hàng ngàn hàng vạn năm, chậm đến phát điên.

Đây, đây rốt cục là sức mạnh gì?

Không chờ Tuyên Hóa nói hết câu này, sức mạnh quỷ dị đã ném hắn ra xa và nổ tung trong nháy mắt!

Phụt!

Máu tươi phô thiên cái địa nhuộm thắm cả người Ai Lý Khắc, huyết tinh lan tỏa khắp nơi, trong nháy mắt thiên địa biến sắc, sát lục tứ phương!

- Là, là người.

Cố Quỳnh nuốt lại những lời đang định thốt ra miệng, nghẹn hai lần, cuối cùng mới bật ra được mấy chữ. Đầu tiên Cố Dao còn có vẻ kinh hãi nhưng liền sau đó cô hoảng hốt hô to:

- Tông chủ, mau chạy! Chúng có thánh vực đỉnh phong cường giả!

Nha đầu này đến tận bây giờ vẫn cố nhét cho hắn cái danh "tông chủ". Lăng Phong lắc đầu mỉm cười, không hiểu tại sao đứng trước một người có tuổi tác hơn hắn mình như Cố Dao, hắn vẫn cảm thấy mình như một đại trưởng bối.

Lăng Phong ngồi xổm, khoác tay lên vai cô, từng đường cương khí hùng hồn tràn ra, nhìn cô với vẻ quan tâm lo lắng, Lăng Phong bình thản nói:

- Yên tâm, có ta ở đây, không để cho ai làm tổn thương hai người đâu.

Không hiểu tại sao, Cố Dao bỗng nhiên cảm thấy bình tĩnh trở lại, có lời hứa của Lăng Phong, dù thiên băng địa liệt cô cũng không còn thấy sợ nữa!

- Chấp sự trưởng đại nhân! Người này chính là Lăng Phong! Chấp sự trưởng, chấp...

Ai Lý Khắc nhìn sang phía Viên Nhạc, không giấu nổi vẻ sợ hãi.

Vị chấp sự trưởng oai phong lúc này bây giờ như đang nhìn thấy địa ngục, toàn thân run lên bần bật, có vẻ sợ hãi vô cùng!

Sợ hãi? Là cái gì khiến hắn sợ hãi đến vậy?

Không để cho Ai Lý Khắc có cơ hội lên tiếng, Viên Nhạc bắn ra một vòng viên hoàn, viên hoàn tạc khai, ba vầng lan xa trăm trượng trực tiếp bổ vào phần chóp của đại sảnh, thân hình nhanh chóng bay vọt ngay sau đó!

- Trước mặt ta mà ngươi vẫn còn muốn chạy sao?

Vừa dứt lời, nồng liệt hỏa hệ nguyên lực phô thiên cái địa sung xích hư không. Những đường ba vầng đủ để động kim liệt thạch đó trong nháy mắt bị hỏa hệ nguyên lực khu trục sạch sẽ. Chỉ thấy bàn tay lớn trên không trung nhẹ nhàng ấn hạ. Chát một tiếng, Viên Nhạc như một con cóc bị đập rụng xuống đất.

Chấn kinh!

Toàn trường im lặng không tin vào sự thật trước mắt.

Dù là người đã rất quen thuộc với Lăng Phong như Cố Dao cũng phải trợn mắt há mồm, lộ vẻ không tin.

Họ vừa nhìn thấy gì vậy?

Một thánh vực đỉnh phong cường giả bị "đập" chết còn dễ dàng hơn đập một con ruồi gấp mười lần! Vị chấp sự trưởng kiêu căng đó thực sự là thánh vực đỉnh phong chứ? Nếu nói như vậy thì Lăng Phong - người vừa làm nên kì tích ở đẳng cấp nào?

Cảm nhận được thương thế trong cơ thể hai người đang chuyển biến, Lăng Phong lại đưa cho họ hai mai tinh huyết nguyên khí hạch rồi giơ tay ra trước mặt Cố Dao, vậy vậy:

- Sao? Không nhận ra ta nữa à?

Thấy hai người Cố Dao không sao hấn cũng thấy nhẹ nhõm hơn, lên tiếng trêu chọc.

Ngơ ngẩn nhìn Lăng Phong, Cố Dao khỏ tiếu lắc đầu:

- Thật không thể nhận ra, tông chủ, người là quái vật gì vậy?

Quái vật, chỉ có cách xưng hô đó mới có thể sơ giải những chấn động trong lòng Cố Dao. Lần trước chia tay đến bây giờ mới có bao nhiêu thời gian? Dù lúc đó Lăng Phong cũng cường hãn nhưng không thể cường hãn đến mức độ này! Một đòn giết chết thánh vực đỉnh phong. Đó là tu vi biến thái gì vậy?

Cố Quỳnh và Lăng Phong quan hệ cũng không được thân thiết cho lắm, mặc dù chần hân vô bỉ nhưng vẫn phải miễn cưỡng khắc chế.

Lăng Phong không quan tâm đến những người xung quanh, cùng hai huynh muội họ ôn chuyện cũ. Ai Lý Khắc và Viên Nhạc bên cạnh chỉ biết thở dốc. Với gan của họ chắc chắn sẽ chẳng dám làm gì trong hoàn cảnh này.

349. Chương 306: Biết Được Nguyên Do.

Xích luyện cương khí có diệu dụng khôi phục thương thế, phối hợp với tinh huyết nguyên khí hạch, chỉ một lúc huynh muội Cố Quỳnh đã có thể đứng lên từ sinh tử một đường chuyển thành sinh long hoạt hổ. Vẫn là Cố Dao tiếp xúc với Lăng Phong lâu nhất nên cũng từ chấn kinh hồi thần nhanh nhất. Cô chỉ vào Viên Nhạc đang có giấy dựa đứng dậy:

- Tông chủ, chính là hấn bắt nạt chúng ta!

Lăng Phong gật gật đầu, nhìn Viên Nhạc một lúc lâu, cho đến khi hấn bị uy bức đến toát mồ hôi lạnh Lăng Phong mới lạnh lùng lên tiếng hỏi:

- Người nhận ra ta chứ?

Từ lúc bước vào đại sảnh biểu hiện của hấn đã có chút kì lạ, mặc dù cảm nhận được khoảng cách thực lực giữa hai bên nhưng chuyện hấn quay người bỏ đi không chút do dự khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

- Không nhận ra, không nhận ra.

Viên Nhạc vội vàng phủ nhận.

- Thật không?

Lăng Phong không thẳng thắn vạch mặt hấn mà hướng nhãn thần sang phía Ai Lý Khắc.

Ai Lý Khắc như nhìn thấy ma quỷ, sợ đến nỗi phải vội vàng lùi lại một bước. Nói đùa, ngay cả thánh vực đỉnh phong cường giả còn sợ đến vài linh hồn thì bản thân hấn có là cọng hành gì, sao có thể chịu được nộ hỏa? Thời khắc này, Ai Lý Khắc hoàn toàn không dám nghĩ đến chuyện báo thù, hấn thậm cảm thán: Tông chủ đại nhân, ta tận lực rồi!

Đối mặt với khoảng cách thực lực, còn cố gắng cuồng vọng, đó không phải dũng khí mà là không biết tự lượng sức mình.

Chỉ ít Ai Lý Khắc đang nghĩ như vậy.

Cố Quỳnh tiến lên phía trước, khom người nói:

- Người này là phó tông chủ của Bức Tông trước đây, biến cố lần này cũng là do hắn khơi gợi.

Thái độ này cung kính hơn lần trước gặp mặt vài phần, ngay cả thái độ ghen tị khi nhìn thấy Huyết Sát Vệ vì "cái chết" của Lăng Phong mà phát điên lúc này cũng hoàn toàn biến mất.

Có lẽ, chỉ có người nam tử này mới gánh vác được thứ tín ngưỡng điên cuồng đó?

Lăng Phong nhất thời hiểu ra, nhìn Viên Nhạc đột nhiên quát:

- Dạ Côn Ngô hạ lệnh cho người đứng không?

- Đại trưởng lão muốn các đại chấp sự chúng ta nghiêm khắc giám sát người, có tin tức gì lập tức thượng báo!

Viên Nhạc trả lời trong vô thức, vừa dứt lời hắn lập tức tỉnh ngộ, mặt không khỏi trở nên trắng bệch. Thân là Bức Tông chấp sự hắn hiểu rõ hơn ai hết tội phản bội tông môn bị trừng phạt nghiêm khắc như thế nào. Hành động này của hắn đúng là một sự phản bội to lớn, nếu như truyền về tông môn thì e rằng chỉ có kết cục duy nhất là cái chết.

Lăng Phong không có biểu hiện gì đặc thù mà chỉ khẽ nhắm mắt, não hải thì hô khiếu bên trong như trường giang đại hải. Quả nhiên là Dạ Côn Ngô, sau khi cướp Long Tộc ngọc bích thất bại, hắn liền đổ hết tất cả tội lỗi sang cho mình!

Nếu như đi Vô Tẫn Hoang Nguyên e rằng đây sẽ là vấn đề nhất định phải giải quyết.

Lăng Phong không ngờ mình mới chỉ tinh tu tham ngộ mười ngày mà mệnh lệnh của Bức Tông đã tới. Thần hiệu này thật khiến người ta phải ngưỡng mộ! Hắn khẽ phẩy tay, nói:

- Các người ra ngoài trước, ta có chuyện muốn hỏi hắn.

Hai người Cố Quỳnh không hề có ý phản đối, vội vàng lui ra, hơn nữa còn mang theo cả Ai Lý Khắc, lúc này đã hoàn toàn mất tâm lý phản kháng theo đúng những gì Lăng Phong dặn dò. Thấy ánh mắt Cố Quỳnh lộ ra hận ý cường liệt, tên đầu sỏ đã tạo ra cục diệt toàn môn phục diệt chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Thấy trong sảnh chỉ còn lại hai người, sắc mặt Viên Nhạc lập tức trở nên lạnh như tro chết. Người thanh niên đối diện tán phát ra uy thế cường đại khiến hắn cảm thấy không phải mình đang đối diện với một người sống mà là một tòa đại sơn, một tòa đại sơn không thể dao động!

- Người, người muốn biết điều gì, ta sẽ nói hết cho người biết.

Viên Nhạc cầu khẩn:

- Chỉ xin người tha cho cái mạng này.

Lăng Phong kinh ngạc, vốn dĩ hắn định trực tiếp dùng "sưu hồn tác phách" kiểm tra thông tin mình cần, nhưng thấy Viên Nhạc biết điều như vậy hắn cũng không muốn làm quá, dù sao thu triển sưu hồn tác phách cũng không phải thể nghiệm tuyệt vời gì.

Ngưng thần, Lăng Phong nhìn hắn không chớp mắt:

- Nói đi, người biết bao nhiêu, nói hết cho ta.

- Vâng, đại nhân.

Viên Nhạc tự kéo tư thái của mình xuống thật thấp, cúi đầu khom lưng:

- Tiểu nhân trước đây là chấp sự của Hắc Nguyệt Trấn, một trấn thành cách Vân Mộng Hoang Trạch gần nhất. Cách đây không lâu Ai Lý Khắc vượt qua dải ngăn cách, vào Hắc Nguyệt Trấn và thông qua mặt pháp liên lạc của Bức Tông để tìm ra tiểu nhân.

- Tiểu nhân nghe hắn nói tông môn phái ở Mạt Vân Túc đã bị hủy, vốn không định quan tâm nhiều nhưng tông môn truyền đến thông tin nói rõ phải tìm tông tích của ngài hơn nữa còn nói nếu hoàn thành nhiệm vụ có thể được thưởng một miếng dẫn linh tinh chương hoặc tinh kỹ tinh chương!

Len lén liếc nhìn Lăng Phong, Viên Nhạc rút ra một bức họa. Lăng Phong vừa nhìn thấy liền nhất thời thất kinh, trên đó là chính là hình ảnh của hắn, hơn nữa còn giống đến nỗi không khó để phân biệt thật giả!

- Tiểu nhân cũng là vì háms lợi, biết rõ ngài là Long Tộc linh cấp cường giả nhưng vẫn vọng tưởng hoàn thành nhiệm vụ để được giành phần thưởng.

Viên Nhạc ra vẻ vô cùng hối hận, hi vọng có thể lay động được Lăng Phong.

Lăng Phong trong lòng nhất động, quát:

- Sao ngươi lại nói ta là Long Tộc chi nhân?

- Lúc mới nhận được nhiệm vụ, bên trên có nói như vậy mà.

Viên Nhạc không hiểu sao Lăng Phong lại hỏi vậy, nhưng vẫn cung kính trả lời:

- Đặc biệt còn căn dặn các trị thủ chấp sự thành trấn thông với con đường đi tới Long Tộc là phải phòng nghiêm ngặt!

Lăng Phong có chút không hiểu, không biết vì sao Dạ Côn Ngô lại hiểu lầm như vậy. Nhưng hắn cũng không định suy nghĩ sâu về điều này. Có lẽ đây sẽ là một khe hở để hắn lợi dụng!

- Bức Tông các ngươi thế lực thế nào, nói rõ cho ta nghe! Không được che giấu nửa lời nếu không đừng trách ta!

Viên Nhạc cuống quýt gật đầu, phản bội Bức Tông sau này có thể bị nghiêm phạt nhưng trước mắt nếu không thành thật trả lời thì chỉ có một con đường chết! Bên nào nặng hơn bên nào nhẹ hơn, hắn đương nhiên hoàn toàn có thể phân biệt được. Vì vậy Viên Nhạc thành thật khai báo:

- Bức Tông phân thành hai cấp: Chấp sự và trưởng lão. Tam cấp chấp sự thường là thánh vực hoặc cửu tinh đỉnh phong đảm nhận. Chủ yếu phụ trách việc thu thập tình báo các nơi. Nhị cấp chấp sự đều là thánh vực trung cấp cường giả phụ trách giao dịch trong cửa hàng. Còn ta là nhất cấp chấp sự có tư cách tọa trấn nhất phương thành trấn!

Nói đến đây, Viên Nhạc đang định thể hiện chút tự đắc thì lại nghĩ đến người thanh niên đáng sợ trước mặt nên đành kiềm chế. So với Lăng Phong, thân phận nhất cấp chấp sự của hắn chẳng là gì!

- Cao hơn một tầng là trưởng lão hội, hoàn toàn do các linh cấp cường giả đảm nhận! Chỉ cần có linh cấp hoặc ngũ linh cấp thực lực thông qua tông môn chứng nhận có thể hưởng đãi ngộ của trưởng lão nhưng không có quyền lực quyết sách mọi sự vụ trong tông môn! Người thực sự nắm bắt đại quyền là mười ba thành viên của trưởng lão hội, bao gồm cả tông chủ đại nhân!

Lăng Phong trầm ngâm suy nghĩ. Từ những lời Viên Nhạc nói, đột nhiên hắn lại liên tưởng đến những thông tin liên quan đến kết cấu quyền lực trong Áo La Thương Hội tổng bộ mà Mộ Dung Yên từng nói với hắn! So sánh hai bên với nhau có thể chứng minh tiên tổ của thương hội đúng là đến từ Vô Tận Hoang Nguyên.

Có được những thứ mình muốn, Lăng Phong không hỏi thêm nữa:

- Được, ngươi phân hóa ra linh hồn hạch tâm của mình đi!

Viên Nhạc giật mình, hoảng hốt nói:

- Ngươi định làm gì? Cái gì cần nói ta đã nói hết rồi, ngươi còn muốn làm gì?

Hắn không nén nổi giận, nhân thân tán phát ra quang mang hung hận.

- Nếu như cứ thế này mà thả ngươi ra thì không phải hành tung của ta sẽ bị bại lộ hết sao?

Không đợi Viên Nhạc lên tiếng chối rửa, Lăng Phong phẩy tay, nói qua với hắn:

- Ta không có thói quen tin tưởng giao phó sự an toàn của mình cho người khác. Bởi vậy, giao một phần linh hồn hạch tâm của ngươi ra đây, ngươi có thể an toàn rời khỏi đây!

Nét mặt Viên Nhạc lộ ra một tia tàn lệ, hồng quang thoáng ánh lên trong mắt. Đối diện với sát khí rõ ràng của hắn, Lăng Phong coi như không biết, vẫn du nhiên tự tại. Viên Nhạc hít một hơi thật sâu, thở dài:

- Người thắng rồi!

Nói đoạn, từ trán hắn bay ra một khối ngân quang, quang mang ngưng kết thành thực chất, to bằng móng tay bên trong có quang vụ duyên nhiễu.

Lăng Phong nhẹ nhàng giơ tay ra nhận, nhất chiêu này là kinh nghiệm có được sau khi thu nạp song dực oa hoàng. Chỉ cần khống chế một phần linh hồn hạch tâm, chuyện sinh tử của Viên Nhạc sẽ nằm hết trong tay hắn! Liền đó, hắn căn dặn:

- Sau này người ở lại Mạt Vân Túc đi, người đã phá hủy Vô Cốt Môn rồi thì hãy dùng bản thân mình để trả lại!

350. Chương 307: Gặp Lại Thận Quái.

Viên Nhạc sững người lắc đầu chán nản, cười khổ. Một phần linh hồn hạch tâm đã nằm trong tay Lăng Phong rồi, hắn căn bản không thể phản kháng.

Thấy Lăng Phong quay người rời đi, một ý niệm cường liệt trào lên trong lòng hắn, khiến hắn phải thốt lên hỏi:

- Người tu luyện bao lâu rồi?

Nhìn qua Lăng Phong có vẻ rất trẻ, nhưng hành sự thì vô cùng thuần thực, nhất là tu vi cực cao của hắn! Hắn vô cùng tin rằng tên quái vật này không hề trẻ như khuôn mặt của hắn.

Lăng Phong hơi dừng cước bộ rồi lại tiếp tục bước đi, trong lúc Viên Nhạc tưởng hắn sẽ không trả lời câu hỏi của mình thì Lăng Phong bình thản nói:

- Ta năm nay khoảng mười chín tuổi.

Hắn biết Viên Nhạc thực sự muốn hỏi tuổi của hắn nhưng quãng thời gian làm cô nhi lưu lạc tứ phương khiến bản thân Lăng Phong cũng không thể nắm rõ tuổi của mình.

Cách đây rất lâu có một cao thủ Băng Phong Cốc giúp bọn trẻ con trắc thí "tuổi xương" đã nói qua về tuổi tác nhưng bản thân Lăng Phong cũng không để ý.

- Mười chín?

Viên Nhạc sững sốt, chỉ dùng từ "sững sốt" thì vẫn chưa đủ để thể hiện tâm trạng của hắn lúc này, miệng lẩm bẩm:

- Quái vật.

Mặt hắn hiện lên vẻ thoải mái, người sao có thể đấu được với yêu nghiệt chứ? Bại dưới tay tên quái vật này hắn cũng không thấy oan uổng!

Huynh muội Cố Quỳnh sau khi thu xếp tàn cục việc đầu tiên làm là chờ đợi bên ngoài. Vừa nhìn thấy Lăng Phong bước ra, Cố Dao không giấu nổi vẻ kích động, tiến lên:

- Tông chủ! Tu vi của người bây giờ là gì?

- Ngực linh cấp.

Thấy Cố Dao có vẻ mê hoặc, Lăng Phong mỉm cười lắc lắc đầu, biết đẳng cấp này cách bọn họ quá xa, bản thân hắn nhất thời cũng không biết nên giải thích thế nào.

Cố Quỳnh lắc đầu cười khổ, tại Sát Ngộ Công Hội trong đám bạn cùng tuổi, hắn được coi là tay leo mép số một, nếu không nhờ thế, mấy tên còn lại đã không hao tổn tâm tư để tìm cách đuổi hắn đi. Cho dù sau khi rời khỏi đó, Cố Quỳnh cũng ít gặp được đối thủ có thể địch lại hắn trên thiên phư đó.

Nhưng từ khi gặp Lăng Phong, lòng tin này của hắn không ngừng sụt xuống, nhất là vừa rồi Lăng Phong hiển lộ ra thực lực cường đại không thể tưởng tượng nổi, hắn cũng mất nốt chút hy vọng giành được chút thắng lợi.

- Không nói nữa.

Lăng Phong ra hiệu cho Viên Nhạc đằng sau đứng ra, nói:

- Từ sau hắn sẽ phụ trách hộ vệ an toàn cho Vô Cốt Môn, có chuyện gì khó khăn, các người cứ sai hắn đi làm.

Viên Nhạc bắt đầu dĩ trợn mắt lên, nghe Lăng Phong có ý tứ muốn đưa hắn làm cu ly trường ký, mà bản thân vẫn một mực không thể kháng cự lại được.

- Tông chủ, cái này...

Cố Dao có chút không thể tin được, đường đường là cường giả Thánh Vực đỉnh phong sao có thể chịu cho hắn sai sử được?

- Viên Nhạc, người ra ngoài trấn áp cả đám hỗn loạn kia cho ta.

Lăng Phong không có nhiều lời giải thích, mà trực tiếp dùng hành động để biểu diễn.

Viên Nhạc bắt đầu dĩ gật đầu rời đi.

Huynh muội Cố Quỳnh quay mặt nhìn nhau, đầu tiên là tràn đầy khiếp sợ, sau đó là mừng rỡ như điên: Có vị đại cao thủ này tọa trấn, ngày sau Vô Cốt Môn tại Mạt Văn Túc có thể phát triển tới mức nào a?

- Còn có cái này...

Lòng bàn tay Lăng Phong lòng bàn tay khe động, sau đó một khối uyên ương phù hiện lên.

- Tông chủ, không thể!

Mặc dù không biết tại sao chỉ có người thừa kế chết mới hóa xuất được uyên ương khối nhưng Cố Dao vẫn vội vàng nói:

- Đây là đại ca truyền cho người, cũng chỉ định người là tông chủ của chúng ta, vạn lần không thể đem trả.

Lăng Phong xua tay không cho nàng nói tiếp, rồi cười nói:

- Hãy nghe ta nói, lấy thực lực của ta hiện tại đã không cần dùng thứ này nữa. Để trên người các người mới có thể biểu hiện được giá trị thật sự của nó. Về phần vị trí uyên ương mạch tông chủ, các người nếu không chê, vậy cứ để ta tiếp tục đảm nhận đi.

Ngẫm lại, Lăng Phong lại móc ra một bình la hâm trấp ngàn năm, đưa cho Cố Quỳnh nói:

- Bình la hâm trấp ngàn năm này có tác dụng thần kỳ đối với cường hóa cốt cách, hắn có thể phụ trợ cho người đem Vô Cốt Nhu Thân luyện tới cảnh giới cực điểm. Đến lúc đó nếu có thể kích phát diệu dụng của uyên ương khối, cho dù gặp phải Thánh Vực cường giả cũng không đến nỗi phải buông tay chịu trôi!

Cố Quỳnh trình trọng tiếp nhận, hít thật sâu nói:

- Cảm tạ.

Lăng Phong không ngờ một kẻ mặt lạnh như Cố Quỳnh sẽ lại cảm tạ mình, hắn không khỏi ngạc nhiên cười.

- Tông chủ, có phải người muốn rời khỏi hay không?

Cố Dao hỏi, từ một loạt an bài gấp gáp của Lăng Phong, nàng đã phát hiện ra chút manh mối.

- Ừm.

Lăng Phong gật đầu, nói:

- Lần này ta chỉ là tiện đường đi qua, kế tiếp vẫn còn việc quan trọng, không thể dừng lại đây thêm nữa.

Cố Dao muốn nói lại thôi, cuối cùng chỉ nói một câu:

- Tông chủ, vậy người bảo trọng nhé!

Sau đó nói chuyện phiếm vài câu, Lăng Phong biết được không lâu trước Hác Vận dĩ nhiên một mình đến Vân Mộng hoang trạch hái một ít nguyên liệu luyện chương, vị Thuật Luyện Sư bề ngoài vô tư này thật ra lại đang đi tìm lộ trình của mình a.

Lăng Phong không có nhiều lời nữa, đem linh hồn hạch tâm của Viên Nhạc giao cho huynh muội Cố Quỳnh, sau đó thân hình hóa thành một đạo lưu quang rất nhanh tiêu thất phía chân trời.

Lặng im thật lâu, sau đó, Cố Quỳnh ôn hòa nhìn muội muội của mình gọi:

- Tiểu muội!

Cố Dao sống mũi cay cay, dựa đầu vào ngực Cố Quỳnh, lẩm bẩm nói:

- Nhị ca, ta muốn khóc.

Thương yêu nhìn muội muội, Cố Quỳnh thở dài nói:

- Có một số người, đã định sẵn sẽ không tầm thường, dù cho cao ngạo như chúng ta cũng chỉ có thể ngưỡng vọng mà thôi. Tiểu muội à, quên hẳn đi.

Mặc dù Cố Quỳnh tính tình lạnh lùng, nhưng đối với tình cảm bên ngoài lại rất rõ ràng, nhất là chuyện muội muội có tình cảm như ẩn như hiện với Lăng Phong.

Nếu là trước đây, hẳn sẽ vì Cố Dao đi tranh thủ một phen, nhưng sau khi thấy Lăng Phong biểu lộ thực lực lần này, hẳn chỉ có thể lắc đầu, hai người thực sự chênh lệch quá lớn.

- Nhưng,...muội không cam lòng a.

Cố Dao quát cường nói, hàm răng gắt gao cắn môi:

- Muội thật sự, thật sự rất không cam lòng đó!

Vân Mộng hoang trạch.

Thân hình Lăng Phong phiêu nhiên, cho dù cường giả Thánh Vực cũng không thể phi hành một thời gian dài, thế nhưng hiện tại Lăng Phong hoàn toàn không chút ngại. Có năng lực phi hành nghịch thiên trong người, Vân Mộng hoang trạch, địa thế có kỳ ảo ra sao, đối với hắn mà nói đều không hề khó khăn.

Lần này trên đường đi qua Vân Mộng hoang trạch, hắn vẫn còn có một việc phải xử lý, đó chính là Thích Thiên Ách! Lúc trước hắn đã đáp ứng sẽ tặng Thích Thiên Ách một quả tinh kỹ Tinh Chương. Lấy kiến thức của Lăng Phong ngày này tự nhiên hiểu rõ ảo diệu của tinh kỹ Tinh Chương, chính là vì thế nên hắn lại có cảm giác hơi áy náy.

Bởi vì cho đến nay, hắn vẫn không có manh mối làm sao để luyện chế tinh kỹ Tinh Chương, xem ra trong khoảng thời gian ngắn không thể thỏa mãn nguyện vọng của Thích Thiên Ách được. Vì vậy, hắn dự định đến gặp Thích Thiên Ách để nói một tiếng trước. Dù sao lần đi Vô Tận Hoang Nguyên này nguy hiểm trùng trùng, vạn nhất có gì bất ngờ cũng để hắn có chuẩn bị khác.

Lần đầu tới hỏa sơn mất tới gần hai tháng, lần này Lăng Phong lại chỉ mất vùn vụt nửa ngày là có thể thấy hỏa sơn ở phía trước. Nghĩ đến sắp gặp lại Thích Thiên Ách, trong lòng Lăng Phong cũng có vài phần hưng phấn/

Mặc dù thời gian hai người quen biết ngắn ngủi, nhưng cũng là tri tâm!

Phi hành! Tiếp tục phi hành!

Đột nhiên, bên dưới một trận năng lượng dị động chú ý của Lăng Phong, có chiến đấu? Thoáng nhận biết phương hướng có chiến đấu xảy ra, Lăng Phong vốn không định xen vào lại thay đổi ý định, thân hình bay thẳng xuống phía dưới.

Một cái đầm thật lớn, từng viên bọt nước chọt sinh chọt diệt, rồi bọt bọt vỡ tan trên không trung, khiến trong không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh. Trên bề mặt đầm, có một ma thú hình tròn đang đứng lơ lửng, quanh thân ma thú có những lỗ thủng, từ trong lỗ đó không ngừng có tử hắc sắc khí lưu bay ra!

Chính là nguyên huyệt Thận Quái!

351. Chương 308: Hoành Sáp Nhất Thủ.

Con ma thú này từng suýt nữa giết chết nhóm người Lăng Phong. Nó đang không ngừng phụt ra khí lưu, đáng tiếc thoát nhìn hiệu quả không tốt lắm, không gây được thương tổn lớn cho địch nhân.

Bay chung quanh nguyên huyệt Thận Quái là hai gã thanh niên. Một người trong đó thân hình cao ráo, môi đỏ, khuôn mặt xinh đẹp như nữ tử. Một người khác khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, mắt như sao sáng, xán lạn kinh người.

Mỹ mạo nam tử một trưởng đánh tới gần bọt nước, cười nói:

- Lần này vận khí thật khá, dĩ nhiên gặp được một đầu nguyên huyệt Thận Quái, hơn nữa thận khí hiện ra từ hắc sắc, nếu bắt được trở về phối hợp với một ít tài liệu, dùng để làm hộ thủ thì không còn gì tốt hơn.

- Long Duệ!

Một người khác quát lên:

- Chớ vội phân tâm! Con nguyên huyệt Thận Quái này đã như nổ mạnh hết đà, chúng ta chỉ cần cố gắng một phen là có thể khiến nó triệt để suy sụp, đến lúc đó ta không tin nó còn có thể không giao ra linh hồn hạch tâm!

- Khiếu đại ca, gan người quá bé đấy, đó chỉ là một con ma thú ngu xuẩn, đâu cần phải sợ?

Long Duệ cười mở bàn tay ra, lòng bàn tay thành linh hiện ra tỏa thú chiếu vô cùng trân quý! Hắn cười lạnh nói:

- Nếu không phải muốn hàng phục đầu ma thú này. Ta đã sớm một chương đánh chết tên ngu xuẩn này, đỡ phải lãng phí tâm lực.

- Được, chớ có oán giận đó, nguyên huyệt Thận Quái thành niên như vậy thật sự hiếm có, khó tìm, cho dù...

Long Khiếu đột nhiên biến sắc, nhắc nhở nói:

- Tâm!

Bầu trời trong sáng thoáng cái trở nên âm u, từng đám mây đen lớn lớn ùn ùn kéo đến, xa xa có một đám mây lớn không ngừng di động tới tựa như có linh tính.

Vô số mây đen từ hai bên tập trung lại, tựa như một tấm chắn bông thượng hạng, tràn ngập hắc quang không ngừng phụt lên!

Re...et...et...!

Điện quang như du xà, từ trong mây đen điên cuồng bắn ra, mỗi lần bắn ra đều có mấy nghìn mấy vạn điểm kim quang bạo khai, ánh vàng rực rỡ tựa như pháo hoa ngày tết, đẹp dễ chói mắt.

- Không tốt! Là hóa linh! Con ma thú này muốn hóa linh!

Long Khiếu sợ hãi rống lên.

Long Duệ sửng sốt, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi, sợ đến sững người tại chỗ. Từ nhỏ được người trong tộc ưu đãi, bồi dưỡng, hắn chưa từng trải qua tràng diện nguy hiểm tới mức này, không khỏi luống cuống nói:

- Làm sao bây giờ? Chúng ta nên làm gì đây?

- Chết tiệt, không thể đợi nó hóa linh thành công, bằng không chúng ta cũng chạy trốn không nổi!

Long Khiếu cắn răng một cái, trong ánh mắt bắn ra một đạo tàn lệ:

- Lên! Thủ tiêu nó, không được nương tay!

Rống, một đạo ngân quang chói mắt từ trán Long Khiếu lao ra, một con Long Linh dài quá mười trượng chậm rãi phi xuất. Long Linh rất nhanh hợp thể cùng hắc hình thành một bộ áo giáp hoàng kim sắc. Mặt ngoài áo giáp lưu quang rực rỡ, tràn ngập lực uy hiếp, Long Khiếu đoạn quát một tiếng:

- Phách Long Quyền!

Tiếng hét giận dữ chột vang lên, một đoàn kim quang đánh thẳng tới nguyên huyệt Thận Quái trên không trung, Địa Hệ nguyên lực tràn đầy trực tiếp oanh xuất một thông đạo hình trụ.

- Liệt Linh Dao!

Long Duệ cũng bạo hồng một tiếng, Cự Linh hóa khải. Một đạo phong hệ nguyên lực chừng một trượng bay vào lòng bàn tay hắc, hình thành một thanh thanh sắc quang đao dài hơn mười trượng, chém ra một chiêu tới đầu của nguyên huyệt Thận Quái!

Hai người đều có thực lực Thánh Vực đỉnh phong, vừa ra tay nếu là ma thú tầm thường liền nhất kích tất sát!

Xuy lạp lạp!

Kim quang điện vông giữa không trung ngưng thành một đạo, diên cuồng bao phủ lên lưng nguyên huyệt Thận Quái. Nó phát ra một tiếng rên rỉ thê lương, lỗ khiếu hoàn toàn thu liễm, phần lưng co dãn mười phần để lộ ra một cái khe sâu chừng nửa thước, kim quang điện mang lúc này chui vào các nơi trong cơ thể!

Trong sát na, nguyên huyệt Thận Quái tựa như biến thành trạng thái bán trong suốt, có thể nhìn thấy vô cùng rõ ràng cấu trúc bên trong cơ thể của nó. Trong cơ thể nó dường như hoàn toàn không có cốt lâu huyết dịch, chỉ thuần túy là tử hắc sắc thận khí, sau khi để một tia kim quang chui vào trong cơ thể, nó rất nhanh đem thận khí chuyển thành kim sắc rực rỡ.

Quá trình này xảy ra rất nhanh, trong chớp mắt liền đã chuyển hóa xong một phần ba. Đúng lúc đó hai đại công kích đồng thời tới gần!

Nguyên huyệt Thận Quái phát ra một tiếng kêu cổ quái, tựa như phần nộ tựa như bị thương, một mảnh kim quang từ sau lưng nó tỏa ra, hung hăng bắn nổ đao quang đang bổ tới. Ngay sau đó một quyền của Long Khiếu cũng bị kim quang bao lại, từng đạo điện quang rung động rồi bạo khai, nhất thời đồng dạng bị nổ nát bấy.

Tuy rằng nhìn như một kích kia đã bị nguyên huyệt Thận Quái giải quyết dễ dàng, nhưng chuyển hoá trong cơ thể nó đã thoảng cái bị dừng lại. Thận khí và kim quang đều còn phân nửa, cơ thể đang ở trạng thái bán trong suốt cũng chậm rãi hồi phục như bình thường.

- Ha ha ha ha, chúng ta đã thành công ngăn cản nó hóa linh!

Long Khiếu cất tiếng cười to, quát lên:

- Nghiệt súc. Nếu còn không chịu thần phục, thì ngươi sẽ bị thân hồn câu diệt!

Hắc mạnh tay vung lên, trong lòng biết nguyên huyệt Thận Quái đã không thể "Hóa linh" được nữa. Nói cách khác nó đã không thể tiến vào Linh Cấp, như vậy lúc này chính là thời cơ tốt nhất để thu phục nó.

Sau khi trùng kích Linh Cấp thất bại, di chứng sẽ tạo thành một khoảng thời gian suy yếu dài!

Một đầu nguyên huyệt Thận Quái hóa xuất tử hắc sắc thận khí, hơn nữa đã tiến hành hóa linh được phân nửa, tương đương với ngục Linh Cấp ma thú. Lấy thiên phú ma thú của nó, cho dù cường giả Linh Cấp bình thường cũng không phải là đối thủ. Một khi thần phục mình, địa vị trong tộc cũng sẽ bay lên thẳng tắp đi?

Long Duệ hưng phấn mà vung tỏa thủ chiếu trong tay lên, run giọng nói:

- Khiếu đại ca! Nhanh, để nó hóa xuất linh hồn hạch tâm, từ sau huynh đệ chúng ta liền thủ xem trong tộc còn có ai dám khi dễ!

- Được!

Thân hình Long Khiếu nhoáng lên, chặn lại đường lui của nguyên huyệt Thận Quái, quát to:

- Ta biết ngươi trí tuệ không thấp, nếu còn giả bộ ngu ngốc thì đừng trách ta!

- Rõng, rõng!

Nguyên huyệt Thận Quái rõ ràng không có mở miệng rõng lên. Nhưng không hiểu sao lại sinh ra trận trận âm thanh nặng nề, khiến kẻ khác tự dưng cảm nhận được nội tâm thống khổ của nó. Nó bất đắc dĩ phân hóa ra một điểm linh hồn hạch tâm, ngân quang cỡ nắm tay trẻ con bộc phát.

Long Duệ thấy thế đại hỉ, cuống quít vung tay bắt lấy, đem nó cùng tỏa thú chiếu dung hợp. Ngay sau đó, tỏa thú chiếu chợt lóe quang mang, trực tiếp bao phủ lên nguyên huyệt Thận Quái. Mặc cho nó rõng giận liên tục cũng chỉ đành bất đắc dĩ khuất phục.

- Khiếu đại ca!

Long Duệ hưng phấn giờ tỏa thú chiếu lên trước mặt Long Khiếu, biểu tình như muốn tranh công.

Long Khiếu vỗ đầu hấn một cái, tán dương nói:

- Khá lắm, chúng ta đi thôi, lần này chúng ta theo Chấp Pháp Đội đến Vân Mộng hoang trạch truy tìm kẻ phản bội, không ngờ lại nhân tiện đoạt được tung tích của thích thiên tông! Hắc hắc, chắc hẳn Chấp Pháp Đội trưởng đã thu thập được tên kia, lần này thật sự thu hoạch quá lớn!

- Ủm, Thích Thiên Ách ngày xưa chính là Linh Tôn cường giả, ngay cả Phệ Linh Bằng Diễm cũng không thể khuất phục được hắn, lần này đội trưởng Nộ Thương Lan thật sự là đã lập nhiều đại công! Một quả hạch tinh của cường giả cấp Linh Tôn a. Để xem các trưởng lão sẽ thưởng cho hắn ra sao!

Long Duệ ngữ khí đồ kị nói.

- Ha hã, hắn bắt quá chỉ là một chủng tộc phụ thuộc thôi!

Long Khiếu tự đắc cười nói:

- Lấy thực lực ngụy Linh Cấp của hắn hiện tại, sau khi trở về hoặc đạt được các trưởng lão tự mình chỉ điểm để đột phá Linh Cấp, hoặc được thưởng vài mai tăng nguyên Tinh Chương, không thể nhiều hơn. Mà chúng ta lập nhiều công lao như vậy, còn là Long Tộc đích hệ, chắc hẳn có cơ hội tìm hiểu Long Tộc bích đi?

- Đúng vậy, đáng tiếc Long Tộc ngọc bích của chúng ta mất khối phong hệ, cho dù đệ có lập thêm đại công đi nữa cũng không có cơ hội quan khán.

Tâm tình Long Duệ hạ xuống nói.

352. Chương 309: Nộ Thương Thiên.

- Vô phương, ngày trước ta từ một số tin tức đặc biệt biết được Bức Tông đang có một mưu đồ bí mật, hẳn là nhằm vào phong hệ ngọc bích đã mất của Long Tộc chúng ta.

Trong ánh mắt Long Khiếu lóe ra quang mang khó lường, kiên quyết phát tay nói:

- Ta biết các trưởng lão đã âm thầm có dự định, nếu là Bức Tông ngăn trở, sẽ lập tức xuất động cao thủ chặn lại!

- Thật không?

Long Duệ lộ ra nhân thần kinh hỉ:

- Các trưởng lão thật có dự định này?

- Tự nhiên!

Long Khiếu khẳng định nói:

- Bức Tông thật sự coi mình là một trong bảy đại tông môn? Hừ hừ, chỉ là con dơi mà muốn đến long khẩu đoạt đồ ăn, để ta coi bọn chúng ta có thể làm ra cái gì?

Đang định nói thêm nữa, sắc mặt hắn đột nhiên đại biến, kiên quyết quát lên:

- Ai?

- Lời nói của các ngươi có thật không? Các ngươi đã làm gì Thích đại ca rồi?

Giữa không trung truyền một âm thanh băng lãnh, sau đó một thân ảnh mặc huyền bào xuất hiện.

Chính là Lăng Phong!

Lăng Phong từng bước đạp hư không như đi xuống cầu thang, từ từ hạ xuống tựa như thiên thần hạ phàm! Trong ánh mắt của hắn toát ra sát khí không thể che giấu, hắn không ngờ bản thân vừa mới nghe thử liền có được một tin tức kinh người như vậy, Thích đại ca bị Chấp Pháp Đội trưởng vây khốn sao?

Chết tiệt!

Lăng Phong lo lắng, không có bất kỳ tâm tư kể lể nào, quát lạnh:

- Nói!

- Hừ, ngươi là ai, dĩ nhiên lại dám lớn tiếng la hét đối với chúng ta!

Long Duệ thân là người trong Long Tộc, ngạo tính phát tác, phần nộ quát:

- Để coi ta có chém ngươi nát bấy hay không? Liệt Linh Dao!

- Muốn chết!

Lăng Phong căn bản không kiên nhẫn để cùng hắn dây dưa thêm nữa, lấy tu vi của hắn hiện tại, cái gọi là cường giả Thánh Vực đỉnh phong chỉ là một Thiên đại tiểu thoại! Hắn mạnh mẽ đảo tay, xuất chiêu, quát lên:

- Thiên Địa Lao!

Từng đạo kiếm quang luân chuyển như bay, bên trong kiếm quang có bí văn lưu chuyển, như dệt tơ quay sợi bất định không ngừng.

Keng, lưỡi đao sắc bén chém tới, một thanh Liệt Linh Dao tựa như tờ giấy bị một chiêu của Lăng Phong chấn thành bột phấn! Thân hình Lăng Phong lập tức bạo thiểm, tựa như điện quang xuất hiện trước người Long Duệ, một phát nắm lấy cổ hắn nhấc lên, quát một tiếng băng lãnh:

- Nói!

- Khụ, khụ, Khiếu đại ca!

Trong mắt Long Duệ dần hiện ra vẻ hoảng sợ kịch liệt, gian nan hô:

- Cứu, cứu đệ với!

Long Khiếu sắc mặt đại biến, bạo hồng lên:

- Kẻ kia từ đâu đến? Giết!

Hắn hét một tiếng kinh thiên, sau đó hai chân kéo căng, tạo thế muốn lao tới chém giết Lăng Phong, nhưng chớp mắt đã quay đầu xuống đất bỏ chạy!

Trên đường bỏ chạy, Long Khiếu vỗ tảo chiếu chiếu trong lòng bàn tay, đem nguyên huyễn Thận Quái mới vừa rồi thu phục phóng xuất, động tác liên tiếp tựa như nước chảy mây bay, lưu loát sinh động, hiển nhiên đã sớm có dự định, căn bản sẽ không tới cứu Long Duệ.

Xuy xuy xuy xuy!

Một luồng tử hắc sắc thận khí điên cuồng phun ra, bên ngoài thân nguyên huyền Thận Quái phiếm xuất bạch sắc, vừa mới hóa linh thất bại, sau đó lại bị ép phải thi triển thận khí ngăn địch, đối với nó mà nói thật sự là tiêu hao rất lớn.

- Muốn chạy trốn?

Lăng Phong không hề để ý tới công kích của nguyên huyền Thận Quái, chỉ hơi triển động Thác Bộ liền tránh ra. Chợt ánh mắt lóe lên, cười lạnh nói:

- Chỉ là một tên Thánh Vực, trước mặt ta ngay cả tư cách bỏ chạy cũng không có, Hư Không Nhiếp Vật!

Cương khí màu bạch ngân, tựa như một tấm màn trời phủ xuống,

Lăng Phong thi triển một chiêu này vận dụng chính là cương khí! Hơn nữa còn là xích luyện cương khí!

- Cương khí!

Long Khiếu sợ hãi rống một tiếng:

- A a a! Pháp ấn, Thất Luyện Thủy Quang Tuyến!

Hư, một đạo thủy tuyến áp súc lại tới cực điểm từ lòng bàn tay hắc phun ra, đón lấy bàn tay Hư Không Nhiếp Vật của Lăng Phong. Ầm ầm, âm thanh nổ rung trời vang lên, vô số thanh sắc quang lưu tiêu tán tứ phương, bàn tay to trên không trung bị đánh cho nát bấy!

Dù là như thế, khi Hư Không Nhiếp Vật cùng với một chiêu này va chạm sản sinh dư ba đánh lên người Long Khiếu khiến nửa cánh tay của hắn máu chảy đầm đìa rớt xuống.

Hắn kêu thảm một tiếng, không nói một lời đã vội quay đầu bỏ chạy!

Tiến như điện quang, chớp mắt đã ngoài nghìn trượng!

Mới vừa rồi Long Khiếu thi triển một kích kia đạt tới cường độ nguy Linh Cấp, hơn nữa rõ ràng còn cho thấy một cường giả nguy Linh Cấp có thể lưu lại lực lượng pháp ấn. Lấy lực lượng của bản thân hiện nay nếu ngạnh kháng một chiêu này cũng sẽ bị rơi vào kết cục khí tức bất ổn!

Long Duệ bị Lăng Phong tóm trong tay, mặt xám như tro, hắn đã nhìn rõ một màn vừa rồi, nên tự nhiên minh bạch Long Khiếu vẫn còn giấu diếm chuẩn bị! Nguyên lai hắn đã lấy pháp ấn nguy Linh Cấp của mình, mà bản thân lại hoàn toàn không biết gì. Càng khiến tâm tư của hắn như tro tàn chính là Long Khiếu có lực lượng như thế lại không nguyện ý cứu mình. Ngược lại còn bỏ chạy trốn chết, uống cho bản thân đã lao thẳng đến giúp hắn.

- Xuy xuy!

Lăng Phong nhất thời không đề phòng, chỉ thấy nguyên huyền Thận Quái giữa không trung phun ra một đạo thận khí vào chính giữa thân thể Long Duệ. Từng cổ khói đen bốc lên, trong chớp mắt chỉ thấy Long Duệ lộ ra một thân xương trắng. Hắn cắn răng, thống khổ kịch liệt, dĩ nhiên không kêu một tiếng nào, chỉ gắt gao nhìn Lăng Phong:

- Giết hắn! Giúp ta giết hắn!

Không đợi Lăng Phong đáp lại, nửa thân của hắn đã bị ăn mòn hoàn toàn, liều mạng sử dụng chút khí lực cuối cùng, Long Duệ bắn ra mấy đồ vật:

- Cho ngươi! Giúp ta!

Mang theo một tia oán niệm không tiêu tán, hắn đã hoàn toàn bị bao phủ trong đầm lầy.

Bàn tay Lăng Phong chém ra một đạo cương khí bao vây lấy mấy món đồ kia, sau khi kiểm tra thì phát hiện trong đó có một khối như lệnh bài, mặt trên điêu khắc một con thanh long rất sống động, mặt khác hai khối còn lại là tỏa thú chiếu còn trống. Trong lòng Lăng Phong hiện lên vài tia kinh ngạc, mang trên người nhiều tỏa thú chiếu như vậy, xem ra Long Duệ này trong tộc có thân phận không thấp nha!

Sau khi điều tra không phát hiện dị dạng gì nữa, Lăng Phong thuận lợi nhận lấy, đang chuẩn bị xoay người rời khỏi, hần khê nhú mảy lại. Thân thể lập tức dịch chuyển, ngay sau đó, một đạo thân khí nổ tung ngay bên cạnh hắn!

Giương mắt nhìn lên, Lăng Phong hiện lên vài tia tức giận. Đang muốn động thủ thì thấy trong ánh mắt nguyên huyệt Thận Quái toát ra một tia giãy dụa cùng với cầu khẩn, Lăng Phong thu tay lại, biết nó cũng là thân bất do kỷ. Một khi linh hồn hạch tâm bị khống chế, ma thú căn bản không có năng lực phản kháng chủ nhân!

Lăng Phong nhìn quanh bốn phía, vừa lúc thấy cánh tay của Long Khiếu đứt xuống, tỏa thú chiếu phong ấn nguyên nguyên huyệt Thận Quái cũng ở trong đó. Vì vậy giơ tay lên, một bàn tay lớn màu xanh nắm lấy nó, Lăng Phong lập tức thoả mái khu trục linh hồn ý niệm của Long Khiếu còn sót lại, rồi bắn ra một đạo ngân quang trảo bao phủ lấy nguyên huyệt Thận Quái:

- Người trước tiên hãy nghỉ ngơi đi đã.

Nguyên huyệt Thận Quái lần này không có bao nhiêu phản kháng, chắc hẳn là vì đã rõ ràng người trước mắt có thực lực vượt xa mình. Trong tay Lăng Phong cũng không thiếu một đầu ma thú như thế, chẳng qua năng lực của nguyên huyệt Thận Quái này coi như đặc biệt, vì vậy thuận lợi đoạt lấy.

Hơi ngưng thần, Lăng Phong nhìn về phía trước, trong ánh mắt toát ra một tia lãnh tiếu:

- Như vậy đã nghĩ chạy trốn được sao?

Tâm nhược cổ tỉnh, ánh chiếu vạn vật! (Tâm như giếng nước trong, phản chiếu vạn vật)

Linh hồn niệm thức dựa theo một loại tần suất đặc thù điên cuồng truy tung. Trong sát na tất cả mọi vật bên ngoài đều hiện lên rõ ràng trong ý thức hải. Bỗng nhiên, hai tròng mắt Lăng Phong tràn đầy ngân quang, thân thể như kinh nổ vọt tới phía trước!

Trong không khí có một tia dấu vết linh hồn, Lăng Phong toàn lực thi triển Thanh Điện U Quang Bộ, thân hình thoát ẩn thoát hiện không ngừng thay đổi phương hướng đuổi theo.

353. Chương 310: Sơ Thi.

Mới vừa rồi sở dĩ hắn buông tha cho Long Khiếu, một là vì bị pháp ấn công kích, thứ hai là Lăng Phong muốn mượn tìm kiếm dấu vết của Chấp Pháp Đội. Từ cuộc đối thoại của hai người Long Khiếu, Lăng Phong đại khái có thể suy đoán ra hiện tại Thích Thiên Ách đã sớm không còn ở dưới đáy hỏa sơn!

Vân Mộng hoang trạch diện tích diện tích rộng lớn, cho dù mình có đủ sức để phi hành, nhất thời cũng vẫn rất khó tìm được dấu vết. Vì vậy lần theo đằng sau Long Khiếu để truy tìm là một phương thức vô cùng tốt.

Long Khiếu mặc cho máu trên cánh tay không ngừng nhỏ xuống, căn bản không rảnh để băng bó. Rốt cục, hắn thấy được một dải ánh sáng rực rỡ.

Trước mặt hắn là một bồn địa, bên ngoài tràn ngập sương mù dày đặc, bốn phía đều có người mặc áo giáp đen đứng canh, ở giữa họ là một trung niên nam tử.

Nam tử hình thể khôi ngô, ít nhất cao tới hơn hai thước, thân hình to lớn như vậy nhưng lại không khiến người ta có cảm giác mập mạp, ngược lại là một cảm giác phối hợp cổ quái. Mỗi một khối cơ bên ngoài cơ thể đều tràn ngập lưu tuyến mỹ cảm.

Bốn gã nam tử mặc giáp đen không ngừng phóng ra từng đạo khí mang, mỗi lần khí mang hạ xuống, đều nổ tung thành một hồ sâu. Mắt thấy sương mù dày đặc bên ngoài bồn địa đã tiêu giảm vài phần.

- Nộ Thương Thiên, cứu ta!

Vừa thấy nam tử kia, Long Khiếu đại hỉ hô lên.

Nam tử khôi ngô bỗng xoay người lại, nhìn dáng vẻ chật vật của Long Khiếu, hần lộ vẻ kinh ngạc, cau mày nói:

- Là ai có thể thương tổn được người? Long Duệ công tử đâu?

- Long Duệ chết rồi!

Một đạo âm thanh đột ngột vang lên đằng sau Long Khiếu.

Long Duệ vừa nghe thấy thanh âm này, tựa như gặp quỷ mị, điên cuồng bỏ chạy về phía trước, cấp tốc trốn đằng sau Nộ Thương Thiên.

Nộ Thương Thiên cả kinh, nhãn thần chớp một cái đã như điện quang xuất hiện tại chỗ của Lăng Phong. Một đạo tinh quang hiện lên, hần quát lên như sấm:

- Các hạ là người phương nào?

Bỗng nhiên, một giọng nói từ trong bồn địa truyền ra:

- Lăng huynh đệ? Sao ngươi đến được đây? Chạy mau! Hần là cường giả ngục Linh Cấp, so với Thánh Vực còn kinh khủng gấp cả trăm lần! Ngươi không phải đối thủ của hần đâu, chạy mau!

- Thích đại ca, là người sao?

Lăng Phong vừa nghe thấy thanh âm trong bồn địa kia liền phân biệt được thân phận của người đó, không khỏi đại hỉ. Mặc dù còn chút nghi hoặc vì sao Thích Thiên Ách lại xuất hiện, nhưng Lăng Phong đã yên tâm hơn rồi, có vẻ Thích đại ca không đến mức quá suy yếu.

Không đợi hai người nói chuyện xong, Nộ Thương Thiên chợt quát một tiếng:

- Tiếp một chiêu của ta! Bôn lôi thủ!

Sau lưng của hần một đầu phi long phi sư Cự Linh (không phải rồng, mà cũng không phải sư tử), nó ngẩng đầu rít gào, nương theo một quyền của hần oanh xuất xé rách tầng tầng khí lưu, hình thành một đạo thanh sắc lôi điện bắn thẳng tới Lăng Phong!

Cùng lúc đó, quanh thân hần hiện ra một đoàn thanh quang quang cầu, từng khóa thanh quang tựa như một quả trứng chim, bên ngoài bao phủ phong mang sắc bén, thấy người là thôn phệ!

- Ngục Linh Cấp?

Lăng Phong lộ ra thần sắc ngưng trọng, tuy rằng thực lực của hần tiến bộ nhanh chóng. Tại giới ngục Linh Cấp đã được coi là cực kỳ cường đại rồi, nhưng khó bảo đảm không có ai xuất sắc như vậy. Không hề nghi ngờ, Nộ Thương Thiên trước mặt chính là một người như thế, Vực Năng của hần tràn đầy phong hệ nguyên lực, so với cường độ năng lượng của Ô Tô còn cao hơn một bậc!

- Lăng huynh đệ, mau lui lại!

Trong bồn địa lại truyền ra một tiếng rống to hơn của Thích Thiên Ách, ngay sau đó sương mù dày đặc tản ra, một thân ảnh phát ra hỏa quang cường liệt lao thẳng lên trời, ngạnh tiếp một kích của Nộ Thương Thiên!

Bốn nam tử giáp đen thấy thế đại hỉ, nhất tề quát một tiếng, bốn hệ nguyên lực bạo khai, cấp tốc hình thành một cái cối xay áp xuống đầu Thích Thiên Ách!

Vì lo lắng cho an nguy của Lăng Phong, Thích Thiên Ách Thích Thiên Ách không chuẩn bị chống đỡ.” a” một tiếng bạo hồng. Song chưởng đẩy ra một đạo hỏa mang trực tiếp bắn lên thương không! Ầm, hỏa mang liền bị chấn nổ nát bấy. Chiếc cối xay tiếp tục oanh lên ngực Thích Thiên Ách!

- Hự!

Thích Thiên Ách thân là linh thể, phun ra đều là dịch thể tinh túy, một đạo tinh túy ngưng tụ thành một thân tinh hoa của hần. Lúc này chỉ thấy thân ảnh của hần dần ảm đạm đi.

Mặc dù mới đầu kết bạn cùng với Thích Thiên Ách là vì quan hệ tư lợi giữa hai bên, nhưng sau đó phát triển đã không còn hoàn toàn là như thế nữa, Bọn họ sở dĩ có đoạn tình cảm huynh đệ sau đó là vì cả hai đều trung thành tương giao. Nhất là Thích Thiên Ách không chút keo kiệt tặng tảo thú chiểu cùng với xích luyện cương khí càng khiến Lăng Phong chịu ơn.

Mà ngày trước hứa hẹn luyện chế tinh kỹ Tinh Chương, đến giờ Lăng Phong vẫn không có manh mối, khiến hần khi đối mặt với Thích Thiên Ách luôn mang theo cảm giác áy náy. Lúc này Thích Thiên Ách vừa thấy Lăng Phong gặp nguy, lập tức không chút suy nghĩ tới an nguy của bản thân mà nhảy ra, càng khiến cho nội tâm Lăng Phong chấn động cường liệt!

Vừa thấy Thích Thiên Ách bị bốn nam tử giáp đen kia liên thủ tấn công, thần sắc âm đạm, tâm tình phần nộ điên cuồng bộc phát, hai mắt Lăng Phong tràn ngập huyết sắc, mạnh mẽ gào to lên:

- Thất kiếm thất ảnh. Vạn vật giết!

Bảy đạo kiếm ảnh mang theo phong mang lẫm liệt phi xuất. Vừa thấy khí tức, năng lượng cường đại tản ra, nhất thời làm một phương hư không xuất hiện ba động nhỏ.

Giữa trán Lăng Phong một đạo ngân quang cuồng nhiên xoay tròn, bị một lực lượng vô hình điều khiển, kiếm ảnh lập tức bày bố thành một trận thể huyền ảo.

Bề ngoài trận thể, bảy thanh kiếm ảnh luân chuyển như bay. Ở giữa lóe ra một tia hỏa quang. Trong không khí truyền tới một âm thanh cổ quái, ngay khi xuất hiện lập tức kết hợp với linh hồn tạo ra tác dụng trời buộc cường đại.

Nội Thương Thiên sợ hãi cả kinh, hần chỉ cảm thấy trong ý thức hải, linh hồn thoáng cái rơi vào trạng thái ngưng trệ, tựa như khắp nơi trong đó đều tràn đầy bùn đất, mọi ý nghĩ đều không thể lưu chuyển. May là sau khi hần cấp tốc vận chuyển năng lượng trong cơ thể, loại cảm giác này nháy mắt đã biến mất. Dù là như vậy, bảy đạo kiếm ảnh tản mát ra sát khí lẫm liệt, cuồng bạo vẫn vững vàng bao phủ lấy thanh sắc lôi điện do hần triệu hồi ra!

Ầm ầm ầm!

Vô số âm thanh bạo nổ phát ra, bảy thanh kiếm ảnh biến ảo thành từng đạo lưu quang, trong nháy mắt phương viên trăm trượng toàn bộ khí lưu đều bị chém tan, tán loạn không ngừng gào thét. Tạo thành từng trận âm thanh ghê rợn lực bạo nổ lập tức cuốn lấy thanh sắc lôi điện.

Không cần đợi bao lâu, thanh sắc lôi điện rõ ràng đã âm đạm đi nhiều!

- Xích luyện cương giáp!

Lăng Phong quát lên một tiếng lớn, cương khí tại đan điền bỗng nhiên vận chuyển nhanh chóng, rồi kết hợp với niệm thức hình một tấm áo giáp mỏng bao phủ lấy thân thể hần!

Cương giáp phụ thể, thân hình Lăng Phong đột nhiên chột hiện, ngạnh kháng tàn dư của lôi điện, từng đạo oanh tạc lên người hần cũng chỉ có thể khiến xích luyện cương giáp hơi nhúc nhích, nhưng hoàn toàn không chút hao tổn.

Cho dù bất kỳ ai cũng không ngờ Lăng Phong cường hãn như thế, đợi khi kịp phản ứng thì hần đã xuất hiện phía trên bồn địa!

- Ba!

Cánh tay Lăng Phong đột ngột vung lên, một đạo ngân quang đại thủ lập tức bắn ra, trong chớp mắt đã to ra cả trượng, lấy xu thế che trời phủ đất hạ xuống!

Bốn gã Chấp Pháp Đội thấy vậy hoảng hốt, quát lên một tiếng:

- Kết Long Khiếu Nhật! Liên thủ giết hần!

Bốn người đã kết hợp nhiều năm, tâm ý tương thông, nghe vậy đều nhất tề quát một tiếng, giữa trán phát ra một đoàn thanh quang lớn!

Ầm, một con hồng ngưng vô cùng to lớn hiện ra, nó ngẩng đầu rồng giậm "uồm uồm". Trong tiếng kêu, thân thể nó hoàn toàn tiêu thất thành từng đạo lưu quang, tiện đà điên cuồng hội tụ vào hai cái sừng, nhất thời chúng lớn lên gấp chục lần, tựa như đại thụ che trời đâm thẳng tới Lăng Phong.

354. Chương 311: Linh Khí! Linh Khí!

Một con mãng xà thân dài hơn mười trượng, bên ngoài hồng quang dày đặc, từng đạo hồng quang nhanh chóng tụ hợp lại thành những phiến lân giáp gắn lên thân thể, rồi cả chiếc đuôi.

Sau đó là một con ngựa, một con dê...

Cả bốn đều là Cự Linh từ bên trong cơ thể của bọn họ phát ra, sau đó thi triển ra linh kỹ cường đại nhất, đồng thời nhất cử thông qua bí văn liên hệ đặc thù hình thành "Nguyên trận công kích"! Cự Linh đều tự cấu thành một phần của nguyên trận, rồi nhanh chóng dung hợp lại. Nhất thời chỉ thấy một con Hỏa Long hoành thân dài cả trăm trượng giữa không trung, hỏa mạng rực rỡ chiếu rọi cả một vùng. Tựa như một ngọn hỏa sơn giữa mặt đất đang phun trào nham thạch ra giữa không trung, ngay cả mặt trời chói chang mặt trời chói chang cũng bị ảm đạm!

- Lăng huy nh đệ cẩn thận!

Thích Thiên Ách cả kinh nói. Tuy rằng vừa rồi một chiêu cực mạnh của Lăng Phong đẩy lui Nộ Thương Thiên đã khiến cho hắn chấn động cực mạnh, nhưng đối mặt với công kích cường đại như thế, hắn vẫn không khỏi lo lắng cho Lăng Phong.

Vô luận là thanh thể hay cường độ công kích, bốn người này liên thủ có thể sánh với tứ đại cường giả Thánh Vực đỉnh phong của Thú nhân tộc mà Lăng Phong đã từng nhìn thấy. Hơn nữa còn mạnh hơn! Nguyên nhân rất đơn giản, mấy người Văn Hiến, Lạc Đế Khả thuộc bốn chủng tộc khác nhau, Cự Linh của bọn họ là xà linh, lang linh, hồ linh, tượng linh, Thú linh là bốn loài bất đồng, nên không thể dung hợp.

Mà mấy người trước mặt này lại khác, cả bốn đều là người của những nước phụ thuộc Long tộc, tổ tiên của họ vì đủ loại nguyên nhân mà có liên quan huyết mạch với Long tộc. Có thể nói trên người họ ít nhiều cũng mang một chút huyết mạch của Long tộc, dẫn đến Cự Linh cũng có khí tức của Long Linh ở bên trong! Một khi liên thủ, thì phối hợp tốt hơn thường nhân rất nhiều, có thể phát huy lực lượng cường đại hơn nhiều, một kích kia hoàn toàn đạt tới cấp bậc ngự linh Cấp!

Đối mặt với khiêu chiến cường đại, Lăng Phong vẫn không chút sợ hãi hay nhượng bộ, trái lại ánh mắt dày đặc chiến ý:

- Tới đi!

Lăng Phong hét lên một tiếng như sấm, mang theo năng lượng niệm thức cường liệt oanh lên ý thức hải của cả bốn người! Lập tức, dưới chân Lăng Phong phát ra từng đạo thanh sắc điện quang, hình thành một tấm kính âm dương xoay tròn!

Thiên địa như suối chảy!

Nộ Thương Thiên lộ ra thần sắc kinh hãi tới cực điểm. Trong mắt một điểm quang mang đen kịt ngưng tụ lại thành cực lớn.

Không sai, chính là hấp nạp!

Khí lưu ngoại giới điên cuồng chảy vào trong suối. Hỏa Long do bốn gã cường giả Thánh Vực liên thủ đang lao tới Lăng Phong thì đột nhiên dừng lại. Sau đó nó không ngừng rút gào, rống giận nhưng trong đó lại không che giấu nổi sự sợ hãi.

Đầu Hỏa Long này chính là do tứ đại Cự Linh tụ hợp hình thành, trong đó ẩn chứa linh hồn hạch tâm của bốn gã cường giả Chấn Pháp Đội, cái này gọi là thông linh!

Có thể hiểu, nó rống giận đại biểu cho nội tâm của bốn người đang chấn động tới mức nào.

Liên tục rút gào, suối âm dương sinh ra âm thanh giận dữ tựa như bài sơn đảo hải lao tới, sóng sau lớn sóng trước, kéo dài triền miên bất tận, khiến nội tâm người ta sinh ra cảm giác khủng hoảng cường liệt!

Rốt cục sau khi giằng co một thời gian ngắn thì bị đánh phá!

Từ đầu hồng long một đạo lưu quang chảy ra, thông qua tầng tầng liên y bị Lăng Phong mạnh mẽ trói buộc, vô luận nó có giấy dựa thể nào cũng không thể thoát ra được. Lần này tựa như mở ra một miệng cống, một

đạo hồng sắc lưu quang liên tục phun ra, tốc độ càng lúc càng nhanh, rất nhanh đã thấy quang mang rực rỡ trên thân thể hồng long ảm đảm đi.

Nương theo dòng suối chảy bên ngoài Lăng Phong không ngừng bành trướng, tựa như ngay cả thiên địa cũng có thể nó bị một ngậm nuốt hết!

- Bôn lôi thủ!

Trong lúc nguy cấp, Nộ Thương Thiên vẫn đứng yên bàng quan rút cuộc tìm được cơ hội xuất thủ, mạnh mẽ đánh ra một quyền vào hậu tâm của Lăng Phong! Tức khắc trong phương viên khoảng một trượng, thanh quang lôi điện oanh thẳng tới, nơi nó đi qua không khí tỏa ra từng trận mùi khét, quang mang thanh bạch giao thoa hỗn tạp bạo phát.

- Đồ vô sỉ!

Thích Thiên Ách khẩn trương, bên ngoài linh thể một trận hồng quang lóe ra, loáng thoáng hình thành một khối "lạc thiết" đỏ rực. Hình dạng lạc thiết vô cùng bất ổn, dĩ nhiên như bên trong không ngừng lớn lên tùy thời có thể bạo liệt.

Rất nhanh, "phốc" một tiếng giòn tan, lạc thiết khó khăn mới hình thành đột ngột tiêu thất. Thân thể Thích Thiên Ách chấn động mạnh một cái, ngay cả quang mang bao quanh linh thể cũng mờ đi không ít, trong mắt hần toát ra thống khổ cường liệt. Dù là như thế, hần vẫn hoành thân ngăn trước người Lăng Phong!

Nộ Thương Thiên cười hung ác, quát lên:

- Người đã muốn chết, ta đây liền diệt nốt chút linh thức còn lại của ngươi!

Quy luật trong thiên địa tàn khốc, cường giả Linh Cấp một khi mất đi thân thể, sau đó dùng trạng thái linh thể để tồn tại sẽ trở nên vô cùng yếu ớt. Nhất là Thích Thiên Ách còn bị nhốt trong Phệ Linh Băng Diễm một thời gian dài, thụ thương trầm trọng. Hiện tại ngay cả khả năng thi triển một loại tinh kỹ cũng không được, thực lực còn không bằng một cường giả nguy Linh Cấp!

Thanh quang lôi điện tản mát ra sát khí lẫm liệt, bao phủ bốn phương tám hướng, bóng ma tử vong từng bước bao phủ lên Thích Thiên Ách! Nếu bị bắn trúng, một chút linh thức còn sót lại của hần sẽ hoàn toàn bị tiêu diệt. Chỉ còn lại một khóa hạch hạch cấp Linh Tôn!

Khóe miệng Nộ Thương Thiên ý cười khốc liệt ngày càng đậm.

Sinh tử chỉ cách nhau một đường, chợt một âm thanh băng lãnh vang lên tựa như khiến ngũ tạng lục phủ của người ta đều bị đông cứng lại:

- Ngươi dám!

Hô, hô!

Dòng suối âm dương bỗng dừng vận chuyển nhanh hơn gấp trăm lần, chỉ thấy Hỏa Long rên rỉ một tiếng. Long đầu bị suối chảy ăn mòn! Chợt, hồng sắc quang lưu toái liệt, điên cuồng va đụng quanh quẩn bên trong. Sau khi va chạm hơn trăm lần, hai tay Lăng Phong vung lên:

- Chuyển! Phá!

Ầm ầm, tựa như thiên địa cũng vì thế mà bạo khai. Một đạo hỏa quang rực rỡ dài cả trượng xoay quanh dòng suối rồi bay vút lên không trung, lao thẳng tới Nộ Thương Thiên!

- Đây là...

Nộ Thương Thiên trợn mắt, liú lười nhìn Lăng Phong đã phá giải hoàn toàn một kích do bốn gã cường giả kia liên thủ, đồng thời đem năng lượng một kích đó tăng lên gấp trăm lần phản kích lại hần! Chuyện không thể tin nổi này đã xảy ra, thiên phú chiến đấu như thế đến tột cùng kinh khủng tới mức nào?

Thành thịnh!

Không chút ngoài ý muốn, Nộ Thương Thiên bị một chiêu này chấn bay trở lại, thân thể tựa như một khối viển thạc rơi xuống đất, làm vỡ nát một đám đá vụn sắc nhọn.

- Giết!

Một chiêu thành công, Lăng Phong cũng không chậm trễ, bàn tay lại tung ra một chiêu "Vạn Vật Sát" đánh tới bốn gã cường giả kia!

Âm thanh xẹt xẹt không ngừng vang lên, dưới sự hợp lực của bảy thanh kiếm ảnh, bốn gã cường giả liên thủ miễn cưỡng đạt tới trình độ nguy cấp Linh Cấp căn bản không phải đối thủ. Tàn dư của Hỏa Long lúc này bị chấn thành cho bụi! Tứ đại Cự Linh bị một kích oanh tạc, khiến thân thể bốn người bạo thối.

Không có cho bọn hắn cơ hội phản ứng, một trảo chụp xuống như thái sơn áp đỉnh, hai đồ vật màu hồng bạch tựa trên không trung rơi xuống. Lăng Phong lập tức giơ tay đón lấy, một quả Thánh Vực hạch tinh rơi vào lòng bàn tay!

Long Khiếu này giờ vẫn bàng quan một màn này cực kỳ khiếp sợ:

- Ngay cả nguy cấp Linh Cấp cường giả cũng bại trong tay hắn, tu vi như vậy đến tột cùng đã đạt tới trình độ nào? Phải chăng là Linh Cấp? Vừa nghĩ tới chỗ đáng sợ của Linh Cấp cường giả, trong lòng hắn nổi lên hàn ý cường liệt, không nói hai lời lập tức bỏ chạy về phía đằng sau.

- Còn muốn đi? Lưu lại cho ta!

Xẹt một tiếng, một đạo ngân sắc cương khí bắn thẳng tới phía sau Long Khiếu, nếu trúng phải một kích này, lại không có mai pháp ẩn thứ hai phòng thân, Long Khiếu khó thoát khỏi cái chết!

Cảm nhận được tử vong uy áp đang tới gần từ phía sau, trong ánh mắt Long Khiếu lộ ra vẻ sợ hãi cực lớn, rống lên:

- Không, đừng mà...

Hưu hưu, từ trong hố sâu trên mặt đất đột nhiên bay ra hai đạo quang mang lôi điện, điện quang đánh tới bàn tay to giữa không trung. Một tiếng bạo nổ vang trời, cương khí đại thủ liền bị chấn nát bảy thành khí lưu tiêu tán!

Theo sát điện quang là Nộ Thương Thiên, biểu tình kiên nghị, thân hình chậm rãi bay lên giữa không trung. Trong lòng bàn tay hắn nắm một chiếc búa gỗ màu xanh. Bên ngoài có điện quang tản mát, hoàn toàn bao phủ lấy thân thể hắn, càng thêm kinh ngạc chính là hắn tựa như Lôi Thần hạ phàm!

- Đây là Thanh Phong Xử, linh khí trấn tông của Thanh Phong Tông! Sao nó lại ở trong tay ngươi, không phải Chấn Pháp Đội đã báo lại rằng nó đã bị mất khi trừ diệt Thanh Phong Tông ư?

Còn chưa nói xong, Long Khiếu đã vội che miệng lại, ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoảng.

Hắn bẩm sinh gian xảo, tự nhiên không phải kẻ ngu dốt, liếc mắt thì đã nhận ra lai lịch bất minh của cây Thanh Phong Xử này. Rõ ràng cho thấy khi Nộ Thương Thiên dẫn đội đi trừ diệt Thanh Phong Tông đã thuận tay đoạt lấy nó. Nếu như để trưởng lão hội phát giác, Nộ Thương Thiên khó thoát khỏi cái chết!

Bản thân hắn nói ra bí ẩn trong đó, chỉ sợ là đã chạm vào điều cấm kỵ!

Quả nhiên, vừa nghe Long Khiếu nói ra lời ấy, sắc mặt Nộ Thương Thiên nhất thời biến đổi, kẻ đó hiện lên vẻ hung ác.

- Nộ đại nhân, không nên! Ta cái gì cũng không có nhìn thấy a...

Long Khiếu sợ hãi rống lên xin lỗi:

- Buông thả cho ta đi. Ta bảo đảm khi quay về trong tộc, sẽ không nói bất kỳ điều gì.

- Hừ, muốn lão tử tin tưởng đám Long Tộc vô tình vô nghĩa các ngươi ư?

Nộ Thương Thiên cười lạnh một tiếng. Thanh Phong Xử giơ lên cao:

- Chỉ có người chết mới đáng tin tưởng nhất, ngươi đi tìm chết đi!

Thanh Phong Xử bay ra khỏi tay. Trong tiếng rít vù vù từng đạo phong hệ nguyên lực điên cuồng ngưng tụ, khiến nó lớn lên gấp cả chục lần tựa như trụ chống trời bắn tới!

Long Khiếu nhin không được lộ ra một tia tuyệt vọng, quát lên:

- Ta liều mạng với ngươi!

Hai tay hắn giơ ra trước thân, năng lượng cường liệt bạo khai nhưng không thể ngăn cản được chút nào. Âm thanh rầm rắc vang lên, hay tay lập tức bị áo thành bột phấn, kể đó xương cốt thân thể vỡ vụn, cả người bị đập thành một cục thịt.

Cuối cùng, một đạo điện quang rơi xuống đem toàn bộ thân thể hắn chấn nát.

Nộ Thương Thiên giơ tay lên, Thanh Phong Xử trở lại lòng bàn tay của hắn. Hắn nhẹ nhàng vuốt nhẹ lên Thanh Phong Xử, nét mặt toát ra vẻ thảo mãn thật sâu, tán thán nói:

- Từ lúc đoạt được chuôi linh khí này, đây là lần đầu sử dụng, thật đúng là có cảm giác cường đại a! Đây là Linh Cấp ư?

Hắn thỏa mãn hít sâu một hơi, nhìn về phía Lăng Phong tràn đầy vẻ thương tiếc giả dối:

- Đáng tiếc, thực sự là đáng tiếc!

Lăng Phong cũng dừng lại nhìn Thanh Phong Xử thật kỹ, biểu tình cũng là một mảnh tiếc nuối:

- Đúng vậy, thực sự là đáng tiếc!

- Thật không? Ngươi cũng nghĩ như vậy ư?

Nộ Thương Thiên cười:

- Ngươi tuổi còn trẻ như vậy, nếu có đủ thời gian để phát triển đừng nói Linh Cấp, thậm chí là Linh Tôn cấp cũng chưa chắc không có khả năng! Bất quá, hôm nay ngươi sẽ phải chết trong tay ta, thật đúng là đáng tiếc nha!

- Lăng huynh đệ, ta tới ngăn cản hắn! Ngươi mau chạy đi. Khi ta phát động Thao Trận Truyền Động, đem ngươi quay lại Hỏa sơn cư, thì hãy nhân cơ hội mà bỏ chạy!

Thích Thiên Ách cấp tốc nói, trên người bạo phát ra khí thể cường đại.

- Hắc hắc, cái này không phải do các ngươi quyết định a!

Ba gã cường giả còn lại của Chấp Pháp Đội hét lớn lên, nhanh chóng lao tới.

Nhất là khi thấy đội trưởng của mình rút cuộc sử dụng con bài cuối cùng chưa lật, đại triển thần oai, lòng tin của bọn họ cũng tăng vọt, thề giết Lăng Phong để báo thù cho đồng bọn đã chết.

Lăng Phong nhẹ nhàng giữ lấy cánh tay đang xao động của Thích Thiên Ách, ánh mắt tràn ngập sát ý, chậm rãi tươi cười nói:

- Đúng vậy, cái này không phải do chúng ta quyết định. Bản thân ta vốn muốn rời khỏi, nhưng có người vội vã dâng lên linh khí, nếu như không nhận lấy chẳng phải quá không biết điều sao?

Trong giọng nói của Lăng Phong tràn ngập vẻ bất ổn khiến Nộ Thương Thiên nhất thời biến đổi!

Giết!

Sát khí bạo nhiên bao phủ quanh thân Lăng Phong. Từng đạo ba động như sóng triều, cộng với sát khí cường liệt sắc bén khiến nội tâm Nộ Thương Thiên nhin không được nổi lên cảm giác sợ hãi cường liệt. Mặc dù trong tay đang cầm linh khí cũng vô pháp tiêu tán cảm giác đó!

- Ngươi đừng mơ tưởng chống lại ta! Ta không tin ngươi có thể thắng được người cầm linh khí!

Cầm thụ được sát khí càng ngày càng đậm, Nộ Thương Thiên quyết ý tiên phát chế nhân. Bằng không hắn e rằng mình sẽ mất hết dũng khí để xuất chiêu! Nên chột quát một tiếng:

- Tinh kỹ! Thanh Phong Phá Diệt Xử!

Thanh Phong Xử trong tay lần thứ hai lớn lên gấp cả trăm lần, trong nháy mắt đã dài tới mười trượng, mang theo khí thế bài sơn đảo hải bổ xuống!

Cự lực! Bá đạo! Áp đảo!

Lấy kiến thức hiện tại của Lăng Phong tự nhiên minh bạch chuỗi Thanh Phong Xử này là linh khí cấp Linh Giả. Nói cách khác trong đó cũng ẩn chứa một loại tinh kỹ!

Hết thấy tinh kỹ đều là do tìm hiểu bản chất nguyên lực mà đạt được, mà các hệ nguyên lực đều có đặc tính khác nhau: Tỷ như Địa Hệ nguyên lực rất nặng, thủy hệ linh động, hỏa hệ bạo liệt, Phong hệ phiêu dật!

Chuỗi Thanh Phong Xử này vô cùng trái với quy tắc bình thường, ẩn chứa tinh kỹ ngoài biểu hiện ra nguyên lực ý niệm cùng với phong hệ khác xa. Không biết năm đó chủ nhân của nó có lai lịch ra sao, dĩ nhiên có thể từ trong phong hệ nguyên lực tìm hiểu ra chân ý bá đạo như vậy, có thể nói là cực kỳ hiếm có!

Một kích kia lực lượng thuần túy mà cường hãn, cho dù Địa Hệ tinh kỹ chỉ sợ cũng vô pháp đánh đồng với nó về mặt lực lượng!

Không thể né tránh!

Ngay cả có thần bí mệnh bài trong người, Lăng Phong đối mặt với một kích này cũng chỉ có thể chống đỡ chính diện!

Đằng sau Lăng Phong chính là Thích Thiên Ách, một khi đối phương thi triển ra tinh kỹ, cũng kéo theo Thích Thiên Ách bị bao phủ bên trong, vô pháp chạy trốn. Nếu Lăng Phong bị giết, hắn lập tức cũng bị dư lực trùng kích hủy diệt!

Không được!

Tuyệt đối không được!

Niệm thức của Lăng Phong điên cuồng vận chuyển, hắn vạn lần không ngờ trong thần bí mệnh bài ẩn chứa tinh kỹ, khi gặp phải Thanh Phong Xử dĩ nhiên lại phát sinh tình huống như vậy, tinh kỹ của đối phương trước mắt đã bị áp chế! Mất đi toàn bộ lực biến ảo!

Phải biết rằng, khi đối mặt với Dạ Côn Ngô, một chiêu này cơ hồ đã giết chết đối phương, vì sao khi chánh diện gặp phải phong hệ tinh kỹ lại phát sinh tình huống như vậy?

Gắt gao chống đỡ năng lượng tiêu hao khổng lồ, trong ý thức hải của Lăng Phong linh quang chợt hiện, chẳng lẽ là...

355. Chương 312: Sát Lục Chi Nhận.

Cảnh tượng Dạ Côn Ngô thi triển ma la cự thần chương không ngừng hồi tưởng lại trong thức hải. Lăng Phong cuối cùng cũng hiểu, một chiêu đó ẩn hàm chính là linh hồn hệ tinh kĩ! Nhưng so với tinh kĩ trong thần bí mệnh bài thì yếu hơn nửa phần. Loại mạnh yếu đối lập này sản sinh do sự chênh lệch về sức mạnh, thuần túy chỉ vì sai biệt về tiên thiên bản chất.

Ví dụ, mệnh bài tinh kĩ giống như thuần túy tửu tinh, bên trong không hề có bất cứ tạp chất gì. Chỉ cần ném thử một ngụm là có thể say chết người. Còn bên trong ma la cự thần chương vẫn còn một chút tạp chất và trở thành một loại rượu bình thường. Pha tạp trong đó có thể là chân lực hoặc cương khí, mặc dù cũng được tính là cường đại nhưng so với niệm thức linh hồn lực thuần túy thì thấp hơn rất nhiều.

Bởi vậy, Lăng Phong chỉ cần vận chuyển tinh kĩ bản thân là có thể thắng chắc đối phương, giống như chênh lệch giữa một con ngựa và một con ếch. Đây cũng là lý do khiến Dạ Côn Ngô không chịu nổi nhất kích mà phải chịu cảnh thân thể bạo trưởng trước mặt Lăng Phong.

Đổi thành cái khác, Dạ Côn Ngô chưa chắc đã thảm hại đến mức vậy thậm chí còn mạnh hơn không ít!

Mặc dù hiểu ra duyên cớ trong đó nhưng để giải quyết quần cảnh trước mắt, một chút giúp đỡ cũng không có. Ra sức chống lại thanh phong xử như mang theo thiên băng chi lực, từng sợi tế bào trên người Lăng

Phong diên cuồng hoạt động, nhân thần trở nên đỏ rực nhưng não hải thì lại đặc biệt rõ ràng. Mỗi một tầng năng lượng ba động đều chiếu rọi lên đó, như tĩnh thủy ánh nguyệt.

Dịch, ta, ngoại vật!

Tất cả trong thời khắc này hình thành nên một vòng tuần hoàn vi diệu. Kiếm linh vu vu vận chuyển khiến hai thanh kiếm nguyên cũng không ngừng hoạt động giống như hai con cá âm dương. Kiếm ảnh mênh mông tán phát ra vô số quang mang. Tất cả niệm thức thông qua sự chuyển hoá của chúng cũng trở nên vô cùng rõ nét, như có hàng trăm đại não đỉnh cấp nhất cùng đồng thời hấp thu đại lượng thông tin từ ngoại giới truyền vào, chỉnh lý ra một dòng mạch lạc rồi truyền cho Lăng Phong.

Thông qua việc này Lăng Phong phát hiện ra một diệu dụng khác của kiếm điển, đó chính là "giải tích"!

Chẳng trách lúc nhắc tới kiếm điển, Sang Sư lại tự tin đến vậy. Loại công pháp này huyền diệu vô cùng, nó có thể đem tất cả dấu vết năng lượng phân tích một cách rõ ràng, tuần hoàn mạch lạc! Cũng có nghĩa bất cứ công pháp nào trên thiên địa này đối với Lăng Phong mà nói đều không khó, chỉ cần tiêu hao một chút thời gian là có thể nắm giữ toàn bộ?

Thậm chí, tốc độ tu luyện của hắn còn được nâng cao hơn, người khác chỉ ít cũng phải mất trăm năm mới hình thành được một loại tinh kĩ, còn Lăng Phong có thể rút gọn quá trình ấy xuống mười lần thậm chí trăm lần!

Trong lúc nguy cấp, Lăng Phong không có thời gian để hưng phấn hay kích động. Hắn chỉ ra sức tiếp nhận những cảm ngộ mà kiếm linh truyền tới. Thời khắc mà thần bí mệnh bài kích phát ra tinh kĩ đối với Lăng Phong mà nói không phải một trong những điều ảo diệu nhất.

Tần động! Khí tức tích lũy được khi sát lục trong Càn Thiên Giới cùng với sức mạnh tích lũy được khi nhất chiêu diệt sát ngục linh cấp cường giả đều có thể coi như một loại sức mạnh linh hồn!

Những sức mạnh này thông qua một số biến hóa kì diệu trong mệnh bài, cuối cùng niệm thức phát ra mỗi một giây một phút đều phát sinh tần chấn cao tốc. Chính vì loại tần chấn này mới sản sinh ra tinh kĩ cường đại.

Thì ra là vậy!

Lăng Phong mở trừng hai mắt, con ngươi ánh lên một tia tinh mang, hai vòng xoáy ẩn hiện trong đó không ngừng vận chuyển như xoáy nước. Tinh vân xạ tuyến cuồng chuyển, tán phát ra vô số ảo diệu. Hắn chậm chậm giơ tay, ngoại giới hư không phát ra những tiếng nổ ầm ầm!

Rõ ràng không có bất cứ biến hóa gì nhưng mọi người vẫn thấy tâm hồn chấn động giống như trong khoảnh khắc này tất cả thiên địa đều đang bị hắn nhắc lên!

Từng đường ngân quang nhanh chóng tụ tập trước mặt hắn, Nộ Thương Thiên kinh hải nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mà không hề có chút lực phản kháng, chỉ biết trơ mắt đứng nhìn Lăng Phong thu hồi thủ chương, còn Thanh Phong Xử thì như bị đóng băng lơ lửng bất động giữa không trung.

Khống chế!

Lăng Phong cuối cùng đã có thể khống chế tinh kĩ trong thần bí mệnh bài, không còn thi triển một cách bị động nữa mà có thể phát huy tuyệt chiêu này một cách hoành phong và hoàn mỹ.

Nộ Thương Thiên không sao hiểu nổi sao cảnh tượng trước mắt lại có thể xảy ra được. Theo hắn thấy thì tinh kĩ của linh khí mà hắn thi triển đáng lý có thể khống chế toàn cục, tại sao lại xảy ra biến hóa? Mặc dù không thể nhìn thấy thần bí mệnh bài nhưng hắn cũng đoán ra đối phương thân hoà linh khí, chỉ có điều linh khí đó cường đại đến mức nào? Không lẽ là linh sĩ cấp?

Hắn không biết, mặc dù cũng là "linh giả cấp" nhưng tinh kĩ trong thần bí mệnh bài và thanh phong xử cao thấp khác nhau! Dù là linh giả cấp, nếu như tinh kĩ ẩn hàm tương đối cao thì đương nhiên công kích lực cũng cường đại. Bởi vậy cũng là linh giả nhưng có người có thể vững vàng áp đảo người khác.

Đương nhiên, loại sức mạnh tinh kĩ này sai biệt cũng có hạn chế, linh giả lĩnh ngộ tinh kĩ dù có lĩnh ngộ cao cấp thì tuyệt đối cũng không thể chỉ dựa vào sức mạnh của một mình mình, đánh thắng được linh sĩ! Đây

chính là sự chênh lệch sức mạnh giữa các tầng thứ.

Mặc dù Nộ Thương Thiên tâm cơ rất sâu nhưng thiên phú bản thân thì mãi mãi không thể chạm tới tầng thứ này nên đương nhiên không thể nào biết được.

Điện mang lóe lên trong mắt Lăng Phong, hắn bỗng dừng giờ tay nói:

- Đi chết đi! Sát lục chi nhận!

Một thanh năng lượng kiếm nhận mỏng mỏng, mỏng như không hề có một chút độ dày bắn ra. Nhất kích này là hình thái thực sự của tinh kỹ ẩn hàm trong mệnh bài.

Sát lục chi nhận đi đến đâu, phong đình vân trệ!

Ngay cả những vật chất không có năng lượng cũng rơi vào trạng thái linh hồn đóng băng, không dám động đậy.

- Không được!

Nộ Thương Thiên không thể ngờ rằng lúc này mình còn tràn đầy tự tin chớp mắt hình thể đã hoàn toàn nghịch chuyển. Trong lúc sinh tử, hắn đột nhiên nghĩ đến Long Nhất Khiếu, kẻ đã chết trong tay hắn. Tên đó giờ này chắc đang cười thảm dưới lòng đất đây?

Xuy!

Sát lục chi nhận trực tiếp xuyên qua bề mặt thanh phong xử, nhẹ nhàng đi qua cái đầu tròn tròn của nó, biến mất trong nó và bắn ra từ đằng đuôi! Cả quá trình như hành vân lưu thủy không hề bị kìm hãm bởi những thứ xung quanh. Thậm chí ngay cả thanh phong xử cũng không hề bị tổn thương nửa phần!

Đối mặt với loại dị trạng này, Lăng Phong không hề có chút kinh ngạc, hắn biết bản thân sát lục chi nhận là do một loại niệm thức khả hư khả thực tổ hợp thành. Nói cách khác, tất cả phòng ngự, chỉ cần năng lượng cường độ không vượt qua sát lục chi nhận quá nhiều đều không thể ngăn cản nó xâm nhập!

Tất cả những biến huyền này đều nằm trong lòng bàn tay Lăng Phong, nếu như không thể hình thành đủ sát lục khí tức hắn vẫn có thể tùy ý thi triển "sát lục chi nhận" triệt để hình thành linh hồn tinh kỹ thuộc về mình, một hệ tinh kỹ riêng!

- A!

Nộ Thương Thiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết, ngực bụng bị sát lục chi nhận đâm qua. Nhất kích này khiến tất cả sát lục khí tức đều bạo khai trong thức hải của hắn. Rõ ràng không có bất cứ bằng hệ năng lượng nào tán dật nhưng vẫn khiến cơ thể hắn đông cứng, tất cả tế bào trong cơ thể đều không thể động đậy!

Rồi không ngoài dự đoán, thân thể của hắn nặng nề rơi xuống đất, thanh phong xử mất đi sự điều khiển của chủ nhân, ong ong chấn động, từng bó phong khí như hàng trăm con chim bay tán loạn, nâng thanh phong xử lên, mang nó bay lượn!

- Định, thiên nguyên cấm!

Lăng Phong quát lên một tiếng, bảy thanh kiếm ảnh thu nhỏ chỉ còn bằng ngón tay cái, vây quanh thanh phong xử, xoay vòng với tốc độ chóng mặt. Linh hồn khí tức cường liệt phát xuất trấn áp mọi dị động của nó! Lăng Phong phẩy tay, một đường toàn phong mang thanh phong xử về lòng bàn tay hắn.

Nhìn thanh phong xử, Lăng Phong lộ ra một tia nuối tiếc: Linh khí muốn thi triển đòi hỏi phải tương ứng với nguyên lực tu luyện của bản thân chủ nhân. Lăng Phong mặc dù cường đại nhưng trước mắt chủ yếu tu luyện linh hồn hệ và hỏa hệ nguyên lực, đối với thanh phong xử này hắn chỉ biết nhìn thèm thường.

356. Chương 313: Cường Giả Viễn Cổ.

- Chạy mau!

Thấy một chiêu cực mạnh mà đội trưởng của mình thi triển ra đã rơi vào tay Lăng Phong, ba tên "cường giả" chấp pháp đội nhất thời tỉnh ngộ, đối với chúng mà nói trung thành chỉ có người sống mới có tư cách hưởng thụ nên lập tức phi đằng về phía sau không chút do dự.

Lăng Phong lạnh lùng nhất tiếu, phẩy tay, ba thanh kiếm mang âm đậm hơn sát lục chỉ nhận một chút bay ra, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, thân thể của ba người đã nhanh chóng rơi xuống.

Bất luận nguyên nhân xung đột là gì, Long Tộc chấp pháp đội và hai trực hệ tộc nhân đều đã chết trong tay mình, Lăng Phong đương nhiên không để cho ba người kia chạy thoát. Nếu không, bản thân hắn sẽ rơi vào vòng truy sát vô tận. Sau khi ra tay thu lấy hạch tinh của mấy người Nộ Thương Thiên, Lăng Phong mới chậm chậm hạ thân hình xuống.

Quay đầu nhìn, chỉ thấy biểu tình Thích Thiên Ách như gặp quỷ, trợn má há mồm không nói được câu nào, bộ dạng như nhìn thấy ma quỷ. Lăng Phong không khỏi thất thần, vội vàng quan tâm hỏi:

- Thích đại ca, huynh sao vậy?

- Người, người đúng là Lăng huynh đệ?

Thích Thiên Ách lắp bắp hỏi.

- Đương nhiên.

Từ biểu tình của hắn, Lăng Phong đoán sức mạnh lúc này mà mình triển lộ khiến Thích Thiên Ách không dám tin, trong lòng không khỏi trào lên ý niệm trêu đùa, cười nói:

- Thích đại ca nếu như không tin có thể thử vài chiêu xem sao.

Nghe vậy, Thích Thiên Ách khổ tiểu:

- Ta là linh thể trạng thái, có muốn thử cũng chẳng được.

Rồi lại nhìn Lăng Phong từ trên xuống dưới, thở dài cảm thán:

- Trước đây ta mất gần trăm năm mới vào được thánh vực đỉnh phong. Vốn cử tưởng bản thân đã là kì tài hiếm có, bây giờ mới thấy, haizzz, đệ thật khiến người ta tức muốn chết.

Nếu để cho người của Vô Tẩn Hoang Nguyên biết Thích Thiên Ách tâm cao khí ngạo ngày xưa cũng phải có lúc chịu phục, chắc hẳn mọi người sẽ sợ hãi đến lú lẫm.

- Thích đại ca, sao huynh lại bị họ tìm thấy? Sau khi đệ đi đã xảy ra chuyện gì?

Lăng Phong lòng đầy nghi vấn, hắn thầm nghĩ nếu như mình không đến kịp thì chắc Thích Thiên Ách đã rơi vào tay chúng rồi!

Trong lúc nguy hiểm, Thích Thiên Ách cũng lộ vẻ sợ hãi, hắn thở dài:

- Chuyện này nói ra thì dài lắm, Lăng huynh đệ, đệ theo ta đến Hỏa Sơn Cư rồi chúng ta nói chuyện.

- Được!

Lăng Phong đi theo Thích Thiên Ách về phía bồn địa phủ đầy nồng vụ. Chỉ thấy Thích Thiên Ách rút ra nguyên trận hạch tâm, chỉ tay lên vài điểm phức tạp trên đó, một bó quang mang nhất thời bắn vào sương trắng.

Sương mù nhanh chóng phân khai, để lộ ra cảnh tượng bên trong bồn địa.

Vừa nhìn thấy, Lăng Phong không khỏi ngạc nhiên, bề mặt bồn địa dày đặc bí văn phức tạp, từ đường bí văn hình thành nên tử kinh hoa, kinh cúc thảo, bách hợp, chi thạch hoa, v. V...Hắn phải kiểm tra kho tri thức một lúc mới phân biệt ra được đồ hình thực vật.

Nguyên việc hình thành nên những đồ hình thực vật phức tạp đến cực điểm này không biết phải tốn bao nhiêu tâm lực!

Càng khiến người ta kinh hãi hơn cả là những đồ hình này không đơn thuần chỉ là vật trang trí. Quang mang lưu chuyển trên bề mặt nó có lẽ phải có một diệu dụng gì khác. Rõ ràng đây là một nguyên trận cường đại vô cùng!

Lăng Phong âm thầm tính toán, đồ án nguyên trận này phức tạp không hề thua kém hợp kích nguyên trận mà hắn lấy được từ Càn Thiên Giới! Hắn không khỏi thở dài, nếu như ngũ sư huynh có mặt ở đây thì chắc phải hưng phấn lắm?

Nghĩ đến Cảnh Vân, lại nghĩ đến Mạch Kha, tâm trạng thoải mái vì đã tiêu diệt được đối thủ lập tức biến mất.

- Lăng huynh đệ

Thích Thiên Ách gọi.

Lăng Phong gật gù đầu, chỉ thấy Thích Thiên Ách lại động ngón tay, từng vòng quang mang bao trùm bốn phía, nhanh chóng chụp lấy hai người cuối cùng quang mang thu lại đồng thời hai người cũng biến mất trong đó. Sương mù lại vây kín bốn phía.

Trong hư không đột nhiên xuất hiện một "cánh cửa", rồi sau đó hai người Lăng Phong đi ra từ bên trong "cánh cửa".

- Thế nào, Lăng huynh đệ?

Không biết từ lúc nào Thích Thiên Ách trở nên thích khoe những thứ tốt nhất với Lăng Phong. Không phải muốn khoe khoang mà đơn giản chỉ là muốn nhận được từ Lăng Phong một lời khen ngợi! Lúc này sau khi bị sức mạnh nguyên trận truyền tống đến đây, phản ứng đầu tiên của hắn cũng là vậy.

Nét mặt Lăng Phong có chút mê hoặc, một lúc sau mới thanh tỉnh được, không khỏi trầm trồ:

- Thật không thể tưởng tượng nổi! Từ chỗ lúc này truyền đến đây ít nhất cũng phải trăm dặm ấy nhỉ?

- Bốn trăm dặm!

Thích Thiên Ách giơ bốn ngón tay:

- Đúng bốn trăm dặm! Lúc mới phát hiện ta đã thí nghiệm rất nhiều lần.

Mặt hắn cũng đầy vẻ trầm trồ, nói:

- Loại thủ đoạn không thể tưởng tượng này cũng chỉ có cường giả viễn cổ mới thi triển được.

Hai người Lăng Phong bây giờ đang bàn luận về nguyên trận truyền tống lúc này. Mặc dù không phải lần đầu thử nghiệm nguyên trận truyền tống nhưng Lăng Phong vẫn bị truyền tống lúc này làm cho kinh ngạc. Nguyên nhân không phải vì lần đầu sử dụng nguyên trận truyền tống mà vì cự ly truyền tống thực sự quá kinh khủng!

Lần đầu tiên hắn được thử nghiệm là trong Nguyên Lực Tháp ở Tinh Lam Công Quốc, lúc đó Mạch Kha vì muốn "lấy lòng" đồ đệ bảo bối Lăng Phong mà chủ động đưa hắn đi thử nghiệm cùng. Cảm nhận thân thể trong nháy mắt đã từ tầng một lên tầng sáu, lúc đó Lăng Phong đã thấy kinh ngạc lắm rồi.

Để đạt được hiệu quả này, cả tòa Nguyên Lực Tháp bao gồm cả bộ phận ngoại vi đều bị nguyên trận bao phủ, bí văn có ở mọi góc ngách. Để tạo ra được nó, tiêu hao nhân lực vật lực kinh khủng đến con số hàng vạn! Nhưng dù vậy, cự ly truyền tống mới chỉ hạn chế trong vòng chục dặm.

Lần thứ hai thử nghiệm là trong Hỏa Sơn Cự. Lần ấy Thích Thiên Ách trực tiếp đưa hắn đến bên cạnh hỏa tri gập Tiểu Kim. Lần truyền tống ấy cự ly dài hơn ở Nguyên Lực Tháp rất nhiều, ngay cả một cửu tinh cường giả như Lăng Phong cũng cảm thấy choáng váng.

Lần thứ ba là lần vừa rồi. Cự ly của lần truyền tống này Thích Thiên Ách cũng nói qua, bốn trăm dặm! Khoảng cách này thực sự kinh khủng đến cực điểm! Chẳng trách bí văn trên bề mặt bốn địa lại phức tạp đến vậy.

- Đúng vậy, thực sự không biết chủ nhân của Hỏa Sơn Cư là thần thánh phương nào và có những thần thông nào!

Lăng Phong cảm thán.

- Lăng huynh đệ muốn biết không?

Thích Thiên Ách lộ ra một tia cười thần bí, ra hiệu cho Lăng Phong ghé sát lại gần:

- Để ta đưa đệ đi xem.

Lăng Phong ngăn người, cảm thấy mình lại bị truyền tống chi lực bao phủ một lần nữa. Mắt hần hoa lên, vừa mở được mắt thì đã thấy cảnh vật trước mắt lại thay đổi một lần nữa. Nhìn cảnh tượng ấy, hần không khỏi kinh ngạc!

Phía trước là một gian tĩnh thất, giữa tĩnh thất có một vị lão giả đang ngồi, khuôn mặt lão giả hồng nhuận nhìn chẳng khác gì người còn sống. Nhưng nếu nhìn kĩ sẽ thấy linh hồn khí tức của ông đã biến mất hoàn toàn. Trong tĩnh thất, chỗ nào cũng có quang mang hồng hoàng song sắc, giữa không trung phiêu phù từng chữ viết lớn bằng nắm tay, mỗi một chữ hoặc hồng hoặc vàng, linh động vô cùng!

- Đây là thi thể của chủ nhân nơi này?

Lăng Phong hỏi.

Thích Thiên Ách lộ ra một cười cảm thán, khen ngợi:

- Lăng huynh đệ, đệ mạnh hơn ta rất nhiều. Lúc mới vào tĩnh thất này, ta còn tưởng vị cường giả ấy vẫn còn sống, sợ muốn chết.

Hần ra sức lắc đầu, hồi tưởng lại bộ dạng của mình lúc mới phát hiện ra tĩnh thất, không khỏi lộ ra vài phần khổ tiếu.

Lăng Phong mỉm cười, không phải hần cao minh hơn Thích Thiên Ách mà cơ bản là hần tu luyện linh hồn nguyên lực, tiên thiên thường rất miễn cảm với linh hồn khí tức, vị lão giả này mất đi linh hồn đương nhiên hần có thể nhìn ra.

Một tầng quang tráo bao phủ quanh người lão giả, khí tức cường hãn phiên giang đảo hải như triều thủy không ngừng tỏa ra ngoài. Lăng Phong bây giờ đã là ngụy linh cấp cường giả nhưng muốn tiếp cận được thi thể lão giả là hoàn toàn không có khả năng.

Lăng Phong đột nhiên nghĩ đến những thi thể thần chi trong Càn Thiên Giới, vị lão giả này rất giống với bọn họ, không lẽ...

- Haizzz, nhìn thấy người này ta mới thấy mình đúng là ếch ngồi đáy giếng! Mới là linh tôn mà đã tự mãn, không biết cường giả viễn cổ cường đại đến mức nào!

Thích Thiên Ách cảm thán nói.

Lăng Phong ngăn ra, vội vàng hỏi:

- Thích đại ca, huynh nói người này là cường giả viễn cổ?

- Không sai!

Thích Thiên Ách khẳng định nói:

- Trừ cường giả viễn cổ thì còn có ai chết rồi mà vẫn còn khí tức cường đại đến vậy? Ta thấy dù có là cường giả đại viên mãn linh tôn cấp cũng không bằng!

357. Chương 314: Mậu Huyền Kiếm Quyết.

Lăng Phong gật gật đầu, thể hiện đồng ý với ý kiến của hần. Hần cũng từng cảm nhận rõ ràng phong hệ Long Tộc ngọc bích thứ được hiệu xưng có thể tạo ra một đại viên mãn cấp cường giả, nhưng cảm giác đó vẫn chưa bằng được vị lão giả trước mắt này!

- Sau khi đệ đi, cứ rối rãi ta lại cùng với Tiểu Kim chơi đùa, lúc buồn chán thì lật giở nguyên trận hạch tâm trong tay, ít nhiều cũng phát hiện ra một chút diệu dụng. Công năng truyền tống của hỏa sơn cũng là một trong những phát hiện đó. Một hôm vô tình ta còn phát hiện ra một gian mật thất. Lúc đó đã khai mật thất động tạo ra tĩnh quá lớn, tán phát ra vô số hào quang xuyên thẳng lên chín tầng mây, quá chói mắt nên ta mới chạy lại xem!

Thích Thiên Ách nói với về am hiểu:

- Đệ không biết sức mạnh lúc đó cường đại như thế nào đâu. Ta cảm thấy mình chút nữa bị nghiền thành bột, đáng sợ hơn nữa là động tĩnh đó cũng đồng thời đưa đám Long Tộc chấp pháp đội đuổi đến đây! Ta thấy chúng có mấy người lập tức hiểu mình không phải đối thủ của chúng lập tức thôi động nguyên trận viễn độn, không ngờ bị chúng phát hiện! Nếu như không phải Lăng huynh đệ đến đúng lúc thì e rằng ta đã...

Chăm chú nhìn Lăng Phong, Thích Thiên Ách khom người nói:

- Ta nợ đệ một mạng!

- Thích đại ca đừng như vậy!

Lăng Phong đỡ hần dậy, giả vờ sảng giọng nói:

- Nếu như không có xích luyện cương khí của Thích đại ca, tiểu đệ đâu có thành tựu ngày hôm nay. Giúp một tay là chuyện nên làm, đại ca làm như vậy khác gì mắng tiểu đệ?

Thích Thiên Ách ngậy người rồi lập tức lộ ra một nụ cười thân thiết, ứng thế đứng dậy:

- Là ta quá khách khí, ha ha ha ha, vậy ta không cảm ơn nhiều nữa.

- đương nhiên phải vậy rồi.

Lăng Phong cũng mỉm cười, hai người quay sang nhìn nhau, tình huynh đệ nồng liệt nhất thời lan tỏa. Hần lại nhìn về phía lão giả, cảm thán nói:

- Những cường giả viễn cổ này đúng là thần bí khó đoán, ngay cả dưới đáy hỏa sơn cũng có. Ta thật sự hoài nghi không biết Thần Văn Đại Lục này có còn tông tích của họ không!

Với uy thế lúc này của lão giả, Lăng Phong thậm nghĩ không biết lúc còn sống sức mạnh của ông còn đáng sợ như thế nào nữa. Dùng phiên sơn đảo hải, liệt sơn toái tinh để hình dung cũng không hề quá đáng? Nếu như một cường giả như thế này xuất thế thì tình cảnh sẽ còn đáng sợ như thế nào?

Bất chợt Lăng Phong im bặt, tự trách mình lo lắng vô cớ! Những chuyện đáng sợ như thế này nên để Võ Thần Phong lo lắng mới đúng, đâu đến lượt hần?

Đột nhiên thần tình cổ quái vạn phần, hần hiểu kì gờ tay chỉ vào những con chữ giữa không trung, hỏi:

- Thích đại ca biết nó có tác dụng gì không?

- Lần trước tiến nhập vội vã quá nên ta cũng không nhìn kĩ.

Thích Thiên Ách lắc đầu, ra hiệu:

- Nếu như đệ có hứng thú thì thử xem có đọc được không.

Lăng Phong cũng không từ chối, yên lặng ngưng thần một lúc, một vòng xoáy tinh mang đột nhiên xuất hiện. Tinh mang như lợi tiễn bắn thẳng vào hồng sắc quang tự ở cự ly gần nhất! Hồng sắc quang tự bạo liệt như bột khí, trong nháy mắt bộ phát sức mạnh như thiên địa băng liệt, quang mang chói mắt cực đoan bạo khai cường liệt trong thức hải của Lăng Phong, lượng kiến thức ồ ạt chảy vào khiến đầu óc hần trở nên quay cuồng, tất cả mọi suy nghĩ đều biến mất không chút dấu vết.

Một giọng nói già cỗi, thần bí, vừa gần lại vừa xa, tràn ngập khí tức thần bí đột nhiên vang lên:

- Nhân chi hoạn, vô phi nhất tham tự! Không ngờ Mậu Huyền ta tung hoành nhất thế cuối cùng cũng phải ngã xuống! Đàn tiếc đáng tiếc! Người đời sau, bất luận người lai lịch thế nào, chỉ cần tiếp tục truyền thừa Mậu Huyền kiếm quyết là đã giúp ta thực hiện ước nguyện lớn nhất của mình!

Thanh âm hơi ngừng lại rồi ha ha cười lớn:

- Kiếm trong tay, giết kẻ nên giết, không phải cũng là lạc thú một đời sao? Bôn ba vì muốn tùy tâm sở dục rồi chết ở thế giới này, lão phu cũng không hối hận! Hậu lai nhân, hi vọng người có thể bình tri bản tâm, túng ý nhi vi!

Không chờ Lăng Phong kịp phản ứng, từng đạo ánh sáng như ngọc quang lưu thẳng đến ý thức hải, quang lưu tạo thành từng tạp niệm hỗn loạn không gì sánh được. Trong "đồng hỗn loạn" đó xuất hiện một quang điểm diễn dịch ra một loạt đồ án huyền diệu vô cùng.

- Đây là...

Đồ án biến huyền còn huyền diệu khó đoán hơn cả bí văn trên Long Tộc ngọc bích. Mới chỉ ngưng thần quan sát một phần ngàn trong đó, Lăng Phong đã cảm thấy thức hải phát trường, đau đớn vô cùng! Một cảm giác sợ hãi đột nhiên xuất hiện, Lăng Phong tự nhủ dù có tham ngộ toàn bộ ngọc bích cũng chỉ thế này, thậm chí còn không bằng.

Sau khi bị quang lưu trùng kích ngàn lần, động tác đột nhiên dừng lại.

Ầm! Ầm! Không để cho Lăng Phong có cơ hội đình chỉ, thích nghi, từng điểm quang mang nhanh chóng ngưng tụ thành hai thanh quang kiếm, một đỏ một vàng mang theo uy thế liệt thiên phá nhật trùng kích thẳng vào thức hải Lăng Phong! Lăng Phong hoảng hốt, trong lòng lóe lên một tia tuyệt vọng, đột nhiên một chuyện bất ngờ xảy ra, quang kiếm lai vừa tiếp xúc thức hải liền đột nhiên bị phá nát, như thủy ba ôn nhuận vô bỉ tràn ra tứ phía, từng bước chậm rãi bao trùm khắp nơi.

May mắn! Thoát chết trong gang tấc. Lăng Phong không khỏi toát mồ hôi lạnh. Bất luận chuyện vừa xảy ra chuyện kì quỷ vô cùng nhưng lúc bình tĩnh lại hẳn phát hiện có chút ảo diệu. Rõ ràng hai thanh quang kiếm đó không phải thực thể, thuần túy chỉ là công pháp huyền tượng mà vị lão giả tên "Mậu Huyền" lưu lại. Nhưng dù như vậy, huyền tượng chi lực này cũng cường đại vô cùng, dù mới chỉ tiếp xúc nhưng xem chút nữa đã tiêu diệt linh hồn của hắn! Quan trọng hơn, hai thanh quang kiếm đối với bản thân không tồn tại ác ý, nó tạo ra thân văn giả tượng cho Lăng Phong cũng là vì kiếm ý quá bá đạo.

Không cần nghĩ cũng biết, Mậu Huyền nếu có ác niệm thì chỉ cần dựa vào một đường kiếm khí huyền tượng lưu lại đã có thể giết chết hắn rồi! Phát hiện này khiến Lăng Phong trợn mắt há mồm, một lúc lâu không thốt lên được câu nào...

Bản thân hắn là nguy linh cấp cường giả! Ngay cả một đường kiếm khí huyền tượng cũng không thể cản được thật không biết Mậu Huyền này lúc sinh thời cường đại như thế nào! Càng không biết vị cường giả này sao lại thiệt mạng ở đây!

Cảm tri sơ qua Mậu Huyền kiếm quyết trong thức hải, Lăng Phong lại bị chấn kinh. Phần kiếm quyết này cần điều kiện tu luyện vô cùng hà khắc, yêu cầu tự thân luyện giả có hỏa hệ và địa hệ song trùng nguyên lực! Lăng Phong biết vô lực tiên thiên có "bài xích tính", tu luyện một loại vô lực cũng giống như triệt để tuyệt duyên với tứ hệ vô lực! Trừ phi phải thân hoài song sinh cự linh, nhưng người thân hoài thiên phú hiếm có như vậy cho đến bây giờ Lăng Phong mới chỉ gặp được hai người, bản thân hắn phải nhờ có Sang Sư giúp đỡ mới đạt thành.

Bất luận là hắn hay Mộc Vũ Lâm, thân hoài cự linh đều không thỏa mãn điều kiện tu luyện địa hỏa song hệ nguyên lực, cũng có nghĩa đã tuyệt duyên với Mậu Huyền kiếm quyết! Nghĩ đến kiếm quyết cường hãn vừa tiết phát Lăng Phong cảm thấy có chút hối tiếc. Nếu như hắn có thể tu luyện được thì tốt biết mấy? Dù chỉ có thể nắm bắt được một nửa uy lực trong đó chắc cũng đủ để lập tức quay về Áo La, đối diện với Vô Thần Phong?

Mang theo một tia cười khổ, Lăng Phong chậm chậm mở mắt.

- Lăng huynh đệ, đệ thế nào rồi?

Thích Thiên Ách lo lắng hỏi, lúc này hắn chỉ thấy Lăng Phong dùng niệm thức tiếp xúc với những quang tự kì cục đó. Sau đó thì toàn thân hắn run lên bần bật, lưng hắn, cổ hắn, mặt hắn, chỗ nào cũng rùng rùng mồ hôi như đang bị thiêu trong địa ngục! Cảm giác mâu thuẫn và kì lạ đó khiến Thích Thiên Ách kinh hồn táng đản, hắn thực sự lo lắng không biết nên giúp đỡ Lăng Phong thế nào. Mọi thứ trong mắt thất này

đều vô cùng cổ quái, có vẻ việc xem xét nó không phải là một hành động sáng suốt cho lắm! May mà Lăng Phong đã vượt qua được, nếu không ngộ nhờ hắc có nửa phần thương tổn, Thích Thiên Ách chắc sẽ hối hận đến chết.

358. Chương 315: Tán Linh Ảo Bí.

- Hô...

Lăng Phong thở dài một hơi, mặc dù thuận lợi tiếp nhận ý nghĩ ẩn hàm bên trong văn tự trên không trung nhưng Lăng Phong cũng không dám coi thường mà ngược lại tăng thêm một tia kính nể. Đối diện với câu hỏi của Thích Thiên Ách, hắc cũng không giấu diếm, kể lại những điều vừa xảy ra.

Sau khi nghe xong và phân tích thông tin ẩn hàm trong đó, Thích Thiên Ách lắc đầu cười khổ:

- Cùng lúc thân hoài lưỡng đại nguyên lực? Sao có thể như vậy được, trừ phi là song sinh cự linh, hoặc là...

- Hoặc là gì?

Lăng Phong vội vàng hỏi, sau khi xảy ra chuyện với Thang Thần, khát vọng muốn tăng cường sức mạnh cho bản thân càng thêm cường liệt! Nếu như có thể có địa hỏa song hệ nguyên lực thì có thể tu luyện Mậu Huyền kiếm quyết và sẽ không còn sợ bất cứ sức mạnh nào nữa!

- Ngay cả Lăng huynh đệ cũng không biết sao? Cái này chắc chỉ là vọng ngôn!

Thích Thiên Ách chỉnh lý tư duy, kể ra những thông tin mà mình biết:

- Vật chất thiên hành giả bình thường nếu như muốn tiến hành cự linh dị biến, một là dựa vào tự thân thiên phú, hai là ra sức hấp thu năng lượng trong ma hạch! So với hai cách này còn có một cách đơn giản hơn đó là tinh chương!

- Thuật luyện sư trong truyền thuyết có thể luyện chế một loại dẫn linh tinh chương thần kì, nếu như có được một miếng để luyện hóa, bất luận thiên tư kém cỏi như thế nào đều có khả năng dị biến thành công!

Lúc này Lăng Phong mới hiểu, lộ ra biểu tình không dám xác nhận, cười khổ nói:

- Dẫn linh tinh chương! Đúng là có chuyện đó! Lần trước đệ lấy được chích viêm thạch tinh ở đây, phối hợp với dẫn linh hương và một số nguyên liệu đặc thù, có thể luyện chế được. Nhưng loại dẫn linh tinh chương này chỉ có thể dùng để tiến hành dị biến lần thứ nhất! Nếu đã dị biến thành công, thân là nguyên tố thiên hành giả, không thể dùng tiếp được.

Lần trước ở Băng Phong Cốc vô tình gặp Hằng Trùng, chỉ trao đổi trong một thời gian ngắn nhưng cũng giúp Lăng Phong tăng thêm kiến thức về dẫn linh tinh chương và cũng nhờ đó mà hắc biết tại sao Hằng Trùng mãi không tiến cấp được. Vật chất thiên hành giả rất khó để tiến thêm một tầng, bởi vậy nên Hằng Trùng mới cầu cứu Hải Tư Lam. Lăng Phong vì không muốn bại lộ thiên phú bản thân nên không dám trực tiếp nói vào vấn đề chính.

Đến bây giờ thì Lăng Phong đã hoàn toàn hiểu được ý nghĩa ẩn hàm trong câu nói của Hằng Trùng. Lý do hắc không thể lên được cao hơn rất đơn giản, đó là vô lực. Không phải nguyên tố thiên hành giả, đương nhiên cũng không thể tu luyện nguyên lực, tiến một bước vấn đỉnh linh cấp.

Trừ phi hắc có thể tu luyện linh hồn lực, nhưng điều kiện tu luyện linh hồn lực rất hà khắc, nếu như không có danh sư chỉ giáo độ khó sẽ chẳng thua kém tiến hành cự linh dị biến.

- Thì ra là vậy?

Thích Thiên Ách biểu tình hiển nhiên:

- Ta cũng không hiểu vấn đề giữa các thuật luyện sư các người đâu, hơn nữa địa vị của thuật luyện sư quá cao, đừng nói linh cấp thuật luyện sư, dù là chí cấp thuật luyện sư bình thường cũng không coi linh tôn là gì.

- Chí cấp thuật luyện sư cũng dám vô lễ với linh tôn?

Lăng Phong chấn động, kinh ngạc hỏi lại.

- Đương nhiên!

Thích Thiên Ách lộ vẻ ngạc nhiên, nói:

- Chí cấp thuật luyện sư có thể luyện chế chí cấp tinh chương và tạo ra một số lượng lớn thánh vực cường giả. Thánh vực cường giả đối với linh giả mà nói, mặc dù không là gì nhưng vài thánh vực cường giả liên kết lại sẽ tạo ra nguyên trận đặc thù, chiến đấu lực phát huy có thể ngang tầm với linh giả bình thường!

Lăng Phong gật đầu, dù là người có thiên phú cao đi nữa muốn cảm ngộ tinh kỹ dung hợp linh vực thành linh giả, chí ít cũng phải mất trăm năm! Bởi vậy linh cấp cường giả có thể coi như vô cùng quý hiếm. Nếu như có cách khác để sở hữu sức mạnh linh giả, với những tông phái mà nói, đó sẽ là một cuộc buôn bán vô cùng có lợi.

- Một điểm khác, đó là chí cấp thuật luyện sư có thể luyện chế ra một loại "ý vô chương" thần kì. Loại tinh chương này sau khi luyện hóa có thể nâng cao thiên địa vô lực cảm ngộ của nhân thể, dần dần cải tạo nhân thể thiên phú! Theo truyền thuyết, nếu như có đủ ý nguyên chương thậm chí có thể đề thăng vô lực chi thể!

Lăng Phong giật mình, dù là trong kho tri thức của thuật luyện sư hắn cũng không thể phát hiện ra loại luyện phương tinh chương thần kì này. Bây giờ hắn mới hiểu dụng tâm của Sang Sư. Rất nhiều thứ nếu như cứ cố truyền thụ thì sẽ khó tránh khỏi việc "khó tiêu hóa" nên mới để hắn tự tìm hiểu dần "khai quật" từng bước để hắn có thể tiến bộ dễ dàng.

Không biết ý vô chương này Sang Sư không biết hay cố ý không muốn nói cho hắn biết. Đáng tiếc Sang Sư không chủ động nói chuyện, Lăng Phong căn bản không thể liên lạc với ông nên đương nhiên cũng không thể làm gì. Nhưng nghe Thích Thiên Ách gián tiếp nói ra tác dụng của chí cấp thuật luyện sư, Lăng Phong không khỏi giật mình. Xem ra thiên phú thuật luyện sư vẫn còn có thể khai quật nhiều điểm tốt khác a! Nhìn thấy thần sắc của Lăng Phong, Thích Thiên Ách cười nói:

- Ở Vô Tận Hoang Nguyên, thuật luyện sư hưng thịnh hơn Áo La nhiều! Ở trong các hội đấu giá, các thuật luyện sư luôn đóng vai trò chủ chốt, đối với bất cứ thế lực nào thuật luyện sư luôn là nhân vật được mời gọi nhiều nhất, nhất là thượng phẩm thuật luyện sư càng khiến các đại tông phái đánh nhau vỡ đầu.

- Nhớ năm đó, ta sáng lập Thích Thiên Tông muốn tìm một thuật luyện sư tọa trấn nhưng cái giá phải trả...

Thích Thiên Ách chắc chắn lưỡi lắc đầu thở dài, không khỏi cảm thán những chuyện đã qua.

Trong lòng Lăng Phong thoáng động. Mặc dù có được bảo khố Sang Sư nhưng trên thực tế số lần hắn tự tay luyện chế tinh chương không nhiều. Với linh hồn lực bạo trưởng của hắn bây giờ, có lẽ so với linh cấp thuật luyện sư vẫn còn có chút miễn cưỡng. Nhưng so với chí cấp thuật luyện sư thì hơn hẳn:

- Đúng rồi, Lăng huynh đệ, sao để lại xuất hiện ở đây?

Thích Thiên Ách hỏi, nhân thần có chút chờ đợi nhưng lại sợ không nhận được câu trả lời như mong muốn nên không dám nói ra.

- Chuyện này dài dòng lắm.

Lăng Phong kể lại sơ qua chuyện Mạch Kha bị thương, chuyện hắn bị ép buộc phải đến Vô Tận Hoang Nguyên xa xôi...cho Thích Thiên Ách.

- Thì ra là vậy!

Thích Thiên Ách lộ ra biểu tình ngưng trọng:

- Vô Thần Phong bá đạo thì ta đã biết! Hắc, Thang Thần? Sau này nếu Lăng huynh đệ muốn lên Vô Thần Phong thì nhớ gọi thêm ta!

Mặc dù thân là linh thể, chiến đấu lực thực sự không còn bao nhiêu nhưng Thích Thiên Ách không hề sợ hãi, trong ngôn từ có một luồng hào khí! Lăng Phong trịnh trọng gật đầu.

Thích Thiên Ách quay sang nói:

- Nhưng muốn tìm được phượng hoàng chân tủy thì có chút khó khăn, thậm chí có có vào phần trắc trở nữa!

Thấy thái độ của Lăng Phong có vẻ căng thẳng, Thích Thiên Ách cũng không vòng vo, chủ động giải thích:

- Muốn lấy được Phượng hoàng chân tủy chủ yếu có hai cái khó. Một là Phượng Hoàng Tộc hành tung khó kiếm, thứ hai cũng không phải tất cả Phượng Hoàng Tộc đều có thể ngưng luyện ra chân tủy, chỉ có linh tôn cấp Phượng Tộc mới có.

- Vẫn còn một chuyện nữa.

Lăng Phong ngập ngừng nói:

- Thích đại ca, với trạng thái hiện tại của huynh, nếu như theo ta vào Vô Tận Hoang Nguyên e rằng rất dễ bị phát hiện. Xem ra không thích hợp cho lắm.

Bên ngoài thân thể Thích Thiên Ách hoàn toàn là một tầng hỏa diễm không ngừng khiêu được. Hắn không giống với người thường, dù có quần cả người trong hắc bào thì dụng phải cường giả cũng rất dễ bị phát hiện, dẫn đến vô số tranh chấp! Phải biết linh thể bất luận dùng để thí luyện linh hồn vật tính từ đó luyện chế thành tinh chương hay chế tạo thành linh hồn khôi lỗi đều có tác dụng, nhất là đẳng cấp linh thể như Thích Thiên Ách.

- Thật đúng là một phiền toái lớn.

Thích Thiên Ách nhíu mày, suy nghĩ một lúc lâu sau hắn mới vỗ tay nói:

- Có rồi! Lăng huynh đệ, đệ có "dục" linh khí không?

- Linh khí?

Lăng Phong ngây người, do dự nói:

- Tự thân ta có một thanh kiếm theo ta từ rất lâu, chỉ có điều trước mắt vẫn chưa thể coi nó là linh khí.

359. Chương 316: Oa Hoàng Hiển Uy.

Nói đoạn, Lăng Phong xòe bàn tay, Tinh Thiết Kiếm nhẹ nhàng phù xuất. Hắn để ý thấy Thích Thiên Ách dùng từ "dục", nghĩ đến Tinh Thiết Kiếm từ cự linh tinh chương tiến hóa thành mức độ này trong cơ thể mình, dùng từ "dục" đúng là quá xảo diệu! (DG: "Dục" đây là chỉ nuôi dưỡng)

- Hảo kiếm!

Thích Thiên Ách lộ vẻ trầm trồ, Tinh Thiết Kiếm dường như cũng cảm nhận được lời khen của hắn, quang mang bên ngoài lưu chuyển càng thịnh. Thấy vậy, trong lòng hắn càng thêm chắc chắn.

- Có linh tính thể này là đủ rồi! Chỉ cần Lăng huynh đệ mở rộng tâm thần hạn chế, ta có thể tiến nhập vào trong. Người ngoài dù có tu vi cao bao nhiêu cũng không thể phát hiện ra sự tồn tại của ta.

Lăng Phong lộ vẻ kinh hỉ, hắn không ngờ linh thể vẫn còn có phương thức kì lạ như vậy để tồn tại.

Làm theo lời Thích Thiên Ách nói, Lăng Phong mở rộng tâm thần, không bao vây Tinh Thiết Kiếm nữa. Chỉ thấy Thích Thiên Ách biến thành một đường quang lưu trực tiếp chú nhập vào trong Tinh Thiết Kiếm.

Lăng Phong thoáng giật mình, một cảnh tượng đột nhiên phù hiện trong thức hải...Bối cảnh là một đại dương hỏa quang vô biên vô tế, một thân ảnh trầm phù bất định trong đó, dáng dấp đó chính là Thích Thiên Ách. Dường như cảm nhận được ánh mắt của Lăng Phong, thân ảnh Thích Thiên Ách đột nhiên khẽ động.

Tinh Thiết Kiếm kiếm nhẹ nhàng rung động, rồi một thân ảnh phiêu phù ra ngoài!

Thích Thiên Ách vui vẻ nói:

- Tốt lắm! Lăng huynh đệ, hỏa hệ nguyên lực trong thanh linh khí này vô cùng phong phú, rất có ích cho việc tu dưỡng linh thể của ta. Nếu như có thể ở trong này một thời gian dài, sức mạnh của ta sẽ không tiếp

tục biến mất trong một thời gian nữa. Sau này nếu có thể có được một miếng tinh kĩ chuyển tu tán linh thích hợp, thậm chí còn có thể không suy yếu trong một thời gian dài!

Từ những lời vừa rồi, Lăng Phong biết thêm một vài thông tin liên quan đến tán linh thường thức. Nếu như thu thập được đầy đủ nguyên liệu mà linh thể cần, chỉ cần chuyển tu thành tán linh thì sẽ có một thời gian dài không bị suy yếu. Giờ nghe Thích Thiên Ách nói vậy, hắn cũng thấy mừng rỡ vô cùng.

- Thích đại ca, nếu như không có chuyện gì nữa, chúng ta...

- ĐỪNG vội!

Thích Thiên Ách xua tay nói:

- Lăng huynh đệ, đệ còn nhớ hỏa sơn xà linh mà lần trước Khảm Nga đưa đệ đi xem không?

Được hắn nhắc nhở, Lăng Phong lập tức nhớ ra lần đầu tiên nhìn thấy hỏa sơn xà linh, trong lòng đã chấn động đến mức nào. Đến tận bây giờ hắn vẫn chưa quên được!

Lăng Phong vội vàng hỏi:

- Có chuyện gì với nó vậy?

- Mấy ngày nay ta phát hiện con xà linh đó vô cùng thành thực, hơn nữa còn có vẻ chuẩn bị hóa linh. Nhưng vì sức lực có hạn nên không thể bắt được nó. Bây giờ Lăng huynh đệ đã đến rồi, với tu vi hiện tại của đệ có thể thử xem có thu phục được con xà linh đó không!

Thích Thiên Ách thấy Lăng Phong có vẻ do dự, vội vàng nói:

- Cũng không phải ta ngay từ đầu không muốn bắt nó, nhưng thực sự con xà linh này tích tụ tất cả tinh khí của ngọn hỏa sơn này! Từ lúc ta phát hiện ra nơi này và vị Mậu Huyền thần quân, ta hiểu ra rất nhiều điều. E rằng việc hình thành con xà linh cũng có liên quan đến vị thần quân đó.

Không cần hắn khuyên nhủ nhiều, Lăng Phong lập tức hiểu ra dụng ý. Mậu Huyền thần quân lai lịch thần bí, thực lực vô cùng cường đại, bảo bối mà nhân vật này lưu lại sao có thể xem thường? E rằng diệu dụng thực sự vẫn chưa bị khám phá!

Nghĩ vậy, Lăng Phong gật đầu nói:

- Vậy ta thử xem sao! Một con xà linh chuẩn bị hóa linh...chắc chắn!

Thấy Lăng Phong đồng ý, Thích Thiên Ách đại hỉ, vội vàng điểm vào nguyên trận hạch tâm trong tay. Một luồng sức mạnh bao trùm lấy hai người, truyền tống chỉ lực phát xuất và hai người đã nhanh chóng xuất hiện trước mặt xà linh.

Nhìn xuống dưới chân, Lăng Phong không khỏi thất kinh...Phong bạo!

Không gian hồi đẳng, một luồng phong bạo khí tuyền nồng đậm như sắp biến thành thực chất. Khí tuyền dày đặc đến kinh nhân, không ngừng cương cứng, bề mặt khí tuyền vang lên tạc âm cường liệt, mỗi một tạc âm đều rõ ràng như bạo trúc!

Hai người Lăng Phong đứng ở dưới nhưng dư ba của phong bạo vẫn chạm đến được. Những miếng thanh thạch dưới đất bị tạc thành tro mịn, rơi xuống dung nham đang sôi lên sùng sục, thanh thạch nhất thời bị khí hóa thôn phệ!

- Nhìn bên trái xem, con xà linh đó đã đến thời khắc tiến hóa quan trọng rồi!

Thích Thiên Ách ra hiệu. Lăng Phong vận đủ mục lực, trải qua thiên niên la hãm trầm gia cường mục lực, hắn có thể dễ dàng nhìn thấy được xà linh giữa vô số khí tuyền nồng đậm đó. Con xà linh coi khí tuyền xung quang mình như xiêm y, thân hình không ngừng biến huyền, lúc to lúc nhỏ, mỗi một lần biến huyền đều khiến khí tuyền trường súc theo không ngừng.

Có vẻ xà linh sẽ biến huyền ra một đôi vũ dục bất cứ lúc nào và bay vút lên thiên không!

- Tinh quái!

Lăng Phong lẩm bẩm một mình. Hắn biết những mệnh thể đặc biệt trường mệnh có thể tiến hóa ra linh hồn. Nếu như cường đại thêm một chút thậm chí có thể tự do hành động! Ví dụ như la hãm thụ quái mà hắn từng gặp chính là tinh quái sơ cấp nhất. Nếu như không phải nộ kích Lăng Phong phá nát thì chỉ cần trưởng thành tới thánh vực là nó có thể tự do thực sự.

Xà linh trước mắt cũng vậy, tích lũy hỏa sơn năng lượng nhiều năm. Sức mạnh kinh nhân mà nó ẩn hàm một khi hóa luyện thành công chỉ ít cũng là linh cấp!

Chiu!

Xà linh đột nhiên mở tròng mắt, thâm hồng sắc quang mang trong mắt như tinh thạch lấp lánh, cách tầng tầng hư không nhưng lực sát chí ý trong mắt nó vẫn khiến người ta rùng mình!

Nhất thời, Lăng Phong hiểu ngay trừ phi mình chết...Nó vì bị thụ vây nhiều năm nên đã dồn toàn bộ cảm phần vào sinh mệnh của mình!

Nếu như nó bay được khỏi đây, chỉ sợ sẽ mang lại vô số tử vong và sát lực cho các sinh linh khác!

Lăng Phong không chần chừ nữa, thân thể vận chuyển, hét lớn:

- Thích đại ca, huynh ở đây đợi ta!

Dứt lời, thân thể hắn phiêu phù như giữa không trung như không có trọng lực, tiến nhập vào luồng phong bạo cuồng mãnh. Phong bạo của hắn bị thổi bay phát phối.

Xuy xuy xuy, từng dải trường bào bị phong khí xé rách, phiêu phi tứ tán!

Lăng Phong không chút kinh hoảng, cước bộ hư hư đạp xuất, khinh xảo vô bỉ, tả xung hữu đột, chuyển trái né phải bên trong phong bạo, từng bước tránh sang bên trái trung tâm.

Thích Thiên Ách bên dưới lộ ra thần tình tán thán, hắn rất hiểu uy lực của phong bạo, dù là linh cấp cường giả tiến nhập vào đó, nếu như không động dụng tinh kỹ thì cũng xây xẩm mặt mày. Nhưng Lăng Phong có thể giải quyết vấn đề nhẹ nhàng như vậy đủ thấy thiên phú và thực lực của hắn.

Thuận lợi tiến nhập vào trung tâm phong bạo, Lăng Phong ngưng thị nhìn chăm chăm vào con xà linh giữa không trung. Xà linh cũng không ngờ Lăng Phong có thể tiến nhập dễ dàng như vậy, nhãn cầu như tinh thạch bắn ra vô số khí tức bạo ngược, chụp về phía Lăng Phong!

Lăng Phong cười nhạt nếu so về tinh thần áp chế thì một hóa linh như xà linh sao có thể trở thành đối thủ của mình? Hắn quát lên một tiếng:

- Đi!

Ngân quang trên trán bạo thiểm, niệm thức như ngân luân bay ra, âm âm đập về phía trước!

Như biết có điều bất ổn, xà linh phát ra một tiếng rít chói tai, thân thể ra sức lùi lại phía sau.

Lăng Phong không hề tỏ vẻ thương hại, tiếp tục thôi động niệm thức, từng vòng từng vòng tâm âm nối nhau đập tới. Hồng quang vốn dĩ được xà linh ngưng tụ thành thực chất bùng bùng bạo liệt không ngừng và tiêu tán. Đồng thời, ý niệm cường hãn của Lăng Phong trực tiếp quán chú, dùng sức mạnh áp đảo bắt nó phải khuất phục!

Thần sắc điên cuồng trong mắt xà linh càng lúc càng đậm, như không hề cảm nhận được ý niệm của Lăng Phong, thân thể vẫn không ngừng lùi lại phía sau không hề có ý muốn khuất phục! Điều khiến người ta cảm thấy kinh hãi nhất tầng tinh thể bên ngoài xà linh đang dần dần có xu hướng tan rã. Không lẽ là...tự bạo! Không sai, chính là tự bạo!

Trong tình hình hỏa hệ nguyên lực vô cùng nồng đậm, nếu như xà linh lựa chọn tự bạo rất có khả năng sẽ kích thích môi trường xung quanh cũng bạo khai theo! Dù là linh giả thì trong hoàn cảnh cực đoan này cũng chỉ có một kết cục duy nhất là ngã xuống!

Vừa nghĩ đến kết quả đáng sợ này, trong lòng Lăng Phong không khỏi cuồng chấn...Chạy? Hay là tiếp tục thử?

Không đợi Lăng Phong ra quyết định, sát khí cường liệt tràn lên trong mắt, hồng quang trên cơ thể xà linh càng lấp lánh với tốc độ nhanh hơn. Rõ ràng nó đã bị Lăng Phong làm cho phát điên triệt để, dù có chết nó cũng phải kéo theo Lăng Phong xuống địa ngục!

Hỏa hệ nguyên lực điên cuồng vận chuyển, quấn chặt lấy Lăng Phong. Trong lòng hắn nổi lên một tia khổ sáp vô bỉ, ai mà ngờ được kết cục của cuộc đời mình lại diễn ra trong một hoàn cảnh như thế này! Không lẽ hôm nay phải bỏ mạng ở đây?

Một ý niệm bất ngờ truyền đến thức hải Lăng Phong, ý niệm Lăng Phong khẽ động, không kịp phân tích tỉ mỉ, Lăng Phong vô thức tuân hoàn niệm thức cường liệt nhất trong lòng và lập tức thôi động tỏa thú chiếu! Quang mang nhất thiểm, một con ma thú tròn xoe bay ra, đó chính là Song Dực Oa Hoàng!

Song Dực Oa Hoàng vừa xuất hiện liền phát ra một âm thanh chói tai, hoàn toàn vượt qua khả năng chịu đựng của màng nhĩ!

Khiêu âm đập vào màng nhĩ, Lăng Phong nhất thời đại hỉ, sao lại có thể quên Song Dực Oa Hoàng có thiên phú thao tác tinh thần? Linh hồn kĩ năng của mình mặc dù cường đại, nhưng để giải quyết tình huống trước mặt thì không thể giúp được gì. Có Song Dực Oa Hoàng, nếu như hắn có thể khống chế xà linh thì mọi nguy hiểm đều có thể giải quyết dễ dàng.

Nhưng, trong lòng hắn có một chút lo lắng, Song Dực Oa Hoàng chỉ có thể khống chế những ma thú có thực lực dưới mình, với những ma thú có thực lực cao hơn, nó hoàn toàn bất lực. Chỉ không biết nó có thể khống chế xà linh được hay không. Với tình huống nguy hiểm trước mắt, Lăng Phong chỉ có thể dồn toàn bộ hi vọng vào nó.

Hai con mắt hồng quang của xà linh điên cuồng chuyển động trong âm thanh hô khiêu, như mất đi tất cả năng lực suy nghĩ. Hỏa hệ nguyên lực bạo loạn nhất thời dừng lại, thân thể không ngừng run rẩy, khiêu âm của song dực diệt hoàng càng lúc càng chói tai, hai bên như đang giằng co.

Áp lực vô hình truyền khai, cuộc độ sức vô hình này còn kinh tâm động phách hơn bất cứ cuộc tranh đấu thực sự nào, chỉ cần không cẩn thận một chút là mọi thứ sẽ bạo tạc!

Cuối cùng, khiêu âm bật cao, chỉ thấy hỏa sơn xà linh xiu một tiếng, hóa thành một đường hồng quang bay đến bên Song Dực Oa Hoàng, xoay tròn xung quanh nó.

Ngay sau đó, Lăng Phong cảm nhận thấy Song Dực Oa Hoàng truyền đến ý niệm cầu khẩn, hắn không khỏi cười khổ nói:

- Nếu cần thì người cứ giữ lại cho mình đi!

Song Dực Oa Hoàng nghe vậy, nhanh chóng chuyển động thân thể, có vẻ rất vui mừng. Chỉ thấy hỏa sơn linh xà đột nhiên thâm nhập vào thân thể của nó và hoàn toàn biến mất.

Lăng Phong sờ sờ mũi, cảm thấy có chút quái đản, rõ ràng Song Dực Oa Hoàng đã hoàn toàn khống chế được hỏa sơn xà linh, coi nó như một thanh huyền binh để "dưỡng dục"! Xem ra sau khi hấp thu cự lượng tinh khí ở Càn Thiên Giới, Song Dực Oa Hoàng nhận được rất nhiều lợi ích, năng lượng rõ ràng càng thêm kì quẻ.

360. Chương 317: Tái Độ Hóa Linh.

Suy nghĩ một lát, Lăng Phong đi đến miệng núi lửa, nhìn thấy nhân thần lo lắng của Thích Thiên Ách, cười nói:

- Đa tạ Thích đại ca, mọi thứ coi như đã thuận lợi!

Thích Thiên Ách lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vì nhân lực bị hạn chế nên hắn không thể nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng kinh hiểm lúc này diễn ra trên không, càng không biết Lăng Phong vừa trải qua cử tử nhất sinh! Tiếp sau đó, hai người lại đi đến hỏa hệ nguyên lực trì tử, Lăng Phong dưới yêu cầu của Thích Thiên Ách, dùng một miếng tỏa thú chiếu đưa Tiểu Lệnh theo cùng. Chuyển đi đến Vô Tận Hoang Nguyên này không biết sẽ kéo dài bao lâu, có nó sẽ yên tâm hơn rất nhiều.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, hai người Lăng Phong bước vào cuộc hành trình đến Vô Tận Hoang Nguyên!

Quãng đường đến Vô Tận Hoang Nguyên không có bất cứ trở ngại nào xảy ra. Trong lúc phi hành, đôi khi Lăng Phong cũng dừng cước bộ, nhìn cảnh tượng trước mắt và không khỏi bị chấn động! Từng luồng, từng đường, từng mảng điện quang phô trần thiên không, thỉnh thoảng lại rơi xuống tạc khởi thành tro bụi. Đám ma thú trên mặt đất bị kinh động phát ra những âm thanh rền rĩ lạnh lẽ. Chỗ nào trên mặt đất cũng thấy mờ mịt, cây, cỏ, bụi gai,...khiến người ta chấn động tâm thần như vừa đến một nơi âm u tràn đầy ô uế sát lục. Không biết lúc nào sẽ có một móng vuốt sủu mệnh từ lòng đất trồi lên lấy đi tính mạng của mình.

Những phiến ao đầm đột ngột vắt qua đại địa khiến không khí càng thêm vài phần quỷ bí.

Nhìn lại sau lưng, bầu trời trong vắt không một gợn mây, cảnh tượng trong suốt xanh thẳm khiến người ta thoải mái tinh thần. Nhưng chỉ cách đó một đường tuyến mỏng, mọi thứ đã trở nên khác biệt hoàn toàn!

- Trước mặt đã là dải phân cách rồi!

Thức hải truyền đến giọng nói của Thích Thiên Ách. Vì sức mạnh tự thân không đủ để phi hành, khó tránh khỏi liên lụy Lăng Phong nên vừa ra khỏi hỏa sơn, Thích Thiên Ách liền chủ động tiến nhập vào Tinh Thiết Kiếm. Hắn giải thích nói:

- Đi qua dải phân cách này là vào Vô Tận Hoang Nguyên rồi, đây chính là thời khắc tốt nhất để đi qua đây!

- Vì sao?

- Dải phân cách này địa hình phức tạp, mặc dù cách trực tuyến hơn ngàn dặm nhưng trong đó khe rãnh chằng chịt, lối lồi lõm trùng điệp. Đã có rất nhiều thánh vực đỉnh phong ma thú rơi vào đó! Nếu như hành tẩu trên mặt đất, rất dễ lạc đường, dăm bữa nửa tháng chưa chắc đã đi được quá trăm dặm!

Thích Thiên Ách ngập ngừng, tiếp tục nói:

- Nên nếu như đã đạt đến thánh vực cảnh giới thì nên lựa chọn phi hành. Đương nhiên, dù là thánh vực cường giả cũng sẽ không lựa chọn phi hành trong một ngày có thời tiết như hôm nay!

- Ô, không lẽ thời tiết này vẫn còn có vấn đề gì sao?

Lăng Phong nổi lên vài phần hiếu kỳ, hắn cứ tưởng dải phân cách này trước giờ đều như vậy.

- Đó là đương nhiên.

Thích Thiên Ách cười nói:

- Thời tiết hôm nay gọi là "chập long". Đệ chắc cũng biết những ma thú đó nếu hóa linh thì sẽ bị sét đánh chứ? Ở dải phân cách này cũng vậy, bình thường những thượng phẩm cấp đạt tới thánh vực đỉnh phong ma thú sẽ âm tàng, chỉ cần đợi đến chập long, chúng có thể hoàn toàn chủ động phi xuất, tiếp nhận long điện tẩy lễ! Khả năng hóa linh thành công sẽ tăng lên rất nhiều.

- Thì ra là vậy!

Lăng Phong thâm kinh ngạc.

- Dải phân cách này vẫn còn thánh vực đỉnh phong ma thú?

- Đúng vậy, không chỉ thánh vực đỉnh phong, thậm chí theo truyền thuyết, một số ma thú sau khi hóa linh thành công, bởi vì quyền luyện cốt thổ nên vẫn ở lại đây sinh sống, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Thích Thiên Ách nghi hoặc nói, hiển nhiên hắn cũng không hiểu tâm thái của đám ma thú này. Dù có yêu cổ thổ đến đâu, đường đường linh cấp ma thú chịu ở lại mảnh đất chỉ có khoảng vùn vùn một ngàn dặm này là chuyện không thể tưởng tượng. Ban đầu khi hắn mới vào Vô Tận Hoang Nguyên nhưng vì thực lực không đủ nên không khiêu chiến với đám ma thú đó. Đợi lần thứ hai hắn quay trở lại, muốn tìm tòi thì đã không còn cơ hội, nhục thân đã bị đả diệt triệt để.

- Chập long thường duy trì khoảng nửa tháng. Lăng huynh đệ nếu như có thể đợi đến lúc đó chuyện di chuyển trên mặt đất sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Lăng Phong suy nghĩ một lúc, lắc lắc đầu. Chẳng trách Lệnh Hồ huynh đệ lúc nhắc đến dải phân cách lại phải biến sắc, thì ra là vì nó quá hung hiểm.

Lúc này, Lăng Phong càng thêm vài phần kính nể Ai Lý Khắc. Chỉ một cửu tinh cường giả muốn đi qua được dải phân cách này xem ra rất không đơn giản.

Ngẩng đầu nhìn thiên không, Lăng Phong kiên định nói:

- Nếu như ngay cả dải phân cách cũng không đi qua được thì còn nói gì đến chuyện tự do dưới tinh không?

Nói đoạn, hắn tung người bay lên không trung.

Một luồng lôi điện bị kích phát, hung hăng đánh xuống đầu Lăng Phong! Lăng Phong không tránh mà vùng tay kích xuất một đường kiếm mang, ầm một tiếng, cả hai bên cùng tan biến vào vô hình. Không nằm ngoài tầm dự đoán, nhất kích vừa rồi như mở ra một lối thoát cho trận hồng thủy, từng đường điện mang không hện mà gặp, đồng thời oánh lạc. Vô số điện quang chỉ chít khiến người ta không khỏi đảm chiến tâm kinh!

- Phá!

Lăng Phong chỉ tay làm kiếm, một đường kiếm cương ngân bạch rộng bằng hai ngón tay trực tiếp huy xuất, sức mạnh phong duệ tới cực điểm không hề kinh động đến một tia điện mang mà nhẹ nhàng cắt nó thành hai đoạn! Như nhất thời mất đi mệnh môn, điện mang vòng ào ào tiêu tán.

Trong Tinh Thiết Kiếm, Thích Thiên Ách đã chứng kiến hết mọi chuyện, khê gật đầu:

- Trong một thời gian ngắn, có thể tu luyện xích luyện cương khí đến mức độ này thật đúng là một thiên phú đáng sợ!

Điện quang oánh lạc bất định, Lăng Phong không ngừng xuất kiếm đánh tan, thỉnh thoảng có bỏ sót thì cũng bị xích luyện cương giáp ngăn lại. Mỗi một lần kích trúng, cương khí bên trong cơ thể Lăng Phong lại thêm thuần túy, ngưng tụ. Không biết tiến hành trong bao lâu, cho đến khi bên trong cơ thể Lăng Phong truyền ra một cảm giác hao lực nhưng điện mang trước mắt thì vẫn không hề nhạt đi.

- Lăng huynh đệ, nếu như không được thì tạm thời dừng lại nghỉ ngơi hồi phục đi!

Thích Thiên Ách thấy vậy vội vàng nhắc nhở.

Lăng Phong cảm nhận một lượt tình hình cơ thể mình, gật đầu đồng ý. Mặc dù thiên tính quật cường nhưng hắn cũng không còn là một thiếu niên vô tri đầy nhiệt huyết nữa. Hắn biết trong những huyền cảnh ác liệt như thế này, mất đi năng lượng sẽ có kết cục như thế nào nên tìm một ngọn tiểu sơn chuẩn bị đáp hạ.

Đúng lúc đó, một đường ý niệm truyền tới, Lăng Phong ngẩn ra đôi chút rồi lấy ra một miếng tỏa thú chiếu, bên trong phong ấn Nguyên Huyền Thận Quái:

- Thế nào?

Thích Thiên Ách ngạc nhiên hỏi.

- Thích đại ca chờ một chút!

Lăng Phong cũng lộ ra một tia biểu tình cổ quái:

- Hình như Nguyên Huyền Thận Quái chuẩn bị hóa linh lần nữa!

Ngân mang khê thiểm động trên trán hắn, cùng quang mang thiểm động trên tỏa thú chiếu hô ứng. Ngay sau đó, Nguyên Huyền Thận Quái bay lên không trung.

Nó vừa bay lên hư không, đám điện mang vốn dĩ đang tụ tập xung quanh Lăng Phong như tìm ra mục tiêu thú vị hơn nhanh chóng xoay chuyển hướng về phía Nguyên Huyền Thận Quái.

- Nó không phải mới bị trọng thương sao?

Thích Thiên Ách nghi ngờ nói:

- Hóa linh nhanh như vậy liệu có thành công không?

Trên đường đến đây, hắn đã nghe được một số thông tin từ phía Lăng Phong.

- Cứ để nó thử xem sao. Chúng ta không phải ma thú nên cũng không biết điều chỗ huyền diệu của chúng.

Lăng Phong trầm ngâm nói:

- Có lẽ lôi điện chi lực ở dải phân cách này đặc biệt hấp dẫn nó.

Nguyên Huyền Thận Quái mới được thần phục, lần trước gặp mặt hai bên còn là quan hệ đối địch nên Lăng Phong cũng không lo lắng cho sự an nguy của nó lắm.

Ti ti ti ti!

Bộ dạng của Nguyên Huyền Thận Quái nhìn tốt hơn lần trọng thương trước rất nhiều. Bề ngoài chỉ chút vết thương đã hoàn toàn biến mất, lúc này nó đang bận rộn ngưng tụ điện quang xung quanh mình. Từ tư thế của nó, có thể cảm nhận được mùi vị "ngưng trọng"! Nó mở rộng toàn thân, không hề định tránh né những khối điện quang chi chít trên bầu trời, quang mang nửa tím nửa vàng lấp lánh trên cơ thể! Quang mang đó mang lại cho người ta vài phần cảm giác thần bí. Nghĩ cũng đúng, nếu như loài người tiến nhập linh cấp, tuổi thọ cũng kéo dài, đây vốn là chuyện nghịch thiên, tự nhiên sẽ có vài phần khí tượng khác thường.

Ma thú cũng vậy! Điện quang thành viên cầu, ầm ầm đánh xuống...

Hóa Linh...

Quyển 4: Vô Tận Hoang Nguyên

361. Quyển 4: Vô Tận Hoang Nguyên -- Chương 318: Tam Đại Ngự Linh Thú.

Điện quang chớp động, da thịt Nguyên Huyền Thận Quái vô cùng cứng rắn, dù là bách luyện tinh cương chém qua cũng chỉ có thể lưu lại một đường mờ mờ trên bề mặt. Nhưng lúc này điện quang đang găm chặt vào cơ thể nó! Ngay sau đó, mùi khét nồng liệt tản khai, từng miếng thịt khô lớn như lòng bàn tay ào ào bay ra.

Nguyên Huyền Thận Quái rít lên từng trận, gào rống không ngừng!

Những vết thương trên người bắt đầu rỉ máu và nhanh chóng di hợp. Huyết nhục trên người nó như có linh tính vô tận, có thể trùng sinh!

Lăng Phong nhìn mà không khỏi kinh ngạc, cuối cùng thì hắn cũng hiểu tại sao sau khi tiến nhập linh cấp, tuổi thọ của tu luyện giả lại tăng lên, lý do rất đơn giản, đó là bản chất của họ đã được cải tạo! Từ thánh vực đỉnh phong đột phá lên linh cấp sẽ gây nên dị tượng thiên lôi oanh tạc, hóa linh thêm một bước sẽ dẫn nhập tất cả thiên lôi vào trong cơ thể, mượn thiên lôi chi lực khu trục những chất cặn bã trong cơ thể, khiến cơ thể càng thêm thuần túy, mỗi một cấu tạo huyết nhục trong cơ thể càng thêm hoàn thiện tinh vi.

Bất luận tu vi cường đại thế nào, đều không thể khu trục tất cả những thành phần không tốt trong cơ thể nên tuổi thọ của thánh vực cường giả mới bị hạn chế trong hai trăm năm. Chỉ lúc hóa linh mới có thể mượn sức mạnh của tự nhiên hoàn thiện bản thân, cải tạo lại thân thể một lần nữa, quay trở lại như lúc sơ sinh.

Nguyên Huyền Thận Quái không ngừng run rẩy và co rút, sau đó lớp da tưởng như cứng rắn đó phồng lên và không ngừng rơi ra khỏi cơ thể. Khí tức lưu chuyển xung quanh cơ thể nó càng cường đại hơn, thân thể như chuyển biến thành kim sắc thuần túy, kim quang chói sáng khiến người ta bỗng dưng nảy sinh một cảm giác không dám nhìn thẳng vào.

Sẽ thành công chứ?

Ánh mắt Lăng Phong trở nên ngưng trọng, chăm chú nhìn vào mảng hư không cách mình chừng một ngàn trượng, hăng hái chờ mong.

- Thuần tề!

Bỗng dưng, Nguyên Huyền Thận Quái phát ra một tiếng rít chói tai.

Tâm thần Lăng Phong tâm thần chấn động, liên hệ thần thức thì chỉ nghe thấy âm thanh phá không cực tốc. Ba khối thanh, hoàng, bạch vân khí nhanh chóng tiếp cận, mục tiêu chính là Nguyên Huyền Thận Quái!

Lôi điện đánh xuống, Nguyên Huyền Thận Quái nghiêng rằng đón nhận từng đường lôi điện oanh lạc, thân thể căn bản không hề chuyển động, trơ mắt đứng nhìn vân khí bức đến sát gần người. Nó rống lên một tiếng kinh liệt, thông qua tâm thần liên hệ, Lăng Phong cảm nhận được một ý niệm cầu xin cường liệt. Không do dự nhiều, hần lập tức xuất hiện bên cạnh Nguyên Huyền Thận Quái.

- Không ổn, Long Quy, Hỏa Vân Thú, Mê Thổ.

Thức hải vang lên những tiếng kinh hô cảnh báo của Thích Thiên Ách:

- Cẩn thận, ba con này đều là ngục linh cấp, mục tiêu của chúng chính là Nguyên Huyền Thận Quái. Chỉ cần nuốt được ma hạch của thận quái chúng có thể nhanh chóng tấn thăng linh cấp!

Lăng Phong ngăn ra, không hiểu ba con ma thú đó dựa vào đâu mà có thể tấn thăng sau khi nuốt chửng ma hạch của thận quái. Nhưng hắn biết Thích Thiên Ách tuyệt đối không lừa mình. Thích Thiên Ách nhắc nhở hắn như vậy cũng là có dụng ý khác, đó là nhắc hắn đừng quan tâm đến Nguyên Huyền Thận Quái nữa mà mau chạy đi!

Với sức mạnh hiện tại của Lăng Phong, đối diện với hai ngục linh cấp cường giả vẫn có thể cầm cự được nhưng ba thì chắc chắn thảm bại! Trừ phi động dụng tinh kỹ cuối cùng trong thần bí mệnh bài. Nhưng chỉ vì một Nguyên Huyền Thận Quái thì có đáng hay không?

Chẳng đợi Lăng Phong cân nhắc kỹ lưỡng được mất, long thủ quy thân không ngừng bắn ra vô số kim quang lôi điện dài chừng một trượng quanh thân. Long Quy tiếp cận gần Nguyên Huyền Thận Quái, thân hình vừa tiếp cận, lập tức xuất hiện năng lượng khí tức cường đại trực tiếp bức thẳng vào Lăng Phong.

Phạm là ma thú đều có thân thể cự đại và năng lượng cường hãn! Chỉ cần tiến giai ngục linh cấp, năng lượng của chúng đủ để hóa xuất ra một phương không gian, chỉ có điều linh hồn trói buộc thì hơi yếu một chút.

Đối diện với cú va chạm của con Long Quy lớn như một ngọn núi nhỏ, biểu tình Lăng Phong ngưng trọng, luận về chiến lược, thực tế con Long Quy này tuyệt đối không phải ngục linh cấp mạnh nhất mà hắn gặp! Hắn quát lên một tiếng:

- Thiên địa lao, khai!

Kiểm quang vù vù luân chuyển, trực tiếp bắn ra từ lòng bàn tay Lăng Phong, nhắm thẳng vào đầu con Long Quy.

Long Quy bị đánh trúng, điên cuồng lắc đầu, trừng mắt nhìn Lăng Phong, một tia nộ khí nồng liệt bắn ra từ mắt nó. Cái miệng đầy răng trắng hếu mở ra, hút trọn kim quang trong phạm vi một trượng vuông rồi tít tít ngưng tụ thành một quả cầu kim quang nhỏ, bắn mạnh ra ngoài!

Viên cầu vừa xuất, năng lượng khí tức nồng liệt lập tức giống như phá vỡ hư không. Trừ phi năng lượng phải vượt xa nó, nếu không đối diện với nhất kích này, dù là linh cấp cường giả cũng không dám lựa chọn chống đỡ.

Lăng Phong hít một hơi thật sâu, vùng bụng dưới nhất thời phồng lên, "phách" một tiếng, một ngụm khí mang trực tiếp phun ra, bắn thẳng vào mắt Long Quy.

Gần như đồng thời, thân thể của hắn bắt đầu xoay tròn, phong khí ma sát thanh hưởng rít lên không ngừng và bảy thanh kiếm ảnh đồng thời bay ra!

Cự thạch đụng nham lâu!

Dường như có vô số những tiếng động chói tai vang lên trong não hải. Lăng Phong hừ một tiếng, một ngụm huyết tiễn bắn ra, thân thể bị đập trúng phải bay lùi lại. Lôi chúc phong, chỉ có phong hệ ma thú mới thi triển được, Lăng Phong cứ nghĩ con Long Quy này cũng vậy nên dùng sách lược tương ứng, ai ngờ lại phải chịu thiệt.

Long Quy đâu có phải phong hệ ma thú, nó rõ ràng là địa hệ!

Sức mạnh của kim quang viên cầu nặng nề đến cực điểm hoàn toàn vượt qua tầm dự đoán của Lăng Phong. Sớm biết như vậy thì Lăng Phong đã bố trí kiếm trận, dùng "vạn vật sát" không ngừng ma giáo công kích của Long Quy.

Mặc dù hấn bị lấn át nhưng con Long Quy cũng không tốt hơn bao nhiêu. Một bên mắt của nó đã bị khí mang của Lăng Phong đâm thủng, dịch thể màu xanh đen không ngừng bắn vào không trung.

- Grào, grào, grào!

Long qui rống lên giận dữ, ý niệm cường hoành trực tiếp quét qua Lăng Phong.

Hai bên giao thủ mặc dù mãnh liệt nhưng cũng chỉ là trong chớp mắt. Hỏa Vân Thú và Mê Thổ tốc độ chậm hơn nên vẫn còn chưa tới. Hỏa Vân Thú bề ngoài trông giống như một tấm thảm, dày độ một cánh tay, rộng chừng trăm trượng, một khi để nó lại gần, nó sẽ khiến cho người ta cảm thấy ngộp thở, cộng thêm điện mang không ngừng bắn ra tứ phía khiến nó càng thêm vài phần quỷ bí!

Trong ba con thú, Mê Thổ là có hình dạng dễ nhìn nhất, bề ngoài không khác loài thổ bình thường là mấy nhưng lúc nó thừa ngự vẫn khiến người ta không bao giờ cảm nhận được. Điều bất ngờ nhất là Mê Thổ là một con ma thú có khả năng cạnh tranh với ngũ linh cấp cường giả nhất! Nó vừa xuất hiện, thân thể liền chớp động rồi nhẹ nhàng ẩn mình vào trong không khí.

Một tia cảnh giác lóe lên, Lăng Phong vội vàng lùi lại một trăm trượng, cảnh giác nhìn lại chỗ mà mình vừa đứng. Chỉ thấy thân ảnh Mê Thổ nhẹ nhàng phù hiện ở đó, mang theo một khe nứt thanh sắc!

Thấy Lăng Phong có thể tránh được, đôi mắt ẩn chứa thanh mang của nó ánh lên một tia tàn nhẫn, le lưỡi liếm liếm vào mây móng vuốt dưới chân.

- Vị ương thân châm.

Thân pháp mà Mê Thổ vừa dùng rõ ràng là một loại kỹ năng thiên phú. Lăng Phong nhất thời nghĩ đến vị ương thân châm mà Y Liên Nhi đã từng thi triển! Chỉ có điều một bên sử dụng phong hệ còn một bên là hỏa hệ, công kích lực thì rất giống nhau nhưng Mê Thổ cường đại hơn nhiều!

Lúc này trúng trọng kích của Long Quy, bây giờ lại phải vội vàng tránh né dẫn đến nội tạng bị tổn thương nhẹ. Cường khí nhất vận, một ngụm máu tươi bắn ra. Lăng Phong giơ tay lau vết máu trên miệng, ánh mắt lóe lên một tia lệ mang, lạnh lùng nói:

- Các người ý đồ bắt nạt ta? Oa Hoàng, hiện!

362. Chương 319: Nguyên Thận Quy Tâm.

Ngay từ lúc mới chiến đấu, Oa Hoàng đã truyền đến một luồng ý niệm tỏ ý muốn được ném thử mùi vị chiến đấu. Trải qua cảnh tượng ở Hỏa Sơn Cư, Lăng Phong cũng rất hiểu kì không biết Song Dực Oa Hoàng đã tiến hóa đến mức độ nào nên quyết định nhất thời niệm thức.

Vù, Oa Hoàng đột ngột bay ra, song dực vù vù chiến động phát ra những đợt thanh ba liên tiếp. Loại âm thanh được sản sinh ra từ không khí tần chấn có sức phá hoại cực lớn. Mê Thổ vẫn còn ở cách đó trăm trượng, nghe thấy quái âm liền lập tức đứng dậy, địa độn ra xa như nhìn thấy quỷ.

Oa Hoàng hào hứng, chấn động song dực nhanh chóng đuổi theo phía sau. Đúng lúc đó, Hỏa Vân Thú này giờ chưa có động tác gì phiêu phi đến, thân thể cực đại đột nhiên chắn ngang, chặn đứng trước mặt Oa Hoàng. Thanh ba như chạm phải một vòng phòng ngự cứng rắn, không ngừng bật trở lại.

Tiến công vài lần không được, Oa Hoàng có vẻ cũng chán, lắc lắc đầu, phun ra một luồng hồng quang. Hồng quang biến thành xà hình, lúc ẩn lúc hiện, không đợi cho Hỏa Vân Thú kịp phản ứng đã tiến nhập vào trong cơ thể nó! Bỗng dưng, Hỏa Vân Thú ra sức giãy dụa như thứ tiến nhập vào cơ thể nó là một mũi khoan!

Hỏa sơn xà linh!

Lăng Phong đại hỉ, không ngờ Song Dực Oa Hoàng phối hợp với hỏa sơn xà linh lại có diệu dụng như vậy. Có thể hạ gục một ngụy linh cấp! Hắn cũng không chậm trễ, hai con ma thú còn lại mặc dù cường đại nhưng với nhất thân bí pháp của hắn vẫn có thể ứng phó được.

Thiên nguyên cấm, chân vật sát, thối tinh đấu.

Lăng Phong không ngừng luân phiên thi triển các loại chiêu thức. Kịch chiến sẽ khiến các chiêu thức được nắm bắt mỗi lúc một nhuần nhuyễn, những gì còn bần khoản trước đây cũng trở nên thông suốt. Hắn đã nắm bắt được triệt để ảo diệu của bảy thanh kiếm ảnh, đưa công hiệu "cấm cố" của thiên nguyên cấm lên lĩnh vực chân chính thậm chí còn tăng thêm vài phần uy lực hơn lĩnh vực!

Nếu là Lăng Phong tiến nhập lĩnh cấp, hắn có thể lợi dụng thiên nguyên cấm tăng cường hạn chế lực cho lĩnh vực, uy lực chắc chắn có thể hạ gục một linh giả.

Vạn vật sát thì mang đúng ý nghĩa giảo sát bạo lực, thuần túy chỉ là uy lực chiêu thức và trước mắt đây là sát chiêu mạnh nhất mà hắn nắm bắt được! Căn cứ vào những gì mà kiếm điển phong giải bộ phận tu luyện pháp quyết nói, chiêu vạn vật sát này vẫn còn tiềm lực có thể khai thác, bước tiếp theo có lẽ là bảy thanh kiếm ảnh hợp nhất thi triển "thất đấu tinh vũ trảm"!

Đến lúc đó, nhất trảm chi lực có thể dẫn động chư thiên tinh chấn, phát triển đến cực chí thì toái sơn liệt thạch, hải sao diệt nhật cũng không phải vọng tưởng!

- A a a!

Lăng Phong giật mình, đột ngột quay đầu, chỉ thấy Nguyên Huyền Thận Quái kêu lên đau đớn, cả người vỡ ra biến thành một khối huyết nhục phi tán. Không lẽ thất bại? Một luồng hàn ý tràn qua tâm trí hắn, dù đã biết tấn thăng lĩnh cấp là việc rất khó khăn nhưng Lăng Phong cũng không ngờ nó lại khó đến vậy!

Mê Thổ thoáng dừng lại, độn xa hàng trăm dặm, nó bản tính xảo quyệt, lúc này mò đến là vì muốn nuốt chửng ma hạch của Nguyên Huyền Thận Quái, bây giờ thấy đối phương hóa linh thất bại thân tử vẫn diệt đương nhiên cũng không cần phải liều chết chiến đấu nữa.

Long Quy bị Lăng Phong đả thương một mắt, thề phải trả thù nên vẫn không từ bỏ việc công kích. Còn Hỏa Vân Thú dù nó xoay chuyển thế nào cũng không thoát khỏi chiếc lưỡi lửa của xà linh bên trong cơ thể đồng thời vẫn phải giằng co giao chiến với Oa Hoàng.

Trận đấu vẫn đang tiếp diễn!

Trong những khối huyết nhục tạc khai có một khối lớn bằng nắm tay, hơi khí ngưng tụ bất tán. Nếu quan sát kỹ sẽ thấy bề mặt của nó đang không ngừng phập phồng, biến huyền ra các hình thụ huyền kì. Đột nhiên, trong ánh mắt ngưng trọng của Lăng Phong, hơi khí đột nhiên kéo dài, lan rộng rồi dần dần mọc ra chân và tay!

- Đây là...

Lăng Phong sau khi tắt bay Long Quy, vừa lúc nhìn thấy hình trạng biến huyền cuối cùng của hơi khí, không khỏi ngạc nhiên. Là mình?

Hình trạng cuối cùng của hơi khí lại chính là bản thân hắn!

Đối diện với "chính mình", nhìn thấy "chính mình" trước mắt, Lăng Phong cũng thấy đầu có quay cuồng cả người ngẩn ra, biểu tình cực kỳ thú vị. Nếu như Long Quy biết tranh thủ cơ hội lao đến đòi nợ cho cái tắt vừa rồi thì chắc thu hoạch cũng không đến nỗi tồi. Nhưng đáng tiếc nó cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây ra, không thể nhúc nhích nổi.

Mê Thổ cơ linh nhất hai tròng mắt đảo liên tục. Không biết vì sao sau khi quyết định từ bỏ vọng tưởng, nó lại muốn bỏ chạy thật nhanh.

Thấy phản ứng của nó, một ý niệm đột nhiên phù hiện. Đợi Lăng Phong kịp phản ứng thì một giọng nói cung kính, khô khốc đã vang lên:

- Chủ...chủ nhân.

”Lăng Phong”g thứ hai khom người cung kính nhưng lại dùng ánh mắt băng lãnh quan sát Long Quy:

- Chủ nhân, để cho ta!

- Đây là Nguyên Huyền Thận Quái, nó đã hóa linh thành công.

Thích Thiên Ách kinh hỉ nói:

- Nghe nói thậm khí ban đầu của Nguyên Huyền Thận Quái có tác dụng ăn mòn mọi thứ, có thể bắt chước huyền hóa ra mọi vật! Không ngờ hôm nay ta lại được tận mắt chứng kiến.

Những suy đoán của Thích Thiên Ách nhanh chóng được chứng thực, một đường khí lưu mờ mịt phun ra từ bàn tay ”Lăng Phong”, như một sợi roi dài quét Long Quy cái ”đét”. Long Quy rống lên một tiếng thảm thiết, kim quang trên bề mặt bị trườ tán đi phân nửa, lộ ra một tầng cháy đen!

Nguyên Huyền Thận Quái vẫn không buông tha, thân hình đột nhiên biến mất rồi lại lập tức hiện ra cách đó một khoảng xa đuổi sát sau lưng nó. Bây giờ nó đã hóa linh thành công, chỉ cần vào được linh cấp là đã ở hai cảnh giới hoàn toàn khác nhau, chỉ cần dùng linh vực trói buộc thôi đã có thể khiến Long Quy không thể phản kháng rồi, huống hồ bản thân công kích lực không phải mức độ Long Quy có thể chịu đựng!

Cục diện đã hoàn toàn nghiêng sang một phía, nếu Long Quy không có sức phòng ngự kinh nhân thì chắc đã tan thành bụi khói dưới một roi vừa rồi.

Thấy Nguyên Huyền Thận Quái đã nắm bắt được quyền chủ động, bên này Oa Hoàng cũng đã khống chế được cục diện, trong lòng Lăng Phong không khỏi cảm thấy bớt lo lắng. Có đám ma sùng này đi theo, quãng đường trước mặt còn bao nhiêu trở ngại nữa!

- Lăng huynh đệ, vận khí của đệ thật là tốt!

Thích Thiên Ách trầm trồ, linh cấp ma thú đều vô cùng cao ngạo, bản tính thích tự do, dù có bị cưỡng giả áp phục thì chúng cũng không bao giờ lựa chọn nhân nhượng cầu toàn. Phần lớn là sẽ tự bạo. Bởi vậy thông thường cường giả muốn tìm một con linh cấp ma thú làm vật nuôi khó chẳng khác gì lên trời.

Cho dù ở Vô Tận Hoang Nguyên thì cũng chỉ duy nhất tuyệt thế cường giả cùng những tông phái truyền thừa nhiều năm mới có để được như vậy! Còn Lăng Phong, hần mới chỉ thu phục hai con ma thú, một con đã hóa linh, con còn lại cách cũng không còn xa nữa, vận khí như vậy e rằng sẽ khiến rất nhiều người phải ganh tị.

Chỉ một lúc sau, Nguyên Huyền Thận Quái đã triệt để đập tan Long Quy, gơ tay thu lấy ma hạch. Còn bên kia Oa Hoàng có chậm hơn một bước nhưng cũng đã giải quyết xong Hỏa Vân Thú và cũng đã lấy được ma hạch.

Hai ma thú tranh nhau bay về phía Lăng Phong, dâng chiến lợi phẩm mà mình thu được, đáng vẻ nịnh bợ vô cùng. Nguyên Huyền Thận Quái lấp bắp nói:

- Mời, chủ nhân, ban tên.

Song Dực Oa Hoàng không nói được nên chỉ kêu lên ồm ộp, cầm miếng ma hạch không ngừng ghé sát vào người Lăng Phong.

Lăng Phong nhận lấy ma hạch Long Quy, nhìn bộ dạng cung cung kính kính của ”bản thân” mình, không khỏi lộ ra một tia khổ tiểu. Suy nghĩ một lúc, hần nói:

- Sau này sẽ gọi ngươi là Nguyên Thận!

- Nguyên Thận, Nguyên Thận.

Lắm bầm mấy câu, Nguyên Huyền Thận Quái lộ ra biểu tình vô cùng vui vẻ, khom người nói:

- Đa tạ chủ nhân.

- Nguyên Thận, ngươi có thể biến huyền thành hình dạng khác không?

Bất cứ ai một ngày phải đối diện với chính bản thân mình cũng đều cảm thấy kì lạ.

Nguyên Thận cau mày, vật vã suy nghĩ một lúc, đột nhiên mũi nó dài ra, Lăng Phong nhìn thấy không khỏi rùng mình, cảm giác như chính bản thân mình biến thành quái vật. Nhưng Nguyên Thận có vẻ vẫn còn hứng thú trêu chọc Lăng Phong nên thỉnh thoảng lại kéo mũi dài ra hay mọc thêm một con mắt khiến Lăng Phong hoàn toàn không biết nói gì.

363. Chương 320: Linh Cấp Phân Hóa Thực Sự

Vất vả lắm Lăng Phong mới chỉ điểm Nguyên Thận huyền hóa ra một bộ dạng bình thường. Hắn thở phào nhẹ nhõm, thấy khuôn mặt này hình như mình đã gặp qua ở đâu, suy nghĩ một lúc mới biết thì ra là khuôn mặt của một tên mạo hiểm dong binh mà hắn từng gặp một lần khi vào Vô Tận Hoang Trạch. Chỉ có điều tên dong binh đó đã bỏ mạng trong chiến trạch do Nguyên Huyền Thận Quái tạo nên.

Lăng Phong lơ mơ hiểu ra, Nguyên Huyền Thận Quái chỉ có thể biến thành những người mà nó đã từng gặp chứ không thể tự mình tưởng tượng ra.

Chợt, Nguyên Thận dâng một dòng dịch thể trong suốt như lòng trắng trứng gà không ngừng lưu động dâng lên cho Lăng Phong, nhân thân có vài phần nuôi tức, nói:

- Đây, chủ nhân.

- Đây là gì?

Lăng Phong biết dưới tác dụng của tinh thần trời buộc, Nguyên Thận sẽ không thể ám hại mình nên hiểu kì giờ tay nhận lấy, cảm nhận một chút đàn hồi khi bàn tay chạm phải dịch thể nhưng đến khi buông tay thì hình dạng của nó không hề thay đổi.

Nguyên Thận mở to mắt, mặt đỏ bừng, nhìn bộ dạng có vẻ rất muốn giải thích cho Lăng Phong nhưng không biết nên nói như thế nào nên chỉ đứng đó dậm chân.

- Cái này hình như là hóa linh dịch? Được lắm!

Thức hải vang lên giọng nói kinh hãi của Thích Thiên Ách:

- Lăng huynh đệ, cái này tốt lắm, đệ mau nuốt nó đi!

- Thích đại ca, hóa linh dịch rốt cục có lai lịch như thế nào?

- Hắc, đệ có biết tại sao ba con ma thú vừa rồi lại muốn nuốt ma hạch Nguyên Thận không?

Thích Thiên Ách giải thích:

- Lý do rất đơn giản bởi vì bên trong ma hạch tồn tại một chút hóa linh dịch! Chỉ có ma thú đang đột phá thánh vực đỉnh phong, tự thân có cảm ngộ với thiên địa nguyên lực mới hóa thành dịch thể, trong một thời gian ngắn sẽ ngưng kết vào trong ma hạch! Tranh thủ cơ hội này nuốt đi, nó có thể đề thăng tự thân và nguyên lực bản thân khá hợp. Nếu như đợi ma thú hóa linh thành xong, nó sẽ lập tức hấp thu hết hóa linh dịch chờ cơ hội tiến thêm một bước!

Dừng lại đôi chút hắn lại nói:

- Mặc dù nó đã trở thành vật nuôi nhưng lúc ma thú hóa linh vẫn có thể nuốt hóa linh dịch theo bản năng, tuyệt đối không dâng cho chủ nhân, nên Lăng huynh đệ, đệ thật là có phúc khí!

Lăng Phong nhận lấy hóa linh dịch, ngừng lại đôi chút chăm chú nhìn Nguyên Thận. Nhân thân đối phương mang một tia mê mang như trẻ sơ sinh, cảm giác đó gần giống như tình cảm ngưỡng mộ! Lăng Phong biết nhất định là vì lúc này hắn lựa chọn giúp nó đối kháng với ba đại ma thú định chế phục nó nên nó mới phát sinh tình cảm như vậy. Không suy nghĩ nhiều, Lăng Phong hất trả lại hóa linh dịch cho nó, cười nói:

- Luyện hóa nó đi!

Nguyên Thận sững người, một lúc lâu sau vẫn không nói được câu nào. Nó ngơ ngác nhận lại, mắt long lanh như có nước!

Thích Thiên Ách cũng giật mình, đang định ngăn lại thì lại vô tình nhìn thấy phản ứng của Nguyên Thận, không khỏi âm thầm thở dài.

”Khí độ này hần không thể nào sánh được.”

Từ những lời giải thích của Thích Thiên Ách, Lăng Phong phần nào đoán được hóa linh dịch mà Nguyên Thận đưa cho mình nhất định sẽ có ảnh hưởng rất lớn tới việc tấn cấp sau này của nó nên mới hành động như vậy. Đối với hần mà nói, thân hoài kiếm kinh thôi diễn năng lực, vốn dĩ đã tu luyện nhanh hơn người thường rất nhiều lần, nếu như phối hợp thêm những tinh kỹ đặc thù khác thì chuyện tu luyện sẽ càng nhanh hơn!

Hóa linh dịch đối với hần mà nói chỉ là dẹt hoa trên gấm, tuyệt đối không cần thiết. Lăng Phong không biết, hành động vừa rồi đã hoàn toàn thu phục được trái tim Nguyên Thận!

Giữa không trung, hai đường thân ảnh nhanh nhẹn phi hành. Đó chính là Lăng Phong và Nguyên Thận!

Những dải điện quang hoặc là to như rễ cây, hoặc là nhỏ như du xà oanh lạc. Từ cảm giác chấn đặng cường liệt ban đầu đến hơi tê tê về sau Lăng Phong chỉ dùng đúng thời gian một ngày! Lúc đầu Nguyên Thận định che lấp điện oanh tạc cho Lăng Phong nhưng bị hần ngăn lại.

Đứng bên cạnh nhìn Nguyên Thận hóa linh Lăng Phong có một cảm giác vô cùng cường liệt, hần dần dần hiểu ra lôi điện không chỉ là một loại ma luyện mà nó còn rèn luyện thể chất rất tốt! Nếu đổi thành nơi khác, hần tuyệt đối không dám làm bậy như vậy. Nhưng ”chập long” xảy ra ở dải phân cách, trời nổi lôi điện vô cùng ảo diệu, tính công kích không mạnh nhưng lại rất có hiệu quả rèn luyện thể chất.

Y phục trên người Lăng Phong sớm đã phi tán dưới sự oanh tạc không ngừng của lôi điện. Bây giờ chỉ còn lại một tấm giáp trụ hắc sắc mỏng manh. Tấm giáp trụ này được tạo thành từ chiếc roi da của một tên thợ săn có tên ”Tử Chiêu”.

Loại da thú này có hiệu quả cách điện nhất định, dù không trải qua xử lý chi tiết, mặc lên không được đẹp mắt cho lắm nhưng Lăng Phong cũng không quan tâm nhiều, trải qua vô số lần bị điện quang rèn luyện, bên ngoài cơ thể Lăng Phong đã bắt đầu có dấu hiệu tróc da. Những miếng da chết vừa bong ra, những miếng da mới đã lại xuất hiện. Cuối cùng ngay cả những vết sẹo chiến đấu nhiều năm cũng biến mất còn da dẻ thì ánh lên một màu vàng như ngọc.

Hơi vung cánh tay, cảm nhận hoạt lực cường đại dào dạt trong mỗi tế bào, Lăng Phong không khỏi kinh ngạc. Chỉ mới kinh qua lôi điện rèn luyện tạp chất bên ngoài mà đã có biến hóa như vậy. Nếu như sau này có thể hóa linh thực sự, hấp thu lôi điện vào trong cơ thể thì còn xảy ra biến hóa kinh thiên động địa đến như thế nào?

Nhất là sau khi nghĩ thêm một chút, điện quang ở đây trông có vẻ đáng sợ nhưng trên thực tế không bằng những nơi khác. Nếu như đổi thành bị lôi điện thực sự đánh trúng, rồi thu nạp vào trong cơ thể liệu có thể cường hần được như vậy không?

Chuyện gì trong thiên hạ này đều có phúc họa tương y. Lăng Phong thầm cảm thán. Mặc dù hần vượt qua dải phân cách không hề dễ dàng nhưng thu hoạch cũng rất phong phú! Dưới sự tu phục không ngừng của cơ thể, xích luyện cương khí cũng trở nên cường thịnh hơn, chỉ cần vi động, đan điền bộ sẽ truyền đến âm thanh oanh minh như trường giang đại hà, như đang có vô số con nộ long đang gào thét, cương khí ngưng tụ thành đan hoàn, sáng đến chói mắt!

- Lăng huynh đệ, phía trước đã là Vô Tẫn Hoang Nguyên rồi.

Thức hải vang lên giọng nói của Thích Thiên Ách. Lăng Phong ngược nhìn, thấy rõ một đường bích lam sắc phân chia dải phân cách và Vô Tẫn Hoang Nguyên. Xa xa là thanh sơn bích thủy, cỏ mọc trùng phi, cảnh tượng sinh động vô cùng. Phóng tầm mắt xa thêm chút nữa có một tòa thành trấn. Thành trấn trong ánh chiều tà trông chẳng khác gì một con cự long bàn cứ đại địa.

- Đó là Hắc Nguyệt Trấn?

Lăng Phong nhớ lại những thông tin lần trước lấy được từ chỗ Viên Nhạc.

Thích Thiên Ách trả lời:

- Không sai, Hắc Nguyệt Trấn là tòa thành trấn đầu tiên thông giữa Pháp Thần Đế Quốc và Vô Tận Hoang Nguyên! Các phương thế lực trong đó ngưu long hỗn tạp, tam tộc thất tông hầu như đều có người đóng quân trong đó.

Lăng Phong sửng sốt, lập tức nghĩ ngay đến thứ gì đó, hỏi:

- Thích đại ca, đệ thường xuyên nghe thấy tam tộc thất tông, huynh có thể nói cho đệ biết đó là những thế lực gì không?

- đương nhiên rồi.

Thích Thiên Ách cười nói:

- Ta cứ tưởng đệ sớm đã biết rồi.

Dừng lại đôi chút, hắn nói:

- Cái gọi là tam tộc để chỉ Long Phượng Yêu tam tộc, trong đó Long Tộc được nhiều người biết đến nhất, nhân khẩu của họ nhiều, trong tay có rất nhiều phụ dung chủng tộc, chiếm giữ vị trí thế lực số một trong Vô Tận Hoang Nguyên.

Nói đến Long Tộc, khẩu khí của Thích Thiên Ách có chút thâm nhiên. Thù hận giữa hắn và Long Tộc tuyệt đối không bao giờ kết thúc! Hồi phục lại một chút tâm thần, hắn lại nói:

- Thất tông còn lại có Ngọc Lan Tông, Bức Tông, Sát Tình Tông, Huyền Nguyên Tông, Thương Linh Tông, Hải Thiên Tông thậm chí còn có thể tính thêm Thích Thiên Tông mà ta sáng tạo ra nữa.

Thích Thiên Tông?

Lăng Phong ngạc nhiên, nhưng nghĩ đến Thích Thiên Ách tự thân đã là linh tôn nên chuyện có một tông phái ở Vô Tận Hoang Nguyên cũng là lẽ thường.

- Ngọc Lan Tông chuyên về các loại tình báo, giao dịch vật phẩm quý giá. Luận về tài phú để uẩn thì chẳng tông môn nào sánh được với họ. Nhưng xét về phương diện cường giả thì vẫn chưa là gì. Bức Tông, Lăng huynh đệ và chúng đã từng có rất nhiều thù hận, đây là tông môn đáng phải quan tâm bởi vì theo tin đồn thái thượng trưởng lão Bức vương "Vi Tiểu" của chúng là nhị dung linh tôn! Chỉ thiếu một bước nữa thôi hắn sẽ bước lên đại viên mãn cấp!

- Nhị dung linh tôn? Đó là cảnh giới gì?

- Cảnh giới này nói ra thì có chút xa xôi, nhưng Lăng huynh đệ có thể tiến nhập ngục linh cấp khi chưa đầy hai mươi tuổi biết đâu một trăm năm nữa có cơ hội vấn đỉnh linh tôn thì sao, nên bây giờ nói cũng được.

Thích Thiên Ách trầm ngâm một lúc, nói:

- Đệ có lẽ cũng biết tất cả linh sĩ đều có hai loại tinh kỹ chứ? Kỳ thực vẫn còn một loại linh sĩ nữa được gọi là "dung hợp linh sĩ", so với linh sĩ bình thường thì cường đại hơn nhiều. Dù so về thực lực họ không bằng được linh tôn nhưng chắc chắn chín mươi phần trăm hơn xa so với các linh sĩ khác.

- Muốn trở thành loại linh sĩ này nhất định phải lĩnh ngộ hai loại tinh kỹ tiến hành dung hợp thành một, như vậy thực lực mới có thể đại trướng!

- A!

Lăng Phong kinh hô lên một tiếng vô thức, bỗng dưng hắn hiểu ra được rất nhiều thứ. Trước đây khi tham ngộ Long Tộc ngọc bích ở Áo La Thương Hội tổng bộ hắn đã rất hiếu kỳ về viên mãn linh tôn. Những kiến thức về việc hóa phân sức mạnh linh cấp mà Ôn Đình nói với hắn đã bị gián lược đi một chút bởi vì hắn nghĩ Lăng Phong mới chỉ là thánh vực nên những chi tiết đó không tiện nói rõ.

Trên thực tế, sức mạnh linh cấp được chia thành: Linh giả, linh sĩ, dung hợp linh sĩ, linh tôn, nhị dung linh tôn, đại viên mãn linh tôn!

Từ những lời Thích Thiên Ách nói, Lăng Phong đoán nhị dung linh tôn là để chỉ linh tôn có thể dung hợp hai loại tinh kỹ, chỉ cần dung hợp thêm một loại nữa, họ có thể thuận lợi tấn thăng thành đại viên mãn! Như vậy xem ra Vi Tiểu của Bức Tông đúng là quá đáng sợ, sắp có thể bước vào đại viên mãn rồi.

- Dung hợp tinh kỹ so với cảm ngộ tinh kỹ khó hơn nhiều! Nhưng Lăng huynh đệ, ta góp ý sau này nếu đệ có tu luyện đến linh sĩ cấp thì đừng vội tham ngộ tinh kỹ tiếp theo mà hãy thử dung hợp trước!

- Ồ? Sao lại như vậy?

- Nếu như trở thành dung hợp linh sĩ trước, sau này tham ngộ tinh kỹ thứ ba thành công rồi có thể trở thành nhị dung linh tôn! Mặc dù thời gian bắt đầu tương đối nhiều nhưng so với người mới vào linh tôn lại phải thử từ từ dung hợp tiện hơn rất nhiều. Phải có một cơ sở vững chắc mới kết ra phong mỹ quả!

Thích Thiên Ách cảm thán nói:

- Vi Tiểu của Bức Tông được tôn sùng như vậy bởi vì năm đó khi trở thành linh sĩ, hắn có thể chịu được cô đơn.

- Vi Tiểu của Bức Tông là thiên tài hiếm có, một trăm tuổi đã vào linh giả, hai mươi năm sau vào linh sĩ! Nhưng một trăm năm sau thì không tiến thêm được một bước nào thậm chí ngay cả văn bối của hắn là Dạ Côn Ngô cũng đã vào linh tôn hắn vẫn dừng lại ở cấp bậc linh sĩ.

Thời điểm đó có rất nhiều người nói e rằng thiên phú của Vi Tiểu đã dùng hết rồi, thành tựu chỉ có thể đến đó. Nhưng đến khi mọi người đã gần như quên mất Vi Tiểu thì hắn lại đơn thương độc mã khiêu chiến với tộc trưởng cùng với tam đại trưởng lão của Hồng Long Tộc và đánh bại cả bốn người.

Trận chiến đó kinh động cả Vô Tận Hoang Nguyên cho đến tận bây giờ mọi người mới biết thứ mà Vi Tiểu đang làm là dung hợp linh sĩ! Hắn có thể chịu đựng cô đơn và sự thờ ơ của mọi người, nâng tu vi của mình lên dung hợp linh sĩ!

- Ba mươi năm sau, Vi Tiểu lại khiến thế nhân chấn hám, nhất cử tham ngộ tinh kỹ thứ ba, tấn thăng thành nhị dung linh tôn! Sau này, hắn trở thành nhân vật nổi tiếng nhất trong Bức Tông, được phong thành "thái thượng trưởng lão" và gần như trở thành biểu tượng về tinh thần. Từ đó về sau hắn rất ít khi xuất hiện trước mặt mọi người, cũng không có ai dám khiêu chiến với Bức Tông bởi vì sau lưng chúng có một cao thủ tuyệt đỉnh.

- Người ta đoán rằng Vi Tiểu nhất định đang bế quan. Biết đâu lần xuất hiện tiếp theo hắn sẽ trở thành đỉnh phong thực sự của Vô Tận Hoang Nguyên, cùng tộc trưởng Âu Mộ Long của Long Tộc, trưởng lão Phượng Ly Thiên của Phượng Tộc và thủ lĩnh Diêm La của Yêu Tộc ngồi vào ghế cường giả.

Chịu đựng được áp lực thế nhân mới có thể giành được thành tựu hiếm có!

Lăng Phong siết chặt nắm đấm, Vi Tiểu mạnh thế nào, hắn sẽ đích thân chứng thực! Hắn biết Lăng Phong đã giết chết phân thân của Dạ Côn Ngô, lấy đi Long Tộc ngọc bích mà Bức Tông mưu đồ bao nhiêu năm nay, mối hận thù này dù có dốc hết tam giang ngũ hồ cũng không tẩy sạch nên trong lòng hắn sớm đã xác định sẽ có một ngày mình phải đối đầu với Vi Tiểu.

Sau khi giải thích xong về Bức Tông, Thích Thiên Ách nói:

- Đích hệ đệ tử của Sát Tình Tông đều tu luyện "sát tình đạo công pháp", tôn chỉ của tông môn là "sát nhân sát kỷ diệt tình vong ngã", chủ trương tuyệt diệt tất cả! Ta đã từng giao thủ với chúng, đó là một đám điên khùng và tàn nhẫn! Chúng có thể trùng phát tất cả nguyên lực đến vô độ tình, dù là người tu luyện hỏa hệ nguyên lực thì cũng là loại u hỏa biến dị lạnh đến thấu xương!

Lăng Phong trong lòng khẽ động, hắn nghĩ đến Băng Tiêu, Băng Tiêu cũng là người của Sát Tình Tông, không lẽ hắn rời xa Tiêu Vũ cũng là vì loại công pháp này?

- Trong các tông phái còn lại, không nên đụng đến nhất còn có Huyền Nguyên Tông.

Thích Thiên Ách cười nói:

- Nếu như khiêu chiến với Bức Tông ta sẽ đụng phải một kẻ điên khùng đáng sợ thì khiêu chiến với Huyền Nguyên Tông ta sẽ đụng phải cả một đám điên khùng.

Không đợi Lăng Phong hỏi, hắn đã chủ động giải thích:

- Bởi vì tông chủ của Huyền Nguyên Tông là một linh tôn cấp thuật luyện sư! Không chỉ tự thân tam đại linh hồn tinh kỹ của hắn mạnh đến khó tin mà những luyện chương kỹ năng trong tay hắn cũng khiến không một ai trong Vô Tẩn Hoang Nguyên này dám nói sau này không phải cầu xin hắn. Bởi vậy địa vị của Huyền Nguyên Tông cũng rất ổn định.

- Bất luận là thánh vực hay linh cấp, nếu như cự linh chẳng may bị thương trong lúc kịch chiến thì chỉ có thuật luyện sư mới giải quyết nổi. Hơn nữa thuật luyện sư với thực lực bình thường không thể giúp được gì nhiều, ví dụ như một cao cấp thuật luyện sư rất khó giúp được linh cấp cường giả cự linh hồi phục nhưng Huyền Nguyên thì có thể làm được điều đó!

- Thân là linh tôn, hắn hầu như có thể giải quyết hết mọi cự linh thương tổn trên đại lục này nên sức ảnh hưởng đương nhiên cũng vô cùng lớn. Cả Vô Tẩn Hoang Nguyên chỉ có Huyền Nguyên Tông và một số ít tông môn khác là không bị các đại thế lực làm khó, ngay cả Long Tộc quen ức hiếp người ta cũng không dám động đến nó.

- Còn ba tông phái kia, pháp thiện khả xưng, nhất là Thích Thiên Tông ta, bây giờ e rằng cũng đã tan tành mây khói rồi?

Thích Thiên Ách thở dài, ngữ không giấu nổi vẻ phẫn uất.

Cẩn thận sắp xếp lại những thông tin mà Thích Thiên Ách vừa cung cấp, Lăng Phong hít một hơi thật sâu:

- Thích đại ca, nếu như có cơ hội ta nhất định sẽ giúp huynh trùng kiến Thích Thiên Tông!

- Ha ha

Thích Thiên Ách trông có vẻ đã thoải mái hơn, cười nói:

- Ta cũng không có vọng tưởng đó, chỉ có điều Lăng huynh đệ đã có ý như vậy thì ta cũng nêu ý kiến là đệ nên sáng lập tông phái cho riêng mình! Sau này bất luận làm gì, đó cũng là một bảo đảm lớn nhất cho đệ.

Lăng Phong biết hắn đang nghĩ cho mình, từ sau khi biết mối thù giữa hắn và Vô Thần Phong, Thích Thiên Ách liền nhiệt tình giúp hắn vạch định đối sách. Cảm nhận được tâm ý của hắn, Lăng Phong lắc lắc đầu nói:

- Chuyện này để sau hãy nói, trước mắt đệ chỉ muốn lấy được phượng hoàng chân tủy, cứu sống gia sư.

Thích Thiên Ách không khuyên nữa, mặc dù mới chỉ tiếp xúc qua với nhau nhưng hắn có thể nhận ra Lăng Phong là người có chủ kiến, không dễ gì bị người khác ảnh hưởng.

Bởi vậy hắn quyết định yên lặng chờ đợi, đợi một ngày Lăng Phong phát hiện ra tác dụng của thể lực. Với sức mạnh của một thuật luyện sư cùng thiên phú đáng sợ, phối hợp thêm kế hoạch của hắn, Lăng Phong chắc chắn ra tạo dựng nên được một tông phái cường đại.

Sâu trong lòng mình, Thích Thiên Ách rất thích cảm giác nhìn môn phái của mình phát triển từ không đến có. Nếu như Lăng Phong muốn, hắn cam tâm làm cái bóng sau lưng Lăng Phong.

364. Chương 321: Truyền Thuyết Bàn Phiên Vân.

- Đi, bên kia hình như có người đang chiến đấu!

Nguyên Thận đột nhiên lên tiếng cảnh báo.

Lăng Phong thu hồi tâm thần, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy một nam tử đang bị một con ma thú hình trạng như trâu nhưng lớn hơn rất nhiều lần truy đuổi. Người hắn chỉ chút vết thương, máu vẫn không ngừng chảy nhìn vô cùng bi thảm.

Có vẻ hắn cũng biết nơi đây hoang vắng nên không kêu cứu chỉ nghiêng chặt răng cố gắng chạy trốn công kích của con ma thú.

- Tê ngu thú? Lãng huynh đệ, chúng ta cũng xuống đi, Hắc Nguyệt Trấn tạp cư các phương thế lực, nếu như chúng ta cứ bay trên không trung e rằng khó tránh khỏi những phiền phức không đáng có.

Lãng Phong gật đầu, thân hình như điện nhanh chóng xuất hiện giữa trận kịch chiến, ngay sau lưng tam tử. Nam tử vừa nhìn thấy Lãng Phong, nhất thời kinh hãi hô lớn:

- Cứu mạng! Cứu mạng!

Vừa hô hấn vừa vội vàng chạy về phía Lãng Phong.

Thấy vậy Lãng Phong không khỏi nhú mày, hấn vừa nhìn rõ trang phục của nam tử. Người này mặc một bộ khải giáp màu đen điển hình của dong binh, tuổi độ tứ tuần, mặc dù đang trong lúc hoảng loạn nhưng cước bộ không hề loạn, thực lực có lẽ cũng phải thất tinh.

Người này vừa nhìn thấy hấn liền chạy ngay lại, không hề quan tâm xem hấn có đủ sức đối phó với con ma thú hay không, phẩm tính xem ra không hề lương thiện.

Nhưng đã đi qua rồi, Lãng Phong cũng không tính toán mấy chuyện nhỏ nhặt đó, hấn thoáng ngăn con ma thú đang rít gào trước mắt lại, giơ tay ấn chặt đầu nó! Ầm, mặt đất rung chuyển. Con tê ngu thú có thể hình bàng đại giãy dụa không ngừng, biểu tình phần nộ đến cực điểm, hồng mang không ngừng bắn ra từ mắt, bốn vó dậm liên tục xuống đất tạo nên một tầng bụi mờ.

Nhưng mặc cho nó giãy dụa thế nào, bàn tay Lãng Phong vẫn nặng tựa Thái Sơn, ghì chặt lấy nó!

Dần dần những tiếng gầm gừ biến thành những tiếng rên rỉ. Ma thú biết có giãy dụa cũng vô dụng nên chầm chậm quỳ rạp xuống đất, lệ quang ẩn hiện trong mắt.

Lãng Phong thần nhiên mỉm cười, con ma thú này cũng khá linh thông. Hấn chầm chậm thu hồi tay lại, quát:

- Đi đi!

Tê ngu thú được đại xá, cuống quýt đứng dậy, điên cuồng bỏ chạy, chạy được một lúc lâu rồi mới dám quay lại nhìn Lãng Phong, bộ dạng lén lút buồn cười vô cùng.

- Cữu tinh! Đó là cữu tinh tê ngu thú!

Hắc giáp nghe binh thấy vậy lấm bầm, nhãn thần tràn ngập vẻ khó tin! Đến tận bây giờ hấn mới nhìn rõ diện mạo của Lãng Phong, thân thể chấn động, lộ ra một tia dị sắc nhưng tia dị sắc đó đã được hấn giấu đi rất nhanh.

Hấn bước nhanh về phía Lãng Phong, khom người nói:

- Đạ ta tiên sinh đã cứu mạng, Tác Sâm vô cùng cảm kích.

Tên dong binh này phẩm tính vô cùng hèn mọn, nên Lãng Phong cũng không muốn dây dưa nhiều với hấn chỉ khoát khoát tay rồi xoay người bỏ đi

- Tiên sinh xin dừng bước.

Tác Sâm thấy Lãng Phong định bỏ đi, vội vàng ngăn lại. Thái độ Lãng Phong có chút không vui, hấn vội vàng giải thích:

- Xin hỏi đại danh của tiên sinh sau này còn...

Không đợi hấn nói hết, Lãng Phong đã phẩy tay:

- Không cần, ta chỉ tiện thì giúp một tay thôi.

- Tiên sinh muốn đến Hắc Nguyệt Trấn?

Tác Sâm lại bám lấy, đảo mắt tìm một cách nói khác:

- Hôm nay mà muốn vào được Hắc Nguyệt Trấn không dễ đâu.

- Ồ, sao lại thế?

Lăng Phong dừng cước bộ, chăm chú nhìn Tác Sâm

Bị nhân thần của Lăng Phong giám sát, bỗng dưng hắn thấy hoảng hốt, cúi đầu cung kính nói:

- Không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng mấy hôm nay số lượng người trấn thủ trong thành bỗng dưng tăng lên rất nhiều. Muốn vào được trong Hắc Nguyệt Trấn đầu tiên phải qua được sự kiểm tra của Bức Tông, không biết họ đang tìm cái gì.

- Bức Tông?

Lăng Phong rung mình, bàn bạc với Thích Thiên Ách trong thức hải. Lại nghĩ đến lệnh truy nã trong tay Viên Nhạc, hắn tự trách mình quá dối qua loa. Bức Tông đã có hình ảnh của hắn trong tay, hắn muốn ung dung tự tại đi vào Hắc Nguyệt Trấn e rằng sẽ khó tránh khỏi bị người của Bức Tông chú ý. Nhưng xem ra bọn chúng không định để lộ thông tin về Long Tộc ngọc bích nên không để lọt hình ảnh của hắn ra ngoài, từ biểu hiện của Tác Sâm hắn có thể nhìn ra được điều đó.

Thấy Lăng Phong có chút ý động, Tác Sâm tranh thủ nói:

- Tiên sinh, dong binh đoàn của ta đóng ở Mộc Lâm Cốc cách đây không xa. Bây giờ trời đã tối, tiên sinh nếu không ngại có thể đến chỗ chúng ta nghỉ ngơi, ngày mai hãy vào thành? Đi cùng chúng ta vào thành có thể tránh được rất nhiều kiểm tra phiền phức.

Lăng Phong hơi suy nghĩ một chút, nhận lời:

- Ừm, được.

Tác Sâm đại hỉ, bận rộn phục vụ Lăng Phong. Lăng Phong đương nhiên cũng không cần vậy, nhất là sự nhiệt tình của Tác Sâm luôn khiến hắn cảm thấy không thoải mái, nhú mào hỏi:

- Trú địa của các người có cách xa đây không?

- Không xa.

Tác Sâm chỉ vào khu rừng rậm phía trước, trả lời:

- Đi qua cánh rừng kia là đến. Ta cứ nghĩ dựa vào võ lực của mình có thể vào đây săn bắn nhưng không ngờ lại gặp phải tê ngư thú. Đúng rồi, tiên sinh, lúc này thấy ngài chế phục tê ngư thú dễ dàng như vậy, chắc hẳn ngài đã là thánh vực rồi nhỉ?

- Ừm, mới vào không lâu.

Lăng Phong nói cho có lệ.

- Hả?

Tác Sâm kinh ngạc, chặc chặc tán thưởng:

- Thật hiếm có, ở tuổi này mà ngài đã là thánh vực rồi e rằng sau này vấn đỉnh linh cấp cũng chưa biết chừng! Lúc đó sẽ trở thành cường giả nhất phương của Vô Tận Hoang Nguyên chúng ta và được rất nhiều tông phái chiêu mộ.

Lăng Phong thoáng kinh ngạc. Hắn không ngờ ngay cả một võ giả thất tinh bình thường cũng biết chuyện về linh cấp trong khi người của Áo La thì không thể tưởng tượng ra được. Nghĩ vậy, Lăng Phong hỏi:

- Người có biết bây giờ trong Vô Tận Hoang Nguyên có bao nhiêu tông phái không?

Tác Sâm trầm tư suy nghĩ một lát, nói:

- Bên trong Vô Tận Hoang Nguyên tông phái rất nhiều, bất cứ lúc nào cũng có thể có cường giả đứng ra thành lập tông phái. Nhưng nếu như không có linh cấp cường giả tọa trấn thì rất khó tồn tại! Đến bây giờ, chân chính có lẽ chỉ có tam tộc thất tông!

Nghe Tác Sâm nhắc đến "tam tộc thất tông", Lăng Phong cảm thấy Thích Thiên Ách hình như có chút căng thẳng, biết hắn quan tâm đến tông tích của Thích Thiên Ách nên Lăng Phong mới truy vấn. Phần đầu Tác Sâm nói cũng giống như những gì Thích Thiên Ách kể, nhưng phần sau có chút khác biệt.

- Trừ Bức Tông, Ngọc, Lan, Sát Tình, Huyền Nguyên, Thương Linh ngũ đại tông phái gần trăm năm nay không có biến hóa ra thì hai đại tông phái còn lại đều là mới nổi, trong đó có Liệt Thiên Kiếm Tông và Thanh Mộc Tông.

- Nghe nói tông chủ Bàn Phiến Vân của Liệt Thiên Kiếm Tông năm đó tiến nhập vào Vô Tận Hoàng Nguyên mới chỉ là thánh vực đỉnh phong, nhưng mười lăm năm sau, trải qua vô số những cuộc chiến đấu liên tiếp, hắn đã nhanh chóng tấn thăng trở thành linh tôn! Được gọi là thiên tài truy bức Vi Tiểu đại nhân của Bức Tông!

Tác Sâm vẫn giữ nguyên thái độ giả tạo nhưng khi vừa nhắc đến Bàn Phiến Vân thì thái độ giả tạo đó lập tức biến mất, thay vào đó là sự ngưỡng mộ vô cùng.

Sinh ra trong loạn thế, bất luận là ai cũng đều phải kính nể sức mạnh!

- Mười lăm năm?

Thích Thiên Ách kinh ngạc nói:

- Vậy phải có thiên phú như thế nào?

Lúc Bàn Phiến Vân vào Vô Tận Hoàng Nguyên hắn còn đang bị nhốt ở Phệ Linh Băng Diễm nhưng đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy chuyện này.

Lăng Phong cũng không khỏi chấn động, ở Thương Khung Hội Chiến, Lãnh Tinh Dực xuất thủ hắn đã ngầm đoán ra Bàn Phiến Vân có tu vi đáng sợ những cũng không ngờ lại đáng sợ đến mức ấy! Phải biết khi hắn tấn thăng thành thánh vực đỉnh phong chính trực tráng niên, tiến nhập Vô Tận Hoàng Nguyên có lẽ là lúc khiêu chiến Vô Thần Phong thất bại. Vậy cũng có thể nói hắn trở thành linh tôn khi tuổi đời chưa đến một trăm! Nếu đem ra so sánh với nhau thì Ôn Đình, Vi Tiểu những người từng tấn thăng với tốc độ chóng mặt vẫn chưa là gì.

- Thanh Mộc Tông thì mới nổi cách đây không lâu, trước nó có Thích Thiên Tông nhưng đã bị Long Tộc tiêu diệt. Nghe đồn Thanh Mộc Tông và Long Tộc có một chút liên quan đến nhau, thậm chí có người còn nói thế lực đứng sau Thanh Mộc Tông chính là Long Tộc, cũng không biết thật giả ra sao.

Bởi vì có sự tích chấn động của Bàn Phiến Vân nên thông tin khiến người ta phẫn nộ vừa rồi không làm cho Thích Thiên Ách đặc biệt kích động.

Lăng Phong gật đầu, bây giờ thì hắn coi như đã hiểu triết để về việc phân chia thế lực trong Vô Tận Hoàng Nguyên.

365. Chương 322: Mèo Vờn Chuột.

Vừa đi qua cánh rừng, trước mặt đã xuất hiện một tòa sơn cốc xanh ngắt.

Tác Sâm lên tiếng:

- Đội trưởng, ta về rồi! Mọi người thu hoạch thế nào?

Vừa dứt lời, một nam tử tóc đỏ rực bước ra, bên cạnh là một võ giả bào nữ tử khoác trên mình một bộ da thú. Bộ chiến bào ôm sát lấy cơ thể nữ tử khiến cho những đường cong tuyệt đẹp càng trở nên quyến rũ. Đôi mắt đẹp lấp lánh như biết nói chuyện. Ngoài ra còn có mười mấy dong binh nghe thấy tiếng động cũng chạy lại nữa.

Nam tử tóc đỏ ha ha cười lớn:

- Tác Sâm, bọn ta còn đang đoán không biết tiểu tử ngươi đã xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên hắn dừng lại, nhìn chăm chú Lăng Phong, thái độ vô cùng cổ quái.

Tác Sâm chỉ ra sau, nói:

- Đội trưởng, suýt nữa thì ta đã bị một con tê ngu thú giết chết, không còn gặp lại mọi người nữa rồi! May mà có vị tiên sinh này rat ay giúp đỡ.

Lại nói tiếp:

- Lát nữa ngài phải mang bình rượu quý của ngài ra đây nhé nếu không ta sẽ không bỏ qua đâu.

Đội trưởng tóc đỏ hơi ngậy người rồi nhanh chóng khôi phục về tự nhiên, lại cười lớn:

- Kể cừu mạng Tác Sâm người sẽ trở thành huynh đệ của dong binh đoàn chúng ta! Hồng Lăng, còn không mau đi chuẩn bị mỹ tửu tiếp khách quý.

- Ừm.

Nữ tử yếu đuối bước đi, cặp móng đầy đặn rung rinh, mang theo hào quang chói mắt, mê mẩn vô cùng.

- Mau mau mau, tiên sinh mời lại đây.

Đội trưởng tóc đỏ cũng rất nhiệt tình, vừa mời bọn Lăng Phong vừa hỏi han:

- Còn chưa thỉnh giáo đại danh của tiên sinh?

- Lăng Phong.

Đúng lúc này, bên trong truyền ra giọng nói cảnh báo của Thích Thiên Ách:

- Lăng huynh đệ, đám người này hình như có chút cổ quái.

Thích Thiên Ách lẫn lộn nhiều năm nên rất hiểu mấy loại âm mưu này. Không phải tự nhiên mà hắn nói vậy. Lăng Phong cũng đã sớm phát hiện ra, từ thái độ cung kính của Tác Sâm đến sự nhiệt tình quá độ của đội trưởng tóc đỏ, tất cả đều toát lên vẻ không tự nhiên.

Bọn chúng mặc dù che giấu tốt nhưng mười mấy tên dong binh bên cạnh thì không làm được như vậy. Biểu tình cứng nhắc của chúng hình như có một tia sát khí.

Nhưng Lăng Phong cũng không quan tâm lắm. Lúc này hắn đã dùng linh hồn niệm thức quét qua một lượt và phát hiện ở đây chỉ có đội trưởng tóc đỏ là thánh vực cường giả, ngoài ra những người còn lại đều từ thất đến cửu tinh. Lăng Phong bây giờ đã có thể đánh lại hai ngũ tinh cấp cường giả, Song Dục Oa Hoàng cũng có thể đối phó với một, cộng thêm Nguyên Thận thân là linh cấp cường giả, muốn giết chết đám người này dễ như trở bàn tay.

Nói một cách trừu tượng, dù âm mưu của bày kiến có xảo diệu thế nào thì cũng chỉ là một trò cười!

Bởi vậy, Lăng Phong đón nhận một cách rất thản nhiên, hắn muốn xem đám người này rốt cục có âm mưu gì.

Mộc Lâm Cốc nằm tại Thúy Dục Tích Sơn Cốc. Có cấu trúc bên ngoài hẹp, bên trong rộng, cửa vào vô cùng dễ dàng, không khí mát mẻ từ bên ngoài thổi vào, mỗi khi hít thở đều vô cùng khoan khoái, mang theo hương vị của cỏ xanh và đất.

Doanh trường của Phó Giản Đan xây dựng thành trú địa, xen lẫn cây cỏ rậm rạp, trưởng bông đủ loại màu sắc được giấu trong đó, có thể nói là phi thường bí mật. Từng đồng lửa trại đem bầu trời đêm chiếu rọi thành một mảnh hồng nhuận, trong âm thanh tí tách, bầu không khí rất là náo nhiệt.

- Tới đây, Lăng tiên sinh, ta mời ngài một chén! Đây chính là đặc sản của Vô Tẩn Hoang Nguyên chúng ta "Liệt Diễm Hồng Thân", rất nhiều dong binh đoàn tranh nhau sứt đầu mẻ trán cũng nhất quyết phải lấy được một bình mang đi, bên ngoài rất hiếm khi được uống.

Đội trưởng tóc hồng hào sẵn giơ bát rượu trong tay lên, khi đang nhìn về phía Nguyên Thận đằng sau Lăng Phong thì biểu tình không khỏi cứng đờ. Mới vừa rồi lúc ở bên ngoài cốc, hắn đã muốn thám thính lai lịch của tên kia, đáng tiếc Lăng Phong lại chỉ trả lời lấy lệ, đồng thời khinh thường cười lạnh một tiếng nhìn Nguyên Thận.

Thân là Thánh Vực cường giả, đội trưởng tóc hồng rất tự cao. Đối với việc vô lễ như thế tự nhiên cực kỳ tức giận, nếu không vì có mưu đồ trong lòng, hắn đã sớm phát tác rồi.

- Đúng vậy, đội trưởng năm đó cũng là nhờ cung cấp một tin tình báo cho Ngọc Lan Tông, mới có thể lấy được vài bình rượu lớn, hiện tại cũng chỉ còn lại một bình này thôi.

Tác Sâm ở bên cạnh cũng nói xen vào:

- Bình thường mặc cho chúng ta có ép buộc thế nào, hấn cũng không chịu lấy ra! Hôm nay, chúng ta đều là được hưởng vinh quang của Lăng tiên sinh đó.

- Ha ha ha ha!

Xung quanh vang lên một mảnh tiếng cười phụ họa, chẳng qua ẩn giấu bên trong lại có chút khản trương.

Lặng im!

Lăng Phong bưng bát rượu lên, ánh mắt ngưng lại ở trong dung dịch rượu ôn nhuận, không nói lấy một lời. Từ biểu tình của hấn không ai nhìn ra bất cứ dị dạng gì. Dần dần, loại khí tức trầm mặc này cảm nhiễm đến mọi người, áp lực ngưng trệ khiến tất cả đều im bật, không ai dám cười to nữa.

- Lăng tiên sinh, bát rượu này...

Hồng Lăng mặc một thân hắc sắc bì giáp, cũng là phu nhân đội trưởng của dong binh đoàn đến bên cạnh Lăng Phong, khí tức nóng bỏng từ đôi môi đỏ mọng của nàng phun ra, khiến trong lòng người ta ngứa ngáy.

- Rượu này thật tốt.

Lăng Phong bỗng nhiên cười, trong nụ cười mang theo vẻ châm biếm, cười đến mức khiến tâm tình nữ tử kia sợ hãi:

- Đáng tiếc không tinh khiết!

- Tiên sinh nói đùa rồi.

Đội trưởng tóc hồng bị Lăng Phong vạch trần, gượng cười nói:

- Rượu này từ khi đặt được đến nay chưa từng mở ra, sao có thể không tinh khiết?

- Đúng vậy, sao lại không tinh khiết a?

Lăng Phong a một tiếng, hơi híp mắt, rồi lại chợt mở ra, nói một câu long trời lở đất:

- Trong đó bỏ thêm chất dịch của Bích Diễm Thảo thì sao có thể gọi là tinh khiết được?

Lời này vừa nói ra, nhất thời bùng nổ!

Rầm rầm oanh, một thanh huyền binh được rút ra, một hán tử thô hào cầm ngang ra nói:

- Lão đại, đừng nhiều lời phé thoại nữa! Trực tiếp động thủ giết hấn!

Đội trưởng tóc hồng phát tay ngăn cản hấn có dị động, biểu tình ngưng trọng nhìn Lăng Phong chăm chú, nói:

- Từ lúc nào người đã nhìn ra được?

Câu hỏi của hấn vẫn chưa nhận được đáp án, Lăng Phong vẫn một bộ dáng thản nhiên như cũ, lẳng lẳng bưng bát rượu trong tay, nhãn thần lộ vẻ xa xăm tựa như đám người trước mặt đều là vô hình!

Tích!

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán đội trưởng tóc hồng chảy xuống, để lại trên mặt một vết ướt, cuối cùng nhỏ xuống đất. Băng lãnh, một loại khí tức vô cùng băng lãnh khiến tinh thần đội trưởng tóc hồng đề tụ đến đỉnh phong, hấn cảm giác tất cả sinh vật ngoại giới đều biến hóa rất chậm, chậm tới mức gần như khiến người ta suy sụp, thậm chí hấn có thể cảm giác rõ ràng được giọt mồ hôi đang rơi xuống ra sao, một loại áp lực như muốn nhào nặn bản thân thành bột phấn khiến lông tóc toàn thân hấn nhện không được dựng ngược cả lên!

- Nói đi, vì sao?

Lăng Phong nhẹ giọng hỏi, hấn vẫn đang nghiêng người dựa vào ghế, một bộ dáng lười biếng nhưng lại gây cho mọi người cảm giác khác nhau, cái cảm giác này giống như đang nhìn một con hùng sư ngủ say, nhưng trong nháy mắt liền nhe nanh giương vuốt!

- Lăng tiên sinh, đây chỉ là một chuyện trùng hợp.

Đội trưởng tóc hồng khó khăn nói, khi âm thanh phát ra, hần gần như không thể tin được đó là do bản thân run rẩy quá độ.

Lăng Phong lắc tay, nói:

- Không nên vũ nhục chỉ số thông minh của ta, nếu không ta sẽ khiến cho các người phải hối hận đó. Ta cho các người thêm một cơ hội, nói!

Tiếng quát như sấm đánh, chấn động khiến lòng người hoảng hốt!

Rốt cục, có người nhịn không được "a" hét lên một tiếng:

- Lão đại, chúng ta đồng loạt ra tay, không tin giết không được hần!

Nhìn tên dong binh điên cuồng cử đao bổ tới, một đao đao mang dài cả trượng trong mắt người bình thường có thể coi là uy lực kinh người, nhưng sao có thể đáng để Lăng Phong chú ý? Hần nhẹ giọng quát lên:

- Ngu xuẩn!

Bàn tay nhẹ nhàng vỗ tới đao mang, một chiếc ngân quang đại thủ bay ra, như búa bổ, phốc một tiếng, liền đem đao đao mang phách thành khí lưu tán loạn!

366. Chương 323: Lệnh Truy Nã

Ngay sau đó, trên trán Lăng Phong ngân quang dày đặc lưu chuyển. Sau khi một đao ngân mang bắn ra, trên người hần phát ra âm thanh sắc nhọn rõ ràng. Một con ma thú viên thù màu bạc trắng lao ra tựa như đại bàng tung cánh, chính là Song Dực Oa Hoàng! Được Lăng Phong triệu hồi ra, con mắt đen như mực nhất thời điên cuồng đảo quanh. Mơ hồ tán mát ra vẻ hưng phấn, một đạo tinh thần trùng kích cường liệt phát ra.

Oanh!

Không hề có bất kỳ phản kháng gì, tên dong binh kia rống một tiếng thê lương, thảm thiết, đầu bỗng nhiên nứt ra. Từng dòng hồng quang ngưng tụ thành một quả tinh huyết nguyên khí hạch!

- Lão lục!

Đội trưởng tóc hồng rống giận, biểu tình điên cuồng nhìn về phía Lăng Phong nói:

- Người giết hần! Người đã giết hần a!

Theo tiếng rú ghê rợn, lòng bàn tay hần hiện ra một thanh chùy màu đồng xanh, hiển nhiên là một thanh huyền binh.

- Ta liều mạng với người!

Nhân thần Lăng Phong ngưng lại, đang muốn triệu hoán Song Dực Oa Hoàng, Tác Sâm vẫn đang sợ hãi đứng một bên, một bước tiến lên ôm lấy đội trưởng tóc hồng, hét lên:

- Lão đại, người mau tỉnh lại!

- Cút!

Đội trưởng tóc hồng hai tay mạnh mẽ run lên, đánh bay hần ra xa, thân thể đang muốn lao lên, đột nhiên dừng lại, Hồng Lăng biết từ lúc nào đã đứng trước mặt hần.

Từ xưa đến nay, lấy nhu thắng cương chính là đạo lý vô thượng.

Vừa thấy được phu nhân xuất mã, đội trưởng tóc hồng chỉ có thể tức giận thở hổn hển, nhưng rốt cuộc vẫn không tiến lên nữa, tiếng thở dốc ồ ồ như kéo vó, ngực bụng điên cuồng phập phồng.

- Lăng tiên sinh.

Kinh biến chợt khởi, Hồng Lăng ngược lại vẫn rất trấn định, nàng hơi thi lễ với Lăng Phong nói:

- Bản thân tiên sinh hẳn là đã rõ ràng then chốt trong đó chứ? Bức Tông tổ chức truy bắt người một cách quy mô, mà chúng ta chính là dong binh đoàn ngoại vi của Bức Tông!

- Hồng Lăng.

Đội trưởng tóc hồng kinh hãi quát lên, trong biểu tình lộ ra một tia kinh khủng.

- Đội trưởng, người vẫn không rõ sao? Lăng tiên sinh e là đã tiến nhập Linh Cấp! Lấy thực lực của chúng ta căn bản không phải đối thủ, nếu là tiếp tục giấu diếm nữa làm Lăng tiên sinh tức giận, vậy hậu quả có thể tưởng tượng được!

Hồng Lăng nói ra, nhất thời chúng dong binh trở nên trầm mặc, bọn họ nhìn về phía Lăng Phong, trong ánh mắt không còn nửa phần ý chí chiến đấu, trẻ tuổi như vậy, dĩ nhiên đã tiến nhập Linh Cấp sao?

Lực lượng tất cả tuy yếu, nhưng nhân giới cũng không kém, bọn họ phi thường rõ ràng một khi tiến nhập Linh Cấp, cách biệt trong đó tựa như trời với đất! Cho dù là cường giả Thánh Vực đỉnh phong, bọn họ cũng có thể liều mạng đánh một trận, nhưng đối mặt với Linh Cấp lực lượng hoàn toàn không có lực trở tay!

Mặc dù bây giờ nói ra bí mật của Bức Tông sau này sẽ có hậu họa, thế nhưng so sánh với lúc này bị Lăng Phong giết sạch không còn một mống, kẻ ngu si cũng biết lựa chọn ra sao!

Sợ mọi người lại phản đối, Hồng Lăng tiếp tục nói:

- Từ nửa tháng trước, từ nội bộ Bức Tông truyền đến một tấm truy tập lệnh, mặt trên có khắc bức họa của Lăng tiên sinh ngài, bất quá trong đó cũng không ghi rõ nguyên nhân cụ thể, thực lực của người bị truy tập cũng không hề có. Mà chỉ nói cho chúng ta biết hề thấy tin tức của ngài, thì phải lập tức dẫn người giám thị.

Lăng Phong biết Bức Tông không thật sự yên tâm với những thành viên ngoại vi như bọn họ, cho nên mới giấu diếm thực lực của mình, cho dù Viên Nhạc là nghi trượng cũng không biết Dạ Côn Ngô truy bắt mình là vì Long Tộc ngọc bích!

- Lăng tiên sinh, ta đã nói tất cả cho ngài, mong ngài giơ cao đánh khẽ buông tha chúng ta.

Hồng Lăng cầu xin nói, trên khuôn mặt tuyết trắng tràn ngập vẻ đáng thương:

- Nếu sớm biết thực lực của ngài mạnh mẽ như vậy, dù thế nào chúng ta cũng không dám xuất thủ.

- Thật không?

Lăng Phong trầm mặc một lát, rồi chậm rãi ngẩng đầu, cười lạnh nói:

- Các người nếu biết sớm thực lực chênh lệch, chắc hẳn trước tiên sẽ giữ ta lại, sau đó mới đi mật báo phải không?

- Không không không, sao lại như vậy?

Hồng Lăng thề thốt phủ nhận, chính là từ biểu tình của Lăng Phong, nàng liền minh bạch lời nói của mình hoàn toàn không được hắn chấp nhận, nên cười khổ nói:

- Chúng ta chỉ là tiêu nhân vật ở tầng chót tại Vô Tận Hoang Nguyên, nếu cấp trên có lệnh mà không tuân theo, kết quả chính là vô cùng thâm hiểm. Hơn nữa...

Nàng nhìn về phía đằng sau:

- Bọn họ mỗi người đều có thân nhân cần dựa vào để kiếm miếng ăn, nếu bọn họ gặp chuyện không may, vậy già trẻ lớn bé toàn bộ sẽ mất hết sinh cơ.

Lại kiểu chuyện đau thương?

Khóe miệng Lăng Phong hiện ra một tia cười nhạt, nhãn thần xuyên thấu qua hư không tựa như có thể thấy được bầu trời cao thăm thẳm, thấy tình cảnh có chút không muốn quay đầu lại.

Từng đợt gân xanh tại huyết Thái Dương nổi lên. Thanh âm của hắn nhẹ nhàng, giọng nói khiến lòng người sợ hãi:

- Ta đã từng nói với một kẻ chết tiệt: Mỗi người đều có gia đình của mình, thế nhưng không có bất kỳ một ai có tư cách coi đó là lý do để thương hại người bên cạnh ta! Không một ai, hay bất cứ lý do gì được làm như vậy! Phàm là kẻ làm như vậy, đều đáng chết!

Sát ý bạo liệt bao phủ trên gương mặt, Lăng Phong biết đừng xem Hồng Lăng lúc này nói lời thương cảm. Nếu đổi lại thành mình bị rơi vào trong tay nàng, kết cục tuyệt đối không tốt hơn bao nhiêu! Nếu như thế, ai sẽ vì sư tôn mà lấy phượng hoàng chân tủy? Ai sẽ bảo hộ các sư huynh đệ? Ai có thể bảo vệ an toàn cho người bên cạnh mình, vĩnh viễn không bị ức hiếp? Phàm là người coi đó là lý do để ngăn cản ta, đều phải bị giết!

Nói theo luật rừng!

Thân hình Song Dực Oa Hoàng cùng Nguyên Thận cấp tốc bắn ra, thân ảnh biến ảo mờ nhạt mang theo vô tận sát khí!

- Các huynh đệ, chạy mau! Chạy được người nào hay người đó!

Đội trưởng tóc hồng điên cuồng rống giận.

Từng đạo thân ảnh như mũi tên bay ra tứ tán, chính là lấy tốc độ của họ sao có thể ngăn cản được hai đầu ma thú sừng vật của Lăng Phong? Không nói đến sau khi Nguyên Thận hóa linh thực lực tăng vọt, tốc độ nhanh tới kinh người. Chỉ riêng Song Dực Oa Hoàng từ trước khi gặp Lăng Phong, tốc độ tự thân đã là cực nhanh rồi, đôi cánh của nó nhìn như cực mỏng, nhưng lại là điểm tốt nhất để lợi dụng khiến lực cản của phong hệ giảm tới mức thấp nhất.

Thoáng cái, Song Dực Oa Hoàng đã phóng đến lối vào của Mộc Lâm Cốc, ngân quang bạo phát, một đạo hồng ảnh phá không cực nhanh, phát âm thanh rít gào, kéo theo một sinh mạng bị mất đi.

Nguyên Thận động tác giản đơn nhất, phun ra một đạo thận khí màu vàng đen, người trúng phải thì thân thể ào ào vỡ vụn. Khi còn ở giai đoạn Thánh Vực, thận khí của nó ẩn chứa một loại lực hủ hóa có thể ăn mòn vạn vật! Hiện tại sau khi trải qua lôi điện tôi luyện thân thể, thận khí trong cơ thể nó đã phát sinh một số biến hóa vi diệu, lực sát thương nằm ở chỗ "thiêu đốt"!

Xét về bản chất mà nói, Nguyên Thận thận khí là một loại là một loại đối hỏa hệ nguyên lực có thể vạn dụng vi diệu, phát triển đến cuối có thể nung sắt chứ chẳng chơi.

- Lăng tiên sinh, van cầu người đừng giết ta! Chỉ cần ngài đáp ứng buông tha, dù muốn ta làm nô tỳ hay bất cứ cái gì cũng được!

Trong lúc nguy cấp, Hồng Lăng thê thảm hô lên. Nàng "xẹt" một cái đã xé mở bì giáp trước ngực, để lộ ra một mảnh nhũ cầu kinh tâm động phách.

Thấy Hồng Lăng có cử động như thế, đội trưởng tóc hồng bắt đầu ho tới mức thở không ra hơi, thiếu chút nữa ngất thối chỗ! Hắn trừng mắt cực lớn, giận dữ hét lên:

- Tiện phụ! Sợ chết tới mức đó, còn giữ người lại làm gì?

Sống gần nhau nửa năm, ngay cả mình muốn động vào nàng một chút cũng không được, thế nhưng lúc này nàng lại lỏa lồ trước mặt người ngoài, sao không khiến hắn cuồng nộ cho được?

Thanh sắc thiết chùy trong tay phát ra một cỗ toàn phong dày đặc, hung hãn bổ xuống đầu Hồng Lăng! Nhưng không ngờ Song Dực Oa Hoàng đã điều khiển hỏa sơn xà linh nhất cử xuyên thủng tim hắn. Linh hồn lực bùng phát cuộn cuộn đem ma hạch trong người hắn thu lấy. Mắt thấy một đạo thận khí của Nguyên Thận phun tới Hồng Lăng, Song Dực Oa Hoàng kêu chi một tiếng cổ quái, xà linh hiện lên đỡ một kích kia.

Không đợi Nguyên Thận tức giận, Song Dực Oa Hoàng đã vỗ cánh bay đến bên cạnh nó, không ngừng kêu lên, rồi quay tròn chỉ về phía Lăng Phong. Không biết hai con gia hỏa này nói chuyện gì, chỉ thấy Nguyên Thận lộ ra biểu tình tỉnh ngộ, cuống quýt ngừng tay, rồi nghi hoặc nhìn Hồng Lăng, sau lại nhìn Lăng Phong, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khấn trương.

Song Dực Oa Hoàng lúc này mới thoả mãn động dậy thân thể nhảy lên. Trong đôi mắt tối đen như mực lộ ra vài phần hèn mọn và mập mờ. Lấy số lượng kinh nghiệm không nhiều lắm của nó, tựa hồ cũng minh bạch nam tính sinh vật khi đối mặt với Hồng Lăng, một nữ tử mê người như vậy bao giờ cũng rất khoan dung, chủ nhân của mình hẳn cũng không hy vọng thấy Hồng Lăng bị giết đi?

Tuy rằng lúc trước bị Lăng Phong tuyển làm ma sủng, nó vạn phần không tình nguyện, thế nhưng khi ở Ciel Thiên Giới đạt được lợi ích rất lớn, Song Dực Oa Hoàng đã đem Lăng Phong trở thành chủ nhân chân chính của mình rồi. Nó cảm thấy để làm một con ma sủng xứng đáng, thì phải lo lắng cho đại nghiệp hậu cung của chủ nhân.

Lăng Phong hình như không rõ lắm hai con ma sủng này đang bàn bạc cái gì, không khỏi nhíu mày, quát:

- Mau đem nàng giải quyết!

Mắt thấy hai mắt Nguyên Thận trợn to lên, hắn quát thêm một tiếng nữa:

- Chẳng lẽ còn phải chờ ta tự mình động thủ ư?

Hồng Lăng há rộng miệng gần như không thể tin tưởng được trên đời này lại có nam nhân như vậy? Đối mặt với vũ vật câu nhân như thế dĩ nhiên lại nở vùi hoa dập liễu, không chút lưu tình?

Lúc này Nguyên Thận mới rõ ràng Lăng Phong không phải đang nói đùa, không khỏi hung hăng giận dữ trừng mắt với Song Dực Oa Hoàng!

Tuy rằng ngoại hình của nó biến đổi giống nhân loại, nhưng thẩm mỹ quan vẫn duy trì bản sắc của Thận Quái, tịnh không cho là nữ tử như Hồng Lăng có gì đẹp. Trong mắt hắn phải là tròn núc ních mới coi là đẹp, vì vậy Nguyên Thận không có nửa phần lòng thương hương tiếc ngọc, dương tay bắn ra một đạo thận khí rồi trở mắt nhìn Hồng Lăng hóa thành hư ảo.

Ai cũng không có chú ý tới khi Hồng Lăng bỏ mình, một điểm quang mang đã bám vào bên chân nó.

Lại nhìn về phía Lăng Phong, Nguyên Thận cười ngây ngô gãi đầu, âm thầm tự hào: Ta còn cảm thấy kỳ quái, thẩm mỹ quan của chủ nhân sao lại dị dạng như vậy? Phải béo tròn núc ních mới đẹp chứ vừa rồi mềm yếu xấu như thế có cái gì đáng để ngài chú ý chứ?

Nghĩ như vậy, nó lần thứ hai giận dữ nhìn Song Dực Oa Hoàng, hận không thể đem một đạo thận khí cho con ếch đối trá này hơi phi yên diệt.

Chiến sự bình định, nhìn một mảnh hỗn loạn trước mắt, Lăng Phong hơi thở dài một tiếng, lấy tay đem Song Dực Oa Hoàng thu vào tòa thú chiếu, hô:

- Chúng ta đi thôi!

Sau khi bọn họ rời khỏi, chỗ vừa rồi Hồng Lăng mới bị tiêu diệt, một đạo quang thái mỏng lung chậm rãi gãy dựa đứng lên. Quang thái cỡ nắm tay nếu không nhìn kỹ căn bản không thể phát hiện, sau đó nó kéo dài ra, cuối cùng biến thành một con dơi!

Nếu Lăng Phong còn ở đây, tất nhiên có thể nhận ra, đó chính là Cự Linh!

Nói chung, Cự Linh càng là cao giai thì càng ngưng thực. Nhưng một số trường hợp đặc biệt, nhất là loại dị linh thì càng không thể phỏng đoán theo lẽ thường.

"Khanh khách" một tiếng cười như chuông ngân từ trong miệng con dơi phát ra:

- Thật là người có ý tứ, a, đây là thiếu niên đã khiến Dạ Côn Ngô kinh ngạc sao? Thật đúng là khá a, đối với nữ nhi mà cũng có thể hạ thủ được như vậy, phần sát phạt quyết đoán này thật hiếm có, nhất là thiên phú còn kỳ giai như thế nữa chứ.

Cúi đầu suy nghĩ một lát, nàng lại nói:

- Hi, Âm Ly trưởng lão hẳn đang ở gần đây, ta có nên làm một chuyện tốt đem hành tung của người này nói cho hắn biết không? Thật đáng để chờ mong đó, một ngục Linh Cấp mang theo một con ma sủng ngục Linh Cấp và một cường giả Linh Cấp, có thể thoát khỏi tay của một Linh Sĩ hay không?

Không biết nghĩ đến điều gì thú vị, trong miệng nàng tiếp tục phát ra tiếng cười "khanh khách".

- Ai, lần này rời khỏi lâu như vậy, nếu không sợ không trở về sẽ bị sư tôn mắng, thì ta thật muốn hảo hảo đi theo xem nào nhiệt đó.

Con dơi cuối cùng thấp giọng nói:

- Thật hy vọng người có thể giữ được tính mệnh, như vậy Vô Tẫn Hoang Nguyên mới có thể càng thêm náo nhiệt a, sư tôn cũng sẽ không bao giờ phải thở dài vì tịch mịch nữa.

Trên bầu trời vài tên bức linh Thiên Hành Giả bay qua lại, thủ vệ ở cửa cũng là một tên mặc hắc sắc chế phục, trên ngực có hoa văn hình con dơi đang giương cánh.

- Thích đại ca, như vậy hẳn là vô sự chứ?

Bây giờ Lăng Phong sợ là người quen biết cũng không nhận ra được, vóc người của hắn so với lúc trước cao hơn không ít, khuôn mặt cũng thay đổi cực lớn, thoát nhìn tầm thường vô cùng. Đây là sau khi trải qua chuyện dong binh đoàn hôm qua, hắn mới đột nhiên nghĩ ra.

Để tránh những phiền phức không đáng có, Lăng Phong lợi dụng Vô Cốt Nhu Thân đem vóc người nhỏ đi, sau đó lại đeo mặt nạ bảo hộ, lập tức làm dáng vẻ thay đổi.

- Không có việc gì.

Thanh âm của Thích Thiên Ách truyền tới:

- Ở bên ngoài Hắc Nguyệt Trấn quanh năm có bao nhiêu dong binh, người mạo hiểm tới săn bắn lưu lạc e rằng không ai có thể tính toán rõ ràng được. Lại nói, Nguyên Thận bên cạnh đệ đã có lực lượng Linh Cấp, mặc kệ là ai cũng sẽ không dám có ý nghĩ kiếm phiền phức đâu.

- Vậy là tốt rồi.

Lăng Phong nhìn Nguyên Thận ở đằng sau nói:

- Người đi theo phía sau của ta rõ chưa?

Nguyên Thận nặng nề gật đầu, hôm qua nó thấy Lăng Phong biến đổi trông thật khá, vì vậy hôm nay học theo làm dáng dấp của nó cũng khác biệt, đối với tên ma sủng thú vị này, Lăng Phong cũng là đầu đầu không ngớt.

Hai người đi tới cửa thành, quả nhiên thủ vệ Bức Tông phi thường cảnh giác quát hỏi:

- Người tới khai báo tên họ!

Bọn họ vừa rồi kiểm tra người khác đều là vẻ mặt hung thần ác sát, bắt quá đến khi kiểm tra thực hư của hai người Lăng Phong biểu tình hòa hoãn đi không ít, tất cả đều là ích lợi vì có Nguyên Thận đi đằng sau. Hắn hữu ý vô ý phát ra một thân uy áp, khí thế chỉ cường khiến đám thủ vệ không dám làm càn.

- Mộc Phong.

Lăng Phong hơi trầm mặc, trong đầu đột nhiên hiện ra vị nữ tử thanh lệ bất tục kia, rồi vô ý thức bịa ra cái tên này, sau đó giới thiệu:

- Đằng sau ta là Nguyên Thận, chúng ta đều là người mạo hiểm.

- A?

Tỉ mỉ quan sát Lăng Phong một phen, thủ vệ chắc là kiểm tra đối chiếu cái gì, nhìn như vô ý hỏi:

- Các người thoát nhìn khá lạ mặt.

- Ha ha, hình như lần trước ra khỏi thành không phải là thủ vệ đại nhân ngài thủ ở đây.

Lăng Phong giả vờ suy tư nói:

- Chúng ta ra khỏi thành khoảng chừng một năm rồi.

- Thật không?

Thủ vệ kiểm tra nhiều lần không có lầm, mới nói:

- Được rồi, các người mời đi.

367. Chương 324: Gặp Lại Cố Nhân

Lăng Phong thở phào một hơi, tỏ vẻ trầm tĩnh đi vào trong cửa thành, bề ngoài hắn có vẻ bình tĩnh, nhưng thực tế đằng sau lưng cũng toát mồ hôi lạnh ướt đầm! Mới vừa rồi hắn đã chuẩn bị rất tốt, một khi có sai sót, lập tức lao vào chém giết! Bức Tông vì Long Tộc ngọc bích, không biết đã xuất động bao nhiêu cao thủ truy lùng bản thân, nếu thật sự xảy ra chém giết, cho dù có Nguyên Thận vị Linh Cấp cường giả này đi theo người, e là cũng không thoát được. Mới vào rìa Vô Tận Hoang Nguyên Lăng Phong đã cảm nhận được thể nào là cường giả như mây, ở Áo La đế quốc một vị "cường giả" Thánh Vực đã được tôn sùng nhưng ở đây thì cũng chỉ là một chấp sự ngoài rìa tông môn mà thôi.

Hắc Nguyệt Trấn quả nhiên không hổ là đệ nhất thành trì giao tiếp giữa lưỡng đại đế quốc cùng với Vô Tận Hoang Nguyên, mặc dù Linh Cấp cường giả song phương vô pháp tùy ý lui tới, thế nhưng Thánh Vực cường giả phổ thông cũng gặp được khá nhiều. Nhất là Vô Tận Hoang Nguyên sản vật phong phú, các loại chuyện kỳ lạ mới mẻ vô cùng vô tận, nhất thời khiến Lăng Phong nhìn mà có chút hoa cả mắt.

Ở ngã tư đường trong đám người vãng lai hành tẩu thỉnh thoảng có thể thấy cường giả cao cấp, điều này làm Lăng Phong âm thầm khiếp sợ, liên hệ tới nơi này phân biệt bị tam tộc thất tông chiếm đoạt, bọn họ tịnh không hòa thuận, bằng không lực lượng tổng hợp lại e là sẽ cực kỳ kinh người đi?

Thảo nào ở một số người đứng đầu truyền lưu trong Vô Tận Hoang Nguyên nó có thể cùng Áo La, Pháp Thân, Thú Thần đại đế quốc đối kháng!

- Nói chung, khắp các thành trấn Ngọc Lan Tông đều là nơi có tin tức linh thông nhất. Nếu đệ muốn thu được phương hoàng chân tủy, không ngại đi vào phân bộ Ngọc Lan Tông dò hỏi một phen.

Thích Thiên Ách chỉ điểm nói đến đây chần chờ một chút, sau đó tiếp tục:

- Bất quá nếu muốn dò hỏi tin tức từ Ngọc Lan Tông phải có tin tức tình báo tương đương để trao đổi! Đó là một chuyện phiền phức!

- Chỗ của đệ còn có dịch tức tạp của bọn họ, không biết có hữu dụng không?

Lăng Phong nhớ tới hắc sắc dịch tức tạp mà Hồng Tụ tặng cho mình.

- Dịch tức tạp? Vậy tự nhiên là cực kỳ hữu dụng.

Thích Thiên Ách hơi giật mình sau đó vội hỏi:

- Là cấp bậc nào?

- Hắc sắc.

- Cừ thật!

Thích Thiên Ách kinh hỉ hô một tiếng:

- Hắc sắc dịch tức tạp này hình như Ngọc Lan Tông chỉ cấp cho các tông phái, cùng thanh niên cao thủ đứng đầu! Tại Vô Tận Hoang Nguyên biểu thị thân phận tuyệt đối, năm đó ta cũng có một cái, nhưng sau lại bị Long Tộc cướp mất, hắc...

Lăng Phong lúc này mới thở ra một hơi, chợt hắn lại muốn hỏi tới chỗ then chốt:

- Nếu đệ sử dụng hắc sắc dịch tức tạp này sẽ không bị bại lộ thân phận chứ?

- Điều này không cần lo lắng.

Thích Thiên Ách nói:

- Nếu có vấn đề, tam tộc thất tông các đại thế lực này sẽ không tiếp thu, chắc hẳn Ngọc Lan Tông cũng không thể ở đây mà động tay chân gì, như vậy sẽ đắc tội quá nhiều người.

Rất nhanh, từ miệng người đi đường, Lăng Phong liền biết được tin tức về phân bộ của Ngọc Lan Tông.

Phân bộ này tọa lạc ở trung tâm của Hắc Nguyệt Trấn, chia làm ba gian, gian thứ nhất người đến người đi phi thường náo nhiệt. Lăng Phong thấy rất nhiều người ra vào trong đó có trang phục dong binh hoặc Thuật Luyện Sư, nơi này chủ yếu tiến hành giao dịch tài liệu để luyện chương.

Gian thứ hai người ra vào trước cửa nhiều hơn một chút, đại đa số là khoác áo choàng kín người, nhìn qua vô cùng cẩn thận. Chỉ cần suy nghĩ một chút cũng có thể hiểu được bọn họ làm như thế là vì nơi này là chỗ giao dịch tình báo. Để thu được một số tin tình báo tuyệt mật đều là những người có thân phận phi thường, trong tông phái có địa vị rất cao, nếu bị người quen nhìn thấy đáng dấp thật sự, rất dễ kiếm lấy phiền phức.

Lăng Phong cũng không có ý kiến gì, dù thế nào đi nữa hẳn lúc này cũng đang dùng tên giả, ngay cả dáng dấp cũng dùng Vô Cốt Nhu Thân cải tạo cực lớn. Vì vậy, tạm thời thu Nguyên Thận vào trong tòa thứ chiếu, sau đó hắn trực tiếp nghênh ngang bước tới phòng thứ hai. Hành động đó khiến rất nhiều người âm thầm dò xét, nhưng khi nhìn thấy Lăng Phong bọn họ lại quay đầu đi.

- Tiên sinh, tiến nhập nơi đây cần có dịch tức tạp của Ngọc Lan Tông có chúng ta.

Tên bồi bàn ở cửa lễ phép ngăn cản Lăng Phong.

- Cái này được chứ?

Lăng Phong lắc lắc hắc sắc dịch tức tạp.

Bồi bàn kinh hãi, biểu tình thờ ơ hoàn toàn tiêu thất. Trong ánh mắt thêm vài phần thận trọng, còn trẻ tuổi như vậy lại có được hắc sắc dịch tức tạp của bản tông, phần lớn đều là người thừa kế các tông phái! Đại nhân vật như thế không phải người mà hẳn có thể đắc tội, bồi bàn lập tức khom người nói:

- Hắc sắc dịch tức tạp đều là quý khách của Ngọc Lan Tông là chúng ta! Tiên sinh mời bên này, sẽ có nghi trượng của chúng ta tiếp đón.

Một đường đi qua, nơi này chia làm các gian nhỏ. Mỗi một tông giao dịch đều ở một gian khác nhau. Lăng Phong niệm thức đảo qua, phát hiện cửa phòng đều là dùng một loại tài liệu đặc thù chế thành, dĩ nhiên có thể cắt đứt niệm thức dò xét, không khỏi âm thầm sợ hãi than. Nơi đây so với Ngọc Lan Tông ở Thương Khung Yếu Tắc tựa hồ rộng hơn nhiều, tùy ý có thể tiến hành. Nhưng không ngờ đến bản bộ mới hiểu được nó nghiêm mật ra sao! Danh xưng một trong thất đại tông phái cũng không phải là chuyện đùa!

Bồi bàn dẫn Lăng Phong vào một căn phòng khá lớn, sau đó lui ra ngoài. Khi thấy người ngồi trong đó, hắn không khỏi kinh ngạc! Người này chính là người đã từng giao thủ tại Ngọc Lan tửu quán Chiêm Mỗ Tư!

Giờ khắc này, Lăng Phong bình tĩnh đại ngộ, thiếu niên tài tuấn này vì sao lúc trước quá nhiều, thì ra hẳn là người của Ngọc Lan Tông.

- Mời quý khách nói tôn tính đại danh?

Chiêm Mỗ Tư diện mạo vẫn như trước thần tình hào hứng, nghi hoặc hỏi:

- Quý khách tựa hồ từng gặp ta sao?

- Mộc Phong.

Thong dong ngẩn ra sau đó liền khôi phục lại bình tĩnh, thong dong ngồi xuống:

- Không có, trông ngươi rất giống một vị cố nhân.

- Thật không? Vậy thực sự là vinh hạnh cho ta. Bỉ nhân là Chiêm Mỗ Tư, xin hỏi Mộc tiên sinh đến đây muốn đạt được tin tức gì?

Chiêm Mỗ Tư nhìn ra Lăng Phong không muốn nói chuyện, cũng không dây dưa thêm nữa, mà thuận lợi bỏ qua, cho thấy kỹ năng giao tiếp rất cao.

- Phượng hoàng chân tủy.

Lăng Phong mạnh mẽ nói:

- Hôm nay ta muốn hỏi xem ở đâu có bán phượng hoàng chân tủy.

Chiêm Mỗ Tư sững sốt, lộ ra một tia ngạc nhiên:

- Mộc tiên sinh là từ đâu có được tin tức này?

- Cái gì?

- Lễ nào tiên sinh không phải nghe được Ngọc Lan Tông chúng ta một bình phượng hoàng chân tủy muốn bán đấu giá, mới có ý đến đây dò hỏi sao?

Chiêm Mỗ Tư biểu tình so với Lăng Phong còn muốn kinh ngạc hơn.

Nghe vậy, Lăng Phong kinh hãi nói:

- Ngọc Lan Tông các người có phượng hoàng chân tủy muốn bán đấu giá?

Nghe được Lăng Phong nói như thế, Chiêm Mỗ Tư mới vững tin hẳn xác thực không biết chuyện, không khỏi cười nói:

- Vậy thật sự là đúng lúc, phượng hoàng chân tủy này bốn tông cũng là không lâu trước có được, vền vền chỉ có ba giọt! Dự định ba ngày sau tiến hành bán đấu giá.

- Vậy có thể trực tiếp bán cho ta hay không?

Lăng Phong vội hỏi:

- Ra giá bao nhiêu kim tệ? Giá cả có thể thương lượng.

Chuyện liên quan đến thân thể ân sư, Lăng Phong cũng bất chấp nói sao dù cho có thể khiến bản thân rơi vào bị động.

Chiêm Mỗ Tư hiển nhiên cũng không gặp qua người trực tiếp như Lăng Phong, im lặng một lát mới xấu hổ vuốt mũi nói:

- Tiên sinh có thể đã hiểu lầm, bình chân tủy này trong tông môn đã quyết định tiến hành bán đấu giá. Hơn nữa, vật phẩm quý giá như thế cũng không phải đấu giá kim tệ, mà là tài liệu trân quý đồng dạng.

Thấy Lăng Phong không giải thích được, hắn tiếp tục giải thích:

- Thí dụ như các loại nguyên liệu luyện chương, ma hạch, thậm chí là linh khí!

- Như vậy sao?

Lăng Phong trầm ngâm nói:

- Nếu là ta có thể dùng một quả tinh kỹ Tinh Chương trao đổi bình phượng hoàng chân tủy này, không biết thế nào?

- Tinh kỹ Tinh Chương?

Chiêm Mỗ Tư đột nhiên biến sắc, không kìm lòng được mà đứng bật dậy, trên mặt hẳn lộ ra vẻ cuồng nhiệt. Cuối cùng không biết nghĩ đến điều gì, hắn vẫn là an tĩnh ngồi trở lại, cười khổ nói:

- Vô cùng xin lỗi, trong tông môn đã quyết định, ta không thể phá hủy được. Việc này không phải là một người như tại hạ có thể thay đổi được. Mong tiên sinh hiểu cho.

Lăng Phong không biết hắn đến tột cùng có gì khó khăn, nhưng từ biểu tình của Chiêm Mỗ Tư cũng nhìn ra việc này xác thực không thể xoay sở, vì vậy gật đầu nói:

- Vậy ngày sau ta lại tới tham gia bán đấu giá. Nếu đến lúc đó không ai ra giá đồ vật vượt hơn tinh kỹ Tinh Chương, ta nhất định có thể đoạt được bình phượng hoàng chân tủy?

Chiêm Mỗ Tư cảm giác nhần thần của Lăng Phong tựa như một con dao đang lướt trên người mình, vẫn tự xưng là thanh niên tài tuấn nhưng Chiêm Mỗ Tư dưới cổ áp lực cường đại cũng không nhìn được cười khổ đáp:

- Tự nhiên, quy củ của đấu giá hội là ai ra giá cao, thì của người ấy, không cần phải hoài nghi. Uy tín của Ngọc Lan tông chúng ta không phải mới chỉ có ngày một ngày hai.

- Vậy là tốt rồi.

Nói xong, Lăng Phong xoay người muốn đi.

- Mộc tiên sinh!

Chiêm Mỗ Tư do dự một chút, gương mặt ửng đỏ, nói:

- Nếu là tiên sinh vô pháp có được phượng hoàng chân tủy, tinh kỹ Tinh Chương của ngài chúng ta nguyện ý dùng bất luận đại giới gì để mua, không biết ý của ngài thế nào?

Lăng Phong hừ lạnh, thản nhiên nói:

- Người cho rằng như thế nào?

Chỉ cần vận dụng thỏa đáng, một quả tinh kỹ Tinh Chương có thể tạo nên một vị Linh Cấp cường giả, cái này không phải là đại giới tầm thường có thể đổi được? Nhất là Chiêm Mỗ Tư một mực chắc chắn phượng hoàng chân tủy phải trải qua bán đấu giá, sau đó lại muốn thu được tinh kỹ Tinh Chương của Lăng Phong, tính toán như vậy thật sự là quá như ý!

Bị Lăng Phong cười lạnh một tiếng tựa hồ khinh thường làm cho khuôn mặt Chiêm Mỗ Tư đỏ lên như than hồng. Chiêm Mỗ Tư cáu giận dị thường, chờ sau khi Lăng Phong rời đi thì tức giận dấm một quyền lên bàn để xả một bụng tức giận!

- Ca ca, người nào mà động việc không vừa ý liền tức giận thì suốt đời không thể làm được nào ra hồn. Đây chính là lời đại ca dạy muội đó.

Đột nhiên, một thanh âm thanh thúy, dễ nghe vang. Ngay sau đó từ sau bình phong gian phòng bên cạnh xuất hiện một người đang chậm rãi đi ra. Là một nữ tử mặc trường bào màu trắng như tuyết. Khuôn mặt xinh đẹp, nhất là đôi mắt to giống như trẻ sơ sinh tràn ngập vẻ ngây thơ không nhiễm một chút "bụi đời".

- Như Âm, muội cũng thấy tên họ Mộc này quá khiến kẻ khác để ý!

Chiêm Mỗ Tư vẫn còn có chút tức giận:

- Ai, nếu không vì đã đáp ứng với Huyền Nguyên tông, ta thật muốn trao đổi lấy mai Tinh Chương kia, đó là tinh kỹ Tinh Chương, thật khiến người ta thèm thuồng.

Tinh kỹ Tinh Chương luyện chế khi luyện chế phải có nguyên liệu là hạch tinh của Linh Cấp cường giả, cách duy nhất để lấy được hạch tinh tự nhiên chính là phải giết chết hắn, vì vậy Chiêm Mỗ Tư mới nói thế/

Liên tiếp câu hỏi cho thấy nội tâm Chiêm Mỗ Tư vô cùng khát vọng!

- Ai biết được, mỗi người đều có bí mật của riêng mình, hắn mang theo hắc sắc dịch tức tạp hắc là lai lịch cũng bất phàm.

Chiêm Như Âm trầm tư một lát, cau mày nói:

- Mộc Phong? Cái tên này thật sự kỳ lạ đó!

Chợt, nàng lắc đầu nói:

- Không thèm nghĩ tới hắn nữa, thời khắc mấu chốt vẫn là không nên phức tạp. Nếu là có thể có được Huyền Nguyên tông hứa hẹn Tinh Chương, muội liền có thể phỏng đoán được huyền bí trong đó. Kỹ nghệ luyện chương của muội cũng sẽ dễ dàng nhanh hơn, đến lúc đó nhiều Tinh Chương hơn nữa cũng nắm giữ được.

- Ừm.

Chiêm Mỗ Tư triệt để thoải mái, nhìn về phía tiểu muội, vẻ mặt tràn ngập che chở:

- Ca ca tin tưởng, muội nhất định có thể thành Thuật Luyện Sư nổi tiếng đại lục! Ngọc Lan Tông chắc chắn sẽ hưng thịnh trong tay chúng ta!

Rời khỏi phòng giao dịch tình báo thứ hai, Lăng Phong ngẩng đầu thở dài, chuyện này tuy không quá thuận lợi, nhưng tốt xấu gì cũng biết được nơi phượng hoàng chân tủy hạ lạc, không cần làm con ruồi không đầu bay tán loạn như trước nữa. Hắn nắm chặt quyền đầu, vang lên tiếng "răng rắc", một vẻ kiên cường bất kể khó khăn đều phải tìm bằng được phượng hoàng chân tủy hiện lên trên mặt!

- Lăng huynh đệ, mới vừa rồi ngươi vẫn hơi quá lỗ mãng một chút đi, tinh kỹ Tinh Chương cho dù tại giới Thuật Luyện Sư đời này của Vô Tận Hoang Nguyên cũng tuyệt đối là bảo vật hiếm lạ! Dễ dàng đưa ra như thế khó tránh khỏi bị người khác rình coi.

Thanh âm của Thích Thiên Ách truyền đến bên tai hắn.

- Thích đại ca giáo huấn phải lắm, nghĩ đến tình trạng của sư tôn, đệ lại...

Lăng Phong tự nhiên hiểu hắn là vì muốn tốt cho mình, nên tự nhiên không có nửa phần phản cảm, chỉ thở dài nói:

- Là đệ quá mức nóng ruột.

Quan tâm quá sẽ bị loạn, Lăng Phong cũng không ngoại lệ, đổi thành cách làm chính xác, hắn hoàn toàn có thể tiến một bước tăng giá, thẳng đến, khi đạt được giá cả thỏa mãn cả hai bên. Thế nhưng như vậy vạn nhất bất thành, trái lại sẽ bộc lộ ra càng nhiều con bài chưa lật!

Thích Thiên Ách không nói thêm nữa, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy vô cùng ảm áp, có thể, trong mắt một số người không quen, Lăng Phong có chút lạnh lùng đậm và cao ngạo, nhưng chỉ có người thật sự hiểu hắn, mới hiểu tận sâu trong vẻ bề ngoài lạnh lùng đó là một tâm hồn nhiệt huyết!

Hắn ngược lại nói:

- Có một chút rất là kỳ quái. Phượng hoàng chân tủy mặc dù có hiệu quả đối với tu luyện hỏa hệ nguyên lực, nhưng giá trị hắn là còn kém xa so với tinh kỹ Tinh Chương mới phải. Đối mặt với việc đệ ra giá tinh kỹ Tinh Chương, bất kỳ người bình thường nào cũng sẽ lựa chọn trực tiếp trao đổi luôn! Mà tiểu tử kia sao lại phản ứng khác biệt lớn như thế? Chẳng lẽ là do hắn không làm chủ được?

Lăng Phong trầm tư, sau đó lắc đầu nói:

- Chắc là không, đệ trước đây đã từng gặp qua Chiêm Mỗ Tư, khi đó hắn đại biểu cho Ngọc Lan Tông xuất hiện trong Kiền Thiên Giới, hắn là truyền nhân đích hệ của tông môn, quyền lực cực lớn mới phải!

- Vậy thật là khiến người ta khó hiểu.

Thích Thiên Ách càng thêm nghi hoặc:

- Trừ phi bọn họ có thể dấn phải vận cứt chó trong đấu giá hội, gặp được người như đệ có nhu cầu cấp bách phượng hoàng chân tủy để tu bổ chân nguyên lực chi nguyên! Hơn nữa người này phải có xuất thân cực kỳ phong hậu!

Ngẫm lại, Thích Thiên Ách cũng cảm thấy xác suất này tựa hồ quá nhỏ, lặng lẽ nói:

- Không nghĩ ra, thực sự không nghĩ ra!

Cân nhắc một lát, vẫn là không có kết quả, Lăng Phong không hề khổ tư, nói:

- Thôi, dù sao cũng còn ba ngày nữa mới công bố, đến lúc đó tranh đoạt tiếp đi!

- Cũng được. Bất quá mấy ngày này rảnh rỗi, đệ tốt nhất nên luyện chế thêm một ít Tinh Chương, đến lúc đó cũng có thể ứng phó được với bất cứ tình huống nào.

368. Chương 325: Ý Nguyên Chương.

Tại Vô Tận Hoang Nguyên, trong các cuộc đấu giá bậc này, đồ vật bình thường giá trị không lớn, chân chính đáng giá là các loại ma hạch, Tinh Chương!

Lăng Phong ”vâng” một tiếng, nói:

- Đệ đối với Ý nguyên chương luyện chế cũng được, không biết ở đây có bán hay không, vừa lúc mua một quả để làm hàng mẫu.

Nói xong, hắn đi tới gian phòng giao dịch vật phẩm thứ nhất.

Mới vừa rồi khi Lăng Phong tiến nhập phòng giao dịch tình báo đã có khá nhiều người trông thấy. Lúc này hắn đi tới đây, thì tên phục vụ liền chủ động tiến lại bắt chuyện. Sau khi biết nhu cầu của Lăng Phong, tên phục vụ dẫn hắn tới một quầy hàng ở bên cạnh. Quầy hàng này có dạng hình trụ, cao chừng nửa thân người, luân chuyển như bay, Bên ngoài bao phủ một tầng quang vụ nồng đậm, khiến người bên ngoài không sao nhìn thấy kết cấu bên trong. Đứng trong quầy hàng là một tên trắng trẻo, mập mạp, mặc một thân hắc bào rộng thùng thình trông khá buồn cười, nhìn kiểu gì cũng thấy có vẻ không hợp. Hắn vừa thấy Lăng Phong lập tức vẻ mặt tươi cười, phi thường nhiệt tình hô:

- Nơi này của chúng ta có thượng trung hạ tam phẩm ý nguyên chương, không biết tiên sinh ngài muốn mua loại nào?

Lăng Phong ngẩn ra, không nghĩ tới ý nguyên chương cũng có phân phẩm cấp, bất quá hắn rất nhanh liền đã che giấu, thản nhiên nói:

- Người thử giới thiệu một phen cho ta xem sao.

- Được.

Tên hắc bào mập mạp không chút mất kiên nhẫn, bày ra vẻ chuyên nghiệp nói:

- Ý nguyên chương này dùng tài liệu ẩn chứa linh hồn vật tính thuần túy luyện chế thành, hơn nữa bản điểm là do một vị Thuật Luyện Sư cao cấp tự mình xuất thủ nên giá trị cũng cực cao.

- Tiên sinh ngài hẳn cũng biết, tác dụng chủ yếu của ý nguyên chương là để đề thăng độ miễn cảm nhận thể với nguyên lực, giúp tu luyện giả cùng với thiên địa nguyên lực càng phù hợp. Cực phẩm ý nguyên chương thậm chí có thể trực tiếp cải tạo một người thiên phú tu luyện không tốt thành Nguyên Lực Chi Thể!

Linh hồn vật tính thuần túy? Cải tạo thành Nguyên Lực Chi Thể?

Trong lòng Lăng Phong hiện lên một tia kích động, Thích Thiên Ách cũng đã từng đề cập qua với hắn về ý nguyên chương khiến hắn liên tưởng đến tầng Tinh Chương cùng với Chân Long Linh Chương thu hoạch được trong trận chiến tại tổng bộ Áo La Thương Hội.

Nếu như suy đoán là thật, thì ý nguyên chương cùng với tầng Tinh Chương không thoát khỏi quan hệ. Đồng thời Chân Long Linh Chương lúc trước đạt được Lăng Phong chưa từng quan sát tỉ mỉ, bây giờ nghĩ lại hẳn cũng là một loại ý nguyên chương, so sánh với loại trong quầy hàng của tên hắc bào mập mạp này hiểu quả càng mạnh hơn gấp trăm vạn lần!

Một ít khác biệt trong đó, Thích Thiên Ách cũng không biết rõ, vì vậy Lăng Phong khi nghe hắc bào mập mạp nói xong hiểu biết về nó càng thêm sâu sắc.

Hắc bào mập mạp âm thầm quan sát biểu tình của Lăng Phong, nhất là từ trong đó không phát hiện được biểu tình dị thường gì, không khỏi thầm mừng một tiếng: tiểu hồ ly! Hắn bất đắc dĩ đành tiếp tục giới thiệu:

- Do tài liệu cùng với công nghệ cực kỳ trân quý, ý nguyên chương chỉ dùng phương thức đổi vật lấy vật, ví dụ như một mai tối hạ phẩm ý nguyên chương này đổi một...

Tay hắn phẩy một cái, từ trong quầy hàng lấy ra một mai Tinh Chương tràn đầy lưu quang, bên ngoài còn có một tầng hỏa quang vờn quanh. Kế đó, một luồng quang vụ từ đó bay thẳng lên, ở giữa không trung kết lại thành hình dạng kỳ quái, phẳng phất như chư thiên hỏa hệ tinh linh hội tụ, cùng nhảy múa.

Mai ý nguyên chương này một khi lấy ra, Lăng Phong lập tức cảm nhận được đằng sau có một mảnh âm thanh hấp tởm. Mặc dù bọn họ biểu hiện hướng tới rõ ràng, nhưng không ai dám có chút dị động nào, thậm chí ngay cả nhân thần tham lam cũng không lộ ra! Cùng lúc đó, Lăng Phong bình tĩnh

Lăng Phong nhận không được nội tâm âm thầm chấn động, tính toán sơ bộ ở xung quanh đây có ít nhất ba gã nguy Linh Cấp cường giả! Ba người này mơ hồ kết thành một thể trận huyền diệu, một khi có người dám xuất thủ sẽ lập tức lọt vào một kích sấm sét của bọn họ.

Hắc bào mập mạp không biết vì sao biểu tình của Lăng Phong khẽ biến, còn tưởng rằng hắn đã bị mai ý nguyên chương này chấn động, nên lộ ra vẻ tự hào nói:

- Mai ý nguyên chương này ít nhất có thể rút ngắn ba năm thời gian của tu luyện giả, tích lũy đại lượng cảm ngộ đối với nguyên lực! Nếu dùng để cảm ngộ tinh kỹ, hiệu quả càng cao! Nếu muốn trao đổi, ít nhất phải dùng ba mai hạch tinh cấp Thánh Vực, hoặc một cỗ ma thú thi cốt hoàn chỉnh, có tác dụng đặc thù.

Hắn vừa báo giá ra, Lăng Phong lập tức minh bạch vì sao có rất ít người xung quanh quầy hàng chú ý tới.

Mặc dù người có thực lực giết Thánh Vực cường giả không ít, thế nhưng ai cũng không đến nỗi phát rồ mà cả ngày đi tìm xui xẻo, vạn nhất có người làm như thế, cho dù cường giả đại viên mãn cấp Linh Tôn chỉ sợ cũng khó tránh khỏi bị người quần áo đến chết! Mà ma thú sau khi tiến nhập Thánh Vực linh tính càng tăng, hơn nữa độ miễn cảm với nguy hiểm càng tăng, nếu muốn săn giết chúng, vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Tổng thể mà nói, điều kiện trao đổi này cũng không dễ đạt thành, thảo nào khi tên mập mạp này nhìn mình thần tình xúc động tựa như thấy khách hàng lớn vậy!

Thấy Lăng Phong từ chối cho ý kiến, hắc bào mập mạp nhận không được hỏi:

- Tiên sinh có muốn mua loại ý nguyên chương này không?

- Không vội.

Lăng Phong khoát khoát tay, nói:

- Còn loại khác không, lấy ra ta xem sao.

Hắc bào mập mạp nhận không được lộ vẻ thất vọng, hắn nhiều khách hàng xuất phát từ hiếu kỳ đến hỏi giá nhưng thủy chung không xuất thủ. Thái độ nhiệt tình rõ ràng giảm xuống, bất quá vẫn nhẫn nại đem mai ý nguyên chương trong tay cất đi, ngay sau đó lại lấy ra một mai khác, nói:

- Đây là một mai trung phẩm, có thể tiết kiệm năm năm quang cảnh! Cho dù là khi Linh Giả trùng kích Linh Sĩ cũng rất có giá trị!

- Ta có thể xem qua được không?

Lăng Phong hỏi.

Hắc bào mập mạp hơi do dự, đảo mắt nhìn bốn phía, tỉ mỉ quan sát một phen, đến cuối cùng vẫn là đưa mai Tinh Chương đó cho Lăng Phong nói:

- Mai Tinh Chương này ít nhất cần phải một quả hạch tinh nguy Linh Cấp mới có thể giao dịch!

Lăng Phong không để ý nhân thần hoài nghi của hắn, tỉ mỉ quan sát một phen, hắn phát hiện mai Tinh Chương này cùng với mai lúc trước ẩn chứa khí tức cường đại hơn một chút, còn lại không khác nhiều! Lăng Phong muốn xem những mai Tinh Chương chẳng qua là để nghiên cứu học tập mà thôi, nếu trung hạ phẩm khác biệt không nhiều, hắn đối với loại thượng phẩm cũng không có hứng thú nữa.

Vì vậy, Lăng Phong tùy ý nói:

- Một quả này cùng với lúc trước nữa, đều gói lại cho ta.

- A?

Hắc bào mập mạp biểu tình thờ ơ hoàn toàn biến mất, chấn động nhìn về phía Lăng Phong lắp bắp nói:

- Tiên sinh, ngài nói cái gì?

Lăng Phong chau mày, nói:

- Người không nghe rõ ư? Ta nói hai mai này ta đều mua hết.

Không đợi tên mập đó hỏi thêm, hắc tiện tay tung bốn quả hạch tinh trong đó có một quả phong hệ đoạt được từ chỗ Nộ Thương Thiên, ba quả khác đều là từ Thánh Vực cường giả giao thủ bị hắc giết chết lấy được.

369. Chương 326: Thiếu Chủ Huyền Nguyên Tông.

Ngây ngốc tiếp nhận ma hạch, hắc bào mập mạp hung hăng véo mình một cái, "ai ui" một tiếng đau nhức thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hắc lúc này mới tin tưởng mình không phải đang nằm mơ. Nhận thấy được Lăng Phong có chút không kiên nhẫn được nữa, hắc bào mập mạp vội vã cung kính đem hai quả Tinh Chương gói kỹ, đưa đến trong tay hắc.

Kiểm tra thực hư xong, Lăng Phong gật đầu, chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, đằng sau truyền đến một tiếng:

- Tiểu tử kia, khoan đã!

Lăng Phong cước bộ ngừng lại, nhíu mi, rồi lại tiếp tục, thanh âm trầm bổng rõ ràng là tức giận, mắng:

- Ta đang nói với người đó, không nghe thấy sao?

- Thái Thiếu, xin bớt giận.

Hắc bào mập mạp nhìn thấy nháo sự trong lòng hơi hồi hộp, hoảng sợ bước tới giải hòa:

- Thái Thiếu có yêu cầu gì. Bốn tông nhất định trợ giúp.

Lăng Phong thấy rõ hình dạng người trước mặt mình, nàng bộ dáng xinh đẹp, đôi mắt như sao, bờ môi đỏ tươi, kiều diễm ướt át. Hơn nữa vóc dáng thon dài, mảnh khảnh. Cho dù Lăng Phong đã từng gặp qua không ít mỹ nhân, cũng rất dễ nhìn ra trước mắt.

Chính là nàng hết lần này tới lần khác thích mặc một thân trang phục nam nhi. Một thanh chiết phiến trong tay lóe ra ngân bạch sắc quang mang. Phần đuôi còn có đeo một chuỗi ngọc. Những người xung quanh phảng phất nhìn không ra tính tình chân thực của nàng, hắc bào mập mạp càng một câu "Thái Thiếu" gọi rất vui vẻ.

- Hừ! Muốn cái gì?

Thái Thiếu mạnh mẽ thu chiết phiến trong tay xuống, con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng cũng không thêm liếc mắt nhìn Lăng Phong, nói:

- Ta xem trên người tên kia là ma hạch, hỏi hắc muốn bao nhiêu mới nguyện ý bán?

- Cái này...

- Thế nào? Không được sao?

Thái Thiếu biểu tình âm nộ, áp lực cường đại tựa như đại gian chảy cuộn cuộn.

- Vâng.

Hắc bào mập mạp âm thầm lau mồ hôi lạnh. Xoay người đi tới trước mặt Lăng Phong, bối rối nói:

- Vị tiên sinh này, trên người ngài có còn dư ma hạch không? Cái này bốn tông sẽ dùng giá cao mua lại!

- Tiên sinh, tiên sinh...

Hắc bào mập mạp vội đến muốn khóc, vô luận là Lăng Phong hay Thái Thiếu hấn đều không đắc tội được. Nhưng trung tâm giao phong lại luôn là hấn, điều này khiến cho mập mạp gấp tới mức muốn kêu cha gọi mẹ.

Lăng Phong hít một hơi thật sâu, nhãn thần híp lại, từ khí thế hai lão giả lộ ra hấn đã biết là Linh Cấp cường giả! Hơn nữa nữ nhân đáng ghét kia, cho dù mình có không tiếc lộ ra con bài chưa lật cũng chưa chắc đã khiến nàng e ngại, chỉ là khi đó khó tránh làm lỡ đại sự.

Nghĩ đến sư tôn, Lăng Phong cố gắng kiềm chế nộ khí, thản nhiên nói:

- Trong tay ta không còn ma hạch.

Hắc bào tranh chấp thở phào một hơi, hấn đang nghĩ tới tranh chấp này có thể kết thúc được rồi thì Thái Thiếu lại cười lạnh quát một tiếng:

- Chậm đã!

Nàng hoành ngăn ở trước mặt Lăng Phong, nhãn thần đảo qua thân thể của hấn từ trên xuống dưới, lộ ra vẻ hoài nghi:

- Ta không tin! Người để ta lục soát!

Oanh!

Lần này triệt để kích khởi lửa giận của Lăng Phong, biểu tình của hấn tức khắc trầm xuống. Cương khí trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, dần dần, thanh âm như tảng thủy ngân chảy phát ra, cả tòa phòng khách đều có thể nghe thấy!

Mọi người đang vây xem đối với hành vi của cô gái này cũng không quen mắt, buôn bán vốn là chuyện thuận mua vừa bán. Ép bán như vậy thì gọi là cái gì? Nhất là nàng còn đòi khám người? Vũ nhục như vậy cũng nói ra được!

- Nhìn cái gì?

Sắc mặt Thái Thiếu đanh lại, nhìn xung quanh lãnh đạm nói:

- Chuyện của Huyền Nguyên Tông ta ai dám xen vào?

- Huyền Nguyên Tông?

Người có linh cơ nhất thời nghĩ đến "Huyền Nguyên Tông, Thái Thiếu" mấy chữ này đại biểu cho nhân vật, vẻ tức giận nhất thời tan hết. Người này lẽ nào chính là người thừa kế nổi tiếng cổ quái kia của Huyền Nguyên Tông?

Hắc bào mập mạp sắc mặt thoáng cái trở nên rất khó coi, Thái Thiếu làm trò náo loạn trước mặt đông đảo mọi người tại Ngọc Lan Tông, không chỉ là nhằm vào Lăng Phong, mà còn liên lụy tới cả Ngọc Lan Tông! Nếu nhìn thấy khách hàng tại Ngọc Lan Tông bị khi dễ mà mặc kệ, vậy sau này lan truyền ra ngoài, danh dự của tông môn sao còn tồn tại? Còn ai nguyện ý cùng Ngọc Lan Tông giao dịch nữa?

Chuyện trọng đại như vậy, hắc bào mập mạp cũng không nhìn thân phận kinh người của nữ tử trước mặt nữa, mà xoay người chắn trước mặt Lăng Phong:

- Thái thiếu chủ! Nơi này là địa bàn của Ngọc Lan Tông ta, không phải là Huyền Nguyên Tông người! Mong rằng người thu liễm một chút.

- A!

Thái Thiếu

trừng mắt nhìn hắc bào mập mạp:

- Người thật can đảm đó, ai cho người nhiều lời như thế? Bùi Kiên, Bùi Khôn ngăn hấn lại cho ta!

- Ngăn mẹ người á!

Bị nàng tả một tiếng, hữu một tiếng quát mắng, cho dù là nê bồ tát cũng muốn tức giận, huống chi Lăng Phong từ trước phong mang nội uẩn? Thân hình hắn chớp động, bạo phát một đạo thanh quang. Chợt xuất hiện trước mặt Thái Thiếu.

Lăng Phong lập tức đưa tay, hung hãn tát mạnh một cái!

Bốp!

Âm thanh rõ ràng vô cùng, hiện lên trong mắt mọi người, Thái Thiếu bị tát bay lên không trung, rồi rơi xuống theo một đường cong!

Một màn này phát sinh nhanh chóng dị thường, nhanh tới mức ngay cả hai gã Linh Cấp cường giả đằng sau Thái Thiếu cũng không kịp phản ứng, sau đó liền đã thấy nàng bị tát bay đi.

- Tiểu nhi, ngươi muốn chết!

Bùi Khôn thấy thế nổi giận, bàn tay khê nhếch, một đạo thủy long cuồng nộ bay tới phía Lăng Phong.

Lăng Phong lẳng lặng nhìn Thái Thiếu, thấy nàng đột nhiên cảm giác tim đập nhanh hơn.

Cuối cùng, Lăng Phong lộ ra một nụ cười, bàn tay hơi giương lên, động tác này khiến Thái Thiếu kinh hãi, không nhận được lùi về phía sau hai bước, không cẩn thận ngã nhào xuống đất.

- Tiểu tử thôi, đánh xong rồi còn muốn rời khỏi sao?

Thái Thiếu phần nộ quát một tiếng, hoành thân ngăn trước mặt Lăng Phong.

Chiêm Như Âm vừa xuất hiện, lập tức che chắn Thái Thiếu ở phía sau, cùng là người trẻ tuổi thừa kế đời này, khí độ của nàng tuyệt đối không khác biệt, ngay cả hai người Bùi Kiên cũng âm thầm lộ vẻ tán thán, thất vọng hỗn loạn.

Hai người Bùi Khôn đang muốn tiến lên, lại bị Mộ thị huynh đệ ngăn cản, bọn họ âm thầm trách cứ thiếu chủ nhà mình đa sự, vị thiếu chủ này tính nết cổ quái dọc đường đã gây ra không ít hỗn loạn. Bất quá những người đó thực lực không đủ, cho dù chịu thiệt cùng đành ngậm bồ hòn làm ngọt, thế nhưng thanh niên trước mặt này tuyệt nhiên không đồng dạng!

- A!

Lăng Phong thản nhiên cười, tùy ý thu tay lại. Tuy là không nói câu nào, nhưng tỏ ra vô cùng khinh miệt!

370. Chương 327: Mộng Tưởng Của Tiểu Nhân Vật

- Huyền thiếu chủ, đây là địa bàn của Ngọc Lan Tông ta, ta tuyệt đối không cho phép ngài gây chuyện ở đây!

Một giọng nói lạnh lạnh truyền đến, nguyên lực quanh người huynh đệ Mộ thị nhất thời bộc phát, hỏa khí rít lên không ngừng bên tai:

- Thiếu chủ!

Bùi Càn truyền âm cảnh giới:

- Chúng ta đến đây là có nhiệm vụ, tông chủ đại nhân đã dặn đi dặn lại, Ngọc Lan Tông cũng đã đồng ý cùng chúng ta thiết cục rồi, trước mắt đừng gây chuyện với chúng là tốt nhất, ngộ nhờ làm hỏng việc hợp tác sau này khó tránh khỏi bị tông chủ quở trách!

- Ngươi quản lão tử làm gì, tiểu thiếp nhà hắn bị người ta lừa đi, bị người ta dẫm lên mặt, bảo ta giúp hắn tìm lại thể diện sao?

Huyền Quỳ oán hận nói:

- Ta thêm vào quản mấy chuyện vợ vãn của hắn!

Hai người Bùi Càn lộ vẻ hoảng sợ, mặc dù hai bên đang truyền âm nói chuyện nhưng cũng khó tránh khỏi để cho những người biết chuyện nội tình bên trong Ngọc Lan Tông đoán ra phần nào. Đây là chuyện liên quan đến thể diện mà tông chủ đại nhân lại là người quan tâm đến thể diện nhất.

Bùi Càn không dám nói nữa, hấn sợ đến tim đập thành thịch, miệng lẩm nhẩm:

- Bà cô của tôi, người là con gái ruột của tông chủ, có thể bình luận về lão nhân gia không chút kiêng kỵ nhưng bọn ta thì không giống vậy nên người đừng để liên lụy đến bọn ta.

May mà Huyền Quỷ sau khi phát tiết thì không nói thêm gì nữa, liếc nhìn hai người Bùi Càn, truyền âm nói:

- Yên tâm đi, Ngọc Lan Tông gửi gắm hết hi vọng vào vị truyền nhân "xích tâm lục thức pháp" bảo bối này rồi. Dù hôm nay chúng ta có đập tan phân bộ này thì chỉ cần tông môn vẫn có thể luyện chế linh sĩ cấp tinh kỳ tinh chương thì cũng không lo bọn chúng sẽ không hợp tác!

Nói đoạn, Huyền Quỷ thu hết thái độ giận dữ lại, để lộ ra một tia tiêu ý nồng đậm:

- Âm muội muội đã lên tiếng, bốn thiếu đầu dám không nghe theo?

Giọng nói của cô dịu dàng vô cùng, dù sao cũng là quý tộc, phải có dáng vẻ yểu điệu của một thiếu nữ ngoan hiền thực sự chứ. Kẻ không biết bản chất thực sự của cô thì thôi, nhưng đã biết rồi thì thực sự không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Chiêm Như Âm lộ ra biểu tình chán nản, đôi mắt to tròn đầy vẻ không vui, rõ ràng cũng biết Huyền Quỷ này không dễ đối phó.

Vì không có trở ngại gì nên Lăng Phong lập tức rời khỏi Ngọc Lan Tông. Trong lúc đó, Huyền Quỷ truyền âm cho bọn Bùi Càn, lệ mang trong mắt Bùi Càn chợt lóe, không nói gì cũng rời đi luôn.

Nhìn thấy cảnh này, Chiêm Như Âm định nói gì đó nhưng cuối cùng lại không lên tiếng, trong lòng ánh lên một tia nghi hoặc. Người này luôn mang lại một cảm giác vô cùng quen thuộc, không lẽ đã gặp ở đâu? Nhưng cô không tài nào nhớ ra được, thật là quá kì lạ! Nghĩ mãi không ra, Chiêm Như Âm liền gạt luôn ý nghĩ ấy ra khỏi đầu. Bất luận người đó là bạn hay thù, Bùi Càn đã ra tay chắc sẽ không toàn mạng được đâu nhỉ?

Huỳnh đệ Bùi Càn mặc dù có vẻ như nô bộc nhưng thực lực thì không hề kém, đã là "thân hóa thiên địa" tuyệt đỉnh linh giả rồi! Lăng Phong đi trên đường, người qua kẻ lại nhìn qua không hề có vẻ dị thường. Dù Bức Tông đã tăng cường phòng thủ nhưng phần lớn mọi người đều không biết đã xảy ra chuyện gì, Hắc Nguyệt Trấn vẫn giữ nguyên vẻ bình yên vốn có.

Nhưng xảy ra chuyện vừa rồi, Lăng Phong phát hiện ra ẩn dưới con sông hiền hòa đó là một dòng loạn lưu, chỉ cần một chút gió động là sẽ lập tức bạo phát ra một trận cuồng phong!

- Tìm một nơi kín đáo nghỉ lại trước đi.

Thích Thiên Ách truyền âm nói.

- Huyền Nguyên Tông từ xưa đến giờ hành sự bá đạo, e rằng chúng sẽ không dễ gì chịu dừng tay đâu.

- Ừm, đệ biết.

Lăng Phong lộ ra một tia hận sắc, quyền cốt ánh lên thanh bạch chi sắc:

- Hừ, nhưng có những hai linh giả! Nếu như không còn không biết lượng sức thì đệ cũng không ngại có thêm hai miếng linh cấp hạch tinh đâu!

Phách khí! Thích Thiên Ách đã nhìn ra thứ bắt buộc phải có nếu muốn lập tức trên thế giới tàn khốc này đang dần toát ra từ người Lăng Phong, trong lòng không khỏi mừng thầm.

Lăng Phong của ngày hôm nay hoàn toàn có đủ vốn liếng để nói ra những lời này. Hấn thân hoài thân bí mệnh bài, nếu không nuôi tiếc tổn hao thì tự thân chẳng khác gì một linh cấp cường giả! Cộng thêm Nguyên Thận và Oa Hoàng, đối phó với hai linh giả mặc dù có chút miễn cưỡng nhưng cũng không phải là không có cơ hội chiến thắng! Một lúc sau thấy họ hình như có vẻ lạ, một nam tử gầy gò đột nhiên chủ động tiến đến!

- Tiên sinh, hai người đang tìm chỗ ở?

Lăng Phong gật gù đầu, sau màn giới thiệu đơn giản hắn biết nam tử gầy gò tên là Ô Thạch, chuyên làm trung gian trong Hắc Nguyệt Trấn này nên Lăng Phong cũng không sợ hắn lừa mình.

Trả một miếng ma hạch cấp thấp làm phí dẫn đường, Lăng Phong đi theo hắn.

Năm xưa khi Tinh Lam Công Quốc tuyển chọn thanh niên tuấn ngạn đã bỏ ra vô số ma hạch, ma hạch cao cấp cũng không phải là ít, một nửa trong đó đã bị Lăng Phong phân phát hết, chỉ còn lại cũng không nhiều, cộng thêm phần thắng cả độ ở Thương Khung Hội Chiến, mặc dù có trong tay khá khá nhưng Lăng Phong cũng không cho phép mình được xa xỉ.

Ô Thạch sau khi nhận được tiền thưởng vui vẻ vò đầu bứt tai, càng thêm nhiệt tình.

Đi qua mấy con đường, cảnh vật trước mắt dần trở nên thưa thớt, chỉ còn từng mảng lục lâm rậm rạp, không khí cũng tràn ngập một mùi hương ngọt ngào. Sau khi nghe ngóng, Lăng Phong biết đây là nơi ở cố định của cường giả và các tông phái trong Hắc Nguyệt Trấn. Một vài trạch viện chỉ nhân mấy năm mới đến một chuyến nên chuyển sang cho thuê để tránh phiền phức và cũng tranh thủ kiếm thêm ít lợi nhuận.

- Tiên sinh, ngài yên tâm, ta đảm bảo ngài sẽ hài lòng với trạch viện ở đây!

Ô Thạch cười nói, biểu tình có chút do dự:

- Nhưng giá cả ở đây cũng khá kinh nhân! Trạch viện bình thường giá thuê một ngày là mười miếng ngũ tinh ma hạch! Đừng nói gì những trạch viện đặc biệt hơn một chút, những trạch viện đó có "linh cư" do hậu thiên nhân công tạo nên, mỗi một căn giá thuê đều từ bát tinh ma hạch trở lên!

- Linh cư?

- Đúng vậy, tiên sinh, ngài không biết sao?

Ô Thạch ngạc nhiên, chắc chắn lưỡi tấm tắc:

- Một ngày tu luyện trong linh cư hiệu quả bằng mười ngày thậm chí một trăm ngày tu luyện bình thường! Linh cư tốt nhất được tạo nên bởi tự nhiên, nhưng loại cực phẩm linh cư ấy rất khó kiếm, dù có cũng bị các thế lực tông phái chiếm cứ hết rồi, những nhân vật nhỏ như chúng ta đừng có mơ, những linh cư còn lại này đều do hậu thiên chế tạo mà thành, nhân lực vật lực hao phí cũng không ít nên giá cả vô cùng đắt. Thật muốn vào trong đó xem một lần dù chỉ ở lại một lúc cũng được.

Ánh mắt Ô Thạch tràn đầy vẻ mơ ước, Lăng Phong nhìn ra tu vi của hắn mới chỉ lục tinh, trong một cái nói sẵn sinh ra cường giả như Vô Tận Hoang Nguyên vẫn chưa là gì. Với tu vi hiện tại của Lăng Phong, chỉ cần một ngón tay đã đủ đè chết hắn rồi. Nhưng một nhân vật nhỏ như vậy cũng có ước mơ riêng của mình...ước mơ a!

- Vậy được.

Lăng Phong mỉm cười nói:

- Người đưa ta đi tìm một căn có linh cư, ta sẽ trả tiền thuê một ngày, đợi ta đi rồi người có thể mang theo vợ mình vào đó ở.

- Á?

Ô Thạch lộ ra nhãn thần kinh hãi:

- Đại nhân, ngài nói thật chứ?

- Đương nhiên.

Lăng Phong gật đầu, khẳng định nói.

Ô Thạch biểu tình có chút mù mờ, rõ ràng không dám tin vào những gì mình vừa nghe thấy. Một lúc sau hắn mới tỉnh lại được, lẩm bẩm nói:

- Ta cảm thấy, tốt nhất là không nên sống trong loại trạch viện này, đại nhân nếu muốn có thể trực tiếp thưởng cho tiểu nhân một miếng bát tinh ma hạch, như vậy ta có thể sớm rời khỏi Hắc Nguyệt Trấn, mang theo vợ đến một nơi yên bình khác, sinh một đồng con, đến lúc đó...

Nhìn bộ dạng hoa chân múa tay vui vẻ của Ô Thạch, Lăng Phong thoáng ngây ra, bỗng nhiên cảm thấy khóe mắt có chút cay cay.

Đột nhiên, một đường thủy long lóe sáng, ầm một tiếng đánh trúng đầu Ô Thạch khiến hắn lập tức nổ tung!

371. Chương 328: Nộ Khí.

- Phù, tiêu diệt xong mấy tên tạp chủng, thấy thoải mái hơn nhiều.

Thiên không vang lên một giọng cười già nua âm hiểm, ngay sau đó, thân thể của Bùi Càn nhẹ nhàng đáp xuống. Bộ bào phục rộng lớn khiến bộ dạng hắn trong cảnh hoàng hôn âm u càng thêm phần cổ quái, chẳng khác gì một con chim đêm đang dang rộng đôi cánh.

Biểu tình của Lăng Phong vẫn như một tảng nhám thạch hằng cổ bất biến, cơ bắp, mi vũ, tóc vẫn như bình thường không hề dị biến, một chút ba động cũng không có! Hắn nhìn chăm chăm vào chỗ mà lúc này Ô Thạch vừa đứng, bây giờ chỉ còn sót lại một bãi bọt máu!

Cảnh tượng Ô Thạch tràn đầy mộng tượng cứ lặp đi lặp lại trước mắt Lăng Phong, não hải hắn lại hiện lên hình ảnh một cô gái đang ôm hắn vào lòng, nói với hắn rằng:

- Tiểu Phong, sau này tỷ tỷ sẽ đưa đệ đến ở một nơi thật rộng, đệ có thể ăn bánh mì vừa mới nướng, không còn cảnh lục lọi thức ăn từ trong thùng rác nữa, cũng không còn cảnh bị người ta đuổi đánh nữa.

Nỗi đau không gì sánh nổi trong lòng Lăng Phong khiến từng giọt máu trong cơ thể hắn như sôi lên, nóng đến khó chịu!

Khóe mắt Lăng Phong bỗng dưng giật giật, khóe mắt bỗng chốc trở nên đỏ ngầu, quát lớn:

- Tử!

Bảy thanh kiếm ảnh đột nhiên bắn ra. Trong lúc phẫn nộ, tinh thần lực của Lăng Phong được kéo lên cấp kịch, trong chớp mắt đã lên tới cao độ đáng sợ! Sinh mệnh được thiêu đốt triệt để, rõ ràng nộ hỏa như muốn đốt sạch thế giới này nhưng trong lòng Lăng Phong thì bình tĩnh vô cùng, như cổ tĩnh chiều rọi vạn vật trong thiên địa!

Hai loại cảm giác vô cùng mâu thuẫn nhưng cũng rất hài hòa ấy lan tỏa trong lòng, mỗi một tia năng lượng được tích tụ và phát huy với uy lực mạnh hơn gấp nhiều lần!

- Kiếm linh thất chuyển, sát!

Hồng quang nồng liệt bạo khai, bên ngoài mỗi một thanh kiếm ảnh bao phủ một tầng hỏa xà phân loạn. Hỏa xà vũ không, trong nháy mắt hợp lại thành một, huyền hóa thành một thanh quang kiếm hạo đăng, chém thẳng về phía Bùi Càn!

Kiểm mang trùng thiên, rộng chừng trăm trượng!

Nguyên mẫu ban đầu của nhất kiếm này là thất đầu tinh vũ trảm!

- Tiểu tử, ngươi tự tìm đường chết rồi!

Bùi Càn không ngờ đối diện với khoảng cách thực lực, Lăng Phong lại dám xuất thủ trước, lại còn ra tay bạo liệt như vậy! Thánh quang kiếm đó mang theo khí thế vô bì, hạo đăng như có thể bao phủ bốn phương tám hướng, mang đến cho đối phương một cảm giác uy hiếp cường liệt, như chỉ cần một chút không cẩn thận là có thể mất mạng dưới thanh quang kiếm đó!

Một nguy linh cấp có thể chém chết một linh giả chỉ bởi một kiếm. Đó là loại quái vật gì chứ?

Bùi Càn cũng không dám coi thường, từ trong cơ thể phát ra những âm thanh to lớn như tiếng trường giang dũng động. Đường như tất cả huyết khí trong cơ thể hắn trong nháy mắt trở nên vô cùng vô tận, thân thể cũng trở nên khoáng đại như muốn nuốt chửng cả thiên địa!

- Thủy thể chí trọng, tinh kĩ, viên đà!

Vừa dứt lời, một khối thủy cầu tròn xoe, tròn bóng như đã được vô số cực phẩm toàn sa mài dũa hàng trăm năm nay phù hiện. Thủy cầu vừa phù hiện liền từ từ chuyển động. Tốc độ chuyển động của nó rất chậm, mỗi một chuyển động trong ý thức của mọi người dài dằng dặc như đã trải qua hàng trăm hàng ngàn năm. Ở mỗi một góc độ truyền khai đều ẩn hàm vô số cự lực. Cảm giác như khối viên cầu này là chí trọng chí vật của cả thế gian, muốn chuyển động được nó cần phải tiêu hao một nguồn năng lượng vô tận!

Trọng!

Thủy thể phát triển đến cực điểm cũng có thể nghiền nát được kim cương, gạt bằng vách núi.

Trầm trọng, vốn dĩ đã là một loại ý nghĩa ẩn hàm trong thủy hệ nguyên lực, thậm chí còn mạnh hơn "trọng" trong địa hệ nguyên lực! Tinh kĩ mà Bùi Càn nắm bắt cũng là cảm ngộ từ "trầm trọng" mà ra, nhất kích này đủ để phá toái cả một tòa sơn phong cao hơn trăm trượng!

Lăng Phong như không hề quan tâm, thân thể vẫn lơ lửng giữa hư không, tay nắm chặt chuôi của thanh quang kiếm, bổ mạnh một kiếm!

Thế!

Cự lực trăm lạng, viên cầu tỏa ra, trầm xuống một chút còn cổ họng Lăng Phong thì phun ra một ngụm tâm huyết.

- Ha ha ha ha, thủy thể trì tửu, thiên sơn cũng không chặn được hướng hồ là người.

Giọng cười đắc ý của Bùi Càn vẫn chưa kịp dứt thì, bùm! Việc khiến hắn lo sợ nhất đã xảy ra, Lăng Phong lại bổ xuống thêm một kiếm nữa!

Phù quang điểm điểm, thủy khí phun dâng!

Thuần túy, bạo liệt, phát triển đến cực điểm đủ để có thể dùng hỏa kiếm với ôn độ vượt qua ôn độ ở trung tâm hằng tinh chém đứt tất cả. Đây mới chính là chân ý của hỏa hệ nguyên lực mà Lăng Phong lĩnh ngộ!

Một bên chí trọng, một bên sắc bén, hai bên va chạm, quân bạo phát xuất.

- Tiểu nhi, người...

Bùm!

- Ta...

Bùm!

Một kiếm rồi lại thêm một kiếm nữa, không hề lùi bước cũng chẳng có suy trước tính sau! Lăng Phong cứ như một cỗ máy không hề mệt mỏi không biết lùi bước! Máu từ cổ họng hắn vẫn phun ra ồ ạt nhưng hắn vẫn cố chấp chém ra từng kiếm từng kiếm một!

Đối diện với một kẻ điên cuồng từ đầu đến cuối như Lăng Phong, Bùi Càn cuối cùng cũng phải biến sắc, thần tình bình thản như có thể khống chế tất cả đã biến mất thay vào đó là một loại biểu tình có thể gọi là sợ hãi.

Kẻ điên, đúng là một kẻ điên không hơn không kém!

Nhưng sao thế gian này lại có một kẻ điên như thế này chứ, một kẻ điên sao lại có sức mạnh cường đại như vậy?

Hắn không biết, nhất kích vừa rồi của hắn không chỉ giết chết một con kiến tầm thường mà con giết chết chút kí ức tốt đẹp trong lòng Lăng Phong!

Mộng tưởng, dù chỉ là mộng tưởng nhỏ thôi cũng không có ai đủ tư cách dẫm đạp lên nó!

Bùi Càn phát hiện dưới những đòn công kích không ngừng của Lăng Phong, tinh khí viên đà mà mình ngưng kết đang có xu hướng băng giải! Cuối cùng, hắn không kiềm chế được nữa, rống lên một tiếng:

- Lão phu không muốn chơi cùng ngươi nữa, linh vực tán khai, thân hóa đại địa!

Đại địa âm âm rung chuyển. Trong thời khắc này, tứ phương thiên địa hoàn toàn đảo điên, nhật, nguyệt, tinh, vi phong, khí lưu, tất cả đều hoàn toàn biến mất. Trong phạm vi một trăm trượng vuông chỉ còn lại duy nhất một thứ, nước. Sóng nước dập dềnh, thủy thanh lành lạnh, thế giới này như hoàn toàn được cấu thành bởi nước!

- Đây chính là thế giới của lão phu, để xem ngươi còn có thể phản kháng không, ha ha ha ha!

Bùi Càn đứng trên đầu thủy giới, ngửa mặt cười vang, mái tóc bạch kim dựng lên như tiền thi.

- Cẩn thận, người này đã đẩy linh vực lên đến cảnh giới cực cao rồi, có thể dùng năng lượng tự thân hóa thành nhất phương thiên địa, không được khinh địch!

Thích Thiên Ách vội vàng cảnh cáo. Năng lực trời buộc của linh vực nhiều hơn thánh vực một tầng, người thường cùng lắm chỉ có thể đẩy linh vực lên đến cảnh giới này là cùng, nhưng người có thiên tư phi phàm thì vẫn có thể tiếp tục thôi diễn cho đến khi năng lượng tự thân tán nhập vào thiên địa mới thôi!

Đến lúc đó, chỉ cần thi triển linh vực, hắn có thể có một thế giới nhỏ thuộc về mình. Trong thế giới đó, chỉ tồn tại năng lượng của bản thân hắn, những năng lượng khác sẽ không thể xuất hiện nếu như không được cho phép! Thậm chí có thể nói, trong thế giới đó, Bùi Càn chính là thần, vị thần khổng chế tất cả!

Trừ phi có người tập trung được sức mạnh tuyệt đối ảnh hưởng đến thế giới của hắn! Bằng không, hắn chính là vô địch!

Bùi Càn ung dung nhìn Lăng Phong, biểu tình tràn ngập vẻ giễu cợt. Theo hắn thấy, Lăng Phong hôm nay chết chắc trong tay hắn, căn bản không thể làm được gì! Bởi vậy, hắn chậm rãi nói:

- Không thể không thừa nhận, ngươi là thiên tài duy nhất mà ta gặp trên đời này, có lẽ chỉ thua kém tên biến thái Bằng Phiền Vân! Chắc chắn, nghĩ đến chuyện một thiên tài như vậy chết dưới tay mình, ta thật sự quá hưng phấn!

Hồng quang trong mắt Lăng Phong từ từ thối lui, biểu tình cũng dần khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Hắn vẫy tay lấy ra một miếng tinh huyết nguyên khí hạch, dùng niệm thức trên trán luyện hóa nó, khôi phục vài phần thương thế.

- Thật không ngờ, xem ra trên người ngươi có không ít bảo bối!

Bùi Càn lộ ra nhãn thần tham lam:

- Xem ra chuyển đi này của ta không hề lãng phí.

Lăng Phong để kệ cho hắn nói, giơ tay tóm thử, đúng là tay hắn chỉ thấy chạm phải thủy khí ôn nhuận. Kiểm linh vù vù chuyển động trong thức hải hắn, ý niệm nhanh chóng phân tích cấu tạo của thế giới xung quanh với tốc độ trăm vạn lần một giây, chớp mắt đã có vô số cảm ngộ lắng xuống.

Quá trình này nói ra thì phức tạp nhưng trên thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Lăng Phong chậm chậm ngẩng đầu, nhìn biểu tình giễu cợt của Bùi Càn, lạnh lùng nói:

- Phủ sát thiên tài, những lời này trước đây đã từng có người nói với ta, nhưng bây giờ thì hắn đã chết rồi.

Nụ cười vui vẻ trên mặt Bùi Càn như đóng băng.

Sát khí!

Sát khí đang tràn ngập trong tiểu thế giới của hắn!

372. Chương 329: Phong Tỏa Hư Không.

Một thân ảnh phù hiện giữa hắc kim quang, vừa xuất hiện liền khom người, nói với Lăng Phong:

- Chủ nhân, ở đây cứ giao cho ta.

Lăng Phong sắc mặt hơi tái, phẩy tay nhất chiêu, bảy thanh kiếm ảnh hồi chuyển biến thành một vòng quang quyển, phù hiện trên đầu hắn. Hắn lạnh lùng phất tay:

- Giết hắn!

- Linh giả? Hơn nữa còn là linh cấp ma thú? Bùi Càn biểu tình ngưng nhìn Nguyên Thận, nhãn thần ngưng súc đến cực điểm:

- Sao có thể như vậy được? Rốt cục ngươi là ai?

Bùi Càn nhìn về phía Lăng Phong, nhãn thần tràn ngập vẻ hoài nghi. Dù là linh sĩ, muốn thu phục một con linh cấp ma thú cũng không phải chuyện dễ. Con người này mới chỉ là ngụy linh cấp, sao lại có năng lực thông thiên ấy được? Lẽ nào hắn cũng xuất thân đại tông phái?

Ngoại trừ cách giải thích này, Bùi Càn không tìm ra bất cứ khả năng nào khác!

Không đợi hắn suy tính xong xuôi, Nguyên Thận đã âm âm lao tới, vừa giơ tay một đường thận khí đã phun ra. Như cự bộc ngàn quân ập xuống với khí thế cuốn phăng đi mọi thứ trước mặt! Hắc kim sắc lưu hỏa nồng liệt mang theo năng lượng vô bì có thể xuyên thủng mặc thạch hướng thẳng về phía Bùi Càn.

Chích nhiệt!

- Chết tiệt.

Bùi Càn không còn giữ được vẻ bàng quan nữa, hai tay chuyển động, tiểu thể giới xung quanh vù vù chấn động, từng mảng thủy quang ngưng súc trong nháy mắt cuộn hắc kim lưu hỏa thận khí vào trong.

Một bên là thủy hệ, một bên là hỏa hệ. Mặc dù thủy có thể khắc hỏa nhưng vì sự khoảng cách sức mạnh giữa hai bên nếu không kết quả chỉ có thể ngược lại!

Tít tít!

Thủy khí nghi ngút lan tỏa, quanh người Nguyên Thận bùng xuất từng luồng thận khí. Chỉ thấy thủy quang vừa ngưng tụ được bị làm loãng đi không ít.

- Trọng! Viên đà chí trọng!

Thấy tình hình không ổn, Bùi Càn quát lên một tiếng, thủy quang ánh lên quang mang xám nhạt, quang mang như có thiết tiết bên trong, âm âm ập xuống!

Phốc, thận khí bị ép thành vô số loạn lưu, bắn khắp tứ phía!

- Gươm đã! Ngươi xuất thân từ tông môn nào. Hay đây chỉ là một chút hiểu lầm!

Bùi Càn hô lớn, hắn còn sợ những thứ khác, sợ đằng sau Lăng Phong còn có một thế lực nào đó. Nếu như những gì hắn đoán là thật thì kết quả chẳng tốt đẹp chút nào.

Có linh cấp ma thú hộ vệ, cộng thêm Lăng Phong còn trẻ như vậy, không cần nghĩ cũng biết hắn trong tông môn được coi trọng như thế nào. Nhân tài tuần ngàn mà biến mất chắc chắn thế lực sau lưng hắn sẽ nghiêm xét. Chỉ cần phát động một chút sức lực sẽ dễ dàng phát hiện và xung đột vừa xảy ra ở Ngọc Lan Tông và nguyên nhân mâu thuẫn!

Mặc dù thân là thủy linh cấp cường giả nhưng Bùi Càn lại không hề có trái tim của một cường giả. Tu vi của hắn hoàn toàn dựa vào tinh kỹ tinh chương mà Huyền Nguyên Tông ban cho mới có! Bởi vậy, hắn tự coi mình là kẻ nô bộc của Huyền Thái, không dám có nửa phần ngông nghênh!

Bây giờ thấy Lăng Phong thần bí khó đoán như vậy, suy nghĩ đầu tiên trong đầu hắn là nỗ lực chuyển khôn. Ý đồ chỉ nhẹ nhàng có vậy.

Lăng Phong cười lạnh một tiếng:

- Giết!

Nguyên Thận không nói không rằng, lại lao về phía trước. Lúc này đòn công kích của nó bị đẩy lại, nó đã cảm thấy không thoải mái rồi. Thận khí cường đại ngưng tụ, nó đột nhiên rống lên một tiếng:

- Tinh kỹ luyện ngực chiêu trạch.

- Bùm!

Một chiêu trạch lớn sủi bọt lớp bọt đột nhiên xuất hiện, hoàn toàn che phủ nhất phương hư không phía trước. Mỗi một quả bóng vỡ ra lại bốc lên từng đám thận khí, không khí nồng nặc mùi lưu huỳnh.

Bùi Càn sắc mặt nhất biến, quát:

- Tưởng ta sợ ngươi à! Thế giới áp súc!

Từ phía vù vù chấn động trong tiếng bạo rống điên cuồng. Cả một khoảng không gian rộng hơn một trăm trượng vuông trong nháy mắt bị ép xuống chỉ còn bằng một quả bóng khí! Không khí xung quanh ầm ầm áp xuống, khiến tâm trí người ta trở nên ngột ngạt.

- Tinh kỹ, trấn!

Nguyên Thận cũng rống lên một tiếng, nó cảm thấy nếu không hoàn thành được nhiệm vụ mà chủ nhân giao cho mình thì thật đúng là một sự sỉ nhục to lớn, nhất là thực lực của mình và đối phương lại sà sà bằng nhau nên tâm trạng của con ma thú càng trở nên khó chịu.

Đột nhiên, chiêu trạch bỗng nhiên dừng đứng như một tấm màn trời nộ tướng tứ phương.

Vừa co, vừa trưởng!

Hai đại nguyên lực vô bỉ triệt để đối kháng, chỉ thấy từng đường hắc kim sắc, thủy sắc quang mang bạo trấn, va chạm vào nhau và bắn tung tóe, quang vụ mờ mờ bốc lên.

Bùi Càn kinh ngạc nhìn những gì đang diễn ra trước mắt. Lúc này hắn mới nhớ ra ngoài thuật luyện sư đồng cấp ra vẫn còn một đối thủ vô địch là ma thú. Những con ma thú có thân hình to lớn, năng lượng ẩn hàm cũng vô cùng kinh nhân. Một khi hóa linh thành công, năng lượng bạo phát sẽ cường độ kinh thiên động địa, tiểu thế giới của hắn tuyệt đối không thể giữ được.

Bùi Càn biết dùng tiểu thế giới áp súc, tiến hành giao sát đối phương đã là thủ đoạn cuối cùng hắn có, nếu như thủ đoạn này cũng không thể giết được kẻ thù thì tình hình tiếp theo tuyệt đối khó khăn. Trong lúc kinh hoảng, hắn đành phải quát lên:

- Tiểu nhi, ngươi để cho thủ hạ ra tay thì có bản lĩnh gì? Có giỏi ra đây đấu tay đôi với ta!

Lăng Phong hơi trầm tư, gật đầu nói:

- Ngươi nói cũng có lý.

Câu trả lời này của Lăng Phong khiến Bùi Càn mừng rơn. Chỉ cần tên tiểu tử này thu lại con ma thú đáng sợ của hắn, hắn sẽ chạy trốn ngay! Hừ, thể diện? Đụng phải một con linh cấp ma thú mà còn bàn chuyện thể diện thì quá ngu ngốc! Vừa mới tính toán đến đó, Bùi Càn đột nhiên cảm thấy ngực nóng rực!

Tít, một cảm giác đau đớn truyền ra. Tiếp sau đó, cảm giác đau đớn như vỡ òa, bạo tăng gấp trăm lần khiến toàn bộ cơ bắp trên người hắn như bị thiêu đốt. Cảm giác đau truyền đi khắp toàn thân, hắn ngẩng đầu a lên một tiếng thảm thiết!

Trong nhàn thần kinh hãi của Bùi Càn, một vết thương xà hình từ từ lan rộng trên ngực hắn, hỏa mang chói mắt tràn ngập bầu trời, chiếu sáng đại địa. Một con ma thú tròn vành vạnh lơ lửng nổi lên, con mắt đen lấp ló rõ vẻ trào phúng và coi thường như đang nhìn một thứ xuẩn ngốc.

Nhìn con xà linh từ vết thương trên ngực mình bay đến bên khinh hoàng, Bùi Càn không giấu nổi vẻ sợ hãi, đến giờ phút này hắn mới hiểu vừa xảy ra chuyện gì!

Nhanh, đòn công kích với tốc độ cực nhanh khiến Bùi Càn đang chuyên tâm tác chiến với Nguyên Thận căn bản không kịp phản ứng!

- A! Tiểu nhi, ta sẽ nhốt ngươi vào trong này đời đời kiếp kiếp! Tuấn táng cùng ta!

Hồng quang nuốt chửng lấy nửa người Bùi Càn, trước khi chết mắt hắn vẫn còn lóe lên một tia quang mang ác độc. Thanh sắc quang mang như một con nộ long quay đập tứ phía. Trong nháy mắt chỉ thấy tiểu thể giới đang cùng Nguyên Thận đối kháng đột nhiên dừng thu súc và tăng thêm một tầng quang mang. Nhìn chính thể thì còn lớn hình dạng ban đầu gấp mười lần, chẳng khác gì một cái vỏ trứng khổng lồ.

Ầm, thủy khí sau khi phun ra sạch sẽ, tất cả quang điểm trên người Bùi Càn đều tan biến.

Thấy mọi chuyện có vẻ đã vượt qua tầm dự đoán, Nguyên Thận có chút băn khoăn, ngẩng ra nhìn Lăng Phong, ngay cả thận khí tinh kỹ cũng quên không thu hồi.

- Hắc, tên này tưởng rằng sức mạnh mà hắn bạo phát ra trước khi chết có thể triệt để khóa chặt nhất phương hư không!

Thích Thiên Ách cười nhạo nói:

- Nếu như là một linh sĩ cường giả thì đúng là có thể khóa được chúng ta, nhưng...

- Thích đại ca, chúng ta nên làm thế nào bây giờ?

Lăng Phong bấm tay, bắn ra một đường cương kinh. Cương kinh chạm vào "vỏ trứng" phát ra những âm thanh boong boong nhưng không hề khiến nó tổn hại.

- Đánh nát nó.

Thích Thiên Ách quyết đoán nói rồi lại bật cười:

- Năng lực khóa giữ của tiểu thể giới mặc dù rất mạnh nhưng chỉ có tính tương đối. Đối với Nguyên Thận mà nói, dùng sức mạnh cực hạn công phá nó không phải là chuyện gì khó khăn, cùng lắm chỉ mất một chút thời gian thôi.

- Ừm, vậy được.

Lăng Phong đang định triệu hoán Nguyên Thận xuất thủ thì đột nhiên Thích Thiên Ách lên tiếng ngăn cản. Hắn bí mật nói:

- Lăng huynh đệ, đệ không cảm thấy đây là một nơi ẩn thân tuyệt hảo sao? Dù sao vẫn còn ba ngày nữa đến lúc đó chúng ta hẵng đi ra!

Lăng Phong ngạc nhiên rồi lập tức hiểu ra ý của hắn, mỉm cười. Tiểu thể giới này do Bùi Càn hình thành nên, bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy nên bọn Lăng Phong có thể lưu lại bên trong yên tĩnh tu luyện. Như vậy có thể tránh được sự quấy nhiễu của Huyền Tông. Nghĩ vậy hắn không vội vàng xuất thủ nữa mà khoanh chân ngồi xuống.

373. Chương 330: Luyện Chế Dẫn Linh Chương.

Hỏa hệ ý nguyên chương vừa được hình thành nhẹ nhàng huyền phù giữa hai chân mày Lăng Phong. Hồng sắc quang mang bao phủ lấy nó khiến nó càng trở nên huyền mỹ.

- Đi

Lăng Phong vừa quát lên một tiếng, kiếm linh đột nhiên đằng không bay ra, hai thanh kiếm nguyên vờn quanh kiếm linh hình thành nên một tư thái chuyển động vô cùng huyền diệu. Niệm thức trào ra như trường giang đại hà, chạm vào bề mặt kiếm nguyên rồi bắn ngược trở lại ý nguyên chương.

Hỏa mang tạc khối, niệm thức quán lấy nguyên chương, phân tích với một tư thái vô cùng tinh tế.

Vô số phân tích lấy được như lưu thủy chú nhập vào thức hải Lăng Phong, dần dần ngưng tụ thành một bức đồ án có chút mờ lung không rõ, kết cấu dị thường phức tạp. Trong quá trình hình thành đồ án, niệm

thức cũng chán đặng không ngừng, tần suất mỗi lúc một kịch liệt thậm chí còn đã tiếp cận được với mức độ lúc Lăng Phong thi triển sát lục chi nhận!

Từng chút một tích lũy, mỗi một lần như vậy Lăng Phong lại như được mở ra một cánh cửa thần kì khiến hắn càng thêm tin tưởng vào khả năng nắm bắt ý nguyên chương.

Lúc này Lăng Phong đang dùng năng lực phân tích cường hãn của mình phân tích phương pháp luyện chế ý nguyên chương. Nếu như để cho thuật luyện sư nhìn thấy e rằng sẽ phải ngạc nhiên vô cùng. Mỗi một miếng tinh chương mà họ luyện đều cực kỳ phức tạp rất khó lòng học theo nếu như không có được luyện phương chính xác tỉ mỉ.

Thậm chí, mỗi một thuật luyện sư sau khi có được phương pháp thí luyện nguyên liệu đặc thù liền giấu kĩ, không muốn chia sẻ với mọi người, không cần nghĩ cũng biết họ coi trọng nó như thế nào.

Nhưng Lăng Phong thì ngược lại, với tác phong hành sự hiện tại của hắn, chỉ cần nhìn thấy miếng tinh chương nào hắn liền lập tức phân tích phương pháp luyện chế nó. Thực sự không biết đây là loại thiên phú nghịch thiên đáng sợ nào? Nếu truyền ra ngoài chắc chắn hắn sẽ trở thành công địch của cả giới thuật luyện sư.

Trên thực tế, phân tích phương pháp luyện chế mỗi miếng tinh chương cụ thể Lăng Phong sớm đã làm. Lúc giải tích thụ tinh hắn đã lợi dụng niệm thức cường hãn phân tích linh hồn vật tính trong đó có nguồn gốc từ hải dương ma thú hải đảm tặc.

Chỉ có điều niệm thức lúc đó mới chỉ được vận dụng ở mức sơ đẳng.

Miếng ý nguyên chương sau khi được tên béo mặc hắc bào giải thích Lăng Phong đã tự mình cảm tri được nên có thể dễ dàng phân tích nguồn gốc linh hồn vật tính của nó nhưng như vậy vẫn chưa đủ!

Mọi người đều biết, cao cấp tinh chương khó vì việc luyện chế nó có liên quan đến vận dụng "kết cấu" nên nó càng trở nên hi hữu. Ví dụ như tăng nguyên tinh chương bên trong còn liên quan đến kết cấu vận chuyển phức tạp vô cùng. Nhất định phải dùng niệm thức khống chế tần chấn mỗi giây của tổ linh mạch mới có thể thuận lợi hình thành nên tinh chương cuối cùng!

Có thể nói, kết cấu mới chính là ảo diệu thực sự của những tinh chương khan hiếm.

Lăng Phong cảm nhận được nếu mình dùng hỏa tinh ngọc tủy làm nguyên liệu có thể luyện chế ra ý nguyên chương. Nhưng cụ thể phải làm như thế nào thì hắn chưa biết, nhất định phải có kiếm ra được kết cấu trong đó. Đây cũng là năng lực mà hắn có được sau khi tiến hành kiểm điểm tầng thứ tư. Nếu đổi thành trước đây, chỉ cần phân tích một lúc là đã hoa mắt chóng mặt rồi.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, bên trong thức hải Lăng Phong, một bức đồ án đang dần xuất hiện. Bên trong đồ án là đủ loại hình thù phức tạp hoặc tròn hoặc vuông hoặc dài hoặc ngắn chỉ chi chút chút. Đó chính là kết cấu ẩn hàm bên trong tinh chương!

Hai mắt hé mở, nhãn thần Lăng Phong ánh lên màu sắc hưng phấn. Thôi diễn trong một thời gian dài nhưng hắn không hề gặp bất cứ trở ngại nào mà tinh thần mỗi lúc một minh mẫn.

- Lăng huynh đệ, thế nào rồi?

Giọng nói căng thẳng của Thích Thiên Ách truyền đến.

- May mắn thành công.

Lăng Phong khẽ mỉm cười, nói. Không đợi Thích Thiên Ách lên tiếng chúc mừng, hắn nói tiếp:

- Nhưng vẫn còn một chút khó khăn. Muốn luyện chế được ý nguyên tinh chương này phải tiêu hao một lượng lớn niệm thức và thời gian. E rằng không đủ nửa tháng thì không thành công được!

- Không có cách nào khác sao?

Thích Thiên Ách trở nên trầm ngâm. Hắn biết việc triệu khai hội đấu giá có ý nghĩa thế nào với Lăng Phong. Lăng Phong sẽ tuyệt đối không vì chế luyện ý nguyên chương mà đợi thêm vài ngày nữa.

- Sợ không được.

Lăng Phong tiếc nuối lắc đầu. Bây giờ mọi thứ đã đủ, ngay cả nguyên liệu luyện chương hắn cũng chuẩn bị đầy đủ hết rồi thì lại thiếu thời gian. Hắn nuối tiếc nói:

- Trừ phi có một ngày đệ có thể giản hóa bức kết cấu đó nếu không thời gian cần tiêu hao sẽ nhiều như vậy.

Đơn giản hóa kết cấu không phải là không có thời gian. Theo như cách nói trong khó tri thức của Sang Sư, bất luận kết cấu phức tạp như thế nào thì cũng đều diễn hóa từ kết cấu cơ sở mà ra. Chỉ cần tiêu hao một khoảng thời gian nhất định, phối hợp với khả năng thôi diễn, muốn cải biến cũng không phải không có khả năng! Nhưng tóm lại cũng đều phải tốn hao thời gian!

Để tiết kiệm thời gian mà phải tốn hao nhiều thời gian hơn, câu hỏi này thực sự dồn người ta vào góc chết.

Thích Thiên Ách suy nghĩ một lúc, thấy không còn cách nào, khổ tiểu nói:

- Xem ra chỉ có thể dùng tinh kỹ tinh chương ở hội đấu giá rồi.

Trong lời nói của hắn vẫn còn chút do dự, chứng tỏ hắn cũng hiểu trong tình hình kẻ thù rình rập khắp nơi như thế này, việc lấy ra tinh kỹ tinh chương nguy hiểm đến thế nào.

Lăng Phong trầm mặc một lúc, đột nhiên nói:

- Cũng có thể còn một cách khác!

Dứt lời, giữa lòng bàn tay hắn hiện lên một khối đen xì như mực, ấn vào có chút đàn hồi, lại có mùi thơm dịu dịu như nước hoa.

- Đây là cái gì vậy?

- Dẫn linh hương.

Lăng Phong biết hắn không hiểu nên giải thích đơn giản:

- Có thể dùng cái này để luyện chế dẫn linh tinh chương. Những người vì một lý do nào đó mà không thể tiến hành cự linh dị biến có thể nhờ dẫn linh hương hỗ trợ dị biến thành công! Tỷ lệ thành công gần như đạt tới một trăm phần trăm, hơn nữa thời gian chế luyện nó cũng ít, thường một ngày là đủ.

Chế luyện dẫn linh tinh chương Lăng Phong sớm đã nghĩ ra. Khi còn ở trong cốc, lúc gặp phải Hằng Trùng đối phương vì bị khốn tỏa cảnh giới mà không tiến bộ được nên phải cầu xin Hải Tư Lam giúp luyện chế, nhưng cái giá đổi lại là vô cùng lớn!

Lăng Phong đoán có lẽ là vì luyện phương trong tay không đầy đủ nên hiệu quả của dẫn linh tinh chương mà Hải Tư Lam luyện chế ra cũng không đầy đủ. Nếu như đổi thành luyện phương bên trong thức hải Lăng Phong, Lăng Phong tin chắc hiệu quả của dẫn linh tinh chương mà mình chế luyện ra sẽ khiến người ta thỏa mãn!

- Cừ thật! Thì ra đây là nguyên liệu để luyện chế dẫn linh tinh chương!

Thích Thiên Ách trầm trồ, hưng phấn nói:

- Một thứ tốt như dẫn linh tinh chương giá trị tuyệt đối không thua kém một miếng ý nguyên chương. Ai có thể đảm bảo đời sau nhà mình có thể dị biến thuận lợi chứ! Nhất là như Lăng huynh đệ nói, nếu như tỷ lệ dị biến thành công của nó là một trăm phần trăm vậy có thể sánh với thượng phẩm ý nguyên chương rồi! Giá trị sẽ không thấp hơn một miếng linh giả hạch tinh đâu!

Nghe hắn nói vậy Lăng Phong càng thêm vững tin. Luyện hóa thêm một miếng tinh huyết nguyên khí hạch nữa. Sau khi vận chuyển cương khí, hồi phục đầy đủ tinh thần Lăng Phong bắt đầu luyện chế dẫn linh tinh chương!

374. Chương 331: Dẫn Tinh Vũ Trảm.

Trong hư không mịt mờ, hai con mắt Lăng Phong lóe sáng như thần, hắn khẽ thở dài, vươn người, toàn thân vang lên những âm thanh lạo xạo cường liệt như tiếng xát đậu.

- Đây là dẫn linh tinh chương sao?

Thân ảnh Thích Thiên Ách phù hiện ra từ Tinh Thiết Kiếm, nhìn miếng tinh chương đang huyền phù trên không trung không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

Lăng Phong thấy tay thu sáu miếng dẫn linh tinh chương vào trong tay áo. Thành quả luyện chế lần này hoàn toàn vượt quá dự liệu của hắn. Vốn dĩ cứ tưởng luyện hóa một miếng dẫn linh tinh chương sẽ mất thời gian một ngày ai ngờ niệm thức đại tiến, chỉ mất vền vền ba tiếng, lại còn trực tiếp tăng số lượng dẫn linh tinh chương luyện chế thành công cuối cùng nữa chứ.

Từng luồng từng luồng vụ khí bốc lên từ bề mặt dẫn linh tinh chương, huyền hóa ra các loại hình trạng huyền kì. So với ý nguyên chương còn có thêm vài phần xa hoa. Chỉ cần nhìn qua, tâm trí người ta sẽ bị thu hút hoàn toàn. Xuyên qua lớp quang vụ mềm mại có thể nhìn thấy một khối tinh vân hình xoắn ốc, kì diệu vô cùng.

- Không sai, đây cũng là lần đầu tiên ta được nhìn thấy.

Bản thân Lăng Phong còn có chút si mê miếng tinh chương trước mắt. Trên thực tế, tinh chương do hắn đích thân luyện chế không nhiều, trước đây hắn hầu như chỉ đóng vai trò chỉ đạo. Bây giờ sau khi được tự tay luyện chế dẫn linh tinh chương, cảm giác thỏa mãn cự đại đó khiến trong lòng Lăng Phong tràn ngập một cảm giác mãn nguyện dị thường.

Có lẽ đây mới chính là sức hấp dẫn thực sự của nghề thuật luyện sư? Được người khác tôn trọng thậm chí sợ hãi cũng không bằng cảm giác muốn được kéo dài sự thỏa mãn trong lòng.

- Thời gian không còn nhiều nữa, Lăng huynh đệ, chuẩn bị phá vỡ tiểu thế giới thôi!

Lăng Phong gật đầu, triệu hồi Nguyên Thận.

Nguyên Thận lập tức hiểu ngay ý Lăng Phong, không cần phải nói nhiều, ngưng thần trầm tức tung mạnh một quyền! Kim lưu cuộn cuộn bắn thẳng lên đỉnh hư không, mở ra một đường thông đạo như ngọc nứt, năng lượng bạo loạn không ngừng tán rạt ra từ các nơi trong thông đạo.

Ầm ầm!

Mọi thứ bắt đầu trở nên hỗn loạn, run rẩy điên cuồng đến cuối cùng mới ổn định lại.

Lăng Phong chau mày, xem ra tiểu thế giới mà Bùi Càn liêu mạng gia cố quả nhiên bất phàm! Cùng là linh cấp cường giả, nguyên lực mà Nguyên Thận nắm bắt thậm chí còn vượt qua cả Bùi Càn nhưng trong một thời gian ngắn vẫn không thể phá được.

Nguyên Thận lộ ra một tia thần sắc buồn bực, nín thở, xuất thêm một quyền nữa!

Quang lưu tràn ngập khắp bầu trời như chiếu trạch, nhất kích này khiến kim quang dưới đáy "chiếu trạch" lại phát xuất. Như một tấm màn trướng được cuộn lại, đập vào chỗ mà quyền kinh vừa rơi xuống, ầm, một tiếng nổ lớn vang lên, nhưng vỏ trứng bên ngoài tiểu thế giới vẫn không hề suy chuyển.

Lăng Phong nhíu mày, dù tiểu thế giới này có kiên cố đến mức nào thì cũng phải thế nào trước nhất kích vừa rồi chứ! Suy tính một hồi, thấy thời gian bắt đầu hội tụ giá chẳng còn nhiều, hắn không khỏi có chút lo lắng.

- Không được! Mức độ kiên cố của thế giới này hơn hẳn tầm dự liệu của chúng ta. Xem ra trong một thời gian ngắn muốn phá vỡ được nó có chút khó khăn.

Thích Thiên Ách cảm thấy có chút vướng bận, chán nản nói:

- Trừ phi có người công kích từ bên ngoài, trong ứng ngoại hợp thì còn may ra.

- Trong ứng ngoại hợp?

Lăng Phong trong lòng nhất động, đột nhiên chỉ vào trán, quát:

- Thất kiếm bảy màu, xuất!

Vu vù vù, bảy thanh kiếm ảnh bay ra, lượn vòng xung quanh Lăng Phong. Trong lúc chiến đấu với Bùi Càn, Lăng Phong đã bất ngờ tiến nhập được vào kì diệu tinh thần cảnh giới, cảm ngộ thêm được một tầng kiếm điển từ đó có thể thi triển ra "thất đầu tinh vũ trảm, đồ hình". Bây giờ xem ra có cơ hội để dùng rồi!

Niệm thức cuồng chuyển từng trận trên trán Lăng Phong, nhìn thoáng qua cảm giác như trán hắn đang thông với một thế giới nào khác và đang thu nạp tất cả tinh vân vào trong. Tâm thần hắn không ngừng mở rộng, mệnh môn xa vời tựa hồ như có thể trực tiếp chạm vào tinh không, tự do du hành trong vũ trụ thời xán!

Ngộ!

Một tia minh ngộ như lưu thủy chảy qua tim Lăng Phong. Lăng Phong nắm chặt lấy những thứ đó, bắt ngờ giờ tay, quát:

- Thất

Bên ngoài, bầu trời xanh ngắt không một gợn mây, bạch vân lả lướt. Đột nhiên, màn trời rung động kịch liệt, mỗi một lần chấn động quang mang trên trời lại mờ đi đôi chút. Hắc vụ trong nháy mắt phủ kín một khoảng gần một trăm trượng vuông. Trong bóng tối mịt mù, bảy điểm điểm gần nhất vẫn đại trấn, bắn ra những tia quang mang kì lạ!

Bảy luồng quang trụ xuyên qua thiên địa, nhất tề hướng thẳng lên trời rồi dưới tác dụng của sức mạnh thần kì, bảy luồng quang trụ ngưng tụ lại thành một thanh quang kiếm cự đại, ầm ầm chém xuống!

Kiếm mang rộng chừng vài trăm trượng vừa chém xuống đã lập tức biến mất như bị hút bởi một miếng bọt biển khổng lồ.

Gần như đồng thời, tiểu thế giới bắt đầu run rẩy điên cuồng. Hai mắt Lăng Phong sáng rực, giọng nói truyền ra không hề có một chút ba động tình cảm:

- Động thủ!

Nguyên Thân bỗng dưng run lên, rõ ràng tu vi của nó mạnh hơn Lăng Phong một bậc nhưng đối diện với trạng thái lúc này của Lăng Phong, nó không khỏi có chút sợ hãi! Không hề do dự, nó lại rống lên một tiếng, bắn ra một quyền vô cùng tàn bạo!

Rắc rắc!

Ầm thanh rạn nứt bắt đầu vang lên. Chỉ thấy chiếc vỏ trứng bên ngoài tiểu thế giới xuất hiện một vết nứt dài! Lấy chỗ mà nhất kích vừa đánh trúng làm trung tâm, những vết nứt nhỏ như hình mai rùa bắt đầu lan ra, trong nháy mắt đã bao trùm cả tiểu thế giới.

Cuối cùng, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, tiểu thế giới vỡ tan thành vô số mảnh.

Năng lượng cường liệt phát ra từ tiểu thế giới loạn lưu, nhọn hoắt như dao! Trong cảnh hỗn loạn, Lăng Phong nhìn thấy một điểm bạch quang lóe lên, hắn reo lên một tiếng, nắm chặt trong lòng bàn tay!

- Mau, tiểu thế giới mà vỡ động tĩnh sẽ rất lớn, lát nữa sẽ có rất nhiều người đến đây, chúng ta phải mau tránh đi!

Lăng Phong khẽ gật đầu, thân thể tán biến vào trong không trung một cách quỷ bí.

Ngay sau khi hai người Lăng Phong rời đi, Huyền Thái đã dẫn theo Bùi Khôn xuất hiện ở đó, cô ta nhíu chặt đôi lông mày lá liễu:

- Hình như là động tĩnh của tiểu thế giới sụp đổ. Bùi Khôn, có phát hiện ra điều gì không?

Một lúc lâu sau vẫn không thấy Bùi Khôn phản ứng, cô ta trợn mắt giận dữ:

- Bùi Khôn!

- A, vâng, thiếu chủ.

Bùi Khôn lúc này mới tỉnh ra, khuôn mặt già nua xuất hiện một tia bi thương vô bí. Trong chốc lát, hắn như già thêm mười tuổi:

- La gia huynh.

- Cái gì? Là Bùi Càn!

Huyền Thái lộ vẻ kinh ngạc cực độ, hoảng hốt quay đầu nói:

- Người chắc chứ?

- Gia huynh và ta đã cùng nhau bao nhiêu năm nay, khí tức này đúng là của huynh ấy.

Bùi Khôn tâm tình suy sụp, quên luôn cả thần thái cung kính thường ngày. Vì quá bất ngờ nên Huyền Thái cũng không so đo tính toán, nói với vẻ không tin:

- Ba ngày trước không thấy Bùi Càn quay lại hồi báo ta đã thấy có chút kì lạ. Tên tiểu tử đang ghét đó chỉ là linh giả thôi, sao lại có sức mạnh cường đại đến vậy?

- Hừ! Có lẽ hắn có linh khí cường đại gì đó mang theo bên mình!

Nhắc đến kẻ thù, Bùi Khôn giận đến nghiến chặt răng:

- Nếu để ta phát hiện ra tông tích của tên tiểu tử đó, ta nhất định phải bóp hắn thành tro bụi mới hả giận!

-Ồ, có ý tứ linh khí sao?

Khùng khục cười một lúc, Huyền Thái mới liềm môi nói:

- Nếu như tên tiểu tử đó có thể giết chết Bùi Càn thì người sao có thể đối phó được.

Bị đả kích bởi một câu nói không chút khách khí, sắc mặt Bùi Khôn trở nên trắng bệch. Huyền Thái lại nói:

- Chuyển đi này vốn dĩ đã phải dồn nén rất nhiều, bây giờ xem ra phải chơi cho đã rồi. Hừ, con trùng hôi đó dám đánh ta, không thể tha thứ cho hắn được!

Một tia âm nộ vô bỉ lướt qua khuôn mặt cô ta.

Thấy vị huynh trưởng trung thành tận tụy của mình chết đi mà không được nửa câu an ủi, Huyền Thái còn coi một cái tát quan trọng hơn tính mạng thuộc hạ, Bùi Khôn nhất thời có chút nản chí.

375. Chương 332: Lực Ấn Thế - Kế Hoạch Của Thích Thiên Ách.

Ở một địa điểm cách nơi tiểu thế giới sụp đổ chừng một ngàn trượng, giữa những tòa kiến trúc thấp bé, một thân ảnh vạm vỡ giữa không trung, rồi thân thể Lăng Phong nhẹ nhàng đáp xuống.

Hít một hơi thật sâu, phủi sạch bụi trên người, Lăng Phong nói:

- Chỉ cách nhau đúng một bước, hình như lúc này là hai người của Huyền Nguyên Tông.

Với sức mạnh hiện tại của hắn mặc dù không sợ Huyền Thái và Bùi Khôn nhưng việc kịch chiến sẽ khó tránh khỏi bị chú ý. Với lực hiệu triệu của Huyền Nguyên Tông, e rằng sẽ kéo theo vô số rắc rối.

- Linh hồn cảm tri lực của thuật luyện sư đúng là quá mạnh.

Thích Thiên Ách cảm thán. Mặc dù hắn đã mất đi thân thể nhưng linh hồn thể thì không hề bị tổn hại nên phản ứng với ngoại giới bên ngoài vẫn rất linh cảm. Dù vậy, cảm tri lực của hắn vẫn không thể bằng được Lăng Phong trong khi Lăng Phong mới chỉ là một ngục linh cấp!

Lăng Phong mỉm cười, giơ tay, bên trên là một viên đá màu trắng.

Viên đá nhìn sơ qua giống như một miếng phô mai cứng, mỗi lần chuyển động bàn tay là lại lắc lư không ngừng.

Quang mang của quái thạch không quá cường liệt, chỉ là một tầng mỏng trong suốt nhưng quang trạch thì mềm mại dị thường, như một tấm lụa mỏng. Viên đá này là thứ sót lại từ tiểu thế giới của Bùi Càn, được Lăng Phong tiện tay mang đi.

- Đây là thần thạch! Xem ra cảm ngộ của hần với tiểu thế giới vẫn chưa ra sao nên quang mang của thần thạch mới ảm đạm như vậy.

Biết Lăng Phong không hiểu, Thích Thiên Ách giải thích.

- Thần thạch có lai lịch cụ thể thế nào không rõ. Nhưng nghe nói ở thời đại viễn cổ vẫn còn một chút tồn lượng, sau đó không biết đã xảy ra chuyện gì tất cả thần thạch đều biến mất không chút dấu vết. Thậm chí còn có tin đồn chuyện viễn cổ cường giả liên tiếp ngã xuống cũng có liên quan đến tình trạng khan hiếm của thần thạch!

- Trên đại lục bây giờ có rất nhiều nguyên trận lưu lại từ viễn cổ hoặc một số linh khí mà các cường giả sử dụng phải dùng sức mạnh thần thạch mới mở ra được. Nguồn gốc duy nhất của thần thạch là phá vỡ tiểu thế giới. Rõ ràng mảnh đại lục này căn bản không thể tồn tại nhiều thần thạch, nên...Lăng huynh đệ, đệ làm sao vậy?

Từ lúc Thích Thiên Ách bắt đầu nói về thần thạch Lăng Phong đã lộ ra thần sắc nghi hoặc. Suy nghĩ một lúc, hần đột nhiên đại ngộ, vội vàng lấy ra một thứ:

- Cuối cùng đệ cũng nghĩ ra đệ đã nhìn thấy viên đá này ở đâu.

Một viên đá khác rất giống với viên đá vừa rồi yên lặng nằm trong lòng bàn tay Lăng Phong, trông chẳng khác gì hai anh em song sinh. Chỉ có điều quang mang của viên đá mới được lấy ra đậm hơn nhiều, như muốn tràn ra ngoài.

Thích Thiên Ách thốt lên kinh ngạc:

- Đây là thần thạch! Hơn nữa xem ra là đỉnh cấp thần thạch! Một thứ tốt như thế này đệ lấy được ở đâu vậy?

Nhưng bất ngờ vẫn không dừng ở đây, lòng bàn tay Lăng Phong lại xuất hiện thêm bảy tám viên thần thạch nữa. Chỉ thấy Lăng Phong nói:

- Đây đều là những thứ lấy được từ Càn Thiên Giới. Đệ nghĩ nó vô dụng nên cũng quên mất. Nếu như lần này không gặp phải thì cũng không nhớ ra đâu.

Thích Thiên Ách nghĩ đợi mấy hôm nữa rảnh rồi nhất định phải giúp Lăng Phong sắp xếp lại bảo bối trên người hần. Thần thạch mà bao nhiêu đại tông phái muốn có lại bị cậu ta vứt vào một góc? Chuyện này mà truyền ra ngoài không biết sẽ khiến cho bao nhiêu người ghen tị, chỉ muốn xâu xé Lăng Phong đến chết.

- Những thứ này đệ mau cất đi, sau này đừng đưa ra trước mặt bất cứ ai.

Thích Thiên Ách thận trọng cảnh cáo:

- Số thần thạch này nếu như để tam tộc thất tông biết e rằng chúng sẽ điều động rất nhiều người đến làm phiền đệ đấy.

Nghe vậy, Lăng Phong không khỏi cười khổ: "Rắc rối của hần vẫn còn ít sao? Đừng nói thần thạch, chỉ riêng Long Tộc ngọc bích hần đã thấy đủ một rồi! Hần bây giờ có chút giống như một con rận ngứa cần người, chẳng lo lắng điều gì hết."

Lăng Phong hiểu ý Thích Thiên Ách, gật đầu nói:

- Cũng sắp đến thời điểm bắt đầu hội đấu giá rồi, chúng ta trực tiếp đến đó đi.

- Ừm

Thích Thiên Ách có chút trầm mặc, do dự nói:

- Lăng huynh đệ, nếu như chúng ta chúng ta có thể đấu giá được phượng hoàng chân tủy thì chúng ta sẽ làm gì tiếp theo? Trực tiếp quay về?

Câu hỏi này khiến Lăng Phong ngẩn ra đôi chút, hần cũng chưa bao giờ nghĩ qua điều này: Đúng vậy, cho dù lấy được phượng hoàng chân tủy rồi tạm thời hần cũng chưa muốn quay về Áo La được!

Bản thân hắn có thể không quan tâm đến chuyện an nguy nhưng cũng không thể đẩy Tinh Lam vào chỗ chết được! Những gì Thang Thần nói hắn không hề coi là đùa. Ngộ nhờ xảy ra xung đột, đối phương phải nhân mã đến Lăng Phong nghĩ Ôn Đình sẽ không chịu vì mình mà trở mặt với Vô Thần Phong đâu!

Lăng Phong càng lúc càng thận trọng với mảnh đại lục này. Thang Thần là linh tôn cấp cường giả, sắp tấn thăng lên đại viên mãn cấp, với tích lũy vạn năm của Vô Thần Phong, muốn bóp chết hắn dễ dàng chẳng khác gì bóp chết một con kiến!

Tâm trạng Lăng Phong thoáng trùng xuống, cảm giác bất lực và giận dữ cường liệt như ngọn lửa thiêu đốt khiến bụng dạ Lăng Phong như muốn sôi trào!

- Ta có ý kiến này, nếu như đệ mua được phượng hoàng chân tửy thật thì hãy giao cho Ngọc Lan Tông nhờ mang về Tinh Lam.

Thích Thiên Ách cảm nhận được biến hóa trong lòng Lăng Phong, lên tiếng khuyên nhủ:

- Ngọc Lan Tông đã tồn tại trên Vô Tận Hoang Nguyên này bao nhiêu năm nay, phương diện uy tín không cần phải nghi ngờ nữa! Ngoài ra đệ vẫn có thể lưu lại Vô Tận Hoang Nguyên tu luyện, cường giả ở đây nhiều, tài nguyên phong phú, là nơi tuyệt hảo để tu luyện! Đệ có thể nhanh chóng nâng cao thực lực của mình, đến một ngày đệ có thể quang minh chính đại quay về.

Lăng Phong cẩn thận suy nghĩ một lúc, nhẹ giọng nói:

- Mời Thích đại ca chỉ điểm thêm!

Thích Thiên Ách trầm thờ phào nhẹ nhõm, hắn chỉ sợ Lăng Phong tuổi trẻ khí thịnh, không chịu nghe ý kiến của mình nặng nề đòi quay trở về. Lấy trứng chọi đá, cuối cùng thân tử hồn tiêu!

Bây giờ thấy Lăng Phong ngoan ngoãn nghe lời như vậy, hắn càng thêm vững tin, tiến thêm một bước, trình bày kế hoạch:

- Lăng huynh đệ, đệ bây giờ mới chỉ hai mươi, luận tu vi đã là ngũ linh cấp! Thiên phú như vậy là rất kinh nhân rồi, ngay cả thiên tài cái thể Bàn Phiến Vân mà họ nhắc tới ta nghĩ cũng không bằng được đệ đâu! Hơn nữa bên cạnh đệ còn có linh cấp ma thú Nguyên Thận trợ giúp. Ta thấy, nếu đệ muốn có sức mạnh để đối đầu trực diện với Vô Thần Phong thì đệ phải chia thành vài bước sau.

- Thứ nhất, tìm một "linh cư" an định, cẩn thận tham ngộ tranh thủ huyền hóa ra tinh kỹ thuộc về mình! Chỉ có trở thành linh cấp đệ mới có quyền phát ngôn trong Vô Tận Hoang Nguyên. Sau đó, dựa vào công pháp thần kỳ của mình, đệ hoàn toàn có thể lập túc!

- Thứ hai, việc Lăng huynh đệ thân hoài song sinh cự linh tuyệt đối không được để lộ ra ngoài. Mặc dù ta không biết song sinh cự linh thiên hành giả sao lại hiếm như vậy nhưng tự cổ lưu truyền một số lời đồn rằng song sinh cự linh giả là một sự tồn tại cấm kỵ! Nên thường ngày đệ phải xuất hiện dưới thân phận một cường giả, không được triển lộ những kỹ năng liên quan đến thuật luyện sư. Điểm này trước mắt đệ đang làm rất tốt và phải làm đến cùng!

Dừng lại đôi chút hắn lại nói:

- Linh hồn tinh kỹ đệ có thể sử dụng bởi vì linh hồn hệ linh khí là linh khí duy nhất không hạn định nguyên tố thiên hành giả! Nói cách khác, bất cứ thuộc tính thiên hành giả nào đều có thể sử dụng. Nếu như bị người khác phát hiện cùng lắm cũng chỉ nghi ngờ đệ có một món linh khí bảo bối. Sẽ không có ai hoài nghi điều gì khác đâu.

- Thứ ba, chúng ta nhất định phải tìm ra được một người để che giấu. Người này tốt nhất là thuật luyện sư. Đến lúc đó, chúng ta có thể đẩy hắn lên trước, còn Lăng huynh đệ đứng sau màn, dùng kỹ nghệ luyện chế cường đại của mình chế luyện ra các loại tinh chương thần kỳ. Sau đó chúng ta có thể dùng tinh chương chiêu mộ thật nhiều cường giả, từng bước kiến lập ra thế lực của mình!

Lực, ẩn, thế!

376. Chương 333: Hội Đấu Giá.

Thích Thiên Ách quả không hổ từng là một trong thất tông tông chủ. Lý lẽ rõ ràng từ đầu đến cuối. Lăng Phong nghe mà không khỏi ngưỡng mộ. Suy nghĩ cẩn thận một hồi, Lăng Phong thấy làm theo những gì Thích Thiên Ách nói mới là tốt nhất!

Với tích lũy bàng đại của Võ Thần Phong, chỉ trong một thời gian ngắn mà hắn muốn một mình quay lại trả thù, chẳng khác gì chuyện nghìn lẻ một đêm.

- Nhưng ở đây cũng có cái khó.

Thích Thiên Ách thở dài nói:

- Dù một tên khôi lỗi thuật luyện sư cũng không phải là thứ dễ kiếm, hơn nữa tu vi người này không được quá thấp, ít nhất cũng phải là chí cấp mới được. Nhưng để một chí cấp thuật luyện sư cúi đầu nghe theo độ khó thật sự...Nếu như không được, có thể nhờ Nguyên Thận giả trang.

Lăng Phong cũng thấy khó, mấy chuyện phức tạp kiểu này hắn hoàn toàn không thể làm qua loa cần phải cực kỳ cẩn thận. Nhưng nếu để cho Nguyên Thận giả làm thuật luyện sư thì có nghĩa hắn sẽ mất đi một trợ thủ linh cấp. Hơn nữa trong quá trình giả dạng, Nguyên Thận tuyệt đối không được xuất thủ với ai, nếu không sẽ lập tức lộ ngay.

Suy nghĩ một lúc, Lăng Phong thấy đau hết cả đầu, hắn lắc đầu nói:

- Thôi, trước mắt cứ qua được ải này trước đã. Lấy được phượng hoàng chân tủy rồi tính sau!

Thích Thiên Ách cúi đầu ừm một tiếng không trả lời thêm nữa. Hắn đang vận dụng tất cả kinh nghiệm bao nhiêu năm của mình để vạch ra con đường chính xác nhất.

Lăng Phong quán mình trong một tầng hắc bào dày dặn. Vì có xung đột với Huyền Nguyên Tông nên Lăng Phong quyết định lặng lẽ hành sự là tốt nhất.

Hắn có một dự cảm rất cường liệt là Hắc Nguyệt Trấn không chỉ có bốn linh giả mà hắn đã gặp! Không phải tự hạ thấp mình nhưng Lăng Phong cảm thấy trong vòng vây cường giả tốt nhất là không nên quá khoa trương.

Đây chính là nơi cử hành hội đấu giá, những người đến đây muốn tránh phiền phức đều mặc theo kiểu đó nên hắn cũng không đặc biệt nổi bật.

Bên ngoài cửa trường đấu giá thủ vệ nghiêm ngặt, muốn vào được bên trong tự thân phải có kim sắc dịch tức tạp hoặc giao nộp một miếng bát tinh ma hạch!

Lăng Phong không suy nghĩ nhiều trực tiếp nộp luôn một miếng bát tinh ma hạch. Trước đây là Đồ Long và bây giờ là Thích Thiên Ách đều đề cập qua việc sử dụng hắc sắc dịch tức tạp quá hiếm nhưng hắn không muốn bởi vì một tấm dịch tức tạp bại lộ quá nhiều.

Kinh ngạc liếc nhìn Lăng Phong, mặc dù những kẻ đến Hắc Nguyệt Trấn này phẩm lưu phức tạp, kiểu người nào cũng có, đương nhiên cũng không thiếu những người thân gia phong hậu.

Nhưng những người này cũng không thể rút ra một miếng bát tinh ma hạch thoải mái như Lăng Phong nên không khỏi lén quay sang liếc nhìn hắn vài lần.

Nhận hiệu bài của mình, Lăng Phong đi vào hội trường.

Vừa bước vào môn hộ, thứ đầu tiên đập vào mắt là tòa nguyên trận. Từng tầng quang mang dày đặc cuộn lên mù mịt như thủy khí. Lại ngẩng đầu nhìn, một dãy những vòng tròn huyền phù. Vòng tròn có lớn có nhỏ, nhỏ thì đủ cho một người ngồi lên còn lớn thì có thể ngồi được bốn năm người. Mỗi một vòng tròn đều được sắp xếp ở những góc độ vô cùng đặc biệt, căn bản cùng ở chung một góc độ nhưng lại không ảnh hưởng đến tầm nhìn của nhau.

Cảnh tượng này khiến Lăng Phong không khỏi trầm trồ. Nếu so với hội đấu giá ở Đa Bảo Các hay Mạt Vân Túc thì chuyên nghiệp hơn nhiều. Đủ để thấy thực lực của thất tông phái.

Thấy Lăng Phong bước vào, nhân viên phụ trách đón khách khách khí kiểm tra lại hiệu bài trong tay hắn rồi ra hiệu cho Lăng Phong đứng lên nguyên trận. Nhân viên phụ trách đón khách nhanh nhẹn điểm động một cái trên bề mặt nguyên trận, một luồng sức mạnh nhẹ nhàng quán lấy Lăng Phong.

Cảm thấy toàn thân hơi rung động một chút, lần xuất hiện tiếp theo Lăng Phong đã thấy mình đang đứng trên một vòng tròn, số hiệu của vòng tròn hoàn toàn khớp với hiệu bài trên tay.

Lăng Phong lấy làm kì lạ, hắn biết đây là một loại nguyên trận truyền thống, rất nhiều người biết nguyên lý vận dụng của nó nhưng muốn vận dụng được một thứ xảo diệu như vậy thật đúng là khéo léo tuyệt vời.

- Khụ!

Sau lưng truyền đến một giọng ho giận dữ, Lăng Phong quay đầu nhìn lại chỉ thấy một người ăn mặc cũng như mọi người. Nhưng tám hắc bào đang khoác trên người thì lung linh vô cùng, rõ ràng là được đặt làm. Hơn nữa tám voan mỏng trùm trên mặt cô ta nhìn qua cũng biết không phải hàng phổ thông. Vẫn có thể nhìn ra đôi mắt đang bập bùng lửa giận ẩn hiện đằng sau. Tám voan mỏng mặc dù bay nhẹ nhàng nhưng vẫn duy trì được một góc độ vi diệu, đủ để chủ nhân của nó không lộ chân dung.

Đây rõ ràng là một nữ tử, chỉ có nữ tử mới chú trọng dung nhan trong tình trạng toàn thân được đang che kín như vậy. Không hiểu vì sao Lăng Phong cảm thấy người nữ tử này có chút quen quen.

Bị Lăng Phong nhìn một cách không chút khách khí, nữ tử có vẻ giận:

- Con người người sao có thể vô lại như vậy? Bản thân đến muộn còn đứng chặn trước mặt người khác?

Lăng Phong ngây người rồi mới nghĩ ra nãy giờ mình vẫn đứng, chẳng trách cô ta vừa ho vừa trợn mắt. Hắn bật cười lắc lắc đầu. Biết mình sai nên Lăng Phong cũng không tranh luận nhiều, thuận thế ngồi xuống.

Thấy vậy, nữ tử cũng không nói thêm gì nữa.

Sau khi ngồi xuống, Lăng Phong bắt đầu quan sát xung quanh. Chín mươi phần trăm những người có mặt ở đây đều vũ trang đầy đủ. Người cẩn thận thậm chí còn dùng hắc bào quán mình thành cái bánh chưng. Cảnh tượng ấy khiến Lăng Phong không khỏi bật cười. Trên thực tế, chỉ cần cao thủ có sức mạnh linh hồn lực cường đại dùng niệm thức quét qua, đồng hắc sa đó hầu như không có tác dụng! Biết là diện sa đặc biệt mới có tác dụng cách tuyệt tham trặc nhưng cũng không có ai tùy tiện đi làm việc đó. Bởi vì sẽ rất dễ bị coi là muốn khiêu chiến, thậm chí còn có khả năng tạo nên một trận tư sát kinh hoàng!

Nhân thần vi chuyển, Lăng Phong để ý một người đang ngồi trên một vòng tròn và không khỏi ngỡ ngàng.

- Chư vị.

Đúng lúc đó, huynh muội Chiêm Như Âm bước ra từ một đài ngay giữa trung tâm hội trường. Cả hai người đều vô cùng tuấn ngạn nên vừa bước ra lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người.

Sau khi hô lên một tiếng đơn giản cho toàn tràng yên lặng, Chiêm Như Âm mỉm cười ngọt ngào:

- Đầu tiên đa tạ mọi người đã nỗ lực đến tham dự hội đấu giá mà bốn tông tổ chức. Buổi đấu giá hôm nay sẽ do gia huynh và ta chủ trì, hi vọng có thể khiến mọi người hài lòng.

- Hài lòng, đương nhiên hài lòng, Chiêm tiên tử xuất mã Yêu gia sao dám không nỗ lực!

Có người hét lên.

Lập tức những tiếng cười vui vẻ vang lên trên khắp các vòng tròn, không khí nhất thời trở nên vô cùng thoải mái.

Lăng Phong thoáng giật mình. Những người khác có thể cảm nhận không sâu nhưng hắn thì cảm nhận rõ ràng một luồng niệm thức năng lượng nhàn nhạt tản phát ngay sau khi Chiêm Như Âm lên tiếng.

Luồng niệm thức này ẩn hàm sự chân thành sơ khai nên có thể dễ dàng làm rung động lòng người!

- Kì lạ!

Lăng Phong thầm kinh ngạc, hẳn cảm nhận được luồng năng lượng này không hề có ác ý, chỉ nhẹ nhàng giúp người ta cảm thấy dễ chịu hơn. Nếu không, chỉ cần có nửa phần ác ý tuyệt đối không có việc không ai phát hiện ra.

Dù như vậy, đây vẫn là một việc vô cùng hiếm có!

Nếu luận linh hồn kĩ năng cường đại, Lăng Phong nghĩ chắc chắn linh hồn hệ tinh kĩ sát lục chi nhận cao hơn! Nhưng nếu so về độ tinh xảo tỉ mỉ thì thứ mà Chiêm Như Âm thi triển áp đảo hoàn toàn.

Điều này khiến hắn liên tưởng đến sức hấp dẫn kì lạ của Doãn Hồng Tụ. Đến lúc này Lăng Phong đương nhiên biết huynh muội Chiêm Mỗ Tư có liên quan đến Doãn Hồng Tụ, cùng tu luyện linh hồn kĩ năng nhưng Doãn Hồng Tụ không thể bằng được Chiêm Như Âm!

- Ta biết hội đấu giá lần này được mọi người rất quan tâm, đấu giá sư nếu nói quá nhiều mọi người sẽ thấy chán.

Những lời Chiêm Như Âm nói đương nhiên đều khiến mọi người bật cười, cô nói tiếp:

- Vậy chúng ta trực tiếp bắt đầu thôi. Vật phẩm đấu giá đầu tiên là một bộ nguyên liệu luyện khí!

377. Chương 334: Vật Phẩm Đấu Giá "vô Danh".

Chiêm Thẩm Tư đứng bên cạnh đẩy ra một chiếc khay kim loại, trên khay đặt sáu miếng tinh khoáng thạch lớn bằng nắm tay. Mỗi một miếng đều phát như quang trạch như mỹ ngọc thượng hạng. Thứ duy nhất là Lăng Phong có thể nhận ra là một khối linh văn cương trong đó!

- Mọi người đều biết rất nhiều người muốn có một món vũ khí phù hợp với mình nên không ngừng tu luyện mong rèn được ra một loại linh khí! Đây là mơ ước của tất cả tu luyện giả. Nhưng không phải tu luyện giả nào cũng may mắn như vậy!

- Luyện chế vũ khí rất dễ, nhưng muốn rèn tạo ra một thanh huyền binh tốt, nhất là một thanh huyền binh mà cường giả có thể mang theo mình vẫn đỉnh linh cấp là một chuyện vô cùng khó khăn!

Cách nói của Chiêm Như Âm rất có tính kích thích:

- Thưa ngay từ vạch xuất phát thì sao có thể cạnh tranh được với người phía trước? Sáu miếng nguyên liệu này đều là khoáng thạch loại hiếm, chỉ một miếng linh văn cương này thôi đã có giá cực cao rồi. Bốn tông đặc biệt thu thập trọn bộ, dựa vào chúng, chưa vị có thể luyện chế ra một món huyền binh, đỡ phải đi khắp nơi tìm kiếm vật vãi.

Lăng Phong nghe thấy một tiếng chữ rửa lằm bằm:

- Ngọc Lan Tông muốn gạt tiền thì cứ gạt, sao cứ phải cố thể hiện như mọi người phải nợ chúng vậy, thật đúng là!

Nhìn lên chỉ thấy một cái đầu tròn tròn, Lăng Phong không nín nổi cười. Người này nói cũng không sai, mặc dù mấy món nguyên liệu này bán riêng thì có giá trên trời nhưng vì chúng là nguyên liệu bắt buộc để luyện chế huyền binh nên giá cả không thể tùy tiện cộng lại như vậy được.

Chiêm Như Âm nhanh chóng báo giá vật phẩm:

- Những nguyên liệu này giá trị thế nào ta không nói nhiều nữa, giá khởi điểm: mười miếng cửu tinh ma hạch! Hoặc những nguyên liệu luyện chương có giá trị tương đương. Nếu như quý khách muốn dùng tinh chương chúng ta cũng hoan nghênh.

Lăng Phong có chút hiếu kì, hội đấu giá nếu như dùng kim tệ đấu giá thì sẽ rất dễ, nhưng những thứ như nguyên liệu thì sẽ báo giá cụ thể thế nào? Mỗi một người đưa ra một đồng nguyên liệu khác nhau, nguyên việc so sánh cao thấp thôi đã rất phức tạp rồi.

Không đợi hắn tiếp tục suy nghĩ, Chiêm Như Âm đã bật mí đáp án:

- Có lẽ với vài vị quý khách thì đây là lần tiên tham gia hội đấu giá của Ngọc Lan Tông nên không quen với việc ra giá. Mọi người có thể nhìn nguyên trận bên cạnh chỗ ngồi của mình. Chỉ cần ghi vật phẩm ra giá vào sau hiệu bài, sau đó ấn vào nguyên trận, đương nhiên có thể truyền tổng đến đây.

Đúng như những gì cô nói, Lăng Phong quả nhiên phát hiện một nguyên trận nhỏ bằng bàn tay bên phải vòng tròn. Nếu như không quan sát cẩn thận thì sẽ không phát hiện ra được. Bên cạnh nguyên trận còn có một cây bút mực than và một tấm vải sạch sẽ. Sắp xếp như vậy hợp lý vô cùng. Lăng Phong chắc chắn tán thưởng, mặc dù số đồ trên người đủ để Lăng Phong có thể mua bộ nguyên liệu này nhưng hẳn lại không có hứng thú lắm nên không ra giá.

Rất nhanh, từ những vòng tròn xung quanh lóe lên một tia vi quang. Vi quang vừa tắt đã có từng miếng hiệu bài xuất hiện trước mặt Chiêm Như Âm.

Cô thoáng lộ ra một tia hỉ sắc, mặc dù tiếng là hội đấu giá nhưng trên thực tế có thể coi như một cuộc giao dịch mà Ngọc Lan Tông một mình nắm quyền chủ động. Họ lựa chọn người giao dịch cụ thể không phải dựa vào giá đưa ra cao hay thấp mà là vật phẩm xuất giá có tác dụng với tông môn hay không. Nếu như có tác dụng dù giá trị có kém hơn đôi chút họ cũng lựa chọn hợp tác, hai bên đạt thành giao dịch.

Như vậy, người cuối cùng đấu giá được vật phẩm của Ngọc Lan Tông không phải là người đưa ra cái giá cao đến mức Ngọc Lan Tông khó lòng từ chối mà là một cái giá hợp với nguyện vọng của họ.

Nhẹ nhàng vẫy tay về phía sau, hơn mười người thân khoác trường bào, tuổi tác không đồng đều bước tới bên cạnh cô. Chiêm Mỗ Tư ra hiệu đơn giản, họ gật gật đầu với thái độ vô cùng cung kính và cùng nhau đánh giá giá trị của những thứ ghi trên hiệu bài.

Liếc qua những người này, Lăng Phong thoáng giật mình, thuật luyện sư! Những người này đều là thuật luyện sư!

Thấp nhất trong họ cũng là trung cấp. Vị lão giả cao nhất mắt lóe lên một tia quang mang lạnh lợi, rõ ràng là "mệnh thức song tu", người có cảnh giới cực cao. So với Bản Hách cường đại hơn nhiều! Sau khi tu luyện hồi thức pháp, Bản Hách cùng lắm cũng chỉ sánh vai được với ông ta thôi.

Vô Tẩn Hoang Nguyên đúng là thiên đường của thuật luyện sư!

Nói chung, người có thể giám định giá trị của những nguyên liệu này chưa chắc là thuật luyện sư, nhưng thuật luyện sư chắc chắn là người có nhiều kiến thức giám định nguyên liệu nhất. Có nhiều thuật luyện sư giám định như vậy, rất nhanh đã có thể chọn ra được một người ra giá. Chiêm Như Âm tuyên bố:

- Bộ nguyên liệu này thuộc về số một trăm ba mươi hai. Bây giờ xin mời vào trong giao dịch. Nếu như phát hiện nguyên liệu và những gì ghi trên hiệu bài không khớp nhau thì giao dịch sẽ không được thành lập và sẽ mời người kế tiếp.

Người ra giá có lẽ đã sớm chuẩn bị trước, đặt một chiếc hộp được phong kín lên nguyên trận. Lực truyền tổng vừa bột phát đã thấy Chiêm Như Âm cầm trong tay. Cô giao cho một thuật luyện sư sau lưng kiểm tra, sau khi thấy không có gì sai sót, cô mỉm cười nói:

- Vậy bộ nguyên liệu này thuộc về tiên sinh rồi. Chúc tiên sinh sớm luyện chế ra được một món huyền binh như mong muốn.

Trong tiếng cười, bộ nguyên liệu được truyền tổng vào đến chỗ ngồi của người đấu giá

Người đấu giá được từ đầu đến cuối chỉ quán mình trong tầng hắc bào. Ngay cả vật phẩm ra giá cũng được đóng gói cẩn thận nên không ai đoán ra được bên trong có gì. Muốn vân nghi hoặc được đặt ra nhưng không ai biết được nội dung cụ thể của giao dịch.

Những cuộc giao dịch liên tiếp khiến Lăng Phong được mở rộng tầm mắt. Cách làm này đương nhiên không để lộ thông tin về người giao dịch, có tác dụng bảo vệ rất tốt cho họ, nếu không chỉ cần có người ra giá, hơn nữa còn là vật phẩm có giá trị kinh nhân, sau này khó tránh khỏi bị người khác rình mò.

Tiếp theo Chiêm Như Âm đấu giá thêm vài món vật phẩm nữa, trong đó có một miếng minh thúy ghi chép công pháp tu luyện do một vị linh giả lưu lại, nguyên liệu luyện chương quý hiếm, thậm chí còn có một chiếc ngân giác giáp cực phẩm nữa. Điều này khiến Lăng Phong nhớ lại cảnh mình giúp Mộ Dung Yên đối kháng

Hàn Trữ. Nếu như sau đó không phải cô đưa ngân giác giáp cho hắn thì trận chiến với đồ đệ Thôi Tư Đặc chưa chắc đã giành được thắng lợi.

Mấy thứ này không có ý nghĩa gì lớn với Lăng Phong nên hắn cũng không xuất thủ.

- Được rồi, lúc này đấu giá quá kịch liệt. Bây giờ đã đến lúc giúp mọi người thư giãn.

Chiêm Như Âm mỉm cười, nói với về thần bí:

- Điều hấp dẫn của hội đấu giá là có thể mua được thứ mà mình đang thiếu, nhưng phần khiến người ta hưng phấn nhất lại thuộc về "kiếm lậu".

Cách nói hài hước của Chiêm Như Âm khiến mọi người bật cười nghiêng ngả, Cái gọi là "kiếm lậu" là những bảo vật không được hội đấu giá đánh giá cao, cuối cùng được những người thông minh mua lại với giá thấp.

Vốn dĩ đó chỉ là một cách nói lưu truyền trong giới kinh doanh, sau này cũng được sử dụng trong hội đấu giá trở thành một khái niệm quen thuộc.

Trên thực tế, khả năng phát sinh những chuyện như vậy là rất thấp. Bất cứ vật phẩm nào đều phải thông qua vài chuyên gia nghiêm chỉnh, dù chỉ là một vết nứt nhỏ cũng có thể sản sinh ra hiệu dụng nào đó. Tất cả đều được phân tích vô cùng tỉ mỉ, làm gì có nhiều thứ "sốt" để nhặt như vậy? Nhất là trong một tông phái như Ngọc Lan Tông.

- Mọi người đừng nghĩ Như Âm đang nói lung tung. Vật phẩm dưới đây nếu như có quý khách nào mua được, biết đâu lại là thu hoạch lớn.

Nói đoạn, Chiêm Như Âm đẩy ra một chiếc khay, bên trên đặt một chiếc hộp vàng vuông vắn lớn cỡ một nắm tay, bên dưới còn lót một lớp lụa mịn màu hồng.

Cô nói:

- Thứ này được các vị trưởng lão của bốn tông gọi là "vô danh".

378. Chương 335: Phượng Hoàng Chân Tủy

Lời vừa dứt, mọi người bắt đầu ào ào bàn tán, "vô danh" thường để chỉ những thứ không rõ lai lịch, không rõ hiệu dụng, thậm chí là không có một tin tức nào khác! Ở những hội đấu giá bình thường, thường là những chiếc hộp bí mật không mở được mới "nhận được" sự đãi ngộ đó. Thu hoạch được gì hoàn toàn xem vào phẩm độ của người đấu giá được nó.

Lăng Phong đột nhiên run lên khe khẽ, khoanh khắc mà chiếc hộp vàng đó xuất hiện, hắn cảm nhận thấy thần thạch trên tay mình nảy lên một cái! Viên thần thạch này là thứ còn sót lại sau khi tiểu thể giới của Bùi Càn vỡ. Lăng Phong không cho nó vào tiết tủy, bây giờ lại có thấy những dị động của nó, chắc chắn là phải có ý nghĩa gì.

Trong đầu hiện lên những lời mà Thích Thiên Ách nói về thần thạch, Lăng Phong có chút kích động!

- Chiêm tiên tử, món đồ chơi này thần kì cỡ nào, ít nhất cũng phải nói cho chúng ta biết chứ?

Người đấu giá số 3 lớn tiếng quát:

- Nếu không hội đấu giá trên mảnh đại lục này nhiều như vậy, ở đâu mà không có vài món không ra gì, nếu như đều mang ra đấu giá, giá trị không phải sẽ rất lộn xộn sao?

- Bốn tiểu thư đương nhiên có cách giải thích.

Đối diện với lời chất vấn không chút khách khí đó, Chiêm Như Âm không hề nổi giận mà chỉ mỉm cười nói:

- Đầu tiên, bốn tông phải thừa nhận chiếc hộp này chúng ta không thể mở ra được! Nhưng ta nhắc mọi người, để mở chiếc hộp này, bốn tông đã phải thỉnh động linh tôn cấp cường giả xuất thủ!

Phì!

Những tiếng thở gấp gấp vang lên. Linh tôn cấp cường giả có địa vị như thế nào không cần giải thích mọi người đều biết. Trên thực tế, linh cấp trong Vô Tận Hoang Nguyên đã có thể lập tông phái rồi, nên tông phái do linh tôn cường giả lập nên thì càng không cần phải nói, gần như có thể xếp ngang hàng với tầng lớp thất tông!

Trong thất tông tông môn, linh tôn thường gánh vác trọng trách tuyệt đối, để đánh giá giá trị của một món vật phẩm mà phải thỉnh động linh tôn cường giả xuất thủ, nhưng việc như thế chỉ có Ngọc Lan Tông mới làm được.

Chiêm Như Âm nở một nụ cười thánh thiện, ngữ khí bình thản nhưng lại khiến người ta nhiệt huyết phun trào:

- Giá trị của món vật phẩm này thế nào, chờ vào đánh giá của chư vị.

Im lặng!

Sau một hồi trầm mặc, Lăng Phong viết vài dòng lên mặt sau tấm hiệu bài, ấn lên nguyên trận. Những người thực hiện động tác này cùng Lăng Phong không nhiều. Nếu như vật phẩm này đúng như Chiêm Như Âm giới thiệu, ngay cả linh tôn cường giả cũng phải bó tay thì nhất định nó phải ẩn hàm bí mật nào đó! Người lựa chọn xuất thủ không nhiều, cái giá cuối cùng e rằng cũng rất kinh nhân!

Suy xét tỉ mỉ một hồi, số người quyết định dùng những thứ xa xỉ để đổi lấy một thứ không rõ giá trị không nhiều. Cuối cùng ra giá chỉ có khoảng ba mươi người, chỉ bằng một nửa so với những lần trước. Lại một cuộc nghiệm chứng nhỏ nữa, vị thuật luyện sư sau lưng âm thầm bốc lên một tấm hiệu bài đưa cho Chiêm Như Âm.

Chiêm Như Âm sau khi liếc qua, ngẩng đầu mỉm cười nói:

- Trước mắt vị khách ở số bốn mươi ba đang ra giá cao nhất.

Lăng Phong nhíu mày, hẳn đã viết một miếng linh cấp hạch tinh sau hiệu bài, không lẽ vẫn còn có người ra giá cao hơn? Đó là bảo bối gì, không lẽ là linh giả hạch tinh? Nghĩ đến đây, Lăng Phong cảm thấy có chút sai lầm, linh giả hạch tinh có thể luyện chế ra tinh kĩ tinh chương, có người ngu ngốc mang nó ra để đổi lấy một thứ "vô danh" sao?

Chiêm Như Âm phẩy tay, dùng nguyên trận trả lại hiệu bài về tay mọi người, mỉm cười nói:

- Còn ai muốn thay đổi không? Nếu không vật phẩm này sẽ thuộc về vị khách số bốn mươi ba.

Mấy vật phẩm trước đây cạnh tranh nhiều nhưng Chiêm Như Âm không hề dùng cơ chế "dò hỏi" này. Lần này rõ ràng không giống như những lần trước.

Lăng Phong nhìn chăm chăm vào vị khách số bốn mươi ba, từ những phiêu động trên bào phục của người này, có thể nhận ra thân hình của hắn rất gầy, gầy như một cây trúc, ngoài ra không còn nhìn thấy được gì khác.

Như cảm nhận được ánh mắt của Lăng Phong, người này bất chợt quay đầu, thần quang bạo trán đâm vào mắt Lăng Phong đau nhói!

Lăng Phong chấn động, thật là một luồng năng lượng uy bách cường đại!

Phải biết với tu vi hiện tại của Lăng Phong dù là linh giả có toàn lực tiến hành linh vực áp bách cũng không thể cảm nhận rõ ràng đến vậy. Con người này chỉ dùng nhân thân mà đã khiến Lăng Phong sản sinh áp lực cường đại! Kỳ lạ, không lẽ là linh sĩ? Nhưng sao ngay cả linh sĩ cũng phải giấu đầu lộ đuôi?

Như cảm nhận được thói ý của Lăng Phong, người này xùy lạnh một tiếng rồi quay luôn đi.

Âm một tiếng!

Lăng Phong lập tức bị thái độ của hắn kích nộ: Được lắm! Muốn đọ với ta à? Ai sợ ai chứ?

Linh sĩ thì đã làm sao? Ngọc Lan Tông vì muốn giữ thể diện tuyệt đối sẽ không để cho bất cứ ai động thủ trong hội đấu giá. Còn sau khi ra khỏi đây, bỏ tấm mạng che mặt ra rồi còn ai có thể tìm được hắn? Cộng thêm sự hiếu kì với chiếc hộp vàng, Lăng Phong quyết định xuất thủ thêm một lần nữa!

Sau lưng đột nhiên lóe lên một đường vi quang. Lăng Phong thoáng ngậy người, chỉ thấy Chiêm Mỗ Âm nhặt lấy một miếng hiệu bài, nhìn sơ qua một lượt, thần tình kinh hãi, lớn tiếng nói:

- Người ra giá cao nhất bây giờ là số sáu mươi bảy.

Lần này thì nam tử thân trúc không còn bận tâm đến chuyện trừng mắt nhìn Lăng Phong nữa. Bộ dạng của hắn có vẻ như rất muốn viết thêm một cái giá mới nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế được.

Lăng Phong không đợi nữa mà nhanh chóng viết ra một cái giá mới rồi ấn hiệu bài vào nguyên trận.

Chiêm Như Âm vốn đã định tuyên bố người thắng cuộc thế nhưng Lăng Phong lại nhanh chân hơn. Sau khi nhìn thấy giá mà Lăng Phong đưa ra, khuôn mặt cô lộ ra thần sắc mê hoặc. Ngập ngừng một lúc cô mới ngừng giọng nói:

- Mời vị tiên sinh này truyền tống vật phẩm để nghiệm chứng!

Lăng Phong suy nghĩ một lúc, bỏ "dẫn linh tinh chương" vào một chiếc hộp ngọc, truyền tống đi.

Một miếng dẫn linh tinh chương, đây là cái giá mà Lăng Phong đưa ra!

- Chư vị xin đợi một lát.

Chiêm Như Âm nói thêm vài câu khách khí rồi đi về phía hậu đài. Không lâu sau đã thấy cô quay lại, mặt đầy vẻ hưng phấn:

- Người ra giá cao nhất là vị khách số sáu mươi bảy!

Lăng Phong cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, có lẽ là vị nữ tử mà hắn cảm thấy quen thuộc đang nhìn hắn. Hắn cũng không quan tâm, dù sao sau khi rời khỏi đây sẽ chẳng còn ai gặp lại ai nữa. Dù có gặp lại cũng không nhận ra nhau nên không cần phải lo lắng.

- Có ai muốn ra giá nữa không?

Chiêm Như Âm nhìn khắp một lượt, sau khi hỏi đủ ba lần, cô mới hít một hơi thật sâu, nói:

- Vậy hộp kim loại này thuộc về quý khách số sáu mươi chín!

Lần trong thần thái hài lòng của cô là một vẻ mê hoặc. Lúc này Lăng Phong viết lên hiệu bài là ra giá một miếng dẫn linh tinh chương. Mặc dù như vậy vẫn chưa đủ để vượt qua vị nữ tử phía sau kia, thế nhưng Lăng Phong nói rõ tỷ lệ dị biến thành công của miếng dẫn linh tinh chương này là trăm phần trăm!

Ngọc Lan Tông luôn cố gắng bồi dưỡng ra thuật luyện sư siêu cấp nên Chiêm Như Âm hiểu tỷ lệ thành công này có ý nghĩa gì! Ngay cả Huyền Nguyên Tông cũng không thể tự tin dẫn linh tinh chương của mình có thể đạt đến tỷ lệ đó. Chính vì lý do đó, sau khi tận mắt nhìn thấy miếng dẫn linh tinh chương, cô càng cảm thấy chấn động.

Đối với cô, dù dẫn linh tinh chương của Lăng Phong không hiệu quả như hắn nói thì cũng tuyệt đối không kém như vậy là bao nhiêu.

Sao có thể như vậy được?

Không lẽ còn có người nắm bắt kỹ nghệ luyện chương hơn hẳn Huyền Nguyên Tông? Điều đó có nghĩa...

Chiêm Như Âm trong Ngọc Lan Tông không chỉ là thiên tài tu luyện xích tâm lục thức pháp mà còn là người thừa kế tông chủ. Từ nhỏ đã được rèn luyện nên tầm mắt nhìn khoáng đạt..

Suy nghĩ sâu hơn một chút, Chiêm Như Âm hiểu ra thâm ý trong đó: Huyền Nguyên Tông có địa vị như ngày hôm nay tất cả dựa vào kỹ nghệ luyện chương thần kì. Nếu như có người vượt qua được họ trên phương diện này, có nghĩa ngôi thứ của thất đại tông phái rất có thể sẽ phải thay đổi!

Nếu như có thể tham gia ngay từ đầu, Ngọc Lan Tông sẽ nhận được rất nhiều lợi ích. Điều này e rằng kẻ ngốc cũng có thể nhận ra được! Nên Chiêm Như Âm chỉ muốn túm ngay lấy Lăng Phong để hỏi cho rõ.

- Tiểu muội, muội sao vậy? Họ đang đợi kia!

Chiêm Mỗ Tư đứng bên cạnh thấy nữ muội không có động tĩnh gì, vội vàng truyền âm hỏi.

-Ồ, không có gì.

Chiêm Như Âm giật mình, thoát ra khỏi dòng suy nghĩ. Bất luận tương lai thế nào, trước mắt đấu giá vẫn là quan trọng nhất. Cô nói tiếp:

- Tiếp theo, xin được đấu giá vật phẩm cuối cùng. Ta biết rất nhiều người ở đây đến đây là vì nó.

Cô không lòng vòng nhiều mà trực tiếp lấy ra một chiếc bình sứ nửa trong suốt. Bên trong chiếc bình, ba ngọn hỏa diễm lớn bằng hạt đậu tương đang huyền phù một cách quỷ dị, Hỏa diễm không ngừng lấp lánh, bề mặt không ngừng ba động như lưu dịch thỉnh thoảng lại có một tim kim quang bắn ra.

Phượng hoàng chân tủy!

Nhân thần Lăng Phong lập tức ngưng sức. Mặc dù chưa từng nhìn thấy nhưng hắn có thể khẳng định đó là phượng hoàng chân tủy! Việc tinh tu hỏa hệ nguyên lực mang lại cho hắn mất cảm lực cường liệt. Ngoài hỏa diễm tinh linh Phượng Tộc ra, thiên hạ này còn ai có thể ngưng luyện hỏa diễm thành hình trạng như lưu thủy?

- Phượng hoàng chân tủy, mọi người đều biết nó có tác dụng trùng tổ hỏa hệ chân nguyên lực chi nguyên, hơn nữa, chỉ cần luyện hóa có thể đạt tới hiệu dụng tương đương với hỏa hệ ý nguyên chương, dần dần cải tạo nhân thể thành hảo hệ nguyên lực thuần túy!

Chiêm Như Âm giải thích thêm:

- Ngoài ra, nó còn có một hiệu dụng nữa. Phàm là bị hỏa hệ tinh kỹ công kích trúng, bất luận thương thế ra sao, chỉ cần một giọt phượng hoàng chân tủy là có thể lập tức hồi phục!

Không hiểu vì sao, Lăng Phong cảm thấy ngữ khí của Chiêm Như Âm có chút kì lạ. Không đợi hắn suy nghĩ xong, những người xung quanh đã bắt đầu ra giá.

Có thể bọn họ không quan tâm đến tác dụng trùng tổ chân nguyên lực chi nguyên nhưng điều cuối cùng thực sự quá hấp dẫn. Có món bảo bối này trên người, sau này đừng phải hỏa hệ cường giả không phải có thêm một tầng bảo đảm sao?

Liếc qua một lượt, Lăng Phong liền viết ra cái giá của mình. Viết xong ngẩng đầu nhìn, hắn không giấu nổi vẻ hiếu kì: Sao họ cũng ra giá, không lẽ họ cũng cần phượng hoàng chân tủy?

Hướng theo nhân thần Lăng Phong, chỉ thấy có ba người đang ngồi trên một vòng tròn lớn. Người ngồi bên phải thân hình cao lớn, khuôn mặt không hề được che đậy, góc lông mày bên phải còn in hình một con kim điêu đang giang cánh. Mặc dù gặp không nhiều nhưng Lăng Phong tuyệt đối có thể nhận ra người này, hắn chính là người số sáu trong bảng xếp hạng thập tuyệt Áo La đế quốc kiếm thánh: Hằng Trùng!

Người ngồi bên phải là một vị lão giả, lão giả râu tóc bạc phơ, chỉ ngồi yên một chỗ nhưng phong thái rất phiêu dật tự nhiên. Thần tình lộ rõ vẻ cao sang, rõ ràng là người có địa vị.

Người ngồi bên cạnh lão giả Lăng Phong cũng biết, chính là Vi Miểu, người trước đây đã từng đến Tinh Lam. Linh hồn uy áp của Lăng Phong là gián tiếp lấy được từ hắn.

Sau khi nhận ra Vi Miểu, Lăng Phong tâm đầu nhất động, hắn đột nhiên nghĩ ra thân phận của vị lão giả ở giữa. Khí độ này không lẽ là Thánh Hải Tư Lam? Cả ba người, không hề che đậy, nghĩ cũng đúng, bọn họ căn bản không thuộc về Vô Tận Hoang Nguyên nên cũng không lo bị người khác nhận ra.

- Người tham gia đấu giá phượng hoàng chân tủy thật nhiều.

Thích Thiên Ách đột nhiên lên tiếng trong thức hải Lăng Phong:

- Nhưng cũng không cần phải lo lắng nhiều. Rất nhiều người trong đó chỉ ôm một suy nghĩ, đó là ra giá nhưng lại không quá chắc chắn. Hiệu dụng dẫn linh tinh chương của đệ đã được nghiệm chứng, lát nữa chỉ cần lấy ra năm miếng e rằng có thể áp đảo tất cả mọi người!

Lăng Phong im lặng gật đầu, áp lực trong lòng cũng tăng lên, chăm chú nhìn Chiêm Như Âm, tìm ghen lên tận huyệt!

Các thuật luyện sư nhanh chóng đưa ra quyết định rồi chuyển báo cáo cuối cùng cho Chiêm Như Âm. Sau khi kiểm tra, sắc mặt Chiêm Như Âm lộ ra một tia khiếp hãi cực độ. Cô nhận lấy tấm hiệu bài với vẻ khó tin, kiểm tra kĩ lưỡng rồi mới

Trong vẻ cuồng hỉ còn xen lẫn một tia thất vọng kì quái. Cuối cùng, cô miễn cưỡng bình phục lại khí tức đang hỗn loạn, mỉm cười nói:

- Thông qua bình chọn, người ra giá cao nhất cho lọ phượng hoàng chân tủy này là vị khách số sáu mươi chín!

- Cái gì?

Lăng Phong chấn động

- Lăng huynh đệ, đừng kích động, cũng đừng vội tăng giá, sự tình có vẻ không ổn!

Thích Thiên Ách vội vàng nhắc nhở:

- Xem thế nào đã!

Trong chốc lát, mọi ánh mắt đều dồn về phía nữ tử thân bí mang số sáu mươi chín sau lưng!

- Không thể nào! Ta ra giá một miếng linh cấp ma hạch, sao lại có thể không đấu giá được? Cô ta đã đưa ra thứ gì, sao có thể cao được hơn ta?

Có người không kìm được nhảy lên, nói xong hần mới ngẩn ra, thấy mọi người đang nhìn mình khó chịu, không khỏi rùng mình!

Mặc dù tu luyện thành linh cấp vô cùng khó khăn nhưng ở Thần Vĩ Đại Lục, số lượng linh cấp ma hạch không hề ít. Lý do rất đơn giản, Thần Vĩ Đại Lục có ba ngàn năm lịch sử, mỗi một vạn năm lại xuất hiện thêm rất nhiều cường giả. Sau khi họ ngã xuống, tinh hạch đương nhiên không thể biến mất.

Tích lũy nhiều năm, tồn lượng linh cấp ma hạch cực kì khả quan.

Nhất là những gia tộc nhỏ, tổ tiên có thể là cường giả, nếu như bản thân không cố gắng dần dần sẽ bị bỏ lại phía sau, cuối cùng ngay cả linh khí truyền thừa cũng không có tư cách thừa kế nên mới giữ lại hạch tinh của tổ tiên!

Những người này có thể lấy hạch tinh ra đổi lấy một hai miếng hạch tinh có ích hoặc bảo vật gì đó, nâng cao sức mạnh. Người vừa lên tiếng có lẽ cũng là loại ấy, không những để lộ thân thế của mình còn phải nhận những ánh mắt khó chịu của mọi người nữa.

- Xin thứ lỗi cho Như Âm không thể nào để lộ vật phẩm mà quý khách muốn trao đổi với bản tông!

Chiêm Như Âm lắc đầu nói:

- Nhưng Như Âm có thể dùng danh dự của Ngọc Lan Tông đảm bảo vị khách số sáu mươi chín ra giá cao hơn tất cả mọi người!

Lòng ngực Lăng Phong đập phồng kịch liệt, niềm thích cuồng chuyển trong thức hải. Chỉ có một chữ duy nhất xuất hiện trong đầu hắn: đoạt! Bất luận là ai đấu giá được phượng hoàng chân tủy, cũng chỉ có một chữ: đoạt!

Không quan tâm đến đạo nghĩa, không tính được mất, vì sư tôn dù có phải mất mạng hắn cũng không hối hận!

Có sự đảm bảo danh dự nhiều năm của Ngọc Lan Tông, không còn ai dám nghi ngờ linh tinh nữa. Theo logic, Ngọc Lan Tông lấy phượng hoàng chân tủy ra là thật lòng, không hề có âm mưu gì khác. Nếu như số sáu mươi chín ra giá thấp, sao Ngọc Lan Tông có thể tình nguyện chịu thiệt?

Mặc kệ cho mọi người hiếu kì ngờ vực thế nào, Ngọc Lan Tông vẫn là người thắng cuộc. Chiêm Như Âm nghĩ đến thứ được viết trên hiệu bài mà không tin nổi vào mắt mình. Hai miếng tinh kĩ tinh chương, một miếng phong hệ, một miếng địa hệ. Không ngờ lại có người nguyện bỏ ra hai miếng tinh kĩ tinh chương để đổi lấy phượng hoàng chân tủy!

Một món hời lớn như vậy dù có là Huyền Nguyên Tông cũng chưa chắc đã dám tiêu xài? Phượng hoàng chân tủy có quý giá cũng không thể sánh được với tinh kỹ tinh chương? Ba ngày trước Lăng Phong ra giá một miếng họ đã cảm thấy không thể tưởng tượng được rồi, bây giờ còn có người ra giá gấp đôi!

379. Chương 336: Ngụy Cơ

Tinh kỹ tinh chương không thể mang ra so sánh với linh cấp hạch tinh. Từ hạch tinh đến tinh chương phải trải qua vô số trình tự phức tạp. Chỉ nguyên việc điều chế tổ linh thôi đã tiêu hao vô số thiên tài địa bảo và nỗ lực của thuật luyện sư rồi. Người này lai lịch thế nào, sao có thể dễ dàng lấy ra hai miếng trân phẩm?

Chiêm Như Âm cảm thấy đầu óc của mình có chút không đủ dùng, bất luận là dẫn linh tinh chương của Lăng Phong hay tinh kỹ tinh chương của nữ tử này đều khiến cô cảm thấy quỷ dị khó hiểu.

- Tiểu muội, sao vậy? Có phải là người đó không?

- Không phải, cảm giác mà linh hồn khí tức mang lại hoàn toàn không giống. Kỳ lạ, huynh nói tên Mộc Phong đó muốn dùng tinh kỹ tinh chương để đổi phượng hoàng chân tủy. Bây giờ lại xuất hiện thêm một người nữa. Phượng hoàng chân tủy trở nên quý giá như vậy từ bao giờ vậy?

Chiêm Như Âm đột nhiên có một suy nghĩ kì lạ:

- Phượng Tộc nếu như biết, chắc chắn họ sẽ sắp xếp cho linh tôn không phải làm gì, chỉ ngồi một chỗ sản xuất tủy để bán thôi nhỉ?

Chiêm Mỗ Tư hoàn toàn bại dưới suy nghĩ này. Hắn đang hoài nghi không biết đây có phải di chứng để lại từ việc tu luyện xích tâm lục thức pháp tẩu hỏa nhập ma không. Vị bảo bối muội muội này đầu óc phần lớn sáng suốt, quyết đoán phi phạm, nhưng thỉnh thoảng lại đột nhiên như "đứt dây", nghĩ ra bao nhiêu thứ kì lạ.

- Hi, dù sao cũng không phải là việc của chúng ta.

Chiêm Như Âm truyền âm nói:

- Chúng ta đã làm xong việc với Huyền Nguyên Tông, dùng một bình phượng hoàng chân tủy để tìm ra người mà họ đang truy nã. Người đó có xuất hiện hay không chỉ có thể trách bản thân Huyền Nguyên Tông xui xẻo, còn thù lao trả cho chúng ta không hề ít!

- Ủm, bản thân ta cũng hoài nghi, người đó mặc dù trọng thương nhưng ít nhất cũng có thể ra được khỏi Thương Linh Tông, lại có sở trường ẩn nấp. Hai linh cấp cường giả Huyền Nguyên Tông phái đi cũng đã chết, chỉ dựa vào một mình Bùi Khôn sao có thể giành lại được?

Chiêm Mỗ Tư bất mãn nói:

- Huyền Nguyên Tông định đẩy hết gian khổ sang cho chúng ta? Còn bắt chúng ta phải ra tay phối hợp với chúng!

Trầm mặc một lúc, Chiêm Như Âm chán nản nói:

- Nếu như phát hiện ra tung tích của hắn, tốt nhất vẫn là nên mời Mộ thúc thúc ra tay!

Dừng lại một lúc cô hiểu kì nói:

- Muội cảm thấy rất kì lạ, người tên Mộc Phong ấy sao có thể chạy thoát khỏi tay Bùi Càn, thậm chí còn giết được hắn?

- Ai biết được, có lẽ hắn có lai lịch bất phàm gì đó thì sao?

Chiêm Mỗ Tư trầm tư suy nghĩ, rồi hắn đột nhiên quay sang trêu chọc, nói:

- Tiểu muội, không lẽ cái đầu thông minh của muội cũng không nghĩ ra sao?

Giận dữ lườm nài huynh một cái, Chiêm Như Âm phát hiện vị ca ca này càng lúc càng bại hoại, chỉ giỏi đẩy rắc rối sang cho mình.

Huynh muội hai người truyền âm rất nhanh, những người tham gia đấu giá vẫn chưa có ai tuyên bố tăng giá. Ngay cả Lăng Phong cũng không tăng giá sau khi nghe Thích Thiên Ách nhắc nhở. Hắn không biết nữ tử thần bí sau lưng ra giá thế nào nhưng nếu vì thế mà tùy tiện tung ra con át chủ bài thì quá ngu ngốc. Vì vậy hắn chỉ âm thầm dùng linh hồn niệm thức khóa chặt lấy cô ta!

Cuối cùng Chiêm Như Âm cũng tuyên bố người thắng cuộc và dùng nguyên trận truyền chi lực, cùng nữ tử thần bí số sáu mươi chín trao đổi.

- Hội đấu giá lần này kết thúc tốt đẹp ở đây!

Chiêm Như Âm đứng dậy, khẽ hành lễ nói:

- Như Âm thay mặt Ngọc Lan Tông, đa tạ chư vị đại giá quang lâm.

- Gươm đã! Hội đấu giá này vẫn chưa thể kết thúc!

Vừa dứt lời, phía đại môn vang lên một tiếng nổ lớn rồi một thân ảnh huyết sắc sừng sững xuất hiện ở đó.

Chiu chiu chiu, mấy chục con dơi bay ra tứ phía, nhanh chóng bao phủ lấy toàn bộ hội trường, tạo thành một nguyên trận siêu cấp. Người mới đến quát lên nói:

- Bức Tông ta truy kích tội phạm, phiền chư vị phối hợp!

- Âm Ly! Là Âm Ly trưởng lão của Bức Tông!

Một tiếng hét thất thanh vang lên khiến tất cả mọi người đều phải run sợ. Âm Ly trưởng lão người có thực lực sắp đạt đến linh sĩ đích thân truy bắt? Kể nào bất hạnh như vậy?

- Hừ, chúng ta già thì già thật nhưng cũng không cần người uy hiếp, người tưởng làm vậy là hội đấu giá không mở được nữa à?

Có người giận dữ quát lên, thân hình bắn nhanh về phía lối ra, chính là người mới ra giá linh cấp tinh hạch.

Khuôn mặt Âm Ly bao phủ một tầng sát khí lạnh lạnh. Sát ý khốc liệt lóe lên trong mắt:

- Ngu muội! Thương Ngưng Nhi, ta giao cho người đó!

Xoay một vòng trên không, một cô gái biểu tình lạnh lùng bỗng nhiên giang rộng hai tay đáp xuống. Một con bức linh dừng xuất sau lưng cô ta trong nháy mắt huyền hóa thành vô số hồng quang. Hồng quang ập xuống, điên cuồng lao về phía người kia!

- Máu!

Một tiếng thét thê lương vang lên, từng đường hồng quang cuồng dũng. Người này trong nháy mắt bị hút hết tinh huyết, biến thành một cái túi da khô quắt, ngã vật ra đất!

Nữ tử lạnh lùng lại bay về giữa không trung. Nhìn bộ dạng cô ra rõ ràng là người đã xuất hiện ở Càn Thiên Giới, nhưng Yêu Nguyệt Lung tàng linh Thương Ngưng Nhi, không biết dùng thủ đoạn gì mà chỉ trong một thời gian ngắn có thể đề thăng lên ngụy linh cấp!

- Âm trưởng lão, người vậy là có ý gì?

Chiêm Như Âm bắt ngờ đứng lên, khuôn mặt đầy đặn phủ lên một tầng sát khí.

- Ha ha, thì ra là Chiêm tiên tử.

Âm Ly ngửa mặt lên trời cười vang, tiếng cười vừa dứt, hắn liền nhanh chóng lấy lại vẻ kiên định vốn có:

- Ta nói, mời chư vị kéo dài hội đấu giá thêm vài canh giờ này nữa! Tên này tự tìm đến cái chết còn trách ai?

- Âm trưởng lão phách khí quá! Định hạ nhục Ngọc Lan Tông chúng ta sao?

Chiêm Như Âm lạnh lùng quát lên một tiếng:

- Hai vị thúc thúc!

Hồng quang sau lưng cô chợt lóe, hai thân ảnh nhất thời xé toạc hư không phù hiện, là huynh đệ Mộ thị!

Thấy vậy, biểu tình Âm Ly có thêm vài phần ngưng trọng:

- Mộ thị song hùng, sao hai người lại xuất hiện ở đây?

Ánh mắt hần lướt qua một tia lo lắng, không biết vì sao, ngón tay bắt đầu run run. Mộ thị song hùng mặc dù mới chỉ là linh giả nhưng hai người thiên sinh tâm ý tương thông, phối hợp thêm thần bí nguyên trận, chiến đấu lực so với linh sĩ vượt trội hơn rất nhiều!

- Huynh đệ chúng ta nếu không đến đây, không phải sẽ bỏ qua cơ hội xem Âm trưởng lão đại phát thần uy rồi sao!

Mộ thị lão đại cười lạnh nói, ngữ khí không dễ để người ta phản kháng:

- Âm Ly, người dám làm càn ở hội đấu giá thì đừng trách huynh đệ chúng ta không nể mặt!

Bị uy hiếp một cách lộ liễu, sắc mặt Âm Ly trở nên khó coi vô cùng. Hần bật cười giả tạo, quanh người phát ra những âm thanh chít chít không ngừng như đang có hàng trăm hàng hàng con chim cùng nhau hòa tấu. Từng đụn hoàng quang phù hiện khiến thân thể hần bỗng đứng trở nên óng ánh như được rèn nên từ kim thiết.

Mộ thị song hùng quay sang nhìn nhau, ánh mắt không giấu nổi vẻ ngưng trọng, cùng nhau trao đổi ý niệm: lão quỷ này muốn liều mạng đây!

- Mộ gia huynh đệ.

Âm Ly có vẻ như liều mạng được bất cứ lúc nào đột nhiên lên tiếng, ngữ khí vô cùng khách khí:

- Lần này ta đến đây là phụng mệnh Bức Tông tông chủ truy bắt tội phạm quan trọng! Nếu như Ngọc Lan Tông chịu nể mặt, sau này Bức Tông nhất định sẽ đăng môn thỉnh tội, thế nào?

Mộ thị huynh đệ nghe vậy ngẩn ra, quay lại nhìn Chiêm Như Âm. Họ lựa chọn lộ bỏ mặt nạ không phải vì nghĩ cho những người tham gia đấu giá. Bức Tông tự tiện xông vào, nếu như Ngọc Lan Tông không có phản ứng gì, chuyện này mà truyền ra ngoài, khó tránh khỏi mang nhục danh.

Nếu như theo những gì Âm Ly nói, xong chuyện Bức Tông sẽ từ bỏ thể diện, chủ động tìm đến xin lỗi, dù có chút tổn hại thanh danh nhưng ít nhiều cũng chấp nhận được. So với việc liều mạng cùng nhau thì tốt hơn nhiều.

Từ sau khi Chiêm Như Âm khôi phục linh hồn ở Càn Thiên Giới, huynh muội hai người hầu như đều do cô làm chủ. Bây giờ cũng như vậy, chỉ thấy Chiêm Mỗ Tư chăm chú nhìn nãi muội, chờ đợi Chiêm Như Âm ra quyết định.

Nhú mảy trăm tư một lúc, Chiêm Như Âm biểu tình ngưng trọng, nhấn mạnh từng chữ:

- Xin lỗi! Những vị khách quý này nguyện đến cổ vũ cho Ngọc Lan Tông ta là đã nể mặt Ngọc Lan Tông ta rồi, chúng ta phải có trách nhiệm bảo vệ quyền lợi cho họ.

- Âm trưởng lão, xin lỗi vì không thể đáp ứng yêu cầu của ngài!

- Xem ra Chiêm tiên tử quyết định liều chết đến cùng!

Âm Ly thở dài, ánh mắt lóe lên một tia quang mang quỷ dị:

- Nghe nói truyền nhân lần này của Ngọc Lan Tông tâm tính cao ngạo, quả nhiên danh bất hư truyền!

Chiêm Như Âm khẽ nhắm mắt, biểu tình không hề có chút khiếp sợ:

- Như Âm không phải cao ngạo mà là yêu cầu của Âm trưởng lão quá vô lý. Nếu như có một ngày có người tìm đến Bức Tông, yêu cầu Bức Tông xuất môn, nộp người và sục sạo khắp nơi, Bức Tông có làm theo không?

- Thật đúng là một nha đầu nhanh mồm nhanh miệng!

Âm Ly không muốn tranh cãi thêm, quát lên một tiếng:

- Mộ thị huynh đệ, thi triển "thiên hỏa liên hoàn" của các người đi, lão phu muốn xem các người dựa vào gì mà dám can lão phu!

Âm Ly chấp hai tay vào nhau thành hình chiếc kéo rồi ầm ầm tiến lên phía trước. Không khí bỗng ngưng xuất hiện những âm thanh như tiếng nứt vỡ!

- Cũng đang có ý đó!

Mộ thị huynh đệ đồng thanh hô lớn, không hề có vẻ sợ hãi. Xung quanh người họ đột nhiên xuất hiện một vòng hồng sắc viên hoàn với diện tích cực rộng. Viên hoàn bao trùm lấy hai người khẽ rung rung, trực tiếp hướng thẳng về phía vết rạn. Mọi thứ trở nên nhộn nhạo như lưu thủy rồi thân thể ba người đột nhiên biến mất!

Tiểu thế giới quyết đấu?

Lăng Phong đột nhiên minh ngộ: rõ ràng là hai bên cũng mở ra tiểu thế giới của mình, nên mới có dị tượng như vậy.

- Lăng huynh đệ, lúc này không đi thì định đợi đến bao giờ?

Thích Thiên Ách lên tiếng nhắc nhở Lăng Phong, hắn cố ý bất mãn nói:

- Thật quá xui xẻo, đến tham gia hội đấu giá, bảo bối không được mấy món lại còn rước họa vào thân! Ta không muốn đợi thêm nữa, ai mà biết được đám dơi này còn điên đến mức nào? Chẳng có lý gì tự nhiên đến gây rối!

Lăng Phong đoán tên tội phạm mà Âm Ly đang truy đuổi tám chín mươi phần trăm là mình! Nếu không tranh thủ rời đi thì có thể sẽ gặp phiền toái lớn.

Sau khi hai bên phân định thắng thua, hắn chắc chắn sẽ có rắc rối.

- Đúng, chúng ta đi! Không nên ở lại đây thêm nữa!

Nhất thời có người hưởng ứng.

- Các người không được đi!

Không trung vang lên trọng nói lạnh lẽo của Thương Ngưng Nhi, sau lưng cô ta còn bức linh màu đỏ khổng lồ vẫn giang rộng hai cánh không ngừng lưu chuyển năng lượng khí tức cùng đồng bọn tổ hợp thành một nguyên trận với sát lục khí tức cực nồng, nhốt tất cả mọi người vào trong.

- Bức Tông các người bá đạo quá rồi đấy!

Người đi đầu tiên suýt bị tia hồng sắc quang mang bắn ra từ tay Thương Ngưng Nhi xuyên qua. Thấy huyết quang bắn ra dưới cánh tay của mình, lập tức tạo nên một cái lỗ sâu hoắm, không khỏi rung mình kinh hãi!

- Muốn bỏ đi, có thể!

Nét mặt Thương Ngưng Nhi không hề có lấy một chút ba động cảm xúc, lạnh lùng tuyên bố:

- Bỏ mặt nạ của các người xuống! Sau đó chạm vào tấm "ấn kí luân bàn" này. Sau khi ta kiểm tra không có gì sai sót các người có thể rời đi!

Cô ta lấy ra một tấm viên bàn, bề mặt viên bàn được khắc nguyên trận phức tạp. Dưới sự khống chế của cô ta, viên bàn nhẹ nhàng huyền phù lên ngang đầu người.

- Ấn kí luân bàn?

Giọng nói kinh ngạc của Thích Thiên Ách truyền đến:

- Sao lại có thứ này?

Lăng Phong trong lòng nhất động, từ những gì Thích Thiên Ách giải thích, hắn hiểu "ấn kí luân bàn" này là một loại luyện kim vật phẩm có thể truy tung linh hồn khí tức. Chỉ cần có người để lại linh hồn ấn kí trên một vật thể sống nào đó, rồi lưu lại linh hồn khí tức của mình trên ấn kí luân bàn thì có thể dùng ấn kí luân bàn tìm kiếm vật có kí hiệu!

Đây là một luyện kim vật phẩm vô cùng huyền bí, dù là thất đại tông phái thì số lượng cũng không có nhiều!

Lăng Phong thầm than khổ. Không biết hắn bị dính thứ đó từ lúc nào nữa? Trong lúc nguy cấp như thế này, hắn cũng không tiếp tục nghĩ nhiều, thức hải ra sức chuyển động tìm cách thoát thân. Hắn hiểu khả năng của mình. Nếu như hai linh giả cùng xuất thủ thì cũng có thể chạy thoát thuận lợi thậm chí còn phản sát được đối phương! Nhưng đụng phải linh sĩ, thì chỉ có nước chết. Bất kể kế hoạch nào dưới sự chênh lệch lực lượng cũng trở thành trò cười hết.

- Dựa vào cái gì bắt chúng ta bỏ mặt nạ. Các người đã có ấn kí luân bàn rồi thì trực tiếp dùng nó tìm tội phạm đi, còn đặt thêm quy định cổ quái gì, rõ ràng là muốn bắt nạt chúng ta?

- Đúng! Hừ hừ, bỏ mặt nạ? Thật đúng là một yêu cầu hỗn xược!

Những người quyết định đeo mặt nạ đều có lý do ẩn thân, bảo họ bỏ đi tầng phòng hộ này chẳng khác gì bắt họ nộp luôn mạng sống.

Quần tình nhất thời hung dữ, Thương Ngưng Nhi cũng phải nhíu mày, khuôn mặt trắng đến có chút trong suốt hiện lên một tia ảo não. Nếu không cần vậy thì Bức Tông phải dùng phương pháp phức tạp này làm gì? Sự tỷ sau khi gieo linh hồn ấn kí lên người tên đó, ban đầu việc dùng mạng lưới ấn kí luân bàn còn thuận lợi, đuổi theo đến đây thì khí tức đột nhiên nhạt đi nên chỉ có thể miễn cưỡng phán đoán tội phạm đang ở trong hội đấu giá. Còn cụ thể ở đâu thì không ai có thể biết được!

Lăng Phong không biết việc để Nguyên Thận tiến nhập vào tòa thú chiếu đã vô tình giúp mình hóa giải đại nan, nếu không, tung tích của hắn sớm đã bị phát hiện rồi.

- Tiểu...

Thấy tiếng tranh cãi mỗi lúc một lớn, chân mày Thương Ngưng Nhi càng nhíu chặt, cuối cùng nói thành một đường! Hình như không chịu nổi, cô ta phát ra một tiếng thét chói tai!

- Máu!

- Đau đầu quá!

- Là âm thanh gì vậy?

Âm thanh chói tai như ẩn hàm một loại sức mạnh linh hồn khiến những người có tu vi không tốt phải ôm đầu kêu rên!

Lăng Phong cũng chấn động, cảm thấy như đang có một khối đá nặng ngàn tấn đập vào não hải mình, tạo nên một ngọn sóng cao trăm trượng! Hắn khê hừ một tiếng, cố gắng kiềm chế để không vận sử kiếm linh tiến hành phản kích. Với cường độ niệm thức hiện tại của Lăng Phong nếu như toàn lực phản kích có thể khiến linh hồn cô ta trở nên hỗn loạn!

Khiếu âm duy trì trong suốt thời gian một cây nhang rồi mới chịu dừng lại. Thương Ngưng Nhi lạnh lùng nhìn khắp một lượt, cất giọng nói lạnh lẽo như băng:

- Bỏ mặt nạ xuống! Nếu không, ai cũng không được rời đi!

Im lặng!

Đối mặt với uy hiếp lộ liễu của Bức Tông, không ít người bắt đầu do dự.

Chợt nam tử thân trúc đột nhiên quát lên một tiếng:

- Sĩ khả sát bất khả nhục! Bảo chúng ta khuất phục dưới tay Bức Tông các người, vạn lần không thể! Mọi người cùng lên, ta không tin một mình Bức Tông có thể chặn được bằng này người.

Sau tiếng hô ấy, không ít người rục rịch đứng lên. Số người tham gia đấu giá ít nhất cũng phải hai trăm, những người này thân gia pha phong đồng thời tu vi cũng không thấp! Nếu như có thể kết thành một sợi dây chưa chắc đã không chống nổi nhân mã của Bức Tông!

Trên viên đài giữa hội trường, Chiêm Như Âm không nói gì thêm nữa, chỉ lạnh lùng đứng nhìn. Ngọc Lan Tông đã hết trách nhiệm rồi, không ai có thể trách được họ nên cô tạm thời chuẩn bị sống chết mặc bay.

Trên thực tế, Chiêm Như Âm cũng vô cùng tò mò, người mà Bức Tông truy nã là ai? Sao có thể gây chuyện lớn như vậy? Không lẽ...

Cô thầm lắc đầu: không thể nào, lệnh truy nã của Huyền Nguyên Tông có lẽ không đủ để khiến Bức Tông động lòng đến vậy! Càng không đủ để họ phải xuất động một linh sĩ!

Sắc mặt Thương Ngưng Nhi hiện lên một tia ngưng trọng. Cô ta thầm khoa tay múa chân vài cái thủ thế, đám đệ tử Bức Tông xung quanh như những tên giết người trong bóng tối, không ngừng thay đổi vị trí, vừa di chuyển vừa chăm chú quan sát con mồi bên dưới. Giết, hoặc là bị giết!

380. Chương 337: Dị Biến.

Đúng lúc đó, một tiếng cười vang lên:

- Chuyện náo nhiệt như vậy, sao có thể thiếu Long Tộc chúng ta được? Chiêm tiên tử, người hẳn không cự tuyệt chúng ta tới xem náo nhiệt chứ?

Nương theo tiếng cười to đó, trong đại sảnh một lão giả thân hình cao lớn như thanh tùng, một thân mặc hắc sắc trường bào, khuôn mặt cổ quái đi vào.

- Thanh trưởng lão long tộc Ngao Thanh Phong!

Chiêm Như Âm chấn động mạnh một cái, trong ánh mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, hôm nay là ngày gì mà liên tiếp được thấy Linh Sĩ cường giả đến vậy?

So với sự hoảng sợ của nàng, trái tim Lăng Phong càng rung động mãnh liệt, cái này hẳn vạn phần tin tưởng mục tiêu của Bức Tông là mình! Có thể làm cho Bức Tông cùng với Long Tộc trưởng lão tự mình tìm đến ngoại trừ ngọc bích Long Tộc còn có thể là cái gì?

Ngao Thanh Phong bước nhanh vào, theo sau hắn là hai thiếu niên thân tình cao ngạo, so với hai người mà Lăng Phong đã từng nhìn thấy - Long Khiếu, Long Duệ cũng khá giống, đều là một bộ dáng mắt cao hơn đầu. Ngao Thanh Phong vừa mới đứng ổn định, liền nhìn Ngưng nhi ở giữa không trung cười nói:

- Yêu nguyệt nương nương khỏe chứ? Cáo biệt lần trước, bản trưởng lão rất nhớ nàng đó.

- Gia sư cũng rất nhớ Ngao trưởng lão, vẫn hay thường nhắc tới người với văn bối!

Ngưng nhi ngữ khí bất thiện nói, lần trước nếu không có Thanh Phong chặn ngang một cước, e là Bức Tông đã có thể đoạt được ba mai tinh kỹ Tinh Chương, phối hợp với lực lượng trong tông thì nhất cử lưỡng tiện có thể tạo ra thêm ba Linh Giả! Nhưng bởi liên quan đến Ngao Thanh Phong, tất đều tan biến như bong bóng xà phòng, khiến Ngưng nhi không thể không phẫn nộ.

Ngao Thanh Phong thản nhiên cười, lúc này hắn so với khi ở Kiền Thiên Giới có vẻ thông dong hơn rất nhiều, khí độ sung mãn, hắn quét mắt liếc nhìn hết thấy mọi người tại đây, nói:

- Xem ra lần này Bức Tông hành sự cũng không quá thuận lợi đi. Không bằng để Long Tộc chúng ta viện thủ một cái, thế nào?

- Không cần đâu!

Giữa không trung một tiếng hét vang lên, ngay sau đó khe không gian tối như mực chợt lóe, thân hình Âm Ly từ đó phóng ra! Bộ dáng của hắn so với lúc trước chật vật hơn nhiều, bào phục trên người bị hủy hoại không ít, nhiều chỗ có vết bị liệt hỏa thiêu đốt.

Không lâu sau, Mộ thị huynh đệ cũng xuất hiện. Bộ dáng của bọn họ so với Âm Ly cũng không khá hơn là bao, khoe miệng vẫn còn vết máu, hiển nhiên tại chiến đấu kịch liệt đã bị thương nặng.

- Hai vị thúc thúc.

Chiêm Như Âm lập tức bước lên phía trước:

- Các người bị thương có nặng lắm không?

Mộ thị lão đại phát tay nói:

- Thiếu tông chủ, chúng ta không sao.

Nói xong, bọn họ nhìn chăm chăm về phía Bức Tông cùng với Long Tộc, trong biểu tình tràn ngập ngưng trọng. Nếu là nhất phương đơn độc, bằng lực lượng của bọn họ còn có thể chu toàn một chút, nhưng nếu song phương liên thủ thì...

May là, sự thực tựa hồ không giống như họ nghĩ, đối mặt với Ngao, Âm Ly rõ ràng có chút không hài lòng:

- Chuyện của Bức Tông từ bao giờ đến lượt Long Tộc các người nhúng tay vào? Hừ, thực sự cho rằng mình là một trong tam tộc liền có thể muốn làm gì thì làm?

Âm Ly quát lớn nhắm thẳng vào sự bá đạo của Long Tộc, điều này làm cho khiến cho mọi người trong đấu giá hội có chút không biết nên khóc hay cười: Quả nhiên ác nhân phải để ác nhân trị a, Bức Tông vừa rồi còn vênh vào hồ hết, hiện tại bị người ta áp chế, thực sự là báo ứng!

- Ha ha, Long Tộc chúng ta vì sao tới đây, nguyên nhân trong đó lẽ nào Âm Ly huynh vẫn còn không rõ ràng lắm sao?

Ngao Thanh Phong mang trên mặt vài phần vẻ đùa cợt nói:

- Chúng ta còn phải cảm tạ Bức Tông mới phải, không có các người nỗ lực, chúng ta vô pháp đạt được tin tức dễ dàng như thế.

- Hồ ngôn loạn ngữ, không ra thể thống gì cả!

Âm Ly hung hăng cười lạnh một tiếng, xoay người đi, nhưng nội tâm hần âm thầm giật mình, đại trưởng lão vì muốn đoạt lấy ngọc của Long Tộc đã ngầm trừ tính nhiều năm, tự hỏi hành sự cơ mật vô cùng, sao tin tức lại bị tiết lộ ra ngoài?

- Có phải hồ ngôn loạn ngữ hay không, trong lòng ta và người hiểu rõ.

Sâu trong mắt Ngao Thanh Phong hiện lên vẻ cảnh cáo nói:

- Không phải đồ của mình, lại muốn mang đi, chính là rất dễ bị ghen đó!

Bọn họ đều rất rõ ràng con bài chưa lật của cả hai, thoáng giao phong sau đó cũng không nhiều lời vô nghĩa thêm nữa, nhất thời bầu không khí có chút trầm mặc.

Long Tộc cùng với Bức Tông không nói lời nào, mọi người trong đấu giá hội tự nhiên cũng sẽ không nhiều lời làm gì, nguyên bản có những người tâm tư khác thường, đều nhất tề an phận lại. Chỉ có kẻ ngu si mới có thể tại thế cục như vậy lựa chọn bỏ trốn, trong bọn họ không ít người thậm chí đều cúi mặt nạ, bất chấp che giấu tung tích.

Trong lòng Lăng Phong tựa như chảo nóng, không biết đến tột cùng nên làm cái gì lúc này?

Ánh mắt của hắn không ngừng đảo qua mỗi một khoảng cách, suy nghĩ coi nơi đó có thể chạy thoát được hay không? Chính là những phương án này cũng không tuyệt đối nắm chắc, thậm chí ngay cả một nửa nắm chắc cũng không có! Mà dưới thế cục như vậy, một khi không thể chạy trốn, vậy cuối cùng chỉ có thể bị bắt hoặc giả chết!

Ngao Thanh Phong nhìn Âm Ly thật sâu, lạnh giọng nói:

- Âm trưởng lão, phía dưới liền do Long Tộc ta hỗ trợ áp trận đi, nên làm thế nào để bắt người vẫn để quý tông tự mình xuất thủ, được chứ?

Trong lòng Âm Ly tràn ngập khổ sở, tự nhiên Ngao Thanh Phong xuất hiện, trong lòng hắn đã biết không ổn, cho dù Bức Tông có thể đạt được Long Tộc ngọc bích, một khi Âu Mỗ Long một trong tam đại cường giả đứng đầu Vô Tận Hoang Nguyên của Long Tộc hiện nay đến đây đòi, thì họ tất nhiên khó giữ được bảo vật.

Nghĩ như thế, Âm Ly gần như muốn giữ áo ra đi, cũng không còn ý niệm tranh đoạt trong đầu.

Hình như hiểu thấu suy nghĩ trong lòng Âm Ly, Ngao Thanh Phong truyền âm qua:

- Âm trưởng lão, nếu quý tông chịu hỗ trợ bổn tộc đem vật này quay về. Ta có thể hứa để cho đệ tử của quý phái tiến nhập kỳ phương Bích Áo Diệu một năm!

- Người nói có thật không?

Hai tròng mắt của Âm Ly sáng rực.

- Tự nhiên rồi.

- Được lắm, nhất ngôn vi định!

Âm Ly quát lên:

- Mọi người, lấy mặt nạ xuống, sau khi trải qua ấn ký luân bàn nghiệm chứng không có vấn đề gì thì được rời khỏi.

Hắn tỏ ra kiêu ngạo, không hề để Ngọc Lan Tông ở trong mắt!

Một thị lão đại nặng nề mà hừ một tiếng, đang định đứng ra nói chuyện, lại bị Chiêm Như Âm ngăn lại. Chỉ thấy nàng lắc đầu, hàm răng cắn chặt, bờ môi rỉ ra một tia máu:

- Một thúc thúc, thể diện của Ngọc Lan Tông là phụ, an nguy của các vị mới là trọng yếu!

- Thiếu tông chủ!

Chiêm Như Âm nhìn hai người Âm Ly cùng với Ngao Thanh Phong thật sâu:

- Món nợ ngày hôm nay, Ngọc Lan Tông nhất định sẽ đòi lại!

Bên kia, Âm Ly cũng không thèm nhìn mấy người Chiêm Như Âm, chỉ một ngón tay về phía người phía trước:

- Người, cởi mặt nạ ra.

- Ai!

Kẻ bị chỉ nặng nề giậm chân một cái, rồi tháo mặt nạ xuống, khiến cho những người đằng sau nhất thời kinh hô:

- Đây không phải kẻ dẫn đường trong trấn sao? Hắn dĩ nhiên cũng có thể xuất hiện ở đây?

Trong tiếng hô tràn ngập kinh ngạc, nếu muốn tiến vào đấu giá hội này ít nhất cũng phải có kim sắc dịch tức tạt, hoặc giả một quả bát tinh ma hạch, bất kỳ loại điều kiện nào cũng không phải người có thân phận tầm thường! Xem ra trong Hắc Nguyệt Trấn thật đúng là tàng long ngọa hổ.

Người này rất nhanh trải qua ấn ký luân bàn nghiệm chứng, cũng không quay đầu lại lập tức rời khỏi phòng đấu giá!

- Người tiếp theo!

Âm Ly chọn người rất có kỹ xảo, chuyên môn lựa những kẻ có tu vi không cao lắm, những kẻ này địa vị thấp nên tương đối dễ bị trấn áp, sẽ không quá tốn công. Từ đó cũng dần dần hao mòn tâm tư phản kháng của những người còn lại.

381. Chương 338: Truy Sát.

Mất thấy một người lại được chọn ra, sau đó rời khỏi, toàn thân Lăng Phong mồ hôi lạnh ướt đẫm! Cho đến lúc này, hắn vẫn không nghĩ ra được kế hoạch hoàn mỹ nào để chạy trốn, mà những người còn lại đã không tới trăm người!

- Ừm, chính là người đó, quay lại!

Âm Ly bỗng dừng quát một tiếng, ngón tay chỉ về một người.

Kể bị chỉ chính là nam tử khi nãy phát sinh tranh chấp vô hình với Lăng Phong, hấn hơi do dự một lát, rồi dưới ánh mắt của Âm Ly chậm rãi đến gần ấn ký luân, sau đó tháo mặt nạ xuống.

Đó là một khuôn mặt vô cùng bình thường, không hề có chút nào đặc biệt, chẳng qua khuôn mặt này tựa như đang bị một cỗ lực lượng nào đó kéo căng ra.

Âm Ly nhíu mày, trong lòng hiện lên những hình ảnh rồi tiến hành đối chiếu. Sau đó tâm tình của hấn thả lỏng vài phần, mà nam tử trước kia đang từng bước tiến gần ấn ký luân bàn.

Dị biến chợt phát sinh!

Trúc can nam tử bạo hồng một tiếng:

- Muốn bắt lão tử sao? Các ngươi chờ kiếp sau đi!

Thân hình hấn khởi, tứ chi thoáng cái co rút nhanh chóng, cả người cuộn thành một viên cầu, cấp tốc bắn lên không trung!

Hưu!

Tựa như một quả pháo, hấn hung hăng phá nóc nhà lao lên.

"Xôn xao" Trong đám người một hắc bào nhân bỗng đứng đeo mặt nạ lên, giọng the thé nói:

- Bắt lấy hấn! Hấn chính là Tào Kế Suất bị Huyền Nguyên Tông phát lệnh truy nã, bắt được hấn phần thưởng là một quả tinh kỹ Tinh Chương cấp Linh Sĩ!

- Tào Kế Suất?

Một trận tiếng thì thầm bàn luận, có người kinh ngạc quát lên:

- Chính là Tào Kế Suất kẻ trà trộn vào Huyền Nguyên Tông, thông đồng với tiểu thiếp của đại tông chủ! Chết tiệt, sao lão tử không sớm nhận ra hấn chứ?

Vù vù vù!

Lời nói của người này đẩy lên một đạo cự lãng, lập tức có vài thân ảnh mang theo kinh phong vô tận lao thẳng tới đỉnh phòng!

Tất cả xảy ra quá nhanh, nhanh tới mức Lăng Phong chỉ biết trợn mắt nhìn: hình như mình mới là nhân vật chính bị truy bắt chứ? Vị Tào Kế Suất kia tới xem náo nhiệt gì đây?

Không ngờ mục tiêu của Bức Tông căn bản không phải là hấn!

Nghĩ thông suốt then chốt trong đó, Lăng Phong không khỏi có chút dở khóc dở cười, âm thầm cảm thán người tốt! Người hi sinh vì người khác như vậy, trong thiên hạ có được mấy chứ?

Tâm thần sung sướng, Lăng Phong cũng vọt người đuổi theo, hét lớn:

Tinh kỹ Tinh Chương cấp Linh Sĩ là của ta!

Khi Tào Kế Suất phá nóc bay đi, trong nháy mắt Âm Ly vốn muốn ra tay ngăn cản, chính là rất nhanh chợt nghe thấy âm thanh rống xuất, khiến hấn mạnh mẽ dừng lại! Vừa mới dừng lại, người ở đây ào ào phóng đi, bất kể có muốn truy bắt không, nhưng chả ai ngu ngốc tới mức đứng lại.

Âm Ly ngây ngốc nhìn về phía Ngao Thanh Phong, thấy hấn cũng đồng dạng không hiểu: chuyện này, sao lại trở nên như vậy?

Lăng Phong xuyên không, khắp bầu trời năng lượng ba động hỗn loạn, một đóa diễm hoa công kích tản ra, âm thanh thôn phệ không dứt.

Phía trước trong lòng Tào Kế Suất cũng biết là không ổn, nếu là trước kia, hấn cũng sẽ không sợ hãi, cho dù không địch lại thì có thể giữ được tính mệnh, chính là đang trong lúc cùng một vị cao thủ của Huyền Nguyên Tông chiến đấu kịch liệt, hấn bị một tinh kỹ hỏa hệ bắn trúng, đến nay thương thế vẫn chưa lành.

Nếu không vì thế, hắn cũng không nghĩ tới muốn tìm kiếm phượng hoàng chân tửu để chữa trị thương thế. Khi biết tin trên đấu giá hội của Ngọc Lan Tông lại có chân tửu, hắn cũng hoài nghi có bấy rập hay không, chung quy bởi vì không thể kiếm chế muốn hồi phục như cũ, nên hắn đã quyết mạo hiểm thử một lần.

Nội tâm Tào Kế Suất khổ sắp vô cùng, sớm biết như vậy không bằng tìm kiếm một nơi kín đáo để tu luyện, so với dẫn tới sát khí còn tốt hơn nhiều. Một quả Tinh Chương trong nháy mắt có thể đã sớm thành cường giả cấp Linh Sĩ a, sức dụ hoặc như vậy bao nhiêu người có thể chống đỡ?

Dòng người truy sát lao ra khỏi hội trường của đấu giá hội, sau đó chia làm các đợt, phân nửa đuổi theo Tào Kế Suất. Còn lại tự thấy thực không đủ thì dừng lại. Trong số đó không ít người vẫn chưa có được chút thu hoạch nào trong đấu giá hội, nhưng vô duyên vô cớ lại phải chịu một hồi kinh hãi, bây giờ cũng lười tiếp tục lần qua lần lại.

Có một cổ nhân mã khác lại đi ra bên ngoài Phi Đằng trấn, tìm kiếm nữ tử thần bí số sáu mươi chín đã đoạt được phượng hoàng chân tửu.

Lăng Phong theo sát phía sau xuất hiện hư không, chiếu vào mắt hắn một màn này, không có bất kỳ cái gì làm lỡ, thân hình hắn đột nhiên chợt hiện, nhanh chóng đuổi ra ngoài trấn, vì an nguy của sư tôn, cho dù đạo nghĩa hắn cũng mặc kệ!

Đuổi theo gắt gao, cuối cùng Lăng Phong cũng không quá vội vã. Hắn nhìn ra trong đám người truy đuổi này cao nhất bất quá chỉ là ngụy Linh Cấp. Chỉ cần triệu hồi ra Nguyên Thận thì giải quyết bọn họ chỉ là chuyện bình thường. Duy nhất khiến Lăng Phong có chút bất ngờ là ba người Hằng Trùng dĩ nhiên cũng đang ở trong nhóm truy tung!

Nữ tử thần bí cảm nhận được khí tức truy tung đằng sau, nhin không được hừ lạnh một tiếng. Hai tay nàng đột nhiên kết khởi vô số đạo ấn kết phức tạp, từng đạo hỏa hệ nguyên lực nhất thời tự do mà đến, rồi kết hợp thành một tấm lưới lớn:

- Lãnh Cốt Viêm!

Người đuổi gần nhất không kịp đề phòng lập tức bị Lãnh Cốt Viêm quán lấy, vền vền chỉ Lãnh Cốt Viêm cỡ hạt đậu nhưng tản mát ra hàn ý thấy xương, khiến sâu trong lòng người nọ phải run rẩy, "a a" kêu thảm liên tục, một hạt tuyết tự nổi lên, khiến mắt hắn đông cứng lại, cả người ầm ầm nổ tung!

Dị tượng như vậy khiến những kẻ đang truy sát cả kinh!

Đồng dạng Lăng Phong cũng kinh hoảng một chút, Lãnh Cốt Viêm, là nàng?

Nữ tử thần bí sau khi thi triển một chiêu vô cùng hung ác, thì quay đầu lại, ngữ khí lạnh lẽo cảnh cáo:

- Ai có gan tiếp tục truy đuổi, giết!

Dứt lời, thân ảnh của nàng bỗng ẩn vào không khí, trong nháy mắt đã xuất hiện ở ngoài trăm trượng.

Chỉ hơi chút ngậy người, bóng lưng của nàng cũng chỉ còn lại một điểm nhỏ. Đằng sau có người nhin không được cười lạnh nói:

- Chỉ là Thánh Vực cũng dám kiêu ngạo như thế? Huynh đệ chúng ta hết lần này tới lần khác không phục!

Trong tiếng quát, ba thân ảnh phi nước đại tới đằng sau nữ tử thần bí.

Hằng Trùng nhìn Hải Tư Lam một cái, đối đối phương khẽ gật đầu một cái, sau đó cũng mạnh mẽ cắn răng, rồi thân hình đột nhiên triển động đuổi theo.

Lăng Phong tự nhiên không chút nào chậm trễ, hai tròng mắt của hắn cũng khép hờ, ý thức hải như vô ba cổ tỉnh rõ ràng vô mỗi tia năng lượng ba động trong không khí, chợt thân thể phản phát như thuận phong ngữ khí phiêu nhiên đi trước.

Bên ngoài Hắc Nguyệt Trấn, tại một ao đầm tối đen như mực, nữ tử thần bí bị ba gã nam tử ngăn cản, ba người tạo ra một nguyên trận vị diệu vậy lấy nàng ở trong.

- Hắc hắc, chỉ cần ngươi giao phượng hoàng chân tủy ra, huynh đệ chúng ta huynh đệ chúng ta có thể cam đoan không làm khó dễ ngươi. Đồ tốt cùng cần có mạng để hưởng thụ, nếu còn không biết tốt xấu, e là tính mệnh cũng khó giữ.

- Câm miệng!

Nữ tử thần bí không kiên nhẫn cắt ngang hẳn:

- Ta hỏi lại các ngươi một câu vẫn không chịu thôi sao?

- Hảo nha đầu!

Bị nàng la rầy không lưu tình, ba người triệt để tức giận, người cầm đầu quát lên một tiếng lớn:

- Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Đợi ta xé một thân bào phục của ngươi ra, xem thân thể của ngươi có phải cũng hăng hái như thế không!

Nữ tử thần bí con ngươi lạnh lẽo, trong mắt tản mát ra hàn ý tựa như muốn đóng băng cả thế giới, một tiếng quát lạnh vang lên:

- Chết!

Nàng lấy ra một cây quyền trượng tinh xảo, gần nửa thốn, đầu điêu khắc một con hỏa ô rất sống động, cả vật thể đều là dùng một loại tinh thạch vô danh rèn ra.

382. Chương 339: Lâu Ngày Gặp Lại.

Chân nguyên lực đột nhiên thôi, hỏa ô như vật còn sống hét lên một tiếng, hai cánh hung mãnh giang ra, âm thanh tựa như mũi tên sắc bén bắn ra! Một đạo hàn quang ngưng tụ tới cực điểm rồi đột nhiên từ trong đó bắn ra, hàn quang phá không như mặc thủy quang kính rung động!

Xuy!

- Đây là loại linh khí gì?

Người cầm đầu kinh hãi nhảy né, hoảng hốt hô lên:

- Không nên! Đại nhân tha mạng a! Tiểu nhân không dám nữa!

Mặc cho hắn cầu xin tha thứ thế nào, hàn quang vẫn là không lưu tình chút nào cắm sâu vào trong ngực hắn, người này vẻ mặt kinh khủng còn chưa tiêu tán, thân thể liền bị đông cứng thành một khối băng bị hỏa hệ quỷ dị đốt thành tro tàn, cùng với tên khi nãy bị Lãnh Cốt Viêm công kích không khác biệt!

Chính là một chiêu này của nữ tử thần bí uy lực so với Lãnh Cốt Viêm công kích mạnh hơn nhiều lắm, phân ra "tinh kỹ" thì tăng thêm một lần!

Người truy tung vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ dừng lại, bây giờ nữ tử thần bí ở trong mắt bọn hắn không còn là bảo khổ di động nữa, mà là ma đầu sát tinh giết người không chớp mắt. Linh khí kia lực sát thương không kém một Linh Giả chút nào. Đám người truy tung không ai có thể địch nổi.

Nàng liếc mắt nhìn đám người xung quang, hừ một tiếng, đang định xoay người rời đi. Lúc này một tiếng quát truyền tới:

- Mọi người dừng hoảng hốt, nàng chỉ có thực lực Thánh Vực. Căn bản không đủ để khống chế thanh linh khí này.

Lời này vừa ra, thân thể nữ tử thần bí nhện không được khẽ run lên, nàng cũng không vội mà rời đi, mà dừng lại, nói:

- Ngươi nên nghĩ lại một chút?

Trong tiếng nói chuyện, quanh thân nàng chân nguyên lực tuôn ra, chỉ thấy quyền trượng trong lòng bàn tay phát ra tiếng "ong ong".

- Hắc, nếu là người không sợ chân nguyên lực hao hết, bản thân ta thật muốn thử uy lực của thanh linh khí này.

Trung niên tráng hán lộ ra thần sắc tính toán, hắc vượn lưỡi liếm tiểu đao hình trăng tròn tròn lòng bàn tay:

- Tầm tặc, nhìn người sử dụng thanh linh khí này cũng không quá nhuần nhuyễn, vậy hắc không phải là chủ của nó? Một thanh hỏa hệ linh khí giá trị không biểu bao nhiêu, thật đúng là mong chờ a.

Bị hắc một lời phá giải, nữ tử thần bí nhin không được trong lòng trầm xuống, vị chủ linh khí tuy rằng sử dụng linh khí truyền thừa không phức tạp như vậy, nhưng hiệu quả cũng giảm đi vài phần. Lấy thực lực trước Thánh Vực hiện tại, cùng lắm chỉ có thể thi triển một lần, nhiều hơn sẽ là tự đả thương bản thân, đến lúc đó không cần người khác động thủ, chỉ cần dị chứng cũng khiến bản thân nàng bị thương không dậy nổi!

Thừa dịp nữ tử thần bí ngây người, trung niên tráng hán quát lên một tiếng lớn, bắn ra huyền binh hình trăng tròn trong tay, từng đạo thanh mang phóng về phía trước đem nữ tử thần bí nhốt lại trong đó.

Nữ tử thần bí quát một tiếng, ngón tay điểm cực nhanh về phía trước, một tia ánh sáng lóe ra trong nháy mắt vỡ tung thành một cái lưới lớn lao tới bao phủ lên thanh mang, tạo ra chấn động rất nhỏ.

Một đạo như đao nhận như cuồng phong bắn ra, mặt nạ bảo hộ của nữ tử thần bí lúc này bị phá ra, bên trong là một khuôn mặt tròn trĩnh tựa như trẻ con, nhìn qua không có nửa phần uy hiếp.

Đúng là Y Liên Nhi!

Trên mặt Y Liên Nhi nhin không được toát ra vẻ kinh hoàng, hai tay liều mạng điểm về phía trước. Thân thể trong nháy mắt biến ảo mấy mươi lần, nàng đem thân pháp thi triển gần như tới mức tận cùng. Nhưng dù là thể vẫn không thể thoát khỏi công kích.

Trung niên tráng hán thi triển công kích phong hệ nguyên lực phụ cốt chi thư, gắt gao cắn ra những kẻ hở trên người nàng!

Lui! Lại lui!

Đằng sau một nam tử khuôn mặt tam giác cười nhạt hắc hắc một trận, nắm ngón tay dang ra, tựa như một lợi trảo bằng sắt thép hung hãn đánh tới hậu tâm của Y Liên Nhi, bàn tay chưa đến đã phát ra hắc quang chấn tới không khí không ngừng truyền ra băng âm!

Tiền hậu giáp kích, thực lực của Y Liên Nhi bất quá chỉ là Thánh Vực, sao có thể chống đỡ được? Tất cả rơi vào đường cùng, nàng đang định liều mạng thi triển linh khí phòng thân, thì một tiếng gào kinh thiên động địa vang lên:

- Nhiều người như vậy khi dễ một tiểu cô nương, không quá khó coi sao?

Một thanh cự kiếm theo tiếng quát phá không bay tới. Liên tiếp những âm thanh bạo nổ vang lên, cuộn cuộn lao thẳng đến phía sau tên đánh lén!

Nam tử khuôn mặt tam giác cực kỳ sợ hãi, thân thể tựa như linh thú ngã nhà, tọa bàn vừa chuyển, trong miệng con phát ra một tiếng "chi nhi", khi suýt nữa bị kiếm quang đánh trúng mà hiểm hóc bay trượt qua lưng hắc, chém rơi một mảng da thịt lớn.

Quay đầu nhìn lại chỉ thấy Hằng Trùng cầm kiếm ngạo nghễ mà đứng! Nam tử khuôn mặt tam giác thiếu chút nữa bị một kiếm của Hằng Trùng chém thành hai khúc, nhin không được mở miệng tức giận mắng:

- ****, cái thứ không biết vô liêm sỉ, người không phải cũng muốn cướp phượng hoàng chân tủy sao, xếp vào loại người chó má gì?

Thần tình Hằng Trùng sững sốt, chột thẳng thần thừa nhận:

- Không sai, ta xác thực cũng muốn phượng hoàng chân tủy, nhưng là không quen thấy các người nhiều người như vậy khi dễ một tiểu cô nương.

- Con mẹ người, vẫn còn học đòi thương lương tiếc ngọc!

Nam tử khuôn mặt tam giác chữ bới thâm độc liên tục, đồng thời nhãn châu xoay chuyển, thân hình chạy tới chỗ hai người Hải Tư Lam:

- Vậy hai tên đồng bọn này của ngươi, trước tiên đem chúng giải quyết, mọi người lại phân chia phương hoàng chân tủy!

Hằng Trùng nhện không được biến sắc, Hải Tư Lam tại Áo La đế quốc được hưởng danh "Thánh", sự tình tâm thường hấn căn bản không cần xuất thủ, tự nhiên an nhàn sung sướng thành thói. Những người này nói đề tiện như thế thật là vướng tay chân!

- Giết!

Một đao thân ảnh đánh gấp về phía thầy trò Hải Tư Lam.

Hằng Trùng phần nộ quát:

- Các ngươi muốn chết!

Cự khuyết kiếm trong tay hoa khởi một vòng kim mang, tựa như nắm trong tay thái dương rực rỡ, tản mát ra quang mang chói mắt vô cùng.

- Thánh Vực đỉnh phong? Mọi người kết trận!

Đám người truy tung có Thánh Vực, cũng có cửu tinh cường giả, nếu luận thực lực từng người tự nhiên là không bằng Hằng Trùng, nhưng trong Vô Tận Hoang Nguyên tựa hồ có truyền lưu một loại đại chúng nguyên trận, dưới sự dẫn dắt của người đứng đầu rất nhanh tổ hợp lại, hình thành một nguyên trận bao phủ phương viên trăm trượng vây lấy Hằng Trùng trong đó.

Bên kia cũng có ba năm người đang vây công Y Liên Nhi. Bị luân phiên công kích, Y Liên Nhi đánh mất toàn bộ cơ hội phản ứng, thậm chí ngay cả khoảng cách để liều mạng thi triển linh khí cũng không có! Rất cục, có người một chiêu xé mở hàng phòng ngự của nàng. Hai tay nặng nề tung một trảo tới ngực nàng, hắc mang xuy xuy rung động phẳng phát như trực tiếp đánh trúng trái tim của nàng:

- Chịu chết đi! Để coi hiện tại ai có thể tới cứu ngươi, nạp mạng đi!

- Thật không?

Một tiếng quát hồi vang lên, lập tức chỉ thấy giữa không trung một đạo đại thủ ngân bạch sắc hạ xuống, đại thủ hung hăng chụp lên đầu người vừa xuất thủ.

Biến cương khí như cự phong áp đỉnh, đem lực kháng cự như thác nước đè xuống!

Người nọ không kịp phát ra bất kỳ âm thanh kêu thét nào, cả người bị một đạo chưởng kinh đè xuống, nghiền thành bột phấn!

Đám người vây công sợ hãi vừa nhào lên, ào ào rút lui, kinh hoảng nhìn về phía trước, người kia là ai? Dĩ nhiên một chiêu giết chết Thánh Vực, chẳng lẽ là Linh Cấp cường giả?

Thân ảnh Lăng Phong chậm rãi hiện ra, trên khuôn mặt hấn mang theo ý cười ôn nhuận nhìn Y Liên Nhi, thân nhiên nói:

- Đã lâu không gặp.

Mặc dù hai bên tương giao ngắn, nhưng Lăng Phong cùng với Y Liên Nhi trong lúc đó không có khả năng phát sinh quan hệ nam nữ bình thường, trong nháy mắt đó khiến cho Lăng Phong có cảm giác kỳ diệu mà bất kỳ người con gái nào cũng chưa từng mang lại ngoài nàng. Chính là hai bên mặc dù có cuộc gặp gỡ sâu đậm, nhưng lại ngay cả là bằng hữu cũng chưa tính, luận chuyện lạ trong thiên hạ đây tuyệt đối là một cái.

Lúc này, đối mặt với Y Liên Nhi, Lăng Phong suy nghĩ mãi nhưng chỉ nói ra được một câu bình đạm như vậy.

- Đã lâu không gặp!

383. Chương 340: Chấp Niệm Của Hải Tư Lam

Lúc này Lăng Phong lấy tấm che mặt xuống, không còn chút nào che giấu. Y Liên Nhi thấy rõ người cứu mình là ai, không khỏi lấy tay che miệng lại, trong mắt dĩ nhiên hơi nổi lên một tia vụ khí. Lăng Phong nhú mày, chẳng biết tại sao khi nhìn thấy vụ khí rơi lệ, trong lòng hắn lại có một chút khó chịu cổ quái. Hắn hít một hơi thật sâu, cũng không quay đầu lại, lạnh nhạt quát lên:

- Các ngươi có thể rút!

- Hảo tiểu tử, bảo chúng ta đi thì đi! Ngươi nghĩ mình là ai, có thể chống đỡ được nhiều cường giả như chúng ta sao?

Tuy rằng Lăng Phong xuất thủ khiến mọi người chấn động, nhưng vẫn có người không tin được hắn trẻ tuổi như vậy lại là Linh Cấp cường giả. Cho dù là Lăng Phong nói cho bọn họ biết hắn là ngụy Linh Cấp phỏng chừng bọn họ cũng sẽ không tin!

Thậm chí, trong bọn họ vẫn không ít người còn cho rằng Lăng Phong rất có thể cùng Y Liên Nhi giống nhau dựa vào linh khí cường đại mới có được thủ đoạn như vậy. Vừa nghĩ tới nếu có thể đánh chết Lăng Phong liền thu được hai thanh linh khí, nhất thời có người không thể kiềm chế nổi!

Lăng Phong đem tất cả phiền tâm tư ba động này thu vào trong mắt, tỏ vẻ đạm mạc, niệm thức khẽ dao động, Song Dực Oa Hoàng bỗng nhiên bay ra. Hắn thần nhiên gầm lên:

- Hết thầy đánh đuổi, phạm là người phản kháng, giết!

Song Dực Oa Hoàng hưng phấn kêu to một tiếng, hai cánh run run, một đạo niệm thức bộc phát, hỏa sơn xà linh hỗn loạn trong đó tựa như điện quang thoáng hiện!

Đám người vây quanh không ngờ Lăng Phong thậm chí dám can đảm xuất thủ trước, khiến họ trở tay không kịp bị hỏa sơn xà linh xuyên thủng, kêu thảm thiết. Song Dực Oa Hoàng là ma thú, vốn so với nhân loại khuyết thiếu đồng tình và thương hại, có Lăng Phong đồng ý há còn không giết tới thống khoái sao?

Một hồi chiến đấu giữa ma thú với cường giả nhân loại chuẩn bị triển khai!

Những người này tuy rằng tham lam, nhưng lại là người bình thường, Lăng Phong cũng không muốn sát sinh quá nhiều. Hắn đang định triệu hồi Song Dực Oa Hoàng, cũng không ngăn xà linh liên tiếp phun ra, trong nháy mắt hình thành một mai tinh huyết nguyên khí hạch, rồi vui vẻ chạy tới nện nọt Lăng Phong.

Lăng Phong tức cười, khẽ lắc đầu phát tay áo thu lại, rồi bay tới trước người Hằng Trùng.

Hằng Trùng tự nghĩ khó thoát khỏi cái chết, thì ngạc nhiên nhìn thấy một thanh niên mặc huyền bào, vẻ mặt tươi cười hiền lành, hắn không thể tin nổi nói:

- Lăng...Lăng huynh đệ, là đệ thật sao?

- Chính là tiểu đệ đây!

Lăng Phong cười gật đầu, cách biệt mới có hơn nửa năm, bây giờ thấy mình dĩ nhiên đã sải bước trở thành ngụy Linh Cấp cường giả, Hằng Trùng lại vẫn dừng tại Thánh Vực đỉnh phong! Nhất thời, lại có tư vị kỳ quái.

Không có thời gian để tiếp tục ôn lại chuyện cũ, Lăng Phong quay đầu nhìn về phía Y Liên Nhi, trên mặt hiện lên vẻ bối rối.

Y Liên Nhi cười lạnh một tiếng, bàn tay bắn ra một bình nhỏ:

- Cho ngươi!

Lăng Phong cũng không sợ nàng ra tay thương tổn mình, tiện tay phát lên, một đạo cương khí đem cái bình chui vào lòng bàn tay. Vừa mới nhìn lại Lăng Phong không khỏi sửng sốt, trong bình có ba đoàn hỏa diễm dịch thể cỡ đậu tương trôi nổi, lưu diễm tản mát ra cảm giác thần bí vô cùng vô tận.

Lăng Phong vạn lần không ngờ mới vừa rồi Y Liên Nhi tìm mọi cách để bảo hộ phượng hoàng chân tửy lại dĩ nhiên dễ dàng cho mình. Nhìn bộ dạng của nàng tựa như vừa bỏ xuống một bao quần áo lớn, tâm

tư nhanh chóng xoay chuyển, trong đầu Lăng Phong chợt hiện ra câu nói bát quái của nhị sư huynh, nhin không được nói:

- Là Pháp Thần sai người đến mua phượng hoàng chân tủy?

Sau khi đưa ra suy đoán kinh người, Lăng Phong đã hiểu rõ đủ loại nghi hoặc trong lòng: vì sao Y Liên Nhi luôn mồm nói "Hỗn đản hoa tâm", tại sao lại nhiều lần xuất hiện liều mạng tranh đoạt phượng hoàng chân tủy, lại vì sao khi nhìn thấy mình thì đột nhiên buông bỏ, không chút luyến tiếc.

Ngoại trừ dùng đoạn tình cảm giữa sư tôn cùng Pháp Thần để giải thích thì không thể còn nguyên nhân nào khác được nữa? Nàng chắc hẳn từ một chỗ nào đó biết được tin tức sư tôn bị thương, vì vậy vâng mệnh đi một chuyến tới Vô Tận Hoang Nguyên.

- Hừ, người mình bạch rồi chứ.

Y Liên Nhi quệt mồm có vẻ ủy khuất nói. Mới vừa rồi nàng lâm vào nguy hiểm cũng là vì Mạch Kha hay nói chính xác hơn là vì Mạch Kha có quan hệ đến Pháp Thần, quan hệ cực kỳ "mật thiết".

Y Liên Nhi gắt gao cắn môi, trong mắt phiếm xuất một tầng thủy quang:

- Nhiều năm như vậy ông ta chưa từng làm tròn trách nhiệm của một người phụ thân, cho dù là một phút thôi cũng chưa.

"Một người phụ thân?"

Lăng Phong chấn động, nhìn về phía Y Liên Nhi, vẻ mặt hần cười khổ, cái này là chuyện gì a, đổi thành Lô Sâm sư huynh tới đây nhất định muốn liên tục gào to, khiến cho mọi người đều biết. Lăng Phong cũng không nghĩ tới lão đầu tử cư nhiên mạnh mẽ như thế, không chỉ thông đồng đẩy lui Pháp Thần, thậm chí cả mầm mống cũng gieo xuống.

Sự tình khó giải quyết nhất trên thế gian chính là chuyện này, hẳn thật không có kinh nghiệm thay sư tôn xử lý loại chuyện phức tạp như vậy.

Suy nghĩ một lát, Lăng Phong chỉ có thể lắc đầu tạm thời nắm bình sứ trong lòng bàn tay, nhìn về phía Hằng Trùng nói:

- Hằng đại ca, không biết huynh cần phượng hoàng chân tủy này để làm gì?

- Lăng huynh đệ muốn dùng nó để cứu người sao?

Hằng Trùng lắc đầu, trong mắt chợt hiện lên vẻ thất vọng. Khuôn mặt Hằng Trùng hiện lên sự do dự không quyết, nửa muốn mở mồm xin phượng hoàng chân tủy nhưng nửa lại không dám. Nhưng sự do dự đó cũng chỉ thoáng qua, Hằng Trùng hít sâu một hơi rồi chợt sang sảng cười nói:

- Ta muốn lấy thứ này bất quá cũng chỉ vì Hải Tư Lam đại nhân suy đoán có thể lợi dụng nó để đề thăng hiệu quả của dẫn linh Tinh Chương, do đó giúp ta nhất cử diệt phá bình cảnh, chính mình vẫn đỉnh Linh Cấp.

Hắn hiện tại đã mơ hồ nhận biết cường độ tu vi của Lăng Phong, tự nhiên mình bạch đối phương tại nhiều mặt đã vượt lên trước mình, cho nên một vài thứ cũng không giấu diếm nữa.

- Thì ra là thế.

Lăng Phong nhìn Thánh Hải Tư Lam một cái, bàn tay lấy ra một quả dẫn linh Tinh Chương giao cho Hằng Trùng:

- Đây là một quả dẫn linh Tinh Chương mà đệ đã đoạt được. Hiệu quả hẳn là so với trước đây huynh đã dùng tốt hơn nhiều, nếu có thể luyện hóa hẳn đủ để cho huynh tiến hành Cự Linh dị biến!

- Cái gì?

Hằng Trùng trừng mắt nhìn Lăng Phong đưa dẫn linh Tinh Chương cho mình, nếu đổi thành người ngoài hẳn tự nhiên không tin, chính là mặc dù cả hai tương giao trong thời gian ngắn, nhưng hẳn hiểu Lăng Phong không phải loại người ăn nói linh tinh. Không đợi hắn nói chuyện, có người so với hắn còn kích động hơn,

chỉ thấy Hải Tư Lam chợt lóe liền xông lại, từ trong tay Hằng Trùng đoạt đi dẫn linh Tinh Chương, lật xem từ trên xuống dưới.

Lăng Phong hơi khẽ cau mày, với hành vi của lão không hài lòng lắm, nhưng thấy Hằng Trùng không có biểu thị gì, nên hắn cũng không tỏ ra có gì khác thường.

Hải Tư Lam đem dẫn linh Tinh Chương kiểm tra nhiều lần, lật tới lật lui sờ qua sờ lại thậm chí dùng cả niệm thức để thâm nhập kiểm tra, cuối cùng vẻ mặt không giấu nổi sự kính ngưỡng nhìn về phía Lăng Phong:

- Người luyện chế thể nào vậy?

Lăng Phong ngẩn ra, chợt thản nhiên nói:

- Lăng mỗ cũng không biết, mai Tinh Chương này...

- Không đúng.

Hải Tư Lam không chút khách khí cắt đứt lời của Lăng Phong, nói:

- Khi trước công quốc Tinh Lam truyền ra tin tức có người muốn tìm long cốt thảo, xà văn cương tâm, ta đã cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ, vì vậy phái Vi Miểu tới thăm dò, kết quả khi tiểu đồ trở về nói cho ta biết khi hắn thi triển linh hồn uy áp lại bị người ta đơn giản phá giải, đồng thời còn bị người vạch trần nhiều phương pháp tu luyện bí mật.

- Khi đó ta tóm lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc, người có thiên phú như vậy tuyệt đối không thể là đồ đệ của Bản Hách, trải qua trước sau đủ loại dấu hiệu, còn cả Hằng Trùng đang tìm dẫn linh Tinh Chương...

Trong mắt Hải Tư Lam lóe ra quang mang, khẳng định nói:

- Người, chỉ có người mới có thể ẩn giấu, người chắc chắn là một Thuật Luyện Sư cường đại!

Chợt, Hải Tư Lam không chút ngừng lại, nói tiếp:

- Chính là vì sao người không dám thừa nhận thân phận của mình, ngược lại tìm mọi cách ẩn dấu? Ở đây người dẫn ra thân phận đệ tử của Mạch Kha, như vậy tất nhiên tinh tu hỏa hệ nguyên lực, hơn nữa còn có thân phận Thuật Luyện Sư, lẽ nào nói người dĩ nhiên là...không...không thể như vậy...nhưng mà...chắc chắn là như vậy. Người chính là...

Hải Tư Lam trợn mắt há mồm khi nghĩ đến suy đoán kinh người của mình, ngón tay run run chỉ về phía Lăng Phong, ấp úng nói nửa ngày cũng không diễn đạt được suy nghĩ của mình.

Trong lòng Lăng Phong căng thẳng, từ lúc lão ta thì thảo tự suy đoán, hắn đã cảm thấy không ổn, hắn phân biệt điều tra về mình, lúc này vô luận như thế nào cũng không thể thay đổi cách nhìn của hắn. Mặc dù không rõ vì sao bí mật thân thể song sinh Cự Linh không thể bộc lộ ra, thế nhưng Lăng Phong lặng lẽ lựa chọn ẩn dấu, Hải Tư Lam một phen nói ra đã triệt để kích khởi sát khí trong lòng hắn!

Một tia Kiếm Cường lượn lơ quanh ngũ chỉ của Lăng Phong tựa như băng vụn bốc hơi bất định!

Nhân thân Lăng Phong híp lại: khi thực lực chưa đủ để bảo đảm an toàn của bản thân, bí mật này không thể bị tiết lộ ra ngoài!

- Lăng huynh đệ!

Hằng Trùng cả kinh, cuống quýt ngăn ở trước mặt Hải Tư Lam. Mới vừa rồi Hải Tư Lam một phen suy luận nhanh chóng, hắn tịnh không rõ then chốt trong đó. Chỉ là thấy Lăng Phong đột nhiên động sát khí, không khỏi hoảng hốt:

- Có chuyện gì có thể hảo hảo thương lượng, vạn lần không nên như vậy.

Sát khí trong mắt Lăng Phong tựa như tinh vân lưu chuyển, một tia ngân bạch nổi lên.

Vi Miểu cũng cảm giác được không đúng, một tay ngăn Hải Tư Lam ở sau người, một bộ dáng hùng hồn không sợ chết nhìn về phía Lăng Phong, hắn cũng rõ ràng bằng vào lực lượng bản thân tuyệt đối không có

khả năng chống đối Lăng Phong, nên hoàn toàn buông bỏ việc chống trả, chỉ là hấn nguyện vì sư tôn mà chết!

Trong bầu không khí tràn ngập sát khí lẫn liệt! Không khí dường như cô đọng lại căng như dây đàn có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Trong không khí căng thẳng như vậy, khi mọi người còn chưa biết giải quyết thế nào thì bỗng nhiên, Hải Tư Lam ôn nhiên cười, chậm rãi đẩy thân thể Vi Miểu ra, dưới ánh mắt hoảng loạn của Vi Miểu, hấn chậm rãi đi về phía trước, thân thủ điểm một cái, một đoàn ngân bạch quang cầu bay ra, bề ngoài quang cầu tựa như được bao phủ bởi một lớp lông tơ, hấn đem quang đoàn đẩy về phía Lăng Phong, thản nhiên nói:

- Như vậy ngươi có thể yên tâm rồi chứ? Có nó ngươi có thể yên tâm về bí mật của mình rồi.

Lăng Phong ngẩn ra, hai hàng lông mày chậm rãi dựng ngược:

- Ngươi...Đây là ý gì?

Linh hồn hạch tâm!

Hải Tư Lam bất thành linh đem một phần linh hồn hạch tâm phân hoá!

Mặc dù luận tu vi, Lăng Phong đủ để giải quyết Hải Tư Lam, chính là đối mặt với cử động quỷ dị của hấn, Lăng Phong có chút không nắm chắc.

Về mặt Hải Tư Lam thành khẩn nhìn Lăng Phong, trên khuôn mặt tựa như đang hồi ức:

- Ngươi có biết ta đã trở thành Thuật Luyện Sư bao lâu rồi không?

Không đợi Lăng Phong trả lời, hấn liền cười khổ nói:

- Sáu mươi năm.

- Năm đó ta vô cùng bại hoại, đi theo gia sư hai mươi năm vẫn không thể đột phá được cánh cửa sơ cấp Thuật Luyện Sư.

Nói đến đây, hấn lộ ra thần tình vô cùng khổ sấp:

- Thẳng đến một ngày gia sư đem ta gọi đến, nói cho ta biết lão nhân gia tựa như đèn hết dầu sắp sửa tắt đi! Khi nghe được tin tức này, ta gần như không thể tin vào lỗ tai của mình, trong lòng ta, sư tôn chính là trời, cũng chính là đất, e là thương hải tang điền cũng vĩnh viễn lao đến bảo vệ ta!

Vi Miểu cũng là lần đầu nghe Hải Tư Lam nhắc tới chuyện tu luyện trước đây của hấn, không khỏi lộ ra biểu tình vô cùng kinh ngạc.

Hải Tư Lam hồi tưởng lại quá khứ, đôi môi run rẩy, trong đôi mắt lệ quang chảy xuống:

- Đến hiện tại ta vẫn nhớ kỹ câu nói cuối cùng của sư tôn, "chừng nào ngươi mới có thể trở thành Thuật Luyện Sư chân chính để ta yên tâm đây?"

Nhớ lại ân sư, Hải Tư Lam cũng không thể kiềm chế được nữa, từng giọt lệ già rơi xuống, lăn trên gò má đã in dấu năm tháng.

Bất tri bất giác, trong con người của Lăng Phong ngân quang dần dần biến mất, lộ ra một tia ảm áp.

- Ta cũng không dám lười biếng nữa, mỗi khi ta muốn lười biếng, ánh mắt lo lắng của ân sư lại hiện lên trong trí óc ta! Ta bắt đầu tu luyện, liều mạng tu luyện, sau đó không lâu ta đã đột phá cánh cửa sơ cấp Thuật Luyện Sư. Ngay khi ta hưng phấn chạy đi muốn đem tin tức này chia sẻ cùng ân sư, kết quả lại là...

Hải Tư Lam hít một hơi thật sâu, toàn thân bắt đầu run rẩy:

- Ta hận, hận chính mình vì sao không thể sớm ngày trở thành Thuật Luyện Sư, lại để ân sư mang theo nỗi tiếc mà mất đi! Ta hận, vì sao ta không thể nắm giữ càng nhiều kỹ nghệ luyện chương, như vậy ta đã có thể chia sẻ bớt trách nhiệm giúp ân sư, có thể cho người dễ dàng hơn chút! Ta hận chính mình, cũng hận không thể lấy lại tính mệnh của ân sư.

- Từ trong khoảnh khắc đó, ta đã thề bản thân nhất định phải thành công, nhất định đứng tại đỉnh phong của Thuật Luyện Sư, dùng điều đó để an ủi linh hồn của ân sư ở trên trời.

- Vì vậy ta bắt đầu nỗ lực, bắt đầu liều mạng nắm giữ tất cả kỹ nghệ luyện chương mà ta có thể tiếp xúc, thẳng đến có một ngày ta phát hiện tại cảnh nội Áo La đế quốc không còn có ai có thể khiêu chiến địa vị của ta.

Trên mặt Hải Tư Lam hiện lên một mảnh kiêu ngạo, chợt, hần liền lắc đầu:

- Thế nhưng rất rõ ràng ta vẫn còn chưa đủ, còn thiếu rất xa, ta muốn đi tới, không ngừng đi tới! Chính là trước mắt ta chỉ là một mảnh đen tối!

Chuyện mà trong đời người sợ hãi nhất không phải tiền đồ, không phải khó khăn trắc trở, mà là không thể tiếp tục tiến lên! Hải Tư Lam vẫn tiếp tục thần nhiên tâm sự, nhưng ai cũng rõ ràng tại tri thức luyện chương nghèo nàn trong Áo La đế quốc mà có được thành tựu như ngày hôm nay, hần đã phải trải qua khó khăn ra sao!

Hải Tư Lam thật sâu nhìn Lăng Phong:

- Người xuất hiện đã giúp ta có được hi vọng. Người chính là hi vọng là tương lai, là con đường mà ta cần phải đi...Người cho ta nhìn thấy ánh sáng tương lai...

Hai tay của hần nâng linh hồn hạch tâm của mình lên, hi vọng nhìn về phía Lăng Phong. Trên thực tế bọn họ đi tới Hắc Nguyệt Trấn còn sớm hơn Lăng Phong rất nhiều, bất quá vẫn không có cơ hội đạt được trình tự luyện chương huyền bí. Dù sao Hải Tư Lam đã không thể tấn cấp Thuật Luyện Sư, ai lại muốn thu nhận một đồ đệ như thế?

Phải biết rằng, Thuật Luyện Sư phần lớn là phi thường coi trọng người của mình a, vạn nhất xuất ra đồ đệ đem bản thân vứt sang một bên, chẳng phải là sỉ nhục không thể chịu nổi sao?

384. Chương 341: Tuyệt Niệm.

- Lăng huynh đệ, ta thấy không sai, người liền đem mọi người lưu lại đi. Dù sao vị Thuật Luyện Sư này cũng có thể dùng để che giấu thân phận.

Đề nghị của Thích Thiên Ách khiến trong lòng Lăng Phong khẽ động, hần ngưng mắt nhìn Hải Tư Lam:

- Người có niềm tin với ta như vậy ư?

Hải Tư Lam cười khở một tiếng:

- Ta còn có quyền lựa chọn sao?

Hần nhún nhún vai, biểu tình dĩ nhiên hiển lộ ra vài tia chán nản, bất cần, tựa như cậu học trò bướng bỉnh đối mặt với lão sư của mình:

- Người đã có thể nắm giữ phương pháp sử dụng nguyên liệu long cốt thảo này để luyện chương. Đồng thời đề thăng xác suất luyện ra Dẫn Linh Tinh Chương như thế, nếu không sẽ so với ta còn kém hơn đi?

Lăng Phong ách nhiên thất tiếu, lắc lắc đầu nói:

- Người thật là thẳng thắn.

Thân thủ điểm một cái, Lăng Phong thoải mái đem linh hồn hạch tâm của hần thu vào lòng bàn tay, sau đó nhập vào ý thức hải, rồi nói tiếp:

- Người có thể yên tâm, có thể ta biết cũng không quá nhiều, nhưng sẽ tận lực đem tất cả các tri thức về luyện chương mà mình biết thẳng thắn nói ra, hai bên xác minh từ đó có thể dẫn dắt cho người.

Trên thực tế, Lăng Phong cũng không quá hiểu về các loại tinh kỹ Tinh Chương, hiện tại hần đã hiểu vì sao Sang Sư không đem loại luyện phương này nói cho mình biết. Thứ nhất xuất phát từ tâm tư muốn rèn đúc mình; thứ hai hần là vì kiếm linh!

Sau khi tiến nhập kiếm điển tầng thứ tư, kiếm linh càng vô cùng cường hân, bản thân hoàn toàn có thể phá giải bất cứ phương pháp có thể tạo ra Tinh Chương nào trong thiên hạ, thậm chí có thể dựa vào tri thức căn bản của Sang Sư với nó để có những điều chỉnh rất nhỏ! Nếu như nói tri thức căn bản là cơ sở, thì kiếm linh chính là vật để phát huy tất cả các cơ sở đó thành những biến hóa đa dạng nhất.

Vì vậy, Lăng Phong hứa hẹn như vậy cũng không phải là nói cho có mà thật sự là dựa vào sức lực của chính mình!

Sau khi giải quyết tốt vấn đề của Hải Tư Lam, Lăng Phong quay người lại, hơi khỏ não nhìn về phía Y Liên Nhi.

Y Liên Nhi nhìn thấy ánh mắt của hắn, thân thể bỗng chấn động:

- Người muốn làm gì? Nếu như sợ ta tiết lộ bí mật của ngươi thì liền động thủ đi.

Trong mắt nàng hiện lên một mảnh kinh ngạc, hiểu kỳ cùng với ước ao mà không có nửa phần sợ hãi. Lấy kiến thức của nàng tự nhiên minh bạch những lời mà Hải Tư Lam nói ra vừa rồi đến tột cùng bí mật tới mức nào!

Lăng Phong bắt đầu dĩ sờ sờ mũi, khi đối mặt với Hải Tư Lam, hắn có thể quyết đoán sát phạt không hề có kỵ, chính là khi đối mặt với Y Liên Nhi liền không sao làm được điểm này. Không nói đến đối phương cùng mình phát sinh liên hệ vô cùng thân mật, chỉ riêng việc nàng vừa để lộ trong lời nói mình là nữ nhi của sư tôn!

Chỉ cần một điểm trong đó đã đủ để Lăng Phong không dám hành động thiếu suy nghĩ.

- Cái này trả lại cho ngươi.

Lăng Phong đem bình sứ chứa phượng hoàng chân tủy trả lại cho Y Liên Nhi. Y Liên Nhi kinh ngạc tiếp nhận, trên mặt là một mảnh khó hiểu:

- Người làm cái gì vậy?

- Hiện tại ta không thể quay về Áo La đế quốc, chỉ có thể nhờ cô nương đem bình chân tủy này về đưa cho sư tôn.

Trên mặt Lăng Phong thoáng hiện vẻ thống khổ. Từ khi thật sự nhận thức mấy người Mạch Kha, Lăng Phong đã coi Tinh Lam thành trở thành nhà mình, hiện tại có nhà lại không thể quay về, tự nhiên là vì Vô! Thần! Phong!

- Cái này...

Y Liên Nhi cố tình cự tuyệt, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt thâm trầm thống khổ của Lăng Phong, không biết ma xui quỷ khiến thế nào nàng lại nói tiếp:

- Được rồi.

- Vậy cảm ơn cô nương.

Thấy nàng đáp ứng, Lăng Phong mời bớt buồn một chút, hắn bỗng nhiên nghĩ tới nếu Y Liên Nhi có thể đem phượng hoàng chân tủy tới, có thể đây chính là một cơ hội để sư tôn làm quen với nữ nhi của mình không? Là một cơ hội để sư phụ có thể thực hiện được trách nhiệm của phụ thân.

Tiếp nhận phượng hoàng chân tủy, Y Liên Nhi do dự bất định, sau đó nàng khẽ cắn môi, dặn dò:

- Người cẩn thận!

Cảm nhận được trong giọng nói của nàng tuy rằng ngăn ngừ vài từ nhưng ẩn chứa sự quan tâm vô cùng, trong lòng Lăng Phong run lên. Thấy Y Liên Nhi muốn xoay người chạy đi, hắn đột nhiên mở miệng nói:

- Cô nương đợi một chút.

Khi Y Liên Nhi còn chưa hiểu, thì hai mắt Lăng Phong bỗng dừng ngưng trọng, một cổ sát khí kinh thiên bắn về bên cạnh:

- Ở bên cạnh quan sát lâu như vậy rồi, các hạ cũng nên đi ra để chào hỏi đi chứ!

Một tảng đá lớn bị nổ tung, chỉ thấy một đạo thân ảnh vùn vèo từ mặt đất bắn lên giữa không trung, hẳn mặc một thân áo kim sắc trường bào, trên mắt có rất nhiều vết sẹo dài, nhìn qua tựa như ma quỷ. Trong tay người này cầm một cây cung dài, sống lưng của cung tràn đầy hoa văn phức tạp, dài gần bằng thân người.

Ngay khi hiện thân, hẳn không chút do dự lập tức hung hăng giật dây cung!

Hai tay giật mạnh, "vụt" một tiếng, một đạo khí mang hỏa hồng sắc bắn nhanh ra, trong không khí tạo ra một thông đạo thật dài, khí thể bạo liệt phóng thẳng tới mặt Lăng Phong.

Lăng Phong hừ lạnh một tiếng:

- Đã sớm đề phòng ngươi!

Song quyền của hắn đánh mạnh ra, một trăm lẻ tám đạo kiếm quang phá xuất, tựa như thiên địa lao lung từ trên cao áp xuống!

Ầm ầm!

Tựa như cự thạch áp xuống, đạo khí mang của người nọ bị chấn nổ thành khí lưu tán loạn. Vừa thấy không ổn, ma quỷ nam tử trường thân bạo khởi, bắn nhanh về phương xa.

- Còn muốn trốn?

Khi này truy tung, Lăng Phong cũng cảm giác thấy trong đội ngũ có một nguy Linh Cấp cường giả đang ẩn náu, kết quả sau khi chính thức giao đấu kịch liệt, hẳn đã tiêu thất không còn chút tung tích. Khi đó Lăng Phong đã lưu ý, dù sao nguy Linh Cấp cường giả cũng không thể coi như Thánh Vực tầm thường, người như vậy nếu không phải tuyệt đối vượt quá lực lượng của bản thân, thì không thể tùy ý bỏ chạy.

Quả nhiên, Lăng Phong âm thầm dùng niệm thức đảo qua, liền đã phát hiện dị thường, người này không biết dùng loại phương pháp nào dĩ nhiên đem thân thể hoàn toàn ẩn nấp trên một tảng đá. Nhìn qua cùng với hòn đá thiên nhiên rất giống nhau. Thuật ẩn nấp kỳ diệu như vậy, thật khiến cho người ta nhìn mà cảm thán!

Nếu Lăng Phong không có trải qua tu luyện, niệm thức linh mãnh hơn người, thì vạn lần không thể phát hiện được dị trạng trong đó.

Vừa thấy ma quỷ nam tử muốn chạy trốn, Lăng Phong lập tức triệu hồi ra Song Dực Oa Hoàng, lấy tốc độ kinh người của nó chỉ hơi nhún chân một cái đã tựa như một đạo thần quang phóng tới gần trước mặt người nọ.

Cẩn nuốt!

Hỏa sơn xà linh bắn nhanh ra, mag theo một đạo thủy ba rung động bức thẳng tới trước mặt ma quỷ nam tử. Đằng sau Lăng Phong cũng bắn ra một kiếm, Trú Kiếm Chi Thuật toàn lực thi triển, chỉ thấy mũi kiếm Tinh Thiết Kiếm không ngừng lưu chuyển, sát khí kinh người bao phủ cả đại địa!

- Ta liều mạng với các ngươi!

Ma quỷ nam tử đối mặt với lưỡng đại nguy Linh Cấp cường giả giáp công, tự biết không còn chút hi vọng may mắn nào nữa, nhất thời ngửa mặt lên trời bạo hồng một tiếng! Một vòng khí mang cường liệt từ trong cơ thể hắn bạo khai, bắn ra bốn phía, tinh mang lấy tốc độ cực nhanh hội tụ thành hình dạng con mắt dài cỡ ngón trỏ:

- Huyết Tình Mang Nhân!

Nguyên lực hóa hình?

Lăng Phong nhất thời nhận biết trong một chiêu này ẩn chứa khí tức nguyên lực cường liệt, tương đương với Thiên Địa Lao của mình, rõ ràng đã tiến thêm một bước đạt tới cấp bậc công kích "Tinh kỹ" tuyệt cường! Hơn nữa so với Thiên Địa Lao mà nói, một chiêu này càng có khí thể thâm liệt vô hồi, rõ ràng đã điều động toàn bộ chân lực trong cơ thể, liều mạng đánh ra một kích!

Không giết địch, liền tự giết mình!

Song Dực Oa Hoàng vừa thấy không ổn, hai mắt tối như mực nhất thời quay tròn loạn chuyển, thân thể bạo thối hơn trăm trượng, mặc cho hỏa sơn xà linh bắn nhanh về phía trước. Lăng Phong ngưng mắt nhìn ra xa, hắn cũng không có bất kỳ lo lắng gì, cho dù liều mạng một kích thì người nọ cũng không có chút may mắn nào!

Dù sao Song Dực Oa Hoàng cộng thêm bản thân liên thủ, tương đương với hai gã nguy Linh Cấp cường giả giáp công một người, nào có đạo lý thất bại?

Khó!

Sự tình quỷ dị phát sinh, Tinh Thiết Kiếm đang bắn nhanh đi vừa thấy được một chiêu do ma quỷ nam tử thi triển ra, thì tựa như gặp quỷ lập tức quay ngược trở lại, không chỉ có thân kiếm bạo thu, thậm chí ngay cả công kích cũng đều dừng lại!

- Hả?

Lăng Phong cả kinh, Tinh Thiết Kiếm hôm nay đã tiến hóa thành một nửa Linh Khí, nhưng tuyệt đối không thể chống lại ý chí của chủ nhân. Có thể làm có thay đổi phương hướng công kích duy chỉ có một khả năng, đó chính là...

Một đoàn hồng mang từ trong Tinh Thiết Kiếm bạo xạ ra, chọt giữa không trung ngưng tụ thành một đạo thân ảnh, chính là Thích Thiên Ách! Về mặt hắc đầy kinh hoàng:

- Tuyệt Niệm, mau dừng lại.

- Sư tôn!

385. Chương 342: Bí Ẩn Thích Thiên Tông Dị Diệt

Ma quỷ nam tử đang muốn bạo phát vừa thấy Thích Thiên Ách, nhất thời toát ra nhân thần hỗn loạn khó có thể tin được, chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn, thậm chí ngay cả sát chiêu cũng quên khổng chế. Lực phản chấn kịch liệt truyền tới, hắn phun ra một ngụm máu tươi!

Mà lúc này, hỏa sơn xà linh của Song Dực Oa Hoàng đã lao thẳng tới ngực hắn, chỉ thiếu chút là đánh trúng!

- Không được!

Thích Thiên Ách điên cuồng hét lên một tiếng, con mắt trợn lên cực lớn, tựa như thấy một sự tình vô cùng đáng sợ đang xảy ra trước mắt. Hắn liều mạng xuất chiêu muốn ngăn cản xà linh nhưng vẫn bất lực! Lăng Phong vừa thấy cảnh này nhất thời minh bạch ma quỷ nam tử tất nhiên có quan hệ sư đồ với Thích Thiên Ách? Hắn không chút chậm trễ, tâm niệm vừa động chỉ thấy Tinh Thiết Kiếm đang trôi nổi giữa không trung chọt bắn ra!

Du long tham thủ tựa như sừng linh đường hoàn toàn vô tích có thể tìm ra!

Trong khoảnh khắc, Tinh Thiết Kiếm vẫn còn đứng yên tại chỗ, nhưng ngay sau một khắc đó, liền đã xuất hiện tại chỗ kia, tốc độ di chuyển cực nhanh tựa như thuận di!

Hỏa sơn xà linh bị chấn đắc một trận bạo tán, một chút quang mang nổ tung như hỏa diễm. Song Dực Oa Hoàng thấy thế đã giết mình, cho rằng Lăng Phong giận dữ với mình, vội vàng "ô" một tiếng, đem hỏa sơn xà linh triệu hồi, trong mắt hiện lên vẻ ủy khuất.

Lăng Phong lười tính toán với tiểu gia hỏa này, hắn chỉ ngây người nhìn Thích Thiên Ách cùng với ma quỷ nam tử, hai người kinh ngạc nhìn nhau, từ trong mắt ma quỷ nam tử có thể thấy được vẻ kinh hãi, phần nộ xen lẫn.

Bỗng nhiên, ma quỷ nam tử bộc phát hét lên điên cuồng:

- Là ai? Sư tôn, đến tột cùng là kẻ nào đã biến người thành linh thể, còn muốn nhốt người vào trong nguy linh khí?

Một tiếng bạo hống, nhân thần của hắn bắn về phía Lăng Phong, tràn đầy sát khí vọt tới:

- Là ngươi!

Lăng Phong vạn lần không ngờ hắn lại đột nhiên xuất thủ với mình, chỉ cảm thấy phảng phất như một tòa hỏa sơn đang di động, không khỏi thất kinh, quát lên:

- Ngươi nổi điên cái gì vậy?

Thích Thiên Ách kinh ngạc quát một tiếng:

- Tuyệt Niệm, không thể, chính Lăng huynh đệ đã cứu ta!

Lăng Phong cũng không thêm giải thích nữa, hắn chỉ biết là một quyền của người này tuyệt đối có thể đánh chết mình, trước đó hắn tuyệt không nghĩ tới hắn có người có thể đem hỏa hệ nguyên lực thi triển ra tựa như tiểu hỏa sơn. Người này rõ ràng nắm giữ một loại nguyên lực biến dị!

Lui lại không bằng ngăn cản!

Lăng Phong không chút chậm trễ, chọt oanh xuất một quyền, một tòa Thiên Địa Lao lần thứ hai phát ra. Lần này, Lăng Phong thuần túy là dùng một thân chân nguyên lực để thi triển một chiêu này, cso thể nói ngưng tụ mà không cần mượn ngoại lực.

Song phương đều là hỏa hệ nguyên lực, khi đối kháng phát ra tiếng bạo nổ ầm ầm!

R...ầ...ầ...! Ầm! Ầm!

Giờ khắc này, Lăng Phong cảm giác mình tựa như đã chân chính hiểu được vấn đề, tiến thêm một bước đột phá tới tinh kỹ!

Trái lại ma quỷ nam tử, quyền mang cùng với tiểu sơn hư ảnh của hắn đang không ngừng chấn động tiêu thất, mới vừa rồi tuy mạnh nhưng cũng không thể kéo dài được!

Từng âm thanh ầm ầm vang lên, những dãy núi nhỏ xung quanh bị phá nát toàn bộ. Thân thể Tuyệt Niệm giống như một viên thạch bị Lăng Phong oanh kích bay ngược trở lại tạo thành một hố sâu trên nền đất.

Nhưng khi vừa mới bị đánh bay xuống, cho dù cột sống có bị chấn thương khi va chạm với nền đất thì hắn lại lập tức lao lên như một mũi tên phóng thẳng về phía Lăng Phong.

Không đợi hắn tiếp tục điên cuồng, thân thể hư ảnh của Thích Thiên Ách lập tức lao lên chặn trước người hắn, quát to:

- Niệm nhi, mau dừng tay! Vì sư trở thành linh thể không liên quan đến Lăng huynh đệ. Ngược lại nếu không có hắn viện thủ vì sư sớm đã bị tiêu diệt trong tay Long tộc rồi.

- A...

Lúc này Tuyệt Niệm mới kịp phản ứng, nhanh chóng thu tay lại. Vì vội vàng thu chiêu nên hắn bị nguyên lực phản phệ khiến hắn khó chịu muốn thổ huyết. Đôi mắt màu huyết hồng lúc này mới kinh nghi nhìn về phía Thích Thiên Ách.

Trong mắt Thích Thiên Ách hiện lên vẻ thương tiếc và tự trách vô tận, mắt nhìn thấy ái đồ vì mình bị hại mà điên cuồng xuất thủ lao vào sao mà có thể nhẫn tâm trách cứ? Kể lại ngắn gọn sự tình xảy ra trước đây, Thích Thiên Ách nói:

- Ngươi đã trách oan Lăng huynh đệ rồi.

Cả người Tuyệt Niệm chấn động, kinh ngạc nhìn về phía Lăng Phong, không nói hai lời liền lập tức chạy đến. Tư thái chạy đến của hắn giống hệt một con trâu mộng, Lăng Phong giật mình tưởng rằng tên này lại muốn động thủ nên lập tức cảnh giới. Thế nhưng khi Tuyệt Niệm chạy đến gần Lăng Phong liền lập tức quỳ xuống cung kính nói:

- Lăng tiên sinh, ngài cứu tính mệnh sư tôn cũng chính là cứu tính mạng của ta! Ngày sau nếu có chỗ nào cần dùng đến Tuyệt Niệm tuyệt đối không nhú máy dù việc đó khó khăn đến đâu đi nữa.

Từ biểu hiện mới vừa rồi của hắc Lăng Phong cảm thụ được tình nghĩa thầy trò nồng đậm, điều này làm cho hắc nhĩ đến sự huynh đệ bản thân và sự phụ Mịch Kha. Một chút bất mãn trong lòng lập tức tiêu tan thành mây khói tiêu tan thành mây khói. Hắc vội vã nâng Tuyết Niệm dậy và nói:

- Ta cùng với Thích đại ca là huynh đệ của nhau, những việc đó là đương nhiên, không dám nhận đại lễ của các hạ.

Tuyết Niệm cũng không dây dưa mà thuận thế đứng lên, chẳng qua trong sâu thẳm đôi mắt kia là một niềm tin kiên định.

Thích Thiên Ách đứng ở bên cạnh quan sát tỉ mỉ Tuyết Niệm một hồi rồi run giọng hỏi:

- Niệm nhi, tại sao ngươi lại ra nông nỗi này.

Nhớ lại hình ảnh một thanh niên mặc áo bào trắng phong độ, hoạt bát nhanh nhẹn, anh tuấn tiêu sái rồi lại nhìn hình ảnh người không ra người quý không ra quý trước mặt trong lòng hắc nổi lên thương tiếc vô tận.

Khẽ đưa tay sờ lên mặt khỏe miệng Tuyết Niệm hơi co giật một chút, tiếng nói trở nên khàn khàn:

- Lúc trước sư tôn bị Long Tộc bắt đi không lâu Thích Thiên Tông liền bị diệt. Nhân lúc tình cảnh hỗn loạn đồ nhi liền trốn đi. Tuy nhiên Long tộc quá mức cường hãn mà thực lực bản thân đồ nhi lại quá thấp nên việc trả thù chỉ là người si nói mộng, không biết đến bao giờ mới có thể làm được việc đó. Vì vậy đệ tử mới bị bắt đắc dĩ tự hủy dung mạo, tạm thời tránh được truy sát, tùy thời tìm kiếm cơ hội báo thù.

Ngữ khí của hắc bình thần phẳng phát sự tình không hề quan hệ đến bản thân thế nhưng ngữ khí bình thần đó lại khiến cho người nghe cảm nhận được nội tâm của hắc đang chôn chặt vẻ thống khổ.

Lăng Phong chấn động. Tự hủy dung mạo? Việc này nói đến thì dễ nhưng làm được việc đó có thể là mấy người? Xem ra ý chí của Tuyết Niệm thật sự rất kinh người, chịu được những thống khổ mà người khác không chịu được.

Thích Thiên Ách càng lộ ra vẻ vô cùng khiếp sợ, hắc biết rõ năm đó Tuyết Niệm ngay cả Linh Cấp cũng không chưa đạt đến, nếu là lựa chọn tiến nhập cảnh nội Áo La đế quốc vị tất đã bị truy sát hơn nữa còn có thể tiêu dao. Tuy nhiên hắc đã chọn ở lại để báo thù, không chính xác phải nó là báo thù thay mình và hắc đã chọn một phương pháp cực đoan nhất.

- Trải qua mấy năm tìm hiểu, đệ tử mới rõ ràng nguyên lai năm đó Thích Thiên Tông chúng ta bị diệt có ẩn tình khác.

Tuyết Niệm giọng căm hận nói.

- Cái gì?

Thích Thiên Ách vẫn cho rằng tông môn bị diệt là do bản thân trêu chọc vài tên đệ tử Long Tộc mới khiến cho Long Tộc trả thù. Nghe được Tuyết Niệm nói như thế thì hóa ra sự việc không đơn giản như mình tưởng. Hắc vội hỏi:

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

- Nguyên nhân cụ thể trong đó đồ nhi cũng không biết chính xác, thế nhưng sư tôn có biết hiện tại vị trí tổng đàn Thích Thiên Tông là do ai chiếm không?

Tuyết Niệm lộ ra vẻ phẫn nộ không gì sánh được, rồi nói tiếp:

- Là đại trưởng lão Thanh Mộc.

- Thanh Mộc?

Thích Thiên Ách cả kinh, lúc này hắc mới nhớ tới Tác Sâm nói hiện tại Vô Tận Hoang Nguyên có thất đại tông phái, không khỏi bật thốt lên:

- Lẽ nào Thanh Mộc tông chính là do Thanh Mộc lập lên?

- Không sai!

Tuyết Niệm Tuyết Niệm cũng toát ra một tia sát ý kinh thiên:

- Nguyên bản đồ nhi cho rằng ngày đó chỉ có một mình đồ nhi có thể thoát thân tuy nhiên không bao lâu sau khi Thích Thiên Tông bị diệt liền truyền đến thông tin tại tổng đàn tông môn chúng ta có một tông phái mới thành lập tên là Thanh Mộc tông. Lúc đầu đệ tử cũng không chú ý đến điều đó tưởng rằng Thanh Mộc tông chỉ là nhân cháy nhà mà hôi của. Thế nhữn trong một lần đại hội giao dịch tông phái đệ tử bất ngờ nhìn thấy tông chủ Thanh Mộc tông.

Trên mặt Tuyết Niệm đầy dấu vết đau vết, người ngoài từ biểu tình của Tuyết Niệm có thể nhận thấy sát khí phô thiên cái địa từ sâu trong nội tâm hẩn, giọng nói hẩn trở nên băng lãnh khiến người đối diện cảm thấy băng lãnh:

- Vị đại trưởng lão kia hôm đó hăng hái không ai bì kịp, bên cạnh hẩn có mấy tên tinh anh Long tộc hộ vệ.

Thần tình Thích Thiên Ách tràn ngập vẻ băng lãnh. Hẩn vạn lần không ngờ vị đại trưởng lão mà bản thân dùng lễ mời đến lại là kẻ phía sau khiến tông phái bị diệt. Thích Thiên Tông bị diệt, Thanh Mộc tông thành lập, hơn nữa là thành lập trên tông môn ban đầu của Thích Thiên tông.

Nếu nói Thích Thiên Tông bị diệt cùng với Thanh Mộc tông hiện tại không có quan hệ sợ rằng kẻ ngu cũng không tin.

- Hiện tại Thanh Mộc tông cùng với Long Tộc quan hệ đi lại phi thường gần gũi, khắp nơi trong Vô Tận Hoang Nguyên đều có tin đồn Thanh Mộc chính là tông phái phụ thuộc Long Tộc. Điều này cơ hồ đã trở thành nửa bí mật nửa công khai, hử, Long Tộc kiêu ngạo như vậy cũng không sợ khiến cho yêu tộc cùng với Phượng Tộc bất mãn.

- Tốt, tốt, Thanh Mộc! Tốt lắm!

Thích Thiên Ách vừa nghĩ tới tông phái thật vất vả mới thành lập dĩ nhiên bị hủy bởi người một nhà suýt nữa tức khí mà chết.

- Đồ nhi một mực tìm kiếm cơ hội báo thù nhưng bao năm trôi qua mà vẫn không được. Hôm nay sư tôn trở về thì tốt rồi.

Tuyết Niệm nhìn về phía Thích Thiên Ách, trong mắt tràn đầy vẻ kích động:

- Kế tiếp cần phải nên làm như thế nào. Tất cả đều nghe sư tôn an bài.

Nghe thấy Tuyết Niệm nói như vậy, thì ngược lại Thích Thiên Ách càng tỉnh táo. Năm đó khi Thanh Mộc ở Thích Thiên Tông mới chỉ có tu vi Linh Sĩ sợ rằng hiện tại đã tiến nhập Linh Tôn. Mà bản thân bất quá cũng chỉ là linh thể mà thôi, ngay cả cường giả ngục Linh Cấp cũng không chống lại được nói gì đến chuyện báo thù?

Trong lúc Thích Thiên Ách đang còn ảo não không biết nên bắt đầu từ đâu thì một thanh âm bình thản vang lên:

- Thanh Mộc tông thế lớn, hiện tại chúng ta tuyệt đối không thể liều mạng.

Đang trong lúc tổn hao tinh thần suy nghĩ liền nghe thấy thanh âm làm Thích Thiên Ách khê giật mình vội ngẩng đầu lên nhìn, đối diện trước mặt hẩn là nhân thần trần ngập vẻ thoải mái của Lăng Phong:

- Chúng ta cần phải nhẫn được những việc mà thường nhân không thể nhẫn mới có thể có được thu hoạch lớn. Việc cấp bách bây giờ là đề thăng thực lực chúng ta, chỉ có thực lực hùng mạnh chúng ta mới có thể nói đến chuyện báo thù.

Dừng lại một chút, Lăng Phong quay đầu nhìn về phía Tuyết Niệm rồi hỏi:

- Người biết nơi nào có linh cư không?

- Linh cư?

Tuyết Niệm thật không ngờ bản thân hướng sư tôn xin giúp đỡ nhưng người trả lời lại là Lăng Phong. Tuy nhiên hẩn không hề suy nghĩ lâu mà lập tức hồi đáp:

- Hiện tại ta đang ẩn mình trong một tiểu môn phái tên là Bối Diệp Tông. Tuy rằng tông môn không quá mạnh mẽ nhưng cũng có được linh cư thiên nhiên, khả năng hiệu quả cũng khá tốt.

Hiệu quả tu luyện của các linh cư khác nhau đương nhiên cũng khác nhau, tự nhiên chỉ có những tông phái hùng mạnh mới có tư cách sở hữu những linh cư tốt nhất.

Lăng Phong gật đầu, hiện tại tu vi của hắn đã đến bình cảnh, việc bức thiết nhất hiện tại là cần tìm một địa phương, ổn định tâm thần tiến hành khổ tu.

Cho dù là luyện hóa ý nguyên chương đề thăng tốc độ tu luyện thì cũng cần phải có đầy đủ thời gian tiến hành tiêu hóa vì vậy việc đầu tiên bây giờ là cần có linh cư. Chỉ có đề thăng tu vi lên từng bước Lăng Phong mới có đủ khả năng chế tạo tinh chương cho Thích Thiên Ách. Đến lúc đó khi thực lực Lăng Phong đủ để giúp Thích Thiên Ách thoát khỏi tình trạng bây giờ chuyển sang tán linh thì thực lực đoàn đội sẽ trở nên tăng mạnh. Thêm một Linh Tôn là thêm một phần sức mạnh to lớn.

Bên cạnh có một cao thủ Linh Tôn tọa trấn bất kể là làm việc gì đều nắm chắc hơn mấy thành.

- Lăng huynh đệ, đệ...

Thích Thiên Ách kinh ngạc biểu tình hoàn toàn ngây người.

Lăng Phong cười xán lạn:

- Thích đại ca, huynh hứa hẹn trợ giúp đệ chống lại Vũ Thần Phong, trước tiên chúng ta cũng cần luyện tập một hồi đã chứ? Đệ thấy Thanh Mộc Tông cũng không tồi, lựa chọn nơi này làm hòn đá mài cho huynh đệ ta cũng tốt.

Thích Thiên Ách không biết nói gì, biểu tình trên mặt hắn tràn đầy vẻ cảm động. Hắn biết rằng hiện tại hắn không thể nói gì hay làm gì để có thể biểu đạt tâm tình kích động của mình, chỉ có thể đem phần nhân tình này ghi tạc thật sâu trong lòng.

Chân chính cảm kích là không cần phải nói tạ ơn.

Tuyệt Niệm chăm chú nhìn Lăng Phong. Hắn cũng minh bạch mới vừa rồi Lăng Phong quyết tâm cùng bọn chúng đứng trên một chiến tuyến cùng đối mặt với kẻ thù. Mặc dù hắn không rõ sự hứa hẹn đó đến mức nào thế nhưng hắn vẫn rất cảm động trước hành động đó của Lăng Phong.

Không có bất cứ âm thanh nào. Đúng lúc này đột nhiên mi tâm Lăng Phong hiện ra sự cảnh báo:

- Có người trở lại.

Biểu tình trở nên trầm trọng, Lăng Phong cả kinh nói:

- Hình như là hai nhóm người Bức tông.

- Chúng ta mau tránh đi.

Thích Thiên Ách cả kinh nói, người khác có thể không biết nhưng hắn thì rất rõ ràng mục tiêu tìm kiếm của Bức tông và Long tộc chính là Lăng Phong. Một khi bị vây khốn, với lực lượng bọn họ hiện tại tạo không thể nào thoát được, chỉ có thể giao tính mạng cho người khác mà thôi.

- Sư tôn, đi theo đệ tử, đệ tử biết một thông đạo phức tạp, tiến nhập vào trong đó chúng ta có thể trực tiếp đi thông Bối Diệp Tông tránh được bọn chúng truy sát.

Tuyệt Niệm đề nghị.

Lăng Phong tự nhiên sẽ không phản đối, hắn khẽ liếc nhìn về phía nhóm người Hải Tư Lam. Hải Tư Lam cười, tay áo khẽ phất lên đã tiến đến bên cạnh Lăng Phong. Hải Tư Lam dùng hành động thực tế để biểu đạt tâm ý của mình. Hằng Trùng ha ha cười nói:

- Ta ở Áo La đế quốc cũng cảm thấy tịch mịch không bằng đi theo Lăng huynh đệ xông pha thiên hạ để nhìn xem rốt cục phiên đại lục này mạnh mẽ thế nào.

- Hoan nghênh Hằng đại ca gia nhập.

Lăng Phong cười nói.

Nam nhi chí tại bốn phương!

Y Liên Nhi hơi khẽ cau mày:

- Ta không thể theo các người được, ta phải nhanh chóng đưa phượng hoàng chân tủy về Tinh Lam thành.

Nói đến phượng hoàng chân tủy nàng lộ ra biểu tình khổ não. Vì chưa bao giờ gặp phụ thân nên nàng cũng không biết nên đối mặt với "vị phân không làm tròn trách nhiệm" kia thế nào nữa.

- Vậy cũng tốt, chúng ta chia tay nhau ở chỗ này.

Lăng Phong ngừng lại, ngừng giọng:

- Tất cả đều theo trái tim mách bảo. Cẩn thận.

Y Liên Nhi nghe vậy mặt đỏ lên, sắng giọng:

- Người cứ yên tâm đi, sẽ không làm mất phượng hoàng chân tủy.

Nói xong thân hình thiếu nữ đột nhiên thoáng động, ngay sau đó thân ảnh của nàng đã xuất hiện cách đó hơn trăm trượng.

Lăng Phong bất đắc dĩ, không biết bản thân đã đắc tội nữ nhân này lúc nào. Hắn không biết lúc quay đầu lại, trên mặt Y Liên Nhi liền xuất hiện một ráng mây đỏ.

386. Chương 343: Một Chữ - Lục Soát.

Vô Tẫn Hoang Nguyên địa hình phức tạp, dưới sự dẫn dắt của Tuyết Niệm, Lăng Phong đi tới một cái bí đạo.

Bí đạo trùng điệp, cửa vào là một gốc cây cổ thụ bị vô số cây cối lớn xung quanh che giấu. Từ cửa vào đi xuống phía dưới chừng hơn mười trượng, trước mắt liền xuất hiện vài thông đạo. Cứ mỗi lần tiến vào một cái thông đạo chừng trăm mét lại có một cái tiếp tục, nếu không để ý sẽ rất dễ bị mất phương hướng.

Càng khiến người ta giật mình chính là có một số thông đạo nằm rất sâu dưới lòng đất, nếu bị lạc đường mà muốn dùng tự thân tu vi ngạnh sinh từ đỉnh đầu phá lên là chuyện tuyệt đối không thể! Bởi vì khi chấn nổ một ít nham thạch rất có thể dẫn phát dung nham nóng chảy loạn xuống. Đến lúc đó không chỉ là đường chết mà còn bị thiêu chết!

- Chậm đã!

Sau khi tiến vào mấy cái thông đạo, Lăng Phong quát bảo mọi người ngừng lại, mắt thấy mọi người toát ra biểu tình vô cùng kinh ngạc, hắn cũng không giải thích nhiều, niệm thức sẽ động triệu hồi Nguyên Thận ra. Mới vừa rồi dọc theo đường đi hắn đã ngầm dùng linh hồn niệm thức kiểm tra qua tự thân, trên người không bất kỳ dấu hiệu gì, như vậy duy nhất chính là do Nguyên Thận!

- Người đứng im đó.

Lăng Phong ra lệnh một tiếng, niệm thức nhất động tựa như nước chảy qua, dòng nước vô cùng ôn nhuận sau khi tiếp xúc với thân thể Nguyên Thận, biến thành vô số sợi tơ nhỏ, chúng như những con mắt đem tình hình trong thân thể Nguyên Thận phản ánh vô cùng rõ ràng trong ý thức hải.

Ý thức hải tựa như một mặt kính, phản chiếu vô cùng rõ ràng thứ này. Dần dần, Lăng Phong rốt cục phát hiện một tia dị dạng, hắn bỗng dừng mở hai tròng mắt ra. Ánh mắt ngừng lại trên chân Nguyên Thận, một đạo ngân quang lập tức phóng ra!

Xuỵ!

Ngân quang ba động không ngừng đem bàn chân của Nguyên Thận nhuộm thành ngân sắc xán lạn. Trong đó lại có hơi sắc quang đoàn đang không ngừng di động tựa như vật sống.

Nguyên Thận bị dị trạng này làm giật mình. Hắn vô ý thức nhảy dựng lên, kết quả bị Lăng Phong quyết đoán ngăn lại.

Chỉ thấy ngón tay Lăng Phong bắn ra một đạo kiếm cương, tí, một trận âm thanh kịch liệt vang lên, nhưng là đoàn hôi vụ vẫn không hề có phản ứng gì!

Không được? Lăng Phong nhin không được nhú mày.

- Lăng huynh đệ, như vậy là không thể.

Thích Thiên Ách nhắc nhở:

- Nếu muốn đem linh hồn ẩn ký tiêu trừ, biện pháp tốt nhất chính là tìm được nguyên chủ nhân, bắt hắn thu hồi. Mặt khác còn một phương pháp chính là tìm được ẩn ký luân bàn, lợi dụng linh hồn ẩn ký trong đó tiến hành dẫn dắt đem tiêu ký linh hồn tiêu trừ.

- Như vậy sao?

Lăng Phong trầm ngâm nói:

- Lần trước chúng ta tới Bối Diệp Tông, tuy rằng trong thời gian ngắn có thể bỏ qua kẻ truy tung, nhưng chung quy không phải kế lâu dài.

Niệm thức trong ý thức hải của Lăng Phong cuồng chuyển, nhưng bất kể thế nào hắn cũng không nghĩ ra mình bị linh hồn ý thức tiêu ký từ lúc nào, càng không thể nhớ nổi ai đã hạ thủ với mình.

- Chủ nhân, ta có thể tạm thời rời khỏi.

Nguyên Thận yếu ớt nói, vừa thấy Lăng Phong kinh ngạc nhìn lại, lập tức biện bạch:

- Không, không phải ta muốn rời khỏi chủ nhân. Chẳng qua ta muốn...

Lăng Phong cười lắc đầu:

- Người có muốn rời khỏi, ta cũng sẽ không thả người đi. Người đi mất ta sẽ mất đi một Linh Cấp đại bang thủ.

Nói đùa một câu trấn an hắn, trong mắt Lăng Phong hiện lên một tia quang mang:

- Có thể, chúng ta có thể bố trí, để những kẻ truy sát ít nhiều ăn chút đắng.

- A?

Thích Thiên Ách nói:

- Lăng huynh đệ, người có tính toán gì vậy?

- Chuyện này cần nhờ Tuyết Niệm hỗ trợ.

Lăng Phong nói vậy khiến Tuyết Niệm ngẩn ra, sau khi nghe kế hoạch của Lăng Phong, trong ánh mắt toát ra một tia hưng phấn:

- Được! Đùa giỡn một chút cũng được, coi như đòi Long tộc chút lợi tức/

Trong một khu rừng rậm rạp, Âm Ly đang truy tung chợt dừng bước, thân hình Giáo Thanh Phong cũng ngừng theo, quát hỏi:

- Sao vậy?

- Không rõ ràng lắm, tựa hồ đã tiêu thất.

Âm Ly nghi hoặc lắc đầu.

Trong mắt Giáo Thanh Phong chợt hiện quang mang, nói:

- Âm trưởng lão, không phải người muốn đuổi ta đi chứ! Nói vậy, ngọc bích Long tộc chính là bảo bối của chúng ta, ngoại nhân sẽ không thể có được.

- Được được.

Không đợi hần nói xong, Âm Ly đã không kiên nhẫn được nữa quát lên:

- Giáo Thanh Phong, người cũng chớ bức người quá đáng! Bằng không ta liền buông bỏ cơ hội tiến nhập một năm, thì sao chứ? Ngược lại Thanh Long bộ tộc là các người đã rất lâu rồi không có Linh Tôn xuất hiện đi? Người cứ tự mà xem xét một phen có muốn chịu tổn thất này không!

Biểu tình Giáo Thanh Phong bị kiềm hãm, tức giận hừ một tiếng, vẻ kiêu ngạo trên mặt thoáng thu liễm vài phần. Lời nói của Âm Ly tuy rằng tuy khó nghe nhưng lại là sự thực, hiện tại tin tức ngọc bích Long Tộc bị lộ ra, Bức Tông rất rõ ràng cho dù đạt được ngọc bích Long Tộc cũng tuyệt đối không thể giữ được! Nhiều lắm là thu được hứa hẹn của mình.

Nếu bức hần gấp lên, hần mà buông tay mặc kệ phá hủy ấn ký luân bàn, đến lúc đó mình chỉ có thể trợ mắt mắt đi tin tức của ngọc bích. Với Bức Tông mà nói cho dù thất bại nhiều lắm chỉ là lãng phí một chút tin tức mà thôi, tổn thất căn bản không lớn, chính là với bộ tộc Thanh Long mà nói, lại là lần thứ hai đánh mất cơ hội quật khởi!

Thực lực Long Tộc tuy mạnh, nhưng nội bộ không hề bền chắc, trừ phi đối mặt với kẻ thù bên ngoài mới có thể nhất trí đối ngoại, thời gian còn lại hai bên cũng là không ngừng tranh đoạt.

Hiện tại tộc Thanh Long bởi vì tổn thất ngọc bích Long Tộc nên đã rất lâu rồi không xuất hiện thêm một vị Linh Tôn cường giả nào. Mà không có Linh Tôn tọa trấn không thể nghi ngờ là chuyện vô cùng xấu hổ. Trong các cuộc tranh đoạt đều bị rơi vào hạ phong.

Vì vậy, dù Âm Ly xé rách vẻ hòa thuận hợp tác giữa hai bên, Giáo Thanh Phong cũng không dám ra lấy gì nữa, đành cố gắng kiềm chế, nội tâm hần ảo não: Hừ hừ, cứ cho người kiêu ngạo chốc lát đi. Nhất định có một ngày ta sẽ đòi lại sỉ nhục ngày hôm nay.

- A, lại xuất hiện!

Thương Ngưng Nhi bỗng dừng kinh hô một tiếng.

Âm Ly cả kinh, chỉ thấy mặt trên ấn ký la bàn hiện ra một hơi sắc quang điểm, quang điểm không ngừng ong ong rung động, trên mặt hần lộ ra một tia hỉ sắc:

- Xem cự ly mục tiêu cũng không xa. Mọi người phân ra tìm! Khi phát hiện hành tung của địch nhân, lập tức hô lên làm hiệu!

- Ngưng Nhi, người dẫn mấy người đi bên trái, còn lại theo ta đi bên phải.

Trên mặt Âm Ly lộ ra một tia hung ác:

- Ta muốn tự mình nhìn xem đến tột cùng là thần thánh phương nào có thể đem chúng ta đảo loạn như thế!

- Vâng!

Thương Ngưng Nhi quát to.

Giáo Thanh Phong rất sợ bị Bức Tông chiếm trước tiên cơ, lớn tiếng chỉ huy:

- Giáo Bạch, người lĩnh mười người phân ra tìm. Phàm có chuyện bất thường lập tức giết không cần lưu tình! Còn lại theo ta đi bên phải.

- Nhiều!

Sắc mặt Âm Ly khó coi, sợ dĩ hần muốn đội ngũ phân ra tìm kiếm, kỳ thực chưa chắc không có tâm tư muốn đục nước béo cò, thế nhưng Giáo Thanh Phong lại coi chặt như vậy khiến toàn bộ tính toán trong lòng bắn toàn bộ hỏng cả.

- Bắt đầu hành động!

Từng đạo thân ảnh cực nhanh phá không mà đi.

387. Chương 344: Trá

Thương Ngưng Nhi bỗng đứng dừng lại, nhú mảy nhìn về phía ấn ký luân bàn trong tay. Chỉ thấy hơi sắc quang điểm trong đó không ngừng rung động phát sinh biến ảo vi diệu, độ biến ảo trong mắt thường nhân có thể cũng không quá rõ ràng, nhưng Thương Ngưng Nhi tinh tu Linh Hồn Hệ nguyên lực lại có thể từ một ít biến ảo rất nhỏ đó phân biệt ra được mục tiêu truy tung.

Chính là lộ tuyến này thật sự quá kỳ dị?

Rõ ràng mục tiêu nhiều lần xuất hiện ngay phụ cận, nhưng mặc cho nàng trợn mắt lớn ra sao, xung quanh trừ thực vật cùng một vài con thú cũng không có gì khác. Lẽ nào người này dĩ nhiên ẩn hình? Rất nhanh, Thương Ngưng Nhi tự mình lắc đầu phủ nhận suy đoán sai lầm này!

Nàng do dự nhìn về phía ấn ký luân bàn, Vũ Hứa làm tiêu ký cũng không chuẩn xác đi?

- Lại phân ra làm hai tổ đi lục soát, bất kỳ điểm gì đáng ngờ đều không thể bỏ qua!

Thương Ngưng Nhi cắn răng một cái, thét ra lệnh.

- Rõ.

Sau khi hạ lệnh, Ngao Bạch liền khê đuổi theo Thương Ngưng Nhi, chỉ là rất nhanh hần đã phát giác việc mình truy tung đã trở thành một chuyện cười. Khu rừng vô cùng rộng lớn một khi tiến vào trong đó, sự tình còn lại căn bản không hề bị khống chế, mắt thấy người bên cạnh Thương Ngưng Nhi càng ngày càng ít, cho đến cuối chỉ còn lại mình nàng.

Ngao Bạch đột nhiên giật mình tỉnh giấc, nguyên lai trong lúc vô ý những tộc nhân bên cạnh cũng đã bị phân công truy tung hết cả.

- Đi ngay bên này.

Thương Ngưng Nhi kinh hỉ nhìn về phía ấn ký luân bàn trong tay, ống tay áo run lên, đằng sau mơ hồ huyền hóa ra một đôi cánh bức ảnh, chỉ hơi vũ động liền tựa như xé gió trăm sóng mà bay thẳng về phía trước.

Ngao Bạch cả kinh, trong tiếng vù vù, một mảnh giáp trụ bao trùm lấy thân thể hần, áo giáp thanh sắc hoàn mỹ bao lấy mỗi thốn da thịt của hần. Hai bên chân tay đều dày đặc cốt nhận chói mắt. Hần đập mạnh một cái, một đạo khí lăng triển khai, ầm ầm, một mảnh cây cối bị đập đổ cả xuống.

Một cây cổ thụ cao vút chắn trước mặt, Thương Ngưng Nhi mạnh mẽ đứng khựng lại, nhìn lại ấn ký luân bàn một cái, kiên quyết nói:

- Ta trái ngược phải, bán kính mười dặm, bọc đánh!

Ngao Bạch ngạc nhiên, không đợi hần kịp phản ứng, Thương Ngưng Nhi liền trực tiếp đi về phía bên trái. Hần chưa kịp suy nghĩ nhiều, liền y theo phân phó phi nước đại về phía bên phải.

Ở phía trước bọn họ, một khối nham thạch màu tối vụn vẹo một phen, ngay sau đó thân hình Tuyết Niệm hiện ra, trong tay hần nắm một mặt lệnh bài, chính là thần bí lệnh bài của Lăng Phong! Trong mắt của hần hiện lên một tia quang mang, lăm lăm nói:

- Lực lượng của linh khí này không ngờ lại cường đại như vậy! Hắc hắc, ngẫm tăng thêm Huyền Nguyên Tông cốt kỹ ta tự học được "Huyền hình", quả nhiên là tuyệt phối.

"Ai" một tiếng, thân thể Nguyên Thận từ trong tòa thú chiếu bay ra, hần tiếp nhận thần bí lệnh bài trong tay Tuyết Niệm, đồng thời gật đầu!

- Hiện tại bắt đầu trò hay!

Thân thể Tuyết Niệm bỗng đứng ảm đạm xuống, tựa như một mặt phẳng mềm mại, vô cùng trơn nhẵn. Chỉ thấy hần nhanh chóng trượt đi, hướng tới chỗ Thương Ngưng Nhi.

Còn Nguyên Thận thì nhanh chóng lao tới chỗ vòng tròn do hai người hợp lại!

Hai gã Long Tộc nhân một trước một sau đang bước đi, linh mẫn tìm kiếm bốn phía. Thiên phú của Long tộc được trời ưu ái, vận đủ thị lực thì trong phương viên trăm trượng cũng có thể thấy rõ ràng mọi thứ. Dù bọn họ không phải là Linh Cấp cường giả, cho dù là Linh Giả cũng không dám lúc nào cũng duy trì trạng thái Linh Vực mở rộng ra như thế, vì như vậy hao tổn thật sự quá lớn. Vì vậy bọn họ chỉ có thể dùng phương pháp nguyên thủy nhất để chạy đi.

- A, đây là cái gì?

Một tên tộc nhân Long tộc ở phía sau bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn một ngọc bích được chạm trổ ở bên cạnh, sau đó hai mắt hắn bị đường nét phức tạp trên đó hấp dẫn, khuôn mặt hiện lên vẻ khiếp sợ:

- Người, người xem có phải là nó hay không?

- Người ngạc nhiên cái gì? Nếu mục tiêu trốn tại phạm vi tìm kiếm của chúng ta, người sẽ...

Tên tộc nhân phía trước đang định không kiên nhẫn trách cứ nhưng là khi thấy rõ ràng sự việc trước mắt, mọi trách cứ của hắn hoàn toàn được thu lại, phát ra tiếng khô khốc:

- Long...long...Long tộc ngọc bích...!

Hai người nhìn chăm chú, không khỏi toát ra vẻ mừng rỡ như điên. Bọn họ đều là người của bộ tộc Thanh Long, từ khi ngọc bích trong tộc bị mất, sau đó khắp nơi trên Long Đảo đều có cảm giác kém đi một bậc. Thậm chí tại trong mắt tam đại Long tộc còn lại, bọn họ bất quá chỉ như chủng tộc phụ thuộc hơn cao đẳng một chút thôi!

Không chỉ một lần, người của tam tộc còn lại tại trước mặt bọn họ khoe khoang đủ chỗ thần kỳ của ngọc bích Long tộc. Do đó hiện tại bọn họ cũng hiểu được vài phần về ngọc bích Long tộc. Cái khác tạm không nói đến, chỉ cần những kẻ thực lực vốn không bằng bọn họ sau khi tìm hiểu ngọc bích, liền nhanh chóng thăng cấp, thậm chí vượt qua cánh cửa để trở thành Linh Giả cao cao tại thượng cũng không phải là chuyện hiếm!

So sánh hai bên, bọn họ có khát vọng đặc biệt muốn tìm về ngọc bích của bốn tộc. Có thể hiểu được khi vật mà bấy lâu nay thiết tha mơ ước đang rõ ràng ở trước mắt, nội tâm bọn họ đến tột cùng là dâng trào tới mức nào. Nếu có thể đem chúng trở về, chắc hẳn tộc trưởng cùng các trưởng lão nhất định sẽ ban thưởng đi? Chính là dùng tinh kỹ Tinh Chương để tưởng thưởng cũng không quá đáng a!

Nhất thời, huyễn tưởng tuyệt vời tràn đầy ý thức hải của hai người, khiến bọn họ căn bản không có dư thừa suy nghĩ coi tại sao ngọc bích dĩ nhiên lại gặp được ở đây? Hơn nữa còn không hề bị che giấu chút nào!

Đang chìm đắm trong mộng tưởng tuyệt vời, đột nhiên, một đạo thân ảnh xuất hiện trong mắt bọn họ, ngay sau đó một tiếng kinh hãi vang lên:

- Long Tộc ngọc bích? Không ngờ vẫn bị ta đoạt trước một bước!

- Bọn chuột nhất phương nào, còn không mau buông bảo khí của tộc ta xuống!

Hai gã Long Tộc thấy thế nổi giận, nhất thời điên cuồng xuất thủ đánh tới người nọ, kinh khí long hình âm âm như cự thạch phun trào, lực lượng mạnh mẽ như muốn xé rách hư không!

Toản!

Mặt nạ bảo hộ của người tới lập tức bị vỡ toang, ở bên dưới lộ ra một khuôn mặt lạnh lùng.

Hai gã Long tộc nhất thời cả kinh, hét lớn lên:

- Thương Ngưng Nhi, nguyên lai là người!

"Thương Ngưng Nhi" sờ lên mặt, tựa hồ cho đến bây giờ mới phát hiện mình bị lộ hình dáng. Một luồng sát ý hiện lên trên mặt:

- Chỉ tại con mắt của các người thật sự quá sắc, ngày hôm nay các người đều phải chết!

- Không tốt! Kết trận.

Một Long tộc thanh tú trong đó gào to, đồng thời trong mồm phát ra một tiếng huýt sáo dài, khiếu âm lượn lờ đúng là lời nhấn ước định của bốn tộc.

Phía sau” Thương Ngưng Nhi” hiện ra một con hắc kim sắc bức linh, huyền ảnh lao thẳng về phía trước, trong nháy mắt đã xé rách phòng ngự của hai người, theo một kích của nàng ngũ chỉ tản ra hắc khí lạnh lạnh, mắt thấy sẽ xuyên thủng thân thể bọn họ...

Đột nhiên, nàng biến sắc mặt:

- Chết tiệt!

Chỉ thấy thân hình của nàng rất nhanh phóng thẳng vào rừng rậm sâu thẳm.

Hai gã Long tộc tìm được đường sống trong chỗ chết, lộ vẻ may mắn, đúng lúc đó một thân ảnh cực nhanh xuất hiện, chính là Ngao Bạch! Hắc kinh ngạc quát lên”

- Đã có chuyện gì xảy ra? Vì sao phải báo động?

- Là Bức Tông! Là Bức Tông!

Một người trong đó lộn xộn hét lên.

- Ba!

Ngao Bạch hung hăng tát người này một cái, cả giận nói:

- Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nói mau!

Tên còn lại cả người phát lạnh, vội vã lớn tiếng nói:

- Ngao đầu lĩnh, là Long Tộc ngọc bích! Vừa rồi chúng ta phát hiện ra nó ở chỗ này, đang chuẩn bị thu hồi, kết quả đụng phải Thương Ngưng Nhi của Bức Tông, nên bị nàng cướp đi mất!

- Cái gì?

Ngao Bạch lộ ra một tia hoài nghi:

- Các người xác định thật sự là ngọc bích Long tộc sao? Tại sao các người có thể chắc chắn là nó?

Hắn rất sợ hai người vì muốn lập công lĩnh thưởng, nên mới xuất hiện huyền tướng không thực tế như vậy, do đó quát một tiếng để xác định.

- Thực sự là ngọc bích Long tộc a, đầu lĩnh.

Bị hắn hoài nghi, hai gã Long Tộc đồng thời tỏ vẻ không phục, nên vội vã miêu tả Long tộc ngọc bích mà mình đã thấy một phen.

Ngao Bạch hung hăng cả kinh, là người nổi bật trong bộ tộc Thanh Long, không giống với người bình thường, hắn được bồi dưỡng để trở thành Linh Tôn! Bởi vậy, hắn may mắn hơn những tộc nhân còn lại đã được tham tướng qua Long tộc ngọc bích, mấy khối ngọc bích đó lại không hợp với thuộc tính của hắn, nhưng cũng có vài phần tác dụng tham khảo. Lúc này nghe tộc nhân nói như thế, hắn lập tức xác định đó chính là ngọc bích Long tộc! Nhất định là Long tộc ngọc bích!

Nếu không có tận mắt nhìn thấy, chỉ cần bằng vào khẩu thuật của bọn họ, tuyệt đối không thể đem một vài chi tiết của ngọc bích miêu tả rõ ràng như vậy!

Có sự xác nhận này, vừa nghĩ tới mấy lời nói của hai người khi nãy, hắn nhất thời trợn mắt lên quát to:

- Các người mới vừa nói cái gì? Ngọc bích bị ai cướp đi?

- Thương Ngưng Nhi, là Thương Ngưng Nhi của Bức Tông...

Vừa thấy bộ dáng của Ngao Bạch, hai người sợ hãi, lập tức thêm mắm thêm muối nói ra tào ngạo của bản thân. Cuối cùng hét lên:

- Ngao đầu lĩnh, nếu không phải ngài kịp tới ngăn cản, chúng ta gần như đã bị nàng hạ thủ rồi a!

- Đám vô dụng!

Ngoài dự đoán, Ngao Bạch chẳng những không có nửa phần đồng tình, trái lại trên mặt bao phủ một tầng sát khí dày đặc. Một cước hung hăng đá bay hai người, liên tiếp đưng gãy mấy gốc đại thụ, hấn tức giận run người nói:

- Nếu không phải niệm tình chúng ta cùng tộc. Ta thật sự hận không thể một cước đá chết các người.

Mắt thấy Ngao Bạch mặt trắng bất thiện, hai người nếu không bị tát thành diên, sợ đến co rúm lại một chỗ, ngay cả kêu đau cũng không dám.

- Ha ha, Ngao hiền chất, người đây là phát hỏa cái gì. Người cùng tộc cần phải thân một chút chứ.

Lúc này, Âm Ly lĩnh người đuổi tới. Vừa thấy tình hình giữa sân. Hấn biểu hiện vẻ khinh miệt: Tới thời khắc mấu chốt, người cùng tộc lại còn tương tàn, Long tộc này thực sự là tự đại, một chút nặng nề cũng không phân biệt được hay sao?

- Đúng vậy, người cùng tộc phải thân mật.

Ngao Bạch nặng nề nói ra những lời này, trong mắt toát ra một tia âm lãnh:

- Long tộc chúng ta so ra kém Bức Tông các người trên dưới đồng lòng, mưu kế siêu quần. Chỉ riêng điểm đó cũng khiến người ta nhìn đủ rồi a.

Âm Ly bị kiềm hãm, vẻ cười nhạo đều thu lại, khóe miệng hấn giật giật: Tiểu nhi, nếu không phải người là người kế thừa của tộc trưởng Thanh Long tộc, chỉ bằng vào loại khẩu khí này, cũng đủ để bản trưởng lão giết chết người rồi!

Hấn cũng là hạng người tâm tính cao ngạo, thân là Linh Sĩ lại bị một tên nguỵ Linh Cấp nhỏ nhỏ chống đối, nhưng không thể phát tác, hấn hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi nói:

- Long tộc các người thiện phát hiệu lệnh, chờ Ngao Thanh Phong trưởng lão trở lại, ta muốn hảo hảo hỏi hấn một chút.

- Hắc, Âm Ly trưởng lão, lời ấy đúng là được lòng ta.

Ngao Bạch cũng hừ lạnh một tiếng:

- Cũng được, chờ Thanh Phong trưởng lão trở lại, chúng ta sẽ phân trần một phen.

Âm Ly cảm giác tên Thanh Long tộc này có vài phần mạc danh kỳ diệu, ngạo khí lẫm lẫm, hấn cũng không thềm nhiều lời, chẳng qua phát tay suất lĩnh người của Bức Tông đứng sang một bên. Dù sao tin tức ngọc bích cũng đã bị Long tộc biết được, đối với lợi ích có thể đoạt được hấn đã sớm không còn tích cực nữa.

Không lâu sau, trong không trung một đạo gió xoáy nổi lên, ngay sau đó thân hình Ngao Thanh Phong từ đó rơi xuống, hấn nhìn Âm Ly cười lạnh một tiếng:

- Âm trưởng lão thực sự là hảo thân pháp, trong khu rừng này thì như cá gặp nước a!

Mới vừa rồi vì phòng Bức Tông gây nhiễu mục tiêu tìm kiếm của Long tộc, nên Ngao Thanh Phong vẫn gắt gao theo hấn, nhưng không ngờ rừng rậm địa thế phức tạp, đuổi theo hơn trăm trượng liền triệt để để mất hình bóng của đối phương.

- Hắc hắc, người cũng vậy mà.

Ngao Thanh Phong có thái độ kiêu ngạo như vậy, Âm Ly đã sớm khó chịu, vì vậy mới vừa rồi nhân cơ hội trêu đùa hấn một phen, kết quả cũng khiến nội tâm hấn đắc ý vạn phần.

- Ngao Bạch, chuyện gì xảy ra vậy, là ai thổi tiêu triệu tập?

Ngao Thanh Phong chuyển hướng hỏi Ngao Bạch.

Nhìn hai tên tộc nhân đang co rúm lại một cái, Ngao Bạch không trông cậy vào việc bọn họ có thể đứng ra nói rõ sự tình, vì vậy tự mình đứng ra đem việc vừa rồi nghe được thuật lại một lần, cuối cùng nói:

- Hắc, Âm Ly trưởng lão tính toán thật tốt a, dĩ nhiên đến bây giờ mới an bài người xuất thủ, tâm tư như vậy thật đáng kính.

Âm Ly lúc này mới biết vì sao vẻ mặt của Ngao Bạch vừa rồi lại lạnh nhạt, ngữ khí cực kỳ bất thiện như vậy, hẳn thâm giết mình. Trong lòng biết trăm triệu không thể để người ta đổ tội, bằng không có mười cái miệng cũng không nói rõ ràng được! Hắc vội vàng nói:

- Chậm đã! Nói Bức Tông chúng ta cầm ngọc bích Long tộc, đến cuối cùng là có bằng chứng gì? Cũng không thể chỉ bằng vào lời nói phiến diện của hai tên tộc nhân các ngươi mà vu oan cho chúng ta!

- Muốn bằng chứng sao? Hắc hắc, Âm trưởng lão, sao không gọi Thương Ngưng Nhi của quý tông ra, chúng ta đối chất một phen, thế nào?

Ngao Bạch căm hận nói:

- Xem Thương Ngưng Nhi ra sức tìm kiếm như vậy, trước kia ta còn có vài phần cảm kích đối với quý tông, không ngờ tới các ngươi nguyên lai đang lừa giỡn với chúng ta.

- Âm Ly, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, ngày hôm nay ngươi không nói rõ ràng ra, chớ có trách Thanh Long Tộc chúng ta không bỏ qua.

Ngao Thanh Phong cũng triệt để giận giữ rồi, ngọc bích Long tộc tầm quan trọng ra sao không hỏi cũng biết, nếu lúc đầu không biết bị Bức Tông lấy đi, bọn họ ngay cả tâm tư ngăn trở cũng không có.

- Ngao trưởng lão xin hay an tâm, sự tình đến tột cùng ra sao vẫn phải chờ ta đem Thương Ngưng Nhi gọi tới để hỏi mới biết được.

Trong lòng Âm Ly thầm kêu khổ, lẽ nào thực sự là nha đầu Ngưng Nhi nhện không được sự mê hoặc của ngọc bích Long tộc, tự ý xuất thủ đoạt lấy? Nếu không thì vì sao Long tộc phải nói xấu? Không có lý do gì a!

- Vậy mong rằng Âm trưởng lão cho chúng ta một lời giải thích.

Ngao Thanh Phong thâm đối sắc, người của Long tộc ào ào tiến lên, đem Bức Tông vây quanh bên trong.

Đối mặt với đải ngộ như thế, Âm Ly tạm thời cũng đành im lặng, hẳn biết rõ lúc này nếu bản thân có bất kỳ sự kích động nào đều có thể dẫn tới một hồi đại chiến giữa hai bên! Hậu quả nghiêm trọng ra sao tuyệt không phải mình có thể gánh vác được! Hắc vội vã phân phó thủ hạ nghe theo hiệu lệnh.

388. Chương 345: Âm Ly Cùng Với Thanh Phong.

Chỉ qua công phu chớp lát, dưới cảm nhận của Âm Ly lại tựa như dài cả trăm nghìn năm vậy, rốt cục một tiếng hô vang lên, Thương Ngưng Nhi xuất hiện. Âm Ly vội vàng nói:

- Ngưng Nhi, mới vừa rồi ngươi đi đâu?

Âm Ly quát hỏi, lúc này mới chú ý tới trên người Thương Ngưng Nhi hỗn loạn bất kham, dính đầy vết máu.

Sắc mặt nàng vẫn bình đạm như cũ, không có một tia ba động nói:

- Mới vừa rồi đang truy tung thì phát hiện dấu vết mục tiêu đột nhiên khí tức tăng vọt, ta đang muốn đuổi theo, kết quả lại bị người ta ngăn cản, rồi phát sinh một hồi đại chiến,

- A, người này tu vị rất mạnh a, dĩ nhiên khiến Ngưng Nhi tiểu thư tổn nhiều khí lực như vậy.

Ngao Bạch nói xen vào.

Cảm nhận được vẻ châm chọc tràn đầy trong giọng nói của hắn, Thương Ngưng Nhi cũng chưa suy nghĩ nhiều, mà gật đầu nói:

- Đúng là rất mạnh, ít nhất cũng đã tiến nhập ngũ Linh Cấp, hơn nữa người này kinh nghiệm chiến đấu phong phú, cuối cùng ta ngay cả ấn ký luân bàn cũng bị hắn cướp đi.

- A ha, ấn ký luân bàn cũng bị mất!

Ngao Bạch kỳ quái nói:

- Chúng ta có nên thu dọn rồi trở về hay không?

- Người có ý gì?

Thương Ngưng Nhi chậm chạp phát giác bầu không khí bất thường.

- Có ý gì à?

Ngao Bạch cả giận nói:

- Ý tứ của chúng ta chính là người đem ngọc bích thuộc về Long tộc chúng ta giao ra đây. Thì việc này còn có thể thương lượng, nếu không hôm nay song phương chúng ta sẽ là cục diện không chết không ngừng.

Một câu nói này phảng phất như một mồi lửa châm vào thùng thuốc súng, có vài thân ảnh nhanh chóng lao ra, tựa như tiêu thương sừng sững, bầu không khí tràn ngập sát khí tiêu điều!

Thương Ngưng Nhi cả giận nói, phía sau đột nhiên hiện ra hư ảnh bức linh rất lớn, Cự Linh đỏ tươi như bảo thạch, hai tròng mắt lóe ra quang mang rực rỡ, cho dù trong rừng cây cối um tùm cũng không hề mây may che giấu được.

- Chính là nó! Trưởng lão, xin người làm chủ. Mới vừa rồi khi đoạt đi ngọc bích của Long Tộc chúng ta, nàng đã thi triển loại lực lượng bức linh này.

Long Tộc tộc nhân cuống quýt bấm báo.

- Hắc! Nhân chứng ở đây, người còn muốn ngụy biện đến lúc nào?

Ngao Bạch tính tình hung mãnh, không kiềm chế được giương tay lên, lập tức thanh quang bùng phát, một khóa lôi điện cầu quang mang chợt hiện, trong nháy mắt tụ hợp thành một đạo long trụ lao thẳng tới Thương Ngưng Nhi.

- Thiếu tộc trưởng chậm đã.

Âm Ly thấy tình thế không ổn vội vã quát một tiếng, hai chân hần huyền hóa ra một đạo quang quyển hoáng sắc ẩn chứa một cỗ phản lực vô cùng lớn, ầm ầm một tiếng đem Ngao Bạch đang lao tới đánh ngược trở lại.

- Âm Ly lão quỷ, xuất thủ với văn bối. Người cũng kéo khuôn mặt này xuống rồi sao? Không bằng ta với người giao thủ một phen?

Trên mặt Ngao Thanh Phong hiện ra một mảnh sát khí, quanh thân chợt phát ra khí tức u ám, hét lớn lên:

- Tinh kỹ Nhất Phong Cự Nghịch Lưu!

Từng đạo mắt xoáy xuất hiện, xoay tròn quanh thân Ngao Thanh Phong, kéo theo khí lưu chảy ngược thành dòng sông.

- Ngao Thanh Phong, người thật sự muốn liều mạng với ta sao?

Âm Ly thấy thế kinh hãi, mạnh mẽ giơ tay lên:

- Tinh kỹ, Địa Từ Song Long!

Nóng cái, ngón giữa và ngón trỏ của Âm Ly kết khởi một đồ án huyền dị, nặng nề ấn xuống mặt đất!

Ầm ầm!

Tựa như một con rồng đang ngủ đông từ dưới đất bay lên, khiến mặt đất chấn động, rung chuyển dữ dội, từng khối đá lớn bay tứ tung, cấp tốc hợp thành hình dạng hai con giao long. Bên ngoài giao long được bao phủ bởi bọc tầng lân phiến dày đặc, lân phiến này ọng ọng rung động tản mát ra cỗ hấp lực vô cùng vô tận, không khí trong nháy mắt biến thành phác họa phi điệp bay thẳng tới giao long!

Nặng, rất nặng, cực kỳ nặng!

Lúc vật chất bị đè ép ngưng tụ đến trình độ nhất định, dù là một khối đất cát bình thường cũng có thể đè nát cự thạch, đồng thời phát ra hấp lực vô cùng mạnh mẽ. Một chiêu tinh kỹ này của Âm Ly chính là dựa vào Địa hệ nguyên lực tại đây đoạt được lợi thế. Có thể đem tất cả lực lượng trong phạm vi công kích thu nạp hết thảy.

Trong tiếng run lên, chỉ thấy dòng sông do Ngao Thanh Phong phóng ra, đột nhiên ngưng trệ bất động, ngay sau đó ngoại giới một người khổng lồ hiện lên. Dòng sông dĩ nhiên từ đó bắt đầu chậm rãi di động, cuối cùng "ba" một tiếng gậy thành hai đoạn, song long nhất thời biến ảo lao tới.

- Được lắm! Không hổ là trưởng lão Bức Tông a!

Một chiêu của Ngao Thanh Phong bị phá, thân thể bỗng chấn động, trên mặt hần hiện lên vẻ xấu hổ, gào lên:

- Lại đón thêm một chiêu này của ta!

Cùng với tình huống vừa rồi không có gì khác biệt, đồng dạng cũng là phong khí gào thét. Cơn xoáy mắt thẳng chuyển đến, chẳng qua lúc này trên trời phong đình vân trệ, vạn vật thoảng cái như rơi vào trong tuyệt đối tĩnh lặng! Một cơn xoáy nhãn phong từ trong chưởng tâm của hần bắn ra, nhất thời đem người của Long tộc nhất tề bay tung lên.

Sát khí tiêu điều vô biên vô hạn bao phủ khắp không gian phẳng phất như đang là ngày tận thế.

Biểu tình Âm Ly đại biến, gấp gáp quát lên:

- Các người mau tránh ra!

Hần biết rõ một chiêu tinh kỹ vừa mới rồi trên thực tế chưa phát huy được hết lực công kích, tinh kỹ thi triển phải phối hợp với Linh Vực mới có thể đạt được hiệu quả lớn nhất!

Đồng dạng cùng một chiêu tinh kỹ, do Linh Sĩ thi triển so với Linh Giả cường đại hơn rất nhiều! Nguyên nhân là do tác dụng gia tăng lực công kích của Linh Vực bất đồng.

Vì vậy, một khi nhìn thấy chiêu này của Ngao Thanh Phong tiến vào lực lượng Linh Vực, Âm Ly liền minh bạch tuyệt không thể để tình huống phá hoại lan ra xung quanh. Hần vội vàng phóng ra Linh Vực của bản thân. Hai người đồng thời xé rách hư không, trốn vào trong tiểu thế giới.

Trong nhất phương thế giới.

Thế giới này rộng chừng nghìn trượng, màu sắc phân biệt rõ ràng, phần nửa dùng màu vàng mà kiến tạo thành. Một nửa còn lại thuần túy là màu xanh tựa như cây cỏ.

Đúng là một tiểu thế giới!

Âm Ly cùng với Ngao Thanh Phong liều mạng thở hổn hển, hai chân hai tay đang không ngừng rung động. Hiển nhiên mới vừa liều mạng đã tiêu hao rất nhiều chân nguyên lực của bọn họ. Một khi hình thành tiểu thế giới đem đối phương thu hút vào bên trong thế giới của bản thân, từ đó bài xích tất cả những thứ không thuộc về mình, triệt để nắm trong tay thế cục.

Nhưng tình hình này cũng không phải là tuyệt đối, nếu như lực lượng của đối phương tương đương hoặc vượt mình thì hoàn toàn không có tác dụng. Vậy chỉ còn so đấu để phân thắng bại!

So với vẻ mặt giận dữ của Ngao Thanh Phong, Âm Ly rõ ràng tốt hơn nhiều. Từ biểu hiện mới vừa rồi của Thương Ngưng Nhi, hần chỉ biết nàng tuyệt không có nói sai. Nói cách khác ngọc bích Long tộc mất không có nửa phần quan hệ với Bức Tông!

Hết lần này tới lần khác đối phương căn bản không cho hần giải thích. Mới bắt đầu đã lao vào loạn đả, khiến hần ngay cả chút cơ hội cãi lại cũng không có. Mắt thấy năng lượng toàn thân đối phương tăng vọt, Âm Ly cuống quýt quát lên:

- Ngao Thanh Phong, người ngẫm lại xem nếu như người và ta sống chết với nhau mà Bức Tông chúng ta bị hãm hại thì phương chúng ta không phải trở thành trò cười cho kẻ đứng ngoài kia sao?

Nghe được lời ấy, biểu tình của Ngao Thanh Phong bị kiềm hãm, chợt tiếp tục cười lạnh nói:

- Ta há lại không biết Bức Tông các người giờ trò hoa dạng gì? Đầu tiên các người đem người ngăn ở đầu giá hội, kết quả xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cuối cùng một đường dẫn chúng ta tới tận đây, đến tột cùng có vấn đề gì thì phải hỏi Bức Tông các người!

- Ta...

Âm Ly tức giận đến sắc mặt xanh hồng, hỏi ta? Ta lại nên hỏi ai đây? Nghĩ đến Tào Kế Suất mặc danh kỳ diệu nhảy ra, hẳn hiện tại đây đâu nghi hoặc lại không biết nên kể rõ với ai.

389. Chương 346: Tranh Đoạt Linh Cư

Hít một hơi thật sâu, ngữ khí của hắn hòa hoàn vài phần nói:

- Ngao trưởng lão, nếu chúng ta thực sự có tính toán gì, hà tất phải dẫn các người đi một vòng lớn như vậy? Các người đã biết được tin tức, lẽ nào chúng ta lại ngu ngốc đem củ khoai lang nóng phồng tay này cất giấu trong tông môn sao?

- Hắc, đây cũng không phải là củ khoai lang nóng phồng tay a!

Không đợi Âm Ly biện giải, Ngao Thanh Phong cười lạnh nói:

- Hôm nay nếu muốn chứng minh Bức Tông các người thật sự vô tội, bản thân ta có một phương pháp.

- A! Mời nói!

Âm Ly vui vẻ nói. Lúc này đối chiến hắn cũng không phải sợ Ngao Thanh Phong, chính là một khi thực sự đắc tội Long tộc, sẽ đưa tới phiền phức vô cùng vô tận. Tại cục diện vi diệu trước mắt, một khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, để Long tộc mượn cớ, tự mình dẫn đến họa diệt môn cho Bức Tông!

Vừa nghĩ tới hậu quả đáng sợ đó, Âm Ly càng trở nên cẩn thận.

- Phương pháp rất đơn giản, ta cũng không quá đa nghi, làm khó dễ người. Sự tình nếu do vị Thương Ngưng Nhi tiểu thư kia dựng lên, vậy chỉ cần giao nàng cho chúng ta mang về, Long Tộc nghiêm minh xác thực không có sai lầm, chuyện này tự nhiên kết thúc.

Vừa nghe kiến nghị này, sắc mặt Âm Ly nhất thời trở nên lạnh lẽo nói:

- Ngưng Nhi nha đầu chính đệ tử chân truyền của tông chủ, Ngao trưởng lão lời này cũng quá khinh người rồi.

- Đệ tử của tông chủ thì sao?

Ngao Thanh Phong cười lạnh nói:

- Tông chủ của các người vì đoạt được lợi ích tại Kiền Thiên Giới chính là lựa chọn sử dụng Tàng Linh Tinh Chương, khi đó sao không nghĩ đó là thân truyền đệ tử của mình?

Biểu tình Âm Ly bị kiềm hãm, một khi sử dụng Tàng Linh Tinh Chương sẽ tạo thành tổn thương nhất định, lời này của Ngao Thanh Phong rõ ràng chỉ trích Âm Ly hư ngôn xảo biện.

Âm Ly hung hăng cắn môi, đáp:

- Được! Người ta có thể giao cho các người. Bất quá người phải đồng ý hảo hảo đem nàng cho chúng ta giao đến! Đồng thời quyết không được để chuyện này lộ ra ngoài.

- Đây là tự nhiên.

Thấy Âm Ly đáp ứng, Ngao Thanh Phong cũng hòa hoãn vài phần, trầm ngâm nói:

- Chuyện ngày hôm nay nếu thật sự không phải do Bức Tông các người, vậy ắt hẳn còn cố lực lượng khác đang ẩn núp ở xung quanh, trong chuyện này đến tột cùng là gì, còn phiền Âm trưởng lão nói cho chúng ta biết.

- A.

Âm Ly có chút bối rối. Nhưng có vẻ cũng hiểu chuyện hôm nay không nói rõ ràng e là khó có thể giải quyết, vì vậy hần bần ra một cuộn tranh:

- Mặt trên chính mục tiêu truy bắt chủ yếu của chúng ta lần này, theo đại trưởng lão nói, hần có mang theo linh khí quý dị khó lường, hơn nữa còn là Linh Hồn hệ rất hiếm có.

- Linh Hồn Hệ?

Ngao Thanh Phong chấn động, lộ ra nhãn thần hoang mang khiếp sợ cùng tham lam: Linh khí Linh Hồn Hệ là linh khí hiếm có không hạn chế thuộc tính của người sử dụng! Cực kỳ hiếm hoi, nếu có thể phối hợp sử dụng sẽ phát huy được lực lượng cường đại không tưởng!

Lấy tu vi của Ngao Thanh Phong cũng không nhận được có chút tham lam, hần lẩm bẩm nói:

- Thảo nào lấy tu vi của Dạ Côn Ngô trưởng lão thi triển ra giấu linh thân phân, cuối cùng vẫn bị giết chạy về.

Đối với lời nói của hần, nội tâm Âm Ly ảo não, tức giận nói:

- Chúng ta biết cũng đành như vậy, thì gặp Long tộc các người!

- Được!

Ngao Thanh Phong đem cuộn tranh cẩn thận cất vào trong Tiết Vân nói:

- Sau khi chúng ta kiểm tra, nếu sự tình xác thực không liên quan tới các người, liền bỏ qua. Về phần người này...ta sẽ thông báo Vô Tận Hoang Nguyên bất kỳ ai có thể bắt hoặc cung cấp tình báo về hần đều được ban giải thưởng lớn.

Liền thôi?

Âm Ly hận ý dâng trào, hạo một tiếng "liền thôi"! Long tộc các người thực sự là quá hoành hành ngang ngược!

Mặc kệ Bức Tông cùng Long tộc đang xảy ra chuyện xấu gì, Tuyết Niệm cùng Nguyên Thận lúc này đã hội họp, cảm thấy mỹ mãn trở lại bí đạo dưới lòng đất.

Nếu như nói trước kia hần với Lăng Phong chỉ có cảm giác cảm kích, hiện tại có thêm vài phần kính nể tự đáy lòng: Từ lúc kết bằng hữu tới nay chưa tới nửa ngày, Lăng tiên sinh lại có thể căn cứ một chút lực lượng của bản thân thi triển ra một số an bài, nhất cử đem hai đại thế lực hãm hại lẫn nhau.

Sau hai ngày di chuyển rất cực nhóm người Lăng Phong cũng đi hết bí đạo, xuất hiện trước mắt bọn họ là một ngọn núi cao chừng mấy nghìn trượng, từ xa nhìn lại chỉ thấy mây mù dày đặc bao quanh ngọn núi, thấp thoáng phía dưới là một màu xanh ngắt. Phía trên có ma thú phi hành bay lượn

- Đây chính là Bối Diệp Tông.

Tuyết Niệm giới thiệu:

- Từ chỗ này trở đi mới bắt đầu tính là đã tiến nhập vào Vô Tận Hoang Nguyên, lúc trước chúng ta mới chỉ ở ngoại vi mà thôi.

Hần biết bọn người Lúc trước lần đầu đến Vô Tận Hoang Nguyên nên rất có "trách nhiệm của chủ nhà".

- Từ ngoại vi mà có thể trực tiếp tiến nhập vào giữa Vô Tận Hoang Nguyên, không ngờ bí đạo này lại dài như vậy. Tuyết Niệm, con làm thế nào mà phát hiện ra nó vậy?

Thích Thiên Ách kinh ngạc hỏi.

- Đệ tử cũng là trong lúc vô tình trong một lần đi ra ngoài cứu một người, kết quả hần lại chính là Kim cấp sát thủ củ Thương Linh tông. Để cảm tạ ân cứu mạng của đệ tử hần đã truyền thụ cho đệ tử cốt kỹ cùng với địa đồ bí đạo này rồi sau đó không bao lâu liền biến mất.

Trong lòng Lăng Phong khẽ động, lần đầu gặp mặt khi thấy Tuyết Niệm có bản lĩnh ẩn nấp thần kỳ hần cảm thấy rất kinh ngạc. Tuy rằng thua mệnh bài thần bí về mặt hiệu quả ẩn nấp nhưng lại hơn ở phương

diện kỳ diệu. Trải qua mấy ngày ở cùng nhau Lăng Phong lại biết được đây cũng là một môn cốt kỹ khá thần kỳ nhưng lúc thi triển cần phải phối hợp với một ít Tinh Chương đặc thù.

Vừa trả lời nghi hoặc của Thích Thiên Ách, Tuyết Niệm vừa liếc mắt nhìn Lăng Phong đầy kính nể. Hắn nghĩ đến hai ngày trước khi Lăng Phong hỏi hắn về sự tình của cốt kỹ kết quả là ngay khi bản thân mới chỉ nói ra mấy điều cơ bản vậy mà Lăng Phong đã có thể thông dong thi triển nó, xét về mặt thành thạo lại còn cao hơn cả hắn đã tu luyện được mấy năm.

Đây là hạng thiên phú đáng sợ đến mức nào? Chỉ cần nghe là hiểu, và hiểu là thi triển thuần thục được.

Tuyết Niệm không biết rằng Lăng Phong đã tu luyện Vô Cốt Nhu Thân cho nên cũng có rất nhiều tâm đắc, hiểu biết nhất định về cốt kỹ cho nên khi tu luyện Huyền Hình liền có thể nhanh chóng có thành tựu như vậy. Nhưng nói đi cũng phải nói lại không phải ai cũng đạt được trình độ học một môn lại hiểu cả môn khác như Lăng Phong.

Bây giờ nghe thấy Tuyết Niệm nhắc đến Kim cấp sát thủ, trong lòng Lăng Phong liền sửng sốt vội vàng hỏi:

- Vậy có phải có ba cấp bậc Ngân, Đồng, Thiết nữa hay không? Thậm chí cao hơn Kim cấp còn có Thiên cấp nữa?

Tuy rằng những việc liên quan đến Thương Linh tông đều tràn ngập sự huyền bí thế nhưng một vài tin tức thường thức vẫn được lưu truyền rất rộng rãi, Tuyết Niệm hiển nhiên cũng biết điều đó nên gật đầu khẳng định:

- Không sai. Thương Linh Tông hành sự quỷ bí đến nay cũng không người nào biết địa điểm tông môn bọn họ ở đâu. Mọi liên hệ giữa các đệ tử môn phái đều thông qua việc sử dụng ám hiệu, luận về thể lực có lẽ Thương Linh Tông đã trải dài khắp cả Vô Tận Hoang Nguyên.

- Lúc trước khi vi sư còn ở Vô Tận Hoang Nguyên, tuy rằng Thương Linh Tông cũng là một tông phái lớn thế nhưng vẫn chưa đạt đến trình độ khoa trương như lúc này, rốt cục những năm qua đã phát sinh chuyện gì?

Thích Thiên Ách hiểu kỳ hỏi thăm.

- Trước đây Thương Linh Tông chỉ sử dụng đệ tử trực hệ để tiến hành công việc ám sát nhưng hiện tại Thương Linh Tông đã mở rộng chế độ năm cấp sát thủ ra. Bất luận kẻ nào có thể thỏa mãn một số điều kiện nhất định do Thương Linh Tông đề ra đều có thể đạt được cấp độ sát thủ nhất định.

Tuyết Niệm dùng ngữ khí tán thán nói tiếp:

- Không biết người nào trong Thương Linh Tông nghĩ ra chủ ý này. Bọn họ thiết lập phân bộ khắp mọi nơi, trong một thời gian định kỳ liền tuyên bố một số nhiệm vụ ám sát cấp thấp. Bất luận kẻ nào có thể hoàn thành được nhiệm vụ đó liền thu được chứng nhận danh hào Thiết cấp sát thủ. Cứ thế sau đó căn cứ vào số nhiệm vụ họ hoàn thành mà được nâng cấp rồi trở thành giáo quan. Càng là sát thủ có cấp bậc cao thù quy mô nhân viên phía dưới càng nhiều. Rồi dần dần Thương Linh Tông cũng phóng khoáng hơn trong việc thu nhận người.

Lăng Phong hơi nhíu mày, cách làm này của Thương Linh Tông có chút giống với hình thức của câu lạc bộ dong binh, bất quá so sánh với dong binh thì tốt hơn nhiều.

- Đừng xem Thương Linh Tông giống như là không hạn chế việc thu nhận sát thủ, trên thực tế sát thủ chân chính đứng đầu vẫn là số ít. Xưng hào kim cấp sát thủ đều phải hoàn thành nhiệm vụ vô cùng trắc trở mới có thể đạt được. Nghe đồn rằng đạt đến Thiên cấp đều là cường giả Linh cấp.

- Chú trọng hạch tâm, mở rộng ngoại vi. Đây đúng là một thủ đoạn cao minh, chỉ cần lực uy hiếp của hạch tâm giữ vững thì danh vọng của Thương Linh Tông sẽ không rơi chậm lại thậm chí ngày càng phát triển hơn.

Lăng Phong đưa mắt nhìn về phía ngọn núi mờ mịt xa xa, thiên cấp sát thủ là cường giả Linh Cấp? Xem ra Vô Tận Hoang Nguyên quả nhiên là cường giả như mây. Đây mới thật sự là mảnh đất vùng vẫy của cường giả và những kẻ khát vọng trở thành cường giả.

Một cổ hào khí dâng trào trong lòng Lăng Phong.

- Phó tông chủ!

- Phó tông chủ...

- Phó tông chủ, ngài đã trở về.

Tuyết Niệm dẫn đoàn người Lăng Phong lên núi. Dọc theo đường đi thỉnh thoảng lại có một vài tên đệ tử tuần tra qua lại. Những người này nhìn thấy Tuyết Niệm đều cung kính thỉnh an, có thể nhận ra được địa vị và uy tín Tuyết Niệm ở trong Bối Diệp Tông khá cao. Mặc dù nhìn thấy nhóm người Lăng Phong xa lạ bọn họ cũng có một chút nghi vấn nhưng cũng không hề ngăn cản. Từ điều đó cũng nhận thấy được rằng Bối Diệp Tông cũng rất chú trọng quy củ và bối phận trên dưới.

Lăng Phong thầm giật mình cảm thán nói:

- Bối Diệp Tông trong Vô Tận Hoang Nguyên được xem là tông phái ở cấp độ nào? Cảnh giới dĩ nhiên thâm nghiêm như vậy?

- Hắc hắc, Lăng huynh đệ, đệ không cần phải ngạc nhiên như vậy.

Khi tiến nhập vào trong Bối Diệp Tông Thích Thiên Ách tiếp tục quay về Tinh Thiết Kiếm. Bây giờ hẳn cười nói:

- Bối Diệp Tông này thì tính là cái gì. Thích Thiên Tông chúng ta năm đó...

Vừa nghĩ tới Thích Thiên Tông ngữ khí hẳn nhất thời chìm xuống, hứng thú liền giảm mạnh lặng im không nói thêm câu nào.

Tuyết Niệm trầm mặc một lát, tiếp lời nói:

- Thích Thiên Tông Chúng ta chiếm đoạt một ngọn núi có cư so sánh với nơi này còn lớn hơn gấp mười lần. Nguyên lực tràn đầy, nơi này hiển nhiên không thể nào so sánh được. Tuy rằng thời gian sáng tạo ngắn thế nhưng dựa vào tu vi sư tôn, uy phong của môn nhân Thích Thiên Tông thì với một Bối Diệp Tông nho nhỏ này làm sao bì được...

Nghĩ đến uy phong ngày xưa, hẳn càng thêm ghen ngào. Trong mắt chợt hiện vẻ thù hận nồng đậm.

Lăng Phong cảm thụ được càng đi lên khí tức nguyên lực càng nồng nặc, rõ ràng. Đồng thời ngoại trừ đệ tử đi tuần của Bối Diệp Tông thì bên ngoài phụ cận còn có rất nhiều đệ tử đang săn bắn hoặc đi hái quả.

Thấy Lăng Phong hiếu kỳ Tuyết Niệm giải thích:

- Những người này đều là đệ tử thấp nhất. Trong ngày thường cuối cùng thu thập một ít nguyên liệu luyện chương, cuối cùng giao cho tông môn. Tông môn cân nhắc giá trị trong đó mà định ra "độ cống hiến" rồi từ đó xét xem có được tiến nhập Bối Diệp Tông tu luyện hay không.

Vừa nói, hẳn chỉ một ngón tay về một ngọn núi cao vút trong mây. Mặt ngoài ngọn núi này ónh nhuận như ngọc, ngọn núi này dường như là "ký sinh" trên cơ thể "ngọn núi mẹ" vậy. Ngọn núi cao khoảng chừng chỉ có hơn mười trượng, mặt ngoài tạo hình giống như một cư thất.

Mỗi một cư thất nhỏ trên đó đều đóng chặt cửa. Chỉ mới nhìn qua thôi cũng đủ để xác định khí tức nguyên lực ở ngọn núi nhỏ này nồng đậm hơn xa những nơi khác.

- Đó chính là Bối Diệp Phong! Là hạch tâm chân chính của Bối Diệp Tông.

Tuyết Niệm nói tiếp:

- Bối Diệp là người phát hiện ra nơi này vì vậy hẳn dùng luôn tên của bản thân để đặt tên ngọn núi đồng thời tuyển nhận đệ tử khai tông lập phái.

Đợi nhóm người Lăng Phong thấy rõ ràng hình dạng Bối Diệp Phong, sau đó Tuyết Niệm mới tiếp tục nói:

- Mọi người nhìn những cư thất kia, căn cứ độ cống hiến khác nhau mà nơi ở tốt xấu cũng khác nhau, đương nhiên cư thất tốt nhất là ở trên đỉnh núi.

Hắn chỉ tay về phía đỉnh núi, dừng lại một chút để mọi người có thời gian nhìn rồi mới tiếp tục giới thiệu:

- Đương nhiên, nơi này không thể nào ban cho đệ tử. Bởi vì bên trong chính là cư thất của bản thân Bối Diệp! Bên dưới một chút chính là cư thất của ba phó tông chủ.

Hắn dừng lại một chút rồi nói tiếp với giọng thẹn thùng:

- Mới vừa rồi mọi người đều nghe thấy, tại hạ cũng chính là một trong ba phó tông chủ. Mà phương pháp sử dụng độ cống hiến để ban thưởng cư thất cũng chính là cách dùng của toàn bộ tông phái trong Vô Tận Hoang Nguyên. Phương pháp này có thể kích phát được tiềm lực cao nhất của đệ tử trong tông phái từ đó có thể lựa chọn ra những người có tiềm năng nhất để làm trọng điểm bồi dưỡng.

Độ cống hiến quyết định nơi tu luyện?

Lăng Phong nhíu mày suy nghĩ một lát không thể không thừa nhận phương thức này có lẽ là thích hợp nhất ở một nơi như Vô Tận Hoang Nguyên. Tuy rằng tài nguyên Vô Tận Hoang Nguyên phong phú thể nhưng tuyệt đối không thể thỏa mãn tất cả mọi người. Mà sử dụng độ cống hiến làm tiêu chuẩn khảo hạch, thứ nhất có thể tích súc lực lượng tông phái trên diện rộng, thứ hai có thể càng thêm khích lệ đệ tử hăng hái đi tới.

Mới vừa rồi Lăng Phong cũng thấy, tiêu chuẩn độ cống hiến chủ yếu khảo hạch chính là nguyên liệu luyện chương. Mà nếu muốn thu được nguyên liệu tốt thường thường phải tiến nhập vào một số địa phương vô cùng nguy hiểm, thậm chí phải chiến đấu với ma thú cao cấp như vậy tự nhiên có thể các đệ tử các đệ tử tu luyện điên cuồng.

Một khi tu vi bọn họ đạt được một mức độ nhất định thì độ cống hiến thu được cũng sẽ được đề thăng, vậy là được tiến nhập địa phương tu luyện tốt hơn. Và cứ như thế liên hình thành một vòng tuần hoàn. Cũng coi là thủ đoạn khích lệ phi thường hữu hiệu.

- Ha Ha, Tuyết Niệm phó tông chủ, cuối cùng ngài cũng đã trở về, không biết lần này có thu hoạch gì lớn hay không?

Trong lúc Lăng Phong đang suy tư thì có một người trẻ tuổi trung niên từ phía trước đi tới. Hắn mặc một bộ trường bào màu tím phi thường trân quý thể nhưng bộ quần áo ấy mặc trên người hắn lại khiến cho mọi người cảm thấy có vài phần tục khí.

Vóc người hắn thấp bé chắc nịch, mặt ngăm đen. Hắn không tự biết bản thân mình mà còn làm ra bộ dáng phong lưu tiến tới đoàn người. Hắn vừa nhìn thấy Tuyết Niệm thì lập tức hai mắt tỏa sáng.

Tuyết Niệm ngừng lại, liếc mắt nhìn hắn một chút nhưng không nói gì sau đó lại dẫn đoàn người Lăng Phong tiếp tục đi về phía trước.

- Chậm đã.

Trung niên hán tử hoành thân cản lại.

- Tiêu Hắc! Người vẫn còn muốn cùng ta động thủ sao? Như vậy ta cũng không ngại giãn gân giãn cốt một chút.

Nhân thân Tuyết Niệm lạnh lẽo quát lên. Đừng xem hắn cùng với nhóm người Lăng Phong cùng một chỗ luôn biểu hiện bộ dáng ân cần hỏi gì đáp nấy, trên thực tế hắn ở trong Bối Diệp Tông luôn biểu hiện một bộ dáng lãnh ngạo khó gần.

Tiêu Hắc giật mình, động thủ? Bản thân hắn cũng không muốn tự ngược đãi mình. Nhớ tới lần đầu Tuyết Niệm tiến nhập Bối Diệp Tông, bản thân bởi vì không cam lòng bị ngoại nhân chiếm đoạt linh cơ bèn tiến lên khiêu khích. Kết quả là hắn bị người ta biến thành bao cát.

Lần này vừa mới nghe thấy Tuyết Niệm nhắc đến hai chữ "động thủ" khuôn mặt hắn nhin không được co giật như một phản ứng có điều kiện.

- Chúng ta đều là phó tông chủ, nếu động thủ có phần không được hay cho lắm.

Tiêu Hắc trả lời.

- Bất quá tông môn có quy tắc so sánh địa vị hai bên không phải là dựa vào tu vi mà chính là căn cứ vào độ cống hiến. Người có dám cá cược cùng ta hay không?

Tuyệt Niệm vẫn chưa trực tiếp trả lời mà nhìn về phía Lăng Phong, đợi đến khi Lăng Phong khẽ gật đầu hẳn mới lạnh lùng trả lời Tiêu Hắc:

- Đánh cược gì?

Tiêu Hắc cả kinh, nghi hoặc thầm nghĩ: "Từ trước đến nay Tuyệt Niệm nổi tiếng là kẻ tâm cao khí ngạo, thế nhưng mới vừa rồi giống như xin chỉ thị của người trẻ tuổi kia. Kỳ quái! Không hiểu bọn họ có quan hệ như thế nào? Hay là vừa rồi bản thân bị ảo giác?"

Thế nhưng hẳn cũng không suy nghĩ nhiều tiếp tục nói:

- Tự nhiên là so đấu Tinh Chương. Một tháng sau, song phương chúng ta so sánh xem người nào xuất ra được tinh chương có phẩm chất tốt hơn. Người thua phải nhượng lại linh cư cho người thắng có được không?

Tuyệt Niệm nhìn chăm chú vào Tiêu Hắc. Lúc trước tiến nhập Bối Diệp Tông, bởi vì phân phối linh cư nên sản sinh mâu thuẫn, kết quả hai người phát sinh so đấu. Cuối cùng Tiêu Hắc thua hẳn một gian cư thất. Từ đó song phương kết hạ oán cừu. Lần này nhìn thấy thần tình Tiêu Hắc tràn ngập tự tin hẳn không khỏi do dự. Đổ hay không đổ?

Một chút lo lắng, do dự trong lòng Tuyệt Niệm lập tức tan biến thành mây khói khi nhìn thấy biểu tình như không hề để ý đến điều gì của Lăng Phong vì vậy liền lạnh lùng đáp ứng.

Lý do Lăng Phong giống như không hề lo lắng rất đơn giản. Từ trong miệng Tuyệt Niệm hẳn biết được hiện tại tu vi của tông chủ Bối Diệp Tông vừa đạt đến Linh Giả. Tiêu Hắc cũng chỉ là phó tông chủ mà thôi, cho dù năng lực có tốt đến đâu cũng khó có thể mời chào được Linh Cấp Thuật Luyện Sư.

Cho dù là Linh Cấp Thuật Luyện Sư, với khả năng của mình hôm nay một khi Lăng Phong sử dụng hết vốn liếng thì cũng chưa chắc đã e ngại đối phương.

- Thật là sáng khoái. Quả nhiên tác phong của Tuyệt Niệm phó tông chủ vẫn là trước sau như một.

Tiêu Hắc ha ha cười nói, chợt nhìn thấy nhóm người Lăng Phong liền hỏi:

- Những người này có lai lịch thế nào? Tuyệt phó tông chủ còn chưa giới thiệu với ta.

- Có cần phải thế không?

Bị Tuyệt Niệm chặn họng không một chút khách khí, Tiêu Hắc vừa mới hòa hoãn nét mặt liền lập tức bị chọc giận, cao giọng nói:

- Hắc, ta chỉ là muốn nhắc nhở người, theo lý thì những người này đều là do Tuyệt phó tông chủ đưa về, trong tông môn cũng không thừa linh cư để cung cấp cho người ngoài.

- Không cần người lo ngại, bọn họ cùng ta sử dụng linh cư dành cho phó tông chủ.

Tiêu Hắc kinh ngạc nhìn Tuyệt Niệm, cảm thấy cực kỳ khó hiểu trước cách hậu đãi của hẳn với nhóm người Lăng Phong. Phải biết rằng linh cư cũng có hạn chế, nguyên lực độ dày mỏng bên trong cũng có hạn chế ở một tiêu chuẩn nhất định. Nếu có nhiều người cùng tu luyện trong đó vậy thì kết quả tu luyện đương nhiên không thể nào bì được với thành quả một người tu luyện được.

Vì vậy Tuyệt Niệm làm như thế thì nhất định nhóm người Lăng Phong phải đưa lại cho hẳn ích lợi cực kỳ to lớn khiến hẳn phải bỏ ra đại giới.

Mãi cho đến khi đoàn người Lăng Phong đi xa, thần tình trong mắt Tiêu Hắc vẫn còn đọng lại vẻ thâm trầm, lặng im không nói một lời nào. Không biết thần sắc trong con người đang chuyển động biểu lộ cho điều gì.

Cư thất của Tuyệt Niệm gần với Bối Diệp, ở tầng thứ hai của ngọn núi.

Vừa tiến vào cư thất, Tuyết Niệm lập tức buông bộ mặt lạnh lùng khi đối ngoại xuống, cung kính khom người nói:

- Lăng tiên sinh phía trước chính là chỗ bình thường ta tu luyện. Hiệu quả tốt lắm, nếu tiên sinh không chê thì xin mời vào.

Lăng Phong thấy rõ tình hình bên trong cư thất. Chính diện là một gian bốn phòng, xung quanh còn có thêm ba bốn gian nhỏ hơn nữa. Nơi này thiết kế khá đơn giản, cả bốn bức tường đều là dùng thanh thạch mài nhẵn ghép thành, từng đường nguyên lực khí tức từ bốn bức tường dẫn nhập, chậm rãi lướt lơ quanh căn phòng.

Cư thất nơi đây vô cùng đơn giản nhưng chỉ một góc thôi đã bằng cả ngàn gian nhà cao cấp bên ngoài rồi! Đây chính là mị lực của linh cư?

Trước mắt Lăng Phong cần thời gian và sự yên tĩnh để củng cố và nâng cao tu vi bản thân nên cũng không từ chối ý tốt của Tuyết Niệm, gật đầu đón nhận.

Quay đầu nhìn lại, Lăng Phong hơi trầm ngâm, sau đó nói:

- Việc cấp bách bây giờ là nâng cao thực lực của chúng ta. Hằng đại ca, huynh có thể luyện hóa dẫn linh tinh chương trước, tranh thủ dịp biến thành công trong mấy ngày tới.

Sau đó lại quay sang Hải Tư Lam, Lăng Phong rung tay, bắn ra một miếng minh thúy:

- Công pháp mà ta tu luyện không giống với ông, nên tạm thời không có nhiều ấn chứng để cùng nhau tương hỗ. Trong này có ghi chép lại một loại "hồi thức pháp", hi vọng có thể giúp được gì cho việc tu luyện của ông.

Sau khi giao một phần linh hồn hạch tâm của mình cho Lăng Phong, Hải Tư Lam biết từ nay về sau tính mạng của mình với Lăng Phong đã buộc làm một nên nhận những gì Lăng Phong tặng cho một cách vô cùng thoải mái.

Trực tiếp truyền nhập niệm thức vào trong tinh chương, sau khi nghiên cứu sơ qua những kiến thức liên quan đến niệm thức tu luyện, Hải Tư Lam không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

390. Chương 347: Chiếc Hộp Kỳ Lạ

Nhận ra giá trị của miếng minh thúy, Hải Tư Lam vội vã khom người nói với Lăng Phong:

- Lăng tiên sinh khiêm tốn rồi, phần niệm thức công pháp này vô cùng có ích với việc tu luyện của ta! Nhờ nó có thể ít ngày nữa ta sẽ đột phá bình chương mấy chục năm qua, trở thành chỉ cấp thuật luyện sư!

Trên thực tế, Hải Tư Lam có được thành tựu ngày hôm nay phần lớn dựa vào ngộ tính của mình nên tu luyện thành công cũng không có gì kì lạ. Hồi thức pháp mặc dù chỉ là một loại bí pháp rèn luyện niệm thức trong kho tri thức Sang Sư nhưng cũng không phải là thứ mà Hải Tư Lam có thể nghĩ ra hay tìm ra được nên đương nhiên có tác dụng rất lớn đối với ông ta.

- Vậy thì tốt rồi.

Lăng Phong sắp xếp xong mọi chuyện, cuối cùng nói:

- Vậy mọi người chia nhau ra bắt đầu tu luyện thôi!

Không ai có ý kiến gì với lời đề nghị của hắn, lần lượt chọn cho mình một căn phòng và bắt đầu tịnh tâm tham ngộ. Họ đều hiểu Vô Tẩn Hoang Nguyên là nơi cá lớn nuốt cá bé, nếu không có đủ thực lực thì sẽ không thể bảo vệ được mình khỏi nguy hiểm nên trong lòng đều ôm khát vọng muốn có được một sức mạnh cường đại.

Dài một trượng, rộng một trượng, gian tĩnh thất thuộc về Tuyết Niệm nhìn có vẻ vuông vắn, nguyên lực khí tức bên trong nồng nặc đến độ gần như ngưng kết thành thực chất. Nếu như có ý niệm siêu quần của thuật luyện sư toàn lực dùng linh hồn lực quét qua thì e rằng thứ xuất hiện trong thức hải sẽ là quang lưu thập sắc, đó đều là nguyên lực thuần túy nhất.

Lăng Phong ngồi xuống một chiếc ghế được làm bằng hắc huỳnh thạch, từng tia băng lương chi ý tươi mát phiếm dưng, lưu chuyển khắp tứ chi thơm mát dễ chịu như bạc hà.

Qua từng hơi thở, thức hải Lăng Phong đột nhiên trở nên tỉnh táo vô cùng, thân thể như có thể tán nhập vào nhất phương thiên địa. Một cảm giác thông thấu minh ngộ dưng hiện, Lăng Phong hiểu chỉ cần hóa xuất năng lượng bản thân vào nhất phương thiên địa, hắn sẽ có linh vực của riêng mình!

Đến lúc đó, chỉ cần triệt để hình thành tinh kỹ thì sẽ có thực lực của một linh giả. Tăng lên một phần hiệu dụng, thực lực thậm chí còn vượt xa tầm linh giả!

Linh giả, linh sĩ, linh tôn, thậm chí còn có dung hợp tinh kỹ và đại viên mãn cấp linh tôn, người thực sự đứng trên đỉnh cao Vô Tận Hoang Nguyên!

Phượng Ly Thiên, Âu Mỗ Long, Diêm La!

Ba đại cường giả đó uy danh hiển hách, đối với họ mà nói thất tông cũng chỉ là lớp hậu bối. Mỗi một tông chỉ ít cũng có một linh tôn cấp cường giả. Giống như Bức Tông, thậm chí còn có một tên biến thái như Vi Tiểu!

Chưa bao giờ Lăng Phong lại thấy nhiệt huyết trong lòng sôi sục như bây giờ. Hắn siết chặt nắm đấm: thực lực! Thế lực!

Chỉ có hai thứ ấy mới có quyền phát ngôn trên mảnh đại lục này!

Đối diện với Thang Thần, ngữ khí lạnh nhạt của đối phương luôn khiến Lăng Phong cảm thấy đau đớn. Vô Thần Phong! Sẽ có một ngày ta quay lại, đường đường chính chính quay lại đối mặt với các ngươi!

Một miếng ý nguyên chương phù xuất từ cơ thể Lăng Phong, nhẹ nhàng huyền phù trước mặt hắn. Lăng Phong chăm chú nhìn miếng ý nguyên chương. Hiệu quả của miếng tinh chương này là nâng cao bản chất cảm ngộ nguyên lực của tu luyện giả!

Có lẽ rất nhiều người trong Vô Tận Hoang Nguyên chỉ biết đến vậy mà căn bản không biết nguyên nhân phát huy tác dụng của nó nằm ở đâu. Ý nguyên chương quý giá như vậy không phải không có nguyên nhân. Đầu tiên nguyên liệu tạo ra nó vô cùng quý hiếm, chỉ ít cũng phải hàm chứa linh hồn vật tính thuần túy! Cao hơn thậm chí còn phải có thánh vực cấp hạch tinh!

Đừng thấy Lăng Phong lấy được hỏa tinh ngọc tủy mà tưởng đơn giản, trên thực tế Vô Tận Hoang Nguyên diện tích rộng lớn, bất luận là tu luyện giả cường đại hay ma thú thì tỷ lệ xuất sản cũng luôn nhiều hơn cảnh nội Áo La, nhưng để lấy được những nguyên liệu đó không hề đơn giản.

Thứ hai, yêu cầu dành cho luyện chế giả cũng rất hà khắc bởi vì lúc luyện chế phải khống chế được niệm thức và tạo ra những kết cấu phức tạp. Lăng Phong phỏng đoán mình phải mất tầm một tháng mới có thể luyện chế ra được một miếng, đây là còn dưới điều kiện được kiểm linh phụ trợ nữa! Đối thành người khác, dù là linh cấp thuật luyện sư cũng không thể làm tốt hơn hắn.

Mà diệu dụng phát huy của ý nguyên chương cũng nằm ở "kết cấu" đó!

Bất luận là nguyên tố thiên hành giả hay vật chất thiên hành giả, một khi tiến nhập thánh vực, linh hồn lực của họ sẽ xảy ra những biến hóa vi diệu. Trong tầng thứ này, họ có cảm tri tốt hơn với thiên ngoại vật nên linh hồn vật tính đề luyện ra cũng ẩn hàm một số thể ngộ kì diệu với thiên địa tự nhiên!

Ý nguyên chương được dùng cũng là vì phần thể ngộ này, cộng thêm các loại kết cấu kì diệu mới phát huy được diệu dụng.

Trên thực tế, lúc ở trong Hắc Nguyệt Trấn, cầm ý nguyên chương trong tay, Lăng Phong đã lấy được "kết cấu" của nó. Lăng Phong lập tức hiểu ra kết cấu này nằm trong hạch tâm của nó, đây có lẽ là bí mật bất truyền thuộc về thuật luyện sư!

Giống như nguyên liệu thí luyện đặc thù, bí mật bất truyền đương nhiên không thể dễ dàng trao cho người khác nên Lăng Phong biết dù là thuật luyện sư nắm bắt linh hồn hệ tinh kỹ cũng chưa chắc luyện chế được ý nguyên chương. Trên đường đến đây hắn đã hỏi qua Tuyết Niệm, hiện tại trong Vô Tận Hoang Nguyên chỉ có duy nhất Huyền Nguyên Tông nắm bắt phương pháp luyện chế ý nguyên chương.

Nếu như thông tin có người phân tích được bí mật của họ truyền ra ngoài, chỉ sợ Lăng Phong sẽ lập tức trở thành đối tượng truy sát của Huyền Nguyên Tông. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Lăng Phong thấy nếu muốn tăng tốc độ mở rộng thế lực thì dùng tinh chương là thủ đoạn tốt nhất.

Đương nhiên, tiện nhất là luyện chế tinh kỹ tinh chương, nhưng muốn luyện chế ra loại tinh chương đó, nguyên liệu đầu tiên cần phải có là linh cấp hạch tinh. Hơn nữa linh cấp cường giả rất ít, nếu có người coi họ là đối tượng săn đuổi e rằng sẽ khiến rất nhiều người phẫn nộ.

Lăng Phong mân mê con át chủ bài trong tay, thủ đoạn mời chào cuối cùng chính là tăng nguyên tinh chương. Nhưng loại tinh chương này đối thánh vực chi thượng cường giả mà nói không được hiện thực cho lắm.

Suy tính tổng hợp một lúc, thứ thích hợp nhất chỉ có ý nguyên chương!

Nhưng giả dụ đưa ra ý nguyên chương sẽ vô tình đụng chạm đến quyền lợi trung tâm của Huyền Nguyên Tông, đến lúc đó chỉ có nước đối kháng với thất đại tông phái. Nghĩ đi nghĩ lại, Lăng Phong không tìm ra được đối sách nào vẹn toàn, dường như bất cứ phương án nào cũng có điểm thiếu hụt.

Suy nghĩ cẩn thận một lúc, Lăng Phong bỗng dừng nghiêng chặt rằng. Thiên hạ này không có đối sách nào là tuyệt đối hoàn mỹ, tranh đấu thì đã sao? Liều thôi?

Nhìn miếng ý nguyên chương đang huyền phù, Lăng Phong tạm thời từ bỏ mọi suy nghĩ trong đầu lấy ra một chiếc hộp kim sắc. Đó chính là chiếc hộp có tên vô danh mà hắn thắng được từ hội đấu giá. Vì Bức Tông - Long Tộc hai phương thế lực hoành không xuất hiện, Lăng Phong chưa có cơ hội quan sát nó cẩn thận nhưng sự cộng minh kì dị xảy ra với thần thạch trên người hắn khi vật phẩm thần bí này xuất hiện khiến Lăng Phong hứng thú vô cùng.

Bây giờ có thời gian, Lăng Phong phải nghiên cứu cẩn thận cho thỏa sự hiếu kì trong hắn.

Chiếc hộp kim sắc nhìn có vẻ vuông vắn nhưng nếu sờ bên ngoài sẽ không tìm ra bất cứ góc cạnh nào, như một khối thực tâm đại kim đà nhưng lúc sờ vào lại mềm mại một cách kì lạ. Cảm nhận một cách cẩn thận thậm chí còn có từng tia pháp phỏng kì lạ như đang thở.

Lăng Phong nhíu mày: Đây là thứ quái gì vậy?

Trong lòng hơi có chút xúc động, Lăng Phong lấy ra thần thạch của Bùi Càn. Trong hội đấu giá, miếng thần thạch này đã xuất hiện những phản ứng cự đại mặc dù lúc ấy nó đang ở cách xa trước hộp kim sắc. Bây giờ được tiếp xúc ở cự ly gần, mọi chuyện càng trở nên huyền kì, bề mặt trước hộp nhấp nhô liên tục như thủy ba, từng vòng tròn lớn dần lan ra.

Trong nháy mắt, cả tinh thất tràn ngập gợn nước.

Đồng thời, thần thạch trong tay Lăng Phong cũng thể hiện ý thức của mình, ra sức run rẩy như muốn bay về phía chiếc hộp. Lăng Phong kinh ngạc, vội vàng tăng chân lực trong tay. Cho đến khi hắn thi xuất gần bảy tám mươi phần trăm sức mạnh mới miễn cưỡng khống chế được dị động của thần thạch. Phải biết đây chỉ là một vật chết! Vậy mà nó có thể phát ra một luồng sức mạnh cường đại. Bí mật nằm ở đâu?

Tìm kiếm một hồi mà không ra manh mối, Lăng Phong bị kích phát ngoan tính triệt để, nghiêng rằng, khuôn mặt lộ ra một tia kiên quyết!

Hắn chột búng ngón tay, một đường phong khí bắn thẳng chiếc hộp lên không trung, ngay sau đó miếng thần thạch cũng rời khỏi lòng bàn tay và bay lên theo!

Ầm ầm!

Rõ ràng thần thạch và chiếc hộp lạ chỉ chạm nhẹ vào nhau nhưng thức hải Lăng Phong rung động như đang có cả ngàn ngọn núi đổ sụp xuống. Trận cuồng âm làm hắn choáng váng, một lúc sau mới chịu dừng lại. Lăng Phong nhìn cảnh tượng trước mắt và không khỏi giật mình!

Khắp nơi phủ một màu vàng tươi rực rỡ. Dường như hoàng kim trên khắp thiên hạ đều đang xuất hiện ở đây. Tính toán sơ qua chỗ này cũng phải rộng vài ngàn trượng, trên dưới tứ phương thông thể thành một hình tròn như quả trứng.

Tiểu thế giới?

Đó là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Lăng Phong. Hắn bỗng đứng run lên, một loại liên tưởng có khả năng nhất phù hiện trong thức hải Lăng Phong: Không lẽ chiếc hộp kỳ lạ này là tiểu thế giới mà một vị cường giả nào đó lưu lại và muốn mở được nó thì phải lợi dụng thần thạch?

Lại nghĩ đến những gì Thích Thiên Ách nói với mình, thần thạch dùng để mở ra linh khí hoặc nguyên trận mà viên cổ cường giả lưu lại! Nếu đã phải dùng đến thần thạch vậy chiếc hộp lạ chắc chắn có liên quan đến viên cổ cường giả.

Mặc dù không ai cho Lăng Phong đáp án nhưng Lăng Phong biết suy đoán của mình không khác thực tế là mấy. Chỉ có điều hình trạng huyền hóa của tiểu thế giới này đã vượt quá tầm tưởng tượng của Lăng Phong. Hắn suy nghĩ một lúc, quyết định bước vào bên trong.

Theo suy đoán thông thường, tu vi của viên cổ cường giả sẽ vượt xa tu vi của tu luyện giả bây giờ. Hơn nữa từ một chút tư liệu còn sót lại, ở thời đại họ tài nguyên phong phú, không phải "thánh cấp ma thú khắp nơi" mà là "linh cấp cường giả nhiều như thánh vực bây giờ".

Một thời đại mỹ diệu như vậy chắc chắn sẽ lưu lại không ít thứ tốt. Lăng Phong ôm suy nghĩ ấy và bắt đầu tìm kiếm.

Lăng Phong phát hiện trong tiểu thế giới cổ quái này, nguyên lực khí tức đặc biệt dư thừa, ngoài ra nguyên lực bản thân cũng không bị hạn chế, tuyệt đối không có tính bài xích như tiểu thế giới của Bùi Càn. Thân hình nhẹ nhàng phiêu phù, Lăng Phong quyết định tìm kiếm ở phía Đông trước.

Mười trượng, trăm trượng, ngàn trượng...

Không có?

Lăng Phong không chịu từ bỏ ý định, lại đi về phía Bắc. Kết quả bay một hồi lâu vẫn không phát hiện ra điều gì. Trước mắt đột nhiên xuất hiện một phiến thực thể như vỏ trứng, Lăng Phong gõ vào thấy kêu boong boong, lực ngăn cản có chút giống như lúc Lăng Phong gặp phải thủy nguyệt trận ở Luyện Linh Tuyệt Vực.

Lăng Phong cười khổ, không lẽ hắn lại mừng hụt?

Tiếp theo lại tìm kiếm theo hai đường lộ tuyến. Kết quả vẫn không phát hiện được gì. Nếu như miễn cưỡng nói thu hoạch thì trước mắt chỉ có nguyên lực khí tức phong phú, so với linh cư bên ngoài có lẽ mạnh hơn vài lần!

Lăng Phong trong lòng nhất động, không biết có thể đổi cho bọn Hằng Trùng vào đây tu luyện không nhỉ? Hiệu quả có lẽ sẽ tốt hơn rất nhiều.

Nghĩ đến bọn Hằng Trùng, một suy nghĩ khác nhất thời phù hiện: mình sẽ ra bằng cách nào?

Câu hỏi này vừa xuất hiện, Lăng Phong lập tức ngăn ra. Lúc này thần thạch và chiếc hộp phát sinh phản ứng kì diệu bản thân trong lúc hồ đồ cũng bị cuốn vào, bây giờ không biết phải ra bằng cách nào? Đây có vẻ giống như một câu đố không có lời giải, không lẽ hắn sẽ bị nhốt ở đây cả đời sao?

Mang theo một tia chán nản, Lăng Phong nhìn về phía thực thể dạng vỏ trứng, do dự không biết có thể dùng kiếm cương bổ nó ra được không. Lúc này Tinh Thiết Kiếm không có ở bên cạnh hắn mà đang ở bên cạnh Tuyệt Niệm, Thích Thiên Ách gặp lại sư đồ của mình, có chút chuyện muốn nói nên Lăng Phong mới sắp xếp như vậy.

Không ngờ bây giờ lại có việc cần dùng đến nó. Không có Tinh Thiết Kiếm hắn có thể phá vỡ được tiểu thế giới không?

Một ý niệm uể oải nổi lên, phá vỡ được vật phẩm đầu giá được không phải sẽ mất trắng sao? Đang nghĩ đến đây, xung quanh đột nhiên bắt đầu hoảng động, hoảng động kịch liệt như thiên địa sắp vỡ!

Một luồng lực đàn hồi chưa từng có đập mạnh vào trực giác Lăng Phong. Kim quang xung quanh bắt đầu ào ào phân tán. Thân thể bị bật tung, rơi mạnh xuống đất!

Một cảm giác đau nhức kịch liệt truyền đi khắp cơ thể. Lăng Phong lắc mạnh đầu, miễn cưỡng khống chế cảm giác quay cuồng. Hắn để ý thấy chiếc hộp kỳ lạ vẫn đang huyền phù giữa không trung, không hề thay đổi. Thứ duy nhất thay đổi là miếng thần thạch đã rơi xuống đất còn quang mang ôn nhuận trên bề mặt nó thì đã hoàn toàn biến mất.

Đã xảy ra chuyện gì? Không lẽ vì năng lượng đã bị tiêu hao hết?

Trong lòng Lăng Phong lóe lên một tia minh ngộ, hắn có thể hiểu đại khái là muốn khu động được chiếc hộp kỳ lạ này thì phải tiêu hao năng lượng thần thạch. Năng lượng một khi tiêu hao hết đương nhiên sẽ không thể mở ra tiểu thế giới. Và câu hỏi mình phải ra khỏi đây kiểu gì sẽ không còn là vấn đề nữa. Đang suy nghĩ, hộp kỳ lạ đột nhiên "âm" một tiếng, chấn động huyền hóa thành một đường lưu quang bắn thẳng vào đầu Lăng Phong. Không đợi cho hắn kịp phản ứng, chiu một tiếng, hộp kỳ lạ đã hoàn toàn biến mất trong đó!

Nhất tương!

Bất chợt, Lăng Phong cảm thấy hộp kỳ lạ không mang đến bất cứ tổn hại nào mà ngược lại thức hải đang truyền đến từng luồng khí lưu ôn nhuận. Khí lưu cứ thế chảy xuống, giao tạp với năng lượng của hắc hoàng thạch chuyển đổi thành một luồng năng lượng kì diệu, nuôi dưỡng thân tâm.

Dưới tác dụng của luồng năng lượng, cảm ngộ của Lăng Phong với ngoại giới nguyên lực khí tức phóng đại lên gấp trăm ngàn lần. Hắn dường như có thể nhìn thấy từng hạt nguyên lực, điều khiển niệm thức bắt lấy những nguyên lực đó, dung hợp chúng với niệm thức hình thành nên chân nguyên lực. Trong nháy mắt, chân nguyên lực có thể dễ dàng không ít.

Hắn cảm thấy nguyên lực thân và độ tuyệt giai thiên tài cũng không thể bằng được mình!

Không lẽ tốt như vậy sao?

Trong lòng Lăng Phong trào lên một chút hỉ ý. Hắn nhắm mắt ngưng thần cẩn thận cảm ngộ những thể nghiệm kì diệu mà chiếc hộp kỳ lạ mang lại. Từng tia niệm thức năng lượng phát xuất từ bề mặt kiếm linh nhẹ nhàng thôi động trên bề mặt hộp kỳ lạ, vô số thông tin được trao đổi qua lại trong nháy mắt.

Không cần mất quá nhiều thời gian, Lăng Phong lập tức hiểu ra rất nhiều điều. Mặc dù không biết muốn hình thành nên một thế giới thần diệu như chiếc hộp kỳ lạ thì cần phải có điều kiện gì nhưng hắn biết mình có thể thao túng nó.

391. Chương 348: Hằng Trùng Dị Biến.

Hai mắt chợt tỉnh như điện, Lăng Phong mở rộng bàn tay. Khoảng cách từ lòng bàn tay đến chiếc chiếc hộp kỳ lạ phù hiện những hạt tròn lấp lánh như đạn châu toàn chuyển bất định. Lăng Phong nắm chặt lấy một tia niệm thức năng lượng, nhẹ nhàng thôi động một chút khiến nó toàn chuyển nhanh hơn.

Ngay sau đó, lại một khối thần thạch xuất hiện trong lòng bàn tay trái. Khối thần thạch này có chất lượng tốt hơn khối thần thạch của Bùi Càn. Hơi do dự một chút, Lăng Phong vẫn dứt khoát quyết định ném nó về phía chiếc hộp kỳ lạ.

Lần này, quang mang đại trán nhưng không còn cái uy thế thiên địa như muốn vỡ toang nữa. Lăng Phong nhìn chăm chú vào chiếc chiếc hộp kỳ lạ, chỉ thấy tầng quang mang trên bề mặt chiếc hộp kỳ lạ từ từ trán khai như một con nhím nhỏ đang học xù lông. Quang mang mềm mại như lụa, sờ vào dễ chịu vô cùng.

Hắn thử đâm một tia niệm thức vào thăm dò. Trong nháy mắt, những dải quang mang hình lông măng đại trán, mở rộng thành một tấm màn trời nuốt chửng Lăng Phong vào trong.

Vừa mở được mắt, một cảnh tượng vô cùng quen thuộc xuất hiện trước mắt Lăng Phong, lại là một thế giới nhẵn bóng lấp lánh hoàng kim.

Quan sát cẩn thận một lượt, niệm thức Lăng Phong lại động, chỉ thấy một luồng quang mang bao phủ toàn thân và thân thể hắn lại được đẩy ra ngoài. Hắn có nắm bắt tốt bao nhiêu cũng không thể nắm bắt được cách ra vào chiếc hộp kỳ lạ. Tâm tư lược chuyển, Lăng Phong lấy miếng thần thạch ra khỏi chiếc hộp kỳ lạ.

Sau khi quan sát, Lăng Phong phát hiện trải qua lần thử nghiệm vừa rồi, thần thạch có vẻ không không bị tổn hao chút nào. Không biết vì chất lượng tốt hay vì chiếc hộp kỳ lạ chỉ tiêu hao nhiều năng lượng cho lần khởi động đầu tiên còn những lần sau thì rất ít tiêu hao.

Tầng sương mù đang bao phủ trong lòng tán khai một khe hở nhỏ. Một luồng dương quang chiếu rọi vào tâm điện Lăng Phong. Hắn chợt nghĩ đến không gian vô hạn và vỏ ngoài cứng rắn vô cùng của chiếc hộp kỳ lạ.

Nếu xảy ra chuyện gì hoàn toàn có thể đưa những người xung quanh vào bên trong và mang theo bên mình!

Tiết văn cùng lắm chỉ cất giữ được vật thể chứ không cất được người sống, hơn nữa còn không có được nguyên lực khí tức sung phái như chiếc hộp kỳ lạ.

Nghĩ đến đây, Lăng Phong ít nhiều có chút an ủi. Xem ra cũng không phải là không có thu hoạch gì.

Đang trầm tư Lăng Phong đột nhiên mở tròng mắt cảm nhận một luồng khí thể nồng liệt đang truyền tới từ bên Hằng Trùng. Một tia hỉ ý nổi lên: dị biến thành công?

Không chút do dự, thân hình Lăng Phong cấp thiểm và hắn nhanh chóng có mặt ở gian tĩnh thất bên cạnh.

Bên này Vi Miểu cũng đang luống cuống đứng lên. Vừa nhìn thấy Lăng Phong hắn nhất thời thở phào một hơi nhẹ nhõm. Bởi vì Tư Hải Lam nóng lòng muốn đột phá tu luyện niệm thức nên hắn phải có trách nhiệm bảo vệ Hằng Trùng tiến hành cự linh dị biến, trở thành cao cấp thuật luyện sư. Vi Miểu đương nhiên có kinh nghiệm phong phú trong việc giúp thiên hành giả tiến hành cự linh dị biến nhưng nguy thánh vực cường giả thủ vệ thì mới lần đầu nên trong lòng có chút thấp thỏm.

Lăng Phong cũng là lần đầu tiên được nhìn thấy cự linh của Hằng Trùng, không khỏi trở mắt kinh ngạc. Linh khí! Hắn cũng có thể thức tỉnh được linh khí!

Món linh khí này có dạng đao hình, bên trong thân đao trong suốt như băng tinh hiện xuất những tia thanh mang nhàn nhạt. Thanh mang kết thành khối, dần dần lẫn tới như muốn bao phủ lấy cả thân đao. Đao linh nhẹ nhàng huyền phù trên đầu Hằng Trùng, từ chuôi đao thậm chí mũi đao, mỗi một tầng, một bộ phận đều đang ra sức run rẩy!

Tần suất run rẩy cực cao, khiến không khí cũng phải kêu lên vù vù như đang có ngàn ngàn con chim sâu đang cùng nhau ca hát. Âm thanh chọc thẳng vào tai và mắt khiến người ta quay cuồng như muốn rơi vào trong.

Khuôn mặt Hằng Trùng đang không ngừng co giật, năng lượng quanh người sôi trào như nham thạch lỏng. Từng giọt mồ hôi lăn dài trên má, chưa kịp rơi xuống đất đã bị năng lượng làm cho bốc hơi thành vụ khí tiêu tán. Nhìn hắn có vẻ vô cùng đau khổ. Dù có dẫn linh tinh chương của Lăng Phong giúp đỡ, tỷ lệ dị biến thành công lên đến một trăm phần trăm nhưng vì thời cơ đã muộn nên sự đau đớn mà hắn phải chịu cũng nhiều hơn.

Nghĩ lại lúc trước, thiên phú của Khải Ân cũng kinh nhân, hắn cũng sớm tiến hành cự linh dị biến vậy mà cũng phải chịu đau đớn, nói gì Hằng Trùng? Hắn nghiêng chặt răng, dùng ý chí siêu nhân ra sức chống lại. Hằng Trùng biết nếu như không vượt qua được cửa ải này hắn sẽ vĩnh viễn không tiến lên được!

Lăng Phong chau mày, nắm chặt một miếng kim tiêu tử và tinh huyết nguyên khí hạch trong tay. Đây là việc duy nhất hắn có thể giúp Hằng Trùng. Nhưng nếu làm vậy Hằng Trùng có thể dị biến thành công nhưng thành tựu cuối cùng sẽ kém đi đôi chút nên Lăng Phong vẫn còn do dự mãi không quyết.

- Hừ!

Hằng Trùng hừ nhẹ một tiếng, máu tươi phụt ra, mùi máu tanh trong nháy mắt tràn ngập khắp không gian!

Lăng Phong giật mình, vội vàng lấy kim tiêu tử ra. Hắn đang định giúp đỡ thì Hằng Trùng đột nhiên mở tròng mắt. Ánh mắt lóe lên một tia kiên định và cự tuyệt. Mặc dù không nói gì nhưng loại khí tức hào nhiên như ấy như ngàn lưỡi dao đâm thẳng vào mi vào mắt người ta.

Nhân thần Lăng Phong vì ngưng, ngón tay khẽ động đây, cuối cùng quyết định cất miếng kim tiêu tử đi.

Thấy Lăng Phong làm vậy, Hằng Trùng lộ ra một tia cảm kích và lại tiếp tục nhắm mắt. Theo hiệu lực phát huy của dẫn linh tinh chương, cự linh tinh chương của hắn dần dần thu nạp vô số ngoại giới phong hệ nguyên lực. Nguyên lực thông qua một mối quan hệ huyền diệu tiến nhập vào cơ thể hắn, khu trục một số lượng lớn tạp chất ra ngoài. Hắc sắc ô vật lưu lại trong cơ thể sản sinh ra một thứ mùi nồng đậm.

Thứ mùi lạ ấy đập vào mũi nhưng vẫn chưa thể khiến Lăng Phong bình tĩnh bởi toàn bộ tâm thần của hắn đều đang tập trung vào Hằng Trùng, không hề nhúc nhích.

Vi Miểu thấy vậy, chút kiên nhẫn còn lại lập tức biến mất. Hắn lặng lẽ nhìn Lăng Phong. Lần đầu tiên gặp, Lăng Phong không để lại cho hắn ấn tượng quá sâu sắc. Trong lòng hắn, Lăng Phong chỉ là một tên tiểu tử lỗ mãng dám chống đối lại mình. Không ngờ tên tiểu tử ấy lại là một thuật luyện sư siêu cấp!

Sau khi đến Vô Tận Hoang Nguyên, những gì nhìn thấy nghe thấy khiến một số quan niệm của Vi Miểu bị trùng kích rất lớn. Hai thầy trò hắn không còn là những người được tôn kính như hồi còn ở trong cảnh nội Áo La nữa mà ngược lại đến đâu cũng gặp trắc trở. Thậm chí khi sư tôn đích thân xuất mã người ta vừa nghe thấy ngay cả "chí cấp" thuật luyện sư cũng chưa đến lãnh ý lập tức xuất hiện trên mặt.

Sự tương phản hoàn toàn này khiến Vi Miểu trong lòng ít nhiều có chút khó chịu. Cho đến khi Hải Tư Lam giao ra một phần linh hồn hạch tâm, cảm giác uất ức đó xém chút nữa thì bạo phát. Nếu như không phải Bức Tông hai phương đột nhiên ập đến thì hắn sớm đã không kiềm chế nổi mình rồi.

Dù an phận đi theo Tuyệt Niệm đến Bối Diệp Tông, trên thực tế trong lòng Vi Miểu vẫn có chút không phục. Nhưng đến lúc này khi nhìn thấy thần tình chuyên chú của Lăng Phong, cảm giác bất bình trong lòng hắn đột nhiên biến mất một cách kì lạ.

Những lời Hải Tư Lam đã từng nói với hắn rất rất nhiều năm trước, khi truyền thụ luyện chương nhất đạo cho hắn đột nhiên phù hiện trong thức hải.

Thuật luyện sư giờ nào khắc nào cũng phải duy trì được sự hiếu kì, chuyên chú và lòng khiêm tốn!

Hiếu kì bất ta không ngừng tìm kiếm thăm dò những cảnh giới luyện chương cao hơn, không ngừng nâng cao bản thân.

Chuyên chú, chỉ có những người chuyên tâm với nghề nghiệp của mình mới đạt được những thành tựu mà người khác khó có thể đạt được. Nếu như không có loại đặc chất đó nhất định sẽ có vọng tưởng một bước lên trời, cuối cùng cái gì cũng không đạt được.

Khiêm tốn. Thuật luyện sư giỏi trong việc mượn danh ngoại vật, tất cả đều là do tự nhiên ban tặng. Bất luận thu được bao nhiêu thành tựu thì cũng phải ghi nhớ điều này, phải duy trì một tâm thái khiêm tốn cẩn trọng trước tự nhiên. Phải biết trên thế giới này những người giỏi hơn mình nhiều vô số kể.

Khiêm tốn, chứ không phải tự ti!

392. Chương 349: Tận Cấp.

Từ xưa đến nay, vì có Hải Tư Lam làm chỗ dựa, Vi Miểu đi đến đâu cũng được người ta truy phủng. Dần dần hắn quên mất ba điều mà sư phụ đã dặn! Thậm chí đả kích nhận được ở Tinh Lam Công Quốc cũng không khiến hắn thực sự tỉnh ngộ.

Nhưng đúng lúc này, đứng bên cạnh Lăng Phong hắn lại đột nhiên thức tỉnh. Trái tim dần dần trở nên yên lặng, thái độ quan sát ngoại vật cũng không còn cao ngạo nữa. Một cách vô thức, niệm thức hắn phát sinh biến hóa kì diệu, cuộn cuộn dâng xuất như trường giang đại hà trùng thứ thức hải.

Lăng Phong kinh ngạc liếc nhìn hắn: có vẻ như Vi Miểu đã có dấu hiệu đột phá cao cấp thuật luyện sư. Nếu như tích lũy thêm thậm chí có thể tiến nhập chí cấp, đuổi kịp sư phụ hắn.

Có thể đột phá trong hoàn cảnh này thiên phú đúng là bất phàm. Trong những thuật luyện sư mà hắn từng gặp trừ Mộc Vũ Lâm ra Vi Miểu cũng có thể coi là mạnh nhất! Hoàng Phủ Vân, Bản Hách không thể nào bằng được.

Trên thực tế, nếu như không phải Vi Miếu có thiên phú siêu phàm, Hải Tư Lam sao lại thu nhận hắn làm đồ đệ? Với thiên phú của đồ đệ, Hải Tư Lam vô cùng hài lòng nhưng tâm linh cao ngạo của hắn lại khiến ông đau đầu vô cùng. Hải Tư Lam biết nếu như không trầm định tâm tư thì không thể đạt được thành tựu lớn. Điều này đã được ông kiểm nghiệm bằng chính bản thân mình nên ông cũng lo lắng không biết nên điểm hóa cho đệ tử bảo bối như thế nào.

Nếu như thấy Vi Miếu vì Lăng Phong mà biến hóa có lẽ ông sẽ cảm động vô cùng đồng thời càng thêm cảm kích Lăng Phong.

Viu! Viu!

Hằng Trùng đột nhiên rống lên một tiếng, đạo linh bay thẳng lên không trung, không ngừng toàn chuyển. Từng khối phong nhân kích động bất định, một chút vụn băng tinh ẩn hiện trong đó.

Dần dần, phong nhân dính vào bề mặt đạo linh, như những con mắt thẳng tắp, quỷ dị vô cùng.

Lăng Phong trong lòng nhất động: tinh kỹ sồ hình?

Hắn không ngờ Hằng Trùng vừa dị biến hoàn thành đã có thể cảm ngộ tinh kỹ sâu được đến vậy, nhất cử tiến hóa ra sồ hình tinh kỹ! Người thường từ thánh vực đến linh cấp là một con đường rất dài, không thể hoàn thành trong một sớm một chiều được.

Nhưng Hằng Trùng thì không như vậy, hắn đã bị nhốt ở thánh vực cảnh dưới một thời gian dài, bản thân tích lũy rất nhiều cảm ngộ. Nếu như một ngày dị biến thành công sẽ chẳng khác gì mở van xả nước, hồng thủy cứ thế cuộn cuộn chảy ra.

- Chúc mừng Hằng đại ca.

Lăng Phong mỉm cười chuẩn bị cất kim tiểu tử vào tay áo, chấp hai tay chúc mừng nói.

Hằng Trùng kinh ngạc nhìn chăm chú vào bản thân mình rồi lại ngẩn ra nhìn Lăng Phong, một lúc lâu sau mới đứng dậy khom người nói với Lăng Phong:

- Đa tạ Lăng huynh đệ!

Không cần quá nhiều lời cảm kích nhưng từ những giọt lệ hoa ẩn hiện nơi khóe mắt hắn, Lăng Phong có thể nhìn ra sự kích động trong lòng!

Cảm giác đau khổ muốn từng bước đẩy tu vi lên đỉnh phong nhưng lại không thể tiến bộ nếu như không từng trải qua thì sẽ không bao giờ lĩnh ngộ được. Nhất là một người từng ngạo khiêu phong vân như Hằng Trùng, cuối cùng cũng chỉ có thể gánh cái thịnh danh trên lưng bốn ba khắp nơi khổ cầu đột phá. Lúc biết tinh chương mà Hải Tư Lam luyện chế ra cũng không thể giúp gì được mình, trong lòng hắn buồn như đã chết!

Nếu như không phải Hải Tư Lam đề nghị đến Vô Tận Hoang Nguyên thì hắn đã lựa chọn cố phé độ nhật rồi. Có thể nói, dẫn linh tinh chương của Lăng Phong đã kéo hắn từ cõi chết trở về.

Lăng Phong đưa cho hắn mấy miếng kim tiểu tử và tinh huyết nguyên khí hạch, nói:

- Hằng đại ca, lúc này huynh dị biến, tiêu hao quá nhiều năng lượng, những thứ này có thể giúp huynh bổ sung.

- Được, có một huynh đệ thổ hào như vậy ta cũng không khách khí nữa.

Một khi thành công rồi, tảng đá trong lòng Hằng Trùng cũng được gỡ bỏ, cung cách nói chuyện cũng trở nên thoải mái tự nhiên hơn. Hắn mỉm cười nhận lấy, không hề khách khí:

- Luyện hóa những thứ này xong có lẽ ta sẽ có thể đứng vững trên cảnh giới này đây.

Lăng Phong gật đầu nói:

- Hằng đại ca nếu như không chê đệ quá đường đột, tiểu đệ có một chút tâm đắc đột phá linh cấp, có thể tương hỗ ẩn chứng.

- Ha ha ha ha, Lăng huynh đệ, giữa chúng ta còn cần phải khách khí như vậy sao? Ắn chúng gì? Đệ có trực tiếp chỉ điểm cho ta.

Thấy Hằng Trùng không để tâm, Lăng Phong mỉm cười, chỉnh lý lại một lượt suy nghĩ, nói:

- Từ thánh vực đột phá đến linh cấp, điểm đầu tiên là linh vực, linh vực và thánh vực thì vực không giống nhau.

Lăng Phong nói lại những thường thức mà Ôn Đình nói với mình, kết hợp với những ảo ý mà mình đúc kết ra mấy hôm nay nói lại với Hằng Trùng, không hề có ý giấu diếm.

Hằng Trùng biết những những điều này đều là tu luyện tâm mà Lăng Phong dùng để đột phá ngục linh cấp. Kinh nghiệm tổng kết từ việc tấn thân linh giả vô cùng khó kiếm nên hắn cố gắng vận dụng hết mười hai phần tinh thần cẩn thận ghi nhớ từng câu từng chữ vào đầu!

Cuối cùng, Lăng Phong mỉm cười nói:

- Đại khái là như vậy, còn làm thế nào để tiến thêm một bước đột phá từ linh giả trước mắt ta cũng không biết nhiều nên không thể phỏng đoán.

- Ha ha, ta cũng đâu là kẻ có lòng tham vô đáy?

Hằng Trùng bật cười nói. Hắn biết mình bây giờ mới chỉ mở ra cánh cửa tu luyện, quãng đường phải đi còn rất dài, tuyệt đối không thể tham lam muốn một bước lên trời. Hắn nói tiếp:

- Nói cho ta biết trong linh cấp còn phân chia ra rất nhiều cảnh giới đã là giúp ta nhiều lắm rồi!

Con đường tu luyện gian khổ thế nào những người chưa từng dần vất vì nó không thể biết được!

Một người nếu như không biết có gì đang chờ đợi mình phía trước sẽ khó tránh khỏi rơi vào tình trạng hoảng loạn. Trong hoàn cảnh đó, chỉ cần có người chỉ điểm sẽ là một sự giúp đỡ rất lớn. Có một tông phái tốt chỉ đạo đối với việc tu luyện có tác dụng xúc tiến rất lớn, nên những gì Hằng Trùng nói không phải khách khí. Lăng Phong nói với hắn trong linh cấp còn phân chia ra rất nhiều bậc đối với hắn mà nói rất có tác dụng chỉ thị.

Khẽ gật gật đầu, Lăng Phong lấy từ tiết văn ra một thanh linh khí có hình một chiếc gậy mộc, nói:

- Mấy ngày trước đệ lấy được nó khi kích sát một tên Long Tộc cường giả. Nó là một phong hệ vị chủ linh khí, rất phù hợp với Hằng đại ca.

Sau khi Hằng Trùng dị biến, đạo linh biến tác phong hệ, sử dụng thanh Thanh Phong Xử này có thể tăng cường sức mạnh. Lăng Phong là hỏa hệ căn bản không thể sử dụng.

- Linh khí?

Hằng Trùng giật mình nói. Trước đây khi còn ở trong cảnh nội Áo La đế quốc thông qua rất nhiều con đường hắn cũng biết một số tin tức về linh cấp nên vô tình cũng biết về vị chủ linh khí nhưng không nghĩ một ngày mình lại có cơ hội tiếp xúc.

- Cái này.

Hằng Trùng thực sự bị làm cho giật mình. Vị chủ linh khí là gì? Sao có thể trong nháy mắt tạo ra được một linh giả thực lực cường giả? Một thứ quý giá như vậy dù có thắng thần thể nào cũng không dám tùy tiện nhận lấy.

Lăng Phong có vẻ như đoán ra tâm ý của hắn, cười nói:

- Hằng đại ca nhận lấy đi. Ở Vô Tận Hoang Nguyên này, sẽ có lúc chúng ta cần phải tự bảo vệ mình. Nếu có thể phát huy được thanh Thanh Phong Xử này là tốt nhất.

- Vậy thì được!

Hằng Trùng gơ hai tay, run run nhận lấy thanh Thanh Phong Xử, mắt không giấu nổi vẻ kích động.

- Nhưng linh khí chỉ là một thứ ngoại vật. Hằng đại ca vẫn phải nắm vững tinh kĩ và linh vực của mình như vậy mới chính đạo!

Lăng Phong không quên nhắc nhở.

393. Chương 350: Hóa Linh Kiếp .

Vị chủ linh khí luyện chế cần phải có linh cấp hạch tinh hơn nữa cần phải có thuật luyện sư tham gia vào mới được. Còn linh cấp hạch tinh có thể dùng để luyện chế tinh kĩ tinh chương, còn lựa chọn thế nào thì phải xem nhu cầu thực tế.

Nhìn bên ngoài luyện thành tinh kĩ tinh chương có vẻ lời hơn. Sau khi luyện hóa có thể sở hữu một linh giả chân chính. Bất luận là năng lực thực chiến hay uy hiếp lực thì một thánh vực cường giả bình thường sở hữu vị chủ linh khí không thể nào bằng được.

Nhưng sự thực không phải như vậy. Một khí luyện hóa tinh kĩ tinh chương, tu luyện giả có thể thông qua việc tu luyện của mình tấn cấp. Còn nếu đổi thành vị chủ linh khí, có thể bảo toàn sinh mạng trong điều kiện tự thân tu luyện vẫn còn đình trệ.

Bởi vậy, vị chủ linh khí được rất nhiều tông phái ưu ái, nhất là những tông phái cần tìm đệ tử xuất chúng để bồi dưỡng. Lựa chọn luyện chế vị chủ linh khí rồi giao cho đệ tử thiên tài có thể đảm bảo cho chúng trong quá trình tu luyện không bị kẻ thù cường đại tấn công mà chết non.

Sau khi an bài thỏa đáng, Lăng Phong nghĩ ngợi một lúc quyết định để Long Tộc ngọc bích lại.

- Long Tộc ngọc bích này là thứ mà Long Tộc và Bức Tông đang tìm kiếm.

Lăng Phong liếc nhìn Vi Miểu. Vi Miểu rùng mình, vội vàng cúi đầu.

Lăng Phong cười cười, tiếp tục nói:

- Nhưng đây không phải bản chính, coi như đồ giả thôi nhưng nó vẫn là thứ do một đại viên mãn cấp linh tôn lưu lại. Bên trong ẩn hàm nguyên lực bản chất cảm ngộ vô bỉ. Nếu như có thể tham ngộ thông thấu sẽ giúp ích rất nhiều cho việc tu luyện.

Hằng Trùng nghe Lăng Phong nói mà hai mắt sáng rực. Vốn dĩ hấn tướng Lăng Phong lấy ra Thanh Phong Xử đã là cực hạn rồi, không ngờ vẫn còn một thêm một món bảo bối nữa! Nghĩ đến việc mình chính là phong hệ, nếu như thông thấu được những điều ảo diệu trong miếng ngọc bích thì không phải có hi vọng tấn thân đại viên mãn cấp linh tôn sao?

Đại viên mãn cấp linh tôn, đó chính nhân vật chân chính đứng trên đỉnh kim tự tháp Vô Tận Hoang Nguyên!

- Thuật luyện sư tham ngộ miếng ngọc bích này cũng chỉ có ý nghĩa tham ngộ.

Lăng Phong nhìn Vi Miểu một cách đầy ẩn ý, năm đầu ngón tay búng liên tục.

Chiu chiu, vài miếng vật thể bắn thẳng về phía Vi Miểu. Vi Miểu ngậy người, giơ tay ra nhận. Nhìn kĩ thì ra là mấy miếng tinh huyết nguyên khí hạch, hấn không khỏi ngậy người: đây là cái gì? Dùng lợi ích để mua chuộc mình sao? Không để cho hấn hiểu ra mọi chuyện, Lăng Phong chủ động giải thích:

- Đây không phải là tinh huyết nguyên khí hạch bình thường, bên trong nó có chứa linh hồn lực năng lượng! Sau khi luyện hóa có thể nâng cao hiệu quả niệm thức.

- A?

Vi Miểu ngớ ngàng, hấn cứ tưởng muốn nâng cao niệm thức thì chỉ có một cách là tu luyện từng bước, cùng lắm dùng một chút tinh chương trong lúc tu luyện công pháp chứ không có phương pháp nào hơn. Bây giờ nghe Lăng Phong nói không lẽ còn có đường tắt?

- Nhưng lúc thu nạp cần phải chú ý vài điều, phải tiêu hao hết năng lượng bên trong mới được hấp thu miếng tiếp theo. Nếu không sẽ tạo nên một gánh nặng rất lớn cho thức hải.

Nhớ lại lúc bị Văn Hiên truy sát, hắn liên tiếp thu nạp hơn mười miếng, kết quả thiếu chút nữa nổ tung đầu, cho đến bây giờ nghĩ lại vẫn thấy sợ. Chính vì như vậy hắn mới đặc biệt dặn dò Vi Miếu. Đối phương không tu luyện thần kì kiếm điển, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì sao có thể cứu được.

Vi Miếu nắm chặt trong lòng bàn tay, khó khăn thốt ra hai chữ:

- Cảm tạ.

Lăng Phong cười, cũng không quan tâm đến vẻ cứng ngắc của hắn, xoay ngừng bước về tỉnh thất của mình.

Đến lúc này mọi chuyện đã được xử lý toàn vẹn, sót lại chỉ còn việc tấn thăng linh giả của mình! Chỉ có trở thành linh giả hắn mới có thể luyện chế tinh kĩ tinh chương sau đó giúp Hằng Trùng tu luyện thành tán linh!

Cũng chỉ có trở thành linh giả hắn mới đủ tư cách đứng trong Vô Tận Hoang Nguyên!

Lăng Phong điểm trán, bảy thanh kiếm ảnh lập tức bay ra khỏi thức hải xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, xoay vòng tứ phương không ngừng luân chuyển. Khí thể như pháp như ngọc. Từng tia, từng luồng, từng bó nguyên lực cảm ngộ hình thành nên tinh quang xán lạn, hội tụ lại với nhau quán nhập vào trong thức hải.

Kiểm linh ngưng trọng bất động như vạn cổ hằng tồn cự thạch. Xung quanh, hai thanh kiếm nguyên toàn chuyển, tán phát ra uy áp trập trập. Từng đợt khí ban hình xoắn ốc xuất hiện, những cơn lốc xoáy này điên cuồng quán nhập nguyên lực cảm ngộ. Trong những vòng xoáy liên tiếp đó nguyên lực cảm ngộ được chuyển đổi thành khí tức thực sự có thể hấp thu.

Thấy kiếm linh khí tức ngày càng mạnh, quang mang huyền diệu bên ngoài khiến người ta hoa mắt chóng mặt, từng trận khí tức mệnh môn truyền xuất.

Thôi diễn!

Lăng Phong nhắm chặt hai mắt, hoàn toàn phong cấm tai mắt miệng mũi, chỉ để cho niệm thức dẫn dắt. Hắn không ngừng thôi diễn "thiên địa lao", một trăm linh tám thanh kiếm mang ẩn hiện trong thức hải.

Đương nhiên, đây không phải là kiếm mang thật mà là do Lăng Phong dùng niệm thức huyền hóa ra.

Từ sau khi cùng Lãnh Tinh Dực đối chiến, Lăng Phong đem thiên địa lao sở hình triệt để huyền hóa thành phương pháp tinh kĩ thực sự, đó chính là "nhập vi". Trong mỗi một thanh kiếm mang đều có nguyên trận ảo diệu được tạo nên từ niệm thức thuần túy. Lực sát thương của kiếm mang đã được hắn tăng lên gấp mười lần, một trăm linh tám thanh kiếm mang nếu như hoàn thành toàn bộ hiệu quả sẽ vô cùng kinh nhân!

Lăng Phong biết chỉ cần đưa ra được hình thái cuối cùng trong thức hải, mình có thể nắm bắt được một đại tinh kĩ chân chính!

Chìm đắm trong tu luyện cảm ngộ, Lăng Phong hoàn toàn không biết những biến hóa bên ngoài, cứ thế chìm đắm trong những thể nghiệm kì diệu. Từ lúc tu luyện đến nay, chưa bao giờ hắn có cơ hội tiến hành thể ngộ những gì đang ở ngay trước mắt, nó khiến cho Lăng Phong phát hiện ra rất nhiều thiếu sót của mình.

Thốn kích kính, cực đạo ba, cực thốn kính, tiến thật, hồng ảnh, những kĩ năng đã từng giúp Lăng Phong đánh bại cường giả bây giờ đều không phù hợp nữa. Sau khi tiến nhập công kích, trừu tượng kĩ ra mọi phương thức công kích khác đều biến thành vô dụng.

Đương nhiên, cũng có một vài ngoại lệ, ví dụ như bình tinh đấu!

Nhất chiêu này là sự kết hợp giữa đấu chuyển tinh di và hỏa khổ công pháp. Dù phải đối diện với đối thủ đồng cấp chỉ cần tu vi không vượt qua mình quá nhiều có thể hấp thu công kích của đối phương trong một mức độ nhất định, tiến hành phản kích, lực sát thương không lớn cũng không nhỏ.

Ngoài ra, còn có "thiên nguyên cấm" trong kiếm điển mà Sang Sư truyền thụ cho. Nhất chiêu này giúp Lăng Phong giết được số phong cường giả khi còn ở trong thánh vực cảnh giới. tác dụng lên linh hồn cấm cổ lực cường đại đến không thể tưởng tượng. Lăng Phong thậm chí còn nghĩ, đợi đến lúc mình tấn cấp thành linh giả, dùng cấm cổ lực tăng cường linh vực cộng thêm thiên nguyên cấm uy lực sẽ kinh nhân đến mức nào?

Nếu thi triển thêm bảy thanh kiếm ảnh giao sát kiếm vật sát nữa, e rằng khó mà ngăn cản nổi, đối thủ đồng cấp chỉ có duy nhất một con đường chết!

Cẩn thận tính toán thêm một lúc, Lăng Phong biết những kĩ năng này đều là căn cơ để lập thân trong Vô Tẩn Hoang Nguyên, tuyệt đối không được coi thường. Những chuyện trước đây khiến cho Lăng Phong không có thời gian rảnh rỗi, hẳn sẽ mượn cơ hội cảm ngộ tinh kĩ này tiến hành sâu hơn.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Nháy mắt đã hết thời hạn một tháng. Theo tu luyện của Lăng Phong, bên trong cơ thể lúc nào cũng tràn ngập một loại khí thể kì diệu, khí thể này mang đến cho người ta cảm giác như có thể bạo tạc bất cứ lúc nào!.

Bất chợt!

Lăng Phong huyền phù bên trong tĩnh thất. Xung quanh hẳn không hề có một chút năng lượng khí tức lưu động nào nhưng cả con người lại huyền phù một cách hết sức nhẹ nhàng, như những con tinh linh vốn dĩ sinh ra trong gió. Hắn đột nhiên mở tròng hai mắt, hai con ngươi như đang có vô số kiếm mang chuyển động. Mỗi một đường kiếm mang bên ngoài đều triển lộ hoa văn nguyên trận phức tạp. Hoa văn như được sinh ra từ bên trong, đẹp đến ngỡ ngàng!

Kiếm mang luân chuyển, tinh mâu như vũ!

Rầm rầm!

Một tiếng oanh minh kinh thiên động địa vang lên. Nếu như có ai nhìn thấy sẽ phát hiện ra bầu trời bên ngoài đang có từng đám ô vân nặng trĩu. Giữa ô vân, kim sắc lôi điện bò trườn như linh xà, xuyên qua vô số tầng mây, bay lượn với tốc độ của du long.

Thân tư quỷ dị như có linh hồn ấy khiến người ta không khỏi giật mình!

Ầm!

Sấm sét nổ tung, lôi điện ầm ầm bắn xuống, bắn thẳng về phía cơ thể của Lăng Phong!

Những tòa sơn phong xung quanh cũng lóe lên từng đường kinh điện như những con mắt đang ngược lên không trung. Dị tượng hóa linh kiếp?

Bất cứ ai hoặc sinh vật nào một khi đột phá thánh vực tiến nhập linh cấp đều khiến cho thiên địa năng lượng dị biến, thiên lôi oanh tạc. Nếu có thể tránh được thì một bước lên trời, không thể tránh được thì thân tử hồn diệt không có nổi nửa phần thương lượng! Lúc trước khi Nguyên Thận hóa linh cũng như vậy. Phải có lôi điện giúp sức nó mới có thể triệt để loại bỏ tạp chất không cần thiết trên người, huyền hóa thành biến thể thông thấu.

Lăng Phong hít một hơi thật sâu khiến quanh người nổi lên một trận phong quyển vân động. Hắn vung tay, mười khối hỏa cầu phù hiện, thân thể xé rách hư không cho đến khi xuất hiện bên ngoài Bối Diệp phong!

Năng lượng dị biến cường đại không biết đã làm kinh động biết bao nhiêu sự tồn tại. Vô số người âm thầm truyền niệm thức vào đó, bọn họ muốn biết là ai xúc động nên dị tượng này. Nếu như hóa linh thành công liệu có phải sẽ tạo nên một lần thay đổi thể lực tông môn trong phạm vi nhỏ hay không?

Nhất là khi họ phát hiện ra động tĩnh phát ra từ phía Bối Diệp Tông trong lòng lại càng cảm thấy kì lạ hơn. Trong Vô Tẩn Hoang Nguyên, chỉ cần là linh giả đã có thể mở ra một tông phái riêng cho riêng mình. Tông chủ của Bối Diệp Tông là linh cấp cường giả, nếu như xuất hiện thêm một người nữa thì...

Trên hư không.

Thân hình Lăng Phong như điện, trực phá vân đoàn, khí thể hạo liệt như tiền ngư phá hải, kích động dâng trào!

Vừa thấy hắn xuất hiện, luồng lôi điện liên đằng phi như có hồn, chớp mắt đã thấy áp sát. Thấy như có vẻ sắp đụng trúng Lăng Phong, nó đột nhiên dừng lại, xoay vòng quanh Lăng Phong cẩn thận như một kẻ săn mồi. Rồi một cảnh tượng vô cùng kì quái xuất hiện.

Lăng Phong khoanh chân ngồi lơ lửng giữa không trung, bình thản như không khí là một chiếc ghế lớn vô cùng dễ chịu. Còn phạm vi ba trượng xung quanh hắn, lôi điện lớn như một con thủy xà không ngừng toàn chuyển, lúc nào cũng trong tư thế há miệng nhắm thẳng vào đối phương.

Từng đường thân ảnh nhanh chóng bắn ra khỏi Bối Diệp Phong. Trên đỉnh cao nhất, từng từng một vị lão giả béo tròn. Lão giả tay nâng ba chòm râu dài khiến ông không hề có vẻ uy nghiêm mà ngược lại còn thêm vài phần buồn cười. Nhưng những người hiểu nội tình Bối Diệp Tông thì tuyệt đối không thấy người này buồn cười chỗ nào bởi vì ông chính là Bối Diệp Tông tông chủ!

Mặc dù ngày thường không quản mọi chuyện trong Bối Diệp Tông nhưng cũng không thể nghi ngờ uy quyền của ông trong tông môn là lớn nhất!

Lần thứ hai, trừ Hải Tư Lam, bọn Tuyết Niệm cũng phải ào ào bắn ra, trong đó có cả người vừa mới dị biến thành công một tháng trước, Hằng Trùng! Mọi người đều căng thẳng ngược nhìn lên không trung, hai tay nắm chặt một cách vô thức. Họ đều biết dù mình cường đại đến mức độ nào thì Lăng Phong mới chính là hạch tâm của đội ngũ này!

Tất cả mọi người vì hắn tập hợp lại với nhau. Vì chỉ có duy nhất Lăng Phong đề thăng thực lực, họ mới có một chỗ dựa vững chắc, chính vì vậy, ai cũng có vẻ căng thẳng!

- Sư tôn, có nên đưa thanh linh khí này cho Lăng tiên sinh không?

Tuyết Niệm tay cầm thanh thiết kiếm mà Thích Thiên Ách đang ở trong đó, truyền âm nói.

Một lúc sau mới nghe thấy Thích Thiên Ách trả lời:

- Không cần, ta tin Lăng huynh đệ có thể không dựa vào ngoại vật vượt qua hóa linh nhất kiếp này!

Hắn khẽ thở dài trong lòng: Cũng chỉ có vượt qua bằng sức mạnh bản thân mới mong nắm bắt được sự ảo diệu của linh cấp!

- Người đó, người đó là...

Bên cạnh, Tiêu Hắc đang kinh ngạc nhìn về phía Lăng Phong, hắn đột nhiên nhớ ra đây không phải là người thanh niên đứng cạnh Tuyết Niệm khi hắn khiêu chiến với Tuyết Niệm sao? Sao hắn có thể hóa linh nhanh đến vậy?

Phát hiện này làm hắn giật mình. Phải biết càng sớm hóa linh có nghĩa thiên phú càng mạnh. Tuổi tác Lăng Phong xem ra vẫn chưa phải là nhiều, một nhân vật như vậy sau này sẽ còn có được thành tựu kinh nhân đến thế nào chứ?

Tiêu Hắc chỉ muốn tát ngay cho mình vài cái. Mặc dù hắn không có bất cứ ngôn ngữ nào trực tiếp khiêu khích Lăng Phong nhưng lúc này nghĩ lại thấy có rất nhiều lý do khiến hai người không hợp. Tức khắc, mồ hôi lạnh lập tức chảy ra.

Vốn cứ tưởng thông qua lần này có thể chiêu mộ được chí cấp thuật luyện sư nâng cao địa vị của mình trong tông môn, ai ngờ lại mời đến kẻ thù không nên đụng đến!

Điều này khiến hắn phiền não muốn chết, sao còn có được nửa phần ý niệm tỷ thí nữa?

Bên kia, một người trung niên thân hình cao lớn, nửa thân trên để lộ ra ngoài, nửa dưới chỉ quấn một tấm da thú, thần tình nhấp nhóm, ánh mắt nhìn Lăng Phong tràn ngập vẻ hiếu chiến!

Đó chính là vị phó tông chủ còn lại của Bối Diệp Tông: Đằng Thú!

Nghe nói người này từ nhỏ đã sinh trưởng trong đàn ma thú, lớn lên bằng dòng sữa ma thú, sau khi trưởng thành sở hữu sức mạnh không thể tưởng tượng. Sau này, được con người thu phục, truyền thụ bí pháp tu luyện, từ đó tu vi ngày một tinh tiến. Lúc mới đến Bối Diệp Tông hắn đã từng đại phát cuồng tính, định đánh bại Bối Diệp, độc chiếm ngôi vị tông chủ. Cuối cùng bị hạ gục và được thu phục làm phó tông chủ!

Luận về thực lực, trong ba phó tông chủ hắn là người dẫn đầu. Vì dã tính sẵn có trong xương cốt và tác phong hành sự bất chấp, chẳng ai dám đắc tội với hắn, ngay cả Bối Diệp tông chủ cũng phải đau đầu vì hắn.

Vô số nhãn thần đều đang hướng về phía Lăng Phong. Có mê hoặc, có kính nể, có bội phục, phong phú vô cùng.

Lăng Phong hoàn toàn không quan tâm đến điều đó. Toàn bộ thần tình của hắn đều đang được đặt lên trên lôi điện. Yên lặng khoanh chân, sau khi đưa toàn bộ tinh khí thần lên trạng thái mạnh nhất, tinh quang trong mắt hắn bạo tràn!

- Sát.

Hét lên một tiếng lớn, năm đầu ngón tay Lăng Phong tóm chặt về phía trước!

- Rống!

Lôi điện hình như cũng nhận ra có điều không ổn, run run và bay vọt lên cao. Kết quả con người Lăng Phong vừa mới lóe lên, ngân quang đại thủ đã hạ xuống, nắm chặt vào bộ vị bảy tấc của nó.

Chấn động, từng tầng chấn động phiếm khai, nhấp nhô như thủy ba. Từ những chấn động kịch liệt truyền đến từ lôi điện khiến tứ chi Lăng Phong như muốn rời ra, từng tia máu bắt đầu phun ra từ mũi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tuyết Niệm bất giác siết chặt nắm đấm, móng tay bấm vào lòng bàn tay đau nhói. Nhất định phải thành công!

Bất chợt!

Lăng Phong huyền phù bên trong tĩnh thất. Xung quanh hắn không hề có một chút năng lượng khí tức lưu động nào nhưng cả con người lại huyền phù một cách hết sức nhẹ nhàng, như những con tinh linh vốn dĩ sinh ra trong gió. Hắn đột nhiên mở tròng hai mắt, hai con ngươi như đang có vô số kiếm mang chuyển động. Mỗi một đường kiếm mang bên ngoài đều triển lộ hoa văn nguyên trận phức tạp. Hoa văn như được sinh ra từ bên trong, đẹp đến ngỡ ngàng!

Kiếm mang luân chuyển, tinh mâu như vũ!

Rầm rầm!

Một tiếng oanh minh kinh thiên động địa vang lên. Nếu như có ai nhìn thấy sẽ phát hiện ra bầu trời bên ngoài đang có từng đám ô vân nặng trĩu. Giữa ô vân, kim sắc lôi điện bò trườn như linh xà, xuyên qua vô số tầng mây, bay lượn với tốc độ của du long.

Thân tư quỷ dị như có linh hồn ấy khiến người ta không khỏi giật mình!

Ầm!

Sấm sét nổ tung, lôi điện ầm ầm bắn xuống, bắn thẳng về phía cư thất của Lăng Phong!

Những tòa sơn phong xung quanh cũng lóe lên từng đường kinh điện như những con mắt đang ngược lên không trung. Dị tượng hóa linh kiếp?

Bất cứ ai hoặc sinh vật nào một khi đột phá thánh vực tiến nhập linh cấp đều khiến cho thiên địa năng lượng dị biến, thiên lôi oanh tạc. Nếu có thể tránh được thì một bước lên trời, không thể tránh được thì thân tử hồn diệt không có nổi nửa phần thương lượng! Lúc trước khi Nguyên Thận hóa linh cũng như vậy. Phải có lôi điện giúp sức nó mới có thể triệt để loại bỏ tạp chất không cần thiết trên người, huyền hóa thành biến thể thông thấu.

Lăng Phong hít một hơi thật sâu khiến quanh người nổi lên một trận phong quyển vân động. Hắn vung tay, mười khối hỏa cầu phù hiện, thân thể xé rách hư không cho đến khi xuất hiện bên ngoài Bối Diệp phong!

Năng lượng dị biến cường đại không biết đã làm kinh động biết bao nhiêu sự tồn tại. Vô số người âm thầm truyền niệm thức vào đó, bọn họ muốn biết là ai xúc động nên dị tượng này. Nếu như hóa linh thành công liệu có phải sẽ tạo nên một lần thay đổi thế lực tông môn trong phạm vi nhỏ hay không?

Nhất là khi họ phát hiện ra động tĩnh phát ra từ phía Bối Diệp Tông trong lòng lại càng cảm thấy kì lạ hơn. Trong Vô Tận Hoang Nguyên, chỉ cần là linh giả đã có thể mở ra một tông phái riêng cho riêng mình. Tông chủ của Bối Diệp Tông là linh cấp cường giả, nếu như xuất hiện thêm một người nữa thì...

Trên hư không.

Thân hình Lăng Phong như điện, trực phá vân đoàn, khí thế hạo liệt như tiền ngư phá hải, kích động dâng trào!

Vừa thấy hấn xuất hiện, luồng lôi điện liền đằng phi như có hồn, chớp mắt đã thấy áp sát. Thấy như có vẻ sắp đụng trúng Lăng Phong, nó đột nhiên dừng lại, xoay vòng quanh Lăng Phong cẩn thận như một kẻ săn mồi. Rồi một cảnh tượng vô cùng kì quái xuất hiện.

Lăng Phong khoanh chân ngồi lơ lửng giữa không trung, bình thản như không khí là một chiếc ghế lớn vô cùng dễ chịu. Còn phạm vi ba trượng xung quanh hấn, lôi điện lớn như một con thủy xà không ngừng toàn chuyển, lúc nào cũng trong tư thế há miệng nhắm thẳng vào đối phương.

Từng đường thân ảnh nhanh chóng bắn ra khỏi Bối Diệp Phong. Trên đỉnh cao nhất, sừng sững một vị lão giả béo tròn. Lão giả tay nâng ba chòm râu dài khiến ông không hề có vẻ uy nghiêm mà ngược lại còn thêm vài phần buồn cười. Nhưng những người hiểu nội tình Bối Diệp Tông thì tuyệt đối không thấy người này buồn cười chỗ nào bởi vì ông chính là Bối Diệp Tông tông chủ!

Mặc dù ngày thường không quản mọi chuyện trong Bối Diệp Tông nhưng cũng không thể nghi ngờ uy quyền của ông trong tông môn là lớn nhất!

Lần thứ hai, trừ Hải Tư Lam, bọn Tuyết Niệm cũng phải ào ào bắn ra, trong đó có cả người vừa mới dị biến thành công một tháng trước, Hằng Trùng! Mọi người đều căng thẳng ngược nhìn lên không trung, hai tay nắm chặt một cách vô thức. Họ đều biết dù mình cường đại đến mức độ nào thì Lăng Phong mới chính là hạch tâm của đội ngũ này!

Tất cả mọi người vì hấn tập hợp lại với nhau. Vì chỉ có duy nhất Lăng Phong đề thăng thực lực, họ mới có một chỗ dựa vững chắc, chính vì vậy, ai cũng có vẻ căng thẳng!

- Sư tôn, có nên đưa thanh linh khí này cho Lăng tiên sinh không?

Tuyết Niệm tay cầm thanh thiết kiếm mà Thích Thiên Ách đang ở trong đó, truyền âm nói.

Một lúc sau mới nghe thấy Thích Thiên Ách trả lời:

- Không cần, ta tin Lăng huynh đệ có thể không dựa vào ngoại vật vượt qua hóa linh nhất kiếp này!

Hấn khẽ thở dài trong lòng: Cũng chỉ có vượt qua bằng sức mạnh bản thân mới mong nắm bắt được sự ảo diệu của linh cấp!

- Người đó, người đó là...

Bên cạnh, Tiêu Hắc đang kinh ngạc nhìn về phía Lăng Phong, hấn đột nhiên nhớ ra đây không phải là người thanh niên đứng cạnh Tuyết Niệm khi hấn khiêu chiến với Tuyết Niệm sao? Sao hấn có thể hóa linh nhanh đến vậy?

Phát hiện này làm hấn giật mình. Phải biết càng sớm hóa linh có nghĩa thiên phú càng mạnh. Tuổi tác Lăng Phong xem ra vẫn chưa phải là nhiều, một nhân vật như vậy sau này sẽ còn có được thành tựu kinh nhân đến thế nào chứ?

Tiêu Hắc chỉ muốn tát ngay cho mình vài cái. Mặc dù hấn không có bất cứ ngôn ngữ nào trực tiếp khiêu khích Lăng Phong nhưng lúc này nghĩ lại thấy có rất nhiều lý do khiến hai người không hợp. Tức khắc, mồ hôi lạnh lập tức chảy ra.

Vốn cứ tưởng thông qua lần này có thể chiêu mộ được chí cấp thuật luyện sư nâng cao địa vị của mình trong tông môn, ai ngờ lại mời đến kẻ thù không nên đụng đến!

Điều này khiến hấn phiền não muốn chết, sao còn có được nửa phần ý niệm tỷ thí nữa?

Bên kia, một người trung niên thân hình cao lớn, nửa thân trên để lộ ra ngoài, nửa dưới chỉ quấn một tấm da thú, thần tình nhấp nhóm, ánh mắt nhìn Lăng Phong tràn ngập vẻ hiếu chiến!

Đó chính là vị phó tông chủ còn lại của Bối Diệp Tông: Đằng Thú!

Nghe nói người này từ nhỏ đã sinh trưởng trong đàn ma thú, lớn lên bằng dòng sữa ma thú, sau khi trưởng thành sở hữu sức mạnh không thể tưởng tượng. Sau này, được con người thu phục, truyền thụ bí pháp tu luyện, từ đó tu vi ngày một tinh tiến. Lúc mới đến Bối Diệp Tông hắn đã từng đại phát cuồng tính, định đánh bại Bối Diệp, độc chiếm ngôi vị tông chủ. Cuối cùng bị hạ gục và được thu phục làm phó tông chủ!

Luận về thực lực, trong ba phó tông chủ hắn là người dẫn đầu. Vì dã tính sẵn có trong xương cốt và tác phong hành sự bất chấp, chẳng ai dám đắc tội với hắn, ngay cả Bối Diệp tông chủ cũng phải đau đầu vì hắn.

Vô số nhân thần đều đang hướng về phía Lăng Phong. Có mê hoặc, có kính nể, có bội phục, phong phú vô cùng.

Lăng Phong hoàn toàn không quan tâm đến điều đó. Toàn bộ thần tình của hắn đều đang được đặt lên trên lôi điện. Yên lặng khoan chân, sau khi đưa toàn bộ tinh khí thần lên trạng thái mạnh nhất, tinh quang trong mắt hắn bạo tràn!

- Sất.

Hét lên một tiếng lớn, năm đầu ngón tay Lăng Phong tóm chặt về phía trước!

- Rống!

Lôi điện hình như cũng nhận ra có điều không ổn, run run và bay vọt lên cao. Kết quả con người Lăng Phong vừa mới lóe lên, ngân quang đại thủ đã hạ xuống, nắm chặt vào bộ vị bẫy tắc của nó.

Chấn động, từng tầng chấn động phiếm khai, nhấp nhô như thủy ba. Từ những chấn động kịch liệt truyền đến từ lôi điện khiến tứ chi Lăng Phong như muốn rời ra, từng tia máu bắt đầu phun ra từ mũi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Tuyết Niệm bất giác siết chặt nắm đấm, móng tay bấm vào lòng bàn tay đau nhói. Nhất định phải thành công!

394. Chương 351: Tông Sư Khí Tượng.

Trong những ánh mắt ngây dại, Lăng Phong hét lên một tiếng, những tiếng títtít đại tác. Ngân bạch sắc khải giáp tràn ra ngoài cơ thể hắn, ngân quang sán lạn. Nhất thời chỉ thấy ngân bạch sắc đại thủ bạo trường lên gấp mười lần. Lôi điện lúc này còn đang run rẩy điên cuồng như mất đi linh hồn, để yên cho ngân quang đại thủ nắm lấy!

Tầng tắc từng tắc!

Lôi điện cứ thế thu lại từng tắc, bắt luận thân thể nó thu lại thế nào đại thủ cũng biến huyền theo nó, nắm chặt không buông. Cuối cùng, đến khi chỉ còn lại bằng ngón út, lôi điện mới dừng biến huyền, chấp nhận để cho Lăng Phong đưa về phía trước.

- Ngưng, thu!

Lại thêm một tiếng hét nữa. Lăng Phong nắm chặt lấy lôi điện, ấn vào trước ngực. Chát chát, lôi điện phát ra những rền vang và biến mất trong cơ thể Lăng Phong.

Cảnh tượng này khiến mọi người không khỏi ồ lên kinh ngạc!

Chỉ cần ngăn chặn được lôi điện rơi xuống trong lúc hóa linh là có thể tấn thăng linh cấp rồi, Lăng Phong đang làm gì vậy? Đâu có ai chủ động đón lôi điện đâu?

Chỉ có Thích Thiên Ách, người tiếp xúc với Lăng Phong sâu nhất và cũng có tu vi cao nhất mới hiểu ý định của Lăng Phong. Hắn không ngăn được một hơi thở dài: Dùng hóa linh kiếp điện quang để thổi thể, hành động điên cuồng như thế này đúng là hiếm thấy!

Thiên tài không đáng sợ, đáng sợ nhất là ý chí bất khuất của thiên tài!

Chưa đầy hai mươi tuổi đã bắt đầu tiến nhập linh cấp, Lăng Phong đúng là một thiên tài hiếm có. Một thiên tài như vậy mà còn có tinh thần cầu tiến, tương lai thế nào không cần nghĩ cũng biết.

Lôi điện vừa nhập vào cơ thể, khuôn mặt Lăng Phong lập tức trở nên vặn vẹo. Xung quanh vang lên những âm thanh tí tách như tiếng trúc bạo. Một loạt những âm thanh hỗn tạp hòa vào nhau lưu động như trọng duyên đại hồng, nặng đến kinh nhân.

Póc! Póc!

Lăng Phong kêu lên một tiếng đau đớn, cánh tay phun ra một điểm huyết hoa. Bề mặt huyết hoa nhìn qua không có bất kì vết thương nào, nhưng gân cốt bên trong đang gãy vỡ toàn bộ. Sự thật đúng là như vậy! Từng tia lôi điện đang nhảy nhót trong cơ thể Lăng Phong. Chớp mắt đã lưu chuyển được gần trăm lần, mỗi một lần lưu chuyển lại khiến cho gân cốt của hắn đứt gãy.

Bất chợt, xích luyện cương khí nhảy lên từ đan điền. Một luồng sinh cơ cương khí ôn nhuận lập tức lấp đầy vết thương, hồi phục mọi thương tổn.

Một bên cứ phá còn một bên cứ xây. Lăng Phong càng trở nên cường hãn, mỗi một tế bào đều đang tràn ngập sức sống dâng trào, mỗi một lần hô hấp đều có vô số cự lực sản sinh. Trong quá trình trùng tổ không ngừng này, một phần xích luyện cương khí thậm chí đã tiến nhập vào sâu trong tế bào, tích lũy lại. Sau này chỉ cần Lăng Phong có nửa phần thương tổn, sinh cơ trong cơ thể sẽ lập tức kích phát và nhanh chóng hồi phục lại như cũ!

Nếu như trước đây Lăng Phong muốn hồi phục thương thế thì phải có ý thức vận chuyển cương khí. Nhưng bây giờ tất cả hoàn toàn dựa vào phản ứng tự nhiên của cơ thể. Hiệu suất có thể nói cao hơn rất nhiều, hiệu quả cũng trở nên tốt hơn. Đây chính là lý do khiến Lăng Phong mạo hiểm vận dụng lôi điện nhập thể. Từ sau khi trải qua chuyến mạo hiểm ở dải phân cách, trong lòng Lăng Phong đã thầm chuẩn bị cho khoảnh khắc này.

Lăng Phong không biết, hấp thu lôi điện vào trong cơ thể trong lúc trải qua hóa linh kiếp chỉ có ma thú mới làm. Nếu đổi thành người thường dù nhục thân có cường hãn cũng không ai dám thử. Bởi vì hậu quả sẽ vô cùng thê thảm, ngay cả một mảnh vụn cũng không còn!

Bởi vậy hành động này của Lăng Phong khiến mọi người đều phải ngây ra, không ít người trong lòng thầm nghĩ: hắn còn là người sao?

Quái vật! Nhất định là quái vật!

Trong lòng mọi người thời gian trôi qua rất chậm, mỗi một giây đều bị kéo dài ra. Họ không cả dám thở, chỉ sợ bỏ qua mất kì cảnh trước mắt. Đối với Lăng Phong mà nói, thời gian trôi qua càng chậm, niệm thức của hắn càng rõ nét hơn. Hắn có thể quan sát mọi nơi trong cơ thể, không ngừng tân trang, không ngừng chạm khắc nhục thân, khiến nó phát triển theo hướng hoàn mỹ hơn.

Lợi dụng lôi điện trong lúc hóa linh là cơ hội hiếm có. Bình thường dù có gặp phải lôi điện thì hiệu quả cũng tuyệt đối không được như thế này.

Không biết bao lâu sau, cho đến khi bầu trời bên ngoài mờ mờ sáng, còn xung quanh Lăng Phong và những người đứng trên Bối Diệp Phong ô vân vẫn còn bao phủ, Lăng Phong mới đột nhiên mở trừng hai mắt. Tình quang lưu chuyển trong con ngươi, bên trong còn có từng luồng tinh vân ẩn hiện.

Vô cùng quỷ dị, hai vai Lăng Phong, hai cánh tay, hai chân, phần đầu chỗ nào cũng xuất hiện một khối tinh tử. Tinh tử sáng tối bất định, dù có chú ý quan sát cũng rất dễ bỏ sót. Dị tượng này duy trì trong một thời gian rất ngắn. Hắn đến nỗi Bối Diệp chỉ "ồ" lên một tiếng, lộ ra thần sắc nghi hoặc tưởng như mình bị ảo giác.

- Hô.

Lăng Phong vươn vai, hét lên một tiếng:

- Đi!

Một luồng quang mang ngân bạch sắc chói sáng bắn thẳng lên hư không, ầm ầm phá tan tầng mây đen. Nhất thời, mây đen tản tán, dương quang nhẹ nhàng rải lạc, phủ lên thiên địa vạn vật một tầng khinh sa mềm mại. Sắc hồng nhuộm thắm một mảng trời, từ xa xa nhìn lại có thể thấy được nơi này tràn ngập một màu ngân bạch.

Khung cảnh lộng lẫy vô cùng.

Lăng Phong bước từng bước trên hư không, nhẹ nhàng đáp xuống. Kim quang phủ lên cơ thể hắn khiến cả con người hắn tràn ngập một cảm giác thần thánh.

Cảnh tượng này khiến cho tất cả mọi người đều phải chấn động, sững sờ không thốt nên lời.

Đột nhiên, phó tông chủ Đằng Thú phía xa rống lên một tiếng lớn. Hai khối cơ ngực như hai miếng nam thạch nảy lên liên hồi. Từng sợi cơ du chuyển bất định như những chú chuột con. Hắn chăm chú nhìn Lăng Phong, nhãn thần tràn ngập bạo liệt chỉ ý:

- Ta muốn khiêu chiến với ngươi!

Vừa dứt lời, cơ thể của hắn bạo trương. Toàn bộ gân cốt lớn hơn gấp đôi, cả cơ thể trông chẳng khác gì một con quái thú tinh tinh khổng lồ!

Khí thế cường đại bạo dâng như trường giang đại hải, ập thẳng về phía Lăng Phong. Nhất chiêu chưa xuất nhưng khí thế long trời lở đất của nó đã khiến những người tu vi yếu phải kinh hoàng thối lui, lộ vẻ sợ hãi!

Lăng Phong vẫn thản nhiên đứng, đối diện với sự khiêu khích của Đằng Thú hắn không có bất cứ phản ứng gì trong khi khí thế của đối phương thì vẫn ầm ầm xông đến. Nhưng vừa chạm vào cơ thể hắn, luồng khí thế ấy liền lập tức tan ra như bùn gặp nước, biến mất không chút dấu vết. Liếc sang Đằng Thú, Lăng Phong chỉ lạnh lùng nói:

- Ngươi không phải đối thủ của ta.

- Cái gì?

- Hắn nói cái gì vậy?

Những tiếng hô thất kinh vang lên. Người của Bối Diệp Tông đều lộ vẻ không tin: người này đúng là ăn nói hồ đồ.

Mặc dù Lăng Phong đã trải qua hóa linh kiếp, tương lai chắc chắn sẽ là linh cấp cường giả nhưng với danh vọng nhiều năm của Đằng Thú trong Bối Diệp Tông, hắn khiêu chiến với Lăng Phong, không ít người kì vọng hắn sẽ dành chiến thắng! Lùi một bước tiến vạn bước. Lăng Phong có thể chiến thắng được Đằng Thú nhiều người tin rằng sẽ là một trận khổ chiến.

Chẳng ai đoán được Lăng Phong có thể dễ dàng thoát ra câu đó. Dường như lời khiêu chiến của Đằng Thú hoàn toàn không đáng nhắc đến mà chỉ là cuồng vọng.

Hắn tự tin đến vậy sao?

- Két! Két!

Đằng Thú nghiêng chặt hai hàm răng, hai mắt như muốn tóe lửa:

- Ngươi không dám ứng chiến?

Đối diện với khí thế như muốn nuốt chửng người ta của Đằng Thú, Lăng Phong chỉ mỉm cười như khinh phong vân đạm, giơ tay vẫy lên hư không:

- Nếu ngươi có thể làm được một kích này, ta sẽ nhận lời khiêu chiến của ngươi.

Chiu!

Những ánh mắt sợ hãi đổ dồn về phía cánh tay Lăng Phong:

- Sao có thể như vậy được?

395. Chương 352: Linh Khí Chung Tố.

Một đường kiếm mang lớn bằng ngón tay bắn thẳng lên trời. Bay xa chừng mười trượng thì dừng lại không động nữa. Kiếm mang đột nhiên tạc khai, những mảng kiếm mang vỡ ra bay vù vù cắt ra một khe huyền

ảnh đen xì.

Khe hở không gian!

Đầu tiên lấy vị trí kiếm mang làm trung tâm, sau đó hàng trăm hàng ngàn khe hở không gian rất mỏng xếp lại với nhau, xoay tròn xung quanh trung tâm không ngừng sinh diệt. Như một con quái vật vô hình đang huy động những móng vuốt của mình.

Một hàn ý lạnh thấu xương bỗng dưng trào ra từ bên trong mọi người. Mọi người đều biết cảnh tượng này trông thì có vẻ không có gì đặc biệt nhưng trên thực tế mỗi một tia sức mạnh tràn ra đều có thể làm nổ tung một cường giả! Nếu sức mạnh mang tính hủy diệt đó hội tụ lại thì người thường có thể ngăn cản được không?

Cơ bắp đang căng cứng của Đằng Thú xếp lại một cách vô thức. Nhìn kì cảnh đang diễn ra trong không trung, hắn hoàn toàn trở nên ngơ ngác. Gần như vừa sợ lại vừa cuồng nhiệt nhưng mọi thứ lại không hề rõ ràng.

- Ha ha ha ha, tốt! Đây chính là bằng hữu của phó tông chủ Tuyết Niệm?

Trong những con mắt ngây dại, Bối Diệp đột nhiên cất lên một tràng cười sảng khoái, chủ động tiến lên chào hỏi Lăng Phong.

-Ồ, tông chủ, quên mất không giới thiệu với ngài.

Tuyết Niệm nhanh chóng tiến lên, mặc dù mục tiêu để hắn ở lại Bối Diệp Tông không còn thuần túy nhưng thể diện thì vẫn nên làm. Hắn giới thiệu nói:

- Vị này là Mộc Phong tiên sinh.

Trước khi tiến nhập Bối Diệp Tông, Lăng Phong và bọn Tuyết Niệm đã bàn với nhau tạm thời dùng cái tên Mộc Phong hành sự, dù sao Bối Tông cũng có hình truy nã hắn rồi.

Mộc Phong? Đây là cường giả của môn đạo nào?

Bối Diệp lộ ra một tia nhãn thần nghi hoặc, không nói thêm điều gì chỉ cười vang nói:

- Mộc tiên sinh có thể hạ mình đến Bối Diệp Tông ta đã là may mắn cho bốn tông lắm rồi! Bốn tông lẽ ra phải nhiệt liệt hoan nghênh mới đúng. Tiêu Hắc, còn không mau đến đây xem Lăng tiên sinh có yêu cầu gì không!

Đang ngây ra nhìn Lăng Phong, bị Bối Diệp quát, Tiêu Hắc giật nảy mình, mon men tiến sát lại gần Bối Diệp ra vẻ không muốn, cung kính đứng im. Nếu như có người quan sát cẩn thận thì sẽ phát hiện ra hai chân hắn đang run rẩy không ngừng thể hiện nỗi khiếp đảm trong lòng.

Tiêu Hắc hiểu Vô Tẩn Hoang Nguyên là mảnh đất do cường giả làm chủ. Nếu như Lăng Phong muốn Bối Diệp khiển trách hắn, Bối Diệp cũng không có nửa phần do dự. Bởi vì ai cũng có thể đánh giá được sự chênh lệch giữa một linh cấp và một linh giả.

Trong nhãn thần kinh sợ của hắn, Lăng Phong chỉ lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, khoát tay nói:

- Không cần phiền đến phó tông chủ. Mộc mỗ vừa mới hóa linh, trước mắt còn phải củng cố tu vi, chuyện hoan nghênh để sau này hãy nói.

Bối Diệp nhú mày rồi biểu tình cũng giãn dần ra, cười híp mí:

- Nếu đã như vậy ta cũng không miễn cưỡng Mộc tiên sinh nữa. Nhưng ta đã chuẩn bị tổ chức một bữa yến tiệc trong nội bộ tông môn ba ngày sau rồi. Hi vọng lúc đó Mộc tiên sinh có thể thêm gia!

Lăng Phong hơi suy nghĩ một chút, chấp tay nói:

- Lúc đó Mộc mỗ nhất định sẽ đến để không phụ mỹ ý của Bối Diệp tông chủ!

- Vậy là tốt rồi, Mộc tiên sinh cứ bận việc của mình, Bối mỗ không quấy rầy nữa.

Sau khi từ biệt, Bối Diệp đột nhiên xoay người liếc nhìn Tiêu Hắc:

- Tiêu Hắc, việc chuẩn bị yến tiệc ta giao cho người đó.

- Vâng!

Tiêu Hắc vội vàng ứng hạ.

Lăng Phong cũng xoay người quay trở lại tỉnh thất của Tuyết Niệm. Thấy Tiêu Hắc có vẻ định nói gì rồi lại thôi hẳn không khỏi bật cười hỏi:

- Tiêu phó tông chủ, có phải ngài có gì muốn nói với ta không?

- A a?

Tiêu Hắc giật mình, vội vàng khoát tay nói:

- Không, không có, Một tiên sinh nếu không có gì thì ta xin được cáo từ.

Thấy Lăng Phong không phản đối, hắn tiếp tục duy trì tư thái cung kính, cẩn thận rút lui.

Lần xung đột xảy ra một tháng trước giữa Lăng Phong và Tiêu Hắc rất nhiều đệ tử trong tông môn đều biết. Thấy Tiêu Hắc thường ngày kiêu ngạo ương ngạnh lúc này cũng phải e dè thận trọng thì không khỏi ngỡ ngàng và buồn cười. Đồng thời trong lòng cũng cháy bùng lên một khát vọng cường liệt; khát vọng về sức mạnh!

- Lăng huynh đệ, đệ thành công rồi?

Sau khi vào cư thất, Thích Thiên Ách liền phiêu phiêu xuất hiện, mặt đầy vẻ kinh hỉ, nói. Được tận mắt chứng kiến cảnh tượng Lăng Phong hóa linh nên đến tận bây giờ trong lòng hắn vẫn thấy vô cùng chấn động, còn hưng phấn hơn cả lần hắn tiến nhập vào linh cấp mấy chục năm trước.

- Ừm.

Lăng Phong thủ nhất chiêu, tinh thiết kiếm bay từ tay Tuyết Niệm vào lòng bàn tay hắn. Không cần bất cứ động thể nào, tinh thiết kiếm dần dần hóa thành lưu dịch huyền ảnh, tiến nhập vào thân thể hắn. Dưới sự quan sát của niệm thức, tinh thiết kiếm huyền lập trong thức hải, từng luồng kiếm mang hư ảnh phù hiện lượng vòng quanh tinh thiết kiếm, di chuyển không ngừng.

Nguyên trận bí văn trong mỗi luồng kiếm mang phức tạp đến kinh nhân, trong lúc vận chuyển cực tốc, kiếm mang ào ào nhập vào thân kiếm, như chim yến về rừng, du ngư nhập hải, thoáng cái đã biến mất không chút dấu vết.

Quá trình này vừa hoàn thành, Lăng Phong lại từ từ xòe rộng bàn tay, tinh thiết kiếm xuất hiện. Lúc này hình dạng của nó không có quá nhiều biến huyền nhưng sâu trong thân kiếm đang có một tầng kiếm mang sáng chói. Kiếm mang chiếu sáng vạn vật, cảm giác như có thể thứ phá thị tuyến, chém nát hư không.

Nếu là người có tu vi sâu hơn nhìn kĩ hơn bên trong sẽ phát hiện ra bên trong thân kiếm còn có hào quang mơ hồ. Bên trong quang mang thôi xán, từng đường kiếm mang đang luân chuyển như ngục.

Linh khí!

Lúc này tinh thiết kiếm đã biến thành một "linh khí" thực sự. Sau khi dung hợp tinh kĩ của Lăng Phong, mối quan hệ của nó với Lăng Phong càng thêm khăng khít. Sau này, Lăng Phong thậm chí có thể sử dụng tinh thiết kiếm như một bộ phận thân thể của mình.

- Tốt, thanh linh khí này nếu như phối hợp với trứ kiếm chi thuật có lẽ sẽ lấy được thủ cấp người khác ở cự ly một ngàn dặm.

Thích Thiên Ách tán thưởng.

Ánh mắt nhìn Lăng Phong của Hằng Trùng cũng tràn đầy vẻ chấn động. Lần đầu tiên nhìn thấy người thanh niên này thân kiếm hợp nhất cũng không linh ngộ được nhiều. Bây giờ hắn không chỉ nắm bắt được sức mạnh linh cấp mà thậm chí trên phương diện linh ngộ kiếm thuật hắn còn bỏ xa mình.

Nếu không xảy ra điều gì bất ngờ thì bản thân sẽ được chứng kiến sự ra đời của một truyền kì.

- Ừm

Lăng Phong cười phá lên, phẩy tay ra hiệu cho mọi người ngồi xuống:

- Bây giờ ta đã hóa linh thành công rồi. Nếu như có thể tham ngộ ra luyện phương thì thậm chí có thể luyện chế ra tinh kỹ tinh chương!

Hắn liếc qua Thích Thiên Ách, nói:

- Tiếp theo phải làm thế nào, mọi người có ý kiến gì không?

Lăng Phong biết ý nguyện lớn nhất của Thích Thiên Ách là luyện chế ra tán linh, sau này sẽ không còn phải sợ năng lượng lưu thất nữa. Nhưng muốn luyện chế ra tinh kỹ tinh chương thích hợp với hắn thì trước tiên bản thân phải phân tích được luyện phương! Trong tay mặc dù đang có ba miếng tinh kỹ tinh chương nhưng đều là hỏa hệ. Mặc dù hiệu quả tương tự như nhau nhưng luyện chương chỉ cần xảy ra một chút sai sót là xảy ra một ly đi một dặm. Luyện chế những hệ tinh chương không giúp được gì nhiều.

Cho dù có thể lấy được luyện phương nhưng trước tiên phải cần một miếng tinh cấp hạch tinh! Đây cũng là một khó khăn lớn.

- Nếu như có thể phát huy hiệu dụng lớn nhất của tinh chương đương nhiên có thể khai tông lập phái.

Tuyết Niệm lẩm bẩm nói:

- Nhưng chúng ta căn bản không có nền tảng, nên đi đâu bây giờ.

Nói đến đây, hắn đột nhiên dừng lại, không khí trong phòng bỗng chốc trở nên ngưng trệ.

396. Chương 353: Tà Quân Tông.

Ánh mắt mọi người ánh lên cùng một ý niệm: Bối Diệp Tông?

Nghĩ đến vị tông chủ béo tròn, Lăng Phong biết đối phương không hề đơn giản như bề ngoài của hắn thể hiện. Mặc dù từ lúc mình vào Bối Diệp Tông tu luyện hắn chưa từng xuất hiện qua nhưng có vẻ chuyện gì cũng biết. Từ cách hắn gọi Tiêu Hắc từ sau lên phía trước là có thể nhìn ra người này có thể bất chấp mọi thủ đoạn nhằm lôi kéo mình.

- Thôi, không có lợi hại xung đột thì cũng không nên đoạt lấy cơ nghiệp của người ta.

Lăng Phong suy nghĩ một lúc, trực tiếp đánh tan ý niệm ấy trong đầu mọi người.

Thích Thiên Ách há há miệng, định nói gì rồi lại thôi.

Sau đó, vài ý kiến lại được đưa ra, bọn Lăng Phong quyết định đợi Hải Tư Lam bế quan xong rồi mới rời đi.

Mọi chuyện tiếp theo phong bình lang tĩnh, không biết Bối Diệp truyền ý niệm gì mà hai ngày nay không thấy có ai đến tiếp xúc với Lăng Phong. Lăng Phong cũng một hai phần nào đoán ra tâm lý của hắn.

Tuy rằng chiêu mộ cường giả mở rộng thế lực tông phái nhưng người được chiêu mộ không được vượt qua mình. Trước mắt hắn là linh giả, tu vi của Bối Diệp cũng vậy, nếu như hắn quyết định ở lại Bối Diệp Tông thật thì đúng là một áp lực lớn. Sau khi nghĩ xong được mất chuyện này, Lăng Phong chỉ cười, quyết định sẽ không chủ động đi tìm đối phương kết giao.

Chớp mắt đã thấy đến yến tiệc mà Bối Diệp an bài.

- Một tiên sinh, Bối tông chủ đã chuẩn bị xong yến tiệc ngoạn nghênh ngài, không biết ngài có nhận lời tham gia không?

Bên ngoài cư thất truyền đến giọng mời khách khí của Tiêu Hắc.

Lăng Phong vốn không muốn màu mè, nhưng cũng không muốn đắc tội với người ta nên trả lời:

- Đợi một chút, ta sẽ đi ngay.

- Bối tông chủ mời ngài qua bàn việc gia nhập tông môn. Lăng tiên sinh, ngài có định nhận lời không?

Tuyết Niệm có vẻ do dự.

Lăng Phong chỉ cười phát tay:

- Yên tâm đi, ta chưa gốc đến thế đâu. Nếu hấn ta có đưa ra lời mời thật thì cũng chỉ là làm trò thôi, chắc gì đã có vài phần thật tâm.

Thấy Lăng Phong nói vậy, Tuyết Niệm có vẻ thất vọng, hấn rất hiểu tính cách của Bối Diệp. Vị tông chủ đại nhân này căn bản không phải là người rộng rãi. Nếu như Lăng Phong chịu ở lại, nhất định sẽ trở thành cái đinh trong mắt đối phương. Đến lúc đó chỗ nào cũng có kẻ thù, chỉ thiệt cho Lăng Phong.

Nộ!

Trong khi nhóm mình chỉ cần thi triển một chút thủ đoạn là có thể đoạt được Bối Diệp Tông, nhưng Lăng Phong đã trực tiếp từ chối phương án đó.

Vì vậy, Tuyết Niệm chẳng biết làm gì hơn là than thầm một tiếng.

Thu xếp qua loa một chút, Lăng Phong cất bước ra khỏi cư thất. Bên ngoài Tiêu Hắc đang đợi với thái độ vô cùng khiêm tốn. Bây giờ thấy còn có cả Tuyết Niệm đang đi sau Lăng Phong, hấn sao dám có nửa phần khiêu khích, chỉ biết khom người không dứt.

Dưới sự dẫn dắt của Tiêu Hắc, hai người Lăng Phong đã đến được Bối Diệp Tông tông môn.

Bởi vì hạch tâm thực sự của tông phái nằm ở "linh cư" nên sót lại chỉ cần bố trí thêm ít cửa giả. Tông phái được xây dựng trên một bình nguyên rộng, ngoài lối kiến thiết hùng vĩ ra, những thứ khác đều không thần kì.

Bối Diệp sớm đã đợi sẵn bên ngoài. Thấy Lăng Phong đến, hấn lộ vẻ nhiệt tình, nói:

- Mộc tiên sinh, ta đợi ngài lâu lắm rồi. Hai ngày trước vì không dám quấy rầy ngài tinh tu nên không dám đến, hôm nay chúng ta nhất định phải nói chuyện với nhau.

Lăng Phong có chút không quen với sự nhiệt tình của hấn, nhường nhịn vài phần, cười nói:

- Là ta nên đến bái phỏng Bối tông chủ mới đúng. Chỉ có điều ta bận củng cố cảnh giới nên không có thời gian rảnh.

Cả hai đều biết đối phương đang kiềm cố nhưng không ai muốn nói ra chỉ cười ha ha cho qua chuyện.

Cả hai tiến nhập đại điện.

Bên trong người của tông môn sớm đã ngồi kín. Tất cả đều là thánh vực cường giả, nhìn qua có lẽ là lực lượng chủ chốt của Bối Diệp Tông. Người ngồi trên cùng là Đẳng Thú. Thấy Lăng Phong đến, hấn liền bắn ra một tia chiến ý nồng liệt. Lăng Phong có chút đau đầu, hấn đương nhiên không sợ khiêu chiến nhưng hấn cảm thấy khó xử vô cùng. Bản thân bây giờ đã là linh giả mà còn đi bắt nạt một tên ngục linh cấp, dù có chiến thắng cũng chẳng về vang gì.

- Mộc tiên sinh, mời ngồi!

Bối Diệp kéo Lăng Phong lên vị trí thượng lĩnh.

- Không nên.

Lăng Phong bất động thanh sắc đẩy tay hấn ra, khẽ lách người sang bên cạnh.

Bối Diệp thành khẩn:

- Bối mẫu vẫn luôn tự trách mình năng lực có hạn. Chiếm cứ vị trí tông chủ mà không cống hiến được gì nhiều cho tông môn. Bây giờ gặp được Mộc tiên sinh mới biết con đường chính đạo nằm ở đâu. Mộc tiên sinh nhất định phải ngồi lên vị trí này.

Sau lưng Lăng Phong, Tuyết Niệm thoáng ngẩn ra đôi chút, vị tông chủ hẹp hòi này chuyển tính từ lúc nào vậy? Những lời này của Bối Diệp rõ ràng là tỏ ý muốn thoái vị, sao có thể không khiến những người hiểu rõ tính hấn không cảm thấy kì lạ được?

Lăng Phong cũng có chút kinh ngạc, nhưng sau khi suy nghĩ một lúc, khước miệng hắn nhếch lên một góc quỷ dị. Nếu đổi thành linh giả bình thường khác, thậm chí là linh sĩ, người cao hơn một bậc nhất định sẽ bị rung động bởi những lời thành khẩn này của Bối Diệp. Nhưng đừng quên, Lăng Phong còn có một thân phận khác là thuật luyện sư.

Một thuật luyện sư có linh hồn vô cùng nhạy cảm!

Trong khoảnh khắc Bối Diệp cất lời, Lăng Phong đã phát hiện ra một tia ý niệm ba động không bình thường trong hắn. Bối Diệp trước mắt chẳng khác gì một ngọn hỏa sơn, có thể bạo phát lôi đình nhất kích bất cứ lúc nào. Mấy vị thánh vực cường giả ngồi bên dưới cũng vậy, bộ dạng chẳng khác gì như đã được căn dặn trước.

Lăng Phong lập tức hiểu ra ý định của chúng. Bối Diệp muốn mượn cơ hội này thăm dò tâm ý của hắn. Chỉ cần hắn lộ ra nửa phần muốn tiếp nhận nhất định sẽ có người đứng lên kháng nghị. Đến lúc đó chỉ cần xảy ra xung đột hỗn loạn, Bối Diệp sẽ lập tức âm thầm xuất thủ!

Vì đã nhìn thấy hắn xuất thủ nên Bối Diệp nghĩ hắn chỉ là một kẻ vừa mới tiến nhập linh cấp, tự tin có thể hạ gục hắn. Hắn không biết chỉ cần luận về chiến đấu lực thôi, Lăng Phong đã có thể giết chết hắn trong vòng một giây rồi!

Đối mặt với âm mưu của hắn, Lăng Phong cảm thấy nực cười vô cùng:

Cổ xưa có nói con đại bàng thân dài vạn dặm, chỉ cần sải cánh là đã có thể bay qua thiên địa. Một ngày, chuột cống tin rằng đại bàng đã ăn trộm miếng thịt ôi của mình nên bắt đầu nhe nanh gườm dọa nạt nó. Có phải là rất buồn cười không?

- Không cần, Bối tông chủ!

Lăng Phong cười nhạt, nói:

- Mộc mỗ mấy ngày nữa sẽ rời khỏi Bối Diệp Tông. Yếu tiệc có lẽ nên dừng ở đây, tâm ý của ngài, Mộc mỗ xin ghi nhận.

Mọi biểu tình trên mặt Bối Diệp gần như đóng băng. Hắn không ngờ Lăng Phong lại phản ứng như vậy. Nếu như Lăng Phong tự cao tự đại thì đã rơi vào bẫy của hắn rồi. Nhưng Lăng Phong lại cung kính từ chối, bất luận là loại phản ứng gì thì khác một trời một vực với những gì hắn dự đoán. Sắc mặt hắn nhanh chóng từ xanh chuyển sang đỏ, nhất thời không biết nên nói gì cho tốt.

Nhất là những kẻ được cài cắm phối hợp bên dưới, đối diện với những tình huống kiểu này càng không biết phải làm gì, bỗng nhiên trở nên bối rối.

Tuyết Niệm lập tức hiểu ra vấn đề, hừ lạnh một tiếng, bồi thêm một câu:

- Đa tạ Bối tông chủ thu nạp bao nhiêu năm nay, Tuyết Niệm quyết định từ chức phó tông chủ, đi theo Mộc tiên sinh!

- Người?

397. Chương 354: Khinh Miệt Và Phẫn Nộ.

Bên dưới vang lên những tiếng nghị luận không dứt. Quyết định của Tuyết Niệm có lẽ cũng nằm ngoài tầm dự đoán của chúng. Bất cứ ai cũng có thể nhận ra đảm nhận ngôi vị phó tông chủ của một tông phái tốt hơn việc đi theo một người chưa có tiền đồ rất nhiều lần.

Nhất là Tiêu Hắc, tâm trạng càng có vẻ hẫng hụt. Hắn bỗng nhiên ý thức được thứ mà mình vẫn hằng coi trọng trong mắt người khác chỉ là đồ bỏ đi. Cảm giác hụt hẫng đó khiến hắn mệt mỏi vô cùng.

Trong mắt Bối Diệp ánh lên một tia ảo não mơ hồ, hắn miễn cưỡng cười nói:

- Ai cũng có ý chí của mình, Bối mỗ không dám miễn cưỡng. Chỉ hi vọng Tuyết phó tông chủ sau này có thể phát triển tốt hơn để không uổng công Bối mỗ đã từng chúc phúc!

Tuyết Niệm lạnh lùng chấp tay, ngay cả một chữ tạ cũng không có.

Đúng lúc Lăng Phong đang định xoay người bỏ đi thì bên ngoài vang lên một tiếng hô lớn:

- Tông chủ, Tà Quân Tông đến khiêu chiến, chúng đã giết chết vài đệ tử của ta rồi!

- Cái gì?

Bối Diệp giật mình. Một đường phong khí quyền xuất quần lấy người vừa đưa tin, hần vội hỏi:

- Xảy ra chuyện gì?

- Lúc này đệ tử phụ trách thu thập nguyên liệu bắn hạ được một con ngân uế yểm rất hiếm thấy, đang lúc vui mừng thì đột nhiên xuất hiện một đám đệ tử Tà Quân Tông. Chúng nói ngân uế yểm là do chúng phát hiện trước, bắt chúng ta phải giao nộp. Bọn đệ tử đương nhiên không chịu kết quả chúng liền ra tay, giết chết sáu đệ tử!

Sắc mặt Bối Diệp trùng xuống, vẫy tay nói:

- Đi theo ta!

Hần cũng không còn thời gian để ý đến Lăng Phong nữa:

- Mộc tiên sinh, tông môn có việc, e rằng không thể cử hành được yến tiệc hôm nay. Mong ngài thông cảm.

Lăng Phong thấy bộ dạng gấp gáp của chúng, liếc sang phía Tuyết Niệm, hỏi:

- Tà Quân Tông này có lai lịch như thế nào, người có biết không?

- Tà Quân Tông? Sao chúng có thể xuất hiện ở đây?

Tuyết Niệm nhíu mày, không giấu nổi vẻ kinh ngạc:

- Tông chủ của chúng tự hiệu Tà Quân, bản thân là ngục linh sĩ cấp cường giả, lịch sử của tông phái mà hắn gây dựng cũng lâu hơn Bối Diệp Tông. Chúng có hai linh giả, hơn mười ngục linh cấp cường giả, tổng số đệ tử có khoảng vài ngàn! Chỉ cấp thuật luyện sư trong tông môn cũng không ít, có thể nói thực lực vô cùng cường đại. Ở Vô Tận Hoang Nguyên cũng có thể coi là nhị lưu tông phái! Tà Quân Tông tông môn cách nơi này ba ngọn núi, ngày thường rất ít qua lại, sao hôm nay lại xảy ra chuyện tranh giành?

Lăng Phong gật đầu, hắn đã đại khái hiểu được lai lịch của tà quân tông, nói:

- Chúng ta cũng đi xem sao.

Tuyết Niệm đương nhiên không phản đối. Hai người nhanh chóng xuất hiện giữa đám đông huyền ảo. Bối Diệp đang dẫn đầu đám Đẳng Thú, tiến đến chỗ đám người trước mặt, tươi cười nói:

- Mạc thiếu chủ, Tà Quân Tông đi thu thập nguyên liệu lại thu thập đến chỗ Bối Diệp Tông ta, chuyện này nghe có vẻ hơi hoang đường!

- Hắc hắc.

Người được hắn gọi là Mạc thiếu chủ là một thanh niên tay xách một con ngân uế yểm đen xì, lớn độ một bàn tay, vừa vung vẩy vừa cười nói:

- Ài, ai bảo con ngân uế yểm này bỏ chạy? Ta muốn ngăn cũng không ngăn được!

Bối Diệp kìm nén nội khí trong ngực, nhãn thần lướt qua năm người trước mặt. Hai trong số đó là ngục linh cấp tu vi, một người là thánh vực cấp cao thủ. Những người này đương nhiên với hắn chẳng là gì. Kẻ khiến hắn ái ngại nhất vị Mạc thiếu chủ thân khoác tử bào, mặt đầy tà ý, con trai bảo bối mà Tà Thần mãi mới có được. Nếu như chẳng may để xảy ra xung đột làm tổn thương đối phương e rằng sẽ dẫn đến một cuộc chiến khốc liệt không đáng có.

Bối Diệp suy nghĩ thiệt hơn rồi nói:

- Nếu Mạc thiếu chủ đã tìm lại được vật của mình rồi thì tại hạ cũng không giữ nữa, còn mấy tên đệ tử bị quý tông hạ sát thì Mạc thiếu tính sao?

Bối Diệp nói vậy nhất thời khiến mọi người thất kinh. Một vị râu tóc bạc phơ, mặt chỉ chút nếp nhăn đứng sau lưng hắn tròn tròn mắt, kinh hô:

- Tông chủ, không được!

- Quách trưởng lão, ta nói được là được.

Bách Diệp biểu tình lạnh lùng, rõ ràng cũng khó chịu với việc bị thủ hạ của mình nghi vấn. Khuôn mặt mập mạp của hắn bị phủ lên một tầng sát khí. Nếu như không nhanh chóng đàn áp những tiếng phản đối này e rằng cuộc chiến sẽ mỗi lúc một nghiêm trọng, đến lúc đó có muốn rút lui cũng khó.

Nhân thần của hắn dừng lại một lúc lâu chỗ Quách trưởng lão. Con người này đã theo hắn từ khi mới thành lập tông môn, chủ yếu phụ trách việc chiêu mộ và rèn luyện đệ tử bên ngoài. Luận về uy vọng trong tông môn thậm chí còn hơn cả ba vị phó tông chủ! Nhưng vì bị giới hạn bởi thiên phú tự thân nên cuối cùng chỉ có thể đạt đến ngụy linh cấp, không thể tấn thăng thêm.

- Ha ha ha ha

Mạc thiếu chủ cười lớn:

- Ta cứ tưởng Bối tông chủ sẽ cố tình làm khó cơ. Chuyện nhỏ này cũng không cần phải kinh động đến gia phụ.

- Nếu Bối tông chủ đã thắng thắn như vậy thì ta cũng không chấp nhặt nữa. Như vậy đi.

Mạc thiếu chủ khinh bỉ nhìn những thi thể đang nằm dưới chân, dùng chân đá đá vào cái như cách một người thương nhân đang đánh giá mấy con cá chết. Suy xét một hồi, hắn buông một câu lạnh lùng:

- Mặc dù đây chỉ là chuyện hiểu lầm làm quý tông thiệt hại mất mấy tên đệ tử, ta cũng cảm thấy áy náy. Thế này đi, tổng cộng năm người, mỗi người bổn tông sẽ bồi thường một miếng cao cấp tinh chương. Nói đoạn, hắn vẫy tay, ném năm miếng tinh chương về phía Bối Diệp.

Bối Diệp sầm nét mặt, giơ tay ra nhận một cách vô thức. Cơ thịt trên mặt co giật điên cuồng.

- Thối lắm! Năm đệ tử đấy. Thiên phú mỗi người đều vô cùng xuất chúng, có thể trở thành thánh vực đỉnh phong thậm chí có thể tiến thêm một bước vấn đỉnh ngụy linh cấp! Năm miếng cao cấp tinh chương? Ha ha ha ha, năm miếng cao cấp tin chương!

Quách Đào giận đến nổi toàn thân run rẩy, giận dữ chỉ vào Mạc thiếu chủ không nói nên lời.

- Quách trưởng lão, không được.

Những kẻ cơ linh thấy sắc mặt Bối Diệp có vẻ khó coi, vội vàng kéo tay Quách Đào, âm thầm khuyên can.

Quách Đào liếc cái mạng già, hất tay mọi người quỳ xuống trước mặt Bối Diệp:

- Tông chủ! Ta theo ngài đã bao năm nay, không dám có nửa phần sai ý, cũng chưa dám yêu cầu điều gì. Nhưng hôm nay ta phải cầu xin ngài, xin ngài đừng để xương máu của đệ tử tông môn phải đổ vô ích! Tông chủ!

Trong những tiếng rên rỉ thê lương, Quách Đào từ bỏ toàn bộ chân lực hộ thể, dập đầu xuống đất, phần da trên trán bị đá cửa vào, bê vết máu.

Cảnh tượng này khiến những người chứng kiến không khỏi siết chặt nắm đấm, giận dữ nhìn về phía năm người Mạc thiếu chủ rồi lại nhìn về phía Bối Diệp, ánh mắt lộ vẻ chờ đợi!

Thấy quần tình hung dũng, Mạc thiếu chủ cũng phải vô thức lùi lại một bước. Nhưng thấy Bối Diệp vẫn im lặng, không có biểu hiện gì hắn lại lấy lại can đảm cười lạnh nói:

- Chuyện đã như vậy, Bối tông chủ, ta xin được cáo từ. Sau này có dịp mời Bối tông chủ đến Tà Quân Tông làm khách, gia phụ ta sẽ đích thân đón tiếp?

Mi mắt Bối Diệp khẽ giật giật, Tà Quân đón tiếp?

Hắn nhớ lại lúc mình mới kiến lập tông phái đã từng đích thân đến bái kiến Tà Quân. Kết quả chỉ được một tên phó tông chủ tiếp kiến còn Tà Quân thì chẳng hề lộ mặt. Bối Diệp phần nộ vô cùng. Hắn biết bản thân mình cái gì cũng có, chỉ không có duy nhất một thực lực tương đương với đối phương.

Huyết lệ chảy ròng trong mắt Quách Đào. Hắn khẩn cầu nhìn Bối Diệp, kết quả thấy đối phương vẫn không có động tĩnh gì! Thời gian cứ thế chậm chậm trôi, mỗi một giây như dài tựa ngàn vạn năm. Hi vọng đang dần tắt trong lòng hắn và bị biểu tình bất biến của Bối Diệp bóp nát thành tro bụi, phiêu tán, phân phi!

- Không, dám hung thủ này! Các ngươi không thể đi!

398. Chương 355: Sợ Hãi Và Điên Cuồng.

Quách Đào thấy Mạc thiếu chủ chuẩn bị rời đi bỗng dưng bạo phát! Hắn điên cuồng rống lên một tiếng, lao thẳng về phía đối phương. Sự việc xảy ra quá nhanh, nhanh đến nỗi những người bên cạnh không kịp phản ứng chỉ biết trơ mắt đứng nhìn hắn lao về phía đối phương. Hắn chỉ là một thánh vực, làm vậy chẳng khác gì tự tìm đến cái chết.

Bỗng một thân ảnh như một con linh báo lao đến, hai cánh tay mỏng như hai cánh quạt chụp xuống, tóm lấy Quách Đào như tóm một con gà nhỏ!

Quách Đào ra sức giãy dụa, những hấn giãy dụa thế nào cũng không thể thoát được đôi bàn tay rắn như đá sau lưng. Hắn quay đầu nhìn, chỉ thấy Đằng Thú đang lạnh lùng nhìn hắn. Quách Đào rưng rưng hai hàng huyết lệ, cầu khẩn nói:

- Phó tông chủ! Cứ để ta liều mạng đi, bọn Uyên nhi chết cả rồi, cái mạng già này còn phải tiếc gì nữa!

Năm xác chết dưới kia, mỗi một người đều được Quách Đào gửi gắm rất nhiều hi vọng. Quách Đào toàn tâm toàn ý bồi dưỡng họ, hi vọng họ có thể thực hiện ước mơ đột phá thánh vực của mình! Trở thành linh cấp cường giả!

Nhưng bây giờ ước mơ đã trở thành những thi thể lạnh lẽo. Điều này làm hắn đau đớn đến chết, không còn một chút suy nghĩ muốn sống nào nữa.

- Đằng Thú!

Bối Diệp lạnh lùng lên tiếng:

- Đưa Quách trưởng lão về, ông ấy đau buồn quá nên mất hết lý trí rồi.

Những lời này chẳng khác gì tiếng sét giữa trời xanh, triệt để đánh tan tia huyền tưởng cuối cùng của Quách Đào. Nhân thân của hắn như mất đi tiêu điểm, hoán toán vô bí.

Đằng Thú vẫn giữ nguyên biểu tình lạnh lùng, nhếch cặp môi dày rồi đột nhiên ném Quách Đào về phía sau. Tuyệt Niệm nghiêng người, sau khi nhận được cái gật đầu đồng ý của Lăng Phong liền bay lên giành lấy Quách Đào ngay trước mắt mọi người.

Đằng xa, Mạc thiếu chủ vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng chăm chọc quan sát mọi chuyện. Đến khi Quách Đào bị Đằng Thú ném ra phía sau, hắn cứ nghĩ mọi chuyện đã kết thúc, nở một nụ cười chiến thắng định quay người bỏ đi ai ngờ Đằng Thú vừa nhếch môi lại đang tiến từng bước lớn về phía hắn.

Khí thế hung hung, mỗi một bước như muốn chấn động thiên địa, chấn động hư không. Cả con người Đằng Thú như một con viễn cổ cuồng thú bạo liệt tràn ngập huyết tính và sát ý!

- Đằng Thú, ngươi làm gì vậy? Quay lại đây!

Bối Diệp trợn tròn mắt, biết có chuyện không ổn, hắn vội vàng chạy lên ngăn Đằng Thú lại.

Nhưng đã quá muộn!

Mỗi một bước chân Đằng Thú đều không hề màu mè, trên thực tế hội tụ rất nhiều cự lực và tiếp cận nguyên lực bản chất thiên nhiên. Mỗi một bước đều vô hình thôi động địa hệ nguyên lực, đẩy cơ thể hắn tiến lên phía trước.

Không gì có thể ngăn cản nổi!

Trong nháy mắt, đã thấy Đằng Thú xuất hiện trước mặt Mạc thiếu chủ và nắm đấm thì đang nặng nề giáng xuống!

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Mạc thiếu chủ sợ đến ngất người, chưa kịp định thần thì một nắm đấm đã giáng xuống, khí tức chết chóc cường liệt như một con cự thú khổng lồ đang há miệng chờ nuốt hắn.

- Thiếu chủ, mau tránh!

Một vị hoàng bào lão giả của Tà Quân Tông thấy vậy giật mình, hô lên một tiếng và cũng nhanh chóng kích xuất nhất quyền, đón lấy nắm đấm đang hạ xuống của Đằng Thú.

Thần quang nồng liệt bạo trán trong mắt Đằng Thú, chiến ý thượng dũng:

- Phá cho ta!

Nhất quyền của Đằng Thú hạ xuống mang theo khí thế vô bì phá tan thanh sắc điện quang trên song quyền của hoàng bào lão giả. Dư lực đập thẳng vào ngực hắn, rắc rắc, vài chiếc xương sườn đã bị đánh gãy.

Hoàng bào lão giả thốt lên một tiếng kêu đau đớn, hét to:

- Hôi lão, xuất thủ!

Sau lưng lập tức nhảy ra một vị lão giả mặc hôi bào nữa. Hai tay người này đang nâng một khối hỏa mang nồng liệt. Hỏa mang sáng lên một cách yêu nghiệt, như núi non cắm đăm, ngưng hợp cùng công kích của hoàng bào lão giả, bạo trướng gấp mười lần, hình thành nên một tòa hỏa diễm sơn ập thẳng về phía Đằng Thú!

Đằng Thú vẫn chăm chăm nhìn Mạc thiếu chủ. Trong những tiếng rống giận dữ, một con hùng linh hiện lên trong nháy mắt và huyền hóa thành một bộ khải giáp toàn mỹ quấn chặt lấy cơ thể hắn.

Hai cánh tay hắn như xuất địa long toàn!

Từng đóa từng đóa địa hệ nguyên lực hư ảnh phù hiện như những đóa kim hoa tuyệt mỹ, nhanh chóng tản khai thành những mảnh lân giáp, trong nháy mắt huyền hóa thành một con vật có lân tu như giao long. Giao long giữa đầu rống lên một tiếng giận dữ, thân thể nhanh chóng toàn chuyển. Từng bó kim mang tràn ra, xuyên qua hư ảnh!

Chiu!

Xoạt một tiếng, giao long điên cuồng lao vào đòn công kích liên thủ của hai vị lão giả. Dù Đằng Thú thiên phú dị bẩm, tu vi xếp đầu trong số ngũ linh cấp cường giả nhưng đối diện với sự ngăn cản của hai cao thủ đồng cấp, hắn đương nhiên không thể đột phá một cách dễ dàng.

Giao long và hỏa mang sơn phong ngăn cản cùng biến mất trong hư không. Thân thể Đằng Thú đột nhiên run lên, mặt đỏ lên một cách dị thường nhưng hắn chẳng quan tâm, vẫn ương ngạnh xông vào vòng bao vây của đối phương nhằm tiếp cận được Mạc thiếu chủ.

Mạc thiếu chủ lộ rõ vẻ kinh hãi. Câu "hỗ phụ đại tử" hoàn toàn đúng với hắn trong trường hợp này. Có hai linh cấp cường giả làm lão tử, bản thân hắn chỉ có thánh vực cấp tu vi! Đối diện cặp mắt đỏ ngầu của con "sư tử điên" Đằng Thú, một ý nghĩ nồng liệt đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn: "Thì ra thế giới này vẫn còn có người dám lấy mạng hắn!"

Hắn kinh hô, nói:

- Chặn, chặn lại cho ta!

Trong những tiếng rống gấp gáp, hai tên thánh vực cường giả này giờ vẫn dửng dưng im hai bên lập tức dậm chân, chặn đứng trước mặt Đằng Thú. Mặc dù trong lòng không hề muốn vậy nhưng chúng biết nếu như bỏ mặc Mạc thiếu chủ không quản, chỉ biết giữ mạng sống cho mình thì kết quả sẽ vô cùng thê thảm. Tà Quân đại nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng. Thậm chí chúng còn có thể phải chịu cực hình, sống không được mà chết cũng không xong!

Chát! Chát!

Thân thể Đằng Thú như một mảnh thiên thạch đang bay với tốc độ ngàn vạn năm ánh sáng, trùng kích lực tích tụ đã đạt tới cực đỉnh. Hai tên thánh vực cường giả vừa va chạm đến, một âm thanh giòn giã đã vang lên biến chúng thành hai khối thịt nát!

Xu thế phi độn vẫn tiếp diễn, thân thể Đằng Thú không hề có ý định dừng lại.

Hai người hoàng bào lão giả tranh thủ thời gian có được tiếp tục bao vây lấy Đằng Thú, cùng đồng thời hét lớn:

- Bối tông chủ! Người muốn tông môn toàn diệt sao?

Bối Diệp thoáng rung mình, lúc này mới hồi lại thần. Nếu để mặc cho Đằng Thú giết Mạc thiếu chủ chỉ e rằng Bối Diệp Tông sẽ bị toàn diệt như những gì chúng nói! Hắn mở miệng định ngăn lại nhưng phát hiện khuyết điểm lớn nhất của mình là thiếu lập trường. Tà Quân Tông tuyệt đối sẽ không nghe lời mình, còn Đằng Thú thì sao?

Nghĩ đến đây, Đằng Thú có vẻ chỉ đang hành động theo bản năng. Tên này khiến hắn đau đầu vô cùng, lúc này hắn chỉ muốn lập tức bóp chết Đằng Thú - kẻ đã gây nên không biết bao nhiêu rắc rối!

Đằng Thú tả xung hữu đột nhưng hồi hoàng nhị lão phối hợp quá tốt, phong trợ hỏa thế, hỏa mượn phong thế kết thành một vòng vây dày đặc. Hắn bị giam trong tám lưới khổng lồ đó, giấy dựa thế nào cũng không hiệu quả.

Lúc này vì đối phương không kịp trở tay nên Đằng Thú mới chiếm được ưu thế. Bây giờ mọi thứ đã được điều chỉnh lại, sao hồi hoàng nhị lão có thể khiến mọi chuyện trở nên dễ dàng như vậy, nhất là lúc này Đằng Thú liều mạng xông vào vòng phòng ngự còn bị một chút thương tổn!

Thấy hai hộ vệ cận thân của mình bị Đằng Thú đụng cho nát bấy, huyết điểm phun đầy trên mặt, ầm ầm. Một cảm giác ớn lạnh từ tận xương tủy đột nhiên trào lên, Mạc thiếu chủ phát ra một tiếng thét chói tai, một tiếng thét đầy sợ hãi. Sự sợ hãi kích phát cả cơ thể hắn làm cho hắn đau nhức vô cùng và run rẩy không thôi:

- Chết! Ta muốn ngươi chết! Muốn ngươi phải chết!

399. Chương 356: Bối Diệp Cuồng Nộ

Hồi hoàng nhị lão đồng thời quát lên một tiếng, phong hỏa nhị hệ nguyên lực cấp dừng, bịt chặt sau tám lá chắn địa hệ.

- Hồi lão, Hoàng lão, hai người dám phản bội bổn thiếu chủ!

Mạc thiếu chủ trợn trừng mắt, không thể ngờ hồi hoàng nhị lão lại quyết định liên thủ cùng kẻ thù! Cơ thịt trên mặt hắn vận vẹo điên cuồng, hai tay tiếp tục điều khiển Tà Quân Đồng:

- Sát! Ta sẽ cùng giết chết cả hai tên phản đồ các ngươi!

Uy lực của Tà Quân Đồng đúng là quá mạnh. Dù Mạc thiếu chủ mới chỉ có thể phát huy hết một phần mười uy lực của nó nhưng ba ngục linh cấp cường giả tuyệt đối không thể ngăn cản! Mạc thiếu chủ vận lực, vũ tiễn hạ kích chi thế bạo tăng, những tiếng chiu chiu liên tiếp như muốn xé rách màng nhĩ người ta!

Bịch! Bịch! Bịch!

Cự âm đại tác, mỗi một thanh âm như gõ vào tim người ta khiến người ta không khỏi bất an sợ hãi.

- Xoẹt!

Thân hình Đằng Thú ở cao nhất nên cũng dễ dính đòn nhất. Một luồng cự lực vô bĩ rơi xuống, ép đứt đầu gối hắn. Nhưng hắn vẫn không chịu khuất phục, khuôn mặt trở ra như thép, bướng bỉnh chống lại áp lực.

Mặc dù vẫn chưa rút lui nhưng hồi hoàng nhị lão đã quay lại vẻ tuyệt vọng ban đầu. Trong tâm trạng uể oải, lực chống đỡ cũng giảm đi không ít.

Một thước! Một tắc!

Từng đợt vũ tiễn lần lượt làm mỏng đi tấm lá chắn được cấu bởi tam hệ nguyên lực, dần dần áp xuống, tiếp cận mi tâm Đẳng Thú. Chỉ cần thêm một chút nữa thôi là tấm lá chắn sẽ bị ép vỡ. Cơ bắp trên tay Đẳng Thú nổi lên cuộn cuộn, chạy tán loạn trong cơ thể. Mồ hôi trộn lẫn với máu tươi lăn dài trên mặt khiến tình cảnh càng thêm thê lương!

Đã sắp chạm đến lông mi!

- Ầm!

Khiếu âm kì dị tạc khởi. Đột nhiên một đường kiếm xuất hiện như lưu quang, trong nháy mắt đâm thủng linh sĩ vực, bay đến trước mặt Đẳng Thú. Một trăm linh tám đường kiếm mang trùng thiên bắn ra, như uyên như ngục, như ánh sáng phán quyết.

Ngọc địa lao!

Tinh thiết kiếm ngẩng lên như một con chập long kinh tỉnh, ầm một tiếng nâng toàn bộ vũ tiễn lên nửa tắc, lơ lửng giữa không trung. Một đường kiếm mang phòng ngự hình vòng cung hạ xuống, vây chặt lấy ba người Đẳng Thú.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Mạc thiếu chủ đầu tiên giật mình, sau đó đại nộ, rống lên điên cuồng:

- Dám cản ta, đi chết đi!

Vô biên vô tế vũ tiễn đột nhiên thu lại, toàn bộ hướng thẳng về phía tinh thiết kiếm vừa rơi xuống. Tinh thiết kiếm nếu như bị tổn thương thì Lăng Phong người có tâm thần tương liên với nó đương nhiên cũng đại thương nguyên khí.

Cách đó không xa, Bối Diệp chứng kiến cảnh đó, khóe miệng lộ ra một tia hàn ý âm hiểm. Chết đi!

Từ sau khi Lăng Phong xuất hiện, tảng đá trong lòng Bối Diệp rất cuộc cũng đã đến lúc được bỏ xuống. Theo như hắn thấy, nếu như Lăng Phong xuất thủ và bản mệnh linh khí bị tổn thương thì thật quá hợp tâm ý hắn. Nhất định phải chết trong tay Tà Quân Đồng. Nếu như không xuất thủ thì tâm thần cũng phải chịu ảnh hưởng, sau này không thể uy hiếp đến hắn được nữa.

Không nằm ngoài dự đoán của hắn, Lăng Phong quả nhiên nhún người, xuất hiện bên cạnh tinh thiết kiếm. Hắn hét lên một tiếng, mi tâm đột nhiên bay ra bảy đường kiếm ảnh. Kiếm ảnh như luân, nhanh chóng tiến nhập vào tinh thiết kiếm.

Vũ tiễn cuồng lạc, trong cơn bạo vũ, mặc dù tu vi hơn hẳn các cường giả bình thường khác nhưng cơ bắp trên người Lăng Phong vẫn không khỏi căng cứng, gần như đỡ ra.

Trong những ánh mắt hoảng loạn và lạnh lẽo, trái tim Lăng Phong vẫn như một bông tuyết trong veo. Lúc này quan sát cẩn thận, hắn đã phát hiện ra khe hở trong sát chiêu Tà Quân Đồng. Trong lúc nguy cấp, Lăng Phong thét lên ra lệnh:

- Tuyết Niệm, giết!

Là ý gì vậy?

Không đợi Bối Diệp kịp hiểu ra, thân ảnh Tuyết Niệm đã lao đến như tiễn ngư phá lãng, chớp mắt đã thấy xuất hiện trước mặt Mạc thiếu chủ. Nụ cười điên cuồng trên mặt đối phương vẫn chưa kịp tắt thì đã nhìn thấy ngực mình bị một cánh tay hỏa quang xuyên thủng.

Mạc thiếu chủ sững sờ nhìn ngực mình, không một giọt máu nào chảy ra, bởi vì toàn bộ máu huyết đã bị hỏa diễm làm cho bốc hơi hết.

Đây, đây là chuyện gì vậy?

Rầm, thân thể Mạc thiếu chủ nặng nề ngã xuống đất.

Mất đi sự khống chế của hắn, Tà Quân Đồng trên trời cũng không duy trì được bao lâu. Lăng Phong hít một hơi thật sâu, phong vân xung quanh nhất thời quẫy động, hắn điểm mạnh hai tay:

- Thất kiếm thất trùng, thiên nguyên cảm, vạn vật sát!

Vô biên vô hạn cảm cố khí tức cường liệt truyền xuất. Trên đầu tinh thiết kiếm, bảy thanh kiếm ảnh phù hiện tán phát ra từng trận giao sát chi lực. Trong chớp mắt đã thấy xuất ra vô số chiêu, phá tan kết cấu của Tà Quân Đồng.

Rầm rầm!

Như một ngọn đại sơn vừa đổ sụp xuống. Tà Quân Đồng điên cuồng phân giải, biến hóa thành vô số loạn lưu phong nhận, tứ tán loạn phi.

- Chú ý phòng ngự!

Lăng Phong thét lên một tiếng, tinh thiết kiếm đột nhiên co rút lại, chỉ thấy vòng phòng ngự của kiếm mang trong chốc lát trở nên vô cùng kiên cố. Mặc kệ cho phong nhận loạn lưu thế nào, nó vẫn lù lù bất động. Nhưng những người có tu vi thấp hơn thì không được may mắn như thế. Họ bị loạn lưu cắt phải, từng tiếng a a thảm thiết vang lên không ngừng. May mà thương thế không nặng cho lắm.

Trong cảnh hỗn loạn ấy, chỉ có Bối Diệp là bất động thanh sắc. Biểu tình của hắn có chút lạnh lùng, thậm chí lạnh đến mức quá đáng. Dù da thịt có bị cắt phải thì hắn vẫn cứ thờ ơ. Nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy hai mắt hắn đang tràn đầy vẻ sợ hãi.

Bọn chúng đã, đã giết chết Mạc thiếu chủ thật rồi sao?

- Ha ha ha ha, tốt, thật là tốt quá!

Bối Diệp thất tâm, phát ra một trận cười điên loạn. Hắn giận dữ chỉ vào Lăng Phong:

- Mộc Phong, ngươi được lắm! Ngươi hãy đền mạng cho Bối Diệp Tông ta!

Trong những tiếng kêu thét, năm ngón tay hắn đại trưởng, lao thẳng về phía Lăng Phong.

Chưa kịp tiếp cận, năm ngón tay đã lẳng không bắn tới, một luồng thanh sắc quang mang quỷ dị bao trùm đại địa.

Biến dị nguyên lực!

Bối Diệp biết dù những người bên cạnh Mạc thiếu chủ chết sạch, chỉ cần Mạc thiếu chủ không sao thì chuyện hôm nay sẽ coi như chưa từng xảy ra. Nhưng nhất thủ này của Lăng Phong đã khiến cho Bối Diệp Tông không còn đường lùi! Trong lúc cực nộ, chỉ sợ Tà Quân Tông sẽ lập tức dẫn đại quân đột kích, lúc đó ai có thể ngăn nổi hắn?

Đối diện với kẻ vừa mất đi con trai bảo bối Tà Quân, cơ nghiệp mà hắn vất vả gây dựng e rằng sẽ tan thành mây khói. Nên, Bối Diệp gần như đã mất hết lý trí, điên cuồng lao về phía Lăng Phong!

- Bối tông chủ, ngươi làm vậy là có ý gì?

Lăng Phong khẽ nhú mày, dưới chân lóe lên một đường điện quang, nhẹ nhàng xoay người tránh khỏi cường hãn nhất kích.

- Có ý gì?

Hai mắt Bối Diệp lóe lên một tia cực nộ:

- Từ sau khi ngươi xuất hiện, ta đã biết ngươi không có ý tốt với Bối Diệp Tông! Ngươi muốn ngấm chiếm tông phái của bốn tọa, hôm nay bốn tọa nhất định phải giết chết ngươi!

Thấy Bối Diệp lao vào Lăng Phong như một con sư tử điên, những người trong tông môn đều cảm thấy hết sức bàng hoàng. Theo lý mà nói thì họ phải giúp tông chủ của mình giết Lăng Phong mới đúng. Nhưng những gì Bối Diệp vừa nói khiến họ cảm thấy quá thất vọng nên tất cả đều đang rơi vào trạng thái do dự.

- Bối tông chủ, mau dừng tay!

Tuyết Niệm phần nộ quát, chặn đứng phía trước Lăng Phong, hai tay nhanh chóng quyền động ra từng dải hỏa diễm tinh phiến. Tinh phiến nhanh chóng tụ hợp thành hình dạng một con mắt, trực tiếp ngăn Bối Diệp lại.

Bối Diệp thấy Tuyết Niệm xuất thủ, thần tình càng trở nên cuồng nộ, nhất quyền âm âm kích xuất. Vô số biến dị phong hệ nguyên lực ngưng tụ trong nháy mắt hình thành nên một phiến lá có hoa văn vô số. Phiến lá dán chặt lên nắm đấm của hắn, trực tiếp đâm thẳng về phía Tuyết Niệm:

- Nhất khâu chi cách! Tinh kỹ Bối Diệp tuyệt sát!

Tuyết Niệm chỉ thấy một luồng sức mạnh quán chặt lấy mình khiến hắn không sao thở nổi. Trong lòng thoáng giật mình: Linh vực! Sau khi vào Bối Diệp Tông đây là lần đầu tiên hắn được giao thủ với tông chủ, không ngờ linh vực của Bối Diệp lại đáng sợ đến vậy!

Cảm nhận được tốc độ lưu chuyển của nguyên lực trong cơ thể mình đang giảm đi không ít, Tuyết Niệm tâm tư có phần chìm xuống!

Hồi hoàng nhị lão đồng thời quát lên một tiếng, phong hỏa nhị hệ nguyên lực cấp dừng, bịt chặt sau tấm lá chắn địa hệ.

- Hồi lão, Hoàng lão, hai người dám phản bội bổn thiếu chủ!

Mạc thiếu chủ trợn trừng mắt, không thể ngờ hồi hoàng nhị lão lại quyết định liên thủ cùng kẻ thù! Cơ thịt trên mặt hắn vận vẹo điên cuồng, hai tay tiếp tục điều khiển Tà Quân Đồng:

- Sát! Ta sẽ cùng giết chết cả hai tên phản đồ các ngươi!

Uy lực của Tà Quân Đồng đúng là quá mạnh. Dù Mạc thiếu chủ mới chỉ có thể phát huy hết một phần mười uy lực của nó nhưng ba nguyên cấp cường giả tuyệt đối không thể ngăn cản! Mạc thiếu chủ vận lực, vũ tiễn hạ kích chi thế bạo tăng, những tiếng chiu chiu liên tiếp như muốn xé rách màng nhĩ người ta!

Bịch! Bịch! Bịch!

Cự âm đại tác, mỗi một thanh âm như gõ vào tim người ta khiến người ta không khỏi bất an sợ hãi.

- Xoẹt!

Thân hình Đằng Thú ở cao nhất nên cũng dễ dính đòn nhất. Một luồng cự lực vô bĩ rơi xuống, ép đứt đầu gối hắn. Nhưng hắn vẫn không chịu khuất phục, khuôn mặt trở ra như thép, bướng bỉnh chống lại áp lực.

Mặc dù vẫn chưa rút lui nhưng hồi hoàng nhị lão đã quay lại về tuyệt vọng ban đầu. Trong tâm trạng uể oải, lực chống đỡ cũng giảm đi không ít.

Một thước! Một tấc!

Từng đợt vũ tiễn lần lượt làm mỏng đi tấm lá chắn được cấu bởi tam hệ nguyên lực, dần dần áp xuống, tiếp cận mi tâm Đằng Thú. Chỉ cần thêm một chút nữa thôi là tấm lá chắn sẽ bị ép vỡ. Cơ bắp trên tay Đằng Thú nổi lên cuộn cuộn, chạy tán loạn trong cơ thể. Mồ hôi trộn lẫn với máu tươi lăn dài trên mặt khiến tình cảnh càng thêm thê lương!

Đã sắp chạm đến lông mi!

- Âm!

Khiêu âm kì dị tạc khởi. Đột nhiên một đường kiếm xuất hiện như lưu quang, trong nháy mắt đâm thủng linh sĩ vực, bay đến trước mặt Đằng Thú. Một trăm linh tám đường kiếm mang trùng thiên bắn ra, như uyên như ngục, như ánh sáng phản quyết.

Ngọc địa lao!

Tinh thiết kiếm ngẩng lên như một con đập long kinh tĩnh, âm một tiếng nâng toàn bộ vũ tiễn lên nửa tấc, lơ lửng giữa không trung. Một đường kiếm mang phòng ngự hình vòng cung hạ xuống, vây chặt lấy ba người Đằng Thú.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Mạc thiếu chủ đầu tiên giật mình, sau đó đại nộ, rống lên điên cuồng:

- Dám cản ta, đi chết đi!

Vô biên vô tế vũ tiễn đột nhiên thu lại, toàn bộ hướng thẳng về phía tinh thiết kiếm vừa rơi xuống. Tinh thiết kiếm nếu như bị tổn thương thì Lăng Phong người có tâm thần tương liên với nó đương nhiên cũng đại thương nguyên khí.

Cách đó không xa, Bối Diệp chứng kiến cảnh đó, khóe miệng lộ ra một tia hàn ý âm hiểm. Chết đi!

Từ sau khi Lăng Phong xuất hiện, tảng đá trong lòng Bối Diệp rốt cuộc cũng đã đến lúc được bỏ xuống. Theo như hắn thấy, nếu như Lăng Phong xuất thủ và bản mệnh linh khí bị tổn thương thì thật quá hợp tâm ý hắn. Nhất định phải chết trong tay Tà Quân Đồng. Nếu như không xuất thủ thì tâm thần cũng phải chịu ảnh hưởng, sau này không thể uy hiếp đến hắn được nữa.

Không nằm ngoài dự đoán của hắn, Lăng Phong quả nhiên nhún người, xuất hiện bên cạnh tinh thiết kiếm. Hắn hét lên một tiếng, mi tâm đột nhiên bay ra bảy đường kiếm ảnh. Kiếm ảnh như luân, nhanh chóng tiến nhập vào tinh thiết kiếm.

Vũ tiễn cuồng lạc, trong cơn bạo vũ, mặc dù tu vi hơn hẳn các cường giả bình thường khác nhưng cơ bắp trên người Lăng Phong vẫn không khỏi căng cứng, gần như đỡ ra.

Trong những ánh mắt hoảng loạn và lạnh lẽo, trái tim Lăng Phong vẫn như một bông tuyết trong veo. Lúc này quan sát cẩn thận, hắn đã phát hiện ra khe hở trong sát chiêu Tà Quân Đồng. Trong lúc nguy cấp, Lăng Phong thét lên ra lệnh:

- Tuyết Niệm, giết!

Là ý gì vậy?

Không đợi Bối Diệp kịp hiểu ra, thân ảnh Tuyết Niệm đã lao đến như tiễn ngư phá lãng, chớp mắt đã thấy xuất hiện trước mặt Mạc thiếu chủ. Nụ cười điên cuồng trên mặt đối phương vẫn chưa kịp tắt thì đã nhìn thấy ngực mình bị một cánh tay hỏa quang xuyên thủng.

Mạc thiếu chủ sững sờ nhìn ngực mình, không một giọt máu nào chảy ra, bởi vì toàn bộ máu huyết đã bị hỏa diễm làm cho bốc hơi hết.

Đây, đây là chuyện gì vậy?

Rầm, thân thể Mạc thiếu chủ nặng nề ngã xuống đất.

Mất đi sự khống chế của hắn, Tà Quân Đồng trên trời cũng không duy trì được bao lâu. Lăng Phong hít một hơi thật sâu, phong vân xung quanh nhất thời quẫy động, hắn điểm mạnh hai tay:

- Thất kiếm thất trùng, thiên nguyên cấm, vạn vật sát!

Vô biên vô hạn cấm cố khí tức cường liệt truyền xuất. Trên đầu tinh thiết kiếm, bảy thanh kiếm ảnh phù hiện tán phát ra từng trận giao sát chí lực. Trong chớp mắt đã thấy xuất ra vô số chiêu, phá tan kết cấu của Tà Quân Đồng.

Rầm rầm!

Như một ngọn đại sơn vừa đổ sụp xuống. Tà Quân Đồng điên cuồng phân giải, biến hóa thành vô số loạn lưu phong nhận, tứ tán loạn phi.

- Chú ý phòng ngự!

Lăng Phong thét lên một tiếng, tinh thiết kiếm đột nhiên co rút lại, chỉ thấy vòng phòng ngự của kiếm mang trong chớp lát trở nên vô cùng kiên cố. Mặc kệ cho phong nhận loạn lưu thế nào, nó vẫn lù lù bất động. Nhưng những người có tu vi thấp hơn thì không được may mắn như thế. Họ bị loạn lưu cắt phải, từng tiếng a a thảm thiết vang lên không ngừng. May mà thương thế không nặng cho lắm.

Trong cảnh hỗn loạn ấy, chỉ có Bối Diệp là bất động thanh sắc. Biểu tình của hắn có chút lạnh lùng, thậm chí lạnh đến mức quá đáng. Dù da thịt có bị cắt phải thì hắn vẫn cứ thờ ơ. Nhưng nếu quan sát kỹ sẽ thấy hai mắt hắn đang tràn đầy vẻ sợ hãi.

Bọn chúng đã, đã giết chết Mạc thiếu chủ thật rồi sao?

- Ha ha ha ha, tốt, thật là tốt quá!

Bối Diệp thất tâm, phát ra một trận cười điên loạn. Hắn giận dữ chỉ vào Lăng Phong:

- Mộc Phong, ngươi được lắm! Ngươi hãy đền mạng cho Bối Diệp Tông ta!

Trong những tiếng kêu thét, năm ngón tay hắn đại trưởng, lao thẳng về phía Lăng Phong.

Chưa kịp tiếp cận, năm ngón tay đã lẳng không bắn tới, một luồng thanh sắc quang mang quỷ dị bao trùm đại địa.

Biến dị nguyên lực!

Bối Diệp biết dù những người bên cạnh Mạc thiếu chủ chết sạch, chỉ cần Mạc thiếu chủ không sao thì chuyện hôm nay sẽ coi như chưa từng xảy ra. Nhưng nhất thủ này của Lăng Phong đã khiến cho Bối Diệp Tông không còn đường lùi! Trong lúc cực nộ, chỉ sợ Tà Quân Tông sẽ lập tức dẫn đại quân đột kích, lúc đó ai có thể ngăn nổi hắn?

Đối diện với kẻ vừa mất đi con trai bảo bối Tà Quân, cơ nghiệp mà hắn vất vả gây dựng e rằng sẽ tan thành mây khói. Nên, Bối Diệp gần như đã mất hết lý trí, điên cuồng lao về phía Lăng Phong!

- Bối tông chủ, ngươi làm vậy là có ý gì?

Lăng Phong khẽ nhíu mày, dưới chân lóe lên một đường điện quang, nhẹ nhàng xoay người tránh khỏi cường hân nhất kích.

- Có ý gì?

Hai mắt Bối Diệp lóe lên một tia cực nộ:

- Từ sau khi ngươi xuất hiện, ta đã biết ngươi không có ý tốt với Bối Diệp Tông! Ngươi muốn ngấm chiếm tông phái của bốn tọa, hôm nay bốn tọa nhất định phải giết chết ngươi!

Thấy Bối Diệp lao vào Lăng Phong như một con sư tử điên, những người trong tông môn đều cảm thấy hết sức bàng hoàng. Theo lý mà nói thì họ phải giúp tông chủ của mình giết Lăng Phong mới đúng. Nhưng những gì Bối Diệp vừa nói khiến họ cảm thấy quá thất vọng nên tất cả đều đang rơi vào trạng thái do dự.

- Bối tông chủ, mau dừng tay!

Tuyệt Niệm phần nộ quá, chặn đứng phía trước Lăng Phong, hai tay nhanh chóng quyền động ra từng dải hỏa diễm tinh phiến. Tinh phiến nhanh chóng tụ hợp thành hình dạng một con mắt, trực tiếp ngăn Bối Diệp lại.

Bối Diệp thấy Tuyệt Niệm xuất thủ, thần tình càng trở nên cuồng nộ, nhất quyền ầm ầm kích xuất. Vô số biến dị phong hệ nguyên lực ngưng tụ trong nháy mắt hình thành nên một phiến lá có hoa văn vô số. Phiến lá dán chặt lên nắm đấm của hắn, trực tiếp đâm thẳng về phía Tuyệt Niệm:

- Nhất khâu chi cách! Tinh kỹ Bối Diệp tuyệt sát!

Tuyệt Niệm chỉ thấy một luồng sức mạnh quán chặt lấy mình khiến hắn không sao thở nổi. Trong lòng thoáng giật mình: Linh vực! Sau khi vào Bối Diệp Tông đây là lần đầu tiên hắn được giao thủ với tông chủ, không ngờ linh vực của Bối Diệp lại đáng sợ đến vậy!

Cảm nhận được tốc độ lưu chuyển của nguyên lực trong cơ thể mình đang giảm đi không ít, Tuyệt Niệm tâm tư có phần chìm xuống!

400. Chương 357: Tông Chủ Kế Nhiệm.

Đằng sau xuất hiện một bàn tay thật lớn, Tuyệt Niệm cảm giác thân thể nhanh chóng kéo giật lên trời cao, nhất thời biết được người xuất thủ là ai, không có nửa phần phản kháng tùy ý, để mặc thân mình theo bàn tay to kia bay lên không trung.

Mà Bối Diệp thấy tình cảnh này, trong mắt toát lên một tia tức giận, ngay sau đó, bên cạnh hắn chợt hiện quang mang, đồng thời một nam tử tướng mạo phổ thông đã lao tới. Tên nam tử này vô cùng thuận lợi, không chút khó khăn tiến vào Linh Vực, mang Tuyết Niệm đi.

Bối Diệp chỉ cảm thấy khổ sáp dâng trào, không cần bất cứ kẻ nào lăm miệng hắn cũng có thể hiểu rõ, Linh Cấp! Chết tiệt, lại là một cường giả Linh Cấp!

Cho đến giờ khắc này, hắn mới hiểu được chính mình đã hoàn toàn đánh giá sai Lăng Phong, uổng công bản thân còn muốn bố trí thiết cục, nhất cử giải quyết hắn, thực không nghĩ tới trong mắt người ta hắn căn bản giống như vai hề nhảy nhót. Hắn cũng rút cuộc hiểu được vì sao khóe miệng Lăng Phong lúc nào cũng có tiểu ý châm chọc như có như không. Đối mặt với đám chuột nhắt liều mạng giành mỗi, phản ứng của hùng ưng chắc cũng chỉ như thế?

Phát hiện này khiến nội tâm Bối Diệp tức giận, so sánh với việc vừa rồi thiếu chủ bị giết chết càng thêm phần nộ hơn.

Cho dù là như thế, Bối Diệp sâu sắc biết được bản thân tuyệt đối không phải là đối thủ của hai gã cường giả Linh Cấp. Tâm tư thay đổi thật nhanh, hắn phần nộ quát:

- Họ Mộc, các người chờ đây, ta sẽ trở lại báo thù!

Tiếng nói vừa dứt, mũi chân hắn điểm nhẹ, một đạo long quyền phong mang theo thân thể hắn phá không lao đi.

Lăng Phong ngưng thần, không chút suy nghĩ, một luồng niệm thức phát ra, khống chế Tinh Thiết Kiếm, cơ hồ giống như thuần di đuổi theo Bối Diệp! Cho dù nội tâm luôn hành sự theo nguyên tắc, Lăng Phong không muốn thi triển âm mưu quỷ kế, thậm chí không muốn sử dụng lực lượng tuyệt đối chiếm Bối Diệp Tông, nhưng như vậy không có nghĩa là hắn sẽ thả cho uy hiếp sinh sôi nảy nở!

Cho dù tu vi bản thân Bối Diệp cũng chỉ là Linh Cấp, không uy hiếp được bản thân, nhưng Lăng Phong cũng tuyệt không có ý định nhẹ nhàng bỏ qua nguy hiểm này. Uy hiếp, chỉ khi bị hủy diệt hoàn toàn mới có thể chuyển thành an toàn!

- Phá!

Phía sau Bối Diệp đột nhiên hiện ra một phiến vật thể nhỏ như vàng như bạc, nhìn qua gần bằng một chiếc lá nhỏ. Tinh Thiết Kiếm mang theo quang mang vạn trượng, giống như lưu tinh nặng nề oánh kích vào phiến lá, chỉ nghe tiếng cách nhẹ vàng lên, phiến lá bị phá tan thành từng mảnh nhỏ.

Bối Diệp phun ra một ngụm máu tươi, không dám mấy may dừng lại, cuống quýt điên cuồng bỏ chạy, trong chớp mắt đã biến mất tại chân trời xa xa.

”Chết tiệt!”

Nội tâm Lăng Phong trầm nghĩ, hắn biết chính mình không thể nào đuổi kịp Bối Diệp, thực không nghĩ tới đối phương vì muốn chạy trốn chết, đường đường là tông chủ, ngay cả linh khí bản mệnh cũng bất chấp, phân quyết đoán thực khiến người khác phải cảm thán, đáng tiếc dùng trong trường hợp như vậy.

Một loại sự tình phát sinh quá mức nhanh chóng, từ lúc Mạc thiếu chủ bị giết, Bối Diệp điên cuồng, tiếp đến Nguyên Thận xuất hiện, cuối cùng là Lăng Phong xuất kiếm, Bối Diệp chạy trốn tới hoa cả mắt, chấn động liên tục. Chờ khi bọn hắn hồi phục tinh thần mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, thế cục đã hoàn toàn đảo ngược.

Bối tông chủ nhất ngôn cửu đỉnh đã bỏ chạy trốn chết, vậy Bối Diệp Tông phải làm gì?

Vấn đề này không ai nói ra, thế nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ ràng, nhất là sự tình Mạc thiếu chủ bị giết phát sinh, bọn họ càng thêm hoảng sợ không biết làm sao. Vạn nhất, vạn nhất Tà Vương hung tàn nổi danh giận dữ đuổi tới tận nơi giết chóc thì phải làm cái gì bây giờ?

Yên tĩnh!

Trong không khí trầm mặc, Quách Đào bỗng đứng bước lên, trước tiên lớn tiếng nói:

- Mời Mộc tiên sinh làm tông chủ kế nhiệm!

Một tiếng hô này phát ra, liên tục vang vọng trong không gian, tức thì không khí rơi vào tình cảnh vi diệu. Không ít người hai mặt nhìn nhau, tâm tư phức tạp lại do dự vạn phần!

Nguyên Thận đứng một bên, biểu tình bất thiện nhìn chằm chằm vào sắc mặt đám người xung quanh biến đổi liên tục, nếu như không phải Lăng Phong chưa cho phép, hẳn hừ như muốn lấy hết những cái đầu heo này. Đây chính là chủ nhân mà Nguyên Thận ta đi theo a, lẽ nào làm tông chủ của các người còn ủy khuất hay sao? Thực sự con mẹ nó...!

Đột nhiên, Đằng Thú bước ra, thật sâu dừng lại trước mặt Lăng Phong, thanh âm trầm thấp giống như xích sắt, vô cùng khí phách:

- Người làm tông chủ, ta đồng ý!

- Ta cũng vậy...

- Ta đồng ý...

- Ta đồng ý...

Thanh âm quanh quẩn trong không gian, thật lâu phiêu dang.

Lần này, tất cả mọi người đều hồi tỉnh tinh thần, ào ào quy phục nói:

- Mời Mộc tiên sinh tiếp nhận chức vị tông chủ!

Biểu tình Lăng Phong có chút do dự, bất kể như thế nào, hôm nay nếu như tiếp nhận thì chỉ sợ ác danh "đoạt cơ nghiệp người khác" sẽ rơi vào đầu chính mình!

Tuyệt Niệm vội vã khuyên:

- Tông chủ, nếu như ngài không tiếp nhận thì sau này Tà Quân Tông đột kích, sợ rằng trên dưới tông môn không người nào bảo toàn được tính mệnh!

Tuyệt Niệm khuyên bảo, thanh âm đặc biệt rõ ràng, thuận lợi truyền vào tai mỗi người. Nếu như trước đó bọn họ lựa chọn Lăng Phong còn có một tia không tình nguyện, vậy hiện tại không cần bàn cãi, tất cả vạn lòng như một, nếu như Mộc tiên sinh rời đi, vậy ai tới bảo hộ chính mình?

Vì vậy, tiếng cầu khẩn Lăng Phong tiếp nhận chức vị càng thêm sôi nổi.

Nghĩ đến chí nguyện lớn nhất của mình, rốt cuộc Lăng Phong quyết định, trong mắt lộ vẻ kiên quyết:

- Ta đáp ứng!

Không đợi mọi người hoan hô, hắn xua xua tay, thanh âm tiếp tục vang lên:

- Mới vừa rồi, mọi người đều đã nhìn thấy mọi chuyện phát sinh, Tà Quân Tông hiện nay có một tông chủ là Linh Sĩ cấp, hai Linh Giả, Ngũ Linh Cấp hơn mười người, thực lực vượt xa chúng ta! Hôm nay giết chết con trai độc nhất của hắn, tất nhiên không tránh khỏi một hồi chém giết!

Tuyệt Niệm cau mày, không rõ lời Lăng Phong vừa nói, phân tích rõ ràng tình cảnh khốn đốn tương lai gần là có dự định gì, không phải là hành động "càng thêm tan rã" hay sao?

- Vì vậy, nếu như trong các người có người lựa chọn rời đi, ta tuyệt đối không ngăn cản, đồng thời hứa hẹn sẽ lấy một ít tích súc trong tông phân phát cho các người, các người có thể tạm thời sống yên ổn không cần lo lắng, coi như một điểm đền đáp cuối cùng của tông môn dành cho các người!

Lời nói này của Lăng Phong khiến tiếng xì xầm bàn tán lan tràn, ở Vô Tận Hoang Nguyên, nếu như muốn sinh tồn yên ổn quả thực là một chuyện phi thường tàn khốc.

Người có thực lực, sẽ được người khác tung hô làm bề trên, sống cuộc sống kẻ khác ước ao, nếu như không đủ lực lượng, như vậy chỉ có thể bị người ta khi dễ.

Vì vậy, rất nhiều người đều lựa chọn gia nhập vào tông phái nào đó, chỉ cần tuân thủ quy định, cộng thêm thiên phú bản thân không phải quá kém, như vậy sẽ được bản thân tông môn che chở, đạt được điều kiện tu luyện tốt nhất, do đó tránh được rất nhiều phiền phức.

Nhưng nếu suy nghĩ sơ lược, có thể rời khỏi Bối Diệp Tông là dự định tốt nhất, không những tránh được một hồi tai ương ngập đầu, đồng thời đạt được một ít "phân phát" như Lăng Phong hứa hẹn, trong đó chắc hẳn bao hàm một ít ma hạch, cũng đủ cho bọn họ sinh hoạt đùa giỡn trong thời gian ngắn. Truyện " " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac. com)

Vì vậy, một số người ở đây đã động tâm, trong ánh mắt lộ vẻ do dự, nếu như không tiếp xúc sâu với Lăng Phong, không rõ tính tình chân thực của hắn như thế nào, sợ rằng có người đã trực tiếp bước ra.

- Thế nhưng, sau khi rời khỏi, tông môn sinh tử tồn vong, hưng suy vinh nhục như thế nào, không còn quan hệ gì tới các ngươi! Ngày sau nếu như tông môn phát dương quang đại, cũng tuyệt đối không tiếp nhận các ngươi một lần nữa!

Nhân thần Lăng Phong như điện đảo qua mỗi người.

Lúc này, động tĩnh tranh đấu đã hoàn toàn biến mất, đệ tử tông môn đều tụ tập một chỗ, các trưởng lão thường ngày nắm giữ thực quyền Bối Diệp Tông cũng đã hoàn toàn tụ lại, dưới nhân thần ẩn chứa áp bách cường đại của Lăng Phong, bọn họ không nhịn được cúi đầu, không người nào dám nói chuyện.

- Nếu như lựa chọn lưu lại, ta có thể hứa hẹn với các ngươi, nếu như sau này tông môn phát dương quang đại, các vị đều là lực lượng trung kiên! Lời này cửu đỉnh, tuyệt đối không đổi ý!

Lăng Phong lộ vẻ tươi cười.

- Hiện tại, có thể lựa chọn!

Sau một lát, có người bước ra, sau lưng hắn lại có người vội vã kéo lại.

Người bước ra tức giận quay đầu, nhẹ giọng tức giận mắng:

- Ngươi nhu nhược sao, Tà Quân Tông xâm lấn, ngươi còn nghĩ tông môn có thể bảo toàn được hay sao? Có hai cường giả Linh Giả thì làm được chuyện gì? Nếu như không nhân cơ hội rời khỏi, chúng ta đều phải để mạng tại nơi này!

Thanh âm tuy nhẹ, thế nhưng trong không gian tĩnh lặng lại đặc biệt chói tai.

Hung hăng giật mình bỏ qua cánh tay kéo lại, người này chấp tay cười nói:

- Tông chủ, Dư Mẫn ta xin rời khỏi, có thể hay không?

Đang sau hắn có một loạt nhân thần giống như cương châm, nhưng da mặt người này coi như rất dày, hoàn toàn không có nửa phần cổ kị.

Lăng Phong nhàn nhạt dùng nhân thần ra hiệu:

- Tốt, nhưng...

Lời vừa chuyển này khiến lòng người căng thẳng, Dư Mẫn càng cứng đờ người, thiếu chút nữa quỳ xuống cầu xin tha thứ. Nhưng Lăng Phong rất bình tĩnh nói:

- Ta lại không đồng ý như lời ngươi nói, tông môn tuyệt đối sẽ không bị diệt!

Trong giọng nói của hắn tràn ngập lòng tin không thể miêu tả thành lời.

Toàn thân Dư Mẫn run lên, thấp giọng lắp bắp nói:

- Vậy, vậy chúc phúc tông môn!

Tuyệt Niệm lạnh lùng hừ một tiếng:

- Dư Mẫn, một, còn có người khác hay không?

Liên tục hô quát hai lần, lại lác đác có mười mấy người đi ra!

Lăng Phong không chút biểu tình, làm như không mấy may lo lắng bọn họ sẽ bởi vậy mà đi hết.

Cuối cùng đã xác định xong kết quả, người quyết định rời đi tổng cộng có ba mươi sáu, Lăng Phong không chút biểu tình phân phó Tuyệt Niệm tiến vào an bài cho bọn họ rời khỏi. Hắn không dự định dùng thủ đoạn

gì đối với đám người này, dù sao mỗi người đều có ý chí của riêng mình, cần phải lựa chọn như thế nào là chuyện của chính bọn họ, vừa lúc nhân cơ hội này để loại bỏ những kẻ tâm trí không kiên định.

Đây chính là nguyên tắc đối nhân xử thế của Lăng Phong, không cần phải tham thứ không tác dụng, nếu như lưu lại một số người chần chừ, thiếu kiên định, chính hắn cũng cảm thấy không yên tâm.

- Tốt lắm!

Nét mặt Lăng Phong thủy chung lộ vẻ tươi cười:

- Ta thật cao hứng thấy mọi người có thể lựa chọn lưu lại!

Từ loại bầu không khí ngưng trệ hầu như muốn trốn tránh ra ngoài, thấy sự tình không phát triển theo hướng xấu nhất, mọi người ở đây không nhận được thậm thở ra một hơi nhẹ nhõm, cảm thấy thả lỏng kỳ dị.

Bầu không khí xung quanh trong lúc bất tri bất giác đã bị Lăng Phong hoàn toàn nắm trong tay, hắn ngưng mắt nhìn, tựa hồ muốn xem rõ nội tâm của bọn họ, thanh âm khàn khàn:

- Ở đây, ta có thể hứa hẹn với mọi người, nếu như tông môn chấn hưng, mọi người đều hưng! Nếu như tông môn...

Ngữ khí dừng lại, Lăng Phong ngưng trọng nói:

- Ta sẽ chết trước chư vị!

- Ai theo ta đi tìm chết?

Giờ khắc này, trong con người Lăng Phong phẳng phất như có tinh vân sinh diệt, phẳng phất như trở lại khoảng khắc lên tiếng cuồng ngôn hướng về phía Huyết Sát Vệ. Bất quá mới chỉ một năm, nhưng lại giống như đã trải qua trăm nghìn thế dài đằng đẳng!

Giờ khắc này, người thanh niên huyền bào trước mắt mọi người ném ra vài tiếng "ta sẽ chết trước chư vị!" mang theo một cỗ khí thế hào hùng bức thẳng nhân tâm, làm cho nội tâm mỗi người đều nhiệt huyết sôi trào. Vô luận già trẻ, cho dù là các trưởng lão trà trộn trong vũng nước đục tông môn, tâm linh đã sớm lọc lõi cũng không tránh khỏi kích động run rẩy.

Có tông chủ như thế này, lo gì tông môn không phát dương quang đại?

Có tông chủ như vậy, theo hắn cầm đao cùng ngã nơi chân trời cũng có ngại gì?

Hào khí mệnh mông, cuộn cuộn trời cao.

...

- Tông chủ, đây là danh sách đệ tử chỉnh lý được trong tông môn, đệ tử ngoại môn có mười người, đệ tử nội môn có bốn người, mặt khác tầng lớp chủ sự như trưởng lão có mười người!

Tại tầng cao nhất Bối Diệp Phong, cũng tức là linh cư của tông chủ, Tiêu Hắc khom mình bấm báo tin tức thu thập chỉnh lý được cho Lăng Phong. Đừng xem hắn lừa gạt thiện sợ ác, tiêu chuẩn hành sự thường ngày rất không tốt đẹp, thế nhưng xử lý sự vụ lật vật trong tông môn lại đặc biệt sở trường. Nhất là tại phương diện xem xét thời thế có chỗ độc đáo hơn người.

Nhiều người lựa chọn rời khỏi như vậy, nhưng Tiêu Hắc sau khi nghe được Lăng Phong cho phép lựa chọn lại vì nghĩa không từ ở lại, điều này khiến Lăng Phong đối với hắn nhiều hơn một vài phần thưởng thức.

Lăng Phong khẽ gật đầu:

- Để bọn họ tập trung lại, hội tụ dưới Bối Diệp Phong, mặt khác, cần thận cảnh giới, các hạng mục công việc thu thập nguyên liệu các loại nhiều ngày qua dừng lại toàn bộ.

Tiêu Hắc mở miệng muốn nói cái gì đó, thế nhưng cuối cùng gật đầu một cái, cung kính lui ra ngoài.

Bên trong gian phòng chỉ còn lại nhóm người Lăng Phong, Thích Thiên Ách từ trong Tinh Thiết Kiếm bay ra, hắn cau mày nói:

- Lăng huynh đệ, cửa ải khó khăn trước mắt này làm thế nào để vượt qua? Lực lượng của Tà Quân Tông không phải chúng ta lúc này có thể ngăn cản được.

- Dùng tu vi của ta hiện tại, đủ để nắm giữ Thanh Phong Xử trong tay, miễn cưỡng đối phó với một Linh Giả, hơn nữa ma thú của người, như vậy không cần phải lo hai gã Linh Giả, đã coi như là một lực lượng đủ khiến các thế lực khác rất đau đầu, nhất là có Linh Sĩ cấp Hằng Trùng cũng tham dự vào!

Hắn biết lúc này không phải là thời điểm khách khí, phải lợi dụng rất cả lực lượng mới có thể, vì vậy theo khách quan tính toán một phen, rồi nói ra ý nghĩ của chính mình.

- Việc cấp bách chính là bảo toàn sinh lực trong tông môn, các sự tình còn lại không cần phải nghĩ quá mức bi quan!

Trên mặt Lăng Phong vẫn bộ dáng thản nhiên tự tin cười cười. Trong mi tâm hắn chợt hiện quang mang màu bạc, một chiếc hộp màu vàng xuất hiện tại lòng bàn tay, nói:

- Các người xem!

Lực chú ý của mọi người bị động tác của Lăng Phong thu hút, khi thấy lòng bàn tay hắn xuất hiện chiếc hộp màu vàng, bọn họ đều ngẩn ra, Tuyết Niệm không nhịn được nói:

- Đây không phải là chiếc hộp quái lạ trên phòng đấu giá hay sao?

Lăng Phong cười cười, cũng không giải thích nhiều, mà chỉ mở miệng quát lên:

- Mở!

Trong sát na, chỉ thấy trong chiếc hộp sinh ra một màn quang mang, quang mang lập tức bao phủ mọi người bên trong.

- Tiểu thế giới?

401. Chương 358: Áp Lực Thật Lớn

Định thần thấy xuất hiện trong chiếc hộp quái lạ, Thích Thiên Ách liền thất thanh kinh hô. Kiến thức của hắn đương nhiên cao nhất, đơn giản liền phát hiện được chỗ chính mình đang đứng là một tiểu thế giới, hơn nữa lại là cực phẩm trong các tiểu thế giới! Hắn hỗn loạn vài phần nghi hoặc và chấn động, nói:

- Người muốn dùng tiểu thế giới này thu xếp người của Bối Diệp Tông? Không gian coi như đủ sử dụng, nhưng là nó có thể chống đỡ được công kích cực mạnh? Hơn nữa thu xếp toàn bộ vào trong đó có thể duy trì trong thời gian bao lâu đây, uy hiếp không hủy diệt triệt để, chung quy không phải là kế lâu dài!

- Lực phòng ngự ta đã đo lường tính toán qua, ứng phó với Linh Sĩ Cấp không thành vấn đề! Về phần uy hiếp từ Tà Quân Tông, đúng thực là vấn đề lớn nhất!

Lăng Phong theo tay áo vung lên, di dời tất cả mọi người trong tiểu thế giới, mở miệng nói tiếp:

- Ta nghĩ bị động không bằng chủ động, chờ phiền phức tìm tới cửa không bằng bản thân chủ động tìm phiền phức!

- Lăng huynh đệ, ý ngươi là?

Thích Thiên Ách cả kinh.

Giữa trán Lăng Phong phát ra chiến ý cường liệt, trên người tràn ngập khí tức u ám thâm lam. Cùng lúc đó, trong hai tròng mắt hắn mơ hồ có kiếm quang long lanh, sát ý vô tận bùng phát:

- Phòng chừng cách thời điểm Tà Quân Tông biết được tin tức rồi giết tới còn một đoạn thời gian, ta cần phải bề quan suy nghĩ hai ngày!

Tuy rằng vẫn như cũ không rõ ràng lắm Lăng Phong có chủ ý gì, thế nhưng vô hình chung mọi người đã có thói quen hành động phát triển theo ý chí của hắn, đồng thời vì thói quen thậm chí hình thành một loại lòng tin tuyệt đối.

Đợi đến khi mọi người rời khỏi, Lăng Phong rơi vào trong trầm tư.

Đơn giản đánh giá một chút, thân hình hắn ngồi ngay ngắn bình tĩnh không gì sánh được, nhưng trên thực tế sâu trong ý thức hải đang tiến hành thôi diễn phi thường phức tạp. Tổ hợp một trăm lẻ tám đạo kiếm quang hình thành Thiên Địa Lao luân chuyển không ngừng, Thiên Nguyên Cấm, Vạn Vật Sát không ngừng biến đổi.

Cùng lúc đó, hai vai, hai tay, hai chân, mi tâm Lăng Phong đều có một chấm nhỏ ẩn hiện. Quang mang lấp lờ, tại bầu trời mênh mông mơ hồ có bảy chấm nhỏ bành trướng, một đạo tinh quang vượt qua hư vô không gian bắn xuống tạo thành quang trụ bao phủ toàn bộ thân thể hắn bên trong, làm hắn nhìn qua giống như thần nhân nằm trong tay ảo diệu tinh vũ.

Thần Đấu Tinh Vũ Trảm.

May là tấn chức thành Linh Giả, Lăng Phong mới thành công thi triển được một chiêu này, thế nhưng nắm chặt thành công lại không phải là rất lớn. Kiếm Điển do Sang Sư truyền thụ quả thực kỳ diệu không gì sánh được, đối với Linh Giả bình thường mà nói, quyết định tới sức chiến đấu chỉ có hai nhân tố Linh Vực và Tinh Kỹ!

Sức mạnh yếu của hai yếu tố này trực tiếp quan hệ tới sức chiến đấu, còn lại bất luận chiêu thức nào khác trong chiến đấu Linh cấp đều không phát huy tác dụng.

Nhưng là Kiếm Điển lại hoàn toàn không giống, nó dường như đã tự tách mình ra khỏi quy tắc này, vô luận là chiêu thức nào, nếu như dùng trong chiến đấu giữa Linh Cấp đều có thể phát huy sức chiến đấu rất lớn, cũng coi như là thứ đặc biệt duy nhất, Lăng Phong biết, không cần bàn cãi, đây chính là con bài chưa lật lớn nhất của hắn.

Thế nhưng vãn vẹn chỉ bằng thứ này muốn đối phó với cao thủ cấp Linh Sĩ vẫn còn kém quá xa. Đau khổ nhứt mảy suy tư, Lăng Phong bỗng dừng mở bàn tay ra, lòng bàn tay xuất hiện một chiếc mệnh bài thần bí! Bên trong mệnh bài này ẩn chứa Tinh kỹ Sát Lục Chi Nhận, còn có thể thi triển một lần nữa.

Vô luận là Sát Lục Chi Nhận hay là Thiên Địa Lao bản thân tìm hiểu được, thi triển riêng lẻ cho dù là vô địch trong đồng cấp, nhưng tuyệt đối không thể vượt cấp giết địch! Trong Linh Cấp, mỗi một cấp phân chia đều là sai biệt cực lớn, không phải có thể dựa vào một nhân tố đơn giản nào đó là có thể san bằng được.

Bất quá hai đại Tinh kỹ này lại có điểm khác biệt, chúng phân biệt thuộc về hai Tinh kỹ hệ bất đồng, một về hệ linh hồn, một là hệ hỏa!

Tinh kỹ hệ bất đồng nếu như kết hợp chồng điệp sẽ sản sinh ra loại hiệu quả như thế nào? Lăng Phong không biết, bởi vì hắn hoàn toàn không có tiền lệ nhưng có thể suy đoán. Từ năm đó nhìn thấy huynh đệ Lệnh Hồ thi triển Hổ Vũ Phệ có thể nhìn ra một ít đầu mối, hai đại tinh kỹ dung hợp với nhau sản sinh ra lực phá hoại cường đại như vậy, nếu đổi thành Tinh kỹ thì sao đây?

Đột nhiên, một luồng tinh quang hiện lên trong đôi mắt Lăng Phong, hắn siết chặt hai nắm tay, có thể đây sẽ là cơ hội duy nhất của hắn.

Nếu như thực sự có thể thành công mà nói, Lăng Phong cảm giác chính mình đã biết được nguyên nhân vì sao Thiên Hành Giả song sinh cự linh lại bị người khác đồ kị đến vậy. Trước kia chỉ cho rằng chẳng qua Linh giả song sinh cự linh có thể trở thành người nắm giữ hai đại chức nghiệp, do đó bị người thèm muốn, nhưng hiện tại xem ra thực sự không phải đơn giản như vậy.

Hiện tại Lăng Phong đã thành công tìm hiểu Thiên Địa Lao thuộc về Tinh kỹ hệ hỏa, đồng thời đối với Sát Lục Chi Nhận hệ linh hồn cũng có lý giải nhất định. Nếu như có thể chân chính tu luyện ra Sát Lục Chi Nhận, vậy chẳng phải chính là tùy thời tiến hành dung hợp hai loại Tinh kỹ hệ bất đồng này sao?

Như vậy sẽ là tràng cảnh kinh người như thế nào? Sợ là khiêu chiến vượt cấp cũng không phải là chuyện mơ mộng!

Thôi diễn, tiếp tục thôi diễn không ngừng.

Lăng Phong biết không quản tương lai quá khứ tuyệt vời như thế nào, nắm chắc thời gian tu luyện mới là vấn đề then chốt, lúc này không được phép xuất hiện sai lầm, bản thân phải vững vàng nắm bắt cơ hội khó

có được này mới là chính đạo.

Hắn nỗ lực triệu tập toàn bộ niệm thức truyền vào trong mệnh bài, cuộn cuộn không ngừng, Lăng Phong cảm giác như trong thân thể chính mình có thứ gì đó bị hút ra, nhất thời chia làm hai phần, thân thể ngồi ngay ngắn trong phòng, một phần khác phiêu phù giữa không trung, nhìn bốn phương tám hướng.

Niệm thức giống như vô số xúc tu tỏa rộng, Lăng Phong "nhìn" thấy Hải Tư Lam đang lúc tìm hiểu, thấy Thích Thiên Ách, Hằng Trùng đang có chút phát sầu, thấy các đệ tử tông môn dưới sự dẫn dắt của Tiêu Hắc rất nhanh tụ tập lại, lại thấy các nơi khắp ngọn núi đã khôi phục lại yên tĩnh.

Bỗng nhiên, Lăng Phong mở hai mắt, nhếch miệng thì thào tự nói:

"Là bọn họ? Sao bọn họ lại xuất hiện tại nơi này?"

Hơi suy nghĩ một chút, Lăng Phong phát tay chém nhẹ, mười viên thủy cầu xoay tròn bất định, thân thể trực tiếp xé rách hư không thuận di lao đi.

Phía trước xuất hiện một thân ảnh di chuyển cực nhanh, xung quanh thân thể hắn bao phủ một tầng thủy quang mờ lung bất định, trong đêm tối không phải rất rõ ràng, trong lúc ẩn hiện, mỗi một bước đi đều vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng, hiển hiện tốc độ cường hãn không gì sánh được, thậm chí so với Lăng Phong thi triển Thác Bộ toàn lực tăng thêm Tiễn Tật còn nhanh hơn!

Trong lúc bất chợt, mặt đất ầm ầm nổ tung, trong sóng khí lan tràn có một đạo thủy trụ giống như mũi khoan xé rách không gian xuyên thấu trời cao, tốc độ cực nhanh, ầm ầm ầm ầm, mặt đất theo hình vòng tròn xuất hiện vô số thủy trụ khác nhau, mật độ dày đặc, cuối cùng bao phủ thân ảnh bên trong.

- Ha ha ha, Tào Kế Suất, người cho rằng có thể thoát được ta? Người đã định trước không thể chạy trốn khỏi lòng bàn tay của ta!

Tiếng cười ngạo nghễ vang lên, từ trong bóng tối nhảy a một thân ảnh, thân ảnh dưới ánh trăng đặc biệt bắt mắt, chính là Bùi Khôn!

Không cần phải bàn cãi, người chạy trốn phía trước chính là Tào Kế Suất.

So sánh với thời điểm cuộc đấu giá hội thần bí, hiện tại hắn không có nửa phần che lấp, bộ ra toàn bộ hình dáng. Nhìn qua là dáng dấp của một vị nam tử trung niên, nếu chỉ xét ngũ quan hình thể đơn thuần coi như đẹp trai, mũi cao trán cao, giữa trán phẳng phất như một pho tượng thượng đẳng, tràn ngập vẻ mỹ cảm. Truyện " " được copy từ diễn đàn Lương Sơn Bạc (LuongSonBac.com)

Nhưng bởi vì nguyên nhân mấy ngày vừa qua liều mạng chạy trốn, thần tình hắn thoát nhìn tiêu tụy không gì sánh được, sắc mặt u ám, quần áo toàn thân vô cùng rách nát. Hiện tại nghe được tiếng cười cuồng ngạo của Bùi Không, hắn coi thường xuy một tiếng:

- Rơi vào tay người? Lão tử nhổ vào mặt! Nếu lão tử không phải thụ thương, chỉ bằng loại gia nô như người cũng xứng để ta xuất thủ?

Bùi Khôn biến sắc, huynh đệ hai người bọn họ dựa vào Huyền Nguyên gắng sức tài bồi mới có được tu vi Linh Giả, vì vậy thường ngày vẫn coi chính mình có địa vị như nô bộc của Huyền Nguyên, có thể trở thành nô bộc của đường đường Tông chủ Huyền Nguyên chính là vinh quang sâu sắc trong cảm nhận của bọn họ, thế nhưng đó chỉ là thừa nhận trong lòng bọn họ, nếu như có người khác làm trò mắng trước mặt bọn họ một câu "gia nô", vậy quả thực là nhục nhã to lớn!

Vì vậy, Bùi Không lập tức xấu hổ phần nộ quát:

- Chết đến nơi người còn dám mạnh miệng! Tốt nhất nên ngoan ngoãn theo ta trở về, có thể tông chủ đại nhân sẽ đại phát thiện tâm tha cho người một mạng!

Tào Kế Suất cười ha ha nói:

- Tha ta? Lẽ nào hắn còn ngại không mang đủ nón xanh hay sao?

Không đợi Bùi Không mở miệng đáp lại, hắn liền quát lạnh nói:

- Nếu như hai huynh đệ các người đồng thời tới đây còn có nửa phần hi vọng lưu lão tử ta lại, hiện tại thứ cho ta không phụng bồi!

Thủy quang quanh thân thể hắt mở rộng cường liệt, giống như vô số mặt gương lấp lánh xoay tròn, thủy quang tỏa ra ẩn chứa cả thiên địa không gian, nếu người bình thường chỉ liếc mắt nhìn liền có thể bị mê loạn bất tỉnh!

- Linh Sĩ Vực?

Bùi Khôn biết sắc, hắt cảm giác được quanh thân chính mình cứng đờ, linh hồn và nguyên lực giống như đóng lại, không thể hành động.

- Không cần đưa tiễn!

Một khi thi triển Linh Sĩ Vực, sắc mặt Tào Kế Suất không khỏi càng thêm tái nhợt, khó khọc ho khan, phun ra một ngụm máu tươi, hắt cố gắng đè cảm giác này xuống, liều mạng muốn chạy thật nhanh.

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền tới thanh âm.

- Tào huynh hà tất phải đi vội vàng như vậy, hãy lưu lại chốc lát đi!

Một vòng hỏa diễm thiêu đốt, sáng lạn giống như hằng tinh rực rỡ, hỏa diễm kéo dài tạo thành một vòng tròn, từ trên bầu trời chụp xuống Tào Kế Suất.

- Thiên Hỏa Liên Hoàn?

Tào Kế Suất rốt cuộc kinh hô lên tiếng, lúc này thân thể bị tầng tầng lớp lớp áp bách, ầm ầm một tiếng hung hăng hạ xuống dưới mặt đất, hắt không nhìn được giận dữ hét:

- Huynh đệ Mộ thị, hạ thủ đối với khách hàng của các người chính là phong cách hành sự của Ngọc Lan Tông hay sao?

402. Chương 359: Quên Mình Vì Người

Trong hỏa quang chói mắt, thân ảnh huynh đệ Mộ thị xuất hiện, lão đại Mộ thị thản nhiên cười nói:

- Tào huynh nói lời này đã oan uổng cho Ngọc Lan Tông rồi, huynh đệ chúng ta xuất thủ là hành vi cá nhân, không liên quan tới tông môn, hơn nữa hiện tại cách thời điểm đấu giá hội diễn ra đã hơn một tháng, cho dù tông môn thực sự xuất thủ đối với người cũng không thể tính vi phạm quy củ?

Có một số không tuân theo quy củ phổ biến của đấu giá hội sẽ âm thành tiến hành hạ thủ đối với khách hàng sau khi kết thúc phiên đấu giá, phái người tới cướp đoạt vật phẩm người ngoài tới cạnh tranh được, khi đó không những được chỗ tốt, một điểm tổn thất cũng không, có thể nói được một vốn bốn lời.

Vì tránh loại hình ảnh như thế nào, Ngọc Lan Tông đã sớm nói rõ, chỉ cần người tham gia đấu giá hội không chủ động làm ra hành động thương tổn tới người Ngọc Lan Tông, như vậy tông môn có thể hứa hẹn sau khi đấu giá hội kết thúc một tháng tuyệt đối không phát sinh chuyện hạ thủ đối với người tham gia đấu giá. T

Nếu như bị phát hiện có loại chuyện này, danh dự của Ngọc Lan Tông sẽ lập tức bị hủy hoại chỉ trong chốc lát, Tào Kế Suất cũng biết lời nói của lão đại Mộ thị có lý, hắt hừ lạnh một tiếng, chậm rãi hồi phục khí tức, lạnh lạnh quan sát bốn phía.

- Tào huynh không cần phải uống phí tâm cơ!

Huynh đệ Mộ thị vẫn khoanh tay trước ngực huyền phù trên cao, cười ha hả nói:

- Hiện tại Tào huynh đang bị thương nặng, không thể thi triển bất cứ tinh kỹ nào, nếu không phải như vậy, huynh đệ chúng ta cũng tuyệt đối không dám xuất thủ đối với Tào huynh!

- Họ Tào, nếu như người không thúc thủ chịu trói, cũng đừng trách ta bất chấp mặt mũi tông chủ, đánh chết người tại chỗ!

Trên mặt Bùi Khôn hiện lên sát khí凛冽.

- Ha ha ha...

Tào Kế Suất giãn dữ thành cười, lãnh đạm nói:

- Ta từ lúc nào đến cả loại tiểu nhân nhảy nhót vớ vẩn như vậy cũng có thể vũ nhục? Không thể sử dụng Tinh kỹ? Vậy hiện tại lão tử cho ngươi xem Tinh kỹ viết như thế nào!

Thanh âm chưa dứt, thủy quang quang thân thể Tào Kế Suất đột nhiên lưu chuyển, thủy quang biến ảo thành vô số mũi tên hung hãn không gì sánh được bắn thẳng về phía huynh đệ Mộ Thị.

Trong người có nguyên trận tinh chương thần diệu cùng với Thiên Hỏa Liên Hoàn nguyên trận, huynh đệ Mộ thị có thực lực rất mạnh, cho dù là Tào Kế Suất tại thời điểm toàn thịnh cũng phải ứng phó cẩn thận, hiện tại, không ai có thể ngờ được hắn dĩ nhiên chuyển biến, mạnh mẽ hạ tử thủ. Trong tình huống bất ngờ không kịp đề phòng, huynh đệ Mộ thị thoáng lảng một chút, không thể kịp thời thi triển nguyên trận, bị Linh Sĩ vực bao phủ nhất thời xuất hiện tình cảnh cứng đờ chock lát.

Đúng vào lúc này!

Tào Kế Suất xoay chuyển thân hình, không chút dấu hiệu chuyển sang đánh thẳng vào Bùi Khôn.

Bùi Khôn bị dị biến phát sinh dọa cả kinh, có chút run rẩy, cự linh từ trong cơ thể Tào Kế Suất mạnh mẽ lao ra, giống như cơn sóng dữ ập tới.

Linh kỹ Tiên Thiên, Thiên Hà Đảo Huyền!

Dĩ nhiên là dị linh!

Dị linh Thiên Hành giả, không phải củi mục, thì là thiên phú siêu cường, rất rõ ràng Tào Kế Suất thuộc về loại sau.

Một chiêu Linh kỹ Tiên Thiên này tuy không phải là Tinh kỹ, thế nhưng uy lực vẫn cường hãn không gì sánh được, nếu như ngân hà cửu thiên đảo huyền, lực lượng vô cùng vô tận ép tới khiến Bùi Khôn hoảng sợ thất sắc. Lực lượng được người khác ban thưởng tạo thành cùng với lực lượng tự bản thân cố gắng tấn chức thành Linh giả chênh lệch cao thấp như thế nào, lập tức thể hiện rõ ràng!

Một chiêu xuất thủ, Tào Kế Suất không chút chậm trễ, thân hình ẩn sau Cự linh giống như thiểm điện chạy trốn cực nhanh.

- Hi, không nghĩ tới tiểu bạch kiếm này lại có tài tới như vậy! Như Âm muội muội, làm phiền!

Đang khi nói chuyện, một bàn tay hư ảo tràn đầy huyết quang xuất hiện đè xuống, đồng thời còn có một chiếc cấm mật (khăn), hai đại công kích cùng nhau áp tới, khí tức linh hồn cường liệt bức thẳng mặt.

Thình thịch!

Tào Kế Suất đang chuẩn bị phi độn chạy trốn bị một chiêu công kích linh hồn cực mạnh đánh trúng, trực tiếp vô lực ngã xuống dưới đất, có vài chiếc xương sườn đã bị đứt đoạn. Hắn kêu lên một tiếng trầm muộn, trong mắt giống như muốn phun lửa:

- Huyền Nguyên! Là ngươi?

- Ha, lão đầu tử không tự mình xuất thủ, có bản thiếu chủ tới đây, ngươi hẳn là cảm thấy đủ vinh hạnh!

Tiếng cười thanh thúy, Huyền Thái lay động chiếc quạt trong tay xuất hiện, nàng còn chấp tay hướng về phía nữ tử xinh đẹp bên cạnh tỏ thái độ phong lưu nói:

- Như Âm muội muội, ta và muội phối hợp quả nhiên thượng giai, sau này có cơ hội nên liên thủ nhiều hơn mới phải!

Chiêm Như Âm tức giận trắng mắt nhìn lại, khuôn mặt tròn tị lộ ra thần sắc bức mình khó gặp, nàng đối với Huyền thiếu chủ cổ quái này thực sự không biết phải nói gì mới được.

Huyền Thái phẳng phất như hoàn toàn không cảm giác được tâm tư của nàng, vẫn tỏ bộ mặt đắc ý và tự mãn.

- Thiếu chủ, người này rất giao hoạt, nếu như kéo dài sợ rằng có thể phát sinh biến cố không lường trước được, không bằng trực tiếp...

Bùi Khôn đưa tay thủ thế tuyệt sát, vừa rồi hấn bị hành động của Tào Kế Suất dọa hoảng sợ, cơ hồ nếu tập trung vào hấn thì hấn phải chết không cần bàn cãi, Tào Kế Suất có thể bày ra trò này, trời biết hấn còn 1 thủ đoạn nào khác hay không

Trong mắt Huyền Thái vừa chuyển, hướng về phía Chiêm Như Âm nói:

- Như Âm muội muội, nếu như muốn thu được Tinh chương tinh kỹ Linh Sĩ cấp, cần phải dựa vào phía muội rồi!

Chiêm Như Âm lộ vẻ bất đắc dĩ, huyền phù giữa không trung hạ thấp về phía huynh đệ Mộ thị, nói:

- Làm phiền hai vị thúc thúc!

Huynh đệ Mộ thị gật đầu một cái, ngưng trọng nói:

- Thiếu tông chủ yên tâm, có huynh đệ chúng ta xuất thủ, tuyệt đối không ngoài ý muốn!

- Tuyệt không ngoài ý muốn?

Tào Kế Suất bị phá hủy kế hoạch chạy trốn, vẫn luôn trầm mặt, đột nhiên phát sinh tiếng cười nhạt, trong đôi mắt bộc phát quang mang vạn trượng.

- Ta sẽ cho các người nhìn xem cái gì là ngoài ý muốn!

Bỗng nhiên, chỉ thấy dị linh bay ra khỏi trán hấn, bắt đầu điên cuồng rung động, biên độ rung động càng lúc càng lớn. Mới bắt đầu chẳng qua là lay động cực nhỏ, cuối cùng dĩ nhiên biến thành kinh đào hải lãng. Dị linh tuyệt không vượt qua nửa trượng bỗng nhiên phát sinh âm thanh giống như biển gầm sóng lớn.

- Không tốt, hấn muốn giải thể Cự linh!

Chiêm Như Âm kinh hãi, thân là Thuật luyện sư, không ai có thể hiểu rõ linh kỹ hơn nàng, nhất là cường giả đã tiến vào Linh Sĩ cấp sử dụng một chiêu này, cho dù là Tinh kỹ bị áp chế không thể thi triển, nhưng Tào Kế Suất lại sử dụng tuyệt chiêu liều mạng, uy lực mạnh mẽ tuyệt đối khiến người khác phải lưu luyến sợ hãi.

Huynh đệ Mộ thị đang chuẩn bị đáp xuống cuống quít dừng lại thân hình, Thiên Hỏa bàn viên hoàn toàn bùng phát, một tầng bao vệ quanh thân thể, một tầng nghiêm ngặt đề phòng Tào Kế Suất lại dùng trò cũ ý đồ trốn chạy.

Tiếng rít càng lúc càng gấp, mỗi một thanh âm phẳng phất giống như phát sinh sâu trong ý thức hải, khiến sâu thẳm lòng người xuất hiện vô số ba đào, đặc biệt thủy quang dâng trào bất định, trong lúc bành trướng hiện ra khí tức vô cùng vô tận, biến ảo bất định, phẳng phất như không gian xung quanh có thể biến thành cự thú mở miệng thôn phệ tất cả.

Vèo!

Ai cũng không ngờ rằng, trong lúc Tào Kế Suất sắp giải thể Cự linh đột nhiên xuất hiện một đạo kim quang, ngay sau đó đạo kim quang nổ tung, trực tiếp mở ra một cánh cửa nuốt Tào Kế Suất vào bên trong, cuối cùng dưới ngân mang lập lòe, hai bóng người rất nhanh độn quay về.

- Người nào?

Kinh biến diễn ra, huynh đệ Mộ thị trăm triệu lần không ngờ được tại nơi này còn gặp phải người ngoài, kim quang hiện lên, Cự linh Hà Lưu, nguyên lực thủy hệ tràn đầy, điên cuồng bành trướng nổ tung, không gian xung quanh một lần nữa khôi phục bình tĩnh, lúc này bọn họ mới phát hiện không thích hợp, lập tức kinh sợ hết lớn.

Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đằng sau, tổ hợp đại cao thủ hai tông phái, mấy cường giả Linh Cấp còn bị người khác ngay dưới mí mắt kiểm được chỗ tốt, sao có thể không khiến cho bọn họ tức giận?

Chiêm Như Âm quyết định thật nhanh, lớn tiếng phẫn nộ quát:

- Người tới tuyệt đối không đi được xa, tản bốn phía, đuổi!

403. Chương 360: Điều Kiện Mời Chào!

Trong một bụi rậm đầy cây cỏ, thân hình Lăng Phong chậm rãi hiển hiện, dường như hẩn cùng với hoàn cảnh đại địa đã hoàn toàn ngưng kết thành một thể, không phân biệt giữa hai bên. Hẩn đảo mắt nhìn bốn phương tám hướng, mới vừa rồi nhìn thấy đám người Chiêm Như Âm cấp tốc xẹt qua hai người nhưng không hề phát hiện ra chút điểm tung tích.

Huyền Hình Cốt Kỹ cùng với kỹ năng ẩn thân của Mệnh bài thần bí.

Trên đường từ bí đạo tiến tới Bối Diệp Tông, Lăng Phong đã từ miệng Tuyệt Niệm đạt được bí pháp tu luyện Huyền Hình Cốt Kỹ, hẩn dùng đại tích lũy của bản thân, tự nhiên có thể dễ dàng nắm giữ, rất nhanh tiến vào cảnh giới hoàn mỹ.

Mi tâm Lăng Phong cau lại, đầu ngón tay trở nên bán trong suốt, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong có quái hạp cùng với Tinh Thiết Kiếm, thoáng suy nghĩ một lát, hẩn vung tay lên, không gian xung quanh như bị xé rách, rất nhanh liền biến mất không còn.

Bên trong phòng tông chủ Bối Diệp Tông.

Lăng Phong không hề làm kinh động bất cứ người nào, trực tiếp điểm một cái, quái hạp nhất thời bay ra, dưới sự khống chế của hẩn, nắp quái hạp tự động mở rộng, thân thể Lăng Phong liền xuất hiện bên trong.

Xuy!

Một đạo lực lượng Linh Sĩ vực biển ảo bắn tới, lực lượng chưa tới, cùng với khí tức linh hồn áp chế cường đại tới mức nồng nặc khiến ý thức hải như bị ép đổ nát.

Lăng Phong tựa hồ đã sớm có chuẩn bị đối với tình cảnh này, mở miệng cười nhạt, kiếm ảnh bay loạn, trong nháy mắt đã phá tan công kích hữu hình vô hình này, lập tức, Lăng Phong cười nói:

- Hình như là ta đã cứu tính mệnh của ngươi, hồi báo ân nhân cứu mạng như vậy tựa hồ không quá thích hợp đúng không?

- Ngươi là ai, vì sao lại mang ta tới chỗ này?

Đứng trước mặt Lăng Phong, Tào Kế Suất luôn giữ bộ dáng cảnh giới và không tín nhiệm, lạnh lùng thốt:

- Ngươi có ý đồ gì?

- Yên tâm đi, nếu như ta muốn một chiếc Tinh chương tinh kỹ Linh Sĩ cấp thì đã sớm mang ngươi tới Huyền Nguyên Tông linh thưởng, chẳng lẽ còn để ngươi yên ổn tới đây sao?

Một màn phát sinh trong hội đấu giá thần bí, Lăng Phong vẫn luôn buồn cười cho tới tận bây giờ. Hẩn cũng từ trong miệng Tuyệt Niệm biết được sự tích rục rờ của Tào Kế Suất.

Người này ẩn nấp trong Huyền Nguyên Tông nhiều năm liền, kết quả một khi bạo phát liền rời khỏi tông môn.

Huyền Nguyên Tông đối ngoại treo thưởng truy nã không có nhiều lời bình cho lắm, chỉ là theo một số con đường bí ẩn, tên khốn này thông đồng với tiểu thiếp tông chủ Huyền Nguyên Tông, phóng mắt toàn thiên hạ, cường giả Linh Sĩ cấp quả thực vô cùng hiếm thấy, thế nhưng lại có đảm lược trêu chọc vào một trong thất đại môn phái, quả thực có thể đếm trên đầu ngón tay, vì vậy Lăng Phong rất có hứng thú với người như vậy. Huống chi hẩn gián tiếp giúp chính mình giải trừ khốn cảnh lớn nhất, Lăng Phong đối với hẩn đã sinh ra vài phần tình cảm tốt đẹp.

Mặc dù có Lăng Phong hứa hẹn, thế nhưng nhìn qua Tào Kế Suất vẫn chưa có một chút thả lỏng, trong ánh mắt vẫn tràn đầy cảnh giác.

Nhìn hẩn cảnh giới, Lăng Phong chỉ nhàn nhạt cười, nói:

- Được rồi, ta thẳng thắn thừa nhận, ta muốn thu nhập ngươi vào tông môn của ta!

- Tông môn của ngươi!

Tào Kế Suất chấn động, quan sát trái phải một phen, đuôi lông mày hơi nhếch lên, lộ ra vài phần không chịu gò bó:

- Ngươi hẳn là biết rõ lai lịch của ta? Muốn mời chào ta? Lẽ nào ngươi không sợ lửa giận của Huyền Nguyên Tông?

- Nếu ta đã có quyết định này, tựa nhiên không cần phải sợ hãi, ngươi chỉ cần trả lời ta, nguyện ý hay không? Lăng Phong không hề tức giận đối với ngữ khí coi thường của hắn, trên mặt vẫn chỉ một mảnh bình thản.

- Hắc!

Tào Kế Suất lộ ra biểu tình có vài phần hứng thú, quan sát Lăng Phong trên dưới một hồi, nhếch miệng nói:

- Xem ra ngươi đã tính toán tốt, nếu như là một khoản buôn bán, ngươi chung quy nên nói cho ta biết các điều kiện? Nói cách khác, ta có thể thu được chỗ tốt gì?

- Ngồi đi, xem ra chúng ta có thể nói chuyện!

Lăng Phong vung tay lên, trước mặt xuất hiện hai đạo kim quang, rất nhanh biến ảo thành hai chiếc ghế, hắn ra hiệu cho Tào Kế Suất ngồi xuống. Đây là một diệu dụng Lăng Phong sớm phát hiện ra của quái hạp, theo nghiên cứu càng sâu, hắn phát hiện chính mình có thể khống chế một bộ phận lực lượng của tiểu thể giới.

Tào Kế Suất có chút do dự ngồi xuống, lẳng lặng chờ đợi Lăng Phong nói chuyện.

- Chỗ tốt đầu tiên ta dành cho ngươi chính là chữa trị thương thế của ngươi!

- Cái gì? Không có khả năng!

Câu đầu tiên của Lăng Phong đã khiến Tào Kế Suất thất kinh, bật thốt:

- Thương thế của ta trừ phi đạt được phượng hoàng chân tủy, hoặc là Thuật Luyện Sư Linh cấp ra tay tự mình điều dưỡng, bằng không không thể nào chữa trị được, chẳng lẽ ngươi có phượng hoàng chân tủy?

Nghĩ đến Lăng Phong nói như vậy, phía sau nhất định còn ẩn chứa con bài chưa lật, con mắt Tào Kế Suất không khỏi sáng ngời, kim lòng không được bật đứng dậy

Lăng Phong lắc đầu, hơi hột đánh nát huyền tưởng của hắn.

- Trong tay ta không có!

Để Y Liên Nhi cầm phượng hoàng chân tủy quay về trị liệu cho sư tôn, Lăng Phong e sợ hiệu quả không đủ, lẽ nào còn có thể lưu lại nửa phần?

- Hừ! Vậy ngươi đùa ta hay sao?

Tào Kế Suất lạnh lùng ngồi xuống.

- Huyền Nguyên Tông một nhà độc đại, dưới trướng hầu như thu thập hơn phân nửa Thuật luyện sư Linh cấp Vô Tận Hoang Nguyên, lẽ nào ngươi có thể tìm kiếm một vị chữa trị cho ta? Cho dù có thể tìm tới, lại có Thuật luyện sư nào can đảm vi phạm mệnh lệnh Huyền Nguyên Thủ, tự mình ra tay chữa trị?

- Ta dám!

Lăng Phong mỉm cười, trong cơ thể bỗng nhiên trôi qua một chiếc Tinh chương, niệm thức giữa trán khẽ nhúc nhích, mạnh mẽ xâm nhập vào trong Tinh chương, chợt thấy một đoàn tổ linh mặc linh hồn vật xuất hiện. Ngay sau đó, niệm thức lần thứ hai chuyển biến, tổ linh mặc một phần nửa cùng với mặc thần thạch kết hợp thành một!

- Đây, đây là...

Tào Kế Suất đã không thể bào trì bình tĩnh, đột nhiên đứng lên, trợn mắt nhìn chằm chằm vào Lăng Phong:

- Người, người là Thuật luyện sư!

Nghĩ đến trước đó hần hồi phá tan công kích của chính mình, không cần nghi ngờ hần là cường giả Linh cấp!

Hai bên kết hợp, con mắt Tào Kế Suất đột nhiên sáng ngời.

- Không phải!

Lăng Phong nhẹ nhàng lắc đầu, dưới ánh mắt không giải thích được của Tào Kế Suất, lòng bàn tay hần mở ra, một tòa Thiên Địa Kao thu nhỏ lấp lánh quang mang nhiều màu xuất hiện, hần có chút đùa dai nói:

- Ta không chỉ là Thuật Luyện Sư, mà còn là Nguyên tổ Thiên Hành giả!

Hít...

Tào Kế Suất hít sâu một hơi, cũng không nói thêm nửa lời, giờ khắc này tâm tình của hần có thể dùng vô cùng khiếp sợ để hình dung. Thuật Luyện Sư, Nguyên Tổ thiên hành giả, một người kiêm hai chức nghiệp! Hần hồi lâu không nói ra lời, biểu tình trên mặt dần dần chuyển thành cười khổ nồng đậm, ngẩng đầu nhìn Lăng Phong.

- Người đã lựa chọn nói ra bí mật bức này cho ta biết. Xem ra không có dự địa để ta cự tuyệt!

Lăng Phong cười cười, nói chuyện với người thông minh quả thực rất đỡ tốn công, hần đáp:

- Ta trị liệu thương thế cho người, trợ giúp người khôi phục tu vi! Mặt khác, chỉ cần ta có mặt ở đây một ngày sẽ che chở cho người một này, tuyệt đối không để người khác coi thường người!

- Cho dù là Huyền Nguyên Tông!

Trong con người Tào Kế Suất toát ra một tia thâm ý.

- Cho dù là Huyền Nguyên Tông!

Lăng Phong gật đầu.

Trầm tư một lát, Tào Kế Suất cắn răng một cái, hung hăng điểm nhẹ vào trái, một đoàn hạch tâm linh hồn bay ra.

- Cho người!

Trên mặt hần lộ thần sắc tàn lệ.

- Nếu như người vi phạm lời nói ngày hôm nay, cho dù ta bỏ mạng hồn diệt, ta cũng sẽ đồng quy vu tận với người!

404. Chương 361: Tìm Tới Cửa

Tào Kế Suất rất rõ ràng, một người mang hai chức nghiệp khác nhau là chuyện tình hiếm có cỡ nào, mà chuyện bí ẩn như vậy Lăng Phong cũng có thể nói cho hần biết, có thể đoán được bản thân tuyệt đối không thể rời khỏi dễ dàng. Đừng nhìn biểu tình của Lăng Phong hiện tại rất bình thản, nhưng trong biểu hiện bình thản này lại khiến lòng người tràn đầy áp lực, nếu như chính mình không đáp ứng điều kiện này mà nói, chỉ sợ sẽ phải đón tiếp tuyệt sát chứ không phải là lời mời!

Vì vậy, Tào Kế Suất rất thức thời làm ra lựa chọn này.

Lăng Phong âm thầm hít một hơi thật dài, từ khi thấy đám người Huyền Thái một đường truy sát tới gần Bối Diệt Tông, nội tâm của hần liên sinh ra ý muốn mời chào. Chỉ cần có thể chữa trị thương thế của hần thật tốt, như vậy thế lực trong tay chính mình tăng lên rất nhiều, cho dù là Tà Quân Tông cũng không phải quá mức lo lắng.

Chính là vì như vậy, Lăng Phong mới hao hết tâm tư, dưới mắt ngũ đại cao thủ phiêu lưu cứu Tào Kế Suất ra.

- Tốt lắm, người triệu hồi Cự linh ra, hiện tại ta xem xét trị liệu thương thể cho người.

Lăng Phong mở miệng nói.

Tào Kế Suất gật đầu, nếu như đã giao hạch tâm linh hồn ra, hắn cũng không cần tiếp tục che lấp, theo lời triệu hồi dị linh Hà Lưu. Lăng Phong triệt để thấy tình hình Dị linh của hắn, chỉ thấy Dị linh vốn là một đoàn quang màu trắng, nhưng là hiện tại còn lưu chuyển bên trong vài tia hỏa quang màu hồng.

- Thương thể này vì sao?

- Lúc trước ta chạy trốn đã bị Hỏa Lão của Huyền Nguyên Tông đánh trúng một chiêu tinh kỹ, Hỏa Lão tinh tu nguyên lực Hỏa Hệ nhiều năm, mặc dù giới hạn thiên phú nên nhiều năm qua không có bước đột phá, nhưng vì Huyền Nguyên Tông không tiếc bất cứ giá nào để mời chào, bằng vào ý nguyên chương mạnh mẽ để thăng tu vi lên cấp độ Linh Tôn.

Nói đến trận chiến ấy, Tào Kế Suất vẫn còn có chút sợ hãi.

Lăng Phong lộ ra thần sắc ngưng trọng, mặc kệ Hỏa Lão có thiên phú không tốt như thế nào, nhưng chỉ cần bằng vào cấp độ Linh Tôn hiện tại, hắn tuyệt đối không phải hạng người tầm thường! Có thể dưới bàn tay Linh Tôn mang theo tính mệnh chạy trốn, Tào Kế Suất xác thực rất phi phàm, nhìn nhân thần lo lắng của hắn, Lăng Phong trấn an nói:

- Yên tâm đi, nếu muốn trị liệu thương thể này cũng không phải là khó, vừa rồi ta chỉ đang phát sầu một chút tài liệu khó tìm mà thôi!

Nguyên tố Thiên hành giả sở dĩ có thể ngưng luyện ra nguyên lực cùng với niệm thức hình thành chân nguyên lực, cự linh chính là căn bản! Không có nguyên tố cự linh thì sẽ không thể kết nối nguyên lực bản thân với bên ngoài, tiến tới hấp thu năng lượng tiến vào cơ thể. Hiện tại, Tào Kế Suất chịu một chiêu này thiếu chút nữa mạnh mẽ đánh tan Cự linh của hắn.

Phải biết rằng Thiên Hành Giả trở thành cường giả Thánh vực, hạch tâm linh hồn đã dung hợp làm một với Cự linh, nếu như Cự linh bị đánh tan, có thể nghĩ được Thiên Hành Giả sẽ phải chịu thương tổn to lớn cỡ nào, cho dù là linh hồn tan diệt cũng không có gì lạ! Tào Kế Suất có thể thoát được một mạng quả thực rất hiếm thấy.

Mà hiện tại, Cự Linh cho dù tỏa ra nhưng lại hỗn loạn không ít nguyên lực hỏa hệ không thuần túy trong đó, điều này khiến hắn không thể vận dụng chân nguyên lực, ngay cả tinh kỹ cũng không thể thi triển, việc cấp bách chính là nhanh chóng khu trừ nguyên lực hỏa hệ hỗn tạp này ra khỏi cơ thể.

Thấy cự linh tản mát ra vô số điểm nguyên lực hỏa hệ tản mát, Lăng Phong biết muốn khu trừ chúng không phải khó khăn, chỉ cần hơn trăm giờ là có thể hoàn thành toàn bộ! Tào Kế Suất có thể chờ, nhưng chính mình có thể chờ sao? Tà Quân Tông có thể chờ sao?

Nếu muốn rút ngắn thời gian thì cần phải có biện pháp nào đây? Lăng Phong chìm sâu vào trong biển tri thức, đột nhiên một tia linh quang hiện ra, hắn bắt được một tia linh cảm chợt lóe này, cũng coi như một biện pháp tốt, thể nhưng điểm khó khăn khác lại hiện ra.

Nguyên liệu luyện chương phải lấy từ nơi nào đây?

Nghĩ đến chủ yếu trong đó cần linh hồn vật tính, Lăng Phong không nhận được đâu đâu, hiện tại kiếm đâu ra được ma thú như biển sâu đây?

- Cần phải tìm nguyên liệu gì? Chỗ này có đủ hay không?

Ngoài dự đoán, Tào Kế Suất lấy ra một chiếc Tiết Vân, niệm thức khê phát, nhất thời...

Lăng Phong há hốc mồm!

Nguyên liệu, tất cả đều là nguyên liệu luyện chương! Ma hạch, nguyên liệu đặc thù, Mặc thần thạch cực phẩm...Đủ chồng chất non nửa không gian quá hạp, hơn nữa đều là trân phẩm!

Lăng Phong triệt để khiếp sợ, nhiều tích lũy như vậy không nói tới cường giả Linh cấp bình thường, cho dù là Thuật luyện sư chuyên môn luyện chương cho tông môn cũng không chắc một lúc lấy ra được nhiều thứ như vậy.

Nghĩ đến Huyền Nguyên Tông truy nã Tào Kế Suất, Lăng Phong mơ hồ cảm giác chính mình hiểu ra cái gì đó.

- Những thứ này đều do ta mang đi từ Huyền Nguyên Tông!

Tào Kế Suất chứng thực suy đoán của Lăng Phong, biểu tình mang theo một tia tiếu ý, rất coi thường nói:

- Hẳn vẫn cho rằng ta đã cất những thứ này tại nơi nào đó, nhưng thật không ngờ ta luôn mang theo bên cạnh! Hắc hắc, nếu như bị hắc biết, sợ rằng sẽ hối hận âm thầm ban ra giải thưởng truy nã đối với ta!

Thân mang thương nặng lại trên đường chạy trốn chết, nếu không phải cao thủ Huyền Nguyên Tông vâng lệnh dùng hết khả năng đưa hắc còn sống trở về, sợ rằng hắc đã sớm mất mạng, vì vậy hắc mới nói lời vừa rồi.

Nhìn tài liệu luyện chế tinh chương chất chồng như ngọn núi nhỏ trước mặt, Lăng Phong phát niệm thức đảo qua một lượt, sau đó rất nhanh chọn ra vài thứ, nói:

- Viên ma hạch này đủ để luyện chế Hỏa Hấp Chương, công dụng chủ yếu của nó là hấp thu nguyên lực hỏa hệ, rất thích hợp với bệnh trạng của ngươi.

Chỉ riêng Hỏa Hấp Chương tự nhiên không đủ, nó chỉ có thể tạm thời giảm bớt tình trạng xấu phát sinh, giúp hắc có thể thi triển tinh kỹ, còn nếu muốn triệt để điều trị thương thế, còn cần phải có rất nhiều bước đi khác nhau, phải do Thuật luyện sư Linh cấp tự mình xuất thủ mới được. Hồi lâu, Lăng Phong có chút do dự hỏi:

- Chuyện giữa ngươi và Huyền Nguyên Tông?

Tào Kế Suất trầm mặc, lộ một tia khổ sấp, nói:

- Vô Tận Hoang Nguyên vẫn lưu truyền tin đồn ta thông đồng với tiểu thiếp tông chủ Huyền Nguyên Tông, cuối cùng rời khỏi tông môn, người thậm chí còn thấy ra không chỉ trốn tránh mà còn mang theo nhiều nguyên liệu như vậy, có phải rất khinh thường ta?

Tựa hồ bởi vì rất lâu không có người tâm sự, hắc mấp máy môi, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, trên mặt hiện lên hận ý dày đặc:

- Năm đó Cự linh của gia sư bị thương nặng, ta cầu xin Huyền Nguyên Tông, kết quả Huyền Nguyên Tông đưa ra yêu cầu vài loại nguyên liệu mới chịu chữa trị, không chút lay chuyển. Nhưng những thứ đó căn bản ta không thể kiếm ra được, ngày đó ta quỳ xuống trước cửa Huyền Nguyên Tông mười ngày mười đêm, cuối cùng cũng không hề có người thương tình!

Nghĩ lại chuyện xưa, giống như cuộn phim chiếu trước mắt, Tào Kế Suất phảng phất như thấy người thiếu niên ốm yếu không ai chịu giúp đỡ, kích động tới hàm răng nghiến chặt, gân xanh khoe mắt nổi lên:

- Ta chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn thương thế gia sư càng lúc càng thêm nặng, cuối cùng không được chữa trị mà rời đi! Khi đó ta đã phát thệ, cuộc đời này nhất định sẽ khiến cho Huyền Nguyên Tông phải chịu báo ứng!

Con mắt Tào Kế Suất đỏ hồng, ngưng mắt nhìn đồng tài liệu, nói:

- Nhiều năm như vậy, ta rốt cuộc đã làm được. Hắc, hắc không phải đặc biệt quan trọng tài liệu luyện chương hay sao? Ta liền vào bảo khố của hắc, nhìn xem hắc có phản ứng gì!

Trong giọng nói của hắc tự nhiên vẫn còn có nhiều chỗ chưa hết, ví dụ như tài liệu luyện chương quan trọng như vậy mà nhất định phải mang theo tùy thân, hắc vương tay vương chân các loại. Bất quá những chuyện này không quan trọng, Lăng Phong cuối cùng cũng hiểu rõ đầu đuôi ân oán giữa hắc và Huyền Nguyên Tông, thở dài một hơi, đang định nói chuyện.

Đột nhiên, Lăng Phong nhíu mày.

Lực lượng cảm giác linh hồn cường đại giúp hắn biết được dưới Bối Diệp Phong phát sinh một ít tranh chấp. Thân thể hắn đột nhiên biến mất, chốc lát sau đã xuất hiện bên cạnh Hải Tư Lam vừa mới kết thúc tu luyện.

Khí tức Hải Tư Lam hiện tại rõ ràng càng thêm viên mãn tự nhiên, nhắc tay nhắc chân tràn ngập một loại ý nhị tự nhiên, phảng phất như có thể dung nhập vào làn gió, biến mất không thấy, tự nhiên là tu vi tiến nhanh, đã tiến vào Thuật luyện sư Chí cấp.

Không đợi Hải Tư Lam kinh ngạc hỏi, Lăng Phong đã để một đồng tài liệu trước mặt hắn, nói:

- Những tài liệu này có thể luyện chế một chiếc Hỏa Hấp Chương.

Giới thiệu đơn giản, Lăng Phong nói:

- Người phụ trách luyện chế, ta ra ngoài một chút.

Công đoạn trị liệu tiếp theo cần Lăng Phong phải tự mình động thủ, thế nhưng vãn vãn chỉ là Hỏa Hấp Chương thì không tính là phiền phức gì.

Đối với phân phó không chút khách khí của Lăng Phong, Hải Tư Lam không hề có nửa phần phản đối, trái lại trên mặt lại toát ra biểu tình cung kính. Không phải Thuật Luyện Sư vĩnh viễn không thể hiểu rõ được truy cầu đối với đạo luyện chương chí cao, Lăng Phong giúp hắn đề cao cấp độ Thuật Luyện Sư tới chí cấp như hiện tại, hầu như có ân tình nửa sư phụ.

Việc nhỏ như vậy, có gì rắc rối đây? Nhất là vừa rồi Lăng Phong nói ra vài điểm yếu luyện chương càng làm hắn hiểu ra, rất nhanh đúc kết thành kinh nghiệm quý giá, hắn cảm giác chính mình càng lý giải sâu hơn một tầng đối với luyện chương chi đạo.

Dưới Bối Diệp Phong, Tiêu Hắc đang giằng co với đám người Chiêm Như Âm.

Thường ngày không biểu hiện rõ ràng, không nghĩ tới hắn lại rất có tài năng trong phương diện đối ngoại, đối với giọng điệu chất vấn hùng hùng hổ hổ vẫn không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Ta có thể cam đoan, bổn tông tuyệt đối không thu lưu kẻ bị truy nã của Huyền Nguyên Tông, nếu như có bất cứ thông tin tình báo có liên quan nào, tuyệt đối thông tri cho quý tông trước tiên!

Huyền Thái cười nhạt:

- Người nói không thì là không? Phương viên nghìn dặm xung quanh nơi này, trừ Bối Diệp Tông các người còn có tông môn nào khác, không phải các người xuất thủ còn có thể là ai? Để chúng ta lên núi rồi nói tiếp!

- Lời này của Huyền thiếu tông chủ không có đạo lý rồi, bổn tông tuy rằng không lớn bằng quý tông thế nhưng cũng có tông quy, trọng địa của tông môn há có thể để cho người khác tùy ý tiến vào tra xét?

Tiêu Hắc bị nàng dọa sợ hãi, chợt nghĩ tới phía sau có vị tông chủ thần bí kia, dũng khí không khỏi tăng lên rất nhiều. Nhất là hắn "hiểu rõ", bổn tông xác thực không thu lưu kẻ bị truy nã nào, không có nửa phần đạo lý phải chột dạ.

Tiêu Hắc đáng thương, nếu như hắn biết được vị tông chủ thần bí kia xác thực có dẫn kẻ bị truy nã kia về mà nói, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

- Người!

Huyền Thái phần nộ đang muốn phát tác, nhưng lại bị Chiêm Như Âm mạnh mẽ ngăn lại, Chiêm Như Âm cười nói:

- Tiêu phó tông chủ, ngài cũng có thể lý giải tâm tình của chúng ta. Nơi này chỉ có một mình tông phái các người, hơn nữa người có thực lực dưới mí mắt chúng ta dẫn theo người chạy trốn, ít nhất cũng phải có tu vi Linh cấp! Chỉ có tông chủ Bối Diệp Tông các người là phù hợp điều kiện này, sao không để quý tông chủ ra đây nói chuyện đây? Nếu như chúng ta hiểu lầm mà nói, vậy Như Âm tình nguyện xin lỗi quý tông!

Lời nói này quả thực vô cùng uyển chuyển, mềm cứng đều có, quả thực khiến Tiêu Hắc á khẩu không trả lời được. Đôi lông mày Tiêu Hắc nhăn lại, trong lúc nhất thời không nghĩ ra được lý do để phản bác.

Huyền Thái bên cạnh coi thường nói:

- Như Âm muội muội, Bối Diệp Tông này bất quá chỉ là một tông phái bất nhập lưu, trên dưới toàn tông không nhiều hơn một Linh giả, cần gì phải khách khí như vậy? Bối Diệp không chịu đi ra, chúng ta trực tiếp tiến vào là được, xem ai dám ngăn cản!

Chiêm Như Âm nhún mày, phong cách làm việc của Ngọc Lan Tông bọn họ so với Huyền Nguyên Tông khác nhau một trời một vực.

Huyền Nguyên Tông từ trước tới nay vẫn là người khác cầu tới cửa, tử đệ tông môn làm con trời đã thành thói quen, hành sự luôn bá đạo. Nhưng Ngọc Lan Tông chủ yếu làm các loại giao dịch, chú ý hòa khí phát tài, đặc biệt nhìn không quen loại tác phong của Huyền Thái hiện tại.

Nhưng trong tình huống này, hành động tạo áp lực không phải là không thích hợp, vì vậy Chiêm Như Âm vẫn chưa ngăn cản nàng ta lại lần nữa.

Rơi vào đường cùng, Tiêu Hắc khổ sở chấp tay lại nói:

- Chiêm tiểu thư có điều không biết, bốn tông hôm nay đã không phải là Bối Diệp làm tông chủ rồi!

- A?

Chiêm Như Âm nhíu mày, đôi mắt to hiển hiện vẻ tò mò. Câu trả lời của Tiêu Hắc đã nằm ngoài dự liệu của nàng, mặc dù Bối Diệp Tông bất nhập lưu, thế nhưng thay đổi tông chủ vẫn là sự kiện đáng quan tâm, nàng hỏi:

- Hiện tại ai làm tông chủ?

- Là ta!

Một thanh âm hơi khàn khàn truyền tới, ngay sau đó thân ảnh Lăng Phong xuất hiện trước mặt.

- Chiêm tiểu thư, đã lâu không gặp!

Chiêm Như Âm trừng mắt to, trên mặt hiện vẻ khó có thể tin tưởng, nàng thế nào cũng không lường trước được Mộc Phong biến mất thần bí tại Hắc Nguyệt Trấn sẽ xuất hiện tại chỗ này, đồng thời trở thành đứng đầu một tông! Không cần suy tư quá nhiều, Chiêm Như Âm cũng hiểu rõ hẳn trở thành tông chủ nhất định là chuyện trong mấy ngày gần đây, bằng không Ngọc Lan Tông vốn vô cùng linh thông đối với tin tức không có lý do gì không biết.

Ý thức hải và lực lượng linh hồn của nàng đột nhiên động, rất nhanh đảo qua đám người Nguyên Thận đang đứng phía sau lưng Lăng Phong, nội tâm khiếp sợ lập tức trở nên nồng đậm, thậm chí còn có chút kiêng kỵ.

Hai gã Linh giả!

Lần trước, khi phát sinh tranh chấp cùng với Huyền Thái, Lăng Phong biểu hiện ra ngoài vẻ dũng khí ngất trời tuy có khiến nàng thưởng thức, thế nhưng một Ngụy Linh nàng cũng không đặt trong lòng. Vì vậy sau khi nhìn thấy Huyền Thái phái Bùi Kiên đi vào muốn giết chết Lăng Phong, nàng không hề biểu hiện ra bất cứ hành động ngăn cản nào.

Mà chuyện tình phát sinh sau đó càng làm cho nàng mở rộng tầm mắt, có thể hình thành tiểu thế giới tiến thành chiến đấu như Bùi Kiên dĩ nhiên vô thanh vô tức ngã xuống vô cùng đơn giản! Có khả năng là hung thủ nhất chính là người thanh niên mặc huyền bào luôn mang tiểu ý trên mặt này.

Tất cả chuyện này đến tột cùng là phát sinh như thế nào? Chiêm Như Âm cảm giác như chính mình đã hoàn toàn đánh giá sai Lăng Phong, nhất là lần này gặp lại, phát hiện hẳn đã tấn cấp trở thành Linh Giả, một ý nghĩ hoang đường không tự chủ nổi lên: "Nếu như lúc đó xuất thủ viện trợ, có thể kết thành hiệp nghị đồng minh? Đến lúc đó bằng vào tiềm lực đáng sợ của hắn hẳn là đủ để Ngọc Lan Tông có thêm một cường viện hạng nhất!

Trong lòng thở dài, Chiêm Như Âm không hề biểu lộ may may, ngược lại chấp tay cười nói:

- Không nghĩ tới ở chỗ này có thể gặp được Mộc tiên sinh, thực sự là "có duyên dù thế nào cũng sẽ gặp lại", được rồi, còn chưa chúc mừng Mộc tiên sinh trở thành đứng đầu một tông!

- Chiêm tiểu thư không cần phải khách khí!

Lăng Phong hơi chấp tay, khuôn mặt hần giống như ôn ngọc, từ sau khi tấn cấp trở thành Linh giả, chính hần cảm giác không phải rất rõ ràng, thế nhưng lại mang đến cho người khác sự rung động rất mạnh mẽ! Trong cảm giác dường như Lăng Phong đã biến thành một viên ngọc nhỏ, quang mang sáng lạn nhưng lại không gai mắt, nơi nơi để lộ mùi vị ấm áp nhân tâm, nhất là quanh thân thỉnh thoảng mơ hồ lóe lên tinh mang cùng loại với tinh không vũ trụ bao la, tràn ngập vẻ thần bí khó lường.

- Tốt một hung thủ, nạp mạng vì huynh trưởng ta đi!

Bùi Khôn nhìn thấy Lăng Phong, tròng mắt lập tức đỏ hồng, hét lớn một tiếng liền xông lên.

Từng cột nước xoáy quay vòng, giống như địa hà bắt đầu khởi động, ngân hà khuynh rơi, lực lượng xung kích vô cùng vô tận tràn ngập không gian.

Lăng Phong không hề động đậy, đằng sau đột nhiên lao lên một thân ảnh, quát lạnh một tiếng, quyền xuất ra! Quyền ảnh chưa tới, nguyên lực liệt hỏa mệnh môn vô cùng vô tận đã bao trùm hư không, chỉ thấy một đạo hỏa trụ tho to hơn trượng bắt về phía Bùi Khôn.

Thủy có thể khắc hỏa, thế nhưng khi nguyên lực hỏa hệ cường đại tới mức độ nhất định lại có thể thiêu đốt thủy, khiến thủy biến thành hơi nước, tan biến.

Thủy thổ hỏa phong, nguyên lực bốn hệ vốn là tương sinh tương khắc.

Xuy! Xuy!

Thanh âm giống như mũi tên rời cung truyền ra, Bùi Khôn nhất thời rên lên một tiếng đau đớn, thân thể bịch bịch lùi lại cực nhanh, cuối cùng phịch một tiếng ngã ngồi dưới đất. Không cần phải nhiều lời, khuôn mặt chính hần đã trở nên đỏ bừng! Hần bật người nhảy lên, chỉ vào Lăng Phong, toàn thân run run.

405. Chương 362: Chuyện Cũ Của Ôn Đình.

- Bùi trưởng lão!

Chiêm Như Âm lộ vẻ không kiên nhẫn, quát lên:

- Lúc này chúng ta cần Mộc tiên sinh hỗ trợ tìm tung tích người kia, nếu như người vì ân oán cá nhân dây dưa không rõ ở đây, làm lỡ chuyện chính, cuối cùng khiến cho tông chủ quý tông không hài lòng, vậy cũng đừng trách ra không nhắc nhở người!

Nàng biết rõ tính tình gia nô của Bùi Không, giờ khắc này chỉ có thể dùng Huyền Nguyên mới ép được hần.

Quả nhiên, nàng vừa nói xong, Bùi Không nhất thời giống như quả bóng cao su xì hơi, nói không ra lời.

- Như âm muội muội.

Huyền Thái nhìn Lăng Phong, không hề thấy mấy may về phần nộ, trong giọng nói còn mang theo mùi vị kẻ khác khó có thể phán đoán.

- Nơi này chỉ có duy nhất hai vị Linh giả trước mắt, mới vừa rồi chúng ta bị kẻ khác quấy rối tất không tránh khỏi liên hệ với bọn họ, ta nghĩ tin tức Tào Kế Suất đang ở nơi nào có thể đang ở trên người bọn họ!

Chiêm Như Âm có chút nhú mày, Huyền Thái coi thường nói:

- Lão đầu tử nhà ta chính miệng nói, kẻ nào bắt được Tào Kế Suất có thể nhận được một chiếc tinh chương tinh kỹ Linh Sĩ cấp, hơn nữa còn dùng hạch tinh họ Tào kia luyện chế! Nếu như ta nhớ không lầm mà nói, Như Âm muội muội cũng đang cần một chiếc tinh chương như thế đúng không?

Trong lòng Chiêm Như Âm rùng mình, người biết công pháp chủ tu của nàng chính là Xích Tâm Lục Thức Pháp không ít, nhưng biết được nàng đồng thời là Thuật Luyện Sư đã thiếu lại càng thiếu!

Bởi vì Huyền Nguyên Tông hầu như lũng đoạn đối với tri thức Thuật Luyện Sư, các thế lực khác muốn tạo thành Thuật Luyện Sư Linh cấp cho chính mình phi thường khó khăn. Ngọc Lan Tông chú tâm bắt giữ Tào

Kế Suất như vậy, chính là vì tâm tư thu được ban thưởng của Huyền Nguyên Tông, tiến tới Chiêm Như Âm có thể tìm hiểu được chút huyền bí trong đó, cuối cùng thăng cấp!

Nhưng nghe lời nói của Huyền Thái vừa rồi, rõ ràng Huyền Nguyên Tông đã sớm đoán được dụng tâm của Ngọc Lan Tông, vì vậy tông môn bọn họ có thể không phòng bị, để uy hiếp phát triển hay sao?

Nhú sất lông mày, mặc dù trong lòng có muôn vàn hoài nghi, thế nhưng Chiêm Như Âm cũng không phải chỉ vờn vờn những lời này liền đơn giản buông tha, nàng hít sâu một hơi, dần dần bình phục suy nghĩ hỗn loạn trong lòng, nhìn về phía Lăng Phong nói:

- Mộc tiên sinh, người chủ chương toàn bộ địa giới xung quanh, có từng thấy người Huyền Nguyên Tông phát lệnh truy nã? Đáng về người này đại thể...

Kiên nhẫn nghe Chiêm Như Âm miêu tả xong, Lăng Phong nhú mày lắc đầu:

- Chưa từng!

- Hừ!

Huyền Thái không chịu nổi, cười lạnh nói:

- Người tự nhiên nói không, nào có hung thủ tự nhận tội!

- Người nói cái gì?

Lăng Phong đột nhiên hét lớn một tiếng, cước bộ hoán chuyển, mạnh mẽ xuất hiện trước mặt Huyền Thái. Huyền Thái đột nhiên phảng phất thấy một pho tượng sừng sững, bị dọa tới kinh ngạc thét chói tai, lão đảo lui lại phía sau mấy bước, vẻ đồ bưng dần dần thay thế trên khuôn mặt trắng muốt.

Chiêm Như Âm cũng bị đạo cả kinh, nàng thiếu chút nữa cho rằng Lăng Phong lại một đánh ra một chương, lúc phát hiện Lăng Phong chưa hề có cử động nào khác, lúc này trong lòng mới lặng yên bình phục tâm tình.

Lão đại Mộ thị cũng trợn mắt nhìn chằm chằm vào Lăng Phong, trong ánh mắt tràn ngập vẻ kinh hãi, bộ pháp tốc độ giống như thiểm điện vừa rồi khiến cho bọn họ nghĩ tới hồi ức không thoải mái trước kia.

Rất nhiều năm trước đây, huynh đệ bọn họ bị an bài theo tông chủ Yên Vân La, kết quả trong một lần ngoài ý muốn gặp phải "quái nhân". Người nọ xúc phạm vô lý, bắt quá hai người lúc tu vi đỉnh phong, liền thủ đủ để giết chết bất cứ Linh Giả nào, nhưng lại không thể chống lại được đối phương.

Nguyên nhân rất đơn giản, bộ pháp của người nọ kỳ dị không gì sánh được, một khi bị hấn tới gần người, bọn họ liền không còn bất cứ cơ hội liên thủ nào khác, chỉ có thể tách thành hai nửa tiến hành chiến đấu. Trận chiến ấy khiến hai người khuất nhục không gì sánh được! Cũng chính bởi vì bọn họ thủ hộ bất lực, quái nhân dĩ nhiên to gan lớn mật khiến tông chủ Yên Vân La có hộ vệ kèm theo hai bên bỏ mạng trong Vô Tận Hoang Nguyên.

Lúc đó, Ngọc Lan Tông rung động.

Ngọc Lan Tông hầu như đã tập trung toàn bộ cường giả trong tông tham dự truy tìm, nhưng người này gian xảo như chuột, trốn chạy tới nơi nào đó, không ai tìm được bất cứ manh mối nào.

Cuối cùng tông chủ Yên Vân La đột nhiên trở lại tông môn, đồng thời các trưởng lão nhất trí giải trừ truy sát, mặc cho ai dò hỏi cũng không thể biết được nàng ta biết mất trong mấy ngày rốt cuộc đã phát sinh những chuyện gì.

Chẳng qua huynh đệ Mộ thị thường ngày thân cận với Yên Vân La nhất luôn cảm nhận được nữ thần trong cảm nhận của bọn họ lúc nào cũng không nhận được nở nụ cười mím ngọt ngào, nụ cười kia khiến họ điên đảo tâm hồn, nhưng lại lộ vẻ không rõ ràng nhẹ nhàng, dày đặc bị thương.

Từ lúc đó trở đi, trong lòng hai huynh đệ Mộ thị, nhất định phải đảm bảo nữ thần của chính mình luôn nằm trong bảo hộ, không để bất cứ kẻ nào có cơ hội khiến nàng nở nụ cười tan nát lòng người như vậy!

Giờ khắc này, Lăng Phong thi triển bộ pháp giống như lật lại tấm vải đen bị phủ bụi nhiều năm, phóng xuất tình cảm mãnh liệt sâu trong lòng hai huynh đệ, hai huynh đệ Mộ thị vô thức kinh hô lên tiếng:

- Lai lịch của người là gì? Có quan hệ gì với kẻ kia?

Lăng Phong dừng lại, hần hơi chếch bước tiến một chút, huynh đệ Mộ thị giống như gặp quỷ liên tục rút lui, trên mặt tràn đầy vẻ cảnh giới, phảng phất giống như trên người Lăng Phong mang theo thứ gì đó rất đáng sợ.

Lăng Phong có chút không hiểu ra sao, bản thân không đến nỗi kinh khủng như vậy đi?

Chiêm Như Âm cũng lộ thần sắc không giải thích được, nhìn về phía huynh đệ Mộ thị:

- Mộ thúc thúc, thế nào?

Hít một hơi khẩu khí thật dài, lão đại Mộ thị dừng lại tại hai chân Lăng Phong, phảng phất như trong đó ẩn chứa thứ gì đó khiến bọn họ cảm thù tới tận xương tủy:

- Người truyền thụ bộ pháp này cho người là ai?

Bộ pháp?

Trong lòng hần khe động, hần bỗng dừng nghĩ tới Ôn Đình tại lúc dừng lại Ngọc Lan Tửu Quán đã vô tình thổ lộ tình ức, chẳng lẽ là lão quái vật này làm gì đó? Thấy biểu tình huynh đệ Mộ thị thực sự không giống như thiện ý. Lăng Phong lắc đầu nói:

- Đây là một bộ tàn phổ trong lúc vô tình ta lấy được, theo như hình vẽ trong đó nghiên cứu ra được, lẽ nào hai vị biết được lai lịch công pháp này?

Thật sâu dừng lại ở Lăng Phong, huynh đệ Mộ thị muốn từ trong đó phát hiện một ít thứ gì đó, nhưng chỉ thấy một mảnh bình tĩnh không gợn sóng.

Mặc dù không thích lời bịa đặt, thế nhưng không có nghĩa Lăng Phong không hiểu được thay đổi tùy hoàn cảnh, lúc này đối mặt với chất vấn không thiện ý của huynh đệ Mộ thị, Lăng Phong tự nhiên không lựa chọn trả lời thành thật.

Từ miệng Lăng Phong không chiếm được thứ mình muốn, lão đại Mộ thị nặng nề hừ một tiếng! Chuyện tình phát sinh năm đó kỳ thực xa xa không kết thúc, sau khi Yên Vân La trở về vẫn không vui vẻ, huynh đệ Mộ thị thực sự nhìn không được, xung phong nhận việc truy tìm quái nhân kia giết chết tại chỗ!

Yên Vân La cực kỳ sợ hãi, khổ sở khuyên can hai người, cho đến lúc này nàng mới thổ lộ tiếng lòng, nguyên lai trên đường theo hần chạy trốn, Yên Vân La dĩ nhiên nảy sinh tình cảm đối với hần, nhưng là người kia sau khi nghe được lời thỉnh cầu cùng nhau trở về Ngọc Lan Tông của nàng dĩ nhiên sợ tới chạy trốn chết, dẫn theo Yên Vân La một mình một người đuổi về Ngọc Lan Tông, sau đó biến mất không còn bóng dáng.

Từ đó về sau, không hề có tin tức gì nữa, mỗi khi hồi tưởng lại đoạn thời gian lưu lạc nhưng vui vẻ này, trong lòng Yên Vân La đều cảm thấy rất ngọt ngào, nhưng nghĩ tới cảnh hần vô tình rời đi lại thương xót tận tim.

Sau khi biết được ngọn nguồn, huynh đệ Mộ thị thực sự phần nộ không thể kìm nén, vị tông chủ trong cảm nhận của bọn họ giống như thiên thần dĩ nhiên bị người khác chủ động vứt bỏ? Bọn họ hận không thể tìm được quái nhân kia, dùng tuyệt chiêu cực mạnh giết chết hần mới có thể hóa giải mối hận trong lòng.

Nhưng bọn họ rất rõ ràng, nếu như thực sự làm như vậy, người thương tâm nhất lại chính là Yên Vân La. Bởi vì, từ sau khi trở về tông môn, Yên Vân La chưa hề tươi cười qua!

Vì vậy, hiện tại nhìn thấy Lăng Phong thi triển Thác Bộ, so sánh với nội tâm phần nộ, một loại mừng rỡ như điên khiến bọn họ thiếu chút nữa không nói ra lời:

"Có thể từ trên người trẻ tuổi này tìm được một chút tin tức quan hệ với kẻ đó chăng?"

Nhưng Lăng Phong không chút do dự phủ nhận lại khiến cho cục diện rơi vào cảnh bế tắc...

406. Chương 363: Tôn Nghiêm.

- Hừ! Người cho rằng có thông tập phạm bên trong bằng vào lời của người là được hay sao?

Huyền Thái phát hiện phản ứng của chính mình vừa rồi quá mức mất mặt, vì vậy ưỡn ngực nhìn thẳng Lăng Phong, con mắt không hề chớp, cho dù Lăng Phong một lần nữa xuất hiện trước mặt nhìn nàng cũng không hề lui bước.

Nghiêng đầu liếc mắt nhìn Huyền Thái, cuối cùng nhìn về phía Chiêm Như Âm, biểu tình Lăng Phong nhàn nhạt:

- Thật xin lỗi, ta chưa hề nhìn thấy người chư vị muốn tìm, khiến Chiêm tiểu thư thất vọng!

Lăng Phong có ý mà như vô ý hơi nghiêng người chen vào giữa hai huynh đệ Mộ thị, phảng phất như chỉ cần một động tác nhỏ là có thể khiến cho bọn họ tách rời nhau. Mặc dù chưa từng giao thủ với bọn họ, thế nhưng Lăng Phong rất nhạy cảm phát hiện ra, bọn họ cần phải liên thủ mới phát huy được lực công kích mạnh nhất.

- Mộc tiên sinh, thông tập phạm đối với chúng ta có thể nói vô cùng quan trọng, có thể hấn thừa dịp quý tông không đề phòng trốn vào trong chưa biết chừng!

Chiêm Như Âm tận lực lấy lý do rất uyển chuyển, nhưng trong ngữ khí vẫn ẩn chứa vẻ cường ngạnh:

- Nếu như Mộc tiên sinh đồng ý để chúng ta tiến vào truy tìm mà nói, sau này Ngọc Lan Tông nhất định đền đáp!

Lăng Phong nhíu hai hàng lông mày, khí tức giận dữ càng liệt nổi lên.

Hắn đã hiểu rõ, đừng nhìn biểu hiện của Chiêm Như Âm rất khách khí, trên thực tế đối phương tuyệt đối không bận tâm tới mặt mũi bản tông, cho dù bản thân hiển lộ ra một bộ phận hai Linh Giả tọa trấn, cũng không khiến nàng để trong mắt! Bằng không mà nói, nàng tuyệt đối không đưa ra yêu cầu vô lễ lên Bối Diệp Phong kiểm tra như vậy.

Đối với đường đường Ngọc Lan Tông mà nói, thực lực tông phái như vậy trong Vô Tận Hoang Nguyên nhiều nhất chỉ là nhị lưu, không chút uy hiếp tới bọn họ, vì vậy khách khí hành sự hoàn toàn chỉ là thói quen, hoặc là tránh gây phiền toái nhỏ nhỏ mà thôi.

Lúc này không ít trưởng lão Bối Diệp Tông đều đã xuất hiện, quây quần xung quanh Lăng Phong, trong mắt bọn họ mơ hồ để lộ ra vài phần do dự và bàng hoàng. Tông chủ đến tận cùng là lựa chọn lui hay là không lui?

Có thể, dưới sự áp bách của hai đại tông môn, tạm thời thoái nhượng mới là lựa chọn tốt nhất?

Biết rất rõ ràng Lăng Phong nên lựa chọn đồng ý, nhưng từ đáy lòng bọn họ lại có một phần không cam! Thực sự rất không muốn a! Tông phái hơi chút thượng tàng tùy tiện phái người tới đây cũng có thể khi dễ chúng ta? Đến lúc nào tông môn mới có thể đường đường chính chính, không sợ bất cứ kẻ nào tới khinh nhục?

Phần uất vô hình ép bọn họ không thở ra hơi, chăm chú nhìn chằm chằm vào Lăng Phong, khí tức ngưng trệ càng cao hơn một tầng! Trong ánh mắt chờ mong, Lăng Phong thản nhiên nói:

- Trọng địa tông môn, xin thứ lỗi ra không thể đồng ý!

Ngữ khí Lăng Phong tuy rằng rất khách khí, nhưng lại mang ý vị cự tuyệt người từ ngàn dặm.

Nương theo câu nói hắn vừa phát ra, Bùi Khôn cười lạnh tiến lên trước, không khí bỗng nhiên khẩn trương lên.

Đám người Bối Diệp Tông nhất tề mừng rỡ, bọn họ hận không thể tung hô Lăng Phong. Tuy rằng câu trả lời này rất thiếu lý trí, thế nhưng khiến mọi người thực sự rất yêu thích a!

Song quyền Nguyên Thận nắm chặt, quanh thân tản mát ra khí tức nóng bỏng giống như nham thạch, từng đợt khí tức màu đen tạo thành hư ảnh mơ hồ bất định.

Chiêm Như Âm nhíu sát hai hàng lông mày, nàng đang muốn mở miệng nói cái gì, lão đại Mộ thị đột nhiên nói:

- Nếu Mộc tiên sinh nói không có, vậy chúng ta không quấy rầy nữa!

Hắn trầm ồ không gì sánh được, lúc này mở miệng khiến thần tình Huyền Thái biến đổi.

Chiêm Như Âm cũng vô cùng kinh ngạc, nàng liếc mắt nhìn vị thúc thúc này, không rõ ràng lắm vì sao hắn lại nói như thế, dọc đường đi huynh đệ Mộ thị chưa bao giờ cậy tu vi cao thâm quyết định thay nàng, ngược lại tuân thủ nghiêm ngặt đạo làm thuộc hạ. Bây giờ chặn ngang tất có nguyên nhân, cho nên nàng chỉ hơi nhếch lông mày, đôi lông mi thật dài rũ xuống.

- Mộc tiên sinh, lần này tùy tiện tới chơi, nếu chúng ta có điều gì sai lầm, mong thông cảm nhiều hơn!
- Không khách khí!

Lăng Phong sống nguội đáp.

Nghe vậy, Chiêm Như Âm lộ ra nhãn thần giật mình cổ quái, không nhịn được thất vọng thở dài một tiếng, chẳng biết vì sao, sâu trong nội tâm có một thanh âm cường liệt nói cho nàng biết, ngày hôm nay tựa hồ bản thân thực sự làm sai.

- Như Âm muội muội, các người!

Huyền Thái vô cùng kinh ngạc, tựa hồ không sao dự đoán được nhóm người Chiêm Như Âm lại lựa chọn lúc này rời đi, nàng ngây ngốc, trong lúc nhất thời không biết làm thế nào mới tốt.

- Huyền thiếu chủ, người còn muốn ở lại bản tông khoản đãi mấy ngày?

Trong miệng Lăng Phong phát ra câu nói lạnh băng.

Huyền Thái cố tình muốn nói vài câu văn hời hợt cục diện, cuối cùng lại hóa thành câu uy hiếp hừ lạnh.

- Các người...Hừ, Huyền Nguyên Tông nhất định không bỏ qua cho các người!
- A! Quả nhiên vẫn là giọng điệu thường thấy!

Khóe miệng Lăng Phong hiển hiện một tia chế nhạo nồng đậm, nhãn thần giống như nhìn thấu nội tâm Huyền Thái:

- Mặc kệ biểu hiện hạng cường thế như thế nào, cuối cùng vẫn là trở về chui đầu vào tông môn cầu xin giúp đỡ!
- Người nói cái gì?

Biểu tình Huyền Thái biến đổi, lời nói này quả thực khiến nàng giận dữ không thôi.

Lăng Phong thật dài ngáp một hơi, lạnh lùng nói:

- Xin lỗi, ta không quen nói chuyện với hài tử còn chưa lớn, người nhanh nhanh về nhà gọi người lớn tới nói chuyện đi!
- Người, người, người!

Liên tiếp phát ra ba câu "người", Huyền Thái tức giận tới mức cả người run run, chung quy không thể nói thành câu hoàn chỉnh, hai giọt nước mắt trong suốt lưu chuyển quanh vành mắt, cố gắng kiềm chế không để rơi xuống, nàng mạnh mẽ chuyển đầu, quát lên:

- Bùi Khôn, chúng ta đi!

Chiêm Như Âm thấy một màn này vô cùng rõ ràng, không nhịn được lộ biểu tình ngạc nhiên, ánh mắt nhìn về phía Lăng Phong tràn ngập kính ngưỡng, nàng đối với đức hạnh của vị thiếu tông chủ này đã lãnh đủ, đối phương có cái đam mê cổ quái như vậy, thái độ tự cho mình luôn đúng càng khiến nàng không hài lòng thật sâu, nhưng lại không có biện pháp gì khác.

Thế nhưng Lăng Phong lại ba xạo vài câu liền khiến Huyền Thái cứng miệng, thậm chí còn biểu hiện tư thái nhược giả chưa bao giờ xuất hiện, phần bản lĩnh này ngay cả Chiêm Như Âm tự cho mình rất giỏi về mặt giao tiếp cũng phải mặc cảm.

- Tông chủ!

Đợi đến khi mọi người đi rồi, Tiêu Hắc đột nhiên hô lớn, khuôn mặt trướng đỏ bừng.

- Hử?

Lăng Phong nghi hoặc nhìn hắn.

Tiêu Hắc thì thảo một lát, cuối cùng không thể nói ra một câu hoàn chỉnh, chẳng qua thần tình kích động không gì sánh được. Nhìn một đám người nguyên thuộc Bối Diệp Tông xung quanh, trong ánh mắt nhìn Lăng Phong không giấu được vẻ kính ngưỡng nồng đậm.

Không trải qua hai đời tông chủ trước sau hoàn toàn bất đồng không thể lĩnh hội được loại tâm tình như thế này.

Nếu là Bối Diệp nắm quyền, đối mặt với hai đại tông môn bức bách, sợ rằng sẽ lập tức đưa ra lựa chọn thỏa hiệp, không hề có ý niệm nào khác trong đầu, nhưng Lăng Phong lại hoàn toàn không giống.

Nếu như muốn hình dung chỗ khác nhau giữa hai người mà nói, đó chính là tôn nghiêm! Lăng Phong cho bọn họ tôn nghiêm và dũng khí, ngay cả môn phái cũng có thể đuổi thắt lưng đứng thẳng!

Lúc này, có người vội vã chạy tới bẩm báo.

- Tiêu phó tông chủ, mới vừa rồi Lê đại sư quyết ý rời đi, chúng ta khuyên thế nào cũng không nghe!

- Cái gì?

Tin tức thình lình khiến Tiêu Hắc từ trong loại cảm nhiễm tâm tình rung động kịch liệt tỉnh táo lại, hắn có chút tức giận nói:

- Không phải nói không đi hay sao? Tại sao lại thay đổi?

Lăng Phong quay đầu nhìn về phía hắn:

- Chuyện gì xảy ra?

407. Chương 364: Đêm Trước Đại Chiến.

- Lê đại sư là Thuật Luyện Sư chí cấp, cũng là trụ cột mà tông phái chúng ta mời được!

Tiêu Hắc thấy Lăng Phong nhíu mày, trong lòng thoáng động, vội vã giải thích.

Thấy bộ dáng của hắn có chút ấp úng, Lăng Phong không cười nổi, hắn đột nhiên nghĩ tới hình ảnh dưới tông môn khi Tiêu Hắc ngăn cản Tuyệt Niệm, vị Lê đại sư này hẳn là vương bài trong tay hắn, nếu như sự tình trôi qua, Lăng Phong cũng không nhằm chán đào móc quá nhiều, hắn phát tay nói:

- Ta với người cùng nhau đi xem!

Tiêu Hắc có chút cảm nhận thụ sủng nhược kinh, vội vã cung kích gật đầu đáp:

- Vâng!

Ngay sau đó lại có chút lo lắng nhìn về phía Lăng Phong:

- Tông chủ, hết thấy Thuật Luyện Sư đều có tính tình cổ quái, ngài...

- Ta biết!

Lăng Phong tùy ý nói, hắn đang lo lắng cái gì? Chẳng lẽ còn sợ bản thân với vị Thuật Luyện Sư kia không hợp nhau?

Từ thâm tâm mà nghĩ, Tiêu Hắc thực sự có chút lo lắng này, bởi vì vô luận là đối mặt với Bối Diệp hay là Chiêm Như Âm, Lăng Phong luôn biểu hiện thái độ ngạo cốt không hề khuất phục, rất dễ liên tưởng tới hình ảnh không hợp nhau khi đối mặt với Thuật Luyện Sư.

Đạt được lời hứa hẹn không rõ của Lăng Phong, tâm tư Tiêu Hắc vẫn còn có chút bất ổn, bất quá hắn cự tuyệt không được, chỉ có thể đi theo sát đằng sau Lăng Phong.

Bất luận tông phái nào, muốn thu được sự phát triển lâu dài, mời chào đối với Thuật Luyện Sư là chuyện hiển nhiên. Bản thân có Thuật Luyện Sư cường đại ý nghĩa sẽ có càng nhiều cao thủ gia nhập liên minh, vì vậy Huyền Nguyên Tông lũng đoạn Thuật Luyện Sư mới có địa vị đặc thù tại Vô Tận Hoang Nguyên như vậy. Cũng có một phần là vì Huyền Nguyên tông chủ của bọn họ chính là Thuật Luyện Sư Linh Tôn cấp.

Tiêu Hắc lo lắng, nếu như Lăng Phong thực sự rất không khách khí đối với Thuật Luyện Sư, một khi bị truyền ra ngoài, sẽ khiến cho các Thuật Luyện Sư khác không muốn cống hiến sức lực, như vậy tông môn muốn phát triển quả thực nghìn vạn khó khăn.

Miên man suy nghĩ, Tiêu Hắc vẫn đi theo Lăng Phong tới cư thất của bản thân.

Cư thất của hắn là tầng thứ hai đếm ngược tại Bối Diệp Phong, bởi vì trước đây tranh chấp thất bại với Tuyệt Niệm, Tiêu Hắc chỉ có thể nhận một gian tương đối nhỏ. Bên trong cư thất đã sớm có vài tên đệ tử ngoại môn chờ đợi, vừa thấy Tiêu Hắc nhất thời vui mừng nói:

- Phó tông chủ, Lê đại sư đang ở bên trong phòng thu dọn đồ đạc, chúng ta cầu khẩn như thế nào cũng không để ý tới.

- Uhm!

Tiêu Hắc trước mặt đám đệ tử ngoại môn này bảo trì phong thái trang trọng, hắn nhìn về phía Lăng Phong, dùng nhãn thần xin chỉ thị. Lăng Phong không nói câu nào, chỉ lẳng lặng đứng một bên, Tiêu Hắc cũng không đoán ra tâm tư của hắn, chỉ đành cung kính chờ đợi.

Không bao lâu, một trung niên nhân thấp bé, có vẻ khỏe mạnh, giống như Thuật Luyện Sư đã rèn luyện cơ thể tương đối tốt, hắn từ bên trong đi ra, vừa thấy Tiêu Hắc bên ngoài nhất thời lặng người một chút, quý ý trên mặt chợt lóe qua rồi biến mất. Xấu hổ ôm quyền với Tiêu Hắc, Lê Phù nói:

- Lê mỗ đi vội vàng vàng, không kịp tới thông báo với phó tông chủ, thực sự đáng trách.

- Lê tiên sinh khách khí!

Tiêu Hắc biết đối phương căn bản không hề có ý định chào hỏi chính mình trong đầu, nhưng hiện tại không thể trở mặt được. Hắn chỉ đành kiềm chế phần nộ, cười cười nói:

- Lê tiên sinh không phải đã từng hứa hẹn ở lại bản tông hay sao? Vội vàng rời khỏi như vậy rốt cuộc là có chuyện quan trọng gì?

- Ha ha!

Lê Phù cười cười, trong đáy mắt xẹt qua một tia tức giận, thầm nghĩ không phải các người đã biết rõ rồi sao? Các người đánh chết thiếu tông chủ Tà Quân Tông, người ta rất nhanh sẽ đánh tới, mặc cho bản thân có thân phận Thuật Luyện Sư cũng không thể cam đoan an toàn nhất định, khó đảm bảo nhà cháy không hại tới cá trong chậu a!

Trước kia Lê Phù đáp ứng Tiêu Hắc chẳng qua là không đơn giản rời đi mà thôi, nhưng sau đó nghĩ đi nghĩ lại thế nào cũng không phải chính đạo, vì vậy nhân cơ hội lặng lẽ chạy trốn. Không nghĩ tới Tiêu Hắc sớm lưu lại tai mắt, âm thầm phái người theo sát hắn.

Lăng Phong bên cạnh thấy buồn cười, hai người một muốn thoát khỏi nơi này, một muốn giữ thật chặt, rất có mùi vị mèo chuột đại chiến, không khỏi chọc cười người khác, vì vậy hắn nhin không được, rốt cuộc cười lớn thành tiếng.

- Tiêu phó tông chủ, vị này là người phương nào?

Lê Phù làm như đến lúc này mới phát hiện ra Lăng Phong, biểu tình bất thiện hỏi thăm. Hắn tự nhiên không phải không biết, chẳng qua chức nghiệp cao quý tạo cho hắn thói quen cuồng vọng tự đại, đừng nói là Linh Giả, cho dù là Linh Tôn có tới đây hắn cũng có thể thảnh thơi một tiếng mắng phu trong lòng.

Ở tại Vô Tận Hoang Nguyên, chỉ cần bản thân có thể không ngừng tiến bộ, sau này đạt tới mức luyện chết Tinh chương Tinh kỹ, cuối cùng tạo ra được Linh Giả, Linh Sĩ! Thậm chí là cường giả cấp bậc Linh Tôn! Cường giả trong mắt bọn họ chỉ là một kiện sản phẩm.

- Đây chính là tông chủ bản tông! Lê tiên sinh không phải không biết gì chứ?

Biểu tình Tiêu Hắc thoáng cái lạnh xuống, thấy vậy Lê Phù hơi chút cả kinh.

Hắn kinh ngạc ngừng mắt nhìn Tiêu Hắc một phen, mặc dù quen biết không lâu, Lê Phù biết rõ cái gọi là tông chủ cùng tông phái trong cảm nhận của Tiêu Hắc tuyệt đối không cao. Bối Diệp ngày xưa đối với Tiêu Hắc chỉ sợ không hơn gì cỏ cây, rốt cuộc vị tông chủ tân nhậm có mị lực ra sao? Dĩ nhiên có thể thuyết phục nhân tâm của hắn trong thời gian ngắn như vậy?

- Ta cũng không muốn vòng vèo với Lê tiên sinh!

Khóe miệng Lăng Phong nhếch lên cười nhạt, nói:

- Ta đến đây chỉ có một lời muốn mời Lê tiên sinh lưu lại!

Ngữ khí của hắn vô cùng bình tĩnh, nhưng trong bình tĩnh lại ẩn chứa vẻ không thể cự tuyệt.

- Một tiên sinh, đây là có ý gì?

Nhân thần Lê Phù lãnh đạm, thân thể thấp lùn khỏe mạnh dần dần tản mát ra uy thế, mặc dù thực lực bản thân chỉ là Thánh vực, nhưng với thân phận Thuật Luyện Sư Chí cấp khiến hắn không hề e ngại Lăng Phong, dùng ngữ khí âm trầm tiếp tục nói:

- Lê nào quý tông dự định mạnh mẽ lưu ta lại?

Tiêu Hắc âm thầm bối rối, gấp đến độ thiếu chút nữa muốn nhảy bật lên, hắn muốn truyền âm khuyên Lăng Phong dùng phương thức ôn hòa đối đãi với Lê Phù, nhưng câu sau đó của Lăng Phong càng khiến hắn hầu như té xỉu.

- Không sai, bản tông đúng là muốn cường ngạnh lưu Lê tiên sinh lại.

Lê Phù bị chọc tức giận, giận dữ chỉ vào Lăng Phong, chồm râu dựng ngược.

- Người, người, người như vậy là khi nhục Thuật Luyện Sư, thực sự lớn gan!

Thuật Luyện Sư Chí cấp có thể không tính là cái gì, nhưng bọn họ đại biểu cho quần thể được người khác coi trọng. Cho dù là tông chủ tông phái mà nói, đối với bọn họ vẫn phải tận lực suy trì khách khí, bằng không làm sao có các Thuật Luyện Sư cao cấp khác tới hiệu lực?

Cái gọi là "ngàn vàng mua mã cốt" chính là ý này!

Nhưng Lăng Phong lại không chút khách khí đáng vỡ loại mặt nạ nguy trang kia, khiến song phương thoáng cái rơi vào tình cảnh xấu hổ.

- Lê tiên sinh chớ vội, mời xem qua cái này rồi hãy nói tiếp!

Lăng Phong thấy "đùa giỡn" Lê Phù đã đủ, cũng không dự định tiếp tục trêu đùa hắn, trực tiếp tung ra một vật.

- Hừ! Ngày hôm nay cho dù ngươi lấy ra vật liệu quý hiếm tới đâu đi nữa cũng mơ tưởng khiến ta thỏa hiệp!

Lê Phù khiếp sợ nhìn thứ ném về phía chính mình, dĩ dãi bằng ngón tay trở, mặt ngoài tỏa quang mang màu hồng, một loại khí tức nhàn nhạt khiến hắn vô cùng luyện tiết buông ra. Lê Phù nhận không được dùng niệm thức dò xét một chút, kết quả thần tình kinh hãi.

Trong vẻ cười cười của Lăng Phong có mùi vị chắc chắn nồng đậm.

- Không biết thứ này có đủ để Lê tiên sinh đáp ứng lưu lại hay không?

Biểu tình Lê Phù âm tình bất định, sau nhiều lần dò xét, lại ngẩng đầu nhìn Lăng Phong nhiều lần, vẻ tức giận trên mặt đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ mặt ngưng trọng, ngữ khí cũng cung kích vài phần.

- Đây là vật gì, mong rằng Một tiên sinh có thể giải thích một ít!

Thái độ trước sau hoàn toàn khác nhau của hắn khiến Tiêu Hắc vô cùng kinh ngạc, hắn đã ném đủ tính tình cổ quái của vị thuật luyện sư này, nhưng hiện tại lại thấy một mặt hoàn toàn khác của hắn, nội tâm

không khỏi hiếu kỳ không thôi! Trong lòng đối với Lăng Phong càng nhiều hơn vài phần sùng kính. "Vị tông chủ này đúng là một người thần kỳ!"

- Tinh huyết nguyên khí hạch! Lăng Phong mở miệng giải thích. - Vật này có thể tăng trưởng khôi phục tinh lực khí huyết, mặt khác, nó có thể đề cao cấp độ niệm thức trên diện rộng!

- Cái gì? Có thực như vậy không? Lê Phù thất kinh, khó có thể tin hỏi.

- Thực sự hay không, Lê tiên sinh vừa rồi hẳn là đã dùng niệm thức kiểm tra cẩn thận rồi! Không cần ta phải nói nhiều lời!

Trông mắt chuyển động nhanh như chớp, Lê Phù cẩn thận hỏi: - Không biết Mộc tiên sinh có thể cung cấp bao nhiêu thứ này?

Không ai có thể hiểu được tầm quan trọng của niệm thức so với Thuật Luyện Sư, mỗi một lần luyện chế Tinh chương đều phải tiêu hao niệm thức nhất định, niệm thức một khi bị hao hết thì sẽ dẫn tới sinh mệnh lực bị trôi qua trên diện rộng, nếu như không có công pháp rèn luyện niệm thức thật tốt thì Thuật Luyện Sư tiến bộ vô cùng thông thả! Chỉ đơn thuần nhìn trạng thái của Bản Hách trước đây là có thể hiểu rõ, công pháp tăng cường niệm thức quý giá tới cỡ nào!

Cho dù là nơi thiên đường Thuật Luyện Sư như Vô Tận Hoang Nguyên, các loại luyện chương phong phú đa dạng, công pháp tu luyện có quan hệ với Thuật Luyện Sư cũng giống như biển, nhưng phẩm cấp rất cao lại không phải quá nhiều. Nhất là cấp độ như Hồi Thức Tháp tuyệt đối bị tông môn giữ kín như trân phái tri bảo, cũng là vốn liếng lớn nhất để mời chào Thuật Luyện Sư khắp thiên hạ.

Lê Phù với đẳng cấp Thuật Luyện Sư Chí cấp, tu vi tới tầng thứ này trừ phi có công pháp tuyệt đỉnh trợ giúp, bằng không rất khó tiến giai. Thế nhưng công pháp dù tốt cũng chỉ là rèn luyện tăng cường niệm thức mà thôi, còn Lăng Phong cho hắn cái gì? Đây chính là bảo bối trực tiếp đề cao cường độ niệm thức!

Đối với Lê Phù mà nói, thứ này tuyệt đối là mê hoặc chí mạng.

Dựng thẳng ba ngón tay, Lăng Phong cười nói:

- Ba viên!

- Ba viên?

Lê Phù nhú mày, lại kiểm tra tinh huyết nguyên khí hạch trong tay, cắn răng một cái quyết định:

- Tốt! Ba viên tinh huyết nguyên khí hạch, ta ở lại tông môn các ngươi! Thế nhưng trước đó các ngươi phải giải thích cho ta, nếu đối mặt với tan rã tông môn, đừng nghĩ ta sẽ xuất thủ!

Làm như rất sợ Lăng Phong không hài lòng, hắn vội vã bổ sung nói:

- Ta bất quá chỉ có thực lực Thánh vực, cho dù xuất thủ đối với các ngươi cũng không phải là trợ giúp lớn lao gì!

Lăng Phong thản nhiên cười nói:

- Vậy mời Lê tiên sinh yên tâm ở lại nơi này đi, ta có thể cam đoan, cho dù tông môn có lâm vào cảnh tai ương ngập đầu cũng không làm phiền tới Lê tiên sinh.

Lê Phù bị hắn nói xong khiến mặt đỏ lên, bất quá vẫn dằn mặt thu lại viên tinh huyết nguyên khí hạch.

Lăng Phong không nhiều lời, thực tế cho dù với cảnh giới luyện chế Tinh chương của hắn hiện tại, nếu như nguyện ý đứng ra mời chào, tuyệt đối đủ sức mời được đẳng cấp cao hơn hẳn so với Lê Phù. Nhưng làm như vậy lại khiến bí mật lớn nhất của bản thân bị bại lộ. Lê Phù cao ngạo mà thực lực không đủ, nhưng vẫn có chỗ tốt. Từ Tiêu Hắc biết được, Lê Phù coi như là Thuật luyện sư xuất thân tán tu, tri thức luyện chương bản thân hoàn toàn là do trao đổi với người khác, cùng với một ít tri thức đồng tâm các loại, bởi vậy nhất định có kết giao rất nhiều với các Thuật Luyện Sư khác. Thuật luyện sư như vậy có rất nhiều tại Vô Tận Hoang Nguyên, chỉ có một số ít người cực nhỏ thiên tư siêu quần được Huyền Nguyên Tông thu nhận, từ đó về sau thoát khỏi cuộc sống như thế.

Mượn sức Lê Phù trên ý nghĩa phần lớn là làm mẫu, nếu như hắn có thể ở trong tông môn mà tu vi tăng tiến cực nhanh, đó sẽ là tuyên truyền tốt đẹp cỡ nào.

- Không biết có thể hỏi Mộc tiên sinh hay không, tinh huyết nguyên khí hạch này rốt cuộc là lấy được ở chỗ nào?

Suy nghĩ hồi lâu, Lê Phù không thể nhịn nổi lòng hiếu kỳ, khuôn mặt của hắn trước hết đỏ lên, bí mật như vậy người ta sao có thể nói ra đơn giản.

Tâm sư Lăng Phong khẽ động, không chút biểu lộ may mắn, chỉ hơi hột nói:

- Đây là gia sư ban tặng.

- A?

Hai mắt Lê Phù sáng ngời.

- Vật này có tác dụng lớn nhất đối với Thuật Luyện Sư, lẽ nào sư tôn Mộc tiên sinh là?

- Gia sư đích thực là Thuật Luyện Sư!

Nhìn biểu tình kinh sợ của Lê Phù, Lăng Phong âm thầm ghen cười, cố làm ra vài phần xấu hổ.

- Bất quá ta bởi vì thiên phú không tốt, không thể kế thừa một thân sở học của gia sư, vì vậy gia sư nghiêm cấm không được tuyên truyền tặc danh của người bên ngoài!

Lê Phù nghiêm nghị kính trọng, trong sắc mặt không hề thấy mấy may mắn về chậm trễ. Thuật Luyện Sư có thể lấy ra loại kỳ vật bậc này phải thuộc loại đẳng cấp như thế nào? Cho dù dùng đầu ngón chân cũng biết được tuyệt đối chính mình không thể so sánh.

Cho dù Lăng Phong không phải Thuật Luyện Sư, nhưng người ta dù sao cũng tiếp thu giảng dạy đặc biệt nha, Lê Phù không khỏi hiện lên vài phần cung kính.

Khóe miệng Lăng Phong nở nụ cười quỷ dị, cũng không phải hắn buồn chán tiêu khiển với Lê Phù, mà là vừa rồi hắn đột nhiên nghĩ tới, Hải Tư Lam là người duy nhất biết được bản thân thì nền tảng tu vi còn thấp, không thể phát huy tác dụng quá lớn. Mà lần này đã triệt để xé rách da mặt đối với Huyền Thái, có khả năng không bao lâu sẽ gặp phải Huyền Nguyên Tông tới khiêu chiến, đến lúc đó còn cần phải có vài thủ đoạn đặc biệt mới vượt qua được.

Mà đây chính là một chiêu hắn chuẩn bị trước.

Mới vừa rồi mới chào Lê Phù cũng làm Lăng Phong nghĩ đến vấn đề lớn nhất, bản thân ngưng luyện tinh huyết nguyên khí hạch tại Kiền Thiên Giới vẫn còn khá nhiều, thể nhưng chung quy vẫn đến ngày dùng hết, mà chính mình lại không có khả năng lúc nào cũng lấy ra công pháp chí bảo giống như Hồi Thức Pháp. Như vậy cần phải có một số thủ đoạn đặc biệt.

Sau khi xử lý xong sự tình Lê Phù, Lăng Phong quay trở lại cư thất tông chủ.

Mở quái hạp ra, Lăng Phong lắc mình tiến vào bên trong, đập thẳng vào mắt chính là thân ảnh Tào Kế Suất khoanh chân ngồi tĩnh tọa, trước mặt hắn là Hải Tư Lam đang tập trung quan sát.

Vừa thấy Lăng Phong tiến vào, Hải Tư Lam nhất thời hành lễ nói:

- Lăng tiên sinh!

- Uh!

Lăng Phong cũng không khách sáo với hắn, trực tiếp hỏi:

- Tình hình thế nào?

Trên mặt Hải Tư Lam lộ ra thần tình kinh ngạc.

- Thương thế của người này ta bình sinh ít thấy, trước kia ta chỉ biết công kích cường đại nhiều lắm tổn thương tới Cự linh, mà hiện tại công kích khiến nguyên lực hỗn loạn, quả thực là mở rộng tầm mắt!

Dừng lại một chút, hần tán thán nói:

- Bất quá như vậy vẫn còn chưa so sánh được Tinh chương Lăng tiên sinh thiết kế, Hấp Hóa Chương có hiệu quả vô cùng kinh người! Chỉ trong thời gian ngắn, nguyên lực hỏa hệ trong Cự linh của hần đã bị hấp thu hơn phân nửa. Bất quá ngại thương thể quá trầm trọng, công tác phòng bị hậu quả tương đối rườm rà, cần Lăng tiên sinh phải tự mình xuất thủ mới được!

- Ta đã nói rõ mọi chuyện với người, sau này không cần phải khách khí như vậy!

Lăng Phong cười nói:

- Hải lão cảm thấy với trạng thái của hần hiện tại, cần bao lâu mới hồi phục hoàn toàn?

Thấy biểu tình Lăng Phong không chút kiêu ngạo, nóng nảy, không hề giống như những Thuật Luyện Sư đẳng cấp cao bình thường vênh mặt hất hàm sai phái, trong lòng Hải Tư Lam thêm vài phần tán thưởng, tỉ mỉ suy nghĩ, sau đó nói:

- Ta không quá rõ ràng đối với năng lực Thuật Luyện Sư Linh cấp, bất quá dựa theo thương thể phán đoán, nếu muốn triệt để hồi phục như trước cần phải có thời gian trên dưới một tháng.

Một tháng!

Lăng Phong hơi nheo mắt lại, một tháng so với hần phỏng chừng không chênh lệch nhiều, nhưng như vậy lại có chút xung đột với kế hoạch ban đầu của hần. Nguyên bản Lăng Phong chuẩn bị phục kích trên đường Tà Quân Tông tiến tới, bằng vào bản thân mang theo mệnh bài thần bí cùng với Thiên Địa Lao Linh cấp, nếu như có thể xuất kỳ bất ý tạo thành thương vong nhất định đối với Tà Quân Tông, như vậy có thể hóa giải nguy cơ tông môn.

Vạn nhất không được, cũng có thể dùng quái hạp tạm thời mang theo mọi người ẩn nấp, ung dung tính kế sau này phục tông. Bất quá Tào Kế Suất xuất hiện tạo cho hần suy nghĩ biến đổi kế hoạch, nhưng một tháng có kịp sao?

408. Chương 365: Hồn Chiến Khai Mạc

- Mộ thúc thúc, vừa rồi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Sau khi rời khỏi Bối Diệp Phong tương đối xa, lúc này Chiêm Như Âm mới lo lắng hỏi.

Hai huynh đệ Mộ thị liếc mắt nhìn nhau, nhất tề thở dài, tính tình Mộ lão nhị tương đối nặng nề, mở miệng.

- Chuyện này liên quan tới tông chủ, nếu như muốn biết tốt nhất nên về hỏi tông chủ mới được!

Hần càng hàm hồ cho qua chuyện như vậy, Chiêm Như Âm lại càng thêm hiếu kỳ, nàng liền túm lấy cánh tay Mộ lão nhị.

- Thúc thúc, thúc hãy nói cho Như Âm đi, tính tình của sư tôn không phải người không biết, nếu như Như Âm tới hỏi, nhất định sẽ bị mắng!

- Người nha!

Mộ lão đại bất đắc dĩ, nói:

- Tông chủ sao có thể mắng người?

Chiêm Như Âm có tiềm lực cực lớn, khiến toàn bộ tông môn đặc biệt coi trọng, bình thường ngay cả Yên Vân La, các trưởng lão có ai lơ lỏng mắng nàng một câu? Năm đó Chiêm Như Âm dốc lòng tu luyện Xích Tâm Lục Thức Pháp bị tẩu hỏa nhập ma, từ trên xuống dưới Ngọc Lan Tông gấp tới độ thiếu chút nữa khuyh lực tông môn đi khắp Vô Tận Hoang Nguyên tìm kiếm cách chữa trị.

- Một số sự tình trong đó chúng ta không quá rõ ràng!

Tỉ mỉ dẫn đo, Mộ lão đại mở miệng nói:

- Chẳng qua, Mộc Phong thi triển bộ pháp có chút quan hệ với một vị cổ nhân, vị cổ nhân này nhiều năm trước cùng với tông chủ đã từng phát sinh...Khụ...có chút liên hệ. Vì vậy những năm vừa qua, tông chủ vẫn một mực tìm kiếm hần.

- Di, là người sư tôn yêu thích phải không?

Chiêm Như Âm nghe vậy, lập tức bộ lộ ra bản tính tiểu nữ nhi, hai tròng mắt đảo chuyển cực nhanh, vui vẻ nói:

- Thảo nào sư tôn đến tận bây giờ vẫn độc thân. Ngay cả vị kia tại Vô Tận Hoang Nguyên cầu mãi, sư tôn cũng chưa bao giờ động tâm. Thúc thúc, thúc mau nói cho con biết, người đó rốt cuộc như thế nào? Làm sao hần có thể khiến cho sư tôn động tâm?

Huỳnh đệ Mộ thị nhìn nhau, triệt để cười khổ:

- Ngày hôm nay xem ra không nói rõ là không xong rồi!

Quay đầu nhìn lại phương hướng Bối Diệp Phong, trong lòng bọn họ đồng thời hiện lên suy nghĩ, rốt cuộc người thanh niên kia có quan hệ như thế nào đối với người nọ? Dùng thiên sư mà năm đó người nọ biểu hiện ra, bây giờ hần là đã bước vào cảnh giới Linh Tôn! Nếu như hần quả thực có thực lực như vậy thì hần là bộc lộ tài năng chói sáng tại Vô Tận Hoang Nguyên rồi mới phải, nhưng vì sao không hề nghe được tiếng gió thổi cỏ lay?

Chợt, bọn họ nghĩ tới lời nói vừa rồi của Lăng Phong. Trong lòng lại xuất hiện một suy đoán khác, nếu như hần thực sự căn cứ vào một quyển tàn phổ mà học được bộ pháp kia, vậy có phải có ý nghĩa người nọ đã mất?

Nghĩ tới kết quả này đối với tông chủ nhất định là đả kích rất lớn. Bọn họ cũng có chút đau đầu, đến tận cùng là hồi báo để tông chủ triệt để mất đi hi vọng hay là giấu diếm đây?

Thôi, nếu như không thu được tin tức chính xác của người đó, tông chủ đúng là không hài lòng, lần này cứ bấm báo đúng như sự thực đi, chờ tông chủ tự mình định đoạt!

...

Lăng Phong nhắm mắt ngưng thần, hần vẫn chưa tiến hành bất cứ tu luyện gì, mà chỉ nỗ lực bình ổn khí tức, lưu chuyển khí tức toàn thân dung hợp vào quy luật thiên địa vũ trụ. Dần dần, hô hấp của hần càng lúc càng bằng phẳng, giống như có như không, mỗi một lần hô hấp đều có thể cộng minh với thiên địa tự nhiên.

Nhịp đập thiên địa!

Nhất là dùng thân mình dung hòa vào thiên địa, bỏ cũ lấy mới.

Đây đã là năm ngày sau, các đệ tử trong môn đều đã bị thu nạp, một ít đệ tử ngoại môn đều tập trung tại tầng dưới cùng Bối Diệp Phong. Chỉ cần có động tĩnh nhỏ nhất, Lăng Phong hoàn toàn có thể lập tức xuất thủ thu toàn bộ bọn họ.

Thực lực của những đệ tử này không tính đặc biệt kiệt xuất, cho dù cao nhất trong số đó cũng chỉ đạt cảnh giới cửu tinh. Bọn họ xem như là căn cơ không thể thiếu của tông môn, một khi có chút đột phá tiến vào cửu tinh đỉnh phong, bọn họ liền tấn chức trở thành đệ tử nội môn, được hưởng thụ đãi ngộ cao hơn.

Bốn mươi tên đệ tử nội môn, mỗi người đều là tu vi chín tinh đỉnh phong! Trong đó thậm chí còn có cường giả Thánh vực.

Tỉ lệ cao như vậy quả thực khiến Lăng Phong rất cảm khái, phải biết rằng bên trong Áo La đế quốc, cường giả Thánh vực hầu như có thể đảm bảo một phương công quốc yên ổn. Thế nhưng ở chỗ này yên vẹn chỉ là thân phận đệ tử nội môn! Trải qua vài cuộc nói chuyện với Lê Phù. Lăng Phong biết được tại Vô Tận Hoang Nguyên cũng có nhiều tồn tại giống như tinh chương tăng nguyên, chẳng qua hiệu quả so với tinh chương Lăng Phong biết được từ chỗ Sang Sư yếu hơn không ít.

Vì vậy, Lăng Phong gọi Tiêu Hắc trở lại, biết được hàng năm Bối Diệp Tông phải dùng rất nhiều nguyên liệu luyện chế tinh chương quý hiếm tiến vào "tông phái giao dịch đại hội" để đổi lấy một ít "bồi nguyên chương", bồi nguyên chương này chính là một loại tinh chương tăng nguyên cấp thấp.

Loại Bồi nguyên chương này không hề bị Huyền Nguyên Tông lũng đoạn, nhưng phải là Bồi nguyên chương nguồn gốc từ Huyền Nguyên Tông mới là chính tông, hiệu quả tốt hơn nhiều, giá cả đương nhiên cũng cao hơn, căn bản không giao dịch với người bình thường. Hàng năm Huyền Nguyên Tông cũng công bố một ít nhiệm vụ, vô luận là cá nhân hay tông phái, chỉ khi hoàn thành nhiệm vụ mới có tư cách giao dịch với bọn họ.

Tự nhiên, một số thế lực đỉnh phong chân chính giống như Long Phượng Yêu tam tộc, hoặc như lực tông không bị giới hạn này.

Sau khi lý giải nhiều tin tức khác nhau, Lăng Phong rơi vào trầm tư, hẳn tự nhiên hiểu rõ Huyền Thái chỉ sợ nhận định chính mình che chở Tào Kế Suất, hơn nữa hành tung của Tào Kế Suất căn bản không thể nào giấu giếm quá lâu. Như vậy, đặc tội với Huyền Nguyên Tông là chuyện cơ hồ tất nhiên.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần những thủ đoạn của Huyền Nguyên Tông, chỉ sợ riêng mạng lưới quan hệ của bọn họ đã cực kỳ kinh khủng, không phải là lực lượng tông môn của hắn có khả năng chống lại.

Phát triển, cần phải tăng tốc độ phát triển a!

Trong lòng Lăng Phong sinh ra cảm giác gấp gáp, niệm thức nhanh chóng quay trở lại, nhiều kế sách liên tục thay thế không ngừng.

Trong một cư thất khách, khuôn mặt Hằng Trùng bình tĩnh, hai lỗ mũi phát ra hai luồng khí mờ ảo, chợt xoay tròn xung quanh Thanh Phong Xử, mỗi một lần xoay tròn quanh Thanh Phong Xử đều khiến Thanh Phong Xử phát ra một cỗ khí lưu đáp lại.

Hai bên tương hỗ với nhau, càng lúc càng xảo diệu. Hắn cũng càng lúc càng nắm giữ Thanh Phong Xử sâu sắc hơn mấy tầng.

Chủ nhân trước khi của thanh Linh khí này, không biết đã trải qua tay bao nhiêu đời tông chủ Thanh Phong Tông chuyên tâm rèn luyện, phẩm chất so sánh với Linh khí thông thường cao hơn rất nhiều!

- Năm đó vì sư đi quá mức vội vàng, một thân sở học còn chưa kịp dạy dỗ cho con, nhưng nhìn tu vi cảnh giới của con ngày hôm nay, khoảng cách hoàn thiện Linh vực, hình thành tinh kỹ đệ nhất trọng không còn xa, cần làm chẳng qua chỉ là một ít bước trung gian nhỏ nhỏ mà thôi!

Thích Thiên Ách nói, sau đó tỉ mỉ truyền thụ.

Tuyệt Niệm không dám có một chút sơ sót, dựa theo lời hắn nói, giống như ghi tạc trong lòng, chậm rãi tiêu hóa thấu triệt, sau đó biến thành động lực tăng trưởng tu vi. Trong cảm giác, một ít chỗ khó hiểu, đình trệ tu luyện trước kia dần dần hiểu rõ.

Vù, vù...

Đằng Thú ra quyền chậm kinh người, phảng phất giống như lão giả tuổi đã cao luyện tập thể thuật, nhưng mỗi một lần ra quyền đều mang theo cự lực vô cùng kinh người, tiềm lực giống như cơn sóng cuộn cuộn, đáng thẳng vào vách tường rồi bắn ngược trở về.

Nếu như Linh cư không có kỳ lực thiên địa tự nhiên bảo hộ, chỉ cần là ra quyền đơn giản như vậy cũng có thể chấn nát đất đá.

Hồi Hoàng nhị lão bên cạnh hắn cũng đang không ngừng tôi luyện phối hợp, chân nguyên lực hai hệ phong hỏa phóng ra từng đợt, lóe lên quang mang kinh động lòng người. Nhất là Hoàng lão, tu vi của hắn đã sớm đạt tới bình cảnh, thế nhưng Lăng Phong ban tặng cho hắn một chiếc Tinh chương, nhất cử giúp hắn đánh vỡ bình cảnh, trong thời gian ngắn nhất định hắn sẽ đột phá tiến vào Linh giả.

Một màn này Hồi lão nhìn thấy tự nhiên đỏ mắt không thôi, ngày xưa bán mạng cho Tà Quân Tông cũng không được đãi ngộ như thế, nhưng làm thủ hạ Lăng Phong chưa được bao lâu đã được! Lăng Phong cũng

đã sớm đưa ra hứa hẹn giống như vậy, chỉ cần hấn toàn tâm toàn ý làm việc vì tông môn, Tinh chương tuyệt đối không ít.

Có nhiều chuyện thần kỳ như vậy phát sinh, hai người bọn họ đối với Lăng Phong hiện tại triệt để chịu phục, đồng thời nguyện ý bán mạng.

Hai người âm thầm cầu khẩn, Lăng Phong có thể suất lĩnh bọn họ tránh thoát được một kiếp này!

Đến!

Lăng Phong đang trong suy nghĩ mông lung đột nhiên mở hai tròng mắt, một đạo tinh quang phóng thẳng trời cao. Cùng lúc đó, Hải Tư Lam, Lê Phù, Đằng Thú, Tuyết Niệm, Hằng Trùng, Tiêu Hắc ào ào nhìn lên phía thiên tế, trên mặt hoặc lộ vẻ khẩn trương hoặc hưng phấn.

- Toàn bộ tông môn chuẩn bị chiến đấu!

Lăng Phong gào to, tùy ý phát một cái, thân thể đột nhiên xé rách hư không xuất hiện bên ngoài ngọn núi. Khuôn mặt của hắn vô cùng bình tĩnh nhìn phương xa, đối diện chính là một đội ngũ cuộn cuộn không dứt, khí thế vô cùng cường đại. Càng bắt mắt chính là một nam tử, người này có vóc dáng rất cao, vừa nhìn ít nhất cũng một trượng hai, gương gò má cao nhô lên, một đôi ưng ngân màu lam phát sáng, áo bào mặc trên người không phải vàng không phải bạc mà là một loại vật chất nào đó rèn luyện tạo thành, mặt ngoài lóe lên thủy quang ôn nhuận.

Tà Quân!

Không cần người khác giải thích, Lăng Phong cũng hiểu rõ người này tất nhiên chính là tông chủ Tà Quân Tông Mạc Tà Quân! Giống như muốn lập uy, Mạc Tà Quân một đường tiến tới không hề che giấu, khí thế cường đại giống như muốn nuốt chửng thiên địa, khí tức hủy diệt nồng đậm tỏa ra không dứt.

Cường giả cấp bậc Linh Sĩ xác thực bắt phàm, chỉ cần nhìn một cách đơn thuần về khí thế là có thể dễ dàng người nhất gan mất đi dũng khí chiến đấu!

Lăng Phong âm thầm đánh giá chênh lệch giữa địch và ta, trong lòng không hề có ý lui bước, trái lại dâng lên một cỗ chiến ý cường liệt!

Quái hạp huyền phù tại sâu trong ý thức hải của hắn, phảng phất như chỉ cần khẽ niệm động là có thể

Đằng sau Lăng Phong, cường giả bay ra, tất cả đều xếp thành hàng chỉnh tề phía sau hắn. Nhóm người Tiêu Hắc tuy rằng có chút sợ hãi, thế nhưng nhìn bóng lưng Lăng Phong, tâm tình bỗng dưng trở nên bình lặng, phảng phất giống như trước mặt hắn là cả một ngọn núi cao, có ngọn núi cao này che chắn, dù mưa gió lớn hơn nữa cũng không hề suy sụp.

...

Chốc lát sau!

Mạc Tà Quân đột nhiên dừng lại, đứng trước mặt Lăng Phong hơn mười trượng, phía sau hắn có một người bước ra, khom lưng nói:

- Tông chủ đại nhân, chính là người này xuất thủ đã thương thiếu chủ!

Người này vừa xuất hiện, Tiêu Hắc nhất thời kinh hãi:

- Tông chủ!

Chợt hắn như phát hiện ra cái gì, vội vã che miệng lại nhìn Lăng Phong, thấy Lăng Phong không hề có biểu hiện gì, lúc này mới yên lòng lại.

Kẻ vừa mới cung kính khom người nói chuyện với Mạc Tà Quân chính là Bối Diệp chạy thoát dưới tay Lăng Phong.

- Xin tông chủ khoan hồng đại lượng, chỉ tru diệt người này, thuộc hạ của ta vô tội!

Lúc này hắn nào có nửa phần bộ dáng ôn hòa trước kia, hoàn toàn là một mảnh độc ác âm trầm.

- A!

Con người Mạc Tà Quân hơi chuyển, trầm ngâm, vung tay lên:

- Bản tọa hôm nay phát thiện tâm, người không liên quan có thể lui đi!

Hắn vênh mặt ngạo nghễ, hoàn toàn là bộ dáng tự đại không gì sánh được.

Lăng Phong thấy buồn cười, rốt cuộc phải trải qua tình cảnh như thế nào mới đúc kết được cực phẩm như thế này? Linh Sĩ là cao lắm sao? Có thể trực tiếp tiếp xúc qua hai đại Linh tôn như Ôn Đình, Thang Thần, gián tiếp thiết kế để Âm Ly cùng với Giáo Thanh Phong thiết thời lớn, thật đúng là chưa phát hiện ra người trước mặt là đại nhân vật như thế nào!

- Phi, Tà Quân Tông các người thực coi thường chúng ta là kẻ ngốc hết hay sao? Một thiếu chủ có thể chạy tới địa bàn của chúng ta dương oai, cướp đoạt nguyên liệu của chúng ta, giết hại đệ tử của chúng ta! Nếu như chúng ta đầu hàng thì sẽ có đãi ngộ như thế nào? Đi con mẹ người!

Quách Đào quát lớn, hắn vô cùng đau lòng đệ tử môn nhân bị giết chết, nội tâm phần nộ không thôi, vừa mở miệng là mùi thuốc súng mười phần. Lời nói của hắn cũng đã triệt để bỏ đi dị niệm của người tâm trí không kiên định!

Sắc mặt Mạc Tà Quân thoáng cái trầm xuống, sát ý dày đặc nổi lên, âm lãnh nhìn chằm chằm vào Quách Đào:

- Bối Diệp!

- Có thuộc hạ!

Toàn thân Bối Diệp run lên, cuống quýt đáp, nghe ngữ khí của hắn dĩ nhiên đã trở thành người Tà Quân Tông, thảo nào Tà Quân Tông lại tới nhanh như vậy.

Mạc Tà Quân vung tay lên, hơi hợt nói:

- Kẻ này không biết phải trái, người nói cần phải xử trí như thế nào mới tốt?

Trong mắt Bối Diệp xẹt qua một tia tàn nhẫn, nhìn về nhóm người Lăng Phong, âm trầm nói:

- Bọn họ không biết phân biệt phải trái, tự nhiên tru diệt toàn bộ, dùng để giương cao thanh uy Tà Quân Tông!

- Cái gì?

Toàn thân nhóm người Tiêu Hắc run lên, cho dù thấy Bối Diệp lựa chọn quy thuật Tà Quân Tông, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới hắn sẽ vô sỉ tới bậc này, vừa mới gia nhập một tông phái khác, lập tức hạ thủ với môn nhân đệ tử tông môn ngũ, phẩm tính như vậy quả thực khiến người ta cười chê không gì sánh được! Trong số bọn họ có không ít người không tin tưởng được người trước mắt đây là tông chủ Bối Diệp Tông trước kia!

- Đã như vậy, do người động thủ trước đi!

Mạc Tà Quân làm như hài lòng, thản nhiên nói.

Bối Diệp thấy Lăng Phong ngưng trọng bất động, nghĩ tới đối phương có công kích vô cùng quỷ dị, trong lòng không khỏi nổi lên một tia kinh khiếp, nhưng hắn hiểu rõ đây là cơ hội để chính mình lập công đầu, không hề do dự nửa phần, lúc này nổi giận gầm lên một tiếng:

- Không thức thời, vâng mệnh đi!

U quang trong mắt Lăng Phong chợt lóe, gào to nói:

- Hằng Trùng!

- Vâng, tông chủ!

Tình thế giao chiến, xung hô song phương cũng phát sinh biến hóa. Hằng Trùng không chút biểu tình, đơn giản đáp lại, lập tức cầm Thanh Phong Xử trong tay lao thẳng về phía Bối Diệp.

Vù...

Bối Diệp tuyệt sát với Thanh Phong Phá Diệt Xử, hai bên đều thi triển tinh kỹ phong hệ, bất quá Bối Diệp thể hiện phong duệ cực lớn, uy lực nặng như núi, vừa mới giao thủ liền lập tức vang lên bạo âm không dứt, sóng khí lan tràn.

Một chiêu bị đẩy lùi, Bối Diệp nhất thời kinh hãi tới cực điểm, hần vạn lần không ngờ tới, đối phương dĩ nhiên lại xuất hiện một người có chiến lực Linh giả. Hần cảm nhận rất rõ ràng, thực lực đối phương không hề thấp, hơn nữa cộng thêm sức mạnh linh khí, tuyệt đối không kém hơn bản thân.

Đối thành trước đây, có thể vững vàng áp chế được đối phương một chút, nhưng từ khi Linh khí bản mệnh bị Lăng Phong đánh nát bấy, sức chiến đấu thực tế của hắn đã giảm xuống một bậc.

- A, Thanh Phong Xử?

Đáy mắt Mạc Tà Quân lóe lên một tia quang mang kỳ dị.

- Đây không phải là linh khí trần tông của Thanh Phong Tông hay sao? Bọn họ đã bị Long tộc tiêu diệt, Linh khí trần tông thế nào lại xuất hiện nơi này? Lẽ nào là dư nghiệt?

Trăm tư khó giải, Mạc Tà Quân cũng không dự định miệt mài theo dõi, hần vung tay lên nói:

- Người tới, thủ tiêu bọn chúng!

- Vâng, tông chủ!

Một nam tử vóc người nhỏ gầy đứng đằng sau Mạc Tà Quân buồn bực nói. Lời vừa phát ra, phùng một tiếng, hỏa diễm dày đặc từ trên người hần bùng phát, thiêu đốt giống như quang tráo, bao phủ toàn thân hần bên trong.

- Hỏa Diễm Hành Quân, Huyền Quang Diệu!

Tiêu Hắc vội vàng nhắc nhở phía sau lưng Lăng Phong.

- Tông chủ, người nọ chính là một trong hai đại hành quân Tà Quân Tông, là Hỏa Diễm Hành Quân, bản thân thuộc cấp bậc Linh Giả!

- Chủ nhân, ta đến!

Nguyên Thận phía sau lưng Lăng Phong chờ lệnh nói.

Lăng Phong khẽ gật đầu.

- Đi đi, cẩn thận một chút!

Nguyên Thận tàn bạo gạt đầu một cái, khoe miệng toát vẻ tươi cười tàn lệ, tập trung nhìn chằm chằm vào hỏa diễm Huyền Quang Diệu, âm âm một tiếng, quanh thân thể hần liền xuất hiện hư ảnh chiếu trạch màu đen vàng, giống như viên lưu tinh đánh thẳng tới Huyền Quang Diệu.

Hai người đều là hỏa hệ, hỏa quang cường liệt va chạm, loạn lưu màu vàng đen hỗn loạn hỏa mang màu xanh bay tứ tán, nhất thời mọi người đều phải tránh xa.

Sắc mặt Mạc Tà Quân có chút khó coi, bởi vì sự tình phát triển quá mức bất ngờ. Sau khi hần nhận được hồi báo của Bối Diệp, nội tâm phần nộ khiến hần thiếu chút nữa muốn xé Bối Diệp thành hai đoạn, nhưng Bối Diệp lại rất thức thời, trực tiếp quỳ xuống trước mặt hần tuyên bố thần phục, lúc này hần mới tha cho Bối Diệp một mạng.

Sau khi nhận được tin tức từ Bối Diệp, hần vội vã mang theo một thủ hạ đắc lực cùng với hơn ba mươi đệ tử tông môn, nguyên tưởng rằng như vậy đã đủ để kinh sợ đối phương. Dù sao căn cứ vào tình báo của Bối Diệp, đối phương bất quá chỉ là hai Linh Giả mà thôi, nhưng hiện tại xem ra, tình báo xác thực sai lầm, phải biết rằng chủ sự bên phía đối phương còn chưa xuất thủ! Nghĩ tới đây, Mạc Tà Quân trừng mắt liếc nhìn Bối Diệp, bất quá lúc này không phải là thời điểm tính toán, hần âm thầm cười nhạt.

- Cho dù nhiều hơn một Linh Giả thì thế nào? Dưới thực lực chèn lệnh tuyệt đối, tất cả chỉ là rác rưởi không hơn!

Lời vừa nói ra, thủy quang quanh thân thể hần tăng vọt, đột nhiên xẹt qua hư không khoảng cách hơn mười trường về phía Hằng Trùng, hần quyết ý trước tiên tiêu diệt một người.

- Hành động âm thầm đánh lén này chính là thói quen của đường đường tông chủ hay sao?

Một tiếng cười nhạo vang lên, bỗng nhiên kiếm xuất như sao rơi, kiếm quang sáng lạn luân chuyển như địa lao đề xuống!

- Cút!

Hừ lạnh một tiếng, thân hình Mạc Tà Quân chuyển động, mơ hồ thủy quang bùng lên. Hần nhìn về phía Lăng Phong, trong ánh mắt để lộ một tia khinh thường.

- Chỉ là một Linh Giả dám vượt cấp giương móng vuốt đối với Linh Sĩ, ta thực không biết khen người dũng khí hay là chửi người ngu xuẩn! Cho người xem chênh lệnh giữa ta và người, Linh Sĩ vực, mở!

Trong sát na, thủy quang ngưng trọng thực chất điên cuồng vũ động, huyền ảnh thủy mãng thô to xuất hiện, một loại lực lượng ràng buộc linh hồn cường liệt truyền ra, nguyên lực thủy hệ cường liệt hầu như là khóa sắc từ bốn phương tám hướng áp bách tới.

Lăng Phong chỉ cảm thấy thân thể cứng đờ, áp lực bốn phương tám hướng áp về phía hần khiến cảm giác khó chịu vô cùng, hai dòng máu tươi nhất thời chảy ra từ khoang mũi.

- Tông chủ!

Mắt thấy tình huống không ổn, Tuyết Niệm bạo rống một tiếng, hung hăng đánh mạnh một quyền về phía Mạc Tà Quân. Từng đạo hỏa mang ngưng tụ thành con mắt lửa dài hẹp, quang mang muốn thu nhiếp linh hồn.

Không đợi Mạc Tà Quân phân phó, tất cả đệ tử tông môn hần dẫn theo nhất tề điên cuồng tiến lên. Tuyết Niệm vừa động thủ, nhóm người Đằng Thú cũng không một chút chậm trễ, tất cả đều điên cuồng lao lên.

Một hồi đại chiến mở màn!

409. Chương 366: Tính Toán Liên Tục

Gân xanh xung quanh hai hàng lông mày của Lăng Phong nổi lên, bảy kiếm ảnh đột nhiên bay ra từ mi tâm, vờn quanh bốn phía chuyển động không ngừng. Từng tia niệm thức truyền đi, hội tụ thành tầng ngoài kiếm ảnh, lập tức tăng cường trăm nghìn lần, hung

hăng xung phía bốn phía.

- Vạn Vật Sát!

Lăng Phong hung hăng điểm nhẹ, kiếm nguyên hỏa hệ âm âm bay ra, xoay tròn không ngừng xung quanh Thiên Địa Lao. Khí tức tuyệt sát cường đại dường như bao trùm toàn bộ thiên địa, Thiên Địa Lao điên cuồng áp xuống.

Kiểm nguyên cùng với kiếm ảnh đồng thời tổ hợp trở thành một đại trận tuyệt sát siêu cường, một vòng lực lượng luân hồi xé rách truyền ra, nhất thời bao phủ toàn thân huyền ảnh thủy mãng, xé rách tan nát. Khí lưu ngưng kết thành một thể lúc này bị phá tan thành phần mảnh, theo gió bay loạn bốn phương tám hướng.

Ngón tay Mạc Tà Quân run lên, trong ánh mắt bắn ra thần sắc khó có thể tin tưởng, khiếp sợ quát lên:

- Người bắt quả chỉ là Linh Giả, sao có thể chống lại Linh Sĩ vực của ta?

Tầng áp lực biến mất, Lăng Phong không hề đáp lại, trực tiếp xoay chuyển eo, cường thể như cung!

Hần đưa tay nhẹ nhàng đưa tay lau đi vết máu nơi khóe miệng, nở nụ cười tàn lệ, bỗng dưng chợt quát nói:

- Thất Tinh Đấu Vũ Chiết!

Hai chân, hai tay, hai vai, mi tâm đồng thời có chấm nhỏ lóe lên, thân ảnh Lăng Phong nhất thời nhìn có chút hư ảo khó lường, người khác nhìn vào giống như một tầng huyền thủy kính. Cùng lúc đó, bầu trời thoảng cái trở lên âm u, giống như kéo qua một chiếc màn trời thật dày.

Dị biến thoảng cái khiến song phương đang giao chiến kịch liệt dừng hẳn lại, tất cả đều kinh nghi bất định nhìn về phía Lăng Phong.

Trong tám màn đen tầng tầng lớp lớp, bảy chấm nhỏ tỏa ánh sáng trên không trung có vẻ đặc biệt chói mắt, thạch thạch thạch thích, chúng trong thị giác của tất cả mọi người dường như đã biến ảo thành bảy trái tim, trong lúc kịch liệt pháp phòng tỏa ra lực lượng cực kỳ mạnh mẽ. Bỗng nhiên, bảy viên chấp nhỏ tại lúc bành trướng tới cực điểm bạo nổ một đạo tinh mang.

Tinh mang giống như điện chớp, thoảng cái biến mất.

Tinh mang trên người Lăng Phong cũng đồng thời tăng vọt, nhìn qua thân ảnh hắn có chút hư ảo, mờ lung, giống như một người khổng lồ đỉnh thiên lập địa, đủ để nắm giữ một phương thiên địa.

- Tiểu thế giới!

Mạc Tà Quân đột nhiên giống như gặp quỷ, điên cuồng hét lớn. Biểu tình bình tĩnh đã hoàn toàn không thể bào trì được nữa. Về ngữ vực vô căn cứ và sợ hãi trong nháy mắt bạo phát. Dị trạng mới bắt đầu đến lúc khởi động quá nhanh, hắn còn chưa kịp tỉ mỉ nhận định, bây giờ nhìn lại nhất thời hiểu ra là tiểu thế giới, đây rõ ràng chính là một tiểu thế giới a!

Trong lúc bất tri bất giác, người thanh niên trước mắt đã thi triển ra tiểu thế giới. Hơn nữa tiểu thế giới này lại thực tới như vậy, dĩ nhiên đã tương đồng cực đoan đối với hoàn cảnh xung quanh. Mặc dù trong đó ẩn chứa lực lượng không phải rất mạnh, thậm chí còn không thể vận chuyển nguyên lực trong cơ thể chính mình, phần "chân thực" này quả thực khiến người khác phải kinh hãi không thôi!

Mạc Tà Quân không biết "chân thực" ý vị như thế nào, thế nhưng sâu trong nội tâm có một cảm giác cường liệt nhắc nhở hắn, phải diệt người thanh niên kia, tuyệt đối không thể để hắn tiếp tục phát triển hơn nữa!

- Không lưu người được!

Trên mặt Mạc Tà Quân hiện lên vẻ dữ tợn, lòng bàn tay nâng cao lên, sau đó mạnh mẽ áp xuống.

- Tà Quân Đồng!

Chưởng áp như núi lớn, vang lên tiếng cộng minh ầm ầm, một phiến hư không bị xé rách nứt toác, hình thành vết đứt gãy mắt thường có thể nhìn thấy thẳng hướng Lăng Phong. Một con mắt lớn chừng nắm tay hiện ra, treo lơ lửng giữa không trung, con mắt mở to, quang mang u lãnh băng tịch thẳng nhiếp tâm hồn!

Ong ong, so với Mạc thiếu chủ thi triển bí pháp rất khác nhau, từ trong con mắt không phải phun ra vũ tiễn, rõ ràng đó là những đầu thủy mãng thân to hơn trượng, mỗi một đầu thủy mãng đều chọn một chấm nhỏ trên hư không ép tới, mãnh liệt không thể ngăn cản.

Nếu chỉ luận về Tinh kỹ, Linh Sĩ cấp so sánh với Linh giả thông thường không mạnh mẽ hơn bao nhiêu, thế nhưng mỗi một chiêu của bọn họ đều mang theo lực lượng "Linh Sĩ Vực", điều này khiến thực lực của bọn họ vượt xa Linh giả bình thường.

Thân thể Lăng Phong hung hăng chấn động, khóe miệng nổi lên vô số tinh điểm nhẹ nhẹ, hắn mạnh mẽ kiềm chế khí huyết bốc lên, co tay thành đao, quất lớn:

- Trảm!

Tinh quang toàn thân hắn nhất thời biến mất, thay thế vào đó là quang mang bảy thanh kiếm ảnh.

Bỗng nhiên, kiếm ảnh rung động ong ong ù ù trong không trung rất nhanh hội tụ tại trung tâm, giống như vô hình dùng mãnh tiễn vào kiếm nguyên hỏa hệ. Kiếm nguyên chấn động, khai mở một đạo khe hở không gian, cơ hồ giống như thuận di xuất hiện trên đỉnh đầu Mạc Tà Quân, sau đó là một kiếm trảm xuống.

Kinh diễm!

Một chiêu như thế, không có ngôn ngữ nào có thể hình dung được tốc độ một kiếm này, vừa mới khởi động đã xuất hiện bên cạnh, so sánh với tốc độ thi triển Tà Quân Đồng phải nhanh hơn tới mấy chục lần, nhanh tới mức khiến người không né tránh nổi.

- Linh khí, Tà Quân Sa!

Trong lúc nguy cấp, Mạc Tà Quân chấn quất một tiếng, chiến bào thủy sắc trên người đột nhiên nhô cao, vô số bí văn phức tạp lưu chuyển. Trong sát na, sóng nước cuồng chuyển, ba đào cuộn trào mãnh liệt. Một vòng thủy trảo hình tròn bao phủ hần bên trong, lóe ra quang mang giống như thủy ngân.

Xuy! Xuy!

Thất Tinh Đấu Vũ Trảm oanh kích, một kiếm tập hợp lực lượng tinh thần đủ để chấn vỡ cả ngọn núi, chặt đứt sông dài. Thế nhưng quang trảo quanh Mạc Tà Quân lại rung động trăm nghìn lần, sau đó ổn định lại một cách kỳ diệu, dĩ nhiên bị xé rách một lỗ thủng nhưng chưa hoàn toàn mở tung.

Tà Quân Đồng, Tà Quân Sa, chính là hai đại linh kỹ mà Mạc Tà Quân nắm giữ!

Dù đã bị thương tổn nửa phần, thế nhưng vừa nhìn thấy bản thân Linh khí xuất hiện vết rạn, Mạc Tà Quân nhất thời nổi giận, sắc mặt trở nên đỏ đậm, hét lớn:

- Tiểu nhi, nhận lấy cái chết!

Hắn vung một ngón tay, thủy mãng giữa không trung nhất thời xoay vòng hạ xuống, thủy mãng ngang nhiên xông tới, mang theo toàn bộ nguyên lực Linh Sĩ vực, thế mạnh kinh người! Nếu như bị đánh trúng, cho dù là thân thể bằng sắt thép cũng bị nát thành bụi phấn, Lăng Phong có thể chống đỡ nổi sao?

Nhất định không thể được!

Vừa nhìn thấy thủy mãng khắp bầu trời lao tới, niệm thức của Lăng Phong quay ngược trở lại, thân hình mạnh mẽ chuyển động, đột ngột biến mất.

- Ẩn tàng?

Khóe miệng Mạc Tà Quân nở nụ cười châm chọc.

- Quả thực muốn chết!

Hắn oanh kích một chiêu tinh kỹ, năng lượng cường đại hoàn toàn tập trung một phương hư không, nếu như tiểu thế giới của Lăng Phong cường đại tới một mức nhất định có thể thoát mái tách ra, thế nhưng lúc này tuyệt đối không được.

Vì vậy, mặc dù mất đi hình bóng Lăng Phong, Mạc Tà Quân vẫn khống chế thủy mãng trên không trung oanh kích như cũ.

Ầm ầm ầm...

Quái âm vô cùng vô tận vang lên liên tiếp, làm bộc phát vô số âm bạo, phảng phất giống như toàn bộ hư không đều bị đánh tan thành vô số phiến nhỏ, mỗi một phiến đều vỡ nát tới không thể vỡ nát hơn được nữa. Vết rạn đen kịt không gì sánh được từ trung tâm lan rộng ra xung quanh, hắc ám bao phủ, diệt tuyệt sinh cơ.

- Tông chủ!

Đằng Thú bỗng dừng trường lớn hai tròng mắt, đôi quyền hung hăng chuyển về phía trước, từng đợt nguyên lực địa hệ dâng lên, biến ảo thành một đầu giao long từ dưới đất chui lên. Rít rít, tiếng khí huyết bốc hơi vang lên. Một gã Ngụy Linh cấp trước mặt trăm triệu lần không ngờ tới hần lại đột nhiên xuất thủ, trong lúc bất ngờ không kịp đề phòng, thân thể bị oanh kích nặng nề, nguyên lực cường đại nhất thời nghiền hần thành thịt nát.

Một chiêu xuất thủ, cơn giận dữ của Đằng Thú không hề tiêu tan, giống như chiến thần cuồng loạn đánh về phía Mạc Tà Quân. Mặc dù chưa bao giờ nói lời cảm tạ giống như nữ nhi đối với Lăng Phong, thế nhưng Đằng Thú chưa giờ quên đi đối phương đã cứu chính mình ngày hôm ấy.

Nếu không phải Lăng Phong xuất thủ, hắn đã sớm không còn tính mạng. Thế giới quan của Đằng Thú phi thường đơn giản, người đối với ta tốt, có ân nhất định báo ân! Cho dù là Bối Diệp, tuy nhiên tại tu vi cao hơn một bậc, cũng chưa bao giờ có ân tình như vậy đối với hắn, vì vậy trong lòng Đằng Thú đã sớm giao tính mệnh bản thân cho Lăng Phong.

Bây giờ nhìn thấy Lăng Phong "chết thảm", cho dù thực lực không đủ, Đằng Thú cũng phải báo thù cho hắn!

Một đoàn quang mang âm lãnh hiện lên, Mạc Tà Quân nhẹ nhàng phun ra hai chữ.

- Muốn chết!

Hắn chậm rãi giơ tay lên, lòng bàn tay xuy xuy rung động, hơi nước không ngừng hội tụ, trong mơ hồ, một Tà Quân Đồng sắp sửa thành hình.

- Đằng phó tông chủ, mau trở lại!

Trong lúc nguy cấp, nhóm người Tiêu Hắc cùng nhau hô lên, mặc dù ngày thường không có bao nhiêu quan hệ, thế nhưng hiện tại vận mệnh nối liền, bọn họ đã bỏ qua tất cả ngăn cách, chân thành quan tâm hết lên.

- Chết đi!

Mạc Tà Quân cười lạnh, đang muốn tung con mắt vừa hình thành, đột nhiên, sát khí dày đặc phủ xuống, ngay sau đó vang lên tiếng cười khê.

- Mạc tông chủ lẽ nào chỉ biết khi dễ một ít Ngụy Linh cấp hay sao? Cuộc chiến giữa ta và ngươi còn chưa kết thúc!

Cách cách, tiếng chuyển động cổ cứng ngắc không gì sánh được vang lên, Mạc Tà Quân gần như ngây ngốc nhìn về phía người thanh niên mặc huyền bào, hắn đang mỉm cười, nhìn bề ngoài giống như chưa từng chịu qua chút thương thế nào! Làm sao có thể?

Trên mặt Lăng Phong hiện lên tiêu ý từ tận sâu trong nội tâm, hắn rốt cuộc đã chứng minh được suy đoán của bản thân, lực phòng ngự của quái hạp vô cùng không kém. Mới vừa rồi, trong nháy mắt sinh tử, hắn mở ý thức liên hệ quái hạp, tiến vào trong đó, kết quả là công kích Tà Quân Đồng khí thế cường đại ngay cả chút da lông của quái hạp cũng không thể tổn thương nổi!

Phát hiện này để Lăng Phong mừng rỡ không ngớt, hắn thậm chí còn có suy đoán lớn mật. Công kích của Linh Sĩ đã như vậy, nếu là công kích của Linh Tôn thì sao đây? Nếu quái hạp cũng có thể ngăn cản được mà nói, chẳng phải bản thân luôn ở thế bất bại? Ở Vô Tận Hoang Nguyên có thể đi ngang?

Bất quá đây cũng chỉ là ý nghĩ mà thôi. Lăng Phong phát hiện, qua một kích vừa rồi, thần thạch dùng để mở quái hạp dĩ nhiên tổn hao hơn phân nửa. Đây không phải là chỗ Bối Kiên đều là thần thạch thấp kém, mà là phẩm chất Kiên Thiên Giới quả thực cực phẩm thượng giai.

Trên người tổng cộng chỉ có hơn trăm viên thần thạch cực phẩm mà thôi, cho dù dùng hết toàn bộ cũng không đủ tiêu hao nhiều lần, lại nói tác dụng của thần thạch cực lớn, hắn không thể lãng phí một cách đơn giản như vậy.

Bất quá lợi dụng lực phòng ngự siêu cường của quái hạp để vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt cũng đủ. Lăng Phong nở nụ cười nhạt, trong nụ cười ẩn chứa vẻ tự tin không nói lên lời.

- Hiến dâng tính mạng đi!

Hắn vung hai tay lên, một hàng hỏa mang phát ra.

Phối Mạc Tà Quân thiếu chút nữa nổ tan.

- Tiểu nhi chết tiệt, ngươi bất quá chỉ là một Linh Giả, cho dù là có nhiều quái dị hơn nữa cũng không phải là đối thủ của ta! Dĩ nhiên dám can đảm muốn ta hiến dâng tính mạng?

Hai tay của hắn khởi động nguyên lực ẩn, sau đó mạnh mẽ phát ra!

Chốc lát, giữa không trung vang lên thanh âm ma sát cường liệt, lại có vài đầu thủy mãng oanh kích, mục tiêu lần này chính là Tinh Thiết Kiếm trùng trùng điệp điệp tiến đến.

- Trú Kiếm Chi Thuật, chuyển!

Lăng Phong quát lớn, chỉ thấy Tinh Thiết Kiếm tấn công thẳng tắp đột nhiên chuyển hướng, rời khỏi chính diện.

Mạc Tà Quân cười nhạt:

- Người cho là như vậy có thể tránh thoát sau? Giết!

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy hỏa mang khắp bầu trời từ bốn phương tám hướng tụ tập lại, hân hơi thất thần, trong vòng kim quang bỗng nhiên truyền ra tiếng quát lớn:

- Cửu Thiên Ngân Hà Lạc!

- Người nào?

Thấy trong kim quang đột nhiên xuất hiện một người, Mạc Tà Quân kinh hãi, ngoài miệng mặc dù không để Lăng Phong trong lòng, thế nhưng trên thực tế hắn đã sớm đề cao cảnh giác tới cực hạn, Linh Sĩ vực mở toàn bộ! Nhưng cho dù như vậy vẫn có người vô thanh vô tức tiến tới gần, cảm giác so với Lăng Phong không chút tổn thương vừa rồi còn kỳ quái hơn, đến tột cùng là chuyện gì phát sinh?

Một tia cảm giác không ổn phát sinh trong lòng!

Trong kim quang chói mắt, chỉ thấy Tào Kế Suất từ trong đó mãnh liệt giết ra, hân triệu hồi khí linh bản thân, đó là một thủ tí dài hơn trước, vừa bay ra đã kéo theo ngân quang sáng lạn, sinh ra khiêu âm như trường gian đại hải. Sau đó, một mặt kính từ nguyên lực thủy hệ ngưng tụ thành thực chất, giống như ngân hà mệnh môn vô tận rơi xuống, áp lực mạnh mẽ gần như tất cả mọi thứ cản đường đều phải bị hủy thành mây khói.

- Linh Sĩ?

Mạc Tà Quân rống to hơn.

- Tà Quân Sa!

Hắn vạn lần không ngờ tới bản thân lại bị bức tới mức hai lần thi triển Linh kỹ phòng ngự mạnh nhất của mình. Tiếng quát này vừa phát ra, thủy quang tráo một lần nữa tăng vọt, chớp mắt thủy quang tráo đã chính diện đối kháng một kích cửu thiên ngân hà.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, ngay sau đó là tiếng nổ như thủy tinh tan vỡ, phảng phất có tinh ngọc bảo thạch tan nát.

Thương thế của Tào Kế Suất vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, sau một chiêu Tinh kỹ cực mạnh, sắc mặt của hắn nhất thời trở nên trắng bệch, hét lớn:

- Nhanh xuất thủ!

Không cần hắn phải nhắc nhở, Lăng Phong đã sớm bộc phát nguyên lực toàn thân, huyết khí thần khí dày đặc phun ra hóa thành một cổ sương khói bay thẳng lên cao, bảy thanh kiếm ẩn một lần nữa xuất hiện. Nhìn ra được, Lăng Phong một lần nữa thi triển Thất Đầu Tinh Vũ Trảm, tiêu hao rất nhiều năng lượng, toàn thân run rẩy, mồ hôi như tắm, hân bỗng dưng chỉ một ngón tay.

- Trảm!

Không thể né tránh!

Vẫn như trước, nhanh tới kinh người, dùng diện chớp không đủ để hình dung, ầm ầm, Linh khí phòng ngự của Mạc Tà Quân rốt cuộc nát bấy, kiếm quang đâm thẳng thân thể hắn, phong duệ lực lượng trực tiếp xuyên thủng qua thân thể, áp lực còn đẩy văng ra xa, tốc độ hầu như vượt qua cực hạn không gian, ma sát tạo thành một đường hỏa quang.

Khiếp sợ!

Toàn trường kinh ngạc tới ngây người, không ai nghĩ tới sẽ có kết quả như thế này, đường đương là tông chủ Tà Quân Tông lại bị một Linh giả đối chiến chính diện giết chết, kết quả hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

- Không!

Huyền Quang Diệu phát ra âm thanh giống như dã thú tru lên, hỏa diễm đột nhiên vang vọng mấy chục lần, thoáng cái đã xuất hiện trước mặt Nguyên Thận, hét lớn:

- Chết, các người đều chết cho ta!

Hỏa mang còn đang lan tràn, trong chớp mắt bao phủ ba bốn cao thủ phe mình vào bên trong, tiếp tục cuốn về phía Lăng Phong.

- Giải thể?

Lăng Phong ngẩn ra, không ngờ tới hắn lại điên cuồng như vậy, dĩ nhiên dùng phương pháp này để tận trung với Mạc Tà Quân. Thời điểm ngàn quân truy kích, không kịp suy tư, Lăng Phong gấp quát lên:

- Các người không nên kháng cự!

Tào Kế Suất hiểu rõ tâm trí của hắn, liên tranh thủ tiến vào quái hạp, lập tức tâm khí Lăng Phong khẽ động, quái hạp bay thẳng tới chỗ đám người Nguyên Thận, nắp hộp trong nháy mắt mở ra, một đoàn kim quang nhất thời bao phủ phương viên mấy trăm trượng, thu hết mọi người tiến vào bên trong.

Ầm ầm ầm...

Một Linh giả tự bạo sẽ cường đại tới mức nào? Lăng Phong hao hết năng lượng toàn thân cũng không tránh được, thân thể dưới sóng trùng kích bị đẩy văng đi mấy ngàn trượng, còn có một bộ phận người đang chiến đấu kịch liệt, giống như gặp kinh biến thiên địa, theo sóng xung kích lẫn lộn đầy mặt đất.

Thật lâu, năng lượng tán loạn dần dần tan hết, ánh dương quang trên cao chiếu rọi, soi sáng không gian!

410. Chương 367: Lại Lên Đường.

- Mạc Tà Quân đã chết, các người chuẩn bị tuấn tang theo hắn hết hay sao?

Tất cả khôi phục bình thường, Lăng Phong quát lớn, thanh âm như sấm nổ toàn trường. Đám đệ tử Tà Quân Tông hồi phục lại tinh thần, đồng thời toát ra thần sắc mờ mịt, cầm huyền binh trong tay có chút không biết làm sao.

Nhân cơ hội này, Tiêu Hắc với tâm tư linh mẫn vội vã lên tiếng nói:

- Chỉ giết kẻ thù ác, không truy xét người khác! Không muốn chết thì mau buông huyền binh trong tay, tiếp nhận quản lý!

Lời nói của hắn so với Mạc Tà Quân khi mới xuất hiện không sai biệt nhiều, thế nhưng chủ vị lại hoàn toàn ngược lại!

- Đem, tiếp nhận quản lý, đây chẳng phải là để sống chết nằm trong tay các người hay sao? Lão tử liều mạng với các người!

Có người giận dữ hét.

Đằng Thú cách gần nhất, không đợi người này tiếp tục phun cuồng ngôn, mạnh mẽ bước lên một bước, nguyên lực địa hệ từ trong thân thể tuôn ra, giống như sóng lớn cuộn trào, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt người này, cuối cùng là một quyền phát ra.

Phốc!

Một quyền như núi lớn trực tiếp đánh chết người này tại chỗ, nhân thần hung ác độc địa của Đằng Thú nhìn xung quanh một lượt, quanh thân lan truyền khiêu âm nguyên lực dâng trào liên tục không ngừng.

Đám người Tà Quân Tông nhìn trái phải, vô luận như thế nào cũng không hạ được quyết tâm.

Đang lúc này, một thân ảnh cấp tốc phá không bay đi, thủy quang xoay chuyển như long, biến ảo vạn đoạn,

- Hừ, Nguyên Thân, đi, tru diệt Bối Diệp!

Lăng Phong lạnh lùng mở miệng, người vừa chạy chính là Bối Diệp.

- Mộc tiên sinh, ta đã giao hết Bối Diệp Tông cho ngươi, tội gì phải phiền phức đối với ta?

Lúc Bối Diệp nghe được mệnh lệnh của Lăng Phong, lúc này sợ tới trái tim căng cứng, cầu xin tha thứ nói.

Trong mắt Hằng Trùng hiện lên vẻ tàn khốc, hần hiểu rõ, Bối Diệp dù sao cũng là người đứng đầu một tông, vô luận hần ruộng bỏ tông môn thế nào đi nữa, chỉ cần hần còn sống một ngày một đêm, hần chính là một nhân tố cực kỳ bất ổn định đối với tông môn, bất lợi cho việc Lăng Phong chấp chưởng chân chính!

Nhất là lần này Bối Diệp ngược lại thần phục Tà Quân Tông càng giúp Hằng Trùng thấy rõ phẩm tính của hần, hiểu rõ loại người này tuyệt đối không thể lơ là. Một khi bị hần chạy trốn, nếu như ra ngoài tuyên dương một ít chuyện tốt, đối với danh dự của Lăng Phong sẽ có thương tổn rất lớn.

Vì vậy, hần hút một hơi khẩu khí thật dài, chân nguyên lực bạo phát, Thanh Phong Xử nặng nề phát ra, một đạo phong khí mang theo tiếng xé gió nặng nề. Bối Diệp chỉ lo lảng chạy trốn, chờ khi phát hiện phía sau có công kích đã không còn kịp, nhưng đòn trùng kích này hoàn toàn vứt bỏ lực lượng, chỉ truy cầu tốc độ!

Phong hệ, nguyên bản đã ẩn chứa bản ý "tốc độ", một kích kia xé gió đánh thẳng về phía Bối Diệp!

Phập!

Phụt, Bối Diệp phun ra một ngụm máu tươi, không đợi hần kịp thở dốc, đỉnh đầu đã xuất hiện một chiếc trạch trảo, ngay sau đó là tương pháp màu hắc kim liên tiếp hiện lên, trong âm thanh nổ lộp bộp, Bối Diệp phát ra tiếng kêu a a thảm thiết, rơi xuống dưới đất.

Gió thổi mây vờn, biến cố sống chết chỉ trong chớp mắt.

Nháy mắt, Tà Quân Tông ngã xuống, hai đại Linh giả bỏ mình, còn lại đều là một ít chó gà không đáng kể, không gây được sóng gió!

- Thế nào? Còn muốn ta nhắc tỉnh các ngươi hay sao?

Lăng Phong lãnh đạm nói:

- Nếu ta thực sự nghĩ bất lợi đối với các ngươi, lẽ nào còn muốn chuẩn bị thủ đoạn tổn công tổn sức tới như vậy sao?

Nghe vậy, đệ tử Tà Quân Tông hiểu rõ đại thế đã mất, dưới sự áp bách của bốn cường giả Linh cấp phía đối phương, nhóm người bản thân căn bản không thể lật ngược được tình thế, vì vậy liền ném huyền binh, tiếp nhận quản lý.

Tiêu Hắc đắc ý đầy mặt suất lĩnh đệ tử tông môn tiến lên lần lượt niêm phong chân lực đan điền hoặc là chân lực chi nguyên ý thức hải, như vậy sẽ không còn phải sợ bọn họ chạy trốn, về phần muốn xử lý như thế nào, tất cả tạm thời gác lại chờ Lăng Phong quyết định.

- Tiêu Hắc!

Đang chìm đắm trong đắc ý, Tiêu Hắc chấn động, vội vã xoay người cung kính đứng trước mặt Lăng Phong, một lần nữa suy nghĩ trong lòng trở nên bất ổn, miên man đánh giá.

"Lẽ nào tông chủ không hài lòng đối với hành động của ta hay sao? Có phải ta quá mức đắc ý vênh váo một chút?"

Lăng Phong không để hần suy nghĩ nhiều, trực tiếp thả hết mọi người vừa mới hút vào trong quái hộp ra, sau đó nói:

- Tất cả mọi chuyện giải quyết hậu quả ở đây giao cho người xử lý, những người này nếu muốn quy thuật bản tông, có thể xếp vào tông môn, còn lại không muốn, chờ khi ta trở về thì thả họ đi!

Mới vừa rồi tiến vào trong quái hạp có một ít là người Tà Quân Tông. Bọn họ đã sớm bị không gian kỳ diệu kinh sợ, lại thấy thế cục bên ngoài đã định, trong lòng tự nhiên không hề sinh ra nửa phần tâm tư phản kháng.

- Rồi!

Nếu như trước kia Tiêu Hắc tôn kính đối với Lăng Phong, hiện tại nhiều hơn là sợ hãi, có thể nhắc tay tiêu diệt một Linh Sĩ, như vậy năng lực sao có thể tầm thường? Hắn âm thầm cảm giác bản thân đứng đúng đội ngũ, đồng thời một tia nghi hoặc nổi lên, hắn lúng túng nói:

- Tông chủ, ngài muốn đi đâu?

Nói thực, hắn có chút lo lắng, tông chủ đột nhiên rời bỏ tông môn.

Nhân thần Lăng Phong xẹt qua núi non trùng trùng điệp điệp, vung tay lên nói:

- Lẽ nào người không cảm thấy nơi này thực sự hơi quá nhỏ hay sao?

- Nhỏ?

Tiêu Hắc sửng sốt, xưa nay đầu óc luôn nhạy bén, bây giờ đột nhiên cảm giác có chút thiếu.

- Đúng vậy, hơi nhỏ!

Lăng Phong không lập lời nhiều, trên mặt hiện lên một luồng khí phách.

- Nghe nói Tà Quân Tông chiếm lĩnh ba ngọn núi, Linh cư so với bản tông càng nhiều hơn không ít, thắng địa như vậy lại không lợi dụng triệt để, vậy thì quá mức lãng phí rồi!

Tiêu Hắc cứng họng, hồi lâu không nói nên lời. Hắn vạn lần không ngờ tới Lăng Phong không những chuẩn bị xong chuyện đẩy lùi Tà Quân Tông, thậm chí còn có kế hoạch nhất cử chiếm cứ tông môn người ta! Quyết đoán như vậy sao có thể là người thường? Hắn thầm mắng mình ngu xuẩn, nếu Mạc Tà Quân đã bỏ mình, còn lại ai có thể chống cự?

Hắn vội vã khom mình, nịnh nọt nói:

- Chúng tông chủ mở cờ là thắng!

Nhân thần Lăng Phong xẹt qua đám người Nguyên Thận.

- Các người thế nào?

Nguyên Thận cười hắc hắc, tùy ý huy động cánh tay, từng sợi hắc quang chọt ẩn chọt hiện.

- Chủ nhân, cho dù ta theo ngài chiến đấu vài ngày cũng không mệt!

Nhìn sang bên phía Hằng Trùng, hắn cũng gật đầu.

Mà lúc này Đằng Thú đứng trước mặt Lăng Phong, đồng thời nắm chặt bàn tay, có chút bướng bỉnh nói:

- Tông chủ, xin hãy mang theo ta đi cùng!

Hơi sửng sốt, Lăng Phong mỉm cười gật đầu:

- Tốt, người đi cùng! Tuyệt Niệm ở lại giải quyết tốt hậu quả! Hôi Hoàng nhị lão, nơi này trông cậy vào các người!

- Xin tông chủ yên tâm!

Tuyệt Niệm, Tiêu Hắc, Hôi Hoàng nhị lão đồng thời khom người đáp. Bọn họ vô hình chung bởi các nguyên nhân hoặc giống nhau hoặc nhau đều lựa chọn thần phục Lăng Phong, hiện tại hoàn toàn phát ra từ nội tâm, không có nửa phần không tình nguyện.

Cuối cùng, Lăng Phong, Hằng Trùng, Nguyên Thần, Đằng Thú, Tào Kế Suất, nhóm năm người khởi hành tiến về Tà Quân Tông. Vì thuận lợi đi đường, Lăng Phong thu hết vào trong quái hạp, nhanh chóng xuất phát.

Một vòng quang mang màu hồng rất nhanh xẹt qua, xung quanh thân thể Lăng Phong có mười khóa thối hỏa vờn quanh, không ngừng ma sát với không khí, xẹt qua cực nhanh. Lần trước, khi nhìn thấy Y Liên Nhi, lần thứ hai thấy đối phương thi triển Vị Ương Thân Pháp, Lăng Phong chợt hiểu ra, đây hoàn toàn là một loại vận dụng đối với thối hỏa.

Dùng ánh mắt của Lăng Phong hiện tại, trừ phi là loại vận dụng đứng đầu như Tinh kỹ ra, còn lại một ít chiêu thức công pháp khác đều có thể liếc mắt nhìn qua là khám phá được.

Vì vậy, hắn rất nhanh liền nắm giữ Vị Ương Thân Pháp, dùng phương pháp này để di chuyển đường dài quả thực rất thích hợp.

Ý thức hải đang không ngừng thôi diễn, cùng với một màn chiến đấu với Mạc Tà Quân không ngừng hiện lên, mỗi một lần chiến đấu, Lăng Phong đều dưỡng thành thói quen suy nghĩ tổng kết kinh nghiệm, không ngừng đúc kết ưu khuyết điểm của bản thân, đồng thời suy nghĩ phương hướng thay đổi thích hợp.

Lòng bàn tay hắn hiện lên mệnh bài thần bí, Tinh kỹ Sát Lục Chi Nhận vẫn còn một lần cuối cùng chưa bị tiêu hao sạch sẽ. Nguyên bản chuẩn bị liều mạng một kích mới vượt qua được khó khăn vừa rồi, hiện tại vẫn giữ được, tất cả đều quy vào công lao chuyện Tào Kế Suất đột nhiên xuất hiện. Nếu như không có sức chiến đấu của hắn gia nhập, cho dù dung hợp hai đại tinh kỹ bất đồng, nhất cử sử dụng, sợ rằng cũng không đơn giản như vậy.

411. Chương 368: Thủy Hành Quân .

Điều này giúp Lăng Phong phát hiện một khuyết điểm, cường giả bên cạnh mình vẫn còn quá ít.

Chỉ một Linh Sĩ đã khiến chính mình đau đầu nửa này, nếu như đổi thành hai người, ba người, thậm chí là Linh Tôn thì sao đây? Lăng Phong không hề quên rằng, bản thân thu lưu Tào Kế Suất chính là một cú khai lang nóng bỏng tay, hắn hiện tại mang tới chỗ tốt, nhưng cũng đồng thời mang tới vô tận trả thù từ Huyền Nguyên Tông.

Tự nhiên, Lăng Phong sẽ không làm rồi hối hận, dù sao hắn biết rõ con bài chưa lật lớn nhất của chính mình là tri thức luyện chương, nếu như muốn nhờ vào kỹ năng này đứng vững gót chân tại Vô Tận Hoang Nguyên mà nói, vậy chuyện đắc tội Huyền Nguyên Tông cơ hồ tất nhiên, trốn cũng không có khả năng thoát được.

Duy nhất phiền phức chính là, rất sợ tranh chấp chính diện sẽ tới rất nhanh, chỉ cần đối phương xuất động một Linh Tôn, hậu quả không thể lường trước được.

Vẫn là bản thân quá yếu, Lăng Phong rơi vào trầm tư, viên hạch tinh trong tay không ngừng xoay tròn, một viên lấy được từ Bối Diệp, còn một viên khác chính là Mạc Tà Quân.

Bối Diệp tạm thời không đề cập tới, thoát nhìn phi thường tương tự so với hạch tinh Thánh Vực bình thường, chẳng qua quang mang càng thêm chói sáng hơn một chút. Thế nhưng hạch tinh của Mạc Tà Quân lại có chút quái dị, bên trong dĩ nhiên uốn lượn hai dòng tinh hệ, một dòng cùng loại với con mắt, một dòng còn lại là hình dạng sa trảo.

Có chút suy nghĩ, Lăng Phong cũng hiểu rõ đây có thể chính là hai đại tinh kỹ thu nhỏ. Nghĩ cảnh Mạc Tà Quân thi triển Tinh kỹ, Lăng Phong cũng có chút quen mắt. Hắn hơi trầm ngâm một chút, nếu như có thể có luyện phương thích hợp, bản thân liền luyện chế hai chiếc Tinh chương Tinh kỹ, đến lúc đó Thích Thiên Ách đại ca có thể tu luyện thành tán linh, phía bản thân chẳng khác nào có một cường giả Linh Tôn tọa trấn, không sợ người khác tùy ý sờ nắn.

Nếu như có thể nhất cử luyện chế Tinh chương tinh kỹ Linh Sĩ, như vậy cao thủ lại càng tăng thêm!

Lăng Phong từ từ theo đuổi ý nghĩ của mình, xem ra bước tiếp theo chủ yếu là phương diện tăng cường thực lực. Đáng tiếc không thể chủ động liên hệ với Sang Sư, nếu không hẳn là nhận được càng nhiều chỉ điểm từ chỗ hắn. Nghĩ tới đây, Lăng Phong lại có chút tiếc nuối.

Dọc theo đường đi, lúc nghỉ lúc lên đường, rốt cuộc Lăng Phong cũng đã tới trú địa của Tà Quân Tông. Trông thấy tràng cảnh trước mắt, niệm thức nơi mi tâm hắn khẽ nhúc nhích, quang mang lóe lên, Đẳng Thú, Tào Kế Suất, Hằng Trùng, thân ảnh từng người lóe lên rồi hiện ra, đoàn người chỉnh tề xếp phía sau Lăng Phong, khí thế ngưng trọng như núi.

Tà Quân Tông có ba ngọn núi vờn quanh, phân biệt là Tà Quân Phong, Thủy Hành Phong, Hỏa Hành Phong, "tam phong" này tự nhiên là lấy tên của ba đại cường giả Linh Cấp. Tam phong vờn quanh, chính giữa là sơn cốc một mặt rất rộng, trong cốc các loại kỳ hoa dị thảo làm đẹp không gian.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần có chút xấp xỉ so với thương hội Áo La, bất quá nơi này dư thừa nguyên lực, nếu dùng niệm thức quan sát, cách xa hơn mười trượng liền có thể thấy trên bầu trời có quang mang nguyên lực bốn màu đen, vàng, trắng, xanh quán thẳng xuống, giống như dòng thác chảy xiết.

Nhìn thấy một màn này, Lăng Phong âm thầm lú lười. Có thể hình thành dị tượng như vậy thì cần phải có nguyên lực nồng đậm cỡ nào? Mà nếu may mắn tu luyện ở đây hiệu quả sao có thể không tốt?

Bối Diệp

Lăng Phong cũng nhìn ra, bảo địa như vậy tuyệt đối là do thiên địa tự nhiên hình thành linh cơ, không phải là nhân lực hậu thiên có thể chế tạo thành. Trong lòng âm thầm suy tính, xem ra không không phải Áo La đế quốc cự tuyệt Vô Tận Hoang Nguyên ngoài cửa, trên thực tế, rất có khả năng chính là Vô Tận Hoang Nguyên cự tuyệt Áo La.

Rất khó tưởng tượng, Vô Tận Hoang Nguyên được hưởng điều kiện tự nhiên tuyệt vời như vậy còn ham muốn gì nơi "nghèo rớt" như Áo La đế quốc đây?

Trong lòng chuyển động đủ loại ý niệm, Lăng Phong từ từ tiếp cận nơi hạch tâm Tà Quân Tông, hắn đang do dự nên tuyên bố quyền làm chủ của bản thân đối với nơi này như thế nào, chợt...

- Người nào? Dám can đảm xông vào Tà Quân Tông ta?

Phía trước truyền tới tiếng gầm lên, ngay sau đó vút vút xuất hiện hơn mười thân ảnh, huyền binh trong tay chỉ thẳng đám người Lăng Phong.

Lăng Phong ngạc nhiên, thực sự là lão thiên gia chiếu cố bản thân, trong lúc bản thân buồn ngủ lại có tri kỷ đưa tới gối đầu, hắn nhìn về gã đầu lĩnh mặt thẹo:

- Các người là người Tà Quân Tông? Tới đúng lúc lắm, nơi này từ hôm nay ta tiếp nhận, người nhanh chóng gọi người phụ trách ra đây!

Ngữ khí của hắn trực tiếp mà bình thản, phảng phất như đang trình bày một sự thực vô cùng đơn giản. Gã đầu lĩnh mặt thẹo nghe vậy có chút ngẩn ra, chợt ha ha cười lớn:

- Thăng thiên ở đâu tới chọc cười gia gia, thực sự là thứ không biết sống chết! Các huynh đệ, lên, làm thịt bọn chúng, nhìn xem da mềm thịt non của bọn chúng như thế nào, có thể khiến chúng ta vui vẻ hơn!

Trong mắt Lăng Phong bỗng nhiên hiện lên một luồng hàn quang, sát khí vô hình bao phủ quanh thân, phong duệ như đao.

Đẳng Thú nặng nề hừ một tiếng, từ nhỏ lớn lên trong đàn ma thú đã hình thành cho hắn thói quen quan sát cực kỳ nhạy cảm, từ sắc mặt của tên đầu lĩnh mặt thẹo có thể nghĩ thấy mùi máu loãng nồng đậm. Lần trước Lăng Phong hai lần cứu tính mạng của hắn, trong lòng hắn đã sớm sùng kính Lăng Phong như thần minh, sao có thể để người khác vũ nhục? Lập tức hắn nội giận gầm lên một tiếng, nguyên khí địa hệ kịch liệt chuyển vào lòng bàn tay, hung hăng tát mạnh về phía tên đầu lĩnh mặt thẹo.

Tên đầu lĩnh mặt thẹo chưa kịp phản ứng mấy may, chỉ cảm thấy bàn tay to màu vàng càng lúc càng tiếp cận, sợ hãi kịch liệt khiến toàn bộ thể xác lẫn tinh thần của hắn đều đông cứng lại, hắn bỗng dưng điên cuồng hét lớn một tiếng:

- Địch tập! Địch tập!

Bùng...

Máu tươi bắn tóe, vật màu trắng đổ đầy đất.

Đằng Thú thẳng thắn lưu loát xuất thủ một chiêu triệt để làm đám còn lại thức tỉnh, bọn họ cơ hồ muốn kinh ngạc ngay người, lúc này phát ra thanh âm như phá phỏi:

- Có địch nhân! Nhanh, người đâu mau tới!

- Đằng thú, trở về!

Lăng Phong nhàn nhạt hô, hần theo sau những tiểu nhân vật điên cuồng gào thét, vừa lúc mượn cơ hội hấp dẫn tất cả đệ tử Tà Quân Tông, đỡ phải tổn tâm tư lần lượt tìm kiếm. Hần cũng không phải luôn tuân thủ nghiêm ngặt cái quan niệm cũ rích gọi là hiệp nghĩa chi sĩ. Lúc đầu Bối Diệp không quá mức xâm phạm chính mình, vì vậy Lăng Phong đối với việc đoạt cơ nghiệp của hắn có vài phần chướng ngại tâm lý, vẫn chưa tiếp nhận đề nghị của nhóm người Thích Thiên Ách.

Cho đến vừa rồi, hành động liên tiếp của Bối Diệp đã triệt để cởi bỏ chướng ngại cho Lăng Phong, hắn lập tức thi triển thủ đoạn sấm sét.

Mà Mạc Tà Quân cũng đã cung cấp đầy đủ lý do cho Lăng Phong động thủ, trong mắt của hắn thì Tà Quân Tông mất đi cường giả Linh Sĩ bảo hộ chính là miếng thịt thơm nức mũi, không chiếm lấy quả thực xin lỗi lương tâm thiên địa!

Rất nhanh, từng thanh âm giống như tên rời dây cung truyền tới, liên tiếp xuất hiện các thân ảnh hoặc xẹt qua không khí, hoặc là từ một gốc cây nào đó ngay phụ cận, hoặc là từ dưới mặt đất hiện lên, đông đảo bao phủ đoàn người Lăng Phong bên trong.

May mà lúc đến đây đã có chuẩn bị tâm lý, lúc Lăng Phong vây khốn bản thân có tới mười tên cường giả Ngụy Linh Cấp, gần trăm trên Thánh vực, quả thực không nhịn được cả kinh, hần âm thầm lắc đầu cười khổ. Vô Tận Hoang Nguyên này quả nhiên là "Thánh vực nhiều như cầu, Linh cấp thành địa cầu a"!

Bất quá ngẫm lại cũng bình thường, dù sao có mấy loại tinh chương như Bồi Nguyên Chương, Ý Nguyên Chương, lại có thiên địa linh cư bồi dưỡng, chỉ cần người hơi có chút thiên tư, bằng vào tâm tính cứng cỏi là đạt được tư cách Thánh vực. Chỉ là người đông thế mạnh như thế này vẫn khiến Lăng Phong không nhịn được giết mình. Hần nghĩ tới chuyện Thanh Thần đi khắp thiên hạ, không biết nội tình Vũ Thần Phong triệt để bạo phát có thể đạt tới mức Vô Tận Hoang Nguyên hay không?

Trông thấy chúng cường giả nhìn chằm chằm trước mặt, khóe miệng Lăng Phong nhịn không được nở nụ cười. Hần biết rõ, đừng xem nơi này có rất nhiều cường giả từ Thánh vực trở lên, nhưng nếu thực sự thả tay thả chân tới xuất thủ đánh giết mà nói, bọn họ tuyệt đối không thể ngăn cản được chính mình.

Lúc thực lực đạt tới một trình độ nhất định, khác biệt mỗi một cấp độ chính là chênh lệch thiên địa. Một Linh giả triển khai Linh vực, đủ để thoải mái tàn sát trên trăm Thánh vực! Đây là sự chênh lệch trần trụi. Lại càng không cần nói tới Linh sĩ. Vì vậy cái gọi là cường giả tầng dưới chót, giá trị lớn nhất của bọn họ chính là cung cấp một loại khả năng tấn cấp, tiến vào cấp bậc càng cao hơn.

Thế nhưng nếu muốn trở thành cường giả Linh cấp, cần phải tiêu hao Tinh chương các loại, không phải môn phái tầm thường có thể gánh vác được.

Bỗng dưng, trong lòng Lăng Phong khẽ động, nhãn thần như điện bắt về phía giữa không trung! Nơi đây đang có một đoàn thủy quang mờ lung mờ ảo không ngừng lưu chuyển, không phải có sự nhận biết linh hồn nhạy cảm tới cực đoan, Lăng Phong cũng hầu như không phát hiện ra được.

- Các vị rốt cuộc là có ý đồ gì? Nếu như nghĩ muốn tống tiền Tà Quân Tông chúng ta, sợ rằng các vị đã đánh chủ ý sai lầm rồi!

Giống như biết Lăng Phong đã phát hiện, thủy quang giữa không trung đột nhiên vặn vẹo, ngay sau đó xuất hiện một thiếu niên vóc dáng cao to, khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt xanh thăm thẳm tựa như biển rộng.

Yêu nghiệt!

Vừa mới nhìn thấy người thiếu niên này, trong lòng Lăng Phong không tự chủ được hiện lên, thiếu niên này thực sự đẹp tới ngây người, đẹp tới kỳ lạ, làm nam nhân mà nói quả thực quá mức tuần tú. Nhưng chỉ thoáng kinh ngạc, Lăng Phong liền vứt bỏ tạp niệm, quát lên:

- Mạc Tà Quân phạm tông môn ta, hiện tại đã bị giết! Các người nếu không muốn quy thuận, có thể tự động rời đi!

Lời vừa ra khỏi miệng, đôi lông mày của thiếu niên tuần tú khẽ nhíu, sát khí sắc bén bức thẳng tới Lăng Phong.

- Ta nhỏ, tiểu nhi ăn nói lung tung, người nói tông chủ chúng ta bị giết, coi chúng ta là lũ ngu hay sao?

Có người không nhịn được cười nhạo.

Một tiếng cười nhạo này dẫn phát mọi người ào ào hưởng ứng, thanh âm trào phúng không dứt, nhân thần nhìn về phía Lăng Phong càng giống như nhìn mấy tên điên đang diễn trò.

- Các người không phải ngốc, chẳng qua quá ngu xuẩn mà thôi!

Biểu tình Lăng Phong hờ hững, đánh mắt ra hiệu, Nguyên Thận nặng nề ném ra một đoàn "sa giáp", sa giáp dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, phản chiếu bảy màu sáng lạn.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ thanh âm châm chọc biến mất không còn tung tích, một gã mở miệng cười lớn nhất giống như bị giữ chặt yết hầu, tiếng cười tắc trong họng, không phát ra được.

Khiếp sợ, hoảng sợ, bàng hoàng, sợ hãi.

Đủ loại biểu tình biến đổi xuất hiện trên mặt những người này, ánh mắt bọn họ nhìn vào nhóm người Lăng Phong không còn giống như nhìn kẻ đen, mà giống như nhìn ác ma bò lên từ địa ngục giờ phút này múa vuốt đòi mạng.

- Tà Quân Sa! Là Linh khí bản mệnh của tông chủ đại nhân!

Một lúc lâu mới có người thét chói tai, tiếng thét to này phảng phất như gọi người thiếu niên tuần tú từ trong giấc mộng tỉnh giấc. Tên khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn dần dần hiện lên một tia bi ai sâu trong tận xương tủy, kinh ngạc nhìn về phía Tà Quân Sa giữa không trung, hai hàng nước mắt chậm rãi chảy xuống.

- Vật chứng ở đây, ta lập lại một lần nữa, nếu muốn rời đi, hiện lúc này còn kịp!

Tiếng nói của Lăng Phong chưa phát ra hết, bỗng nhiên, một tên nam tử mặt đỏ điên cuồng hét lên:

- Giết bọn hắn, báo thù vì tông chủ!

Tiếng thét lớn của hắn được vài người hưởng ứng, sáu thân ảnh nhanh như chớp giết về phía Lăng Phong, tiếng gió lạnh thấu xương gào thét chói tai không gì sánh được, huyền ảnh xẹt qua cực nhanh, sắc bén phá không gian.

Sát người này rõ ràng tinh tu một hệ nguyên trận nào đó, bất quá chỉ có thực lực Thánh vực, thế nhưng liên thủ lại đủ sức giết chết Ngụy Linh cấp, cũng coi như khó có được.

Thế nhưng Lăng Phong sao có thể để công kích trình độ này trong mắt? Mi tâm của hắn vừa nhíu, hắn tới Tà Quân Tông không phải chỉ mỗi mục đích chiếm cứ linh cư, quan trọng hơn nữa chính là trực tiếp nắm trong tay sinh lực Tà Quân Tông!

Thấy thân ảnh sáu người lao tới, dư quang khóe mắt thấy có rất nhiều người biểu tình muốn lao lên, nếu không phải vì Tà Quân Sa giữa không trung mang tới cho bọn họ lực uy hiếp rất lớn, chỉ sợ bọn họ đã sớm không thể nhịn được nữa rồi. Cho dù là như thế, Lăng Phong cũng biết chính mình phải nhất cử đàn áp dị động, bằng không một khi lan tràn tất là một trận hỗn chiến, vậy không thể đạt được mục đích của bản thân.

Ánh mắt Lăng Phong lưu chuyển từng sợi dòng chảy tinh vân, chương phải mạnh mẽ đè xuống:

- Thiên Địa Lao!

Bầu trời xuất hiện một tòa lao tù xoay tròn, mạnh mẽ ép xuống. Âm âm biến ảo khổng lồ hơn mười trượng bao phủ sáu người bên trong. Lực lượng chưa tới, biến áp lực đã khiến không khí xung quanh trong nháy mắt bị xua đi, hình thành một phương chân không.

Áp lực khiến kẻ khác hít thở không thông truyền tới, sáu người nhất thời phát sinh tiếng kêu đau đớn, xoang mũi, tai, mắt đồng thời phun ra máu tươi màu đen. Chốc lát, Thiên Địa Lao mang theo quang mang xán lạn tầng tầng lớp lớp ép chặt sáu người, tức thì tiếng lách cách vang lên, cốt cách toàn thân bị nén đứt gãy, sáu người biến thành đồng thịt rơi xuống đất.

Ngốc trẻ!

Xuất thủ dữ dội tới cực điểm lập tức chấn trụ tất cả mọi người, đám đệ tử vốn thủ thế muốn xông lên hoảng sợ từng bước lui lại, tiếng kinh hô truyền ra:

- Linh cấp?

Bọn họ không phải kẻ ngu, Lăng Phong vừa ra tay liền nhìn ra, chỉ có Linh kỹ mới có thể tạo thành lực sát thương cường đại tới như vậy. Chút hoài nghi trong lòng nhất thời biến thành mây khói, tan biến.

Lăng Phong đảo ánh mắt nhìn vào người thiếu niên giữa không trung, như đang đợi hắn đưa ra quyết định.

Thiếu niên tuần mỹ trầm tư hồi lâu, cuối cùng buồn bã ngẩng đầu, thanh âm trong trẻo truyền tới:

- Vị tiên sinh này, nếu như tông chủ đã chết trong tay ngài, dựa theo quy củ tại Vô Tận Hoang Nguyên, tất cả mọi thứ trong tông môn của hắn đều thuộc về ngài, ngài chính là tông chủ tân nhậm, chỉ là mong tông chủ đại nhân thương xót chúng ta làm thuộc hạ rất không dễ dàng!

Lăng Phong nhận không được hiện lên một tia dị sắc, mới vừa rồi xem dáng dấp người thanh niên này cực kỳ bi ai, không nghĩ tới trong nháy mắt liền giống như không có chuyện gì xảy ra, biến chuyển như vậy quả thực quá lớn.

Thiếu niên vừa mở miệng nói chuyện, nhất thời có một nam tử mặc thanh y bạo hồng nói:

- Thủy Hành Quân, khát mười tám đời tổ tông nhà ngươi! Đối mặt với cừu nhân diệt tông, ngươi lại nịnh nọt như vậy, thực sự uống phí tông chủ đại nhân tài bồi, lão tử...

Sắc mặt Thủy Hành Quân phát lạnh, đột nhiên đánh ra một chưởng, một đoàn điện quang thủy lôi bắn thẳng về phía người nam tử thanh y đang hét lớn, không đợi hắn tiếp tục phát ra thanh âm, thủy lôi tạc nổ nát bấy.

Một màn động thủ đột nhiên này lập tức kinh sợ mọi người, tất cả mọi người thoáng cái câm như hến, không còn người nào dám phản kháng.

Biểu tình của Lăng Phong vẫn như trước, chẳng qua trong lòng nổi lên lời nói thầm, nghe ngữ khí của thiếu niên này thì hắn chính là một trong đại Thủy Hỏa hành quân, có thể đàn áp tất cả mọi người không tính kỳ quái. Vấn đề là hắn chuyển biến nhanh như vậy, thực sự phát ra từ nội tâm hay sao?

Mặc kệ hắn có dự định như thế nào, Lăng Phong tự nghĩ cường giả bên người đông đảo, không quá lo lắng một Linh giả như hắn có thể nhảy ra trò gì.

Thủy Hành Quân khom người quỳ gối trước mặt Lăng Phong, lớn tiếng quát đám người đằng sau:

- Tông chủ đã giành cho mọi người một lối đi tự do, tốt nhất không nên có bất cứ ý niệm không tốt trong đầu. Sự sinh tồn tàn khốc tại Vô Tận Hoang Nguyên này như thế nào, ta không nói nhiều các ngươi cũng có thể hiểu rõ, các ngươi rời đi rồi gia nhập vào một tiểu tông phái nào đó, chẳng lẽ có thể sống yên ổn hay sao?

Lăng Phong đứng yên không nói, lời của Thủy Hành Quân cũng chính là suy nghĩ trong lòng hắn. Từ thâm tâm mà xét, hắn muốn lưu lại toàn bộ đám người này, nguyên vốn định nếu có người thực sự rời đi lập tức tung mỗi. Bất quá Thủy Hành Quân đã giúp hắn bớt việc, đồng thời làm tương đối gọn gàng.

Đám người Tà Quân Tông kinh nghi bất định, hai mặt nhìn nhau, hồi lâu vẫn chưa quyết định được.

Thủy Hành Quân tiếp tục khom người hướng Lăng Phong nói:

- Nếu tông chủ muốn hiểu rõ tình huống tông môn, xin mời sang bên này, thuộc hạ lần lượt giới thiệu cho ngài. Về phần những người này, để cho bọn họ ở chỗ này tự mình suy xét!

Trong ngôn ngữ, chỗ nào cũng là tư thế suy nghĩ cho Lăng Phong, chẳng qua do diện mục thanh lãnh tạo chút cảm giác khác lạ.

Lăng Phong khẽ gật đầu, theo hần bước sâu vào hạch tâm tông môn.

- Truyền công diện tổng cộng bốn gian, chia làm địa, thủy, hỏa, phong, mỗi một gian đều có một cường giả Ngụy Linh cấp thay nhau trông coi, chuyên môn giải đáp thắc mắc của mọi người.

Thủy Hành Quân chỉ vào bốn tòa đại điện liên tiếp, mỗi tòa có thể chứa gần nghìn người.

- Mỗi ngày vào sáng sớm, các đệ tử nội môn đều tới đây, sau đó tự động quay về tiến hành tu luyện.

Nghe hần tận tâm tận lực giải thích, trong lòng Lăng Phong vẫn còn có chút cảm giác hoang đường. Dễ dàng thu phục như vậy sao? Hần tịnh không cho rằng mình có thiên phú cảm nhiễm người khác, dễ dàng khiến người khác hành động thần phục.

Đã như vậy, phía sau vẻ kính cẩn của Thủy Hành Quân là dối trá!

Hần chỉ là một Linh giả, lẽ nào còn có con bài chưa lật nào đó, đủ sức nuốt hết nhóm người chính mình hay sao?

412. Chương 369: Kinh Biển Cống Hiến Điện .

Thủy Hành Quân một lần nữa chỉ về một tòa nhà so với Truyền Công Điện vừa rồi còn lớn hơn vài phần, hầu như tương đương với hai lần bốn gian Truyền Công Điện cộng lại, nói với Lăng Phong.

- Cống Hiến Điện?

Lăng Phong hiểu kỳ hỏi:

- Nơi này có tác dụng gì trong tông phái?

Thủy Hành Quân hơi khom người, cười giải thích:

- Nếu tông chủ không ngại, mời theo thuộc hạ tiến vào trong xem xét một chút!

Lăng Phong gật đầu.

Thủy Hành Quân chậm rãi bước vào trong Cống Hiến Điện, trước cửa có hai tên canh gác mặc trường bào, biểu tình alnhj lùng xa cách. Hai người thanh niên một trung bình một thấp bé thấy thủy hành quân tiến vào, vẫn không hề có bao nhiêu biểu thị, ngược lại cau mày nói:

- Phó tông chủ, ngày hôm nay dường như không phải thời tính toán cống hiến điểm!

Thủy Hành Quân cũng không để ý tới thái độ của hần, ngược lại tính tình rất tốt nói:

- Du lão có ở bên trong hay không?

- Du lão đang bế quan tu luyện, nào có thời gian rảnh rỗi!

Người thanh niên thấp bé tức giận nhìn Lăng Phong một cái:

- Đây là người phương nào?

- Vì vậy là tông chủ tân nhậm bí tông!

Thủy Hành Quân nói:

- Ta đang muốn dẫn tông chủ tiến vào Cống Hiến Điện xem xét, hi vọng không quấy rầy tới Du lão.

- A? Mạc Tà Quân chết rồi sao?

Không đợi Thủy Hành Quân trả lời, người thanh niên thấp bé khoát khoát tay, không để ý nói:

- Đi đi, không cần nói với ta, tông chủ các ngươi dù là ai cũng được, không quan hệ nhiều đối với chúng ta!

Lại nhìn Lăng Phong một cái:

- Ngươi là tông chủ tân nhậm, vậy Thủy Hành Quân đã nói cho ngươi biết quy củ nơi này, mỗi đầu tháng, tất cả tài liệu luyện chương đều do chúng ta thống nhất điều phối, chúng ta sẽ căn cứ vào nguyên liệu nhiều ít để giúp các ngươi luyện chế bao nhiêu Tinh chương!

Hàn quan trong mắt Lăng Phong chợt hiện, thái độ của người thanh niên thấp lùn khiến nội tâm của hắn có chút phản cảm, đồng thời nghi hoặc nhàn nhạt nổi lên. Hắn nhìn ra được tu vi của người thanh niên này mới chỉ tiếp cận Thánh vực, từ ba động Linh hồn xem xét, hắn không phải là Thuật Luyện Sư đẳng cấp, nhiều lắm chỉ tính là Thuật Luyện Sư cao cấp mà thôi.

Thế nhưng nghe khẩu khí của hắn không hề có vẻ kính nể đối với tông chủ như Mạc Tà Quân, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Đường như bọn họ căn bản không phải là người Tà Quân Tông, ai cho hắn dũng khí như vậy?

Cẩn thận nói vài câu, Thủy Hành Quân mới được người thanh niên thấp lùn cho vào. Dẫn theo Lăng Phong bước đi, hắn thấp giọng nói:

- Tông chủ đại nhân có phải rất kỳ quái vừa rồi vì sao người nọ lại có thái độ ác liệt như vậy?

Không đợi Lăng Phong trả lời, hắn liền lập tức giải thích:

- Chắc hẳn tông chủ cũng nhìn ra, người nọ là một Thuật Luyện Sư. Vào đầu mỗi tháng, các đệ tử trong tông đều mang theo tài liệu luyện chương sưu tập được đưa tới nơi này, sau đó để các Thuật Luyện Sư chuyên môn đánh giá giá trị, cuối cùng căn cứ vào giá trị lớn nhỏ dành cho bọn họ điểm cống hiến khác nhau. Các đệ tử có thể căn cứ vào điểm cống hiến để đổi lấy công pháp tương ứng trong tông môn, hoặc là thỉnh cầu cường giả Ngụy Linh cấp, thậm chí là bản thân tông chủ đích thân chỉ điểm tu luyện.

Lăng Phong bình tĩnh, nguyên lai tên gọi Cống Hiến Điện là vì như vậy, hắn âm thầm khiếp sợ, so sánh với Bối Diệp Tông thô lậu mà nói, Tà Quân Tông đối với phương diện quản lý đệ tử càng thêm tinh tế. Các hạng mục điều lệ phi thường rõ ràng, có thể đảm bảo công bằng tại mức lớn nhất và để lực lượng tông môn càng thêm phát triển mạnh mẽ hơn.

So sánh với Áo La đế quốc mà nói, địa vị của Thuật Luyện Sư tại Vô Tận Hoang Nguyên càng thêm cao cả, nếu như Thuật Luyện Sư thực lực mạnh, có thể được toàn bộ tông phái mời chào và tôn kính! Cho dù là Tà Quân Tông cũng phải giành địa vị rất cao cho Thuật Luyện Sư, thậm chí để bọn họ trở thành một bộ phận tách biệt hoàn toàn khỏi cơ cấu quyền lực cao thấp tông môn. Từ lời của người thanh niên thấp lùn, hoàn toàn không nhìn ra sự trung thành đối với tông môn, thuộc hạ như vậy có tác dụng gì?

Phảng phất hiểu rõ mê hoặc của Lăng Phong, Thủy Hành Quân nói:

- Bọn họ có thể không kiêng nể gì như vậy, chính là vì có quan hệ với chủ trì Cống Hiến Điện Du Thiên Trì!

Hắn tiếp tục nói:

- Du Thiên Trì chính là Thuật Luyện Sư Ngụy Linh cấp, bản thân hắn tu luyện công pháp linh hồn, chỉ kém một chút là hình thành Tinh kỹ, chính thức bước vào hàng ngũ Thuật Luyện Sư Linh cấp!

Lăng Phong có chút hiểu ra, đối với bất kỳ tông phái nào mà nói, bản thân có một vị Thuật Luyện Sư Linh cấp đại biểu sự phát triển không hạn lượng, cho dù là cấp độ tông phái như Thất Tông Môn, thậm chí bọn họ còn không có nổi một Thuật Luyện Sư đẳng cấp này.

Thuật Luyện Sư được xưng là cực mạnh trong Linh cấp, nguyên nhân chính là vì Tinh kỹ Linh Hồn hệ cường đại không gì sánh được, nhưng nếu muốn tu luyện thành Tinh kỹ Linh hồn hệ quả thực vô cùng khó khăn, một Thuật Luyện Sư nếu như không có cơ duyên cực lớn, muốn dựa vào một lòng khổ tu trở thành Linh cấp, độ khó quả thực nản lòng người.

Mặt khác có một loại phương pháp hết sức mưu lợi, chính là giết chết một Linh giả Linh Hồn hệ, lấy hạch tinh của hắn luyện chế thành Tinh Chương Tinh kỹ. Nhưng loại cường giả như thế này không nhiều lắm, cho tới hiện nay, Lăng Phong chỉ nhìn thấy trên phân thân của Dạ Côn Ngô.

Vô luận là loại phương pháp nào đi nữa cũng rất không dễ dàng. Điều này khiến cho Cống Hiến Diện trong Tà Quân Tông có địa vị đặc thù, thậm chí Mạc Tà Quân không ngại tổn hại uy nghiêm để mời chào Du Thiên Trì.

Nghĩ không ra hẳn lại là người trí tuệ như vậy, nếu như tu vi của hắn có thể đề cao thêm một bậc, như vậy quả thực có thể phát triển Tà Quân Tông vô cùng rực rỡ.

Lăng Phong tiếp tục đi theo Thủy Hành Quân tham quan. Nơi này nghe nói tổng cộng có mười bốn Thuật Luyện Sư, phần lớn mới chỉ là Thuật Luyện Sư chí cấp, cao nhất có bốn Thuật Luyện Sư Ngụy Linh cấp, mà bốn người này đều đi theo Du Thiên Trì mới có được tu vi ngày hôm nay.

Kết quả này khiến Lăng Phong giật mình, xem ra Du Thiên Trì không chỉ có thiên phú tu luyện rất cao, ngay cả bản lĩnh dạy dỗ đồ đệ cũng không hề thấp.

Thuật Luyện Sư, mỗi người đều chiếm một gian cư thất, diện tích rất rộng rãi, cửa phòng bọn họ thường ngày luôn đóng chặt, không ai ra ngoài nghênh đón nhóm người Lăng Phong. Mấy gian còn lại đều dùng để cất giữ nguyên liệu luyện chương. Lăng Phong hơi đảo qua vài phần liễn không còn hưng thú. Những thứ này tuy rằng coi như rất hiếm có, thậm chí còn có một ít ma hạch phẩm chất cực cao, nhưng so sánh với thu hoạch Tào Kế Suất lấy được từ Huyền Nguyên Tông thì không thể so sánh được.

Sau khi vòng qua toàn bộ đại điện, Thủy Hành Quân dừng lại trước một cây cột, đầu tiên liếc mắt qua nhóm người Lăng Phong, loại ý định lấy lòng trong ánh mắt hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sát khí ngập trời. Hơn nữa biểu tình của hắn giống như bị thương, lại giống như giải thoát, biến ảo cổ quái không ngớt.

- Không tốt!

Lăng Phong lập tức cảm giác không đúng, niệm thức linh mẫn khiến hắn cảm giác được một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm tuôn ra, hung hăng vung tay lên:

- Giết chết hắn!

- Không kịp rồi!

Sắc mặt Thủy Hành Quân biến đổi dữ tợn không gì sánh được, ha ha cười lớn nói:

- Ta muốn đám người các ngươi chôn cùng với tông chủ của ta!

Tông chủ trong miệng của hắn tự nhiên không phải là Lăng Phong. Khuôn mặt ngọc của hắn biến thành một mảnh đỏ đậm. gân xanh gồ lên giống như rễ cây, thiếu đi vẻ con người, khí tức đáng sợ không gì sánh được truyền đi.

Thủy Hành Quân hung hăng vỗ mạnh vào cây cột ngay bên cạnh.

- Các ngươi đều phải chết!

Ầm ầm ầm...

Như trụ trời nghiêng đổ, cây cột màu xanh ngọc ầm ầm gãy thành hai đoạn, một cỗ khí tức u thâm cực điểm từ trong địa huyết bên dưới truyền tới.

- Ngao ngao, gừ gừ...

Quái âm không dứt, một chiếc ma chương màu xích hồng từ dưới mặt đất nhô lên, chỉ chụp nhẹ một cái đã nắm chắc Thủy Hành Quân bên cạnh vào lòng bàn tay.

Thủy Hành Quân toát ra thần sắc giải thoát, trong tiếng cười thê lương điên cuồng, toàn thân hắn rất nhanh tan biến không còn hình dáng.

Không đúng, không phải là tan biến!

Trong con mắt đầy vẻ hoảng sợ của Lăng Phong, hắn chỉ thấy trên trăm đầu côn trùng lớn chừng bàn tay, toàn thân lóe lên vẻ sáng bóng kim chúc đỏ đậm, mặt ngoài lưu chuyển một tầng sóng gợn. Chúng giống như quái vật hung hãn điên cuồng nhám nuốt Thủy Hành Quân thành thịt nát, sau đó cắn nuốt sạch sẽ.

- Vũ!

Không đợi Lăng Phong hiểu ra, một trận quái âm vượt qua cực hạn màng tai từ địa huyết bên dưới cây cột truyền ra, trực tiếp vang lên tận sâu ý thức hải. Một loại cảm giác choáng váng khiến mọi người không nhận được kêu lên một tiếng trầm muộn.

- Là công kích linh hồn, các người tiến vào!

Trong tiếng mệnh lệnh, niệm thức mi tâm Lăng Phong rung lên, nhất thời mở quái hấp thu mọi người tiến vào trong đó. Công kích linh hồn không phải là đến từ quái trùng bình thường, vèn vèn chỉ phát ra một chút đã có cường độ như vậy, điều này khiến Lăng Phong phi thường giật mình.

- Ai đánh gãy trấn điện chi trụ!

Đột nhiên có tiếng nổi giận quát ầm truyền tới, ngay sau đó một người mặc áo bào trắng, khuôn mặt như nguyệt lão, lao tới cực nhanh, phía sau hắn có theo vài thân ảnh. Trên mặt mỗi người đều tràn ngập vẻ kinh hoàng.

Vừa thấy được Lăng Phong đứng một thân một mình, lão giả nhất thời nổi giận nói:

- Xem xem người làm chuyện tốt gì, ngày hôm nay phải bàn giao đầy đủ ở đây!

Theo lời nói của hắn, vô số âm thanh bén nhọn cắt nát không khí, chỉ thấy sóng gợn hữu hình hữu chất lao đi cực nhanh.

Trong tiếng vù vù vang vọng, từng con quái trùng vang lên tiếng gào thét thê thảm, thân thể của chúng không tổn hao gì, thế nhưng chốc lát liền nhìn thấy dịch thể não tủy từ hốc mắt chảy ra.

Trong lúc nguy cấp, Lăng Phong cũng lười cãi cọ với mấy lão giả đến tột cùng ai mới là đầu xỏ gây nên, chẳng qua thấy quái trùng bị tiêu diệt dễ dàng như vậy, hắn thoáng ngẩn người một chút. Chợt, Lăng Phong hiểu ra, đây là công kích linh hồn!

Thân thể của đám quái trùng này cực kỳ cứng rắn, thế nhưng lực lượng linh hồn của chúng lại tương đối yếu kém, đối phó với chúng dùng công kích linh hồn hiển nhiên hữu hiệu nhất. Lăng Phong cũng hiểu rõ vừa rồi nhất định là do Thủy Hành Quân hoàn toàn đánh mất ý niệm sinh tồn trong đầu, cho nên mới không làm ra bất cứ hành động chống lại nào, bằng không chỉ cần hắn thi triển Linh vực, muốn giải quyết đám quái trùng này quả thực rất dễ dàng.

Không nghĩ tới bản thân muôn vàn phòng bị vẫn sơ sót, trong lòng Lăng Phong có hơi chút bức bối.

Lúc này, Lăng Phong cũng suy đoán được thân phận lão giả. Tất nhiên chính là điện chủ Cống Hiến Điện! Trong lòng suy tư, nhưng tay lại không hề chậm trễ, tiện tay phát một cái, nhanh chóng thu lại thi thể quái trùng đầy mặt đất.

Lão giả nhìn thấy không có vẻ giận dữ mà cười cười.

- Tiểu nhi, đợi người thoát được tính mệnh rồi hãy bận tâm tới việc này.

Dứt lời, hắn dung hăng quát lên:

- Kết trận!

Mười ba Thuật luyện sư còn lại dưới mệnh lệnh của hắn bắt đầu kết trận cực nhanh, từng đạo linh hồn lực giống như dòng nước chảy gia trì lên Du Thiên Trì dẫn đầu. Ngay sau đó Du Thiên Trì kết nguyên lực ẩn phức tạp không gì sánh được, hung hăng vỗ mạnh vào cửa huyết động trên mặt đất:

- Phong ẩn!

Ngân quang xán lạn, lúc này vừng vàng bao phủ cửa huyết động, cũng không lâu lắm, sự tình khiến người khác phải sinh hãi phát sinh.

Rung động, rung động từ mặt ngoài ngân quang lan tràn ra, ngay sau đó toàn bộ đại điện cũng bắt đầu rung động, giống như ngày mặt trời hàng lâm!

Quang tráo bị bắn lên mạnh mẽ, chúng Thuật Luyện Sư bị phản phệ nhất tề phun ra một ngụm máu lớn. Ngay sau đó một đạo năng lượng lớn chùng ngón tay bắn xuyên qua quang tráo, bắn thẳng vào hư không, dần dần đạo năng lượng càng lúc càng to, một tắc, một xích, một trượng, rất nhanh đã giống như thân cây nghìn năm hai người ôm không hết.

Một đầu tiểu trùng màu phấn hồng, hai cánh mở rộng, thân dài chùng bàn tay bay ra, mê huyền mộng lung.

- Chạy mau!

Vừa thấy quang tráo bị đánh bật, Du Thiên Trì nhất thời kinh sợ hết lớn, hấn phách mạnh một chương về phía trước, công kích linh hồn cường đại giống như sóng cuộn phun trào.

Lăng Phong tự nhiên không phải kẻ ngốc, vừa thấy sự tình quỷ dị phát sinh, hấn không nói hai lời, cước bộ chuyển động, giống như mũi tên chạy ngược trở lại,

Ầm...

Trong lòng Lăng Phong trầm xuống, trong ánh mắt giật mình kinh hãi, hấn tránh thoát được một Thuật Luyện sư nhanh nhất chạy tới cửa Cống Hiến Điện, trên bầu trời như xuất hiện một tấm chắn vô hình, nhất thời phản chấn hấn ngược trở lại. Dưới lực lượng phản chất kịch liệt, lúc này khiến cốt cách toàn thân hấn như vỡ nát, mềm nhũn ngã xuống mặt đất!

Ngay sau đó, một sợi tơ màu phấn hồng xuất hiện giữa không trung, rất nhanh đan thành thiên la địa võng khóa lại tất cả mọi người trong đại điện.

Vèo, một đạo hỏa mang cực nhanh phá không chém tới...

Tinh Thiết Kiếm! Chính là Lăng Phong! Từ biểu hiện tràn đầy tự tin và phản ứng quá khích của Du Thiên Trì, dưới nền đất này nhất định ẩn chứa thứ gì đó vô cùng kinh khủng, Lăng Phong tuyệt đối không muốn dùng thân mình dự định mạo hiểm ném thử. Vì vậy trực tiếp thi triển Thiên Địa Lao đánh phá bảo hộ nguyên trận.

Nơi mũi kiếm đâm tới, vòng bảo hộ màu phấn hồng giống như biến thành cao su, lấy chỗ mũi nhọn bị đâm làm trung tâm, vòng bảo hộ bị ấn xuống thành hình chiếc nón. Sau đó, một cỗ lực lượng đàn hồi mãnh liệt phản kích ngược lại, từ Tinh Thiết Kiếm truyền tới chấn động kịch liệt, trước ngực Lăng Phong sôi trào, mạnh mẽ phun máu tươi.

- Mọi người cùng nhau xuất thủ!

Trong lúc nguy cấp, Lăng Phong bất chấp cái khác, vội vã triệu hồi tất cả mọi người trong hộ. Mắt thấy tình thế không ổn, mọi người nhất tề bạo rống. ba đạo Tinh kỹ Linh giả, một đạo cấp Linh Sĩ, một đạo công kích Ngụy Linh cấp đỉnh phong, toàn lực bạo phát, tất cả đều rơi vào vòng bảo hộ trước mặt.

Phập...

Vòng bảo hộ bị xé rách, Lăng Phong thấy thế vui mừng, không kịp bắt truyện trực tiếp dùng quái hạp thu mọi người vào trong, thân hình chuyển động, Thanh Điện U Quang Bộ toàn lực thi triển, giống như lưu tinh từ trong khe hở lao ra.

Vù, giữa không trung xuất hiện một đạo thân ảnh mặc huyền bào.

Một tia cười khổ từ khóe miệng Lăng Phong dần dần phát ra, đưa mắt nhìn lại, khắp không gian xuất hiện vô số sợi tơ màu phấn hồng, tầng tầng lớp lớp xoay vòng, bao phủ toàn bộ Tà Quân Tông bên trong. Ngẩng đầu nhìn lại, kéo dài vô biên vô tận trên bầu trời. Vòng bảo hộ nguyên trận lại càng không biết bao nhiêu tầng.

- Lăng huynh đệ, sự tình rất không ổn, chạy mau!

413. Chương 370: Thư Thế Song Dực Oa.

Mới vừa rồi, Tinh Thiết Kiếm bị phản kích, Thích Thiên Ách tạm thời sống bên trong cũng bị liên lụy, thụ thương không nhẹ. Kinh nghiệm của hắn phong phú, liếc mắt liền nhìn ra đại khái:

- Xem uy thế nguyên trận tầng tầng lớp lớp trên bầu trời, tất nhiên là cường giả viễn cổ lưu lại, dùng lực lượng của chúng ta hiện tại rất khó chống lại!

Lăng Phong bắt đầu dĩ lạc đầu, lúc này đã không phải là vấn đề bản thân muốn chạy hay không, mà là căn bản trời cao không cửa, xuống đất không đường! Cho tới nay, Lăng Phong mới chỉ nhìn thấy qua pháp sư tại Tinh Lam thành vận dụng nguyên trận bảo hộ, nếu là sư tôn nguyên ý, có thể tùy thời mở ra vòng bảo hộ bao phủ toàn bộ pháp sư tháp bên trong. Lúc đó cảm thấy đã là thủ đoạn vô cùng hiểm có, cao mình, hiện tại so sánh với uy thế tại Tà Quân Tông, căn bản giống như đóm lửa nhỏ so sánh với ánh trăng.

Đến tột cùng là ai, thậm chí có thủ đoạn như vậy, có thể bố trí đại trận bao phủ toàn bộ tông môn?

Lúc này, từng tiếng kêu thảm thiết từ phía sau truyền tới. Lăng Phong miễn cưỡng kiềm chế bản thân tỉnh táo lại, lòng bàn tay lại không ngừng chảy mồ hôi lạnh. Hắn biết có lẽ là bản thân đã gặp phải trận đánh gian khổ nhất bình sinh, sống hay chết, không thể dự liệu.

- Chạy nhanh!

Du Thiên Trì theo sát Lăng Phong chạy tới phía sau, tựa hồ đối với việc hắn phá vỡ lối ra biểu thị cảm kích, trong lúc bận bịu vẫn mở miệng nhắc nhở một tiếng. Nhưng hắn lập tức phát hiện ra mình đã sai lầm, vừa nhìn thấy vòng bảo hộ màu phấn hồng tầng tầng lớp lớp bên ngoài, hắn liền ngây ngốc.

Không đường chạy trốn, không đường quay lại, tâm lý Du Thiên Trì rốt cuộc mất bình tĩnh, hắn nổi giận chỉ vào Lăng Phong.

- Người, đều là người hại chúng ta phải chết ở chỗ này! Tên ngu ngốc người, đồ khốn nạn, đồ...

Không đợi hắn mắng xong, Lăng Phong chợt xuất thủ, ba một tiếng vang dội, thiếu chút nữa tát hắn trực tiếp ngã ngồi xuống dưới đất.

Dùng tay xoa xoa mặt, Du Thiên Trì ngây ngốc nhìn Lăng Phong, ở Tà Quân Tông bao nhiêu năm qua, hắn thói quen được tôn trọng, chưa từng nghĩ đến còn có người dám xuất thủ đối với hắn? Cho tới giờ khắc này, hắn đột nhiên tỉnh ngộ, người trước mắt mình dù sao cũng là cường giả Linh cấp! Vô luận bản thân có địa vị ra sao, luận chiến lực tuyệt đối không thể so sánh với Linh giả!

Phát hiện này khiến hắn an tĩnh lại, thế nhưng câu hỏi không chút khách khí của Lăng Phong lại khiến hắn bùng phát cơn giận.

- Dưới địa huyết rốt cuộc có cái gì? Người biết bao nhiêu, nói hết tất cả ra!

Hít một hơi thật sâu bình tĩnh lại, vẻ mặt Du Thiên Trì sợ hãi:

- Dưới là...

Ầm ầm...

Không chờ hắn giải thích, Lăng Phong quát lớn:

- Xuất thủ!

Một đầu quái trùng béo tròn bay tới, sóng gợn linh hồn vô hình không ngừng chấn động, hình thành một đòn công kích hình chiếc dùi rung động mau lẹ không gì sánh được, công kích thẳng vào ý thức hải của Lăng Phong.

- Chết tiệt!

Lăng Phong gầm lên, đổi thành người bình thường đã có thể bị một chiêu này oanh kích tới đại não vỡ tan. Nhưng bản thân hắn tu luyện Kiếm Điển nhiều năm, Kiếm Điển tự động vận chuyển. Kiếm Linh, kiếm nguyên, kiếm ảnh xoay tròn trong ý thức hải, rất nhanh bao trùm phá nát sóng xung kích.

Rốt cuộc, Lăng Phong triệt để nhìn thấy hình dáng của đầu quái trùng này. Thứ này có chút tương tự so với hấp linh trùng gặp phải tại Kiền Thiên Giới, nhưng nhiều hơn hai cánh! Chẳng qua Lăng Phong gặp phải đều là màu trắng, mà quái trùng này lại có cánh màu phấn hồng.

Đầu quái trùng màu phấn hồng mắt thấy công kích vô hiệu, rất nhanh liền chuẩn bị đợt công kích thứ hai.

Lăng Phong chợt quát lên một tiếng, niệm thức giữa trán luân chuyển bất định. Một đoàn sóng niệm thức nổ tung, giống như luân bàn thiên địa oanh kích tầng tầng lớp lớp, chính là Tâm Âm Đạo Bàn!

Ầm ầm, cường lực công kích của một chiêu này đối với quái trùng có lực uy hiếp rõ rệt, trong tiếng kêu ben nhọn quái dị, từng đầu quái trùng phe phẩy hai cánh, từ không trung rút xuống.

- Làm sao có thể? Chúng đều là như thể song dực oa, có năng lực tiên thiên gạt bỏ công kích năng lượng thể, hơn nữa lực lượng linh hồn siêu cường, sao có thể bị đánh rơi dễ dàng như vậy?

Du Thiên Trì khó có thể tin tưởng nói, vẻ mặt hẩn hoải nghi nhìn về phía Lăng Phong.

- Chiêu thức vừa rồi của ngươi là?

- Nếu như ngươi tiếp tục hiểu kỳ như vậy, chúng ta sẽ không còn một điểm đường sống nào khác!

Lăng Phong quát lạnh nói:

- Ngươi nói song thư thể song dực oa là sao?

Du Thiên Trì tỉnh ngộ, khuôn mặt già đỏ lên, cuống quýt nói:

- Theo như ghi chép trong tông môn ta, nơi này trấn áp một con ma thú kinh khủng, song dực oa hoàng! Bản thân nó có tu vi Linh tôn, càng đáng sợ hơn chính là thư thể, có thể phân thái thư thể số lượng lớn. Đồng thời mượn lực lượng thư thể khổng lồ chế sinh linh. Ta theo di chúc sư môn, vẫn luôn giám thị tại nơi này!

Nói tới đây, bản tính xảo nhảm của hắn lại bộc phát, nhin không được oán giận nói:

- Tà Quân Tông các ngươi rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Mạc Tà Quân không phải đã từng ăn vị đắng của con quái vật đó rồi hay sao? Hắn không phải đã đáp ứng ta nhất định không để bất cứ người nào tiến nhập tung tung, lẽ nào hắn không nói trước với ngươi?

Lăng Phong liền hiểu ra, thảo nào Mạc Tà Quân khoan dung với Du Thiên Trì tới như vậy, không chỉ có một lý do duy nhất "rất có khả năng thanh cấp trở thành Thuật luyện sư Linh cấp" giống như Thủy Hành Quân đã nói, lý do lớn nhất chính là vì địa huyết! Hắn suy đoán ra một ít đại khái, có thể Mạc Tà Quân phát hiện ra tông môn của người ta, nhìn trúng linh cư có thiên địa nguyên khí sung túc, vì vậy lập tức thi triển thủ đoạn chiếm cứ.

Sau đó lại phát hiện ra địa huyết, bị kinh hãi thật sâu, nhưng luyến tiếc không muốn rời đi, lúc này mới mệnh lệnh cho đầy tớ phải tôn trọng Du Thiên Trì, trên thực tế là vì bảo vệ căn cơ của chính mình.

Lăng Phong suy đoán cũng không sai sự thực cho lắm, tông môn của Tà Quân Tông trước kia vốn thuộc về Du Thiên Trì. Lúc trước Mạc Tà Quân lừa gạt Du Thiên Trì lực lượng thiếu, ý đồ chiếm cứ, tất nhiên, Du Thiên Trì căn bản không hề phản kháng, vì vậy thuật loại không gì sánh được, giao toàn bộ nơi này ra, chẳng qua nói rõ phải lưu lại cống hiến điện.

Mạc Tà Quân tự nhiên hiểu kỳ không thôi, không đơn giản đáp ứng, thế nhưng sau đó Du Thiên Trì thoáng biểu diễn sự cổ quái của nơi này, hắn liền không còn mơ ước gì khác. Trái lại vì bảo vệ tông môn không bị quái vật dưới địa huyết hủy diệt, đã để Cống Hiến Điện trở thành nơi đặc thù, dành cho Du Thiên Trì quyền lực cực cao.

Việc này dám thủ hạ tự nhiên không biết, cũng vì Thủy Hành Quân và Mạc Tà Quân có quan hệ đặc thù mới hiểu được then chốt tổng đó, đồng thời hiện tại dùng để hãm hại Lăng Phong. Vừa rồi Du Thiên Trì đang trùng kích cảnh giới Linh giả cho nên mới để âm mưu của Thủy Hành Quân thực hiện được, không hề xuất hiện ngăn cản lại, chờ khi phát hiện thì đã hoàn toàn muộn!

414. Chương 371: Hãn Phải Chết Chi Cảnh .

Lăng Phong nhìn quang trụ màu phấn hồng đang không ngừng to lớn hơn, ngưng trọng quát hỏi. Trừ một số Thuật luyện sư thực lực mạnh thoát được, những người còn lại đều đã bị thư thể song dịch oa chiếm cứ sọ não, tư duy bị xâm chiếm triệt để, hoàn toàn là cái xác không hồn lao tới gần bọn họ, bị Lăng Phong không chút do dự xuất thủ chém giết.

- Ta không biết!

Du Thiên Trì triệt để thất kinh, sóng khí xung quanh chấn động, trong thanh âm nổ ầm ầm vang vọng, tâm tình của hãn dần dần tan vỡ, hét lớn:

- Nơi này là do cường giả viễn cổ lưu lại, uy lực nguyên trận cường đại tới mức không thể tưởng tượng, cho dù là Linh Tôn cũng không thể đánh bại đơn giản! Chúng ta trốn không thoát, trốn không thoát!

- Tông chủ, lại có một nhóm!

Tào Kế Suất chăm chú cảm Linh khí Nhị Căn Giới Xích của bản thân, nhìn kỹ cánh tay của hãn có chút run run, miễn cưỡng cười nói:

- Lão tử hao tổn hết tâm cơ mới mang theo tính mệnh chạy trốn khỏi Linh Tôn, không nghĩ tới hôm nay lại gặp phải Linh Tôn, thậm chí là Linh Tôn ma thú, thực sự là con mẹ nó thời vận quá kém!

- Người hồi hận hay sao?

Nguyên Thận khinh miệt liếc mắt nhìn hãn một cái:

- Đám người các ngươi tu luyện tới Linh cấp vẫn dùng khí kém cỏi như vậy!

Phát hiện trong giọng nói của bản thân không đúng, hãn vội vã nịnh nọt Lăng Phong:

- Đương nhiên, chủ nhân là ngoại lệ!

Tào Kế Suất trợn mắt mắng:

- Đầu ma thú không có khí tiết!

- Xuất hiện!

Lăng Phong khẽ quát, trong tay hãn xiết chặt Tinh Thiết Kiếm, lực chú ý toàn thân đều ngưng tụ thành một đường. Trong đường nhìn của hãn, chỉ thấy trung tâm quang trụ mơ hồ có một đoàn thân ảnh màu phấn hồng, "nó" tựa hồ còn chưa tỉnh sau giấc ngủ dài, hai cánh chăm chú bao phủ quanh thân thể. Ở trên người "nó" còn có mấy đầu thư thể song dịch oa bay lượn, hai cánh trong lúc vũ động hội tụ thành âm như biển gầm.

- Đó là song dịch oa hoàng! Giết nó, chỉ cần giết nó thì đám thư thể song dịch oa này sẽ không còn ai chỉ huy, không còn tạo thành uy hiếp!

Du Thiên Trì sợ hãi rống giận nói, thấy Lăng Phong còn chưa có phản ứng, hãn gấp đến mức đầu chảy mồ hôi.

- Nhanh xuất thủ, đầu Song dịch oa hoàng này còn chưa tỉnh lại từ giấc ngủ say, chờ khi nó tỉnh lại thì đã chậm!

- Gần vạn!

Tỉ mỉ quan sát số lượng thư thể, Lăng Phong khô khốc phun ra mấy chữ. Chỉ cần mấy trăm đầu tử thể song dịch oa hội tụ lại đã tạo thành công kích vô hạn tiếp cận Linh cấp, nếu như tiếp tục gia tăng thêm số lượng thì sẽ là tình trạng ra sao? Đây tuyệt đối không phải đơn giản một cộng bằng hai, mà là tăng trưởng theo cấp số nhân.

Không có nhiều thời gian do dự, Lăng Phong chợt quát lên nói:

- các ngươi trợ giúp ta xuất thủ! Giúp ta ngăn cản chúng! Để ta đối phó với oa hoàng!

Hưởng ứng lời đỉnh!

Đối với mệnh lệnh của Lăng Phong không ai do dự, từng tiếng quát chột vang lên, một hư ảnh ngân hàng bao phủ toàn thân Lăng Phong, ngay sau đó là nguyên lực phong hệ tăng cường, một đạo phong trụ xoay tròn khiến tốc độ ngân hàng chuyển động tăng lên rất nhiều.

Tương phao chiếu trạch của Nguyên Thân bao vây tầng ngoài cùng, thân thể Đằng Thú cũng lẳng không bay lên, song quyền tập trung nguyên lực Địa hệ rít gào mãnh liệt!

Vù vù vù...

Bộp bộp bộp, hư ảnh bong bóng như thực chất tầng ngoài cùng vỡ nứt ra, từng đoàn khí lưu màu đen vàng tràn lan, Lăng Phong chỉ vền vền phi hành ba bốn trượng, tuyệt địa tương phao bao phủ phương viên hơn mười trượng liên tiếp bị phá diệt, tạc nứt nẻ.

Nguyên Thân a rống giận, liều mạng thi triển toàn bộ lực lượng còn lại, muốn ngăn cản giúp Lăng Phong thêm một chút nữa, kết quả dưới áp lực năng lượng cường đại, từ lỗ mũi không ngừng phun ra máu tươi, trên cơ thể xuất hiện mấy chỗ nứt nẻ, máu tươi đầm đìa. Toàn thân hắn biến ảo thành một đoàn hình cầu, phiêu phù không trọng lượng giữa không trung.

Trong lòng Lăng Phong trầm xuống, hắn nhìn ra được, năng lượng bên ngoài quá mức cường đại, đã trực tiếp áp bức Nguyên Thân chuyển hóa thành bản thể! Hắn vội vã phát tay, không để Nguyên Thân tiếp tục liều mạng, thu hồi nó vào trong quái hạp.

Một khi Luyện Ngục Chiếu Trạch bị phá diệt, kẻ chịu áp lực tiếp theo chính là Đằng Thú. Hắn đã sớm chuẩn bị tinh thần, biểu tình trầm tĩnh, song quyền rung động với tần suất cực lớn, theo cổ rung động càng lúc càng mãnh liệt, một đầu hư ảnh giao long bay ra, vờn quanh Lăng Phong nghênh đón, rất nhanh, uy áp tinh thần phá không áp bức tới.

Nguyên lực địa hệ mệnh danh phòng ngự chí cường chống lại nguyên lực linh hồn hệ thần bí, kết quả không kham nổi một kích, đầu giao long hư ảnh mạnh mẽ tan rã, giống như thực thể chân chính, ào ào giải thể, huyết nhục màu vàng đất bay tán loạn.

Mỗi một mảnh huyết nhục bị phá nát đều thấy sắc mặt Đằng Thú tái nhợt hơn vài phần, chỉ trong vài lần chớp mắt, sắc mặt hắn trắng bệch kinh người, hiển nhiên nguyên khí đại thương.

- Người lui, ta đến!

Hằng Trùng quát lên một tiếng lớn, Thanh Phong Xử trong tay theo gió bành trướng.

Hắn đang định xuất thủ, Tào Kế Suất liền quát lên:

- Ta và người hợp lực!

Linh Sĩ vực bộc phát toàn bộ, cực nhanh gia trì vào ngân hà thất luyện, chỉ thấy một thủy mạc dưới lán sóng gợn diên cuồng lớn dần, một trượng, hai trượng, mười trượng, trong tiếng nổ kịch liệt, đỉnh chớp bị lực lượng mạnh mẽ va chạm hóa thành phấn mạt.

Xa xa nhìn lại, chính giữa vòng quang trụ màu phấn hồng. Thủy mạc nặng nề cuộn cuộn nổi lên, giống như sóng biển vạn trượng, khí thể kinh người, mạnh mẽ đánh về phía trước.

Bạo âm liên tục, đẩy mạnh, không ngừng đẩy mạnh!

Thân thể Tào Kế Suất, Hằng Trùng diên cuồng run rẩy, máu tươi tím đen không ngừng trào ra khỏi thất khiếu, thủy mạc theo đó rung động dữ dội, rất nhanh sóng khí màu phấn hồng phá tan xâm nhập, tiếp cận rất gần.

Một đoàn thân ảnh giống như thân người xuất hiện trước mặt Lăng Phong, Lăng Phong mạnh mẽ quát lớn:

- Các người tránh ra!

Hai người Tào Kế Suất, Hằng Trùng nghe được, tâm thần thả lỏng, vừa thu năng lượng trở về liền cảm giác toàn thân không còn sức lực, giống như bị vắt kiệt sinh lực, khó chịu không gì sánh được. Trong đầu giường như có nghìn vạn trống trận đập ầm ầm, cự âm vô cùng vô tận nổi vang, bọn họ trực tiếp hôn mê tại chỗ.

Lăng Phong căn bản không thể chú ý quá nhiều, trong ánh mắt, trong niệm thức, toàn bộ năng lượng đều tập trung vào đoàn thân ảnh màu phấn hồng, hẩn chột quất:

- Chết!

Khí tức sát lục vô biên vô hạn từ trên người hẩn nổ tung, cùng với sát khí còn có nguyên lực hỏa hệ cường liệt, chỉ thấy một đạo quang mang lao lung từ trên trời rơi thẳng xuống đạo thân ảnh, theo sau đó là một lưỡi dao vô thanh vô tức theo góc độ chuẩn xác tới gần!

Sát Lục Chi Nhận!

Thiên Địa Lao!

Hai đại tinh kỹ không ngừng tới gần, mắt thấy đạo thân ảnh kia sẽ bị bắn trúng, nội tâm Lăng Phong nổi lên ý mừng rỡ. Đang vào lúc này, một tiếng cười khê vang lên:

- Người muốn ta chết? Thật không?

Tiếng cười mềm mại, giống như gió xuân nhẹ nhàng thổi qua, trong mỵ ý mang theo lạnh lùng trực tiếp xuyên thấu qua nhân tâm. Chỉ thấy thân ảnh màu phấn hồng đột nhiên mở, hai cánh tay trong sương mù hư ảo biến đổi bất định, hợp thành một cánh tay vũ dực.

- Tinh kỹ, Trụ Cực Trảo!

Vô số lông chim dựng thẳng như mũi tên, tại ngoại vi loáng thoáng thành hình, hung hăng bắn thẳng về phía Thiên Địa Lao đang áp tới! Từng trảo tung ra, xung quanh thân ảnh màu phấn hồng tràn ngập khí lưu năng lượng vô hình, một cỗ lực lượng cường đại điên cuồng hội tụ rồi trong nháy mắt bùng phát dữ dội.

Linh Tôn Vực?

Lăng Phong hoảng hốt, lấy lực lượng của hẩn ngày hôm nay, Linh Sĩ vực đã không thể vây khốn được hẩn, thế nhưng Vực năng của thân ảnh này phát ra đã hoàn toàn đơn giản ngăn cản được hẩn bên trong, tự nhiên không cần bàn cãi, chính là Linh Tôn vực!

Đối mặt với lực lượng cấp độ vượt xa bản thân, Lăng Phong không có cách nào, dù mưu thế có lợi hại hơn nữa, nhưng đối mặt với lực lượng tuyệt đối thì cũng không tạo ra được chút tác dụng nào.

Yên lặng, một loại yên lặng tuyệt đối!

Trong tầm mắt của Lăng Phong, phẳng phất như vũ dực chi trảo của đối phương căn bản không hề động qua, thế nhưng trong nháy mắt, trảo lực của thân ảnh màu phấn hồng kia đã tiếp cận Thiên Địa Lao, dễ dàng xuyên thấu qua lao lung, sau đó hung hăng xiết mạnh.

Nuốt! Khó!

Lực lượng xé rách truyền ra, đồ án bí văn trong một trăm lẻ tám đạo kiếm quang ào ào tan rã, nguyên lực hỏa hệ điên cuồng bạo tạc, giống như cuồng ma loạn vũ, sinh ra khiêu âm bén nhọn trận trận.

Thì ra là thế, trong lòng Lăng Phong không tìm được sinh ra một tia minh ngộ, thức hải tức thì vận chuyển nhanh hơn. Hẩn đột nhiên hiểu ra rất nhiều vấn đề. Một chiêu này của đối phương rõ ràng chính là một cách vận dụng nguyên lực kỳ diệu đối với Linh Hồn hệ, một chiêu oanh xuất dĩ nhiên có thể tạo thành ảo giác cảm quan, khiến kẻ khác sản sinh sự lệch lạc đối với không gian và thời gian.

Đây là lần đầu tiên Lăng Phong tự mình tự nghiệm công kích linh hồn hệ chân chính, vô luận là phân thân Dạ Côn Ngô hay là Tinh kỹ ẩn chứa trong mệnh bài thân bí cũng không hề tạo cho Lăng Phong cảm giác cường liệt tới như vậy, chưa giờ khắc nào, ý thức hải của hẩn bị trùng kích cường liệt tới như vậy.

Lăng Phong có một loại cảm giác, nếu như cho bản thân mình cơ hội mà nói, bản thân thậm chí có thể nhất cử tìm hiểu Tinh kỹ Sát Lục Chi Nhận Linh Hồn hệ.

Đây là khả năng nắm giữ đối với thiên địa vạn vật không cần tới ngoại lực! Nhưng là, thực sự còn cơ hội sao?

Thân ảnh màu phấn hồng sau khi xuất trần phá vỡ Thiên Địa Lao, không chút chậm trễ, chợt vung trần chớp vào Sát Lục Chi Nhận đang kéo tới chính diện, lại là xé rách, Sát Lục Chi Nhận nhanh chóng biến mất vô hình. Sau đó, cánh chim dần dần tản ra, một màn trước mắt để Lăng Phong kinh ngạc tới kinh người...

Nữ nhân?

Bao phủ trong đôi cánh màu phấn hồng dĩ nhiên là một nữ thể, linh lung mê hoặc, xinh đẹp lả lướt không gì sánh được, nhìn qua chính là hình dạng của thiếu nữ trẻ tuổi, chỉ là trong đôi con ngươi của nàng mơ hồ ẩn hiện sát ý nhàn nhạt:

- Là người, muốn giết ta sao?

Lăng Phong chợt cảm giác được một cỗ sát khí lạnh lẽo tới cực điểm hoàn toàn bao phủ bản thân bên trong, dường như tay chân đang bị chìm trong tuyết lạnh thiên địa, hoàn toàn không thể động đậy.

Càng lúc càng rõ ràng, trong tầm mắt của Lăng Phong, khuôn mặt của nữ tử càng lúc càng mất đi vẻ mờ ảo trước đó, dần dần ngưng thực. Ngũ quan của nàng tinh xảo như ngọc, hiện ra quang mang màu trắng nhàn nhạt, chỉ là con ngươi tỏa sáng màu phấn hồng, có chút yếu dị.

Hoàn toàn không có bàn tay, đôi cánh chim của nàng, mỗi một chiếc lông vũ đều linh động xinh đẹp phi thường, giống như ngón tay nhân loại, nhân thần của nàng không hề chớp, nhìn thẳng vào Lăng Phong:

- Chết, là như thế này sao?

Một cỗ áp lực cường đại thẳng bức tới ngực Lăng Phong, ép tới mức hần hít thở không thông, mắt thường hoàn toàn không thể sử dụng được. Vén vén chỉ trong nửa cái chớp mắt, hữu quan tinh xảo không gì sánh được của nàng biến ảo thành trần ảnh hung hăng rơi vào giữa ngực Lăng Phong!

Phụt!

Trong nháy mắt sinh tử, niệm thức của Lăng Phong chợt động, cương khí trong đan điền giống như trường gian đại hải, cùng với niệm thức hội tụ lại, tạo thành một bộ xích luyện cương giáp vô cùng chắc chắn, bao quanh toàn thân Lăng Phong.

Thân ảnh màu phấn hồng hoàn toàn là ra quyền tùy ý, thể nhưng dù là như vậy, uy lực một trần này hoàn toàn không phải Lăng Phong có khả năng chống đối. Xích luyện cương giáp bị xé mở một cách vô cùng đơn giản. Ngay sau đó, đôi vũ dực chỉ trần đánh vào ngực Lăng Phong.

- Phụt!

Sắc mặt Lăng Phong phát tím, hung hăng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể nặng nề đánh mạnh xuống dưới mặt đất, một hố sâu hình thân người xuất hiện.

- Di, lực phòng ngự thật mạnh?

Thân ảnh màu phấn hồng phát ra thanh âm hiếu kỳ, có chút tức giận vuốt đầu:

- Một chiêu này dường như có chút tương tự so với bại hoại trấn áp ta năm đó, bất quá không mạnh như hần!

Lại thở ra một hơi thật sâu, nhìn Lăng Phong lăm lăm:

- Bất quá như vậy người càng đáng chết hơn!

Trong lúc nguy cấp, một hàng xà ảnh từ bên cạnh Lăng Phong bắn ra, giống như kinh lôi tạt diện, bao phủ trong màn mê ảnh điện quang.

- Cái gì vậy?

Thân ảnh màu phấn hồng hét lên một tiếng kinh hãi, thân theo ý động, xà ảnh nặng nề rơi vào cánh chim, một điểm quang mang màu trắng tung bay. Nàng hừ một tiếng, vũ vực thành trần hung hăng chớp tới.

Trong không khí vô hình, sóng gợn chợt lóe, xà ảnh huyền hóa theo một quỹ tích cực kỳ xinh đẹp, vô cùng xảo diệu tránh né một kích kia.

- Còn muốn chạy?

Thân ảnh màu phấn hồng gầm lên, Linh Tôn vực màu phấn hồng bùng phát, giống như uy áp thiên địa mạnh mẽ trấn áp, lúc này ép xà ảnh tới mức không thể động đậy. Nhưng đúng lúc này, một đạo âm thanh bén nhọn hoàn toàn vượt qua cực hạn màng tai, oanh kích thẳng vào ý thức hải.

Thân ảnh màu phấn hồng đang định xiết nát xà ảnh trong chảo, nghe được khiêu âm này, biểu tình kinh hãi:

- Trùng kích tinh thần?

Nàng đột nhiên đưa mắt, chỉ thấy bên cạnh Lăng Phong xuất hiện một con song dực oa hoàng tròn tròn.

Một tia mừng rỡ vô cùng nổi lên, thân ảnh màu phấn hồng kinh hô.

- Người cũng là...

Không đợi nàng nói xong, lại một đạo công kích sóng tinh thần càng thêm mạnh mẽ oanh kích tới. Đối mặt với áp lực sóng xung kích đủ khiến Linh giả bình thường cũng phải nổ đầu mất mạng, thân ảnh màu phấn hồng chỉ cười cười, tùy ý khẽ vuốt, vũ dực chi chảo lẳng không chớp tới, chảo lực dĩ nhiên khiến công kích tinh thần hư ảo trực tiếp tan vỡ!

Mất thất lợi khí lớn nhất của bản thân bị kẻ địch nắm trong tay, kỹ năng bản mệnh trùng kích tinh thần lại không chút tác dụng nào tới đối phương, song dực oa hoàng gấp tới độ sóng mắt đảo chuyển liên tục, càng không ngừng phát sinh ra từng tiếng quái dị, liều mạng vũ động xung quanh Lăng Phong, nhìn ra được nó phi thường kinh hoàng và sợ hãi, nhưng cho dù là như thế, nó vẫn gắt gao trừng mắt tập trung vào thân ảnh màu phấn hồng.

- Người bị hấn lấy mất hạch tâm linh hồn?

Sát khí trên mặt thân ảnh màu phấn hồng dĩ nhiên biến mất sạch sẽ, thay vào đó là vị đạo có chút cẩn thận là lấy lòng.

Song dực oa hoàng không hề thả lỏng, vẫn thủ hộ cẩn thận bên cạnh Lăng Phong như cũ, tê minh không ngừng.

- Ngu ngốc, ai cho người đi ra?

Lăng Phong nhìn thấy Song dực oa hoàng, nhin không được oán giận nói.

- Hừ! Người phóng xuất hạch tâm linh hồn phong ấn trong tòa thú chiếu, ta có thể tha cho người khỏi chết!

Luôn muốn tiếp cận Song dực oa hoàng nhưng thủy chung không hề thực hiện được, thân ảnh màu phấn hồng xem ra cực kỳ không muốn tổn thương nó, không thể làm gì khác hơn là tức giận nhìn vào Lăng Phong quát lên.

Trong lòng Lăng Phong hiện lên một tia kinh ngạc, tựa hồ tình huống phát sinh biến hóa, thái độ của nàng như thế nào...

- Không nghe rõ ràng hay sao? Còn không làm nhanh, tiếp tục chần chờ, cẩn thận ta giết người!

Lăng Phong cố gắng nén cơn đau đớn khắp toàn thân truyền tới, chống tay gian nan đứng dậy hồi đáp:

- Hạch tâm linh hồn của nó ta đã sớm trả lại rồi!

415. Chương 372: Tông Môn Mới .

Thu hồi hạch tâm linh hồn phong ấn trong tòa thú chiếu có thể đảm bảo mức độ cực cao ma thú không thể làm phản, thế nhưng như vậy sẽ xúc phạm tới linh tính của chúng.

Vì ở trong chiến đấu phát ra được lực lượng cường đại nhất, trước khi đám người Tà Quân Tông xâm phạm, Lăng Phong đã cởi bỏ toàn bộ hạn chế đối với Nguyên Thân và Oa hoàng, để hạch tâm linh hồn trở về bản thân. Hành động này không những khiến chúng không hề nổi dị tâm, ngược lại càng thêm trung thành hơn.

- Không phong ấn hạch tâm linh hồn?

Ánh sáng lạnh trong mắt thân ảnh màu hồng chợt lóe qua, sát ý một lần nữa xuất hiện:

- Người cho là ta ngu ngốc hay sao? Không có cấm pháp, nó dựa vào cái gì để giúp người như thế!

Thấy vẻ mặt của nàng tràn đầy vẻ không tín nhiệm, Lăng Phong cũng không có ý định tốn nhiều nước miếng giải thích, trực tiếp tung tỏa thú chiếu vốn trước kia phong ấn Song dược oa hoàng.

- Chính người xem đi.

Vũ dược nhẹ chuyển, nhẹ nhàng thu lại tỏa thú chiếu dễ dàng không gì sánh được, từng tia niệm thức không ngừng xuyên thấu, cuối cùng thân ảnh màu phấn hồng ngẩng đầu, kinh ngạc nói:

- Thực sự không có!

Dứt lời, nàng hung hăng bóp nát tỏa thú chiếu.

Nhìn đầu Oa hoàng này bóp nát tỏa thú chiếu, Lăng Phong bất giác sinh ra bất mãn cường liệt.

Thế nhưng, đồng thời không biết tại sao, Lăng Phong dĩ nhiên từ trên mặt thân ảnh màu phấn hồng vài phần biểu tình không biết làm sao và xấu hổ, nàng thẹn thùng gờm tỏa thú chiếu đã bóp nát trong tay nói:

- Người muốn đích thân bóp nát nó sao? Là ta không đúng, người đừng có nóng giận được hay không?

Đôi con mắt tràn ngập nước lúc ẩn lúc hiện.

Tức khắc, trong lòng Lăng Phong sinh cảm giác sai lầm không gì sánh được, nhìn biểu hiện của nàng, chẳng lẽ thực sự yêu thú oa hoàng? Ý nghĩ này vừa xuất hiện, vẻ mặt hắn liền biến đổi đỏ khốc đỏ cười, lực lượng áp bách tầng tầng lớp lớp bên ngoài đã biến mất không còn tăm hơi.

Liên tưởng tới lời nói của Du Thiên Trì lúc trước, khả năng này thực sự không thể nào, hiện tại Lăng Phong cũng rất dễ dàng đoán ra được vì sao thân ảnh màu phấn hồng này lại gọi là thú thể song dược oa hoàng, chẳng qua là bởi vì siêu vượt Linh cấp, điều này mới có thể hóa thân thành nhân hình.

Nhìn lại hoa hoàng, ngô, chắc là hùng tính (giống đực) đi? Ánh mắt Lăng Phong rất vô lương chuyển động vài vòng quanh hạ thể Oa hoàng.

Oa hoàng cũng rất rõ ràng bị phản ứng như vậy làm ngây ngốc, con người chuyển động nhanh như chớp, hết nhìn thân ảnh màu phấn hồng lại nhìn Lăng Phong, cái đầu tròn trịa béo mập còn kém chút xịu biến thành dấu chấm hỏi.

- Đây, người, người bảo nó đừng trách ra có được hay không?

Thân ảnh màu phấn hồng nghiêng đầu, cẩn thận nói:

- Được không, ta không giết người?

Đại cục đã định!

Trong thấy biểu tình vẻ mặt giống như tiểu tức phụ, Lăng Phong còn kém điểm cười lớn thành tiếng, ý niệm muốn cười trong đầu khiến hắn sinh khí, không nhìn được ho khan kịch liệt. Lăng Phong đứng dậy, triệu hoán Oa hoàng nói:

- Oa hoàng, trở về!

Song dược oa hoàng vẫn duy trì thái độ cảnh giác cao độ, bay về bên cạnh Lăng Phong, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào thân ảnh màu phấn hồng. Biểu hiện của nó rõ ràng gây tổn thương không nhỏ tới thân ảnh màu phấn hồng, nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, vẻ mặt vô cùng ủy khuất.

Trong lòng Lăng Phong thầm than, từ biểu tình giống tiểu tức phụ bị lạnh nhạt này, biến hóa thực sự quá mức to lớn đi? Hắn dò hỏi:

- Nơi này rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Người có thể giải trừ nguyên trận cho chúng ta rời đi hay không?

- Không được!

Quả nhiên, thân ảnh màu phấn hồng cự tuyệt nói, bất quá lời nói của nàng khiến trái tim treo cao của Lăng Phong triệt để hạ xuống:

- Nếu như người rời đi, nó có phải cũng đi theo người?

Nàng chỉ tay vào Song dực oa hoàng.

Lăng Phong quan sát Oa hoàng vài vòng, thế nhưng thấy nó lắc lư cái đầu cộc lốc, tâm trạng vui lên, vì vậy cười nói:

- Nếu như cô nương muốn lưu lại cho nó một ấn tượng xấu bất nhốt chúng ta chung quy không hay lắm. Người yên tâm, cho dù là giải trừ nguyên trận, người có thể theo chúng ta, chẳng phải là ở cùng một chỗ lâu dài hay sao?

Lăng Phong cảm giác chính mình giống như đang làm nghề buôn bán trẻ con, rất có vùi vùi quái thúc thúc cầm xâu kẹo ngọt. Cách nói của hắn đã khiến thiếu nữ phấn hồng động tâm, nhưng hơi chút do dự bất định.

Lúc này Lăng Phong cũng phát hiện ra lực lượng của thiếu nữ phấn hồng tuy rằng lớn, đủ để so sánh với cao thủ cấp Linh Tôn như Thang Thần, Ôn Đình, nhưng là ý thức lại đơn thuần không gì sánh được, vui giận hoàn toàn không chút che giấu nào. Hắn cũng không muốn bức bách quá mức, thả lỏng ngữ khí hỏi:

- Chúng ta cũng chưa vội vã rời đi, nếu như tiện, có thể mời cô nương giới thiệu nơi này một chút?

- Tốt nha!

Thiếu nữ lập tức hài lòng:

- Ta là Bảo Lan, người tên gì?

- Ta là...

Lăng Phong đang muốn trả lời, nhưng bỗng dưng phát hiện lực chú ý của đối phương hoàn toàn không đặt lên người mình, không khỏi có chút xấu hổ sờ sờ mũi. Hắn bất đắc dĩ thay Song dực oa hoàng hồi đáp:

- Nó tên là Oa hoàng!

- Thật khó nghe, sao có thể đặt tên như vậy!

Thiếu nữ lập tức nhăn mũi biểu thị bất mãn.

- Vậy làm phiền cô nương trợ giúp đặt một cái tên đi!

Lăng Phong không hề nguyên tắc, chuẩn bị bán đứng quyền tự đặt tên của Oa hoàng!

- Có thể sao? Thực sự có thể sao?

Thiếu nữ hài lòng nhảy dựng lên, khuôn mặt tràn ngập cẩn thận và khẩn trương.

- Tất nhiên!

Lăng Phong âm thầm liếc mắt nhìn Oa hoàng, Oa hoàng ủ rũ cúi đầu.

- Hi hi, nhìn hắn mập mạp, gọi là Viên Uyên đi!

Bản lĩnh đặt tên của thiếu nữ quả thực khiến người khác không thể khen tặng, thế nhưng dưới tình thế thực lực hai bên chênh lệch quá xa, Lăng Phong cũng chỉ có thể làm trái lương tâm, tán thưởng không ngớt.

Nghĩ đến Lăng Phong vô điều kiện hưởng ứng nàng, điều này khiến Bảo Lan có chút tình cảm tốt đối với hắn.

- Các người tới tới, ta mang các người tới nhìn một chút!

Quang trụ nhất thời tan biến, Bảo Lan chỉ vào trong địa huyết.

Lăng Phong có chút ngạc nhiên, vì vậy gật đầu đáp ứng.

Theo Bảo Lan tới địa huyết, Lăng Phong mang theo Oa hoàng rất nhanh hạ xuống, dựa theo ý định của hắn, thu Oa hoàng vào không gian quái hạp là tốt nhất, thế nhưng nhân thần Bảo Lan thủy chung nhìn chăm chăm, Lăng Phong không thể làm gì khác hơn trở thành người tốt.

Nghĩ tới đây, Lăng Phong cũng cảm giác có chút buồn cười, bản thân đại khái là chủ nhân bán đứng nhan sắc ma thú để chạy trốn đại nạn đi?

Sau khi tiến vào địa huyết chừng hơn mười trượng, dưới chân ngừng lại, Lăng Phong cảm giác chính mình đập phải thực vật, từ khi dùng dịch La Hâm bôi vào mắt, thị thực của hắn đặc biệt cường hãn, dễ dàng nhìn thấy hoàn cảnh xung quanh.

Trước mặt có một đài cao, trên đài cao có một lỗ nhỏ, phía trên lỗ nhỏ khoảng chừng mấy trượng có vòng tròn năng lượng bao phủ, bên trong vòng tròn năng lượng chính là vô số quái trùng bay lượn.

Lăng Phong cả kinh, Hấp Linh Trùng!

Những đầu quái trùng này so với quái trùng thấy được tại Kiền Thiên Giới tương đối giống nhau, chỉ là thoát nhìn nhỏ hơn một vòng. Thấy màn này, Oa hoàng cũng hưng phấn bồng bồng, chạy loạn xung quanh vòng tròn năng lượng.

- Người thích không? Nếu như hấp thu năng lượng của đám Hấp Linh Trùng này có thể đề cao thực lực tới mức nhất định.

Đôi con mắt của thiếu nữ Bảo Lan đầy trông mong nhìn Oa hoàng.

Oa hoàng rất cao ngạo ngẩng đầu, có vẻ rất xem thường, phản ứng này khiến Lăng Phong không biết nói câu gì. Bất quá ngẫm lại ở Kiền Thiên Giới hấp thu năng lượng Hấp Linh Trùng nhiều như vậy, Oa hoàng cũng chương mắt đối với đồ cấp thấp này.

Nhưng là...

Lăng Phong bỗng dừng chân động, trong ánh mắt kinh hãi của hắn, từ trung tâm một lần nữa phun ra một con Hấp linh trùng, chỉ là Hấp linh trùng vừa mới tiến vào vòng tròn năng lượng liền bị áp chế không thể nhúc nhích. Hắn nhìn vào lỗ nhỏ trung tâm, đơn giản tính toán, khoảng chừng nửa phút là có một con Hấp Linh Trùng phun ra.

- Phiên phúc!

Bảo Lan phát nhẹ hai cánh, nhất thời bắn ra mấy đạo sóng gợn màu trắng, sóng gợn thoải mái tiến vào trong vòng năng lượng, ngay sau đó chỉ thấy tinh khí toàn thân một đầu Hấp Linh Trùng tụ hợp lại thành tinh huyết nguyên khí hạp rơi xuống.

Lăng Phong thật sâu hút một ngụm lương khí, miễn cưỡng kiềm chế tâm tình kích động. Nếu như không nhầm mà nói, huyết động này không biết nối thông với chỗ nào, thậm chí gần như có Hấp Linh Trùng cuộn cuộn không ngừng phun ra, mà một con Hấp linh trùng liền chế tạo được một viên tinh huyết nguyên khí hạp, một viên tinh huyết nguyên khí hạp có thể đề cao tu vi của Thuật Luyện Sư nha!

Điều này có ý nghĩa như thế nào, không cần nói cũng biết!

- Hừ!

Bảo Lan đột nhiên hừ lạnh một tiếng:

- Đều là lão gia hỏa này, hại ta bị giam cầm nhiều năm, thiếu chút nữa làm nô lệ cả đời!

Lăng Phong nhìn theo hướng nàng mắng mỏ, chỉ thấy khoảng cách đài cao hơn mười trượng có một thi hài lão giả. Toàn thân hắn bao phủ một tầng quang mang nhàn nhạt, hầu như dung nhập làm một với không gian u ám xung quanh, không nhìn kỹ tuyệt đối không thể phát hiện ra.

Đang nói, Bảo Lan chợt huy động hai cánh, một cỗ năng lượng bạo phát trực tiếp phá nát thi hài thành bụi phấn.

Lăng Phong hơi giật mình, nhin không được hỏi:

- Đây là có chuyện gì?

- Lão gia hỏa này là môn chủ cái gì gọi là Luyện Chương Tông, trong lúc vô ý phát hiện ra nơi này, liền hao hết tâm tư nhốt ta lại!

Tựa hồ xem thể diện của Oa hoàng, Bảo Lan kiên nhẫn giải thích:

- Hẳn buộc ta luyện chế tinh huyết nguyên khí hạch cho hần, còn không cho ta ra ngoài!

Nàng nói rất mơ hồ, nhưng Lăng Phong có thể suy đoán được đại khái, vừa rồi thấy Hấp Linh Trùng xuất hiện, trong đầu Lăng Phong liền xuất hiện ý niệm kinh người, nếu như có thể luyện chế tinh huyết nguyên khí hạch số lượng lớn thì là chuyện kinh người cỡ nào? Một khi dùng để mời chào Thuật Luyện sư tuyệt đối là lợi khí tất sát! Thật không ngờ trước kia đã sớm có người làm như vậy, hơn nữa người này vô cùng bưng hãn, trực tiếp giam cầm ma thú cấp Linh Tôn làm nô lệ luyện chế!

- Vậy hần làm thế nào lại biến thành như vậy?

Bảo Lan bĩu môi:

- Hần cũng tham lam quá mức, hấp thu quá nhiều tinh huyết nguyên khí hạch, sau đó năng lượng niệm thức xung đột, cuối cùng bạo thể mà chết, liên lụy ta một mực bị nhốt tại nơi này.

Dừng lại một chút, nàng lại nói:

- Nếu như không phải một mình ở chỗ này rất buồn chán, ta đã sớm...

Lăng Phong có thể lý giải được sự phẫn uất trong lòng nàng, một đầu ma thú cường đại tôn trọng tự do bị người khác giam cầm, làm công việc vô cùng khô khan, thảo nào nàng lại sinh khó chịu như vậy. Kết hợp với lời nói của Du Thiên Trì, hần đã đại khái hiểu ra một số chuyện, mới vừa rồi hần là hài cốt của tiền bối Du Thiên Trì, trong lúc tu luyện có chút sai lầm, dẫn tới bạo thể thân vong, trong khoảng khắc chết đi, hần hiểu rõ nhất Bảo Lan khiến nàng oán giận cỡ nào, vì vậy quả đoán phong ấn nơi này, đồng thời nhắc nhở hậu bối trông coi.

Lăng Phong xoa xoa tay, cười mỉa nói.

- Hần có lưu lại thứ gì hay không?

Trắng mắt liếc nhìn Lăng Phong, Bảo Lan tức giận vung nhẹ, một chiếc tiết vân bay đến, nàng nặng nề vút về phía Lăng Phong:

- Cho! Dù sao bao nhiêu năm qua ta luyện chế được rất nhiều tinh huyết nguyên khí hạch, giữ lại cũng vô dụng, toàn bộ tiện nghi cho người!

Ngay sau đó, nàng hướng về phía Oa hoàng bổ xung một câu:

- Đều là xem mặt mũi của người a!

Hơi dùng niệm thức đảo một vòng, Lăng Phong mừng rỡ! Trong Tiết Vân tập trung chồng chất hơn mười vạn viên tinh huyết nguyên khí hạch! Mặc dù tất cả chúng đều có hiệu quả kém hơn so với tinh huyết nguyên khí hạch lấy được từ Kiền Thiên Giới, thế nhưng như vậy đã đủ khiến Lăng Phong nằm mơ cũng cười lớn.

Bằng vào một lượng lớn bảo bối này, có thể mời chào được bao nhiêu Thuật Luyện Sư a! Trong lúc mừng như điên, Lăng Phong căn bản không hề tính toán tới ngữ điệu của Bảo Lan, lại nói dù sao nàng cũng mạnh hơn, hần biết không thể tính toán với cường giả Linh Tôn được.

- Khu, không còn gì khác, chúng ta hãy đi ra ngoài?

Lăng Phong cẩn thận nói đề nghị của bản thân, tiếp tục bổ xung nói:

- Còn có, nguyên trận bên ngoài có thể giải trừ hay không?

Lại phe phẩy cánh một cái, Bảo Lan đưa ra một viên hạch tâm nguyên trận màu phấn hồng, nói:

- Viên hạch tâm nguyên trận này là do lão gia hỏa vô tình phát hiện được tại đài cao kia, hắc thuận thể kiến tạo tông phái nơi này, uy lực của nguyên trận rất mạnh, hoàn toàn triển khai cho dù là Linh Tôn cũng bị nhốt!

Trong lúc nói chuyện, Bảo Lan chuyển động vài cái cực nhanh, tùy theo tiết tấu chuyển động, nguyên trận bao phủ bên ngoài cấp tốc co rút lại, cuối cùng hoàn toàn hội tụ tại trung tâm nguyên hạch.

Triệt để giải quyết được bí ẩn nơi này, Lăng Phong bước về phía cửa ra địa huyết.

Thân thể bay lên, Lăng Phong thấy Du Thiên Trì cùng với mấy tên đệ tử ngậy ngốc đứng nhìn, còn chưa hồi phục lại tinh thần sau khi kỳ cảnh nguyên trận khắp không gian tiêu tán. Khi thấy Oa hoàng và Bảo Lan theo sát sau Lăng Phong, hắc giống như gặp quỷ, ngon tay điên cuồng run lên:

- Oa hoàng! Người cũng là Oa hoàng!

- Yên lặng một chút!

Lăng Phong cười cười khoát tay:

- Bọn họ sẽ không thương hại người!

Trên mặt Du Thiên Trì mang theo vẻ không tin tưởng cường liệt, trong một ít ghi chép của tiền bối sư môn hắc lưu lại có một ít ghi chép về Oa hoàng, bây giờ vừa thấy chúng liền nhận ra, muốn hắc tin tưởng Oa hoàng vô hại, quả thực khó hơn lên trời, hắc bạch bạch bạch lui lại hơn mười bước.

Phản ứng của hắc kéo theo dây chuyền, các đệ tử cũng phản ứng y như vậy.

Lăng Phong bất đắc dĩ, đột nhiên bấm ngón tay, một viên hạch tinh màu máu bắn về phía Du Thiên Trì.

- Tiếp lấy!

Du Thiên Trì vô thức tiếp nhận, lúc nhìn thấy vật trong tay, khuôn mặt càng thêm khiếp sợ nhìn Lăng Phong, trong ánh mắt thêm vẻ nghi hoặc nồng đậm. Lăng Phong nhìn nhãn thần của hắc, gật đầu khẳng định. Biểu tình của Du Thiên Trì nhất thời trở nên kinh hãi!

Trong thấy hai người bọn họ có hành động như giải thích mê hoặc, đám đệ tử xung quanh không hiểu ra sao.

- Người có bao nhiêu?

Lăng Phong bật cười, phản ứng của Du Thiên Trì và Lê Phù không hề khác nhau, xem ra loại tinh huyết nguyên khí hạch này đối với Thuật Luyện Sư có sự hấp dẫn chí mạng! Hắc lắc lắc ngón tay nói:

- Con số cụ thể không tiện nói cho người biết, bất quá Du tiên sinh có thể yên tâm, chỗ ta có đủ cho người sử dụng!

Du Thiên Trì trầm ngâm, hồi lâu mới ngẩng đầu lên hỏi:

- Người có điều kiện gì?

- Làm việc cho ta!

Lăng Phong trực tiếp nói.

- A!

Du Thiên Trì sửng sốt, chợt cười nói:

- Người rất thẳng thắn, ta thưởng thức tính tình này của người. Bất quá, trước tiên ta phải nói rõ ràng, ta chỉ phụ trách hỗ trợ người luyện chế tinh chương, còn các chuyện khác ta mặc kệ!

Đáp án này đã sớm nằm trong dự liệu của Lăng Phong, hắc gật đầu không nói. Hiện tại tạm thời như vậy, về phần sau này Lăng Phong có đủ tự tin thu nạp hắc dưới trướng, dù sao bản thân vừa vặn có tri thức luyện chương căn bản do chính Sang Sư truyền thụ nha!

Thu dọn cống hiến diện một phen, Thuật Luyện Sư trốn được theo Du Thiên Trì đều là tinh anh tuyệt đối. Bốn người là Thuật luyện sư Chí cấp, mặt khác còn có năm Thuật Luyện Sư cao cấp, điều này khiến đội ngũ Thuật Luyện Sư trong tay Lăng Phong thoáng cái tăng cường không ngớt.

Bởi vì nguyên trận bạo phát quá đột nhiên, không ít người thuộc Tà Quân Tông vô cùng lo lắng, không biết làm sao cho phải. Lúc này vừa thấy Lăng Phong và Du Thiên Trì xuất hiện, bọn họ hiểu ra, đại thế đã mất, không cần Lăng Phong tổn nước miếng, bọn họ trực tiếp tuyên bố thần phục.

Lăng Phong tự nhiên sẽ không keo kiệt, tại chỗ tuyên bố dựa theo điểm cống hiến sẽ cung cấp cho bọn họ Bồi nguyên chương và Ý nguyên chương. Nhiệm vụ nặng nề này tự nhiên rơi vào người Du Thiên Trì. Từ lúc Lăng Phong lấy ra thứ kia, Du Thiên Trì liền hiểu rõ vị tông chủ tân nhậm này so với tông chủ tiền nhậm khác nhau rất lớn, tiểu tử này sẽ không hề tôn trọng mảy may đối với Thuật Luyện Sư, không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ nuốt quả đắng.

Du Thiên Trì không biết, Lăng Phong cũng chính là Thuật Luyện Sư Linh cấp, đâu cần phải biểu thị tôn trọng đối với đám Thuật Luyện Sư cao nhất mới là Ngụy Linh cấp như bọn họ?

Tất cả mọi chuyện tiến hành ngay ngắn có trật tự, không mấy ngày sau, Tuyết Niệm nhận được tin tức, nhanh chóng cùng với Tiêu Hắc dẫn theo một bộ phận người trong tông môn chạy tới. Lại tốn thêm hơn mười ngày mới triệt để xây dựng lại được những hủy hoại của cả hai tông môn. Lăng Phong trở thành tông chủ của một tông phái mới!

Tông môn mới trải qua đề nghị được mệnh danh là "Sang", dưới trướng Lăng Phong, đệ tử ngoại môn có một nghìn tám mươi sáu người. Đệ tử nội môn có bảy mươi tám người, còn lại mười lăm hộ pháp! Tiêu Hắc, Tuyết Niệm, Đằng Thú vẫn nhậm chức phó tông chủ như trước!

Một tông phái nhị lưu quật khởi từ thi thể của Tà Quân Tông, đồng thời một tông môn mới hình thành lấy tốc độ như điện quang hỏa thạch truyền khắp Vô Tận Hoang Nguyên, vô số thế lực lớn nhỏ đều đồng thời thu được tin tức.

...

Trong trung ương đại điện, một trung niên nhân toàn thân hắc bào, chòm râu đen phát phơ, bộ dáng nho sinh điển hình, chợt ngưng mắt quát lên:

- Đúng như vậy?

- Hừ? Đúng hay không đúng chính ngươi không tra được hay sao? Hỏi ta làm gì?

Huyền Thái không kiên nhẫn xoay người.

- Ta mệt, trở về phòng nghỉ ngơi!

Bùi Khôn vội vã cúi thấp đầu, cung kính nói:

- Tông chủ, lần này thiếu chủ ra ngoài gặp phải một ít ngăn trở, tâm tình rất không tốt, lúc này mới có ngôn ngữ vô lễ, ngài...

Nghe khẩu khí này, nam tử trung niên rõ ràng chính là tông chủ Huyền Nguyên Tông!

- Lúc trước không phải bản tông phái hai huynh đệ các ngươi bảo hộ Huyền Thái hay sao? Thế nào lại làm nó ăn phải thiệt thòi? Các ngươi làm cái gì?

Trong mắt nam tử trung niên như có kinh điện thiểm qua, khí thế ngưng trọng như núi nhất thời áp bách từng đợt từng đợt.

- Còn có, cả ngày xưng hô thiếu chủ, chẳng lẽ nha đầu kia không phải nữ nhi!

- Tông chủ thứ tội!

Bùi Khôn mắt thấy Huyền Nguyên nổi giận, sợ đến mức cả người run lên, vội vã quỳ sát thân thể. Hắn có được tu vi Linh cấp hoàn toàn là do Huyền Nguyên ban tặng, đối với hắn mà nói, Huyền Nguyên chính là vị thần chủ tế sinh mạng! Loại ban ơn này khiến hắn sinh ra cảm kích tận sâu trong đáy lòng, cũng khiến hắn không thể kháng cự được uy thế của Huyền Nguyên!

- Tông chủ, việc cấp bách bây giờ chính là tìm Tào Kế Suất trở về, thu hồi nguyên liệu tông môn bị trộm mất. Về phần những chuyện nhỏ khác không đáng kể, tạm thời không cần phải truy cứu.

Bên dưới Huyền Nguyên là một vị lão giả, làn da bên ngoài của hắn khô nứt, xương cốt hiện rõ, bên dưới lớp da bọc xương là vô số sợi gân xanh gồ cao, từng sợi từng sợi đan chéo rậm rạp, nhìn qua như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Huyền Nguyên đối với hắn cũng hiển lộ vài phần tôn trọng, vẻ đỏ đậm trong mắt rút đi, trên mặt khôi phục lại bình tĩnh.

- Nói đi, các ngươi đến tột cùng là có bao nhiêu năm chắc Bối Diệp Tông thu lưu Tào Kế Suất?

- Lúc đó phương viên nghìn dặm chỉ có duy nhất một nhà Bối Diệp Tông, hơn nữa Tào Kế Suất còn bị Hỏa Lão đánh trọng thương...

Nói tới đây, hắn cung kính hành lễ với vị lão giả khô quắt, tiếp tục nói:

- Vì vậy ta nghĩ trừ Bối Diệp Tông thu lưu hắn, không còn khả năng nào khác. Bất quá, lúc này người nắm giữ Bối Diệp Tông đã thay đổi thành Mộc Phong, mà Mộc Phong này...

- Tốt, ta không quan tâm tới tiểu nhi tên gọi là Mộc Phong gì đó!

Huyền Nguyên phát tay, trên mặt hiển lộ thần tình tự tin.

- Hừ! Chỉ là một đoạn kết của trào lưu tông phái, có thể có thành tựu gì? Ta lập tức phái người đi san bằng tông môn của hắn, đoạt lại nguyên liệu bị trộm!

- Báo!

Đang lúc nói chuyện, một tiếng hô lớn vang lên, bên ngoài có tiếng người đưa tin.

- Vào đi! Có chuyện gì mà khẩn cấp như vậy?

Tên đệ tử báo tin vội vã quỳ rạp trước mặt Huyền Nguyên, hắn kích động đến toàn thân phát run, một đệ tử ngoại môn như hắn vốn không có tư cách yến kiến Huyền Nguyên, chỉ là sự tình lần này phát sinh khẩn cấp, hắn coi như có cơ hội để xuất hiện nơi này. Miễn cưỡng đè tâm tình kích động, hắn tận lực rõ ràng bẩm báo nói:

- Bẩm tông chủ, vừa có tin báo trở về, một tông phái nhị lưu tên là Tà Quân Tông đã bị tiêu diệt, toàn bộ đệ tử Tà Quân Tông đều bị thu nạp!

- Nga? Có ý tứ!

Huyền Nguyên ngẩn ra một chút, chợt cười nói:

- Một tông phái nhị lưu, tu vi của tông chủ ít nhất cũng phải là Linh Sĩ, tông chủ Tà Quân Tông Mạc Tà Quân ta đã từng gặp hắn tại tông môn giao dịch hội, xem như một nhân vật! Đến tột cùng là ai giết chết hắn? Hắn chung quy không phải là hạng người vô danh trong Vô Tận Hoang Nguyên này đi?

- Bẩm tông chủ, lai lịch của người này không ai tra xét ra, chỉ biết hắn tại vài ngày trước xuất hiện tại Hắc Nguyệt Trấn, sau đó một đường chuyển ngoặt tới Bối Diệp Tông. Đầu tiên là đoạt căn cơ của Bối Diệp Tông, sau không biết thế nào chọc vào Tà Quân Tông, kết quả Tà Quân Tông xuất quân quy mô muốn tiêu diệt, nhưng ngược lại bị hắn giết chết! Người này càng lợi dụng cơ hội tốt thống nhất hai nhà, lập căn cơ môn phái mới!

- Người này tên là gì?

Huyền Nguyên và Hỏa Lão liếc mắt nhìn nhau, đều lộ biểu tình hơi chút suy nghĩ. Bùi Khôn bên dưới càng thêm chấn động, phảng phất giống như nhìn thấy người thanh niên luôn giữ nụ cười nhạt, nhưng lại tràn đầy nghiêm nghị bất khuất.

- Mộc Phong!

Tên đệ tử báo tin nói ra hai chữ này, tiếp tục quỳ sát, không dám ngẩng đầu.

Triệt để chứng thực suy đoán trong lòng, nhân thần Huyền Nguyên ngưng tụ tới cực điểm, biểu tình rơi vào trầm tư, cuối cùng hần hỏi:

- Tin tức này lấy được từ chỗ nào? Là phía Ngọc Lan Tông?

- Không phải!

Đệ tử báo tin vội vàng nói:

- Là từ con đường tình báo của chúng ta thu được!

Bộp, Huyền Nguyên hung hăng bốp nát tay vịn của chiếc ghế ngồi, trên mặt hiện lên sát ý lạnh thấu xương:

- Ngọc Lan Tông xem ra không có nửa phần dự định hợp tác, đã sớm nói bọn họ đạt được hàng loạt tình báo, Huyền Nguyên Tông có thể chia xẻ vô điều kiện. Hừ hừ, tình báo như vậy mà chưa từng gửi tới chỗ chúng ta!

Hít mấy hơi khẩu khí thật sâu, hần tiếp tục hỏi:

- Đây là chuyện mấy ngày trước?

- Tính sơ qua phỏng chừng khoảng năm ngày trước!

- Năm ngày? A!

Huyền Nguyên cười nhạt, nắm ngón tay nắm lại rất có tiết tấu:

- Nghĩ không ra hiệu suất tình báo của Huyền Nguyên Tông chúng ta cũng có ngày hơn Ngọc Lan Tông, tốt, người lui ra đi, lĩnh một chiếc ý nguyên chương làm phần thưởng!

- Tạ ơn tông chủ!

Theo theo vẻ mặt vui mừng như điên, đệ tử báo tin nhanh chóng lui lại.

Nhắm mắt suy ngẫm, Huyền Nguyên bỗng đứng giương đôi mắt, tinh quang bao trùm Bùi Không:

- Người biết bao nhiêu chuyện liên quan tới Mộc Phong này, kể rõ ràng một lượt, không được để sót!

- Rõ!

Mới vừa rồi Huyền Nguyên đối với Mộc Phong không hề có một chút hứng thú nào, Bùi Không nói liên tục cũng không rõ ràng, hiện tại thái độ chuyển biến ngược lại, thực khiến kẻ khác bức mình. Bất quá Bùi Không không thể biểu thị bất mãn, trên thực tế, nội tâm của hần cũng chấn động càng sâu!

416. Chương 373: Huyền Nguyên.

Sau khi rời khỏi Bối Diệp Tông, bởi vì tính tình đùa giỡn của Huyền Thái, hai người tốn nửa tháng mới trở lại tông môn. Ngay trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi này, người thanh niên kia đã hoàn toàn tiêu diệt một tông phái nhị lưu, đồng thời nhất cử dung hợp hai tông phái! Đây là hạng quyết đoán và dũng lực như thế nào?

Nhớ lại trước đó, tại Bối Diệp Phong, bản thân còn muốn cùng với huynh đệ Mộ thị đồng thời xuất thủ, Bùi Không không tự chủ toát mồ hôi lạnh toàn thân. Nếu như quá mức bức hần, chỉ sợ hần liều mạng phản kháng, khả năng bản thân có thể bảo toàn tính mạng trở về chắc hẳn cực nhỏ!

Tất cả suy nghĩ xẹt qua giống như điện quang, Bùi Không vội vàng kể rõ mọi chuyện từ đầu tới cuối quá trình nhóm người bản thân giao tiếp với Mộc Phong, cuối cùng bổ xung nói:

- Đại khái là như thế, bất quá tiểu nhân cũng rất rõ ràng, Ngọc Lan Tông xác thực có chuyện! Lúc đó, khi đến Bối Diệp Phong, biểu hiện của huynh đệ Mộ thị phi thường kỳ quái, dường như có quen biết từ lâu đối với Mộc Phong này, lại liên tưởng tới cử động vừa rồi của Ngọc Lan Tông, tiểu nhân thực sự lo lắng bọn họ có cấu kết gì đó bên trong!

- Chưa hẳn đã là cấu kết!

Hỏa Lão hữu khí vô lực nói:

- Lên tới cấp độ thất đại môn phái, mỗi một cử động nhỏ đều có thâm ý, nếu Ngọc Lan Tông không có lợi ích to lớn nào đó chắc hẳn không làm vậy, bọn họ xưa nay không vì một chuyện nhỏ mà đắc tội với Huyền Nguyên Tông, dù sao cũng chỉ là một điểm nguyên liệu mà thôi, còn chưa tới mức để bọn họ chống đối chúng ta, phỏng chừng chỉ là người quen biết cũ mà thôi!

- Hỏa Lão dạy phải.

Bùi Khôn vội vã biểu thị tán thành, hẳn biết được chênh lệch giữa mình và Hỏa Lão, hẳn nói chuyện bản thân cần bản không có phần phản bác.

- Hắc, không phải là một chút điểm nguyên liệu a!

Huyền Nguyên lãnh đạm nói:

- Nguyên liệu cực phẩm! Đây là nguyên liệu cực phẩm trong thất tông phái! Huyền Nguyên Tông chúng ta tốn hao trăm năm mới có thể tích lũy được số nguyên liệu này, mà lại đơn giản...

Nghĩ tới Tào Kế Suất trộm đi nguyên liệu, hẳn liền thịt đau tới giật giật cơ mặt.

- Không biết Mộc Phong rốt cuộc là trong lúc vô tình cứu đi Tào Kế Suất hay là có ý định gì đó, nếu như có ý định gì đó thì vùng nước này có chút sâu!

Hỏa Lão trầm ngâm, một lát sau nở nụ cười:

- Thật là người trẻ tuổi có ý tứ, xem ra ta không tự mình đi một chuyến là không được!

- Hỏa lão, ý ngài là?

Huyền Nguyên lộ vẻ vui mừng.

Hỏa Lão cười ha hả:

- Đã lâu không động chân động tay, bộ xương lão đầu ta sắp rỉ ròi, hiện tại ra ngoài hoạt động một chút, hy vọng có thể tìm về tổn thất cho tông chủ!

- Đa tạ Hỏa Lão!

- Tông chủ hà tất khách khí, không có tông chủ hỗ trợ luyện chế Tinh Chương, nếu như lão phu muốn trở thành Linh Tôn còn không biết đến ngày tháng năm nào. Hiện tại tông môn có việc, tự nhiên cần phải lấy ra chút lực mới được.

Hỏa Lão tiếp tục cười nói:

- Cũng không biết tấm thân già nua này có thể đảm đương trách nhiệm hay không!

Ha ha cười, Huyền Nguyên đáp lại:

- Có Hỏa Lão xuất mã, ta tin tưởng nhất định có thể bắt phản tặc trở về dễ như trở bàn tay! Cho dù cường thịnh hơn nữa, chẳng lẽ chạy thoát được Linh Tôn suốt đời hay sao?

Hắn hoàn toàn có niềm tin bên phía Lăng Phong không có Linh Tôn, bởi vì một cường giả Linh Tôn có ý nghĩa chỗ dựa vững chắc của môn phái, nếu như có cường giả như vậy, căn bản không cần phải sợ đầu sợ đuôi.

Cho dù thân là Thuật luyện sư Linh Tôn cấp, thế nhưng nếu để Huyền Nguyên đi luyện chế Tinh kỹ Linh Tôn cũng không phải là chuyện dễ dàng, nguyên nhân trong đó chính là vì hạch tinh cấp độ Linh Tôn quá mức khó được! Người có thể bước vào cảnh giới Linh Tôn hầu như có sinh mệnh lực vô cùng vô hạn, sao có thể ngã xuống đơn giản?

Long Tộc phong ấn được Thích Thiên Ách, sau đó tổn hao nhiều tinh lực như vậy cũng không khiến hắn ngã xuống, độ khó có thể nghĩ.

Trông thấy Hỏa Lão đi ra khỏi đại điện, trong con ngươi Huyền Nguyên hiện lên vẻ tính toán:

- Nguyên liệu lần này cho dù tìm về được cũng sẽ bị thất thoát không ít, xem ra phải từ trên người tông phái bỏ thêm công sức!

Hơi suy nghĩ, Huyền Nguyên chủ ý vài ngày tiếp theo triệu tập tông môn giao dịch đại hội!

Sóng nhẹ vờn quanh, trên mặt nước lóe lên con sóng bạc tinh khôi, khi thì có chim bói cá xẹt qua, làm sóng gợn thêm lần tăng. Chính giữa làn nước xanh có một hòn đảo nhỏ, trên hòn đảo có không ít kỳ hoa dị thảo, theo làn gió nhẹ thổi qua, từng đợt hương thơm xông vào mũi, thấm đẫm ruột gan.

Lúc này, chính giữa hòn đảo nhỏ có một thiếu nữ, tay cầm ấm trà, chậm rãi rót trà thơm nức mũi vào trong chiếc chén nhỏ xinh.

Bích thủy lam thiên, gió mát phơ phất, mỹ nhân bóng trắng, tất cả phảng phất như cảnh trong mơ. Ngồi trước mặt nữ tử chính là một nam tử trung niên trang phục cực kỳ đơn giản, thanh xam giày vải, mái tóc đen huyền tùy ý dùng dây cỏ buộc đằng sau, dáng người có vẻ tiêu sái phi phàm.

Hắn si ngốc nhìn theo từng cử động nhỏ nhất của mỹ nhân, biểu tình tuy rằng si mê nhưng không hề hèn mọn, tràn ngập ý cảnh tự tại.

Đợi đến khi rót đầy chén trà, hắn mới thở dài một hơi nói:

- Xem Vân La nàng ngâm nước trà quả thực là hưởng thụ lớn lao, kẻ khác ngay cả hô hấp cũng luyến tiếc!
- Người cũng không phải là lần đầu tiên thấy tha ngâm trà, nào có nhiều cảm thán tới như vậy!

Nữ tử hé miệng cười, trong nụ cười toát nên vẻ dịu dàng nói không nên lời.

- Chính là mỗi lần ta gặp đều như lần đầu tiên!

Tay nữ tử run lên, giờ vờ chưa phát giác, tiếp tục rót trà sang chén khác, nam tử đối diện thấy vậy thở dài một hơi thật sâu, đột nhiên hỏi:

- Có phải có tin tức của hắn hay không?
- Người làm sao biết?

Nữ tử đột nhiên cả kinh, ấm trà trong tay hơi lắc lư.

- Trước đó vài ngày thấy đồ đệ bảo bối Chiêm Như Âm của nàng bồi báo tin tức, trong ngôn ngữ có chút không thực, sau đó ta xem nàng với Như Âm nói chuyện hồi lâu, khi trở về biểu tình có chút hoảng hốt.

Nam tử cười khổ, trong nụ cười rất có ý cảnh thương tình.

- Ta với nàng quen biết nhiều năm như vậy, nhưng vẫn là lần đầu tiên thấy vẻ mặt này của nàng!

Trầm mặc một lát, nữ tử cúi đầu thật sâu:

- Xin lỗi!
- Không!

Nam tử nhướn miệng cười, vẻ cụt hứng trong nụ cười tiêu tan sạch sẽ:

- Ta đã sớm nói với nàng, bất luận nàng lựa chọn như thế nào cũng không cần phải nói lời xin lỗi với ta! Chẳng qua, nàng chung quy nên cho ta một cơ hội thí công bình, ta muốn xem mình rốt cuộc có chỗ nào không bằng người đó!

- Bàng huynh!

Khoát tay ngăn cản Yên Vân La tiếp tục nói, nam tử cười:

- Bàng Phiến Vân ta ngang dọc suốt đời, không ngoài trận đánh trên Vũ Thần Phong bại thê thảm! Thế nhưng...

Thật sâu dừng lại trên người Yên Vân La.

- Trước mặt nàng, ta cũng thất bại thảm hại!

Đôi lông mày của Yên Vân La rũ xuống, môi hơi hơi rung động:

- Bàng huynh, đừng ép ta!

Trông thấy trong con mắt của nàng có biểu tình tranh đấu, Bàng Phiên Vân yêu thương nói:

- Ta sao có thể bức nàng!

Không có lời nói thương hải tang điền, nhưng lại ẩn chứa thâm tình sâu sắc. Một lời nói ra, khiến cả hai người rơi vào trầm tư thật lâu.

Cuối cùng Yên Vân La nhẹ nhàng cắn môi nói:

- Không phải hấn trở về, chẳng qua huynh đệ Mộ thị nhìn thấy một người trẻ tuổi sử dụng công pháp ngày xưa của hấn.

Yên Vân La cũng không giấu diếm, đơn giản nói ra tin tức Chiêm Như Âm trở về báo tin cho nàng, thậm chí cả một ít tin tức thu được mấy ngày trước đây cũng nói ra hết.

- A, nói như vậy người trẻ tuổi kia sợ rằng không thoát được quan hệ với hấn!

Bàng Phiên Vân nhìn thẳng Yên Vân La.

- Nàng đang lo lắng!

- Uhm!

Yên Vân La biết mình không thể gạt được Bàng Phiên Vân, trên thực tế mấy ngày nay nàng một mực quần quýt, cho dù thực sự có được tin tức của hấn thì như thế nào? Năm đó hấn không chút do dự rời bỏ bản thân, liệu phải chăng trong lòng căn bản không hề có nàng? Vậy bản thân phải chờ đợi đau khổ nhiều năm qua có ý nghĩa gì?

- Ha ha ha ha, vậy ta giúp nàng đi hỏi rõ ràng!

Lời vừa nói xong, thân ảnh Bàng Phiên Vân đã xuất hiện giữa không trung, chỉ hơi lóe lên liền biến mất nơi chân trời.

- Đến lúc đó ta trở về, cần chính Vân La nàng có quyết định.

Yên Vân La biết rõ tính tình của Bàng Phiên Vân, thấy hấn làm như vậy không hề có chút kỳ quái nào, chỉ là nụ cười khổ tràn bên khóe môi, thật lâu không dứt.

417. Chương 374: Giết Tới Cửa .

Nói là phòng tông chủ, trên thực tế chính là cư thất thuộc về Cống Hiến Điện trước kia, tuy rằng Cống Hiến Điện vì Thủy Hành quân mà bị phá hủy hơn phân nửa, thế nhưng trải qua tu sửa đã khôi phục lại cơ bản.

Từ sau khi Lăng Phong thu nạp Du Thiên Trì, liền một lần nữa lập quy củ, mặc kệ Thuật Luyện Sư lợi hại cỡ nào đều phải bảo trì cung kính tuyệt đối với tông chủ! Cống Hiến Điện trước kia vốn chuyên thuộc về Thuật Luyện Sư cũng tự nhiên chuyển một gian cho Lăng Phong sử dụng, hấn nguyên ý muốn nhóm người Tuyền Niệm tiến vào, kết quả nhóm người Tuyết Niệm vừa nhìn thấy biểu tình nhìn chăm chăm của mấy người Du Thiên Trì liền từ chối khéo.

Du Thiên Trì làm ra nhượng bộ rất lớn, hấn rất hiểu rõ, tông chủ tân nhậm so với tông chủ tiền nhậm tuyệt đối khác nhau, đối với hấn không thể dùng lễ thường để suy đoán, mà hấn còn nắm giữ bảo bối có thể giúp Thuật Luyện Sư ổn định tăng thêm tu vi, chỉ cần điều này đã khiến Du Thiên Trì phải chuẩn bị cúi đầu.

Bất quá không qua vài ngày, hấn liền thu được một kinh hỉ thật lớn, đầu tiên là từ chỗ Lê Phù biết được sau Lăng Phong có vị sư tôn thần bí. Trong lúc hấn còn đang bán tín bán nghi, Lăng Phong tiện tay đưa cho hấn một phần công pháp rèn luyện niệm thức khiến hấn kinh hỉ thiếu chút nữa ngất lịm tại chỗ.

Dùng ánh mắt của Du Thiên Trì tự nhiên dễ dàng nhìn ra, có phần công pháp này trợ giúp, bản thân có thể trong khoảng thời gian cực ngắn đột phá đẳng cấp, triệt để nắm giữ đầy đủ năng lượng Tinh kỹ Linh

Hồn Hệ! Đến lúc đó, bản thân đã là Thuật Luyện Sư Linh Cấp, chính là tồn tại tương đương với một số tông phái đứng đầu!

Trong lúc kinh hãi, một chút tâm tình kính nể đã lặng lẽ sản sinh, đối phương có nhiều con bài chưa lật ùn ùn không dứt khiến hắn vô cùng giật mình, phẳng phất như trong thiên địa không có bao nhiêu thứ hắn không thể nắm giữ, loại cảm giác thần bí này khiến hắn tạo thành kính nể cực đại trong nội tâm, tùy ý ngồi cùng bàn.

Lòng bàn tay Lăng Phong thường thức mệnh bài thần bí, khí tức năng lượng linh hồn cường đại vốn lưu chuyển bên ngoài mệnh bài đã hoàn toàn biến mất không còn bóng dáng, chỉ còn lại xác ngoài ngăm đen thâm trầm. Lăng Phong thử thăm dò qua, kết quả phát hiện trong mệnh bài ẩn chứa tinh kỹ Sát Lục Chi Nhận Linh hồn hệ đã không còn tồn tại, bất quá kỹ năng ẩn thân vẫn hoàn hảo, chưa tổn hao gì.

Lần này, ngoài ý muốn tào ngộ Bảo Lan khiến Lăng Phong hầu như sử dụng toàn bộ con bài chưa lật, tiêu hao khá lớn, bất quá hắn không phải hoàn toàn không có thu hoạch. Trong nháy mắt sinh tử, tinh lực thể năng của hắn đã đề thăng tới đỉnh phong, đối với ngoại vật có nhận biết cực diệu, đồng thời cảm ngộ đối với Sát Lục Chi Nhận càng thêm sâu sắc, tựa hồ có thể nắm giữ được Tinh kỹ linh hồn hệ.

Trong lòng Lăng Phong khẽ động, vì sao bản thân không thử cảm ngộ Sát Lục Chi Nhận đây? Linh Giả bình thường không có khả năng đồng thời kiêm tu hai hệ nguyên lực, bởi vì bọn họ chỉ có một loại Cự linh, thể nhưng Lăng Phong lại khác nhau, ý thức hải của hắn có kiếm linh và kiếm nguyên hỏa hệ, thậm chí còn có một kiếm nguyên không màu!

Đồng thời kiêm tu tinh kỹ hỏa hệ và Linh hồn hệ căn bản không phải vấn đề quá lớn.

Nghĩ tới đây, Lăng Phong không chờ đợi, hắn điểm nhẹ mi tâm, thân thể nhất thời tiến vào trong quái hạp, lúc này nhóm người Tào Kế Suất xử lý các chuyện tình trong tông môn, không gian quái hạp không còn ai khác, có chăng chỉ là khí tức nguyên lực dâng trào.

Không biết có quan hệ tới việc thay đổi thần thạch, khí tức nguyên lực trong không gian quái hạp nồng đậm kinh người, hầu như là hóa thành dịch thể thực chất tiến vào cơ thể, tràn ngập ôn hòa.

Kiểm linh, kiếm nguyên, kiếm ảnh, ba linh nguyên lần lượt rời khỏi ý thức hải, hình thành ba tầng vòng tròn xoay chuyển không ngừng xung quanh Lăng Phong.

Từng đạo niệm thức từ ý thức hải Lăng Phong giống như mũi tên bắn ra, đánh vào mặt ngoài kiếm linh, kiếm linh tức thì rung lên ong ong, tản mát luật động vi diệu không gì sánh được, trong mơ hồ câu thông với nguyên khí, ba động vô hình hữu chất bắn ngược trở lại, trong sự khống chế của Lăng Phong, mỗi một tác vãng ra đều phát sinh tỉ lần tần suất biến hóa.

Niệm thức tần biến!

Từ lúc sử dụng Sát Lục Chi Nhận lần đầu tiên Lăng Phong đã cảm nhận được ảo diệu của Tinh kỹ linh hồn hệ chính là không chế niệm thức tiến hành tần chấn theo quy luật nào đó, vì vậy sản sinh lực công kích cường đại.

Nỗ lực hồi tưởng lại quy luật biến động niệm thức trước đó vài lần thi triển Sát Lục Chi Nhận, nhất là một lần cuối cùng mang tới cảm kích trùng kích cường liệt, Lăng Phong tiến vào cảnh giới suy tư thật sâu, như chìm đắm trong giấc mơ ngọt ngào. Tất cả thế giới bên ngoài đối với hắn phẳng phất như phủ lên một tầng quang mang nhàn nhạt, trở nên mờ ảo không rõ.

Trước mắt huyền hóa ra vô số quang vệt niệm thức, từng đợt sóng đi đi lại lại, phẳng phất như tinh vân nội toàn, giống như cánh ve sâu rung động giữa ban đêm trời hạ, tất cả đều huyền diệu tỉ mỉ như thế.

Nắm ngón tay của Lăng Phong vô thức đánh động, từng luồng cương khí bắn ra, xuy xuy thành tiếng. Trong ý thức hải không ngừng trôi nổi, hai tròng mắt của hắn vừa mở:

”Không đủ!”

Từ ý thức hải truyền tới cảm giác mê muội khiến hắn hiểu ra, năng lượng niệm thức của bản thân hiện tại tựa hồ còn chưa đủ để tìm kiếm tinh kỹ, quang mang trong mắt chợt lóe, hắn lấy ra một viên tinh huyết

nguyên khí hạch, kiếm ảnh đột nhiên xoay tròn, tinh huyết nguyên khí hạch trong nháy mắt biến thành một đoàn sương mù cuộn cuộn tiếp cận kiếm linh!

- Sát! Chuyển!

Mười ngón tay Lăng Phong kết thành nguyên lực ẩn phức tạp không gì sánh được, sau khi chuyển động cực nhanh, chỉ thấy một đạo khí trụ tinh vân trực tiếp quán thẳng đỉnh đầu, tiếp tới rót vào sâu thẳm trong ý thức hải.

Dưới nội thị, ý thức hải nguyên bản gần như khô kiệt một lần nữa trở nên trắng bạc một mảnh, chẳng qua hiện tại trắng bạc có vẻ mỏng hơn một chút. Không chút do dự, Lăng Phong một lần nữa bắn ra tinh huyết nguyên khí hạch, nhưng thứ này đều là cực phẩm hắc lấy được từ Kiền Thiên Giới, mỗi một viên đều ẩn chứa năng lượng niệm thức vô cùng kinh người.

Trong sát na, ý thức hải tràn đầy ngân mang ánh sáng ngọc, giống như sương khói nhẹ bay.

Cảm giác mê muội rốt cuộc biến mất. Lăng Phong thật dài thở ra một hơi, kiếm linh trong thức hải hơi rung động, sau đó khôi phục lại bình tĩnh, tại không gian ý thức hải, Lăng Phong vẫn tiếp tục thôi diễn Sát Lục Chi Nhận.

Hai ngày sau.

Trong ý thức hải bỗng nhiên truyền tới tiếng oanh minh long trời lở đất, tinh quang trong mắt Lăng Phong bạo phát, hai nắm tay nắm chặt, hung hăng đảo về phía trước.

Vèo...

Từng tầng ba động niệm thức chồng chất gia nhập, chợt biến ảo thành một lưỡi đao lớn chừng bàn tay, hung hăng nhô lên cao rồi chém mạnh xuống! Lấy vết đao làm trung tâm, một vết rạn không ngừng mở rộng, trong nháy mắt liền dài hơn mười trượng.

Mãi tới khi tiếp xúc với vách tường mới dừng lại, dư ba không dứt, nặng nề đọng vào một dãy núi mới hoàn toàn tan biết, dư âm lượn lờ.

Lăng Phong lú lười nhìn uy lực một kích vừa rồi, không gian quá hạp kiên cố tới mức nào hẳn là người lĩnh ngộ sâu sắc nhất, thực không ngờ Tinh kỹ bản thân tìm hiểu được lại tạo thành uy lực phá hoại to lớn tới như vậy! Cảm thụ được không gian quá hạp truyền tới rung động kịch liệt, hẳn thật sâu hít một ngụm lương khí, trong mắt chợt bùng lên quang mang! Hiện tại bản thân đã nắm giữ hai đại Tinh kỹ Thiên Địa Lao và Sát Lục Chi Nhận, nếu như trong chiến đấu, vận dụng xuất kỳ bất ý, cho dù là cường giả Linh Sĩ cũng có thể đánh một trận.

Hơn nữa kiếm Thất Tinh Đẩu Vũ Trảm trong Kiếm Điển, sợ rằng...

Lăng Phong tự nghĩ, bằng vào lực lượng của bản thân, hẳn là đủ để đấu với Mạc Tà Quân, thậm chí chính diện giết chết!

Duỗi thất lưng, quanh thân truyền tới bạo âm xương cốt va chạm, Lăng Phong đi ra khỏi tỉnh thất, khi thấy Du Thiên Trì đứng chờ ngoài cửa lo lắng, không khỏi sửng sốt:

- Du trưởng lão, có chuyện gì sao?

- Hắc, tông chủ, người cuối cùng cũng ra rồi!

Về mặt Du Thiên Trì hưng phấn, xoa xoa tay nói:

- Hai ngày nay chúng ta lựa chọn để lộ một ít tin tức liên quan tới tinh huyết nguyên khí hạch, kết quả có hơn mười Thuật Luyện Sư chạy tới, sau khi bọn họ chứng nhận sự thực liền dẫn theo một nhóm lớn đồng đạo, ta không kham được gánh nặng a!

Trong thấy bộ dạng hài lòng tới cực điểm của hắn lại giả bộ mạnh mẽ không quan tâm, Lăng Phong buồn cười, tự mình lấy ra một chiếc tiết vân nói:

- Có phải tinh huyết nguyên khí hạch thiếu dùng hay không? Đây là ta chuẩn bị cho ngươi!

Du Thiên Trì không chút khách khí tiếp nhận, từ lúc bắt đầu bị lợi dụ đến hiện tại thích thú, hẳn cảm giác mình càng lúc càng hợp ý đối với Lăng Phong.

Từ khi tông môn từ từ suy bại, hẳn mặc dù thu được tôn kích trên mức độ nhất định, thế nhưng cũng chưa từng có đãi ngộ ngày hôm nay.

Dùng niệm thức kiểm tra tiết văn, trong mắt không nhận được hiện lên vẻ chấn kinh:

- Nhiều như vậy?

Đơn giản ước lượng, trong Tiết Văn có ít nhất gần nghìn viên tinh huyết nguyên khí hạch.

- Uhm, sau này quản lý Thuật Luyện Sư trong tông môn còn phải phiền đến Du trưởng lão, số tinh huyết nguyên khí hạch này đưa luôn cho người, ta đỡ phải phiền lòng!

Lăng Phong cười đáp.

Du Thiên Trì cười ha ha, nói:

- Người thực sự yên tâm, sẽ không sợ ta mang theo số này bỏ trốn hay sao?

- Người sẽ làm vậy?

Lăng Phong hỏi ngược lại, trong giọng nói tràn ngập tự tin.

Cười khổ lắc đầu, Du Thiên Trì đáp:

- Thôi, ta chính là mệnh khổ lực a!

Mặc dù trong quá trình quen biết có nhiều chỗ không thoải mái, thế nhưng theo một tiếng thở dài này dường như đã biến mất hơn phân nửa, hai người đối diện đồng thời phát sinh tiếng cười vui sướng.

- Còn có một việc, hiện tại tông môn chúng ta đã có sáu Thuật Luyện Sư Ngụy Linh cấp, Thuật Luyện Sư Chí cấp cũng có hai mươi bốn người! Hơn nữa, theo ý kiến của tông chủ, chúng ta không buông tha mời chào đối với Thuật luyện sư trung cấp, cao cấp, trải qua chọn lựa tỉ mỉ cũng có một ít người rất tiềm lực, có thể dốc lòng dùng tinh huyết nguyên khí hạch bồi dưỡng!

Thống kê số liệu, Du Thiên Trì nói:

- Nhiều Thuật Luyện Sư như vậy, hiện tại ngoại trừ tu luyện, tạm thời chưa phân công cho bọn họ bất luận nhiệm vụ gì, tông chủ người xem...

- A, chuyện này ta đã sớm có dự tính trong lòng!

Lăng Phong trầm ngâm một lát, sau đó lấy ra một luyện phương.

- Du trưởng lão xem qua luyện phương ghi chép ở đây rồi nói tiếp!

Kinh ngạc tiếp nhận, đầu tiên là đọc nhanh như gió, đột nhiên, biểu tình Du Thiên Trì căng thẳng! Hẳn khiếp sợ nhìn Lăng Phong một cái, một lần nữa chuyển lựa chú ý vào luyện phương trong tay, tỉ mỉ suy xét, hơn nửa ngày sau, rốt cuộc mới thở dài một hơi.

- Đây là luyện phương Bồi Nguyên Chương? Nhưng dường như không quá giống!

- Coi như là một loại Bồi Nguyên Chương đi, bất quá phẩm chất so với Bồi Nguyên Chương lưu hành trong Vô Tận Hoang Nguyên cao hơn rất nhiều!

Lăng Phong tự tin nói.

- Thực đúng là Bồi Nguyên Chương a.

Nhận được lời khẳng định của Lăng Phong, Du Thiên Trì hít sâu một hơi, tỉ mỉ quan sát một lát mới nói:

- Ta đã từng đạt được Bồi Nguyên Chương Huyền Nguyên Tông lưu truyền ra, cho dù là Thuật Luyện Sư nhất lưu của bọn họ tự mình luyện chế cũng không đạt được hiệu quả như luyện phương này miêu tả!

- Ta có thể cam đoan với người, theo luyện phương này, hiệu quả của tinh chương thực tế so với miêu tả còn vượt qua một chút!

Lăng Phong chắc chắn nói.

Du Thiên Trì biết Lăng Phong không phải hạng người ăn nói lung tung, hẳn cẩn thận thu hồi luyện phương.

- Tông chủ, ý của ngài là đưa luyện phương này cho các Thuật Luyện Sư, để bọn họ đi luyện chế?

- Không sai, tông môn giao dịch đại hội còn một tháng nữa là tiến hành, ta chuẩn bị đến lúc đó sẽ lấy loại tinh chương này làm vật phẩm giao dịch!

Thân thể Du Thiên Trì chấn động, hẳn biết hùng tâm của Lăng Phong cực lớn, thế nhưng không ngờ tới đến mức độ này. Lựa chọn tung ra tại tông môn giao dịch đại hội, không cần nghi ngờ chính là phương pháp đánh tiếng tốt nhất, thế nhưng tuyệt đối sẽ đắc tội với các môn phái luyện chương, nhất là Huyền Nguyên Tông.

Bằng vào ưu thế luyện phương, chiếm hết thị trường của Huyền Nguyên Tông sau bao nhiêu năm độc quyền, Huyền Nguyên Tông sao có thể ngồi im chờ đợi uy hiếp phát triển? Du Thiên Trì không nói gì, thế nhưng vẻ lo lắng hiện hết trên mặt.

Lăng Phong ôn hòa cười cười:

- Người yên tâm đi làm là được, về phần chuyện đắc tội với Huyền Nguyên Tông không cần phải suy nghĩ nhiều!

Hắn khẽ lắc đầu, chẳng lẽ chính mình không tung ra loại luyện chương mới này sẽ không phát sinh xung đột với Huyền Nguyên Tông? Có nhân tố Tào Kê Suất ở đây, xung đột khó có thể tránh khỏi.

- So với Bồi Nguyên Chương phổ thông có chút khác nhau, Tinh chương này có cách gọi khác, là Tăng Nguyên Chương.

- Vâng!

Du Thiên Trì khom người xác nhận, thái độ so với trước đó cung kính hơn nửa phần. Đối với thuật luyện sư mà nói, thuyết phục bọn họ nhất không cần nghi ngờ, chính là tri thức luyện chương. Hẳn có chút do dự nói:

- Tông chủ, ta nghe Lê Phù nói sư tôn của tông chủ chính là một vị Thuật Luyện Sư không xuất thế, thậm chí còn ở trình độ trên Huyền Nguyên, không biết thực hay không?

Trên thực tế, Lê Phù chỉ nói Lăng Phong có một vị sư tôn Thuật Luyện Sư thần bí khó lường, còn về phần tu vi cụ thể vẫn chưa từng nói sâu hơn. Bất quá khi Du Thiên Trì thấy Lăng Phong tùy ý lấy ra một luyện phương thần kỳ cỡ này, tự động tăng thêm suy đoán đằng sau.

Đây là lời đồn từ đâu truyền tới?

Lăng Phong không nói gì, hẳn đang muốn phủ nhận, bất quá vẫn có một chút hàm hồ, "a" một tiếng.

Nghe vậy, hai mắt Du Thiên Trì tỏa sáng, còn kém điểm đập đầu:

- Tông chủ có thể dẫn kiến ta với lão nhân gia hay không? Chỉ cần được lão nhân gia chỉ điểm, ta nhất định có lễ đệ tử!

- Có cơ hội, nhất định có cơ hội!

Lăng Phong bị nhân thần nóng bỏng của hắn cuốn lấy, không có biện pháp, chỉ đành gạt gẫm vài câu.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng nổ vang kinh thiên động địa:

- Mộc Phong tiểu nhi ở đâu? Lăn ra cho ta!

418. Chương 375: Nổi Gót Tới

- Lớn mật, tên của tông chủ đại nhân bằng người có thể tùy ý hô quát hay sao?

Có hai thân ảnh ẩn giữa không trung, sinh ra kinh khí xé nát không khí.

Trên bầu trời tông môn, Hỏa Lão chấp tay đứng thẳng, mặc cho gió thổi phơ phất, một thân trường bào màu xám không chút lay động, giống như quần áo của hán dùng từ sắt thép chế tạo thành. Trước mặt hán là một hán tử cao hơn trượng rưỡi, quắc mắt nhìn trừng trừng, giống như cự nhân chống trời.

Vừa thấy có người phát ra tiếng, cự hán liềm liềm bờ môi, trong mắt tỏa ra quang mang thị huyết, quả đấm giống như cột trụ hung hăng đánh mạnh:

- Đã lâu không giết người, trước tiên bắt đám con gà các người khai đao!

Có vài sợi xích sắt màu hỏa hồng từ lòng bàn tay của hán bắn ra, lúc xẹt qua không khí, mơ hồ tản mát âm thanh xuy xuy, từng đợt sương trắng lượn lờ.

- Các người mau tránh ra!

Bỗng nhiên, trong tông môn truyền ra một tiếng bạo hống, chỉ thấy thân ảnh Nguyên Thận rất nhanh xuất hiện phía trước đám đệ tử, một mảnh chiếu trạch màu đen vàng rạp rạp che trước mặt.

Cự hán giống như thấy điều gì đó vô cùng thích thú, quyền xuất như mưa, tỏa liên theo đó quyền động ào ào, giống như quần ma loạn vũ, loạn hào đại địa!

Bộp bộp bộp...

Tỏa liên màu hỏa hồng tiếp xúc vào sát bề mặt chiếu chạch lập tức giống như bát nước sôi hắt vào hoa tuyết, ào ào tan rã, xu thế tan rã càng lúc càng lan tràn, từng tầng từng tầng biến mất, nhanh đến mức Nguyên Thận cũng không phản ứng kịp, hán chỉ kịp sợ hãi rống một tiếng, hai tay nặng nề che chắn trước người.

Oanh!

Trước ngực Nguyên Thận bị tỏa liên quét trúng, lúc này giống như vãn thạch văng ngược trở lại tông môn. Cự hán thấy thế không buông tha, huyết quang trong đôi mắt giống như thực chất tuôn ra ào ạt, thẳng truy bức tới Nguyên Thận, mũi nhọn tỏa liên trực tiếp chỉ vào ngực Nguyên Thận.

Đương...

Một hàng hỏa quang mang theo tinh quang mờ ảo vô biên vô tận chợt hiện, mũi kiếm tới gần, một tòa Thiên Địa Lao do một trăm lẻ tám kiếm quang tổ hợp thành cuồng nhiên phun trào, thẳng hướng cự hán.

Cảm giác được sát khí lạnh như băng xuyên thấu qua cơ thể, cự hán đánh mạnh một kích, hét lớn:

- Linh Sĩ vực, mở!

Hỏa diễm màu xanh từ bùng phát mạnh mẽ, theo hô hấp thật dài của cự hán, giống như thủy triều tụ lại, tạo thành vô số hỏa mang, trong sát na như dịch thể hữu hình, đồng thời rót vào tỏa liên, tỏa liên lập tức biến thành màu xanh.

Cự hán chính là cường giả Linh Sĩ cấp!

Đáp lại một chiêu cuồng hãn như vậy chỉ là một tiếng quát thản nhiên:

- Trảm!

Lăng Phong tụ ngón tay thành kiếm, quang mang Thiên Địa Lao tăng vọt, ầm ầm một tiếng, chỉ thấy kiếm quang hội hợp thành một đạo quang mang soi sáng phương viên trăm trượng, hung hăng xé mở phòng ngự của cự hán, chém thẳng vào đầu hán!

- Dẫn Thường, trở về, người không phải đối thủ của hán.

Hỏa Lão bỗng dưng mở hai tròng mắt, hỏa mang trong mắt giống như tinh linh toát ra bất định, đột nhiên hấn co ngón tay rồi bắn thẳng về phía trước, một đoàn tinh quang hình viên tròn phun ra, vừa tiếp xúc với Thiên Địa Lao liền âm âm nổ tung, cuối cùng biến ảo thành ngân hàng phun tới Lăng Phong.

Trong lòng Lăng Phong biết không ổn, tuy rằng hắn tìm hiểu Sát Lục Chi Nhận thành công, Linh vực bởi vì hai đại Linh kỹ cường hóa nhất tữ đạt tới trình độ Linh Sĩ vực, thế nhưng muốn bằng vào điểm tu vi này muốn đối kháng với cường giả Linh Tôn, không cần bàn cãi chính là người si nói mộng! Mới vừa rồi hắn chưa xuất thủ liên quan sát Hỏa Lão thật sâu, Tào Kế Suất ẩn nấp trong bóng tối càng truyền âm nhắc nhở tu vi khủng bố của hắn, điều này khiến Lăng Phong cảnh giác thật sâu.

Vì vậy, hỏa mang khắp bầu trời áp xúc, nhất tề che chắn trước người Lăng Phong.

Phanh phanh phanh!

Giống như hoa lửa sáng lạn, từng đóa hỏa mang bạo phát, vô số nguyên lực hỏa hệ tán loạn tự do bay loạn khắp bầu trời.

Xuy xuy, niệm thức theo ngân mang xuôi dòng quay trở lại, cương khí đan hoàn phun ra, kết hợp với niệm thức tạo thành một bộ xích luyện cương giáp, nhưng một kích kia không thể triệt tiêu hoàn toàn, cảm thụ xích luyện cương giáp truyền tới ba động kịch liệt, trong lòng Lăng Phong biết không ổn, thân thể hơi chuyển liền biến mất không còn.

Ngân hàng như nê ngư nhập hải, nặng nề nổ mạnh trên đoàn kim quang, lập tức thân thân thể Lăng Phong xuất hiện tại nghiêng sang một bên.

- Di? Có thể tránh thoát được một kích Chư Thiên Tinh Hà của ta, ngươi trong tầng lớp Linh Sĩ cũng coi như số một!

Hỏa Lão hiện ra vài phần ngạc nhiên, mắt thấy Lăng Phong, mới vừa rồi va chạm một kích tạo thành hiệu quả ánh sáng quá mức mạnh mẽ, hắn còn chưa thấy rõ Lăng Phong thoát đi bằng cách nào.

Lăng Phong thở ra một hơi, bản thân có quái hạp, bằng vào "quái miêu chín mạng" thường thường trong hoàn cảnh vô cùng nguy hiểm tranh thủ được một đường sinh cơ. Hắn mắt thấy Hỏa Lão, biểu tình không kiêu ngạo không siểm nịnh:

- Tiền bối giá lâm bản tông không biết có chuyện gì quan trọng? Xuất thủ không minh bạch như vậy, thực sự làm nhục thân phận của tiền bối!

Hỏa Lão thật sâu nhìn Lăng Phong, dường như hoàn toàn không nghe được câu nói của hắn, chỉ là trong đôi con ngươi phảng phất như đang quan sát tác phẩm nghệ thuật nào đó, liên tục đảo qua đảo lại nhiều lần. Một lúc lâu sau, hắn thật sâu thở ra một hơi dài:

- Tư chất của ngươi, lão phu cả đời ít thấy, thực sự khiến người ta phải kinh ngạc!

Tâm thần Lăng Phong căng thẳng, hắn từ trong giọng nói của Hỏa Lão nghe ra tán thán chân thành, nhưng cũng không che giấu sát khí trong đó!

Không sai, một người tại lúc đồng thời tán thưởng thành tựu thiên tài, thường thật sâu trong nội tâm sinh ra cảm giác đổ kỵ! Nhất là lúc này thiên tài mới chỉ vền vẹn biểu lộ thiên phú, còn chưa tới thời điểm uy hiếp được bản thân, như vậy đổ kỵ rất dễ chuyển thành sát khí.

Mà Hỏa Lão trước mặt chính là như thế, hắn từ hình dáng của Lăng Phong nhìn ra được tuyệt đối tuổi tác không lớn, với tuổi tác như vậy mà đã có tu vi Linh Sĩ, thành tựu sau này có thể nghĩ! Cho dù không có nguyên nhân Tào Kế Suất, Hỏa Lão cũng phải giết chết Lăng Phong.

Phù, thở ra một hơi dài, sát khí trong mắt Hỏa Lão rút lui sạch sẽ, lại khôi phục biểu tình bình bình đạm đạm, hắn mở miệng nói:

- Giao ra Tào Kế Suất phản bội, tự phong tu vi, theo lão phu trở về Huyền Nguyên Tông thẩm vấn, lão phu có thể đảm bảo, tuyệt đối không giết ngươi!

Ngữ khí của hắn bình tĩnh trấn định, tràn ngập một loại ý vị thẩm lý và phán quyết, phảng phất như tất cả lời nói của hắn chính là chân lý, không có bất cứ dư địa nào có thể bắt bẻ lại.

- Ha ha ha ha!

Lăng Phong giận dữ thành cười:

- Không nói tới kẻ phản bội quý tông có ở lại bản tông hay không, chỉ cần là tự phong tu vi, người cho Mộc mỗ là tiểu nhi ba tuổi hay sao? Có thể để mặc người xử lý?

Mí mắt Hỏa Lão nhẹ nhàng khép lại:

- Làm theo, hoặc giả hiện tại bị lão phu giết, hai con đường người tự lựa chọn!

- Di, Hỏa Lão, từ lúc nào khẩu khí của người có thể trở nên lớn như thế?

Một thanh âm mang theo vẻ đùa cợt nhàn nhạt vang lên, ngay sau đó là một thân ảnh vĩ ngạn xuất hiện.

419. Chương 376: Thân Ảnh Vĩ Ngạn

- Là người!

Hỏa Lão chợt lộ ra biểu tình cực độ kinh hoàng, rất khó nghĩ ra dĩ nhiên nhìn thấy biểu tình này trên người một vị cường giả Linh Tôn, phảng phất như giờ khắc này hắn không còn là cường giả đứng trên đỉnh cao đại lục, mà chỉ là một hài nhi mới tập tễnh bước đi, không chút lực phản kháng.

Thanh âm vừa tới, đạo thân ảnh kia lăng lạng huyền phù trong hư không, hắn mặc một thân trường bào màu xám đơn giản. Hai tay chấp sau lưng, mày kiếm mắt sao, biểu tình mang theo vài phần đùa cợt. Nhân thân rõ ràng trông thấy nơi nào đó, thế nhưng lại làm cho người khác cảm giác như nhân thân hắn hoàn toàn không ở nơi đó, dường như xuyên thấu trời cao, vượt qua tinh không bí ngạn.

Không cần bất cứ cuồng ngôn chi ngữ gì, người này chẳng qua chỉ lăng lạng đứng yên liền có một loại cảm giác phong hoa tuyết đại.

Giờ khắc này, hư không lặng im, muôn đời ngưng trệ!

- Bàng, Bàng Phiến Vân!

Dưỡng Thường kinh khủng hét rống lên, thân là đệ tử thân truyền của Hỏa Lão, hắn đã đi theo Hỏa Lão nhiều năm. Từ sau khi Hỏa Lão bị Huyền Nguyên mời chào, hắn tự nhiên cũng đi theo tiến vào vòng xoáy tông môn, đối với rất nhiều chuyện lớn nhỏ phát sinh trong tông môn hắn đều biết rất rõ ràng.

Năm đó Bàng Phiến Vân mới tới Vô Tận Hoang Nguyên liền hiển lộ thanh danh, tuy rằng cũng sáng lập ra Liệt Thiên Kiếm Tông, thế nhưng còn chưa đạt tới mức để các thế lực lớn thừa nhận.

Trong một lần ngoài ý muốn, đệ tử thân truyền Lãnh Tinh Dực của hắn bị thương nặng Cự linh, nhu cầu cấp bách phải có Tinh chương chữa trị thương thế.

Bàng Phiến Vân một mình một ngựa mang theo số lượng nguyên liệu Luyện chương kinh người tới yêu cầu Huyền Nguyên Tông, kết quả Huyền Nguyên không nể tình, dĩ nhiên cuồng bạo yêu cầu hắn quy thuận Huyền Nguyên Tông, bằng không tuyệt đối không ra tay cứu trợ! Dưỡng Thường cho tới chết cũng tuyệt đối không quên được phản ứng của Bàng Phiến Vân sau khi nghe được yêu cầu này.

Bàng Phiến Vân chỉ là nhàn nhạt cười, đan ngón tay thành kiếm xẹt qua, đầu ngón tay chỉ vào các đệ tử bên trong tông môn, nói:

- Huyền Nguyên tông chủ, không biết nếu như ta dùng tính mệnh của các đệ tử quý tông có thể đổi được một chiếc Tinh chương hay không?

Huyền Nguyên thoáng cái chưa hiểu rõ ý tứ của Bàng Phiến Vân, vô ý thức hỏi ngược lại:

- Dùng tính mệnh đệ tử bản ông để đổi Tinh chương? Hắc, phóng mắt toàn bộ Vô Tận Hoang Nguyên, chẳng lẽ có người có can đảm giết đệ tử Huyền Nguyên Tông ta? Cần phải cầu Bàng tiên sinh che chở hay sao? Ha ha ha, không biết ai có lá gan này?

- Ta có!

Bàng Phiên Vân lẳng lẳng trả lời giống như một đạo sấm sét oanh tạc vào Huyền Nguyên, khiến nụ cười cuồng ngạo của hắn tắt nghẽn.

Nhìn sắc mặt khó coi tới cực điểm của Huyền Nguyên, Bàng Phiên Vân vẫn biểu tình hời hợt như cũ:

- Nếu như Huyền Nguyên tông chủ không muốn trợ giúp, ta chỉ đành dùng tính mệnh đệ tử quý tông để cầu phúc cho đệ tử của ta! Một người thiếu, ta liền giết mười người! Mười người thiếu, ta liền giết trăm người! Nếu như trăm người đều chết, ta vẫn không thể cứu được, vậy ta giết hết toàn bộ trên dưới quý tông, nghịch thiên cải mệnh!

Biểu tình Bàng Phiên Vân nhàn nhạt, biểu tình thần nhiên tới cực điểm khiến bất cứ kẻ nào cũng không thể bỏ qua lời hắn nói, càng không thể coi lời uy hiếp của hắn trở thành gió thoảng mây bay!

Duẩn Thường không thể quên được, trong khoảng khắc trên người Bàng Phiên Vân bộc phát kiếm ý lạnh thấu xương như muốn khuynh đảo thiên địa, kiếm ý có thể giết chết chư thần!

Huyền Nguyên triệt để ngây ngốc, hắn tuyệt không nghĩ tới trong thiên hạ có một ngày xuất hiện người can đảm nói lời này trước mặt mình! Chính mình là ai? Cuồng đồ có biết hắn đang uy hiếp trước mặt người nào? Ta hiện tại chính là một Thuật luyện sư Linh Tôn cấp duy nhất khắp Vô Tận Hoang Nguyên a!

Bị một cổ khinh thị kích giận điên cuồng, Huyền Nguyên cơ hồ rít gào:

- Giết! Giết cuồng đồ này cho bản tọa! Hôm nay bản tọa muốn hắn hóa thành tro bụi!

Cũng giống như vậy, đám đệ tử Huyền Nguyên Tông từ trước tới nay tự cao tự đại thành thói quen nghe được lời uy hiếp trắng trợn của Bàng Phiên Vân đã phần nộ muốn nổi điên, lúc này nghe được lời hệ lệnh của Huyền Nguyên, lập tức tụ tập thành trận hình, nhưng ngoài dự liệu của mọi người, Bàng Phiên Vân đến cả Linh khí cũng không lấy ra, vền vền chỉ bằng vào đôi thiết quyền giết vào Huyền Nguyên Tông tới người ngựa ngã đổ.

Cuối cùng Hỏa Lão xuất thủ, chỉ một chiêu quyết đấu Tinh kỹ, Hỏa Lão liền trọng thương phun máu.

Trong khoảnh khắc, vô số thanh âm kinh hô vang lên...Linh Tôn!

Trở thành Linh giả đã có tư cách khai sơn lập phái tại Vô Tận Hoang Nguyên, nếu có thực lực Linh Sĩ liền bước vào tầng lớp cường giả trong, đứng vững gót chân tại Vô Tận Hoang Nguyên, mà trở thành Linh Tôn lập tức chính thức nắm giữ quyền nói chuyện trong các cuộc hội họp lớn nhất! Mặc dù Bàng Phiên Vân quật khởi cực nhanh, thế nhưng chưa khiến mọi người chú ý quá nhiều, nhưng đến lúc này, hắn xuất thủ khiến mọi người khiếp sợ phát hiện ra, không biết từ lúc nào hắn đã trở thành Linh Tôn!

Đồng thời còn là nhân vật số một trong tầng lớp Linh Tôn!

Cùng là Linh Tôn, chiến lực song phương cũng có chênh lệch rất cao, từ một chiêu kích thương Hỏa Lão liền có thể nhìn ra được, trong tầng cấp Linh Tôn! Bàng Phiên Vân tuyệt đối xếp trên đỉnh!

Lúc phát hiện ra sự thực kinh người này, Huyền Nguyên cũng chỉ đành bất đắc dĩ tạm thời nhân nhượng vì toàn cục. Mặc dù Thuật Luyện Sư Linh Tôn cấp được tôn kích vô cùng, nhưng Huyền Nguyên Tông gia đại nghiệp đại, đằng sau có rất nhiều đệ tử lẫn trưởng lão, nhưng đệ tử trưởng lão này dành cho hắn vô tận vinh quang, vô tận quyền thế, cũng là gánh vác rất lớn!

Gặp phải Bàng Phiên Vân không theo bất cứ quy củ nào, cho dù là ai cũng đau đầu vạn phần. Hướng chỉ hiện tại hắn còn là cường giả Linh Tôn siêu cấp? Vì vậy, Huyền Nguyên không thể làm gì khác hơn là dựa theo yêu cầu của Bàng Phiên Vân luyện chế Tinh chương cho hắn!

Cụ thể trận chiến ấy như thế nào, sau này bị Huyền Nguyên Tông cường thế cấm ngoại truyền nghiêm ngặt, thế nhưng Thường Duẩn vẫn ghi nhớ rất rõ ràng phong thái của Bàng Phiên Vân năm đó. Có thể nói, từ trong thâm tâm, mỗi một đệ tử Huyền Nguyên Tông trải nghiệm qua tràng cảnh ngày hôm đó, đối với Bàng Phiên Vân có thể nói vừa kính lại vừa sợ.

Ngoài phong phạm tu vi cao tuyệt, còn có quyết đoán sát phạt.

Vì vậy, lại một lần nữa gặp phải Bàng Phiên Vân, Duẩn Thường nhất thời thất thố kêu lên.

Lăng Phong cũng đột nhiên chấn động, hẳn chính là Bàn Phiến Vân? Trông thấy thân ảnh cao to trước mặt, nhưng tự dưng khiến nội tâm sinh ra cảm giác nam tử "vĩ ngạn"! Hẳn xác định: đây là Bàn Phiến Vân a! Nếu như hẳn không phải Bàn Phiến Vân, còn ai có thể xứng với cái tên Bàn Phiến Vân?

Phảng phất như cảm giác được ánh mắt của Lăng Phong, Bàn Phiến Vân đột nhiên quay đầu, trong ánh mắt chợt hiện tinh quang, thân hình không chút động đậy, một cỗ uy áp tinh thần cuồng hân tới cực điểm ồ ạt áp bức tới.

- Hừ!

Lăng Phong hừ một tiếng, thân hình đột nhiên thoáng lên, không chút tỏ ra yếu thế phản kích ngược lại, cùng lúc đó hai vai, hai tay, hai chân và mi tâm của hẳn mờ hồ có chấm nhỏ hiện lên, dường như một lời không hợp liền muốn xuất thủ quyết đấu!

Vào! Vào! Vào!

Nhóm người Hằng Trùng bay lên giữa không trung, khẩn trương đứng bên cạnh Lăng Phong, đối mặt với vị cường giả đã trở thành truyền kỳ Bàn Phiến Vân này, bọn họ không thể không có chút khẩn trương.

Tinh thể như sợi dây kéo căng, hết sức căng thẳng!

Đột nhiên, Bàn Phiến Vân nhẹ nhàng cười, nụ cười tựa như ánh dương quang chiếu khắp, quét qua mây đen, hẳn nói:

- Người không ai, rất tốt. Năm đó ta không bằng người.

- Ngày sau người cũng không bằng ta!

Tinh quang quanh thân thể Lăng Phong tán đi, đối mặt với Bàn Phiến Vân hầu như nắm trong tay khí thể toàn trường tới hoàn mỹ, hẳn rất tùy ý nói một câu. Một tiếng này phát ra, phảng phất như đánh vỡ vách ngăn nào đó, nhóm người Hằng Trùng nhất thời không còn cảm giác thấy áp lực do Bàn Phiến Vân mang tới.

420. Chương 377: Bức Linh Hồng Lăng

Biểu tình Bàn Phiến Vân giât mình, một lúc sau mới lộ ra vẻ dờ khóc dờ cười, hẳn không nghi tới bị Lăng Phong phản kích ngược lại. Dùng địa vị hiện tại của hẳn, nếu như tranh luận sau này ai có thành tựu lớn hơn ngược lại không hay lắm. Vì vậy không thể làm gì khác hơn là buồn bực chịu thiệt, ngậm bồ hòn.

Dưỡng Thường, Hỏa Lão, cùng với một số người thuộc các tông phái khác nhau nghe nói một tông phái mới quật khởi liên tới dò hỏi tin tức, giờ khắc này Lăng Phong đã mang tới cho bọn họ cảm thụ rất khác nhau. Bọn họ không nghĩ ra có người đối mặt với Bàn Phiến Vân thanh danh truyền xa lại có thể bảo trì bình tĩnh như vậy. Dám can đảm chống đỡ, không cần bất cứ điều gì khác, chỉ cần đảm phách như vậy đã đủ khiến mọi người phải nhìn bằng con mắt khác.

- Hỏa nhị, ta có việc muốn hỏi hẳn!

Bàn Phiến Vân vung tay lên, khí thể cường đại nhất thời khiến Hỏa Lão bị kiềm hãm.

Khuôn mặt Hỏa Lão trướng đỏ bừng, hết lần này tới lần khác không phát thành lời, bởi vì lần trước Bàn Phiến Vân một mình một người đối kháng toàn bộ Huyền Nguyên Tông, hẳn chính là một trong số những kẻ thể nghiệm chân chính, càng thảm bại trong tay Bàn Phiến Vân. Hiện tại đã trôi qua nhiều năm, Hỏa Lão tự nghĩ tu vi không có tiến triển thêm, nhưng Bàn Phiến Vân lại đang trong thời kỳ sung sức, chỉ sợ tu vi càng tăng thêm tới trình độ kinh thiên động địa.

Do dự hồi lâu, Hỏa Lão cũng không có dũng khí đi khiêu khích.

Thật sâu ngưng mắt nhìn Lăng Phong một lát, Bàn Phiến Vân đột nhiên quát lên:

- Đỡ ta một quyền!

Tiếng nói vừa dứt, toàn thân hắn chợt nhoáng lên liền biến mất không còn, khi xuất hiện liền thì quyền đã tới trước mặt Lăng Phong, cách mặt hắn không đầy một tấc!

- Tông chủ, mau tránh.

Ngay lúc đó, đám người Nguyên Thận ào ào lớn tiếng hô lên, bọn họ liều mạng thi triển ra tinh kỹ vì muốn giải vây cho Lăng Phong, nhắc hắn dù thế nào cũng không được lại gần Bàn Phiến Vân. Toàn bộ công kích tại ba trượng quanh mình Bàn Phiến Vân đều biến mất vô hình, dường như chung quanh thân thể hắn đã biến thành một vùng bùn nuốt trọn tất cả.

Linh Tôn Vực!

Đây đúng là Linh Tôn Vực!

Lăng Phong nín hơi tĩnh khí, từ lúc Bàn Phiến Vân dùng khí thể đối kháng lại hắn đã mơ hồ chạm đến một điểm Linh Vực của đối phương, có thể đem Vực Năng biến ảo thành tinh thần uy áp cường đại như vậy, đủ để chứng minh hắn đã đạt đến trình độ cường đại của Linh Tôn Vực rồi.

Chuyển, nhún, gan bàn chân như sinh lôi đình, thân thể Lăng Phong thực hiện một cú xoay quỷ dị, xảo diệu tránh ra khỏi một quyền này. "Tranh", Tinh Thiết Kiếm đâm ra, Lăng Phong đang định ra chiêu nhưng thấy sau một quyền oanh xuất vừa rồi Bàn Phiến Vân dĩ nhiên đột ngột thu hồi thân thể, tất cả các động tác đều được thực hiện chỉ trong chớp mắt, rất tự nhiên không hề thiếu phần linh động. Ngay sau đó, hắn nhẹ giọng hỏi:

- Đây là chiêu pháp gì?

- Chính là "Thanh Điện U Quang Bộ"!

Bàn Phiến Vân lộ ra một tia biểu tình suy ngẫm, thì thào tự nói:

- Từ khi đi tới Vô Tận Hoang Nguyên, ta lần lượt đối chiến các đại thế lực, chưa từng bao giờ thấy qua bộ pháp này. Người truyền thụ cho người chiêu này cũng không phải người Vô Tận Hoang Nguyên phải không?

Lăng Phong đột nhiên kinh tỉnh, hắn một mực kỳ quái Bàn Phiến Vân tại sao lại có động tác như vậy, thẳng đến khi hắn thấy được Thanh Điện U Quang Bộ lại liên tiếp truy vấn không tha, Lăng Phong lúc này mới biết được chân thực. Tiếp đến, Lăng Phong liên tưởng đến Mộ thị huynh đệ khi nhìn thấy bản thân mình thi triển bộ pháp này lại có biểu tình kỳ quái, tâm trạng nhất thời chợt tỉnh!

Trong lúc nhất thời Lăng Phong có chút do dự, không biết làm sao để trả lời.

Bàn Phiến Vân thấy thế truyền âm nói:

- Người yên tâm, ta tới đây chỉ là muốn biết nguyên chủ nhân cước bộ này có lai lịch thế nào, cũng không phải là muốn nhằm vào ai.

Trên mặt hắn còn hiển lộ vài phần biểu tình:

- Ngay cả bại, ta cũng hi vọng bản thân chịu thua trên tay người đó.

Biểu tình trên mặt Lăng Phong thoáng hiện nét cười khổ, từ lúc xuất hiện Bàn Phiến Vân vẫn với tư cách là người đại diện thế giới Chư Thiên Sinh Tử, hiện tại từ trong miệng hắn nói ra từ ban này tự nhiên không phải lực lượng quyết đấu thất bại, rất dễ liền có thể khiến người khác liên tưởng đến tình hình chiến sự.

Lăng Phong minh bạch được Bàn Phiến Vân là người tâm cao khí ngạo, tuyệt sẽ không hư ngôn lừa gạt mình, lại nói lai lịch của Ôn Đình tựa hồ cũng không có điều gì cần giấu diếm, vì vậy liền truyền âm báo cho hắn biết đại khái.

- Thì ra là thế!

Bàn Phiến Vân sau khi nghe xong một lúc lâu không nói gì, cuối cùng lại buông câu thở dài, nhìn Lăng Phong nói:

- Vậy người cũng là đến từ Áo La Đế Quốc? Vũ Thần Phong?

- Không phải!

Nhắc tới Vũ Thần Phong, Lăng Phong phảng phất lại nhớ tới một màn xuất hiện khí phách ngạo thế của Thang Thần, một tia lửa giận nổi lên, quyền đầu nắm chặt, miến cường đề nén nổi lòng đang sôi trào xuống, nói:

- Nơi ta đến bất quá chỉ là một công quốc mà thôi, Bàng tông chủ hẳn là cũng không có ấn tượng, không cần nói thêm nữa!

Xem ánh mắt Lăng Phong, Bàng Phiên Vân cũng lộ ra biểu tình, gật đầu nói:

- Đã như vậy, chúng ta coi như hữu duyên, tiện nhường cho người giải quyết phiền phức trước mắt đi.

Nói xong hắn quay đầu quát lên:

- Hỏa nhị, quay về chuyển cáo Huyền Nguyên, cứ nói là ta dặn không được xuất thủ đối với tông phái trước mắt này.

Một lời mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị cảnh cáo, càng không có hư ngôn mềm giọng kiểu thương thảo, Bàng Phiên Vân chẳng qua chỉ thần nhiên nói những lời này, ngữ khí biểu tình tự nhiên như đang phân phó đệ tử tông phái mình vậy.

Tức khắc, Hỏa lão cả người đầy máu thoáng cái ngửa mặt, lộ ra khuôn mặt màu xích hồng, môi hắn tức giận đến run run hẳn lên:

- Bàng Phiên Vân, ngươi, ngươi khinh người quá đáng!

Bàng Phiên Vân cười lạnh một cái, công phu gì đó cũng lười làm, chỉ đơn giản đưa ra một bộ tư thế "lão tử chính là khi dễ ngươi đó, muốn như thế nào?"

Hỏa lão phẫn nộ, cả người dựng lên như trực chiến, nhân thần âm lãnh đảo qua người Lăng Phong, sát khí ngập trời, chính là thấy Bàng Phiên Vân đứng ngay một bên mới kiềm chế xuống tới. Một mảng không cam lòng đang sùng sục bốc dựng lên trong nội tâm, lúc này ở bên ngoài tông môn vẫn còn vây quanh không ít người đứng xem, hẳn minh bạch hôm nay nếu là lui bước thì ngày sao ở tại Vô Tận Hoang Nguyên chỉ sợ sẽ triệt để không ngóc đầu lên được. Tất cả đều tại một tay Bàng Phiên Vân dựng lên?

Một tia khổ ý dần dần nổi lên nơi khóe miệng, đây là muốn tôn nghiêm hay tính mệnh?

Ngay lúc này, Bàng Phiên Vân cùng với Lăng Phong đột nhiên chuyển hướng về một phía, gào giọng hô lên:

- Người nào? Đi ra!

Tiếng quát vừa ngưng, Bàng Phiên Vân liền kinh ngạc liếc mắt nhìn sang Lăng Phong, quả thật không ngờ tới niệm thức của hắn cũng linh mãnh đến vậy.

Một đoàn lại một đoàn ngân mang cỡ quyền đầu hiện lên. Ngay sau đó ngân mang tụ hợp thành một đoàn bạch quang cỡ bằng con mèo nhỏ, hai bên là hai cánh mỏng như cánh ve hình dạng như bức linh, lại gần Bàng Phiên Vân, Bức Linh khẽ gật đầu, từ trong miệng phun ra tiếng người:

- Tiểu nữ Hồng Lăng, bái kiến Bàng tông chủ.

- Người chính là quan môn đệ tử của Bức Tông Vi Tiểu?

Bàng Phiên Vân khẽ nhú mày.

- Đúng là tiểu nữ.

Trong miệng Bức Linh phun ra điệu ngôn ngữ kỳ diệu như trân châu bảo ngọc, đôi mắt lấp lánh ý nhị như tình bàn, nàng tiếp tục nói:

- Tiểu nữ phụng mệnh gia sư đặc biệt hướng Bàng tông chủ trình ước hẹn thách đấu.

- Nga?

Nhân thần Bàng Phiên Vân nhất thời ngưng đọng hẳn lên. Một luồng tinh quang bạo phát bắn ra:

- Năm đó ta từng lên Bức Tông chỉ đích danh hắn, kết quả hắn lại không hề lộ diện. Hôm nay thế nào lại chủ động hăng hái như vậy.

Một câu này nói ra khiến mọi người vây xem xung quanh hít sâu một hơi. Bọn họ biết Bàn Phiên Vân đảm khí cực lớn, thế nhưng tuyệt không nghĩ đến dĩ nhiên lại có tràng cảnh hào tráng đến như vậy.

Mặc dù có người hiểu chuyện đặt hai người vào vị trí thiên tài kiệt xuất của Vô Tận Hoang Nguyên, nhưng chính là Vi Tiểu dù sao cũng xuất thân từ Bức Tông, tu vi tiến cảnh mỗi bước đều hiện ra trong mắt mọi người, đạt được vô số người chứng kiến. Bàn Phiên Vân tuy mạnh, nhưng trước nay vẫn ít nghe được phong thanh, thật không nghĩ tới hắn ở nhiều năm trước dĩ nhiên đã tới cửa khiêu chiến Vi Tiểu, khi phách như vậy người phương nào có thể so sánh cùng?

Nghe ngữ khí tựa hồ Vi Tiểu vẫn còn lưỡng lự mà không chiến!

Bởi vì bản thân Vi Tiểu là một người có danh tiếng, tự nhiên sẽ không có ai cho rằng Vi Tiểu là do khiếp đảm không dám ứng chiến, huống chi quan môn đệ tử người ta còn tự mình dùng phân thân cự linh đến đây đưa thư ước chiến, trong này hẳn còn có điều ẩn tình khác. Như vậy, mọi người vây xem càng thêm lấn ná không đi.

Hồng Lăng phát ra một trận tiếng cười thanh thúy nói:

- Năm đó gia sư đang bế qua tìm hiểu bí mật đại viên mãn, tự nhiên không thể ứng chiến, hôm nay gia sư còn cách đại viên mãn chỉ một bước! Gia sư còn nói, phóng nhân khắp Vô Tận Hoang Nguyên hiện nay chỉ có Bàn tông chủ mới có thể trợ hắn đột phá một tầng cường giai này, tiến vào cửa viên mãn chỉ cảnh! Vì vậy tiểu nữ được phong mệnh tới đây đưa thư yêu chiến.

- Khi nào?

Hồng Lăng ngẩn ra, chợt minh bạch ý Bàn Phiên Vân hỏi là chừng nào thì song phương bắt đầu đối chiến, nội tâm không khỏi cũng thực sự bội phục khí phách của Bàn Phiên Vân. Vì vậy trả lời:

- Hơn một tháng sau, trên giao dịch đại hội tông môn, gia sư sẽ nghênh tiếp Bàn tông chủ!

- Được!

Bàn Phiên Vân không chút do dự, trong hai tròng mắt bộc phát ra chiến ý nồng đậm, hắn lẩm bẩm nói:

- Chỉ kém một bước là tiến vào đại viên mãn? Tốt, tốt, tốt! Như vậy người mới xứng cùng ta đánh một trận, cũng mới có thể giúp ta có được cơ hội tiến giai!

Lăng Phong thu hết toàn bộ câu nói này vào tai, thân thể của hắn không khỏi đột nhiên chấn động, vô luận là Vi Tiểu hay là Bàn Phiên Vân, cả hai đều chỉ kém đại viên mãn một bước cuối cùng! Bọn họ chiến đấu chắc chắn sẽ là một hồi long tranh hổ đấu. Vô luận là ai thắng lợi, với tu vi đều có bước xúc tiến cực đại, thậm chí một bước đại được Linh cấp đỉnh phong cũng là chuyện không chừng.

Đến lúc đó, cách cục của Vô Tận Hoang Nguyên lại một lần nữa phát sinh biến hóa long trời, thế cục ba chân đỉnh rất có khả năng biến thành năm đại cường giả cùng thống trị.

- Thế nào? Người còn có việc?

Bàn Phiên Vân đưa mắt nghi hoặc nhìn Hồng Lăng vẫn còn chưa ly khai. Rất nhanh Hồng Lăng liền bình tĩnh trở lại, nàng âm thầm khiếp sợ trong lòng:

- Thảo nào sư tôn nói Bàn Phiên Vân này là người duy nhất có thể trợ giúp người khác trên phương diện tu luyện, quả nhiên bất phàm, lần này áp lực cấp cho sư tôn cũng không nhỏ a!

Vì vậy nàng cung kính nói:

- Gia sư hi vọng hơn một tháng nữa, tại đại hội giao dịch tông môn, Bàn tông chủ có thể giữ được chiến lực đỉnh cao, vì vậy...

Lăng Phong chấn động, lời này của Hồng Lăng rất rõ ràng cho thấy muốn Bàn Phiên Vân không chen chân vào chuyện Hỏa lão tìm tới cửa lần này. Nhìn qua như là vì sự công bình của quyết đấu hơn một tháng sau, dù sao mặc kệ Bàn Phiên Vân tu vi áp chế Hỏa lão thế nào nhưng một khi Hỏa lão vì tôn nghiêm lâu mạng, một Linh Tôn bộc phát ra uy lực vẫn có thể tạo thành thương tổn nhất định cho đối thủ của hắn.

Mặc dù là vậy, Lăng Phong từ trong lời nàng nói lại nghe ra một phần vi diệu, nội tình trong đó tuyệt không có đơn giản giống như lời nàng nói! Kỳ quái chính là, từ khi bản thân lợi dụng ấn ký luân bàn áp chế khí tức Nguyên Thận trên người đã không còn tiếp tục dẫn đến sự chú ý của Bức Tông, lần này Hồng Lăng làm sao lại tìm đến cửa?

- Bàng mỗ hành sự thế nào lại đến lượt người khác truy vấn truyền lời!

Bàng Phiên Vân thản nhiên cười, ánh mắt chuyển hướng, một lần nữa khôi phục vài phần hoạt bát nhìn Hỏa lão nói:

- Ta lập lại lần nữa, hôm nay Huyền Nguyên Tông các người không được xuất thủ đối với bọn họ, bằng không chỗ có trách ta.

Hỏa lão cùng với Hồng Lăng nhất thời ngưng trệ, Hỏa lão cũng thật không ngờ Bàng Phiên Vân lại không hề nể mặt lưu tình, Hồng Lăng lại càng không nghĩ tới hắn là kiên định như vậy, ngay cả đại chiến sắp tới cũng không hề mảy may để ý! Trong con mắt nàng nhìn không được toát ra một tia tâm tình phức tạp: "có thể là do tính cách như vậy mới tạo thành một thân kiếm ý thông thiên như hắn chăng?"

- Bàng tiên sinh!

Đứng lặng một hồi, Lăng Phong bước ra, hắn cúi người thật sâu cung kính nói:

- Ân tình bảo hộ hôm nay, ta dù chết không quên, ngày sau tất có hồi báo! Bất quá lần khiêu khích này, Lăng mỗ nghĩ muốn dựa vào tự thân lực lượng mình giải quyết!

- Người xác định?

Bàng Phiên Vân ngạc nhiên nhìn lại Lăng Phong. Dường như cũng không nghĩ tới Lăng Phong sẽ nói như vậy, dù sao cường giả cấp bậc Linh Tôn là một áp lực thế nào thì ai cũng có thể nhận biết rõ ràng. Trừ khi cũng có cường giả tương đương, bằng không cho dù nói nhiều người hơn nữa cũng chỉ là phù vân.

- Xác định!

Ánh mắt Lăng Phong toát ra một vẻ tin cậy mãnh liệt.

- Vậy được!

Bàng Phiên Vân gật đầu, lộ ra một tia cười âm áp:

- Lần này đa tạ người đã cung cấp tin tức, Bàng mỗ thiếu người một chuyện, người đã không muốn ta hiện tại làm, vậy liền gác lại ngày sau đi.

Lời vừa nói xong, xung quanh thân hắn đột nhiên tuôn ra một đạo kiếm ảnh, chờ kiếm ảnh phủ kín toàn thân, cả người liền lao đi nhanh như điện bèn rồi hoàn toàn biến mất.

Lăng Phong cảm thấy có chút buồn cười, bản thân mình nợ hắn ân tình bảo hộ, hắn cũng nợ chính mình ân tình báo tin. Ai với ai có ân tình thật không khó phân biệt được ngay! Trong lòng cảm khái, Lăng Phong lại chuyển hướng Hồng Lăng nói:

- Hồng Lăng tiểu thư, không biết ta cùng với quý tông đến tột cùng là kết oán từ khi nào đây?

Vấn đề này Lăng Phong nếu không làm cho rõ ràng thì thủy chung tâm thần khó ổn định được.

- Bên ngoài Hắc Nguyệt trấn, Bích Diễm Thảo tráp dịch, Mộc tiên sinh có từng nhớ tới?

Mặc dù đây chỉ là một phân thân Cự Linh, nhưng lúc này trên mặt Bức Linh lại hiện ra một tia biểu tình vô cùng nhân hóa.

421. Chương 378: Linh Tôn Tạo Vực, Khôi Lỗi Huyễn Tượng

Nội tâm Lăng Phong cuồng loạn nhưng biểu tình trên mặt lại không hề lộ mảy may.

- Lúc trước ta ký thân một bộ phận cự linh trên người Hồng Lăng.

Bức Linh cũng không hề che dấu, phi thường thẳng thắn nói:

- Nhưng Mộc tiên sinh biến ảo vạn đoạn, thực kiến người ta lấy làm kỳ!

Lăng Phong hấp vội một ngụm khẩu khí thật sâu, lúc này đã hoàn toàn minh bạch. Nguyên Thận bị đánh tiêu ký ra sao, Bức Tông thế nào xuất ra ẩn ký luân bản. Lại vì sao chuẩn xác như vậy tìm được vị trí bản thân, tất cả đều có đáp án.

Thậm chí ngay cả sau khi tiêu ký bị thanh trừ, vì sao bản thân vẫn có thể bị bại lộ, Lăng Phong cũng có được đáp án: rất rõ ràng Hồng Lăng tu luyện là nguyên lực linh hồn, trong năm loại nguyên lực, thần bí nhất cũng chính là nguyên lực linh hồn, nắm giữ một vài công dụng kỳ hiệu khiến chính mình không thể phát hiện được cũng là chuyện bình thường.

Đến lúc này, Lăng Phong cũng không trông cậy vào xảo ngôn bao biện hồng thoát thân, hẳn rất minh bạch, trừ khi mình có thể lưu lại Hồng Lăng, nhưng một khi làm như vậy rất khó tránh khỏi Bức Tông sẽ toàn lực nổi giận, đến lúc đó lại chọc đến vị Vi Tiểu kinh khủng kia mới là chân chính đại phiền toái.

Hiện tại có một điểm đáng chú ý chính là, Hồng Lăng chỉ độc thân một mình tới đây, có thể nhìn ra được Bức Tông vẫn có ý giấu diếm chuyện này. Dự định độc chiếm Long Tộc ngọc bích! Điểm này thật ra rất đáng lợi dụng, nếu như chỉ phải đối đầu với một tông phái lớn thì áp lực sẽ giảm bớt không ít, bằng không mà nói động tới thế lực đứng đầu như Long Tộc, vậy chính là vạn kiếp bất phục rồi.

Chớp nhoáng, trong lòng Lăng Phong xẹt qua muôn vàn ý niệm. Cuối cùng hẳn mới thở ra một hơi thật dài, đuổi sạch toàn bộ những ý niệm phức tạp đó ra khỏi đầu.

Lăng Phong âm thầm phẩy tay, đám người Nguyên Thận phía sau đầu tiên sửng sốt, sau lập tức hiểu ra, rất nhanh phi thân quay về trong vòng tông môn.

- Hắc, đánh không được giờ lại muốn chạy, xem ra tông phái này cũng chẳng ra thể thống gì đi!

Hỏa Lão vừa rồi bị mất mặt trước Bằng Phiên Vân, bây giờ bức thiết muốn tìm lại thể diện một chút. Một câu nói này ngôn từ ra vẻ hết sức không tốt. Hắn nắm chặt quyền đầu, thanh âm trầm thấp nói:

- Hồng Lăng tiểu thư, tông phái này xem ra cũng có oán hận gì với quý tông, không biết quý tông dự định xuất thủ thế nào đây?

Mặc dù Hồng Lăng bắt quả chỉ có tu vi cấp bậc Linh Sĩ, hơn nữa ở đây chỉ là một phân thân Cự Linh, nhưng chính vì mặt mũi Vi Tiểu nên Hỏa Lão cũng không thể khinh thường.

Hồng Lăng lại "khanh khách" cười khê:

- Bức Tông tới đây chỉ có tiểu nữ tử, ngược lại là không có tư cách xuất thủ. Bất quá Hỏa Lão nếu có thể bắt giữ người này giao cho tiểu nữ, trên dưới Bức Tông nhất định sẽ ghi nhận đại ân.

- Thật hay! Bức Tông các người lại rất biết tính toán. Không muốn xuất ra một chút lực đã mong nghĩ đạt chỗ tốt?

Sắc mặt Hỏa lão bỗng trầm xuống, nếu không phải có chút cổ kị, đã sớm phát tác rồi.

Đối mặt với lửa giận của đối phương, Hồng Lăng không chút hoang mang, môi khê máy động hẳn là đang nói gì đó.

Hỏa Lão nhất thời cả kinh:

- Nói thật vậy không?

Hồng Lăng khẳng định gật đầu.

Cần nhắc cẩn thận một hồi, Hỏa Lão làm như quyết định, nặng nề giẫm chân một cái, nguyên lực hỏa hệ cường đại trong không khí phát ra một trận rung động mạnh mẽ:

- Nếu như Bức Vương đại nhân thực sự đưa ra hai cuốn công pháp hỏa hệ do cường giả Linh Tôn lưu lại để đổi lấy tiểu nhân vật như hẳn cũng không phải là việc khó, nói đến vẫn là ta chiếm đại tiện nghi.

- Hỏa lão khách khí, ta và người chỉ đơn giản trao đổi theo nhu cầu thôi.

Hồng Lăng cười nói, chỉ một đoạn ngắn truyền âm bọn họ đã thương thảo xong giá cả, dùng hai cuốn công pháp hỏa hệ của cường giả Linh Tôn trao đổi lấy Lăng Phong. Hai người nói chuyện với nhau hoàn toàn lộ liễu, dường như không hề quan tới sự hiện diện của Lăng Phong, hiển nhiên với hắn không hề kiêng nể, có vẻ như Lăng Phong hắn đã nằm chắc trong tay bọn họ rồi.

Khóe miệng Lăng Phong khẽ nhếch lên, thân hình chợt động, như một mũi tên nhọn bắn quay ngược trở về!

- Muốn chạy trốn? Đâu có dễ như vậy!

Hỏa Lão nhìn như không thèm để ý nhưng vẫn luôn tập trung hẳn. Thấy thế nhất thời quát một tiếng, hỏa nguyên lực biến ảo thành vô số điểm sáng rồi như một dòng ngân hà bay thẳng đến trước ngực Lăng Phong. Một kích này bất quá chỉ phát huy một phần mười lực lượng, thế nhưng lực lượng đã đủ bao phủ bốn phương tám hướng, trực tiếp chấn động hư không động lại thành một tầng bùn nhão.

Lăng Phong khẽ lật tay, cánh tay dâng cao, từ mi tâm đồng thời bạo phát tinh mang. Mờ mờ phía trên trời sáng lên bảy chấm quang mang nhỏ như những đóa đàm hoa.

Thái dương hiện, ánh quang vạn lý!

Thất đầu tinh vũ trảm!

Bảy đạo lưu quang dài như vạn trượng điên cuồng quán chú vào thân thể Lăng Phong. Lấy tốc độ nhanh như điện, Lăng Phong nâng cao tay phải rồi mạnh mẽ đánh xuống.

Bảy thanh kiếm ảnh, mỗi một đường đều thu nạp vô hạn lưu quang trở nên vô cùng to lớn, đơn giản nhìn lại cũng cỡ hơn chục trượng vuông, từng tảng đá lớn ở khắp bốn phương xung quanh đồng loạt trở thành bia ngắm, đồng loạt bị chém rụng.

Oanh!

Ngân hà bị chặn ngang chém thành hai đoạn, vô số tinh quang ào ào tán loạn thành từng đoàn lớn đoàn nhỏ tản mạn khắp nơi rồi biến mất.

Hỏa Lão đại nộ, từ trong lòng bàn tay hắn bỗng dựng hiện ra một thanh tiểu thương phát tán kim quang, thương dài chừng nửa gang tay, toàn thân đầy rẫy các loại bí văn kỳ ảo. Từng đoàn hỏa nguyên lực thành dòng được rút vào từ trong lòng bàn tay hắn. Chợt đã thấy tiểu thương lớn lên mấy chục lần, lúc này đã cao ngang người, thân thương to ngang cỡ quả trứng ngỗng.

- Đô Thiên Thương!

Hồng Lăng thấy thế không khỏi biến sắc, thi triển ra bản mệnh linh khí, rất rõ ràng thấy được lão già này đã triệt để bị chọc giận, muốn dùng thủ đoạn sấm sét nhằm giết chết địch thủ, năng vội vàng quát lên:

- Hỏa Lão, còn mong người lưu lại tính mệnh người này. Đây chính là chỗ then chốt trong giao dịch của chúng ta!

Nghe vậy, Hỏa Lão thanh tĩnh một phần, đối với hắn mà nói giết Lăng Phong cho hả giận tự nhiên trọng yếu, thế nhưng càng trọng yếu hơn chính là bí quyết công pháp Hồng Lăng đã hứa hẹn, chỉ có tấn chức trở thành Nhị Dung Linh Tôn mới là điều hắn cần truy cầu nhất hiện tại. Bởi vậy đành phải ngừng tâm tư, hạ thủ có phần nhẹ tay hơn.

Chỉ cần một thoáng dừng lại, thân hình Lăng Phong liền như vẩy thạch thoát khỏi cữu thiên, nhanh chóng phi thân tiến nhập trong vòng tông môn. Đồng thời, vô tận sương mù màu hồng dày đặc bắt đầu tuôn ra từ khắp bốn phương, ngay sau đó điên cuồng hội tụ lại trên bầu trời tông môn.

Ngay giữa không trung, sương mù màu hồng dày đặc không ngừng hấp nạp cuộn cuộn, mỗi lúc đều huyền hóa ra đủ loại tình cảnh kỳ huyền mỹ lệ, như rồng như rắn, như tiên hạc còn có cả cự viên, tất cả đều giống y chang như thật.

- Nguyên trận hộ tông?

Hỏa lão lộ ra biểu tình trầm ngâm.

Lần này, ngay cả Hồng Lăng vốn bảo trì trầm tĩnh cũng không tránh được lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Nơi này sao lại có nguyên trận hộ tông? Hơn nữa còn là nguyên trận có diện tích cực lớn?

Phải biết rằng bố trí nguyên trận phi thường phức tạp, cần phải tiêu hao rất nhiều nhân lực vật lực. Lúc trước công quốc Tinh Lam kiến tạo một tòa nguyên lực tháp đã tao hao con số vô cùng lớn, trong đó hơn phân nửa là ở phương diện nguyên trận. Mà nguyên trận trước mắt này rõ ràng chính là loại có công năng phòng ngự cực kỳ phức tạp, kiến tạo nó nhất thiết phải tiêu hao lượng tinh lực càng không ngờ được.

Sợ rằng dù là một tông phái nhất lưu, nếu muốn kiến tạo một tòa nguyên trận như vậy cũng không phải chuyện dễ, tông môn này thế nào lại có được?

- Hừ! Ngay cả có nguyên trận bảo hộ, cũng đừng hòng ngăn cản lão phu! Ấu trĩ!

Hai tròng mắt Hỏa lão chợt lóe lệ mang, rồi bỗng dừng quất lớn lên một tiếng:

- Tinh kỹ, Linh Tôn Vực, mở!

”Đùng, đùng, đoàng...” Hàng ngàn những đạo phong khí điên cuồng vũ động. Nhất tề đều được Hỏa lão điều khiển trong vòng trăm trượng quanh thân. Vô tận quang điểm bốc lên, huyền hóa ra các loại tinh linh mê tượng, hoặc là tinh linh với hai cánh hỏa diễm, hoặc là tiên nữ vóc dáng mê hồn, hoặc là kim cương với mắt giận hung thần.

- Linh Tôn tạo Vực, quý lỗi ảo giác!

Trong miệng Hồng Lăng nhẹ nhàng phun ra tám chữ!

422. Chương 379: Tạ Quân Nhập Ứng

Linh Vực cũng gần giống như một tiểu thế giới, chỉ hạng người có Vực Năng cảm nhận được sâu đậm quy luật vận hành biến ảo của thiên địa vạn vật mới có thể mở ra tiểu thế giới. Trên thực tế, tiểu thế giới đối với lực chiến đấu có hiệu quả không quá rõ ràng. Rất nhiều người đều cho rằng có tiểu thế giới cũng không hơn là bao, bất quá chỉ là một loại mảnh lối nho nhỏ mà thôi.

Trừ phi là ở trong chiến đấu vì tránh việc phá hư cảnh vật xung quanh. Bằng không dưới tình huống bình thường cũng không có người đi làm điều thừa thi triển ra tiểu thế giới.

Chính là càng tiến thêm một tầng mới có thể phát giác, trên thực tế tiểu thế giới đối với việc đề thăng thực lực quan trọng tới dường nào.

Nếu là có thể lĩnh ngộ tiểu thế giới lực, lại được tu vi cấp bậc Linh Tôn, lúc này bản thân là Linh Tôn ở trong Vực có thể làm ra đủ loại quý lỗi ảo giác! Theo tu vi không ngừng tăng tiến, mỗi một quý lỗi thậm chí có thể biến ảo thành thực thể, trường kỳ lưu lại trong tiểu thế giới, lúc đó quý lỗi ảo giác cũng được xưng là ”chân thân”!

Nghe đồn, ba đại cường giả đỉnh phong đại viên mãn chính mình đều có một quý lỗi chân thân, mỗi một tôn đều có sức chiến đấu cực mạnh, phối hợp với nguyên trận đặc thù càng thi triển ra uy lực vô cùng vô tận. Quý lỗi chân thân có thời gian phát triển càng lâu càng có tu vi và những năng lực cực đại, về phần cụ thể đến tột cùng thế nào, tam đại cường giả không có truyền lưu ra ngoài, người bên ngoài cũng không thể biết được.

Đuẩn Thường đưa ánh mắt ước ao nhìn lên Hỏa Lão. Trên mặt hiển hiện loại thần sắc mong chờ, thì thào nói:

- Linh Tôn tạo Vực của sư tôn đã tiến hành đến trình tự cuối cùng, thực sự là hi vọng thấy được tình cảnh quý lỗi biến trở thành chân thân a!

- Đuẩn Thường, người tránh ra!

Hỏa Lão trầm giọng quát lên, một đôi cánh hỏa diễm từ trong da thịt, cốt cánh từ từ nhô ra. Giống như linh xà thổ tín hoặc như lão thụ nảy mầm non, bắt đầu không ngừng vươn ra từ trong cơ thể rồi không ngừng sinh sôi, biến thân thể lão lớn hơn gấp ba bốn lần.

Hiện tại từ tổng quan hình thể Hỏa Lão nhìn lại đủ đạt ba thước, kết cấu cơ nhục cùng với ánh mắt vô cùng dọa người. Dáng hình cao lớn, bả vai cao gồ, mỗi bắp cơ uốn lượn như mình rắn. Bỗng dưng một tiếng quát mắng chấn động vang lên:

- Chư thiên tinh hà, vỡ vỡ!

Trong Linh Tôn Vực mỗi một cụ khô lồi ảo giác hai tay hai chân đang điên cuồng huy động vẽ lên một đạo Nguyên lực ẩn. Từng đạo thanh quang từ đỉnh đầu chúng thoát ra, điên cuồng hội tụ lại lên thanh Đô Thiên Thương nằm trong tay Hỏa Lão. Chỉ thấy chuỗi thương này như bắt được linh khí sinh ra những tiếng "ô hô" gấp gáp hết như những tiếng khóc than, lại giống như một gã bán hàng rong có tiếng rao cường hãn như muốn chọc thủng màng nhĩ, thiếu điều làm chảy máu tai những người đứng gần xung quanh.

- Phá!

Trường thương bắn ra. Từng đường xoắn ốc xung quanh trường thương không ngừng luân chuyển. Hư không như hữu hình không ngừng sinh ra những tiếng "phác phác". Màn sương mù màu hồng đột nhiên hội tụ lại, đủ loại ảo giác nhất tan biến, tụ hợp thành một mặt thuẫn che chắn trước đường tới của thương.

Chính diện giao phong!

Ầm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Trường thương lại diễn hóa ra một vòng xoắn ốc quanh thân, phá vỡ hư không, xé tan phong khí.

- Ha ha ha ha! Nguyên trận lực, bất quá cũng chỉ như vậy!

Hỏa Lão phát ra một tràng cuồng tiếu, vung tay lên:

- Duẫn Thường, đi theo ta!

- Vâng, sư tôn!

Duẫn Thường vừa rồi cũng bị áp lực cường đại của Bàn Phiến Vân dẫn tới tâm lý không thoải mái. Mau chóng chạy tới hạ xuống phía sau người Hỏa Lão. Xa xa, Hồng Lăng ngăn ra, vô thức muốn đi vào, chính lúc này nội tâm tự dưng sản sinh một tia rung động khiến nàng dừng bước, do dự mãi một hồi cuối cùng nàng vẫn đứng yên một chỗ.

- Hử?

Đô Thiên Thương mạnh mẽ khai mở một thông đạo, Hỏa Lão trực tiếp bước vào bên trong, nhưng khi hai chân hắn vừa chạm đất ngay lập tức liền cảm giác có điểm không đúng, không khỏi dừng lại cước bộ! Trước mắt toàn bộ là một mảnh phấn hồng, liếc mắt nhìn lại căn bản không thấy rõ bất cứ vật gì.

- Hừ! Chỉ bằng vào thứ này lại muốn ngăn bước ta?

Hỏa Lão lạnh lùng lên tiếng, Linh Tôn Vực quanh mình toàn lực bạo phát, một vòng lực lượng bài xích tràn ra không ngừng phát triển bức quang vụ tách xa cả thước lộ ra một vùng không gian sáng sủa. Uy lực của Vực Năng cũng chỉ được đến vậy. Hắn cảm giác bản thân mình giống như một đứa trẻ đang nghịch thứ đồ chơi thật nặng, đặc biệt lao lực.

- Đi ra! Một Phong tiếu nhi, thân là người đứng đầu tông phái, lẽ nào ngươi chỉ có năng lực rúc đầu co đuôi vậy sao?

Con người sợ hãi nhất chính là trong hoàn cảnh không biết xoay sở thế nào, loại sợ hãi này vô luận là ai, đạt tới trình độ tu vi thế nào đều không thể tiêu trừ sạch sẽ. Vì vậy lúc Hỏa Lão phát hiện bản thân mình đang ở trong tình cảnh cực kỳ không tốt, tuy bản thân là một Linh Tôn nhưng trong lòng cũng không nhận được nổi lên một tia sợ hãi.

- Ha hã. Hỏa Lão an tâm, bản tông chủ liền hiện thân ngay đây.

Đáp lại Hỏa Lão là tiếng cười nhạt của Lăng Phong, ngay sau đó chỉ nhìn thấy quang vụ trước mặt dần dần tán đi một bộ phận, Lăng Phong chấp hai tay sau lưng. Ngay phía sau hắn là mấy người Nguyên Thận,

Hằng Trùng, Đằng Thú, Tuyết Niệm, Tào Kế Suất, đây cũng là lực lượng cao cấp nhất có trong tay Lăng Phong.

Vừa thấy được nhiều người như vậy xuất hiện, Hỏa Lão đầu tiên là cả kinh, sau lại cười lớn:

- Phản tặc Tào Kế Suất quả nhiên là ở chỗ của ngươi! Lão phu cũng muốn nhìn ngươi lần này còn có gì biện bạch!

- Ta có nói muốn biện giải sao?

Lăng Phong cười cười nhìn Hỏa Lão, sau cất giọng chế nhạo:

- Hỏa Lão, lẽ nào ngươi vẫn còn không thấy rõ tình thế trước mắt rất bất lợi?

Nét mặt già nua của Hỏa Lão nhin không được hiện lên một tia kinh nghi, chợt cười lạnh nói:

- Dưới Linh cấp đều là kiến hôi, trong mắt Linh Tôn, bọn ngươi đồng dạng là như vậy! Ngươi thực nghĩ một đám "thỏ kê ngôa cầu" các ngươi là có thể làm khó lão phu? Giết chết lão phu?

Hung hăng đánh ra một đòn, một thương này của Hỏa Lão vẫn chưa sử dụng bất luận linh kỹ nào, tuy chỉ đơn thuần là vậy nhưng một kích toàn lực của cường giả Linh Tôn đâu phải chuyện đùa, lúc này liên đâm thủng một đạo không gian, bức thẳng tới.

Lăng Phong vẫn đứng yên như chưa hề động, phẳng phất như hấn không hề nhận biết một thương này.

Ánh mắt Hỏa Lão lộ ra một tia mê hoặc, thu lại vài phần lực, hấn thật ra vẫn nhớ kỹ rằng bản thân có ước định dùng Lăng Phong đối lấy công pháp, tự nhiên không thể để đối phương vong mạng. Chính là lúc này, thân hình đoàn người Lăng Phong lại dần ảm đạm xuống, phẳng phất như sương mù mê huyền, dần dần mờ ảo khiến người ta không thể nào thấy rõ được.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Vừa thấy cảnh này, cảm giác bất an trong lòng Hỏa Lão đề thăng tới cực điểm, Đô Thiên Thương nhanh chóng quay ngược trở lại trong tay. Mạnh mẽ quét ngang một đường, lúc này không gian cũng được đánh trống một mảng thật rộng.

- Sư tôn, tình huống có điểm không đúng!

- Biết rồi!

Không chờ đến Duẩn Thường nhắc nhở, chính Hỏa Lão cũng phát giác có điều không thích hợp, dù phát ra khí tức kinh người nhưng Đô Thiên Thương chỉ có thể chém ra một chút khe hở rồi đã lập tức không dùng được nữa.

Oanh! Oanh! Oanh!

Không cho bọn hấn cơ hội phản ứng, một cây lại tiếp một cây thạch trụ xuất hiện liên tiếp tại bốn phía. Thạch trụ ô ô khiêu khiêu giống như núi cao tầng tầng lớp lớp đánh tới. Nương theo là tiếng cười của Lăng Phong:

- Tạ quân nhập úng!

423. Chương 380: Mạt Pháp Dực, Thiên Quân Hỏa Lôi

Hô hô!

Thạch trụ kết hợp với lực lượng lôi đình, thanh quang lấp lánh gào thét đánh tới, mỗi một cây đánh tới cực nhanh tạo thành những sóng không gian tán loạn khí thể kinh người.

- Hừ! Tiểu nhi âm hiểm, xem những thứ này của ngươi làm gì được lão phu?

Hỏa Lão gầm lên, một thương lại một thương tầng tầng lớp lớp điễm ra, mỗi một mũi thương đâm ra phẳng phất còn có một đoàn kim quang bạo nổ, lực lượng cường đại không ngừng đánh vỡ tan những cây thạch trụ.

Chính là, mỗi một cây thạch trụ sau khi bị đánh vỡ lại có một cây thạch trụ khác đánh tới. Liên tiếp không ngừng, phẳng phất như không có hồi kết.

- Sư tôn, chúng ta trước tiên hãy lui đi?

Duẩn Thường đầu tiên là bị Lăng Phong làm nhục, ngay sau đó lại bị Bàn Phiến Vân dọa cho hoảng, nội tâm từ lâu đã giống chim sợ cành cong, bây giờ vừa thấy dị trạng lập tức hoảng loạn nói!

- Nói bậy!

Hỏa Lão đại nộ nói:

- Lão phu đường đương là Linh Tôn, lẽ nào lại phải lùi bước trước thủ đoạn bất nhập lưu này? Thực sự là buồn cười!

Dứt lời, chỉ một thoáng không đề phòng, một cây thạch trụ liền vượt qua vòng phòng ngự của Đô Thiên Thương, ầm ầm đánh tới.

Thạch trụ nện vào mặt ngoài vực Linh Tôn truyền tới lực ba động khiến thân thể Hỏa Lão bỗng chấn động, sắc mặt trắng nhợt! Hắc hừ lạnh một tiếng, mũi thương liền quay lại đánh thạch trụ nát bấy.

Đánh. Kịch sát, oanh!

Quá trình này lặp lại không ngừng, cảm thụ được vẻ không hài lòng của Hỏa Lão, Duẩn Thường cũng không dám nhắc lại chuyện lui về phía sau, nhưng bản tâm hắn đã bị dọa cho khiếp đảm, hành động càng thêm cẩn trọng nên mỗi lúc hành động dần trở nên bất kham. Nhiều lần, không phải Hỏa Lão phòng ngự đúng lúc, hắn thiếu chút nữa cũng bị thạch trụ đập phải rồi.

Cảm giác được loại tràng cảnh bất đắc dĩ này, Hỏa Lão càng tức đến chảy nước mắt, lại thấy một cây thạch trụ thiếu chút nữa bắn trúng Duẩn Thường, hắn đành hung hăng nhún chân, nói:

- Chúng ta trước thối lui, sau đó trở lại tìm tông phái này tính sổ!

Hắn vung thương một đường vòng quanh thân, hô:

- Bát phương phong vũ!

Một điểm lại một điểm hỏa quang bạo khai. Mỗi chút đều nổ tung thành một đóa đàm hoa, mấy ngàn đóa đàm hoa bằng hỏa nguyên lực đồng thời nổ tung. Âm hưởng vang lên không ngừng, rốt cục vừa vặn đánh nổ tan những thạch trụ xung quanh, đả thông suốt một khe hở ngấn phía sau.

Hỏa Lão vung tay áo, đưa Duẩn Thường che chắn lại, miệng quát lớn:

- Theo ta đi!

Đầu tay lại đánh ra một thương nhằm không trung phía trước đâm tới. Tinh mang vờn quanh, phá không một đoạn dài.

Chư Thiên Tinh Hà!

Trước sau sử dụng hai đại tinh kỹ, Hỏa Lão hạ quyết tâm phải ly khai. Chính là thông đạo bị mở rộng trên bầu trời lại âm thầm dần khép kín, mặc cho Tinh Hà xuyên thủng, mây sương hồng cũng chỉ bị phá vỡ một chút rồi lập tức khép kín trở lại.

- Chết tiệt!

Hỏa Lão rốt cuộc bắt đầu có chút hoảng hốt. Một luồng tinh quang hiện ra, hắn nhất thời minh bạch vì sao chính mình lại có thể dễ dàng thâm nhập vào trong nguyên trận, đây cũng không phải là do nguyên trận kém cỏi mà là kết cục mà đối phương bố trí sẵn! Chính theo lời Lăng Phong nói, bản thân mình đã hoàn toàn "nhập ứng".

Có phát hiện này, Hỏa Lão liền mạnh mẽ bức bách bản thân bình tĩnh trở lại. Niệm thức cuồng chuyển, phải tìm cho được một lối ra.

Lúc này, thanh âm Lăng Phong lần nữa vang lên:

- Hỏa Lão, nguyên trận của ta thế nào?

- Hừ, tiểu nhi vô sỉ! Dựa vào ngoại vật không tính là bản lĩnh! Có giỏi ngươi đi ra cùng với lão phu đơn độc độ sức!

Hỏa Lão cười lạnh nói.

Lăng Phong thần nhiên cười, ngay cả trả lời một tiếng cũng lười làm, chẳng qua phân phó nói:

- Tiếp tục điều khiển nguyên trận tấn công!

Một tiếng thanh âm thiếu nữ dường như bất mãn lập tức vang lên:

- Ngươi là đang chỉ huy ta sao?

Lăng Phong phảng phất như bị đình trệ một chút, sau bất đắc dĩ nói:

- Xem như là ta xin ngươi hỗ trợ đi. "Ách", xem như là giữ vườn nhà ngươi vậy, phiền toái rồi...

Thiếu nữ lúc này mới hài lòng, nói:

- Như vậy còn không sai biệt lắm, bất quá ta xuất thủ vậy gia hỏa này cũng thuộc về ta!

Không hề nghi ngờ, hai người đối đáp tự nhiên là Lăng Phong cùng với Bảo Lan.

Lăng Phong kinh ngạc nhìn lại Bảo Lan một cái, chợt minh bạch, dùng thiên phú bản năng Song Dực Oa Hoàng đúng là có thể không chế thân thể cường giả Linh Tôn! Như vậy nói, Lăng Phong tự nhiên chẳng có gì cần dè chừng:

- Được, chỉ cần thu thập được hắn, lúc đó tùy ngươi xử trí!

- Vậy một lời đã định!

Bảo Lan mừng rỡ nói.

Lăng Phong bật cười, tất cả Linh Tôn đều là hạng người có sinh mệnh lực cực kỳ cường hãn, như vậy sợ rằng muốn dùng phệ linh thiên hỏa không ngừng đốt cháy thân thể cũng khó luyện hóa bọn họ, nếu như Bảo Lan có thể hàng phục được hắn thì ngược lại đã giúp một đại ân, bản thân thể nào lại ngăn cản?

Một tiếng quát thanh minh, hai cánh của Bảo Lan mạnh mẽ dang rộng, cánh dài chừng mười trượng nhon hoắt giống như một cây lợi kiếm cắt xuyên không trung. Mỗi một cánh tại mặt ngoài phía trước lấp lóe quang hoa u ám, quang hoa phát ra thứ ánh sáng kỳ dị từng đợt tạo thành những làn sóng rung động trôi dần về phía mặt sau cánh rồi biến thành một dải quang mang.

Ngân quang nồng đậm hầu như đã ngưng kết thành dịch thể, trở mình cuộn cuộn sinh ra những đợt khiêu âm tạo thành sóng triều lan tỏa. Âm ba phảng phất như có thể lay động đến tận linh hồn sâu thẳm con người, khiến người nghe không nhận được phải choáng váng đầu óc.

- Thiên Quân Hỏa Lôi!

Hỏa Lão cảm thụ được áp lực cường đại ập đến, cả người đột nhiên chấn động, sức ép khiến máu huyết trong người suýt chút muốn phun ra ngoài, Đô Thiên Thương trong tay hai điện cuồng phát ra trận trận những tiếng "ô ô thê minh". Một điểm lại một điểm hỏa mang từ mũi thương bắn ra, những đạo hỏa mang vừa bắn ra ngoài phảng phất như tồn tại một loại dẫn lực cường đại liên cấp tốc tụ hợp lại thành một viên hỏa cầu cực lớn.

Hỏa cầu lớn cỡ một người, xung quanh tản mát ra thanh sắc quang mang, bên trong là một đoạn thiểm điện dài chừng một tấc không ngừng đánh về phía trước bộc phát ra quang mang vô cùng chói mắt, người nhìn phải nếu không nhanh tránh đi cơ hồ rất dễ bị chói mù. Đô Thiên Thương hung hăng đâm ra, hỏa cầu theo thế bay tới, đánh thẳng vào một chỗ không gian tạo thành những tiếng vỡ vụn không ngừng truyền ra ngoài.

"Oanh!"

Hỏa cầu nổ tung, vô vàn hỏa hệ nguyên lực hội tụ lại khiến thanh quang lôi điện đột nhiên lớn thêm mấy chục lần, hóa thành một thanh lợi kiếm thẳng tắp bắn ra. Lợi kiếm giống như trảm thiên phách địa, đơn giản liền chém nát bấy toàn bộ mọi thứ phía trước.

Mắt thấy một chiêu này gần như dùng toàn bộ sức lực của Hỏa Lão, trong lúc bất chợt, từ đoạn cánh chim ngân quang bị chém rụng lại một lần nữa mọc dài ra, chỉ thấy diện tích công kích của cánh chim ngân quang trong nháy mắt tăng lớn hơn gấp đôi. Thế tới như phô thiên cái địa, che đầy toàn bộ các góc nhìn.

- Không tốt! Người cũng là Linh Tôn?

Hỏa Lão khó có thể tin được sợ hãi rống lên một tiếng, song phương nếu cùng cấp độ tu vi, như vậy căn cứ vào công pháp hai bên tu luyện cùng một vài con bài chưa lật sẽ đưa mỗi bên vào những tình thế bất đồng, còn nếu là tu vi hoàn toàn không đúng, vậy tuyệt không có khả năng vượt cấp khiêu chiến được!

Quy tắc này tồn tại rất rõ ràng trong Linh Cấp, lúc này Bảo Lan có thể dễ dàng đánh ra công kích cấp Linh Tôn. Đồng thời phản kích mạnh mẽ, Hỏa Lão thế nào còn đoán không ra tu vi chuẩn xác của đối phương?

Lui!

Hồng sắc hỏa mang bạo phát. Thân hình Hỏa Lão dưới sự bao bọc của quang mang nhanh như lưu quang liền lui lại. Chính là không đợi hấn thối lui được mấy trượng, lực lượng nguyên trận phía sau lần nữa liền bạo phát, gắt gao ngăn trở đường lui.

Lần này đã không còn đường lui nữa!

- Sư tôn!

Duẩn Thường kinh hô, hung hăng đánh ngược ra một quyền hướng phía ngân quang đầy trời.

- Hắc hắc, phần người cứ để ta tới chiếu cố đi!

Tào Kế Suất cười quái dị một tiếng, như một con đại điêu xà về phía Duẩn Thường, lệ mang trong mắt chợt lóe:

- Lão tử nhưng thật vẫn không quên ngày trước người ở Huyền Nguyên Tông chặn đường với thái độ kiêu ngạo cỡ nào đi!

Hồi tưởng lại bản thân khi chạy ra Huyền Nguyên Tông, lại gặp phải tình cảnh Duẩn Thường chặn đường. Nội tâm của hắn giận dữ xuất thủ càng không lưu tình chút nào!

- Kẻ phản bội vô sỉ! Ngày hôm nay ta liền tiện thể bắt người lại!

Duẩn Thường bị Tào Kế Suất ngăn lại, không khỏi nổi giận, điên cuồng triển khai công kích.

Lăng Phong nhíu mày, hắn biết thương thế trên người Tào Kế Suất vẫn còn chưa khỏi hẳn, hiện còn muốn nghỉ đùa giỡn đối phó với đối thủ cùng cấp khó tránh khỏi phải lao lực, vì vậy lên khoát khoát tay, Nguyên Thận cùng với Hằng Trùng đứng sau lập tức xem thời cơ đánh ra một cỗ phong khí lạnh thấu xương.

Nói thì chậm, khi đó thì rất nhanh!

Một chiêu Mạt Pháp Dực của Bảo Lan đã triệt để tới gần, Hỏa Lão chỉ kịp triển khai Linh Tôn Vực thoáng chống đỡ một chút liền bị nện trúng ngay giữa ngực. Xuy xuy xuy xuy, một luồng lực lượng mạnh mẽ bạo khai, khiến huyết nhục trên ngực bị xé toác thành một đường thẳng tắp tới mức máu thịt không rõ, mơ hồ còn lộ ra phiến xương ngực ánh kim quang.

Phía đối diện, Bảo Lan cũng không phải không việc gì, bởi vì toàn lực xuất thủ, nàng cũng không thể hoàn toàn tránh khỏi lôi điện trong Thiên Quân Hỏa Lôi đánh ra. Trong chớp mắt thời gian, khoảng cách lại cực gần khiến không gian cũng như bị áp súc, một cỗ áp lực kinh người bức đến, ép cho nàng thực khó thở.

Phốc! Bảo Lan phun ra một ngụm máu huyết màu vàng tím, nét mặt thoáng phần uể oải. Rất nhanh, nàng liền vận chuyển năng lượng trong thức hải mạnh mẽ đè nén thương thế, đầu tay lại oanh xuất ra một chiêu Mạt Pháp Dực tiếp tục.

- Thất kiếm thất thải, Vạn Vật Sát!

Lăng Phong nhắm đúng thời cơ điểm một cái, bảy thanh kiếm ảnh lúc này lại hiện lên, giống như một vòng cấm lao bao vây Hỏa Lão vào trong. Từng đạo lực như những lưỡi đao hung hăng cắt lên người thân thể hắn giống như cắt kim loại, những tiếng "tư tư" vang lên liên hồi không dứt!

- Một tiểu nhi sức sinh, người dám âm thầm ám hại lão phu! Lão phu diệt bản mệnh linh khí của ngươi!

Hỏa Lão điên cuồng hét lên. Hắn hiểu lầm kiếm ảnh của Lăng Phong chính là linh khí, chỉ cần có thể đánh tan toàn bộ tự nhiên có thể tổn thương được Lăng Phong. Vì vậy hắn nhắc Đồ Thiên Thương, từng chiêu đâm ra khắp bốn phong tám hướng như mưa gió oanh kích tới.

- Còn dám càn rỡ?

Bảo Lan quát lên, khắp trời đầy vũ dực ngân quang bay lả tả xuống dưới, tuy rằng thể rơi rõ ràng rất chậm rãi nhưng lại cảm giác có tránh né thể nào cũng không được. Rất nhanh, không tới vài chục lần hô hấp đã áp chế công kích của Hỏa Lão xuống, vô số hỏa mang nhanh chóng co rút lại quay về, kiếm ảnh của Lăng Phong càng được thể tấn công lại gần.

Vù! Xoẹt!

Mỗi một thanh kiếm ảnh hạ xuống đều cắt một đường huyết nhục bay lên, ban đầu Hỏa Lão còn có thể bằng vào sinh mệnh lực tràn đầy của Linh Tôn rất nhanh chữa trị thương thể, chính là tốc độ công kích tạo thành thương tổn của Lăng Phong lại nhanh hơn tốc độ hắn chữa trị, bởi vậy từng đạo máu huyết cũng dần không thể khống chế được phun ra ngoài.

Hỏa Lão điên cuồng hét lên liên tục, gân xanh trên trán cũng nổi đầy lên. Hắn minh bạch nếu mình không thể trốn qua một kiếp này, ngày hôm nay sẽ có một kết quả là ngã xuống! Chết tiệt, tông môn này thế nào lại mọc ra một Linh Tôn? Đã có Linh Tôn tọa trấn, bọn họ vì sao lại hành sự lạng lẽ như vậy?

Trong lúc nguy cấp, Hỏa Lão cũng không có thời gian suy nghĩ miên man, không thể làm gì khác hơn là liều mạng liên tục thi triển tinh kỹ, ý đồ phá vỡ áp chế của Bảo Lan.

- Nhanh lên một chút! Lực công kích của ngươi thế nào lại yếu vậy?

Trên trán Bảo Lan đang không ngừng tích mội hơi lạnh, tuy rằng nàng chiếm được tiện nghi ở phía nguyên trận nhưng chính bây giờ nàng cũng không thể trực tiếp công kích. Phải biết nàng hiện tại đang phải phân tâm nhị dụng, ép chế năng lượng lôi hỏa công kích bản thân, không thể làm gì khác hơn là quát lên:

- Ta không thể kiên trì được quá dài, ngươi cố gắng phá tan ý thức kháng cự của hắn, nhớ kỹ không được làm hỏng thân thể của hắn, ta muốn giữ lại!

Lăng Phong cắn răng một cái, đầu mạnh mẽ vận niệm thức chuyển ngược tinh vân, một luồng niệm thức như tơ công phát tán ra theo một loại quy luật vô cùng kỳ dị, giống như những làn sóng nổi lên. "Ông, ông", niệm thức lướt qua. Hư không rơi vào trong một khoảng lặng quỷ dị. Hết lần này tới lần khác, người bên trong phiến không gian này nhìn lại trong mắt là những mảng hồng mang bạo khai, ngân tiên lập lòe, thể nhưng bên ngoài ngoại giới lại vẫn vận chuyển bình thường.

Động cùng tĩnh là hai chiều mâu thuẫn vô cùng quỷ dị. Một loại sợ hãi cường liệt từ sâu trong nội tâm Hỏa Lão nổi lên, bắt đầu quán ngụ trong ý thức. May thân là một Linh Tôn, Vực Năng cường hãn vô cùng, chính là tại lúc này một nửa tu vi đã bị Bảo Lan áp chế, Hỏa Lão căn bản không thể kháng cự loại công kích quỷ dị này. Hắn sợ hãi rống lên, nói:

- Đây là tinh kỹ gì?

Lăng Phong lộ ra một tia cười nhạt. Sợ hãi giống như một thường nhân? Thật ra nếu không tính thực lực, cái gọi là Linh Tôn cũng không gì hơn cái này! Hắn tự nhiên sẽ không đi đáp lời mà là thôi động niệm thức mạnh nhất khiến Sát Lục Chi Nhận triệt để bạo phát.

Hô!

Dường như cơn gió thoảng qua. Cảm giác của Hỏa Lão lúc này chỉ còn là một biển sóng triều tuôn ra. Đầu đau như muốn nứt vỡ! "A!" Hắn đau đớn kêu thảm lên một tiếng, năng lượng trong một thoáng mất đi khả năng khống chế, lần này có muốn cũng không thể tiếp tục duy trì lực cấm chế của "Vạn Vật Sát"!

Đau nhức kéo tới càng khiến niệm thức trong ý thức hải trở nên hỗn loạn. Hỏa Lão run run tay điều khiển Đô Thiên Thương, cuối cùng không thể giữ chắc, rơi xuống mặt đất.

- Đến lượt ta!

Bảo Lan vừa nhìn thấy nhân thần Hỏa Lão tán loạn nhất thời mừng rỡ, trên trán điểm một cái, một đóa ngân quang bay ra đâm thẳng vào trong ý thức hải Hỏa Lão.

- Người, người là Song Dực Oa Hoàng luyện thành nhân thân?

Khi ngân quang tiến nhập trong ý thức hải, Hỏa Lão lập tức minh bạch được rất nhiều điều, với kiến thức tu vi của hắn tự nhiên đoán ra được cụ thể lai lịch thiếu nữ trước mặt, vừa biết được liền không khỏi kinh khủng vạn phần! So sánh với cảm giác không có đường lui lúc trước càng thêm sợ hãi.

Chu dù mất đi đường lui, bất quá cũng chỉ là ngã xuống thôi. Chính là nếu bị Song Dực

Oa Hoàng khống chế, như vậy đồng nghĩa với đánh mất toàn bộ tôn nghiêm, bản thân sẽ trở thành một thân xác không hồn bị người ta khống chế.

- Đứng! Đứng! Cho ta chết một cách thống khoái! Chết tiệt a, các người là những đồ vô sỉ!

Hỏa Lão liên tục rống giận, tiếng rống giận dần dần lại biến thành gào thét. Đợi đến khi phát hiện cầu xin vô ích lại biến thành chửi bới, phối hợp với tiếng thanh âm cuồng nhiên của một cường giả Linh Tôn rơi vào tuyệt cảnh càng bạo phát ra khí tức đặc biệt kinh người.

Bảo Lan ngã ngồi trên mặt đất. Châm chú đóng chặt hai tròng mắt, thân thể run lên từng hồi. Mồ hôi lạnh chảy ra ướt sũng quần áo. Hỏa Lão bên kia cũng dần dần an tĩnh lại, phảng phất như chấp nhận số mệnh. Trong mắt thường nhân, Hỏa Lão lúc này đã không còn bất luận khả năng phản kháng, hoàn toàn là một cỗ thi thể. Chính là Lăng Phong vẫn linh mãnh phát hiện, năng lượng niệm thức trên người hắn đang giống như phong bạo điên cuồng lao ra, hiển nhiên là đang muốn cùng Bảo Lan đối kháng sinh tử.

Trán Lăng Phong lại điểm, thu hồi bảy thanh kiếm ảnh. Mới vừa rồi hắn công kích bất quá là nhằm làm tan rã ý chí phản kháng của Hỏa Lão, giúp cho Bảo Lan càng thêm dễ dàng điều khiển khôi lỗi, lúc này đã có thành quả, hắn tự nhiên sẽ không tiếp tục phá hư thân thể Hỏa Lão.

424. Chương 381: Hồng Lăng Chấn Động

Lúc này ngấm lại, bản thân vẫn là đánh giá thấp sự cường đại của một Linh Tôn, chỉ cần điểm ấy trình độ vẫn là xa xa không đủ a! Hắn hơi có chút nghi hoặc, không biết cần phải làm thế nào mới có thể hỗ trợ Bảo Lan.

- Các người, các người dĩ nhiên có thể đối phó được một Linh Tôn?

Đang trong chiến đấu kịch liệt, Duẫn Thường bỗng dừng quay đầu lại thấy được một màn khó tin này, thần sắc lập tức đại biến. Bỗng nhiên hắn mạnh mẽ hô lên:

- Không nên giết ta, ta nguyện ý đầu hàng!

Mấy người Nguyên Thận phía đối diện đang vây công hắn đột nhiên thoáng sửng sốt, ngay sau liền lập tức bắt đầu khai mở công kích, không hề có ý dừng tay.

Duẫn Thường vừa nói ra một lời này, không biết được Hỏa Lão có phải là nghe được không, trong miệng liền phun ra một ngụm tâm huyết. Lăng Phong mừng rỡ, rất rõ ràng niệm thức quanh thân Hỏa Lão thoáng cái đã trở nên hỗn loạn, sức phản kháng lại sự khống chế của Bảo Lan cũng không còn mạnh mẽ như trước.

- Người thực sự nguyện ý đầu hàng? Chẳng lẽ người không tiếc sự tôn đã chết này của người?

Đồng tử Lăng Phong chợt lóe, quát lên.

Thấy Lăng Phong có phản ứng với nguyện vọng bản thân, Duẫn Thường đại hỉ, cuống quýt nói:

- Tự nhiên, tự nhiên! Ta đã sớm xem lão quỷ này không vừa mắt, nếu không e ngại hấn liều mạng áp chế, ta đã sớm phản xuất, bỏ tà theo chính rồi! Mong rằng Mộc tông chủ cho tiểu nhân một cơ hội, tiểu nhân nhất định sẽ cúc cung phụng dưỡng, làm thân trâu ngựa ra sức làm việc.

- Không...!

Hỏa Lão bỗng dừng phần nộ mở trừng hai mắt, tay vung lên cao, nhìn như muốn nhắm tới Duẩn Thường, một kích đánh chết!

Nhân cơ hội này, niệm thức của Bảo Lan dường như mũi khoan xâm nhập thật sâu vào trong ý thức hải của hấn. Lập tức như lửa cháy lan trên đồng cỏ, với tốc độ cực nhanh, không chế toàn bộ ý thức hải. Chỉ thấy cánh tay Hỏa Lão ngưng lại, cả người liền uể oải.

Duẩn Thường cũng bị cử động vừa rồi của Hỏa Lão làm kinh sợ vẫn còn chưa lấy lại được bình tĩnh, lúc này mới thở thở ra một ngụm khẩu khí thật dài, nịnh nọt nhìn về phía Lăng Phong đợi hấn xử lý.

Đám người Tào Kế Suất nhất thời cũng không rõ ràng tâm tư của Lăng Phong, đều nhất tề thu tay lại, lẳng lặng chờ hấn nói chuyện. Trải qua liên tiếp những sự tình, bọn họ đã sớm coi Lăng Phong là vị thủ lĩnh hạch tâm. Mặc kệ hấn có quyết định thế nào, tất cả mọi người đều sẽ tuân theo vô điều kiện.

- Giết!

Chứng kiến điệu cười nịnh nọt của Duẩn Thường, Lăng Phong khinh thường vung tay ra lệnh, còn nói:

- Ta chán ghét nhất chính là loại người vô tình vô nghĩa, phản sư diệt đồ!

- Dừng, tha mạng!

Mất thấy vị sư phụ Hỏa Lão hấn vẫn kính cẩn như thần minh cũng bỏ mình. Toàn bộ ý chí chiến đấu của Duẩn Thường cũng như băng tuyết tan rã. Đối mặt với mệnh lệnh tuyệt sát của Lăng Phong, hấn chỉ lo lằng lằng cầu xin tha thứ. Đâu còn có nửa phần tâm tư chống lại?

Tào Kế Suất không hề có tâm tư thương hại, cùng với mấy người Nguyên Thận nhất tề xuất thủ, mấy đạo tinh kỹ không sai biệt trước sau đánh lên người Duẩn Thường, tặng hấn một kết cục phân thân toái cốt. Một mảnh huyết vụ tràn ngập không trung. Một viên hạch tinh bay ra, Lăng Phong vung tay một cái, cương khí màu ngân bạch lập tức phun ra thu lấy hạch tinh vào lòng bàn tay.

Liếc nhìn xem qua một cái, Lăng Phong lộ ra một tia trầm tư, lúc này trong tay hấn số lượng hạch tinh Linh Cấp cũng không ít. Nhưng là bởi vì thiếu khuyết phương pháp luyện chế nên hấn còn không có biện pháp nào luyện chế tinh kỹ Tinh Chương, cũng không cách nào giúp cho Thích Thiên Ách tu luyện thành tán linh.

Lần này Hỏa Lão đến phạm tụy rằng tương đối dễ dàng giải quyết, nhưng là cũng gõ lên hồi cảnh báo cho Lăng Phong: bản thân hấn nắm giữ lực lượng còn xa xa mới đủ a! Nhất là đủ để quyết định sinh tử tồn vong của cấp bậc Linh Tôn lại càng xa với không đủ.

Bảo Lan có lực lượng Linh Tôn, hơn nữa trong hàng ngũ Linh Tôn còn tương đối cường đại, có điều nàng nguyên thân chính là Song Dục Oa Hoàng, một khi bại lộ ra ngoài sợ khó tránh khỏi nhiều điều bất an.

Mới rồi Lăng Phong cũng phải khó khăn lắm mới chế phục được Hỏa Lão đang dưới tình trạng bị áp chế, phải biết rằng bình thường tất cả Linh Tôn đều có sinh mệnh lực cường đại vô cùng, như vậy dù có phải dẫn bao nhiêu dẫn vật cũng khó lòng ngã xuống, trước đây Thích Thiên Ách và Ôn Đình cũng đều bị như vậy.

Chính là sự xuất hiện của Bảo Lan đã hoàn toàn phá vỡ quan niệm này, chỉ cần có nàng xuất thủ, muốn cho niệm thức một Linh Tôn trở nên hỗn loạn, đánh mất khả năng phán đoán cũng không phải việc khó khăn mười phần. Chuyện này với nhiều người khác mà nói là một trùng kích lớn đến không ngờ.

Linh Tôn lại dễ dàng bị áp chế như vậy. Đã thế Linh Sĩ, Linh Giả thì sao đây? Chỉ cần là người hơi có chút khả năng tư duy, tuyệt sẽ không trở mặt nhìn Bảo Lan tiêu dao tồn tại. Nếu là Bảo Lan liên tiếp xuất thủ, đến lúc đó đưa tới hai vị Linh Tôn, thậm chí là Linh Tôn cấp đại viên mãn rình rập tuyệt cũng không phải không có khả năng!

Bảo Lan không thể tùy ý xuất hiện, như vậy việc Hỏa Lão bị hấn không chế càng không thể đơn giản thi triển lực lượng trước mặt người khác. Nghĩ một chút, Lăng Phong hơi có chút đau đầu, nguyên tưởng rằng tìm được trợ giúp to lớn, kết quả vẫn chỉ là con bài chưa lật, thật không biết đến thuở nào mới có thể không cần lo lắng chân chính đặt chân tại Vô Tận Hoang Nguyên đây!

Trong lúc đang suy tư, Bảo Lan đột nhiên mở hai mắt. Đầu tay phóng tới một vật, nói:

- Cho người! Ta muốn không chế người này không rảnh quan tâm đến những sự tình khác, nguyên trận này liền giao cho người.

Lăng Phong vô thức đưa tay tiếp nhận, theo đó mở bàn tay ra vừa nhìn, hấn không khỏi kêu nhẹ lên một tiếng. Bảo Lan phóng tới một quyển trục dạng hình vuông lớn cỡ bàn tay, bên trong có ghi chép vô số bí văn phức tạp, bìa ngoài là một hàng chữ lấp lánh có ghi:

- Hạch tâm nguyên trận?

Lăng Phong kinh ngạc nhìn về phía Bảo Lan, đã thấy nàng chăm chú nhắm hai mắt, một bộ dáng dấp chẳng hề quan tâm với ngoại vật xung quanh. Lăng Phong biết, tuy rằng niệm thức Hỏa Lão đã bị đoạt nhưng vẫn còn tồn tại loại trực giác cường đại theo bản năng kháng cự ý thức, Bảo Lan nếu muốn đơn giản không chế hấn lúc này là không thể, đây cũng là nguyên nhân nàng khẳng khái đưa hạch tâm nguyên trận cho mình trường quản điều khiển.

Mặt khác còn một nguyên nhân quan trọng nữa, mới vừa rồi chiến đấu kịch liệt, bản thân không chút do dự cấp nàng chỗ tốt. Nàng cũng xuất phát từ suy nghĩ bánh ít đi, bánh quy lại mới nguyện ý lấy ra hạch tâm nguyên trận. Đương nhiên, Lăng Phong cho rằng cả hai nguyên nhân này so ra vẫn đều kém hơn mặt mũi Oa Hoàng Viên Uyên.

Nhiều lần thưởng thức hạch tâm nguyên trận, Lăng Phong có chút không biết phải làm thế nào để điều khiển, hấn vẫn là lần đầu tiên tự tay tiếp xúc với thứ này, tự nhiên khó có thể nắm bắt ngay được ảo diệu bên trong.

Ban đầu, ở trong Nguyên Lực Tháp, Mạch Kha đã từng muốn đưa hạch tâm nguyên trận truyền cho vị đệ tử bảo bối này, Lăng Phong lại chết sống từ chối, sau mỗi khi nhắc tới việc này, Lô Sâm Đặc vẫn là chua giọng oán giận lão đầu tử bất công không ngớt.

Hồi tưởng lại chuyện cũ, trong lòng Lăng Phong hiện lên nỗi ưu phiền nồng đậm, không biết Y Liên Nhi có hay không thuận lợi quay về, phượng hoàng chân tủy liệu có thể cứu tỉnh được sư tôn?

- Lăng huynh đệ, người đưa niệm thức vào trong đó, thao tác giống như luyện hóa Tinh Chương là được.

Đang lâm vào trầm tư, đột nhiên có tiếng thanh âm Thích Thiên Ách truyền tới.

- Được!

Lăng Phong hít vào một ngụm khẩu khí thật sâu. Tâm thần hoàn toàn thu lại đặt trên vật trước mặt, một luồng niệm thức theo ý thức hải chậm rãi chảy vào bên trong hạch tâm nguyên trận. Quang mang màu trắng bạc rót vào tinh thể màu hồng trong nháy mắt tràn ngập ra từng đợt quang vụ. Đường như sương mù ngày đông dần dần từ mỏng chuyển sang nồng đậm, bất quá sương mù này rất kỳ quái lại mang một màu đậm hồng sắc.

Trong sát na, Lăng Phong chỉ cảm giác luồng niệm thức mình truyền ra ngoài dường như hóa thành thân bạch tuộc phân nhánh ra vô số trảo thủ, mỗi một bàn tay hay bàn chân đều rất nhanh dọc theo những bí văn phức tạp uốn lượn kéo dài rồi dần dần phủ kín cả hạch tâm nguyên trận.

Trước mắt dường như tràn ra thất thải yên hỏa, mỗi một điểm yên hỏa nổ tung hóa thành một đóa diễm hoa, tất cả dày đặc hỗn loạn dường như một dòng nước lũ mang đến đại lượng tin tức. Ý thức hải của Lăng Phong một trận đau đớn, kiểm linh lúc này ông nhiên xoay chuyển kéo theo kiểm nguyên kiểm ảnh ào ào đi động theo.

Những tin tức bề bộn tại ý thức hải được kiểm linh kiểm nguyên kiểm ảnh lưu chuyển rồi rất nhanh tiêu hóa chuyển thành vô số tinh tú trầm lắng xuống, Lăng Phong lúc này đã có thể thoải mái nắm giữ cấu tạo

cụ thể hạch tâm nguyên trận, thậm chí niệm thức tiến nhập tới từng góc độ cực nhỏ biến nơi đó phóng đại lên vô hạn lần.

Lăng Phong cảm giác chính mình như thuận gió ngự khí bay lên giữa không trung, ý thức hải là một mảnh quang đăng, cảnh tượng bốn phía giống y chang bên ngoài. Hắn "xem" đến chỗ hạ chế mật nguyên trận, càng "xem" càng hiểu rõ cách thức điều khiển chỗ then chốt của nguyên trận.

Bỗng dưng Lăng Phong mở hai tròng mắt, thở ra một hơi dài. Tiếp đến quay sang đám người Tào Kế Suất đang nhìn lại với nhãn thần chờ mong, Lăng Phong gật đầu, lòng bàn tay mở ra, hạch tâm nguyên trận lập tức xuất hiện. Hắn nhanh chóng làm vài động tác, chỉ thấy một luồng quang vụ lượn lờ, rất nhanh lan tỏa ra xung quanh. Ngay lập tức hồng sắc vụ khí ào ào tiêu tán, chớp mắt đã hoàn toàn tiêu thất không còn nữa.

- Chúng ta đi ra ngoài đi! Chắc hẳn người bên ngoài tông môn cũng chờ tới sốt ruột rồi!

- Thực không ngờ tới, tông môn này thành lập không được bao lâu, dĩ nhiên bản thân đã có được nguyên trận hộ tông!

- Đúng vậy, trước đây chúng ta cũng không phải không cùng giao tiếp với Tà Quân Tông, bọn họ thế nhưng vẫn còn chưa đủ tư cách thành lập đại trận như vậy. Lẽ nào đây là tông môn đã có lịch sử mấy ngàn năm? Nhưng nếu vậy sao lại chưa từng nghe tiếng? Thực sự là kỳ quái quá đi!

- Hắc hắc, ta xem nguyên trận hộ tông này cũng không đáng là bao, mới vừa rồi không phải cũng bị Hỏa Lão dễ dàng công phá sao?

Một gã nam tử đột nhiên nói xen vào câu chuyện hai huynh đệ này, bác bỏ nói;

- Có thể chẳng qua là thứ hù dọa người ta mà thôi!

- Đi đi, người thì hiểu được cái gì, Hỏa Lão là ai? Đây chính là Linh Tôn! Là cường giả chân chính sau Phong Linh Tôn của Vô Tận Hoang Nguyên! Bị cường giả như vậy công phá thì có gì đáng kỳ quái?

Người trước nhất thời có điều bất mãn, bất quá hẳn rất nhanh đã có vài phần hiểu kỳ nói:

- Nhưng đã qua nửa canh giờ, cũng đến lúc biết được kết quả rồi, thế nào còn chưa thấy Hỏa Lão đi ra, lẽ nào tông phái này vẫn còn con bài chưa lật?

Gã nam tử bị bác bỏ nên trong lòng tràn đầy khó chịu. Hết lần này tới lần khác không tìm được lý do cãi lại, không thể làm gì khác hơn là lẩm bẩm nói:

- Các ngươi không phải nói đó là một vị tuyệt đỉnh cường giả Linh Tôn sao? Cường giả như vậy xuất thủ thì còn sợ gì con bài chưa lật. Chẳng lẽ tông môn này còn có cường giả cùng cấp tọa trấn hay sao?

- Ta đây cũng không rõ ràng lắm!

Có người cười hi ha nói:

- Tông môn này đã cho chúng ta rất nhiều kinh hỉ. Nhiều hơn một lần nữa cũng chẳng có gì lạ đi.

Hiện tại xúm lại ở phía phụ cận Tà Quân Tông là một ít tu luyện giả lưu lạc không môn không phái. Trong đó cũng không ít những thám tử đến từ những tông phái khác, bọn họ đối với tông môn đột nhiên quật khởi này đều rất hiếu kỳ, muốn điều tra xem bọn họ đến tột cùng dựa vào điểm gì lại có thể tấn chức tông phái nhị lưu nhanh như vậy. Lúc này có được cơ hội tốt, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Ngoài ra một số người còn đưa nhãn thần lên lút hướng về phía Bức Linh Hồng Lăng đang huyền phù giữa không trung, bọn họ đều ra vẻ hứng thú tìm tòi, hi vọng từ trên nét mặt vị đệ tử của Bức Vương Vi Tiểu xem xem có thể thu được một chút tin tức nào không.

Tại một góc khuất, hai tròng mắt Hồng Lăng chợt hiện hồng mang, ánh mắt toát ra cả sự nghi hoặc, hưng phấn, mở miệng đủ các loại nhãn thần phức tạp. Không biết đến tột cùng đã phát sinh biến cố gì, vì sao Hỏa Lão đến lúc này còn không có đi ra?

Mộc Phong này có tu vi cấp Linh Sĩ, cho dù nghe đồn trong tông môn này còn có kẻ phản bội Huyền Nguyên Tông là Tào Kế Suất, đưa Hỏa Lão đi đối phó với hai gã Linh Sĩ hẳn là không việc gì khó? Thế nào lại tiêu hao nhiều thời gian như vậy?

Đột nhiên Hồng Lăng cả kinh, toàn bộ tâm tình phức tạp hoàn toàn tiêu thất, hai mắt sáng quắc ngưng nhìn về phía trước!

Phía trước, mặt ngoài tầng quang vụ phần hồng trong nháy mắt tiêu tán, lưu lại một mảnh quang đăng trong sáng. Dưới ánh mắt hiếu kỳ của chúng nhân, Lăng Phong một thân huyền bào, suất lĩnh đám người Nguyên Thận chậm rãi hiện thân.

- Là người?

Hồng Lăng kinh hô lên một tiếng, dường như đây là lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Phong, trong con người lộ vẻ khó có thể tin được. Nàng nhiều lần đảo mắt nhìn qua đám người phía sau Lăng Phong, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì. Đợi đến khi không tìm được mục tiêu theo ý muốn, nhãn thần kinh hãi lại lần nữa hướng về Lăng Phong, lược đi lược lại nhiều lần.

Lăng Phong mỉm cười:

- Hồng Lăng tiểu thư, chính là đang tìm Hỏa Lão sao?

Trông thấy Lăng Phong vẻ mặt mang nụ cười ôn nhuận, Hồng Lăng chỉ cảm thấy nam tử trước mắt phẳng phất bao phủ một tầng sương mù dày đặc, khiến bản thân hoàn toàn không thấu. Lần đầu tiên khi gặp mặt, nàng chỉ đơn giản nhìn Lăng Phong như một gã Linh Giả, vì vậy sau khi tin tức truyền ra ngoài nàng vẫn chưa để ở trong lòng, thẳng đến khi Âm Ly truyền âm hồi báo nhiệm vụ thất bại, nàng mới chính thức cảm giác có vài phần hiếu kỳ.

Lập tức một đường lần theo tung tích Lăng Phong, Hồng Lăng từ chỗ hiếu kỳ chuyển biến thành kinh ngạc. Một gã Linh Giả thế nào lại đột nhiên thành lập tông phái? Hơn nữa nhất cử liền chiếm ngay một chỗ trong hàng nhị lưu?

Thẳng đến khi tận mắt thấy Lăng Phong, có thể nói Hồng Lăng từ chỗ kinh ngạc biến thành khiếp sợ khi thấy một Linh Giả không bao lâu đã đề thăng một cấp! Phải biết rằng trong Linh Cấp, muốn đạt được một điểm tiến bộ phải qua bao nhiêu phần trắc trở. Lăng Phong có thể trong thời gian ngắn như vậy có được bước tiến bộ vượt bậc, có thể nghĩ được độ khó nhiều hơn bộ phận.

Nàng dừng lại thật sâu trước người Lăng Phong, bất giác thanh âm phảng phất như xẹt qua vô tận hoang mạc, khô khốc tới chính bản thân nàng cũng không ngờ được:

- Người đã làm gì Hỏa Lão?

Xôn xao!

Mọi người ào ào châu đầu ghé tai, Hồng Lăng nói rõ ràng chính là Hỏa Lão đã bị thua trong tay Lăng Phong, làm sao có thể? Đây chỉ là một tông phái nhị lưu thôi a!

425. Chương 382: Tìm Hiểu Linh Tôn Vực

Biết rằng trong lòng có muôn vàn nghi hoặc, nhưng chỉ cần người hơi chút thông minh cũng đủ hiểu, lúc này không phải lúc thích hợp để tìm hiểu ngọn ngành. Hỏa Lão đành đành sát khí đuổi theo Lăng Phong tiến nhập cấm chế, một bộ dáng thê phải bắt giết được đối phương, kết quả kẻ bị truy sát là Lăng Phong lại bình yên vô sự xuất hiện, Hỏa Lão thì ngược lại không thấy bóng dáng. Muốn nói trong đó không có gì quý báu, đó mới thật khiến người ta khó có thể tin nổi!

Nhưng là...

Đường đường một vị Linh Tôn thế nào lại biến mất không thấy? Lẽ nào thực sự đã ngã xuống trong tay mấy người của môn phái này?

Vô số đạo nhân thần nghi hoặc hướng tới Lăng Phong cùng với mấy người sau lưng hắn, ý đồ cố gắng xem có phát hiện ra điểm mảnh khoe gì không.

Thấy Hồng Lăng đưa mắt tìm kiếm pha lẫn vài phần sát ý, Lăng Phong cười nhạt nói:

- Hỏa Lão vừa rồi mới tỉnh ngộ những việc làm trước kia đều sai lầm, cho nên lựa chọn gia nhập tông phái ta, hiện đang ở trong tông môn nghỉ ngơi.

- Người phóng...

Hồng Lăng giận dữ, đang muốn quát mắng, lập tức thấy nhân thần bất thiện của mấy người phía sau Lăng Phong nhìn chằm chằm bản thân. Nội tâm không khỏi phát lạnh, kế tiếp những lời uy hiếp cũng ngưng lại. Nàng cảm thấy nếu chính mình thực sự ăn nói lỗ mãng, mấy người phía sau Lăng Phong sẽ không chút do dự đánh chết phân thân Cự Linh của mình ngay tại chỗ!

Một cảm giác run rẩy truyền khắp toàn thân, nếu không có tinh tu linh hồn niệm thức báo cho nàng hành động như vậy là sai lầm, nàng nhất định sẽ cho rằng mình gặp phải ảo giác rồi. Làm sao có thể như vậy? Những người này chẳng lẽ không rõ thân phận mình sao? Bọn họ làm sao có thể không kiêng nể gì cả?

Liên tiếp nhưng nghi hoặc rồi ren đầu óc khiến ánh mắt Hồng Lăng cứ dừng mãi trên người Lăng Phong, ý đồ quyết tâm bắt được đầu mối mới thôi.

- Hồng Lăng tiểu thư nếu có nghi hoặc có thể tiến vào bản tông một chuyến?

Lăng Phong vẫn giữ nguyên nụ cười ôn nhuận vô cùng, đưa tay ra điệu mời, còn nói:

- Bản tọa nguyện ý mời Hỏa Lão ngay mặt hướng người giải thích minh bạch.

Hồng Lăng hung hăng liếc mắt oán giận nhìn hắn:

- Người đừng vội kiêu ngạo! Hôm nay người bắt Hỏa Lão, ngày khác Huyền Nguyên Tông nhất định sẽ tìm người tính sổ, đến lúc đó ta xem người có còn cười được không!

Nói xong, thân hình đang rộng hai cánh, hóa thành một đạo ám ảnh lưu quang tiêu thất giữa không trung.

Lăng Phong nhẹ nhàng chấp hai tay sau người, ngưng mắt nhìn hướng nàng tiêu thất, một lát sau đó mới thở dài một hơi, trong lòng có chút khổ não. Rất rõ ràng Bức Tông đã chắc chắn việc bản thân mình cướp đi Long Tộc ngọc bích, điều này cũng phải tự trách chính mình lúc trước vô ý mới lộ ra tung tích, bất quá lúc này cũng không phải là lúc oán trời trách đất.

Dựa theo bản tính của Lăng Phong tự nhiên sẽ lập tức xuất thủ bắt lấy Hồng Lăng rồi đưa nàng tra xét xem đến tột cùng còn những thủ đoạn nào phía sau. Nhưng là vừa nghĩ tới vị siêu cấp lão đại tọa trấn ở Bức Tông, Lăng Phong chỉ có thể lắc đầu bỏ qua. Có thể nghĩ đến, Hồng Lăng lần này rời đi chắc chắn sẽ đem chuyện tình Hỏa Lão truyền cho Huyền Nguyên Tông, đến lúc đó rất có khả năng đưa tới phiền phức liên tiếp.

May mà theo lời Hồng Lăng nói với Bàn Phiến Vân lúc trước, Vi Tiểu hiện tại hắn là đang toàn lực chuẩn bị quyết chiến, trước kỳ đại hội giao dịch tông môn hắn là không có thời gian chú ý tới bản thân, thế nhưng thời gian vẫn là xa xa không đủ a!

Lăng Phong hơi cảm thấy đau đầu.

- Sự việc ngày hôm nay cũng không phải tông phái ta chủ động khiêu khích, tất cả diễn biến cũng đều xem lại trong mắt chứ vị, mong rằng ngày sau có cơ hội mời các vị làm chứng.

Lăng Phong khách khí hướng xung quanh chấp tay nói, trong giọng điệu còn ẩn hàm một tia trực khách.

Chúng nhân vậy xem vẫn còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại sau cơn xúc động, bọn họ nguyên bản chẳng qua ôm một tia tham niệm tới đây, kết quả đầu tiên là Hỏa Lão tới cửa vẫn tội, ngay sau đó cường giả truyền kỳ Bàn Phiến Vân xuất hiện, sau một phen giao phong lại trở thành bảo hộ, tiếp đến Hồng Lăng xuất hiện mang tới tin tức khiêu chiến, cuối cùng là Hỏa Lão biến mất một cách quỷ dị.

Những sự tình chấn động chúng nhân liên tiếp phát sinh, khiến người người hoa mắt chóng mặt, ngay cả nửa phản ứng cũng làm không ra.

- Mộc tông chủ, ta nghĩ muốn gia nhập quý tông, không biết có được hay không?

Một thanh niên da trắng bóc, thái độ yếu đuối đột nhiên đứng ra trước mọi người, lớn tiếng hỏi.

Lăng Phong liếc mắt tới, nhìn ra tên thanh niên này có thực lực trên dưới cửu tinh, vì vậy cười nói:

- Bồn tông cũng không cự tuyệt người gia nhập, bất quá đãi ngộ đồng dạng cần phải căn cứ vào thực lực định đoạt, đồng thời phải tuân thủ nghiêm ngặt quy củ tông môn, người có bằng lòng hay không?

- Nguyên ý!

Tên thanh niên da trắng bóc như buông được một đoạn tâm tình, vội vàng trả lời.

- Tốt lắm!

Lăng Phong gật đầu, vẫy tay gọi:

- Tiêu Hắc, người dẫn hắn vào tông môn, nếu không có vấn đề gì khác thì lưu lại.

- Vâng, tông chủ!

Từ khi theo cùng Lăng Phong, Tiêu Hắc tự cảm thụ được sự trọng dụng trước nay chưa từng có. Nhất là nương theo Tả Quân Tông bị diệt, hai nhà tông môn sát nhập, hắn ở giữa càng phát huy tác dụng trọng đại, mỗi ngày đều cảm giác vô cùng vui vẻ và hưng phấn.

- Mộc tông chủ, ta cũng muốn gia nhập!

- Ta cũng vậy, xin Mộc tông chủ thu lưu!

Vừa thấy tên thanh niên da trắng dễ dàng được thu nhận, những người tự cảm thấy mình so với hắn đều không kém cũng ào ào mở miệng nói.

Lăng Phong cũng không nghĩ tới sẽ phát sinh loại chuyện này, trong lúc nhất thời nghe được xung quanh liên tiếp những tiếng "Mộc tông chủ", chỉ cảm thấy cực kỳ không quen. Hắn dù sao đến Vô Tận Hoang Nguyên chừa được bao lâu thời gian, không thể hiểu hết được những quy tắc hành sự nơi này.

Với những người tu luyện lưu lạc không môn không phái, có thể có được một tông phái che chở là điều khó có được, huống chi là tông môn thần bí khó lường, tiềm lực sánh ngang đại tông phái? Mặc dù Lăng Phong chẳng bao giờ chính diện nói rõ hiện trạng của Hỏa Lão, thế nhưng cũng không gây trở ngại việc âm thầm phỏng đoán trong lòng bọn họ.

Có thể giữ chân một Linh Tôn đưa vào trong tông môn, tông phái này rốt cuộc mạnh mẽ cỡ nào?

Tuy còn chưa biết thực sự cường đại đến đâu, nhưng ít nhất cũng mang danh có Linh Tôn tọa trấn. Có được điều này, tiền đồ tông phái hẳn là cực kỳ sáng sủa đi? Nghĩ vậy, bọn họ càng thêm phấn chấn.

Trông thấy lượng người cuồng nhiệt báo danh, Lăng Phong thật cười không nổi, đành dặn dò Tiêu Hắc cẩn thận xét duyệt sau đó liền bay về chủ phủ tông môn, cũng chính là trong Cống Hiến Điện.

Trải qua một trận đối chiến cùng Hỏa Lão, Lăng Phong thu được rất nhiều lợi ích. Cho dù hắn cũng không phải chủ lực chiến đấu nhưng cũng từ đó thu được rất nhiều cảm ngộ. Nhất là từ Linh Tôn Vực, hắn dường như nắm bắt được vài điều huyền bí...Có lẽ là như vậy?

Lăng Phong nhíu mày khổ tâm suy nghĩ, nỗ lực hồi tưởng lại lúc Hỏa Lão mở ra Linh Tôn Vực, trong nháy mắt đó mang đến cho mình sự chấn động cường liệt, tâm thần hoàn toàn chìm đắm tiến vào trong đó.

Hỏa mang bạo trưởng, một tôn với hình dạng cùng đôi cánh trên lưng giống tinh linh, cái khác lại xinh đẹp như tiên nữ, có cái lại trờng mang trọn mắt như thần hán, từ trên người chúng lan tỏa một loại thần mang rừng rục. Trong quang mang mờ hồ còn để lộ ra một loại khí tức linh động vô cùng. Đúng rồi, chính là linh động!

Hai tròng mắt Lăng Phong chợt ngưng, hắn minh bạch Linh Tôn Vực mang cho cảm quan mình biến hóa rất lớn, nó giống như thứ có khả năng di động giống vật thực, tựa hồ chính mình là một sinh mệnh vậy!

Một tia hưng phấn hiện lên trên mặt Lăng Phong, khí huyết trong cơ thể cuộn cuộn chuyển động, hắn cảm giác mình có thể chân chính nắm giữ phương pháp tấn chức Linh Tôn, hoặc giả phải nói là biện pháp chân chính thăng cấp lên Linh Tôn!

Trong ý thức hải của hắn, Thích Thiên Ách cực kỳ kinh ngạc khi cảm nhận được rõ ràng sự biến hóa tâm thần của Lăng Phong, trước hắn chẳng bao giờ nói ra kinh nghiệm tấn thăng Linh Tôn của mình cho Lăng Phong, nguyên nhân rất đơn giản đó chính là hắn cảm nhận rất rõ tiềm lực trên người Lăng Phong, nếu chính mình đem sở ngộ cùng tinh kỹ truyền thụ mà nói, có thể giúp hắn tiết kiệm được không ít thời gian trong việc tấn chức bậc cao, nhưng đối với căn cơ của Lăng Phong lại khó tránh khỏi bất ổn.

Phương pháp tốt nhất chính là để Lăng Phong tự mình tìm hiểu, chỉ có chờ chính hắn tìm hiểu được ba đại tinh kỹ, như vậy mới có thể chân chính đứng vững trong vị giai Linh Tôn, nắm giữ chiến lực cường đại!

Đạo lý này đa phần mọi người đều hiểu được, nhưng trong quá trình truyền thụ cũng có rất ít sư tôn không nhận được chỉ đạo đệ tử tìm hiểu tinh kỹ, bởi vì muốn tự mình sáng tạo một tinh kỹ thuộc về bản thân thật quá mức khó khăn. Ngay chính là Thích Thiên Ách, năm đó cũng bởi vì cơ duyên đạt được Minh Thủy công pháp mới có thể nhất cử trở thành Linh Tôn.

Mặc dù như vậy, Thích Thiên Ách vẫn tin tưởng vững chắc Lăng Phong hoàn toàn có thực lực làm được! Từ rất lâu rồi hắn vẫn nghĩ, nếu ngay cả Lăng Phong cũng không thể làm được, như vậy phóng nhân toàn thiên hạ lại có người phương nào có thể?

Lúc này thấy Lăng Phong dĩ nhiên đang bắt đầu tìm hiểu sự huyền bí của Linh Tôn Vực, trong lòng Thích Thiên Ách vừa vui vẻ lại cảm thấy có chút thất lạc. Vui vẻ ở chỗ có thể tận mắt chứng kiến một truyền kỳ dẫn sinh, còn thất lạc lại là khi so sánh với chính mình, bản thân ngày xưa vẫn còn cho rằng có được thiên phú ngạo thiên, nhưng xem ra vẫn còn quá bé nhỏ không đáng kể a!

Trong lòng trăm điều ngổn ngang, Thích Thiên Ách lẳng lặng đứng trong ý thức hải, quan sát tất cả chuyện này. Năm đó sau khi trở thành Linh Tôn, hắn cũng từng nghĩ tới càng đánh sâu hơn một tầng, hắn cảm giác Linh Tôn Vực của mình nếu là có thể đủ biến hóa sâu hơn, tu vi bản thân còn có thể lên cao hơn nữa! Nhưng là không chờ được đến lúc mộng tưởng thành sự thật, thân thể đã bị vài đại trưởng lão Long tộc liên thủ đánh tan, hiện tại có thể phát hiện mộng tưởng của mình trên người Lăng Phong, hắn hưng phấn tới mức cả người muốn run rẩy.

Trái lại là Lăng Phong, kiểm linh trong ý thức hải của hắn tản mát ra tầng tầng ý niệm huyền ảo làm dẫn động tới kiểm nguyên và kiểm ảnh cùng lưu chuyển. Hiện tại Lăng Phong giống như một bộ kiểm điển cường đại, từ sau khi tu luyện kiểm điển, mỗi một tôn kiểm linh, kiểm nguyên, kiểm ảnh cũng có thể là phân thân linh hồn niệm thức, có thể hỗ trợ thôi diễn bản chất thiên địa nguyên lực trong tu luyện.

Nói một cách đơn giản khác, bản chất thiên địa nguyên lực như ngàn vạn cuốn tàng thư, nếu là người bình thường học tập có thể tổn hao vạn năm thời gian cũng chưa chắc có thể xem hết. Ngay chính là dạng thiên tài, đọc nhanh như gió, đọc qua là nhớ không quên cũng phải cần tới trăm năm thời gian, nhưng so với Lăng Phong lại là bất đồng.

Trong não hải, mỗi một tôn phân thân linh hồn tồn tại cũng giống như những độc giả thiên tài độc lập có thể liên hệ chặt chẽ với nhau, bọn họ có thể phân chia nhau để nghiên cứu trọn bộ tàng thư này, đồng thời đem những thu hoạch của bản thân giao lưu không khoảng cách, cuối cùng hội tụ lại ở Lăng Phong.

Kể từ đó, tốc độ "xem" của Lăng Phong nào còn tầm thường? Nói cách khác, hắn tu luyện thế nào lại không gặp người thường chục lần, trăm lần?

Đây chính là nguyên nhân sau khi kiểm điển tiến hóa lần thứ tư, tu vi Lăng Phong bắt đầu tiến bộ kinh người, mỗi một ngày hắn tu luyện đạt hiệu quả bằng người bình thường tu luyện mấy ngày, thậm chí mấy tháng thời gian mới bằng.

"Tựa hồ là như vậy!"

Ấn đường niệm thức của Lăng Phong khẽ động, một quái hạp màu vàng hình dáng tinh xảo tuôn ra, khe quay tròn trên lòng bàn tay hắn, phảng phất như tùy thời có thể vỗ cánh bay đi.

Hai tròng mắt hần ngưng trọng nhìn tới, một tia nghi hoặc nổi lên. Lúc trước sau khi mở quái hạp, Lăng Phong đã suy đoán đây là tiểu thể giới biến thành, hơn nữa còn là thể giới có cấp bậc cực kỳ cao!

Hiện tại, Lăng Phong đồng dạng cũng đang cân nhắc đánh giá này, chính là từ một điểm hần phát giác ra rất nhiều, đó là Linh Tôn Vực của Hỏa Lão cùng với khí chất trong quái hạp không hề sai biệt.

Nói như vậy, lửa trong Linh Tôn Vực của Hỏa lão cũng không hề tầm thường.

Cảm nhận được nghi hoặc của Lăng Phong, Thích Thiên Ánh liền mở miệng giải thích, hần tận hết khả năng làm rõ một ít kinh nghiệm của chính bản thân từng trải nghiệm và nghiên cứu được liên quan tới cách tăng lực lượng cho Lăng Phong, hi vọng có thể giúp Lăng Phong thêm một điểm dẫn dắt. Vén vén chỉ như vậy, không liên quan tới tu luyện tinh kỹ cụ thể, nhưng thực tế việc này đối với việc Lăng Phong tiến vào sâu hơn một tầng hoàn toàn vô dụng.

- Linh Tôn tạo Vực, quý lỗi huyền tượng?

Lăng Phong lộ ra vẻ trầm ngâm, niệm thức rất nhanh phân tích theo lời Thích Thiên Ách cùng cảm ngộ của bản thân liên hệ lại. Một đường linh quang đột nhiên khai sáng, hần hiện tại đã có thể khẳng định, trên thực tế sau khi tiến nhập Linh Cấp mỗi một tầng đi tới cũng không phải đơn thuần là lực lượng tiến bộ, trong đó tất nhiên vẫn phải trông phải thể ngộ bản chất thiên địa tự nhiên cùng với việc khai phát tiềm năng bản thân.

Trước kia hần cho rằng muốn từ Linh Giả tấn chức trở thành Linh Sĩ, Linh Tôn chỉ cần duy nhất một việc là tìm hiểu linh kỹ, nhưng hiện tại xem ra còn phải cần nhiều hơn thế.

Những lời của Ôn Đình tại Luyện Linh Tuyệt Vực ngày trước lại một lần nữa hiện lên trong ý thức hải của Lăng Phong, mỗi một điểm huyền ảo trong đó phẳng phất như chuông thần làm chấn động Lăng Phong, giống như giúp hần xé mây nhìn thấy mặt trời, mở ra một khung cảnh tươi sáng!

Trên thực tế, sau khi tiến nhập Linh Cấp, không chỉ có chuyên chú với việc tập luyện linh kỹ, càng không nên xao lãng việc không ngừng tiến hành khai quật và cường hóa Linh Vực.

Đồng dạng một loại tinh kỹ, uy lực thi triển trên tay Linh Sĩ so với Linh Giả sẽ cường đại hơn gấp mấy lần, nguyên nhân chính là Linh Sĩ Vực tự có tác dụng làm cường hóa uy lực đối với linh kỹ của bản thân.

Đồng dạng, mỗi khi tu luyện ra một loại linh kỹ mới sẽ làm cường hóa thêm một phần đối với Linh Vực, đôi bên chính là quan hệ tương hỗ cùng phát triển.

Bản thân Lăng Phong tự mình đã chiếm một phần lợi lớn. Hần chính có thân thể song linh hồn, phân biệt lấy kiếm linh cùng với kiếm nguyên hỏa hệ tìm hiểu Sát Lục Chi Nhận cùng với Thiên Địa Lao, hai đại tinh kỹ một khi sản sinh liền không ngừng cường hóa Linh Vực, nhất cử đạt nhanh tốc độ cường hóa thành Linh Sĩ Vực! Đây chính là nguyên nhân lớn nhất vì sao hần đối chiến với Duẫn Thường vẫn ổn định chiếm thượng phong, bằng không hần tuyệt đối không thể chống lại được cường giả Linh Sĩ.

426. Chương 383: Lôi Vân Quỷ Dị

Nhưng vén vén chỉ như vậy cũng không đủ, tu luyện giả còn cần tự thân tiến hành cảm ngộ Linh Vực. Từ trên Hỏa Lão, Lăng Phong có thể nhận ra được một yếu tố quan trọng nhằm tăng khả năng đánh lên Linh Vực, đó chính là Linh Tính.

Giống như tiểu thể giới của Bùi Kiên cùng với quái hạp trong tay, không thể nghi ngờ cái trước tử khí trầm trọng hơn hần, mặc dù không hề có bất luận một tia sinh mệnh gì nhưng vẫn gây cho người ta cảm giác hoạt bát vô cùng, tràn ngập sinh cơ.

Thậm chí, quái hạp còn cấp tạo cho Lăng Phong một loại dự cảm cường liệt. Đó chính là nếu tiếp tục phát triển thêm nữa nó có thể trở thành một thể giới hoàn toàn độc lập.

Sáng thế?

Sáng tạo thế giới?

Thực sự có thể?

Nghi hoặc thoáng hiện lên, Lăng Phong biết một tầng này vẫn còn cách mình rất rất xa, mục đích quá mức cao xa tuyệt không phải là điều gì hay ho. Hắn cố gắng kiềm chế lại tâm tình ba động, đi từng bước một thể ngộ sự huyền bí của thiên địa. Làm sao để có thể phát triển Linh Vực càng sâu cũng không có bất luận kẻ nào chỉ dẫn được cho hắn, chỉ có thể dựa vào cách thức nguyên thủy nhất cũng là hữu hiệu nhất, đó chính là tự mình trực tiếp tu luyện.

Thời gian như nước chảy, trong nháy mắt đã là hai ngày sau!

Chìm đắm vào tu luyện, Lăng Phong hoàn toàn không phát hiện thời gian trôi qua, thẳng đến khi một cỗ năng lượng mãnh liệt bạo phát xông lên, ba động cường hãn dường như sóng lớn đảo qua, trong không khí đầy rẫy loại khí tức mê huyền, Lăng Phong lúc này mới đột nhiên tỉnh giấc:

- Chuyện gì xảy ra? Cỗ khí tức này dường như là...

Hóa Linh?

Một tia mừng rỡ nổi lên, Lăng Phong vỗ thân dưới một cái, một cỗ cương khí nâng thân thể lên. Hắn tiện tay vỗ, thân hình liền xuất hiện ngay trên Cống Hiến Điện.

Lúc đầu cùng với Bảo Lan chiến đấu một phen kịch liệt, Cống Hiến Điện bị tổn hại hơn phân nửa, lúc này mới chưa qua mấy ngày nên còn chưa kịp triệu tập nhân thủ tới tu sửa. Cũng may Tà Quân Tông được bao bọc bởi nguyên trận vô cùng tinh diệu, đã nhiều ngày qua đều là dùng nguyên trận che phủ cảnh diện, lúc này Lăng Phong nắm giữ nguyên trận hoạch tâm, ra vào tự nhiên dễ dàng vô cùng.

Bay lên đỉnh điện, chỉ thấy mấy người Hằng Trùng, Nguyên Thận đứng thành một hàng, thần tình thoải mái nhìn về phía trước. Ở phía sau lưng bọn họ, một loại bài chúng đệ tử sắc mặt tỏ vẻ hưng phấn. May là bọn họ đều chú ý thu lại hô hấp, bằng không với số người đông như vậy, chỉ cần tiếng thở của mọi người cũng đủ tạo thành một trận động tĩnh lớn rồi.

Nhân lực Tiêu Hắc tốt nhất, vừa thấy Lăng Phong nhất thời cúi mình, lớn tiếng hô:

- Tông chủ!

Thấy bị hắn tranh trước, Nguyên Thận rất bất mãn bĩu môi. Trước kia cùng hắn tranh cùng với Oa hoàng tranh thủ tình cảm, từ khi Oa Hoàng trở thành "chuẩn hôn phu" của Bảo Lan, Nguyên Thận cũng rất rõ ràng mọi người không cùng một cấp bậc cạnh tranh, vì vậy đặc chí tự cho rằng mình có thể hưởng thụ "đặc sủng" của chủ nhân. Nhưng lại không nghĩ tới chuyện lấy lòng Lăng Phong không những ít đi một đối thủ, trái lại càng xuất hiện nhiều hơn, trong đó đặc biệt là tiểu tử Tiêu Hắc này làm hắn chán ghét!

Nguyên Thận không cam lòng lạc hậu, vội vã khom người, lớn tiếng hô:

- Chủ nhân!

Vừa nói xong liền đặc ý dào dạt trừng mắt nhìn Tiêu Hắc.

Tiêu Hắc trợn mắt há hốc mồm nhìn lại, ban đầu cũng nghe qua Nguyên Thận xưng hô như vậy với Lăng Phong, chính là bản thân vẫn còn thăm nghĩ nghe lắm, đường đường một Linh Giả vì sao phải ủy thân làm nô bộc? Lần này thiên chân vạn xác nghe được, hắn không khỏi vạn phần giật mình:

- Người này vì lấy lòng tông chủ, thật quá vô sỉ đi!

Lăng Phong khẽ gật đầu, không để ý đến hai tên đồ hơi này lục đục với nhau, ra hiệu mọi người còn lại không cần quá đa lễ, sau đó phi thân về phía trước, đồng thời đưa nhân thân hướng đến chỗ động tĩnh.

Đằng Thụ huyền phù giữa không trung, hai vòng quang mang màu vàng giống như mặt trời thu nhỏ, xa xa may đen tầng tầng, trong mây đen lớp lớp truyền ra tiếng lời đình chân động nhân tâm, phảng phất như trong đó có một đầu lôi thú đang không ngừng gào thét mãnh liệt.

Mặt trời chói chang giữa chính Ngọ bị che lấp, Đằng Thụ ngược lại có phần giống như một vị thể thần, đủ sức khóa lấp mặt trời chói chang. Một thân áo bào của hắn sớm đã bị cơ thể bạo trưởng thành rách nát, chỉ

còn lại một phần vải khổ bao sát thân che chỗ yếu hại, nhìn qua càng tô đậm hình ảnh thần võ phi phàm chấn động nhân tâm.

Một tia điện quang uốn lượn như mình xà không ngừng đánh lên giữa mây đen, phảng phất như tiểu thú không an phận, mỗi một lần trùng kích đều tạo bạo phát ra những sóng chấn động cực đại.

- Thực sự cổ quái!

Lăng Phong cảm thấy vô cùng kinh ngạc, rất rõ ràng Đằng Thú đã đột phá bình cảnh tu luyện, bắt đầu chính thức bước lên Linh Cấp. Mấy ngày trở lại đây, Lăng Phong từ chỗ Du Thiên Trì cường ép lấy đi rất nhiều ý nguyên chương, thực đã làm lão thuật luyện sư đau lòng không thôi.

Những ý nguyên chương này hẳn toàn bộ đều giao phó cấp xuống dưới cho thủ hạ luyện hóa vận dụng. Trước hết là Đằng Thú tự nhiên cũng là một người được hưởng lợi trong đó, hẳn nguyên bản tu luyện đã đạt tới điểm cực hạn, chỉ kém nửa bước là đột phá tầng quan khẩu mỏng manh.

Lần này chiến đấu kịch liệt với Hỏa Lão, được lợi không chỉ riêng mình Lăng Phong mà Đằng Thú cũng đồng dạng trong đó! Mượn áp lực cường đại của Linh Tôn, sau hai ngày tĩnh tọa, Đằng Thú cũng nhất cử thu được đột phá rất lớn!

Nhưng...

Động tĩnh này tựa hồ cũng quá lớn đi!

Cùng là tấn chức Linh Giả, bình thường ma thú hóa Linh sẽ tạo ra động tĩnh vượt xa nhân loại. Đường nhiên cũng không phải tất cả trường hợp đều như vậy! Lúc Lăng Phong hóa Linh tạo ra động tĩnh so với Nguyên Thận càng kinh khủng hơn nhiều, điều này hẳn còn phải xem bản thân tu luyện giả ẩn chứa càng nhiều năng lượng sẽ kéo tới lôi điện càng mạnh hơn!

Lúc này, Đằng Thú hóa Linh kéo tới lôi điện có kích cỡ xấp xỉ một con tiểu xà, nhưng động tĩnh lớn như vậy phảng phất như là một con cự mãng, so sánh với Lăng Phong khi trước còn mạnh hơn không ít, lẽ nào...

Thiên phú của hắn còn kinh người hơn tưởng tượng?

- Ta cảm thấy...nóng quá!

Giữa lúc Lăng Phong còn chưa lý giải được, đằng sau truyền đến một tiếng than nhẹ khó chịu, kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt Tuyết Niệm lộ ra từng đợt hồng quang cường liệt. Dù đứng cách xa hơn trượng vẫn bị cỗ nhiệt ý ập đến, khó chịu không phải bình thường!

A!

Mặt nạ Tuyết Niệm dùng để che mặt đã hoàn toàn bị đốt cháy, lộ ra gương mặt nổi đầy những vết sẹo. Khuôn mặt hẳn lúc này nóng cháy hồng, phảng phất như muốn phun cả máu tươi ra ngoài vậy.

- Không tốt! Lăng huynh đệ, Tuyết Niệm cũng sắp hóa Linh!

Thích Thiên Ách sợ hãi rống lên nói.

Lăng Phong đột nhiên cả kinh. Hai người đồng thời hóa Linh? Chuyện đùa phải không?

- Nhanh tách bọn họ, bằng không uy lực hóa linh kiếp càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Trong tất cả mọi người ở đây, trừ Thích Thiên Ách ra, còn lại kiến thức của Tào Kế Suất coi như cao nhất, hẳn liền sợ hãi rống lớn.

- Không kịp!

Thân hình Lăng Phong khê nhúc nhích, chợt khắc chế bản thân dừng lại, trong tầm mắt của hắn mây đen càng thêm dày đặc, tầng tầng mây đen giống như tấm màn trời nặng nề không gì sánh được áp xuống, như vẩn thạch thiên ngoại hàng lâm, làm da đầu tất cả tê dại, phảng phất gánh vác gánh nặng nghìn cân.

Trong đó điện xà một lần nữa phát sinh biến hóa, vô số điện xà xuất hiện huyễn ảnh khắp không gian, ảnh ảnh hư huyễn, như nhiều hơn một đôi cánh, đông lạnh linh hồn con người.

- Các người nhanh lui ra! Ta tự mình đánh tan hóa linh kiếp!

Lăng Phong trầm giọng quát lên.

Bởi vì Đằng Thú và Tuyết Niệm đồng thời tấn chức Linh cấp, lôi điện oanh kích không đơn giản là một cộng một bằng hai. Hóa linh kiếp của hai người gần nhau sẽ phát sinh đủ loại cảm ứng vi diệu, dựa theo uy lực hóa linh kiếp trước mắt, uy thế ít nhất vượt qua bốn lần uy lực bình thường!

Hai người Đằng Thú cho dù có thể liên thủ ứng đối, chỉ sợ cũng khó có thể bình yên vượt qua! Biện pháp duy nhất chính là Lăng Phong xuất thủ đánh tan Hóa Linh Kiếp, thế nhưng làm như vậy, bọn họ không thể thuận lợi vượt qua kiếp số, cũng không thể trở thành Linh giả chân chính, sau này không tránh khỏi phải độ kiếp một lần nữa.

Một tầng quang mang gai mắt từ thân thể Lăng Phong phát ra, giống như muốn xé rách không gian, nhanh chóng ngăn cách đám đệ tử tông môn đằng sau.

- Chúng ta mau lui lại!

Tiêu Hắc kinh hãi quát lên, giờ khắc này hắc biểu hiện ra năng lực tổ chức thường ngày rèn luyện rất tốt, liên tục chỉ huy nói:

- Toàn bộ đệ tử tông môn lui lại trăm trượng, đều tự chú ý phòng hộ chính mình!

Các đệ tử ào ào theo lời thối lui, nhìn về phía Lăng Phong huyền phù trên bầu trời giống như thần nhân, trong mắt đều hiện lên vẻ kinh thán, trong số bọn họ có không ít người mới lần đầu tiên tận mắt chứng kiến Lăng Phong tự mình xuất thủ, thấy rõ phong thái tông chủ tông môn mình, nhất thời sinh ra lòng trung thành cường liệt.

Trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, lực hiệu triệu của một cường giả vô cùng kinh người!

- Tông chủ!

Trong một mảnh quang mang mãnh liệt, Tuyết Niệm đột nhiên nói, trong ánh mắt của hắc toát lên chiến ý cường liệt:

- Ta muốn thử xem.

Không cần nhiều lời, từ khí thế không ngừng tăng cao của hắc, Lăng Phong nhìn ra được quyết tâm không gì lay chuyển được! Thế nhưng hóa linh kiếp như vậy, hắc thực sự vượt qua được sao?

Lại chuyển đầu nhìn sang Đằng Thú, hắc phảng phất giống như không nghe được tiếng rống của Lăng Phong, vẫn nhu cũ duy trì tư thế khom lưng căng cứng cơ bắp toàn thân, từng đoàn khí thể màu trắng phun ra, ma sát với không khí phát ra tiếng xuy xuy. Quang mang màu hồng đồng thời xuất hiện, toàn thân giống như một đầu dã lang đến từ phương bắc khắc nghiệt, dã tính mười phần.

Thấy vậy, khí thế không ngừng phát ra từ trên người Lăng Phong thu lại, một trăm lẻ tám đạo kiếm quang nhất thời trở về đan điền. Một đạo tinh mang vô hạn lóe lên, bắn về phía Tuyết Niệm, chính là Tinh Thiết Kiếm!

Lăng Phong ngưng trọng nói:

- Ta áp trận cho các người, nếu như không qua được, ta sẽ ra tay!

Tiếp nhận Tinh Thiết Kiếm, Tuyết Niệm cảm kích nặng nề gật đầu với Lăng Phong,

- Tạ ơn tông chủ!

Cùng là Thiên Hành Giả hỏa hệ, hắc tự nhiên có thể vận dụng được một phần Thiên Địa Lao ẩn chứa trong đó, đợi khi đối mặt với hóa linh kiếp coi như nhiều hơn một phần đảm bảo.

- Cần thận!

Cho dù là Đằng Thú bộ dáng mãnh thú mười phần cũng cảm nhận được cảm tình quan tâm chân thành trong lời nói của Lăng Phong, biểu tình hơi chút buông lỏng, nhãn thần nhìn trở lại Lăng Phong cực kỳ ôn hòa.

Vẫn biểu hiện lãnh tĩnh như trước, cương khí toàn thân Lăng Phong đề cao tới cực điểm, một vòng dòng chảy chân chí bắt đầu vận chuyển xoay tròn, chính là nguyên lực linh hồn hệ.

Một chỗ khác, nguyên lực hỏa hệ giống như con sông chảy siết, cuồng chuyển trong ý thức hải, mi tâm Lăng Phong truyền ra âm thanh kỳ quái, giờ khắc này, hắc đã triệu hồi vực năng của bản thân, hai đại Linh kỹ cường hóa, vực năng hoàn toàn bành trướng tăng mạnh.

Hóa linh kiếp hiện tại tương đương với bốn Linh giả đồng thời xuất thủ, đồng thời trong đó ẩn chứa một ít ảo diệu thiên địa, một khi đã phát sinh ngoài ý muốn, Lăng Phong biết nếu như không thể một kích đánh tan, như vậy hai người Tuyệt Niệm sẽ khó tránh khỏi bị lan tới.

Nhưng là, nếu như bọn họ có thể thành công vượt qua hóa linh kiếp lập tức thu hoạch được chỗ tốt vô cùng kinh người.

Thành là vương là hầu!

Lăng Phong chờ mong nhìn về phía hai người

Ầm ầm...

Thanh âm giống như rắn bò qua rừng rậm, khiến sâu trong linh hồn con người sinh ra một cổ hàn ý, da lông không khỏi nổi lên.

Chợt, tạp âm liên tiếp vang lên, rất nhanh hội tụ thành một đoàn nước lũ mãnh liệt, sau đó là thanh âm khiến linh hồn như bị đông cứng.

Ầm ầm...

Tùng đạo điện quang hạ xuống cực nhanh, điện mang đánh thẳng về phía hai người Tuyệt Niệm, năng lượng cường đại nhất thời triệt để phong tỏa một phiến hư không, bọn họ muốn bỏ chạy cũng không kịp nữa rồi!

Kim quang như màn trời, càng giống như thác nước chảy siết!

- Chiến!

- Chiến!

Hai tiếng bạo âm một trước một sau vang lên, Tuyệt Niệm xuất thủ, tay hắc giương lên lập tức phát ra vô số hỏa đạn, rất nhanh hỏa đạn hội tụ lại, hình thành một con mắt dài hẹp!

Dưới tình huống tu vi tăng mạnh, Huyết Tình Mang Nhân của Tuyệt Niệm so với hình dạng lần thứ hai đánh lên Lăng Phong càng thêm biến ảo, nhìn qua dài hơn một cánh tay, rộng hơn ba lòng bàn tay, bên trong thoáng hiện một chút nhược huyết thê diễm, phi thường hợp với hai chữ "huyết tình".

Một chiêu này nguyên bản là sau khi Thích Thiên Ách lĩnh ngộ hai đại tinh kỹ, sau đó tấn thăng trở thành Linh Sĩ, nhưng một thời gian dài không thể tiến thêm.

Lúc này, Thích Thiên Ách biết, nếu như không có cơ duyên, chính mình trăm triệu lần không có khả năng lĩnh ngộ được một tinh kỹ cuối cùng, vì vậy liền quả đoán tìm kiếm một phần công pháp tu luyện Tinh kỹ hỏa hệ, đó chính là Huyết Tình Mang Nhân!

Dùng thực lực Linh Sĩ của Thích Thiên Ách lúc đó, có thể được hắc coi trọng, Huyết Tình Mang Nhân tự nhiên không phải chuyện đùa. Trong rất nhiều tinh kỹ hỏa hệ các loại, nó tuyệt đối xếp hạng đầu, một khi thi triển mang nhãn như có linh, nguyên lực hỏa hệ dâng trào trong đó giống như mũi tên bắn mạnh. Càng trọng yếu hơn chính là chỉ cần dung hợp một kích này với Linh vực sẽ tạo thành áp chế cực lớn đối với Linh hồn, khiến đối thủ không thể nhúc nhích.

Tự nhiên, hôm nay nhằm vào hóa linh kiếp, công hiệu lớn nhất của nó không quá rõ ràng. Nhưng cho dù là như thế, Huyết Tình Mang Nhân vừa hiện, nguyên lực hỏa hệ vẫn hình thành ngàn vạn mũi tên bắn ra, cực kỳ chói mắt.

- Địa Long Toàn!

Đằng Thú cũng quát lên một tiếng, từng đoàn nguyên lực địa hệ từ lỗ chân long toàn thân, thất khiếu, trái tim, mỗi một chỗ đều phun mạnh nguyên lực ra ngoài.

Nguyên lực địa hệ trong nháy mắt chiếu rọi Đằng Thú trở thành một người thép, nguyên lực địa hệ dày đặc phun ra trong nháy mắt đã bắn rơi một phần lõi điện.

Nhưng, nguyên lực tụ, thiên địa biến sắc!

Một đầu giao long ngẩng đầu rít gào, từng mảnh lân phiến chói sáng tiên diễm, mỗi một lân phiến đều nhô nhạo lưu chuyển vô số bí văn nhập vi.

Lúc trước, khi tiến vào Kiền Thiên Giới, Lăng Phong từ một chiêu của Lãnh Tinh Dực lĩnh ngộ được ảo diệu nhập vi, nếu muốn hình thành tinh kỹ hoàn chỉnh, nguyên lực hóa hình càng phải tiến sâu hơn một tầng bí văn nhập vi.

Sau đó, tại Bối Diệp Tông, Lăng Phong rốt cuộc nhất cử hoàn thành cơ bản Tinh kỹ thuộc về chính mình. Lúc này, Đằng Thú không cần bàn cãi đang trải qua quá trình giống nhau, hắn muốn dùng nguyên lực hóa hình giao long càng sâu hơn một tầng, tiến vào Linh cấp chỉ có con đường nhập vi.

Nhập vi hoàn thành, lực công kích tăng vọt mấy lần.

Rống!

Giao long mở ngũ trảo, bạo âm xé rách không khí, liên hợp với tiếng rống của Đằng Thú, trong lúc nhất thời không phân biệt được người rống hay là thú rống. Tiếng gầm tràn ngập âm tấu vông liệt chấn động trời cao, khiến phong vân biến sắc, lòng người bàng hoàng.

Xuy xuy xuy xuy!

Từng đạo vũ tiễn điện quang hạ xuống, trước tiên oanh kích thân ngoài giao long, từng đợt thanh âm như nước sôi nổi bọt vang lên, chỉ thấy mặt ngoài giao long nổ tung từng đóa hoa nguyên lực tiên diễm.

- Ta cũng tới!

Tuyệt Niệm hơi chậm một bước, lúc trước tiến vào Bối Diệp Tông, hiện tại danh liệt nhóm phó tông chủ, thế nhưng Tuyệt Niệm biết chính mình kém Đằng Thú một bậc, ngày xưa trong hoàn cảnh cừu hận che giấu, hắn con thừa hơi giữ nhiều ý niệm tranh cường háo thắng trong đầu.

Từ khi quy về dưới trưởng Lăng Phong, tất cả cừu hận phảng phất có người chủ sự, Tuyệt Niệm không còn phải gách vác quá nhiều, nội tâm thoáng cái trở nên linh hoạt hơn. Hiện tại thấy Đằng Thú giành trước, trong lòng nổi lên cảm giác không cam lòng đặc biệt. Ngón tay chỉ vào Huyết Tinh Mang Nhân giữa không trung, thân thể run lên kịch liệt, từng đạo nguyên lực hỏa hệ điên cuồng rót vào trong đó.

Huyết tinh cuồng chiến, một tia bí văn giống như mùa xuân đâm chồi, điên cuồng lớn mạnh, trong chớp mắt Huyết Tinh Mang Nhân một lần nữa biến hóa, đường văn mặt ngoài phức tạp không gì sánh được khiến nó giống như binh khí, hoa mỹ tới kinh tâm động phách.

Tuyệt Niệm xuất thủ, nhất thời chia sẻ một phần áp lực cho Đằng Thú, vũ tiễn điện mang cùng với hỏa diễm mang nhân, từng đợt từng đợt công kích va chạm, khiến không gian xung quanh vang lên tiếng bạo âm không dứt. Nếu như có sinh vật bình thường chạm vào hỏa hoa tán loạn, chỉ sợ liền lập tức nổ nát bấy.

Tâm tính Đằng Thú ngay thẳng, ngược lại không có nhiều tạp niệm như Tuyệt Niệm, vừa thấy có người chia sẻ một phần áp lực, nhất thời thở ra một hơi.

Song quyền một lần nữa bạo chấn, nguyên lực ầm liên tiếp kết xuất, nguyên lực cường đại hội tụ.

Mây đen trên bầu trời phảng phất như có ý lui bước, dĩ nhiên dần dần tán đi một chút. Lăng Phong thấy thể âm thâm thổ ra một hơi, xem ra tự hồ bản thân đã lo lắng thừa, nếu như bọn họ triệt để giải quyết được thì không gì tốt hơn.

Nhưng không đợi Lăng Phong buông lòng triệt để, đột nhiên...

Mây đen sắp sửa tiêu tán bỗng nhiên xuất hiện một tia màu xanh thật sâu, giống như đại hán mặt đen bị tức giận, quang mang màu xanh lan tràn.

Hai người Tuyệt Niệm Đẳng Thú vừa định thu nạp lôi điện tàn dư xung quanh rèn luyện thân thể đột nhiên dừng lại, sắc mặt ngưng trọng nhìn vào giữa không trung.

Chỉ thấy một đoàn mây màu xanh cuộn cuộn lan tràn, giống như bên trong có một đầu cự thú hấp nạp, rất nhiều mây trôi không ngừng chui vào trong khoang miệng của nó.

Tư, tư...

- Đây là...

Tào Kế Suất vẫn đứng bên cạnh Lăng Phong trừng to hai mắt, không thể tin tưởng nói:

- Đùa phải không? Sao lại có chuyện này xảy ra?

Theo ánh mắt chấn động của tất cả mọi người, chỉ thấy mây xanh không ngừng co rút lại giữa trung tâm, mây trôi hư vô dần dần ngưng kết thành thực thể mềm mại, phẳng phất giống như thân thể thực chất.

Càng cổ quái là đám mây hội tụ nhanh chóng biến hóa trở thành...Đầu, tai, mắt, mũi, miệng, ngũ quan của thân thể con người, nhìn qua giống như một đứa bé...

Lăng Phong ngẩn người, vô ý thức bật thốt thành tiếng. Khi ở dưới đáy hỏa sơn, Lăng Phong chỉ thấy qua xà linh, chỉ kém một bước là biến hóa thành một xà linh, trở thành sinh mệnh thể độc lập. Thực sự không ngờ tới năng lượng lôi điện cũng có thể xuất hiện dị tượng này!

Đây vển vển chỉ suy đoán của Lăng Phong, bất quá Lăng Phong lại cảm giác suy đoán cách hiện thực không quá xa.

Trong thấy dị linh khoảng chừng hai thước, bộ dạng giống như trẻ con mới sinh, Lăng Phong nhìn không được nở nụ cười khổ...Lôi Bảo Bảo?

Không dễ đám người Lăng Phong có nhiều cơ hội suy tư, Lôi Bảo Bảo hình thành trong thời gian cực ngắn, chốc lát đã sinh ra tiếng khóc rõ to.

Oa một tiếng, thanh âm rõ ràng trong trẻo, nhưng thanh âm này vừa mới xuất hiện đã lập tức dẫn phát sấm sét thiên địa cộng minh.

Ầm ầm!

Lôi âm cuộn cuộn theo đó vang lên, mỗi một tia lôi điện đều lớn chừng cổ tay, dài đủ nửa trượng liên tiếp đánh xuống, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai và chạm với giao long và Huyết Tình Mang Nhân trên bầu trời.

Tách tách tách, hai đại nguyên lực hóa hình lập tức bị oanh tạc tan vỡ.

Hai người Tuyệt Niệm tuy tu luyện ra tinh kỹ, thể nhưng thân thể bọn họ chưa trải qua rèn luyện lôi đình hóa linh kiếp, vẫn không thể chân chính đánh ra được cường độ Tinh kỹ chân chính, đối mặt với sấm sét Lôi Bảo Bảo gọi tới, thể liên thủ của hai người dễ dàng bị oanh phá.

- Giết! Đẳng Thú, chúng ta liên thủ, diệt quái vật kia!

Đẳng Thú không nói một lời, lại là một chiêu Địa long toàn oanh kích. Thân thể giao long giống như mũi khoan, không ngừng xoáy mạnh, bạo âm ầm ầm không dứt.

Tuyệt Niệm hét lớn một tiếng, cũng không dám giấu diếm, kiếm trong tay chém mạnh. Hơn trăm đạo kiếm quang phun ra toàn kích, hội tụ như lao tù, từng đạo kiếm quang đều tăng vọt hơn trượng, bề mặt lưu chuyển bí văn phức tạp, tinh tế nhập vi.

Chí trọng chí trầm, cả thiên địa làm tù lao, một kiếm phá giết!

Một kiếm này oanh xuất, Thiên Địa Lao oanh tròn, lúc này lao tới bao phủ Lôi Bảo Bảo, không biết là nguyên nhân vừa mới sinh ra, ý chí chiến đấu của Lôi Bảo Bảo không phải rất mạnh, bị biến cố này chấn động kinh ngạc tới ngây người, dĩ nhiên ngây ngốc để Thiên Địa Lao dễ dàng bao phủ bản thân bên trong, hoàn toàn không biết phản kháng như thế nào.

Một khi bị nhốt trong tù lao, mấy đạo kiếm quang chuyển động, gắt gao áp bách.

Phệ, về mặt ngây ngốc của Lôi Bảo Bảo thoáng biểu lộ tình cảm, ngón tay út chỉ về phía Thiên Địa Lao, một tia kiếm khí phát ra, cắt một vết trên ngón tay của Lôi Bảo Bảo.

Một điểm máu tươi màu vàng chảy xuống.

Lặng người một lát, ngay sau đó cái miệng của Lôi Bảo Bảo há to, phát ra trận khóc lớn kinh thiên động địa.

Ầm ầm ầm, lúc này đây, Lăng Phong rút cuộc nhìn thấy rõ ràng, chỉ thấy theo tiếng khóc lớn, sóng gợn màu xanh bắt đầu điên cuồng hội tụ bên ngoài cơ thể Lôi Bảo Bảo, chính là nguyên lực phong hệ.

Tiếng khóc phảng phất giống như có liên hệ không chế kỳ diệu nào đó với nguyên lực phong hệ, từng đạo sóng gợn không ngừng ba động, cổ dâng không ngớt, sau đó là vài đạo sấm sét ầm vang.

Quanh thân Lôi Bảo Bảo đã bị Thiên Địa Lao cấm chế chặt chẽ, sấm sét phủ vào nó hoàn toàn bị ngăn lại, dưới vòng kiếm quang lưu chuyển cắt nát, lực lượng lôi điện tiêu tan, chỉ còn dư lại một bộ phận nhỏ tràn ra ngoài Thiên Địa Lao.

- Các người còn không nhanh chóng hấp thu lô điện thôi thể, còn muốn chờ đến lúc nào?

Tào Kế Suất lớn tiếng quát.

Hai người Tuyệt Niệm như vừa mới trong mộng tỉnh lại, mặc kệ Lôi Bảo Bảo có lai lịch quỷ dị như thế nào, lôi điện nó triệu hồi tới chính là bảo bối đúng nghĩa, không thể lãng phí!

- Hút, luyện!

Tuyệt Niệm quát một tiếng sắt lệnh, mấy đạo lôi điện tràn ra ngoài Thiên Địa Lao bị hấn hấp thu, ngay sau đó, làn da của hấn phảng phất như phồng lên, điên cuồng hút hết toàn bộ lôi điện vô tận trong không gian xung quanh.

Tách tách tách tách...

Tức khắc, tầng da ngoài của Tuyệt Niệm bắn ra điện quang màu xanh, xương cốt không ngừng vang lên bạo âm tách tách tách. Dường như mỗi một chiếc xương nhỏ nhất đều trải qua quá trình nứt gãy và đúc lại!

Về thống khổ vô cùng vô tận hiện rõ, cơ mặt Tuyệt Niệm vặn vẹo, thể nhưng dù thống khổ không gì sánh được hấn vẫn nén không hề phát ra một tiếng rên rỉ, chỉ từ thân thể run rẩy kịch liệt của hấn mới nhìn ra được đau đớn hấn phải chịu hiện tại như thế nào.

Tách tách, dưới ba động vặn vẹo kịch liệt của da thịt, từng khối da dính theo máu tươi lần lượt rơi xuống, lộ làn ra tân sinh bên dưới.

Mới năm trước đây phải che giấu tung tích, Tuyệt Niệm không tiếc tự hủy dung mạo, một thiếu niên phong tư hơn người cuối cùng biến thành khuôn mặt ma quỷ hiện tại.

Nhưng sau khi trải qua lôi điện thôi thể, tất cả đã được loại bỏ, cơ xương toàn thân bị tổn hại cũng nhanh chóng khôi phục lại trạng thái đỉnh cao, mềm mại như trẻ em, lại kiên cố như sắt thép.

Trong Tinh Thiết Kiếm, Thích Thiên Ách vui mừng nhìn một màn này pháy sinh, đối với hấn mà nói, dung mạo của đệ tử hấn vĩnh viễn là đau đớn lớn nhất trong lòng, hiện tại có thể cứu vãn, tự nhiên hấn vui mừng không gì sánh được.

Trái lại chỗ Đằng Thú, từng khối cơ trên cơ thể hấn nhảy lên không ngớt, một tầng chất thải nóng bỏng bị đẩy ra khỏi cơ thể, không biết là ảo giác hay sự thực, mỗi một tầng chất thải hạ xuống, thân thể hấn lại giống như phân chia, từng mảng từng mảnh, thân hình hấn dường như thu nhỏ lại một vòng.

427. Chương 384: Cụ Phong Phù

Thể nhưng, thân thể hấn không hề mất đi cảm giác uy hiếp mạnh mẽ, trái lại vì càng thêm thu nhỏ, càng thêm căng tròn, càng mang tới cảm giác trùng kích thị giác mạnh mẽ, phảng phất như mỗi một thớ cơ đều

mang theo lực lượng bàng bạc không gì sánh được, mỗi một lần nhấc tay nhấc chân đều có thể câu thông nguyên lực thiên địa, oanh xuất một kích kinh người

Bỗng nhiên, từng đằng xa vang lên tiếng thét kinh hãi:

- Đó là...Dị linh lôi điện?

Ngay sau đó là thanh âm mừng rỡ không gì sánh được.

- Ha ha ha, thực sự là trời cao quan tâm, không nghĩ tới dĩ nhiên gặp được loại bảo bối trong truyền thuyết này!

Chốc lát...

Một đạo thân ảnh màu xám xẹt qua cực nhanh, lao thẳng tới Lôi Bảo Bảo bị nhốt trong Thiên Địa Lao.

- Muốn chết!

Con mắt Đằng Thú rống giận, hấn đang rất khó khăn hoàn thành lôi điện thối thể, tuy rằng không quá hiểu rõ sự quý giá của Lôi Bảo Bảo, thế nhưng không hề gây trở ngại đối với sự phẫn nộ đối với kẻ dám can đảm rình coi bên ngoài.

Quá trình thối thể bất quá chỉ tiến hành trong khoảnh khắc, thân thể Đằng Thú cũng đã phát sinh biến hóa long trời lở đất, liên lụy đến uy lực tinh kỹ tăng trưởng cực lớn. Một chiêu Địa Long Toàn oanh kích, nơi nơi đều phát sinh bạo âm, từng đoàn kim quang phát ra, mang theo áp lực cực lớn.

- Hừ! Bất quá vừa mới tiến vào Linh giả mà thôi, cũng dám xuất thủ trước mặt bản tọa? Cụ Phong Phù!

Thân ảnh màu xám hừ lạnh một tiếng, đầu quyền đầm mạnh, một kích hư không ngưng tụ thực chất, một quyền này sinh ra tiếng ba ba thanh thúy, không khí bị đánh bạo! Khí lưu bạo liệt cấp tốc áp súc, rất nhanh hình thành một đạo đao ảnh màu xám lao về phía Đằng Thú.

Ầm ầm...

Giao long hoàn toàn không thể ngăn cản được thế tiến công của đao ảnh, bị đơn giản xuyên thấu qua thân thể, ngay sau đó cánh tay của Đằng thú phát sinh tiếng tê mình bén nhọn.

Ba, đao ảnh nổ tung, huyết nhục tứ tán, cánh tay phải Đằng Thú lộ ra xương trắng.

- Di? Vậy mà không thể chặt đứt một cánh tay của người? Da thịt đủ kiên cố!

Thân ảnh màu xám ngạc nhiên nói, lập tức không thèm để ý phát tay.

- Ta tha cho người một mạng, rút đi!

Đằng Thú ngăn lại trước mặt thân ảnh màu xám, hai mắt hấn đỏ ngầu, phảng phất như muốn chảy máu tươi ra ngoài. Trong lòng trào dâng tức giận, chân nguyên lực cuồng nhiên vận chuyển, áp lực trong ý thức hải đột nhiên bạo tăng, khí lưu từ hai xoang mũi như tên bắn ra ngoài!

- Di? Người muốn ngăn ta?

Thân ảnh màu xám dừng lại, màn sương mê huyền bao phủ xung quanh người hấn lập tức chậm rãi giảm đi, lộ ra dáng vẻ một thanh niên, khuôn hình gầy gò, sắc mặt trắng xanh ốm yếu, gò má nhô cao càng tô thêm dáng vẻ gầy ốm của hấn, tưởng như chỉ cần một trận gió nhẹ cũng đủ thổi bay hấn lên trời.

Thân ảnh màu xám xòe năm ngón tay gầy guộc, hơi hướng ra như hư không nhiếp vật, cười hắc hắc nói:

- Chứng kiến dị linh lôi điện, tâm tình của ta hôm nay rất tốt, không cùng người tính toán tội mao phạm này, còn chưa tránh ra?

Đằng Thú vẫn trầm mặc, thân ảnh cao lớn hơi rung động. Nương theo mỗi lần rung động, không khí đều truyền ra trận trận những tiếng khiêu âm, giống như hư không cũng không chịu nổi năng lượng kịch liệt như vậy.

Thân ảnh màu xám cũng nhìn ra ý đồ liều mạng của Đằng Thú, sắc mặt lúc này biến đổi, lộ ra vẻ tàn lệ:

- Người thực sự định rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, ngoan cố cùng ta tới cùng? Vậy xem ra ta cũng không thể tránh phải ra tay rồi!

Sát khí lạnh lạnh tràn ngập, sự tức giận lập tức được kích phát.

- Nơi này vẫn không tới phiên người khoác lác!

Đúng lúc này, một tiếng thanh âm nhẹ nhàng vang lên, sau đó thân ảnh Lăng Phong đột nhiên xuất hiện bên cạnh người Đằng Thú, hắn đưa tay khẽ vỗ một cái lên vai đằng thú rồi nói:

- Người lui lại, nơi này giao cho ta xử lý!

- Được!

Đằng Thú buồn bã lên tiếng trả lời, dưới ánh mắt kinh ngạc của thân ảnh màu xám, hắn thuận đường thôi lui sang một bên, tiếp tục hoàn thành công việc luyện hóa thối thể.

- Người chính là đầu lãnh bọn họ? Nghĩ không ra thật đúng là có bản lĩnh đi, cái này đúng là muốn ép ta đây.

Thân ảnh màu xám vuốt vuốt cằm của mình, lộ ra một bộ rất hứng thú, tươi cười nói:

- Thế nào, có hứng thú làm thủ hạ của ta hay không? Chỉ cần người giao dị linh lõi điện này cho ta, vậy người sẽ chính là nhân tài trong mắt ta, ngày sau nhất định sẽ được trọng dụng, không hề bạc đãi!

Lăng Phong khẽ nhếch miệng cười nhạt, nếu không phải cảm ứng được thực lực thân ảnh màu xám xác thực cường đại, Lăng Phong quả thực muốn cho rằng đây là một gã phong tử. Hắn cho mình là ai đây? Chạy tới náo loạn vừa hô vừa quát muốn người ta phục tùng? Quả lực là mạnh miệng a!

Lăng Phong cười nhạt, nhưng rơi vào trong mắt thân ảnh màu xám lại thành mùi vị nịnh nọt, ở trong mắt hắn xem ra chính mình bố thí tùy ý đưa ra một danh ngạch đã là điều cực khó có được, người trước mắt lẽ nào còn có yêu cầu nào không thành? Nhưng là, một câu nói tiếp theo của Lăng Phong liền khiến triệt để biến mất vẻ tự đắc cuối cùng đọng lại trên mặt hắn.

- Người là ai? Cũng xứng?

Không cần lớn tiếng hô quát, đơn giản chỉ một lời khinh miệt trào phúng, Lăng Phong nhẹ nhàng phun ra mấy chữ này, giọng điệu dù là kẻ ngu si đến mấy cũng có thể nhận ra.

- Người, người nói cái gì?

Thân ảnh màu xám trừng mắt, ánh mắt lộ vẻ không thể tưởng tượng, phảng phất như phản ứng như vậy của Lăng Phong làm hắn khó có thể tin được.

- Kẻ ngu xuẩn, ta không có thói quen nói đi nói lại nhiều lời.

Lăng Phong chấp hai tay sau lưng, khuôn mặt chỉ lộ vẻ đùa cợt.

- Chết tiệt! Vẫn còn chưa có người nào dám can đảm nói với ta như vậy, tên chết tiệt, người chết chắc!

Thân ảnh màu xám triệt để tức giận, khuôn mặt vặn vẹo còn hơn cả Tuyết Niệm đang trong luyện thể, gân xanh nổi nên chẳng chịt như muốn kéo rách ra ngoài!

Lăng Phong xem như đoán ra một điểm đại khái, thân ảnh màu xám không biết là quái vật từ nơi nào chạy đến, dường như từ nhỏ đã quen thói được bao bọc hết mức, quen tính vênh mặt hếch hàm sai khiến, khoảng chừng trong lòng vẫn luôn nghĩ mình mãi mãi là nhân vật chính của cả thế giới cho nên mới dưỡng thành một bộ tính tình như vậy.

Đây đều là bị người nào chiều quá sinh hư?

- Còn có người nào, đều đi ra đây đi!

Lăng Phong tâm tư khẽ động, hướng xa xa phía trước quát lên.

428. Chương 385: Tịch Tùng Tử

- Mộc tông chủ thực sự là linh mẫn!

Thanh âm vang lên như vẫn còn ở phương xa nhưng trong chớp mắt đã thấy lại gần. Hai thân ảnh một trước một sau xuất hiện trước mắt mọi người.

Người tới trước là một trung niên vóc người cao to, khuôn mặt như ngọc, một thân bào trắng có vẻ hào hiệp phi phàm. Người tới sau hẳn là một lão giả, trên mặt lão giả còn tràn đầy một vẻ khoe khoang, thần tình rất giống với nhóm người từ Du Thiên Trì mà Lăng Phong đã từng nhiều lần thấy qua, chắc hẳn lão giả này cũng có thể là một Thuật Luyện Sư. Từ khí tức lưu chuyển trên người hẳn xem ra, đẳng cấp tựa hồ cũng không thấp.

- Tịch Tùng Tử, giúp ta giết chết kẻ này, trước mặt sư tôn ta sẽ làm chủ cho các người, cũng giúp Vô Không Sơn các người có chỗ đứng trong liên minh!

Thân ảnh màu xám lớn tiếng hô quát nói.

Trung niên nam tử lộ ra vẻ mặt xấu hổ, trong đầu còn thoáng hiện một tia buồn bực nhưng rất nhanh cũng được lão khắc chế xuống. Hẳn hưởng thân ảnh màu xám chấp tay nói:

- Hi Cảnh công tử, ta lần này đến tông phái này, bất quá là cùng với Mộc tông chủ bàn luận đại sự, không thể có chuyện động binh đao trong đầu, xin thứ cho Tịch mỗ không thể đáp ứng.

Một lời này nói ra là nhắm tới thân ảnh màu xám đồng thời cũng là nói với Lăng Phong. Đơn giản chính là thông báo thái độ của hắn đến đây là vì bàn chuyện hiệp thương hữu hảo, cũng không phải là vì đánh đánh giết giết.

Lăng Phong liếc hẳn một cái thật sâu. Vô Không Sơn? Mấy ngày nay tuy rằng vẫn ở trong tông môn, thế nhưng Lăng Phong cũng không phải không biết tới những chuyện tình xung quanh! Đất dưới chân này tuy thuộc địa phận Tà Quân Tông, nhưng xung quanh Tà Quân Tông vẫn là một mảnh thế cục hỗn loạn, tông môn lớn nhỏ san sát, trong đó Vô Không Sơn chính là một nhà tương đối cường đại một chút.

Tương đối cường đại này cũng chỉ là tương đối mà nói. Nếu trước đây Tà Quân Tông sợ rằng không bằng người ta, dù sao nghe đồn trong Vô Không Sơn, tông chủ chính là một vị Linh Sĩ, thực lực không hề thua kém Bảo Kiếm Quân! Mà kể cả trên những phương diện khác, thực lực tông môn này đồng dạng cũng là cường hãn, ví như số lượng Thuật Luyện Sư của họ so ra cũng vượt quá Tà Quân Tông.

Cơ hồ là trong chớp mắt, Lăng Phong lược qua toàn bộ những tin tức này trong ý thức hải. Hẳn thật ra cũng không hoàn toàn tin tưởng theo lời Tịch Tùng Tử, có thể làm người đại diện cho cả một tông phái đâu thể là hạng nhân vật tầm thường? Hẳn cùng với thủ hạ vừa rồi hẳn là trốn ở một nơi bí mật gần đó, nếu không phải bị mình phát hiện ra, chỉ sợ tới cuối cùng cũng sẽ không xuất hiện, chờ trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi.

Lăng Phong thậm chí có thể khẳng định tất nhiên sự tình mình phát sinh xung đột cùng Huyền Nguyên Tông đã lan truyền ra ngoài, thậm chí ngay cả tin tức Hỏa Lão cũng rơi vào trong tông môn đã bay tới khắp các thế lực. Tịch Tùng Tử này đoán chừng là không hiểu rõ thế lực phía bên chính mình nên mới lựa chọn vẻ mặt ôn hòa, thậm chí thái độ ăn nói còn có chút khép nép.

Nếu không phải có một tầng nhân tố như vậy, chỉ sợ sớm đã dùng tới minh đao ám thương rồi.

Âm thầm làm một thủ thế, không cần Lăng Phong phân phó, Tào Kế Suất liền tự động lại gần Tịch Tùng Tử không xa, gắt gao nhìn thẳng hắn.

Tịch Tùng Tử hơi biến sắc, lập tức làm bộ hoàn toàn không có phát hiện, mặc kệ Tào Kế Suất quan sát bản thân.

- Không có đảm lược, dù phú quý có dâng tới cửa cũng không có phúc hưởng thụ!

Hi Cảnh cười nhạt một tiếng, đột nhiên gào lớn nói:

- Đã như vậy, liền do ta tự mình đến xuất thủ! Dám can đảm lăng nhục ta, chịu chết đi! Cự Phong Phù!

Bị người ta thắng mặt hạ giọng khinh thường, Tịch Tùng Tử âm thầm hừ lạnh một tiếng:

- Gia hỏa tự đại, ý vào có sư tôn tốt là có thể làm xằng làm bậy, thực sự nghĩ không ai đủ sức thu thập người?

Quay đầu nhìn về phía Lăng Phong, Tịch Tùng Tử phát hiện mình cư nhiên đang rất hi vọng Lăng Phong có thể dạy cho Hi Cảnh một bài học thật tốt.

Nghênh hướng kéo đến của Cự Phong Phù. Lăng Phong cũng ít nhiều có biểu tình ngưng trọng, mặc dù tính nết cực kỳ khó ưa nhưng đối phương vừa ra tay, Lăng Phong vẫn rất nhanh đoán được thực lực của hắn tuyệt đối bất phàm, hẳn là đã tiến vào cấp Linh Sĩ!

Khóe miệng Hi Cảnh lộ ra một tia ngoan độc, hẳn tuy rằng kiêu ngạo thế nhưng cũng không kém thông minh! Liếc mắt có thể nhận ra khí thế Lăng Phong bất phàm nên không dám khinh thường. Vì vậy một chiêu oanh xuất cũng không còn hơi hợt như trước mà là điều động toàn bộ Vực Năng.

Tinh kỹ đánh ra, từng đạo phong hệ nguyên lực hội tụ hình thành một con quái trùng màu xanh. Quái trùng chỉ dài khoảng chừng chỉ dài nửa ngón tay, toàn thân màu xanh. Phảng phất như được hình thành từ thứ ngọc thạch tốt nhất. Trên lưng nó là hai đôi dực sí, mỗi một lần vỗ cánh đều tạo thành những tiếng "ông ông", tiếp đến không gian như được hô ứng, mơ hồ tạo thành hơn chục đạo đao ảnh theo dực xí vũ động không ngừng.

Uy lực một kích này so với đòn công kích vừa rồi tấn công Đằng Thú còn mạnh hơn gấp mấy lần.

- Thiên Địa Lao!

Lăng Phong không chút chậm trễ, vừa thấy đối phương thi triển ra chiến lực chân chính, lập tức triệu hồi nguyên lực hỏa hệ cường đại. Đồng thời cước bộ vừa đảo, một bước tiếp một bước như thanh quang điện không ngừng, tạo thành một dòng xoáy hấp lực.

- Thôi Tinh Đẩu!

Tay phải Lăng Phong co lại, tay trái kết nguyên lực ẩn, nhất thời tản mát ra lực hút vô cùng vô tận.

- Phá giết, Cự Phong Phù, trăm cho ta!

Hi Cảnh điên cuồng gào lên, tựa hồ làm như vậy liền giúp hắn tăng thêm phần năng lực. Chỉ thấy nguyên lực phong hệ biến thành cự Phong Phù, hai đôi cánh giống như được hô vẫy không ngừng, hơn mười đạo đao ảnh nhất tề bay ra, cứ bay được một tấc lại phân chia rồi mở rộng, chờ khi tới gần Lăng Phong đã trở thành một mảnh thật lớn, mỗi một phiến lại phát ra những tiếng như lệ khiêu, chói tai vô cùng.

Phốc phốc phốc!

Một tiếng cứ như vậy vang lên liên hồi, vô luận đao ảnh có nhiều hơn bao nhiêu nhưng vẫn như cũ bị Thiên Địa Lao bao vây lại, mặc cho chúng ở bên trong bạo lực liên tục, vẫn là không thể đột phá được tầng bố trí của Lăng Phong, cuối cùng phát ra một tràng âm hưởng rồi biến mất không thấy.

- Đây...!

Tịch Tùng Tử vẫn thản nhiên quan chiến lúc này cũng lộ ra biểu tình khiếp sợ vô cùng, ánh mắt khiếp đảm chăm chú nhìn lên Lăng Phong. Từ khi Hỏa Lão biến mất một cách thần kỳ, với Lăng Phong như một hắc mã đột nhiên xuất hiện tại Vô Tận Hoang Nguyên này, nhân mã khắp nơi đều heo hắt tâm tư muốn tiểu hiểu một ít, nhưng là cuối cùng đều không đạt được mục đích, hắn giống như là chui ra từ lòng đất, không hề có một tung tích liên quan.

Từ rất nhiều tin tức thu được, đa phần đều cho rằng Lăng Phong có thực lực cấp Linh Sĩ, nhất là những người tận mắt thấy trận chiến khi sư đồ Hỏa Lão tới cửa khiêu khích càng thêm tin tưởng, họ còn sáng lập ra một danh hiệu "Mộc tông chủ chính là đệ nhất nhân trong cấp bậc Linh Sĩ"!

Ban đầu nghe được loại thuyết pháp này, Tịch Tùng Tử chẳng qua chỉ cảm thấy chính là ngoại giới đồn thổi, dù sao cao thủ đồng cấp có thể vì tu luyện tinh kỹ bất đồng dẫn đến lực công kích thực tế phân chia cao thấp nhưng nhất quyết sẽ không có chênh lệch tuyệt đối thái quá như vậy.

Thẳng đến khi tận mắt chứng kiến Lăng Phong xuất thủ hấn mới phát hiện, tình báo thu được so với sự thực còn xa xa không bằng!

429. Chương 386: Thiên Sư Vệ

Thiên địa lao điên cuồng hạ xuống, từ sau khi luyện thành tinh kỹ này, đây là lần đầu tiên Lăng Phong vô tình tiến hành cường hóa nó. Sau khi mượn một chiêu "vạn vật sát" trong kiếm điển, thiên địa lao trừ giam hãm trấn áp ra còn có thêm thiên trọng chi lực nữa!

Toàn bộ mười mấy đạo ảnh huyền hóa ra từ gió lốc đều đang bị hơn một trăm đường kiếm mang giam cầm bên trong. Liên sau đó cuồng tê chi lực truyền khai như sóng triều, như cá mập há miệng, sáng lạn vô cùng. Kiếm mang ngừng sức đến cực điểm, cương khí phun xuất. Phong duệ sắc bén bắn mạnh ra tứ phía cắt đạo ảnh thành vô số mảnh vụn. Trong nháy mắt, năng lượng của những mảnh đạo ảnh vỡ đã tràn ngập khắp không gian.

Mười khối hỏa cầu bay ra khỏi cơ thể Lăng Phong trong những âm thanh hô khiếu điên cuồng. Lực nghịch chuyển dưới gót chân không ngừng vận vẹo, chiêu thức dung hợp giữa đấu chuyển tinh di và thối hỏa một lần nữa lại xuất hiện.

Lực hút vô biên truyền xuất!

- Không, không thể nào!

Hi Cảnh trợn tròn mắt, lộ rõ vẻ kinh ngạc. Hấn không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt mình.

Sao có thể như vậy được? Dù hấn mới chỉ là tu vi linh sĩ, không thể nào bằng được sư tôn, chỉ cần một chiêu có thể oánh xuất ra ngàn vạn đạo ảnh bàn toàn cảnh giới, nhưng cũng không đến nỗi bị phá vỡ dễ như vậy được?

Mọi chuyện xảy ra chỉ có một khả năng duy nhất, đó là tầng tham ngộ của đối phương cao hơn mình!

Một kẻ luôn luôn tự cao tự đại như hấn sao có thể chấp nhận được?

Tịch Tùng Tử cũng có chung cảm giác chấn động khó tin như hấn. Hấn đã từng được thể nghiệm uy lực của một chiêu mà sư tôn Hi Cảnh thi triển, phối hợp thêm với uy lực chỉ cường của linh tôn vực, thực sự vô cùng kinh nhân! Đây cũng chính là nguyên nhân khiến hấn kính trọng Hi Cảnh. Dù không dựa vào nãi sư nhưng chỉ riêng lực chiến đấu thôi, Hi Cảnh đã mạnh hơn hấn rất nhiều.

Nhưng hôm nay, tuyệt chiêu sở trường của Hi Cảnh đã bị người khác oanh phá? Thân hình của hấn vi động một cách vô thức, muốn tiến lên phía trước để nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra.

Chiu, động tác của Tào Kế Suất nhìn có vẻ vô cùng ôn hòa nhưng trong sự ôn hòa ấy vẫn có một chút vắng lặng như thu phong. Từng bông thủy hoa phù hiện trên đầu ngón tay hấn, từng vòng thủy quang lạnh lạnh lan ra, lóe lên quang trạch sáng bóng như ngọc.

Gần như đồng thời, Thanh Phong Xử trong tay Hằng Trùng cũng lưu chuyển không dừng. Vì chưa được quán nhập phong hệ nguyên lực nên Thanh Phong Xử bây giờ chỉ dài khoảng một thước, trông vô cùng xinh xắn. Nhưng thanh Thanh Phong Xử xinh xắn ấy lại mang đến một cảm giác áp bách nghẹt thở. Hấn nhìn chằm chằm vào vị lão giả sau lưng Tịch Tùng Tử, không dám chậm trễ.

Một tia khổ tiểu nổi lên trên khóe miệng Tịch Tùng Tử. Hấn vội vàng dừng lại, ngẫm cảm nhận được vô số sát ý đang dồn lại trên người mình, không khỏi thở dài. Vốn dĩ có được một chút thông tin liên quan đến Sáng Tông, biết được họ mới kiến lập không lâu, Tịch Tùng Tử còn tưởng đối phương vẫn chỉ là năm bè bảy mảng. Bây giờ xem ra mọi phán đoán của hấn đều sai lầm.

Lúc này mình mới chỉ có một chút dị động mà đã lập tức có người "chăm sóc". Xem ra, người của Sáng Tông phối hợp vô cùng ăn ý, sự thần tốc và linh mãnh này các tông phái nhị lưu bình thường tuyệt đối không thể có được, nhất là thực lực triển lộ của nhóm Tào Kế Suất càng khiến người ta giật mình.

Àm!

Tiếng khí bạo kịch liệt truyền ra từ chỗ giao chiến làm phân loạn ý niệm trong đầu Tịch Tùng Tử. Nhìn về phía khí bạo phát ra chỉ thấy những mảnh đao ảnh đang được một sức mạnh quý dị tụ hợp lại và mục tiêu của chúng chính là Lăng Phong.

Tinh mang trong mắt Lăng Phong bạo trưởng, hần đột nhiên thét lên một tiếng, rung tay, nhanh chóng tụ hợp tất cả đao ảnh lại thành một khối tròn bần thảng về phía Hi Cảnh.

Toàn bộ lông tóc trên người Hi Cảnh dựng ngược, một cảm giác sợ hãi cực độ trào lên trong lòng. Vừa oanh xuất ra một chiêu tinh kỹ nên hần vẫn chưa kịp chuẩn bị xuất ta chiêu thứ hai. Ai ngờ Lăng Phong lại phản kích nhanh như vậy, nhanh đến nỗi hần không kịp phản ứng.

- Chết tiệt! Thiên sư vệ!

Khối viên cầu được hần nâng trên lòng bàn tay. Bất chợt, một luồng niệm thức chảy ra từ trán hần, chạy theo cánh tay đâm vào khối viên cầu. Trong nháy mắt, tinh quang chói mắt bạo tạc bắn ra tứ phía.

Rống!

Một tiếng sư hồng tràn đầy uy nghiêm vương giả đại tác. Quang mang từ từ biến mất, đầu tiên là bốn cái chân trắng tuyết xuất hiện, mỗi một cái lớn như điện đường đại trụ. Trên bốn cái chân đó là một cơ thể vô cùng cường tráng. Những cuộn cơ nổi lên cuộn cuộn mang lại cảm giác cực kì khỏe mạnh.

Ngẩng đầu lên trời rống lên một tiếng giận dữ, tuyết bạch thiên sư vừa bước xuống từ mặt trăng cao quý, tôn nghiêm và hoa mỹ đến cực điểm!

- Linh thể khôi lỗi?

Lăng Phong ngưng thần, dù khí thế mạnh hơn những con trước rất nhiều nhưng có thể khẳng định đây là một con linh thể khôi lỗi!

Nhưng muốn luyện chế được nó phải có linh cấp cường giả cự linh tinh hạch. Lăng Phong đột nhiên nghĩ đến Phỉ Tạ Ti, lần trước trở về Tinh Lam Thành vì quá vội vàng nên hần cũng không có thời gian nói chuyện với cô, không biết cô ở Tinh Lam Thành đã quen hay chưa.

Thiên sư vừa mở miệng đã rống lên một tiếng điên cuồng, khiếu âm lồng lộn thượng trùng lên trời, đánh tan vân khí để lộ ra một mảng trời trong vắt. Một đường quang trụ rộng chừng một trượng phun ra từ miệng nó, đập thẳng vào khối viên cầu mà Lăng Phong mới bắn lại làm nó vỡ tan tành.

- Ha ha ha ha

Hi Cảnh thấy vậy phát ra một tràng cười điên cuồng, đường hoàng chỉ vào Lăng Phong nói:

- Thiên sư vệ dùng linh công cự linh luyện chế mà thành, sức mạnh tuyệt đối không thua kém linh sĩ bình thường. Để ta xem thứ tiêu bản này có thể chặn được liên thủ của chúng ta không!

Hần nói với vẻ chắc chắn như có thể hạ gục được Lăng Phong.

Cách đó không xa, Tịch Tùng Tử cũng lộ vẻ không nề, hần đang than thầm trong bụng:

- Không lẽ còn định lấy tu vi và đầu óc của mình ra làm ví dụ sao? Vị Hi Cảnh công tử này không lẽ không biết Sáng Tông có thể đưa ra một linh tôn cấp cường giả thì bên trong tông môn nhất định vẫn còn con át chủ bài. Chỉ triệu hồi ra một con linh sĩ cấp khôi lỗi thì có gì đáng để tự cao chứ?

Mặc dù nghĩ vậy nhưng nhìn thấy thiên sư vệ, Tịch Tùng Tử không khỏi cảm thấy ngưỡng mộ. Lịch sử ghi chép, trên Thân Vãn Đại Lục đã từng xảy ra ba lần đại chiến giữa các viễn cổ cường giả. Nghe nói trong lần đại chiến thứ nhất, các loại công pháp bí kíp, linh khí cường đại, khôi lỗi cường hân nhiều vô số kể. Những lần sau thì càng ngày càng ít. Cho đến hôm nay số lượng còn sót lại thực sự không nhiều. Trừ Long, Phụng, Yêu tam đại gia tộc đứng trên đỉnh kim tự tháp ra, những tông phái còn lại rất khó sở hữu được những món bảo bối ấy.

Chính vì vậy Tịch công tử mới nhìn Hi Cảnh bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ, nhưng cứ nghĩ đến nhân vật bí ẩn đứng sau lưng đối phương lại không khỏi cảm thấy nghi hoặc...

Lăng Phong siết chặt hai tay, lắc lắc đầu ra hiệu không muốn họ can thiệp, nhân thần lộ vẻ hưng phấn! Mấy ngày nay, bất luận là với kẻ mới đối chiến Mạc Tà Quân hay với người mới liên thủ Khốn Cẩm Hỏa Lão, Lăng Phong đều xuất hiện với một hình tượng có phần yếu thế. Hai bên nếu như không cùng đứng trên một trạng thái thế lực thì sao có thể đấu với nhau một cách hưng phấn được.

Mà hôm nay, Lăng Phong biết nếu dùng hai đại tinh kỹ của để tạo ra linh sĩ vực uy năng sẽ hơn hẳn linh sĩ bình thường. Cộng thêm hiệu dụng của kiếm điển, trong thực chiến, cường giả dưới linh tôn căn bản không phải là đối thủ! Con thiên sư vệ mà Hi Cảnh vừa triệu hồi ra tương đương với hai đại linh sĩ giáp kích. Đối với Lăng Phong mà nói, đây là cơ hội rất tốt để tôi luyện.

430. Chương 387: Nội Luyện Cường Giáp

- Tiềm u quỷ thứ!

Thiên sư đột nhiên rung người, da thịt phát ra những tiếng rào rào bành đại. Mỗi một sợi lông trên người nó đang dài lên gấp mười lần, phiêu phát trong gió, chi chít rậm rạp như muốn quấy tất cả sinh linh.

- Phốc!

Như lưu quang huyền ảnh, những sợi lông dài ấy biến mất trong giây lát như chưa từng xuất hiện qua.

Một tia cảnh giác lóe lên, Lăng Phong đậm mạnh chân, âm thanh kinh thiên động địa của khí bạo truyền xuất, những đợt sóng không khí thanh sắc tứ tán.

Lăng Phong lùi lại phía sau, nhanh như tên bắn tạo nên những điểm hỏa quang ma sát lấp lánh lướt qua thân ảnh. Bộ trường bào làm bằng da ma thú thượng hạng bắt đầu xuất hiện những vết nứt li ti.

Lại nhìn xuống dưới chân Lăng Phong, trong vòng phạm vi một trượng vuông phủ kín những sợi lông tơ bạc sắc. Mỗi một sợi đang phát ra ánh sáng trắng bạc, trong ánh sáng trắng bạc đó có một những tia màu ghi nhàn nhạt trông chẳng khác gì những con độc xà đang ẩn náu.

- Không ngờ người lại linh mãnh như vậy.

Hi Cảnh cười nhạt một tiếng:

- Nhưng như vậy cũng vô ích, con sư thiên vệ này sinh thời tinh tu biến dị thủy hệ nguyên lực, chủ yếu tinh kỹ tiềm u quỷ thứ, chỉ cần bị quỷ thứ đâm trúng dù nhiều hay ít, toàn bộ khí huyết trên người sẽ bị hút sạch.

Như đã đoán trước được cục diện, Hi Cảnh lấy lại vẻ ung dung, nhàn nhã đứng giải thích cho Lăng Phong.

- Vậy sao?

Lăng Phong xì lạnh một tiếng, niệm thức trên trán thuận lưu, cương khí trong người gào thét. Từng luồng niệm thức nhanh chóng chạy theo kinh mạch đâm thẳng đến đan điền. Ở đan điền, cương khí đan hoàn chỉ lớn như quả trứng gà đột nhiên nhảy lên liên tục. Biên độ khiêu động không lớn nhưng mỗi một lần khiêu động vô cùng mạnh, như ẩn hàm năng lượng tích lũy ngàn vạn năm qua.

Từng đường cương khí như triều thủy lúc trung thu nguyệt viên, điên cuồng dâng lên, tạo nên một đợt sóng lớn cao hơn ngàn trượng. Bội khải giáp ngân sắc chói sáng phù hiện bên ngoài cơ thể Lăng Phong chẳng khác gì thêm một tầng chiến y vô cùng xảo diệu nữa.

Một tia thất kinh xuất hiện trên mặt Hi Cảnh. Nội tâm đang bình ổn nhanh chóng xuất hiện một dự cảm không tốt, hần cười lạnh nói:

- Người tưởng khoác thêm linh khí khải giáp là có thể sao? Tiềm u quỷ thứ của thiên sư quỷ diệu vô, sao có thể dễ dàng chặn được!

-Ồn ào!

Lăng Phong khẽ nhún mày, lộ vẻ khó chịu, gờ tay bắn ra một kiếm.

- Hắc hắc, muốn chết!

Hi Cảnh cười giả tạo, bước một bước, thân thể nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Lăng Phong, mười ngón tay búng ra một cách linh động. Thanh sắc quang mang tụ lại với nhau, trong nháy mắt một cơn lốc xoáy lại nhìn thành giữa những ngón tay hắn.

- Giết!

Kiểm của Lăng Phong vẫn chưa kịp xuất đã cảm nhận được một luồng uy áp đang áp đến. Hắn vội vàng thao tác bàn chân, quả nhiên lại một mảng lông mao quỷ thứ nữa đâm lên từ vị trí hắn vừa đứng.

Thấy Lăng Phong dồn toàn tâm toàn ý cho việc phòng ngự quỷ thứ Hi Cảnh lập tức chỉ ngón tay, lốc xoáy gào thét lao đến.

Dưới chân thì có quỷ thứ, trước mặt là đao ảnh, hai đòn công kích chiêu nào cũng có thể khiến một linh sĩ bình thường mất mạng! Mặc dù rất tin vào Lăng Phong nhưng những người trong Sáng Tông không khỏi vì hắn mà toát mồ hôi lạnh.

Hừ một tiếng, Lăng Phong điểm mạnh trán, bảy thanh kiếm ảnh lập tức bay ra. Kiếm ảnh linh động vạn phần hoàn toàn di chuyển theo ý muốn của hắn, hoặc nhảy hoặc đâm, đánh về phía cơn lốc xoáy.

Thiên nguyên cấm!

Lúc này bại dưới một chiêu này của Lăng Phong, bây giờ thấy nó lại xuất hiện, Hi Cảnh sớm đã có phòng bị nhưng dù có chuẩn bị vẹn toàn thì hắn vẫn không ngờ chiêu thức này của Lăng Phong lại kì dị và khó đoán đến vậy! Thiên nguyên cấm vừa xuất, cơn lốc xoáy lập tức bị xé rách bởi một đao mà không thể kháng cự!

Lăng Phong khẽ động tâm thần, thu thiên nguyên cấm lại, từng đường năng lượng bị áp súc nhanh chóng, chỉ thấy những mảng kiếm ảnh rời rạc bắt đầu ngưng tụ, lốc xoáy lại được hình thành trong ánh mắt kinh ngạc của Hi Cảnh. Bề mặt lốc xoáy đã có thể một tầng tinh thể, nhìn một cách chính thể trông nó chẳng khác gì một miếng ma hạch.

Cảnh tượng này diễn ra quá nhanh, khiến Hi Cảnh không khỏi kinh hô lên một tiếng. Lăng Phong nhanh tay thu lấy miếng hạch tinh vào tay. Đây chính là diệu dụng có liên quan đến thiên nguyên cấm mà hắn phát hiện ra, lúc còn ở trong Áo La Thương Hội tổng bộ hắn đã từng thi triển với mười ba tên đệ tử Bức Tông, giải thể sức mạnh bó buộc cự linh của chúng thành một thứ giống như pháp ấn.

Vốn dĩ cứ tưởng chỉ trong những trường hợp đặc thù, khi hai bên có sự chênh lệch sức mạnh thì chất chiêu này mới có thể thi triển thành công, ai ngờ lúc này bỗng nhiên lại có ý muốn thử và đã thành công!

Nhưng cũng không phải là không có giá của nó, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Lăng Phong phát hiện niệm thức của mình đã bị tổn hao một phần ba. Nếu như phải đối diện với một địch thủ cường đại, tiêu hao kiểu ấy thật chẳng khác gì tự sát!

Nhưng dù như vậy hắn vẫn cảm thấy vô cùng thích thú, khoe miệng không khỏi lộ ra một tia tiểu ý. Có kĩ năng này trong tay, hắn tin rằng thực lực của mình có thể tiến bộ nhanh hơn.

- Người đi chết đi!

Tinh kĩ bị phá, thậm chí ngay cả công kích lực mà mình vẫn thường tự hào cũng bị đối phương thu nhiếp một cách quỷ dị, Hi Cảnh gần như phát điên. Nhưng hắn thấy Lăng Phong vừa xuất chiêu, hiện không hề có ý phòng vệ, không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi, điên cuồng hô lên một tiếng!

- Tông chủ cẩn thận!

Những tiếng thét lo lắng vang lên.

Một cảm giác như tiếp xúc với vật đỉnh dâng lên, Lăng Phong thoáng động tâm thần, xích luyện cương giáp lập tức dày lên, chân dậm mạnh xuống đất!

- Ha ha ha ha, không kịp nữa rồi!

Hi Cảnh cười điên dại, trong lúc hắn đang kinh hãi thì một rừng lông tơ bạch quang đã xuyên qua bề mặt cương giáp, trực tiếp đâm vào cơ thể Lăng Phong trong ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người.

Một cảm giác mềm mại vô cùng, nhưng lại có chút ngứa ngứa kì diệu. Lăng Phong giật mình, biết mình đã quá sơ ý. Vốn cử tưởng mượn thanh điện u quang bộ và xích luyện cương giáp năng lượng có thể tránh khỏi bị tiềm u quỹ thứ đâm trúng. Ai ngờ tiềm u quỹ thứ lại đáng sợ đến vậy, cương giáp không thể ngăn cản được nó.

Nhưng Lăng Phong vẫn không hoảng loạn, chụm hai chân lại với nhau, cô cốt nhu thân chi lực phát xuất! Pằng pằng, Tuyệt Niệm sau khi có được huyền hình bí pháp từ tay Thương Linh gia nhân đã truyền thụ lại cho Lăng Phong. Lăng Phong sau khi tu luyện phát hiện nó và vô cốt nhu thân cùng thuộc một mạch, hai thứ sau khi dung hợp với nhau sẽ sản sinh ra một sức mạnh vô cùng kinh nhân, bây giờ khi nguy hiểm đã cận kề đương nhiên phải điều động hết kĩ năng bảo mệnh.

Nếu như có khả năng nhìn thấu sẽ phát hiện ra xương chân Lăng Phong đang phát ra kim quang nhàn nhạt. Thật không phải con người. Mạng lưới xương cứng đến cực điểm. Dù cho công kích lực của tiềm u quỹ thứ có mạnh đến đâu, đụng phải nó nhất định sẽ phải dừng lại.

Như có thần minh tại tâm, linh quang lóe lên trong não hải còn mạnh hơn lúc kịch chiến với Bảo Lan gấp trăm ngàn lần. Trong nháy mắt, Lăng Phong minh ngộ được hết những gì còn khúc mắc.

Như không còn ý thức, niệm thức Lăng Phong bắt đầu nhanh chóng tần biến, loại niệm thức ba động này không giống như lúc thi triển sát lục chi nhận. Nếu như nói tần biến niệm thức của sát lục chi nhận là bạo liệt, điên cuồng, âm u đen tối thì loại tần biến này là ôn hòa, chậm rãi, sáng chói và trong vắt như thanh lưu trên núi.

Xích luyện cương giáp đang dán chặt trên da thịt Lăng Phong bắt đầu chậm chậm phân giải, không sai, chính là phân giải! Từng mảng cương giáp nhanh chóng giải thể, tán khai như lưu thủy, những giọt thủy châu chảy quanh cơ thể Lăng Phong và chậm rãi thấm nhập vào cơ thể hắn.

431. Chương 388: Cự Tuyệt

Nhìn da thịt Lăng Phong lúc này chẳng khác gì một mảnh đất khô cằn đang tiếp nhận những giọt dinh dưỡng mát lạnh. Một cảm giác kích động vô cùng mỹ diệu tràn ngập trong lòng hắn, hắn đột nhiên nghĩ đến những gì Bảo Lan đã từng nói:

- Công kích của người cũng tương đương với của lão già xấu xa đó nhưng kém hơn hắn nhiều. Công kích của hắn như mọc ra từ trong cơ thể.

Lúc đó Bảo Lan nói với về mơ hồ, cô nghĩ song dục oa hoàng cũng tinh tu linh hồn nguyên lực nhưng không hiểu nhiều về phương thức tu luyện của thuật luyện sư nên không giảng giải triệt để, rõ ràng.

Nhưng bây giờ những lời ấy đang lặp đi lặp lại trong đầu Lăng Phong, trùng kích linh hồn hắn, rửa sạch lớp bụi trần còn bám lại trên tâm linh hắn.

Lăng Phong đã hiểu hết được câu "mọc ra từ cơ thể" mà cô nói có ý nghĩa gì: Trước đây hắn cứ nghĩ xích luyện cương giáp là một loại kĩ năng phụ trợ, giống như một thứ vũ khí vậy chỉ sử dụng khi phải đối mặt với kẻ thù nên nên chưa bao giờ nghiên cứu kĩ hay để ý quá mức. Nhất là sau khi có được tinh kĩ, xích luyện cương giáp chỉ giúp được công kích lực một phần rất nhỏ nên cũng không còn được Lăng Phong quan tâm nhiều.

Trên thực tế, đây là siêu cấp chiến đấu lực thuộc về linh hồn hệ thiên hành giả! Đối với vật chất thiên hành giả mà nói, họ không thể đánh thức được địa thủy hỏa phong tứ hệ nguyên lực nhưng họ có thể tham tu linh hồn nguyên lực. Mặc dù linh hồn nguyên lực ẩn rất khó tham ngộ, muốn có được thành tựu cũng rất khó nhưng thành tích công kích lực thì luôn vượt qua tứ hệ còn lại.

Nói một cách sâu hơn, nếu họ có kì ngộ tu luyện thêm một môn cương khí, tiến hành dung hợp cương khí với niệm thức, tu luyện thành một môn cương giáp thì uy lực sẽ còn mạnh hơn. Trong thánh vực, rất khó đụng phải đối thủ! Hằng Trùng trước đây cũng đã nói, vật chất thiên hành giả vô dụng, đó là sai lầm!

Đó không phải là diệu dụng thực sự của cương giáp, uy lực của nó không chỉ dừng ở đó!

Nếu có thể tu luyện thành cương giáp, bước tiếp theo có thể tiến hành nội luyện, không ngừng lợi dụng niệm thức tần biến để từng bước dung hợp cương giáp với cơ thể cho đến khi mỗi tế bào trong cơ thể đều tràn ngập năng lượng kì diệu kết hợp giữa niệm thức và cương khí, sau đó không ngừng cường hóa, cuối cùng tạo nên một món binh khí siêu cấp hình người.

Thuật luyện sư sở dĩ được gọi là kẻ mạnh nhất trong linh cấp Lăng Phong đoán ngoài việc họ có thể tham ngộ linh hồn hệ tinh kĩ ra, "nội luyện cương giáp" cũng là một nguyên tố quan trọng. Chỉ cần triệt để nội luyện thành công, tự thân thuật luyện sư cũng giống như một món thần binh lợi khí, lửa đốt không cháy, vào nước không ướt, bị lôi điện đánh cũng không bị sao!

So với lôi điện thổi thể trong lúc hóa linh hiệu quả rõ ràng hơn trăm lần! Lúc cận chiến ai còn có thể ngăn nổi hắn? Nếu như có thể tham ngộ được tinh kĩ viên thành công kích thức, bất luận cận chiến hay viễn công, e rằng đều không có đối thủ!

Nhưng tiếng nứt giòn già truyền xuất từ trong cơ thể Lăng Phong, mỗi một thanh đều thanh thúy mà vang vọng, tiên âm chưa dứt hậu âm đã lại bắt đầu, quần quýt hội tụ với nhau tạo thành một chuỗi âm thanh ồn ào láo nháo như cơ thể hắn đang bị điện giật.

Nói thì có vẻ chậm, trên thực tế, chỉ trong một cái chớp mắt, mọi chuyện đã hoàn thành. Một loại thể nghiệm chưa từng có tràn qua trong đầu. Hoàn toàn không cần đặc biệt dùng niệm thức để quan sát ngoại giới mà chỉ cần dùng mũi để thở, từng tầng không khí tươi mới vô cùng, thứ không khí chỉ lướt qua nguyên đã đã tràn ngập trong khoang mũi hắn, nhẹ nhàng tiến nhập vào phế phổi hắn.

Phóng tầm mắt, mọi thứ bên ngoài ngoại giới trở nên rõ ràng dị thường, thậm chí, nếu như tập trung tinh thần, Lăng Phong có thể phân biệt rõ từng tia phong khí vân lưu!

Cường đại.

Cường đại đến mức chỉ cần gơ tay là đã có thể bóp nát sơn phong, chặt đứt hà lưu!

- Ha ha ha ha, thiên sư vệ, giết hắn, ta muốn khí mạch trong người hắn cạn hết và phải chết khô!

Những lời nguyên rửa độc ác vô cùng thốt ra từ miệng Hi Cảnh khiến người ta không khỏi ớn lạnh. Thấy Lăng Phong vẫn đứng yên giữa đám tiềm u quỷ thứ không chút động đậy hắn cứ tưởng đối phương đã mất đi khả năng phản kháng nên thích thú vô cùng.

Thiên sư vệ vốn chỉ làm theo mệnh lệnh của chủ nhân, mệnh lệnh bạo ngược của Hi Cảnh vừa xuất, đôi mắt ngân bạch sắc của nó lập tức chuyển sang đỏ lòm như máu, bốn vó nặng nề dậm mạnh xuống đất, không thấy có bất cứ năng lượng nào dũng xuất còn đám lông mao bạch mang xung quanh Lăng Phong thì đang bạo tăng lên ba bốn lần.

Nhìn sơ qua chỉ thấy một tầng lông tơ dài mềm mại như muốn khiêu vũ cùng mây gió đang quần chặt lấy một con người bên trong.

- Tông chủ!

Thấy dị trạng phát sinh, mọi người không còn kiềm chế thêm được nữa, mà người nóng ruột nhất chính là Tiêu Hắc. Hắn điên cuồng lao về phía Lăng Phong, bất chấp sống chết, nhìn bộ dạng như có vẻ như muốn dùng tay dứt hết đám lông mao chi chít kia ra khỏi cơ thể Lăng Phong!

Đối với Tiêu Hắc mà nói, vì có Lăng Phong xuất hiện, hắn mới có được cơ hội nắm bắt quyền thế lớn hơn, thỏa mãn dã tâm quyền lực của hắn. Nếu như mất đi Lăng Phong, những thứ đó rồi cũng sẽ tan biến như mây trời.

Bất luận xuất phát từ sự tôn sùng thực sự dành cho Lăng Phong hay từ cảm giác lo sợ bị mất đi quyền lực, hành động này của Tiêu Hắc là quá liều mạng, gần như dồn hết sức lực trong người.

Hành động này chẳng khác gì đẩy ngã một quân bài domino, nhất thời tạo nên một chuỗi những phản ứng liên tiếp. Hằng Trùng, Tào Kế Suất, Du Thiên Trì lần lượt trùng xuất, ngay cả hai người Tuyết Niệm đang thổi thân hóa linh cũng giật mình, lôi điện sau lưng cuồng dũng, cũng định lập tức xông vào.

Tịch Tùng Tử và vị lão giả sau lưng quay sang nhìn nhau, cùng lộ ra thần sắc nghi hoặc. Không lẽ họ đoán sai? Đối diện với nguy cơ này rồi mà vẫn chưa thấy Sáng Tông tung ra con át chủ bài, không lẽ, Sáng Tông không hề giam giữ Huyền Nguyên Tông hỏa lão? Hay là con át chủ bài của chúng có vấn đề?

Những câu hỏi liên tiếp cứ thế phù hiện trong đầu họ, Tịch Tùng Tử xoa xoa cằm, nhíu mày suy nghĩ, nếu như những gì hắn suy đoán là đúng thì hắn đã bỏ qua điều gì? Hi Cảnh thấy vậy rống lên

- Đám người ngu ngốc! Tiềm u quỷ thú, kẻ nào dính phải cũng sẽ bỏ mạng, các người làm thế cũng vô ích thôi! Nhưng cũng chỉ là mất thêm vài cái mạng quèn ấy mà.

Le lưỡi liếm liếm môi, một tia thị huyết quang mang bắn ra từ mắt Hi Cảnh:

- Đã như vậy rồi, hãy để ta thu hoạch tính mạng của các người, cùng nhau chết đi!

- Cái gì?

Trong cảnh hỗn loạn, một tiếng hô đồng loạt phát ra từ trong đám lông mao bạch mang. Âm thanh ấy như tiếng sấm giữa trời xanh, vang vọng trong tim mỗi người.

Liền sau đó, lấy một điểm làm trung tâm, phong khí nhanh chóng xoay chuyển, bạch mang cũng bị cuốn theo như hoa rụng, điên cuồng trôi vào trung tâm vòng xoáy.

Hi Cảnh trợn tròn mắt, không tin vào những gì đang diễn ra trước mắt mình. Những người đang lao đến thì lập tức dừng lại, nín thở quan sát.

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, một thân ảnh huyền bào xuất hiện lơ lửng giữa hư không. Mặc dù chỉ lặng lẽ đứng đó nhưng thân ảnh đó như được dệt nên bởi kim võng, lông mi lông mày tóc tai chân tay, chỗ nào cũng đang phát ra quang mang lấp lánh.

Dịch lượng!

Chỉ có hai chữ sức mạnh mới mô tả được cảm giác trong lòng mọi người. Dường như thân ảnh huyền bào này là đại diện của sức mạnh chân lý. Hắn chỉ giơ tay, những dải ngân mang đủ để giết chết một linh sĩ bình thường nhanh chóng hội tụ lại trong lòng bàn tay, còn lòng bàn tay hắn thì chẳng có hề hấn gì, sau đó tất cả ngân mang đều biến mất không chút dấu vết.

Phong khí gào thét, ám ảnh lập lòe, thân ảnh huyền bào đạp lên hư không, chậm chậm bước đi như một vị thần tràn đầy uy lực.

- Không! Ta không tin!

Hi Cảnh hoàn toàn suy sụp, rống lên một tiếng:

- Hồng thiếu hiện, thiên phong ngâm, dung hợp! Ta muốn người phải chết!

Tiếng rống vừa dứt, chỉ thấy con sư linh cũng rống theo, vạn tấn thủy lượng phun ra từ miệng nó, nhanh chóng hình thành nên một cánh cổng lớn bằng hồng thủy. Hồng môn cao hơn trăm mét, xuyên cả vào mây, dày chừng một mét, sừng sững xuất hiện như đang giam giữ một con mãnh thú hồng hoang và phải hết sức cẩn thận.

Bên trong khung cửa, hồng lưu cuộn cuộn gào thét, không ngừng dâng trào, hình thành nên một huyền tượng không có bắt đầu, không có kết thúc, chảy mãi không thôi.

Gần như đồng thời, một tiếng sét lớn nổ vang trên đỉnh hồng môn, những đường thanh quang lôi điện cũng nhoáng nhoàng xuất hiện theo. Đầu tiên là một trận thanh sắc cuồng phong xuất hiện trước mắt mọi người. Bên trong cuồng phong, điện xà du tẩu. Đây rõ ràng là một cơn gió được hình thành bởi những con điện xà!

Những tiếng rít lạnh lẽo vang lên khiến mọi người như muốn vỡ mật.

Chỉ thi triển một chiêu mà có thể hội tụ được cả phong thủy lượng hệ nguyên lực và dung hợp được cả hai lưỡng đại tinh khí ấy!

Lăng Phong nhướng mày, quát lên một tiếng:

- Các người tránh ra!

Tiếng quát vừa dứt, bảy ngôi sao gần như đồng thời sáng lên trong cơ thể hắn. Bầu trời bỗng dưng tối sầm lại, đâu đâu cũng thấy những luồng khí lưu đen ngòm như mực. Trong những luồng khí lưu ấy, chỉ có ánh sáng của bảy ngôi sao đó là nổi bật nhất.

Bảy thanh kiếm ảnh bay ra khỏi cơ thể, Lăng Phong rung tay, bảy ngôi sao đang lơ lửng trên trời phát ra tinh mang lấp lánh và trực tiếp truyền nhập vào trong kiếm ảnh. Trong nháy mắt, kiếm ảnh đột nhiên lớn hơn gấp mười lần!

- Tiểu thế giới!

Hi Cảnh kêu lên một tiếng kinh ngạc, kiến thức của hắn mạnh hơn Mạc Tà Quân rất nhiều nên có thể lập tức phân tích ra được hàm ý đại diện trong tiểu thế giới của Lăng Phong.

Một tiểu thế giới chân thực như vậy, ảo diệu như vậy, khiến người ta không thể phân biệt thật giả như vậy, không lẽ hắn vừa tấn thăng thêm được một tầng?

Trong khoảnh khắc này, tâm linh của hắn cuối cùng cũng xuất hiện một tia sợ hãi. Hắn bắt đầu muốn chạy, chạy khỏi chỗ này! Báo lại những sự tích liên quan đến "Mộc tông chủ" cho sư tôn, mời sư tôn đích thân động thủ. Nếu như không giết chết được tên thiên tài tiềm lực đáng sợ này, sau này sao có thể yên lòng ngủ ngon được?

Nhưng hắn không còn cơ hội nữa.

Bảy thanh kiếm ảnh đã huyền hóa ra một đường quang lưu kinh thiên động địa chém thẳng xuống người hắn, kiếm mang rộng lớn như muốn phủ kín đất trời.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn truyền khai, âm thanh vượt quá tầm chịu đựng của màng nhĩ người ta huyền hóa thành những đường sóng siêu âm, xuy xuy xuy, rất nhiều người có tu vi tương đối thấp cảm thấy màng nhĩ đau nhói và một tia máu trào ra.

Đám đệ tử còn càng thảm thiết hơn, a a kêu lên không ngừng, liên tiếp lùi lại phía sau, sợ hãi nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt.

Những dải thủy lưu, những luồng phong khí lôi điện trong lúc v chạm kịch liệt đã bị xé thành vô số mảnh, tứ tán khắp nơi, bắn vào thiên không tạo nên những vết rách chằng chịt. Những vết rách đen ngòm, mãi không thấy tan, như cái miệng lớn của một con cự thú cứ há mãi chờ đợi.

Trên thực tế, những vết rách đen ngòm ấy còn hung tàn hơn cả miệng của một con cự thú. Bởi vì chúng đều là lối vào của những dòng loạn lưu nên chỉ cần bị cuốn vào đó thì chỉ có nước mất mạng mà khả năng cao nhất là chết đói chết khát.

Trong vụ nổ đó, thân ảnh huyền bào hình như không hề hấn gì, thân hình như tiễn trực tiếp xuyên qua khoảng cách vài trăm trượng, năng lượng loạn lưu đâm vào cơ thể hắn như đâm phải một khúc gỗ có bọ cạp bên ngoài, hự một tiếng rồi biến mất không chút dấu vết.

Thoáng cái đã thấy thân ảnh huyền bào xuất hiện trước mặt Hi Cảnh, chỉ thấy một luồng quang mang lấp lánh vàng như bạc được bắn ra từ bàn tay sáng bóng ấy!

Không khí bị ép mạnh, biến thành một mũi tên sắc nhọn trực tiếp cắm thẳng vào lồng ngực hắn.

Mũi tên không khí nổ bung ra trong cơ thể hắn như một bông hoa cúc, những cánh hoa điên cuồng bành trướng, xoạt xoạt, thân thể Hi Cảnh hoàn toàn nổ tung!

Một miếng hạch tinh lớn bằng ngón tay bay ra, Lăng Phong nhanh tay chụp lấy nó. Ngoài ra hắn còn thu hoạch được thêm con thiên sư vệ vừa mất chủ nữa. Quang mang quanh người nó tản tán và lại huyền hóa trở về hình dạng một khối viên cầu.

Hít vội một ngụm không khí, Tịch Tùng Tử dội một gáo nước lạnh vào trái tim vẫn đang xao động vì những gì vừa diễn ra của mình, cố làm cho nó bình tĩnh hơn. Hắn kinh hãi quay sang nhìn Lăng Phong, một kiếm

chém vỡ dung hợp của hai đại tinh kĩ, thái độ quyết đoán như vậy bây giờ rất khó nhìn thấy! E rằng linh tôn cấp bậc cường giả cũng chỉ làm được đến vậy là cùng.

Lăng Phong khẽ nhắm mắt, biểu tình trầm ngâm, lúc này xuất thủ giải quyết tinh kĩ hợp công giữa Hi Sanh và thiên sư vệ mặc dù trông có vẻ đơn giản nhưng trên thực tế đã tổn hao của hắn khá nhiều sức lực. Nếu như không phải bất ngờ linh ngộ nội luyện cương giáp từ đó tăng cường uy lực của chiêu "thất đầu tinh vũ chưởng" thì hắn cũng không thể chiến thắng dễ dàng đến vậy.

Thức hải không ngừng hồi tưởng lại những gì vừa xảy ra, kiếm linh kiếm nguyên kiếm ảnh bắt đầu nhanh chóng phân tích chúng, dần dần, một cảm giác hưng phấn dịu dịu nổi lên. Lăng Phong mở trừng mắt, một luồng tinh mang chợt hiện: dung hợp!

Không sai, chính là dung hợp.

Chỉ cần như vậy thôi bất luận là Hi Cảnh hay thiên sư vệ tinh kĩ công kích lực mà chúng thi triển đều không phải quá mạnh, ngay cả tiềm u quý thứ kì dị vô cùng cũng không được coi là cường hãn, cùng lắm chỉ là phương thức công kích khiến người ta không kịp phòng bị.

Nhưng sau khi chúng liên hợp lại với nhau, công kích lực mạnh hơn rất nhiều lần, hai đại tinh kĩ vô cùng đơn giản sau khi kết hợp hiệu quả tăng lên gấp đôi! Cũng giống như dung hợp linh kĩ mà Lệnh Hồ huynh đệ thi triển, chỉ cần dung hợp, họ sẽ tương đương với một bát tinh cường giả bình thường, hoàn toàn có thể khiêu chiến vượt cấp.

Đó chính là uy lực của dung hợp!

Không chỉ linh kĩ mới có thể dung hợp, tinh kĩ cũng có thể làm vậy! Vậy nên mới có nhị dung linh sĩ, nhị dung linh tôn, đại viên mãn cấp linh tôn! Còn làm thế nào để dung hợp được tinh kĩ, Lăng Phong vẫn chưa có khái niệm, cho đến khi phải đối diện với Hi Cảnh và thiên sư vệ mới bất ngờ hiểu ra và có chút minh ngộ. Hắn cảm thấy bản thân đã nắm được một cái gì đó. Mặc dù vẫn chưa thể lý giải một cách toàn diện nhưng nói chung là đã mở được một cánh cửa lớn.

Có ý niệm này trong đầu, Lăng Phong đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, dùng niệm thức quét khắp một lượt mặt đất trong phạm vi một trăm trượng vuông. Ngân mang nhàn nhạt như ánh trăng rớt xuống, ôm lấy cả mặt đất bao la.

Tìm thấy rồi Lăng Phong mừng rỡ, giơ tay về phía mặt đất bụi bặm, cương khí cường đại lập tức phun phát hình thành nên một bàn tay, nhặt miếng tinh chương ra khỏi vũng máu. Nhẹ nhàng thúc động cương khí lau sạch vết máu dính bên trên, Lăng Phong lộ ra một nụ cười hớn hở.

Quả nhiên không nằm ngoài tầm dự đoán của hắn, Hi Cảnh có thể tiến hành dung hợp hai tinh kĩ không cùng hệ không phải dựa vào sức mạnh tự thân mà là được tinh chương trợ giúp! Nhìn miếng tinh chương trên tay, chỉ thấy khối linh hồn vật tính trong nó không ngừng chuyển động, đây là một loại quái vật nửa người nửa rắn, nửa cơ thể mình rắn trắng đến chói mắt, nửa còn lại thì xanh ngắt một màu như phỉ thúy.

- Đây là loại quái vậy gì vậy, ma thú?

Lăng Phong kinh ngạc, tự lẩm bẩm với chính mình, tìm khắp kho tri thức của Sang Sư mà không tìm ra tài liệu ứng đối nên đành tạm thời từ bỏ.

Tri thức Sang Sư có được rất toàn diện nhưng không phải cái gì cũng có thể tìm được trong đó. Hắn chỉ cần biết con quái vật linh hồn hạch tinh này có diệu dụng dung hợp hai đại tinh kĩ không cùng hệ, thật khiến người ta kinh ngạc.

Vì kịch chiến, tinh chương bị hư tổn một phần, không thể lập tức kích phát tinh kĩ trong đó. Nhưng Lăng Phong cũng không quá thất vọng bởi với niệm thức cường đại và tri thức luyện chương bàng đại mà hắn có được bây giờ muốn sửa chữa lại nó hoàn toàn không phải việc gì khó. Chỉ có điều linh hồn vật tính trong đó rất hiếm thấy, không biết nên tìm kiếm từ đâu.

Cuộc chiến lần này mặc dù gian khổ nhưng Lăng Phong thu hoạch cũng không ít, nhất là nội luyện cương khí chi đạo. Lăng Phong cảm nhận được mình vẫn chưa hoàn toàn nắm bắt được nhất chiêu này, tiếp theo

có lẽ còn phải tiếp tục tiến hành nội luyện. Sau khi thành công triệt để, nó sẽ là một loại linh hồn tinh kỳ khác!

Lúc này, có hai linh hồn tinh kỳ trong người, một đại hỏa hệ tinh kỳ phối hợp, bản thân có thể trở thành một linh tôn thực sự, hơn nữa trong linh tôn còn có rất ít đối thủ!

Lăng Phong không biết, lúc hắn phát hiện ra linh hồn vật tính quỷ dị trong tinh chương, sâu trong thức hải, thân ảnh Sang Sư dần dần phù hiện, nét mặt ông ánh lên một tia ngưng trọng, lẩm bẩm nói:

- Các người cuối cùng cũng đã xuất hiện?

Bụi trần nhẹ phủ.

Lăng Phong nhìn sang phía Tịch Tùng Tử, không nói câu nào.

Không biết có phải vì tác dụng uy hiếp của nhất chiêu mà Lăng Phong vừa dùng giết chết Hi Cảnh hay không mà Tịch Tùng Tử cảm thấy tâm thần ớn lạnh, cổ nặn ra một nụ cười miễn cưỡng trên khuôn mặt gần như đã đông cứng. Cố gắng vận chuyển chân nguyên lực trong thức hải, cố gắng xua đuổi cảm giác đông cứng ấy, hắn thậm chí hít một hơi thật sâu, buộc phải đánh giá Lăng Phong cao thêm mấy phần: trong đồng cấp, linh vực bó buộc chỉ lực căn bản không thể sản sinh tác dụng, nhưng cùng là linh sĩ, hắn lại có thể áp chế mình, khả năng này thật là đáng sợ!

Mặc dù chưa từng giao thủ nhưng Tịch Tùng Tử biết mình đã thua một hiệp, chấp tay nói:

- Một tông chủ thần uy, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.

- Tịch tiên sinh khách khí rồi.

Lăng Phong vẫn không thể hiện bất cứ thái độ nào, lạnh lùng phẩy tay, hỏi:

- Không biết Tịch tiên sinh đến bốn tông có việc gì không?

Câu hỏi nghe thì có vẻ khách khí nhưng Tịch Tùng Tử biết nếu như mình trả lời không khéo, thứ chờ đợi mình phía trước tuyệt đối không phải sóng yên biển lặng. Lăng Phong vừa cất lời, đám linh cấp cường giả xung quanh lập tức quây lại, Tịch Tùng Tử hiểu, chúng tuyệt đối không ngại việc chôn thêm một linh sĩ khác!

Do dự một lúc, nghĩ đến mục đích chính đến đây của mình, Tịch Tùng Tử không khỏi cảm thấy ngán ngẫm. Nếu như nói thật, hắn có thể thấy người của Sáng Tông nhất định sẽ kích khởi phản đạn cực đại, cuối cùng có khiến cho hai người có rơi vào tay địch hay không vẫn chưa biết được!

Nhưng che giấu? Cảm nhận được hai con mắt như có thần linh tiềm ẩn của Lăng Phong, Tịch Tùng Tử lập tức từ bỏ ngay ý định khó khăn lắm mới nghĩ ra này. Không hiểu vì sao hắn cảm thấy nếu như nói đối trước mặt Lăng Phong thì hậu quả sẽ còn tồi tệ hơn.

Một cảm giác chua xót dâng tràn trong lòng Tịch Tùng Tử, hết sức cẩn thận lựa chọn từ ngữ:

- Một tông chủ, ta biết quý tông mới sáng lập chưa được bao lâu, đang trong lúc chiêu mộ nhân thủ. Chính vì như vậy nên mới...

Không đợi hắn nói hết, Lăng Phong đã nhíu mày, khó chịu nói:

- Tịch tiên sinh, người rốt cục định nói gì thì cứ trực tiếp nói thẳng ra.

- Vậy được.

Tịch Tùng Tử cắn răng, liều mạng nói:

- Vậy thì ta nói thẳng, quý tông mấy ngày trước nghênh chiến với người của Huyền Nguyên Tông, thanh danh cực đại. Vừa hay có đệ tử của Vô Không Sơn ta đứng bên cạnh nhìn thấy, thanh niên trẻ tuổi mà, Một tông chủ chắc cũng hiểu, chúng thấy quý tông thực lực cổ kính nên có ý muốn gia nhập.

Nói đến đây, hắn đổi sang trạng thái đau khổ:

- Cái này cũng là trách ta quản lý không nghiêm, nên mới để xảy ra chuyện đại bại môn phong này, Mộc tông chủ nếu như không trách, có thể ban những người này cho bốn tông được không?

Lăng Phong bây giờ đã hiểu mục đích đến đây của Tịch Tùng Tử. Vì mấy ngày trước đệ tử của hắn xin gia nhập Sáng Tông, làm đại thương thể diện của Vô Không Sơn nên hắn mới tìm đến đây đòi lại đệ tử.

Từ bên ngoài nhìn vào chuyện này có vẻ không có gì. Nhưng đối với Vô Không Sơn mà nói đó là một chuyện lớn! Nếu như đệ tử của hắn chạy sang Long Tộc hay Huyền Nguyên Tông nhưng tông phái nhất lưu thì không có gì đáng chê trách, nhưng gia nhập vào một tông phái nhị lưu như Sáng Tông, nhất định sau sẽ khiến người khác nghị luận Vô Không Sơn không bằng được Sáng Tông.

Thứ đáng sợ nhất trên thế gian này là những lời đồn đại, ba người thành hổ, với Vô Yển Sơn, điều đáng sợ nhất là bị người khác coi thường.

Nhưng liệu mình có nên bằng lòng không?

- Tông chủ!

Tiêu Hắc tiến lên một bước định khuyên giải điều gì.

Hành động liều mình xông lên vừa rồi của hắn Lăng Phong biết hết, quay sang nhìn hắn cười dịu dàng. Lăng Phong không muốn tìm hiểu nguyên nhân của sự trung thành ấy, chỉ cần sau này Tiêu Hắc có thể trở thành một người trong trận doanh của hắn, dùng chân tâm để hồi báo hắn!

Không suy nghĩ nhiều, Lăng Phong quay sang Tịch Tùng Tử nói:

- Bốn tông gần đây đúng là chiêu mộ rất nhiều đệ tử, nhưng bên trong có đệ tử của Tịch tiên sinh hay không thì vẫn cần có thời gian để kiểm chứng, một hai ngày sau mới có thể giải quyết được.

Yêu cầu của Tịch Tùng Tử đã bị Lăng Phong ném lại như ném một quả bóng da. Bên ngoài nhìn thì có vẻ mềm mại ôn hòa nhưng thái độ bên trong thì vô cùng cứng rắn!

Thấy Lăng Phong trả lời như vậy, Tiêu Hắc thở phào nhẹ nhõm, không cần biết những lời Tịch Tùng Tử nói có thật hay không, Sáng Tông tuyệt đối không đồng ý yêu cầu này! Lý do rất đơn giản, chỉ cần đồng ý, bên ngoài lập tức sẽ có tin đồn "Sáng Tông ngay cả khả năng bảo vệ đệ tử của mình cũng không có!"

Bọn họ sẽ không cần biết nguyên nhân bên trong, chỉ cần biết một nhị lưu tông phái tông chủ tìm đến đòi người, Sáng Tông cũng ngu ngốc đưa người ra. Điều đó chứng tỏ Sáng Tông không có khả năng bảo vệ đệ tử của mình, với một tông phái mới được sáng lập mà nói, đây là một đòn chí mạng, sau này e rằng sẽ không còn ai dám gia nhập Sáng Tông nữa, ngay cả những người đã gia nhập rồi cũng sẽ phân tâm.

Nên, mới nghe thấy yêu cầu này, Tiêu Hắc liền lập tức lên tiếng, may mà Lăng Phong đã từ chối một cách quyết đoán!

Tịch Tùng Tử thấy Lăng Phong từ chối thẳng thừng như vậy, thái độ không quá kích động mà ngược lại vẫn vô cùng bình thản. Không ai hay biết, trên thực tế, hắn đang lén thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Không hiểu vì sao, lúc Lăng Phong cự tuyệt một cách thẳng thừng, ấn tượng mà hắn để lại trong lòng Tịch Tùng Tử đã vô tình biến thành một "Lăng Phong có tính cách bạo liệt". Lúc mới đưa ra yêu cầu, Tịch Tùng Tử sợ đến toát mồ hôi lạnh, hắn sợ Lăng Phong sẽ trực tiếp ra tay. Mặc dù không tự coi nhẹ tu vi của mình nhưng hắn không dám tự tin mình có thể đấu lại Lăng Phong!

May mà mọi chuyện không phát triển đến mức cực đoan như hắn tưởng tượng.

Nhìn Lăng Phong, Tịch Tùng Tử mấp máy môi, một chút thanh âm cũng không có nhưng môi thì vẫn không ngừng run rẩy. Đối phương thì ngược lại, Lăng Phong biểu tình vẫn không hề thay đổi, chỉ khe khẽ lắc đầu. Tịch Tùng Tử có vẻ cuống, môi mấp máy điên cuồng.

Đến đây dù có là kẻ ngốc cũng có thể nhận ra họ đang truyền âm nói chuyện. Chỉ không biết Tịch Tùng Tử đưa ra yêu cầu gì mà kết quả vẫn thấy bị Lăng Phong cự tuyệt.

432. Chương 389: Hành Động Quái Đản

- Không cần nói nhiều, ta tuyệt đối không chấp nhận.

Tịch Tùng Tử vẫn tiếp tục nói, mặc dù không hề mở miệng.

Đến đây thì hần dậm dậm chân, lòng bàn chân phát ra những tiếng nổ nho nhỏ, thể hiện chủ nhân của nó đang phiền não thế nào. Cố nén cảm giác thất bại trong lòng, Tịch Tùng Tử khổ sở khuyên nhủ:

- Mộc tông chủ, ta dùng tất cả thông tin mà ta có được chỉ cầu xin ngài cho ta được đổi một tên đệ tử thuộc về Vô Không Sơn ta. Đối với quý tông môn mà nói không thiệt hại gì, dù người ngoài có biết cũng không thể bàn tán linh tinh. Hơn nữa hai tông môn chúng ta từ này về sau kết giao với nhau, không phải nhất cử lưỡng tiện sao?

Lăng Phong vẫn cố chấp lắc đầu, chuyển mắt sang phía con lồi bảo bảo đang bị giam trong thiên địa lao, đột nhiên chuyển chủ đề:

- Lồi bảo bảo này lai lịch thế nào, ta sẽ tự tìm hiểu, Tịch tiên sinh không chịu nói ta cũng chẳng mất gì. Ngay cả lai lịch của Hi Cảnh ta cũng sẽ tự tìm ra, không cần Tịch tiên sinh lo lắng.

Chỉ hai câu đó thôi, những kẻ thông minh đã có thể đại khái đoán ra nội dung của cuộc truyền âm lúc này. Không biết vì lý do gì, Tịch Tùng Tử muốn dùng những thông tin có giá trị bất phàm của mình đổi lấy một người của Sáng Tông. Người này có lẽ thuộc về Vô Không Sơn, nghe khẩu khí của Tịch Tùng Tử thì có vẻ là một người rất quan trọng.

Điều kiện phong hậu như vậy nhưng vẫn bị Lăng Phong kiên quyết từ chối.

- Lão Tịch, nếu như hần không chịu đổi thông tin thì thử dùng ta xem.

Trong lúc Tịch Tùng Tử đang cảm thấy thất vọng vô cùng thì vị lão giả sau lưng hần đột nhiên đứng dậy. Lời chưa nói hết đã bị ngăn lại, Tịch Tùng Tử lắc đầu khổ tiểu:

- Nhân tài trong tay Mộc tông chủ nhiều vô số kể, đâu có để ý đến một miếng tinh kỹ tinh chương. Chúng ta đi thôi.

Cuối cùng hần quay sang Lăng Phong, chấp tay nói:

- Hôm nay đã làm phiền nhiều, mong Mộc tông chủ bỏ qua cho.

Nghe hần nói vậy, lão giả lộ rõ vẻ bất mãn, sắc mặt đột nhiên sầm lại!

- Tịch tiên sinh.

Lăng Phong bất ngờ lên tiếng, chuyển sáng thái độ cân nhắc:

- Trong tay người có tinh kỹ tinh chương?

Không đợi cho Tịch Tùng Tử kịp lên tiếng, vị lão giả sau lưng hần đã cười phá lên, lạnh lùng nói:

- Lão phu Phong Kỳ, tinh tu luyện chương nhiều năm, sớm đã là linh cấp thuật luyện sư, được Huyền Nguyên Tông chiêu mộ nhiều lần, luyện chế một miếng tinh kỹ tinh chương thì có là gì!

Lăng Phong hướng mắt về phía lão, xem xét cẩn thận rồi đột nhiên giơ tay nhất chiêu. Ở xa, tinh thiết kiếm vù vù rung động và nhanh chóng rời khỏi tay Tuyết Niệm. Lăng Phong động niệm thức, một đường thiên địa lao lại phát xuất, chụp lồi bảo bảo vào trong còn tinh thiết kiếm thì tự động quay về tay Lăng Phong.

Lăng Phong hơi nhắm mắt, âm thầm trao đổi với Thích Thiên Ách, bất ngờ hỏi:

- Tinh kỹ tinh chương trong tay người thuộc hệ gì?

Lão giả Phong Kỳ rất bất mãn với thái độ của Lăng Phong, với địa vị linh cấp thuật luyện sư của ông, Tịch Tùng Tử căn bản không có tư cách chiêu mộ ông.

Nhưng vì lúc còn trẻ hai người đã cùng mạo hiểm với nhau, lại cùng chơi với nhau từ tấm bé nên sau khi tu luyện thành công Phòng Kỳ vẫn quyết định gia nhập vào tông môn của hắn. Với thân phận của Phong Kỳ, có ở trong thất đại tông phái chắc chắn vẫn nhận được sự tôn kính cực đại!

Trong Vô Không Sơn, địa vị của Phong Kỳ hoàn toàn không thua kém Tịch Tùng Tử, độc lập và vô cùng tôn quý. Cũng chính vì có lão, Vô Không Sơn mới phát triển vượt qua các thế lực tông phái nhị lưu bình thường khác!

Không ngờ ở một tông phái mới sáng lập không lâu như Sáng Tông, lão lại bị coi thường như vậy. Phong Kỳ có thể cảm nhận một cách rõ ràng, Lăng Phong hoàn toàn coi thường lão, hoàn toàn không giống với những kẻ bề ngoài ra vẻ cao ngạo nhưng bên trong chỉ muốn quỳ xuống cầu xin mà lão thường gặp. Chính vì lý do này, Phong đại sư thường ngày đã quen cao ngạo mới cảm thấy khó chịu đến vậy.

Nếu như không phải vì sợ cảm giác rung động mà Lăng Phong mang lại trong lúc đại chiến, Phong kỳ sớm đã bạo phát rồi. Mặc dù cố kiềm chế mình nhưng lúc cảm nhận được vẻ hoài nghi nhàn nhạt trong giọng nói của Lăng Phong, hắn vẫn không khỏi cười lạnh nói:

- Thủy hệ! Một tông chủ nếu như không tin thì có thể tự mình thử nghiệm?

- Ta cũng đang định như vậy!

Lăng Phong trả lời không chút khách khí. Chỉ một câu đơn giản ấy thôi nhưng đã khiến Phong Kỳ giận đến phát điên, hắn hừ lạnh một tiếng, búng ngón tay, bắn ra một miếng tinh chương:

- Vậy mời Một tông chủ chỉ giáo thêm!

Lăng Phong cũng chẳng quan tâm. Không biết vì sao mặc dù cũng là thuật luyện sư nhưng hắn không hề thấy cảm thấy tôn kính nghề thuật luyện sư hay những thuật luyện sư khác!

Bản thân Lăng Phong không biết thói quen này của hắn là do Sang Sư truyền nhiễm cho trong lúc giao lưu. Theo như những gì Sang Sư nói thì "thuật luyện sư trên thế giới này ngoài ta ra còn ai nữa".

Điều này cũng trực tiếp tạo nên tính cách của Lăng Phong, những thuật luyện sư thần minh thì sớm đã biến mất rồi, còn lại chỉ là những kẻ luyện chương như Lăng Phong thôi!

Nếu như luận về luyện chương, có lẽ có rất nhiều thuật luyện sư hơn Lăng Phong, nhưng luận về vốn liếng thì Lăng Phong hùng hậu nhất.

Không bàn đến kho tri thức toàn diện, chỉ cần có kiếm linh cường đại trong thức hải thôi đã đủ năng lực giải tích và giúp Lăng Phong sống cao ngạo cả đời rồi!

Chứng kiến thực lực siêu cường mà Lăng Phong triển hiện, Phong Kỳ đương nhiên không nghĩ đối phương sẽ đòi chiếm giữ mình nên mới trực bắn ra miếng tinh kỹ tinh chương. Lăng Phong không hề quan tâm đến thái độ giễu cợt trên mặt đối phương, chăm chú quan sát. Miếng tinh chương chỉ dài độ nửa ngón tay, phủ một màu ngân sắc như màu vẩy cá, trông rất giống miếng linh cấp tinh hạch mà Lăng Phong lấy được từ chỗ Công Tôn Hoảng.

Thông thường, hình dáng của sơ trung cao cấp tinh chương đều như nhau, không có quá nhiều biến hóa. Nhưng sau khi lên đến chí cấp, thực lực của thuật luyện sư cũng tăng lên, thể ngộ được các loại ảo diệu của luyện chế tinh chương, đương nhiên sẽ không còn bị hạn chế bởi quy định đó, bắt đầu có những sáng tạo của bản thân mình.

Bởi vậy, hình trạng của tinh kỹ của trở nên đa dạng hơn.

Chậm chậm xoay chuyển miếng tinh chương trong tay, ở một góc độ bí mật, Lăng Phong bắt đầu phun ra một ít ngân mang từ bụng ngón tay, ngân mang lập lòe như ánh sáng đom đóm, từng bước tiếp nhập vào bên trong tinh chương.

Trong nháy mắt, ngân mang biến không gian bên trong tinh chương thành của mình, sương mù băng lạnh bên trong tinh chương còn ngân mang thì như một con tinh linh có cánh, bắt đầu bay lượn.

Bắt lấy!

Tinh thần Lăng Phong khẽ chấn động, hắn đã tiếp xúc được linh hồn vật tính bên trong tinh chương. Niệm thức bỗng biến thành một con bạch tuộc đâm những xúc tu của mình vào bên trong và bắt đầu quần chặt lấy nó. Gần như đồng thời, một luồng khí tức kì quái tán khai.

Luồng khí tức này như có linh tính, tự thành nhất thể ngăn cách ra một phương hư không, trong phương hư không này niệm thức của Lăng Phong và linh hồn vật tính trong tinh chương đều tồn tại nhưng niệm thức chiếm vị trí chủ đạo.

Phân tích!

Niệm thức xoay vòng, nhẹ nhàng quần lấy linh hồn vật tính, đột nhiên, linh hồn vật tính quái dị hình thủy thảo bắt đầu gợn ra những cái tua của mình và cũng quần lấy nó, mọi thứ bắt đầu được phân tích một cách nhanh chóng.

Đến trình độ như của Lăng Phong, linh hồn niệm thức đã vô cùng cường đại, đương nhiên không cần dùng những thứ phức tạp như tinh chương thăm dò nữa, muốn làm chỉ cần trực tiếp tiến hành niệm thức thăm dò.

Ví dụ như bây giờ, Lăng Phong dùng niệm thức và linh hồn vật tính dạng thủy thảo quần vào với nhau, sau đó có thể dễ dàng phân tích ra tất cả nguyên liệu tạo ra nó đến từ nhân loại cường giả hay đến từ ma thú. Phong Kỳ không hề lừa hắn, nó đúng là một miếng tinh kĩ tinh chương!

Hơn nữa còn là loại cực kì đặc biệt nữa.

433. Chương 390: Một Gậy Phủ Đầu

Phong Kỳ thấy Lăng Phong mãi không lên tiếng, không khỏi cười lạnh nói:

- Sao? Miếng tinh chương nàu có hợp ý người không?

Càng nhìn thấy biểu tình lạnh lùng bình thản của Lăng Phong, hắn càng cảm thấy không phục, giải thích với vẻ khoe khoang:

- Miếng tinh chương này được luyện chế từ hạch tinh cường giả linh cấp, vị cường giả đó sức mạnh vô cùng cổ quái, tự thân là thực linh thiên hành giả. Năm đó, hắn gặp bị ba cao thủ đồng cấp truy sát trong môi trường hải dương, kết quả cả ba bị hắn thi triển tinh kĩ giết chết! Mặc dù cuối cùng cũng vì năng lượng tiêu hao mà chết nhưng có thể lấy một chọi ba, chứng tỏ thực lực người này mạnh như thế nào, tinh kĩ cũng quý dị khó đoán!

- Lão Phong, người đưa ra "thủy mẫu chương"?

Nghe thấy hắn giải thích Tịch Tùng Tử không khỏi giật mình, kinh ngạc nhìn về phía người bạn già. Hắn cũng biết một chút chi tiết về Phong Kỳ, Phong Kỳ tự nhỏ đã cực khổ, bị người những người xung quanh bắt nạt nên bản tính cực kì ích kỉ lạnh lùng.

Nếu như không phải vì chơi cùng nhau, hơn nữa hắn không những không coi thường Phong Kỳ mà ngược lại còn ra sức giúp đỡ thì chắc cuối cùng đã không kết giao bằng hữu.

Những kẻ đã từng bắt nạt sỉ nhục Phong Kỳ, từ sau khi có thành tựu đều bị hắn quay lại báo thù hết. Bất luận là già hay yếu, không một ai may mắn sống sót! Từ đó có thể thấy, nội tâm người bạn già này vô cùng âm lạnh. Bản thân Tịch Tùng Tử đã từng hoài nghi, nếu như một ngày hai người vì lợi ích mà xảy ra xung đột, không biết hắn có nể tình xưa mà không ra tay giết chết không?

Đây chỉ là một chút đặc điểm tính cách Phong Kỳ, nhưng cũng chính vì những đặc điểm này, Tịch Tùng Tử mới cảm thấy kì lạ khi Phong Kỳ chịu đưa cho Lăng Phong miếng tinh chương cấp phẩm đó!

Nếu như nói Phong Kỳ vì tình bạn với mình, muốn giúp mình tìm lại tên "phản đồ" Tịch Tùng Tử tuyệt đối không tin.

Lăng Phong chỉ nhìn lướt qua Tịch Tùng Tử và không để ý thêm nữa. Hắn đương nhiên có thể nhìn ra miếng tinh chương này là trân phẩm hiếm thấy. Nhưng Tịch Tùng Tử kinh ngạc như vậy hắn nghĩ đó đơn

giản chỉ là một cách "diễn trò" mà thôi mà không biết việc hấn ép Phong Kỳ phải bỏ ra nhiều như vậy mới khiến Tịch Tùng Tử kinh ngạc.

Tất cả mọi người đều không biết, thậm chí ngay cả Phong Kỳ cũng không biết. Trái tim hiếu thắng của hấn đã bị thái độ của Lăng Phong kích phát triệt để. Ngay cả sự tự ti ẩn sau thái độ tự cao tự đại cũng hoàn toàn bạo phát.

Đến lúc này, Phong Kỳ chỉ muốn chứng minh, ra sức chứng minh mình không thua kém bất cứ ai, không để cho bất cứ ai được phép giễu cợt hấn! Thái độ thờ ơ của Lăng Phong trong mắt hấn đã bị biến huyền thành sự lãnh đạm và khinh miệt. Chính vì vậy hấn mới có hành động khó tin kia.

Cầm miếng tinh chương trong tay, Lăng Phong trầm ngâm không nói, nhưng trong đầu thì đang ngẫm tiến hành giao lưu với Thích Thiên Ách.

- Thích đại ca, miếng tinh chương này có đủ dùng không?

Thích Thiên Ách suy nghĩ một lúc lâu, mãi không thấy trả lời rồi đột nhiên nói với vẻ bất đắc dĩ:

- Ta lúc trước cũng không nghĩ đến chuyện một ngày sẽ bị người ta đánh nát nhục thân, ép phải chuyển tu tán linh thân nên cũng không hiểu hết được mọi chuyện trên đời này. Dựa theo tương sinh giữa địa thủy hỏa phong tứ hệ nguyên lực tiến hành phán đoán, tinh tu của ta là hỏa hệ, phong hỏa hổ vượng, phong hệ tinh chương là sự phối hợp tốt nhất, thủy hệ thì hổ khắc, nếu dùng nó để tinh tu thành tán linh e rằng sẽ rất khó khăn.

- Vậy là không được?

Lăng Phong có vẻ thất vọng nhưng hấn đã lập tức gạt bỏ ngay được cảm xúc này, nói:

- Vậy đệ trực tiếp cự tuyệt họ nhé Thích đại ca. Huynh yên tâm, đệ sẽ nhanh chóng tìm được cho huynh một miếng tinh kĩ tinh chương phù hợp!

Từ lúc nương nhờ ở Bối Diệp Tông, đến khi chiếm đoạt cơ nghiệp của Tà Quân Tông và dựng nên tông phái của mình, một loạt những thành tích khiến người ta hoa mắt chóng mặt này nếu để cho người thường làm chắc phải mất ít nhất mười năm, nhưng Lăng Phong chỉ dùng có vốn vẹn hai tháng.

Thành tựu đến quá nhanh đương nhiên có lợi nhưng đồng thời cũng có cực đoan. Cực đoan lớn nhất là Lăng Phong không có cơ hội nghiên cứu tài nguyên mà mình có, nghĩa là không thể chỉnh hợp được một cách hữu hiệu. Bây giờ quay đầu nhìn lại, Lăng Phong phát hiện muốn có được tinh kĩ tinh chương, bản thân cần bản không cần đi đến nơi nào đặc biệt để tìm kiếm luyện phương. Hấn hoàn toàn có thể dùng nguồn tài nguyên bằng đại mà mình đang có tiến hành trao đổi!

Trên người Phong Kỳ, hấn nhìn thấy được rất nhiều thứ hay ho. Tinh kĩ tinh chương mặc dù quý giá nhưng tuyệt đối không phải khó tìm. Chỉ cần bản thân đưa ra một cái giá hợp lý, đương nhiên có thể đổi được!

Có suy nghĩ này, Lăng Phong cảm thấy mọi suy nghĩ trong đầu mình hoàn toàn thông thấu. Hấn đột nhiên nghĩ đến mớ bảo bối của Tào Kế Suất. Trân phẩm mà Huyền Nguyên Tông thu thập được bao nhiêu năm nay nếu chọn ra vài món chắc có thể đổi được tinh chương phù hợp?

- Không, Lăng huynh đệ, ta vẫn chưa nói hết!

Thích Thiên Ách lại truyền âm nói. Ngữ khí của hấn có thêm vài phần do dự và thiếu tự tin. Khiến một linh tôn phải mất tự tin như vậy không cần nghĩ cũng biết điều sắp được nói ra khó khăn đến thế nào.

- Mặc dù thủy hỏa tương khắc nhưng giữa thủy hỏa không phải hoàn toàn không có điểm tương thông! Hỏa là dương, thủy là âm, một bên có thể nội tráng sinh linh, còn bên kia có thể từ dưỡng vạn vật. Nếu có thể làm cho hai thứ này hỗ trợ lẫn nhau cũng không phải là không có khả năng.

Những câu nói có vẻ tối nghĩa này làm Lăng Phong rung động. Hấn nhớ đến tuyệt biến dị hỏa hệ nguyên lực nổi tiếng của Hắc Đàm U Tôn mà hấn đã từng đối mặt ở Thương Khung Yếu Tắc. Rõ ràng là hỏa hệ nguyên lực cực nóng nhưng lại có thêm vài phần lạnh lẽo! Điểm này có thể coi như bằng chứng gián tiếp cho những gì mà Thích Thiên Ách vừa nói.

- Vậy Thích đại ca, ý của huynh là?

- Để ta thử xem sao!

Thích Thiên Ách cũng cố lại tâm tư, bỏ đi phần do dự bất định, cười nói:

- Nhưng trải qua ngàn vạn trong ma luyện liệu có thể có được hạnh phúc và thu hoạch lớn nhất không? Ta muốn thử, nếu như có thể mượn thủy hệ tinh kỹ tinh chương thối luyện thành tán linh, ta tin sức mạnh của mình tuyệt đối không thua kém thời kỳ đỉnh phong, thậm chí còn mạnh lên không ít!

Hắn đã quyết định vậy, Lăng Phong đương nhiên cũng không ngăn cản, quả quyết nói:

- Vậy được, đệ chấp nhận yêu cầu của họ.

Hắn đang định lên tiếng đồng ý thì đột nhiên Phong Kỳ - người này giờ vẫn bận rộn quan sát Lăng Phong bất ngờ lên tiếng:

- Nếu như Mộc tông chủ vẫn không thể quyết định, vậy thì chúng ta đánh cược với nhau đi?

Tịch Tùng Tử đứng đằng sau thấy rõ thái độ Lăng Phong đã có chút biến hóa, không khỏi ảo não, rửa thềm một tiếng trong miệng. Hắn không biết sao hôm nay Phong Kỳ lại điên đến vậy, hoàn toàn mất đi vẻ lạnh lùng thường ngày mà biến thành một con trâu đực hiếu chiến đang trong giai đoạn phát tình. Hắn vội vàng lên tiếng ngăn cản:

- Lão Phong, ta thấy Mộc tông chủ đã đồng ý trao đổi với chúng ta rồi.

Chưa nói hết câu, Phong Kỳ đã trực tiếp ngắt lời hắn:

- Lão Tịch!

Hắn xoay người, hai mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào Tịch Tùng Tử.

Tịch Tùng Tử ngây người, không dám nói thêm nữa. Hắn có một cảm giác cường liệt là nếu hôm nay mình ngăn cản Phong Kỳ thì tình bạn bao năm nay sẽ lập tức biến thành lưu thủy. Trong lòng chấn động, Tịch Tùng Tử biết ý dừng lại luôn.

Lăng Phong cũng nhận ra Phong Kỳ có điều bất ổn, nhưng với một thuật luyện sư chỉ có thực lực linh giả hắn chẳng hề cảm thấy sợ hãi, nhún mày hỏi:

- Người muốn cược cái gì?

Một nụ cười tính toán lóe lên trên khóe miệng Phong Kỳ, khí tức bạo nghịch hỗn loạn trên người hắn dần dần biến mất, hắn mỉm cười tự đắc nói:

- Bất cứ tông phái nào muốn lập tức đứng được trên Vô Tận Hoang Nguyên này đều phải dựa vào thể lực. Muốn mở rộng thể lực thì phải quy thuận được các phương nhân mã mà muốn chúng quy thuận thì con át chủ bài chính là tinh chương!

- Tinh chương!

Phong Kỳ hai mắt sáng rực, nhìn chăm chú Lăng Phong, biểu tình có chút cuồng nhiệt:

- Chỉ cần có đủ tinh chương, người có thể không ngừng chiêu mộ nhân thủ và có được sức mạnh vượt xa các tông phái bình thường. Cuối cùng thậm chí có thể áp đảo cả thực lực của Long Phượng Yêu tam tộc! Có tinh chương, người sẽ có tất cả. Nhất tông chi chủ, muốn cược, đương nhiên chúng ta phải cược tinh chương rồi!

Lăng Phong cố gắng không để lộ vẻ trào phúng ra khóe môi, khẽ lắc đầu, vừa lắc vừa thở dài, nhìn Phong Kỳ với vẻ thương hại:

- Tinh chương mặc dù có thể đổi được rất nhiều thứ nhưng bản ý của tinh chương là dùng để nâng cao thực lực. Nếu như bỏ qua điểm này thì sẽ có một ngày bị tụt lại phía sau, cuối cùng sẽ thành mất hết tất cả.

Đối với quyền lực thể tục, một miếng tinh chương có giá trị tương đương một vạn kim tệ nên thuật luyện sư mới được rất nhiều thực lực cấp cao chiêu mộ, và nhận được sự tôn trọng của tất cả mọi người.

Địa vị và quyền thế có được dễ như trở bàn tay khiến thuật luyện sư mất đi phương hướng. Đây là một điều vô cùng nguy hiểm, họ không hiểu mất đi năng lực tự bảo vệ mình thuật luyện sư sẽ giống như một đứa trẻ ôm bọc tiền đi qua chợ đông, rất khó để không bị người ta bắt đi như bắt một con cừu béo.

Lăng Phong hoàn toàn suy nghĩ như vậy. Trong đầu hắn đột nhiên phù hiện những lời mà Sang Sư đã từng nói với hắn, chuyện có liên quan đến thánh Phi - nich. Con người cuồng vọng này đã từng tập hợp bảy mươi hai hiền giả lại để luyện chương cho mọi người. Hắn chính là kẻ vận dụng thứ lý luận mà Phong Kỳ vừa nói một cách cực hạn. Toàn tâm toàn ý phát triển ngoại vật, chiêu mộ cao thủ, bồi dưỡng đích hệ, không hề quan tâm đến việc cường hóa tu vi bản thân, cuối cùng thì bị đích hệ tạo phản và chỉ nhận được cái chết!

Bị đả kích với những lời này của Lăng Phong, sắc mặt Phong Kỳ kịch biến, hắn hừ lên một tiếng giận dữ, nói:

- Đừng phí lời, ngươi cực hay là không?

Thấy thần tình Phong Kỳ có chút điên cuồng, Lăng Phong chỉ lắc đầu, hắn biết đối phương muốn mượn cơ hội này chen ép mình sau đó tuyên bố với mọi người tông chủ Sáng Tông căn bản không thể giúp các người nâng cao thực lực, vậy các người còn tử thủ ở đây làm gì nữa?

Chỉ cần dùng tinh chương áp đảo Sáng Tông trong lúc so đấu, Phong Kỳ có thể gián tiếp dao động thế lực Sáng Tông, khuếch trương căn cơ, dụng tâm không thể không độc.

Lăng Phong hoàn toàn không hiểu mình đắc tội hắn chỗ nào mà hắn phải tính toán đến vậy.

Quay sang nhìn Tịch Tùng Tử, đối phương cũng đang có vẻ thắc mắc và ảo não nên Lăng Phong cũng bớt đi vài phần hoài nghi. Nhưng những nghi hoặc trong lòng thì càng thêm sâu sắc. Nếu như không có Tịch Tùng Tử chỉ đạo thì Phong Kỳ có lý do gì để nhắm vào mình?

Lăng Phong không hề biết nguyên nhân chỉ vì nhân thần thờ ơ của hắn nên mới khiến Phong Kỳ hận hắn đến vậy. Nếu như Lăng Phong biết được sự thật, không biết hắn sẽ khóc hay cười nữa. Tuy nhiên điều đó cũng không làm Lăng Phong quá bận tâm.

Đón nhận ánh mắt khiêu khích của Phong Kỳ. Lăng Phong khẽ gật đầu:

- Cực thể nào đây?

- Đương nhiên theo nguyên tắc tuần hoàn.

Phong Kỳ mỉm cười, chấp tay nói:

- Người có thể hỏi trước, ta sẽ trả lời, nếu như trả lời được coi như ta thắng một hiệp. Sau ba hiệp người nào thắng được hai hiệp sẽ là người chiến thắng chung cuộc. Sao? Người yên tâm, nếu như người thua, ta vẫn sẽ đưa miếng tinh kỹ tinh chương này cho người nhưng sau này người phải xây dựng một tòa đại điện bên trong Sáng Tông, dùng để bồi dưỡng các thuật luyện sư. Tên của đại điện phải lấy tên ta, thế nào?

- Thối quá!

Lăng Phong không nói gì mà Du Thiên Trì không chịu nổi trước, nhảy lên chửi bới ầm ĩ:

- Treo tên ngươi lên điện cổng hiển? Sao ngươi không đi tè xem mình còn nặng mấy lượng?

Vị thuật luyện sư này không thể không giận, là một thuật luyện sư có lý tưởng để truy cầu, mục tiêu cả đời hắn là có thể vượt qua hàng ngũ linh cấp, khắc tên mình lên cột vinh quang. Mà chiếc cột vinh quang này lại nằm trong điện cổng hiển, bên trên ghi lại những cái tên ít ỏi của những người đã trở thành linh cấp thuật luyện sư trong sư môn. Được khắc tên lên đó đã là một hi vọng quá xa xỉ với Du Thiên Trì rồi.

Hắn bận rộn cả đời chỉ để chiếm cứ một góc trên đó, bây giờ thì tốt rồi, tên Phong Kỳ này đòi chiếm lấy cả điện cổng hiển. Giành vinh quang của người khác còn nghiêm trọng hơn cả giết chết họ. Đến lúc này Du Thiên Trì còn quan tâm gì đến thân phận gì nữa, chỉ muốn lao vào nhổ nước bọt khắp người hắn.

- Ô, tông phái ngươi để cho ngươi xuất thủ sao?

Liếc nhìn Du Thiên Trì bằng ánh mắt khinh miệt, Phong Kỳ nói với thái độ như đang hướng dẫn cho vãn bối:

- Xem ra cũng không tệ nhưng còn lâu mới lên được trời.

Du Thiên Trì đứng bên cạnh ngó nghiêng, bận rộn tìm kiếm gạch đá:

- Đừng ngần lão tử, lão tử hôm nay phải đánh cho hắc nằm liệt giường mới thôi.

Lăng Phong cười, lắc lắc đầu, nói:

- Không phải Du lão, người tỷ thí với người đương nhiên là người khác.

Trong tiếng cười, một đường niệm thức đâm ra, truyền xuất theo một khối linh hồn hạch tâm nào đó trong thức hải.

Một lúc sau đã thấy có người đến.

- Tông môn các người dùng người này để tỷ thí với ta?

Phong Kỳ như bị người mới đến đâm cho một đâm, giật mình thảng thốt, trở mắt ra đứng nhìn.

Đó là một vị lão giả áo dài phiêu phiêu, mi tóc trắng như tuyết, thần thái phong phạm giống như một vị thần tiên tu luyện trên dương thế. Mọi người đều nhìn ra đây chỉ là một chí cấp thuật luyện sư! Đơn giản chỉ là một chí cấp thuật luyện sư!

Người vừa đến chính là Hải Tư Lam!

- Người...người...người coi thường ta! Sao lại tìm một tên chí cấp thuật luyện sư như thế này đến đấu với lão phu?

Phong Kỳ giận đến run người, chỉ vào Lăng Phong mãi không nói được nên lời.

Du Thiên Trì đang bận rộn tìm kiếm gạch đá dưới đất cũng đột ngột dừng lại, ngạc nhiên nhìn sang Lăng Phong, rồi lại nhìn Hải Tư Lam. Hắc nhú mày, lộ rõ vẻ lo lắng nồng trọng, âm thầm truyền âm:

- Tông chủ, tên này tính khí mặc dù cổ quái nhưng cũng không thể khinh thường thực lực luyện chương của hắc, nếu muốn đấu chương với hắc dù có là ta ra tay cũng không có nửa phần chắc chắn.

Du Thiên Trì mặc dù không nói rõ, nhưng ý tứ thì rất rõ ràng. Thân là ngụy linh cấp thuật luyện sư mà còn không có một tia chắc chắn rằng mình sẽ chiến thắng Phong Kỳ trên phương diện luyện phương hướng hồ một người ngay cả ngụy linh cấp còn chưa tiến nhập như Hải Tư Lam?

Đối diện với chất vấn của họ, Lăng Phong chỉ khẽ mỉm cười, xoay người mang theo vài phần kính trọng, hạ thấp người cung kính chào hỏi:

- Sư huynh!

Hải Tư Lam vẫn giữ nguyên bộ dạng tiên phong đạo cốt, y bào phiêu phiêu, như có thể giá phong ngự khí bất cứ lúc nào. Hắc thần nhiên nhận lời kính xưng của Lăng Phong, chỉ khẽ gật đầu nói:

- Sư đệ yên tâm, việc ở đây cứ giao cho vi huynh ta.

Sư huynh? Vị kia là sư huynh của tông chủ Sáng Tông?

434. Chương 391: So Đấu Ngoài Ý Muốn

Cuộc đối thoại giữa hai người khiến đám đông hoàn toàn ngây ra. Du Thiên Trì lo lắng làm bộ dạng ngơ ngác, khuôn mặt ngơ ngác ấy dần dần lộ ra một tia kinh ngạc, cuối cùng thì kinh ngạc triệt để.

Sư huynh? Không lẽ người này và tông chủ cùng do một vị sư tôn chỉ giáo?

Du Thiên Trì vẫn chưa quên Lăng Phong đã từng nói hắc có một vị sư tôn thuật luyện sư huyền bí. Đối với Du Thiên Trì mà nói, có thể dạy dỗ ra được một nhân vật yêu nghiệt như Lăng Phong thì chắc chắn phải là linh tôn cấp cường giả. Cộng thêm thân phận thuật luyện sư, vậy sư tôn của hắc không phải cũng là một sự tồn tại vô địch như Huyền Nguyên sao?

Mặc dù Huyền Nguyên hành sự bá đạo, bản thân Huyền Nguyên tông chủ nổi danh với tính khí ác liệt nhưng vẫn không ngăn được mọi người tôn trọng ông ta. Thượng thăng lên trình độ ông ta dù có không được lòng người thì cũng vẫn có rất nhiều người nguyện đi theo. Cứ nghĩ đến chuyện sư tôn của Lăng Phong cũng là một nhân vật như vậy, nội tâm Du Thiên Trì bắt đầu sôi trào.

Nhưng, Lăng Phong nói nài sư không muốn tiếp xúc nhiều với người ngoại giới, đây là một sự tiếc nuối rất lớn với Du Thiên Trì. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, sự xuất hiện của Hải Tư Lam đã lấp sạch những chỗ trống, khiến hấn hưng phấn triệt để.

Theo Du Thiên Trì thấy, Lăng Phong không phải thuật luyện sư, đương nhiên không thể kế thừa y bát của nãi sư. Hải Tư Lam tu vi dù thấp nhưng là một thuật luyện sư bằng xương bằng thịt! Từ cách Lăng Phong gọi hấn xuất hiện, Hải Tư Lam e rằng còn sống trong nội tông nhiều, sau này đương nhiên có rất nhiều cơ hội thỉnh giáo. Cứ nghĩ đến chuyện có thể gián tiếp nhận được chỉ điểm của vị sư tôn thần bí của Lăng Phong. Du Thiên Trì sao có thể không hưng phấn được?

Trong giới thể thuật luyện sư, sức mạnh tu vi mặc dù đáng quý, đáng trân trọng nhưng quan trọng hơn là luyện chương trừ bị! Nên bất luận Hải Tư Lam tu vi thấp, Du Thiên Trì cũng không quan tâm.

Trong tất cả mọi người, chỉ có bọn Nguyên Thận là biết rõ lai lịch của Hải Tư Lam nhất, cười thầm trong bụng, nghiêm chỉnh nhìn về phía hai con người đang chuẩn bị diễn trò. Khả năng diễn xuất của hai người này luôn khiến bọn họ kính phục vô cùng, chặc chặc.

Nhất là Hằng Trùng, đến tận bây giờ hấn vẫn ngạc nhiên, nghĩ đến cảnh lần đầu tiên mình dẫn theo Hải Tư Lam cùng Lăng Phong gặp mặt. Có lẽ ngay từ lúc đó Lăng Phong đã nghĩ nên bố trí cho Hải Tư Lam như thế nào rồi?

Nếu như Hải Tư Lam không vạch trần con át chủ bài của Lăng Phong thì e rằng mọi chuyện vẫn được tiến hành theo quỹ tích cũ! Thực lực của Hải Tư Lam trong đám thuật luyện sư của Vô Tẩn Hoang Nguyên mặc dù không được coi là thượng cấp nhưng nhiều năm được tôn kính trong cảnh nội Áo La dần dần tạo nên tác phong không cần nói gì nhưng vẫn cao quý tự nhiên, giả mạo cao nhân để che giấu trong những lúc thích hợp đương nhiên là quá tốt rồi.

Hằng Trùng đã đoán được tám chín mươi phần trăm nhưng hấn không biết đây không phải chủ ý của Lăng Phong mà là làm theo hướng dẫn của Thích Thiên Ách. Vị linh tôn đã từng hô mưa gọi gió một thời này nọ, một trong thất đại tông phái tông chủ, bản thân tích lũy rất nhiều kinh nghiệm phi thường trong chuyện kiến lập thế lực! Có hấn bên cạnh không ngừng tham mưu sách lược, Lăng Phong nếu như thực sự muốn đứng vững ở Vô Tẩn Hoang Nguyên sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

- Sư huynh?

Phong Kỳ ngạc nhiên, ánh mắt nhìn Hải Tư Lam đang từ khinh miệt, phần nộ chuyển sang ngưng trọng. Nhưng biểu tình thì vẫn giữ nguyên vẻ khinh miệt cũ, hừ lạnh nói:

- Trong giới thuật luyện sư không ai luận ngôi vị địa phương đâu, mọi thứ phải dựa vào thực lực luyện chế tinh chương mới được! Các ngươi đã chọn được người rồi vậy thì bắt đầu thôi.

- Đương nhiên, nhưng Phong tiên sinh là khách, mời ngài ra đề trước.

Những lời giao phong bên ngoài này do Lăng Phong thực hiện, Hải Tư Lam chỉ cần giả bộ cao thâm khó đoán thôi.

Nhân thần hơi co lại, một tia tinh quang lóe lên, Phong Kỳ cười lạnh nói:

- Một tông chủ đã nhường vậy lão phu cũng không khách khí!

Niệm thức của hấn khẽ động, một miếng tinh chương bắn ra khỏi tiết văn, búng ngón tay, tinh chương bắn mạnh về phía Hải Tư Lam!

Lăng Phong tâm tư khẽ động, lập tức lùi lại phía sau Hải Tư Lam, lúc này, một luồng linh hồn uy năng đã nhựt nhàng lan tỏa. Thân thể Hải Tư Lam rung mạnh một cái, giật mình nhưng rồi tất cả lại được hấn giấu đi một cách nhanh chóng.

Nội tâm Hải Tư Lam đang nổi lên một con sóng lớn: phần linh hồn niệm thức này quá cường hãn! Chỉ là mới giao phong thôi mà đã mang lại cho hắn cảm giác cường liệt đến vậy. Lúc này hắn mới cảm nhận được, đẳng cấp của Lăng Phong xa vời đến thế nào.

Biết Lăng Phong không thể làm hại mình, Hải Tư Lam thuận thế buông lỏng hết mọi phòng hộ, một cảm giác chua xót trào lên, bây giờ hắn đã hiểu trước đây đệ tử Vi Miểu đã chịu tổn hại thế nào ở Tinh Lam.

Niệm thức cuộn cuộn, mãnh liệt như ba đào trong nháy mắt xuyên qua mọi phòng hộ trong cơ thể Hải Tư Lam, trực tiếp mật bổ lên miếng tinh chương.

Ầm!

Miếng tinh chương đang bay đến gần Hải Tư Lam đột nhiên trở nên chậm đi không ít, như một con ốc sên cứ thế tiếp cận từng tắc từng tắc một, chậm đến nỗi có thể nhìn rõ từng quỹ tích động tác của nó và được Hải Tư Lam nhẹ nhàng đón nhận. Tư thế của hắn như hành vân lưu thủy, không hề có một tia hỏa khí. Phong Kỳ thì ngược lại, thở hổn hển, chẳng có chút phong độ nào.

Ánh mắt Phong Kỳ co rút đến cực điểm, với tu vi của hắn mặc dù không thể nhìn thấy luồng sức mạnh linh hồn vừa rồi đến từ Lăng Phong nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự cường đại trong đó!

Linh hồn nguyên lực cường hãn như vậy là do một chỉ cấp thuật luyện sư phát ra sao? Không lẽ đang giả trư ăn hổ? Hắn chần chừ, đây là lần đầu tiên Phong Kỳ cảm thấy cuộc đấu này không ổn.

Xoa xoa đầu ngón tay lên miếng tinh chương, Hải Tư Lam lạnh lùng lên tiếng:

- Người muốn tỷ pháp như thế nào?

Đứng trước việc lớn, cần có tĩnh khí!

Thấy thần tình bình thản của Hải Tư Lam, ngay cả những đệ tử Sáng Tông lúc này cảm thấy không tự tin về hắn cũng bắt đầu trở nên kiên định. Có phong thái thuật luyện sư như vậy, sao có thể là người bình thường được?

Cố gắng cưỡng chế cảm giác bất ổn trong lòng, Phong Kỳ lạnh lùng nói:

- Miếng tinh chương này là sơ cấp tinh chương.

Sơ cấp tinh chương?

Không ít người nghe xong cảm thấy kì lạ, đừng nói liên quan đến linh cấp thuật luyện sư tỷ thí, ngay cả cao cấp thuật luyện sư tỷ thí với nhau cũng không tỷ thí loại tinh chương cấp thấp này!

Ánh mắt đảo qua một vòng, nhìn thấy biểu tình ngạc nhiên của mọi người, Phong Kỳ đột nhiên lộ ra vài phần hoài niệm. Thái độ đó khiến hắn không còn được sắc bén như trước nữa:

- Miếng tinh chương này là miếng tinh chương hoàn chỉnh đầu tiên ta luyện chế được bằng chính sức mình sau khi đi theo gia sư, tên của nó là "thực tâm triền" nếu như có thực linh thiên hành giả hoàn mỹ kích phát, linh kĩ chi lực có thể lăng không bột sinh, trực tiếp xuyên qua tâm mạch người khác và giết chết kẻ đó!

Sau khi lạnh lùng nói ra những lời này, Phong Kỳ mỉm cười khó hiểu:

- Gần như mỗi một thuật luyện sư trước khi xuất sư đều phải luyện chế một miếng thực tâm triền! Còn luyện phương của miếng tinh chương này trải qua bao nhiêu năm rèn luyện và truyền thừa đã trở nên vô cùng hoàn mỹ, căn bản không cần điều chỉnh bất cứ thứ gì nữa! Niệm thức năng lượng cần thiết cũng rất yếu, một sơ cấp thuật luyện sư có thể thực hiện nó một cách hoàn mỹ, nếu như để linh cấp thuật luyện sư luyện chế, hiệu quả cũng không mạnh hơn bao nhiêu. Vậy nội dung chúng ta tỷ đấu chính là...

435. Chương 392: Thực Tâm Thảo Thần Bí

Trút hết khí tức lười biếng, thần tình Phong Kỳ đột nhiên dâng trào. Hắn chỉ vào miếng tinh chương trong tay Hải Tư Lam nói với vẻ tự tin mãnh liệt:

- Xuất thủ! Lấy miếng tinh chương này làm chuẩn. Luyện chế ra một miếng tinh chương mới, chỉ cần tính năng mạnh hơn miếng mẫu dù chỉ một chút thì coi như người thắng! Còn nếu như không được thì...

- Tỷ đấu như vậy hình như có vẻ không ổn?

Không đợi Hải Tư Lam nói hết, Du Thiên Trì đã vội vàng đứng dậy, hẳn biết yêu cầu tỷ đấu của Phong Kỳ nghe thì có vẻ đơn giản nhưng trên thực tế vô cùng khó khăn! Càng là sơ cấp tinh chương, kết cấu càng đơn giản. Ngay cả chút nguyên liệu đặc thù để luyện chi pháp cũng không dùng đến thì đương nhiên chỗ để "vẽ" thêm vào là rất rất ít.

Nói cách khác, nếu là cao cấp tinh chương thì còn liên quan tới kết cấu chi pháp còn tinh chương cấp thấp thế này thì rất khó để thay đổi nó.

Mà kết cấu thiên biến vạn biến, mỗi một loại biến hóa lại có vô số ảo diệu, chỉ cần thay đổi một chút là đã ảnh hưởng rất lớn đến tinh chương, chỗ có thể nâng cao đương nhiên rất nhiều.

Nhưng những pháp môn này với sơ cấp tinh chương hoàn toàn vô dụng!

-Ồ, không lẽ người có kiến nghị khác?

Phong Kỳ ung dung nói.

- Đương nhiên!

Du Thiên Trì phần nộ quát lên:

- Chỉ cần là người có chút thường thức về tinh chương đều biết. Sơ cấp tinh chương là khó tiến hành cải tiến nhất. Hừ, bản thân người đã nói luyện phương của thực tâm triền này đã được phát triển bao nhiêu năm nay, sớm đã trở nên vô cùng hoàn mỹ, ngay cả Huyền Nguyên Tông e rằng cũng không thể cải tạo được! Người đưa ra một đề mục khó giải như vậy, có được coi là tỷ đấu không?

- Vậy ý của người là miếng tinh chương này không thể nâng cao được nữa?

Ngữ khí của Phong Kỳ sao nghe có vẻ mừng rỡ đến vậy.

Du Thiên Trì cũng thầm cảm thấy không ổn, nhưng lúc này lợi ích của hắn và lợi ích của Sáng Tông được buộc thành một, nhất là liên quan đến vinh dự của thuật luyện sư, hẳn đương nhiên không dám khinh thường. Nhất là Hải Tư Lam lúc này đang đại diện cho thể diện của cả Sáng Tông, hắn gật đầu nói:

- Đương nhiên!

- Vậy ta nói có thể thì sao?

Phong Kỳ tìm lại được vài phần thể diện, càng thêm cao ngạo, lấy ra thêm một miếng tinh chương nữa.

Tinh chương sáng lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời, hắn nói:

- Đây chính là "thực tâm triền" mà ta mới tham ngộ và cải tiến trong thời gian gần đây. Tinh chương này có tính năng tốt hơn "thực tâm triền" được luyện chế theo luyện phương thông thường! Lúc nữa nếu như các người nhận thua, ta có thể giao nó cho các người quan sát, nhưng bây giờ thì chưa được.

Một thuật luyện sư cường đại có thể phân tích ra cấu thành cụ thể của một miếng tinh chương trong một thời gian ngắn, bao gồm linh hồn vật tính cần dùng đến, tổ linh mặc...v...v...

Phong Kỳ không đưa ra luận đương nhiên vì sợ bị người ta nhìn thấy ảo diệu bên trong và Hải Tư Lam sẽ giành phần thắng.

- Vậy được, đợi lát nữa chúng ta sẽ nghiệm chứng cẩn thận.

Du Thiên Trì bỏ lại một câu khó chịu, rõ ràng hắn cũng cảm thấy Hải Tư Lam chưa chắc đã thắng nổi nhưng lúc này nói ra câu đó thì ảnh hưởng nhuệ khí bản thân quá.

- Du lão, không cần nói nhiều.

Lăng Phong hô lên một tiếng cắt đứt cuộc đối thoại của hai người rồi quay sang Hải Tư Lam, ánh mắt đầy tin tưởng nói:

- Sư huynh?

- Ừm.

Hải Tư Lam khẽ gạt đầu, phẩy tay ra hiệu:

- Sư đệ, mở tiểu thế giới của đệ ra, mọi chuyện còn lại cứ giao cho huynh xử lý.

- Mọi việc đều nhờ sư huynh lo liệu.

Lăng Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, ban đầu hấn tướng Phong Kỳ sẽ đưa ra vấn đề gì khó khăn, còn đang nghĩ xem nên lấy lý do gì để Hải Tư Lam tránh khỏi tầm mắt mọi người còn mình đích thân xuất thủ tỷ đấu thể nhưng vừa nghe thấy "nan đề" mà Phong Kỳ đưa ra hấn liền nở nụ cười chiến thắng.

Câu đố của Phong Kỳ chỉ là một miếng sơ cấp tinh chương, Hải Tư Lam có thể tự ứng phó với tu vi của mình nên Lăng Phong cũng thấy yên tâm. Trên thực tế, hấn thu lại một phần linh hồn hạch tâm của Hải Tư Lam cũng vì muốn có thể tiếp thu những suy nghĩ của Hải Tư Lam bất cứ lúc nào và cũng có thể trao đổi với Hải Tư Lam thông qua suy nghĩ và niệm thức!

Đây chính là lý do vì sao người thường sau khi bị khống chế linh hồn hạch tinh lại mất đi tất cả sức lực phản kháng. Nếu như Hải Tư Lam có dị động gì, chỉ cần Lăng Phong động niệm thức là có thể trực tiếp truyền một đường ý niệm sang, khiến hấn tự bạo mà không hề gặp phải bất cứ tâm tư kháng cự nào!

Chính vì nắm bắt được linh hồn hạch tâm, Lăng Phong mới có thể yên tâm chia sẻ bí mật của mình.

Xuy xuy, âm thanh của khí lưu nồng liệt vang lên, xung quanh Lăng Phong năng lượng cường mãnh dũng xuất, trong nháy mắt, mặt đất sáng sủa đã lại bị màn đêm bao phủ, chỉ có bảy vì sao trên trời là vẫn sáng lấp lánh.

Lấy Lăng Phong làm trung tâm, một tiểu thế giới rộng hơn trăm trượng xuất hiện. Đối với những người có mặt ở đây mà nói, đây không phải lần đầu tiên Lăng Phong thi triển tiểu thế giới của mình. Nhưng mỗi lần chứng kiến họ đều không khỏi rung động.

Chân thực!

Chân thực đến không thể so sánh, tâm linh mọi người đều đang bị rung động cực độ, nếu như họ phóng tầm mắt ra xa vẫn có thể nhìn thấy mờ mờ một dải và cho rằng đây là thiên biến phát sinh đột ngột chứ tuyệt đối không phải có người đang thi triển tiểu thế giới mới tạo nên dị tượng đó!

Tịch Tùng Tử biểu tình ngưng trọng, vì là lần đầu tiên nhìn thấy nên hấn thấy miệng hơi đắng đắng. Cảnh tượng này rất giống với cảnh tượng lúc Hi Cảnh bị giết chết. Cũng tiểu thế giới này, cũng cảnh giới này, nếu như không mau diệt trừ Lăng Phong thì thiên hạ này liệu có còn là của hấn nữa không?

Bất cứ ai, chỉ cần là người tu luyện đến cảnh giới cao hơn đều hiểu chân ý ẩn hàm trong tiểu thế giới của Lăng Phong, đó chính là sáng thế! Sáng tạo!

Mặc dù trong thế giới hiện tại, cường giả có thực lực sáng tạo rất hiếm thấy, cùng lắm là đại viên mãn cấp linh tôn có linh tôn tạo vực chi lực mà thôi.

Nhưng trong những lời đồn viễn cổ, những siêu cấp cường giả năm đó có năng lực sáng tạo ra một thế giới độc lập! Đó không chỉ đơn giản là nhất phương hư không tiểu thế giới được tạo nên bởi năng lượng tự thân mà là có thể khiến sinh linh khế tức, khiến vạn vật có một thế giới độc lập để sinh tồn!

Đương nhiên, tu vi của Lăng Phong còn cách mức độ đó rất xa, nhưng trong cảnh giới của hấn lại có một phân khí tức đó! Điều đó khiến người ta không khỏi cảm thấy sợ hãi. Có thể thấy, nếu như để Lăng Phong tiếp tục phát triển e rằng sau này sẽ có rất ít người khống chế nổi hấn!

Đến lúc đó, chỉ cần Sáng Tông mở rộng ra ngoài, những thế lực hỗn loạn bên ngoài sẽ trở thành vật cản đường và phải bị diệt trừ hết. Vô Không Sơn cũng không tránh khỏi số phận đó. Không muốn thần phục, thì chỉ có một lực chọn duy nhất là sớm ra tay tiêu diệt mầm hậu họa vừa mới manh nha này!

Khoảng khắc này, nội tâm Tịch Tùng Tử đang bị sát ý chiếm hữu.

- Ngưng, thu!

Lăng Phong hô lên một tiếng, chỉ thấy màn đêm trên bầu trời biến thành thực chất chậm chậm thu vào bên trong, cho đến khi tiếp cận Hải Tư Lam thì một luồng sức mạnh vô cùng nhu hòa lập tức phát ra đưa hắn vào bên trong.

Biến mất. Hải Tư Lam biến mất như chưa từng dừng ở đó.

Mọi thứ vẫn không ngừng chuyển động, đây cũng là lần đầu tiên Lăng Phong không chế tiểu thể giới tiến hành một biến hóa vi diệu đến vậy. Nếu như không phải linh ngộ được bí pháp nội luyện cương giáp, giúp cho niệm thức càng thêm tinh tế nhập vi thì hắn cũng không dám thử.

Thấy Hải Tư Lam đã vào tiểu thể giới, niệm thức Lăng Phong lại biến huyền, màn đêm trên trời thu thành một quả bóng tròn cỡ nắm tay! Quả bóng đen đột ngột rung lên, hoảng động như có sóng xung quanh rồi biến mất.

- Một tông chủ đúng là cẩn thận, không biết quý sư huynh luyện chương thì có gì không thể để người khác nhìn thấy?

Thấy cử động của Lăng Phong, Phong Kỳ cười lạnh nói. Trong giọng nói của hắn mang theo vẻ khinh miệt giống như kỹ thuật luyện chương của Hải Tư Lam không đáng để hắn "ghé mắt" liếc nhìn chứ đừng nói đến việc học trộm.

Lăng Phong vẫn giữ nguyên thái độ lạnh nhạt, thoải mái như không hề nhận ra ẩn ý khinh thường trong lời nói của Phong Kỳ, phẩy tay nói:

- Những lời Phong tiên sinh nói cũng không sai biệt lắm, gia sư đã từng dặn dò qua, sư môn luyện chương là kỹ nghệ bí truyền, không được để lộ ra ngoài nên đương nhiên phải che chắn cẩn thận rồi. Nhờ đâu kỹ nghệ bí truyền để người khác học được thì huynh đệ tại hạ cũng không gánh nổi hậu quả. Dù biết rằng kỹ nghệ của sư môn cho dù có đưa đến tận mắt thì không phải ai cũng học được nhưng dù sao cẩn thận vẫn hơn.

Trong lời nói của Lăng Phong lại mang theo hàm ý khinh thường Phong Kỳ không có khả năng học được kỹ nghệ sư môn của hắn.

- Người.

Phong Kỳ ngây người, hắn cố ý châm chọc để Lăng Phong nổi giận phản bác lại mình và mình lại tiếp tục đả kích. Ai ngờ Lăng Phong từ đầu đến cuối chẳng chịu đi theo những gì mà hắn nghĩ, nhanh chóng phủ định mà ngược lại còn ung dung thừa nhận rồi tung ra một đòn sát thủ ngoài dự đoán của hắn khiến đòn đả kích mà hắn mãi mới chuẩn bị được như bắn vào hư không, bức bối khó chịu vô cùng. Đúng là không bắt được gà còn mất nắm thóc. Phong Kỳ định trêu tức Lăng Phong nhưng kết quả hắn lại "hung hăng như gà trống thiến".

Nặng nề hừ một tiếng, Phong Kỳ lạnh lùng nói:

- Kẻ tầm thường lại hay nhiều chuyện! Nếu như là lão phu luyện chương, có thể thoải mái để cho mọi người chứng kiến, tuyệt đối không che che đây đây, không dám cho ai nhìn!

Lăng Phong còn chưa nổi giận thì Tịch Tùng Tử đứng phía sau đã sợ đến nỗi tim suýt vọt ra ngoài, âm thầm cầu khẩn:

"Lão Phong, người không bớt nói vài câu đi được à? Nếu như kích nộ đối phương, người là thuật luyện sư có lẽ còn đối đãi đặc biệt, nhưng ai đảm bảo người ta sẽ không lấy ta ra trút giận! Chết tiệt! Không biết tại sao hôm nay lão Phong người lại mất bình tĩnh như vậy hả? Biết thế ta không mang người theo cùng thì tốt hơn rồi."

Trong giờ khắc này, Tịch Tùng Tử đang thấy hết sức ảo não. Sao hắn lại có thể giận đến mức mời Hi Cảnh đến Sáng Tông nhỉ? Vốn cứ tưởng thể lực sau lưng Hi Cảnh có thể khiến Sáng Tông khiếp sợ và không dám xằng bậy nữa, ai ngờ Hi Cảnh ngay cả cơ hội đưa chỗ dựa của mình ra cũng không có đã bị người ta giết chết rồi.

Chưa bao giờ Tịch Tùng Tử cảm thấy mình lại sai lầm đến như vậy!

So với Phong Kỳ, Du Thiên Trì còn thất vọng hơn, khi hắn nghe thấy Lăng Phong nói "kỹ nghệ sư môn không thể tiết lộ ra ngoài" tim hắn như muốn vỡ ra. Vốn cứ tưởng sẽ học lớn được một hai điều ở Hải Tư Lam bây giờ xem ra đã hoàn toàn mất hi vọng? Lão thuật luyện sư thực sự rất buồn bực.

Đám đệ tử nhìn chằm chằm vào khoảnh đất cách chỗ Lăng Phong đứng không xa, nơi mà tiểu thế giới cuối cùng ngưng súc lại, như nó chưa hề biến mất. Ánh mắt tràn đầy vẻ hiếu kỳ và sùng bái. Từ chuyện một người có thể một mình đối chiến với hai đại linh sĩ, chém giết, thu phục, đến chuyện cự tuyệt yêu cầu của Tịch Tùng Tử không chút do dự khiến họ cảm thấy mình lựa chọn Sáng Tông là hoàn toàn đúng đắn! Một cảm giác trung thành cường liệt trào lên trong lòng.

Một tông phái muốn lập túc, một là phải bảo vệ được đệ tử của mình, hai là phải có ưu đãi cho mọi người. Đến bây giờ điều kiện thứ nhất đã có rồi còn điều kiện thứ hai thì...

Mọi người đều đang chờ đợi kết quả của hiệp đầu tiên!

- Tiêu Hắc.

Đang im lặng, đột nhiên Lăng Phong lên tiếng quát.

Tiêu Hắc đang lo lắng tay lúc nắm lúc buông, nghe thấy Lăng Phong gọi, vội vàng nói:

- Có thủ hạ.

- Đi điều tra. Nhanh chóng mang đến kết quả cho ta.

Lăng Phong ra lệnh. Thấy hắn có vẻ không hiểu, liền mấp máy môi truyền xuất mệnh lệnh chi tiết. Tiêu Hắc nghe thấy giật mình, quay sang nhìn Tịch Tùng Tử rồi cúi đầu nói:

- Vâng, tông chủ.

Tịch Tùng Tử hơi nhíu mày, mặc dù hắn không nghe được Lăng Phong truyền âm điều gì nhưng hắn đoán là có liên quan đến người mà mình muốn tìm. Không lẽ nói tên Mộc Phong này biết mình không thể chiến thắng nên mới dận dò thuộc hạ chuẩn bị? Nhưng cứ nghĩ đến bộ dạng tự tin lúc này của Lăng Phong hắn lại không dám tin vào suy đoán của mình.

Thời gian cứ thế trôi qua, Lăng Phong không nói thêm gì nữa, mọi người cũng không thể đoán ra bất cứ điều gì từ biểu tình của hắn. Mọi người không hề hay biết, thông qua niệm thức giao lưu thông đạo, Lăng Phong đang cùng linh hồn của Hải Tư Lam quan sát rất rõ những gì liên quan đến thực tâm triền. Hắn đang thông qua Hải Tư Lam để hoàn thành câu đố mà Phong Kỳ đưa ra.

- Đánh vỡ nó.

Trên mặt đất mềm mại, Hải Tư Lam đang khoanh chân ngồi, khó xử nhìn miếng thực tâm triền đang phiêu phù giữa không trung. Đang trong lúc suy nghĩ thì một giọng nói đồng dạng vang lên trong tiểu thế giới.

Hải Tư Lam mừng rỡ, vội vàng làm theo mệnh lệnh, một luồng niệm thức xuyên qua thức hải và đập mạnh vào miếng tinh chương!

Rắc rắc rắc, miếng tinh chương vỡ tan!

Mặc dù tu vi không phải tuyệt đỉnh, những ít nhiều cũng được coi là thuật luyện sư thực lực phi phàm, Hải Tư Lam thao tác luyện chế vô số lần tinh chương nên biết vừa rồi chỉ là lấy dao mổ trâu cắt tiết gà, chỉ là tầng mặc thần thạch bên ngoài bị phá vỡ, không hề làm tổn hại đến linh hồn vật tính bên trong!

Sau khi nhìn rõ linh hồn vật tính bên trong tinh chương, Lăng Phong cũng bắt đầu nhíu mày, loại ma thú này không có trong khi tri thức của Sang Sư. Nhìn một cách tổng thể, nó giống như một ngọn thủy thảo, bên ngoài phủ một lớp gai nhỏ mịn, nhìn qua thì có vẻ mềm mại và rất vô hại.

"Thực tâm thảo" này có vài phần cổ quái!

- Thử xem nào?

Hải Tư Lam sau khi được Lăng Phong đồng ý, một luồng niệm thức nhẹ nhàng bật ra, với thực lực của hắn nếu như toàn lực xuất thủ có thể đánh tan nó trong nháy mắt! Nhưng trước khi tỷ đấu đã nói qua rồi việc

hai bên phải làm là nâng cao tính năng của tinh chương, nếu như làm nó tổn hại thì phải lấy cái mới thay thế cho nó. Mặc dù không được sát đề nhưng cũng có thể coi như một chiêu.

Niệm thức vừa đâm qua, lớp gai mịn bên ngoài ngọn thủy thảo liền xoạt xoạt giập dữ bắn ra. Như một con mèo nhỏ bị kích nộ, mỗi một sợi gai đều ẩn hiện tán phát ra hào mang, nhất là chúng lại có thể ẩn mình trong gió nên càng đáng sợ hơn!

Lăng Phong giật mình, hắn không ngờ linh hồn vật tính bị kích nộ lại có thể sản sinh ra phản ứng kì quái đến thế. Điều này thực sự nằm ngoài tầm dự đoán của hắn.

- Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy linh hồn vật tính kì quái đến vậy. Vô Tắc Hoang nguyên này đúng là thiên đường của thuật luyện sư.

Hải Tư Lam cảm thán, hắn lại đâm thêm một luồng niệm thức, chỉ thấy lớp gai trên bề mặt thực tâm thảo thoát ẩn thoát hiện. Một lúc sau, cách đó nửa thước đột nhiên xuất hiện một rừng gai ngược. Gai ngược cái dài cái ngắn, hình thành nên một khối cầu tròn!

436. Chương 393: Phương Pháp Cải Tiến

Thấy vậy, Lăng Phong giật mình, đại hỉ.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, linh hồn vật tính thực tâm thảo đã phát sinh ra biến hóa kì dị, lại liên tưởng đến những gì Phong Kỳ nói, hắn đã hoàn toàn nắm được phương thức công kích linh kĩ ẩn hàm trong miếng tinh chương này.

Trong thực chiến, chỉ cần kích phát linh kĩ "thực tâm triền", thực linh thiên hành giả có thể phân hóa ra một phần công kích tập trung hình thành nên gai ngược. Những năng lượng này có thể vượt qua hạn chế thời gian không gian, ví dụ như chỉ một cái chớp mắt đã thấy xuất hiện trong tim của người bị công kích, trực tiếp xuyên qua!

Phương thức công kích này gần giống với tiềm u quỷ thứ của thiên sư vệ, chỉ có điều uy lực nhỏ hơn rất nhiều, lại có thêm hai điểm hạn chế: một là cự ly! Lúc này chỉ cần nhìn lướt qua có thể thấy cự ly hạn chế ở đây quá ngắn, bất luận thiên hành giả cự linh năng lực cường đại thế nào cũng không thể hơn được nửa thước!

Nửa thước!

Đang lúc chiến đấu sinh tử có kẻ ngốc nào lại để cho người tiếp cận gần như thế chứ?

Thứ hai là lực xuyên thấu, theo như Lăng Phong tính toán, chỉ cần lực tinh cao thủ vận đủ chân lực bên trong cơ thể có thể hình thành nên một tầng chân lực bảo hộ bên ngoài cơ thể, như vậy có thể chặn được công kích.

Hai hạn chế này quyết định nó chỉ là một miếng sơ cấp tinh chương, nếu không trong thực chiến, một linh kĩ quỷ dị như vậy có thể tạo nên hiệu quả vô cùng kinh nhân, đủ để người ta vượt cấp giết chết đối thủ! Nhất là trong linh cấp cao thủ đối chiến, chỉ cần đối phương không duy trì trạng thái linh vực đại khai từng giây từng phút đều có thể sử dụng linh kĩ này để đánh lén và diệt sát!

Nghĩ đến đây, Lăng Phong huyết dịch sôi trào, những suy nghĩ mơ hồ trong đầu hắn dần trở nên rõ ràng. Không sai, dù đã tiến nhập linh cấp thì cũng không phải chỉ có ý nguyên chương, tinh kĩ tinh chương, những tinh chương siêu cấp mới có thể sử dụng được. Ngoài ra còn có rất nhiều tinh chương đặc thù có thể phát huy tác dụng cực đại. Ví dụ như tinh chương nguyên trận đặc thù, chỉ cần có cường giả thích hợp tổ hợp lại, thực lực thậm chí có thể đối kháng được cả linh giả, linh sĩ, linh tôn!

Lăng Phong chú ý vào thực tâm thảo trước mặt Hải Tư Lam, mở rộng thêm suy nghĩ. Nếu như loại bỏ hai hạn chế lớn của thực tâm thảo, lựa chọn thêm những người có thiên phú siêu quần trong đám thủ hạ tu luyện vô cốt nhu thân cộng thêm huyền hình cốt kĩ, phối hợp hai thứ lại, trong tình huống bất đắc dĩ, dù có là một thánh vực cường giả thì cũng rất có khả năng giết được một linh cấp cao thủ?

Ám sát!

Ý nghĩ này khiến Lăng Phong liên tưởng đến những thích khách, còn loại tinh chương nào thích hợp để bồi dưỡng sát thủ như nó? Bây giờ Lăng Phong không rõ nhưng trong mỗi kì đại hội giao dịch tông môn, loại tinh chương đặc thù này rất được hoan nghênh và được đấu giá rất cao.

- Tông chủ, có phải không được không?

Thấy Lăng Phong mãi không hạ lệnh, Hải Tư Lam cũng không khỏi lo lắng, nhìn lên trời hỏi.

- Ồ.

Lăng Phong bình tĩnh, phát ra một tràng cười vang, nói:

- Ta nghĩ ra rồi, miếng tinh chương này nếu chỉ nói về hiệu quả thì đúng là đã phát huy linh hồn vật tính bên trong lên cực chí, bất luận dùng hậu thiên biến dị phương thức hay tiên thiên tố linh mặc thì đều không thể nâng cao được tính năng của nó.

- Như vậy là không thể nào cải tiến được sao?

Mặc dù không nói rõ nhưng cách Hải Tư Lam thở dài vẫn để lộ ra sự thất vọng trong lòng hần. Mặc dù tiếp xúc chưa sâu nhưng hần có thể cảm nhận được khả năng to lớn trên phương diện luyện chương của Lăng Phong. Dần dần, bản thân hần cũng bắt đầu sản sinh ra tư tưởng ý lại.

Tư tưởng này nếu như xảy ra với bất cứ ai đều có vẻ bất ngờ bất hợp lý, nhưng lại tồn tại trong giới thuật luyện sư. Bởi vì họ rất dễ sản sinh tâm lý sùng kính với những thuật luyện sư có đẳng cấp cao từ đó thao túng tư tưởng của chính họ.

Chính vì vậy, lúc Du Thiên Trì biết Lăng Phong còn có một vị sư tôn thần bí, thái độ lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ. Thậm chí, vì có Du Thiên Trì quy thuận nên ngay cả một người mới tương giao với Lăng Phong chưa lâu như Lê Phù cũng bắt đầu thực tâm uy thuận, thậm chí còn có chút kính nể nữa.

Đúng vậy, lúc nghe Lăng Phong nói hần cũng không có cách nào, Hải Tư Lam hoàn toàn thất vọng.

- Y a!

Lại một tiếng thét nữa vang lên, tiếp theo đó là giọng nói nhẹ nhàng của Lăng Phong:

- Ta đang nghĩ xem dùng phương thức nào mới có thể nâng cao tính năng của nó lên mà không để bị phát hiện.

- Hả?

Câu trả lời ngoài ý muốn này khiến tâm trạng u ám của Hải Tư Lam bỗng chốc trở nên tươi sáng. Hần kinh hỉ nói:

- Tông chủ, ý của ngài là?

- Với miếng tinh chương này, tất cả ngoại lực đều không có tác dụng, vậy chúng ta chỉ còn cách ra tay từ bên trong!

Lăng Phong truyền âm, tràn đầy tự tin:

- Nâng cao linh hồn vật tính của nó!

- Nâng cao linh hồn vật tính?

Hải Tư Lam trầm ngâm, nhú mào hỏi:

- Vậy ý của tông chủ là sử dụng linh hồn dung hợp chi pháp sao?

Thân là chí cấp thuật luyện sư, mặc dù trước khi đến Vô Tận Hoang Nguyên tu vi của Hải Tư Lam vẫn chưa phải cao lắm, nhưng vì thanh vọng quá lớn, sau khi giúp đỡ nhiều người hần đã có được rất nhiều sách cổ luyện chương. Một vài cuốn sách cổ mặc dù không thể thấu hiểu được ảo diệu bên trong nhưng vẫn có thể giúp hần mở rộng tầm mắt, biết được trên thế gian này tồn tại một số phương pháp luyện chương và có thể dùng linh hồn dung hợp luyện chế ra dung hợp tinh chương!

Nói một cách thông thường, thiên hành giả chỉ có trong một tình huống duy nhất mới có thể thực hiện linh kĩ dung hợp, đó chính là tiên thiên linh kĩ và hậu thiên linh kĩ tương hỗ kết hợp. Những tình huống khác rất hiếm gặp, trừ phi họ có thể dung hợp tinh chương như Lệnh Hồ huỳnh đệ. Hay những người có thiên phú cự linh cộng lạc như Thiếu Á.

- Tông chủ, nếu như dung hợp linh hồn chi pháp có thể thực hiện thì tại sao người trong Vô Tận Hoang Nguyên lại không nghĩ ra?

Hải Tư Lam không tham ngộ dung hợp tinh chương luyện chế pháp môn nhưng hắn cũng hiểu một chút về pháp môn này. Từ sau khi biết Vô Tận Hoang Nguyên còn có linh tôn cấp thuật luyện sư, hắn bắt đầu suy nghĩ rất nhiều trong đó còn có cả những cân nhắc về sự chênh lệch sức mạnh giữa mình và người khác!

Theo như hắn thấy, nếu như phương pháp nâng cao tính năng của "thực tâm triền" đơn giản đến vậy sao người trong Vô Tận Hoang Nguyên lại không tiến triển nó bao nhiêu năm nay.

- Trọng tâm là do ngọn thực tâm thảo này gây ra.

Lăng Phong cười nhạt, không hề có vẻ nổi giận vì chất vấn của Hải Tư Lam.

Không đợi Hải Tư Lam tiếp tục hỏi, bảy ngôi sao trên đỉnh tiểu thể giới đột nhiên bắn tinh mang, cuốn thực tâm thảo vào trong.

Tinh mang nhanh chóng luân chuyển, phân tích từng đợt ảo diệu ẩn hàm bên trong thực tâm thảo. Từng đóa từng đóa quang điểm vờn quanh phù văn phù hiện trên bề mặt thực tâm thảo và nhanh chóng phi nhập vào giữa tinh mang.

Mỗi một đóa phù văn đều ẩn hàm những thông tin phức tạp, từ lúc thực tâm thảo sinh sôi cho đến khi bị hái mọi thứ nó trải qua đều ẩn chứa thông tin và lưu nhập vào thức hải Lăng Phong.

Nhìn cảnh tượng khó tin đang diễn ra trước mắt, Hải Tư Lam khê rùng mình, hai mắt tròn tròn không thốt lên được lời nào!

437. Chương 394: Niềm Vui Tạo Vật

Thuật luyện sư nào trong lúc phân tích tinh chương mà không dùng từng đợt niệm thức, cẩn thận thăm dò, che chở như che chở một món đồ sứ quý giá và cứ thế lặp đi lặp lại những thao tác ấy?

Lăng Phong thì không giống vậy, hắn trực tiếp thả linh hồn năng lượng cường đại vào, dùng phương thức tiếp cận thô bạo phân tích nó. Nhưng xem ra hiệu quả của phương thức thô bạo này lại vô cùng rõ ràng!

Hải Tư Lam thở dài một cách nặng nề, hắn thực sự cảm nhận được cái hố khoảng cách sâu hoắm giữa mình và Lăng Phong. Với loại người yêu nghiệt này thì tốt nhất là không nên so sánh!

- Thì ra là vậy.

Lăng Phong cười khê, ngay sau đó, bảy đường tinh mang trên trời thu lại và biến mất. Biết Hải Tư Lam đã chờ đợi nóng ruột, Lăng Phong cũng không vòng vo, chủ động giải thích:

- Họ không phải không muốn làm như vậy, mà là họ căn bản không thể tìm ra cùng linh hồn vật tính để tiến hành dung hợp với thực tâm thảo.

Lúc này một lượng lớn thông tin nhập vào, Lăng Phong nhanh chóng tìm ra được thứ mà mình muốn có. Hắn phát hiện không phải người khác không tìm ra phương pháp dung hợp linh hồn luyện chế tinh chương mà là muốn tìm được linh hồn vật tính phù hợp quá khó khăn. Từ thử nghiệm lúc này của Hải Tư Lam có thể thấy, công kích tính của thực tâm thảo vô cùng mạnh!

Những linh hồn vật tính khác muốn tiếp xúc được với nó chỉ có hai cách, một là bị nó xuyên thấu tâm mạch và nổ tung, hai là chống đỡ công kích của nó, làm suy yếu linh hồn năng lượng của nó.

Hai kết quả này bất luận là cách nào đều không phải là thứ Lăng Phong đang nghĩ đến.

Câu hỏi này dù có bày ra trước mặt tất cả thuật luyện sư thì dù có suy nghĩ khổ sở thế nào cũng không thể tìm ra phương pháp giải quyết. Đương nhiên, đối với mọi người là khó nhưng với Lăng Phong đây là một việc rất dễ giải quyết.

Cũng không biết Sang Sư kiếm đâu ra nhiều kinh nghiệm đến vậy. Trong kho tri thức có ghi lại linh hồn vật tính trong mỗi một loại nguyên liệu ma hạch cũng như những đặc tính của chúng, không dễ sót bất cứ điều gì. Lăng Phong thậm chí phát hiện rất nhiều ma hạch trong đó đến tận bây giờ vẫn được các thuật luyện sư coi như nguyên liệu sử dụng nhưng lại không hiểu nhiều về nó. E rằng những thuật luyện sư này căn bản không biết miếng tinh chương mà mình đang cầm trong tay chỉ cần biến huyền một chút có thể phát huy tác dụng khác!

Có được nguồn tài nguyên hùng hậu như vậy, chỉ cần cải biến một chút, Lăng Phong đương nhiên có thể tìm ra thứ mà mình cần. Trong tình hình linh hồn nguyên lực đang đại tiến như bây giờ, tác dụng trực tiếp lớn nhất của nó là tốc độ tìm kiếm tài liệu cực nhanh. Nhanh đến nỗi Lăng Phong vừa tìm ra ghi chép về ba loại linh hồn vật tính thì cả ba loại này chỉ cần biến huyền một chút là đã có thể dung hợp với thực tâm thảo!

Sau khi đưa ba phương án này cho Hải Tư Lam, Lăng Phong không nói thêm gì nữa mà im lặng đứng chờ. Hắn muốn xem góc độ suy nghĩ của Hải Tư Lam có giống với mình không.

Phải mất một lúc, Hải Tư Lam mới dứt ra được khỏi trạng thái suy tư, nói:

- Tông chủ, theo như những gì ngài nói phương án thứ nhất, dung hợp với hải cốt hổ linh hồn vật tính có thể nâng cao cường độ công kích.

Loại thứ hai, trung loạn đằng, sau khi dung hợp có thể cường hóa cự ly công kích; loại cuối cùng mặc liên tử sở hữu cả hai hiệu quả đó. Bất luận cự ly hay công kích lực đều được cường hóa. Từ điểm này, chúng ta có thể dễ dàng chọn ra phương án thích hợp nhất.

Hắn nhẹ nhàng vuốt râu, nhãn thần lộ ra một tia giao hoạt.

- Vậy Hải lão nghĩ nên chọn loại nào?

Lăng Phong mỉm cười, không cần phải nói ra nhưng hắn biết suy nghĩ của mình và Hải Tư Lam hoàn toàn giống nhau. Câu nói này khiến tình cảm tri kỷ hạnh ngộ càng thêm nồng đậm.

- Đương nhiên là loại thứ hai!

Hải Tư Lam trả lời Lăng Phong bằng một trận cười sảng khoái, không sai, nếu như chỉ muốn chiến thắng tỷ đấu bằng phương thức rung động thì đương nhiên nên chọn phương án thứ ba.

Nhưng bất luận là Hải Tư Lam hay Lăng Phong đều phát hiện ra một tinh chương sau khi được cải thiện sẽ có giá trị rất lớn. Một việc tốt như vậy thì cứ giữ trong nhà hưởng thụ một mình, sao phải tiết lộ ra ngoài?

Còn loại thứ nhất và loại thứ hai hắn nghiêng về phía loại thứ hai nhiều hơn. Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nếu như tiến hành dung hợp hải cốt hổ và thực tâm thảo thì sau khi thành hình linh kĩ công kích lực ẩn chứa trong tinh chương sẽ mạnh hơn! Dù cự ly công kích vẫn chỉ có nửa thước nhưng việc cường hóa vẫn có thể khiến giá trị của nó đại tăng!

Chính vì như vậy thiên hành giả luyện hóa nó có thể vượt cấp diệt sát đối thủ, chỉ là dùng một chút trí tuệ trên phương diện công kích mà thôi!

Chỉ có loại thứ hai, sau khi cải thiện, tác dụng cường hóa cự ly không rõ ràng như vậy bởi vì bất luận là kéo dài bao nhiêu cự ly thì đối thủ cần giết vẫn phải giết, không thể vì nó mà thay đổi điều gì.

Dựa theo nội dung tỷ đấu đã ước định với Phong Kỳ, lựa chọn loại này là đã nâng cao tính năng của bản thân tinh chương, đương nhiên có thể giành chiến thắng.

Lúc này hai người cùng nghĩ đến điều này nên khi nghe lựa chọn của Hải Tư Lam, Lăng Phong mới cười to như vậy!

- Bắt đầu đi!

Lăng Phong dịu dàng nói.

Hải Tư Lam gật gật đầu, phương án lúc này Lăng Phong giao cho hẳn không quá phức tạp, khó khăn chủ yếu là dùng nguyên liệu đặc thù luyện chế tổ linh mạch, sau đó làm cho loan đằng linh hồn vật tính trong đó phát sinh một chút biến hóa mang tính quyết định để có thể tiến hành dung hợp với thực tâm thảo!

Những khó khăn này nếu như không phải Lăng Phong đã chuẩn bị trước, giảng giải rõ ràng mọi chi tiết cho hẳn thì Hải Tư Lam khó lòng tưởng tượng ra. Theo cách nhìn của hẳn, nếu như không có kì ngộ đặc biệt thì dù có là một linh cấp thuật luyện sư chuyên tâm nghiên cứu e rằng cũng phải mất mấy chục năm mới có thể!

Nhưng có vị linh cấp thuật luyện sư nào lại ngốc đến mức đó, mất bằng ấy tinh lực chỉ để nghiên cứu một miếng sơ cấp tinh chương?

Mặc dù biết sau khi cải thiện thực tâm triền sẽ giá trị cự đại nhưng lại không tự tin rằng mình có thể vượt qua trở ngại và khắc chế nó. Dần dần thuật luyện sư cũng mặc niệm thực tâm triền đã hết sức hoàn mỹ, không thể cải biến thêm bất cứ điều gì nữa.

Khoảnh khắc này Hải Tư Lam đột nhiên nghĩ đến Phong Kỳ bên ngoài. Vị linh cấp thuật luyện sư này bắt đầu nghiên cứu thực tâm triền trong trường hợp nào và đã đột phá được những gì? Từ sau khi Phong Kỳ lấy ra thành quả nghiên cứu của mình, có vẻ dương dương tự đắc Hải Tư Lam đoán đối phương có lẽ phải rất tự hào vì nghiên cứu của mình. Lúc này, Hải Tư Lam chỉ cảm thấy đáng thương thay cho hẳn.

Hải Tư Lam không biết hẳn mất bao nhiêu thời gian mới làm được điều đó, nhưng có thể khẳng định, bất luận thế nào chắc cũng không thể bằng được ba phương án vô cùng yêu nghiệt mà tông chủ nghĩ ra trong chớp mắt?

Chỉ cần nghĩ như vậy hẳn đã thấy Phong Kỳ đáng thương lắm rồi!

Luyện chế bắt đầu!

Hải Tư Lam nhanh nhẹn lấy ra tiết văn. Nhiều năm đứng trên đỉnh cao kim tự tháp Áo La Đế Quốc, nguyên liệu luyện chương mà hẳn tích lũy được đương nhiên nhiều hơn những gì mà người ta có thể tưởng tượng được. Mặc dù so về tính khan hiếm và mức độ quý giá thì không thể bằng được thu hoạch mà Lăng Phong lấy được từ Huyền Nguyên Tông. Nhưng sự đa dạng và chủng loại thì không hề thua kém.

Trong đó, một số nguyên liệu cổ quái dù có là Lăng Phong thì cũng chỉ biết tặc lưỡi tán thưởng.

Niệm thức nhẹ nhàng thăm dò, chỉ thấy tối đen như mực rồi một dọi dây leo bay ra, đây là một loại thực vật tính ma thú, có tên loan đằng! Cũng gần giống như hạt trảo hâm đã từng đối chiến với Lăng Phong, coi như cửu tinh đỉnh phong ma thú. Đã tiếp cận rất gần với thánh vực rồi.

Nếu như đối thành Hải Tư Lam của trước đây thao tác có lẽ sẽ còn chút khó khăn, nhưng tu vi của hẳn bây giờ đã tấn nhập thánh vực, lại được truyền thu công pháp siêu cường của Lăng Phong, đối phó với một cửu tinh ma thú đương nhiên không là gì.

Trên thực tế nếu như không phải vì vấn đề "không thể tiêu hóa" thì Lăng Phong đã định dùng phương thức nhồi vẹt giao tinh huyết nguyên khí hạch cho Hải Tư Lam luyện hóa nâng cao niệm thức tu vi của hẳn. Như vậy hẳn có thể che đậy cho bản thân tốt hơn.

- Sắt!

Hải Tư Lam hét lên một tiếng. Niệm thức ầm ầm đâm vào trong loan đằng và nhanh chóng bắt được linh hồn vật tính trong đó. Sau đó, tầng ngoài của trung loan đằng bị nứt ra, linh hồn vật tính được dẫn ra ngoài một cách thuận lợi!

Gần như đồng thời, hẳn không dám chậm trễ, một bên niệm thức khác cũng đâm ra, tìm kiếm trong tiết văn. Rất nhanh, hẳn tìm được thứ mà mình muốn: một khối thủy lăng thanh sắc!

Đây cũng coi như một loại nguyên liệu đặc thù, có thể khiến linh hồn vật tính nhu hóa, hiệu dụng vô cùng rõ ràng. Trước đó, e rằng có rất ít người biết dùng nó có thể phụ trợ cho việc luyện chế dung hợp tinh chương!

Về điểm này, Hải Tư Lam đặc biệt cảm thấy Lăng Phong thần bí khó đoán. Phương án cải thiện thực tâm triền thứ hai có vẻ đơn giản nhưng trên thực tế là kết hợp dị biến tinh chương, dung hợp tinh chương, hai đại tinh chương thể hệ nội dung, thuật luyện sư bình thường muốn nắm bắt một loại trong đó đã khó khăn lắm rồi huống hồ cả hai.

Nếu như vậy, độ khó sẽ được gia tăng theo cấp số nhân, vậy mà Lăng Phong làm được hơn nữa còn hoàn thành một cách xuất sắc!

Mang theo một tia cảm thán nồng liệt, Hải Tư Lam tiếp tục không chế vài loại nguyên liệu khác điều hòa cùng với nguyên liệu đặc thù để tạo nên tổ linh mặc.

Đối với Hải Tư Lam mà nói, cả đời này không biết hắn đã luyện chế bao nhiêu tinh chương, thao tác sớm đã thuần thục, căn bản không ngắc ngứ như thuật luyện sư bình thường cần phải có nhiều đạo cụ trợ giúp.

Quan sát phương thức xuất thủ của hắn, Lăng Phong cũng nhận được rất nhiều khởi phát.

- Ngưng!

Cẩn thận không chế tổ linh mặc và trung loan đẳng linh hồn vật tính tiến hành kết hợp, dần dần, chỉ thấy linh hồn vật tính tối đen như mực tán phát ra bạch quang nhu hòa dịu dịu, giống như ánh nến ngày đông, tràn đầy cảm giác ấm áp.

Xuy!

Một khối cấp phần mặc thần thạch huyền phù. Động tác lúc này của Hải Tư Lam nếu như đặt trong Áo La để quốc chắc sẽ khiến cho đám thuật luyện sư sợ đến vỡ mật. Bởi vì hắn có thể đồng thời tiến hành đề luyện nguyên liệu, linh hồn vật tính cảm tri, vừa có thể thao khống mặc thần thạch, thậm chí còn tiến hành quan sát linh hồn vật tính thực tâm thảo mà không hề phân tâm.

Có thể vận dụng phân đối niệm thức một cách kì diệu như vậy là ước mơ của không biết bao nhiêu người! Không liên quan đến tu vi mà đã là gần như là bản chất luyện chương, có được năng lực này có nghĩa thuật luyện sư sẽ sở hữu được khả năng tiến bộ vượt trội.

Cho dù có là linh cấp thuật luyện sư bình thường thì cũng không thể làm được điều này! Trên thực tế những thứ này chỉ phát sinh sau khi được tu luyện công pháp mà Lăng Phong giao cho.

Tích!

Một giọt mồ hôi chảy xuống từ má Hải Tư Lam, hai chăm chú nhìn vào hai khối linh hồn vật tính trước mặt. Trong lòng biết đây đã là thời khắc quan trọng. Tiếp sau đó có thể tiến hành dung hợp thực tâm thảo với trung loan đẳng hay không mới là quan trọng. Những bước đi trước kì xảo thế nào nếu bước này mà thất bại thì cũng coi như vô dụng!

Kết quả thành bại luận anh hùng!

Tiếp cận, không ngừng tiếp cận!

Phì! Một tiếng kêu lớn vang lên trong không khí, chỉ thấy đám gai ngược trên thực tâm thảo đang xù bung, chĩa ra như tên nhọn!

Hải Tư Lam giật mình, vô tình không chế cho trung loan đẳng linh hồn vật tính tránh xa đôi chút.

Lúc này tiểu thể giới lại vang lên giọng nói của Lăng Phong

- Không được lùi! Chúng sẽ dung hợp với nhau, không có sai sót gì đâu!

Ngữ khí kiên định tràn đầy tự tin.

Giống như kì tích, trái tim Hải Tư Lam bỗng dừng trùng xuống, hắn nghiêng rằng không chế cho hai đại linh hồn vật tính áp sát nhau. Một thước, một tấc, nửa tấc, mỗi một lần tiếp cận lại như một lần khảo nghiệm trái tim hắn.

Cuối cùng.

Rõ ràng không có bất có âm thanh kinh thiên động địa nào, nhưng Hải Tư Lam cảm thấy thức hải như đang có hàng ngàn hàng vạn tiếng sấm nổ, ầm ầm ù ù mãi không dứt!

Chưa một lần nào trong đời Hải Tư Lam cảm thấy luyện chế tinh chương lại kích thích như lần này. Ngay cả lần đầu tiên luyện chế tinh chương cũng không được như vậy. Trái tim hắn như bị treo lên giữa hư không, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào và bị nghiền nát thành bột mịn!

Nhất thời, hắn thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn lên không trung xem linh hồn vật tính vừa dung hợp có hình dạng như thế nào.

- Chúc mừng, Hải lão, ngươi đã thành công rồi!

Lăng Phong nói với vài phần quan tâm lo lắng.

Hải Tư Lam ngẩng đầu lên nhìn, thoáng giật mình: hoàn mỹ!

Trung loan đằng đã hoàn toàn biến mất còn thực tâm thảo thì đang phát sinh biến hóa không ngừng. bản thể của nó bất động nhưng những sợi gai lại dài hơn rất nhiều, bề mặt bao phủ thêm một tầng bạch quang mềm mại.

Giữa không trung, theo những làn gió phát động, nó thỉnh thoảng lại huyền hóa ra từng vòng từng vòng ánh sáng, xinh đẹp chưa từng có!

- Đây chính là dung hợp linh hồn vật tính sao?

Nhìn thấy trong điển tích là một chuyện, tận mắt chứng kiến lại là một kiểu rung động khác! Ánh mắt Hải Tư Lam như trở nên đờ đẫn, một cảm giác thỏa mãn siêu cường tràn ngập trong tim hắn, chưa bao giờ hắn cảm thấy vui như vậy.

Đối với thuật luyện sư mà nói, động lực để họ cả đời chìm đắm trong luyện chương là vì luyện chương mang lại cho họ quyền thế và địa vị, ngoài ra trên một phương diện khác, cảm giác vui vẻ đến từ sự sáng tạo lớn hơn rất nhiều!

Nhìn thấy miếng tinh chương do mình tạo ra có thể biến một người tư yếu thành mạnh trong chớp mắt, cảm giác vui mừng đó người thường sao có thể hiểu được?

Trước đây Hải Tư Lam nghĩ cảm giác vui vẻ đó đã hết, nhưng bây giờ sau khi tự tay dung hợp linh hồn vật tính hắn mới cảm nhận được thế nào là niềm vui lớn hơn. Đó chính là:

Sáng tạo!

Thiên địa vạn vật đều có quy luật riêng của mình, chim bay cá lặn cũng có đạo lý của nó, vạn vật sinh linh đều có phương thức tồn tại nhất định.

Nhưng dung hợp hai đại linh hồn vật tính lại với nhau trên một mức độ nhất định có thể nghịch chuyển quy luật đó. Tương đương với việc dung hợp hai sinh linh bất đồng khác nhau, hình thành nên một sự tồn tại hoàn toàn mới!

Đây là tiếp cận với sự sáng tạo vô hạn, tiếp cận với tạo vật!

438. Chương 395: Tấn Cấp Hay Ấn Dấu Thực Lực?

Đắm chìm trong cảm xúc, Hải Tư Lam mãi không thốt được nên lời. Bất giác một giọt nước mắt chảy xuống, thần thái trên mặt hắn càng thêm bình thản, ôn nhuận như ngọc và tỏa ra ánh sáng dịu dịu. Nhìn thần thái ấy, cảm giác như không có chuyện gì trên thế giới này có thể dao động được hắn.

Lăng Phong thông qua niệm thức nhìn thấy hết mọi chuyện nhưng cũng không lên tiếng làm phiền hắn, một lúc sau mới nhẹ nhàng truyền âm nói:

- Hải lão, bắt đầu bước cuối cùng thôi! Mọi người bên ngoài đợi lâu lắm rồi.

Nghe Lăng Phong nói vậy, Hải Tư Lam vội vàng lau nước mắt, cung cung kính kính đứng dậy bái lạy bầu trời sao, thành khẩn nói:

- Đa tạ tông chủ!

Lần trước ở Hắc Nguyệt Trấn hắn nói ra thân phận của Lăng Phong, sau đó lại đồng ý giao ra một phần linh hồn của mình làm để Lăng Phong khống chế, những hành động này đều xuất phát từ sự xúc động của hắn!

Đúng, chính là xúc động.

Lúc mới phát hiện ra Lăng Phong chính là song sinh cự linh trong truyền thuyết, sự điên cuồng vốn có của một thuật luyện sư khiến hắn hết lên, bất chấp tất cả. Sau đó hắn mới biết mình làm vậy là không ổn nhưng không kịp nữa rồi nên mới làm thực hiện hành động tiếp theo, coi như bù đắp.

Cho đến khi Lăng Phong chủ động truyền thụ niệm thức pháp môn hơn nữa còn tặng tinh huyết nguyên khí hạch cho hắn, hắn mới có thể đột phá cuồng mai tiến nhập chí cấp!

Tất cả những điều này đều khiến Hải Tư Lam cảm thấy vô cùng may mắn vì mình đã không lựa chọn sai. Ban đầu lúc mới lựa chọn hắn đã không thấy hối hận rồi, cho đến lúc này dưới sự chỉ đạo của Lăng Phong lần đầu thử thú vật tạo vật càng cảm thấy cảm kích hơn.

Chỉ bỏ ra một phần linh hồn hạch tâm mà có thể thu lại nhiều như vậy, đúng là một cuộc mua bán có lời mà người kiếm được nhiều nhất là bản thân hắn.

Lăng Phong không biết được những biến hóa trong lòng hắn nhưng có lẽ cũng cảm nhận được phần nào sự chân thành trong đó, mỉm cười nói:

- Hải lão không cần đa lễ, sau này ta còn phải còn nhiều việc phải phiền đến ngươi.

- Nguyên nghe theo phân phó của tông chủ!

Hải Tư Lam trịnh trọng nói.

Biết không nên kéo dài thời gian, hắn bắt đầu bước ngưng chương cuối cùng. Vì linh hồn vật tính đã dung hợp hoàn toàn nên bước tiếp theo là đơn giản nhất: tạo hình mặc thần thạch, dung hợp linh hồn vật tính vào mặc thần thạch cẩn thận hoàn thiện nó.

Cuối cùng nhìn miếng tinh chương trên tay, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm, mắt lấp lánh niềm vui.

Tinh chương chỉ dài độ một đốt ngón tay, có một chiếc cột trụ xuyên suốt từ đầu đến cuối, xung quang còn mọc ra rất nhiều cành gai, kết cấu khác hẳn những tinh chương bình thường. Ở viền các gai nhọn lấp lăm quang mang, chạm vào những quang mang đó không hề có cảm giác chân thực, hoàn toàn hư hóa, như chỉ có vai trò trang trí vậy. Đương nhiên, Hải Tư Lam không rảnh rỗi đến mức để ý đến thứ bên ngoài đó, nguyên nhân duy nhất biến tinh chương thành dị tượng là linh hồn vật tính trong nó quá độc đáo!

Linh hồn vật tính cường liệt xuyên ra cả bên ngoài khiến mặc thần thạch cũng không thể giữ được nó. Chính vì vậy, lúc luyện chế cảm nhận được điều này Hải Tư Lam mới như có thần trợ, trang trí nó thành bộ dạng kì quái như vậy, để linh hồn vật tính có thể tự động phát xuất ra ngoài.

Với những thao tác ấy, quả nhiên, miếng tinh chương mang lại cho hắn cảm giác vô cùng hoàn mỹ, như không hề có một chút trở ngại! Kiểu luyện chế hoàn toàn theo ý thức này vô cùng hiếm có, nếu nắm bắt được thì có thể nâng cao cảnh giới và cũng giúp ích rất nhiều trong việc thăm dò cảnh giới cao hơn.

Điểm này chỉ khổ luyện thì tuyệt đối không thể có được mà phải dựa vào những cảm ngộ thuần túy của người tu luyện.

Lăng Phong cũng cảm nhận được điều này, âm thầm khen ngợi. Ở một nơi mà tài nguyên luyện chương ít ỏi như Ao La Đế Quốc, không nhận được bất cứ sự giúp đỡ gì về ngoại lực mà có thể đi được đến đây chứng tỏ Hải Tư Lam có thiên phú!

Đáng sợ hơn Hải Tư không chỉ có thiên phú đáng sợ đến cực đoan đó mà tâm tính con người cũng rất kiên cường. Người có tâm tính đó đương nhiên công hiệu tu luyện phải tăng lên gấp đôi!

- Hải lão, người chuẩn bị một chút, ta đưa người ra ngoài!

Lăng Phong lên tiếng gọi, đẩy toàn bộ niệm thức vào tiểu thể giới. Lúc này mặc dù giao lưu rất nhiệt liệt nhưng trong mắt người ngoài, Lăng Phong vẫn giữ nguyên bộ dạng bình thản, không hề có một chút khác thường nào!

Bất luận luyện chương hay bàn bạc, mọi chuyện đều được diễn ra trong tiểu thể giới, hoàn toàn cách biệt với bên ngoài.

Quang mang bạo tạc trong mắt Lăng Phong như một vì hằng tinh, thần thái khiến người ta giật mình! Hắn giờ tay nắm chặt vào không khí, nói:

- Sư huynh đã hoàn thành.

Câu nói này thu hút hoàn toàn sự chú ý của mọi người, chỉ thấy không khí đột nhiên vỡ ra, sau đó hắc quang nồng đậm như hồng lưu trào ra từ vết nứt đó, bên trong hắc quang là kim hoàng sắc tinh mang.

Không khí lúc này chẳng khác gì những kẻ đãi vàng bên sông, vô cùng kì dị.

Men theo dòng hà lưu, Hải Tư Lam - người mới có thêm rất nhiều thể ngộ chậm chậm bước ra. Từng bước từng bước, bước trên không khí như đạp trên đất bằng! Thần thái an nhiên, cộng thêm bầu trời lấp lánh sao đêm khiến Hải Tư Lam càng trông giống như một vị thần tiên.

Đội hắc xuất hiện xong, Lăng Phong mới khổng chế cho bầu trời đêm tiêu tán.

Du Thiên Trì ghé đến thật sát. Sau khi nhìn rõ những gì đang diễn ra, trái tim hắn như bị giáng cho một đòn thật mạnh, kinh ngạc nhìn Hải Tư Lam. Hắn lại tiến bộ rồi sao?

Thân là thuật luyện sư, linh hồn niệm thức cảm tri lực của hắn vốn dĩ đã mạnh hơn người thường bây giờ lại tiếp xúc ở cự ly gần lập tức có thể cảm nhận được niệm thức của Hải Tư Lam đang triển lộ ra ngoài. Chỉ có nửa canh giờ mà hắn có thể tiến một bước lớn như vậy! Sao có thể?

Không ai có thể hiểu được bằng hắn thuật luyện sư muốn tấn cấp khó như thế nào. Gian khổ cả trăm năm, Du Thiên Trì bây giờ mới là ngụy linh cấp và bây giờ hắn đang cảm nhận được một luồng khí tức tương tự trên người Hải Tư Lam! Nửa canh giờ, chỉ có nửa canh giờ mà có thể từ chí cấp đột phá lên được một tầng, sánh ngang với mình. Sao có thể như thế được?

Nếu như những chuyện vỡ vụn như vậy cũng có thể phát sinh vậy hắn tu luyện bao nhiêu năm để làm gì? Không phải giống như một con heo ngu ngốc cắm đầu cắm cổ chạy và cứ tưởng mình chạy rất nhanh sao?

Giờ khắc này trái tim Du Thiên Trì tràn ngập cảm giác đau khổ, nhất thời chuyển sang hoài nghi mình vất vả tu luyện như vậy để làm gì! Bất cứ ai, phát hiện ra mình vất vả tu luyện bao nhiêu năm nay chỉ bằng thành tựu một cái chớp mắt của người bên cạnh ư rằng phản ứng đều như vậy.

- Sư huynh, tinh chương cải tiến xong rồi chứ?

Câu hỏi của Lăng Phong làm Du Thiên Trì bình tĩnh, như vừa có một tia mặt trời vừa chiếu rọi qua lớp sương mù trong lòng hắn, hắn đột nhiên đại ngộ: Có một sự đệ yếu nghiệt như Mộc tông chủ thì tu vi của vị đó sao có thể kém được?

Rõ ràng tu vi chí cấp vừa rồi chỉ là một sự che giấu! Nghĩ vậy, Du Thiên Trì lập tức cảm thấy thoải mái hơn nhiều, hắn thâm mắng mình ngu ngốc, ngay cả vấn đề đơn giản như vậy cũng nghĩ không thông.

So với Du Thiên Trì, thắc mắc trong lòng Phong Kỳ còn nhiều hơn. Lúc Lăng Phong gọi một tiếng "sư huynh", thái độ có vẻ vô cùng tự tin hắn đã không coi Hải Tư Lam như một chí cấp thuật luyện sư bình thường. Chỉ ít tu vi của hắn cũng không bình thường như hắn thể hiện!

Bởi vậy lúc nhìn thấy linh hồn ba động cường liệt dị thường trong lần xuất hiện thứ hai của Hải Tư Lam, phản ứng của hắn càng trở nên thần nhiên hơn, thậm chí còn coi đó là điều hiển nhiên! Nếu không được như vậy mới là không bình thường!

439. Chương 396: Chiến Thắng

Nhưng dù như vậy, hắn cũng không thể ngờ đối phương lại có được thành tựu trong một thời gian ngắn như vậy. Cả Vô Tẩn Hoang Nguyên, trừ "thực tâm triền" mà hắn mất bao nhiêu tâm lực mới nghiên cứu ra được thì còn ai có thể làm được hơn thế?

Ngay cả Huyền Nguyên có đích thân đến đây Phong Kỳ cũng không nghĩ đối phương có thể tham ngộ ra được thành tựu gì áp đảo mình trong một thời gian ngắn như vậy! Nghĩ như vậy, Phong Kỳ đột nhiên cảm thấy hổ thẹn, hổ thẹn với tu vi luyện chương và kiến thức của mình!

- Sao? Mộc tông chủ, thành tích thế nào?

Không thèm nhìn Hải Tư Lam, Phong Kỳ trực tiếp quay sang hỏi Lăng Phong.

Lăng Phong giải như không biết, quay sang nhìn Hải Tư Lam. Hải Tư Lam chỉ cười nhạt, lấy từ trong tay áo ra một miếng tinh chương:

- May mắn không làm nhục mệnh!

- Chắc.

Ánh mắt như độc xà, Phong Kỳ nhíu chặt mày. Sao có thể như thế được? Không lẽ hắn nghe sai? Bất luận thế nào hắn cũng không thể tin được những điều mình vừa nghe thấy, xì lạnh một tiếng nói:

- Nếu đã như vậy thì mời đưa tinh chương đã cải tiến ra đây, lão phu mong được thưởng thức nó.

Du Thiên Trì cũng giật mình, không khỏi lộ vẻ hoài nghi. Là thuật luyện sư xuất thân từ Vô Tẩn Hoang Nguyên, hắn đương nhiên hiểu rất rõ sơ cấp tinh chương "thực tâm triền". Đó là một truyền thuyết hoàn mỹ! Phải nói có thể phá giải một luyện phương gần như hoàn mỹ trong một thời gian ngắn như vậy đồng thời tìm ra được một loại tính năng vượt trội hơn để thay thế là một truyền thuyết gần như thần kì, ai có thể tin được?

Không có hư ngôn để biện bạch cho mình, Hải Tư Lam chỉ lẳng lặng xòe tay đưa ra một miếng tinh chương đang lấp lánh một thứ quang mang quý dị.

- Đây là?

Phong Kỳ ngỡ ngàng, thân hình hoảng động một cách vô thức, vén hư ảnh trực tiếp tiến đến trước mặt Hải Tư Lam.

Lục bụi, một đầm lầy rộng chừng ba trượng sủi bọt lục bụi đột bất ngờ xuất hiện trước mặt Hải Tư Lam. Nguyên Thận sau lưng hừ lạnh:

- Người định làm gì?

Nhanh chóng chặn đứng dị động của Phong Kỳ. Cảm nhận được ánh mắt tán thành của Lăng Phong, Nguyên Thận càng thêm vài phần tự tin.

Hít một hơi thật sâu, Phong Kỳ cũng cảm thấy hành động vừa rồi của mình quá thất thái, miễn cưỡng không chế bắt mình bình tĩnh lại, chậm rãi nói:

- Sao? Đã luyện chế thành công rồi không lẽ để ta kiểm định một chút cũng không được? Không lẽ đây cũng là phong phạm của Sáng Tông các người, tự nói, tự khen, tự phong mình là vương?

Những lời này nghe thì có vẻ sắc bén nhưng về tình lý thì không hề có ý khiêu khích.

Hải Tư Lam đột nhiên cất lời:

- Không sao, vàng thật không sợ lửa, cứ để hắn kiểm tra thì đã sao.

Đoạn hắn búng miếng thực tâm triền vừa mới được cải tiến về phía Phong Kỳ.

Phong Kỳ hừ lạnh một tiếng, giơ tay ra đỡ lấy, trừng mắt nhìn Nguyên Thận giận dữ. Trực giác nói cho hắn biết Sáng Tông này trên trên dưới dưới đều là những kẻ kì lạ, rất một đám thô phôi! Không kẻ chúng không biết nên tôn trọng một thuật luyện sư cường đại sao?

Hắn không biết bản thân Nguyên Thận cũng là ma thú, đối với nó mà nói quy phạm của loài người hoàn toàn vô dụng, người duy nhất để nó phục vụ chỉ có chủ nhân mà thôi, cần gì quản thuật luyện sư?

Nguyên Thận thậm chí lên tiếng cảnh cáo:

- Người muốn xem cũng được nhưng tốt nhất là nên an phận, nếu như người cố ý động tay chân thì đừng trách ta.

Trừng mắt nhìn Nguyên Thận giận dữ, Phong Kỳ khó chịu nhận lấy miếng tinh chương.

Biểu tình ban đầu còn có vẻ coi thường, sau đó hắn càng nhìn càng có vẻ kinh ngạc, biểu tình càng trở nên quỷ dị, thậm chí đến cuối cùng thân thể còn không khỏi run rẩy!

Chấn động cực độ!

Tinh chương nằm trong tay Phong Kỳ, người khác không thể nhìn thấy được đương nhiên cũng không biết Hải Tư Lam cải tiến tốt hay không nhưng thấy biểu tình như gặp quỷ của Phong Kỳ, chỉ có kẻ ngốc mới không hiểu.

Đám đông nhất thời quay sang nhìn Hải Tư Lam, biểu tình đầy vẻ kinh ngạc.

Đám đông góp vui bên ngoài, không ít người trong số đó không phải là thuật luyện sư, đương nhiên không thể hiểu cải tiến một thứ đã được coi là hoàn mỹ như sơ cấp tinh chương khó khăn đến thế nào. Chỉ sau khi nghe những lời những lời trách móc giận dữ của Du Thiên Trì mới hiểu sự việc không hề đơn giản.

Nhưng những thuật luyện sư trong nghề thì hiểu rất rõ giá trị bên trong, nhất là Du Thiên Trì, hắn gãi đầu gãi tai, hận không thể lao lên ném Phong Kỳ sang một bên để hắn có thể thưởng thức xem miếng tinh chương ấy có điều gì bất phàm, liệu có đúng là đã cải tiến được thực tâm triển vốn đã hoàn mỹ chưa?

Phong Kỳ mặt vẫn lạnh như tro, không hề quan tâm đến ngoại giới, miệng ra sức run rẩy như một con cá sắp chết, cố gắng đớp không khí nhưng mãi chẳng đớp được gì.

Trong sự chờ đợi sốt sắng, hắn chậm chậm ngẩng đầu. Mỗi một phân ngẩng được lên đối với hắn chẳng khác gì phá vỡ hàng ngàn vật cản, xương cổ kêu lên răng rắc.

- Người làm sao vậy?

- Lão Phong!

Tịch Tùng Tử giật mình, hắn đứng sau lưng Phong Kỳ mặc dù nhìn thấy được thân thể hắn đang run rẩy nhưng không nghĩ nhiều, cho đến khi nghe thấy câu hỏi này hắn mới phát hiện ra mọi chuyện nghiêm trọng hơn mình tưởng tượng. Giọng nói của Phong Kỳ nghe chẳng khác gì giọng nói của những lũ hành trong sa mạc, khô khốc và rất khó nghe.

Không phải tâm trạng đang ủ dột cực độ thì sao có thể phát ra âm thanh như vậy được? Tịch Tùng Tử không dám tin đây chính là Phong Kỳ, vị thuật luyện sư luôn luôn tràn đầy tự tin và thường rất chắc chắn mọi chuyện!

Trong nháy mắt, Phong Kỳ như già hẳn đi, hắn nắm chặt miếng tinh chương trong tay, chặt đến nỗi như muốn ấn nó vào sâu tận trong xương cốt mình!

- Hắc, luyện chương tuyệt học của các nhà đều có bí mật riêng, không lẽ Phong đại thuật luyện sư đến điều này cũng không hiểu? Tổ chất như vậy mà cũng đòi "đăng đường nhập thất" sao?

Du Thiên Trì từ trước đến giờ luôn được Tà Quân Tông cung phụng nên tình tình và phong cách hành sự cũng rất bá đạo. Lần chịu thiệt gần đây nhất là trong tay Lăng Phong, nhưng nể tình tình huyết nguyên khí hạch và thần bí truyền thừa, lão thuật luyện sư quyết định không tính toán với hắn.

Nhưng điều đó tuyệt đối không phải do bụng dạ lão rộng lượng, dễ dàng tha thứ cho người đã làm tổn thương mình. Trên thực tế, lão thuật luyện sư có thể có thể coi như loại người có thù tất báo, lúc này những lời Phong Kỳ nói đã bị hắn ghi hận trong lòng, bây giờ có cơ hội phản kích, sao hắn có thể bỏ qua?

- Người im miệng!

Hung hăng trừng mắt nhìn hắn, nhãn thần Phong Kỳ tràn ngập cảm giác như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Nguyên thân hừ một tiếng, chậm chậm xoa xoa tay làm đám bong bóng trên mặt đầm thi nhau nổ lộp bộp, ý định uy hiếp là rất rõ ràng!

Tịch Tùng Tử thăm thở dài, đứng sau lưng Phong Kỳ, nghiêm trận chờ đợi.

Thấy vậy Hải Tư Lam liền hít một hơi thật sâu, giọng nói nhẹ nhàng nhưng kiên định:

- Xin lỗi, đây là bí mật của sư môn ta, không thể nói cho người biết được.

Phong Kỳ ngây người, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy vô cùng phiền não, hắn cố gắng kiềm chế những ba động cảm xúc, nói một cách khó khăn:

- Hiếp một này coi như người thắng, tiếp theo, đổi người ra đề!

Rào rào!

Thấy chính miệng Phong Kỳ nhận thua, quần tình phấn chấn, đám đệ tử thậm chí bao gồm cả Du Thiên Trì và những môn khác đã bắt đầu chuyển sang nhìn Hải Tư Lam bằng ánh mắt tràn đầy kính trọng. Trong mắt họ, việc hai người Tịch Tùng Tử đến đưa ra yêu cầu tỷ đấu rõ ràng là một sự khiêu khích, mà Hải Tư Lam lại chiến thắng đối phương một cách dễ dàng thì đúng là anh hùng của tông môn rồi!

Được đám đông hoan hô, Hải Tư Lam trong lòng bỗng thấy hổ thẹn, hắn nhìn sang Lăng Phong thăm cảm thán: đây mới là cường đại thực sự! Tuy đã sống rất nhiều năm trong sự tung hô của mọi người nhưng đây là lần đầu tiên Hải Tư Lam nhận được sự tung hô dựa vào người khác và quan trọng hơn nữa là những người đang tung hô lão lại có "đẳng cấp" hơn hắn.

Loại bỏ những tạp niệm đang hỗn loạn trong đầu, Hải Tư Lam lấy ra một miếng tinh chương, nói:

- Phong tiên sinh ra đề, bảo ta cải tiến tinh chương vậy thì ta cũng xin được bắt chước một chút, mời Phong tiên sinh tiến hành cải tiến miếng tinh chương này, nâng cao kì tính trong nó!

Ra đề thế nào Lăng Phong đã dặn dò trước trong tiểu thế giới, Hải Tư Lam đương nhiên không có bất cứ ý kiến gì khác, nghiêm chỉnh chấp hành.

- Đây là cái gì?

Đầu tiên là do dự bất định nhận lấy miếng tinh chương, đến khi nhìn rõ thuộc tính của nó, Phong Kỳ lộ ra biểu tình vô cùng khó coi, hừ giọng nói:

- Thật đúng là buồn cười!

- Lão Phong, sao vậy?

Tịch Tùng Tử vội vàng áp sát, hắn cảm nhận được trạng thái của Phong Kỳ lúc này rất không ổn định và nguy hiểm, sợ đối phương nóng lên lại làm gì đó không hay kích nộ Lăng Phong. Hắn không vội vàng sao được khi vừa chứng kiến thực lực của Sáng Tông cũng như chứng kiến tình hình thất thường hiện tại của Phong Kỳ.

Nghe thấy Tịch Tùng Tử hỏi, Phong Kỳ giơ miếng tinh chương ra nói bằng vẻ khinh thường xen lẫn giận giữ.

- Người đến đây mà xem! Bọn chúng bắt ta cải tạo nguyên chương!

Giận dữ đập miếng nguyên chương vào ta Tịch Tùng Tử, sắc mặt Phong Kỳ vô cùng khó coi, cắn hận nói:

- Hơn nữa còn là sản phẩm mà Huyền Nguyên Tông bán ra, bởi nguyên chương, một sản phẩm gần như hoàn mỹ!

Bây giờ thì biểu tình trên mặt Tịch Tùng Tử cũng trở nên khó coi, hắn chăm chú nhìn Lăng Phong, cẩn trọng hỏi:

- Mộc tông chủ, người ra đề thế này là chơi không đẹp rồi. Mọi người đều biết Huyền Nguyên Tông nổi tiếng bởi bồi nguyên, ý nguyên hai đại tinh chương, bất luận là tông phái nào hay là ai cũng không thể thắng được họ! Người lấy cao phẩm cấp bồi nguyên chương mà Huyền Nguyên Tông bán ra để làm đề mục tỷ đấu liệu có phải là làm khó người ta lắm không? Nếu như bọn ta làm được điều này không phải là đã vượt qua Huyền Nguyên Tông rồi sao? Mà nếu như đã vượt qua Huyền Nguyên Tông thì về khả năng luyện chương sợ rằng quý tông...

Tuy Tịch Tùng Tử không nói hết câu nhưng ai cũng hiểu ý của lão.

Huyền Nguyên Tông tông chủ thân là thuật luyện sư đương nhiên rất giỏi trong việc luyện chế tinh chương. Nhưng nguyên liệu của tinh kỹ tinh chương và linh cấp hạch tinh rất khó tìm, nhất là linh sĩ cấp, cao thủ đẳng cấp này vô cùng cơ mẫn, chỉ cần thấy có điều bất ổn là lập tức đào thoát, sao có thể dễ dàng giết được họ? Càng không cần phải nói đến linh tôn cấp cường giả sinh mệnh lực vô cùng cường hãn!

Bởi vậy, dù thực lực cường đại thì Huyền Nguyên Tông cũng không có nhiều cơ hội luyện chế cao cấp tinh kỹ tinh chương, nên Phong Kỳ chỉ lấy "bồi nguyên, ý nguyên" hai đại thể hệ ra làm ví dụ mà không nhắc đến những thứ khác.

- Vậy Tịch tiên sinh nghĩ đề mục này của ta là cố ý làm khó?

Biểu tình Lăng Phong có chút cổ quái.

- Không dám.

Tịch Tùng Tử đáp lời:

- Nhưng nếu muốn ta tín phục, cam tâm nhận thua cuộc thì e rằng Mộc tiên sinh phải lấy ra được một miếng nguyên chương cao hơn một bậc, nếu không đề mục này coi như bỏ!

Tịch Tùng Tử thần thái dâng trào, tràn ngập khí thế càn quét ngàn quân thất địch. Không biết tại sao khi tiếp xúc với biểu tình nửa cười nửa không của Lăng Phong, hần đột nhiên cảm thấy hoảng sợ. Nhất là khi Phong Kỳ vừa mới nói ra bồi nguyên chương, nét mặt Du Thiên Trì đã hiện lên một tia cười cổ quái càng khiến hần cảm thấy có một dự cảm không ổn, vì thế thần tình phô trương trên mặt dần dần trở nên đông cứng.

- Vậy ta có thể hiểu là Tịch tiên sinh nghĩ đây tuyệt đối là một nhiệm vụ không thể hoàn thành?

Lăng Phong nhẹ nhàng hỏi, có vẻ rất cẩn thận như sợ làm vỡ giấc mơ.

Mọi việc đã rất rõ ràng, nhưng bị Lăng Phong hỏi vậy trong lòng Tịch Tùng Tử bỗng nhiên hoảng loạn vô cùng. Hần quay sang nhìn Phong Kỳ, sắc mặt Phong Kỳ lộ rõ vẻ cay cú, gần giọng nói:

- Không sai! Phong mỗi thấy không có khả năng đó, chỉ cần quý tông...

Nói đến đây hần quay sang nhìn Hải Tư Lam, trịnh trọng nhấn mạnh nói:

- Quý sư huynh có thể làm được ta lập tức nhận thua.

Lăng Phong, Du Thiên Trì và Hải Tư Lam quay sang nhìn nhau cười, nụ cười đầy vẻ ăn ý. Du Thiên Trì khụ khụ ho mấy tiếng, đưa ra một miếng tinh chương, nói:

- Đây cũng không coi là việc gì to tát. Tông chủ, sư môn sớm đã cải tiến rất tốt, sau khi cải tiến tinh chương được gọi là tăng nguyên chương!

Lăng Phong sau khi đoạt được Tà Quân Tông, bề quan tu luyện đã giao luyện phương và bản mẫu của tăng nguyên chương cho Du Thiên Trì. Bây giờ hần có lấy ra châm biếm Phong Kỳ cũng không có gì ngạc nhiên.

Bồi giả là bồi dưỡng; tăng giả là tăng trưởng. Cao thấp rõ ràng, nghe qua cũng biết!

Ngơ ngác nhận miếng tinh chương mà Du Thiên Trì đưa cho, cẩn thận quan sát một lúc, cuối cùng phụt một tiếng, Phong Kỳ phun ra một ngụm máu tươi!

- Lão Phong!

Tịch Tùng Tử giật mình, ôm chặt lấy hân, trong lòng lo lắng: Vô Không Sơn có thể phát triển đến quy mô hôm nay tất cả là nhờ công lao Phong Kỳ, nếu như mất hân, thật không dám tưởng tượng tông phái mà hân khổ tâm kiến tạo sẽ có kết cục như thế nào!

Bất luận là vì tình bạn hay vì cơ nghiệp, Tịch Tùng Tử không thể để mất đi người bạn già này.

Thấy Phong Kỳ vẫn nhắm mắt bất tỉnh, sắc mặt vàng như giấy, biểu tình Tịch Tùng Tử vô cùng khó coi, miễn cưỡng nói:

- Mộc tông chủ, tỷ đấu lần này quý tông đại thắng, tên phản đồ đó ta cũng không cần nữa, miếng tinh kỹ tinh chương đương nhiên thuộc quyền sở hữu của quý tông!

Bỏ lại câu cuối cùng, Tịch Tùng Tử toan quay đầu bỏ đi.

- Tịch tông chủ gượng đã!

Sau lưng vang lên giọng nói của Lăng Phong, Tịch Tùng Tử khựng lại, nhãn thần lộ ra vài phần phẫn nộ:

- Mộc tông chủ vẫn còn chuyện gì nữa? Không lẽ còn muốn vì một chút xung đột này mà hai bên phải tận sát đến cùng sao?

- Đương nhiên không phải. Không phải tại hạ muốn giữ hai vị lại làm khách mà chỉ là có một vài điều tò mò muốn hỏi. Không biết Tịch tông chủ có phiền lòng không?

Lăng Phong mỉm cười, không đợi Tịch Tùng Tử có đồng ý hay không đã chỉ chỉ vào con lồi bảo bảo đang bị nhốt trong thiên địa lao, nói:

- Tịch tông chủ gặp nhiều biết rộng, ta muốn được thỉnh giáo tông chủ con lồi điện dị linh này có tác dụng gì?

Tịch Tùng Tử kinh ngạc liếc nhìn Lăng Phong, lúc này thấy hân kiên quyết khước từ, Tịch Tùng Tử tưởng hân hoàn toàn không quan tâm hoặc sớm đã biết nên mới tỏ ra bình thản đến vậy. Bây giờ xem ra căn bản không phải vậy mà đầu đến cuối hân đều bị Lăng Phong xỏ dây vào mũi dắt đi. Thật đúng là đáng hận!

Tịch Tùng Tử trả lời với vẻ giận dữ:

- Con lồi điện dị linh này bẩm sinh đã có thiên lồi chỉ lực mà lồi điện là món bảo bối vô thượng dùng để thoả luyện thân thể, loại bỏ tạp chất! Có được lồi điện dị linh quý tông đệ tử có thể sẽ có được môi trường tu luyện tốt hơn hân, nếu như dùng thường xuyên có thể củng cố nhục thân hoặc kiên cố căn cơ!

Nói tới đây, hân lộ vẻ ngưỡng mộ:

- Nhưng đây vẫn chưa phải tác dụng tuyệt vời nhất của nó. Điều khiến giá trị của nó tăng lên thực sự là có thể trợ giúp tán linh tiến hành tu luyện!

440. Chương 397: Âm Mưu Diệt Môn

Lăng Phong giật mình, nếu như trước mắt có điều gì quan trọng nhất thì chắc chắn đó là giúp Thích Thiên Ách nhanh chóng tu luyện thành tán linh! Thích Thiên Ách của ngày xưa căn bản không dám tin mình sẽ có ngày hôm nay. Mà có lẽ không riêng gì Thích Thiên Ách mà bất kể là ai chắc cũng không bao giờ nghĩ là mình sẽ có ngày bị diệt thân thể buộc phải chuyển qua tán linh mà lại đi "mua bảo hiểm" cả. Cộng thêm mỗi một tán linh đều vô cùng thần bí, có rất ít tư liệu truyền xuất, việc tu luyện thành đại thể nào cũng được giữ kín như bưng, nguyên nhân vì sao thì Lăng Phong nghĩ mình có thể đoán được một phần.

Linh thể bình thường tồn tại trong thể gian. Năng lượng trong cơ thể không ngừng tiêu tán và rất dễ bị các loại năng lượng khác cảm nhiễm từ đó trở nên yếu đi. Nhưng sau khi tu luyện thành tán linh, những rắc rối ấy sẽ bị quét sạch hơn nữa còn có thể sở hữu lại một phần sức chiến đấu cự đại lúc sinh thời!

Giống như Thích Thiên Ách, lúc nhục thân của hân còn hoàn chỉnh thực lực của hân là linh tôn, hơn nữa còn là thuộc hàng đầu trong số linh tôn. Chỉ cần chuyển tu tán linh thành công, hân có thể sở hữu lại thực lực linh tôn, mặc dù không còn cường đại như trước kia nhưng cũng đủ để xưng hùng một phương. Và điều quan trọng nữa là sau khi chuyển tu tán linh Thích Thiên Ách có thể bắt đầu tu luyện khôi phục lại phần

thực lực bị mất đi và cũng có cơ hội phá tan bình chướng lúc trước tiến cấp cao hơn. Nói một cách dễ hiểu thì chuyển tu tán linh cũng như là đi tìm lại phần cơ thể của bản thân vậy.

Tán linh mặc dù có rất nhiều lợi ích, nhưng cũng chỉ là linh thể chuyển tu mà thành nên vẫn còn một vài hạn chế.

Một hạn chế khiến người ta đau đầu nhất là chỉ cần rơi vào tay thuật luyện sư cường đại là có thể dễ dàng bị đề luyện thành linh hồn, bất luận dùng để luyện chế tinh kỹ tinh chương hay dùng làm nguyên liệu cho linh khí vô chủ hiệu quả đều rất tốt. Tốt hơn bất cứ loại ma hạch hay hạch tinh nào!

Chính vì như vậy mới có người coi tán linh là một kho bảo bối hình người di động!

Trong tình hình đó, tán linh đương nhiên không muốn lộ diện nên những việc có trực tiếp liên quan đến tán linh trong Vô Tận Hoang Nguyên rất ít người có thể biết được, đương nhiên phương thức tu luyện liên quan cũng rất ít. Số người biết về bí mật chuyển tu tán linh có thể nói là đếm được trên đầu ngón tay và đương nhiên Lăng Phong, Thích Thiên Ách lại "nằm ngoài bàn tay".

Lăng Phong cứ luôn lo lắng chuyển tu rồi xảy ra chuyện gì thì tính sao, bây giờ nghe lời điện dị linh có công dụng này thì mừng lắm, hẳn cố gắng không chế cuồng hỉ trong lòng, ngoài mặt vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh nói:

- Thì ra còn có tác dụng này, đa tạ Tịch tiên sinh đã nói cho ta biết.

- Hắc!

Sắc mặt Tịch Tùng Tử lộ ra một tia mừng rỡ như vừa thoát được nạn:

- Ta quên mất không nhắc Mộc tông chủ, bản thân tu vi của Hi Cảnh mặc dù chỉ là linh sĩ cấp nhưng hẳn có một vị sư bá tốt! Ta đã từng được gặp vị sư bá đó, mặc dù ông ta che giấu rất tốt nhưng vẫn có thể nhìn rõ đó là một tán linh! Hơn nữa thực lực còn có vẻ rất cường đại, dù có người nói với ta rằng ông ta là nhị dung linh tôn thì ta cũng không cảm thấy kỳ lạ!

Dừng lại đôi chút Tịch Tùng Tử cười nói:

- Đã thua quý tông rồi thì những thông tin này ta cũng nói cho quý tông được biết. Mộc tông chủ giết ái đồ của hần thì nên sớm có chuẩn bị, tạm thời tránh đi là tốt nhất. Nếu không vạn nhất mà vị sư bá kia của Hi Cảnh biết được lại không hay.

Nói hết những lời này, Tịch Tùng Tử ôm theo Phong Kỳ nhanh chóng biến mất trong hư không. Hai người Tịch Tùng Tử vội vàng tháo chạy giống như là sợ Lăng Phong đổi ý vậy.

Trong lòng Lăng Phong bỗng nhiên nổi lên một chút nộ ý, cảnh tượng Phong Kỳ ức quá mà hộc máu lúc này không hề khiến hần mềm lòng. Hai người của Vô Không Sơn này đến đây không hề có ý tốt, chỉ bắt chúng chịu chút thiệt thòi Lăng Phong cảm thấy vẫn chưa đủ.

Tịch Tùng Tử lúc này đứng trước mặt mọi người nói một tràng dài, bề ngoài thì có vẻ là hảo ý nhưng trên thực tế là đang ép hần vào đường cùng! Không cần nghĩ cũng biết nếu như nghe theo lời khuyên của hần, lánh đi thật xa, e rằng không cần người khác tìm đến tông môn thì lòng trung thành của đám đệ tử khó khăn lắm mới tụ hợp được đã tan tành mây khói rồi. Ai mà muốn đi theo một tông phái gặp phải bất cứ chuyện gì cũng co lại như con rùa rút đầu chứ! Và lúc đó không phải là hần lại trở về con số không như ban đầu mới tiến nhập Vô Tận Hoang Nguyên sao? Không lẽ những công sức, hành động vừa rồi của hần lại đổ xuống sông xuống biển.

Lăng Phong ý thức được rằng muốn trở về Áo La đế quốc, rửa sạch nỗi nhục khi ra đi thì hần không những cần có thực lực cường đại mà quan trọng hơn nữa là hần phải có thể lực.

Nhị dung linh tôn? Lăng Phong nhìn miếng thủy hệ tinh kỹ tinh chương trong tay, mắt ánh lên một tia hung ý.

...

- Lão Tịch, bỏ ta xuống.

Trên bầu trời đã ngã về tây, ở một nơi rất xa Sáng Tông, Phong Kì đột nhiên bừng tỉnh trong tay Tịch Tùng Tử thản nhiên như người chưa từng xảy ra chuyện gì, hô lên một tiếng.

Tịch Tùng Tử mừng rỡ:

- Lão Phong, người tỉnh rồi sao, tình hình thương thế thế nào, có nghiêm trọng không? Mà sao hôm nay tính khí của người lại trở nên nóng nảy vậy, không còn giữ được sự điềm tĩnh thường ngày.

- Ừm.

Hít một hơi thật sâu, Phong Kì cười lạnh một tiếng:

- Ta không sao, chỉ là không chịu nổi bộ dạng coi thường người khác của chúng nên mới giả bộ lẫn ra ngất.

Nói đến đây hắn lại không giấu nổi vẻ hổ thẹn:

- Không ngờ có một ngày lại bị người ta ép đến nước này. Haizzz!

- Lão Phong, người cũng đừng để ý quá, Sáng Tông này được lập nên quá nhanh, vốn dĩ đã có rất nhiều nghi vấn chưa được giải đáp nên chuyện chúng có nhiều con át chủ bài cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

- Cái này đương nhiên ta hiểu.

Phong Kì không còn vẻ nóng nảy như lúc còn ở trong Sáng Tông nữa mà trầm tĩnh hơn rất nhiều, nhưng càng như vậy mới càng khiến người ta cảm thấy đáng sợ. Trầm ngâm suy nghĩ một lúc, Phong Kì nói:

- Ta muốn đi Huyền Nguyên Tông một chuyến.

- Nói chuyện miếng tinh chương với Huyền Nguyên?

- Không sai.

Quen biết nhau bao nhiêu năm, tâm tư Phong Kì thế nào Tịch Tùng Tử hiểu rõ hơn ai hết. Phong Kì cũng không cảm thấy ngạc nhiên, nhún mày xòe rộng bàn tay, miếng tăng nguyên chương đang nằm yên trong đó:

- Lần này tỷ đấu mặc dù thua nhưng cũng không phải là không có thu hoạch. Lúc này ta giả ngất là vì có mục đích khác, vì nó! Hắc hắc, bọn Sáng Tông ấy trên trên dưới dưới đều là một lũ ngốc, chẳng hề ngăn ta mang miếng tinh chương này đi!

- Người muốn mượn đao của Huyền Nguyên Tông để giết người?

Tịch Tùng Tử nhàn thản ngưng trọng, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Hỏa lão của Huyền Nguyên Tông rơi vào tay Sáng Tông đến nay sống chết thế nào vẫn chưa biết, hai nhà sớm đã kết thù hận. Ta thấy không cần phải đổ thêm dầu vào lửa nữa?

- Người nói vậy là không đúng rồi.

Phong Kì khoát khoát tay kiên định phủ nhận ý kiến của hắn, sau nghĩ điều chỉnh lại suy nghĩ, hắn nói:

- Đối với Huyền Nguyên Tông mà nói, Hỏa lão chỉ là một khách khanh trưởng lão, mặc dù thực lực cường đại nhưng cùng lắm cũng chỉ là một tên đả thủ. Bây giờ tên đả thủ ấy đã rơi vào tay Sáng Tông có nghĩa bên trong tông môn đối phương đã có một lực lượng đồng cấp tồn tại. Những lúc thế này, có nên bất chấp tổn hao thực lực lấy lại thể diện hay không chính là tâm trạng của Huyền Nguyên Tông.

- Nhưng nếu không đi, mất mát cùng lắm chỉ là một chút thể diện, chỉ cần Huyền Nguyên Tông còn, quân thể thuật luyện sư mà Huyền Nguyên Tông bồi dưỡng vẫn còn thì thanh danh và quyền uy của một trong thất đại tông phái vẫn không thể dao động! Nhưng nó thì không giống vậy!

Nhìn miếng tăng nguyên chương trong tay, dòng suy nghĩ trong đầu Phong Kì càng lúc càng rõ ràng. Lần này nhìn thấy Tào Kế Suất bên trong tông môn, hắn đương nhiên nhận ra đây chính là tên phản đồ của Huyền Nguyên Tông. Đây cũng chính là nguyên nhân trực tiếp dẫn Hỏa lão đến Sáng Tông, hắn phân tích từng bước nói:

- Ta thấy nếu như không phải bị cuộc tỷ đấu này ép thì Sáng Tông đến bây giờ vẫn chưa đưa tăng nguyên chương ra đâu mà sẽ lựa chọn thời cơ thích hợp để công bố với mọi người nhằm thu hút sự chú ý lớn nhất! Kết quả sau đó thế nào không chắc người cũng đã tưởng tượng được ra?

Tịch Tùng Tử có thể gây dựng nên cơ nghiệp lớn như vậy đương nhiên cũng không phải kẻ ngốc. Vừa được điểm phát hần lập tức hiểu ra mấu chốt bên trong, hưng phấn nói:

- Không sai! Việc làm ăn của Huyền Nguyên Tông dựa vào hết bồi nguyên chương và ý nguyên chương, nếu như có người đưa ra một thứ có hiệu quả tốt hơn họ, không phải đã cắt đứt đường tài lộ của họ rồi sao!

- Chính vì vậy, Hỏa lão bị bắt chỉ là tổn thương thể diện, nhưng nếu địa vị lũng đoạn tinh chương cũng bị dao động.

Phong Kỳ hưng phấn khẳng định:

- Chỉ cần đưa miếng tăng nguyên chương này cho Huyền Nguyên Tông, họ sẽ tự động động thủ giúp ta diệt trừ tông phái đáng ghét này!

- Thật đúng là một âm mưu hoàn hảo.

Tịch Tùng Tử cảm thán, mặt hiện rõ hai chữ cảm thán và nghi hoặc. Hần không kìm được nói:

- Lão Phong, người trước đây có như thế này đâu.

- Vậy sao?

Phong Kỳ cười nói:

- Trước đây ta tự tin vào mình quá, dù có phải đối diện với Huyền Nguyên Tông thì ta cũng tin là kĩ nghệ luyện chương của mình không hề thua kém họ, bọn họ chỉ là có sự tích lũy lâu năm thôi! Nhưng sự việc lần này đã cho ta một bài học sâu sắc. Sau này có lẽ ta phải dùng đến nó nhiều hơn!

Hần chỉ chỉ vào đầu mình.

- Ha ha, người được như vậy thì tốt quá.

Vốn dĩ cứ sợ Phong Kỳ sẽ suy sụp, bây giờ xem ra không hề có chuyện đó. Tịch Tùng Tử mừng rỡ nói.

Đột nhiên, hần cảm thấy có chút kì lạ, nói:

- Ta thấy Sáng Tông này mặc dù kiến lập chưa lâu nhưng cao thủ bên trong không ít, có lẽ cũng không thiếu vài linh cấp thuật luyện sư đâu. Bọn chúng đồng ý tỷ đấu tinh chương đúng là có chút quỷ dị.

-Ồ, nghĩ cũng đúng.

Được Tịch Tùng Tử nhắc, Phong Kỳ cũng có vẻ ngạc nhiên, hần cẩn thận rà soát lại mọi chuyện, một lúc lâu sau mới gật đầu khẳng định nói:

- Không sai! Ta thấy Mộc Phong đồng ý tỷ đấu đúng là vì tinh cấp tinh chương, hơn nữa hần còn đặc biệt hỏi lại là hệ gì.

Nghe vậy, hai mắt Tịch Tùng Tử sáng rực, nói tiếp:

- Nếu như hạn định trong nguyên lực hệ thì chỉ có hai khả năng duy nhất. Một là chúng cần nguyên lực đặc thuộc tính đặc thù để linh cấp cường giả tổ hợp thành nguyên trận! Nhưng có được nguyên trận linh cấp cường giả là rất khó, mỗi loại đều có uy lực long trở lở đất, e rằng chỉ có Long Phung Yêu tam tộc mới có trử bị! Sáng Tông có để uẩn đó không việc đó vẫn còn cần phải nghiên cứu. Vậy chỉ còn khả năng thứ hai!

Phong Kỳ gật gù đầu, ánh mắt khó lường:

- Cần tinh kĩ tinh chương hệ đặc thù, trừ khả năng này chỉ còn một khả năng khác là chuyển tu tán linh!

Vừa đoán ra hai người lập tức giạt mình, nhân thần Phong Kỳ ánh lên quang mang khó đoán. Nói tiếp:

- Có thể khiến Sáng Tông đại phí nhiễm chiết vì hần, liệu chúng ta có thể chắc chắn bản thân tu vi của người chuyên tu này không hề nhỏ được không?

- Lần này chúng ta làm dữ như vậy, hơn nữa lúc Hi Cảnh thi triển dung hợp tinh kĩ, tình huống vô cùng nguy hiểm, ta thấy bộ dạng lo lắng của thuộc hạ hẳn không phải là giả. Vậy mà trong cục diện nguy hiểm đó, con át chủ bài của Sáng Tông vẫn không được động dụng!

Hai người cứ người một câu, ta một câu dần dần tiếp cận với hạch tâm của câu chuyện. Phong Kì cuối cùng nói:

- Vậy chúng ta có thể to gan phóng đoán, lúc Hỏa lão xuất hiện ở Sáng Tông, con át chủ bài của chúng ta trước mắt đoán là một linh tôn cường giả vì đối kháng với Hỏa lão mà trọng thương. Cuối cùng Hỏa lão bị bắt, nhục thân của hắn cũng bị tổn thương không thể không chuyển tu tán linh?

Tịch Tùng Tử vỗ tay:

- Ta đoán là như vậy! Hắc hắc, một linh tôn cấp, linh thể của hắn quý giá đến thế nào?

Quang mang dị thường lóe lên trong mắt hai người.

- Đáng tiếc với thực lực của chúng ta vẫn chưa thể nuốt trôi được, nhưng nếu có thể lấy được người sẽ ra tay để luyện linh hồn hắn rồi mời đại sư rèn vũ khí làm thành một món linh khí vô chủ thật cường đại!

Tịch Tùng Tử nói với vẻ nuối tiếc. Ngay sau đó hắn lại chuyển sang ngữ khí mừng rỡ:

- Nhưng chúng ta vẫn có thể đi đánh một trận thu phong, ta nghe đồn Tào Kế Suất bị truy nã không phải đơn giản chỉ vì cấu kết với tiểu thiếp của Huyền Nguyên đâu!

-Ồ, không lẽ bên trong còn ẩn tình gì khác? Những điều này chưa thấy người nói với ta.

Phong Kì trách cứ hỏi.

- Vẫn chưa muộn mà. Xem ra chúng ta phải mau mau hành động nếu không chúng có lỗi điện dị linh trong tay, chỉ cần chuyển tu tán linh thành công, thực lực lại bạo trưởng, đến lúc đó muốn diệt môn cũng khó.

-Ừm, đúng vậy.

- Ta đi Huyền Nguyên Tông, việc còn lại giao cho người!

Phong Kì quay sang nói, không cần hắn nhắc nhiều, Tịch Tùng Tử gật đầu đồng ý:

- Ta hiểu, Hi Cảnh bị Sáng Tông giết nhanh như vậy, đương nhiên phải có người đi thông báo rồi. Ta tin Sùng Minh lão tổ sẽ không chịu khoan tay đứng nhìn! Ha ha, ta rất muốn xem bộ dạng của đám Sáng Tông đó lúc phải đối diện với một cường giả trông như thế nào.

-Ồ, người nói liệu bây giờ chúng có đang đóng chặt cửa tông môn không?

- Bị người khiêu khích như vậy, ta tin chúng ta sẽ không làm như vậy đâu.

Phong Kì thản nhiên nói:

- Dùng hổ nuốt lang, đây mới chính là mưu kế thượng giai!

- Ngoài ra, chúng ta phải mời thêm vài tông phái khác nếu không chỉ có mỗi Vô Không Sơn chúng ta đi nói chuyện, đến lúc Sùng Minh lão tổ trở mặt đòi nuốt hết một mình thì rắc rối to. Với thực lực của mình chúng ta cũng chỉ biết nuốt hận đứng nhìn thôi.

Phong Kì bổ sung.

-Ừm, chuyện này cũng cần phải tính.

Tịch Tùng Tử tán thành, hắn tính toán một hồi, cuối cùng nói:

- Sùng Minh lão tổ lần này đột nhiên xuất hiện, cường thế tuyệt đối áp đảo rất nhiều tông môn, hơn nữa còn muốn chinh hợp tất cả chúng ta lại, dã tâm đương nhiên không cần nghi ngờ! Nhưng với thực lực của hắn, ta và Vũ Văn Bác, Tiêu Thủy Hàn hai vị tông chủ chỉ có thể lựa chọn nén giận chứ không dám trực tiếp trở mặt.

- Ta thấy chi bằng thế này. Ta gọi hai vị tông chủ ấy đến đây, đến lúc đó ít nhiều tạo chút áp lực, Sùng Minh lão tổ nếu như muốn thu phục ba đại tông phái chúng ta thì phải bỏ ra một ít máu! Hơn nữa món hời này là ta phát hiện ra đầu tiên, theo nguyên tắc sẽ được hưởng nhiều nhất, hai người họ bỗng dưng được hưởng lợi sẽ tự biết điều! Hơn nữa ta làm vậy cũng không phải hoàn toàn là mưu kế, chỉnh hợp đề nghị với hần, cuối cùng vẫn phải đối diện, chỉ cần suy nghĩ cuối cùng liên minh sẽ giành được lợi ích lớn nhất là được rồi.

- Như vậy là tốt nhất.

Hai người quay sang nhìn nhau, tràn ngập ý bị tri kỉ tương đắc. Hai đường thân ảnh hóa thành hai đường lưu quang bay về phía chân trời.

441. Chương 398: Phân Cấp Chức Vị

Sáng Tông.

- Được rồi, tản ra đi.

Lăng Phong huyền phù giữa không trung, nhìn tứ phía khoát khoát tay, giọng nói âm vang truyền ra tứ phía.

Lăng Phong đại phát thần uy, tỷ đấu tinh chương giành chiến thắng áp đảo trước đối phương, cuối cùng thậm chí còn ép đường đường một linh cấp thuật luyện sư phải học máu và lăn ra ngất. Chỉ một việc nhỏ ấy thôi nhưng đã khiến sĩ khí đệ tử đại trưởng.

Nhất thời, những tiếng hoan hô vang lên không dứt, không ai muốn rời đi.

Thấy vậy, Lăng Phong chỉ cười lắc đầu, trêu đùa nói:

- Sáng Tông chúng ta đề cao kỉ luật nghiêm minh. Mấy ngày nữa Cống Hiến Điện sẽ luyện chế một lượng lớn tăng nguyên chương. Nếu như có ai không nghe theo mệnh lệnh, ta đảm bảo người đó sẽ không có phần tinh chương đâu.

- Tông chủ, đừng như vậy, chúng tôi về tu luyện ngay đây.

Thấy Lăng Phong nói vậy, mọi người lập tức hô lớn, những tiếng cười đùa vui vẻ vẫn vang lên không ngớt, đám đông dần dần tản khai.

Trải qua sự việc vừa rồi uy tín của Lăng Phong càng được đề cao và in sâu trong mỗi đệ tử Sáng Tông. Cuối cùng nỗi lo tông phái nằm bè bảy mảng cũng đã được giải quyết. Bây giờ có thể nói rằng Sáng Tông đã trở nên đoàn kết hơn bao giờ hết, từ những hạt cát rời đã trở nên một nắm cát bền chặt.

Tiêu Hắc chăm chú ngược nhìn Lăng Phong. Có được điều kiện tốt như của Lăng Phong, muốn thu phục được lòng người dễ như trở bàn tay. Nhưng chỉ một câu nói đơn giản mà có thể khiến đám đông hưởng ứng mạnh như vậy hơn nữa còn có cảm giác thân thiết thì không phải ai cũng có thể làm được.

Trong tiếng ứng đáp của đám đệ tử, Tiêu Hắc có thể nhìn ra bọn chúng đã thật tâm đón nhận Lăng Phong làm tông chủ của mình.

Thấy mọi người đã rời đi, biểu tình Lăng Phong dần trở nên ngưng trọng. Lúc này hần cố ý làm vậy là để cho xua tan âm ảnh mà Tịch Tùng Tử để lại trong đầu đám đệ tử, cho họ khỏi nổi dị tâm.

Đám đệ tử có thể vô ưu vô lo hơn nhưng cao tăng trong tông môn nhất là vị tông chủ như hần thì lại càng không thể lơ đãng cho đại cục. Đệ tử của một nhị dung linh tôn bị giết chết? Tình hình có vẻ không ổn chút nào!

- Tông chủ.

Tiêu Hắc bước lên, thái độ cung kính nói:

- Thủ hạ có kiến nghị này.

Nhìn ấy ánh mắt cổ vũ của Lăng Phong, hần vội vàng nói tiếp:

- Số người trong Sáng Tông đến bây giờ vẫn không ngừng mở rộng, nhân số quá nhiều, hơn nữa tu vi chênh lệch lại không đều. Thuộc hạ nghĩ chúng ta có nên bắt chước theo thất đại tông phái, tiến hành phân cấp cho họ không?

-Ồ, người nói kĩ hơn xem nào.

Bên cạnh Lăng Phong có rất ít người quan tâm đến chuyện kiến thiết chi tiết nội bộ tông môn, ngay cả Thích Thiên Ách cũng chỉ đưa ra một vài kiến nghị ở phương diện lớn, chi tiết hơn một chút là hấn chịu thua.

- Vâng

Thấy Lăng Phong có vẻ hứng thú tinh thần Tiêu Hắc càng thêm phấn chấn lập tức trình bày chi tiết những nội dung mà mình tính toán mấy ngày nay cho Lăng Phong:

- Đứng nói những gia tộc cao cấp như Long Phượng Yêu, ngay cả thất đại tông phái cấu thành thế lực của họ cũng vô cùng phức tạp. Để cho dễ quản lý, họ phân nhân viên ra thành mấy tầng, thấp nhất đương nhiên là đệ tử. Những người này tu vi phần lớn mới chỉ ở giai đoạn khởi bộ hoặc đã đăng thiên nhập thất nhưng tiềm lực vẫn chưa được khai quật. Loại đầu tiên gọi là đệ tử ngoại môn, mặc dù chỉ giúp được chút ít nhưng họ là căn cơ của tông phái, tuyệt đối không thể thiếu!

Lăng Phong gật gù đầu, đạo lý này hấn đương nhiên hiểu. Mặc dù một tông phái có thể thông qua thủ đoạn ban thưởng tinh chương để nhanh chóng chiêu mộ một lượng lớn cường giả trợ giúp, cấp tốc tăng cường thực lực nhưng làm vậy mức độ trung thành của thủ hạ sẽ rất thấp. Những kẻ đến với nhau vì lợi ích thì cũng sẽ phân chia vì lợi ích!

Tự mình bồi dưỡng đệ tử, mặc dù thực lực ban đầu của họ còn yếu, sẽ phải tiêu hao một lượng lớn tài nguyên mới có thể nâng cao được. Nhưng làm vậy có thể bồi dưỡng luôn lòng trung thành của đệ tử với tông môn! Sau này nếu tông môn có phải đối diện với nguy cơ sinh tử! Đây sẽ là bộ phận kiên định nhất.

Từ kinh nghiệm của Bối Diệp Tông và Tà Quân Tông có thể thấy, tầm nhìn của Bối Diệp Tông quá hạn hẹp, không coi trọng việc bồi dưỡng đệ tử. Hấn vừa ngã xuống, đám đệ tử đã nhanh chóng chạy sang phía Lăng Phong, không hề suy nghĩ. Nhưng đến Tà Quân Tông, mặc dù Tà Quân đã bỏ mạng nhưng Lăng Phong rõ ràng trong lòng không ít đệ tử vẫn cảm thấy bất bình, mấy ngày nay chúng luôn kiếm cơ hội gây chuyện nhưng đều bị Tiêu Hắc phát hiện và giải quyết một cách lạnh lẽ nên mới không tạo ra ảnh hưởng quá lớn.

Từ điểm này có thể thấy Tiêu Hắc rất phù hợp với vị trí quán lý tông môn! Lăng Phong tâm tư khẽ động, chợt nghĩ có lẽ mình nên ban cho hấn chút ít gọi là khích lệ nếu không thật quá bất công với những người tận tụy trung thành như hấn. Tiêu Hắc không biết chỉ trong chớp mắt đã có bao nhiêu suy nghĩ lướt qua trong đầu Lăng Phong, càng không biết vị trí của mình trong mắt Lăng Phong đã có sự thay đổi lớn. Hấn vẫn tiếp tục nói một cách đầy hưng phấn:

- Còn loại thứ hai, đương nhiên là đệ tử nội môn, đối với loại đệ tử này nên tập trung bồi dưỡng, có thể sau này trong số họ sẽ xuất hiện một hai linh cấp cường giả là động thái rất lớn cho sự hưng thịnh của tông môn!

- Còn chấp sự, tốt nhất nên là người của các tông môn ngoại phái đóng quân các nơi, có thể phân ra làm ba cấp bậc. Lớn nhất là cửu tinh tu vi, loại này do những đệ tử tiến cấp vô vọng đảm nhận, giúp tông môn xử lý những việc vặt vãnh.

Một tông môn muốn lập tức lâu dài đương nhiên không thể chỉ dựa vào việc tu luyện. Việc ăn uống ngủ nghỉ của tông nhân đệ tử, thậm chí trưởng lão tông chủ đều phải có người cung ứng. Cường giả chân tâm khổ tu không phải không quan tâm đến chuyện ăn uống như mọi người thường nghĩ mà ngược lại vô cùng tinh tế!

Phương diện ẩm thực hàng ngày có được chăm sóc cẩn thận thì mới có thể cung cấp cho nhục thân đầy đủ động năng, khiến việc tu luyện không gặp bất cứ cản trở nào về ngoại vật! Làm một phép so sánh đơn giản nhất, chỉ trừ lúc bế quan ra lúc nào cũng cần phải ăn uống. Nếu như không có người chuyên môn hầu hạ mà mọi chuyện cứ loạn lên rất có thể cạn kiệt của độc chất có trong thực vật sẽ lưu nhập vào trong cơ thể. Mặc dù không mất mạng nhưng ít nhiều cũng lãng phí một phần tinh lực! Hay nói đơn giản là một người

khỏe mạnh bình thường so với người nay đau bụng mai đau đầu ngày kia lại tịt mũi...thì đương nhiên sẽ có thời gian tu luyện và tinh lực tu luyện cao hơn rõ ràng.

Nếu như có người chuẩn bị cho trước, mọi phiền phức được loại bỏ đó sẽ là đại phúc âm của những người tu luyện. Làm được như vậy, sức mạnh thể tục đương nhiên không thiếu!

- Còn lại hai cấp nữa, một là thánh vực, cấp cao nhất là thánh vực đỉnh phong!

Tiêu Hắc suy nghĩ một lúc, nói:

- Dưới Sáng Tông ta bây giờ có rất nhiều trọng trấn, việc quản lý mặc dù không thể coi là hỗn loạn nhưng cũng không thành quy mô, nếu không ngại có thể chỉnh hợp một chút biết đâu có thể lợi dụng được nhiều tài nguyên hơn.

- Ủm, chuyện chính lý này ta giao cho người toàn quyền giải quyết.

Lăng Phong phân phó.

- Đa tạ tông chủ.

Tiêu Hắc hưng phấn đến đỏ bừng cả mặt, nói tiếp:

- Tiếp theo là cấp trưởng lão. Thường là do các linh cấp cường giả trong tông môn chiếm cứ! Ta thấy Sáng Tông ta bây giờ cũng đã có mấy vị linh cấp cường giả rồi, có lẽ đều đủ tư cách ngồi vào ngôi vị trưởng lão.

- Ủm, điểm này cũng cho người định.

Lăng Phong gật đầu hồi ứng, nhưng lần này phản ứng của Tiêu Hắc không được nhiệt liệt mà có vẻ hơi quỵ dị. Chỉ thấy Tiêu Hắc lộ ra một chút thần thái ngập ngừng và "e thẹn".

Suy nghĩ một lúc, Lăng Phong mỉm cười nói:

- Tu vi của người vẫn chưa đủ, cứ miễn cưỡng ngồi vào ghế trưởng lão thì không ổn lắm.

- Vâng, thuộc hạ cũng nghĩ vậy.

Mặc dù trong lòng sớm đã có chuẩn bị nhưng nghe Lăng Phong nói vậy trong lòng Tiêu Hắc vẫn không khỏi cảm thấy nhói đau.

Lăng Phong nói tiếp:

- Nhưng Sáng Tông vẫn chưa thiết lập phó tông chủ, ta thấy vị trí phó tông chủ trước mắt cứ để cho một mình người đảm nhận đi.

Lăng Phong biết trước đây Bối Diệp Tông mặc dù có ba phó tông chủ nhưng trên thực tế Đằng Thú là một kẻ cuồng tu luyện, căn bản không quản chuyện trong nội tình tông môn, Tuyết Niệm mang trong lòng thâm thù đại hận tâm tư đương nhiên cũng không đặt vào việc này nên mọi chuyện đều do một mình Tiêu Hắc gánh vác nên chức vụ phó tông chủ với hắn là thích hợp nhất.

- Hả?

Tiêu Hắc không thể tin nổi vào tai mình. Với tính cách của hắn đúng rất thích quyền lực, nhất là cảm giác vụn vặt tài nguyên được điều động vận chuyển hài hòa trong tay mình, đối với hắn mà nói trở thành trưởng lão chỉ là một loại vinh quang. Còn tôn quý, cũng chỉ đến thế là cùng!

Lăng Phong để cho hắn ngồi vào ngôi vị phó tông chủ là hợp với ý nguyện của hắn nhất. Tiêu Hắc biết tâm tư Lăng Phong không nằm trong chuyện quản lý tông môn, sau này chuyện lớn chuyện nhỏ đều phải nhờ cậy vào hắn hết, tự nhiên bị một món hời từ trên trời rơi trúng, hắn cứ thấy đầu óc quay cuồng, mãi không nói được nên lời.

Lăng Phong cười cười, cũng không hối thúc hắn, để cho hắn tiếp tục hưởng thụ cảm giác vui vẻ ấy.

Sau khi giải quyết xong chuyện thương nghị, Lăng Phong ngẩng lên nhìn trời, lời bảo bảo vẫn đang bị nhốt trên đó. Hắn chậm chậm bay người lên, đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi kích động của Tuyết Niệm:

- Tông chủ!

Tuyết Niệm lúc này da sáng như ngọc, hai con ngươi lấp lánh như hai vì hàn tinh, môi đỏ răng trắng, tuấn tú vô cùng. Biết đây là dị hiệu của lôi điện thối thể, Lăng Phong mỉm cười ôn hòa, nói:

- Thích đại ca bây giờ có thể yên tâm rồi.

- Đa tạ tông chủ giúp đỡ!

Tuyết Niệm cung kính nói. Nếu như không có Lăng Phong giúp đỡ bản thân hẳn không thể tấn thăng linh cấp dễ dàng đến vậy, hơn nữa còn có cơ hội lôi yếu rèn thể.

Ngoài ra còn có một điểm khác, có liên quan đến thù hận giữa Thích Thiên Ách và Long Tộc, hẳn cũng biết rất rõ, nếu như không có Lăng Phong làm chủ, e rằng đến tận bây giờ hẳn vẫn không dám lộ chân dung, dù có cơ hội tu phục dung nhan chắc hẳn cũng không dám thử!

Lúc này trận đấu giữa Lăng Phong và Tịch Tùng Tử hẳn đã nhìn thấy hết. Tuyết Niệm biết nãi sư có hi vọng tu luyện tấn tu, trong lòng cảm kích vô cùng.

- Cái này không cần phải nói nhiều, đều là người nhà cả, khách sáo quá không phải đạo lý.

Lăng Phong cười cười, nói:

- Cùng ta đến xem lôi điện dị linh đi.

Đằng Thú vẫn lạnh lùng đứng bên cạnh, hẳn không nói ra sự cảm kích của mình, chỉ im lặng làm tròn bổn phận, nhưng nhất cử nhất động của hắn đều để lộ ra sự trung thành cực đại!

Bây giờ có cơ hội Lăng Phong nhìn mới được nhìn kĩ lôi bảo bảo. Con lôi điện dị linh xuất hiện với phương thức vô cùng thần kì này khiến Lăng Phong cảm thấy rất hứng thú. Hẳn thấy rất lạ, thông thường chỉ có năng lượng cực độ tích tụ mới sản sinh ra linh hồn thể có ý thức, nếu như thu hút thêm năng lượng cực đại sẽ trở thành một sinh mệnh thể độc lập!

Nhưng Đằng Thú và Tuyết Niệm hóa linh kiếp có cường đại thể nào cũng không thể hình thành được thứ bảo bối này.

Những lời của Du Thiên Trì thực sự khiến Lăng Phong nghi hoặc, hẳn tiến lên nói:

- Ta đã từng đọc được một số tài liệu liên quan đến lôi điện dị linh trong những cuốn sách ghi chép của sư môn. Truyền thuyết nói có thuật luyện sư thu thập năng lượng lôi điện tàn dư của mười linh tôn cường giả đã độ qua hóa linh kiếp, tụ hợp chúng lại với nhau, trải qua bao nhiêu năm trôi chảy, cuối cùng sản sinh ra loại lôi điện dị linh này. Không ngờ Sáng Tông ta có thể sản sinh ra một con dễ dàng đến vậy, thật đúng là chuyện lạ.

- Hừ, có gì mà lạ.

Đúng lúc đó, một giọng nói trong trẻo vang lên và một thân ảnh yếu diệu xuất hiện trước mắt mọi người, là Bảo Lan! Trên vai cô là con hoàng viên uyên đang ngồi chồm hồm.

Thấy cô đến, Lăng Phong mừng rỡ, vội vàng hỏi:

- Không chế thành công không?

Mấy ngày nay Bảo Lan ở trong Cống Hiến Điện nỗ lực luyện tập khống chế Hỏa lão khôi lỗi. Mặc dù Hỏa lão không còn sức phản kháng nhưng năng lượng trong cơ thể một linh tôn cường giả phi phàm vô cùng, muốn thao khống được nó đâu phải chuyện dễ.

Thấy Lăng Phong, viên uyên thân mật lao đến, nhảy sang vai hắn. Nhìn thấy cảnh tượng đó, bảo Lan có chút không vui, hừ một tiếng, quay sang Du Thiên Trì nói:

- Sư môn tiên tổ các người không lẽ chỉ làm một việc tốt này sao?

- Á?

Tự nhiên bị mắng, Du Thiên Trì ngẩn ra chẳng hiểu gì. Linh quang trong não hải Lăng Phong chợt lóe, nhanh chóng tỉnh ngộ, ngạc nhiên nói:

- Nói vậy lời điện dị linh cũng là kiệt tác của "hắn"?

- Trừ lão già đó ra còn ai có thể ngưng kết được thập đại linh tôn, bắt họ bán mạng?

Nguyên khí Bảo Lan mặc dù có vẻ phần nộ nhưng vẫn đủ để Lăng Phong đoán ra phần nào. Người tạo nên lời điện dị linh và giam giữ Bảo Lan là một!

Sau đó bị Bảo Lan phản kích, người đó thân tử hồn tiêu, đương nhiên cũng không còn để ý đến lời điện dị linh được nữa. Cơ duyên trùng hợp hai người Đằng Thú lại hóa linh ở đó, nếu như không có năng lượng câu động nó thì e rằng nó đã không xuất thế.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Lăng Phong không còn thấy tò mò về lai lịch của con lời điện dị linh nữa, hẳn nhủ vậy thôi:

- Cô có biết cách thu phục con dị linh này không?

Nhìn lời bảo bảo trước mặt, bộ dạng ngây thơ chẳng khác gì một đứa trẻ con. Đang bị nhốt mà thỉnh thoảng vẫn cho ngón tay mập mạp vào miệng nún nún, đáng yêu vô cùng.

Trái tim Lăng Phong bỗng dưng trở nên mềm mại. Mặc dù niệm thức của hắn bây giờ đã rất cường đại, không phải không có cách cưỡng hành thu phục nó, nhưng hắn thực sự không muốn dùng những phương pháp đó với một đứa trẻ đáng yêu như lời bảo bảo.

- Hừ! Con người các ngươi trong đầu lúc nào cũng chỉ có thu phục!

Bảo Lan bất mãn trách móc, nói xong câu này, cô không có thêm bất cứ phản ứng kịch liệt nào nữa, xòe tay nói:

- Đưa đây!

Lăng Phong ngây người, nhìn vào đôi mắt đã sắp mất kiên nhẫn của Bảo Lan, hắn biết cô muốn nguyên trận hạch tâm, vội vàng lấy ra.

Cầm nguyên trận hạch tâm trong tay, Bảo Lan lộ ra vài phần hồi niệm:

- Lão già đó sau khi nhốt ta, mỗi ngày đều lợi dụng ta để tu luyện tinh huyết nguyên khí hạch, thỉnh thoảng hắn lại lẩm bẩm kể cho nghe những gì hắn đã trải qua nên ta cũng hiểu một chút về lời điện dị linh.

Lúc này, biểu tình của cô vô cùng cổ quái, vừa như phần nộ, lại vừa như đắm chìm, nhiều nhất là một cảm giác phức tạp vô cùng khó nói. Đối với một ma thú quanh năm tu luyện trong bóng tối mà nói, mọi thứ bên ngoài đều mới lạ, nhất là đối với nhân loại thì càng tò mò và đương nhiên là không thể thiếu được tâm lý cảnh giác rồi.

Mặc dù ngày ngày bị ép luyện chế tinh huyết nguyên khí nhưng Bảo Lan vẫn coi việc nghe hắn kể lại những chuyện hắn nhìn thấy nghe thấy là một thú vui, thậm chí thú vui ấy còn đẩy lùi cảm giác phần nộ vì bị giam cầm trong cô.

442. Chương 399: Luyện Hóa Kỳ Dị

Đôi khi thứ khó nói nhất trên đời này chính là tình cảm, vì được tiếp xúc với con người nên sau khi từ ma thú hóa thân thành hình người, Bảo Lan cũng dần dần có tình cảm của con người.

Đối với cô mà nói, vị thuật luyện sư đã giam cầm cô vừa là kẻ ác, vừa là vị đạo sư đã dạy cô rất nhiều quan niệm xử sự. Thị thị phi phi, công hay là tội sao có thể nói rõ được?

Nhất là nhân lúc thuật luyện sư thu nạp quá nhiều tinh huyết nguyên khí hạch dẫn đến năng lượng hỗn loạn, Bảo Lan quyết định ra tay giết chết lão, một thời gian rất lâu sau, một mình bị giam hãm cô mới thấm thía thế nào là sự cô đơn. Trải nghiệm đó khiến nội tâm cô trở nên hỗn loạn.

Lắc lắc đầu, bỏ lại những cảm xúc phân loạn sau lưng, Bảo Lan chạm tay lên bề mặt nguyên trận hạch tâm, điểm động mấy cái. Chiu, tinh quang bắn ra, từ chỗ lời bảo bảo cũng phân hóa ra một đường điện mang, xuyên qua thiên địa lao, hai đường quang hoa nhanh chóng quấn lấy nhau.

Dần dần, một bức đồ án chi chít bí văn phức tạp xuất hiện giữa không trung!

Bí văn đồ án bất ngờ nổ tung, một vết nứt đen xì xuất hiện, từng đường lồi điện chi lực ẩn hiện bắn ra từ trong vết nứt. Lồi điện khí tức cho Lăng Phong cảm giác rất giống với lồi bảo bảo.

- Đi, chúng ta vào đó.

Bảo Lan giơ tay gọi. Cô cần dặn thêm:

- Các người đừng đi theo, nếu không các người không chịu được đâu!

Lăng Phong không chút do dự, nhanh chóng bước theo cô vào vết nứt không gian. Tào Kế Suất có vẻ không tin nên cố tình bước theo Lăng Phong xem náo nhiệt. Thấy vậy, Bảo Lan cũng không ngăn cản, khóe miệng chỉ lộ ra một tia cười trên choker. Trong mắt Bảo Lan dường như đã nhìn thấy kết quả Tào Kế Suất phải nếm mùi đau khổ.

Vừa mới bước vào một bước, Lăng Phong lập tức hiểu ra tại sao Bảo Lan lại dặn mọi người không được đi theo. Không lâu sau, sau lưng vang lên một tiếng kêu thảm thiết, Tào Kế Suất nhanh chóng lù lèn mấy bước.

- Không biết tự lượng sức mình, đáng kiếp!

Bảo Lan phát ra một trận cười lạnh lạnh, có vẻ rất vui khiến cho người xung quanh phải nghĩ rằng Bảo Lan là loại người thích cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Lăng Phong cười khổ, đưa mắt nhìn khắp xung quanh. Đây là một khoảng không gian hình tròn, chỗ nào cũng bị thanh bích sắc quang mang bao phủ, trừ điểm đó ra thì nó cũng không khác những không gian khác là mấy, hoàn toàn giống như một động huyệt u ám.

Nhưng bước vào bên trong, Lăng Phong lập tức cảm nhận được điều khác biệt của nó. Càng đi vào trong Lăng Phong lại càng cảm nhận được áp lực càng trở nên lớn hơn.

Áp lực! Áp lực càng ngày càng tăng, biên độ tăng càng ngày càng cao.

Áp lực bàng đại truyền đến từ tứ phía. Lỗ chân lông và từng sợi gân trên cơ thể đều đang phải chịu một áp lực bàng đại, huyết dịch như muốn nổ tung từ trong cơ thể!

Sắc mặt Lăng Phong bỗng chốc trở nên đỏ bừng, gân xanh nổi lên chẳng chịt. Hãn miễn cưỡng áp chế cảm giác muốn nổ tung ấy.

Nếu như không phải Lăng Phong tinh tu cương khí và vô cốt nhu thân, nhục thân vô cùng cường hãn thì có lẽ hắn đã không kiên trì trong đó lâu đến vậy. Những người khác dù có trải qua hóa linh kiếp thối thân cũng khó lòng đứng vững trong không gian này!

Luồng áp lực này thực sự quá đáng sợ.

- Con người các người thích thật thích mấy thứ thể lực phiến phức.

Bảo Lan sau khi bước vào không gian, trách móc nói:

- Đám đệ tử gì đó của người nếu như không sợ chúng bị thương có thể đưa vào đây tu luyện. Nhất là địa hệ thiên hành giả, vào đây tu luyện hiệu quả sẽ còn tốt hơn nữa.

Lăng Phong biết cô là loại mặt lạnh tâm nóng điển hình, nói những lời này là muốn tốt cho mình nên chỉ cười cảm ơn. Sau khi định tâm lại, Lăng Phong mới quan sát kỹ bốn phía không gian, kiểm linh trong thức hải sau khi phân tích khí tức bên trong, hãn bỗng dừng chân động!

Cảm giác trong này rất giống với không gian trong quái hộp, nếu như cố gắng phân biệt thì cường độ của không gian này yếu hơn một rất nhiều.

Bảo Lan nói địa hệ thiên hành giả tu luyện trong này rất tốt, đương nhiên không phải nói chơi. Áp lực này có thể tăng cường sự khổng chế của thân thể với áp lực. Mà địa hệ quan trọng nhất là sức mạnh!

Tu luyện trong này không ngừng ngăn cản áp lực khắp nơi, lâu dần tự nhiên đạt được hiệu quả gấp đôi.

- Thứ người muốn tìm ở đây.

Bảo Lan chỉ nói. Nhìn theo ngón tay cô, Lăng Phong tìm thấy nguồn gốc thanh quang trong không gian. Đó là một khối án bản thanh sắc, giữa có bốn rãnh, bên trong mỗi rãnh tràn ngập dịch thể thanh sắc như lưu thủy.

Thấy Lăng Phong có vẻ không hiểu, Bảo Lan giải thích đơn giản:

- Dựa theo những gì lão già đó nói, đây chính là nơi hắc đã từng để năng lượng lôi điện, trải qua một số thủ đoạn chuyển hóa đặc thù, lôi điện trong này dần dần được ngưng kết thành dạng thủy dịch, nước có thể sinh ra vạn vật, lôi điện dị linh chính là được sinh ra ở đây!

Giơ tay chỉ vào bốn cái rãnh trên đồ bản, cô nói tiếp:

- Dịch thể lưu lại trong bốn cái rãnh này là căn cơ của hắc, nếu như người có thể luyện hóa được nó nghĩa là đã giành được sự tín nhiệm của nó, cũng có thể nói người đã thu phục được nó!

Nghe vậy, khóe miệng Lăng Phong lộ ra một tia khổ tiểu, hắc biết Bảo Lan vẫn đang giận mình! Đối với một người xuất thân từ ma thú như cô mà nói, điều cô ghét nhất đương nhiên chính là sự thu phục của con người. Nhưng lời nói đã thốt ra rồi, có đánh có mắng cũng không thu lại được. nên Lăng Phong chỉ còn biết chịu khổ cầu khẩn mong được cô giúp đỡ.

Sau khi chỉ điểm xong, Bảo Lan đứng sang bên cạnh, lặng lẽ chờ đợi.

Nhắm mắt hít một hơi thật sâu, Lăng Phong tiến lên một bước, chậm chậm giơ ngón tay vào bên trong.

Tích tích!

Một cảm giác tê nhói chạy dọc theo đầu ngón tay hắc, Lăng Phong nói lỏng tâm trạng đang căng thẳng của mình. Hắc cứ tưởng thứ có thể sinh ra lôi điện thì phải có điện năng mật bố, cuồng hắc dị thường nên đã chuẩn bị sẵn tâm lý. Ai ngờ sau khi tiếp xúc mới phát hiện hoàn toàn không giống như những gì mình tưởng tượng. Lôi điện chỉ lực rất ôn hòa, chạm vào không hề có cảm giác đau đớn mà vô cùng dễ chịu.

Một cảm giác nhẹ nhõm tràn ngập khắp cơ thể, Lăng Phong như đang được tận hưởng massage cao cấp, toàn thân trên dưới đang được vô số những ngón tay nhỏ xíu xoa bóp, thoải mái vô cùng.

Lăng Phong không để ý đến Bảo Lan bên cạnh đang lộ ra một nụ cười trêu chọc, nếu không, tâm trạng hắc đâu có được nhẹ nhõm đến vậy!

Đại khái khoảng mười giây sau, Lăng Phong đột nhiên cảm thấy có điều gì không đúng!

Nếu như lúc này chỉ là trò chuyện rì rầm thì bây giờ đột nhiên chuyển thành sóng to gió lớn. Như đang có vạn con sóng bắn ra từ đầu ngón tay, ầm ầm nuốt chửng lấy hắc.

Một cảm giác đau đớn kịch liệt như muốn xé tan cơ thể hắc. Lăng Phong cố kìm không hừ lên một tiếng, ngón tay như muốn đứt rời!

Hắc co ngón tay lại một cách vô thức, lúc này giọng nói của Bảo Lan bỗng vang lên bên tai hắc nhắc nhở:

- Ê, nếu như người không muốn con lôi điện dị linh đó nữa thì cứ thu tay lại, dù sao cũng không liên quan đến ta.

Lợi ích đúng là lớn thật nhưng đâu có phải là thứ mà người thường có thể chịu được?

- Không trải qua đau khổ mà muốn hưởng không sao?

Khóe miệng Lăng Phong không khỏi lộ ra một tia khổ tiểu, từ sau khi bắt đầu có kìm ức những gì hắc phải trải qua chẳng có gì được coi là thuận lợi. Tất cả thành tích đều phải trải qua một quá trình phấn đấu đổ mồ hôi sôi nước mắt mới có được. Nói gì đến chuyện ngồi không hưởng lợi?

Bảo Lan là người đầu tiên chỉ trích hắc.

443. Chương 400: Phong Hệ Kiếm Nguyên

Lăng Phong đương nhiên không tính toán với Bảo Lan mà dồn hết tinh thần vào chuyện trước mắt. Ngực hắn nhô cao, hít một lượng lớn không khí vào phổi, trong nháy mắt, hắn cảm thấy tươi mới vô cùng. Nói thực, những đau khổ trước mắt này mặc dù kịch liệt nhưng vẫn chưa đến mức độ không chịu được của Lăng Phong. Những gì hắn đã phải trải qua bất luận là hóa kiếm linh hay tiếp nhận ngàn năm la hãm trấp thối thể, có cái nào không đau khổ vạn phần? Một chút đau đớn này căn bản không là gì!

Ổn định lại tâm tư, Lăng Phong mở trừng trừng mắt nhìn chăm chú vào chút thanh sắc dịch thể dính trên đầu ngón tay. Chỉ thấy chúng đang quấn lấy đầu ngón tay như những con rắn còn ngón tay hắn thì sáng rực một màu bích thanh, giống như một bức tượng được chạm bằng thanh ngọc thạch vậy.

Gần như đồng thời, niệm thức của hắn cũng nhanh chóng vận chuyển, phân tích những biến hóa khác nhau mà mỗi tia năng lượng lưu nhập mang đến cho cơ thể.

Cường hóa? Không phải!

Tổ hợp lại? Cũng không giống!

Lăng Phong có chút ngạc nhiên, lôi điện chi lực tiến nhập vào cơ thể hoàn toàn không giống như kinh nghiệm mấy lần trước, một không cường hóa nhục thân, hai không khiến thân thể hắn có thêm công kích lực nào khác, như nước lũ chảy qua, không hề để lại một chút dấu ấn.

Không lẽ đây là hiện tượng phải có khi luyện hóa nó?

Lăng Phong không biết, trong lúc hắn đang hoang mang thì người này giờ chăm chú quan sát hắn là Bảo Lan còn hoang mang hơn. Nàng thấy con người đứng là quá kì lạ, lúc mới tiếp xúc nàng chỉ thấy con người này là chủ nhân của viên uyên, hơn nữa tình cảm của viên uyên dành cho hắn cũng không tệ nên mới đối đãi với hắn tốt hơn một chút.

Bây giờ phát hiện những chuyện cổ quái trên người hắn mỗi lúc một nhiều, hơn nữa tu vi còn tiến bộ đến kinh nhân, ngay cả kì ngộ cũng vô cùng kì xảo. Đối với người khác có thể là nguy cơ cực đại nhưng chuyển hóa sang hắn lại lột xác thành ưu đãi cực lớn.

Lấy lôi điện dị linh ra làm ví dụ. Bảo Lan nhớ rất rõ bộ dạng dương dương tự đắc của lão già, lão nói bất cứ ai vào được không gian cũng đừng mong chiếm được bảo vật trong đó! Bởi vì sự đau đớn trong lúc luyện hóa khiến những kẻ có thần kinh cứng rắn nhất cũng phải suy sụp. Nhưng nhìn Lăng Phong mà xem, ban đầu còn có vẻ kinh ngạc và định thu lại theo phản ứng của bản năng, nhưng sau đó hắn có thể vượt qua một cách bình thản, thật đúng là khiến người ta không sao hiểu nổi.

Bảo Lan vốn đang nghĩ nếu như hắn không thể chịu đựng được thì ra tay giúp hắn, bây giờ xem ra không cần nữa rồi. Nàng chỉ biết đứng cạnh nhìn Lăng Phong mỉm cười, thế nhưng trong lòng không khỏi có chút bức mình, xen lẫn vào đó là sự ngạc nhiên và khâm phục. Bảo Lan mỉm cười là vì nàng cũng muốn giúp Lăng Phong nên khi thấy hắn bình an thì đương nhiên là vui sướng rồi tuy nhiên tính cách tình nghịch của nàng thì cũng muốn nhìn thấy Lăng Phong chật vật phải nhờ đến sự trợ giúp của mình vì vậy khi thấy điều đó đó không diễn ra thì đương nhiên có chút bức mình. Cuối cùng là sự ngạc nhiên và khâm phục chính là nàng không ngờ được rằng Lăng Phong lại có khả năng chịu được đau đớn như vậy.

Lăng Phong đương nhiên không biết những suy nghĩ phức tạp đang diễn ra trong lòng Bảo Lan, hắn chỉ chăm chú quan sát quá trình lôi điện dịch thể tiến nhập vào trong cơ thể. Cho đến khi thấy một lượng dịch thể lớn bằng nắm đấm đã hoàn toàn lưu nhập vào trong cơ thể hắn mới giật mình. Bởi vì số lượng dịch thể vẫn không ngừng tăng lên! Nếu như số lượng dịch thể cứ tiếp tục tăng lên vượt quá khả năng "chứa" của hắn thì lại là điều không tốt.

Lăng Phong nặng nề hự một tiếng. Rất nhiều niệm thức cường đại từ trong ý thức hải phun ra, theo trán trực tiếp phát sáng. Hắn phải xuất thủ, đối với bất kỳ cường giả Linh Cấp nào mà nói, ý thức hải đều là thần bí khó lường nhất, cũng là chỗ quan trọng nhất, tuyệt đối không được khinh thường.

Mặc dù Bảo Lan đã từng nói chỉ cần thuận lợi luyện hóa là có thể thu phục Lôi Bảo Bảo, thế nhưng Lăng Phong vẫn không dám nói lỏng cảnh giác! Việc này cũng không phải là do hắn không tín nhiệm Bảo Lan,

mà chuyện này quan hệ quá lớn, liên quan đến cái mạng nhỏ của hắn. Hắn chỉ có một mạng nên đương nhiên phải thật thận trọng. Bản thân hắn và từ khi sinh ra đến giờ hắn chưa từng thấy ai dám đùa với cái mạng nhỏ của mình.

Nếu là ý thức hải bị xâm nhập, nhẹ thì tu vi tổn hại, nặng thì linh hồn bị hủy diệt, thử hỏi hậu quả nghiêm trọng như vậy ai có thể thả lỏng?

Xuy! Xuy!

Niệm thức phun trào, nằm ngang trong không trung.

Chợt sự tình bất ngờ xảy ra, tầng thanh sắc lưu dịch kia chảy qua, chúng chẳng những không thể tạo được hiệu quả ngăn cản, trái lại bị lan tràn ra.

Thanh sắc lưu dịch rất nhanh liền cùng với ngân sắc niệm thức trộn lẫn thành một đạo, hình thành một loại tạp chất thanh bạch màu sắc cổ quái, khiến kẻ khác cảm thấy đặc biệt quỷ dị.

Bảo Lan tự nhiên nhìn thấy rõ ràng một màn này, chính là nàng cũng há hốc mồm, bởi theo lời lão già thuật luyện sư kia nói thì chỉ cần chú ý một chút, căn bản không thể xảy ra tình huống như của Lăng Phong! Đối mặt với tràng diện vượt qua khả năng khống chế của bản thân, nàng cũng chỉ có thể thức thủ vô sách (bó tay).

Điều an ủi duy nhất chính là tình trạng của Lăng Phong ngoại trừ có chút quỷ dị, nhìn qua ngược lại là phi thường ổn định, cũng không hề có dấu hiệu bị thương tổn nghiêm trọng.

Dù sao cũng đã trải qua rất nhiều chuyện, tuy ban đầu có vài phần giật mình, thế nhưng Lăng Phong cũng rất nhanh đã dần trở nên bình tĩnh hơn.

Ở sâu trong nội tâm hắn là một mảnh yên tĩnh, tử mị ngưng mắt nhìn cỗ niệm thức hỗn tạp, sau khi đã dung hợp thì cái cảm giác đau đớn như xé rách thân thể đã hoàn toàn tiêu thất.

Không đợi Lăng Phong kịp kêu may mắn, ầm ầm rung chuyển, toàn bộ niệm thức kéo theo thanh sắc lưu dịch trở lại ý thức hải, ngay sau đó trong đó phảng phất như có vạn tấn thuốc nổ toàn bộ bạo nổ!

Ầm thanh dữ dội chấn động khiến màng nhĩ hắn ong ong, máu tươi màu đen tím từ các lỗ chân lông chảy ra, nhưng không biết bị cỗ lực lượng cổ quái nào đó làm khô lại ngay lập tức! Nhìn qua thân thể hắn bây giờ giống như là kẻ đã bị lăng trì cách đây mấy hôm.

Trong ý thức hải, kiếm nguyên ong ong run rẩy tựa như đang trong tâm chấn của một trận động đất có cường độ cực lớn, tất cả sự rung động đều do niệm thức phát ra.

Lăng Phong nín hơi ngưng thần, hắn biết chuyện vừa xảy ra này bản thân chỉ có thể tiếp thụ, kế tiếp có thể tận lực hóa giải hay không còn chưa biết.

Lần này tự mình tu luyện công pháp, thậm chí ngay cả kiếm điển của Sang Sư cũng đã hết tác dụng, Lăng Phong phát hiện mình vẫn không thể tìm được một loại công pháp có thể giải thích hoàn mỹ nhất tình trạng trước mắt! Nhất là ổn định thanh sắc lưu dịch mới tiến nhập thân thể cảm giác giống như đang kết hợp với nó, căn bản không có bất kỳ ngăn cách nào, tự nhiên cũng không có chuyện ngăn cản.

Bạo tạc kịch liệt khiến đầu óc hắn choáng váng, không thể tự suy nghĩ bất kỳ điều gì, mỗi lần động não một chút đều hao tổn rất nhiều tinh lực, đầu óc quay cuồng, đau nhức.

Từng đạo thanh sắc quang mang đã tràn ra khắp ý thức hải, khiến ý thức hải của Lăng Phong trở nên xán lạn, chói mắt không nói nên lời,

Chấn động!

Tiếp tục không ngừng chấn động!

Không biết qua bao lâu, cả ý thức hải thoáng cái rơi vào tĩnh trệ (tĩnh lặng+ngưng trệ), khiến lòng người hoảng loạn, bỗng nhiên từ kiếm linh bên người phát ra một đạo vô sắc quang ảnh, chính là kiếm nguyên!

Lăng Phong cả kinh, lúc này mới chú ý tới nó chính là Hóa kiếm nguyên trong hai đạo kiếm nguyên lúc trước bản thân hóa ra! Cho tới nay hắn cũng cho là đạo kiếm nguyên này chẳng qua chỉ có tác dụng phụ trợ khi phân tích Tinh Chương, không ngờ nó còn có thể có tác dụng khác.

Đúng lúc này, nó đột nhiên nhảy ra, đến tột cùng là có dị tượng gì sẽ xảy ra? Tuy sự việc này xảy ra trong bản thể Lăng Phong nhưng hắn cũng chỉ có thể im lặng tiếp thu không thể nào can thiệp được. Đường như hắn đã không còn điều khiển được bản thân mình nữa.

Vô sắc kiếm nguyên nhảy lên giữa không trung, bỗng nhiên tản mát ra một đạo hấp lực mạnh mẽ vô cùng, hấp lực sinh ra quanh thân nó hình thành một dòng suối không ngừng rung động mạnh mẽ. Trong chớp lát lan ra khắp mọi góc ngách trong ý thức hải.

Nhìn thanh sắc quang mang tựa như chim én về tổ, ào ào phóng mạnh về kiếm nguyên. Mà kiếm nguyên này lại như một loại quái thú liên thông với nó, thân thể trở thành một cái cửa lớn, hút toàn bộ thanh quang vào trong đó. Trong nháy mắt liền đã biến mất sạch sẽ, nhìn qua tựa như không có bất kỳ dấu vết biến hóa nào. Ngay cả ngoại hình cũng đồng dạng không đúng!

Vô sắc kiếm nguyên vẫn đang phát sinh biến ảo quỷ dị, chỉ thấy thanh quang nòng động vào thân kiếm, mặt ngoài của nó từ từ bắn ra từng chút tạp sắc. Nguyên bản thân thể không màu dĩ nhiên trở thành thanh sắc, ôn nhuận như ngọc bích!

Tâm thần Lăng Phong bỗng dừng chấn động, hắn chú ý tới hỏa hệ kiếm nguyên, lúc trước bản thân sở dĩ có thể tu luyện Phong Viêm Dung là nhờ vào nó! Màu hồng đại biểu cho hỏa diễm, cực nóng. Như vậy thanh sắc này là?

Một nỗi vui mừng dâng lên, Lăng Phong hưng phấn đến thân thể có chút run rẩy. Nếu như đúng như mình nghĩ, đây chẳng phải có nghĩa là sau hỏa hệ kiếm nguyên, mình lại có một thanh phong hệ kiếm nguyên nữa sao?

Như vậy mình chẳng phải có thể kiêm tu linh hồn, hỏa, phong, tam hệ nguyên lực? Hơi chút suy nghĩ tới tình cảnh tuyệt vời đó, Lăng Phong liền đã khó có thể tự kiềm chế. Hắn biết mình đã có ba hệ nguyên lực. Điều đó đại biểu cho việc tương lai trở thành cường giả của hắn đã rộng mở. Nếu như nói người khác đang tìm kiếm con đường của bản thân mình, mà cho dù có tìm được con đường thì cũng cần phải xây dựng nó thì Lăng Phong chỉ cần đi hết con đường đang bày ra trước mắt hắn mà thôi.

Tìm hiểu công quyết của mỗi hệ nguyên lực, không ngừng hóa giải, từ đó có những tiến triển nhảy vọt. Mà căn cứ theo kinh nghiệm của Lăng Phong, sau khi tu luyện ra một loại tinh kỹ mà muốn tìm hiểu loại tinh kỹ thứ hai cùng hệ, thì độ khó rất cao. Vì vậy trong Linh Cấp mỗi bước tiến triển đều cần phải tiêu hao tâm lực cực lớn.

Chính là đối với Lăng Phong thì định luật này liền hoàn toàn không thành lập. Sau khi hắn tu luyện thành tinh kỹ Thiên Địa Lao, nhất cử tìm hiểu ra sát lục chi nhận. Bởi hai cái không cùng hệ, nên khi phân biệt tìm hiểu, căn bản không cần tiêu hao quá nhiều tinh lực. Mà sau khi thành công tìm hiểu chúng, lại có thể cùng Linh Vực kết hợp tạo ra tác dụng cường hóa, nhất cử đưa hắn tiến tới bảo tọa Linh Sĩ.

Đây cũng là điều mà Lăng Phong gặp may mắn nhất!

Thế nhưng hiện tại nếu như hắn còn có thể tiếp tục tìm hiểu loại tinh kỹ thứ ba. Thời gian tới có thể thấy trước được tiến bộ của hắn còn lớn đến thế nào nữa?

Bất quá những thứ này vển vển chỉ là một loại suy đoán, Lăng Phong tạm thời vẫn vô pháp vững tin. Cho dù là sự thực, nếu muốn thuận lợi tìm hiểu phong hệ tinh kỹ cũng không phải chuyện đơn giản, đầu tiên Lăng Phong nhất định phải nắm giữ đầy đủ lượng phong hệ nguyên lực đã!

Điểm này lại cần thời gian để tích lũy, tự nhiên chính mình có nguyên Tinh Chương trong người, Lăng Phong ngược lại có thể tiến hành quá trình này nhanh hơn không ít. Điều hắn cần làm là "đi hết con đường đã bày ra trước mắt rồi cố sức mở toang cánh cửa cuối con đường" mà thôi.

Thời gian trôi qua phẳng phất như dài cả ngàn năm, rốt cuộc, vô sắc kiếm nguyên cũng thu nạp toàn bộ thanh quang vào trong cơ thể. Mà thân kiếm cũng được bao bởi một tầng quang thái màu xanh mờ ảo, cảm

giác đau đớn cũng tựa như thủy triều rút đi. Lăng Phong khấn trương mở hai mắt ra, rồi từ từ lộ ra ngón trỏ.

Tít, tít tít!

Một đạo thanh sắc điện quang tựa như tơ nhện sinh ra, tại đầu ngón tay của Lăng Phong như có linh tính nhảy lên không ngừng.

- A!

Bảo Lan kinh ngạc đến ngây người nói:

- Người không phải là hỏa hệ Thiên Hành Giả sao?

- Ách!

Lăng Phong cũng không biết nên giải thích thế nào với nàng, đợi một lát hần mới xấu hổ nói:

- Khụ, khụ, biến dị.

Bảo Lan trợn mắt trắng dã, nàng không phải ngu ngốc, tự nhiên sẽ không tin tưởng vào cái cơ vụng về như thế. Bất quá nàng cũng không có hứng thú tìm hiểu bí mật của Lăng Phong, cho nên trực tiếp không chú ý tới nữa.

- Được rồi, người đã luyện hóa thành công. Chúng ta liền trở ra ngoài thôi.

Lăng Phong gật đầu đồng ý, cuối cùng hần lại đảo mắt liếc nhìn không gian cổ quái này một cái, trong mắt có chút không muốn, Thẳng đến khi Bảo Lan không kiên nhẫn lên tiếng quát:

- Đợi ta đem thủ pháp mở nguyên trận ở nơi này cho người.

Lăng Phong mới lộ vẻ tươi cười, hần đã tỉ mỉ suy nghĩ đạo lý khi sống chung với Bảo Lan, cũng tìm hiểu tính cách của nàng, biết nên dùng thái độ ra sao mới có thể thỏa hiệp với nàng. Rồi khỏi cái khe, đám người Nguyên Thận lo lắng chờ đợi ở bên ngoài cuống quýt xúm lại hỏi:

- Tông chủ? Sao rồi?

- Ừm, coi như thuận lợi.

Lăng Phong hàm hồ đáp. Chính hần cũng không dám xác định một màn mới vừa rồi đến tốt cùng là thuận lợi hay không. Cũng chỉ có bản thân, nếu đổi lại là người khác, lúc thanh sắc lưu dịch tiến nhập ý thức hải có thể chịu đựng được hay không? Nếu như có thể chịu được, lại có thể phát sinh biến hóa quỷ dị như vậy?

Thoáng nói vài câu kể cho bọn họ biết chuyện tu luyện trong một ngày một đêm vừa qua, tất cả mọi người đều cảm thấy giật mình sâu sắc. Cuối cùng, Lăng Phong đi về phía Lôi Bảo Bảo.

Phi thường kỳ quái, trước kia vô luận là Lăng Phong hay người khác, khi tiếp cận Lôi Bảo Bảo, hần đều có vẻ xao động, bất an dị thường, thế nhưng lần này biểu hiện rất là bình tĩnh, hai con mắt đen kịt không ngừng quan sát Lăng Phong tràn ngập vẻ tìm hiểu.

Lăng Phong hít một hơi dài, xác định mình đã chuẩn bị tốt vạn phần, ngưng chỉ nói:

- Phá!

Tinh Thiết Kiếm thân hóa lưu quang, từ giữa không trung Thiên Địa Lao lao tới! Nhất thời, toàn bộ năng lượng hỏa hệ kiếm nguyên đều bị nó thu nhiếp vào.

Vừa thấy ràng buộc tiêu thất, Lôi Bảo Bảo nhất thời tựa như ngựa hoang thoát khỏi dây cương, hừ một tiếng đã bắn nhanh lên trời!

Lăng Phong lẳng lặng đứng thẳng, cũng chưa hề phát động!

Đột nhiên!

Lôi Bảo Bảo đang bay lên giữa không trung lại dừng lại. Hai con mắt tối như mực của nó mang vẻ do dự, khi thấy Lăng Phong đứng đó, vẻ do dự trong mắt nó cũng từ từ nhạt dần.

Thử thăm dò, Lôi Bảo Bảo từng tác tiếp cận Lăng Phong, bộ dáng như con nai con, Lăng Phong vẫn đang vẫn duy trì nguyên trạng, ngay khi Lôi Bảo Bảo tiếp cận, hần liền đã cảm giác trong lúc đó mình cùng với nó tồn tại một loại liên hệ cực kỳ thân mật, thật giống như huyết mạch tương liên vậy.

Trong khoảnh khắc, Lăng Phong dĩ nhiên đẩy lên một loại xung động muốn ôm nó vào lòng vuốt ve. Loại xung động này mạnh mẽ, khiến Lăng Phong không muốn xúc phạm tới nó! Thậm chí hiện tại nó có lập tức rời khỏi, hần cũng không ngăn cản chút nào. Có lẽ đây là một thứ tình cảm thiên liêng khó gọi tên.

444. Chương 401: Lăng Bảo Nhi

Trong lúc mọi người đang nín thở ngưng thần, Lôi Bảo Bảo tiến gần đến người Lăng Phong, di chuyển xung quanh hần vài vòng. Sau đó nhếch cái mũi trắng nõn lên nhẹ nhàng ngửi ngửi, tựa như khí tức của Lăng Phong làm nó vô cùng yêu thích, rồi nó vui mừng bỏ đầu về phía hần.

Ôm cái cổ mềm mại của nó, Lăng Phong cười cười, chẳng biết tại sao hần cảm thấy rất hài lòng. Lôi Bảo Bảo tựa hồ cũng có thể cảm nhận được tâm tình này của hần, nên vô cùng thân thiết cọ mũi vào mặt Lăng Phong, không biết từ lúc nào đã bị dính bùn đen trên thân thể hần.

Lăng Phong vẫn tươi cười, nhẹ nhàng lau vết bẩn trên người nó.

Lúc này, Tiêu Hắc cảm thấy thú vị tiến lên nhìn nọt:

- Tông chủ, thủ hạ đi an bài cho tiểu công tử một thân áo bào nhé?

Tiểu công tử? Lăng Phong sững sốt, chợt chú ý tới Lôi Bảo Bảo vẫn còn đang trần trụi, tứ chi như củ sen không ngừng loạn động, trong miệng kêu mấy tiếng mà ai nghe cũng không hiểu.

Đúng a, nó không phải chỉ là một tiểu hài tử thôi sao?

Lăng Phong gật đầu nói:

- Được, người đi an bài đi.

Hần cười kéo Lôi Bảo Bảo đang chơi đùa trên người mình xuống, nhẹ nhàng véo cái mũi nhỏ của nó nói:

- Tiểu tử kia, nên gọi người là gì thì tốt đây?

- Lăng huynh đệ, người đã yêu thích tiểu oa nhi này như thế, không bằng để hần cùng họ với người đi.

Thích Thiên Ách kiến nghị nói.

- Họ Lăng?

Lăng Phong tỉ mỉ suy nghĩ một hồi, cười nói:

- Có vẻ được đấy, chẳng qua khi ta còn lưu lạc đầu đường, thường thích nghe một ít người hát rong giảng thuật đại lục truyền kỳ, nhân vật chính trong đó thường dựa vào một thân tu vi, hoặc là kiếm phệ thiên hạ, hoặc là ngạo kiếm lãng vân, rất nhiều chuyện vai chính đều họ Lăng. Cho nên khi có chuyện gì mới xảy ra, vừa nghe người chiến thắng là họ Lăng, người nghe thường kháng nghị không ngừng, ồn ào nhất chính là cái họ này,

Nói xong, Lăng Phong cũng tự cười rộ lên, xoa đầu Lôi Bảo Bảo:

- Tiểu tử, xem ra về sau người cũng tránh không khỏi bị người oán giận rồi.

Một trận tiếng cười vang lên.

Tiếng cười của Lăng Phong phi thường có sức cuốn hút, trong bất tri bất giác người bên cạnh đều bị hần cảm nhiễm, tâm tình cũng theo đó mà trở nên vui vẻ. Đúng lúc đó, Lăng Phong trầm ngâm nói:

- Thế nhưng nên lấy tên là gì đây?

Trong khi mọi người còn đang suy nghĩ, Đằng Thú từ trước đến nay lạnh lùng không ngờ chủ động mở miệng nói:

- Gọi hắn là Bảo nhi đi.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Tất cả mọi người khiến hắn đỏ mặt lên, chợt giả bộ quay đầu đi. Mọi người giờ mới hiểu được nguyên lai vừa rồi hắn đã cấp tên cho Lôi Bảo Bảo.

- Lăng Bảo Nhi!

Nhắc đi nhắc lại cái tên này nhiều lần, Lăng Phong lại cười nói:

- Thật ra rất xứng với tiểu tử kia đó, có thể được trưởng lão đặt tên cho người, thể diện của người thật rất lớn nha!

Trợn con mắt tối như mực nhìn Đằng Thú một cái, Lăng Bảo Nhi liền mắt húng cúi đầu, dánh dấp khả ái làm cho mọi người lại cười một trận nữa.

Đùa Bảo nhi một phen, thừa dịp tâm tình của Lăng Phong đang tốt, Tiêu Hắc nói:

- Tông chủ, thuộc hạ đã tìm ra người nọ.

- A?

Lăng Phong hơi kinh ngạc, chợt nghĩ đến, lúc trước bản thân phân phó Tiêu Hắc đi thăm dò, quả nhiên đã tìm ra. Suy nghĩ một phen, Lăng Phong nói:

- Dẫn hắn đến Cống Hiến Điện xem ra người này trên người vẫn còn chút bí ẩn, cần phải tra hỏi một phen.

- Vâng, tông chủ.

- Còn có, vài ngày tới người nên chú ý thật kỹ

Tiêu Hắc trình trọng gật đầu, trong mắt hiện lên một tia tàn khốc, hắn có một tầng kính ý sâu sắc đối với Lăng Phong. Hóa giải nguy cơ còn chưa tính là thần kỳ, thế nhưng có thể từ trong nguy cơ tìm ra cơ hội, đó thực sự là một chuyện khó có được.

Trong lòng hắn đồng thời hiểu rõ tông chủ tịnh không phải không hiểu quyền mưu đấu tranh, chẳng qua hắn căn bản xem thường điều đó mà thôi! Xem ra chính mình về sau cần phải hảo hảo chú ý. Không thể động lòng dạ hẹp hòi trước mặt tông chủ.

Bởi vì còn phải xử lý chính sự, Lăng Phong không muốn mang theo Lăng Bảo Nhi bên người, miễn cho ảnh hưởng tới hắn. Chính là tiểu tử kia bám dai như đĩa, sống chết không chịu buông tha hắn. Cuối cùng vẫn là Bảo Lan tiếp nhận, lúc này mới làm nó có vài phần yên ổn, cũng không biết có phải trong tên của nàng cũng có một từ "Bảo" hay không mà hai người thật ra rất hợp ý.

Bảo Lan cũng không hề tỏ ra thiếu kiên nhẫn, mà đối với những tiếng kêu khó hiểu của nó vẫn liên tục gật đầu không ngừng. Vì vậy Lăng Bảo Nhi càng thêm hưng phấn, cái miệng la hét, tay chân vũ động, hình thành một bộ dáng cực kỳ buồn cười.

Ngồi ngay ngắn tại căn phòng lúc trước thuộc về Tà Quân Tông, hiện tại đã được chia thành phòng khác và phòng nghị sự, Lăng Phong nhìn Tiêu Hắc trở lại mang theo một người trẻ tuổi. Kẻ này màu da trắng bóc, vóc người nhìn qua có chút yếu đuối, thực lực ước chừng cửu tinh, tại Vô Tận Hoang Nguyên tuyệt đối không coi là cường đại.

Vừa tiến vào điện phủ, tên thanh niên da trắng này liền có chút kinh hoảng cúi đầu, biểu tình tràn ngập khiếp nhược, rất dễ khiến người khác đồng tình, chỉ có từ một góc độ cực khó mới có thể thấy được một tia giả dối!

Ánh mắt hắn không ngừng chuyển động, đem biểu tình của mọi người trong điện phủ thu vào trong mắt, phảng phất như muốn chuẩn bị cho ứng phó tốt nhất.

- Tông chủ, mới vừa rồi đệ tử tìm nơi nương tựa không lâu, nếu có bất kỳ điều gì xúc phạm môn quy, mong rằng...

- Ta biết người.

Lăng Phong đột nhiên mở miệng, cắt đứt lời hắn. Khi thấy người trẻ tuổi kia, hắn đã mơ hồ cảm thấy có chút quen thuộc, chính là lần trong trí nhớ lại không có ấn tượng quá sâu. Thẳng đến khi hắn mở miệng nói bản thân vừa mới tìm nơi nương tựa, Lăng Phong mới bỗng dưng nhớ tới, lúc đầu ở ngoài chế tông, người trẻ tuổi này chính là người đầu tiên biểu thị muốn tìm nơi nương tựa!

Liên hệ tới thần thái quả quyết mà vội vàng của hắn, Lăng Phong chặt hai hàng lông mày:

- Người tính toán khá tốt, muốn mượn chế tông làm lá chắn cho mình sao?
- Tông chủ, lời này từ đâu mà có, ta tự vẫn muốn tìm nơi nương tựa chế tông hoàn toàn là xuất phát từ một lòng ngưỡng mộ. Nếu như tông chủ có gì cố kỵ, không muốn lưu giữ, ta lập tức đi liền.

Thanh niên da trắng có vẻ tức giận nói:

- Hà tất phải vũ nhục ta như vậy?

Lăng Phong vung tay lên, áp lực cường đại tựa như ngàn tấn thiết bản đè xuống, ầm ầm một tiếng, đem thanh niên da trắng đè gục xuống đất.

”Hự” tên thanh niên da trắng đổ phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt thoáng hiện qua một tia kinh hoàng, không ngờ Lăng Phong trực tiếp không lưu tình như thế, nhưng biểu hiện vẫn cường ngạnh như cũ nói:

- Tông chủ, người đây là ý gì? Lẽ nào ta đã nói sai sao? Người nếu có điều cố kỵ không muốn đắc tội với đại tôn phái, ta đây liền rời khỏi, người cần gì phải gây rắc rối với loại tiểu nhân vật như ta.

Lăng Phong lắc đầu, biểu tình không kiên nhẫn ngoắc ngón tay với Hải Tư Lam:

- Mới vừa rồi, người ở bên ngoài có thể thấy rõ ràng, gia sư huynh chính là Thuật Luyện Sư! Tin tưởng người cũng biết, Thuật Luyện Sư đều nắm giữ bí pháp tra khảo linh hồn, người chắc hẳn không muốn ném thử đi?

- Người...

Tên thanh niên da trắng thật sự biến sắc, vẻ mặt có vẻ ác độc.

- Ta hỏi người, không phải vì không có biện pháp nào khác mà chỉ là không muốn dùng thủ đoạn quá phức tạp mà thôi. Nhưng nếu người cứ cường ngạnh như vậy! Thì cũng đừng nên oán trách ta.

Lăng Phong chậm rãi nói.

Trầm mặc một lát, lại nhìn Hải Tư Lam, thanh niên da trắng hiển lộ vẻ sợ hãi, xem ra Thuật Luyện Sư thần bí khó lường vẫn tương đối gây kinh sợ đối với người khác, rốt cuộc hắn nói:

- Nếu ta giao bí mật ra, người có thể đáp ứng để chế tông che chở cho ta hay không?
- Không thể!

Lăng Phong quả quyết cự tuyệt, nói:

- Ta nói rồi, người không có bất kỳ tư cách nào để đàm phán với ta! Hiện tại người sáng suốt thì nên nhanh chóng nói ra đi, sau đó nhân lúc ta còn chưa có tức giận sớm mà rời khỏi chế tông.

Trong thâm tâm Lăng Phong chán ghét nhất chính là loại người như tên thanh niên da trắng này. Bọn họ am hiểu đem tai họa của bản thân chuyển sang người khác, một khi bị phát hiện còn muốn toàn bộ tội lỗi cũng đổ cho người khác.

Với loại người này, Lăng Phong căn bản không muốn tăng thêm chút sắc thái nào, hắn biết rõ, bản thân hôm nay có thể cứu hắn. Sau đó hắn sẽ mang ơn, nhưng chỉ cần sự tình phát sinh biến hóa, hắn sẽ lập tức ác độc thậm chí hạ đao với mình! Trong cảm nhận của họ, chỉ có bản thân mới là quan trọng nhất, vì tư lợi, chính là tín điều trong cuộc đời họ.

Đối với bọn họ, hoàn toàn không cần ôn hòa, lại càng không nên nhẹ dạ đồng tình. Vì vậy, thái độ của Lăng Phong sắc bén và kịch liệt chưa từng có.

- Nói đi, ta cho người thêm một lần cơ hội cuối cùng!

Do dự mãi, cuối cùng tên thanh niên da trắng cắn răng một cái, đồng thời xé mở vạt áo, lộ ra da ngực, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn rút ra một cây chủy thủ!

Không ai biểu thị kinh hoảng, bởi vì tu vi chênh lệch quá lớn, đừng nói tầm thường lợi khí, cho dù là hắn ta có nắm trong tay linh khí cũng đừng mơ tưởng muốn tấn công bất kỳ ai tại đây.

Tay cầm chủy thủ đâm vào ngực, chậm rãi khoét ra một ít da, ở dưới da giấu một cái Tiết Vân.

Nhân thần Lăng Phong thoáng cái lạnh thấu xương. Hắn thật không ngờ tên thanh niên này cư nhiên có tính nhẫn nại như thế, hắn có thể nhìn ra được mặc kệ bên trong Tiết Vân giấu cái gì, nếu muốn thu được nó, hắn đều phải tiêu hao tâm lực cực lớn.

Thanh niên da trắng cứ như vậy cầm Tiết Vân nhuộm máu, nói:

- Trong một lần tiếp xúc với nguyên liệu quý hiếm để luyện chương, ta đã hao hết tâm tư đem chúng giấu đi, nên Tịch Hạo Thông mới phân phó tông môn truy sát ta nhiều ngày.

Niệm thức lan ra, dễ dàng đem Tiết Vân khai mở, Lăng Phong nhìn đại khái một lượt, phát hiện bên trong quả nhiên đều là nguyên liệu luyện chương quý hiếm. Thậm chí còn có một khối Linh Cấp hạch tinh! Chính là mấy thứ này cùng với Tào Kế Suất đã từng khiến Lăng Phong chấn động, cũng không coi là gì.

Chỉ là mấy thứ này thôi sao?

Lăng Phong không nói gì, Tiết Vân trong không chế của hắn đảo qua đảo lại giữa không trung, sau một lát, hắn mới lãnh đạm mở miệng nói:

- Người có biết mình sai ở chỗ nào hay không?

- Cái gì?

Câu hỏi này xuất ra đã triệt để lừa gạt được tên thanh niên da trắng kia, hắn kinh hãi ngẩng đầu nhìn Lăng Phong.

- Có vẻ còn thiếu.

Lăng Phong trầm trọng nói ra bốn chữ này, trong mắt hắn toát ra hàn ý lạnh buốt:

- Người có biết một cường giả cấp Linh Sĩ có bao nhiêu tài bảo hay không?

Khóe miệng hơi nhếch lên một đường cong, Tiết Vân ầm ầm nổ tung, nguyên liệu luyện chương bên trong rơi cả xuống đất. Lăng Phong chỉ về phía chúng, nói:

- Người cho rằng chỉ vì chút đồ đạc này mà có thể khiến Tịch Tùng Tử sẽ đích thân đến truy sát người? Thậm chí không tiếc lãng phí hai tin tức trân quý cho người? Người cũng quá coi thường Linh Sĩ rồi đấy! Tiêu Hắc!

- Có thuộc hạ!

- Dẫn đi, ta chỉ muốn kết quả.

Lăng Phong chán ghét phát tay.

- Đừng mà, tông chủ! Đừng nha! Ta sai, van xin người, van xin người cho ta thêm một cơ hội. Ta đem toàn bộ mọi thứ lấy ra!

Tên thanh niên da trắng điên cuồng cầu xin tha thứ.

Chính là Tiêu Hắc hoàn toàn không có ý thương hại, đưa hắn kéo ngay xuống.

Không lâu sau, Tiêu Hắc một lần nữa trở lại, cung kính nói:

- Tông chủ, đã tra ra rồi. Hắn bị truy sát chủ yếu là vì giấu mai Tinh Chương này.

Nói xong, trong tay đưa ra một mai Tinh Chương.

Lăng Phong tự nhiên sẽ không quan tâm hấn dùng loại thủ đoạn nào để tra hỏi, về phần tên thanh niên da trắng kia cuối cùng ra sao hấn càng không thêm để ý, dù sao mình đã cho hấn cơ hội. Lăng Phong tỉ mỉ quét sát mai Tinh Chương kia, sau một lát hấn "a" một tiếng:

- Sư huynh, Du lão, các người cũng đến xem đi.

Hải Tư Lam cùng với Du Thiên Trì đồng thời tiến sát vào. Mới xem có vài lần, cả hai đã trầm mê trong đó, cuối cùng Du Thiên Trì cau mày nói:

- Cái này có vẻ là nguyên trận Tinh Chương, nhưng hình như quá mức đơn giản.

Quay đầu nhìn về phía Hải Tư Lam, hấn thành khẩn thỉnh giáo:

- Mong rằng Hải lão vì Du mỗ giải thích nghi hoặc.

Hải Tư Lam âm thầm gật đầu, luận tu vi hấn vẫn có chút không bằng Du Thiên Trì, thậm chí cả hiểu biết cũng kém hơn. Ngay cả hấn cũng không rõ ràng, bản thân sao có thể hiểu được?

"Khụ" Hải Tư Lam lộ ra bộ dáng tươi cười thần bí, nhìn Lăng Phong nói:

- Sư đệ, năm đó sư tôn từng nói với chúng ta về loại Tinh Chương này, người có ấn tượng gì không?

Nhìn vẻ mặt trang nghiêm của hấn, Lăng Phong âm thầm khinh thường: lão nhân này học xấu.

Lần thứ hai tỉ mỉ quan sát một hồi, Lăng Phong nói:

- Nếu như đệ nhớ không lầm đây chính là "Bộ chương" mà sư tôn đã từng nói.

Hấn nghĩ tới bản thân đã từng nhìn qua Dạ Côn Ngô thi triển "Đại Ác Thiên Linh Kỹ"!

Lúc trước linh kỹ uy lực rất mạnh có thể dung hợp với nhiều Tiên thiên linh kỹ của cao thủ Thánh vực, sau đó tổ hợp lại. Mai Bộ chương này khiến cho Lăng Phong có cảm giác độc nhất vô nhị, hấn cũng đồng loại với nó.

Về phần tên của Bộ chương, là do Lăng Phong hoàn toàn bịa đặt ra.

Hải Tư Lam nghe vậy cười gật đầu, vẻ mặt lão đầu như thần côn, biểu tình rất là ôn hòa nói:

- Sư đệ nói không sai, chính là Bộ chương.

Nhìn vẻ mặt của Du Thiên Trì rất muốn tới hỏi Hải Tư Lam, thế nhưng chuẩn bị luyện chương là một kỹ năng rất bí ẩn. Nhất là liên quan tới tri thức luyện chương và luyện phương đặc thù, thì càng được giữ kín, sẽ không ai nguyện ý dễ dàng nói ra.

Cái này Du Thiên Trì vẫn luôn lựa chọn lấy Lăng Phong làm nơi để đột phá, nhưng đồng thời hấn cũng từ một góc độ xảo diệu lén nhìn Hải Tư Lam, hi vọng đối phương có thể tâm huyết dâng trào mà giảng giải một phen. Bộ dáng mong chờ tội nghiệp của hấn nếu như rơi vào mắt đệ tử chỉ sợ sẽ gây ra một mảnh hỗn loạn.

"Khụ" Hải Tư Lam giả vờ thần nhiên quay đầu đi, là người từ tầng dưới chót bò lên tới Thuật Luyện Sư, hấn thật sự có thể lý giải được tâm tình lúc này của Du Thiên Trì.

Hấn thầm thở dài một tiếng, không phải ta không muốn nói cho người biết, thật sự chính ta cũng không rõ ràng lắm a!

Không để cho bọn họ đợi lâu, Lăng Phong cười giải thích:

- Lúc trước sư tôn nói với chúng ta về loại bộ chương này thì hiệu quả của chúng chính là tụ hợp chứa nhiều Cự Linh lực!

- Tụ hợp?

- Không sai, tuy rằng sư tôn không nói qua lực lượng hạn mức cao nhất của loại bộ chương này, nhưng ta đã từng thấy có người sử dụng lực lượng của nó tụ tập khoảng chừng mười ba Cự Linh cường giả.

Nghĩ đến lúc trước Dạ Côn Ngô phân thân thi triển Đại Ác Thiên Linh Kỹ, Lăng Phong vẫn còn sợ hãi sâu sắc, cái loại lực lượng quỷ dị đó thật quá mức cường hãn. Rõ ràng vô luận là hấn phân thân, hay các cường giả trong thương hội đều xa xa không đạt tới Linh Cấp cường giả, nhưng dưới Tinh Chương trùng hợp lại phát huy vượt qua lực lượng Linh Giả tầm thường, hiệu quả cực kỳ chấn động!

Đặc biệt hiện tại Lăng Phong càng rõ ràng, dưới Thánh Vực muốn vượt cấp chiến thắng đối thủ cũng không phải là chuyện khó, dựa vào mạch luân cường đại hoặc là cao cấp Tinh Chương liền rất dễ làm được.

445. Chương 402: Thôn Phệ Tinh Không.

Lúc trước bản thân Lăng Phong vốn chỉ có tu vi ngũ tinh, liền có thể đỡ được ba chiêu của Băng Thần Tử, chính là minh chứng lớn nhất.

Một khi tiến nhập Thánh Vực, thiên địa rất bất đồng! Bởi vì tồn tại Vực Năng hạn chế, vô luận lực lượng phát huy khéo léo ra sao, chỉ cần khả năng chịu đựng của linh hồn còn được, thì bất kỳ thủ đoạn gì đều không còn tác dụng, cũng chỉ có loại quái vật như Lăng Phong mới là trường hợp đặc biệt duy nhất.

Thánh Vực đã như vậy rồi, càng không nói tới Linh Cấp. Tầng lớp cường giả này Vực Năng càng thêm mạnh mẽ. Lực lượng chênh lệch quyết không chỉ dựa vào thủ đoạn khéo léo có thể bù đắp được.

Thế nhưng "bộ chương" lại có thể là ngoại lệ, Lăng Phong phỏng chừng nếu để nguy Linh Cấp cường giả phát huy đầy đủ lực lượng của nó liền có thể đủ để đối chiến với Linh Giả!

Lại hỏi thêm nguy Linh Cấp đã thu được thắng tiến như thế, thì nếu là Linh Cấp? Thậm chí là Linh Sĩ?

Nghĩ như thế, Lăng Phong bắt đầu có chút hưng phấn. Khi từng thấy qua Đại Ác Thiên Tinh Chương, hấn vẫn chưa có quá nhiều thời gian để suy nghĩ, đồng thời khái quát ảo diệu trong đó. Cho đến sau này, sự tình càng nhiều, tu vi cũng tiến triển nhanh chóng, hấn trực tiếp không chú ý tới nữa.

Bây giờ nghĩ lại đột nhiên phát hiện đây có thể là một chỗ làm ăn tốt đó.

- Làm sao có thể?

Du Thiên Trì đầu tiên hoảng sợ nói:

- Tự hợp hơn mười lực lượng Cự Linh? Đây chẳng phải tương đương với một quả siêu cấp dung hợp Tinh Chương?

Hải Tư Lam trong lòng hiểu kỳ không hề kém hấn, chính là ngại thân phận "Lăng Phong sư huynh", không tiện hỏi ra miệng. Lúc này Du Thiên Trì thay hấn hỏi khiến hấn rất hài lòng.

- Không phải, dung hợp Tinh Chương là dung hợp Tinh Chương, mà bộ chương là bộ chương.

Lăng Phong tỉ mỉ nhận xét, nói:

- Dung hợp Tinh Chương là đem hai loại, thậm chí ba loại linh kỹ tiến hành dung hợp, ngoại trừ hiệu quả hỗ trợ còn hình thành một đóa tiên hoa mỹ lệ; mà bộ chương lại hoàn toàn bất đồng, nó trước tiên đặt ra một loại phương thức công kích cùng tinh kỹ cường đại. Sau đó tại lúc phát sinh công kích ngoài lực công kích, ít nhiều còn liên quan tới Cự Linh nữa.

Một hồi giải thích này tuy không thể khiến cho mọi người hoàn toàn minh bạch, thế nhưng nội tâm ít nhiều có chút khái niệm. Bản thân Lăng Phong cũng là đột nhiên tâm thần khẽ động. Hấn nghĩ đến Dạ Côn Ngô, Bức Tông nhờ có "Sơ Ủng" công kích đặc thù này mới có thể khiến nhiều Thiên Hành Giả trở thành con rối trong tay họ, qua đó phát huy ra lực lượng đặc biệt cường đại. Thế nhưng những người khác sao có thể có công pháp siêu cấp quỷ dị như vậy?

Vì phòng ngừa mọi người phản công, e là có thể tự tập được ba bốn Thiên Hành Giả đã là khó có được rồi!

Bất quá, con rối ư?

Nhân thần Lăng Phong đột nhiên xoay chuyển, nếu bàn về con rối, thế gian này còn ai có thể so sánh được với Bảo Lan xuất thân từ Song Dục Oa Hoàng? Vừa nghĩ tới tình cảnh cổ quái của Bảo Lan, Lăng Phong đã cảm thấy đau đầu vô cùng. Thật không biết phải tìm lý do gì mới có thể khiến nàng nguyện ý tiếp thu.

Lần này Tịch Tùng Tử đột nhiên xuất hiện khiến nguyện vọng đề thăng thực lực trong lòng Lăng Phong càng thêm bức thiết, nếu nếu là thật sự có một Linh Tôn đến đây thì đối phó sẽ cực kỳ khó khăn.

- Được rồi, sư huynh, người không phải còn có Tinh Chương luyện chế cần phải làm phiền Du lão sao?

Lăng Phong cười nói.

- A! Đúng rồi.

- Tiên sinh có chuyện gì cứ việc phân phó, hai chữ làm phiền vạn lần không dám nhận!

Khi Du Thiên Trì thấy Hải Tư Lam dĩ nhiên có thể phá giải hoàn mỹ Cấp Thực Tâm Triền, thì hoàn toàn chấn động. Vì vậy thái độ biến đổi trở thành vô cùng cung kính.

- Du lão khách khí rồi.

Hải Tư Lam cười nói:

- Lần này so đấu Tinh Chương, ta phát hiện một loại phương pháp khác có thể đề thăng trên diện rộng thực lực của Tinh Chương, muốn cùng Du lão thương nghị.

- A?

Du Thiên Trì hăng hái, xoa tay hưng phấn vô cùng nói:

- Chẳng lẽ là ngài có phương pháp chưa từng nói ra sao?

Hải Tư Lam không có phủ nhận, chẳng qua nói:

- Hay là chúng ta đi Cống Hiến Điện đi, cần phải cẩn thận thương lượng.

- Cũng được.

Du Thiên Trì nhận định năng lực của đối phương rồi nên tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội thỉnh giáo khó có được này.

Lăng Phong nhìn về phía trước nửa thước, một quả Tinh Chương đang lẳng lặng trôi nổi. Hắn trầm tư một lát, rồi bỗng dừng như đã quyết định, hung hăng cắn răng một cái, tại mi tâm đột nhiên nổi lên một đạo ngân quang tựa như suối chảy, không ngừng di chuyển.

Xuỵ!

Dài ba trượng, rộng ba trượng, dẹt như một tờ giấy mỏng, ngân quang từ mi tâm Lăng Phong bắn ra, hoàn mỹ bao lấy quả Tinh Chương kia ở bên trong.

Từng đạo niệm thức tựa như sóng hải ba đào gào thét, dần dần, giữa không trung ngân quang truyền ra âm thanh tựa như hải dương. Không biết qua bao lâu, mai Tinh Chương kia bắt đầu trở nên có chút hư ảo, rồi một lớp vụ khí từ từ bốc lên.

- Quát!

Lăng Phong thét ra lệnh một tiếng, hai mắt hắn bao phủ một tầng kim quang nhàn nhạt, xuyên thấu tầng tầng lớp lớp sương mù dày đặc, đây là hiệu quả nhờ dùng La Hâm Thủy ngàn năm để nhỏ mắt! (Thềng tác giải này cứ thích quảng cáo hoài, vài đoạn thật, >"<)

Trong tầm nhìn của hắn, chỉ thấy từng đám thủy thảo màu xanh mềm mại theo gió dập chờn từ trong Tinh Chương hiện ra. Ngay sau đó sự tình cổ quái phát sinh, quang mang do niệm thức của Lăng Phong phát ra bị nhiễm thêm một tầng màu, bên ngoài thậm chí nổi lên bọt biển cực kỳ tinh mịn, nhìn qua hoàn toàn giống như một đại dương thật sự.

- Lăng huynh đệ, như vậy có thể sao? Không cần mời thủy hệ Thuật Luyện Sư xuất thủ, đem nó kích phát ư?

Thích Thiên Ách trong ý thức hải nói.

- Ủm, lấy niệm thức của ta hiện tại đã không cần dùng thủ tục rườm rà như vậy nữa.

Lăng Phong cười nói:

- Chỉ cần niệm thức phỏng theo xuất Cự Linh lực là được, đa số Tinh Chương đều có tính năng có thể tính toán.

Nói chung, một quả Tinh Chương hiệu quả ra sao cần phải dùng Thiên Hành Giả tiến hành luyện hóa, đồng thời mượn dụng cụ chuyên dụng, mới có thể thử xuất lực bạo phát.

Nhưng tại trình độ của Lăng Phong lúc này, một quả Tinh Chương vào tay chỉ cần niệm thức hơi đảo qua, liếc mắt là đã có thể biết tính năng, ưu khuyết của nó ra sao. Chỉ có Tinh Chương tương đối phức tạp, như tinh kỹ Tinh Chương mới có thể khiến hần mất nhiều công sức để tìm hiểu.

Vì vậy, Lăng Phong mới bắt đầu tìm hiệu không bao lâu sắc mặt đã đại biến, hơi chút dùng niệm thức đảo qua, hần liền phát hiện đối phương trong chốc lát ngắn ngủi, công phu thay đổi dĩ nhiên so với chính mình chìm đắm trong đó cả mấy chục năm còn hiệu quả hơn!

Biết trong lòng Thích Thiên Ách tràn ngập khẩn trương, Lăng Phong an ủi:

- Thích đại ca, huynh yên tâm đi. Mai Tinh Chương này trải qua đệ tính toán, tất nhiên là thủy hệ tinh kỹ Tinh Chương không thể nghi ngờ, đệ lo lắng là không biết tính năng của nó có quá mức trác việt hay không thôi.

Càng là tinh kỹ Tinh Chương cường đại càng cần phải mượn tán linh của Thích Thiên Ách gánh vác nhiều nhất! Nhưng hần ta thật ra cực kỳ hưng phấn, cười ha hả nói:

- Chút thống khổ ấy đều chịu đựng không nổi. Ta đây thật sự uống là Linh Tôn!

Đang lúc nói chuyện chỉ thấy giữa không trung tái khởi dị tượng! Một ít thủy thảo đột phát thủy mang phồng lên như một con viên cầu. Ba một tiếng giòn ta, viên cầu bỗng vỡ ra. Một con trùng mềm bò ra.

Con quái trùng này màu sắc thân thể rất là kỳ quái, cùng với Hải dương hoàn cảnh gần như tan ra làm một thể! E là có nhìn kỹ cũng rất khó xem rõ. Chỉ có dùng niệm thức dò xét mới có thể phát hiện.

Lăng Phong hơi nhú mày, đầu ngón tay nhất điểm, niệm thức liền chui vào trong hải dương kia.

Khó!

Không chút dị dạng, cái bàn dễ dàng xuyên qua.

Lăng Phong giật mình trợn mắt nhìn, hần suy nghĩ một chút, lần thứ hai làm lại. Lúc này đây, hần rõ ràng thấy được biến hóa của cả quá trình thì không khỏi hít sâu một hơi.

Thôn phệ!

Thì ra là thôn phệ tinh không.

446. Chương 403: Trù Bị Vạn Toàn.

Được một lát, Thích Thiên Ách tràn ngập tiếng than sợ hãi truyền ra:

- Thực sự là linh hồn vật tính cường đại vô cùng! Tinh kỹ ẩn chứa trong đó quả nhiên quỷ dị khó lường.

Trong mắt Lăng Phong cũng tràn đầy nghi ngờ, phảng phất nhận biết được hần đang lo lắng, Thích Thiên Ách cười nói:

- Lăng huynh đệ, người không cần quá mức lo lắng, tinh kỹ lực trong mai Tinh Chương này tuy rằng cường hãn, nhưng cũng chưa chắc có thể làm khó ta.

Trong tiếng cười tràn ngập, hần nói tiếp:

- Nếu là không có chút khó khăn này, vậy tu vi tiến triển sẽ dễ dàng vô cùng, thế nào có thể trở thành Linh Tôn? Đến giờ ta vẫn còn hối hận lúc trước không chậm lại một chút, bằng không cũng có cơ hội vẫn đỉnh đại viên mãn chi cảnh, cuối cùng cũng không đến mức linh thể rơi vào số phần bị người ta bắt.

- Thích đại ca đã có bọc hùng tâm này, ta tự nhiên dốc sức giúp đỡ!

Lăng Phong trình trọng hứa hẹn, cùng nhau trải qua nhiều sự tình như vậy, hai bên sớm đã kết thành tình nghĩa sâu đậm.

Thích Thiên Ách không có nhiều lời cảm ơn, hẳn hiểu rõ tình nghĩa giữa hai bên sớm đã không thể dùng từ cảm ơn để biểu đạt được. nếu như nói trước kia khi hứa hẹn tìm kiếm tinh kỹ Tinh Chương, Lăng Phong có thể vẫn chỉ là vì không biết thân phận cụ thể của Thích Thiên Ách mới nguyện ý đáp ứng, nhưng sau khi hẳn biết được đây là một cỗ linh thể cấp Linh Tôn thì vẫn như cũ, phần tình nghĩa huynh đệ sâu đậm như vậy thật sự mười phần đáng quý.

Trầm mặc, Thích Thiên Ách nói:

- Mặc kệ lời nói của Tịch Tùng Tử cuối cùng có phải là thật hay không, ta thấy chúng ta đều cần mau chóng chuẩn bị mới phải.

- Ừm.

Lăng Phong trầm ngâm tỉ mỉ suy nghĩ một lát, sau đó mới nói:

- Nhị Dung Linh Tập, loại cảnh giới này thực sự là...

Hắn không nhận được nghĩ đến Bàn Phiên Vân trước đó không lâu mới nhìn thấy, từ cách nói chuyện có thể khẳng định hẳn đã đạt tới cảnh giới này rồi. Cái loại phong thái giơ tay nhấc chân cũng làm lòng người khâm phục không ngừng, tự nhiên, đây là với đối với bằng hữu. Nếu đối lại là địch nhân, có thể sẽ cảm thấy áp lực thật sự to lớn.

Nếu như là mình ra hết con bài chưa lật trong tay, có thể chống đỡ được Bàn Phiên Vân hay không? Tỉ mỉ suy nghĩ, hẳn vẫn đành bất đắc dĩ lắc đầu. Hẳn thật sự không có lòng tin này. Đến lúc đó ngoại trừ kích phát nguyên trận hạch tâm, khởi động tông đại trận thì căn bản không còn bất kỳ biện pháp nào!

- Có thể chúng ta không cần lo lắng quá mức.

Thích Thiên Ách suy xét mối liên hệ trước sau, rồi đưa ra kết luận:

- Chưa nói tới người nọ có thật sự là Nhị Dung Linh Tập cường giả cấp Linh Tôn, lùi lại một chút, cho dù đúng là thế, e là cũng tuyệt không đạt tới mức độ như Bàn Phiên Vân!

Hắn nhận không được thở dài nói:

- Nếu lời đồn là thật sự, Bàn Phiên Vân này quả là thiên tài cái thế!

Chỉ trong mấy năm ngắn ngủi tấn cấp Linh Tôn, lập ra Liệt Thiên Kiếm tông, nhanh chóng phát triển thành một trong thất đại tông phái. Phần năng lực này mạnh mẽ ra sao có thể nghĩ! Lần này xuất hiện, không ngờ hẳn bị Vi Tiểu khiên chiến, mượn cuộc chiến đó để tiến tới đại viên mãn chi cảnh!

Có thể nói, đây tuyệt đối là tốc độ tiến bộ vượt xa thường nhân có thể tưởng tượng được, một là cường giả nổi danh Vô Tận Hoang Nguyên, còn lại là nhân vật cấp bậc thiên tài, hai người quyết đấu tạo ra lực hấp dẫn cực đại.

- Ừm, việc cấp bách là để Thích đại tu thành tán linh, đến lúc đó vô luận xảy ra chuyện gì, chúng ta còn có một chút lực tự chủ!

Lăng Phong nói:

- Mặt khác cũng nên để mọi người trong tông môn sớm chuẩn bị, mau chóng tìm đủ vật tư. Một khi có chuyện lập tức khởi động nguyên trận, đồng thời tất cả lực lượng co rút lại.

Lại thương nghị thêm một chút, sau đó Lăng Phong tiến nhập phòng tu luyện.

Niệm thức trong ý thức hải khe động, Tinh Thiết Kiếm nhất thời bay ra, huyền phù giữa không trung, ông nhiên xoay chuyển. Cùng lúc đó, Lăng Phong nhanh chóng kết khởi nguyên lực ẩn, một tầng đồ án nguyên trận xuất hiện trước mặt hắn, biến hóa hệ nguyên lực dâng trào vô cùng mãnh liệt, tại xung quanh thân kiếm kết thành một vòng tròn suối chảy.

- Quát!

Lăng Phong đoạn quát một tiếng, chỉ thấy hỏa hệ nguyên lực điên cuồng nhập vào trong Tinh Thiết Kiếm, hội tụ thành sông nguyên lực, thậm chí tụ tập Hỏa Diễm tinh linh có chút mờ mịt lung lư ảo.

Mỗi một tinh linh đều lớn cỡ lòng bàn tay, sau lưng nhô ra hai cái cánh nhỏ, nhẹ nhàng vỗ vỗ phát ra hỏa quang rực rỡ.

Bên phải bắt đầu co rút lại, thân kiếm dài quá lưỡng xích dần dần nhỏ thành cỡ bàn tay, mà thân ảnh Thích Thiên Ách lại từ đó biến ảo đi ra. Hắn khoanh chân ngồi ngay ngắn, nhìn qua vẻn vẹn chỉ có nửa xích, cuối cùng chỉ còn nửa thốn nấu thân tại ngực hắn, phát ra khí tức vô cùng ôn nhuận.

Lúc trước khi Thích Thiên Ách phát hiện Tinh Thiết Kiếm liền rất kinh hãi, bởi vì hắn bởi vì hắn biết hỏa hệ linh khí là chỗ nấu thân tốt nhất của hắn. Chỉ có tại trong loại linh khí này, hắn mới có thể bảo trì năng lượng không bị tiêu tan.

Hôm nay trùng kích tán linh, hắn cũng cần thời gian nhất định để điều chỉnh thân thể, bảo trì ở trạng thái cao nhất.

- Thích đại ca, ta toàn lực phóng xuất ra Linh Vực hỗ trợ huynh hồi phục năng lượng!

Lúc trước Thích Thiên Ách bị phê linh thiên hỏa đốt nhiều năm, có chút ảnh hưởng, những thứ ám thương này rất có thể tại lúc trùng kích tán linh phóng đại gấp vô số lần, trở thành mối nguy trí mạng! Trong mắt của hắn lơ đãng toát ra một tia cười lạnh!

Kiểm linh, kiếm nguyên, thanh kiếm thanh kiếm luân phiên bay ra bay xung quanh Lăng Phong, hình thành ba tầng vòng tròn lớn nhỏ bất đồng. Trong vòng tròn lóe ra tinh mang.

Nhất thời, không gian phụ cận thoáng cái phát sinh biến hóa, liếc mắt nhìn lại tràn đầy kim hồng sắc thanh bạch quang vịnh bốn màu, đầu ngón tay Lăng Phong đột ngột biến đổi động tác, kéo theo ý thức hải chấn động! Kiếm ảnh bắt đầu rung động.

Vô số hồng sắc quang vịnh lưu tới, dưới sự rung động của kiếm ảnh bị cắn nuốt, tạp chất luân phiên được thanh trừ. Sau đó hỏa hệ nguyên lực ngày càng tinh thuần bắt đầu chảy vào tầng tiếp theo, sau đó lại trải qua kiếm nguyên, kiếm linh song trọng chuyển hóa, cuối cùng một đạo lưu dịch hỏa hệ nguyên lực cuộn hướng đầu ngón tay của Lăng Phong.

- Đi!

Lăng Phong quát một tiếng, lưu dịch biến ảo trở nên cứng rắn, bắn thẳng đến chỗ Thích Thiên Ách.

Hồng sắc hạch tinh một khi tiến vào thân thể Thích Thiên Ách, hắn lập tức trở nên run rẩy, từng giọt mồ hôi lạnh như dòng suối chảy ra. Nếu như nhìn kỹ có thể thấy những giọt mồ hôi này đều thuần túy là hắc thủy!

Những thứ này đều là tạp chất do linh thể tiết ra!

Thoạt nhìn linh thể có vẻ thuần túy là năng lượng tụ hợp thành, thể nhưng trong đó cũng tồn tại một ít tạp chất khó có thể hóa giải, chỉ có thể mượn hỏa hệ năng lượng thuần túy như của Lăng Phong. hoặc Dịch Linh lực như lôi điện mới có thể khu trục chúng ra ngoài.

Đang lúc suy nghĩ, Lăng Phong cảm giác được một cỗ ba động cực kỳ thân thiết bí ẩn từ phong hệ kiếm nguyên truyền tới. Hắn giật mình, đưa mắt nhìn về phía thanh sắc phong hệ kiếm nguyên giữa không trung.

Nhân thân như điện, phá không tới!

Kiểm nguyên bỗng dưng lớn ra gấp mấy chục lần, trở nên dài như thân người, rộng như một cái cửa lớn, tràn ngập khí tức trang nghiêm.

Trong mắt Lăng Phong toát ra vô cùng kinh ngạc. Dưới ánh mắt đó của hắn, "Đại môn" nhất thời mở ra, hai bàn chân trắng nõn lộ ra, ngay sau đó là một cái yếm hồng sắc, hai bàn tay, loáng thoáng còn có cả một khuôn mặt.

Lăng Bảo Nhi bất ngờ xuất hiện, chờ đợi nhìn Lăng Phong, nhất thời giang hai tay, phát ra một tiếng hoan hô, một bước đã trở lại.

447. Chương 404: Trùng Kích Tán Linh.

Lăng Phong có chút thoải mái, hắn biết thanh sắc lôi dịch toàn bộ bị Lăng Bảo Nhi hấp thu, hoặc giả chính là bị phong hệ kiếm nguyên hút lấy. Hai bên tự nhiên tồn tại liên hệ gần như huyết mạch tương thông. Mà bản thân kiếm điển từ khi dẫn sinh ra hai đại kiếm nguyên, ngay cả Sang Sư cũng có chút không hiểu, như vậy lại phát sinh biến hóa kỳ dị ra sao cũng có thể tiếp thu đi?

Lăng Bảo Nhi vô cùng thân thiết móc ra các loại quả hạch như quả thông từ bên trong cái yếm, đưa đến bên mồm Lăng Phong. Lăng Phong hé miệng, ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt trên ngón tay của nó, trên mặt không nhịn được lộ vẻ tươi cười.

Nhìn thấy Lăng Phong vui mừng, Bảo nhi càng thêm hài lòng. Lại tiếp tục tỏ vẻ suy nghĩ một lát, rồi Bảo nhi đột nhiên vươn ngón tay về phía Thích Thiên Ách giữa không trung!

A!

Lăng Phong thấy thế đại hỉ, trong ý thức hải của hắn lần thứ hai hiện lên lời nói của Tịch Tùng Tử, Dịch Linh có quan hệ với lôi điện có thể khu trục tạp chất của tán linh. Vốn hắn chỉ cho rằng nhằm vào tán linh mới có tác dụng, không ngờ đối với linh thể đồng dạng cũng có hiệu quả!

Chính là Thích Thiên Ách lại tỏ vẻ tươi cười hưởng thụ, tựa như đây không phải là lôi điện, mà chỉ như vô số bàn tay nhỏ bé đang xoa bóp cho hắn. Sự tình quái dị này khiến Lăng Phong nghĩ đến vừa rồi bản thân vừa tiếp thu thanh sắc dịch rèn luyện!

Hơi trầm tư, Lăng Phong đưa tay về phía giữa không trung, đem toàn bộ kiếm nguyên kiếm ảnh thu hồi lại.

Vô số sấm chớp, gió xoáy gào thét, cuối cùng hội tụ thành một cột khí trụ long quyền phong. Ở giữa khí trụ này, quyền quyền khoan chân ngồi ngay ngắn, trên mặt hiện lên vẻ trong thong thả cùng vui sướng hỗn loạn.

Lăng Phong nhíu mày suy nghĩ, bỗng dừng từ giữa mi tâm bắn ra một chùm niệm thức quang mang, quang mang trong như mặt hồ, đem tất cả sự vật bên ngoài phản chiếu rõ ràng.

Từ nhỏ như một tia năng lượng biến huyền đến lớn như chuyển động vạn vạo giữa không trung của Thích Thiên Ách, tất cả đều hiện hữu bên trong. Đột nhiên, tâm thần của hắn thoáng động, nhãn thần phóng ra ngoài, trực tiếp truyền xuất giọng nói:

- Có chuyện?

- Bảo nhi lúc này đang chơi với ta, đột nhiên không thấy nữa.

Bên ngoài truyền đến những tiếng kêu lo lắng của Bảo Lan:

- Mau, mau phát động trên dưới tông môn đi tìm nó!

- Á.

Lăng Phong nhìn Bảo nhi, chỉ thấy nó rụt đầu lại, nấp sau lưng Lăng Phong, đôi mắt tròn đen lách hết nhìn sang trái lại ngo sang phải, một ngón tay đặt trên môi, thể hiện đây chỉ là trò chơi trốn tìm.

Một cảm giác buồn cười nổi lên, Lăng Phong mặc kệ cho nó hoa tay múa chân kháng nghị, giơ tay nhấc bổng lên, trực tiếp mở cửa phòng, nói:

- Không cần kinh hoảng, Bảo nhi ở chỗ ta.

Nhìn thấy Bảo nhi vẫn ổn, Bảo Lan thở phào nhẹ nhõm nhưng mặt vẫn không giấu nổi vẻ hiếu kì, rõ ràng là cảm thấy ngạc nhiên trước sự xuất hiện bất ngờ của Bảo nhi. Nhanh chóng che giấu tâm trạng hiếu kì, cô trừng mắt nhìn Lăng Phong, đang định phát tác thì phát hiện ra Thích Thiên Ách, kinh ngạc thốt lên một tiếng:

- Linh tôn cấp linh thể?

- Khụ.

Lăng Phong cười bối rối.

Nguyt hần một cái, Bảo Lan nói:

- Người có làm như hiêm lạ lắm ấy.

Nói đoạn cô ngoảnh đầu quay đi, không lâu sau đã thấy quay lại, mặt đầy vẻ thèm thuồng:

- Nhưng có vẻ rất ngon miệng.

Những lời này khiến Lăng Phong thoáng rung mình, hần biết với thực lực hiện tại của Bảo Lan tinh huyết nguyên khí hạch đề luyện từ ma thú cường giả bình thường đều không có có tác dụng, chỉ có linh tôn cấp mới hi vọng có hiệu quả. Nếu cô ta đã để ý đến Thích Thiên Ách vậy hần phải quyết liệt với con ma thú hình người khó chịu này rồi!

Không đợi Lăng Phong giải quyết hết lo lắng trong lòng, Bảo nhi đã lao đến chỗ Bảo Lan, tóm lấy vạt áo cô giật giật. Chỉ thấy vẻ không vui trên mặt Bảo Lan dần chuyển sang khổ tiểu, cô cúi xuống bế Bảo nhi lên, giận dữ nói:

- Có phải hần muốn trùg kích tán linh không?

Thấy Bảo Lan hoàn toàn không quay sang nhìn mình, Lăng Phong đầu tiên còn ngây ra, sau mới kịp phản ứng, do dự hỏi:

- Sao cô biết?

Liếc nhìn Lăng Phong với ánh mắt như đang nhìn một kẻ ngốc, Bảo Lan khó chịu nói:

- Chuyện đó đơn giản thôi, bên cạnh người có linh thể cấp bậc này, nếu như trùg kích tán linh thành công đương nhiên thực có thể đại tăng, chỉ có kẻ ngốc mới không nắm lấy.

Lăng Phong chẳng biết nói gì, nghe cô nói hần cũng cảm thấy câu hỏi vừa rồi của mình thật quá ngốc nghếch.

- Nếu đã muốn vậy thì phải tranh thủ làm sớm. Ta thấy sau khi đợi hần hồi phục năng lượng là có thể bắt đầu rồi.

Bảo Lan suy nghĩ một lúc, nói.

- Tại sao?

Lăng Phong lại đặt ra câu hỏi một cách vô thức, hỏi xong thì mới kịp tỉnh ngộ.

Nhưng lần này thái độ Bảo Lan không còn gay gắt nữa, cô thở dài một tiếng, mặt đầy vẻ tiếc nuối:

- Trùg kích tán linh vốn dĩ nên làm một mạch, nếu cứ ngó trước ngó sau, sợ này sợ nọ thì mãi mãi không thể thành công được!

Lăng Phong thoáng giật mình, nghĩ đến tình tiến dừng mảnh cần có khi trùg kích linh tôn mà Thích Thiên Ách vừa nói, cùng là một đạo lý! Hần chăm chú nhìn Thích Thiên Ách, trông lòng thoáng lóe lên một tia minh ngộ: Hay là Thích đại ca sớm đã có ý định này.

Chơi đùa với Bảo nhi một lúc, Bảo Lan bước vào tĩnh thất, nhắm nghiền hai mắt, bắt đầu tu luyện. Lăng Phong quay sang nhìn Bảo nhi, thấy nó chịu ngoan ngoãn chơi một mình mới yên tâm tu luyện.

Thời gian trôi qua như nước chảy, chớp mắt đã hết năm ngày.

Khoảng thời gian này, Lăng Phong không rời tỉnh thất lấy nửa bước, đôi thì lấy tinh huyết nguyên khí hạch bổ sung dinh dưỡng. Bảo Lan cũng vậy, ngay cả Bảo Nhi có vẻ cũng có vẻ vì bầu không khí kì quái này yên lặng ngồi im, thỉnh thoảng lại hiếu kì hết nhìn Lăng Phong lại quay sang nhìn Bảo Lan, như đang quan sát một chuyện mới lạ nào đó.

Đột nhiên, một âm thanh dồn dập như tiếng sóng triều phun dững phun ra từ đỉnh đầu Thích Thiên Ách, mang theo khí lưu hồng sắc nồng đậm. Thích Thiên Ách mở trừng mắt, sương mù lớn vờn bên trong con người, quay cuồng từng tầng như phi vũ, trùng trùng điệp điệp khiến người ta không thể nhìn ra độ sâu của nó.

- Linh thể ngưng, thiên địa tán!

Khí lưu quỷ dị tỏa ra từ khắp cơ thể Thích Thiên Ách, xoay tròn múa lượn tạo nên một cơn lốc xoáy cự đại. Màu sắc của cơn lốc vô cùng tươi sáng, xanh như thủy thảo, mang lại cho người ta một loại cảm giác sinh động cổ quái.

Thân thể Thích Thiên Ách ban đầu vẫn còn vài phần mơ hồ, sau dần chuyển sang rõ ràng, hai cánh tay đang nhanh nhẹn bấm vô số huyền diệu nguyên lực ẩn. Cơn lốc không ngừng di chuyển vào trong tạo nên một cảm giác cách biệt với không gian xung quanh. Hư không như biến thành nhất thể, tách biệt triệt để với Thích Thiên Ách.

Thích Thiên Ách chăm chú nhìn Lăng Phong, nhãn thần tản phát ra tập khí nồng trọng, đầy vẻ khẩn cầu. Lăng Phong hít một hơi thật sâu, nhãn thần lộ ra thần sắc kiên định, gật gật đầu!

Xuỵ!

Thích Thiên Ách yên tâm mỉm cười, ngực bụng mở rộng, một đường bích thanh sắc hư ảnh đột nhiên bật ra.

Lăng Phong khua ngua ngón tay nhẹ nhàng đẩy tinh thiết kiếm ra đầu ngón tay, kiếm thân không ngừng chuyển động theo quỹ đạo tròn. Nhìn Thích Thiên Ách với ánh mắt bội phục, Lăng Phong hiểu những gì mà mình suy đoán quả nhiên không sai, hẳn đúng là muốn mượn cơ hội này trùng kích tán linh! Nhưng Thích đại ca làm thế hơi cực đoan một chút, sao lại nghĩ đến chuyện dùng ngoại vật hoàn thành điều này.

Bình!

Như một tiếng chuông vàng, ngân nga đến nỗi khiến màng nhĩ người ta phải kêu lên u u. Niệm thức trùng xuất từ trán Thích Thiên Ách, bắn thẳng về phía thủy về phía tấm màn trường hình con sứa.

448. Chương 405: Sát Khí Tới Gần.

Păng! Păng! Păng!

Một loạt những tiếng động liên tiếp vang lên, bề mặt tấm màn trường nứt ra như hình mai rùa, thủy thảo thì nhau mọc ra từ đó. Theo sự phát triển của thủy thảo, những con côn trùng lớn màu trắng xò rộng đôi cánh, chập chờn bay lượn.

Thích Thiên Ách lộ ra thần sắc ngưng trọng cực độ. Nghiến răng, mắt lóe lên một tia sắc bén! Chỉ thấy cơn lốc xoáy quanh người lập tức mở ra toàn bộ phòng ngự!

Phi một tiếng, một con quái trùng trực tiếp đâm thẳng vào ngực hắn, nhanh như điện quang, tốc độ vô bì.

Niệm thức mà Lăng Phong phóng ra chậm dần, rồi chuyển sang nặng nhọc hơn như một con lừa già kéo đá. Bất cứ sự vật nào trong hoàn cảnh đó cũng trở nên chậm đi gấp trăm lần.

Giang rộng đôi cánh, rơi xuống như mưa, vạn sự vạn vật đều được tái hiện lại trong thức hải!

Khoảnh khắc này hẳn có thể nhìn rõ từng cử động nhỏ của con quái trùng. Chỉ thấy chúng vừa chạm vào Thích Thiên Ách, đôi cánh mỏng manh dài độ một tấc lập tức điên cuồng khép lại, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, không biết đôi cánh ấy đã khép mở bao nhiêu lần.

Lăng Phong hít vội một luồng khí lạnh...vạn nghị phê thân!

Hắn nghĩ đến cuốn điển tịch bí tàng nhìn thấy trong Cung Phụng Các, bên trong có ghi chép về loại khổ hình này, nếu như không phải kẻ thù sát hại mẫu tuyệt đối không bao giờ động dụng, thường thường dù có đối xử với kẻ thù sinh tử cũng không dùng loại độc thủ này. Phương pháp thực thi cụ thể là phong tỏa toàn bộ nguồn gốc chân nguyên lực, sau đó bôi mật ong lên khắp người, ném vào sa mạc để thu hút loài kiến ăn thịt.

Với khổ hình này, cách chết tốt nhất là chờ đợi một đàn kiến ăn thịt lớn đến, nuốt chửng toàn bộ trong chớp mắt. Nếu như xui xẻo chỉ gặp một vài con thì phải chịu cảm giác đau khổ bị gặm nhấm từng chút từng chút một. Tình trạng thực sự thảm thiết không gì diễn tả nổi!

Tình trạng hiện tại của Thích Thiên Ách còn đau khổ hơn phải chịu loại khổ hình đó gấp trăm lần!

Mặc dù đã mất đi nhục thân, nhưng mỗi lần cắn, loại quái trùng này đều trực tiếp nhắm vào năng lượng rồi phun ra một loại băng ý lạnh thấu xương, gần như có thể đông kết toàn bộ bộ vị trong cơ thể con người!

Rắc! Rắc!

Những âm thanh trầm đục truyền xuất, Lăng Phong đột nhiên đứng bật dậy, từng luồng kiếm khí nổi lên nơi đầu ngón tay hắn.

- Người không được hoảng loạn! Đây chỉ là khúc dạo đầu thôi, còn lâu mới đến thời khắc sinh tử!

Giọng nói nhẹ nhàng của Bảo Lan vang lên khe khẽ, lúc cô còn bị giam cầm cũng chẳng hơn gì. Thuật luyện sư vốn đã là người hiểu nhiều biết rộng, tri thức mà họ tích lũy được vô cùng đáng sợ, huống hồ là một trung linh tôn cấp giả?

Nhưng những người mà thuật luyện sư có thể giao tâm lại rất ít, đối với những người cùng nghề hầu như giữ kín như bưng, che che đây đây. Căn bản không thích giao lưu với những người khác. Lâu dần phần lớn thuật luyện sư đều trở nên cổ quái.

Nên sau khi Bảo Lan bị giam cầm, tìm được một đối tượng tuyệt vời để nói chuyện, lão thuật luyện sư kể lại một mạch những gì mình đã nhìn thấy nghe thấy cho cô nghe. Dần dần, Bảo Lan hiểu được rất nhiều điều huyền bí, trong đó đương nhiên có không ít thông tin liên quan đến tán linh.

Lúc này Thích Thiên Ách chẳng khác gốm ngọc mới nung, loại tuyệt phẩm gốm ngọc này sau khi được nung trong lửa nóng bề mặt sẽ xuất hiện những vết rạn hình mai rùa, cảm giác như có thể vỡ ra bất cứ lúc nào, tiếng rắc rắc vừa rồi chính là tiếng nứt phát ra từ đó!

Toàn thân Thích Thiên Ách đều đang run rẩy, khuôn mặt vặn vẹo lộ vẻ đau đớn vô cùng, những vết nứt lan dần lên mặt hắn, vẻ đau đớn càng thêm rõ ràng.

Lăng Phong căng thẳng đến nỗi các khớp ngón tay trở nên trắng bệch, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng cách cách kì quái. Nhìn Thích Thiên Ách đau đớn như vậy, hắn rất muốn dùng niệm thức nhặt hết thủy mẫu tinh chương chỉ lực ra nhưng lại sợ làm ảnh hưởng đến Thích Thiên Ách.

- Không được!

Không đợi Lăng Phong tiếp tục do dự, vừa thấy âm thanh rắc rắc cuối cùng phát ra, thân thể Thích Thiên Ách bắt đầu từ trung tâm phần đầu bắt đầu điên cuồng nứt đôi, cuối cùng dần dần lan xuống cổ, xuống ngực, xuống bụng...

Sau một loạt những tiếng nứt vỡ, Thích Thiên Ách triệt để bị phân khai thành bốn năm phần. Có thể dùng từ phân khai hình dung có vẻ quá nhẹ nhàng. Hắn hoàn toàn vỡ ra thành ngàn phần, bị quái trùng nuốt sạch, không còn sót lại dù chỉ một chút!

Khoảnh khắc ấy, Lăng Phong mặt lạnh như tro.

Bảo Lan quát nhẹ một tiếng, như được một chậu nước lạnh dội vào đầu khiến Lăng Phong thanh tỉnh không ít. Vô luận là Bảo nhi hay Lăng Phong, đều ngừng thở, ánh mắt cũng không dám chớp một cái, chăm chú nhìn vào đám quái trùng giữa không trung,

Sau khi cắn nuốt Thích Thiên Ách, âm thanh quái trùng kêu lên liên tục không dứt. Hai cánh ong đang rộng, đập cánh liên lục làm chấn động cả bầu không khí, khiến không khí gợn sóng, giống như mặt hồ đang yên tĩnh đột nhiên bị một cục đá rơi xuống, từng trận rung động.

Khoảng mấy nghìn quái trùng không ngừng lượn vòng vòng trên không trung, cơ thể bạch sắc thoáng lộ ra một chút hỏa mang, hỏa mang có linh tính. Chúng nó đều là do năng lượng thuần túy nhất biến hóa mà thành. Mà năng lượng vốn có khả năng xuyên thấu, hư không với chúng nó mà nói hoàn toàn không thành vấn đề, có thể tùy ý xuyên qua không trung, hạn chế của vật chất và cự ly bị hạ xuống đến mức thấp nhất.

Chỉ đơn giản là bay thành vòng, chúng nó khi thì thành hình, khi thì không, luôn thay đổi, biến ảo vô cùng.

Lăng Phong chăm chú niệm thức mà khóa chặt bọn quái trùng lại. Hắn cũng không biết mình phải làm những gì nữa, mà cũng không biết mình có thể làm những gì. Chỉ biết nếu cứ để chúng nó tự do bay ra thì hậu quả sẽ không thể tượng tượng nổi.

Quái trùng tả xung hữu đột, nhưng sống chết cũng không thể xuyên thấu qua vòng ngăn của Lăng Phong, chúng nó bắt đầu kêu lên những tiếng bèn nhọn.

Đột nhiên, từng tiếng kêu ngắn từ trong vòng quái trùng truyền ra, tiếng kêu réo rất cao vút, vang lên như kim thiết, đâm thẳng vào trong mây, khiến đầu người có chút choáng váng.

Thần tình Lăng Phong bỗng nhiên vui vẻ, hắn nghe được rõ ràng thanh âm này là đến từ Thích Thiên Ách, rơi vào trong đôi mắt vui vẻ của hắn, là đàn quái trùng đang điên cuồng run rẩy, nhìn kỹ một chút có thể thấy được cái loại run rẩy này là đến từ chính mỗi thân thể của quái trùng, chúng nó run rẩy đặc biệt kịch liệt, đến mức khiến người ta cảm thấy chúng nó thậm chí sẽ rơi xuống mất.

Bạo khai.

Ầm! Suy nghĩ chưa kịp bình tĩnh lại, từng tiếng nổ đã liên tiếp vang lên, tiếng nổ tàn bạo liên tục, rất nhanh kéo thành một tràng.

Ba ba ba ba, một con lại một con quái trùng nổ tung từ bên trong, một chút màu hồng sau một khoảng khắc dừng lại ngắn ngủi thì bắt đầu hội tụ lại với nhau. Cả không gian bình tĩnh cũng bắt đầu rơi vào cuồng loạn, nơi nơi đều là phong khí loạn lưu, những trận gió sắc bén không gì sánh được nhanh chóng nứt ra, một vòng luân chuyển chụp xuống. Cho dù là thép nghìn lớp cũng sẽ bị bóp nát thành bụi phấn.

- Bảo nhi.

Lăng Phong không nói hai lời, một tay che chở lấy Bảo nhi ở bên cạnh. Hắn nhanh chóng phản ứng, từng bước đến bên cạnh Bảo Lan, hung hăng lật tay.

Bàn, quần áo,...hết thảy mọi thứ bên trong đều bị đập thành mảnh vụn, may là bên trong bố trí cực kỳ đơn giản, đồ vật cũng tầng tầng lớp lớp bị cuốn bay lên, rồi lại bị tước mỏng rơi xuống.

Lăng phong cười khở, đưa mắt nhìn bốn phía. Hắn hơi lắc đầu, xem ra nơi này đã bị định trước là phải sửa chữa. Lần trước trải qua việc của Bảo Lan, Cống Hiến điện đã bị phá hỏng hơn phân nửa, thật vất vả mà lấp đặt lại thiết bị sử dụng đơn giản nhưng xem ra hôm nay lại lần nữa bị phá hỏng.

Bất quá, đám quái trùng đại phiền toái cũng không làm giảm bớt sự vui sướng của Lăng Phong, hắn kích động nhìn về cơn gió ở giữa phòng.

Hỏa mang điên cuồng hội tụ, triều âm hiện ra dâng trào, phảng phất như có một bong người vô hình nhô cao lên đối lập, đồng thời hướng chúng nó mở bàn tay ra, chỉ thấy hỏa mang bắt đầu phân hóa, mỗi viên giống như có sứ mệnh cụ thể bay tán loạn, rồi chặt chẽ dán vào một chỗ, sau đó không hề biến hóa nữa.

Cuối cùng, trong không trung hiện ra một bóng người màu hồng, mặt mũi, tứ chi đầy đủ.

- Thích đại ca?

Bóng người xuất hiện đang mỉm cười, trên mặt hiển lộ đan xen cảm xúc vui vẻ, hưng phấn cùng với cảm kích, thân thể của hắn dần dần hiện ra rõ ràng. Thân thể vốn hư ảo bỗng trở nên rõ ràng hẳn, thậm chí hỏa hồng ở tầng ngoài cũng dần dần thối lui, khiến thân thể trở nên thực hơn, ngoại trừ ở giữa mi tâm còn

có chút bán trong suốt, nhưng hiện tại thân thể của Thích Thiên hoàn toàn giống thân thể tầm thường của nhân loại.

Sau khi gạt đầu với Lăng Phong, thân hình của Thích Thiên lại không hạ xuống, trái lại hấn ngẩng đầu nhìn về phía chân trời. Dưới kịch biến vừa rồi Tĩnh Thất Đỉnh lại một lần nữa lộ ra dưới bầu trời trong sang. Thử ngẩng đầu nhìn, lại giống như có thể nhìn thấu tinh không sâu thẳm, thẳng tới tận cõi Niết Bàn.

Chỉ hơi nhắm mắt tổng chốc lát, Thích Thiên bỗng dừng mở mắt ra, thân hình như ánh chớp bắn nhanh hướng về giữa không trung.

- A, hấn muốn làm cái gì?

Bảo Lan kinh ngạc hỏi.

Lăng Phong cũng chú ý tới, dựa theo dị tượng mới phát sinh vừa rồi hấn nhìn thấy, Thích Thiên rõ ràng đã công kích quái trùng thành công, vì sao bây giờ còn muốn làm chuyện thừa?

Không có nhiều thời gian suy nghĩ, Lăng Phong xoay người một cái, kêu lên:

- Chăm sóc tốt cho Bảo nhi.

Bảo nhi bị một cỗ lực mềm mại bắt lấy, bay về phía Tiêu Hắc nghe tiếng mà đi ra.

Tiêu hắc ôm cổ Bảo nhi, căng thẳng mà nhìn về phía Thích Thiên. Hấn không phải rất rõ ràng về tồn tại của Thích Thiên, bây giờ đột nhiên nhìn thấy dị tượng phát sinh như vậy. Hơn nữa năng lượng cường đại của mình có chấn động như vậy, ngoài lực lượng mà chấn động hấn mạnh như vậy, sao có thể không khiến hấn cứng họng?

Hừ hừ hừ, Nguyên Thận, Hằng Trùng, Tào Kế Suất, cùng với "Tân" Tuyết Niệm, Đằng Thú, năm người sau khi cấp thêm linh lực chiến đấu cho chính mình liền nhảy ra.

Nhất là Tuyết Niệm, hấn biết đây chính là đang tấn công tán linh, tuy rằng có chút kỳ quái không biết vì sao quá trình này phải tiến hành gấp như vậy, nhưng hấn không chút do dự, bởi vì đây chính là sư tôn, sư tôn đã dạy hấn sinh tồn. Tuy rằng tình thế khi Thích Thiên tấn công tán linh, bầu trời không có sấm sét nổ vang, sấm chớp cũng không có biến đổi lớn, nhưng năng lượng dày đặc kịch liệt đã khiến cho trong lòng tất cả mọi người cảm thấy run sợ.

Không hề có lý do, toàn bộ ánh sáng hằng tinh giữa không trung bất ngờ biến mất, chỉ còn lại một mảnh đen tối rõ ràng, trong mảng đen tối này có chút ánh sáng lại khiến cho người ta cảm thấy chói mắt.

Sau khi Thích Thiên bay lên mấy trăm trượng thì dừng lại, dưới thân hấn có kim liên bắt lấy, cả người ngồi ngay ngắn giữa không trung, giống như đang treo giữa bầu trời, không hề bị trọng lực ảnh hưởng.

Từng tiếng niệm chú khó hiểu từ trong cơ thể hấn truyền ra. Thích Thiên chăm chú nhắm chặt hai mắt, qua mi tâm bán trong suốt có thể thấy được hỏa mang bên trong như sao vân lưu chuyển, thỉnh thoảng lại có một tia bạch mang nổ vang, giống như du xà chuyển động.

Xuy! Xuy!

Liên tiếp hai tiếng ngắt phát ra, Thích Thiên trong lòng bàn tay như nắm lấy kim liên, một chút kim quang tụ tập, rất nhanh hình thành một con mắt hẹp dài. Con người tiên điểm màu máu, ở giữa là một điểm nhân cầu màu đen, xán lạn sinh động.

Nếu như quan sát tỉ mỉ sẽ phát hiện tăng lên trong con người màu đen, có một con quái trùng màu đỏ đang lượn vòng bên trong, đó là

Trong tấm màn đen có một đoàn mây đen bay nhanh tiếp cận, nhóm người Lăng Phong đột nhiên hồi mục, chỉ nghe trong mây đen truyền đến một trận tiếng cười điên cuồng:

- Ha ha ha ha...Không nghĩ tới ở đây thậm chí có tán linh thường lui tới, thực sự là nhất cử lưỡng tiện, thiên đại lợi ích!

Đôi mắt trông về phía xa, khoảng chừng hơn mười dặm, một lão giả xương gò má nhô cao, đôi mắt hình tam giác, trong mắt có ánh sáng hồng sắc như muốn đem người cắn nuốt đang sinh ra âm thanh cuồng tiếu. Trong tiếng cười hiện ra tham lam thật sâu cùng dục vọng chiếm hữu.

Vừa mới nhìn thấy hắn, tâm tư của Lăng Phong liền trầm xuống.

Nhị Dung Linh Tôn!

Mặc dù chưa bao giờ thấy qua Nhất Nhị Dung Linh Tôn, thế nhưng Lăng Phong có thể dám chắc, cho dù là Bảo Lan, trên người cũng không phát ra loại khí tức hạo liệt kinh khủng này. Một dự cảm cường liệt hiện lên trong lòng, lẽ nào đây là lão sư Hi Cảnh?

Trong nháy mắt, đằng sau lão giả xuất hiện ba người, chứng thực suy đoán của Lăng Phong, người đầu tiên chính là người mới ly khai Sang Tông không lâu, Tịch Tùng Tử.

Nghĩ đến khi hắn ra vẻ hảo tâm nhắc nhở, Lăng Phong còn không rõ sao? Sắc mặt hắn trầm xuống, sát khí dày đặc phun ra.

- Sùng Minh lão tử, khiến ngài mệt nhọc đi thu thập tán linh. Còn lại giao cho chúng ta là được rồi.

Tịch Tùng Tử lên tiếng đầu tiên, đồng thời hướng về phía Lăng Phong mà cười ha hả, trong tiếng cười tràn đầy đắc ý cùng tính toán:

- Mộc Tông chủ, đã lâu không gặp.

Sùng Minh cười hắc hắc, lãnh ý vô tận hiện lên trên khuôn mặt, thanh âm dường như thật gấp gáp, giọng nói u lãnh nhưng lại như sinh vật mềm mại nào đó tiến vào sâu trong tâm trí người khác:

- An bài như vậy, cũng là tâm ý của lão phu, dám có can đảm giết con trai Hi Nam của ta, lần này hãy dùng tán linh để hoàn lại đi.

Thanh âm chưa dứt, Sùng Minh đã vung một tay lên, mây đen ùn ùn kéo đến trên đầu, giữa một vùng mây đen lại có một luồng ánh sáng màu hồng cực kỳ rực rỡ, rất nhanh mà hội tụ thành một đại thủ, bao trùm toàn bộ mười trượng xung quanh vào trong.

Thân thể Lăng Phong bay lên, trước mắt đã có một đám hơi nước nhanh chóng phun tới, hơi nước tràn ngập hình thành một mũi tên, xuyên thẳng một đường, nhắm thẳng trước ngực hắn mà bay đến.

- Người đi đối phó với bọn họ, còn lại để ta đến.

Bên tai bỗng truyền đến tiếng quát nhẹ của Bảo Lan.

Lăng Phong suy nghĩ một chút, dùng ngón tay làm kiếm, một đạo kiếm cương bắn ra, đụng với mũi tên kia, năng lượng ầm ầm chấn động rồi vỡ vụn thành năng lượng đơn thuần bắn ra xung quanh.

Thừa dịp đó, Lăng Phong nhìn thấy rõ ràng đoàn người trước mắt đang lao tới. Theo sau Tịch Tùng Tử không xa là hai gã trung niên, trong đó có một người vừa cao vừa gầy, áo giáp màu xám đậm dán chặt vào thân thể, bốn phía mơ hồ vây quanh một tầng kim quang. Người còn lại dưới ống tay áo lũng lờ liên tục sinh ra hơi nước, mỗi bước đều sinh ra bóng sen dưới nước, duyên dáng, phong thể kinh người.

Ba Linh Sĩ?

Ánh mắt Lăng Phong chợt nheo lại, rất đơn giản để nhận ra ba người trước mặt đều là linh sĩ, hơn nữa chạy theo phái sau bọn họ còn khoảng hơn mười người đều là linh giả. Thực lực cường đại đến mức thậm chí có thể san bằng Sang Tông.

Quay đầu lại nhìn một cái, nhóm người bên cạnh sắc mặt đều ngưng trọng, nhưng không có một người lùi bước. Chỉ có Tào Kế Suất oán trách nói:

- Mẹ nó! Thua thiệt, thua thiệt lớn.

Hắn lẩm bẩm đúng là Lăng Phong từ trước tới nay đều gặp phải đại chiến luân phiên, bắt quá lại chợt nghĩ đến Lăng Phong từ trước tới nay đều che chở hắn, không để hắn bị truy sát, Tào Kế Suất lại mê hoặc, thì thào tự nói:

- Thực là lộn xộn. Rốt cục là thua thiệt hay là kiếm được đây?
- Vũ Văn huynh, Tiêu huynh, chúng ta liên thủ, trước đem người này giết đã.

Tịch Tùng Tử mở miệng nói chuyện, hai gã linh sĩ chỉ gật đầu trả lời, hai lòng bàn tay bọn chúng phân biệt cùng phun ra một đoàn kim quang cùng với thủy mang, ánh sáng chiếu vào khiến hư không sáng loáng, nơi nơi đều là một mảnh khí lưu hỗn loạn.

449. Chương 406: Đại Chiến Bắt Đầu.

Tào Kế Suất đang muốn tiến lên cùng với Lăng Phong kẻ vai chiến đấu, lại bị Lăng Phong khoát tay ngăn cản, nói khẽ:

- Đám linh giả phía sau giao cho các người, ba người này để ta đối phó.

Nhìn chăm chú Lăng Phong một cái, Tào Kế Suất nặng nề gật đầu, lòng bàn chân yên lặng lui về phía sau. Có bốn gã linh giả thực lực cao tương trợ, hơn nữa thực lực của hắn cũng có thể miễn cưỡng kiên trì nhất thời.

Tiếng nói vừa dứt, trong tay Lăng phong liền hiện ra Nguyên trận hạch tâm, rất nhanh khởi động đại trận hộ tông, cắt đứt liên hệ của mình cùng với nhóm người cùng tác chiến.

- Hừ, một mình mà dám đối kháng với ba người chúng ta, quả nhiên là kiêu ngạo.

Vũ Văn Bác cười nhạt, trên mặt hiện lên vẻ độc ác:

- Bất quá, kiêu ngạo thì phải chịu sự trả giá nặng nề.
- Vậy liền thử xem.

Trên mặt Lăng Phong hiện lên một tầng ngân quang phiếm sinh. Thân thể của hắn nhanh chóng vọt tới, mang theo một tia sát ý sắc bén lạnh thấu xương, thân thể nổi lên màu sắc của kim thiết khiến kẻ khác sợ hãi.

Nội luyện cương giáp.

Nội luyện cương giáp ý nghĩa chân chính cũng không phải là vật ở bên ngoài, mà là từng bước cường hóa, cuối cùng để thân thể Lăng Phong trở nên giống như sắt luyện.

Đến lúc đó, vô luận là công kích thân thể hắn kiểu gì, thì hắn cũng có thể dựa vào thân thể của mình, mạnh mẽ chống lại.

Đột đột.

Từng cơ bắp căng lên, dường như có từng khối thiết giáp bao bọc quanh thân thể của Lăng Phong, hắn nhân lúc đó bắn ra một viên cầu, đồng thời niệm thức phun ra, nhanh không gì sánh được đâm trúng viên cầu.

Trong chớp mắt, niệm thức cuộn cuộn rót vào viên cầu, hiên ngang rống lên một tiếng, thân thể rất lớn của Thiên Sư Vệ che ở trước người Lăng Phong. Ba ba ba ba, trong hư không từng đạo u quỷ xuất ra, đan vào nhau chỉ chít thành một lưới phòng vệ.

Vũ Văn Bác tấn công tới trước, hắn chắc hẳn cũng từng biết đến uy lực của Thiên Sư Vệ, tinh thần run sợ đột nhiên ngừng lại, sự công kích mạnh mẽ cũng dừng lại.

Bàn chân Lăng Phong sinh ra tia sét màu xanh, một đường lao thẳng tới Tiêu Thủy Hàn.

Người này một thân trắng tuyết, khuôn mặt ôn nhu giống như nữ tử nhìn qua không giống linh sĩ cường giả, thấy thế hơi nghiêng người.

Hắn không hề sợ hãi dùng phiến huyền ngăn cản đòn tấn công của Lăng Phong. Liền đó lại có hai tên cường giả xông tới vây kín, may là hắn có năng lực thiên đại, chỉ cần không phải cấp bậc Linh tôn, nghĩ cũng đừng nghĩ sẽ chống được ba gã linh sĩ liên thủ.

Một tia tiểu ý cổ quái hiện lên bên khóe miệng của Lăng Phong. Tiêu Thủy Hàn ở gần thấy một màn như vậy, nội tâm nhất thời phát lạnh, hần liền kêu lên:

- Dịch thủy nhược.

Một ngân nước phát sáng từ lòng bàn tay hần phun ra, dường như xuyên qua không gian phá vỡ cự ly bắn thẳng đến chỗ Lăng Phong.

Lăng Phong hít một hơi thật sâu, thủy quang lao tới mang theo sức lực vạn tấn cực mạnh, nhưng chưa tiếp cận không gian cần đến đã không chịu được, phát ra một tiếng "lạc chi", từ hư không dường như biến thành thực thể, bị ép tới nát bấy.

Tính toán đơn giản một phen, Lăng Phong không do dự nữa.

Lòng bàn tay phun ra một đạo kiếm cương, từ mi tâm của hần đột nhiên phun ra bảy đạo kiếm ảnh, kiếm ảnh gào thét luân chuyển bao bọc lấy thân thể hần, rồi nhanh chóng thay đổi bắn thật nhanh về phía Tịch Tùng Tử.

Bị nén tới cực điểm, có thể nén không gian cự lực nặng nề bắn trúng lưng của Lăng Phong, lúc này mấy tiếng xương vỡ truyền ra, biểu tình của Lăng Phong không hề biến hóa, vẫn là một chiêu hạ xuống tàn nhẫn tới cực điểm.

Thấy một màn như vậy, trong lòng mọi người đều sinh ra cảm giác run rẩy cường liệt: Phong Tử (kẻ điên)! Ngoại trừ Phong Tử ra còn có người nào dám dùng chính thân thể mình để tấn công linh sĩ đây?

Trừ Phong Tử, còn ai dám can đảm dưới sự công kích của ba gã cường giả mà không hề tự bảo vệ mình, trái lại còn cố tấn công?

Nhất là Tịch Tùng Tử, trong nội tâm hần không chỉ sinh ra kinh hoàng, còn có cả phẫn nộ, không cảm giác được hần đang suy nghĩ gì? Lẽ nào cho rằng tách ra còn hai người là có thể từ bản thân tìm đến đột phá bất thành? Chết tiệt, hần cư nhiên là khinh thường ta?

Mặc dù có nhiều mưu kế, tâm tính âm trầm, thế nhưng có thể trở thành nhất tông chi chủ, đồng thời một tay tạo ra được cơ nghiệp như vậy, Tịch Tùng Tử có thể coi là thực lực cường đại.

Một cường giả, điều quan trọng hàng đầu chính là tôn nghiêm. Hôm nay tôn nghiêm đã bị khiêu chiến nghiêm trọng, Tịch Tùng Tử sao có thể không quan tâm.

- Tịnh Niết Lôi!

Một điểm lại một điểm lôi quang màu tím từ ngón tay hần hiện lên, từng chút một bay lên giống như tinh linh bay lượn, rất nhanh hình thành một đóa lôi vân nho nhỏ. Ánh sáng tràn ngập bay lả tả rơi xuống, mỗi một phiến đều có chút ít rung động của lôi điện, bất luận cái gì chạm vào cho dù là cương ngọc cũng sẽ nổ nát bấy.

Biểu tình của Lăng Phong ngưng trọng hần lên. Liếc mắt nhìn lại, trước mắt mỗi người đều có một phiến lôi vũ cực kỳ bất ổn định, ở trong tầm mắt không ngừng bành trướng co rút lại, mơ hồ kích động cũng xuất hiện một trận gợn sóng, phảng phất như tùy thời sẽ sản sinh vụ nổ dữ dội.

Lực lôi điện thật mạnh, nguyên lực phong hệ thật mạnh.

Có thể là như thế, thế nhưng hần lại không có một chút do dự, bảy đạo kiếm ảnh vẫn như cũ tầng tầng lớp lớp đánh xuống. Trong chớp mắt, bóng đen lay động, bảy viên ngọc nhỏ sinh ra ánh sáng rực rỡ, linh vực điên cuồng bắn về phía kiếm ảnh, ngay sau đó hợp làm một với kiếm ảnh trực tiếp đánh xuống.

Kiểm xuất như sấm chớp, trong chớp mắt đã kề cận vào vòng phòng ngự của Tịch Tùng Tử, không chút lưu tình xé rách toàn bộ phi vũ lôi điện, sau đó bổ thẳng vào ngực hần.

Kiểm chưa đến, một dòng kiếm khí đã xuất ra, từ hư không hạ xuống.

- Chết tiệt!

Tịch Tùng Tử sinh ra một tiếng rít gào tuyệt vọng. Hần tuyệt đối không ngờ được Lăng Phong lại công kích cuồng hần như thế, chính diện giao chiến bản thân hần ngay cả một chiêu cũng không đỡ được. Một

kích kia hạ xuống, kiếm khí không hề ngoài ý muốn đánh thẳng vào ngực hắn. Xuy xuy xuy, máu tươi mạnh mẽ phun ra.

Những động tác mau lẹ liên tiếp, mọi người còn không kịp nhìn, đợi đến khi mọi người phản ứng lại, Tịch Tùng Tử đã bị trọng thương dưới một kích của Lăng Phong rồi rơi xuống.

- Ngăn hắn lại!

Không đợi Vũ Văn Bác và Tiêu Thủy Hàn xuất thủ, thân hình Lăng Phong đã dừng lại, đứng lơ lửng trên bầu trời, trong mắt bắn ra tia nhìn lạnh lẽo. Mới vừa rồi một loạt động tác như vậy, từ mê hoặc hai người đến mượn cơ hội xuất thủ để chém rơi Tịch Tùng Tử, nhìn như vô cùng dễ dàng, nhưng trên thực tế tiêu hao tâm lực vô cùng lớn. Thậm chí vừa rồi đón đỡ một kích toàn lực của Tiêu Thủy Hàn khiến cho thân thể cương giáp đã luyện thành của hắn gần như bị tán loạn.

Toàn thân đều truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt, phảng phất như mỗi tấc thân thể đều bị đông lại, sau đó vỡ ra, cho dù chỉ cử động một ngón tay cũng khiến hắn cảm thấy đau đớn tận vào tâm.

Đông.

- Mộc tông chủ quả nhiên hảo tâm kế.

Đôi mắt của Vũ Văn Bác phát ra ánh sáng rực rỡ, trong giọng nói của hắn mang theo âm vang cổ quái, từng chữ từng chữ rõ ràng như búa tạ hạ xuống ý muốn nói: "Xem ra chúng ta đối với người phỏng chừng vẫn là nhìn chưa thấu hết", thấy Tịch Tùng Tử rơi xuống dưới sinh tử chưa rõ, trong mắt hắn mơ hồ toát ra một loại ảo não âm trầm. Trước đó Tịch Tùng Tử đã đem những phỏng đoán của bản thân nói cho bọn họ. Bọn Vũ Văn Bác cũng một lòng cho rằng lần này ba linh giả bọn hắn dẫn theo người trong tông môn đến đây làm việc đã nắm chắc trong tay, trăm triệu không có sơ suất.

450. Chương 407: Bảo Lan Diên Cuồng.

Không nghĩ tới đối phương căn bản không phải chỉ là linh tôn tán linh cấp một, trái lại là một vị cường giả hoàn hảo vô tổn linh tôn. Mặt khác, tông chủ của Sáng Tông này lại mạnh đến không thể hiểu nổi, bị ba cường giả đồng cấp vây quanh mà vẫn có thể xuất thủ đầu tiên đánh rơi một người. Lực quyết đoán khiến kẻ khác cảm thấy đáng sợ.

Giờ khắc này Vũ Văn Bác vô cùng hối hận mà suy nghĩ rằng: trở thành địch nhân của nhân vật lợi hại thế này, liệu có phải là hành động sáng suốt hay không?

- Lập tức rút lui thì sự việc lần này ta sẽ không truy cứu.

Quanh thân Lăng Phong là bảy đạo kiếm ảnh, hắn đứng vững như thạch trụ, trong con ngươi có tinh mang ẩn hiện, lạnh giọng quát lên.

Địa hệ nguyên lực phun trào, từng đạo không khí bị ép chặt, vì áp lực mà sinh ra tiếng kêu trầm thấp, Vũ Văn Bác biểu tình lạnh lùng, âm thầm liếc mắt nhìn về phía Sùng Minh lão tổ. Hắn đang bị Bảo Lan ngăn cản, song phương đang chiến đấu kịch liệt, rất rõ ràng là Bảo Lan đang ở tình thế hạ phong.

Phát hiện này khiến tâm thần hắn có quyết định, rất nhanh đánh giá tình thế hai bên một phen, Vũ Văn Bác cười lạnh nói:

- Mộc tông chủ hình như quá mức tự cao rồi? Cho dù Tịch tông chủ bị người đánh trọng thương, cũng vẫn còn lại hai linh sĩ chúng ta, vậy mà người đã có thể chắc chắn mình giành được thắng lợi? Quả thực là cuồng vọng không ít. Ta nghĩ người nên nhanh chóng đầu hàng đi mới tốt!

- Chết đi!

Lăng Phong không muốn cùng hắn nói lời vô ích, lạnh giọng quát một tiếng, kiếm xuất ra, thiên địa như gào thét theo thế kiếm, từ xa gần trăm trượng lao đến đâm thẳng vào ngực Vũ Văn Bác.

Đồng thời, hắn niệm thức hơi đổi, Thiên Sư Vệ rít gào một tiếng, bốn vó cường liệt đập phát ra âm thanh "đốc...đốc..." hướng về phía Vũ Văn Bác đánh tới.

- Hừ! Giết đồ đệ của lão phu, còn có can đảm dám chiếm đoạt bảo bối của lão phu. Thực sự là lớn gan!

Thanh âm lạnh lùng của Sùng Minh lão tổ truyền tới, chỉ thấy giữa trán hắn hiện lên một đoàn xoáy nước không ngừng chảy ra, thanh âm không dứt, biến thành hơn mười cây giáo nhất tề xông thẳng tới, mỗi một cây đều mang theo sức nặng khiến không gian không chịu nổi mà phát ra tiếng kêu.

Những dị tượng này tất cả đều là do hắn sử dụng niệm thức khiến năng lượng đại trường sản sinh ra.

Mặc dù không phải xuất thân từ luyện thuật sư, thế nhưng có thể trở thành linh tôn, vẫn là một thân tinh tu tìm hiểu có được năng lượng sục sôi dâng trào, không phải người thường có khả năng đuổi kịp.

Một chiêu này toàn lực thi triển, chỉ thấy một đạo năng lượng hình niệm thức hướng thẳng tới Thiên Sư Vệ.

- Không tốt!

Lăng Phong ngăn lại, niệm thức của Sùng Minh lão tổ như bay, chợt bắn thẳng vào Thiên Sư Vệ.

Lúc này, tiếng ầm ầm nổi lên, chỉ thấy bốn vó của Thiên Sư Vệ bắt đầu bốc lên hơi nước, sương mù nồng nặc đột ngột xuất hiện, cả hư không thoáng chốc như biến thành suối nước nóng.

Thiên Sư Vệ bắt đầu kịch liệt run rẩy, trong con ngươi huyết sắc, quang mang như ẩn như hiện, khi thì hướng về phía Lăng Phong, khi thì lại nhìn về phía Vũ Văn Bác, nhãn thần hỗn loạn không gì sánh được, có vẻ liên tục giây dụa.

Ầm

Vũ Văn Bác nắm được thời cơ, nắm tay nặng nề nện một đòn "Vấn Tinh Trầm" (Sao Băng rơi) xuất ra.

Một quyền hạ xuống, mỗi một đốt xương ngón tay đều ẩn hiện một tầng bóng tối đậm nhạt, bóng tối bên ngoài lại giống như sâu cạn không đồng nhất, cực kỳ bất quy tắc.

Duy, phê!

Không gian đen tối vô cùng bỗng xuất hiện, một quyền này ẩn chứa lực lượng quá mức cường đại, dĩ nhiên lại xé rách một vết rạn trên nhận khẩu bàn, khiến người khác nhìn thấy mà giật mình.

Một tiếng vang nặng nề truyền ra, tinh thiết kiếm như đánh lên một bức tường bằng sắt cứng rắn. Tiếng vang làm não bộ chấn động từ bên ngoài truyền đến.

Vũ Văn Bác nhìn về phía xa, lập tức vui mừng, lần thứ hai lại nện xuống một quyền nữa, tầm quan trọng của binh khí đối với những linh giả có cấp bậc tự nhiên là quan trọng vô cùng. Trong đó, những linh giả ẩn chứa nguyên lực thiên địa có cảm ngộ tầng tầng lớp lớp, nếu là có thể đủ thuận lợi để phá hủy, đối với cuộc chiến với Lăng Phong, không thể nghi ngờ đó chính là hao tổn nhiều nhất.

Một đôi lông mày mềm mại đáng yêu của Tiêu Thủy Hàn giờ cũng bừng bừng phấn chấn. Trong tay hắn nhất thời xuất hiện hai viên hoàn bốc hơi nước trắng xóa lung linh, hung hăng đánh về phía bên người Lăng Phong.

Giờ khắc này, hai đại linh sĩ nghĩ rằng cơ hội giáp công lần thứ hai đã tới.

- Bảo Lan! Chế trụ lão quỷ đó!

Đầu Lăng Phong đau như muốn nứt ra, hắn thân là luyện thuật sư, niệm thức của hắn so với cường giả bình thường vốn là mạnh hơn một bậc. Nhưng liệu đã đủ sức đối phó với một cường giả Nhị Dung Linh Tôn hư hư thực thực.

Nếu không phải đang trong cuộc chiến khiến Sùng Minh lão tổ vô pháp toàn tâm toàn ý cùng với Lăng Phong tranh đoạt quyền khống chế con rối Thiên Sư Vệ thì chỉ sợ rằng Lăng Phong đã sớm bại trận, thậm chí loạn bạo mà chết.

Trong chiến đấu kịch liệt, điều động năng lực toàn thân, nhưng nội tâm Lăng Phong lại như băng tuyết vạn trượng, thâm trầm yên tĩnh. Nhưng bên trong lại được chiếu rọi, mọi thứ đều rõ ràng không gì sánh được, giống như trong lòng bàn tay.

Hắn biết rất rõ, bản thân tuyệt đối không thể vứt bỏ quyền khống chế Thiên Sư Vệ, cũng không phải bởi vì ham bảo vật, mà là nếu như để Thiên Sư Vệ đứng về phía đối phương, đến lúc đó, hai gã linh sĩ kia lại được thêm nó trợ giúp, thậm chí Tịch Tùng Tử vẫn còn sức chiến đấu, thì bản thân hắn chắc chắn sẽ gặp bất lợi.

Lúc này chỉ còn có Bảo Lan là có thể trợ giúp hắn một tay.

Bảo Lan cắn răng một cái, cái đầu màu bạc thoát khỏi trói buộc, cây kiếm như bắn về khoảng không, nhanh tới cực điểm. Một tiếng quát chói tai từ miệng nàng phun ra:

- Quý Lỗi khống chế! Tinh thần trùng kích!

Một vòng tròn mang theo sóng xung kích thẳng đến hướng Sùng Minh, ầm ầm như núi cao xông tới, tấn công vô cùng mạnh mẽ. Nếu như nói một chiêu Vãn Tinh trầm của Vũ Văn Bác dường như khiến chân trời lồm xồm, đủ để ép thịt người biến thành bột phấn, vậy thì một chiêu này của Bảo Lan, đến linh hồn cũng bị ép thành bột phấn.

- Người, người là Song Dực Oa Hoàng biến thành?

Sùng Minh lão tổ trừng to mắt, trên mặt giao tạp thần sắc vừa hoảng sợ vừa mừng như điên. Vừa rồi lúc chiến đấu kịch liệt, Bảo Lan cũng chưa từng sử dụng đến kỹ năng bốn mệnh, cho nên Sùng Minh cũng không phát hiện ra bản thể của nàng. Thân là Linh Tôn, tự nhiên là kiến thức rộng rãi hơn người, hắn lập tức liên tưởng đến bản lĩnh có thể dùng máu huyết để luyện khí huyết nguyên hạch của Song Dực Oa Hoàng Tiên Thiên.

Vì vậy, Sùng Minh cười ra tiếng:

- Hảo hảo hảo, một cái tấn linh, hơn nữa lại là song dực oa hoàng, chuyển đi này quả nhiên không uổng, đợi lão phu thu phục người.

Nghe vậy, đôi mắt màu bạc của Bảo Lan đột nhiên sáng rực, có khả năng, nếu như Sùng Minh lão tổ biết rằng vì không khống chế được cảm xúc muốn thu phục, phạm vào cấm kị của Bảo Lan, làm cho nàng triệt để bạo phát, sợ rằng hắn sẽ phải ân hận mà tự sát mình mấy cái bạt tai. Cho dù là ai cũng tuyệt đối không muốn chiến đấu với một phong tử (tên điên) huống hồ phong tử này lại có thực lực nhất định.

Không có gì sánh được sát ý tràn ngập trên mặt, thanh âm yếu ớt của Bảo Lan như mang theo một loại hàn ý chấn vỡ hồn phách con người, gần từng chữ một:

- Người...muốn...thu...phục...ta?

Sát ý khốc liệt không ngừng hiện lên trên gương mặt, Bảo Lan gầm nhẹ:

- Đi chết đi!

451. Chương 408: Tự Bạo Thiên Sư Vệ.

Kèm theo tiếng rống, một đạo bóng đen từ trán nàng bắn ra. Bóng đen giương cánh lên, tinh mang vô hạn từ trên cao rơi xuống, như Cửu Đàn lương hà đình trệ, sinh sôi nhanh chóng trấn áp chúng sinh.

Chư Thiên Tinh Hà!

Quý Lỗi Hỏa Lão!

Trong chớp mắt, chấn động như làm cả Cửu Tiêu Ngân Hà nghiêng ngả! Lực của hai đại Linh tôn đập vào nhau.

- Chết tiệt! Làm sao có thể?

Nhất thời, Sùng Minh lão tổ nhớ đến suy đoán mà Tịch Tùng Tử đã từng nói với mình, hắn còn lại ngại muốn đem nguyên nhân làm cường giả linh tôn của Nguyên Tông đến đây khiêu khích cùng nhiều sự tình khác nói ra, kết quả lại bị bản thân hắn vì không kiên nhẫn mà cắt ngang!

Giờ khắc này, Sùng Minh lão tổ mới cảm thấy vô cùng hối hận. Khi thấy Song Dực Oa Hoàng thì nghĩ rằng tự mình sẽ có khả năng thu phục ả, chỉ một chút sơ sẩy liền tự mình rơi vào hoàn cảnh rắc rối.

Hắn quát lớn:

- Toàn qua!

Từng đạo gió tụ hợp lại, thanh âm ù ù như óc truyền ra, bao vây dày đặc quanh mình Sùng Minh, phụ trợ cho hắn như đứng giữa màn sương mù, vô cùng nghiêm trang, không ai bì nổi.

Nhấc lên một ngón tay rất dài, một cơn lốc hiện lên giữa không trung, mỗi một cơn gió đều có linh tính mà cuốn về phía người bị công kích. Linh tôn tạo vực, quý lỗi ảo giác.

Không. Có thể không phải là ảo giác, dù nhìn bề ngoài giống như một cơn lốc ảo giác, nhưng nếu nhìn kỹ, thậm chí có thể thấy giáp xác lưu chuyển bên trong, bóng dáng giống như một loại sinh vật.

Khả năng như vậy thì trình độ đã vượt xa cái gọi là ảo giác, mà có thể gọi là khả năng tạo vật.

Trong khi Sùng Minh lão tổ đang toàn lực thi triển khả năng của linh tôn, thi triển cơn lốc, thì Lăng Phong cảm thấy được năng lượng niệm thức của đối phương đang rót vào Thiên Sư Vệ đã có một tia buông lỏng.

Một tia buông lỏng giống như khiến cho dây đàn đang bị kéo căng chùng lại một chút, mức độ hầu như không đáng kể, thế nhưng Lăng Phong rất rõ ràng cuối cùng mình cũng đã có được cơ hội, cho nên tuyệt đối không để lãng phí cơ hội này.

- Bao!

Khóe mắt Lăng Phong phun ra một đạo vết máu. Một đạo tâm huyết trong miệng phun ra, kịch liệt bành trướng khiến cho ý thức đang tắc nghẽn giảm bớt đi một chút.

Cùng với niệm thức của Sùng Minh lão tổ bên trong Thiên Sư Vệ đột ngột biến đổi, nguyên bản tuy rằng kịch liệt nhưng niệm thức đang hòa hoãn đột nhiên bành trướng, dường như có một cây côn bình thường đâm vào.

Phốc! Phốc! Phốc!

Tiếng động rất lớn, thanh thúy như tiếng trúc nứt ra, Thiên Sư Vệ run rẩy kịch liệt, hoang mang bay lên cao, sau đó bốn vó bắt đầu cử động một chút, một tắc lại một tắc, điên cuồng run lên.

Rắc! Rắc!

Miếng đồng màu bạc lớn trên thân thể của Thiên Sư Vệ rơi xuống, giống như đã lâu ngày đã bị hư hỏng bấy giờ tầng tầng rơi xuống.

Trong chớp mắt, Thiên Sư Vệ đã nhỏ đi một vòng, nhìn qua nhiều lắm chỉ bằng một phần ba lúc trước. Xuyên qua thân thể bên ngoài hầu như có thể nhìn thấy khung xương màu trắng bên trong. Đường nhiên, những khung xương này cũng không phải là nhục thể, mà thuần túy chỉ là năng lượng hóa sinh.

Một chiêu niệm thức tự động bạo khai, trong nháy mắt đem niệm thức của Sùng Minh lão tổ trung hòa, Lăng Phong lập tức đưa mười ngón tay lên áp vào nhau.

Tinh thiết kiếm run lên giữa không trung, như sao băng xoay tít "Đương ngự".

Tinh thiết kiếm quay lại, vừa mới ngăn trở hai viên linh khí của Tiêu Thủy Hàn tập kích đến, kịch liệt phản chấn đem đối phương chấn ngược lại rồi quay về.

Không chút nào chậm trễ, tay phải Lăng Phong giơ lên Thiên địa lao phát ra một loạt tiếng va chạm "ầm ầm", mạnh mẽ luân phiên tấn công về phía Vũ Văn Bác.

Sau đó kịch liệt xông tới, Thiên địa lao sinh ra một tiếng gào thét thảm thiết, ầm ầm vỡ vụn.

Thân hình Lăng Phong lùi lại, đứng lơ lửng trên bầu trời, lạnh lùng nhìn hai người đối diện.

Vũ Văn Bác, Tiêu Thủy Hàn thở gấp, trong mắt phát ra vẻ kinh hoảng. Mới vừa rồi, Lăng Phong mắt thấy nguy hiểm, kiên quyết lựa chọn bỏ qua một bảo bối như Thiên Sư Vệ. Can đảm và quyết đoán như thế, bọn họ đều tự biết mình thua xa.

Trong đôi mắt hoa đào của Tiêu Thủy Hàn, hàn khí dày đặc, tay nắm chặt đến mức có thể thấy được cả đầu khớp xương trắng bệch, thanh âm băng lãnh của hắn truyền ra:

- Vũ Văn huynh, xem ra là không thể lưu thủ nữa.

- Ân!

Vũ Văn Bác nặng nề trả lời một tiếng.

Lăng Phong nhìn hai người trước mặt thật chăm chú, hắn biết rõ kế tiếp chắc chắn sẽ là khổ chiến một mất một còn. Hắn tự nghĩ, dùng thực lực của bản thân tăng thêm kiếm điển diệu dụng để đối phó với một linh sĩ tầm thường thì không có gì khó khăn, thậm chí hai gã hắn cũng có thể đối phó. Nhưng...

Nếu là hai gã cường giả linh sĩ khai tông lập phái thì sao?

Đánh sẽ biết!

Hai tay áo của Vũ Văn Bác vung lên, hai trường tiên thật dài ánh lên kim sắc trông như hai độc xà xuất động, bắn ra nhanh chóng không gì sánh được, trên không trung giạt một cái phát ra ánh sáng trắng chớp động, trong ánh sáng mờ hồ phát ra ánh kim sắc lóng lánh, cực kỳ lóa mắt.

- Dịch Thủy Nhược!

Ô ô, giống như con khỉ già đang khóc, Tiêu Thủy Hàn bấm tay bắn ra hai viên hoàn, lúc đầu thì rất nhỏ, nhưng sau khi bay ra được một đoạn bỗng nhiên phình to lên thành một miệng thùng nước lớn đến mức có thể úp vừa từ đầu đến chân một người trưởng thành, thùng nước bỗng chụp xuống. Lực lượng cường đại ở trong đó bị ép lại, không gian bên trong vì chịu đựng sức ép mà phát ra âm thanh, có nguy cơ sẽ vỡ vụn.

Hai đại công kích đều là lực lượng chí thượng. Địa hệ mệnh môn rộng lớn, thủy hệ thiên quân tầng trệ, hai người cùng đánh thì tòa núi cao nhất cũng có thể bị một phát nát vụn.

- Ân!

Lăng Phong vung tay tung ra một mạng bài, niệm thức đâm ra, cả mạng bài và thân thể hắn lúc này đã ẩn đi không thấy. Cùng lúc đó, một cỗ tối tăm ngằm chìm xuống, nhưng lại dẫn một cỗ linh hồn lực có thể khiến cả linh hồn con người đông cứng, điên cuồng thoát ra, giống như sóng cuộn dữ dội, đem tất cả những gì trước mắt bao phủ vào trong

Trong chớp mắt, cảm thụ được thân thể căng thẳng như bị rơi vào trong ao đầm lầy lội, bị hơn mười dây leo thô to vướng vàng quần lầy.

Hai người Vũ Văn Bác nhìn nhau hoảng sợ, Tiêu Thủy Hàn trầm tĩnh nhất phát hiện không ổn đầu tiên, mặt không khỏi biến sắc:

- Vũ Văn huynh cẩn thận, là linh hồn hệ linh khí.

- Linh hồn hệ?

Vũ Văn Bác vô ý thức hỏi lại. Hắn cảm thụ được linh hồn càng ngày càng chìm xuống, dường như muốn trầm luân, lập tức hiểu rõ Tiểu Thủy Hàn không nói đùa. Hắn không khỏi kinh hãi kêu lên:

- Lại có bảo bối bực này. Bắt lấy nó!

Quang mang màu vàng bỗng nhiên dâng trào lên, giống như hỏa diễm thiêu đốt dưới chân hắn, lan lên cả người, người đứng bên cạnh trông giống như đang tắm trong biển lửa, cổ quái nói không lên lời.

- Linh kim viêm.

Theo tiếng quát, trường tiên đột nhiên quay lại, từ trên người dấy lên hỏa diễm bất ngờ, đúng là biến đổi dị nguyên lực.

Trong nguyên lực, linh hồn quỷ dị, địa hệ phong phú, thủy hệ tỉ mỉ, hỏa hệ táo bạo, phong hệ linh động. Mà ngũ hệ nguyên lực một khi phát sinh biến dị, ngoài tính chất lực lượng của bản thân còn có thể phát sinh ra biến hóa.

Địa hệ thiên hành giả công kích có thể phát huy được sự tử mĩ của thủy hệ cùng với vô khổng bất nhập!

Một chiêu này của Vũ Văn Bác rõ ràng là đem nguyên lực của địa hệ dung nhập với khả năng biến dị, có thể dùng nó phát ra cả lực thiêu hủy tảo bạo của hỏa hệ. Nếu là bị bắn trúng, lực thiêu hủy sẽ lập tức thâm nhập vào cơ thể, sau đó áp bách nội tạng các nơi, khiến cho thân thể trong nháy mắt trở thành tro tàn.

452. Chương 409: Đại Chiến Triển Khai.

Lưu diễm cuộn cuộn vòng xuất ra một khoảng rộng, vòng năng lượng đem khí tức trong vòng trăm trượng tập trung lại vững vàng. Có thể trở thành nhất tông chi chủ, Vũ Văn Bác tự nhiên là người thân kinh bách chiến, tuyệt sẽ không phạm phải lỗi mà nhóm người kia đã phạm phải, ngay khi phát hiện Lăng Phong biến mất, hần liền lập tức phân tán linh sĩ vực tản ra.

Phốc!

Trong không gian nơi thân thể Lăng Phong ẩn nấp bị bài trừ, trường tiên vắt ngang bầu trời xanh thẳm cực kỳ linh xảo quay ngược trở về đánh thẳng vào lưng Lăng Phong, ánh sáng mê người lóe ra.

Chỉ còn cách một chút xíu là đánh trúng người.

Lăng phong hít một hơi thật sâu, lồng ngực dâng lên cao, cột sống mạnh bắn lên một cái.

Một tiếng nổ thanh thúy nhưng không kém phần vang dội vang lên, chỉ thấy ở giữa cột sống của Lăng Phong dường như đang co rút tựa như đang tạo thành một cái lò xo, sau đó đột nhiên bắn lên cao. Lực lượng cường đại trong nháy mắt rót vào, khiến cho khung cảnh hư ảo xung quanh trở nên giống như thực, sau đó dưới sức mạnh phản độn, thân thể của hần nhanh như điện bắn về phía trước. Đây chính là hiệu quả của việc tu luyện Vô Cốt Nhu Thân, có thể điều khiển mọi đầu khớp xương trong cơ thể.

Tăng tốc tiếp cận, Lăng Phong liên tục xoay quanh, thanh điện u quang bộ triển khai khiến thân thể hần tựa như quỷ mị, giống như xông thẳng về phía trước nhưng lại không nắm bắt được phương hướng rõ ràng.

Vũ Văn Bác hoảng sợ trừng to mắt, thế nào cũng không lường trước được trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà Lăng Phong đã tấn công đến sát bên cạnh mình.

Nhanh! Quả thật là quá nhanh.

Khi tấn công cần nhất là tốc độ, thuần túy là tốc độ. Không quan tâm đến phòng ngự, không để ý nhiều việc, hoàn toàn là đấu pháp liều mình, chỉ cần trước khi người tấn công ta, ta đánh bại người tức là ta giành được thắng lợi.

Phương thức chiến đấu trần trụi tàn nhẫn như vậy Vũ Văn Bác cũng đã thấy không ít, nhưng phương thức chiến đấu này lại phát sinh trên người Lăng Phong, phát sinh trên người một kẻ đã nắm giữ nhiều thứ làm cho hần khó mà tin được. Thường thì đấu pháp này chỉ là những kẻ liều mình không còn gì để mất mới dám áp dụng.

Có thể trở thành tông chủ của Tông phái không phải là hạng người chỉ biết giữ mạng sao? Ai lại liều mạng như Lăng Phong? Không lẽ hần không biết quý trọng cái mạng nhỏ của mình?

Tiêu Thủy Hàn không làm được, Vũ Văn Bác đương nhiên cũng không làm được, bọn họ cũng cho rằng Lăng Phong sẽ tuyệt đối không làm vậy. Cho nên khi phương thức trực tiếp này hiện ra, hần dĩ nhiên mất một khoảng thời gian nhìn sững sờ không chớp mắt.

Linh cấp quyết đấu, chớp mắt định sinh tử.

- Sát lục chi nhận!

Đôi môi Lăng Phong khẽ mở, nhẹ nhàng phun ra bốn chữ này. Mỗi lời phảng phất như trực tiếp thâm nhập vào tận sâu thẳm nhân tâm, mang theo một loại linh hồn lực như muốn xé rách linh hồn.

Tự linh hội mạng bài thần bí, hôm nay tinh kỹ Sát lục chi nhận của linh hồn hệ đã được Lăng Phong nắm giữ hoàn toàn, bạo phát toàn diện.

- Vũ Văn huynh cẩn thận!

Lời nhắc nhở của Tiêu Thủy Hàn chung quy vẫn chậm một bước, một chiêu Sát lục chi nhận của Lăng Phong đã xuất ra, niệm thức kết hợp chi nhận, đâm thẳng vào đầu của Vũ Văn Bác.

Giống như một thanh kiếm sắc bén chém vào, Vũ Văn Bác kêu thảm một tiếng, hai mắt trũng lớn. Không đợi Lăng Phong thoát ra, hấn quát lớn một tiếng:

- Dù chết, ta cũng muốn bắt người chôn cùng!

Một đoàn lại một đoàn kim quang từ trên người hấn bay ra, quần chặt lấy Lăng Phong, trong nháy mắt đã bay vòng quanh vây thân hình hấn ở bên trong!

Sau đó, hai viên hoàn của Tiêu Thủy Hàn đánh tới, giống như hai viên lưu tinh rơi xuống, nặng nề đánh vào giữa lưng Lăng Phong.

- Ộc!

Lăng Phong phun ra một ngụm máu, mắt nổ đom đóm, choáng váng suýt ngã. Trong thời khắc nguy cấp, hấn biết rõ bản thân trăm triệu lần không thể choáng váng, nếu không, kết cục của hấn chắc chắn là cái chết!

Mạnh mẽ thở ra một hơi, Lăng Phong vươn một tay ra, bảy đạo kiếm ảnh lập tức hội tụ lại, hình thành một thanh trường kiếm cực lớn dài đủ mười trượng, phá không chém tới.

Rầm rầm!

Toàn bộ kim mang nhanh chóng biến mất, sau đó tạo ra một vết nứt hẹp dài, tinh mang đại kiếm đánh thẳng đến trước mặt Vũ Văn Bác. Cho dù là vị cường giả đầu tiên được xưng là "linh hồn hệ" mạnh nhất ngũ hệ có dốc toàn lực, cũng không cách nào đỡ được một chiêu này của Lăng Phong.

Kiếm ảnh lao tới, một dòng máu từ sọ não của Vũ Văn Bác phun ra, ầm ầm một tiếng, thân thể của hấn vỡ thành hai mảnh.

Sau khi xuất chiêu, Lăng Phong cũng không quay đầu lại, ngay cả chiến lợi phẩm cũng không thèm nhìn, chỉ vội đầu chạy về phía trước. hấn biết rõ, với tình trạng hiện nay của bản thân, hấn không thể chống lại Tiêu Thủy Hàn đang không chút hư hao nào!

Nhanh chóng!

Đổi hướng!

Đột nhiên chuyển hướng!

Từ khi gặp Ôn Đình, tiếp nhận lấy toàn bộ cảm ngộ về Thanh Điện U Quang của đối phương, Lăng Phong liền có ý thức đem bản thân tu luyện những công pháp dung nhập trong đó.

Vô luận là Cực Thốn Kính, Hư Không Niếp, hay là Vô Cốt Nhu Thân.

Lăng Phong đều nhất nhất tiêu hóa hết, có thể nói, Thanh Điện U Quang từ trình độ cảm ngộ đơn thuần của Ôn Đình, nay trong tay hấn đã là siêu việt. Đúng là hậu sinh khả úy. Không biết khi Ôn Đình nhìn thấy Lăng Phong tu luyện đến mức này thì lão có cảm nghĩ thế nào? Đừng quên rằng lão được mọi người xưng tụng là thiên tài ngàn năm có một. Có lẽ giống như Thích Thiên Ách đã từng nghĩ qua, người có thể cổ so sánh với thiên tài nhưng đối với quái vật biến thái thì người chỉ có ngưỡng vọng và tặc lưỡi than thở mà thôi.

Lần đổi hướng này, may là gặp người đang bị thương nặng, Lăng Phong nhanh chóng tránh khỏi công kích đến nửa trượng, khiến cho nó vô pháp đuổi tới thân thể mình. Trên đường chạy gấp, một viên tinh huyết nguyên khí hạch rất nhanh đã bị luyện hóa, một cỗ nguyên khí lớn rót vào thân thể hấn, làm cho thương thể của hấn khôi phục rất nhanh.

Tiêu Thủy Hàn càng đuổi càng thấy trong lòng phát lạnh, hấn nhìn thấy rất rõ động tác của Lăng Phong đang càng ngày càng nhanh nhen hơn, rõ ràng thương thể của hấn đang dần chuyển biến tốt đẹp. Vừa rồi

hai người liên thủ mà Vũ Văn Bác vẫn bị hấn chém chết, có thể biết rõ, một khi Lăng Phong chuyển biến tốt hơn thì kết cục của hắn sẽ như thế nào!

Tiêu Thủy Hàn gấp đến độ hai mắt đỏ ngầu, phong thái phiêu dật cùng tao nhã lịch sự đã biến mất không còn, nóng nảy đến mức đầu đầy mồ hôi!

Đúng vào lúc này, một tiếng gầm từ bên dưới truyền tới:

- Mộc Phong! Ta phải giết ngươi!

Trong ánh mắt kinh hãi của Tiêu Thủy Hàn, chỉ thấy trong một hố sâu ở bên dưới, Tịch Tùng Tử nhảy ra, hấn một thân mặc chiến giáp màu vàng, bên mặt ngoài chiến giáp tràn đầy bí văn

Tiếng gào thét cường đại như biển động phát ra, mơ hồ khiến chu vi không gian đang lay động bành trướng không ngừng bỗng co rút lại.

Lực lượng cấp linh tôn?

Tiêu Thủy Hàn thất thố hét to lên, hai hàng lông mày nhú chặt, không còn nửa phần thái độ ưu nhã ôn nhu. Sau tiếng hét kinh hãi đó, hắn cũng không cố tìm hiểu xem vì sao con át chủ bài của Tịch Tùng Tử đến bây giờ mới xuất ra, chỉ vội vàng kêu lên:

- Tịch tông chủ, ngăn hắn lại! Không thể để cho thương thế của hắn hồi phục như cũ!

- Ngăn ta thì chết!

Nhân thần của Lăng Phong đột nhiên ngưng lại, hai tay truyền ra tiếng động kịch liệt, cương khí dưới đan điền nhanh chóng nhảy lên, cương khí mạnh mẽ di động chảy khắp toàn thân.

Lúc đầu đại chiến, bị trúng một chiêu "Dịch thủy nhược" của Tiêu Thủy Hàn, cương giáp nội luyện thật vất vả luyện hóa mới có vài phần nay đã gần như tán loạn. Bây giờ lại phải đối mặt với tử cảnh, Lăng Phong cũng bất chấp hậu quả, không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ kích động cương khí trong cơ thể, lần nữa thi xuất xích luyện cương giáp.

Cương giáp cường đại gia tăng lực chịu đựng trên cánh tay, khiến cho khi xuất thủ, tinh thiết kiếm đập vào cánh tay, phát ra âm thanh vang dội.

Một làn sóng hướng thẳng về phía Tịch Tùng Tử đang đứng trang nghiêm phía trước.

Trên ngực Tịch Tùng Tử gồ cao lên, từng cục chiến giáp nhanh chóng từ tứ chi tách ra, điên cuồng tập hợp lại giữa không trung. Từng đạo ánh sáng màu xanh gào thét bắn ra, hình thành một khối lá chắn hình trứng dày không gì sánh được.

Ầm!

Năng lượng cường đại bạo tán khắp nơi, sương mù dày đặc dường như khiến cho không khí nứt ra thành từng đường một như diêm hoa hé nở, trộn lẫn với rãnh khí sinh ra tiếng gào thét lạnh lẽo thấu xương.

Tịch Tùng Tử đứng giữa trời, "đăng đặng đặng" thối lui hơn một bước, đợi đến khi năng lượng sương mù dày đặc tan hết, nhìn kỹ hắn trừ có sợi tóc bị thổi tán loạn một chút, còn lại thân thể không hề bị thương tổn chút nào.

Giống như đã sớm có dự liệu đối với kết quả này, Tịch Tùng Tử cũng không hề thả lỏng, thừa dịp khoảng cách bị thu hẹp lại liền mở rộng hai tay, một vòng lôi điện màu vàng từ giữa hai tay hắn xuất hiện, giống như kinh ngư tạo sóng, điên cuồng phun mạnh giữa không trung.

Linh Tôn vực.

Tâm thần Lăng Phong đại chấn, nhìn kỹ vẫn có thể biết chiêu đó là "Tĩnh niết lôi", thế nhưng linh vực ẩn chứa trong đó lại không giống trước, lực sát thương có thể tăng lên gấp đôi?

Không rảnh để suy nghĩ, sinh tử trong nháy mắt, Lăng Phong đột nhiên chuyển hướng, Tinh thiết kiếm trong tay hợp với kiếm quang vạn trượng chém thẳng vào Tiêu Thủy Hàn.

- Hừ! Tới thật tốt!

Một tiếng trong trẻo vang lên, ngón tay Tiêu Thủy Hàn bắn ra hai viên hoàn. Viên hoàn bên tay phải rơi xuống bên dưới, một tầng lại một tầng sóng dưới áp lực chất chứa dâng trào thủy quang. Lúc này đem Tinh thiết kiếm vây trong vòng cấm, khiến cho nó trong khoảng thời gian ngắn không thể động dậy.

Bên kia, viên hoàn bên tay trái cũng thẳng tắp đột kích lao đến ngực Lăng Phong, đột ngột giống như trái núi đè xuống ngực hắn.

Lập...lập...lập...Trong nháy mắt, Lăng Phong cảm giác được một vài xương ngực đã bị gãy, xương gãy đâm vào màng da, máu tươi phun ra, từng đóa hoa máu diễm lệ mà thể lương tung bay đầy trời.

- Đi chết đi!

Tiêu Thủy Hàn không hề chậm trễ, hai tay vừa thu lại, hai viên hoàn đã nhanh chóng bắn ra, sau đó mạnh mẽ hạ xuống như muốn nghiền nát mọi thứ phía dưới nó.

Mười trường, ba trường, một trường, một tắc,

Còn nữa tắc nữa là chạm vào Lăng Phong là đủ để khiến thân thể hắn nát bấy, tử vong gần trong gang tấc. Lăng Phong gần như đã "ngửi" thấy "mùi tử vong" thế nhưng hắn vẫn không buông xuôi vẫn cố gắng duy trì.

Thình thịch.

- Dám dẫm thương huynh đệ của ta?

Đúng lúc tưởng chừng như Lăng Phong đã bị đè bẹp thì một tiếng quát vang lên. Một đoàn ánh sáng lóng lánh hỏa quang đứng bên cạnh Lăng Phong, đối diện với Tiêu Thủy Hàn, hỏa hệ năng dâng trào cuộn cuộn, viên hoàn linh khí của Tiêu Thủy Hàn bị yếu thế, từ độ cao ba trăm thước rơi nhanh xuống tầng đá, ầm ầm vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ.

Như một đạo lưu quang, trong khi không ai kịp phản ứng, trong sương mù dày đặc Thích Thiên Ách đột nhiên xuất hiện trước mặt Tiêu Thủy Hàn, một quyền đánh tan linh khí của hắn thành bột phấn.

- Thích đại ca, người trùng kích tán linh thành công?

Lăng Phong kinh hỉ hô lên, hắn cảm thấy trạng thái linh thể của Thích Thiên Ách bây giờ so với trước kia cao hơn rất nhiều, không còn trôi nổi như trước. Đồng thời, trên da thịt lộ ra bên ngoài cũng bừng bừng sinh cơ, thậm chí còn hiện ra một tia nộ hồng của trẻ con.

- Ân! - Thích Thiên Ách mỉm cười, trong nụ cười bao hàm rất nhiều cảm kích không thể nói rõ. Hắn nói:

- Làm phiên huynh đệ thay ta bảo vệ, sự tình kế tiếp cứ giao cho ta.

Bá!

Con mắt dường như nhìn thẳng vào Tiêu Thủy Hàn, trên mặt Thích Thiên Ách thoáng lộ ra tiểu ý, nhưng rất nhanh chóng biến mất, từng lời từng chữ như muốn khảm nhập vào tâm người, hắn quát lên:

- Vừa rồi chính là người dẫm thương huynh đệ của ta? Không thể tha cho người!

Hắn vung mạnh tay, nhanh chóng hình thành một cái lồng hình trụ chụp về hướng Tiêu Thủy Hàn, cái lồng trưởng thu bất định, từng đạo ngọn lửa phụt lên, mỗi lần phun ra đều phun cao đến hơn một trường. Liếc mắt nhìn lại, không khí dường như cũng bị biến thành đặc quánh, sương mù xung quanh dày đặc mê huyền mông lung.

- Dừng tay! Dám làm trò sát nhân trước mặt lão phu! Người dám không xem lão phu ra gì?

Xa xa, ở giữa chiến trường kịch liệt, Sùng Minh lão tổ thấy thế giận dữ, thân thể của hắn đang chiến đấu với con rối Hỏa Lão của Bảo Lan, đột nhiên "Phanh" một tiếng, vỡ vụn.

Biến mất! Hoàn toàn biến mất!

Chỗ vừa đặt chân bỗng nhiên trở thành hư vô, hoàn toàn không có chút bóng dáng của Sùng Minh Lão Tổ. Phanh!

Lại là một tiếng nổ vang lên, Sùng Minh lão tổ bỗng nhiên xuất hiện phía trước Tiêu Thủy Hàn, giương tay chụp tới Thích Thiên Ách.

Biểu tình trên mặt Thích Thiên Ách không chút thay đổi, như sắt thép kiên định, hấn hung hăng đẩy tay phải, cái lồng hình trụ kia theo đường cũ trôi đi cực nhanh.

Đồng thời tay trái lộ ra, âm âm đối một chưởng với Sùng Minh lão tổ.

Trong hư không, tiếng nổ vang lên không dứt, trong chu vi vài trượng, không khí liên tiếp bị đánh bạo, từng đạo lực phản chấn truy tới, lúc này thân thể Thích Thiên Ách mới lui lại.

Sùng Minh lão tổ cùng lúc đó cũng thối lui hai bước, lúc này đằng sau đột nhiên truyền đến một tiếng cháy dữ dội, từng trận mùi thơm ngát tràn ra, giống như hương vị của hoa quế vào mùa đông bay khắp nơi.

Tất cả mọi thứ mơ hồ có một tia thiện ý, nhưng chính bầu không khí như vậy lại khiến cho Tiêu Thủy Hàn kinh hoàng tới cực điểm, thét lên thảm thiết. Nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy thân thể của hắn bị cái lồng hình trụ nhốt ở bên trong, một ngọn lửa thuộc hỏa hệ nguyên lực phun ra, đem thân thể của hắn đốt cháy như một ngọn nến.

Linh cấp cường giả đã từng trải qua hóa linh kiếp, sau đó lại trải qua lôi điện thối thể, một thân tạp chất bị trục xuất sạch sẽ, có thể nói, những gì còn lưu lại trong cơ thể đều là tinh hoa. Ngày sau, cho dù có ăn phải thứ có cặn, cũng sẽ bởi vì thân thể cường đại mà triệt để bài xuất, cho nên thân thể tự nhiên có mùi thơm ngát, cho dù bị đốt cháy như vậy cũng không phát ra mùi tanh tưởi.

- Tốt! Tốt! Tốt! - Liên tiếp nói ra ba chữ "tốt", sắc mặt của Sùng Minh lão tổ lạnh lẽo, trên mặt tràn đầy vẻ tức giận.

Rất hiển nhiên, Thích Thiên Ách lợi dụng lúc hắn không để ý đem Tiêu Thủy Hàn một chiêu giết chết, đã đả thương đến tôn nghiêm của hắn. Điều này khiến cho hắn, đường đường là Linh Tôn làm sao có thể chịu nổi?

- Đây là tự ngươi đâm đầu vào chỗ chết.

Quanh thân của Sùng Minh lão tổ gió lớn đang thổi không ngừng đột nhiên dừng lại. Leng keng...hai cơn lốc ở hai bên đột nhiên biến thành hai cánh chim mỏng như lưỡi lam.

Bốn cánh!

Cơn lốc thành linh biến thành bốn cánh. Năng lượng dâng trào gào thét che lấp cả bầu trời, thế nhưng cánh chim mặt ngoài hiện ra tia sáng, bên trong bóng tối phát ra hàn quang khiếp người.

Hưu! Hưu!

Bảo Lan cùng với con rối Hỏa Lão đồng thời xuất hiện tại bên cạnh Thích Thiên Ách. Bảo Lan thần tình ngưng trọng, lẳng lặng đứng giữa không trung đang phát sinh dị biến nhìn Sùng Minh lão tổ, ngữ khí có chút khàn khàn:

- Nhị Dung Linh Tôn! Vậy mà thực sự lại là Nhị Dung Linh Tôn!

"Hắc hắc" Đôi con người của Sùng Minh lão tổ hiện ra ánh sáng xanh biếc, giống như ánh mắt độc xà, bên trong mơ hồ có cơn lốc đang lượn vòng. Thanh âm lạnh lạnh của hắn truyền khắp hư không:

- Hoặc đầu hàng! Hoặc bỏ mạng hồn tiêu! Hai điều các ngươi chọn một!

- Giết!

Không đợi hắn nói hết lời, Thích Thiên Ách Ách cùng Bảo Lan liền rất ăn ý, đồng thời hướng về phía trước tấn công. Bảo Lan mạnh mẽ sử dụng niệm thức, tinh thần sóng xung kích lay động trong hư không bày ra trạng thái như thực chất không ngừng rung động. Hai cánh của Oa Hoàng cùng với kỹ năng bốn mệnh đã bị nàng sử dụng tới cực điểm.

Tự sơn hữu linh, sơn linh phần diệt, nhược hải hữu hồn tiêu tán! (Hình như là: Núi có linh hồn, linh hồn núi cũng bị đốt cháy, nếu biển có linh hồn cũng sẽ bị tiêu tán! - DG) Sau một kích tất cả đều rơi vào một

mảnh tĩnh lặng quý dị, rõ ràng có sự sống chuyển động, hư không chấn động, năng lượng chấn động đến cực điểm, nhưng mà tất cả những điều này chỉ có thể nhìn thấy.

Nhưng lại không có bất kỳ thanh âm nào rơi vào trong tai.

Quý dị! Vô cùng quý dị!

Con rối Hỏa Lão sau đó liền ra tay. Vừa xuất thủ đã là tam đại kỹ năng luân phiên xuất hiện: Chư thiên tinh hà, Bát phương phong vũ, Thiên quân hỏa lôi.

Nói chung, cho dù là cường giả Linh Tôn cũng không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn liên tiếp thi triển ba loại tinh kỹ, như vậy sẽ gây gánh nặng rất lớn cho cơ thể, rất có khả năng tạo thành tổn hại với việc thăng cấp sau này.

Nhưng nếu là con rối, Hỏa Lão tự nhiên đã đánh mất toàn bộ tâm tư phản kháng. Bảo Lan căn bản cũng không cần cố kỵ khả năng thăng cấp sau này của hắn, một con rối chỉ cần một mặt tấn công mạnh là đủ.

- Huyết tinh mang nhân, Thủy mẫu tinh kỹ! Hợp! Huyết tinh mang nhân thủy mẫu phê!

Trong mắt Thích Thiên Ách Ách quang mang tăng vọt. Mới vừa rồi nguyên bản hắn trùng kích tán linh thành công, chính là đã đến lúc linh cơ khẽ động bù đắp một thân tiếc nuối.

Phải biết rằng hắn có thể trở thành Linh Tôn, tinh kỹ lớn nhất trong cơ thể cũng là lúc trước tìm hiểu, đoạt được từ tiền nhân Minh Thúy, cũng chính là Huyết tinh mang nhân.

Kể từ đó, con đường thăng cấp của hắn trở nên bằng phẳng dị thường, nhưng cũng có không ít tai họa ngầm, đó chính là ngày sau nếu muốn có chút tiến bộ thì vô cùng khó khăn. Tưởng tượng khi linh ngộ được đến cảnh giới Linh Tôn Tạo Vực như Hỏa Lão trước đây, sau đó muốn tiến tới đạt được cảnh giới Nhị Dung Linh Tôn thì khó như lên trời.

Cho nên, hắn thành công trùng kích tán linh thì cũng vẫn chưa đủ, thuận thế bắt đầu đem Thủy mẫu tinh kỹ dung nhập trong vòng của Huyết tinh mang nhân. Một khi thành công, tự nhiên có thể tiêu trừ hết thủy ấn ký của tiền nhân, biến tinh kỹ hoàn toàn thuộc về quyền sở hữu của mình,

Có thể nói giờ khắc này, tu vi của Thích Thiên Ách so với trước khi mất đi thân thể hoàn toàn hơn rất nhiều. Đúng là nhân họa đắc phúc.

Một tiếng quát vang lên, một đôi mắt hẹp dài màu máu nhìn về phía chân trời, quái trùng trong con người Bảo Lan dùng tốc độ cực nhanh bắn ra, đánh thẳng vào đỉnh đầu của Sùng Minh lão tổ,

Tam đại Linh Tôn, công kích đánh tới.

Dữ tợn, sự dữ tợn không gì sánh được hiện lên trên khuôn mặt của Sùng Minh lão tổ, đường thịt giữa mi tâm của hắn thình thịch nhảy lên, thân thể dường như biến thành một cái bao tải lâu năm, không ngừng cuộn cuộn phồng lên, khi thì phập phồng như sóng nước.

- Chuyển, vạn tự trận!

Sùng Minh lão tổ chợt quát một tiếng, cơn lốc cực lớn từ bốn cánh run run lao ra, bắt đầu biến ảo thành trận hình, cấp tốc hình thành ba bó mũi nhọn đâm về các hướng.

Ầm! Ầm! Ầm

Ba tiếng nổ kinh thiên động địa bỗng chốc vang lên, xé rách màng tai con người, máu tươi chảy ra, xung quanh vốn đang bị vây trong trận đấu kịch liệt bỗng dừng tựa như ngừng lại, khi mọi người cảm thấy thì đã muộn, ào ào lui ra, những linh giả cũng không cố tấn công, đồng thời tách ra xa xa.

Xa xa thấy một màn như vậy, Lăng Phong cảm thấy trong đầu dường như có hàng vạn vụ nổ, ong ong ù ù dậy sóng trong đầu.

Nguyên trận!

Đây là nguyên trận thị uy.

Cho tới nay, Sang Sư truyền thụ kiếm điển đều có nhiều chỗ mơ hồ không rõ, cùng với loại tàng kiếm ảnh thứ tư. Nếu lúc trước không đạt được tu vi, một lần luyện hóa được bảy đạo kiếm ảnh, Lăng Phong hiện tại căn bản sẽ vẫn không biết có chiêu thức cường đại như "Thiên Nguyên cấm vạn vật sát" tồn tại.

Từ nay về sau, nương theo sự tiến bộ của tu vi, cũng có tri thức của kiếm điển bày ra, hơn phân nửa trong số đó đều có thể giúp cho Lăng Phong có thể ngộ mới.

Hoặc là giúp hắn tiến bộ nhanh hơn, hoặc là khiến cho lực công kích đại trường.

Thế nhưng vẫn có một phần khó hiểu. Những thứ này Lăng Phong mơ hồ có thể nhận biết rằng tuyệt đối đều thuộc về chỗ tinh hoa của kiếm điển, nhưng hết lần này tới lần khác lại không chạm tới được trung tâm của nó.

Cho đến mới vừa rồi nhìn thấy Sùng Minh lão tổ thi triển một chiêu này, Lăng Phong dường như trong hỗn độn nhìn thấy một tia sáng, những mơ hồ đều biến mất, khiến cho nhận thức của hắn thoáng cái trở nên thông thấu sáng suốt vô cùng.

Thì ra là thế!

Thì ra ở chiêu thức Thất đầu tinh vũ trảm vẫn còn tồn tại những vận dụng biến ảo như thế!

Thì ra Thiên nguyên cấm, vạn vật sát, những thứ này có nguồn gốc hơn cả có thể vượt cấp chém giết đối thủ của bọn họ.

Những cảm ngộ liên tiếp giống như sóng triều cuộn cuộn mà đến, Lăng Phong giống như sa mạc khô cạn nghìn vạn năm, điên cuồng mà hấp thu chất hết thấy tất cả những giọt mưa đang điên cuồng trút xuống, cơ hồ là trong chớp mắt, hắn đối với tu vi sau này của mình càng thêm nắm chắc.

Thậm chí, giờ khắc này, hắn đã hoàn toàn bước trên con đường thuộc về mình.

Ở trong nhận thức bí ẩn sâu thẳm, Sang Sư đột nhiên mở hai mắt, khoan thai thở dài một tiếng, trong tiếng thở dài tràn ngập vui mừng.

- Lăng huynh đệ, cẩn thận!

Một chiêu xuất ra, Thích Thiên Ách vẫn chưa rời bỏ lực chú ý khỏi Lăng Phong, khi thấy Lăng Phong đang chìm đắm trong suy tư, mà sau lưng hắn Tịch Tùng Tử lại đang lao đến cực nhanh, nhất thời kinh hô ra tiếng.

Trong lúc nguy cấp, hắn thậm chí quên mất phải che giấu thân phận của Lăng Phong.

Tịch Tùng Tử đã tới gần vô ý thức mà ngạc nhiên, Lăng? Không phải Mộc?

Chợt, nghi hoặc hoàn toàn bị hắn ném ra sau đầu, một vẻ lãnh ý hiện lên trên gương mặt hắn: dù hắn có che giấu cái gì đi nữa cùng không có quan hệ. Ngày hôm nay người phải chết!

Tóc gáy Lăng Phong dựng đứng lên, sát khí cường liệt khiến nội tâm hắn báo động đập như nổi trống, hoàn toàn không có bất luận một tia thời gian để quay đầu lại, hắn chỉ liên tục chuyển động, nhanh chóng tiến về phía trước.

Trước và sau hai lần xuất thủ của Tịch Tùng Tử, uy lực hoàn toàn bất đồng, Lăng Phong lập tức phát hiện được chiến giáp huyền bí trên người hắn, liền biết rõ đây là một bộ chiến giáp cấp Linh Tôn.

Như vậy linh khí trong người hắn, mỗi lần thi triển đều có thể điều động khả năng của Linh Tôn, uy lực cường đại thái quá, cũng không biết bản thân hiện giờ có đủ sức để địch lại không. Chỉ sợ sau khi linh ngộ được ảo diệu của Nguyên trận cũng không thể một chiêu làm tiêu tan vạn vật.

Cho nên, Lăng Phong chỉ có thể chạy trốn.

- Chết tiệt!

Thích Thiên Ách muốn ngăn cản Tịch Tùng Tử, nhưng đúng lúc đó, một tiếng u u như thanh âm của sinh vật bò sát từ phía Sùng Minh lão tổ truyền tới:

- Lẽ nào các ngươi quên mất còn có lão phu ở đây?

Ầm Ầm!

Vạn đạo năng lượng bị cơn lốc cuồng liệt phá vỡ, trên người Sùng Minh lão tổ đầy vết máu, trong đôi mắt màu xanh quang mang đại trướng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng không giống của nhân loại, trong mơ hồ, phía sau gáy hắn hiện ra một mảnh lân giáp màu xanh.

- Không nên phân tâm, trước tiên liên thủ giết hắn!

Bảo Lan vội vã quát lên, ngưng lại dị động của Thích Thiên Ách.

453. Chương 410: Nhị Dung Linh Tôn Giả?

Thích Thiên Ách vội vàng dừng lại ý định di chuyển trong chớp mắt tới bên cạnh Lăng Phong cách đó hơn nghìn trượng, oán hận nhún chân:

- Chết tiệt!

Hắn cũng biết rõ bản thân không có khả năng đi cứu Lăng Phong, bởi vì Sùng Minh lão tổ hiện tại đang rất tập trung về phía hắn, chỉ cần hơi có vọng động thì hắn chắc chắn phải chết. Chiến đấu cấp bậc như bọn họ thì chỉ cần một sai sót cũng dẫn đến hậu quả nghiêm trọng và rất có thể hậu quả đó chính là cái mạng của mình.

Nghe thấy Bảo Lan và Thích Thiên Ách trao đổi với nhau, Sùng Minh lão tổ khinh thường cười nói:

- Giết lão phu? Ha ha ha ha...Thực sự là những kẻ không biết sống chết! Trước đây cũng có rất nhiều kẻ muốn giết lão phu nhưng hiện tại bọn chúng chắc đã đầu thai rồi. Ha...ha...ha...đã lâu lắm rồi không có ai dám nói câu đó với lão phu. Lão phu muốn biết các ngươi định giết ta như thế nào đây...

Đối với Sùng Minh lão tổ đang cười đến điên cuồng, Bảo Lan chỉ lộ ra vẻ mặt lãnh tĩnh:

- Ngươi nếu thật sự là Nhị Dung Linh Tôn, ta đương nhiên sẽ không dám nói những lời này, nhưng mà hiện tại thì...

Lời vừa nói ra, Sùng Minh lão tổ nhất thời biến sắc!

- Tuy rằng ta không rõ ràng lắm ngươi đến tột cùng là dùng loại phương pháp gì để cường chế gia tăng cấp bậc, thế nhưng ngươi cũng không phải là Nhị Dung Linh Tôn thật sự.

Đôi mắt thông minh của Bảo Lan mang theo hào quang nhìn thẳng vào Sùng Minh lão tổ, không cho hắn che dấu chút nào:

- Bằng không, một vị Nhị Dung Linh Tôn, thì vừa rồi, cho dù là ba người chúng ta liên thủ thì cũng không thể đả thương ngươi nghiêm trọng như vậy. Thực lực của ngươi cũng chỉ mới vượt qua Linh Tôn một chút còn chưa thể gọi là Nhị Dung Linh Tôn được.

"Hắc hắc!" Hai tiếng cười âm hiểm ngấm ngấm vang lên, Sùng Minh lão tổ lộ ra biểu tình tán thưởng:

- Quả nhiên không hổ là xuất thân ma thú, độ nhạy cảm xác thực không phải chuyện đùa. Bất quá, cho dù lão phu không phải Nhị Dung Linh Tôn thì hôm nay cũng có thể giết chết ba người các ngươi! Hắc ô trận!

Trong thanh âm để lộ ra một sự tự tin rất lớn, hai tay Sùng Minh lão tổ rung mạnh lên. Toàn bộ các cơn lốc đều tạm thời ngừng lại, sau đó hình thành một đạo mây đen, dường như từ khắp bầu trời bay tới.

Một cánh chim điên cuồng hoạt động, phát ra âm thanh leng keng leng keng, nhiễu động màng nhĩ người khác, gần như ngay cả tầm nhìn cũng trở nên mờ mịt.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện dưới mây đen mù mịt tồn tại hơn mười vòng xoáy nước, giữa mỗi ba vòng xoáy đều có một bàn tay thật lớn chắn ở giữa. Trong mơ hồ có thể tinh tế nhìn thấy lưỡi dao thoắt hiện, phát ra ánh sáng óng ánh như ngọc.

Tay áo Bảo Lan bay bay, ngưng thanh quát lên:

- Không biết hẳn dùng phương pháp gì để cưỡng ép tăng tu vi, ta phỏng chừng tuyệt đối không thể kéo dài, chỉ cần kiên trì một thời gian ngắn để hẳn hao hết lực lượng là được.

Thích Thiên Ách hiểu rõ lập tức hưởng ứng, hẳn nắm chặt tay, những hỏa mang vừa rồi tiêu tán xung quanh thân thể lại tập hợp lại thành một bộ chiến khải, sau đó thân hình nhoáng lên, nhanh chóng lui về sau.

Vô luận là Thích Thiên Ách hay bản thể của Bảo Lan, hay là Hỏa Lão, bọn họ đều là những người có tốc độ kinh người, trong cự ly ngắn lại càng phát huy được sở trường. Cho dù Sùng Minh lão tổ là linh tôn của phong hệ, lợi dụng sức gió, muốn đuổi theo ba người cũng không phải việc đơn giản.

Gió lốc lại gào thét, mây đen có xu thế như muốn đè ép tất cả. Bầu trời dường như thấp hẳn xuống. Chỉ chốc lát sau, cảm giác được muốn đuổi kịp ba người không phải là việc dễ dàng, Sùng Minh lão tổ bỗng nhiên dừng bước, mười ngón tay vòng lại, cơn lốc đang có xu thế bay lên bỗng dừng lại, quay về bên cạnh người hắn.

Hai tròng mắt của Sùng Minh lão tổ dần hiện ra quang mang âm u, hướng mắt nhìn vào nhóm người đang chiến đấu kịch liệt, âm hiểm cười nói:

- Trốn? Vậy lão phu liền dùng tông môn của người để khai đao đi!

Ngón trở hung hăng điểm một cái: "Nhất tự xà hình trận!"

Mười ba cơn lốc thoát ly, kết hợp lại với nhau lao nhanh về phía Tào Kế Suất. Tào Kế Suất đang bị bốn gã linh giả vây công, dùng thực lực của hắn đối phó với bốn gã linh giả vốn chỉ là chuyện đơn giản, nhưng lần trước hắn bị Hỏa Lão đánh một kích bị thương nặng vẫn chưa có chữa trị dứt điểm, thực lực giảm mạnh, chỉ có thể miễn cưỡng đối phó. Với một "thương binh" như Tào Kế Suất thì có thể chống lại bốn gã linh giả vây công đã là cực hạn rồi. Bây giờ lại bị một cường giả như Sùng Minh tấn công, hẳn làm sao có thể chống đỡ?

- Chết tiệt!

Thích Thiên Ách đang chạy trốn đột nhiên nhìn thấy một màn này, thân thể "phanh" một tiếng dừng lại, sau đó thân thể khẽ vặn vẹo đột nhiên tan biến giữa hư không rồi đột nhiên xuất hiện trước mặt Tào Kế Suất, đúng là kỹ năng bản mệnh đầu tiên của tán linh: "Thuấn di!"

Tán linh chính là năng lượng thuần túy, tiên thiên có thể xuyên qua không gian đứt đoạn, di động trong cự ly ngắn không hề hao tổn một chút thời gian nào.

Thân hình vững vàng như núi, Thích Thiên Ách hung hăng vung ra năm ngón tay chộp tới cơn lốc.

- Chi ngư!

- Chi chi chi!

Liên tục vài tiếng gào thét vang lên, cơn lốc bị hỏa hệ nguyên lực phát ra từ lòng bàn tay của Thích Thiên Ách phát ra bốc cháy bùng bùng, sau đó tan thành tro.

- Người cuối cùng cũng không chạy trốn nữa sao? Hắc hắc để lão phu xem ngoài bản lĩnh chạy trốn các người còn có thể làm được gì nữa không?

Sùng Minh lão tổ nhìn thấy một màn này cũng không nổi giận, trái lại, vẻ mặt hắn hiện lên thần sắc vui mừng, rất trầm tĩnh thản nhiên nói:

- Người có thể trở thành tán linh lại tự mình có được thực lực như vậy, có thể biết được thân thể trước kia thực lực cường đại như thế nào, Ngô, một nhân vật lợi hại như người tại sao ở Vô Tận Hoang Nguyên này lại chẳng bao giờ nghe nói đến?

Một chảo đốt sạch cơn lốc đang lao tới, sau đó, Thích Thiên Ách âm thầm khoát tay, ra hiệu bảo Tào Kế Suất mau rời khỏi vòng chiến. Tào Kế Suất cũng biết rõ trong cuộc chiến của những linh tôn, những linh sĩ và linh giả như hắn hoàn toàn không có tác dụng gì, cho nên rất thức thời tách ra xa.

Sau khi sắp đặt tốt, Thích Thiên Ách mới đưa mắt nhìn Sùng Minh lão tổ, hỏi vặn lại:

- Thực lực của các hạ đồng dạng cũng không phải tầm thường, nhưng tựa hồ cũng rất lạ mặt.

Nghi vấn này cũng không phải thuần túy phản kích lại Sùng Minh lão tổ, mà là thắc mắc đã giấu trong lòng Thích Thiên rất nhiều ngày. Phải biết rằng diện tích của Vô Tẩn Hoang Nguyên tuy rằng rộng lớn, cường giả ẩn giấu trong đó cũng là rất nhiều, nhưng đại đa số cường giả đều sẽ có lai lịch riêng, tuyệt đối sẽ không đột ngột xuất hiện giống như Sùng Minh lão tổ.

Thích Thiên Ách tự hỏi bản thân cũng đã trà trộn vào Vô Tẩn Hoang Nguyên nhiều năm, có hiểu biết đối với nhiều thế lực, nhưng với Sùng Minh lão tổ hẳn lại không hề biết gì cả, vô luận là hẳn sử dụng phương pháp gì thì ngoài hình tượng trang phục ra, còn lại là xa lạ đến cực điểm.

- Ha ha ha ha.

Sùng Minh lão tổ phát ra tiếng cười cuồng tiếu. Tiếng cười chợt ngưng lại, hắn nhìn chăm chú vào Thích Thiên Ách:

- Muốn biết lai lịch của lão phu ư? Đợi đến khi lão phu đưa ngươi xuống địa ngục ngươi sẽ rõ ràng.

Một tiếng nổ rất lớn phát ra, hơn nghìn cơn lốc từ xung quanh xuất hiện dày đặc. Giữa không trung, nanh vuốt bọn chúng ẩn lộ, như lưỡi dao sắc bén, điên cuồng lao qua.

Bầu trời đang trong sáng biến thành một mảnh đen tối, dường như ngay cả hư không cũng bị những cơn lốc này cắn nuốt sạch sẽ.

454. Chương 411: Sinh Tử Một Đường.

- Ngươi cho rằng ta không tồn tại sao?

Đang sau truyền đến tiếng gầm của Bảo Lan, khi nhìn thấy Sùng Minh lão tổ xuất thủ một cách vô sỉ với Tào Kê Suất, nàng liền biết rõ quy tắc lúc trước đã không thích hợp, Bảo Lan đành phải lần thứ hai liên thủ với Thích Thiên Ách giết hắn.

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Bạo thanh khi giao thủ liên tiếp truyền ra, ba người bắt đầu trở mình cuộn cuộn triệt để giằng co. Bầu trời trở thành một mảnh hỗn loạn, khắp nơi đều là khí lưu tán loạn cùng tiếng hét điên cuồng chói tai, làm cho người khác choáng váng. Chu vi trăm dặm xung quanh hai người không có bất kỳ một ai, thậm chí một sinh vật nào dám bén mảng đến gần. Tuy chứng kiến cao thủ so chiêu là một cơ hội lớn giúp võ giả thăng tiến trên con đường của mình nhưng nếu muốn thăng tiến thì trước hết phải giữ được mạng đã. Hơn thế nữa đây cũng không phải là cao thủ so chiêu mà là quyết chiến sinh tử giữa ba đại cao thủ.

Cuộc chiến cách đó hơn ba trăm dặm cũng không kém phần quyết liệt.

Đối mặt với Tịch Tùng Tử đang từng bước gia tăng sức ép, Lăng Phong cũng đành phải lựa chọn tạm lánh. Hắn biết rõ khi sử dụng linh khí không có bất cứ hạn chế gì, trong đó ẩn chứa năng lượng cường đại nhưng mỗi lần thi triển lại là một lần gây sức ép cực hạn với thân thể.

Tựa như giai đoạn trước đây Minh Dục thân là Thánh Vực mưu toan thi triển truyền thừa linh khí, khi mới bắt đầu còn không nhìn ra chỗ nguy hiểm nào. Đáng tiếc không được mấy lần sinh mệnh của hắn liền bị hao hết, lâm vào cục diện bế tắc, phải lợi dụng Tàng Linh Tinh Chương Đoạt Xá để sống lại. Có thể nói là trên đời này cũng không có cái gì đạt được mà lại không phải bỏ ra một cái giá nhất định nào cả.

Tịch Tùng Tử mưu toan dùng thân thể linh sĩ mạnh mẽ huy động chiến giáp cấp linh tôn, sau đó phòng ngự cũng kém đi. Cái Lăng Phong muốn chỉ là kéo dài thời gian cho tới khi hắn không có cách nào sử dụng năng lực của linh tôn nữa. Lăng Phong có thể khẳng định rằng thực lực linh tôn mà Tịch Tùng Tử đang sở hữu không phải là của bản thân hắn và đương nhiên là khi lật con át chủ bài này ra thì hắn cũng phải trả một cái giá không nhỏ. Cái Lăng Phong đang chờ chính là thời gian Tịch Tùng Tử "phải trả cái giá đó".

- Một tông chủ! Ngươi đường đường là một tông chủ, lại không dám tự mình đứng ra trước gió sao? Ha ha ha ha, ta xem cũng không khác đám chó mèo là mấy! Không hiểu đệ tử Sáng Tông đuôi mù hay sao mà lại dựa hơi vào một vị tông chủ chỉ biết trốn chạy như người.

Thanh âm trào phúng của Tịch Tùng Tử quanh quẩn trong đàn sơn thâm cốc. Giờ khắc này không biết đã bị bao nhiêu người ẩn tu nghe thấy.

Tịch Tùng Tử cũng đang rất khẩn trương, thời gian duy trì của hắn cũng không còn dài nữa, mà khoảng cách giữa hắn và Lăng Phong vẫn không được kéo ngắn vì thế hắn đành phải sử dụng đến hạ sách này.

Lăng Phong hung hăng cắn chặt răng, gân xanh trên huyết thái dương nổi đầy lên, đối mặt với sự khiêu khích của Tịch Tùng Tử, Lăng Phong chỉ có một loại đối pháp duy nhất đó chính là "nhẫn"! Lăng Phong biết rõ nếu không nhẫn nhịn được loại khuất nhục này, nhất thời bị kích động thì lập tức người chết sẽ là mình. Chỉ có sự nhẫn nại hơn người thường mới có thể làm những việc lớn mà người thường không làm được.

Thanh quang bạo trún, thân hình Lăng Phong như mũi tên bắn về phía trước.

- Được! Ta cho ngươi trốn! Ta xem ngươi trốn thế nào?

Tịch Tùng Tử trên mặt đầu tiên là lộ ra vẻ do dự, nhưng ngay sau đó sự do dự liền chuyển thành tàn nhẫn - Nguyên bản vốn không muốn sử dụng một chiêu này, nhưng xem ra không dùng không được! Cho dù liều mạng, sinh mệnh bị hao tổn ta cũng phải giết chết Lăng Phong!

Nguy hiểm!

Dù chưa tới, nhưng Lăng Phong đã cảm nhận được một cỗ nguy cơ thâm trầm tới gần. Rõ ràng cự ly giữa hai bên có đến trăm trượng, công kích của đối phương căn bản là vô pháp chạm tới người. Nhưng loại cảm giác cường liệt này thật giống như trùng ở trong xương, khiến cho Lăng Phong cảm thấy không cách nào dứt bỏ được.

- Phong hệ ngưng, chân thần chi quyền hiện! Chiến Khải thần tôn!

Từng tiếng niệm chú huyền ảo từ trong miệng Tịch Tùng Tử truyền ra, âm ba cường liệt lay động trong không khí tạo nên một loại tiết tấu đặc biệt nhưng tràn đầy sự nguy hiểm. Tịch Tùng Tử chấp hai tay lại, dường như hắn đang nắm lấy một cái dây thừng vô hình trong không khí.

Lăng Phong bỗng dưng giống như "bị treo lên không", hắn cảm giác được không khí bốn phương tám hướng tinh mịn cũng bắt đầu xuất hiện gợn sóng, từng đạo gợn sóng mơ hồ hiện hình thành một tòa đại rận vây khốn.

Mặc dù trận thế này không ảo diệu hơn Thiên Nguyên cấm, thế nhưng thuần túy ở cường độ lực lượng cũng đã vượt xa kiếm ảnh mà Lăng phong điều khiển thi triển.

- Mộc tông chủ, lần này ta muốn cho ngươi nếm thử uy lực "Thần Tôn Chiến Khải" của ta!

Trên mặt Tịch Tùng Tử xuất hiện một tia thần sắc đỏ ửng không bình thường, giống như bông hoa vải bị sắp nhuộm qua, để lộ ra một chút quỷ dị.

Không tốt!

Lăng Phong vô ý thức kinh hãi, đầu ngón chân liên tục di chuyển, nhưng thân hình dường như bị nhốt trong không gian chật hẹp với bốn mặt liên tục biến hóa.

Ầm!

Một quả đấm to như đầu người trưởng thành điên cuồng hạ xuống, trong hư không yên tĩnh phát ra một tiếng nổ nặng nề, một vòng sóng gợn ầm ầm bắt đầu từ từ xuất hiện.

Thân hình của Lăng Phong lui lại nhanh như chớp, trong tầm mắt của hắn, phía sau nắm đấm lại là trống không. Dường như một quyền này là từ hư không sinh ra, lại khứ vô ảnh.

Thối lui nửa thước, lưng áo của Lăng Phong rách ra, hắn sợ hãi quay đầu lại, chỉ thấy lại một nắm đấm lớn nữa đang lao đến. Lúc này đây, Lăng Phong cũng vô pháp tránh né. Một tiếng động nặng nề vang lên, hắn dường như có thể nghe thấy được tiếng vỡ vụn của các khớp xương khắp nơi trong cơ thể mình truyền đến.

Cố gắng tụ lại một tia tinh lực đang bị thất tán, nhưng khi đưa mắt nhìn về cảnh tượng phía trước, khóe miệng Lăng Phong nhếch lên một nụ cười thâm. Không gian bốn phương đều ẩn chứa quyền đầu cường liệt của phong hệ nguyên lực.

Tránh cũng không thể tránh!

”Hắc hắc” trên mặt Tịch Tùng Tử hiện ra dáng tươi cười tự đắc, tiện tay ra một chiêu, chỉ thấy bốn phía đại quyền thần dũng thế tấn công lại, nhưng nhất tề nhắm thẳng vào Lăng Phong.

- Mộc tông chủ, hiện tại sao rồi?

ột vẻ châm biếm hiện lên, Tịch Tùng Tử không nhịn được, sung sướng cười nói:

- Phong thái tuyệt thế mặc kệ mọi việc đâu rồi? chỉ sợ rằng ngươi cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có ngày hôm nay đi?

Hắn tâm tình âm trầm, dù có bị mất đi địa vị hắn cũng không đem Chiến Khải hiển lộ ra trước mắt mọi người. Nếu không phải bị Lăng Phong một chiêu khiến hắn bị thương lại đâm lên mặt hắn một cước khiến cho tôn nghiêm của hắn bị tổn hại nghiêm trọng, Tịch Tùng Tử cũng tuyệt không dễ dàng để lộ như thế.

Trên thực tế từ lúc lần đầu tiên bị Sáng Tông bức lui bất đắc dĩ, trong thâm tâm hắn liền có mầm mống oán hận căm thù và đố kỵ, vô luận là khí phách của Lăng Phong hay là sự phục thù tuyệt đối của thuộc hạ đối với hắn cũng khiến cho Tịch Tùng Tử cảm thấy ghen tỵ vô cùng.

Tịch Tùng Tử biết cả đời này mình cũng không có khả năng trở thành người như Lăng Phong, đối mặt với sự tồn tại như vậy chỉ có một biện pháp tốt nhất chính là: hủy diệt!

Một luồng tinh quang từ trong con ngươi của Tịch Tùng Tử lóe ra, sát ý khốc liệt bao vây xung quanh Lăng Phong, nhưng không gian có thể bỏ chạy đều đã bị năng lượng ngăn chặn không có bất luận một khe hở nhỏ nào.

Thích Thiên Ách, Bảo Lan, những người có khả năng cứu Lăng Phong đều không thể thoát ra được. Giờ khắc này, một loại sát khí chưa bao giờ có đang phủ xuống. Sinh tử chỉ một đường!

- Mượn được lực của ngoại vật, ngươi cũng chỉ có thể đạt đến trình độ này?

Đối mặt với tuyệt cảnh, tâm tình Lăng Phong trái lại càng thêm trầm tĩnh. Trên mặt không hề có nửa vẻ sợ hãi hay lùi bước, đối mặt trực tiếp với áp lực, lạnh lùng nói:

Tịch Tùng Tử ngẩn ra, tức giận đến mức tay cũng run run. Hắn thật không ngờ dưới tình huống như vậy, Lăng Phong không có nửa phần cầu xin tha thứ, trái lại, thái độ cường ngạnh không gì sánh được. Hắn tàn bạo nói:

- Bản thân ta muốn nhìn xem ngươi có thể mạnh miệng tới khi nào! Chân Thần chi quyền, loạn đả!

Dường như giống dây cung bị kéo căng sau đó bị thả ra.

Hưu hưu hưu hưu!

Bốn đại cực quyền phá không lao đến phát ra tiếng kêu xé gió, ngoài tốc độ siêu việt còn khiến cho mắt không có khả năng nhìn được chúng.

Thình thịch!

Lăng Phong xuất thủ hoàn toàn là phản ứng theo bản năng, vung một kiếm lên ngang đầu, một cỗ lực lượng như núi lở nương theo thân kiếm truyền tới cổ tay.

Trong chớp mắt, bàn tay vỡ toang, máu tươi giàn dụa!

Gương mặt Lăng Phong lạnh băng, không có mảy may rung động, phẳng phất như bàn tay cùng xương cốt tay bị vỡ nát không hề có quan hệ gì đến hắn. Nếu đôi mắt vô dụng, hắn đơn giản nhắm hai mắt lại, niệm thức phát ra bên ngoài một tầng băng kính vô hình, bỏ tất cả ở bên ngoài.

Hành vũ tắt hiện!

Chợt hiện, lại hiện lên, liên tục hiện lên...

Vô luận là chân thần chi quyền thể tới hung mãnh như thế nào, Lăng Phong đều có thể tránh thoát trong tích tắc.

- Hắc hắc, người cho rằng như vậy là có thể tránh thoát được sao? Vậy người cũng quá coi thường uy lực Chiến Khải của ta rồi!

Tịch Tùng Tử cười nhạt liên tục trên mặt hiện ra một tia tính kế âm hiểm, quát to:

- Chân thần chi thối!

Hô hô! Hô hô!

Vài tiếng gào thét vang lên liên tục, dường như cuồng phong trong sơn cốc nhỏ hẹp thổi qua, thanh âm bén nhọn khiến cho bất cứ ai nghe được trong tâm liền sinh ra một cỗ hàn ý.

Ba ba ba ba, bên cạnh mỗi một chân thần chi quyền lại xuất hiện thêm một cái chân dài trắng kiện, thể chân tới cực nhanh, như đao chém núi, lao thẳng xuống.

Bốn quyền bốn chân đồng thời đánh tới, Lăng phong đối mặt với áp lực bỗng nhiên gia tăng gấp đôi, cự ly né tránh càng trở nên nhỏ.

Từng giọt mồ hôi lớn như hạt đậu từ trên trán Lăng Phong không ngừng lăn xuống, động tác của hắn bắt đầu xuất hiện sự hỗn loạn, né trái tránh phải có vẻ rất vất vả.

Đột nhiên, một chân một quyền từ phía dưới đánh lên, góc đánh vô cùng xảo diệu, lực đánh hung ác.

Ầm.

Lăng Phong nghiêng người, bị tầng tầng lớp lớp đánh trúng, nội tạng rung động, cổ họng có điểm ngòn ngọt nổi lên. Không đợi Lăng Phong cố nén thương thế, lại có một cước lao tới.

Ba!

Lăng Phong bị đánh trúng ngực, thống khổ hầu như đã quên lại một lần nữa nổi lên cuộn cuộn như thủy triều. Hắn đau đến mức hàm răng cắn chặt lấy môi!

- Hừm, xem bộ dạng chật vật của người xem! Chẹp chẹp, Mộc tông chủ, ta thật đúng là không đành lòng nha!

Tịch Tùng Tử miệng đầy nhân nghĩa nhưng hiện lên trên mặt lại là một mảnh tàn nhẫn cùng vui sướng, hắn giả bộ vung tay lên:

- Xem người một đôi cũng là bậc tông chủ, ta đây liền đưa tiễn người một đoạn đường cuối cùng đi.

Một tiếng quát xuất hiện, từng đạo công kích cường đại lao đến bao phủ cả bốn góc. Một kích kia cũng không phải nhẹ nhàng, mà là ngưng tụ lực của linh tôn, nếu bị đánh trúng, dù có thân thể Lăng Phong cường mạnh vượt qua cường giả bình thường thì cũng sẽ bị biến thành một đồng thịt vụn.

Với Lăng Phong mà nói, trong từ điển của hắn chưa bao giờ có hai chữ: "Bỏ cuộc". Cho dù là thân thể hỏng, năng lượng tinh thần tán loạn, hắn cũng sẽ liều mạng triệu tập toàn bộ tàn dư năng lượng còn lại trong cơ thể, liên tục di chuyển.

Bảy đạo công kích liên tiếp hiện lên, chính là cuối cùng một đạo công kích cũng không thể nào tránh thoát, một bàn tay rất lớn không ngừng phóng đại phía trước hắn, càng ngày càng gần, sát ý tràn ngập.

- Ô oa!

Một đạo quái âm đột nhiên vang lên, trong thanh âm lạnh lạnh mang theo một tia vui sướng, lại có vài phần như là trẻ con làm nũng.

Lăng Phong đột nhiên mở hai mắt ra, đây không phải là Lôi bảo bảo mà hắn vừa mới có được sao?

Một thân ảnh trắng nõn bỗng dưng xuất hiện trước mặt hắn, vừa mới xuất hiện, thân ảnh hiện lộ ra đôi bàn tay như củ sen, vung về phía trước.

Một đoàn bảo bảo hình đám mây màu vàng mạnh mẽ lao về phái trước, hướng thẳng tới Chân thần chi quyền.

- Bảo Nhi!

Lăng Phong nhận ra dáng người thanh lịch hiện ra trước mặt mình đúng là Bảo Nhi, không cần phải nhiều lời cũng biết nó chắc chắn là qua liên hệ thần bí với phong hệ kiếm nguyên mà trong nháy mắt tới được đây. Cho dù là sinh mệnh bản thân đang ngàn cân treo sợi tóc, Lăng Phong cũng chưa bao giờ nghĩ tới muốn triệu hoán Bảo Nhi tới hỗ trợ, bởi vì hắn hoàn toàn xem Bảo Nhi là một đứa trẻ, từ trong thâm tâm không hề có bất luận ý niệm gì muốn lợi dụng nó cả!

Nhưng trong giờ khắc này, khi cảm ứng được Lăng Phong đang ở trong tình thế nguy hiểm, Bảo Nhi lại chủ động tới đây!

Hai bên giao kích, Bảo Nhi sinh ra một tiếng kêu đau đớn, khoe miệng tràn ra một vệt máu màu vàng, Lăng Phong thấy thể la lớn, cảm giác như tâm bị cắn xé, vội vàng kêu lên:

- Bảo Nhi.

- Đây là?

Tịch Tùng Tử trừng to mắt, vẻ mặt kinh hãi:

- Lôi điện Dị Linh?

Hắn nhìn trái nhìn phải một cái, đặc ý cường tiếu nói:

- Thực sự là trời cũng giúp ta, thu được bảo bối như vậy! Chân thần chi quyền, Chân thần chi thói, Ngưng!

Để không làm thương tổn Lôi điện Dị Linh. Tịch Tùng Tử tạm thời ngừng lại công kích một lát. Chỉ trong một lát như vậy, Bảo Nhi đột nhiên đánh về phía Lăng Phong một kích, tốc độ của nó cực nhanh, hơn nữa lại cực kỳ đột ngột, bất luận kẻ nào cũng không nghĩ tới, sợ rằng ngay cả Lăng Phong cũng không phản ứng kịp.

Bất quá sau khi nhìn thấy sắc mặt của nó, trong lúc đó Lăng Phong cùng với Bảo Nhi tồn tại một loại liên hệ vi diệu không gì sánh được, hắn nhận biết được nó không hề có nửa phần ác ý với mình, cho nên không hề né tránh.

Khi còn một thước nữa là chạm vào người Lăng Phong, Bảo Nhi đột nhiên biến thành một đạo dịch thể thiên hà, cấp tốc lao về phía hắn, dung nhập vào cơ thể hắn.

Trong suốt, nóng rực, chua xót và tê dại.

Đủ loại cảm giác cổ quái tràn ngập trong lòng. Trong lúc nhất thời Lăng Phong cũng không biết hình dung thể nào mới đúng, hắn chỉ cảm thấy từ tầng da ngoài cùng bắt đầu có một loại năng lượng kỳ diệu từng bước thâm nhập vào trong cơ thể mình.

Không sai, chính là "thâm nhập"

Toàn bộ năng lượng đã được thâm nhập không hiểu triệu hoán mà toàn bộ nhất tề phóng mạnh vào đầu Lăng Phong, cuối cùng chảy về phía thức hải, chảy về hướng phong hệ kiếm nguyên.

Bởi vì thu nạp Lôi dịch khiến thanh sắc kiếm nguyên phát sinh biến hóa quái dị, trước kia thanh sắc còn có chút âm đạm, nhưng sau khi cỗ năng lượng quái dị kia dừng mãnh đi vào thì sau đó thoáng cái trở nên dày đặc đến mức muốn tràn ra.

Kiểm nguyên dường như ăn được lượng thuốc bổ lớn, điên cuồng run rẩy, liên lụy đến hỏa hệ kiếm nguyên, kiếm linh, kiếm ảnh ong ong ù ù di chuyển.

Hàn ý vô cùng trầm trọng dọc theo kiếm linh cùng kiếm nguyên, kiếm ảnh xoay tròn sau đó hình thành ba đạo quỹ tích mà phát ra. Lăng Phong cảm giác được thức hải của mình dường như có một pho tượng từ viễn cổ đang không ngừng được thôi luyện, có đến hàng trăm nghìn sợi dây thừng đang giao động, trầm trọng, tăng tăng khí tức trùng trùng điệp điệp tăng thêm.

Biến hóa còn lâu mới kết thúc.

455. Chương 412: Do Nội Nhi Ngoại.

Trong thiên lao của hỏa hệ kiếm nguyên, một pho tượng trong mơ hồ lóe ra, kiếm linh dường như biến thành một lưỡi dao bán trong suốt, mà trong phong hệ kiếm nguyên lại xuất hiện một đóa hoa, hình dáng giống như bảo bảo.

Lôi vân kim sắc.

Liên tưởng đến vừa rồi Bảo Nhi xuất hiện như vậy, Lăng Phong nhất thời tỉnh ngộ, đây cũng là tinh kỹ lớn nhất hiện nay Bảo Nhi nắm giữ, tạm thời gọi nó là "Kim Lôi Vân" đi.

Không biết đi qua loại phương thức thần diệu không gì sánh được nào, một tinh kỹ này tạm thời lại xuất hiện chỗ mình. Đối thành những người khác, có thể còn không cách nào lý giải được ý nghĩa của việc "chuyển tiếp" này, ánh mắt Lăng Phong lại càng sáng lên, hưng phấn không gì sánh được truyền ra. Ý nghĩa này...

Khả năng linh vực dâng trào vẫn đang không ngừng nâng cao; vàng, hồng, bạc ba màu ánh sáng không ngừng lưu chuyển xoay quanh Lăng Phong, từ từ hội tụ lại với nhau, hai bên hỗn loạn thành một loại nhan sắc khí lưu mơ hồ.

Màu sắc khí lưu cổ quái chiếu rọi bốn phương thành một mảnh quái dị.

Hít một hơi thật sâu, trên mặt Lăng Phong hiện lên một vẻ thỏa mãn, nương theo động tác hút khí, hai cái quang lưu rất nhỏ ở xung quanh bị lấy ra, nhanh chóng theo lỗ mũi chảy vào thân thể hắn.

Phanh! Phanh!

Hai tiếng nặng nề trầm lắng, dường như từ trái tim mê man bị điện giật giật mình tỉnh lại truyền ra, cương khí đan hoàng vốn đã kiệt quệ thoáng cái hồi phục sức sống, từ bên ngoài quang lưu rót vào, sau đó một tầng lại một tầng ngân mang từ bên trong phát ra.

- Do nội mà ngoại, bổ huyết dưỡng nhan!

Trong thức hải của Lăng Phong đột nhiên hiện ra một câu tuyên truyền quảng cáo thuốc mà hắn đã vô tình nghe được, cảm giác bây giờ cương khí đan hoàng cho hắn đúng là như thế! Từ nội bộ bắn ra ánh sáng linh động dường như tùy thời có thể nóng lòng bay lên, thẳng vào cứu tiêu.

Một dòng khí chấn động tùy theo kỳ kinh bát mạch chảy ra, điên cuồng rót vào các nơi trong thân thể Lăng Phong, tức khắc những chỗ bị thương nghiêm trọng nát thịt vỡ xương đều được chữa trị. Tất cả mọi vết thương trên cơ thể Lăng Phong được khôi phục lại bằng một tốc độ chóng mặt, thậm chí các vết thương hở còn không để lại sẹo.

Một tia tê dại nổi lên, giống như có hàng nghìn hàng vạn con kiến đang bò điên cuồng bên trong thân thể. Cảm giác khó chịu không gì sánh được khiến Lăng Phong suýt nữa kêu thảm một tiếng. Quả nhiên tốc độ khôi phục thương thể kinh người như vậy cũng không phải là không có sự trả giá nào. Tuy nhiên cái giá phải trả so với cái được thì không đáng nhắc đến.

Xương sườn, xương ngực, xương cánh tay...những bộ phận vừa rồi như bị dồn ép sắp trở thành bụi phấn, bây giờ, dưới tác dụng của cương khí cường đại chưa từng có đang rót vào, đều đang tái sinh phi thường nhanh, sinh cơ cường đại kích động khiến xương cốt kêu thành tiếng như pháo tép.

Lăng Phong cảm thấy ý thức từ các bộ vị truyền đến một cỗ cảm giác mê muội, hắn lập tức minh bạch đây là cương khí chữa trị vết thương cực nhanh dẫn đến khí huyết cung ứng không đủ. Phải biết rằng cương khí mặc dù có hiệu quả trong việc chữa trị vết thương nghiêm trọng nhưng không có cách nào bổ sung tinh khí bị hao tổn. Mà Lăng Phong lại liên tục bị thương nặng, khí huyết toàn thân mất đi hơn nửa. Hơn nữa vừa rồi cốt cách di hợp càng tiêu hao một lượng lớn máu tủy, nhất thời trong lúc này đại não trở nên choáng váng cực kỳ.

Sau khi hiểu rõ lý do, Lăng Phong nhanh chóng lấy ra hai viên tinh huyết nguyên khí hạch, niệm thức vận chuyển, lập tức đem chúng luyện hóa. Quá trình này tuy nói thì lâu nhưng thực tế chỉ xảy ra trong thời

gian cực ngắn, chỉ trong chốc lát, mọi thứ đã hoàn thành. Cũng may hiện tại Lăng Phong có thể thiếu cái gì chứ không hề thiếu "chất bổ máu cấp tốc".

Lúc nhìn thấy Bảo Nhi đánh về phía Lăng Phong. Tịch Tùng Tử vô ý thức ngẩn ra một chút, sau đó lại phát sinh sự tình khiến hắn cảm thấy kinh nghi. Trong mắt hắn, Lăng Phong dường như thoắt cái trở nên cường đại hơn rất nhiều. Cái loại cảm giác này giống như thấy một con kiến gầy yếu bỗng biến thành một con voi lớn vậy! Từ khi sinh ra đến giờ hắn chưa từng nhìn thấy ai có tốc độ tiến cấp nhanh như vậy, phải dùng từ "thoát thai hoát cốt" để hình dung.

Từng đạo tinh khí huyết mãnh liệt lao thẳng tới, đôi mắt Tịch Tùng Tử trừng lên càng lớn, thế nào cũng không thể tin được những gì chính mình cảm thấy.

Cho dù trong lúc chiến đấu có chút cảm ngộ khiến thực lực tăng tiến, nhưng cũng thế thăng tiến quá nhiều như vậy chứ?

Lại hung hăng hít vài ngụm khí lớn, Lăng Phong cố gắng đem lượng tinh khí mạnh mẽ đang muốn phun trào như hỏa sơn theo bản năng này đè ép xuống. Hắn biết rõ, đây dù sao cũng là lực lượng Bảo Nhi mang cho mình, không phải do bản thân một bước tu luyện mà đạt được, cho nên mới đầu sẽ có hiện tượng khó khống chế được năng lượng tràn đầy phát sinh. Thế nhưng Lăng Phong cũng chỉ mất thời gian để làm quen và khống chế mà thôi, năng lượng Bảo Nhi truyền cho hắn không hề bào xích lại năng lượng bản thân hắn cho nên Lăng Phong không hề ngần ngại điên cuồng hấp thu.

- Không có khả năng!

Tịch Tùng Tử bỗng nhiên điên cuồng hét lớn, trên mặt tràn đầy một vẻ dữ dần, hai mắt như muốn phun lửa, dùng một loại thanh âm mà hắn cho là tàn bạo nhất, nói:

- Muốn dùng thủ đoạn thấp kém như vậy để thoát chết sao? Không thể không thừa nhận, Mộc tông chủ, người quả thật làm ta vô cùng thất vọng...

Tiếng nói vừa dứt, song quyền song cước lại một lần nữa lao đến, dường như trụ cột bốn phía của trời xanh đều rơi xuống, cuộn cuộn cháy lên khiến lòng người hồi tiếu. Một chiêu điên cuồng của Tịch Tùng Tử không ngờ lại làm cho trời xanh cũng phải biết sắc.

Lăng Phong tùy ý vung nhẹ cánh tay, hơi hơi nhíu mày, những xương tay mới được hồi sinh dù sao cũng chưa từng hoạt động, có vẻ hơi yếu đuối một chút, à không phải yếu đuối mà là chưa quen thuộc. Bất quá...

Vậy cũng đã đủ rồi!

Tinh quang trong mắt sáng lên, Lăng Phong quát lên một tiếng, quyền phải mạnh mẽ xuất ra. Một quyền này, Lăng Phong không hề sử dụng bất kỳ tinh kỹ gì, chỉ thuần túy là thôi động thân thể mạnh mẽ mang khả năng của linh tôn cộng thêm xích luyện cương giáp. Hắn nghĩ phải thử một chút xem linh tôn rốt cuộc là dạng cường đại gì.

Bành! Bành! Bành! Bành!

Liên tục bốn tiếng vang lên, quyền đầu của Lăng Phong liên tục huy động bốn lần, trong chớp mắt đối đầu với Chân thần chi quyền và Chân thần chi thối, năng lượng cường liệt vang lên tiếng ầm ầm, lay động không khí xung quanh, vô số khí lưu như cuồng xà điện vũ, đánh loạn bốn phương tám hướng. Trong cuộc chiến đấu cấp bậc linh tôn thì lực phá hoại quá mức kinh khủng.

Ngộ!

Đột nhiên Lăng Phong dừng lại tựa như hiểu được điều gì. Hai mắt hắn khẽ nhíu lại rơi vào trầm tư suy nghĩ.

Một chiêu này đánh ra, Lăng Phong linh hội được một chút huyền bí về linh tôn vực. Linh vực so với thánh vực cường đại hơn là do nó không chỉ có thể giam cầm chính linh hồn, hơn nữa còn có thể giam cầm cả năng lượng lưu động.

Nếu tăng lên một tầng, có thể hoàn toàn dùng năng lượng của không gian lấp đầy cho năng lượng của thân thể, và khiến cho những năng lượng còn lại không thuộc về mình hoàn toàn vô pháp lưu động.

Điều này cũng chính là nguyên lý cơ bản của tiểu thế giới.

Linh sĩ vực so sánh với sơ cấp linh vực mà nói, ở phương diện này mật độ càng cao, số lượng càng nhiều sẽ càng trở nên cường đại, thuần túy chính là nâng cường độ lên, không quan hệ đến bản chất.

Nhưng mà một khi chính mình bước vào linh tôn vực thì kết quả lại bất đồng. Dường như là linh tôn vực có khả năng thao túng về mặt thời gian.

456. Chương 413: Chiến Khải Huyền Bí .

Mới vừa rồi liên tiếp tung ra bốn quyền. Sau đó Lăng Phong cảm giác giữa bốn quyền này dường như không có bất luận khoảng cách gì. Chính xác là không có bất luận khoảng cách thời gian gì.

- Hảo tượng tán linh.

Đem thời gian tiêu hao hạ thấp đến cực hạn.

Sự hiểu biết thông suốt không gì sánh được chảy qua nội tâm, giống như cam lộ, tâm thần của Lăng phong vô cùng vui sướng. Hắn rốt cục minh bạch linh tôn vì sao có thể ngạo thị với những cường giả linh cấp tầm thường, thì ra nguyên nhân là ở tốc độ ra chiêu.

Thử hỏi khi đối mặt với tốc độ xuất chiêu vượt xa người thường, thì có thể dùng phương thức gì để chống lại được ngoại trừ việc chịu đòn chứ? Lăng Phong hôm nay, đã cảm nhận được đầy đủ sự thích thú khi lăng nhục đối phương. Lăng Phong đã hiểu được vì sao trong mọi chiêu thức thì nhanh là không thể phá giải nổi.

Hát!

Tiếng quát như sấm, Lăng Phong đánh ra một chiêu bộc lộ triệt để cuồng tính, đơn giản không hề sử dụng bất kỳ kỹ năng gì khác, chỉ là một quyền hợp với một quyền liên tục tung ra, tiếng vang không dứt, chân thần thủ cước cực lớn bị nó oanh tạc không ngừng bay ngược trở về.

Bản thân nắm giữ tam đại tinh kỹ, một trong số đó là linh hồn hệ vô cùng cường đại, linh tôn vực của Lăng Phong so với người bình thường càng cường đại hơn. Phen này, người phải chật vật chống đỡ chắc chắn là Tịch Tùng Tử. Chính bản thân Lăng Phong cũng như Tịch Tùng Tử cũng không thể nào ngờ được gió lại xoay chiều nhanh đến thế.

Rầm rầm rầm! Nương theo thủ cước mỗi lần bị Lăng Phong đánh lui, sắc mặt của Tịch Tùng Tử càng ngày càng tái nhợt đi. Khu động linh khí đồng dạng phải gánh chịu tiêu hao rất lớn, với chân nguyên lực cùng với năng lượng niệm thức đều là một lần khảo nghiệm lớn. Có thể chống đỡ để điều khiển Chân thần Chiến Khải một thời gian dài như vậy đối với Tịch Tùng Tử mà nói, đã là một nỗ lực lớn lao, sao còn có thể chống lại sự công kích điên cuồng của Lăng Phong được? Tình thế của Tịch Tùng Tử hiện tại có thể nói là cung căng hết đà.

Tuyệt đối không thể bị đánh lui nữa.

Một thanh âm cường liệt ở trong lòng hắn vang lên, Tịch Tùng Tử biết rõ, tuyệt đối không thể để cục diện này tiếp tục diễn biến tùy ý, bằng không mình tuyệt đối sẽ thua. Hắn bỗng dưng cắn vào đầu lưỡi, nhát thời mùi máu tràn đầy trong miệng, cảm giác đau đớn khiến đầu óc hắn tỉnh táo hơn. Hai mắt Tịch Tùng Tử mở lớn, lưng cong, thân người ngực bụng thoáng cái đã lớn bên gấp ba bốn lần, cả người phóng đại nhìn phẳng phất giống như một con cóc hoặc một con dê chũi. Cuối cùng thì Tịch Tùng Tử cũng đã quyết định tung ra tuyệt chiêu "đáy hòm" của mình.

- Chân thần chi thối, Chân thần chi quyền, Chân thần chi khu, Chân thần Chiến Khải! Hiện!

Tiếng gào thét vang lên, chỉ thấy những Chân thần thủ cước đang công kích Lăng phong bỗng nhiên dừng lại, sau đó "đăng" một tiếng quay trở về, tốc độ quay về vô cùng nhanh chóng, tạo thành ma sát với không khí vang lên những âm thanh cực kỳ chói tai.

Phốc phốc phốc phốc! Bốn tiếng động vang lên, nhát thời Tịch Tùng Tử từ một "con dê chũi" lại biến thành một quái thú thân mình như sắt thép. Hình dạng của hắn bây giờ cùng với trước kia có khác biệt rất lớn,

cho dù là tay cũng phải lớn gấp ba bốn lần, cả người đứng ở nơi đó, liền thoả mái chiếm cứ một phương, mang theo một loại cảm giác áp bách cường liệt. Hình tượng Tịch Tùng Tử bây giờ giống như là ma thần sừng sững giữa hư không.

Môi khép mở, giọng nói ồm ồm, dường như sau khi sinh ra thì thanh âm trực tiếp đi thẳng vào niệm thức của Lăng Phong:

- Mộc tông chủ, ta không thể không thừa nhận, thủ đoạn của ngươi xác thực rất nhiều, dưới tình huống như vậy mà còn có thể có vài con bài chưa lật.

Ngừng lại một chút như để quen thuộc với thanh âm của chính bản thân mình, hắn lại tiếp tục mở miệng:

- Bất quá, vận khí tốt của ngươi cũng nên chấm hết đi thôi, cho ngươi ném thủ Chân thần áo nghĩa do tam đại tinh kỹ của phong hệ hợp lại mà thành. Chết dưới chiêu thức này ngươi cũng cảm thấy vinh dự và tự hào. Chết đi!

Hai tay Tịch Tùng Tử đột nhiên vung lên, trên vai lại lộ ra một cái tay thật lớn nữa, chỉ bất quá cánh tay này so với hai cái kia còn lớn hơn ba phần.

Ba cánh tay hiện ra, vung về phía hư không một chút, đao, kiếm, xoa, mỗi tay đều cầm một thứ binh khí phát ra thanh quang chói lọi lấp lánh, điên cuồng bổ tới Lăng Phong.

Đao kiếm xoa cùng lúc bổ tới, chung quanh bỗng nứt ra, mỗi một cự ly tới gần đều bị đẩy ngược lại kèm với một tiếng gào thét thê lương, trong mơ hồ lại xuất hiện xu thế ba người hợp nhất.

- Tinh kỹ dung hợp?

Lăng phong ngạc nhiên cả kinh, chợt phát hiện ra mình đã nhìn lầm, ở không gian giữa đao kiếm xoa vẫn luôn tồn tại một khoảng cách rất nhỏ, không nhìn kỹ hầu như sẽ không thấy. Tuy kém hơn tinh kỹ dung hợp một chút nhưng so với những tinh kỹ thông thường thì lại mạnh hơn rất nhiều.

Lăng Phong không khỏi hít một hơi thật sâu, phải biết rằng nếu như thật sự chân chính là tam kỹ hợp nhất, vậy thì trên người Tịch Tùng Tử chính là linh khí viên mãn mà đại linh tôn cường giả sở hữu.

Nếu như quả thật là vậy, việc Lăng Phong có thể làm chỉ có một, chính là: chạy!

Phải chạy trốn thật xa!

Mặc dù có tự tin lớn là có thể tiến nhập đỉnh phong Tinh Không, nhưng Lăng Phong rất rõ ràng để đạt được chuyện đó hắn còn có một đoạn đường rất dài phải đi. Cho dù có Bảo Nhi trợ giúp, dùng chiến lực bây giờ của hắn đương nhiên là không đủ để đối mặt với đại viên mãn linh tôn. Kể cả liều mạng thì cũng không đủ để giải cứu cho cao thủ cấp bậc đó.

May là cũng không phải như vậy.

Một chiêu của Tịch Tùng Tử đánh tới, rất rõ ràng ba tay cùng lúc giơ lên: đao, kiếm, xoa đều thuộc về ba loại tinh kỹ phân biệt, những cũng chính là do bản chất của phong hệ nguyên lực biến thành.

Đao kiếm chủ yếu là nhanh chóng sát thương, chính là ý niệm chính thống ẩn chứa trong phong hệ nguyên lực, thế nhưng chuôi xoa này lại phi thường cổ quái, ba lăng rất hẹp dài, vung lên có thể mơ hồ nhìn thấy khí lưu hình dạng trường xà bay lên, triển miên như muốn bao phủ tất cả mọi thứ trong phạm vi của nó, loại ý niệm này lại thuộc về vận dụng biến dị của phong hệ nguyên lực. Có thể làm được như vậy trình độ đã vào hàng hiếm thấy.

Phát hiện như vậy, Lăng Phong không khỏi nghĩ xem thế là đủ rồi. Nói cách khác, sau khi nhìn thấy công kích của Chiến Khải mà Tịch Tùng Tử đang mang trên người, hắn đã có bước đầu tìm hiểu về tam đại tinh kỹ, một trong số đó là vận dụng nguyên lực biến dị, đồng thời hắn bắt đầu nỗ lực đem ba thứ dung hợp, hiện giờ đã có thành tựu nhất định.

Có thể đạt đến loại cảnh giới này, Lăng Phong tự nghĩ thấy mình còn lâu mới theo kịp. Bảo bối như vậy, không nên bị hủy hoại trong tay một người như Tịch Tùng Tử.

Một luồng sát tâm sinh ra.

Lăng Phong run rẩy nâng hai tay, một đường kiếm ảnh do một trăm linh tám đạo kiếm quang hợp lại thành Thiên địa lao, bắn nhanh về phía trước, thẳng về phía Tịch Tùng Tử, không cho hắn bất cứ một cơ hội né tránh nào.

Hưu!

Tập hợp khả năng của linh tôn, uy lực của Thiên địa lao tăng lên rất nhiều, năng lượng cường liệt chấn động không khí, khiến không gian không ngừng kêu lên, mỗi một đạo kiếm quang đều bành trướng đến cả trượng xung quanh, giống như cột chống trời.

Cùng là một chiêu thiên địa lao nhưng với thực lực bây giờ của Lăng Phong thì triển thì không biết đã hơn trước đây bao nhiêu lần. Chỉ xét về mặt tốc độ thì cũng giống như đi bộ so với ngựa chạy rồi.

Lạc!

- Ha ha ha ha! Tới rất hay! Chân thần Chiến Khải, cùng ta liều mạng.

Đâm, chém, triền, năng lượng của ba loại tính chất một lần lại một lần nữa chống lại Thiên địa lao, một cái dây leo to bằng đầu ngón tay, như có sức sống từ mũi nhọn của xoa phun ra, sau đó nhanh chóng quấn quanh Thiên địa lao.

Tiếp đó, vô số đạo đao quang kiếm ảnh hạ xuống, khiến cho quang mang của phong hệ nguyên lực gần như ngừng kết thành thực chất, vù vù rơi xuống, làm nát bấy một tầng không gian.

Rung động, liên tục rung động.

So bản chất ý niệm của phong hệ nguyên lực biến ảo thì công kích từ đao kiếm, cùng với xoa được xuất phát từ bốn nguyên phong hệ, cho nên chúng nó khi tấn công rất thuật lợi đi qua những dây leo màu xanh đang quấn chặt, không ngừng làm suy yếu Thiên địa lao.

Mà Thiên địa lao bị dây leo của xoa quấn lấy, căn bản không có cách nào xê dịch hay đổi hướng. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, cú tấn công này của Lăng Phong chẳng mấy chốc sẽ bị suy yếu triệt để và bị tiêu diệt.

Nhưng là, Lăng Phong sao có thể để chuyện đó tùy ý phát sinh?

Một cổ ý niệm huyền ảo từ trán Lăng Phong chảy về phía Thiên địa lao, tay hắn không ngừng rung động, mỗi một lần rung động, không gian quanh thân cũng rung động như sóng nước, lay động không ngừng.

Trải qua lúc đầu năng lượng tăng vọt không cách nào khống chế dần dần thông qua mấy lần sử dụng Lăng Phong đã có thể nắm giữ được linh tôn vực, tự nhiên năng lượng sẽ không tràn ra ngoài một cách khoa trương kinh khủng như vậy.

Nương theo niệm thức của Lăng Phong, Thiên địa lao cũng tùy ý biến đổi theo, một luồng lửa hỏa mang thu phóng bất định, hai bên dường như có chút phối hợp, sinh ra trận trận triều âm.

Không ổn!

Tịch Tùng Tử bỗng dưng trừng to mắt, hắn cảm ứng được một loại nguy hiểm cực đại đang nổi lên chờ thời bạo phát, hắn vội điều chỉnh ba cánh tay đồng thời thu lại.

- Phá!

Lăng Phong quát lên một tiếng:

- Bạo!

Một chữ vô cùng đơn giản nhưng lại ẩn chứa lực lượng làm rung động lòng người, chỉ thấy một trăm linh tám đạo kiếm quang lóe sáng và bắt đầu ào ào tan ra, kỳ lạ ở chỗ trong quá trình tan rã, mơ hồ có quang hoa hỏa tinh từ trong kiếm quang phun ra.

Mỗi một đạo kiếm quang bắt đầu bắn ra đều là chuỗi tinh ngọc hỏa tinh, mỗi một điểm hỏa tinh lại có thể làm dấy lên một đóa hoa lửa nho nhỏ, sau khi hoa lửa tàn cũng chính là lúc lực lượng bạo tán! Lực lượng hỏa hệ tràn ngập khắp không trung mang theo sự phá hoại to lớn và sức bộ phát dữ dội giống như núi lửa đang phun trào.

Ầm Ầm!

Dây leo màu xanh bị sóng xung kích cường liệt chấn động đứt thành vô số đoạn nhỏ, ngay sau đó sóng xung kích không hề dừng lại tiếp tục tấn công về phía đao kiếm, chúng bị va chạm vào nhau, giống như thuyền nhỏ lay động trong cuồng phong đến mức choáng váng.

Sóng xung kích lao đến liên tục giống như sóng biển vỗ vào bờ đá, khiến cho Tịch Tùng Tử căn bản là vô pháp đối phó.

Phốc!

Tịch Tùng Tử cuồng phun ra một ngụm máu tươi, hắn không nói hai lời, che đậy lại thân thể rồi lùi về phía sau. Mới tiếp xúc một thời gian ngắn, hắn đã biết rõ hiện giờ với năng lực của Lăng Phong thì hắn không thể chống trả được. Trong lúc bị công kích liên tục, cho dù mình có đủ sức khổng chế tam đại tinh kỹ trong Chân thần Chiến Khải, cũng không thể chiến thắng đối phương.

Cho nên, hắn phi thường sáng suốt lựa chọn chạy trốn. Chỉ cần giữ được tính mạng là có thể có cơ hội lật ngược thế cờ. Thế nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ tự lừa dối lòng mình của hắn. Hắn biết rằng qua ngày hôm nay hắn đã không còn đủ tư cách làm đối thủ của Lăng Phong nữa rồi.

- Nếu lại để cho người chạy thoát, thì chẳng phải là ta quá mức ngu xuẩn sao?

Thanh âm của Lăng Phong mang theo một luồng hàn ý lạnh thấu xương, đối với việc lần trước đuổi theo Tịch Tùng Tử nhưng lại để cho hắn chạy thoát, nội tâm Lăng Phong đã hối hận không gì sánh được, bây giờ sao có thể lại phạm phải sai lầm như thế nữa?

Lăng Phong vung mạnh tay lên, Tinh thiết kiếm mang theo một luồng hỏa mang dùng tốc độ cực nhanh xé rách không gian điên cuồng đâm tới. Tuy rằng cùng là mượn ngoại lực, nhưng Lăng Phong nhờ sự trợ giúp thần bí của kiếm nguyên có thể tiêu hóa hết đầy đủ đặc tính của linh tôn vực của mình, cho nên ở phương diện tốc độ, Tịch Tùng Tử không thể nào so sánh được với Lăng Phong.

Tinh thiết kiếm đâm ra liên miên không hề nhìn thấy thời gian chững lại giữa những lần công kích tựa hồ tấn cả những lần công kích đó là cùng một lúc vậy. Đòn công kích mãnh liệt lập tức đâm thẳng vào đằng sau Tịch Tùng Tử, sau đó xuyên vào trong cơ thể hắn thật sâu!

- A...a...aaaaa!

Tịch Tùng Tử phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết. Hắn vạn lần không ngờ được đòn tấn công của Lăng Phong lại nhanh như vậy, mới vừa rồi huy động hình thái hoàn chỉnh của Chân thần chiến Khải để tấn công một cú cuối cùng đã khiến hắn tiêu hao hết năng lượng, cho nên hắn cũng không có cách nào sử dụng lại Chiến Khải, trực tiếp dùng trạng thái thân thể lộ ra bên ngoài, dưới sự tấn công của tinh thiết kiếm, cơ thể hắn làm sao có thể chống lại được?

Thiên địa lao lưu chuyển, không cho hắn bất cứ cơ hội cầu xin tha thứ nào, ngay lập tức cắt đôi thân thể hắn ra!

Một mảnh bọt máu bắn ra theo lưỡi dao sắc bén khéo léo, Lăng Phong nhanh tay lẹ mắt lập tức bắt đốt ngón tay bắn ra, quát lên:

- Cấm!

Khả năng của linh tôn vực có thể đem nhất phương hư không triệt để giam cầm, vì vậy mai tinh hạch đương nhiên là vô pháp bỏ chạy, tùy ý phát tay một cái, Lăng Phong đi tới trước mặt tinh hạch, nhìn kỹ một chút, hình tượng bên trong tinh hạch của Tịch Tùng Tử lộ ra một biểu tình kinh khủng pha lẫn hối hận, liều mạng hướng về phía Lăng Phong chấp tay vái lạy! Tịch Tùng Tử hối hận, vô cùng hối hận thế nhưng trên thế gian này còn chưa chế tạo được loại thuốc trừ "căn bệnh hối hận"

Thở một hơi thật dài, Lăng Phong tự nhiên sẽ không có bất cứ sự đồng tình nào với hắn. Trên chiến trường, thắng làm vua, thua làm giặc, cái gọi là đồng tình chẳng qua là biểu hiện của kẻ yếu nhược, hắn chỉ hơi gọi lên một loại tâm tình gần như là ưu tư mà thôi.

Một cường giả như Tịch Tùng Tử, nắm giữ quyền sinh sát của cả một phương, nguyên bản trước mặt môn nhân phổng chừng đều là hất hàm vênh mặt sai khiến, uy thế hiển hách. Thế nhưng khi rơi vào bất trắc, kết cục vẫn là diệt vong.

Xét đến cùng, bất quá là bởi vì hấn đối mặt với lực lượng cường đại hơn mà thôi. Mới vừa rồi, nếu không phải có Bảo Nhi trợ giúp, sợ rằng tình hình hiện tại là ngược lại. Lăng Phong có thể chắc chắn rằng nếu như kẻ bại trận là mình thì Tịch Tùng Tử sẽ không hề buông tha cho hấn một con đường lui.

Hơi lắc đầu, đem chút tâm tình ưu tư bỏ sang một bên, trên mặt Lăng Phong lại một lần nữa hiện lên dáng vẻ tươi cười tự tin. Chính là bởi vì có chút sợ hãi, mới có động lực để tiến lên!

Trong khi Tịch Tùng Tử sau khi biết đã mất hết hi vọng có cơ hội sống liền chuyển sang điên cuồng chửi bới, Lăng Phong liền tiện tay đem tinh hạch thu nhập vào trong quái hạp, lập tức, con mắt của Lăng Phong nhìn về phía Chân thần Chiến Khải đang huyền phù giữa hư không. Thân thể kẻ sử dụng bị hủy, nguyên bản Chiến khải đã bị Tịch Tùng Tử luyện hóa trong thức hải cũng tự nhiên hiện ra bản thể của nó.

Hình như cảm ứng được cái nhìn chăm chú của Lăng Phong, Chân thần Chiến Khải bình tĩnh khê rung động, dường như tùy thời có thể phá không bay đi. Chút giây dựa ấy đương nhiên Lăng Phong không hề để ở trong mắt, hấn nhẹ nhàng vươn tay chớp lấy, dễ dàng nắm được Chiến Khải trong lòng bàn tay.

457. Chương 414: Linh Khí Cấp Bậc Đại Viên Mãn Linh Tôn.

Cương khí hơi phun ra, Chân thần Chiến Khải lập tức bị trấn áp.

Lúc này, Lăng Phong mới tỉ mỉ nhìn kỹ nó, chỉ thấy Chân thần Chiến Khải hiện ra màu xanh đậm, giống như bị nhuộm qua mực dầu. Nói là Chiến Khải cũng không đúng lắm, nghiêm chỉnh mà xem thì nó càng giống như một cụ chiến ngải.

Dài chừng một trượng, rộng khoảng nửa trượng, giáp trụ chỉnh tề, tứ chi đặc biệt tráng kiện, từ cổ kéo về sau có một cánh tay kéo dài, ở trên mặt cánh tay phân biệt có đao, kiếm, xoa, những thứ này cùng với hình tượng của Tịch Tùng Tử sau khi biến hóa cũng không khác là mấy, có chăng chỉ là lúc đó nó to hơn hiện giờ rất nhiều.

Sơ lược nhìn qua một lần, Lăng Phong cũng cho rằng như vậy. Hấn có chút khổ não suy nghĩ xem Chân thần Chiến Khải sẽ giao cho ai sử dụng. Hấn cũng không phải là hạng người tham của, đương nhiên hiểu rõ đạo lý vật tốt phải giao cho người thích hợp.

Bản thân hấn đã có Bảo Nhi trợ giúp cũng đủ để đánh với linh tôn một trận so cao thấp, công dụng của Chiến Khải cũng không phải rất lớn. Nhưng trong Sáng Tông cũng khó tìm được người có đủ khả năng để sử dụng Chiến Khải. Thực sự là có chút đau đầu.

Đang chuẩn bị đem Chiến Khải thu nhập vào quái hạp, ánh mắt của Lăng Phong lại bị phần đầu của nó hấp dẫn, sau khi nhìn qua, Lăng Phong đột nhiên biến sắc, trên mặt tất cả đều là một mảnh hỗn loạn vô cùng hoài nghi và hưng phấn!

Chỉ thấy ở giữa mi tâm chứa Chân thần Chiến Khải có một đoàn những vết lõm đốm nhỏ, những vết lõm đốm này dưới ánh nắng mặt trời tạo ra một vài cái bóng nhỏ, nhìn qua có chút mờ lung không rõ ràng.

Đổi thành người bình thường khác, dùng con mắt bình thường, cho dù quan sát thấy những bóng mờ này tỉ mỉ cả nửa ngày cũng không thể phát hiện ra có cái gì dị dạng, nhưng với con mắt của Lăng Phong, đã trải qua sự tẩy rửa của nhựa cây la hâm nghìn năm, thị lực có thể đơn giản xuyên thấu qua bóng, trực tiếp nhìn thẳng đến dị dạng ở bên trong.

Trong mơ hồ, hấn phát hiện tựa hồ bên trong có một hình thù binh khí kỳ lạ tồn tại, hình dạng của binh khí này hấn mới thấy lần đầu, nhưng lại gây cho hấn một loại chấn động tâm linh cường liệt.

Khẽ nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, Lăng Phong điểm vào trán một cái, một đạo niệm thức nhất thời đâm ra, trực tiếp tiến nhập vào bên trong những vết lõm đốm đó.

Àm!

Thức hải đại chấn, Lăng phong cảm giác được một loại cường liệt choáng váng truyền khắp thân thể, giống như một tảng đá lớn bị quăng vào đại dương yên bình, tạo nên phong ba vô tận.

Kiểm linh như cảm ứng được nguy cơ, nhất thời run run, nương theo kiểm linh thăng chiến, kiểm nguyên và kiểm ảnh cũng lên tiếng đáp trả, đồng thời làm cho ổn định lực lượng mạnh mẽ đang tản ra, mạnh mẽ nén sự rung động xuống.

Lăng Phong hít một hơi thật dài, cảm giác choáng váng vừa rồi quá mức cường liệt. Nếu không có kiểm linh phát uy, chỉ sợ sẽ lập tức nôn mửa. Tuy rằng không đến mức trí mạng, nhưng một phen đại thương nguyên khí là khó có thể tránh khỏi.

Sau khi giải quyết vấn đề này, Lăng Phong chú ý tới tình hình trước mắt, xung quanh từng đoàn từng đoàn mây mềm như sợi bông kéo dài khắp bốn phía, mây trôi tạo thành một mảnh đen kịt.

Từ tầng hắc quang phía trước lại le lói một chút ánh sáng vàng, Lăng phong hơi do dự, hẳn biết bên trong những vết lõm đốm trên đầu của Chiến Khải có nội tình, mới vừa rồi chỉ là thôi động niệm thức tiến nhập mà đã suýt chút nữa không chịu nổi, kế tiếp liệu có muốn đi sâu vào tìm hiểu đến tột cùng hay không?

Không lo lắng quá nhiều, Lăng Phong kiên quyết thôi sử dụng niệm thức, hướng phía ánh sáng vàng kia bay đến.

Đi một bước tiếp cận ánh sáng vàng ngày càng gần. Dường như có một vòng thái dương từ chân trời đang từ từ mọc lên, ánh sáng như ngọc, chiếu lên thể xác khiến tinh thần người ta vui sướng.

Lăng Phong phát hiện một đoạn lộ trình này cũng không mạo hiểm như bản thân đánh giá, bất quá, hẳn vẫn rất cẩn thận tiếp cận đến chỗ nguồn sáng, bởi vì hẳn biết rõ, bản thân tiến nhập chính là niệm thức, niệm thức cũng như linh hồn, một khi bị hao tổn thì khó có thể bù đắp nổi.

Càng ngày càng đến gần nguồn sáng, đột nhiên, một mảnh tinh mang chói mắt tràn ra, Lăng Phong cảm giác được một cổ đau đớn rất nhỏ kéo đến, tâm thần kinh hãi cuống quýt rút lui hơn một bước.

May là cái loại đau đớn này cũng không phải loại công kích đặc thù gì đó, chỉ vền vẹn một thời gian rất ngắn rồi nhanh chóng biến mất.

Lăng Phong chú ý tới trước mắt, ngửa mặt lên khoảng bốn mươi lăm độ, hẳn thấy một vòng luân kim quang hiện ra, đạo kim quang giống như mũi tên bắn rơi, vừa rồi đúng là do chúng nó đâm vào Lăng Phong khiến hẳn có cảm giác đau đớn.

Nếu không phải là dạng niệm thức, mà là đôi mắt bị đạo ánh sáng này chiếu đến, nói không chừng Lăng Phong cũng chỉ có thể giữ nguyên đầu ở góc bốn mươi lăm độ này, e ẩm rơi lệ vĩnh biệt với thị giác của mình

- Thắt!

Nhịn không được kêu lên một tiếng, Lăng Phong khống chế bản thân tiếp tục thâm nhập đi vào quan sát. Kết quả phát hiện, thứ binh khí kỳ quái trong mấy vết lõm đốm hẳn thấy lúc ở bên ngoài chính là một phi đao, một binh khí giống đao nhưng không phải đao, rất cổ quái. Tuy là tạo hình kỳ lạ, nhưng tản mát ra trận trận khí tức thần thánh, dường như nó tự phát ra ánh sáng độc lập.

- Đây là loại binh khí kỳ quái gì?

Thấp giọng than thở một tiếng, Lăng Phong dùng niệm thức xuất ra một luồng tư nhện đến trước binh khí. Âm, trước mặt lần thứ hai chấn động mạnh, cái chuôi của vũ khí đột nhiên phân tán ra, từng mảnh kim mang rơi xuống, rất nhanh hình thành một đao, một kiếm, một xoa.

Lăng Phong bỗng nhiên chấn động, kinh hãi không gì sánh được. Quả nhiên là thế!

Ba thứ đao, kiếm, xoa mà Tịch Tàng Tử triệu hồi ra sau khi hoàn toàn hình thành trạng thái Chân thần Chiến Khải, ba cánh tay phân biệt cầm ba loại vũ khí. Cũng chính là biến ảo từ bản chất ý niệm của phong hệ nguyên lực, nói đơn giản chính là, đây mới là hình thái của tam đại tinh kỹ.

Nói cách khác, vừa rồi, cái chuôi của vũ khí này là do tam đại tinh kỹ kết hợp lại.

Chân thần Chiến Khải cũng không phải cấp linh tôn như trong suy đoán, mà là cấp đại viên mãn.

Phát hiện này khiến Lăng Phong hưng phấn đến phát run, linh tôn cấp đại viên mãn, đây chính là người đứng trên đỉnh kim tự tháp của Vô Tận Hoang Nguyên.

Nhìn khắp Vô Tận Hoang Nguyên, cho đến nay cũng chỉ có ba người là cường giả cấp đại viên mãn: cường giả của Long tộc, tộc trưởng Âu Mỗ Long; cường giả của Phượng tộc, tộc trưởng Phượng Ly Thiên, và cường giả yêu tộc, tộc trưởng Diêm La.

Trừ ba người ra, không còn có ai khác

Một người nữa cũng nằm trong truyền thuyết cùng với các vị cường giả còn lại, chỉ cần trở mình cũng mang đến phong ba kinh người, cho đến nay cũng chỉ có Nhị Dung Linh Tôn, nhưng cho đến nay cũng không cách nào đặt chân lên cảnh giới đại viên mãn, chỉ có thể kí gửi hi vọng vào giao dịch đại hội vu tông môn, dùng những gì thu được để đột phá.

Nếu mình có thể có được một bộ Chiến Khải linh khí cấp đại viên mãn, vậy thì tình hình sẽ ra sao?

Trước kia, Lăng Phong vẫn còn có vài phần nghi hoặc, Tịch Tàng Tử vì sao có một Chân Thần Chiến Khải lợi hại như vậy, mà ngay từ đầu chỉ dùng tay không để chiến đấu với mình, cho dù là bảo bối cấp linh tôn, thì cũng không đáng giá đến mức hẳn phải giấu diếm như vậy. Nhưng bây giờ, tất cả mọi thứ đều đã có đáp án.

Nếu chỉ là Chiến Khải cấp linh tôn, có thể một ít cường giả chưa chắc đã động tâm. Thế nhưng nếu là đại viên mãn thì lại khác, khác rất nhiều rồi.

Cho dù là giàu có như Long tộc cũng sẽ phải người đến đổ mắt tranh đoạt.

458. Chương 415: Thần Lực Chuyển Giá.

Một nụ cười hiện lên khóe miệng của Lăng Phong, hắn bỗng giơ một ngón tay lên, hung hăng bắn ra một đạo màu ngân bạch tinh lượng như mũi tên nhanh không gì sánh được, thừa dịp binh khí cổ quái vẫn còn phân tán liền đâm vào.

Khi tới gần, niệm thức phân ra làm hai, phân biệt bắn trúng đao và kiếm, hai loại binh khí run lên.

Luyện hóa!

Lăng Phong muốn dùng một thân cường hãn triệt để luyện hóa Chiến Khải này, đổi thành Chiến Khải cấp linh tôn, hẳn tuyệt đối sẽ không động tâm, dù sao sau khi có Bảo Nhi, hắn đã có được lực chiến đấu mạnh hơn khá nhiều.

Nhưng nếu là đại viên mãn? Hắn không cách nào không nổi lên một ít tư tâm. Nhất là sau khi thu nạp thanh sắc lôi dịch kiếm nguyên, lại xảy ra dị biến, sau đó lại còn có được cảm ngộ về Phong hệ kiếm nguyên, Lăng Phong luyện hóa bộ Chiến Khải này cũng là chuyện hợp lý.

Niệm thức dây dưa, Lăng Phong cảm giác được một cỗ cổ triền, khảm, tê lực trực tiếp ào tới, dường như muốn khiến bản thân phải bị nát vụn. Một luồng ý chí hiện lên, Lăng Phong giậm dứ hô lên:

- Lâm!

Hưu hưu hưu!

Khiêu âm nhanh chóng không gì sánh được lao tới, kiếm linh, kiếm nguyên, kiếm ảnh nhất tề di động trong vòng không gian chật hẹp. Chúng nhất tề phi tới ba loại binh khí quanh mình, chấn động dễ dàng đem đao, kiếm, xoa vũng vàng phân tách ra

Một hồi giằng co mãnh liệt.

Cho rằng Chiến Khải chính là thứ mà cường giả cấp đại viên mãn lưu lại, nhưng dù sao cũng không có ý thức tự chủ của riêng mình. Cho nên tương đối mà nói, áp lực của Lăng Phong giảm bớt không ít. Nhưng cho dù như thế, hắn muốn thoải mái luyện hóa là tuyệt đối không có khả năng.

Một tia nghi hoặc hiện lên trong đầu, nếu chuôi linh khí này có thể bị bất cứ thiên hành giả thuộc phong hệ luyện hóa để sử dụng, vậy chứng minh nó thuộc về vị chủ linh khí. Lăng Phong biết, vị chủ linh khí luyện chế cần phải lợi dụng đến hạch tinh, như vậy có thể suy luận ra, bộ Chiến Khải này nhất định là dùng đến hạch tinh phong hệ cấp đại viên mãn.

Đến tột cùng là bởi vì sao một cường giả như vậy cũng ngã xuống? Phải biết rằng trở thành linh giả thọ mệnh đã rất dài, đến cấp đại viên mãn, nếu không gặp phải ngoại lực kháng cự thì quả thực là bất tử bất diệt. đứng trong hàng ngũ trường sinh, thì đã tương đương hoặc là trở thành thần linh.

Nhưng mà người nào, ai có thể khiến cho cường giả bậc này ngã xuống?

Ban đầu ở tổng bộ Áo La thương hội, khi nhìn thấy một bộ xương cốt khổng lồ kinh người, Lăng Phong vẫn chưa có hoài nghi gì nhiều lắm, bởi vì khi đó hắn còn chưa biết cường giả cấp đại viên mãn kinh người ra sao. Nhưng mà hiện tại, sau khi hiểu biết mọi việc, nếu như không có nửa phần nghi hoặc, vậy thì Lăng Phong quả thực quá mức trì độn.

Ý khiếp sợ nổi lên, Lăng Phong nhận không được nghĩ đến cuộc đại chiến thời viễn cổ đã nhiều lần nghe nói đến. Một loại mong ước mạnh mẽ sinh ra, thật muốn tận mắt nhìn thấy những thần linh trở thành kẻ bình thường trước mắt mình, có thể tung hoành ngang dọc trong chốn cường giả đông đúc đó!

Trong lòng suy tư, nhưng niệm thức luyện hóa không bị mấy may dừng lại, cảm thụ được ý chí giãy dụa của đao, kiếm, xoa truyền đến càng lúc càng yếu, nội tâm vui mừng của Lăng Phong cũng càng ngày càng lớn dần lên. Hắn biết bộ Chiến Khải này đã là vật nằm trong bàn tay mình.

Đồng thời, Lăng Phong cũng âm thầm quyết định, ngày sau dù nguy hiểm trước mắt, tuyệt đối cũng không dễ dàng sử dụng bộ Chiến Khải này, bằng không, nếu bí mật của nó bị người khác biết được, sẽ dẫn đến một hồi tranh đoạt vô cùng vô tận. Chiến khải sẽ là con át cuối cùng chỉ sử dụng khi tính mạng bị đe dọa mà thôi.

Có ý niệm này trong đầu, Lăng Phong nhận không được lộ ra một vẻ cười khổ. Minh liệu có phải đã trở thành kẻ chỉ dám sống trong bóng tối không dám để lộ ra bí mật ra ngoài ánh sáng hay không? Từ thân phận luyện sư thuật rồi ngọc bích hạ Lạc của Long tộc, kiếm điển huyền bí, bây giờ lại còn cả Chân thần Chiến Khải.

Mấy thứ này, vô luận thứ nào lộ ra, cũng đều đưa tới việc bị truy sát.

Đột nhiên, một cỗ ý niệm cuộn cuộn dâng trào cắt đứt suy tư của Lăng Phong, hắn kinh hãi, đao, kiếm, xoa thoáng cái thoát khỏi ràng buộc của niệm thức, trong nháy mắt lại một lần nữa tổ hợp thành một chuôi binh khí cổ quái.

Cỗ ý niệm này đúng là từ trong chiến khải truyền ra, may là cỗ ý niệm này cũng không có ác ý, Lăng Phong liền phát hiện đây là đang giới thiệu công dụng của Chân thần Chiến Khải.

Sau đó niệm thức vận chuyển cực nhanh đem mọi thứ hoàn toàn thu nạp, Lăng Phong lộ ra một biểu tình nghi hoặc: "Hài hòa? Đây là tên của Chân thần Chiến Khải?"

Cỗ ý niệm bằng bạc ẩn ẩn chứa một loại khí tức chói lọi, lôi cuốn phong, mà phong lôi điện vốn là tượng trưng cho sự trừng phạt tội ác. Nguyên bản ẩn chứa trong tam đại tinh kỹ của Chân thần Chiến Khải vốn đã mang loại khí tức này. Mà sau khi chúng dung hợp thành binh khí cổ quái lại càng đem nó phát huy đến mức tận cùng.

Phảng phất như được binh khí chỉ chỗ, hồng lưu huy hoàng vô tận giống như nước lũ ào qua, muốn ngăn trở tất cả những thứ đang ở trước mặt, dề tục, ác tục, dong tục toàn bộ đều bị nghiền thành bột phấn.

Hài Hòa Chi Quang! Đây mới đúng là tên của chiến khải.

Lăng Phong bỗng thấy chấn động, uy lực như vậy thực sự là rợn người. Sơ lược đánh giá một phen, tay Lăng Phong hơi vòng lại, chỉ thấy binh khí cổ quái lại tán ra, lần nữa chia làm đao, kiếm, xoa.

Niệm thức bắt đầu khổng lồ chế hai món đao kiếm dung hợp, Lăng Phong cảm giác mình giống như một đứa trẻ đang bê một thùng nước thật to, mỗi bước tiến lên là một bước khó khăn không gì sánh được.

Khoảng chừng ba, bốn phút sau, Lăng Phong rốt cục không khống chế được mà toát ra một tia tiếu nữu. Xem ra dùng khả năng của bản thân hiện nay, nhiều lắm chỉ có thể khống chế được dung hợp của hai đại tinh kỹ, cũng chính là chính mình có chiến lược của "Nhị dung linh tôn" "mà thôi"

Nếu là muốn sử dụng một tầng "Hài hòa chi quang" cuối cùng, Lăng Phong nhịn không được lắc đầu, độ khó vẫn là quá lớn. Bất quá cho dù như thế, phần thu hoạch này cũng làm hắn phi thường hài lòng.

Niệm thức chậm rãi thu hồi, Lăng Phong rời khỏi thế giới bên trong, trong mắt nhìn thấy một bộ Chiến Khải khéo léo uy mãnh trước mắt, Lăng Phong đảo mắt nhìn xung quanh, may mắn là chẳng có một ai chú ý tới nơi này.

Lăng Phong thở phào nhẹ nhõm, không có ai phát hiện ra, như vậy hắn cũng không cần phải giết người diệt khẩu.

Hơi suy nghĩ một chút, Lăng Phong thử đột phá một điểm tâm huyết trên Chiến Khải, quang mang vừa chớp động, Hài Hòa Chiến Khải nhất thời bị Lăng Phong thu vào trong đan điền.

Hôm nay, Lăng Phong đã rất ít dùng đến tiết văn, phần lớn là đem vật phẩm cất vào trong quải hạp, bộ Chiến Khải này uy lực thực sự quá lớn, cho nên Lăng Phong cũng không khỏi thận trọng đem nó luyện hóa đến đan điền. Như vậy, một khi gặp phải nguy hiểm có thể mau chóng điều động lực lượng trong đó.

Sau khi làm xong tất cả, Lăng Phong hít một hơi thật dài, chiến đấu với Tịch Tùng Tử tuy rằng rất khổ cực, thế nhưng thu hoạch lại quá lớn, đổi thành bất luận kẻ nào sợ rằng cũng đều tình nguyện chịu sự khổ cực này.

Đang muốn cẩn thận ngẫm lại những thu hoạch vừa mới đạt được, đột nhiên, thần tình của Lăng Phong kinh biến, nhân thần hướng về chỗ đám người Sáng Tông ở phía xa xa.

Hồng бет!

Nơi đó có một vòng năng lượng tràn đầy, sắc hồng của hỏa diễm chiếu rọi hư không. Ánh sáng tuy rằng rực rỡ, nhưng lại gây cho Lăng Phong một cảm giác suy yếu không gì sánh được.

Không ổn, là Thích đại ca.

Lăng Phong không hề ngừng lại, thân thể tựa như lưu điện cực nhanh bắn về chỗ ánh sáng. Thanh điện u quang bộ bị hắn sử dụng đến mức tận cùng, thân mình trong lúc đó sinh ra âm thanh rõ to như còi hơi mình khởi.

- Hắc hắc, cho dù có ba gã linh tôn liên thủ thì thế nào chứ, lão phu đều có thể đem bọn ngươi giết hết ở đây.

Trên bầu trời Sáng Tông, Sùng Minh lão tổ đắc ý cười điên cuồng thành tiếng, khả năng cường liệt của linh tôn vực bao phủ phạm vi mười trượng, năng lượng gần như ngưng kết thành mây mù không ngừng bốc lên.

Còn lại đứng sau hắn là tám gã linh giả, bọn họ cùng nhóm người Tào Kế Suất sau phen chiến đấu kịch liệt thì ngã xuống hai người, còn lại tám người thấy Sùng Minh lão tổ đã triệt để nắm được cục diện trong tay, vì vậy quyết định thoát ly cuộc chiến. Bọn họ biết chỉ cần hai người Thích Thiên Ách và Bảo Lan bị tiêu diệt, như vậy kết quả của trận chiến ngày hôm nay liền được xác định. Số còn lại cũng sẽ không đánh mà tan, cũng sẽ chỉ có một kết cục trở thành trò cười.

Sáng Tông một phương, Nguyên Thận, Đằng Thú thụ thương nặng nhất, trong miệng bọn họ máu không ngừng chảy ra, sắc mặt âm đạm. May là hai người này xuất thân từ ma thú, thân thể cực kỳ cường tráng, miễn cưỡng cũng có thể chống đỡ được.

- Làm sao bây giờ?

Thích Thiên Ách ôm ngực, nặng nề thở hổn hển. Hắn nhìn Bảo Lan một cái, người phía sau đồng dạng cũng là một vẻ mặt bất đắc dĩ.

- Ta đại khái còn có thể thi triển được một lần tinh thần trùng kích, xem chừng...

Bảo Lan quay đầu lại xem con rối Hỏa Lão một cái, bởi vì mạnh mẽ sử dụng tam đại tinh kỹ, thân thể của hắn mặt ngoài đã xuất hiện vết rạn nhỏ. Chỉ cần không phải linh tôn cấp đại viên mãn hoặc Nhị Dung linh tôn, đồng thời sử dụng vài tinh kỹ lớn, kết quả chắc chắn thân thể không thể chịu đựng năng lượng quá cường liệt mà xuất hiện tổn hại, thậm chí bị vỡ ra.

Con rối Hỏa Lão trải qua chiến đấu kịch liệt như vậy, vẫn có thể bảo trì cơ thể hoàn chỉnh đã là cực kỳ khó.

Thích Thiên Ách thần tình ngưng trọng, thấp giọng nói:

- Không biết Lăng huynh đệ bên kia thế nào rồi. Hi vọng hắn có thể chạy trốn thuận lợi, bắt quá...

Hai người trong lúc nhất thời đều trầm mặc. Trong thâm tâm bọn họ đều biết rõ Lăng Phong nếu muốn giữ được tính mệnh từ Tịch Tùng Tử, độ khó quả thực không thua gì lên trời. Một linh sĩ cho dù mạnh mẽ đến mức nào, khi đối mặt với chiến lực cấp linh tôn đều sẽ chịu sự thua kém.

- Hảo! các người là đang tính toán hậu sự sao?

Sùng Minh lão tổ gơ tay lên, lớn tiếng nói

- Lão phu nhắc lại lần nữa, chỉ cần các người thuần phục ta, giao ra bộ phận linh hồn hạch tâm, ta sẽ miễn cho các người khỏi chết.

- Người đừng mơ mộng quá lớn!

Mây liễu của Bảo Lan dựng lên, vẻ mặt nàng tràn đầy sự mệt mỏi, nhưng nàng vẫn kiên quyết quát lên một tiếng:

- Khôi Lỗi! Giết!

Lập lập lập, thân thể của con rối Hỏa Lão truyền đến thanh âm như đồ sứ bị vỡ, ngay sau đó, những vết nứt chằng chịt như mạng nhện xuất hiện trên trán hắn, hai mắt hắn trợn trừng, một cỗ sát ý lạnh thấu xương bộc phát ra ngoài. Hắn không chút do dự tiếp tục thi triển tam đại tinh kỹ, đánh tới Sùng Minh lão tổ.

Đồng thời xuất thủ cùng với Thích Thiên Ách và Bảo Lan còn có nhóm người Tào Kế Suất, Tuyệt Niệm, nhóm người biết rõ nếu bây giờ không thể đánh lui đối thủ, chờ đợi họ chỉ có con đường chết.

Vì vậy, trong miệng Tào Kế Suất phát ra tiếng chữ bới, khoe miệng cười khổ, cửu thiên ngân hà lạc, huyết tình mang nhân, thanh phong xử, tất cả đều nhất tề hướng về phía Sùng Minh lão tổ đánh tới.

Trong ánh mắt mơ hồ toát ra một tia tức giận, Sùng Minh lão tổ thét lớn:

- Thực sự là một đám không biết sống chết! Đây là tự các người tìm đến cái chết. Thần lực chuyển giá!

Ở giữa mi tâm hắn đột nhiên hiện ra một cái khe nhỏ, khe dài một phần tư khoảng cách từ lông mày đến đỉnh trán, nhìn qua thật giống như một con mắt dài nhỏ.

Trong lòng Thích Thiên Ách đột nhiên nhảy lên một cái, vừa rồi bọn họ liên thủ chiến đấu với Sùng Minh lão tổ, không phân biệt cao thấp, cuối cùng không biết thế nào đối phương liền thi triển một chiêu này, sau đó lực lượng bắt đầu bạo tăng, một phát liền đánh tan ba người bọn họ.

Bây giờ lại nhìn thấy chiêu này tái hiện, trong nội tâm hắn xuất hiện một tia lo lắng, khu động giữa không trung là một con quái trùng hồng sắc, hướng Sùng Minh lão tổ đánh tới.

Phía sau Sùng Minh lão tổ bỗng nhiên hiện ra một cơn lốc cực lớn, chỉ là trong cơn lốc nhìn qua khoảng chừng có cả con nghé, trâu lớn, vài vật thể không xác định. Một chùm hỏa diễm màu xanh từ trên người hắn tạc khởi. Những hỏa diễm này đều là do phong hệ nguyên lực biến dị sinh ra ảo giác, một luồng hỏa diễm kim duệ khiến cho linh giả đằng sau ào ào thối lui.

Đúng là cự linh.

Trong cơn lốc đồng dạng hé ra một cái khe, cơ hồ là đồng thời hai bó tinh quang từ trong trán Sùng Minh lão tổ bay lên, nhắm thẳng về phía bầu trời sâu thẳm. Ầm! Tâm niệm mọi người bỗng nhiên mở ra, trong không trung mơ hồ xuất hiện một tầng ảo giác, dường như có rất nhiều thứ trông như vô số bóng người đi lại ở trong đó, sơn mộc cây thú, cá chim trùng linh, đủ loại ảo giác đều xuất hiện.

Hình như cảm ứng được nguy cơ từ Sùng Minh lão tổ, một đạo nhân ảnh hưởng phía dưới nhẹ nhàng huy động cánh tay một chút, chỉ thấy một đạo hỗn hợp kim quang, và bích thanh quang trực tiếp bắn xuống.

Quang lưu cuộn cuộn, trực tiếp tiến nhập vào đầu Sùng Minh lão tổ.

- A!

Sinh ra một tiếng rống thảm thiết không giống của con người, Sùng Minh lão tổ hé miệng, một ngụm kim thanh giao tạp quang lưu liền nhanh chóng hướng đỉnh đầu phun tới.

Chỉ vừa tiếp xúc, lại giống như bọt biển bị chôn vùi lại nổi lên.

Mấy nghìn quái trùng như con sứa sau khi bị phun ra thì nhất tề biến mất không thấy, trong miệng gấp phun, tay của Sùng Minh cũng không chậm trễ, hai tay nhanh chóng khum lại thành miệng chén, nặng nề lao đến phía trước.

Dường như là tiếng chuông từ trên trời vang lên ầm ầm, làm choáng váng đầu óc của những người bên dưới.

Bảo Lan cũng với con rối Hỏa Lão, công kích của nhóm người Tào Kế Suất giống như tuyết lạnh gặp phải nước sôi, ào ào tan rã. Toàn bộ năng lượng trong nháy mắt bị áp thành bọt khí, biến thành vô số quang lưu tiên tán vô hình.

- Phốc! Phốc!

Mọi người phun ra ngụm máu tươi, bay ngược ra đằng sau, liên tục đụng xuống mặt đất, mặt đất xuất hiện những cái động nhỏ.

- Hắc hắc.

Sùng Minh lão tổ xem ra bị thương cũng không nhẹ, thân thể của hắn bành trướng có chút không bình thường, cánh tay cũng có thay đổi khác với trước, áo bào trên người hoàn toàn rách nát, một cái gân xanh thô to hiện lên, màu sắc máu tươi tím sẫm đập thành thạch, dường như tùy thời đều có thể sẽ có máu tuôn ra, hắn liên tục cười nhạt, hai tay liên tục run lên, môi cũng hơi hơi trắng bệch:

- Có thể đem lão phu bức đến hoàn cảnh thế này, có thể nói các ngươi cũng khá. Bất quá, vận may của các ngươi cũng dừng ở đây thôi, cũng không còn ai có thể cứu được các ngươi nữa đâu! Cả tông môn này, từ trên xuống dưới, chắc chắn sẽ bị diệt tận gốc!

Nói xong, hắn vung một tay lên, một cơn lốc chậm rãi xuất hiện, tiếng động vang lên khiến cho da đầu kẻ khác tê dại, nội tâm run rẩy.

- Thật không? Nhưng ta lại không thể nào tin được!

Đúng vào lúc này, một thanh âm nhàn nhạt xuất hiện, mang theo một sự tức giận nội u muốn bạo phát. Tiếng nói lạnh lẽo khiến mọi người nghe được rõ ràng.

- Sáng Tông của ta trên dưới, từ lúc nào lại đến phiên ngươi định đoạt sinh tử?

459. Chương 416: Áp Lực Cường Đại.

- Lăng, Lăng huynh đệ?

- Tông chủ!

Mấy tiếng nói không thể tin được vang lên, tiếng kêu như sư tử rống, ánh mắt đều hướng đến chỗ phát ra thanh âm.

Hoàn toàn không có bất luận dấu hiệu gì, ngay cả không khí cũng không có bất cứ chấn động gì, từng đạo mây mù liền bị gạt ra, ngay sau đó xuất hiện một bộ quần áo huyền bào, một thanh niên trên mặt chứa đựng sát ý lạnh lùng cứ như từ hư không chậm rãi bước ra.

- Ngươi, ngươi làm sao có thể?

Sùng Minh lão tổ kinh hoàng. Dựa vào nhân lực của hắn, liếc mắt một cái liền nhận ra Lăng Phong vừa xuất hiện đúng là đã nắm giữ dấu hiệu của linh tôn. Một linh sĩ, làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy mà thăng cấp trở thành linh tôn?

Nếu như quả thật đơn giản như vậy, người trong thiên hạ tu luyện gian khổ như vậy để làm gì? Tại sao cường giả linh tôn lại ít ỏi đến mức đáng thương nếu như so sánh với linh sĩ đến vậy?

Những nghi vấn liên tiếp như nước từ trong lòng Sùng Minh lão tổ chảy ra, hắn thế nào cũng không thể tin được những gì bản thân nhìn thấy. Không cho hắn có cơ hội kịp phản ứng, lúc nhìn thấy một loạt thân thể thảm hại của đám người Thích Thiên Ách, sự tức giận của Lăng Phong cũng đã vô pháp khắc chế. Hắn bỗng dưng mở tay phải, tinh thiết kiếm bỗng nhiên đâm ra, thanh âm hạo liệt truyền khắp hư không:

- Đả thương người trong Tông môn của ta, tất phải dùng mạng để bồi trả.

Một kiếm hạ xuống, uy lực của linh tôn vực điên cuồng xếp chồng, thiên địa lao phát ra ánh sáng như ngọc, trong tiếng vù vù, nghìn vạn tấn nước dường như rơi xuống từ giữa trời xanh như thác nước điên cuồng đổ xuống, tất cả mọi thứ trong phạm vi bao phủ đều bị nghiền nát thành bột phấn.

Lúc nhìn thấy một chiêu huy hoàng lừng lẫy như vậy, Sùng Minh lão tổ lập tức hiểu rằng không ổn, công kích như vậy sợ rằng linh tôn tầm thường trăm triệu lần cũng không đỡ được, trên mặt hắn hiện ra một ý niệm ảo não, vốn cho rằng bản thân đã nắm giữ chiến cuộc, không nghĩ tới lại nảy sinh bất ngờ, thật là tức chết!

Cổ nén thân thể đang đau đớn như muốn vỡ vụn ra, Sùng Minh lão tổ giận dữ hét lên:

- Tiểu tử muốn chết!

Mấy nghìn cơn lốc từ trên trời hợp lại, nhất tề lao đến tấn công, thanh âm đinh đinh đang đang truyền ra, dường như đây không phải là năng lượng giao kích, mà là sắt thép vô tình va chạm vào nhau.

Thanh âm chói tai không ngừng truyền ra, một cơn lốc bị Lăng Phong chém vỡ, trong cơn lốc mưa bay đầy trời, sinh sôi liên tục bị nổ ra thành một cái thông đạo

Bỗng nhiên, thân thể Sùng Minh lão tổ "bành" một tiếng, mở tung ra, phía sau đó hơn trăm trượng lại "ầm" một tiếng vang thật lớn. Hắn rõ ràng là lợi dụng tán linh thân là năng lượng tụ hợp để có năng lực thuận di, mạnh mẽ rời khỏi nơi năng lượng bạo loạn.

Cho dù là ai cũng không nghĩ ra, một cường giả mới vừa rồi còn khí phách không ai bì nổi, vậy mà bây giờ lại chọn chạy trốn. Trong lúc nhất thời bọn Thích Thiên Ách còn đang sửng sốt, không có ai kịp phản ứng.

Chỉ có Lăng Phong!

Trải qua sự việc Tịch Tùng Tử chạy trốn, hắn đều có sự chuẩn bị với tất cả những việc ngoài ý muốn. Cho nên khi nhìn thấy Sùng Minh lão tổ sử dụng thuận di, hắn không hề kinh ngạc, chẳng qua càng lạnh lùng hơn, thanh âm hạo liệt truyền tới:

- Động tới người của ta, dù có chạy xuống cửu tuyền, hay đến tận chân trời, cũng sẽ phải chết!

Lăng Phong đồ sát nhoáng lên một cái, bên ngoài thân thể mơ hồ có thanh quang biến ảo, thân thể phá không sinh ra thanh âm như lưỡi dao bằng sắt chém vào cây gỗ.

- Đi!

Tuy rằng không phải năng lượng thuận túy nên cự ly giữa Lăng Phong và Sùng Minh lão tổ sau khi sử dụng thuận di cách nhau khá xa. Nhưng hắn biết cách vận dụng năng lượng vào thanh điện u quang bộ một cách tỉ mỉ tinh tế, liên tục xoay chuyển đổi hướng nên vẫn có thể đuổi theo được

Cách nhau không đầy ba thước.

Lăng Phong không do dự, hung hăng đánh ra một chiêu sát lục chi nhận.

Chiêu này là tinh kỹ mạng bài linh ngộ thần bí của linh hồn hệ, cường đại vô cùng, vừa mới hắn ra liền đem năng lượng của linh hồn niệm thức ngưng kết thành một lưỡi dao rất thực, nhanh chóng chém qua! Lưng bỗng phát lạnh, Sùng Minh lão tổ điên cuồng hô lên:

- Tiểu tử, lão phu liều mạng với ngươi!

Trước tiên lại hô hoán muốn lấy tính mạng Lăng Phong, bây giờ lại sợ hãi kêu gào điên cuồng bỏ chạy, có thể nghĩ được đường đường là một linh tôn đã bị ép đến mức độ nào.

Trong tiếng quát chói tai, thân ảnh của Sùng Minh lão tổ dừng lại việc chạy trốn, trên trán bỗng nhiên như nứt ra, đồng thời một cơn lốc cự linh hiện lên đằng sau, bốn cánh phiến động, tử mệnh hướng sát lục chi nhận kéo tới.

Âm thanh ma sát vang lên khiến người nghe cảm thấy ghê rợn. Sát lục chi nhận bị mài mòn rơi xuống, mặc dù là như thế, một chút tàn dư còn lại của sát lục chi nhận vẫn mạnh mẽ xuyên qua lớp ngăn cản và tấn công vào thân thể của Sùng Minh lão tổ.

Linh hồn đã bị một cú tấn công cường liệt, thức hải của Sùng Minh lão tổ run lên một trận, cảm thụ được sự sợ hãi từ sâu trong tâm linh nổi lên. Tâm linh run lên, Sùng Minh lão tổ dường như mất đi thần trí, thiếu chút nữa là vô pháp hoàn thành "Thần lực chuyển giá". May là công kích của sát lục chi nhận chỉ là một chút dư ba, vẫn chưa thể tạo thành tấn công hủy diệt.

Mạnh mẽ đè lại nội tâm đang kinh hoàng, Sùng Minh lão tổ gầm lên một tiếng:

- Thần lực chuyển giá!

Lăng Phong cau mày kinh hãi, vừa rồi khi hắn mới đến nơi, Sùng Minh lão tổ đã thi triển hoàn tất chiêu này rồi nên hắn vẫn chưa thể thấy. Bây giờ nhìn thấy, nội tâm của hắn nhất thời vang lên một tiếng lớn, sự kinh ngạc vô cùng khiến trái tim cũng đình trệ một thời gian ngắn.

Tầng tầng thanh giao tạp quang lần nữa hạ xuống, trên mặt Sùng Minh lão tổ trường lên toàn gân xanh, cả người càng thêm thê lương đáng sợ, một vết nứt nhỏ nhưng sâu không gì sánh được khiến máu huyết chảy ra, nhuộm hắn thành một người toàn máu.

- Tiểu tử đáng hận, đem lão phu bức đến mức này!

Sùng Minh lão tổ rống to, tóc tai bù xù như ma quỷ, năm ngón tay của hắn vươn ra, chỉ về phía Lăng Phong, phần nộ quát:

- Lão phu dù chết, cũng nhất quyết bắt ngươi chết theo!

Tiếng niệm chú cổ quái vang lên, năng lượng kỳ diệu trên bầu trời do hấp lực mà lại rơi xuống, lập tức gia chú đến trên người Sùng Minh lão tổ, hắn liều mạng run rẩy, cái lưng còng xuống thật sâu như có một ngọn núi vô hình cực lớn nặng nề đè lên, khiến cho người khác có cảm giác hắn nhúc nhích thôi cũng khó khăn không gì sánh được.

Lăng Phong ngưng thần hai mắt, nhìn thật chăm chú, trong ánh mắt là một mảnh ngưng trọng chưa từng có: linh kỹ! Không hề nghi ngờ, Sùng Minh lão tổ đang thi triển cái gọi là Thần lực chuyển giá chính là một loại linh kỹ. Chẳng qua loại linh kỹ này tạo ra lực lượng vô cùng quỷ dị, cũng không trực tiếp tăng cường lực lượng của người sử dụng, trái lại càng như khai thông?

Gặp quỷ! Khi ý niệm này dâng lên trong đầu, Lăng Phong cũng cảm thấy có chút hoang đường.

Mặc kệ Lăng Phong cảm thấy thế nào, thì Sùng Minh lão tổ cũng đã hoàn tất chuẩn bị rồi. Hai mắt hắn mở to, trông mắt phảng phất như muốn nứt ra, hai tay dâng lên cao giống như đang cầm thần vật, cho đến khi tay nâng đến trước ngực, hắn làm như cũng không chịu nổi nữa, chợt quát lên:

- Lưu dương kỳ!

Lưu quang của thanh kim song sắc hội tụ thành một dáng dấp như lá cờ, chiều dài của cờ vượt qua mấy trượng nằm ngang, mỗi một lần vung lên đều có thể ép không gian tới gần như run rẩy.

Hội!

460. Chương 417: Thu Phục.

Lăng Phong bỗng cả kinh, lực lượng cường đại nhất nhanh chóng bổ tới, cảm giác bên trong dường như không chỉ có khí tức của phong hệ nguyên khí, mà còn có cả lực lượng của địa hệ.

Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? Sao Sùng Minh lão tổ lại có thể sử dụng đồng thời cả hai loại nguyên khí như vậy? Nếu như vậy không phải là hắn đã tiến nhập Nhị Dung Linh Tôn hay sao? Thế nhưng nếu là một cường giả Nhị Dung Linh Tôn sao lại bị mấy người Thích Thiên Ách bức đến mức độ chật vật như vậy?

Một loạt câu hỏi tại sao vang lên trong đầu Lăng Phong. Nội tâm Lăng Phong rung động thật sâu, trong lúc nguy cấp này hắn rõ ràng không tránh né được, vì vậy từ trong đan điền, một cỗ cương khí như kiếm đâm ra! Đỉnh! Hải Hòa Chiến Khải dường như đã bị cương khí va vào tầng ngoài, kích động sinh ra một tiếng linh âm.

Lăng Phong bỗng gào to:

- Hải Hòa chi quang!

Bình bình bành bành, từng tiếng sắt thép liên tục truyền ra, hai tay Lăng Phong nhất thời bị Chiến Khải bao vây lại, có vẻ thô to không gì sánh được, hầu như mỗi một cánh tay đều có một phẩm chất cực cao.

Tiếng quát vừa xuất, song chưởng của hắn đột nhiên tràn ngập ánh sáng, tầng tầng ánh sáng dùng tốc độ mắt thường khó phân biệt hội tụ lại, hình thành hình dạng một đao một kiếm.

Đao kiếm điệp hợp, chỗ dựa lớn nhất cuối cùng cũng được Lăng Phong sử dụng. Hai tay hắn đồng thời vùng ngược lên.

Quang ảnh gào thét, một vòng ánh sáng đao nhưng không giống đao, chùy nhưng không phải chùy luân chuyển hiện ra, cuộn cuộn như nước lũ.

Cuộn cuộn, sắc bén, có một khí tức quang minh độc lập.

Sùng Minh lão tổ nhất thời trợn lớn mắt:

- Không, không có khả năng, ngươi đây là, đây là một...

Ầm!

Tuy là chỉ có thể sử dụng một ít uy năng của Hải Hòa chi quang, thế nhưng sát khí không thể hiểu nổi một khi xuất hiện, vẫn là chính mình cũng không có khả năng ngăn cản. "Lưu dương kỳ" tuy rằng được xem là chiêu thức cường đại khó gặp., nhưng khi gặp phải sát khí cực lớn trước mặt vẫn có vẻ như yếu kém hơn, trên mặt lá cờ nhất thời bị xuyên một lỗ thủng.

Trên cái lỗ hồng, nguyên lực của phong hệ, địa hệ chảy ra vô tận, một trận cuồng tả.

- Chết!

Lăng Phong niệm thức tần chấn, trên trán phun ra những niệm thức theo một vận luật vi diệu, Hải Hòa chi quang kia trực tiếp chạy về phía ngực của Sùng Minh lão tổ, dư lực đạt được có thể sờ nhưng không địch nổi.

Lạc lạp lạp, ầm ầm, dư âm liên tiếp vang lên, thân thể của Sùng Minh lão tổ bị nghiền áp, trong nháy mắt trở thành một đồng thịt vụn.

Năng lượng bạo loạn bên trong, chỉ thấy cơn lốc phù cự linh bị chấn động điên cuồng, giống như vân thạch nghịch hướng giống như một thứ phá không khí, mang theo một tầng quang hỏa trực tiếp nhắm phía đỉnh đầu Sùng Minh lão tổ.

- Chạy đi đâu?

Lăng Phong cười lạnh một tiếng, đang định thi triển linh tôn vực đưa hạch tinh của hắn lưu lại. Thế nhưng, mới vừa rồi Sùng Minh lão tổ thi triển thần lực chuyển giá, cái khe còn chưa biến mất, từ trong khe bỗng xuất hiện một cỗ nước bàng bạc như ngũ hồ tứ hải nhất tề chảy xuống, vô cùng áp lực.

Lăng Phong sinh ra một tiếng kêu đau đớn, dưới cổ áp lực này, hắn cảm giác mình đã biến thành một con kiến hôi nhỏ bé đứng trước một người trưởng thành, yếu ớt bất lực không chịu nổi. Phế phủ áp lực cuồng tăng, khiến hắn nhịn không được phun ra một ngụm máu tươi. Lăng Phong hoảng sợ dừng lại, kinh nghi bất định nhìn về phía khoảng không trong cái khe.

Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

Cơn lốc hiệp cư linh tiêu thất bên trong cái khe sâu thẳm, nhưng vẫn còn quay đầu hung hăng trừng mắt liếc Lăng Phong một cái, trong ánh mắt tràn ngập oán độc cùng phần nộ.

Cái khe hở hẹp dài chậm rãi biến mất, nhưng nội tâm của Lăng Phong thật lâu vẫn không thể bình tĩnh lại, khi Sùng Minh lão tổ thi triển dị tượng Thần lực chuyển giá, năng lượng bùng nổ tăng một cách quỷ dị, vừa rồi bị cổ bàng bạc uy áp, tất cả cảnh tượng vừa rồi đều hiện lên bên trong thức hải.

Lăng Phong dốc sức suy nghĩ, nhưng nửa ngày sau vẫn là một mảnh mờ mịt. Cái loại cảm giác này giống như một đứa trẻ con hết lần này tới lần khác muốn dùng kiến thức của bản thân đi suy đoán việc người trưởng thành đấu đá với nhau. Dù cho thông minh bất phàm thế nào đi nữa, cũng không thể hoàn thành được một việc vượt quá năng lực của bản thân được.

Một sự ớn lạnh từ trong lòng nổi lên, Lăng Phong nhịn không được nhìn về phía bầu trời. Thế giới này đến tột cùng là còn bao nhiêu điều huyền bí mà chính mình cũng chưa hiểu được?

Vốn tưởng rằng chính mình sau khi có được linh tôn lực, liền có thể lý giải một ít những chuyện huyền bí, hiện tại xem ra đúng là còn kém khá xa mới đủ.

Khẽ lắc đầu tiếc nuối, Lăng Phong chậm rãi thu hồi ánh mắt. Vừa rồi đánh một trận nhìn như Sùng Minh lão tổ được lợi, thế nhưng vẫn là không thu được gì. Lăng Phong giơ hai tay lên, trong lòng bàn tay hắn, một quả tinh chương lẳng lẳng xuất hiện, vừa rồi trong lúc chiến đấu kịch liệt, nó từ trên người Sùng Minh lão tổ rơi xuống.

Tinh chương nhìn qua u ám nặng nề, không có bất luận ánh sáng gì, lặng lẽ nội uẩn. Xem xét trên dưới trái phải tỉ mỉ một lúc, Lăng Phong mới tạm thời từ bỏ việc tìm kiếm. Từ cuộc giao thủ ngắn ngủi vừa rồi cũng có thể thấy được lực lượng chân thực của Sùng Minh lão tổ vẫn chưa thể tiến nhập Nhị Dung linh tôn. Đơn giản là mượn lực của tinh chương này mới có được năng lượng thần kỳ như vậy.

Miếng tinh chương này thật là quỷ dị, Lăng Phong biết đừng xem tri thức căn bản của Sang Sư bao hàm tập trung toàn diện cả thế giới. Trên thực tế, nơi này bất quá là một cơ sở cung cấp mà thôi, từ cơ sở này đi ra những chi tiết phát triển phong phú đếm không hết, Lăng Phong tự nhiên cũng vô pháp biết rõ ràng mọi thứ.

Mặt khác, nếu là có thể có được chi tiết, Lăng Phong sẽ có thể mượn kiếm điển phân tích năng lực cùng với tri thức căn bản quá trình tương kỳ sinh trưởng phỏng đoán. Chẳng qua quá trình này cần phải tiêu hao thời gian rất dài, cũng không phải ngày một ngày hai là có thể.

Vì vậy hắn đem tinh chương thu lại. Tạm gác lại chuyện này chờ sau này rảnh rỗi lại tìm hiểu.

Trong khoảnh khắc phát hiện Hải Hòa Chiến Khải, nội tâm của Lăng Phong hoàn toàn bị chi phối bởi hiếu kỳ. Mới vừa rồi chỉ chậm trễ trong chốc lát thì đã không bao giờ có thể gặp lại nhóm người Thích Thiên Ách được nữa, cho nên, dù Lăng Phong có mạnh thế nào cũng không dám phân tâm trong cuộc chiến nữa.

Thân hình bay lên, trong chớp mắt liền trở lại Sáng tông.

- Lăng huynh đệ!

Thích Thiên Ách vừa thấy Lăng Phong xuất hiện, nhất thời đại hỉ, khuôn mặt sau khi trọng thương có vẻ có chút tái nhợt nhưng trên mặt lại tràn đầy dáng tươi cười chân thành tha thiết. Mới vừa rồi tuy rằng nhìn thấy Sùng Minh lão tổ một bộ dạng tan tác chạy trốn, nhưng ai cũng không dám khẳng định hắn không có chuẩn bị ở phía sau, cho đến khi Lăng Phong xuất hiện trở lại mới cảm thấy yên tâm.

Lăng Phong vội vã đưa tới vài mai tinh huyết nguyên khí hạch, Thích Thiên Ách cũng không khách khí với hắn, lập tức tiếp nhận luyện hóa.

- Người xem, nên xử lý bọn chúng như thế nào?

Lăng Phong khẽ chau mày, lúc này mới chú ý tới đám linh giả môn tiến tới đánh Sáng Tông. Mới vừa rồi ngay cả Sùng Minh lão tổ cũng bị Lăng Phong đánh đến mức phải chạy trốn, bọn họ tự nhiên không dám ở lại. Đáng tiếc ngay khi bọn chúng muốn chạy trốn, lại bị mọi người hợp lực ngăn lại.

Thích Thiên cùng với Bảo Lan dù bị trọng thương, nhưng thực lực của họ, những linh giả tầm thường cũng tuyệt đối không có khả năng chống đỡ. Nếu muốn ngăn bọn họ lại trong chốc lát cũng không phải việc khó.

Lúc ánh mắt Lăng Phong nhìn đến, trong lòng tám người còn lại đều phát lạnh, sợ hãi bất an, có người sắc mặt ngay lập tức đã trắng bệch. Bọn họ không thể quên việc Lăng Phong xuất hiện như ma thần, chỉ một chiêu đã khiến cho Sùng Minh lão tổ chạy trốn chết, cả âm thanh như động đất không gì sánh được phát uy lúc này "dù xuống cửu tuyền hay lên trời cũng phải lấy bằng được tính mệnh của đối phương".

Rơi vào tay người có tính tình như ác ma như vậy, kết quả của bản thân đã được định đoạt.

- Ủm, Tông môn mới lập nhu cầu cấp bách là cần người, liền lưu bọn họ lại đi.

Suy nghĩ một chút Lăng Phong liền đưa ra quyết định.

Thích Thiên Ách cười:

- Ta cũng nghĩ như thế!

Nghe được bọn họ nói như vậy, cả tám đều cảm thấy yên tâm, thầm nghĩ chỉ cần qua được cửa ải khó khăn này, bản thân ngày sau chẳng lẽ còn không có cơ hội chạy trốn sao?

Đáng tiếc, rõ ràng là bọn họ đã đánh giá thấp trí tuệ của "Ác ma", chỉ nghe thanh âm nhàn nhạt của Lăng Phong truyền tới:

- Các người mỗi người phân hóa xuất ra một phần linh hồn hạch tâm đưa cho ta, ngày sau liền ở lại Sáng Tông đi! Đừng có vọng tưởng trốn chạy vô ích.

- Cái gì?

Tám người nhìn nhau, trên mặt đều toát ra sự xấu hổ và giận dữ cường liệt, linh hồn hạch tâm bị người nắm giữ trong tay, vậy chẳng khác nào tất cả sinh tử đều nằm trong tay người khác.

Thậm chí có thể nói, vị trí của bọn họ so với nô bộc còn không bằng. Nô bộc ít ra nếu như bị bức bách còn có thể phản kháng thế nhưng nếu đã bị nắm giữ linh hồn hạch tâm thì ngay cả đến ý nghĩ phản kháng còn không có nói gì đến hành động.

Chỉ cần Lăng Phong không vui, tùy thời đều có thể khiến cho linh hồn bọn họ tan nát, triệt để trở thành cái xác không hồn nhưng lại vẫn tồn tại. Vừa nghĩ tới bản thân đắc tội Lăng Phong, lập tức bị nắm chặt hạch tâm, do đó dường như trở thành độn ngu ngốc mà tồn tại, tất cả mọi người đều giận dữ.

Dù nói như thế nào, bản thân cũng là một linh giả.

- Thế nào? Lẽ nào các người không muốn?

Thanh âm của Lăng Phong nhất thời lạnh xuống, những kẻ đang đứng đây, suýt nữa đã khiến cho người của tông môn mình trọng thương, điều này với tính cách của Lăng Phong, làm sao có thể không nổi giận?

Không thể không thừa nhận, Lăng Phong thực sự là thiếu đi tinh thần bác ái. Đối với hắn mà nói, chỉ cần đả thương một ngón út của người bên cạnh mình, hắn cũng sẽ bắt đối phương hoàn trả lại gấp trăm nghìn lần.

Hiện tại chỉ bất quá là muốn thu linh hồn hạch tâm của bọn họ, Lăng Phong cảm thấy mình đã đủ nhân từ, bọn họ còn có cái gì không hài lòng?

- Một tông chủ!

Sau khi nhìn nhau, một người có râu quai nón chấp tay nói, mạnh mẽ đè nén tức giận khiến hắn nhin không được mà run rẩy:

- Chúng ta tự biết không phải là đối thủ, Mộc tông chủ nếu là có ý muốn giết hết, chúng ta tự nhiên cũng không hai lời, nhưng chịu đựng sự nhục nhã như thế, chỉ sợ không một cường giả nào chịu nổi cũng là hành động mà một cường giả không nên làm.

- Các người kết đàn đến đây, ý đồ đem tất cả người trong tông môn của ta giết hết, lẽ nào cũng là hành vi của cường giả nên làm?

Ngữ khí của Lăng Phong đã triệt để lạnh lẽo, hần vô cùng phản cảm với loại người tự cho mình là tiêu chuẩn của loài người, coi như người khắp thiên hạ đều vì hần mà sinh, hần làm quá phận thế nào cũng được, nhưng nếu người khác hơi có phản ứng thì đó là tội lỗi tày trời, đây là cái quy luật chết tiệt gì?

Biểu tình của gã râu quai nón trở nên quần bách, cảm thấy khó xử. Cái gọi là "giết hết" chỉ là ý của một mình Sùng Minh lão tổ, bọn họ hoàn toàn không trộn lẫn vào trong đó. Thế nhưng những lời như vậy mà nói ra miệng, hần cũng tự cảm thấy mình quá mức vô sỉ.

- Không nên cùng bọn họ nhiều lời như vậy.

Bảo Lan không kiên nhẫn nói, bà cô này từ khi được giải thoát, chưa từng bị thua thiệt nhiều như vậy, nhất là lần này trọng thương lại suýt bị Sùng Minh lão tổ giết chết, kết quả là vẫn phải nhờ đến Lăng Phong cứu thoát, điều này khiến cho nàng cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu.

Nàng cảm giác từ nay về sau trước mặt Lăng Phong không còn có thể bảo trì uy thế của mình được nữa, đúng là một việc đáng buồn, đúng lúc này lại có đám linh giả không biết sống chết này nhảy ra.

Vì vậy, một bụng đầy lửa giận, bà cô này không biết có chỗ nào để phát ra, liền phát uy nói:

- Thực sự là phiền phức, nếu bọn họ không chịu đáp ứng thì cứ để cho ta xuất thủ, đem bọn họ luyện hết thành con rối là được, như vậy còn có ít công dụng.

Nghe được lời này, nhóm người râu quai nón trong lòng phát lạnh, nếu như nói bị Lăng Phong thu nạp một phần linh hồn hạch tâm, sau này mới có thể biến thành cái xác không hồn, vậy một khi rơi vào tay Bảo Lan, bị tinh thần khống chế, vậy hiện tại ngay lập tức liền trở thành một tên ngu ngốc không hề có ý chí.

Một là sau này mới có thể xuất hiện nguy cơ, một là xảy ra ngay trước mắt, dù là một kẻ ngu si cũng biết rõ nên lựa chọn thế nào.

Thấy Lăng Phong khẽ gật đầu tựa như chuẩn bị đồng ý, gã râu quai nón cuống quýt nói:

- Mộc Tông chủ, chúng ta nguyện ý giao ra linh hồn hạch tâm.

Nói xong hần sợ hãi nhìn Bảo Lan một cái. Nếu như nói người bọn họ sợ hãi nhất trong Sáng Tông là ai, chỉ sợ rằng Bảo Lan còn được xếp hạng trước Lăng Phong. Vì cô nữ này ngay cả linh hồn còn có thể thu làm con rối, nói gì đám linh giả bọn họ?

Lần này, từ khi liều chết không từ cho tới bây giờ vội vàng cầu xin, so sánh có vẻ giống như một liệt nữ trình tiết trong nháy mắt trở thành gái lầu xanh, khiến người ta có chút dở khóc dở cười.

Lăng Phong nhẹ giọng nói:

- Giao ra linh hồn hạch tâm đi!

Gã râu quai nón không dám chậm trễ, điểm lên trán một cái, rất nhanh một phần linh hồn hạch tâm được cô động xuất hiện. Bấy người còn lại cũng bắt đầu làm theo.

Bọn họ nhìn linh hồn hạch tâm bị Lăng Phong thu lấy, vẻ mặt đều là khổ sở. Sở dĩ bọn họ coi trọng việc này như vậy, trừ việc sau này sinh tử của bản thân bị người khác khống chế ra thì còn một nguyên nhân nữa: mất đi một phần linh hồn hạch tâm, ngày sau bọn họ muốn thăng cấp đều là hết sức khó khăn.

Bởi vì sau khi đạt được linh cấp, mỗi lần tấn chức đều cần phải cảm ngộ thiên địa, nếu là linh hồn lực không được đầy đủ, cảm ngộ đương nhiên là phi thường trắc trở.

Lăng Phong cũng biết rõ những điều này, thế nhưng hần vẫn không nói gì cả. Những người này, nếu như sau này biểu hiện tốt, hoặc là bản thân mình đã nắm giữ được thế cục lực lượng trong tay, Lăng Phong cũng không ngại trả linh hồn hạch tâm cho bọn họ.

Bất quá, bây giờ đương nhiên là không được!

Giờ khắc này, hần nghĩ đến Hải Tư Lam, qua một thời gian ngắn ở chung, hần cũng từ từ nhìn ra bản tính của Hải Tư Lam, lão nhân này hiện tại đã bị thuyết phục triệt để, sẽ không khởi dị tâm.

Lăng Phong còn cần hần để che giấu thân phận của mình. Âm thầm suy tư trong chốc lát, Lăng Phong đã có quyết định.

Sau đó, Lăng Phong đi tới trước mặt hai người Nguyên Thận và Đằng Thú, bọn họ thụ thương nặng nhất, thấy Lăng Phong đã hoàn toàn khống chế được cục diện tâm thần thả lỏng, đến chống đỡ thân thể đứng lên cũng không còn sức lực nữa.

- Đừng lo lắng, chịu đựng một chút.

Trong thanh âm của Lăng Phong mang theo một loại cảm giác khiến người khác yên tâm. Nghe vậy, hai người không do dự mà gập đầu, mặc cho Lăng Phong phủ tay lên oản mạch của bản thân.

- Lăng huynh đệ, không thể!

Thích Thiên Ách nhìn thấy Lăng Phong dùng hai tay phân biệt đặt lên hai người, trong lòng biết hần muốn đồng thời dùng cương khí chữa thương cho cả hai, liền không khỏi cả kinh.

461. Chương 418: Dung Hợp Cùng Với Hồng Chỉ.

Hai người Đằng Thú đều là thực lực linh giả, tiên thiên thân thể đã cường hãn không gì sánh được, hơn nữa trải qua quá trình hóa linh khi rèn luyện, có thể làm cho bọn họ trọng thương, đủ biết thương thể nghiêm trọng đến mức nào.

Lăng Phong còn muốn đồng thời trị liệu cho hai người này, độ khó lớn đến nỗi là Thích Thiên Ách cũng phải cau mày.

- Xuy! Xuy!

Lăng Phong vẫn không do dự, một luồng cương khí như lợi kiếm từ trong đan điền đi ra, trực tiếp rót vào thân thể hai người, trong nháy mắt đi qua toàn bộ kinh mạch cũng như xương cốt khắp thân thể.

Dưới cương khí cường đại, năng lực dần phục hồi như cũ. Những chỗ xương gãy trong cơ thể hai người nhất thời nảy sinh ra cảm giác tê ngứa, khó chịu hừ một tiếng. Bọn họ bây giờ mới hiểu được vừa rồi Lăng Phong muốn bản thân chịu đựng là có ý gì, cái loại cảm giác như có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang bò qua bò lại trong xương cốt, cảm giác vừa tê vừa ngứa khiến cho bọn họ muốn cười ra tiếng, nhưng trên mặt, từng giọt nước mắt không khống chế được mà cứ thế lăn xuống. Biểu tình trên mặt hai người bây giờ chỉ có thể dùng hai từ "khôì hài" để hình dung.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cố gắng khống chế tiểu ý không cười thành tiếng. Cho dù là Nguyên Thận, hay là Đằng Thú, hai người đều là những người cao to, ngày thường đi ra ngoài đều rất uy nghiêm. Nhưng bây giờ trong tay Lăng Phong, hai người lại như hai thiếu nữ xoay qua xoay lại, nước mắt như mưa phẳng phất như phải chịu đựng thống khổ vô cùng, biểu tình trên mặt có thể nói là "tiêu hồn"

Tình hình quỷ dị như vậy khiến cho mọi người một trận buồn cười. Rốt cục, Tuyết Niệm không nhịn được nữa trên khuôn mặt trắng như ngọc nhiễm thượng một tầng hồng nhuận, "phốc" một tiếng, phá ra cười. Ngay cả những linh giả vừa bị bắt quy phục cũng lộ ra ý cười cổ quái, bầu không khí khẩn trương nhất thời biến mất.

Lúc cảm giác được cương khí đang tẩm bổ cho bản thân, những chỗ bị thương dần dần chuyển biến tốt đẹp, sau đó Lăng Phong mới thở ra một hơi thật dài. Mặc dù thời gian ở chung ngắn ngủi, thế nhưng hai bên cũng đã kết hạ tình sâu nghĩa nặng. Lăng Phong không thể nào tưởng tượng nếu hai người bị thương không thể sống nổi ngay trước mắt mình, hậu quả hần quả thật ko chịu nổi.

Sau khi đưa cho hai người hai mai tinh huyết nguyên khí hạch, Lăng Phong tùy ý phải phải tay áo tựa như không "nhiễm bụi trần", tiêu sái đứng dậy. Lúc này, hần cảm giác được một cỗ suy yếu từ nội tâm, thân thể choáng váng, từng trận uể oải kéo tới, hần không kiên trì nổi nữa liền ngất đi.

- Lăng huynh đệ

- Tông chủ!

Bên tai truyền đến tiếng hô càng ngày càng xa, càng ngày càng mơ hồ, giống như là từ nơi xa xăm nào đó vọng lên. Lăng Phong cảm giác đầu óc mờ mịt đến vô cùng, thế nào cũng không thể khắc chế được sự ủ rũ, cuối cùng hần triệt để rơi vào hôn mê.

Bởi Thích Thiên Ách tấn chức tán linh khi đi ra động tĩnh quá lớn, dẫn đến tinh thất của Lăng Phong cũng bị hủy hoại. Vì vậy dưới sự đề nghị của Du Thiên Trì, Lăng Phong tạm thời bị mọi người an trí tại bên trong chỗ hẩn tu luyện.

Ba ngày sau.

Mặc dù mấy ngày gần đây liên tục phát sinh rất nhiều chuyện, Sáng Tông gặp rất nhiều nguy cơ, trong đó một ít nguy cơ đều rơi vào trên đầu một vài tông môn tầm thường, rất có khả năng lập tức chính là tai nạn phá gia diệt môn. Nhưng dưới sự suất lĩnh của Lăng Phong, Sáng Tông nhiều lần vượt qua như kỳ tích, thậm chí sau mỗi lần gặp nguy cơ, thực lực không có chút nào suy yếu, ngược lại tăng lên không ít.

Bởi vậy, uy danh của Lăng Phong cũng càng ngày càng tăng.

Chính là bởi vì Lăng Phong ngày thường ở trong tông môn thường sắm vai nhân vật chưởng quỹ ngồi vung tay. Công việc hàng ngày có Tiêu Hắc quan tâm, quan hệ đến việc ổn định của tông môn hòa bình lâu dài, thậm chí cả việc không ngừng phát triển các hạng nguyên liệu, công tác thu nhập có Du Thiên Trì đại lao, vũ lực hộ vệ có nhóm người Đằng Thú, Tuyết Niệm lo lắng. Những sự vụ lớn nhỏ đều có người lo liệu, trái lại, Lăng Phong lại có vẻ rảnh rỗi nhất. Dần dần, có người hay âm thầm nói giỡn, Sáng Tông thiếu đi một ai đều không được, chỉ có vị Lăng Phong tông chủ này, thiếu đi cũng không có gì quan trọng.

Nhưng lần này, sau khi Lăng Phong ngắt đi, mọi người mới khiếp sợ phát hiện, trong lòng mình có sự trống vắng rất lớn. Vô luận làm cái gì đều cảm giác thấy có chút hoang mang, dường như phía sau thiếu mất cái gì đó, khiến cho cả người mất đi căn cơ.

Thì ra, người thanh niên ngày thường xem ra ôn hòa không gì sánh được, trong bất tri bất giác đã trở thành trụ cột trong lòng tất cả mọi người trên dưới tông môn.

Tiêu Hắc cũng tốt, Đằng Thú cũng được, thậm chí Du Thiên Trì thái độ làm người được tôn trọng, những người này có thể tụ tập lại cùng một chỗ, đều là bởi vì một người duy nhất, Lăng Phong.

Có thể nói, Lăng Phong là người gắn bó hết thảy mọi thứ trong tông môn, là sợi dây ràng buộc tất cả, nếu hẩn sụp đổ, thì tất cả mọi người đều không thể tồn tại.

Lúc đầu, không ít người đi qua hộ tông đại trận chứng kiến một màn Lăng Phong té xỉu, sau đó trải qua ba ngày chờ đợi lo lắng, bọn họ không ngừng cầu khẩn: Tông chủ, nhanh tỉnh lại đi!

- Thế nào?

Thích Thiên Ách, Hải Tư Lam, Du Thiên Trì, Đằng Thú, những người có thân phận cao trong tông môn đều ngày đêm không rời canh giữ trong luyện chương, trông thấy Hằng Trùng chậm rãi đứng dậy liền tiến lên hỏi thăm.

Hằng Trùng nhíu mày, lắc đầu:

- Vẫn giống như hai ngày trước, ngọc lạc cương khí của ta căn bản là không cách nào tiến nhập vào cơ thể tông chủ.

Hôm nay hẩn đã phi thường thích ứng với sự thay đổi thân phận, cứ mở miệng là gọi Lăng Phong là "Tông chủ", dù Lăng Phong ngăn cản mãi vẫn vô hiệu nên đành mặc kệ hẩn.

- Tại sao lại có thể như vậy?

Thích Thiên Ách vẻ mặt khó hiểu:

- Cương khí tiên thiên có thể chữa trị thương thế kỳ diệu, Lăng huynh đệ dù bị thương đến thế nào cũng sẽ không phải không sử dụng được chứ? Chẳng lẽ là người tu luyện cương khí không chính xác?

Nói xong, hắn toát ra thần sắc ảo não:

- Ta mất đi thân thể, cũng vô pháp sử dụng cương khí, bằng không đã có thể dùng xích luyện cương khí để thử xem.

- Hắn là vấn đề không phải ở cương khí.

Đằng Thú vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng. Một người vẫn luôn trầm ổn khi nói chuyện đặc biệt có lực rung động, ngay cả người có uy tín tối cao ở đây như Thích Thiên Ách cũng nhìn về phía hắn, nhãn thần toát ra ý chờ mong.

Đằng Thú nói mỗi từ mỗi chữ đều rất rõ ràng:

- Ta không có tu luyện qua cương khí, nên không rõ ràng lắm đặc tính của cương khí, thế nhưng lúc đầu Tông chủ chữa thương cho hai người chúng ta, truyền tới cương khí bằng bạc như biển sâu, vượt xa hiểu biết của người bình thường,

- Ý ngươi là...

Nhân tình của Thích Thiên Ách sáng lên, trầm ngâm hỏi

- Bài xích!

Đằng Thú kiên quyết kết luận:

- Cương khí trong cơ thể Tông chủ thực sự quá mạnh mẽ, cương khí bên ngoài nếu không thể vượt qua thì rất có khả năng là do cương khí trong cơ thể hắn tự phát chống lại.

Tuy rằng hắn chưa từng tu luyện qua cương khí, thế nhưng đại bộ phận năng lượng trong thiên hạ có chung một nguồn gốc. Nói chung, năng lượng dị chủng muốn tiến nhập vào trong thân thể nguyên chủ thì nguyên chủ phải không thực thiện bất cứ kháng cự nào.

Nếu Lăng Phong hôn mê bất tỉnh, dựa theo đạo lý mà nói, thì năng lượng trong cơ thể sẽ không kháng cự cương khí Hằng Trùng tiến nhập mới đúng. Nhưng ai cũng không ngờ được vô luận là chân nguyên lực hay cương khí, hắn đều đã sớm tiến nhập cảnh giới cực cao, luôn trải qua nhiều lần tự sinh sôi.

Một khi có bất luận năng lượng ngoại giới mạnh mẽ nào tiến nhập tất sẽ chống lại kịch liệt, đây là nguyên nhân khiến cương khí của Hằng Trùng tiến nhập không có hiệu quả.

Mặc dù Đằng Thú không nói rõ ra suy đoán của bản thân, thế nhưng những người ở đây cũng không có ai ngu ngốc, lập tức nghĩ được điểm then chốt trong đó. Hằng Trùng nhin không được nói:

- Cương khí bất quá là phụ trợ tu luyện công pháp thôi, giống như khi tiến nhập tu vi thánh vực liền không còn ai tiếp tục tu luyện nữa, cho dù tiếp tục khổ tu cũng sẽ không có tác dụng gì, chỉ có cảm ngộ nguyên lực thì mới có thể đề thăng được.

Bỗng nhiên, hắn ngừng nói, biểu tình nghi hoặc trên mặt nhất thời biến mất, cùng phản ứng với hắn còn có Thích Thiên Ách, vị tán linh cường giả này biểu tình khê động, lập tức cố gắng kiềm chế xuống.

Đúng vậy, người khác tu luyện cương khí chẳng qua là để phụ trợ, thế nhưng Lăng Phong không giống như vậy. Bọn họ đồng thời nghĩ đến Lăng Phong chính là song sinh cự linh, cho dù có chút thần kỳ cũng không khó để lý giải.

Lại nhìn chăm chú vào sắc mặt bình tĩnh của Lăng Phong một chút, Hằng Trùng trầm ngâm nói:

- Nếu cương khí trong thân thể tông chủ vẫn có thể tự thân phát huy tác dụng, vậy thương thế hắn là không có gì đáng ngại, việc chúng ta có thể làm chỉ có thể là chờ đợi thôi! Mong rằng tông chủ sớm bình phục.

Thích Thiên Ách gật đầu:

- Nơi này để lại cho ta trông coi, các ngươi đều có việc phải làm, bận rộn thì đi trước đi. Trong khoảng thời gian này đúng lúc tông môn mở rộng, cần phải canh phòng nghiêm ngặt đề phòng những hạng người khó lường thâm nhập. Tuy chắc chắn sẽ không tránh khỏi gian tế trà trộn nhưng phải cố gắng tận lực hạ xuống mức thấp nhất.

- Được!

Mọi người đều đồng ý, Thích Thiên Ách chính là linh tôn, có hấn trông coi sẽ không có ai lo lắng. Tịch Tùng Tử đã bị tiêu diệt, lực lượng tông phái của bọn họ vừa đúng lúc tiếp thu trở thành một tông môn lớn mạnh, cho nên cũng là đang lúc bận rộn.

Thích Thiên Ách phân phó cũng đúng, mọi người xác thực là có rất nhiều việc đang chồng chất, để tạm thời làm nhạt đi ảnh hưởng của việc Lăng Phong bị hôn mê.

Tất cả những việc phát sinh bên ngoài, Lăng Phong hoàn toàn không biết gì cả.

Yên tĩnh, chưa bao giờ yên tĩnh bao vây quanh hấn như vậy, cơ thể giống như được trở lại trong bụng mẹ, yên bình, không bị thương tổn. Dường như được quay về lúc đó cùng "nàng" kiếm thức ăn trong những đồng rác.

Khi đó, nàng bao giờ cũng để dành những thứ tốt nhất cho mình, chẳng qua mỗi lần đều thích trêu chọc bắt mình phải gọi bằng "tỷ tỷ", mỗi khi bản thân không chịu giận dỗi quay đi, nàng sẽ lại lộ ra nụ cười bao dung nhất trên thế giới mà đổ dành mình. Bây giờ nghĩ lại, tuy rằng ngày đó cực khổ khổ quần, nhưng thật sự là những ngày vui sướng không gì sánh được, hơn nữa lại là thời gian an toàn nhất.

Trước mắt như hiện ra hình bóng của nàng, mơ mơ hồ hồ, dường như nàng được bao vây trong một tầng sương mù, làm thế nào cũng nhìn không rõ.

Tỷ tỷ, là người sao?

Lăng Phong vội vàng chạy qua, nghĩ phải bắt kịp nàng, thế nhưng càng chạy lại càng xa, khi màn sương mù lượn lờ dần dần phai nhạt đi, một đoạn ký ức đẹp nhất cùng theo đó dần biến mất, Lăng Phong hoảng hốt, điên cuồng mà đuổi theo.

Dị biến đồ sinh.

Ầm ầm! Một tòa nhà vô cùng lớn, không gì sánh được do một trăm linh tám đạo kiếm quang hội tụ mà thành thiên địa lao đang ở ngay trước mắt. Lúc này, thiên địa lao dường như trên có thể đụng tới trời, dưới có thể chạm tới đất, đứng vững trong thiên hạ, nguy nga sừng sững không gì sánh được.

Lăng Phong nho nhỏ đứng trước mặt nó, liền phảng phất như con kiến đứng trước con voi, có vẻ nhỏ yếu không gì sánh được.

Lúc này Lăng Phong hoàn toàn không ý thức được đây là tuyệt chiêu thuộc về mình, là tuyệt học do mình sáng tạo ra, hấn chỉ một lòng muốn tìm kiếm thiên địa lao thuộc về mình trong ký ức.

Nhưng, khi hấn vừa chuyển hướng sang bên trái, lại một tiếng "hư" vang lên.

Ầm thanh vừa phát ra, một mũi kiếm dài đến hơn mười trượng, ánh sáng lạnh lẽo u nhiên đứng tại trước mặt, mũi nhọn lóe sáng giống như tùy thời có thể thu lấy tính mệnh của Lăng Phong.

Sát lục chi nhận.

Lăng Phong không có thời gian tự hỏi, quay đầu chạy về phía bên trái, lần này là một trận ầm ầm dường như có một đàn giác mã chạy đến, giác mã, kim sắc giác mã.

Kim lôi vân!

Ầm, ầm! Một lực đàn hồi mạnh mẽ nhưng mềm mại nhất thời đẩy Lăng Phong quay lại, rung động cường đại khiến cho hấn cảm thấy dường như xương cốt cả người bị vỡ vụn ra.

Trứ!

Đau đến mức khí lực để cử động một ngón tay cũng không có.

- Không!

Một tiếng rống thảm thiết thê lương từ miệng Lăng Phong phát ra, nhìn thấy thân ảnh bản thân quý trọng nhất, bị một vết thương thật sâu đang dần dần đi xa, Lăng Phong lòng đau như dao cắt, điên cuồng gào thét.

Bấy giờ Thích Thiên Ách đang chờ đợi ở bên ngoài chỉ nhìn thấy Lăng Phong mãnh liệt run rẩy, cả người mồ hôi ướt đẫm, nhất thời, đường đường là một cường giả tán linh, từng là một tông chủ trong thất tông ngày xưa, mặt mày biến sắc thất kinh.

- Lăng huynh đệ, Lăng huynh đệ, người thế nào rồi?

Lăng Phong không hề biết Thích Thiên Ách vì hấn mà lòng nóng như lửa cháy, hấn chỉ cảm giác được đạo thân ảnh kia triệt để biến mất ở trước mắt, thống khổ chưa từng có sinh ra trong hấn.

Một loại hối hận cùng đau đớn cường liệt không gì sánh được tràn đầy trong lòng, cả người dường như muốn nổ tung ra.

Phát tiết!

Lăng Phong biết nếu mình không phát tiết ra ngoài, hấn sẽ dần dần tan vỡ. Cho nên, khi hấn chuyển đường nhìn về phía ba đạo ánh sáng ngăn trở mình kia, phần nộ chưa từng có khiến đôi mắt hấn đỏ rực, vừa nghiêng rằng nghiêng lợi vừa nói:

- Đều tại các người! Đều tại các người! Đều là tại các người!

Từng tiếng lặp lại giống như lực lượng khiến thế giới đóng băng, các cơ trên mặt Lăng Phong rung động, biểu hiện dữ tợn hoàn toàn hiện ra, trong con người hấn đột nhiên hiện ra một đồ án huyền ảo không gì sánh được, đồ án này gây cho hấn một loại cảm giác quen thuộc cường liệt. Bỗng dưng, một luồng linh quang hiện ra, tư duy hỗn loạn nhất thời thanh tỉnh.

Lăng Phong suy nghĩ, là ngọc bích của long tộc, đúng là ngọc bích mà hấn tìm được của Long tộc.

Trên mặt ngọc bích của long tộc có ghi chép tam đại tinh kỹ, đồng thời ẩn chứa huyền bí để tấn chức trở thành linh tôn cấp đại viên mãn. Lúc đó, Lăng Phong vẫn chưa thể cảm ngộ. Thế nhưng, hôm nay, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Lăng Phong đã rõ, giá trị lớn nhất của ngọc bích là chỉ dẫn làm thế nào để cho tam đại tinh kỹ dung hợp.

Vậy một cái bí văn phức tạp cuối cùng này chính là phương thức dung hợp cùng nhau, tương thị vô cùng huyền bí, sau khi hiểu được thấu đáo là có thể phá vỡ cản trở tiến đến cấp đại viên mãn.

Nhưng, cho dù biết rõ đạo lý kia, chân chính làm được cũng là khó khăn không gì sánh được. Không trải qua tìm hiểu quanh năm suốt tháng không bị gián đoạn, cùng với thiên phú cực kỳ cao, cuối cùng mới có một tia thành công. Cái gì gọi là "tri dịch hành nan" đại khái chính là như thế.

Dưới tình huống quý dị này, Lăng Phong lại đột nhiên nghĩ đến đồ án trên mặt ngọc bích của Long tộc. Mặc dù hấn không có khả năng giờ khắc này đột nhiên bộc phát ra cảm ngộ mãnh liệt thuận lợi nắm giữ được huyền bí trong đó, thế nhưng đồ án xuất hiện lại gây cho hấn một loại quan chiếu cường liệt.

Dùng người khác làm gương, chứng giám bản thân!

Sưu! Thân hình Lăng Phong chợt lay động, giống như đập gió ngự khí điên cuồng chuyển động, một cỗ phong khí cường liệt lấy hấn làm trọng tâm, hình thành một hãm tuyến.

Dần dần có một tia năng lượng tràn đầy ra ngoài, càng ngày càng mở rộng, càng lúc càng lớn, lúc lớn nhất dường như thành một dòng suối rộng đến hơn mười trượng chảy rất nhanh, suối chảy sát biên giới tiếp xúc đến ảo giác của tam đại tinh kỹ. Nhưng không biết do tam đại tinh kỹ quá mức cường đại hay là năng lượng của Lăng Phong vẫn chưa đủ, chúng vẫn lù lù bất động, căn bản là đối với xung quanh thờ ơ.

- Khai!

Lăng Phong bạo rống, gân xanh trên cổ đập thành thạch, tại huyết quản dòng máu đỏ tươi dường như đang chảy rất mạnh mẽ. Một màn này khiến cho Thích Thiên Ách ở bên ngoài càng thêm luống cuống. Tuy đã chứng kiến nhiều chuyện trên đời cộng thêm năng lực bản thân cũng không phải tầm thường thế nhưng Thích Thiên Ách cũng hoàn toàn bó tay không giải thích được và đương nhiên không thể nào trợ giúp Lăng Phong.

Như có thần trợ giúp, phảng phất cảm ứng được nguy cơ của Lăng Phong, một đạo năng lượng màu ngân bạch từ xa bắn thẳng tới chỗ này, năng lượng dâng trào mang theo một loại mệnh mệnh đại hải toàn bộ

triển khai thể nhưng cũng cực kỳ khó khăn để có thể ức chế một phần của năng lượng đang mạnh mẽ xông tới.

Dòng suối chảy quanh mình Lăng Phong không mấy may biến đổi, thể nhưng một sự rung động khiến sóng nước trở nên cứng như sắt thép ngưng tụ lại, một tia khí lăng căng thẳng truyền ra thành tiếng boong boong không dứt.

Buông lỏng!

Ảo ảnh của tam đại tinh kỹ rốt cục nhất tề xuất hiện một tia buông lỏng, bắt đầu trước tiên là thiên địa lao, ngay sau đó là sát lục chi nhận, cuối cùng là kim lôi vân.

Tần suất buông lỏng của tam đại tinh kỹ càng lúc càng nhanh, cuối cùng, trong một tiếng nổ kinh thiên động địa, chúng nhất tề bị đánh vỡ chảy vào trong lòng suối, dung nhập vào trong đó.

Lúc này, ở phía xa, thân ảnh của Sang Sư chậm rãi hiện lên, nét mặt hẩn mang theo một tia chờ đợi, nói:

- Có thể giúp người ta đều đã tận lực, kế tiếp có thể đi tới cuối cùng hay không còn phải dựa vào chính người nữa! Chỉ có tự mình vững bước trên con đường của mình thì mới có thể chân chính trở thành cường giả đỉnh phong.

Cùng với khi thiên địa lao bị đánh vỡ, Lăng Phong hoàn toàn chìm đắm ở trong đó, thậm chí cả lúc phần nộ ban đầu cũng đều quên mất, chỉ còn lưu lại một cỗ chấp niệm cường liệt, tựa hồ nhất định phải lợi dụng làm tam đại tinh kỹ hợp lại thành thứ gì đó, nếu không nội tâm hẩn liên cảm thấy cực kỳ bất an.

Thôi diễn, nhiều lần không ngừng thôi diễn.

Kiểm diễn đem tự thân thôi diễn phát huy đến mức tận cùng, phụ trợ cho Lăng Phong bắt đầu ngưng tụ, bắt đầu sáng tạo ra một điều gì đó. Mỗi một đạo tinh kỹ đều là đối với thiên địa tự nhiên có cảm ngộ cực đại, hội hợp rất nhiều nguyên khí lực tức ở trong đó, những thứ khí tức này đều chảy trong dòng suối, qua kiểm diễn cùng với tự thân Lăng Phong có một lại chấp niệm cường đại mạnh mẽ thu vào.

Dung hợp!

Quá trình chậm rãi tiếp diễn, thời gian mới trôi qua một chút mà đối với Lăng Phong lại như đã trải qua nghìn vạn năm dài đằng đặc. Đối thành thường nhân, cho dù chỉ là linh hồn trải qua cảm giác dài lâu như vậy, sợ rằng cũng đã không chịu nổi mà phát điên, thể nhưng trong người Lăng Phong lại đem cái loại cảm giác khiến cho còn người phát điên này trở thành sinh sôi trở lại.

Rốt cục, từng đạo ánh sáng lưu chuyển từ từ dựng lên, rất nhanh tụ hợp tại tâm điểm.

Ầm ầm ầm! ba màu ánh sáng hỗn loạn quần lấy nhau thành một loại hồng sắc tiên diễm, khí tức này không giống với loại ánh sáng hài hòa trấn áp hết thảy thiên địa, mà loại ánh sáng này có một loại năng lực mị hoặc quỷ dị, tựa hồ như tất cả đều bị bao dung trong đó, tất cả đều có thể dung nạp.

Ánh sáng hồng sắc càng ngày càng nhiều, khi dày đặc tới một trình độ nhất định, chúng bắt đầu biến ảo. Chợt xem, chúng biến thành một tấm mỏng như giấy, trên mặt xuất hiện một vài bức đồ án phức tạp, có hoa có cỏ, có nước từ trên núi chảy xuống, có chim có cá, tất cả đều đủ loại, không phải trường hợp cá biệt, sau đó, bên trái một tấm mỏng như giấy khác lại hình thành, trên mặt cũng tràn đầy đồ án, phía trước và bên trong cũng giống nhau, chỉ có phía bên phải là lưu lại một chỗ trống lớn.

Lăng Phong hơi lộ ra biểu tình suy tư, thân thể bỗng chấn động, trong mắt tinh quang bạo trấn, chỉ thấy chỗ trống đó xuất hiện một bộ đồ ảnh, hình tượng của đồ ảnh dường như chính là bản thân Lăng Phong.

Hô, lúc hồng chỉ triệt để hình thành, Lăng Phong thở phào một hơi, một chút ý nghĩ hỗn độn bị khu trừ không còn, hẩn nhất thời hiểu rõ tình cảnh của bản thân hiện tại chắc chắn đang ở trong thức hải của chính bản thân mình.

Nghĩ đến vừa rồi phát sinh một số sự tình cổ quái, hẩn hơi nhíu mày, khẽ giọng gọi:

- Sang Sư, Sang Sư, ngài ở đâu? Ta biết ngài có thể nghe thấy ta gọi? Tại sao lại không ra gặp ta? Những việc vừa rồi nghĩa là thế nào? Sang Sư, ngài mau ra đây. Ta có rất nhiều điều muốn hỏi ngài.

Mặc kệ Lăng Phong có gào thét thế nào thì xung quanh vẫn là một mảnh yên tĩnh chỉ có tiếng hắc không ngừng vọng lại.

Không có trả lời.

Lăng Phong thất vọng thở dài, hắc không rõ Sang Sư vì sao không muốn trả lời, tổng hợp mọi việc lại thì sự tình chứa quá nhiều điều đáng để suy đoán thế nhưng lại không biết dựa vào đâu để suy đoán, Lăng Phong biết biến hóa kỳ dị vừa rồi chỉ có thể do Sang Sư điều khiển mới có thể hoàn thành.

Chẳng qua nếu hắc đã làm việc đó, việc mà Lăng Phong có thể cảm nhận được là đối với bản thân hắc rất có lợi thì vì sao hắc lại không muốn đi ra gặp mình?

Lăng Phong không hiểu cho nên chỉ lẳng lặng nhìn về phía trước, tam đại tinh kỳ bất đồng hợp nhất sau đó hình thành hồng chỉ kỳ lạ, nó mang theo một loại bao dung tất cả, trao đổi tất cả, thu lấy tất cả khí tức, dường như vạn vật trên thế gian trước mặt nó đều là những gút mắt mà nó quan tâm, nếu nó không quan tâm thì liền biến mất. Thời gian tới, hết thấy mọi thứ vì nó mà sinh, do nó mà xuất hiện.

Khí tức như vậy, Lăng Phong chưa bao giờ thấy, hắc có một loại dự cảm cường liệt, nếu mình có thể chân chính đem thứ hoàn mỹ này nắm trong tay, thì cho dù là linh tôn cấp đại viên mãn cũng có thể bị hắc thoải mái đánh tan trong nháy mắt. Nói cách khác nếu như Lăng Phong có thể sử dụng được hồng chỉ thì hắc sẽ đột phá bình chương đại viên mãn linh tôn, còn như là tiến nhập vào cấp độ nào thì hắc còn chưa biết.

Bất quá, muốn hoàn thành việc này cũng vẫn quá khó khăn, Lăng Phong biết một màn biến hóa vừa rồi nhờ có sự trợ giúp của Sang Sư mới có thể hoàn thành. Đối thành bản thân, không biết tu vi niệm thức phải cường đại cỡ nào mới có thể làm được. Hắc hiểu rõ thực lực bản thân hắc đến đâu, cũng không tự cuồng vọng cho rằng với khả năng của mình mà có thể làm được việc lúc này.

Mặc dù là như thế, kinh nghiệm vừa rồi đã chỉ cho Lăng Phong thấy một phương hướng, khiến cho hắc biết rõ con đường sau này. Suy nghĩ một lát Lăng Phong quỳ xuống, hướng về phía hư không dập đầu ba cái.

Bất luận thế nào, Lăng Phong biết rõ, mình có thể có được thành tựu hôm nay toàn bộ là do Sang Sư ban tặng. Nếu không, chỉ sợ bản thân đã bị đại lục này bài xích, cuối cùng chết dưới tay người khác, sao có thể đạt được ngự kiếm tinh không? Tuy không nói ra miệng nhưng từ lâu trong lòng Lăng Phong đã coi Sang Sư chính là sư phụ của mình.

Sau khi niệm thức Lăng Phong chậm rãi rơi khỏi thức hải, thân ảnh của Sang Sư mới dần dần hiện ra, trên mặt hắc là vẻ tươi cười vui mừng: "Tiểu tử kia, nhanh một chút nữa!"

462. Chương 419: Hỏa Mang Thần Bí.

Khi nhìn thấy rốt cục Lăng Phong cũng đã tỉnh lại, Thích Thiên Ách nhất thời đại hỉ, vội vàng lại gần nói:

- Lăng huynh đệ, người cuối cùng cũng tỉnh lại, mấy ngày nay ta lo lắng gần chết.

Bỗng hắc kinh ngạc nói:

- Lăng huynh đệ?

Khi thấy trong mắt Lăng Phong để lộ một tia mê man, trong lòng hắc trầm xuống: sẽ không lưu lại di chứng gì chứ?

Sau khi tiến nhập thánh vực, linh hồn hạch tâm của thiên hành giả cùng cự linh triệt để dung hợp, hắc lập tức nghĩ đến liệu có phải vì mấy hôm trước chiến đấu kịch liệt như thế khiến cự linh của Lăng Phong bị thương nặng cuối cùng dẫn đến thương thể chưa lành. Không lẽ là mất đi trí nhớ? Không phải như vậy chứ, Lăng huynh đệ chính là Thuật Luyện Sư, niệm thức cường đại làm sao mà mất trí nhớ được?

Vừa nghĩ tới hậu quả nghiêm trọng như vậy, Thích Thiên Ách không nhịn được lộ ra thần tình hoảng loạn, khẩn trương nhìn thẳng vào mắt Lăng Phong. May là, sau khi trải qua một thời gian ngắn mờ mịt, Lăng Phong thở ra một hơi thật dài, nhàn thần khôi phục sự thanh minh, áy náy nói:

- Mấy ngày nay thật làm phiền Thích đại ca phí tâm rồi!

- Hừ chết ta!

Thích Thiên Ách cũng thở ra một hơi, giả vờ sảng giọng:

- Người là huynh đệ của ta, mà còn phải nói ra mấy lời khách sáo như vậy sao? Nếu không có Lăng huynh đệ người giúp đỡ, ta đến nay cũng khó lòng mà trở thành tán linh được!

Khi ở tại Hỏa Sơn cư, Lăng Phong rất quả quyết đáp ứng giúp hẩn luyện chế tinh kỹ tinh chương. Khi đó Lăng Phong không rõ ràng lắm về giá trị của linh thể, cho nên cũng không phát hiện phần hứa hẹn này trên quý cốt nào.

Nhưng mà sau khi Lăng Phong biết rõ giá trị của linh thể lại vẫn có thể trước sau như một, cái này thật sự là vô cùng đáng quý, phần tình ý này được Thích Thiên Ách khắc ghi thật sâu trong lòng. Có những lời không cần nói chỉ cần để trong lòng là đủ.

Lăng Phong cũng cười nói:

- Được rồi, là ta lỡ lời, huynh đệ chúng ta quả thực không cần phải khách sáo như vậy.

Hẩn nhìn xung quanh một lúc rồi hỏi:

- Đệ hôn mê mất mấy ngày?

- Năm ngày!

Thích Thiên Ách trả lời:

- Bọn họ ở chỗ này khổ thủ ba ngày, sau đó ta nói tông môn còn có nhiều sự vụ cần giải quyết, nhiều công việc phải xử lý, mới có thể đuổi bọn họ ra ngoài được.

Hẩn lại cười khổ, lắc đầu nói tiếp:

- Lăng huynh đệ, bắt đầu từ hôm qua người kịch liệt run rẩy, ta cho rằng phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, suýt chút nữa thì gọi bọn họ trở lại. Cũng may sau đó người khôi phục lại bình thường, mới tránh khỏi một hồi kinh động.

Nghe được sự nghi hoặc trong giọng nói của Thích Thiên Ách, Lăng Phong cảm kích nói:

- Thích đại ca, người yên tâm, ta hôm nay đã không còn gì đáng ngại.

Thấy hẩn không muốn nói nhiều, Thích Thiên Ách cũng không miễn cưỡng. Hẩn biết Lăng Phong bản thân kiêm hai chức nghiệp, hơn nữa có phương thức tấn công kỳ quỷ không gì sánh được thì đương nhiên là có rất nhiều bí mật. Những bí mật này Lăng Phong không nói cho hẩn đương nhiên là có lý do, cho nên hẩn chỉ gật đầu đáp:

- Đệ không việc gì, vậy là tốt rồi!

Mấy từ vô cùng đơn giản nhưng lại bao hàm rất nhiều quan tâm, khiến cho chớp mũi Lăng Phong hơi có cảm giác chua xót. Trong lòng hẩn nổi lên một tia hổ thẹn. Cũng không phải hẩn không muốn giải thích mọi chuyện với Thích Thiên Ách, mà là không biết nên nói thế nào.

Chìm vào yên tĩnh, Lăng Phong lần này có thể khẳng định vừa rồi ở trong thức hải chính là Sang Sư trợ giúp hẩn một tay.

Một đạo niệm thức năng lượng ngang trời đó chính là chứng cứ rõ ràng.

Tiếp xúc bao người, trừ Sang Sư ra, bên cạnh hẩn không còn có bất cứ ai có thể có loại năng lượng niệm thức này nữa. Không phải ở cường độ tu vi, mà là ở khí thế.

Hào hùng, mệnh mệnh, bề gãy nghiêng nát, một đạo năng lượng tùy tiện oanh tới nhưng lại gây cho người khác cảm giác bị linh hồn mãnh liệt trùng kích. Không phải Sang Sư thì còn người nào có tài cán như vậy nữa?

Những thứ này cũng không khiến Lăng Phong cảm thấy lo lắng. Điều chân chính khiến hắn cảm thấy có chút rắc rối là, cuối cùng hắn lại đánh vỡ tam đại tinh kỹ, hình thành một cái "hồng chỉ" quý dị. Dựa vào kiến thức của hắn tự nhiên biết rõ, đó chính là do tam đại tinh kỹ dung hợp lại. Nhưng...

Kim vân lôi thuộc phong hệ, sát lục chi nhận thuộc linh hồn hệ, còn lại thiên địa lao là hỏa hệ, mặc dù cường giả cấp đại viên mãn có thể dung hợp ba loại tinh kỹ, nhưng như vậy cũng chỉ là tiến hành dung hợp trong cùng hệ thôi, còn bản thân hắn lại đem ba loại tinh kỹ không cùng hệ dung hợp lại, vậy nên giải thích thế nào?

Nếu như vậy vẫn còn không đủ để Lăng Phong cảm thấy lo lắng, thì phát hiện kế tiếp phải khiến Lăng Phong cảm thấy cần phải giấu kín thật sâu trong lòng, đó chính là uy lực của hồng chỉ.

Nhìn lại toàn cảnh, chỉ là vẻn vẹn hình thành một loại "hư như", cũng không phải chân chính dung hợp, mà cố uy lực tiết ra ngoài đã là kinh thiên động địa, hầu như có thể làm tất cả mọi thứ bị bóp vỡ. Tất cả thiên địa, sơn xuyên tinh thần, cho dù là đại viên mãn của Vô Tận Hoang Nguyên, đứng trước cỗ lực lượng này cũng chỉ giống như một con kiến hôi nhỏ bé!

Cho nên, Lăng Phong phải cẩn thận. Hắn tin tưởng Sang Sư tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ giúp đỡ bản thân. Đã có hắn xuất thủ, vậy chính mình đem ba loại tinh kỹ bất đồng dung hợp tất nhiên là chuyện sớm chiều mà thôi. Chỉ tiếc trong thức hải chỉ là giả thuyết, nếu muốn chân chính đem mọi thứ biến thành sự thật, còn cần phải tốn rất nhiều tâm lực. Trước đó Lăng Phong chỉ có thể phá hỏng tất cả con đường có thể khiến bí mật này bị lộ ra ngoài.

- Thích đại ca, chúng ta ra ngoài đi dạo đi. Nằm một chỗ năm ngày liền, ngay cả đầu khớp xương cũng muốn nhũn ra.

Lăng Phong đứng thẳng dậy, xương cốt hơi vận vận một cái nhất thời sinh ra tiếng kêu răng rắc, hắn thích thú không chế tiếng kêu của xương cốt trên người thành một khúc âm hưởng nhỏ.

Thích Thiên Ách bật cười lắc đầu, người huynh đệ này của hắn nhìn như thành thực, nhưng trên thực tế vẫn còn tâm tính của một thiếu niên. Bất quá vừa nghĩ đến số tuổi thật của Lăng Phong, hắn lại cười khổ, Lăng huynh đệ đã có chiến lực của cấp linh tôn, đối mặt với quái vật như vậy ai có thể tin được rằng hắn còn chưa tới hai mươi chứ?

Hơi sửa sang lại quần áo, Lăng Phong liền cảm ứng một chút. Bảo Nhi vẫn còn đang nằm trong phong hệ kiếm nguyên của bản thân ngủ say như một con tằm, nó tựa hồ như đang trong một trạng thái tu luyện kỳ quái.

Sau khi cảm ứng được loại trạng thái này không có hại với Bảo Nhi, Lăng Phong cũng yên tâm. Với Bảo Nhi, tâm tính của hắn hoàn toàn tựa như một người phụ thân, nếu đối với Bảo Nhi có lợi, hắn liền để tùy Bảo Nhi ngủ say.

- Tông chủ!

- Tông chủ hảo!

Một đường đi ra, tất cả mọi người ào ào kích động mà người, tâm tình vui sướng đến mức nhện không nổi sắc mặt đỏ bừng. Trong số bọn họ không ít người gần đây mới gia nhập Sáng Tông, trước kia chỉ là những người du đãng, tự nhiên đều là hạng người mà các đại tông phái không muốn thu lưu. Có thể tìm cho bản thân được một nơi chốn bình an sinh hoạt, trong lòng bọn họ đương nhiên là cảm kích không gì sánh được.

Lúc này thấy được tông chủ vô sự, bọn họ đều là vui mừng phát sinh từ nội tâm.

Lăng Phong cười ôn hòa mà gật đầu một cái ra hiệu, nói thật tuy rằng Sáng Tông là của hắn, thế nhưng vị tông chủ Lăng Phong này lại chưa lần nào thực sự tuần lãm tử mị qua!

Bây giờ chậm rãi đi xung quanh, hưởng thụ an bình khó có được, trong lòng hắn vô cùng vui sướng.

463. Chương 420: Vui Sống Cực Độ.

- Chủ nhân.

Thật xa, Nguyên Thận nghe được động tĩnh liền kinh hãi chạy tới, tỉ mỉ quan sát Lăng Phong một hồi, hẳn mới kiểm chế kích động rồi khom mình hành lễ.

- Ha ha, chúng ta ở chung đã nhiều ngày, không cần đa lễ như vậy!

Lăng Phong mình cười nói:

- Đi, theo ta, cùng đi đi thôi!

- Vâng, chủ nhân!

Nguyên Thận vội vã ứng một tiếng, vui vẻ theo sát đằng sau Lăng Phong, trên mặt tất cả đều là một vẻ vinh hạnh vì được sủng ái. Ma thú so với nhân loại càng thêm tôn thờ cường giả. Trước kia Lăng Phong tuy rằng có thể làm cho hắn trung thành, nhưng sau khi Lăng Phong chân chính hiển lộ chiến lực cấp linh tôn thậm chí là nhị sung linh tôn, thì có thể nói, hiện tại, hắn đi theo Lăng Phong với tư thái mù quáng.

- Bọn Đẳng Thú đâu?

- Bọn họ hai ngày nay vội vàng đi Vô Không Sơn thu chiến lợi phẩm của Tam Gia Tông Phái, đến ngày hôm nay, những thứ xem như bảo vật ở Tam Gia Tông Phái bị bọn họ thu được chắc cũng gần hết rồi!

Nguyên Thận có đầy đủ truyền thống tốt đẹp của loại người gian thần tặc tử, đứng phía sau ngáng chân người khác, sau khi nói xong còn không quên hắt thêm một chậu nước bẩn:

- Bọn người kia đứng trong tông môn cũng không biết nghĩ đến chủ nhân, chiến lợi phẩm thu về so với chủ nhân còn nhiều hơn mấy lần.

Trong vẻ mặt hắn như không gây hấn thì không cam lòng, Lăng Phong cười một tiếng, đang chuẩn bị nói chuyện bên cạnh bỗng vang lên một tiếng quát mắng:

- Nguyên Thận, cái tên ma thú nhà ngươi thật không có đạo lý, quá không có "thú phẩm" (Phẩm chất của thú vật? ặc). Còn dám ở sau lưng nói linh tinh cẩn thận khi bọn họ trở về liền liên thủ thu thập ngươi. Lúc đó ta xem ngươi đẹp mặt thế nào?

Trông mặt Nguyên Thận long lên, vô ý thức xoa tay muốn động thủ. Đợi đến khi thấy rõ người tới là kẻ đã từng đánh bại hắn: Tào Kế Suất, không khỏi đổi thành bộ mặt phớt lờ, nói:

- Ta không thèm chấp nhặt với tên mặt trắng nhà ngươi.

Từ khi Hỏa Lão đến, thân phận Tào Kế Suất tự nhiên cũng tùy theo đó mà không cần ẩn dấu nữa. Những đệ tử mới tiến tông không biết, được những đệ tử thông linh tin tức trong tông âm thầm tuyên truyền công tích vĩ đại của Tào Kế Suất một phen, vì vậy, chuyện Tào Kế Suất thông đồng với Huyền Nguyên tiểu thiếp mọi người đều đã biết, đưa biệt hiệu "Tây Môn Tào" trở thành một danh hào vô cùng nổi tiếng trong một đoạn cổ sự phổ phường của Vô Tận Hoang Nguyên.

Tào Kế Suất tự nhiên là không thèm để ý. Đối với hắn mà nói, có thể khiến cho Huyền Nguyên Tông bị xấu mặt nhiều hơn mới là điều thú vị nhất, chẳng qua bây giờ nghe được Nguyên Thận ngôn ngữ không cung kính, hắn hừ lạnh cười nhạt một tiếng:

- Ngươi vẫn còn ngại bị đánh không đủ? Lần tới có muốn cùng lão tử so chiêu một phen sao? Hắc hắc cũng lâu rồi ta không hoạt động, cũng nên giãn gân giãn cốt một chút.

Nguyên Thận "Ngao" một tiếng, giống như con mèo bị giẫm phải đuôi, nhất thời chui đến phía sau Lăng Phong, yếu ớt thò đầu ra nói một câu:

- Chủ nhân, thằng nhóc này khi dễ ta!

Nhìn vẻ mặt dũng mãnh của Nguyên Thận làm ra biểu tình của người "kiều nhược", Lăng Phong nhin không được rung mình, lắc đầu, nhẹ đá hắn một cước. Hắn tự nhiên nhìn ra được, bọn Nguyên Thận không thực

sự tồn tại mâu thuẫn, hơn nữa lại đùa giỡn với nhau như vậy có thể chứng minh hai bên ở chung khá hòa hợp.

- Xem ra thương thế cũng người cũng tốt lên không ít!

Lăng Phong nhìn Tào Kế Suất từ trên xuống dưới vài lần rồi nói.

Tào Kế Suất cũng lộ ra biểu tình thỏa mãn:

- Mấy ngày qua đều là do Du lão tự tay giúp ta điều chế tinh chương các loại, ta cũng cảm thấy thương thế đã tốt hơn bảy tám phần.

Nói xong, hẩn liếc mắt nhìn Lăng Phong một cái:

- Nếu không phải giúp đỡ người đánh sống đánh chết, thì thương thế của ta đã hoàn toàn khỏi rồi.

Đến bây giờ có lẽ Tào Kế Suất vẫn không biết gặp Lăng Phong là họa hay là phúc nữa, nghĩ thế nào cũng đều là một đóng lộn xộn.

Đang lúc mọi người cười nói thì thân ảnh của Bảo Lan vô thanh vô tức bay tới, trên vai nàng còn có một con Song Dực Oa Hoàng ngồi chễm chệ, tùy ý liếc mắt nhìn Lăng Phong một cái, thanh âm lãnh đạm nói:

- Không chết thì tốt!

Nói xong lại bay mất không thấy bóng dáng tăm hơi.

Quen với thái độ của nàng, Lăng Phong đương nhiên cũng không nói gì, chỉ nhún nhún vai.

Sau đó hẩn tiếp tục tuần lãm. Đột nhiên, một tầng khí tức mạnh bạo từ xa truyền tới, trong khí bạo có một đoàn hỏa mang phóng lên cao.

Đoàn hỏa mang này xem ra vô cùng kỳ quái, thế nhưng sau khi tỉ mỉ nhìn kỹ lại có thể phát hiện, trong đoàn hỏa mang có chút ánh sáng ngọc, chấm sáng nhỏ nhỏ sáng bóng, liên tục chớp động, khiến nó trở thành một đoạn hỏa mang cực kỳ đẹp để quý giá.

"Sao lại có cảm giác quen thuộc như vậy nhỉ?"

Lăng Phong nhìn thấy đoàn hỏa mang liền trầm nghĩ. Đoàn hỏa mang khiến cho hẩn có cảm giác khác biệt rất lớn, nó thật giống như vương giả hỏa diễm, mang theo một loại khí tức quân lâm thiên hạ, khiến cho tất cả hỏa diễm trong thiên hạ ở trước mặt nó đều phải tự ti mặc cảm.

Nhưng, vì sao bản thân với cỗ hỏa diễm này lại có cảm giác cực kỳ quen thuộc?

Mọi người chăm chú nhìn một cái, Lăng Phong nhất thời quát lên:

- Là bọn Đẳng Thú, chúng ta mau đi xem xem.

Những người còn lại tự nhiên không hề có ý kiến, vội vàng thi triển thân pháp ngự không mà đi.

Một tia nhàn nhạt mê hoặc nhện không nổi từ nội tâm sinh ra, Sáng Tông liên tiếp đánh bại những kẻ đến xâm phạm, linh tôn, tông phái liên thủ, thực lực cường đại không ai dám hoài nghi, vì sao lại vẫn có kẻ dám can đảm đến xâm phạm? Là người nào có đủ tự tin như thế?

Tào Kế Suất chấn động mạnh một cái: Chẳng lẽ là Huyền Nguyên Tông không cam lòng Hỏa Lão chịu hãm hại, liền ồ ạt đến xâm phạm? Nghĩ đến việc hai bên kết hạ thâm cừu đại hận, trong mắt hẩn nhất thời bộc phát ra một cỗ chiến ý dày đặc.

Lăng Phong chỉ phát một cái, thân ảnh tựa như kinh điện bay lên không, hẩn xem xét động tĩnh từng chỗ một, thận thế nhất thời được bao bọc dưới một vòng ánh sáng, cấp tốc phi đi.

Tầng tầng cây cỏ bị tầng tầng khí hộ thể của Lăng Phong chấn nát. Tuy rằng tiếng quát vừa rồi của Đẳng Thú vẫn trung khí mười phần, không giống như thụ thương. Thế nhưng đối phương đã có tự tin đến đây, vậy hơn phân nửa hẩn là có chút thực lực, dựa vào vài tên linh giả chắc chắn là vô pháp chống đỡ, cho nên động tác của bọn họ cực nhanh.

Bá, khi còn cách một tầng cây rừng, Lăng Phong đã nhìn thấy rõ ràng tình hình giữa sân, hắn không khỏi ngây ngẩn cả người. Trên mặt hắn là một vẻ vui sướng, mừng rỡ như điên, Lăng Phong kinh ngạc, nửa câu cũng không thể nói nên lời.

Thấy tình trạng Lăng Phong như vậy, ba người Tào Kế Suất phía sau đều là thất kinh. Cho tới nay, ấn tượng về Lăng Phong luôn là bình tĩnh trầm ổn, bất luận gặp phải cường phong bạo vũ gì cũng không thể đánh vỡ sự trầm tĩnh của hắn. Nhưng mà bây giờ, một tông chủ vốn luôn lãnh tĩnh như hắn lại thể hiện ra sự thất thố, đến tột cùng là chuyện gì xảy ra?

Tâm sinh nghi hoặc, bọn họ đồng thời đưa mắt nhìn về phía trước.

Giữa sân có sáu gã linh giả của Sáng Tông Đằng Thú, Tuyết Niệm, bốn gã còn lại chính là bốn gã bị Lăng Phong dùng linh hồn hạch tâm không chế mà quy thuận.

Sắc mặt bọn họ đều là ngưng trọng, bao quanh thành một vòng, mà nhóm người bọn họ bao vây lại chỉ có ba người.

Một trong số đó là một hán tử vóc người vô cùng rắn chắc, từng thớ cơ cũng không quá to lớn, thể nhưng cánh tay lơ lờ ra ngoài nhìn cứng như thép, dường như theo hô hấp mà thấy được mạch đập nhảy lên.

Mỗi một lần băng đạn, đều có một luồng hoàng quang nổ tung, hoàng quang như vụ, dày đặc bất định, giống như đúc thành hoàng kim vàng óng.

Thường nhân nhìn thấy khí thế trên người hắn cũng phải kinh sợ, chỉ có xuyên thấu qua những thứ này, mới có thể phát hiện tuổi của nam tử này cũng không phải rất lớn, khéo mắt, đuôi lông mày đều còn lại một chút tính trẻ con, khéo miệng nhàn nhạt lông tơ, thậm chí còn chưa đạt đến tiêu chuẩn "tu mi nam tử" (ý nói là râu mới lún phún như lông tơ).

Đứng bên cạnh hắn là một nữ tử, chóp mũi nữ tử giống như châu ngọc, trơn bóng ngọc nhuận, khuôn mặt hơi mập mạp mang theo nét trẻ con hiện tại tràn đầy một mảnh buồn bực, mái tóc đen dài lạ thường, tay phải nàng không ngừng nếp động, cách một khoảng nhỏ giữa ngón cái và ngón trỏ có một vòng tròn hắc sắc ở đầu ngón tay nàng không ngừng phát ra tiếng động.

Tầng ngoài của vòng tròn, hắc mang không ngừng cuộn cuộn trở mình, dường như ôn tuyền phun lên sương mù, mới vừa rồi Lăng Phong nhìn thấy hắc sắc hỏa mang kinh người đúng là từ nơi này phát ra.

Hai người này một trái một phải, cẩn thận đề phòng, vững vàng bảo vệ cho người phía sau. Ở phía sau bọn họ, một thanh niên nhìn qua có chút thon gầy mang vẻ mặt cười khổ, trong miệng hắn lẩm bẩm không ngừng không biết là đang mắng chửi cái gì.

- Nay, các ngươi thật là không có đạo lý, chúng ta đã nói rồi, chúng ta tới đây chỉ là muốn tìm người. Nếu không có, chúng ta đương nhiên sẽ đi, các ngươi ngăn cản là thế nào? Chẳng lẽ muốn đánh cướp sao?

Đừng nhìn thấy nữ tử có chút trẻ con, há miệng ra cũng rất lưu loát, mới nói mấy từ đã biến bọn Đằng Thú cùng với nhóm người trộm cướp thành cùng một loại.

Tuyết Niệm hừ lạnh một tiếng, trên khuôn mặt trắng như ngọc tràn đầy nghi vấn:

- Hừ, các ngươi tùy tiện nói ra một cái tên, lẽ nào nghĩ như thế là có thể lừa gạt được chúng ta? Thực sự là ấu trĩ. Mọi người cùng ta động thủ, bắt giữ bọn chúng, mang về tông môn hảo hảo thẩm vấn.

Hắn ra lệnh một tiếng, bốn gã linh giả đằng sau đồng thời tiến lên, năng lượng cường đại bộc phát.

Nhìn thấy bọn họ xuất thủ, thanh niên thon gầy bị bảo hộ ở phía sau trong mắt bỗng bộc phát ra một trận thần mang, liền thanh nói mấy lời dường như là tiếc nuối không gì sánh được:

- Ai, ai, ai! Thực sự là lãng phí, bốn gã linh giả a, phân quyền sở hữu thủy hỏa phong lại không hiểu cách phối hợp nguyên trận, nếu như giao cho ta đến thao luyện thì...

Không có nghe được hết lời cảm thán của hắn, thiếu nữ tóc đen bá đạo nói:

- Ta xem các ngươi ai dám tiếp cận.

Tay nàng vừa vùng lên, vòng tròn liền mở rộng ra, hơi xoay tròn trên không trung, tầng tầng hỏa mang bốc lên, sát bên ngoài mơ hồ xuất hiện một vòng lưỡi dao sắc bén.

Ở giữa nhô lên cao cao, bốn phía cực mỏng.

- Đi!

Nương theo tiếng quát, chỉ thấy vòng tròn cổ quái từ tay thiếu nữ nhanh chóng bay ra, lưu lại một cái đuôi thật dài tựa như lưu tinh.

Cảm thụ được khí tức mạnh mẽ như có thể đốt cháy hết nguyên khí cường đại, bốn linh giả hoảng sợ ngừng lại, nhất tề bay ngược về phía sau đến bốn năm trượng, kinh hoàng nhìn về phía thiếu nữ.

Tuyết Niệm nhíu nhíu mày, cũng là bất đắc dĩ mà lui về phía sau hơn một bước. Khi vừa bắt đầu tiếp xúc, thiếu nữ liền sử dụng một chiêu này, thần nhiên bức lui mấy người bọn hắn. Khí tức từ trên người nàng có thể cảm nhận được rất rõ ràng nàng mới chỉ là một danh linh giả, thế nhưng một linh giả như thế lại có thể đem bốn năm tên cường giả đồng cấp đánh cho ngã trái ngã phải, thật là có chút khó tin.

Nhất là Tuyết Niệm, hắn có thể cảm giác rõ ràng khí tức hỏa mang trong tay thiếu nữ khi xuất ra đáng sợ như thế nào, cái loại lực lượng có thể đốt sạch mọi thứ trong thiên địa quả thực khiến cho lòng người cảm thấy kinh hoàng. Tuyết Niệm cũng là người tinh tu hỏa hệ nguyên lực, cũng là người mang tinh kỹ huyết tinh mang nhãn, nhưng hắn lại có cảm giác nguyên lực hỏa hệ mà mình tìm hiểu so với thiếu nữ kia quả thực kém hơn rất nhiều.

Đằng Thú ở bên kia, bởi vì Tuyết Niệm hạ lệnh nên không thể tùy tiện can thiệp, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm thiếu niên khóa mạnh trước mặt, trong mắt tản ra thần thái nóng cháy tựa như nhìn thấy một miếng mồi ngon vậy:

- Động thủ thử xem?

Bốn chữ ngắn gọn lại nói lên được tính cách hiếu chiến của hắn, chỉ trừ Lăng Phong, vì đã từng chịu đại ân của hắn nên mới không dám động thủ.

Những người còn lại, cho dù thực lực rất mạnh, hắn cũng muốn dốc hết sức để chiến đấu. Thiếu niên khỏe mạnh hưng phấn lên tiếng trả lời:

- Được!

Hô, mãnh hổ xuất áp, thiếu niên mang theo một trận gió mãnh liệt lao thẳng về phía trước, tám quả đấm lớn nhỏ cứng như sắt ngưng kết thành thực chất nặng nề hạ xuống.

- Tốt!

Đằng Thú ổn định lại, xuất ra một tiếng quát vang dội, hai mắt cực nóng quang mang bạo phát như hằng tinh, hắn căn bản không dùng tinh kỹ với linh vực ràng buộc, chẳng qua chỉ dựa vào khả năng cường hãn mà đưa tay lên đỡ.

Ầm!

Một tiếng nổ nặng nề vang lên, hai chân Đằng Thú lún thật sâu vào trong nền đất, chạm đến gần đầu gối. Lực phản chấn vô cùng cường đại, dường như có một mũi khoan từ dưới nền đất mọc lên, một vòng bùn đất bị bới tung lên, như hai mũi tên nhọn "xuy xuy" hai tiếng lung tung vọt tới bốn phương.

Tất cả mọi người ở đây đều là những người có tu vi cao thâm, tùy ý triển khai một vòng năng lượng bảo hộ cũng có thể che chắn bản thân khỏi đồng bùn đất cát đá. Thế nhưng bọn họ nhìn thấy hai người lại có thanh thể kinh người như vậy đều không khỏi run lên.

- Trở lại!

Đằng Thú trên mặt đất, thần tình hưng phấn, một quyền trực tiếp bay về hướng thiếu niên, địa hệ nguyên lực cường đại cũng bị hắn rút ra, trong phương viên mười trượng nhất thời biến thành một mảnh hoang mạc, khiến cho dưới chân thiếu niên bị hâm lại, thân thể nhất thời đình trệ một chút.

Thiếu niên thấy biến không hề sợ hãi, lẳng lặng chờ đợi một quyền của Đằng Thú tới gần, hai mắt hắt quang mang đỏ trướng, quát lên một tiếng, mười ngón tay nhấn xuống mặt đất, một cái đầu rồng có sừng mọc lên, cấp tốc đánh về phía Đằng Thú.

Cùng lúc đó, tốc độ của hắn dường như nhanh hơn, âm thanh phá không nhanh chóng vang lên, thân thể như xé rách trời cao, một thông đạo hình trụ đánh thẳng tới Đằng Thú.

Lông mi Đằng Thú chớp lên một cái, hắn định diên cuồng quát lên một tiếng, đột nhiên lại cảm thấy thân thể trầm xuống, bỗng nhiên rơi xuống dưới. Kịch biến xoay mình, hắn còn chưa kịp phản ứng thiếu niên đã triệu hồi ra mấy cái cầu long thuần túy do địa hệ nguyên lực cấu thành, vững vàng khóa hắn lại.

- Người, người dĩ nhiên sử dụng ngục linh vực?

Đằng Thú rít gào quát lên. Hắn đương nhiên nhìn ra đối phương khoảng chừng chỉ có thực lực cấp ngục linh vực, khó gặp được thiên hành giả đồng hệ, hơn nữa lại cảm thấy rất hợp, cho nên khi đối chiến hắn căn bản không dự định sử dụng linh vực để khi dễ đối phương.

Không nghĩ tới, đối phương trái lại nhân cơ hội thi triển ngục linh vực, đồng thời ngục linh vực của hắn lại thuộc về thiên hướng năng lượng cấm chế, vì bất ngờ không kịp đề phòng, khiến cho Đằng Thú đành chịu thua.

Thiếu niên tráng kiên vui vẻ cười rộ lên, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, dùng một loại khẩu khí như dạy dỗ nói:

- Đã từng có một thời gian ngắn, ta cũng giống như ngươi, rất ngốc nghếch, rất ngây thơ, gặp phải đối thủ còn cổ chú ý mấy cái đạo nghĩa vô dụng.

464. Chương 421: Cố Sự Sau Khi Từ Biệt.

Nhìn về mặt như ánh mặt trời của thiếu niên đột nhiên lại sử dụng lời nói thô tục, khiến cho kẻ khác sửng sốt nhưng trong mọi tâm không khởi sinh ra một luồng tiểu ý: Thắng thần như vậy, rất khá.

- Cho đến khi đại ca nói cho ta biết: "Gặp phải đối thủ, đừng nghĩ đến lễ nghi gì nữa, chỉ cần truy cầu một chữ thắng! Vô luận là dùng thủ đoạn gì, chỉ cần thu được kết quả cuối cùng là thắng lợi." Bắt đầu từ đó về sau, ta không còn thua vì một vài nguyên nhân không hiểu nổi nữa.

Cuối cùng, nhìn Đằng Thú một cái, thiếu niên gào to:

- Các ngươi đừng có tiếp cận, bằng không ta rất khó cam đoan tính mạng của hắn!

Dứt lời, chỉ thấy mấy con giao long đang trối chết Đằng Thú dường như sôi nổi hẳn lên, chấn động càng ngày càng kịch liệt, thậm chí còn có thể nhìn thấy sóng nước, giống như tùy thời đều có thể bạo liệt.

- Hừ! Ngăn cản bọn họ!

Tuyết Niệm quát lên một tiếng chói tai.

Bá hơi bá rống!

Bất chấp sự uy hiếp của thiếu nữ tóc đen, bốn gã linh giả nhanh chóng vây trụ bọn họ lại.

- Lễ nào các ngươi không quan tâm đến tính mạng của hắn?

Thiếu niên chỉ vào Đằng Thú, hướng mấy người Tuyết Niệm quát to.

Đằng Thú vừa rồi bị thiếu niên ngừng lại liền có chút sửng sốt, trên mặt thủy chung là một bộ biểu tình suy tư, cho đến khi Tuyết Niệm bên cạnh vội vàng quát lên:

- Đằng trưởng lão!

Hắn mới bỗng dưng giật mình tỉnh giấc, trên mặt dần dần hiện lên một tia chiến ý:

- Người cho rằng làm như vậy là có thể vây khốn ta sao? Để ta cho ngươi xem ngục linh giả cùng với linh giả có bao nhiêu chênh lệch. Bạo!

Nguyên lực địa hệ cường liệt từ trên người hắn tràn ra, trực tiếp nhằm vào giao long đang trói chặt bản thân hắn.

Thiếu niên tráng kiện quát lên:

- Người điên!

Hắn tuy rừng xuất kỳ bất ý sử dụng thủ đoạn trói buộc Đằng Thú, nhưng trên thực tế nội tâm đối với Đằng Thú cũng rất kính nể, lúc này lại nhìn thấy Đằng Thú dùng phương thức gần như là tự hại mình này để thoát ra thì không khỏi kinh hãi, cuống quýt muốn thu hồi đại chiêu.

Một đạo tinh mang màu ngân bạch so với hắn còn nhanh hơn, tinh mang như tia chớp, ầm ầm rơi xuống, thu hồi giao long xung quanh Đằng Thú một cách vô cùng dễ dàng, ngưng kết thành một quả pháp ấn.

Ngay sau đó, Lăng Phong dường như từ hư không hạ xuống, thân hình hắn bất động như tảng, lẳng lẳng nhìn về phía thiếu niên tráng kiện. Trong bất tri bất giác, trong mắt hắn đã có nước mắt lưng tròng.

- Người, người là...

Trong mắt thiếu niên hiện lên một tia mê hoặc.

Lúc này nhóm người Đằng Thú, Tuyết Niệm cũng khom người cung kính nói:

- Tông chủ!

Lăng Phong nhẹ nhàng đưa tay lên, đem mặt nạ bảo hộ gỡ xuống, cốt cách cũng theo đó mà phát sinh sai chuyển vi diệu, ngay sau đó lộ ra tướng mạo vốn có.

- Đại ca!

- Đầu gối!

- Lão lục!

Ba tiếng kinh hô đồng thời phát ra, thiếu niên tráng kiện, thiếu nữ tóc đen, và thanh niên thon gầy nhất thời ngây ngốc!

- Là ta!

Lăng Phong mỉm cười, nét mặt vẫn bình tĩnh như trước, thế nhưng thân thể đã không nhận được xúc động đến mức run rẩy.

- Đại ca!

Khải Ân xông lên trước, ôm lấy cổ Lăng Phong, từng giọt nước mắt lớn rơi xuống!

- Oa ha ha ha ha, lão Lục đáng chết, người quả nhiên trốn ở chỗ này.

Cảnh Vân hô to gọi nhỏ, túm lấy Lăng Phong bắt đầu nhảy nhót. Kiêu Kiêu thét chói tai, bắt đầu liều mạng lực lợi, đem quần áo của Lăng Phong túm đến tan nát (cái này rất nguy hiểm đó).

Biến hóa bất ngờ, Bọn Đằng Thú chỉ biết giương mắt mà nhìn!

Mừng, mừng khôn xiết!

Niềm vui to lớn khiến cho thân thể như muốn nổ tung, Lăng Phong cảm giác được trái tim đang đập mạnh kịch liệt không ngừng, hít thở không thông. Hắn thỉnh thoảng lại vỗ vỗ đầu Khải Ân, lại xem xem Kiêu Kiêu, trên mặt toàn là một bộ dáng cười ngây ngô.

Tình cảnh sôi nổi khiến tất cả mọi người xung quanh cũng bị lây nhiễm, trong bất tri bất giác, ngay cả bốn gã linh giả mới quy thuận trên mặt cũng sinh ra một tia tươi cười phát ra từ nội tâm.

Vui mừng một lát, mấy người đang hân hoan mới dần dần bình tĩnh lại. Lăng Phong đã nhận thấy rõ sự thay đổi lớn của ba người, hung hăng đập một cái lên vai Khải Ân, trầm giọng nói:

- Khỏe mạnh!

Khải Ân cười, cười ngây ngô, trừ bỏ cười ra hắc cũng không biết phải làm cách nào mới có thể biểu đạt được sự vui sướng từ đáy lòng.

Mặc dù xa nhau chỉ có mấy tháng, thế nhưng ngày đêm đều bị vây trong lo lắng khiến bọn họ cảm giác như một ngày dài bằng một năm. Hôm nay nhìn thấy Lăng Phong bình yên đứng trước mặt, hòn đá nặng trong lòng cũng rơi xuống, khiến mọi người cảm thấy có một tia hư thoát.

Còn có Kiều Kiều, ngũ sư huynh Cảnh Vân biến hóa rất lớn, đến nay tu vi đã sắp đột phá tới bát tinh, còn đang ở thất tinh đỉnh phong. Nhưng thật ra, Kiều Kiều khiến cho Lăng Phong giật mình nhất, nàng dĩ nhiên đã là một linh giả.

Phải biết rằng, cho dù là Lăng Phong cũng phải đến tận Vô Tận Hoang Nguyên, gặp phải nhiều cuộc đại chiến, chịu đựng rất nhiều áp lực sau đó mới có thể thu được đột phá. Kiều Kiều ở tại Tinh Lam thành, nàng làm thế nào để đạt được tất cả chuyện này?

- Tông chủ, các người...

Tuyết Niệm nhin không được tiến lên, trên mặt hắc hiện rõ hàng đồng nghi hoặc:

- Còn có, mấy vị này là...?

- Bọn họ là huynh đệ thân thiết nhất của ta. -

Lăng Phong cười cười giới thiệu:

- Đây là Khải Ân, Kiều Kiều, Cảnh Vân sư huynh! Về sau tất cả đều là người một nhà.

- Da!

Tuyết Niệm là từ Hắc Nguyệt trấn ngoại liên bắt đầu đi theo Lăng Phong, mơ hồ biết được lai lịch của hắc, thì đối với ba người Khải Ân cũng không cảm thấy có kỳ quái quá lớn. Chẳng qua nhìn thấy Lăng Phong lộ ra hình dáng thật nên có chút không quen.

Đằng Thú từ nhỏ theo ma thú lớn lên, dưỡng thành một loại tính cách dựa vào trực giác, làm việc gần như xuất phát từ bản năng. Hắc "người" thấy khí tức trên người Lăng Phong không thay đổi, cho nên dù khuôn mặt Lăng Phong có biến hóa rất nhiều thì nội tâm hắc vẫn không mâu thuẫn chút nào.

Cuối cùng là bốn gã linh giả. Bọn họ có thể nói thân là tội nhân, tự nhiên càng không có quyền lợi nói gì.

- Hừ! Đều nói chúng ta là tới tìm người, nhà người hết lần này tới lần khác muốn gây phiền toái, còn mạnh miệng nói không có người chúng ta muốn tìm.

Kiều Kiều bất mãn nhếch mũi lên, giả làm mặt quỷ:

- Đây không phải chính là đầu gối mà chúng ta muốn tìm sao?

Tuyết Niệm bị nàng nói, chỉ đánh ngượng ngừng sờ sờ mũi, vẻ mặt là biểu tình kinh ngạc.

Lăng Phong thấy buồn cười, Kiều Kiều vốn có một đầu tóc quăn màu vàng, hôm nay chẳng biết tại sao lại trở nên đen bóng thâm thúy như bầu trời đêm. Dáng dấp tuy rằng biến hóa không ít nhưng tính tình nhanh nhẹn hoạt bát thật ra không thay đổi chút nào.

- Được rồi, người cũng đừng trách bọn họ, bọn họ thật ra cũng không biết tên thật của ta!

Lăng Phong có chút hồ thẹn mà nói với bọn Tuyết Niệm, Đằng Thú:

- Ta vẫn luôn lừa các người.

Tuyết Niệm cười nói:

- Tông chủ, mặc kệ là thân phận của người như thế nào, chúng ta đều ở bên cạnh ngài, ngài cũng đừng đem chúng ta gạt ra ngoài.

Thấy hắc nói ra dễ dàng, Lăng Phong cũng mỉm cười. Một chút khúc mắc mới nảy sinh liền dễ dàng bị bỏ qua.

Thích Thiên Ách đi lên trước, trầm ngâm nói:

- Lãng huynh đệ, ta nghĩ thân phận của ngươi tạm thời vẫn nên ẩn giấu đi thì tốt hơn. Dù sao thực lực của chúng ta hiện nay vẫn chưa đủ để đối kháng với "Bên kia"

Lãng Phong trầm ngâm đứng lên, vốn cho là thoát khỏi sự truy sát của Âm Ly cùng Ngao Thanh Phong, đồng thời đoạt lại ấn ký luân bàn, tiêu hủy tiêu ký trong đó, nguy hiểm tự nhiên sẽ rời xa, hiện tại xem ra đúng là còn rất lâu mới đạt được.

Lần trước Hồng Lãng xuất hiện, một lần hành động đã phá Lãng Phong che dấu tung tích. Mặc dù không biết nàng dùng loại thủ đoạn nào, thế nhưng Lãng Phong cũng hiểu được tử huyệt lớn nhất của bản thân đã bị Bức Tông nắm trong tay.

Hôm nay tính toán đâu ra đấy, bản thân mình trong Sáng Tông, Thích đại ca, Bảo Lan, con rồi Hỏa Lão chiến lực cấp tứ đại linh tôn, bây giờ sợ là phóng mắt nhìn khắp Vô Tận Hoang Nguyên, so với tông phái nhất lưu cũng không mấy may sợ hãi, nhất là Bức Tông truyền kỳ Vi Tiểu sắp đổi chiến Bàng Phiến Vân, càng không thể có bên nào xuất thủ đối phó với bản thân, cho nên hiện nay có thể xem là an toàn nhất.

Sợ là sợ Bức Tông dứt khoát không quan tâm mà đem thân phận của Lãng Phong báo cho Long tộc biết, đến lúc đó, biết được bảo bối trong tộc lại rơi vào tay mình, sợ rằng cao thủ Long tộc chắc chắn sẽ dốc toàn bộ lực lượng? Nếu như vậy sợ là sẽ rước lấy phiền toái rất lớn từ đám Long tộc kia a!

Mặc dù tự tin, nhưng Lãng Phong cũng không tự đại mà cho rằng Sáng Tông đã có thể chống lại chủng tộc cường đại như vậy. Hắn biết rõ, kẻ sách tốt nhất hiện nay chỉ có là ẩn dấu đi, bằng không một khi bước ra ngoài sáng, bức họa bản thân ngày xưa Bức Tông trắng trợn phong tỏa truyền ra ngoài, chỉ sự lập tức sẽ khiến Long tộc chú ý.

Trong đầu nháy mắt xoay chuyển rất nhiều ý niệm, Lãng Phong thở dài một hơi, đem phiền muộn trong lòng phun ra không ít, bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Xem ra vẫn phải làm đuôi của người khác a!

Nghe được hắn tự giễu, Thích Thiên Ách cười nói:

- Áo La cảnh nội từng có một bộ lạc nhỏ truyền lưu một câu tục ngữ: "Chích hữu bả tôn tử tổ hảo, tài năng ngao thành gia gia" (DG: câu này em không hiểu rõ lắm nên để nguyên văn Hán Việt, bác nào có thể góp ý thì thật là cảm ơn), chúng ta tạm thời chỉ có thể cam chịu.

Hắn nói một câu khiến Lãng Phong sửng sốt, chợt cười thành tiếng, trong lòng mọi người cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

- Đầu gối, hiện tại nên gọi người thế nào?

Kiều Kiều nhìn Lãng Phong một lần nữa mang mặt nạ bảo hộ lên, thân hình cũng phát sinh biến hóa kỳ diệu, hiểu kỳ mà hỏi.

- Mộc Phong?

Kiều Kiều nhắc lại tới hai lần, cuối cùng nhú mày: "Mộc Mộc" rồi hừ lạnh quay đầu đi chỗ khác.

Lãng Phong có chút không hiểu nổi đã đắc tội nàng chỗ nào.

Cảnh Vân nhìn nhìn Lãng Phong, rồi lại quay sang nhìn Kiêu Kiều, âm thầm cười: Thiếu nữ này xuân tâm nảy mầm, bản thân sư đệ đầu gối này vẫn cứ không hay biết, thực sự là...

Làm như nhận thấy được biểu tình quỷ dị của Cảnh Vân, Kiêu Kiều đột nhiên quay đầu, hung hăng trừng mắt nhìn hắn. Cảnh Vân cuống quýt làm ra bộ dáng muốn có bao nhiêu sợ hãi thì có bấy nhiêu, lớn tiếng hét lên:

- Lão lục, nhanh! Ngươi có món gì ngon lấy ra chiêu đãi chúng ta một chút, cả đoạn đường này ta quả thật là bị đói rất thảm nha!

- Được rồi! Là ta sơ sẩy!

Lăng Phong vỗ vỗ cái trán, vội vã nói:

- Mau theo ta, bên này!

Một đường đi tới, thấy rõ diện tích mà Sáng Tông chiếm cứ, ba người Cảnh Vân đều là tấm tắc tán thán không ngớt. Kiều Kiều vẫn là tâm tính nữ hài nhi, trong nháy mắt đã quên chuyện bức mình lúc nãy, nhảy nhót hỏi:

- Đầu gối, làm sao mà người chiếm được nơi này?

Xem biểu tình nóng nảy của nàng, cũng có pha chút dự định chiếm núi làm vua.

Lăng Phong cười cười đem chuyện lúc trước đối chiến với Mạc Tà Quân nói ra, tự nhiên tỉnh lược trong đó vài chỗ kinh tâm động phách, nhưng cho dù là như thế, ba người nghe vẫn có chút không nói nên lời

- Được rồi, các người làm sao tìm được tới nơi này?

- Cái này là nhờ có Y Liên Nhi. - Kiều Kiều lú lú kể lại những chuyện đã trải qua.

Lăng Phong giờ mới hiểu được, lúc trước Y Liên Nhi cầm phượng hoàng chân thủy tới Tinh Lam thành, đã vậy còn đặc biệt giúp cho nguyên soái Kiều Sâm Đặc bình phục

Trong đó tự nhiên đã trải qua một ít khúc chiết, Tinh Lam quân thần trên dưới mới có thể tin tưởng Y Liên Nhi, đợi đến khi tận mắt thấy Mạch Kha nhờ phượng hoàng chân thủy mà thức tỉnh, Y Liên Nhi xoay người định rời đi.

Lúc này, dường như là phụ tử liên tâm, Mạch Kha liên tục quát tháo bảo giữ nàng lại. Đợi đến khi Mạch Kha bất chấp thương thế của bản thân còn chưa khỏi đuổi theo, Y Liên Nhi cũng triệt để mềm lòng. Sau đó lại phát sinh một vài sự tình, cuối cùng hai cha con cũng đã nhận nhau.

Từ đó về sau, Y liên Nhi ở lại Tinh Lam thành một thời gian, vừa đúng lúc này, Kiều Kiều cũng từ dị biến phong thức tỉnh, hai bên tuổi tác tương đương, cho nên hai bên rất thân cận. Tự nhiên Kiều Kiều từ nàng mà biết được Lăng Phong đi về phía nào.

- Cho nên chúng ta cứ đi về phía này tìm người.

Cuối cùng, Kiều Kiều nói:

- Chúng ta đến tìm đầu tiên là Bối Diệp Tông, kết quả phát hiện bên trong vắng vẻ, chỉ có mấy con mèo lớn mèo nhỏ, lại trải qua một phen vất vả, chúng ta mới tìm tới đây.

Trong giọng nói của Kiều Kiều tỉnh lược rất nhiều, trong lời nàng "vất vả" đương nhiên không chỉ đơn giản như vậy. Vài tên từng là đệ tử của Bối Diệp Tông lại không thể cung cấp thông tin cần thiết cho Kiều Kiều, bởi vậy mọi người chịu khổ không ít.

Cuối cùng hạnh hạ bọn họ khiến bọn chúng không chịu nổi mới chịu cung cấp địa chỉ Sáng Tông cho, vốn không nghĩ tới ba người lại nhảy vào bẫy rập, cũng không nghĩ đánh bẫy đánh bả, ngược lại thật sự giúp cho nhóm người Kiều Kiều tìm được Lăng Phong.

- Nói như vậy sư tôn thân thể đã hồi phục?

- Ủ! - Cảnh Vân vừa cười vừa nói - Nhờ có phượng hoàng chân thủy của lão lục người đó. Không chỉ có chân nguyên lực của sư tôn được chữa trị toàn vẹn, đồng thời còn có hi vọng trong vòng một năm bước vào thánh vực. Hơn nữa, bình phượng hoàng chân thủy cũng còn lại không ít, Hách đại sư nói có thể dùng nó để luyện chế một ít tăng nguyên tinh chương, có hi vọng vì công quốc tăng hơn vài danh thánh vực.

Lăng Phong vui mừng gật đầu, bằng vào cảnh giới hôm nay của hắn, cái gọi là cường giả thánh vực đương nhiên là không để vào mắt, thế nhưng có thể thấy Tinh Lam thành phát triển không ngừng như vậy hắn vẫn rất thoải mái. Nhất là nếu tinh chương luyện chế thành công, đầu tiên được lợi đương nhiên là nhóm người Tang Phi, bọn họ tinh tu hỏa hệ nguyên lực, là dễ dàng có được thu hoạch nhất.

Những thứ này, đều là những hy vọng Lăng Phong muốn thấy nhất.

- Được rồi, lão lục, người hôm nay đã đạt đến tu vị gì rồi?

Cảnh Vân vừa hỏi như vậy, lực chú ý của Kiều Kiều cũng bị hấp dẫn trở lại, nàng nhẹ nhàng nhún nhún lông mày:

- Đúng vậy, đầu gối, Ôn lão gia tử nói qua hiện nay ta cũng đã là linh giả, cho dù ở Vô Tận Hoang Nguyên cũng là một nhất lưu cao thủ. Gia gia nghe được mấy lời này mới đồng ý để chúng ta đi. Nhưng mà vì sao ta không nhìn ra tu vi của người nha?

Dù cho tu vi của Lăng Phong cao hơn một tầng, cũng có thể đại khái tính ra tu vi của hắn. Nhưng Kiều Kiều phát hiện nàng không cách nào cảm ứng được chút khí tức nào của Lăng Phong, dường như đứng trước mặt nàng là một người thường. Đương nhiên Lăng Phong không phải người thường, như vậy chỉ có duy nhất một khả năng, đó là tu vi của Lăng Phong hơn xa nàng.

- Ủm, khoảng chừng...xem như là linh tôn đi!

Lăng Phong có chút không chắc chắn đáp.

- Hít!

Ba người ngược lại hít một hơi, linh tôn? Trước đây bọn họ cũng từng được giảng giải cụ thể về phân cấp của linh cấp cao thủ, với linh tôn tồn tại trong truyền thuyết chỉ có thể ngưỡng vọng như thần, Lăng Phong dĩ nhiên đã có được tu vi bậc này?

465. Chương 422: Cảnh Vân Đưa Đến Chấn Động.

Đằng sau, Thích Thiên Ách Ách cũng lộ vẻ hỗn loạn xen lẫn khổ tâm. Đây chỉ là bọn hắn, cho dù là bản thân theo bên cạnh Lăng Phong, đối với thành tựu hắn thu được hôm nay cũng có chút cảm giác khó có thể tin!

Từ ngục linh cấp đến linh giả đến linh sĩ, linh tôn, đoạn đường thăng cấp của Lăng Phong quả thật nhanh không gì sánh được. Hắn chỉ dùng mấy tháng ngắn ngủi, đã có được thành tựu xuất sắc mà đám người được coi là có thiên phú dù dùng cả trăm năm cũng chưa chắc có thể đi hết lộ trình. Thành tích kinh người như vậy, dùng từ yêu nghiệt, yêu quái để hình dung cũng không quá đáng!

- Lão lục, vậy chẳng phải ở Vô Tận Hoang Nguyên này người coi như là cường giả tuyệt đỉnh rồi!

Hắn nửa hưng phấn nửa chán nản nói:

- Nguyên tưởng rằng chúng ta tới đây có thể giúp đỡ thêm cho người chút gì đó!

- Tuyệt đỉnh cường giả? Còn kém xa lắm!

Lăng Phong cười đáp lại, hắn biết Ôn Đình chẳng qua chỉ đem các linh cấp cao thủ phân thành thô sơ giản lược để nói cho ba người Cảnh Vân. Nên lúc này bọn họ mới cho rằng linh tôn đã là cao thủ đỉnh phong rồi. Vì vậy hắn bèn nói qua về việc phân cấp.

- A! Thì ra cần còn nhiều phân cấp như vậy!

Cảnh Vân thở dài nói.

Kiều Kiều nghiêng đầu nhỏ, hiếu kỳ hỏi thăm:

- Đầu gối, vậy Ôn lão gia tử là linh cấp cường giả nào?

- Ôn Đình?

Lăng Phong sửng sốt, không biết vì sao nàng lại hỏi điều này, cẩn thận suy nghĩ một phen, sau đó phỏng chừng nói:

- Hắn có lẽ là Nhị Dung linh tôn.

Ôn Đình cùng với Thang Thần hắn là cường giả đồng cấp, Lăng Phong đã từng với Thang Thần giao thủ, tự nhiên có thể tính ra đại khái một điểm.

- À!

Kiều Kiêu bĩu mũi, vẻ mặt khinh bỉ nói:

- Ta còn tưởng rằng lão ta đứng ở đỉnh phong cường giả đó, khẩu khí lớn như vậy còn tưởng là đại viên mãn linh tôn chứ.

Lăng Phong không rõ Kiêu Kiêu vì sao lại đối đầu với Ôn Đình như vậy, có chút không hiểu. Sau này mới biết, thì ra lúc Kiêu Kiêu tỉnh dậy thực lực tăng tiến, cả Tinh Lam thành không ai có thể hướng dẫn nàng. Lúc này Ôn Đình kiêu ngạo mãnh liệt xuất hiện, đem tiểu nha đầu ra tập luyện một lần, khiến Kiêu Kiêu khổ không thể tả, nên "cừu hận" mới nảy mầm từ đó.

Đại khái dẫn nhóm người Cảnh Vân đi một vòng, Nguyên Thận vui vẻ chạy tới báo:

- Chủ nhân, tiệc rượu đã chuẩn bị xong rồi!

- Đã biết!

Lăng Phong xoay người nói:

- Sư huynh, chúng ta đi qua đó chứ?

Nhóm người Cảnh Vân đương nhiên không ai nói gì, theo Lăng Phong đến đại điện, những gì nhìn thấy trước mắt khiến cho bọn họ giật mình không ngớt.

Một bàn thức ăn tràn đầy, người chưa đến gần, mùi hương mỹ vị đã xông vào trong mũi, vậy nhưng hương vị lại không hề nồng nặc, trái lại có chút thanh lương, ngửi lâu cũng không hề ngán.

Những thứ này đương nhiên không khiến bọn họ giật mình, cho dù mùi vị tốt thế nào, đầu bếp của Tinh Lam thành cũng có thể làm ra. Chân chính khiến cho bọn họ khiếp sợ chính là nguyên liệu nấu ăn của tiệc rượu.

Nguyên liệu nấu ăn đều là tứ tinh, ngũ tinh ma thú chỗ nào cũng có, thậm chí còn có một đầu heo lục tinh, một con trọng bạo trụ hai ba nghìn cân chỉ lấy phần đuôi là bộ phận tinh hoa nhất, được nấu nhừ cho thêm một ít ma thú vạn năm quế thụ làm gia vị. Mới vừa rồi, hương khí hơn phân nửa là vì vậy mà đến!

- Quá xa xỉ!

Hơn nửa ngày, từ trong miệng Cảnh Vân mới nghẹn ngào phun ra mấy từ này, trên mặt tràn ngập khiếp sợ.

Lăng Phong cùng với Thích Thiên Ách đứng đằng sau nhìn nhau, hai người đều mỉm cười. Khi bọn họ mới vào Vô Tận Hoang Nguyên nhìn thấy một màn này phản ứng cũng không khác với Cảnh Vân. Thậm chí cả Lăng Phong cũng là trước đó không lâu mới được nếm thử thức ăn hào hoa xa xỉ bậc này.

Với cường giả linh cấp mà nói, cũng không cần phải sinh hoạt gian khổ mệt mỏi. Chỉ cần bọn họ nguyện ý, tùy tiện đầu nhập vào một tông phái nào đấy đều có thể lập tức được hưởng loại sinh hoạt "cực tinh tế, cực xa xỉ" này.

Sinh hoạt như vậy có thể tránh khỏi rất nhiều phiền phức. Cường giả cũng là người, nếu là có thể dùng đại lượng nguyên khí ẩn chứa trong sự vật để bổ sung thân thể, đương nhiên với tu luyện cũng là vô cùng hữu ích. Cho nên, tông phái sẽ tuyển rất nhiều đệ tử, thứ nhất có thể bồi dưỡng được thành viên trung tâm, mặt khác cũng có thể sai khiến bọn họ thu thập các loại nguyên liệu luyện chương, và cả nguyên liệu nấu ăn.

Bởi sản vật ở Vô Tận Hoang Nguyên rất phong phú, cho dù để mỗi đệ tử có tiềm lực và cường giả đều được hưởng sinh hoạt xa xỉ, cũng vẫn đủ để thỏa mãn.

- Đến đây ngồi đi!

Lăng Phong cười cười an bài cho bọn họ ngồi xuống, thẳng thắn nói:

- Ta cũng chỉ hai ngày trước mới lần đầu tiên chân chính được hưởng mỹ thực của Vô Tận Hoang Nguyên, lúc đó cũng là sợ hãi than thở không ngớt.

Nói xong, hắn chỉ vào một chai rượu ngon trên bàn nói:

- Đây là Liệt diễm hồng thân do Ngọc Lan tông sản xuất, hơn nữa còn là loại thượng đẳng.

Lúc trước khi Ôn Đình vẫn là cường giả thánh vực tới Vô Tận Hoang Nguyên, được hưởng qua Liệt diễm hồng thần liên nhớ mãi không quên, có thể biết đó là loại rượu ngon khó có được. Sau đó Lăng Phong đạt được cơ nghiệp của Mạc Tà Quân, thật không ngờ được là trong tông môn vẫn còn giấu rất nhiều rượu. Hắn với rượu ngon cũng không thích thú lắm, bây giờ vừa lúc lấy ra chiêu đãi ba người.

Nghe được Lăng Phong nói như thế, một chút mắt tự nhiên trên mặt Cảnh Vân cũng bay biến sạch sẽ, hắn cười nói:

- Tốt lắm! Hôm nay huynh đệ chúng ta không say không nghỉ.

- Chắc chắn là như vậy!

- Uống!

Chén rượu liên tục được rót đầy, phi thường náo nhiệt

Biết bọn họ xa cách từ lâu nay gặp lại, nhóm người Thích Thiên Ách cũng không đến quấy rầy, mà lại không một tiếng động, yên lặng lui xuống, chỉ lưu lại vài tên đệ tử ở gian ngoài để hầu hạ.

Bát lớn hạ xuống, Sắc mặt của Cảnh Vân chuyển sang đỏ rực, huynh đệ gặp lại đặc biệt hài lòng, sẽ không ai nghĩ đến chuyện dùng năng lượng khiến cho rượu bốc hơi đi, cho dù là Lăng Phong, cũng đồng dạng uống say đến hai mắt mờ mờ.

- Lão lục, có phải người rất kỳ quái tại sao ta lại đến tận Vô Tận Hoang Nguyên phải không?

Cảnh Vân cười hỏi.

Nói thật trong lòng Lăng Phong xác thực từng có nghi hoặc quá, luận về cấp độ tu vi thì Tang Phi hay các sư huynh đệ khác đều hơn hẳn Cảnh Vân, vì sao hết lần này tới lần khác lại là hắn đến đây? Đương nhiên, câu hỏi này không cách nào hỏi trước mặt Cảnh Vân được, bây giờ thấy chính hắn nhắc tới, Lăng Phong có chút hứng thú mà gật đầu, dừng đưa lại.

- Hắc hắc, bởi vì ta hiểu rõ nguyên trận!

- Cái gì? Cái gì nguyên trận?

Lăng Phong ngắt ra, bối rối hỏi lại.

- Ách, người không nhớ rõ sao?

Cảnh Vân sờ sờ mũi, thấy Lăng Phong không nhảy dựng lên lớn tiếng tán thán, hắn cảm thấy có chút thất vọng. Hắn bắt đầu dĩ mà nhắc lại:

- Chính là nguyên trận đồ, đệ thu được từ trong Càn thiên giới.

Nghe nhắc lại như thế, Lăng Phong lúc này mới giật mình:

- Là Phúc nguyên trận! Sư huynh, huynh hiểu rõ nó?

- Hắc hắc, đương nhiên.

Cảnh Vân hưng vinh tâm đắc đến vô cùng thỏa mãn, nói:

- Cũng không nhìn xem Cảnh Vân ta là ai, thiên tư tung hoành, chỉ là việc nhỏ, đâu thể nào làm khó được ta!

Lăng Phong cười cười khen tặng hắn hai câu. Hắn biết rõ Cảnh Vân bởi vì tu vi giữa hai huynh đệ nên vẫn có chút tự ti không nói nên lời, mà nguyên trận là phương diện hắn thông thạo, thấy rõ hắn có thể tự tin như vậy, tự nhiên là rất hài lòng.

Vừa nghĩ tới lúc trước thủ vệ Bắc Viên biểu hiện ra ngoài chiến lực cường đại, Lăng Phong xác thực cũng có chút hưng phấn, nếu như có thể phối hợp tốt loại nguyên trận này, các đệ tử thực lực thấp trong tông môn cũng có thể có công dụng không nhỏ đi?

Có ý nghĩ này, Lăng Phong lập tức hiểu ra, liền hỏi:

- Sư huynh có thể huấn luyện cho đệ tử trong tông môn tu luyện được hay không?

466. Chương 423: Tứ Linh Nguyên Trận.

Không ngờ, vừa nghe vậy Cảnh Vân lập tức trừng to mắt, vẻ mặt không thể tin nổi:

- Lão lục, người nói cái gì? Cho đệ tử trong tông môn của người phối hợp tu luyện nguyên trận? Lẽ nào tất cả bọn họ đều là linh giả?

- Linh giả? - Lăng Phong có chút không hiểu - Lẽ nào muốn tu luyện nguyên trận này phải là linh giả mới có thể tu luyện?

- Nháo nửa ngày, thì ra lão lục người vẫn là không rõ. - Cảnh Vân nói nhỏ, vẻ mặt thể diện biểu tình bị đá kích, ai oán nói - Lão lục, người khiến sư huynh ta quá thương tâm!

"Phốc xuy!"

Bên cạnh, Kiều Kiều nhin không được phun ra một ngụm rượu, cười đến cả người run rẩy.

- Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Ngũ sư huynh, người từ từ nói, có lẽ Lăng Phong đã có chỗ nào có lỗi mà bản thân cũng không biết.

Nghĩ đến giọng nói của Cảnh Vân, hắn không khỏi luống cuống lên, lẽ nào là...

- Ta đã tỉ mỉ nghiên cứu qua nguyên phúc trận này. Trước kia còn có một chút then chốt không rõ, sau đó khi Kiều Kiều thức tỉnh lực lượng tăng lên đến cấp linh giả. Sau đó Ôn lão gia tử lại giải thích một phen, ta mới hiểu được nguyên phúc trận là dành cho cường giả linh cấp sử dụng.

Lăng Phong vẫn có chút không rõ, lúc trước nhìn thấy thủ vệ của Bắc Viên rõ ràng không có đạt được linh cấp a, nếu là bọn họ trở thành linh cấp rồi thì đám người bọn hắn làm sao có thể còn sống đi ra?

Chợt Lăng Phong nghĩ đến bản thân đối với nguyên trận xác thực không tinh thông bằng Cảnh Vân, lúc trước chỉ nhìn sơ qua, có hiểu lầm cũng là chuyện bình thường.

Cảnh Vân nói đến hưng phấn, trực tiếp hoa chân múa tay, vui sướng đứng lên:

- Ta không có người thích hợp để tập luyện thử. Thế nhưng có thể tính ra đại khái, nếu như nguyên trận này có thể thành công, ít nhất có thể khiến cho chiến lực chính thể của bọn họ đề thăng một cấp.

Đề thăng một cấp?

Con mắt Lăng Phong híp lại, hắn có chút hưng phấn, trong linh cấp, chỉ hơn kém một cấp cũng là cách xa như trời và đất, nếu nguyên trận có hiệu quả kỳ diệu như vậy thì thật kinh người. Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, Lăng Phong cũng biết nguyên trận thừa thớt ra sao. Có thể nói cho dù là tông phái nhất lưu, sợ rằng cũng chưa chắc đã có người có thể phối hợp sử dụng nguyên trận.

Suy tư một lát, Lăng Phong hỏi:

- Sư huynh, vậy nguyên trận cần phải mấy người phối hợp?

- Ta đã suy tính qua, nếu là không truy cầu hiệu quả lớn nhất thì chỉ cần hai gã linh giả là có thể thi triển ra một phần lực lượng của nguyên trận. Bất quá, làm như vậy tuy rằng có thể đề thăng chiến lực rất lớn, thế nhưng lực công kích cũng không thể tăng lên một cấp được.

Cảnh Vân khi nói về vấn đề bản thân quan tâm thì sự chuyên nghiệp hiển lộ ra rất rõ, tràn ngập hưng phấn khó kiềm chế, trên mặt toàn là một biểu tình ngưng trọng:

- Ta phỏng chừng ít nhất phải có bốn người, mà thủy hỏa phong hệ bất đồng. Bốn người hệ thủy hỏa phong bất đồng mới có thể phát huy hiệu dụng lớn nhất của nguyên trận.

Bốn người?

Lăng Phong hơi trầm ngâm, trong lòng khê động. Cảnh Vân sư huynh không có người thích hợp, nhưng mình có! Gần đây tám gã linh giả mới quy thuận đều phân quyền sở hữu bốn hệ thủy hỏa phong địa, càng hợp là mỗi hệ hai người, vừa đủ tổ hợp thành hai nguyên phúc trận.

Nếu như bọn hắc sau khi liên thủ có thể đề thăng một cấp thì thực lực cũng là tăng lên rất nhiều.

- Cái này cũng chưa tính là gì. - Ngày sau đó Cảnh Vân lại hắc hắc cười, nói tiếp - Nếu có càng nhiều người, nếu như có hai nguyên trận phối hợp lại, thực lực sẽ đề thăng hai lần. Nói cách khác, nếu như có tám người, tổ hợp thành hai nguyên phúc trận hoàn chỉnh, sau đó lại tiến hành dung hợp thành một nguyên trận...

Ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng vào Lăng Phong, trên mặt Cảnh Vân tràn đầy tự tin:

- Lão lục, nếu như ngươi có thể cung cấp cho ta tám gã linh giả như vậy, ta có thể trả lại cho ngươi một linh tôn!

Lăng Phong hít một hơi. Một linh tôn! Tám gã linh giả đổi lấy chiến lực của một linh tôn, cuộc buôn bán này dù là kẻ ngu cũng biết được giá trị nhiều thế nào! Hắn nhin không được mà hơi rung động ngón tay. Linh tôn khó thành, nhưng linh giả lại không khó có được như vậy, chỉ cần có đủ thời gian cho mình, dù cho dùng phương thức nhồi vẹt ăn, Lăng Phong cũng có thể dùng ý nguyên chương, tăng nguyên chương chờ xuất hiện một linh giả.

- Bất quá, nếu hoàn thành được điểm ấy, thì còn có một phần rất khó khăn nữa. - Trên mặt Cảnh Vân hiện ra một chút lo lắng.

Lăng Phong vội vàng hỏi. Dựa theo lời Cảnh Vân nói, đội ngũ nguyên trận có thể tu luyện thành công thì sẽ có giá trị to lớn khó tưởng tượng nổi, dù cho nỗ lực trả giá như thế nào cũng đều đáng giá!

- Đó chính là tinh chương! - Cảnh Vân nhú mày, giải thích - ta đã nghiên cứu qua, nếu muốn thuận lợi tu luyện được đội ngũ nguyên trận như vậy, phải phối hợp đặc thù nguyên trận với tinh chương, ta miêu tả cụ thể yêu cầu với Hách đại sư, nhưng hắc sau khi suy nghĩ nửa ngày, với loại tinh chương này cũng là thúc thủ vô sách.

Cảnh Vân chờ mong nhìn về phái Lăng Phong:

- Vốn Hách đại sư đã nói với ta, chỉ cần tới Vô Tận Hoang Nguyên, tìm được lão lục ngươi, thì vấn đề này liền có thể giải quyết dễ dàng!

Hắn thật ra vẫn tin tưởng mình. Lăng Phong mỉm cười. Hắc biết sư huynh đệ mấy người ở chung nhiều ngày, bọn Cảnh Vân nhất định đối với thiên phú đặc dị của mình cũng sẽ có một ít ngờ vực vô căn cứ. Chẳng qua kết quả suy đoán như vậy khiến kẻ khác chần động quá mức, nên bọn họ cũng không dám tin, lại càng không có dũng khí nói thẳng ra.

Trải qua vô số mưa gió, Lăng Phong cũng đã nắm giữ được thực lực cường đại. Lúc này đây, hắc không hề có ý định lại lừa gạt nhóm người Cảnh Vân, vì vậy, hắc thừa nhận nói:

- Không sai, ta cũng kiêm thêm chức thuật luyện sư!

- A!

May là trong lòng đã có sự chuẩn bị, đợi đến khi nghe Lăng Phong chính mồm thừa nhận, ba người Cảnh Vân vẫn là chấn động không thôi. Bọn họ triệt để hiểu rõ rất nhiều chuyện. Vì sao nhóm người Mạch Kha lại bảo vệ Lăng Phong như vậy, vì hắc mà thậm chí không tiếc đắc tội với thái tử của Áo La đế quốc. Lại vì sao bản thân Lăng Phong bị trọng thương mà ngay cả Vương thượng cũng giận tím mặt, sử dụng cả Vũ Lâm quân tìm khắp cả thành, còn rất nhiều điểm đáng ngờ khác nhất nhất được giải tỏa.

Trong lòng Khải Ân khê động, hỏi:

- Đại ca, vậy tăng nguyên tinh chương có phải hay không cũng...

Hắc đã tự mình lĩnh hội qua hiệu dụng cường đại của tăng nguyên tinh chương, với lại Mộc Vũ Lâm còn đưa tới bao nhiêu tinh chương kỳ quái, bây giờ hắc lập tức nghĩ đến một ít việc mà trước đây còn chưa rõ.

- Ân, luyện chương là do ta cung cấp.

Thì ra là thế, trên mặt Khải Ân nhất thời nổi lên một mảnh hưng phấn từ đáy lòng. Hắn cùng với Lăng Phong tình cảm sâu nhất, bản thân cũng không phải hạng người kém cỏi, đương nhiên biết rõ Lăng Phong gạt hắn chắc chắn là chuyện bất đắc dĩ. Nghe thấy Lăng Phong nắm giữ kỹ năng cường đại như vậy, tự đáy lòng hắn chỉ cảm thấy vui vẻ và tự hào.

- Hắc, vậy thì tốt!

Cảnh Vân vỗ mạnh tay hoan hô. Sau đó cẩn thận gỡ từ cánh tay xuống một mai tiết văn, mở ra chỉ vào những thứ trước mặt nói:

- Mai tiết văn này là đại sư tỷ cố ý chế tạo, kiên cố không gì sánh được, ta mới có thể đem những thứ có khả năng cần dùng đều mang đến. Lão lục, người xem xem trên này ghi chép về tinh chương ta cần, yêu cầu cụ thể đều viết ở trên; đây là trận đồ người mang về; ta còn mang đến một chai "Nguyên trận linh huyết"; còn lại đều là một ít tài liệu mà Hách đại sư giao cho người.

Lăng Phong vẫn chưa nhìn về phía đồng giấy chỉ chút chữ, mà lại nhìn về phía bình máu hiện ra ánh sáng xanh, tỉ mỉ quan sát một chút, sau đó hắn hỏi:

- Đây là máu của huynh đệ Lệnh Hồ?

- Đúng! - Cảnh Vân nói - Trước khi chúng ta ly khai, sư tôn phân phó mang riêng cho người.

Nói xong, hắn nhin không được lộ ra một vẻ cười quỷ dị, nghĩ đến tình hình lúc Lệnh Hồ huynh đệ không cam lòng mà phải lấy máu thì hắn liền cảm thấy vui mừng.

Lăng Phong cũng có chút buồn cười. Cho dù là luyện chế nguyên trận tinh chương, thì bình máu này cũng là quá nhiều. Một quả tinh chương nhiều lắm chỉ cần phải dùng tới một giọt, cừ thật, một bình lớn máu này cũng thừa đủ để luyện cả ngàn quả.

Lần trước khi ly khai Vân Túc, Lăng Phong đi vội vội vàng vàng, chỉ đại khái nói một phen về tác dụng của Lệnh Hồ huynh đệ, cũng vẫn chưa nói được rõ ràng. Mạch Kha rất sợ Lăng Phong thiếu dùng, nên lúc này mới cho đem đến cả bình máu lớn.

Chỉ cần liên quan tới đồ nhi của mình, nhất là bảo bối Lăng Phong, thì tính cách cương chiều của lão gia này liền phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, chỉ bắt bọn Lệnh Hồ huynh đệ lấy một bình máu nhỏ nhỏ đã xem như là nhẹ nhàng.

Kiểm tra một phen, tài liệu Bản Hách đưa đến có thể được xem là hi hữu trong cảnh nội của Áo La đế quốc, nhưng thực tế ở tại Vô Tận Hoang Nguyên lại không tính là gì.

Lăng Phong nói tiếp:

- Có bình linh huyết này, việc luyện chế nguyên trận tinh chương thật ra dễ dàng hơn rất nhiều.

Tào Kế Suất thu được ở Huyền Nguyên tông khá nhiều tài liệu khan hiếm, trong đó tịnh không thiếu nguyên trận linh huyết. Chẳng qua nếu so sánh với bình linh huyết trước mắt này thì phẩm chất còn kém hơn chút ít, đồng thời thiếu độ mới mẻ.

Nguyên trận linh huyết này thật ra có tác dụng cực lớn. Không chỉ là đối với nguyên trận tinh chương, Lăng Phong đại khái thôi diễn qua, ban đêm vận dụng đại ác thiên tinh chương liền cần phải dùng đến.

- Vậy là tốt rồi! - Cảnh Vân thở ra một hơi dài, chỉ vào yêu cầu luyện chương trước mắt nói - Lão lục, người xem xem tinh chương này có thể luyện chế hay không!

Lăng Phong cầm lấy một cuộn giấy, mở ra, mặt trên viết chỉ chút yêu cầu, nhìn qua thì đây là do Cảnh Vân cùng với Bản Hách suy tính qua. Trong đó cũng không thiếu một ít từ chuyên dụng chỉ luyện thuật sư mới hiểu, đồng thời Bản Hách cũng thêm vào một ít suy đoán chứa bản thân.

Cảnh Vân không hiểu luyện chương, hắn chỉ biết căn cứ vào đặc tính của nguyên trận đem tính năng cần thiết của tinh chương nhất nhất viết ra, có Bản Hách chỉnh lý lại khiến Lăng Phong thoạt nhìn thuận tiện hơn không ít.

Chậm rãi đi xuống, thấy chân mây Lăng Phong hơi nhú lại, điều này khiến cho Cảnh Vân một lòng lo lắng. Hẳn biết rõ chỉ dựa vào thiên phú của bản thân thì cả đời này cũng không có khả năng lên đến đỉnh thánh vực, càng đừng nói đến linh cấp. Phương diện duy nhất hẳn có thể phát huy giá trị là nguyên trận.

Nhất là phúc nguyên trận trước mắt này, càng kỳ thác rất nhiều hi vọng của hẳn. Nếu là có thể một tay tạo lập ra một đội ngũ linh giả, chính mình đối kháng được với lực lượng của linh tôn, chẳng phải là việc khiến kẻ khác phần chấn sao? Có thể mang lại nhiều cảm giác thành tựu sao?

Cảnh Vân không dám suy nghĩ nếu mộng tưởng này tan biến, bản thân sẽ thế nào. Cho nên khi thấy biểu tình nghiêm túc của Lăng Phong, lòng hẳn cũng bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Hô, lăng Phong thở ra một hơi, buông cuộn giấy, trên mặt hiện ra vẻ suy tư.

Cảnh Vân khẩn cấp hỏi thăm:

- Lão lục, thế nào? Có phải tinh chương này rất khó luyện chế không?

Lăng Phong hơi lắc đầu, vươn một ngón tay, một đoàn dịch thể chất cồn ngưng tụ bị đẩy ra khỏi cơ thể, điều này khiến cho thức hải của hẳn thanh minh hơn.

Tỉ mỉ chỉnh lý lại phát hiện vừa rồi một lần, Lăng Phong mới chậm rãi mở miệng:

- Tinh Chương này cũng không phải rất khó luyện chế, bất quá có một vấn đề khác.

Câu trước khiến Cảnh Vân thiếu chút nữa nhảy dựng lên, một câu sau lại kéo hẳn từ chín tầng mây rơi xuống nền đất. Hẳn nhìn không được trắng mắt liếc Lăng Phong:

- Lão lục, người có thể nói xong toàn bộ trong một hơi được không?

Đối mặt với vẻ mặt giận dữ của Cảnh Vân, Lăng Phong cười một tiếng. Đã lâu không có ai dùng khẩu khí thoải mái như vậy để nói chuyện với mình, thật đúng là hoài niệm. Hẳn cũng không tiếp tục dây dưa, nói:

- Ngũ sư huynh, người có nghĩ tới hay không, nếu như ta đem một đội ngũ cho người tập luyện, ngày sau giao cho bọn hẳn nắm giữ nguyên trận huyền bí, nếu bọn họ đem truyền ra ngoài, thì chúng ta phải xử lý thế nào?

Thân ở vị trí bất đồng, vấn đề Lăng Phong cần phải đương nhiên lớn hơn. Hiệu quả của nguyên trận mà Cảnh Vân mang đến thật sự quá nghịch thiên, nghịch thiên đến mức khiến cho đại đa số tông phái đều phải thêm muốn.

Hôm nay Sáng Tông có tám gã linh giả thích hợp tiến hành huấn luyện nguyên trận, tám người này đều là những người mà linh hồn hạch tâm bị nắm giữ, nên có thể không cần lo lắng chuyện bọn họ đem bí mật lưu truyền ra ngoài. Thế nhưng sau này thì sao?

Lăng Phong cũng không phải loại người bảo thủ không chịu thay đổi. Khi thấy một cái lối tắt xuất hiện trước mặt, hẳn đương nhiên sẽ không tự nguyện chọn con đường đi từng bước một để hình thành bành trướng thế lực của mình trước kia. Nếu muốn nhanh chóng mở rộng thì nguyên trận của Cảnh Vân tuyệt đối không thể ít, nhưng như vậy thì lại phải đối mặt với vấn đề trung thành.

Ngày sau nếu như là quy mô lớn thu hút linh giả, sự trung thành của bọn họ đương nhiên là không cách nào đạt được cam đoan hoàn toàn, mà Lăng Phong cũng không có khả năng khống chế tất cả bọn họ. Một khi làm như vậy sợ rằng sẽ không còn ai nguyện ý đến đầu nhập vào Sáng Tông.

Vừa muốn cam đoan sức chiến đấu của bọn họ, lại muốn bí mật của nguyên trận không bị tiết lộ ra ngoài, đây đúng là vấn đề khiến Lăng Phong phiền não.

Cảnh Vân sững sốt, trên mặt nổi lên một tia cười khổ. Trước khi đến Sáng Tông, khó khăn lớn nhất của hẳn là làm thế nào tìm được bốn gã linh giả, chưa từng nghĩ tới việc để lộ bí mật. Bây giờ, khi Lăng Phong đề cập, hẳn cũng nhú mày suy nghĩ, một lúc lâu mới trầm ngâm nói:

- Có thể tách bọn họ ra, mỗi người nắm giữ một phần diệu dụng của nguyên trận, sau đó phải tổ hợp lại mới có thể sử dụng, Như vậy cho dù tiết lộ ra ngoài cũng chỉ là một phần không quan trọng.

Lăng Phong tỉ mỉ mà suy nghĩ biện pháp này, cuối cùng lắc đầu nói:

- Tốt thì tốt, nhưng vẫn thiếu chu toàn.

Hắn nhìn phía yêu cầu tinh chương trước mắt, một luồng tinh mang hiện lên, khiến chiến ý càng liệt nổi lên:

- Hay là chúng ta thử xem có thể động tay vào phương diện tinh chương, như vậy cho dù có được nguyên trận nhưng không có được luyện phương tinh chương tương quan thì cũng vô dụng!

Ngay sau đó hắn lại nhìn về phía Cảnh Vân:

- Bất quá, như vậy cần phải phiền sư huynh phối hợp với ta tiến hành sửa chữa một ít trong nguyên trận.

- Ha ha, nói gì chuyện làm phiền với không làm phiền chứ. Chỉ cần có thể thành công dựng nên đội ngũ nguyên trận này, ta coi như sống không uống phí! - Cảnh Vân hào khí mà nói.

- Còn có một điều nữa. - Lăng Phong ngưng ngưng sờ sờ mũi.

Nhất thời, vẻ mặt hào hung của Cảnh Vân thoáng cái suy sụp xuống:

- Lão lục, người đừng giầy vò ta nữa, còn có vấn đề gì nữa thì nói ra toàn bộ đi.

Lăng Phong cười xấu hổ, vội vàng vừa nói vừa cười:

- Là điều cuối cùng, cam đoan là cuối cùng.

Nói xong, biểu tình cũng trở nên nghiêm túc lên:

- Mới vừa rồi chúng ta vẫn nói là dùng linh giả cấu thành nguyên trận, vậy có khả năng đổi thành linh sĩ được không?

467. Chương 424: Đi Trước Đại Hội.

Cảnh Vân nhất thời hiểu rõ dự định của Lăng Phong, hắn nhíu chặt mày, sau một hồi suy nghĩ mới đáp:

- Hình như không có gì là không được. Chẳng qua nếu như vậy thì tinh chương cũng cần điều chỉnh. Sợ là không thể chỉ có một hai ngày là có thể hoàn thành.

Lăng Phong thở phào cười nói:

- Vậy là tốt rồi. Chúng ta cũng không vội một lúc, chờ ngày sau rảnh rồi lại nói. Ngũ sư huynh, người có nghĩ đặt cho nguyên trận này một cái tên không?

Cảnh Vân ngưng ngưng sờ đầu:

- Huynh vẫn gọi nó là tứ linh nguyên trận. Nếu như lão lục người cảm thấy không tốt thì sửa lại cũng được.

Nhìn ra biểu tình không muốn của Cảnh Vân, Lăng Phong cười thầm nói:

- Đệ cảm thấy rất tốt, vậy liền gọi nó là tứ linh nguyên trận đi!

- Bây giờ, lão lục, trước khi huynh đệ chúng ta đồng tâm hiệp lực trong Vô Tận Hoang Nguyên thì chúng ta vẫn còn một chuyện quan trọng nữa.

Cảnh Vân ra hiệu hướng về phía Kiều Kiều.

Kiều Kiều thấy Lăng Phong đến lúc này mới chú ý đến mình, không khỏi vênh mặt lên.

Lăng Phong cười, vội vàng nịnh nọt:

- Ta đã cảm thấy rất kỳ quái, tu vi của Kiều Kiều làm sao lại tăng nhanh như vậy? Nếu như không gặp được chút kỳ ngộ thì ta hiện tại dù cho thúc ngựa cũng khó mà đuổi kịp.

Kiều Kiều lườm hắn một cái, trên mặt lập tức hiện lên vẻ hài lòng:

- Hi, hiện tại đã biết ta lợi hại đi! Xem xem mấy người sau này còn chê ta phiền toái nữa không!

- Lại có người cả gan nói Kiều Kiều tiểu thư phiền toái? - Lăng Phong vờ tức giận nói - Người đó là ai?

Kiều Kiều bị chọc cho cười khanh khách không ngừng. Dù là vừa cười vừa nói, nhưng nội tâm Lăng Phong ngược lại thực sự là cảm thấy vô cùng kỳ quái. Ở Tinh Lam thành hoàn cảnh tu luyện tương đối khó khăn như vậy, phải là loại điều kiện gì mới có thể làm cho nàng trở thành linh giả, đồng thời theo như lời Cảnh Vân nói thì Kiêu Kiêu đúng là từ trong trạng thái hôn mê tỉnh lại liền tự mình có được chiến lực như vậy, thật là khiến kẻ khác sợ hãi.

- Đến tột cùng là chuyện gì xảy ra? - Lăng Phong nhin không được hỏi - Còn nữa, Kiêu Kiêu, tóc người vì sao lại biến thành như vậy?

Nói đến tóc của mình, Kiêu Kiêu đã có chút buồn bực, nàng khổ não vò vò tóc:

- Khi ta tỉnh lại thì đã biến thành như vậy, ôi.

Dáng nàng tội nghiệp thật giống như con mèo con bị xối nước.

- Ách, khi người thẳng cấp có cảm giác đặc thù gì không?

- Cảm giác đặc thù? - Trong mắt Kiêu Kiêu ánh lên một vẻ mê mang - Cảm giác như ngủ ở trong một hồ nước, thể nhưng hồ nước rất ấm áp, mọi nơi đều là màu đen, sau đó, sau đó ta tỉnh lại!

Trong lòng Lăng Phong khẽ động, hắn nghĩ đến lần trước Kiêu Kiêu ngoài ý muốn tiếp nhận nguyên lực khi biến hóa, sau đó cũng đã từng xảy ra, một luồng khổ ý nổi lên khóe miệng. Thậm chí có người đang ngủ lại quỷ dị thu được đột phá, không có tu luyện gian khổ, không có hóa linh kiếp, cái gì cũng không có, cứ như vậy dễ dàng tiến nhập linh cấp.

Nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ khiến bao nhiêu người đang gặp trở ngại đều phiền muộn.

Bên cạnh, Cảnh Vân cười khổ tiếp lời:

- Lão lục, mấy vấn đề này Kiêu nguyên soái bọn họ đã sớm hỏi qua, đều là không hề phát hiện được gì. Bất quá...

Hơi có chút lo lắng nhìn Kiêu Kiêu một cái, thấy nàng có vẻ không chút để ý, Cảnh Vân mới nói tiếp:

- Kiêu nguyên soái mập mờ nói qua, điều này cùng thân thể của Kiêu Kiêu có thể có quan hệ.

- Thân thể? - Lăng Phong kinh ngạc nhìn Kiêu Kiêu một cái.

Kiêu Kiêu mang vẻ mặt không hiểu cũng không giải thích được, nghiêng đầu nói:

- Người đừng hỏi ta, ta chưa từng gặp cha mẹ.

Lăng Phong cũng lắc đầu, nếu không phát hiện được gì, tạm thời cũng không có ý định tìm hiểu kỹ làm gì. Dù sao cũng biết đây là có ích mà vô hại là được.

Vài ngày kế tiếp, Lăng Phong rơi vào bận rộn chưa từng có. Cùng với Cảnh Vân trao đổi suy nghĩ về việc luyện chế tinh chương chiếm phần lớn thời gian.

Có câu tục ngữ nói rất đúng: bất thị nhất gia nhân bất tiến nhất gia môn (*). Sư huynh đệ đều là tính tình giống nhau. Hai người một khi tìm thấy những thứ mà bản thân thấy hứng thú, thì đều mất ăn mất ngủ vì nó. Một mỗi thì thường trực tiếp dùng tinh huyết nguyên khí hạch giải quyết, ngay cả Cảnh Vân cũng như thế!

(*): Không phải người một nhà thì không vào một cửa.

Thời gian không phụ lòng người, sau khi Lăng Phong điều động toàn bộ năng lực kiểm linh, cùng với những tri thức được ghi chép lại của Sang Sư, cuối cùng cũng tìm ra được một loại tinh chương thích hợp!

Bản Hách sở dĩ vô pháp luyện chế là bởi vì đây là "tứ linh tinh chương", chỉ ít phải là chí cấp luyện thuật sư mới làm được. Lăng Phong hiện tại nếu toàn lực thi triển thì có thể xem như là cấp linh tôn, luyện chế đương nhiên là dễ dàng không gì sánh được

Không tiêu hao nhiều thời gian để luyện chế tám tinh chương thích hợp. Việc còn lại chính là dựa vào Cảnh Vân, hắn còn chưa sửa chữa xong nguyên trận.

Lúc này, tông môn giao dịch đại hội cũng đã bắt đầu.

Tập hợp lại. Tông môn giao dịch đại hội hàng năm đều cũng triệu tập, thế nhưng đại hội này chính là mười năm một lần, đặc biệt náo nhiệt. Vô số cao thủ đến từ khắp nơi của Vô Tận Hoang Nguyên cũng tập trung đến đây, luyện thuật sư, nguyên liệu khan hiếm cái gì cần đều có.

Hơn nữa tin tức Bàng Phiến Vân cùng với Vi Tiểu quyết chiến truyền ra, chắc chắn đến lúc đó sẽ càng thêm náo nhiệt.

Lăng Phong tính ra một chút thời gian, biết là đã đến lúc phải khởi hành. Nếu muốn Sáng tông có thể phát triển lớn hơn nữa thì đại hội tông môn giao dịch này nhất định phải tham gia.

Sáng tông lần này cử người tham dự đại hội với lực lượng cực kỳ hùng mạnh.

Lăng Phong, Thích Thiên Ách, Tào Kế Suất, Kiều Kiều, còn có Tuyết Niệm, Hải Tư Lam, Vi Miếu, Du lão cùng bảy tên đệ tử đi theo cùng đến tham gia đại hội.

Thích Thiên Ách bởi vì trước đây từng sáng tạo ra một đại tông phái, với tình hình cụ thể của đại hội cũng tương đối quen thuộc, cho nên đương nhiên phải đi. Về phần Tào Kế Suất cùng với Kiều Kiều, hai người là mặt dày chen vào đòi đi.

Gần đến ngày đi, Hải Tư Lam cùng với Du Thiên Trì lại có xu thế nhất định không rời. Hải Tư Lam mặc dù phương diện tu vi thua Du lão, nhưng một thân cơ sở cũng phi thường vững chắc, hẳn cũng hiểu biết với một ít tinh chương cao cấp. Còn Du lão lại hoàn toàn không biết liên quan đến không ít đề tài.

Một khi gặp phải loại tình huống này, Hải Tư Lam liền đem đề tài chuyển hướng về phương diện cơ sở luyện chế tinh chương, chủ trương tất cả phải từ căn cơ xuất phát. Nhà cao đến đâu cũng phải từ nền móng dựng lên. Vừa có lý lại vừa có thể ngụ ý nghe được Du lão gật đầu liên tiếp, tán thán không ngớt.

Vì vậy, một thời gian ngắn sau, khi bọn họ đang thảo luận về cơ sở phát triển tinh chương lại thấy Hải Tư Lam muốn theo Lăng Phong tham gia đại hội, Du Thiên Trì đương nhiên sống chết cũng phải theo tới.

Nhớ lại, Lăng Phong cũng biết thời biết thế mà đồng ý. Dù sao nếu muốn tăng thêm danh tiếng thì luyện sư thuật là không thể thiếu.

Về phần Tuyết Niệm, hẳn là người chuyên làm mấy việc hỗn tạp, tốt xấu gì cũng là phó tông chủ. Mặc dù tâm tư không ở trước mặt, thế nhưng sau khi trải qua hóa linh cưỡi, Tuyết Niệm thật ra cũng đã khôi phục vài phần tính tình hoạt bát nhanh nhẹn năm đó, đối với các loại sự vụ đều có vẻ biết hết.

Trên thực tế lúc ban đầu Thích Thiên Ách ở trong tông cũng bị Tuyết Niệm cho rằng là do tông chủ đến bồi dưỡng, với các hạng tạp vụ mặc dù không coi là rất thông thạo nhưng cũng có thông hiểu một ít.

468. Chương 425: Gặp Người Quen.

- Sư huynh, việc huấn luyện đội ngũ kia liền giao cho người.

Lăng Phong nhìn về phía Cảnh Vân nói. Vì muốn cho hắn thuận tiện trong việc huấn luyện đội hình đội ngũ, Lăng Phong đã đem linh hồn hạch tâm của tám gã linh giả kia giao cho Cảnh Vân.

- Lão lục, người cứ yên tâm. - Cảnh Vân gật mạnh đầu, hứa hẹn nói - Khi lão lục người trở về, có thể nhìn thấy hình thức ban đầu của "tứ linh nguyên binh"

Lăng Phong lại nhìn về phía Bảo Lan, Bảo Lan tức giận nói:

- Biết rồi! Chờ các người đi rồi ta sẽ đem hộ tông đại trận mở ra.

Kiều Kiều hướng nàng nhăn mặt nhăn mũi, giả làm quý. Chẳng biết tại sao, nếu đổi thành người khác thì Bảo Lan đã sớm tức giận, nhưng bị Kiều Kiều "khiêu khích" nàng lại không có bất kỳ biểu hiện gì. Lăng Phong mơ hồ cảm giác thấy, nàng hình như đối với Kiều Kiều có một loại cảm giác sợ hãi không thể nói rõ.

Lúc này tự nhiên không phải lúc để thảo luận những thứ này. Nghe được bảo Lan đáp ứng, Lăng Phong cười. Mặc dù có Bảo Lan tọa trấn thì nếu không phải tông phái nhất lưu đến xâm phạm, trên cơ bản không

cần lo lắng, nhưng lần này bản thân đi lại mang theo chiến lược tinh nhuệ trong tông môn đi theo, với Sáng Tông vẫn có chút không yên lòng.

Lăng Phong cũng không muốn cơ nghiệp mà bản thân tâm tâm khổ khổ thành lập, cứ như vậy đơn giản bị phá hỏng.

- Được, chúng ta đi thôi.

Sau khi bố trí thỏa đáng, Lăng Phong không hề chậm chạp nữa, chào một tiếng, thân mình liền bay lên không.

Ở bên dưới, Nguyên Thận cao giọng hô:

- Chủ nhân, đi đường cẩn thận!

Bầu trời cao vút không một gợn mây, thỉnh thoảng lại có một đàn thần tuấn bạch mã lớn chậm rãi phiêu di, quý khí dào dạt. Sau khi tiếp cận mới phát hiện ra những con bạch mã nó là từng đám phù vân.

Có lẽ vì lý do khí hậu, phù vân của Vô Tận Hoang Nguyên rất ít có hình dạng khác mà hầu như đều là "thần mã" trạng. Đây cũng coi như một loại phong cảnh đặc thù. Nên mới có một câu tục ngữ cảm thán: thần mã đều là phù vân!

Dưới những đám mây trắng xốp, vài đốm đen đang dần tiếp cận, chậm rãi nhưng vô cùng mạnh mẽ. Loáng thoáng có tiếng người truyền âm:

- Ha ha, xem ra không phục cũng không được, tông chủ. Tốc độ của người lớn hơn ta nhiều.

- Là Thích đại ca nhường ta nên mới vậy.

Không cần phải giới thiệu nhiều những đốm đen đó đương nhiên là bọn Lăng Phong. Lúc này Lăng Phong đang nhanh nhẹn ngự khí, thân hình phiêu phiêu, tay áo nhẹ phất, tư thái không dính một chút yên hỏa khí, tốc độ nhanh đến kinh người.

Bên cạnh hắn là Thích Thiên Ách, uyên khí lớn vờn quanh người, phải vận dụng hết năng lượng toàn thân hắn mới miễn cưỡng theo được Lăng Phong.

Từ đây đến tông môn giao dịch đại hội chỉ còn chưa đầy sáu ngày nữa. Nên từ sau khi ra khỏi Sáng Tông, Lăng Phong đã bắt đầu hành quân cấp tốc. Thân là thuần túy năng lượng thể, đáng lẽ tốc độ của Thích Thiên Ách phải vượt qua Lăng Phong, nhưng không biết vì sao kết quả lại là: Lăng Phong toàn thắng.

Bản thân Lăng Phong cũng cảm nhận được điều này, có lẽ là vì được Bảo Nhi giúp đỡ, bản thân tương đương có được một phong hệ tinh kỹ, phối hợp với thanh điện quang bộ nên tốc độ của Lăng Phong mới thắng được Thích Thiên Ách.

- Nay, hai người bắt nạt ta, sao ta có thể chạy nhanh như vậy được?

Kiều Kiêu bắt mắt truyền âm, hai người Lăng Phong vừa giảm bớt tốc độ, chớp mắt đã thấy cô đuổi tới.

Hai người Lăng Phong quay sang nhìn nhau, cùng lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ. Lúc bọn Du lão chui vào quái hộp, Kiêu Kiêu kiên quyết không chịu vào. Đúng lúc Lăng Phong đã chuẩn bị xong tâm lý bị liên lụy thì Kiêu Kiêu lại khiến hắn bất ngờ!

Hình tượng của Kiêu Kiêu bây giờ đã có một sự thay đổi lớn, mặc dù cách ăn mặc vẫn không thay đổi nhưng sau lưng lại xuất hiện một con chim đen lớn. Con chim có thể hình bằng một người lớn, cổ thon dài, trên đầu có một chiếc vương miện màu đen, đôi cánh đen dài đứng một trượng, quý phái vô cùng.

Đương nhiên, đây là cự linh của cô.

Lăng Phong cũng lần đầu tiên được nhìn thấy cự linh của Kiêu Kiêu. Hắn lập tức liên tưởng đến cảnh tượng lúc Kiêu Kiêu còn đang hôn mê, âm thầm lưu tâm, Kiêu Kiêu có thể tiến quân thân tốc lên linh cấp như vậy đương nhiên cũng là vì có cự linh đặc biệt này.

Sau đó, khi được tận mắt chứng kiến Kiều Kiều triển lộ năng lực cự linh phụ trợ phi hành, hai người Lăng Phong lập tức im lặng. Kiều Kiều vừa mới tiến nhập linh cấp vậy mà có thể theo được sát như vậy, thật đúng là một tốc độ đáng kinh ngạc.

Kiều Kiều vẫn không thôi trách móc:

- Một đầu, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi? Ta mệt rồi.

Phóng tầm mắt ra xa, Thích Thiên Ách mỉm cười nói:

- Với tốc độ này, Ly Hỏa Thành chỉ còn cách một ngày đường nữa thôi.

Nghe vậy, Lăng Phong quay sang Kiều Kiều cười nói:

- Vậy chúng ta không thể nghỉ được rồi.

Thấy khuôn mặt xinh xắn của Kiều Kiều nhăn lại, hắn đề đạt ý kiến:

- Hay là cô vào trong nghỉ ngơi một chút?

Kiều Kiều hừ một tiếng:

- Ta không muốn, bên trong buồn muốn chết.

Quái hộp mặc dù có thể chứa được sinh mệnh thể bên trong nhưng không hề có cỏ cây hoa lá, dùng chữ "buồn" để miêu tả cũng không quá. Đây là lí do mà một người luôn thích chạy nhảy như Kiều Kiều không muốn vào trong.

Lăng Phong chỉ cười, không biết nói gì, quay sang nói:

- Thích đại ca, huynh nói Ly Hỏa Thành thuộc quyền sở hữu của Phượng Tộc vậy người chủ trì đại hội chắc cũng là của Phượng Tộc chứ?

- Ừm.

Thích Thiên Ách khẳng định lại suy đoán của hắn. Nhưng lại nói tiếp:

- Nói vậy cũng không sai, nhưng không phải kì nào cũng do Phượng Tộc chủ sự.

Biết hai người Lăng Phong không hiểu, hắn giải thích đơn giản:

- Ban đầu tông môn giao dịch đại hội do Phượng Tộc cầm giữ, mỗi một năm Phượng Tộc thu được từ đại hội không biết bao nhiêu lợi nhuận. Nhưng sau này Long Tộc và Yêu Tộc thấy nóng mắt, dưới sự bức bách của liên minh, Phượng Tộc phải đồng ý áp dụng phương thức chủ sự luân phiên.

-Ồ, thì ra là vậy.

Lăng Phong hiểu kì nói:

- Đại hội có thể sản sinh ra bao nhiêu lợi nhuận mà phải khiến tam tộc tranh giành nhau như vậy?

- Ha ha, đến lúc đó đệ sẽ thấy, nhiều phương diện lắm.

Thích Thiên Ách nói với vẻ cảm khái:

- Nhị lưu tông phái bình thường có tích lũy một trăm năm cũng không bằng được số lợi nhuận mà bên chủ sự thu được trong một lần đại hội!

- Một trăm năm tích lũy cũng không bằng được một lần?

Lăng Phong hít một hơi thật sâu, thật đúng là một món lợi nhuận đáng kinh ngạc, lấy Tà Quân Tông làm ví dụ, thời gian kiến lập cũng chưa đến trăm năm.

Vậy mà sau khi chiếm cứ được nó, lợi nhuận mà Lăng Phong thu được đã vô cùng bəng đại.

Thu hoạch lớn như vậy mà vẫn không bằng được một lần tổ chức tông môn giao dịch đại hội. Không cần nghĩ cũng biết, tài phú tích lũy của Long Phượng Yêu tam tộc kinh nhân đến thế nào!

Cũng khó trách tam tộc sao lại tranh nhau quyền chủ sự. Lăng Phong hiểu đừng thấy Thích Thiên Ách miêu tả nhẹ nhàng như vậy, trên thực tế muốn đạt được hiệp nghị cuối cùng sợ rằng tam tộc cũng đấu đá với nhau không biết bao nhiêu lần.

Mang theo một tia cảm thán, bọn Lăng Phong tiếp tục lên đường. Đột nhiên, hần nhúu mày, Thích Thiên Ách dường như cũng nhìn thấy điều đó.

Hai bên quay sang nhìn nhau, Thích Thiên Ách chau mày nói:

- Thời gian không còn nhiều nữa, chúng ta đừng để ý mấy chuyện linh tinh.

Lăng Phong đang định gật đầu, nhãn thần ngưng tụ, phát hiện ra một chút khác thường. Một tia kinh ngạc lướt qua mắt hần, hần vẩy tay nói:

- Là người quen, chúng ta xuống dưới xem sao.

Lăng Phong đã quyết định vậy, Thích Thiên Ách đương nhiên cũng không phản đối, mở rộng thân hình và cũng đáp xuống theo.

469. Chương 426: Thâm Tình.

Kiều Kiêu thấy có trò vui, thần tình nhất thời trở nên phấn chấn, bao nhiêu mệt mỏi tan biến hết. Bên dưới, trong một khoảng rừng rậm, một nam một nữ đang đứng in lìm. Sau lưng họ là một vị lão giả mặt đỏ hồng hào. Nam tử sắc mặt lạnh băng, y bào trắng như tuyết, cả con người như vừa bước ra từ vương quốc băng tuyết, tràn ngập khí tức lạnh lẽo. Chỉ lúc quay sang nữ tử bên cạnh, ánh mắt hần mới lộ ra một tia ấm áp.

Nam tử tay cầm trường kiếm, mũi kiếm đang chỉ vào một cái khe sâu hoắm trước mặt. Khói trắng vẫn từ đó tỏa ra, rõ ràng là vừa xảy ra một trận kịch chiến.

Người kịch chiến với hần là một thanh niên, khí tức băng lạnh trên mặt người thanh niên cũng không khác gì hần. Nếu như cố gắng phân biệt thì luồng khí tức ấy có phần bạo nghiệt hơn.

- Phương Luân, người hôm nay phạm thượng, ta có tru sát người về tông môn cũng không có ai dám nói ta điều gì, người có tin không?

Người được gọi là Phương Luân cười lạnh một tiếng, tay phải xòe rộng, những bông tuyết tiết hoa phù hiện, phiêu đảng trong không khí như không hề có trọng lực nhưng vẫn không rời khỏi lòng bàn tay hần.

- Băng Tiêu, ta thật sự không biết sư tôn thích điểm gì ở người. Không chỉ "sát thanh bí điển" giao cho người tu luyện mà còn chỉ định cho người làm người thừa kế tông môn!

Đôi mắt lạnh lẽo của Phương Luân tràn ngập vẻ khó hiểu. Cảm giác phẫn nộ cuồng liệt lại trào lên, hần hung hăng chỉ vào nữ tử bên cạnh:

- Người vi phạm môn qui, đưa nữ tử này về mà sư tôn cũng không nói lấy một chữ, để mặc người tự tung tự tác! Ha ha ha ha!

Về kích phẫn trên mặt hần càng lúc càng nồng liệt, cuồng tiếu nói:

- Người nói xem, người có đức tính gì, khả năng gì mà xứng đáng được đối đãi như vậy?

Không nghi ngờ gì, người đang bị hần chỉ trích là Băng Tiêu của Băng gia và nữ tử bên cạnh hần là Tiêu Vũ.

- Cái đấy không cần người nghị luận.

Băng Tiêu khẽ nhúu mày, lạnh lùng nhìn Phương Luân:

- Ta chỉ biết người làm vậy là phạm thượng, truyền về tông môn chính là tội chết! Sư tôn cũng sẽ không bỏ qua cho người.

- Tội chết?

Mặt Phương Luân phù hiện một nụ cười quỷ dị, hần đột nhiên giơ tay chỉ:

- Vậy phải để xem người có biết chữ tử thực sự viết thế nào không đã.

Băng Tiêu cảm thấy có điều không ổn, kéo Tiêu Vũ về phía mình nhưng bản thân lại không hoàn toàn tránh được. Một đường băng nhận lướt qua vai hần, rạch một đường thấu xương.

Chỗ vừa bị thương lập tức bị năng lượng băng hàn đông kết, một giọt máu cũng không rơi ra!

Đây chính là một trong những thủ đoạn đáng sợ của Sát Tình Tông. Chỉ cần bị công kích năng lượng của họ chạm vào người, nếu không mau chóng chống đỡ hoặc loại bỏ nó ra ngoài thì cơ thể sẽ lập tức bị hoại tử!

Nếu như lúc công kích có đủ năng lượng, họ thậm chí còn có thể làm đóng băng cơ thể kẻ thù! Người may mắn thì có thể chạy thoát được linh thể, kẻ không may mắn thì thân tử hồn tiêu.

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, Băng Tiêu nhần thần ngưng súc, ánh mắt sắc bén như điện mang nhanh chóng chuyển sang phía vị lão giả mặt đỏ:

- Quan trưởng lão, hần cho người cái gì mà có thể khiến người xuất thủ vì hần?

- Thiếu tông chủ.

Vị lão giả họ Quan khom người, hướng ánh mắt thất vọng về phía Băng Tiêu:

- Không lẽ người vẫn còn mê muội sao? Vì một cô gái mà không quan tâm đến hi vọng của trên dưới tông môn.

- Người nói vậy là có ý gì?

Lão giả họ Quan nhìn Tiêu Vũ, chấp tay, lạnh lùng nói:

- Từ lúc thiếu tông chủ đưa cô gái này về, tông môn trên dưới vô cùng bất an. Mặc dù hạn chế thiên tư, ta không thể tu luyện sát tình bí điển nhưng ta cũng biết muốn tu luyện được bí điển đó phải đoạn tuyệt với chuyện tình duyên thì mới mong thành công được. Nhưng người lại...

Lại thở dài thêm một lần nữa, nhần thần lão giả họ Quan bỗng chốc trở nên kiên định, đồng dục nói:

- Chìm đắm trong chuyện nhi nữ tư tình, đừng nói tấn cấp thành đại viên mãn cấp linh tôn, dù có là linh giả e rằng cũng không được! Mặc dù tông chủ yêu thương ngài nhưng Sát Tình Tông tuyệt đối không thể giao vào tay ngài được, ngài cũng không thể dẫn dắt toàn bộ tông môn trên dưới đứng vững trong Vô Tận Hoang Nguyên được.

Hần chăm chú nhìn Băng Tiêu:

- Thiếu tông chủ, chỉ cần ngài giết chết nữ tử bên cạnh, chuyện hôm nay coi như kết thúc, thế nào?

Nghe vậy, thân thể Tiêu Vũ khẽ run lên, mặt lộ rõ vẻ lo lắng. Đi theo Băng Tiêu bấy lâu nay, cô biết vị trưởng lão họ Quan này là linh sĩ cấp cường giả, có ông ta ra tay, Băng Tiêu khó lòng địch lại nổi.

Cô đang định lên tiếng thì bàn tay đã bị Băng Tiêu nắm chặt, bên tai vang lên giọng nói lạnh lạnh mà ấm nóng của hần:

- Đừng động đây! Khó khăn lắm ta mới tìm lại được nàng, lần này ta sẽ không buông tay nữa đâu.

Tiêu Vũ nghe mà không khỏi chua xót, bao nhiêu khổ sở phải chịu đựng mấy ngày qua lập tức tan biến. Những ngày sống trong Sát Tình Tông khiến cô hiểu tại sao trước đây Băng Tiêu phải bắt cóc đi rồi đi. Bao nhiêu năm nay, hần phải chịu áp lực từ tông môn, từ kì vọng của Sát Tình Tông tông chủ.

Nhất là sau khi biết hần vì muốn đưa mình về Sát Tình Tông phải chịu biết bao nhiêu dị nghị, những oán giận sợ hãi lúc phải ngày đêm chờ đợi ở cửa tiệm Tiêu Thành sớm đã tan biến như mây khói.

Ôm chặt Tiêu Vũ, Băng Tiêu che giấu rất tốt tia quyết tâm trong đáy mắt, nhìn sang lão giả họ Quan, một tia khinh bỉ nổi lên, hần lạnh lùng nói:

- Ta không thể dẫn dắt tông môn, không lẽ hần có thể? Quan trưởng lão, lý do này của ngươi thật khiến người ta không phục chút nào. Muốn tìm người kế thừa ngôi vị tông chủ thì cũng đừng tìm một thứ...phế vật như thế này chứ.

Những lời châm chọc của Băng Tiêu khiến thần tình Phương Luân lập tức đại biến. Hần chỉ cả thẳng ngón tay về phía Băng Tiêu, quát lớn:

- Ngươi chết chắc rồi!

Những bông hoa tuyết đột nhiên gào thét điên cuồng tạo nên một cơn lốc xoáy mãnh liệt, hàn ý phi tán. Chỉ nghe thấy những tiếng lách cách vang lên không ngừng, một lúc sau toàn bộ thảo mộc trong phạm vi nhiều trượng vuông biến thành băng đá hết.

Băng Tiêu không nói nhiều, chỉ chém mạnh kiếm, thét lên một tiếng:

- Sát tình đạo chi nhân sát!

Lần này thi triển chiêu thức, thanh thế khác hẳn với lần trước, kiếm làm đao thế, nhất chiêu xuất ra hình thành luôn một khối băng trụ chém xuống Phương Luân.

Trông thấy cảnh này, trưởng lão họ Quan thần tình kinh hãi, hai tròng mắt như muốn rớt ra ngoài, rống lên:

- Nguyên lực hóa hình, bí văn nhập vi, ngươi đã là linh cấp tu vi rồi?

Gần như đồng thời, Phương Luân cũng hô lên:

- Quan thúc thúc, cứu ta!

Lão giả họ Quan vứt bỏ triệt để bộ dạng đạo mạo lo lắng cho tương lai tông phái, quát lớn:

- Không thể để người sống sót thêm được nữa!

Hần hung hăng đánh một chưởng về phía Băng Tiêu, linh sĩ vực chỉ năng chồng chất, quyền xuất như sơn khuynh, năng lượng đông kết làm không khí phải vang lên những tiếng nứt không ngừng.

Một kiếm vừa chém, Băng Tiêu không đợi cho sức mạnh bị sử dụng hết như mọi người dự đoán mà nhanh chóng đẩy Tiêu Vũ ra ngoài, quát:

- Mau chạy!

- Không!

Tiêu Vũ bị đẩy ra xa, không khỏi kinh hô lên một tiếng:

- Đừng để ta chết một cách vô ích! Hãy về nói lại những chuyện này với sư tôn!

Băng Tiêu vận chuyển kiếm thế, cắt một đường ngang trời:

- Không phải các ngươi muốn biết tại sao sư tôn lại chỉ định ta làm người thừa kế sao? Ta sẽ cho các ngươi thấy!

Kiếm thế tạo thành một vòng tròn nhốt cả hai người kia vào trong. Một mình Băng Tiêu chặn đứng hai người khiến chúng không thể đuổi theo Tiêu Vũ.

- Cuồng vọng!

Mặc dù uy lực của nhất kiếm này khiến lão giả họ Quan vô cùng kinh ngạc nhưng trong lòng hần, cảm giác phần nộ còn nhiều hơn. Chỉ một linh giả mà dám mưu toan chặn đường hần, thật đúng là ngu ngốc vô cùng.

470. Chương 427: Hàn Nguyệt Dạ.

Nắm đấm của hần hạ xuống, mang theo năng lượng băng hàn cực mạnh!

Ầm!

Chỉ mới một chiêu!

Chỉ mới có một chiêu mà đã khiến trường kiếm trong tay Băng Tiêu ong ong rung động. Cảm giác rung động còn truyền lên cả cánh tay và bị đông kết ở hổ khẩu. Trong lúc sinh tử cận kề, khóe miệng Băng Tiêu không khỏi lộ ra một tia khổ tiểu: Hắn đã quá tự tin vào bản thân mình, nếu không tự tin như vậy thì hắn đã không từ chối hảo ý linh tôn cấp linh khí của sư tôn.

Cứ nghĩ đến việc trước khi ra đi, sư tôn trình trọng giao món linh khí mà tông phái cất giữ bấy lâu nay cho hắn, vậy mà hắn lại coi đó như một món ngoại vật ảnh hưởng đến việc tu luyện mà từ chối, bây giờ nghĩ lại thấy mình thật ngu ngốc quá thể.

Sắc mặt lão giả họ Quan nặng nề như có thể chảy ra nước, cánh tay hắn khẽ rung động, từng tầng từng tầng hàn khí lam sắc dịu dịu nhưng kết lại, hắn nhấn mạnh từng chữ:

- Thì ra ngươi đã lĩnh ngộ tinh kĩ, chính thức tiến nhập vào hàng ngũ linh cấp!

Rồi mặt hắn hiện lên một tia ngưng trọng:

- Tông chủ sớm đã biết?

- Hừ!

Nặng nề hừ một tiếng, vẻ khinh bỉ trong mắt Băng Tiêu càng thêm nồng đậm:

- Nếu không phải vậy, ngươi tưởng ta nhận ngôi vị thiếu tông chủ chỉ vì được yêu quý sao? Từ lúc ta vút đao dùng kiếm là ta đã tấn nhập linh cấp rồi!

Sắc mặt lão giả họ Quan càng trở nên khó coi. Hắn cảm thấy trong miệng hơi đắng đắng. Vốn dĩ cứ tưởng Băng Tiêu chỉ là một tên đệ tử bình thường được sủng ái, chỉ cần giết hắn trên đường sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa sau khi trở về dù có là tông chủ cũng không thể nói được gì. Như vậy hắn có thể thuận lợi đẩy Phương Luân, kẻ có mối quan hệ huyết mạch với hắn lên ngôi vị thiếu tông chủ.

Ai mà ngờ được Băng Tiêu sớm đã tấn cấp linh giả!

Từ lúc Sát Tinh Tông được kiến lập đến nay, trừ vị tông chủ đầu tiên ra, không một ai có thể thành công tu luyện Sát Tinh bí điển đến linh cấp! Và vị tông chủ đầu tiên cũng đã từng nói, chỉ cần hoàn thành điểm này, sau này có thể chắc chắn tấn cấp đại viên mãn!

Đại viên mãn, cả Vô Tận Hoang Nguyên hiện nay có được mấy người?

Một cảm giác ảo não tràn ngập trong tim, lão giả họ Quan hối hận đến nỗi chỉ muốn nuốt luôn lưỡi mình. Vốn dĩ cứ tưởng Băng Tiêu vì nhi nữ tư tình không thể tấn cấp thành công, ai ngờ...

Nếu như sớm biết vậy hắn đã không để cho mình đầu óc mù mịt đi đối phó với Băng Tiêu rồi!

Tông chủ đã biết tu vi của Băng Tiêu vậy không cần phải nghĩ cũng biết tông chủ quan tâm hắn đến mức nào. Chỉ cần Băng Tiêu biến mất, dù lời nói dối của hắn có hoàn mỹ đến đâu cũng không tránh khỏi bị điên cuồng truy xét!

Vô vàn ý nghĩ cứ thế xoay chuyển trong đầu hắn, cuối cùng ngưng tụ thành một quyết tâm, lão giả họ Quan chăm chú nhìn Băng Tiêu, việc đã làm rồi không thể quay lại được.

Dù có sai thì cũng phải theo đuổi cái sai đó đến cùng!

Lão giả họ Quan giơ cánh tay một cách đầy sát ý, đồng thời quát lớn:

- Mau đuổi theo cô gái kia, giết chết cô ta cho ta.

Đột nhiên hắn dừng lại, mặt hiện lên một tia mừng rỡ. Hắn vừa nhìn thấy Tiêu Vũ bị Băng Tiêu đẩy đi đang lơ lửng quay trở lại!

Thấy vậy, Băng Tiêu rống lên giận dữ:

- Đồ ngốc, ai cho nàng quay lại? Nàng tưởng chết cùng ta là sẽ khiến ta vui sao? Nàng, nàng thật ngốc!

So với những tiếng rống giận dữ, thâm tình trong mắt hắn còn nồng đậm hơn.

Tiêu Vũ vừa muốn giải thích nhưng lại vừa muốn hưởng thụ sự ấm áp và quan tâm của Băng Tiêu thêm một chút nữa, biểu tình nhất thời trở nên cổ quái vô cùng.

- Lâu không gặp, tên này vẫn nóng nảy như vậy, thật đúng là bản tính khó đổi.

Trong ánh mắt vừa kinh hãi vừa thương tiếc của hắn, một giọng nói nhàn nhạt vang lên và thân ảnh Lăng Phong mờ mờ xuất hiện. Lúc này hắn đã bỏ đi mặt nạ và khôi phục lại khuôn mặt của mình.

- Là người?

Băng Tiêu đầu tiên là buồn bã, rồi nổi buồn lập tức những cảm giác dồn dập thay thế, hắn nói nhanh như gió:

- Mau đưa Tiêu Vũ rời khỏi đây! Thay ta chăm sóc cô ấy! Nhanh! Ở đây đã có ta rồi!

Vừa dứt lời hắn mạnh mẽ thôi động chân nguyên lực trong cơ thể, khói trắng mờ mịn tỏa ra từ thân kiếm! Nhưng Lăng Phong không hề rút lui theo những gì hắn nói mà lại tiến thêm mấy bước!

- Chết tiệt! Mau đi, hắn là linh sĩ, người không phải đối thủ của hắn!

Cảm ứng được suy nghĩ của Lăng Phong, Băng Tiêu phần nộ rống lớn:

- Người không giúp được ta đâu, mất mạng vô ích thôi!

- Hừ.

Lăng Phong xoa xoa mũi, không biết nên khóc hay nên cười, hắn lắc đầu bất đắc dĩ nói:

- Thích đại ca, tạm thời đừng lấy mạng hắn, cứ để đó đã.

- Được!

Rắc.

Băng Tiêu vì quá kinh ngạc, cổ phát ra âm thanh như bị đóng băng. Rồi một người đàn ông trung niên đột nhiên xuất hiện sau lưng trưởng lão họ Quan trong ánh mắt ngỡ ngàng của hắn. Người đàn ông này khéo léo giơ tay bóp nhẹ, trưởng lão họ Quan không chút phản kháng ngã vật ra đất.

Cả quá trình hết sức nhẹ nhàng chẳng khác gì cách người nông dân gặt lúa, trời ạ, đó là một linh sĩ cường giả!

Thật quá đáng sợ!

Băng Tiêu ngẩn ra không nói được câu nào. Thích Thiên Ách có thể giải quyết một linh sĩ nhẹ nhàng đến vậy rõ ràng chỉ ít cũng là linh tôn cấp cường giả! Hắn không phải kẻ ngốc đương nhiên biết Thích Thiên Ách có liên quan đến Lăng Phong. Mặc dù gần đây Lăng Phong liên tiếp gặp phải linh tôn cấp cường giả nhưng trên thực tế số lượng linh tôn cấp cường giả trong Vô Tận Hoang Nguyên vẫn là rất ít.

Bây giờ trước mặt xuất hiện ngay một người, hơn nữa nhìn bộ dạng người này có vẻ còn phải nghe theo sự chỉ đạo của Lăng Phong?

Trời ạ, sao lại có thể như vậy được?

Điều khiến Băng Tiêu chấn động hơn cả là hắn không cảm nhận được bất cứ khí tức gì từ Lăng Phong! Phải biết Băng Tiêu tu luyện Sát Tình bí điển mặc dù hiệu quả không được rõ ràng như thuật luyện sư với linh hồn thối luyện nhưng tuyệt đối có thể coi là công quyết số một. Với niệm thức linh mãnh của hắn cộng với tu vi linh giả, việc không thể cảm nhận được bất cứ điều dị thường nào từ Lăng Phong chỉ chừng tở duy nhất một điều, tu vi của hắn kém xa đối phương?

Mới chỉ có bao nhiêu thời gian?

Một loạt những cảm giác chấn động khiến Băng Tiêu chỉ có thể lắp bắp được một chữ "người..." rồi không nói thêm được gì nữa.

Vẫn là Tiêu Vũ phản ứng nhanh hơn, cô quay sang Lăng Phong cúi người cảm kích:

- Phu thê ta đa tạ Lăng tiên sinh đã ra tay cứu giúp.

Mặt Băng Tiêu lộ ra một tia bối rối, nhưng hắn vẫn phải miễn cưỡng chấp tay theo Tiêu Vũ.

Lăng Phong mỉm cười, hỏi:

- Hai người kết hôn rồi? Ta không biết, nếu không ta phải đến uống một ly rượu mừng mới đúng.

Thấy hai người Tiêu Vũ có vẻ bối rối, hắn lập tức chuyển chủ đề:

- Dù không có ta ra tay, chắc hai người vẫn bình an vô sự.

- O?

Không đợi hai người hỏi lại, Lăng Phong liếc nhìn lên không trung, cười vang nói:

- Tiên sinh, còn định đợi đến bao giờ?

Trong ánh mắt ngơ ngác của Băng Tiêu, thanh quang vắn vẹo trong không trung rồi vỡ đôi ra như một tấm gương, một bóng người bước ra từ đó.

Vừa nhìn thấy người này, Băng Tiêu ngạc nhiên vô cùng, hô lớn:

- Sư tôn!

Tiêu Vũ cũng ngây ra, vội vàng khom người nói:

- Tông chủ!

Nếu chỉ nhìn khuôn mặt người này thì không thể đoán ra tuổi tác cụ thể. Tóc bạc lấp lánh, mặt trơn láng không chút nếp nhăn, da thịt trên mặt trong suốt như băng nhìn rõ cả những sợi gân xanh bên trong.

Với câu hỏi của Băng Tiêu, ông chỉ khẽ phẩy tay, ngạc nhiên quay sang nhìn Lăng Phong:

- Người phát hiện ra ta?

- Lúc này Băng huynh gặp nguy hiểm, các hạ có lộ ra một tia dị thường nên ta mới có thể nắm được một chút tông tích.

Lăng Phong mỉm cười nói.

Người mới đến chỉ hít một hơi thật sâu, lộ ra biểu tình thận trọng, ông biết nghe Lăng Phong nói thì có vẻ nhẹ nhàng nhưng muốn làm được như vậy khó khăn vô cùng! Bản thân mặc dù vẫn chưa tu luyện được Sát Tinh Tông chí cao nhưng tuyệt đối vẫn là công pháp cao cấp, một khi đã thu hết khí tức không để lộ ra công kích chi thái thì linh tôn cũng không thể phát hiện ra được.

Linh tôn lúc này mới ra tay cũng không thể phát hiện ra tung tích của ông, người thanh niên này có lai lịch như thế nào mà lại có thể làm được việc khó tin đó?

Tâm tư điện chuyển, ông cố nặn ra một nụ cười, chấp tay nói:

- Bồn tọa Sát Tinh Tông tông chủ Hàn Nguyệt Dạ, dám hỏi tôn giá tên gọi thế nào?

Đến lúc này thì biểu tình thần nhiên như tấm băng vạn năm của Băng Tiểu mới lộ ra vẻ chấn động thực sự. Tại sao hôm nay sư tôn lại có biểu hiện lạ như vậy? Sư tôn của mình cũng biết cười sao? Thậm chí còn chủ động thể hiện ý muốn kết giao với người khác?

Thế nhưng nếu đã sư phụ muốn vậy thì ta cũng đành phải theo.

Lăng Phong cũng mỉm cười chấp tay:

- Bồn tọa Lăng Phong.

Thấy Hàn Nguyệt Dạ nhú mày lộ ra vẻ nghi hoặc, biết ông ta đang tìm kiếm tư liệu liên quan đến mình mà không được, hắn giải thích thêm:

- Ở Vô Tẩn Hoang Nguyên ta còn có một cái tên khác là Mộc Phong!

Mộc Phong?

- Lăng tiên sinh, ngài là Mộc Phong?

- Ngài chính là người một tay kiến lập Sáng Tông, khiến Huyền Nguyên Tông cũng phải chịu thua để mất một linh tôn cường giả, Mộc Phong tông chủ?

Băng Tiêu, Tiêu Vũ, Hàn Nguyệt Dạ gần như đồng thời kêu lên kinh ngạc.

- Nếu như Vô Tẩn Hoang Nguyên không có một Sáng Tông thứ hai.

Lăng Phong nhún vai, khoe hàm răng trắng như tuyết, cong môi thốt lên mấy chữ:

- Thì ta có lẽ chính là Mộc Phong mà mọi người nói.

- Hả!

Hàn Nguyệt Dạ hít thêm một hơi nữa, cảm thấy thủy hệ nguyên lực mà mình tu luyện thường ngày cũng không lạnh như vậy.

Một tia chua chát phù hiện trên mặt ông, ông cũng không hỏi tại sao Lăng Phong lại sử dụng một cái tên khác, chầm chậm nói:

- Sớm đã nghe qua sự tích về Mộc tông chủ, không ngờ Mộc tông chủ vẫn còn trẻ như vậy. Đúng là...

Đúng là gì thì ông không nói tiếp nhưng vẻ hững hờ trên mặt thì vẫn có thể nhìn ra. Bất cứ ai nhìn thấy Lăng Phong còn trẻ mà đã có thành tựu như vậy chắc chắn đều bị đả kích như vậy?

- Mộc tông chủ lần này cũng muốn đến tông chủ giao dịch đại hội?

Hàn Nguyệt Dạ quả không hổ là tông chủ một phương, nhanh chóng sắp xếp lại những suy nghĩ trong đầu, hỏi:

- Đúng vậy, Hàn tông chủ cũng vậy sao?

Lúc này Băng Tiêu mới có cơ hội góp lời, hỏi:

- Sư tôn, không phải người đã giao toàn bộ việc giao dịch lần này cho con sao, sao còn?

Hàn Nguyệt Dạ quay sang nhìn ái đồ, mắt mới lộ ra vài phần ấm áp, ông nói với vẻ giận dữ:

- Vì sư mang linh khí cho con, con sống chết chịu, con nghĩ vì sư sẽ yên tâm sao? Nếu như không có Mộc tông chủ ra tay tương cứu thì vì sư đã phải kẻ đầu bạc tiễn người đầu xanh rồi? Còn không mau cảm tạ Mộc tông chủ.

- Hàn tông chủ khách khí rồi. Có Hàn tông chủ đi theo, không có Mộc mẫu thì hai người này cũng chẳng hề hấn gì.

Lăng Phong khẽ rùng mình, quay sang nhìn lão giả họ Quan ánh mắt lóe lên một tia thương hại.

Người này tính toán cũng thật chu toàn, vừa dạy cho Băng Tiêu một bài học, vừa tranh thủ cơ hội diệt trừ hai chú cháu Quan trưởng lão.

Trong lòng hắn hiện lên một tia cảm khái, để có thể trở thành một trong thất đại tông phái, Sát Tình Tông tông chủ quả nhiên không phải người đơn giản!

- Không thể nói như vậy được.

Hàn Nguyệt Dạ từ sau khi chấp tay làm quen với Lăng Phong, nụ cười chưa bao giờ tắt trên mặt, ông cũng không tự xưng là 'bổn tọa' nữa:

- Cũng chính vì có Mộc tông chủ, nếu đổi thành Hàn mẫu, tuyệt đối không thể nhanh nhẹn như vậy được.

Nói đoạn, ông trừng mắt quay sang nhìn Băng Tiêu.

Băng Tiêu bắt đắc dĩ cúi đầu, tính cách cao ngạo của hắn khiến hắn không muốn làm vậy nhưng sư tôn đã ra lệnh như vậy, hắn không thể không nghe theo, chỉ biết quay sang nói với Lăng Phong mấy câu cảm ơn.

Lăng Phong cũng không quan tâm, nếu như nói lần đầu gặp mặt thì hắn còn tính toán với Băng Tiêu, nhưng lần này gặp mặt địa vị giữa hai người cách nhau quá lớn, dù có là Mộc Phong hay người thừa kế Sát Tinh Tông thì cũng không thể thay đổi được mối quan hệ đặc thù giữa hai người. Nên hắn căn bản không quan tâm đến thái độ của Băng Tiêu, chỉ nói hai ba câu tránh cho Băng Tiêu đỡ khó xử.

Nhìn lướt qua một lượt Hàn Dạ Nguyệt, Lăng Phong biết ông ta bắt ái đồ cảm ơn cũng là vì mục đích khác, chính là muốn giao hảo với mình. Từ sau khi hắn và Thích Thiên Ách xuất hiện, Hàn Dạ Nguyệt chắc chắn đã nhìn ra thực lực của hai người đã là linh tôn giả. Có thể giao hảo được với một tông phái có cường giả mạnh đến vậy đương nhiên là quá tốt rồi. Bản thân Lăng Phong cũng biết có thể giao hảo với một tông phái nhất lưu như Sát Tinh Tông rất có lợi cho Sáng Tông, đây cũng chính là lý do Lăng Phong không che giấu thân phận mình.

Trong tâm trạng vui vẻ, mối quan hệ giữa hai bên tiến triển một cách nhanh chóng.

- Mộc tông chủ, hai tên phản đồ này không biết có thể giao cho Hàn mỗ xử lý không?

Mặc dù Quan trưởng lão và Phương Luân đều là người của Sát Tinh Tông nhưng lúc này người chế phục họ là Lăng Phong nên Hàn Dạ Nguyệt Dạ mới cần có sự đồng ý của hắn.

Lăng Phong gật gật đầu:

- Hàn tông chủ xin cứ tự nhiên.

Quan trưởng lão nghe thấy vậy không khỏi lộ vẻ tuyệt vọng. Mặc dù hắn đang bị Thích Thiên Ách khống chế không thể động đậy nhưng thần trí thì vẫn minh mẫn, biết rơi vào tay Hàn Dạ Nguyệt thì chỉ có duy nhất một con đường chết, sắc mặt nhất thời trở nên sầm sẫm vô cùng.

Nhìn Quan trưởng lão, Hàn Dạ Nguyệt cũng lộ vẻ bi thương, thở dài:

- Sớm biết đã có ngày hôm nay, sao ngươi còn làm vậy?

Thấy nhân thân Quan trưởng lão bối rối, có vẻ muốn nói gì, ngữ khí của ông chuyển sang ngưng trọng, nói:

- Ngươi yên tâm, sau khi quay về tông môn ta sẽ nói với mọi người trên đường Tiêu nhi gặp phải kẻ cướp và người đã liều mạng cứu nó. Sau này người nhà của ngươi vẫn sẽ sống trong Sát Tinh Tông, được tông môn chiếu cố, ngươi không cần phải lo lắng.

Biểu tình trên mặt Quan trưởng lão lúc này mới thoải mái hơn một chút, ánh mắt không còn vẻ oán trách nữa mà có vẻ cảm kích.

Lăng Phong chứng kiến cuộc trò chuyện mà không khỏi gật đầu cảm phục.

Hàn Dạ Nguyệt biểu tình vẫn không hề có một tia ba động, vỗ vỗ tay, bằng hệ năng lượng cường đại nhập vào cơ thể Quan trưởng lão, đông kết toàn bộ da thịt. Sau đó, năng lượng khế động, Quan trưởng lão biến thành một đồng băng tinh rơi xuống tan biến trong ánh nắng mặt trời.

Nhặt lấy hạch tinh, sau khi xử lý nốt Phương Luân, Hàn Dạ Nguyệt Dạ quay sang Lăng Phong nói:

- Đa tạ Mộc tông chủ.

- Hàn tông chủ không cần đa lễ.

Sau khi nói mấy câu khách khí với nhau, Hàn Dạ Nguyệt Dạ lên tiếng mời:

- Mộc tông chủ cũng đến giao dịch đại hội, chi bằng chúng ta kết bạn đồng hành?

- Cũng có ý này.

Hai người Lăng Phong quay sang nhìn nhau, ha ha cười lớn, sánh vai bay lên không trung.

Thấy Lăng Phong và sư tôn bình đẳng tương giao, thần tình Băng Tiêu vô cùng phức tạp, hẳn nhớ lần trước gặp, thực lực của Lăng Phong mặc dù mạnh nhưng cùng lắm cũng chỉ miễn cưỡng sánh ngang với mình. Không ngờ một thời gian không gặp, sự chênh lệch giữa hai bên đã như mây với bùn!

Suy nghĩ này khiến hắn cảm thấy hụt hẫng vô cùng, đang lúc lắc đầu than thầm thì một bàn tay mềm mại luồn vào tay hắn. Vừa ngẩng đầu hắn đã nhìn thấy khuôn mặt dịu dàng của Tiêu Vũ, một nụ cười ấm áp bùng nổ: Bản thân có một món bảo bối quý giá đến vậy sao còn phải mơ mộng xa vời làm gì?

Mặc dù hai bên đều có ý kết giao nhưng thân là tông chủ Sát Tình Tông, Hàn Nguyệt Dạ cũng là người cao ngạo, sao có thể dễ dàng thừa nhận mình không bằng người khác?

Nên lúc lắng người lên không trung, ông cũng có ý muốn tỷ thí với Lăng Phong.

Lăng Phong tâm tư linh mãnh, lập tức đoán ra suy nghĩ của ông, cũng không vạch trần mà chỉ chậm rãi phất tay áo, phiêu nhiên theo sát cạnh ông.

Đã tăng tốc liên mấy lần mà Hàn Nguyệt Dạ vẫn không thể bỏ xa được Lăng Phong, tâm lý háo thắng càng lúc càng mạnh, ông thậm chí động chân nguyên lực trong cơ thể. Từng mảng quang ảnh nửa trong suốt xuất hiện trước cơ thể ông, quang ảnh dần dần ngưng tụ thành một mũi lao nhọn đâm thẳng về phía trước.

Như tên được bắn ra khỏi cung, thân ảnh Hàn Nguyệt Dạ bay về phía trước như điện xẹt, tốc độ nhanh đến mức trực tiếp tạo thành một vết nứt nhỏ hẹp, dấu vết vẫn còn kéo dài mãi về phía trước!

Nhìn thoáng qua thì có vẻ như thân ảnh Hàn Nguyệt Dạ vẫn còn ở bên cạnh Lăng Phong nhưng trên thực tế ông đã ở xa cách đó ngàn trượng.

Lăng Phong lộ ra một tia kinh ngạc. Cách vận dụng thân pháp này khiến hắn liên tưởng đến "tiễn tạt" mà mình đã từng tu luyện qua. và tàn ảnh mà Hàn Nguyệt Dạ để lại khiến hắn nghĩ đến "hồ ảnh biến" của Phú Khắc Tư Tộc!

Mặc dù công quyết hồ ảnh biến chỉ hợp sử dụng trước linh cấp hơn nửa nặng nề thân pháp công kích chứ không thiên về phương diện tốc độ. Nhưng Lăng Phong có thể nhận ra chiêu thức này của Hàn Nguyệt Dạ chính là thoát thai của hồ ảnh biến.

Nhìn lại Tiêu Vũ ở tít sau lưng, Lăng Phong hiểu ra một điều gì đó.

Thú vị.

Nét mặt Lăng Phong hiện lên một tia cân nhắc, thanh quang dưới chân hắn nhấp nháy liên tục, cương khí đan hoàn nảy lên, gân cốt toàn thân đột ngột vận vẹo một cách cường liệt. Hẳn như vừa đạp vào lò xo, bật mạnh về phía trước. Phong tuyết trước mặt nhất thời bạo loạn, một trận lôi minh cường liệt nổi lên!

Một bước vượt hơn ngàn trượng.

Lăng Phong tiến lên một bước rồi lại nhanh chóng thực hiện thêm một động tác nữa, thân hình đâm mạnh về phía trước. Chỉ khác lần này thân hình hắn không phải bùng nổ mãnh liệt mà thân pháp của hắn lúc này cũng giống như là Hàn Nguyệt Dạ vậy.

Chớp mắt đã thấy hai người đi được vài dặm, ban đầu thân hình Lăng Phong còn tụt lại phía sau, sau dần tiếp cận Hàn Nguyệt Dạ.

Cuối cùng, Hàn Nguyệt Dạ dừng lại, mặt hiện lên một tia khổ tiểu nồng liệt:

- Một tông chủ đúng là kì tài hiếm có, Hàn mỗ phục rồi.

Có thể khiến một vị nhất lưu tông chủ đích thân thừa nhận không cần nghĩ cũng biết Lăng Phong khiến ông ta chấn động đến thế nào.

- Hàn tông chủ mới là đại tài, Mỗ mỗ vô cùng kính phục.

Những lời này của Lăng Phong không chỉ thuần túy là xã giao, hắn đã từng nhìn thấy hồ ảnh biến, cũng đã từng giao chiến với thánh vực cường giả của Phú Khắc Tư Tộc, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện dùng nó vào trong thân pháp.

Chỉ luận về thiên phú sáng tạo thôi Hàn Nguyệt Dạ này đã hơn hẳn Ôn Đình.

- Mộc tông chủ vậy là không nề mặt ta rồi.

Hàn Nguyệt Dạ thở dài nói:

- Lúc Tiêu Vũ mới đến Sát Tinh Tông ta, vừa nhìn thấy thân pháp này ta đã nghĩ mình có thể nghiên cứu thêm về nó, phải mất khá khá thời gian mới được chút thành tựu như vậy đấy. Kết quả Mộc tông chủ mới nhìn qua đã biết.

Ông lắc lắc đầu, không biết nói gì thêm.

- Ha ha, Hàn tông chủ hiểu lầm rồi, công pháp này trước đây ta cũng đã từng nhìn thấy.

Hàn Nguyệt Dạ có vẻ ngạc nhiên:

- Ồ?

Liếc về phía sau, Lăng Phong nói:

- Tiêu tiểu thư trước đây có ân tình lớn với ta, có thể coi như bạn cũ.

Kể sơ qua mấy câu về mối giao tình với Tiêu Vũ, Lăng Phong nhận ta Hàn Nguyệt Dạ cũng không nhiệt tình với cô cho lắm nên muốn dùng sức ảnh hưởng của mình hi vọng Hàn Nguyệt Dạ sẽ đối xử với cô tốt hơn.

Đối với Tiêu Vũ, Lăng Phong vẫn còn một chút tình cảm nhất định, có lẽ phần tình cảm dành cho Tiêu Thành ngày xưa cũng chuyển sang người Tiêu Vũ.

- Thì ra là vậy.

Nghe vậy, thái độ của Hàn Nguyệt Dạ quả nhiên có thay đổi chút ít:

- Thì ra Vũ nhi và Mộc tông chủ có giao tình với nhau, cô ta thật là may mắn.

Khéo léo bỏ qua chuyện công pháp lúc này, Lăng Phong đương nhiên không thể nói cho ông ta biết mình có tinh diễn quyết. Trong thiên hạ này, tất cả mọi loại công pháp vận dụng mạch luân đối với hắn mà nói đều không tồn tại bí mật. Nhưng từ những lời thăm dò lúc này, hắn cũng thu hoạch được không ít. Mặc dù thanh diện u quang bộ tốc độ đã được tăng lên gấp đôi nhưng vẫn chưa thực sự đột phá cực hạn, nếu như tiến hóa thêm, tốc độ của hắn đương nhiên vẫn còn có thể nhanh hơn nữa.

Lăng Phong bắt đầu nghĩ sang mấy chuyện xui xẻo: Nếu như để chạy thoát mạng, hiệu quả chắc phải lý tưởng lắm?

Rồi hắn lại tự cười mình, có Bảo Nhi giúp đỡ hắn chẳng khác gì một linh tôn. Nếu như không phải vì sợ lộ bí mật, vận dụng hài hòa chiến giáp thì thậm chí còn có thể có được chiến đấu lực của nhị dung linh tôn!

Không chỉ có vậy, tất cả những người nhìn thấy hắn thi triển hài hòa chi quang đều phải tiêu diệt hết, nếu không truyền ra ngoài có người nhìn thấy hắn thi triển hỏa hệ tinh kỹ sẽ liên tưởng ra rất nhiều thứ.

Dù sao, một địa thủy hỏa phong tứ hệ thiên hành giả có khả năng mượn dùng linh khí thi triển linh hồn hệ tinh kỹ, tuyệt đối không thể thi triển thêm tinh kỹ của một hệ nào khác. Như vậy, bí mật lớn của hắn có thể bại lộ ra ngoài, Lăng Phong tuyệt đối không cho phép điều này xảy ra!

- Tông chủ, sắp đến nơi tổ chức giao dịch đại hội rồi.

Thích Thiên Ách áp sát, chỉ về phía trước.

Hàn Nguyệt Dạ liếc nhanh sang Thích Thiên Ách, lúc này ông đã không khỏi giật mình với thực lực mà Thích Thiên Ách triển lộ. Căn cứ vào thông tin truyền xuất thì Sáng Tông phải có một con át chủ bài nào đó, mà con át chủ bài này phải đủ sức đối kháng với linh tôn.

Lúc nhìn thấy Thích Thiên Ách, ông cứ ngỡ mình đã tìm ra câu trả lời nhưng sau đó còn phát hiện ra một chuyện đáng sợ hơn nữa, ông không thể đoán nổi thực lực của Lăng Phong!

Lúc Hỏa lão tìm đến Sáng Tông, rất nhiều người đã nhìn thấy cảnh đó, từ đó xuất hiện tin đồn "thực lực của tông chủ Sáng Tông cũng không ra sao". Nhưng bây giờ đích thân gặp Lăng Phong, ông mới hiểu những lời đồn đó là sai hết!

Nếu như thực lực của một linh tôn cấp cường giả vẫn chưa là gì thì những người khác có phải nên đi chết hết không?

Chính vì như vậy, ông mới quyết định kết giao cùng Lăng Phong, không phải chỉ vì một góc thực lực mà Lăng Phong triển lộ ra ngoài mà còn vì lòng dạ của của Lăng Phong.

Những ví dụ điển hình về việc có thực lực mà không biết nắm bắt cuối cùng rơi vào kết cục thê thảm quá nhiều, Hàn Nguyệt Dạ biết, Lăng Phong không phải người như vậy.

- Vị này là.

Lần đầu gặp mặt, Hàn Nguyệt Dạ rất tò mò thân phận của Thích Thiên Ách, một vị cường giả như vậy mà không hề để lộ tông tích ra ngoài thực sự khiến người ta cảm thấy kì lạ.

Không đợi Lăng Phong trả lời, Thích Thiên Ách mỉm cười nói:

- Vô danh tiểu tốt, không đáng nhắc tới.

Vì gánh trên lưng hận thù nên Thích Thiên Ách sớm đã quyết định tạm thời ẩn thân, nếu không sẽ đưa đến nhiều kẻ thù hơn cho Lăng Phong. Sáng Tông trước mắt vẫn chưa thể chống lại quá nhiều kẻ thù.

471. Chương 428: Trú Phượng Biện.

Hắn đã nói vậy, Lăng Phong chỉ còn biết nhìn Hàn Nguyệt Dạ cười áy náy. Hàn Nguyệt Dạ cũng không để ý, đối phương đã không muốn nói ắt hẳn phải có điều gì khó nói. Người ta đã không nổi nóng vì câu hỏi mạo muội của mình đã là may lắm rồi. Chỉ có điều ông có thể khẳng định Thích Thiên Ách không phải là vô danh tiểu tốt như những gì mà hắn nói!

Trên người đối phương có một loại khí chất rất khác, dù có ẩn mình thế nào cũng không thể che giấu hết được!

Cố kiềm nén sự hiếu kì trong lòng, Hàn Nguyệt Dạ chỉ xuống dưới nói:

- Một tông chủ, chúng ta xuống Ly Hỏa Thành đi.

Vừa dứt lời ông đã lại phải kinh ngạc một lần nữa. Không biết từ lúc nào, khí tức của Lăng Phong đã lại thay đổi, lúc này nhìn đối phương chẳng khác gì một linh sĩ bình thường, không hề còn dấu tích của một linh tôn cường giả.

Có thể triệt để biến huyền khí tức một cách nhanh như vậy Hàn Nguyệt Dạ thực sự quá kinh ngạc. Thoáng suy nghĩ một lát, ông lắc đầu đáp xuống theo Lăng Phong: Vị Sáng Tông tông chủ này thực quá thần bí chẳng khác gì một quyển sách dày năm vạn chương.

Ly Hỏa Thành được xây dựa dựa lưng vào núi, quy mô rất lớn, chia thành hai khu nội thành và ngoại thành rõ ràng. Những gian hàng chỉ chít đang được dựng trên mặt đất. Những gian hàng này được mở quanh năm, mặc dù không nằm trong tông môn giao dịch đại hội nhưng cũng thu hút không ít người đến mua bán, ngày thường cũng nhộn nhạo vô cùng.

Càng đến gần Ly Hỏa Thành, số người bay qua chỗ bọn Lăng Phong càng đông hơn. Lúc nhìn thấy bọn Lăng Phong, bọn họ chỉ lộ ra một chút hiếu kì nhưng không hề có ý muốn tiếp cận hay vô cớ gây sự.

Những người này đều là hạng thông minh hiểu biết. Nhìn bộ dạng nhàn nhã của bọn Lăng Phong đương nhiên có thể đoán ra không nên đắc tội với họ, bớt được chuyện nào hay chuyện ấy. Ngoài ra, cường giả đều có tính khí kì lạ nên bọn họ cũng không muốn tiếp cận khi vẫn chưa quen biết nhau.

Bọn Lăng Phong đáp xuống trước cửa thành.

- Mộc tông chủ, Sáng Tông mới được kiến lập chưa lâu, chắc vẫn chưa có "trú phượng biện" ở Ly Hỏa Thành phải không?

Hàn Nguyệt Dạ cười hỏi.

- Trú phượng biện?

Thấy Lăng Phong có vẻ không hiểu, Hàn Nguyệt Dạ có vẻ ngạc nhiên, giải thích nói:

- Thông thường sau khi có một chút danh tiếng các tông phái sẽ tự mình chiếm cứ một điểm. Nếu như vận khí tốt, họ có thể phát hiện ra một số đặc sản gì đó trong trú địa của mình. Mà đã là đặc sản các tông phái khác đương nhiên không có. Nhưng đặc sản ấy nếu như tìm được mới tốt có thể bán giá không tồi, số tài nguyên đổi được cũng rất nhiều.

Nếu như có người quen biết Hàn Nguyệt Dạ ở đây, chắc họ phải ngạc nhiên đến rơi mắt ra ngoài mắt. Từ lúc nào mà vị Hàn tông chủ lạnh lùng học được cách nói chuyện tào lao chịu khó giả thích cặn kẽ cho người khác đến vậy?

Hàn Nguyệt Dạ tiếp tục kiên nhẫn giải thích tiếp:

- Rất nhiều đặc sản có tác dụng rất lớn, không thể bỏ qua được. Nhưng nếu như lần nào cũng phải tìm đến mua thì thật quá lãng phí tinh lực nên các tông phái đều lựa chọn thiết lập "trú phượng biện" ở Hỏa Ly Thành, chuyên bán đặc sản của nhà mình. Mặc dù buôn bán không bằng lúc chính thức mở đại hội nhưng cũng có rất nhiều lợi nhuận.

Lăng Phong trầm lắng làm lạ, không ngờ Ly Hỏa Thành không chỉ là chỗ tổ chức đại hội mà thường ngày còn kiêm luôn chợ buôn bán nữa. Hắn cười nói:

- Hàn tông chủ đoán không sai, tông môn chúng tôi vẫn chưa kịp thiết lập trú phượng biện ở đây.

-Ồ, không biết quý tông có vật phẩm gì cần bán ở giao dịch đại hội hay chỉ muốn mua một số thứ?

Hàn Nguyệt Dạ thành khẩn kiến nghị nói:

- Nếu như là về sau có trú phượng biện hay không cũng chẳng sao, nhưng nếu là về trước thì trước mắt phải đến chỗ ban tổ chức đại hội đăng ký một gian thương hộ đã.

- Ừm.

Lăng Phong lộ vẻ do dự, chần chừ nói:

- Đa tạ Hàn tông chủ đã kiến nghị, không biết chỗ đăng ký thương hộ ở đâu?

- Chính là ở chỗ sự điện bên trong thành, đã đến đây rồi chỉ bằng để ta dẫn

Mộc tông chủ đi?

Hàn Nguyệt Dạ có vẻ rất nhiệt tình.

Lăng Phong suy nghĩ một lúc, lịch sự khước từ. Lúc này trước mặt họ Hàn Nguyệt Dạ nên không tiện gọi bọn Du Thiên Trì ra, nếu không bí mật về quái hộp sẽ bị lộ hết. Trước mắt tranh thủ cơ hội này tách ra, tiện thể gọi hết mọi người.

Thấy Lăng Phong từ chối, Hàn Nguyệt Dạ cũng không miễn cưỡng, sau khi chỉ xong phương hướng, nói:

- Trú phượng biện của Sát Tình Tông ta nằm cách đây không xa, Mộc tông chủ sau khi làm xong việc có thể đến chơi bất cứ lúc nào.

Sau khi được Lăng Phong gật đầu đồng ý, ông mới yên tâm. Đột nhiên lại nghĩ ra điều gì, Hàn Nguyệt Dạ bổ sung thêm:

- Mộc tông chủ, tốt nên tranh thủ làm luôn chứng nhận tư cách tông môn ở chỗ chỗ sự điện, như vậy nửa tháng sau mới được chính thức vào bên trong giao dịch.

- Được, đa tạ Hàn tông chủ chiếu cố.

Lăng Phong chấp chấp tay.

Hàn Nguyệt Dạ biết muốn tương giao thì cũng không được dính lấy người ta quá nên chỉ chấp tay lại rồi quay lưng rời đi.

Ly Hỏa Thành rất rộng, ngoài con đường tập trung các gian hàng ra, muốn tìm được một khoảnh đất trống cũng không khó, Lăng Phong nhanh chóng đưa hết mọi người ra ngoài.

Vừa xuất hiện, Tào Kế Suất lập tức lắc nhai:

- Sát Tình Tông tông chủ này liệu có phải hàng giả không? Sao lại nói nhiều đến vậy, thật chẳng giống lời đồn chút nào?

Thích Thiên Ách lắc lắc đầu, hắn cũng cảm thấy ngạc nhiên. Thích Thiên Tông từ lúc sáng lập đến lúc sụp đổ thời gian quá ngắn nên hắn chưa có cơ hội gây dựng mạng lưới quan hệ cho riêng mình, cũng không hiểu nhiều về Sát Tình Tông.

Nhưng theo như tin đồn bên ngoài thì vị tông chủ này mặt lạnh như băng, cũng không thích tiếp cận với người lạ. Ai ngờ sau khi gặp gỡ thực sự mới thấy hoàn toàn trái ngược, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Hắn cũng đoán ra phần nào nguyên nhân khiến Hàn Nguyệt Dạ thay đổi thái độ, ánh mắt nhìn Lăng Phong càng thêm phần ngưỡng mộ. Trong mắt những tông phái nhất lưu như Sát Tình Tông hay Ngọc Lan Tông, một tông môn mới phát như Sáng Tông không đáng để họ nhắc tới, nói gì đến chuyện chủ động kết giao.

Thích Thiên Ách rất thích kiểu đãi ngộ này. Hắn mặc dù có thực lực linh tôn, Thích Thiên Tông do hắn sáng lập ra cũng được gọi là nhất lưu tông phái nhưng trong mắt mọi người khoảng cách với Sát Tình Tông vẫn là quá lớn. Nếu không chỉ cần có chút giao kết, Long Tộc dù có nhìn hắn không thuận mắt cũng không thể lập tức động chân động tay tiêu diệt tông môn của hắn như vậy.

Nói cho cùng vẫn là địa vị của hắn chưa đủ!

Đến bây giờ Lăng Phong vừa xuất hiện đã kết giao được với Hàn Nguyệt Dạ, thật không thể tưởng tượng nổi.

- Thôi, không nói mấy chuyện này nữa, thời gian không còn nhiều. Chúng ta mau đi đăng ký thương hộ đi.

Những lời Lăng Phong nói đương nhiên không ai có ý phản đối. Ngay cả Tào Kế Suất đang lắc nhai nhất cũng phải im lặng. Đoàn người chậm rãi đi về phía chủ sự điện.

Chủ sự điện do Phượng Tộc xây dựng, nằm ở giữa trung tâm Ly Hỏa Thành, quản lý hết mọi việc của giao dịch đại hội nên đương nhiên cũng kiêm luôn việc đăng ký thương hộ.

Từ giờ đến lúc bắt đầu đại hội còn khoảng một ngày nữa nên trong thành đã vô cùng náo nhiệt. Ngay cả những người vô môn vô phái cũng tụ tập ở đây rất đông. Bọn họ hoặc là lấy những món bảo bối mà mình tích lũy bao năm nay đi đổi lấy một hai cuốn công pháp hợp với tu luyện bản thân, hoặc là đổi lấy một miếng ý nguyên chương.

Những công pháp cực phẩm đương nhiên không có ai lấy ra bán, nhưng những cuốn thánh vực cấp công pháp còn sót lại được bày bán ở rất nhiều gian hàng.

472. Chương 429: Phân Xử Ngay Tại Chỗ.

Vừa đi vừa nhìn, Lăng Phong càng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, trước đây ở Mạt Vân Túc, hắn bán đi một cuốn thánh vực công pháp đã thấy bảo bối lắm rồi ai ngờ ở đây lại tầm thường đến vậy. Nếu như không phải bây giờ hắn đã tấn thân linh tôn, nhìn thấy những công pháp này chắc phải giật mình lắm.

Ở đây những loại công pháp này rất dễ mua bán. Thứ nhất, những người có tư cách đến đây bản thân đều có vốn liếng nhất định. Đại đa số họ đang bị cầm chân ở đỉnh phong cảnh giới, mãi vẫn chưa thể thuận lợi tấn thân linh cấp, thánh vực công pháp không thể giúp gì được họ. Mặc dù có một bộ phận dưới thánh vực nhưng đều là đi theo trưởng bối trong nhà, nhân giới cũng rất cao.

Cho nên, so với việc mua bán công pháp, họ có vẻ hứng thú với những minh thúy ghi chép cảm ngộ của các linh cấp cao thủ hơn, số lượng còn lại vô cùng ít ỏi.

- Cẩn thận, mau tránh!

Đột nhiên, phía trước vang lên một tiếng hô lớn.

Trong tiếng hô thất thanh, từng đường thân ảnh vội vã bay lên không trung, hoảng loạn tránh né.

Trong cảnh hỗn loạn ấy, cô gái đi trước bọn Lăng Phong không kịp tránh, nhất thời bị một thân ảnh đen xì to lớn đụng phải. Phụt, một ngụm máu lớn phun ra, thân ảnh cô gái chao đảo giữa không trung như con diều đứt dây.

Lăng Phong nhân thần như điện, lập tức nhận ra nguồn gốc của sự hỗn loạn, đó là một con "hỗn địa thú" cao lớn, nhìn sơ qua cũng phải cao chừng ba bốn trượng. Hai bên cơ thể mọc ra sau đôi cánh, mỗi lần vỗ cánh lại phát ra những âm thanh phì phò như tiếng thở.

Nhìn nó chẳng khác gì một quả cầu tròn xoe lấp lánh, vừa là phản xạ mà bản thân cũng có ánh sáng lưu động. Lúc này trong khi di chuyển, cái đuôi dài gần một trượng của nó quét lên mặt đất nên mới khiến đám đông hỗn loạn như vậy.

Chỉ cần có mắt là có thể nhận ra con ma thú này đã là tu vi ngũ linh cấp, hơn nữa xét về mặt năng lượng linh giả bình thường cũng không bằng được nó.

Trên lưng con ma thú là một người thanh niên nửa nằm nửa ngồi, bình rượu trong tay, có lẽ hắn đã say đến mờ mắt nên dù con ma thú dưới chân mình có va đụng thế nào hắn cũng không dừng lại, vẫn tiếp tục hô lớn tiếp tục thôi động nó bôn hành.

Nhìn cô gái mới bị đụng ngất vừa rơi xuống từ giữa không trung đã lại bị con ma thú to lớn đụng tiếp, đám đông không khỏi thét lên kinh hãi!

Chiu!

Lăng Phong đang định ra tay thì Tuyết Niệm đã nhanh hơn hắn. Chỉ thấy thân thể Tuyết Niệm xoay một vòng, bay xẹt lên không trung ôm lấy cô gái, hừ lạnh một tiếng tung một quyền về phía đầu con ma thú.

Da ma thú rất dày, công kích lực bình thường căn bản không thể ảnh hưởng đến nó, nhưng nhất kích vừa rồi của Tuyết Niệm hàm chứa hỏa hệ năng lượng cường liệt nên sức thiêu đốt cũng rất lớn.

Ma thú lập tức phát ra một tiếng rống đau đớn, nó ngẩng cao đầu, liên tục giãy dụa khiến người thanh niên trên lưng xém chút nữa rơi xuống.

- Đồ hỗn láo, ngươi làm gì vậy?

Người thanh niên thét lên.

Tuyết Niệm mặt lạnh như băng, nhìn cô gái vẫn đang nhắm nghiền mắt, cố kiềm chế nộ hỏa trong lòng, thân thể khẽ run lên:

- Không lẽ ngươi không nhìn thấy mình vừa đụng vào người khác sao?

- Đụng người?

Người thanh niên ngạc nhiên, biểu tình như vừa nghe thấy chuyện gì khó tưởng tượng lắm. Hắn tròn tròn mắt, cuối cùng chỉ vào trán con ma thú, rống lên như một một mụ đàn bà chanh chua:

- Ngươi nhìn bảo bối của ta đi, bị cô ta đụng thành cái gì rồi?

Đuôi của con ma thú có vài vết xước, có lẽ là do lúc này đụng phải cô gái.

Tuyết Niệm không khỏi ngây ra, người thanh niên kia nói vậy là có ý gì? Trong mắt hắn một mạng người không bằng vết xước của con ma thú nhà hắn sao? Xung quanh cũng bắt đầu vang lên những tiếng la ó, ngay cả những kẻ thường ngày hành sự ác liệt thì cũng không thể chịu nổi thái độ khoa trương của người thanh niên.

- Này tiểu tử, cha mẹ ngươi không dạy ngươi làm người thì phải thế nào sao? Không có giáo dục!

Những người lúc này bị ép phải bay lên trời tránh đồng loạt lên tiếng phản đối, nhìn bộ dạng của họ có vẻ như đang muốn lao vào đập cho người thanh niên một trận.

- Các ngươi làm gì vậy? Định làm phản à?

Đối diện với sự phẫn nộ của đám đông, người thanh niên không những không sợ ngược lại còn trừng mắt quát:

- Để ta xem ai dám động thủ. Có biết phụ thân ta là ai không?

Mặt hắn đầy vẻ ngang ngược, kiêu ngạo nói:

- Gia phụ Lý Vồng, Thanh Mộc Tông phó tông chủ!

Lăng Phong thấy Tuyết Niệm xuất thủ, vốn cũng không định can thiệp nhưng nghe người thanh niên khai ra lai lịch của mình, nhân thần không khỏi thu lại, một tia sát ý lạnh lẽo lên.

Phản ứng của Thích Thiên Ách còn kịch liệt hơn hẳn. Vừa nghe thấy cái tên Thanh Mộc Tông, thân thể của hắn liền run lên, từng khối hỏa mang bắn ra khỏi lòng bàn tay như tiễn như xà.

Người thanh niên vẫn không cảm nhận được gì, thấy sau khi nêu tên gia phụ đám đông có vẻ yên lặng hơn hẳn càng đắc ý, dương dương tự đắc nhìn Tuyết Niệm:

- Nói cho ngươi biết, con hồn địa thú của ta phải khó khăn lắm mới thu phục được. Một cái đuôi của nó giá bằng ngàn vạn lần mạng sống của cô gái này! Còn nữa, ngươi dám đả thương nó, tội này không thể bỏ qua!

Vừa dứt lời hắn lại nói:

- Nhưng chỉ cần ngươi xin lỗi bổn thiếu gia ta, nể tình tu vi của ngươi cũng không tệ ta sẽ không truy cứu nữa mà miễn cưỡng thu nhận ngươi làm người hầu, thế nào?

Những ánh mắt lập tức đổ dồn về phía Tuyết Niệm, âm thanh bàn luận vang lên không dứt:

- Ài, thì ra người thanh niên này là Lý Nhất Phàm, con trai Lý Cương? Xem ra chuyện hôm nay khó giải quyết rồi.

- Đúng vậy, Lý Cương là trưởng lão Thanh Mộc Tông, nổi danh nhiều năm, rất được tông chủ sủng ái. Có hậu đãi này phía sau, đụng vào hắn cũng coi như không...Chỉ khổ thân vị cường giả đứng ra giúp, nhìn tu vi chỉ ít cũng phải linh cấp, linh giả trẻ tuổi như vậy hiếm thấy lắm.

- Linh giả thì đã làm sao? Sau lưng người ta có Thanh Mộc Tông, một trong thất đại tông phái đấy!

- Haizzz, sao? Nếu nguyện trung thành thì bổn thiếu gia cũng không tính bồi nọ người đâu, sau khi quay về còn có thể cầu xin tông chủ ban cho ngươi chức phận trưởng lão nữa, sau này ngươi sẽ được tông môn bồi dưỡng, tốt hơn việc làm cô hồn dã quỷ phiêu đảng nhiều.

Lý Nhất Phàm ha ha cười lớn, ngôn ngữ đầy vẻ ngông cuồng.

Tuyết Niệm bóp tay răng rắc, chăm chú nhìn Lý Nhất Phàm rồi quay sang Lăng Phong, đợi hắn hạ lệnh.

Sau khi giết chết Mạc Tà Quân, đối chiến Hi Cảnh, đánh lui ba đại tông phái và nhị dung linh tôn liên thủ, những chiến tích liên tiếp ngoài tầm tưởng tượng này khiến Sáng Tông trên dưới tràn đầy tự tin, căn bản không sợ ngoại giới khiêu chiến.

Thanh Mộc Tông thì đã sao?

Cả quãng đường đi theo Lăng Phong, Tuyết Niệm hiểu trong những tình huống kiểu này, Lăng Phong tuyệt đối không chịu rút lui.

Nhưng không giống như những gì mà hắn đã nghĩ, Lăng Phong khẽ nhún mày, thần nhiên hô:

- Tuyết Niệm, quay về.

Lúc này đám đông mới biết Tuyết Niệm không hề đến đây một mình hơn nữa còn có Lăng Phong chỉ huy. Thấy Lăng Phong nhún nhường như vậy, họ không khỏi xì một tiếng.

Con người, lúc nào cũng kì lạ như vậy, họ không có dũng khí đi làm một chuyện gì đó nhưng lại cho mình cái quyền chế nhạo người khác.

- Ở đây không cần chúng ta ra tay.

Không quan tâm đến những tiếng cười đang rơi xuống như mưa, Lăng Phong dường như có thể nhìn xuyên qua mọi vật cản, trực tiếp dừng lại ở chỗ một thương hộ sau đám đông.

Ngừng lại một chút rồi Lăng Phong lại nói tiếp:

- Giao dịch đại hội lần này do Phượng tộc chủ sự nên chuyện an toàn của người đến giao dịch có lẽ cũng phải do Phượng Tộc phụ trách? Nếu như có người không quan tâm đến uy nghiêm của Phượng Tộc cố ý gây chuyện, ta tin Phượng Tộc sẽ không dễ dàng bỏ qua cho kẻ đó đâu.

Những lời của Lăng Phong như một tiếng chuông lớn vang vọng giữa không gian, đám đông không khỏi ngây ra: người thanh niên này nói vậy là có ý gì?

Không đợi cho họ kịp suy nghĩ xong, bên cạnh đã vang lên một tiếng quát lớn:

- Là ai dám gây chuyện trong Ly Hỏa Thành.

Hỏa mang bập bùng và tiếng quát trùng thiên phát ra từ một thương hộ gần đó. Nhìn hỏa mang này dường như có thể lập tức thiêu cháy vạn vật. Nhưng đỉnh của thương hộ không hề bị hỏa mang làm cho tổn hại, trông quý dị vô cùng.

Nhân thần Lăng Phong xuất hiện một tia ngưng trọng: hỏa hệ nguyên lực này thật quý dị!

Mặc dù cường độ của hỏa hệ nguyên lực này vẫn chưa đủ làm hấn sợ hãi nhưng cách vận dụng hỏa hệ nguyên lực vô cùng kì diệu, quả không hổ danh là Hỏa trung chi tinh Phượng Tộc.

Sau tiếng hét, một người mặt ngăm đen, khoác hồng sắc khải giáp sải từng bước lớn xuất hiện. Sau lưng hấn còn có thêm tám thanh niên nữa cũng mặc hồng sắc khải giáp. Ai trong số họ tu vi đều không thấp hơn ngũ linh cấp, riêng người thanh niên đi đầu thậm chí còn đạt tới linh sĩ cấp!

- Phượng Tộc trưởng lão, Minh Hàn, là hấn.

- Có trò hay để xem rồi, Minh Hàn này là nhân vật thiên tài số một của Phượng Tộc đấy, tuổi còn trẻ mà đã tấn nhập linh sĩ cấp, tương lai trở thành linh tôn cơ hồ là chuyện ván đã đóng thuyền.

- Người hiểu cái gì, Minh Hàn này không là gì, ca ca của hấn Minh Tâm Thiện còn đáng sợ hơn. Nghe nói ba năm trước đã là tu vi linh tôn cấp rồi, được tộc trưởng Phượng Tộc Phượng Ly Thiên đồng ý cho vào Phượng Tộc cấm địa tham ngộ vô thượng không hóa công pháp, đến bây giờ vẫn chưa ra.

Có người bổ sung:

- Có người đoán, chỉ cần Minh Tâm Thiện ra khỏi cấm địa e rằng sẽ lập tức trở thành nhị dung linh tôn, trở thành đối thủ của những thiên tài truyền kì như Bằng Phiến Vân, Vi Tiếu.

Bỏ qua những lời nghị luận xung quanh, Minh Hàn trực tiếp tách đám đông, đứng chính giữa, nhìn một lượt Lăng Phong lộ ra vài phần bất mãn và khó chịu, hừ nặng một tiếng.

Lăng Phong thoáng ngạc nhiên nhưng cũng không quan tâm.

Niệm thức của hấn linh mã vô cùng, lúc này Lý Nhất Phàm và Tuyết Niệm đối phong, hấn đã nhanh chóng cảm nhận được ở trong thương hộ bên cạnh đang ẩn chứa hỏa hệ nguyên lực ba động dùng dùng. Mặc dù chưa từng tiếp xúc với Phượng Tộc nhưng Lăng Phong có thể đại khái đoán trừ Phượng Tộc đáng sợ ra, còn ai có được nguyên lực khí tức như vậy!

Cộng thêm nơi này là Hỏa Ly Thành, lần này Phượng Tộc là người chủ sự. Chỉ cần suy nghĩ một chút có thể lập tức hiểu ra mọi chuyện. Người thanh niên tên Minh Hàn rõ ràng nhìn thấy tranh chấp cố ý không ra, đợi đến khi hai bên tránh đầu mới can thiệp.

Bây giờ bị Lăng Phong vạch trần hành tung, không thể không ra mặt trở thành tiêu điểm chú ý, bảo sao hấn lại khó chịu đến vậy.

Mặc dù vậy Lăng Phong cũng không cảm thấy có gì áy náy hết. Hấn đâu có gốc rễ đối phương trên đũa như con cờ, dù đối phương có là Phượng Tộc cũng không thể!

- Lúc này là các người gây chuyện?

Minh Hàn đứng giữa, hồng sắc quang mang bắn ra từ mắt như tiễn, giận dữ quát:

- Ly Hỏa Thành sớm đã có quy định, không ai được phép gây chuyện, ai vi phạm người ấy sẽ bị khiển trách! Người đâu, đưa họ về chủ sự điện cho ta thẩm vấn.

Lăng Phong khẽ nhú mày, thấy Minh Hàn rõ ràng là muốn kiếm có trả thù chuyện lúc này, thản nhiên nói:

- Lúc này ai đúng ai sai, Minh trưởng lão đều đã nhìn thấy rõ, không lẽ còn không phân biệt nổi?

- Hừ, đúng đúng sai sai do các người tự quyết được sao, theo ta về chủ sự điện rồi nói cũng không muộn!

Minh Hàn hét lên giận dữ, đám thủ hạ lần lượt rút huyền binh, lạnh lùng nhìn bọn Lăng Phong.

Đúng lúc đó, một giọng nói vang lên;

- Minh trưởng lão gượng đã! Để Lý mẫu giúp ngài một tay!

Một đường quang lưu tiếp cận và nhanh chóng đáp xuống trước mặt Minh Hàn tạo nên một cơn chấn động mạnh mẽ. Người mới đến mặc bộ trường bào màu xám, nửa trên chi chít bí văn, từng tầng hào quang lấp lánh, rõ ràng là một món linh khí.

Người này tướng mạo cũng không tệ, mặt vuông chữ điền tóc đen mắt đen, râu dài phơ phất, rất có khí độ. Nhất là động tác cười mỉm của hấn càng tăng khiến cho vẻ trấn định trên mặt hấn thêm tự nhiên, rõ ràng là người đã quá quen với sự đời.

- Lý Cương!

Không biết là ai đã hô lên một tiếng, âm thanh này lập tức khiến những người xung quanh im bật. Mọi người đều thấy sợ vị đại trưởng lão lạnh lùng của Thanh Mộc Tông này. Nhất là bộ dạng thản nhiên của đối phương càng tăng thêm ấn tượng một ngụy quân tử.

- Lý đại trưởng lão, không lẽ ngài muốn can thiệp vào việc của Phượng Tộc chúng ta?

Sắc mặt Minh Hàn trở nên lạnh nhạt.

- Không dám.

Lý Cương chỉ khiêm tốn đáp lại một câu, mỉm cười nói:

- Ta chỉ đang nghĩ nếu như đứng đây phân định luôn đúng sai không phải tốt hơn sao? Cũng sắp đến lúc tổ chức tông môn giao dịch đại hội, thể loại phân tranh cũng nhiều chắc Phượng Tộc các vị cũng hiểu? Càng tránh được nhiều rắc rối thì càng tốt.

- Ngài muốn phân định thế nào?

Minh Hàn trở nên trầm ngâm.

Lý Cương nhìn cô gái bị đụng trúng trong tay Tuyết Niệm, lạnh giọng nói:

- Cô nương, cô đã tỉnh rồi thì giúp một tay làm chứng được không?

Cô gái nghe thấy vậy, đang mơ mơ màng màng nhìn thấy ánh mắt uy hiếp của Lý Cương liền lập tức cúi đầu. Nhưng giọng nói của đối phương vẫn còn giõu trong xương, âm hồn không tan:

- Lúc này đã xảy ra chuyện gì, ta tin cô là người trong cuộc cô nhìn thấy rõ nhất. Là con trai ta đụng vào cô hay là cô không cẩn thận đụng vào, ta xin cô hãy nói rõ với Minh trưởng lão.

Cô gái lộ vẻ sợ hãi, nhìn ngược nhìn xuôi, rõ ràng đang do dự.

- Cô nương, cô phải nghĩ kĩ đấy, bị đụng cùng lắm đường thương mấy ngày là khỏi, đâu có "mất mạng" được.

Lý Cương cố nhấn mạnh hai chữ "mất mạng".

Đến đây thì ai cũng có thể thấy rõ hấn đang uy hiếp cô gái. Một cảm giác phẫn nộ vô hình bao trùm lên đám đông nhưng không ai dám chủ động đứng lên.

Thanh Mộc Tông phó tông chủ, hung uy ngợp trời!

- Ta, ta...

Cô gái ấp úng, một lúc sau mới nặn ra được một câu:

- Ta cũng không nhớ rõ, có lẽ, là ta đụng vào.

Những lời này vừa thốt ra, mặt cô lập tức trở nên đỏ bừng.

Tuyết Niệm cũng giật mình, nhìn cô đầy thất vọng, chán nản bỏ cô xuống. Mặc dù không nói câu nào nhưng sự thất vọng đã tràn ngập khắp nơi.

Cô gái cúi đầu, không dám nhìn hấn lấy một lần.

- Ha ha, Minh trưởng lão, ngài cũng nghe rõ rồi đấy, rõ ràng là cô gái này chủ động đụng phải con trai ta và những người này không phân trái phải đúng sai đã thương ma thú của con trai ta. Ta nghĩ ngài nên bắt hết chúng!

Sắc mặt Minh Hàn đột nhiên trở nên vô cùng khó coi, hấn không ngờ Lý Cương lại to gan giở trò ngay trước mặt mình, nhưng tiên cơ đã bị hấn giành mất, bản thân trong nháy mắt bị dồn vào thế bị động.

- Ê, lão đầu, muốn nói càn thì cũng phải có mức độ chứ, lão coi mọi người mù hết à?

Kiều Kiêu phẫn nộ, nếu như không phải Lăng Phong giữ cô thì cô sớm đã lao lên rồi.

Lý Cương trầm mặc, không phải vì những lời Kiêu Kiêu nói đã chọc giận hấn mà hấn đang dùng nhãn thần áp đảo đám đông:

- Lúc này là như vậy sao? Có ai có ý kiến gì không?

Trước sự uy hiếp lộ liễu của hấn, mặc dù giận mọi người vẫn phải cúi đầu không dám lên tiếng phản đối.

- Nếu như không có ý kiến gì khác, ta thấy...

- Ai nói không có.

Đúng lúc đó, một giọng nói thanh nhã truyền đến, giọng nói vừa xuất hiện, bầu trời lập tức ngợp đầu hoa rộ, hương hoa thoang thoảng bay, một mỹ phụ váy trắng chậm chậm bước tới, đẹp như tinh linh trong tranh. Đôi thanh niên nam nữ sau lưng cô cũng đẹp như tả hữu tiên đồng khiến người ta không khỏi cảm thấy chấn động.

Lý Cương lập tức sầm nét mặt, nói:

- Yên tông chủ, không lẽ cô cũng muốn can thiệp vào rắc rối này?

- Cái này sao coi là rắc rối chứ?

Yên Vân La kinh ngạc, dường như những gì Lý Cương vừa nói nực cười lắm.

- Ta chỉ đứng ra làm chứng thôi, không phải lúc này Lý đại trưởng lão muốn tìm nhân chứng sao? Ồ, ta lấy danh nghĩa Bảo Lan Tông đảm bảo, những gì ta nhìn thấy lúc này là con trai bảo bối của ngài đụng cô gái đó.

- Hừ.

Lý Cương không ngờ lại có người đâm ngang, hừ lạnh một tiếng:

- Bản thân cô ta cũng đã thừa nhận rồi, không lẽ chỉ dựa vào một câu nói của Yên tông chủ có thể đảo ngược càn khôn?

- Yên tông chủ từ xưa đến nay nhất ngôn cửu đỉnh, ngay cả những gì Yên tông chủ nói Lý đại trưởng lão cũng không tin sao?

Lại thêm một giọng nói lạnh lẽo khác xuất hiện. Đó chính là Hàn Nguyệt Dạ, người mới chia tay với bọn Lăng Phong chưa lâu và vợ chồng Băng Tiêu.

- Vậy thêm Sát Tình Tông ta nữa thì sao?

Nụ cười mỉm nhìn thì có vẻ ôn hòa nhưng hàn ý thì như hải triều gào thét không khỏi khiến người ta rùng mình, đây chính là uy lực của Sát Tình Tông tông chủ!

Biểu tình của Lý Cương lúc nhìn thấy Hàn Nguyệt Dạ chẳng khác gì như vừa phải nuốt chửng một quả trứng đà điểu khổng lồ, hai tròng mắt như muốn rớt ra ngoài. Hắn không hiểu nổi hôm nay là ngày nào mà đến hai vị tông chủ trong thất đại tông phái lại đi phá chuyện của hắn. Điều kinh ngạc nhất là vị tông chủ Hàn Nguyệt Dạ của Sát Tình Tông lạnh lùng này lại đứng ra ôm chuyện bao đồng.

Một lúc lâu sau hắn mới nuốt được cục nghẹn trong cổ, giọng nói khàn khàn vẫn không giấu nổi chút một tia sắc nhọn trong đó.

- Hàn tông chủ, ngài căn bản không thể nhìn thấy mọi chuyện thế nào, sao lại đứng ra làm chứng, sao có thể nói con trai ta đụng người ta? Bản thân không chứng kiến sự việc mà lại khẳng định chắc chắn, không lẽ ngài định làm loạn trong địa bàn Phượng tộc sao?

Lời lẽ của Lý Cương sắc bén thâm kéo thêm cả Phượng tộc và trong vũng nước đục.

Nghe thấy Lý Cương nói vậy Hàn Nguyệt Dạ không hề có phản ứng nào mà chỉ nhẹ nhàng thốt lên.

- Ồ, không có sao?

Sau đó Hàn Nguyệt Dạ hơi nghiêng nghiêng đầu, như đang cực kỳ tập trung suy nghĩ một điều gì đó, một lúc sau mới thản nhiên xòe rộng hai tay:

- Hình như đúng là ta không nhìn thấy, nhưng ta cứ nói con trai ngài đụng trúng người ta, ngài tính làm gì ta?

Những lời này của Hàn Nguyệt Dạ chẳng khác tuyên bố "Ta đang hãm hại người đây, người dám không phục sao? Người bức người khác được thì tại sao ta lại không bức người được hả?" Đánh hai cho con Lý Cương đo đất vẫn chưa đủ, ông còn lạnh lùng dẫm cho họ mấy cái nữa.

Không chỉ Lý Vồng, kẻ vừa mới bị sỉ nhục mà ngay cả Yên Vân La cũng phải há hốc miệng kinh ngạc, nàng cũng không lạ gì vị Hàn Nguyệt Dạ này thế nhưng biểu hiện hôm nay của vị tông chủ Sát Tình Tông lại quá mức khác thường. Bọn Lăng Phong thì không khỏi trầm trồ: vị Hàn tông chủ này đúng là một diệu nhân, lý do như vậy mà cũng có thể nói được.

Băng Tiêu là người ngạc nhiên nhất, nhìn Lăng Phong bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Hắn biết những phản ứng kì lạ của sư tôn hôm nay có liên quan đến con người này! Không biết đã bao lâu rồi sư tôn của hắn lại vì người khác mà ra mặt. Nhưng ngẫm lại Băng Tiêu cảm thấy biểu hiện của sư phụ mình cũng hợp với lẽ thường, với tuổi tác và thực lực của Lăng Phong thì quá xứng đáng để các thế lực muốn kết thân.

Lý Cương giận đến run người, từ xưa đến nay chỉ có hắn đập lên đầu người khác, từ bao giờ đường đường Thanh Mộc Tông phó tông chủ như hắn bị người ta bắt nạt lộ liễu đến vậy?

Hắn muốn rống lên một tiếng nhưng nghĩ đến thân phận của hai người trước mặt cảm giác xúc động ấy lại lập tức tắt ngấm như nước đang sôi thì đột nhiên bị đóng băng. Hắn buộc mình phải bình tĩnh không được hành động nông nổi.

Không dám, hắn thực sự không dám nói lại!

Bản thân hắn chỉ là phó tông chủ Thanh Mộc Tông, một trong thất đại tông phái, mặc dù mấy năm gần đây xảy ra quá nhiều cơ biến, được Thanh Mộc Tông tông chủ tín nhiệm nhưng nếu như hắn một lúc đắc tội với hai đại nhất lưu tông phái tông chủ, Thanh Mộc tông chủ tuyệt đối không bỏ qua cho hắn. Lúc đó, dù có không bị truy cứu trách nhiệm thì khả năng bị mất đi địa vị hiện tại cũng là khó tránh. Thanh Mộc

Tông không giống như các tông phái khác, địa vị của tông chủ Thanh Mộc Tông tuyệt đối hơn hẳn những người khác, trong tông môn các vị trí ngoài tông chủ đều có thể tùy thời thay đổi.

Lý Cương biết dù sau lưng Thanh Mộc Tông là Long Tộc nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến kết quả này. Với một tông phái mới nổi như Thanh Mộc Tông thì đương nhiên không thể nào so sánh được với Sát Tình Tông và Ngọc Lan Tông đều đã lập túc ở Vô Tận Hoang Nguyên này lâu năm, ai dám chắc sau lưng họ không có thủ đoạn gì?

Không phải tự nhiên mà Long Tộc cũng không dám công khai đắc tội với họ.

- Lý phó tông chủ không phải đang tìm kiếm nhân chứng sao?

Yên Vân La nhẹ giọng nói, ngữ khí nhẹ nhàng nhưng lại ẩn hàm hàm ý kiên định trong đó, cô nhìn khắp một lượt đám đông, nói:

- Lúc này ai nhìn thấy nữa, có thể đứng lên làm chứng không? Ngọc Lan Tông sẽ đảm bảo an toàn cho người đó.

- Còn cả Sát Tình Tông ta nữa.

Hàn Nguyệt Dạ bổ sung.

Im lặng.

Chẳng có ai ở đây là kẻ ngốc, họ biết đây là trận giao phong giữa ba đại tông phái, không thể đắc tội với bất cứ bên nào. Những lúc thế này cách tốt nhất là giả câm giả điếc, thậm chí những kẻ thông minh còn đang lên lút rồi đi, tránh được điều gì hay điều ấy!

Hàn Nguyệt Dạ hừ một tiếng, giọng nói như thiết chùy gõ vào tim mọi người, phá tan ý định muốn rút lui của những kẻ thông minh:

- Đã sắp tới tông môn giao dịch đại hội, nếu như có người đến đây gây chuyện mà các người không chịu phối hợp e rằng chủ sự Phượng Tộc sẽ không bỏ qua cho các người đâu! Minh trưởng lão, ta nói có đúng không?

Minh Hàn như vừa nuốt phải một miếng hoàng liên, lục phủ ngũ tạng đều như đang tiết ra chất đắng. Đối diện với câu hỏi của Hàn Nguyệt Dạ, hắn sao có thể trả lời "không phải"? Như vậy không phải đã công khai thừa nhận với tất cả mọi người Phượng Tộc làm việc không tốt, không thể bảo vệ an toàn cho mọi người, sau này còn ai dám tin vào Phượng Tộc hắn nữa.

Minh Hàn không thể làm vậy, nên hắn chỉ biết gật đầu, mặt nhăn nhó không biết làm thế nào mới tốt.

Hắn liếc sang phía Lăng Phong, vẻ khó chịu lúc này đã biến mất, thay vào đó là một sự ngưng trọng.

Minh Hàn thầm nghĩ "Con người này có lai lịch thế nào? Sao có thể khiến hai vị tông chủ đại tông phái ra mặt vì hắn thì tuyệt đối không thể là người bình thường được? Không lẽ hắn là thiếu chủ của một trong thất đại tông phái hay sao? Nhưng như thế thì cũng không đủ phân lượng để có được đãi ngộ như vậy."

- Nói đi?

Hàn Nguyệt Dạ nhãn thần băng lạnh, so với vẻ dịu dàng như nước của Yên Vân La thì nặng nề và đáng sợ hơn nhiều.

473. Chương 430: Thánh Nữ Phượng Tộc.

Do dự một lúc, cuối cùng cũng có người ấp úng lên tiếng:

- Mẹ, có gì mà không dám nói chứ. Rõ ràng là Thanh Mộc Tông đụng phải người ta, còn ngênh ngang vô cùng. Bọn ta mặc dù không dám ra mặt nhưng không lẽ làm chứng cũng không được?

Lời này vừa dứt, Lý Cương lập tức bắn ra một tia nhìn sát nhân, bộ dạng như muốn lao vào ăn tươi nuốt sống người ta.

- Lý phó tông chủ, sao? Không lẽ ngài còn muốn cường bức nữa?

Hàn Nguyệt Dạ lạnh lạnh nói:

- Ngài đặt tôn nghiêm của Phượng Tộc ở đâu rồi?

Lý Cương ngầy người, chỉ biết dậm dậm chân giận dữ.

Biểu tình của Minh Hàn cũng không tốt hơn là mấy, mặt hấn sắt lại: vị tông chủ Sát Tình Tông này thật quá đáng ghét, hai bên các người tranh đấu với nhau sao cứ phải lôi Phượng Tộc ta vào? Không phải là bắt chúng ta tự tìm phiền phức sao?

Có Hàn Tông chống lưng, những người khác cũng nổi dũng khí, ào ào lên tiếng:

- Ta cũng nhìn thấy, là chàng thanh niên quần là áo lượt kia đụng người.

- Đúng đúng đúng, chính là hắn.

- Mẹ, lão tử sớm đã nhìn tên nhị thế tổ này không thuận mắt rồi. Không phải vì cậu có cha làm phó tông chủ sao, tốt đẹp gì chứ?

Cơn cuồng nộ của đám đông dâng trào như nước lũ.

Cơn lũ ấy lúc này bị chặn bởi hàng trăm con đập, bây giờ mới được phóng thích, cồn cào mãnh liệt, như có thể nghiền nát mọi vật phía trước.

Trước thanh thế lẫy lừng đó, Lý Nhất Phàm này giờ vẫn ngồi yên trên con ma thú không còn giữ được thần tình kiêu ngạo nữa mà sắc mặt đã trở nên trắng bệch, thân thể không ngừng run rẩy, nhìn sang phía phụ thân cầu cứu.

Loại nhị thế tổ này chỉ số thông minh có vẻ không được cao cho lắm nên ông trời mới cảm thấy áy náy, ban cho hắn một thân thể không tề. Chính vì như vậy, những lúc gặp nguy hiểm, không biết cách ứng đối chúng đều núp dưới cánh phụ mẫu, chuyện qua rồi lại lập tức quay lại về bệ vệ ban đầu!

- Minh trưởng lão, ai đúng ai sai bây giờ có thể nhìn rõ rồi chứ? Chúng tôi đang đợi quyết định công bằng của của Phượng Tộc.

Hàn Nguyệt Dạ nổi tiếng lạnh lùng khó dây nên thái độ với thiện ác cũng rất rõ ràng. Chỉ cần ông coi Lăng Phong là bạn của mình nhất định sẽ bảo vệ hắn đến cùng.

Hơn nữa có thể trở thành nhất tông chi chủ, ông cũng không phải là người không có tâm cơ, bây giờ đã tóm được điểm yếu của Minh Hàn, ông cứ lấy "Phượng Tộc tôn nghiêm" ra ép hắn phải đưa ra quyết định.

Minh Hàn bị dồn vào đường cùng, bị tất cả mọi người nhìn vào, hắn hiểu nếu như bây giờ hắn không có đối sách hợp lý, tôn nghiêm của Phượng Tộc sẽ bị hủy trong tay hắn, tư cách chủ sự lần này cũng sẽ trở thành một trò cười lớn.

Đúng vậy, hắn thét lên quyết đoán:

- Đưa Lý Nhất Phàm đi!

- Gượng đã!

Lý Cương quát, y bào pháp phối quanh người, vô số bí văn nhanh chóng kết thành phi thiên tinh linh lượn vòng bên ngoài cơ thể hắn. Những đợt sóng khí lưu nổi lên, uốn lượn như một dải lụa trong gió, chấn động không ngừng.

- Lý phó tông chủ, không lẽ ngài muốn chống lại Phượng Tộc?

- Không dám.

Lý Cương trầm giọng, đột nhiên bay lên nắm chặt lấy Lý Nhất Phàm, sau đó quay sang nhìn Minh Hàn đề phòng, chậm chậm lùi từng bước:

- Chỉ có điều chuyện hôm nay vẫn có rất nhiều điểm chưa rõ, con trai ta không thể giao cho các người được.

Hai mắt hắn đỏ ngầu, bộ dạng chẳng khác gì một con hổ điên, càng giận thì Lý Nhất Phàm trong tay càng run rẩy.

- Khẩu Lan!

Minh Hàn đã thực sự nổi giận. Thân thể rắn chắc phát ra những âm thanh lục đục như tiếng pháo hoa, lạnh lùng quát:

- Một khi đã như vậy thì cũng đừng trách chúng ta! Kết trận!

Thấy vậy, Lý Cương kinh hãi, hét lên thất thanh:

- Minh trưởng lão, ngài thực sự muốn trở mặt với Thanh Mộc Tông chúng ta sao? Đừng quên, tông phái chúng ta là...

- Đúng, thì đã sao?

Không đợi hắn nói hết, một luồng khí tức cao quý đã từ từ hạ xuống, rồi một vị nữ tử có thân hình cao ráo xuất hiện. Cô khoác trên mình một bộ trường bào lam sắc, bên ngoài thêu những sợi kim ngân. Tóc cô vấn cao và được giữ bởi một chiếc vương miện gắn hoàng sắc và hồng sắc bảo thạch.

Tất cả những thứ này nếu như đặt trên người một phụ nữ khác khó tránh khỏi có chút quê mùa, nhưng trên người cô lại cao quý, sang trọng đến kì lạ. Dường như phải dùng hết mọi châu báu trên đời này mới có thể che lấp được quang mang trên người cô, nếu không khí tức cao quý đó sẽ bay ra khiến người ta lóa mắt.

Vừa thấy nữ tử, Minh Hàn lập tức xoay người, cung kính cúi đầu:

- Thánh nữ.

- Ủm.

Thánh nữ Phượng Tộc khẽ gật đầu, phẩy cánh tay:

- Bắt kẻ gây chuyện lại, ai dám chống lại, giết!

- Vâng!

Nhận được lệnh, Minh Hàn như có thêm sức sống, tinh thần phấn chấn hơn hẳn, lao đến như hổ báo:

- Lý phó tông chủ, ngài vẫn còn muốn chống cự nữa sao?

Lý Cương thấy cô gái xuất hiện ngạc nhiên vô cùng, biểu tình trên mặt lập tức trở nên ảm đạm. Có vẻ biết chuyện hôm nay đã lỡ, không thể rút lại được, hắn ngoan ngoãn bỏ Lý Nhất Phàm ra, quay sang cô gái nói:

- Thánh nữ đại nhân, xung đột hôm nay đúng là khuyến tử có lỗi, nhưng lỗi này không đáng chết. Mong thánh nữ đại nhân giơ cao đánh khẽ.

Thấy Lý Cương lúc này còn cứng, Thánh nữ Phượng Tộc vừa xuất hiện thái độ lập tức thay đổi. Lăng Phong cũng thấy kì lạ vô cùng. Nhất là Yên Vân La và Hàn Nguyệt Dạ cùng lộ vẻ trịnh trọng hẳn lại càng tò mò hơn.

Vị Thánh nữ Phượng Tộc này có lai lịch như thế nào? Sao mọi người đều phải nể mặt cô ta?

Lăng Phong nghi hoặc quay sang nhìn Thích Thiên Ách, chỉ thấy hắn cũng khẽ lắc đầu rõ ràng cũng không biết gì hơn.

Cảm giác nghi hoặc trong lòng càng nồng đậm hơn. Nhìn kĩ, Lăng Phong cũng thấy tướng mạo của vị Thánh nữ Phượng Tộc này quen quen: mắt phượng, lông mày lá liễu, sống mũi thon dài, môi đỏ như một ngọn lửa.

Kiểu tướng mạo này làm Lăng Phong cảm thấy trong lòng trào lên một cảm giác thân thuộc đến kì lạ.

Thánh nữ Phượng Tộc không hề có phản ứng gì trước thái độ nhũn nhặn của Lý Cương, chỉ phẩy tay, lạnh lùng nói:

- Đưa đi.

- Phụ thân, phụ thân, người phải cứu con, phụ thân!

Lý Nhất Phàm rống lên thảm thiết, không ngừng giãy dụa quay lại nhìn phục thân. Những nhân viên của đội chấp pháp Phượng Tộc có vẻ cũng không chịu được, trực tiếp chặt vào cổ hắn làm hắn ngất đi.

Cảnh tượng này khiến cho mi mắt Lý Cương giật giật, xém chút nữa thì hắn đã kích động lao lên, nhưng lúc nhìn thấy biểu tình vô cảm của vị Thánh nữ Phượng Tộc trước mặt hắn lại dừng lại được, mặt đầy vẻ đau khổ.

Xử lý xong, Thánh nữ Phượng Tộc quay sang Yên Vân La, Hàn Nguyệt Dạ nói:

- Yên tông chủ, Hàn tông chủ, không biết hai người có ý kiến gì về cách xử lý của bọn tọạ không?

Mặt cô ta vẫn vô cảm nên không ai đoán ra được cô ta đang nghĩ gì. Dưới khí thế của cô, ngay cả Yên Vân La, Hàn Nguyệt Dạ những vị tông chủ nổi tiếng của các tông phái lâu năm khí thế cũng phải yếu hơn một bậc. Bọn họ không khỏi cúi đầu:

- Thánh nữ xử lý rất đúng, bọn tọạ không có ý kiến gì.

- Vậy thì được, hai vị tông chủ đã không có ý kiến gì chắc không còn ai nói Phượng Tộc chúng ta để mất tôn nghiêm nữa chứ?

Thánh nữ Phượng Tộc dùng nhãn thần uy áp quét qua một lượt, đám đông nhất loạt cúi đầu. So với lần phải cúi đầu dưới uy áp của Lý Cương, lần này họ còn có thêm một phần thành phục nữa.

Sau khi nhìn khắp một lượt, ánh mắt Thánh nữ Phượng Tộc thoáng dừng lại đôi chút rồi lại lướt qua rất nhanh. Cuối cùng, vẫn không để mất sự uy nghiêm của mình, cô khách khí nói:

- Vậy chúc hai vị tông chủ vui vẻ trong Ly Hỏa Thành, có chuyện gì cứ đến chủ sự điện tìm bọn tọạ, bọn tọạ xin đi trước một bước.

474. Chương 431: Người Lạ Quen Thuộc Nhất.

Trong khi hai người Yên Vân La còn đang nói những lời khách khí, một đường thủy lam sắc quang mang vô cùng tinh tế đã quần lấy Thánh nữ Phượng Tộc. Chỉ thấy không gian khẽ run rẩy rồi thân ảnh của nàng lập tức biến mất.

Vù, dù thời gian được gấp gờ Thánh nữ Phượng Tộc vô cùng ngăn ngừa nhưng vẫn khiến biểu tình mong manh sương khói trên mặt Yên Vân La lộ ra một tia cứng ngắc. Thấy nàng ta đã rời đi, Yên Vân La không khỏi thở phào một hơi nhẹ nhõm, lắc đầu cười khổ nói:

- Nha đầu Phượng Tộc này thực lực càng lúc càng mạnh, thật khiến người ta dù chẳng làm sai gì cũng cảm thấy có chút ăn không tiêu, không biết tu vi hiện tại của nàng ta đến đâu rồi.

Thẳng thắn thừa nhận bị áp đảo khí thế, Yên Vân La nói một cách hết sức tự nhiên, không hề che đậy, tràn đầy khí phách của một vị tông chủ đại tông phái.

Hàn Nguyệt Dạ cũng ghé vào, khuôn mặt lạnh lùng cũng không giấu nổi một tia khổ ý:

- Ừm, lúc này bị nàng ta áp bách, khí tức của ta cũng có chút không ổn. Xem ra Phượng Tộc đúng là đã sở hữu một thiên tài!

- Chuyện này tạm thời dừng bàn nữa.

Yên Vân La lắc lắc bỏ hết những ý nghĩ phiền não ra khỏi đầu, vui vẻ nói:

- Nhưng Hàn tông chủ cũng thật hiếm thấy, không ngờ cũng có lúc thấy ngài đứng ra bảo vệ người khác.

- Yên tông chủ không phải cũng vậy sao?

Hàn Nguyệt Dạ có cách nói chuyện châm chọc hoàn toàn khác hẳn với bề ngoài:

- Nếu như để người ta biết một Yên tông chủ chưa từng tranh chấp với ai bao giờ hôm nay lại vì Mộc tông chủ đưa ra lựa chọn ấy, e rằng mọi người sẽ được mở rộng tầm mắt lắm?

Không đợi Yên Vân La phản bác, ông nói tiếp:

- Nhưng Yên tông chủ đã nói sai một câu rồi.

- Ồ?

Mỉm cười quay lại nhìn Lăng Phong, Hàn Nguyệt Dạ nói:

- Mộc tông chủ không cần Hàn mỗ bảo vệ, chỉ một Thanh Mộc Tông nhỏ bé, có khác gì tên hề nhảy múa trong vở kịch đâu, sao có thể phiền đến Mộc tông chủ, càng nói gì đến chuyện "bảo vệ"...

Yên Vân La giật mình, Hàn Nguyệt Dạ tuyệt đối không phải là người dễ dàng đi khen ngợi người khác. Bây giờ thấy ông ta tán thưởng Lăng Phong lộ liễu như vậy, bên trong hẳn phải có vấn đề.

- Hàn tông chủ quá khen.

Con người giao thiệp với nhau phần lớn đều là người nợ tâng bốc người kia, Hàn Nguyệt Dạ đã nói vậy, Lăng Phong đương nhiên cũng không nhận hết về mình mà chỉ mỉm cười khiêm tốn:

- Lúc này đa tạ hai vị tông chủ đã đứng ra bênh vực. Nhưng giúp được ta rồi bản thân hai vị cũng gặp không ít rắc rối.

Hàn Nguyệt Dạ vội vàng nói:

- Mộc tông chủ khách khí rồi.

Yên Vân La ban đầu còn không hiểu sao Hàn Nguyệt Dạ lại khách khí với Lăng Phong vậy, sau một hồi phân tích tỉ mỉ đã dần dần đoán ra ý tứ bên trong. Nàng ta cảm nhận rõ ràng luồng khí tức gần như linh sĩ cấp mơ hồ đang tỏa ra từ Lăng Phong. Nhưng để ý kĩ hơn sẽ thấy luồng khí tức ấy mênh mông như biển cả và không thể tìm thấy giới hạn cuối cùng!

Đây là loại tu vi gì?

Nhớ lại những thông tin mà mình có được, Yên Vân La không khỏi quay sang nhìn ái đồ Chiêm Như Âm. Chiêm Như Âm cũng đang nhìn sư phụ mình, không hiểu sao biểu tình của sư phụ lại trở nên như vậy.

Yên Vân La không khỏi trầm thổ dài, vốn cứ tưởng đồ nhi nhà mình là nhân vật thiên tài hiếm có, nhưng sao gần đây tần suất xuất hiện thiên tài ở Vô Tận Hoang Nguyên lại nhiều đến vậy, nhanh đến nỗi khiến người ta chẳng kịp nhìn càng khiến Như Âm bị lu mờ đi rất nhiều.

Người khác không nói, cứ nhìn Mộc tông chủ trước mặt thì rõ. Tuổi tác của hắn ta có vẻ cũng không nhiều, nhưng tu vi đã kinh người như vậy rồi.

Lăng Phong mỉm cười, không phải hắn không biết Yên Vân La đang quan sát mình, chỉ là không có ý muốn ngăn cản. Nếu không, với tu vi hiện tại của hắn, chỉ cần che đậy một chút Yên Vân La đừng hòng nhận ra mà vẫn nghĩ rằng hắn chỉ là một linh sĩ bình thường.

- Được rồi, ở đây người đông miệng nhiều, chi bằng chúng ta tìm một nơi yên tĩnh trò chuyện?

Yên Vân La đề nghị.

Lăng Phong do dự, trả lời:

- Bồn tông lần đầu đến Ly Hỏa Thành, vẫn chưa đi đăng ký thương hộ.

Lời vừa dứt, Hàn Nguyệt Dạ và Yên Vân La lập tức bật cười. Thấy Lăng Phong có vẻ không hiểu, Hàn Nguyệt Dạ giải thích nói:

- Mộc tông chủ cứ yên tâm, Yên tông chủ không nghèo nàn như Sát Tình Tông ta đâu. Trong tay bà ấy có rất nhiều thương hộ, nếu Mộc tiên sinh cần, ta nghĩ Yên tông chủ tất sẽ có cách.

Yên Vân La ngáy dài một cái, nói:

- Người tốt để cho ông làm hết rồi, Ngọc Lan Tông chỉ biết xuất người xuất vật, ông thật là biết tính toán.

Dù đã quen biết với Hàn Nguyệt Dạ bao nhiêu năm nay nhưng mối quan hệ giữa hai bên vẫn chưa thể coi là sâu sắc. Thông thường giữa các tông môn trong thất đại tông phái luôn duy trì một khoảng cách mang tính lịch sự nên rất hiếm có chuyện thâm giao.

Nhưng không ngờ vì mối quan hệ với Lăng Phong, được tiếp cận với nhau ở cự ly gần, Yên Vân La phát hiện Hàn tông chủ không khó tiếp xúc như những gì ông thể hiện, ngược lại còn rất thú vị. Tương tự, Hàn Nguyệt Dạ cũng phát hiện Yên Vân La không phải là người hay khoe khoang như những gì mà người ta vẫn ấn tượng, hơn nữa còn thuộc tuýp có thể kết giao. Hai bên nhanh chóng trở nên thân thiết.

Nghe vậy, bọn Lăng Phong chỉ cười, cuối cùng Yên Vân La nói:

- Vừa hay, thương hộ trong Vân Mộng Tông của chúng tôi đang để trống, chỉ cần đến chủ sự diện đăng ký là được rồi. Không biết Mộc tông chủ có muốn đi cùng ta không?

- Được.

Lăng Phong không khách khí nữa mà vui vẻ nhận lời:

- Đa tạ Yên tông chủ.

Thấy bọn Lăng Phong định rời đi, coi mình như không khí, Lý Cương vẫn tức vừa ức, rống lên giận dữ:

- Gượm đã!

- Lý phó tông, ngài còn việc gì sao?

Hàn Nguyệt Dạ quay đầu đầy bất mãn.

Lý Cương rung mình, phần nộ trong lòng lập tức rút lại chỉ còn bảy tám phần, chỉ vào Lăng Phong nói:

- Việc hôm nay, Lý mỗ ta nhận thua! Nhưng ta cần phải biết mình đã bại trong tay ai!

Hắn không phải kẻ ngốc, đương nhiên có thể nhìn ra lúc này Hàn Nguyệt Dạ và Yên Vân La ra sức như vậy tất cả chỉ vì Lăng Phong.

Lăng Phong mỉm cười thản nhiên, đối với hắn mà nói Thanh Mộc Tông sớm muộn gì cũng phải tìm đến, món nợ của Thích Thiên Ách nhất định phải đòi lại! Thấy Lý Cương hỏi vậy, hắn mỉm cười nói:

- Sáng Tông, Mộc Phong.

Nói đoạn, đoàn người cười vang bỏ đi.

- Mộc Phong. Mộc Phong?

Lý Cương giật mình, mắt lộ ra một tia chấn động cực độ: là hắn?

- A, người thanh niên lúc này là Sáng Tông tông chủ Mộc Phong?

Có người ngạc nhiên nói:

- Là Mộc Phong, người khiến Huyền Nguyên Tông cũng phải chịu thiệt?

- Đúng vậy, vị Mộc tông chủ này đúng là giao thiệp rộng, không ngờ có thể khiến cả Sát Tình Tông và Ngọc Lan Tông ra mặt vì hắn, đúng là.

Lời chưa nói hết, hai người đã phát hiện có điều gì đó không ổn. Lý Cương bên kia phần nộ ngợp trời mà chưa được phát tiết, đang buồn bực vô cùng.

Những kẻ thông minh hơn thấy tình thế bất ổn cũng đã lập tức rời đi. Mắt Lý Cương lóe lên một tia tàn khốc, nhưng hắn vẫn cố kiềm chế mình lại. Hắn biết việc quan trọng nhất bây giờ là báo lại những gì vừa diễn ra ở đây cho tông chủ biết, chỉ có tông chủ mới có thể nghĩ ra cách lấy lại công bằng cho hắn.

Lý Cương đến lúc về già mới có được con trai nên vô cùng yêu thương chiều chuộng nó. Vì con trai, hắn cố gắng kiềm chế nộ hỏa trong lòng, nhìn đám đông đang xao xác tản khai, không hề có ý định ngăn cản. Hiện tại trong lòng hắn tràn ngập phần nộ như núi lửa chuẩn bị phun trào.

475. Chương 432: Chuyện Phiếm.

- Hàn tông chủ, ta thấy hai người lúc nãy có vẻ kiêng nể vị Phượng Tộc thánh nữ đó.

Ngập ngừng một chút, Lăng Phong mới thốt ra được hai chữ kiêng nể. Hắn cũng vì coi Hàn Nguyệt Dạ là người thân thuộc nên mới dám nói như vậy.

Nếu như đổi thành người khác e rằng hai chữ kiêng nể này đã sớm dẫn đến tranh cãi rồi.

Hàn Nguyệt Dạ không hề có vẻ khó chịu trước cách nói của Lăng Phong mà khóe miệng còn lộ ra một tia trào phúng. Thấy Yên Vân La bên cạnh cũng có vẻ bất đắc dĩ, lắc lắc đầu thể hiện cảm giác hụt hẫng trong lòng.

Lăng Phong càng hiểu kì hơn, Phượng Tộc thánh nữ đã làm gì? Sao có thể khiến hai vị đại tông chủ có phản ứng như vậy?

- Mộc tông chủ, ngài nói một tông phái muốn truyền thừa lâu dài, quan trọng nhất cần có cái gì?

Hàn Nguyệt Dạ không trực tiếp trả lời Lăng Phong mà đặt ra một câu hỏi có vẻ không liên quan đến vấn đề.

Lúc này những người đi trên đường nhìn thấy bọn họ sớm đã biết ý tránh xa. Không phải vì tiếng ác đồn xa mà vì người thường không muốn có chuyện với hai đại nhân vật nổi tiếng này, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi, mất mạng như chơi.

Lăng Phong suy nghĩ một lúc, trả lời:

- Đương nhiên là nền móng và rồi.

- Không sai.

Hàn Nguyệt Dạ nở một nụ cười tán thưởng, nói:

- Vô Tắc Hoang Nguyên bây giờ có tam tộc thất tông, trừ Thanh Mộc Tông, Liệt Thiên Tông là hai tông phái mới nổi, để nền móng mong nhất ra, những đại thế lực khác đều cảm thấy rất sâu và sở hữu các con át chủ bài của riêng mình. Cái này trước mắt không cần nói đến.

Đến đây, ông thoáng dừng lại, ngữ khí tăng thêm vài phần mơ hồ:

- Những con át chủ bài ẩn tàng ấy không thể mang ra sử dụng một cách dễ dàng được nếu nguy cơ chưa đủ lớn.

Những lời này được ông lướt qua rất nhanh, Hàn Nguyệt Dạ nói tiếp:

- Ngoài nền móng ra, quan trọng nhất vẫn là thanh niên hội bối, một tông phái nếu như không có thanh niên cường giả thì sau khi những thế hệ cũ mất đi, tông phái đó chỉ còn nước lụi bại.

- Hàn tông chủ, đợi thêm chút nữa là trời tối rồi.

Chiêm Như Âm đang đi sau nhưng Yên Vân La, có vẻ cũng rất hiếu kì về Phượng Tộc thánh nữ. Nhưng đợi mãi không thấy Hàn Nguyệt Dạ nói thêm điều gì, trong lòng cô bắt đầu cảm thấy bức rứt như bị mèo cào, khó chịu vô cùng.

- Quỷ nha đầu, đừng có nhiều chuyện.

Yên Vân La mắng, trong lời mắng vẫn không giấu nổi tình cảm yêu thương:

- Phượng Tộc thánh nữ nói một cách nghiêm khắc thì có lẽ cũng đồng lứa với ngươi, nhưng địa vị hiện tại của nàng ta đã có thể sánh ngang với đám người già chúng ta rồi, đâu có thuộc loại không tìm không phỉ như nha đầu ngươi.

Trước mặt nữ sư, Chiêm Như Âm hoàn toàn không còn bộ dạng tính toán nữa, ôm chặt lấy tay nữ sư lắc lắc:

- Ai nói sư tôn già, sư tôn mãi mãi là một thiếu nữ trẻ trung.

Yên Vân La bị cô chọc cho phì cười, nhẹ nhàng búng yêu vào trán cô, mỉm cười mắng:

- Quỷ nha đầu, chỉ lẻo mép là giỏi.

Đoạn quay sang Hàn Nguyệt Dạ:

- Hàn tông chỉ đừng trách, con nha đầu này bị ta chiều hư rồi.

Hàn Nguyệt Dạ mỉm cười, quay sang nhìn Băng Tiêu, không biết là đang vui hay đang oán trách:

- Như nhau cả thôi.

Đường đường hai đại tông chủ đứng trên đỉnh quyền lực Vô Tận Hoang Nguyên, lúc này trông chẳng khác gì hai vị phụ mẫu đang âu yếm nhìn những đứa con mà mình gửi gắm bao nhiêu kì vọng, vừa kiêu ngạo lại vừa hài lòng.

- Được rồi, quay lại chuyện chính.

Hàn Nguyệt Dạ cảm thán xong, nhanh chóng xoay chuyển đề tài:

- Vị Phương Tộc thánh nữ này nổi lên nhanh như vậy cũng là vì tông môn giao dịch đại hội lần này. Đừng thấy đại hội bây giờ phần lớn vẫn do Phương Tộc chủ sự, trên thực tế trước khi tổ chức, Long Tộc cũng định giữ trò, đòi chủ sự liên hai lần.

Liên hai lần?

Lăng Phong nhíu mày, theo thông tin mà Thích Thiên Ách nói cho hắn biết quyền chủ sự cũng là do Long Tộc đặt ra, sớm đã được quyết định. Bây giờ bất cứ bên nào cũng không thể chiếm nhiều hơn, trừ phi thực lực các bên phát sinh nghịch chuyển cực đại. Vậy vì lý do gì mà Long Tộc quyết định đưa ra hành động đó? Không lẽ.

Thấy Lăng Phong lộ ra ánh mắt minh ngộ, Hàn Nguyệt Dạ thầm cảm thán: Tâm tư cơ mẫn như vậy thật không biết phải rèn luyện như thế nào. Ông cũng không giấu diếm, trực tiếp nói:

- Trong hoang nguyên đang có tin đồn, cường giả số một của Phương Tộc Phương Ly Thiên mười tám năm trước đã mắc bạo bệnh. Nhưng tin đồn này vẫn chưa được kiểm chứng. Lần này Long Tộc gây chuyện cũng là muốn kiểm chứng điều này. Nếu Phương Ly Thiên vẫn bình an vô sự, họ tuyệt đối không dám trực tiếp ngang nhiên khiêu khích như vậy.

Phương Ly Thiên mắc bạo bệnh?

Không chỉ Lăng Phong mà ngay cả Chiêm Như Âm cũng lần đầu tiên nghe thấy thông tin này, cả hai cùng lộ vẻ kinh ngạc: Phương Ly Thiên là đại viên mãn cấp cường giả, sao có thể mắc bệnh được, không lẽ là sống mái cùng hai đại cường giả khác? Nhưng thông tin này sao lại truyền được ra ngoài?

Yên Vân La biết chuyện hết sức hệ trọng nên lúc Hàn Nguyệt Dạ kể chuyện đã phát tay áo, tạo nên một tấm màn cách ly mỏng không để những gì họ đang nói lọt ra ngoài.

- Vậy sao Phương Tộc có thể lấy lại được quyền chủ sự?

Chiêm Như Âm hiểu kì hỏi.

Bị cô hỏi, tâm tư Hàn Nguyệt Dạ lại quay trở về ngày các phương thế lực tụ họp, bàn về chuyện quyền chủ sự thuộc về ai, mặt không khỏi hiện lên một tia cảm thán cường liệt:

- Đây chính là sự cường hãn của Phương Tộc thánh nữ đó!

Dừng lại đôi chút, ông nói tiếp:

- Lúc ấy không ai biết Phương Tộc còn có một vị thánh nữ. Khi nàng ta đại diện cho Phương Tộc đến tham gia thương thảo, chẳng ai thèm quan tâm đến nàng ta, đương nhiên cũng có ta trong số đó. Nhưng lúc nàng ta lên tiếng nói chuyện, không khỏi khiến người khác phải chăm chú lắng nghe. Lý lẽ nàng ta đưa ra ép Long Tộc không còn đường lùi, Kim Long Tộc tộc trưởng - người đại diện Long Tộc đến tham gia phải phần nộ thốt ra một câu: "Vô Tận Hoang Nguyên này, mạnh được yếu thua, tất cả đều dựa vào thực lực,

nếu như Phượng Tộc các người có đủ thực lực thì hãy lấy quyền chủ sự đi”. Chỉ một câu đó thôi, quyền chủ sự đã được quyết định!

Hàn Nguyệt Dạ thường ngày lạnh lùng như cũng không khỏi lộ ra vẻ hưng phấn, rõ ràng việc này khiến ông cảm thấy rất kích động:

- Vị thánh nữ đó tóm được câu này từng bước áp đảo, cuối cùng ép Kim Long Tộc tộc trưởng phải đánh cược: hai bên cùng quyết định đưa ra một người tham dự cá cược, người chiến thắng sẽ được quyền chủ sự giao dịch đại hộ. Vì muốn đảm bảo, Kim Long Tộc tộc trưởng đích thân ra tay!

- Vậy Phượng Tộc cử ai?

- Còn ai nữa? Đương nhiên là vị Phượng Tộc thánh nữ đó rồi!

Hàn Nguyệt Dạ hít một hơi thật sâu, nói tiếp:

- Mặc dù mọi người đều không rõ lai lịch của vị thánh nữ này nhưng thấy nàng ta tuổi còn trẻ nên cứ nghĩ dù có thiên tài đến mấy cũng không thể có tu vi quá cao, ai ngờ...

- Ai ngờ Phượng Tộc lại giành chiến thắng trong cuộc đối chiến đó.

Yên Vân La khỏ tiểu tiếp lời:

- Không ai biết đã xảy ra chuyện gì nhưng đích thân Kim Long Tộc tộc trưởng chặt vật tuyên bố quyền chủ sự thuộc về Phượng Tộc thì chắc chắn tu vi của Phượng Tộc thánh nữ đó phải hơn hẳn ông ta. Phải biết Kim Long Tộc tộc trưởng là một linh tôn có thực lực thực sự!

- Sư tôn, không lẽ ngay cả người cũng không nhìn thấy quá trình đối chiến sao?

- Không.

Yên Vân La lắc lắc đầu, nói:

- Lúc đó đối chiến phát sinh trong tiểu thể giới nên người ngoài căn bản không thể nhìn được.

- Tính toán kín kẽ, chiến đấu lực vượt qua tu vi linh tôn, hơn nữa nhìn qua nàng ta cũng mới chỉ ngoài hai mươi một chút.

476. Chương 433: Tranh Đoạt.

Lần lượt nói ra những gì mà mình quan sát được, cuối cùng Hàn Nguyệt Dạ chưa chút nói:

- Còn trẻ mà đã có năng lực như vậy, e rằng giới thanh niên không có ai bằng được nàng ta đâu!

Thích Thiên Ách nghe thấy vậy lộ ra biểu tình kiểu như không nghĩ thế. Hắn âm thầm quay sang nhìn Lăng Phong: Đùng ngạc nhiên, nếu như để cho họ biết tuổi thật của Lăng huynh đệ cũng như kinh nghiệm tu luyện chắc họ phải sợ đến rớt tròng mắt ra ngoài mắt.

Nghĩ lại những gì Lăng Phong đã trải qua, nếu như không phải đích thân kiểm chứng chắc Thích Thiên Ách cứ nghĩ mình đang mơ. Lúc mới gặp Lăng Phong còn chưa đến thánh vực, kết quả nửa năm sau gặp lại hắn đã là ngụy linh cấp rồi.

Sau đó vào Vô Tận Hoang Nguyên, lại chỉ nửa năm ngắn ngủi, Lăng Phong đã có chiến đấu lực của một linh tôn cấp!

Tốc độ tu luyện nhanh như vậy thử hỏi Phượng Tộc thánh nữ có bằng được không? Đương nhiên, Thích Thiên Ách chỉ hừ lạnh trong lòng chứ không thể hiện ra ngoài.

Lăng Phong nghe vậy chỉ gật gật đầu hiểu ý. Hắn đương nhiên hiểu về mình rõ hơn ai hết. Có được thành tích hôm nay tất cả đều nhờ tể ngộ, đổi thành người khác dù có tài nguyên tu luyện bằng đại đến thể nào cũng không thể kì ngộ liên tiếp được như hắn. Chính vì vậy hắn không hề có ý kiêu ngạo mà chỉ là thận trọng hoặc là nghi hoặc.

Nguồn gốc của sự nghi hoặc đến từ cảm giác thân thuộc lúc Phượng Tộc thánh nữ xuất hiện. Hắn rất tự tin vào trí nhớ của mình vậy mà nghĩ đi nghĩ lại bao nhiêu lần cũng không thể nhớ ra đã gặp nàng ta ở đâu. Vậy cảm giác thân thuộc đó sao lại có?

- Đến rồi.

Hàn huyền thêm vài câu, đi hết con đường buôn bán sầm uất, Yên Vân La chỉ về phía trước nói.

Lăng Phong nhìn thấy thương hộ mà bà ta định tặng cho mình. Vị trí của thương hộ này không phải là quá tốt, xung quanh cũng có rất nhiều bán những vật dụng phục cho sinh hoạt vui chơi giải trí. Ví dụ như chế biến thực phẩm có quế chi vạn năm, các loại ma thú quý hiếm. Ma thú ở đây mặc dù phẩm cấp không cao nhưng đều có một tác dụng đặc thù nào đó. Ví dụ một thương hộ chuyên môn bán phượng vĩ phiêu đầm lầy, loại ma thú này thực lực không quá tam tinh, nhưng ngoại hình lại rất xinh xắn, giống như một con sóc có cái đuôi lửa dài, có thể bùng cháy bất cứ lúc nào. Rất hợp để các chàng trai mua tặng cho ý trung nhân của mình.

Hơn nữa loại ma thú này còn có một đặc thù nữa đó là một loại kĩ năng bản mệnh thần kì ẩn chứa trong ma hạch của chúng. Loại kĩ năng bản mệnh này nếu như được kích phát sẽ tỏa ra một loại hương thơm ngào ngạt nên một vài thuật luyện sư đã dùng nó để luyện chế thành tinh chương, tên gọi "hương vân chương".

Những vật phẩm ma thú loại này rất nhiều. cả Ly Hỏa Thành chẳng khác gì một Vô Tận Hoang Nguyên thu nhỏ, ở đây có thể tìm được rất nhiều đặc sản hiếm có ở những nơi khác.

- Mộc tông chủ nếu như muốn bán vật phẩm gì quý giá thì ta khuyên ngài hãy nên đợi đến lúc giao dịch bên trong bắt đầu. Những thứ được bán ở đây đều là vật phẩm bình thường, cũng có rất ít người đủ sức mua được thứ mà ngài muốn bán.

Yên Vân La tốt bụng nhắc, trong mắt bà ta, Sáng Tông của Lăng Phong mới được thành lập chưa lâu, làm gì có thứ gì quý giá nên nói vậy cũng chỉ là giữ thể diện cho hắn thôi.

Lăng Phong khách khí nói:

- Đa tạ Yên tông chủ nhắc nhở, ta cũng không có thứ gì quý giá quá cần bán, tất cả chỉ là những món đồ nhỏ nhỏ luyện chế trong tông môn thôi.

- Ồ.

Thầy Lăng Phong nói vậy Yên Vân La trong lòng sớm đã có quan cảm nên đương nhiên cũng không nghi ngờ, vô tình hỏi:

- Không biết Mộc tông chủ định bán thứ gì?

- Chỉ là một chút tinh chương thôi.

Lăng Phong nói, móc ra hai miếng tăng nguyên tinh chương đưa cho hai người Yên Vân La:

- Phiên hai vị tông chủ xem giúp nếu như bán miếng tinh chương này bên ngoài Ly Hỏa Thành thì giá cả thế nào?

- Đây là. Hình như là bồi nguyên chương?

Yên Vân La do dự, càng ngắm kĩ miếng tinh chương trong tay, biểu tình của bà càng trở nên ngưng trọng, cuối cùng chuyển sang căng thẳng. Bà chuyển miếng tinh chương sang cho Chiêm Như Âm, nói:

- Như Âm, con xem thử xem sao.

Chiêm Như Âm từ lúc thấy Lăng Phong rút miếng tinh chương ra đã cảm thấy kinh ngạc. Lúc này không khỏi vội vàng đón lấy miếng tinh chương, chỉ dùng niệm thức quét qua hai lượt, thân thể mềm mại của cô khẽ chấn động:

- Đây không phải là bồi nguyên chương bình thường! Người luyện chế kiểu gì vậy?

Lúc này Hàn Nguyệt Dạ mới phản ứng kịp. Mặc dù ông không có thuật luyện sư đồ đệ đi theo nhưng kinh nghiệm nhiều năm làm chủ một tông phái lập tức giúp ông nhận ra giá trị cự đại của miếng tinh chương. Ông kích động hỏi:

- Một tông chủ, miếng tinh chương này vô cùng huyền kì, quý tông định bán thế nào?

Lăng Phong bị biểu tình kích động của ông làm cho ngây ra, hẳn không ngờ hai miếng tinh tăng nguyên chương của mình lại khiến hai con người này chấn động đến vậy. Trong mắt hắn, tăng nguyên chương mặc dù có thể giúp tăng trưởng năng lượng nhưng cũng không cần phải chấn động đến vậy chứ, không lẽ còn chỗ nào hắn tính toán sai?

- Khụ, thường tăng nguyên tinh không dùng kim tệ để tính mà dùng nguyên liệu để giao dịch.

Nhìn biểu hiện của đám Hàn Nguyệt Dạ, Lăng Phong cũng không biết dự định ban đầu của mình có hợp hay không nên ngữ khí có chút do dự:

- Đương nhiên là phải như vậy rồi.

Hàn Nguyệt Dạ không phản đối, trực tiếp hỏi:

- Không biết quý tông định dùng miếng tinh chương này để đổi lấy nguyên liệu gì?

-Ồ, đại khái là xà văn cương tâm, long cốt thảo, ngư nhi văn,...những nguyên liệu ấy chỉ cần có một khoản đều có thể đổi lấy tinh chương.

Lăng Phong liệt kê danh sách một loạt những thứ mà mình muốn nhưng thấy biểu tình của hai người Hàn Nguyệt Dạ càng lúc càng ngạc nhiên, miệng há mỗi lúc một to, mắt thậm chí còn phát ra quang mang lấp lánh hẳn đành phải nuốt những lời chưa nói hết vào bụng.

Giọng nói không khỏi bé dần, bụng thầm nghĩ: không lẽ mình đưa ra giá quá cao làm hai người họ sợ phát khiếp? Có thể kết giao được với hai đại tông phái này thật là tốt. Nghĩ vậy, Lăng Phong họ nhẹ một tiếng, quyết định đưa ra một cái giá thấp hơn:

- Nếu như hai vị cảm thấy cái giá này hơi cao, ta nghĩ...

- Sáng Tông có thể cung cấp bao nhiêu loại tinh chương này, bọn ta bao hết!

Hàn Nguyệt Dạ trực tiếp ngắt lời hắn.

- A?

Lăng Phong vẫn chưa kịp phản ứng, kết quả Yên Vân La đã không chịu thua kém, trừng mắt nhìn Hàn Nguyệt Dạ:

- Hàn tông chủ, ngài làm vậy có hợp lý không? Sao Sát Tình Tông của ngài có thể độc chiếm toàn bộ? Không lẽ Ngọc Lan Tông ta không có tư cách?

Nói đoạn, bà ta quay sang nhìn Lăng Phong, thành khẩn nói:

- Một tông chủ, bốn tông chịu trả gấp đôi giá ngài vừa đưa ra, chỉ cần để bốn tông mua hết tinh chương mà quý tông, ngài thấy thế nào?

Đừng thấy Yên Vân La thường ngày dịu dàng, chỉ cần liên quan đến lợi ích tông môn bà ta tuyệt đối không hàm hồ. Lúc này đối đầu với Hàn Nguyệt Dạ cũng rất gay gắt, khí thế không hề thua kém.

- Haizzz, Yên tông chủ, không lẽ chỉ có Ngọc Lan Tông tài đại khí thô?

Hàn Nguyệt Dạ bùng nổ triệt để, bất chấp tất cả kéo Lăng Phong về phía mình:

- Một tông chủ là ta quen biết trước, nói thế nào cũng phải có thứ tự trước sau chứ? Hơn nữa bà tưởng giá cao gấp đôi Sát Tình Tông ta không trả được sao?

- Hừ, gấp đôi được vậy nếu ta tăng gấp ba thì sao? Ngài tính thế nào?

Yên Vân La không hề có ý muốn nhường nhịn.

Khuôn mặt trắng ngọc của Hàn Nguyệt Dạ bị chọc giận đến nổi đỏ bừng lên, chỉ vào Yên Vân La không thốt nổi nên lời, cuối cùng hậm hực dậm chân:

- Ta không biết! Lần này số tinh chương của Mộc tông chủ Sát Tình Tông ta phải chiếm một nửa, cái này không cần phải thương lượng nữa!

Bằng Tiêu trợn mắt nhìn nãi sư, không ngờ vị sư tôn lạnh như băng cũng có lúc đánh đá đến vậy. Hôm nay đúng là được mở rộng tầm mắt.

- Hắc, Hàn tông chủ, đừng tưởng ngài là tông chủ một phái mà định giở trò vô lại, tưởng ta sợ à?

- Không sợ thì bà cứ thử xem! Đừng tưởng là phụ nữ mà bỗng toa nhường bà!

Hàn Nguyệt Dạ là người có xu hướng gia trưởng, khinh thường nói.

Yên Vân La giận đến run người, trừng mắt nhìn ông ta, phát ra những âm thanh chói tai như tiếng những sợi dây cung bị kéo căng, từng vòng từng vòng khói trắng tỏa ra từ lòng bàn tay bà ta, lượn vòng quanh cơ thể.

Hàn Nguyệt Dạ cũng không chịu thua, mũi phun ra hai luồng bạch khí, khí lưu uốn lượn như long bàn, giao kết lại với nhau tạo thành một khối băng chương mắt rồng. Bên trong băng chương, mây khói múa lượn như tiên nữ, tư thế xinh đẹp vô cùng.

Lăng Phong nhìn đến nỗi ngây người, không ngờ chỉ vì một miếng tăng nguyên tinh chương nho nhỏ mà có thể khiến hai vị nhất lưu tông phái tông chủ gây chiến với nhau. Hắn vội vàng chen vào giữa, ngăn cản:

- Hai vị tông chủ gượng đã, có gì thì từ từ nói, chỉ cần có đủ nguyên liệu, bổn tông vẫn còn rất nhiều tăng nguyên tinh chương, không cần phải tranh giành.

- Rất nhiều?

Nghe thấy vậy, mắt hai người lập tức sáng rực, chăm chú nhìn Lăng Phong:

- Mộc tông chủ, vậy quý tông có thể cung cấp bao nhiêu.

Lăng Phong nhìn Du Thiên Trì sau lưng, vị lão đầu hiểu ý đưa ra một con số. Suy nghĩ một lúc, Lăng Phong nói:

- Lần này đến Ly Hỏa Thành, ta chỉ mang theo hai mươi miếng tăng nguyên tinh chương.

- Hai mươi miếng?

Sự nhiệt tình của của Hàn Nguyệt Dạ có chút lạnh bớt. Ông trầm ngâm nói:

- Theo như ta quan sát, tinh chương của quý tông mặc dù hiệu quả tăng cường năng lượng tương đối tốt nhưng nếu như chỉ có mấy miếng ít ỏi, hiệu quả sẽ không được rõ ràng. Ông dậm mạnh vào lòng bàn tay, nói:

- Thế này đi, mười miếng của quý tông, ta...

Cảm nhận được đang có một luồng ánh mắt sắc bén bắn tới, ông vội vàng giữ lại hai chữ "bao hết" cuối cùng, chuyển thành:

- Ta mua một nửa.

Yên Vân La lúc này mới chịu thu lại ánh mắt sát nhân, nhìn Lăng Phong nói:

- Mộc tông chủ, vậy nghĩa nữa còn lại thuộc về tông môn chúng ta.

Lăng Phong có chút không quen với ánh mắt nhiệt tình của họ, vội vàng nói:

- Xin lỗi, hai vị tông chủ. Số tinh chương mang đến Ly Hỏa Thành lần này, bổn tông không có ý định bán.

- Ồ?

Hai người Hàn Nguyệt Dạ có vẻ ngạc nhiên, Yên Vân La tâm tư tỉ mỉ hơn nên lập tức nghĩ ngay ra được nguyên nhân, hai mắt sáng rực, nói:

- Mộc tông chủ, số tinh chương này là do tông quý tông tự mình luyện chế?

Lăng Phong thở dài, bụng thầm nghĩ hai vị tông chủ này thật khiến người ta thất vọng. sao có thể ngốc nghếch đến mức bây giờ mới hiểu ra mấu chốt vấn đề.

Thấy thái độ Lăng Phong, hai người quay sang nhìn nhau, hít vội một ngụm không khí:

- Quý tông có thể nghiên cứu ra cách cải thiện bồi nguyên chương?

- Không phải bồi nguyên chương, chính xác là tăng nguyên tinh chương!

Lăng Phong sửa lại, bổ sung thêm:

- Nếu coi nó là cải thiện từ bồi nguyên chương cũng không sai, hiệu dụng hai bên đều như nhau, chỉ có điều hiệu quả của tăng nguyên tinh chương mạnh hơn.

Dù Lăng Phong đã đích thân thừa nhận, Hàn Nguyệt Dạ vẫn cảm thấy khó tin, lẩm bẩm nói:

- Luyện phương của bồi nguyên chương bị Huyền Nguyên Tông lũng đoạn.

Không phải chưa từng có thuật luyện sư muốn mô phỏng mà là chưa từng có ai thành công, hiệu quả của thành phẩm kém hơn của Huyền Nguyên Tông rất nhiều. Nếu như quý tông có thể luyện chế ra tinh chương có hiệu quả tốt hơn nó, vậy có nghĩa là...

Ông không nói ra suy đoán của mình nhưng ý tứ trong đó thì cũng đoán ra được, đó chính là Sáng Tông có thuật luyện sư mạnh hơn của Huyền Nguyên Tông.

Suy đoán này bất luận đúng hay sai, chỉ cần dựa vào một chút thông tin Lăng Phong vừa tiết lộ, Hàn Nguyệt Dạ đã có thể lập tức đoán ra. Chưa bao giờ ông cảm thấy mình thông minh đến vậy. Nếu như không phải hoàn cảnh không cho phép, ông đã cho phép mình lớn tiếng cười vang rồi. Chỉ chống lại một Thanh Mộc Tông bé nhỏ, kết quả lại kết giao được với một tông phái thần bí như Sáng Tông, cuộc mua bán này ai dám nói là không có lời chứ?

- Vậy ngài muốn dùng số tinh chương này thu hút mọi người đến đặt hàng?

Chiêm Như Âm tâm tư linh mãnh, lập tức hiểu ra ý định của Lăng Phong, nhất thời kinh hô lên một tiếng. Yên Vân La được cô nhắc nhở cũng giật mình, chẳng kịp tán dương ái đồ, kinh ngạc quay sang nhìn Lăng Phong.

Thân là tông chủ một tông phái nhất lưu, Yên Vân La đương nhiên vô cùng thông hiểu quyền mưu. Lúc này vừa mới liếc qua bà đã lập tức nhận ra hiệu dụng phi phạm của tăng nguyên tinh chương. hơn bồi nguyên chương đang thông hành bây giờ nhiều. Nếu như mở rộng quy mô quảng cáo, có thể khiến thanh danh Sáng Tông bay cao bay xa, kiến lập thanh vọng cường đại trong các đại tông môn.

Như thế vẫn chưa là gì, hiệu dụng thực sự nằm ở chỗ bồi nguyên chương có thể mang lại cho Sáng Tông hiệu ứng tiềm tại!

Thời gian kiến lập của Huyền Nguyên Tông vẫn chưa được gọi là lâu, so với Sát Tinh Tông, Ngọc Lan Tông những tông môn có lịch sử lâu đời thì không thể bằng được. Nhưng tông chủ của họ là linh tông cấp thuật luyện sư, cộng thêm việc lũng đoạn ý nguyên chương, bồi nguyên chương - loại tinh chương mà phần lớn mọi tông phái đều cần nên mới có thể tạo dựng được những mối quan hệ chặt chẽ với các tông môn, mới khiến địa vị của Huyền Nguyên Tông ngày càng được củng cố, mới được sánh vai với tứ đại tông phái khác và trở thành một nhãn hiệu tông phái lâu đời trong mắt mọi người.

Có thể thấy nếu như Lăng Phong thành công, Sáng Tông sẽ có hi vọng đuổi kịp thậm chí vượt qua Huyền Nguyên Tông!

Đối diện với nghi vấn của Chiêm Như Âm, Lăng Phong chỉ mỉm cười, không phủ nhận cũng không khẳng định. Hàn Nguyệt Dạ là người trực tiếp nhất, ông hiểu Sát Tinh Tông không chú trọng đến chuyện sản xuất thuật luyện sư nên không có kị như Ngọc Lan Tông, hỏi:

- Tăng nguyên tinh chương này không biết quý tông mất bao lâu để luyện chế được một miếng?

- Luyện chế một miếng mất bao lâu?

Lăng Phong ngậy người.

Thấy vậy, Hàn Nguyệt Dạ có chút căng thẳng:

- Trước đây trong tông môn ta chỉ có đệ tử hạch tâm nhất mới có cơ hội sử dụng loại tinh chương này. Như vậy mặc dù số lượng yêu cầu bị hạn chế, nhưng số lượng cần dùng lại không nhỏ. Nếu như tốc độ luyện chế quá chậm thì cũng không ổn.

Ngừng lại đôi chút, ông nhú mày hỏi:

- Không biết quý tông nửa tháng có thể luyện chế thành công một miếng trong vòng nửa tháng không?

- Nửa tháng?

Lăng Phong và Du Thiên Trì cùng lộ ra một nụ cười cổ quái.

- Không lẽ phải cần một tháng?

Hàn Nguyệt Dạ nhú mày, thở dài nói:

- Như vậy e rằng hơi khó, chúng ta vẫn phải mua một lượng lớn từ Huyền

Nguyên Tông, vẫn bị tên tham lam ấy chặt chém.

- Chỉ cần quý tông chịu công bố luyện phương là được rồi? Chúng ta có thể sắp xếp thuật luyện sư luyện chế.

Chiêm Như Âm không nhịn được nói:

- Sáng Tông nếu như chịu đồng ý, có thể bán luyện phương cho chúng ta, điều kiện thế nào tùy các người.

- Như Âm, câm miệng!

Yên Vân La thần tình chợt biến, vội vàng quát. Thấy Lăng Phong không có ý trách móc, bà mới yên tâm thở phào, nghiêm giọng quát:

- Luyện phương là bí mật lớn nhất của thuật luyện sư, sao có thể vô lễ như vậy được? Nếu còn nói linh tinh nữa, lập tức quay về bế cấm bế cho ta!

477. Chương 434: Đám Đông Im Lặng.

Đã lâu lắm mới bị nài sư mắng, Chiêm Như Âm hai mắt đỏ hồng, hai giọt lệ xém chút nữa thì rơi xuống.

- Được rồi, Yên tông chủ không cần trách cô ấy, thanh niên nghĩ gì nói nấy là tốt mà.

Lăng Phong không quan tâm đến những gì Chiêm Như Âm nói, chủ yếu là vì hắn chưa bao giờ coi luyện phương là thứ quý giá. Có linh kiếm tại thân, cộng thêm kho tri thức của thuật luyện sư, bất cứ tinh chương nào chỉ cần một khoảng thời gian nhất định hắn đều có thể phân tích được hết, thậm chí chuyển cải thiện cũng không phải là khó.

- Một tông chủ đại lượng không tính toán với người, còn không mau xin lỗi Một tông chủ!

Chiêm Như Âm cố nén không để cho mình rơi nước mắt, bất đắc dĩ quay sang Lăng Phong cúi người hành lễ. Không đợi cô lên tiếng, Lăng Phong đã mỉm cười khoát tay, quay sang nói với Hàn Nguyệt Dạ:

- Hàn tông chủ đừng lo, bốn tông hoàn toàn có thể theo được tốc độ luyện chế tăng nguyên chương.

Dừng lại đôi chút, hắn nói:

- Ô, nửa tháng thì không được, nhưng hai ba ngày luyện chế một miếng thì hoàn toàn có thể.

- Nửa tháng không được, hai ba ngày...

Lúc này Hàn Nguyệt Dạ mới hoàn toàn tỉnh táo, kinh ngạc nhìn Lăng Phong, thân thể chấn động với một tần suất vô cùng khoa trương:

- Hai, hai ba ngày?

Lăng Phong xòe rộng hai tay, thái độ vẫn vô cùng thản nhiên:

- Đúng, hai ba ngày.

Trên thực tế, tốc độ luyện chế tăng nguyên tinh chương chỉ cần một ngày là đủ, nếu như không phải vì ngại phối hợp với hồi thức pháp mà Lăng Phong truyền thụ sẽ khiến niệm thức tiêu hao ảnh hưởng sinh mệnh lực thì một chỉ cấp thuật luyện sư chỉ cần nửa ngày đã có thể luyện chế được một miếng!

Đương nhiên, Lăng Phong phải giấu phần thông tin này đi.

Được Lăng Phong đồng ý, Hàn Nguyệt Dạ quay sang nhìn Yên Vân La, mắt hai người lộ ra một tia kinh hãi: Nếu như Sáng Tông có thể luyện chế với tốc độ đó thật, vậy mọi người cần gì phải tranh nhau nữa.

Thấy họ coi trọng tăng nguyên chương như vậy, Lăng Phong có chút mơ hồ, nó có tác dụng rất lớn với cường giả dưới linh cấp, nhưng tấn thăng lên linh cấp hiệu dụng không còn rõ ràng như thế nữa. Đối với một tông phái mà nói, dưới linh cấp đều là con kiến hết, sao phải coi trọng đến vậy.

Trong tâm trạng không hiểu, Lăng Phong trực tiếp nói ra thắc mắc của mình.

- Còn không phải là do Huyền Nguyên Tông đó gây chuyện sao?

Yên Vân La giận dữ mắng.

- Tông chủ, chúng ta vào trong rồi bàn tiếp.

Lăng Phong lúc này mới nhận ra là mọi người đều đang đứng ngoài đường nói chuyện, cười nói:

- Đương nhiên, mọi chuyện đều nghe Yên tông chủ sắp xếp.

Thương hộ vì nằm ở vị trí không tốt, cộng thêm không được Ngọc Lan Tông đầu tư kinh doanh nên có chút quanh quẽ. Nhưng bên trong vẫn còn một số người phụ trách dọn dẹp hàng ngày. Nhìn thấy tông chủ đích thân đến, họ sợ đến nỗi nhảy dựng lên, một vị lão giả dẫn theo đoàn người cung kính đứng hai bên nghênh đón.

Yên Vân La phẩy tay, nói với lão giả:

- Trương chấp sự, phiền ông thu xếp cho một căn phòng sạch sẽ để chúng ta bàn chuyện.

- Vâng.

Trương chấp sự thấy một nhân vật nhỏ như mình mà tông chủ cũng nhớ, hưng phấn đến nỗi hai má rung rung làm chòm râu dưới cằm cũng rung rung theo, vội vã làm theo mệnh lệnh. Nhân lão thành tính, ông ta đương nhiên hiểu chuyện gì nên hỏi và chuyện gì tuyệt đối không nên đụng vào nên cũng không tỏ ra ngạc nhiên trước sự xuất hiện bất ngờ của tông chủ.

Cảnh tượng này khiến Lăng Phong không khỏi trầm gật đầu, tông chủ của một đại tông phái không thể chỉ đơn thuần dựa vào tu vi cường đại của mình. Nhìn một phần có thể đoán ra toàn cảnh. Từ hành động lúc này của Yên Vân La, Lăng Phong có thể nhìn ra đạo lý đối đãi với người dưới của bà ta rất đáng học tập.

Lăng Phong có được thành tựu hôm nay cũng là vì có sự giúp đỡ của Sang Sư và đương nhiên còn không ít kì ngộ. Nhưng quan trọng hơn cả vẫn là sự nỗ lực không ngừng của hắn.

Chỉ có nỗ lực học tập, hạ thấp tầm mắt của mình để đánh giá những người xung quanh, đúc rút kinh nghiệm thì cuối cùng mới có được thành quả to lớn.

Trương chấp sự làm việc rất nhanh, chỉ một lúc đã dọn dẹp xong căn phòng mời Yên Vân La và bọn Lăng Phong vào ngồi.

Sau khi ngồi xuống, Yên Vân La nói tiếp:

- Năm nay không biết vì sao, giá tinh chương mà Huyền Nguyên Tông đưa ra đột nhiên tăng vọt! Bọn họ vẫn dùng phương thức lấy vật phẩm đổi tinh chương, nhưng tiêu chuẩn thì cao đến mức quá đáng, ví dụ như một miếng bồi nguyên chương bình thường, giá trị đã cao gấp mười lần cái giá mà ngài vừa đưa ra!

Đây không phải chuyện gì bí mật, chỉ cần Lăng Phong nghe ngóng một chút chắc chắn cũng biết nên Yên Vân La không có ý định giấu diếm.

- Không sai.

Hàn Nguyệt Dạ quay lại nhìn Băng Tiêu sau lưng, bổ sung thêm:

- Ta vốn dĩ cũng không có ý định đến đây, chỉ là nhận được thông tin từ trú phượng biện ở Ly Hỏa Thành gửi đến mới biết việc đã trở nên trầm trọng nên vội sắp xếp đến đây.

Có Yên Vân La ở đây, ông đương nhiên không thể kể ra chuyện tông môn mình xuất hiện phản đồ.

Nói đoạn, mặt Hàn Nguyệt Dạ hiện lên một tia phần nộ:

- Huyền Nguyên Tông đó đáng ghét vô cùng, lấy lý do nguyên liệu luyện chế bồi nguyên chương rất quý hiếm nên tự ý tăng giá lung tung, thật đúng là ức hiếp người quá đáng! Chúng tưởng Vô Tẩn Hoang Nguyên này chỉ có nhà chúng là có bồi nguyên chương sao!

- Không phải chỉ có nhà đó sao.

Yên Vân La chán nản nói rồi lập tức nở nụ cười mừng rỡ kiêu tai qua nạn khỏi:

- Nhưng có Mộc tông chủ ở đây, e rằng cục diện lưng đoạn sẽ bị phá vỡ.

Lăng Phong phẩy tay, cố kiềm chế không quay lại nhìn phản ứng của Tào Kế Suất. Lúc này linh quang lóe lên trong đầu, hắn lập tức hiểu ra Huyền Nguyên Tông vì bị Tào Kế Suất lấy mất nguyên liệu nên mới trở nên thiếu hụt như vậy!

Không cần nghĩ cũng biết Huyền Nguyên đau lòng đến thế nào, chẳng trách hắn phát lệnh truy nã Tào Kế Suất, thậm chí còn dùng một lý do mà bất cứ người đàn ông nào cũng không thể chấp nhận làm cái cớ để truy sát.

Thiếu phần nguyên liệu này, Huyền Nguyên Tông đương nhiên tổn thất nghiêm trọng nên phải dùng một cái giá trên trời để bù đắp lại những tổn thất ấy. Nếu như quy kết trách nhiệm thì những gì mà bọn Yên Vân La đang phải chịu hoàn toàn do một tay Tào Kế Suất gián tiếp tạo thành!

Tên nhãi này, đúng là hại người không ít!

Lăng Phong ho một tiếng, sờ sờ mũi bối rối, hắn không biết nếu như nói nguyên nhân bên trong ra liệu hai con người trước mặt có từ cảm kích chuyển sang trở mặt giận dữ bỏ đi không nữa.

- Bồi nguyên chương này ngoài tăng cường năng lượng ra, tác dụng khác cũng không nhiều, Huyền Nguyên Tông sao có thể dùng nó kiềm chế được các tông phái khác?

Lăng Phong chuyển chủ đề, đây chính là điểm mà hắn nghĩ mãi không ra.

- Mộc tông chủ, ngài không biết sao?

Hai người Yên Vân La hết sức ngạc nhiên, đồng thanh hô lên một tiếng.

Không chỉ hai người Yên Vân La, những người khác cũng cảm thấy vị Mộc tông chủ này có chút không tương xứng với chức danh của mình, sao hắn có thể không hiểu về sự độc đáo hấp dẫn của tông môn mình chứ.

Ánh mắt nhìn Lăng Phong của bọn Du Thiên Trì có chút kì quái. Thậm chí, so với hắn, hai người hiểu Lăng Phong rõ nhất là Hải Tư Lam và Thích Thiên Ách cũng gần như hóa đá.

- Ấy, ta nói gì sai sao?

Lăng Phong có ngốc mấy cũng biết mình vừa mắc một sai lầm thường thức, nếu không sai mọi người lại có phản ứng như vậy.

- Ha ha, tông chủ, bồi nguyên chương có thể nhanh chóng nâng cao năng lượng trừ bị của thiên hành giả, có tác dụng rất lớn cho chuyện đột phá linh cấp sau này của họ, xác suất thành công là rất lớn.

478. Chương 435: Dạ Như Thủy.

Thích Thiên Ách không thể đứng nhìn thêm được nữa, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ, vị Lăng huynh đệ này đúng là ngồi trên bảo sơn mà không biết!

Hắn giải thích thêm một bước:

- Đây vẫn là chuyện nhỏ. Ngoài ra vẫn còn một bộ phận tu luyện giả vẫn còn bị cầm chân ở thánh vực cảnh giới, thậm chí có thể đột phá thành ngụy linh cấp dưới tác dụng của bồi nguyên chương!

Cuối cùng hít một hơi thật sâu, Thích Thiên Ách nói:

- Đối với những người không thể đột phá mà nói, thật đúng là cọng rơm cứu mạng! Nhất là những cường giả có thực lực cường kình càng nên tích trữ một ít bồi nguyên chương, đề phòng hậu bối trong nhà xuất hiện tu luyện bình cảnh, lúc đó có thể phát huy tác dụng then chốt.

Thích Thiên Ách vẫn chưa nói hết, từ thánh vực vào linh cấp còn có một cánh cửa lớn cần vượt qua đó là ngụy linh cấp! Chỉ cần thuận lợi trở thành ngụy linh cấp, mọi chuyện sau này sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Du Thiên Trì giận đến phát điên, lạnh lùng nói tiếp:

- Trước khi đến đây chúng tôi không biết chuyện Huyền Nguyên Tông tăng giá tinh chương ở Ly Hỏa Thành, nếu không tuyệt đối đưa ra cái giá thấp đến vậy! Nếu như bây giờ bán tăng nguyên chương ra, chúng ta có nâng giá lên năm lần cũng không quá đáng!

Hắn quay sang nhìn Lăng Phong, ánh mắt đầy vẻ khinh bỉ. Bản thân chỉ ít cũng là một ngụy linh cấp thuật luyện sư, trong Vô Tận Hoang Nguyên này tuyệt đối là của hiếm, sao lại có thể gặp phải một tông chủ vô tri như vậy? Hơn nữa lúc mới gặp hắn còn không tôn trọng mình nữa, chỉ cần mỗi điều ấy đã đủ chứng minh vị tông chủ này vô tri với tinh chương đến thế nào! Mà làm việc với một vị tông chủ vô tri như vậy thì không cần hỏi cũng biết chắc chắn rằng địa vị của hắn cũng bị giảm mạnh, ai bảo người ta không biết được "giá trị" của mình chứ.

Đã định mang "tăng nguyên chương" ra bán, chỉ ít cũng phải hiểu ít nhiều về nó chứ? Cái tên này, mọi người cứ nghĩ hắn hiểu rõ lắm, ai ngờ một chút cũng không hiểu!

Giờ phút này, nếu như không có người ngoài ở đây, lão thuật luyện sư đã nhảy vào bóp cổ Lăng Phong rồi. Thật là phí công có một vị sư tôn tốt. Du Thiên Trì cứ nghĩ đến vị thuật luyện sư thần bí của Lăng Phong lại không khỏi ngớ ngẩn.

Mặt Hải Tư Lam đầy vẻ hoài nghi: người này đúng là vị thuật luyện sư siêu cấp mà hắn quen chứ?

Đánh tráo, nhất là đã bị đánh tráo!

Trước ánh mắt khiển trách của mọi người, Lăng Phong chỉ biết khổ tiểu, sở hữu tài nguyên mà tất cả thuật luyện sư đều mơ có được vậy mà còn tính toán sai, có lẽ thiên hạ này chỉ có một mình hắn.

Nhìn Lăng Phong bị lên án công khai, Yên Vân La không nhịn được cười, cứ nghĩ vị tông chủ Sáng Tông này khó tiếp cận, ai ngờ hắn cũng có mặt hài hước này. Nhìn vẻ mặt giống như một cậu bé làm sai đang bị mọi người "Dạy bảo" của Lăng Phong, Yên Vân La mới chợt nghĩ đến tuổi tác của hắn. Nghĩ như vậy nàng không khỏi thầm cười khổ.

- Nói một cách nghiêm túc, chúng tôi cũng đã hưởng ké một chút lợi ích từ

Mộc tông chủ đấy chứ.

Yên Vân La lắc lắc đầu, cảm thán nói:

- Ngày thường tinh chương mà Huyền Nguyên Tông bán ra đã có giá gấp đôi Sáng Tông, nếu bây giờ được mua với giá gấp đôi đã là mắc nợ Mộc tông chủ rồi.

Nghe vậy, Hàn Nguyệt Dạ cũng tỏ ý tán đồng. Nếu như thiếu đi ý nguyên chương, họ hoàn toàn có thể mua được từ nơi khác, chỉ là hiệu dụng ít hơn một chút. Nhưng bồi nguyên chương thì hoàn toàn không giống vậy, trừ Huyền Nguyên Tông ra, không còn nơi nào bán hết!

Nếu như đổi thành giá hiện tại, chỉ cần mua tinh chương cho một mình Bằng Tiêu dùng thôi, Sát Tình Tông trên dưới sẽ phải thắt lưng buộc bụng sống qua ngày.

Để có được đủ số bồi nguyên chương trừ bị, vị đại tông chủ này thiếu chút nữa đã bị buộc phải đi cướp của rồi.

Không cần nghĩ cũng biết, lúc nhìn thấy hiệu dụng vượt trội của tăng nguyên chương cùng với cái giá rẻ mạt của nó, Hàn Nguyệt Dạ kích động đến thế nào.

- Chuyện này tạm thời không nên bàn nữa.

Lăng Phong mỉm cười lắc lắc tay, trên thực tế hắn đã có một lượng nguyên liệu bàng đại do Tào Kế Suất cung cấp, Sáng Tông căn bản không thiếu nguyên liệu, cũng không cần lấy tinh chương ra bán. Hắn lựa chọn bán tăng nguyên chương cũng là vì muốn kết nối quan hệ với các đại tông phái. Không có phương thức kết nối nào tốt hơn cách này!

Bàn đến chính sự, thái độ Lăng Phong lập tức trở nên nghiêm túc, ngay cả bọn Du Thiên Trì sau lưng cũng lộ ra thần sắc tôn kính thuận tòng.

Sự biến hóa bất ngờ này đương nhiên khiến hai người Yên Vân La hơi bất ngờ, ngẫm lại, đây mới chính là phương thức ứng xử trên dưới mà một tông môn cần có!

- Ta có chuyện này muốn phiền hai vị.

- Mộc tông chủ xin cứ nói.

- Người kính ta một thước, ta trả người một trượng.

Lăng Phong đã đưa ra một cái giá vô cùng ưu đãi với tăng nguyên chương, hai người họ đương nhiên cũng muốn hồi báo. Nghe Lăng Phong nói vậy không khỏi duy trì thái độ khiêm tốn hòa nhã.

- Hai vị chắc cũng biết việc Huyền Nguyên Tông đến Sáng Tông khiêu chiến.

Lăng Phong nói đến đây, biểu tình hai người Hàn Nguyệt Dạ lập tức nhất ngưng!

Thấy vậy, Lăng Phong cười nói:

- Hai vị không cần phải lo lắng, Mộc tổ tuyệt đối không dám cuồng vọng đến chuyện nhờ hai vị giúp đối phó với Huyền Nguyên Tông.

Nghe vậy, hai người thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Hàn Nguyệt Dạ không khỏi lộ ra một tia bối rối:

- Để Mộc tông chủ phải cười chê rồi, thật lòng mà nói nếu như Mộc tông chủ muốn đối phó với Huyền Nguyên Tông, chúng tôi nhất định sẽ tán thành một trăm phần trăm. Nhưng ngài cũng biết Huyền Nguyên là linh cấp thuật luyện sư duy nhất ở Vô Tận Hoang Nguyên, tông môn khó tránh khỏi có lúc cần đến sự giúp đỡ của hắn.

Cự linh là căn cơ tu luyện, trong lúc chiến đấu kịch liệt nếu như bị tổn thương khó tu phục đến lúc đó phải nhờ đến thuật luyện sư giúp đỡ. Hơn nữa giả như thương thế vô cùng nghiêm trọng, thuật luyện sư bình thường không thể giúp được gì.

Bởi vì thân là linh cấp thuật luyện sư nên giá trị của Huyền Nguyên thế nào không cần nghĩ cũng biết. Muốn được hắn giúp đỡ, ngoài giá cả đắt đỏ và tình cảm tích lũy ra, đương nhiên chưa từng trở mặt hay đối lập với Huyền Nguyên Tông cũng là một điều kiện quan trọng, trừ phi có đủ bạo lực ép Huyền Nguyên Tông cúi đầu, nếu không trừ mảnh nhân như Bằng Phiên Vân ra e rằng rất ít người dám dùng phương thức uy hiếp ép Huyền Nguyên ra tay chữa trị. Nên phản ứng này của hai người không hề khiến Lăng Phong cảm thấy ngạc nhiên.

Sau khi loại bỏ lo lắng cho hai người, hắn trầm ngâm nói:

- Ta chỉ cầu xin một điều, hai vị hãy giúp ta đầu mạnh danh tiếng của tăng nguyên chương. Nếu như có người nghi ngờ tăng nguyên chương của bốn tông, hi vọng hai vị có thể đứng ra chứng minh giúp.

Lần này đến đại hội, thời gian chuẩn bị quá gấp cộng thêm liên tục phát sinh chuyện khiêu khích của Tịch Tùng Tử nên chỉ chuẩn bị được hai mươi miếng tăng nguyên chương. Số tinh chương này đương nhiên không thể bán. Nếu như ai muốn mua, Lăng Phong cũng chỉ sắp xếp cho họ đặt hàng, không thể để họ kiểm nghiệm hiệu quả từng miếng được nên mới đưa ra thỉnh cầu này.

Hai người Hàn Nguyệt Dạ quay sang nhìn nhau cười, đồng thanh nói:

- Chuyện này không khó, đương nhiên chúng tôi phải làm thế rồi. Có hai chúng tôi giúp tuyên truyền, Huyền Nguyên cũng không thể làm được gì. Ai bảo tinh chương của hắc không bằng của nhà người khác chứ. Biết đâu nhân cơ hội này lại bức vắn được chút bí mật gì của Huyền Nguyên Tông thì sao.

- Vậy đa tạ hai vị.

Lăng Phong cũng thấy yên tâm, Sáng Tông mới được thành lập chưa được bao lâu nên vẫn chưa được nhiều người tín nhiệm, nếu như có hai người Hàn Nguyệt Dạ đảm bảo, hiệu quả chắc chắn sẽ tốt hơn việc tự mình tuyên truyền rất nhiều lần.

Tiếp sau đó, các bên cùng thảo thêm một vài chi tiết nữa, ước định sau này Sáng Tông sẽ cung cấp bao nhiêu tăng nguyên chương cho hai bên cũng như họ sẽ phải trả bao nhiêu nguyên liệu.

Cuối cùng Hàn Nguyệt Dạ là người đầu tiên lên tiếng cáo từ:

- Mộc tông chủ, nếu như không ngại đường xa, chúng tôi cùng ở Ly Hỏa Thành, sau này phải đi đi lại lại nhiều rồi.

- Đương nhiên, có thời gian rảnh ta nhất định sẽ đi thăm hai vị tông chủ.

Lăng Phong khách khí đưa ông ra cửa.

- Yên tông chủ không đi cùng sao?

Hàn Nguyệt Dạ quay sang nhìn Yên Vân La đang đứng sau lưng Lăng Phong. Yên Vân La không nói gì chỉ lườm cho ông ta một cái:

- Ta phải báo cáo hành tung của mình với Hàn tông chủ sao?

Hàn Nguyệt Dạ cười cười, ông cũng thăm đoán ra lúc này Yên Vân La đứng ra nói giúp cho Lăng Phong, thậm chí không ngại trở mặt với Thanh Mộc Tông nhất định phải có ẩn tình khác. Biết tò mò việc của người khác là một chuyện vô cùng cấm kỵ nên ông cũng không nói nhiều, chấp chấp tay cáo từ rồi rời đi.

Bằng Tiêu nhìn Lăng Phong, ánh mắt đầy vẻ phức tạp, định nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ thở dài bỏ đi. Trong lòng hắn cảm thấy rất hụt hẫng, mỗi lần gặp mặt Lăng Phong lại thấy khoảng cách giữa hai người mỗi lúc một lớn.

Thậm chí hắn phát hiện mình một chút tự tin đuổi kịp Lăng Phong cũng không có!

Nhìn theo cho đến khi bọn Hàn Nguyệt Dạ đi khuất, Lăng Phong mới quay lại chỗ Yên Vân La. Đối phương có vẻ muốn nói gì rồi lại thôi, biểu tình không còn tự nhiên như lúc này nữa.

- Yên tông chủ vẫn còn việc gì sao?

Yên Vân La không nói, Lăng Phong chỉ còn biết chủ động hỏi.

Do dự một lúc, Yên Vân La mỉm cười cúi đầu, biểu tình có chút né tránh:

- Mộc tông chủ, ngài có thể nói chuyện riêng với ta một chút được không?

- Ừm?

Lăng Phong cũng lấy làm lạ tại sao Yên Vân La lại chịu lên tiếng giúp mình, nhưng lúc này có Hàn Nguyệt Dạ ở đây hắn không tiện hỏi, bây giờ thấy biểu tình của bà ta như vậy, trong lòng có chút ngạc nhiên.

- Là chuyện có liên quan đến u quang bộ.

Những lời này như tiếng sét nổ vang trong thức hải Lăng Phong, hắn lập tức bình tĩnh, thậm chí mình quá hồ đồ. Lần trước Bàn Phiến Vân cũng tìm đến hắn hỏi mấy câu kì quặc, đáng lẽ hắn phải đoán ra giữa

Ôn Đình với Yên Vân La có một mối quan hệ cổ quái mới đúng. Thân là tông chủ một tông phái, nếu như muốn hỏi chuyện có liên quan đến tình cảm cá nhân, sao có thể hỏi ngay trước mặt bao nhiêu người được.

Vì vậy, Lăng Phong ra hiệu cho bọn Thích Thiên Ách rời đi.

Mặc dù lòng đầy thắc mắc nhưng mọi người vẫn ngoan ngoãn rời đi. Tào Kế Suất là người tò mò nhất, vừa đi vừa ngoái lại nhìn Lăng Phong, cố đoán ra bí mật bên trong.

Mọi người đã rời đi rồi nhưng Yên Vân La thì vẫn trầm ngâm, tay lúc nắm lúc buông, lặp đi lặp lại có vẻ như trong lòng vẫn còn chút do dự.

Trong không gian tĩnh lặng của căn phòng, những tiếng thở ngáp ngừng không khỏi khiến người ta cảm thấy bí bách. Một lúc lâu sau Yên Vân La mới ngẩng lên nhìn Lăng Phong, ngữ khí có chút run rẩy:

- Ông ta vẫn ổn chứ?

Biết bà ta định hỏi về ai, hình ảnh một Ôn Đình với dáng vẻ hào sảng lại hiện lên trong não hải Lăng Phong, hần mỉm cười nói:

- Tốt lắm, mặc dù bị nhốt bao nhiêu năm nhưng mới được giải thoát rồi. Bây giờ có lẽ đang ở Tinh Lam Thành ăn no ngủ kĩ.

Mặc dù không được tận mắt chứng kiến cuộc sống của Ôn Đình ở Tinh Lam Thành nhưng với tu vi hiện tại của ông ta có lẽ sẽ được đối đãi như một hoàng phủ vương quốc cường giả và khẳng định sẽ được ở trên tầng sáu, đỉnh cao nhất của tòa tháp.

- Bị nhốt?

Yên Vân La giật mình, hai mắt như lóe điện!

Khoảnh khắc ấy người ta không cảm thấy nhân vật trước mặt mình là một phụ nữ dịu dàng nữa mà là một vị tông chủ chấp chưởng một tông phái!

Nộ khí cường liệt làm cho thân thể Yên Vân La khê run lên, bà ta lạnh lùng nhấn mạnh từng chữ:

- Là ai làm?

Bị chiếu bởi ánh mắt hung tợn của Yên Vân La, Lăng Phong nhất thời không biết nói gì, nếu như để cho người ngoài nhìn thấy e rằng họ sẽ tưởng hai bên đang có thâm thù đại hận gì đó. Đồng thời hần cũng cảm nhận được tình cảm Yên Vân La dành cho Ôn Đình như thế nào.

Theo như những gì Ôn Đình từng nói có thể đoán ra hai người họ đã không gặp nhau một trăm năm rồi. Phần lớn khoảng thời gian quen biết nhau hầu như đều đang bị truy sát nên gần nhau cũng không được bao nhiêu.

Nhưng chữ tình trên thế gian này thực sự quá vi diệu, trái tim cuồng dại của Bằng Phiên Vân không được Yên Vân La đáp lại mà chỉ có Ôn Đình - kẻ mới chỉ lướt qua cuộc đời bà ta như sao băng giữa đêm hè là khiến bà ta nhớ mãi.

Lăng Phong lắc đầu thở dài, đột nhiên trong đầu hần hiện lên hình ảnh Mộc Vũ Lâm, một cô gái thanh nhã thoát tục nhưng cũng có lúc cố chấp đến đáng yêu.

Hình ảnh cô lúc vung kiếm ngăn cản Thang Thần khiến trái tim Lăng Phong không khỏi chao đảo!

- Mộc tông chủ?

Thấy Lăng Phong thất thần, Yên Vân La vội vàng gọi.

- Á?

Lăng Phong bừng tỉnh từ trong hồi ức, đối diện với câu hỏi của Yên Vân La, hần lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết, lúc gặp ta thì ông ấy đang ở trong Luyện Linh Tuyệt Vực.

Nói đoạn Lăng Phong kể lại tóm tắt một lượt quá trình kết bạn giữa hai người cho Yên Vân La nghe.

Yên Vân La lắng nghe một cách tỉ mỉ, không bỏ qua bất cứ chi tiết nào, chỗ nào không hiểu bà ta thậm chí còn hỏi đi hỏi lại mãi. Cuối cùng nhắm mắt trầm ngâm một lúc, Yên Vân La mới khẳng định nói:

- Là thú tôn giả!

- Cái gì?

Lăng Phong hỏi lại một cách vô thức. Hỏi xong rồi hần lại tự mình hiểu ra luôn:

- Bà nói là thú tôn giả?

- Ừm.

Yên Vân La nặng nề gật đầu, nhân thần lộ ra một tia hận ý:

- Theo như những gì ngài nói, lúc được ngài cứu ra tu vi của ông ấy là nguy linh tôn, mà trong Luyện Linh Tuyệt Vực căn bản không thể tu luyện nâng cao tu vi. Cũng có thể nói, trước khi bị nhốt ông ấy đã là linh tôn rồi!

- Với công pháp sáng xuất của ông ấy, cộng thêm tu vi cường đại, kẻ có thể khiến ông ấy ngay cả bỏ chạy cũng không làm được e rằng chỉ có những cường giả thuộc tầng lớp thú thần giả và vô thần thôi! Mà ngài nói Luyện Linh Tuyệt Vực nằm trong Bách Phong Uyên, đó là địa phận kiểm soát của Thú Nhân Tộc nên chắc chắn là thú tôn giả rồi!

Yên Vân La vạch lá tìm sâu, phân tích manh mối rõ ràng đâu ra đấy, cuối cùng đưa ra kết luận.

Nghe bà ta suy luận, Lăng Phong cũng gật gật đầu, trên thực tế hần sớm đã nghi ngờ vậy, chỉ có điều chuyện không liên quan nhiều đến mình nên hần cũng không nghiên cứu sâu.

- Hừ, vì có quy định nên ta không thể vào cảnh nội Áo La được, hiện tại không thể tìm thú thần tôn giả tính sổ! Nhưng...

Ánh mắt Yên Vân La ánh lên một tia hàn quang:

- Chỉ cần cuộc chiến vạn năm bạo phát, ít nhiều cũng có thể đòi lại món nợ này!

Lăng Phong thoáng giật mình, cuộc chiến vạn năm? Hần đương nhiên hiểu Yên Vân La đang nói đến cuộc đại chiến bạo phát mỗi vạn năm một lần, nhưng nghe khẩu khí của Yên Vân La thì có vẻ như đến lúc đó cường giả Vô Tận Hoang Nguyên mới được vào cảnh nội Áo La!

Rốt cục là chuyện gì?

Lăng Phong trực tiếp nói ra những nghi hoặc trong lòng mình.

Đối diện với câu hỏi của hần, Yên Vân La lộ ra vài phần khó xử, cuối cùng chỉ bất đắc dĩ cười cười:

- Chuyện này chỉ có thủ lĩnh của những thế lực cũ mới được biết, vì ước định ta cũng không thể nói cho Mộc tông chủ nghe, mong ngài bỏ qua cho.

Mặc dù nói nghe có vẻ khách khí nhưng ngữ khí của Yên Vân La lại vô cùng kiên định, không hề có ý muốn thay đổi. So với thái độ lúc thể hiện không thể giúp đỡ đối phó với Huyền Nguyên Tông kiên định hơn rất nhiều!

Lăng Phong có chút ngạc nhiên, là bí mật gì khiến bà ta kiên trì đến vậy, nhưng hần cũng không muốn cố ý làm khó người khác, chỉ gật gật đầu và tạm thời không nhắc đến nữa.

Yên Vân La thì ngược lại, thấy Lăng Phong giúp mình bao nhiêu việc mà mình lại chẳng báo đáp được gì, áy náy nói:

- Trong khoảng thời gian này, Mộc tông chủ chỉ cần nỗ lực cao tu vi của mình, tu vi càng mạnh khả năng giành được lợi thế trong đại chiến càng lớn!

Trầm ngâm một lúc bà nói tiếp:

- Nếu như có thể trở thành đại viên mãn linh tôn, thì lợi thế e rằng khó có thể tưởng tượng!

Dù biết đại viên mãn cường giả sẽ giành được rất nhiều lợi thế nhưng đối với người khác Yên Vân La không bao giờ trực tiếp nói ra điều này bởi vì bà biết làm vậy cũng chẳng có ích gì. Nếu không đạt được họ thậm chí càng cảm thấy thất vọng hơn.

Nhưng với Lăng Phong, bà hoàn toàn không phải lo lắng điều đó, bởi vì chưa bao giờ bà nghi ngờ khả năng trở thành đại viên mãn cấp cường giả của Lăng Phong!

- Đa tạ Yên tông chủ đã chỉ dạy.

Mặc dù trong lời nhắc nhở của đối phương có rất nhiều điểm mập mờ nhưng từ thần tình của bà, Lăng Phong vẫn nhìn ra được những chỉ điểm trong đó, chính vì vậy mới thần khẩn cảm ơn.

Do dự một lúc, Yên Vân La nói thêm một câu nữa:

- Mộc tông chủ, ta có một thỉnh cầu này.

- Yên tông chủ cứ nói.

Sắc mặt có chút ngập ngừng, cuối cùng Yên Vân La nói:

- Có thể phiền Mộc tông chủ thi triển thanh điện u quanh bộ thêm một lần nữa không? Ta biết chuyện này có thể làm khó ngài, nhưng...

Với thân phận và địa vị hiện tại của Lăng Phong, đương nhiên không thể tùy tiện "biểu diễn" cho người khác xem được rồi. Trong Vô Tận Hoang Nguyên này, dù có là Long Phượng Yêu tam tộc cũng không có tư cách bắt hãn biểu diễn!

Chính vì lý do này, Yên Vân La mới nói chuyện ngập ngừng như vậy, thậm chí còn có chút cầu khẩn!

Chữ "tình" đúng là biết hại người thật. Lăng Phong thầm cảm thán, nghĩ đến Bằng Phiên Vân không khỏi cảm thấy nuối tiếc. Xem ra dù ông ta có nỗ lực thế nào thì cũng không thể giành chiến thắng trong trận chiến tình cảm này.

Mang theo tia cảm khái này trong lòng, bàn chân Lăng Phong khẽ chuyển, từng tia điện quang phi vũ dần dần tụ thành những vòng tròn ánh sáng xung quanh người hắn, lộng lẫy vô cùng.

Mỹ cảnh một duy trì một lúc lâu rồi mới biến mất, từng điểm quang mang nổ tung, trong những tiếng lách tách không ngừng, quang mang chậm chậm tan biến.

Nhân thần Yên Vân La cũng trở nên trầm lặng theo sự tan biến của vòng quang mang, cuối cùng bà ta hít một hơi thật sâu, cúi người nói với Lăng Phong:

- Đa tạ Mộc tông chủ đã cho ta biết chuyện. Thời gian không còn sớm nữa, xin được cáo từ. Nếu Mộc tông chủ còn nhu cầu gì có thể nói với Trương chấp sự bất cứ lúc nào, bốn tông sẽ hết lòng giúp đỡ.

- Cảm phiền tông chủ.

Lăng Phong quay người tiễn bà rời đi.

Cả hai người đều là cường giả trên đỉnh nhân sinh, hành tẩu nhẹ nhàng như mây như gió, không bao giờ để mất thời gian hay làm bộ quỵ lụy không rời như người phàm tục.

Trời đã về đêm. Nguyệt hoa như nước, một luồng khí lạnh nhẹ nhẹ bốc lên từ mặt đất, phủ lên tầng nguyệt quang tạo thành một lớp màn bạc phủ lên cả khoảng sân.

Đến cảnh giới này của Lăng Phong, giấc ngủ chỉ còn là một thói quen chứ không hề có một chút tác dụng gì với thân thể. Trên thực tế, sau khi hóa linh kiếp thối thể, tất cả tạp chất trong cơ thể linh cấp giả đã bị bài trừ hết, lục phủ ngũ tạng quay trở lại trạng thái viên mãn ban đầu.

Nếu như được nạp đủ thức ăn tinh tế, hoàn toàn có thể dùng tu luyện thay cho giấc ngủ!

Chỉ có điều, rất nhiều người vẫn lựa chọn ngủ vào ban đêm theo thói quen, mặc dù không có lợi gì cho cơ thể nhưng cũng có thể coi như một phương thức thư giãn. Có lẽ trong tim mỗi cường giả đều có một giấc mơ mà họ muốn hướng đến.

Lúc này Lăng Phong đang không thể nào ngủ được. Tình cảm bị Yên Vân La chạm phải, một bóng dáng mờ ảo cứ thể phù hiện trong não hải hấn, làm hấn trần trọc.

Hít, thở!

Cứ mỗi một lần hít thở, cánh tay Lăng Phong lại giơ lên. Những khối hỏa cầu được ngưng tụ chỉ còn lớn bằng ngón tay út bay ra khỏi lòng bàn tay hấn.

Lăng Phong nổi hứng nghịch ngợm, điều khiển chúng tạo thành những đồ án biến huyền, giống như những quả bóng khí lớn nhỏ, vô cùng lấp lánh được tạo bởi bộ đồ chơi luyện kim của một thiếu niên quý tộc trong thành nào đó mà hồi nhỏ hấn vẫn thầm ngưỡng mộ. Đó đã từng là ước mơ lớn nhất trong lòng Lăng Phong.

Hỏa cầu không ngừng biến huyền, cảnh tượng ngọt ngào như trong một giấc mơ. Chúng dung hòa một cách hoàn mỹ vào cảnh đêm, vào ánh trăng, vào tiếng côn trùng kêu rả rích, không hề cảm thấy nổi bật hay khác biệt, cảm giác như chính chúng cũng được sinh ra từ dạ sắc.

Chỉ có những con côn trùng nhỏ bị hỏa quang thu hút, giăng cánh lao vào, hỏa mang lóe lên và con côn trùng ra sức ngụp lặn trong đó như một con cá nhỏ tự do tự tại giữa lòng đại dương.

Trong lòng Lăng Phong không vui cũng không buồn, chỉ quan sát cảnh tượng trước mắt với thái độ hiếu kỳ nguyên thủy nhất.

Nếu như đổi thành Thích Thiên Ách, chỉ e rằng hấn sẽ kinh ngạc đến không thốt nổi nên lời.

Bởi vì năng lượng trong một khối hỏa cầu đều hết sức kinh nhãn, đừng nói một con côn trùng nhỏ, đến một linh cấp cường giả có lao người vào đó cũng tuyệt đối không có chuyện nhục thân không hề hấn gì. Vậy mà cảnh tượng quý dị ấy lại đang diễn ra ngay trước mắt hấn!

Phải khống chế hỏa hệ nguyên lực tinh diệu đến thế nào mới có thể làm được điều này?

Nói một cách hình tượng, bên trong khối hỏa cầu này có một triệu đơn vị hỏa hệ nguyên lực. Người thường muốn ngưng tụ và dùng chúng để công kích đã là chuyện vô cùng khó khăn. Vậy mà Lăng Phong có thể khiến mỗi một đơn vị nguyên lực đều có một cánh tay, một cánh tay mà hấn hoàn toàn có thể khống chế được!

Dễ sai khiến, vận chuyển như ý muốn!

Đột nhiên, một luồng sát ý cực nhẹ bắn tới, phá vỡ tấm gương niệm thức trước mặt Lăng Phong. Hình như có một viên đá vừa được ném vào góc tối bức tường. Tầng tầng hư không nổi lên, ập về phía Lăng Phong với một tốc độ chóng mặt. Chiu, hai mắt Lăng Phong lóe lên hai luồng tinh mang, hướng thẳng về phía sát ý!

Vù!

Gió nổi đao bay.

Một đường hắc sắc quang mang chém thẳng xuống đỉnh đầu Lăng Phong. Quang mang âm u nội liễm như tất cả tinh hoa đều đang được ẩn giấu bên trong, chỉ cần tiếp cận được Lăng Phong là sẽ lập tức bạo khai lôi đình!

Bị quấy nhiễu, những khối hỏa cầu trên tay Lăng Phong khê run rẩy, con côn trùng đang vui vẻ bay lượn trong đó xoe một tiếng hoàn toàn bị thiêu thành khí hóa.

Đáng chết!

Trong lòng Lăng Phong ánh lên một tia phẫn nộ, bây giờ ngẫm lại kiểu tham ngộ lúc nãy hiểm khi có được, nếu như tiếp tục duy trì thậm chí rất có khả năng sáng tạo ra sổ hình của đại tinh kỹ hỏa hệ thứ hai.

Nhưng, kiểu tham ngộ hiểm có đó đã bị người ta phá mất!

Sát tâm nhất thời nổi lên!

479. Chương 436: Thương Linh Tông.

Thế của nhất đao này vô cùng quý bí, rõ ràng khí thế bàng đại, năng lượng bạo liệt nhưng trong quá trình bay đến lại không tạo ra bất cứ ba động nào, ngay cả một tia khí tức cũng không có, dường như nó đã hoàn toàn dung nhập vào hư không.

Điều khiến người ta cảm thấy quý dị hơn cả là sau đao quang, hầu như không nhìn thấy bất cứ thân ảnh nào, dường như đòn công kích là tự nó tạo nên, tự nó thực hiện, đao quang như có linh hồn!

Lúc Lăng Phong kịp phát hiện thì đao quang đã cận kề chân mày hắn.

- Tốt!

Một tiếng hừ lạnh lẻo phun ra từ mũi Lăng Phong giống như một chiếc búa tạ nện vào giữa hư không, đập vỡ khối không khí trong phạm vi ba tấc trước mặt.

Không khí nổ tung, tạo nên một trận lốc xoáy, bên trong lốc xoáy, vô số loạn lưu phi tán chuyển động tạo nên một cảnh tượng khiến người ta không khỏi hoa mắt. Dường như đang có vô số sợi tơ ngũ sắc đang kết nối với nhau bên trong, khiến người ta không thể nhìn ra bất cứ đầu mối nào hết.

- Ừm?

Sau đao quang, một âm thanh kì dị nổi lên, rồi đao quang bất ngờ xoay chuyển, bay ngang bầu trời, phát ra những tiếng vù vù không dứt. Dường như trong nháy mắt, tất cả oan hồn đều tụ hợp lại cùng nhau tấu vang đoản khúc chiêu hồn, khiến người ta không khỏi nảy sinh tâm trạng thê lương ai oán.

- Giả thần giả quỷ!

Lăng Phong xì lạnh, siết chặt nắm đấm, chỉ thấy cơn lốc xoáy trước mặt rung lên vù vù, co giãn bất định như sắp biến thành một quả tim mà trong đó huyết dịch đang cuộn cuộn phun trào.

Bùm!

Một âm thanh trầm đục như tiếng núi lở để lại trong thức hải người ta ấn tượng như trời đất đang nứt ra làm đôi, uy thế cự đại chấn động khiến thức hải cũng thổn thức không ngừng.

Âm thanh nhanh chóng dội khắp bốn phía xung quanh, Thích Thiên Ách và Tào Kế Suất còn đỡ, họ không cảm nhận được sâu loại dư ba chiến đấu này. Nhưng bọn Du Thiên Trì thì thảm hại, ba chấn cường liệt khiến sắc mặt lão thuật luyện sư trắng bệch, cơ thể nhất thời đổ mồ hôi đầm đìa.

Chỉ là dư ba chiến đấu mà đã khiến ông tinh lực đại hao, may mà có tinh huyết nguyên khí hạch Lăng Phong đưa cho, Du Thiên Trì vội vàng luyện hóa một miếng bổ sung tinh lực.

- Thích đại ca, mọi người không cần phải ra tay.

Thấy bọn Thích Thiên Ách định xuất thủ, Lăng Phong vội vàng ngăn lại. Lời vừa dứt, đao quang đã lại phù hiện sau lưng, Lăng Phong cười lạnh một tiếng:

- Muốn đi? Đâu có dễ như vậy!

Kiểm linh ong ong chuyển động trong thức hải khiến hai thanh phong hỏa kiếm nguyên cũng chấn động không ngừng, linh vực chỉ năng mà ba đại linh kĩ mang lại điên cuồng chồng lên nhau...linh tôn vực!

Lăng Phong tung mạnh một quyền, quát lên:

- Thốn kích kinh, nổ!

Với tu vi hiện tại của Lăng Phong, dù không động dụng tinh kĩ chỉ cần dựa vào cường độ năng lượng bạo phát từ linh vực chỉ năng thôi đã đủ kinh thiên động địa rồi!

Mặc dù cùng là thốn kích kinh, nhưng so với trước kia khoảng cách sức mạnh thật chắc chắn gì mây với bùn.

Quyền kinh tạo thành hình xoắn ốc, làm cho không khí vù vù chấn động, cả một khoảng không gian rộng vài trượng vuông bị điên cuồng áp súc vỡ tan như một miếng vỏ cứng, những tiếng rắc rắc vang lên không ngừng. Quyền kích này đã trực tiếp biến hư không thành thực vật, và tạm thời ép nó thành khối!

Nguyên lý của nhất quyền này được tham khảo lúc Bùi Càn thao khống tiểu thể giới, chỉ có điều không gian của Bùi Càn được tạo nên bởi sức mạnh bản thân còn nhất quyền của Lăng Phong là khống chế thiên địa ngoại giới, độ khó cao hơn rất nhiều.

Phốc!

Nhất quyền bắn ra, hắc ảnh bị tấn công có vẻ không chịu nổi trọng kích, phun ra một ngụm máu tươi. Bất ngờ có một người xuất hiện giữa không trung.

Người này là một nam tử khoác trường bào trắng muốt, dáng người gao gầy, dung mạo tuấn tú, đôi mắt trong vắt và lấp lánh như vì sao trời. Cặp môi đỏ mọng ngay cả phụ nữ nhìn thấy cũng phải ngưỡng mộ.

Nhưng nam tử ấy lại phủ đầy sát khí quanh mình, căn bản không giống một người đang sống mà là một tử thần mới trào lên từ chín tầng địa ngục. Hai thanh huyết sắc trường đao dài gần nửa trượng nằm yên trong tay. Lúc này thấy tình hình không ổn hắn đã định thối lui ai ngờ đã bị Lăng Phong giáng luôn một quyền.

Huyết đao nam tử phản ứng rất nhanh, vội vàng vuốt đao về phía sau, đầu vẫn không quay lại!

Đầu lưỡi đao, đao quang cực mỏng và cũng vô cùng ngưng tụ chém ngang hư không, những nơi nó đi qua, mọi sự vật đều như đang vận hành với tốc độ cực chậm, rõ ràng đến nỗi có thể nhìn rõ quỹ đạo chuyển động của mỗi luồng phong khí.

Lăng Phong lộ ra một tia biểu tình nghiêm túc, từ màn giao thủ ngắn ngủi vừa rồi hắn có thể nhận ra nam tử này đã là linh sĩ cấp! Nếu như không động dụng tinh kỹ kết hợp với linh tôn vực, muốn nhẹ nhàng hạ được hắn e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Lúc này, sát ý trong lòng Lăng Phong đã nhạt đi đôi chút và dần chuyển sang nghi hoặc. Thời gian hắn vào Ly Hỏa Thành vẫn chưa lâu, ai có thể phản ứng được nhanh đến vậy, cử người đến ám sát ngay trong ngày.

Huyền Nguyên Tông, hay là Thanh Mộc Tông?

Mang theo một tia nghi hoặc trong lòng, Lăng Phong giơ bàn tay về phía trước, "keng", tinh thiết kiếm bất ngờ lao ra mang theo một luồng tinh mang lao thẳng vào huyết sắc trường đao.

Khoảng khắc đao quang kiếm chuẩn bị cương tiếp xúc với nhau, póc póc póc póc, đao quang đột nhiên biến mất không chút dấu vết.

Một tia cảnh giác nổi lên, có âm mưu!

Không đợi Lăng Phong kịp phản ứng, thân thể huyết đao nam tử đột nhiên bật mạnh, bắn thẳng về phía Lăng Phong như một viên đạn cỡ lớn, xương sống căng vòng như dây cung!

Khoảnh khắc đó diễn ra nhanh đến nỗi người ta chỉ kịp nhìn thấy một tia quang tuyến bạch sắc lóe lên và nam tử đã gần ngay trước mặt. Keng keng, từng mảng huyền binh quyền giáp phù hiện bên ngoài cánh tay hắn, hắn quát lên một tiếng lạnh lẽo:

- Thiên lý hồng tuyến!

Chiu chiu chiu!

Những dải hồng tuyến bắn ra từ kẽ ngón tay hắn, để lại một vết dài như muốn phá vỡ không gian, đâm vào cơ thể Lăng Phong.

Đây là...

Từ lúc huyết đao nam tử thi triển thân pháp đến lúc đột nhiên bạo tiến, nhân thân Lăng Phong đã co rút lại, một tia nghi vấn phù hiện trong đầu hắn: Chiêu này rõ ràng là "đại chuy long"! Là đại chuy long của vô cốt nhu thân!

Chỉ có điều cách vận dụng của hắn hơi kì lạ, Lăng Phong từ xưa đến nay chỉ biết vận dụng đại chuy long để công kích còn huyết đao nam tử dùng nó để tăng tốc độ!

Lăng Phong không biết "đại chuy long" lại có ưu thế như vậy trên phương diện gia tăng tốc độ. Dù hắn đã thu triển liên tục thanh điện u quang bộ nhưng vẫn không thể tránh kịp.

Pằng!

Chỉ trong nháy mắt, kiếm linh đã lưu chuyển liên tục hàng trăm vạn lần, những thi triển này Lăng Phong đã thực hiện không biết bao nhiêu lần nên chỉ nhìn sơ qua là đã ghi nhớ. Hắn cũng học cách dùng xương sống làm bệ đỡ bắn mình về phía trước.

- Đại chuy long?

Huyết đao nam tử thốt lên một tiếng kinh ngạc. Mặc dù tâm tình có chút ba động nhưng tử ý lưu lộ xung quanh người hắn thì vẫn không hề nhạt đi.

Hồng tuyến bắn ra từ kẽ ngón tay hắn chỉ còn cách Lăng Phong nửa tấc.

Lùi, tiến!

Từng bước tiếp cận.

- Nhất tuyến khiên!

Bay người vào hư không, trong nháy mắt đã lùi được vài chục trượng, lúc này huyết đao nam tử đột nhiên thốt lên một tiếng lạnh lạnh, ngữ khí lộ ra hàn ý rờn rợn như lưỡi đao tử thần đã kề sát vào cổ con thú săn.

Không thể giãy dụa thêm được nữa.

- Tông chủ cẩn thận sau lưng.

Không cần nhắc nhở, gai ốc trên người Lăng Phong đã nổi lên hết, hắn cảm nhận được một đường sát cơ lạnh lẽo đang tiến thẳng đến sau lưng mình, chuẩn bị xuyên thủng cơ thể mình.

Tốc độ quá nhanh!

Nhanh đến nỗi tiếng hô của bọn Du Thiên Trì vẫn chưa kịp thoát ra, sát cơ đã đến, chỉ cần một giây nữa thôi, cơ thể Lăng Phong sẽ bị xé tan, dập tắt sinh cơ.

Thiên lý hồng tuyến, nhất tuyến khiên, hai chiêu thức vô cùng lợi hại kết hợp với nhau khiến người ta không thể phân biệt được nguy cơ thực sự nằm ở đâu.

Đối diện với nhất kích tuyệt sát, chỉ có Lăng Phong là người duy nhất ở đó không cảm thấy lo lắng. Khóe miệng hắn lộ ra một tia cười nhàn nhạt. Mặc dù tốc độ biến huyền nhanh hơn sức tưởng tượng của người thường nhưng vẫn chưa thể uy hiếp được hắn.

- Thiên địa lao.

Một tiếng hô lớn, tinh thiết kiếm vừa phun từ lòng bàn tay Lăng Phong đột nhiên co rút lại rồi một lần nữa xuất hiện từ sau lưng hắn, kịp thời chặn đứng huyết đao.

Những đường kiếm cương luân chuyển, nhanh chóng tụ hợp thành một đường hồng lưu cứng như thép chém thẳng vào huyết đao. Ầm, huyết đao phát ra một loạt những âm thanh rền rĩ bi ai, lưu quang trên bề mặt không ngừng co rút.

Lúc này những người tương đối linh mẫn mới phát hiện ra huyết đao là một cự linh chứ không phải huyền binh! Chẳng trách hắn có thể công kích một cách ảo diệu đến vậy.

Phát hiện này khiến mọi người giật mình, sau khi vào thánh vực, cự linh và linh hồn hạch tâm sẽ hợp lại làm một, chỉ cần cự linh bị tổn thương đó sẽ là một thiệt hại rất lớn với thiên hành giả. Vì vậy rất ít người sử dụng cự linh trực tiếp chiến đấu. Nhưng giờ phút này, người nam tử đó lại ngang nhiên làm vậy, rõ ràng thực hiện nhất kích đó với một tâm trạng đối địch, không phải người chết thì là ta chết!

Tinh thiết kiếm đâm ra, nhẹ nhàng đẩy lùi huyết đao cự linh, tiếp sau đó, năm đầu ngón tay Lăng Phong nắm lại, tóm chặt lấy hồng tuyến trước mặt, kiếm mang cương khí cường liệt phun ra từ đầu ngón tay, năm đường hồng tuyến như năm con cá, giãy dụa không ngừng trong tay Lăng Phong.

- Phá!

Một chữ phun ra, nặng nề như vạn tấn cự thạch, hồng tuyến vỡ tan dưới sức ép của cự lực, tiêu tán thành vô số loạn lưu.

Thấy tình thế bất ổn, huyết đao nam tử không dùng dằng dụa nữa nhú mày phun ra một khối ngân mang, lốc xoáy ẩn hiện, huyết đao khí linh biến mất không chút dấu vết.

- Lại muốn chạy?

Khóe miệng Lăng Phong lóe lên một tia giễu cợt, thét lên một tiếng:

- Ở lại đây cho ta!

Năng lượng linh tôn vực điên cuồng lưu chuyển, trong nháy mắt đã thấy chú nhập vào cánh tay Lăng Phong, "hư không nhiếp" đột nhiên phát xuất tóm thẳng về phía trước!

- Không!

Cảm thấy cơ thể mình như vừa rơi vào một vùng lầy, không giao nhúc nhích được, thần tình của huyết đao nam tử cuối cùng cũng xuất hiện một tia biến hóa, lộ rõ vẻ sợ hãi.

Lăng Phong đương nhiên quyết không nường tay, hư nhiếp chi lực vô hình nhanh chóng bay đến, tóm chặt lấy ngực hắn! Chỉ thấy sắc mặt huyết đao nam tử đột nhiên trở nên trắng bệch, trợn mắt căm hận nhìn Lăng Phong.

Con, con gái?

Cảm nhận được sự mềm mại dưới bàn tay, Lăng Phong như bị cự lôi đánh trúng, não hải nổ vang một tiếng, máu dồn hết lên đầu, mặt đỏ bừng, linh tôn vực vừa xuất hiện đã bị thu ngay lại.

Nhân cơ hội, huyết đao nữ tử bật mạnh người, tính chạy về phía sau.

Thấy vậy, Lăng Phong giật mình, linh tôn vực bùng bùng bạo phát, như hàng ngàn hàng vạn ngọn núi sụp xuống, chụp thẳng xuống người cô gái không chút nể nang.

Bùm!

Lần này huyết đao nữ tử bị trực tiếp ngã nằm xuống đất, mặt dính đầy bụi.

Phun ra một ngụm đất, nữ tử định nhúc nhích cơ thể nhưng bên tai đã truyền đến giọng nói của Lăng Phong:

- Cô còn tiếp tục động đây ta sẽ không ngại đánh ngã cô lần nữa đâu.

Giọng nói nhàn nhạt nhưng trong sự nhàn nhạt đó lại có một sự quyết đoán không thể nghi ngờ.

Huyết đao nữ tử cứng người, phần nộ liếc nhìn Lăng Phong, nhãn thần có chút khó tin: phần lớn đàn ông trước mặt phụ nữ đều phải nường tay, vậy mà sao cợn người trước mặt cô lại không giống vậy. Hắn biết thân phận của cô rồi sao còn ra tay tàn nhẫn đến vậy!

Nghĩ lại lúc này bị hắn tóm vào ngực, một cảm giác vừa giận vừa hổ thẹn trào lên, cô không khỏi căm hận, trừng mắt liếc nhìn Lăng Phong.

Lúc này, tử khí nặng nề trên người huyết đao nữ tử đã không còn nữa, cô như biến thành một con người khác.

- Người định làm gì?

Huyết đao nữ tử đứng dậy, cô có thể nhìn ra nếu như mình không bỏ chạy Lăng Phong sẽ không can thiệp quá đáng vào tự do của cô nữa. Có thể đây là hành động mà những người tự tin vào thực lực của mình mới dám làm!

Trong mắt hần có thể cô chẳng có một chút khả năng uy hiếp nào cả.

Có được phát hiện này, huyết đao nữ tử nhất thời cảm thấy vô cùng chua chát. Trên thế gian này ai phát hiện ra năng lực mà mình vẫn thường tự hào trong mắt người khác căn bản chẳng là gì lại không cảm thấy chua chát chứ.

- Cái này phải là ta hỏi mới đúng.

Ánh mắt Lăng Phong lập tức trở nên lạnh lẽo, ngữ khí mang thêm vài phần hàn ý:

- Là ai bảo cô ra tay?

- Hừ, ngươi muốn giết cứ giết, nói nhiều làm gì!

Huyết đao nữ tử thể hiện rất quật cường, đầu ngẩng cao hung hăng nhìn thẳng vào mắt Lăng Phong.

- Ha, cũng có cốt khí đấy chứ.

Lăng Phong khẽ ra hiệu, Tuyết Niệm gật đầu hiểu ý, phong tỏa xung quanh thương hộ, đề phòng động tĩnh lọt ra ngoài. Tiếp đó, Lăng Phong hỏi tiếp:

- Hành động nửa đêm đột nhập vào nhà dân, mưu đồ ám sát người khác ta sẽ không nhắc đến và hứa sẽ không giết cô.

Thấy cô gái có vẻ mỉa mai, Lăng Phong lộ ra một nụ cười gian:

- Ta sẽ cho người lọt trần cô vớt ra ngoài cửa thành để mọi người đi lại đều có thể nhìn thấy. Ồ, thật không biết Thương Linh Tông đến lúc đó có chịu nổi nỗi nhục này không?

- Ngươi, ngươi vô sỉ!

Không ngờ Lăng Phong lại nói ra cách xử lý đó, huyết đao nữ tử giận đến đỏ bừng mặt. Đột nhiên cô nhận ra điểm then chốt trong câu nói của Lăng Phong, nhãn thần đột nhiên nhất biến:

- Ngươi biết ta là người của Thương Linh Tông? Không đúng, sao ngươi lại biết vô cốt nhu thân của bản tông!

Nói đến vô cốt nhu thân, nhãn thần của cô lập tức trở nên sắc bén.

- Ha, cô quên là lúc này bản tọa đang thẩm vấn cô à.

Lăng Phong bật cười, hần đoán ra được lai lịch của cô cũng là vì thấy cô thi triển vô cốt nhu thân.

Từ sau khi Tuyết Niệm mang theo nhóm người từ Hắc Nguyệt Trấn, thông qua thông đạo bí mật chính thức tiến nhập hoang nguyên và kể lại những điều huyền bí trong đó, Lăng Phong biết sát thủ công hội Uyên Ương Mạch bí truyền vô cốt nhu thân chắc chắn có liên quan đến Thương Linh Tông. Bây giờ thấy cô gái đến ám sát mình triển lộ bí kỹ, Lăng Phong sao có thể không đoán ra được?

Đương nhiên, Lăng Phong không bao giờ nói ra nguyên nhân bên trong cho cô ta biết.

Huyết đao nữ tử bị Lăng Phong vạch trần thân phận, không biết nói gì, mặt đỏ bừng, không hiểu những gì Lăng Phong vừa nói là thật hay giả. Nếu như là giả thì thủ đoán quyết đoán mà hần đối phó với cô lúc này thật quá tàn nhẫn, nhưng nếu là thật thì sao thế giới này lại có một tên đàn ông vô sỉ đề tiện đến vậy?

Bao nhiêu suy nghĩ cứ thế xuất hiện trong đầu, huyết đao nữ tử nhất thời không nói câu gì.

- Ồ, nếu đã như vậy thì chỉ còn cách của ta thôi.

Lăng Phong cười nhạt, phẩy phẩy tay áo:

- Cô yên tâm, ta sẽ không để cô chết đâu, chỉ cần treo cô mười bảy mươi tám ngày ngoài cửa thành, đến lúc đó tự nhiên ta sẽ thả cô xuống.

Nói đoạn, hần lại bổ sung thêm:

- Đừng nghĩ đến việc tự vẫn, ta sẽ giam cầm linh hồn và năng lượng của cô, bắt cô phải vượt qua mười mấy ngày đó.

- Đứng, đứng lại gần ta.

Huyết đao nữ tử chẳng còn quan tâm những lời Lăng Phong nói là thật hay giả nữa, hét lên thảm thiết.

Đột nhiên một giọng nói tràn ngập nộ ý vang lên giữa không gian, đầu tiên là một tiếng hừ lạnh:

- Các hạ thân là nhất tông chi chủ, thủ đoạn sao lại bỉ ổi đến vậy.

Thích Thiên Ách biểu tình chợt biến, xoay người nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Lăng Phong, chăm chú nhìn người mới đến. Người mới đến tướng mạo rất bình thường, nếu ném vào giữa đám đông thì ngay cả một chút bong bóng cũng không nổi. Nhưng lúc này khí thế quanh quẩn trên người hắn khiến người ta không thể xem thường.

Linh tôn!

Chỉ có linh tôn mới khiến Thích Thiên Ách kiêng nể đến vậy.

- Các hạ cuối cùng cũng chịu hiện thân rồi.

Lăng Phong mỉm cười, nụ cười đầy vẻ ranh mãnh. Người mới đến ngậy ra, rõ ràng không nghĩ Lăng Phong lại có thể trấn định đến vậy, hắn dường như ngộ ra điều gì:

- Lúc này các hạ đã sớm phát hiện ra ta và làm vậy vì muốn ép ta hiện thân?

Lăng Phong mỉm cười, không nói gì, nhưng sự im lặng đã trả lời tất cả.

Người mới đến mặt đầy vẻ kinh ngạc! So với cảm giác ngạc nhiên trong lòng Hàn Nguyệt Dạ lúc ẩn thân bị Lăng Phong phát hiện, có lẽ cảm giác trong lòng hắn lúc này cũng chẳng kém gì, thậm chí còn có phần nhiều hơn!

Nguyên nhân rất đơn giản, đó là công pháp, có bí truyền công pháp tại thân, dù có là nhị dung linh tôn cũng không thể dễ dàng nhìn ra hành tung của hắn, sao Lăng Phong có thể làm được?

Nhưng sự bình thản trên mặt Lăng Phong lại có sức thuyết phục hơn bất cứ hư ngôn nào.

Phát hiện ra điều này, người mới đến có vẻ khiêm tốn đi vài phần, quay sang Lăng Phong chấp tay nói:

- Là tiểu đồ không hiểu chuyện, bổn tọa thay mặt nó xin lỗi các hạ. Vừa nói hắn vừa lùi lại phía sau.

Thích Thiên Ách cười lạnh một tiếng:

- Tôn giá nghĩ đơn giản quá rồi đấy? Tội cố ý hành hung đâu có thể chỉ dùng một câu không hiểu chuyện là xong, ngài nghĩ chúng tôi là trẻ con ba tuổi à?

Người mới đến sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng khó coi, hung ý ẩn hiện trong mắt nhưng chỉ dám liếc nhìn hai người Lăng Phong mấy cái rồi vội vàng thu ngay lại. Trầm ngâm một lúc, hắn quay sang nói với huyết đao nữ tử:

- Dạ nhi, đưa lồng vô hình ra đây.

- Sư tôn!

Huyết đao nữ tử nghe vậy, nhất thời giật mình, nói với vẻ không nề:

- Đó là linh hồn hệ!

- Hồ đồ!

Người mới đến quát:

- Không còn tính mạng thì linh khí có quý giá đến mấy cũng còn ý nghĩa gì?

- Vâng.

Huyết đao nữ tử xòe rộng bàn tay với vẻ rất không tình nguyện, lòng bàn tay dần dần phù hiện một chiếc lồng thủy tinh xinh xắn cao độ nửa gang tay, nhìn Lăng Phong giận dữ. Cô hung hăng ném cái lồng vô hình cho hắn:

- Cho người!

Lăng Phong giơ tay nhận lấy, cảm cái lồng vô hình trong bàn tay khê đâm niêm thức vào trong. Hắn lập tức phát hiện ra đây là một món linh khí linh hồn hệ! Chẳng trách cô gái kia lại tiếc đến vậy, linh hồn hệ trong các loại linh khí là hiếm gặp nhất, hiệu dụng cũng vô tận.

Hắn rất ngạc nhiên tại sao lúc mới xuất hiện cô gái lại có thể ẩn mình hoàn mỹ đến vậy, nếu như sát ý của cô ta không lộ ra ngoài thì chắc hẳn đã không thể phát hiện ra được. Bây giờ thì có đáp án rồi, thì ra trên người cô ta có linh khí giống như thần bí mệnh bài của hắn.

Thoáng quan sát một lúc, nam tử đối diện lại nói:

- Món linh khí này coi như bồi thường cho tội mạo phạm của đồ nhi, không biết nhị vị có chịu bỏ qua hay không?

Với thân phận của hắn, nếu như không phải vì thấy hai người Lăng Phong có tu vi vượt trội, hắn đã không tỏ ra yếu thế như vậy. Khẽ mỉm cười, Lăng Phong lắc đầu nói:

- Không được.

- Ngài nói gì?

Nam tử khê neho mắt, sát ý bùng phát, Lăng Phong đã cố ý thì hắn cũng không nhún nhường nữa, chỉ có điều...

Nhìn huyết đao nữ tử bên cạnh, hắn quát:

- Dạ nhi, con đi trước đi, ở đây đã có vi sư rồi!

- Sư tôn!

- Đi!

Nam tử quát lên một tiếng đoạn quay sang nhìn hai người Lăng Phong:

- Ta không tin ở đây có người hạ được vi sư!

Thấy bộ dạng liều mạng của hắn, cơ thể Thích Thiên Ách lập tức bùng lên một tầng hỏa mang, mắt không chớp lấy một cái.

- Ha ha

Thấy tình thế có vẻ căng thẳng, Lăng Phong đột nhiên cười lớn, thản nhiên hỏi:

- Tôn gia là tông chủ Thương Linh Tông?

Người mới đến nhìn Lăng Phong, biểu tình đề phòng vẫn không giảm đi phần nào. Hắn giơ ngón tay, từng đường hắc sắc quang mang lớn bằng ngón tay trở xì xì bắn ra từ đầu ngón tay hắn, uy thế xem ra còn mạnh hơn "thiên lý hồng tuyến" mà huyết đao nữ tử thi triển lúc nãy gấp mười lần!

- Ta nghĩ tông chủ hiểu lắm rồi.

Lăng Phong cười cười, ném trả lại chiếc lồng vô hình cho đối phương.

Lúc này quan sát sơ qua, Lăng Phong biết chiếc lồng vô hình này có hiệu dụng che giấu hành tung! Lúc huyết đao nữ tử xuất hiện, tử khí xung quanh cô ta và những âm thanh leng keng khi cô ta thi triển linh khí có lẽ đều là hiệu quả của chiếc lồng vô hình.

Giơ tay nhận theo bản năng, người mới đến ngậy ra, mắt lóe lên một tia mị hoặc, rõ ràng không hiểu ý đồ của Lăng Phong. Trong điều kiện tâm linh tràn ngập suy đoán, hắn tạm thời quên mất phản ứng tiếp nên có là gì.

- Không biết tông chủ xưng hô thế nào?

Lăng Phong đột nhiên hỏi, lại là một câu hỏi không hề liên quan.

- Bốn tọa Thạch Ánh Chiếu.

Vừa dứt lời, người mới đến lập tức lộ ra một tia ngỡ ngàng, lúc này hắn mới nhận ra từ lúc gặp nhau đến giờ, tiết tấu câu chuyện đều nằm trong tay người đối diện, hắn chỉ là một con trâu bị người ta xỏ mũi dắt đi.

Một tia phần nộ xen lẫn kinh hãi nổi lên, hắn đường đường là một linh tôn, khí thế áp bức mạnh đến nỗi người thường không thể chịu được. Vậy mà vị tông chủ trẻ tuổi trước mặt không những có thể chống lại mà thậm chí còn cơ biến bách xuất, triệt để nắm giữ quyền chủ động, một người vừa có thực lực vừa có tâm cơ như vậy, thực sự không thể coi thường.

- Thì ra là Thạch tông chủ.

Lăng Phong không biết trong khoảng khắc đó nội tâm Thạch Ánh Chiếu biến hóa nhiều đến thế nào, hắn chỉ đi theo những suy nghĩ mà mình đã định trước, từng bước từng bước tiếp cận:

- Thạch tông chủ nếu như bằng lòng, có thể vào trong phòng nói chuyện?

Nhìn tư thái chấp tay mời mọc của Lăng Phong, nhãn thần Thạch Ánh Chiếu hơi co lại, vẻ do dự ánh lên trong mắt. Hắn nhất thời có chút khó quyết định, từ lúc bị Lăng Phong nhìn ra hành tung, nội tâm của hắn đã có chút loạn.

Tâm linh cũng xuất hiện một chút dao động từ xưa đến nay chưa từng có.

Nếu như vào trong phòng, Thạch Ánh Chiếu vẫn có thể đảm bảo sẽ thoát được khỏi vòng vây công kích của hai linh tôn cường giả, nhưng nếu như trong đó đã có sắp xếp thì sao.

Từ biểu hiện lúc này của Lăng Phong có vẻ như là người ứng đối thành thạo nên Thạch Ánh Chiếu cũng không loại bỏ khả năng đó. Nhìn vào căn phòng sau lưng, chỉ là một căn phòng hết sức bình thường nhưng lúc này trong mắt Thạch Ánh Chiếu lại là một con viên cổ mãnh thú đang ngoác rộng miệng, chuẩn bị nuốt chửng lấy hắn, đầy uy hiếp.

Thạch Ánh Chiếu đột nhiên cảm thấy căng thẳng, cả đời này hắn đã trải qua không biết bao nhiêu nguy hiểm, vậy mà khoảng khắc này lại khiến hắn bất an.

Thấy vậy, Lăng Phong khẽ mỉm cười, giơ tay chỉ về phía sau, dùng một luồng khinh nhu kinh đạo mở toang cửa phòng, phơi bày mọi thứ bên trong ra trước mắt mọi người.

Liền sau đó hắn quay sang nói với Thích Thiên Ách:

- Thích đại ca, phiền huynh canh chừng giùm bên ngoài.

Sau khi làm một loạt những động tác này, Lăng Phong lại mỉm cười giơ tay mời thêm lần nữa. Bây giờ dù trong lòng Thạch Ánh Chiếu có bất an thế nào hắn cũng không thể không bước vào trong, nếu không thì quá yếu thế.

Chỉ cần bỏ đi, thể diện của Thương Linh Tông sẽ mất hết.

480. Chương 437: Từng Bước Ép Tới.

Thạch Ánh Chiếu hừ một tiếng, phẩy tay bước vào, nử tử sau lưng túm lấy hắn, lo lắng nói:

- Sư tôn.

- Không cần lo lắng, vì sư không vô dụng đến thế đâu.

Thạch Ánh Chiếu quay sang nhìn Lăng Phong, ánh mắt mang theo một tia khiêu khích, ngữ khí hàm chứa sự giễu cợt:

- Dù người ta có bày sắn đầm rồng hang hổ thì cũng thể làm khó được ta.

- Hắc!

Nghe vậy, tên đại lưu manh Tào Kế Suất không khỏi bật cười:

- Thật là can đảm, vậy mà cũng không sợ, không biết là ai nửa đêm lén lút mò đến? Không lẽ người đó không có liên quan đến Thạch tông chủ?

Tên tiểu tử này vô cùng ác liệt, hắn vừa bới móc vừa cố ý nhìn ngó xung quanh như đang tìm kiếm một người không hề tồn tại.

Sắc mặt Thạch Ánh Chiêu càng trở nên khó coi hơn, trong lòng bực bội vô cùng, thân là một trong thất địa tông phái tông chủ, sao hắn phải chịu đựng thái độ lạnh nhạt này? Rõ ràng là phải mình đuổi lý trước nên càng không thể phản bác.

- Phì, đến ám sát tên nam tử hạ lưu này là quyết định của ta, không liên quan đến gia sư!

Nói đến hai chữ "hạ lưu", huyết đao nữ tử lại giận dữ trừng mắt nhìn Lăng Phong như muốn dùng nhãn thần đâm chết hắn. Bất bình nói:

- Các người đừng ngậm máu phun người, đổ vạ cho sư tôn ta!

-Ồ, nghe nói Thương Linh Tông chế độ nghiêm cẩn, quản lý đệ tử thủ hạ vô cùng nghiêm khắc, không ra mệnh lệnh thủ hạ tuyệt đối không thể tùy ý tiếp nhận nhiệm vụ.

Tào Kế Suất âm dương quái khí nói:

- Tiểu muội muội, cô định nói với chúng ta những lời đồn đó đều là giả sao? Đệ tử các cô có thể bỏ qua tông chủ, tự ý chạy đi ám sát người khác. Chẳng may xảy ra chuyện, tông chủ sẽ lại tự động hỏa tốc chạy đến chửi d** cho các cô? Chắc chắn, đúng là khiến người ta mở rộng tầm mắt.

- Người, người mới chửi...

Huyết đao nữ tử lúc này không còn sát khí lạnh lẽo như lúc nãy nữa, có nữ sư ở bên cạnh, cô lại trở về hình dạng của một cô gái nhỏ, bị Tào Kế Suất trêu chọc, giận đến nổi mặt đỏ bừng, mắt ngân ngấn nước.

- Các người không lẽ thích đấu võ mồm với con gái sao?

Thạch Ánh Chiêu nhướng mày, nét hiểm độc ẩn hiện trên mặt có vẻ như đã nổi giận.

- Lão Tào, không được lộn xộn.

Lăng Phong quát lên rồi quay sang Thạch Ánh Chiêu nói:

- Người của bốn tông ngôn ngữ vô trạng, mong Thạch tông chủ bỏ quá cho.

- Ha!

Cười lạnh một tiếng, Thạch Ánh Chiêu cố nén giận, nhún chân nói:

- Quý tông nhân nhanh miệng nhanh miệng, thật hiếm có, ta cũng không dám trách.

Bị Tào Kế Suất chọc tức, hắn giận đến nổi đầu óc có chút mơ hồ, bực bội bước vào trong phòng, chẳng thèm quan tâm đến nguy cơ bị mai phục.

Liếc xéo Lăng Phong một cái, huyết đao nữ tử bám sát theo nữ sư, Lăng Phong và Tào Kế Suất quay sang nhìn nhau, cười thầm trong bụng.

Sau khi ra hiệu cho mọi người, Lăng Phong cũng bước vào phòng.

- Thạch tông chủ mời ngồi.

Đợi cả ba người vào hết phòng, Lăng Phong mỉm cười giơ tay nói:

- Phòng ốc sơ sài quá, không có nhiều thứ tiếp đãi Thạch tông chủ, mong tông chủ đừng chê cười.

- Ngồi không là được rồi.

Bỏ lại một câu, Thạch Ánh Chiêu nhíu mày, nói:

- Một tông chủ, ngài có ý định gì thì cứ nói thẳng ra đi!

- Không phải vội.

Biểu tình trên mặt Lăng Phong vẫn rất bình thản, trước ánh mắt gần như phát điên của hai người, hắn chậm rãi lấy ra hai cái tách rót cho mỗi người một tách.

Ly Hỏa Thành hội đủ mọi loại đặc sản của Vô Tận Hoang Nguyên, những thứ phục vụ cho việc hưởng thụ đương nhiên không thiếu. Lấy trà làm ví dụ, hương thơm ngào ngạt, chỉ vẩn nhấp một ngụm nhỏ, mùi hương vẫn còn lưu mãi trong miệng, kì diệu vô cùng.

Loại kì trà này, giá cả đương nhiên cũng không thấp.

Tất cả đều là những thứ mà Trương chấp sự mới đi mua chiều nay, với quyền thế của một chấp sự nhỏ như ông, thường ngày đương nhiên không thể có quyền hạn này. Phải đợi đến lúc Yên Vân La đích thân đến ông mới có thể hãnh diện một phen đi mua những thứ mà chỉ các chi nhánh cơ cấu đỉnh cấp mới có tư cách sử dụng.

- Ta với Thương Linh Tông từ xưa đến nay không thù không hận, có lẽ quyết định đến giết ta hôm nay không phải là ý kiến của tông chủ chứ?

- Sao lại không thù không oán, người học lõm công pháo bí truyền của bốn tông, đó chính là thù!

Huyết đao nữ tử xen ngang nói:

- Chỉ cần bị bốn tông biết, việc giết ngươi là chuyện đương nhiên nên làm.

- Dạ nhi!

Trầm giọng quát lên một tiếng, đối với những người ở tầng lớp linh tôn mà nói, thấy đối phương chỉ cần mất một khoảng thời gian nhất định để mô phỏng không phải là chuyện khó, nhất là loại công pháp có tính phụ trợ như vô cốt nhu thân càng không có quá nhiều ảo diệu nên Thạch Ánh Chiếu cũng không quá quan tâm.

Hắn nói tiếp:

- Đồ nhi xuất ngôn vô trạng, mong Mộc tông chủ bỏ qua cho.

Những lời này Lăng Phong mới nói với hắn trước đó không lâu, bây giờ có thể trả lại nguyên trạng, hắn thấy tâm trạng thoải mái hẳn.

Lăng Phong chỉ sờ sờ mũi, có vẻ như không nghĩ nhiều đến vậy, nói một cách vô thức:

- Lệnh đồ rất có cá tính, không biết xưng hô thế nào?

Liếc nhìn đồ đệ vẫn có vẻ bực bội bất bình, Thạch Ánh Chiếu có chút không hiểu, đồ nhi từ xứ đến này luôn là người trầm lặng, nhưng cũng rất có tinh khí, dù có gặp phải tình cảnh khốn cùng cũng không bao giờ sốt sắng, sao hôm nay lại thiếu kiên nhẫn đến vậy?

Hắn đến có hơi muộn, không được chứng kiến cảnh Lăng Phong tóm ngực huyết đao nữ tử nên mới có chút nghi hoặc. Suy nghĩ một lúc, Thạch Ánh Chiếu chỉ coi như tính cách của đệ tử mình không hợp với Lăng Phong mà thôi.

Bất luận thế nào Lăng Phong cũng là nhất tông chi chủ, tu vi đã đạt tới linh tôn, là người đồng bối với Thạch Ánh Chiếu. Vậy mà đám hậu bối của hắn lại có thể nói năng tùy tiện trước mặt các tiền bối, nếu như xét về quy định trong đại tông phái thì nhất định phải bị trách phạt.

Những suy nghĩ coi thường này khiến ngữ khí của Thạch Ánh Chiếu dịu đi phần nào:

- Tiểu đồ tên Vũ Văn Dạ, mong Mộc tông chủ chỉ giáo thêm.

Vũ Văn Dạ nghe nói vậy, giận đến muốn bốc khói: chỉ giáo? Còn cần chỉ giáo sao? Không lẽ cô phải để cho tên tiểu lưu manh này túm ngực thêm một lần nữa?

Lửa hận sôi sục trong lòng mà không sao phát tiết được, Vũ Văn Dạ giận đến run người.

- Thạch tông chủ khách khí rồi.

Lăng Phong nhìn tình trạng của Vũ Văn Dạ, hiểu vì sao cô lại giận đến vậy nhưng đương nhiên không tiện nói ta, chỉ biết giả câm giả điếc.

- Mộc tông chủ nói không sai, hai tông chúng ta không qua lại, ta đương nhiên không thể vô duyên vô cớ phái người đến ám sát ngài được.

Bị Tào Kế Suất nói móc, Thạch Ánh Chiêu cũng không giấu diếm nữa, quyết đoán khẳng định chuyện ám sát của Vũ Văn Dạ không hề liên quan đến mình.

Hắn đột nhiên chuyển chủ đề:

- Nhưng Mộc tông chủ chắc cũng biết Thương Linh Tông chúng tôi kinh doanh các loại ám sát, nếu như chúng tôi đã xuất động nhân thủ đương nhiên phải có người bỏ tiền ra mua mạng sống của tông chủ.

- Ồ?

Lăng Phong trả lời một tiếng, ngữ ý vô cùng khó đoán.

- Bất luận thế nào, theo như quy định người của chúng tôi ám sát bất thành, rơi vào tay ngài thì chúng tôi phải đưa ra một cái giá nhất định để đổi lại.

Ngữ khí của Thạch Ánh Chiêu có vẻ trầm lắng, thốt ra từng lời. Cuối cùng, mắt hắn quắc lên, hét lớn:

- Nhưng nếu muốn hỏi ai là người đã trả giá thì tuyệt đối không thể!

Những lời này vừa thốt ra, không khí vừa mới có chút ôn hòa lập tức lại trở nên vô cùng căng thẳng, căng như một chiếc cung đã lắp sẵn tên, có thể bắn bất cứ lúc nào!

481. Chương 438: Sức Hấp Dẫn Của Dẫn Linh Chương.

- Ha ha, ta nói rồi, Thạch tông chủ không cần lo lắng quá.

Lăng Phong mỉm cười khoát tay, ngữ khí vẫn rất bình thản, ung dung ngồi trên chiếc ghế lớn trông thoải mái vô cùng.

Nhưng tư thái thoải mái này lại đến cho người ta cảm giác không thể đánh bại. Dường như Thạch Ánh Chiêu đang phải đối diện với một vị thần chỉ nắm bắt không gian xung quanh một cách hoàn mỹ, khiến nội tâm người ta phải trào lên một cảm giác vô lực.

Thạch Ánh Chiêu đột nhiên cảm thấy đứng trước mặt hắn, nhưng phòng bị mà mình chuẩn bị thật quá nực cười. Là một người đã quen với linh tôn cảnh giới thần bí, chỉ cần linh tôn tung ra công kích, lập tức sẽ là sét tung sấm giập, phòng bị nào có thể chống lại được?

- Mộc mỗ ở Vô Tận Hoang Nguyên căn cơ còn thấp, bằng hữu không nhiều, kẻ thù...

Lăng Phong ngập ngừng đôi chút, nói tiếp:

- Mặc dù không ít nhưng rất nhiều người trong số họ đã không còn tồn tại nữa.

Mặc dù không có bất cứ từ ngữ uy hiếp nào nhưng Thạch Ánh Chiêu nghe những lời này, thần tình không khỏi biến chuyển: Không còn tồn tại? Thế nào là không còn tồn tại? Không phải là bị giết chứ?

Khoảnh khắc này hắn nhìn thấy một tia bá khí không thể giấu diếm bên trong bộ dạng ôn hòa bình thản của Lăng Phong. Kẻ đang ngăn cản ta, dù có là thiên địa thần phật cũng không bá khí được đến vậy!

- Ta tự hỏi ở Ly Hỏa Thành này, thế lực có thể thỉnh động được quý tông phái người đến ám sát ta có một vài. Nhưng kẻ thực sự có thù hận với ta chỉ có hai nhà, một là Huyền Nguyên Tông, một là Thanh Mộc Tông.

Lăng Phong chậm rãi nói, dùng ngữ khí lạnh nhạt phân tích mấu chốt vấn đề một cách hết sức rõ ràng:

- Nhưng Thanh Mộc Tông hôm nay mới cùng ta kết oán, bọn họ vẫn chưa kịp phản ứng được, cộng thêm dù có tâm ý tư đồ thì số tiền mà họ bỏ ra chưa chắc đã có thể khiến Thạch tông chủ động lòng.

Thạch Ánh Chiêu vẫn giữ cho thần sắc trên mặt mình không thay đổi nhưng ngón tay hần thì đang run rẩy không ngừng thể hiện rõ sự mất bình tĩnh trong lòng. Vụ ám sát này nhìn thì có vẻ đơn giản nhưng muốn phân tích được ngọn nguồn sau lưng lại là chuyện không hề dễ.

Lăng Phong có thể nghĩ ra những điểm then chốt bên trong trong một thời gian ngắn như vậy đồng thời đưa ra kết luận tương ứng thể hiện óc phân tích của hần rất tốt.

- Như vậy, khả năng duy nhất chỉ còn lại một nhà.

Lăng Phong nở rộng nụ cười, nhìn Thạch Ánh Chiêu, nhẹ giọng nói:

- Thạch tông chủ nói ta đoán vậy đúng hay sai?

Thạch Ánh Chiêu hừ một tiếng, mặc dù cũng là hừ nhưng lần này ngữ khí của hần lại có thêm một phần không rõ ràng.

Hần đương nhiên không thể lên tiếng tán thành hoặc phủ định suy đoán của Lăng Phong, bởi vì làm vậy là vi phạm pháp tắc làm việc của Thương Linh Tông.

Thương Linh Tông theo nghề ám sát, có thể tồn tại đến tận bây giờ ngoài thực lực cường kinh và hành sự thần bí ra, chế độ nghiêm khắc thậm chí khốc liệt cũng là một phần không thể thiếu. Trên thực tế lần này lựa chọn xuất hiện vì ái đồ đã là một sự vi phạm chuẩn mực hành sự từ xưa đến nay của Thạch Ánh Chiêu rồi.

- Thạch tông chủ không cần cảm thấy khó xử, kẻ bỏ tiền đứng sau chuyện này là ai ta đã có kết luận rồi, không làm khó bắt Thạch tông chủ tự làm hồng thanh danh đâu. Nhưng...

Ngữ khí Lăng Phong chợt biến, hai người Thạch Ánh Chiêu cũng nâng cao tinh thần, biết Lăng Phong chuẩn bị nói ra mục đích cuối cùng để hần mời hai người vào phòng nói chuyện!

- Ta muốn biết lần này để có thể thỉnh động được quý tông xuất thủ, đối phương đã trả giá bao nhiêu?

Hai mắt Lăng Phong sáng quắc, chăm chú nhìn Thạch Ánh Chiêu, không để cho hần có cơ hội trả lời qua loa.

- Mộc tông chủ xin được hỏi những lời này là có ý gì?

Thạch Ánh Chiêu nhíu mày, rõ ràng không ngờ Lăng Phong lại hỏi câu đó. Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu hần là "phản sách".

"Phản sách" là việc kẻ bị ám sát trước khi chết cùng sát thủ thương thảo điều kiện, dùng cái giá gấp đôi hoặc cũng có thể hơn gấp nhiều lần hồng mua chuộc sát thủ và chuyển qua sử dụng hần.

Tình huống này không phải là chưa từng xảy ra ở Thương Linh Tông nên ngữ khí Thạch Ánh Chiêu lập tức lạnh ngay xuống, cười lạnh nói:

- Mộc tông chủ đúng là không bắt buộc bán đứng cổ chủ nhưng nếu như muốn phản sách, ta nghĩ ngài nên từ bỏ ý định này đi.

Phản sách?

Lăng Phong ngây người rồi lập tức hiểu ra hần đang định nói gì, không khỏi bật cười, nói tiếp:

- Ta thấy đúng là tông chủ hiểu lầm rồi.

Hần lộ vẻ trầm ngâm, chỉnh lý lại một chút những suy nghĩ trong đầu, nói:

- Ta biết một số quy định của quý tông, mặc dù quý tông chủ yếu kinh doanh việc ám sát nhưng chắc cũng không tùy tiện tiếp nhận tất cả những lời ủy thác?

- Đó là đương nhiên, không lẽ người bỏ tiền ra bảo ta đi giết Long Tộc tộc trưởng là ta phải điên cuồng đi giết luôn sao?

Vũ Văn Dạ bực bội cướp lời.

Lăng Phong mỉm cười, không muốn tính toán với cô, con gái cũng giống như một chú chó con, luôn thích làm người khác đau đầu một cách vô lý, người đàn ông thông minh đương nhiên phải biết nên ứng phó thế nào.

Nhưng câu phản bác này của Vũ Văn Dạ đã chứng minh suy đoán của Lăng Phong, trên thực tế, Lăng Phong mới vào Vô Tận Hoang Nguyên chưa lâu, cộng thêm Thương Linh Tông hành sự thần bí, tất cả những chuyện liên quan đến họ đều do Tuyệt Niệm nói cho hắn biết. Nhưng vì thời gian tiếp xúc vị Thương Linh Tông nhân, người đã truyền thừa cho hắn huyền hình cốt kỹ không nhiều nên Tuyệt Niệm cũng không biết được nhiều lắm.

Lúc này đột nhiên đưa ra câu hỏi cũng theo thói quen với sát thủ công hội của Áo La Đế Quốc!

Lúc mới tiếp xúc với Cố Dao, cố đã đưa ra rất nhiều thông tin liên quan đến sát thủ công hội nói cho Lăng Phong biết. Từ vô cốt nhu thân công đạo, Lăng Phong đoán sát thủ công hội chắc chắn có liên quan chặt chẽ với Thương Linh Tông nên hắn mới dám tùy tiện thăm dò như vậy. Kết quả đúng như những gì mà hắn dự đoán.

- Mộc tông chủ định nói gì?

- Mộc mỗ mặc dù bất tài nhưng gần đây tiêu diệt Tà Quân, tái chiến Huyền Nguyên Tông linh tôn, thanh danh không nhỏ, có lẽ Thương Linh Tông cũng biết. Đương nhiên sẽ không chấp nhất mấy chuyện nhỏ nhặt này. Vì vậy...

Giọng nói Lăng Phong chuyển sang khản khản:

- Ta rất hiểu kì không biết cái giá nào có thể khiến Thạch tông chủ động lòng?

Ý của Lăng Phong rất đơn giản: ta cũng coi một như nhân vật hiển hách ở Vô Tận Hoang Nguyên, Thương Linh Tông các người vì chút lợi nhuận mà tìm đến ám sát ta thì ta phải biết ta đáng giá bao nhiêu, bị giết với cái giá nào!

Thạch Ánh Chiêu trầm ngâm, gõ gõ nắm đấm lên bàn, mãi không thấy lên tiếng.

Vũ Văn Dạ lo lắng nhìn nãi sư, nhưng không nhận được câu trả lời chính diện, không khỏi đứng lên, hỏi thẳng Lăng Phong:

- Có phải nếu chúng ta nói cho người biết giá của người là bao nhiêu thì chuyện hôm nay sẽ coi như chưa từng xảy ra không?

Mặc dù bên ngoài thể hiện như không hề sợ Lăng Phong nhưng trên thực tế trong lòng vị Thương Linh Tông nhân này đang run lên bần bật. Lúc Lăng Phong nói sẽ treo cô bên ngoài cửa thành, biểu tình của hắn không hề giống một kẻ đang nói đùa, điều đó khiến một cô gái uy phàm như cô trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, chỉ có điều Vũ Văn Dạ cao ngạo không muốn thừa nhận mà thôi.

- Đương nhiên.

Lăng Phong cười lắc đầu:

- Thạch tông chủ không muốn nói thì Mộc mỗ cũng không làm khó hai vị, chỉ một Sáng Tông nhỏ bé ta sao có thể đắc tội với những thế lực ở tầng lớp thất đại tông phái.

- Vậy được, ta nói.

Vũ Văn Dạ vẫn chưa nói hết câu, Thạch Ánh Chiêu đã lớn tiếng khiển trách:

- Dạ nhi!

- Sư tôn.

Vũ Văn Dạ hơi mím môi, âm ỉ nhìn Thạch Ánh Chiêu, trách móc:

- Người đó lúc đến nhờ cậy chúng ta chỉ nói tên hạ lưu thực lực cùng lắm chỉ là linh sĩ, ai ngờ tình hình thực tế lại khác xa đến vậy? Hắn không nhân nghĩa trước, chúng ta có tiết lộ một chút thì đã làm sao?

482. Chương 439: Ký Kết Đồng Minh.

Nghe cô nói vậy, Thạch Ánh Chiêu cũng cảm thấy có lý, biểu tình nhất thời dịu lại. Hắn đường đường là linh tôn, góc độ xem xét vấn đề đương nhiên phải khác. Lăng Phong mặc dù nói không truy cứu nhưng sao có thể bỏ qua dễ dàng đến vậy?

Nếu như cả hai bên ngay từ ban đầu đều ở trong trạng thái xé bỏ mặt nạ thì còn dễ nói chuyện. Đẳng này bây giờ Lăng Phong đã mời hắn vào phòng, khách khí thương thảo, hắn đâu có thể nói linh tinh cho qua chuyện được, như vậy thật không có khí độ.

Thấy sư tôn không nói gì, Vũ Văn Dạ biết hắn đã đồng ý, quay sang Lăng Phong nói:

- Vậy được, ta nói cho người biết, thứ mà người đó đưa ra là một miếng tinh chương, dẫn linh tinh chương.

Lúc nghe đối phương nói đến tinh chương, trong lòng Lăng Phong đã thầm thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc Vũ Văn Dạ thốt ra mấy chữ "dẫn linh tinh chương", Lăng Phong suýt nữa thất thái ngã khụy xuống!

Sở dĩ hắn có thể thở phào nhẹ nhõm vì chỉ cần liên quan đến tinh chương, Lăng Phong tự cảm thấy mình không thua kém ai hết.

"Kết hợp với nhau vì lợi nhuận thì cũng sớm chia rẽ vì lợi nhuận thôi." Huyền Nguyên Tông có thể dùng tinh chương thỉnh động được họ ra tay ám sát thì Lăng Phong cũng có thể dùng tinh chương kéo lại! Đó không phải là phản sách mà là khiến họ không nghiêng về phía Huyền Nguyên Tông.

Từ vụ ám sát đêm nay, Lăng Phong có thể khẳng định mâu thuẫn giữa mình và Huyền Nguyên Tông không thể giải quyết một cách ổn thỏa được. Nếu đã như vậy, cứ làm theo thói quen của Lăng Phong, là kẻ địch nhất định phải sát tuyệt, không để lại lấy một tia sinh cơ!

Nhưng lúc nghe thấy dẫn linh tinh chương, Lăng Phong gần như thất thái, không phải vì cái giá quá cao, mà vì quá thấp! Khoảng khắc này Lăng Phong cảm thấy thật ảm ức, hắn đường đường là một linh tôn, không lẽ chỉ đáng giá một miếng dẫn linh tinh chương?

Lăng Phong khổ tiểu, muốn kiềm chế mà không sao kiềm chế được. Sự thất vọng quá lớn khiến hắn không khỏi hỏi lại:

- Quý tông vì một miếng dẫn linh tinh chương đến đây ám sát ta sao?

- Ê, thái độ của người như vậy là có ý gì?

Vũ Văn Dạ cảm nhận được tâm tình của Lăng Phong, vội vàng vênh mặt:

- Người nghĩ chỉ vì một miếng dẫn linh tinh chương có thể thỉnh động được

Thương Linh Tông ta sao? Nói cho người biết, miếng dẫn linh tinh chương đó gần như có thể đảm bảo tỷ lệ dị biến cự linh thành công là một trăm phần trăm!

Biểu tình của Lăng Phong vẫn giữ nguyên nét cổ quái ban đầu, hắn thậm chí còn đang than thầm trong bụng: một miếng dẫn linh tinh chương gần như đảm bảo thành công thì đã làm sao?

- Được rồi, những gì Mộc tông chủ muốn biết chúng ta cũng đã nói rồi, chuyện hôm nay có thể bỏ qua được rồi chứ?

Thạch Ánh Chiêu phẩy tay, đứng lên nói:

- Đa tạ trà của Mộc tông chủ, nếu không còn chuyện gì nữa chúng ta xin được cáo từ.

- Thạch tông chủ gượng đã.

- Con người này, không lẽ người định nuốt lời sao?

Không đợi Lăng Phong nói hết, Vũ Văn Dạ đã khó chịu quát lên một tiếng.

Lăng Phong chỉ trợn mắt, chẳng thèm đôi co với cô ta. Hắn quay sang nói với Thạch Ánh Chiêu:

- Ta muốn hỏi thêm một câu nữa, quý tông cần dẫn linh tinh chương để làm gì?

Trầm mặc một lúc, biểu tình Thạch Ánh Chiếu lộ ra vài phần huyệt hăng:

- Cái này không phải bí mật gì, nói với Mộc tông chủ cũng không sao. Tiểu như năm nay đã mười sáu tuổi, thức tỉnh cự linh đã mấy năm nay nhưng đến bây giờ vẫn chưa thể dị biến.

- Nếu như lần này vẫn không thể lấy được đầu Mộc mã, không phải quý công tử đã mất cơ hội sao?

Lăng Phong trực tiếp hỏi.

Nghe nói vậy, Thạch Ánh Chiếu không khỏi hừ một tiếng, chế giễu:

- Vậy Mộc tông chủ muốn tự nguyện cống hiến sao?

- Ha ha, đầu người chỉ có một, Mộc mã giữ lại vẫn hơn.

Lăng Phong mỉm cười lắc đầu, búng ngón tay:

- Nhưng dẫn linh tinh chương, bốn tông có không ít.

Nhìn thấy miếng tinh chương đang bay về phía mình, Thạch Ánh Chiếu ngây người. Hắn vẫn chưa hiểu Lăng Phong định giữ trò gì, đón lấy, thuận miệng nói:

- Phổ thông dẫn linh chương bốn tông cũng có không ít, khuyến tử bất tài, đến bây giờ đã dùng không ít dẫn linh chương...

Giọng nói của hắn đột nhiên dừng lại, hai mắt dán chặt vào miếng tinh chương trong tay, ngón tay không khỏi run rẩy, rồi sau đó cả cánh tay, cả cơ thể cùng run rẩy không ngừng.

Thạch Ánh Chiếu kích động nâng miếng dẫn linh chương bằng cả hai tay, bộ dạng trân trọng như đang ôm một món bảo vật quý giá. Trên thực tế, dẫn linh chương đối với hắn mà nói đúng là một thứ bảo bối vô cùng quan trọng.

So với các thế lực tông phái khác, vì kiến lập căn cơ trên việc sát lục nên muốn giành được ngôi vị tông chủ Thương Linh Tông, kinh nghiệm đòi hỏi là rất lớn, sự cạnh tranh giữa những người trong tông với nhau cũng vô cùng tàn khốc.

Tâm trí Thạch Ánh Chiếu từ nhỏ đã đặt vào việc tu luyện, trước khi trở thành linh tôn hắn chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề truyền thừa huyết mạch, cho đến khi ngồi vững trên ngôi vị tông chủ hắn mới có thời gian suy nghĩ vấn đề đó.

Nhưng đến lúc đó lại có một vấn đề khác xảy ra, không biết vì lý do gì, cả ba bà vợ của hắn đều không sinh nổi được một mụn con, điều này càng khiến hắn lo lắng như ngồi trên lửa đốt.

May mà ông trời không phụ người có tâm, mười sáu năm trước, cuối cùng thì hắn cũng có được một cậu con trai bảo bối! Vì một cuộc chiến đấu trường kì, Thạch Ánh Chiếu đương càng thêm yêu thương con trai, ngậm trong miệng sợ tan, đội trên đầu sợ ngã, dồn hết tâm trí chăm sóc che chở.

Dưới sự chăm sóc tận tình đó, một ngày Thạch Ánh Chiếu phát hiện ra, huyết mạch duy nhất của mình không thể tiến hành cự linh dị biến!

Sự đả kích quá lớn này khiến hắn ngơ ngẩn mất mấy ngày, nghĩ trước đây Thạch Ánh Chiếu chỉ dựa vào mấy miếng nguyên tố ma hạch mà có thể dị biến thành công, vậy mà đến đời tiếp theo, dù có đồ bao nhiêu ma hạch cũng vô dụng, một chút dấu hiệu dị biến cũng không có.

Ban đầu Thạch Ánh Chiếu mặc dù thất vọng nhưng không lo lắng, với những người ở tầng lớp hắn đương nhiên biết được sự tồn tại của dẫn linh chương. Nhưng, theo quy luật thông thường mà nói, nếu như thiên hành giả có thể tự mình tiến hành dị biến thì tiền đồ tu luyện sau này sẽ tốt hơn rất nhiều, tốt hơn những nguyên tố thiên hành giả trước thì phải dựa vào nguyên tố ma hạch, sau là phải dựa vào luyện hóa dẫn linh chương mới có thể tấn thân!

Thạch Ánh Chiếu cao ngạo đương nhiên không tin huyết mạch của mình lại kém đến vậy, nhưng chuyện đã bày ra trước mắt, hắn không thể không tự hoài nghi được. Bất đắc dĩ, hắn chỉ còn lại một sự lựa chọn cuối cùng.

Nhưng đả kích lớn hơn lúc này mới xảy ra...dẫn linh chương cũng không thể giúp con trai yêu quý của hắn dị biến!

Phát hiện vấn đề này, Thạch Ánh Chiêu lo lắng đến phát điên, hắn không thể đón nhận sự thực này. Như vậy khác gì nói con trai của Thương Linh Tông tông chủ, linh tôn cấp cường giả ngay cả linh giả cũng không đạt tới?

Hắn đương nhiên không dám kì vọng con trai của mình có thể trở thành một trong những nguyên tố thiên hành giả linh hồn hệ hiếm có, theo kế hoạch ban đầu, dưới sự dẫn dắt của hắn, con trai sẽ thuận lợi tấn thăng chỉ cấp linh tôn cấp và tiếp nhận đại vị tông chủ. Nhưng bây giờ mong tưởng đã bị phá nát, Thạch Ánh Chiêu đương nhiên không cam tâm, vô cùng không cam tâm!

Lúc đó, hắn nghĩ đến Huyền Nguyên Tông.

Cả thiên hạ này chỉ có linh tôn cấp thuật luyện sư của Huyền Nguyên Tông mới có thể giúp được hắn. Nếu như ngay cả người đó cũng bó tay thì Thạch Ánh Chiêu thực sự không dám tưởng tượng còn ai có thể giải quyết được vấn đề này.

Vì vậy, Thương Linh Tông - kẻ vẫn quen ngồi đợi người ta đến ủy thác nhiệm vụ chủ động liên lạc với Huyền Nguyên Tông, còn Huyền Nguyên Tông thì đang đau đầu không biết Lăng Phong nông sâu thế nào, muốn cử người đi thăm dò một chuyến. Tiếp sau đó mới có vụ ám sát này.

Thạch Ánh Chiêu không phải kẻ ngốc, hắn đương nhiên đã từng nghe qua thanh danh Lăng Phong nên mới giao cho Vũ Văn Dạ đến thăm dò một chuyến trước. Nếu như không thể, hắn sẽ tự mình ra tay, đến lúc đó là công hay thủ đều có thể thực hiện một cách thuận lợi.

Ai ngờ vừa mới vào được trong thương hộ, hành tung của hắn đã bị Lăng Phong nhìn ra! Tiếp sau đó những gì Lăng Phong nói càng khiến Thạch Ánh Chiêu thêm loạn.

Lúc thấy thực lực Lăng Phong đáng sợ như vậy, Thạch Ánh Chiêu đã hoàn toàn mất hi vọng vào nhiệm vụ ủy thác lần này, trong lòng đang thầm nhẩm tính sau này phải ăn nói sao với Huyền Nguyên, nhờ hắn ra tay giúp con trai mình luyện chế dẫn linh chương. Ai ngờ mọi chuyện lại rẽ sang một bước ngoặt mới, Lăng Phong vừa ném cho hắn một miếng dẫn linh chương.

Miếng dẫn linh chương này mặc dù không phải thuật luyện sư nhưng hắn vẫn có thể nhìn ra hiệu quả tuyệt vời của nó!

- Đây đương nhiên là dẫn linh chương.

Lăng Phong nhìn thấy vẻ kích động trên mặt Thạch Ánh Chiêu, thầm đắc ý trong lòng, chậm chậm nói:

- Lúc này Thạch tông chủ nói lần này đến ám sát Mộc mẫu chủ vì một miếng dẫn linh chương mà tỷ lệ thành công là gần một trăm phần trăm

Những lời này khiến Thạch Ánh Chiêu gần như hóa đá, hắn ôm chặt miếng dẫn linh chương vào lòng một cách vô thức như sợ nó sẽ bay đi mất.

Lăng Phong vờ như không biết, Thạch Ánh Chiêu quan tâm dẫn linh chương đến vậy chắc chắn tiếp theo quyền chủ động sẽ lại nằm trong tay hắn.

- Ta có thể khẳng định với Thạch tông chủ, tỷ lệ thành công của miếng dẫn linh chương này không phải "gần" mà là chắc chắn một trăm phần trăm!

Hai mắt Lăng Phong sáng quắc, ngữ khí không kịch liệt, nhẹ như mây như gió nhưng vẫn tràn ngập tự tin:

- Chỉ cần luyện hóa là có thể lập tức dị biến thành công!

- Cái gì?

Thạch Ánh Chiêu thoáng giật mình, mặt không khỏi lộ ra một tia hoài nghi, hắn có thể cảm nhận được linh hồn vật tính cường đại tỏa ra từ trong miếng tinh chương, chỉ có những miếng tinh chương cực tốt mới có được thứ đó.

Nhưng...một trăm phần trăm?

Nghĩa là còn nhiều hơn cả tỷ lệ thành công của Huyền Nguyên!

Nhưng nụ cười mỉm của Lăng Phong cũng như khí thể toát ra từ cơ thể hần không khỏi khiến Thạch Ánh Chiêu cảm thấy hoài nghi.

- Thạch tông chủ nếu như còn nghi ngờ, có thể mang về thử nghiệm.

Lăng Phong khẽ phẩy tay, nói:

- Đến lúc đó những lời Mộc mỗ nói là thật hay giả, đương nhiên có thể thấy rõ.

Nghe những lời này, những lo lắng sốt sắng trong lòng thiêu đốt Thạch Ánh Chiêu bấy lâu nay đột nhiên bị một trận chấn động dữ dội làm cho tan biến hết.

Không hổ danh là nhất tông chi chủ đã trải qua vô số sóng to gió lớn, Thạch Ánh Chiêu nhanh chóng nắm được mấu chốt vấn đề, mặt thoáng run run, giọng nói có chút trầm lắng và thăm dò:

- Mộc tông chủ chần chừ không định tặng không Thạch mộc miếng tinh chương này chứ? Nếu như muốn có được nó, không biết bản tông phải trả với cái giá thể nào?

- Thạch tông chủ đúng là người thông minh, nếu như ta nói không cần gì, e rằng Thạch tông chủ sẽ mắng ta dối trá.

Lăng Phong cũng không có ý định che giấu, trực tiếp nói thẳng ra tâm tư của đối phương.

Ngay cả giao dịch giữa các thương nhân bình thường có lẽ cũng không được trực tiếp như vậy. Nhưng Lăng Phong muốn làm thế, mà hiệu quả xem ra cũng không tệ, chí ít cũng khiến biểu tình của Thạch Ánh Chiêu dịu lại.

Vũ Văn Dạ đứng bên cạnh, mặc dù được nãi sư thương yêu nhưng cô hiểu lúc nào có thể lên tiếng, lúc nào nên im lặng. Lúc này, thấy Lăng Phong nói chuyện thẳng thắn đến vậy, hơn nữa hiệu quả dẫn linh chương của hần cũng rất hiếm thấy, cô không khỏi lộ ra một tia hiếu kỳ, cảm giác khó chịu với Lăng Phong nhạt đi không ít.

- Không giấu Thạch tông chủ, Mộc mỗ đúng là có yêu cầu.

Lăng Phong gõ gõ ngón tay lên bàn, tạo nên những tiếng "cóc cóc" đều đặn. Trong căn phòng trống trải, những tiếng cóc cóc ấy dần dần hình thành một khúc nhạc cổ quái, dẫn dắt tâm thần người ta.

- Sáng Tông ta muốn ký kết hiệp ước đồng minh với quý tông!

Câu nói này của Lăng Phong chẳng khác gì ném một tảng đá khổng lồ xuống mặt hồ đang yên ả, tạo nên một sự chấn động dữ dội.

Biểu tình của Thạch Ánh Chiêu vẫn rất bình thản nhưng trong lòng hần sớm đã xuất hiện những con sóng lớn cao hơn ngàn trượng. Mặc dù đã nghĩ đến tất cả mọi khả năng Lăng Phong có thể đưa ra nhưng Thạch Ánh Chiêu không ngờ hần lại đưa ra yêu cầu kí kết liên minh!

Đã gọi là liên minh là phải cùng công cùng thủ, hậu thuẫn cho nhau như huynh đệ, buộc chặt tương lai hai tông phái với nhau, tuyệt đối không phải chuyện nhỏ!

Trước khi kết giao liên minh, nhất định phải khảo sát tình hình tài nguyên, kẻ thù, cao thủ cường giả của tông môn đối phương. Nếu không cẩn thận, chẳng khác gì tự rước một mối họa lớn vào nhà.

Ở Vô Tận Hoang Nguyên này, chỉ có một kiểu quan hệ cộng sinh cộng tử duy nhất giữa hai tông môn, đó là bên này phụ thuộc vào bên kia. Ví dụ như Long Thú gia tộc và Long tộc có khả năng kết giao đồng minh với nhau, ngoài ra thì hầu như tuyệt đối không thể.

Vì một miếng tinh chương mà muốn kết giao liên minh với Thương Linh Tông ta? Thật quá nực cười!

Thạch Ánh Chiêu đảo mắt, có vẻ nuối tiếc, định ném trả lại miếng tinh chương, cự tuyệt Lăng Phong. Đột nhiên, giọng nói âm áp của Lăng Phong vang lên vắng vắng bên tai hần:

- Hai nhà chúng ta kết giao liên minh, ước định sau này tuyệt đối không xâm phạm nhau, thế nào?

- Ừm?

Thạch Ánh Chiêu hừ một tiếng ra mũi, biểu tình đầy vẻ rất kì lạ. Một lúc sau mới thấy hần cất giọng hoài nghi:

- Yêu cầu liên minh của ngài chỉ có vậy?

- đương nhiên.

Bây giờ thì chuyển sang Lăng Phong ngạc nhiên, nhìn Thạch Ánh Chiêu hỏi:

- Không lẽ Thạch tông chủ còn muốn bổ sung gì?

Phù, Thạch Ánh Chiêu thở phào nhẹ nhõm, loại bỏ sạch mọi đề nén trong lòng, hần còn đang nghĩ không biết có phải Lăng Phong giả vờ không biết hay không? Sao hàm ý liên minh của hần với của Vô Tẩn Hoang Nguyên lại khác nhau đến vậy?

Thạch Ánh Chiêu không biết, Lăng Phong vốn không phải người của Vô Tẩn Hoang Nguyên nên cách dùng từ này hoàn toàn do thói quen từ xứ đến nay.

Lăng Phong không biết hai chữ "liên minh" của mình lại khiến Thạch Ánh Chiêu hiểu lầm đến vậy, suýt chút nữa đã làm hỏng cơ hội đàm phán giữa hai bên.

May mà thấy biểu tình của Thạch Ánh Chiêu có vẻ không đúng nên mới vội bổ sung thêm một câu cứu vát cục diện.

- Cũng có nghĩa sau này chỉ cần hai nhà chúng ta không xâm phạm nhau, miếng dẫn linh chương này sẽ thuộc về ta?

Thạch Ánh Chiêu vẫn chưa dám tin, hỏi thêm câu nữa.

- Vô cùng chính xác.

Lăng Phong không hiểu hần đa nghi như vậy làm gì, nhưng với những người chưa biết là bạn hay thù tốt nhất vẫn nên kết giao bằng hữu, tăng cường một chút thực lực cho bản thân. Hần cười nói:

- Ta không dám cưỡng vọng Thạch tông chủ giúp đỡ bốn tông đối phó đại địch, những chuyện lợi dụng người khác Mộc tổ ta tuyệt đối không làm.

Những lời này ngầm ám chỉ đến hành động tự tư tự lợi của Huyền Nguyên, Thạch Ánh Chiêu nghe mà cũng phải vội nuốt nước bọt, Lăng Phong mặc dù đang nói Huyền Nguyên Tông những không biết có phải là hần đang nhắc nhở mình không?

Chỉ vì một miếng dẫn linh chương, hần lựa chọn đến đây ám sát Lăng Phong, vậy đâu có khác gì một kẻ lợi dụng mà Lăng Phong vừa nhắc đến!

- Thạch tông chủ cảm thấy miếng dẫn linh chương này không đủ để đổi lấy lời hứa liên minh của quý tông sao?

Trước câu hỏi của Lăng Phong, khoe miệng Thạch Ánh Chiêu đành phải hé ra một tia khổ tiểu, chấp chấp tay nói:

- Mộc tông chủ khí lượng phi phạm, Thạch tổ bội phục, đồng ý ký ước định liên minh!

- Ha ha, tốt!

Lăng Phong cũng đứng dậy, lớn tiếng cười nói:

- Thạch tông chủ nhất định sẽ không hối hận về ước định hôm nay đâu, hi vọng sau này mối quan hệ giữa hai tông chúng ta sẽ ngày càng tiến triển!

- Nhất định, nhất định.

Lăng Phong nhận ra Thạch Ánh Chiêu chỉ trả lời lấy lệ, nhưng hần cũng chẳng quan tâm, mọi chuyện đã xong, hần khách khí tiễn hai người Thạch Ánh Chiêu ra về.

Thấy hai người Thạch Ánh Chiêu đã đi xa, Thích Thiên Ách mới lại gần nói:

- Tông chủ, việc bàn đến đâu rồi?
- Coi như thuận lợi.

Lăng Phong mỉm cười, lắc đầu nói:

- Vị Thạch tông chủ này đúng là người cẩn thận.

Đoạn kể lại chuyện kí kết liên minh cho Thích Thiên Ách nghe.

Nghe Lăng Phong nói, Thích Thiên Ách ngây người, lập tức lộ ra biểu tình kì quái:

- Có lẽ ta hiểu tại sao vị Thạch tông chủ đó lại có phản ứng như vậy.

Nói đoán, hần phân tích cho Lăng Phong hiểu định nghĩa liên minh của Vô Tẩn Hoang Nguyên.

Lăng Phong nghe xong cũng ngạc nhiên không kém, cuối cùng không biết nên khóc hay nên cười, nói:

- Thì ra là vậy, bảo sao biểu hiện của ông ta lại kì lạ đến vậy.

Tào Kế Suất ghé đến, phần nộ nói:

- Nửa đêm đột nhập ám sát, chúng ra đã không tìm đến làm phiền họ thì thôi họ có quyền gì mà dám chê này chê nọ?
- Được rồi, người đừng gây rối thêm nữa.

Lăng Phong cười cười, thoáng trầm ngâm, cuối cùng bổ sung thêm:

- Vậy là lần này có thể giải quyết hết những rắc rối với Thương Linh Tông rồi, nếu không họ cứ đứng trong bóng tối phóng tên, ta với Thích đại ca không sao, chỉ sợ các người khó lòng tránh được.

Những lời này của Lăng Phong khiến cho biểu tình của Tào Kế Suất cũng nhất thời trở nên nghiêm nghị. Hần đã được tận mắt nhìn thấy Vũ Văn Dạ thi triển thủ đoạn ám sát, nếu như đổi thành người bị ám sát là hần, e rằng khó có thể chạy thoát.

- Mặc dù không có được thành tích quá lớn nhưng cũng đã có cơ sở giao lưu, sau này cũng dễ ăn nói.

Lăng Phong lộ ra thần sắc tính toán, biểu tình quyết tâm phù hiện trên mặt hần:

- Ta không tin sau này không hạ được họ!

Hần nói câu này với một thái độ vô cùng tự tin, lúc này chỉ vì một miếng dẫn linh hương mà đã có thể khiến Thạch Ánh Chiêu thất thái đến vậy. Có được kho tri thức của Sang Sư cộng với tác dụng phân tích của kiếm linh, sau này lo gì không khai thác được thêm nhiều tác dụng then chốt trên phương diện tinh chương?

Lúc này, trời đã mờ mờ sáng, bình minh nhẹ nhàng phủ một tầng áo mỏng lên khắp khu sân viện. Hít căng lồng ngực luồng không khí trong lành, Lăng Phong cảm thấy phế phổi mình như được cung cấp thêm dưỡng chất, sáng khoái vô cùng.

- Oáp.

Vừa che miệng ngáp, Kiều Kiều bất mãn nói:

- Nửa đêm còn ồn ào như vậy, thật không để người khác nghỉ ngơi gì cả.

Lăng Phong nhìn cô cười, đến linh cấp rồi mà còn ham ngủ, chắc chỉ có một mình Kiều Kiều, hần cười nói:

- Còn sớm mà, cô đi ngủ một giấc đi
- Ừm.

Kiều Kiều nghe hần nói vậy, mơ mơ hồ hồ bước về phòng.

- Được rồi, mọi người giải tán, không còn việc gì nữa.

Lăng Phong vẫy tay, đám đông nhất loạt ứng thanh, lục đục rời đi, lúc này mới thấy vị Trương chấp sự đi đến, cung kính nói:

- Mộc tông chủ, nếu như không còn việc gì thủ hạ xin được đi chuẩn bị.

- Ồ?

Lăng Phong có chút ngạc nhiên:

- Chuẩn bị, chuẩn bị gì?

- Tông chủ có dặn dò thủ hạ, Mộc tông chủ muốn bán một ít tinh chương ở đây. Chỗ này hơi vắng vẻ, xung quanh quầy hàng đặc sản nào cũng có, không có không khí giao dịch tinh chương.

Trương chấp sự nói ra những thông tin mà mình biết, cuối cùng tổng kết:

- Nên thuộc hạ lo dù tinh chương của Mộc tông chủ có tốt đến mấy e rằng nhất thời chưa thể thu hút được nhiều người. Tranh thủ thời gian vẫn còn sớm, các thương hộ khác chưa mở cửa, thuộc hạ đi bày hàng trước, có lẽ sẽ mời chào được vài người.

- Ồ, vậy cũng được.

Lăng Phong chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này, Trương chấp sự nói cũng có lý, hần gật đầu nói:

- Vậy phiền Trương chấp sự, có thời gian rảnh, ta sẽ năng nhắc đến ngài trước mặt Yên tông chủ.

- Đa tạ Mộc tông chủ!

Trương chấp sự nghe vậy mừng ra mặt, với những nhân vật nhỏ như ông mà nói, được một nhân vật lớn khen ngợi là cuộc sống có thể cải biến một bước lớn!

Thấy Trương chấp sự vui như vậy, Lăng Phong chỉ khẽ thở dài, tiếng thở dài ẩn chứa bao cảm xúc phức tạp.

Vị Trương chấp sự này cũng là cửu tinh đỉnh phong cường giả. Nếu ở trong Áo La Đề Quốc đã là cường giả nhất phương rồi. Nếu đặt trong Băng Thủy Thành có lẽ sớm đã thay thế vị trí của Băng Thần Tử! Có thể tự quyết định chuyện sinh tử của mình! Nhưng giờ phút này, chỉ một câu nói qua loa của hần có thể quyết định vận mệnh tiền đồ của "tiểu nhân vật", thế sự biến huyền kì lạ, thật khiến người ta không khỏi cảm thán.

Lăng Phong biết những biến hóa này đều do việc cải biến tu vi mang lại, động lực trong lòng càng trở nên to lớn: để những thứ này không biến mất, chỉ có một cách duy nhất đó là nỗ lực!

Người chưa từng có được sẽ không biết mùi vị của hạnh phúc như thế nào, chỉ có người đã từng nếm qua sự mỹ diệu của hạnh phúc mới cảm thấy lo sợ, sợ một ngày mất đi nó, như vậy mới có thể sinh ra động lực!

Khóe miệng hé ra một nụ cười, Lăng Phong khẽ búng ngón tay, xòe một tiếng, một khối cầu lửa nho nhỏ lại phiêu phù trong không trung.

Hần cố gắng bắt tâm linh mình bình tĩnh, hồi tưởng lại cảm giác vô lo vô nghĩ như lúc còn nhỏ trước khi bị Văn Vũ Dạ cắt đứt.

Yên ắng, tự tại, không có tổn thương.

Hoàn mỹ như mộng.

Dần dần, hỏa cầu mơ hồ hình thành, bên trong mỗi một khối hỏa cầu đều có những dải bí văn phù hiện. Bí văn bên trong mười mấy khối hỏa cầu hô ứng với nhau, hình thành nên một tòa nguyên trận kì diệu.

Quang mang của nguyên trận nhìn có vẻ hơi nhạt, như phủ lên một tầng sương mờ, mơ mơ ảo ảo, khiến người ta không thể nhìn rõ. Bề mặt mặc dù hỏa mang lấp lánh nhưng lại có vẻ như không hề có lực sát thương. Giống như pháo hoa trong tay con trẻ, dù thế nào cũng chỉ là một thứ đồ chơi.

Lúc sáng lúc tối, như bao phủ hết vạn vật trong thiên địa.

Khoảng khắc này, nguyên trận vẫn mở rộng một cách vô hạn, mở rộng cho đến khi không còn biên giới, không còn điểm kết thúc...

Như một giấc đồng mộng.

Thân là một trong thất đại tông phái, Huyền Nguyên Tông đương nhiên đã cắm rễ trong Ly Hỏa Thành này rất nhiều năm, nhân mạch tài nguyên tích lũy trong suốt quá trình kinh doanh không hề nhỏ. Cộng thêm thân là linh tôn thuật luyện sư, Huyền Nguyên càng được trọng thị, nên dù phong cách hành sự của hắn có khiến người ta khó chịu thế nào cũng không ai dám đắc tội với hắn.

Trong đình viện, một người đàn ông trung niên dáng người cao gầy, mặt ngọc râu dài đang chậm rãi tản bộ. Bộ trường bào hợp thân càng tô điểm thêm cho thân thể như dao khắc thêm hoàn mỹ, nhất cử nhất động của hắn đều rất có uy lực, hắn chính là Huyền Nguyên!

Huyền Nguyên vuốt vuốt râu, mặt hiện lên vào phần tự đắc, quay đầu nói:

- Đây chính là sổ đơn đặt hàng mấy ngày gần đây?

- Bẩm tông chủ, đến hôm qua trước khi đóng cửa, tất cả mọi ghi chép đều ở đây, không có bất cứ sai sót nào.

Sau lưng hắn, một nam tử có bộ dạng giống như một quản sự đang nhanh nhẹn lật cuốn sổ ghi chép trong tay, cẩn thận kiểm tra một lượt, mừng rỡ nói:

- Tông chủ, xét theo tình hình mấy hôm nay thì có vẻ như tâm trạng quan ngại của các tông phái lớn nhỏ trong Ly Hỏa Thành đã bị đánh tan, sắp tới họ sẽ phải xếp hàng mua tăng nguyên chương của chúng ta thôi.

483. Chương 440: Tâm Lòng Phụ Mẫu.

Nói đoạn, hắn không khỏi cung kính nói:

- Tông chủ quả nhiên tính toán như thần, nắm chặt mệnh môn của họ trong tay, thấy chúng ta buôn bán hỏa bạo như vậy, những người trước đây còn do dự mấy hôm nay cũng đã không chịu nổi nữa rồi. Theo như thuộc hạ tính toán thì lần giao dịch đại hội này, lợi nhuận mà chúng ta thu được cao gấp mười lần những năm trước!

Nghĩ đến thời điểm lúc Huyền Nguyên mới đưa ra đề xuất tăng giá bán tăng nguyên chương, thậm chí để tạo ra cục diện căng thẳng, hắn còn cố ý chỉ bán ra một lượng nhỏ, số còn lại phải chờ người mua trả hết một lượt tiền cọc thì mới bắt đầu luyện chế, sau một thời gian nhất định phải đích thân đến Huyền Nguyên Tông nhận, lúc đó mọi người đều nghi ngờ không biết có ổn hay không. Vài vị tiền bối thậm chí còn mạo phạm uy nghiêm Huyền Nguyên, lên tiếng phản đối!

Nhưng sau khi chỉnh lý sổ đơn đặt hàng trong mấy ngày qua, tất cả hoài nghi đều đã biến mất không chút dấu vết, còn lại chỉ là sự tôn kính bội phục. Chỉ có thiên hạ kỳ tài mới nghĩ ra nổi phương pháp này.

- Ừm.

Huyền Nguyên khẽ gật đầu, lộ ra một tia kinh hỉ. Nhưng và nghĩ đến việc bị tên đạo tặc Tào Kết Suất ăn trộm tiết văn hắn lại không sao vui nổi, đau lòng đến nỗi cơ mặt phải giật giật mấy cái.

- Nâng giá bán lên một lần nữa!

- Vâng. Á?

Sau khi trả lời một cách vô thức, viên quản sự mới nhận ra hàm ý mà Huyền Nguyên vừa nói, không khỏi ngẩn đầu ngạc nhiên, ngại ngần nói:

- Nhưng giá bán bây giờ đã cao hơn giá cũ mười lần rồi, nếu tăng thêm nữa e rằng quần tình hung dữ, đến lúc đó họ mà lật mặt thì không phải chúng ta chắc chắn sẽ rơi vào thế bị động.

- Cái này không cần phải lo.

Huyền Nguyên trực tiếp phẩy tay, khuôn mặt trắng ngọc lóe lên một tia tính toán:

- Chỉ cần chúng ta không chế không cho giá cả hạ xuống, người mua vẫn không giảm đi thì chỉ có càng lúc càng nhiều thôi! Nếu như chúng ta hạ giá, những kẻ còn đang chần chừ sẽ quyết định chờ đợi tiếp.

Hai tay vung mạnh, giọng nói của Huyền Nguyên vang vọng khắp đình viện một cách kì lạ:

- Ta muốn nói với các người, giá trị của tăng nguyên chương sẽ còn tăng lên nữa, không ngừng nâng cao! Nếu như không mau đặt tiền cọc thì sau này sẽ không mua nổi nữa đâu!

Cẩn thận suy nghĩ một lúc, nghiền ngẫm trí tuệ thương đạo trong câu nói của Huyền Nguyên, viên quản sự nói với vẻ thần phục:

- Tông chủ anh minh, thuộc hạ sẽ đi sắp xếp liền.

Đám thuật luyện sư đứng bên cạnh cũng nhất loạt gật đầu, lộ vẻ tán thành.

Chát, một tiếng gấp quạt nặng nề rất không hợp thời vang lên, cô gái đứng cuối hàng, thể thái phong lưu, mặt đầy vẻ cao ngạo cười lạnh nói:

- Không phải là muốn nâng giá chèn ép người khác sao, có gì đáng phải tán dương chứ, hừ!

Những lời này vừa thốt ra, vẻ đắc ý trên mặt Huyền Nguyên lập tức trở nên đông cứng, đám thuật luyện sư xung quanh cũng nhất loạt lộ ra thần sắc cổ quái.

- Lão đầu tử, ta không chịu được nữa, đi dạo một vòng đây.

Nói đoạn, cô gái xoay người bỏ đi. Không cần phải nói nhiều, kẻ duy nhất có thể làm cản trước mặt Huyền Nguyên chỉ có duy nhất Huyền Thái.

Nhìn theo bóng dáng con gái, Huyền Nguyên chỉ biết thở dài ngao ngán, lúc này Bùi Khôn vội vàng tiếp cận, cẩn thận nói:

- Tông chủ, tính tiểu thư từ xưa đến nay vẫn thế, một hai ngày không thể thay đổi ngay được. Có thể biểu hiện được như bây giờ đã là hiếm có lắm rồi.

- Ha! Vậy ta nên vui vẻ cười lớn sao?

Huyền Nguyên mặt đầy vẻ tự giễu khiến Bùi Khôn nhất thời hoảng sợ không biết nói gì. Kể ra hẳn nói cũng có lý, lần này từ bên ngoài trở về, dưới sự quản giáo của hắn, Huyền Thái đã có những thay đổi nhất định, chí ít cũng không mặc quần áo nam nhi nữa. Chỉ có điều một vài chi tiết vẫn khiến người ta đau đầu vô cùng.

Thầm thở dài một tiếng, Huyền Nguyên lắc đầu, phẩy tay nói:

- Bỏ đi, chỉ sợ đến ta chết nó cũng không thể thay đổi được, ta chết rồi, một mình nó biết tính sao, đúng không!

- Không, không.

Bùi Khôn giật mình, vội vàng nịnh nọt cười nói:

- Tông chủ tu vi thông thiên, vạn cổ trường thanh, sao có thể nói những lời không may mắn ấy được.

- Vạn cổ trường thanh?

Mũi xì ra một luồng lạnh khí, Huyền Nguyên biểu tình có chút thất thần.

Ngay cả là ngọn núi mà cũng có thể bị tổn diệt cơ mà?

Ngẩng đầu nhìn khắp xung quanh, phát hiện ra đám thuật luyện sư thủ hạ đều đang lộ vẻ bất an, Huyền Nguyên biết chính biểu hiện cảm khái của hắn hôm nay khiến họ bất an như vậy. Phải biết tâm thái của một thủ lĩnh thế lực có sức ảnh hưởng rất lớn đến thủ hạ.

Phát hiện ra vấn đề này, Huyền Nguyên vội vàng vứt bỏ mọi tạp niệm ra khỏi đầu, nói:

- Được rồi, người đi theo chăm sóc tiểu thư đi, đừng để cho nó gây chuyện.

- Vâng, lão nô tuân mệnh.

Thu lại mọi tâm tư phân loạn trong đầu, bản thân Huyền Nguyên cũng cảm thấy kì lạ. Tại sao hôm nay tâm trạng hệt hăng chưa bao giờ có ấy lại xuất hiện trong đầu hắn? Cảm giác như mới sớm tỉnh dậy đã như vậy rồi.

Khẽ lắc đầu, hắn quay sang nói với thuật luyện sư sau lưng:

- Tiểu nữ vô trạng, để Phong đại sư phải chê cười.

- Không dám.

Người đang đứng giữa đám thuật luyện sư chính là Phong Kỳ! Hắn vẫn khoác trên người chiếc đại bào, so với những kẻ đang cung kính khác, hắn có vẻ tự tại hơn:

- Thái tiểu thư tính tình khiêu thoát, có dũng khí phá vỡ quyền uy, nói mà không sợ đắc tội với tông chủ đại nhân. Tuổi trẻ tài cao, lão Phong không cần nghĩ cũng có thể đoán ra được tương lai của tiểu thư.

Những lời này của hắn khéo léo vô cùng. Khen mà như không, không giống như đang cung kính mà lại nâng Huyền Nguyên lên tít mây xanh.

Phụ mẫu trong thiên hạ này ai mà không thích nghe người ta tán dương con mình chứ? Mặc dù biết rõ con cháu bất hiếu nhưng vì một lời khen thưởng của hắn, trong lòng vẫn thầm cảm thấy vui mừng.

Tấm lòng phụ mẫu, ai cũng giống ai.

- Ha ha ha ha.

Huyền Nguyên cười vang một tràng dài, vẻ âm u trên mặt biến mất không chút dấu vết, càng ngày càng cảm thấy có thiện cảm với Phong Kỳ. Những thuật luyện sư khác không khỏi thầm ghen tị, họ cung kính với Huyền Nguyên không phải vì quyền thế, mà vì khả năng tiến bộ của mình!

Huyền Nguyên là vị linh tôn cấp thuật luyện sư duy nhất, nếu như được hắn chỉ điểm sau này tu vi sẽ có được một bước tiến to lớn. Tinh kĩ công pháp liên quan đến linh hồn hệ quá ít, mặc dù phần lớn đã nằm trong tay Ngọc Lan Tông, Bức Tông vân vân nhưng cũng không thể bằng được sức thuyết phục của Huyền Nguyên, một ví dụ thành công đang ở ngay trước mắt!

Chẳng trách họ lại ghen tị với Phong Kỳ đến vậy, Phong Kỳ đã giành mất cơ hội thảo giáo của họ.

Họ không hề hay biết, trong lòng Phong Kỳ lúc này đang nôn nóng đến thế nào.

Phong Kỳ từ sau lần đánh chiếm Sáng Tông, bị hạ nhục nghiêm trọng, mang trong mình phát hiện to lớn tìm đến Huyền Nguyên Tông, hắn muốn dùng Huyền Nguyên để hạ gục Sáng Tông. Nhưng bây giờ Huyền Nguyên vẫn chưa thân thiết với hắn cho lắm, thậm chí còn thể hiện có chút hoài nghi!

Lý do rất đơn giản, tung hoành trong giới luyện chương Vô Tận Hoang Nguyên bao nhiêu năm nay, Huyền Nguyên căn bản không tin có người có thể vượt qua mình. Hắn chỉ liếc nhìn qua miếng tảng nguyên chương mà Phong Kỳ mang đến, sau đó không thấy nhắc đến nữa nhưng cũng không tỏ ra quá lạnh nhạt, vẫn khách khí tiếp đãi.

Đây đương nhiên không phải là kết quả mà Phong Kỳ muốn, lòng hắn nóng như có lửa. Ở lại Huyền Nguyên Tông chờ đợi, ngày dài tựa năm, không lâu sau Phong Kỳ nghe thấy thông tin Vô Không Sơn và ba đại tông phái khác đã bị tiêu diệt!

484. Chương 441: Huyền Nguyên Khiếp Sợ.

Như bị dội một gáo nước lạnh giữa trời đông rét buốt, Phong Kỳ lạnh đến thấu xương! Nhất thời, bao nhiêu tạp niệm phù hiện trong đầu hắn:

Không lẽ Tịch Tùng Tử không đi tìm Sùng Minh lão tổ? Nhưng với tính cách cẩn thận của Tịch Tùng Tử, nếu như không được cường giả bên ngoài trợ giúp sao hắn dám động thủ với Sáng Tông?

Hay là Sáng Tông chủ động tấn công?

Không đúng, nếu như chủ động tấn công, Vô Không Sơn không địch lại nổi, Phong Kỳ biết Tịch Tùng Tử còn một con át chủ bài là hài hòa chiến khái nữa! Tịch Tùng Tử không thể đến tính mạng cũng không chạy thoát.

Nhưng thông tin truyền đến nói, liên thủ của ba đại tông phái đều bị giết chết hết!

Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

Huyền Nguyên chỉ báo lại cho hần biết, sau đó không thấy có bất cứ hành động nào. Giống như không hề có cảm xúc. Vẫn từ từ sắp xếp mọi chuyện, chuẩn bị tham gia giao dịch đại hội.

Phong Kỳ đương nhiên vô cùng lo lắng, rất nhiều lần hần đã thử thăm dò nhưng đều không có kết quả. Sau đó hần cũng dần dần bỏ cuộc, biết những đại tông phái này tuyệt đối không hồ đồ, cộng thêm Vô Không Sơn bị diệt, hần tạm thời không có nơi nào để đi.

Mặc dù mang theo thâm thù đại hận trong lòng nhưng hần cũng chỉ biết cố gắng kiềm chế mình, đi theo đến giao dịch đại hội. Trong thời gian đó, Huyền Nguyên cũng có đến tìm hần hỏi một chút thông tin về Sáng Tông, hần kể ra toàn bộ mọi chuyện kể từ lúc gặp nhau cho Huyền Nguyên biết, không giấu diếm điều gì.

Chỉ có một điều duy nhất hần không nói là Sùng Minh lão tổ!

Phong Kỳ chưa bao giờ nhắc đến chuyện Tịch Tùng Tử rất có khả năng mời được vị nhị dung linh tôn cấp cường giả đến Sáng Tông gây chuyện, hần sợ sau khi nói ra điều này e rằng Huyền Nguyên sẽ không dám tìm đến Sáng Tông báo thù.

- Tông chủ! Không ổn rồi!

Một tiếng hô hoảng hốt cắt đứt dòng suy nghĩ của Phong Kỳ. Chỉ thấy Bùi Khôn, kẻ mới rời đi chưa lâu lại quay trở lại, hần cũng có thể coi là một cường giả. Thường ngày rất chú trọng về bề ngoài, nhưng lúc này trán hần đang lấm tấm mồ hôi, biểu tình thì vô cùng hoảng hốt.

- Đã xảy ra chuyện gì? Không phải thường ngày ta dặn người càn là chuyện lớn thì càn phải trấn tĩnh sao? Các người bỏ đi đâu hết rồi?

Ngữ khí mặc dù vẫn lạnh lùng như thường ngày nhưng Huyền Nguyên không thể khắc chế được cảm giác căng thẳng trong lòng, tim đập như đánh trống. Từ sáng sớm đến giờ hần đã luôn có một cảm giác bất an trong lòng, không sao xóa bỏ đi được.

Sau lưng Bùi Khôn là viên quân sự, sau lưng quân sự là Huyền Thái. Về ngổ ngáo thường niên trên mặt cô đã biến mất không chút dấu vết, lúc này cô cũng đang lộ vẻ ngưng trọng.

- Là là là...

Mặc dù đã nói liền ba chữ "là" nhưng Bùi Khôn vẫn chưa điều chỉnh xong suy nghĩ trong đầu, nhìn sang viên quân sự sau lưng cầu cứu.

May mà viên quân sự này trước khi Huyền Nguyên giận dữ một giây đã kịp ổn định lại hô hấp, mặc dù hơi thở vẫn còn gấp gáp nhưng cũng đủ miễn cưỡng để nói chuyện trôi chảy:

- Bẩm tông chủ, lúc nãy thuộc hạ phụng mệnh ngài, đi ra trước thương hộ tuyên bố nâng giá bồi nguyên chương và phát hiện.

Hai mắt hần lộ ra thần sắc khó tin, khổ ý thâm trọng khiến khuôn mặt già nua càng thêm nhăn nhúm:

- Vậy mà một người cũng không có!

- Cái gì gọi là một người cũng không có? Nói ra cho bốn tọa nghe!

Huyền Tông bạo nộ, cơ bắp trở nên căng cứng, hai vai gồ lên chẳng khác gì một con báo săn, chăm chú nhìn viên quân sự trước mặt. Từng tia ngân bạch sắc niệm thức ba văn xoay vòng phù hiện trên mặt hần. Như luân quang đan tinh luyện nhiều năm, biến hóa mỹ diệu nhưng bên trong vẻ ngoài mỹ lệ ấy lại ẩn tàng một áp lực to lớn.

Chỉ cần nó bùng phát, uy thế sẽ không kém gì sóng biển!

Trước áp lực đó, sắc mặt viên quân sự bỗng trở nên trắng bệch, nghiêng nghiêng ngả ngả như một chiếc thuyền lá, hần hốt hoảng há miệng nhưng lại không thốt ra được chữ nào, tất cả những gì muốn nói cứ nghẹn lại ở cổ, cổ gồng mãi không ép ra được.

Dưới áp lực bành đại của Huyền Nguyên, tất cả mọi người nhất thời đều sợ hãi cúi đầu, không dám động đậy. Bây giờ họ mới nhận ra, bên dưới vẻ ngoài ôn hòa khiêm cung của Huyền Nguyên, hần vẫn là một linh tôn cấp thuật luyện sư!

Được gọi là thuật luyện sư mạnh nhất trong linh cấp, chỉ cần nắm bắt được ba đại linh hồn hệ tinh kỹ linh tôn vực có thể vượt qua cường giả đồng cấp! Dụng phải nhị dụng linh tôn không nói làm gì, nhưng đối phó với linh tôn bình thường, Huyền Nguyên chắc chắn là mạnh nhất!

Vẫn là Phong Kỳ phản ứng nhanh nhất, hần cố ngăn lại cảm giác uy áp trong lòng, gắng sức đến nỗi gân xanh trên mặt đều nổi hết lên, hết lớn:

- Huyền tông chủ, ngài thu khí thế lại một chút đi, để quân sự nói hết đã!

Lời nhắc nhở này như một tiếng chuông ngân, khiến tâm trạng đang bức bối của Huyền Nguyên trùng xuống, hần hít một hơi thật sâu, sắc trắng lạnh trên mặt dần biến mất, khôi phục lại vẻ bình thường.

Nhẹ phát tay, Huyền Nguyên nói:

- Nói đi!

Nuốt vội nước bọt, viên quân sự cảm thấy như vừa thoát khỏi chỗ chết, hần sợ lại chọc giận Huyền Nguyên thêm một lần nữa, vội vàng báo cáo lại những gì mình vừa phát hiện ra:

- Lúc này thuộc hạ nghe được từ chỗ chấp sự tông môn, tình hình buôn bán bồi nguyên chương hôm nay vốn dĩ rất tốt, từ sớm đã có người đứng xếp hàng ngoài cửa, thậm chí khí thế còn điên cuồng hơn hai hôm trước.

- Nhưng không lâu sau, bỗng nhiên đoàn người truyền tai nhau một tin đồn, nói phía thành nam cũng có một thương hộ đang bán bồi nguyên chương, hơn nữa giá cả của họ chỉ bằng một phần mười chúng ta, hiệu quả lại hơn hần!

- Một hai người truyền tai nhau còn không có ai để ý, đây bao nhiêu người như vậy! Trước sức lan tỏa của tin đồn, có người không nhịn được đi thăm dò một chuyến, kết quả phát hiện đúng là như vậy! Những kẻ đang xếp hàng như phát điên, mặc kệ viên phụ trách chấp sự ngăn cản uy hiếp thế nào cũng vô dụng.

Sợ hãi liếc nhìn Huyền Nguyên, quân sự ngập ngừng nói:

- Đến bây giờ, trừ một vài người mua tinh chương với mục đích đặc thù ra, những người còn lại đều đã đi hết. Thậm chí đã có thông tin báo về, ngay cả những tông phái thế lực đã đặt tiền cọc hôm nay đều đã phái người đi xác nhận thật giả, thuộc hạ lo...

- Lo cái gì?

Sự việc bất ngờ này khiến một kẻ lúc nào cũng thanh minh mưu đoạn như Huyền Nguyên cũng phải choáng váng, nhất thời không nghĩ ra được điều gì, chỉ biết rống quát lên giận dữ.

Khẽ rùng mình, quân sự run rẩy nói:

- Thuộc hạ lo họ sẽ bội ước!

- Ha!

Được quân sự nhắc, Huyền Nguyên đột nhiên giật bản mình, hần cũng vừa nghĩ đến mấu chốt vấn đề. Nếu như có cái giá rẻ mạt đó thật, hiệu quả lại không kém, thậm chí còn tốt hơn bồi nguyên chương vậy số đơn đặt hàng trước mắt đúng là rất có khả năng bị hủy.

Để tạo ra giả tượng "bồi nguyên chương luyện chế khó khăn, vô cùng ít ỏi", Huyền Nguyên đặc biệt cho người loan tin, giao dịch đại hội lần này việc Huyền Nguyên Tông chỉ nhận đơn đặt hàng, không nhận mua hàng trực tiếp!

Để họ không bị giật mình bởi cái giá trên trời, cũng để họ có đủ thời gian thu xếp số vật phẩm giao dịch cần thiết, Huyền Nguyên đặc biệt căn dặn chỉ nhận một phần mười giá trị đơn hàng làm cọc, cũng chính bằng giá bán bồi nguyên chương trước đây. Những vật phẩm khác đợi khi nào luyện chế ra thành phẩm sẽ tiến hành giao hàng.

Ai ngờ sách lược hoàn mỹ mà hần vạch ra lại bị chặn ngang bởi một tảng đá ven đường! Nếu như thương hộ thành nam có kẻ bán bồi nguyên chương với cái giá rẻ như vậy thật, vậy thì những tông phái đã đặt sẵn tiền cọc cũng không ngại bội ước, như vậy họ có thể tiết kiệm được một khoản lớn, dù có hi sinh khoản tiền cọc cũng tuyệt đối xứng đáng.

485. Chương 441: Lộn Xộn Và Giải Quyết.

Một cảm giác đắng ngắt trào lên trong miệng Huyền Nguyên, hần cố nghĩ thêm một bước nữa. Nhưng điều này vẫn chưa là gì, nguy hiểm nhất là nếu để mất đi số lượng khách hàng này, sau này địa vị của hần giữa các đại tông phái e rằng sẽ bị giảm sút, nhất là những thủ lĩnh của những thế lực đã trả tiền cọc sẽ càng hận hần hơn.

Thân là thuật luyện sư, Huyền Nguyên hiểu rõ nhất tính quan trọng của nhân mạch, chính vì như vậy hần mới không thể ngồi im đứng nhìn nguy cơ phát sinh.

Bởi vì nếu để như vậy, căn cơ của Huyền Nguyên Tông sẽ bị lung lay!

- Còn nữa, tông chủ!

Viên quân sự đột nhiên nhớ ra điều gì, vội vàng bổ sung:

- Nghe nói mặc dù bên đó hiệu quả tương đương, nhưng không tên là bồi nguyên chương, mà gọi là tăng nguyên tinh chương!

- Tăng nguyên?

Huyền Nguyên lẩm bẩm hai tiếng, tinh mang trong mắt bạo trưởng, đột nhiên quay sang Phòng Kỳ, nhấn mạnh từng chữ:

- Tăng nguyên!

Phòng Kỳ là cú đầu, hần là kẻ thông minh nên hiểu đây không phải lúc thể hiện sự hiểu biết của mình, càng không nên trách móc Huyền Nguyên sao không nghe lời mình sớm, nếu hần làm vậy e rằng Sáng Tông chưa bị tiêu diệt thì hần đã bị kẻ đang hổ thẹn và giận dữ Huyền Nguyên giết trước rồi.

Bởi vậy, hần cố dìm mình xuống.

Huyền Nguyên "hắc" một tiếng cười lạnh, khí thế tự tại trên người hần đã không còn nữa, tất cả còn lại chỉ là sát khí bạo ngược:

- Được lắm Sáng Tông, ta không tìm đến các ngươi mà là các ngươi chủ động tìm đến đây!

Mặc dù nói vậy nhưng trong lòng hần lại lóe lên một đường âm ảnh.

Rõ ràng hần đã nhờ Thương Linh Tông ra tay mà sao vẫn chưa thấy tin tức gì? Không lẽ Thương Linh Tông cũng không đối phó được với Sáng Tông?

Bất luận Huyền Nguyên Tông có giận dữ thế nào, bên Lăng Phong vẫn ồn ào náo nhiệt, khí thế vô cùng.

Vị Trương chấp sự nhìn thấy đoàn người đang chen chúc như một bầy ong, mừng đến sáng bừng cả khuôn mặt, nhưng sau khi phát hiện tình hình có chút mất kiểm soát, ông liền vội vàng hô lên mấy tiếng:

- Xếp hàng, toàn bộ xếp hàng! Cửa hàng một lúc chỉ có thể tiếp đón bốn người, những người còn lại mời xếp hàng. Nếu như không chịu tuân theo trình tự thì người đó sẽ bị loại ngay tư cách đặt hàng!

Mặc dù vị Trương chấp sự này chỉ là cửu tinh cấp tu vi, nhưng lúc này không ai dám làm trái lời ông, ngoan ngoãn đứng đợi hết bên ngoài.

Mặc dù như vậy cũng không có nghĩa là họ sẽ tuân thủ trình tự, chỉ một lúc sau, những tiếng quát tháo đã lại vang lên:

- Chết tiệt, người dám chặn đường lão tử à?

- Lão tử đứng đây đã được nửa tuần trà rồi, người tưởng có thể chen ngang dễ dàng vậy sao? Chen, chen, chen, giỏi chen như vậy sao không về nhà tìm vợ người đi?

Hai người đang cãi nhau rõ ràng đều là những kẻ tính tình nóng nảy nên cuộc tranh cãi nhanh chóng chuyển thành một trận ẩu đả. Bọn họ không dám làm gì quá đáng trong Ly Hỏa Thành nên không dám động dụng một số đại chiêu, nhưng họ đều là cao thủ nhất phương, chỉ cần động dụng những chiêu thức thô thiển nhất, kết hợp với năng lượng trong người, sức phá hoại đã đủ kinh người rồi!

Bình bình, phì, cạp cạp!

Những âm thanh hỗn loạn vang lên, chỉ mới có hai ba chiêu mà những phiến thanh thạch dưới đất đã vỡ vụn, bay tứ tán khắp nơi.

Đến lúc này thì mọi người đều cảm thấy khó chịu, họ phải chờ đợi vốn dĩ đã có chút bực mình, bây giờ lại bị mảnh đá vỡ bắn phải, mặc dù chỉ bị thương ở mức độ thấp nhưng cũng chẳng khác gì chọc nổ thùng thuốc pháo!

- Hai thằng mù này, lão tử đánh với các người.

Một hán tử râu hùm bùng nổ đầu tiên, giơ cánh tay dài, đập mạnh một quyền vào đầu hai kẻ đánh bện đánh nhau. Cự lực bộc phát, nặng như một tảng cự thạch vài tấn, gió rít lên vù vù, bình bình hai tiếng, cả hai cùng xây xẩm mặt mày, ngã bay ra ngoài.

Ai ngờ, một người lại ngã trúng vào đoàn người đang chen chúc xếp hàng, xoạt một tiếng, đụng ngã mấy người.

- Mấy tên đáng chết này, các người đánh nhau cứ đánh, chạy sang đây làm gì!

Những người bị đụng ngã hét lên giận dữ.

Hán tử râu hùm cũng không tỏ ra yếu thế, quát lại vài tiếng, đây đều không phải những kẻ ăn chay nên lời nào họ cũng có thể thốt ra được.

Mùi thuốc nổ bốc lên nồng nặc, không khí trở nên vô cùng căng thẳng!

- Là chuyện gì vậy?

Lăng Phong ngơ ngàng nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Bên cửa tiệm, Tuyết Niệm đang bận rộn quay trái quay phải, chỉ huy đám đệ tử của Du Thiên Trì tiếp đãi khách hàng. Ngay cả lão thuật luyện sư cũng phải đích thân ra tay.

Ông không ngờ đơn đặt hàng trong ngày đầu tiên lại nhiều đến vậy nên chuẩn bị không đủ, đương nhiên chỉ còn cách bảo vài người đợi bên ngoài. Vốn dĩ cứ tưởng lạnh nhạt với họ sẽ khiến họ bất mãn hay khó chịu, ai ngờ những chuyện này không hề xảy ra mà họ còn bắt đầu quay sang đánh nhau.

Đây là chuyện quái gì chứ?

- Dừng tay lại hết cho ta?

Đúng lúc này, một giọng quát lời đình vang lên giữa không trung. Rồi một đường hỏa mang chém xuống. Hỏa mang vắt qua như phượng, lượn thành một vòng tròn trên sân. Đi đến đâu, từng điểm hỏa mang lại bay ra đến đó, tí tách không ngừng.

Mỗi một điểm hỏa mang lại tạo nên một khối khí bạo cỡ nhỏ, khiến đám đông phải dạt hết ra.

- Oái, là ai phóng hỏa? Thiêu chết lão tử rồi.

- Kéo ra, kéo hẳn ra đây, đánh chết đi.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh vang lên rồi một thân hình cao to trắng kiện đáp xuống, là Minh Hàn! Hắn giận dữ nhìn lướt qua mấy kẻ vừa lên tiếng:

- Là ta, kẻ nào muốn kéo ta ra?

Thấy là đại nhân vật chủ quản trị an Ly Hỏa Thành, những người này đều nhất loạt không dám lên tiếng, lặng lẽ thu lại khí tức, liên tục tránh né ánh mắt của Minh Hàn.

Khó chịu nhìn khắp một lượt nữa, sau khi ép cho đám đông ồn ào phải im lặng, Minh Hạo mới cùng mấy tên đệ tử Phượng Tộc sải từng bước lớn vào trong thương hội.

- Minh trưởng lão.

Lăng Phong mỉm cười nhìn hắn chấp tay, ngữ khí không kiêu ngạo cũng không xu nịnh.

Chăm chú quan sát Lăng Phong, lần đầu gặp mặt, Lăng Phong không để lại cho hắn ấn tượng quá sâu, người thanh niên huyền bào ấy chỉ lặng lẽ đứng yên một chỗ, phong khinh vân đạm quan sát tình thế biến huyền, bình thản như một vị trí giả đầy kinh nghiệm nhưng cũng giống như một người qua đường không hề liên quan.

Lúc đó, Minh Hàn thậm chí còn nghĩ Tuyết Niệm mới là thủ lĩnh của đám người đó!

Cho đến khi Yên Vân La và Hàn Dạ Nguyệt liên tiếp xuất hiện, vì Lăng Phong góp sức, Minh Hàn mới ngộ ra ai là thủ lĩnh thực sự! Phong mang cường giả mà Lăng Phong cố ý để lộ ra ngoài không hề đáng sợ, nửa bình nước mới có thể hoảng động không ngừng, cao nhân thực sự phải học cách thu lại khí thế một cách hoàn mỹ! Nếu như gặp phải cường giả như vậy, nhất định phải cẩn thận.

Những lời này là huynh trưởng của Minh Hàn, thiên tài truyền kì cấp của Phượng Tộc Minh Tâm Thiền đã nói với hắn, Minh Hàn luôn ghi nhớ trong lòng. Trong mắt hắn, những lời huynh trưởng nói chẳng khác gì luân âm diệu chỉ, nhất định là chân lý.

- Mộc tông chủ, ta thấy thương hội của ngài có lẽ phải tạm thời đóng cửa rồi?

Minh Hàn không phải là kẻ chỉ biết giết chóc, đứng trước mặt Lăng Phong, hắn khí độ trang nghiêm, từng câu từng chữ rõ ràng vô cùng.

Phượng Tộc thân là một trong ba đại gia tộc, Lăng Phong đương nhiên không bao giờ có ý coi thường đối phương nên cũng không cảm thấy ngạc nhiên khi thấy đối phương trực tiếp như vậy. Lòng thầm nghĩ: Nếu như hắn không phải người đi thăm dò lai lịch của mình thì đúng là quá ngốc.

Nhưng bây giờ, đối diện với thái độ khó chịu của Minh Hàn, Lăng Phong không hề cảm thấy sợ hãi, chỉ chậm rãi nhún mày hỏi:

-Ồ, tại sao?

- Không lẽ Mộc tông chủ không nhìn ra?

486. Chương 442: Nguồn Gốc Thực Sự Của Linh Hồn Uy Áp.

Minh Hàn bị thái độ dừng dưng của Lăng Phong kích nộ, cố gắng kiềm chế nộ ý trong lòng, giận dữ chỉ vào đám đông hỗn loạn sau lưng:

- Không lẽ ngài nói thế này là không sao?

Nhìn lướt qua một lượt đám đông xung quanh, Lăng Phong thản nhiên cười:

- Những người hôm nay đến đây đều là khách quý của Sáng Tông, mặc dù mọi người xếp hàng có chút lộn xộn, đây không phải lỗi của riêng ai.

Đoạn hần nhanh chóng chuyển chủ đề:

- Có phải chỉ cần ta sắp xếp lại ổn thỏa, việc khai trương sẽ không bị ảnh hưởng chứ?

Phượng Tộc là thế lực đỉnh cấp, nếu như không cần thiết, Lăng Phong tuyệt đối không muốn đắc tội với họ.

Minh Hàn bị hần làm cho ngây ra, cười lạnh phẩy tay áo:

- Đương nhiên! Phượng Tộc ta chủ quản tất cả mọi hạng mục kinh doanh trong Ly Hỏa Thành, hai bên cùng có lợi, nếu như có thể làm giàu cho Vô Tẩn Hoang Nguyên ta, đương nhiên Phượng Tộc ta không bao giờ ngăn cấm. Chỉ cần ngài sắp xếp lại cho ổn thỏa, không thể bên đó hỗn loạn thêm nữa, mọi chuyện có thể tiến hành bình thường.

Hần thoáng lộ ra một tia đắc ý của kẻ đang đứng chờ xem trò hay. Có vẻ cảnh tượng hỗn loạn này đều do giá bán tăng nguyên chương cực thấp của Sáng Tông tạo nên, tất cả mọi người đều sợ đến muộn bỏ lỡ cơ hội tốt này nên mới để xảy ra tình trạng tranh giành.

Dù Lăng Phong có nói với họ Sáng Tông có đủ năng lực luyện chế thì e rằng đám người đang sắp phát điên vì cái giá trên trời mà Huyền Nguyên đưa ra cũng sẽ không tin, sự hỗn loạn vẫn sẽ tiếp tục tồn tại.

Dù Lăng Phong có phái người ra duy trì trật tự, hiệu quả cũng không duy trì được lâu. Không biết vì sao, Minh Hàn đặc biệt muốn nhìn thấy Lăng Phong bị ê mặt: Hắc, để xem sau to mồm nói khoác xong, người sẽ tự giải quyết kiểu gì!

- Vậy được.

Nằm ngoài tầm tưởng tượng của Minh Hàn, Lăng Phong không hề tỏ ra lo lắng, quay đầu về phía sau:

- Tuyệt Niệm, nói với những vị khách đang đặt hàng bên trong, thời gian của mỗi đợt là ba trăm "tức" thời gian!

Tuyệt Niệm nghe mà không khỏi ngây người. Một "tức" thời gian chỉ đủ hít vào rồi thở ra. Ba trăm tức vừa đủ cho người mua vội vàng nghiệm chứng sự thật giả của tinh chương, đưa ra số lượng hàng cần đặt và để lại phương thức liên hệ.

Vội vàng như vậy là vi phạm quy luật giao dịch, nhưng hần sớm đã có thói quen nghe theo mọi mệnh lệnh của Lăng Phong, cung kính đáp trả một tiếng.

Ở một bên khác, Lăng Phong quát:

- Lão Tào! Ông phụ trách phát số hiệu cho những người đang xếp hàng, dùng lá phong viết lên số hiệu, phát cho mỗi người một tấm.

- Được!

Tào Kế Suất thoáng ngây người rồi lập tức hiểu ngay ra ý của Lăng Phong, mặt không khỏi lộ ra một tia hưng phấn. Ông không nghĩ Lăng Phong lại có thể nghĩ ra cách thức ứng phó nhanh đến vậy, mặc dù không nói ra nhưng trong lòng không khỏi bội phục.

Tốc độ cực nhanh, Tào Kế Suất chuẩn bị một xấp lá phong, đây là loại lá phong chuyên dùng để viết ở Tà Quân Tông trước đây, bề mặt lá vừa rộng vừa cứng, sau khi được cắt vuông vắn chỉnh tề dùng để viết tài liệu. Đây cũng có thể coi như một loại đặc sản của Tà Quân Tông, chỉ dùng trong nội bộ, chưa bao giờ bán ra ngoài.

- Mời quý khách xếp hàng đến nhận số hiệu, bốn thương hộ sẽ lần lượt gọi theo số hiệu. Bốn người một tốp, mỗi tốp ba trăm tức thời gian!

Lúc Lăng Phong lên tiếng, đám đông vẫn còn chút lộn xộn, nhưng nhìn khuôn mặt lạnh tanh của Tào Kế Suất, bọn họ dù không cam tâm vẫn phải xếp vào hàng, bắt đầu nhận số hiệu.

Thấy đám đông dần khôi phục lại trật tự, Lăng Phong thở phào nhẹ nhõm, nói:

- Lát nữa vào trong cửa hàng, mong chư vị nhanh hơn một chút. Còn hiệu quả tăng nguyên chương chương của bốn tông thế nào, những người đi trước đã kiểm tra qua, chư vị cứ yên tâm.

Sau đó, hắn lại sắp xếp một đệ tử có giọng nói tương đối lớn đứng ngoài phụ trách "gọi số". Lúc nghe thấy:

- Số năm, số sáu, số bảy, số tám, mời vào.

Lăng Phong biết vấn đề vướng mắc trong việc khai trương cửa hàng đã được giải quyết.

Tất cả mọi rắc rối được Lăng Phong giải quyết một cách vô cùng nhanh chóng.

Minh Hàn đứng bên cạnh không khỏi lộ vẻ kinh ngạc. Hắn không thể ngờ được Lăng Phong lại có thể giải quyết vấn đề một cách thuận thực đến vậy. Lúc này hắn còn hí hửng đứng chờ xem trò vui, bây giờ chẳng khác gì đắm một quyền vào giữa đồng bông gòn, cảm giác hụt hẫng khó chịu vô cùng.

- Minh trưởng lão muốn vào nhà ngồi sao?

Câu hỏi này của Lăng Phong vô cùng vi diệu, nếu Minh Hàn nói "có" thì chẳng khác gì hắn xin được vào nhà, nếu như nói "không" thì thật quá thất lễ, nhưng địch ý trong lời nói của Lăng Phong Minh Hàn không thể lờ đi được.

- Không cần.

Minh Hàn lạnh lùng ném lại một câu, xoay người bỏ đi.

Đột nhiên chỉ thấy hai mắt Lăng Phong ánh lên một tia thần quang.

Rồi một luồng áp lực trào lên như sóng bạc, chậm chậm tiến về phía con đường sớm đã đông nghẹt người. Luồng áp lực đó đi đến đâu, đoàn người đông đúc lại tự động rẽ ra đến đó.

Không ít người lúc này còn ngoan cố không chịu nhường, nhưng giờ khắc này đều phải nhất loạt bay lên không trung, sợ hãi ngó xuống lối vào.

Người này thân khoác trường bào, bên ngoài y phục đầy hình những ngôi sao nhỏ làm hoa văn trang trí, mỗi một ngôi sao được thêu kín chỉ màu, màu sắc bên trong đậm đến nỗi cảm giác tràn cả ra ngoài.

Những ngôi sao lúc sáng lúc tối lấp lánh theo mỗi bước chân của người ấy, khiến cả một khoảng không gian gần một thước vuông xung quanh bỗng nhiên trở nên tối sầm lại, trở nên vũ trụ bao la làm nền cho bầu trời sao đó.

Là Huyền Nguyên!

So với bộ dạng giận đến thất thái lúc mới nghe được thông tin, Huyền Nguyên bây giờ đã lấy lại được dáng vẻ hoàn hảo, khoác lên bộ y phục mà chỉ những dịp lễ tết trọng đại mới mặc, bộ trường bào trên người hắn mặc dù không phải linh hồn hệ linh khí nhưng cũng khiến hắn phải tiêu hao không ít tâm lực, vật lực mới chế tạo ra được, nó có thể coi như một món bảo bối của Huyền Nguyên.

Sau lưng hắn, đám thuật luyện sư như quần tinh cùng nguyệt, khiến hắn càng có vẻ phong thần tuấn lãng. Cả quảng đường đến đây, tay áo phiêu phất, chân không chạm đất, phong tư phiêu diệt vô cùng.

- Minh trưởng lão khoan hãy đi vội, bổn tông còn có việc nhờ Minh trưởng lão đứng ra làm chủ.

Minh Hàn nhíu mày, hắn không phải kẻ ngốc nên đương nhiên nhận ra Huyền Nguyên đến đây chắc chắn không có thiện ý. Điều khiến hắn do dự bây giờ là liệu có nên tham dự vào cuộc giành tranh này không.

Chẳng cần mất nhiều thời gian để suy nghĩ, Minh Hàn sớm đã hạ quyết tâm ở lại, nếu để mặc cho hai nhà tranh chấp với nhau, tuyệt đối không phải là một việc tốt với trị an của Ly Hỏa Thành!

Hắn mặc dù chưa từng được nhìn thấy Lăng Phong xuất thủ nhưng lại biết sức chiến đấu của Huyền Nguyên. Với thân phận và chức nghiệp của mình, vậy mà Huyền Nguyên còn phải thận trọng đến đây đủ thấy hắn trọng thị Sáng Tông thế nào. Hai bên có khả năng sẽ xảy ra xung đột, mà khả năng ấy là rất lớn!

Vì vậy, hắn không thể không ở lại. Hiện tại hắn đại diện cho Phượng tộc, trị an của Ly Hỏa Thành là trách nhiệm của hắn.

Minh Hàn nhìn về phía Lăng Phong, ánh mắt có chút "u oán": Tại sao mỗi lần gặp Lăng Phong đều không có chuyện tốt? Không lẽ hắn là ngôi sao đen đủi chiếu mệnh mình sao?

- Mộc tông chủ?

Huyền Nguyên lạnh lùng nhìn Lăng Phong chấp tay nói, mặc dù là một câu hỏi nhưng ngữ khí lại hoàn toàn khẳng định.

- Huyền tông chủ, đến có chuyện gì sao?

Lăng Phong không giả vờ chào hỏi mà nói luôn câu này. Không ít người quay sang nhìn hắn, lộ vẻ bó tay: Người bán "tăng nguyên chương" với giá thấp, phá việc kinh doanh Huyền Nguyên Tông, cắt đứt tài lộ của người ta, gần như chặt bỏ nguồn sống, vậy mà người còn hỏi người ta đến có việc gì?

Nói thì nói vậy, nếu có người hỏi họ cảm thấy thế nào, ai cũng sẽ phải gờ ngón tay cái khen ngợi Lăng Phong, đúng là quá tuyệt, phải dạy cho Huyền Nguyên một bài học!

Huyền Nguyên cũng phải ngậy ra, tiết tấu ban đầu đã bị Lăng Phong làm cho rối loạn, hần lạng lẽ tiến lên phía trước, nhìn thẳng vào mắt Lăng Phong.

Hai mắt hần trở nên lấp lánh như bạc, áp lực nặng nề mà ánh mắt ấy mang lại nếu như đổi thành người tâm lý yếu thì có lẽ đã sớm phải bỏ chạy rồi. Nhưng chút uy áp ấy đâu có thể khiến Lăng Phong sợ hãi?

Loại uy áp ấy chỉ thuần túy giống như âm thanh tạo nên khi thả những miếng gang từ trên cao xuống, chấn động đến nỗi không khí truyền xuất chỉ chút bạo âm, những đợt ba văn như những con điện xà mà mắt thường không nhìn thấy được truyền khắp bốn phía. Không ít người tự nhiên thấy thân thể bị cắt trúng, kêu lên thảm thiết, đám đông vừa mới trật tự đã lại trở nên hỗn loạn.

- Hừ!

Lăng Phong đại nộ, nếu như để Huyền Nguyên tiếp tục làm càn thì sau này khó lòng buôn bán được nữa. Mọi người sẽ tin là Sáng Tông không giữ được thể diện, như vậy ai còn dám tín nhiệm hần?

Phì, Lăng Phong chuyển nhẹ mũi chân, quang mang trong mắt lưu chuyển, một trăm linh tám đường hỏa mang luân chuyển như ngục, có thể phun phát bất cứ lúc nào!

Khí thế của Huyền Nguyên giống như một cái lồng khổng lồ, chụp Lăng Phong vào trong một cách hoàn mỹ. Nhưng Lăng Phong lại biến thành một thanh kiếm sắc, buống bình bay thẳng lên mây!

Minh Hàn tròn mắt nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Hắn không ngờ hai người vừa mới gặp mặt đã rơi ngay vào cục diện kiếm bạt cung giương. Phản ứng của Huyền Nguyên kịch liệt hơn sức tưởng tượng của hần, nhưng người khiến hần ngạc nhiên hơn cả lại là Lăng Phong!

Một giây trước hần còn ôn nhuận như nước, một giây sau đã lại bạo phát như hỏa, biến chuyển nhanh đến chóng mặt. Cả đời này người khiến hần ngạc nhiên được như vậy ngoài đại ca hần ra còn phong tư mà vị thánh nữ đại nhân đó triển lộ ra nữa!

Vì một giây ngỡ ngàng, Minh Hàn không kịp ngăn hai người đó lại, thấy khí thế hai người chạm nhau ép không khí thành một cơn lốc xoáy hướng thẳng lên trời, phong khí như trụ nhất thời khiến phong vân biến sắc, cả phạm vi mười cây số, chỗ nào cũng chỉ thấy một màu mây đen.

Minh Hàn thất sắc, vội vàng quát lớn:

- Mộc tông chủ, dừng tay!

- Ha!

Lăng Phong thét lên một tiếng, mặt đầy sát khí khốc liệt:

- Minh trưởng lão sao không nhìn xem là ai tự tìm đến khiêu khích gây sự trước. Tưởng Sáng Tông ta ai muốn làm gì cũng được sao?

- Cái này...

Minh Hàn lập tức nhận ra mình đã nhìn nhầm đối tượng, hần lập tức chuyển nhãn thần sang phái Huyền Nguyên, nhưng Huyền Nguyên căn bản không thèm động đậy, hoàn toàn không để ý đến hần.

Đáng chết!

Thầm rửa thắm một câu trong bụng, Minh Hàn biết nếu như dùng thân phận của mình, dọa những tông phái bình thường còn được, chứ đối phó với thất đại tông phái thì không đủ dùng.

Vốn định tìm lối thoát từ chỗ Lăng Phong, ai ngờ mức độ khó chơi của hắn cũng chẳng kém gì Huyền Nguyên. Điều này khiến Minh Hàn cảm thấy khổ sở vô cùng, có ai cầm kiếm trong tay mà vẫn phải cúi đầu trước người khác không?

- Hai vị tông chủ xin hãy dừng tay.

Trong lúc Minh Hàn còn đang bối rối thì một giọng nói đầy quyền uy vang lên. Chỉ thấy một con phượng hoàng lớn đáp xuống giữa trung tâm đối chiến, hai cánh mở rộng. Những lớp hỏa mang xếp chồng lên nhau, mềm mại chẳng khác gì một chiếc đệm lông vũ loại thượng hạng, mang lại cho người ta cảm giác vô cùng dễ chịu. Cảm giác như lớp lông vũ hỏa mang đó là nơi an toàn nhất trên thế gian này, thậm chí có người còn nghĩ, nếu như được gối đầu lên đó ngủ một giấc, cuộc sống còn gì đẹp hơn nữa?

Chỉ những người nhạy bén nhất mới nhận ra lớp hỏa mang đó hoàn toàn vô hại ở chỗ nào? Mỗi một phiến đều ngưng kết thành nửa tinh trạng, rõ ràng là hư hóa năng lượng sang thực thể cảnh giới. Nếu như năng lượng bên trong bạo phát, thì cả một ngọn núi cũng phải vỡ vụn!

Quang vũ bắn ra chiu chiu, cả Lăng Phong và Huyền Nguyên cùng giạt mình, vội vàng lùi liên mấy bước.

Lăng Phong nhăn thần co lại, hắn nhìn thấy người vừa đến chính là vị Phượng Tộc thánh nữ, lúc này cô ta đã cự linh hợp thể, lực chấp nhiếp triển lộ ra là vô cùng lớn.

Nhất kích vừa rồi e rằng đã là nhị dung linh tôn thực lực! Không phải loại nhị dung linh tôn còn thiếu một chút như Sùng Minh lão tổ, cũng không phải nhờ sự trợ giúp của chiến giáp hài hòa như Lăng Phong, vị Phượng Tộc thánh nữ này hoàn toàn sự vào thiên phú bản thân! Nhị! Dung! Linh! Tôn!

Huyền Nguyên cũng đang chấn động không kém, đây cũng là lần đầu tiên hắn được nhìn thấy Phượng thánh nữ thi triển sức mạnh của mình. So với cảm giác sợ hãi khi nhìn thấy thần tình hổ thẹn của Kim Long tộc trưởng, lần đối diện này có vẻ còn chấn động hơn!

Đồng thời, ánh mắt nhìn Lăng Phong của hắn cũng ánh lên một tia kinh ngạc: Trong linh tôn, chỉ cần không phải là nhị dung linh tôn hay đại viên mãn thì linh vực của hắn vẫn là mạnh nhất! Nhưng lúc này đối chiến, vị tông chủ Sáng Tông này không hề tỏ ra thua kém, cổ quái, con người này rốt cuộc tu luyện loại công pháp quỷ dị gì vậy?

Lăng Phong đồng thời cũng lóe lên một tia ngạc nhiên, lúc này giận quá nên hắn không suy nghĩ kỹ. Hình như thứ mà Huyền Nguyên thi triển lúc này chính là linh hồn uy áp mà hắn đang tham ngộ! Chỉ có điều hắn vẫn tham ngộ chưa xong, còn thứ mà Huyền Nguyên thi triển là một đại tinh kỹ hoàn chỉnh.

Không lẽ tàn thiên đó là Huyền Nguyên công pháp? Nghĩ đến đây nội tâm Lăng Phong chợt thấy nóng rực: Nếu như có thể lấy được một nửa công pháp còn lại, hắn có thể tham ngộ đại linh hồn hệ tinh kỹ thứ hai!

Trước sự can thiệp của Phượng Tộc thánh nữ, sự phẫn nộ trên mặt Huyền Nguyên dần biến mất, dường như con người vừa muốn nuốt chửng Lăng Phong lúc này hoàn toàn không có liên quan đến hắn. Quay sang Phượng thánh nữ, hắn khẽ chấp tay, mỉm cười rạng rỡ.

- Thánh nữ, là thủ hạ vô năng.

Hai lần để xảy ra xô xát trong thành, bản thân là người phụ trách trật tự mà không ngăn cản được, cuối cùng lại phải để thánh nữ đích thân ra tay. Minh Hàn cảm thấy có chút xấu hổ, mặt đầy vẻ ngượng ngùng, thỉnh tội nói.

- Minh trưởng lão không cần tự trách, chuyện này không liên quan gì đến ngươi, nhắc đến thất đại tông phái thì chủ sự như ta phải ra mặt mới đúng. Ngài có thể kịp thời xuất hiện, không để mọi chuyện lan rộng đã là lập công lớn rồi.

Phượng thánh nữ không hề có ý trách móc mà ngược lại còn khen ngợi nữa khiến vẻ kích động trên mặt Minh Hàn càng thêm rõ ràng.

Sau khi an ủi Minh Hàn, ánh mắt sắc bén của Phượng thánh nữ dừng lại ở chỗ Lăng Phong và Huyền Nguyên:

- Hai vị tông chủ, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Hai người bỏ qua quy củ của Phượng Tộc ta, tranh đấu trong Ly Hỏa Thành, thật chẳng ra làm sao!

Lăng Phong cuối cùng cũng hiểu tại sao đối diện với Phượng thánh nữ, hai người Hàn Nguyệt Dạ lại có thái độ kiêng kị như vậy. Lần trước tiếp xúc không nhiều, trước mặt lại là một nhân vật không lớn như Lý Cương nên Phượng thánh nữ chưa hoàn toàn triển lộ hết uy lực của mình. Lúc này, với một nhân vật tương đương, uy thế thâm uyên như ngực của cô mới được thể hiện một cách hoàn chỉnh!

- Đây là lỗi của bốn tọa.

Ai ngờ Huyền Nguyên không hề tranh cãi mà lại chủ động nhận sai, thái độ vô cùng thành khẩn.

Thế nhưng ngay khi nét mặt Phượng thánh nữ có vẻ dịu lại, biểu tình của hắn lập tức chuyển sang phần nộ:

- Nhưng sở dĩ bốn tọa xuất thủ là vì Sáng Tông hành sự rất quá đáng!

Nói đến hai chữ "quá đáng", Huyền Nguyên giận đến tím mặt, như vừa bị người ta lừa cho một vỏ lớn. Con người đang khốc liệt kể lể của hiện tại với vị tông chủ khí thế áp nhân vừa rồi thật chẳng khác gì hai kẻ riêng biệt.

487. Chương 443: Đòn Phản Kích Khiến Người Khác Ôm Bụng Cười.

Sự chuyển biến này khiến những người chứng kiến không khỏi ngỡ ngàng, ngay cả Lăng Phong cũng phải ngây ra: Đúng là nhân tài! Sao con người này không đi diễn kịch nhỉ? Thật đúng là quá lãng phí!

Tào Kế Suất giận dữ xì lạnh một tiếng, chân nguyên khí vận chuyển, cất giọng cao vút, truyền khắp con đường:

- Thật quá nực cười, chúng tôi bán tinh chương của mình, không lẽ như vậy cũng là đắc tội với ngài? Ồ, nhà ngài bán ra với giá cắt cổ, bây giờ không bán được lại trách chúng tôi ức hiếp ngài, không lẽ đây là tác phong làm việc của Huyền Nguyên Tông sao? Sao không lấy cái uy mà thường ngày vẫn dùng để bắt nạt những thiên hành giả có cự linh bị thương ra?

Bởi vì nãi sư không được chữa trị mà chết nên Tào Kế Suất luôn cảm thấy ác cảm với Huyền Nguyên Tông, bây giờ có cơ hội hắn phải tranh thủ lên tiếng, ra sức vận dụng khả năng ngôn ngữ chua ngoa của mình.

Mắt Huyền Nguyên không khỏi lóe lên một tia sát ý, nhìn thấy Tào Kế Suất là hắn lại nghĩ đến chiếc tiếu văn bị mất của mình cũng những tích lũy bành đại bên trong! Thầm rống lên một tiếng trong bụng: Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, nếu như không phải vì người, lão tử đâu có phải bán với cái giá thiên nộ nhân nộ ấy?

Nộ khí trào dâng, hắn hận không thể lao lên tóm lấy cự linh của Tào Kế Suất, dùng tất cả thủ đoạn hành hạ nó vô số năm khiến Tào Kế Suất phải đau đớn đến chết.

Thấy hắn rục rịch cử động, Thích Thiên Ách khẽ nhíu mày, không biết hắn làm động tác gì, chỉ thấy hồng quang bên ngoài cơ thể lóe lên, một giây sau đã thấy xuất hiện bên cạnh Tào Kế Suất, dán chặt ánh mắt điện quang vào Huyền Nguyên!

Huyền Nguyên giật mình, từ khí thế lộ ra trên người Thích Thiên Ách, đối phương rõ ràng cũng là một linh tôn! Hơn nữa linh vực có vẻ cũng không hề thua kém bản thân!

Phát hiện này xem chút nữa khiến hắn cắn đứt lưỡi: Đáng chết, Sáng Tông làm gì mà một linh tôn quý hiếm như vàng đến đây lại trở thành một cây rau cải rẻ tiền, có thể chạy ra bất cứ lúc nào vậy?

Dù một tông phái có nền móng vững chắc như Huyền Nguyên Tông cũng không dám tùy tiện triệu hoán cường giả, nên ánh mắt nhìn Lăng Phong lúc này quả thực có chút ghen tị.

Nếu như hẳn biết Sáng Tông còn có một linh tôn nữa tọa trấn thì chắc hẳn sẽ ngạc nhiên đến rớt tròng mắt ra ngoài mắt.

Huyền Nguyên không biết, từ lúc tấn thăng tán linh, câu biển "huyết thanh mang nhân", Thích Thiên Ách bây giờ đã có ba đại tinh kĩ và có thể nói ba đại tinh kĩ ấy đều thuộc về hẳn!

Huyền Nguyên dù là thuật luyện sư, có tinh kĩ linh hồn hệ mạnh nhất nhưng ba đại tinh kĩ không có tinh kĩ nào do hẳn tự tham ngộ. Nếu như để một thời gian nữa, so sánh linh vực hai người với nhau sẽ không thể nói được ai mạnh ai yếu.

Đương nhiên, thực chiến phong phú, vì linh hồn hệ tinh kĩ quý dị nên Huyền Nguyên có lẽ vẫn còn cơ hội chiến thắng!

Tất nhiên, tất cả những thứ này đều phát sinh trong một khoảng thời gian nhanh như điện xẹt, những người có thực lực tương đối yếu căn bản không thể nhìn ra bên trong vừa xảy ra chuyện gì. Trong mắt họ, chỉ thấy Thích Thiên Ách di chuyển một bước, Huyền Nguyên lùi lại một bước, thân thể Tào Kế Suất thoáng chuyển động một chút rồi trợn mắt giận dữ nhìn Huyền Nguyên, mọi chuyện vẫn như cũ.

Một vài người nghe thấy Tào Kế Suất quát mắng, không khỏi quay sang nhau thì thầm:

- Đúng vậy, Huyền Nguyên Tông xấu xa nâng giá lên cao như vậy, bây giờ lại còn trách người ta bắt nạt mình, thật quá vô lý. Hẳn tưởng mình là một tiểu cô nương yếu đuối sao, ai thêm bắt nạt hẳn!
- Hắc, huynh đệ nói đúng lắm, lúc này là ta không đúng, nặng tay với huynh đệ rồi.
- Hừ, thì ra là người đánh lão tử! Chuyện thường ấy mà, nể tình cũng là anh hùng hảo hán, lão tử không tính toán với người.

Đám đông sớm đã khó chịu với hành vi tự ý nâng giá tinh chương của Huyền Nguyên Tông, chỉ là trước đây họ thân cô thế cô căn bản không thể kháng nghị bất mãn. Bây giờ đã Sáng Tông dẫn đầu, họ phải tranh thủ mắng vài câu cho hả giận.

Bên Phương thánh nữ không thấy có động tĩnh gì, nhưng thấy đám đông càng lúc càng ồn ào, chủ đề bàn luận cũng dần phát triển theo xu hướng không biết kiêng nể, cô lộ ra thần sắc khó chịu, lạnh lùng quát:

- Im lặng hết cho ta!

Tiếng quát mặc dù không vang nhưng lại dội thẳng vào tim mỗi người, làm chấn động tâm linh của họ, giống như vừa bị một ai đó thụi cho một đấm vào ngực, đau đến không thốt nổi nên lời.

Minh Hàn thì nộ khí trùng trùng trợn mắt nhìn mấy kẻ ồn ào nhất, trong mắt trên dưới Phương Tộc, thánh nữ đại nhân - người đã giành lại được quyền chủ sự giao dịch đại hội từ tay Long Tộc là trái tim của cả tộc, là thần tượng của cả tộc. Địa vị chỉ còn kém mỗi Phương Ly Thiên tộc trưởng! Bây giờ thánh nữ đã đứng ra giải quyết mà còn có kẻ dám ồn ào gây chuyện, không phải là không coi Phương tộc ra gì sao?

Đến lúc này thì không còn ai dám nói lung tung nữa.

Phương thánh nữ chuyển nhãn thần sang phía Huyền Nguyên, thanh âm vững vàng, nói:

- Huyền tông chủ, chuyện như thế nào xin ngài nói rõ từ đầu cho ta biết, bổn cung hứa sẽ lấy lại công bằng cho ngài.
- Đa tạ thánh nữ đại nhân.

Lúc này bị đám đông chế nhạo, Huyền Nguyên chẳng đại gì để lộ sự phẫn nộ của mình ra ngoài nhưng làm vậy vẫn chưa đủ chứng minh những gì hẳn nói là đúng, biểu hiện nhất thời có chút kì quái:

- Ta muốn nói là, Sáng Tông mượn danh tiếng bồi nguyên chương của Huyền Nguyên Tông ta để bán một loại tinh chương chất lượng thấp có tên tăng nguyên tinh chương với cái giá rẻ mạt!

Những lời này khiến đám đông lại trở nên ồn ào thêm một lần nữa, mọi người đều biết việc Sáng Tông bán tăng nguyên chương là động chạm đến lợi ích của Huyền Nguyên Tông. Huyền Nguyên tìm đến tận nơi gây chuyện cũng là việc dễ hiểu. Chỉ có điều trước đây mọi người không biết Huyền Nguyên sẽ kiếm cớ gì để gây chuyện, ai ngờ hẳn lại trực tiếp nói ra điểm căn cơ nhất! Thử hỏi, nếu tinh chương của Sáng Tông có

chỗ thiếu hụt thì chuyện khiêu chiến với Huyền Nguyên Tông chỉ là một trò hề, và đám đông lại phải quay về với cái giá trên trời của Huyền Nguyên Tông.

Nhưng sự thật đúng là như vậy sao? Nghĩ đến chuyện Huyền Nguyên là người đức cao vọng trọng trong giới thuật luyện sư, đám đông không dám tin những gì hắn nói là giả.

So với Huyền Nguyên nổi danh lâu năm mà nói, cái tên Lăng Phong hoàn toàn không có sức thuyết phục. Nhưng xét về mặt tình cảm, đám đông lại nghiêng về phía Sáng Tông hơn, cảm xúc mâu thuẫn cứ thế lan tràn.

- Thật đúng là quá náo nhiệt, vốn định tranh thủ đến sớm chúc mừng Mộc tông chủ khai trương, tiện đặt luôn một ít tăng nguyên chương, ai ngờ lại đông đến thế này.

Thầy trò Hàn Nguyệt Dạ cười vang bước đến. Bên cạnh, Yên Vân La cũng không hề chậm trễ, lớn tiếng nói:

- Ngọc Lan Tông ta cũng muốn đặt một ít tăng nguyên chương, không biết Mộc tông chủ có tiện không?

Thấy hai vị tông chủ lừng danh bốn phương lần lượt xuất hiện, hơn nữa còn lên tiếng ủng hộ Lăng Phong, đám đông lại bắt đầu rì rầm nghị luận. Không ít người đã được nghe chuyện hai người hàn Nguyệt Dạ ra mặt ủng hộ Lăng Phong, làm bề mặt Thanh Mộc Tông. Nhưng tin đồn vẫn là tin đồn, không thể chấn động bằng việc tận mắt chứng kiến.

Cả hai vị tông chủ của thất đại tông phái liên minh đứng ra đảm bảo cho một tông phái mới nổi, hơn nữa rất có khả năng phải đắc tội với Huyền Nguyên Tông, phải là quan hệ khăng khít thế nào mới có thể làm được như vậy?

Đám đông đã hoàn toàn bị kích thích.

- Ha ha, đa tạ nhị vị tông chủ đã nỗ lực.

Lăng Phong cười vang vỗ tay, quay sang đám đông nói lớn:

- Tinh chương của bốn tông đã được hai vị tông chủ nghiệm chứng, hiệu quả hoàn toàn có thể đảm bảo, hoàn toàn không giống với loại tinh chương lạc hậu mà một vài tông phái nào đó vẫn thường bán ra trước đây. Chư vị tuệ nhãn tinh tường, chắc chắn có thể phân biệt được điều này.

Những lời này không có câu nào chính thức hồi ứng Huyền Nguyên, nhưng mỗi một chữ đều đang nhắm vào hắn, tất thẳng vào mặt hắn.

- Hắc hắc, có những kẻ đã quen nằm không ăn tiền, nghĩ mình giỏi giang. Hắn tưởng giới luyện chương chỉ có một mình hắn sao? Nhảy ra dựa vào một chút tư cách cũ, hồ đồ chỉ trích người khác là có thể coi như chân lý? Thật khiến người ta cảm thấy nực cười!

Không cần phải giải thích nhiều, những lời châm chọc cay độc này là của Tào Kế Suất.

- Thánh nữ điện hạ.

Lăng Phong quay sang thánh nữ khẽ vỗ tay, biểu tình có một tia u uất bi thương:

- Sáng Tông ta mặc dù mới được kiến lập chưa lâu, nhưng cũng hiểu được đạo lý cùng các vị đồng nhân phát triển trong Vô Tận Hoang Nguyên. Là tông môn có thuật luyện sư nguyên cứu ra tinh chương mới, muốn mang đến giao lưu với các tông môn khác, ai ngờ hôm nay lại bị kẻ gian nói xấu, thật khiến Mộc tổ đau lòng!

Lúc nói những lời này, Lăng Phong không ngừng lắc đầu, thể hiện sự chán nản lẫn đau khổ của mình, biểu tình phong phú chẳng kém gì Huyền Nguyên lúc này. Trong lòng hắn đang thầm cười lạnh: Muốn diễn à? Cùng chơi xem ai hơn ai!

Tuổi thơ cùng tỷ tỷ mưu sinh trong bãi rác, hắn phải đối diện với không chỉ sự bắt nạt của những thiếu niên có độ tuổi lớn hơn mà còn cả những lời chửi bới gay gắt của người đời.

Lăng Phong sớm đã rèn luyện được một trái tim vững vàng cũng như bản lĩnh ứng phó, lúc cần thiết cũng phải tỏ ra đáng thương. Chỉ có trước mặt tỷ tỷ, hắn mới là chính mình.

Lúc vào trong cung tu luyện, Lăng Phong cũng tự bực mình trong một lớp vỏ dày, nếu như không gặp được Khải Ân, e rằng không ai có thể mở nổi lớp băng tuyết trong trái tim hắn!

Bởi vậy, lúc này, đối diện với vùng nước bắn Huyền Nguyên, Lăng Phong đành phải lùi kỹ năng đóng kịch của mình ra, ai sợ ai chứ?

Khóe mặt Phượng thánh nữ không khỏi giật giật mấy cái, cô hơi có chút thất thần, ánh mắt nhìn Lăng Phong xuất hiện một tia dị dạng. Lăng Phong rõ ràng là đang ép cô, bắt cô đưa ra một câu trả lời, nếu không các tông phái sao có thể phục tùng Phượng Tộc, sao có thể cảm thấy an toàn khi đến đây tham dự đại hội!

Bị ép đến không biết làm gì, cộng thêm cô luôn có một cảm giác rất kì lạ với Lăng Phong nên dù biết đối phương đang đóng kịch cô cũng không cảm thấy giận, chỉ thấy buồn cười như đang nhìn một cậu em nhỏ giận dỗi. Thật đúng là một cảm giác kì quái!

Ngữ khí của thánh nữ không khỏi xuất hiện một tia trầm trọng:

- Huyền tông chủ, tự ý vu oan cho người khác là việc vô cùng cấm kị, ngài có muốn giải thích gì không?

Biểu tình trên mặt Huyền Nguyên không khỏi đông cứng, hắn không ngờ Phượng thánh nữ lại nói với mình như vậy. Hít một hơi thật sâu, chẳng thềm che giấu thêm nữa, hắn trực tiếp lộ ra thái độ dữ dằn với Lăng Phong:

- Ta nói tinh chương của Sáng Tông còn thiếu sót là có lý do!

Nói đoạn, mặt hắn hiện lên một tia âm hiểm:

- Mộc tông chủ, chuyện do ngài gây ra là ngài không biết sao?

Những lời đe dọa này khiến sự tín nhiệm với Sáng Tông của đám đông lập tức lung lay: Huyền Nguyên có vẻ rất chắc chắn, không giống như người đang đe dọa suông, tinh chương của Sáng Tông thực sự có khuyết điểm sao?

Lăng Phong lộ ra một tia khó chịu, không khách khí nói:

- Huyền Nguyên, có gì thì ngài cứ nói thẳng ra, úp úp mở mở, không lẽ Huyền Nguyên Tông ngài không đủ cơm ăn nên sức cũng không có?

Những lời này đúng là không hề khách khí.

- Ha ha ha ha, không phải vậy sao, nhìn bộ dạng gió cũng có thể thổi bay của hắn, rõ ràng là ăn không đủ no mà.

Tào Kế Suất vẫn tiếp tục nói móc, dường như nghĩ ra điều gì, hắn "a" lên một tiếng, vỗ tay nói:

- Ta biết, chẳng trách Huyền Nguyên Tông điên cuồng tăng giá bồi nguyên chương, thì ra nguyên nhân là ở chỗ này.

Hắn nhìn sang Huyền Nguyên, ánh mắt đầy vẻ thương hại:

- Dù sao mọi người cũng là nhất mạch trong Vô Tận Hoang Nguyên, có gì khó khăn thì ngài cứ nói ra, nề tình đồng đạo mọi người có thể giúp đỡ ngài, sao phải khổ vậy?

Huyền Nguyên giận đến run người, giận dữ nói:

- Câm miệng.

Tiếng thét lôi đình này nhất thời khiến đám đông im phăng phắc, hắn "hừ" một tiếng nói:

- Nếu Sáng Tông ngươi đã không sợ mất mặt thì ta cũng không nể nang gì nữa.

Hắn chỉ vào Tào Kế Suất, nói:

- Thánh nữ đại nhân chắc cũng biết thời gian gần đây bốn tông có truy nã một người? Hắn chính là Tào Kế Suất! Người đã ăn trộm rất nhiều bảo vật của Huyền Nguyên Tông, trong đó có cả một vài luyện phương!

Nói đến đây, hắn dừng lại đôi chút, giận dữ nhìn sang Lăng Phong:

- Vị Mộc tông chủ này không biết nhận được thông tin từ đâu, thu nhận Tào Kế Suất và có được một phần luyện phương đó!

Đứng thẳng lưng, Huyền Nguyên lộ ra biểu tình đau khổ, nhìn khắp mọi người, lớn tiếng nói:

- Tại sao ta nói tinh chương của họ có khuyết điểm chí mạng bởi vì đó đều là tinh chương đang trong thời gian thử nghiệm!

Những lời này lập tức tạo nên vô số những đợt sóng mới!

Huyền Nguyên hài lòng nhìn những chấn động mà mình vừa tạo ra, đợi những tiếng nghị luận dịu lại, hắn mới nói tiếp:

- Huyền Nguyên Tông dựa vào những nghiên cứu sẵn có về bồi nguyên chương, vốn định luyện chế ra tăng nguyên chương, nhưng vì một vài điểm chưa ổn nên vẫn chưa công bố. Nếu như có người luyện hóa loại thành phẩm nửa mùa này, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Hắn lắc lắc đầu:

- Không ngờ, thật không ngờ! Có người vì lợi nhuận mà coi thường sinh mệnh, coi thường sự an toàn của mọi người, bán ra thứ thành phẩm nửa mùa, lừa đảo mọi người, hành vi này vô cùng ác liệt, dù có phải tiêu diệt ngàn lần cũng thấy xứng đáng!

Thấy Huyền Nguyên nói liên tục không chớp mắt, cộng thêm thân phận của đối phương, nhất thời mọi hoài nghi đổ sang phía Lăng Phong. Loại tinh chương này không chỉ liên quan đến thực lực mà còn ảnh hưởng đến an toàn tính mạng, những người nóng tính không khỏi lên tiếng:

- Là thật sao, Mộc tông chủ?

- Sau khi luyện hóa tăng nguyên chương thực sự là sẽ có hậu quả không tốt sao?

- Đúng vậy, Huyền Nguyên Tông bán đắt như vậy sao ở đây lại bán rẻ thế này? Hơn nữa trước đây cũng chưa từng nghe nói về Sáng Tông.

Ba người thành hổ, những tiếng dị nghị có thể lan ra làm dao động tất cả mọi người.

Lăng Phong thì ngược lại, hắn vẫn giữ nguyên thái độ điềm tĩnh, không hề tỏ ra căng thẳng, đối diện với những lời phê phán của mọi người, hắn chỉ khẽ gõ gõ ngón tay, đợi mọi người yên lặng mới mỉm cười, chỉ Tào Kế Suất nói:

- Thì ra vị tông môn trưởng lão của chúng ta vì ăn trộm bảo vật của Huyền Nguyên Tông mới bị truy nã? Thật sự cảm ơn Huyền tông chủ.

Cảm ơn Huyền Nguyên? Lời này là có ý gì, tất cả mọi người đều bị Lăng Phong làm cho ngây ra.

Lăng Phong lắc đầu thở dài, tiếng thở dài tràn ngập cảm giác nhẹ nhõm:

- Vốn dĩ nghe nói Tào trưởng lão vì thông đồng với tiểu thiếp của Huyền tông chủ nên mới bị truy nã nên các vị trưởng lão trong Sáng Tông ta trên dưới đều có vẻ dè chừng, ra sức giữ một khoảng cách "trong sạch" với Tào trưởng lão. Bây giờ nghe Huyền tông chủ nói vậy, ta thực sự cảm thấy yên tâm rồi.

- Phì...

- Ha ha ha...

Lăng Phong vừa dứt lời, đám đông ngậy ra, những kẻ phản ứng nhanh không khỏi phì cười, những tiếng rúc rích nhanh chóng lan truyền khắp nơi, cuối cùng thì không thể khống chế được vỡ òa ra thành một trận cười diên cuồng, bỏ qua cả sự sợ hãi với Huyền Nguyên.

Một câu nói, chỉ cần một câu nói thôi Lăng Phong đã bắt đầu phản kích lại Huyền Nguyên một cách mạnh mẽ.

488. Chương 444: Mưa Gió Thất Thường.

Mặc dù bị Lăng Phong mang ra chỉ trích nhưng Tào Kế Suất không cảm thấy giận mà ngược lại hần cười đến nổi lộ cả răng nanh, không ngừng ôm bụng, nhìn Lăng Phong đầy sùng bái: Thần tượng, đánh người không đánh mặt, nhưng lần này thì hần không chỉ đánh mặt mà còn đánh cho đối phương sùi bọt mép mới thôi! Thật đúng là quá đã!

Từ lúc sư tôn qua đời đến đây, bây giờ Tào Kế Suất mới trót bỏ được sự phẫn uất trong lòng, bốn vạn tám ngàn lỗ chân lông trên người đều đang nói cùng một chữ - đã!

Phượng thánh nữ cũng không nhịn được, khuôn mặt uy nghiêm đoan chính lộ ra một tia tiểu ý không thể che giấu, cô quay sang Lăng Phong không ngừng lắc đầu, nhưng ánh mắt lại không hề có ý trách móc.

Huyền Nguyên không ngờ Lăng Phong nhin nửa ngày cuối cùng lại thốt ra câu này, cực giận nghẹn lên tận cổ, xém chút nữa thì trực tiếp xông lên. Hần giận dữ chỉ vào Lăng Phong, ngón tay ra sức run rẩy. Nếu như không phải vì không muốn Lăng Phong qua loa cho qua chuyện thì hần đã quyết liều mạng rồi!

Ngay từ đầu không biết là tên khốn nào nói rằng Tào Kế Suất thông đồng với tiểu thiếp của hần, Huyền Nguyên đã phong tỏa thông tin trong phạm vi cực nhỏ, ai ngờ tên đáng chết Lăng Phong vẫn moi ta được!

Sau trận cười điên cuồng, chỉ có một số ít người tâm tư linh mẫn mới ngộ ra sự ảo diệu trong lời nói của Lăng Phong: Hần muốn dùng thủ đoạn càn quấy này đẩy lùi tâm lý kích động mà Huyền Nguyên khó khăn lắm mới tạo ra được.

Dù mọi người có hoài nghi tình chương của Sáng Tông thì bây giờ vẫn có thể quay sang giải thích được, nếu không trực tiếp phản bác lại những lời Huyền Nguyên nói, dù Sáng Tông miệng có nở hoa thì cũng không thể khiến mọi người lập tức tiếp nhận luôn được!

Vị tông chủ Sáng Tông này thật thông minh!

Quả nhiên, những tiếng cười dần dần dịu xuống, Lăng Phong hỏi:

- Huyền tông chủ, ngài nói Sáng Tông ta dùng luyện phương của Huyền Nguyên Tông mới tạo ra được tăng nguyên chương.

Dừng lại đôi chút, hần nói tiếp:

- Ngài có bằng chứng không? Chỉ nói không thì Mộc mỗ ta không phục chút nào.

Thấy Lăng Phong nhắc đến vấn đề mấu chốt, Huyền Nguyên lúc này mới bình tĩnh lại đôi chút, hần càng nhìn càng thấy Lăng Phong đáng ghét. Thằng nhãi, tu vi quý dị trên người hần chưa là gì nhưng cái miệng thì chẳng khác gì thiên mã hành không, thật khiến người ta cảm thấy khó chịu!

- Ngài cần bằng chứng sao? Được! Bỏ tông cho ngài bằng chứng!

- Theo những gì bốn tông biết thì lần này Sáng Tông chỉ nhận đơn hàng chứ không trực tiếp bán thành phẩm?

Ánh mắt Huyền Nguyên lộ ra một tia tính toán.

Nghe Huyền Nguyên nói, một ý nghĩ lướt qua trong đầu Lăng Phong, hần nhìn Phong Kỳ đang đứng sau lưng Huyền Nguyên, mặt lộ ra một tia không biết là chế giễu hay gì khác, thật khiến người ta không khỏi lo lắng. Hần thản nhiên nói:

- Vậy thì sao?

- Quý tông nói thời gian quá gấp, không thể một lúc thỏa mãn nhu cầu của tất cả mọi người nên mới đưa ra sách lược đó.

Huyền Nguyên có vẻ rất hiểu tình hình bên trong Sáng Tông, rõ ràng là đã kiểm tra kỹ trước khi đến đây.

Lăng Phong nhìn hần, thái độ không mừng cũng không lo, chỉ nở một nụ cười cổ quái, nói để thêm:

- Không sai.

- Hắc!

Huyền Nguyên nhìn hắn, thâm sắc đầu cười lạnh: Sáng Tông nhìn vậy chứ vẫn còn non lắm, các ngươi may mắn có được một phần luyện phương thần kì thì đã sao? Bốn tọa vẫn có thể khiến các ngươi thân bại danh liệt!

- Nguyên nhân bên trong là gì? Không lẽ không thể nói với mọi người? Hay bản thân Mộc tông chủ cũng không biết?

- Ô, Huyền tông chủ có vẻ thích soi mói nhỉ, những lời thông tin đồn nhảm như vậy mà ngài cũng có hứng thú thì sao bốn tọa có thể ngăn được ngài?

Lăng Phong cười nói, mặt đầu vẻ không quan tâm.

Nghe hắn nói vậy, những tiếng cười khúc khích vừa mới lắng lại một lần nữa nổi lên. Những trận cười "ha ha" điên cuồng truyền đi khắp nơi. Huyền Nguyên giận đến muốn xỉ khói, hắn không ngờ Mộc Phong lại khó đối phó đến vậy, cùng một chiêu mà hắn dùng được những hai lần, hơn nữa lần nào cũng rất thuận lợi, hiệu quả mang lại cực tốt!

Hắn nói vậy là biến mình thành cái gì? Là loại vô lại đầu đường xó chợ à?

Miễn cưỡng khống chế không để cho nộ khí xông lên não. Huyền Nguyên biết không thể cứ thế đi theo Lăng Phong, nếu không đối phương cứ hai ba câu lại mang hắn ra làm trò cười một lần, cơ hội tuyệt vời mãi mãi có được sự bị lãng phí một cách vô ích.

Huyền Nguyên nổi trận lôi đình, quát:

- Mộc tông chủ thật quá vô sỉ, ngài định giấu chân tướng sự thật đến bao giờ? Ngài xem đây là cái gì.

Nói đoạn, hắn lấy ra một miếng tinh chương, dưới ánh nắng mặt trời, miếng tinh chương phát ra một thứ ánh sáng vàng rực ấm áp, khiến những người nhìn thấy nó không khỏi cảm thấy nhẹ nhõm.

- Tặng nguyên chương! Là tặng nguyên chương.

Có người hô lên kinh ngạc:

- Ta đã vào qua cửa hàng và nhìn thấy miếng tinh chương này.

Cho đến bây giờ đã có người đặt xong hàng của Sáng Tông, nhưng bởi vì xảy ra xung đột hỗn loạn nên những người đó vẫn lựa chọn đứng lại quan sát, chưa nỡ rời đi.

Lời này vừa thốt ra, đám đông lập tức trở nên huyền ảo. Sáng Tông tông chủ đã đích thân thừa nhận tặng nguyên chương chưa từng được bán ra ngoài, tại sao Huyền Nguyên Tông lại có? Liên tưởng đến việc Huyền Nguyên nói tông môn từng xảy ra mất trộm, mọi người không khỏi liên tưởng đến một điều gì đó. Những ánh mắt nghi hoặc lại đổ dồn lên Lăng Phong và Tào Kế Suất.

- Miếng tinh chương trong tay ta, Mộc tông chủ có lẽ sẽ không nói là mua từ quý tông chứ?

Huyền Nguyên chặn đứng luôn những khả năng Lăng Phong có thể dùng để giải thích, mặt lộ ra một tia đau đớn:

- Trên thực tế, bởi vì nguyên liệu luyện chế bồi nguyên chương ngày càng ít, giá thành để bốn tông luyện chế ngày một cao, mọi người đều có thể nhìn thấy đại hội giao dịch lần này, bốn tông đã phải tăng giá bán lên rất nhiều lần, một trong những nguyên nhân quan trọng chính là nguyên liệu quá ít.

Huyền Nguyên chuyển ánh mắt sang phía đám đông, bắt đầu giành giật trái tim của họ, vẫn giữ nguyên biểu tình buồn bã, hắn nói tiếp:

- Nhưng Huyền Nguyên Tông ta và chư vị đều là một mạch truyền thừa, sao ta có thể cầm lòng nhìn chư vị bỏ ra một số tiền lớn chỉ để mua một miếng bồi nguyên chương? Chính vì vậy, bốn tông sớm đã bắt đầu nghiên cứu vật thay thế, tặng nguyên chương này chính là thành quả nghiên cứu mới của bốn tông. Chỉ là nó vẫn còn tồn tại một khuyết điểm lớn, nếu như thiên hành giả sử dụng, tu vi sẽ cuồng tiêu trong một thời gian nhất định rồi nhanh chóng tụt xuống, thậm chí còn có thể khiến cự linh mai một theo!

Lời cảnh báo này của Huyền Nguyên khiến đám đông tâm linh chấn động. Có thể nói cự linh là căn cơ của mọi thứ trên đại lục này. Không có cự linh, cả đời này không thể vắn đỉnh cao cấp tu luyện cảnh giới. Nhưng bây giờ, chỉ một miếng tinh chương nhỏ có thể khiến mọi thứ tan biến như bong bóng xà phòng. Bọn họ nhất thời sợ đến vã mồ hôi, những người đang xếp hàng thậm chí còn thềm cảm thấy may mắn.

- Bốn tông vốn dĩ định sau khi khắc chế khuyết điểm này sẽ chính thức bán tăng nguyên chương hoàn mỹ thực sự ra thị trường, tạo phúc cho mọi người. Ai ngờ...

Huyền Nguyên lúc lắc đầu, biểu tình đã đau khổ nay còn đau khổ hơn. Ai ngờ gì chứ?

Đương nhiên là Sáng Tông "ăn trộm" rồi!

- Mộc tông chủ, rốt cục là chuyện gì?

- Đúng, ngài âm mưu bán thứ tinh chương khiếm khuyết đó cho chúng tôi với mục đích gì?

- Uổng công mọi người tín nhiệm ngài, mà ngài lại làm chuyện đó.

Bị Huyền Nguyên khiêu khích, đám đông ào ào phẫn nộ, khí thế hùng dũng ngay cả hai người Hàn Nguyệt Dạ cũng không ngăn cản được. Họ cũng không phải là người rảnh về tinh chương, dù thân phận có cao đến mấy cũng không thể giúp đỡ được Lăng Phong trong hoàn cảnh này.

Ngay cả người của Sáng Tông cũng có chút kinh hoảng, Tào Kế Suất biết căn bản không có chuyện này, phẫn nộ chỉ vào Huyền Nguyên nói:

- Người đừng có mà ăn nói linh tinh, thân là nhất tông chi chủ, người có còn biết xấu hổ nữa hay không?

Huyền Nguyên hoàn toàn lơ đi những lời chỉ trích của hắn, vẻ mặt bình tĩnh như thủy, như căn bản không hề nghe thấy. Kì thực, nắm tay của hắn đang siết chặt, móng tay chuẩn bị cắm xuyên qua da: Tên chết tiệt, sẽ có ngày bốn tọa bắt người phải trả cả vốn lẫn lời!

- Im lặng, tất cả mọi người yên lặng.

Du Thiên Trì có thấy tình hình có vẻ bất ổn, vội vàng đứng dậy lớn tiếng nói:

- Chư vị, tăng nguyên chương này đã được bốn nhân kiểm tra kĩ lưỡng, không hề có bất cứ khiếm khuyết nào. Mọi người có thể yên tâm sử dụng.

Chẳng đợi Huyền Nguyên phản biện, đã có người đứng ra nói thay cho hắn. Những người này lúc này đã quay lưng lại với Huyền Nguyên vì tưởng có Sáng Tông chống lưng, bây giờ phát hiện này con đường này không đi nổi họ lại lập tức quay lại lối cũ, quay sang nói giúp cho Huyền Nguyên, hi vọng Huyền Nguyên tông chủ đại nhân đại lượng không tính toán với hành vi đứng nhằm hàng ngu ngốc của mình lúc này.

Có người xì lạnh nói:

- Người là ai? Có tư cách gì mà đòi thay mặt Sáng Tông?

- Ta là Sáng Tông trưởng lão, thuật luyện sư Du Thiên Trì.

Du Thiên Trì thực tâm trả lời, còn định tiếp tục nói tiếp nhưng người ta không cho hắn cơ hội, trực tiếp quát hỏi lại:

- Vậy người là thuật luyện sư đẳng cấp nào?

- Ngụy linh cấp.

Nói đến đây lão thuật luyện sư thoáng đỏ mặt. Từ sau khi quyết định cùng Lăng Phong mặc chung một chiếc quần ông đã nhận được không ít tình huyết nguyên khí hạch, tu vi tăng lên không ít. Nhưng đến bây giờ ông vẫn chưa thể bước vào con đường tấn cấp, điều này khiến lão thuật luyện sư buồn đến nỗi tóc lần lượt rụng sạch.

- Hắc, ngụy linh cấp thuật luyện sư mà cũng dám đứng lên nói xằng.

Người nọ cố ý nhấn mạnh, nâng giọng lên cao vút:

- Người ta Huyền Nguyên tông chủ đường đường là linh tôn cấp thuật luyện sư, không lẽ không bằng một ngụy linh cấp nhỏ nhoi người?

Những lời chế giễu này chẳng khác gì những cát tạt thẳng vào mặt Du Thiên Trì. Lão thuật luyện sư giận đến nổi mặt còn thêm đỏ, không nhịn được phun ngay một ngụm máu tươi!

- Du lão!

- Sư phó!

Mấy tên đệ tử nhanh mắt nhanh tay chạy lại đỡ Du Thiên Trì, gọi liên mấy tiếng mà ông vẫn im lặng.

Trong nháy mắt, sắc mặt Lăng Phong đột nhiên trở nên bạo liệt. Ngay cả kẻ đã từng đối kháng chính diện như Huyền Nguyên cũng chưa thấy Lăng Phong như vậy bao giờ. Thần tình bạo nộ như có thể nuốt chửng người đang đứng trước mặt!

Kẻ vừa lên tiếng vẫn còn định chế giễu thêm vài câu nữa nhưng thấy biểu tình như hung thần ác sát của Lăng Phong, trong lòng không khỏi ớn lạnh, chỉ biết nuốt vội những lời chưa kịp nói vào bụng.

Lăng Phong có một ưu điểm rất lớn là bảo vệ những người bên cạnh mình không cần lý do. Đừng nói sai lầm, cho dù có làm sai điều gì thì tính cách ấy cũng không cho phép những người khác hoa chân múa tay chỉ trích!

Lần này kẻ vừa lên tiếng đã hoàn toàn chọc giận Lăng Phong.

Phong Kỳ đứng sau lưng nhìn Huyền Nguyên chăm chú, trong lòng không khỏi lóe lên một tia khiếp sợ. Bây giờ thì hắn đã biết bên dưới vẻ ngoài tưởng như không quan tâm của Huyền Nguyên là một trái tim đầy tính toán. Lúc nhận tăng nguyên chương, Phong Kỳ cứ nghĩ hắn chỉ lấy để nghiên cứu một chút, ai ngờ hắn lại dùng nó làm vũ khí trong những lúc then chốt như thế này!

Phong Kỳ dám khẳng định Huyền Nguyên vẫn chưa thể lý giải được điều ảo diệu bên trong tăng nguyên chương, có nghĩa là lúc này hắn chỉ đang lợi dụng thanh danh cường đại bấy lâu nay trong Vô Tận Hoang Nguyên ép Sáng Tông ra mép vực, chỉ cần lùi một bước, Sáng Tông sẽ chết chắc!

Trừ Sáng Tông đang bị hất nước bắn ra thì không một ai biết Huyền Nguyên đang nói dối, cũng không một ai dám lấy tính mệnh bản thân ra làm trò đùa.

Thật đúng là một mưu kế âm hiểm độc ác!

Một cảm giác sợ hãi vô tận tràn ngập trong tim, nếu như nói Huyền Nguyên ngay từ đầu đã liệu sẵn mọi thứ hòng phản kích thì thực sự quá đáng sợ!

Một trong thất đại tông chủ quả nhiên không tầm thường!

Ho nhẹ một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người về phía mình, Huyền Nguyên quay sang Phượng thánh nữ nói:

- Thánh nữ diện hạ, Sáng Tông to gan dám ăn trộm luyện phương của Huyền Nguyên Tông ta, hơn nữa còn bán ra loại sản phẩm chưa hoàn chỉnh để kiếm lợi nhuận, ta thấy nếu không nghiêm trị thì không thể cảnh cáo được hậu nhân, tổn hại danh tiếng tông môn giao dịch đại hội, mong thánh nữ diện hạ quyết đoán.

Thánh nữ thoáng ngơ ngàng, đáy mắt ánh lên vẻ khó xử, nhìn Lăng Phong do dự. Không biết tại sao ngay từ lần đầu tiên gặp Lăng Phong trong lòng cô đã có một cảm giác vô cùng kì lạ. Cảm giác đó khiến cô cảm thấy, nếu như bây giờ cô nghe theo lời Huyền Nguyên trừng phạt Lăng Phong thì cô sẽ rất đau khổ!

Nhưng với tình thế trước mắt, cô căn bản không thể giải quyết theo như ý nguyện trong lòng, như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến thanh vọng Phượng Tộc! Nội tâm cô rối rắm vô cùng, hỏi một câu hoàn toàn vô thức:

- Huyền tông chủ nghĩ là nên giải quyết thế nào?

Huyền Nguyên lập tức lộ ra vẻ mừng rỡ âm hiểm, hắn tưởng Phượng thánh nữ hỏi câu này là đã có ý nghiêng về phía mình, vung tay tàn nhẫn nói:

- Bổng tọa nghĩ là không thể bỏ qua, nếu như không giết chết một trăm lần thì sau này khó tránh khỏi những hành vi trộm cắp sẽ ngày một nhiều! Bổng tông kiến nghị lập tức hủy bỏ việc mua bán tăng nguyên chương! Nghiêm cấm Sáng Tông tham gia tông môn giao dịch đại hội, vĩnh viễn cấm bước qua đại môn! Hơn nữa, Sáng Tông nhất định phải trả lại những nguyên liệu và luyện phương vốn thuộc về Huyền Nguyên Tông!

Một loạt những ý tưởng trừng phạt được đưa ra, chẳng khác gì đẩy Sáng Tông xuống mười tám tầng địa ngục, Lăng Phong sau này sẽ vĩnh viễn không thể cự mình được nữa.

Phượng thánh nữ không khỏi nhú mày, trầm ngâm nói:

- Huyền tông chủ, trừng phạt như vậy liệu có nặng quá không?

Thấy Lăng Phong hoàn toàn không lên tiếng phản kháng, cô cũng nghĩ là lần này Sáng Tông đã ăn trộm.

Huyền Nguyên thoáng ngáy ra, rõ ràng không ngờ Phượng thánh nữ lại hỏi vậy, không khỏi thắc mắc nói:

- Phượng thánh nữ chắc cũng biết, đối với thuật luyện sư chúng ta mà nói, mỗi một phần luyện chương đều là bảo bối, là vốn liếng của chúng ta! Tuyệt đối không để cho người khác chạm vào! Dù có là một phần luyện phương tinh chương bán thành phẩm thì cũng không thể để nhúng chàm.

Mắt hần lóe lên một tia thần sắc kì quái, nói với vẻ không hề sợ sệt:

- Nếu như không được bảo vệ nghiêm khắc thì thuật luyện sư chúng ta sao có thể tạo ra thành quả mới được? Sao có thể sáng tạo, và giúp các thiên hành giả điều trị cự linh tổn thương?

Phượng thánh nữ lập tức lộ ra một tia ảo não. Sau đó không biết vì kiêng kỵ điều gì, lại nặng nề hừ một tiếng, trầm ngâm không nói câu nào.

- Một tông chủ, sự trừng phạt của ta ở Vô Tận Hoang Nguyên này vẫn chưa là gì. Chỉ cần Sáng Tông biết thay đổi, khiêm tốn thỉnh giáo, bổng tông vẫn có thể giúp các người.

Huyền Nguyên vẫn tiếp tục đóng vai người tốt, hai mắt sáng quắc chăm chú nhìn Lăng Phong:

- Sự trừng phạt này, ngài cảm thấy thế nào?

Trong nháy mắt, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Lăng Phong, nhìn chăm chú vào miệng hần như đang có kho báu lớn nhất thế giới ẩn chứa trong đó.

- Ô, ta nghĩ trừng phạt như vậy là vẫn chưa đủ.

Câu nói của Lăng Phong khiến tất cả mọi người đều phải chấn động, không ít cảm dưới suýt chút nữa thì rơi xuống đất. Họ ngơ ngác nhìn Lăng Phong. Tông chủ Sáng Tông điên rồi sao? Sao còn có người kéo thêm trừng phạt về phía mình?

- Ta cảm thấy với thanh danh tích lũy bao lâu nay, rõ ràng biết thực lực luyện chương không đủ vậy mà vẫn lên tiếng tùy tiện vu vạ cho tông phái khác.

Lăng Phong dừng lại giây lát, tiếp tục quát lớn:

- Thì sau này phải nghiêm cấm tất cả mọi hành vi giao dịch tinh chương! Không để người đó có cơ hội trở mình, vĩnh viễn bị thiên hạ phỉ nhổ.

Thấy Lăng Phong nói năng hung hăng như vậy, đám đông chậm chạp mãi chưa nhận ra cho đến khi có người "a" lên một tiếng:

- Sự trừng phạt mà hần nói là nhằm vào Huyền Nguyên Tông?

Đến lúc này thì mọi người đều ngơ ngác. Tông chủ Sáng Tông ngốc hay sao? Những lúc như thế này mà còn lên tiếng khiêu khích? Không biết vì sao, tâm trạng Huyền Nguyên lại trầm xuống, dự cảm không tốt xuất hiện từ lúc hần mở mắt đến giờ đột nhiên bạo phát làm tim hần đập bịch bịch, sắc mặt khó coi vô cùng.

Người ngoài không biết, cứ tưởng hần bị Lăng Phong chọc giận chứ không biết nội tâm của hần đang bất an đến thế nào.

Trước những tiếng nghị luận lao xao, Lăng Phong chỉ giơ tay, trên đó đã có sẵn vài miếng tinh chương. Hắn giơ tay chỉ, trong những tiếng xuy xuy, một khối cương khí nhẹ nhàng nâng những miếng tinh chương lên giữa không trung, để cho tất cả mọi người đều được nhìn rõ.

Hắn giơ tay chỉ:

- Miếng tinh chương này là ý nguyên chương, ồ, hiệu quả của nó còn cao hơn loại tinh chương đỉnh cấp nhất bây giờ một chút nên tạm thời ta vẫn chưa định được phẩm cấp cho nó.
- Miếng này có thể coi như thăng cấp của tăng nguyên chương, hiệu quả còn mạnh hơn cả tăng nguyên chương, nhưng bốn tông đang thử nghiệm, tính an toàn chưa được nghiệm chứng hoàn chỉnh, vốn chuẩn bị vào bên trong giao dịch đưa cho các vị thủ lĩnh tông phái đánh giá, chờ lần giao dịch đại hội sau mới chính thức bán ra.
- Đây là dẫn linh chương, ồ, hiệu quả của nó tương đối bình thường nhưng ta bảo đảm tỷ lệ dị biến thành công là một trăm phần trăm.
- Còn cái này...
- Cái này...

Sau khi giới thiệu xong, Lăng Phong nhìn khắp một lượt, cuối cùng dừng lại chỗ Huyền Nguyên, ánh mắt đầy vẻ châm chọc. Sắc mặt đối phương lúc này đã trắng bệch như xác chết, thân thể có chút nghiêng ngả:

- Những tinh chương này chỉ cần một miếng do Huyền Nguyên Tông luyện chế ra, bốn tông sẽ chấp nhận để cho Huyền Nguyên Tông vu cáo. Ngài thấy thế nào?

Những lời này của Lăng Phong trong chốc lấy dồn Huyền Nguyên vào góc chết, chẳng khác gì hắn đang nói: Ta coi thường Huyền Nguyên Tông kỹ thuật luyện chương lạc hậu đấy, ngươi làm gì được ta?

So với thủ đoạn vu oan của Huyền Nguyên thì đòn phản công này của Lăng Phong đường đường chính chính, hoàn toàn áp đảo đối phương, khiến Huyền Nguyên hoàn toàn không thể phản kháng!

- Tất cả những người còn hoài nghi hiệu quả của tinh chương đều có thể lên đây kiểm tra.

Lăng Phong mang theo một tia lười nhác nhưng ánh mắt lại đang bắn ra một luồng tinh quang:

- Nhưng nếu như là người không hiểu biết thì không cần phải lên nữa.

Những lời này của Lăng Phong khiến đám đông không khỏi đỏ mặt. Lúc này họ mới nhớ ra vừa rồi, vì vài câu nói của Huyền Nguyên họ đã hoàn toàn tin theo những gì hắn nói. Bây giờ nghĩ lại đúng là có quá nhiều điểm đáng nghi.

- Huyền Nguyên.

Mang theo một tia châm chọc, Lăng Phong ngay cả cách xưng hô khách khí cũng bỏ qua, trực tiếp gọi thẳng danh tính đối phương.

- Nếu như ngươi cảm thấy luyện chế những tinh chương này quá khó thì có thể thử luyện chế lại tăng nguyên chương của bốn tông. Chỉ cần ngươi làm được, việc hôm nay ta sẽ không truy cứu nữa. Thế nào?

Hai chữ "thế nào" này khiến sắc mặt Huyền Nguyên lúc chuyển sang xanh, lúc chuyển sang đỏ. Nếu như lúc này Lăng Phong đưa ra yêu cầu này, Huyền Nguyên hoàn toàn có thể dựa vào thân phận và uy danh của mình quyết đoán từ chối mà không khiến ai phải hoài nghi. Nhưng bây giờ khí thế của hắn đã bị áp đảo hoàn toàn.

Về trầm mặc của Huyền Nguyên mọi người đều đã nhìn thấy hết, sao còn không hiểu ra. Lập tức, những tiếng nghị luận lại vang đi khắp nơi:

- Mẹ kiếp, còn dám đứng trong thất đại tông phái. Thì ra chỉ giỏi vu oan cho người khác.
- Đúng vậy, suýt chút nữa thì lão tử đã lại chạy theo Huyền Nguyên Tông để bị hắn lừa rồi.
- Chết đi còn hơn.

Những tiếng chửi rửa giận dữ vang lên không dứt, lúc này họ phần nộ với Lăng Phong bao nhiêu thì bấy giờ sự phần nộ ấy được trả lại cho Huyền Nguyên gấp mười lần.

Lăng Phong vẫn chưa muốn dừng ở đây. Đánh rắn là phải đánh đập đầu. Hắn lấy ra một phần luyện phương, trầm giọng nói:

- Bốn tông bán tăng nguyên chương cũng là muốn giúp chư vị giải quyết lo lắng, nếu như mọi người đều hoài nghi tinh chương của bốn tông thì bốn tông sẽ dừng việc mua bán tại đây! Những người đã đặt hàng bốn tông sẽ bồi thường với giá gấp đôi!

- Á!

- Dừng mà! Mộc tông chủ!

- Xin ngài đấy, Mộc tông chủ, tông phái chúng tôi vẫn còn rất nhiều người cần dùng tăng nguyên chương! Ngài tuyệt đối không thể không bán!

Đến lúc này phản ứng của mọi người còn kịch liệt hơn lúc này gấp nhiều lần!

- Mộc tông chủ, chúng tôi không hề có ý muốn rút lại đơn hàng. Mong Mộc tông chủ nể tình.

Những người đã đặt được hàng vội vàng lên tiếng:

- Nếu như là vấn đề giá cả thì chúng tôi nguyện trả gấp đôi!

Lời này được những người đã đặt hàng hưởng ứng nhiệt liệt.

Những người khác thấy vậy càng hoảng hốt hơn, nếu Sáng Tông không bán tăng nguyên chương nữa thì những người còn lại tính sao?

Họ căn bản không thể không sử dụng loại tinh chương này, nếu không mua được, họ sẽ phải quay lại mua tinh chương giá cao của Huyền Nguyên Tông.

Cứ nghĩ đến cái giá trên trời mà Huyền Nguyên Tông đưa ra họ lại cảm thấy xót ruột, chỉ muốn tự sát cho mình hai cái. Cái miệng đắng ghét, sao mà thích hoài nghi thế không biết. Tăng nguyên chương của Sáng Tông hiệu quả tốt hơn bồi nguyên chương mấy lần, giá cả lại thấp hơn không ít, một người có nhân phẩm như vậy có gì để hoài nghi chứ?

- Chư vị không cần nói nhiều.

Lăng Phong lên tiếng, hai tay áp nhẹ, chỉ một động tác đơn giản ấy thôi nhưng vẫn có thể khiến đám đông lập tức lấy lại trật tự. Rõ ràng sau cơn sóng gió vừa rồi, hắn đã lập được thanh uy rất lớn!

Nhìn những người đã đặt hàng, ngữ khí Lăng Phong có chút rộng rãi hơn, nói tiếp:

- Chư vị đã coi trọng bốn tông vậy, bốn tông đương nhiên cũng biết phân biệt tốt xấu, vậy những đơn hàng cũ vẫn được thực hiện, còn giá cả giao dịch giữ nguyên như cũ, chư vị không cần phải trả thêm bất cứ thứ gì nữa!

Những người đó lập tức hoan hô, thì nhau tán thưởng Lăng Phong là "anh minh nhân từ" khiến những người khác ghen tị vô cùng đồng thời trong lòng càng thêm kính nể.

Rất nhiều người muốn biết Lăng Phong rốt cục làm vậy là có ý gì. Nếu như hắn không bán tăng nguyên chương, đám đông sẽ phải quay lại mua tinh chương giá cao của Huyền Nguyên Tông, không lẽ hắn là vì không muốn triệt để đắc tội với Huyền Nguyên?

Ngay cả Huyền Nguyên cũng có ý nghĩ đó, mặt không khỏi sắt lại.

- Ngoài ra.

Lăng Phong lộ vẻ trầm ngâm, chút thời gian suy ngẫm này cũng khiến trái tim mọi người vọt lên tận cổ, hắn nói tiếp:

- Loại tinh chương này nhu cầu rất lớn, ta cũng không thể trơ mắt đứng nhìn chư vị bỏ ra một cái giá trên trời để mua về thứ vật phẩm hạng hai.

Thái độ Huyền Nguyên lập tức trở nên âm trầm, những lời này hoàn toàn giống như những gì hắn đã từng nói lúc nãy, chỉ có điều lúc nãy hắn dùng để tự đề cao mình thì bây giờ Lăng Phong đang dùng nó để tát vào mặt hắn.

489. Chương 445: Lợi Ích Kết Hợp.

Chất lượng hạng hai? Đó là gì, đương nhiên là bồi nguyên tinh chương của Huyền Nguyên Tông rồi!

Đâu có thấy dụng ý hòa giải đâu, rõ ràng là không chết không cam lòng!

- Bởi vậy, bốn tông quyết định công bố một tấm luyện phương.

Nói đoạn, Lăng Phong giơ luyện phương trong tay ra:

- Tinh chương mà tấm luyện phương này ghi chép mặc dù hiệu quả không bằng được tăng nguyên chương nhưng so với tinh chương mà một vài tông phái xấu xa bán ra thì tuyệt đối hơn hẳn. Vị thuật luyện sư nào có hứng thú có thể lên đây nhận một tấm. Nếu còn bất cứ điều gì chưa hiểu sau này bốn tông sẽ sắp xếp thuật luyện sư giải thích cho các vị. Bất cứ ai không phải đến với âm mưu gây chuyện thì đều có thể lắng nghe.

Ồ!

Tất cả mọi người đều nhận ra tấm luyện phương này của Lăng Phong rõ ràng là nhắm vào Huyền Nguyên Tông! Theo như những gì mà hắn nói, chỉ cần luyện chế tinh chương theo luyện chương này, hiệu quả mặc dù không bằng được tăng nguyên chương nhưng chắc chắn không hề thua kém bồi nguyên chương!

Mà mọi người đều biết, luyện chế bồi nguyên chương chỉ cần có tu vi chí cấp là đủ, trước đây các thuật luyện sư chỉ là không thể tìm ra được luyện phương chứ không phải tu vi không đủ. Bây giờ Lăng Phong quyết định công khai nó, chẳng khác gì chặt đứt con đường tài lộ của Huyền Nguyên Tông!

Sau này còn có ai đến Huyền Nguyên Tông mua bồi nguyên chương đắt đỏ nữa?

- Còn nữa.

Lăng Phong lộ ra một tia cười mỉm:

- Bốn tông sau này sẽ bắt đầu cung thỉnh thuật luyện sư, mọi đãi ngộ bảo đảm như nhau, ngoài ra những tinh chương mà bốn tông vừa triển thị, chỉ cần có cống hiến với bốn tông, thuật luyện sư có tư cách nhất định đều có thể được học cách luyện chế chúng. Nếu như có ý, mời liên hệ với bốn tông.

Câu này chuyện này của Lăng Phong không lâu nữa sẽ lan rộng ra khắp Vô Tận Hoang Nguyên, cộng thêm những gì hắn vừa nói, tin rằng nhất định có thể đánh động rất nhiều thuật luyện sư, đến lúc đó Du Thiên Trì không cần phải than phiền chuyện thiếu thốn nhân thủ nữa.

Tất cả mọi người đều phải hít một hơi khí lạnh: Quyết đoán và dã tâm của Sáng Tông này thực sự quá lớn! Mọi người đều hiểu với thuật luyện sư mà nói, điều hấp dẫn nhất chính là nâng cao thực lực và những luyện phương quý hiếm. Bây giờ Lăng Phong ném ra những thứ mê hoặc đó, nhất định sẽ khiến rất nhiều người cảm thấy hứng thú.

Đến lúc đó, với thực lực tiềm tàng cường đại mà thuật luyện sư mang lại, e rằng thực lực Sáng Tông sẽ còn vượt xa hơn nữa! Có thể thấy, Huyền Nguyên Tông chính là đối tượng trực tiếp bị trùng kích.

Mọi người dù có ngưỡng mộ thì cũng không làm được gì, họ đâu có được trù bị như Sáng Tông, một lúc đưa ra nhiều thứ hấp dẫn như vậy. Dù có sở hữu sổ tinh chương đó e rằng cũng không nở đưa ra lời hứa. Có nhà nào mà không giấu tinh chương luyện phương làm bảo bối độc quyền của nhà mình chứ?

Khí phách này, chắc chắn!

- Một tông chủ, không lẽ tông chủ thực sự không bán tăng nguyên chương nữa?

Có người không kìm được lên tiếng hỏi rồi lập tức quay sang trách móc:

- Bọn ta đợi lâu như vậy, mà bây giờ ngài lại không bán...

Hắn định trách móc thêm vài câu nữa, nhưng nghĩ đến uy thế lúc nãy của Lăng Phong lại rụt ngay lại.

- Vị này hỏi rất hay.

Lăng Phong không oán giận mà chỉ khe khẽ gật đầu:

- Bồn tông tăng nguyên chương mặc dù không bán nữa nhưng vẫn còn những tinh chương khác, ví dụ như ý nguyên chương này, dẫn linh chương này, v. v...Chư vị đều có thể đặt hàng. Nhưng...

Ánh mắt hắn dừng lại ở chỗ kẻ vừa khiến Du Thiên Trì giận đến phát ngất, ánh mắt sắc bén đến nỗi khiến người kia không khỏi rung mình, hai chân mềm nhũn. Vang vọng bên tai hắn là giọng nói chắc nịch của Lăng Phong:

- Tất cả những tinh chương tông môn bán ra, tuyệt đối không cho phép các tông phái khác bán cho người này! Nếu như có ai cố tình giao dịch, bồn tông sẽ đoạn tuyệt qua lại!

Lời vừa dứt, người này chỉ biết "a" lên một tiếng, ngay cả một câu phản bác cũng không có, ngất lịm luôn.

Những người xung quanh thì thầm cảm thấy may mắn vì lúc đó mình đã không lên tiếng. Ngay cả một ánh mắt thương hại cũng không dành cho hắn. Lăng Phong mặc dù bá đạo nhưng là với đúng người đúng tội, tuyệt đối không khiến người ta cảm thấy quá đáng. Nếu như Lăng Phong không nói gì, e rằng sẽ khiến mọi người cảm thấy kì lạ.

Nhất là những gì Lăng Phong vừa nói khiến những kẻ vừa cảm thấy thất vọng hai mắt sáng rực, Thạch Ánh Chiêu vì một miếng dẫn linh chương phải đến ám sát Lăng Phong. Những tiểu tông phái khác không có được khả năng đó, dù có người thân không thể dị biến thì cũng chỉ còn biết tro mắt đứng nhìn. Bây giờ, Lăng Phong đưa ra nhiều lợi ích như vậy, cộng thêm giữ nguyên giá bán tăng nguyên chương, trái tim những người có mặt lại lập tức trở nên nóng rực!

Chỉ cần có được một chút ý nguyên chương này, con đường tu luyện sẽ bớt gặp ghềnh đi rất nhiều!

Nhưng dù vậy, vẫn có người không nhận được than thở:

- Haizz, tăng nguyên chương giá rẻ như vậy, biết đi đến đâu mới tìm được thuật luyện sư thích hợp đây?

- Tăng nguyên chương đó bồn tông hoàn toàn không phải vì một chút lợi nhuận nhỏ bé mà quyết định bán ra. Còn một nguyên nhân nữa đó là trước đây bồn tông đã nhận đơn đặt hàng của Sát Tình Tông và Ngọc Lan Tông!

Lăng Phong mỉm cười, quay sang hai người Hàn Nguyệt Dạ nói:

- Hai vị tông chủ đã đặt mua một số lượng lớn tăng nguyên chương từ bồn tông, số lượng biết đâu sẽ nhiều hơn lượng trữ bị, chư vị có thể tìm đến đó tư vấn. Nếu còn thừa có thể mua lấy một ít.

Những lời này khiến Hàn Nguyệt Dạ hoàn toàn ngây ra: Đúng là ông đã đặt hàng, nhưng cũng không thể coi là "một lượng lớn". Chỉ có Yên Vân La là người tinh tế, phản ứng nhanh nhạy, vội vàng nói:

- Một tông chủ đã nói vậy, bồn tông cũng không giấu giếm nữa, nếu như chư vị cần có thể tìm đến bồn tông trú phượng biện thương thảo.

Hàn Nguyệt Dạ cũng không phải kẻ ngốc, một tia kinh hỉ lóe lên trên mặt, gật gật đầu trầm giọng nói:

- Sát Tình Tông cũng vậy.

Họ biết đây là lợi ích mà Lăng Phong muốn dành cho hai tông phái, vậy thì tại sao phải từ chối? Mọi người mặc dù đều là chấp chương của một tông phái lớn, nhưng những thứ cần chi tiêu hàng ngày cũng rất nhiều. Với tình hình hiện tại, mỗi một tông phái lớn nhỏ trong hoang nguyên đều cần sử dụng một lượng lớn tăng nguyên chương, một món hời như vậy e rằng không ai nỡ từ chối! Hình ảnh Lăng Phong trong mắt họ lại có thêm một phần cảm tình.

Có vẻ vẫn chưa xong, chỉ thấy miệng Lăng Phong mấp máy, truyền âm vào tai bọn họ. Hai người lập tức ngây ra, không giấu nổi nét cuồng hỉ trên mặt, bởi vì Lăng Phong vừa nói:

- Hai vị tông chủ, phương pháp luyện chế tăng nguyên chương, lát nữa sẽ

Tặng cho hai vị.

Hai người Hàn Nguyệt Dạ hoàn toàn hiểu câu nói này có nghĩa là gì, cộng thêm lời hứa của Lăng Phong, như vậy việc kinh doanh tăng nguyên chương đã được san đều cho cả hai nhà!

Lợi ích phát sinh mỗi năm sẽ ngạc nhiên đến mức nào?

Thủ đoạn phóng khoáng như vậy người thường sao có thể làm được? Nhất thời ánh mắt nhìn Lăng Phong tràn ngập sự tán thưởng, cảm xúc trong lòng trào dâng.

Hàn Nguyệt Dạ vì tu vi của Lăng Phong mới lựa chọn kết giao với hắn còn Yên Vân La là vì một đoạn cổ nhân tình. Mỗi giao tình này mặc dù có thể khiến họ vì Lăng Phong mà trở mặt với Thanh Mộc Tông nhưng vẫn chưa đủ để họ đối kháng với Huyền Nguyên Tông!

Giao tình, tất cả chỉ là giao tình mà thôi.

Đến bây giờ thì họ đã cảm nhận được, mối giao tình này mang đến cho mình lợi ích lớn đến thế nào!

490. Chương 446: Chặt Đứt Tài Lộ Của Người.

Lăng Phong làm như vậy đương nhiên cũng có lý do của hắn. Hắn biết giao tình là thứ có thể tiêu hao. Họ có thể vì giao tình đứng về phía hắn một lần hai lần. Nhưng nếu như xung đột quá nhiều, kẻ thù đối địch mỗi lúc một lớn, e rằng họ sẽ biết tính toán và bắt đầu nảy sinh tâm lý do dự.

Đây cũng chính là lý do tại sao lúc Yên Vân La nghe thấy hắn muốn bán tinh chương lại trở nên do dự đến vậy. Nhưng nếu như hắn quyết định buộc lợi ích của họ với mình lại với nhau, kết hợp lợi ích sẽ khiến cho mối quan hệ giữa hai bên thêm củng cố.

Sau này dù có xảy ra chuyện gì, họ sẽ mãi mãi đứng về phía hắn!

Những người biết nghĩ đã nhận ra luôn vấn đề mấu chốt này, không khỏi thần tán thưởng vị tông chủ Sáng Tông có tâm cơ phi phàm!

Huyền Nguyên tim lạnh như tro nguội, lúc Lăng Phong lấy tăng nguyên chương ra, hắn đã cảm thấy chấn động vô cùng.

Không ngờ, chỉ một cái trở tay, đối phương đã hoàn toàn chiến thắng, một lúc ném ra nhiều tinh chương như vậy, Huyền Nguyên thực sự á khẩu không biết nói gì!

So với Huyền Nguyên, trong lòng Phong Kỳ còn cảm thấy hụt hẫng hơn. Có thể trở thành linh tôn thuật luyện sư hắn đã cảm thấy hãnh diện lắm rồi, cứ tưởng chỉ cần thêm chút mưu mẹo, có thể tung hoành trong Vô Tận Hoang Nguyên, hô phong hoán vũ. Ai ngờ so với cao thủ thực sự, hắn vẫn còn kém xa!

Bất luận tâm cơ hay luyện chương, thực lực mà Sáng Tông triển lộ ra ngoài đều khiến hắn á khẩu. Cảm giác hụt hẫng trào lên trong lòng, thần tình trên mặt Phong Kỳ nhất thời trở nên có chút bi thảm.

- Huyền tông chủ định đi như vậy sao?

Hàn Nguyệt Dạ thấy Huyền Nguyên tranh thủ lúc Lăng Phong đang nói chuyện, định len lén chuồn ra ngoài tránh chuyện phân tranh, lên tiếng quát!

Ông đã nói vậy, Huyền Nguyên chỉ còn biết dừng bước, hừ lạnh một tiếng, mặt lộ rõ vẻ không vui bực bội liếc nhìn Hàn Nguyệt Dạ.

Hàn Nguyệt Dạ chẳng việc gì phải sợ, lúc này được Lăng Phong ban tặng, như vậy trong mắt người ngoài Sát Tinh Tông và Sáng Tông đã cùng nhau mặc chung một chiếc quần rồi. Dù có âm thầm hơn nữa thì cũng đã bị Huyền Nguyên ghi hận rồi. Đã như vậy, ông còn ngại gì mà không chèn ép hắn chứ!

Vừa muốn nhận được lợi ích từ Sáng Tông lại vừa muốn không đắc tội với Huyền Nguyên Tông, tác phong hành sự trước sợ lang sau sợ hổ đó không phù hợp với Hàn Nguyệt Dạ.

Yên Vân La quay sang Phượng thánh nữ nói:

- Thánh nữ điện hạ, Ly Hỏa Thành có quy định của Ly Hỏa Thành. Nếu như cứ để Huyền Nguyên Tông tự ý vu vạ cho người khác như vậy, e rằng sẽ ảnh hưởng đến trật tự của giao dịch đại hội?

Vốn dĩ vì sợ người trong tộc bị thương, sau này lại phải cầu cứu Huyền Nguyên, nhưng bây giờ Sáng Tông đã triển hiện ra một thực lực luyện chương không hề thua kém Huyền Nguyên Tông, nên mọi lo lắng trong lòng Yên Vân La cũng không còn nữa.

Ngoài ra người ép bà đưa ra quyết định này còn có Chiêm Như Âm! Mặc dù Ngọc Lan Tông có không ít linh hồn công pháo trừ bị có thể giúp Chiêm Như Âm tấn cấp trở thành linh cấp thuật luyện sư, nhưng luyện phương tương ứng lại vô cùng khan hiếm. Sáng Tông một lúc có thể lấy ra nhiều tinh chương áp đảo Huyền Nguyên Tông, điều này khiến bà liên tưởng đến nhiều thứ. Nếu như nói Sáng Tông không có thuật luyện sư đủ sức phân庭 kháng lễ với Huyền Nguyên, e rằng không ai tin được điều này!

Từ lời hứa mà Lăng Phong truyền âm đến nói, chỉ cần cùng hắn đứng trên một chiến tuyến, e rằng sau này trên phương diện tinh chương Ngọc Lan Tông sẽ nhận được rất nhiều lợi ích.

Chính vì hai nguyên nhân lớn này, bà mới quyết định lựa chọn "ném đá xuống giếng"! Thoáng liếc qua Lăng Phong, Yên Vân La không khỏi lộ ra biểu tình kinh ngạc: Thật đúng là một thực lực khó đoán cộng thêm chỗ dựa thần bí nữa, đây quả là một thanh niên thần kì!

Phượng thánh nữ nhíu mày, dù Lăng Phong không đích thân lên tiếng nhưng thái độ của cô cũng đã thể hiện rõ tuyệt đối không bỏ qua chuyện này! Cộng thêm thân phận và địa vị của hai người Yên Vân La, không thể coi thường lời nói của họ, nhất định phải bắt Huyền Nguyên đền tội.

Ánh mắt của cô dừng lại ở chỗ Huyền Nguyên, nói thực, với phong thái hành sự của Huyền Nguyên, cô đã sớm thấy không thuận mắt, chỉ có điều hắn chưa đắc tội với cô bao giờ nên Phượng thánh nữ chưa thể làm gì được hắn.

Nghĩ một lúc, cô mới nặng nề nói:

- Giao dịch đại hội lần này, hủy bỏ tư cách giao dịch của Huyền Nguyên Tông.

- Hắc.

Một giọng cười lạnh âm trầm vang lên, Huyền Nguyên hít một hơi thật sâu, hai mắt như muốn phóng lửa, nhìn chằm chằm Phượng thánh nữ nói:

- Được! Thánh nữ điện hạ phán quyết được lắm!

Nói đoạn, hắn phẩy tay áo, quay người bỏ đi.

- Huyền Nguyên, ngươi định bỏ đi như vậy sao?

Lăng Phong bật cười, lạnh lùng nói.

Bây giờ, Huyền Nguyên đã không còn dám coi thường Lăng Phong nữa, nghe thấy vậy lập tức quay lại, nhìn Lăng Phong ánh mắt tràn ngập sát khí! Sau lưng hắn Huyền Thái đột nhiên lên một bước, chỉ vào Lăng Phong giận dữ quát:

- Tiểu tử thôi, ngươi đừng có ép người quá đáng! Ta thật hối hận trước đây đã không để cho bọn Bùi Càn phanח thây người!

Nghĩ lại lần đầu gặp mặt, Lăng Phong mới chỉ là ngục linh cấp tu vi, vậy mà chớp mắt hắn đã có sức mạnh để đối kháng với Huyền Nguyên Tông, cô nghĩ thế nào cũng không thể tin được, cộng thêm từ nhỏ đã quen được chiều, cô hoàn toàn không sợ Lăng Phong.

- Thái nhi.

Quát Huyền Thái nhưng mắt Huyền Nguyên lại nhìn sang phía Lăng Phong, âm hiểm nói:

- Một tông chủ, ngài còn muốn gì nữa? Ta khuyên ngài mọi chuyện đừng nên tuyệt quá, sau này khó nhìn mặt nhau!

- Lúc này không phải ngài cũng định làm thế sao?

Lăng Phong cười chế giễu, những con người này đã quen với việc đối đãi với người và với mình bằng hai tiêu chuẩn hoàn toàn khác nhau!

Lăng Phong đột nhiên quát lên một tiếng, biểu tình bất ngờ thay đổi:

- Ta cũng không làm khó ngươi nữa, chỉ cần sau này Huyền Nguyên Tông người không được bán bất cứ tinh chương gì nữa, chuyện hôm nay ta sẽ bỏ qua.

Ồ, những tiếng trầm trồ vang lên không ngớt!

Câu nói này của Lăng Phong thực sự quá tàn nhẫn, không để cho Huyền Nguyên Tông tiếp tục bán tinh chương, vậy có khác gì việc nhổ tận gốc?

- Tiểu tử, đừng có ép người quá đáng!

Huyền Nguyên không ngờ Lăng Phong lại dám nói ra những câu tuyệt tình đến vậy, giận đến run người, sức mạnh linh hồn sôi lên như sóng triều. Nhưng thấy bọn Thích Thiên Ách có vẻ như sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào, hắn lại kiềm chế cảm xúc của mình lại, cười lạnh nói:

- Để ta xem sau này Huyền Nguyên Tông vẫn bán tinh chương đấy, Sáng Tông ngươi làm gì được ta! Chúng ta đi!

- Nếu như sau này Huyền Nguyên Tông vẫn bán tinh chương, Sáng Tông ta sẽ bán ra loại có tính năng tốt hơn, hơn nữa giá cả còn thấp hơn ngươi một bậc!

Lăng Phong lạnh lùng nói:

- Để ta xem tinh chương của Huyền Nguyên Tông bán được đi đâu!

Mọi người nghe được câu này không khỏi giật mình, Lăng Phong nói vậy có khác gì công khai tuyên chiến với Huyền Nguyên Tông. Hai bên sau này sẽ đứng ở hai bên chiến tuyến đối lập, một sống một chết!

Nếu như Lăng Phong sớm nói ra điều này e rằng sớm đã nhận được không ít tiếng trầm trồ, cười hắn không biết tự lượng sức mạnh. Nhưng sau khi đưa ra rất nhiều tinh chương, loại bỏ hết mọi hoài nghi, không còn ai dám nói ra câu đó nữa.

Yên Vân La hai mắt sáng rực, mặc dù tiếp xúc chưa lâu nhưng bà vẫn có thể nhận ra Lăng Phong không phải là người nói năng hồ đồ. Hắn đã tuyên chiến như vậy chắc chắn phải rất tự tin vào năng lực bản thân!

Đến lúc này những suy đoán trong lòng Yên Vân La càng thêm được khẳng định.

Yên Vân La đã xác định rõ ràng, sau này nhất định phải tăng cường tiếp xúc thêm với Lăng Phong.

491. Chương 447: Cuộc Mật Đàm Với Phượng Thánh Nữ.

Nhất định phải gặp được vị thuật luyện sư thần bí đứng sau lưng hắn, để ái đồ Chiêm Như Âm có thể học tập.

Mặc dù là người thông minh, nhưng Yên Vân La tuyệt đối không thể nghĩ ra, vị thuật luyện sư đó chính là Lăng Phong!

- Vậy được, Mộc tông chủ đợi đấy! Ta cũng muốn xem xem Sáng Tông ngươi còn có thủ đoạn gì!

Vứt lại một câu, Huyền Nguyên phẩy tay bỏ đi.

Lăng Phong biểu tình âm u khó đoán, quyết định này đương nhiên không phải là do nhất thời tức giận. Hai bên đã trở thành kẻ thù của nhau vậy thì đương nhiên phải nỗ lực đánh bại kẻ thù.

Nếu như là trước đây, lựa chọn đối địch với Huyền Nguyên Tông vẫn còn một chút khó khăn. Nhưng kể từ sau khi có thực lực linh tôn cấp. Năng lực phân tích của kiếm linh cũng tăng lên rất nhiều. Bất luận Huyền

Nguyên Tông bán ra bất cứ loại tinh chương nào, chỉ cần mua một miếng phân tích, phối hợp với kho tri thức của Sang Sư, Lăng Phong đều có thể tự tin luyện chế ra loại tinh chương tốt hơn một bậc!

Đến lúc đó, bán loại tinh chương chất lượng cao, giá thành thấp cho các đại tông phái trong Vô Tận Hoang Nguyên, hẳn không tin mình không giết được Huyền Nguyên Tông!

Cuộc phân tranh này khiến mọi người tâm thần kích phát, nhất thời quên mất mình đang ở đâu và đang định làm gì.

Đầu tiên là Huyền Nguyên Tông tìm đến khiêu khích, sau đó hai đại tông chủ đích thân đứng ta đảm bảo, rồi Phượng Tộc chủ sự xuất hiện điều đình. Lúc Huyền Nguyên làm khó dễ, mọi người cứ tưởng Sáng Tông khó tránh khỏi kiếp nạn này, ai ngờ đòn phản kích bất ngờ với thanh danh tích lũy bao nhiêu năm nay của Huyền Nguyên vẫn bị Sáng Tông giải quyết một cách nhanh chóng! Hơn nữa Sáng Tông còn giáng trả cho Huyền Nguyên một đòn chí mạng, xem chút nữa khiến Huyền Nguyên không thể ngóc đầu lên được!

Lại nghĩ đến câu nói cuối cùng của Lăng Phong, một tia phỏng đoán nồng đậm phù hiện trong đầu mọi người, sự hiểu kì khiến tim họ ngứa ngáy, chỉ muốn được xem luôn kết quả.

Sáng Tông thực sự có thể ép Huyền Nguyên Tông lập tức nhiều năm suy sụp sao? Thật sự quá khó tin!

- Được rồi, đa tạ chư vị đã cổ vũ, bốn tông hôm nay gặp phải một số chuyện, hơn nữa cần phải định ra một khoảng thời gian giải quyết công việc, nên tạm thời không bán tinh chương ra ngoài nữa. Chư vị ngày mai đến sớm, những số hiệu đã phát hôm nay vẫn có được tính.

Lăng Phong ôn hòa nói.

Nếu như đổi thành người khác e rằng nói ra điều này sẽ bị mọi người phản đối dữ dội. Nhưng với thanh uy áp chế Huyền Tông vừa rồi, không có ai lên tiếng phản đối ý kiến của Lăng Phong.

Một vài người vẫn mang theo tâm trạng lo lắng, dần dần rời đi.

Hai người Hàn Nguyệt Dạ có chút ngơ ngác, nói thực, lúc lựa chọn đứng ra nói giúp Lăng Phong, trong lòng họ vẫn có một tí bất an, nhất là lúc Huyền Nguyên nói tăng nguyên chương của Sáng Tông là đồ ăn cắp, cảm giác bất an trong lòng họ lập tức bị đẩy lên cực điểm!

Ai ngờ, chỉ trong chớp mắt, mọi chuyện đã biến hóa, Lăng Phong không những nhanh chóng loại bỏ hết mọi nghi hoặc và còn phân cho họ lợi một món nhuận khổng lồ.

Những thứ đó khiến họ hoàn toàn yên tâm lựa chọn sánh vai cùng với Lăng Phong!

Đang trong lúc ngây người, bên tai chợt truyền đến giọng nói truyền âm của Lăng Phong. Sau khi nghe rõ nội dung, hai người cùng lộ vẻ mừng rỡ, vội vàng bổ sung:

- Để tiện cho các vị đồng đạo, bốn tông quyết định từ chiều hôm nay sẽ bắt đầu tiếp nhận đơn hàng đặt mua tăng nguyên chương, còn giá cả thì...

Ngừng lại một chút để mọi người phải hồi hộp, cả hai người cùng không giấu nổi sự vui mừng, cười nói:

- Bằng với giá của Sáng Tông.

Những lời này vừa thốt ra, đám đông lập tức vỗ tay rào rào, những người nhanh chân hơn đã kịp chuyển hướng chạy về phía Sát Tinh Tông và Ngọc Lan Tông, những người còn lại cũng không dám chậm trễ.

Chiu chiu chiu, thiên không đột nhiên bay vút lên vài thân ảnh, vì muốn rút ngắn thời gian đi đường những người nóng tính đã lập thành một nhóm, lộn xộn ồn ào một hồi rồi mới chịu xuất phát! May mà họ còn nhớ đến sợ có mặt của đội chấp sự Phượng Tộc nên không lớn tiếng cãi nhau hay ra tay đánh nhau như trước.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Phượng thánh nữ không khỏi nhú mày, quay lại dặn dò những người sau lưng:

- Minh trưởng lão, nhớ là lát nữa trở về phải bắt đầu khởi động hộ thành đại trận, cấm không! Không để cho họ tùy tiện bay đi bay lại được.

- Vâng.

Mặc dù cũng đã đoán trước được mọi việc nhưng hai người Hàn Nguyệt Dạ vẫn không khỏi ngạc nhiên. Họ vội vàng quay sang Lăng Phong chấp tay nói:

- Mộc tông chủ, hai chúng ta phải quay về chuẩn bị đây.

Họ bây giờ mới nhớ ra là những người ở trú phượng biến vẫn chưa nhận được thông tin, nếu thấy một đám đông ào đến, giải thích không rõ ràng e rằng rất dễ xảy ra xung đột.

Lăng Phong cũng biết chuyện ân tình đã được giải quyết xong, sau này kết giao thế nào đương nhiên đã có định luận nên chỉ khiêm tốn hồi lễ hồi kính một lễ, nhìn theo cho đến lúc họ rời đi.

Đối với vị Phượng thánh nữ trong lúc tranh chấp có thiên hướng nghiêng về phía mình, Lăng Phong không hề có chút ác cảm, chấp tay hỏi:

- Thánh nữ điện hạ còn chuyện gì nữa không?

- Ừm.

Phượng thánh nữ không hề giấu diếm, trực tiếp gật đầu thừa nhận. Cô quay sang Minh Hàn sau lưng nói:

- Minh trưởng lão, phiền ngài đưa người đến Sát Tinh Tông và Ngọc Lan Tông duy trì trật tự, ta và Mộc tông chủ có chuyện cần bàn.

Minh Hàn đương nhiên không dám phản đối, vội vàng cúi người rời đi.

- Mộc tông chủ, chúng ta có thể tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện không?

Lăng Phong ngậy người, thoáng cảm thấy có chút ngạc nhiên, hắn với Phượng Tộc hình như không có giao kết gì. Hai lần phá hoại trật tự Ly Hỏa Thành lỗi đều không thuộc về hắn thì cô ta định nói gì với hắn chứ? Hơn nữa thân là một trong tam đại gia tộc, Phượng thánh nữ công khai khai ngỏ ý muốn nói chuyện riêng với hắn, chuyện này mà truyền ra ngoài, ảnh hưởng e rằng cũng không tốt.

Nhưng sâu trong xương cốt Lăng Phong vốn đã có sẵn mầm mống của một kẻ nổi loạn, hắn chẳng cảm thấy có gì khó chấp nhận hết nên lập tức gật tay mời:

- Đương nhiên có thể, mong thánh nữ không chê trú sở của bốn tông quá đơn sơ, mời đi lối này.

Phượng thánh nữ có vẻ không có ý kiến gì với lời đề nghị của Lăng Phong, đi theo hắn vào trong phòng khách.

Sau khi ngồi xuống, cô thoáng nhíu mày, nhìn sang Thích Thiên Ách bên cạnh Lăng Phong, trầm ngâm nói:

- Ta có chuyện muốn nói riêng với Mộc tông chủ.

Câu này rõ ràng là muốn đuổi khéo Thích Thiên Ách ra ngoài.

Lăng Phong cũng nhíu mày, không vui nói:

- Thích đại ca với ta là huynh đệ sinh tử, chuyện có liên quan đến Sáng Tông ta không cần phải giấu huynh ấy, thánh nữ điện hạ có gì thì cứ nói thẳng ra.

Nghe vậy, Thích Thiên Ách mặc dù bên ngoài không có biểu hiện gì nhưng sau trong đáy mắt thoáng ánh lên một tia cảm động. Đối phương là Phượng Tộc, hơn nữa còn là Phượng Tộc thánh nữ, đường đường nhị dung linh tôn cường giả, với một loạt những thân phận ấy vậy mà Lăng huynh đệ vì mình, trực tiếp phản đối, hành vi này đầu phải ai cũng làm được?

Khoảnh khắc này, trong lòng Thích Thiên Ách cảm động vô cùng.

- Mộc tông chủ!

Đôi lông mày của Phượng thánh nữ vẫn chưa chịu giãn ra, khí tức uy nghiêm nồng đậm lưu lộ ra ngoài, đôi mắt phượng thoáng lộ ra một tia bất mãn:

- Những chuyện ta sắp nói ra ngài phải hứa tuyệt đối không tiết lộ ra ngoài, nếu như có thêm một người bên cạnh không phải nguy cơ sẽ nhiều hơn sao, e rằng không tiện!

492. Chương 448: Biến Cố Lại Xảy Ra.

Phần lớn thời gian Lăng Phong vẫn có thể miễn cưỡng được coi là một người có tính tình dịu dàng, nếu như không động chạm đến giới hạn chịu đựng của hắn, hắn sẽ không bao giờ tức giận rút kiếm. Nhưng chỉ có một ngoại lệ duy nhất, đó là động chạm đến những người bên cạnh hắn.

Bất cứ ai, chỉ cần làm tổn thương hay sỉ nhục những người bên cạnh hắn, lúc đó Lăng Phong sẽ trở nên vô cùng đáng sợ! Có lẽ, đây chính là lý do mà một kẻ khó thuần phục như Tào Kế Suất, hay cao ngạo như Du Thiên Trì sau khi ở lại bên cạnh Lăng Phong đều phải toàn tâm toàn ý đi theo hắn.

Mạng người không phải cỏ rác, quân hết lòng với ta thì ta sao có thể không báo đáp?

- Nếu đã vậy...

Phượng thánh nữ nói một cách đơn giản.

- Không nói có lẽ vẫn tốt hơn.

Phượng thánh nữ rõ ràng cũng không ngờ thái độ của Lăng Phong lại cứng rắn đến vậy, không khỏi ngây ra. Sau thấy thái độ của Lăng Phong kiên định đến nỗi không có lấy một cơ hội thương lượng, cô không khỏi lắc đầu, nửa giận nửa không, không biết nên khóc hay nên cười nữa.

- Tông chủ, thánh nữ điện hạ có lẽ có chuyện quan trọng gì cần thương lượng với ngài, ta nghĩ mình nên tạm thời lánh đi một lát.

Không đợi Lăng Phong cự tuyệt, Thích Thiên Ách mỉm cười lắc đầu, thầm truyền âm nói: Kẻ thù trước mắt của Sáng Tông quá nhiều, vị Phượng thánh nữ thái độ với chúng ta từ trước đến nay cũng tốt, có lẽ cũng muốn kết giao đồng minh! Lăng huynh đệ, đệ cũng nên nghe một chút.

Suy nghĩ một lúc, Lăng Phong hiểu Thích Thiên Ách định nói gì, gật gật đầu nói:

- Vậy Thích đại ca huynh đi nghỉ một lúc đi.

Phượng thánh nữ rõ ràng đã nhìn thấy Thích Thiên Ách truyền âm cho Lăng Phong nhưng không có bất cứ phản ứng gì, chỉ nhắc chén trà trên bàn, chậm rãi nhấp một ngụm.

Đội Thích Thiên Ách rời đi rồi, Lăng Phong mới lạnh lùng lên tiếng:

- Được rồi, thánh nữ điện hạ tìm ta có việc gì, bây giờ có thể nói được rồi đấy.

Không biết vì sao, Phượng thánh nữ từ trước đến giờ luôn thể hiện vô cùng quyết đoán bây giờ nghe thấy một câu nói đơn giản của Lăng Phong lại trở nên do dự. Tay phải nhắc nắp chén, không ngừng gạt lá trà, hơi nước bốc lên khuôn mặt xinh đẹp của cô khiến thần tình uy nghiêm thường ngày bỗng nhiên lộ ra vài tia dịu dàng nữ tính.

Trong vắt như sóng thu nhưng lại mang theo một tia khí tức sai khiến, khoảnh khắc này Phượng thánh nữ trong mắt người khác chẳng khác gì một vị nữ vương nắm giữ quyền sinh tử của hàng ngàn hàng vạn người vừa cởi tấm áo choàng hoàng quyền quý giá, lộ ra bờ vai mềm mại thơm tho.

Mùi thơm, kiều diễm đến kì lạ.

Hừ nhẹ một tiếng, Phượng thánh nữ cuối cùng cũng đẩy nắp chén, làn khói mỏng như sương dất người ta chìm trong không khí mê đắm nhất thời tan biến. Ánh mắt cô hồi phục lại vẻ sắc sảo, trực tiếp nhìn thẳng vào mắt Lăng Phong:

- Một tông chủ, ta xin được mạo muội hỏi một câu. Quý tông có thể một lúc đưa ra nhiều tinh chương quý, trực tiếp đề bệch Huyền Nguyên Tông vậy thì bên trong tông môn nhất định phải có tu vi cực cao thuật luyện sư?

Thấy Phượng thánh nữ tìm mình là muốn hỏi câu này, niệm thức Lăng Phong lập tức vận chuyển: Cô ta hỏi thế là có ý gì? Không lẽ cô ta đã nghi ngờ mình?

Suy nghĩ thêm một chút, Lăng Phong lập tức phủ định luôn suy đoán này của mình. Từ lúc lộ mặt đến giờ hẳn chưa bao giờ để lộ ra năng lực trên phương diện thuật luyện sư của mình, tại sao có thể khiến cô ta nghi ngờ được, vậy cô ta hỏi vậy là có ý gì?

Trong nháy mắt, trong đầu Lăng Phong xuất hiện vô vàn ý nghĩ nhưng hẳn tuyệt đối không để lộ điều đó ra ngoài, lạnh lùng cười nói:

- Bồn tông đương nhiên có vị thuật luyện sư đó, nếu không sao có thể sáng tạo ra được loại tinh chương mới!

Dừng lại một lúc, hẳn lại nói tiếp:

- Không lẽ Phượng thánh nữ cũng có cảm hứng với tinh chương của bồn tông? Đợi ngày mai bồn tông định xong giá cả, ta có thể dành cho Phượng Tộc một cái giá ưu đãi nhất.

- Không phải.

Phượng thánh nữ trả lời một cách vô thức, ngay sau đó có vẻ cô cũng cảm thấy mình trả lời quá cứng, vội vàng bổ sung:

- Tất cả tinh chương của quý tông Phượng Tộc ta đương nhiên đều có hứng thú, nhưng việc hợp tác có thể đợi đến sau này hãy nói. Về phần vị thuật

Luyện sư của quý tông.

Ngữ khí của cô chậm lại, từ ngữ sử dụng cũng cẩn thận hơn, như sợ làm Lăng Phong khó chịu:

- Không biết Mộc tông chủ có thể dẫn ta đi gặp được không?

Lăng Phong thầm cảm thấy có chút hoài nghi, mặc dù thuật luyện sư trong Thần Vãn Đại Lục rất được mọi người kính trọng nhưng nhìn thế nào cũng không thấy Phượng thánh nữ giống người có thần tượng để sùng bái.

Vậy cô ta muốn gặp thuật luyện sư để làm gì?

Mang theo tia nghi vấn đó trong lòng, Lăng Phong không muốn từ chối cô ta quá trực tiếp để cô ta thêm hoài nghi, chỉ nửa đùa nửa thật nói:

- Câu hỏi này của Phượng thánh nữ, nếu như không phải vì tin vào danh tiếng Phượng Tộc có lẽ ta đã nghĩ rằng Phượng thánh nữ đến đây để thăm dò Sáng Tông rồi.

- Không.

- Ha ha, đùa thôi mà.

Lăng Phong cười, khoát khoát tay, sáng khoái nói:

- Vậy để ta mời sư huynh đến.

Sư huynh?

Không đợi cho Phượng thánh nữ đặt câu hỏi, Lăng Phong đã lớn tiếng gọi lớn:

- Thích đại ca, phiền huynh mời sư huynh của đệ đến phòng khách một chuyến.

Quen nhau lâu như vậy, hai bên sớm đã rất hiểu nhau, Thích Thiên Ách đáp lại một tiếng, hiểu ngay sư huynh mà Lăng Phong đang nhắc đến là Hải Tư Lam.

Sau khi có được công pháp của Lăng Phong, tu vi của Hải Tư Lam ngày một nâng cao, tiến bộ vượt bậc, bây giờ đã sắp trở thành một ngụy linh cấp. Cộng thêm khí độ được bồi luyện bao nhiêu năm nay ở Áo La Đế Quốc, cả con người phóng khoáng vô cùng, dùng để đóng cao nhân rất thích hợp.

Chỉ một lúc sau, Hải Tư Lam đã tay áo phất phơ bước vào phòng khách, phong thái tự nhiên, râu dài phất phơ.

Vừa nhìn thấy Lăng Phong, hẳn liền mỉm cười:

- Sư đệ, đệ gọi ta có chuyện gì?

- Ừm, có chuyện phiền sư huynh.

Lăng Phong cũng bắt đầu diễn kịch, chỉ Phượng thánh nữ nói:

- Vị thánh nữ điện hạ này muốn gặp huynh, nên đệ mời sư huynh đến.

- Ồ?

Hải Tư Lam giả bộ ngạc nhiên, nhìn Phượng thánh nữ nói:

- Thánh nữ điện hạ có chuyện gì?

Hai người kẻ tung kẻ hứng, biểu diễn vô cùng ăn ý người thường dù có luyện tập vài trăm lần cũng không thể làm được như vậy.

Một phần linh hồn hạch tâm của Hải Tư Lam đã bị Lăng Phong nắm bắt, nếu như muốn gọi hắn đến, Lăng Phong chỉ cần động một chút niệm thức, căn bản không cần phiền phức.

Lúc này trên đường đến đây, Lăng Phong sớm đã thông qua liên hệ linh hồn kể qua mọi chuyện với hắn nên Hải Tư Lam đương nhiên đã có chuẩn bị.

Từ sau khi Hải Tư Lam bước vào, Phượng thánh nữ chỉ biết há hốc miệng, gần như có thể nuốt trọn cả một quả trứng gà lớn, vẻ cao quý trên mặt gần như đã biến mất thay vào đó là sự kinh ngạc.

Một lúc sau cô mới dần dần bình tĩnh lại, ngạc nhiên hỏi:

- Vị này thuật luyện sư của Sáng Tông?

- Sao? Không lẽ thánh nữ điện hạ nghi ngờ điều gì?

Để diễn kịch, Hải Tư Lam cố tình lộ vẻ không vui và rất tự hào vào thực lực bản thân. Với tính cách của hắn, diễn trò này không phải đơn giản, nhưng lâu ngày tiếp xúc Du Thiên Trì, nhớ được một số biểu hiện của lão thuật luyện sư nên diễn cũng không quá tệ.

- Đại sư chớ trách, ta chỉ là có chút ngạc nhiên thôi.

493. Chương 449: Tử Nguyệt Ly Băng Với Tịch Diệt Phân Quang Kính.

Phượng thánh nữ vội vàng tỏ vẻ hối lỗi, sắp có chuyện phải nhờ người ta, cô đương nhiên phải cố hạ thấp mình. Suy nghĩ một lúc, cô cố gắng sắp xếp lại từ ngữ, cố gắng không để đắc tội với Hải Tư Lam:

- Trách nhân lực của ta quá kém, tu vi đại sư hình như mới chỉ đến ngụy linh cấp, còn cách với linh tôn cấp Huyền Nguyên một chút xíu khoảng cách, nhưng đại sư có thể tạo được áp lực với đối phương trên phương diện luyện chương tinh kĩ, thật khiến hắn cảm phục vô cùng.

Phượng thánh nữ nói chuyện vô cùng khách khí, ngụy linh cấp và linh tôn cấp mà cô gọi là "một chút xíu khoảng cách"? Phải nó là cách nhau một trời một vực mới đúng!

Nếu như chuyện ngụy linh cấp có thể áp phục Huyền Nguyên truyền ra ngoài, chỉ sợ mọi người sẽ nghĩ cô thần kinh mất.

- Ha ha, câu hỏi này của thánh nữ điện hạ, Mộc mỗ có thể giải đáp được.

Lăng Phong vội vàng tiếp lời, Hải Tư Lam vẫn tiếp tục diễn nốt hình tượng đại sư của mình, thể hiện thái độ không vui với những gì thánh nữ nói.

Lăng Phong giải thích:

- Gia sư chỉ thu nhận có ta và sư huynh, Mộc mỗ bất tài không thể kế thừa được luyện chương tuyệt học của gia sư nên mọi tinh kĩ sư huynh tiếp nhận hết.

- Mặc dù gia sư thanh danh không nổi nhưng lại nghiêm cứu rất nhiều loại tinh chương, nhưng tinh chương mà Mộc mỗ lấy ra hôm nay đều do gia sư nghiên cứu rất nhiều năm về trước.

Lăng Phong "dựng" lên một câu chuyện hết sức hoàn hảo, đầu tiên là một vị gia sư đã qua đời, sau đó đổ hết mọi vấn đề lên cho ông còn mình thì hoàn toàn sạch sẽ, dù người khác có hoài nghi thì cũng không thể điều tra được.

Phượng thánh nữ hai mắt nhất thời sáng rực, giấu không nổi vẻ mừng rỡ của mình, vội vàng nói:

- Mộc tông chủ có thể dẫn ta đi gặp lệnh sư không?

Lăng Phong khổ tiểu lắc đầu, nét mặt đầy vẻ nuối tiếc.

- Mộc tông chủ nếu như bằng lòng Phượng Tộc ta có thể trả bất cứ giá nào!

Bây giờ ta có thể kí kết luôn hiệp định liên minh!

Phượng thánh nữ tưởng Lăng Phong muốn thoái thác lập tức bỏ ngay sĩ diện bản thân.

Lăng Phong thâm nuốt nước bọt cái ực, hiệp ước đồng minh. Từ lúc Thích Thiên Ách giải thích cho hắn biết hàm ý của hiệp ước đồng minh, Lăng Phong không còn là một vị tông chủ cái gì cũng không biết nữa. Nghe thấy điều kiện này, hắn biết Phượng thánh nữ đã ném cho mình một canh ô liu lớn, chỉ có điều hắn không thể nhận được!

Hắn đi đâu để tìm ra một vị sư tôn chứ?

Mang theo một tia khổ tiểu, Lăng Phong nói:

- Thánh nữ điện hạ đừng hiểu lầm, không phải Mộc mỗ không muốn dẫn người đi mà tính gia sư chỉ thích yên tĩnh, lại thường xuyên đi đây đi đó, ngay cả bây giờ người đang ở đâu ta cũng không biết.

Lăng Phong xòe rộng hai tay, thể hiện thái độ hết sức thành khẩn của mình.

- Như vậy à.

Phượng thánh nữ như bị rút hết toàn bộ sức lực, thất thần dựa vào ghế, biểu tình có chút hẫng hụt.

Không hiểu vì sao, nhìn bộ dạng cô như vậy, Lăng Phong có chút không nỡ, nói:

- Phượng thánh nữ tìm gia sư có chuyện gì? Nếu như tiện, sau này liên lạc được với gia sư, ta nhất định sẽ giúp người chuyển lời.

Nghĩ một lúc, Phượng thánh nữ thở dài nói:

- Không cần, hôm nay đã làm phiền ngài rồi, mong Mộc tông chủ bỏ quá cho.

- Thánh nữ điện hạ không cần khách khí.

Lăng Phong hồi lễ.

- Sau này nếu Mộc tông chủ nhận được tin tức gì từ gia sư, xin hãy thông báo cho ta một tiếng, ta sẽ lập tức đến bái phỏng!

Phượng thánh nữ dặn dò thêm lần nữa.

- Nhất định, nhất định.

Lăng Phong miệng thì nhận lời nhưng đám mây nghi vấn trong lòng thì vẫn chưa tan. Sau khi Phượng thánh nữ đứng lên định cáo từ, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng quát của Thích Thiên Ách:

- Là ai mà dám to gan xông vào Sáng Tông ta?

Liền sau đó, một đường khí bạo vị nén đến cực điểm nổ vang, nếu như không phải là người có tu vi siêu việt, tuyệt đối không thể nghe được những âm thanh khí bạo đó! Nhưng với kiến thức của bọn Lăng Phong thì có thể nghe thấy rất rõ, sắc mặt lập tức vụt biến:

Khí bạo khí áp lớn đến thế này, dù là linh sĩ cấp giao thủ cũng không thể truyền xuất, là ai đang đối chiến với Thích Thiên Ách? Thanh thế sao có thể đáng sợ đến vậy?

Không chút chậm trễ, Lăng Phong trong lòng thoáng động, rung tay một cái, hư không lập tức nứt ra thành một lỗ hổng, hắn chui vào và biến mất trong đó!

Nhân thần Phượng thánh nữ co lại, cố gắng không lộ sự ngạc nhiên của mình ra ngoài, thủ pháp di chuyển tức thời bằng cách xé rách hư không này không thể được coi là thần kì, chỉ cần tu vi đạt tới một trình độ nhất định là có thể thực hiện được, nhưng làm một cách nhẹ nhàng như Lăng phong thì vô cùng hiếm thấy. Mặc dù ngạc nhiên nhưng cô cũng không để mất quá nhiều thời gian. Trong lòng sớm đã ra quyết định, nếu như Huyền Nguyên Tông không chịu an phận, tiếp tục tìm đến khiêu chiến thì cô nhất định sẽ đứng ra giúp Sáng Tông giải quyết nguy cơ này. Như vậy Sáng Tông sẽ nợ cô một món nợ ân tình và sẽ quay lại giúp cô giải quyết nỗi lo trong lòng.

Nghĩ vậy, cô nhanh chóng chạy ra ngoài sân.

Thích Thiên Ách đang đứng lơ lửng giữa không trung, những đường hỏa mang ngưng tụ thành ngàn tắc xung quanh người hắn. Hỏa mang sáng sủa như lưu thủy, thỉnh thoảng lại rít lên những tiếng trầm trầm, quang mang lưu huyển, xinh đẹp vô cùng.

Đối diện với hắn là một nam tử cao chừng bảy thước, dáng người ngang tàng. Tỷ lệ cơ thể hắn gần như hoàn mỹ, khoác trên mình một bộ ma thú chiến y không rõ tên, chiến y được cắt cúp một cách vừa vặn khoe ra những thớ thịt căng tràn sức sống của hắn. Hai tay hắn đang được lồng trong một bộ găng tay, bộ găng tay chỉ ôm lấy một nửa ngón tay, bên dưới để lộ ra hình một nửa vàng trắng hoàn mỹ, như một trái tim căng đầy, thỉnh thoảng lại có vài tia tử sắc quang mang chuyển động như dù xà.

Xung quanh người hắn cũng được bọc một tầng tử sắc quang mang, chỉ có điều khoảng cách giữa quang mang và cơ thể gần hơn Thích Thiên Ách rất nhiều! Chỉ một chút xú cự ly ấy thôi đã đủ khiến Lăng Phong không khỏi rung mình, trong lòng lóe lên một tia ớn lạnh.

Phải biết rằng là người có cảnh giới tu luyện cực cao năng lượng cơ thể trong lúc chiến đấu càng ép vào trong, chỉ lúc công kích đối phương mới bạo phát toàn diện còn bình thường thì ẩn trong cơ thể, không dễ dàng để lộ ra ngoài.

Còn loại người chưa chiến đấu mà đã hô phong hoán vũ, như muốn làm vỡ trời vỡ đất thì thường chỉ là những nhân vật bình thường.

Rõ ràng, hai con người trước mặt bất luận là Thích Thiên Ách hay nam tử ngang tàng đều đã là linh tôn cấp cao thủ! Đáng sợ hơn, nói một cách nghiêm khắc, nam tử ngang tàng còn mạnh hơn một bậc!

Vừa nhìn thấy người mới đến, Phượng thánh nữ nhất thời nhú mày, hai mắt ánh lên một tia bất mãn nồng đậm, giận dữ quát:

- Minh Tâm Thiên, ngươi lại đang giả trò điên khùng gì vậy? Sáng Tông là khách quý của giao dịch đại hội lần này, ngươi xuống ngay đây cho ta.

- Ha ha, Họa Họa, chuyện này không cần cô phải lo.

Minh Tâm Thiên cười lớn, hai tay lướt nhẹ trong hư không, không khí bắt đầu nhấp nhô chuyển động như sóng nước. Chiến ý vẫn còn tràn ngập trên mặt hắn, quát lớn:

- Lần bế quan này ta có dự cảm, chỉ thiếu chút nữa là có thể đột phá! Có lẽ sự thiếu hụt đó nằm trên cơ thể người này! Tộc trưởng đã đồng ý với ta, chỉ cần ta có thể trở thành nhị dung linh tôn, ta có thể cầu hôn với cô.

Nghe thấy câu này, Phượng thánh nữ càng thêm tức giận, hừ lạnh một tiếng, nói:

- Đừng có nằm mơ!

Cô tiến đến cạnh Lăng Phong, nhìn hắn ái ngại nói:

- Một tông chủ, thực sự xin lỗi, người của tộc ta quá hồ đồ, hi vọng không ảnh hưởng đến...

Lăng Phong khoát tay, hai mắt vẫn nhìn chăm chú lên không trung, nói:

- Tâm ý của Phượng thánh nữ ta hiểu, chuyện này không thể đổ lên đầu mọi người được.

Hắn đương nhiên có thể nhìn ra Phượng thánh nữ không hề biết trước chuyện này, lai lịch của người mới đến thế nào Lăng Phong không cần nghĩ cũng biết. Hắn chắc chắn là đại ca của Minh Hàn, Minh Tâm Thiên!

Người này nghe nói đang bế quan trùng cấp nhị linh tôn, không biết tại sao lại xuất quan đến đây. Mặc dù thực lực của hắn phi phàm nhưng vẫn còn cách nhị dung linh tôn một bậc nữa.

Thấy Phượng thánh nữ ghé sát Lăng Phong nói chuyện, khoảng cách rất gần, tư thế lại vô cùng tình cảm, cảnh tượng này vừa lọt vào mắt Minh Tâm Thiên, lập tức kích thích thần tình của hắn, hắn đột nhiên hét lên một tiếng, đâm thẳng một quyền về phía Thích Thiên Ách:

- Tử nguyệt ly băng!

Chỉ thấy một mảnh trăng lưỡi liềm tử sắc bay sát ra phía đầu nắm đấm, nhắm thẳng vào ngực Thích Thiên Ách. Nó đi đến đâu lại mang theo những tiếng rít chói tai cực điểm đến đó, cảm giác như không gian cũng đang bị nó nghiền nát.

Thích Thiên Ách sớm đã đề phòng, thấy quyền thế của đối phương hung mãnh như vậy, hắn hít một hơi thật sâu, gạt thành một mặt phẳng ngay trước mặt, lập ra viên trận thế. Từng khối hồng sắc hỏa mang bay vọt ra, nha chóng nhảy vào bên trong trận thế; lơ lửng bất động rồi dần dần hội tụ vào giữa mặt phẳng.

Một bông, hai bông, ba bông, tổng cộng chín chín tám mốt bông hỏa mang lấp lánh bất định, mỗi một bông đều sáng lạn vô cùng, hơn nữa "lá" của chúng còn đang hoảng động theo một quy luật kì diệu, hô ứng lẫn nhau, khí thế một lúc một tăng vọt!

Một trong hỏa hệ tinh kĩ - Tịch diệt phân quang kính!

Mắt Minh Tâm Thiên đột nhiên lóe lên một tia ngưng trọng, hắn không phải kẻ ngốc, lập tức có thể nhận ra uy lực cường đại ẩn hàm trong chiêu thức này của Thích Thiên Ách. Mặc dù bản thân hắn có kinh nghiệm trùng kích nhị dung linh tôn, nhưng vẫn chưa thành công. So với linh tôn vực bình thường thì hắn mạnh hơn, nhưng quyết kĩ thì vẫn có hạn.

Trước tinh kĩ phòng ngự cường đại của đối phương, hắn có muốn phá vỡ bằng một chiêu cũng không phải chuyện dễ! Cộng thêm đối phương có vẻ như đã dốc toàn lực nhưng những đợt quang thảo đỏ như máu phù hiện sau lưng chứng minh mọi chuyện chỉ mới bắt đầu!

Băng!

Một tiếng thét vang lên, tử nguyệt trong tay Minh Tâm Thiên đột nhiên phẫn hóa, như đang có một luồng sức mạnh thần bí cực đại đang được tạo ra, kéo tử nguyệt đang từ bằng nắm tay thành dài bằng cả một cánh tay, trường nguyệt phong như lưỡi đao sắc nhọn được luyện từ bách luyện tinh cương hung hăng chém xuống!

Năng lượng thực chất chưa đến nhưng công kích lực cường đại mà nó sinh ra đã khiến tám kính hồng sắc hộ thân của Thích Thiên Ách rung động. Tịch diệt phân quang kính có thể chống lại đòn công kích toàn lực của một linh tôn cấp cường giả bình thường xuất hiện một vết nứt lớn trước con mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

Huyết tuyến vỡ toang!

Tử nguyệt chạm đến, hồng mang hỏa hoa đồng loạt run rẩy, chẳng khác gì một đám linh hạc rơi vào vòng vây của kẻ săn mồi, trận thế vừa mới được tạo lập đang có xu thế tan vỡ!

Chỉ bởi một chiêu mà Thích Thiên Ách đã xuất hiện khả năng thua cuộc!

Không đợi Minh Tâm Thiên phát ra một trận cuồng điên cuồng, sau lưng Thích Thiên Ách đã lại bất ngờ xuất hiện một vầng sáng. Vầng sáng tròn xoe, nhanh chóng biến huyền thành một con mắt trong những âm thanh nứt vỡ chói tai. "Huyết tinh mang nhãn"! Nhìn thấy cảnh tượng này, tâm trạng Lăng Phong mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, từ sau khi tấn thẳng tấn linh thành công, Thích Thiên Ách ngưng luyện cả tinh kĩ trong thủy hệ tinh chương mà Phong Kỳ đưa cho vài huyết tinh mang nhãn. Từ đó bất luận là linh tôn vực chỉ năng hay công kích lực đều được nâng cao đáng kể.

Trước mắt, hắn vẫn đang động dụng chiêu thức cũ, rõ ràng là vẫn chưa đến lúc nguy hiểm.

- Sớm đã phòng bị người rồi!

Minh Tâm Thiền cười lạnh một tiếng, nụ cười đắc ý điên cuồng sớm đã biến mất không chút dấu vết. Sự thay đổi diễn ra quá nhanh như căn bản là hai con người hoàn toàn khác nhau khiến Thích Thiên Ách cũng phải giật mình, thậm chí cảm thấy không ổn.

Băng băng băng băng băng!

Tử nguyệt đột nhiên chấn động, những dải năng lượng phân hóa như những chiếc roi dài, quật mạnh về phía trước tạo nên những âm thanh đứt gãy như tiếng dây cung bị kéo căng, khiến màng nhĩ người ta lung búng, khí huyết cũng bất ổn theo.

Huyết tinh mang nhãn chưa kịp thành hình thì chiếc roi dài đã quật đến. Băng một tiếng, vô số những chiếc roi tử sắc đâm vào trung tâm mang nhãn, đảo lộn tất cả.

Ầm ầm!

Năng lượng bên trong huyết tinh mang nhãn bị đảo lộn, không thể duy trì thêm nữa, điên cuồng run rẩy và nhanh chóng tan biến.

Đáng chết!

Thích Thiên Ách đã xuất liền hai chiêu tinh kỹ, mặc dù bản thân chưa hề bị thương nhưng đối phương mới chỉ động dụng một chiêu tinh kỹ, trong quyết đấu đương nhiên là hắn đã thua một hiệp. Đây không phải vì sự chênh lệch thực lực giữa hai bên mà vì hắn ra tay vẫn có chút kiêng kỵ, không muốn vì chút sinh tử liều lĩnh làm tổn thương đối phương, mang lại cho Sáng Tông một kẻ thù tầm cỡ như Phượng Tộc.

Dù sao, Minh Tâm Thiền cũng là thanh niên số một của Phượng Tộc, trước mắt hắn chỉ là cao thủ đứng sau Phượng thánh nữ. Nếu như để hắn bị thương, khó trách khỏi việc chọc giận các vị lão bối Phượng Tộc.

Nghĩ vậy nên hắn mới quyết định xuất thủ cầm chừng, ai ngờ Minh Tâm Thiền không có ý định dừng lại! Một chiêu vừa xuất, Minh Tâm Thiền đột nhiên thét lên một tiếng "sát" như lời đình, tử nguyệt nhanh chóng thu lại, hình thành nên một vòng trăng tròn, chụp xuống đầu Thích Thiên Ách. Trong vòng tròn, những tiếng gào rít vang lên không dứt, sát ý tràn ngập khắp nơi.

- Vô liêm sỉ!

Thích Thiên Ách không ngờ hắn lại ra tay ngang nhiên đến vậy, rõ ràng là muốn đẩy mình vào chỗ chết mà.

Không chỉ Thích Thiên Ách mà biểu tình của Lăng Phong cũng đại biến, hai chân mày hắn nhíu chặt, sát ý nồng liệt phủ kín trên mặt, ngay cả Phượng Thánh nữ cũng lộ vẻ giận dữ cực độ.

Tạch tach tach!

Không kịp phản ứng, Thích Thiên Ách chỉ còn biết nhanh chóng bày tịch diệt phân quang kính, lúc này trong đầu hắn không có thêm bất cứ ý tưởng gì khác mà chỉ toàn tâm toàn ý ngăn chặn sát chiêu này! Chín chín tám mốt bóng hồng sắc hỏa hoa vũ vũ lưu chuyển, nhanh chóng luân động hình thành nên một cảnh tượng vô cùng quý dị. Từng luồng lốc xoáy nhỏ lưu chuyển ẩn hiện bên trong, tán phát ra một sức hút cực đại.

Vù!

Một âm thanh trầm đục nổi lên, tử nguyệt của Minh Tâm Thiền mặc dù uy thế hùng dũng nhưng lúc sắp chạm vào lưng Thích Thiên Ách thì lại thoáng khựng lại, như bị dính vào trong!

Tử nguyệt điên cuồng áp xuống, mỗi một tác hạ xuống, không khí lại truyền đến một loạt những tiếng rít gào, khí lưu bị nén bắn tung tóe khắp nơi như tên.

Lúc đó, thân hình Lăng Phong đột nhiên xuất hiện sau lưng Minh Tâm Thiền, cảm nhận có người đột ngột tiếp cận, Minh Tâm Thiền thoáng giật mình, không ngờ trong lúc hai đại tinh tôn kịch chiến lại có người có thể tiếp cận một cách nhẹ nhàng đến vậy!

Lúc này trong phạm vi cảm nhận của hắn, ngoài Phượng thánh nữ ra đâu còn có ai khác, không lẽ là...

Những lúc quan trọng như thế này, hần không cho phép mình được suy nghĩ nhiều, phần lưng của bộ ma thú chiến y đột nhiên vỡ toạc, để lộ ra phần da thịt màu tím đậm.

Minh Tâm Thiền niệm thức thoáng động, từng luồng ngân quang lấp lánh bay khỏi cơ thể, chỉ thấy sau lưng hần bắt gặp xuất hiện một đôi cánh màu tím, xòe rộng.

Mỗi một lần vẩy cánh, những vết rạn sau lưng lại dày hơn, hình thành nên một nhà giam được tạo bởi những vết cắt cực kì phức tạp! Chỉ cần chạm vào nó, lập tức sẽ bị xắt nhỏ!

494. Chương 450: Lăng Phong Ra Tay.

Nhà lao mặc dù đã dừng xong nhưng thân hình Lăng Phong vẫn không dừng lại, hần cố khống chế cho cơ thể mình xoay chuyển nhịp nhàng tránh hai vết rạn không khí đang áp thẳng đến trước mặt.

Rồi một chuyện khiến người ta không khỏi chấn động đã xảy ra, cơ thể Lăng Phong dường như hoàn toàn không phải bằng da thịt, trong thị tuyến của mọi người, hần bỗng nhiên trở nên mỏng dính, nhẹ nhàng lách qua một một khe hở hẹp, nhanh chóng áp sát Minh Tâm Thiền.

Là vô cốt nhu thân!

Tránh! Lại tránh!

Xoay liên mấy vòng, thân thể Lăng Phong di chuyển một cách thần tốc, nhanh nhẹn tránh nhà lao trước mặt, xòe rộng các ngón tay chụp lấy Minh Tâm Thiền.

- Đáng chết!

Bực bội bùng ra một tiếng chửi, Minh Tâm Thiền thôi động tử nguyệt ly băng, định đẩy Thích Thiên Ách vào giữa đòn công kích của hần. Ai ngờ, Thích Thiên Ách năng lượng bạo trướng, lốc xoáy điên cuồng lưu chuyển, vô số những cuộn lốc xoáy hô ứng với nhau sản sinh ra một lực dính cường đại khiến hần không thể thoát thân.

Khoảnh khắc này, công kích của Lăng Phong cũng vừa đến!

Luồng quang mang ngân bạch sắc chói mắt tóm chặt lấy Minh Tâm Thiền, một lực chấn động cực mạnh truyền đến từ đôi cánh màu tím của hần, như muốn vụn nát bàn tay Lăng Phong.

- Hừ!

Hự một tiếng, lòng bàn tay Lăng Phong xuất hiện vô số vết nứt, máu tươi trào ra, cơ thịt trên mặt vẫn vững như thép, không hề nhả lại, tâm trí vẫn vận chuyển một cách kiên định, cương khí trào ra, trực tiếp đối kháng với lực chấn động.

Xuy xuy, hai luồng sức mạnh chạm vào nhau, những đợt sóng vô hình hỗn loạn bắn ra tứ phía.

Lăng Phong dùng một tay bóp nát lực chấn động, tóm lấy cánh hần, mặc kệ cho máu cứ thế chảy ra, kéo mạnh lại!

- A!

Mặc dù có tu vi cực cao, nhưng đôi cánh sau lưng Minh Tâm Thiền là do cự linh hợp thể, không biết Lăng Phong dùng cách gì mà có thể khiến đôi cánh cự linh của hần không thể biến mất. Sau khi bị bóp vụn, một cảm giác đau đớn và mệt mỏi cực đại truyền đến linh hồn hần, hần không khỏi kêu lên một tiếng thảm thiết, tử nguyệt cũng theo đó biến mất không chút dấu vết.

Lăng Phong vẫn không chịu buông ra, vung mạnh tay nhấc bổng hần lên giữa không trung, sát ý như đồng cứng trên mặt.

Ngay cả Thích Thiên Ách - người vừa mới giao chiến với Minh Tâm Thiền cũng phải ngây ra, há hốc miệng, ngơ ngác nhìn Lăng Phong, tư duy tạm thời đình trệ.

Bọn Tào Kế Suất đang đứng quan sát bên dưới miệng cũng há to đến mức có thể đứt nguyên được cả nắm tay. Hần ngây ra nhìn Lăng Phong, rồi lại nhìn Minh Tâm Thiền, lẩm bẩm nói:

- Linh tôn, đây là linh tôn đấy! Ảo giác, nhất định là ảo giác.

Dù Sáng Tông đã từng đánh lui linh tôn cấp cường giả nhưng mọi người chưa bao giờ được tận mắt chứng kiến cụ thể một linh tôn cấp cường giả bị Lăng Phong đánh bại như thế nào. Lần trước họ chỉ biết Sùng Minh lão tổ bại dưới tay Lăng Phong còn quá trình chiến đấu thế nào thì không ai hiểu rõ.

Bây giờ thấy bộ dạng thảm hại của Minh Tâm Thiên, họ không khỏi nuốt khan: Vị tông chủ nhà mình mạnh đến như vậy sao? Sao có thể tiêu diệt đường đường một linh tôn cấp cường giả dễ như giết gà vậy?

So với sự chấn động của họ, Minh Tâm Thiên xấu hổ muốn chết. Hắn không ngờ thanh niên số một, người sau này đã được chỉ định chắc chắn làm tộc trưởng Phượng Tộc lại đang bị người ta nhắc bóng giữa không trung?

Dù Phượng thánh nữ có vượt qua hắn, hắn cũng tin rằng chỉ cần mình trở thành nhị dung linh tôn, hai bên có thể vui vẻ kết hôn với nhau, trở thành đối tượng khiến mọi người ngưỡng mộ.

Thật là một sự sỉ nhục lớn chưa từng có!

Phượng thánh nữ sau khi hết ngỡ ngàng, vội vàng nói:

- Mộc tông chủ, Minh trưởng lão đã đắc tội, có chỗ nào không đúng ta xin được thay mặt hắn xin lỗi tông chủ, mong tông chủ rộng lòng tha thứ.

Mặc dù thân là nhị dung linh tôn, cấp bậc cao hơn Lăng Phong không biết bao nhiêu lần nhưng Phượng thánh nữ lúc này cũng không dám ra tay. Bởi vì cô đột nhiên cảm thấy dường như mình vẫn chưa nhìn thấu được người thanh niên này. Cộng thêm Minh Tâm Thiên đang nằm trong tay Lăng Phong, dù tu vi bất phàm, cô cũng không thể cứu được người trong tay một linh tôn cấp cường giả trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Nên Phượng thánh nữ chỉ còn biết xuống nước năn nỉ.

Sát khí trên mặt Lăng Phong vẫn chưa có vẻ chuyển biến. Tay hắn bóp chặt hơn khiến Minh Tâm Thiên lại phải kêu lên đau đớn.

- Tông chủ, làm vậy cũng không được gì, ở một mức độ nào đó hắn vẫn là đại diện của Phượng Tộc, chúng ta ít nhiều cũng phải nể mặt Phượng Tộc chứ.

Những lời này của Thích Thiên Ách rõ ràng là đã chạm đúng vào vấn đề, nói trắng ra là nếu không không phải vì người là người của Phượng Tộc thì bọn ta đã trực tiếp ra tay giết chết người rồi!

Mặc dù linh tôn không dễ bị giết nhưng nếu như bị khống chế cự linh, muốn bắt hắn chịu vài vết thương cũng không phải là khó.

- Mộc tông chủ!

Phượng thánh nữ vội vàng quát, không giấu nổi nét lo lắng.

- Không cần phải cầu xin hắn!

Minh Tâm Thiên thét lên, đôi cánh đang bị bóp chặt đột nhiên run rẩy. Trong chớp mắt, vô số quang lưu bạo tán!

Trong không gian nhỏ hẹp, sức mạnh cường đại ấy như một quả bom lớn, ầm một tiếng, quét sạch bốn phương!

Lăng Phong biết có điều không ổn, nếu như để cho luồng sức mạnh này bạo khai, bản thân hắn có thể bảo vệ cho những người bên cạnh mình không bị thương, nhưng con đường này e rằng sẽ bị phá hủy một nửa.

Trong lúc nguy cấp, hắn chẳng nghĩ được gì, chập ngón tay thành kiếm, chém vào giữa không trung, vết nứt không gian lại xuất hiện! Đụn mây năng lượng hình cây nấm vừa được hình thành, dưới sức hút của vết nứt không gian, dần dần tiến vào bên trong.

Vẫn chưa đủ!

Khoảng không gian mà Lăng Phong vừa tạo ra không đủ lớn để hút hết phần năng lượng cự linh tự bạo của Minh Tâm Thiền. Đúng lúc đó, như hiểu được ý đồ của Lăng Phong, Phượng thánh nữ cũng bay lên, giơ tay vạch một đường trước mặt, năng lượng bắn ra trúng ngay vào vết nứt không gian của Lăng Phong.

Đột nhiên, vết nứt mở rộng ra gấp mấy lần!

Vù, phong khí nổi lên, cây nấm năng lượng bị hút sạch vào trong.

Minh Tâm Thiền sau khi tự bạo, nhanh chóng lấy lại được tự do, thân hình bắn nhanh về phía trước, dừng lại giữa không trung! Sắc mặt trở nên trắng bệch, rõ ràng việc tự bạo khiến hắn tổn thương không ít.

Mặc dù cự linh không mất đi hoàn toàn nhưng sau khi tự bạo việc hồi phục lại nguyên trạng là rất khó. May mà Minh Tâm Thiền tu vi phi phạm, chỉ làm nổ mỗi đôi cánh, nếu không lựa chọn tự bạo, nổ tung cả cự linh, thương tổn còn nghiêm trọng hơn!

- Minh trưởng lão!

Phượng thánh nữ giận dữ quát:

- Đây là Ly Hỏa Thành, ngài có biết hay không? Nếu như làm tổn hại những thương hộ trong thành, ngài có gánh vác trách nhiệm được không?

Minh Tâm Thiền thoáng giật mình, nét mặt càng thêm thảm thương, tha thiết nói:

- Không lẽ trong tim ngài, ta không bằng mấy thương hộ nhỏ bé ấy sao?

Không đợi Phượng thánh nữ trả lời, hắn đã giận dữ quay sang Lăng Phong:

- Hôm nay chỉ là ta không cẩn thận, nói cho người biết, đợi thương thể của ta hồi phục rồi ta sẽ đi tìm người đòi lại công bằng.

Nói đoạn, hắn bước vào hư không, thân hình nhanh chóng biến mất.

Nhìn hắn rời đi, Lăng Phong khẽ nắm chặt tay, một tia sát cơ lóe lên trong mắt. Hắn biết lúc này mình không chế Minh Tâm Thiền dễ dàng như vậy có vẻ như đã hoàn toàn áp đảo hắn. Nhưng đây là kết quả của rất nhiều nguyên tố kết hợp, nếu như không có sự hỗ trợ của Thích Thiên Ách cũng như sự sơ hở của đối phương, hắn tuyệt đối không thể thành công!

Nói một cách nghiêm khắc, tu vi của hắn vẫn chỉ sần sần ở giữa.

Nghe xong câu nói cuối cùng của Minh Tâm Thiền, Lăng Phong biết hai bên đã kết thâm thù đại hận, nếu sau này còn gặp lại, nhất định phải có một bên tất chết!

495. Chương 451: Suy Đoán Của Thích Thiên Ách.

Thấy Minh Tâm Thiền đã bỏ đi, mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm, bất luận thế nào, đối phương cũng là linh tôn cấp cường giả, nếu như để hắn thực sự phát uy, hậu quả sẽ kinh thiên động địa vô cùng.

May mắn, đây là Ly Hỏa Thành, mọi người đều kiêng kỵ không dám ra tay quá đà nên mọi phá hoại đều được không chế trong một phạm vi nhất định, không lan rộng ra ngoài.

Chỉ không ngờ Lăng Phong lại cường hãn đến vậy. Hắn thực sự khiến mọi người quá ngạc nhiên, bây giờ hình ảnh Lăng Phong trong mắt mọi người không khỏi có chút quỷ dị.

Quỷ dị như nhìn một con mãnh thú hồng hoang biến thành hình người ngay trước mắt mình!

Khụ.

Sau khi ra tay khiến Minh Tâm Thiền cũng phải mất mặt bỏ đi, nộ ý trong lòng Lăng Phong bớt đi không ít. Bây giờ bị mọi người nhìn bằng ánh mắt cổ quái, bản thân hắn cũng có chút ngượng ngùng, sau khi vuốt vuốt mũi và ho nhẹ theo thói quen, Lăng Phong quay sang Thích Thiên Ách nói:

- Thích đại ca, huynh không sao chứ?

Thích Thiên Ách cũng giống như mọi người, cũng là một nét mặt vô cùng cổ quái, sự chấn động trong lòng vẫn chưa mất đi. Mặc dù Lăng Phong chỉ may mắn, nhưng khả năng nắm bắt thời cơ cũng như phương thức vận dụng sức mạnh khéo léo đến cực điểm khiến người ta không khỏi giật mình.

Nghe Lăng Phong hỏi vậy, Thích Thiên Ách bấy giờ mới định lại thần, quang mang khê lưu chuyển nơi vết thương trên ngực, thân thể thoáng run lên một cái, cơ mặt không khỏi giật giật rõ ràng cảm giác đau đớn vô cùng kịch liệt!

Chiêu tử nguyệt ly băng này của Minh Tâm Thiền ẩn hàm hỏa hệ nguyên lực dị biến cường đại. Cường giả bình thường chỉ cần bị một chút năng lượng đó tiến nhập vào trong cơ thể lập tức tinh hóa trong mỗi thớ thịt sẽ bị luyện hóa hết, cuối cùng dưới luồng năng lượng có, cả cơ thể sẽ bị biến thành hơi nước.

Một chiêu khiến nhục thân tan vỡ, không cần nghĩ cũng biết, chiêu thức đó độc ác đến thế nào!

May mà Thích Thiên Ách là thân thể tán linh, không giống như nhục thân yếu ớt của những người bình thường, lưu chuyển năng lượng một cách hết sức thành thực, chỉ trong nháy mắt đã có thể truyền khắp cơ thể, dồn hết năng lượng trong cơ thể vào một phạm vi rất nhỏ và cuối cùng giải quyết chúng!

Sợi dung dịch màu tím như bị một luồng sức mạnh vô hình thôi động, bị ép ra ngoài cơ thể, rơi xuống mặt đất.

Lăng Phong trong lòng thoáng động, búng ngón tay một cách vô thức, một tòa thiên nguyên cấm cỡ nhỏ bắn ra, nhốt sợi dung dịch màu tím vào trong. Thiên nguyên cấm thu lại, biến thành một miếng ngọc quyết màu tím sẫm và bay vào lòng bàn tay Lăng Phong.

Cảm nhận được nguồn năng lượng đang không ngừng nuốt lấy huyết khí trong người, Lăng Phong thoáng rung mình, nộ ý lại trào ra, quát lên một tiếng:

- Thật đúng là thủ đoạn thâm độc.

- Minh trưởng lão tu luyện hỏa hệ nguyên lực, sau khi tiến nhập vào cơ thể sẽ phân hóa thành vô số, rất khó loại bỏ triệt để. Sau khi luyện hóa miếng tinh chương này có lẽ sẽ giúp được phần nào.

Phượng thánh nữ vừa nói vừa lấy ra một miếng tinh chương, thái độ vô cùng thành khẩn.

Lăng Phong thoáng trầm ngâm, nếu như đối người bị thương là hấn thì hấn quyết không nhận tinh chương của Phượng thánh nữ. Nhưng người đang bị thương lúc này là Thích Thiên Ách nên hấn đành phải nhận, nói một cách khô cứng:

- Đa tạ thánh nữ điện hạ.

Thấy Lăng Phong có vẻ không vui, hơn nữa chuyện lần này rõ ràng là Minh trưởng lão gây sự trước, nói một cách nghiêm khắc bên dưới lý hơn là Phượng Tộc nên cô cũng không cảm thấy biểu hiện đó có gì quá đáng.

Phượng thánh nữ biết trong hoàn cảnh này không nên nói tiếp vấn đề "dẫn linh" nữa nên chỉ nói thêm mấy câu xoa dịu không khí rồi cáo biệt rời đi. Lý do để cô nghiêng về phía Sáng Tông và lạnh nhạt với Minh Tâm Thiền đương nhiên vô cùng phức tạp. Một là vì Minh Tâm Thiền đột nhiên xuất hiện quấy rầy kế hoạch của cô, khiến sợi dây khó khăn lắm cô mới nối được bị cắt đứt, sau này e rằng sẽ rất khó nhờ được Lăng Phong dẫn đi gặp sư tôn của hấn. Nếu như kết nối lại từ đầu, lại phải mất khá nhiều thời gian.

Ngoài ra còn một nguyên nhân nữa là cô vốn không có thiện cảm với Minh Tâm Thiền. Người này mặc dù được gọi là thiên tài Phượng Tộc, thực lực cũng có như nhân tài kiệt xuất trong giới thanh niên nhưng tính tình lại có phần hẹp hòi, suốt ngày bám riết lấy cô. Nếu như không phải kiêng nể thực lực của Phượng thánh nữ không biết hấn đã giở thủ đoạn gì với cô rồi.

Vậy mà trưởng lão hội và tộc trưởng lại muốn kết hợp hai người với nhau, điều này khiến Phượng thánh nữ cảm thấy càng thêm buồn phiền. Với một loạt những nguyên tố đó, Phượng thánh nữ có phản ứng như vậy thực sự cũng không có gì ngạc nhiên.

Thấy Phượng thánh nữ rời đi, thiên tính nghịch ngợm của Tào Kế Suất lại bạo phát, chạy lên kéo kéo tay áo Lăng Phong:

- Đại lão, ngài hãy thu nhận đồ nhi đi, đồ nhi sau này nhất định sẽ bưng trà

Rót nước cho ngài, chỉ cần ngài giúp đồ nhi giống được như ngài hôm nay.

Hắn làm động tác tóm cánh gà, hắc hắc cười nói.

Lăng Phong không biết nên khóc hay nên cười, đá cho hắn một cái:

- Cút đi.

Hắn biết Lăng Phong vì hắn mà đối kháng trực diện với Huyền Nguyên, mọi sầu não trong lòng đều được giải tỏa hết, lấy lại vẻ tinh nghịch thường ngày. Lần này không phải bỗng dưng mà hắn trêu chọc Lăng Phong mà hoàn toàn là sự phồng thích của những ức chế nhiều năm.

Lúc này, Kiều Kiều cũng ghé đến, vừa nhảy vừa wa wa hét lớn:...

Một năm trước, trong Tinh Lam Thành, Đa Khắc Tư vì cố ý muốn đả kích Lăng Phong đã lộ ra nguyên lực thân hòa độ của hắn chỉ bằng không, lúc đó, Kiều Kiều cũng đã từng nói với hắn câu này.

Bây giờ, chỉ vền vền có một năm thời gian, Lăng Phong từ một kẻ mới nhập nguyên lực môn, còn chấp chừng học bay đã trở thành một con hùng ưng sải cánh giữa bầu trời.

Bên kia, Du Thiên Trì dưới sự giúp đỡ của đám đệ tử vừa đi vừa quát tên đệ tử bên cạnh mình:

- Các người đỡ gì mà đỡ? Nghĩ ta già rồi không đi được nữa hay sao? Bọn nhóc con! Sao thường ngày không thấy các người chăm chỉ như vậy?

Mặc dù bị mắng xối xả những hai tên đệ tử vẫn nhe răng ra cười cẩn thận đỡ ông không bị ngã. Lăng Phong thấy Du Thiên Trì mặc dù miệng thì mắng nhưng mặt lại đầy cảm giác hưởng phúc, không khỏi bật cười, vội vàng hỏi han:

- Du lão, ngài không sao chứ?

- Không sao không sao.

Du Thiên Trì vừa nhìn thấy Lăng Phong, đột nhiên đẩy hết đám đệ tử ra, quỳ sụp xuống.

Lăng Phong giật mình, vội vàng đỡ ông dậy, nói:

- Du lão, ông làm vậy là có ý gì?

Bây giờ nếu nói Sáng Tông ai là người cống hiến nhiều nhất e rằng phải kể đến Du Thiên Trì. Không có sự vận chuyển trong Cống Hiến Điện, mọi công việc bên trong tông môn đều không thể lo liệu nổi. Đám đệ tử phụ trách thu thập nguyên liệu cũng không biết đánh giá giá trị, tinh chương đương nhiên không thể luyện chế với số lượng lớn. Nói tóm lại, tông phái gần như mất đi nền móng của mình.

Nền móng trong Vô Tận Hoang Nguyên của Lăng Phong còn mỏng, Hải Tư Lam từ xưa đến nay cũng chỉ quen một mình, không có kinh nghiệm quản lý thuật luyện sư, nên chỉ có thể dựa vào một mình Du Thiên Trì.

Bây giờ ông ta đột nhiên làm vậy, Lăng Phong cảm thấy khó hiểu vô cùng.

Du Thiên Trì nhìn sâu vào mắt Lăng Phong, run run nói:

- Đa tạ tông chủ!

Nhìn thấy sự cảm kích trong mắt ông, Lăng Phong đột nhiên hiểu ra tại sao ông lại làm vậy. Đối với thuật luyện sư mà nói, nếu như bị người khác đánh trọng thương mọi thù hận đều có thể giải quyết, chỉ có luyện chương là thứ luôn khiến họ canh cánh trong lòng, vĩnh viễn không thể loại bỏ được!

Trước mặt bao nhiêu người bị chế giễu về thực lực luyện chương, không cần nghĩ cũng biết sự đả kích đó đối với Du Thiên Trì lớn đến thế nào. Chẳng trách ông ta thổ huyết ngắt ngay tại chỗ. Lăng Phong giúp ông lấy lại công bằng, ném tên đã sỉ nhục ông xuống mười tám tầng địa ngục, đương nhiên khiến lão thuật luyện sư vô cùng cảm động.

Sau khi hiểu được nguyên nhân bên trong, Lăng Phong kéo tay ông, kiên định nói:

- Du lão là người của Sáng Tông ta, ta sớm đã có lời thề, bất cứ ai dám động vào người của tông môn ta, ta nhất định bắt kẻ đó phải trả giá đắt!

Lời hứa này nặng như gang thép, rơi xuống đất rồi mà vẫn còn âm vang!

Du Thiên Trì mặc dù không phải lần đầu nghe thấy những khoảnh khắc này ông vẫn thấy vô cùng rung động. Lúc cùng Lăng Phong bàn bạc việc lưu lại Sáng Tông, ông đã từng nói sau này ông sẽ rời khỏi Sáng Tông. Ý niệm này sau khi nhìn thấy Sáng Tông từng ngày phát triển, ông đã dần dần quên mất nó, đến giờ khắc này thì nó đã hoàn toàn biến mất trong đầu ông.

Trừ phi là những cường giả thích tự do, bằng không những người khác đều thích tìm một tông phái vững chắc để dựa vào, cảm giác đó người ta gọi là cảm giác an toàn.

Thuật luyện sư cũng vậy, thậm chí có thể nói, yêu cầu về cảm giác an toàn của họ còn mạnh hơn!

Không có gì hơn một môi trường đảm bảo an toàn, trong môi trường đó, họ có thể nghiên cứu ra các loại tinh chương cao hơn. Và bây giờ Du Thiên Trì đã tìm thấy điều đó trên người Lăng Phong.

Nói thêm mấy câu, dặn dò đám đệ tử đưa Du lão về phòng tĩnh dưỡng, Lăng Phong trầm hạ quyết tâm, đợi sau này giải quyết xong mọi chuyện, hắn sẽ giúp Du Thiên Trì nâng cao tu vi, khiến ông trở thành một kinh cấp thuật luyện sư chân chính!

Ngoài ra còn có cả Hải Tư Lam nữa!

Nhưng khó khăn lập tức xuất hiện, dù có ý đó nhưng trong tay Lăng Phong không có công pháp tương ứng để họ tu luyện.

Địa, thủy, hỏa, hệ, linh hồn năm hệ công pháp, trong đó linh hồn hệ là ít ỏi nhất. Cho đến bây giờ linh hồn hệ công pháp hoàn chỉnh nhất mà hắn có được là sát lục chi nhận. Còn lại phần lớn là linh hồn uy áp, sau khi được hắn tham ngộ thêm một bước nữa hình thành "tâm âm đạo bàn", nhưng vẫn chưa thể gọi là tinh kĩ.

Vẫn còn thiếu công pháp.

Lăng Phong trầm thổ dài.

Lúc này Thích Thiên Ách đã ghé sát lại, hỏi:

- Lăng huynh đệ, Phượng Tộc thánh nữ tìm đệ có chuyện gì? Sao phải gọi Hải Tư Lam tiên sinh?

Chuyện này cũng không có gì phải giấu, Lăng Phong kể lại hết mọi chuyện cho Thích Thiên Ách nghe, cuối cùng nói ra những nghi hoặc trong lòng mình:

- Đệ cảm thấy rất kì lạ, cô ta cứ đòi đệ dẫn đi gặp "sư tôn" rốt cục là muốn làm gì? Không lẽ muốn kết hợp bán tinh chương? Nhưng như vậy có thể trực tiếp nói với đệ mà.

Suy nghĩ một lúc, Thích Thiên Ách đột nhiên giật mình:

- Có lẽ ta đã đoán ra.

Lăng Phong hiểu nếu luận tâm cơ bách biến, với kinh nghiệm tuổi thơ, có lẽ hắn thắng được Thích Thiên Ách. Nhưng luận về kinh nghiệm thì hắn vĩnh viễn không thể bằng được.

Rất nhiều việc không liên quan đến trí tuệ, hoàn toàn là nhãn giới bản thân tạo thành góc độ nhìn nhận vấn đề khác nhau.

- Lăng huynh đệ, đệ còn nhớ Yên Vân La đã từng nói về việc tranh giành quyền chủ sự lần giao dịch đại hội này không?

Lăng Phong thoáng giật mình, không cần Thích Thiên Ách nói nhiều, hắn lập tức nhận ra vấn đề mấu chốt trong đó! Về lý mà nói, tam tộc luân lưu chấp chương quyền chủ sự, lần giao dịch đại hội này, quyền chủ sự thuộc về Phượng Tộc là lẽ đương nhiên.

Nhưng sự thực hoàn toàn không phải vậy!

Đại viên mãn cấp linh tôn là người đỉnh đầu bậc thang sức mạnh trong Vô Tận Hoang Nguyên, bất cứ tông phái nào sở hữu một cường giả cấp bậc này người khác đừng hòng âm mưu xâm phạm. Nhưng Long Tộc nganh nhiên xâm chiếm, ý đồ cướp quyền chủ sự trong tay Phượng Tộc!

Nếu đổi thành người thường chắc chắn sẽ ngốc nghếch tin rằng đây chỉ là sự tranh giành bình thường, nhưng lọt vào mắt những người thông minh họ lập tức nhận ra bên trong chắc chắn đã có biến cố vi diệu gì đó. Trong đó, nghi vấn được người ta bàn luận nhiều nhất là Phượng Tộc tộc trưởng xuất hiện vấn đề!

Mặc dù nghi ngờ nhưng không ai dám xác nhận. Nhưng Phượng thánh nữ lại đột nhiên xuất hiện, áp chế mọi động thái của đối phương, khiến những lời đồn đại đó chỉ có thể lưu truyền trong nội bộ, tuyệt đối không lan được ra ngoài.

Nhưng lần này Phượng thánh nữ tìm Lăng Phong mật bàn, chủ động lên tiếng trước, khiến Lăng Phong và Thích Thiên Ách không khỏi liên tưởng lên một việc.

Phượng Ly Thiên nhất định đã bị thương, hơn nữa còn là tổn thương cự linh!

Hai người quay sang nhìn nhau, lộ ra một tia biểu tình cổ quái. Nếu như Phượng Ly Thiên có vấn đề thật thì sẽ ảnh hưởng gì đến Sáng Tông. Từ xưa đến nay Long Phượng Yêu tam tộc luôn tranh đấu với nhau, nhưng ba bên luôn duy trì một trạng thái cân bằng. Bây giờ nếu như trạng thái cân bằng đó bị phá vỡ, không biết sẽ có biến hóa gì.

- Được rồi, không nghĩ vấn đề này nữa, sau này nước đến đầu nhảy đến đó.

- Ừm

Thích Thiên Ách gật đầu, mặc dù thân là linh tôn, đã từng kiến lập Thích Thiên Tông nhưng Thích Thiên Ách luôn biết tự lượng sức mình. Hắn nói:

- Cuộc chiến ở tầng lớp này những người như chúng ta không thể can thiệp được, nhưng...

Mặt hắn hiện lên một chút trầm ngâm:

- Lăng huynh đệ, nếu như bảo đệ xuất thủ, đệ có muốn giúp Phượng Ly Thiên không?

- Ha ha.

Lăng Phong cười, lắc đầu nói:

- Thích đại ca, huynh nghĩ đệ cái gì cũng biết à. Nếu như là tổn thương cự linh thật, đệ phải được tận mắt nhìn thấy rồi mới phán đoán được. Bây giờ chẳng nhìn thấy gì, sao đệ dám ra kết luận.

- Ồ.

Thích Thiên Ách ngậy người, cũng không biết nói gì. Không biết vì sao, tiếp xúc lâu với Lăng Phong, tự nhiên luôn cảm thấy con người này không có cái gì là không làm được. Sự mặc nhận này dần dần khiến Thích Thiên Ách sản sinh cảm giác ỷ lại vào Lăng Phong.

Mấy ngày tiếp theo, Sáng Tông bắt đầu trở nên bận rộn, danh tiếng đã có rồi Lăng Phong đương nhiên lấy ra rất nhiều tinh chương bắt đầu kinh doanh. Trải qua quá trình suy nghĩ tính toán, Lăng Phong định cho số tinh chương đó một cái giá không cao cũng không thấp. Gần như mỗi loại đều phải dùng nguyên liệu để trao đổi. Dù vậy, thương hội mấy ngày nay lúc nào cũng tấp nập người, trải qua việc đối kháng trực diện với Huyền Nguyên, tinh chương Sáng Tông đã trở thành một thương hiệu. Chỉ cần là người có gia thế, nhất định sẽ chọn mua Sáng Tông tinh chương, tạm thời gạt Huyền Nguyên Tông sang một bên.

Chỉ có một bộ phận tông phái bảo thủ mới lựa chọn mua tinh chương của cả hai bên.

Mặc dù chỉ là đặt hàng nhưng số lượng nhân thủ cần thiết cũng rất nhiều, may mà Ngọc Lan Tông nhà lớn nghiệp lớn, nhân thủ cũng nhiều, Yên Vân La quyết định điều một tốp đến giúp đỡ mới khiến Sáng Tông không bị luống cuống tay chân.

Giữa những con người đang bận rộn đi lại, chỉ có Lăng Phong là rảnh rỗi nhất. Hắn cũng muốn giúp đỡ nhưng vừa mới xuất hiện bên trong thương hội, mọi người đang trò chuyện ồn ào đột nhiên trở nên im phăng phắc.

Những người đến đặt hàng không cả dám thử mạnh, cảm giác như kẻ vừa bước vào là một tên ăn thịt người. Nhất là ánh mắt hiếu kì như đang nhìn vật thể lạ của họ khiến Lăng Phong cảm thấy không tự nhiên, không lâu sau đã phải bỏ trốn chết.

Du Thiên Trì cũng phải thậm chí còn phải lên tiếng:

- Tông chủ, có phải là ngài rảnh rồi quá không?

Không đợi Lăng Phong thể hiện thái độ may mắn khi gặp được tri âm, ông nói tiếp:

- Nếu như ngài rảnh quá có thể vào trong phòng, trong đó có một cái giường, ngài có thể lên đó nằm nghỉ, đừng làm phiền chúng tôi nữa.

Hảo ý bị hiểu thành làm phiền, Lăng Phong còn biết nói gì thêm nữa.

- Tông chủ, có khách đến chơi.

Một tên đệ tử thân truyền của Du Thiên Trì vội vàng chạy đến bẩm báo.

496. Chương 453: Bức Tông Hồng Lăng.

- Ô? Là ai vậy?

Đang lúc buồn chán, Lăng Phong nghe vậy tinh thần phấn chấn hẳn, nắm luôn lấy cọng cỏ cứu mạng, hỏi dồn.

- Là một cô gái, cô ta không chịu nói lai lịch của mình, chỉ nói với bọn thuộc hạ là tông chủ nhìn thấy sẽ biết.

Nói đến đây, tên đệ tử thân truyền lộ vẻ đen tối.

- Luyện thuyên.

Thường ngày Lăng Phong hiền lành vô cùng nên bây giờ có mắng cũng mang ba phần tiểu ý:

- Lai lịch bất minh mà người dám đến bẩm báo à, xem ra lát nữa ta phải nói lại với sư phụ người để ông ta cho người một trận.

- Hắc, mấy ngày nay bọn thuộc hạ bận lắm. Sư phụ không nhớ đánh bọn thuộc hạ đâu. Đánh hỏng người lấy ai làm việc.

Tên đệ tử lém lỉnh nói, rõ ràng hiểu rất rõ tính cách của Lăng Phong và nữ sư.

- Đi đi!

Lăng Phong bật cười, quát:

- Mau đi hỏi là người có lai lịch thế nào, nói không hỏi được rõ, ta sẽ bắt người tọa trấn ba năm Cống Hiến Điện.

Tên đệ tử sợ đến suýt nuốt mất lưỡi, đối với những thuật luyện sư như hắn mà nói, việc đáng sợ nhất là phải canh chừng Cống Hiến Điện và cả ngày thu thập nguyên liệu. Mấy ngày nay được phụ trách các loại giao dịch, không ít người trong số họ ban đầu còn cảm thấy mới mẻ, dần dần cũng bắt đầu biết than khổ.

Nếu như không có Du Thiên Trì thúc ép thì họ sớm đã lười biếng rồi.

Câu nói này của Lăng Phong đã đụng chạm đến điểm yếu của hắn, tên đệ tử vội vàng thông báo:

- Cô gái bên ngoài có cầm giấy giới thiệu của Bức Tông.

- Bức Tông?

Nhân thần Lăng Phong co lại, một luồng khí thể lập tức trào lên như sóng biển, nhanh đến nỗi khiến người ta cảm thấy như mình bị ảo giác.

Tên đệ tử không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy rùng mình ớn lạnh sợ, vội vàng cúi đầu không dám nói linh tinh.

Từng ấy ngày qua, họ cũng đã hiểu được phần nào tính khí của Lăng Phong. Thường ngày vị tông chủ này có thể nói không hề uy nghiêm, bị người ta trêu chọc mấy câu cũng chỉ xoa xoa mũi bỏ đi, không hề nổi giận.

Nhưng cứ liên quan đến vấn đề chính thức là sự uy nghiêm toát ra từ người hắn khiến những người đối diện phải cảm như hén!

Tinh vân lưu chuyển trong mắt Lăng Phong. Suy nghĩ một lúc, hắn đoán có lẽ thân phận thực của mình đã bị Bức Tông nắm bắt, về điểm này thì không còn gì phải bàn khoăn nữa, chỉ không biết Bức Tông đến đây có ý định gì? Bỏ lại tử huyết mà lại không có động tĩnh.

Người đến là ai?

Một lúc lâu sau, Lăng Phong nói:

- Mời cô ta vào đây.

Cô nàng nóng nảy thân hình cao gầy, quần áo theo phong cách cổ điển đều một màu vàng nhạt kéo dài tới che phủ lên đôi chân ngọc nhỏ nhắn. Trong bóng đêm hôn ám, dần hiện ra mấy phần đồn bộ mê ly, sáng bóng, tựa như ngọc ngầu tuyết với tới cực điểm, khiến kẻ khác nhìn không được muốn cắn một miếng.

Lại nhìn lên, một thân quần dài bó sát bằng tơ tằm đem bộ vị tiểu phúc hoàn mỹ phô ra, người ngoài nhìn vào không phát hiện chút vết sẹo nào. Nàng phiêu dật mà đến càng khiến kẻ khác có cảm giác muốn xuyên thấu qua quần áo để tìm hiểu thứ cơ duyên kinh người đó.

Vả lại bất luận ngũ quan, hay phần vóc dáng này cũng đủ để nam tử trong thiên hạ như phác họa chi diệp, điên cuồng nhảy múa. Từng động tác của nàng trong lúc đó, bờ môi ướt át càng khiến cả người tăng thêm vẻ tuyệt sắc.

Mị hoặc kinh người!

Lăng Phong hơi nhíu mày lại, những thứ này tự nhiên cũng không phải điều mà hắn quan sát chính, hắn chỉ biết nữ tử trước mắt đối với mình hoàn toàn xa lạ! Vô luận là tướng mạo, hay cách ăn mặc đều khác biệt so với những người hay tới lui với hắn. Nhưng nhiều lần từ lời bẩm báo của mấy đệ tử, nàng đã tuyên bố là người quen cũ của mình. Đây đến tột cùng là xảy ra chuyện gì?

- Lăng tiên sinh, đã lâu không gặp.

Tựa như thấy được vẻ mê hoặc của Lăng Phong, nữ tử khẽ mở bờ môi đỏ mọng, nhàn nhạt nói ra vài từ.

Ầm!

Tựa như có cả vạn tấn đầu đạn hạt nhân bạo nổ trong đầu, hai mắt Lăng Phong đột nhiên ngưng trọng, không ngừng chuyển động. Vô ý thức triệu hồi ra Tinh Thiết Kiếm, sát khí mạnh mẽ tựa như một bức tường đồng vách sắt nặng nề áp xuống.

Nữ tử nọ kêu lên một tiếng trầm muộn, cước bộ "bình bịch" ngay lập tức thối lui hơn một bước, một cỗ lực lượng vô hình tản ra, lúc này trên trán nàng tản ra một luồng tua nhỏ. Mái tóc rối bời bay loạn trong gió, chẳng những không làm mị hoặc kinh người của nàng giảm xuống nửa phần, ngược lại càng tăng thêm vài phần vẻ đẹp mê loạn.

- Lăng tiên sinh thực sự là ý chí sắt đá, không ngờ có thể hạ thủ được như thế với cả một nữ tử như ta.

Tuy là có chút kinh ngạc, nhưng nhìn vẻ mặt của nàng cũng vẫn không chút sợ hãi, ngược lại như buồn như vui liếc mắt nhìn Lăng Phong, nhẹ nhàng đưa tay vén mái tóc bên thái dương, toát ra phong tình tự nhiên.

Lăng Phong thật sâu dừng ở nàng, từ điển xuất của nữ tử, hắn cảm thấy có loại cảm giác quen thuộc cường liệt. Rốt cuộc đã từng gặp nhau ở đâu?

Đột nhiên một đạo tia sáng hiện lên trong ý thức hải, Lăng Phong bỗng nhiên tỉnh ngộ:

- Nàng là Hồng Lăng.

Không sai, chính là Hồng Lăng!

Trong Bức Tông, Lăng Phong chân chính quen biết cũng chỉ có mấy người Dạ Côn Ngô, Hồng Lăng và Thương Ngưng Nhi. Nhưng phần lớn chỉ tiếp xúc với Cự Linh của bọn họ nhiều hơn.

Từ cử chỉ khoát tay quen thuộc vừa rồi của nữ tử này mà xem, liên hệ với một lời phá giải thân phận của mình, Lăng Phong lập tức phát hiện cô gái này chính là Hồng Lăng!

Cảm nhận được trên người nàng dâng trào nội uẩn, phảng phất tùy thời có thể bạo phát lực lượng như sóng gầm, rất rõ ràng thấp nhất cũng là cường giả cấp Linh Sĩ, vậy tới đây nếu không là giấu linh sau phân thân, thì cũng là bản tôn.

- Nguyên lai là Hồng Lăng tiểu thư.

Sau khi nhận biết được thân phận của nàng, Lăng Phong ngược lại yên tâm nói:

- Không biết Hồng Lăng tiểu thư lần này tới Sáng Tông của ta có chuyện gì? Sẽ không phải lại là truyền tin chứ?

Lời này của Lăng Phong ngầm chê cười lần trước nàng đi tới Sáng Tông, mang theo tin tức Vi Tiểu ước chiến Bằng Phiên Vân, ý đồ muốn cho Bằng Phiên Vân không thể nhúng tay vào, do đó để Hỏa lão đối phó với Sáng Tông rồi ngồi thu lợi. Hồng Lăng cười lưu luyến, tựa hồ không chút hiểu ý trào phúng của Lăng Phong, mà chỉ hé miệng cười nói:

- Lăng tông chủ lẽ nào không mời ta vào ngồi một chút?

Tuy rằng hai bên đang ở vị trí đối địch, nhưng Lăng Phong tự nhiên không phải loại người thiếu lễ độ, mỉm cười nói:

- Hồng Lăng tiểu thư mời!

Nội tâm của hắn thâm ảo nào, ban đầu ở bên ngoài Hắc Nguyệt Trấn nhất thời vô ý để lộ hành tung chân thực mới dẫn đến bây giờ khắp nơi bị động. Hết lần này tới lần khác Hồng Lăng đứng phía sau Bức Tông.

Hôm nay đã có tiềm lực vẫn đỉnh đại viên mãn siêu cấp cường giả, đây mới là chỗ kiêng kỵ nhất của Lăng Phong, cho dù nghĩ muốn giết người diệt khẩu cũng làm không được.

Bất quá, Bức Tông lựa chọn để Hồng Lăng đến đây lén cùng mình trao đổi, mà không phải mật báo với Long tộc, vậy tất nhiên là có mưu đồ, cũng nên nghe một chút, đến lúc đó lại tùy cơ ứng biến cũng được.

Ôm ý niệm này trong đầu, Lăng Phong mời nàng vào phòng khách.

Sau khi bước vào, quan sát xung quanh một phen, Hồng Lăng cười nói:

- Hiện tại Sáng Tông ở Vô Tận Hoang Nguyên thanh thế như mặt trời giữa trưa, không ngờ trú địa vẫn đơn giản như vậy, Lăng tông chủ cần kiệm thật đáng để kính ngưỡng.

- Sáng Tông của ta mới sáng lập không lâu, tự nhiên không bằng được đại nghiệp của quý tông, cũng không phải do Mộc tổ cần kiệm.

497. Chương 454: Ý Đồ Đến Của Hồng Lăng.

Thấy Lăng Phong vẫn dùng họ "Mộc" để xưng hô, lời nói cẩn thận, trong đôi mắt đẹp của hồng Lăng liên tục xuất hiện ánh sáng kỳ dị:

- Lăng tông chủ thật đúng là cẩn thận, lúc này chỉ có ta và ngươi, lẽ nào còn cần phải che giấu sao?

Lăng Phong thản nhiên cười, không đợi Hồng Lăng phản kích, liền rất thẳng thắn nói:

- Quý tông đến tốt cùng là có tính toán gì, không ngại nói thẳng ra đi, né tránh như vậy lẽ nào còn muốn ta giữ ngươi lại dùng cơm tối nữa sao?

- A?

Biểu tình của Hồng Lăng ngấn ra, hiển nhiên là không ngờ Lăng Phong càng trực tiếp như thế, bị hấn đánh trở tay không kịp. Nàng cười kiều mỹ, che giấu đi vẻ thất thổ trên mặt:

- Được lắm, Lăng tông chủ đã sáng khoái như vậy, lần này ta đến đây muốn tìm ngài nói chuyện hợp tác.

Nghe được lời ấy, trong lòng Lăng Phong hạ quyết định, hấn chậm rãi ngồi xuống cũng mặc kệ lời nói Hồng Lăng.

Phen diễn xuất này của hấn khiến Hồng Lăng có chút trợn mắt nhìn, ngây ngốc nhìn một lát. Rốt cuộc không nhịn được nói:

- Lăng tông chủ, người rốt cuộc có ý gì? Cúi đầu không để ý tới e là không phải phong phạm mà một tông phái đứng đầu cần phải có.

Lăng Phong ngẩng đầu lên, rất khó hiểu xòe hai bàn tay ra, trên mặt tràn ngập nghi hoặc:

- Không phải Hồng Lăng tiểu thư muốn cùng bổn tông nói chuyện hợp tác sao? Người không nói cho bản tọa hợp tác cụ thể thế nào, ta nào biết trả lời?

Nghe Lăng Phong trả lời như vậy, Hồng Lăng giận giữ trợn mắt liếc hấn, cái miệng nhỏ dẩu lên tựa như muốn một ngụm ăn tươi nuốt sống hấn.

Dựa theo lẽ thường mà nói, Lăng Phong đang có nhược điểm bị Bức Tông nắm trong tay, vậy tự nhiên mọi chuyện đều phải cúi thấp đầu xuống một chút, không nói tới phải nịnh nọt Hồng Lăng, ít nhất cũng phải biểu thị cung kính.

Nhưng Lăng Phong lại làm ngược lại, chẳng những không tỏ ra chút gì yếu kém, thái độ còn rất cường ngạnh!

Theo như lời hấn nói, sở dĩ cúi đầu không để ý tới ngược lại không phải là hấn, mà có vẻ như do chính mình cố ý gây chuyện!

Hồng Lăng thực sự hoài nghi, nếu mình không đem sách lược của tông môn thương thảo nói ra, Lăng Phong thậm chí sẽ trực tiếp đuổi mình ra ngoài!

Hít một hơi thật sâu, trong mắt Hồng Lăng hiện lên vẻ suy tư. Đổi lại là trước đây, chuyện một nhà gần đây thành lập tông phái căn bản không đáng cho họ để ý. Nếu tông phái đó có thứ mà Bức Tông cần, e là liền lập tức phải cao thủ tới trấn áp, rồi trực tiếp đem đồ vật cần đoạt lấy, căn bản sẽ không tốn nhiều tâm lực.

Lần trước nàng dùng Cự Linh phân thân đi trước tới Sáng Tông cũng là mang ý niệm này trong đầu. Vốn cho là Sáng Tông dù có chút môn đạo cũng quyết không thể chống đối mình. Không ngờ, Huyền Nguyên Tông phái Hỏa lão đi dĩ nhiên vô thanh vô tức đình trệ.

Bàng quan một màn này, Hồng Lăng kinh ngạc rất lớn, nàng tận mắt thấy Bàng Phiến Vân muốn trợ giúp Sáng Tông lại bị Sáng Tông quả đoán cự tuyệt. Điều này có ý nghĩa gì, cự tuyệt cường giả cấp bậc Linh Tôn, hoàn toàn là dựa vào thực lực bản thân Sáng Tông!

Trên Vô Tận Hoang Nguyên bất kỳ một tông phái nào khi có cường giả cấp Linh Tôn của chính mình, đều tuyệt đối không thể không coi trọng. Bất quá cho dù đến giờ phút này, nàng cũng không có chân chính coi trọng họ. Thẳng đến kẻ đó Tịch Tùng Tử xâm chiếm bị Sáng Tông xuất thủ nhất cử tiêu diệt cao thủ do ba đại tông phái phái đến, đồng thời trở thành chúa tể của một vùng lớn.

Lúc đó Hồng Lăng mới phát ra thận trọng từ trong lòng, trái lo phải nghĩ, nàng vẫn quyết định tạm thời buông bỏ chuyện Sáng Tông. Dù sao chuyện trọng yếu lúc này chính là sư tôn Vi Tiểu quyết chiến cùng với Bàng Phiến Vân. Chỉ cần sư tôn có thể mượn cơ hội này nhất cử đột phá Nhị Dung cảnh giới, trở thành cường giả cấp đại viên mãn. Thì Sáng Tông nào đáng để ý?

Bởi thế, nàng mới buông bỏ việc này. Bắt đầu bắt tay vào trợ giúp tông chủ Yêu Nguyệt Lung trù bị tham gia đại hội giao dịch của tông môn. Nguyên bản dựa theo trù tính của nàng, tất cả cứ từng bước làm theo sẽ tự phát triển thêm, không ngờ sự tình lại phát sinh biến hóa.

Sáng Tông này không ngờ nhất cử tung ra rất nhiều Tinh Chương, mơ hồ, không, là trên thực tế đã dao động địa vị của Huyền Nguyên Tông!

Lúc đầu Sáng Tông cùng với Huyền Nguyên Tông phát sinh tình thế xung đột, Hồng Lăng cũng từng phái người kể lại. Lúc biết được Lăng Phong xuất ra Tinh Chương gắt gao ngăn chặn Huyền Nguyên, đồng thời trải qua Tăng Nguyên Tinh Chương nhất cử cùng với hai trong thất đại tông phái kết thành liên minh lợi ích, Hồng Lăng liền biết mình không thể chờ được nữa.

Xuống núi theo Vi Tiểu tu luyện tinh kỹ Linh Hồn Hệ, rèn đúc cho Hồng Lăng một tâm tư vô cùng linh mãnh, nàng cũng trợ giúp Yêu Nguyệt Lung xử lý rất nhiều sự vụ trong tông môn, nên đối với lực ảnh hưởng khổng lồ của Thuật Luyện Sư phi thường rõ ràng. Nàng biết nếu cứ mặc cho Sáng Tông tiếp tục phát triển, chỉ sợ Sát Tinh, Ngọc Lan lưỡng tông sẽ trở thành đồng minh thật sự của họ!

Đến lúc đó, Bức Tông phàm là muốn có hành động gì với Sáng Tông, e là vô pháp làm theo ý mình, phải có chút cò kẹ với lực ảnh hưởng của hai đại tông phái kia. Lại nói, mặc dù chưa từng tận mắt thấy sức chiến đấu của Sáng Tông, nhưng từ trắc diện bàng quan, cũng có thể biết được đây là một miếng xương cứng.

Đây là những điều mà Hồng Lăng lo lắng nhất, khiến nàng hao tổn tinh thần mơ hồ nghe được tin tức về vị tộc trưởng đại viên mãn kia của Phương tộc!

Tất cả mạch suy nghĩ như điện quang hiện lên trong óc, trên mặt Hồng Lăng lộ vẻ tươi cười vô cùng chân thành:

- Trước đó vài ngày nghe được Sáng Tông nắm giữ rất nhiều Tinh Chương thần kỳ, trải qua thương nghị của trưởng lão trong tông môn, ta cảm thấy lưỡng tông ta và người ở trên phương diện này vị tất không thể hợp tác một chút.

- A?

Lăng Phong lộ ra nhần thần hứng thú, cười nói:

- Bốn tông cũng đang rầu rĩ vì luyện chế ra Tinh Chương tổng không thể bao giờ cũng chờ đợi đại hội giao dịch của tông môn mới bán ra. Nếu Bức Tông nguyện ý tiêu thụ giùm, chúng ta ngược lại có thể hợp tác một phen. A, để biểu thị thành ý, ta nguyện ý nhượng ba phần lợi nhuận, thế nào?

Hồng Lăng ngẩn ngơ, trên mặt lộ ra một tia biểu tình dờ khóc dờ cười: Tên tông chủ Sáng Tông này tốt cùng là không rõ hay giả bộ hồ đồ? Ba phần lợi nhuận? Lẽ nào chỉ vì chút lợi nhuận cực nhỏ này mà đã có thể khiến mình đích thân tới đây, gây chiến sao?

Một tia hàn ý nổi lên, nàng biết mình muốn ngã bài!

- Lăng tông chủ thật thích nói đùa.

Hồng Lăng biểu tình có chút hơi xấu hổ, sau đó vung tay lên, kiên quyết nói:

- Thôi, người sáng mắt không nói lời mờ ám, ta cũng không cùng Lăng tông chủ vòng vo tam quốc nữa! Căn cứ theo nghị quyết cuối cùng của bốn tông, hi vọng Sáng Tông có thể đem toàn bộ Tinh Chương ngày sau luyện chế được giao cho bốn tông bán! Tự nhiên chúng ta cũng biết Sáng Tông mới thành lập, nhân thủ tất nhiên không đầy đủ, vì vậy, bốn tông sẽ phái một nhóm Thuật Luyện Sư trợ giúp quý tông luyện chế, thu nhận Tinh Chương.

- Về phần phân phối lợi nhuận, chúng ta sẽ nhận năm thành, không biết ý của Lăng tông chủ thế nào?

Ý thế nào?

Lăng Phong nặng nề mà "hừ" lạnh một tiếng, uy áp cường đại tựa như thiên uy điên cuồng phủ xuống, nhất thời đem cả phòng khách biến thành thân phận chi địa, uy nghiêm vô hình tỏa ra khắp bốn phía:

- Bức Tông người khi ta là kẻ ngu ngốc muốn trêu đùa sao?

Bức Tông nhất cử muốn đoạt đi quyền buôn bán Tinh Chương, chẳng khác nào đoạn tuyệt các đại tông phái đã giao hảo với Sáng Tông, trở thành đồng minh lớn nhất. Lại còn xếp một nhóm Thuật Luyện Sư đến

học tập luyện chương, khó bảo đảm sẽ không ngừng thẩm thấu đem toàn bộ luyện phương Tinh Chương cướp đi. Thử hỏi, Lăng Phong sao có thể đáp ứng điều kiện tang quyền nhục tòng như vậy?

498. Chương 455: Kiều Kiều Gây Rối.

Biểu tình của Hồng Lăng bị kiềm hãm, bị khí thế cường đại của hắn làm cho suýt nữa không thở nổi, trên khuôn mặt hồng nhuận nhất thời nổi lên vẻ tái nhợt, và trong mắt xẹt qua một tia hoảng sợ: Linh Tôn! Dĩ nhiên là Linh Tôn!

Khi Lăng Phong hiển lộ khí thế, nàng nhất thời cảm giác mình tựa như biến thành chiếc thuyền trong phong ba. Lắc lư trái phải ra sao cũng không khống chế được thân hình. Mặc dù từ tin tức hạ nhân hội báo nàng cũng mơ hồ đoán ra Lăng Phong nếu có thể cùng Huyền Nguyên chính diện đối kháng, như vậy rất có thể đã là cường giả cấp bậc Linh Tôn!

Lúc trước Hồng Lăng giấu linh trong cơ thể của phu nhân đoàn trưởng dong binh đoàn, đã từng tận mắt thấy qua Lăng Phong, nàng không sao tin được rõ ràng cùng lắm là thanh niên có tu vi Linh Giả, trong khoảng thời gian ngắn như vậy lại nhanh chóng trở thành Linh Tôn!

Bởi vì quan niệm thâm căn cố đế này quá phá, nên nàng đối với Lăng Phong thủy chung thiếu coi trọng. Kiêng kỵ lớn nhất cũng chỉ là bởi kỹ nghệ luyện chương thần bí với con bài bí mật của Sáng Tông mà thôi.

Hiện tại khi Lăng Phong không còn che giấu mà hiển lộ uy thế, nàng mới phát hiện mình đã sai, quá mức sai lầm! Thanh niên trước mắt cho dù không cần mượn lực lượng của bất kỳ ai, chỉ dựa vào thực lực của bản thân cũng đã đủ khiến cho các thế lực đứng đầu coi trọng! Dưới sự kính hãi, loại biểu tình tự mị tự lãnh trên mặt nàng, dù bất kỳ ở đâu cũng có thể bảo trì bất biến rốt cuộc cũng hoàn toàn bằng giải, lúng túng nói:

- Người, người muốn làm gì? Đừng quên, thân phận của người đã bị chúng ta nắm giữ, nếu như không đáp ứng, lẽ nào người thật không sợ bị Long tộc tìm tới cửa sao?

Do kinh hãi, chính Hồng Lăng cũng không nhận thấy được thanh âm của mình khàn khàn ra sao.

Càng không phát giác một sát thủ ở thời khắc quan trọng, vốn phải giữ được bình tĩnh.

Đột nhiên, lúc Hồng Lăng nói ra những lời này, khí thế của Lăng Phong lại thu liễm sạch sẽ, tựa như giọt nước biển bị phơi nắng mà bốc hơi không còn chút dấu vết. Trên mặt hắn lộ ra vài phần cổ quái, ngẫm nghĩ cười rộ lên:

- Thân phận? Thân phận gì chứ?

Hồng Lăng sửng sốt, có chút không hiểu ý của Lăng Phong nói:

- Lời này của người có ý gì? Chẳng lẽ không phải là người đoạt đi ngọc bích Long tộc, nên mới thay đổi dung mạo để đến Vô Tận Hoang Nguyên sao?

Lăng Phong vẫn cười, tựa như không hiểu.

Trong sát na, như có một tia sáng hiện lên trong ý thức hải, Hồng Lăng mạnh mẽ tỉnh ngộ, nàng "A" một tiếng, kinh hãi thét lên, rồi che miệng lại, có chút không thể tin hỏi:

- Lẽ nào người không muốn thừa nhận?

- Thừa nhận cái gì?

Lăng Phong hỏi ngược lại. Hai tay của hắn mở ra, có chút vô lại nói:

- Bức Tông các người nhiều năm trù tính, âm thầm khơi mào nội loạn ở tổng bộ của Áo La Thương Hội, cuối cùng đoạt được ngọc bích Long tộc, hiện tại chẳng lẽ còn muốn giả họa lên người ta sao?

Không đợi Hồng Lăng phản bác, Lăng Phong từng bước ép sát. Tầng khí thế trì trệ gắt gao ngăn chặn nàng:

- A, ta hiểu rồi, Bức Tông các người rất sợ Long Tộc tìm tới cửa đòi ngọc bích, vì vậy phải tìm một người chịu tội thay, bất quá ta nào có nghĩa vụ giúp các người trả nợ?

- Lễ nào chỉ bởi ta bâng quan toàn bộ quá trình đại trưởng lão quý tông cướp đoạt ngọc bích?

Hồng Lăng không thể tin nổi nhìn Lăng Phong, nghe hần lần lượt nói ra những lời này, hoàn toàn không chút sơ hở. Nàng mới đột nhiên nghĩ đến, nói Lăng Phong đoạt được ngọc bích Long tộc cũng chỉ là lời nói phiến diện của mình Dạ Côn Ngô, Long tộc rốt cuộc có tin tưởng hay không?

Không sai, Bức Tông trước đó dùng là đã trắng trợn lừa bắt, nhưng từ một khía cạnh khác nhìn vào, hoàn toàn có thể coi là Bức Tông che giấu tai mắt mọi người! Mượn biểu hiện sơ tầm giả dối để che giấu mục đích thật sự là muốn đoạt lấy ngọc bích Long tộc!

Vừa nghĩ như thế, tay chân Hồng Lăng trở nên lạnh lẽo, nàng ngưng mắt nhìn về phía Lăng Phong, đôi môi tức giận tới không còn chút huyết sắc:

- Người vô sỉ!

Nàng sao cũng không ngờ tới, trước nay chỉ có Bức Tông giá họa cho người, chứ đã bao giờ bị người ta vấy nước bẩn như vậy?

Lăng Phong vẫn giữ vẻ tươi cười, trên thực tế hần hoàn toàn ở tại khí Hồng Lăng xuất ra con bài chưa lật mới chợt lóe linh quang. Không sai, Bức Tông có thể chỉ điểm hần đã đoạt được ngọc bích Long tộc, nhưng mình sao không thể làm ngược lại mà chỉ điểm bọn họ?

Thậm chí, bản thân hoàn toàn có thể công bố lúc trước toàn bộ quá trình Bức Tông đoạt bảo đã bị mình nhìn thấy, cho nên mới nóng lòng giết người diệt khẩu!

Đổi lại là trước đây, Lăng Phong sẽ không làm như vậy, dù sa thực lực còn thấp. Cho dù có không tiếp thu toàn bộ lời nói của Bức Tông, Long tộc cũng nhất định sẽ không tin tưởng một kẻ có thân phận càng thấp kém hơn như mình. Khả năng lớn nhất chính là bắt mình về, ép hỏi!

Từ những gì Thích Thiên Ách trải qua, Lăng Phong biết có thể sẽ xảy ra khả năng này.

Chính là hiện tại tình huống lại phát sinh nghịch chuyển căn bản, hôm nay Lăng Phong chấp chương Sáng Tông, đồng thời cùng với Ngọc Lan, Sát Tình lưỡng đại tông phái kết thành đồng minh. Bất kỳ kẻ nào muốn đối phó với hần đều cần suy nghĩ một chút. Mà lời nói từ trong miệng của hần tự nhiên cũng có phân lượng hơn!

Cho dù Long Tộc có chút hoài nghi, cũng kiên quyết không dám xuất thủ dễ dàng, bằng không lấy địa vị cùng với lực ảnh hưởng hiện tại của Lăng Phong, lập tức sẽ khiến xảy ra một hồi sóng gió.

Lùi lại một bước mà nói, cho dù Long tộc muốn xuất thủ, Lăng Phong cũng không phải kẻ mà người bình thường có thể động vào được! Trừ phi tộc trưởng Long Tộc tự mình xuất thủ, bằng không dựa vào chiến khả e là không ai có thể chế ngự hần!

Đây cũng là lợi ích lớn nhất mà đồng minh mang lại.

Thẳng đến chuyện này Lăng Phong mới chính thức hiểu rõ quy tắc ngầm của tất cả các trò chơi tại thế giới này. Đồng thời vận dụng thành thạo hơn: Trên phiến đại lục này, người không có thực lực, vậy đen chính là đen, thậm chí trắng cũng là đen. Nhưng khi người nắm giữ đầy đủ thực lực, liền có thể trở tay đem đen biến thành trắng!

Sau khi thần tình liên tục biến đổi, Hồng Lăng dần trấn định lại, nàng gơ tay chỉnh lý lại nếp nhăn trên quần. Ngọc thủ vỗ nhẹ, nếp nhăn trên lông mày nhất thời bằng phẳng xuống.

Mê hoặc vô hình di động bên trong đại sảnh, không khí tựa như đều nhuộm một tầng mùi vị ngọt ngào.

- Hừ!

Khóe miệng Lăng Phong hiện lên vẻ chê cười:

- Hồng Lăng tiểu thư nếu lại dùng những thủ đoạn như vậy thì đừng trách ta vô lễ.

- A?

Hồng Lăng hơi lộ ra vài phần e lệ, đôi mắt đẹp có những tia sáng kỳ dị lưu chuyển:

- Không biết Lăng tông chủ muốn vô lễ với người ta thế nào đây?

Lăng Phong cũng lười đáp lời, trực tiếp chỉ một ngón tay ra ngoài cửa, ý tứ vô cùng rõ ràng: Oanh ra ngoài!

Biểu tình của Hồng Lăng nhất thời cứng đờ. Nàng kinh ngạc nhìn Lăng Phong: Đây rốt cuộc là loại quái vật thế nào a? Uy hiếp đối với hần vô dụng, hiện tại ngay cả khi mình thi triển công pháp tử Linh Hồn Hệ cũng không thể dao động hần, lẽ nào nội tâm của hần dĩ nhiên do sắt thép đúc thành?

Nàng không biết trong lòng Lăng Phong đồng dạng cũng thầm nghiêm nghị, đừng coi thường Hồng Lăng vừa rồi tươi cười, ngôn ngữ u oán, trong đó lại ẩn chứa công kích Linh Hồn Hệ rất mạnh!

Chẳng qua loại công kích này tựa như mưa thuận gió hòa, vô cùng ôn nhuận xâm nhập vào sâu nội tâm của người ta, chờ người phát hiện thì lúc đó đã muộn! Nếu không phải Lăng Phong cũng tinh tu công pháp Linh Hồn Hệ, hơn nữa có Kiếm Linh vô cùng thần diệu, e là cũng vô pháp nhận thấy được.

"Được lắm" cắn môi một cái, biết những thủ đoạn này đối với Lăng Phong vô dụng, Hồng Lăng lập tức chuyển sách lược, nhìn hần nói:

- Mấy lời này của Lăng tông chủ đúng là đáng để ý, bất quá người cũng không thể phủ nhận, nếu chúng ta đem chân tướng sự tình toàn bộ phát ra ngoài, đối với quý tông cũng có chút trở ngại đi? Bản thân ta có một biện pháp có thể tránh cho lưỡng tông ta với người đánh đến người sống ta chết, lưỡng bại câu thương!

Chớp chớp, nàng lại tiếp tục nói:

- Chỉ cần Lăng tông chủ đem ngọc bích Long tộc đoạt được đáp ứng cùng bổn tông tìm hiểu, bổn tông tự nhiên sẽ trợ giúp ngài giữ bí mật.

Nói xong, nàng lẳng lặng chờ Lăng Phong đáp lại.

- Ta nói rồi, ngọc bích Long tộc là chuyện của quý tông, đâu có liên quan gì tới ta?

Lăng Phong vô cùng trực tiếp vung tay nói:

- Hồng Lăng tiểu thư nếu cứ càn quấy, cũng đừng trách ta tiền khách!

Ngọc bích Long tộc chân chính đang ở tổng bộ của Áo La Thương Hội, trong tay Lăng Phong bất quá chỉ là bản ghi chép tâm đắc tu luyện của tộc vị trưởng Thanh Long tộc năm đó dùng để lừa bịp một ít tầng chót của Long tộc.

Cho dù Lăng Phong có lựa chọn nói ra cho Bức Tông thì e là bọn họ cũng tuyệt không tin tưởng. Vì vậy, Lăng Phong cũng lười nhiều lời vô ích, trực tiếp cự tuyệt nói chuyện. Lại nói, một khi để Bức tông có được chứng cứ ngọc bích đúng ở trong tay mình. Vậy chẳng khác nào bên người ẩn chứa một quả bom hẹn giờ!

Lăng Phong sao có thể đem tính mạng của bản thân và gia đình đặt trong tay người khác?

Hồng Lăng sững sốt, điều kiện này nàng tự hỏi không tính là quá hà khắc, so với trước kia đâu chỉ rộng rãi hơn gấp trăm lần? Nàng cho rằng Lăng Phong quyết không thể cự tuyệt, không ngờ vẫn bị hần cự tuyệt đơn giản như thế!

Nàng vội vàng nói:

- Lăng tiên sinh nếu có điều cố kỵ, lưỡng tông chúng ta có thể thành lập thêm một tầng liên hệ thân mật.

- Sao?

Lăng Phong không khỏi lộ ra biểu tình hứng thú, đối với "liên hệ thân mật" trong lời nói của nàng cảm giác thật hiếu kỳ.

Hồng Lăng lộ ra biểu tình ngượng ngùng, tia biểu tình này không hề chứa bất kỳ công pháp mị hoặc nào, thuần túy là phản xạ tự nhiên, nhưng càng động nhân:

- Lăng tông chủ nếu như không chê, Hồng Lăng nguyện ý gả làm vợ người.

- Phụt!

Lăng Phong vạn lần không ngờ nàng sẽ đưa ra kiến nghị như thế, một ngụm nước trà vừa nuốt xuống họng đều bị phun ra, bắn đầy bàn.

”Khụ khụ” liên thanh, ổn định vẻ mặt đỏ bừng của mình.

Hồng Lăng lúc mới bắt đầu nói, thanh âm có chút hơi thấp, biểu tình cũng khó khăn, nhưng khi tới từ vợ cuối cùng nói ra, cả người như hoàn toàn buông lỏng.

Không thể phát giác xấu hổ, nàng nhìn Lăng Phong nói:

- Lăng tông chủ có thể an tâm, thực lực của Hồng Lăng tuy thấp, nhưng là quan môn đệ tử của sư tôn. Mà địa vị của Gia sư ở trong Bức Tông chắc hẳn không cần ta giải thích thêm. Có tăng quan hệ này bảo đảm, Lăng tông chủ có thể yên tâm rồi chứ?

- Không thể!

Không đợi Lăng Phong đáp lại, bên ngoài một thanh âm giận dữ vang lên. Ngay sau đó Kiều Kiều đại tiểu thư mang theo khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng chạy vào, phi thường ”bảo vệ” che chắn Lăng Phong ở sau người, trịnh trọng nói:

- Không thể!

Bị nàng ngang trời cắt đứt, Hồng Lăng đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó cười rộ lên:

- Vị tiểu muội muội này là...?

- Ai là muội muội của người?

Kiều Kiều cả giận nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ bất mãn:

- Nhìn hình dạng của người không giống người tốt gì, còn muốn Mộc Đầu lấy người, hừ hừ, người chết cái tâm tư này đi, Mộc Đầu sẽ không thích loại nữ nhân như người đâu.

- A?

Nhân thần của Hồng Lăng đảo qua Lăng Phong cùng với Kiều Kiều. Ngay sau đó hé miệng cười nói:

”Yêu thích” Lăng Phong một chút, Kiều Kiều phát hiện mình cũng không nói được nguyên nhân. Bất quá Kiều Kiều đại tiểu thư tự nhiên sẽ không thừa nhận bản thân làm sai, nàng hất hàm, nói:

- Dù sao cũng sẽ không thích loại nữ nhân đi dụ dỗ người khác!

- Đây là người nghĩ, không đại biểu cho Lăng tông chủ cũng nghĩ như vậy!

Hồng Lăng không chút tức giận, vẫn giữ bộ dáng Lã Vọng thả buông cần, cổ ý hơi lay động một chút sóng, gương cao bộ ngực lên nói:

- Có lẽ nam nhân tự nhiên đã yêu thích nữ nhân như ta?

Mỉm cười, nàng cố ý nhìn về phía trước ngực Kiều Kiều:

- Về phần có một ít nữ hài tử, tuy rằng khả ái có thừa, nhưng nếu muốn được nam nhân yêu vậy còn kém chút vị nữ nhân đó.

- Phôi nữ nhân, người nói ai không có vị nữ nhân?

Kiều Kiều tức giận tới kêu oang oang lên, giơ nanh gương vuốt lao tới Hồng Lăng, đằng sau mơ hồ hiện ra một con Cự Linh hình dáng chim màu đen thuần khiết.

Đương nhiên là nói chưa xong, Hồng Lăng ngăn ra, con mắt tròn tròn như muốn rơi xuống, trong lúc nhất thời hiện lên vẻ mừng rỡ cùng khiếp sợ, sắc mặt trở nên cổ quái. Đợi khi Kiều Kiều lao tới gần, hỏa lực càng đặc hơn tựa như thiêu đốt một thân áo bào thành tro, Hồng Lăng mới giật mình tỉnh lại!

Nàng mạnh mẽ quay người, thỉnh thích, một đạo quang vụ đột nhiên nổ tung, âm thanh vù vù đột khởi, sau đó là một bức ảnh màu đen cấp tốc bắn về phía ngoài phòng khách.

Thế đi như điện quang!

- Đừng chạy!

Kiều Kiêu tức giận đến phát điên, muốn đuổi theo ra ngoài.

- Được, được!

Lăng Phong lập tức bước lên ôm lấy cánh tay nàng, nhìn nàng như một con mèo điên kêu loạn, trong lòng đặc biệt cảm thấy buồn cười.

Thình lình Lăng Phong "A" một tiếng thở nhẹ, nhìn về phía cánh tay phải, nhin không được đỡ khóc, đỡ cười nói:

- Người là tiểu cầu sao?

Chỗ cánh tay phải, một vết răng in lên, không hề nghi ngờ tự nhiên là kiệt tác của Kiêu Kiêu đại tiểu thư.

- Khụ khụ, mau buông tay ra nhanh một chút, không đúng, là bỏ mồm ra.

Lăng Phong nhẹ nhàng vẫy vẫy tay.

Kiều Kiêu thật giống con chó nhỏ cổ chấp dính lên cánh tay Lăng Phong, nhân thần vô cùng kiên định. Thấy thế, Lăng Phong thở dài:

- Được rồi.

Hắn thuận thế thu hồi toàn bộ năng lượng cương khí phòng hộ.

Kiều Kiêu ghi lại trên tay Lăng Phong dấu vết hai hàm răng không sâu không cạn, mới vừa cảm thấy mỹ mãn ngẩng đầu lên.

- Hải lòng chưa?

Lăng Phong bắt đắ dĩ hơi vung tay lên, cương khí thoáng vận chuyển liền đem dấu răng tiêu trừ, ban đầu khi ở trong Sư Tâm Học Viện tu luyện, tiểu nha đầu này mỗi lần bị mình đoạt hỏa hệ nguyên lực ẽ cắn một cái. Hơn nữa không cho Lăng Phong cam tâm tình nguyện buông bỏ phòng ngự.

Thương thay cho Lăng Phong, rất lâu đều phải tỏ ra không giận.

"Hừ" cái miệng nhỏ của Kiêu Kiêu giấu lên, hiển nhiên vẫn tức giận:

- Phôi nữ nhân, dám nói ta không có mùi vị nữ nhân!

Nàng buồn bực nhìn bộ ngực của mình, còn nhớ đến chỗ ngực nhô ra vừa rồi của Hồng Lăng, nhất thời có chút nhụt chí và uể oải.

Thanh âm của nàng rất phiền muộn nói:

- Mộc Đầu, người nói ta có phải rất không có mùi vị nữ nhân không?

- Ách!

Lăng Phong nhìn đôi mắt trong suốt của nàng, âm thầm lau mồ hôi lạnh, lúc này mà trả lời sai, là sẽ chết người, hắn cũng không muốn trên tay tràn đầy dấu răng. Vì vậy, Lăng Phong lập tức làm ra bộ dáng chính nghĩa:

- Ai nói? Kiêu Kiêu tiểu thư có vị nữ nhân nhất!

- Thật sao?

- Tuyệt đối là thật!

Lăng Phong bật người cam đoan.

- Hi, vậy người tuyệt sẽ không thích phôi nữ nhân như vậy chứ?

Kiều Kiêu là tiểu nữ hài, phiền não tới nhanh mà đi cũng nhanh, lập tức đã hải lòng.

Trong lòng Lăng Phong tràn đầy một mảnh ảm áp, nhẹ nhàng lấy tay nhéo chóp mũi của nàng:

- Đương nhiên.

Từ thâm tâm mà nói, hần cũng tuyệt không thích nữ tử như Hồng Lăng, có thể đem bản thân ra giao dịch.

499. Chương 456: Nhập Môn Khó Khăn.

- Đi thôi, ta mang nàng ra ngoài mua đồ. Tới Ly Hỏa thành, chúng ta vẫn chưa từng đi xem qua.

- Ừm.

Kiều Kiêu nhảy nhót nói:

- Nghe nói nơi này có rất nhiều đặc sản, ta muốn mua nhiều một ít.

Bị Kiêu Kiêu ngắt lời một phen, Lăng Phong chú ý mới vừa rồi Hồng Lăng rời khỏi biểu tình có chút quỷ dị. Chỉ cho rằng là nàng không muốn cùng Kiêu Kiêu phát sinh xung đột nên mới đột nhiên rời khỏi, tuyệt không nghĩ tới cái khác.

Nhìn Kiêu Kiêu lú lú bên người, Lăng Phong tựa như nhớ tới khoảng thời gian hài lòng làm môn hạ của Mạch Kha ở Tinh Lam thành.

Đó là những ngày tháng chân chính an lành, tuy rằng ngắn ngủi, nhưng đủ để khắc cốt ghi tâm.

Thời gian yên ổn bao giờ cũng ngắn, trú địa của Sáng Tông ngày càng có xu thế nóng hơn.

Chỗ đáng để coi trọng nhất trong tông môn giao dịch là nội tràng đại hội giao dịch này. Chủ tịch thường là các đại trưởng lão trong các tông phái nắm giữ. Nếu có thể nhận được sự cho phép của bọn họ, đối với thời gian phát triển sắp tới của tông phái mình tự nhiên là có lợi thật lớn.

Vô Tẩn Hoang Nguyên các đại thế lực san sát, tự nhiên những tông phái lớn nhỏ cũng rất nhiều, nhưng không phải tất cả tông phái đều có tư cách để tham gia nội tràng giao dịch. Muốn được tham gia phải được người chủ sự cho phép, đồng thời đạt được mời chào của một trong thất đại tông phái.

Nói chung ít nhất tông chủ phái mình cũng cần phải có thực lực cấp bậc Linh Giả, bằng không nếu a miêu a cầu cũng có thể tham gia, vậy đại hội tông môn giao dịch cũng đảm đương không nổi thanh danh này.

Bảy người Lăng Phong, Thích Thiên Ách, Kiêu Kiêu, Hải Tư Lam, Du Thiên Trì, Tào Kế Suất, Tuyết Niệm từ sớm đã đi tới chỗ tổ chức đại hội.

Ở một ngọn núi cách Ly Hỏa thành trăm dặm.

Trong mấy người trừ Du Thiên Trì cùng với Hải Tư Lam, thì còn lại đều có thực lực Linh Cấp, nên đi cũng cực nhanh. Không cần bao lâu đã tới dưới chân núi.

Ngọn núi này chiếm diện tích cực lớn, cỏ cây xanh tốt, khiến lòng người thanh thản, tràn ngập sức sống.

Nhìn thẳng về phía Vân Sơn Phong, trong lòng Lăng Phong nổi lên một tia gợn sóng: Có thể đặt chân tới nơi này, đồng nghĩa với bản thân chân chính bắt đầu tiến thân vào cao tầng của Vô Tẩn Hoang Nguyên!

- Hắc, Mạc Tà Quân năm đó cũng từng nghĩ muốn đi vào nội tràng của đại hội giao dịch, chẳng qua...

, Du Thiên Trì lắc đầu, trong giọng nói có chút phức tạp và khó khăn.

- Hần đã có tu vi Linh Sĩ, chẳng lẽ còn chưa đủ tư cách sao?

Lăng Phong kinh ngạc hỏi, từ biểu hiện có chút xa lạ đối với đại hội tông môn giao dịch của Du Thiên Trì, có thể thấy năm đó mức độ tham gia của Tà Quân Tông không sâu, có lẽ cũng không hề tham gia qua nội tràng của đại hội giao dịch.

Du Thiên Trì thở dài thật sâu:

- Nói dễ vậy sao!

Mấy người vừa đi vừa nói chuyện, Lăng Phong mới dần hiểu rõ nguyên nhân trong đó. Nói chung, muốn tham nội tràng giao dịch phải được một trong thất đại tông phái hỗ trợ dẫn kiến. Bằng không cho dù có

thể miễn cưỡng tiến vào cũng khó tránh khỏi bị cô lập. Tự nhiên nếu có thể được một trong tam tộc Long, Phượng, Yêu dẫn kiến, hiệu quả tốt lắm. Bất quá độ khó thật quá lớn, cái này cũng không có ai đủ can đảm để vọng tưởng.

Đây là nguyên nhân khiến cho loại "dẫn kiến" này dần trở thành một quy tắc ngầm không thể thiếu, các đại tông phái tham gia nội tràng giao dịch thường ở đây thương lượng xem hai bên buôn bán cái gì, lại có điều cấm kỵ nào không. Tất cả những chuyện này đều trở thành nhận thức chung ở đại hội, bằng không tông phái mình khó tránh khỏi xảy ra va chạm không cần thiết với tông phái khác.

Thậm chí, một số tông phái ngày thường tích lũy thù hận với nhau cũng có thể giải quyết ở đại hội. Một khi đạt được công chứng, sau chuyện này song phương cũng không được tái gây hấn, nếu không chính là khiêu khích đối với người chủ sự và thất tông.

Đây cũng là chỗ hấp dẫn không ít tông phái. Cũng khó trách Vi Tiểu lại đem ngày quyết chiến với Bàn Phiến Vân vào ngày đại hội giao dịch. Một khi có thể thắng, không chỉ tự thân thực lực đề thăng, mà cả uy vọng cũng là bay lên không thể tưởng tượng được.

- Thì ra là thế.

Lăng Phong hơi gật đầu, có chút kỳ quái nói:

- Nay sao hai vị tông chủ kia không nói giúp Sáng Tông chúng ta dẫn kiến một chút nhỉ?

Lời này vừa nói ra, Du Thiên Trì dùng nhãn thần khinh bỉ không gì sánh được nhìn về phía hắn, cảm giận muốn nói muốn nói sau đó lại thở dài một tiếng buông tha, ngược lại càng khiến cho Lăng Phong có chút khó hiểu.

Ngay cả bọn người Tào Kế Suất cũng dùng nhãn thần vô cùng phiến muộn nhìn hắn, như kiểu nhìn một lão phú hào đang khóc lóc kể khổ, nhất thời, mọi người đều cảm thấy Lăng Phong có chút đáng đánh.

Lăng Phong không biết, tông phái này nếu muốn được thất tông dẫn kiến, tự nhiên cần bỏ ra không ít lợi ích, sau đó mới có một cơ hội. Đồng thời, do nhà ai dẫn kiến, ngày sau tông phái liền đóng lên mình ấn ký của họ. Tuy rằng chưa chắc đã nhất định cứng nhắc như vậy, nhưng cảm giác lại như là đi thử.

Mạc Tà Quân mặc dù cường giả cấp Linh Sĩ, nhưng ở phương diện giao thiệp thực sự có chút khiếm khuyết, hắn cũng không phải hạng người quen a dua nịnh hót, do đó cũng không có tông phái nào nguyện ý dẫn kiến giúp hắn.

Mà Lăng Phong lại rất khác biệt, hắn vừa xuất hiện ở Ly Hỏa thành, lợi dụng tác phong cường thế tuyệt đối hung hăng chà đạp Thanh Mộc tông một phen, sau đó lại cùng Huyền Nguyên chính diện đối kháng đạt được thắng lợi.

Kể từ đó, tự nhiên không ai dám khinh thị tu vi của vị tân tông chủ sáng lập tông phái này. Hơn nữa, Sáng Tông chủ bán sản phẩm chính là Tinh Chương! Không ai dám can đảm chọc vào một vị có lực ảnh hưởng như thế, cái này hai vị tông chủ Hàn, Yên cũng không làm điều thừa giúp Sáng Tông dẫn kiến.

Rõ ràng các khúc mắc trong đó, biểu tình của Lăng Phong có chút ngạc nhiên, hắn cũng hiểu rõ vì sao mấy người Du Thiên Trì lại có biểu tình như vậy. Nếu phải cần dẫn kiến mới có thể tham gia, e là bản thân không thể không mệt mỏi.

Bước chậm tới, dọc theo đường đi hoàn cảnh thanh nhã, u tĩnh. Không ít người như nhóm Lăng Phong đều phi hành tới đây. Nhưng khi tới gần ngọn núi này đều là hạ xuống, lựa chọn đi bộ.

Cái này càng làm cho Lăng Phong cảm giác được lực lượng cường đại của đại hội giao dịch chấn nhiếp!

Rất cục cựa đã tới gần nơi tổ chức đại hội.

Nơi này có vẻ hơi chật hẹp, có một lão giả râu tóc bạc phơ thủ hộ, ở bên cạnh hắn phân biệt có bốn gã đệ tử vô trang đầy đủ đứng đó.

Đợi đến khi nhóm người Lăng Phong đến gần, hai mắt lão giả chợt tĩnh, một luồng tinh quang bắn ra:

- Người tới từ đâu? Nếu không có tư cách tiến vào nội tràng, e là vô pháp đi vào!

Lăng Phong ngăn ra, tuy hắn không muốn mình có cảm giác quá mức hài lòng, nhưng cũng biết, dựa vào Huyền Nguyên truyền ra tin tức, e là hôm nay ở Ly Hỏa thành không thiếu người biết mình, lão giả này sao vẫn còn can lỗi?

Đồng thời, từ trên người hắn, Lăng Phong cảm giác được một cỗ địch ý mờ mịt.

- Hắc, lão đầu, chúng ta là Sáng Tông, nội tròng đại hội giao dịch của các người lẽ nào ngay cả tông phái chúng ta cũng không thể tiến vào?

Tào Kế Suất hơi đứng thẳng, có vẻ tà khí mười phần.

Chẳng biết tại sao, thằng nhãi này đối với khiêu chiến của danh môn đại phái bao giờ cũng cực kỳ nhiệt tình.

Mí mắt nháy nháy, lão giả tiện đà nhắm lại, nhàn nhạt nói ra vài từ:

- Sáng Tông? Chưa nghe nói qua!

Cước bộ ngừng lại, trong mắt Lăng Phong u quang lạnh lẽo chợt hiện. Nếu như nói trước đây gặp ngăn trở, hắn vẫn còn có chút hoài nghi, vậy hiện tại khôn thể nghi ngờ là tự tin! Lão giả này rõ ràng cố ý gây rối!

Kỳ quái, đại hội lần này là do Phượng tộc chủ sự. Lão nhân này hẳn là người của Phượng tộc, sao lại cùng mình đối nghịch?

500. Chương 457: Lạc Tinh Sa.

Mơ hồ lấy Lăng Phong làm trung tâm, trong phương viên mười trượng nằm trong bầu không khí vi diệu. Gió, tiếng nói, tất cả âm thanh bên ngoài đều yên lặng mất đi, tựa như nơi này trở thành một mảnh tĩnh mịch, có thể làm tất cả trở về yên lặng.

- Âm!

Một âm đạo âm thanh nặng nề tới cực điểm bạo nổ, trực tiếp vang lên tận sâu thẳm lòng người, làm cho tất cả mọi người đều không khỏi rùng mình.

Sau đó, "bùm" một tiếng liên thanh, thân thể tên lão giả râu tóc bạc phơ bỗng bay lên, trên mặt nổi lên vẻ sợ hãi. Hắn vỗ mạnh xuống đất, thân thể không gió mà tự di động, trong hư không tựa như một pho tượng phật lớn, thủ vệ cửa vào ở hư không vô tận.

Khi hắn ngồi xuống, một tảng đá cực lớn dĩ nhiên cũng bị vỡ thành từng mảnh.

Một tiếng quát giận dữ từ trong miệng lão giả phát ra:

- Tiểu nhi lớn mật! Lẽ nào người dám cường ngạnh xông vào sao?

- Hừ!

Lăng Phong cười nhạt, trên mặt lộ vẻ tươi cười, lạnh lùng nói:

- Ủm, như thế thì sao?

Bất kể ra sao, nếu lão giả này hạ quyết tâm muốn làm khó mấy người bọn họ, Lăng Phong tự nhiên sẽ không lựa chọn ăn nói khép nép để lấy lòng. Sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn đã hiểu rất rõ một khi tỏ ra yếu kém, vĩnh viễn không thể nhận được sự tôn trọng của người khác, thậm chí ngay cả thương hại cũng không thể nhận được!

Phương pháp duy nhất để nhận được người khác tôn kính chính là triển lộ ra thực lực của bản thân, thiên đại lý lẽ cũng phải cần quyền đầu mới có thể "nói" ra được. Hắn căn bản không định tổn nước miếng, Lăng Phong chấp tay sau lưng, bước đi về phía trước!

- Muốn chết!

Thấy thế, lão giả giận dữ, hung hăng vung hai tay lên, quát:

- Lạc Tinh Sa!

Từ trên người hần bỗng nhiên có chín cái xúc tua ánh sáng lao ra hư không, mỗi một cái xúc tua dài cỡ đầu ngón tay, sáng bóng, ôn nhuận như được trải qua mài dũa cả vạn lần, một khi chém xuống phát ra khiêu âm "vù vù" kịch liệt.

Lăng Phong bỗng cả kinh, lập tức nhắm hai tròng mắt lại, cước bộ tự thả phi thả bước giữa không trung. Trong sát na, quanh mình hần thời không dường như phát sinh dịch chuyển vi diệu. Bầu trời sáng sủa tiêu thất, bàn tay là một mảnh đen kịt như mực, vô hình trung tựa như một cái cối xay cực lớn đang thôi động.

Vạn Vật Sát!

Vèo vèo vèo, bảy thanh kiếm nguyên từ trong không trung tối đen như mực xuất hiện, tựa như bảy thanh cột trụ chống trời, đem Tinh Không đúc thành một cái thùng sắt.

Ngược lại chỗ lão giả tóc trắng, bốn phía dày đặc Hỏa Diễm, từng đóa tung bay, tựa như những chấm nhỏ vô cùng vô tận. Bảy cái xúc tua mang theo khiêu âm bạo tạc đâm thẳng vào hư không, sau đó trong hư không không ngờ xuất hiện một lỗ hồng, tinh quang dày đặc đổ xuống, nhanh chóng một quyền đầu lớn.

Lạc Tinh Sa!

Sao rơi như mưa, trải qua hàng vạn năm tới, một viên một khi rơi xuống cũng đủ để hủy diệt đại lục, nhấn chìm hải dương!

Tự nhiên lão giả tóc trắng cũng chưa thi triển chiêu này tới mức độ đó, nhưng hần thi triển cũng đạt được chân ý, uy lực không thể coi thường.

Lăng Phong hít sâu một hơi, bắt giác trong mắt hần cũng dày đặc ngân quang. Tâm tình đột nhiên trở nên trầm tĩnh vô cùng, tựa như tĩnh hải sâu thẳm vậy.

Trong mắt hần không còn có địch thủ, cũng không có lực công kích, chỉ có thuần túy năng lượng biến ảo, cường đại, suy yếu, quĩ dị.

Toàn bộ năng lượng khí tức đều hoàn mỹ hiện lên trong ý thức hải, phân tích từng cái!

Hai tròng mắt của Lăng Phong chợt tĩnh, chỉ một điểm:

- Ngừng!

Lão giả tóc trắng khổng lồ chế chín cái xúc tua mạnh mẽ vung lên, mượn lực vạn quân đè xuống. Mắt thấy chuẩn bị nghiền thành bột phấn, thế nhưng...

Một cỗ lực đánh vô hình truyền tới, chín khẩu tinh sa phảng phất như rơi vào mạng nhện, dừng lại ở giữa không trung! Chúng liêu mạng rung động, muốn thoát khỏi ràng buộc vô hình, chính là bảy thanh kiếm nguyên, nhưng không thể chuyển động được.

Trong mắt người khác, chúng vận chuyển với tốc độ cũng không nhanh, chỉ cần hơi ngưng mắt nhìn, lập tức sẽ cảm thấy choáng váng, nôn mửa ra.

Đối kháng!

Tinh sa cùng với kiếm nguyên phảng phất như có linh tính, một cỗ lực lượng từ trong kiếm nguyên luân chuyển sinh ra, lâm tường là chỗ năng lượng suy yếu, gắt gao dây dưa tinh sa, mà tinh sa liêu mạng muốn giãy dụa.

Trên mặt lão giả tóc trắng biểu tình hoàn toàn trở nên kinh hãi, không có chân chính giao thủ, mặc cho danh tiếng của Lăng Phong được lưu truyền thân ký ra sao, khi mọi người nhìn thấy hần cũng sẽ không coi trọng, bởi vì hần thật sự còn quá trẻ!

Trẻ tuổi như vậy, thật sự có thể có tu vi cường đại sao?

Lăng Phong dùng sự thực tuyệt đối làm kẻ khác khiếp sợ!

- Cẩn!

Trong ánh mắt khiếp sợ của lão giả tóc trắng, Lăng Phong nhẹ nhàng phun ra một chữ!

Kiểm nghe theo! Phun trào ra một đạo thuốc trụ trụ tiếp theo chỗ yếu đâm xuyên vào, hai bên hung hăng nhất loạn.

Răng rắc!

Chỉ nghe từng tiếng nổ truyền ra, chín khóa tinh sa đột nhiên bạo liệt, ngay cả hư không cũng hơi rung chuyển theo.

Lão giả tóc trắng mạnh mẽ kinh hoảng một chút, trên mặt dâng lên một mảng ửng hồng, một ngụm máu tươi từ yết hầu dâng lên, nhưng lại bị hắt nuốt xuống!

Lăng Phong đồng dạng cũng không chịu nổi, kiểm nguyên đã bị chấn động cường liệt, lực chấn động theo cách thức vi diệu truyền tới ý thức hải, linh hồn tựa như bị một cái búa tạ đập xuống, nhất thời hỗn loạn vô cùng.

Dù là như thế, nhưng cũng không nhìn ra chút gì từ biểu hiện của hắn, khuôn mặt hắn vẫn tựa như sắt thép cứng rắn, thậm chí ngay cả đường cong cơ thể cũng không chút sụt mẻ.

Một khi tinh sa bị chấn nổ, ngay sau đó mọi chuyển đã tốt hơn rất nhiều, chỉ thấy kiểm nguyên phát ra quang trụ, loạn trăm. Hai đồng, bốn đồng, tám đồng rồi tinh sa cuối cùng cũng bị cắt thành mấy nghìn viên, mỗi viên đều rất lớn/

- Tiểu nhi, ngươi cho là như vậy có thể phá giải một chiêu tinh kỹ này của lão phu hay sao?

Lão giả tóc trắng hai mắt chợt tĩnh, áp lực thật lớn làm cho mắt hắn tràn ngập tơ máu. Chợt quát một tiếng:

- Nổ!

Tức thì, toàn bộ mảnh tinh sa tựa như khí cầu sung túc bắt đầu bành trướng với tốc độ càng lúc càng nhanh, mức độ càng ngày càng cường liệt, chớp mắt công phu đã lan khắp nửa trượng. Bên ngoài có vẻ rất không ổn định, có thể dễ dàng nổ vỡ trong tức khắc!

Lăng Phong nhất thời cả kinh, gào lên:

- Mau lui lại!

Không cần hắn nhiều lời, Thích thiên Ách đã vung tay áo lên, bao lấy mấy người Hải Tư Lam bay thẳng lên trời. Rất rõ ràng, tên lão giả này có thể đối kháng cùng Lăng Phong đến giờ, tu vi tất nhiên đã là cấp bậc Linh Tôn! Một tên cường giả cấp bậc Linh Tôn muốn tự bạo, phát ra lực lượng đáng sợ tới mức nào? E là có đem phương viên mười dặm biến thành bình địa cũng không quá đáng! Hải Tư Lam cùng với Du Thiên Trì ngay cả Linh Cấp cũng không thể đạt tới, một khi xảy ra chuyện, bọn họ chính là những kẻ đứng mũi chịu sào!

- Chạy mau, là tự bạo!

Một số người vẫn còn ôm ý niệm xem cuộc vui trong đầu, nhất thời kinh hãi hét lên, ngay sau đó có người như đang trong ngày tận thế kêu rên lên:

- Linh Tôn! Là cường giả Linh Tôn muốn tự bạo! Chạy mau a!

Bọn họ cũng không có vận khí tốt như mấy người Du Thiên Trì, có cường giả Linh Tôn bảo vệ, không thể làm gì khác hơn là dựa vào tu vi của bản thân bắt đầu chạy trốn chết.

Vù! Vù! Vù!

Từng đạo thân ảnh như tên điện quang từ phía sau vọt tới, thỉnh thoảng có người đứng ở phía trước, lập tức bị người ở sau bổ tới một chưởng, nặng nề chém xuống.

Vì muốn bảo mạng, tất cả mọi người đều không rảnh, nên tự nhiên cũng không ai đi chỉ trích hành vi dã man của người kia.

- Dừng tay!

501. Chương 458: Biến Cố Lại Xảy Ra.

Trong khung cảnh hỗn loạn, một thanh âm lạnh lùng vang lên, ngay sau đó một thân ảnh Phương Thánh Nữ đáp xuống, thản nhiên nhìn về phía song phương đối chiến.

Lăng Phong cảm nhận được một cỗ năng lượng sôi sục như hỏa sơn vạn năm, mơ hồ muốn nổ tung, cái cảm giác uy hiếp cường đại này trực tiếp lay động linh hồn hắn, khiến hắn cũng không thể động đậy, chỉ cố gắng chống lại.

Khi trước rơi xuống miệng núi lửa, Lăng Phong liền hiểu rõ khi năng lượng cường đại tới trình độ nhất định thì có thể ràng buộc. Chẳng qua theo tự thân tu vi của hắn tiến triển rất nhanh, ngay cả Vực Năng đều nắm giữ, tự nhiên không để chuyện này trong lòng, không ngờ lúc này lại gặp phải.

Mắt nhìn về phía thánh nữ, hắn cười nói:

- Thánh nữ diện hạ, không phải Mộc mỗ không muốn dừng tay, cái này phải xem ý của quý trưởng lão!

Trong tiếng nói chuyện, hắn cũng không hề buông bỏ không chế năng lượng, Lăng Phong không muốn bị năng lượng bạo khai vô ý làm tổn thương tới bốn nguyên.

Phương thánh nữ khẽ nhún hàng mi thanh tú, mạnh mẽ nhìn lão giả tóc trắng:

- Minh trưởng lão?

Lão giả tóc trắng bình tĩnh, nhẹ nhàng nhìn Lăng Phong tràn đầy sát ý. Một đạo tơ máu nhện không được chảy ra.

- Minh Nhược Hải.

Thấy lão giả tóc trắng không thêm để ý, Phương thánh nữ thật sự tức giận, khuôn mặt âm trầm nói:

- Người lẽ nào muốn cả nội tràng đều bị người hủy đi sao? Tội này người chịu được sao?

Liên tục hai câu quát mắng không chút khách khí, rốt cuộc khiến ánh mắt của lão giả tóc trắng Minh Nhược Hải có chút thanh tỉnh, hắn khàn khàn nói:

- Thánh nữ, lẽ nào tôn nghiêm của Phương Tộc ta muốn tùy theo tên ngoại nhân này sao?

- Lão đầu, là người vô cớ ngăn cản chúng ta vào trong, sau đó lại xuất thủ khiêu khích, bây giờ đánh không lại còn đổ oan cho chúng ta làm mất tôn nghiêm của Phương Tộc là sao?

Giữa không trung, Tào Kế Suất nghe vậy không chút khách khí mắng luôn.

Hai tròng mắt của Phương thánh nữ dần ngưng trọng, từ trong lời nói hiểu rõ mấu chốt, biểu tình hơi lạnh lùng nói:

- Ta nói lại lần nữa, lập tức thu tay, bằng không đừng trách ta trị tội người!

Cuối cùng, Minh Nhược Hải nặng nề mà giẫm chân một cái, mười ngón tay liên tục đan xen, bạo phát ngân quang rồi thu liễm trở về niệm thức. Mất đi hắc không chế, những mảnh tinh sa kia bất quá cũng chỉ là một đồng vật chết, dưới kiếm quang do kiếm nguyên phát ra nhất thời bị triệt tiêu thành năng lượng thuần túy, tiêu tán sạch sẽ.

Phen đối kháng này, mặc dù có Thánh Nữ can thiệp, nhưng trên thực tế Minh Nhược Hải đã thua.

Thân là trưởng lão Phương Tộc địa vị cực cao, Minh Nhược Hải đã bao giờ chịu qua ức hiếp như vậy? Hắn hung ác nhìn thẳng về phía Lăng Phong, trên mặt hoàn toàn là một mảnh tàn lệ!

Minh Nhược Hải?

Lăng Phong hơi suy tư, liên tưởng đến Minh Tâm Thiện lần trước đột nhiên đến đây, sau đó lại bị mình đẩy lui, trong lòng có chút hiểu ra vì sao hắn lại đối xử với mình như vậy.

- Đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Phượng thánh nữ thật sự cảm thấy có chút đau đầu, thật vất vả mới giành được quyền chủ sự, kết quả lại xảy ra chuyện, suýt nữa tạo thành hỗn loạn cực lớn, khiến nội trằng đại hội giao dịch cũng không thể thuận lợi cử hành.

Càng khiến cho nàng rắc rối là trung tâm hỗn loạn lại là tộc nhân của mình, nếu xử lý không tốt, e là sẽ dẫn đến vô số tranh luận.

Đúng lúc có ý nghĩ này, một đạo thanh âm thanh linh vang lên, xen vào cuộc đối thoại của mọi người:

- Ha hả, thực sự là rất náo nhiệt a! Còn có Minh trưởng lão ở đây, lẽ nào hạng mục đặc biệt của đại hội tông môn giao dịch năm nay sao? Phượng Tộc các người thật đúng là thích nổi bật a!

Trong tiếng nói chuyện, một trung niên nam tử mặc kim sắc trường bào bước tới, hần khí vũ hiên ngang, giọng nói âm âm cực lớn tựa như thiên lôi chấn hưởng.

Phía sau hắn là sáu gã thanh niên, đều mặc một thân hoàng bào. Vốn là có chút tục khí, nhưng rơi vào trên người bọn họ lại đặc biệt khiến kẻ khác cảm thấy vô cùng hài hòa, dường như nhóm người này nên dùng màu sắc quý khí như vậy phụ trợ.

Long Tộc!

Nhân thần của Lăng Phong ngưng trọng, từ tình hình xuất hiện trong chuyến đi này, hắn nhất thời nhớ đến mấy người Giáo Thanh Phong đã từng thấy qua trong Hắc Nguyệt Trấn. Tuy rằng trang phục có chút khác biệt, nhưng khí thế toát ra trên người cũng là độc nhất vô nhị, tự nhiên không thể nghi ngờ chính là Long Tộc!

Nhìn thấy nam tử xuất hiện, sắc mặt Phượng thánh nữ càng thêm khó coi, nàng lạnh lùng nghiêm mặt nói:

- Bất quá chỉ là trưởng lão bốn tộc cùng với Mộc tông chủ luận bàn góp vui một chút thôi. Hiếm khi Giáo Chu tộc trưởng tới sớm như vậy, thật khiến trên dưới bốn tộc cảm kích không thôi.

Phượng thánh nữ có thể trong thời gian cực ngắn tạo được danh tiếng như vậy, cũng không chỉ nhờ vào lực uy hiếp của Phượng Tộc, mà tự thân mưu lược quyết đoán của nàng cũng không phải chuyện đùa. Một lời này nói ra liền đem một phen xung đột rất lớn bỏ qua, không để ý tới khiêu khích của Giáo Chu, ngược lại đem sự chú ý của mọi người đẩy qua hần.

Kể từ đó, hai người chủ trì của Phượng Tộc và Long tộc có vẻ đặc biệt phối hợp.

Sắc mặt của Giáo Chu nhất thời trở nên khó coi. Lần trước hắn đã chịu thua thiệt của Phượng thánh nữ, trong lời nói của nàng có ẩn chứa cạm bẫy, hôm nay giao phong lần thứ hai, vẫn không địch lại, không khỏi bực mình không ngớt. Hắn hắc hắc cười nhạt, nhìn về phía Lăng Phong:

- Nguyên lai vị này chính là Mộc tông chủ danh tiếng cực lớn đã sáng lập ra Sang Tông sao, ngưỡng mộ đã lâu!

- Giáo tộc trưởng quá khách khí rồi, thực không dám nhận.

Lăng Phong vẫn chấp tay cười nói, hắn nhìn ra Giáo Chu có ý muốn mời chào mình, không khỏi dở khóc dở cười: Không kể mình đã đoạt ngọc bích Long Tộc, một khi bị vạch trần liền lập tức tạo thành thâm cừu đại hận với họ. Chỉ riêng thù oán của Thích đại ca cũng đã định trước song phương không thể hợp tác!

Đừng nhìn lúc này Giáo Chu đối với mình khách khí, nếu để hắn biết hai bên tồn tại thù hận, chỉ sợ lập tức xảy ra quyết chiến.

- A, nếu đã đến, mời Mộc tông chủ theo ta nhập tràng thôi.

Phượng thánh nữ gơ tay mời, nhìn Lăng Phong cùng với Giáo Chu cười duyên, trong lòng nàng âm thầm gấp gáp nếu để Lăng Phong cùng với Giáo Chu giao hảo, e là cũng không thể mời vị sư tôn thần bí kia của hắn đến chữa thương cho tộc trưởng nữa.

Ôm ý niệm này trong đầu, Phượng thánh nữ tiến lên một bước, xen vào giữa hai người.

Long Tộc muốn mời chào Lăng Phong, mà Lăng Phong cùng với bọn họ có thâm cừu đại hận. Phượng Tộc đồng dạng cũng có dự định, chính là bất kể Lăng Phong có hung hăng làm nhục Minh Tâm Thiện, chỉ cần

là vị sư tôn vân du tứ phương kia khiến cho hắn có thể giảng hòa, hai phe này đều không thể quá mức đắc tội, lại cũng không thể quá mức thân cận.

Nhất thời Lăng Phong cũng cảm thấy rất đau đầu, không hề thua kém cảm giác của Phượng thánh nữ.

Bây giờ, cho dù người chậm chạp cũng nhận ra bầu không khí vi diệu giữa sân, các tông phái tới tham gia nội tràng cũng ào ào dừng lại, đứng cách xa nhóm người Lăng Phong, sợ bị liên lụy. Tuy rằng có thể phát đạt rất nhanh, nhưng không cẩn thận rất dễ bị giẫm vào chân.

Những tông phái này tự nghĩ còn chưa có thực lực để gánh sự tình bực này, vì vậy lựa chọn kế sách bo bo giữ mình!

- Thánh nữ điện hạ!

Thân thể Minh Nhược Hải hơi di chuyển, ngăn đám người Lăng Phong lại. Hắn cứng đầu nói:

- Vị tông chủ Sáng Tông này căn bản không trải qua đại tông phái đề cử, nếu bây giờ đi vào nội tràng, e là quá mức phá hoại quy củ đi?

502. Chương 459: Thất Tông Biểu Quyết.

Con mắt hắn phi thường rõ ràng, chính là không muốn để Lăng Phong tiến vào nội tràng!

Sắc mặt của Phượng thánh nữ càng thêm băng hàn, không đợi nàng lên tiếng, Giáo Chu bên cạnh liền "A" một tiếng, lộ ra dáng tươi cười hứng thú:

- Nguyên lai ngay cả nhân vật như Mộc tông chủ cũng cần dẫn kiến sao, vậy Vô Tận Hoang Nguyên còn bao nhiêu thế lực đủ tư cách tham dự đại hội? Ha ha, nếu Mộc tông chủ không chê, không biết có thể để cho Giáo Chu cơ hội dẫn kiến không?

Lời này của hắn vô cùng tinh tế, ra vẻ làm thấp đi danh vọng của Long Tộc, nhưng lại không để người ngoài khinh thị, trái lại nhờ đó mà giao hảo với Lăng Phong.

- Ta thấy là không cần.

Ánh mắt sắc bén của Phượng thánh nữ rơi trên người Minh Nhược Hải, hận không thể hung hăng đá hắn bay trở về Phượng Tộc, thế cục lúc này đã hỗn loạn như thế, tộc trưởng trọng thương chưa lành cần phải kết giao với ngoại viện cường đại, huống chi Sáng Tông vẫn còn nắm giữ kỹ nghệ luyện chương thần bí khó lường, đúng là đối tượng cần giao hảo.

Chính là Minh Nhược Hải lại vì một chút tư oán, nhiều lần đẩy Sáng Tông về phía đối thủ, sao không khiến nàng giận dữ đây?

Phượng thánh nữ nặng nề bổ sung:

- Sáng Tông thực lực phi phàm, có thể tới tham gia đại hội tông môn giao dịch, chính là làm rạng rỡ đại hội, Phượng Tộc chúng ta cầu còn không được! Cho dù muốn dẫn kiến cũng nên do chúng ta làm mới phải, sao có thể để Giáo tộc trưởng vất vả!

Một đạo âm thanh tựa như gió lạnh băng hàn vang lên, Phượng thánh nữ dừng ở Minh Nhược Hải, nói ra từng chữ:

- Ta muốn mời Sáng Tông tham gia nội tràng giao dịch, sẽ không ai phản đối chứ?

Minh Nhược Hải dưới uy áp ngưng trọng của nàng, chậm rãi ngẩng đầu lên, từng tắc cúi xuống, âm thanh "răng rắc" vang lên, tựa như không phải cúi đầu, mà như tiếng sắt thép!

Nhìn thấy Minh Nhược Hải rút cuộc im lặng, Phượng thánh nữ thở một hơi, đang muốn mời Lăng Phong tiến lên. Bỗng nhiên, một đạo thanh âm phát ra:

- Ta, Huyền Nguyên Tông, không đồng ý!

Đúng là Huyền Nguyên!

Bây giờ hấn xem không còn chậ vật như lúc đầu bị Lăng Phong làm nhục, một thân lam bào, tư thái tiêu sái, tựa như thần nhân bài phong ngự khí mà đến.

- Huyền Nguyên tông chủ, ý của ngươi là gì?

Trong mắt Phượng thánh nữ xẹt qua vẻ kinh ngạc, hiển nhiên cũng có chút không rõ lắm Huyền Nguyên đến tột cùng là có dụng ý gì, vì vậy nàng trầm giọng hỏi.

Nhân thần rất trực tiếp rơi trên người Lăng Phong, một âm thanh như đinh đóng cột phát ra, Huyền Nguyên nói vô cùng rõ ràng từng chữ:

- Ta cảm thấy, Sáng Tông này chưa đủ tư cách đến tham gia nội tràng đại hội giao dịch!

Lời này vừa nói ra, trong tràng vô luận là Phượng thánh nữ hay Giáo Chu đều không nhin được sững sốt.

Lần trước chuyện Huyền Nguyên Tông cùng với Sáng Tông xung đột, cả Ly Hỏa thành đều sôi sục. Hơn nữa căn cứ theo tin tức bọn họ đạt được, cùng với sau khi phát Thuật Luyện Sư đi tới Sáng Tông để kiểm nghiệm, có thể xác minh không lầm.

Sáng Tông nắm giữ Tinh Chương xác thực vượt qua Huyền Nguyên Tông! Suy luận theo lẽ thường, căn cơ mạch máu của Huyền Nguyên Tông bị Sáng Tông khiêu động, dưới tình huống bất lợi, trừ phi lảng lạng chờ đợi Sáng Tông phạm sai lầm, rồi phản kích, bất kỳ cử động nào khác đều là ngu xuẩn.

Nhưng là Huyền Nguyên lại khiêu khích trước mặt mọi người!

Lẽ nào hấn có chỗ dựa nào sao? Hay là vị tông chủ này chịu đả kích quá lớn nên bị điên rồi?

Không biết vì sao, trong lòng Lăng Phong đột nhiên hiện lên một tia cảm giác không ổn, tựa như một âm mưu lớn đang yên lặng diễn ra, Huyền Nguyên tựa như bóng ma đang giương nanh nhe vuốt.

- Hôm nay thực sự là mặt trời mọc từ hướng tây rồi, mọi chuyện sao đều khác thường như thế nhỉ?

Tào Kế Suất cười hắc hắc, hấn chỉ đảo qua Minh Nhược Hải, tiện đà nhìn lên người Huyền Nguyên:

- Nếu Sáng Tông cũng không đủ tư cách, vậy còn bao nhiêu tông phái đủ tư cách? Lẽ nào nội tràng đại hội giao dịch này phải nhờ vào một số thế lực thấp kém đến chống đỡ sao?

Lời này của Tào Kế Suất nói ra lại rất chuẩn, cho dù kẻ ngốc cũng nghe ra hấn đang khiêu chiến Huyền Nguyên. Ý tứ của hấn vô cùng rõ ràng, Sáng Tông chúng ta không đủ tư cách, vậy Huyền Nguyên tông các người Tinh Chương ngăn chúng ta cũng không bằng, thì có tư cách chắc?

Lời này quả thực tương đương với nặng nề tát một cái lên mặt Huyền Nguyên!

Ngay khi tất cả đều cho rằng Huyền Nguyên muốn nổi bão, biểu tình của hấn lại vẫn trầm tĩnh như cũ, tựa như Tào Kế Suất căn bản không nói hấn. Bộ dáng bình tĩnh như trước, hấn nhìn Giáo Chu cùng với Phượng thánh nữ, nói ra từng từ rõ ràng:

- Quy củ của nội tràng đại hội giao dịch này chính là do thất đại tông phái chúng ta tiến cử hiền tài, trước kia chưa từng có ai dám phá hủy quy củ này. Cũng không ai không hiểu chuyện như vậy! Ta thấy Sáng Tông bất kể ra sao cũng không nên ngoại lệ mới phải chứ?

Thấy thái độ của Huyền Nguyên kịch liệt như vậy, Giáo Chu vẫn tranh đoạt vì Lăng Phong dẫn kiến sắc mặt cũng trầm xuống. Tam đại chủng tộc tự nhiên cũng có quyền dẫn kiến, chính vì quyền lực cân đối, bọn họ đều đem quyền lực này cho thất đại tông phái. Lúc bình thường cho dù muốn sử dụng phần lớn cũng không vì thế mà đắc tội thất đại tông phái, như vậy cũng không phá vỡ quy tắc ngầm/

Mặc dù Huyền Nguyên có chút càn quấy, nhưng nghĩ đến thân phận Thuật Luyện Sư cấp Linh Tôn, hấn không khỏi có chút kiêng kỵ. Về phương diện khác, Giáo Chu cũng mang tâm tình hả hê, chờ xem Phượng thánh nữ xử lý cục diện này ra sao.

Phượng thánh nữ dù sao cũng là chủ sự, Giáo Chu có thể lựa chọn im lặng theo dõi, nhưng nàng thì không thể. Song quyền âm thầm xiết chặt, nàng lạnh lùng nói:

- Huyền Nguyên Tông chủ, vậy ý của ngươi là sao?

Đối với Phượng thánh nữ không chút giận dữ, Huyền Nguyên cũng bình tĩnh nói:

- Ý của ta từ lâu đã rõ rồi, Sáng Tông nếu muốn tiến vào nội tràng, phải nhận được thất tông tán thành mới được.

Ngữ khí của hắn kiên định, một chút dư địa cũng không để lại!

- Vậy do Sát Tình tông chúng ta hỗ trợ dẫn kiến thì sao?

Đột nhiên, một đạo thanh âm lãnh liệt truyền tới, làm cho nội tràng nhất thời im lặng, tựa như tất cả đều bị đóng băng lại.

Tự nhiên có uy thế đặc biệt như vậy không ai ngoài Sát Tình Tông tông chủ Hàn Nguyệt Dạ!

- Nếu chưa đủ, còn có Ngọc Lan Tông chúng ta.

Mặt khác lại một đạo thanh âm nữa truyền tới, chính là Yên Vân La suất lĩnh đệ tử trưởng lão tông môn đến.

Hai đại tông chủ một trước một sau, đợi đến khi xuất hiện, đều biểu thị ủng hộ Sáng Tông, hoặc giả là ủng hộ Lăng Phong.

Gương mặt Huyền Nguyên nhin không được cứng đờ. Về âm nộ chợt hiện, nhưng rất nhanh bị hắn che giấu.

Xung quanh vang lên những tiếng nghị luận ào ào, làn trước giằng co, bây giờ lại thêm hai đại tông chủ biểu thị có quan hệ thân mật với Sáng Tông, chính là phần đồng minh này làm cho cảm giác không những rõ ràng.

Cái này cần quyết đoán tới mức nào? Sáng Tông rốt cuộc cho hắn bao nhiêu lợi ích, mới có thể làm cho bọn họ ra sức như vậy?

Nhất thời, tất cả mọi người đều không kìm được khiếp sợ nhìn về phía Lăng Phong!

- Được!

Phượng thánh nữ âm thầm thở dài. May mắn không cần bản thân làm ác nhân, nàng nói:

- Đã có hai đại tông chủ liên danh bảo đảm. Sáng Tông đủ tư cách tiến vào nội tràng, chư vị mời!

- Thánh nữ điện hạ chậm đã.

Đúng lúc này Huyền Nguyên lần thứ hai mở miệng, trên mặt hắn không có chút xấu hổ, mà vẫn rất bình tĩnh.

- Huyền Nguyên Tông chủ, ý của ngươi là gì?

Phượng thánh nữ lên tiếng mang theo phần nộ dày đặc. Huyền Nguyên nhiều lần làm vậy, khiến trong lòng nàng vô cùng tức giận

503. Chương 460: Đòn Sát Thủ Của Huyền Nguyên.

- Điện hạ hình như là hiểu lầm lời nói vừa rồi của ta. Ta nói Sáng Tông nếu muốn tiến vào, phải nhận được sự tán thành của thất đại tông phải mới phải.

Hơi liếc mắt nhìn hai người Hàn Nguyệt Dạ, Huyền Nguyên cười lạnh nói:

- Vẽn vẽn chỉ hai vị tông chủ bảo đảm thì chưa đủ.

- Huyền Nguyên Tông chủ, lời này của ngươi có ý gì?

Yên Vân La khẽ nhướn đôi mi thanh tú, trên mặt hiện lên vẻ không hờn không giận:

- Lễ nào hai tông phái chúng ta bảo đảm dẫn kiến, vẫn không so được với một tông phái các người? Hừ, Huyền Nguyên Tông người lễ nào cao quý như vậy?

Trong tiếng phản bác, Yên Vân La nhin không được nhìn Lăng Phong một cái, nàng cũng hiểu được biểu hiện của Huyền Nguyên có chút khác thường. Hắn dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy khiêu khích, đồng thời rõ ràng bị vây trong tình thế bất lợi, lại còn tỏ ra được như thế, nhất định là có chỗ dựa khác. Chính là đến tột cùng hắn dựa vào cái gì?

Đợi đến khi nhìn biểu tình trấn định của Lăng Phong, chút ba động trong lòng nàng mới dần yên tĩnh trở lại.

- Bản thân ta không có ý này.

Ngữ khí của Huyền Nguyên không nhanh, không chậm, xòe tay ra nói:

- Ta chỉ cảm thấy nếu quy củ cho tới đây đều có liên quan đến thất đại tông phái chúng ta, như vậy, quyền quyết định này hẳn phải do tất cả cùng quyết định mới phải.

- Người muốn thế nào? Nói thẳng ra đi, người nghĩ mọi người có nhiều thời gian rồi vậy sao?

Hàn Nguyệt Dạ trách mắng.

- Hàn tông chủ sáng khoái.

Huyền Nguyên tịnh không tức giận, hắn chậm rãi nói ra ý định của mình:

- Ý của ta là đợi thất đại tông phái tề tựu, sẽ do mọi người cùng nhau biểu quyết, lấy theo ý số người chiếm ưu thế, được chứ?

- Há có đạo lý này?

Yên Vân La quýnh lên, lập tức phản đối:

- Trước kia toàn bộ tông phái đều chỉ cần một nhà bảo đảm là được, từ bao giờ lại cần bảy nhà cùng nhau biểu quyết?

- Vậy cũng chỉ vì không có thời gian bàn luận, mà hiện tại thì...

Huyền Nguyên mở hai bàn tay ra, mang trên mặt vẻ mỉm cười cổ quái:

- Có!

- Người!

- Yên tông chủ!

Lăng Phong lên tiếng ngăn cản Yên Vân La tranh cãi, nếu cứ tiếp tục nói như vậy ngược lại sẽ khiến cho người ta nghĩ mình sợ, vì vậy hắn nói:

- Nếu hắn muốn biểu quyết, vậy cứ làm như vậy đi.

Kỳ quái, lẽ nào Huyền Nguyên nhiều lần giở trò chỉ vì muốn đả kích danh dự của Sáng Tông? Lăng Phong âm thầm suy nghĩ, trực giác nói cho hắn biết mọi chuyện không đơn giản như thế.

Bởi vậy, Lăng Phong dễ dàng thuận theo ý hắn, chủ động nhảy vào bẫy!

Làm trò với nhiều người như vậy, Lăng Phong thật sự muốn xem Huyền Nguyên định làm cái trò quỷ gì. Lấy thực lực của Sáng Tông hiện tại, cho dù kịch liệt đối kháng, vị tất đã sợ Huyền Nguyên Tông!

Lăng Phong tỏ thái độ, Hàn Nguyệt Dạ cũng không tranh cãi nữa, cùng nhau chờ đợi.

Trong đầu Lăng Phong rất nhanh liền hiện lên tự liệu về thất đại tông phái, âm thầm suy nghĩ mình có bao nhiêu phần thắng.

Mọi người trong tràng đều có tâm tư nghi ngờ, nhất thời, bầu không khí dường là vô cùng trầm mặc, yên tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

- Đến rồi!

Trải qua thời gian chừng nửa chén trà, trong đám người đột nhiên phát ra tiếng hô như tiếng chuông phá vỡ sự im lặng vào ban đêm. Khiến tâm tình kẻ khác nhất thời buông lỏng.

Chỉ thấy tiếng thở phì phò vang lên, Lý Vồng suất lĩnh vài tên trưởng lão Thanh Mộc tông tới, khi nhìn thấy mọi người đều đứng ở cửa vào nội tràng, hẳn thật ra cũng không quá ngạc nhiên, mà khí độ thông thả chấp tay nói:

- Tông chủ bốn tông không thể đến đây, tạm do Lý mỗ thay thế. Làm phiền chư vị đợi lâu.

- Ai đang đợi người!

Hàn Nguyệt Dạ không chút khách khí nói:

- Nếu đã đến, mau mau biểu quyết!

Lý Vồng hơi tỏ ra kinh ngạc. Chẳng hiểu sao Lăng Phong cứ cảm thấy biểu tình này của hắn có chút ra vẻ, tựa như cố tỏ ra là cường giả.

Đợi đến khi nghe Phương thánh nữ giải thích chuyện "biểu quyết", Lý Vồng mới lựa chọn, hắn theo Huyền Nguyên!

Lựa chọn này của hắn cũng không nằm ngoài dự liệu của mọi người, dù sao con của hắn cũng gián tiếp tổn thương trong tay Lăng Phong, nếu như ủng hộ Lăng Phong mới là có chút kỳ quái!

Người dẫn đầu Bức Tông là một vị lão giả, sắc mặt hồng nhuận tựa như trẻ con, ngũ quan có vẻ hiền lành, giữa trán có một vết màu hồng như con mắt thứ ba, làm cho hắn lệ khí vô cùng, cả người tản mát ra sát khí dày đặc.

Bên trái hắn chính là Hồng Lăng người vài hôm trước đã tới bãi phỏng Lăng Phong, rồi đột nhiên rời đi. Hôm nay nàng mặc trang phục có vẻ gọn gàng hơn nhiều, chính là nó lại đem vóc dáng nóng bỏng của nàng phụ trợ không bỏ sót chút nào.

Phía bên phải cũng là một nữ tử tuyệt mỹ. Nàng mặc một bộ khải giáp nửa người màu vàng nhạt, lộ ra một chút khe hở đỏ hồng, bên ngoài khoác trường bào màu xanh nhạt kéo tới đùi thì xẻ thành một cái rãnh, để gió nhẹ thổi qua làm cặp đùi trắng nõn như ẩn như hiện, làm lòng người nổi lửa.

Lăng Phong hơi kinh hãi, chỉ nhìn đơn thuần lão giả này thân phận có vẻ cao hơn Hồng Lăng một chút, mà Hồng Lăng lại là đệ tử quan môn của vị cường giả truyền kỳ Vi Tiểu của Bức Tông kia, thân phận cực kỳ tôn quý, Bức Tông còn có ai so được với nàng, lẽ nào vị lão giả này chính là Vi Tiểu sao?

Nhưng nếu đúng là Vi Tiểu, khí thế của hắn hẳn không kém Bàn Phiến Vân là mấy, đến nay khi nhớ tới uy thế vô cùng của Bàn Phiến Vân, Lăng Phong vẫn cảm thấy chấn động sâu sắc! Mà trước mặt lão giả này lại không đáng sợ tới mức đó.

Vì vậy, Lăng Phong lập tức phủ quyết suy đoán của bản thân, vậy người này rốt cuộc là ai?

Đột nhiên ngừng lại, lão giả mắt đỏ khựng người, không thềm nhìn bất kỳ ai, mà trực tiếp đem ánh mắt cừ hận chuyển về phía Lăng Phong. Khe nứt ở con mắt thứ ba phát ra quang mang.

- Lăng tông chủ cẩn thận, người dẫn đầu Bức Tông này chính là đại trưởng lão Dạ Côn Ngô, lấy tinh kỹ tinh tu Linh Hồn Hệ của hắn, tu vi so với Linh Tôn bình thường mạnh hơn một chút! Bên phải hắn chính là Bức Tông tông chủ Yêu Nguyệt Lung, tu vi của nàng cũng không thể coi thường. Bất quá nữ tử bên trái người cần đặc biệt chú ý, nàng là đệ tử quan môn của vị cường giả truyền kỳ Vi Tiểu, cơ trí bách biến, quyết không thể không để ý được.

Bên tai Lăng Phong truyền đến âm thanh của Yên Vân La, hẳn nhất thời gật đầu, thảo nào lão giả mắt đỏ biểu hiện tràn ngập địch ý đối với mình như vậy. Ban đầu khi ở tổng bộ của Áo La Thương Hội, một phần Cự Linh phân thân của hắn bị mình tiêu diệt, hơn nữa mưu đồ nhiều năm cũng bị phá hỏng, phần cừ hận này quả thực sâu như hải dương, song phương e là không có nửa phần khả năng hòa giải.

Về phần vị Bức Tông tông chủ Yêu Nguyệt Lung thực ra cũng không xa lạ gì Lăng Phong, hắn đã từng lợi dụng thần bí mệnh bài cướp đi tinh kỹ Tinh Chương của nàng trong Kiền Thiên Giới, không biết nàng có phát hiện hay không?

Trong đầu vừa xuất hiện suy nghĩ này, liền đã thấy một đạo nhân thần hoài nghi từ Yêu Nguyệt Lung chuyển đến.

Phượng thánh nữ nhìn thấy Bức Tông đến, vì vậy đem chuyện vừa rồi giải thích một phen. Sau khi nghe xong, Dạ Côn Ngô cười lạnh, nói:

- Bức Tông ta tự nhiên là ủng hộ Huyền Nguyên Tông.

Lời này vừa nói ra, nội tràng không ít người đều cảm thấy kinh ngạc. Từ biểu tình của Dạ Côn Ngô cùng với ngôn từ trong lời nói có thể thấy được, hẳn tựa hồ có ác cảm sâu đậm đối với Sáng Tông! Quái sự, Sáng Tông này trêu chọc Bức Tông từ bao giờ? Xem ra vị tông chủ Sáng Tông này không chỉ có bản lĩnh thu nạp đồng minh siêu phàm, mà ngay cả bản lĩnh gây thù của hắn cũng là số một số hai a!

504. Chương 461: Âm Phượng Truyền Thuyết.

Lãnh Tinh Dực cười:

- Yên tông chủ quyết định cũng là quyết định của gia sư, chúng ta ủng hộ Sáng Tông.

Thằng nhãi này nói thẳng đem chuyện Bằng Phiên Vân theo đuổi Yên Vân La lộ ra, làm cho nàng cũng không nhận được đồ mặt.

- Hắc, bây giờ là ba đều, phải xem tình hình tiếp theo ra sao.

Một giọng nói khẽ truyền ra.

- Đúng vậy, chỉ còn Thương Linh Tông, không biết dự định của bọn họ ra sao?

- A, Thương Linh Tông trước giờ hành sự cẩn thận, bọn họ hẳn sẽ chọn phương pháp ổn thỏa nhất đi? Ví dụ như Huyền Nguyên Tông này.

Không để mọi người chờ lâu, chỉ sau chốc lát, Thạch Ánh Chiêu mang theo Vũ Văn Dạ xuất hiện cùng một thiếu niên mập mạp, có chút non nớt, ánh mắt hiểu kỳ thỉnh thoảng lại đảo qua bốn phía, thực lực càng rất thấp, ngay cả Thánh Vực cũng chưa đạt tới.

Trừ hai người này, phía sau hắn tự nhiên cũng không thiếu những trưởng lão thành thực cùng với Thuật Luyện Sư.

- Thạch tông chủ tới thật đúng lúc.

Huyền Nguyên triển lộ ra một vẻ đáng tươi cười, chậm chạp nói:

- Chúng ta có thể chờ Thương Linh Tông giải quyết dứt khoát!

Nghe biểu hiện muốn thân cận của hắn, Lăng Phong cùng hai người Hàn, Yên không khỏi nhú mày, có chút lo lắng.

Thạch Ánh Chiêu sau khi nghe xong biểu quyết chi nghị, đầu tiên là lẳng lặng nhắm mắt suy nghĩ chốc lát, sau đó bàn tay tiện tay kéo thiếu niên bên cạnh, trực tiếp đi tới trước mặt Lăng Phong.

Đoạn hắn quát một tiếng:

- Thành nhi, mau bái Mộc tông chủ! Tạ ơn Mộc tông chủ dùng Dẫn Linh Tinh Chương giúp ngươi có thể dị biến thành công!

Ai?

Từng đạo nhân thần khiếp sợ đều hướng về phía Thạch Ánh Chiêu cùng với Lăng Phong, hai người từ bao giờ đặt qua quan hệ này? Thất đại tông phái tại Vô Tận Hoang Nguyên hiện tại đã có ba phái biểu thị ủng hộ Lăng Phong, cái này trước kia chưa từng có!

Trong sát na, sắc mặt Huyền Nguyên rốt cuộc có một tia biến hóa, vẻ ảo não nổi lên, hắn làm như thật không ngờ Thạch Ánh Chiêu sẽ làm như vậy, vốn là một kế hoạch không thiếu sót, lại để lộ chỗ sai.

Nam hài mặt mạp nhìn Lăng Phong, dưới sự chỉ điểm của phụ thân, cung kính hạ bái Lăng Phong, có chút xấu hổ nói:

- Đa tạ Mộc tông chủ.

Hắn không hề kể thừa chút sát khí nào của Thạch Ánh Chiêu, nhất cử nhất động đều có vẻ thiếu gia lưu loát vô cùng. Có lẽ Thạch Ánh Chiêu thấy nhi tử mình không có khả năng tu luyện nên cũng không bắt ép.

Lăng Phong mỉm cười đưa tay nâng hắn dậy:

- Ta không nhận nổi đại lễ này, chỉ là nhắc chân nhắc tay mà thôi. Người cần cảm kích nhất là phụ thân của ngươi, Thạch tông chủ vì ngươi mà đã hao hết khổ tâm đó. Trong thiên hạ này tấm lòng phụ mẫu là lớn nhất, ngươi đừng phụ lòng phụ thân ngươi đã vì ngươi mà bỏn ba khắp chốn.

Nghe Lăng Phong nói lời này, Thạch Ánh Chiêu lộ ra vẻ thoái mái, mà sắc mặt Huyền Nguyên tự nhiên là càng khó coi, vốn tưởng rằng đã có một đồng minh nhưng hiện tại hắn sợ rằng vị đồng minh này lại về phe địch nhân.

- Haizzz, Thạch tông chủ, rốt cuộc ngươi quyết định ra sao, đại gia hỏa đang chờ đó, nội tràng đại hội giao dịch lần này đã bị lỡ không ít thời gian rồi.

- Hắc hắc, còn cần phải nói sao? Thạch tông chủ chính là dùng hành động cho thấy lập trường rồi!

Tiếng nghị luận lại vang lên.

Trong biểu tình toát ra một tia xấu hổ, Thạch Ánh Chiêu hơi chấp tay với Lăng Phong:

- Chuyện của tiểu nhi, Thạch mạo khắc sâu trong lòng, ngày sau Sáng Tông nếu là có chuyện, Thạch mạo tuyệt không chối từ! Bất quá...

Chuyện vừa chuyển, hắn lại nói:

- Huyền Nguyên Tông chủ với Thạch mạo cũng có ân, sự tình lần này, xin thứ cho Thạch mạo chỉ có thể là chẳng giúp ai cả!

Một lời này nói ra không ít người đều kinh ngạc không hiểu, không đợi bọn họ, Thạch Ánh Chiêu cao giọng quát lên:

- Thương Linh Tông ta, bỏ quyền!

Bọn họ thật không ngờ, một tông phái có thể tiến vào nội tràng hay không vậy mà lại dẫn tới thất đại tông phái phân tranh, náo nhiệt như thế đã rất lâu rồi không thấy. Càng quan trọng hơn là tông phái này mới chỉ thành lập mà thôi. Hơn thế nữa người tinh mắt đều có thể nhận ra, nói là Sáng Tông không bằng nói Mộc tông chủ.

Vị Mộc tông chủ này mặt mũi thật lớn, Huyền Nguyên cũng là âm thầm thở dài, ánh mắt của hắn rơi trên người Phượng thánh nữ, ngũ khí có chút cổ quái nói:

- Đã như vậy, để thánh nữ điện hạ quyết định đi, được chứ?

Hàn, Yên hai người đều mơ hồ nhìn ra Phượng thánh nữ có thiên hướng về Lăng Phong, vì vậy lúc Huyền Nguyên đưa ra đề nghị này, bọn họ cũng không nhận được sững sốt: Huyền Nguyên lẽ nào đầu óc bị hỏng rồi?

- Bất quá...

Huyền Nguyên đột nhiên đem nhãn thần chuyển hướng về phía Lăng Phong, cuối cùng rơi vào Kiều Kiều đứng bên cạnh hắn, nói ra mưu đồ của mình:

- Có một việc khác, ta nhất định...

Âm hiểm nhìn Lăng Phong chằm chằm, trong ánh mắt Huyền Nguyên tràn ngập đắc ý không che dấu được, nói ra rõ ràng từng từ một:

- Vị bên người Sáng Tông tông chủ này chính là người mà Phượng Tộc các người tìm kiếm mười bảy năm nay đó! Vị nữ tử kia là người có thiên phú "Ám Phượng"!

Đột nhiên, một cổ bão táp lao thẳng lên trời, tiếng gió rít gào thê lương, tựa như khí lãng vô hình chuyển động trong không trung, làm cho không gian đang yên ổn bỗng trở nên như sóng biển gào thét!

- Tránh mau!

Một số người thực lực thấp giật mình né tránh, hoảng sợ nhìn về phía trung tâm cơn bão, chỉ thấy đôi mắt Phượng thánh nữ dần trở nên như một viên hồng bảo thạch, hỏa mang vô cùng vô tận từ trong đó phát ra, uy thế cường đại lan ra khắp xung quanh nàng, làm cho thiên địa đều bị biến sắc.

Vừa nghe thấy hai chữ "Ám Phượng" đột nhiên tâm tình Phượng thánh nữ trở nên bạo ngược, áp lực cực lớn từ thân thể nàng bộ phát ra đè ép xung quanh.

Minh Nhược Hải bên cạnh nàng cũng tỏ ra vô cùng phần uất, trên mặt hiện lên vẻ kinh hãi cùng điên cuồng cực lớn, mắt nhìn Huyền Nguyên lấp bắp nói ra từng chữ:

- Người nói là thật chứ? Thật sự là "Ám Phượng" sao?

Mười bảy năm trước?

Lúc Huyền Nguyên nói ra những lời này, những người đứng bên cạnh lão đều lộ vẻ suy tư. Những kẻ có trí nhớ tốt đều tỏ ra vô cùng hoảng sợ, càng khiến người ta liên tưởng đến ẩn ý trong những lời vừa rồi, không khỏi có chút thương tiếc nhìn về phía Lăng Phong.

Bọn họ biết nếu theo như lời nói của Huyền Nguyên là thật, thì mặc kệ Sáng Tông thỏa hiệp ra sao, e là hôm nay nhất định đắc tội với Phượng Tộc, nội trằng đại hội giao dịch này tự nhiên cũng vô pháp tiến vào. Chỉ cần là người biết chuyện mười bảy năm về trước đều chắc chắn rằng Sáng Tông coi như xong rồi, mọi chuyện không cần bàn cãi nữa bởi vì vị Mộc tông chủ kia đã phạm vào cấm kỵ của Phượng tộc.

- Tự nhiên là thật!

Huyền Nguyên nhìn Kiều Kiều, vẻ mặt tươi cười nói:

- Không tin thì Minh trưởng lão có thể tự mình kiểm tra một phen, xem lời ta nói có đúng hay không?

Minh Nhược Hải mạnh mẽ tiến lên trước một bước, quát lạnh:

- Tiểu nha đầu, có phải ngươi mang theo thiên phú "Ám phượng" hay không? Tự mình khai báo cho rõ ràng đừng để ta phải động thủ.

Lúc Huyền Nguyên nói ra câu nói kia, Lăng Phong mơ hồ cảm giác được có một ánh mắt đảo qua người mình. Khi hắn nhìn lại chỉ thấy Hồng Lăng biểu tình có chút tránh né. Không lẽ người phát hiện ra Kiều Kiều có thân thể Ám Phượng chính là Hồng Lăng sao? Tuy không rõ chuyện mười bảy năm về trước cũng như không rõ Ám Phượng là gì nhưng nhìn biểu tình mọi người xung quanh nhất là Phượng thánh nữ và Minh Nhược Hải, Lăng Phong có thể đoán được chuyện này khó giải quyết đến mức nào.

Tức thì hắn triệt để minh bạch nguyên nhân khác thường của Huyền Nguyên ngày hôm nay!

Nguyên lai Huyền Nguyên đã sớm cùng với Bức Tông cấu kết, mà bao nhiêu trù tính của hắn, đều vì một câu nói cuối cùng vừa rồi! Đầu tiên là dùng biện pháp tựa như cố ý gây sự, đem ánh mắt mọi người hấp dẫn về phía này, cuối cùng lại đem đòn sát thủ thật sự tung ra, ý đồ muốn Sáng Tông không thể né tránh được.

Về phần Cự Linh Ám Phượng...

Từ khi Kiều Kiều thức tỉnh nó tại Thâm Thủy thành, trong lòng Lăng Phong đã sớm hoài nghi. Sau đó lại nghe nàng thần kỳ tiến giai, càng lấy làm kỳ lạ, hiện tại rốt cuộc đã sáng tỏ, tất cả đều liên quan tới Cự Linh của nàng.

Tuy rằng không biết Cự Linh Ám Phượng này đến rốt cùng có lai lịch ra sao, nhưng Lăng Phong đem mọi chuyện xâu chuỗi lại, trong lòng hắn mạnh mẽ trầm xuống, kế tiếp e là sẽ phải đối mặt với nguy hiểm chưa từng có.

- Âm Phượng là vật gì vậy?

Đối mặt với Minh Nhược Hải chất vấn, Kiều Kiều tỏ ra khó hiểu.

- Được, nha đầu xảo quyệt! Muốn giả ngây giả dại lừa dối tiếp sao?

Minh Nhược Hải cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên mở bàn tay to chộp tới nàng. Quát lên:

- Vậy để lão phu tự mình xuất thủ, bức ngươi hiện hình!

Vừa rồi dưới uy áp của Phượng thánh nữ, hắn không hề xuất thủ với mấy người Lăng Phong, nhưng trong lòng tuyệt không buông tha. Nên ngay khi có cơ hội thì lập tức xuất thủ, điên cuồng tiến lên.

- Hừ! Lão đầu tử, tưởng ta sợ ngươi sao?

Kiều Kiều đối với việc hắn đột nhiên xuất thủ có chút khó hiểu cùng tức giận, trong lòng bàn tay mơ hồ hiện lên một đoàn thanh quang gào thét bất định. Sau đó bắt đầu hội tụ vào trung tâm, dần dần hình thành một lưỡi dao cực dày.

- Lấy thực lực Linh Tôn, khi dễ một tiểu nữ nhi, ngươi không ngại xấu hổ sao?

Đúng lúc đó, Lăng Phong ngừng cước bộ, gầm lên. Thân hình quỷ dị xuất hiện trước mặt Kiều Kiều. "Hô" một tiếng, tầng tầng lớp lớp quyền đầu đánh về phía Minh Nhược Hải!

Bình bình! Vù!

Năng lượng cực lớn va chạm, trực tiếp lan ra khắp không gian, khiến ở giữa hai người xuất hiện một mảnh chân không.

Lạc!

Hai người Lăng Phong nhện không được cùng thối lui vài bước. Nhìn lại, thân hình hắn tựa như lún đi một tấc, chỉ có tỉ mỉ quan sát mới phát hiện không phải đột nhiên hắn lún đi, mà là hai chân lún sâu dưới đất hai thốn.

Nếu không có Lăng Phong đứng lúc dùng cương khí tóm lấy thân thể, e là bị tầng năng lượng vừa rồi đứng trúng cũng đủ để hắn lún sâu vào lòng đất hơn mười trượng!

- Tiểu nhi càn rỡ, lão phu thật sự muốn xem ngươi có năng lực gì!

Minh Nhược Hải rít gào một tiếng, trên mặt nhất thời hiện ra hoa văn tinh minh, khiến cho khuôn mặt của hắn trở nên quỷ dị khó lường.

- Minh trưởng lão, ngươi mau dừng tay lại!

Hung ác quay đầu lại, trên mặt Minh Nhược Hải hiện ra thần sắc phẫn nộ, gần như rít gào nói:

- Thánh nữ điện hạ! Người này...

Khóe mắt Minh Nhược Hải như muốn rách ra, một chút tơ máu chảy xuống, thái độ lạnh lẽo khiến trong lòng kẻ khác nổi lên một cỗ hàn ý.

Phượng thánh nữ bị kiềm hãm, vẻ mặt cũng không khỏi xuất hiện vài phần do dự. Bất quá, phần do dự này chỉ chợt hiện qua mà thôi, nàng nói tiếp:

- Chân tướng sự thật đến tốt cùng ra sao, còn phải kiểm tra mới xác định được! Cứ tùy tiện nghe theo lời nói của Huyền Nguyên Tông chủ, mà chúng ta đã vội xuất thủ, thì có chút không thích hợp!

- Lời này của thánh nữ điện hạ có ý gì? Lẽ nào Huyền mỗ nói dối sao?

Huyền Nguyên vung tay áo lên, cả giận nói.

Phượng thánh nữ khẽ lắc đầu, nói:

- Ta tuyệt không ý này, chẳng qua chuyện này quan trọng, cần phải cẩn thận mà thôi.

Minh Nhược Hải hít một hơi thật sâu, lồng ngực phập phồng, miễn cưỡng nén tâm tình kích động xuống. Trong giọng nói của hắn mang theo vài phần lạnh lẽo, châm chọc:

- Vậy xin hỏi thánh nữ, nếu như có chứng cứ vô cùng xác thực, người có thể vì tộc nhân của mình mà lo lắng một chút hay không?

Lời này của hắn rõ ràng chỉ trích Phượng thánh nữ che chở cho Lăng Phong, mà không để ý đến tộc nhân.

Thân thể Phượng thánh nữ bỗng rung động một chút, sắc mặt trở nên trắng bệch, tràn ngập đau thương. Nàng sở dĩ có chút che chở với Sáng Tông, không có gì ngoài chút hảo cảm, đồng thời có lòng muốn mời được siêu cấp Thuật Luyện Sư phía sau Sáng Tông trợ giúp tộc trưởng chưa trị thương thế.

Không ngờ rơi vào trong miệng Minh Nhược Hải lại trở thành bỏ qua lợi ích của tộc nhân, một lòng che chở ngoại nhân!

Điều này làm cho nàng có chút không nói nên lời và chán nản!

Cố gắng hạ tâm tình, nàng bình tĩnh nói:

- Chỉ cần có thể chứng minh được, ta liền y theo hành sự của Minh trưởng lão! Bất quá, nếu kết quả nghiệm chứng không phải như vậy, Minh trưởng lão không được tiếp tục gây dơ.

- Được!

Minh Nhược Hải nhất thời hét lớn một tiếng, trong ánh mắt tràn ngập cửa hận nhìn Lăng Phong:

- Lập tức bảo nha đầu đằng sau người triệu hồi Cự Linh của nàng ra, nếu như nghiệm chứng không phải Âm Phượng, các người liền có thể tiến vào nội trảng đại hội giao dịch.

Lúc này có liên quan đến "Âm Phượng", nghe đồn trong Phượng Tộc có hai đại thiên phú huyết mạch rất mạnh, một là "Thiên Phượng", còn lại là "Âm Phượng"!

Một khi có hai đại huyết mạch này, tu luyện hỏa hệ nguyên lực trở nên đặc biệt trôi chảy, thậm chí nghe đồn dù không rèn bất kỳ phương pháp tu luyện nào, chỉ cần sau khi trưởng thành, với hai đại huyết mạch này trong người cũng có thể tấn chức Linh Cấp, đồng thời không chịu bất kỳ Hóa Linh Kiếp nào!

Cho dù người có thiên phú tuyệt hảo, từ lúc bắt đầu tu luyện tới cuối cùng khám phá bình cảnh, vẫn đỉnh Linh Cấp, cũng phải trải qua vô số cực khổ, hơi vô ý liền lập tức rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Nên nắm giữ thiên phú như vậy hoàn toàn không cần chút nỗ lực nào, cũng có thể vẫn đỉnh Linh Cấp sau khi trưởng thành. Có thể thấy lão thiên gia có chút ưu ái với người ta ra sao.

Nguyên bản, tất cả mọi người đều cho rằng đây chỉ là một truyền thuyết. Nhưng nghe đồn Phượng tộc trưởng hiện tại chính là người có huyết mạch Thiên Phượng! Liên tưởng tới một ít tin tức liên quan đến hắn thì vị tộc trưởng này căn bản bại hoại vô cùng, chẳng bao giờ tốn tâm tư tu luyện, nhưng kết quả lại tiến nhập Linh Cấp sớm hơn tất cả bạn bè đồng lứa, làm cho mọi người được mở rộng tầm mắt.

Cho nên, mọi người dần dần tin tưởng loại thiên phú bất khả tư nghị đó tồn tại. Thậm chí có người nói, Phượng thánh nữ hiện tại cùng đồng dạng có thiên phú Thiên Phượng!

Chính là, trời cao tựa hồ cảm thấy chỉ ban tặng Phượng Tộc một loại huyết mạch như vậy vẫn là thiếu rộng lượng. Vì thế quyết định đánh xuống huyết mạch Âm Phượng! Huyết mạch này đồng dạng cũng có thiên phú tu luyện không tưởng, càng quan trọng là Thiên Phượng cùng với Âm Phượng huyết mạch nếu cùng hội hợp có thể sản sinh biến hóa kinh người.

Biến hóa này đến tốt cùng ra sao, cũng không có tin tức truyền ra, thế nhưng từ đáy lòng mọi người cho rằng có liên quan tới việc đột phá đại viên mãn!

Chính kết quả phát sinh chuyện bất ngờ, không hiểu sao, không lâu sau Phượng Tộc tuyên bố truy bắt người có huyết mạch Âm Phượng kia! Lúc đó treo giải thưởng cao tới mức khiến vô số thế lực điên cuồng, nhưng cuối cùng lại không tìm ra được gì.

Từ mấy lời đối thoại của bọn người Minh Nhược Hải. Người xem mơ hồ đoán được đòn sát thủ của Huyền Nguyên cùng với đoạn bí sự này có quan hệ. Nhất thời đều cảm như hén, không ai dám lên tiếng, nếu như

bọn họ đoán không sai, thì hôm nay nhất định được thấy khúc dạo đầu của một giai đoạn huy hoàng trong lịch sử.

Mấy đạo ánh mắt đều hướng về Minh Nhược Hải, rồi Lăng Phong.

505. Chương 462: Nguy Cơ Chưa Từng Có.

Trong một mảnh ngưng trọng, khoe miệng Lăng Phong nhếch lên thành một đường cong tà dị, giọng nói nghe như bình thần nhưng lại ẩn chứa sự khinh miệt cùng đùa cợt:

- Kiểm tra? Người còn chưa xứng!

Người còn chưa xứng, bốn chữ vô cùng đơn giản tựa như một nhát búa ta triệt để đập nát bất cứ khả năng hòa hoãn nào giữa hai người.

Khuôn mặt Minh Nhược Hải tức khắc trở nên hồng đậm tựa như muốn phun máu, hoa văn trên nét mặt cũng bắt đầu điên cuồng vũ động. Như con vật còn sống dọc theo mỗi tia máu bắt đầu kéo dài ra bên ngoài, trong nháy mắt liền làm cho cả người hắn như trở thành ma vật chui lên từ Cửu u địa ngục vậy, hoàn toàn không còn chút khí tức nhân loại. Thân thể Phượng thánh nữ cũng bỗng nhoáng xuất hiện trước mặt Lăng Phong, bất đắc dĩ trầm giọng nói:

- Một tông chủ, hi vọng người có thể hợp tác một chút, cho chúng ta kiểm tra một phen. Ta có thể bảo đảm, cho dù chuyện này là thật, chúng ta cũng sẽ để nữ hài đằng sau người được an toàn.

Đối với lời nói của nàng, Lăng Phong chỉ thản nhiên cười, ngữ khí kiên định:

- Người của Sáng Tông ta, Phượng Tộc các người nói kiểm tra liền để kiểm tra, trên đời này nào có đạo lý như vậy?

Lăng Phong lại lạnh lùng liếc Minh Nhược Hải một cái, nói:

- Nếu như muốn động thủ, bốn tông có thể phụng bồi một chút.

Từ trong liên tiếp sự tình, Lăng Phong hầu như có thể khẳng định, trên người Kiều Kiều mang chính là Cự Linh Âm Phượng mà bọn họ tìm kiếm. Huyền Nguyên sở dĩ có thể vững tin cũng nhờ biết được tin tức từ chỗ Hồng Lăng.

Chỉ cần Kiều Kiều dựa theo lời bọn họ triệu hồi ra Cự Linh để kiểm tra, tất cả liền không còn cơ hội xoay chuyển.

Nhất là, Lăng Phong căn bản không biết bọn họ tìm người có loại Cự Linh thiên phú này làm cái gì, thì sao có thể vì một lời hứa hẹn của Phượng thánh nữ mà để Kiều Kiều mạo hiểm?

Bàn tay Lăng Phong ồ ạt nhìn như cực kỳ trấn định, nhưng thực ra đã chảy mồ hôi rồi. Phượng thánh nữ là Nhị Dung Linh Tôn, hơn nữa chỉ cần động, thì Minh Nhược Hải cùng Dạ Côn Ngô, Huyền Nguyên nữa, nhóm người của mình vạn lần không thể ngăn cản.

Hôm nay xem ra chỉ một chữ chạy thôi!

Hai người Hàn, Yên bên cạnh muốn nói lại thôi, Trong ánh mắt của họ tràn đầy áy náy nhìn về phía Lăng Phong, sự tình ngày hôm nay cho dù là đồng minh, bọn họ cũng vạn lần không dám nhúng tay vào. Làm thủ lĩnh của tông môn lâu đời, bọn họ vô cùng rõ ràng năm đó Phượng tộc vì tìm kiếm người có huyết mạch Âm Phượng kia mà điên cuồng ra sao.

Bất kỳ có ai dám làm trái, e là sẽ dẫn đến sự phẫn nộ của vị tộc trưởng đại viên mãn kia. Mặc dù có lời đồn Phượng Thiên Chính đang bị trọng thương không thể hoạt động, nhưng vô pháp chứng thực, nên không ai dám hành động thiếu suy nghĩ cả.

Dù sao, bọn họ cũng không chỉ có một mình, mà trên lưng còn mang theo áp lực rất lớn của người đứng đầu tông phái!

Vì thế hai người Hàn, Yên chỉ biết áy náy.

Loại thời điểm này, Lăng Phong tự nhiên cũng không trông cậy vào người khác, hắn chỉ đánh mắt với Thích Thiên Ách, hai người nhất thời tâm ý tương thông.

Như thế chỉ cần tình hình không đúng, Lăng Phong dự định đưa bọn họ thu vào trong thế giới quái hạp, sau đó triển khai toàn bộ thân pháp bắt đầu chạy trốn chết.

Đây là con bài chưa lật duy nhất của hắn, chỉ cần có thể thoát được nhất thời, tình hình sẽ sáng sủa hơn nhiều. Cho dù có nhiều cường giả hơn đuổi theo, Lăng Phong cũng quyết thi triển ra Hải Hòa Chiến Khải đem họ giết hết.

- Ha ha ha ha, thánh nữ diện hạ thực sự là có uy thế, cường bức người tham gia đại hội, thật khiến người ta kiến thức phong phạm của người chủ sự một phen.

Kim Long Tộc tộc trưởng Giáo Chu đột nhiên lên tiếng, trên mặt hắn mơ hồ hiện lên một tia cười nhạt:

- Giáo mẫu thật sự bội phục, bội phục a!

Lời này của hắn ngược lại không ngoài dự liệu của mọi người, dù sao Long Phượng nhị tộc chính là tử địch, lúc nhìn thấy Phượng tộc có thể tìm thấy huyết mạch đã thất tán từ lâu, Kim Long Tộc tộc trưởng tự nhiên không thể ngồi nhìn. Phượng tộc có thể tăng cường thực lực là chuyện mà Long Tộc không muốn nhìn thấy nhất.

Thấy hắn đứng ra nói chuyện, không hiểu sao Phượng thánh nữ cảm thấy nội tâm thả lỏng một cách kỳ dị, thế nhưng nét mặt vẫn là lạnh lùng vô cùng quát lên:

- Giáo tộc trưởng, đây là chuyện nhà của Phượng tộc ta. E là vẫn chưa tới lượt Long Tộc các người nhúng tay vào.

- Thánh nữ diện hạ nói như vậy là sai rồi, chuyện này chẳng những có liên quan đến Long tộc chúng ta, mà còn...

Lúc này Huyền Nguyên đột nhiên nói:

- Không sai! Giáo tộc trưởng nói đúng, chuyện này xác thực có liên quan tới Long Tộc!

Lần này, mọi người lại bị Huyền Nguyên làm cho hồ đồ. Dựa theo lẽ thường suy luận, nếu hắn đã trù tính nhiều thủ đoạn như thế, tự nhiên là vì đem Sáng Tông đánh xuống mười tám tầng địa ngục. Nhưng hiện tại hắn lại muốn dính dáng đến Long Tộc, đến tột cùng là có ý gì? Chẳng lẽ không biết Long Tộc nhìn bọn chúng với ánh mắt trái ngược sao?

Có sai lầm lần trước, lần này không có bất kỳ ai dám can đảm cười nhạo Huyền Nguyên.

Trong lòng Lăng Phong bỗng trầm xuống, hắn đoán được kế tiếp Lăng Phong muốn nói gì. Thật đúng là nhà đột gặp mưa gió suốt đêm a! Âm thầm lo lắng một chút, Lăng Phong đem đám người Tào Kế Suất triệu hoán đến gần chỗ mình.

Quả nhiên, Huyền Nguyên nhìn về phía Lăng Phong, ngữ khí mang theo vài phần tán thán:

- Vị Sáng Tông tông chủ này vô cùng không tốt, không chỉ mang theo mình kẻ có huyết mạch Âm Phượng, mà bản thân còn nắm giữ một bảo bối của Long tộc, cái này chính là ngọc bích Long Tộc!

Ầm!

Một lời này tựa như vạn tấn đầu đạn hạt nhân phát nổ, tạo ra sóng gió tận trời, nhất thời mấy đạo ánh mắt khiếp sợ đổ dồn về phía Lăng Phong. Ngay cả Minh Nhược Hải cũng là một bộ dáng sắp ngã ngửa tới nơi, lẳng lặng nhìn Lăng Phong, giật mình tới mức gần như quên đi cả cừu hận.

Khiếp sợ nhìn Giáo Chu, vẻ mặt hắn như ăn phải vỏ ốc, nói:

- Cái gì?

- Lời đó của Huyền Nguyên Tông ta đảm bảo là sự thật.

Trên mặt Dạ Côn Ngô hiện lên vẻ tàn khốc, lớn tiếng giải thích:

- Đến lúc này, ta cũng không che giấu nữa! Lúc trước ta biết được tin tức về ngọc bích Long tộc, đã từng phân thân Cự Linh đến gần cảnh nội Áo La đế quốc, cuối cùng thiếu chút nữa đoạt ngọc bích vào tay.

- Nhưng rồi lại bị kẻ khác nhúng tay vào! Mà kẻ đó chính là vị Sáng Tông tông chủ này! Và ngọc bích cuối cùng cũng rơi vào tay hắn.

Nghe lời này của Dạ Côn Ngô, Hồng Lăng vẫn đứng bàng quan bỗng hiện lên vẻ buồn bực vô cớ. Sau khi trở về nói qua chuyện của Lăng Phong, biết nếu chỉ một mình Bức Tông xuất thủ xác thực không làm gì được Sáng Tông. Nên cuối cùng nàng mới có chủ ý lớn mật là liên hợp với Huyền Nguyên Tông, mượn khí thế của Long Phượng nhị tộc áp đảo Sáng Tông!

Cho dù Lăng Phong cố tình phản bác, thậm chí đổ vấy cho Bức Tông, ở hoàn cảnh đó hắn cũng không thể nhận được tín nhiệm của mọi người. Dù sao ấn tượng ban đầu rất quan trọng, bọn họ đầu tiên là nghĩ huyết mạch Âm Phượng cũng ở bên cạnh Lăng Phong thì ngọc bích Long tộc sao lại không thể?

Vì vậy, Hồng Lăng sau khi trù tính kế hoạch này, liền lập tức thi hành. Quả nhiên nó đã phát triển theo tính toán của mình, có điều không ngờ trong lòng nàng lại nhiều hơn vài phần mất mát.

Long, Phượng nhị tộc, Huyền Nguyên Tông, Bức Tông cao thủ đều xuất hiện, vị tông chủ thần bí này dù có thiên đại thủ đoạn cũng không chạy trốn được đi?

506. Chương 463: Tâm Lạc Vô Ngân.

Những ánh mắt như điện giật hướng về phía Lăng Phong, mọi người đều đang vô cùng kinh ngạc. Có âm phượng thiên phù nữ tử trong truyền thuyết đi theo, cường hành phá hỏng kế hoạch trừ bị bao nhiêu năm của Dạ Côn Ngô, đoạt được Long Tộc ngọc bích...

Một loạt những sự việc đó, chỉ cần có được một trong số đó đã đủ rung động Vô Tận Hoang Nguyên rồi, nhưng vị tông chủ Sáng Tông này lại chiếm lĩnh toàn bộ!

Nếu như không phải bị Huyền Nguyên bóc trần thì e rằng không ai có thể biết được điều này.

- Một tông chủ, những lời Dạ đại trưởng lão nói là thật chứ?

Ngạo Nguyệt tiến lên một bước, chăm chú nhìn Lăng Phong. Mấy vị trưởng lão Phượng Tộc sau lưng cũng khẽ dịch chuyển, tạo nên một hình vòng cung xảo diệu vây chặt đám người Lăng Phong. Khí tức cường đại cuộn cuộn nổi lên, hình thành nên một bức tường vô hình không có lấy một khe hở.

Nét mặt Dạ Côn Ngô và Huyền Nguyên lúc này đều lạnh lùng và đầy sát ý, không hề có ý giấu diếm khí thế trên người, hai mắt đỏ ngầu dán chặt vào người Lăng Phong. Mắt Phượng thánh nữ ánh lên một tia lạnh lẽo, hồng mang trên tay càng phình to hơn, từng dải nguyên lực khí mang hồng sắc bạo trướng sau lưng, hình thành nên những sợi lông vũ dài gần nửa cánh tay. Lông vũ phát phơ, một đôi cánh ánh sáng xoe rộng khiến cả một khoảng không gian rộng gần ba trượng trước mặt trở nên ngưng trệ.

Lăng Phong thoáng rùng mình!

Hắn cảm thấy như mình vừa rơi xuống một vùng lầy, cảm giác dinh dính quẩn lấy từng tắc thịt trên người, không sao động dậy nổi.

Thịch thịch!

Nhịp tim đột nhiên trở nên chậm lại, cảm giác như đang có một tảng đá vạn tấn đè nặng lên tim khiến trái tim hắn không thể gượng dậy nổi, huyết lưu cũng trở nên trì độn.

Đáng chết!

Lăng Phong đột nhiên cảm thấy vô cùng ảo não, cảm giác này giống như cảm giác lúc hắn đối chiến với đám Tịch Tùng Tử. Lúc đó cũng bị sức mạnh cường đại bao phủ, lúc đó có muốn chui vào thế giới bên trong quái hộp cũng không thể. Không ngờ bây giờ lại phải trải qua một lần nữa, được cảm ngộ thêm một tầng diệu dụng của linh vực chi năng. Đáng tiếc...

Cảm ngộ này đến hơi muộn một chút!

Lăng Phong cảm thấy muốn động đậy một ngón tay cũng vô cùng khó khăn, dưới linh vực của phượng thánh nữ, hẳn có muện khu động quái hợp cũng không được.

Trừ phi động dụng hài hòa chiến khai, nhưng nếu làm vậy con át chủ bài lớn nhất của hắn sẽ bị bại lộ ngay lập tức, phải thế nào đây?

Thấy Phượng thánh nữ xuất thủ, Minh Nhược Hải biết ý thu lại khí thế, rút lui với một vẻ chờ đợi. Trên linh cấp, khoảng cách giữa mỗi tầng cách nhau một trời một vực!

Mặc dù cùng là linh tôn, nhưng trước mặt nhị dung linh tôn, linh tôn thông thường hoàn toàn không có khả năng kháng cự! Khiêu chiến vượt cấp chẳng khác gì trò cười, dù có vượt cấp linh khí trong tay thì kết quả cũng không có gì thay đổi.

Minh Nhược Hải tỏ ra vô cùng trấn định, trong lòng hắn, chỉ cần thánh nữ không ra tay che chở thì việc lấy mạng Sáng Tông tông chủ dễ như trở bàn tay!

Hắn không biết, nếu như nói trên thế giới này có một tên quái vật chuyên vi phạm định luật thì người đó chính là Lăng Phong! Vị Sáng Tông tông chủ rất khó dùng lý luận thông thường để suy đoán, đối với một tên yêu nghiệt hồi còn là ngũ tinh đã bắt thánh vực cường giả chịu thiệt mà nói, tất cả kinh nghiệm điều không thể áp dụng.

- Mộc tông chủ.

Phượng thánh nữ thoáng cụp mắt, giọng nói ẩn chứa một tia khó chịu mà nếu không nghe kĩ thì sẽ không thể nhận ra được:

- Ta sẽ vẫn giữ nguyên lời hứa, chỉ cần ngài để cho ta kiểm tra một lượt cô gái sau lưng, ta có thể đảm bảo an toàn cho trên dưới Sáng Tông!

- Hừ!

Lăng Phong chưa kịp đáp lại thì Ngạo Châu đã gầm lên giận dữ:

- Thánh nữ diện hạ! Cô nói vậy có bá đạo quá không? Không lẽ chỉ có việc của Phượng Tộc cô quan trọng, tộc bích của chúng ta rơi vào tay ai không quan trọng?

Hắn quay đầu chăm chú nhìn Lăng Phong:

- Mộc tông chủ, mong ngài cho ta một câu trả lời!

Mặc dù bên trong nội bộ Phượng Tộc thỉnh thoảng cũng có phân tranh, nhưng lúc đối ngoại thì họ vẫn là một. Dù tám ngọc bích bị mất thuộc về Thanh Long Tộc, có vẻ không liên quan đến Kim Long Tộc nhưng Ngạo Châu vẫn không dám bỏ qua, chẳng may truyền về tộc nội, hẳn nhất định sẽ bị tộc trưởng quở trách.

Đầu tiên ra sức bảo vệ, đến bây giờ lại làm mặt lạnh với nhau, có thể thấy Long Tộc từ xưa đến nay luôn hành sự theo phong cách chú trọng lợi ích thực tế. Nhìn thái độ của Ngạo Châu lúc này, không ít người thầm xì lạnh trong lòng!

- Đúng vậy, Mộc...

Huyền Nguyên đột nhiên dừng lại, ra vẻ vừa giật mình nhớ ra điều gì:

- Suýt chút nữa thì quên, phải là Lăng tông chủ mới đúng. Chỉ không biết tên thật của Lăng tông chủ là gì? Mộc Phong, họ Lăng, không lẽ là Lăng Phong?

Giật mình!

Phượng thánh nữ này giờ vẫn bận rộn phong tỏa một phương đột nhiên giật mình, mắt lộ ra một tia kinh hãi xen lẫn không dám tin. Cảm giác "không dám tin" đó giống như đang nhìn thấy thứ mà mình khổ cầu bao lâu nay, mong manh dễ vỡ đến nỗi cô không dám giơ tay chạm vào.

Cảm nhận được một tia khí thế buông lỏng, Lăng Phong đột nhiên hét lớn:

- Đi!

Hắn vừa rung tay một cái, một mảng kim quang tràn ra, vù vù chụp lấy khoảng không gian sau lưng. Lực xé cực mạnh xuất hiện, chỉ thấy một đường nứt dài xuất hiện trong không trung, nhất thời hút mạnh nhóm Tào Kê Suất vào trong.

Bọn họ cũng biết lúc này mình không thể giúp gì Lăng Phong, miễn cưỡng ra tay cũng chỉ trở thành gánh nặng nên cũng phối hợp nhanh chóng chui vào thế giới quái hộp.

Không cần nói nhiều, Thích Thiên Ách thét lên một tiếng, tụ hợp từng mảng lớn hỏa mang xung quang mình, nhanh chóng hình thành nên những chiếc que hàn nóng rực. Mỗi một mảng hỏa mang chẳng khác gì một trái tim, nhảy nhót không ngừng. Mỗi một cử động pháp phòng của nó đều có hỏa hệ nguyên lực bắn ra. Hơn nữa, đêm sơ qua đã thấy có khoảng hơn ba mươi que hàn đang xoay chuyển, bảo vệ xung quanh cơ thể hắn không để sót một khe hở.

Lúc nhìn thấy Lăng Phong phải đối diện với bọn Nộ Thương Lan, sinh tử mong manh, Thích Thiên Ách đã từng triển lộ tinh kĩ. Nhưng vì lúc đó bị giới hạn bởi cơ thể linh thể, hắn vẫn chưa thành công. Bây giờ, sau khi chính thức trở thành tán linh, Thích Thiên Ách bắt đầu tái hiện phòng ngự uy năng!

- Đây là.

Hai mắt Ngao Châu co lại, lóe lên vẻ nghi hoặc, liền sau đó, thần mang bạo trưởng trong mắt hắn, hắn quát lên:

- Tâm lạc vô ngân! Người là Thích Thiên Tông tông chủ!

Sau khi Thích Thiên Ách chính thức tấn thăng thành tán linh, những phiền toái mà chiêu phòng ngự này gây ra cho tướng mạo bản thân đã được hắn thay đổi, dù bọn Hàn Nguyệt Dạ có vô cùng hiếu kì về thân phận của hắn thì cũng không nhận ra được điều gì.

Nhưng bây giờ, trong lúc bị ép cho không thể kiềm chế, Thích Thiên Ách đã phải lộ ra con át chủ bài của mình. Ngao Châu phát hiện đây chính là Thích Thiên Tông tông chủ tuyệt học mà Kim, Thanh, Hồng, Hắc tứ tộc trưởng lão phải liên thủ lại mới đối phó được với Thích Thiên Ách!

Nghĩ đến cảnh tên Thích tông chủ đó bị bắt, cuối cùng thân thể bị linh thiên hỏa thiêu đốt thành tro, Ngao Châu vẫn không thể hiểu được đạo lý của thân phận tán linh thực sự trước mắt.

Đột nhiên, một cảm giác hồ thẹn trào lên trong lòng hắn. Nghĩ đến hành động ngu ngốc bảo vệ Sáng Tông của mình vừa rồi, Ngao Châu cảm thấy buồn nôn như vừa phải nuốt chửng một con cóc, điên cuồng rít lên:

- Chạy đi đâu! Còn không ở lại đây cho ta!

507. Chương 464: Hai Đại Linh Tôn.

Ngao Châu vừa hét vừa bay lên, kim mang bắn ra tạo thành một mũi khoan lớn quán hẳn vào trong, Kim Long Tộc tộc trưởng thiên phú kĩ năng thần kim đột!

Theo truyền thuyết, bản thân Long Tộc có một chút huyết thống ma thú, vừa mới sinh ra họ đã có một loại kĩ năng thiên phú nhất định, đây có thể coi như một ví dụ chứng minh.

Nếu như thiên phú huyết mạch tương đối mạnh, Long Tộc thậm chí còn có thể sở hữu vài thiên phú kĩ năng khác nhau!

Tu luyện càng sâu, Long Tộc có thể lựa chọn phát huy một loại thiên phú kĩ năng lên cực điểm, hình thành tinh kĩ.

"Thần quang đột" này sử dụng biến dị địa hệ nguyên lực, biến địa hệ từ dày nặng thành mỏng nhẹ nên tốc độ thi triển nhanh đến kinh nhân. Đương nhiên, chiêu thức này muốn nhanh vô cùng đơn giản, điều ảo diệu thực sự của nó nằm ở

Lực sát thương!

Tốc độ nhanh đến cực điểm, sản sinh ra sức mạnh oanh kích cực cường, phối hợp với lựa rèn luyện mà địa hệ nguyên lực mang đến cho cơ thể, chiêu thức này của Kim Long Tộc tộc trưởng chẳng khác gì một mũi

khoan kim cương đã trải quan thiên chuy vạn luyện, đang tiến lên phía trước với tốc độ nhanh hơn một trăm lần tốc độ bình thường, sức mạnh trong đó đủ để xuyên thủng mấy chục ngọn núi!

Một âm thanh nghe như tiếng dây cung căng đến cực điểm nổ vang, vượt qua sức chịu đựng của màng nhĩ, một trận phong khí điên cuồng do mũi khoan kim cương tạo nên hướng thẳng vào lưng Thích Thiên Ách, ảnh chưa tới, năng lượng đã xé rách không gian.

- Lăng huynh đệ, đệ mau đi đi!

Thích Thiên Ách thét lên một tiếng, những khối hỏa mang lạc ấn đang xoay vòng xung quanh cơ thể đột nhiên dừng lại, rít lên một tiếng, bắn thẳng về phía mũi khoan kim cương.

Ầm!

Hai bên va thẳng vào nhau, những tiếng khí bạo kịch liệt vang lên liên tiếp. Từng khối kim hồng giao tạp quang mang lượn vòng giữa không trung như những con tinh linh đang nhảy múa, xinh đẹp vô cùng. Lại nhìn sang phía Lăng Phong, hần nhanh chóng treo mình lên không trung, khoe miệng chậm chậm lộ ra một nụ cười lạnh thấu xương.

Huyền Nguyên, Dạ Côn Ngô lập tức bay lên chặn đầu!

- Ha ha, lần trước gặp Lăng tông chủ vội vàng quá, không có cơ hội giao thủ, cảm thấy đáng tiếc vô cùng.

Huyền Nguyên không giấu nổi nét đắc ý trên mặt, thông thả phẩy phẩy thân bào, hai tay khê di chuyển, khoảng hư không phẳng lặng như mặt nước hồ thu trước mặt đột nhiên nổi sóng.

Dạ Côn Ngô thì không nói gì, chỉ nhìn Lăng Phong với ánh mắt vô cùng bạo liệt, mặt đầy sát ý! Với kẻ đã phá hỏng việc tốt của hắn, hắn hận đến tận xương tủy, chỉ cần có cơ hội, hắn tuyệt đối không ngại dùng một đòn lôi đình giết chết kẻ đó.

Một mình Lăng Phong, đối diện với hai vị tông chủ của hai thế lực đỉnh cao!

Bên dưới, Tiêu Vũ không khỏi tiến lên một bước, nhìn Hàn Nguyệt Dạ, trầm giọng nói:

- Tông chủ!

Cơ mặt Hàn Nguyệt Dạ khê giật giật, khoe miệng rung rung, mặt lộ rõ vẻ do dự. Thấy vậy Bằng Tiêu cũng tiến lên một bước, nói:

- Sư tôn! Hắn có ơn không ít với Sát Tình Tông ta!

Không cần phải nói nhiều, hàm ý trong câu nói này của Bằng Tiêu đã rất rõ ràng.

Hàn Nguyệt Dạ không do dự nữa, tiến lên một bước, ngẩng đầu lên trời nói lớn:

- Huyền Nguyên, Dạ Côn Ngô! Hai người đều là thủ lĩnh một tông, liên thủ đối phó một người, không phải là quá mất mặt với thân phận của mình sao?

Lời mắng này đã nói ra được tâm trạng bất bình của rất nhiều người, Bức Tông hành sự tàn bạo, còn Huyền Nguyên Tông cũng vô cùng bá đạo. Hai tông phái này từ xưa đến nay luôn để lại ấn tượng không tốt, bởi vậy, dám đắc tội với chúng, Lăng Phong chẳng khác gì trở thành anh hùng trong mắt mọi người.

Một người anh hùng dám khiêu chiến với quyền uy!

Nhất là nghĩ thêm một bước, nếu như Huyền Nguyên hạ được Lăng Phong, e rằng sau này sẽ không còn ai có thể thắng được Huyền Nguyên Tông trên phương diện tinh chương nữa, như vậy giá của các loại tinh chương như ý nguyên chương cũng sẽ giống như tăng nguyên chương bây giờ!

Bởi vậy, mặc dù trong lòng vô cùng phẫn nộ nhưng họ đều không dám nói ra miệng, bây giờ có Hàn Nguyệt Dạ giúp nói ra tâm tư, họ cảm thấy thoải mái vô cùng, chỉ muốn được đồng thanh hét lớn.

- Hàn tông chủ!

Kẻ ranh rồi duy nhất có ác cảm với Lăng Phong là Minh Nhược Hải quát lên một tiếng:

- Sáng Tông tông chủ này trên người có bao nhiêu vấn đề, ta khuyên Sát Tinh Tông các người không nên can thiệp vào!

Hắn cố ý nhắc đến "Sát Tinh Tông" khiến Hàn Nguyệt Dạ không khỏi khựng lại, gân xanh nổi đầy mặt, các ngón tay bị siết thì nhau kêu lên răng rắc.

Cuối cùng, ông cố gắng kiềm chế cảm giác xúc động trong lòng, trầm giọng nói:

- Được! Được! Được!

Ba chữ "được" nặng tựa đại sơn, thể hiện rõ sự phẫn nộ trong lòng ông!

Nếu như không phải vì nghĩ đến cả đám người sau lưng mình, ông đã bắt chấp tất cả xuất thủ, bỏ qua cái chết, từng bừng một trận, đỡ phải chịu sự ầm ỨC này!

Mặc dù quen biết chưa lâu nhưng ông rất có cảm tình với Lăng Phong, nhất là cách thức phân chia lợi ích của hắn giúp ông kiếm được không ít lợi nhuận.

Nhưng, thân là minh hữu, điều ông có thể làm được cho Lăng Phong lại ít đến đáng thương. So sánh hai bên với nhau, cảm giác áy náy giống như một con độc xà ngày ngày gặm nhấm trái tim ông.

Minh Ngược Hàn sau khi cảnh báo xong, không khỏi liếc nhìn sang Phượng thánh nữ bên cạnh, chỉ thấy ánh mắt Phượng thánh nữ có chút ngơ ngẩn, như đang chìm sâu vào kí ức xa xôi lắm, căn bản không có ý tham dự hay xuất thủ...

Khẽ nhíu mày, Minh Ngược Hải không nghĩ nhiều nữa, dù sao có hai đại linh tôn xuất thủ, tên đáng ghét đó còn lâu mới thoát được.

- Đi chết đi!

Huyền Nguyên thét lên một tiếng, tay phải đột nhiên xòe rộng, một luồng ngân sắc quang mang trào ra khỏi trán hắn như hồng lưu, cuộn cuộn chú nhập vào lòng bàn tay, những phiến ngân mang mỏng như giấy "chiu" một tiếng, ánh sáng phát ra như thực thể, đâm vào khiến người ta phải ứa nước mắt.

Linh hồn hệ tinh kĩ.

Che trời!

Lăng Phong chỉ cảm thấy một luồng khí tức vô cùng nặng nề, vô cùng u ám chụp xuống đầu mình trong nháy mắt, cảm giác chẳng khác gì trời sập, mọi thứ đều bị luồng sức mạnh đen tối đó nghiền nát, hắn gần như không thể thở được.

Thật là linh hồn tinh kĩ đáng sợ!

Vừa mới chạm vào Lăng Phong lập tức hiểu ra tại sao linh cấp thuật luyện sư lại được coi là mạnh nhất trong linh cấp. Uy năng của việc tinh tu linh hồn hệ tinh kĩ mang lại thực sự quá cường đại, cường đại một cách quá đáng.

Sát lục chi nhân mà Lăng Phong tham ngộ mặc dù xét về phương diện công kích không thua kém "Che trời" nhưng tâm tư của hắn không thể tập trung hết vào đó hiệu quả công kích đường nhiên không thể bằng được.

- Sát! Ma la cự thần chưởng!

Dạ Côn Ngô cũng thét lên một tiếng, tung ra một trong ba đại tinh kĩ của mình!

Vừa thi triển, phong khí trong hư không lập tức bị ép lại, hình thành nên một bàn tay ngân mang lớn. Trong lòng bàn tay, những dẫu văn lộ lớn như rễ cây, uốn éo, xoắn xuyết vào nhau lộ ra một vẻ vô cùng hung dữ, đập thẳng xuống người Lăng Phong.

Uy lực của chiêu thức này có lẽ phải mạnh hơn cự linh phân thân của hắn thể hiện gấp vài chục lần?

Huyền Nguyên, Dạ Côn Ngô, cả hai đều là những người nổi bật trong giới linh tôn, hai bên mà liên thủ e rằng sẽ tạo nên một trận thế hào hoa hiếm có trong lịch sử một trăm năm của Vô Tận Hoang Nguyên. Bất luận kết cục thế nào, trận chiến này nhất định sẽ được vô số người lưu truyền ca tụng!

- Hừ!

Lăng Phong hừ một tiếng, miệng nhếch lên một nụ cười giễu cợt:

- Muốn lấy mạng ta? Các người không xứng!

Nói đoạn, tinh thiết kiếm bay ra từ lòng bàn tay hắn và bất ngờ chém xuống, thiên địa lao ầm ầm lưu chuyển, đối chọi với chiêu thức của Dạ Côn Ngô.

508. Chương 465: Tái Chiến.

Bên kia, hắn nhíu chặt mày, bảy thanh kiếm nguyên vũ vũ bay ra, hỏa mang trướng đại bên trong vòng bảo vệ của chúng, trong nháy mắt đã thấy lan ra phạm vi một mẫu vuông! Linh hồn khí tức đang chụp xuống từ trên cao lập tức dừng lại, giống như có một bàn tay vô hình đang chống lại nó.

- Thất kiếm thất ảnh. Thiên nguyên cấm!

Lăng Phong mở trường hai mắt, bắn mạnh hai đường thần mang, khí tức cuộn cuộn khuếch tán, chặn đứng Huyền Nguyên. Gần như đồng thời, một luồng lực cấm chế phong tỏa truyền xuất, đông kết khí tức vạn vật.

Huyền Nguyên giật mình, mặt hiện lên một tia kinh hãi, hắn rõ ràng cảm thấy chiếc thức mà Lăng Phong thể hiện có vẻ nhìn giống như hỏa hệ nguyên lực, nhưng lại có đặc tính phong cấm của linh hồn hệ nguyên lực, cảm giác như khóa chặt tất cả năng lượng lưu động trong thiên địa vào trong, khiến hắn không thể động đậy!

Thân là tinh tu linh hồn hệ nguyên lực cường giả, Huyền Nguyên vẫn không thể đoán được tình huống quái dị này, mắt hắn không khỏi lóe lên một tia mơ hồ:

Đáng chết, từ lúc nào hỏa hệ nguyên lực có thể dị biến cổ quái đến vậy?

Ầm!

Khí mang nổ tung, tinh thiết kiếm đâm ra, chỉ thấy một trăm linh tám đường kiếm mang dưới sự tác dụng của linh tôn vực chi năng, bạo trướng lên vô số lần.

Mỗi một đường kiếm mang đều trực tiếp đâm vào cự thần chưởng của Huyền Nguyên, trong nháy mắt tạo nên những lỗ thủng dài gần mười trượng. Trong nháy mắt, phong khí thì nhau thoát ra từ lỗ thủng, nhìn từ xa, ma la cự thần chưởng của Dạ Côn Ngô như vừa mọc ra hàng trăm cái miệng lớn, đáng sợ vô cùng!

Dạ Côn Ngô rít lên một tiếng chói tai, nhanh chóng lùi lại phía sau, xương sống cong lại như hình cánh cung, cự thần chưởng biến mất không chút dấu vết.

Chăm chú nhìn Lăng Phong, hai cánh tay hắn khẽ run rẩy, một giọt máu được hắn lặn lội lau đi, mặt vẫn giữ nguyên vẻ bình thản nhưng thực chất trong lòng Dạ Côn Ngô đang không khỏi lóe lên một tia kinh hãi.

Mới bao nhiêu thời gian, sao hắn có được tu vi chiến lực này?

Bên kia, dưới uy thế của thiên nguyên cấm, Huyền Nguyên cũng phải thu "Che trời" lại, lùi nhanh về phía sau, đứng sát vào Dạ Côn Ngô!

Nhất thời, vô số những tiếng kinh hô truyền xuất, trong mắt họ, một mình Lăng Phong có thể chặn được liên thủ công kích của hai đại linh tôn, có thể thấy tu vi và thiên phú của hắn đáng sợ đến mức nào!

Huyền Nguyên chăm chú nhìn Lăng Phong, lộ ra một tia sợ hãi:

- Huyền mỗ bình sinh chưa từng thấy ai có thiên phú và công pháp quỷ dị như người, đáng tiếc, đáng tiếc!

Đáng tiếc cái gì thì hắn không nói, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rất rõ.

Đột nhiên hắn thét lên một tiếng:

- Đại trưởng lão, xem ra chúng ta không thể lưu thủ rồi!

- Lão phu cũng đang có ý đó.

Mắt Dạ Côn Ngô lóe lên một tia hồng mang u ám khiến cả con người hắn nhìn chẳng khác gì một viên hồng bảo thạch lạnh lẽo. Chân mày đột nhiên mở rộng, ngân quang chuyển động như thành một vòng tròn.

Mọi người không khỏi giật mình kinh ngạc

Trò vui giờ mới bắt đầu!

Dạ Côn Ngô ra tay trước, chân mày mở rộng, ngân quang trào ra như hồng lưu, khí thế dường như còn cường mãnh hơn trước rất nhiều!

So với năng lượng bạo liệt thì một loạt chỉ quyết biến huyền của hắn lại khiến người ta hoa mắt chóng mặt. Từng bó ngân tơ bắn ra từ đầu ngón tay, khiêu vũ trên không trung, giống như những con tin linh nghịch ngợm dùng trí tuệ của mình biến huyền ra vô số những điều ảo diệu.

Từng đợt nguyên lực ẩn bay ra, một chiếc ngân quang đại chùy lớn bằng cánh tay người lớn nhanh chóng xuất hiện trong hư không. Ngay sau đó, những dải ngân tơ đâm vào trong, lấp đầy khoảng không bên trong nó.

Chiếc cự chùy nhanh chóng trở nên viên nhuận, hoảng động không ngừng trong tay Dạ Côn Ngô. Không gian không ngừng nổi sóng, cảm giác như hư không cũng đang phải chịu sức nặng bàng đại của nó.

- Ma lý thiên vương chùy!

Dạ Côn Ngô rống lên một tiếng, huyết hồng sắc bức linh đột nhiên phù hiện sau lưng. Đôi cánh huyết hồng sắc âm u đáng sợ gắn sau lưng nhẹ nhàng vỗ liên mấy cái, một cái khe dài lập tức xuất hiện.

Khe nghiêng người, Dạ Côn Ngô lập tức chui vào khe hở. Một khe hở khác bất ngờ xuất hiện trước mặt Lăng Phong và Dạ Côn Ngô lao ra từ đó. Thiên vương chùy mang theo cự lực cực đại ầm ầm bổ xuống Lăng Phong!

Nhất kích này bất luận là là người biết nắm bắt thời cơ và sức mạnh cũng không thể chống lại được.

- Xích luyện cương giáp!

Lăng Phong trầm giọng quát, chỉ thấy từng đường hồng quang phù hiện trên người hắn, hồng mang trở nên dày hơn, trong chớp mắt ngưng kết thành một áo giáp dày dặn. Vung kiếm đón nhận, Lăng Phong cảm nhận sức mạnh quanh người bạo tăng gấp trăm lần, dù không cần động dụng bất cứ chiêu thức nào, chỉ cần giờ tay động chân đã có thể dẫm nát hư không!

- Vạn vật sát!

Quang mang lưu chuyển trên đầu tinh thiết kiếm, quang mang xoay chuyển tạo nên một vòng tròn lớn, chuyển động không ngừng, từng trận giảo sát chi lực truyền xuất, chính chức chống lại ma la thiên vương chùy.

Trong không trung, tinh thiết kiếm mang theo hào quang trăm trượng bay vọt lên cao, thiên vương chùy mang theo sức nặng vạn tấn rơi xuống, hai bên trực tiếp giao tiếp với nhau, những tiếng nổ lớn truyền xuất, khiến không gian cũng phải chấn động không ngừng!

Cùng lúc đó, một luồng áp lực cuộn cuộn như một tấm thép lớn dày hàng trăm hàng ngàn trượng ầm ầm đập xuống Lăng Phong từ một hướng khác. Luồng áp lực này đến một cách vô ảnh vô hình, nếu như không phải là người phải chịu đựng thậm chí không thể cảm nhận được nó.

Cương khí và chân nguyên lực trên người Lăng Phong nhất thời xuất có chút đông cứng, khả năng điều khiển tinh thiết kiếm cũng tạm thời trở nên lỏng lẻo. Chỉ thấy kiếm mang đầy trời đột nhiên dừng lại, giảo sát chi lực xuất hiện một khe hở nhỏ.

Dạ Côn Ngô lập tức nắm lấy cơ hội, hai tay liên tục cấp điểm, thiên vương chùy không ngừng run rẩy như đang trải qua một nỗi đau rất lớn, mỗi một tác rung động giống như có thể giải thể vỡ toang bất cứ lúc nào!

- Tiểu tử, nộp mạng đi!

Phanh!

Một tiếng nổ lớn vang lên, niệm thức sáng như gương chiếu rọi vạn vật bên ngoài. Trong chớp mắt, tất cả đều được phản ứng rất rõ trong niệm thức.

Huyền Nguyên, Dạ Côn Ngô, thiên địa tự nhiên.

Tất cả năng lượng ba động đều vô cùng rõ ràng, hần mở trừng mắt, tinh mang ẩn động:

- Thác!

Thân thể đan chéo rồi lại xoay vòng, mang theo một đường điện quang trực tiếp lách qua khe hở đang công kích đến, bước trên hư không như bước trên bình địa, mỗi một bước chuyển động là trăm tượng, thoát khỏi vòng bao vây trong nháy mắt khiến sách lược công kích của hai người Huyền Nguyên nhất thời thất bại.

Chiêu mạo hiểm vừa rồi khiến những người đứng xem phải lú lẫm, một loạt những động tác này mềm mại như hành vân lưu thủy, kì diệu vô cùng, không giống như giành giật sinh tử mà giống như đang diễn một vở diễn tình diệu.

Trong đám đông quan sát, tâm trạng của Lãnh Tinh Dực là phức tạp nhất, lúc Huyền Nguyên đoán ra tên họ thật của Lăng Phong, hần đã lập tức rơi vào trạng thái ngẩn ngơ. Sau khi đi ra từ Càn Thiên Giới, hần nỗ lực khổ tu, cuối cùng cũng tấn thân thành linh giả!

Vốn cứ tưởng trong giới thanh niên tuấn ngạn đồng kỳ mình tuyệt đối là người số một, ai ngờ mấy ngày trước gặp Băng Tiêu bị đối phương đả kích một lần, đối phương cũng đã tiến nhập linh kĩ, hơn nữa khí tức lưu lộ có vẻ còn cường đại hơn bản thân.

Như vậy vẫn chưa là gì, mấu chốt là Lăng Phong!

Nhìn Lăng Phong đối chiến với hai đại linh tôn nhẹ nhàng như vậy, hần cảm thấy miệng mình đắng ngắt. Lần trước đối chiến hai bên có thể coi như ngang sức ngang tài, bây giờ thì đã...

Đúng là yêu nghiệt!

Một chiêu vừa thoát, Lăng Phong không định dừng lại. Bất ngờ điểm vào chân mày, trong nháy mắt, chân mày hần trở nên có chút nở trong suốt, bên trong biến huyền còn huyền ảo hơn cả tinh vân, vô số ảo diệu đang lưu chuyển ra ngoài.

509. Chương 466: Lực Chiến Quân Hùng - Tình Cảnh Nguy Hiểm.

Khuôn mặt Lăng Phong bao phủ một tầng huyền sinh huyền diệt khiến người ta không khỏi sản sinh ra cảm giác mộng lung mơ ảo. Miệng hần khê mở, giọng nói có chút âm u:

- Thất đấu tinh vũ trảm!

Theo tiếng quát âm trầm này, quang hoa đang tràn ngập trên bầu trời lập tức tiêu tán, màn đêm ập xuống. Trên bầu trời tối đen như mực, chỉ có bảy ngôi sao là vẫn phát ra quang mang lấp lánh, treo trên bầu trời như một vị chúa tể của thiên không với uy nghiêm vô cùng vô tận.

Chiu! Chiu! Chiu!

Bảy thanh kiếm ảnh lại bay ra khỏi thức hải. Lúc chúng đâm ra, khoảng không gian nơi đầu kiếm như sản sinh ra một lực hút khó hiểu. Chỉ thấy bảy thanh kiếm ảnh đại trường, thậm chí còn có vẻ sắp nứt ra. Liên ngay sau đó, từng đường tinh mang có bán kính hơn một trượng phun ra từ bề mặt chúng, điên cuồng quán nhập vào bảy thanh kiếm nguyên.

Mỗi một thanh kiếm nguyên ban đầu chỉ lớn cỡ cánh tay đột nhiên bạo trưởng gấp mười lần, quang hoa dường như phủ kín trời đất. Chưa đợi cho mọi người quen với ánh sáng chói mắt, chỉ thấy bảy thanh kiếm nguyên bắt ngờ hội tụ lại làm một.

Mỗi một thanh kiếm nguyên dũng nhập, quang hoa của kiếm nguyên bên trong lại thu lại vài phần, sáu thanh kiếm nguyên sau khi hoàn toàn dung nhập, thanh kiếm nguyên ban đầu đã trở lại với kích thước ban đầu, thân kiếm u trầm với luồng khí tức có thể chém vỡ thiên địa!

- Trảm!

Lăng Phong mở trừng mắt, ngón tay cong lên, chỉ thấy kiếm nguyên mở ra một vết nứt hư không thông đạo, chém xuống hai người Huyền Nguyên.

Rầm!

Dù có lùi thêm một ngàn trượng nữa thì mọi người vẫn có thể nhìn rõ uy thế hiển hách của nhất kiếm này. Uy lực của nó không chỉ khiến người ta run sợ mà dũng khí của kẻ xuất kiếm cũng khiến họ cảm thấy khó tin.

Đối diện với hai đại linh tôn, ai đủ can đảm chủ động tiến công chứ?

- Lùi!

Huyền Nguyên là người đầu tiên phải đối mặt với đòn phá sát. Công kích lực của thuật luyện sư mặc dù siêu cường nhưng phần lớn thuật luyện sư thường tập trung quá nhiều tinh lực vào việc luyện chương mà bỏ qua việc rèn luyện thân thể.

Dù muốn rèn luyện thân thể thì cũng phải đầu tư thật nhiều tâm lực vào đó, cũng như công pháp cương khí tương ứng. Không phải tất cả mọi người đều có được hai điều kiện đó.

Thích Thiên Ách lúc được truyền thụ xích luyện cương khí của Lăng Phong đã từng nói, nếu như ngay từ ban đầu hấn bỏ khí lực ra tu luyện thì nhục thân đã không bị tiêu diệt dễ dàng đến vậy!

Thích Thiên Ách mà còn vậy thì một kẻ bận rộn như Huyền Nguyên càng không thể.

Cho nên, đối diện với đòn công kích hạo liệt của Lăng Phong, hấn không dám ngăn chặn chính diện mà dậm mạnh chân lùi nhanh lại phía sau. Một bước này của hấn khiến Dạ Côn Ngô đang đứng phía sau trực tiếp lộ ra.

Dạ Côn Ngô thấy bóng dáng của tinh thiết kiếm ngày một lớn dần trong mắt mình. Sự tự tin cuồng dại nuôi dưỡng bấy lâu nay không cho phép hấn được lùi bước. Dạ Côn Ngô hai mắt mở to, các ngón tay biến huyền nắm chặt lấy thiên vương chùy, bổ mạnh một chùy xuống.

Lấy cứng chọi cứng!

Ầm ầm ầm!

Như tiếng sấm giữa trời thảng sấm, vô số lôi âm nổi lên, thanh âm cực lớn thậm chí còn quặn động cả phong khí, đâm loạn xạ vào màng nhĩ người ta.

- Đáng chết, mau chạy!

Mọi người nhất loạt lùi lại, những người chạy chậm hơn một chút màng nhĩ không khỏi rỉ máu. Lúc này họ mới nhìn nhau hoảng sợ, cảm nhận được chiến lực của linh tôn cấp cường giả thực sự đáng sợ đến mức nào. Dù có dùng trời long đất lở để miêu tả cũng không quá đáng.

Từ xa nhìn lại, bầu trời chằng chịt sét, hỏa mang bắn tứ tung, không khí tràn ngập mùi lưu huỳnh nồng đậm, bầu trời đen kịt được phản chiếu thành một vàng mờ nhạt!

Cuối cùng, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, hai bóng đen đang quần lấy nhau lập tức rời ra. Lăng Phong nắm chặt lấy tinh thiết kiếm, mọi người đều nhìn thấy rõ bàn tay hấn đang run rẩy điên cuồng như đang đứng giữa trời thảng ba rét buốt.

Dạ Côn Ngô cũng không dễ chịu hơn là mấy, mặt đang đỏ bừng lập tức trở nên trắng bệch, vết nứt giữa hai chân mày khép rồi lại mở, một đường huyết tuyến rỉ ra từ khóe miệng.

Ngay sau đó, dưới tác dụng của chân lực, huyền tuyến lập tức khô lại!

Lúc này, trận chiến giữa Thích Thiên Ách và Ngao Châu cũng đã đến hồi kết, sau khi chạm mạnh vào nhau, hai người xoay một vòng rồi lại lao vào tiếp, họ đều rất rõ công kích lực của mình, chỉ khổng chế năng lượng trong một phạm vi nhỏ. Nhưng dù làm vậy, dư ba vẫn khiến mọi thứ bên dưới tan tành tro bụi!

- Thích đại ca, đi!

Sau một hồi giao thủ, Lăng Phong dùng hai đại linh tôn, tranh thủ lúc đối chiến sinh tử, chỉnh lý lại tuyệt học của mình. Bây giờ thì hắn không muốn chậm trễ nữa, thân hóa lưu quang nhanh chóng hội hợp cũng Thích Thiên Ách, lập tức cùng nhau độn thổ bỏ đi!

- Chạy đi đâu!

Huyền Nguyên đứng sau lưng nhanh chóng lên tiếng chỉ huy:

- Ngao tộc chủ, phía Đông! Dạ huynh, phía Tây! Ta, trước mặt!

Sau khi mệnh lệnh vô cùng đơn giản được truyền đạt xong, Huyền Nguyên chủ động dẫn theo một tốp người chặn ở ngã nguy hiểm nhất. Hắn biết thân là minh hữu mà lúc chủ động lùi lại, chắc chắn sẽ để lại cho Dạ Côn Ngô ấn tượng không tốt nên bây giờ chuyển sang đảm nhận phần trách nhiệm nặng nề nhất.

Ngao Châu cũng rõ, với tâm cơ và tu vi mà Lăng Phong thể hiện ra ngoài, ba người nếu như không cùng nhau xuất thủ, e rằng sẽ để hắn chạy thoát nên không hề có ý phản đối mệnh lệnh của Huyền Nguyên. Kim sắc long linh lao ra, ngẩng đầu lao vút về phía Đông!

Lăng Phong suy tư, adrenalin phân bố kịch liệt, nâng cao sự cảnh giác trong lòng lên cực điểm.

Huyền Nguyên không biết đang âm mưu điều gì, gần từng mảng ngân quang kính lên người, thân thể hắn dường như trở nên biến huyền, tăng lên thành vài trăm phân thân!

P phía Đông, long linh gào thét, phía Tây huyết hồng bức linh hai mắt quắc lại, sát khí tà dị tràn ngập.

- Lão phu cũng đến góp vui!

Chỉ một lúc sau, Minh Nhược Hải cũng rống lên, bay vút lên trời. Những tầng hoa văn màu đen bên trên càng thêm dày đặc. Hoa văn quỷ dị phủ khắp trên da thịt hắn, hai cánh tay Minh Nhược Hải khẽ rung, vù vù, hoa văn tạo ra vô số huyền ảnh, trực tiếp lao vào Lăng Phong.

Những nơi nó đi qua, không gian xuất hiện hắc vông dày đặc, cảm giác như bị cắt thành vô số đoạn, cổ quái quỷ dị vô cùng.

Thực quỳ nghiệp hóa sinh hỏa!

Thân hình Lăng Phong thoáng khựng lại, không phải hắn không muốn đột tiến mà là năng lượng đang ép đến từ tứ phía quá cường đại, phong tỏa tất cả hư không.

Mỗi một tắc tiến lên cảm giác nặng nề chẳng khác gì kéo đá, mất sức vô cùng!

Trong thực tuyến, bốn đường công kích cuồng mãnh càng lúc càng gần. Bên Huyền Nguyên, con khôi lỗi ngân bạch sắc cao hơn ba trượng bay ra khỏi tấm gương, rõ ràng là thủ đoạn linh tôn tạo vực! Huyền tượng khôi lỗi mà hắn tạo ra chân thực hơn khôi lỗi mà hỏa lão thì triển rất nhiều lần, trông vô cùng rõ ràng.

- Dị không sát thần!

Đây là chiêu linh hồn hệ tinh kĩ thứ ba của Huyền Nguyên!

Huyết mục của Dạ Côn Ngô lại nứt ra, một đường quang mang trụ hình vô cùng ngưng tụ xông thẳng đến. Những tiếng nổ âm âm vang lên không ngớt, ma la tinh khí pháo!

Kim Long Tộc tộc trưởng nhanh nhẹn bật lên, tốc độ phát huy đến cực điểm.

Phân dạ hóa sinh hỏa! Dị không sát thần! Ma la tinh khí pháo! Thần quang độn!

Tứ đại sát chiêu liên thủ ập đến, Vô Tẩn Hoang Nguyên mấy trăm năm nay chưa từng xuất hiện một luồng sức mạnh nào lớn như vậy. Luồng sức mạnh ấy đủ che phủ bốn phương tám hướng, bao trùm vũ trụ bao la và nghiền nát mọi thứ thành bột!

510. Chương 467: Mười Năm Xa Cách, Tỷ Độ Tình Thâm.

Lăng Phong nhần thần co lại, trong khoảnh khắc sinh tử, hần lật gở hết mọi thủ đoạn trong đầu, hiểu rằng chỉ có lợi dụng sự giúp đỡ của hòa hiệp khải giáp hần mới có thể thi triển được chiến đấu lực của một nhị dung linh tôn.

Công kích đã gần ngay trước mắt, năng lượng khí tức cường đại chạm vào da đầu nhói, Lăng Phong đang định xuất thủ...

Đột nhiên, một tiếng thét lớn vang lên:

- Không ai được đụng vào hần!

Tiếng thét trong trẻo hóa phá hư không, từng mảng lông vũ đâm ra, đôi cánh dài hơn mười trượng vỗ mạnh một cái, tạo nên một cơn bão cuộn cuộn. Con thiên phượng phượng linh vừa được triệu hoán có số lượng rất ít, có thể sánh ngang với Long Tộc trở thành một trong tam đại gia tộc nguyên nhân chỉ có cự linh của họ thiên sinh quá cường đại.

Không chỉ biểu hiện ở công kích lực mà tốc độ cũng vậy!

Lúc thi triển toàn lực, tốc độ của Phượng thánh nữ thậm chí còn mạnh hơn cả tốc độ của Kim Long Tộc tộc trưởng Ngao Châu lúc thi triển "thần quang động", trong nháy mắt đã thấy xuất hiện bên cạnh Huyền Nguyên.

Không nói thêm lời thứ hai, nhị dung linh tôn vực chỉ năng cường đại triển động, một đôi cánh ánh sáng chia ra hai bên trái phải, xé rách luồng năng lượng mới nổi lên, ép Huyền Nguyên và Dạ Côn Ngô phải lùi lại.

Hai người chưa kịp xuất thủ đã bị ép quay lại, chỉ cảm thấy một đường nghịch huyết trào lên cổ họng mình, suýt chút nữa thì nôn ra!

Huyền Nguyên cố gắng khống chế thân hình, giận dữ quát:

- Thánh nữ điện hạ, cô làm vậy là có ý gì?

Dị biến xảy ra, bản thân Lăng Phong cũng kinh ngạc, nhưng hần phản ứng rất nhanh, thấy Phượng thánh nữ giúp mình chặn hai công kích cường đại nhất, hai người còn lại không thể tạo thành uy hiếp, cùng Thích Thiên Ách xoay người, tránh khỏi phong mang, lập tức động ra khỏi vòng bao vây.

Lăng Phong không vội chạy ngay, câu hỏi mà Huyền Nguyên đặt ra cũng khiến hần cảm thấy nghi hoặc. Mặc dù Thích Thiên Ách đã đoán, Phượng thánh nữ sở dĩ bảo vệ Sáng Tông là vì muốn được vị "thuật luyện sư thần bí sau lưng" ra tay trị thương cho Phượng Ly Thiên.

Nhưng chỉ một chút lợi ích ấy có xứng để Phượng thánh nữ bất chấp mọi chuyện ra tay bảo vệ, thậm chí không ngại đắc tội với ba thế lực cực đỉnh, với nội bộ Phượng Tộc không?

Lăng Phong không nghĩ Phượng thánh nữ lại làm vậy.

Phượng thánh nữ vẫy đôi cánh ánh sáng, mượn uy năng cường đại tạm dừng chiến sự. Nghe thấy tiếng quát của Huyền Nguyên, cô giả như không biết, vẫn tiếp tục chăm chú quan sát Lăng Phong, ánh mắt vừa có vẻ kinh hãi, vừa có chút mỉa mai, vừa có chút không dám chạm vào, nhưng nhiều hơn cả là cảm giác muốn bảo vệ!

- Người, có thể bỏ mặt nạ ra không?

Ngơ ngác!

Không ai ngờ im lặng một lúc, Phượng thánh nữ lại đưa ra yêu cầu kì lạ này. Ngay cả Lăng Phong cũng phải ngây ra.

Những người không biết chuyện thậm chí còn nghĩ, không lẽ Phượng thánh nữ lại nổi hứng háo sắc, để ý đến vị Sáng Tông tông chủ này? Nhưng, gu thẩm mỹ của cô không phải hơi kì cục sao?

Vị Sáng Tông tông chủ này mặc dù tướng mạo cũng không tồi nhưng đâu có đẹp trai đến nỗi kinh thiên động địa, đáng để cô phải ra mặt đối kháng với các thế lực tăng cao!

Lăng Phong khẽ nhíu mày, dù sao thân phận của hắn cũng đã bị bại lộ rồi, bỏ thêm mặt nạ chắc cũng chẳng sao. Nhưng nếu bỏ ra trong hoàn cảnh này, hắn cứ cảm thấy như mình đang bị ép. Một người bên ngoài có vẻ ôn hòa nhưng trong lòng lại vô cùng cô ngạo như Lăng Phong không thể chấp nhận điều này.

Hắn mỉm cười nói:

- Phượng thánh nữ có dự định gì thì cứ nói ra, cần gì phải vòng vo, Lăng mỗ quen mang mặt nạ rồi, không có ý định bỏ xuống.

Thái độ không hề khách khí này của Lăng Phong khiến rất nhiều người cảm thấy chán nản, trong mắt họ, Phượng thánh nữ đã ra mặt bảo vệ hắn thì hắn cũng nên phối hợp hay làm người ta vui lòng mới đúng, sao Lăng Phong lại ngạo khí như vậy!

Phượng thánh nữ không hề tỏ ra giận dữ mà chỉ nhíu mày, suy nghĩ một lúc đột nhiên lôi ra một chiếc hộp ngọc. Chiếc hộp ngọc vô cùng kì xảo, tán phát ra từng trận hàn ý, khiến cả khoảng không gian vài thước vuông quanh nó mờ mịt sương trắng, xem ra là hàn tinh vạn năm vô cùng hiếm có.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều ngừng thở, im lặng chờ đợi Phượng thánh nữ giải đưa ta đáp án, không biết bên trong chiếc hộp quý giá đó đang đựng món bảo bối gì.

Phượng thánh nữ chỉ ngón tay ngọc điểm động vài lần chiếc hộp, chỉ thấy chiếc hộp lập tức mở ra!

Sau khi nhìn rõ vật bên trong đó, mọi người không khỏi ngơ ngác!

Bánh mì, là một miếng bánh mì hết sức bình thường! Trong đám đông, không ít người có con mắt tinh tường, đường nhiên nhận ra miếng bánh mì này không phải loại thực phẩm bình thường. Những người xuất thân nghèo khổ hồi nhỏ cũng đã từng ăn qua thứ này, nhưng sau này tu luyện thành công, không bao giờ đựng vào thứ thực phẩm khô ráp này nữa.

Bây giờ, những quý tộc có chút thân phận đều không dùng bánh mì, nói gì đến chuyện đặt nó vào một chiếc hộp hàn tinh vạn năm cất giữ như bảo vật!

Rốt cục là chuyện gì?

Lăng Phong thì ngược lại, đầu tiên còn tỏ ra ngạc nhiên, sau chuyển sang chấn động nhìn Phượng thánh nữ há hốc miệng không nói được câu nào, toàn thân run rẩy!

Cúi đầu, dịu dàng nhìn miếng bánh mì trong chiếc hộp ngọc, Phượng thánh nữ nhẹ giọng nói:

- Trước đây, có một cậu bé đã nói với ta rằng, cậu ta sẽ kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, xây một ngôi nhà rộng, không để ta phải chịu gió lạnh, chịu dầm mưa nữa.

- Không phải lo ăn không đủ no, bị người ta ức hiếp, chịu lạnh chịu nóng.

Lăng Phong tiếp lời cô, chậm rãi nói nốt, mỗi một chữ như được thốt ra bằng toàn bộ lực khí trên người hắn, vô cùng khó khăn nhưng cũng vô cùng dịu dàng.

Không hay không biết, Lăng Phong và Phượng thánh nữ cùng quay sang nhau, nhìn thẳng vào mắt nhau, nhất thời không biết thể hiện sự vui mừng trong lòng mình như thế nào.

Lăng Phong nhẹ nhàng gỡ mặt nạ, không biết đã bao lâu rồi hắn mới lại cảm thấy kích động đến vậy, nước mắt cứ thế trào ra. Hắn hét lớn:

- Tỷ tỷ!

Mặc dù đã thay đổi rất nhiều nhưng vẫn có thể nhận ra những nét trẻ thơ trên khuôn mặt Lăng Phong. Phượng thánh nữ cuối cùng cũng có thể khẳng định suy đoán của mình, không khỏi đưa tay bịt chặt lấy miệng, từng giọt nước mắt lớn cứ thế lăn dài trên má. Cô cắn chặt môi, biểu tình nửa khóc nửa cười, không hay biết là môi mình đang rỉ máu.

Lăng Phong mang theo một đường thanh điện hình long quyền lao về phía Phượng thánh nữ, nhưng sau đó lại khựng lại ngay trước mặt cô. Hắn giơ hai tay, nhưng lại dừng ngay lại, chẳng khác gì biểu hiện vừa rồi của Phượng thánh nữ, sợ những gì đang diễn ra trước mắt là mơ, đẹp dễ nhưng dễ vỡ.

- Tiểu Phong!

Phượng thánh nữ ngẩng mặt, đôi mắt đắm lệ không còn vẻ uy nghiêm tiêu sát thường ngày nữa mà chỉ có một nét ôn dịu vô cùng. Tiếng gọi vừa được thốt ra một cảm giác vô cùng quen thuộc trào lên trong lòng, Lăng Phong tiến lên một bước dùng lực nhưng cũng rất dịu dàng ôm chặt lấy cô!

- Tỷ tỷ, là đệ.

Chun mũi hít lấy khí tức dịu ngọt, Lăng Phong như quay trở lại thời thơ ấu, mặc dù nghèo đói nhưng lại vô cùng thỏa mãn. Mỗi tối, bất luận phải chịu bao nhiêu sự ức hiếp, chỉ cần nằm trong lòng cô, hít căng lồng ngực mùi thơm ấy, hẳn lại có thể rơi vào giấc ngủ yên bình.

Bao nhiêu năm nay, mặc dù đã có một căn phòng êm ái nhưng hẳn không sao tìm lại được cảm giác yên bình trong mỗi giấc ngủ.

Ôm cô trong lòng, Lăng Phong cảm thấy như mình có được cả thế giới, trong lòng tràn ngập cảm giác thỏa mãn.

Một bầu không khí kì lạ bao trùm lấy bọn Huyền Nguyên, dù trong lòng có muốn đẩy Lăng Phong vào chỗ chết đến thế nào thì lúc này cũng phải dừng lại.

511. Chương 468: Vi Tiểu.

Cho đến khi Ngao Châu không nhận được, rống lên một tiếng:

- Cuối cùng thì người cũng chịu lộ nguyên hình! Là người lấy trộm ngọc bích của tộc ta? Còn không mau trả lại!

Tiếng thét này phá vỡ bầu không khí ảm áp giữa hai người Lăng Phong, Phượng thánh nữ đột nhiên ngừng đầu, mắt ánh lên một tia hàn mang lạnh lẽo, nhìn Ngao Châu khó chịu, nhấn mạnh từng chữ cảnh cáo:

- Ai dám làm tổn thương Tiểu Phong, ta giết chết kẻ đó!

Hỏa mang bạo liệt như một thanh kiếm sắc, điên cuồng quyền xuất. Sau khi bị cảnh cáo, vẻ bạo liệt trên mặt Ngao Châu lập tức thu lại, hẳn nhớ lại kinh nghiệm đối chiến giữa hai người khi cùng nhau tranh đoạt quyền chủ sự, trong lòng không khỏi trào lên một cảm giác khiếp sợ. Hẳn biết nếu luận chiến đấu lực thực sự, mình còn thua xa vị Phượng tộc thánh nữ này!

Nhị dung linh tôn và linh tôn bình thường cách nhau một trời một vực, hai bên căn bản không phải là đối thủ của nhau!

Dù như vậy, trong lòng hẳn vẫn cảm thấy khó chịu vô cùng, ảo não một lúc, hẳn bực bội nói:

- Được được được, ta không lý luận với nàng! Nhưng tên tiểu tử này lấy mất ngọc bích của tộc ta, nàng có thể bảo vệ hắn được một lúc, đâu có thể bảo vệ được hắn cả đời! Âu tộc trưởng chắc chắn sẽ đến tìm nàng!

Âu tộc trưởng mà hẳn nhắc đến đương nhiên là Long Tộc đại viên mãn cường giả Âu Mẫu Long!

Vị Long Tộc truyền kì cường giả này so với thiên tư yêu nghiệt Phượng Ly Thiên hay kẻ thần bí Diêm La của Yêu Tộc thiên phú không đáng để nhắc đến.

Trên thực tế, Long Tộc là một khái niệm vô cùng rộng, chủ yếu là Kim, Thanh, Hồng, Hắc tứ đại chủng tộc. Nhưng dưới tứ đại chủng tộc này lại phân thành rất nhiều chi nhánh. Ví dụ như dưới Kim Long Tộc có nê long, địa hành long, vồng long, v. V...đương nhiên, họ đều do Kim Long Tộc chỉ huy.

Âu Mẫu Long xuất thân từ một chi huyết mạch của Hắc Long Tộc, tên là "ác ma long". Nếu luận thiên phú, hẳn chỉ cao hơn chủng long thú phụ thuộc một chút, dù có phấn đấu cả đời cùng lắm cũng chỉ trở thành linh sĩ mà thôi.

Nhưng hần lại dùng sự nổi lực của mình làm chấn động cả Long Tộc!

Mỗi trăm năm, Long Tộc đều có một trận tỷ đấu lớn, phạm là dưới linh giả đều có thể tham gia, một trăm người dẫn đầu sẽ được tộc cung cấp cho tài nguyên tu luyện vô hạn. Bất luận là tinh chương hay linh cư đều tốt hơn người khác rất nhiều.

Lần đầu tiên, Âu Mẩu Long vô duyên với vị trí một trăm.

Lần thứ hai, thậm chí còn lọt vào top mười từ dưới lên.

Thêm một lần nữa, tiến thêm được năm mươi bậc nữa.

Lần cuối cùng, với bao nhiêu kinh nghiệm khổ chiến, hần bất ngờ đột phá linh giả ngay trong lúc chiến đấu! Lúc đó, Âu Mẩu Long đã ba mươi tuổi, so với vô số những linh giả có thiên phú siêu quần, thành tích tu luyện đó thực sự không là gì.

Nhưng sau này, Âu Mẩu Long lại từng bước ổn định vắn đỉnh linh sĩ, linh tôn, nhị dung linh tôn, đại viên mãn cường giả!

Đời lúc hần trở thành đại viên mãn, mọi người mới kinh ngạc nhận ra, Âu Mẩu Long, kẻ mà chưa bao giờ được người ta đánh giá cao đã đứng trên đỉnh Vô Tẩn Hoang Nguyên! Ngẫm lại quá trình tiến bộ của hần, người ta không khỏi thán ngưỡng mộ. Có thể trở thành linh giả, nhận được sự bảo vệ chăm sóc của Long Tộc, gần như đã có thể sống yên ổn cả đời, nhưng Âu Mẩu Long lại không dừng ở đó, không ngừng tiến lên, quyết tâm đó đâu phải ai cũng có được?

Vô Tẩn Hoang Nguyên năm trăm năm nay, chỉ có Vi Tiểu là có thể tiếp cận được với Âu Mẩu Long.

Thấy Ngao Châu nhắc đến Âu Mẩu Long, sắc mặt Phượng thánh nữ khê biến, nhưng nàng nhanh chóng lộ vẻ kiên định không dễ lung lay:

- Dù Âu tộc trưởng có đến đây, ta cũng không thay đổi quyết định!

- Hoa Vi Hà!

Nghe thấy những lời đó, Minh Nhược Lam không nhịn được, kích động đến nỗi quên cả cách xưng hô lịch sự, trực tiếp gọi ra tên thật của Phượng thánh nữ, giận dữ nói:

- Nàng nói vậy là không coi Phượng Tộc ta ra gì?

- Quyết định này là của một mình ta, không liên quan gì đến Phượng Tộc.

Liếc nhìn Minh Nhược Hải bằng đôi mắt lạnh lẽo, Hoa Vi Hà thản nhiên nói.

Câu nói này đẩy lùi tất cả mọi kháng ý của Minh Nhược Hải. Hần giận đến đỏ bừng mặt, há miệng định nói gì nhưng lại không thốt nổi nên lời. Hoa Vi Hà nhẹ nhàng nắm tay Lăng Phong, không hề có bất cứ hành động nào khác nhưng đại khí trên người vẫn có thể áp chế được tất cả mọi người.

Không ai dám phản bác!

Trong lòng Lăng Phong đột nhiên trào lên một cảm giác cổ quái. Dường như hần vừa được quay lại thời thơ ấu, đối diện với đám thiếu niên vô lương. Lúc đó, tỷ tỷ cũng đứng chặn trước mặt hần, khê nâng cằm, cao ngạo đối diện với tất cả mọi người.

Đúng là, lâu lắm rồi hần mới thấy được yêu thương chăm sóc như vậy!

Gió vi vút, không khí nặng nề khiến người ta không dám thở mạnh, sợ sẽ làm phiền điều gì đó.

Đột nhiên, một giọng nói già nua nhưng rất rõ ràng, cảm giác như thấm nhập vào tận tim người ta vang lên:

- Phượng thánh nữ, vị Sáng Tông tông chủ này đã thương người của Bức Tông ta, tóm lại cũng nên giải quyết cho xong chứ.

Giọng nói nghe vô cùng cổ quái, vừa mơ mơ hồ hồ, vừa cuộn cuộn ào ào như đại giang hải triều. Trực tiếp đập vào màng nhĩ người ta khiến não hải người ta phải ong ong loạn hưởng!

Lăng Phong thoáng giật mình, hắn cũng đang cảm nhận được một luồng áp lực khiến người ta phải nổi da gà đang tiến đến. Với cảnh giới hiện tại của hắn, người có thể mang lại cho hắn cảm giác này rất ít: Rất cục là ai?

Không có bất cứ dấu hiệu dự báo nào hết, một vị lão giả khoác trên mình một bộ áo tang, chân đi giày mũi nhọn, phong cách có vẻ hơi tuềnh toàng không biết từ đâu xuất hiện.

Nói đây là một vị lão giả, có vẻ cũng không đúng lắm. Bởi vì da dẻ người này vẫn ánh lên một thứ ánh sáng lấp lánh như ngọc, giống ý như trẻ con mới sinh.

Nhưng nếu vì vậy mà đoán tuổi tác của hắn vẫn chưa nhiều thì e rằng hơi hồ đồ bởi đôi mắt của hắn rất sành sỏi. Cảm giác như có thể nhìn thấu mọi biến chuyển trong cuộc đời.

Từ đầu đến chân người này tràn ngập sự mâu thuẫn!

Vừa nhìn thấy người này, Dạ Nàngn Ngô, Hồng Lăng, Yêu Nguyệt Lung lập tức đại hỉ, đồng thanh cung kính nói:

- Sư thúc!

- Sư tôn!

- Sư tổ!

Trong nháy mắt, như có điện xẹt qua tâm điền, Lăng Phong lập tức nhận ra người mới đến là ai! Trừ Bức Tông truyền kì cường giả Vi Tiểu ra, đâu còn có ai trong Bức Tông được mọi người xưng hô cung kính đến vậy?

Vị Bức Tông truyền kì này luận về thân phận thực sự không lớn hơn Dạ Nàngn Ngô, có thể coi như đồng bối. Nhưng luận về tu vi thì sau khi Vi Tiểu tiến nhập nhị dung linh tôn, địa vị hai bên đã bắt đầu có sự chênh lệch. Lúc này, đối diện với Vi Tiểu, Dạ Nàngn Ngô cũng không biết mình nên xưng hô thế nào.

Lăng Phong chăm chú quan sát Vi Tiểu, gần như nhìn thấu lục phủ ngũ tạng: Vi Tiểu tướng mạo bình thường, nếu như không có tầng khí tức nửa hư nửa thực xung quanh cơ thể thì có lẽ người ta đã không nhận ra sự tồn tại của hắn.

Lúc Lăng Phong nhìn hắn, Vi Tiểu cũng đang liếc nhìn Lăng Phong, một cơn lốc nhỏ âm thầm hình thành trong mắt hắn như một chiếc đầm lầy nhấn sau Lăng Phong vào bên trong.

Nhận ra Lăng Phong không có ý lùi lại, khuôn mặt hắn xuất hiện một nụ cười thấp thoáng, nụ cười vô cùng chân thành, hoàn toàn tự nhiên:

- Được lắm, ta vốn dĩ còn đang cảm thấy kì lạ, là ai có thể hủy diệt phân thân của Dạ trưởng lão, bây giờ được gặp, cự linh phân thân của Dạ trưởng lão có bị hủy cũng không oan.

Hắn thẳng thắn thừa nhận thất bại của Bức Tông, cảm giác như căn bản không phải kiêng kị bất cứ điều gì, ngữ khí thản nhiên mà chân thành khiến người ta nghe mà không cảm thấy phản cảm, ngay cả Dạ Nàngn Ngô, kẻ đang bị hắn bóc mẽ cũng không dám thắc mắc.

Nụ cười trên mặt hắn càng nhìn càng thấy dễ chịu, như muốn nhìn mãi không thôi.

Đột nhiên, toàn bộ lỗ chân lông trên người Lăng Phong dựng đứng lên, niệm thức của hắn tự động cuồng chuyển! Kiếm linh vù vù rung động, một cảm giác lạnh buốt truyền dọc toàn thân.

Ba!

Lăng Phong nghe thấy những âm thanh nho nhỏ truyền đến từ các lỗ chân lông, hắn kinh ngạc nhìn chút dịch thể màu đen đang rỉ ra từ bề mặt bàn tay, phủ kín một tầng, nhìn từ ngoài vào có vẻ rất dính.

Hắn thoáng lóe lên một ý tưởng, nhanh chóng hội tụ toàn bộ hắc châu trên bề mặt cơ thể, tập trung vào đầu ngón tay.

Một khối hắc châu lớn bằng nắm tay được hình thành!

Xuy! Xuy!

Lăng Phong khẽ động chân mày, bảy thanh kiếm nguyên lập tức lao ra, những tấm màn đen nhấp nhô như sóng biển. Mặt hắn lóe lên một tia sát ý lạnh lẽo:

- Vi lão nhi, thủ đoạn được lắm!

Những người khác nghe vậy chỉ cảm thấy ngạc nhiên, trong mắt họ, Vi Tiểu và Lăng Phong cách nhau mười trượng, hai bên mặc dù có xung đột về ngôn ngữ nhưng vẫn chưa động chạm vào nhau, càng không sản sinh bất cứ công kích nào khác. Tại sao Lăng Phong lại giận dữ đến vậy?

Chỉ có Hoa Vi Hà đứng bên cạnh là giật mình. Đầu tiên nàng cảm thấy bàn tay Lăng Phong trở nên lạnh toát, sau đó một tầng hắc sắc dịch châu dính dính trào ra khắp tay hắn, cuối cùng mọi thứ lại được hồi phục bình thường, chỉ thấy đầu ngón tay Lăng Phong đang có một khối hắc dịch.

Suy nghĩ một lúc, nàng lập tức hiểu ra, lập tức quát lên:

- Vi Tiểu! Thì ra ngươi ngầm hạ sát thủ. Ngươi dê tiện quá rồi đấy.

Tiếng quát này thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, lúc này họ mới chú ý đến khối hắc châu nơi đầu ngón tay Lăng Phong, so với Hoa Vi Hà, phản ứng của Yên Vân La còn kịch liệt hơn!

Vị tông chủ này từ sau khi Lăng Phong bại lộ thân phận, bà và Sát Tình Tông tông chủ hai người trước đây ủng hộ Lăng Phong vì quá chấn động vẫn thốt ra được câu nào. Chiêm Như Âm đứng sau lưng cũng thoáng giật mình, một cảm giác phần nộ trào lên trên mặt hai người.

- Thì ra là Bức Tông các người!

Khuôn mặt ôn hòa của Yên Vân La bạo phát một sự giận dữ cực độ, hàn mang bạo dũng từ chân mày, thanh quang lôi đình quán quanh cơ thể, phong mang ẩn hiện! Dị biến diễn ra liên tiếp, cực thể chuyển biến như kì phong, khiến người ta không khỏi cứng lưỡi. Không ai ngờ được Yên Vân La thường ngày bình tĩnh lại có lúc bạo phát, hơn nữa phong mang còn chỉ thẳng vào Dạ Nàngn Ngô, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

Không để mọi người tiếp tục suy đoán, Yên Vân La lạnh lùng giải thích nguyên nhân bên trong:

- Lúc đó Chiêm Như Âm của ta tu luyện xích tâm lục thức pháp đến thời điểm quan trọng, đột nhiên tẩu hỏa nhập ma, ta cứ tưởng do nó tu luyện không cẩn thận, ai ngờ là Bức Tông các người.

Bà chuyển ánh mắt sang phía Dạ Nàngn Ngô, hận ý như đâm thẳng vào tận xương tủy:

- Dạ đại trưởng lão, thủ đoạn được lắm!

Lúc Chiêm Như Âm tẩu hỏa nhập ma, Yên Vân La phải mất rất nhiều tâm lực mới có thể giúp nàng điều chỉnh thương thế, kết quả vẫn là phải nhờ đến Bàn Phiến Vân giúp nàng ép chất dịch dính màu đen trong người, nhưng tu vi tuyệt thế của Bàn Phiến Vân cũng không thể giúp nàng loại trừ triệt để bệnh trầm kha!

Theo những gì Bàn Phiến Vân suy đoán, đây cũng là một kiểu cự linh tổn thương, trừ phi linh hồn được trợ lực nếu không rất khó diệt trừ tận gốc. Yên Vân La lo lắng vô cùng, may mà Chiêm Như Âm cát nhân thiên tướng, có được đột phá kì diệu trong Càn Thiên Giới, một phát giải quyết được luôn thương thế.

Nếu như lần này Vi Tiểu không hạ sát thủ với Lăng Phong, lại bị Lăng Phong nắm được chứng cứ ngay tại trận thì Yên Vân La căn bản không ngờ ái đồ bị thương là vì người khác!

Trước khi bị thương vừa hay có Dạ Nàngn Ngô của Bức Tông đến quan lễ, liên tưởng hai chuyện với nhau, bây giờ bà mới hiểu được nguyên nhân bên trong, thực sự là quá thất bại.

Dạ Nàngn Ngô lộ ra một tia bất an, há miệng định phản biện nhưng đã bị Vi Tiểu giơ tay ngăn lại. Vi Tiểu nhìn có vẻ không có nửa phần lo lắng, như sự phần nộ của đường đường một tông chủ như Yên Vân La đối với hắn căn bản không đáng nhắc đến!

Hắn chuyển ánh mắt sang phía Lăng Phong, một lúc lâu sau mới thở dài:

- Chiêu này có tên "tiềm thứ dịch", được ghi trên bí điển của Bức Tông, so với "sơ ủng" nó còn thần bí và khó đoán hơn, uy năng thậm chí còn còn tinh kĩ tối thượng! Có thể phá nát mổ cơ thể linh tôn, uy thế đáng sợ vô cùng! Nếu như để người phát triển thêm, e rằng hai mươi năm sau đã có thể đuổi kịp lão phu!

- Hừ.

Lăng Phong phun ra một luồng lãnh khí, lạnh lùng nói:

- Bây giờ, vẫn giữ được cái đầu trên cổ thì ngươi phải cảm thấy mừng mới đúng!

Khoảnh khắc ngắn ngủi vừa rồi, Lăng Phong đã cảm nhận được sự quý dị của chiêu "tiềm thứ dịch", nếu như không phải kiếm linh có khả năng đề kháng với tất cả linh hồn hệ công kích thì e rằng nó đã thâm nhập vào thức hải và biến hẳn thành một kẻ ngô nghê rồi!

Nghĩ đến kết quả đáng sợ đó, Lăng Phong sao có thể bình tĩnh được?

Bị câu nói không chút khách khí của Lăng Phong làm cho ngậy ra, khóe miệng Vi Tiểu lộ ra một tia cười âm hiểm:

- Đáng tiếc, ngươi không còn cơ hội nữa rồi.

Lời vừa dứt, khí thế của hắc bạo trưởng, như hỏa sơn phun trào, ngọn lửa hùng hực xông thẳng lên trời, nhuộm thắm cả khoảng không gian vài trượng trên đỉnh đầu thành một màu đỏ như máu!

Quý dị là ngọn lửa thẳng đứng, lại có thêm khí thế hung hãn lượn lờ xung quanh, những chỗ khác không hề bị ảnh hưởng!

Những người hiểu biết đều không khỏi rùng mình: Rõ ràng tu vi của Vi Tiểu đã tấn nhập lên giai đoạn huyền ảo. Hắc có thể thu năng lượng một cách hoàn mỹ như vậy, năng lượng công kích không bị tán phát ra ngoài mà quán nhập trực tiếp vào người kẻ thù!

Đây là công kích lực đáng sợ gì chứ?

- Mọi người mau tránh ra, ít nhất lùi xa ngàn trượng!

Có người hét lên điên cuồng.

Nghe vậy, những người khác lúc này mới tỉnh ngộ, mặc dù không ít người trong số họ là linh cấp cường giả nhưng nếu bị cuốn vào những trận chiến kiểu này, cũng khó tránh khỏi bị thương.

Trong những tiếng thét chói tai, các thân ảnh nhanh chóng xé toạc phong khí, nửa muốn bay thật xa, nửa lại nuối tiếc cơ hội hiếm có, vẫn cố ngoái đầu nhìn lại không muốn đi quá xa.

Yên Vân La phát tay áo, quay sang huynh đệ Chiêm Như Âm nói:

- Các người lùi lại!

Bà triển lộ ra khí khái của một nhất tông chi chủ, uy nghiêm đến nỗi không ai dám phản đối!

Chiêm Như Âm thoáng giật mình, ánh mắt lộ vẻ lo lắng, nàng biết lúc này không thể khuyên bảo được sư tôn mà sư tôn cũng sẽ không nghe bất cứ lời khuyên nào. Nhưng cũng chính vì vậy, nàng càng cảm nhận được tình yêu thương bà dành cho nàng, sống mũi cay cay, cắn chặt môi nói:

- Sư tôn, người cẩn thận!

Yên Vân La thoáng co mình, đứng bên cạnh Lăng Phong, lấy ra món linh khí thuộc về riêng mình, là một chiếc gậy tròn dài xinh xắn, chỉ có duy nhất một đầu nhọn.

Ồ, chỉ có Huyền Nguyên, Dạ Nằngn Ngô những linh cấp cường giả hoặc là trực tiếp hoặc là gián tiếp có mâu thuẫn với Lăng Phong nên cũng thuộc về cuộc chiến.

Xa xa bên ngoài, Thạch Ánh Chiêu, Hàn Nguyệt Dạ đều đứng khá sát, thể hiện sự tự tin với tu vi của mình.

- Yên tông chủ cũng định trở thành kẻ thù của Bức Tông ta sao?

Vi Tiểu biểu tình chột biến, thoáng hé ra một tia tiểu ý, thần nhiên hỏi.

- Ha!

512. Chương 469: Huyết Bức Khôi Lỗi.

Yên Vân La cười lạnh, không giấu nổi vẻ phẫn nộ trong giọng nói:

- Không ngờ Vi Tiểu lại là kẻ đổi trắng thay đen! Rõ ràng là Bức Tông các người khiêu chiến với Ngọc Lan Tông ta trước mà bây giờ đã trở thành ta chủ động đối địch với người? Thật đúng là quá nực cười!

Hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, ánh mắt Yên Vân La sắc như dao:

- Người có dám nói chuyện bị thương của Như Âm không hề liên quan đến Bức Tông người?

Vi Tiểu chỉ cười như chẳng thèm quan tâm đến sự uy hiếp của Yên Vân La, lảng tránh câu hỏi của bà, nói một cách trắng trợn:

- Ta thì cảm thấy, dù có là tông chủ một tông, hành sự cũng không nên quá tùy tiện, ít nhất phải biết cân nhắc trước sau chứ.

- Người nói vậy là có ý gì?

Nhãn thần Yên Vân La co lại, sắc lẹm như gươm.

- Với thực lực hiện tại của quý tông, Yên tông chủ thực sự nghĩ có thể làm gì được Bức Tông ta sao?

Vi Tiểu cười một cách rất tự tin, nụ cười lúc này không còn đưa người ta vào mê lực tà dị như lúc nãy không biết có phải vì không thể thi triển "tiềm thứ dịch" không.

Hắn phẩy tay áo, chậm rãi nói tiếp:

- Trừ phi quý tông gọi được mấy lão già đang phong cấm tọa quan trong tiểu thế giới, nếu không Vi mô thực sự không biết Ngọc Lan Tông định lấy thủ đoạn gì uy hiếp Bức Tông ta!

Những lời này khiến sắc mặt Yên Vân la vụt biến, Vi Tiểu đúng là đã nói ra những gì bà đang nghĩ trong lòng!

Thành thực mà nói, với cường thế hiện tại của Bức Tông, Ngọc Lan Tông thực sự rất khó tìm ra được một cường giả có thể địch lại Vi Tiểu, cho dù có dốc toàn lực, đối phương chỉ cần thi triển "trảm thủ hành động" giết chết thủ lĩnh Ngọc Lan Tông, tất cả mọi phân tranh đều trở thành trò cười cho thiên hạ.

Cảm nhận được sự dao động trong lòng bà, Vi Tiểu từng bước lần át:

- Dù Yên tông chủ có bỏ ra tất cả, vấ chấp mạng sống của họ thì tông môn liệu có đủ "thần thạch" cho họ dùng không? Nếu như sử dụng hết mấy viên thần thạch còn lại, liệu cuộc phân tranh tiếp theo, Ngọc Lan Tông có chiếm được ưu thế không?

- Yên tông chủ chắc không muốn cơ nghiệp nhiều năm của Ngọc Lan Tông tiêu hủy trong tay mình đâu nhỉ? Chỉ vì một linh hồn hệ đệ tử nhỏ nhoi, có đáng không?

Câu nói này như giáng một chùy mạnh vào tim Yên Vân La, khiến mặt bà đã trắng nay càng trắng hơn, cuối cùng chuyển sang màu một trắng bệch nửa trong suốt!

- Không biết một ngày Hồng Lăng tiểu thư bị Long Tộc đả thương, Vi lão nhi ngài có phải cũng cảm thấy không xứng đáng để đi đòi lại công đạo không?

Đúng lúc đó, Lăng Phong phản kích! Cất giọng đồng dục như trực tiếp đâm một mũi tên nhọn vào giữa khe hở.

Hồng Lăng nghe vậy thoáng rung mình, nhìn Lăng Phong có chút tức giận, ngay cả Vi Tiểu sắc mặt cũng trở nên khó coi. Câu nói này của Lăng Phong nghe thì có vẻ đơn giản, nhưng là dùng phương thức đơn giản nhất để giải quyết vấn đề, dùng câu hỏi vừa được đặt ra làm câu trả lời. Cũng giống như Yên Vân La, nếu như trả lời không thì sư đồ hai bên vô tình lại nảy sinh mâu thuẫn. Thậm chí cũng khiến những người chung quanh cảm thấy hấn quá tàn nhẫn, không dám thâm giao.

Đòn phản kích này của Lăng Phong, dù hắn có trả lời thế nào cũng sai! Chỉ là một đòn phản kích đơn giản, Lăng Phong triệt để đẩy mình vào cái bẫy do chính hắn giăng ra. Đường như Bức Tông đang phải đối mặt với sự tuyệt sát của Long Tộc thật, không thể giãy giụa.

- Được được được!

Ba chữ được liên tiếp, Vi Tiểu không hề che giấu vẻ tán thưởng của mình, nhưng sát ý trong mắt càng lúc càng nồng liệt, nhiều đến nỗi gần như tràn ra ngoài. Giọng nói trầm khàn của hắn truyền xuất:

- Ngao tộc trưởng, Huyền tông chủ, Yên tông chủ phiền hai vị ngăn lại cho ta. Yên tông chủ chỉ là tạm thời mê muội thôi, không được làm bà ta bị thương!

Từ những gì hắn nói, bất luận lúc này cần quấy thế nào thì hắn vẫn phải kiêng nể Yên Vân La. Nói một cách chính xác, hắn vẫn kiêng nể thế lực đứng sau Yên Vân La!

Hai người Ngao Châu khẽ gật đầu, di chuyển thân hình hình thành nên một đường vòng cung dẫn Yên Vân La vào giữa.

Trước mặt một cường giả như Vi Tiểu, ngay cả một thuật luyện sư có thân phận cường đại như Huyền Nguyên cũng không dám cuồng ngạo. Bởi vì có Vi Tiểu xuất hiện, đám liên minh suýt chút nữa bị áp lực của Phượng thánh nữ Hoa Vi Hà làm cho giải tán mới lại đoàn kết nhau lại.

- Minh trưởng lão, quý tông thánh nữ điện hạ hình như quyết tâm rồi, muốn bảo vệ Sáng Tông công địch đến cùng, không biết ngài có thể giúp ta khuyên nhủ không?

Vi Tiểu quay sang nói với Minh Nhược Hải, ánh mắt có vài phần khó đoán, nói một cách hết sức rõ ràng:

- Nếu như có thể giải quyết được rắc rối này, ta tin quý tông có thể tìm lại ám phượng huyết mạch đã mất.

Ý tứ của hắn hết sức rõ ràng, đó là muốn Minh Nhược Hải giữ được chân Phượng thánh nữ Hoa Vi Hà! Vì bản thân Phượng Tộc là một trong tam địa gia tộc nên Vi Tiểu không dám đắc tội, chẳng may thất thủ đã thương nằng thì lại tự chuốc lấy rắc rối.

Minh Nhược Hải là người cùng tộc với Hoa Vi Hà, dù có đánh nhau bị thương sau này cũng dễ giải quyết.

Tên Vi Tiểu này tính toán thật chu đáo!

Không biết lúc này bọn Dạ Năngn Ngô thông qua niệm thức liên hệ báo cáo lại những gì đã xảy ra cho hắn biết hoặc là sớm đã biết được kế hoạch bức vấn Lăng Phong nên mới sắp xếp mọi chuyện nhanh đến vậy!

Minh Nhược Hải cũng thoáng biến sắc, chăm chú nhìn Hoa Vi Hà.

Hoa Vi Hà thần tình khẽ biến, lên tiếng quát:

- Minh trưởng lão, người có thể lui lại, chuyện ở đây để bốn tọa xử lý!

Minh Nhược Hải có vẻ vẫn do dự bất định nên chưa nghe thấy mệnh lệnh của Hoa Vi Hà.

- Minh trưởng lão, lui lại!

Hoa Vi Hà lạnh sắc mặt, lại quát lên lần nữa!

Minh Nhược Hải suy nghĩ một lúc, cuối cùng dậm chân, hư không nổ ra một đường sóng khí, đẩy thân hình hắn ra khỏi vòng chiến.

Hoa Vi Hà mặc dù không nói gì nhưng trên thực tế đang thầm thở phào nhẹ nhõm. Lăng Phong cảm nhận lòng bàn tay nàng nóng rực, ướt đầm mồ hôi.

Vi Tiểu có vẻ cũng không ngờ Hoa Vi Hà lại có khả năng uy hiếp đó, thoáng ngẩn ra, lập tức cười nói:

- Thánh nữ điện hạ quả nhiên uy phong, xem ra ngày đương hưng của Phượng Tộc không còn xa nữa! Chỉ không biết vì một tên người ngoài này, thánh nữ điện hạ sao phải tự làm khổ tấm thân ngà ngọc của mình?

- Vi Tiểu, những lời này không cần phải nói nhiều với ta. Cũng đừng mong làm lung lay mối quan hệ giữa hai chúng ta.

Hoa Vi Hà có vẻ không bị dao động bởi những gì hắn nói, sát ý tràn ngập trên mặt:

- Ta nói rồi, kẻ nào đụng vào Tiểu Phong, kẻ đó sẽ chết!

Một cảm giác ấm áp tràn qua trong lòng Lăng Phong, hắn nắm chặt lấy tay Hoa Vi Hà, tình cảm trào dâng: Vi Tiểu thì đã sao? Hắn không tin Vi Tiểu có thể chặn được liên thủ của hai người!

Thức hải vận chuyển với tốc độ chóng mặt, Lăng Phong biết con át chủ bài lớn nhất trong tay mình là hòa hiệp chiến khải, chỉ cần phát huy công kích lực và chiến đấu lực lên tương đương với một nhị dung linh tôn, kết hợp với Họa tử, đến lúc chẳng khác gì hai nhị dung linh tôn đối phó với một người!

Vi Tiểu có mạnh đến thế nào cũng không phải đại viên mãn cường giả, không lẽ có thể thắng được hai người hắn?

Lăng Phong không giả vờ ra vẻ yêu cầu Hoa Vi Hà rời đi, hắn biết với tình cảm của cả hai người, không một ai chịu đẩy người kia vào vòng nguy hiểm!

Hai bàn tay siết chặt, tâm ý tự nhiên tương thông!

Băng! Băng!

Hỏa hệ kiếm nguyên của Lăng Phong đột nhiên bay ra khỏi cơ thể, lơ lửng sau lưng, quang mang thu tỏa bất định, như một nguồn ánh sáng vô tận, chiếu rọi bốn phương.

Đồng thời, Phượng thánh nữ Hoa Vi Hà cũng triệu hoán thiên phượng cự linh, chỉ nghe thấy ầm một tiếng, một đôi cánh thiên phượng dài hơn mười trượng đã pha phẩy tạo nên từng trận hỏa hệ quang mang, hỏa tinh bắn ra biến hư không thành một chiếc chảo lửa nóng rực.

Một loạt những hành động này thể hiện hai người đều đang liều mạng quyết tâm!

Biểu tình của Vi Tiểu cũng trở nên nghiêm nghị hơn, nhìn hai người có chút kiêng kị, tất cả mọi thủ đoạn vừa rồi của hắn cũng là để chia cắt đội hình đối phương, tách một mình Lăng Phong ra ngoài, như vậy hắn mới có hi vọng giành chiến thắng.

Nhưng sơ hở lớn nhất lại là mối quan hệ tình cảm giữa Hoa Vi Hà và Lăng Phong, mối quan hệ đó thấm thiết đến nỗi căn bản không bất cứ âm mưu nào có thể chia rẽ được!

- Đã vậy, để Vi mỗ lãnh giáo sự ảo diệu của thánh nữ điện hạ!

Vi Tiểu trầm giọng quát, hai tay xuất hiện hai chiếc gậy u ám, rồi từ hai chiếc gậy đó mọc ra một đôi cánh dơi đỏ rực như máu. Đôi cánh ấy dính liền với cơ thể khiến hắn càng trông huyền bí. Hai chiếc gậy điểm mạnh vào hư không, miệng quá lớn:

- Tới!

Cả một khoảng không gian trước mặt ngưng kết như một mặt gương, bình ổn không sóng, nhưng trong sự bình lặng lại có một cơn bão lớn đang đang nổi lên, chuẩn bị ụp cả một cơn sóng lớn cao gần ngàn trượng xuống. Áp lực ngưng trọng đến cực điểm sản sinh ra một lực cắt cực sắc, khiêu âm nổi lên, cộng thêm cổ thần binh ầm ầm chém đến!

Tạch, như đàn đứt dây, Hoa Vi Hà cuối cùng cũng triệu hoán ra huyền binh của mình, đó là một thanh trường kiếm xanh mượt như cỏ, lưỡi kiếm dài nửa ngón tay, bên trên còn vẽ hình một con linh phượng đang tung cánh.

Một kiếm chém xuống, miệng nàng hét lớn:

- Luân gia!

Một đường phượng ảnh nửa hư nửa thực, mơ mơ hồ hồ mang theo một tiếng rít chói tai trực tiếp ụp xuống, hai chân trào động, quang ảnh buông xuống, một âm thanh xé toạc bầu trời vang lên.

Lăng Phong cũng không tỏ ra chậm trễ, cũng ngưng khí quát lên một tiếng, bỏ mạnh một kiếm:

- Thiên địa lao!

Viu viu!

Hai đòn chạm thẳng vào nhau, trong nháy mắt hư không nổi lên những âm thanh vi vu vi vu cường liệt đến cực điểm, cảm giác như đang có hàng trăm con độc xà đang du động trong cát, lúc vùng bụng ma sát với cát tạo nên những âm thanh sột soạt khiến da đầu người ta phải phát tê.

Một trận khí lăng cường mãnh ập xuống, Lăng Phong chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân như tê dại, ngực bụng nặng trĩu, máu trào ngược lên cổ họng!

Sắc mặt của hắn thay đổi liên tục, cố gắng vận động cương khí ép nghịch huyết xuống, động thời lùi liền ba bước!

Cảm giác rung mình trào lên, Lăng Phong đã hiểu thêm một chút về chiến lực của những cường giả như Vi Tiểu, đầu tiên hắn cứ tưởng chỉ cần dùng con át chủ bài của mình dù không vô địch thì cũng đủ sức chống lại Vi Tiểu, bây giờ xem ra dù có thi triển hòa hiệp khai giáp hai bên vẫn không thể đứng chung trên một tầng bậc!

Vi Tiểu cũng lộ vẻ ngạc nhiên, vẻ ngạc nhiên đó được hắn giấu đi một cách nhanh chóng, tay phải nắm chặt cây gậy con dơi, chậm rãi nói:

- Không thể không thừa nhận, chiến đấu lực của hai vị nằm ngoài sức tưởng tượng của ta. Xem ra những chiêu thức bình thường không có hiệu lực, thánh nữ diện hạ, tiếp sau đây nếu như Vi mỗ có không không chế được mình chẳng may đắc tội thì cũng mong nàng bỏ quá cho!

Hai chữ "bỏ quá" vừa buông, một đường uy áp cự đại như tứ hải chi thủy, điên cuồng ập xuống!

Bên Huyền Nguyên, Ngao Châu cũng đang giằng co với Yên Vân La. Khí tức của họ không ngừng trào ra những tạm thời chưa có động tĩnh gì bởi vì họ biết dù bên Vi Tiểu có kết quả thế nào thì cũng không ảnh hưởng đến kết cục bên này!

Lúc này, nghe Vi Tiểu cất lời, Yên Vân La trong lòng đột trùng xuống, một luồng áp lực cự đại tràn ngập tâm linh bà, chưa bao giờ bà cảm thấy mình yếu đuối đến vậy!

Bà không khỏi quay sang nhìn Vi Tiểu, vị cường giả truyền kì của Bức Tông này không biết đang tính toán điều gì? Không lẽ chuẩn bị ra tay với mình trước? Nhưng trước mắt Vi Tiểu vẫn đang chăm chú nhìn hai người Lăng Phong, không hề có vẻ như đang tính toán điều đó.

- Đốt!

Mở miệng thét lên một tiếng, giọng nói Lăng Phong như hàm chứa một luồng thần ý, thiêu đốt tất cả băng tuyết nước lạnh đang tạt xuống đầu mình, khiến Yên Vân La cũng phải giật mình. Bà nhanh chóng định lại thần, mặt không khỏi xuất hiện vài phần hoảng hốt, vội vàng ép chặt chân nguyên lực hộ vệ quanh người mình.

Lúc quay sang Lăng Phong, ánh mắt bà lộ ra một vẻ sợ hãi cực độ: Rõ ràng lúc này Vi Tiểu lại thi triển một loại linh hồn công kích thần bí, và người mà hắn nhắm đến, không phải mình mà là hai người Lăng Phong! Bà mới chỉ cảm nhận dư ba năng lượng mà đã khó chịu như vậy, huống hồ người phải nhận công kích như Lăng Phong?

Nhưng Lăng Phong có vẻ đón nhận rất nhẹ nhàng, thậm chí còn ngang nhiên phản kích!

Dù có che giấu kiểu gì cũng không thể giấu được cảm giác ngưỡng mộ đang trào lên trong lòng, Yên Vân La cảm thấy trước đây mình đã đánh giá Lăng Phong quá thấp. Có thể chống chọi được đòn linh hồn công kích của Vi Tiểu, vị tông chủ Sáng Tông này đúng là yêu nghiệt!

Mặt Vi Tiểu ánh lên thanh quang nồng đậm, quang mang cuộn ra ngoài, khiến cả cơ thể hắn chắc khác gì một bức tượng ngọc, tràn ngập cảm giác thần thánh không thể xâm phạm, càng khiến những người xung quanh thêm sùng bái.

Tay của Hoa Vi Hà bị Lăng Phong nắm chặt, được bảo vệ dưới luồng năng lượng của Lăng Phong, linh hồn công kích của Vi Tiểu không hề ảnh hưởng đến nàng. Nhưng nhị dung linh tôn rất nhạy cảm, nàng có thể cảm nhận sự cường đại của đợt sóng công kích vừa rồi, không khỏi lạnh lùng cười nói:

- Vi Tiểu, chút chiêu trò nhạt nhẽo này đừng dùng thêm nữa, chỉ lãng phí tinh lực mà thôi.

Vi Tiểu chẳng hề quan tâm đến những gì nàng nói, vẫn chăm chú nhìn Lăng Phong, hai mắt lóe lên một tia kinh ngạc:

- Nàngn Ngô từng nói qua với ta, kẻ phá hoại kế hoạch của hần và kẻ lấy mất tinh chương trong Càn Thiên Giới có thể là cùng một người. Hơn nữa, người này nhất định phải có linh hồn hệ linh khí! Bây giờ xem ra quả nhiên không sai, món binh khí đó có thể giúp người chống lại vài lần linh hồn công kích của ta, có lẽ cũng không tầm thường!

Hần dùng cái lưỡi đỏ ma mị liếm liếm môi, mắt lộ ra một tia tham lam. Nắm chặt chiếc gậy huyết bức trong tay một cách vô thức, gân xanh nổi cả lên tay.

- Một món bảo bối như vậy, sao có thể để lãng phí trong tay người.

Linh khí vô chủ là thứ khó luyện chế nhất trong linh hồn hệ. Nguyên nhân vì người tu luyện linh hồn hệ công pháp niệm thức bẩm sinh quá cường đại mà linh hồn hệ linh khí vô chủ không hạn chế nguyên tố thuộc tính của người sử dụng nó, đương nhiên tạo thành một loại linh khí vô cùng hiếm có, chẳng trách Vi Tiểu lại tỏ ra tham lam như vậy.

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, Lăng Phong để lộ ra một tia chiến ý nồng liệt, lạnh lùng truyền âm:

- Vậy phải xem người có đủ tư cách lấy nó không!

Lời vừa dứt, Vi Tiểu không phí lời thêm nữa, ngoáy cây gậy huyết bức vào hư không, mở ra một đường gợn sóng. Ầm, một loạt những âm thanh khí bạo nổi lên như tiếng sóng triều. Từng khối từng khối quang mang màu máu đỏ phù hiện trong không trung, liên miên thành trụ khiến hần như đang đứng giữa biển cả mênh mông.

Nhìn sơ qua, thân ảnh của hần vừa gần lại vừa xa, hư hư thực thực khiến người ta không sao có thể phân biệt được rõ.

- Linh tôn tạo vực, khôi lỗi huyền tượng.

Bỗng dưng, một khối huyết quang nứt ra, kêu lên xì xì, quanh huyết trực tiếp tụ lại giữa trung tâm thành một đôi cánh, đôi chân, và một bộ lông màu đỏ máu.

Một con dơi sống cao độ một người trưởng thành nhất thời xuất hiện!

- Đi, giết!

513. Chương 470: Thay Đổi Chiến Thuật.

Vi Tiểu giơ tay chỉ vào Lăng Phong, chỉ thấy con dơi mở trừng mắt, con người đỏ rực như máu thoáng chớp động, gang rộng đôi cánh để lộ ra những cái xương gai sắc nhọn, bên trong những cái xương gai trắng ớn đó dày đặc huyết văn.

Lăng Phong giật mình, hần nhìn thấy rõ đám lông uốn lượn theo từng động tác vỗ cánh của con huyết bức, mỗi lần nó nhe răng, một thứ dung dịch đen dớt lại chảy ra, rõ ràng là một con dơi còn sống!

- Ta đến đây!

Hoa Vi Hà thoáng di chuyển chặn đứng trước mặt Lăng Phong, luân gia kiếm vung ngang, chém thẳng vào hư không.

Vi Tiểu phát ra một tràng cười lớn:

- Thánh nữ điện hạ không lẽ coi thường Vi mô vậy sao? Mau cho Vi mô xem tuyệt học của Phương Tộc đi!

Lời vừa dứt, chiếc gậy huyết bức trong tay hần trảm mạnh, một đường huyết quang dài trăm trượng phá vỡ hư không, trực tiếp chém xuống đầu Hoa Vi Hà, xem ra thực sự tính giết chết nàng.

- Tách ra!

Nếu như còn tiếp tục dính lấy nhau thì sẽ vẫn phải đối mặt với đòn công kích mạnh đến cực điểm của Vi Tiểu. Lăng Phong quyết định thật nhanh! Hắn nghiêng người, tránh đòn công kích, đồng thời tinh thiết kiếm đâm ra, một tòa lao lại chụp lấy con huyết bức.

Thiên địa lao luân chuyển bất định chụp lấy con huyết bức một cách vô cùng chuẩn xác, giữ chặt nó bên trong, hỏa huyết kiếm mang bạo trưởng không thôi, như muốn siết chặt con huyết bức trong đó.

Một tiếng thét chói tai vang lên, con huyết bức dùng cặp vuốt sắc bén của mình xé toạc thiên địa lao!

Lăng Phong mở trừng mắt, không thể tin được cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình. Dù có là kim võng thì cũng bị thiên địa lao giữ chặt và bị đốt thành tro, dù thân thể có cứng cỡ nào cùng lắm cũng phải mang theo một vết thương trí mạng.

Nhưng con huyết bức có thể dùng cơ thể huyết nhục của mình xé rách thiên địa lao!

Đó là chiến đấu thiên phú đáng sợ nào vậy?

Mắt Lăng Phong ánh lên một đường kì quang, quang mang u ám như trong một cơn ác mộng, hắn đột nhiên cảm thấy mình vừa ngộ ra điều gì. Linh hồn tạo vực này trên thực tế sau khi tiến nhập tầng lớp linh tôn đều có thể sở hữu, chỉ có điều người thường không bao giờ có ý định tham ngộ nó bởi vì nó hiệu quả của nó với chiến đấu lực không được rõ ràng.

Linh cấp cường giả, tham ngộ linh kĩ vẫn là chủ yếu!

Tinh kĩ mà hắn được tiếp xúc sớm nhất là cũng là sau khi liều mạng với Hỏa lão, vốn cứ nghĩ loại kĩ năng đó không có nhiều tác dụng, nhưng bây giờ nhìn thấy con huyết bức, Lăng Phong mới nhận ra mình đã mình nhờ được công hiệu lớn nhất của linh tôn tạo vực!

Như vậy, bản thân hắn cũng có thể tạo được một vài khôi lỗi, phối hợp với tinh chương đại ác thiên, sức mạnh có thể phát huy sẽ cường đại đến thế nào?

Có lẽ, việc dùng thân thể linh tôn để đối chiến với Vi Tiểu không còn là giấc mơ nữa?

Ngay lập tức Lăng Phong lại rơi vào trầm tư, huyết bức mang theo mùi vị đậm đặc đưa đến, hồng mang sắc nhọn như thẩm thấu hết ra bên ngoài, kéo dài đến mười trượng.

Thậm chí Lăng Phong khi ngửi thấy còn cảm giác muốn nôn mửa. Mà loại "mùi vị" này lại không phải từ khứu giác đưa đến mà trực tiếp tiến sâu và trong linh hồn làm cho linh hồn dần trở nên trì trệ rồi cứng đờ.

Ở sâu trong nội tâm Lăng Phong âm thầm cười nhẹ, chẳng qua Vi Tiểu có được một thanh Linh Hồn Hệ linh khí cho nên mới có thể chống lại được nhiều công kích linh hồn thể nhưng hắn ta lại không nghĩ đến bản thân Lăng Phong chính là Thuật Luyện Sư - một vị Thuật Luyện Sư cường đại.

Chỉ một nhận định sai lầm khiến cho công kích của Vi Tiểu không đạt được hiệu quả như mong muốn, do đó tạo cơ hội cho Lăng Phong.

Leng keng đình!

Âm thanh liên tục vang lên, Lăng Phong sử dụng Tinh Thiết Kiếm liên tiếp rơi vào trong bức linh tiêm uế. Hắn không sử dụng bất kỳ tinh kỹ nào, mỗi chiêu đều dựa vào lực lượng cường đại do xích luyện cương giáp mang đến.

Trước mặt dường như có từng tục thép nặng nề đập tới, huyết bức "tức giận" nhưng làm cách nào cũng không thoát được công kích của Lăng Phong. Mặc cho nó biến đổi thế nào, Tinh Thiết Kiếm cũng có thể từ một góc độ không tưởng nào đó bắn trúng.

Không sai lệch chút nào!

Ngự ý kiếm trong kiếm thuật chi nhiệm.

Khi đạt đến trình độ của Lăng Phong hiện tại thì dù là chiêu thức tầm thường cũng có thể đạt được lực lượng cường đại không tưởng. Lực lượng mỗi chiêu của Lăng Phong lúc này đã gấp không biết bao nhiêu lần so với lúc hắn còn đang ở cấp độ Thánh Vực.

Từng đóa hỏa diễm không ngừng bùng lên, tuy đang chiếm thế thượng phong nhưng càng đánh Lăng Phong càng cảm thấy kinh hãi. Hắn cảm giác mỗi kiếm hắn chém trúng giống như đánh lên tinh thiết luyện không hề gây tổn thương cho quái vật kia. Mà cho dù là vật thể cứng rắn đến bậc nào thì dưới sự công kích cuồng mãnh như vậy cũng không thể nào không có chút tổn thương được.

Thế mà huyết bức này dưới sự công kích liên tục của hắn lại không hề rụng một sợi lông. Điều này làm cho Lăng Phong kinh hãi, nhịn không được phải hít một hơi khí lạnh.

Không đúng. Có thể không phải là thuần túy không tổn hao một tí lông tóc nào. Bỗng dưng Lăng Phong nhắm hai mắt lại, niệm thức như tâm kính chiếu rọi vạn vật.

Thế giới bốn phương tám hướng xung quanh đều phản chiếu lại rõ ràng.

Lăng Phong "quan sát" tỉ mỉ tất cả năng lượng biến ảo xung quanh. Phong vân hội tụ, lúc "nhân thần" Lăng Phong ngưng chú trên người huyết bức lập tức tâm thần hắn liền chấn động.

Thì ra là thế!

Hư vô xung quanh người huyết bức có vô số hồng tuyến, mỗi điểm đầu hồng tuyến đều tiếp xúc với thân thể huyết bức, đầu còn lại được nối trực tiếp với Vi Tiểu. Mỗi khi Lăng Phong trầm rơi hồng tuyến thì thân thể Vi Tiểu lập tức chấn động rồi hồng tuyến lại được chữa trị vì vậy thương thể ngay lập tức được không phục.

Phát hiện một màn này, Lăng Phong lập tức minh bạch tất cả.

Huyết bức này nhìn qua thì tưởng là một sinh linh tồn tại độc lập nhưng trên thực tế thì nó sống nhờ vào Linh Tôn vực. Chỉ cần Vi Tiểu không chết, Linh Tôn Vực bất diệt, nó liền tương đương với Bất Tử Chi Thân. Lại một lần nữa nhìn về phía Vi Tiểu Lăng Phong chắc chắn với suy đoán của mình. Nhìn qua hắn đang chiến đấu với Hoa Vi Hà vô cùng kịch liệt thế nhưng mỗi chiêu xuất ra hắn đều lưu lại một đường. Hiển nhiên chưa sử dụng sát chiêu chân chính, chẳng qua tạm thời chỉ là khốn trụ năng lại.

Mục đích chân chính của hắn là sử dụng huyết bức làm tiêu hao sức chiến đấu của đối thủ rồi sau đó là một kích tất sát.

Hắc, thực sự là một tính toán tốt a!

Lăng Phong kiên quyết xuất thủ, lúc này đây hắn xuất kiếm cũng không còn thuần túy là lấy cứng chọi cứng, mà là lựa chọn những góc yếu, quỷ dị tấn công đến.

Xuy xuy xuy xuy, một hỏa cầu to bằng ngón tay cái từ đầu mũi kiếm xuất ra, tiếp theo là hỏa cầu thứ hai, thứ ba... Những hỏa cầu này không tấn công thẳng về phía đối thủ mà xoay xung quanh Tinh Thiết Kiếm.

Lúc này trong mắt huyết bức, Lăng Phong đột nhiên dường như biến thành một đoàn gió nhẹ, mờ ảo bất định, cho dù làm cách nào cũng không nắm bắt được thân ảnh cụ thể. Huyết bức tức giận gào thét không ngừng, âm thanh giận dữ vang vọng khắp xung quanh.

Đối đầu với phương thức chiến đấu lấy cứng đối cứng lúc trước của Lăng Phong huyết bức cảm thấy dễ đối phó hơn. Tuy rằng lúc đó mỗi chiêu của Lăng Phong đều chứa lực lượng cường đại nhưng dù sao nó còn có Linh Tôn Vực làm hậu thuẫn hơn thế nữa nó căn bản không lo sẽ bị giết, cho dù trúng phải đòn nghiêm trọng. Còn cách thức chiến đấu hiện tại của Lăng Phong làm nó buồn bực không thôi, cảm giác hiện tại của nó chính là bất lực, không biết nên tấn công vào đâu.

514. Chương 471: Khí Thế Của Bàn Phiên Vân.

Dần dần công kích của huyết bức có chút chậm lại, thậm chí còn xuất hiện thời gian đình trệ. Nếu không phải nó nhận được mệnh lệnh của Vi Tiểu không ngừng thúc dục tấn công thì sợ rằng lúc này nó đã dừng lại. Đúng lúc này.

Xung quanh Tinh Thiết Kiếm đã xuất hiện một trăm hỏa cầu.

Thối Hỏa, đoạn!

Bồng dừng thân ảnh Lăng Phong dừng lại. Đường như hắn đã chán ghét trò chơi "trốn tìm". Không nói một lời, Lăng Phong huy kiếm bỏ ra.

Trên mặt huyết bức bỗng nhiên xuất hiện biểu tình phi thường giống nhân loại. Trên mặt huyết bức xuất hiện biểu tình kinh hãi, thậm chí là có cả...đau xót thay cho Lăng Phong. Thế nhưng biểu tình của nó đột nhiên ngưng lại...

Nó cảm giác được khí lực quanh thân dường như trong nháy mắt bị rút sạch, khí lực của nó bây giờ đến cả nhấc một cái móng cũng không nổi. Huyết bức hoảng loạn kêu gào, từng âm thanh thê lương vang lên như tấu một khúc nhạc bi ai.

Trái lại, Lăng Phong một chiêu đắc thủ liền không dừng lại. Lại tiếp một kiếm. Chỉ thấy một trăm hỏa cầu đột nhiên bay ra bao bọc bốn phương tám hướng xung quanh. Thoạt nhìn qua thì một trăm hỏa cầu lộn xộn lao ra nhưng nhìn kĩ thì có thể thấy quỹ tích của chúng sắp xếp thành một phương vị cổ quái có tác dụng kiếm hãm đối thủ.

Sau đó tâm niệm Lăng Phong vừa động chỉ thấy cả trăm hỏa cầu đột nhiên bạo khai.

Thông qua "quan sát" của ý thức hải, Lăng Phong có thể nhận thấy từng tia hồng tuyến bị đứt đoạn, Vi Tiểu không ngừng chấn động. Vi Tiểu nhạy cảm nhận thấy điều không ổn muốn thu Linh Tôn Vực lại nhưng Lăng Phong còn nhanh hơn. Hai tay huy động, hàng trăm tàn ảnh xuất hiện giữa không trung.

Thiên Nguyên Cầm!

Phong!

Lăng Phong hét lên một tiếng, chỉ thấy bảy kiếm ảnh xuất hiện cùng lúc, trong nháy mắt đã vây khốn huyết bức vào giữa.

Ngao! Ngao! Ngao!

Thanh âm Huyết Bức ngày càng yếu dần rồi tắt hẳn, nó đã không còn lực để chống lại, thân thể nhanh chóng bị thu nhỏ lại. Đột nhiên trong tay Lăng Phong xuất hiện một vật nhỏ, cứng rắn đang khẽ động đậy.

Lăng Phong chưa kịp kiểm tra thì bên kia sắc mặt Vi Tiểu đột nhiên tái nhợt. Bồng dừng lão rống lên một tiếng đầy giận dữ:

- Tiểu nhi lão toét, dám dẫm thương khôi lỗi của ta, Vi mỗ muốn người để mạng lại.

Tiếng quát vừa dứt, long đầu quả trứng của hắn bỗng dừng vung lên. Hư không quanh người hắn trở nên hư ảo, dường như có vô tận khí lưu đang vờn quanh.

Thanh âm vang lên chói tai, một đạo năng lượng hình bán nguyệt nhanh như chớp phóng xuất.

Lục cực tan biến trăm!

Năng lượng chưa đến, khí thế như sóng biển vỗ bờ đã bao phủ khắp nơi làm cho thân thể mọi người như bị kiếm hãm lại không thể nhúc nhích. Đông tây nam bắc, trên dưới đều bị bao phủ. Một chiêu này đã đoạn tuyệt khả năng tránh né của đối thủ, chỉ có thể cứng đối cứng mà thôi.

Vi Tiểu người dám.

Hoa Vi Hà thấy thế kinh hãi, hai cánh thiên phượng phía sau lưng dương lên to lớn hơn gấp hai lần lúc này. Hai tay nàng liên tục huy xuất tạo thành một bí quyết cổ quái. Chỉ thấy thiên phượng quanh thân mình bốc cháy hừng hực. Từng đoàn liệt diễm như muốn nung chảy hết thảy mọi vật, mỗi lần liệt diễm lao ra, hắc ám xung quanh đều bị hòa tan đi rất nhiều.

Luân Già Kiếm đâm thẳng, liệt diễm hừng hực bám xung quanh tạo thành một đoàn quang diễm chói mắt đánh tới vòng năng lượng hình bán nguyệt.

Ông.

Rất rõ ràng, dưới sự tức giận Vi Tiểu đã không lưu thủ, uy lực một chiêu Lục cực tan biến trăm không phải bằng thực lực nhị tan ra Linh Tôn của Hoa Vi Hà có khả năng đỡ được. Năng lượng song phương vừa tiếp xúc liền có vô số bọt khí thoát ra giống như đang sôi vôi vậy, thanh âm kéo dài vang lên không dứt.

”Phốc”

Mới vừa rồi Vi Tiểu còn lưu thủ thì Hoa Vi Hà còn có khả năng chống lại thế nhưng khi Vi Tiểu tấn công toàn lực lập tức nàng không liền bại trận. Một ngụm máu tươi phun ra, thân hình nàng lay động không ngừng như cành liễu trước gió.

Tuy là như thế, nhưng Hoa Vi Hà vẫn may mắn không lùi!

Cho dù bất kể khi nào, bất kể ở đâu, cho dù thân phận thế nào đi nữa thì nàng cũng tuyệt đối không để bất kỳ ai thương tổn đến Tiểu Phong.

Không hiểu tại sao lúc này trong đầu nàng lại hiện lên hình ảnh ngày xưa: Một thiếu nữ đang nhẹ nhàng vuốt ve đầu một nam hài, kiên định nói ”Tiểu Phong, tỷ tỷ sẽ bảo vệ đệ, tuyệt đối không để bất kỳ ai khi dễ đệ”

Cho dù tan xương nát thịt cũng tuyệt đối không dừng bước.

Bỗng dưng một tiếng quát chói tai vang lên:

- Tỷ tỷ!

Mắt thấy Hoa Vi Hà trọng thương, mi tâm Lăng Phong nhướng lên, khoe mắt đột nhiên vỡ toang, huyết tuyến tung toé. Hắn điên cuồng rống to. Cả cơ thể hắn vang lên tiếng xương cốt va vào nhau, khuôn mặt vặn vẹo đáng sợ, lực lượng cường đại đột nhiên bộc phát.

Cỗ lực lượng đột nhiên bộc phát ra thậm chí làm Vi Tiểu cũng cảm thấy kinh hãi, hắn liền cười lạnh nói:

- Giả thần giả quỷ, ngày hôm nay ai cũng không cứu được ngươi. Ngươi chết chắc rồi.

Lời chưa dứt, luồng năng lượng hình bán nguyệt đã xẹt qua Hoa Vi Hà bay thẳng đến Lăng Phong.

Tiếng gió gào thét, từng sợi tóc trên trán Lăng Phong bị chấn nát, phát phơ theo gió. Trên người hắn truyền ra khí tức u ám càng ngày càng đậm làm cho mọi người kinh hãi không thôi.

Lúc này, một âm thanh không nhanh không chậm vang lên nhưng lại tràn ngập khí phách:

- Vi Tiểu! Đối thủ của ngươi là ta!

Oanh!

Tấm màn năng lượng do đám người Lăng Phong chiến đấu tạo thành đột nhiên bị một kiếm chém nát. Ngay sau đó một thân ảnh liền xuất hiện giữa cuộc chiến. Tay hắn cầm trường kiếm, cả người thẳng tắp tỏa ra khí khái hiên ngang.

Một kiếm này không có bất luận hoa dạng gì nhưng bao hàm toàn bộ kỹ xảo, giống như chứa đựng toàn bộ vạn vật, không đâu không có, khí thế lan tràn khắp mọi nơi.

- Bàng! Phiên! Vân! Là ngươi!

Hai tròng mắt Vi Tiểu bỗng dưng trở nên ngưng trọng hét lên một tiếng, chỉ thấy đạo năng lượng hình bán nguyệt bị một kiếm chém trúng lập tức biến mất như chưa từng xuất hiện.

Bàng Phiên Vân đã xuất hiện.

Hắn mặc thanh sắc trường bào toát ra vẻ hào sảng, tóc tai buộc tùy tiện.

Nhưng dù như thế thì hắn đứng giữa hư không ngay cả chư thiên tinh tử cũng không thể nào làm lu mờ thân ảnh của hắn.

Hắn chính là Bàng Phiên Vân! Truyền kỳ Bàng Phiên Vân!

Đột nhiên, Bàng Phiên Vân quay đầu nhìn thẳng về phía Huyền Nguyên:

- Huyền Nguyên, người dám động thủ với Yên tông chủ?

Biểu tình Huyền Nguyên trở nên cực kỳ khó coi. Dưới uy áp của Bàn Phiến Vân hắn không nhịn không được lùi về phía sau nửa bước. Chợt, hắn dường như cảm giác được bản thân tỏ ra yếu kém không khỏi hừ lạnh quay đầu đi, hiển nhiên là không muốn đối mặt với Bàn Phiến Vân.

Cao tăng Vô Tắc Hoang Nguyên không ai không biết Bàn Phiến Vân theo đuổi Yên Vân La? Nếu như có ai đủ can đảm đứng trước mặt Bàn Phiến Vân thừa nhận mình muốn đối phó Yên Vân La chỉ sợ Bàn Phiến Vân sẽ không do dự rút kiếm quyết tử chiến.

Trong toàn bộ các vị tông chủ thất đại tông phái thì Bàn Phiến Vân không thể nghi ngờ là liệu lĩnh nhất, không có kỵ bất kể điều gì cả.

Nghĩ đến lần trước hắn vì trị liệu thương thế cho ái đồ mà dám một người một kiếm giết thẳng vào Huyền Nguyên Tông, Huyền Nguyên sẽ không cố kỵ Bàn Phiến Vân đến thế. Hắn tự nghĩ nếu là thật sự chọc vào tên điên này thì trừ khi trừ phi mình vĩnh viễn co đầu rút cổ không ra ngoài bằng không rất khó tránh khỏi cảnh bị truy sát.

Bàn Phiến Vân chỉ một câu nói nhàn nhạt liền bức lui Huyền Nguyên. Sau đó nhân thần của hắn hướng về phía Ngao Châu. Cũng giống như Huyền Nguyên, tuy có Long tộc làm chỗ dựa nhưng Ngao Châu cũng không dám có bất kỳ biểu hiện nào ngoài việc quay đầu đi. Bởi vì hắn biết nếu là thật sự phát sinh xung đột Bàn Phiến Vân tuyệt không có chút cố kỵ siêu cấp cường giả Âu Mỗ Long của Long tộc.

515. Chương 472: Bàn Phiến Vân.

- Nàng không sao chứ?

Khi nhìn về phía Yên Vân La, khí tức bá đạo của Bàn Phiến Vân liền thu liễm xuống trên mặt chỉ còn lại vẻ ôn nhu. Đối với hắn mà nói, yêu thích chính là yêu thích tựa như người muốn ăn cơm uống nước vậy.

Lần đầu tiên khi nhìn thấy Yên Vân La, Bàn Phiến Vân đã "nhất kiến chung tình" và ngay trong đại hội tông môn năm đó hắn liền trước mặt mọi người thẳng thắn bày tỏ: "Ta thích nàng"

Khi đó trước mặt rất nhiều người, trước mấy đôi mắt kinh ngạc của các vị tông chủ, khuôn mặt Yên Vân La ửng hồng vừa tức vừa thẹn. Hai huynh đệ Mộ thị phụ trách hộ vệ cho nàng thậm chí còn giận dữ xuất thủ muốn đem tên cuồng nô kia bắt giữ và kết quả là nháo thành một đoàn.

Chỉ vì một lần tỏ tình đó mà suýt nữa dẫn đến hai đại tông phái tranh đấu.

- Không có việc gì.

Yên Vân La khẽ cúi đầu, thanh âm nhẹ nhàng khẽ vang lên.

- Ân. Vậy thì tốt rồi.

Bàn Phiến Vân gật đầu bá đạo nói:

- Nếu nàng có nửa điểm tổn thương ta sẽ giết bọn họ báo thù cho nàng.

Vừa nghe thấy lời này hai người Huyền Nguyên thiếu chút nữa bị chọc giận đến mức thổ huyết. Lời này của Bàn Phiến Vân không khác nào tát vào mặt hai người bọn họ.

Bất quá, ở trong lòng bọn họ cũng cảm thấy âm thầm may mắn, may là không xuất thủ với Yên Vân La, lại càng âm thầm hạ quyết tâm, về sau chỉ cần một ngày còn tên điên Bàn Phiến Vân này tồn tại, vậy thì Yên Vân La tuyệt đối không thể trên chọc!

Dạ Côn Ngô vẻ mặt như đưa đám, lén lút cầu khẩn Vi Tiểu có thể đánh bại Bàn Phiến Vân, bằng không ngày sau bản thân chỉ có thể đi đường vòng tránh mặt Yên Vân La mà thôi. Nàng biết ái đồ bị mình đã thương, chỉ sợ ngày sau thế nào cũng không chịu để yên. Từ khi Bàn Phiến Vân xuất hiện, Vi Tiểu liền chăm chú nhìn hắn thật sâu, rất lâu không nói một lời nào, cho dù hắn lấy khí thế mạnh mẽ áp đảo hai đại tông chủ cũng vẫn không nói gì, mặc cho khí thế bá đạo của hắn tràn đầy tứ phương bát cực.

Cho tới lúc này, Vi Tiểu mới thở dài một tiếng, rất khó hiểu hỏi một câu:

- Người hiểu chưa?

Câu hỏi này tới cực kỳ đột ngột, trước sau hoàn toàn không có liên quan chút nào.

Thế nhưng Bàn Phiên Vân cũng không hề kinh ngạc, biểu tình hiển lộ ra một vẻ hào liệt:

- Chỉ kém ngưỡng cửa một bước!

Nhân thần nồng đậm tràn ngập chiến ý của hắn rơi lên người Vi Tiểu, từng từ nói:

- Còn phải đợi Vi huynh trợ giúp ta một tay!

- Cũng vậy, cũng vậy!

Sắc mặt Vi Tiểu hơi cứng đờ, lộ ra vài phần mất tự nhiên, có chút cứng họng đáp lại.

Đến tận đây, mọi người mới minh bạch vừa rồi nguyên lai bọn họ nói tới chính là vấn đề đại viên mãn!

Câu của Vi Tiểu ý là hỏi Bàn Phiên Vân đã tìm hiểu ra ảo diệu của đại viên mãn hay chưa, mà Bàn Phiên Vân trả lời chính là chỉ còn kém một đường, điều còn thiếu chính là muốn dựa vào Vi Tiểu trợ giúp để đạt được một bước lên cánh cửa này mà thôi.

Một câu nói giản đơn như vậy nhưng lại phảng phất giống như búa tạ nện ở trong lòng Vi Tiểu, làm cho tâm linh vô khuyết của hắn đột ngột xuất hiện một tia nứt vỡ! Từ sau khi khổ tu tiến lên linh tôn, hắn vẫn coi tâm trí cứng cõi làm niềm tự hào, chưa bao giờ ngờ tới lại có người có thể dùng loại đả kích đơn giản đến mức thô lậu thế này đến đánh mình.

Thế nhưng vậy mà hắn lại cảm giác rằng Bàn Phiên Vân không hề nói láo! Mỗi một câu của Bàn Phiên Vân đều là thuần phác tự nhiên, hoàn toàn không hề có bất kỳ một chút giả tạo nào, chính bởi vì như vậy lại càng dễ dàng lay động hắn.

Bản thân Vi Tiểu còn cách đại viên mãn một khoảng cách khá xa!

Sở dĩ an bài trận chiến này, tu vi bản thân đã tới một bình cảnh, cấp bách muốn đột phá chính là một nguyên nhân. Nguyên nhân khác đó là, Bàn Phiên Vân quật khởi quá nhanh, dĩ nhiên lại tạo thành uy hiếp cực lớn cho địa vị Bức tông!

Trước kia Bức tông có được vị nhị dung linh tôn là hắn, trong rất nhiều các môn phái khi đó, chỉ cần dám lão bất tử trong môn phái bọn họ không đi ra mà nói, Bức tông chính là một nhà cường đại nhất ngay dưới tam tộc.

Thế nhưng Bàn Phiên Vân xuất hiện lại đánh vỡ loại bố cục này! Điều đó khiến cho Vi Tiểu bắt đầu trở nên bất an, nhất là lại một lần thần chiến tương sát tới, cho nên hắn phải thận trọng đối đãi với biến số này.

Bởi vậy, lúc trước khi đệ tử Hồng Lăng tới truyền lời, Vi Tiểu đã dùng hư ngôn lừa gạt, ý đồ muốn đả kích Bàn Phiên Vân, làm cho xuất hiện cổ kỵ trong lúc quyết chiến, không thể nào toàn lực ứng chiến, từ đó có thể đánh tan đáng vẻ kiêu ngạo của hắn.

Không nghĩ tới dưới cổ áp lực cường đại này, Bàn Phiên Vân chẳng những không bị đả kích, ngược lại còn mượn áp lực nặng nề khiến cho tu vi nhất cử đột phá!

Trước kia Bàn Phiên Vân đem đến cảm giác chính là một thanh kiếm, một thanh kiếm tỏa ra toàn bộ sự sắc nhọn, đủ để toái kim liệt thạch! Thế nhưng bây giờ khí thế Bàn Phiên Vân lại trở nên càng viên dung* tự nhiên, dường như có thể tùy ý thay đổi qua lại giữa sắc bén cùng với ôn nhu, tuy rằng ở giữa đó hơi có một phần trúc trắc, thế nhưng cảm giác mang tới dường như hắn tùy thời có thể đột phá!

*: Toàn vẹn hài hòa

Chỉ cần ở điểm này, Vi Tiểu liền biết mình đã thua, đáng sợ nhất là nội tâm hắn lại xuất hiện một vết nứt, dưới cổ khí thế uy áp này bỗng dâng lên một chút thiếu tự tin.

Không được! Tuyệt đối không thể như vậy được!

Trong con người Vi Tiểu lóe lên một chút tàn khốc, ý niệm ác độc trong đầu chợt sinh!

- Chiến không?

Bàng Phiên Vân mạnh mẽ tiến lên trước một bước, hư không trong sân đột nhiên như rung động!

Ầm

Không đợi Vi Tiểu trả lời, một cỗ khí thế vô cùng cường đại khác lại tựa như lang yên bốc lên, từ trên mặt đất xông thẳng lên trời, cỗ lực lượng này tuy rằng không cuồng mãnh như của Bàng Phiên Vân, nhưng lại tràn ngập một loại ý vị biến hóa khó lường.

Là ai?

Bàng Phiên Vân đột nhiên quay đầu lại, chỉ thấy phía sau Lăng Phong toàn thân đều bao phủ ở trong một tầng khí tức như sương mù, cỗ khí tức này khiến cho khi người ta nhìn vào phảng phất đang ở trong mộng ảo, dường như vì nó mà toàn bộ những mộng đẹp bỗng hiện lên trong đầu, nhất thời muốn vì nó mà lâm vào ngủ say.

Một khối hỏa cầu di động hiện lên trên đầu ngón tay Lăng Phong. Khối hỏa cầu kia mỹ diệu tựa như những viên bi trong suốt trên tay đám trẻ con, không có một chút lực sát thương nào, làm cho tất cả mọi người thả lỏng sự cảnh giác trong lòng!

Hai mắt Lăng Phong sáng lạn như ánh bạc, trong đó có tinh vân lưu chuyển, có vô cùng vô tận quang ảnh thần bí tuôn ra. Dường như có thể thấu hiểu hết thảy những biến hóa ảo diệu của thiên địa tự nhiên, lại phảng phất như có thể đem toàn bộ tạp niệm tất cả gom lại làm một!

Một, nhưng lại là ngọn nguồn của thiên địa vạn vật.

Bởi vậy hết thảy niệm thức trồng xếp lên nhau cuối cùng đều trở về bốn nguyên, nguyên nhân nó trở về thành bốn nguyên bởi vì nó vô cùng khó bị phá giải.

Bây giờ cảm giác Lăng Phong mang đến cho mọi người chính là như thế, rõ ràng có thể cảm giác được trong ánh mắt hần ẩn chứa vô tận quang thải, nhưng hết lần này tới lần khác lại khiến người ta cảm giác ánh mắt của hần thuần túy không gì sánh được, tràn ngập trong sáng tựa như bản tâm của trẻ sơ sinh.

Bỗng dưng, Chiêm Như Âm ở xa xa nhìn thấy một màn này cả người bỗng chấn động, trong ánh mắt thẳm bắn ra sự kinh hãi cuồng nhiên. Sự kinh hãi kịch liệt dĩ nhiên lại khiến cho toàn thân nàng cũng bắt đầu run lên, theo đó từng điểm từng điểm ngân quang nhỏ vun hiện ra quanh thân thể nàng tựa như lông ngỗng mềm mại xoay tròn nhảy múa.

516. Chương 473: Chiêm Như Âm Tấn Cấp.

Trong khoảng khắc, tựa như có gió nhẹ thổi qua, quang mang quay cuồng không tiêu tán, duyên dáng uyển chuyển như tiên tử nhảy múa giữa bầu trời.

Xoẹt...

Trên bầu trời bỗng nhiên nứt ra một cái khe lớn, từng đoàn từng đoàn mây đen từ phương xa kéo tới, cuộn cuộn dày đặc vô bờ. Dần dần, bên trong mây đen bắt đầu có điện quang như linh xà sinh ra. Đùng...một luồng điện quang thô to như cánh tay ngoằn ngoèo bắn tới, vừa xông ra khỏi mây đen liền hấp thu phong khí vạn vật, trong sát na đã lớn như một cây đại thụ ngàn năm phá không lao xuống, ầm ầm đánh thẳng về phía đỉnh đầu Chiêm Như Âm!

- Hóa Linh kiếp!

Chiêm Như Âm hoảng sợ hô lên, ánh mắt khó có thể nổi nhìn về phía thiểm điện đang hạ xuống từ giữa không trung, lúc này năng lượng lan tới khiến cho áo bào trên thân thể rách toác, lộ ra làn da trắng nõn thậm chí khiến cho toàn bộ nữ nhi đều đỏ mặt.

Oanh!

Chiêm Như Âm sắc mặt bất biến, đỉnh đầu đột nhiên xông ra một tấm khăn gấm, mặt ngoài khăn gấm tinh vân rậm rạp, quần quýt lấy nhau hình thành nên một vòng xoáy tựa như mắt bão.

Hoa văn như mây chợt trưởng chợt thu, trong lúc đó khiến cho người ta nhìn vào đều cảm thấy đầu hoa mắt váng. Huỳnh muội liên tâm, Chiêm Như Âm đang vô ý thức muốn tiến lên chống đỡ chỉ cảm thấy hai mắt như căng ra, đầu đau muốn chết, lập tức phốc một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt như bạch ngọc thoáng cái đã tái nhợt!

Động tĩnh dị dạng bên này đã hấp dẫn lực chú ý của không ít người, nhất là Yên Vân La, nhân thần nàng nhìn về phía ái đồ vừa mừng vừa sợ. Sợ ở đây chính là nói tới uy lực khủng bố của Hóa Linh kiếp, còn lại vui là bởi vì Chiêm Như Âm sau thời gian rất lâu đã bắt đầu đột phá bước lên con đường văn đỉnh linh cấp!

Chiêm Như Âm đối với phản ứng của mọi người phảng phất như không nghe thấy, mạnh mẽ mở tay ra, chỉ thấy cự linh Cẩm Mật trên đỉnh đầu bỗng đứng mở rộng sang hai phía, hoa văn như mây trên mặt dao động biến ảo, nhanh chóng nhấp nhô tựa như lưu thủy.

Dần dần, lưu thủy vô hình, không ngừng tràn ra đồng thời không ngừng vẽ lên những hình ảnh trẻ nhỏ chơi đùa, lão ông câu cá...tràn ngập đủ loại màu sắc vui tươi hạnh phúc.

Hây!

Chiêm Như Âm đột nhiên hét lớn, ngón tay phải khép lại, chỉ thẳng lên trời!

Chỉ thấy trên trên khăn gấm có vô số lưu quang huyền ảnh không ngừng lướt nhanh, trong nháy mắt trên tấm khăn gấm rộng lớn vượt quá mười trượng hiện lên đủ mọi bóng người ảnh vật, khuyết điểm duy nhất đó chính là những hình bóng này quá mức mờ lung, hư hư ảo ảo như có như không, làm cho người xem cũng không thể nào nhìn rõ!

Không đợi mọi người cố sức phân biệt, từng luồng từng luồng ngân quang từ bên trong huyền ảnh đã tràn ra, trong nháy mắt hợp lại thành một đạo quang trụ mờ lung biến ảo mặt ngoài phủ đầy tinh điểm nhấp nháy, nghênh đón lôi quang!

Thiên lôi nổ mạnh, mọi người đều ngưng thần nín thở, nhìn chăm chú vào không trung nơi giao kích, không dám thở mạnh chút nào. Khi nhìn mấy đại linh tôn đối chiến, lại vì thế mà tấn chức linh giả! Mặc kệ thành hay không thành, nếu như truyền ra ngoài chắc chắn sẽ trở thành một câu chuyện mọi người ca tụng, truyền lưu hậu thế.

Nương theo thủ chỉ bắn ra, thân thể Chiêm Như Âm không gió mà tự động, bỗng đứng xông thẳng lên bầu trời.

Đột nhiên, một tiếng gào rống kinh thiên động địa!

Từng đạo quang mang lôi điện tán loạn phân liệt, giống mấy trăm mấy nghìn con du xà vùng vẫy, Hóa Linh kiếp lực đột nhiên bị Chiêm Như Âm đánh vỡ!

Nàng không chút nào chậm trễ, khê hô một tiếng:

- Lôi mang luyện linh!

Lôi điện tự do trong nháy mắt bị một hấp lực mạc danh tác dụng toàn bộ hội tụ lại trên khăn gấm, trong làn thanh âm xẹt xẹt chạy loạn về bốn phương tám hướng, cứ mỗi khi chạy được khoảng một thốn đều có một chút huyền ảnh trên khăn gấm trở nên ngưng thực.

Ban đầu, cường giả đã ngoài cấp bậc linh giả đối với Chiêm Như Âm hóa linh cũng thập phần lưu ý, nhưng đến khi nàng tạo ra động tĩnh càng lúc càng lớn, tất cả mọi người đều đem ánh mắt đổ về chỗ này, ngay cả đám người Bàn Phiên Vân cũng không hề ngoại lệ!

Khi thấy Chiêm Như Âm mượn quang mang lôi điện rèn luyện cự linh, Bàn Phiên Vân hai hàng lông mày khẽ nhíu, hướng về phía Yên Vân La nói:

- Vân La, chúc mừng!

Một lời nói không quá rõ ràng này khiến cho không ít người đều có chút khó hiểu, chẳng qua chỉ là thăng cấp linh giả mà thôi, cần gì phải chúc mừng như vậy?

Những linh tôn ở đây ngược lại trong lòng đều hiểu ra, nhóm người Huyền Nguyên nhin không được có chút đồ kị nhìn về phía Yên Vân La, Dạ Côn Ngô thì thần tình lại càng buồn nản.

Yên Vân La kích động đến mức khuôn mặt đỏ lên, tạm thời cũng không truy cứu đến việc của Bức tông, ánh mắt chỉ khẩn trương nhìn chăm chăm Chiêm Như Âm.

Làm một người đứng đầu đại tông phái, mặc dù vì giới hạn trong thiên phú nên Yên Vân La trên con đường tu luyện chỉ dừng lại ở linh tôn, thế nhưng bởi vì tông phái nội tình thâm hậu đã tạo nên cho nàng ánh mắt vô cùng rộng lớn.

Nàng thập phần rõ ràng, mặt trên cự linh của Chiêm Như Âm bây giờ phát sinh biến hóa đại biểu cho điều gì, ý nghĩa rõ ràng rất rõ ràng ái đồ nhiên lại tìm hiểu ra được một phần tạo vật ảo diệu của linh vực!

Tuy rằng phần cảm ngộ này trong giai đoạn linh giả cũng không có nhiều tác dụng cho lắm, thế nhưng ngày sau đến khi nàng tấn giai lên linh tôn, hơn nữa tiến giai lên cảnh giới nhị dung linh tôn thì so với người thường sẽ đơn giản hơn mấy lần, thậm chí là vấn đề cấp bậc đại viên mãn cũng không phải là không có khả năng!

Điều này không khỏi khiến cho Yên Vân La kích động vạn phần.

Bóng người trên cự linh Cẩm Mật càng ngày càng rõ ràng, những biên độ động tác của những bóng người trên đó cũng đủ để nhìn thấy rõ.

Biến hóa từ kịch liệt dần dần trở nên bình tĩnh. Cuối cùng, tất cả đều đình chỉ lại!

Chiêm Như Âm thở ra một hơi thật dài, hai mắt chậm rãi mở ra, trên khuôn mặt ngọt ngào mơ hồ có quang mang xanh ngọc lấp lánh mà ra, rõ ràng đã đạt được tới linh giả chi thân!

Phi thân tiến lên, Chiêm Như Âm cũng không hướng về phía sư phụ mình, ngược lại hướng về phía Lăng Phong ở bên kia cung kính noi:

- Tạ ơn Lăng tông chủ, ngày sau Như Âm nếu có thể tu luyện thành công, đều bởi vì một lần quan sát ngày hôm nay!

Trên mặt nàng hoàn toàn là một mảnh chân thành, hướng về phía Lăng Phong tràn ngập cảm động. Nếu như không phải nhìn thấy tinh kỹ "Đồng Mộng" của Lăng Phong, chỉ sợ nàng muốn thành công thăng cấp linh giả còn phải lâu thêm mấy năm nữa.

Không ít hạng người trì độ lúc này mới tỉnh ngộ lại. Mới vừa rồi đúng là khi Chiêm Như Âm nhìn thấy lp thi triển linh kỹ, mới sinh ra cảm ngộ ngoài ý muốn, từ đó nhất cử thăng cấp trở thành linh giả!

Rốt cuộc hấn tham ngộ như thế nào mà tạo ra một tinh kỹ đạt tới cấp bậc này?

Từng luồng ánh mắt chấn động hướng về phía Lăng Phong, người trước kia cảm thấy Lăng Phong khiêu chiến Vi Tiểu chính là một hành động cuồng vọng lúc này cũng phải thay đổi suy nghĩ.

Lăng Phong cười nhẹ nhàng như mây gió, nói:

- Ta chỉ thi triển ra mà thôi, có thể đạt được cảm ngộ chính là cơ duyên của bản thân người!

Nói xong, nhân thần lạnh thấu xương của hấn phá không mà tới, rơi lên trên người Vi Tiểu.

Chẳng biết tại sao, Vi Tiểu lại cảm thấy làn da trên người đột nhiên căng lên, dường như bị một con thần thú viễn cổ hồng nhìn chòng chọc, trong lòng tự dưng sinh ra vài phần kiêng kỵ.

Đáng chết, bản thân dĩ nhiên lại kiêng kỵ một linh tôn sao?

517. Chương 474: Ước Định Sinh Tử.

Vi Tiểu trong lòng sinh ra một cơn giận dữ nồng đậm, hừ một tiếng:

- Lãng tiếu nhi, người nếu như không phục, lão phu cũng không ngại mà cho người nếm thêm chút vị đắng đầu!

Lãng Phong mặt không biểu tình, nhãn thần lạnh lùng bao phủ lấy Vi Tiểu, không vì lời nói khiêu khích của hắn mà nổi giận, chỉ là trong một đôi con ngươi những đường nét ngân quang càng lúc càng phức tạp, dường như hình thành nên một tòa mê cung, khiến cho lòng người bị hấp thật sâu vào đó!

- Lãng tông chủ, ta cùng với Vi tông chủ đã có ước hẹn đánh một trận, chẳng biết có thể nhường hắn lại cho Bằng mõ được không?

Đúng lúc này, Bằng Phiên Vân hướng về phía Lãng Phong khách khí nói.

Lời này thiếu chút nữa khiến cho Vi Tiểu tức hộc máu. Mắt chó của Bằng Phiên Vân này coi mình là cái gì? Là hàng hóa có thể tùy tiện vui đùa sao?

Phượng Thánh Nữ Họa Vi Hà cũng bay tới bên người Lãng Phong. Nhẹ nhàng cầm tay hắn, tuy rằng không nói một lời, thế nhưng trong sự im lặng đó, ý tứ nhắn nhủ lại phi thường rõ ràng.

Hít vào một hơi thật sâu, nhãn thần Lãng Phong khi mở ra một lần nữa đã trở nên trong suốt không gì sánh được, loại khí tức làm lòng người kinh sợ tiêu thất hầu như không còn chút nào. Hắn chỉ nhìn Vi Tiểu, thanh âm vô cùng bình tĩnh nói:

- Hôm nay Bằng tông chủ nếu không giết người, ngày khác ta tất lấy tính mệnh người!

Hắn thanh âm nhàn nhạt, không có hiên ngang, không có phẫn nộ, bình tĩnh tựa như một ánh sao trôi trong đêm tối, tràn ngập một loại lực lượng hoa khiến cho kẻ khác tin phục, phảng phất lời hắn nói chính là chân lý, không thể nghi ngờ.

Vi Tiểu khuôn mặt khê giật giật, chợt cười lạnh nói:

- Vậy lão phu liền chờ người!

Bằng Phiên Vân cùng với Vi Tiểu đồng thời nhìn về phía đối phương, nhãn tâm run lên. Giữa không trung tựa như có điện quang nổ vang.

- Sát!

Bằng Phiên Vân đột nhiên hét lên một tiếng, mở đầu tung ra một kiếm tựa như nhất cử muốn chém cả không gian ra làm hai nửa.

Kiếm quang cực lớn xé ngang hư không, bàn tay Vi Tiểu chậm rãi đẩy ra, mỗi một chiêu một thức dường như trôi động đều vô cùng nặng nề, chậm đến kinh người, không khí tựa như biến thành một chất keo vô hình, trầm trệ không gì sáng được.

Oanh...

Đại chiến chính thức nổ ra!

Bởi vì luân phiên phát sinh những việc ngoài ý muốn, bây giờ hai người Bằng Phiên Vân quyết chiến mới chiếm được vai chính, còn lại mâu thuẫn giữa Yên Vân La cùng với Bức tông cũng tạm thời bị gác lại, ánh mắt mọi người toàn bộ đều bị hai người phía trước hấp dẫn.

Lãng Phong cùng với Họa Vi Hà nhìn nhau, hai người đồng thời phi thân lui về phía sau. Nguyên bản Lãng Phong lần này đến đại hội giao dịch tông môn nguyên nhân trong đó chính là muốn chứng kiến quyết chiến của hai đại siêu cấp cao thủ này, để tích lũy cho mình một chút kinh nghiệm tu luyện về sau, nhưng sau khi nhìn thấy Họa Vi Hà, hết thấy đều trở nên không còn trọng yếu nữa.

Yên lặng lùi lại một bên, Họa Vi Hà kinh ngạc nhìn Lãng Phong, biểu tình trên mặt có chút tư vị khó nói nên lời, không biết cần phải làm thế nào mới có thể phát tiết được tâm tình cuồng hỉ trong lòng.

- Tiểu Phong, thật sự là người?

Một lát sau, Họa Vi Hà có chút do dự nói. Không phải là để xác nhận, mà vẻn vẹn chỉ vì nội tâm bị sự kinh hỉ dồn nén đến cùng cực mà phát ra.

- Là ta, tỷ tỷ!

Lăng Phong cảm thấy viền mắt có chút ướt át, mấp máy môi nói.

Họa Vi Hà chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Lăng Phong, đầu ngón tay chậm rãi lướt qua trán, qua gò má, qua toàn bộ gương mặt hắn. Khi nhìn thấy Lăng Phong có chút mất tự nhiên né tránh, nàng mới cười tươi, biểu tình có chút trêu đùa nói:

- Người sợ gì chứ? Lễ nào tỷ tỷ còn có thể ăn thịt người sao? Hừ, người đã quên khi còn bé tỷ tỷ luôn tắm cho người đấy hả?

Từ "tắm" vừa ra khỏi miệng, Họa Vi Hà cũng đột nhiên tỉnh lại, gương mặt dâng lên hai luồng đỏ ửng. Thanh niên trước mặt đã không còn là một tiểu hài tử đi theo phía sau mình, cần bản thân bảo hộ!

Lăng Phong cũng cứng đờ cả người, hắn tự nhiên minh bạch Họa Vi Hà muốn nói điều gì, không khỏi xấu hổ sờ sờ mũi.

- Lại sờ!

Không đợi Phong xấu hổ cười khỏ, Họa Vi Hà đã đưa tay phát lên tay hắn, dỏ khóc dỏ cười nói:

- Từ nhỏ cứ như vậy, sao đến giờ còn chưa bỏ được cái tật này?

Nghĩ đến khi còn bé Lăng Phong vì muốn hai người bọn họ có đồ để ăn no, Lăng Phong thường hay chui qua lỗ chó trên tường của nhà người ta vào nhà ăn trộm bánh. Sau khi trở về lại nói dối mình đó là nhặt được, đến khi bị bóc trần, Lăng Phong cũng thường cúi đầu vuốt mũi, biểu tình ngưng ngáp.

Bây giờ nhìn thấy biểu tình này của hắn, cái bóng nhỏ yếu ngày xưa cùng với người thanh niên khí vũ hiên ngang trước mặt trùng khít lên nhau, một chút khoảng cách do xa ngày gặp lại cũng biến mất không còn chút tăm hơi.

- Đây là gì vậy?

Họa Vi Hà đột nhiên chú ý tới một dị vật ở trong lòng bàn tay Lăng Phong, hiếu kỳ hỏi.

Lăng Phong lúc này mới nhớ tới, vì vậy mở lòng bàn tay ra, chỉ thấy đó là một khối chủng tử hình dáng như tinh thạch, hiện ra trạng thái bán trong suốt, bên ngoài nó còn có từng sợi từng sợi ngưng kết thể bao quanh.

Những ngưng kết thể này nhìn qua tựa như huyền ảnh hai cánh của một con huyết bức.

- Khôi lỗi chủng tử!

Sau khi nhìn rõ, Họa Vi Hà bỗng dưng hít vào một ngụm khí lạnh, hoảng sợ nói!

Lăng Phong ngẩn ra, vô ý thức hỏi:

- Khôi lỗi chủng tử là cái gì?

- Người trước tiên nói cho ta biết, khôi lỗi chủng tử này có phải đạt được từ chỗ Vi tiểu hay không?

Họa Vi Hà kinh ngạc không gì sánh được nhìn về phía Lăng Phong, hỏi:

- Huyết bức bên trong rõ ràng chính là thứ hắn sử dụng khi thi triển linh tôn tạo vực lúc trước, thế nhưng khôi lỗi chủng tử này trừ khi là tự biết mình không còn hi vọng mới có thể truyền cho môn hạ đệ tử.

Lăng Phong gật đầu, nếu như trên thế giới này còn có người hắn không muốn lừa gạt mà nói, vậy Họa Vi Hà không thể nghi ngờ chính là một trong số đó. Hắn trả lời:

- Ta tu luyện công pháp có chút đặc biệt, với một ít lực công kích yếu kém có thể kiềm chế thành một thứ giống như pháp ấn. Vừa rồi khi Vi Tiểu thi triển huyết bức công kích, có lẽ bởi vì linh tôn vực khả năng bị ta tạm thời chặt đứt, con huyết bức này cũng trở nên yếu ớt không gì sánh được, lúc này mới ngưng kết trở thành tinh thể.

- Tỷ tỷ, người nói nó là khôi lỗi chủng tử là có ý gì/

- À!

Phượng Thánh Nữ Hoa Vi Hà trở nên trầm ngâm, hiển nhiên là cũng không biết nói với Lăng Phong như thế nào cho tốt. Trong đầu lơ đãng hồi tưởng lại một đoạn bí tân trong lời kể của Phượng Ly Yêu, tộc trưởng cũng từng dùng lời lẽ nghiêm khắc cảnh cáo mình không được tùy tiện nói ra với người ngoài.

Thế nhưng rất rõ ràng quan hệ cùng với Lăng Phong lại càng trọng yếu hơn, nàng cuối cùng vẫn xua đi một tia cổ kị, giải thích:

- Người có lẽ cũng biết sau khi tiến nhập linh tôn là có thể lợi dụng vực năng tiến hành chế khô lỗi huyền tượng chứ.

Lăng Phong gật đầu.

- Lúc mới đầu khi chế tạo ra huyền tượng, cũng không có lực chiến đấu quá mạnh mẽ, chỉ có thể phối hợp với một số nguyên trận tinh chương đặc thù mới có thể phát huy ra được chiến lực siêu việt!

- Thế nhưng khi đến nhị dung linh tôn, huyền tượng chế tạo ra lại có thể phát huy năng lực của linh tôn vực tới giới hạn lớn nhất, loại huyền tượng cấp bậc này phi thường khó luyện chế, thế nhưng sau khi luyện chế ra được thì lại tương đương có nhiều thêm một đồng bạn bất tử bất diệt, ở trong chiến đấu tự nhiên là chiếm hết tiện nghi!

Nói đến đây, nàng khẽ nhìn Lăng Phong một cái nói:

- Người bình thường căn bản không có khả năng chém chết được nó!

518. Chương 475: Chuyện Cũ Kinh Ngạc.

Không đợi Lăng Phong ngắt lời, nàng liền phất phất tay tiếp tục giải thích, một động tác rất nhỏ này lại khiến cho Lăng Phong có chút uất ức. Hắn minh bạch đây hoàn toàn là do tình cảm bảo vệ của Hoa Vi Hà đối với mình, không muốn quá nhiều con bài chưa lật của mình bị lộ ra ngoài ánh sáng.

- Dựa theo ghi chép, nếu như sau khi ngưng luyện ra một thực thể khô lỗi như vậy, sẽ bắt đầu thử nghiệm luyện chế nhiều lần nữa. Chẳng những tập hợp luyện hóa những nguyên trận tinh chương để lực công kích càng thêm cường đại, đồng thời còn có một tầng điều dụng khác!

Phượng Thánh Nữ Hoa Vi Hà trong mắt ẩn ước thần quang:

- Sau khi tiến nhập vào cấp bậc đại viên mãn, linh tôn liền bắt đầu thử nghiệm cắt bỏ liên hệ khô lỗi cùng với bản thân! Nỗ lực đem những khô lỗi này biến thành những tồn tại độc lập có tư duy của bản thân, có tình cảm, có được hệ thống tu luyện của riêng mình...

- Để làm gì?

Lăng Phong hoảng sợ kinh hô, hắn bỗng nhiên ý thức được ý tứ theo như lời Phượng Thánh Nữ nói, nếu như thật sự có thể thành công mà nói, chẳng phải là tương đương với tu luyện giả mạnh mẽ dựa vào sự lịch lãm của bản thân mà sáng tạo ra một sinh mệnh thể độc lập sao?

Vậy chẳng phải là đã đạt tới trình độ tương đương với tạo hóa?

- Lễ nào, tộc trưởng Phượng tộc đã đạt được tới cảnh giới này?

Lăng Phong nhíu mày hỏi, hắn mơ hồ nắm bắt được một tia linh cảm, dường như minh bạch ra điều gì đó, lại tựa như điều gì cũng không minh bạch, trong đầu có chút rung động âm ỉ. Thế nhưng hắn lại mơ hồ cảm thấy, nếu như thật sự có thể đạt được tới cảnh giới đó mà nói, sợ rằng sẽ phi thường cường đại tới mức bất khả tư nghị!

- Vẫn chưa, có thể nói là không hoàn toàn thành công!

Hoa Vi Hà lắc đầu, thở dài nói:

- Nếu thực sự có thể đạt được tới cảnh giới như vậy, tộc trưởng cũng sẽ không bị cự linh hao tổn!

- Một khi đã có được cảnh giới như vậy, sinh vật sáng chế ra đều nắm giữ thiên phú tu luyện độc lập! Như vậy mà nói, người biết ý nghĩa của nó ra sao không?

Hoa Vi Hà giải thích nói;

- Có nghĩa là bọn chúng có thể tu luyện một hệ nguyên lực khác, hoàn toàn khác biệt với thuộc tính nguyên của bản thân!

- A!

Lăng Phong một lần nữa cả kinh, dường như có một đạo kinh điện đánh lên đỉnh đầu, bừng tỉnh hiểu ra rất nhiều sự tình.

- Thế nhưng kiếm tu một hệ nguyên lực khác biệt thực sự là quá khó khăn, dù cho thiên tài vạn khổ ngưng luyện ra mười khối lõi chân thân như vậy, cuối cùng có thể có một cái thành công, xác suất cũng không vượt quá một phần trăm vạn!

Hoa Vi Hà có chút kinh sợ nói:

- Một khi thất bại, chính là cự linh hao tổn vạn kiếp bất phục! Nhưng nếu như thành công liền có thể thử nghiệm đem nguyên lực mới thu nạp cùng với nguyên lực của bản thân tiến hành dung hợp! Nói như vậy, rất có thể sẽ trở thành cường giả thần cấp trong truyền thuyết! Một vị thần chân chính vĩnh hằng bất diệt!

Hoa Vi Hà mỗi một lời đều mang theo mị hoặc vô hạn truyền ra, khiến cho Lăng Phong chấn động trên mặt nét kinh sợ không thể nào che giấu được.

Hắn triệt để minh bạch lời nói của Hoa Vi Hà, thí dụ như một hỏa hệ thiên hành giả, lúc hắn tiến nhập cảnh giới đại viên mãn sẽ thử nghiệm ngưng luyện ra khối lõi hoàn toàn có ý thức của riêng mình, từ đó ra lệnh cho khối lõi tu luyện ba hệ nguyên lực khác là thủy, địa, phong. Một khi có một khối lõi tu luyện thành công, liền tương đương với cường giả này đồng thời có được hai loại nguyên lực!

Hai loại nguyên lực này một khi tiến hành dung hợp, liền lập tức có thể trở thành thần! Một vị thần sinh mệnh vĩnh hằng!

Dù cho ngay cả linh tôn cấp bậc đại viên mãn, đồng dạng sinh mệnh vẫn cứ trôi đi, chỉ có tiến thêm một bước trở thành "Thần" mới có thể chân chính đạt được vĩnh sinh bất diệt!

Lăng Phong trong lòng đột nhiên rung động: Điều này chẳng phải có nghĩa là...

Quả nhiên, không đợi hắn lên tiếng, Hoa Vi Hà liền đã híp hai mắt, tiếp tục nói...

Lúc hai người Lăng Phong nói chuyện. Thích Thiên Ách thích thú đứng trên không trung làm công tác bảo vệ. Năng lượng liên đại như tơ như sợi, nhẹ nhàng quấn lấy xung quanh, hình thành nên một tầng bảo vệ mỏng manh như vô cùng kiên cố.

Mặc dù hắn không hiểu mối quan hệ thực sự của hai chị em nhà này nhưng nghĩ hai người lâu lắm mới gặp lại nhau, ắt phải có nhiều điều muốn nói nên không muốn làm phiền họ.

Trên thực tế, dù đại viên mãn linh tôn có dốc hết sức, luyện hóa ra một con chân nguyên lực khối lõi thuộc hệ của hắn thì cùng lắm cũng giống như có thêm một thần kỳ thiên phú đứng cạnh, loại thiên phú này là song thể cự linh thiên hành giả!

Quả nhiên!

Những lời này như kinh điện phá vỡ trường không, Lăng Phong hít một hơi thật sâu, lúc này hắn có nghe Hoa Vi Hà nhắc đến đại viên mãn cấp linh giả có thể tu luyện ra một cơ thể khối lõi, từ đó sở hữu một loại chân nguyên lực năng lực khác, hắn đã cảm thấy có chút quen quen, sau này nào hải mới liên tưởng đến.

Nếu như không phải gipngs như thông qua phương thức nhận tạo có thêm một linh thể khác sao? Theo như Họa tử nói, sau khi có hai loại chân lực, có thể thử tiến hành dung hợp, từ đó sở hữu thực lực vượt qua đại viên mãn cấp thần đế.

Nhưng, bản thân hắn sớm đã có hai loại chân nguyên lực rồi.

Hắn thậm chí còn nhớ lại lúc mình hôn mê, mơ mơ hồ hồ phát hiện ta hữu linh, phong hỏa lưỡng hệ kiếm, cũng như cảnh tượng dung hợp kinh thiên động địa.

Nói như vậy, trở ngại lớn nhất để đột phá và tiến nhập vào tầng lớp thần chi đối với hắn mà nói gần như không tồn tại!

- Nhưng loại thiên phú thần kì đó thực sự rất hiếm có, rất hiếm có.

Không biết Hoa Vi Hà nhấn mạnh hai lần "hiếm có" là đang nghĩ đến điều gì, mặt đầy vẻ nuối tiếc:

- Tộc trưởng đã từng nói qua, loại thiên phú hiếm có thậm chí còn cao quý hơn cả huyết mạch thiên phượng, vậy mà đến cuối đời vẫn chưa được nhìn thấy, thật đúng là quá đáng tiếc.

- Ài.

Lăng Phong không biết nên nói gì, gơ tay sờ mũi một cách vô thức, rồi đột nhiên nghĩ đến những phê bình mà Hoa Vi Hà dành cho mình, cố gắng kiềm chế, biểu hiện nhất thời trở nên vô cùng cổ quái.

Hắn vốn định nói cho Hoa Vi Hà nghe những chuyện có liên quan đến mình. Nhưng sau khi nghe nàng tán thưởng song sinh cự linh thiên hành giả như vậy, tự nhiên lại cảm thấy ngại.

Lăng Phong chuyển chủ đề:

- Tỷ tỷ, ban đầu sao tỷ lại đến Vô Tẫn Hoang Nguyên? Đệ nhớ hình như là tỷ...

Nói đến đây, Lăng Phong dừng lại, nhú mày như vừa chạm phải một nỗi đau cấm kỵ.

Thu hết mọi biểu tình của Lăng Phong vào trong đáy mắt, một tia đau buồn lóe lên trên mặt Hoa Vi Hà, bất giác gơ tay. Nhưng rồi nàng nhận ra, Lăng Phong không còn là cậu bé nhỏ hồi xưa nữa, nàng phải nhón chân mới miễn cưỡng chạm được vào đầu hắn nói gì đến chuyện xoa đầu an ủi.

Phát hiện sự thật này, cả hai cùng cười, không khí nặng nề nhất thời trở nên thoải mái hơn.

- Trong Phượng Tộc ta có rất người sở hữu kĩ năng niết sào trùng sinh đặc thù!

- Cái gọi là niết sào trùng sinh là chỉ một người đối diện trước cái chết, có thể tạm thời bế hợp cơ năng sinh mệnh của mình, bên ngoài nhìn vào chẳng khác gì đã chết, nhưng thân thể lúc đó vẫn chưa ngừng vận chuyển và bắt đầu thu nạp năng lượng với tốc độ còn siêu việt hơn tốc độ thường ngày!

- Lúc đó tỷ cũng ở trong tình trạng đó, sau khi cơ thể tích lũy đủ năng lượng, quang mang phát ra làm kinh động một vị sứ giả Phượng Tộc đang tìm kiếm ở đó, ông ấy đã mang tỷ về.

Nói đến đây, nàng có chút lo lắng:

- Ban đầu tỷ cũng nghĩ đến chuyện nhờ sứ giả đi tìm đệ, nhưng sứ giả nói vì đây là cảnh nội Áo La, sợ động tĩnh lúc tỷ niết sào trùng sinh quá lớn, kinh động một cường giả, thu hút truy sát nên quyết định mang tỷ về trước. Lúc đó tỷ chưa có đủ khải năng phản kháng. Tiểu Phong, đệ không trách tỷ tỷ chứ?

- Sao đệ lại trách tỷ tỷ?

Nghe vậy, Lăng Phong không những không trách móc mà ngược lại lộ rõ vẻ sợ hãi:

- Lúc đó đệ gặp phải chấp sự của Băng gia, ông ấy hứa cho đệ một môi trường tương đối ổn định. Đệ cầu xin ông ấy hãy giúp đệ chôn tỷ, may mà tỷ tỷ đánh thức được kỹ năng thiên phú, nếu không đệ đã phạm sai lầm lớn rồi!

- Sao ta có thể trách đệ chứ.

Hoa Vi Hà quay sang an ủi Lăng Phong, nói tiếp:

- Thiên phú này trong Phượng Tộc ta chỉ thiên phượng, tử hỏa phượng, ám phượng một số chủng tộc mới có. Dù có là một số cường giả đỉnh cấp cũng chưa chắc có được, đệ lúc đó cũng mới chỉ là một đứa trẻ.

Lúc nhắc đến ám phượng, biểu tình của nàng có vẻ không được tự nhiên.

Lăng Phong trong lòng thoáng động:

- Tỷ tỷ, nhưng lúc đó sao tỷ lại bị lưu lạc đến Áo La?

Lúc này nghe Hoa Vi Hà nói thì có vẻ thiên phú của nàng đã được cả tộc biết, nếu không Phượng Tộc đâu có dám mạo hiểm cử người vào trong phạm vi của Vô Thần Phong tìm nàng.

Nói về lý, loại thiên phú huyết mạch này có lẽ phải được bảo vệ mới đúng, sao lại có thể để nàng lưu lạc ra ngoài?

- Cái này thì có liên quan đến nàng bạn gái nhỏ của đệ.

Hoa Vi Hà hướng ánh mắt tinh nghịch về phía Lăng Phong.

Lăng Phong đỏ mặt, vội vàng "khụ" một tiếng:

- Kiểu Kiều là cháu gái của một vị trưởng bối của đệ, giữa hai người bọn đệ không hề có mối quan hệ đó.

- Hừ! Tiểu quỷ, trước mặt tỷ tỷ mà còn giả vờ sao?

Hoa Vi Hà giả vờ giận dữ nhéo Lăng Phong, đợi đến khi thấy hấn xuýt xoa kêu đau một cách khoa trương mà vẫn không chịu bỏ ra, mắng:

- Vì con tiểu nha đầu đó đệ dám chống đối lại tỷ tỷ mà còn nói không phải bạn gái?

- Cái này...

Lăng Phong phát hiện vị tỷ tỷ nhanh nhẹn miệng này vẫn như hồi nhỏ, không hề làm cao. Vốn cứ tưởng trở thành Phượng thánh nữ cao quý thì tính tình phải bớt cổ quái, ai ngờ vẫn vậy. Lườm hấn một cái, Hoa Vi Hà cười xòa, cuối cùng nói:

- Được rồi, đệ gọi nha đầu đó ra đây, chuyện này ít nhiều có liên quan đến nàng ta.

Thấy nàng nói vậy, Lăng Phong thoáng do dự, thấy Phượng thánh nữ định nói gì, hấn vội vàng đầu hàng:

- Được, đệ gọi Kiều Kiều ra là được chứ gì.

- Coi như đệ biết điều.

Hoa Vi Hà dẫu môi, nói tiếp:

- Không ngờ đệ vẫn còn một nội thể giới, thật là hiếm thấy.

- Nội thể giới?

Lăng Phong kinh ngạc hỏi lại.

- Đệ không biết?

Thấy Lăng Phong có vẻ ngạc nhiên, Hoa Vi Hà biểu hiện còn ngạc nhiên hơn, rồi đột nhiên nghĩ ra điều gì, nàng giải thích:

- Có thể vì đệ tu luyện quá nhanh, không được tiếp xúc với những kiến thức cơ bản: Linh giả bình thường nếu như có thiên phú siêu quần, có thể ngưng kết ra một thể giới thuộc về riêng mình, trong tiểu thể giới, đối diện với một người có tu vi không vượt trội hơn mình, hấn sẽ biến thành thần thánh, có thể khống chế sinh tử của các sinh mệnh thể trong phạm vi đó!

- Nhưng, vẫn chưa thể coi là thể giới thực sự. Cùng lắm là vực năng cường hóa mà thôi. Chỉ có lúc tiến nhập đại viên mãn cấp, mới có thể bắt đầu thử luyện chế khôi lỗi. Từ đó từng bước tham ngộ sự kì diệu của nội thể giới. Nội thể giới đó chỉ có thân cấp cường giả mới có thể hình thành được!

- Nội thể giới tương đương với không gian mà chúng ta có thể độc lập tồn tại trong đó, nó có thể sở hữu một tinh tầng vận chuyển riêng, vận vật sinh trưởng quy luật thậm chí các loại sinh vật. Đương nhiên, loại nội thể giới trưởng thành đó rất hiếm có! Trong những ghi chép của Phượng Tộc ta cũng từng nhắc tới, thời kì mà cường giả mới được hình thành, lúc đó Vô Tận Hoang Nguyên vẫn chưa tồn tại, phần lớn nội thể giới đều giống như của đệ, có thể sử dụng như một chiếc tiết văn siêu lượng, thu nạp sinh mệnh thể vào đó.

Lăng Phong giật mình, bây giờ thì hắn đã hiểu lai lịch thực sự của chiếc quái hộp. Nhưng lúc Hoa Vi Hà nói quái hộp chỉ là một nội thể giới bình thường nhất hắn lại cảm thấy có chút không dám ngưỡng mộ. Nguyên nhân rất đơn giản, hắn đã từng hỏi qua Tào Kế Suất, câu trả lời của Tào Kế Suất tương đối mơ hồ, nói trước đây lúc còn hành tẩu tứ phương, hắn đã từng nhìn thấy một tấm ngọc đồ được rất nhiều người tranh đoạt, trên tấm ngọc đồ đó có vẽ hình chiếc quái hộp.

Lúc nhìn thấy thứ này trong hội đấu giá, một là vì hiếu kỳ, hai là vì nãi sư, Tào Kế Suất mới quyết định đấu giá nó, ai ngờ cuối cùng lại không đạt được ý nguyện.

Sau khi trải qua một loạt những cuộc tranh đấu, Lăng Phong dần phát hiện quái hộp càng lúc càng hiệu có nhiều hiệu dụng, trong lòng không khỏi kì vọng, hi vọng khai quật được thêm nhiều bí mật nữa, nhưng từ đó đến nay vẫn chưa phát hiện được gì.

Loại bỏ những tạp niệm trong đầu, tinh thần mơ hồ lưu chuyển giữa hai chân mày Lăng Phong, một đường tinh khí trùng xuất, quái hộp đột nhiên xuất hiện. Không biết có phải vì được ôn dưỡng trong thức hải của Lăng Phong hay không mà bề mặt quái hộp có thêm một tầng vân văn ngân sắc chằng chịt. Nhìn giống như chạm khắc lại những điều huyền bí vô tận của thế gian này.

Lăng Phong cũng thoáng ngạc nhiên, chỉ ngón tay, quái hộp lập tức nứt ra một đường phong hệ. Từng mảng từng mảng tinh quang rơi xuống, chỉ thấy Tào Kế Suất lao ra, sau đó là Kiều Kiều, Hải Tư Lam, Du Thiên Trì.

Lúc nhìn thấy Hoa Vi Hà, Tào Kế Suất biểu tình vụt biến, trịnh trọng quát lên một tiếng:

- Tông chủ! Chúng ta liên thủ?

Biểu hiện như đang đối diện với đại địch của hắn khiến Lăng Phong ngây người, bật cười giải thích:

- Để ta giới thiệu với mọi người.

Hắn giơ tay chỉ về phía Phượng thánh nữ:

- Ta tin thân phận của người này mọi người đều rõ, nhưng người này vẫn còn thêm một thân phận nữa.

Ngờ ngàng!

Sau khi nghe Lăng Phong giải thích mối quan hệ với Phượng thánh nữ, hai người Tào Kế Suất không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Thật đúng là không tưởng tượng nổi, hai người từ nhỏ đã lạc mất nhau, mười năm sau lại trùng phùng ở chốn xa xôi này.

Hơn nữa, lúc trùng phùng, một người là Phượng Tộc thánh nữ, một trong ba thế lực đỉnh cao, còn một người cũng vụt sáng như hỏa tinh, Sáng Tông do một tay hắn gây dựng nên đã bắt đầy vấn đề Vô Tận Hoang Nguyên.

Kì ngộ đó, dù có nhà viết kịch có trí tưởng tượng phong phú nhất e rằng cũng không thể nghĩ ra được.

Hoa Vi Hà không để ý đến sự ngạc nhiên của mọi người, chỉ dùng ánh mắt hết sức phức tạp quan sát Kiều Kiều. Cảm nhận được ánh mắt của nàng, Kiều Kiều có chút không vui nói:

- Ê, đừng tưởng nàng là tỷ tỷ của mộc đầu mà ta sợ nàng nhé! Nàng trợn mắt nhìn ta như vậy tưởng ta sẽ sợ sao?

- Tỷ tỷ, rốt cục lai lịch của Kiều Kiều là gì?

Lăng Phong có chút nóng ruột, hỏi.

Hắn nhớ lại Kiều Kiều lúc phát sinh tình huống dị thường, mọi người không hiểu nhưng nghe nói chuyện này có liên quan đến cha nàng.

Nhưng không ai có thể giải thích được rốt cục là vì cái gì, bây giờ chỉ có Phượng Tộc biết, Lăng Phong đương nhiên phải hỏi thay cho Kiều Kiều.

- Để bảo mọi người lánh đi một lát.

Hoa Vi Hà ra hiệu cho Lăng Phong, có vẻ phải kiêng kỵ điều gì.

Lăng Phong gật gật đầu, hần đã lên tiếng, bọn Tào Kế Suất dù có hiếu kì đến mấy cũng phải xoay người bỏ đi, tới đứng bên cạnh Thích Thiên Ách.

Tên tiểu tử Tào Kế Suất không biết nhăn mắt nhăn mũi nói với Thích Thiên Ách điều gì, chỉ thấy Thích Thiên Ách liên tục lắc đầu, cuối cùng không chịu nổi sự phiền nhiễu của hắn trực tiếp dùng một đường chân lực ấn cấm chế khiến hắn giận dữ dậm chân bành bạch.

Chăm chú nhìn Kiều Kiều bằng ánh mắt vô cùng phức tạp, một lúc lâu sau Hoa Vi Hà mới khẽ thở dài:

- Muội muội, có lẽ đây là lần đầu tiên chúng ta chính thức gặp nhau.

Muội muội?

Cách xưng hô này như một tiếng sét lớn nổ vang bên tai bọn Lăng Phong, cả hai người đều há hốc miệng, nhất thời không thốt được nên lời.

Vẫn là Lăng Phong trấn định hơn, nhanh chóng khống chế tâm thần, vội vàng hỏi:

- Tỷ tỷ, rốt cục là chuyện gì?

Thở dài thêm một tiếng nữa, Hoa Vi Hà hình như không biết nên giải thích thế nào với Lăng Phong, miễn cưỡng điều chỉnh lại tư duy, một lúc sau nàng mới chậm rãi nói:

- Ban đầu ta cũng không dám khẳng định, ám phượng huyết tộc trên người nàng ấy được di truyền từ "người phụ nữ kia" nên ta cứ nghĩ là một huyết mạch dị biến lưu truyền bên ngoài của Phượng Tộc. Cho đến khi quen biết Tiểu Phong, liên hệ những gì để đã trải qua mới có thể xác nhận.

Nàng có vẻ vẫn còn ngượng ngùng, lại hình như có chút ảo não nên mỗi một từ một chữ đều được nàng thốt ra một cách vô cùng khó nhọc:

- Trước đây Phượng Tộc quen sống ẩn thế, né tránh người ngoài. Mặc dù không tiếp xúc nhiều với người ngoài nhưng với những tộc nhân khác cũng không quá phản cảm, nếu như có người chẳng may đi vào trú địa của Phượng Tộc thì chúng ta sẽ vui vẻ hướng dẫn cho họ. Nhưng

Mắt lóe lên một tia hận ý cường liệt, Hoa Vi Hà nói:

- Cho đến khi người đàn ông đó xông vào, thay đổi triệt để mọi thứ!

Chăm chú nhìn Kiều Kiều, nàng nói:

- Người đàn ông đó, chính là phụ thân nàng.

- Đương nhiên, người đàn ông đó chỉ là cửu tinh tu vi, ở một nơi linh giả không hề hiếm có như Vô Tận Hoang Nguyên thì chẳng là gì. Ông ta tự xưng là người đang đi ngao du tứ phương, chẳng may đi lạc nên không bị ai hoài nghi, thậm chí mọi người đều không nghĩ người đàn ông đó sẽ tạo nên một cuộc đại loạn chưa từng có trong Phượng Tộc!

Không đợi nàng nói hết, Kiều Kiều đã giận ra mặt, hỏa cầu quang mang bùng lên nơi đầu ngón tay. Khuôn mặt nhỏ không ngừng run rẩy:

- Không được sỉ nhục phụ thân ta!

Mặc dù đối với Kiều Kiều mà nói, nàng chưa từng được gặp phụ thân, ông nội ở một mức độ nào đó cũng gánh vác luôn vai trò người cha. Hơn nữa vì mối quan hệ với Kiều Sâm Đặc, nàng càng được mọi người yêu quý. Nhưng lúc nhỏ nhìn thấy mọi người có phụ thân ở bên, cảm giác trống trải trong lòng nàng không sao có thể bù đắp được.

Nàng đã từng hỏi Kiều Sâm Đặc, Kiều Sâm Đặc cũng đã nói với nàng không biết bao nhiêu lần, cha nàng hi sinh trong một lần chiến đấu vì đất nước, chết rất vinh quang.

Sau khi có được câu trả lời mặc dù không thể coi là tốt đẹp, mỗi lần cảm thấy yếu đuối, Kiều Kiều lại tự an ủi mình cha nàng là anh hùng! Là thiên đại anh hùng!

Lúc này, nghe Hoa Vi Hà nói, hình tượng đó như bị bóp nát, gần như phá vỡ mọi cơ sở yên vui của Kiều Kiều.

- Hừ!

Không biết vì sao, vẻ bình thản trên mặt Hoa Vi Hà lại bị lời phản kháng của Kiều Kiều làm cho trở nên sắc bén, giận dữ nói:

- Ông ta chính là con người như vậy, đây là sự thật, không lẽ ta không thể nói?

- Không cho phép người sỉ nhục cha ta!

Kiều Kiều nghiêng chặt răng, hỏa hệ nguyên lực hình thành trên đầu ngón tay, nộ ý nồng liệt như muốn trào ra ngoài.

- Kiều Kiều!

Lăng Phong vội vàng tóm lấy cánh tay nàng.

Kiều Kiều phẫn nộ hất tay hất ra, nói:

- Một đầu, nếu người quyết bảo vệ nàng gái độc ác này, ta sẽ tuyệt giao với người!

Lăng Phong ngây người, với một người tính tình thuần phác không bao giờ nói nặng như Kiều Kiều, đối với nàng mà nói, "tuyệt giao" chính là sự trừng phạt lớn nhất. Lăng Phong có thể nhận ra lúc này nàng đang giận dữ đến thế nào!

Nhìn Kiều Kiều lồng lộn như một con thú nhỏ bị thương, Lăng Phong đành phải quay sang nhìn Hoa Vi Hà cầu khẩn.

Hoa Vi Hà nghiêm mặt, bực bội hừ lạnh một tiếng, nói:

- Được rồi, cha nàng là anh hùng hay là kẻ khốn nạn, đợi ta nói hết rồi nàng có thể tự hiểu. Bây giờ vội như nanh gươm làm gì, không lẽ nàng có tật giật mình?

- Người.

Kiều Kiều giận dữ dậm dậm chân, không biết vì hiểu kì với huyết mạch trên người mình hay vì câu nói này của Hoa Vi Hà chạm đúng điểm yếu của Kiều Kiều mà mặc dù phẫn nộ, Kiều Kiều không còn phản ứng kịch liệt như trước nữa, nói:

- Được, để ta ác nữ nàng định nói gì.

Cố gắng hồi phục lại tâm tình, Hoa Vi Hà có vẻ cũng phải chịu một chút ảnh hưởng, nghĩ đến cảm giác của Lăng Phong, nàng cố giữ thái độ ôn hòa, nói:

- Người đàn ông đó dựa vào ưu thế bẩm sinh của mình, bắt đầu giao hảo với những người bên trong tộc. Bởi vì ông ta nói chuyện tương đối cuốn hút nên rất nhiều trong tộc muốn làm bạn với ông ta. Một thời gian sau, thậm chí còn chẳng có ai đưa ra yêu cầu đuổi ông ta khỏi trú địa. Người đàn ông đó sống trong trú địa Phượng Tộc suốt ba năm!

- Không ai ngờ, thủ đoạn của ông ta lại cao diệu đến vậy.

- Trong lúc không bị ai để ý, ông ta tiếp cận trú địa của tộc trưởng!

Có lẽ câu chuyện sắp kể khiến nàng cảm thấy ngượng ngùng, Hoa Vi Hà trầm ngâm một lâu rồi mới nói tiếp:

- Ông ta, ông ta đã quyến rũ vợ của Phượng Tộc tộc trưởng!

Lăng Phong giật mình, thông tin này thực sự quá sức bất ngờ! Một cửu tinh cường giả có thể vượt qua giải phân cách, tiến nhập Vô Tận Hoang Nguyên đã khiến người ta cảm thấy kinh ngạc lắm rồi. Nhưng "Kiều phụ" không những làm được mà còn xâm nhập được vào Phượng Tộc, quyến rũ vợ của Phượng Tộc tộc trưởng!

Thật đúng là một sự tích thần thánh khiến người ta không sao tưởng tượng nổi. Nếu người nói không phải là Hoa Vi Hà Lăng Phong tuyệt đối không tin. Dù như vậy, hắn vẫn không khỏi cảm thấy có chút hoài nghi.

Hơn nữa, với cách thể hiện của Hoa Vi Hà, có lẽ nàng chính là con gái của tộc trưởng! Mặc dù đến cả tên nàng cũng không muốn nhắc đến nhưng "người đàn bà" mà nàng nói đến có lẽ chính là mẹ nàng!

Như vậy, tiếng "muội muội" mà nàng gọi có thể coi như không quá đột ngột. Nếu như chân tướng đúng như nàng nói thì Kiều Kiều chính là đời tiếp theo của "người đàn bà đó".

Nhưng, sao lại có thể như vậy?

- Người đàn bà đó sau khi bị lộ chuyện gian tình, quay trở lại Phượng Tộc, dưới liên thủ của Phi Lung, bà ta bị thương nặng, ai ngờ thấy sắp bị bắt, bà ta liền...

Nói đến đây, Hoa Vi Hà lộ ra một tia đau khổ cực độ, nghiêng chặt răng:

- Liền bắt con gái mình làm con tin, ép các vị trưởng lão rút lui!

- Cái gì?

Lăng Phong giật mình, dưới trời đất này chỉ có trái tim người mẹ là ấm áp nhất, thật không thể tưởng tượng có người mẹ lại làm nổi chuyện đó. Nhưng sự đau khổ trên mặt Hoa Vi Hà đã nói rõ, những gì cô nói không hề giả.

Dựa vào thông tin mà cô tiết lộ, đứa trẻ bị bắt làm con tin đó đương nhiên chính là cô. Những chuyện đau khổ đó chỉ cần nghĩ lại thôi đã thấy đau khổ lắm rồi, bị chạm lại lần thứ hai sao có thể thờ ơ được?

Ngay cả Kiều Kiều cũng phải trầm ngâm, nếu cô rơi vào hoàn cảnh như Hoa Vi Hà, e rằng cũng khó giữ được bình tĩnh.

Hít một hơi thật sâu, cố gắng hồi lại tâm trạng, Hoa Vi Hà lấy lại vẻ bình tĩnh:

- Đứa trẻ bị lấy ra làm con tin đó thân hoài thiên phượng huyết mạch hiếm có, các vị trưởng lão không dám manh động đành phải để cho hai người họ đi.

519. Chương 476: Minh Tâm Thiên Cổ Quái.

Mọi chuyện diễn ra sau đó cũng khá đơn giản, họ chạy thẳng vào cảnh nội Áo La Đế Quốc, nhấn tâm vứt bỏ đứa trẻ đó lại, may mà đứa trẻ đó đánh thức được niết bàn trùng sinh, nếu không e rằng giờ này nó đã không tồn tại rồi!

Hướng ánh mắt lạnh lẽo về phía Kiều Kiều, ngữ khí Hoa Vi Hà có chút cứng rắn:

- Người đàn bà đó mấy năm nay chắc sống hạnh phúc lắm nhỉ?

Ai cũng có thể nghe ra vẻ châm chích trong giọng nói của cô.

Kiều Kiều "hừ" một tiếng, quay sang phía khác không thèm trả lời câu hỏi của cô. Lăng Phong khẽ thở dài, truyền âm nói:

- Kiều Kiều từ nhỏ đã không được gặp cha mẹ cô ấy.

Nghe vậy, Hoa Vi Hà ngậy người, ánh mắt nhìn Kiều Kiều dẹt đi đôi chút, lộ ra một tia hiềm妒.

- Ác nữ, nói cho cô biết, đừng tưởng cô ăn nói linh tinh là ta tin cô!

Kiều Kiều sau một lúc suy nghĩ, phản nộ nói.

Hoa Vi Hà nhú mày, đang định phản bác thì Lăng Phong vội vàng ngăn lại, xen ngang:

- Hoa tỷ, những chuyện này tỷ nghe ai nói?

- Hả?

Lăng Phong mềm mỏng nói:

- Lúc chúng ta mới gặp nhau, tuổi của tỷ cũng đâu có lớn, sao có thể nhớ rõ chuyện hồi nhỏ được. Đệ nghĩ, biết đâu bên trong có hiểu lầm gì bên trong mà tỷ không biết.

- Hừ! Không lẽ tộc trưởng lại bịa ra một chuyện ảnh hưởng đến danh dự của mình để lừa ta?

Hiểu được ý Lăng Phong. Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi gặp mặt Hoa Vi Hà nói nặng với hắn như vậy.

Lăng Phong thoáng ngậy người, nhớ lại hồi nhỏ Hoa Vi Hà cũng bướng bỉnh như vậy. Những gì cô cho là đúng người khác không thể thay đổi được. Hắn khề thờ dài, tạm thời từ bỏ ý định truy cứu bí mật.

Hoa Vi Hà tiến nhập Phượng Tộc bao nhiêu năm nay, những khái niệm đã được nhồi nhét nhiều năm trong Phượng Tộc không thể lập tức thay đổi, trước khi hắn chưa tìm được chứng cứ chứng minh tạm thời chưa thể đưa ra những phán đoán manh tính nghịch chuyển.

Trong lúc không khí có chút cứng ngắc, xa xa truyền đến một tiếng quát nhẹ:

- Hoa Hoa!

Lăng Phong phóng tầm mắt ra xa, chỉ thấy một đường một ngọn lửa màu tím nhanh chóng phá không bay đến. Những nơi nó đi qua, hư không như biến thành thực chất dạng dịch thể, ba động biến huyền không ngừng.

Chiu!

Một đường thân ảnh cao lớn trực tiếp xuyên qua vòng bảo vệ của Thích Thiên Ách, người mới đến mặt mũi thanh tú, một thân tử bào. Chỉ luận khí độ thôi cũng đã thuộc hàng tuần ngàn, nhưng cảm giác âm hiểm ánh lên từ đáy mắt lại phá vỡ hoàn toàn cảm giác đó. Như một viên đá ném xuống một mặt gương tĩnh lặng, khiến người ta cảm thấy vừa bất ngờ vừa cổ quái.

Người mới đến là Minh Tâm Thiền!

Lăng Phong ánh mắt ngưng trọng, không biết vì sao, hắn cảm thấy Minh Tâm Thiền lúc này khác có thêm một vẻ bình thản tự nhiên. Trước đây mặc dù cũng là linh tôn nhưng hắn luôn khiến người ta cảm thấy thiếu một điều gì đó, nhưng lúc này cảm giác thiếu hụt đó đã được bồi đắp một cách hoàn mỹ.

Nguy hiểm!

Lăng Phong mở trừng hai mắt, quát:

- Thích đệ ca, mọi người mau tránh ra!

- Châu châu đá xe, không biết tự lượng sức mình!

Không đợi bọn Thích Thiên Ách hiểu ra mọi chuyện, chỉ thấy Minh Tâm Thiền quát nhẹ một tiếng, vung tay, một đường quang luân hình bán nguyệt trực tiếp chém vỡ vòng bảo vệ.

Ầm! Một tiếng nổ long trời lở đất, thân thể Thích Thiên Ách hoảng động, sắc mặt trở nên trắng bệch, phụt một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

- Muốn chết!

Lăng Phong luôn muốn bênh vực những người bên cạnh mình, thấy Thích Thiên Ách như vậy lập tức đại nộ, gân xanh trên mắt giật giật, tình thiết kiểm nắm chặt trong tay.

- Minh Tâm Thiền, ngươi giở trò gì vậy!

Mặc dù cũng có chút giận Lăng Phong nhưng thấy Lăng Phong phải đối diện với nguy hiểm, Hoa Vi Hà không nói thêm câu nào, giành đứng lên trước.

Minh Tâm Thiền nhìn Hoa Vi Hà, ánh mắt lộ vẻ đau buồn, một lúc lâu sau mới trầm giọng nói:

- Hoa Hoa, không lẽ nàng định vì một người lạ xuất thủ với ta sao?

- Hừ! Tiểu Phong là đệ đệ ta, ta không để cho người khác bắt nạt đệ ấy!

Lại trầm ngâm thêm một lúc nữa, Minh Tâm Thiền run run nói:

- Không lẽ, không lẽ tình cảm ta dành cho nàng bấy lâu nay nàng không biết sao?

Câu nói này giống như một tiếng thở dài, tràn ngập thương tình, khiến Hoa Vi Hà cũng phải cảm thấy không được tự nhiên. Nhìn thấy cảnh này, Minh Tâm Thiền thấy mình nên tranh thủ cơ hội, vội vàng nói:

- Không lẽ trong mắt nàng, ta không bằng được hắn?

Câu nói này khiến chút cảm động vừa mới xuất hiện trong lòng Hoa Vi Hà lập tức tan biến, cô lạnh lùng nói:

- Tiểu Phong trong lòng ta quan trọng hơn bất cứ người nào! Đừng nói người, dù có mười năm, một trăm năm cộng lại cũng không thể bằng được một ngón tay của Tiểu Phong!

Hoa Vi Hà nói chắc như đinh đóng cột, không hề có chút ngập ngừng. Ngữ khí lạnh lẽo kích động hư không, chấn động bốn phương tám hướng. Minh Tâm Thiền choáng váng như vừa bị đánh gục bởi một thanh gươm lớn. Một tia thâm hận hiện lên trên mặt hắn, hắn đột nhiên ngẩng đầu cười vang:

- Được được được! Ngay cả một ngón tay cũng không bằng! Nếu như ta

Trong mắt nàng rẻ mạt như vậy thì ta cũng muốn xem người được nàng xem trọng là nhân kiệt như thế nào!

Ánh mắt của hắn sắc như kiếm, chăm chú nhìn Lăng Phong:

- Chắc người không phải là người chỉ biết nấp sau lưng đàn bà không có dũng khí ứng chiến chứ?

Xuỵ.

Lăng Phong phì ra một luồng lạnh khí, lạnh lùng nói:

- Thủ hạ bại tướng mà cũng cuồng vọng, thật không biết tự lượng sức mình! Không lẽ bộ dạng thảm hại đó đã bị người quên nhanh như vậy sao?

Nổi nhục bị nhắc lại, Minh Tâm Thiền sắc mặt vô cùng khó coi, ánh mắt nhìn Lăng Phong tràn ngập sát ý, quát:

- Đừng có ở đó khua môi múa mép! Có gan thì ra đây cùng ta phân cao thấp!

- Nếu người không sợ bị hạ nhục thêm một lần nữa. Ta sẽ cho người được thỏa ý nguyện.

Lăng Phong biểu tình giận dữ, tinh thiết kiếm chậm chậm phát xuất, chênh chếch chỉ vào hư không. Một đường tinh mang như thực như hư phủ xuống bầu trời phối hợp cùng ánh sáng nơi đầu tinh thiết kiếm tạo thành một thứ thần quang mơ ảo.

Khẽ ngưng đầu, Lăng Phong thì thầm nói với Hoa Vi Hà bên cạnh:

- Tỷ tỷ, tỷ yên tâm, tên hề này không đáng để bận tâm đâu.

Hoa Vi Hà trầm ngâm một lúc, lùi lại phía sau, dặn dò:

- Đề tự mình cẩn thận chút, thiên phú của tử phong nhất tộc có chút quý dị, đề phải nhớ kĩ điều này!

Thấy Hoa Vi Hà dịu dàng với Lăng Phong, Minh Tâm Thiền ghen đến phát điên, hai mắt đỏ ngầu, ngọn lửa tử sắc quanh người càng thêm cuộn cuộn, giữa cổ rống lên một tiếng.

Thần sắc ánh lên trong mắt Lăng Phong, lúc này mặc dù nói nhẹ nhàng như không hề quan tâm đến Minh Tâm Thiền nhưng trên thực tế hắn cũng đang tự nhủ bản thân phải cẩn thận!

Đối phương là một linh tôn thực chất, lại được gọi là thiên tài Phượng Tộc, lần trước xuất thủ Lăng Phong có thể chiến thắng dễ dàng cũng là vì chiếm được tiên cơ. Hơn nữa nhìn cách xuất thủ vừa rồi của hắn, có thể dễ dàng đánh lui Thích Thiên Ách, thực lực có vẻ đã lại tiến thêm một bước lớn, điểm này rất đáng để hắn phải cẩn thận.

- Tử! Nguyệt! Ly! Băng!

Mỗi một chữ thốt ra nặng như cự thạch, rơi vào hư không khiến không khí phải rít lên không ngừng. Khí lưu bị bốc hơi thành phần tử thuần túy, tiêu tán không chút dấu vết.

Một đường quang mang dài như cánh tay, mảnh như dây đàn ngân nga, boong boong boong boong, những tiếng quái âm nổi lên, đâm vào màng nhĩ làm đầu óc người ta hỗn loạn, lợm giọng buồn nôn.

Lăng Phong chỉ cảm thấy phần da trên cánh tay mình căng ra, từng lỗ chân lông đều đang cảm nhận được một luồng hàn ý lạnh lẽo. Hắn thoáng giật mình, không kịp suy nghĩ điều gì vùng kiếm theo bản năng.

Trong lúc nguy cấp, một tòa thiên địa lao xinh xắn bay ra từ đầu kiếm, nó như ăn phong uống khí, mỗi một tắc bay ra lại trường lên không ít. Cuối cùng chụp lấy một phương hư không!

Xuy xuy!

Ầm ầm! Hai tiếng nổ lớn, trong ánh mắt kinh hãi của Lăng Phong, chỉ thấy ba vết nứt dài dần xuất hiện trên bề mặt thiên địa lao. Quá trình này diễn ra rất chậm nhưng cũng rất rõ ràng, có thể nhìn rõ mỗi một biến hóa trong quá trình phân giải. Từng bước chạm vào nỗi sợ hãi thâm kín trong lòng người ta.

Lăng Phong thần quang bạo trán, hét lên một tiếng:

- Ngưng! Cố!

Hỏa mang bắn ra từ năm đầu ngón tay Lăng Phong. Hỏa hệ nguyên lực thuần túy như chất dinh dưỡng tiêm vào trong thiên địa lao khiến thân thể đang trong xu thế giải thể của nó lại trở nên kiên cố, quang mang hùng hậu nhanh chóng lưu chuyển tứ phương.

Thần tình Minh Tâm Thiên hoàn toàn chuyển sang vẻ hung ác nham hiểm, hai tay nhanh chóng huy động. Ngọn lửa tím như dây đàn lại trào lên từng đợt từng đợt. Những tiếng boong boong mỗi lúc một gấp, như một chiếc trống chiến làm bằng da thú, làm chấn động lòng người!

Hai bên tạm thời đông cứng!

Từng đóa hỏa mang nổ tung, tản mát vào không trung như những con đom đóm, lung linh như mộng. Nhưng giấc mộng này lại vô cùng tàn khốc, chỉ cần chạm vào một điểm hỏa mang đó lập tức sẽ bị thiêu cháy thành tro.

- Nứt cho ta!

Tử hỏa lập lòe trong mắt Minh Tâm Thiên, tử hỏa yêu nghiệt ngưng kết thành hai con hỏa phượng. Ngẩng đầu rồng lên một tiếng, tử sắc hỏa phượng dần dần bay ra khỏi con người!

Tử quang triệt để nhuộm thắm mắt Minh Tâm Thiên khiến khuôn mặt hắn trở nên hư huyền như trong nước, mơ màng không rõ.

Xoạt xoạt xoạt.

Theo bị biến, thiên địa lao cuối cùng cũng không chống đỡ được, hoảng động mãnh liệt. Những vết nứt chỉ chít xuất hiện trên bề mặt nó hình thành nên một tấm mạng nhện lan rộng ra tứ phía.

Lăng Phong cảm thấy một trận sóng trùng kích truyền đến như một cơn sóng lớn ập thẳng xuống đầu hắn.

Dù có đứng trong một trận búa cuồng mãnh Lăng Phong cũng không cảm thấy khó chịu đến vậy. Nhưng trong khoảng khắc đó, cảm nhận được mối liên hệ giữa quang mang trên năm đầu ngón tay cùng thiên địa lao bị chém đứt Lăng Phong cảm thấy khó chịu vô cùng!

Một luồng nghịch khí thượng trùng, Lăng Phong cảm thấy cổ họng mình có chút tanh tanh, sắc mặt trở nên đỏ ửng. Trong lòng biết có điều không ổn, Lăng Phong vội vàng vaanh chuyển chân nguyên lực, cố ép dòng nghịch huyết ấy xuống.

Sắc mặt hắn dần khôi phục lại vẻ bình thường, chỉ còn hơi tái một chút. Nếu như đổi thành người thường có lẽ sẽ không phát hiện ra điều này nhưng Hoa Vi Hà này giờ chỉ chăm chú quan sát Lăng Phong không khỏi giật mình, vô thức tiến lên một bước! May mà trong lòng còn chút lý trí nên mới không lao vào can thiệp.

- Ha ha ha ha!

Minh Tâm Thiên lớn tiếng cười vang:

- Không phải người rất cần rõ sao? Để ta xé người ra từng mảnh nhỏ xem người còn có thể làm gì!

Trong tiếng cười điên cuồng, thân ảnh hần huyền hóa thành một đường lưu quang nhanh chóng ập xuống. Ngón tay run rẩy điên cuồng như bị trúng gió. Mỗi một lần rung động lại có một sợi dây đàn tử hỏa phun ra, so với tinh kỳ "tử nguyệt ly băng" của lần đầu gặp mặt quý dị hơn rất nhiều. Những sợi dây đàn đó lao đến như những lưỡi da năng lượng, vô ảnh vô hình, muốn tránh được vô cùng khó khăn.

Chiu chiu!

Những tiếng nứt vỡ vang lên liên tiếp, máu rỉ ra quanh người Lăng Phong nhìn vô cùng đáng sợ.

Kiều Kiều không giấu nổi vẻ lo lắng, định tiến lên xuất thủ. Nhưng Hoa Vi Hà đã khê động thân hình, giữ cô lại.

- Ác nữ, cô lại muốn làm gì?

Kiều Kiều vừa lo vừa giận lao vào Hoa Vi Hà như một con mèo nhỏ, uy hiếp:

- Nếu cô không bỏ ta ra, ta sẽ cào nát mặt cô!

- Cô yên lặng một chút!

Mặc dù trong lòng cũng vô cùng khó chịu, Hoa Vi Hà vẫn không biết nên khóc hay nên cười trước lời uy hiếp của cô, không khỏi quát lên:

- Cô nghĩ ta không lo sao? Nhưng nếu cô nhảy lên giúp Tiểu Phong liệu Tiểu Phong có vui không?

Kiều Kiều ngây người, biểu tình có chút ngơ ngác.

Nhớ đến tính cách trong mềm ngoài cứng của Lăng Phong, nếu như cô cứ tùy tiện lao vào giúp đỡ thì chắc chắn sẽ tạo nên hiệu quả tương phản.

Hoa Vi Hà mặc dù cố tỏ ra lý trí để khuyên nhủ cô nhưng bản thân cũng lo lắng đến phát điên. Cô cảm thấy Minh Tâm Thiên hôm nay có chút không bình thường nên trong lòng thâm hạ quyết tâm, nếu như chờ thêm chút nữa có điều gì không đúng, dù Lăng Phong có không vui cô cũng quyết ra tay!

- Đi chết đi!

Thấy Lăng Phong liên tục nhường bước, nụ cười của Minh Tâm Thiên càng lúc càng trở nên điên cuồng. Biểu tình càng lúc càng giống một kẻ điên. Sợi dây tử hỏa trên đầu ngón tay không ngừng bắn ra, mỗi một đường hoặc nặng hoặc nhẹ đều tạo thành vết thương cho Lăng Phong.

Lăng Phong thì ngược lại, biểu tình càng lúc càng trở nên hung dữ, cảm giác như người bị thương không phải là mình và cũng không liên quan gì đến mình. Từ lúc bắt đầu đến giờ biểu tình của hắn vẫn lạnh như cổ thạch.

Trầm tĩnh mà uy hiếp!

Đột nhiên hai khối ngân quang trào ra từ mắt Lăng Phong khiến hần chằng khác gì một bức tượng bạc, trên người không còn một chút khí tức con người.

Không, thực, hữu, vô.

Tất cả năng lượng quỹ tích đều chiếu vào thức hải Lăng Phong, không ngừng tìm kiếm một khe hở để gài niệam thức của mình vào trong.

Lúc này hần không có phản ứng gì trên thực tế là đang không ngừng ngưng tụ niệam thức năng lượng, tìm kiếm cơ hội đột phá. Khoảnh khắc ấy, công kích vô hình vô ảnh không còn thần bí trong mắt hần nữa mà trở nên rõ nét, chao đảo như lá mùa thu. Chỉ cần gờ tay là có thể nắm bắt được!

Lăng Phong đột nhiên đâm ra, ba đóa kiếm cương hình hoa sen chậm chậm bay ra!

Tầng tầng tầng ba tiếng liên tiếp, ba đường công kích nhanh chóng mai một!

Kết quả bất ngờ này khiến Minh Tâm Thiên ngây ra. Cười lạnh nói:

- Chỉ là may mắn thôi.

Chưa dứt lời, một việc khiến hần vô cùng kinh ngạc đã lại xảy ra, chỉ thấy liên tiếp mười mấy đường tiến công đều bị đóa liên hoa đó làm cho tiêu biến.

- Lần này, đến phiên ta!

Tranh thủ lúc Minh Tâm Thiền còn đang ngỡ ngác, Lăng Phong phẩy mạnh tay phải, hào quang trên tinh thiết kiếm phóng xa trăm trượng, quán lấy thân hình hần, trong nháy mắt trực tiếp chém xuống Minh Tâm Thiền.

- Sát!

Một cảm giác vô cùng nặng nề như cả một ngọn núi khổng lồ ụp thẳng xuống đầu Minh Tâm Thiền.

Cảm giác như cơ thể đang bị nghiền nát, Minh Tâm Thiền điên cuồng tìm kiếm mà cũng không tìm ra một khe hở, cảm giác sợ hãi trào dâng trong lòng! Hần rống lên điên cuồng:

- Đừng tưởng như vậy là có thể áp phục ta! Tử khí đi!

Tiếng rống vừa xuất, hai cánh tay hần vùng mạnh, một khối tinh mang đột nhiên bay ra chớp mắt đã thấy biến mất trong tinh không. Phương thức công kích này không đầu không đuôi, nhưng Lăng Phong nhanh chóng phát hiện ra điều không đúng của nó!

Nặng! Nặng đến kinh nhân!

Cảm nhận sau lưng đang có một sức nặng kinh nhân ép đến, Lăng Phong chỉ cảm thấy da gà trên người dựng đứng lên, niệm thức như tâm kính, nhanh chóng chiếu rọi những gì đang diễn ra sau lưng.

Một khối tử quang lớn bằng nắm tay đang cuộn cuộn lao xuống, nhắm thẳng vào lưng hần. Tốc độ mỗi lúc một nhanh, Sức mạnh cường áp khiến không khí không ngừng phát ra những tiếng nứt lách tách!

- Chết tiệt

Lăng Phong rửa thềm một tiếng, hần cũng không ngờ tinh kĩ của Minh Tâm Thiền lại quỷ dị đến vậy. Hần có thể dùng phương thức và góc độ không thể tưởng tượng tiến hành công kích. Trước mắt, nếu như lại chuẩn bị công kích Minh Tâm Thiền, đương nhiên không thể không đối diện với những đòn công kích mạnh đến cực điểm này.

Nên quyết định thế nào đây.

Trong khoảnh khắc một phần ngàn giây, Lăng Phong lập tức đưa ra quyết định! Mắt hần lộ ra một tia chiến ý cuồng liệt. Tinh thiết kiếm trong tay hần vẫn ầm ầm chém xuống không chút mệt mỏi.

- Chém!

Minh Tâm Thiền trợn tròn mắt, không sao tin nổi hần lại dám coi thường "tử khí đông lai" của mình mà tấn công ngược lại.

520. Chương 477: Hai Con Đường.

Tên tiểu tử này điên rồi!

Cách đánh liều mạng này Minh Tâm Thiền chưa từng thấy qua trên một linh tôn chân chính. Nhưng những việc không thể tưởng tượng vẫn luôn xảy ra. Điều khiến hần cảm thấy không thể chịu đựng được nhất chính là hần phải chịu đựng sự điên khùng đó!

Lùi, không ngừng rút lui.

Minh Tâm Thiền tin có thể dùng tử khí đông lai giết chết nhục thân của Lăng Phong, chỉ là không dám tin mình vẫn có thể nguyên vẹn trước đòn công kích của Lăng Phong. Nên một kẻ luôn biết quý mạng sống của mình như hần chỉ có một cách duy nhất là không ngừng rút lui!

Chiến trường xuất hiện một cảnh tượng vô cùng kì lạ. Minh Tâm Thiện rút lui nhanh như lưu quang, Lăng Phong bám sát sau lưng, nhưng sau lưng Lăng Phong lại có một khối tử hỏa đang mãi miết đuổi theo.

Trận quyết đấu này giống như một cuộc truy đuổi cổ quái, khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười!

Kiểm cương trên Tinh Thiết kiếm trong lòng bàn tay Lăng Phong điên cuồng bắn thẳng vào ngực Minh Tâm Thiện, một luồng khí sắc nhọn đã xuyên thủng qua y phục hắn, ngay sau đó vết bầm đỏ thẫm bắt đầu hiện lên.

Nếu như có người sáng suốt ở đây khi nhìn thấy vết thương kia sẽ vô cùng sợ hãi, vì miệng vết thương gần như đã biến thành màu đen, dường như bị tụ huyết tại đó, máu tươi tùy thời có thể phun ra.

Đối với cường giả cấp bậc linh tôn mà nói, thân thể đều đã cường đại không gì sánh được, cho dù ngay cả cự lực vạn quân nện lên người chỉ sợ cũng sẽ không lưu lại được dấu vết gì!

Đây là những linh tôn phổ thông, đối lại Minh Tâm Thiện có được thiên tư tung hoành bậc này, đồng thời có được rất nhiều tài nguyên tu luyện của Phượng tộc, thì lại càng cường hãn không gì sánh được! Cho dù chưa từng tu luyện cương khí, so sánh với Lăng Phong hơi có chút thua kém, nhưng tuyệt đối sẽ không kém quá xa.

Vén vén chỉ dựa vào dư âm của một đạo kiếm cương liền có thể tạo thành lực sát thương cường đại như vậy, tu vi của Lăng Phong quả thực kinh ngạc đến đáng sợ!

- Tử Khí Đông Lai, chuyển!

Rõ ràng là chiếm được tiên cơ một chiêu, nhưng bởi vì cử động ngoài dự đoán mọi người của Lăng Phong mà lại trở thành người bị chèn ép, sự tức giận trong lòng Minh Tâm Thiện không nói được nên lời. Thừa dịp kẻ hở khi lui lại, hai tay của hắn mười ngón liền múa may một trận khiến người khác hoa cả mắt, trong nháy mắt kết thành một nguyên lực ẩn phức tạp, ngay sau đó liền thấy tử sắc quang mang đến gần sau lưng Lăng Phong chưa tới một trượng bỗng dừng chuyển hướng.

Vèo!

Đoàn tử quang kia ngưng đọng như thực chất, tựa như một khối cự thạch trải qua rèn giũa tuyên cổ ngàn vạn năm liền chắn ngang trước mặt, vừa vặn che lấy mũi của Tinh Thiết kiếm.

Choang!

Cự lực vô biên vô hạn hướng về bốn phía lan ra, hư không tựa như biến thành mặt nước, dập dềnh từng trận sóng gợn rung động không ngừng lan ra, tiếng âm vang vọng!

Thân kiếm của Tinh Thiết kiếm mãnh liệt cong lại dường như không chịu nổi cự lực mà muốn gãy ngang. Lăng Phong làm sao có thể ngồi yên để cho tình huống như vậy phát sinh?

Hắn hai mắt ngưng trọng, chợt quát lên:

- Sát!

Từng đạo cương khí cuộn cuộn như rồng, trong sát na đó trong cơ thể Lăng Phong truyền ra từng trận âm thanh như trường giang đại hải, như nộ long tỉnh giấc, một mảnh áo giáo mỏng manh nhưng cứng cỏi không gì sánh được tựa như kim chúc thượng đẳng xuất hiện bên ngoài thân thể.

Nhất thời, lực lượng từ lòng bàn tay Lăng Phong phóng mạnh về Tinh Thiết kiếm bạo tăng mấy lần, dường như một con mãnh xà lột xác thành rồng. Hơi duỗi tay đẩy về phía trước, thân kiếm bỗng nhiên bắn mạnh ra, âm một tiếng, lực lượng cuồng mãnh như nước lũ bạo phát trong nháy mắt tuôn ra.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Liên tục nổ vang, tử sắc quang mang bùng lên bắn về bốn phương tám hướng, từng đạo lưu quang cuốn theo phong khí vô biên, hoa quang tràn ngập khiến cho người khác muốn mở mắt ra cũng khó.

Không gian trước người, toàn bộ phong khí trong một nghìn vạn phần giây đã bị cuốn đi sạch sẽ, lực lượng khiến người khác hít thở không thông tích súc đến đỉnh điểm sau đó đột nhiên bạo phát, sóng xung kích lan ra bắn đến trước ngực Lăng Phong, khiến cho hắn suýt chút nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Thân hình Lăng Phong nhanh chóng lui lại, nhìn về hướng Minh Tâm Thiện, hắc cũng đồng dạng như vậy, trong khi vội vã lui về, hai tay liên tục kết ấn, từng luồng từng luồng tử hỏa tràn ra mới miễn cưỡng ổn định lại được thân hình.

Cách xa nhau mười trượng, hai người lẳng lặng đứng đó!

Ánh mắt giao nhau, dường như có điện quang vô hình bùng nổ giữa không trung, từng tầng từng tầng sát ý trào lên.

Âm u nhìn về phía Lăng Phong, khóe miệng Minh Tâm Thiện chậm rãi cong lên một nét tà dị, trong miệng cười hắc hắc:

- Không thể không thừa nhận, ngươi là địch nhân bình sinh đáng sợ nhất ta gặp phải, nhưng ngươi cũng chỉ có thể dừng ở đây thôi!

Lăng Phong vẫn như trước lộ ra dáng vẻ lười nhác cùng nụ cười khinh miệt, khẽ xùy một tiếng, nói:

- Lời nói thật là sắc bén, ta đến giờ mới biết, nguyên lai đây mới chính là sở trường của Tử Phượng các ngươi a!

Ngữ khí của Lăng Phong cũng không mấy kịch liệt, trái lại còn mang theo một vẻ thản nhiên, hết lần này tới lần khác lại chính ngữ khí thản nhiên đó mới khiến cho người ta phẫn nộ. Trên mặt Minh Tâm Thiện nhất thời hiện ra một mảnh sát ý, quát lớn:

- Bản thân ta muốn nhìn xem đến tốt cùng ai mới là kẻ chỉ biết nói miệng! Tới đây tiếp ta một chiêu! Tử Phượng Khiếu Âm Phá!

Một tiếng quát vang, ở giữa hai hàng lông mày của Minh Tâm Thiện ngân quang cuồn cuộn hiện, mỗi một giây đều có ngàn vạn ngân quang tiêu tán rồi lại sinh trưởng, tốc độ nhanh đến mức cho dù chỉ là liếc qua một chút cũng đều cảm thấy đầu hoa mắt váng.

Ngay sau đó, theo tiếng quát vang lên, chỉ thấy trên lưng hắc chợt xuất hiện một con tử sắc quang phượng toàn thân dài quá mười trượng! Bên ngoài thân thể quang phượng liệt diễm bùng lên từng trận, thiêu đốt khiến cho không khí phát ra từng tiếng đùng đùng, rồi lập tức quang phượng hướng về phía hắc lao mạnh tới!

Cự linh hợp thể!

Nhất thời, chỉ thấy phía sau Minh Tâm Thiện lộ ra quang dực dài đến mấy trượng, đầu hắc cũng dần dần biến đổi tựa như là một cái mỏ chim, dài hẹp sắc nhọn.

Mỗi một cọng lông trên hai chiếc quang dực dưới sự khống chế của Minh Tâm Thiện bắt đầu dao động cao độ, thanh âm phượng hót vang lên không dứt, đồng thời xu thế cũng càng ngày càng cao, phối hợp với những chiếc lông trên cánh là đám phong khí vờn động quanh thân lộ vẻ hỗn loạn không gì sánh được, tựa như năng lượng bị một lực lượng lớn đè nén, sinh ra những âm thanh "kéo kẹt" nặng nề.

- Đi!

Hai cánh của Minh Tâm Thiện bỗng dưng trương lớn, hét vang một tiếng!

Đây là...

Biểu tình của Lăng Phong nhin không được toát lên một tia nghiêm trọng, trong niệm thức nội tâm của hắc, tuy rằng có thể phát hiện ra được một đạo năng lượng đang công kích đến, thế nhưng căn bản lại vô pháp né tránh!

Nguyên nhân bởi vì những đạo năng lượng sắc bén như đao này quá dày đặc, thế tới cũng quá nhanh, khoảng cách giữa các đạo với nhau cũng chỉ như sợi tóc, cho dù thi triển ra Vô Cốt Nhu Thân cũng không thể có biện pháp nào tránh khỏi bị thương.

Vô pháp tránh né, vậy chỉ có thể ngạnh kháng!

Trong con người của Lăng Phong hiện lên một mảng chiến ý nồng đậm, hấn huyết lên một tiếng dài, âm thanh như long ngâm hổ khiếu cuộn cuộn phóng về hư không phía trước, dường như một con cự long lồng lên lao tới, dọc theo đường đi kéo theo phong khí vô tận, tựa như có thể nắm giữ được thiên tượng.

Khí thế bàng bạc mênh mông áp tới, bầu trời dường như cũng hưởng ứng, đột nhiên xuất hiện những mảng mây đen dày đặc!

Không. Không đúng!

521. Chương 478: Linh Khí Lục Dương Bảng.

Hoa Vi Hà đứng xem ở một bên có tu vi cao nhất, là người đầu tiên phát hiện ra thứ quý dị ẩn chứa trong một chiều này của Lăng Phong. Phiến mây đen kia dĩ nhiên lại khiến cho nàng cảm giác được một loại áp bách!

Phải biết rằng lấy tu vi nhị dung linh tôn, cho dù là loại cường giả đẳng cấp như Vi Tiểu kia xuất thủ, cũng đừng mơ khiến cho nàng sinh ra cảm giác này, thế nhưng Lăng Phong lại làm được.

Tuy rằng dưới năng lượng vô cùng cường đại khiến cho linh hồn sản sinh ra sợ hãi thậm chí là áp chế, thế nhưng không thể nào đạt tới được trình độ này. Bỗng dưng, trong lòng nàng khẽ động: Lẽ nào trên người Tiểu Phong có mang linh khí linh hồn hệ?

Tuy rằng thông qua miệng Vi Tiểu từng gián tiếp nói rằng Lăng Phong còn có được một lá bài chưa lật, nhưng khi đó Hoa Vi Hà vẫn chưa tin lắm, dù sao song phương đã bị vây vào thế đối địch, nàng cũng chỉ có thể đoán rằng lời của Vi Tiểu là hư ngôn, ý đồ muốn vì Lăng Phong mà tạo ra thêm một địch nhân.

Chỉ có đạt được đến trình độ như nàng mới có thể hiểu rõ được vị chủ linh khí linh hồn hệ đến tột cùng đáng sợ tới mức nào! Bởi vì sử dụng nó cũng không giới hạn thuộc tính của thiên hành giả, nếu như nằm ở trong tay của cường giả linh cấp có được thiên phú siêu cường, liền có thể thử nghiệm tiến hành dung hợp tinh kỹ ẩn hàm trong đó cùng với tinh kỹ của bản thân.

Một khi thành công, liền lập tức trở thành thần cấp cường giả ở phía trên đại viên mãn!

Tia sáng kỳ dị trong mắt Hoa Vi Hà lóe lên liên tiếp, vì phát hiện của mình mà chấn động không gì sánh được! Trên thực tế, vừa rồi theo như lời nàng từ cường giả cấp bậc đại viên mãn nhảy lên thành thần cấp, cũng không phải là một con đường duy nhất.

Một con đường khác đó chính là thông qua linh khí linh hồn hệ!

Đồng thời, đối với cách sau, thậm chí người có được căn bản không cần trở thành đại viên mãn! Vèn vèn chỉ cần mình ngộ ra được một loại tinh kỹ thuộc về chính mình là đủ. Đương nhiên, thiên phú siêu quần cũng là điều kiện không thể thiếu, bằng không mà nói căn bản không có khả năng thử nghiệm đem hai loại tinh kỹ bất đồng hệ tiến hành dung hợp.

Bất quá, con đường này cũng đồng dạng có một tệ đoan:

Sau khi thành công trở thành thần cấp cường giả so sánh với kẻ thông qua đại viên mãn rồi mới tiếp tục tấn chức lên thần cấp quả thực kém hơn không ít, sức chiến đấu thực sự cũng chỉ tương đương với đại viên mãn mà thôi.

Dù là như vậy, điều này cũng vẫn có thể coi như là một con đường chẵn chẵn nhất. Dù sao người có thể trở thành cường giả cấp bậc đại viên mãn thật sự là quá ít quá ít. Phóng nhân khắp Vô Tận Hoang Nguyên, tính thêm cả những lão gia hỏa tự mình đóng cửa ở lại bên trong tiểu thế giới ra, cũng chỉ có vèn vèn vài người mà thôi. Chỉ riêng ba đại đỉnh cao đứng đầu hùng bá bốn phương, để có cái danh đỉnh cấp cường giả liền biết được đại viên mãn có bao nhiêu mê hoặc.

Cho nên, trong mắt nàng không khỏi mang theo một phần nóng bỏng nhìn về phía Lăng Phong, chờ mong xem Lăng Phong có thể tạo ra được một kỳ tích hay không!

Bên kia, Lăng Phong lật tay mở ra Mệnh Bài thần bí, chỉ thấy giữa không trung mây đen nhất thời càng trở nên dày đặc, thoáng cái đem hư không biến hóa thành hải dương sâu thẳm, nồng đậm tới mức không phân biệt được bóng người!

Một sát lục chi nhận!

Thiên Địa Lao ầm ầm lao ra, sát lục chi nhận đồng thời cũng theo đó bay ra, hai thứ tuy rằng không thể chân chính dung hợp, thế nhưng hai bên bao bọc lấy nhau hình thành một cỗ lực lượng chấn nhiếp khổng lồ hạo hân cũng đủ sức đè nén khiến cho không gian suýt nữa vỡ tan.

Rầm rầm rầm!

Liên tục chấn động, tựa như có bảy vạn đạo lôi điện nổ vang trong hư không, chấn động khiến cho tai mọi người ong ong ù ù. Từng chùm năng lượng ba động hướng về phía Lăng Phong chém tới kia, trong nháy mắt bị một luồng bão tố cuốn đi, không còn thấy chút bóng dáng tăm hơi.

Lăng Phong sửng sốt, trong lòng bỗng cảm giác được một trận không ổn, nhìn chiều vừa rồi của Minh Tâm Thiện thể tới hùng dũng, tuyệt không phải là hạng có thể dễ dàng bị đánh tan.

Có gian trá?

- Chết đi!

Trong lúc đang ngưng thần cảnh giới, từ bên trong năng lượng loạn lưu đang hỗn loạn khắp nơi truyền ra một tiếng rít gào hưng phấn, ngay sau đó một tấm bảng toàn thân hiện ra màu sắc tử tinh ngang trời quét tới.

Một kích kia không hề sử dụng tới bất kỳ tinh kỹ nào, thế nhưng năng lượng lại bao bọc tứ phương, tràn ngập bát phương tinh vũ, khiến kẻ khác có một loại cảm giác không thể nào tránh nổi. Đường như hư không quanh thân thể đều bị khóa cứng lại, bất kỳ hành động né tránh nào cũng đều vô dụng.

Đồ! Lao! Vô! Công!

Tấm bảng cực lớn phía trên mặt mơ hồ có một phù điêu tử phương, nó đón gió lớn lên, trong nháy chiều rộng đã tương đương với cơ thể của mấy người thành niên hợp lại, cũng chính bởi vì như vậy, càng khiến cho kẻ khác phát hiện ra chỗ đáng sợ của nó.

- Ông!

Đường như đầu bị một tòa núi lớn áp súc thành một cây búa đập vào, Lăng Phong cũng chỉ kịp miễn cưỡng giơ Tinh Thiết kiếm trong tay lên, khó khăn lắm mới điểm trúng được thân của tấm bảng, lực lượng bàng bạc liền đã dừng mãnh tràn tới, trong nháy mắt đánh gãy năng lượng phòng ngự của hắn, đường như có vạn con linh xà trực tiếp chui vào trong gân mạch hắn.

Tức khắc, Lăng Phong phát ra một tiếng kêu rên, bên khóe miệng tràn ra một tia máu bầm màu đen, bên trong còn mang theo cả những cục máu đen nhìn mà khiếp người, tình cảnh vô cùng kinh khủng!

- Chết! Chết! Chết!

Mất thấy Lăng Phong ngay cả một kích bản thân điều khiển tấm bảng đánh tới cũng không ngăn trở được, Minh Tâm Thiện hưng phấn đến mức cười lên điên cuồng. Tấm bảng lại vung lên, mang theo một cỗ gió xoáy lạnh thấu xương cấp tốc đánh tới.

Tuy rằng được xưng là thiên tài Phương tộc, tại trước khi Hoa Vi Hà chưa xuất hiện càng mơ hồ được chụp cho cái mũ thiên tài xuất thế của Vô Tận Hoang Nguyên, nội tâm Minh Tâm Thiện tự nhiên vô cùng kiêu ngạo. Thế nhưng từ khi đi tới Ly Hỏa, liên tiếp hai lần giao phong đều bị Lăng Phong hung hăng áp đảo, suýt chút nữa thì không gượng dậy nổi, bây giờ có được cơ hội trả thù, hắn làm sao có thể không hưng phấn như điên?

- Lục Dương Bảng!

Hoa Vi Hà bỗng nhiên quát lên một tiếng chói tai, trên gương mặt hiện lên một mảng cấp bách, quát lớn:

- Minh Tâm Thiện! Người thật đê tiện!

Lời còn chưa dứt, thân hình Hoa Vi Hà chợt phi khoái lao lên. Nàng rất rõ ràng uy lực của Lục Dương Bảng, luận về cấp bậc của nó tuyệt đối là linh khí cấp bậc đại viên mãn! Từ trước đến nay được Tử Phượng nhất mạch coi là bảo bối, không nghĩ tới lại bị Minh Tâm Thiện mang ra, bởi vì tu vi của hắn đã tới linh tôn, điều khiển Lục Dương Bảng chỉ ít cũng có thể có được chiến lực nhị dung, cho nên Hoa Vi Hà không thể không ngưng trọng đối phó!

Bởi kinh biến phát sinh, đợi đến khi nàng phi thân lao lên, Minh Tâm Thiện cũng đã tung ra mất đạo công kích giáng xuống. Từng đoàn từng đoàn tử hỏa tựa như lưu tinh nện lên thân của Tinh Thiết kiếm, cuối cùng lực lượng giáng xuống hội hợp lại đã trở thành một luồng áp lực ngay cả mười ngọn núi lớn liên hợp cũng chưa chắc có thể bằng được, nặng nề giáng cho Lăng Phong rơi xuống!

Thân thể Lăng Phong như một khối lưu tinh vẫn lạc từ trên chín tầng trời rơi xuống, nặng nề đập lên mặt đất, khoét ra một cái hố lớn không biết sâu bao nhiêu mét!

Vèo vèo vèo!

Hoa Vi Hà đầu tiên, nhóm người Thích Thiên Ách, Tào Kế Suất cũng nhanh chóng lao tới, mọi người đều vẻ mặt tức giận trừng trừng nhìn Minh Tâm Thiện, mắt thấy tựa như sẽ lập tức vung tay xuất thủ.

522. Chương 479: Dung Hợp Tinh Kỳ Bất Đồng Hệ.

- Thế nào? Một người không đấu được, liền đổi thành quần ấu hay sao?

Trên mặt Minh Tâm Thiện lộ ra vẻ cười đắc ý, Lục Dương Bảng trong tay cũng đã khôi phục lại vẻ bình thường, nhưng dù như vậy, đặt ở bên cạnh hắn cũng đã cao ngang đầu người, nhìn qua lớn đến kinh người.

Ánh mắt vẫn như cũ đảo qua Thích Thiên Ách, cười lạnh nói:

- A, bại tướng năm xưa mà cũng dám tới đây cản đường, không sợ ta đem thân thể tán linh của ngươi đập nát, trọn đời này không gượng dậy được nữa sao?

Ngữ khí Minh Tâm Thiện nói chuyện cực kỳ khinh miệt, nội dung lại càng hết sức ác độc, rõ ràng là không thèm đem một linh tôn như Thích Thiên Ách để ở trong mắt! Càng không nói đến Tào Kế Suất vụn vụn chỉ là một linh sĩ!

Thích Thiên Ách tức giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng, cơn phẫn nộ cuộn cuộn như thủy triều, lạnh lùng nói:

- Có được tư cách cản đường hay không, ngươi cứ thử liền sẽ biết!

- Hắc!

Minh Tâm Thiện cười miệt thị, Lục Dương Bảng bỗng dưng tản mát ra từng trận tử diễm, hân hơ giờ tay lên quát:

- Kiện Lục Dương Bảng này được truyền thừa nhiều năm, cường giả cấp linh tôn chết dưới thân nó càng không thể đếm xuể, bất quá cho tới nay nó chưa từng đoạt đi tính mệnh của một tán linh nào, xem ra ngươi có thể bổ khuyết được chỗ thiếu sót của nó đó!

- Đủ rồi!

Hoa Vi Hà gầm lên một tiếng, quát mắng:

- Minh Tâm Thiện! Song phương chiến đấu, ngươi lại bằng vào lợi thế linh khí chiếm đoạt tiên cơ, có cái gì đáng khoe chứ!

Chỉ đến khi Hoa Vi Hà lên tiếng chỉ trích, trên mặt Minh Tâm Thiện mới xuất hiện một tia tâm tình dao động, vẻ mặt lạnh miệt kia cũng tiêu tán đi không ít. Thế nhưng, rất nhanh trên mặt hắn lại hiện lên nụ cười pha chút phẫn nộ:

- Hoa Hoa, lẽ nào vừa rồi hắc không hề sử dụng tới linh khí hay sao? Hắc, đối với ta người trách móc nặng nề như vậy, đối với hắc lại vô cùng bao dung, tiêu chuẩn mà người dành cho hai bên thực sự khiến trái tim ta băng giá!

Bị hắc phản bác, Hoa Vi Hà cũng ngây ra một lúc không nói được lời nào. Nàng lại không biết rằng, trên thực tế Lăng Phong căn bản không hề mượn lực lượng của bất kỳ linh khí ngoại lai nào! Tinh Kỳ linh hồn hắc thi triển ra hoàn toàn là đến từ bản thân tham ngộ mà có được, xuất ra Mệnh Bài thần bí bất quá cũng chỉ là để che dấu tai mắt mọi người mà thôi.

Dù là như vậy, trên mặt Hoa Vi Hà vẫn lộ ra một tia lạnh lùng cứng rắn:

- Bất kể như thế nào, đối chiến đến đây kết thúc! Không cho phép người tiếp tục sinh sự nữa!

- Hắc!

Trên mặt hiện lên một vẻ cười nhạt, Lục Dương Bổng trong bàn tay Minh Tâm Thiện đột nhiên ồ ồ rung động, năng lượng dao động cường đại truyền khắp tứ phương, nhất thời khí thế đó lại có thể đem không gian xung quanh bản thân phong tỏa lại!

Hắc lãnh đạm nói:

- Hoa Hoa, thân người bất quá mới chỉ là nhị dung linh tôn, mà ta có được chỉ bảo trong tộc, một khi thi triển ra, tuy rằng không địch lại được cường giả cấp bậc đại viên mãn, thế nhưng người thì vạn vạn lần không phải là đối thủ!

Thần tình trên mặt Hoa Vi Hà không có một chút dao động, vẫn cố chấp lắc đầu nói:

- Người không được phép bước tới một bước! Bằng không mà nói cũng đừng trách ta không để ý tới tình nghĩa đồng tộc!

- Ha ha ha ha!

Ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, Minh Tâm Thiện phần nộ quát:

- Người thực sự đã bị mê tâm rồi, một phế vật cần phải có nữ nhân tới bảo hộ như vậy mà lại đáng cho người phải ra sức nỗ lực hay sao?

- Người! Nói ai là phế vật?

Không đợi cho Minh Tâm Thiện tiếp tục gào thét, từ trong cái hố mà Lăng Phong vừa bị đánh rơi xuống đột nhiên truyền ra một thanh âm lạnh lẽo.

Thanh âm vừa vang lên, liền phảng phất mang theo khí thế như muốn đóng băng vạn vật phủ xuống tại chỗ. Bầu trời đột nhiên băng hàn!

Một cỗ sát ý thâm trầm tựa như biển sâu trực tiếp bao bọc lấy Minh Tâm Thiện, khiến hắc không nhận được từ sâu trong nội tâm sinh ra một cỗ kinh sợ. Cỗ kinh sợ này dâng lên mạnh mẽ như thế, cũng khiến cho thân thể của hắc nhận không được phải phát run.

Mọi người đều nhận thấy được cỗ sát cường liệt này, không khỏi nhất tề quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Vèo! Vèo! Vèo!

Từng đạo kiếm khí ngân mang xoay chuyển như bay, đâm thẳng phá không, chậm rãi dâng lên. Dường như có một con hồng hoang cự thú đang ở dưới nền đất vùng vẫy thân thể, khiến cho đại địa không ngừng rung động, sinh ra những tiếng cự chấn âm âm.

Bỗng dưng, kiếm mang ngừng lại, trạng thái đảo ngược đột nhiên thu liễm, ngay cả kiếm khí đang đâm phá hư không cũng đều khê thu trở về. Cùng lúc đó, dường như lực lượng tích súc đã đến mức tận cùng, một đạo quang mang kinh thiên động địa phóng lên cao.

Vô số âm thanh nứt vỡ truyền ra, từng khối từng khối đất đá ở trong ngân quang bị bắn lên cao, từ xa nhìn lại, dấu vết rạn nứt tràn ngập khắp mặt đất, một đạo thân ảnh màu đen đạp lên sóng gợn rung động, đạp lên khí lãng bạo tạc lũng thũng mà bước, tiêu sái nói không nên lời.

Ở phía sau lưng hắn, bảy đạo kiếm nguyên bề ngoài ngân mang chột thu chột trướng, một lần trướng lên thu về là lại có một luồng khí tức nồng đậm phóng ra, khiến cho Lăng Phong nhìn qua tựa như một tử thần từ vô tận cửu u đang đi tới.

Lăng Phong dừng lại!

Nhân thần tràn ngập sát ý dường như có thể cắt nát hư không, bỗng nhiên rơi xuống gắt gao bao bọc lấy Minh Tâm Thiện:

- Phế vật? Đón ta một kiếm thử xem!

Không nói nhiều lời phế thoại, cũng không ra sức dùng lời lẽ phản bác, Lăng Phong chỉ lựa chọn một cách trực tiếp nhất, một loại phương thức thanh thoát nhất để giải quyết.

Ngự kiếm đâm ra!

Một kiếm vùng lên, bảy thanh kiếm nguyên quang mang điên cuồng bùng lên, từ xa nhìn lại, bảy điểm nhỏ này chiếu rọi cả bầu trời, có tinh lực vô cùng vô tận quán chú mà đến, tựa như thiên hà sụp đổ. Minh Tâm Thiện vẫn đang khó có thể kiềm chế được nỗi sợ hãi không ngừng dâng lên trong lòng, hắn phát hiện mỗi công kích của Lăng Phong tới gần thêm một tấc, cái loại sợ hãi này lại càng dày đặc thêm một phần. Sự sợ hãi quá độ kịch liệt lúc này đã khiến cho hắn không dám nhúc nhích!

Chết tiệt, đến tột cùng đây là lực lượng gì? Lẽ nào linh khí linh hồn hệ của người này dĩ nhiên lại cường đại như vậy sao?

Không thể, tuyệt đối không có khả năng!

Mọi người ngay khi tiếp xúc với hai con mắt rực rỡ ngân quang của Lăng Phong đều không khỏi nội tâm kinh sợ, cái loại cảm giác này tựa như đang phải đối diện với thiên địch, vô luận có được hộ thuẫn dày đặc cỡ nào cũng đều không hề có lực trở tay.

- Lục Dương Bảng! Tinh Kỹ dung hợp!

Trong thanh âm hét lớn, Minh Tâm Thiện mạnh mẽ thúc đẩy toàn bộ lực lượng, chân nguyên lực toàn thân điên cuồng cuộn trào, một luồng tử hỏa tựa như một dòng nước từ trên trán hắn quán trú vào trong Lục Dương Bảng trên tay. Trong sát na, chỉ thấy Lục Dương Bảng phóng xuất quang hoa gai mắt, mơ hồ tựa như có một con tử phượng vùng vẫy vỗ cánh muốn bay ra, song trảo của tử phượng trong lúc đó lấp lóe bất định tựa như nguyệt quang rực rỡ.

Chợt, khí tức cuồng phách vô biên vô hạn hình thành nên từng dải từng dải tuyến nguyệt trảm sát mà tới, bọn chúng mỗi một dải tuyến nguyệt đều chiếm cứ một phương vị riêng, rậm rạp chồng chất tựa như đem toàn bộ những kẻ hở đều vây kín lại, không để cho người ta có chút né tránh, không thể làm gì khác hơn là nghênh chiến!

Trong con người của Minh Tâm Thiện toát ra một tia hung ác thâm trầm. Ở hắn xem ra, chỉ cần bản thân mình có thể phát huy ra được uy lực của Lục Dương Bảng, như vậy cho dù là Hoa Vi Hà thân là nhị dung linh tôn cũng không phải là đối thủ, tiểu tử trước mắt đang phô trương thanh thế này sao có thể ngăn cản được?

Nếu như hắn muốn giả thần giả quỷ, ta đây liền đem hắn đánh cho thần quỷ hiện hình!

Mắt thấy một kích hung hãn bao trùm trước người, Hoa Vi Hà mặt đầy vẻ ngưng trọng, trong lòng bàn tay Luân Già Kiếm bỗng nhiên nhảy ra, hé xuất luồng kim sắc quang mang vạn trượng.

Thấy Hoa Vi Hà thà rằng không thềm để ý đến tình cảm đồng tộc mà cũng muốn bảo vệ Lăng Phong, sự ghen ghét trong nội tâm Minh Tâm Thiện đã tăng lên đến mức tận cùng, khí tức bạo ngược thoáng cái dường như núi lửa bùng phát, tràn ngập trong hư không!

Tình thế va chạm sắp xảy ra, hết sức căng thẳng.

Đúng vào lúc đó, một đạo thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong đó còn kèm theo một tia quan tâm khó có thể che giấu vang lên:

- Họa tử, tử tránh ra! Mãn tẩu hải này ta còn chưa để vào mắt!

Tiếng nói vừa dứt, thân ảnh của Lăng Phong đã lướt qua Hoa Vi Hà, cổ sát lục chi ý kia mặc dù đã bị kiểm chế cực kỳ hoàn mỹ, thế nhưng dư âm của nó kéo theo vẫn không khỏi làm cho quanh thân Hoa Vi Hà sinh ra một luồng hàn ý lạnh lẽo, lỗ chân lông thoáng cái đều đã nhanh chóng co rút lại.

Trong mắt người ở bên ngoài, lại tựa như chỉ là một tấm tơ lụa ngân sắc thượng giai nhẹ nhàng lướt qua như lưu thủy, ôn nhu không gì sánh được, sau đó cũng không hề mang đến bất kỳ chút thương tổn hay bất tiện nào cho Hoa Vi Hà.

Hàn quang dâng lên!

Lướt qua Hoa Vi Hà, sát lục chi ý trong mắt Lăng Phong cũng không còn bất kỳ sự che giấu nào nữa, quát lớn một tiếng vùng kiếm chém tới, mang theo cả lực lượng đủ để khiến cho linh hồn người khác sợ hãi mà chấn động. Một kiếm hạ xuống, phong lôi dậy lên!

Đùng, âm âm!

Sự tình phát sinh phi thường quỷ dị, nơi kiếm của Lăng Phong hạ xuống liền có một dải ngân sắc điện quang bắt đầu lan tràn ra. Đạo ngân sắc điện quang kia tựa như có linh tính, không ngừng lan ra hai phía kết hợp lại với nhau hình thành nên một tấm lưới cực lớn.

Tấm lưới mềm mại phiêu dật, ở trên không trung lay động theo gió, nhìn qua lại có vài phần mỹ cảm kỳ dị. Thế nhưng chỉ có những nhân tài có ánh mắt thượng đẳng mới có thể thấy được, tấm lưới kia vũ động trong lúc đó dần dần tràn ngập huyền ảnh. Vừa nhìn vào huyền ảnh, nội tâm của người khác không khỏi dâng lên một tia nghiêm trọng, dường như thấy được một vật cực kỳ đáng sợ.

Sát!

Những luồng tử quang hình bán nguyệt phía trước bay tới nhất thời công kích lên tấm lưới, thế nhưng chúng tựa hồ biến thành những con ruồi muỗi sa vào trong mạng nhện của thiên địch, nhất thời bị tấm lưới vững vàng bắt gọn!

Không phải, nói đúng ra, chính là bị huyền ảnh do tấm lưới rung động hình thành bắt giữ, mặc cho chúng điên cuồng mà rung động thế nào đi chăng nữa cũng không giãy giụa được nửa phần.

- A!

Kết quả này khiến cho những người đứng ngoài quan chiến nhất tề hít sâu vào một hơi, Minh Tâm Thiện tuy rằng lòng dạ hẹp hòi, phẩm tính đối nhân xử thế cũng bị mọi người khinh thường, thế nhưng tu vi của hắn cũng không hề có bất kỳ kẻ nào dám đứng ra phủ nhận. Không cần nói đến công kích khi hắn điều khiển siêu cấp linh khí Lục Dương Bảng toàn lực thi triển, cho dù là lực công kích trước kia của Minh Tâm Thiện cũng đã đủ khiến cho núi cao sụp đổ, trường giang đứt gãy!

Tấm lưới ngân quang này đến tột cùng có lai lịch ra sao, uy lực lại có thể cường hãn đến như vậy, tùy ý ngăn cản được lực công kích vô cùng mạnh mẽ?

Chỉ có Minh Tâm Thiện thân ở trung tâm của đòn công kích nội tâm hiện lên một tia nghiêm trọng, hắn cảm giác được lúc này khi Lăng Phong một kiếm bổ tới, dĩ nhiên ở sâu trong nội tâm của mình lại dâng lên ý nghĩ e ngại, từ đó khiến cho khi xuất thủ cũng mang theo một phần do dự.

Trước kia khi đang thôi động Lục Dương Bảng, nội tâm do dự thoáng giảm đi vài phần, thế nhưng sự tình kỳ quái hơn nữa lại phát sinh, công kích đánh ra dĩ nhiên lại bị một loại lực lượng cực kỳ kỳ dị quần bám lấy.

Cổ lực lượng này cổ quái không gì sánh được, liên miên dày đặc tựa như có thể chui vào theo bất kỳ một kẽ hở nào. Đồng thời có một loại khí tức đặc biệt cường hãn muốn khiến cho vạn vật cứng đờ!

Lẽ nào linh hồn công kích lại có thể cường hãn đến thế?

Hoa Vi Hà hai mắt sáng ngời, vẻ kích động vô cùng hiện lên trên mặt, kinh hô:

- Dung hợp Tinh Kỹ bất đồng hệ?

Một tiếng kinh hô này triệt để xáo trộn một chút trấn định tàn dư còn sót lại của Minh Tâm Thiện, hắc thân là cao thủ hạt giống của Phượng tộc, vẫn luôn được trong tộc bồi dưỡng để trở thành cường giả cấp bậc đại viên mãn trong tương lai, nếu như không phải Hoa Vi Hà có được huyết mạch thiên phượng hoành không xuất thế, sợ rằng địa vị của hắc thân không một người nào có thể lay động được.

Dù là như vậy, từ nhỏ hắc thân là tinh anh đã được tiếp thu giáo dục không hề ít chút nào, toàn bộ tri thức trong trí nhớ lại càng được ghi tạc trong lòng chưa hề rơi rụng.

Sống trong thế giới cường giả vi tôn này đã tạo nên một tâm lý sùng bái cường giả vô cùng nghiêm trọng. Cường giả vô có sát hại đả thương nhược giả, cũng chẳng có bao nhiêu người cảm thấy có gì sai. Nếu như thân nhân gia thuộc của nhược giả không có được lực lượng để tới báo thù, vậy việc này cũng chỉ có thể nuốt hận.

Đây là chân tướng của thế giới tàn khốc, một cách sinh tồn vô cùng tanh máu!

Chính bởi vì như vậy, đương đại nắm giữ cấp bậc đại viên mãn là Long, Phượng, Yêu tam tộc mới có thể yên ổn ngồi trên cao nắm giữ ngai vãi mà không một người nào dám can đảm khiêu khích. Cũng bởi vì thế, khi tin tức Phượng Ly Thiên trọng thương bị truyền ra, địa vị của Phượng tộc mới bắt đầu tụt xuống rõ ràng.

Đổi lại là ngày xưa, lấy thân phận được tôn sùng như Hoa Vi Hà, nàng đứng ra muốn bảo hộ Lăng Phong, đừng nói là cái loại như Dạ Côn Ngô, cho dù là Vi Tiểu cũng không khỏi phải lựa chọn tạm thời tránh né!

Thế nhưng khi mơ hồ nghe được biến cố của Phượng tộc, đã khiến cho đám người Vi Tiểu tuy đối mặt vẫn ra vẻ tôn kính với Hoa Vi Hà như trước, nhưng trên thực tế đã đem uy nghiêm của Phượng tộc vất ra sau đầu, căn bản không thêm để ý.

Minh Tâm Thiện từ nhỏ đã lớn lên trong loại hoàn cảnh sinh hoạt này, đối với những quy tắc ngầm dĩ nhiên là biết như lòng bàn tay, vì thế mới dưỡng thành tâm lý kiêu ngạo như vậy. Khi nghe thấy Hoa Vi Hà ở tại Sang Tông trú địa, hắc thân có thể không cần quan tâm, cho dù khi nghe thấy đệ đệ Minh Hàn bẩm báo Sang Tông cùng với Sát Tinh, Ngọc Lan lưỡng tông có quan hệ cực kỳ thân mật hắc thân cũng không hề có kỵ.

Nguyên nhân rất đơn giản, hắc thân cho rằng những thứ này quan hệ đối với mình không tạo thành một chút uy hiếp nào! Mà theo như lời của đệ đệ "Phượng Thánh Nữ đối với tông chủ Sang Tông có hảo cảm mặc danh" lại càng khiến hắc thân lưu ý hơn ngàn lần vạn lần!

Nổi giận mà đến, nhưng lại tởm quay về. Có thể nghĩ, điều này đối với Minh Tâm Thiện luôn luôn tràn đầy tự tin tạo thành đả kích lớn thế nào. Từ trước đến nay hắc thân chưa phải chịu nhục nhã như thế này bao giờ.

Tuy rằng bị chịu nhục, thế nhưng hắc thân lại tuyệt đối không hề có bất kỳ một chút ý tứ tự cảnh tỉnh chính mình để xem hành động có chính xác hay không, trái lại càng ngày càng tụt dốc đi trên con đường cực đoan. Sau khi trở về, trong lúc trầm tư, ý niệm duy nhất trong đầu hắc thân chính là "bởi vì lực lượng của ta chưa đủ, ta mới phải chịu nhục, nếu như ta có đủ lực lượng, hoàn toàn có thể áp đảo tên gia hỏa ghê tởm kia, khiến cho hắc thân không dám có nửa phần khinh thường đối với ta!"

523. Chương 480: Ai Là Phế Vật.

Hắc thân tuyệt đối chưa từng nghĩ rằng bản thân hoàn toàn có thể dùng phương thức ôn hòa để tránh xảy ra xung đột, mà chỉ khư khư hành sự một cách cực đoan.

Đây là thói kiêu ngạo do sự tự đại từ trước tới nay dưỡng thành, cũng chính là nguyên tắc hành sự Minh Tâm Thiện tôn sùng!

Lúc này, khi thấy bản thân sau khi trở về hao hết tâm tư dung hợp một tầng bảo hộ của Tử Phượng nhất mạch là Lục Dương Bảng, toàn lực công kích đánh ra nhưng cũng không làm gì được Lăng Phong, hắn rất cuộc cũng đã kinh hoàng!

Người tôn thờ lực lượng, chỉ có thể dùng lực lượng càng cường đại hơn mới có thể khuất phục được.

Bất kể như thế nào, hắn cũng không thể không thừa nhận, lực lượng Lăng Phong bày ra cũng không phải bản thân mình có thể địch nổi. Nhất là một tiếng kinh hô của Hoa Vi Hà đã triệt để đánh tan một phòng tuyến tâm lý yếu đuối cuối cùng của hắn!

Dung hợp Tinh Kỳ bắt đồng hệ!

Chỉ một câu nói đơn giản này thôi nhưng trong đó lại hàm chứa ý nghĩa kinh người. Hắn vô cùng rõ ràng, toàn bộ những tin tức liên quan đến điều này trong nháy mắt dâng lên trong đầu!

Lẽ nào, chính là thần cấp cường giả!

- Vù vù!

Tử nguyệt công kích lên trên ngân sắc điện quang đã triệt để thất thủ, mà lúc này, một luồng kiếm cương lại tựa như xuyên qua tầng tầng mê vụ. Điện quang chợt lóe lên, cuồng nhiên mà đánh tới.

Phá sát!

Không biết có phải ảo giác hay không, Minh Tâm Thiện đột nhiên cảm thấy trong mũi ngửi thấy một mảnh khí tức lưu huỳnh, mùi lưu huỳnh dày đặc dường như triệu hoán cả luyện ngục theo, khiến cho hắn toàn thân nóng rực, trong cơn nóng rực đó còn có một loại sợ hãi nói không nên lời.

- A!

Bỗng dưng sinh ra một tiếng gào thét, Minh Tâm Thiện dường như cuối cùng đã không chống lại được cơn sợ hãi lạnh lạnh dâng lên từ trong nội tâm, liền phát ra một tiếng hét lớn. Nhất thời, chỉ thấy tử hỏa mặt trên Lục Dương Bảng thoảng chốc đã ảm đạm không ít, thiếu đi ngọn nguồn của lực lượng, con tử phượng đang hót vang không ngớt chỉ kịp phát ra hai tiếng kêu ngắn ngủi không cam lòng, sau đó thân thể dĩ nhiên chậm rãi bị hãm vào trong tấm bảng.

- Choang!

Tinh Thiết kiếm mang theo xu thế vạn quân nặng nề nện ở trên Lục Dương Bảng, lực lượng vô cùng theo tấm bảng chấn cho hồ khẩu của Minh Tâm Thiện nhất thời rách toang, từng đạo huyết khẩu đáng sợ hiện ra, xương cốt cũng xuyên cả qua da thịt, trắng hồng một mảng lẫn lộn, có vẻ dữ tợn không gì sánh nổi.

Lục Dương Bảng tựa như có linh tính phát ra một tiếng "ô ô" thảm thiết trực tiếp bị đánh văng lên giữa không trung.

- Không đúng?

Hoa Vi Hà nhìn thấy một kiếm này sắc mặt ngưng trọng, lộ ra vài phần kinh ngạc, hiển nhiên đối với phát hiện này cảm giác kinh ngạc không thôi.

Kiểm xuất không ngừng, Lăng Phong một kiếm đánh bay Lục Dương Bảng không chút nào dừng lại, Tinh Thiết kiếm theo đường cũ nặng nề chém xuống, áp lực khổng lồ chấn động khiến hư không sinh ra thanh âm rắc rắc, đạo điện vòng ngân sắc cổ quái kia cũng theo đó mà xuất hiện, đồng thời mang sát ý lâm liệt chụp về hướng Minh Tâm Thiện.

- Không nên!

- Đừng giết ca ca ta!

Hai tiếng kinh hô đột nhiên vang lên, xa xa một đạo thân ảnh thất kinh rất nhanh chạy tới, người tới tướng mạo thô hào, trên mặt tràn ngập lo lắng, trong lúc phi hành dĩ nhiên đã triệu hồi ra linh phượng bao bọc ở toàn thân lao tới nhanh như chớp.

Lăng Phong hừ lạnh một tiếng, mặc cho Minh Tâm Thiện mở trừng đôi mắt sợ hãi hô lớn, cũng không quản xa xa Minh Hàn vội vàng lao tới thế nào, thế kiếm đâm tới không hề có ý dừng lại!

Hoa Vi Hà thân thể lăng không bay lên, bắt lấy Lục Dương Bổng vừa bị đánh văng đi, chợt nhìn thấy kiếm phong của Lăng Phong đã sắp chém tới trán Minh Tâm Thiện, không khỏi kinh hoàng hô lớn.

Tinh Thiết kiếm ở tại khoảng cách với Minh Tâm Thiện tầm nửa thước thì chợt mạnh mẽ dừng lại, dưới sự đình chỉ đột ngột phát ra thanh âm xèn xẹt, không khí cũng bị ma sát mạnh tới mức bắn ra hoa lửa, thanh thể cực kỳ kinh người.

Lăng Phong biểu tình lạnh lùng, bàn tay nắm Tinh Thiết kiếm không hề nhúc nhích, bình ổn tới mức dường như núi cao sụp đổ cũng không mấy may nhúc nhích, trên tránh lộ ra sát ý nồng đậm bộc phát không chút kìm hãm.

Tuy rằng kiếm phong chợt ngừng lại, thế nhưng một đạo kiếm khí cũng mãnh liệt bay loạn, đem khuôn mặt Minh Tâm Thiện đột nhiên cắt rách một huyết khẩu vô cùng đáng sợ, máu tươi trào ra đầy mặt.

- Lăng tông chủ, người không thể đựng đến ca ca ta. Ca ca ta là người thừa kế của Tử Phượng nhất mạch. Người giết đi nhục thân của ca ca ta, đó chính là đắc tội với toàn bộ Tử Phượng nhất mạch. Đến lúc đó cho dù tu vi của người cường thịnh trở lại chỉ sợ cũng không chống đỡ được sự truy sát của toàn bộ Tử Phượng nhất mạch!

Minh Hàn ngăn ở trước người Minh Tâm Thiện, dang rộng hai tay đem hắc gao bảo hộ ở trong.

Mới vừa rồi kinh hồng thoáng hiện, sau khi nhìn thấy được lực sát thương kinh người của Lăng Phong, hắc tuy rằng thân là linh sĩ nhưng cũng không có nửa phần dũng khí cùng người động thủ, chẳng qua chỉ có thể lôi ra danh tiếng của Tử Phượng nhất mạch để đe dọa.

Trong đôi mắt Lăng Phong u quang lưu chuyển, trên khóe miệng hiện lên vẻ tươi cười vừa như trào phúng vừa như thương hại:

- Vậy ý của người có phải đang nghi ngờ ta không dám giết hắc sao?

Nói xong, Lăng Phong mang theo vài phần tà khí hừ lạnh:

- Hừ!

Chỉ là một tiếng hừ lạnh, nhưng bởi vì uy thế mới vừa rồi hắc bày ra nên dường như một chiếc búa tạ ngàn cân giáng vào trong lòng Minh Hàn, làm cho sắc mặt của hắc trong sát na trắng bệch, vội vàng nói:

- Không không không, chỉ cần người không xuất thủ đối với ca ca ta, ta dám cam đoan Tử Phượng nhất mạch ngày sau tuyệt đối sẽ không tìm đến các hạ gây phiền phức!

Minh Tâm Thiện thiên phú siêu cường, toàn bộ cả Tử Phượng nhất mạch đối với hắc ký thác kỳ vọng vô hạn, Minh Hàn lại càng đối với vị ca ca của mình này tôn kính có thừa. Ngày trước ở trong Phương tộc khi nghe thấy người ta nhắc tới ca ca mình thì đều ngẩn đầu, cao ngạo không ai bì nổi.

Cho nên, hắc không dám tưởng tượng tình hình sau khi không có ca ca nữa. Tuy rằng linh tôn bởi vì thực lực cường đại nên tuyệt đối không thể dễ dàng bị hủy diệt, cho dù là nhị dung linh tôn cường giả, e rằng chẳng qua cũng chỉ có thể đem nhục thân của ca ca đánh chết mà thôi, còn đối với linh hồn hạch tinh thì cũng không có biện pháp nào khác.

Thế nhưng kể từ đó, ca ca chỉ có thể chuyển sang tu tán linh! Cả đời đều cần phải dựa vào Thuật Luyện Sư mới có thể thăng cấp!

Thân là Phương tộc, Minh Hàn thiên phú tuy rằng không tốt, nhưng được tiếp xúc với rất nhiều điển tịch, cho nên đối với một số ít bí tân đều giải thích vô cùng rõ ràng. Nói chung, linh giả thậm chí kể cả linh sĩ, trong hạch tinh của bọn họ linh hồn khí tức ẩn chứa cũng không phải rất cường hãn, tương đối dễ bị xóa tan, tính ra dùng để luyện chế một số linh khí hoặc giả tinh kỹ tinh chương thì còn được.

Thế nhưng khi thăng lên đến cấp bậc linh tôn, vậy thì không còn dễ dàng như vậy nữa. Cũng như khi mới vào linh giả sẽ phải chịu đựng hóa linh kiếp khổ thể, linh tôn đồng dạng cũng cần phải trải qua thiên địa đại kiếp để rèn luyện linh hồn, một khi thành công liền có thể khiến cho linh hồn phát sinh biến hóa về chất,

ngày sau cho thì sẽ nhận hỏa bất phần, nhận thủy bất diệt, cực kỳ cứng rắn kiên cố, không còn dễ dàng bị tổn thương như trước nữa.

Lăng Phong bởi vì chưa chính thống tấn chức lên linh tôn, hoặc giả nghiêm ngặt mà nói, hắn căn bản vẫn còn chưa phải là linh tôn! Cho nên chưa từng phải chịu đựng qua một lần linh hồn lột xác này. Bất quá bởi vì hắn một tầng thân phận khác của hắn, cho nên khí tức linh hồn hắn so sánh với linh tôn bình thường chỉ hơn chứ không kém!

Với linh tôn mà nói, trừ phi trải qua năm tháng trôi đi, cùng với năng lượng ngoại giới ăn mòn mới có thể từ từ mất đi linh hồn khí tức. Mà linh hồn khí tức này cũng vô cùng quan trọng, nếu như muốn đem hạch tinh luyện chế thành bảo bối, cần phải đem linh hồn khí tức loại bỏ đi trước, bằng không tuyệt đối không thể thành công.

Nếu như không thể loại bỏ, linh tôn cấp cường giả tùy thời có thể dựa vào nó mà chuyển tu thành tán linh!

Chính là bởi vì như vậy, lúc trước Long tộc tuy là đem thân thể Thích Thiên Ách đánh chết, nhưng lại không có cách nào đem linh hồn hạch tinh của hắn ra thiêu đốt tiêu diệt, không thể làm gì khác hơn là phải đem hắn giam cầm ở trong "Phệ linh thiên hỏa", mỗi ngày phải chịu đựng tra tấn giàu vò, chờ đến một ngày nào đó đem linh hồn khí tức của hắn tiêu diệt, dùng để luyện chế trở thành linh khí.

Với điều này, Lăng Phong cũng chỉ vãn vãn có được chút kiến thức nửa vời, chẳng qua đại khái biết rằng nếu muốn triệt để làm cho một linh tôn biến mất trong thiên địa, tuyệt không dễ dàng chút nào. Cho nên lúc trước khi Bảo Lan đem Hỏa Lão biến thành khô lồi, Lăng Phong đã rất khẩn trương, Tin tức này nếu như truyền ra mà nói, chỉ sợ sẽ khiến cho rất nhiều linh tôn cảm thấy bất an, từ đó mang tới cho Sang Tông tai họa thật lớn.

Những lời này chỉ là lời ngoài lề, chân chính khiến cho Minh Hàn nội tâm bất an chính là, một khi chuyển tu thành tán linh, liền không có khả năng tăng thêm cảm ngộ thiên địa nguyên lực, khiến cho tu vi...

Đình! Trệ! Bất! Tiến!

Thí dụ như nói một hỏa hệ linh giả, nếu như chuyển tu thành công mà nói, cả đời tu vi cũng chỉ là linh giả! Trừ phi có thể có được một khối tinh kỹ tinh chương linh sĩ cấp thủy hệ, mới có khả năng tăng thêm được một cấp.

Ngày sau nếu còn muốn tiếp tục thăng cấp, vậy liền cần phải không ngừng nhờ vả Thuật Luyện Sư. Điểm này cho dù chính là Thích Thiên Ách cũng đều không rõ ràng lắm, từ sau khi chuyển tu thành tán linh, Thích Thiên Ách ngược lại cảm nhận thấy tu vi tu vi, bản thân hắn chỉ cho rằng đây là du bản thân tu luyện tới bình cảnh, cho nên vẫn chưa đặt ở trong lòng, lại không ngờ rằng trong đó còn nhiều khúc chiết như vậy.

Không nói đến tinh kỹ tinh chương linh tôn cấp hi hân khó có được, chỉ cần với sự kỳ vọng cực cao của Tử Phượng nhất mạch với Minh Tâm Thiện liền quyết không cho phép có loại chuyện mất mặt này phát sinh: Mầm mống thiên tài của nhà mình lại phải lưu lạc đến mức cần mượn hơi Thuật Luyện Sư mới có thể thăng cấp.

Huống chi, Minh Tâm Thiện hôm nay thân đã là nhị dung linh tôn, từ nơi nào có thể kiếm được tinh kỹ tinh chương đẳng cấp cao về cho hắn tu luyện?

Trong lòng rất nhanh lướt qua một loạt ý niệm, Minh Hàn chỉ có thể cố chấp dang hai tay che chở cho huynh trưởng mặt xám như tro, nhanh chóng bổ sung nói;

- Chỉ cần người không giết nhục thân của đại ca ta, ta có thể cam đoan Tử Phượng nhất mạch tuyệt không động tới người!

- Người cam đoan?

Lăng Phong chậm rãi quát lên.

- Ta...Ta cam đoan!

Trên thực tế nội tâm Minh Hàn một chút chắc chắn cũng không có, thế nhưng đối mặt với nghi vấn của Lăng Phong, hắn vẫn phải giả bộ làm ra dáng dấp vô cùng tự tin, lớn tiếng nói:

- Người cùng với đại ca ta là so đấu công bình, cho dù có chút thương tổn cũng có thể cho qua, nhưng nếu như người cố tình hạ độc thủ, chúng ta đến khi quay về Phượng tộc chỉ sợ cũng vô pháp báo cáo!

Có kinh nghiệm lúc trước, hắn cũng không dám tùy tiện uy hiếp Lăng Phong, trong ngữ khí đã khách khí hơn không ít.

- Con mẹ nó!

Tào Kế Suất từ phía sau vượt lên, oán hận mắng một câu:

- Tha cho cái con mẹ hắn ấy, thằng khốn này vừa rồi khi hạ sát thủ với chúng ta cũng đâu thấy hắn có nửa phần cố kỵ. Hiện tại muốn chúng ta tha cho hắn hả? Tha cái cccc! Ý vào sau lưng mình có người liền dám khi dễ trên đầu chúng ta như vậy sao?

Hắn liên tiếp mắng ra mấy câu thô tục, ngôn ngữ tuy rằng thô hào nhưng lại mang theo một phần đạo lý cực kỳ mộc mạc. Nếu như vừa rồi không có Hoa Vi Hà ngăn cản, hoặc giả Lăng Phong không có mệnh mệnh lĩnh ngộ ra được thứ gì đó, chỉ sợ Minh Tâm Thiện sát chiêu xuất ra tuyệt đối không có nửa phần cố kỵ. Cho dù đem Lăng Phong chém chết hắn cũng tuyệt đối sẽ không cho rằng có gì sai trái.

Then chốt liền ở chỗ Sang Tông không có hậu trường, mà hắn ý vào hậu trường là Tử Phượng nhất mạch phía sau!

- Tiểu Tào, đừng nói nữa!

Thích Thiên Ách sắc mặt trầm xuống, hắn nhìn phía Lăng Phong nói:

- Tất cả do tông chủ quyết định!

Hoa Vi Hà cầm Lục Dương Bảng đứng ở một bên, nàng vừa rồi sau khi vô ý thức hét lên một tiếng ngăn cản Lăng Phong, trong lòng liền có vài phần hoảng loạn: Tiểu Phong...Tiểu Phong hắn có cho rằng ta thiên vị Phượng tộc hay không? Không, không phải...chỉ là ta sợ hắn trêu chọc vào đại phiền toái mà thôi!

Hai người tuy rằng tâm ý tương thông, hơn nữa khi trải qua một đoạn tình cảm sâu đậm mà người thường căn bản vô pháp lý giải, Hoa Vi Hà vì bảo vệ Lăng Phong, bị phụ nhân nhà phú hộ ác độc tát vào mặt, đồng dạng, Lăng Phong cũng vì bảo vệ tỷ tỷ mình, bị một loạt thiếu niên đánh cho người đầy thương tích!

Loại tình cảm sâu đậm đã được chôn giấu từ nhỏ này căn bản không có bất kỳ ngoại vật nào có khả năng thay thế, cái gì mà Phượng tộc, cái gì mà Thánh Nữ, so ra với Lăng Phong ở trong mắt nàng ngay cả một ngón út cũng không bằng!

Thế nhưng, dù sao hai người cũng xa cách nhiều năm, đối với tâm ý của nhau cũng nảy sinh một số điều xa lạ. Nhất là Hoa Vi Hà càng hiểu được, Lăng Phong nhìn bề ngoài biểu tình tựa như ôn hòa, nhưng nội tâm lại vô cùng kiêu ngạo!

Nàng không muốn, không nguyện ý một chút nào bởi vì một việc nhỏ mà khiến cho Lăng Phong hiểu lầm bản thân.

Cho nên, Hoa Vi Hà chỉ cầm theo Lục Dương Bảng lẳng lặng chờ bản thân Lăng Phong đưa ra quyết định.

Vô luận Lăng Phong đưa ra quyết định thế nào, cho dù lập tức xuất thủ đem thân thể Minh Tâm Thiện chém chết, linh hồn cầm cố, rước lấy sự truy sát của Tử Phượng, bản thân mình cũng sẽ kiên quyết đứng ở sau lưng hắn, cho dù phải sát thân phản tộc cũng không hối tiếc!

Lăng Phong ngược lại cầm theo Tinh Thiết kiếm, nhân thần lạnh lạnh nhìn hai người Minh Hàn thật sâu nói;

- Vậy chuyện này cứ như thế sao?

Minh Hàn sửng sốt, vô ý thức đáp lời:

- Đương nhiên!

- Thế nhưng ta còn chưa xong!

Lăng Phong nặng nề hừ lạnh một tiếng, dọa cho Minh Hàn lại run lên. Trên thực tế, lúc nhìn thấy linh sĩ cấp cường giả mà ngày xưa bản thân phải tính toán nhiều lần mới dám đối phó mà hôm nay đứng ở trước mặt mình lại khúm núm như thế, Lăng Phong trong lòng cũng đã một trận sáng khoái, Ánh mắt của hắn rơi lên trên người Minh Tâm Thiện:

- Ta vẫn còn nhớ mang máng có người vừa nãy nói ta là phế vật, bản thân ta muốn nghe xem đến tột cùng ai mới là phế vật!

Ánh mắt sáng quắc, như quang mang hằng tinh bắn ra.

Sắc mặt Minh Tâm Thiện một trận tái nhợt, đôi môi đều không khỏi run rẩy, nghi đến bản thân vừa rồi vênh vào tự đắc, trong lòng hắn dâng lên một trận chán nản chưa từng có, quả thực hận không thể đem cái lưỡi của mình nuốt vào trong bụng.

- Ca ca!

Nhìn thấy Lăng Phong sắc mặt bất thiện, Minh Hàn cuống quýt nhìn về phía Minh Tâm Thiện, trong ánh mắt tràn ngập khuyên nhủ.

Minh Tâm Thiện tâm thần uể oải, đứng trước cái chết hay là cúi đầu khuất phục, hắn rốt cục cũng đưa ra lựa chọn, cúi đầu nói:

- Ta là phế vật!

Lăng Phong ngược lại thật sự không ngờ hắn dĩ nhiên lựa chọn cúi đầu, đột nhiên ngậy ra một chút, thấy ánh mắt Minh Hàn đầy hi vọng nhìn về phía mình, hắn tùy tiện phát phát tay nói:

- Được rồi, người dẫn hắn đi đi!

524. Chương 481: Tính Ý Ngạo Ngân.

Lăng Phong cũng không có dự định giết chết Minh Tâm Thiện rước lấy phiền toái. Tính ra hắn đã đem Bức tông, Long tộc, Huyền Nguyên tông, cơ hồ là các đại môn phái của Vô Tận Hoang Nguyên có thể đắc tội đều đã đắc tội qua, nên cũng không quan tâm nếu như nhiều thêm một Tử Phượng nhất mạch.

Chẳng qua lo lắng đến thân phận của Hoa Vi Hà hôm nay, hắn mới đưa ra sự nhượng bộ, bởi vì Hoa Vi Hà ở đây, đồng thời lúc trước cũng biểu hiện ra sự bảo vệ đối với mình, nếu như mình thực sự xuất thủ chém chết nhục thân của Minh Tâm Thiện. Một khi lan truyền ra ngoài sợ rằng nàng cũng rất khó xử lý, khó tránh khỏi sẽ phải sự chịu chỉ trích trong tộc. Cũng giống như Hoa Vi Hà, Lăng Phong đồng dạng nguyện ý vì nàng mà hi sinh!

Về phần một câu cuối cùng kia, cũng không phải Lăng Phong muốn làm nhục Minh Tâm Thiện. Chẳng qua hắn biết Minh Tâm Thiện này tâm tính hẹp hòi, sự tình hôm nay tất nhiên không có khả năng hắn dễ dàng bỏ qua, cho nên mới cố ý gieo một mầm mống thất bại vào trong nội tâm của hắn.

Hết thấy tu luyện giả cũng đều là dũng mãnh tiến tới, nội tâm phải có một trái tim kiên cường mới có thể không ngừng tiến bộ được, bằng không mà nói chắc chắn sẽ bị đình trệ không tiến!

Thí dụ như Huyền Nguyên tông Bùi Kiên huynh đệ, một thân thành tựu của bọn họ hoàn toàn là dựa vào Huyền Nguyên tạo nên, từ đó ở trong nội tâm sâu thẳm đã bị hạ một mầm mống lệ thuộc. Cho dù bọn họ tiếp thu tinh kỹ tinh chương đẳng cấp khá cao, thậm chí có thể nhất cử mợn nó mà ngưng luyện ra tiểu thể giới, thế nhưng chính bởi vì phần tâm tính này mà cả đời cũng không có khả năng tiến bộ được.

Lăng Phong vừa rồi làm nhục hắn như vậy, tuy rằng không e ngại Minh Tâm Thiện, thế nhưng để cho một kẻ đối với bản thân có án niệm tồn tại không phải là một chuyện tốt. Cho nên Lăng Phong mới mở lời áp chế, khiến cho nội tâm của hắn đối mặt với Lăng Phong trong tình huống đặt biệt sẽ xuất hiện một bóng ma, từ đó trên phương diện tu luyện khó có thể tiến bộ được!

Lăng Phong là thiện nhân, nhưng bất quá cũng chỉ vền vẹn đối với người một nhà mà thôi, đối mặt với địch nhân, hẳn tuyệt đối sẽ không keo kiệt sử dụng một số thủ đoạn. Dù cho là thủ đoạn âm hiểm cũng sẽ không từ!

- Mẹ nó, tiện nghi cho tiểu tử kia!

Tào Kế Suất tức giận hướng sang một bên nhỏ một bãi nước bọt, nhìn về phía Lăng Phong trong giọng nói còn mang theo vài phần oán giận:

- Tông chủ, ngài thật sự không nên buông tha tiểu tử kia!

- À, vậy người có ý kiến gì sao?

Lăng Phong thú vị nghiêng đầu nhìn hần.

Tào Kế Suất cười hắc hắc, làm ra một tư thế chém tay, âm tàn nói:

- Ta thấy nên đối phó với hần thế này. Hay là tông chủ để ta đi lên bổ hần làm đôi nhé?

Lăng Phong trợn mắt, không thèm để ý tới tên hoạt náo này, chẳng qua chỉ lười biếng đáp:

- Tốt, người đi bổ đôi hần đi, đúng rồi, ta thấy dường như bọn hần đi về hướng Minh Nhược Hải bên kia, nếu như người thuận tiện mà nói, có thể đem lão nhân kia giải quyết nốt cũng tốt!

Tào Kế Suất có đầu rụt cổ, hần cũng biến Lăng Phong đang trêu đùa mùa, ngượng ngùng nói:

- Ta là đại nhân đại lượng, đầu của bọn chúng cứ tạm thời gửi lại ở cổ chúng đi.

Lúc này Hoa Vi Hà đi tới, mới vừa rồi Minh Hàn huynh đệ chạy đi, ngay cả Lục Dương Bảng cũng đều quên ở trên tay nàng, lúc này nàng mang theo thứ đó đi tới, có vẻ đặc biệt không thích hợp.

Nhìn Lăng Phong, Hoa Vi Hà có chút lúng túng nói:

- Tiểu Phong, người...có trách ta hay không? Ta...

Không đợi nàng nói xong, Lăng Phong liền kinh ngạc nói:

- Tỷ tỷ, trách người? Vì sao ta phải trách người?

- Vừa rồi ta ngăn cản người xuất thủ đối với bọn họ, trong lòng người không nghĩ gì khác sao?

Lăng Phong cười ha ha:

- Sao lại thế. Tỷ tỷ muốn tốt cho ta, rất sợ ta đắc tội với nhiều người, ta cảm kích người còn chưa đủ, thế nào lại trách người được?

Nghe Lăng Phong nói vậy, Hoa Vi Hà mới yên lòng, trên mặt hiện lên vẻ thư thái càng khiến cho khuôn mặt như ngọc của nàng lộ ra quang thải kinh người. Chỉ luận riêng tướng mạo, nữ tử bình sinh Lăng Phong gặp được, Mộ Dung Yên, Y Liên Nhi, Kiều Kiều, Mộc Vũ Lâm đều khó phân cao thấp.

Thế nhưng các nàng mỗi người đều có khí chất riêng thuộc về mình. Mộc Vũ Lâm như đoá tuyết liên trong băng cốt linh động không dính bụi trần, thanh thoảng để lộ ra tư thái của tiểu nữ đặc biệt khiến kẻ khác trầm luân vào trong đó.

Mộ Dung Yên nhìn qua thì nhiệt tình nhưng kỳ thực lại cực kỳ nội liêm, tựa như một đoá hồng tươi đẹp, thế nhưng chỉ cần tiếp cận lại hẳn liền có thể phát hiện ra một tầng phòng bị đối với mọi người.

Y Liên Nhi thì dưới bề ngoài thánh khiết lại ẩn dấu một tâm tư chiếm hữu rất lớn, luận về tiếp xúc, tựa hồ liên hệ giữa nàng cùng với Lăng Phong tới nay có chút không rõ ràng nhất.

Kiều Kiều thì có được nội tâm thuần khiết tự nhiên, đối mặt với nàng, khiến cho kẻ khác tự nhiên sinh ra vài phần yêu thương che chở.

Hoa Vi Hà còn lại hoàn toàn bất đồng, nàng xây dựng nên một lớp vỏ bọc tầng tầng lớp lớp vững vàng vây kín bản thân lại, vĩnh viễn không dễ dàng đem vẻ đẹp của mình tiết lộ ra ngoài. Không ít người khi đối

mặt với nàng cũng vô ý thức quên đi điểm này, mà đem nàng coi như đối thủ hoặc là đồng bạn của mình mà thôi!

Chỉ có ở trước mặt người thân cận nhất, nàng mới có thể hiển lộ ra một chút quang thải trong nháy mắt.

Một vẻ đẹp vô cùng lóa mắt! Cho nên, Lăng Phong mới hơi có chút thất thần.

Thấy Lăng Phong đột nhiên ngây ra không nói, Hoa Vi Hà kinh ngạc liếc hẩn một cái, liền thấy hắn đang chăm chăm nhìn mình. Trên mặt ngọc không nhìn được dâng lên một tầng đỏ ửng. Nàng chợt nhớ tới, người trước mặt đã không còn là một tiểu nam hài đi theo phía sau cần mình bảo vệ.

Trông thấy vóc người hiên ngang của Lăng Phong, giữa hai hàng lông mày nhíu lên tỏa ra khí phách hào hùng, Hoa Vi Hà không biết là nghĩ đến điều gì, khuôn mặt đột nhiên đỏ bừng như lửa đốt. Nàng vội vàng che giấu ho khan vài tiếng, nói:

- Phong, tiếp theo người có dự định gì không?

Dự định?

Lăng Phong nghe thấy nàng hỏi vậy thì sững sốt. Nghĩ đến kế hoạch bản thân lần đến đây tham gia đại hội giao dịch tông môn, trong lúc nhất thời cũng có chút đau đầu.

Trước kia, hắn tính toán nếu như có thể được thì sẽ đem danh tiếng của Tăng Nguyên tạo tiếng vang trên đại hội giao dịch, từ đó chậm rãi tích súc lực lượng. Thế nhưng ngoài ý muốn chính là Huyền Nguyên tông lại đến khiêu khích quấy rối.

Nếu vãn vẹn chỉ là như thế ngược lại còn chưa đủ để gây ra kinh sợ. Thế nhưng ngay sau đó ở trong trường đại hội giao dịch lại phát sinh cục diện Bức tông, Long tộc, Huyền Nguyên ba nhà liên thủ, thậm chí ngay cả Phượng tộc cũng đều bởi vì sự tồn tại của Kiêu Kiêu mà lựa chọn công kích Sang Tông, dù là Lăng Phong trí mưu tăng tăng nhưng nhất thời cũng có chút rắc rối.

Nhìn thấy Lăng Phong toát ra thần sắc nan giải, Hoa Vi Hà quen hiểu tâm ý người khác liền nói:

- Việc này tạm thời không nhắc đến, dù sao cũng ở trong Ly Hỏa thành này, ta cũng không tin có người nào dám can đảm động tới người.

Dứt lời, nàng liền nghiêng người nhìn về hướng tây.

Theo ánh mắt của nàng, Lăng Phong mơ hồ thấy được nơi này có hai thân ảnh đang giằng co ngưng trọng.

Bàng Phiên Vân chiến Vi Tiểu!

- Tỷ tỷ, không còn việc gì nữa, chúng ta qua đó xem sao!

- Hả?

Hoa Vi Hà liếc nhìn Lăng Phong một cái, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười vô cùng ôn nhu:

- Người muốn đi, vậy chúng ta liền đi.

525. Chương 482: Kinh Biến.

Sở dĩ Lăng Phong có đề xuất như vậy, vì dù sao có thể nhìn thấy cường giả cấp bậc như Bàng Phiên Vân đối chiến, đối với tu vi quả là một sự trợ giúp lớn lao.

Hoa Vi Hà cầm tay Lăng Phong, phiêu nhiên đi về phía trước.

Ở phía sau bọn họ, Kiêu Kiêu ngón tay xiết lại, cắn giận nói:

- Ác nữ nhân, ác nữ nhân, ác nữ nhân, véo chết người, véo chết người...

Đến khi đi tới chỗ quyết chiến, nơi này sớm đã bị vây thành một biển người. Dù là như vậy, Hoa Vi Hà cùng với Lăng Phong sóng vai đi tới cùng dâng lên một trận hỗn loạn.

Không ít người đều ào ào tránh ra để lộ một con đường, bọn họ cũng không phải hạng người không có nhân lực, từ lúc Lăng Phong đối chiến khi trước cũng đã nhìn ra được tu vi của hắn cho dù không bằng Vi Tiểu, Bàn Phiến Vân nhưng cũng tuyệt đối là đệ nhất nhân dưới nhị dung linh tôn. Vạn nhất đắc tội với hắn thực sự sẽ ăn phải quả đắng.

Nhất là Huyền Nguyên làm khó dễ chẳng những không làm gì được Lăng Phong, ngược lại càng khiến cho danh vọng của Lăng Phong tăng cao. Những người này vừa nghĩ tới ngày sau khó tránh khỏi cần phải hợp tác cùng Lăng Phong, vì vậy càng thêm nhiệt tình.

Ngoài dự liệu của bọn họ chính là, Lăng Phong cũng tỏ ra khá thân thiện, nhìn thấy có người nhường đường liền gật đầu cảm ơn, tỏ ra rất khiêm tốn. Điều này tự nhiên càng khiến cho những người chịu sự ức hiếp của Huyền Nguyên càng thêm hạo hạo cảm.

Huyền Nguyên ở cách đó không xa thu hết một màn này vào trong mắt, sắc mặt nhất thời trầm xuống, trong mắt hiện lên một vẻ cực kỳ phẫn nộ.

Tông chủ uy phong, khiến cho người của Sang Tông cũng đều được thơm lây, nhóm người Tuyết Niệm theo sát đằng sau Lăng Phong, đều chen lẫn được vào vòng quan chiến gần nhất.

Xa xa, Vi Tiểu cùng với Bàn Phiến Vân đến giờ vẫn đều chưa xuất thủ, Huyết Bức Quả cùng với Liệt Thiên Kiếm chỉ thẳng vào đối phương đều rung động không ngớt. Hạng người có nhân lực cao minh đã có thể nhận ra, bọn họ đều đang dùng niệm thức để tìm kiếm kẽ hở của đối phương, một khi tìm ra liền lập tức tung một kích sắc bén!

Hiện trường đều nín thở ngưng thần, không dám mở miệng nói chuyện.

Lăng Phong quay đầu sang đang chuẩn bị nói cùng Hoa Vi Hà, đột nhiên giật mình, liền hướng sang một bên cười nói:

- Hàn tông chủ!

Hàn Nguyệt Dạ mang theo Băng Tiêu, Tiêu Vũ đi tới, đến khi thấy biểu tình Lăng Phong ôn hòa giống khi xưa, gương mặt lạnh lùng của hắn nhìn không được hiện lên một tia xấu hổ, nhẹ giọng nói:

- Lăng tông chủ, việc lúc trước, Hàn mỗ thật sự là hổ thẹn.

Trong thiên hạ tuyệt không có bữa cơm nào được ăn mà không phải trả tiền. Nếu như Lăng Phong đã nhường ra một phần lợi ích lớn như vậy, tự nhiên Sát Tinh tông hắn là phải đưa ra được hồi báo tương ứng. Lại nói, hai bên đã có ước hẹn đồng minh, khi Sang Tông đối mặt với trắc trở, Sát Tinh tông theo lý phải đứng ra.

Thế nhưng Hàn Nguyệt Dạ bởi vì trong lòng cố kỵ nên cũng không hề có động tác nào, bây giờ nhìn thấy Lăng Phong xuất hiện, hắn liền lấy hết dũng khí đến đây tạ lỗi. Hắn âm thầm hạ quyết tâm, dù cho bởi vậy bị Lăng Phong trào phúng cũng tuyệt đối không cãi lại, ai kêu Sát Tinh tông đuối lý chứ?

- Hàn tông chủ vừa nói gì vậy?

Ngoài dự liệu của Hàn Nguyệt Dạ, Lăng Phong ngược lại vẻ mặt khó hiểu:

- Ta vẫn nhớ kỹ lúc trước khi mấy nhà vây công Sang Tông ta, Hàn tông chủ đã dứt khoát đứng ra không chút chối từ, sao giờ lại nói hổ thẹn?

- Sát Tinh tông đặt chân tại Vô Tận Hoang Nguyên nhiều năm, sự tình cần phải cố kỵ rất nhiều, Hàn tông chủ mỗi một tiếng nói cử động càng cần phải lo lắng tới sinh tồn của môn nhân. Ngay cả như vậy, Hàn tông chủ vẫn đứng ra trợ giúp, Lăng mỗ thật sự là cảm động không thôi!

Nghe được hắn nói như thế, Hàn Nguyệt Dạ ngạc nhiên ngẩng đầu lên, chợt thấy trên mặt Lăng Phong một mảnh chân thành, không có nửa phần giả bộ, một lát sau mới nặng nề chấp tay nói:

- Lăng tông chủ rộng lượng!

Hai người Băng Tiêu ở phía sau cũng toát ra vài phần kinh ngạc, đợi đến khi nghe xong biểu tình đều đã nhiều thêm vài phần kinh ngạc. Lời nói khoe khoang nhất thời cũng không tính là gì, chỉ có kiềm chế được sự

xung động vô ý thức, đưa ra được hành động phù hợp với lợi ích lớn nhất mới chân chính là chỗ đáng được người khác kính trọng.

Chiêu này của Lăng Phong làm ra vô cùng hoàn hảo! Nội tâm Lăng Phong cũng hiện lên một mảnh vui mừng, hẳn biết từ nay về sau Hàn Nguyệt Dạ coi như đã chân chính cùng đứng với mình trên một chiến xa rồi! Có được tông môn uy danh như Sát Tinh tông tương trợ, con đường của Sang Tông chắc hẳn dễ đi hơn rất nhiều.

Nghĩ đến mới vừa rồi Hoa Vi Hà có hỏi mình về dự định sắp tới, tính toán trong nội tâm Lăng Phong bắt đầu dần dần hiện lên rõ ràng, toàn bộ sách lược không có gì ngoài thực hiện hợp tung liên hoành!

Cho dù Long tộc, Bức tông thế lớn thì có làm sao?

Bức tông trong việc đối phó với Chiêm Như Âm Ngọc Lan tông đã chịu nhiều thua thiệt, đối với Yên Vân La không hài lòng bất luận kẻ nào cũng đều nhận ra được, chỉ cần có thể khiến cho nàng bởi vì việc này triệt để đứng cùng một chiến tuyến với mình, như vậy liền có nhiều thêm một cánh tay đắc lực.

Thậm chí bởi vì sự ưu ái của Bằng Phiên Vân đối với nàng, như vậy liền tương đương với việc đem Liệt Thiên Kiếm tông cũng kéo về phía mình, có được một cỗ thế lực khổng lồ như thế, bất kỳ kẻ nào muốn ra tay xuất thủ đối với Sang Tông chắc chắn cũng đều phải cân nhắc ít nhiều!

- Tiểu Phong, người đang suy nghĩ gì vậy?

Bỗng dưng, Hoa Vi Hà thấy Lăng Phong không biết đang nghĩ điều gì đến xuất thần, vì vậy mở miệng hỏi.

Lăng Phong xoay người, đón nhận ánh mắt trong suốt của nàng, tự nhiên không có gì cần giấu diếm, vì vậy liền đem suy nghĩ trong lòng của mình nói thẳng ra.

Hoa Vi Hà kinh ngạc liếc hẳn một cái, im lặng không lên tiếng, chỉ truyền âm nói:

- Mới vừa rồi khi người cùng với Minh Tâm Thiện đối chiến đột nhiên thực lực tăng vọt, có phải là đã dung hợp Tinh Kỹ bất đồng hệ hay không?

- Không sai!

Lăng Phong gật đầu, đồng dạng truyền âm qua, thanh âm của hắn còn mang theo một phần tiếc nuối:

- Đáng tiếc hiệu quả không phải quá lý tưởng, nếu coi như triệt để dung hợp là mười phần mà nói, dung hợp của ta nhiều lắm là một phần mười!

Lời nói của Lăng Phong khiến cho Hoa Vi Hà sửng sốt, chớp mắt bạch nói:

- Thảo nào, ta cảm thấy uy lực tựa hồ còn kém một khoảng lớn, nếu thật sự chân chính thành công ít nhất cũng sẽ tương đương với cường giả cấp đại viên mãn, người cũng không cần phải lo lắng cho an nguy của Sang Tông nữa. Nguyên lai trong đó còn có một tầng khó khăn này!

- Bất quá cũng không phải hoàn toàn không có chỗ tốt!

Lăng Phong mang trên mặt một phần tự tin:

- Ta hôm nay nếu như có tiếp tục rơi vào sự bao vây của đám người Vi Tiểu, cho dù không địch lại nổi, ít nhất thoát được tính mệnh cũng không đáng ngại! Trừ phi có cấp bậc đại viên mãn tự mình xuất thủ, bằng không mà nói bằng vào bọn chúng muốn lưu ta lại thì tuyệt đối không có khả năng!

Trông thấy Lăng Phong phần chần như vậy, khóe miệng Hoa Vi Hà hàm chứa vẻ cười ôn nhu, mặc kệ ngoại giới mưa gió quay cuồng thế nào, vị trí nơi hai người bọn họ đứng cũng là một mảnh ấm áp.

Oanh!

Đột nhiên, một tiếng nổ vang nặng nề đến cực điểm đem lực chú ý của Lăng Phong hấp dẫn trở lại. Trên thực tế hơn một nghìn người ở đây, luận về tu vi kém cỏi nhất chỉ ít cũng đã đạt được tới Thánh Vực đỉnh phong.

Nhiều người như vậy nhưng chân chính có thể nghe được tiếng vang lại không tới năm mươi người!

Những người còn lại chẳng qua chỉ cảm thấy một cỗ bạo âm vượt qua cả cực hạn của thính giác cần quét mà qua, tựa như có một khối bom hạt nhân vạn tấn bạo tạc âm âm!

Tê liệt!

Đau đớn đến tê liệt!

- A, đau chết ta!

- Chết tiệt, là cái quái gì thế này!

Tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, những người ở gần một chút tu vi không cao đều ôm đầu điên cuồng gào thét, một bộ phận người không khống chế tốt thân hình còn trực tiếp từ trên trời rơi xuống, tựa như vụn thạch âm âm nện lên mặt đất.

Hoa Vi Hà hai hàng lông mày khẽ nhíu, vội vã hét lên nói:

- Mau lui lại! Khí tức hai cường giả quyết chiến quá mức nồng đậm, các người không thể chịu đựng được đâu! Rời khỏi xa hơn nghìn trượng mau!

Nói xong, nàng nâng tay phát một cái, từng đạo hỏa quang nhất thời vờn quanh trước người hình thành một vòng bảo hộ, trên đó quang mang phun ra nuốt vào bất định, tràn ngập đầy rẫy hình thành nên một vòng phòng hộ không chút kẽ hở, tuy rằng vô pháp hoàn toàn ngăn chặn đạo sóng xung kích này, nhưng cũng giảm bớt không ít thống khổ cho mọi người xung quanh.

Trải qua biến cố, mọi người đều hoảng sợ không gì sánh được, kinh ngạc nhìn về phía hai người Bàn Phiên Vân giằng co nhau vẫn chưa hề động đậy. Vén vén chỉ là một chiêu thăm dò khí thế liền đã có hiệu quả kinh người như vậy, cường giả chân chính khi chiến đấu đều cường hãn như vậy sao?

Lăng Phong lập tức ngưng thị chăm chú nhìn về phía trước, mới vừa rồi khí thế một kích đối chiến dù cho là linh tôn cũng không nhất định có thể thấy rõ ràng ảo diệu trong đó. Thế nhưng hắn lại đem toàn bộ biến hóa thu hết vào mắt, cho nên mới càng chấn động!

Nếu như không phải đã từng nhìn thấy, hắn tuyệt không nghĩ tới đối với vận dụng năng lượng còn có thể xảo diệu tới trình độ như vậy! Quả thực khiến người khác nhìn mà than thở!

Bọn họ căn bản không hề vận chuyển bất kỳ chút chân nguyên lực nào, chỉ cần là dựa vào niệm thức năng lượng cùng với năng lực của linh tôn vực, dưới một lần va chạm, liền hình thành vụ oanh tạc tỏa ra âm thanh siêu thấp.

Thảo nào một khi có được cường giả cấp bậc đại viên mãn là có thể vượt qua được các đại thế lực, Bàn Phiên Vân hai người đã đáng sợ như thế, có thể nghĩ nhóm người Phương Ly Thiên, Âu Mầu Long kinh người đến cỡ nào!

Cường giả như vậy há có thể lấy ưu thế về nhân số mà tiêu diệt?

Bỗng nhiên!

Bàn Phiên Vân hai trông mắt chợt mở, chòm râu tung bay, toàn thân dường như đột nhiên trở nên cực kỳ uy mãnh, vẻ lười nhác biến mất không thấy đâu. Trong không trung một đạo kiếm quang lớn cỡ cánh cửa đột nhiên chém xuống, tựa như có một tòa núi nhỏ từ trên trời rơi xuống, đem thân nạnh khô gầy của Vi Tiểu hoàn toàn bao phủ lại.

Choang!

Mắt thấy công kích hai người sắp chạm vào nhau, mọi người vây xem sợ hãi ào ào né tránh, lần này giao phong cũng sinh ra một tiếng chấn hưởng kinh thiên động địa. Thanh âm thanh thủy vang vọng. Mặc dù vẫn đình tại nhúc nhích cùng với vừa rồi tuyệt đối bất đồng.

Huyết Bức Quải hai cánh mở lớn, răng nanh mở rộng nặng nề cắn thẳng lên Liệt Thiên Kiếm, gắt gao giằng co không thôi!

Thân ảnh Bàn Phiên Vân huyền phù giữa hư không, tay cầm Liệt Thiên Kiếm, uy phong凛凛 tựa như một thiên thần.

Trái lại Vi Tiểu toàn thân khí tức chợt ngưng tụ, huyết quang cuộn cuộn xông lên phía chân trời, chiếu rọi khiến cho hư không quanh mình trở thành một mảnh huyết sắc, tựa như luyện ngục.

Lăng Phong dứt khoát nhắm hai mắt lại, thuần túy dùng niệm thức quan khán cuộc chiến của họ. Trong mắt hắn, tình hình khi hai người công kích tuy rằng âm âm mạnh mẽ, thế nhưng phản ứng ở trong thức hải, năng lượng lại không hề tiết ra ngoài một chút nào!

Tựa hồ bọn họ đã tiến hành kiểm chế năng lượng, hoàn toàn tụ tập ở chỗ giao phong.

- Khai!

Bàng Phiên Vân quát lên một tiếng lớn, thân kiếm đột nhiên truyền ra run rẩy kịch liệt, dường như có một con rồng ngũ đông tỉnh giấc, Rung động kịch liệt khuấy động hư không sinh ra âm bạo "vù vù", vô số không khí bị áp súc như dao bắn về bốn phương tám hướng.

Vi Tiểu chợt cả người chấn động, hai cánh Huyết Bức Quải đột nhiên run lên, bắt đầu co rút lại, thân thể đồng thời mạnh mẽ lui về phía sau.

Bàng Phiên Vân thân thể cũng vẫn chưa theo đó mà động, dường như ngay cả dự định truy đuổi cũng không có, vền vền chỉ hoành ngang chém ra một kiếm:

- Sát!

Một từ nhàn nhạt nhưng dường như mang theo một loại lực lượng chấn nhiếp thế giới. Một đạo kim sắc quang ảnh chém ngang mà đi, bức thẳng về phía lưng Vi Tiểu.

Bọn họ xuất thủ rất là cổ quái, không biết có phải còn chưa đạt tới mức sinh tử hay là vì sao, dĩ nhiên cho đến bây giờ đều chưa từng sử dụng tinh kỹ, vền vền chỉ dựa vào chiêu thức nguyên thủy nhất cùng với năng lượng linh tôn vực cuộn cuộn!

Trong sát na, hai người không biết đã giao kích bao nhiêu chiêu, mỗi một chiêu nhìn qua đều không hề đẹp mắt, thân kiếm cùng với Huyết Bức Quải nhiều lần va chạm, tuy rằng chiêu thức không hoa lệ nhưng dù như thế cũng đã đặc biệt kinh tâm động phách. Bởi vì sau mỗi một lần va chạm đều có vô số bạo âm nổ vang.

Thậm chí, trung tâm giao kích của hai người còn xuất hiện một lỗ thủng hắc sắc, dường như ngay cả hư không cũng bị bọn họ mạnh mẽ đánh nát!

Vi Tiểu mi tâm quang mang lưu chuyển, từng đạo ngân mang chảy vào Huyết Bức Quải trong tay, nhìn qua ngân quang sáng lạn không gì sánh được, thế nhưng Lăng Phong ánh mắt sắc bén lại phát hiện bàn tay nắm giữ linh khí xuất hiện run rẩy rất nhỏ, dường như nắm không vững!

Trái lại Bàng Phiên Vân càng đánh càng hăng, sắc mặt tràn ngập hiên ngang. Dường như có vô số sinh cơ từ trong cơ thể bùng bùng bộc phát, khiến cho toàn thân hắn trở nên cuồng mãnh chưa từng thấy.

Bổng dưng, thân thể Vi Tiểu đột nhiên ngưng trọng, hét lớn:

- Linh tôn tạo vực, quý lỗi chân thân!

Tiếng quát vừa ra, chỉ thấy một con huyết bức gần giống với con mà Lăng Phong đã từng đối chiến bay ra, con huyết bức này vừa bay ra liền đã hấp thu huyết vân quang vụ xung quanh, thân thể bỗng dưng trở nên bành trướng lớn gấp hai lần người trưởng thành, nhìn qua đặc biệt đáng sợ.

- Oác!

Huyết bức ngẩng đầu phát ra một tiếng kêu trầm muộn như trâu rống, từ trong miệng nó không ngừng chảy ra nước miếng hồng sắc, dường như lúc nào cũng muốn đem người ta thôn phệ.

Tiếng hồng vừa ngừng, huyết bức hóa thành một đạo lưu quang cấp tốc hướng Bàng Phiên Vân lao tới, lông tơ trên người nó mỗi một sợi đều dựng đứng lên, dường như muốn phá vỡ hư không, nhìn qua chẳng khác gì một con nhím phóng đại đang lao tới.

Hoa Vi Hà quan chiến nhện không được nhượng mảy, kỳ quái nói:

- Vi Tiểu lão đầu này muốn làm gì? Hắn đã bị người lấy đi một chủng tử khô lồi, chân thân khô lồi thật vất vả mới luyện chế thành công cũng đã đánh mất đi một khối, chẳng lẽ còn muốn chôn vùi thêm một khối nữa sao?

- Chân thân khô lồi cùng linh tôn vực của hắn tương liên, chỉ sợ không phải dễ dàng là có thể bị hủy như vậy!

Lăng Phong thở dài nói. Hắn nghĩ đến bản thân vận dụng linh hồn công kích mới có thể tìm ra được then chốt trong đó, vì vậy vô ý thức cảm khái lên tiếng.

Hoa Vi Hà kinh ngạc nhìn Lăng Phong:

- Lúc trước ta còn tưởng rằng người vền vẹn chỉ là bởi vì năng lực khắc chế đặc thù của công pháp mới biết được cách đối phó với loại tạo vật khô lồi này, không nghĩ tới người dĩ nhiên lại thông hiểu biến hóa trong đó. Bất quá yên tâm đi, tu vi của Bàn Phiến Vân mạnh mẽ như vậy, cho dù hắn không tìm ra được điểm then chốt trong đó, cũng chỉ cần mạnh mẽ dùng linh tôn vực phá vỡ, sợ rằng Vi Tiểu cũng không ngăn cản được!

526. Chương 483: Cương Chi Linh Khôi.

Lăng Phong đột nhiên tỉnh ngộ, trên mặt không khỏi hiện ra một tia ngưng ngung. Được Hoa Vi Hà nhắc nhở, hắn mới ý thức tới đối phó với công kích linh vực tự nhiên dùng linh vực là hữu hiệu nhất.

Tu vi của Bàn Phiến Vân tương đương với Vi Tiểu, dùng phương pháp này tự nhiên cực kỳ dễ đạt được hiệu quả! Ngược lại là Lăng Phong, hắn bởi vì năng lượng linh vực không bằng Vi Tiểu, cho nên mới vô pháp sử dụng, chỉ có thể dựa vào linh hồn đặc thù của bản thân thi triển công kích.

Bỗng nhiên, Lăng Phong chấn động, thất thanh nói:

- Không tốt!

Không biết từ bao giờ, Huyết Bức Quả trong tay Vi Tiểu đột nhiên bắn ra, mà bản thân lại theo sau huyết bức chân thân một đường xông tới gần Bàn Phiến Vân.

Đợi đến khi Bàn Phiến Vân toàn lực ứng phó với công kích từ chính diện, Huyết Bức Quả đột nhiên u quang chợt lóe, khí tức âm tà không gì sánh được truyền ra, dường như bên trong tiềm ẩn một con thượng cổ cự thú.

- Giết!

Một tiếng quát vang, Vi Tiểu điểm mạnh lên trán, chỉ thấy một luồng ngân quang theo một góc độ quỷ dị rót vào trong Huyết Bức Quả. Huyết Bức Quả theo đó quang mang tăng vọt, hoặc giả vừa rồi Vi Tiểu sớm đã đem niệm thức rót vào sẵn bên trong nó, lần thứ hai rót vào này bất quá chỉ có tác dụng dẫn đạo mà thôi.

Nhất thời, khi đạo ngân quang kia bạo khởi, Huyết Bức Quả đột nhiên bắt đầu trở nên dữ tợn. Nguyên bản thân quả tròn nhẵn đột nhiên bắt đầu gãy dựa biến ảo, mà con huyết bức kia cũng giang rộng hai cánh, đột nhiên bay ra!

Thân quả điên cuồng áp sát về hướng nó, mỗi một phần của thân quả vừa tiếp xúc lại gần nó liền ngưng trệ bất động, giống như một mảnh áo giáp, con biên bức này đột nhiên thành linh biến thành một con quái vật tựa như cương thiết.

Không đợi mọi người nhìn thấy rõ ràng trong miệng nó liền sinh ra một trận thanh âm tựa như sắt thép ma sát vào nhau "kết kết kết kết", nghe âm thanh khiến cho người ta cảm thấy hàm răng tê dại.

Trong tiếng kêu to, biên bức cương thiết trực tiếp mang theo một trận quái phong xông thẳng về phía lưng Bàn Phiến Vân, móng vuốt tựa như một cái kéo cự đại cào xé mà đến.

Lăng Phong rõ ràng nhìn thấy cổ quái phong lạnh thấu xương kia cách hư không trực tiếp đem y phục sau lưng Bàn Phiến Vân xé rách, lộ ra da thịt màu cổ đồng bên trong.

Vi Tiểu nhện không được toát ra thần sắc hưng phấn, hai tay mười ngón liên tục run rẩy, từng đạo ngân sắc quang mang tựa như tên nhọn bắn ra, làm cho Bàn Phiến Vân khó có thể xoay người!

- Cẩn thận!

Giờ khắc này, không biết bao nhiêu người kinh hô thành tiếng. Nhân duyên của Bàn Phiến Vân ở tại Vô Tận Hoang Nguyên cũng không tính là tốt cho lắm, hẳn không có nhiều hứng thú kết giao cùng với người khác, càng lười học theo cách bợ đỡ giả dối.

Đối với hắn mà nói, thích chính là thích, không thích chính là không thích, căn bản không hề có nửa phần ngụy tạo. Cho nên số người có thể cùng hắn tương giao tính ra cũng rất ít.

Tuy rằng như vậy, đại đa số mọi người đối với Bàn Phiến Vân cũng không có bất luận ác cảm gì, hắn cuồng liệt, hắn hào phóng, hắn tu vi bất phàm, thế nhưng hắn chưa bao giờ cậy mạnh hiếp yếu!

Suốt nhiều năm qua như vậy, ở Vô Tận Hoang Nguyên người thua ở trong tay Bàn Phiến Vân hoặc giả bị hắn chủ động tìm tới cửa, hầu như đều là những người có chỗ xấu xa.

Nhất là khi so sánh cùng với Bức tông tác ác từ xưa tới nay, Bàn Phiến Vân quả thực giống như là quang huy tế nguyệt, quang minh chính đại nói không nên lời. Trong lòng người đều có cán cân, có thể hiểu rõ và xuy xét. Từ thâm tâm mà nói, bọn họ đúng là hị vọng Bàn Phiến Vân thắng lợi nhiều hơn một chút!

Bởi vậy khi nhìn thấy Bàn Phiến Vân thâm lâm vào nguy cơ tự nhiên là kinh hô thành tiếng.

Nghênh tiếp âm thanh cuồng tiếu đặc ý của đặc ý, Bàn Phiến Vân vẽn vẽn chỉ chỉ mỉm cười, trong vẻ tươi cười còn có cả sự thất vọng cùng với khinh miệt nói không nên lời! Đối mặt với nụ cười này, Vi Tiểu đột nhiên cảm thấy trong lòng trầm xuống, dường như có sự tình gì đó không ổn sắp phát sinh.

Thân thể Bàn Phiến Vân đột nhiên ngưng lại, cứ như vậy đột ngột không gì sánh được dừng lại ở trong hư không, hơn nữa khi dừng lại cũng không có một chút rung động nào, tựa như toàn thân là một cỗ máy cơ khí tinh chuẩn và băng lãnh.

Sau đó, thân thể hắn cuồng nhiên chuyển động, nương theo chuyển động không khí quanh thân ào ào bị xé rách. Ngay sau đó không khí xé rách dường như biến thành biển sâu, mà Bàn Phiến Vân thì lại trở thành một đạo long quyển phong, mà giờ này đạo long quyển phong kia cũng đã bắt đầu khiến cho tất cả những thứ quanh nó bị cuốn lên!

Tiếng gió rít gào, tựa như ẩn tàng trong đó là vô tận bạo liệt.

Nương theo một tiếng quát vang của Bàn Phiến Vân, chỉ thấy Liệt Thiên Kiếm đột nhiên tiến nhập vào trong thể nội của hắn tiêu thất không thấy đâu nữa, ngay sau đó, từng đạo mũi tên nhọn hình tam giác, đại khái cỡ một lòng bàn tay thì nhau bắn ra.

Mỗi một mũi tên dường như đều có thể khoan thấu hư không, kéo theo phía sau là một đạo bạch lãng rất nhỏ, quả thực là có xu thế trăm phá không gian.

Biên bức cương thiết kia trở thành đứng mũi chịu sào, bị mấy trăm đạo mũi tên kim hoàng sắc bắn lên thân thể, nhất thời, một tiếng rít gào bén nhọn truyền ra, quanh thân nó thoáng cái một lần lưu diễm cuộn cuộn tựa như máu, ý đồ ngăn trở những mũi tên này.

Chính là, thế tên bắn tới vẽn vẽn chỉ bị thoáng ngăn cản một chút, rồi lại phá vỡ toàn bộ ngăn cản thoáng cái đã tiến sát vào. Lập tức, con biên bức cương thiết lộ ra biểu tình thống khổ phi thường nhân tính, mũi, mồm, mắt, toàn bộ đều co thắt lại, có vẻ thống khổ không gì sánh được!

Đối mặt với làn tên đập vào mặt mà đến, Vi Tiểu cũng thất kinh, hắn thật không ngờ Bàn Phiến Vân còn có chiêu thức bậc này. Vì trận chiến hôm nay, Vi Tiểu đã chuẩn bị không biết bao nhiêu lần, chỉ riêng phái người đi tìm hiểu những tư liệu liên quan đến Bàn Phiến Vân đã tiêu hao hơn phân nửa nhân lực cùng với vật lực của tông môn.

Hắn cũng tìm ra được khá nhiều tin tức, mặc dù đối với xuất thân cụ thể của Bàn Phiến Vân vẫn không biết được, thế nhưng hắn cũng biết Bàn Phiến Vân từ sau khi trở thành linh giả mới chỉ chiến đấu có một lần!

Cái gọi là "tri kỷ tri bỉ mới có thể bách chiến bách thắng", Vi Tiểu có thể đạt được thành tựu ngày hôm nay, vốn liên hệ chặt chẽ với tính cách ẩn nhẫn của hắn. Hắn vì có thể đánh bại được Bàn Phiên Vân, tự nhiên là không có khả năng bỏ qua bất kỳ chút manh mối nào.

Cho nên hắn đã nhằm vào mọi tình huống có khả năng xuất hiện, thực hiện thôi diễn rất nhiều lần, nghĩ ra nhiều biện pháp để ứng phó. Tự cho là đã vạn vô nhất thất, thực không ngờ khi chân chính đối chiến, đầu tiên là trước trận chiến Bàn Phiên Vân nói một phen triết để quấy rầy tâm chí của hắn. Ngay sau đó, theo như ban đầu điều tra được, đã có hai bản đại ghi chép liên quan tới tinh kỹ của Bàn Phiên Vân, duy nhất một chỗ bất minh lại chính là hắn tham ngộ ra được loại tinh kỹ thứ ba!

Mà hai loại tinh kỹ ban đầu chính là Bàn Phiên Vân dung hợp lại, Tinh Kỹ trở thành cường giả nhị dung. Y theo lẽ thường mà suy luận, hai đại Tinh Kỹ này hắn là cực mạnh, còn một loại còn lại ít nhiều cũng phải có chút khuyết điểm mới đúng.

Thế nhưng thật không ngờ Bàn Phiên Vân này hoàn toàn không giống vậy!

Vi Tiểu dám khẳng định vừa rồi hắn thi triển Hoàn Vũ Tiễn chính là loại đại tinh kỹ cuối cùng, thật không ngờ uy lực của Tinh Kỹ này lại đáng sợ như thế! So sánh với hai đại tinh kỹ hắn đã từng thi triển ra không hề kém hơn, thậm chí còn vượt qua không ít!

527. Chương 484: Đả Thương Người Trước Tiên Phải Đả Thương Mình.

Lẽ nào là bởi vì nguyên nhân sắp sửa tham ngộ một tầng cuối cùng để trở thành cường giả cấp đại viên mãn mới khiến cho hắn có được biến hóa như ngày hôm nay?

Vi Tiểu không dám xác định, thế nhưng hắn lại rất hiểu, hôm nay bất luận thế nào, nhất định phải dốc cạn toàn lực! Lúc này hắn quát lên một tiếng điên cuồng, hàm răng bỗng dưng nặng nề cắn mạnh vào môi, máu tươi bắn ra tràn đầy miệng, quang mang trên người nhất thời tăng vọt, theo đó huyết tức cũng mạnh mẽ xông lên phía trước!

Từng đạo ngân quang cùng với mũi tên kim sắc vừa đụng vào nhau, nhất thời năng lượng bàng bạc bạo tạc, cự âm ầm ầm vang lên không ngừng, chấn động đến mức bầu trời cũng trở thành một mảnh u ám.

Mây đen dày đặc nặng nề áp xuống, dường như tùy thời có thể bạo phát ra một trận bạo vũ!

Ông!

Một tiếng chấn nặng nề tới cực điểm, tựa như hai khối cự thạch nặng tới vạn tấn va vào nhau, Vi Tiểu cùng với huyết tức nhất thời bị hung hăng văng ra. Khi nhìn lại, con biên bức cương thiết trên thân cũng đã xuất hiện hàng loạt những cái lỗ lớn nhỏ, thân thể của nó cũng cấp tốc bay về hướng Vi Tiểu.

Một người, một huyết tức, một thiết bức sống vai mà đứng, lạnh lạnh ngưng thị nhìn vào quang cầu đang chuyển động không ngừng.

Dần dần, vận tốc quay của quang cầu chậm lại, lộ ra hình dạng Bàn Phiên Vân ở bên trong, hắn một thân áo bào đã nát vụn không thành hình dáng, phấp phới vướng ở trên thân thể, đôi môi đã biến thành màu vàng nhạt, sắc mặt cũng hiện lên một chút ảm đạm. Dù là như vậy, nhưng không thể che lấp đi được cổ khí tức quang minh hào liệt của hắn!

Mắt thấy Bàn Phiên Vân vô sự, Yên Vân La vẻ mặt khấn trương lúc này mới hoàn toàn yên lòng, thở ra một hơi thật dài. Tâm thần đột nhiên thả lỏng, thân thể nàng không khỏi khẽ run, cảm thấy từ thâm tâm nổi lên một tia vô lực.

Một tia dị trạng này không khỏi làm cho nàng cảm thấy có chút thẹn thùng: "Ta sao lại...lẽ nào thực sự..."

- Muốn đả thương người trước tiên phải đả thương mình, thì ra là thế, thảo nào thảo nào!

Vi Tiểu lúc trước còn có vài phần lo lắng, đợi đến khi thấy dáng dấp này của Bàn Phiên Vân mới rõ ràng mà thở ra một hơi.

Câu nói cổ quái của Vi Tiểu khiến cho Lăng Phong chú ý, cùng với Hoa Vi Hà liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hai người đồng thời toát lên một tia lo lắng.

Nghĩ đến sự tình lúc trước Hoa Vi Hà bị Vi Tiểu đả thương, Lăng Phong càng nắm chặt quyền đầu, trên trán đột nhiên toát ra một mảnh sát ý.

- Đầu gối, cái gì gọi là muốn đả thương người trước tiên phải đả thương mình?

Kiều Kiêu khẽ xen người vào giữa hai người Lăng Phong, cũng không biết là nàng thực sự không roc, hay là thuần túy bởi vì khó chịu khi nhìn thấy Phương Thánh Nữ Hoa Vi Hà mà cố ý chọc phá hai người.

Lăng Phong cũng không hề lưu ý, chỉ lên tiếng giải thích:

- Một chiêu này của Bàn Phiên Vân là đem kiếm trước tiên ẩn tàng vào trong cơ thể, đề cao tới mức tận cùng sau đó phóng ra giết địch! Bởi kiếm ý cần phải đi qua thân thể của chính mình, cho nên dù chưa sát thương địch nhân bản thân cũng đã phải chịu thụ thương trước rồi!

- A!

Kiều Kiêu nhỏ giọng kinh hô, che miệng lại nói:

- Đây chẳng phải là xú lão đầu tử biên bức kia chiếm thượng phong sao?

Lăng Phong ngưng trọng gật đầu, ánh mắt dừng ở trên người Vi Tiểu.

Bàn Phiên Vân khi đối mặt với tình cảnh bị hấn khám phá ra máu chốt cũng không hề lo lắng, chỉ liếc mắt nhìn biên bức cương thiết nói:

- Ta từ điển tịch đã từng đọc qua, từ thời đại viễn cổ, có bộ tộc cường giả am hiểu luyện chế linh thể khôi lỗi. Thậm chí có lời đồn đại, bọn họ luyện chế ra một loại linh thể khôi lỗi đặc biệt cổ quái, có thể cùng với linh khí tương hỗ kết hợp, uy lực vô cùng! Luyện chế thành công đủ để bảo lưu hoàn mỹ lực lượng của linh thể lúc còn sống, thậm chí lợi dụng một ít kỹ nghệ thần kỳ làm cho nó càng trở nên tốt hơn, quả thực không nghĩ rằng người dĩ nhiên lại có được thứ đó trong tay!

- Ha ha, không sai!

Vi Tiểu hiển nhiên tâm tình rất tốt, ngay cả dáng tươi cười cũng mang theo vài phần chân thành. Hấn vô cùng yêu quý vuốt ve biên bức cương thiết, khi ánh mắt nhìn lại về hướng Bàn Phiên Vân lại mang theo một tia sát khí âm trầm:

- Loại cương chi linh khôi này cũng chỉ có Thanh Lân tộc thời đại viễn cổ mới có thể chế tạo! Thế nhưng nương theo những cường giả Thanh Lân tộc tìm tòi nghiên cứu Càn Thiên Giới sau khi chết đi, phần kỹ nghệ này có một số phần gần như thất truyền. Trong tay ta cũng là Bức tông tổ truyền, hắc, nó nguyên bản thậm chí còn có được thực lực cấp bậc đại viên mãn! Thế nhưng sau khi vài lần đại biến lại bị hư hao đi một chút, hôm nay không ai có thể chữa trị được, quả thực cũng là một chuyện rất đáng tiếc!

Lăng Phong đứng từ xa nghe thấy vậy, bỗng đứng trong lòng khê động: Thanh Lân tộc? Phải Tạ Ti?

Từ nội tâm mà nói, mới vừa rồi khi nhìn thấy Bàn Phiên Vân thi triển ra "Hoàn Vũ Tiến", hấn xác thực phi thường kinh hoàng. Nhất là sau đó xác thực biên bức cương thiết "Long Miêu" bị một chiêu đánh lui, bất an trong nội tâm càng phóng đại tới cực điểm.

Bất quá, phần bất an này đợi đến khi nhìn thấy Bàn Phiên Vân liên triệp để được xua tan. Bởi vì, trong mắt hấn Bàn Phiên Vân tuy rằng nhìn như uy phong lẫm lẫm, nhưng trên thực tế cũng là thụ thương không nhẹ, có thể thấy được một kích kia đối với hấn cũng không phải không hề tổn thương.

Con Long Miêu này chiến lực hôm nay hầu như tương đương cùng với bản thân Vi Tiểu, nếu như cả hai liên thủ mà vẫn không thể tạo thành uy hiếp đối với Bàn Phiên Vân mà nói, vậy hấn cũng chỉ có một đường phải nhận mệnh mà thôi. Bởi vì Bàn Phiên Vân như vậy căn bản không phải hấn có khả năng đối phó được. May là sự tình như vậy vẫn chưa phát sinh!

Đối mặt với sát ý cùng vui mừng phi thường rõ ràng của Vi Tiểu, Bàn Phiên Vân khóe miệng hơi nhếch lên, lần thứ hai toát ra tiểu ý thất vọng cùng thương hại, nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Đáng tiếc!

Vi Tiểu nhện không được biến sắc, biểu tình trầm xuống:

- Người có ý gì?

Đối với hấn ác ý của Đối với hấn, Bàn Phiên Vân tựa như không hề phát giác, chỉ thản nhiên nói:

- Ta nói đáng tiếc! Nguyên tưởng rằng ngươi có thể làm đối thủ của ta, ta có thể cùng ngươi ăn mừng, đạt được hướng đi để tấn chức lên cường giả cấp bậc đại viên mãn! Không nghĩ tới, kết quả lại là như vậy!

Trong mắt hấn đột nhiên hé ra đạo đạo thần mang, hàn quang lạnh thấu xương như đâm vào con mắt của mọi người:

- Dựa dẫm ngoại vật, đầy rẫy xảo quyệt, ngươi căn bản không xứng làm đối thủ của Bàn Phiên Vân ta, xem ra ta quá đề cao ngươi rồi!

Trong giọng nói của Bàn Phiên Vân cũng không có bao nhiêu trách cứ lạnh lùng, càng nhiều lại chỉ là một mảnh tiếc nuối. Nhưng cũng chính bởi vì như vậy càng thêm khiến cho trong lòng Vi Tiểu như thất lại, xấu hổ giận dữ nói không nên lời. Hấn đầu gì cũng là hào hùng một phương, luôn được vô số người tôn sùng là truyền kỳ, đã bao giờ gặp qua khinh thị như vậy?

Vi Tiểu nhất thời nổi giận, điên cuồng gào thét:

- Được làm vua thua làm giặc, hôm nay nếu như giết được ngươi, ta chính là vua!

Huýt lớn một tiếng, hấn chỉ tay nói:

- Long Miêu, giết!

Long Miêu bốn trảo lăng không chụp tới, rõ ràng dưới trảo của nó là hư vô, thế nhưng lại mang đến cảm giác tựa như nó đang đi trên đất bằng. Ngay sau đó, hai cánh của nó bung ra, tựa như hai áng mây đen nặng nề đè xuống. Cái lưng cong cong nhô lên tựa như một tòa núi nhỏ, lực lượng dâng trào ẩn hàm trong đó, cuộn cuộn lưu động tựa như tùy thời có thể bộc phát mà ra.

528. Chương 485: Bàn Phiên Vân Trọng Thương.

Thu được mệnh lệnh của Vi Tiểu, thân thể nó mãnh liệt run lên, tựa như một mũi tên rời cung cấp tốc phóng tới, nhưng nhìn khí thế tựa như là một khối cự thạch nặng ngàn cân, mang theo một cỗ cảm giác trầm trọng đập vào mặt mà đến khiến cho người ta hít thở không thông.

Thùy! Khoái! Tật!

Bàn Phiên Vân mạnh mẽ dâng lên một luồng chân nguyên lực, trên trán kim quang bạo nổ, tựa như vạn kiếm tề xuất, đồng thời Liệt Thiên Kiếm mãnh liệt chém xuống, một nhát chém này đã hoàn toàn vất đi sự nhẹ nhàng phiêu hốt của kiếm, trái lại mang theo một phần trầm trọng giống những binh khí nặng tựa như đao, chùy.

Một kiếm hạ xuống, một tầng hư không rộng lớn ở trước mũi kiếm dường như biến thành một tấm lục mềm mại không gì sánh được, theo mũi kiếm ầm ầm đâm tới mà bắt đầu sụp đổ!

- Không tốt!

Vi Tiểu thần tình kinh biến, chỉ riêng uy thế một kiếm này đã không chút nào nhìn ra được dấu hiệu Bàn Phiên Vân có thụ thương, thậm chí so sánh với trước kia đối chiến với mình còn muốn mạnh hơn!

Vừa mới nếm qua uy lực của Hoàn Vũ Tiến vừa rồi, Vi Tiểu đột nhiên có một loại cảm giác cường liệt, đó chính là một kiếm này ẩn chứa khí tức nguyên lực cùng với kiếm đồng dạng là Hoàn Vũ Tiến, thế nhưng Bàn Phiên Vân lại áp súc đi rất nhiều lần, rốt cuộc đem kiếm phân tán hoàn toàn ngưng tụ vào trong một kiếm.

Phá sát!

- Mau tách ra!

Trong lúc kinh hoảng, Vi Tiểu thậm chí quên mất chỉ huy Long Miêu hoàn toàn không phải là bằng tiếng quát mà là dựa vào sự vận chuyển niệm thức. Tiếng quát vừa ra khỏi miệng hắn mới chợt nhận ra, muốn thay đổi đã là thiên nan vạn nan!

Vi Tiểu cũng không phải hạng người tầm thường, hắn quyết định thật nhanh, hai tay kết hợp lại tung về phía trước một chiêu Lục Cực Phá Diệt Trảm!

Con huyết bức kia cùng hắn động tác hoàn toàn giống y, hai bên đều hung hăng trảm ra, tổng cộng mười hai đạo năng lượng linh hồn bằng bạc mệnh mỏng áp súc đến mức cùng cực trảm sát bay ra, bao phủ trên dưới bốn phương!

Thậm chí bởi vì có huyết bức trợ giúp, nguyên bản một chiêu này tồn tại hai khe hở cùng với khuyết điểm cũng được lấp kín hoàn toàn, không cho mục tiêu công kích có bất kì chỗ nào để né tránh, ngoại trừ chính diện ngạnh kháng, hoàn toàn không còn bất kỳ phương án nào khác!

Một chiêu này, Vi Tiểu hoàn toàn là mang tâm ý vây Ngụy cứu Triệu, chỉ cần Bằng Phiên Vân phân ra tâm tư để đối phó bản thân, như vậy có thể bảo đảm được an toàn của Long Miêu con Long Miêu này ở trong nội bộ Bức tông truyền thừa nhiều năm, sau khi cường giả viễn cổ nhanh chóng biến mất, loại bảo bối này càng ít đến đáng thương.

Dù cho mạnh như Vi Tiểu cũng không dám để cho nó bị hao tổn, cho nên hắn mới buông tha tính toán trước kia mà tung ra công kích cuồng liệt nhất!

Cho dù công kích mạnh mẽ ập tới trước mặt, sát ý bạo liệt tồn tại trong đó dĩ nhiên xuyên thấu qua chân nguyên lực hộ thân đâm vào da thịt mơ hồ có cảm giác đau buốt, tựa như có nghìn vạn cây kim đâm vào da, nếu như là thường nhân chỉ sợ đã không nhịn được đau đớn mà gào thét, thế nhưng sắc mặt Bằng Phiên Vân lại không chút biến hóa, một kiếm kia vẫn theo đường cũ mà chém xuống!

Một vòng khí lãng tựa như sóng triều đẩy ra, tán lạc phía chân trời thành linh khiến cho thiên địa rung chuyển, từng đạo vân khí tung bay loạn xạ như tên như tiễn.

Con Long Miêu kia phát ra một tiếng rống sợ hãi giống y như tiếng mèo, sắc nhọn chói tai, ngay sau đó liền thấy trên trán nó xuất hiện một vết rách sâu, trong vết rách có từng đạo ngân quang như vụ khí tiêu tán bay ra.

Bằng Phiên Vân cũng không dễ chịu, công kích của Long Miêu nhìn như không có quá nhiều ảo diệu, vền vẹn chỉ là xông tới vô cùng đơn giản, nhưng cú xông tới này mang theo một loại khí tức bá đạo chưa từng có, kinh đạo truyền ra có một khí thế tê liệt xông thẳng vào ngực hắn.

Càng cổ quái chính là cỗ lực lượng này dường như có thể xuyên thấu qua da thịt, xông thẳng vào bên trong cơ thể. Trong sát na, chỉ cảm thấy toàn thân ngũ tạng lục phủ đều truyền ra một cỗ chấn động mãnh liệt, Bằng Phiên Vân cũng không đề nén nổi nữa, một ngụm máu tươi từ khóe miệng trào ra, nhưng hắn vẫn gát gao cắn chặt răng.

- Phiên Vân!

Thấy thế, Yên Vân La kinh hãi, thất thanh kinh hô.

Như thế vẫn chưa tính là xong, Vi Tiểu bên kia nhìn thấy Long Miêu đã bị thương nặng, khóe mắt đau đớn đến co giật. Hắn biết rõ, mặc dù sau khi thăng lên tới linh tôn, một thân linh hồn khí tức phi thường khó có thể bị tiêu diệt, thế nhưng đây cũng không phải tuyệt đối, nguyên liệu tinh được sử dụng cho con Long Miêu này chính là một vị cường giả cấp bậc đại viên mãn, theo lý mà nói hầu như có thể vĩnh tồn trong thiên địa.

Thế nhưng trước sau trải qua nhiều trận đại chiến, linh hồn khí tức trong cơ thể Long Miêu đã trôi đi không ít, cho nên Vi Tiểu cũng không cam lòng sử dụng nó, cứ dùng một lần lại đại biểu cho thọ mệnh của nó giảm đi một ít.

Lần này cũng là bị buộc bất đắc dĩ mới đưa ra sử dụng. Không nghĩ tới Bằng Phiên Vân đã thụ thương lại có thể bộc phát ra công kích cường đại như vậy, một chiêu trảm phá thân thể Long Miêu, làm cho linh hồn

khí tức của nó nhanh chóng trôi đi!

Điều này khiến cho trong lòng Vi Tiểu vừa cấp bách vừa đau đớn.

Dù là như vậy, thế nhưng hắn cũng không hổ là hạng người tâm tính thâm trầm, lập tức đem nỗi đau lòng gạt sang một bên, Lục Cực Phá Diệt Trảm vẫn cứ dọc theo đường cũ chém thẳng tới đỉnh đầu Bàn Phiên Vân!

Mọi người ai cũng nhìn ra được, Bàn Phiên Vân liên tục sử dụng đại chiêu, hai mặt đều phải đối địch, đồng thời đem một trong số đó đánh trọng thương, đằng sau một loạt chiến tích huy hoàng này cũng là bản thân bị trọng thương! Bây giờ sao còn có thể đối mặt với chiêu đánh lên của Vi Tiểu?

- Sư tôn!

Đúng lúc đó, đằng sau vang lên một tiếng quát. Chỉ thấy Lãnh Tinh Dực hai mắt như muốn nứt ra, trong tay điều khiển đại kiếm nặng nề mà bổ thẳng tới Vi Tiểu.

- Muốn chết!

Vi Tiểu trong mắt hiện lên một tia quang mang u trầm, lạnh lẽo quát lên. Với tu vi của hắn, sao có thể đem Lãnh Tinh Dực để ở trong mắt?

- Lui lại!

Ngay lúc then chốt, Bàn Phiên Vân mạnh mẽ tiến lên đưa tay nắm áo ái đồ ném về phía sau. Theo đó trong mắt hắn tựa như có lốc xoáy cuộn lên, quát lớn:

- Thiên Âm Lôi, Địa Dương Thần, dung hợp thành Thiên Địa Âm Dương phú!

Liệt Thiên Kiếm run lên, dường như thiên địa vạn vật cũng bắt đầu hưởng ứng theo tiếng quát của Bàn Phiên Vân, không trung mơ hồ hiện ra trận trận cự âm tựa như tiếng sấm sét, dường như có nghìn vạn chiếc trống đang gõ vang. Thanh âm kia cũng không vang vọng, nhưng phảng phất như vang lên ở trong lòng người, chấn động đến mức không ai không cảm thấy hốt hoảng.

Từng đạo kiếm quang thô thô dài hàng trượng bổ ra, lung tung hỗn loạn tựa như không có bất kỳ quy luật gì, trong đó càng không có một khoảng không gian kẽ hở nào cho người ta chạy trốn.

Bất luận kẻ nào khi vừa nhìn thấy được cũng đều không khỏi ngẩn ra, cảm giác năng lượng của hắn hoàn toàn bị vây trong một trạng thái hao mòn. Như thế vẫn chưa tính là hết, đồng thời Bàn Phiên Vân hữu quyền khẽ nắm lại bỗng dừng hướng xuống phía dưới dăm một quyền.

Thế đánh của một quyền này quý dị không gì sánh được, một đạo năng lượng kim hoàng sắc vừa hạ xuống chưa đến nửa trượng liền đột nhiên dừng lại, ngay sau đó tựa như đánh trúng phải thứ gì đó liền ầm ầm nứt vỡ.

Từng đạo mũi tên năng lượng dài ước chừng cỡ cánh tay bắn mạnh ra giữa không trung, nhất thời, ánh mắt của mọi người đều hiện lên một mảng ngầy dại!

- Bàn Phiên Vân này quả nhiên không hổ là truyền kỳ của Vô Tận Hoang Nguyên nhiều năm qua, thiên phú chiến đấu này thực sự là...

Thanh âm tán thán nhin không được truyền ra khắp nơi, có người cảm khái nói:

- Hắc hắc, nếu như so ra thì Vi Tiểu kia còn thua kém nhiều lắm, là ai đui mù dĩ nhiên lại đem loại như Vi Tiểu đánh đồng với Bàn Phiên Vân, hắc hắc.

- Đúng vậy, Vi Tiểu khổ tu trăm năm mới có được tu vi hôm nay, ở trong chiến đấu lại càng dựa vào cơ biến tính toán mới có thể miễn cưỡng chống lại đối phương, đâu thể so sánh được cùng với Bàn Phiên Vân.

- Đây cũng không phải tuyệt đối, các người ngược lại quên mất một người sao?

Có người ra hiệu hướng về phía Lăng Phong:

- Vị Lăng tông chủ này tuổi tác tựa hồ cũng rất lớn. Một người đối mặt với vài đại linh tôn, thiên phú chiến đấu như vậy chỉ sợ sẽ là cho dù là Bàn Phiên Vân năm xưa cũng không thể bằng! Không biết đến ngày sau, hắn sẽ đáng sợ tới mức nào?

Tiếng nghị luận ào ào hỗn loạn không chút nào ảnh hưởng tới Lăng Phong, ánh mắt của hắn ngưng trọng, trong đó cũng không nhìn được có một tia kinh ngạc. Chỉ thấy Bàn Phiên Vân một quyền đánh xuống, đạo đạo năng lượng cuộn cuộn mà lên cùng với năng lượng đao phách trăm mà xuống va chạm nhau, ở giữa không trung hình thành nên một vòng tròn hoàn mỹ, hoàn toàn không có tận cùng, phẳng phất như bao trùm tất cả không gian, lại phẳng phất như kéo dài tới vô tận.

Vòng tròn vừa thành, trong lúc bất chợt cuồng phong gào thét, ở trong đó có cát sỏi màu hoàng kim điên cuồng bay loạn, tràn ngập ở trong vòng tròn hình thành nên một đoàn quang tráo dày đặc, khiến cho người ở bên ngoài căn bản chỉ có thể trợn mắt mà nhìn.

Vèo vèo vèo!

Từng tiếng rít vang nổi lên, Vi Tiểu cùng với con huyết bức chân thân kia hoàn toàn bị vây ở trong đó, từ bên ngoài nhìn lại nó như một tòa quang tráo có hình trụ.

Quang tráo cấp tốc xoay chuyển, sát lực chỉ ý quay cuồng bất định, hư không sinh ra những khiêu âm nồng đậm. Dần dần, lại có một cơn rung động sóng năng lượng bắt đầu hướng về bốn phía điên cuồng trào ra.

Hoa Vi Hà cả kinh:

- Chú ý phòng ngự!

Không cần nâng nhắc nhỏ, những người vừa nãy ăn không ít thiệt thòi cũng lập tức giật mình tỉnh lại, cuống quýt vận chân nguyên lực trong cơ thể, thì triển ra phòng ngự tráo cực mạnh. Dù sao mới vừa rồi hai người Bàn Phiên Vân chỉ với dư ba của khí thế va chạm đã cường hãn đến như vậy, huống chi lúc này rõ ràng là đại chiêu sinh tử va chạm với nhau. Trên bầu trời địa thủy hỏa phong tứ hệ năng lượng nhất thời cuộn trào mãnh liệt, thậm chí là năng lượng linh hồn hệ hiếm thấy nhất cũng hình thành từng khối từng khối hình dáng bất đồng ngưng trọng tựa như cương thiết tạo thành.

Dù là đã chuẩn bị, nhưng không ít người đánh giá sai lầm, khoảng cách với tràng đại chiến hơi gần một chút. Lúc này chợt nghe từng tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên.

Lăng Phong nhíu mày, vươn tay nắm lại, một đạo kiếm kinh bắn phụt ra bị hắn bắt ở trong lòng bàn tay. Đạo năng lượng kinh kia dĩ nhiên thoáng như có linh tính nhảy lên không ngớt, tựa như cá quẫy, bề ngoài nhìn giống như đập từ cát vàng, vùng vẫy dậm vào trong không khí xuy xuy rung động.

Hắn tự nhiên sẽ không lưu ý chút công kích như vậy, sau khi hơi suy nghĩ một chút, một ngón tay liền điểm ra, nhất thời hình thành nên một khối pháp ấn tự.

Phỏng đoán sơ bộ, khối pháp ấn này ít nhất cũng có lực công kích của ngũ linh cấp!

Lăng Phong không khỏi âm thầm cảm thán, trong linh cấp, mỗi khi thăng lên được một tầng đều có biến hóa khác biệt như trên trời dưới đất. Công kích của linh tôn cấp vền vền chỉ một đạo dư ba tản ra đã cường hãn như vậy, quả nhiên khiến cho kẻ khác tâm sinh ngàn vạn cảm khái.

Lúc này, nhân thần mọi người đều rơi vào trên quang trụ không ngừng xoay tròn trước mặt. Nhìn lên đó tuy rằng căn bản không thấy được gì, nhưng nghe được có âm thanh quát tháo truyền đến, mơ hồ nhận ra đó là tiếng của Vi Tiểu, nhưng nếu như muốn kiểm tra sâu thêm một chút thì lại thiên nan vạn nan.

Lăng Phong cũng thấy vậy, hai mắt sau khi được tẩy rửa bằng nhựa La Hâm, ánh mắt của hắn xác thực tốt hơn nhiều so với thường nhân, nhưng khác biệt cũng không phải quá lớn. Lúc này hắn vền vền cũng chỉ thấy được một tầng quang ảnh, Vi Tiểu cùng với huyết bức kai tựa hồ nị hàng ngàn hàng vạn lưới đao năng lượng bao vây, đang điên cuồng chống chọi, mà Bàn Phiên Vân vẫn đứng thẳng bất động, không nhìn ra được tình hình cụ thể.

Nếu như muốn triệt để quan sát rõ ràng, Lăng Phong phỏng chừng trừ phi là cường giả cấp bậc đại viên mãn hoặc giả bị cuốn vào trong vòng đại chiến mới có thể thấy được.

- Phiên Vân!

Yên Vân La xiết chặt nắm tay, trong ánh mắt toát ra một mảnh ngưng trọng cùng lo lắng. Có thể thấy được, trận chiến đấu này ắt phải sinh ra ảnh hưởng cực kỳ sâu sắc với Vô Tận Hoang Nguyên, nếu như Bằng Phiên Vân có thể thắng lợi, từ thiên phú mới vừa rồi hẳn triển lộ ra, sẽ không ai hoài nghi hẳn có thể mượn cơ hội này mà trở thành đại viên mãn!

Như vậy, thế kiềng ba chân ngày hôm nay tựa hồ sẽ có chút cải biến. Nhưng nếu như Vi Tiểu thắng lợi, kết quả này, khiến cho không ít người trong lòng run sợ, nhất là những tiểu tông phái phải nhận sự khi nhục của Bức tông càng lo lắng không ngớt. Bọn họ mặc dù đối với Vi Tiểu trong trận quyết đấu dùng thêm linh thể khôi lỗi có chút khinh thường, thế nhưng cũng không thể không kính nể thành tựu của đối phương!

Vạn nhất Vi Tiểu thắng, chẳng phải là có thể mượn dư uy sau khi chiến thắng, nhất cử tấn chức tới một cấp bậc càng cao hơn sao? Cho dù không phải đại viên mãn, chỉ sợ cũng hơn xa so với tưởng tượng của mọi người, vậy thì Bức tông kiêu ngạo xưa nay e rằng sẽ càng thêm cần rở!

Một hồi chiến đấu, lại tác động đến tâm của nghìn vạn người!

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, chỉ có phong khí gào thét, mây mù cuộn cuộn.

Chợt...

Một tiếng bạo âm dồn dập vang lên, một đạo thanh âm này tựa như một hồi kèn lệnh nào đó được thổi lên, trong sát na chỉ thấy bên trong trường đấu phong vân đột biến. Đạo quang trụ đang xoay tròn không ngớt kia bắt đầu nhanh chóng ngừng lại, hỏa tinh nồng đậm điên cuồng bắn tung tóe, khiến cho bốn phương không gian tựa như một đóa hoa lửa sáng lạn.

- Ha ha ha ha, Bằng Phiên Vân, để Vi mỗ nhìn xem ngươi còn có thủ đoạn nào khả thi nữa hay không!

Một tiếng cuồng tiếu này khiến cho Lăng Phong phải nhíu mày. Chỉ thấy một con huyết ảnh khổng lồ chậm rãi từ trong quang trụ bay lên, hai cánh chấn động mạnh một cái, quang trụ kia nhất thời tiêu tan thành mây khói!

Vi Tiểu lúc này nhìn qua đã không còn dáng dấp hòa khí ngụy tạo thường ngày mà là bao phủ ở trong một chiếc khải giáp huyết sắc, bộ khải giáp này chính là kế thừa truyền thống của Bức tông, mang theo hình dáng biến bức, hai cánh rất lớn, gai xương lạnh lạnh, trên cái đầu dơi có răng nanh sắc nhọn mọc ra.

Không có chỗ nào là không hiện ra dữ tợn, con huyết bức chân thân kia cũng theo đó mà biến mất không thấy đâu nữa.

Bằng Phiên Vân ngược lại tay nâng thân kiể, cả người đầy vết máu, tựa như vừa ngâm mình trong huyết trì bước ra. Liệt Thiên Kiếm vô lực dựng lên, trên thân Liệt Thiên Kiếm thông linh xuất hiện hàng loạt vết xước, sinh ra những tiếng gào thét không cam lòng, dường như lúc nào cũng muốn tiếp tục chém giết!

Sắc mặt của hắn càng thêm tái nhợt, thế nhưng thần tình vẫn ngang nhiên bất khuất, tràn ngập hào liệt. Đối mặt với Vi Tiểu đang mừng như điên, Bằng Phiên Vân vền vẹn chỉ thản nhiên nói;

- Hôm nay đánh một trận đạt được rất nhiều lợi ích. Nếu như không chết sẽ đạt tới viên mãn!

529. Chương 486: Cực Hạn Giảng Co.

Vi Tiểu nhân thần ngưng trọng, ở trong đó nổi lên vẻ dữ tợn đáng sợ nói không nên lời, lạnh lẽo nói:

- Bằng Phiên Vân, có phải ngươi đang ám chỉ lão phu hôm nay nhất định phải lấy mạng ngươi, bằng không mà nói tương lai sẽ thành đại họa?

Bằng Phiên Vân lạnh lùng cười giễu, không biết là bởi vì trọng thương hay là vì lười nói chuyện cùng hắn, mà ngay cả phản ứng một tiếng cũng không. Chỉ có người tâm tư linh mẫn mới có thể nghĩ ra, Bằng Phiên Vân dù là cường thịnh nhưng cũng là người phạm, hẳn một mình đối phó với hai đối thủ tu vi tương đương mình, chiến tích đạt được lúc này đã cực kỳ khó khăn.

Vi Tiểu chậm rãi giơ tay lên, từng đoàn từng đoàn huyết vân hiện lên, âm u dày đặc bao vây xung quanh Bàn Phiên Vân.

- Dừng tay!

Bỗng dưng, một tiếng hét thanh thúy vang lên, thân thể Yên Vân La tựa như điện quang trực tiếp ngăn ở trước người Bàn Phiên Vân, lạnh lùng nhìn Vi Tiểu:

- Nếu như ta chưa chết, sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào động tới hần!

Vi Tiểu nhàn thần ngưng trọng, khẽ cười lạnh:

- Yên tông chủ thực sự là hảo khí phách! Lẽ nào ngươi muốn liên lụy đến cả Ngọc Lan tông hay sao?

Yên Vân La không chút nào cố kỵ lời uy hiếp của hần, lạnh lùng nói:

- Quyết định hôm nay chính là từ ta mà ra, không liên lụy đến người khác! Cho dù là Bức tông ngươi thật muốn xuất thủ với Ngọc Lan tông ta, lẽ nào bản tông phải sợ hãi? Chẳng phải từ trước tới giờ vẫn luôn tranh đoạt tới người chết ta sống đây sao?

Biểu tình Vi Tiểu có chút trầm ngâm, hần biết bằng lực lượng bản thân hiện nay chém chết Yên Vân La không thành vấn đề. Thế nhưng lực lượng phía sau đối phương cũng không thể khinh thường được! Đây cũng không phải như Liệt Thiên Kiếm tông, thực lực tiềm tàng phía sau Ngọc Lan tông tất cả mọi người đều phi thường rõ ràng, dù sao hai bên đều là tông môn lâu đời của Vô Tận Hoang Nguyên, những con bài chưa lật đều khó có thể đoán được.

Thế nhưng...

Bàn Phiên Vân phải chết!

Vi Tiểu cười âm tàn, khí tức cuộn cuộn phun trào, thẳng tắp bao vây lấy hai người. Một kích sấm sét sắp sửa bùng nổ

Lãnh Tinh Dực, Chiêm Như Âm lập tức phi thân tới, kéo theo hai vị Linh Cấp trưởng lão của Ngọc Lan tông cùng với Liệt Thiên Kiếm tông đến đây, chắn ngang phía trước, khẩn trương chăm chú nhìn vào Vi Tiểu.

Trong lòng bọn họ đều phi thường rõ ràng, khi thăng lên đến cấp bậc linh tôn này, nhất là Vi Tiểu đã đạt tới nhị dung linh tôn vô cùng tiếp cận với đại viên mãn, sự chênh lệch tu vi rất lớn, cũng không phải nhân số có khả năng bù đắp được.

Tuy vậy, bọn họ cũng không phải là người sẽ lui về phía sau.

Dù chết, cũng không hối!

Bàn tay Vi Tiểu chợt khựng lại, hần nhìn Bàn Phiên Vân lạnh giọng nói:

- Bàn Phiên Vân, không nghĩ tới đường đường một cường giả như ngươi, cũng có ngày phải nhờ người ngoài đến che chở sao? Hắc! Xem ra ta cũng thật sự quá mức xem trọng ngươi rồi!

Cuối cùng cũng bắt được một cơ hội đem những lời khiến cho hần buồn bực không gì sánh được này tặng cho Bàn Phiên Vân, Vi Tiểu trong lòng vui sướng nên tạm thời vẫn chưa xuất thủ tiếp.

Bàn Phiên Vân trên mặt hơi lộ ra một tia khó khăn. Hần giơ tay lên, suy yếu nói:

- Vân La, các người tránh ra, ta...

- Ngươi không được nói nữa!

Không đợi hần dứt lời, Yên Vân La liền lớn tiếng quát lên, tông chủ Ngọc Lan tông xưa nay ôn nhu vậy mà giờ này lại lộ ra thần tình lớn tiếng quát tháo khiến cho tất cả mọi người đều sửng sốt, cho dù là Bàn Phiên Vân cũng đều không khỏi ngẩn ngơ.

Gắt gao cắn môi, Yên Vân La gương mặt rung động, mạnh mẽ quay đầu lại, trong mắt ngấn lệ, nàng phẫn nộ trừng mắt nhìn Bàn Phiên Vân:

- Người...người đồ hồn đản này, đồ đầu gối ngu ngốc, chủ nghĩa đại nam nhân chết tiệt!

Thanh âm phần nộ liên tiếp trách cứ không chỉ khiến cho Bàn Phiên Vân lộ ra thần sắc khó hiểu, mà cho dù là Vi Tiểu cũng đều tạm thời ngưng lại sát khí.

- Người từ trước tới giờ đều chỉ biết dựa theo ý thích bản thân mà làm, chưa bao giờ suy nghĩ đến cảm thụ của người khác. Lẽ nào sự yêu thương mà người nói cũng chỉ là lời nói miệng thôi sao?

- Ta...

Bàn Phiên Vân ngơ ngẩn.

- Không được nói!

Yên Vân La một lần nữa quát lên, tiếp tục phần nộ lên án:

- Người có bao giờ nghĩ tới, nếu như không có người, ta biết phải làm sao bây giờ?

Ầm ầm!

Không có bất kỳ một lời thề thốt sinh tử, càng không có những lời đường mật bên nhau suốt đời, nếu có chẳng qua cũng chỉ là một câu nói nhàn nhạt chất phác nhất: "Không có người, ta biết phải làm sao bây giờ?"

Có thể, lúc trước khi được Bàn Phiên Vân bộc bạch trước mặt mọi người, trong lòng Yên Vân La cũng chỉ vền vền là một mảnh vui vẻ cùng buồn bực. Vui vẻ là bởi vì trong lòng mỗi một nữ nhân ít nhiều cũng đều có chút tâm hư vinh, phóng nhãn khắp thiên hạ, có bao nhiêu nữ tử có thể được một thiên chi kiều tử kinh thái tuyệt diệu như Bàn Phiên Vân bộc bạch?

Mà buồn bực lại bởi vì đối phương luôn cứ tự ý mà làm, thậm chí không chút nào để ý đến thái độ của mình! Hắn...hắn cho mình là ai, sao có thể trực tiếp đến như thế chứ? Hắn có nghĩ tới là mình sẽ bối rối đến cỡ nào không?

Cho nên, trong một khoảng thời gian rất dài, Yên Vân La đều không thèm để ý tới Bàn Phiên Vân, chẳng cho đến khi biết được tính tình chân thực của đối phương, hiểu được người họ Bàn kia cũng không phải là hạng người càn rỡ, mà chẳng qua chỉ là thuần túy xuất phát từ một mảnh ái mộ ở sâu trong nội tâm mới làm ra hành động như vậy, lúc này trong thâm tâm nàng mới nhiều thêm một phần lượng giải.

Tuy là như vậy, Yên Vân La lại bởi vì trải qua một đoạn thời gian năm xưa, khiến cho trong tâm tư sớm đã có một thân ảnh khác, tràn ngập trong lòng thậm chí không còn một khe hở để có thể chia xẻ cho người nào nữa.

Bởi vậy, nàng né tránh, nàng không dám chính diện đối mặt, nàng trách hắn vì sao lại cứ làm khó mình.

Nàng cũng cố chấp cho rằng mình chẳng qua chỉ cảm động trước một mảnh tình ý của hắn, vô pháp tiếp thụ, nhưng lại không muốn cứ tuyệt. Bàn Phiên Vân đã từng nói qua: "Ta mặc kệ trong lòng người đã có người khác, ta chỉ biết ta yêu thương người, ta nguyện ý đối tốt với người, chỉ thế thôi!"

Nàng vẫn luôn nghĩ quan hệ hai bên sẽ tiếp tục duy trì theo kiểu không mặn không nhạt, như xa như gần này, chưa bao giờ nghĩ sẽ có một khả năng nào khác.

Cho đến giờ phút này!

Khi Bàn Phiên Vân đối mặt với nguy cơ tử vong, nàng mới bỗng dưng tỉnh giấc, nguyên lai, bất tri bất giác bản thân mình đã sớm quen thuộc có một người như thế bên cạnh! Có thể, hắn làm cho mình xấu hổ, làm cho mình buồn bực, làm cho mình khổ não, nhưng mình lại không thể nào xa rời hắn được, tựa hồ thiếu đi hắn, vậy thì cũng không còn thứ gì hoàn chỉnh nữa!

Thẳng cho đến bây giờ!

Nàng mới chân chính suy nghĩ mình bạch ra rất nhiều rất nhiều, có một vài giấc mộng tuy rằng đẹp đẽ, nhưng cũng chính bởi vì nó chỉ vền vền là giấc mộng, sau khi mất đi cũng không thể nào tìm về được nữa. Cho dù những việc xưa có thể tái hiện, ta cũng không phải ta, người cũng không phải người, vậy phần cảm giác này còn có thể tái hiện được sao?

Giờ khắc này, tâm tư Yên Vân La đã thông suốt, thông suốt hết thấy mọi thứ, tất cả đều hiện ra thanh thanh sở sở, nàng rốt cuộc cũng minh bạch thứ bản thân mình có được chính là cái gì, quan tâm đến chính là cái gì, mà nếu như mất đi, mình sẽ mất đi cái gì! Cuối cùng nàng đã hiểu bao năm qua nàng chờ đợi một điều vô vọng và đồng thời cũng mất đi bằng đó thời gian hạnh phúc bên Bàn Phiên Vân. Thật ra từ lâu nàng đã chấp nhận Bàn Phiên Vân, quen với sự chăm sóc ngọt ngào của hắn nhưng nàng vẫn tự huyễn hoặc bản thân mình.

Ta không thể đánh mất người được!

Bàn Phiên Vân kinh ngạc, trong biểu tình ngây ngốc lại tràn ngập vẻ cuồng hỉ, hắn rốt cuộc cũng hiểu ra nàng đã nói gì. Dần dần, toàn thân hắn đều nhện không được run lên, một loại rung động âm thầm tràn ngập khắp toàn thân, trong đầu cũng ầm ầm rung động, dường như đang có vô số điệu nhạc vui sướng tấu vang.

- Ha ha ha ha!

Bàn Phiên Vân ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, thoảng cái trên người hắn tựa hồ bộc phát ra sinh mệnh lực vô cùng vô tận, hắn dựng thẳng Liệt Thiên Kiếm, khí tức có chút mệt mỏi lúc trước bỗng nhiên trở nên tăng vọt.

Hắn tử này cho dù trải qua những cực khổ khó có thể tưởng tượng cũng chưa từng biết cúi đầu, vậy mà lúc này cũng không khỏi mất hồ rưng rưng, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng huýt dài:

- Đối mặt với cái chết lại có một niềm vui lớn, có thể vào lúc trước khi chết biết được tâm ý của Vân La người, vậy là đủ rồi, đủ rồi!

Yên Vân La nước mắt cũng không nhịn được nữa lăn trên má ngọc, khuôn mặt cũng đồng dạng tràn ngập sung sướng.

Chiêm Như Âm cắn cắn môi, trên mặt khóc tựa như cười. Trông thấy sư phụ tràn ngập vui vẻ, bởi vì cảm tính nữ tử nên nàng càng thêm rõ ràng nỗi khổ những năm nay của sư tôn, bây giờ nhìn thấy sư tôn rốt cuộc cũng có được hạnh phúc thuộc về chính mình, nàng tự đáy lòng cảm thấy vui mừng.

Cho dù đao kiếm kề thân thì thế nào? Cho dù núi lở sóng gầm thì có sao?

Sát na thấu hiểu nhau, đó chính là vĩnh hằng!

- Thực sự là một vở kịch khiến người ta cảm động!

Từng từ một nói ra, trong thanh âm Vi Tiểu không còn gì ngoài sự cay nghiệt:

- Yên tông chủ, xem ra người thực sự đã quyết tâm!

Hắn thủ chương khe hở, hình thành một tư thế khó hiểu!

Vèo! Vèo! Vèo!

Có vài thân ảnh bay lên như điện quang, Huyền Nguyên, Ngao Châu, Dạ Côn Ngô, Yêu Nguyệt Lung, Hồng Lăng, Lý Vồng, chủ nhân mỗi một thân ảnh có được lực lượng linh sĩ, bảo vệ xung quanh bên cạnh Vi Tiểu.

Yên Vân La thần tình biến đổi:

- Huyền Nguyên tông chủ, các người có ý gì vậy?

Huyền Nguyên phát trường bào, nét mặt lộ ra thần tình tiêu sái, khoa trương nói:

- Yên tông chủ, trận chiến này chính là sự tình giữa Vi tiên sinh cùng với Bàn Phiên Vân, ngoại nhân như chúng ta chỉ sợ là không tiện nhúng tay vào!

- Vậy hành động của các người rốt cuộc là sao?

- Ha ha, Yên tông chủ lời này nói thật là cực diệu. Ta và người đều là ngoại nhân, vậy thì chúng ta song phương đồng thời lui lại, thế nào?

Huyền Nguyên ra vẻ công bằng hợp lý đưa ra một kiến nghị, trong ánh mắt của hắn hàm chứa một phần âm lãnh:

- Nếu chiến đấu chưa kết thúc, chúng ta cũng không nên nhúng tay vào mới phải, lẽ nào...

Hắn cố ý lộ ra biểu tình nghi hoặc:

- Là Bàn tông chủ chủ động chịu thua hay sao?

Tuy rằng Bàn Phiên Vân trọng thương, thế nhưng dư uy ngày xưa còn đó, Huyền Nguyên căn bản không dám nhìn về phía Bàn Phiên Vân, chỉ dám hướng về Yên Vân La lên tiếng. Huyền Nguyên là người được tận mắt chứng thực sự khủng khiếp của Bàn Phiên Vân. Tình cảnh ngày đó đã khắc sâu vào nội tâm của hắn. Tuy chưa tạo thành bóng ma nhưng cũng khiến hắn cả đời không quên được.

Yên Vân La biết nếu muốn Bàn Phiên Vân tâm khí cao ngạo này chịu thua mà nói, vậy không thể nghi ngờ so với lên trời còn khó hơn.

Huống chi cho dù chịu thua, nhìn nhóm người Vi Tiểu cật thế kia cũng tuyệt đối không bỏ qua. Vì vậy, nàng cắn cắn môi, nổi giận nói:

- Người...

- Vân La!

Bàn Phiên Vân lên tiếng, trong thanh âm suy yếu lại chứa đựng một thứ gì đó khiến kẻ khác tín phục kinh sợ nhân tâm:

- Bất tất phải dài dòng cùng hắn, loại tiểu nhân chỉ biết nhảy nhót này, đổi thành ngày xưa, giết hắn cũng chỉ như giết chó gà mà thôi!

- Người...Bàn Phiên Vân, ngươi khinh người quá đáng!

Huyền Nguyên khuôn mặt tím tái, hắn dù gì cũng đường đường là một linh tôn, lại bị Bàn Phiên Vân khinh thường như thế, quả thực chính là mặt mũi bị người ta hung hăng đạp lên.

- Huyền tông chủ, không cần cùng hắn nói lời vô vị, chúng ta ra tay đi! Đến tột cùng ai là gà chó, đợi một lát liền biết!

Dạ Côn Ngô quát lạnh nói, dứt lời nhóm người Ngao Châu, Lý Vồng cũng ào ào tiến lên, mơ hồ muốn bức lui nhóm người Yên Vân La. Bất kể như thế nào, nội tình Ngọc Lan tông vẫn hùng hậu không gì sánh được, nếu như thật sự giết chết Yên Vân La, chỉ sợ sẽ khiến cho một số lão quái vật của Ngọc Lan tông giận tím mặt, từ trong tiểu thế giới xông ra đòi nợ.

Đến lúc đó, cục diện sẽ hỗn loạn chưa từng có!

Cho nên, bọn họ đều hạ quyết tâm, chỉ cần có thể khiến cho Yên Vân La không nhúng tay vào là được. Bọn họ đối với Bàn Phiên Vân đều kiêng kỵ không gì sánh được, hận không thể giết chết hắn cho nhanh, trong đó đặc biệt nhất chính là Huyền Nguyên!

Ngao Châu đại biểu cho Long tộc, cho nên xuất thủ cũng là bởi vì không muốn thấy một cường giả đại viên mãn xuất hiện. Về phần Lý Vồng đại biểu cho Thanh Mộc tông từ trước đến giờ nghe đồn là phụ thuộc vào Long tộc, có hành động như vậy cũng không kỳ quái.

Bởi vậy, đoàn người chậm rãi tới gần, bầu không khí ngưng trọng dường như muốn bộc phát, thoảng cái ngay cả tốc độ phong khí cuộn cuộn cũng giảm đi không ít, ngưng trọng đến mức tựa như đây không phải là không khí hư vô, mà là một tấm thép trầm trọng không gì sánh được.

Đại chiến sắp tới!

...

- Náo nhiệt như vậy, sao có thể thiếu được phân Lăng mỗ?

Một thanh âm trong trẻo dường như lợi kiếm phá không, hoành ngang đương trường, nặng nề rơi xuống khiến cho ngay cả không khí cũng chấn động âm âm, lực ba động vô hình dững mãnh tản ra!

Tất cả mọi người đều không thấy rõ ràng, Lăng Phong từ xa làm thế nào lại xuất hiện tại chỗ này, dường như thanh âm vừa hạ xuống, một thân ảnh đen tuyền liền đã phá vỡ hư không xuất hiện.

Vi Tiểu ánh mắt nhìn không được trở nên ngưng trọng, hắn nhảy bén nhận thấy được khí tức trên người Lăng Phong dĩ nhiên so với trước kia còn cường đại hơn rất nhiều! Không lẽ hắn vừa mới đột phá sao? Thế nhưng làm thế nào mà đột phá lại dễ dàng như vậy được?

Chết tiệt, thằng ôn này đến tột cùng tu luyện thế nào? Nếu như để cho hắn thời gian, chỉ sợ uy hiếp của hắn so với Bằng Phiên Vân cũng không kém hơn chút nào!

- Hừ! Lăng tông chủ, ngươi thật sự muốn nhúng tay hay sao?

Vi Tiểu nhân thần âm u, trong biểu tình có một tia nôn nóng:

- Việc hôm nay tựa hồ không liên quan gì đến ngươi phải không? Nếu như ngươi không nhúng tay vào, ta có thể làm chủ cam đoan mọi xích mích trước kia giữa Bức tông cùng với ngươi hôm nay đều xóa bỏ, hai bên không làm phiền đến nhau, thế nào?

- Không cần phải thế!

Lăng Phong lạnh lùng cười, nhẹ nhàng rung động Tinh Thiết kiếm, thân kiếm nhất thời truyền ra tiếng gào thét tựa như long ngâm:

- Vi lão nhi, ta đã nói rồi, nếu như Bằng tông chủ tha cho cái mạng già của ngươi thì ta cũng sẽ giết ngươi! Hắc, Bức tông ngươi cho dù có rộng lượng, nhưng ta cũng không có rộng lượng như vậy!

Trong thanh âm mang theo hàn ý bắn ra bốn phía, đâm thẳng vào trong lòng nhóm người Vi Tiểu.

- Càn rỡ!

- Thằng ôn hỗn láo!

Nhóm người Dạ Côn Ngô nhất thời ào ào phấn nộ quát. Trái lại biểu tình của Vi Tiểu tỏ ra bình tĩnh, tỉ mỉ quan sát mà nói, trong đó còn mang theo một tia lo lắng thế nào cũng không xóa đi được.

Đúng lúc này...

Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng lại vang lên:

- Các ngươi! Nói ai càn rỡ?

Thanh âm vừa tới, bất an trong lòng Vi Tiểu lập tức phóng đại tới cực điểm, nhất thời tựa như một đại chùy đập vào lòng, mãnh liệt chấn động!

530. Chương 487: Lương Tộc, Lục Tông.

Hoa Vi Hà cứ như vậy lẳng lặng đứng ở bên cạnh Lăng Phong. Hai người nhìn nhau mỉm cười, không ai nói nhiều lời, nhưng tâm ý tự nhiên tương thông.

Vi Tiểu hưng hăng chấn động. Sở dĩ lúc trước hắn tỏ ra yếu đuối đối với Lăng Phong, cũng không phải vì thật sự cố kỵ lực lượng của Lăng Phong. Tuy rằng tu vi của Lăng Phong trong thời gian ngắn tiến bộ thần tốc làm hắn vô cùng khiếp sợ, nhưng cái này vẫn chưa đáng để hắn thật sự quan tâm.

Khiến hắn thật sự quan tâm là Hoa Vi Hà biểu hiện ủng hộ Lăng Phong, loại ủng hộ tới mức trắng trợn như thế, càng không cần nói bất kỳ đạo lý gì!

Tựa như phạm là chuyện mà Lăng Phong nói, hay mong muốn, Hoa Vi Hà đều dốc hết tất cả lực lượng ủng hộ vô điều kiện.

Nếu không từng nhìn thấy, Vi Tiểu quả thực không thể tin được đường đường Phượng Tộc thánh nữ, hơn nữa còn là Nhị Dung Linh Tôn lại vì một người mà "mù quáng đi theo" như thế.

Sự tình không thể tưởng tượng nổi như vậy lại xảy ra trước mặt hắn, làm con mắt hắn tròn tròn không ngớt.

Cái này rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Vì vậy, lúc Lăng Phong đứng ra. Hắn bắt đầu thật sự nôn nóng, bởi hắn minh bạch điều đó đồng nghĩa với Phương thánh nữ đứng sau hắn cũng đồng dạng đứng ra. Trận chiến mới vừa rồi, ngoại nhân nhìn vào chỉ thấy Bàn Phiên Vân thụ thương rất nặng, lại không nhìn thấy khi Bàn Phiên Vân thi triển Thiên Địa Âm Dương Phú, Vi Tiểu hân cũng là bị thương không nhẹ!

Nếu Lăng Phong thực sự cùng với Phương Tộc liên thủ, e là hôm nay muốn đánh chết Bàn Phiên Vân là một chuyện vô cùng khó khăn. Nhưng nếu hôm nay vô pháp làm được, như vậy...

Vừa nghĩ tới Bàn Phiên Vân mới vừa rồi ăn nói mạnh mẽ, Vi Tiểu chính là tâm thần chấn động mãnh liệt! Hắn bỗng dừng nắm chặt quyền đầu, xương ngón tay một trận "răng rắc", như núi cự lực bạo khai làm cho chúng nứt ra một chút huyết dịch.

- Phương thánh nữ, người chính là người chủ sự nội trạch đại hội giao dịch tông môn hiện nay, lại thiên vị một bên như vậy, e là không hợp đạo lý đi?

Vi Tiểu biết mình nên giữ khí có chút tỏ ra yếu đuối, hắn bắt đầu nhìn Hoa Vi Hà thật sâu:

- Bức Tông ta tự vẫn còn chưa phạm phải tôn chỉ nào của đại hội giao dịch, thánh nữ điện hạ lại làm ra việc như thế, khó bảo đảm không khiến cho mọi người thất vọng. Chẳng lẽ không sợ ảnh hưởng tới danh dự của Phương tộc ư?

Nghe được lời ấy, người vây xem nhin không được lắm bấm nói:

- Thất vọng cái cứt! Nếu như Phương Tộc làm theo Bức Tông các người xuất thủ với Bàn Phiên Vân, chúng ta mới thực sự sẽ thất vọng đau khổ!

Không đợi Vi Tiểu lên tiếng phản bác, người này liền thu mắt vào phía sau. Hắn nói cũng khiến cho một mảng yên lặng. Hôm nay Bức Tông nếu giành thắng lợi, như vậy chắc chắn đáng về bề vệ, khoa trương. E là ngày sau tiểu tông phái càng thêm khổ sở.

Hoa Vi Hà thản nhiên cười, nàng quay lại nhìn Yên Vân La một cái, khiến đối phương lộ ra thần sắc khó hiểu. Hoa Vi Hà vẫn chưa dừng lại, tiếp tục xoay đầu lại, một chút nghi ngờ trong mắt trước kia đã tựa như khói mây tiêu tán.

Giọng nói của nàng trong trẻo tựa như một viên ngọc châu vang lên:

- Theo như lời của Vân La tông chủ, ta đứng ra chỉ là đại biểu cho chúng ta! Vi Tiểu, người đường đường là một đời cường giả truyền kỳ, khắp nơi dùng thế lực tông môn để mưu kế công tâm như vậy cũng thật quá mức mất mặt đi?

Lời này của Hoa Vi Hà nói ra không còn chút lưu tình nào, tựa như một cái luân bàn nặng nề nện vào mặt Vi Tiểu, làm đầu óc hắn choáng váng.

Yên Vân La thì lại hai mắt sáng ngời. Đến khi nhìn về phía Hoa Vi Hà, nói:

- Cô gái nhỏ của Phương tộc này xem ra rất được.

- Đã như vậy, Vi mỗ cũng không nói nhiều nữa! Như thế nếu chẳng may khiến thánh nữ điện hạ xuất hiện chút tổn thương nào thì cũng đừng trách!

Vi Tiểu mạnh mẽ quát lên.

Lời vừa xuất, Huyền Nguyên, Ngao Châu, Dạ Côn Ngô ngưng trọng tiến lên, từng bước như chấn hư không!

Vi Tiểu rất nhanh tính toán một phen, lấy trạng thái của hắn hiện nay toàn lực xuất thủ đủ để chống đỡ được Lăng Phong cùng với Hoa Vi Hà liên thủ, ba người còn lại đủ để ngăn cản hai gã cường giả cấp Linh Tôn của đối phương.

Nghĩ như thế, trong lòng hắn dần ổn định, cười lạnh nói:

- E là cuộc chiến ngày hôm nay chính là một sai lầm lớn nhất của thánh nữ điện hạ! Cho dù có bọn người gia nhập, chiến cục hôm nay cũng đừng mơ tưởng có nửa phần cải biến!

Vi Tiểu song quyền hư nắm rồi bỗng huy hạ.

Đột nhiên, một đạo âm thanh lạnh lẽo như muốn đóng băng thiên địa hạ xuống:

- Thật không? Như vậy, cộng thêm Sát Tinh Tông chúng ta thì sao?

Đón nhân từng đạo nhân thần tựa như kinh điện phóng tới, Hàn Nguyệt Dạ cước đạp hư không. Mỗi bước đều có bông tuyết ngưng kết khiến cho nàng tựa như thần nhân từ Tinh Không chậm rãi mà đến.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, nhất là một bên Vi Tiểu, cùng đám người Huyền Nguyên sắc mặt càng khó coi muốn chết! Cũng không phải vì thực lực của Hàn Nguyệt Dạ cường đại cỡ nào. Mà việc nàng ta đứng ta như thế đồng nghĩa cho thấy lập trường của nàng, lập tức đã đem ưu thế của đám người Vi Tiểu trung hòa sạch sẽ! Không còn nửa phần đáng để tự cao!

Vi Tiểu trong khoảng thời gian ngắn đã khiếp sợ không biết bao nhiêu lần, chỉ là hấn cảm thấy cho dù cường giả đỉnh phong của Long, Phượng, Yêu tam tộc có đứng ra vì Lăng Phong, hấn cũng không còn nửa phần kinh ngạc, nhưng tiểu nhi này đến tột cùng có mị lực tới mức nào, sao có thể dẫn tới nhiều người bán mạng cho hấn như thế?

Vi Tiểu không hỏi, Huyền Nguyên cũng nhin không nổi, quát lên:

- Hàn Nguyệt Dạ! Lẽ nào ngươi chỉ vì một ít Tăng Nguyên Tinh Chương mà đi trêu chọc hạng người có thể hủy môn diệt tộc của mình sao? Chỉ cần ngươi nguyện ý lui ra ngoài, ta có thể bảo đảm ngươi sẽ thu được lợi ích gấp mười lần!

Thân hình Hàn Nguyệt Dạ ngừng lại, quay đầu liếc mắt với Lăng Phong. Trên mặt đối phương chỉ lộ vẻ tươi cười yếu ớt, tựa như không hề lo lắng Hàn Nguyệt Dạ sẽ bị đả động.

Trên khuôn mặt băng lãnh của nàng cũng lập tức hồi báo bằng một nụ cười ảm áp. Băng lãnh cùng ảm áp lưỡng cực đối lập lại tạo thành một bộ dáng thống nhất cổ quái. Nụ cười này hiện lên trên mặt nàng có vẻ đẹp hấp dẫn ánh mắt của kẻ khác, nàng tiếp tục nói:

- Lợi ích gấp mười lần? Huyền Nguyên Tông chủ thật là chuyên gia! Không biết ngày khác nếu có người dùng lợi ích gấp mười lần muốn ngươi bỏ rơi đồng minh, thì ngươi có không chút do dự bỏ xuống hay không?

Không ngờ một người như nàng khi nói chuyện lại sắc bén đến thế, một phen phản bác này khiến cho Huyền Nguyên nói không ra lời, lại không còn dám làm ra bất kỳ hành động dụ dỗ nào nữa. Bởi vì như vậy hấn sẽ trở thành kẻ bị giới đồng minh thần thánh tại Vô Tận Hoang Nguyên xem thường nhất!

Cho dù là đồng minh của Huyền Nguyên Tông cũng sẽ biểu thị khinh thường với hành động như vậy.

Có người linh mãnh càng thêm khiếp sợ nhìn về phía Lăng Phong, Hàn Nguyệt Dạ nói như vậy đồng nghĩa với tuyên bố Sáng Tông cùng với Sát Tinh Tông đã trở thành đồng minh, hơn nữa nàng còn dùng hành động thực tế để chứng minh loại đồng minh này không thể phá vỡ.

Sáng Tông hoặc giả vị Lăng tông chủ trẻ tuổi này đến tột cùng là có mị lực ra sao, mà có thể làm cho thủ lĩnh đại tông phái như nàng bất chấp tất cả ủng hộ?

Có người tử mi đột nhiên nghĩ đến, Long, Phượng, Bức Tông, Sát Tinh Tông, Ngọc Lan Tông, Huyền Nguyên, Thanh Mộc Tông, Liệt Thiên Kiếm tông, trừ Yêu tộc không tham đại hội tông môn giao dịch là lực lượng còn lại duy nhất.

Rầm rộ chưa từng có!

531. Chương 488: Người Đến Từ Yêu Tộc.

Trận chiến này nếu bạo phát, chắc hấn sẽ đi vào lịch sử của Vô Tận Hoang Nguyên, vĩnh viễn hậu thế!

Mà trận chiến giữa hai người Bàn Phiến Vân cùng với Vi Tiểu lại chỉ như tình tiết cho vào thêm gay cấn mà thôi.

Một thanh niên trước đây căn bản không có danh tiếng lại quật khởi như tên lửa!

Xa xa, Vũ Văn Dạ ngưng thanh kêu lên.

- Sao?

Thầy trò ở chung nhiều năm, Thạch Ánh Chiêu tự nhiên biết tâm tư của nàng, hơi trầm ngâm một chút, hần vắn lắc đầu nói:

- Quá mạo hiểm!

- Sư tôn, phiêu lưu từ xưa đến nay đều dựa theo tiền lời. Lúc này cũng đồng dạng như vậy! Tuy rằng nhìn như phiêu lưu cực lớn, nhưng thực tế đối với Thương Linh Tông chúng ta ngày sau tất nhiên có thể phát triển cực nhanh! Như vậy chúng ta cũng có thể tránh được rất nhiều chuyện, trong thời gian ngắn tăng cường thực lực!

Thạch Ánh Chiêu tự hỏi một chút, vẫn là không dám quyết định nói:

- Tuy là như vậy, nhưng Sáng Tông này rốt cuộc là không căn không cơ. Lúc này song phương đối lập rõ ràng, lựa chọn bên nào tức là triệt để đắc tội với bên còn lại, cái này nguy hiểm quá lớn! Hơn nữa trước kia chúng ta cùng với Huyền Nguyên Tông hợp tác coi như vui vẻ.

- Vui vẻ?

Vũ Văn Dạ nhin không được cắt đứt lời hần, nói:

- Lịch đại đương gia của Huyền Nguyên Tông đều là kẻ tính tình tham lam, sư tôn người cũng không phải không biết, cùng bọn chúng hợp tác, chúng ta có bao giờ không chịu thiệt? Từ lúc nào mà thành vui vẻ vậy? Bọn họ chính là chỉ vì một quả Dẫn Linh Tinh Chương mà yêu cầu người ám sát Sáng Tông tông chủ a!

- Ủm. Ta không tin, lần này trước khi nội tràng đại hội giao dịch bắt đầu, bọn họ đã chuẩn bị nhiều âm mưu nhe thế, lại không rõ sự đáng sợ của Sáng Tông tông chủ!

Nhưng nếu là Vi Tiểu thắng lợi?

Bọn họ cũng sẽ không hòa nhã với Thương Linh Tông, vì Thương Linh Tông chưa từng có bất kỳ cống hiến gì!

Vô luận trận chiến này kết quả thế nào, Thương Linh Tông chắc chắn đều bị thế lực đứng đầu Vô Tẫn Hoang Nguyên đẩy ra rìa!

Thạch Ánh Chiêu cũng thầm thở dài.

Hần biết đồ đệ này của mình mặc dù là thân nữ nhi, nhưng cũng rất tranh cường háo thắng, nhất là nàng có trí có mưu, nhiều lần đưa ra kiến giải độc đáo đối với sự tình khó khăn của mình, tất cả đều có thể ứng đối.

Thì dụ như cải cách chế độ phân cấp của đám sát thủ bằng cách vô cùng đơn giản là công khai công bố nhiệm vụ. Dựa theo cấp bậc nhiệm vụ để thi đua, và chỉ trong thời gian cực ngắn mang đến cho Thương Linh Tông lợi ích cực lớn.

Tông phái thoảng cái có thêm vô số sự giúp đỡ ngầm, mà cỗ tiềm lực này có thể mang đến trợ giúp rất lớn!

Trong tông môn ào ào tán thưởng bản thân có cách xây dựng, nhưng có bao nhiêu người biết được kỳ thực hoàn toàn đều xuất phát từ thủ bút của ái đồ?

Vui mừng có thừa, Thạch Ánh Chiêu nghĩ rồi lại nhin không được cảm thấy có một tia tiếc nuối, nữ đồ nhi thường giúp bản thân rất nhiều này cũng hay mang đến phiền toái cực lớn.

Chỉ riêng chuyện trước mắt này, nàng chủ trương đánh cuộc hết tay giúp đỡ Lăng Phong, lợi hại trong đó Thạch Ánh Chiêu tự nhiên cũng vô cùng rõ ràng.

Chính là...

Thương Linh Tông dù sao cũng có cơ nghiệp lâu đời, nhất cử nhất động đều phải cẩn thận, sao có thể qua loa như thế? Nhất thời vô ý, thì sẽ liên lụy tới cả tông phái a!

Trong lòng Vũ Văn Dạ cũng đồng dạng cảm khái vạn lần, nàng nhìn sư phụ mình, mặc dù biết là không nên, nhưng sự thất vọng vẫn không nhịn được nổi lên.

Ai!

Mặc kệ Thạch Ánh Chiêu thầy trò thân thiết ra sao, thân hình Lăng Phong đột nhiên chợt hiện, phi tới bên cạnh Bàn Phiên Vân, ta hẳn vừa đảo một quả tinh huyết nguyên khí hạch đưa tới:

- Bàn tông chủ, tinh huyết nguyên khí hạch này có thể khôi phục tinh lực bị hao tổn, dùng niệm thức luyện hóa là được.

Bàn Phiên Vân không chút nghi ngờ gì, phi thường hào hiệp tiếp nhận, chẳng qua trong biểu tình ẩn chứa một chút nghi hoặc:

- Vì sao phải giúp ta?

- Ha ha...

Lăng Phong thần nhiên cười:

- Bàn tông chủ lẽ nào đã quên, ban đầu ở ngoài Sang Tông, đối mặt với người của Huyền Nguyên Tông, chính người đã nguyện ý xuất thủ tương trợ, nên giờ ta xuất thủ tương trợ cũng là việc nên làm.

Câu trả lời này vượt qua dự liệu của Bàn Phiên Vân, hẳn kinh ngạc nhìn Lăng Phong nói:

- Chỉ như vậy thôi sao?

- Đúng là như thế!

Lăng Phong trả lời không chút do dự.

Bàn Phiên Vân lộ vẻ tươi cười:

- Không nghĩ tới một chút tâm huyết ngày trước lại tạo được thiện duyên cho ngày hôm nay, thật không biết có nên thở dài số phận tốt của ta hay không!

Hắn không có giả mồm từ chối hảo ý của Lăng Phong, càng không có khuyếch đại lúc trước ra lệnh cho Hỏa lão thoái lui sau đó tạo thành cảm tình với khuyếch đại, mà chỉ đơn giản tiếp nhận.

Lăng Phong lộ ra dáng tươi cười tự đáy lòng, hẳn rất thích kết giao với loại người như Bàn Phiên Vân, không có quá nhiều tâm tư xảo quyết, hai bên ở chung thoải mái tự tại. Hắn giờ tay mời:

- Bàn tông chủ nếu không chê xin mời vào bên trong dưỡng thương.

- Ân?

Khi thấy Lăng Phong giơ tay, không trung hé ra một đạo thanh mang, Bàn Phiên Vân gật gật đầu nói:

- Cảm ơn.

Hắn cũng không do dự, trực tiếp bay về phía trong vòng quái hấp. Bàn Phiên Vân lấy tình hình trước mắt của hắn, e là ngay cả một cường giả ngục Linh Cấp cũng chưa chắc có thể đối phó, miễn cưỡng ở lại trong vòng chiến thì chỉ làm khiến mọi người thêm một chút phiền phức thôi.

- Tiểu nhi, ngươi muốn chết!

Vừa nhìn Lăng Phong thành linh đem Bàn Phiên Vân thu vào quái hấp, Vi Tiểu giận dữ, hẳn đã kiến thức qua sự quỷ dị của nó. Nên trong lòng biết nếu Lăng Phong đem Bàn Phiên Vân thu vào trong đó, vậy từ phi đánh chết Lăng Phong, bằng không tâm nguyện khó thành!

- Âm!

Mang theo cổ gào thét kịch liệt, tựa như một đầu mãnh hổ ngửa lên trời huyết một tiếng chói tai, chỉ thấy một đạo ngân quang trùng kích thẳng tới.

Trong vòng ngân quang, thậm chí xuất hiện một ít kim tinh, liếc mắt nhìn như một mảnh tinh không trong tinh khí pháo!

Tam đại tinh kỹ của Dạ Côn Ngô, Ma La Thiên Vương Chủ, Ma La Cự Thần Chương, Ma La Tinh Khí Pháo! Tam đại tinh kỹ này đều là tuyệt học lưu truyền từ thời xưa của Bức Tông, chân chính nghiên cứu thâm sâu đối với Ma La Tinh Khí Pháo cũng không phải là hần mà là Vi Tiểu!

Lực trùng kích rất lớn!

Trong nháy mắt, không gian dường như một mặt kính thủy tinh, mọi người trợn mắt nhìn Ma La Tinh Khí Pháo oanh xuất, một vết rạn lan tràn ra, đồng thời điên cuồng kéo dài ra bốn phía. Trong lúc nhất thời, khắp không gian đều là khe không gian hỗn loạn, một cái khe này e là cũng có thể xuyên thủng cường giả Thánh Vực!

Vi Tiểu vừa ra tay liền là sát chiêu như thế, có thể nghĩ nội tâm của hắn đã gấp tới mức độ nào.

Đối mặt với công kích cường đại, Lăng Phong chẳng những không có bất kỳ sự kinh hoảng nào, ngược lại trên mặt còn toát ra chiến ý hào liệt chưa từng có, hưng phấn vô cùng quát:

- Chiến!

Thanh âm như đại giang cuộn cuộn chảy truyền ra, một mảnh giáp trụ ngân bạch xán lạn vô cùng hiện ra trên thân thể. Nhất thời, Lăng Phong cảm giác lực lượng trở nên cường đại gấp mấy lần, lúc đầu linh ngộ sát lục chi nhận cùng với Thiên Địa Lao dung hợp, hắn có cảm giác cường liệt, bản thân ở khi tu luyện xích luyện cương giáp trở nên càng mạnh như thế!

Mỗi một khối cơ, mỗi đốt ngón tay, mỗi tế bào đều có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng ầm ập, cỗ lực lượng này kéo dài tựa như một dòng suối chảy qua thân thể không chút tiếng động, lặng yên dung nhập da thịt, xương cốt, gân mạch, máu!

Cường hóa vô hạn thân thể và lực lượng của Lăng Phong!

532. Chương 489: Hai Đại Tôn Sứ.

Hoa Vi Hà đang định xuất thủ, thì bên tai truyền đến một tiếng quát nhẹ:

- Tỷ tỷ, để cho ta tới!

- Thiên Địa Lao! Sát lục chi nhận! Dung!

Lăng Phong quát một tiếng, tay trái của hắn cầm mệnh bài thần bí, tuy rằng thi triển sát lục chi nhận cần bản không cần mượn ngoại vật, nhưng nắm giữ mệnh bài thì công kích có vẻ tăng thêm một chút.

Một kiếm bổ tới tạo thành một đạo Kiếm Cương vắt ngang ở phía chân trời, trầm thẳng tới Ma La Tinh Khí Pháo!

Không một tiếng động!

Hai đạo công kích nhìn như kinh thiên động địa trong khoảnh khắc va chạm với nhau lại là lặng lẽ chưa từng có, chẳng những không có bất kỳ quang hoa nào bắn ra, thậm chí ngay một chút thanh âm cũng không truyền ra.

Trên bầu trời tựa như đang tấu hưởng một màn kịch câm, lấy nơi va chạm làm trung tâm, từng đoàn quang trụ cùng với Kiếm Cương bắt đầu tan rã tựa như chúng biến thành băng trụ, mà ở giữa có một hỏa lò vô hình đang thiêu đốt, nhiệt lượng rất lớn đem chúng hòa tan.

Nếu nói tỉ mỉ một chút thì tốc độ tan rã của Kiếm Cương phải nhanh hơn một chút.

Ở trong lòng mọi người, thời gian tựa như trôi qua rất lâu, nhưng trong thực tế, chỉ vùn vụt trong sát na.

Kiếm Cương đã bị đốt sạch!

Hô!

Năng lượng tàn dư của Ma La Tinh Khí Pháo nặng nề rơi vào trên Tinh Thiết Kiếm, Lăng Phong cảm giác được tâm thần tương liên Tinh Thiết Kiếm truyền đến một tiếng rung động kịch liệt, ý thức hải nổi lên ba đào chưa từng có, đầu óc ong ong một trận.

Hai tròng mắt Vi Tiểu sáng ngời, nhân cơ hội này, đánh ra một trảo,

- Người dám!

Hoa Vi Hà quát lên, Luân Già Kiếm mang theo rung động cường liệt chém mạnh ra, trầm thẳng tới Vi Tiểu. Một kích kia tựa như thuốc dẫn nổ, ầm ầm, song phương đối chiến ào ào xuất thủ, năng lượng cường liệt chấn động khắp nơi, làm cho không khí một trận điên cuồng vũ động.

- Ân? Sao nội tràng đại hội giao dịch lại náo nhiệt như vậy.

Trong một mảnh hỗn loạn, một thanh âm khàn khàn vang lên:

- Vũ Lực, Vũ Lượng thay Yêu tôn Diêm đại nhân tới!

Trên người hắn mặc một bộ áo bào ngắn, hình thức cùng với người tham gia hội nghị tựa hồ cũng tương tự. Trừ trên thân cùng với nửa người dưới buông thông, những bộ vị còn lại đều lỏa lồ ra bên ngoài. Nếu là người khác ăn mặc như vậy khó tránh khỏi bị nói là tục khí, không hiểu lễ tiết. Nhưng ở trên người hắn lại là một loại chất phác hồn nhiên, cùng với thiên địa hợp làm một thể kỳ diệu.

Kể vừa mới mở miệng chính là người này, phía sau hắn là một trung niên vóc người gầy gò, nhưng cao hơn hắn một chút, trang phục cũng kém hơn. Hắn trầm mặc, chỉ không ngừng đan ngón tay, ở đầu ngón tay của hắn có một cái tiểu phượng nhãn đang không ngừng xoay tròn, vận tốc quay lúc nhanh lúc chậm, rất là cổ quái, làm cho tâm thần người ta nhin không được bị chuyển động theo.

Lúc này, chiến đấu đang vô cùng kịch liệt, tuy đám người Lăng Phong có chú ý thấy người tới, nhưng bọn hắn vẫn không dừng tay được, bởi vì trong lúc nguy cấp ai cũng không muốn sơ hở liền phải nuốt hận.

Lão đầu Vũ Lực rất rõ ràng tình hình hiện trường, hắn nhíu mày, quay đầu nhìn trung niên Vũ Lượng ở đằng sau, gật đầu một cái!

Nhân thần Vũ Lực nhất thời chuyển hướng chỗ Lăng Phong, Hoa Vi Hà cùng với Vi Tiểu đang chiến đấu kịch liệt, hắn đột nhiên vung tay phải lên!

Thình thịch!

Một tiếng chấn hưởng, chỉ thấy một viên đá cỡ bàn tay người xuất hiện, bên ngoài viên đá tròn nhẵn đều một màu vàng nhạt.

Viên đá vàng nhạt này vừa xuất hiện, trong tay Vũ Lực nhất thời phun ra một đạo kim quang trụ thuận lợi rót vào đó. Trong sát na, viên đá lớn vọt lên mấy chục lần, khiến Vũ Lực đứng đằng sau tựa như một con kiến hôi!

Vũ Lượng tựa như không có bất kỳ biểu hiện gì. Mắt thấy viên đá phát sinh dị biến, hắn cúi đầu nhìn phượng nhãn trong tay, lập tức búng tay bắn ra.

Phong nhãn khéo léo vô cùng bắn ra chột lớn lên, khuếch tán thành phương viên mười trượng, va chạm với tảng đá màu vàng nhạt!

Độc Long!

Viên đá màu vàng nhạt nặng nề áp xuống chỗ song phương đang giao thủ, chớp mắt liền tới.

Nhất thời, chỉ thấy xung quanh tảng đá điên cuồng bắn ra năng lượng, mỗi đạo năng lượng cũng không phải bình dị bắn ra, mà là chuyển động theo một hình dạng đỉnh ốc vi diệu, phát ra khiêu âm sắc bén như muốn phá vỡ màng nhĩ của người nghe.

- Ân?

Lăng Phong cả kinh, vội vã nắm chặt tay của Hoa Vi Hà. Hên bên đầu ngón chân lại hư không liên tục bạo thổi. Phía bên kia, Vi Tiểu cũng là thần tình nghiêm nghị, mở rộng hai bàn tay, như con dơi lướt về phía sau.

Ngưng mắt nhìn về phía hai người Vụ Lực đứng cách đó không xa, trong lòng Lăng Phong nổi lên một cổ chấn động, hẳn rõ ràng cảm nhận được trong tảng đá trên không trung ẩn chứa năng lượng kinh khủng,

Cảm nhận đơn giản tựa hồ sơ với lúc Vi Tiểu cùng với Bằng Phiên Vân toàn thịnh còn muốn vượt hơn!

Tuy rằng đây là tập kết lực lượng của hai người, thế nhưng khó có được hai người nhất thể như vậy. Lực công kích hoàn toàn nhìn không ra bất kỳ phân chia nào. Một tia hiểu ra hiện lên trong đầu, Lăng Phong lập tức minh bạch là một nguyên trận Tinh Chương! Tất nhiên là nguyên trận Tinh Chương! Trừ phi là nguyên trận Tinh Chương, bằng không không có bất kỳ phương thức nào có thể khiến lực lượng hai người dung hợp như thiên y vô phùng được như thế!

Liên tưởng đến lời nói lúc bọn họ hiện thân, Lăng Phong thật sự minh bạch, đường đường là Yêu tộc một trong tam tộc nếu không có ít nguyên trận Tinh Chương cung cấp cho cường giả Linh Cấp sử dụng, thì ngược lại mới là chuyện kỳ quái.

Bất quá, nguyên trận Tinh Chương này tựa hồ đẳng cấp cũng quá cao một chút, có thể làm cho hai người liên thủ đạt tới mức độ như thế. E là dù không bằng đại viên mãn, cũng cách không xa!

Vi Tiểu khựng người lại nhìn về phía hai người Vụ Lực, trên mặt liền hiện lên một bộ dáng tươi cười:

- Nguyên lai là Vụ Thần Quân, thật sự là khách hiếm có, nếu có chỗ nào chậm trễ mong rằng đừng có trách móc.

Với bộ dáng muốn giao hảo như vậy của Vi Tiểu, thế mà Vụ Lực vẫn là một bộ dáng dấp nhìn trời, đối với mọi chuyện đều không có hứng thú. Ngược lại Vụ Lực còn nói qua loa vài câu, nhưng có vẻ cũng không hứng thú lắm.

Phản ứng lãnh đạm của bọn họ cũng không khiến Vi Tiểu chú ý, ngược lại càng thêm nhiệt tình. Tộc nổi danh tính nết khó có thể kết giao. Có thể được đối phương đáp lời cũng đã khiến Vi Tiểu mừng rỡ rồi.

Vi Tiểu nhìn tảng đá màu vàng nhạt vẫn huyền phù giữa không trung, lập tức hiểu rõ tâm ý của hai người này, biết bọn họ muốn ngăn cản mọi người chiến đấu. Vì vậy chỉ có thể thở dài thật sâu, hơn nữa trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh hãi.

Vẫn nghe nói dưới trưởng Yêu tôn Diêm La có hai vị đại tôn sứ, lực liên thủ thậm chí có thể đánh một trận với cường giả đại viên mãn, vốn nghĩ rằng những lời này chỉ là tin đồn nhảm, không ngờ lại đúng là sự thật!

Thở một hơi thật dài, Vi Tiểu chỉ có thể đem sát khí tràn ngập che giấu, nếu như hai đại tôn sứ quyết tâm muốn đình chỉ. Yêu tộc đột nhiên phá ra nhân vật như vậy, là có ý gì?

Đồng dạng, trong mắt Lăng Phong cũng có một chút nghi hoặc cùng kiêng kỵ, lúc này lực lượng song phương bằng nhau, bất kỳ một lực lượng nào gia nhập cũng có thể khiến cho bất bình hình thành.

Bên tai truyền đến tiếng của Hoa Vi Hà:

- Tiểu Phong, hai người này ở tại yêu tộc có địa vị cực cao. Chính là nhân vật lệ thuộc trực tiếp Yêu tôn Diêm La. Người vạn sự cẩn thận, nhiều năm như vậy yêu tộc rất ít khi xuất hiện tại đại hội giao dịch, không biết lần này bọn họ đến đây có lợi ích gì.

Vội nói ra lời này, Hoa Vi Hà đồng dạng ôm quyền cười nói:

- Nhị vị tôn sứ thật sự là khách quý. Lúc trước bản tộc đã phái sử giả tới Yêu Thú Sâm Lâm đưa thiệp mời, không ngờ thật có thể mời quý tộc, lại khiến hai vị tôn sứ đại giá quang lâm, thực sự là vinh hạnh.

533. Chương 490: Hoa Vi Hà Nhanh Trí.

Nghe được lời này, lại thêm vì đám người Vi Tiểu ngưng chiến khiến tất cả mọi người nhất tề cả kinh, đặc biệt là Ngao Châu! Hẳn nghĩ mãi không hiểu Yêu tộc tại Vô Tận Hoang Nguyên rất ít tham dự phân tranh

sao lại đến đây? Lẽ nào thực sự là nhận lời mời của Phượng Tộc? Đó có đồng nghĩa với Phượng Tộc cùng với Yêu tộc có liên hệ nào đó?

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu đã chấn động ong ong trong lòng Ngao Châu khiến sắc mặt hắn trở nên âm tình bất định.

Yêu tộc sở dĩ rất khó kết giao là vì có nguyên nhân sâu xa, nghe đồn trong Long Phượng Yêu tam tộc đều là ma thú từ từ tiến hóa thành, chỉ là Long Phượng lưỡng tộc tự cao về huyết mạch, nếu có người dám can đảm đề cập trước mặt, e là liền dẫn đến lưỡng tộc điên cuồng truy sát.

Thế nhưng Yêu tộc lại không hề e dè đối với lời nói này. Thậm chí hiện tại trong Yêu tộc cũng có không ít đại nhân vật là do yêu thú tu luyện mà thành!

Phàm là có thể vượt qua Hóa Linh Kiếp trở thành hình người, ma thú liền có thể được xưng là Yêu tộc.

Ma thú tu luyện thành hình người sẽ chọn một ít phối ngẫu, kể từ đó tự nhiên sẽ tạo thành đời sau!

Đối với xuất thân của mình, Yêu tộc không chút phật lòng. Không ít gia tộc vẫn còn thờ phụng bản thể nguyên thân của tổ tiên. Bởi vì thế bọn họ với nhân loại tồn tại một ít cừu hận!

Nguyên nhân rất đơn giản, nhân loại nếu muốn tấn chức, ắt không thể thiếu nhân tố lớn nhất là Tinh Chương! Mà hầu hết Tinh Chương lại cần phải dùng đến hạch tinh của ma thú, nhất là có một số thể lực lớn, nếu có nữ tử vô pháp cảm ngộ thiên địa tự nhiên, để hình thành tinh kỹ của mình, như vậy phương pháp đơn giản nhất là đạt được một quả tinh kỹ Tinh Chương.

Tinh kỹ Tinh Chương này từ đâu mà có?

Tự nhiên là từ Linh Cấp hạch tinh!

Đây là lời nói khách khí của hắn, tự nhiên sẽ không có ai cho là thật.

Sau đó, Huyền Nguyên chậm rãi đi theo phía sau hai người Vũ Lực tìm cách tiếp cận, mà trong ánh mắt hai người Vũ Lực nhìn về phía Hoa Vi Hà mang theo vài phần áy náy. Bọn họ hơi vung tay lên, chỉ thấy cự thạch này giờ vẫn bất động như bị luộc lên, bắt đầu điên cuồng rung động.

Một cỗ sát khí như cương tráp hùng hậu chảy qua. Rồi lập tức bị đóng băng cực nhanh, có thể khiến người ta hô hấp cảm thấy trầm trọng vô cùng, tựa như uống từng gáo nước sắt vào bụng, khó chịu vô cùng.

Huyền Nguyên âm thầm gật đầu với Vi Tiểu, Vi Tiểu lại cười âm hiểm, khí tức quanh thân nhất thời tăng vọt, mơ hồ như một con độc xà phệ không, cuồn cuộn về phía Lăng Phong.

Trong lúc nguy cấp, ý thức hải của Hoa Vi Hà vận chuyển vượt qua tốc độ bình thường, trong chớp mắt liền có nghìn vạn ý niệm hiện lên trong đầu. Tức khắc, nàng nghĩ đến điều gì đó, miễn cưỡng bảo trì sự lãnh tĩnh, rất nhanh nói:

- Vũ Lực tôn sư hình như còn chưa biết, lúc này Thuật Luyện Sư số một tại Vô Tận Hoang Nguyên cũng không phải là Huyền Nguyên Tông chủ!

Nhìn thấy Hoa Vi Hà mở miệng muốn nói chuyện, Vi Tiểu đã cảm thấy không ổn, Huyết Bức phát ra một đạo huyết quang, tựa như một con cự mãng thôn thiên lao thẳng tới Hoa Vi Hà.

- Lão nhi, ngươi dám!

Lăng Phong gào to, thân hình tăng vọt, nhìn qua tựa như từ thân hình bình thường trở thành một cự nhân chống trời, nhưng thực ra thân hình của hắn không có biến hóa quá lớn, biến hóa vụn vặt chỉ là khí thể mà thôi.

Nhưng chính là phần khí thể này, khiến cho thị giác của người ta thực sự cuồng biến.

Tinh Thiết Kiếm kiếm làm đao thể, hung hăng bay lên cao, một đạo kiếm khí tựa như muốn rạch ngang bầu trời chém thẳng về phía Huyết Bức quái. Hoa Vi Hà cũng không hề chậm trễ, Cự Linh Thiên Phượng phía sau kêu lên một tiếng, kéo theo hỏa mạng như Thiên Đạo Lưu Tinh bạo xạ, nổ một cái phát ra âm thanh làm đầu óc kẻ khác choáng váng.

Động tác của bọn họ rất nhanh, nhưng có thứ còn nhanh hơn chính là cự thạch vẫn huyền đình bất động, Vũ Lượng bám tay liên tục đánh động, bên ngoài cự thạch truyền ra tiếng gõ ” boong boong”. Nhất thời, trong tiếng rít, cự thạch cuồng nhiên lao tới, tựa như một con thuyền lướt nhẹ trên mặt nước, bỏ ra một đạo khí lãng ầm ầm hướng tới Vi Tiểu!

Hự!

Tựa như cự xử giả trúng, một trận âm thanh vỡ vụn phát ra, cây Huyết Bức quả này vốn là vì một chiêu nghiêm trọng của Bàn Phiến Vân mà trở nên nứt mẻ không chịu nổi, nào chịu được Vũ thị huynh đệ ”sùng ái” như vậy?

Ngao, thê thảm rống một tiếng, một con huyết sắc Bức Linh to lớn như ba bốn người trưởng thành giang rộng hai cánh, mỗi mảng da trên người đều hiện lên bốn năm vết loang lỗ thật sâu, thê thảm vô cùng.

Thanh linh khí đặc lực này cũng là thanh vũ khí chế dịch đã theo Vi Tiểu nhiều năm, từ lâu cùng tâm thần hần liên thông cực chặt. Một khi bị hủy, tựa như một thanh búa tạ trực tiếp oanh kích lên trái tim của hần, khiến cho hần hung hăng kêu thảm một tiếng, tựa như yết hầu thoáng cái bị hõm xuống, toàn bộ khí thể đều xảy ra phân chia với ngoại giới, không thể hô hấp!

Oa, trong miệng Vi Tiểu phun ra một ngụm máu đỏ tươi, sắc mặt thoáng cái trở nên tối đen, cả người trong sát na tựa như già đi mười tuổi!

- Sư tôn!

Hồng Lăng thấy tình thế không ổn vội vã phi thân đỡ lấy Vi Tiểu kinh hoàng hô:

- Sư tôn ngài thế nào?

Nàng giận dữ nhìn huynh đệ Vũ Lực:

- Hai tên hỗn đản các ngươi!

- Hồng Lăng! Dừng tay!

Vi Tiểu suy yếu giữ lấy nàng, trong miện ho ra một ngụm máu đen, cười thảm nói:

- Hai vị tôn sư tu vi quả nhiên mạnh mẽ, bội phục, bội phục!

Ngữ khí của hần lạnh nhạt, ẩn chứa sự phẫn nộ không nói nên lời, cũng không tỏ vẻ che giấu bất kỳ cái gì.

Vũ Lực nhú mày, mang theo một tia áy náy nói:

- Vi tiên sinh xin lỗi, huynh đệ của ta vẫn còn có chuyện quan trọng muốn hỏi thánh nữ điện hạ, vì vậy có bất kỳ thù hận gì xin các người tạm để ngày sau giải quyết!

Trong miệng tuy nói áy náy, nhưng thực ra ai nấy đều thấy Vũ Lực tuyệt không có nửa phần thật tình xin lỗi! Đồng thời đối với biểu tình thù hận của Vi Tiểu tỏ ra mặc kệ, cái loại mặc kệ này tựa như đối phương chỉ là một loài bò sát, căn bản không đáng bận tâm.

Không rõ tại sao, biết rõ hần tỏ ra mặc kệ đối với cường giả như Vi Tiểu là một chuyện không thể nào. Nhưng lúc này, hai người Vũ Lực lại gây cho gây cho cảm giác tự nhiên đã như vậy rồi!

Vũ Lực quay đầu nhìn Hoa Vi Hà, hòa hoãn nói:

- Thánh nữ điện hạ, vừa rồi người nói còn có Thuật Luyện Sư cao tay hơn, không biết có thể nói rõ cho Vũ mỗ được không?

Hoa Vi Hà thẩm thử phào một hơi, lúc nhìn thấy Vi Tiểu bị thương nặng, nàng cũng cảm thấy tâm thần thư sướng, hận không thể cùng Lăng Phong liên thủ tiến tới bồi thêm cho hần vài phát lấy mạng!

Bất quá nàng cũng biết lúc này không phải cơ hội tốt để ra tay. Hoa Vi Hà nhìn ra được không biết vì sao mà huynh đệ Vũ Lực có vẻ rất là nóng, nhưng thấy bọn họ không thể kiên trì thêm được nữa, nên tận lực thỏa mãn họ.

- Lời ta nói chắc hẳn Huyền Nguyên Tông chủ cũng biết rất rõ.

Hoa Vi Hà lẳng lẳng nhìn Huyền Nguyên, nói ra từng chữ:

- Trước đây không lâu, Huyền Nguyên Tông chủ vu oan cho Sang Tông sao chép luyện phương của bọn họ, cuối cùng sự thực chứng minh Huyền Nguyên Tông chủ ở tại phương diện Tinh Chương thua kém không chỉ một bậc! Nếu không tin, hai vị có thể hỏi Huyền Nguyên Tông chủ một phen!

- Sao?

Thần tình Vũ Lực hơi sững sờ, hiển nhiên hoàn toàn không hề biết chuyện này, bất quá hẳn cũng không cần mở miệng hỏi, chỉ cần từ sắc mặt khó coi của Huyền Nguyên liền đã phân biệt được lời nói của Hoa Vi Hà tuyệt đối là thật!

Hoa Vi Hà cười cười, dùng ánh mắt ra hiệu với Lăng Phong, thầm truyền âm qua nói:

- Tiểu Phong, người nắm chặt cơ hội tốt này, không biết hai người Vũ Lực tới đây vì nguyên nhân gì, nhưng chắc hẳn không thoát khỏi liên quan với Cự Linh. Người gây thù quá nhiều, nếu có thể nắm được cơ hội cùng Yêu tộc hợp tác, hẳn sẽ có trợ giúp lớn!

Lăng Phong gật đầu, hẳn hiểu dụng ý của Hoa Vi Hà, kẻ có thể tuy luyện cho tới giờ đều không có ai ngu dốt, từ một loạt biểu hiện của huynh đệ Vũ Lực từ lúc xuất hiện đến nay mà em, bọn họ rõ ràng là cực kỳ nể trọng đối với Thuật Luyện Sư.

Chính vì thế, Huyền Nguyên mới chịu cầu bọn họ xuất thủ với mình! Nếu thật sự dễ hẳn làm được, e là việc hôm nay đúng là một chuyện đau đầu nhất cho Vi Tiểu, hơn nữa thực lực kinh khủng của huynh đệ Vũ Lực sau khi liên thủ, e là khó có được.

May là, phản ứng của Hoa Vi Hà đủ nhanh, đúng lúc đó kêu một tiếng, khiến cho hai người Vũ Lực dừng tay, đồng thời nhất cử xuất thủ kinh sợ Vi Tiểu, khiến hẳn thụ thương ngoài ý muốn.

Bất quá huynh đệ Vũ Lực vừa nghe đến Thuật Luyện Sư liền lập tức trở mặt, thứ nhất cho thấy bọn họ cũng thập phần có niềm tin đối với Huyền Nguyên, mặt khác còn cho thấy việc bọn họ cần đang gặp khó khăn vô cùng, ngay cả Thuật Luyện Sư cấp Linh Tôn cũng có thể gặp thất bại!

Trong đầu thoáng hiện qua một loạt ý niệm phức tạp này, nhưng nét mặt của Lăng Phong không có nửa phần phức tạp, mà là cười tiêu sái:

- Lăng mỗ chính là tông chủ của Sang Tông.

Nghe vậy, Vũ Lực không khỏi sững sờ, lần thứ hai tỉ mỉ quan sát Lăng Phong, hiện lên đầu tiên trong mắt hẳn là tu vi cùng niên kỷ của Lăng Phong. Trẻ tuổi như vậy mà đã là cường giả cấp Linh Tôn không khỏi khiến hẳn cả kinh, quan trọng là từ biểu hiện trong lúc chiến đấu với Vi Tiểu của Lăng Phong có thể thấy ngoài lực lượng, rõ ràng siêu việt Linh Tôn tầm thường càng làm cho nội tâm của hẳn chấn động.

Thiên phú như vậy, e là tìm khắp Yêu tộc cũng không thấy a!

Vũ Lực trực tiếp xuất thủ ngăn cản trận chiến giữa Vi Tiểu cùng với Lăng Phong, cũng không phải vì có tâm tư đặc biệt, chẳng qua vì bọn họ nhìn ra bên này tu vi cực mạnh, rõ ràng là nơi đầu lĩnh hỗn chiến, chỉ riêng việc bắt họ ngừng tay đã là chuyện không dễ dàng.

Lại không ngờ đánh bậy bạ thì tìm đúng chỗ!

- Xin chào Lăng tông chủ!

Nhẹ nhàng gật đầu, rồi không chút giận dữ nhìn Huyền Nguyên, ngay sau đó Vũ Lực lộ ra một tia nghi hoặc:

- Quý ngay sau đó vượt qua Huyền Nguyên Tông về kỹ nghệ luyện chương? Thứ cho ta mạo muội, không biết có thể mời vị Thuật Luyện Sư này cho ta thấy được không?

Vũ Lực tự nhiên là hiểu được mới vừa rồi Huyền Nguyên đã đem mình làm đao phủ! Cái này cũng đủ khiến hẳn phẫn nộ, nếu mình thực sự theo lời mà giết Lăng Phong, chẳng phải là tạo thành trở ngại lớn lao đối với chuyện cần làm hôm nay sao?

Nếu không vì còn có chuyện cần nhờ Huyền Nguyên, hẳn gần như muốn lập tức nổi bão! Dù là như thế, khẩu khí của hắn cũng không được tốt lắm.

Nói chuyện không chút khách khí như vậy, nếu không phải là nhân sĩ có quyền lực của Yêu tộc, e là Huyền Nguyên liền lập tức biến sắc mà quay đầu đi.

Nhưng bởi vì là tôn sư, Huyền Nguyên chỉ có thể chịu đựng! Sắc mặt nhẵn nhụi cực kỳ khó coi!

Tuy rằng Thuật Luyện Sư cực kỳ được tôn sùng, nhận đủ sự kính trọng, nhưng cái này cũng chỉ là dưới điều kiện bình thường. Nếu thời khắc có chút đặc biệt, sự tôn sùng này liền có chút không được cân nhắc, nhất là những người này còn nắm giữ lực lượng vượt xa người bình thường. Thì càng cực kỳ muốn chết.

Định luật này đã được nghiệm chứng hoàn mỹ trên người Bằng Phiên Vân, rõ ràng hắn có chuyện phải cầu Huyền Nguyên Tông, nhưng đến trong tay hắn lại chuyển thành Huyền Nguyên Tông nhẵn nhụi, đưa lên Tinh Chương cho hắn.

Yêu tộc cũng đồng dạng như vậy!

Huyền Nguyên tịnh không chút nghi ngờ, nếu mình thực sự mặc kệ không nói, e là hai người Vưu Lực sẽ không chút do dự xuất thủ bắt giữ mình, mang mình tới Yêu Thú Sâm Lâm!

Hắn cũng không nguyện làm trò mất hết mặt mũi trước thiên hạ tông phái, vì vậy, Huyền Nguyên chỉ có thể đứng nhìn.

Lăng Phong ngẩng đầu, bình thản nói:

- Bốn tông xác thực nắm giữ kỹ nghệ luyện chương vượt xa Huyền Nguyên Tông, điểm này rất nhiều tông phái tại đồ tràng lúc đó có thể làm chứng. Bất quá...

- Bất quá cái gì?

Vưu Lực vội la lên, hắn tâm tư tinh tế, đợi đến khi nói chuyện cùng với Lăng Phong, liền lén nhìn biểu tình của người xung quanh, từ đó càng thêm tin tưởng lời Lăng Phong nói là thực.

- Bất quá những luyện phương Tinh Chương này của bốn tông đều xuất từ tay gia sư.

Nói dối nhiều thành quen, nhưng thực ra lời của Lăng Phong cũng không tính là hoang đường, dù sao một thân tri thức của hắn đều là truyền thừa từ Sang Sư, song phương tuy không có danh nghĩa sư đồ, nhưng thực sự đã là sư đồ!

Trừ Hoa Vi Hà là người tương đối thân cận, những người còn lại đều là lần đầu tiên biết Lăng Phong còn có một vị sư tôn. Nhất thời, những kẻ đối nghịch với hắn đều chấn động mãnh liệt trong lòng.

Đồ đệ đã đáng sợ như thế, thì sư tôn còn thể nào nữa?

- A, không biết lệnh sư ở đâu? Có thể mời ngài xuất hiện không?

Lắc đầu, Lăng Phong tiếc nuối nói:

- Gia sư thích vân du tứ phương, lúc này ta cũng không biết người đang ở nơi nào?

Vưu Lực nhất thời biến sắc!

Cự xử đánh qua có hiệu quả như nhau.

- Gia sư tuy rằng hành tung bất định, thế nhưng Hải sư huynh đã kế thừa được ngài. Nếu tôn sư có việc cần phải dùng đến Thuật Luyện Sư, Hải sư huynh hẳn có thể đảm nhiệm được.

Đợi đến khi nhìn thấy Vưu Lực nhất thời biến sắc, Lăng Phong cũng biết tâm tình đối phương đã bị triệt để khơi dậy, không cần phải đùa cợt thêm nữa, miễn cho khiến đối phương phát tác.

- A!

Vưu Lực lộ ra một tia vui mừng, nói:

- Vậy đành mời Lăng tông chủ dẫn kiến vị đại sư này!

Lúc nhìn thấy Vưu Lực xưa nay đối với Thuật Luyện Sư mà Yêu tộc cực kỳ phần hận lại mở miệng nói "Đại sư". Mọi người chỉ cảm thấy khiếp sợ nói không nên lời, đến tột cùng Yêu tộc đã gặp khó khăn gì, mà phải ăn nói khép nép như vậy?

Phải biết rằng ma thú cũng không có Cự Linh, chỉ có khi tấn chức Linh Giả, luyện thành nhân thể, mới có thể đem bản tôn thu vào ý thức hải, từ đó luyện hóa trở thành một tồn tại giống như Cự Linh.

Tự nhiên cũng rất ít khi có chuyện Cự Linh bị hao tổn, mà bọn họ nếu vô pháp thăng cấp cũng sẽ ít dùng đến tinh kỹ Tinh Chương, tựa như có khuynh hướng tu luyện tự nhiên.

Điều này cũng làm cho đại đa số người của Yêu tộc chính thống tấn chức đều mang một loại khí tức tự nhiên.

Hai người Vưu Lực cũng đồng dạng như thế, tương truyền bọn họ chính là nhờ tiến hóa mà thành, chẳng qua bản thể đến tột cùng là gì thì không ai biết mà thôi. Trang phục của bọn họ cũng phản ánh khá rõ việc Yêu tộc học tập tính của tự nhiên, không có quá nhiều trói buộc, y phục đều là đơn giản và thuần phác vô cùng.

Những ma thú sau khi tấn chức Linh Giả đều có địa vị được tôn sùng, được xưng là Yêu, dù sao bản thân có được nhân thể cũng đã đại biểu cho thực lực cường đại nên nhận được tôn sùng là chuyện bình thường.

Nguyên yêu nếu cùng nhân loại hoặc chủng tộc khác kết hợp sinh ra đời sau, ở trong yêu tộc chiếm chủ yếu, nhân số cũng là đông đảo nhất.

Những người này tiếp thu huyết mạch của tiền bối, thiên phú so với người bình thường càng thêm vượt qua không ít, hơn nữa trên mặt Tiên Thiên liền đã có Cự Linh của bản thân!

534. Chương 491: Đánh Vỡ Mồm.

Bởi vì sự tồn tại của họ, Yêu tộc mới có thái độ phức tạp như vậy đối với Thuật Luyện Sư, vừa thống hận họ đối xử độc ác với chủng tộc của mình, lại vừa không thể thật sự rời khỏi họ.

Dần dần, Yêu trong bộ tộc cũng có chút luật bất thành văn, đó chính là dưới Linh Giả, dù là Thánh Vực đỉnh phong cũng không được thừa nhận.

Tự nhiên những điều này cũng không phải là tuyệt đối.

Trong lòng Hoa Vi Hà đã nổi lên nghi hoặc nhàn nhạt: Trong tay Thuật Luyện Sư cơ bản chỉ có Tinh Chương đáng nói, đơn giản chính là để giúp tu vi tăng tiến cùng với chữa trị Cự Linh thương tổn mà thôi!

Từ biểu hiện vội vàng của hai người Vưu Lực, bọn họ rõ ràng là vì cái sau mà đến. Nhất là mới vừa rồi Vưu Lực nói chuyện cùng với Huyền Nguyên đã lấy ra một kiện tài liệu làm cho Hoa Vi Hà kinh hãi, tuy rằng chưa được nhìn kỹ, nhưng đó rõ ràng là một quả hạch tinh cấp Linh Tôn đã bị loại bỏ linh hồn khí tức!

Đợi đến khi phát hiện một màn này, Hoa Vi Hà đã âm thầm truyền âm nói cho Lăng Phong.

Lăng Phong đồng dạng hung hăng chấn động! Mặc kệ là quả hạch tinh này do Yêu tộc tru diệt chủng tộc kẻ phản bội mà đoạt được, hay là giết chết cường giả nhân loại đoạt được, có thể đem linh hồn khí tức trong đó loại bỏ hết cũng không dễ dàng!

Nỗ lực như vậy hẳn phải có việc rất cần thiết!

Mang theo ý niệm hỗn loạn này trong đầu, Lăng Phong nhìn về phía đằng sau, kính ý nói:

- Hải sư huynh, hai vị tôn sư hình như có truyện quan trọng muốn trao đổi.

Một tiếng này nhất thời đem ánh mắt của mọi người đều hấp dẫn qua, đợi đến khi thấy Hải Tư Lam thản nhiên bước tới thì ngây hết ra!

Một mảng biểu tình ngây đại cực lớn!

Khụ, có đùa không vậy? Vị Thuật Luyện Sư này thực lực cao nhất cũng chỉ là ngụy Linh Cấp đi?

Hắn chính là vị siêu cấp Thuật Luyện Sư đứng ở đằng sau Sang Tông sao?

Trong tai nghe được một mảng âm thanh hít thở sâu, Hoa Vi Hà càng vì trò đùa kia mà vui vẻ. Nhớ đến tình hình lần đầu mình mới gặp Hải Tư Lam, nàng thầm cười trộm một trận tên hỗn đản Tiểu Phong này.

Lúc đó chỉ mãi vui vẻ hàn huyên sau bao năm ly biệt, không có để ý dò hỏi Tiểu Phong, vị Hải Tư Lam tiên sinh này thực sự là siêu cấp Thuật Luyện Sư sao?

Nàng lại miễn cưỡng khắc chế tâm tình, nét mặt lộ ra một chút do dự. Bởi vì nàng rất rõ ràng nếu Lăng Phong đem một việc ẩn giấu kỹ như vậy, thì tất nhiên có lý do của hắn, bản thân không nên dò hỏi mới phải.

Mặc dù nàng biết, nếu mình dò hỏi, Lăng Phong nhất định sẽ không chút nào mà trả lời, Hoa Vi Hà sao chịu khiến hắn gặp rắc rối?

Lúc một nữ nhân đặc biệt có chút quan tâm, thì tựa như mọi thứ của mình đều chẳng trọng yếu bằng.

- Sư đệ.

Hải Tư Lam phiêu nhiên tiến lên, chỉ có nhìn Lăng Phong hơi chấp tay, biểu tình tựa như không hề thấy vẻ xem thường của hai người Vũ Lực!

Đây là diễn xuất mà lúc trước hắn cùng Lăng Phong thương lượng.

Trong suy nghĩ của Lăng Phong, ngày sau Sang Tông hắn sẽ bị rất nhiều Thuật Luyện Sư mượn bản thân để nổi lên tại Vô Tận Hoang Nguyên, phương diện này sẽ để cho Du Thiên Trì có kinh nghiệm phong phú đến xử lý.

Về phần còn lại, cũng là điều khiến Lăng Phong lo lắng nhất.

Đó chính là việc giống như hôm nay! Nếu như gặp chuyện cần Thuật Luyện Sư cực cao thâm mới có thể ứng đối, thì Lăng Phong phải tự mình xuất thủ. Mà hắn tự nhiên không thể bại lộ thân phận, lúc này liền cần dùng đến Hải Tư Lam làm lá chắn.

Thế nhưng Hải Tư Lam giống như lá chắn cũng sẽ mang đến vấn đề khác, thí dụ như hôm nay, hạng người như Vũ Lực có thể tu luyện tới trình độ như vậy, hiển nhiên cũng không phải người ngu ngốc. Chỉ cần bọn họ dò hỏi sâu, liền lập tức phát hiện Hải Tư Lam hữu danh vô thực, từ đó rất có thể sẽ làm lộ ra bí mật lớn nhất của mình!

Vì vậy, Lăng Phong cố ý chiếu cố Hải Tư Lam. Ngày sau khi đối mặt với cường giả chân chính, nhất định nắm vững ít nói lời thừa. Tình nguyện giả vờ ngạo mạn cũng không thể nhiều lời để người ta nắm bắt sơ hở.

Hải Tư Lam càng ngày càng triệt để nắm vững phương châm đó, thu xếp chuyện lớn ngày càng trôi chảy.

Đồng dạng, tuy rằng đối mặt với cường giả chỉ cần nắm ngón tay cũng có thể khiến mình hơi phi yên diệt như Vũ Lực, Hải Tư Lam vẫn duy trì vẻ lãnh ngạo, không nói một lời!

Vù!

Thân hình Vũ Lực chợt động, một đạo bão táp như ba đào kéo tới, mục tiêu chính là Hải Tư Lam.

Nhân thân Lăng Phong khẽ động, đủ để thanh quang nổ tung. Bàn chân nặng nề dừng lại trong hư không, huyền đình xuất hiện trước mặt hắn, hữu chưởng bỗng đánh ra một đường cong huyền diệu.

Tỏa Tái Quyền!

Dựa vào xích luyện cương khí, Lăng Phong thi triển Tỏa Tái Quyền uy lực đã vượt xa tưởng tượng của người bình thường. Một quyền đánh ra như mấy nghìn đạo bão táp đánh tới Vũ Lực!

Vũ Lực thể tới như mũi tên, lùi như thủy triều, thân ảnh bạo xạ ra, nhanh chóng quay ngược trở về, mạnh hư quyền một kích, đột nhiên phát ra kim sắc quang mang đem toàn bộ cương khí quyền kinh của Lăng Phong bao phủ trong đó.

Ầm một tiếng!

Chỉ thấy trên mặt đất trống rỗng hiện ra một hố sau nửa trượng, bên trong có vô số kim quang phát ra!

- Vưu tôn sứ, đây là ý gì?

Nhân thần của Lăng Phong lạnh lẽo, chậm rãi quát lên.

Nhìn Lăng Phong thật sâu, trong mắt Vưu Lực khó nén vẻ kinh ngạc, khàn khàn nói:

- Lăng tông chủ quả là tuổi trẻ tài cao.

Sau một câu này, hần lập tức nói:

- Bất quá, quý sư huynh tựa hồ tu vi chỉ là ngụy Linh Cấp đi? Như vậy sao có thể vượt qua được Huyền Nguyên Tông chủ?

Huyền Nguyên vừa nghe lời này, lập tức tinh thần rung lên, cười lạnh nói:

- Thuật luyện một đường, bác đại tinh thâm, trừ phi có tu vi tuyệt cao mới có thể đạt tới đỉnh phong, nếu chỉ là ngụy Linh Cấp liền có năng lực như thế, thì hắc hắc!

Âm u cười lạnh hai tiếng hắc hắc, trong mắt Huyền Nguyên tràn ngập vẻ âm hiểm.

- Vô Tẩn Hoang Nguyên này ngoa hồ tàng long, trong đó đến tột cùng có bao nhiêu điều huyền bí, hạng người ếch ngồi đáy giếng như ngươi sao có thể nhìn thấy? Chỉ nhìn Tinh Chương mà Sang Tông ta nắm trong tay, mỗi cái đều không phải là đứng đầu Vô Tẩn Hoang Nguyên sao? Lại có tông phái nhà ai có thể xuất ra Tinh Chương bậc này? A, e là có một số tông phái cũng chỉ có làm chuyện trộm cắp, mới có thể miễn cưỡng có chúng đi?

Tào Kế Suất phát huy đầy đủ ưu thế miệng lưỡi bén nhọn, một lời này nói ra khiến sắc mặt Huyền Nguyên liên tục phát xanh. Quyền đầu nắm chặt, phát ra âm thanh như băng đạn, cái gọi là "đánh người không đánh vào mặt" thế mà thẳng nhai này nhiều lần vả lên mặt hần!

Ở trú địa của Sang Tông chịu nhục lần trước là tâm bệnh lớn nhất của Huyền Nguyên, hôm nay lại bị Tào Kế Suất nhiều lần đem ra khiêu khích, sao có thể không khiến hần giận dữ ngút trời cho được?

Vưu Lực chậm rãi khoát khoát tay, giảng hòa nói:

- Lăng tông chủ, ta cũng biết Tinh Chương của quý tông thần kỳ, nhưng...

Hần nhìn Hải Tư Lam đầy ý vị, rồi khẽ khom người, thở dài.

Biểu tình của Lăng Phong cũng hòa hoãn vài phần, trả lời:

- Tuy rằng Hải sư huynh hiện tại chưa có đạt tới Linh Giả, nhưng chẵn qua là vì Gia sư đặc biệt chiếu cố nên trên phương diện tu luyện mới có chút đặc biệt mà thôi. Về phương diện luyện chương, kỹ nghệ cùng với tri thức của gia sư đều đã truyền hết cho Hải sư huynh rồi! Bất kỳ tình huống nào, Hải sư huynh cũng có thể ứng phó được.

Vưu Lực hơi động dung, hần hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Lăng Phong, nếu đối phương có thể áp chế Huyền Nguyên trên phương diện luyện chương, như vậy tất có chỗ thần kỳ. Mặc dù có hoài nghi đối với Hải Tư Lam, nhưng lùi một bước mà nói, nếu đối phương thực sự nắm giữ rất nhiều tri thức liên quan tới Tinh Chương. Như vậy đối với chuyện lần này của hai người có trợ giúp cực lớn.

535. Chương 492: Đáp Ứng Đến Yêu Tộc.

Hần vội vã khách khí nói:

- Vậy xin mời Hải tiên sinh tới Yêu tộc của ta được chứ?

- Chậm đã.

Lăng Phong mở miệng nói, hần hơi khoát tay, hòa khí nói:

- Hai vị tôn sứ mời sư huynh của ta tới là có chuyện gì, xin nói rõ ràng được chứ? Nếu như không rõ, e là cũng khó đáp ứng được.

- Đây là tự nhiên.

Đối mặt với lời nói không chút khách khí của Lăng Phong, biểu tình của Vũ Lực chẳng những không có tức giận, ngược lại còn tỏ vẻ hiểu ra nói:

- Ta có chút thất lễ, chuyện này cũng không phải bí mật gì, đơn giản ở đây nói cho các vị biết.

Thấy hắn nói chuyện ngay thẳng như vậy, Lăng Phong đảo mắt nhìn Hoa Vi Hà, cả hai đều khó nén nổi vẻ kinh ngạc. Trước kia cho rằng hai người Vũ Lực trăm phương nghìn kế tìm kiếm Thuật Luyện Sư cường đại, mưu đồ nhất định là một chuyện lớn bí ẩn, nhưng không ngờ là phán đoán hoàn toàn sai.

- Mới vừa rồi ta cũng có nói qua Yêu tôn đại nhân vì thân có chuyện nên không thể tự mình tới tham gia đại hội tôn môn giao dịch.

Nghe được lời ấy, không ít người trong lòng đều là chấn động. Mặc kệ là ai đều rõ ràng thủ lĩnh của tam đại thế lực đứng đầu tuyệt đối tuyệt đối không thể tới tham dự đại hội. Duy nhất một lần tụ tập là vào cuộc chiến tranh giành vị trí chủ sự nhiều năm trước, nhưng thật ra lần đó Diêm La, phân chia, Phượng Ly Thiên tề tụ thì Diêm La cùng với Âu Mỗ Long liên thủ khiến Phượng Tộc phải nhịn đau nhượng ra lợi ích lớn.

Từ đó về sau, thủ lĩnh tam tộc đã không còn đồng thời xuất hiện trong đại hội giao dịch nữa!

Nhất là Yêu tộc, thậm chí ngay cả tộc nhân tầm thường cũng rất ít khi xuất hiện, chỉ định kỳ ủy thác một nhà làm chủ sự đại hội giao dịch, sau đó ngồi thu lợi thôi.

Có người đã từng cười nói, nếu như một ngày trên đại hội giao dịch xuất hiện đại viên mãn cường giả, như vậy đại biểu cho một vòng loạn cục sắp bắt đầu.

Ba người Diêm La không xuất hiện chính là chuyện bình thường, ngược lại họ xuất hiện mới là chuyện cực kỳ khác thường. Vì vậy, hôm nay Vũ Lực trình trọng nói Yêu tộc có chuyện quan trọng không thể đến đây, lại khiến người ta nghi hoặc không thôi.

Không để ý tới những tiếng bàn luận của mọi người, Vũ Lực chậm rãi nói:

- Chuyện quan trọng đó là Yêu tôn đại nhân đã thu nhận một đồ đệ bảo bối.

Khi nói đến mấy từ ” đồ đệ bảo bối”, trên mặt hắn toát ra vẻ khi thì ảm áp, khi thì nhúc nhích, tựa như trường bối thấy văn bối nghịch ngợm thì đặc biệt yêu thương khiến mọi người càng trở nên khó hiểu.

Đồ đệ bảo bối?

Hoa Vi Hà chấp tay nói:

- Không biết là hậu bối Yêu tộc nào lại có phúc khí như vậy có thể được Yêu tôn đại nhân ưu ái, tiếc là ta không biết nếu không đã sớm chuẩn bị một phần hạ lễ.

”Hạ lễ” là giả, chân chính khiến Hoa Vi Hà quan tâm là đồ đệ này sẽ dẫn đến phản ứng dây chuyền, ngày sau trong Yêu tộc có thể sẽ có biến đổi lớn.

Nghe đồn Diêm La tuy rằng hùng tài đại lược, nhưng lại là người tính tình cổ quái dễ thay đổi, tuyệt không như Phượng Ly Thiên tương đối bất cần đời cùng với Âu Mỗ Long có ý niệm đối với quyền lực rất nặng. Chẳng bao giờ nghe nói qua hắn thu nhận đệ tử, bây giờ đột phát nhả hùm, tự nhiên không thể không khiến người ta quan tâm.

- Nhà đầu này cũng không phải là người của Yêu tộc.

Vũ Lực lắc đầu, toát ra một phần khổ não.

- Nàng là nhân tộc.

Nhân tộc?

Tất cả mọi người đều là cả kinh, Yêu tôn thu đồ đệ đủ để cho bọn họ kinh ngạc, lúc này nghe nói hẳn lại thu một nhân tộc! Vậy càng giống như trên bảo thạch hiếm thế có khắc thêm hoa văn kỳ dị.

- Chuyện chúng ta sở cầu cũng liên quan tới tiểu nha đầu này.

Vưu Lực phát ra lo lắng nói không nên lời:

- Từ khi đi tới Yêu tộc, Yêu tôn đại nhân liền có khuynh hướng đem toàn lực phụ trợ nàng tu luyện, cho nàng điều kiện tu luyện tốt nhất! Nhưng...

Môi hơi rung động, mang theo một vẻ u sầu khó hiểu, Vưu Lực tiếp tục nói:

- Cũng không biết là vì lý do gì, trước đó vài ngày nàng liền bị hôn mê, cả người nóng hổi! Yêu tôn đại nhân dùng tất cả các biện pháp, triệu hoán sư cùng với được sư đều kiểm tra không ra kết quả, sau mới biết rất có thể trên phương diện Cự Linh xuất hiện vấn đề.

Lăng Phong đã hiểu, bọn họ đến đây tìm kiếm Thuật Luyện Sư đến tột cùng là vì chuyện gì, Yêu tộc thống hận Thuật Luyện Sư, nên bản thân cũng không có nhiều Thuật Luyện Sư, do vậy đường đường đồ đệ của Yêu tôn thụ thương còn phải ngừng lại không ít thời gian mới có thể phân biệt chuẩn xác ra được.

Bất quá, bọn họ hành sự cũng rất thẳng thắn, một khi biết rõ là Cự Linh tổn hại liền lập tức đến đây tìm kiếm Thuật Luyện Sư tốt nhất. Lăng Phong có chút hoài nghi. Đừng xem Vưu Lực vì mời Huyền Nguyên mà xuất ra hạch tinh cấp Linh Tôn, nếu là Huyền Nguyên không đáp ứng tới Yêu tộc trị liệu, thì e là bọn họ lập tức xuất thủ mạnh mẽ bắt người!

Từ vẻ yêu thương đối với nha đầu kia khi hẳn nói chuyện, loại chuyện này tuyệt đối có khả năng xảy ra.

- Như vậy, Hải tiên sinh có thể đi một chuyến được không?

Vưu Lực chờ mong nhìn Hải Tư Lam.

Hải Tư Lam tự nhiên là một bộ dáng phong khinh vân đạm, trời sập cũng không sợ hãi, Lăng Phong vừa rồi cũng quan sát được, dù không bị ép buộc, thì vô luận là xuất phát vì mục đích gì, mình cũng phải đi một chuyến này!

Bằng không một khi để cho Huyền Nguyên thi ân với Yêu tộc, từ biểu hiện của hẳn với Sáng Tông vừa rồi e là lập tức sẽ dẫn đến một đại địch khác, bởi vì cảm ơn mà điên cuồng.

Phen trị liệu này, bản thân không chỉ muốn tham gia, hơn nữa nhất định phải đem tính toán của Huyền Nguyên nhanh chóng đảo loạn!

Vì vậy, Lăng Phong dùng linh hồn liên hệ, âm thầm truyền một đạo ý niệm qua, Hải Tư Lam nhất thời minh bạch. Vì vậy gật đầu, thản nhiên nói:

- Được, bất quá, Lăng sư đệ phải đi cùng ta.

Vưu Lực cho là Hải Tư Lam lo lắng an toàn của bản thân, cũng không có ý nghĩ gì khác, chỉ vội vàng hỏi:

- Không biết bao giờ có thể đi?

Nhìn hình dạng vội vàng của hẳn, tựa hồ hận không thể đưa Lăng Phong lập tức đi theo.

Lăng Phong ngẩng đầu nhìn sắc trời, mở miệng nói:

- Hiện tại đã không còn sớm, ta thấy không bằng để ngày mai khởi hành được chứ? Sáng Tông ta còn có một số chuyện cần làm rõ, mới có thể đi theo.

Trong lòng hẳn có một tia nghi hoặc. Nghe khẩu khí của Vưu Lực thì đồ đệ của Yêu tôn hình như là nữ tử, đến tột cùng là dạng nữ nhân gì có thể khiến có Yêu tôn vì nàng mà hao tổn khí lực đến vậy?

Lăng Phong không tin ba chuyện truyền kỳ mà mấy nhân sĩ nhàm chán hay kể. Chẳng qua hẳn biết Vưu Lực không có khả năng hiện tại nói rõ cho mình, vì vậy cũng không muốn tiếp tục hỏi tới.

Hơi do dự một chút, Vưu Lực kiên quyết nói:

- Được lắm, liền để ngày mai đi!

Thấy hần đáp ứng, Lăng Phong cùng với Hoa Vi Hà trao đổi ý kiến một chút. Sau đó liền do Hoa Vi Hà tuyên bố nội tròng đại hội giao dịch kết thúc.

Có thể nói, từ khi tròng đại hội giao dịch khai mạc tới hiện tại, liền không có bất kỳ giao dịch hay trao đổi gì.

Nhưng trong lòng mọi người vẫn cực kỳ thỏa mãn, tuyệt không cho là phen này đến không, thậm chí cảm thấy so với làm thành mười cuộc trăm cuộc giao dịch cũng còn lời hơn!

Nguyên nhân rất đơn giản, không nói đến liên tiếp có cường giả chiến đấu làm bọn họ chấn động, từ đó hình thành một ít thể ngộ tu luyện. Chỉ cần được thấy một số thể lực lớn trở mặt cùng giằng co với nhau, liền rất rõ ràng, về hòa bình bên ngoài Vô Tận Hoang Nguyên đã bị xé rách, kế tiếp e là hỗn loạn chỉ cực chưa từng có!

536. Chương 493: Mười Đồi Bí Mật Cùng Với Thương Nghị.

Tất cả mọi người đang lo lắng, kế tiếp tông phái nhà mình phải có dự định ra sao, mới có thể trong loạn cục thu được lợi ích lớn nhất, ít nhất cũng phải bảo toàn không bị tổn hại.

Thật sự là một chuyện vô cùng khiến người ta đau đầu a!

Bên kia, hai người Vưu Lực dưới sự an bài của Hoa Vi Hà cùng gặt đầu tiến vào Ly Hỏa thành, tự có nghi trượng của Phượng Tộc phụ trách an bài chỗ nghỉ ngơi cho bọn họ.

Huyền Nguyên, Vi Tiểu, Ngao Châu, Dạ Côn Ngô nhất phương lại tụ tập cùng nhau, Huyền Nguyên âm thầm nhìn phương hướng Lăng Phong tiêu thất nói:

- Tiểu nhi này quả là may mắn! Chính là kế hoạch như vậy mà hần vẫn thoát được! Thật là đáng hận!

Hần nặng nề đánh ra một quyền bắn trúng cự thạch, ngân mang hiện lên, cự thạch mới bắt đầu không có chút dị dạng nào, ngay sau đó bị một cơn gió nhẹ thổi qua làm tiêu tán vô hình.

- Hần không chỉ đơn giản là có vận khí thôi đâu.

Sắc mặt Vi Tiểu khó coi như trước nói:

- Trước kia ta chỉ hoài nghi, quái nhân mà mình gặp được trong Kiền Thiên Giới chính là tiểu nhi này. Hiện tại ta gần như có thể khẳng định! Còn có, người mà Côn Ngô gặp tại Long Tộc cũng là hần! Các ngươi biết điều này có nghĩa là gì không?

- Không có khả năng!

Yêu Nguyệt Lung thất thanh kinh hô:

- Lúc trước ta dùng giấu linh thuật tiến nhập Kiền Thiên Giới. Người đó tu vi tuyệt chưa đến Thánh Vực! Lúc này mới trải qua bao lâu đã là...

Một mảnh khiếp sợ hiện lên trên mặt, nàng nói ra từng chữ tựa như nặng nghìn cân:

- Linh Tôn!

Mi mắt Vi Tiểu rủ xuống, không biết đang nghĩ cái gì, vừa không trả lời hoài nghi của Yêu Nguyệt Lung, cũng không phản bác.

- Ta cũng đồng dạng không thể tin được, nhưng chuyện này giải thích thế nào?

Trên nét mặt của Dạ Côn Ngô đồng dạng là một tia sợ hãi, tựa như gặp quỷ:

- Khi trước ta tranh đoạt ngọc Long Tộc, hần bị ta vền vền chỉ là một Cự Linh phân thân, có lực lượng cấp Linh Giả liền đánh cho hoa rơi nước chảy, tuy rằng cuối cùng dùng linh khí Linh Hồn Hệ thần bí trở mình, nhưng có thể thấy được thực lực bản thân cũng không cao!

Nói đến đây, hần tựa hồ ngay cả nửa điểm hứng thú nói tiếp cũng thiếu, một thân khí lực như bị mất sạch sẽ:

- Thế nhưng chưa tới một năm, hắn đã là Linh Tôn a!

- Hai vị nói là thật sao?

Huyền Nguyên tràn ngập vẻ sợ hãi. Mặc dù hắn dưới tay Lăng Phong liên tục chịu kinh ngạc, nhưng cũng không ngờ Lăng Phong càng đáng sợ như thế. Hơn nửa năm trước chưa tới Thánh Vực, nửa năm trước sau lại tiến đến Linh Cấp, rồi hiện tại đã là Linh Tôn!

Trên đời này lại có tốc độ thăng cấp kinh khủng như thế sao?

Nếu như vắn vắn chỉ nửa năm từ cửu tinh đỉnh phong nhảy lên tới Linh Giả, hắn cũng không thể cảm giác được kỳ quái. Phóng nhãn khắp Vô Tận Hoang Nguyên, gần như một số tông phái đều có thủ đoạn đặc biệt, nhất là cao thủ trẻ tuổi len lén tiến nhập cảnh nội Áo La để quốc tham gia Thương Khung Hội Chiến càng có thêm bí pháp độc môn, thậm chí đặc biệt áp chế tu vi, sau khi trở về trong thời gian ngắn đẳng cấp tiêu trưởng cũng không phải là chuyện lạ.

Nhưng...

Đây là Linh Tôn a! Tại Vô Tận Hoang Nguyên cũng tuyệt đối được xem là đỉnh cấp lực lượng!

Hắn còn là người sao?

- Cũng không phải người!

Vi Tiểu hung hăng phun ra mấy chữ này, sắc mặt âm trầm đáng sợ:

- Vô Tận Hoang Nguyên xuất hiện một Bàn Phiên Vân đã đủ khiến người ta đau đầu, người này tuyệt không kém Bàn Phiên Vân, thậm chí còn muốn vượt qua không ít.

Vi Tiểu còn có một suy đoán chưa từng nói ra. Đó chính là từ lần thứ hai Lăng Phong xuất thủ, hắn hoài nghi Lăng Phong đã đem tinh kỹ trong linh khí Linh Hồn Hệ cùng với linh khí của bản thân dung hợp!

- Kế tiếp chúng ta nên làm cái gì bây giờ?

Huyền Nguyên nhin không được toát ra vẻ kinh hoảng.

- Chớ vội hoảng hốt.

Ngao Châu này giờ vẫn trầm mặc, đột nhiên toát ra dáng tươi cười, chậm rãi ngẩng đầu lên, đón ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn tự tin nói:

- Tiểu nhi này cũng không còn bao nhiêu thời gian kiêu ngạo nữa đâu. Bởi vì...Tộc trưởng bốn tộc sắp tự mình xuất thủ!

- Ngao tộc trưởng, lời này của ngươi là thật chứ?

Từng đạo tiếng kinh hô vang lên, còn lại mọi người đều là không thể tin được nắm lấy Ngao Châu, nội tâm chấn động không thôi. Bản thân Ngao Châu chính là tộc trưởng Kim Long tộc, hắn cũng cần nói hai chữ "tộc trưởng" thì người kia lại lịch ra sao, e là tất cả mọi người đều có thể rõ ràng.

Trừ Âu Mỗ Long, trên đời còn có ai có thể nhận được một tiếng xưng hô này?

Càng khiến cho bọn họ khiếp sợ khôn kể chính là vì đối phó Lăng Phong mà phải đánh động tới nhân vật cở Âu Mỗ Long, quả nhiên là không thể tưởng tượng nổi!

Vi Tiểu đồng dạng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn về phía Ngao Châu. Đừng xem hắn được người trong Vô Tận Hoang Nguyên gọi là truyền kỳ cường giả, trên thực tế Âu Mỗ Long mới là truyền kỳ chân chính! Vi Tiểu hắn bắt quả là yên lặng nhiều năm, mới bắt đầu phát lên.

Thế nhưng Âu Mỗ Long là từng bước đi tới! Chênh lệch trong đó cực lớn, có thể nói Vi Tiểu phấn đấu suốt đời cũng chưa chắc có thể cùng với Âu Mỗ Long uống chung chén trà này!

Nghe nói cường giả đứng ở cảnh giới đỉnh phong này muốn xuất thủ, Vi Tiểu chấn động mạnh một cái, cả kinh nói:

- Có thật không?

- Ừm.

Ngao Châu chậm rãi nói, trong biểu tình hoàn toàn là một mảnh khoe khoang, hiển nhiên là rất hưởng thụ sự mong chờ của mọi người. Ánh mắt của hắn hướng về phía Lăng Phong tiêu thất:

- Từ lúc mới vừa rồi đánh trận, ta đã phái người đem tin tức trở về Long Tộc, chắc hẳn lúc này tộc trưởng đại nhân đã nhận được tin tức, đang trên đường tới rồi. Ngày mai, hắc, ngày mai!

Trịnh trọng nhấn mạnh hai chữ "ngày mai", Ngao Châu cười nói:

- Chưa vị cứ yên tâm. Có tộc trưởng Long Tộc ta tự mình xuất thủ, chính là xử lý Sáng Tông tiểu nhi cũng dễ như trở bàn tay?

Nghe vậy, Vi Tiểu hung hăng kích một chưởng, cười to nói:

- Được! Bất quá, Bằng Phiên Vân tựa hồ giống hắn, quý tộc có thể...

Ngao Châu cười, trong mắt lơ đãng toát ra một tia giễu cợt:

- Vi tiên sinh yên tâm đi, Bằng Phiên Vân nếu không biết sống chết cùng với Lăng tiểu tử hỗn cùng một chỗ, vậy thì thật là tốt tới Long Tộc làm khách một phen. A! Long Tộc ta xưa nay hiếu khách, chắc sẽ không để khác nhân đi vội vàng.

Hắn nói mịt mờ, thế nhưng bên trong ẩn chứa ý tứ cũng cực kỳ rõ ràng, Bằng Phiên Vân lần này chỉ sợ là phải ở trong nội hảo hảo mà nghỉ ngơi một ít thời gian! Liên tưởng đến một ít tin đồn, lại nhìn về sát ý giễu cợt lơ đãng phát ra trên khóe miệng của Ngao Châu. Trong lòng bọn họ đều phát lạnh, e là Bằng Phiên Vân chỉ có một kết cục chính là bị Long Tộc luyện hóa!

Trong lòng Vi Tiểu thở phào một hơi, hắn rất hiểu rõ bản thân, cũng không phải tự mình xem thường bản thân, có thể tấn chức Nhị Dung Linh Tôn đã tiêu hao toàn bộ tinh lực của hắn. E cả đời này cũng đừng hi vọng vắn đỉnh cảnh giới siêu cấp đại viên mãn kia.

Vì vậy, hắn đối với Bằng Phiên Vân đặc biệt kỵ hận. Lúc này tin tưởng đối phương sẽ không có kết cục tốt, không ai có thể thoải mái hơn hắn.

Chỉ cần Bức Tông có thể bảo trì địa vị hiện tại xuống dưới, hắn đã vô cùng thỏa mãn rồi.

Lại âm thầm nói vài câu, mấy người này cũng giải tán.

- Lăng nhi, người thế nào rồi?

Vi Tiểu nhìn thấy đồ nhi của mình có chút ngây người.

Hồng Lăng ngẩn ra, chợt "A" Một tiếng. Trên mặt chợt hiện vẻ đỏ ửng, che giấu nói:

- Không, không có gì.

Kỳ quái nhìn nàng vài lần, Vi Tiểu như có điều hiểu ra, trầm giọng cảnh cáo:

- Vi sư lúc trước cho người dùng Cự Linh phân thân tiến nhập khắp các thế lực trong Vô Tận Hoang Nguyên lịch lãm. Liền để cho người có thể hiểu rõ tình đời, luyện thành một tâm tư xử thế không biết sợ hãi! Lăng tiểu nhi này tuy rằng phong thái tuyệt thế, vi sư cũng thừa nhận hắn phi thường tốt. Nhưng cũng không phải người hợp với người.

- Sư tôn, lại nói tới đâu rồi?

Bị Vi Tiểu một phen nói xong, Hồng Lăng vẻ mặt đỏ bừng, vội vã phủ nhận:

- Đồ nhi cùng với Sáng Tông tông chủ cũng chưa gặp qua được vài lần, sao có thể ái mộ hắn được?

- Như vậy thì tốt!

Vi Tiểu tựa hồ thu liễm toàn bộ tâm tư hoài nghi, dặn dò:

- Hôm nay, người đi theo vi sư, không được rời xa.

Thân thể Hồng Lăng run lên, cúi đầu thật sâu, ngập ngừng nói:

- Vâng, sư tôn.

Ở lâu mới biết lòng người sâu thẳm, nàng thở dài một tiếng:

- Trận chiến ngày mai, mong rằng người có thể gặp dữ hóa lành đi.

Trong trú địa của Sang Tông. Do Hàn Nguyệt Dạ cùng với Yên Vân La phân phó một số nghi trượng nhân viên đến, cũng nghe nói sự tình xảy ra trong đại hội, ai nấy nhìn về phía Lăng Phong tràn ngập hăm dọa.

Trong cái thế giới cường giả vi tôn này, nếu là mình không có lực lượng cường đại, như vậy biện pháp tốt nhất không thể nghi ngờ chính là đi theo một vị cường giả!

Trước đây bị phân phó tới trú địa của Sang Tông, hai người Hàn, Yên liền đã minh xác với bọn họ, ngày sau bọn họ cùng Sát Tinh, Ngọc Lan lưỡng tông không còn nữa phần quan hệ, nhân viên biên chế hoàn toàn do phía Sáng Tông quản lý.

Mới bắt đầu, bọn họ tuy nghe nói một ít sự tích thắng lợi của Sáng Tông tông chủ cùng với Huyền Nguyên. Thế nhưng nội tâm vẫn còn bao nhiêu lo lắng, cũng chưa phải thật an tâm.

Dù sao Sáng Tông mới lập, danh tiếng tuy có, nhưng lại có cảm giác như chiếc lá yếu ớt trong cơn bão, không phải rất ổn định. Nói thật chứ tất cả bọn họ đều cảm thấy tiền đồ của mình không còn chút sáng sủa nào.

Thế nhưng tông chủ lên tiếng, bọn họ chỉ là một ít tiểu nhân vật, thật sự kháng cự không được, không thể làm gì khác hơn là mang theo vô vàn không tình nguyện đến đây. Bất quá những gì sau đó nhìn thấy bắt đầu khiến họ nhiệt tình mười phần, chỉ cần là mỗi ngày nhìn đoàn người kéo dài đến đặt đơn mua hàng đã khiến cho đã khiến cho bọn họ đặc ý liên tục.

Nhất là Lăng Phong cũng không phải là một vị chủ tử keo kiệt. Đối với hạ nhân có chút chuyên gia, đồng ý bọn họ có thể từ mỗi bút giao dịch lấy ra tiền lời nhất định.

Quy định này khiến cho tất cả mọi người đều ngạc nhiên, hướng chi, Lăng Phong vẫn còn hứa hẹn ngày sau tử đệ trong gia tộc của bọn họ cũng có thể tiến nhập Sáng Tông học tập tinh kỹ.

Nếu như nói quy định đầu để cho bọn họ có đủ tinh thần làm việc, thì điều kiện sau lại đánh trúng chỗ yếu hại nhất trong nội tâm của bọn họ, khiến tất cả mọi người cảm kích không thôi.

Cả đời phấn đấu truy cầu cái gì?

Đơn giản là an ổn phú quý, không bị người khi dễ thôi! Chỉ cần nghĩ thu được tất cả chuyện này, lực lượng còn lại ắt không thể thiếu!

Ai cũng hi vọng đệ tử nhà mình có thể có điều kiện tu luyện điều kiện tu luyện tốt nhất, có thể nắm giữ lực lượng cường đại, trở thành người bề trên! Lăng Phong hứa hẹn cho bọn họ hi vọng cực lớn, khiến bọn họ thấy được một đường thư quang...

Có thể nói, từ khi đến trú địa của Sáng Tông trong khoảnh khắc, số phận của bọn họ đã gắn chặt với Lăng Phong. Lăng Phong mạnh, bọn họ ổn định; Lăng Phong hưng, bọn họ thịnh!

Vì vậy, nghe được tin tức Lăng Phong đại triển thần uy, những người này đều là phấn khởi không ngớt.

Dưới ánh mắt cung kính của mọi người nghênh tiếp, nhóm người Lăng Phong đi vào tĩnh thất trong hậu viện.

- Chuyện hôm nay đa tạ Lăng tông chủ!

Yên Vân La trước hết khom người với Lăng Phong, thanh âm của nàng có vài phần chiến ý, tự nhiên là nội tâm kích động không ngớt. Nàng không dám tưởng tượng, nếu tình huống cuối cùng không phải Lăng Phong xuất thủ thì sẽ thế nào, lại càng không dám tưởng tượng, bản thân thật vất vả lấy hết dũng khí đối mặt với cảm tình chân thực, rồi tiếp thu một hồi ly biệt vĩnh viễn!

Bị đã thương lòng một lần, sao có thể chịu tổn thương thêm lần nữa đây?

Yên Vân La không biết, thế nhưng nàng lại rất rõ ràng, nếu là Bàng Phiên Vân chết, cho dù nhóm người Vi Tiểu không giết nàng, nàng cũng quyết không sống nổi.

Vì vậy, nàng cảm kích, cảm kích không gì sánh được.

Lăng Phong cả kinh, vội vã đỡ nàng dậy vừa nói:

- Yên tông chủ chớ nên như vậy, ta và ngươi hai nhà đã kết thành đồng minh, nên giúp đỡ nhau! Chút chuyện nhỏ không đáng nhắc đến. Lại nói Bàng tông chủ cũng từng viện thủ giúp Sáng Tông ta. Hôm nay ta xuất thủ bất quá cũng chỉ là báo đáp ân tình của hần mà thôi, không nhận nổi tán thưởng.

Lăng Phong cũng là thầm cười khổ trong lòng, nếu bàn về thân cận, Ôn Đình cùng mình càng thân cận hơn một chút, Bàng Phiên Vân với mình cũng nhiều phần kính trọng. Từ tình hình của mình mà xem, e là Ôn Đình đối với Yên Vân La chưa chắc đã dứt tình. Bất quá hai bên bởi vì một ít nhân tố khách quan mới phải lựa chọn chia lìa.

Nếu để cho lão gia này biết mình cứu tình địch của hần, chỉ sợ không phải giải thích thế nào.

- Tốt lắm, ta cũng không nhiều lời thừa thãi nữa.

Yên Vân La có thể chấp chương nhất tông, tự nhiên cũng không phải là hạng người nhu nhược, nghe vậy thuận thế thu liễm tinh thần.

Lúc này, Lãnh Tinh Dực đi tới, hần ngơ ngác nhìn Lăng Phong hỏi:

- Ngươi, ngươi thực sự là người đó.

- Không sai.

Lăng Phong gật đầu cười nói:

- Ta còn muốn tạ huynh ban đầu ban tặng, không nhờ một chiêu Khiếu trung bách hoa kia, ta cũng không thể có thu hoạch như ngày hôm nay.

Gắt gao mở lớn miệng, cuối cùng run run vài cái, Lãnh Tinh Dực thở dài:

- Biến thái a!

Cho tới giờ khắc này hần mới tìm được cơ hội nói chuyện với Lăng Phong, đợi đến khi xác nhận đối phương chính là tên Lăng Phong đã từng giao thủ với mình kia. Trong lòng hần tràn đầy khổ sáp, mất công bản thân vẫn được sư tôn xưng là thiên phú siêu quần, cùng với vị thiếu niên biến thái này, bản thân thực sự chính là phế vật a!

Bằng Tiêu rất đồng tình nhìn hần: Cảm giác này, ca cũng từng có.

- Tình hình của Bàng tông chủ hiện tại...

Yên Vân La vẫn nhịn không được mở miệng hỏi.

Trên khuôn mặt băng lãnh của Hàn Nguyệt Dạ nhịn không được hiện lên vẻ tươi cười:

- Lăng tông chủ, ngươi vẫn nên đem tình hình của Bàng tông chủ báo cho mọi người biết đi, ta thấy Yên tông chủ chính là không nhịn được nữa rồi.

Lời này vừa ra, Yên Vân La càng không khỏi toát ra thần thái tiểu nữ nhi, trợn mắt với Hàn Nguyệt Dạ.

Bằng Tiêu kinh ngạc nhìn sư tôn của mình, không ngờ sư tôn từ lúc quen biết với Lăng Phong tới nay, thái độ càng ngày càng khác xưa, càng học được một ít đùa cợt, thực sự khiến kẻ khác nhìn thấy đủ rồi.

Nhất là tựa hồ còn có một ít biến hóa vi diệu khác phát sinh trên người Hàn Nguyệt Dạ, mơ hồ, khí tức trên người sư tôn của mình càng thêm mờ ảo, tựa như tùy thời có thể đột phá.

Tiếp xúc với ánh mắt kinh ngạc của ái đồ, Hàn Nguyệt Dạ tịnh không giải thích, chỉ có nàng tự biết mình. Chẳng biết tại sao, đợi đến bản thân buông bỏ toàn bộ lo lắng, lựa chọn cùng với Lăng Phong đứng chung một chỗ, nội tâm bỗng cảm thấy thư thái một mảnh, tu vi vẫn ngưng trệ bấy lâu lại có dấu hiệu đột phá nhàn nhạt!

537. Chương 494: Có Vợ Quên Mất Đồ Đệ.

Lăng Phong cùng với Hoa Vi Hà đồng thời có cảm giác, nhất tề quay đầu nhìn Hàn Nguyệt Dạ tỏ vẻ tươi cười.

Với Lăng Phong mà nói, Hàn Nguyệt Dạ là đồng minh, nên thực lực của nàng tăng cường đối với mình có lợi ích càng lớn, hẳn phi thường vui mừng nhìn một màn này.

Chú ý tới vẻ vội vàng của Yên Vân La, Lăng Phong hơi nhắm mắt đem niệm thức chui vào thể giới trong quái hạp, rất nhanh liền Bàn Phiên Vân. Hắn đang khoanh chân ngồi ngay ngắn. Dưới thân có một đám mây màu xanh đang trôi huyền phù. Mỗi một đám mây đều rộng cỡ nửa trượng, kéo dài ôn nhu như một sợi bông, đem thân thể của hắn hoàn mỹ bao phủ.

Hai tròng mắt của Bàn Phiên Vân khép hờ, trước mắt có sáu viên tinh huyết nguyên khí hạch trôi nổi. Bỗng nhiên, một đạo niệm thức màu ngân bạch lao ra từ mi tâm, đem một viên tinh huyết nguyên khí hạch ầm ầm tạc nứt ra, lập tức năng lượng cuộn trào mãnh liệt tựa như bị lực hút vô hình bắt đầu điên cuồng quán chú vào thân thể của hắn.

Hiệu quả vô cùng rõ ràng, bên ngoài thân thể của hắn một đạo máu bắt đầu thu về.

Lăng Phong tổng cộng cho hắn mười viên tinh huyết nguyên khí hạch, lúc này chỉ còn có sáu viên, rất rõ ràng số còn lại đã bị hắn luyện hóa hết. Mà tinh huyết nguyên khí hạch không hổ là thánh phẩm chữa thương, nhất là loại đưa cho Bàn Phiên Vân đều là cực phẩm mà Lăng Phong thu được trong Kiền Thiên Giới, vô luận đối với tinh lực thân thể hay là niệm thức đều trợ giúp hồi phục lớn lao.

Vì vậy, hiệu quả cũng là đặc biệt tăng tiến.

Bất quá Lăng Phong rõ ràng một chuyện, lúc này tinh huyết nguyên khí hạch cũng chỉ miễn cưỡng chữa trị được thương thể biểu hiện ra mà thôi. Còn nội thương trầm trọng phải dựa vào bản thân Bàn Phiên Vân.

Dù sao, một kích từ hai đại cường giả cấp bậc Nhị Dung Linh Tôn, đổi thành thường nhân cho dù là Vi Tiểu, e là thân thể sớm đã bị băng diệt, chỉ có thể miễn cưỡng bảo tồn linh thể. Bàn Phiên Vân mới tránh được một kiếp, trừ phi phạm tu vi thấp, còn một nguyên nhân khác càng thêm trọng yếu!

Lăng Phong nhận thấy được một nguyên nhân này, niệm thức của hắn vừa tiến vào thể giới của quái hạp, liền lập tức nghe được từ trên người Bàn Phiên Vân truyền đến thanh âm tựa như trường giang đại hà! Lăng Phong lại rõ ràng thanh âm này bất quá bắt đầu khởi động đại biểu cho cái gì, đó chính là cương khí!

Một tia hiểu ra tràn đầy đầu, Lăng Phong có thể khẳng định Bàn Phiên Vân nhất định tu luyện có cương khí.

Rất nhiều Linh Cấp cường giả trước khi tấn chức đều chưa chắc đã tu luyện có cương khí, nguyên nhân rất đơn giản trải qua Hóa Linh Kiếp thối thể, thân thể phải nhận được một loại tăng phúc phi thường kinh khủng.

Cương khí tầm thường e là khổ tu vài thập niên cũng chưa chắc có hiệu quả, cho nên, bọn họ tự nhiên là hao phí tâm tư này. Thế nhưng Lăng Phong lại biết, tu luyện cương khí mang đến hiệu quả không thể bỏ qua. Nếu như là bí pháp cương khí cao phẩm, càng phụ trợ hiệu quả không giống người thường!

Thí dụ như đạo "Xích luyện cương khí" một khi tu luyện thành công, tăng phúc đối với thân thể đạt được trình độ kinh khủng, mà thân thể cường hãn ở trong chiến đấu có thể phát huy tác dụng cực đại, vô luận là tính linh mẫn hay đối với ngoại giới nhận biết cũng cao hơn không ít!

Thích Thiên Ách cũng cảm thán thật sâu, lúc trước mình trên phương diện tu luyện lười biếng, bằng không tất nhiên thân thể sẽ không dễ dàng bị hao tổn như thế.

Thậm chí Lăng Phong cảm giác mình với xích luyện cương khí tác dụng tìm hiểu đến mức tận cùng!

Vù!

Tựa hồ nhận thấy được khác thường, Bàn Phiên Vân đang ngồi tu luyện bỗng dưng mở hai mắt ra. Ánh mắt nhìn về phía hư không, trầm giọng quát lên:

- Ai?

Hai tròng mắt của hắn như hai khóa hăng tinh thiêu đốt, quang mang bạo phát kinh người.

Trong lòng Lăng Phong hơi kinh hãi, chợt nổi lên ý tán thán. Từ lâu hắn đã đem thế giới trong quái hạp ngưng luyện vào ý thức hải. Có thể nói đối với thế giới này hắn có lực khống chế lớn nhất, theo số lần sử dụng tăng dần, đối với một ít diệu dụng càng thêm tùy tâm.

Trải qua Hoa Vi Hà giải thích, Lăng Phong cũng chân chính minh bạch ảo diệu của thế giới quái hạp, càng thâm nhập sau thì càng phát ra điều khiển như thường, riêng niệm thức tiến nhập liền có thể giống như hòa sữa vào nước, tuy hai mà một.

Không ngờ, ngay cả như thế bản thân vẫn bị Bàn Phiên Vân phát hiện!

Tâm ý hơi động, giữa không trung từng đạo kim quang bắt đầu ngưng tụ biến ảo, rất nhanh hình thành một màn quang vụ. Trong đó có một đạo quang ảnh chính là Lăng Phong.

Hắn mỉm cười nói:

- Bàn tông chủ, là ta.

Thấy người tới là Lăng Phong, Bàn Phiên Vân yên tâm hơn, mang theo một tia nghi hoặc nói:

- Lăng tông chủ, tình hình bên ngoài thế nào rồi?

Lăng Phong tóm tắt chuyện Yêu tộc phái hai người Vũu Lực đến đây, cùng với một loạt sự tình xảy ra báo lại cho Bàn Phiên Vân biết, sau đó nói:

- Bàn tông chủ, người dự định thế nào? Nếu là chuẩn bị trực tiếp quay về Liệt Thiên Kiếm tông, ta đây liền đưa ngài ra ngoài.

Bàn Phiên Vân nhú mày, tự ngẫm nghĩ một lát, mang theo một tia xấu hổ nói:

- Mới vừa rồi trong thời gian ngắn ngủi, ta phát hiện thương thế đã được chữa trị không ít rồi, so với hiệu quả khi ở bên ngoài tốt hơn gấp trăm lần! Không biết Lăng tông chủ có thể để ta tiếp tục ở lại đây đến khi thương thế khỏi hẳn hay không?

Lăng Phong thần nhiên cười:

- Bàn tông chủ nguyện ý lưu lại là vinh hạnh của ta. Bất quá, sắp tới ta phải đi tới Yêu tộc, không biết Bàn tông chủ có điều gì cố kỵ hay không?

Hắn lo lắng là Bàn Phiên Vân gây thù hằn nhiều lắm, nếu lúc này tùy tiện đi tới Yêu tộc sẽ dễ xảy ra tranh chấp không cần thiết.

- Cái này người cứ yên tâm đi.

Có thể tu luyện tới trình độ như ngày hôm nay, Bàn Phiên Vân tự nhiên cũng không phải hạng người ngu xuẩn, lập tức hiểu ý của Lăng Phong, chỉ cười nói:

- Ta đánh giá thương thế ít nhất cần phải ba tháng mới hồi phục lại như cũ, trong khoảng thời gian này ta chỉ cần yên ổn ở trong này là được.

Lăng Phong gật đầu sau đó hơi hán một chút nữa, rồi đem niệm thức rời khỏi mi tâm, tròng cánh đầu tiên đập vào mắt là ánh mắt lo lắng của Yên Vân La, Lăng Phong liền tranh thủ nói ra ý định của Bàn Phiên Vân.

Sau khi Yên Vân La nghe xong không có thất vọng, mà ngược lại thở phào một hơi nói:

- Trước kia ta vẫn lo lắng tâm của mấy người Vi Tiểu chưa dứt. Có thể thừa lúc Bàn Phiên Vân bị trọng thương mà âm thầm xuất thủ, nếu hắn theo Lăng tông chủ đi tới Yêu tộc, có hai vị tôn sư Vũu Lực, Vũu Lượng đi cùng, ta lại yên tâm hơn rất nhiều.

Một đạo tiếng cười trộm nhin không được vang lên, nhìn lại thì ra là Chiêm Như Âm. Vừa thấy ánh mắt của sư phụ nàng vội vã che miệng lại, chính là một tia tiểu ý toát ra từ khóe mắt đã bán đứng nàng.

Sư đồ tương thông, Yên Vân La nhất thời minh bạch trong lòng nàng suy nghĩ gì, không khỏi hừ một tiếng:

- Nha đầu chết tiệt kia!

Yên Vân La cũng không phải hạng người nhu nhược, một khi quyết định buông bỏ ý niệm ngày xưa, vùi đầu vào một đoạn tình cảm, nàng lập tức toàn tâm toàn ý. Cho nên nàng cũng không hề che giấu sự quan tâm đối với Bàng Phiến Vân.

- Ta đây?

Lãnh Tinh Dực có chút ngây ngốc chỉ vào bản thân, rầu rĩ nói:

- Ta theo sư tôn một đường đi tới Yêu tộc, được chứ?

Lăng Phong cũng hơi nhăn mặt, mới vừa rồi Bàng Phiến Vân đối với vị đồ đệ này của mình không hề nhắc tới một chữ.

Vừa nhìn thấy biểu tình của Lăng Phong, Lãnh Tinh Dực cũng là minh bạch. Hắn kinh ngạc gãi gãi đầu nói:

- Ân, ta chỉ biết, có vợ sẽ không có đồ đệ, lão gia hỏa này thực sự quá không có tình người a.

538. Chương 495: Thịnh Cầu Của Vũ Văn Dạ.

Hắn là do Bàng Phiến Vân thu dưỡng, hai bên tình cảm sâu đậm tựa như phụ tử, cho nên nói cũng hoàn toàn không có kỵ.

Người này thật ra rất có tiềm chất của một kẻ dở hơi. Một câu cảm thán nói xong rung động tới tâm can, nghe u oán vô cùng. Nghe được tất cả mọi người đều nhin không được nổi da gà.

Chiêm Như Âm ngẹn cười nói:

- Người tốt nhất nên đi theo chúng ta. Chờ đại hội giao dịch kết thúc liền quay về Ngọc Lan tông đi, miễn cho đám người Vi Tiểu tìm không được sư tôn người, cuối cùng bắt người về.

- Ai, không thể làm gì khác hơn là như vậy.

Lãnh Tinh Dực thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói.

Lại nói vài câu rảnh rỗi, cuối cầu mấy người Yên Vân La cáo từ ly khai.

Tiến bước mọi người xong, Lăng Phong vừa quay đầu lại thì không khỏi nhức đầu, chỉ thấy Kiều Kiều cùng với Hoa Vi Hà hai người lại bắt đầu dò mắt.

Lăng Phong lắc đầu, một là tỷ tỷ từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau, lại là thất tán nhiều năm, cảm tình hai bên tự nhiên sâu đậm. Một người lại là đồng bối khác giới đầu tiên mà hắn kết giao, coi như muội muội của mình, đã tự rời khỏi Tinh Lam thành tìm tới đây. Muốn phân rõ thân sơ thật là khó mà làm được.

Hắn vội vã xen vào giữa hai người, đầu tiên là nói với Hoa Vi Hà:

- Tỷ tỷ, đối với lần này tới Yêu tộc, người có ý kiến gì không?

Bị hắn đánh đoạn, Hoa Vi Hà cũng là chấn động, nàng âm thầm cười khổ.

Mình tại sao cũng có tính trẻ con như vậy, cùng với nàng hồ đồ ở đây làm gì?

Hoa Vi Hà cũng không biết, Thiên Phượng cùng với Âm Phượng vốn là hai đại huyết mạch thần bí nhất của Phượng Tộc. Nếu là một nam một nữ thì là tương hút. Nếu là đồng giới, vậy cần phải đấu phân thắng bại.

Có thể nói đây là một loại đấu tranh tự nhiên. Tựa như Hoa Vi Hà có thể đơn giản uy hiếp Kiều Kiều, mà Kiều Kiều lại cũng có thể dùng thủ đoạn khiêu khích vô cùng trẻ con khiến Hoa Vi Hà đáp trả.

Điểm này chỉ có một người trong Phượng Tộc mới biết được. Ngay cả Phượng Ly Thiên cũng không hiểu.

Âm thầm lắc đầu Hoa Vi Hà trầm ngâm nói:

- Chuyện này lộ ra chút cổ quái, xem thần tình của Vương Lực tựa hồ không giống như là làm bộ, thế nhưng cũng tuyệt đối chưa nói rõ tình hình thực tế! Trước nay Yêu tôn vốn ghét phiền phức sẽ không tùy tiện thu nhận đồ đệ, đồng thời còn quan tâm vô cùng, tất cả chuyện này để lộ ra điểm kỳ quái cực lớn.

Lăng Phong gật đầu, theo như lời của Hoa Vi Hà cũng là nghi hoặc trong lòng của hắn. Ánh mắt của Lăng Phong chuyển về phía mấy người Thích Thiên Ách:

- Thích đại ca, các người nghĩ sao?

Thích Thiên Ách cũng khó khăn nhăn mày lại:

- Yêu tộc trước này hành sự thần bí, ta cũng không có tiếp xúc với bọn họ bao nhiêu, thật sự không rõ ràng dự định của bọn họ lắm.

Ngay cả hắn cũng không biết, những người còn lại tự nhiên càng lắc đầu.

Tào Kế Suất lại chẳng hề để ý nói:

- Dù sao tông chủ cũng đã đáp ứng đi theo bọn họ, ta thấy cứ suy nghĩ đơn giản chút a! Hắc hắc, chúng ta ngay cả vài đại Linh Tôn liên thủ đều trốn thoát được, cần gì phải sợ Yêu tộc này.

- Sao cũng vạn sự cẩn thận đi!

Hoa Vi Hà dặn dò xong, nàng hơi trầm ngâm rồi lấy ra một vật từ trong Tiết Vân:

- Tiểu Phong, ta thấy ngươi là hỏa hệ Thiên Hành Giả, linh khí này hẳn có thể sử dụng, ngươi mang theo người đề phòng vạn nhất đi.

Lăng Phong không khỏi ngẩn ra:

- Tỷ tỷ cái này không thể.

Thanh linh khí mà Hoa Vi Hà lấy ra không ngờ chính là Lục Dương Biến.

Lăng Phong cùng với Minh Tâm Thiện chiến đấu kịch liệt một phen, cuối cùng không chỉ đánh tan lòng tự tin của đối phương, càng khiến cho hắn ngay cả bảo bối Tử Phượng cha truyền con nối cũng bị rơi vào trong tay Hoa Vi Hà.

Thanh linh khí này cấp bậc đại viên mãn, đồng thời làm chủ linh khí khí vẫn truyền cho đời sau, khi luyện chế đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết của Phượng Tộc.

Bởi nếu muốn luyện chế một viên linh khí cấp bậc đại viên mãn là một chuyện không đơn giản, chỉ riêng nguyên là một hạch tinh đã bị xóa đi linh hồn khí tức hiếm có vô cùng. Một điểm khác là tài liệu cấu tạo cũng rất khan hiếm, một một loại đều phải tốn hao tâm lực cực lớn.

Vì vậy, loại linh khí này tuyệt không nhiều! Tuy rằng, chỉ trong tay người có huyết mạch Tử Phượng mới phát huy được hiệu quả cao nhất. Nhưng Lăng Phong có chiến lực Nhị Dung, cho dù không thể phát huy toàn bộ, cũng có thể giúp chiến lực của bản thân tiếp cận đại viên mãn!

Không để ý tới phản đối của Lăng Phong, Hoa Vi Hà vẫn nhét nó vào trong tay hắn, u oán nói:

- Người nhất định phải khiến cho tỷ tỷ tức giận sao?

Lăng Phong ngẩn ra, hắn chưa từng thấy biểu tình của Hoa Vi Hà như vậy, từ nhỏ đã thế. Một khi Hoa Vi Hà như vậy, trong lòng hắn dường như đổ xuống.

Vì vậy Lăng Phong không thể làm gì khác hơn là đầu hàng nói:

- Được, tỷ tỷ, người đừng giận, ta nhận lấy là được mà.

Nhìn thấy hắn đồng ý nhận lấy, Hoa Vi Hà lập tức giãn mặt ra, cười nói:

- Như vậy mới được.

Nói xong, nàng vô ý thức muốn vỗ vỗ đầu Lăng phong, bỗng nhiên có chút tỉnh giác, vội vã thu tay lại, nhất thời khuôn mặt đỏ bừng lên.

Phen đối đáp này khiến mấy người Thích Thiên Ách cười trộm không ngớt, tuy rằng ngày thường Lăng Phong đối xử hòa đồng với mọi người, nhưng luôn tự có một cỗ khí thế không giận mà uy. Lúc này dĩ nhiên thấy hân kinh ngạc như thế, khiến trong lòng bọn họ nhất thời đều cảm thấy rất buồn cười.

Kiều Kiêu liên mồm nói:

- Ác nữ nhân, ác nữ nhân,...

- Tiểu Phong, lần này tới Yêu tộc người định mang theo những ai?

Hoa Vi Hà vừa hỏi chuyện này, lập tức hấp dẫn lực chú ý của mọi người, ngay cả Kiêu Kiêu cũng bất chấp mắng, vội vã nhắc tay nói:

- Ta muốn đi.

Lăng Phong nhú mày, ngẫm lại cũng không để ý tới ánh mắt uy hiếp của nàng nói:

- Người không thể đi!

Kiều Kiêu nhất thời cả giận nói:

- Vì sao ta không thể đi? Mộc Đầu, cho ta lý do!

- Không sai, nàng không thể đi!

Hoa Vi Hà cũng lên tiếng phản đối, lại càng khiến cho Kiêu Kiêu nổi trận lôi đình. Nàng tiếp tục nói:

- Lần này đi vào Yêu Tộc hung hiểm chưa biết, vạn nhất gặp phải sát cục, cộng thêm Lục Dương Biển, hẳn là có thể chạy thoát. Nếu thêm một ít trói buộc, vậy khó bảo đảm.

- Uy uy uy, ác nữ nhân người, nói ai là trói buộc?

- Ai đáp lời thì là người đó.

Hoa Vi Hà tức giận nói.

Đầu ngón tay của Kiêu Kiêu toát ra hỏa mang, giận dữ hướng Hoa Vi Hà, chỉ cần sơ ý liền lao tới. Hoa Vi Hà cười lạnh một tiếng, cũng không thèm để ý, khí thế tăng vọt tựa như thủy triều.

Lăng Phong được một trận im lặng, vội vã ngăn lấy hai người, đau đầu nói:

- Đừng tranh nữa, lần này đi tới Yêu Tộc, ta sẽ mang theo một mình Hải sư huynh thôi.

- Vì sao?

Kiều Kiêu vội vã phản đối, có vẻ cũng nhận thấy sự không kiên nhẫn của Lăng Phong, nàng bật người nói:

- Mộc Đầu, người mang theo ta chỗ tốt chính là rất nhiều a, Yêu Tộc rất thần bí, nghĩ lại cũng nhất định vô cùng không thú vị. Khi người buồn chán, ta có thể cùng người nói chuyện giải buồn.

Bị nàng trợn mắt nhìn, Lăng Phong dở khóc dở cười: Giúp ta giải buồn? Là ta giúp người giải buồn thì có?

Lúc này, Thích Thiên Ách mới lên tiếng:

- Tông chủ nói đúng, chuyện này chúng ta cũng không định đi theo, từ trận chiến vừa rồi có thể thấy, chiến đấu cấp bậc Nhị Dung Linh Tôn không phải người thường có thể xen vào được, cho dù là cấp bậc Linh Tôn, trong trận chiến đó cũng không phát huy tác dụng gì. Huống hồ...

Lời nói của hắn vô cùng rõ ràng. Lần này đi Yêu Tộc liên quan đến cường giả đỉnh phong tại Vô Tận Hoàng Nguyên Yêu Tôn Diêm La!

Mọi người cũng có thể muốn gặp, nhưng nếu Lăng Phong thật sự bị uy hiếp, vậy nhất định cũng là cường giả cấp bậc tương xứng xuất thủ. Nhưng nếu Diêm La xuất thủ, mọi người có đi cùng cũng chẳng thể làm nên chuyện gì.

Người lão luyện như Thích Thiên Ách đã nói như thế, mọi người cũng chỉ đành bất đắc dĩ thở dài buông tha, cho dù là Tào Kế Suất cũng ừ ừ.

Chỉ có Kiều Kiều, không biết nàng đang suy nghĩ cái gì mà hai mắt không ngừng xoay chuyển.

Lăng Phong tựa như nhìn thấu mưu mô của nàng, âm thầm truyền âm nói với Hoa Vi Hà:

- Tỷ tỷ, quý nha đầu này đánh nhờ người trông nom.

Hoa Vi Hà lườm hắt một cái:

- Được, tỷ tỷ biết, ta chẳng lẽ thật sự so đo với nàng sao?

Lăng Phong thở phào một hơi, bất quá lo lắng cũng khiến hấn không thoải mái được, vội vàng nói:

- Còn về bên phía Phượng Tộc?

Vấn đề này thật sự làm khó Hoa Vi Hà, nàng trầm ngâm nói:

- Tiểu Phong, người có thể không rõ ràng lắm, huyết mạch Âm Phượng đối với Phượng Tộc còn có tác dụng khác. Lúc này bên trong Ly Hỏa thành là ta làm chủ, có thể bảo đảm không có trở ngại, nhưng thời gian sau trở lại trong tộc, e là áp lực cũng đủ để ta khôn đốn rồi. Bất quá người yên tâm, chỉ cần còn có ta ở đây, bảo đảm nàng an toàn.

Lăng Phong gật đầu, hấn cũng nghe ra lời của Hoa Vi Hà chưa hết ý, tuy nàng có thể đàn áp đám người Minh Nhược Hải gây chuyện với Kiều Kiều. Nhưng lại không thể ngăn bọn họ trở về Phượng Tộc hội báo. Nếu họ làm như vậy, e là Hoa Vi Hà cũng bị mang trên mình danh nghĩa "phản bội tộc", cái này tự nhiên cũng không phải điều mà Lăng Phong muốn thấy.

Đạt được hứa hẹn của nàng, Lăng Phong tạm thời yên lòng, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Nhìn như Kiều Kiều ở trong Ly Hỏa thành tùy thời đều có thể gặp nguy hiểm, nhưng cũng nhờ có Hoa Vi Hà tồn tại, an toàn của nàng lại được bảo đảm lớn nhất.

So với quay lại Sang Tông, còn an toàn hơn rất nhiều.

Đúng lúc này, bên ngoài một nghi trượng cung kính nói:

- Tông chủ, có vị tiểu thư Thương Linh Tông tới chơi.

Thương Linh Tông?

Lăng Phong kinh ngạc, liếc mắt với mấy người Thích Thiên Ách, trong lòng khẽ động: Là nàng?

Vì vậy, Lăng Phong nói:

- Mời nàng vào đi.

Không lâu sau, người tới đến gần, lần này nàng trở lại không có võ trang đầy đủ như trước, mà lộ ra khuôn mặt sáng bóng, ngũ quan tinh xảo, cổ ngọc thon dài, dáng người thướt tha. Vũ Văn Dạ phong tư thoát nhìn bất phàm, trong đám nữ tử mà Lăng Phong từng gặp tuyệt đối là nhân tài kiệt xuất.

Nàng mặc một thân quần dài, hông dùng một mảnh vải trắng bó buộc, trên cổ tay đeo mấy cái bội hoàn, rất có mùi vị nữ nhân, cùng với lần trước gặp mặt hiển nhiên là bất đồng.

Lăng Phong cũng không phải kẻ tham luyện nữ sắc, mà là trang phục tuyệt nhiên như thế không khỏi khiến người ta thất thần.

Từ ngày rời khỏi đại hội tông môn giao dịch, Vũ Văn Dạ lại ăn mặc chỉnh tề tới đây, không biết là có ý định gì.

Khi Lăng Phong còn đang tự vấn, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt đùa cợt của Hoa Vi Hà. Vốn không có ý niệm gì trong đầu, nhưng vừa bắt gặp ánh mắt của nàng, hấn vội vã ho một tiếng:

- Vũ Văn tiểu thư, không biết tới đây có việc gì quan trọng chăng?

Khi Vũ Văn Dạ nhìn thấy nhóm người Lăng Phong cũng là giật mình một chút. Hiển nhiên nàng thật sự không ngờ có nhiều người tụ tập như vậy, nhất là Hoa Vi Hà tồn tại làm cho nàng cảm giác được có chút thẹn thùng.

- Ta có việc muốn cùng lăng tông chủ nói chuyện, không biết có thể tìm nơi nào yên tĩnh hơn được không?

Cảm giác được ánh mắt của Hoa Vi Hà có chút mập mờ, Lăng Phong lập tức nói:

- Mọi người nơi này đều là người thân của ta, Vũ Văn tiểu thư có chuyện gì xin cứ nói rõ đi.

Trầm mặc một chút, Vũ Văn Dạ lấy hết dũng khí nói:

- Lần này ta tới bãi phỏng, chủ yếu là muốn ước hẹn kết đồng minh với Sang Tông!

Kết đồng minh?

Biểu tình của Lăng Phong lập tức trở nên trang nghiêm, quan sát Vũ Văn Dạ thật sâu, nhất thời có chút không hiểu ý đồ đến của nàng. Trên nội tràng đại hội giao dịch, biểu hiện của Thương Linh Tông hẳn cũng đã nhìn rõ, từ thâm tâm mà nói, Lăng Phong cũng không có bao nhiêu oán hận.

Dù sao Thương Linh Tông cũng không phải đơn độc một người, đằng sau là cả một tập thể lớn, bình thường những người này tuy rằng có thể lực tông phái lớn mạnh, nhưng tương đối mà nói, bọn họ cũng sẽ thành liên lụy lớn nhất.

Mỗi một quyết sách của Thương Linh Tông đều phải chú ý tới lợi ích của họ, vì vậy, Thạch Ảnh Chiếu bày ra tư thái bàng quan đồng thời lưỡng bất tương giúp Lăng Phong cũng tuyệt không trách hấn.

Muốn nói ân tình, ân tình của mình đối với Thương Linh Tông chẳng qua cũng chỉ là một quả Dã Linh Tinh Chương mà thôi, Lăng Phong còn chưa tự đại tới mức cho rằng cái này sẽ khiến bọn họ vứt bỏ tất cả đứng về phía mình.

Vì vậy, Vũ Văn Dạ đột nhiên tới đây, đồng thời ước hẹn kết đồng minh, thật sự đã khiến Lăng Phong cảm giác có chút kỳ quái. Lẽ nào Thương Linh Tông đã quyết định như vậy, đem tất cả đặt cược lên người mình?

Vẫn là Hoa Vi Hà phản ứng nhanh nhất, nàng ngưng mắt hỏi:

- Xin hỏi Vũ Văn tiểu thư, đây là chủ ý của lệnh sư tôn hay chỉ là của mình nàng?

Vũ Văn Dạ chấn động mạnh một cái, trong biểu tình xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Lăng Phong cũng lập tức minh bạch, nàng đưa ra kiến nghị này chỉ đại biểu cho mình nàng, căn bản vô pháp đại biểu cho Thương Linh Tông! Cho dù Vũ Văn Dạ có được tông môn coi trọng ra sao, lại có công hiến lớn thế nào, cái này đều không thể thay đổi chuyện nàng không phải người nắm quyền thực sự. Cho dù nàng có ước hẹn kết đồng minh, một khi phát sinh chuyện cần tương trợ, nàng cũng không thể hoàn toàn làm chủ được. Thậm chí Thương Linh Tông cũng có thể chối bỏ sạch sẽ.

Bản thân nếu tùy tiện đáp ứng, e là nếu truyền ra ngoài sẽ khiến cho không ít người chế nhạo!

Vì vậy, thần sắc của Lăng Phong bỗng trở nên lạnh lẽo:

- Vũ Văn tiểu thư cảm thấy Lăng môn ngu dốt, nên nhàn rỗi tới đây trêu chọc sao?

Nương theo tiếng quát, một đạo áp lực như núi Thái Sơn đè xuống, khiến cho sắc mặt của Vũ Văn Dạ hơi trắng bệch, lui lại một bước dài!

Lăng Phong thật sự phẫn nộ, trải qua Hoa Vi Hà quát hỏi một tiếng, cộng thêm phân tích của bản thân, Vũ Văn Dạ đến ước hẹn này là một màn phi thường giản đơn. Khiến cho tất cả mọi người có thể rõ ràng phân biệt ra được lấy Lăng Phong làm đại biểu cho Sang Tông, Ngọc Lan và Sát Tinh Tông. E là cùng với Bức Tông, Huyền Nguyên va chạm sẽ không ngừng thăng cấp. Mâu thuẫn giữa hai bên khó có thể hóa giải, ngày sau càng trở nên kịch liệt.

Ý nghĩ của Thương Linh Tông cũng là giản đơn, bọn họ vẫn giữ bộ dáng Lã Vọng buông cần xem cuộc vui, vừa không muốn xuất thủ tương trợ Sang Tông, miễn khiến cho Huyền Nguyên Tông lưu lại ác cảm.

Ở một phương diện khác, bọn họ lại cũng không bỏ qua Sang Tông, vì vậy phái ra Vũ Văn Dạ tới chậm trễ, kéo dài phần tình nghĩa giữa hai bên. Nếu là Sang Tông thu được thắng lợi, bọn họ cũng không đến mức bị hoàn toàn bài trừ ra bên ngoài.

Tuy rằng bọn họ vô pháp thu được lợi ích lớn nhất. Nhưng kể từ đó vô luận bên nào thắng lợi, đều có thể bảo đảm không mất lợi ích.

Thực sự là tính toán tốt!

Ánh mắt của Lăng Phong trở nên băng lãnh, lại là một tiếng quát mắng:

- Ta thấy Thạch tông chủ cũng là đứng đầu một tông, hào kiệt chi liệt. Không ngờ lại có thể làm ra tính toán này! Hắc! Lợi ích trên đời này lẽ nào đều để dành cho Thương Linh Tông các ngươi chiếm sao?

539. Chương 496: Vưu Tôn Sư Dừng Chân.

Lời này của Lăng Phong nói xong làm cho thân thể Vũ Văn Dạ run mạnh một cái, bất quá nàng vẫn chưa chịu khuất phục. Ngay khi Lăng Phong muốn phát tay tiễn khách, nàng cắn răng một cái nói:

- Lăng tông chủ nói không sai, lần này ta tới tới bái phỏng xác thực xuất phát từ ý của ta, Gia sư cũng không biết!

Nghe được nàng vừa nói như vậy, biểu tình của Lăng Phong hòa hoãn vài phần, thản nhiên nói:

- Đã như vậy, Lăng mỗ xin đa tạ Vũ Văn tiểu thư ưu ái, ngày sau nếu Vũ Văn tiểu thư có gặp khó khăn gì, bổn tông nguyện ý xuất thủ một ít.

Dựa theo lời nói của Vũ Văn Dạ, lần này nàng đến đây cùng với Sang Tông bàn bạc, ngay cả Thạch Ảnh Chiếu cũng bị gạt! Nếu là thật, vậy sự coi trọng này thật sự khiến Lăng Phong phải có chút hồi báo.

Bất quá Lăng Phong cũng không phải tiểu nhi ba tuổi, bị người ta một lời hai ý liền lừa gạt quay tròn. Vì vậy trong lời nói của hắn cũng có chỗ bảo lưu. Chỉ hứa hẹn đối với mình Vũ Văn Dạ. Ngụ ý chính là Thương Linh Tông cũng không nằm bên trong.

Nghe vậy, biểu tình Vũ Văn Dạ buồn bã. Nàng cũng là người thông minh, sao có thể không rõ ý tứ của Lăng Phong.

Mắt thấy cuộc nói chuyện ngày hôm nay đã sắp kết thúc. Vũ Văn Dạ bỗng dừng ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn Lăng Phong khiến hắn hơi cả kinh.

- Lăng tông chủ, ta biết mình tùy tiện tới thăm rất khó nhận được tín nhiệm, bất quá từ góc độ của chúng ta mà nói, ta cho rằng tranh đấu giữa quý tông cùng với Huyền Nguyên Tông, quý tông nhất định có thể đạt được thắng lợi cuối cùng!

Trong ánh mắt Vũ Văn Dạ toát ra thành ý, ngay sau đó nàng lại từ trong lòng móc ra một quyển sách, đưa cho Lăng Phong nói:

- Đây là một sổ kinh nghiệm do ta tổng kết ra, hi vọng có thể trợ giúp quý tông một chút.

Nhìn Lăng Phong tiếp nhận, Vũ Văn Dạ mới chấp tay cáo từ, rời khỏi.

Lăng Phong hơi có chút kinh ngạc, hai bên gặp lại bất quá tâm sự một chút, đồng thời cũng không coi là hòa hợp, Vũ Văn Dạ lại tin tưởng mình như vậy, thật sự là hiếm có.

Hắn thuận tay đem quyển sách trong tay gỡ ra nhìn một chút, phát hiện mặt trên là một ít thủ đoạn có thể mở rộng tông môn, không khỏi sờ sờ mũi, âm thầm nhúc nhích. Đối với những việc việc vặt này, từ trước hắn đã không thành thạo, nếu Tiêu Hắc ở đây thì có thể để hắn nhìn xem sao.

Họa Vi Hà hé miệng cười, Lăng Phong từ nhỏ đã là như thế, đối với những việc vặt này luôn luôn không kiên nhẫn. Đồng thời khi gặp chuyện gì khó khăn liền có thói quen sờ mũi. Đã nhiều năm như vậy, một chút thay đổi cũng không có. Nàng tiếp nhận quyển sách từ trong tay Lăng Phong, nhìn kỹ mấy cái, sau đó cười nói:

- Trước kia có tin đồn, hai năm qua Thương Linh Tông phát triển nhanh chóng, công lao của Vũ Văn Dạ là không thể gạt bỏ! Từ mấy chiến lược trong quyển sách này có thể thấy được đại khái. Thật là đáng tiếc, vị Thạch tông chủ kia lại không có sự quyết đoán như đồ đệ của hắn.

Nói xong, nàng đem quyển sách đưa trả lại cho Lăng Phong:

- Tiểu Phong, sau khi trở về ngươi có thể đưa cho những người phụ trách trong tông môn nghiên cứu một phen.

- Ừm.

Đáp ứng một tiếng, Lăng Phong tự nhiên sẽ không hoài nghi lời nói của Họa Vi Hà, hắn ngẫm lại, liền đem quyển sách đưa cho Thích Thiên Ách.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, chớp mắt đã sang ngày kế tiếp.

Ngày này, hai người Vũ Lực sớm đi tới trú địa của Sang Tông.

Phía sau bọn họ là Huyền Nguyên vẫn mặc một thân thanh sắc trường bào, biểu tình bình tĩnh, không có chút phần nộ như lúc nghe nói hai người Huyền Nguyên mời Lăng Phong đi cùng. Bất quá thỉnh thoảng từ khóe mắt của hắn lóe ra một tia hàn quang, nhưng có thể hiển lộ nội tâm chủ nhân cũng không có bình tĩnh như vậy.

- Lăng tông chủ, Hải tiên sinh, chúng ta lập tức xuất phát được chứ?

Vũ Lực thấy hai người Lăng Phong, khách khí nói.

Lăng Phong gật đầu, nói:

- Làm phiền Vũ tôn sứ dẫn đường.

- Đây là việc phải làm mà.

Vũ Lực cười rộ lên sang sảng, không biết có phải vì cần Lăng Phong giúp đỡ hay không mà mỗi cử chỉ của hắn đều hiền hòa vô cùng, nhìn qua ở chung rất tốt.

Thoáng hàn huyền vài câu, ánh chuyển hướng về phía Hải Tư Lam, nói:

- Đi đường như thế này, chúng ta có thể phải đi nhanh hơn một chút, không biết Hải tiên sinh...

Lăng Phong lập tức minh bạch lo lắng của hắn, cười ha hả nói:

- Vũ tôn sứ không cần lo lắng.

Nói rồi, hắn vung tay lên, thế giới quái hạp liền mở ra. Một đạo kim quang hiện lên.

Hải Tư Lam phát ổng tay áo, thân hình lững lờ đi vào bên trong, rồi lập tức tiêu thất.

Mất thấy một màn này, Vũ Lực cả kinh, lộ ra thần sắc hứng thú:

- Không ngờ Lăng tông chủ lại có bảo bối như vậy, thật khiến người ta kỳ quái.

Trong mắt Huyền Nguyên cũng lộ ra kỳ mang, không ngừng lén nhìn, tựa hồ hận không thể đem ánh mắt thấu nhập bên trong quái hạp, xem đến tận cùng là gì. Trên thực tế, hắn đối với việc Bàn Phiến Vân có còn ở trong đó hay không cũng là hiếu kỳ không thôi.

Bởi vì của lời hứa hẹn của Ngao Châu, hắn tự nhiên hi vọng tộc trưởng Long Tộc đến đây có thể nhất cử đem toàn bộ cừu địch tiêu diệt!

Đối với lời tán thán của Vũ Lực, Lăng Phong thần nhiên cười nói:

- Chút tài mọn, không đáng nhắc đến.

- Đây cũng không phải là chút tài mọn a!

Vũ Lực lắc đầu nói. Trong ánh mắt ẩn chứa thâm ý nhìn Lăng Phong một cái, lập tức chuyển đề tài nói:

- Hiện tại ta thật lo lắng, sau khi Hải tiên sinh chữa trị cho ái đồ của Yêu tôn đại nhân xong, chúng ta phải lấy loại bảo bối gì để làm lễ vật. Xem bên người Lăng tông chủ nếu toàn là bảo vật như vậy, e là những thứ tầm thường ngài sẽ không để vào mắt.

Hắn nói phi thường thẳng thắn, mang theo vài phần ý trêu đùa, khiến cảm giác của Lăng Phong đối với hắn tốt hơn rất nhiều.

Xoay người, thật sâu ngưng mắt liếc nhìn mấy người Họa Vi Hà, Kiều Kiều vẫn như cũ chu miệng lên, hiển nhiên vẫn còn giận dữ. Cuối cùng, Lăng Phong cười nói:

- Mọi người bảo trọng!

Nhìn thân ảnh Lăng Phong tiêu thất, Họa Vi Hà lẩm bẩm nói:

- Tiểu Phong, vạn sự an tâm!

Nghĩ đến thật vất vả hai người mới tương phùng rồi lại biệt ly rất nhanh, trong lòng một nỗi buồn man mác. Cuối cùng, nàng lại thở dài một hơi.

Thái độ làm người của Vũ Lực có một chút khéo léo, mặc dù đang tại nội trạch gaio dịch, mọi người nói Tinh Chương mà Sang Tông nắm giữ vượt xa Huyền Nguyên Tông.

Nhưng khi Hải Tư Lam không có hoàn toàn bày ra kỹ nghệ luyện chương, hắn vẫn không dám tin tưởng! Vì vậy, một đường đi theo, hắn đối với cả hai người Lăng Phong cùng với Huyền Nguyên đều không chút nào chậm trễ, nói cười uyển chuyển, bầu không khí thật ra rất sôi nổi.

Đối với phần bản lĩnh này của hắn, Lăng Phong cũng phải thán phục.

Vị Vũ tôn sứ này bởi vì thỉnh cầu Huyền Nguyên đã chuẩn bị xuất thủ với mình, hiện tại lại có thể thay đổi thái độ lớn như vậy, thật là thường nhân khó có thể làm được.

- Vũ tôn sứ, không biết còn bao nhiêu lâu nữa mới tới Yêu Thú Sâm Lâm?

Mang theo một tia hiếu kỳ liếc mắt nhìn Lăng Phong, Vũ Lực cười nói:

- Nếu là thường nhân bình thường đi thì e là cần phải mất ba tháng! Nhưng hai vị tông chủ đều cấp bậc Linh Tôn, toàn lực đi ta có thể bảo đảm chỉ trong vòng nửa tháng.

Lăng Phong thầm giật mình, tuy rằng sớm đã biết lãnh địa Vô Tận Hoang Nguyên mở mang, nhưng gần đây vẫn bận rộn đủ loại sự tình lớn nhỏ, ngược lại có thể nhìn được đại khái một chút. Lấy tốc độ hiện tại của Lăng Phong ngày đi vạn dặm cũng không quá, thế mà còn phải tốn nửa tháng!

540. Chương 497: Chặn Đường Cướp Người.

Điều đó nghĩa là Yêu Thú Sâm Lâm các nơi này hơn mười vạn dặm! Khoảng cách này kinh khủng thế nào? Huống chi Yêu Thú Sâm Lâm, Ly Hỏa thành bất quá cũng chỉ là một góc của Vô Tận Hoang Nguyên mà thôi.

Lăng Phong rốt cục chân chính hiểu rõ hàm nghĩa của hai chữ "Vô Tận".

Không biết có phải nhìn ra tâm tư của Lăng Phong hay không mà Vũ Lực lặng lẽ nói:

- Với thời đại viễn cổ. Vô Tận Hoang Nguyên này diện tích so với bây giờ lớn hơn gấp trăm lần có thừa! Bất quá sau đó không biết vì sao...

Hắn cười hắc một tiếng, che giấu không nói nữa.

Thấy hắn có vẻ chiều cổ, Lăng Phong cũng không nói nhiều nữa, chẳng qua trong lòng nghi hoặc nối tiếp nhau: Nghe ý tứ của hắn, Vô Tận Hoang Nguyên này diện tích bị cướp đi một đồng lớn sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không biết vì sao, Huyền Nguyên lại không có hứng thú muốn xen vào cuộc nói chuyện của bọn họ, ngược lại có chút thất thần.

- Huyền tông chủ, lần này khổ cực cho ngươi rồi.

Vưu tôn sư không rõ tâm tư của hần, nhưng có việc cầu người, nên vẫn chủ động hỏi thăm.

Huyền Nguyên giật mình tỉnh giấc, có chút hoảng loạn miễn cưỡng nói vài tiếng.

Đoàn người đi được khoảng chừng nửa canh giờ, bỗng, Lăng Phong cùng với huynh đệ Vưu Lực mạnh mẽ ngừng cước bộ lại!

Trong không trung, một dải kim quang mảnh đến cực điểm lóe sáng.

Kim quang khe khẽ vặn vẹo, hư không như đang bị xé rách, từ đó chui ra một bóng người.

Chính là Ngao Châu! Vưu Lực không phải kẻ ngốc, thấy đối phương đột nhiên xuất hiện chặn đứng trước mặt mình, khiến không khí đang bình lặng phải xuất hiện những gợn sóng nhẹ nhẹ, từng chữ từng chữ nặng tựa núi cao thốt nặng nề thốt ra từ miệng hần:

- Ngao tộc trưởng, ngài làm vậy là có ý gì?

Thấy uy thế đối phương mạnh như vậy, gấp như vậy, trong lúc chưa kịp phòng ngự Ngao Châu cũng phải rung mình, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Trong lòng không khỏi run sợ: Ban đầu cứ tưởng huynh đệ Vưu Lực chỉ dựa vào nguyên trận tinh chương đặc thù mới có được chiến đấu lực đáng sợ đến vậy, ai ngờ thực lực của một người cũng đáng sợ đến vậy!

Nói không chừng một mình Vưu Lực có chiến đấu lực của một nhị dung linh tôn.

Mang theo một tia khiếp sợ. Ngao Châu miễn cưỡng điều chỉnh lại tâm trạng, vững vàng nói:

- Vưu tôn sư thỉnh, Ngao Châu mạo muội quấy rầy cũng chỉ vì muốn được Vưu tôn sư giúp đỡ.

- Ồ?

Vưu Lực có vẻ cũng hiểu chỉ dựa vào mỗi uy lực tuyệt đối không thể áp đảo đối phương nên thu lại vài phần lực khí, cười lạnh nói:

- Long Tộc ngươi từ xưa đến nay chỉ giỏi lừa gạt, giấu diếm vô số bảo bối, bây giờ lại cần Yêu Tộc ta giúp đỡ? Thật đúng là một chuyện đáng kinh ngạc!

Ngao Châu hình như không nghe ra ý trào phúng trong giọng nói của Vưu Lực, cười khoe khoang:

- Lại bị Vưu tôn sư nói trúng rồi, đúng là quý tông đang có thứ mà Long Tộc ta đang khổ cầu.

Hần đột nhiên chỉ vào Lăng Phong, quát:

- Chính là hần!

Nghe vậy, biểu tình của Vưu Lực lập tức trùng ngay xuống, ánh mắt Lăng Phong càng gay gắt hơn, tinh mang ẩn hiện!

- Hai tộc chúng ta mặc dù qua lại không nhiều, nhưng nước sông không phạm nước giếng, cũng thể gọi là hòa hợp.

Ngao Châu chậm chậm nói với tư thế của một kẻ đang rao giảng đạo lý:

- Còn người này, không những đoạt chí bảo của Long Tộc ta hơn nữa còn khiêu chiến với bốn tông rất nhiều lần, mạo phạm tôn nghiêm Long Tộc! Nhất định phải giải về tộc nội, xử lý làm gương, mong Vưu tôn sư giúp đỡ!

Đối với những lời khách sáo của hần, Vưu Lực chẳng thêm quan tâm. Trên thế giới này chỉ có nắm đấm là mạnh nhất. Muốn làm được việc gì đâu chỉ dựa vào mỗi cái miệng là được.

Hần cười, nụ cười không giấu nổi sự khinh miệt:

- Dựa vào người?

Yêu Tộc từ xưa đến nay hành sự thẳng thắn, Vũ Lực từ này đến giờ tửm tửm cười cũng chỉ vì có việc muốn nhờ vả. Bây giờ Ngao Châu lại chặn đường, Vũ Lực cảm thấy mình không cần phải kiêng nể hắn nên mới ra vẻ lạnh lùng, sát khí lộ rõ trên mặt!

Ngao Châu thần tình vụt biến, hắn dù sao cũng là kim long tộc tộc trưởng, bị Vũ Lực chế giễu một cách không chút khách khí như vậy, không sao kiềm chế được cảm giác hổ thẹn xen lẫn giận dữ trong lòng, hắn hít một hơi thật sâu, cổ nặn ra một nụ cười:

- Chỉ dựa vào một mình ta đương nhiên không dám kì vọng ngăn được Vũ tôn sử, nhưng...

- Nhưng thêm chúng ta nữa thì sao!

Đột nhiên ba đường thanh âm hùng đại giáng hạ, ba đường thanh âm vô cùng mau lẹ, vừa mới xuất hiện đã có một luồng khí khoáng đạt ra khắp không gian.

Ầm! Ầm Ầm!

Khí lưu như long, tạc âm không dứt, thanh âm vừa tới ba đường thanh, hồng, hắc quang sắc đã trực phá hư không, điên cuồng đập xuống.

Họ không buồn che giấu khí thế của mình, trực tiếp dùng nguồn năng lượng bạo liệt nhất xé rách không gian, mỗi một bước tiến lên đều tạo nên một chuỗi những tiếng lớn nổ lớn, uy thế hiển hách vô cùng!

Lăng Phong giật mình, ba thân ảnh mà hắn nhìn thấy đều là long linh! Long linh uy áp, tông quý, thần bí, gần như đại diện cho sức mạnh chí cao của Vô Tân Hoang Nguyên!

Vũ Lực nhú mày, bất ngờ nói:

- Thanh long tộc, hồng long tộc, hắc long tộc, không ngờ ba vị tộc trưởng cũng giá lâm! Vũ mỗ thật là có vinh hạnh!

Hắn nhấn mạnh hai chữ "vinh hạnh", một cảm giác lạnh lẽo như kim loại tràn khắp bốn phía!

Ba con long linh cùng uốn lượn, thân hình chậm chậm co lại, nhanh chóng biến huyền thành hình người.

Ngũ khí của Vũ Lực, ba người trước mắt, cộng thêm kim long tộc tộc trưởng Ngao Châu thì Long Tộc tứ đại phân tộc tộc trưởng đều có tề tựu ở đây! Thế trận này khiến Lăng Phong cũng phải giật mình.

Đột nhiên, Lăng Phong nghĩ ra điều gì, chuyển ánh mắt sang phía Huyền Nguyên. Vừa lúc đối phương cũng đang len lén nhìn qua, bắt gặp ánh mắt của Lăng Phong, vội vàng quay mặt đi một cách vô thức. Ngay sau đó, cảm thấy mình làm vậy có chút yếu thế, hắn liền giận dữ hừ một tiếng, trợn mắt nhìn Lăng Phong!

Lăng Phong nhìn hắn chăm chăm, biểu tình không hề nói lỏng, tứ đại long tộc tộc trưởng tề tựu, lại liên tưởng đến những hành động len lén lút lút của Huyền Nguyên trên cả quảng đường đến đây, sao hắn có thể không hiểu chứ?

Nếu như không phải Huyền Nguyên giở trò bên trong thì bọn Ngao Châu sao có thể đến được đây nhanh đến vậy để vừa hay chặn ngay trước mặt.

Niệm thức đâm ra như tiễn, nhanh chóng quét qua người ba vị tộc trưởng vừa mới xuất hiện. Phát hiện họ đều là linh tôn cấp tu vi. Tứ đại linh tôn liên thủ, nếu như ra sức bỏ chạy e rằng họ vẫn bắt được hắn. Trừ phi họ lỏng tay thì hắn may ra mới có cơ hội!

Nhưng, Lăng Phong không hề hi vọng điều đó. Hắn hiểu nếu không chắc chắn, Ngao Châu tuyệt đối không đuổi theo hắn đến đây!

- Vũ tôn sử, bọn ta không muốn làm tổn thương hòa khí với Yêu Tộc, chỉ muốn Vũ tôn sử để người này lại, sau này con cháu Yêu Tộc và con cháu Long Tộc vẫn sẽ lại sống ôn hòa. Ngài thấy thế nào?

Thanh long tộc trưởng là một người đàn ông trung niên thanh tú, dáng người cao gầy, hai hàng lông mày xé ngược, phong thần tuấn lãng, đường nét khá giống với Ngao Bạch đi cùng với Ngao Thanh Phong mà hắn từng gặp ở Hắc Nguyệt Trấn, không hổ là hai cha con.

Ông ta bề ngoài thì có vẻ như đang nói chuyện với Vưu Lực nhưng trên thực tế lại đang dồn toàn bộ sự chú ý lên người Lăng Phong. Dù sao "Long tộc ngọc bích" trên người Lăng Phong có mối quan hệ lớn nhất với Thanh long tộc.

- Không thấy thế nào cả.

Cứng rắn từ chối thanh long tộc tộc trưởng, mặt Vưu Lực tràn ngập chiến ý:

- Không lẽ Thanh long tộc trưởng nghĩ là chỉ cần dựa vào bốn người là có thể ngăn được bọn ta sao? Hắc! Vưu mỗ bất tài, nhưng cũng là nhị dung linh tôn! Huynh đệ ta hai người liên thủ, không biết bốn vị tộc trưởng liên thủ có thể làm gì được chúng ta?

541. Chương 498: Cao Thủ Yêu - Long Lưỡng Tộc Đối Chiến.

Huynh đệ hai người liên thủ đủ để chiến thắng những tuyệt đỉnh nhị dung linh tôn như Vi Tiểu, Bàn Phiên Vân, gần chạm đến đại viên mãn cấp chiến lực, đương nhiên là phải đủ tự tin thì mới có thể nói được những lời này. Lăng Phong trong lòng nhẹ nhõm vài phần, hắn nghĩ nếu như hai người Vưu Lực toàn lực xuất thủ, cộng thêm mình nữa, e rằng bốn người trước mặt dù có cường đại thế nào cũng không làm nên chuyện gì.

- Vậy sao?

Ai ngờ Thanh long tộc tộc trưởng có vẻ không hiểu những lời uy hiếp của Vưu Lực, biểu tình vẫn rất bình thản. Bên trong thái độ bình thản đó là một sự tự tin tuyệt đối:

- Nếu như cộng thêm Hắc ngục luyện thần trận - nguyên trận bí truyền của bốn tông thì sao?

Dứt lời, Ngao Châu thân hình đột nhiên dao động, khối long linh trên trán hắn vừa bay ra, nhục thân điên cuồng thu lại cho đến khi chỉ còn bằng một viên đạn, lao thẳng vào long linh!

Chỉ thấy chân mày long linh nở ra, hút nhục thân vào bên trong, nhanh chóng biến mất.

Lăng Phong lộ ra một tia hiếu kỳ, Hắn đã từng nhìn thấy rất nhiều thuật cự linh hợp thể, rõ ràng biến huyền của Ngao Châu cũng thuộc về cự linh hợp thể, nhưng kiểu hợp thể rất kì diệu. Bây giờ thì hắn đã hiểu tại sao lại có dị trạng lúc ba người thanh long tộc tộc trưởng xuất hiện!

- Hắc ngục luyện thần trận?

Vưu Lực giật mình, hoảng sợ nói:

- Sao lại có thể như thế được? Long Tộc trong trận thần chiến một vạn năm trước, loại nguyên trận tin chương này không phải đã bị hủy rồi sao? Sao vẫn còn có thể thi triển?

Hắn nhanh chóng nghĩ ra điều gì, cười lạnh:

- Còn muốn lừa lão tử!

Bị ép đến nước này, hắn cũng triển lộ bản sắc Yêu Tộc, hành động và lời nói trở nên thẳng thắn vô cùng.

- Lừa?

Thanh long tộc tộc trưởng lắc lắc đầu, cười nói:

- Với một nhân vật như Vưu Tôn Sử, sao ta dám lừa ngài, đúng hay không, ngài cứ thử thì biết!

Bất ngờ, hắn cùng hai đại tộc trưởng khác cùng nhau cự linh hợp thể, bốn con long linh con nào cũng dài hơn mười trượng, vắt ngang bầu trời, khí tức hùng hực cuộn lên, năng lượng cuồng dũng, hoàn toàn phong tỏa một khoảng không gian rộng gần mười dặm!

Một con chim cũng không lọt vào được!

Chiu, Vưu Lượng phi thân, lựa chọn đứng về một phía với Vưu Lực, sắc mặt trở nên vô cùng nghiêm trọng. Lúc này họ cũng đang ngẫm cảm thấy không phải Long Tộc lừa mình, nhưng...

Nguyên trận tinh chương cần dùng để luyện hắc ngục luyện thần trận vô cùng phức tạp, linh tôn cường giả thuật luyện sư cũng không thể luyện chế được, chỉ ít hao người Vũ Lực có thể khẳng định, nếu như Huyền Nguyên xuất thủ, chắc chắn không thể thành công.

Không lẽ, Long Tộc có thuật luyện sư hơn cả Huyền Nguyên?

Vậy...

Nghĩ đến cảnh tượng đáng sợ đó, hai người không khỏi rung mình, một cảm giác sợ hãi trào lên trong lòng khiến trái tim họ nặng trĩu.

Những cường giả cấp bậc cao như họ đương nhiên cũng nắm bắt được một số điều bí mật trong Vô Tận Hoang Nguyên. Chính vì như vậy họ mới rõ biết nay, những sức mạnh được coi là tuyệt đỉnh hiện nay, tuyệt đối không thể đạt tới trình độ như họ.

Ví dụ nói cấp bậc viên mãn, Long Phượng Yêu tam tộc đỉnh phong cường giả đã đại diện cho chiến đấu lực chí cao. Nhưng thời đại viễn cổ, còn có những sức mạnh mà không một tầng thứ cấp bậc nào có thể so sánh được!

Hơn nữa không nói cùng hệ tinh kỹ dung hợp hình thành thần cấp cường giả, chỉ một linh tôn nhỏ bé có thể lợi dụng nguyên trận bí thuật để sánh ngang với đại viên mãn cấp, thậm chí còn siêu việt hơn!

Nhưng, trải qua nhiều lần đại chiến, không ít nguyên trận chỉ có vẻ bề ngoài. Mặc dù kỹ pháp, tất cả phối hợp mọi người đều hiểu nhưng nguyên trận tinh chương hạch tâm ngay từ đầu bị tổn hại.

Không có nguyên trận chương, dù có là nguyên trận xảo diệu thì cũng không thể phát huy tác dụng vốn có.

Nên, với một số thế lực đỉnh cao, nguyên trận chỉ là vật trang trí.

Chẳng trách sau khi Vũ Lực nghe nói đối phương có "hắc ngục luyện thần trận" sắc mặt lại đại biến như vậy. Bởi vì, theo như truyền thuyết, nguyên trận đó thậm chí còn có thể tiêu diệt thần cấp cường giả!

Quan trọng hơn, Long Tộc có thể nắm bắt được hắc ngục luyện thần trận, vậy "vĩnh viễn quang trận", "vô cấp long đạo trận", "huyền hồn hóa sinh trận" các loại đại trận thì sao?

Không lẽ họ đều có hết?

Chỉ mới nghĩ đến đó thôi Vũ Lực đã thấy ớn lạnh, cơn lạnh thấm cả vào xương!

Cảm nhận được thái ý của Vũ Lực, Thanh long tộc tộc trưởng lộ ra một nụ cười đầy nhân tính, quát:

- Vũ lực sử tôn, chỉ cần bây giờ ngài từ bỏ tên tiểu tử Sáng Tông, hai nhà chúng ta vẫn giữ nguyên hòa khí, được chứ?

- Hừ! Nói thì nghe hay lắm, phì!

Không giấu nổi một tiếng xùy lạnh, Vũ Lực quát:

- Đừng phí lời, có đáng sợ hay không, có đủ tư cách để bốn tôn sử từ bỏ hay không phải xem món đồ trong tay các ngươi lợi hại đến thế nào đã! Lăng tông chủ, chúng ta hãy cùng xông lên.

Thấy Vũ Lực không chịu nể mặt mình, sắc mặt Thanh long tộc tộc trưởng trở nên vô cùng khó coi, ngắt đầu găm vang một tiếng. Sóng âm cuộn cuộn tràn ngập tứ phương. Thanh quang ẩn hiện, một cái đầu long linh lao ra, hình thành một đám mây thanh sắc bao phủ không gian.

Gần như đồng thời, ba con long linh còn lại cũng không chậm trễ, cùng nhau rống lớn, những đám mây rộng gần một mẫu nổi lên, nhanh chóng dung hợp cùng đám mây thanh sắc.

Ầm ầm ầm!

Chát chát!

Những âm thanh hỗn tạp nổi lên, một đường điện quang như một con du xà lớn xuyên qua lôi vân, xuyên qua được một đoạn, nó lại to lên ba lần, chỉ trong một thời gian ngắn đã trở nên lớn như một con cự mang.

Đáng sợ hơn, mười mấy con "cự mang lôi điện" như đã thông linh. Đôi mắt màu đỏ máu ánh lên như bảo thạch, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Lúc nhìn thấy ba người Vũ Lực khí thế quanh người bạo trưởng, chúng cùng nhau xoay đầu, mấy chục cặp mắt lạnh lẽo cùng dồn về phía họ khiến họ phải nổi da gà.

Hít căng lồng ngực một ngụm không khí, Vũ Lực quát:

- Hắc ngục luyện thần trận, bách mang từng sinh!

Hắn sợ hãi nhìn lên bảy bách mang đông đúc, lúc nhúc trên bầu trời, ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ khiếp sợ, sợ hãi tràn cả ra mặt, không sao khắc chế nổi!

- Không phải bách mang.

Đột nhiên, Vũ Lực lên tiếng, giọng nói vô cùng bình thản, mắt tràn ngập sự chắc chắn.

- Ồ?

Vũ Lực ngây người, vội vàng đếm lại số lượng cự mang trong không trung rồi lập tức thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm:

- May mà chỉ có mấy chục con hóa sinh cự linh mang, chưa đến cấp bậc bách mang thực sự! Nếu không "bách mang từng sinh, cộng hóa long hình" thì thần cấp cường giả cũng không khắc chế được!

Hắn trầm giọng cảnh cáo:

- Lăng tiên sinh, một lát nữa ngài phải cẩn thận, đừng để đám cự mang này dung hợp với nhau.

Trong lúc nguy cấp, hắn không thể giải thích cụ thể cho Lăng Phong, chỉ dặn dò qua loa những vấn đề quan trọng nhất.

Lăng Phong gật gù đầu, hiểu ra ngay vấn đề. Lúc cùng nhau thương lượng cách đối chiến Long Tộc, không ai còn thời gian để ý đến Huyền Nguyên nữa! Chắc Vũ Lực cũng đoán ra người gọi Long Tộc đến là Huyền Nguyên, Huyền Nguyên không giúp đối phương xuất thủ là tốt lắm rồi, hi vọng được giúp đỡ chiến đấu chỉ bằng mong Long Tộc tề phát "long ôn"!

- Để ta thử xem sao!

Lăng Phong một kiếm ngưng không, đột nhiên hình thành nên một cơn bão táp, hư không biến thành mặt nước, kiếm khí chém xuống mở ra một đường sống khí sâu hoắm, đánh thành vào giữa.

- Hắc ngục. Chuyển.

Một tiếng thét lớn, là Thanh long tộc tộc trưởng. Chỉ thấy mười mấy con cự mang cũng đồng loạt rống lên. Ngẩng đầu nhìn hư không, hít một cái, thân thể lập tức bành trướng.

Bên trong thân thể căng phồng đó dường như chỉ toàn không khí khiến nó bỗng chốc trở nên nhẹ bẫng.

Nhưng sự mềm mại này không đến một cách chậm chạp mà nhanh đến chóng mặt. Năng lượng bên trong không gian bị phong cấm vì có cùng một nguồn với hệ của họ nên càng không có khả năng ngăn cản mà để cho thân hình họ tự do chuyển động.

Hư không biến thành hắc dịch, những gì nhìn thấy chỉ toàn là khí lưu hỗn loạn. Nhưng dòng khí lưu này chuyển động ị ạch như nước bắn trăm tích hàng trăm ngàn năm nay. Dần dần, những chiếc bong bóng nhỏ thi nhau nổi lên.

- Bụp! Bụp!

Bong bong vỡ ra, một luồng sức mạnh lạnh lẽo lan tràn.

Luồng sức mạnh này vô ảnh vô hình, căn bản không để người ta kịp phong bị. Đột nhiên Lăng Phong rống lớn:

- Hai vị tôn sử cẩn thận, là linh hồn công kích!

Thân là thuật luyện sư, trên người còn có kiếm điển tuyệt học, Lăng Phong đương nhiên vô cùng miễn cảm với linh hồn công kích. Mặc dù không hiểu tại sao sau khi tứ đại địa, thủy, hỏa, phong hệ thiên hành giả liên thủ linh hồn công kích thì triển lại có thể cường đại đến vậy, nhưng hẳn hiểu, tuyệt đối không thể để cho khí thế của họ tiếp tục bạo trưởng nữa.

Mấy chục con cự mãng luân chuyển qua lại hình thành nên một vòng tường đồng vách sắt, hắc kim sắc quang mang cuộn cuộn trào ra, mềm mại như bông, tán phát ra một luồng khí tức vô cùng cổ quái.

Hơn nữa, bức tường này ao gần mười trượng, ba người Lăng Phong đứng trong đó chẳng khác gì một con kiến.

Kiểm cương bắn ra từ tinh thiết kiếm vừa tiếp xúc với bức tường lập tức bị dội ngược trở lại, "keng" một tiếng, âm thanh phát ra như tiếng kim loại va chạm khiến màng nhĩ người ta như muốn rách ra.

Một chiêu bị chặn, Lăng Phong không hề nao núng, hét lớn:

- Vạn vật sát!

Bảy thanh kiếm ảnh bay ra khỏi thức hải, từng đường luân chuyển, phát ra những âm thanh kim kít như tiếng những sợi dây thép cọ vào nhau, nghe mà chân răng không khỏi ê ẩm.

Ầm!

Bảy thanh kiếm nguyên luân chuyển, kẹp bức tường vào giữa, chậm rãi mà chắc chắn kéo nó về.

Vưu Lực phối hợp khá ăn ý, không dám chậm trễ, hai mắt tràn ngập chiến ý cường liệt, cuộc chiến với Long Tộc này không chỉ còn là việc có thuận lợi đưa Lăng Phong đi được hay không mà quan trọng hơn muốn nhân cơ hội này tiêu diệt Long Tộc!

Nếu như Long Tộc thực sự nắm bắt được nguyên trận tuyệt học thất truyền vậy thì Yêu Tộc phải bắt đầu có ngay chuẩn bị, nếu không chắc chắn sẽ bị Long Tộc hạ gục.

- Ma thạch!

Vưu Lực quát lên một tiếng, một viên đá hoàng kim sắc lớn bằng đốt ngón tay lại bắn ra từ đầu ngón tay.

Viên đá này nếu so với viên đá trong giao dịch đại hội còn cổ quái hơn vài phần. Mặc dù nhỏ xíu nhưng lại tỏa ra một loại khí tức hùng hậu như có thể chống lại trời đất!

Huyền Nguyên đang đứng bên cạnh bàng quan cũng phải giật mình, không giấu nổi vẻ kinh ngạc: Ma thạch? Không lẽ

Lời đồn là có thạch?

Hắn nhớ lại có lần phát hiện ra một vài ghi chép trong tông môn điển tịch, ghi chép có nói thời đại viễn cổ có tuyệt thế cường giả đại chiến, chiến đấu kịch liệt đến nỗi không gian cũng bị đánh thủng một lỗ!

Đó không phải là loại lỗ hồng mà linh cấp cường giả ngày nay có thể tạo ra bất cứ lúc nào, loại lỗ hồng nhét đầy năng lượng cường đại đó có thể tiêu diệt vạn vật. Hơn nữa lúc nào nó cũng tồn tại trong không trung, vĩnh viễn không biến mất!

Lỗ hồng ấy thỉnh thoảng lại tán phát ra một lực hút cực mạnh, hút sạch những thứ tồn tại xung quanh nó.

Lúc đó, cả một khoảng không gian một ngàn trượng xung quanh lỗ hồng một chút đất cũng không còn, đâu đâu cũng chỉ thấy hơi thở của sự yên ắng, tĩnh mịch, cô liêu! Hư không hỗn loạn, cuồng loạn, rối bời. Bất cứ người hay sự vật gì cũng không thể tiếp cận!

Nếu như chỉ có như vậy thì đã không đáng sợ, sức ảnh hưởng của lỗ hồng đó vẫn không ngừng mở rộng! Mặc dù phạm vi ảnh hưởng không còn lan nhanh như trước nhưng chỉ trong một năm ngắn ngủi, không gian chết chóc đã tăng thêm hơn trăm trượng! Cũng có thể nói, trong một năm, sức ảnh hưởng của lỗ hồng đã mở rộng thêm một phần mười. Không ai biết sự thay đổi đó duy trì được đến bao giờ hay sau này còn tăng trưởng với phương thức "lãi gộp".

Như vậy, cả Vô Tận Hoang Nguyên đều sẽ gặp tai ương!

Trong lúc mọi người đều đang hoang mang, các cường giả đỉnh cấp của Vô Tận Hoang Nguyên tụ hợp nhau lại, thương lượng phương pháp giải quyết, nhưng cái lỗ nhỏ với luồng khí tức chí mạng đó khiến ai cũng phải bó tay.

Đúng lúc đó, một vị nữ tử thần bí xuất hiện, theo như điển tích ghi chép, nữ tử mặc một bộ trường bào màu trắng, mặt lúc nào cũng thường trực một nụ cười hiền dịu, cầm trên tay một hòn đá không ngừng tán phát ra hai màu đen vàng, chậm chậm bước vào lỗ hổng trong tiếng kêu sợ hãi của tất cả mọi người.

Mọi người giật mình, nghĩ nữ tử đó khó thoát khỏi cái chết, đồng loạt hét lớn. Không ít người mềm lòng thậm chí còn định xông vào kéo nữ tử ra, nhưng không đợi cho họ kịp tiếp cận một trăm trượng, lực hút đáng sợ đó đã khiến họ đứng không vững.

Trong sự sợ hãi, tất cả mọi người cùng lùi lại, không dám tiến lên nửa bước.

Trước mắt họ, nữ tử áo trắng vẫn vô cùng bình thản, bước từng bước nhẹ nhàng, biểu tình hết sức thoải mái không hề có nửa phần lo lắng hay sợ hãi.

Lúc đó, dù có là kẻ ngốc cũng có thể nhận ra, nữ tử áo trắng chắc chắn là một tuyệt đỉnh cường giả! Những người lúc này có ý manh động bắt đầu cảm thấy xấu hổ vì đã không biết tự lượng sức mình. Trong số đó, một thành viên của Yêu Tộc - người chạy lên đầu tiên là cảm thấy rõ ràng nhất.

Nhưng cảm giác ngưng ngừng đó nhanh chóng bị sự kinh ngạc lấn lướt!

Chỉ thấy nữ tử chậm chậm giơ tay, quang mang của miếng thần thạch trên tay thu lại vài phần, trở nên dịu mắt. Dần dần, miếng thần thạch đó tiếp cận lỗ hổng, nhẹ nhàng bay lên!

Khoảng khắc thần thạch và lỗ hổng hợp làm một, vô số quang mang bắn ra khiến người ta không thể mở được mắt. Lúc quang mang biến mất, những tiếng trầm trồ kinh ngạc bắt đầu vang lên. Bởi vì lỗ hổng vẫn khiến họ lo lắng bấy lâu nay đã biến mất!

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của tất cả mọi người, nữ tử áo trắng quay phiêu nhiên xoay người bỏ đi. Lúc đi qua người lúc này muốn chạy lên kéo bà lại, bà khẽ mỉm cười, quay sang nói với Yêu Tộc nhân vài câu:

- Ma thạch chi ý nằm ở sự sinh tồn hay biến mất của vạn vật. Tiểu tử, ta tặng ngươi coi như chút báo đáp.

Nói đến đây, nữ tử điểm giơ tay điểm nhanh vào chân mày Yêu Tộc nhân may mắn, sau đó rời đi, sau này không bao giờ xuất hiện thêm nữa.

Còn Yêu Tộc nhân may mắn sau này thanh danh đại chấn, ban đầu hẳn chỉ là một nhân vật nhỏ trong Yêu Tộc, nhưng vì có món quà bất ngờ đó, sau này đã lĩnh ngộ được tinh kỹ "ma thạch", biến nó thành tinh kỹ căn cơ, nhanh chóng tham ngộ thêm hai tinh kỹ nữa, dung hợp chúng lại với nhau!

Trở thành người tấn cấp đại viên mãn nhanh nhất trong lịch sử Yêu Tộc mà không có xuất thân cao quý!

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của Huyền Nguyên, ma thạch từng bước tiếp cận hắc ngục luyện thần trận, điều khiến hắn cảm thấy kỳ lạ hơn là khối ma thạch lưu lộ ra một loại khí tức vô cùng huyền diệu.

Cổ quái, nếu như tuyệt học này chính là thứ mà bị nữ tử thần bí đó lưu lại thì đây chính là khí tức sinh tử ẩn hàm trong nó sao? Sao lại có thể tương phản đến vậy?

Tất cả linh cấp cường giả tham ngộ tinh kỹ nhất định đều phải căn cứ vào một loại đặc tính nào đó. Ví dụ nói nền móng vững chắc tự nhiên ẩn hàm khí tức có thể khiến vạn vật sinh tồn.

Nhưng Huyền Nguyên chưa từng nghĩ qua, năm đó ma thạch lấp kín lỗ hổng chính là cứu sống vạn vật. Nếu ma thạch biến mất, vạn vật cũng biến mất theo!

Xét theo một tầng diện khác, khiến vạn vật mất đi mới chính là thứ mà vị Yêu tôn năm xưa mình ngộ được.

Ầm!

542. Chương 499: Cự Nhân Mắt Trắng.

Vưu Lượng thấy nãi huynh xuất thủ cũng không chậm trễ, chấp ngón tay chỉ một điểm, một cơn lốc xoáy thanh sắc điên cuồng nổi lên.

Cơn lốc xoáy chạm vào bề mặt ma thạch, chỉ nghe thấy "băng" một tiếng, ma thạch đột nhiên bay lên với tốc độ nhanh hơn gấp vài trăm lần!

- Hắc ngực giáng! Thiên địa ngưng!

Trong những tiếng gào rít chói tai, Kim long tộc tộc trưởng hét lớn, chỉ thấy thân thể con cự mãng đen xì xuất hiện một mảng kim quang lớn. Kim quang ngưng kết vô cùng, giống như được luyện bởi hoàng kim thực sự, cứng rắn không sao nói hết.

Băng băng băng!

Miếng ma thạch đột nhiên biến thành một vật đàn hồi, vừa chạm vào mép hắc ngực luyện thần trận lập tức bắn ngược trở lại. Nhưng dưới tác dụng của cơn lốc xoáy, nó lại chạm vào rồi lại bắn ra, liên tiếp ba lần ở cùng một điểm. Cuối cùng thì đại trận cũng xuất hiện một lỗ hổng nhỏ, từ đó có thể nhìn thấy bầu trời xanh ngắt bên ngoài.

- Hắc, thì ra cũng chỉ đến thế này!

Vưu Lực hét lớn, mặt hiện lên một tia hưng phấn, một khối kim quang bạo dũng trong tay liên tiếp điều khiển ma thạch va chạm. Mỗi một lần va chạm, lỗ hổng lại trở nên rộng hơn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Huyền Nguyên thất sắc, quang mang quỷ dị trong mắt lưu chuyển liên tục không biết đang nghĩ điều gì.

Đột nhiên!

- Vưu tôn sử, người nghĩ tuyệt học của Long Tộc ta chỉ có vậy thôi sao?

Đột nhiên, một tràng cười lạnh truyền khắp không gian tăm tối, ngay sau đó, giọng nói ấy rống lên:

- Luyện thần chi quang!

Póc póc póc!

Hư không vốn dĩ đã khôi phục lại sự tĩnh lặng vốn có, đột nhiên, một loạt những chiếc bong bóng lớn lại nổi lên sau đó thì nhau nứt vỡ.

Từng khối từng khối vụ khí quang mang trào ra, những quang mang này rất khí quái, mang theo một luồng hàn ý có thể trực tiếp xuyên qua da thịt xâm nhập vào thẳng xương tủy. Hơn nữa, hai người Vưu Lực chỉ cảm thấy xương cốt mình như tan ra thành bột, bắt đầu từ sâu bên trong.

Vưu Lực giật mình, cuối cùng hắn đã hiểu tại sao nguyên trận này được gọi là "luyện thần". Thì ra, dưới tác dụng của luồng sức mạnh quỷ bí đó, ngay cả niệm thức của hắn cũng bị đông kết, năng lượng cùng chờ, không thể động dậy.

Điều khiến hắn kinh hoàng hơn, đối diện với loại công kích này, Lăng Phong không hề nhúc nhích như đã triệt để trúng chiêu.

Thấy vậy, tâm trạng Vưu Lực thoáng trùng xuống!

- Vưu tôn sử, uy lực của hắc ngực luyện thần trận chúng ta mới chỉ phát huy một nửa, ngài thấy thế nào? Chúng ta có đủ tư cách đưa tên tiểu tử Sáng Tông này đi không?

Thanh long tộc tộc trưởng nói, ngữ khí ẩn hàm một tia cảnh cáo:

- Nếu như hai vị vẫn còn tiếp tục mê muội, đợi chúng ta phát huy đại trận lên cực điểm, lúc ấy đừng trách tổn thương hòa khí!

- Hắc! Hắc!

Vưu Lực cười lạnh hai tiếng, trong những lúc nguy cấp thế này, hẳn chẳng còn tâm trạng nào để ý đến Lăng Phong nữa, đột nhiên cười lạnh nói:

- Thanh long, ngươi quá tự đại rồi đấy, loại hắc ngục luyện thần trận chưa tu luyện xong này mà đòi nhốt được hai huynh đệ ta sao? Ngươi xem thường chúng ta quá rồi đấy!

Vừa dứt lời, khí tức của hắn đột nhiên trở nên có chút cổ quái, lúc hắn thi triển ma thạch, mặc dù luồng khí tức tinh mạch đó đã rất rõ ràng nhưng lúc này xung quanh hắn đang tán phát ra một loại khí tức vô cùng lạnh lẽo. Nụ cười tủm tỉm trên môi cũng đã được thu lại, mỗi một tác da thịt trên mặt đều đang tỏa ra hàn ý.

Vù một tiếng, một vòng ngân mang bất ngờ phun ra từ trán hắn. Trong ngân mang, một thân hình to lớn bay vút lên bầu trời. Thân thể trông chẳng khác gì thân cây cao lớn nhất trong khu rừng nguyên thủy, khiến người ta nhìn vào tâm thần không khỏi ớn lạnh. U, u!

Ngay sau đó, hai tiếng rít chói tai vang lên, thứ âm thanh đó giống như tiếng hàng vạn con châu chấu đang điên cuồng vỗ cánh, lúc xẹt qua biên cảnh, trực tiếp dội thẳng vào lòng người ta, khiến tâm linh người ta không khỏi hẫng hụt, khó chịu vô cùng.

Thân thể Vưu Lực cũng giống như bọn Ngao Châu, nhanh chóng co lại thành một viên đạn, trực tiếp tiến nhập vào cơ thể to lớn kia.

- Không lẽ là.

Huyền Nguyên giật mình, mắt lộ ra vẻ kinh ngạc đến cực điểm. Hắn đột nhiên hiểu ra tại sao Vưu Lực lại đánh thức cự linh của mình! Thân là linh tôn cấp thuật luyện sư tinh luyện luyện chương, hẳn đương nhiên biết phần lớn các loại cự linh.

Vừa nhìn thấy cự linh của Vưu Lực, hắn lập tức nhận ra nó thuộc loại nào. Đây là loại cự linh rất hiếm thấy

- Bạch mục!

Với hình trạng xuất hiện của loại cự linh này thì nó thuộc về dị linh. Nếu phân chia một cách nghiêm khắc thì rất khó để xếp loại cho nó. Nếu nói yếu, thì bạch mục sở hữu một luồng năng lượng cường đại, nhưng nếu nói mạnh thì năng lượng của nó có chút hỗn loạn, trong chiến đấu, chỉ sợ chưa bị đối thủ hạ gục thì bản thân đã xui xẻo.

Nói một cách tổng thể, đây chỉ là một loại cự linh trợ giúp, không giúp được nhiều cho việc tu luyện.

Nhưng, hiển nhiên tu vi hiện nay của Vưu Lực đã vượt xa tầng thứ thánh vực, có thể tạo ra được cảnh tượng như thế này chỉ có một khả năng duy nhất, đó là.

Không đợi Huyền Nguyên nghĩ xong, một tiếng rống chói tai nữa đã lại vang lên.

Từ đỉnh đầu Vưu Lực cũng xuất hiện một khối cự linh, hoàn toàn tương phản với khí tức âm lạnh của cự linh Vưu Lực, cự linh của hắn tràn ngập sự bạo ngược, nhìn một cách tổng thể giống như một con gấu lớn, cơ bắp toàn thân bạo trướng, những múi cơ nổi lên như những tảng khoáng thạch, ngưng trọng một cách khó nói.

Khí tức của bản thân Vưu Lực cũng trở nên bạo ngược theo sự xuất hiện của cự linh, trước đây hắn âm lạnh bao nhiêu thì bây giờ lại cuồng nhiệt bấy nhiêu, khí tức cuồng nhiệt đó chẳng khác gì một con gấu chó nhìn thấy mật ong, cùng khắc lực bên kia hình thành một sự đối xứng rõ ràng!

Một Vưu Lực tươi tắn dễ gần sau khi triển lộ cự linh trở nên lạnh lùng, âm hiểm chẳng khác gì một con rắn độc; một Vưu Lực từ lúc xuất hiện đến giờ số câu nói chỉ đếm trên đầu ngón tay, âm thầm đi theo Vưu Lực bây giờ lại biến thành nhiệt lượng tứ xạ, giống như một lò lửa lớn, năng lượng mạnh đến kinh nhân.

Quả nhiên!

Huyền Nguyên triệt để ngộ ra, theo những gì ghi chép trong điển tịch tông môn, muốn tu luyện bạch mục thuận lợi, ngoài trực tiếp vận đỉnh cấp cao tu luyện ra thì khả năng duy nhất chính là áp chế.

Lợi dụng công pháp đặc thù áp chế tất cả tất cả năng lượng hỗn loạn tiềm động! Nhưng làm vậy lại có một vấn đề khác, đó là khí tức bạo ngược sẽ khiến hần không thể chịu được, kết quả vừa đột phá được thánh vực hay linh tôn đã lập tức trùng bạo năng lượng, dập nát mà chết!

Muốn giải quyết được vấn đề dị linh, lại có thể bảo toàn tính mệnh, cách tốt nhất đương nhiên là mời một thuật luyện sư siêu cấp giúp đỡ điều chỉnh tinh chương, nhưng một thuật luyện sư như vậy thực sự rất khó kiếm, sau trận đại chiến gần đây nhất, hầu như không còn tồn tại nữa.

Bản thân Huyền Nguyên chính là linh tôn cấp thuật luyện sư, hần cũng chưa từng nghe qua có người đạt được trình độ cao hơn mình, trừ phi là...

Trong lòng hần lại thoáng động, nghĩ đến hắc ngục luyện thần trận mà bốn người Thanh long tộc tộc trưởng thi triển. Ngay cả loại đại trận mà theo tin đồn đã bị thất truyền cũng bị khai quật thì nguyên trận tinh chương dùng kèm đương nhiên không cần phải nói, như vậy không phải chứng minh bên trong Long Tộc có thuật luyện sư siêu việt hơn hần sao?

Lúc này đóng vai người đứng bên quan sát, Huyền Nguyên sơ ý không nghĩ đến điểm này, bây giờ chạm đến càng nghĩ hần càng thấy lo lắng. Thậm chí, nghĩ thêm một bước, lúc nghe thấy Ngao Châu nói sẽ gọi Âu Mẩu Long của Long Tộc đến bắt Lăng Phong đã tầm cảm thấy có chút kì lạ.

Nếu như nói vì Long Tộc ngọc bích thì cũng không đúng, nhưng Long tộc ngọc bích biến mất bao nhiêu năm nay, cũng đâu có thấy Long Tộc nhọc công tìm kiếm? Dù trước đây không có manh mối, bây giờ manh mối có rồi cũng không cần làm phiền đến Âu Mẩu Long!

Đó là nhân vật nào chứ?

Nếu như nói Vi Tiểu là truyền kì thì Âu Mẩu Long là truyền kì trong truyền kì, nếu như chọn ra một trăm cao thủ trong Vô Tận Hoang Nguyên, Âu Mẩu Long tuyệt đối là bậc nhất.

Một nhân vật như vậy đích thân ra tay vì Long tộc ngọc bích, e rằng có chút khó tưởng tượng. Nhưng, nếu như liên hệ tới tinh chương mà Sáng Tông triển hiện thì mọi chuyện dễ hiểu hơn nhiều!

Huyền Nguyên cảm thấy tầng ngăn cách sâu trong lòng mình đã bị phá vỡ, hần cuối cùng cũng hiểu ra điều gì đó. Trước đây, Long Tộc cũng đã từng phái người đến mời hần chế luyện tinh chương, sau thấy hần thực sự bó tay với những tinh chương đó họ mới chán nản bỏ đi.

Long, Phượng, Yêu!

Ba tộc này từ xưa đến nay đều là những người đứng đầu Vô Tận Hoang Nguyên, nếu nói con át chủ bài e rằng sự chênh lệch giữa ba nhà là không lớn, thậm chí ngay cả những tông phái có lịch sử lâu đời như Ngọc Lan Tông, Thương Linh Tông, Sát Tình Tông, Bức Tông cũng đều có con át chủ bài của mình! Huyền Nguyên Tông thì ngược lại, Huyền Nguyên hiểu tông phái của mình mới phát triển được vài đời, luận về nền móng e rằng không thể bằng được mấy nhà kia.

Chỉ cần Long Tộc nắm bắt được một loại bí pháp luyện chế nguyên trận tinh chương nào đó, vậy họ có thể nắm quyền chủ động trong cuộc tranh đấu vài năm nữa rồi! Họ đâu có thể trở mắt đứng nhìn quyền chủ động bị người khác cướp mất.

Như vậy, không chế luyện chế tinh chương chi pháp trong tay là việc tuyệt đối phải làm!

Nhưng, Long Tộc cần gì phải ra tay với Sáng Tông nữa?

Mặc dù vị sư tôn thần bí mà Sáng Tông Lăng Phong nhắc đến thần long ẩn tàng, khiến người ta không sao nắm bắt được nhưng cũng không ngăn được Long Tộc quyết tâm bóp nát nó từ trong trứng nước.

Càng bởi vì Long Phượng Yêu tam tộc đều đã có ước định, không thể tùy tiện ra tay với các tông phái trong Vô Tận Hoang Nguyên, một đề đề phòng tam tộc thế lực tùy tiện ra tay tạo thành Vô Tận Hoang Nguyên tân thế lực quá ít, cường giả cũng trở nên ít đi, sau này nếu có phải tranh đấu với Áo La Đế Quốc tự nhiên trở nên bị động.

Ngoài ta còn một điểm nữa cũng là đề đề phòng thực lực của một bên nào đó quá mạnh, tạo sự không cân bằng!

Nói thì nói vậy, bên trong cả ba tộc đều ngầm ra tay không ít, hơn nữa cơ hội để tăng cường thực lực cho mình cũng không ít nên trước đây Long Tộc mới đối phó với Thích Thiên Ách.

Mặc dù rất nhiều người hiểu tại sao Long Tộc làm chuyện này, nhưng đằng sau lại có không ít tin đồn. Cái mà Long Tộc nhắm đến là trú địa của Thích Thiên Tông, cũng chính là Thanh Mộc Tông bây giờ.

Một loạt những thông tin này như điện quang thạch hỏa lóe lên trong não hải Huyền Nguyên, hắn không khỏi quay sang nhìn Lăng Phong - người này giờ vẫn nhắm chặt mắt, đứng im như một bức tượng thạch cao - ánh mắt tràn ngập vẻ "thương hại": Hắc! Có tầng quan hệ lợi hại này, người có mọc cánh cũng đừng mongc hạy thoát!

Huynh đệ Vũ Lực lúc này đã hoàn toàn thay đổi, con gấu cự linh của Vũ Lượng bật mạnh, nhảy lên người "bạch mục". Giống như đại thụ nhập địa, nhanh chóng luồn vào trong!

Bạch mục vốn dĩ chỉ một khúc, không hề có thêm đầu đuôi nào khác đột nhiên lại phát sinh biến hóa quỷ dị. Từ phần đuôi nó mọc ra hai cái chân lớn, từ vai cũng xuất hiện hai cánh tay và đầu thì mọc ngay trên.

Nhất thời, không trung xuất hiện một cự nhân cao hơn mười trượng, nửa dưới cơ thể hần thẳng tắp như một cây đại thụ, phần đầu và phần ngực lại hết sức bình thường, cộng thêm cặp chân chỉ có chiều dài bằng một phần ba nửa dưới cơ thể, trông hết sức cổ quái.

Sau khi dung hợp, cự linh rống lên một tiếng kinh thiên động địa, một luồng sóng khí cuộn cuộn nổi lên như hải triều dào dạt trực tiếp lao thẳng vào bức tường đồng vây quanh.

Phương pháp thứ hai!

Việc dung hợp cự linh đã chứng minh triệt để suy đoán của Huyền Nguyên. Vũ Lực thân hoài bạch mục cự linh cũng có thể tu luyện đến nhị dung linh tôn, hơn nữa không hề phải lo lắng về sinh mệnh của mình, nguyên nhân rất đơn giản.

Đó là cự linh dung hợp!

Rất rõ ràng, huynh đệ Vũ Lực hai người cùng có một loại nguyên trận tinh chương, hơn nữa Vũ Lượng thông qua nguyên trận tinh chương chi lực lấy đi một phần năng lượng cuồng bạo của bạch mục cự linh. Như vậy, dị linh không những không trở thành gánh nặng mà trở thành cách giúp họ tu luyện.

Chỉ có như vậy mới khắc phục được mọi điều kiện cần thiết mà điều đầu tiên cần là hai miếng cáo cấp nguyên trận tinh chương.

Với con mắt của Huyền Nguyên, nguyên trận tinh chương mà hai huynh đệ Vũ Lực thi triển vô cùng hiếm có, dù là hần cũng không thể tự mình chế luyện ra được, chắc chắn là được lưu truyền từ thời viễn cổ.

Thấy huynh đệ Vũ Lực dung hợp cự linh, tứ đại Long tộc tộc trưởng cũng giật mình, đột nhiên, một tiếng quát lớn truyền xuất:

- Bách mãng dung hợp! Luyện thần phần hư!

Xoạt xoạt.

Từng trận sóng âm thanh cuộn cuộn truyền đến, trên không trung, tốc độ của những con cự mãng cũng đang tăng dần, lẫn trong những trận sóng âm là âm thanh keng keng như tiếng dây đàn bị đứt, nghe rất cổ quái.

Huynh đệ Vũ Lực nhanh chóng phát hiện ra sự cổ quái ấy nằm ở đâu.

Chỉ thấy từng mảng vảy cá lớn bằng bàn tay cùng những con cự mãng vô cùng linh động bắt đầu bay lượn và gào rít. Mỗi một mảng đều có màu vàng kim thiết nồng đậm, mỗi lần va chạm lại thể những điểm hắc sắc mang tinh bắn ra, mỗi một điểm hắc tinh bắn ra lại có một đóa hoa như mọc ra từ hư không xoay vòng, mang chúng chìm nổi trong hư không, quỷ dị vô cùng.

Viu, viu.

Cuối cùng, những mảng vảy cá ấy dung hợp thành hình, một con siêu cấp cự mãng với hình dạng không hề thua kém cự nhân xuất hiện. Cự mãng vừa xuất hiện, liền lập tức quất mạnh đuôi về phía cự nhân, đuôi cự mãng tạo thành một trận sóng khí mang tính thực chất, âm âm lao đến.

Bạch mục cự nhân cũng không chậm trễ, tay phải siết chặt, đâm mạnh một quyền!

Bằng! Cuộc chiến giữa hai cự linh dung hợp thể luôn mang lại cho người ta một cảm giác lóng ngóng vụng về, mỗi một quyền một cước đều trong rất ngốc nghếch.

Nhưng lên đến tầng thứ cấp cao mới có thể phát hiện trong những đòn công kích đơn giản ấy hàm chứa cự lực dồi dào! Dù là một hồ nước nhỏ, bị cắn bị một đòn công kích đánh trúng, tất cả nước trong hồ sẽ bị bốc hơi sạch.

- Sát!

Một tiếng hừ như phun ra từ mũi khiến đầu óc người ta choáng váng, khó chịu vô cùng. Nghe giọng nói thì chính là Vũu Lượng, nhưng sự cuồng nhiệt trong đó lại khác hẳn với hẳn ngày thường.

Chỗ quyền vĩ giao hợp, những điểm hắc sắc tinh mang nổ tung khiến không khí không ngừng vang lên những tiếng tí tách. Những chiếc bong bóng nổi lên càng điên cuồng hơn, phát ra những âm thanh run rẩy cường liệt.

- Hắc hắc

Tiếng cười lạnh của Vũu Lực lại vang lên, giống như vừa có một con rắn trườn qua da, khiến người ta phải nổi da gà.

- Bốn vị cũng thật khéo tính, định dùng thứ nguyên trận chưa hoàn chỉnh này lừa hai huynh đệ ta sao! Nếu như không phải huynh đệ ta cảnh giác thì chắc giờ này đã rơi vào bẫy của chư vị rồi!

- Chưa hoàn chỉnh thì đã sao? Dùng để đối phó với hai huynh đệ ngươi là đủ rồi!

Từ miệng cự mãng cũng vang lên giọng nói của Thanh long tộc trưởng, bây giờ thì hẳn đã chịu thừa nhận chiêu vừa rồi chỉ là một đòn hù dọa, nhưng ngữ khí vẫn không hề tỏ ra yếu đuối:

- Ta không tin hắc ngục luyện thần trận này không làm gì được hai ngươi!

- Cứ thử đi thì biết!

543. Chương 500: Âu Mẫu Long.

Những tiếng nổ kịch liệt vang lên không dứt, quang mang tứ sắc điên cuồng nhấp nháy chiếu sáng cả khoảng không gian đen tối.

Huyền Nguyên giận dữ quát:

- Đáng chết!

Vội vàng giờ tay.

Chỉ thấy một đóa hoa kim hắc sắc bùng nổ trên người hắn, rõ ràng đóa rực rỡ ấy không có bất cứ lực sát thương nào nhưng một luồng khí tức lạnh lẽo lại trực tiếp len lỏi vào xương cốt hắn, khiến hắn không khỏi rùng mình!

Không ai chú ý đến Lăng Phong - người này giờ vẫn đứng im một chỗ, ánh mắt bỗng nhiên trở nên sáng rực. Dường như trong đó là một khối hăng tinh, hơn nữa xung quanh nó còn đang có vô số tinh vân lưu chuyển mãi không thôi.

Hai thân thể cự đại điên cuồng quấn lấy nhau. Ban đầu bạch mục cự nhân còn giữ được trạng thái ngang tài ngang sức với cự mãng, không lâu sau, tốc độ công kích của cự nhân rõ ràng chậm lại, nhất cử nhất động trở nên vụng về giống như đeo chì vậy.

Những người thông minh sẽ lập tức hiểu ra hắc ngục luyện thần trận có một loại năng lực bó buộc và cấm chế kì lạ với linh hồn. Không biết có phải vì đại trận có khiếm khuyết hay không bốn người Thanh long tộc trưởng không thể phát huy toàn bộ hiệu quả nhưng trong lúc chiến đấu, từng giọt năng lượng vẫn thẩm nhập vào trong cơ thể bạch mãng cự nhân.

Hơn nữa, bạch mãng cự nhân là cự linh kết hợp thể thuần túy, bản thân rất mẫn cảm với linh hồn công kích! Trúng một đòn này, giống như tuyết trắng gặp nước sôi, sức mạnh bàng đại của nó lập tức bị dung hòa.

- Biến biến biến!

Càng chiến càng thua thiệt, cự linh sau khi dung hợp tính khí đại trưởng, Vũu Lượng là người đầu tiên không chịu được, rống lên một tiếng, thanh âm như súng nổ trực tiếp phát ra từ đầu bạch mãng cự nhân.

Sau đó, chỉ thấy quang trên bề mặt cơ thể bạch mãng cự nhân cấp biến, từng đường kim thanh song sắc quang mang giao kết thành những đường vân chằng chịt như một tấm chiến y da báo.

Khí tức vừa mới bình lặng được vài phần lại bạo trưởng, thân thể bạch mãng cự nhân thậm chí còn bạo trưởng gấp hai lần, cánh tay thô kệch vừa mới đưa ra đã nghe thấy một loạt những tiếng khí rít như hư không bị đun sôi.

- Hai vị tôn sữ! Hai người định liều chết thật đấy à?

Ngao Châu sợ hãi hô lớn!

Bạch mãng cự nhân lộ ra một tia cười gằn, nụ cười đầy vẻ cuồng liệt:

- Liều chết? Không sai, nhưng là liều với mạng sống của các người!

Sự dữ dần lan rộng ra cả khuôn mặt, nó không tránh né nữa mà để cho cự mãng quán lấy thân thể mình.

Đột nhiên, những vân da báo trên cơ thể nó bắt đầu điên cuồng nhấp nháy, giống như điện áp trăm ngàn vôn không được ổn định. Điện quang hỏa hoa lóe sáng, những tiếng gai xương nhô lên theo những chuyển động vụn vặt không ngừng!

Những chiếc gai xương điên cuồng đâm ra, cắm vào thân thể cự mãng.

Nhị biến!

Hai người Vũu Lực lúc này rõ ràng đang thi triển "nhị biến linh kĩ". Có thể thông qua nguyên trận dung hợp hậu cự linh tiến hành dị biến lần hai, độ khó đương nhiên không nhỏ, e rằng chỉ có thời đại viễn cổ mới có thể tạo ra loại tinh chương đó.

- Ngang!

Cự mãng phát ra những tiếng kêu đau đớn như tiếng một con bò già bị đánh, liền sau đó Ngao Châu điên cuồng rống lên:

- Được, được, được! Vũu Lực, Vũu Lượng, nếu hai người muốn liều mạng thật thì bốn chúng ta sẽ phụng bái, tưởng chúng ta sợ Yêu Tộc các người sao!

Ngữ khí của hắn hàm chứa một sự phẫn nộ vô hạn, trên thực tế hắn không hề giận suông, nếu như không phải vì nể vị Yêu tôn đại năng trong Yêu Tộc, họ sớm đã động sát chiêu rồi, đâu có đứng đây mất thời gian với hai người?

- Nguyên trận chi lực, tiên dịch phệ hồn!

Chỉ nghe thấy một tiếng thét lớn, con cự mãng điên cuồng cắn vào thân thể bạch mãng cự nhân, hai chiếc răng nanh trắng ớn cắm ngập vào thân thể to lớn.

Cả hai bên mặc dù không ai chuyên môn tu luyện linh hồn hệ nhưng linh hồn đã đạt tới tầng cấp cực cao. Cả bạch mãng cự nhân và cự mãng đều giống như một sinh linh độc lập, không có một chút hư huyền nào.

Chỉ cần nhìn quá trình hai chiếc răng nanh đó cắm vào thân thể bạch mãng cự nhân, thật chẳng khác gì con người chiến đấu, thậm chí vô cùng.

Nếu như có thêm máu tươi trào ra nữa thì quả thật quá đáng sợ.

Dù vậy, vẫn có một chút hắc sắc dịch thể chạy theo răng nanh đi vào thân thể bạch mục cự nhân. Khoảnh khắc đó, chỉ thấy hai màu đen vàng quần quanh cơ thể cự nhân trong nháy mắt trở nên sẫm lại, những mảnh màu tối không ngừng tăng lên, chớp mắt đã thấy từ xám chuyển sang đen, hơn nữa cùng với sự chuyển đổi của màu sắc, thân thể cự nhân cũng dần khô quắt đi.

Những nếp nhăn mỗi lúc một hằn sâu trên khuôn mặt nó, cả con người như già đi trăm tuổi, cổ quái vô cùng.

Vưu Lực phát ra một tiếng rống chói tai, chẳng có một chút giống tiếng người.

- Vưu tôn sử! Chỉ cần hai người chịu buông tay, chúng ta sẽ lập tức thu hồi nguyên trận chi lực.

Không đợi Ngao Châu tiếp tục khuyên nhủ, đột nhiên, một tiếng quát lớn vang lên:

- Ta thấy không cần.

Tiếng quát như sét đánh ngang tai ấy lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, ngay lập tức, một loạt những ánh mắt sắc như tên bắn lập tức dồn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy thân thể Lăng Phong nhô cao giống như một cây cung lớn, xương sống phát ra những âm thanh vận vẹo kịch liệt như bị xoắn đến cực điểm.

Trong những tiếng giao động, lưu thủy lại dào dạt cồn động giống như đang có một dòng sông lớn khác bên trong. Hai loại âm thanh tràn ngập sức mạnh hùng đại ấy cùng nổ tung khiến thân thể Lăng Phong nhất thời phát ra một loại khí tức vô cùng cổ quái. Giống như một cự nhân từ thời đại viễn cổ vừa mới tỉnh giấc và đang triển lộ ra uy thế kinh thiên!

- Thất đầu tinh vũ trảm!

Gân xanh nổi chằng chịt khắp người, hai mắt Lăng Phong chuyển sang màu ngân bạch, bảy thanh kiếm ảnh nhất tề bay ra, chiu chiu chiu, bảy đường quang mang sắc bén lao thẳng lên trời.

Nhưng đường quang mang ấy nhìn thì có vẻ vô hại nhưng từ sau khi thi triển, năng lượng đông kết cả một khoảng hư không cũng không thể ngăn được nó!

Dường như thiên hạ này không gì có thể chặn nổi nó.

Kiểm ảnh lúc này đang tán phát ra loại khí tức đó, cảm giác như nó hoàn toàn thoát khỏi trận chiến và đứng trên một tầm cao khác. Nó vẫn đang lao thẳng vào huyền quang của hắc ngục luyện thần trận, trực tiếp dẫn động thần bí tinh mang trên trời!

Ầm! Ầm! Ầm!

Âm thanh đột nhiên trở nên trầm xuống, cảm giác hắc ám này không giống như cảm giác lúc bốn người Ngao Châu thi triển mang lại mà có thêm một sức hấp dẫn thần bí phát ra từ vũ trụ tinh không.

Bảy khối tinh quang trong nháy mắt xuất hiện giữa bầu trời đen kịt, sáng lấp lánh. Nếu như có ai đã từng hai lần nhìn thấy Lăng Phong thi triển chiêu thức này sẽ nhận ra: Thất đầu tinh vũ trảm đã có biến hóa!

Lần trước thi triển, uy lực dù lớn nhưng vẫn mang lại cảm giác phải nhờ đến ngoại lực, giống như sử dụng lực của một vài ngôi sao nào đó.

Nhưng lúc này.

Bảy khối tinh mang cự đại, ôn ôn nhuận nhuận, như được Lăng Phong dùng năng lượng tuyệt đại thu gom vô số nguyên lực, hội tụ mà thành!

Một mặt mượn dùng nhưng một mặt vẫn chủ động khống chế, khác nhau một trời một vực?

- Dẫn tinh mang, tiếp tinh quang, hội thiên địa nguyên lực, trảm!

Ầm ầm!

Giống như âm thanh của hàng vạn bánh răng kim loại đồng loạt vận hành, trong lúc đối chiến với Minh Tâm Thiên, Lăng Phong đã chính thức ngộ được bí pháp dung hợp linh hồn tinh kỹ và thiên địa lao, mặc dù vẫn chưa tham ngộ thấu đáo nhưng nói chung đã có thể tiếp xúc sâu hơn với những huyền bí bên trong.

Khoảnh khắc này, lúc thi triển thất đầu tinh vũ trảm, hần giật mình ngộ ra: Kiểm điểm tuyệt học phải dùng sức mạnh linh hồn tham ngộ!

Thậm chí, nó căn bản chính là một loại chiêu số tuyệt thế mà nhất phải phải dung hợp linh hồn hệ nguyên lực và hỏa hệ nguyên lực mới có thể phát huy toàn bộ!

Mặc dù không nói rõ nhưng Lăng Phong sớm đã phát hiện ra nếu như nói linh kỹ là thủ đoạn công kích mạnh nhất của linh cấp cường giả thì những chiêu số ghi lại trong kiểm điểm hoàn toàn độc lập.

Sang Sư uy vũ!

Mang theo tự tin tuyệt đại, Lăng Phong hai tay chuyển động liên tục, bảy thanh kiếm ảnh run rẩy từng hồi, bề mặt xuất hiện những đợt sóng nhỏ nhỏ giống như lưu thủy.

Cuối cùng, bảy thanh tinh quang hùng đại, rộng gần một trượng, mỗi thanh dài hơn mười trượng cuối cùng cũng từ tinh không thần bí rơi xuống, lúc gần tiếp xúc với mép hắc ngục luyện thần trận, chúng mới đột nhiên phân khai.

Bảy thanh kiếm ảnh đâm vào bảy điểm trên đại trận. Quang mang chưa đến nhưng làn sóng năng lượng cường hân đã áp hạ. Khoảnh khắc đó, năng lượng cường đại hình thành nên một luồng áp lực nặng hơn cả mười ngọn núi!

Gió thổi thành cứng thành phải đổ.

Hắc ngục luyện thần trận lúc này giống như một cự nhân cường đại, không gì có thể công kích nổi, nhưng nó tuyệt đối không phải hoàn mỹ vô khuyết mà vẫn còn "hai mắt sau huyết".

Có nhiều nhược điểm như vậy nhưng các nhược điểm đó đều được che đậy dưới những đợt sóng năng lượng cường đại, rất khó phát hiện.

Lăng Phong cũng không thể dễ dàng phát hiện ra nhưng khả năng phân tích độc đáo của kiếm linh lại cho hần vốn liếng đó!

- Không thể nào!

Khoảnh khắc này, cảm nhận được nguồn sức mạnh như đang muốn nghiền nát đại trận, bốn đại Long Tộc tộc trưởng đột nhiên rống lên điên cuồng, con cự mang đang quần quanh người bạch mục cự nhân cũng khựng lại, quang mang đầy linh tính trong mắt nó gần như biến mất hoàn toàn, chuyển toàn bộ sự chú ý sang hướng khác.

Khu vực cấm chế mà hắc ngục luyện thần trận hình thành nên giống như một cái vỏ trứng, bây giờ cái vỏ trứng tròn tròn gần như không có bất cứ khuyết điểm gì ấy đang xuất hiện những vết nứt hình mai rùa, xung quanh, mấy hục con cự mang vẫn đang chuyển động vòng quanh, nhưng khí thế xem ra đã có chút vụng về.

Bảy đường kiếm quang tinh mang bàng đại trong mắt bốn vị đại tộc trưởng giống như bảy thanh kiếm đoạt mạng, đáng sợ vô cùng.

Soạt soạt!

Cuối cùng, một tiếng nứt đanh gọn vang lên, bảy thanh tinh mang phát sáng điên cuồng lao xuống!

- Toái! Trảm không diệt hư!

Bảy thanh kiếm ảnh hợp lại làm một, chỉ thấy tinh mang vừa rơi xuống phạm vi đại trận bắt đầu dung hợp, cùng kiếm ảnh hòa thành một thể.

Ngẩng lên nhìn bảy đốm sáng xuất hiện trên trời, Lăng Phong đột nhiên nắm chặt kiếm ảnh, quát lớn:

- Hai vị tôn sử, đi theo ta!

Vực Lực cố kiềm chế cảm giác kinh ngạc sau khi nhìn thấy Lăng Phong kích phá hắc ngục luyện thần trận một cách dễ dàng, bạch mục cự nhân nhảy lên một cái, bám sát sau lưng Lăng Phong. Chát chát chát chát!

Chỉ trong một giây, kiếm ảnh và bạch mục cự nhân không biết bắn ra bao nhiêu năng lượng công kích cường mãnh, đại trận vốn đã xuất hiện những vết nứt nhỏ, lúc này dường như không thể duy trì thêm được nữa, rắc một tiếng, vô số năng lượng điên cuồng bắn ra, khiến không khí cũng phải cuộn cuộn nổi sóng.

- Hắc!

Bạch mục cự nhân lúc này đã nhảy lên không trung, hai tay ấn mạnh vào hư không.

Lúc này bị giam cầm bên trong, công kích lực bị đại trận làm tiêu hao một bộ phận năng lượng, bây giờ nhảy ra được khỏi đại trận, uy lực lại trở nên cường đại đến kinh nhân.

Một mảng không gian lớn bất ngờ sụp xuống, khí bạo cường liệt như sóng triều dội về bốn phía.

Lập tức, póc póc póc póc, bốn âm thanh dường như vang lên cùng một lúc, bốn thân ảnh lần lượt nhảy ra!

Chính là bốn vị Long Tộc tộc trưởng!

Sắc mặt họ trắng bệch, huyết sắc mất hết, nhất là Thanh Long Tộc tộc trưởng, hắn đang nhìn Lăng Phong, ánh mắt đầy vẻ khó tin:

- Người, người, người.

Lăng Phong nhắm hờ mắt, tinh vân đang lưu chuyển bên trong mờ dần, bảy thanh kiếm ảnh cũng chui vào thức hải. Hắn không có bất cứ ý định nào hết, hành động ném ra con át chủ bài của mình trước mặt kẻ thù chỉ để triển lộ cảm giác ưu việt đối hắn là một điều hết sức ngu xuẩn.

- Hắc! Hắc!

Từ miệng bạch mục cự nhân phát ra một tràng cười âm lạnh bạo liệt, ngay sau đó lại là tính tình đại biến Vưu Lực lên tiếng:

- Chư vị tộc trưởng nghĩ thế nào? Ta còn muốn xem các vị cầm chế ta thế nào cơ? Hắc, cứ tưởng chỉ dùng một hắc ngục luyện thần trận chưa hoàn chỉnh là có thể giữ được sao.

- Cái gì?

Không đợi bốn vị tộc trưởng lên tiếng, trên trời đã vang lên một giọng nói sang sảng nhưng vẫn có vẻ trầm khàn của một người từng trải, xét tổng thể thì là một giọng nói vô cùng cổ quái:

- Nếu như cộng thêm bản tôn thì sao?

Vù!

Giọng nói ấy vừa dứt, bất luận là Lăng Phong hay bạch mục cự nhân đều trợn tròn mắt, xương sống của họ đều nhất tề cong lên như một con tôm.

Trên dưới bốn phía đông tây nam bắc mỗi một góc độ, mỗi một tắc đều tràn ngập một thứ áp lực nặng như chì, luồng áp lực này cuộn cuộn trào đến, khiến họ phải gánh vác áp lực nặng hơn áp lực bản thân mấy vạn lần, nhất thời không chịu đựng nổi!

Rắc rắc.

Không giống như âm thanh lúc Lăng Phong thi triển sát chiêu, những tiếng rắc rắc này là tiếng xương cốt không chịu nổi sức ép, đang kêu lên đầy thảm thiết và tuyệt vọng.

- Hừ.

Lăng Phong hừ một tiếng, cổ cứng lại, ra sức bắt mình phải ngẩng cao đầu!

Chát!

Một tiếng cương võ vang lên, Lăng Phong biết một đoạn xương sống nào đó của mình vừa vỡ dưới tác dụng của hai luồng áp lực trong ngoài! Sự đau đớn khiến cơ thịt trên mặt hần giật giật, mồ hôi đổ ra như mưa, nhưng dù vậy hần vẫn cố tỏ ra rất quật cường.

- A!

So với Lăng Phong thì tình trạng của bạch mục cự nhân còn thảm hơn, phần ngực của nó ngay từ ban đầu đã bị ép cho co lại, mỗi một giây, cơ thể khổng lồ đó đều đang biến.

Trong nháy mắt, cơ thể bạch mục cự nhân đã bị ép lại chỉ còn chưa đến một phần mười. Bạch mục cự linh là cự nhân cho hồn nên tất cả sức mạnh đều đến từ nó, một khi đã bị thu nhỏ thì rất khó kiên trì đến cùng.

Cuối cùng, hai người cũng không thể chịu đựng được, chỉ thấy hai hắc ảnh nhỏ nhanh chóng bay ra khỏi thân thể cự nhân. Vừa chạm đất, họ liền biến thành bộ dạng Vũ Lực huynh đệ. Lúc này sắc mặt hai người Vũ Lực cực thảm, thậm chí còn thảm hơn bốn vị tộc trưởng gấp vạn lần!

Vũ Lực nhanh chóng lấy lại nụ cười trên khuôn mặt tròn xoe núng nính, chỉ có điều nụ cười lúc này có phần hơi miễn cưỡng. Vũ Lực thì vẫn thâm trầm như cũ nhưng nhìn kĩ sẽ thấy biểu tình thâm trầm đó có chút không tự nhiên, sợ sệt!

- Ha!

Tự nở một nụ cười tự giễu, Vũ Lực chỉ phun ra một ngụm máu tươi, máu tươi chuyển sang màu tím đen và nhanh chóng ngưng kết thành cục máu!

- Không ngờ Lực mỗi lại có ngày phải để Âu Mỗ Long tộc trưởng đích thân xuất thủ, thật quá vinh hạnh!

Âu Mỗ Long?

Lăng Phong thoáng giật mình, thiên hạ này còn ai đủ năng lực để hạ hai huynh đệ Vũ Lực dễ dàng đến vậy?

Mù có là hắc ngục luyện thần trận thất truyền bấy lâu mà bốn vị Long Tộc tộc trưởng thi triển thì cũng chỉ là cài đặt một số thủ đoạn trong hư không, tuyệt đối không thể giữ được ba người.

Nhưng Âu Mỗ Long đến thân ảnh cũng không xuất hiện, chỉ lợi dụng linh tôn vực đã có thể hạ được ba người!

Không lẽ là sức mạnh đại viên mãn cấp?

Đáng sợ như vậy sao?

- Ha ha, Vũ tôn sử tự coi nhẹ mình quá rồi.

Hư không lại đột nhiên vang lên một giọng cười, ngay sau đó một nam tử cao lớn kì lạ xuất hiện. Mặt hần không hề có vẻ khoe khoang nhưng sự bình thản trên mặt còn kiêu ngạo hơn bất cứ sự kiêu căng nào.

Có ai đến chiêu thức cũng chưa chính thức động dụng, hạ gục ba nhị dung linh tôn mà còn bình thản được như vậy?

Chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay!

Âu Mỗ Long khiêm tốn nhưng chính là đang vô cùng cao ngạo.

544. Chương 501: Tranh Đoạt Quỷ Dị.

Lăng Phong nhìn kĩ tướng mạo của truyền kì Long Tộc, ngũ quan nhín có vẻ bình thường, không có gì kì lạ, nhưng cái miệng thì lại mím chặt thể hiện tâm trí vô cùng kiên quyết. Ngoài ra mắt có hần rất sâu, con ngươi vàng một cách cổ quái. Giống được chạm bởi thủy tinh, trong suốt một cách khó tả.

Ngoài ra, mỗi một tác da thịt trên cơ thể hần đều đang ánh lên một thứ ánh sáng kì lạ, giống như da thịt sau khi bị áp súc ngàn vạn lần, hình thành nên châu ngọc.

Nếu sắp xếp tất cả một cách riêng biệt thì không có gì kì lạ nhưng tự kết lên người Âu Mầu Long thì lại có một mê lực kì quái.

Lúc Lăng Phong nhìn sang phía Âu Mầu Long cũng tình cờ bắt gặp ánh mắt của hắn. Cẩn thận quan sát một lúc, Âu Mầu Long mới cười nhẹ:

- Ban đầu ta còn không muốn thực hiện chuyến đi này, sau khi gặp được người, cảm thấy chuyến đi này cũng không tệ.

Không đợi Lăng Phong trả lời, Âu Mầu Long chuyển ánh mắt sang phía Vũ Lực, nói:

- Vị Sáng Tông tông chủ này không biết có thể nhường cho bản tôn không?

- Âu tộc trưởng!

Đối diện với vị cường giả đến chiêu thức cũng không động dụng đã có thể hạ gục bản thân, Vũ Lực không thể không tôn trọng, trả lời:

- Yêu tôn đại nhân rất cần vị Sáng Tông tông chủ này, mong Âu tộc trưởng đừng làm khó.

Sau khi được nhìn rõ sức mạnh khác biệt của đại viên mãn cấp, Vũ Lực mới thực sự hiểu ra sự chênh lệch giữa mình và đối phương. Hắn thậm chí còn có một cảm giác cường liệt là nếu Âu Mầu Long không đồng ý, hắn có thể dùng khôi lỗi phân thân tiến hành tinh kĩ dung hợp vấn đỉnh một tầng thứ khác!

Nghĩ vậy, khoe miệng hắn lộ ra một tia khổ tiểu: Bản thân thật chẳng khác gì ếch ngồi đáy giếng!

Âu Mầu Long chỉ cười nhẹ, ngữ khí lạnh nhạt nhưng lại bá đạo đến mức khiến người ta không thể từ chối:

- Vũ tôn sử yên tâm đi, bản tôn đã nghe ngóng qua rồi, Náo La huynh hình như chỉ muốn tìm thuật luyện sư cường đại để cứu ái đồ của mình mà thôi? Nếu tìm đến Huyền Nguyên Tông, ta tin chắc chắn có thể tìm được, không cần phải phiền đến Sáng Tông tông chủ nữa.

Hắn quay sang nhìn Huyền Nguyên:

- Huyền Nguyên tông chủ, ngài thấy thế nào?

Huyền Nguyên này giờ vẫn ngây ra, cho đến khi nhìn thấy vẻ giận dữ rõ ràng trên mặt Vũ Lực mới trả lời một cách thiếu tự nhiên:

- Đương, đương nhiên.

Mặc dù ở Vô Tận Hoang Nguyên, hắn được rất nhiều người tôn sùng nhưng mọi thứ nói chung chỉ là tương đối, đối diện với những cường giả như Âu Mầu Long, hắn hoàn toàn không có tư cách khoe khoang.

Trước đây chỉ toàn là Huyền Nguyên được tôn sùng, đi đến đâu cũng vênh vênh vào vào, nhưng từ lúc Lăng Phong và Sáng Tông xuất hiện, sự cao ngạo của hắn đã bị chìm sâu xuống đáy giếng!

Khoảng khắc này, hắn không khỏi nghĩ đến lời mà vị ân sư trước đây truyền thụ tu luyện cho hắn đã nói:

- Thuật luyện sư chúng ta dù có được tôn sùng đến đâu thì cũng không được để mấy cảnh giác, coi thường việc rèn luyện thực lực bản thân! Phải nhớ là năng lực luyện chương chỉ có thể giúp đỡ một phần, ngoại lực hôm nay có thể giúp đỡ con, nhưng ngày mai cũng sẽ có thể vì mối quan hệ lợi hại mà rời xa con! Thứ duy nhất không bao giờ từ bỏ con là đôi bàn tay này, là sức mạnh của chính bản thân con!

Trong bất cứ hoàn cảnh nào, câu nói này luôn luôn đúng. Nhưng Huyền Nguyên không sao có thể không chế luồng cảm xúc đang trào dâng trong lòng như nước lũ, một chút chua chát len lỏi trong tim.

Thật sai lầm!

Cả cuộc đời gần như chỉ có một cơ hội duy nhất, Huyền Nguyên đã để lỡ bao nhiêu thời gian tu luyện quý báu, bây giờ hắn mới thấy là mình sai lầm, dù có tiêu hao hàng trăm hàng ngàn lần tinh lực thì hắn căn bản cũng không có được phân tâm lực đó!

- Được rồi, Huyền Nguyên tông chủ đã hứa không lẽ Vũ sử tôn vẫn còn chưa yên tâm?

Âu Mầu Long chuyển ánh mắt sang phía Vũ Lực, hai mắt sáng quắc, không chớp dù chỉ một lần.

- Chuyện này.

Vưu Lực trầm ngâm, hẳn biết nếu như mình nhường luôn thì e rằng quá mất mặt, nhưng đối diện với một cường giả tuyệt thế như Âu Mỗ Long, không nhường liệu có được không?

- Hừ!

Không đợi Vưu Lực lên tiếng, mặt Âu Mỗ Long đã lóe lên một tia nộ ý:

- Bản tôn đã kên tiếng khản cầu, lời hay ý đẹp cũng đã nói hết, không lẽ Vưu tôn sử vẫn còn không chịu? Hay là

- Ngài nghĩ Long Tộc chúng ta dễ bắt nạt?

Những lời này nghe thì có vẻ yếu thế nhưng kì thực vô cùng bá đạo. Tiếng thét vừa dứt, cảm giác uy áp cường liệt lại bạo trướng, chụp lấy huynh đệ Vưu Lực.

Xương cốt bị ép phát ra những tiếng răng rắc không ngừng, Vưu Lực cố gắng quay đầu, nhìn Lăng Phong ấy nấy.

Lăng Phong cười vang một tiếng:

- Vưu tôn sử cứ đi trước, nếu sau này Yêu Tộc còn gì cần giúp đỡ, Lăng Phong nhất định không chối từ.

Những lời này được nói ra rất đúng lúc, chẳng khác gì ném cho Vưu Lực một cái phao, mặc dù sự thực thế nào ai cũng hiểu. Dưới sự uy hiếp của Âu Mỗ Long, khả năng "sau này giúp đỡ" là gần như không có.

Vưu Lực vừa xấu hổ vừa cảm động, Lăng Phong bị Âu Mỗ Long uy hiếp, hẳn chẳng giúp được gì vậy mà Lăng Phong cũng không giận, lại còn đưa ra lời hứa, bảo nội tâm của hắn sao không dao động?

- Mộc tông chủ, bảo trọng.

Dứt lời, Vưu Lực nhón mũi chân, không khỏi ném ánh mắt căm hận về phía Âu Mỗ Long, hẳn dù sao cũng là hào kiệt một phương, được bao nhiêu người trong Yêu Tộc kính trọng, vậy mà phải chịu ảm ức ở đây?

Dù trước mặt là Âu Mỗ Long thiên hạ vô địch thì hẳn vẫn không thể chịu được luồng nghịch khí không thể phát tiết trong ngực.

Cố kiềm chế cảm giác khó chịu trong lòng, Vưu Lực quát lớn:

- Âu tộc trưởng, chuyện hôm nay ta nhất định sẽ quay về bẩm báo với Yêu tôn đại nhân!

Âu Mỗ Long chẳng thèm quan tâm đến câu uy hiếp của hắn, chỉ phẩy phẩy tay.

- Huyền tông chủ, đi đi!

Vưu Lực giận mà không làm được gì, xả hết sự bức bối lên người tên quỷ Huyền Nguyên.

Huyền Nguyên trong lòng cũng có chút khó chịu, nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu đầy sát khí của Vưu Lực, hắn lập tức chuyển sang trạng thái cảnh giác, không dám nói thêm điều gì.

Sau khi nhìn thấy bóng dáng huynh đệ Vưu Lực và Huyền Nguyên đi khuất, Thanh long tộc tộc trưởng mới lộ vẻ tiếc nuối, khom người nói với Âu Mỗ Long:

- Tộc trưởng, thuộc hạ vô năng.

Không đợi cho hắn nói hết, Âu Mỗ Long đã phẩy phẩy tay, mỉm cười nói:

- Sao có thể trách tội các người, các người có thể khiến Lăng tông chủ tung ra con át chủ bài của mình đã khiến bản tôn hài lòng lắm rồi.

Nụ cười trên mặt hắn trông vô cùng thành khẩn chứ không hề giống đang giả vờ an ủi chút nào.

Được hắn khen ngợi, vẻ ngại ngùng trên mặt Thanh long tộc tộc trưởng giảm đi đôi chút, trong lòng càng thêm tôn trọng đối phương.

Lăng Phong đứng bên cạnh mà không khỏi giật mình: Nếu như nói đây chỉ là một phép thử của Âu Mẩu Long thì thực sự quá đáng sợ.

Chỉ một câu nói đơn giản mà đã có thể thu phục được linh tôn cấp cường giả, mê lực này bao giờ Lăng Phong mới có thể với tới, chỉ riêng tu vi của con người này thôi đã đủ để hấn được người đời gọi là "tuyệt đỉnh" rồi!

Trên thực tế, vì Lăng Phong đánh giá Âu Mẩu Long quá cao nên mới cảm thấy như vậy.

Thực lực là nền tảng của mọi sức mạnh. Vì Âu Mẩu Long có thực lực của một đại viên mãn cấp cường giả nên mới có thể làm được điều đó, nếu như đổi thành một linh tôn bình thường như Vi Tiểu, chắc chắn không thể thu phục trái tim Thanh long tộc tộc trưởng dễ dàng đến vậy.

Âu Mẩu Long khóa chặt Lăng Phong bằng ánh mắt, mắt ánh lên một tia trầm tư:

- Lúc này mặc dù Lăng tông chủ cũng rơi vào đại trận nhưng ta rất không hiểu, tại sao ngài có thể nhìn ra nhược điểm đại trận?

545. Chương 502: Mục Đích Của Âu Mẩu Long.

Biểu tình của hắn rất bình thản, dường như không hề sợ Lăng Phong sẽ từ chối trả lời, ngữ khí mang theo một tia thần nhiên.

Đáp lại biểu tình bình thản của hắn, ánh mắt Lăng Phong chỉ ánh lên một tia thương hại như đang nhìn một kẻ ngốc, biểu hiện cường liệt đến mức ngay cả Âu Mẩu Long cũng cảm thấy không được tự nhiên, ánh mắt sắc bén xuất hiện một tia bối rối.

- Người nghĩ ta là kẻ ngốc sao? Sao ta phải nói với người?

Lăng Phong lạnh lùng, nghiêng nghiêng đầu, động tác vô cùng nhẹ nhàng thể hiện sự lạc quan bên trong:

- Vốn tưởng Âu tộc trưởng là nhân vật thế nào, thì ra cũng chỉ là một kẻ tu luyện đến phát ngốc?

- To gan!

Ngao Châu giận dữ quát lớn, tiến lên một bước, những đợt sóng năng lượng giống như những bó tên nhọn bạo sạ:

- Khua môi múa mép, dám mạo phạm tộc trưởng đại nhân, thật đúng là tội đáng muôn chết!

- Lăng mỗ có đáng chết hay không cũng không đến lượt Long Tộc các người quyết định.

Mặt Lăng Phong đầy vẻ khinh miệt, quay sang đám người Long Tộc trào phúng:

- Ta nhớ lúc này Ngao tộc trưởng cũng nói câu này nhưng cũng có làm gì được Yêu Tộc đâu.

- Người.

Ngao Châu định phản bác nhưng lại không thể nói nổi một câu hoàn chỉnh, có vẻ như đang rất giận. Bốn người bọn họ liên thủ, hơn nữa phối hợp thì triển tộc nội bí truyền nguyên trận vậy mà vẫn không làm gì được Lăng Phong ngược lại còn bị đối phương tìm ra khe hở đột phá, chuyện này không biết từ bao giờ đã trở thành âm ảnh trong lòng hắn.

Bây giờ bị Lăng Phong dọa, âm ảnh đó lại như một con giòi cứ ngo ngoáy trong xương, không sao loại bỏ được.

- Ha ha

Cười nhẹ một tiếng, Âu Mẩu Long cố gắng loại bỏ cảm giác khó chịu mà Lăng Phong mang lại, ánh mắt của hắn bao dung giống như đang nhìn một hậu bối nghịch ngợm, nói với vẻ tiếc nuối:

- Lăng tông chủ, bản tông biết nguyên nhân bên trong, không biết ta có thể thay ngài trả lời được không?

Cách nói nằm ngoài dự đoán của hắn khiến Lăng Phong ngạc nhiên, nhưng rõ ràng lúc này hắn cũng dùng ngữ khí mềm mỏng này để nói với Vu Lự, cuối cùng Vu Lự vẫn phải bỏ miễn cưỡng bỏ Lăng Phong lại!

Sao bây giờ lại chuyển thành trưởng bối khuyên nhủ hậu bối, nghĩ sao cũng thấy có chút quái dị.

Nhưng đây vẫn không phải điều khiến Lăng Phong giật mình nhất, điều khiến hắn ngạc nhiên nhất là Âu Mẩu Long nói hắn biết tại sao Lăng Phong có thể nhìn ra nhược điểm của đại trận, hơn nữa còn có thể nói ra nguyên nhân bên trong!

Nếu như nói Lăng Phong có bí mật nào không muốn bị người khác phát hiện hơn cả bí mật song cự linh chi thể thì chỉ có thể là sự tồn tại của Sang Sư! Thậm chí, cả hai có thể coi như một, Lăng Phong có thể trở thành một song cự linh thiên hành giả cũng là vì được Sang Sư ban cho? Bất luận Sang Sư chưa từng kể cho hắn nghe điều gì nhưng sau khi được truyền thừa và tu luyện, Lăng Phong càng cảm nhận được sự phi phàm của Sang Sư.

Lúc này Lăng Phong mới nghĩ, Sang Sư rốt cuộc có lai lịch thế nào? Sao có thể có được những bí pháp truyền kì ấy, hơn nữa những bí pháp ấy còn cường đại đến mức đáng sợ.

Vốn cứ tưởng sáng tông có liên quan đến Vô Tận Hoàng Nguyên, nhưng sau khi gặp những tông phái đỉnh cao của Vô Tận Hoàng Nguyên, Lăng Phong lại cảm thấy hoài nghi vì hắn cảm thấy họ đều không thể sánh được với Sang Sư.

Vậy mà Âu Mẩu Long nói hắn có thể biết được lý do tại sao Lăng Phong nhìn ra được nhược điểm của nguyên trận, bảo Lăng Phong sao không kinh ngạc?

Không lẽ.

Âu Mẩu Long biết được sự tồn tại của Sang Sư, hay là hắn biết gì về kiếm điểm bí pháp của Sang Sư nên nhận ra một manh mối nào đó lúc thấy Lăng Phong hóa giải nguyên trận?

Nói cách khác, Sang Sư có liên quan đến Long Tộc?

Một ý nghĩ phức tạp trào lên trong thức hải Lăng Phong, hắn không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc, sự kinh ngạc ấy được đẩy lên cực điểm khiến tim Lăng Phong không khỏi đập loạn xạ, cảm giác hỗn loạn bị đẩy xuống tận bụng nhưng hắn vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh:

-Ồ, Âu tộc trưởng cứ thử nói ra xem nào, bản thân Lăng mỗ cũng không hiểu tại sao mình có thể đột phá được Long Tộc đại trận đây! Âu tộc trưởng huệ nhãn, Lăng mỗ nguyện rửa tai nghe ngài nói đây.

Âu Mẩu Long khẽ mỉm cười, với một nhân vật như hắn, dù có che giấu tốt đến mấy thì một chút kinh hoàng cũng không thể lọt khỏi tầm mắt. Trong nháy mắt, hắn có thể khẳng định những suy đoán trong lòng.

Thấy Lăng Phong vẫn cố ra vẻ bình thản, hắn cũng không vòng vèo, chỉ cần hắn nói ra vấn đề then chốt bên trong, để xem Lăng Phong còn phủ nhận thế nào!

Mang theo ý nghĩ đó, Âu Mẩu Long tự tin lên tiếng:

-Sớm đã nghe nói Sáng Tông luyện chương chỉ đạo tinh thâm vô cùng, bản thân Lăng tông chủ cũng dùng tinh chương để hạ gục Huyền Nguyên Tông! Tất cả những chuyện này Âu mỗ sớm đã nghe nói.

Thấy tộc trưởng nhà mình không những không trách cứ Lăng Phong mà ngược lại ngữ khí vô cùng nhẹ nhàng, thậm chí còn nói bàn về những việc không liên quan hồng lầy lòng Lăng Phong, bọn Ngao Châu đều cảm thấy khó hiểu vô cùng, nhưng vì sợ uy nghiêm của Âu Mẩu Long nên nhất thời không dám lên tiếng.

Bản thân Lăng Phong cũng phải ngỡ ngàng, không hiểu Âu Mẩu Long có dụng ý gì.

Âu Mẩu Long nói tiếp:

- Mặc dù sư phụ Lăng tông chủ đến tận bây giờ vẫn chưa lộ diện thế nhưng ngoại giới không ai không biết tài năng tuyệt đỉnh của lệnh sư. Và đương nhiên danh sư xuất cao đồ, Âu mỗ dám đảm bảo lệnh sư huynh của Lăng tông chủ Hải Tư Lam tiên sinh cũng là người tài năng xuất chúng.

Âu Mẩu Long nói vòng vo một hồi rồi lại quay lại nói đến Hải Tư lam, quả nhiên tâm tư cẩn mật, phong cách nói chuyện như thiên mã hành không.

- Âu tộc trưởng, rốt cục là ngài muốn gì, không ngại thì xin nói thẳng ra đi.

Lăng Phong có chút không kiên nhẫn, nguyên bản hấn lo lắng con bài chưa lật của mình bị Âu Mỗ Long khám phá thế nhưng khi nghe hấn nhắc đến Hải Tư Lam thì Lăng Phong lại càng muốn biết mục đích chân chính của Âu Mỗ Long. Vì vậy Lăng Phong cũng không đủ kiên nhẫn để nghe Âu Mỗ Long nói nhảm nữa. Nếu như không phải thực lực thua kém thì sợ rằng lúc này Lăng Phong đã lên cho hấn ta mấy bạt tai rồi.

- Tốt lắm, vậy Âu mỗ cũng nói thẳng.

Âu Mỗ Long bày ra biểu tình xin lỗi, thanh âm hơi ngừng lại, nhẹ giọng nói:

- Âu mỗ nghe nói huynh đệ Lăng tông chủ đáp ứng Yêu tộc đến trị bệnh cho vị ái đồ của vị tộc trưởng Yêu tộc Diêm La. Như vậy hấn là tiên sinh cũng có phần nắm chắc thành công?

Dừng lại một chút như để mọi người kịp nắm bắt câu chuyện, Âu Mỗ Long lại nói tiếp:

- Âu mỗ tuy rằng không phải là thuật luyện sư nhưng cũng ít nhiều biết được thuật luyện sư cao cấp thì có thể nắm rõ được kết cấu và tri thức về nguyên trận. Không biết Âu mỗ nói thế có đúng không? Có phải luyện chế chí cấp tinh chương phải sử dụng nguyên trận có đúng không?

Khuôn mặt Lăng Phong dần xuất hiện một vẻ cổ quái, cuối cùng thì hấn cũng đã hiểu rõ mục đích của Âu Mỗ Long. Lăng Phong thầm thở phào nhẹ nhõm. Nguyên lai là hấn ta đánh chủ ý đến Hải Tư Lam.

- Mọi người ai cũng biết Lăng tông chủ rất tin tưởng vào khả năng của lệnh huynh như vậy hấn lệnh huynh cũng đã bước chân vào chí cấp thuật luyện sư hoặc cũng đã nắm rõ mấu chốt để trở thành chí cấp thuật luyện sư, hay nói cách khác là nắm rõ nguyên trận. Như vậy có thể phiên huynh đệ Lăng tông chủ đến Long tộc làm khách cùng đàm luận, dạy bảo Long tộc về nguyên trận được không?

Âu Mỗ Long tự tin nói:

- Sợ rằng mới vừa rồi Lăng tông chủ thoát khỏi nguyên trận chính là nhờ có Hải tiên sinh tương trợ, tìm đúng nhược điểm của nguyên trận.

"Cao, thật là cao a." - Trong lòng Lăng Phong thầm bội phục Âu Mỗ Long không thôi. Tuy nhiên ngay lập tức hấn cảm thấy có chút dở khóc dở cười, hấn không nghĩ rằng Âu Mỗ Long lại có thể suy luận logic đến như thế được.

Âu Mỗ Long nhìn thấy biểu tình Lăng Phong lại tưởng rằng Lăng Phong đang giật mình khi bị mình khám phá bí mật nên lại càng đắc ý.

Sau khi biết được bí mật của bản thân còn chưa bị khám phá, Lăng Phong lại tự tin nói:

- Âu tộc trưởng, không phải người đến vì Long tộc ngọc bích sao? Ta đã từng nói qua và bây giờ ta khẳng định lại lần nữa: Ta đã từng nhìn thấy, sờ vào Long tộc ngọc bích nhưng ta chưa từng sở hữu nó trong người cũng như cất dấu nó.

- Hắc, Lăng tông chủ nói nhiều như vậy thì được cái gì.

Thanh Long tộc trưởng không nhịn được cười rộ lên, hấn quả thật là không thể nào kiên nhẫn được nữa rồi. Dù sao Long tộc ngọc bích cũng quá quan trọng đối với hấn nên hấn trầm giọng nói:

- Lăng tông chủ đã phủ nhận mình không cầm Long tộc ngọc bích, như vậy mọi chuyện đơn giản là để ta xem qua tiết văn và nội thể gipis của ngài. Khi đó đúng sai không phải là rõ ràng rồi hay sao?

Bởi vì Âu Mỗ Long có thái độ khách khí với Lăng Phong nên Thanh Long tộc trưởng nói chuyện cũng thu liễm vào phần.

- Tiết văn? Nội thể giới? Hắc

Lăng Phong đột nhiên cười vang rồi đột nhiên ngưng cười lạnh giọng đáp:

- Hôm trước Lăng mỗ đi trên đường bị mất một ít kim tệ không biết tộc trưởng đại nhân có thể cho Lăng mỗ xem tiết văn của ngài một chút được không?

- Người...

Thanh Long tộc tộc trưởng bị Lăng Phong làm tức giận đến mức không nói nên lời. Hắn không ngờ được Lăng Phong lại đi so sánh Long tộc ngọc bích với mấy đồng kim tệ. Điều này cũng chính là chà đạp lên tôn nghiêm của Long tộc.

Trên đời này làm gì có đạo lý như vậy.

Từ trước đến nay chỉ có chuyện Long tộc kiêu ngạo chứ không hề có chuyện Long tộc chịu nhục. Những kẻ dám khiêu chiến với uy nghiêm của Long tộc đều phải chết.

- Tiểu nhi ngươi muốn chết.

Thanh Long tộc tộc trưởng bạo hồng, hai tay vận khởi chuẩn bị tấn công.

Đúng lúc này đột nhiên Âu Mỗ Long quát lên ngăn lại:

- Thanh Long, chúng ta không được làm khách quý phiền lòng.

"Khách quý?"

Nghe được từ này tất cả mọi người đều sửng sốt kể cả Lăng Phong cũng cảm thấy kinh ngạc. Không biết từ lúc nào quan hệ của mình với Long tộc đã trở thành "Khách quý".

Lăng Phong lại càng ngạc nhiên hơn, hắn không ngờ mình lại có giá đến vậy, kẻ yếu trên đại lục này có phải đã chết hết rồi đâu mà sao lại có cường giả nhất quyết đòi kết nghĩa kim lan với mình.

Chuyện này chắc chỉ trong truyền kì mới có, Lăng Phong nghĩ thế nào cũng không ngờ nó lại xảy ra đối với mình, nhất đối phương lại là chấp chưởng Long Tộc Lăng Phong lại càng không dám nghĩ nhân vậy ấy đột nhiên phát điên đòi kết giao với mình.

- Âu tộc trưởng, ngài định nói gì thì cứ nói ra đi.

Ánh mắt Lăng Phong co rút lại, quang mang bắn ra như kim, đối phương càng tỏ ra khách khí hắn lại càng cảm thấy không yên tâm.

- Ha ha, Lăng tông chủ đúng là người thẳng thắn, vậy Âu mỗ cũng không vòng vo nữa.

Âu Mỗ Long cười lớn, lúc này cách xưng hô của hắn đã khiêm tốn hơn việc tự xưng là "bản tôn" rất nhiều:

- Nếu như Hải tiên sinh có thể nhìn ra bí mật hắc ngục luyện thần trận, vậy thì tài nghệ trên phương diện nguyên trận đương nhiên cũng phải rất phi phàm! Chuyện luyện chế một chút nguyên trận tinh chương chắc không thành vấn đề đâu nhỉ?

Ngay ra một lúc, Lăng Phong đột nhiên ngộ ra vấn đề, thì ra là vậy?

Bây giờ thì Lăng Phong đã hiểu tính toán của Âu Mỗ Long, thì ra hắn ở đây là để đợi Lăng Phong. Mặc dù không hiểu chuyện Long Tộc làm mất nguyên trận bằng hai người Vưu Lực nhưng Lăng Phong có thể nhìn ra hắc ngục luyện thần trận lúc này hoàn toàn không tầm thường.

Bởi vì việc ngũ sư huynh có thể tham ngộ tứ linh nguyên trận khiến Thích Thiên Ách ngạc nhiên vô cùng nên Lăng Phong đã được nghe hắn nói rất nhiều về việc linh giả sử dụng nguyên trận.

Thậm chí, trong khoảnh khắc công phá hắc ngục luyện thần trận, Lăng Phong có thể cảm nhận được khuyết điểm của nguyên trận nằm ở việc tinh chương luyện chế chưa hoàn chỉnh! Nói cách khác bản thân miếng tinh chương đó vốn đó tồn tại một khuyết điểm nào đó.

Mặc dù phát hiện ra điều này nhưng Lăng Phong vẫn không hiểu tại sao Âu Mỗ Long lại nhắc đến Hải Tư Lam?

Nhìn thần sắc Lăng Phong, Âu Mỗ Long lập tức đoán ra ý định của mình đã bị đối phương nhìn thấu, thậm chí cảm thấy ngạc nhiên trước tâm tư linh mẫn của đối phương, bật cười nói:

- Thế nào? Ta biết Hải tiên sinh đến bây giờ vì công pháp tu luyện vẫn chưa trở thành linh giả, nếu như Hải tiên sinh đồng ý, chỉ cần phụ trách hướng dẫn, những việc còn lại cứ giao cho bốn tộc hoàn thành là được rồi.

Lăng Phong ánh mắt ngưng trọng, chỉ cần nhìn thái độ nhiệt tình của Âu Mỗ Long thôi là đã có thể hiểu đối phương khát vọng luyện chế cao cấp nguyên trận tinh chương đến thế nào!

Nghĩ đến đây, một cảm giác ớn lạnh không khỏi trào lên trong lòng Lăng Phong. Âu Mỗ Long đã bất chấp thủ đoạn lừa hai vị tôn sư Yêu Tộc rời đi thì đâu chỉ đơn giản là muốn mời Hải Tư Lam luyện chế mấy miếng nguyên trận tinh chương.

Nếu không, hẳn đã chịu thương lượng với Vũ Lữ chứ không bao giờ lật mặt như vậy.

Âu Mỗ Long làm vậy, chỉ có một khả năng duy nhất, đó là...

Trong giây lát, thân thể Lăng Phong hơi khựng lại, một luồng khí tức đáng sợ dâng lên trong lòng, thanh âm lạnh lẽo chậm chậm truyền đi:

- Thứ mà Âu tộc trưởng muốn chắc không đơn giản như vậy đâu nhỉ?

- Lăng tông chủ quả nhiên là người thông minh.

Âu Mỗ Long lộ ra một nụ cười khen ngợi, nói:

- Chắc ngài cũng rõ, Vô Tận Hoang Nguyên bây giờ phong khởi vân dưng, không lâu nữa sẽ có một cơn sóng lớn tràn qua, thậm chí có thể quét sạch cả Thần Vãn Đại Lục này! Lúc này, các phương thế lực đều đang nghĩ cách tăng cường thực lực cho mình.

- Và chắc ngài cũng hiểu, muốn tăng cường được thực lực tinh chương là cách đơn giản nhất! Như vậy, thuật luyện sư cường đại chính là bảo bối của tất cả các phương thế lực.

- Lúc này hai tên ngốc Yêu Tộc không biết giá trị của vị Hải tiên sinh mà Lăng tông chủ đại diện, chúng coi thuật luyện sư là y sư bình thường, thật là quá ngốc nghếch!

Âu Mỗ Long nhìn Lăng Phong, thành khẩn:

- Lăng tông chủ, bây giờ trong các đại thế lực, chỉ có Long Tộc chúng ta mới có thể cho ngài sự đãi ngộ tuyệt vời nhất! Địa vị tôn quý nhất! Quyền lên tiếng không được bỏ qua nhất.

Mỗi một lời hứa của Âu Mỗ Long như một nhát búa đánh thẳng vào tim người ta, mang theo một loại mê lực cường đại, nếu như đổi thành một người tâm trí không kiên định thì chắc đã lập tức đồng ý rồi.

- Sau đó thì sao?

Lăng Phong nở một nụ cười cổ quái, chậm chậm nói:

- Lăng mỗ sẽ bị trói buộc trong kiếp tộc?

- Ha ha, Lăng tông chủ quá lời rồi.

Một tia nộ ý lướt qua mặt Âu Mỗ Long, hắn nói như mình chẳng hề để tâm điều đó:

- Vì sự an toàn của Hải tiên sinh, Long Tộc ta chắc chắn phải bảo vệ tốt hai người rồi, dùng từ "trói buộc" e rằng tổn thương tình cảm quá.

Lăng Phong cười, cười lạnh, một nụ cười lạnh không hề kiêng kỵ!

Hắn không phải kẻ ngốc, lúc mới nghe Âu Mỗ Long nhắc đến đãi ngộ đặc biệt hắn đã cảm thấy có chút khó tin, nhanh chóng nghe ra một chút manh mối trong ngữ khí đối phương!

Bây giờ nghe Âu Mỗ Long nói vậy, hắn còn gì không hiểu nữa chứ?

Hắc, nói nghe có vẻ hay nhưng chỉ cần đồng ý, bản thân có khác gì bị giam lỏng trong biệt khu? Dù quyền lực có cực đại đến mấy, trong mắt Long Tộc chi nhân cũng chỉ là một con rối mà thôi!

546. Chương 503: Trận Chiến Chấn Động.

- Âu tộc trưởng, ta không thể không thừa nhận, ngài thật là biết tính toán.

Lăng Phong chậm chậm nói, mỗi câu mỗi chữ đều rất rõ ràng:

- Nếu như đổi thành người thường có lẽ sẽ đồng ý với ngài, nhưng.

Ngữ khí Lăng Phong đột nhiên chuyển sang bạo liệt, mang theo một loại phong phạm hiên ngang không dễ khuất phục:

- Lăng mỗ sớm đã tự hứa với bản thân, dù đầu rơi máu chảy cũng tuyệt đối không cúi đầu! Dưới tình không này, e rằng không một ai có thể bắt Lăng Phong cúi đầu

Sắc mặt Âu Mỗ Long đại biến, chớp chớp mắt nhìn Lăng Phong, hẳn có thể cảm nhận được sự quyết đoán trong ngữ khí đó. Thản nhiên lên tiếng:

- Thực sự không còn cách nào khác?

Lăng Phong không trả lời, nhưng tinh thiết kiếm đang xoay vù vù trong tay đã thay hẳn quyết định!

- Đáng tiếc, thật là quá đáng tiếc.

Nói liền mấy câu đáng tiếc, Âu Mỗ Long quát lớn:

- Vậy mời Lăng tông chủ đi theo Long Tộc ta, bản tộc nhất định sẽ khoản đãi tốt!

Lời vừa dứt, lực hấp dẫn bàng đại tăng lên gấp vạn lần. Lăng Phong chỉ cảm thấy thân thể nặng trĩu, xương cốt toàn thân kêu lên răng rắc, trong nháy mắt không biết đã vỡ bao nhiêu khúc xương.

Mặt hắn ánh lên một vẻ hung hãn, ánh mắt dữ dội, quát lớn:

- Khai!

Bảy thanh kiếm ảnh mang theo quang mang bạo trướng bay ra khỏi cơ thể, trong nháy mắt mỗi thanh chiếm định một phương, vù vù luân chuyển. Từng tầng khí tức huyền diệu phóng ra, chụp lên người Lăng Phong một tầng hào quang hồng sắc.

Quang mang mở rộng làm suy yếu lực hấp dẫn đáng sợ xung quanh. Gần như đồng thời, thân thể Lăng Phong chuyển sang dạng nửa trong suốt, mơ hồ như khói khiến người ta có thể nhìn rõ xương cốt bên trong.

Trong nháy mắt, một thanh kiếm ảnh dạng quang linh bạo trướng trong thân thể hắn, khiến cả cơ thể hắn phồng lên như một người khổng lồ, chọc thủng tầng mây.

Ầm ầm!

Lăng Phong vùng tay, dưới tác dụng của trọng lực, gân xanh nổi lên chằng chịt, hắn rống lên một tiếng giận dữ:

- Trảm!

Trên cao không, hắc sắc khí tức không ngừng bị ép lại, một hai vì hung tinh lấp lánh. Ngay sau đó, một khối tinh mang điên cuồng nổ rộ, toàn bộ tinh lực bị hút vào trong kiếm ảnh của Lăng Phong.

Kiếm ảnh dần chuyển sang trạng thái nửa ngưng thực, sức mạnh cường đại bạo dũng, nổ ra co vào thành một khối, hình thành nên một thanh quang kiếm cự đại hoành hàng thiên địa, trực tiếp chém thẳng về phía Âu Mỗ Long!

Ánh mắt Âu Mỗ Long ánh lên một tia kinh hãi, với kiến thức và nhãn lực của hắn chắc chắn đã có thể nhìn ra linh vực chi lực mà Lăng Phong thi triển lúc này. Bản thân hắn tinh tu địa hệ nguyên lực, ngoài linh tôn vực trời buộc ra còn có thêm kì hiệu của một tầng "trọng lực" nữa. Nhưng rõ ràng linh vực mà đối phương thể khiến trọng lực của hắn bị yếu đi không ít.

Thật khiến Âu Mầu Long không khỏi giật mình, hẳn tuyệt đối không ngờ một nhị dung linh tôn lại có năng lực ấy, mặc dù bản thân hẳn vẫn chưa triển lộ toàn bộ chiến lực nhưng Lăng Phong có thể làm được đến trình độ ấy đủ chứng minh hẳn có tiềm lực cự đại, khiến hẳn cảm thấy có một chút kinh hoảng.

Bên cạnh Sáng Tông tông chủ còn có một thuật luyện sư thần bí cường đại, nếu như cho hẳn đủ thời gian trưởng thành, để mặc cho hẳn tiến quân đến một cảnh giới nào đó, cộng thêm tác dụng của thuật luyện sư, có thể tưởng tượng trong một thời gian ngắn nữa, Long Tộc sẽ xuất hiện thêm một đối thủ đáng gờm!

Bất luận thế nào, Âu Mầu Long cũng không thể chấp nhận điều này.

- Trường Tí Cung Tiên!

Âu Mầu Long trầm giọng quá, cánh tay phải của hẳn đột nhiên trở nên cổ quái, lớp da bên ngoài đập dềnh như nổi sóng, từng tầng năng lượng cường đại tuôn trào như lưu thủy, phát ra những âm thanh long trời lở đất!

Chát, một âm thanh đánh gọn vang lên, âm thanh này giống như hàng ngàn hàng vạn chiếc roi da cùng quạt xuống, âm thanh cự đại trực tiếp nổ vang trong tai Lăng Phong, khiến màng nhĩ hẳn đau nhói!

Lăng Phong hiểu, màng nhĩ của mình đã bị đòn công kích này làm rách không ít, nhưng hẳn chẳng buồn quan tâm, triệt để phong tỏa ngũ quan lục thức, niệm thức đắm chìm vào sự tĩnh u ảo diệu, len lỏi khắp nơi giống như một con bạch tuộc điên cuồng.

Mọi thứ bên ngoài đều được phản chiếu lại một cách rõ ràng trong thức hải, Lăng Phong biểu tình không động, gờ hai ngón tay bắn mạnh vào hư không, uy thế cường đại của quang kiếm trưởng đại lên gấp ba lần và vẫn đang âm âm hạ xuống!

Âu Mầu Long lộ ra một tia ngưng trọng, cánh tay phải giờ ra chuyển sang màu vàng hơi tối, những đợt sóng quang mang lan rộng, những tiếng lạo xạo vẫn vang lên không dứt, giống như có người đang sát đậu.

Cánh tay phải đó căng ra như cung, đập mạnh về phía quang kiếm đang chém xuống từ trong không trung!

Ngoài tầm dự đoán của mọi người, hai luồng uy thế hiển hách đó chạm vào nhau, không hề có một tiếng nổ kinh thiên động địa nào, thất đầu tinh vũ trảm của Lăng Phong như biến thành hoa thủy nguyệt, nhẹ nhàng đi qua cánh tay đối phương.

Cánh tay đó rõ ràng nhìn rất bình thường nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác trầm trọng, giống như hội tụ tam sơn ngũ nhạc, nặng đến kinh nhân! Nặng đến đáng sợ! Nặng đến rùng mình!

Vừa đi xuyên qua, Âu Mầu Long lập tức quát lớn:

- Toái!

Vù vù vù, cánh tay hẳn điên cuồng rung động, tần suất rung động mỗi lúc một nhanh, mỗi lúc một dày, từng tầng sức mạnh bập bênh như sóng nước.

Như đang có vô số mũi tên bắn đến, đường quang kiếm hội tụ vô số tinh lực, trông có vẻ hùng dũng vô cùng bị cánh tay đó làm cho vỡ vụn. Và rồi

Tan biến như vô hình!

Lăng Phong dừng vung tay, trong niệm thức, rõ ràng hẳn nhìn thấy những đường sóng năng lượng kết thành một loại bí văn thần bí chạy theo động tác vung tay của Âu Mầu Long, nhưng bí văn đó dưới một tác dụng thần bí nào đó, cấu thành một loại phụ nguyên trận!

Trận, nguyên trận! Lại là nguyên trận!

Thuật luyện sư lúc luyện chế tinh chương cao cấp đều cần phải dùng đến nguyên trận, bảy thanh kiếm ảnh lúc thi triển công kích cũng phải dùng đến nguyên trận, bảy giờ, đại viên mãn cấp cường giả cũng phải dùng đến nguyên trận!

Thì ra, đây chính là đích đến của mọi loại sức mạnh?

Một cảm giác chấn động cực mạnh đang diễn ra trong lòng Lăng Phong, khiến hắn nhất thời có chút ngơ ngẩn, bản thân đứng ngây ra giữa không trung, mãi không thấy lên tiếng.

Nhìn thấy biểu tình đó của Lăng Phong, Âu Mỗ Long có chút hiểu nhầm, dừng lại động tác cánh tay, từng trận thanh âm hùng đại trực tiếp dội vào thức hải Lăng Phong:

- Lăng tông chủ, ngài chịu nhận lời mời của Âu mỗ rồi chứ?

- Nhận?

Dòng tham ngộ của Lăng Phong bị cắt đứt đột ngột, một cảm giác khó chịu trào lên trong lòng, hắn giận dữ quát:

- Nhận cái đầu người! Lục dương biển, sát!

Một tấm biển cũ kĩ bay ra khỏi lòng bàn tay hắn, từng khối tử hỏa quán quang tấm biển, mỗi một khối tử hỏa chỉ lớn độ bàn tay, vô số khối thi nhau luân chuyển, khiến đất trời dường như cũng tối sầm lại.

Món linh khí đại viên mãn cấp siêu việt này trong tay Lăng Phong rõ ràng cường đại hơn lúc được Minh Tâm Thiên thi triển gấp hai lần!

Lý do rất đơn giản, thực lực Lăng Phong lúc này mạnh hơn hắn, còn một điểm nữa là hỏa toái!

Mạch Kha truyền thụ bí pháp hỏa toái không chỉ khiến Lăng Phong nắm bắt được một loại phương pháp công kích mà quan trọng hơn toái luyện hỏa hệ nguyên lực sâu sắc hơn, từ đó nắm bắt dễ dàng hơn, như ý hơn. Lục dương biển ẩn hàm dị linh nguyên lực tử hỏa, xét cho cùng thì nó vẫn thuộc hỏa hệ nguyên lực, đương nhiên Lăng Phong có thể vận chuyển một cách dễ dàng.

Grao. Một tiếng gào lớn vang lên, chỉ thấy lục dương biển đã bành trướng đủ mười trượng, tử hỏa trên bề mặt nhanh chóng ngưng kết thành một con quang phượng, phượng ảnh bàng đại của quang phượng tràn ra, đôi cánh rộng như che kín bầu trời, khí tức khủng bố truyền xuất.

Trong lúc quang phượng gào rít, lục dương biển hút lấy vô số hỏa hệ năng lượng trong không gian, chỉ thấy cả một khoảng hư không rộng vài chục dặm trong nháy mắt trở nên sáng rực, tràn ngập màu sắc của lửa.

Tử phượng vừa xuất hiện, ánh mắt Âu Mỗ Long không khỏi xuất hiện một tia ngây dại:

- Lục dương biển? Tử phượng nhất mạch? Con nha đầu phượng tộc ban thưởng cho người hậu hĩnh vậy sao?

Nghe hắn lầm bầm vậy, có vẻ đã nghe ngóng rất nhiều chuyện về Lăng Phong, hơn nữa còn biết lục dương biển là do Hoa Vi Hà ban cho hắn.

Sát!

Lăng Phong quát lớn, tử phượng bật mạnh hai chân, từng đùng tử hỏa nguyệt tuyến bắn ra, mang theo hàng trăm khối quang mang, mặt nó ngẩng cao, khiến người ta không khỏi lo lắng nó cũng bị những khối hỏa quang ấy đập vào mặt, tiếng théo rít kinh thiên động địa nổi lên.

Tam đại tinh kĩ dung hợp! Đại viên mãn cấp chiến lực!

Yết hầu hắn phát ra những tiếng ục ục, mắt tròn tròn như một đồng xu, bên trong tràn ngập thần sắc khó đoán, nhìn bộ dạng như đang muốn nuốt chửng lưỡi mình. Bốn người không phải chưa từng nhìn thấy đại viên mãn cấp linh khí, nhưng chưa từng thấy ai phát huy nó kinh ngạc đến mức độ kinh ngạc ấy.

Rõ ràng, chiêu này của Lăng Phong đã khiến uy lực của lục dương biển đạt đến cực hạn, bởi vì bản thân hắn không có tử hỏa thiên phù không thể tiến hành điều động một số đặc tính của tử hỏa bên trong, tất cả chỉ là hỏa hệ nguyên lực năng lượng được hắn phát huy hoàn toàn.

Thật sự không thể tin nổi!

Thanh long tộc tộc trưởng run run gơ ngón tay, vuốt vuốt chòm râu dài dưới cằm, hai mắt thất thần nói:

- Tên này tu luyện kiểu gì vậy?

Biểu tình trên mặt Ngao Châu xuất hiện thêm một tia sợ hãi nồng liệt, não hải không khỏi nhớ đến bốn lần xuất thủ của Lăng Phong trước đây, gần như

Vị Sáng Tông tông chủ này mỗi lần xuất thủ sức mạnh lại bạo trưởng không ít, từ lần đầu tiên tiếp cận nhị dung linh tôn đến lần thứ hai đối chiến với Vi Tiểu, cộng thêm lần xuất thủ phá vỡ hắc ngục luyện thần trận cùng lần này đối chiến tộc trưởng đại nhân.

Mẹ kiếp, hẳn là thứ quái vậy gì vậy?

Đối diện với tiến độ không giống con người, hẳn chỉ cảm thấy toàn thân vô lực. Nếu như lúc nãy trong nguyên trận Lăng Phong đã thi triển toàn bộ sức mạnh của mình, Ngao Châu cảm thấy hắc ngục luyện thần trận mà hẳn phải khó khăn lắm mới nắm bắt được căn bản không thể nhốt được bọn chúng.

Tử phương gào rít, giữa hai móng, những sợi dây thép được căng đến cực điểm, nguyệt huyền keng keng bắn đi, nhưng nơi nó đi qua, không khí rung lên từng trận điên cuồng, phát ra những âm thanh như tiếng vỏ trứng bị đập vỡ.

Vốn dĩ âm thanh này không đặc biệt chói tai nhưng nếu như hàng ngàn hàng vạn chiếc "vỏ trứng" cùng vỡ thì lại có thể hình thành nên một trận sóng âm dữ dội.

Sóng âm như biến thành thực chất, cuộn cuộn hùng dũng, điên cuồng tràn ra tứ phía. Chỉ thấy những đường sóng âm tuôn trào, hư không như biến thành mặt biển và đang chuẩn bị chờ trận phong bạo trước mắt đến tấy lỗ.

Những đợt sóng năng lượng bạo liệt bắn ra, bốn vị tộc trưởng đại nhân giật mình hoảng hốt, trong mắt họ, chỉ có một sóng năng lượng đang ào ào ập đến như hải triều.

Còn mình là một chiếc thuyền lá trước cơn sóng lớn, yếu ớt vô cùng, chỉ có dao động theo gió, hoàn toàn không thể có bất cứ phản nào.

Cái chết!

Tắc thở!

Sợ hãi!

Đủ loại cảm xúc trong nháy mắt trào lên trong lòng họ, trực tiếp vùi lấp tâm kinh họ, khiến họ không thể động đậy. Trong lúc họ còn đang trợn mắt há mồm, không thốt nổi nên lời thì một tiếng hừ lạnh đã vang lên, hai bàn tay hắn đột nhiên mở rộng, mười đầu ngón tay liên tiếp chuyển động, liên tiếp những nguyên lực ẩn phức tạp điên cuồng bay ra.

Bí văn ngưng kết thành hình phù hiện giữa không trung như những con tinh linh, giang rộng những đôi cánh lớn phi động, thân thể tiểu tinh linh ánh lên quang mang kim sắc, trầm trầm u u như những kết đại địa chi tinh. Mỗi một lần như vậy lại để lộ ra một loại uy áp nặng tựa Thái sơn.

- Thiên nhất trọng thương!

Một loạt những con chữ tràn đầy ý tứ huyền diệu phun ra từ miệng Âu Mỗ Long, mỗi một chữ đều ẩn hàm chân lý thượng cổ. Không khí âm âm chấn động, hình thành nên một trận phong bạo bạo liệt xung quanh người hắn.

Địa hệ nguyên lực chi phong bạo!

Trong phong bạo, từng sợi kim sắc nguyên lực như sương mù hội tụ giữa hai tay hắn, nhanh chóng hình thành nên một thứ binh khí như trường thương. Cont iểu tinh linh nhảy nhót như chim được về rừng. Vội vàng lao vào bề mặt trường thương, vừa tiến nhập, bí văn trên bề mặt chúng liền run rẩy từng trận, tràn ra, quán chi chít quanh trường thương.

Cuối cùng, trên bề mặt thanh trường thương đó xuất hiện một thứ nguyên trận trận đồ vô cùng phức tạp khiến người ta nhìn vào không khỏi hoa mắt chóng mặt!

Một nguy cơ lạnh lẽo trào lên trong lòng Lăng Phong, Lăng Phong biết mặc dù mượn dùng linh vực chi uy nhưng mỗi một loại tinh kĩ à linh tôn thi triển đều không khác biệt với nhau là mấy. Nhưng ba loại tinh kĩ

linh ngộ ít nhiều cũng có chỗ hời hợt, biết đâu một loại tinh kỹ nào đó vì linh ngộ quá sớm hoặc là linh ngộ quá sâu nên cường đại hơn các linh kỹ khác.

Rõ ràng, chiêu thức "thiên nhất trọng thương" này của Âu Mỗ Long so với chiêu "cánh tay roi" cường đại hơn rất nhiều, chỉ cần nhìn sơ qua nguyên trận vừa được kết thành trên bề mặt của nó thôi đã thấy tuyệt đối không tầm thường rồi.

Nhưng, tất cả những điều này không vẫn chưa đủ để trở thành lý do làm Lăng Phong kiêng kỵ, nhân thân của hắn chỉ ngưng trọng trong giây lát, đột nhiên vùng mạnh cánh tay, chỉ thấy từng khối tử hỏa quang mang mang theo những tiếng rít cuồng liệt lướt qua Âu Mỗ Long, bay thẳng lên trời.

Nhất kích này hình như đã nhắm sai mục tiêu!

- Các người tránh ra.

Âu Mỗ Long hình như không hề cảm thấy bất ngờ, cũng vùng mạnh tay, dùng trường thương vẽ nên một vòng tròn lớn, vùng tay thêm một cái nữa, lại một vòng tròn nữa bay ra.

Nhưng vòng tròn này dày đặc đến nỗi như kết thành một, hoàn toàn không hề có ý "bao dung", dồn hết về một phương hư không.

Trong nháy mắt, cũng không biết có phải ảo giác hay không, chỉ thấy hư không đột nhiên tối lại, tử nguyệt quang huyền như bị chặn lại, rơi mạnh xuống đất.

Chát chát chát chát!

Từng thanh tử nguyệt quang huyền vỡ tan, sóng năng lượng tràn ra tứ phía khiến hư không phải kêu lên rào rào, tử quang chói mắt tràn ngập khắp nơi.

- Chúng ta mau lùi!

Ngao Châu hô lên một tiếng, tranh thủ lúc khí tức uy áp trong không khí giảm đi, thân thể mang theo một dải kim quang nhanh chóng lùi ra xa.

Lần này hắn lẩn như đá, dùng tinh kỹ thần quang động! Có thể thấy hắn sợ những cơn sóng năng lượng tỏa ra từ trận kịch chiến giữa hai người Lăng Phong đến thế nào!

Ba người còn lại cũng không phải kẻ ngốc, đồng loạt lách người, bay lùi lại phía sau. Đại trận mà họ liên thủ thi triển bị Lăng Phong một chiêu đánh vỡ, ngay cả nguyên trận tinh chương luyện hóa trong cơ thể cũng bị phá hỏng không ít, lúc này không thể liên kết lại hắc ngục luyện thần trận.

Phong phạm tiêu sái ban đầu của Thanh long tộc tộc trưởng đã không còn nữa, bộ trường bào trên người cũng bị những đợt sóng năng lượng làm cho te tua, biểu tình trên mặt vô cùng khó coi:

- Người này, người này, Thanh long tộc chúng ta.

- Ha ha, Thanh long, người lo lắng cho ngọc bích của tộc mình sao?

Lão đầu mập mạp bên cạnh mỉm cười nói, hắn là Hắc long tộc tộc trưởng, ít nhiều cũng có một chút quyền lực.

Nên các tộc trưởng đều muốn qua lại với hắn.

- Hừ! Có tộc trưởng đại nhân đích thân xuất thủ, không lẽ vẫn còn có thể sơ suất?

Hồng long tộc tộc trưởng có những vết sẹo dài rất đáng sợ trên mặt, phạm linh cấp cường giả đều có khả năng tu phục rất phi thường, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là có thể hồi phục lại như cũ.

Những vết sẹo trên mặt Hồng long tộc trưởng hình như là vĩnh cửu, không biết do ai để lại.

Ngữ khí nói chuyện bạo liệt vô cùng, lộ rõ sát khí.

Thanh Long tộc tộc trưởng khẽ nhíu mày, rõ ràng cũng có chút kiêng kỵ với Hồng long tộc tộc trưởng, miễn cưỡng lên tiếng:

- Ta chỉ sợ tộc trưởng không hạ được tên tiểu tử này, nếu như tên tiểu tử này có được đại viên mãn cấp chiến đấu lực thật thì đã sao? Sử dụng ngoại lực và dùng thực lực của chính bản thân mình tấn thân đại viên mãn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!

- Vậy người đang lo lắng điều gì?

Hồng long tộc tộc trưởng có vẻ như chẳng nề nang bất cứ người nào, hừ lạnh nói.

Thanh long tộc tộc trưởng chắc cũng hiểu rõ tính khí của hắn nên cũng không cảm thấy khó chịu, chỉ lẳng lẳng bắn ánh mắt như ma thần về phía Lăng Phong:

- Tu vi hỏa hệ của tông chủ Sáng Tông cường đại như vậy, xét cho cùng cũng chẳng cần phải tham lam bí pháp của Thanh long tộc ra! Vậy miếng long tộc ngọc bích mà chúng ta bị mất...

- Ha ha, Thanh Long, người yên tâm đi, chúng ta đã được tận mắt nhìn thấy Long tộc ngọc bích, không lẽ còn chưa hiểu sức hấp dẫn cự đại của nó sao?

Hắc long tộc tộc trưởng nói chuyện như một vị lão nhân tốt bụng, mỉm cười an ủi:

- Dù Sáng Tông tông chủ không tự luyện phong hệ nguyên lực nhưng ta cũng không tin hắn sẽ khoanh tay đứng nhìn.

Cũng không biết vì sao, có lẽ đã được nhìn thấy chiến đấu lực cường đại của Lăng Phong nên khi nhắc đến hắn, mấy vị tộc trưởng không dám gọi hắn là "tiểu tử" nữa. Mặc dù không dùng cách gọi kính trọng nhưng cũng tuyệt đối không dám coi thường.

- Không sai, trọng bảo như vậy cho dù là đại viên mãn cấp cũng không được xem nhẹ, ta không tin là hắn sẽ tặng nó cho người khác!

Ngao Châu trầm giọng nói.

Hắn có đầy đủ lý do để nói như vậy, Âu Mẩu Long chính là một ví dụ điển hình! Âu Mẩu Long xuất thân chi hệ, không đủ tư cách đi xem Long tộc ngọc bích tu luyện. Sau đó hắn tấn thăng đại viên mãn, dùng cường thể khó tin bước lên bảo tọa thì mới được diện kiến Long tộc ngọc bích!

Tu luyện một mạch mười năm!

Lúc mới đi ra, tất cả mọi người đều cảm nhận được khí tức của Âu Mẩu Long để cường đại hơn rất nhiều, không ai biết hắn tham ngộ được những gì mà có thể tiến bộ nhanh đến vậy. Nhưng tất cả mọi người đều tin rằng đó là công lao của Long tộc ngọc bích!

Bởi vậy, Âu Mẩu Long chính là một ví dụ điển hình.

-Ồ, mong là như vậy.

Được mọi người hoặc là trực tiếp hoặc là gián tiếp an ủi, Thanh long tộc tộc trưởng sắc mặt dịu đi phần nào, trầm ngâm nói.

Trong lúc bọn họ còn đang nói chuyện với nhau thì dị biến lại nổ ra!

Chỉ thấy hàng trăm khối tử hỏa quang mang bắt đầu điên cuồng run rẩy, run rẩy đến cực hạn, giống như đang chuẩn bị nổ tung. Sau đó, mang theo một tiếng rít cường liệt, chúng từ giữa không trung ào ào phi xuống, âm thanh cùng áp lực cự đại khiến không khí liên tục phát ra những tiếng nổ lớn, chỗ nào cũng thấy tràn ngập tử sắc quang điểm.

Tử khí đông lại!

Gần như đồng thời, tử phượng rống lên một tiếng, làn rống này vô cùng cổ quái, bên trong ẩn chứa một loại quy luật biến huyền, giống như dội vào tim, vào thức hải người ta!

Rõ ràng là tinh kỹ thứ ba ẩn tàng trong lục dương biến vừa phát huy uy thế vô hạn của mình. Âu Mẩu Long cũng thoáng giật mình, ánh mắt lóe lên một vẻ ngạc nhiên, cất giọng cười lớn:

- Lăng tống chủ thật lợi hại! Âu mỗ nghe nói lục dương biển này trong tử phượng nhất mạch chỉ có tiểu bối Minh Tâm Thiên mới miễn cưỡng dùng được, nhưng Âu mỗ nghĩ nếu để cho hắn thi triển, e rằng uy thế cũng không bằng được Lăng tống chủ.

Có thể nghe ra ý tán thưởng trong đó là rất chân thành, không có bất cứ thành phần mượn cớ che đậy nào. Điều này càng khiến cho khí độ của hắn thêm nổi bật, không phải cứ có tự tin chiến thắng tuyệt đại là có thể nhẹ nhàng ứng đối.

Lăng Phong chẳng buồn phí lời với hắn, trực tiếp điều khiển hai đại tinh kỳ đồng thời hạ xuống, ầm ầm giáng thẳng xuống đầu Âu Mỗ Long. Nếu như đánh trúng, Âu Mỗ Long chỉ còn nước nổ tung đầu!

Đối diện với hai đại công kích lôi đình, Âu Mỗ Long biểu tình vô cùng bình thản, bình thản như có thể tự tin điều khiển thiên địa. Hắn thản nhiên cười:

- Lăng tống chủ có lẽ tuổi đời vẫn chưa lớn nhỉ? Ở tuổi người, Âu mỗ vẫn chưa đến linh cấp còn người đã có chiến đấu lực này, thật đúng là quá đáng sợ! Có điều.

Ngữ khí vụt chuyển, chuyển sang vô cùng lạnh lẽo:

- Chỉ có vậy thì vẫn chưa đủ! Thiên nhất trọng thương. Tuyệt đối phòng ngự!

Mũi thương của Âu Mỗ Long vụt chuyển, những vòng tròn lớn vừa bay ra lại có từng tầng bí văn truyền đến, thứ độ nổi tiếp thứ kia hình thành nên nguyên trận trận đồ cự đại.

Ầm ầm! Một tiếng động lớn như thiên địa vỡ toang truyền xuất. Ngay sau đó hư không như biến thành bùn đất thực địa, một chiếc lồng kim sắc cự đại tự nhiên mọc ra từ hư không.

Không sai, là mọc, tự nhiên mọc ra!

Chiếc lồng đó hoàn toàn chụp lấy Âu Mỗ Long vào trong. Từng tắc nhô lên như một mầm cây đang nhú.

Bình bình bình bình!

Khối quang mang tử sắc hạ xuống trước, quá trình rơi từ trên cao xuống nó đã hấp thụ vô số nguyên lực thiên địa, đủ để tích lũy năng lượng tự nhiên đến cực điểm.

Bành trướng, lại bành trướng!

Không ngừng bành trướng khiến chúng trông giống như những vì lưu tinh cỡ nhỏ, không khí bị thiêu đốt phát ra những âm thanh u u như tiếng nước sôi. Thậm chí, còn có những khối sương mù mờ mịt tràn ra ngoài, luẩn quẩn khắp không gian.

Cuối cùng, một khối tử sắc quang mang đầu tiên cũng rơi xuống chiếc lồng tròn!

Mai một!

Lăng Phong trợn trừng mắt, vẻ khó tin tràn ngập trên mặt. Trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, khối quang mang đủ để làm nổ tung cả một ngọn núi nhỏ lặng lẽ dung nhập vào trong chiếc lồng!

Trông chẳng khác gì ném một viên đá nhỏ vào hồ nước, biến mất một cách triệt để.

Như vậy vẫn chưa là gì, ngay sau đó hàng trăm khối quang mang phía sau cũng có chung một kết cục như vậy. Chiếc lồng ánh sáng được vẽ bởi đầu thương trở thành điểm tập trung cuối cùng, tất cả những thứ chạm vào nó đều biến thành một con mồi yếu đuối, hoàn toàn không có năng lực tạo nên cho nó dù chỉ một tia phá hoại.

Ti!

May mà, tiếng rít của khiêu phượng cuối cùng cũng đến. Loại công kích này có chút quỷ bí, dùng một loại sóng âm công kích làm chấn động linh hồn, ngay cả linh hồn hệ tinh kỳ bình thường cũng không thể làm được điểm này.

Công kích của nó càng vô hình vô thanh hơn, phòng ngự vô cùng khó khăn, chiếc lồng ánh sáng căn bản không thể ngăn nó tiến nhập. Bề mặt nổi lên những đường lượn sóng, những đường lượn sóng ấy nhanh chóng lan rộng trông vô cùng không ổn định.

Lăng Phong biết tử phượng âm phá đã tiến nhập vào trong chiếc lồng ánh sáng!

Ý?

Âu Mẫu Long lộ ra một tia kinh ngạc, miệng lẩm bẩm:

- Theo tin đồn tử phượng nhất mạch mặc dù kém hơn hai phượng tộc huyết mạch còn lại nhưng lại có một số sức mạnh quý bí, bây giờ xem ra quả nhiên không sai, thú vị, thú vị!

Giọng cười của hắn thể hiện rõ sự không quan tâm, đầu thương lại rung lên, lại một nguyên trận trận đồ cỡ nhỏ chặn ngay trước mặt. Trận đồ chỉ nhỏ bằng một nửa chiếc lồng ánh sáng nhưng nếu dùng niệm thức đâm vào có thể phát hiện ra mức độ phức tạp của nó mạnh hơn hai ba lần!

Bằng!

Trận đồ vừa xuất đã thấy khối không khí trước mặt Âu Mẫu Long nổ ra quang hoa tử sắc, quang hoa như có linh tính, hoảng động trong gió như ánh nến, hoảng loạn lao về phía sau.

- Muốn chạy? Đâu có dễ vậy!

Âu Mẫu Long bật cười, nụ cười có chút khinh miệt khó nói, bất ngờ ấn nhẹ bàn tay:

- Nếu tử phượng nhất tộc đại viên mãn đích thân xuất thủ ta còn có thể kiêng nể ba phần, nhưng chỉ một linh khí nhỏ bé thì làm gì được ta?

Hàng trăm bí văn đồng thời bắn ra từ lòng bàn tay hắn, những dòng bí văn này mềm như tơ, nhẹ như không khí, nhanh chóng hội tụ vào giữa trung tâm.

Bí văn nhanh chóng hội tụ, hình thành nên một chiếc lồng ánh sáng cỡ nhỏ, chiếc lồng vừa được hình thành, Âu Mẫu Long lập tức lật tay, chỉ thấy tử sắc quang hoa lập tức bị trấn áp ở giữa.

Tử sắc quang hoa như cảm nhận được sinh mệnh bị thâm của mình, điên cuồng lao sang trái lại lao sang phải. Nhưng dù nó có điên cuồng va đụng thế nào thì cũng không thể thay đổi được kết quả.

Điểm này nối tiếp điểm kia, quang mang lớn bằng ngón tay cái thi nhau nổ tung trong chiếc lồng ánh sáng. Tất cả công sức mà tử sắc quang mang bỏ ra đều là lãng phí.

- Hừ!

Lăng Phong hừ một tiếng, cảm nhận tử sắc quang hoa đã bị cấm chế, lục dương biến như bị mất đi một miếng, cảm giác chấn động cường liệt truyền cả vào cánh tay. Vốn dĩ lục dương biến cũng có thể coi là ổn định, bây giờ lại run rẩy điên cuồng như muốn bay đi bất cứ lúc nào.

Trong lòng thoáng động, mặc dù không biết các bước cụ thể để luyện chế linh khí vô chủ, nhưng hắn biết rất rõ một thứ nhất định phải dùng đó là tinh chương! Do thuật luyện sư chiết xuất ra linh hồn vật tính trong hạch tinh, luyện chế thành tinh chương đặc thù!

Linh khí, Lăng Phong không am hiểu, nhưng luyện chế tinh chương lại là con át chủ bài lớn nhất của hắn!

Một bó niệm thức đâm vào trong lục dương biến, Lăng Phong biết khối tử sắc quang hoa bị cấm chế lúc này chính là một phần quan trọng trong linh hồn hạch tâm lớn nhất của lục dương biến, cũng bởi vì có nó nên âm phá của tử phượng mới có thể trực tiếp công kích vào linh hồn.

Trước mắt, nó đã bị cấm chế, nói gần thì lục dương biến mất đi một loại tinh kĩ còn nói xa thì một đại viên mãn cấp linh khí đã bị hủy diệt, sau này không thể còn công kích lục trước kia nữa!

Nghĩ đến kết quả này, tự nhiên trong đầu Lăng Phong lại xuất hiện một suy nghĩ điên rồ, niệm thức đang đâm nhập trong lục dương biến bất ngờ tăng vọt.

Ầm ầm ầm!

Như đang có vô số sấm sét nổ tung, Não hải Lăng Phong trở nên hỗn loạn, đột nhiên, hắn chú ý đến cảnh tượng khó tin đang diễn ra trước mặt:

Nơi hần đang đứng đột nhiên biến thành một đại dương màu tím, còn hần thì là một chiếc thuyền lá trôi nổi giữa đại dương, đi theo những đợt sóng nhấp nhô phía trước.

Một khối ánh sáng, một vầng trăng khuyết không ngừng co duỗi giữa hữu hình và vô hình, đúng là ba đại tinh kì!

Lăng Phong chú ý đến khối quang hoa đáng co thắt bất định, bỗng dưng nhướng mày, hần biết nếu như dùng cách của mình, thứ linh khí đó sau này chỉ có một mình hần có thể sử dụng. Họa tử giao nó cho hần vốn dĩ đã phải chịu sức ép từ phía tộc nội, nếu như hần trực tiếp chiếm luôn, e rằng áp lực sau này sẽ còn đáng sợ hơn.

Như vậy, khó tránh khỏi gây ra rắc rối cho Họa tử. Dù trong lòng biết Họa tử sẽ không trách hần nhưng hần thà để mình bị thương còn hơn để ảnh hưởng đến Họa tử!

Nghiến răng, Lăng Phong chuẩn bị lui ra khỏi ngoại giới, nhưng

Khối quang mang đang co thắt đó giống như bị nguồn lửa thu hút, như một kẻ lang thang đã phải chịu lạnh vài chục ngày lao đến bên đám lửa với tốc độ gần như lên đến cực hạn.

Lăng Phong giật mình, không gian cổ quái này tương đương với linh khí linh hồn thế giới. Đối với thế giới này mà nói, hần chỉ là người ngoài, trừ phi có được niệm thức siêu việt của đại viên mãn cấp, nếu không chỉ xét về phương diện tốc độ thôi đã không thể trở thành "dân ngụ cư" ở đây.

Nên Lăng Phong căn bản không kịp phản ứng, niệm thức bị quang mang ập vào.

Ấm, ấm áp!

Lăng Phong cảm thấy cả niệm thức của mình như được bọc trong một cái túi ấm áp, thoải mái vô cùng. Giống như quay lại thời thơ ấu, lúc mới được người ta đưa về trại huấn luyện, sau khi tập luyện có thể nằm trên cỏ xanh, yên tĩnh hưởng thụ.

Mất đi khối quang mang bị cấm chế, lục dương biến như mất đi linh hồn, nguồn năng lượng cường đại như con thú mất đi người quản, sau khi Lăng Phong tiến nhập niệm thức của mình vào trong, chúng như tìm lại được xương sống, lập tức quẩn lầy.

Một chuyện vô cùng thú vị đã xảy ra, đợi quang mang và niệm thức của Lăng Phong kết hợp làm một, Lăng Phong lập tức cảm nhận được tâm thần của mình đang mở rộng một cách vô hạn, lại mở rộng!

Niệm thức giống như một con bạch tuộc vươn xúc tu của mình ra xung quanh, xúc giác của nó hình như không có giới hạn, có thể chạm tới bất cứ góc độ nào.

Những nơi mà nó vươn đến, lập tức được Lăng Phong nắm trong lòng bàn tay!

Lăng Phong bỗng dưng rung mình, sai khiến quá dễ! Không sai, đúng là sai khiến quá dễ!

Hần cảm thấy mình như biến thành thần chi của thế giới này, có thể nắm bắt tất cả mọi thứ bên trong, chỉ cần hần động niệm thức, hải dương vô tận có thể lập tức nổi sóng và cũng có thể lập tức bình lặng như mặt gương.

Tất cả đều chỉ cần một suy nghĩ!

Đây, rốt cục là chuyện gì?

Lăng Phong đương nhiên không biết, muốn làm được điều này khó khăn đến thế nào, cường giả bình thường dù có là đại viên mãn cấp cường giả lúc sử dụng một món linh khí, tuyệt đối không thể phát huy tất cả năng lượng của nó!

Cũng có thể nói chủ nhân của linh khí chỉ dùng được một phần lớn sức mạnh.

Nguyên nhân là bên trong linh hồn tồn tại xung đột, cách duy nhất là dùng linh hồn của mình cưỡng hành tiến nhập vào trong, thay thế linh khí linh hồn vốn có. Nhưng như vậy, khó tránh khỏi tự thân sẽ phải chịu một chút tổn hại, không có lợi cho chuyện tu luyện sau này, thậm chí cản trở tu hành.

Lăng Phong sử dụng lực dương biển cũng vậy, Minh Tâm Thiên có thể dựa vào tử phượng nhất tộc huyết mạch mà chỉ phát huy được một phần đặc tính, tu vi của hắn dù có tiến bộ đến đâu cũng không thể phát huy được một trăm phần trăm.

Nhưng Lăng Phong có một ưu thế lớn, đó là kiếm linh!

Kiếm linh từ sau khi phân hóa thành kiếm nguyên, có thể một lúc phân hóa ra hai thanh, cộng thêm mỗi một thanh kiếm ảnh đều có thể xem như linh hồn phân thân. Nên, Lăng Phong phân hóa ra một chút niệm thức, dung hợp lực dương biển, đối với cơ thể căn bản không đáng kể, tiêu hao nhỏ đến nỗi gần như không có.

Tất cả những điều này Lăng Phong đương nhiên biết, nhưng hắn có thể cảm nhận rõ mình có thể không chế lực dương biển tốt hơn!

Tâm thần thoáng động, Lăng Phong rút khỏi thế giới lực dương biển.

Bên ngoài, Âu Mẩu Long chắc nghĩ mình đã hoàn toàn nắm bắt được cục diện, chiếc lồng ánh sáng quanh người đã mất, ngay cả những khối quang mang hờ hững nhỏ bị trấn áp cũng bị thu lại.

Hắn nhìn Lăng Phong nói:

- Lăng tông chủ, chắc ngươi đã cảm nhận được sức mạnh của một đại viên mãn cấp thực sự! Ta khuyên ngươi đừng làm những chuyện mất công nữa. Chỉ cần ngươi đồng ý, những điều kiện ta đã từng nói với ngươi vẫn có hiệu dụng. Sáng Tông các ngươi có thể trở thành phụ tộc của Long Tộc ta, có thể hoành hành trong Vô Tận Hoang Nguyên mà không phải kiêng kỵ bất cứ điều gì!

Lăng Phong lộ ra biểu tình có chút mờ mịt, sau khi nghe thấy những lời Âu Mẩu Long nói mới thoáng giật mình, một tia nộ ý tràn lên trong lòng hắn: Tên Âu Mẩu Long nay không chỉ muốn giam hãm một mình mình, thậm chí còn muốn thu nạp cả Sáng Tông vào phạm vi thế lực Long Tộc!

- Âu tộc trưởng tin là có thể hạ được Lăng mỗ sao?

Lăng Phong nở một nụ cười nhẹ, giọng nói không hề có bất cứ thành phần vui vẻ nào mà tràn ngập sát ý.

Luồng sát ý này vô cùng lộ liễu, không hề che giấu, ập thẳng về phía Âu Mẩu Long.

Âu Mẩu Long thoáng ngây ra, bật cười chỉ vào lực dương biển trong tay Lăng Phong:

- Lăng tông chủ, chắc ngươi vẫn còn chưa rõ?

Hắn xòe đưa tử sắc quang hoa bị trấn áp ra, nói tiếp:

- Âu mẩu mặc dù không phải là người chuyên tinh luyện chế linh khí, nhưng cũng hiểu chỉ cần một loại linh tính nào đó của linh khí bị cấm, cả thanh linh khí sẽ mất đi chỗ dựa, trở thành phế phẩm! Không kể ngươi còn định dùng nó đối kháng với Âu mỗ sao?

Trong lúc nói hắn không khỏi lắc đầu, như đang nhìn thấy chuyện gì khó tin lắm.

- Vậy sao?

Câu hỏi của Lăng Phong hàm chứa một tia cổ quái, hắn cảm thấy lực dương biển trong tay bắt đầu nảy lên, có một luồng sức mạnh mênh mông như đại hải đang chảy trong nó, giống như có thể trào ra bất cứ lúc nào.

- Đương nhiên là vậy.

Âu Mẩu Long không biết tâm ý thực sự của Lăng Phong, gật đầu nói:

- Âu mỗ đã nắm bắt tinh kỹ huyền hóa vận dụng, có thể phối hợp thi triển nguyên trận bất cứ lúc nào, chỉ dựa vào một món linh khí đại viên mãn khiếm khuyết, cộng thêm thực lực nhị dung linh tôn, muốn đối kháng với Âu mỗ, thật đúng là...

Lời còn chưa nói hết hắn đột nhiên mở trừng mắt, kinh ngạc nhìn Lăng Phong.

Ở đó, tử quang nồng liệt xông thẳng lên trời, bên trong tử quang, Lăng Phong như biến thành thần nhân, toàn thân phát ra một loại khí tức hùng vĩ như cao sơn. Những đường bí văn to như rễ cây điên cuồng nhảy múa giữa thiên không, đan kết với nhau, từng luồng năng lượng cuộn cuộn trào ra, giống như một cơn mãnh thú hồng hoang bị nhốt hàng vạn năm nay.

Nhoẽn miệng cười.

Lăng Phong chỉ đứng yên, tay phải nắm hờ, một khối cầu tròn lớn độ nửa thước xuất hiện trong lòng bàn tay nó. Bí văn dạng rễ cây chính là mọc ra từ đó.

Nhưng bí văn này mỗi một sợi đều trực tiếp đâm thẳng vào hư không, giống như vắt sang bờ bên kia, ở giữa là vô số quang mang đang rung động như ẩn chứa vô vàn ảo diệu trong đó.

- Bí văn, trận đồ!

Ấu Mẫu Long khó khăn thốt ra hai chữ, biểu tình trở nên có chút cổ quái. Lúc Lăng Phong thi triển đại viên mãn cấp linh vực chi năng của lực dương biến, cũng cũng biểu hiện vững vàng như vậy.

Nhưng sau khi Lăng Phong vận dụng bí văn, vẻ trấn định trên mặt hắn đã biến mất, thay vào đó là một thái độ nghiêm trọng và...

Chăm chú nhìn vào lòng bàn tay, khuôn mặt Lăng Phong lóe lên một tia hân hoan vui vẻ, một lúc lâu sau hắn mới ngẩng đầu, nhìn Ấu Mẫu Long:

- Đa tạ Ấu tộc trưởng, nếu như không có ngài chỉ giáo, Lăng mỗ đã không có được tầng minh ngộ này!

Hắn nhấn mạnh hai chữ minh ngộ, dù có là kẻ ngốc thì cũng có thể nhận ra sát khí nồng đậm trong đó. Trên thực tế, "tạ ý" này không phải hoàn toàn là nói mát, lúc nhìn thấy Ấu Mẫu Long thi triển "thiên nhất trọng thương", Lăng Phong đột nhiên hiểu ra rất nhiều thứ.

Đối với phần lớn cường giả mà nói, chỉ cần tham ngộ ra một loại tinh kỹ nào đó là đã có thể xác định được phương thức công kích cường đại nhất. Trong chiến đấu, căn bản không có bất cứ chiêu thức nào có thể mạnh hơn tinh kỹ...

Kiểm điểm quái thai mà Lăng Phong sở hữu lại như vậy.

Nhưng lúc này Ấu Mẫu Long cũng triển lộ ra một thứ khác, tinh kỹ của hắn là "thiên nhất trọng thương" nhưng dựa vào những cảm ngộ trong lúc tu luyện thì trên cơ bản là có thể là phát huy được nhiều hơn.

Nếu như nói tinh kỹ là đất cát thì Ấu Mẫu Long có thể biến nó thành ngói, ngam thạch, thậm chí kim cương!

Căn nguyên của những biến hóa ấy đều từ vận dụng bí văn.

Bây giờ thì Lăng Phong đã hiểu điều này, hắn cuối cùng ngộ ra nguồn gốc uy lực cường đại của thất đẩu tinh vũ trảm! Cùng là nguyên trận!

- Nhận một chiêu của ta, tử nguyệt ly băng!

Lăng Phong trầm ngâm thét lớn, đột nhiên vùng tay, những dòng bí văn đang nhảy múa đầy trời đột nhiên biến huyền thành những đoạn cắt, tràn ngập khắp không gian.

Nếu như dùng mắt thường quan sát chỉ thấy trong hư không xuất hiện những đường vân rất rõ, những đường vân này đều rất bắt mắt, nhìn như thực vật.

Lần tử nguyệt ly băng này bất luận là so với lần Minh Tâm Thiên thi triển hau Lăng Phong vận dụng lúc này đều kì quái hơn vài phần, giống như linh động hơn một chút, khiến người ta cảm thấy như những vật vô tri đột nhiên có sinh mạng, sự khác biệt là rất rõ ràng!

Mười ngón tay Lăng Phong như đang gảy đàn, xuy xuy xuy xuy xuy, những ngón tay vừa bung ra, lập tức lại có những tiếng khí nổ nho nhỏ truyền xuất. Giống như luân áp được khai phóng, liên tục nổi sóng quanh tử nguyệt nguyệt huyền.

Nhìn ra xa, chỉ thấy những sợi dây bị cắt đứt trong không trung, hành tung bỗng nhiên trở nên quỷ bí, khiến người ta nếu như không chú ý sẽ không thể nắm bắt được mạch máu trong đó.

Âu Mẫu Long dù có là đỉnh phong cường giả cũng vậy, băng ly nguyệt huyền biến huyền bất định trong thị tuyến hấn mang theo bên mình một loại ý tứ khó đoán.

Mặc dù khó có thể nắm bắt nhưng hấn vẫn cứ nhắm mắt, kim sắc quang mang xung quanh cơ thể hấn đột nhiên bạo trưởng, bao phủ cả một khoảng không gian gần một trăm trượng vuông quanh người.

Vực năng đại trưởng, mặc dù không thể chiếu rọi mọi thứ ngoài ngoại giới vào trong thức hải như Lăng Phong, nhưng Âu Mẫu Long cũng là cường giả siêu cấp, hấn lập tức có thể tìm ra sự "khác thường" của năng lượng.

- Thiên nhất trọng thương, tung hoành bát hướng.

Miệng Âu Mẫu Long như phun ra thép, ầm ầm đập vào hư không biến huyền ra thực chất hình gọn sóng, từng vòng gọn sóng lan ra, giống như sóng nước, nhưng lần gọn sóng này vô cùng cổ quái, bị đầu thường trói chặt trong một phạm vi vừa phải, một luồng sức mạnh vô cùng nặng nề liên tục điểm động trong hư không.

Póc póc póc póc!

Trừ những tử nguyệt nguyệt huyền không đánh trúng Âu Mẫu Long ra, còn lại đều bị thiên nhất trọng thương điểm trúng, hai loại năng lượng vô cùng bạo liệt chạm vào nhau và biến thành vô hình, ngay cả một chút bụi cũng không có, tiêu diệt cực kì triệt để.

Vù, Âu Mẫu Long còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì bất ngờ, tử nguyệt nguyệt huyền vừa mới bay qua chỗ hấn đột nhiên quay lại. Hành động này diễn ra một cách vô cùng lặng lẽ, giống như một thợ săn lạnh ghê, chuẩn bị bắn ra một mũi tên chí mạng vào con mồi thú!

Khoảnh khắc đó, trời đất như tối sầm lại.

Linh hồn lực của Âu Mẫu Long cảm nhận được luồng khí tức vừa nóng bỏng vừa lạnh lẽo đâm đến từ sau lưng. Biết rõ có biến nhưng tốc độ nhục thân lại không thể phản ứng kịp, không thể chạy kịp trong một phần triệu giây.

Ti...

Một âm thanh như lụa rách vang lên, chỉ thấy lớp áo sau lưng Âu Mẫu Long nứt ra một vết dài, những giọt máu tươi chảy ra.

Thân thể của hấn không khỏi lão đảo, tranh thủ cơ hội đó, thương thân nhẹ nhàng hồi chuyển, điểm động mấy cái, những điểm hỏa mang lớn bằng bụng tay nở rộ, tiêu diệt hết mấy đường hắc nguyệt còn lại.

Thuận lợi chặn đứng một chiêu, Âu Mẫu Long bỗng dừng khựng lại giữa không trung, ánh mắt xuất hiện một tia nhẹ nhõm, giống như đang đắm chìm trong hoài niệm, nhưng có vẻ giống như...sợ hãi cường liệt hơn?

Đường đường đại viên mãn cấp cường giả mà lại sợ hãi?

Tất cả mọi người đều nghĩ mình đang hoa mắt, bốn vị tộc trưởng đều ngẩn ra trong giây lát, họ thấy sau lưng Âu Mẫu Long đang có vết thương dài độ một ngón, ánh mắt chỉ toàn một cảm giác mờ mịt khó đoán.

Tộc trưởng đại nhân, thực sự bị thương rồi sao?

- Bao nhiêu năm nay.

Hút một hơi thật sâu, vẻ hoài niệm cường liệt trong giọng nói của Âu Mẫu Long không sao có thể che giấu được. Hấn chậm chậm nói:

- Năm đó tấn thăng trở thành đại viên mãn, ta thuận lợi bước lên ngôi vị tộc trưởng, đến Kim long tộc trú địa tham ngộ Long tộc ngọc bích. Lần đó, ta bị Long tộc ngọc bích phản phệ, bị thương một chút.

Nghe Âu Mẫu Long kể về bí mật mà ngay cả những người trong Long Tộc cũng không biết, tất cả mọi người đều nín thở, nhất là Ngao Châu lại căng gập mình: Thì ra lúc Âu tộc trưởng tham ngộ ngọc bích lại xảy ra chuyện như vậy?

Ngọc bích khí tức phản phệ? Tại sao lúc những người khác tiến hành tham ngộ lại không xảy ra chuyện này?

Hắn không biết một người lúc nào cũng ra vẻ hiền hòa và khiêm tốn như Âu Mầu Long trên thực tế nội tâm vô cùng cao ngạo! Chưa bao giờ hắn thể hiện sự cao ngạo này với mọi người nên cũng không ai nghĩ rằng vị Long tộc tộc trưởng lại là người kiêu ngạo.

Nhưng chỉ có những người hiểu hắn mới biết bên trong bề ngoài hiền lành ấy là một tâm linh vô cùng cuồng ngạo!

Lúc mới tiến nhập tham ngộ ngọc bích ảo diệu, hắn không phải vì muốn rèn luyện bản thân mà là muốn chứng minh.

Chứng minh mình có thể cảm ngộ long tộc ngọc bích cao hơn cả các vị tiền bối!

Bởi vậy, đứng trước ngọc bích, hắn không chỉ bị động tiếp nhận mà âm mưu chủ động đem cảm ngộ của mình khắc lên ngọc bích!

Không cần nghĩ cũng biết, Âu Mầu Long cũng giống như vị tiền bối đã từng vượt qua giới hạn thời không rất nhiều năm trước.

Kết quả mặc dù Âu Mầu Long thua nhưng trên người hắn lại có dấu ấn tiền nhân, tu vi cũng đại tiến.

Chuyện này hắn chưa từng nói với bất cứ ai, nhưng bây giờ nói ra là có một ý nghĩ đặc thù.

Chậm chậm ngừng đầu, Âu Mầu Long không sao giấu được sát ý trong mắt:

- Nhưng hôm nay, ngươi lại khiến ta cảm nhận lại được mùi vị của sự đau đớn! Tốt, tốt lắm!

Lăng Phong rung mình, Âu Mầu Long của bây giờ đáng sợ hơn Âu Mầu Long của lúc này. Dù đáng sợ không có nghĩa là tăng cường sức mạnh, nhưng

Sát ý trong lòng hắn!

Nếu nói trước đây Âu Mầu Long vẫn còn muốn giằng co để bắt Lăng Phong tâm phục khẩu phục thì bây giờ trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ duy nhất đó là làm thế nào giết được Lăng Phong, giết chết một cách sạch sẽ.

Keng!

Lăng Phong không kịp suy nghĩ, thanh quang đột nhiên bùng lên dưới chân, hắn nhanh nhẹn di chuyển, đẩy thân thể lùi lại hàng trăm thước, nơi mà hắn đứng lúc này một đường kim sắc thân ảnh đột nhiên xuất hiện, chỉ thấy Âu Mầu Long tay nắm thiên nhất trọng thương chậm chậm phù hiện.

- Thú vị, đúng là một kiểu bộ pháp thú vị.

Lăng Phong không sao khống chế nổi hàn ý đang trào lên trong lòng, trong mắt hắn chỗ mà Âu Mầu Long đứng lúc này và chỗ mà hắn đang đứng bây giờ dưới chân đang có một đường bí văn nguyên trận trườn đến. Như hai nguyên trận bí văn này kết nối hai địa điểm không gian hoàn toàn khác nhau lại với nhau, khiến Âu Mầu Long không mất một chút thời gian nào vẫn có thể di chuyển tức thời giữa hai chỗ!

Nếu luận thân pháp thực dụng thì đương nhiên thanh điện u quang bộ của Lăng Phong lợi hại hơn. Nhưng luận về tốc độ thì "vu ương thân pháp" trội hơn một bậc.

Trước mắt, thân pháp mà Âu Mầu Long thi triển lợi hại hơn cả hai loại thân pháp.

Một tắc một dặm? Một tắc một dặm này rốt cục là cái gì?

Không để cho Lăng Phong có thời gian suy nghĩ, thân thể Âu Mầu Long đã lại vọt chuyển, trong nháy mắt một loại khí tức giống như xuân triều dâng động, đại địa sống lại phát ra từ người hắn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, bốn vị tộc trưởng nhất tề thất sắc, quay sang nhìn nhau: Một thước một dặm này là chiêu thức mạnh nhất của Âu Mầu Long vậy mà đã phải động dụng, không lẽ Sáng Tông tông chủ chủ mạnh đến mức độ đó, phải dùng chiêu thức mạnh nhất mới hạ được hắn?

Biến hóa quỷ dị xảy ra trên người Âu Mầu Long, cả một nửa bên phải cơ thể hắn giống như biến thành dao mỏng, trực tiếp đâm thẳng vào hư không, trong nháy mắt đã thấy có một đường sáng cường mãnh phá vỡ hư không lao đến.

Năng lượng chưa đến đã thấy có lực sát thương vô hình điên cuồng trào ra, y bào trên người Lăng Phong như bị lửa thiêu trụi, nhất thời biến thành một đàn bướm bướm phi tán khắp nơi.

Thần quang độn?

Mắt Lăng Phong co lại, hắn ngửi được một mùi rất quen thuộc trong chiêu thức của Âu Mầu Long, đó là thần quang độn mà Ngao Châu đã từng thi triển qua!

Cùng là cường điệu tốc độ đến cực điểm, nhưng đồng thời cũng là dựa vào sóng trùng kích cự đại sản sinh từ tốc độ cường đại.

Đây là hai chân ý ẩn hàm bên trong!

Lăng Phong không biết Ngao Châu có thể có được chiến đấu lực như hôm nay cũng là nhờ Âu Mầu Long chỉ điểm, thậm chí ba đại tộc trưởng cũng được Âu Mầu Long giúp đỡ rất nhiều. Đây chính là nguyên nhân khiến Âu Mầu Long được ba người họ tôn trọng đến vậy.

Nhún chân một cái, Lăng Phong thoát ngay khỏi tầm bao phủ của quang mang, hắn biết với tốc độ mãnh tiến của mình, mặc dù có thể phát huy chiến đấu lực cường đại, nhưng so với một đại viên mãn lão luyện như Âu Mầu Long thì vẫn còn thua xa.

Một suy nghĩ trào lên trong lòng.

Đột nhiên, Lăng Phong nghiêng người, lách mình vào một góc hẹp, trong lòng thoáng giật mình: Là chuyện gì vậy?

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Lăng Phong cảm thấy trọng lực trên người trở nên vô cùng kì quái, giống như đang đeo trên người ba dãy núi vậy. Rồi trong nháy mắt lại như mất đi toàn bộ trọng lực, thân thể nhẹ nhõm, chỉ cần động niệm thức là có thể bắn thẳng lên mây.

Khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, trọng lực biến huyền hàng trăm lần!

Dù Lăng Phong cơ biến bách xuất cũng phải gánh chịu không ít, thân thể nghiêng lệch không sao khống chế được. Vừa mới trì hoãn một lúc đã thấy một tác một dặm của Âu Mầu Long đã tiến tới.

Ầm ầm!

Thân thể Lăng Phong bay lên như con diều, ầm ầm va chạm vào vô số phong khí.

Thấy thuận lợi, Âu Mầu Long không để chậm trễ, mũi thương rung mạnh, ập thẳng về phía Lăng Phong, sát khí tràn ngập trong đôi mắt kim sắc.

Từ sau khi cảm nhận được thiên phú cường đại của Lăng Phong, hắn đã hạ quyết tâm phải giết chết đối phương. Có thể cảm ngộ được tầng này của nguyên trận, tuyệt đối là linh tôn hoặc đệ viên mãn cấp. Nếu như Lăng Phong có thể lãnh ngộ, bây giờ hắn còn phải dựa vào đại viên mãn cấp linh khí, sau này e rằng chỉ cần dựa vào khổ tu là có thể tiến nhập vào tầng thứ này!

Bất luận thế nào Âu Mầu Long cũng không thể chấp nhận được điều này, trước đây hắn mời mọc Lăng Phong vì nghĩ mình có thể khống chế Lăng Phong! Long Tộc mặc dù cường đại nhưng không bao giờ từ chối nhân tài, nếu như có thể chiêu mộ được một hai nhị dung linh tôn, Âu Mầu Long tuyệt đối không chê nhiều.

Nhưng, chỉ hạn chế là nhị dung linh tôn!

Nếu như một ngày Lăng Phong trở thành đại viên mãn, uy hiếp đến địa vị của hắn, Âu Mầu Long sao có thể chịu đựng được? Vị tộc trưởng có vẻ rộng rãi này từ sau khi phải bỏ từng tầng từng tầng lên ngôi vị hiện tại đã tự thề với bản thân, tuyệt đối không để cho bất cứ ai trong tộc leo lên trên đầu mình!

Đây là quan điểm của hắn, và Lăng Phong cũng không phải ngoại lệ.

Nhân thần mang theo một tia thần sắc cuồng nhiệt, Âu Mầu Long điên cuồng rít lên một tiếng, thiên nhất trọng thương mang theo phong khí cường đại đâm thẳng về phía Lăng Phong, mũi thương xuất hiện một đường quang mang ngân bạch sắc, từng bước tiếp cận phần ngực Lăng Phong.

Sinh tử một đường.

Âu Mầu Long trợn trừng mắt, miệng há rộng, mặt lộ rõ vẻ khó tin. Trước mắt hắn, một khối kim quang bất ngờ nổ tung, và Lăng Phong thì biến mất không chút dấu vết.

- Hử?

Trong thị tuyến, một chiếc hộp nhỏ vuông vắn xuất hiện giữa không trung, lặng lẽ phù hiện.

Một tia sắc bén ánh lên trong mắt Âu Mầu Long. Với kiến thức của hắn đương nhiên nhận ra kim sắc này là một loại nội thể giới! Mặc dù trước đây hắn đã nhận được thông tin Lăng Phong sở hữu một loại nội thể giới nhưng hắn không ngờ nội thể giới ấy lại quý dị đến mức độ này.

547. Chương 504: Ngự Sử Quái Hộp.

- Tộc trưởng!

Lúc này, tứ đại Long tộc tộc trưởng đều đã bay đến, nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra trong không trung, họ không khỏi giật mình kinh ngạc.

- Nội thể giới này có thể chứa cả người! Thật quá quý dị!

Ngao Châu trầm trồ tán thưởng.

Thanh long tộc tộc trưởng phát ra một tiếng cười lạnh:

- Chưa được người thì đã sao? Ta không tin nội thể giới này có thể chặn được liên thủ công kích của bốn người chúng ta!

Các người tránh ra! Vây kín thể giới, đừng để nó động đi!

Âu Mầu Long chỉ huy nói.

Mệnh lệnh đương nhiên không có ai phản kháng, xùy xùy mấy tiếng, bốn thân ảnh bắn ra bốn phía, mỗi người chiếm giữ một phương.

Hít một hơi thật sâu, Âu Mầu Long nhìn quái hộp giữa không gian không chớp mắt, hai chân không giống như đang đứng trên hư không mà là đứng chân đất bằng.

Một dòng địa hệ nguyên lực dạng lưu thủy điên cuồng trào ra từ hai chân hắn và nhanh chóng hội tụ giữa hai bàn tay. Đột nhiên, Âu Mầu Long rống lên điên cuồng:

- Phá!

Thiên nhất trọng thương mang theo một tiếng nổ lôi đình, lao đi như điện xẹt, năng lượng phong bạo to lớn trực phá quái hộp!

Một tiếng nổ trầm đục vang lên.

Kinh ngạc!

Âu Mầu Long và cả bốn vị tộc trưởng cùng ngậy ra, trong mắt họ, nhất kích cuồng liệt đến cực điểm này không đủ để tạo thành một vết thương chí mạng cho quái hộp!

Xa xam quái hộp vẫn đang đứng vững trong không khí, không hề có một chút dao động.

- Hừ! Bốn tông không tin!

Mặt Âu Mầu Long ánh lên một tia ảo não, đầu tiên là bị Lăng Phong đánh trúng một kích, sau đó lại để hắn chui vào một chiếc hộp cứng như thép, bảo hắn không bức bối sao được.

Lâu lắm rồi hắn mới lại có cảm giác bức bối này, hai con mắt ánh lên một màu huyết sắc nhàn nhạt, thiên nhất trọng thương trong tay rung lên vù vù!

Lùi!

Nhanh như điện quang, Âu Mỗ Long lùi lại khoảng trăm thước, cách xa khỏi quái hộp. Theo lý lẽ thông thường công kích lực đương nhiên càng gần thì lực phá hoại càng lớn, nhưng hắn thì không nghĩ vậy mà quyết định lùi xa hơn, không biết định làm gì?

Thấy hắn thực hiện động tác cổ quái ấy, bốn vị tộc trưởng không khỏi thất sắc: Tộc trưởng, không lẽ tộc trưởng định động dụng chiêu đó thật sao?

Mặc dù trong lòng không ngừng nâng tầm đánh giá Lăng Phong nhưng nghĩ đến chuyện hắn ép Âu Mỗ Long động dụng chiêu thức này, bốn người bọn họ không khỏi cảm thấy hụt hẫng, xấu hổ, cảm xúc phức tạp vô cùng.

Đối diện với một nhân vật thiên tài như Lăng Phong, bao nhiêu niềm khổ luyện của họ thật chẳng khác gì trò đùa, giống như một vũng bùn bên đường không đáng nhắc tới vậy.

Bạo!

Lúc họ còn đang bận suy tư thì Âu Mỗ Long đã chuẩn bị chu toàn, thân thể nghiêng mạnh, chỉ một động tác đơn giản ấy thôi nhưng giống như đang dùng hàng trăm chiếc roi da để kéo một chiếc thuyền lớn.

Nặng nề một cách khó nói!

Xoay người một cái, dưới chân hắn lập tức phát ra một âm thanh vô cùng hùng đại, giống như thiên không bị bẻ làm đôi. Ngay sau đó, hân vung mạnh cánh tay, một tiếng quát đánh gọn lại vang lên.

Chỉ thấy cánh tay Âu Mỗ Long như căng lên, bên trong vang lên những tiếng hà lưu dừng động và vô số năng lượng cường đại quán nhập vào đó.

- Đâm!

Lại một tiếng thét lớn, Âu Mỗ Long cũng như thiên nhất trọng thương cùng phát ra quang mang bạo liệt, thân thương hợp nhất, đâm thẳng vào quái hộp.

Vù!

Bề mặt quái hộp ánh lên một trận bạch mang, ngay sau đó, luồng sức mạnh mà thiên nhất trọng thương vừa đâm ra như trâu đất nhập hải, vừa chạm vào liền biến mất không chút dấu vết.

- Sao, sao có thể?

Âu Mỗ Long thất thần, hắn không tin được sau khi dung hợp ba đại tinh kĩ, toàn lực thi triển nhất kích vậy mà vẫn không thể mở được quái hộp!

Đáng chết, rốt cuộc là loại nội thể giới gì?

Không đợi Âu Mỗ Long hồi lại thần, đột nhiên, một vòng tròn sức mạnh đột nhiên ập đến, giống như một quả bom mười vạn lượng vừa nổ.

Trong quái hộp, mọi thứ vẫn bình lặng như thường, những nơi khác đều là sóng to gió lớn.

Viu viu viu!

Không khí bị xé nát thành những mảnh vụn, không trung tràn ngập những vết nứt đen ngòm, giống như sớm đã bị xé rách. Năng lượng cuồng mãnh như vậy thật khiến người ta không kịp phản ứng.

Âu Mỗ Long cũng vậy, lúc xuất kích hắn cũng chỉ kịp ngự sử địa hệ nguyên lực trong cơ thể mình và mở ra một vòng bảo vệ.

Rắc rắc rắc

Chiếc vòng bảo vệ kim sắc thực chất ấy dưới sự công kích của luồng năng lượng điên cuồng, vỡ tan, dư ba dội thẳng vào thân thể Âu Mỗ Long rồi mới chịu dừng lại.

Âu Mẫu Long cảm thấy như vừa bị một chiếc chùy nặng ngàn tấn đập trực diện vào mặt, não hải vù vù loạn hưởng, mãi không thốt nổi nên lời.

Hơn nữa, thân thể của hắn còn bay lại phía sau như một con diều đứt dây.

Đúng lúc này, quái hộp vù vù chuyển động.

Nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại, quay trở lại không gian bên trong quái hộp, Âu Mẫu Long sẽ phát hiện ra Lăng Phong đang khoanh chân ngồi, sắc mặt trắng bệch.

Bên kia, Bàn Phiên Vân này giờ vẫn trong trạng thái tinh tu đột nhiên mở trừng mắt, lộ rõ vẻ kinh ngạc. Bên cạnh, Hải Tư Lam cũng hoảng hốt không kém, vừa thấy Lăng Phong xuất hiện vội vàng hỏi:

- Lăng sư đệ, xảy ra chuyện gì vậy?

Bàn Phiên Vân mặc dù không lên tiếng hỏi nhưng cũng không giấu nổi vẻ hiếu kì trên mặt.

Bởi vì quái hộp ở trong trạng thái nửa phong bế, trừ Lăng Phong ra, người ngoài ở bên trong giống như trong một thế giới khác, ngoài năng lượng cung ứng ra, căn bản không nhận được bất cứ thứ gì khác! Bởi vậy, lúc ở tông môn giao dịch, Kiều Kiều mới không chịu vào quái hộp. Với tính cách thích bay nhảy của cô, bảo cô ngoan ngoãn ở trong đó, chẳng khác gì nằm mơ.

Bởi vậy bọn Hải Tư Lam căn bản không hay biết về trận kịch chiến đang xảy ra bên ngoài.

Lăng Phong đang định trả lời, đột nhiên biểu tình thoáng động, vội vàng lấy ra máu miếng nguyên lực ẩn. Trong chớp mắt, chỉ thấy nguyên lực khí tức bên trong quái hộp cấp dừng, bắt đầu trôi nổi trên đỉnh đầu.

Kim quang xung quanh trong phút chốc tiêu tán đi không ít.

Đúng lúc này, sóng công kích của Âu Mẫu Long cũng ập đến!

Lần này, điều khiến Lăng Phong cảm thấy kì lạ nhất là công kích của Âu Mẫu Long không làm tiêu hao năng lượng thần thạch! Chỉ cần dựa vào năng lượng đơn thuần của quái hộp là có thể chống lại một cách hoàn mỹ.

Hơn nữa, năng lượng công kích của Âu Mẫu Long bị quái hộp tích tụ lại, Lăng Phong cảm thấy, chỉ cần mình muốn, có thể động dụng luồng năng lượng này làm đối sách công kích bất cứ lúc nào!

Phải biết trước đây Tà Quân chỉ là một linh sĩ cấp mà có thể khiến năng lượng thần thạch bên trong quái hộp giảm đi một nửa. Lăng Phong không nghĩ, đường đường đại viên mãn cấp linh tôn, công kích lực không bằng được một linh sĩ cấp cường giả.

Suy nghĩ một lúc, Lăng Phong đoán luôn ra được nguyên nhân bên trong. Có lẽ vì thời gian gần đây, được thấm nhuần năng lượng thần thạch nên quái hộp mới khôi phục được phần năng lượng vốn có.

Kết luận này ở bên trong quái hộp càng nồng đậm hơn, hơn nữa nguyên lực khí tức đầy hoạt tính cũng có thể dễ dàng nhận ra.

Trong lúc nguy cấp, Lăng Phong cũng không nghĩ sâu thêm nữa. Hắn phẩy tay, chỉ thấy sương mù trong không trung loãng đi đôi chút. Giống như một mặt gương, có thể khiến hai người Hải Tư Lam nhìn rõ mọi chuyện đang xảy ra bên ngoài.

Vừa nhìn thấy bốn bị Long Tộc tộc trưởng đang vi công, còn Âu Mẫu Long đứng sẵn bên cạnh thủ thế, một người không hiểu biết như Hải Tư Lam còn đỡ, một người từ xưa đến nay hào phóng to gan như Bàn Phiên Vân cũng phải giật mình, khổ tiểu nhìn Lăng Phong: Từ khi đến Vô Tận Hoang Nguyên đến nay, hắn đã khiêu chiến với không biết bao nhiêu người, hạ gục bao nhiêu tông phái thủ lĩnh.

548. Chương 505: Thần Thạch Và Thần Khí.

Sau này sau khi tấn thăng linh tôn, sánh ngang với Huyền Nguyên Tông, trong mắt rất nhiều thế lực đỉnh cao, hắn được coi như hồng thủy mãnh thú. Nhưng dù như vậy, hắn vẫn chưa thể được Âu Mẫu Long, nhân vật truyền kì của Long Tộc "hỏi thăm"!

Vị tông chủ trẻ tuổi này đã làm những gì, sao có thể khiến vị cường giả này đích thân xuất mã?

Nhưng lúc này, Bàn Phiên Vãn không biết là mình nên lo lắng hay nên ghen tị với khả năng gây chuyện của Lăng Phong.

Não hải đột nhiên phù hiện câu nói hào hùng của Lăng Phong:

- Sau này ngươi chắc chắn không thể bằng được ta.

Lúc đó, Bàn Phiên Vãn đã có một sự cảm mạnh mẽ: Biết đâu những gì hắn nói sẽ thành sự thật.

Đòn công kích thứ hai của Bàn Phiên Vãn vừa bị quái hộp chặn lại, ánh mắt Lăng Phong co lại, phát hiện ra quái hộp sau khi tiếp nhận nhất kích này bắt đầu tiêu hao năng lượng thần thạch.

Theo như tính toán, chỉ cần nhất kích nữa thôi, thần thạch trong Càn Thiên Giới sẽ bị tiêu hao hết!

Lăng Phong không thể ngồi yên chờ đợi được, nếu để cho tình huống này xảy ra, chỉ cần Âu Mẩu Long liên tục công kích, tất cả thần thạch của hắn sẽ bị dùng hết. Đến lúc đó, mất đi diệu dụng của thần thạch hắn chỉ còn nước chờ Long tộc bắt đi!

Tâm tư thoáng chuyển, Lăng Phong đột nhiên thét lên một tiếng điên cuồng, điểm mạnh vào hư không, những đường công kích vừa ập đến lập tức bị đánh bật trở lại khiến Âu Mẩu Long phải đối mặt với nhất kích cường liệt!

Lúc ngự sử năng lượng công kích, một tầng diệu ngộ chảy qua trong đầu Lăng Phong, hắn đột nhiên phát hiện hình như mình đã có thể nắm bắt được thêm một tầng diệu dụng của quái hộp, việc khống chế cũng trở dễ dàng hơn.

Bên ngoài.

Sắc mặt Âu Mẩu Long nặng đến nỗi có thể vắt ra nước, ánh mắt tràn ngập sát ý, thiên nhất trọng thương biến thành địa hệ nguyên lực thuần túy quay trở thân thể hắn.

Yên Lăng suy nghĩ một lúc, Âu Mẩu Long đột nhiên xòe rộng bàn tay, một thứ mỏng như voan xuất hiện trên tay hắn. Tấm voan mỏng hoảng động theo gió, trên bề mặt còn có thêm những vòng sương mờ, uốn lượn như có thể biến thành gió bay đi bất cứ lúc nào.

Thấy Âu Mẩu Long lấy ra thứ đó, tất cả thịt trên khuôn mặt tròn xoe của Hắc long tộc tộc trưởng dường như đều bị kéo căng hết cả ra, lộ rõ sự ngạc nhiên cực đại:

- Thiên hương ngưng!

Ánh mắt Âu Mẩu Long cũng xuất hiện một tia do dự, tay trái chậm chậm mở ra, bên trên xuất hiện một vầng quang mang trắng sáng lượn vòng, rõ ràng là

Thần thạch.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Lăng Phong đang ở trong nội thể giới không khỏi giật mình, hắn biết nếu như sở hữu được thần thạch mà viễn vảo cường giả lưu lại thì chắc chắn thứ đang nằm trong tay phải Âu Mẩu Long sẽ là linh khí của thần chi cường giả!

Khả năng phòng ngự của quái hộp dù mạnh, nhưng Lăng Phong không đủ tự tin mình có thể chặn được công kích của thứ linh khí đó. Trong lòng thoáng giật mình. Không có thời gian để suy nghĩ, Lăng Phong lớn tiếng quát:

- Mọi người truyền hết năng lượng cho ta! Chạy khỏi vòng bao vây!

Dứt lời, Lăng Phong đập mạnh tay xuống mặt đất, thân thể huyền phù giữa không trung, mười đầu ngón tay điểm động liên tục, từng bó năng lượng đâm ra từ hư không trực tiếp đánh vào đỉnh đầu Lăng Phong, sóng âm vang lên không dứt.

Hải Tư Lam nghiêng răng, mặc dù chỉ có một chút sức lực nguy linh cấp nhưng có còn hơn không, hắn ra sức thôi động niệm thức, từng đợt sóng năng lượng ngân bạch sắc trào ra.

Bàng Phiên Vãn cũng nghiêng rằng, bất chấp cơ thể vẫn chưa toàn vẹn của mình, linh tôn vực chỉ năng trong cơ thể bùng phát, vừa vung tay, liệt thiên kiếm mang theo vô số huyền mang đâm thẳng lên trời.

Hắn có được địa vị như ngày hôm nay cũng là dựa vào hai chữ liều mạng! Đồng thời, những tính toán của hắn cũng không hề đơn giản. Từ lúc Âu Mầu Long xuất hiện, hắn lập tức hiểu ra nhị dung linh tôn trong Vô Tân Hoang Nguyên này chỉ có hắn và Vi Tiểu là nổi bật nhất.

Vi Tiểu cũng có thể vì những tích lũy của Bức Tông chưa đủ, hoặc cũng có thể vì giới hạn thiên phú tâm tính không thể tấn cấp thành đại viên mãn nên Long Tộc mới bỏ qua, không thèm tìm giết hắn.

Nhưng bản thân.

Nghĩ đến đây thôi, Bàng Phiên Vãn không khỏi rung mình. Hắn dám khẳng định chỉ cần có cơ hội, Long Tộc tuyệt đối không bỏ qua cho mình.

Vì vậy, dù Lăng Phong có không lên tiếng thì hắn cũng sẽ thi triển ra sức mạnh cường đại nhất của mình giúp đỡ Lăng Phong chạy thoát!

Cảm nhận được sức mạnh sau lưng đang tăng lên, Lăng Phong cảm thấy có chút hối hận. Sao cảm thấy không đưa bọn Kiều Kiều đến đây đúng là quá thất sách. Trước đây chỉ cảm thấy họ sẽ làm vướng chân mình hoặc sẽ bị thương, không ngờ quái hộp còn có thêm diệu dụng này nữa, có thể tập trung sức mạnh của tất cả mọi người để cùng nhau chạy trốn!

Nếu như mang theo taát cả mọi người, liên kết toàn bộ năng lượng, thì chỉ trong chớp mắt có thể chạy được một ngàn dặm, muốn chạy thoát khỏi Vô Tân Hoang Nguyên này cũng không có gì khó.

Trên đời này làm gì có thuốc chữa hối hận, Lăng Phong lúc này cũng không nghĩ nhiều nữa, hắn chỉ không chể để cho năng lượng bạo trưởng chỉ chảy vào một điểm.

Trong nháy mắt, quang mang quái hộp bạo trưởng, bay vút lên bầu trời như một ngôi sao chói, chỗ mà nó bay qua, không khí rít lên kin kít, chói tai vô cùng.

- Đừng để cho hắn chạy thoát!

Thấy vậy, Thanh long tộc tộc trưởng đang đứng chặn quái hộp ở hướng đông diên cuồng hét lớn, hắn không kịp đưa ra bất cứ phản ứng nào, chỉ dồn toàn bộ năng lượng, tung mạnh một quyền về phía trước!

Đòn công kích của Thanh long tộc tộc trưởng ầm ầm lao đến, hình thành nên một bức tường cao gần mười trượng chặn đứng phía trước quái hộp.

So với quái hộp chỉ lớn độ một bàn tay thì dùng cả một bức tường để chặn có vẻ hơi quá đáng. Chính bởi vậy, sức mạnh của hắn mới bị phân tán quá nhiều, không thể phát huy được những điểm then chốt.

Nếu như nói quái hộp là sắt thép thì bức tường giống như một bức màn nilon.

Mặc dù kiên cố nhưng không thể chịu nổi nhất kích!

Lăng Phong đứng trong quái hộp thôi động niệm thức, điều động tất cả năng lượng sau lưng, quát lớn:

- Dừng.

Quái hộp mang theo một loại khí thể cuộn cuộn, đâm thẳng về phía trước.

Như một miếng gạch men bị chùy sắt đập vỡ, chỉ nghe thấy một âm thanh đanh gọn, bức tường trước mặt thủng luôn một lỗ.

Bức tường này được tạo nên bởi nguyên lực bên trong cơ thể Thanh long tộc trưởng nên nó vừa bị phá hủy, tâm thần của hắn cũng chấn động theo, phụt một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Quái hộp thoáng dừng lại rồi tiếp tục bay thẳng về phía trước.

- Chặn nó lại! Mau chặn!

Ba tiếng thét lớn đồng thời vang lên, ba vị tộc trưởng điên cuồng truy đuổi, Thanh long tộc tộc trưởng mặc dù chật vật vô cùng nhưng cũng không phải là không có tác dụng, ít nhất hắn cũng ngăn Lăng Phong được một chút.

Chỉ thấy ba người bọn họ chặn ngay trước mặt, ba đường nguyên lực nhanh chóng liên kết làm một, dung hợp linh tôn vực chi năng, hình thành nên một khu vực cấm chế huyền diệu.

Tập!

Không giống với nguyên trận trước đây, Lăng Phong có thể tìm ra ngược điểm của vốn người, phá vỡ nguyên trận. Nhưng cấm chế được thi triển lúc này cũng đơn thuần dựa vào năng lượng tự thân của ba vị tộc trưởng, trừ phi Lăng Phong có thể dùng năng lượng tuyệt đối áp đảo họ, nếu không khó tránh khỏi bị khóa vận mệnh.

Lăng Phong cảm nhận quái hộp trở nên nặng hơn, giống như sau lưng đang gánh theo hàng trăm hàng ngàn ngọn núi, hắn quát lên một tiếng: Đáng chết!

Lăng Phong rống lên một tiếng, điều khiển tất cả năng lượng, huyết quản trong người như muốn nổ tung, từng sợi huyết quản nhỏ màu xanh nổi lên dưới lớp da mỏng, huyết quản dày đến nỗi trông hắn lúc này chẳng khác gì một huyết nhân.

Chát chát chát chát!

Âm thanh như trúc khô bị vỡ, chỉ thấy quái hộp vội vàng nhảy lên mấy cái, như muốn thoát khỏi lực trói buộc, bật cao lên không trung.

Chỉ một động tác nhưng lại như chim về cao không, cá về biển cả!

Đúng lúc đó, một tiếng thét khó chịu vang lên:

- Âu mỗ và bốn vị tộc trưởng liên thủ, nếu như vẫn còn để cho người chạy thoát chẳng khác gì bảo Long Tộc chúng ta quá vô năng?

Quá! Vô! Năng!

Mỗi một chữ vang lên giống như một ngón núi cao đè xuống, nặng đến nỗi khiến người ta không khỏi rùng mình.

Lăng Phong lại càng trầm ngâm hơn. Trong tất cả mọi người, hắn lo lắng về Âu Mỗ Long nhất, nếu là Âu Mỗ Long triển hiện đại viên mãn cấp trước đây thì Lăng Phong cũng tự tin là mình có thể tránh được.

Nhưng sau khi triệu hoán linh khí viễn cổ, Lăng Phong chợt thấy lo lắng vô cùng. Hắn không dám hi vọng quái hộp có thể tránh được. Nhưng, dù đã phải đối diện với nguy cơ, tránh né vẫn không phải là cơ hội cho Lăng Phong!

Khoảnh khắc này, tất cả tình thần của hắn đều đã được điều động, điên cuồng rống lên một tiếng:

- Vậy để Lăng mỗ xem năng lực của Âu tộc trưởng và Long Tộc đến đâu!

Giọng nói Lăng Phong truyền qua quái hộp, vang vọng giữa không trung, khiến bốn vị tộc trưởng mặt mũi xanh lét, mãi không thốt nổi nên lời.

Ầm ầm!

Âu Mỗ Long giơ tay, nắm chuẩn quỹ đạo chạy trốn của quái hộp, chặn đứng nó!

Lăng Phong cảm thấy quái hộp như vừa chạm vào một bức tường thép. Nếu như lúc này là thép chạm vải thì bây giờ là thép chạm thép, hai bên hoàn toàn ngang bằng nhau.

Rung! Lại rung!

Lăng Phong không chế cho quái hộp rung lên liên tục, chỉ thấy lòng bàn tay Âu Mỗ Long xuất hiện vô số những vết nứt nhỏ li ti, máu tươi điên cuồng chảy ra, nhưng hắn vẫn không hề có ý định buông tay.

Trong lúc Lăng Phong đang định dồn toàn bộ năng lượng làm một đòn toàn lực thì tinh quang đã trào lên trong mắt Âu Mầu Long, trong nháy mắt, có hai vì thái dương xuất hiện trong đó.

Không biết từ lúc nào, thần thạch từ tay phải đã nhảy sang tay trái, nhanh chóng cùng thiên hương ngưng kết hợp làm một! Trong nháy mắt, tay phải Âu Mầu Long tóm chặt quái hộp:

- Thiên hương ngưng, thu!

Thiên hương ngưng màu hồng phấn chậm chậm nở ra, trực tiếp chụp lấy toàn bộ quái hộp.

Trong quái hộp, Lăng Phong đã cảm nhận được nguy cơ cực đại, hắn muốn chạy nhưng thiên hương ngưng như có thể xuyên qua không gian, khóa chặt mọi vi độ, khiến người ta muốn chạy mà không sao chạy được.

U

Lăng Phong dường như nghe thấy những tiếng u u thấp thoáng, tiếng u u này không giống như đến từ một người bình thường mà đến từ một loại linh khí nào đó.

Có được phát hiện này, Lăng Phong lập tức hiểu ra: Quái hộp! Chắc chắn là quái hộp!

Nếu như những gì hắn đoán không nhầm thì quái hộp cũng là một loại linh khí, hơn nữa còn là linh khí đến từ viễn cổ cường giả.

Đối diện với sự bao phủ của thiên hương ngưng, những tiếng u u mỗi lúc một nhiều, không hề có ý định chịu thua.

Hơn nữa, theo như Lăng Phong quan sát thì quái hộp là một thứ bị hư tổn, trong khi thiên hương ngưng mặc dù không rõ nhưng nhất định nó là thứ chỉ truyền thừa cho các tộc trưởng, so sánh hai bên là hoàn toàn không công bằng.

Thiên hương ngưng giống như một tấm lưới lớn, bị năm đầu ngón tay của Âu Mầu Long bóp chặt, quái hộp liền thu vào trong.

Âu Mầu Long mặc dù xuất chiêu thành công nhưng mặc không hề tỏ ra quá vui mừng mà chỉ khẽ giật giật hai má, than thở:

- Hao phí quá.

- Tộc trưởng

Thanh long tộc tộc trưởng vừa bay đến, thấy quái hộp bị thu lại, sắc mặt vẫn mang vài phần do dự bất định:

- Không thể làm gì được tên đó thật sao?

- Ha

Cười vang một tiếng, Âu Mầu Long nói:

- Thanh Long, ngươi sợ rồi.

Bị Lăng Phong liên tục triển hiện năng lực siêu nhân, mặc dù thân là linh tôn, Thanh long tộc tộc trưởng cũng có vài phần kiêng kỵ. Bây giờ đột nhiên bị Âu Mầu Long trực tiếp nhắc tới, hắn không khỏi lúng túng, nhưng trước mặt là vị tộc trưởng tôn kính nhất, hắn không thể phát tác được.

Âu Mầu Long lạnh lùng nói:

- Người tu luyện có quyết tâm nghịch thiên hành mệnh, không được sợ hãi, nếu không khó tránh khỏi bị bỏ lại, người phải nhớ kĩ điều này,

Thanh long tộc tộc trưởng thoáng rung mình, biết Âu Mầu Long đang nhắc nhở mình, vội vàng vang một tiếng.

Thấy vậy, Âu Mầu Long chỉ khẽ lắc đầu, hắn biết những lời mình nói Thanh long tộc tộc trưởng vẫn chưa thực sự hiểu ra. Trong lòng không có sợ hãi không có nghĩa là không biết tiến lùi, tự cao tự đại, mà đó là tự

biết mình biết người, như vậy mới có thể lấy ngắn nuôi dài, khiến bản thân tu luyện được thêm một tầng mới.

Hắn cũng biết có vài điều mình chỉ nên dừng lại ở việc nhắc nhở, nếu có nói thẳng ra thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Thay đổi chủ đề, Âu Mầu Long nói:

- Chỉ đáng tiếc là miếng thần thạch của ta, kiếm thì khó mà dùng thì đơn giản, may mà cũng có thể coi như đã được bồi thường.

- Tộc trưởng, có bồi thường gì?

Hắc long tộc tộc trưởng chạy đến, vẫn là bộ dạng tươi cười, lạc quan nói:

- Dù có tìm lại Long tộc ngọc bích thì thần thạch cũng không thể tìm lại được.

Nhìn thấy nụ cười vô tư của hắn, Âu Mầu Long chẳng biết nói gì, trên thực tế trong bốn vị long tộc tộc trưởng người có vẻ không có đại chí nhất chính là vị Hắc long tộc tộc trưởng này. Nhưng theo như Âu Mầu Long thấy, hắn chính là người có thể đột phá giới hạn, đạt tới nhị dung và thậm chí có thể trở thành cường giả cùng cảnh giới với mình!

Âu Mầu Long tạm thời loại bỏ những suy nghĩ hỗn tạp trong đầu, thu thiên hương ngưng vào lòng bàn tay, nhìn vào lớp sương mờ ảo bên trong quai hộp, nói với vẻ vui mừng:

- Nếu như ta đoán không lầm thì nội thể giới này rõ ràng cũng thuộc về viễn cổ cường giả, thậm chí còn là thần chi nhất cấp cường giả!

- Như vậy không phải chúng ta lại có thêm một thần khí khác sao?

Ngao Châu lộ vẻ kinh hỉ, ngay sau đó hắn lại khổ não nói:

- Đáng tiếc khu động mấy viên thần khí thần thạch này, từ viễn cổ đại chiến lần trước đã biến mất, dù có nhiều thêm một chút thì cũng vô dụng.

- Hồ đồ!

Âu Mầu Long quát, ánh mắt ẩn hàm một tia khó đoán, chậm chậm nói:

- Nội thể giới này có thể chặn được công kích toàn lực của ta, như vậy sức mạnh của nó đã được kích hoạt! Cũng có thể nói, bên cạnh Sáng Tông tông chủ chắc chắn phải có thần thạch! Có thể khu động được thần khí đẳng cấp này, e rằng phải cần có không ít thần thạch!

Bốn vị trưởng lão hai mắt sáng rực, nhìn Âu Mầu Long chờ đợi. Chờ đợi câu trả lời mà mình muốn.

Không phụ kì vọng của mọi người, Âu Mầu Long quả nhiên nói:

- Bên cạnh Sáng Tông tông chủ khẳng định có rất nhiều thần thạch! Theo những thông tin mà ta được biết, hắn từ linh giả tấn thăng linh tôn, thời gian sử dụng rất ngắn. Vốn dĩ ta cứ tưởng là công sức của tinh huyết, bây giờ nghĩ lại có lẽ thần thạch đã giúp đỡ hắn không ít!

- Đúng

Ngao Châu cũng hưng phấn, ngữ khí ẩn hàm một tia tham lam, nói:

- Hắn lúc đó chỉ là một linh giả, làm sao có được thần thạch? Hắc, chắc chắn là vô tình phát hiện ra một kho báu nào đó, nếu như có thể nghe được thông tin chính xác từ miệng hắn thì, hắc! Hắc!

Phát ra liên hai tiếng cười lạnh, khuôn mặt tham lam của Ngao Châu trở nên vụn vặt nhưng không phải vì thế mà mọi người coi nhẹ những gì hắn nói. Đơn giản vì trong đầu họ đang cùng có một suy nghĩ!

Âu Mầu Long gật đầu, nhìn quai hộp ánh mắt thâm tình, như bên trong đang cất giấu một món bảo bối mà hắn yêu thích:

- Không sai! Thần thạch quan hệ quá lớn, mấy năm tới, có thể có đủ thần thạch hay không quyết định biến cục giữa các thế lực! Bất luận thế nào, chúng ta cũng phải kiếm được thông tin liên quan đến thần thạch!

549. Chương 506: Vô Cực Long Đạo Trận.

Suy nghĩ một lúc, hần lại nhìn quái hộp, ánh mắt mang theo một tia khổ não:

- Trước mắt cần phải giải quyết một vấn đề đã.

- Vấn đề gì?

Thanh long tộc tộc trưởng hỏi một cách vô thức, ngay sau đó, mặt lóe lên một tia minh ngộ, nhớ lại biểu hiện yên tâm lúc nãy của mình, không khỏi khổ não nói:

- Đúng vậy, tên tông chủ Sáng Tông đó đúng là một tên khó kiểm.

Âu Mẫu Long chăm chú nhìn vào quái hộp trong thiên hương ngưng, nói với vẻ khó xử.

- Hừ, cứ để hần ở trong đó, không lẽ hần định không ăn không uống? Ta kiên quyết không tin!

Hồng long tộc trưởng lên tiếng, mặt lộ vẻ khó chịu:

- Chỉ cần nhốt chúng lại sẽ có một ngày chúng phải chui ra, đến lúc đó chúng ta sẽ lại tính sổ!

Âu Mẫu Long cười lớn, lắc đầu nói:

- Dù chúng ta có chút khó chịu nhưng thế cục đâu có đến dễ dàng.

Hần nhìn về phía quái hộp, không khỏi lộ ra một tia bức bối, từ sau khi trở thành viên mãn cấp cường giả, chưa bao giờ hần cảm thấy khó chịu đến vậy.

Sáng Tông tông chủ, thực sự quá đáng ghét!

- Tông chủ lúc này,

Hắc long tộc trưởng đột nhiên thần tình thoáng động, đợi đến khi cả bốn người cùng chú ý về phía mình, khuôn mặt núng nính mới xuất hiện một tia lúng túng, xoa xoa cái đầu tròn, hần nói:

- Ta đề nghị, hèm, chỉ là đề nghị thôi

Chẳng quan tâm đến chuyện mọi người đều đã đợi đến ngứa ngách tay chân, Hắc long tộc trưởng mang theo vài phần do dự, ngập ngừng nói:

- Chúng ta có thể nhốt hần vào "chỗ đó".

Âu Mẫu Long giật mình, ba vị tộc trưởng còn lại biểu tình còn dữ dội hơn, cùng lộ ra thần sắc vô cùng kinh ngạc. Trầm ngâm một lúc, Âu Mẫu Long cảm thấy bị hần thuyết phục vào phần, nói:

- Trước mắt, chỉ có một phương pháp duy nhất, muốn thấy ngay được kết quả trong một thời gian ngắn thì chỉ có nơi đó mới đáp ứng được yêu cầu.

- Tộc trưởng, không được!

Thanh long tộc trưởng vội vàng nói:

- Nơi đó là cấm địa của tộc nội, ngộ nhỡ xuất hiện vấn đề gì, chúng ta biết ăn nói sao với liệt tổ liệt tông? Tộc trưởng, nếu vậy, Thanh long tộc ta nguyện không tìm lại Long tộc ngọc bích nữa, chỉ mong tộc trưởng đừng có ý nghĩ đó!

Nói đoạn, hần trợn mắt nhìn Hắc long tộc trưởng:

- Người cố ý đẩy à?

Hắc long tộc trưởng xoa xoa đầu, mặt đầy vẻ bối rối:

- Thanh long, người đừng giận, coi như ta chưa nói gì.

Không biết "cấm địa" mà họ nhắc đến có lai lịch như thế nào, Thanh long tộc vì không muốn để xảy ra vấn đề gì với nó đến cả thanh long ngọc bích cũng nguyện từ bỏ.

- Hồng long, kim long, hai người thấy sao?

Âu Mầu Long chuyển ánh mắt sang hai người Ngao Châu, chứng cầu ý kiến của họ. Có thể chấp chương Long Tộc bao nhiêu năm nay, Âu Mầu Long không thể chỉ độc đoán chuyên hành mà còn phải quyết nghị dân chủ.

- Tộc trưởng.

Ngao Châu suy nghĩ một lúc, cuối cùng khó xử nói:

- Nếu như quái hộp này là một loại thần khí, thì chắc chỉ có duy nhất phương pháp mà Hắc Long nói. Nhưng Thanh long kiên kị như vậy cũng không phải là không có đạo lý, đúng là có chút khó xử.

Nghe hắn nói vậy, tất cả mọi người đều trợn mắt: Nói vậy thì có khác gì không nói? Tên này đúng là xóa quyết, chẳng làm mất lòng bên nào.

Chỉ có Hồng long tộc trưởng là người có tính tình phóng khoáng nhất, trực tiếp nói:

- Có thể làm được.

- Ồ?

Âu Mầu Long nghi hoặc nhìn hắn, đợi hắn đưa ra lý do của mình.

- Nếu như chúng ta muốn lấy được thứ bên trong nó, vậy thì nhất định phải phá vỡ quái hộp thần khí, như vậy chỉ còn nơi đó thôi.

Hồng long tộc trưởng tỏ ra hết sức bình thản, phân tích một cách rõ ràng:

- Ngoài ra, nghe nói trong cấm địa còn đang trấn áp cái tên đáng sợ đó, nhưng đã bao nhiêu năm nay người đó vẫn chẳng hề hấn gì, chỉ sợ năng lực cũng suy yếu, muốn làm ăn được gì cũng khó.

- Hơn nữa, người đó bị phong ấn ở một tầng khác, do Kim Thanh Hồng Hắc tứ đại tộc thần cấp cường giả liên thủ phong ấn! Trừ phi có thể có được miếng hỏa hệ phong ấn còn thiếu, nếu không dù có thần khí trong tay, cũng đừng mong phá được nó.

- Vẫn còn Sáng Tông chi chủ.

Hồng long tộc trưởng lộ ra biểu tình nghiêm nghị:

- Hắn mặc dù biểu hiện vô cùng yêu nghiệt, nhưng trong cấm địa có phệ linh thiên hỏa, hỗn độn thánh viêm và năm loại bại thiêu năng lượng mạnh nhất thủ hộ, ngay cả thần chi cũng bị tiêu diệt! Chỉ cần rơi vào đó, hắn có thể duy trì mình mãi đã là lợi hại lắm rồi, nói gì đến việc nổi sóng gió?

Thấy hắn nói rõ ràng rành mạch như vậy, Âu Mầu Long cũng phải gật đầu, lộ ra vài tia ý động.

Thấy vậy, Thanh long tộc trưởng vẫn còn có chút lo lắng vội vàng nói:

- Nhưng cũng đừng quên Sáng Tông tông chủ là hỏa hệ thiên hành giả, ngộ nhờ thiêu không cháy, lại còn giúp hắn có thể tranh thủ cơ hội tu luyện như viên cổ cường giả, thì...

Không đợi hắn nói hết, Hồng long tộc trưởng đã khó chịu phẩy tay, nói:

- Mượn dùng cấm địa hỏa diễm để tu luyện? Hừ, Thanh long, đầu óc người không hồng đấy chứ? Thần chi nhất cấp, đâu phải ai cũng có thể mượn dùng được. Không lẽ vì hắn là hỏa hệ thiên hành giả triển hiện thiên tư yêu nghiệt mà nghĩ là hắn có bản lĩnh ấy? Hừ, nếu như là vậy e rằng chúng ta cũng sẽ bị hắn giam cầm!

Hắn nói chuyện rất không khách khí, nhưng ý tứ ẩn hiện bên trong vô cùng rõ ràng, nếu như Lăng Phong có thực lực thần chi thật, thì sao có thể giữ được hắn?

Thanh long tộc trưởng cũng bị thuyết phục, biểu tình trên mặt dịu đi vài phần.

Lúc này, vẫn là Âu Mầu Long ra quyết định:

- Được, chúng ta đưa hắn về tộc nội, bỏ vào trong cấm địa! Thanh long! Hắc long! Kim long! Hồng long! Sau khi trở về cấm địa, các người phụ trách canh chừng cấm địa cho đến khi thần khí bị hỏa diễm luyện hóa mới thôi!

Âu Mẫu Long trình trọng nói.

- Vâng!

Sau khi định xong kế hoạch, bọn Âu Mẫu Long không dám chậm trễ. Lần này ra mặt chặn đường huynh đệ Vũ Lực, bên ngoài biểu hiện có vẻ không kiêng kị nhưng nội tâm không hề nghĩ vậy.

Yêu Tộc từ xưa đến nay luôn hành sự cổ quái, nếu như để vị yêu thú đại viên mãn cường giả trong rừng sâu biết thủ hạ của mình phải chịu ầm ức, không biết sẽ bạo phát đến thể nào.

Huynh đệ Vũ Lực thì còn có thể giận đến choáng váng, nhất thời không nghĩ ra điều gì nhưng vị yêu tôn đại nhân đó thì không dễ xúc động vậy, ngộ nhờ để hắn biết giá trị của Sáng Tông, rất có khả năng Yêu Tộc sẽ phái ngay đại quân, thậm chí đích thân tìm đến!

Như vậy, thời gian dành cho Long Tộc sẽ không còn nhiều nữa.

Bởi vậy, họ không dám để lãng phí thời gian, thậm chí còn di chuyển nhanh hơn lúc đến, nửa ngày sau đã trở về đến Long Tộc.

Người thường nhắc đến Long Tộc trú địa thường hay dùng từ "long đảo" một cách vô thức, nhưng nếu truy vấn kỹ lưỡng thì họ lại không biết sao lại gọi vậy. Đường như đó là một loại nhận thức có sẵn trong xương tủy, hoàn toàn không có bất cứ đạo lý gì.

Mà trú địa Long Tộc cũng đúng là một hòn đảo, chỉ có điều không phải một mà là vô số đảo!

Nơi này nhìn đâu cũng thấy đại dương mênh mông, mặt biển xung quanh vô cùng bình lặng, thỉnh thoảng một cơn gió nhẹ thoảng qua, mặt biển lại nhấp nhô gợn sóng. Đôi khi một vài chú cá nhỏ nhảy lên, góp vui cùng bầy chim trắng trên mặt biển, tạo nên một cảnh tượng vô cùng mỹ diệu.

Những hòn đảo lớn nhỏ không đều phân tán như sao trời, thảm thực vật xanh biếc bên trên khiến chúng chẳng khác gì một miếng phỉ thủy mỹ lệ, tràn đầy mê lực kinh nhân.

Những hòn đảo nhỏ này là trú địa của Kim Thanh Hồng Hắc tứ tộc. Trên mỗi một hòn đảo lại phân thành các phụ tộc khác nhau. Tiền bối của phụ tộc cũng là Long Tộc, chỉ có điều họ là hậu sinh của Long Tộc và các chủng tộc khác, bởi vì huyết mạch trong cơ thể không được thuần nên có thể tu luyện đến linh cấp đã là cực hạn rồi.

Nhưng may là họ cũng được coi như huyết mạch Long Tộc, Long Tộc đương nhiên không thể để mặc cho huyết mạch cao quý của mình lưu lạc bên ngoài, nên mới thu họ làm phụ tộc, tiện thể có người để sai bảo việc vặt.

Trong mắt họ, phụ tộc giống như những tên nô lệ, thực lực không cao, dù có bị bắt nạt cũng không dám lên tiếng.

Nhưng như vậy vẫn chưa phải tuyệt đối, nghe nói trước đây đã từng có một vị phụ tộc thiên tư yêu nghiệt, thực lực cường hãn vô cùng, nhưng lúc nào cũng tỏ ra khiêm tốn, không biểu lộ ra ngoài bao giờ.

Một ngày, một tên Long Tộc không biết điều định tìm hắn như tìm một tên phụ tộc để bắt nạt, người này bạo phát! Tu vi người này vô cùng kinh nhân, tứ tộc cường giả xuất mã mà cũng bị hắn làm cho điên đảo, Long Tộc cũng vì thế mà tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Sau này, không biết vì sao không còn thấy tông tích người này nữa, chỉ có một minh chứng duy nhất cho sự tồn tại của hắn là, thấu độ của Long Tộc dành cho phụ tộc đã thay đổi một cách vi diệu, hiền hòa hơn rất nhiều.

Bọn Âu Mẫu Long không hề dừng lại, bay qua những hòn đảo nhỏ này, họ tiến thẳng vào thánh đảo được bao bọc ở giữa.

Trong lúc bay qua, uy năng bàng đại mà họ để lộ ra ngoài khiến người trên những hòn đảo nhỏ bên dưới không khỏi chấn động, quỳ sụp xuống lạy, nhất là đám phụ tộc lại càng khoa trương hơn, đầu cúi hẳn xuống đất, toàn thân run lấy bầy.

Âu Mầu Long đương nhiên chẳng còn hơi sức để tâm đến những điều này, hắn gọi bốn người sau lưng, trực tiếp nói:

- Đi cầm địa.

Bốn tộc trưởng không ai phản đối, vội vàng gật đầu. Thân hình của họ lướt đi như lưu tinh, trực tiếp đạp hạ xuống đảo.

Diện tích thánh long đảo vô cùng rộng lớn, giống như một quả trứng phỉ thủy nằm trên mặt biển, từ trên cao nhìn xuống thì không rõ ràng nhưng sau khi đáp xuống có thể nhìn thấy người thường ở trong đó chẳng khác gì con kiến.

Hòn đảo này giống như một thành phố cỡ lớn!

Chiu chiu chiu chiu.

Bị âm thanh phá không làm cho kinh động, hộ vệ trên đảo nhất tề bay ra, đang định lên tiếng hỏi nhưng sau khi nhìn rõ người trước mặt lập tức nuốt vội hết nộ ý trên mặt, trong mắt chỉ còn lại một sự chấn động to lớn: Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Sao tộc trưởng đại nhân và bốn vị tộc trưởng lại vội vàng đến vậy?

May mà Âu Mầu Long đã lên tiếng:

- Các người không cần phải hoảng, ta và bốn vị tộc trưởng có chuyện cần bàn, các người chỉ cần thủ vệ như cũ là được rồi.

Dù vẫn đang bay, giọng nói của hắn vẫn không nhanh không chậm, thông dong bình thản.

- Vâng.

Đám hộ vệ không khỏi lộ ra biểu tình cảm động, được một nhân vật như Âu Mầu Long nói chuyện bằng ngữ khí ấy họ cảm thấy một luồng cảm xúc hưng phấn đột nhiên trào dâng trong lòng.

Rất nhanh, bọn Âu Mầu Long đi đến phía Tây Nam long thánh đảo, sau khi đến được nơi này họ mới ẩn hạ thân hình.

Nơi này vô cùng cổ quái, xa xa vẫn một màu xanh biếc nhưng lại gần lại phát hiện ở giữa là một màu đỏ rực. Mặt đất đang bốc lên những đụn sương mờ vừa giống hàn khí vừa giống nhiệt khí, không có bất cứ sinh mệnh nào có thể đứng vững trên đó.

Lúc này, sau khi quan sát ngoại giới thông qua quái hộp, Lăng Phong đột nhiên giật mình, hắn chợt nghĩ đến thần chiến đài nhìn thấy ở Thương Khung Yếu Tắc! Nghe nói đó là nơi thú tôn và Võ Thần Phong kịch chiến với nhau!

Bên ngoài khoảnh đất đỏ rực có tám tòa thạch đài cao vút, trên mỗi tòa thạch đài lại có một vị cường giả xếp chân tọa thiền. Vị lão giả râu đỏ vừa nhìn thấy bọn Âu Mầu Long thoáng kinh ngạc, giọng nói có chút khàn đi:

- Tộc trưởng, sao ngài lại đến đây?

- Trưởng lão.

Âu Mầu Long mặc dù thân là tộc trưởng một tộc, thực lực đại viên mãn nhưng lúc nói chuyện với trưởng lão không hề tỏ ra thất lễ, thậm chí còn có thêm vài phần cung kính.

Thái độ này không liên quan đến thực lực và địa vị, thuần túy là sự tôn trọng với tiền bối. Phải biết, lúc Âu Mầu Long còn đang học tập tu luyện, lão giả trước mặt đã là linh tôn!

Mấy năm nay, dù thực lực đối phương chỉ tiến thêm được một bậc nhưng những kinh nghiệm mà ông sở hữu vẫn đáng để được Âu Mầu Long tôn trọng.

- Tam thúc công.

Hồng long tộc từ đầu đến giờ vẫn luôn tỏ ra lạnh lùng đột nhiên tiến lên phía trước, khom người nói với lão giả:

- Hài nhi lâu rồi chưa đến thỉnh an, không biết người có khỏe không?

- Có gì mà khỏe hay không khỏe, dù sao cũng đã già rồi, nên ở lại trong tộc nội thực hiện cống hiến cuối cùng.

Lão giả lười nhác nói, mặt đầy nếp nhăn, ánh mắt nhìn Hồng long tộc trưởng tràn ngập âu yếm:

- Tiểu hồng nhi, ngươi đã trở thành tộc trưởng một tộc rồi, phải sống cho tốt gìn giữ thanh danh cho Hồng long tộc!

- Vâng.

Hồng long tộc trưởng cung kính đáp lời, nảo hải hiện lên hình ảnh mình lúc còn tập tễnh học đi được lão giả ôm vào lòng.

Nhớ lại chuyện quá khứ, hần nhất thời có vài phần ngơ ngẩn, đột nhiên sau lưng vang lên một tiếng ho nhẹ, Hồng long tộc trưởng vội vàng nói:

- Tam thúc công, chúng con theo tộc trưởng đến đây, muốn gửi một thứ vào cấm địa.

-Ồ?

Lão giả râu đỏ mở tròng mắt, hai luồng tinh quang như thái dương bắn ra, chụp lấy Hồng long tộc trưởng, vô số uy thế từ trên người ông áp thẳng xuống, như một ngọn núi được tạo nên bởi gang thép thuần túy, áo lực cự đại khiến Hồng long tộc trưởng phải kêu lên một tiếng khe khẽ!

Khoảnh khắc này, mấy vị tộc trưởng còn lại cũng phải thất sắc!

Họ cảm thấy khí thế của lão giả bỗng nhiên trở nên cổ quái, luồng khí lưu quán quanh người ông dường như không có hồi kết. Nhất thời, từ trên người lão giả truyền ra một loại khí tức tung hoành thiên hạ.

Kim Thanh Hắc tam tộc tộc trưởng thực lực tương đối yếu nên phải lùi liên mấy bước, chỉ có Âu Mỗ Long là vẫn miễn cưỡng đứng vững. Nhưng hần cũng cảm thấy không dễ chịu gì, cảm thấy vị lão giả trước mắt như biến thành một ngọn núi lớn, không thể phá hủy!

Loại cảm giác này sau khi trở thành đại viên mãn hần không còn cảm nhận được nữa. Nhất thời, Âu Mỗ Long có chút hoảng hốt: Không lẽ ông ta là thần chi cường giả?

Nhưng nghĩ đến việc Thần Văn Đại Lục hạn chế sức mạnh đối với cấp bậc thần chi, hần lại phủ định suy đoán của mình. Ánh mắt vô tình lướt qua một chỗ, thấy nửa dưới cơ thể lão giả có những đường bí văn mất thường khó có thể nhận ra được chạy qua, những bí văn này liên kết một cách hoàn mỹ với bảy lão giả còn lại, kết thành một bức trận đồ cự đại!

Khoảnh khắc đó, Âu Mỗ Long giật mình nhận ra:

- Vô cực long đạo trận?

Lão giả râu đỏ liếc nhìn Âu Mỗ Long, sau đó gật gật đầu nói:

- Không sai, chính là vô cực long đạo trận.

Nghe vậy, trong lòng Âu Mỗ Long trào lên một cảm giác chua chát, hần cứ nghĩ mình thân là tộc trưởng Long Tộc thì phải biết hết mọi bí mật lớn nhỏ trong tộc, không ngờ lại đang có một bí mật to lớn ẩn tàng ngay trước mắt!

Ha, có tám vị trưởng lão tọa trấn vậy mà hần còn định xếp cho bốn vị tộc trưởng đích thân trấn lại đây, thật là ngốc nghếch!

- Thì ra, vô cực long đạo trận vẫn chưa biến mất mà được bảo tồn trong tộc nội?

Không hay không biết, giọng nói của hần mang theo một tia nộ khí, hần mặc dù đã là đại viên mãn cấp cường giả, được tất cả mọi người sùng kính, nhưng vì năm đó xuất thân bàng hệ, bị không ít người chế giễu, bài xích.

Cũng chính bởi vậy nên Âu Mầu Long mới luôn có một tâm linh mất cảm. Bởi vậy, lúc thấy mình bị xếp ra khỏi bí mật này, trái tim cao ngạo xen lẫn tự ti ấy lại bắt đầu phát tác.

550. Chương 507: Bát Đại Trưởng Lão.

Liếc sơ qua phía hắc, lão giả râu đỏ thâm thở dài, hắc đã già sắp thành tinh nên lập tức nhận ra ý nghĩ phức tạp đang xuất hiện trong đầu Âu Mầu Long. Tám người bọn họ mặc dù tọa trấn nhiều năm ở đây, nhưng vẫn chưa hoàn toàn cắt đứt liên hệ với Long Tộc.

Tám người họ vẫn là người thường nên không thể không ăn uống. Hàng ngày vẫn có đệ tử đến đưa cơm, đồng thời đưa những tin tức mới nhất trong Long Tộc đến cho họ nên cả tám người đều biết hết những chuyện liên quan đến vị tộc trưởng đương nhiệm này.

Nói xong những lời này, lão giả râu đỏ không nói thêm gì nữa, nói nhiều càng khiến Âu Mầu Long không tin. May mà Âu Mầu Long nghe xong quay sang nhìn bốn vị tộc trưởng sau lưng, thấy họ cũng có chung một biểu tình, cảm giác khó chịu trong lòng cuối cùng cũng biến mất.

- Tiểu hồng nhi, con nói cứ thứ muốn đưa vào cấm địa, không lẽ không biết quy định cấm địa sao?

Lúc nói những lời này, biểu tình lão giả râu đỏ đột nhiên trở nên nghiêm nghị, thậm chí có chút cảm giác áp bách.

- Trưởng lão, trên thực tế kiến nghị này là do ta đưa ra.

Âu Mầu Long cũng cảm thấy lo lắng, chủ động đứng dậy. Mặc dù hắc biết trước mặt vị lão giả sở hữu vô cực long đạo trận này, tu vi đại viên mãn cấp của mình chẳng là gì, nhưng hắc vẫn ra vẻ bình thản, từ tốn giải thích:

- Chúng ta đang gặp khó khăn, nên muốn mượn dùng hỏa diễm trong cấm chế của chư vị.

- Ồ?

Lão giả râu đỏ lộ vẻ ngạc nhiên:

- Ta biết tộc trưởng là người cẩn thận, nói ra những lời này ắt có lý do, không biết có thể nói cho lão hủ nghe không?

Âu Mầu Long không giải thích nhiều, chỉ dùng hành động thực tế để thể hiện. Hắc đưa thiên hương ngưng trong tay ra:

- Trưởng lão, ngài xem đây.

Lão giả râu đỏ thoáng giật mình, mặt lóe lên một tia kinh ngạc, ông đột nhiên giơ tay về phía thiên hương ngưng. Âu Mầu Long biết ông không có ác ý nên cũng không phản kháng, để mặc ông lại gần.

Cầm thiên hương ngưng trong lòng bàn tay, cẩn thận xem xét một hồi, lão giả râu đỏ nói với một vẻ do dự:

- Đây là nội thể giới? Do viên cổ thần chi lưu lại?

- Ta cũng đoán thế.

Thấy lão giả chỉ mới nhìn qua đã đoán được lai lịch quái hợp, Âu Mầu Long có chút ngạc nhiên, phụ họa:

- Ta đã dung hợp ba linh kỹ mạnh nhất vậy mà vẫn không thể xuyên thủng được vòng phòng ngự của nó! Không cần nghĩ cũng biết nó có liên quan đến viên cổ thần chi, phải động dụng đến thiên hương ngưng mới tạm thời trói lại được.

- Ồ.

Lão giả râu đỏ trầm ngâm suy nghĩ:

- Dù đây là một món thần khí rất lợi hại, nhưng trong phạm vi cấm địa, chỉ cần một luồng hỏa hệ nguyên lực bạo phát, nó cũng khó bảo đảm toàn vẹn. Hao phí nhiều như vậy, cuối cùng thứ chúng ta nhận được chỉ là một thứ phế phẩm, không phải là quá thiệt thòi sao.

- Tam thúc công, không phải như vậy.

Hồng long tộc trưởng vội vàng chạy lên, kể lại mọi chuyện.

Nghe vậy, lão giả râu đỏ thoáng giật mình, lộ ra một vẻ tham lam cực độ:

- Âu tộc trưởng, ngài chắc chắn là Sáng Tông tông chủ có thần thạch trên người chứ?

- Ừm?

Âu Mẫu Long gật đầu khẳng định, trả lời:

- Nếu không sao hẳn có thể thao khống được nội thể giới cổ quái này?

Lão giả râu đỏ không nói gì mà quay sang nhìn vị lão giả đang ngồi trên đài cao chừng cầu ý kiến.

Không khí nhất thời rơi vào trầm lặng.

Một lúc sau, vị lão giả ngồi trên tòa đài cao hướng Đông Bắc khẽ gật đầu, giống như một loại phản ứng liên hoàn, trừ hai vị lão giả vẫn còn chưa thể hiện thái độ ra, những người còn lại đều gật đầu đồng ý.

Lão giả râu đỏ nhận được ý kiến của họ, gật gù gật đầu:

- Tộc trưởng, ngài cũng biết tầng cuối cùng của cấm địa này đang trấn áp nhân vật đó, trước đây tộc nội cũng phải tiêu hao tâm lực cực đại mới trấn phục được hắn, nếu không phải vì kịch chiến tiêu hao quá lớn thì nguyên trận tinh chương trong tộc nội đã không ít đến vậy.

Nói đến đây, mặt hắn không khỏi lộ ra một vẻ sợ hãi xen lẫn giận dữ. Nếu như truy xét đến cùng thì sẽ có thể phát hiện tâm trạng sợ hãi áp đảo giận dữ. Đây rõ ràng là âm ảnh mà "người đó" để lại trong tâm linh hắn.

Dừng lại một chút, lão giả râu đỏ lại nói:

- Bởi vậy, để tránh không xảy ra điều gì đáng tiếc, thần khí chỉ có thể được giữ ở tầng thứ hai từ dưới lên, tuyệt đối không được để ở tầng cuối cùng!

- Ta hiểu.

Âu Mẫu Long không phản đối, từ thời viễn cổ, Long Tộc cấm địa đã được dùng để nhốt kẻ thù hoặc những tên phản đồ tộc nội, bên trong phân thành nhiều tầng, mỗi một tầng ẩn hàm hỏa diễm uy năng hoàn toàn khác nhau.

Chỉ có điều trải qua nhiều năm tiêu hao, hỏa diễm uy năng gần đây có chút yếu đi, trừ hai tầng cuối cùng ra, hiệu quả năng lượng của các tầng còn lại đều không quá rõ ràng.

Đương nhiên, đây rõ ràng cũng chỉ là một cách nói tương đối chứ bản thân Âu Mẫu Long cũng không dám vào mấy tầng bên trên.

- Vậy phiền các vị trưởng lão mang giúp vào cấm địa.

- Ừm, đương nhiên phải để cho mấy lão già này làm rồi.

Lão giả râu đỏ vuốt râu nói.

- Còn một việc nữa muốn phiền trưởng lão.

Âu Mẫu Long nói:

- Theo những thông tin mà tư nhận được, bên trong quái hộp này có lẽ còn ẩn giấu một vị Sáng Tông thuật luyện sư, nếu như quái hộp bị phá, mong các vị trưởng lão cứu hắn ra giúp, những người khác không cần quan tâm, chỉ cần giữ an toàn cho một mình hắn là đủ.

Bên trong quái hộp, nghe thấy câu nói này, biểu tình của Hải Tư Lam trở nên vô cùng cổ quái, nghe ngữ khí của Âu Mỗ Long thì có vẻ như hắn cảm thấy sự biến mất của Lăng Phong sẽ không ảnh hưởng đến Long Tộc mà không hề hay biết thuật luyện sư cường đại thực sự mới chính là con người đó!

Nghĩ đến tu vi cường hãn khó đoán của Lăng Phong cùng với kiến thức luyện chương vô bờ bến, hắn không khỏi trầm thổ dài. Kỳ lạ là với nguy cơ trước mắt, Hải Tư Lam không hề cảm thấy lo lắng, mặc dù thời gian đi theo Lăng Phong chưa nhiều nhưng đã sớm có tình cảm gắn bó.

Dường như, bên cạnh người thanh niên này, mọi khó khăn đều có thể được giải quyết.

Bàng Phiến Vân nắm chặt hai mắt, lúc này kết hợp sức mạnh ba người, không thể trùng phá được sự trói buộc của thiên hương ngưng hãm đã hiểu ra dựa vào thực lực hiện tại của mình dù có muốn làm gì e rằng cũng đều không giúp đỡ được.

Chính bởi vậy, hắn có chút "heo chết không sợ nước sôi nóng", tâm trạng của theo đó mà trở nên bình thản, quảng hết phiền não cho một mình Lăng Phong.

Hai người một già một trẻ, lúc đối diện với nguy hiểm lại phải tay bỏ đi. Nếu như để Lăng Phong biết họ không phải đang nghĩ cách mà là đang ngồi đợi mình đưa ra quyết định thì chắc sẽ giận đến hộc máu mất.

Lão giả râu đỏ sau khi nghe Âu Mỗ Long dặn dò cẩn thận, thoáng ngáy ra, bắn khoản hỏi:

- Vị thuật luyện sư đó đặc biệt đến thế sao?

- Không sai.

Âu Mỗ Long trình trọng gật đầu:

- Mặc dù chưa được tận mắt chứng kiến khả năng luyện chương của hắn nhưng theo như ta tính toán, năng lực tuyệt đối không thua kém Huyền Nguyên Tông tông chủ, hơn nữa còn vượt trội hơn không ít!

- Ha!

Lão giả râu đỏ thoáng giật mình, chòm râu dưới cằm cũng phải rung nhẹ, lộ ra một tia hỉ ý:

- Nếu quả thật như vậy thì đúng là ông trời đã giúp Long Tộc chúng ta! Đáng tiếc, tông chủ Huyền Nguyên Tông sớm đã chui vào trong tiểu thế giới, bề quan không chịu ra ngoài, nếu không có thể mời hắn ra tay, giúp tộc chúng ta luyện chế nguyên trận tinh chương.

- Bây giờ thì có người tốt hơn để chọn rồi, thật đúng là quá tốt!

Lão giả râu đỏ có vẻ đã hạ quyết tâm, vỗ tay thật mạnh, nói:

- Tộc trưởng, ngài cứ yên tâm! Tám người chúng ta trấn thủ bao nhiêu năm nay, sớm đã quen với sự biến huyền năng lượng ở đây rồi, chỉ cần quái hộp bị phá, chúng ta lập tức ra tay cứu người ấy!

- Vậy mọi chuyện phiền tám vị.

551. Chương 508: Thang Thần Tái Hiện.

Từ sau khi biết tám người này có sức mạnh cường đại, thái độ của Âu Mỗ Long đã trở nên khiêm tốn hơn, cung kính cúi người, đưa quái hộp đang được gói trong thiên hương ngưng cho lão giả râu đỏ.

- Mấy vị trưởng lão cẩn thận, quái hộp có lực va chạm rất mạnh, tốt nhất là nên đưa nó vào trong cấm chế trước rồi hãy mở thiên hương ngưng.

Âu Mỗ Long trình trọng căn dặn.

- Được.

Lão giả tóc đỏ không cảm thấy sự thận trọng của hắn có gì khó hiểu, sau khi biết được tính cách của vị tộc trưởng này có thể hiểu hắn là một người hết sức cẩn thận. Nhẹ nhàng bỏ thiên hương ngưng vào trong tay áo, cảm nhận từng trận sóng năng lượng đập dồn. Đó là Lăng Phong vẫn không chịu bỏ cuộc, tiến hành trùng kích bên trong quái hộp, hắn thổ dài nói:

- Quả nhiên bất phàm! Thiên hương ngưng này do vị tộc trưởng đời thứ mười lưu lại, bên trong ẩn hàm vô số thủy hệ nguyên lực, cho dù nhốt thần chi bình thường cũng được, quái hộp này thì lại quá kì lạ, mãi không chịu khuất phục!

Cảm thán một hồi, lão giả râu đỏ cầm lấy nó:

- Tộc trưởng, phiền ngài đứng đây đợi một lát, tám người bọn ta sẽ quay lại luôn.

- Phiền chờ vị trưởng lão.

Trong ánh mắt chấn động của năm bị tộc trưởng, tám vị trưởng lão đột nhiên bay lên, lơ lửng giữa không trung, nhìn bên ngoài có vẻ như không hề động dụng một tia năng lượng.

Trong cảm tri của năm người, xung quanh cơ thể họ không có một đợt sóng năng lượng nào hết!

Rõ ràng đây là chuyện không thể.

Nếu như không động dụng năng lượng, sao có thể lơ lửng giữa không trung?

Như cảnh tượng khó tin đó lại đang diễn ra ngay trước mắt họ, trong lòng thoáng động, họ lập tức nhận ra đây chắc chắn là công hiệu của vô cấp long tộc đạo trận!

Nghĩ lại thời đại viễn cổ, loại nguyên trận kiểu này trong nội bộ Long Tộc không hề ít, trải qua các cuộc đại chiến, nhưng nguyên trận đó dần dần bị phá hủy, cuối cùng đến hôm nay Long tộc vì muốn khôi phục hắc ngục luyện thần trận đã phải chịu không ít ảm ức!

Từng vòng hào quang phù hiện chụp lấy tám vị trưởng lão vào trong, rõ ràng giữa những vòng hào quang này có một sự phối hợp thần bí.

Vô thanh vô tức, lão giả râu đỏ dẫn đầu, trực tiếp bay vào trung tâm đại trận.

Thấy họ mỗi lúc một xa, thân thể bị một trận sương khí quán vào trong, mọi người không khỏi lộ ra một tia kinh ngạc, số sương khí đó đều là hỏa hệ năng lượng thuần túy nhất!

- Hồng long, nếu như để các người tu luyện ở đây, dùng số năng lượng này, có thể đột phá được không?

Âu Mẩu Long đột nhiên hỏi.

Hồng long tộc trưởng giật mình, lập tức lộ ra một vẻ băn khoăn, ba người còn lại cũng nhìn hẩn đầy căng thẳng. Đứng thấy hẩn bên ngoài có vẻ hiền lành, nội tâm cũng xấu xa vô cùng.

Nếu như Hồng long trưởng lão có được đột phá liệu họ có sống nổi nữa không?

Thanh long tộc trưởng không nhịn được lên tiếng:

- Tộc trưởng, ngài đừng quên trước đây đã từng có có một tên phản đồ thuộc phục tộc lợi dụng mối quan hệ huyết thông, trà trộn vào cấm địa tu luyện, dẫn đến năng lượng phong cấm yếu đi, suýt chút nữa mở cả phong cấm "người đó"! Nếu không phải như vậy nơi này đâu có được gọi là cấm địa, không cho phép bất cứ tộc nhân nào tiếp cận!

Phụ tộc nếu như muốn trở thành Long Tộc, không phải là không có khả năng, cách tốt nhất là "ở rể", một vài Long Tộc vì không có nam đỉnh, chỉ có nữ, trong tình huống đó, họ luôn yếu thế trong việc tranh giành quyền lợi tộc nội, nên mới lựa chọn chiêu mộ người đến ở rể.

Lúc đó, các phụ tộc sẽ được ưu tiên xét đến, như vậy, phụ tộc cũng có thể trở thành Long Tộc chính thống.

Đương nhiên, đó chỉ là trên danh nghĩa, nếu như không đủ thực lực thì vẫn không được công nhận là Long Tộc chính thống.

Nghe Thanh long tộc trưởng nói vậy, Âu Mẩu Long không khỏi suy nghĩ. Nghĩ đến trận động loạn lần trước, hẩn cũng có chút do dự.

Hẩn biết Thanh long tộc trưởng cũng chỉ nói sự thật, mặc dù bị đó thực lực thông thiên, rất nhiều cường giả trong tộc nhất tề xuất thủ mới có thể miễn cưỡng phong cấm được hẩn. Nhưng những phụ tộc biết chuyện

lúc nào cũng nghĩ đến việc thả hấn ra, cuộc biến loạn mà Thanh long tộc trưởng nhắc đến xảy ra một trăm năm trước.

Không thể không thừa nhận, người ra tay giúp đỡ cũng không tệ, lúc đó tám vị trưởng lão đều có việc đi vắng, hấn liền gây khó dễ, nhảy ngay vài tầng cuối cùng.

Nếu như không phải các vị tộc trưởng nhận được thông tin kịp thời thì chắc cấm chế dễ được mở rồi. Nhưng dù vậy, vẫn để hấn thoát khỏi vòng bao vây, mang theo cấm chế pháp ấn biến mất.

Cuối cùng, Long Tộc phải mất rất nhiều tâm lực để truy nã hấn, kết quả như trâu đất gặp nước, không tìm ra bất cứ thông tin nào. Có người hoài nghi, người này đã chạy đến Áo La Đế Quốc cảnh nội nên mới không còn tin tức trong Vô Tận Hoang Nguyên.

Một loạt những kí ức lướt qua trong đầu Âu Mầu Long như điện xẹt. Âu Mầu Long không khỏi thở dài, lắc đầu, chăm chú nhìn vào cấm chế trước mặt.

- Nếu như là trước đây, ta sẽ không đưa ra kiến nghị này, nhưng loạn cục đã gần đến. Long Tộc chúng ta e rằng còn rất nhiều chỗ cần dùng đến người. Hỏa hệ năng lượng ở cấm địa lại phong phú, không chỉ hỏa hệ thiên hành giả tu luyện ở đây có lợi mà những hệ khác cũng vậy.

- Tộc trưởng.

Thanh long tộc trưởng có vẻ vẫn không đồng ý, mặt lộ ra một vẻ phản đối cường liệt:

- Không phải là ta ích kỉ không muốn Hồng long tộc được lợi, dù Thanh long tộc ta có nhận được món lợi này ta cũng nghĩ là không nên! Mặc dù thông qua cấm địa tốc độ tu luyện có thể tăng lên, nhưng như vậy thì đã sao? So với nguy cơ có thể phát sinh, căn bản không đáng mạo hiểm!

Từ lúc Âu Mầu Long đăng đỉnh đến nay, rất ít người trong tộc dám phản đối ý kiến của hấn. Nhất thời, không khí trở nên nặng nề, biểu tình của hấn có chút không vui.

- Có lẽ.

Hồng long tộc trưởng thở dài nói:

- Cũng không phải không có thể.

- Hồng long!

- Các người đừng tưởng tộc chúng ta được lợi nhiều nhất nên ta mới nói những lời này!

Hồng long tộc trưởng trợn mắt nhìn Thanh long tộc trưởng đầy vẻ bất thiện, quát:

- Mặc dù Hồng long tộc ta truyền thừa một chút hỏa hệ tu luyện, hơn nữa bởi vì vấn đề Long tộc ngọc bích, hỏa hệ thiên hành giả đặc biệt dễ tấn thăng linh cấp! Nhưng có bao giờ các người thấy đã bao giờ Hồng long tộc chúng ta từ chối không cho thiên phú hỏa hệ thiên hành giả của các người đến tham ngộ Long tộc ngọc bích chưa?

Câu hỏi này hoàn toàn dè bẹp sự phẫn nộ của Thanh long tộc trưởng, hấn nói chuyện mặc dù bá đạo nhưng phong cách hành sự thường ngày rất công đạo, lúc nào cũng suy nghĩ cho lợi ích của cả Long tộc, đúng là chưa bao giờ chèn ép không để cho thiên phú thanh niên của các tộc khác tu luyện.

Phải biết, mặc dù trên danh nghĩa Kim long tộc chủ tu địa hệ, Thanh long tộc sở trường phong hệ, Hắc long tộc thiên về địa hệ, còn Hồng long tộc là hỏa hệ. Nhưng đó không phải là tuyệt đối. Trong một tình huống nhất định, trong tứ tộc vẫn có thể sản sinh ra những thiên tài đặc biệt. Ví dụ như nói sở trường hỏa hệ Hắc long tộc thanh niên, hay chuyên tinh phong hệ Hắc long tộc thiếu niên...

Ba tộc còn lại trên phương diện này đều có chút không tình nguyện, lúc có thiếu niên của tộc khác đến tộc mình học tập, họ đều che che giấu giấu, cuối cùng mang lên tận chỗ Âu Mầu Long nhờ giải quyết thì những chuyện tương tự mới không xảy ra.

Nhưng Hồng long tộc thì không vậy!

Hồng long tộc trưởng coi thiếu niên của những tộc khác như người nhà mình, không hề giấu diếm, toàn tâm toàn ý giúp đỡ.

Bởi vậy, nếu nói về thái độ trọng nghĩa, ba vị tộc trưởng còn lại hoàn toàn không dám phát ngôn cây nào. Nhất là Thanh long tộc trưởng - người lúc này hung hăng nhất cũng phải đuối lý.

Hít một hơi thật sâu, Hồng long tộc trưởng nói tiếp:

- Sở dĩ ta có suy nghĩ này trên thực tế cũng là vì nhìn thấy sự cường đại của tám vị trưởng lão! Ban đầu không ai nghĩ tám vị trưởng lão lại có "vô cực long đạo trận". Biến loạn lần trước, tám người đều không có mặt nên mới để xảy ra biến cố.

- Trải qua lần biến cố đó, tất cả chúng ta đều có thể thấy tám vị trưởng lão chưa từng rời khỏi đây nửa bước! Hơn nữa sức mạnh mà có sở hữu những người biết về uy lực của vô cực long đạo trận chắc cũng hiểu?

Một loạt những câu hỏi đưa ra khiến tất cả mọi người đều phải trầm ngâm suy nghĩ. Họ biết Hồng long tộc trưởng không hề nói sai. Dù Âu Mẩu Long nắm bắt thần khí truyền thừa của Long Tộc, nhưng đối diện với liên thủ của tám vị trưởng lão, tuyệt đối không thể giành chiến thắng.

Có những sức mạnh cường đại như vậy tọa trấn, còn cần phải lo lắng không?

- Nếu như mở cấm địa, không chỉ hỏa hệ thiên hành giả chúng ta được lợi mà địa hệ, thủy hệ, phong hệ, nhà nào không được lợi? Hiện tại trong tộc ta còn không ít người bị nhốt trong cảnh giới tu luyện, không thể tấn thăng, nhưng chỉ cần được vào trong cấm địa tu luyện, trong tộc chắc chắn sẽ có thêm hàng chục, hàng trăm linh tôn! Nếu như có thể phối hợp thêm với một số nguyên trận tinh chương, thì sức mạnh còn cường đại đến thế nào nữa?

Không ai ngờ Hồng long tộc xưa nay luôn trầm ngâm có lúc lại nói nhiều đến vậy. Những lời hào hùng ấy dù có là một nhà hùng biện đại tài như Thanh long tộc trưởng thì cũng phải cứng họng, nhìn hẩn như nhìn một người không quen.

Âu Mẩu Long không sao che giấu được vẻ ngạc nhiên trên mặt.

Hồng long tộc trưởng hình như bị ánh mắt của mọi người làm cho ngượng ngùng, vội vàng quay đầu sang phía khác như chưa từng nói điều gì.

- Hồng long nói cũng không sai.

Âu Mẩu Long tổng kết.

- Lợi ích của cấm địa với chúng ta thế nào chắc lúc này các người cũng đã nghe nói, tám vị trưởng lão vì thường xuyên tọa trấn ở đây nên hiểu rất rõ năng lượng biến huyền trong cấm địa, nếu như có tộc nhân nào đến đây tu luyện xuất hiện một chút biến hóa, ta tin họ cũng có thể phản ứng kịp thời.

Sau khi đưa ra lý do của mình, hẩn nhìn một lượt mấy người xung quanh:

- Các người cảm thấy thế nào?

Trừ Hồng long tộc trưởng lập tức gạt đầu tán thành, ba người còn lại bao gồm cả Hắc long tộc trưởng - nhân vật luôn đóng vai người tốt đều lộ vẻ trầm ngâm, mặt như muốn nhăn cả vào.

Không đợi bốn người phản ứng, đột nhiên, một trận cười lớn vang lên:

- Âu huynh, huynh đến và đi đột ngột quá, thật khiến Thang mỗ chờ đợi quá khổ sở.

Thanh âm vừa đến, tất cả mọi người đều sầm nét mặt, thần tình trong nháy mắt trở nên có chút ngưng trọng, rõ ràng cảm thấy không vui.

Chỗ thanh âm phát ra, một thanh niên tóc nâu xoăn, hai mắt xanh biếc, ngũ quan góc cạnh rõ ràng nhanh chóng xuất hiện. Âm lưu dừng đọng quanh người hẩn mang theo một luồng áp lực dồi dào, giống như đại diện cho ý chí thần chi, có đại quyền sinh sát phạm nhân!

Đối diện với luồng áp lực này, những linh tôn như Ngao Châu đều cảm thấy có chút khó chịu, phải bắt đầu lùi một bước!

- Hừ! Thang huynh cũng thật uy phong, không coi Long Tộc ta ra gì!

Âu Mẩu Long đậm mạnh chân, dường như một dặm đó chạm đúng vào hạch tâm của hư không, khiến hư không phải chấn động, một luồng rung động vô hình lan ra khắp hư không. Luồng áp lực này như trực tiếp dội vào thức hải người ta, khiến người ta không khỏi cảm thấy choáng váng.

- Không dám, không dám.

Bị Âu Mẩu Long đậm cho một dặm, thân thể người mới đến rung mạnh, lùi liền mấy bước lớn, luồng khí tức cổ quái trên người lập tức biến mất. Sắc mặt không khỏi kinh biến, thầm thán phục sức mạnh cường đại của đại viên mãn cấp cường giả. Dựa vào ngoại lực và khổ tu thực sự, sức mạnh đúng là khác nhau quá lớn, thật sự không thể sánh được!

Biểu tình của hắn đột nhiên trở nên nghiêm nghị, nửa cười nửa không nói:

- Trước khi đến đây ta đã thông báo cho Âu tộc trưởng, không hề có ý nửa phần giấu diếm nhưng Âu tộc trưởng thì vẫn luôn có thái độ mập mờ trước những ý kiến của ta. Cả quãng đường đến đây không thấy một ai ra chào hỏi Thang mỗ. Nếu như không phải Âu tộc trưởng quay lại động tĩnh quá lớn thì chắc Thang mỗ vẫn còn mất thời gian trên Long đảo của ngài.

- Ha!

Cười lạnh một tiếng, Âu Mẩu Long mặt đầy vẻ trách móc:

- Thì ra Thang huynh cũng sợ tốn thời gian, ta tưởng huynh sau khi luyện hóa chân thân tinh chương, tấn thăng thần cấp, sống lâu vô hạn thì không còn để ý đến thời gian nữa chứ.

Âu tộc trưởng lại trêu ra rồi.

Người mới đến khổ tiểu nói:

- Ai cũng biết trên Thần Vãn Đại Lục này, muốn thi triển được sức mạnh thần cấp thì phải tiêu hao một lượng lớn thần thạch. Võ Thần Phong mặc dù giàu có nhưng số lượng thần thạch sở hữu lại không nhiều, không thể lãng phí như vậy được.

Võ Thần Phong, họ Thảng, tóc nâu mắt xanh...

Một loạt những thông tin nào đã phần nào chứng minh thân phận người mới đến.

Thang Thần! Chính là Thang Thần!

Võ Thần Phong và Võ Tấn Hoang Nguyên phạm là linh cấp cường giả đều không thể qua lại, nếu không chỉ cần tiến nhập vào lãnh địa của đối phương, sẽ bị lập tức giết chết không cần giải thích lý do.

Thang Thần thân là đại đệ tử của Võ Thần Phong, sao lại có thể mạo hiểm đến đây? Hơn nữa nghe ngữ khí của hắn thì có vẻ những giữa hắn và Long Tộc đang có âm mưu gì đó!

Âu Mẩu Long phẩy phẩy tay, hắn không muốn vòng vo thêm với Thang Thần, trực tiếp nói:

- Vạn năm đại chiến chưa bắt đầu mà người đã mạo hiểm tiến nhập vào bốn tộc nội. Muốn bàn chuyện hợp tác, ta thực sự hiểu kì, các người sao có thể tự tin là mình sẽ giành được lợi ích lớn nhất trong lần vạn năm đại chiến tới đến vậy?

- Ha ha.

Thang Thần cười, biểu tình trên mặt có chút thần bí:

- Tự tin đến từ thực lực, Võ Thần Phong chúng ta có đủ tự tin hay không, quý tộc không lẽ chưa nhìn ra? Huống hồ, hắc ngục luyện thân trận tinh chương ta đưa cho quý tộc không phải là giả chứ?

Chấn động!

Nếu như có hai huynh đệ Vuư Lực ở đây, chắc họ sẽ chấn động đến chết mất. Thì ra hắc ngục luyện thân trận tinh chương kì quái của Long Tộc đến từ tay Thang Thần! Thì ra nguồn gốc của mọi lo lắng đến từ đây!

- Hắc.

Ngao Châu đứng lên cười lạnh nói:

- Người còn không biết xấu hổ, nguyên trận tinh chương mà người đưa cho chúng ta có một khuyết điểm cực lớn, vậy mà người còn dám lấy ra tranh công?

Nhắc đến nguyên trận tinh chương hắc lại thấy giận, vốn dĩ khí thế hùng hực chạy đi tìm Lăng Phong gây chuyện, kết quả bị đối phương phá vỡ nguyên trận, nếu như không có Âu tộc trưởng đích thân ra tay thật không biết phải giấu mặt đi đâu.

Mặc dù đối phương có thuật luyện sư cường đại tọa trấn nhưng nếu như không phải tinh chương có khuyết điểm thì cũng thể bị phá vỡ dễ dàng đến vậy!

- Ý?

Thang Thần có vẻ ngạc nhiên:

- Khiếm khuyết? Ta nhớ lúc ta lấy nó ra các vị cũng đã đích thân thử nghiệm rồi còn gì, sao lại có thể có khiếm khuyết? Không lẽ.

Hắn lộ ra một vẻ ngạc nhiên:

- Mấy vị đối chiến với ai?

Ngao Châu định lên tiếng trả lời thì một tiếng "khụ" lớn đã truyền ra từ miệng Âu Mỗ Long. Hắn nhất thời giật mình nhớ ra: Không được tiết lộ bất cứ tin tức gì về Lăng Phong ra ngoài vì chuyện này có liên quan đến đại kế phát triển nguyên trận của Long Tộc!

Người đang đứng trước mặt đến từ Vô Thần Phong, không hiểu nhiều chuyện của Vô tẫn Hoang Hoang nên không thể để cho hắn biết những việc liên quan đến Sáng Tông.

552. Chương 509: Điều Kiện Trao Đổi Mê Người.

Nghĩ vậy, mặc dù trong lòng rất bất bình nhưng Ngao Châu vẫn cố kìm lại.

- Thang huynh không cần ngại biện, có khiếm khuyết hay không chắc Thang huynh phải rõ hơn ai hết chứ? Cần gì chúng ta phải chỉ rõ?

Âu Mỗ Long ôn tồn nói, ngữ khí lại hàm chứa một vẻ không để cho đối phương có cơ hội ngại biện.

Lúc nghe Ngao Châu nói chuyện, mắt Thang Thần đã ánh lên một tia quang mang cổ quái, rõ ràng là cũng thấy nghi ngờ. Nhưng những lời của Âu Mỗ Long đã bắt hắn phải tạm thời hồi lại thần, đối diện với một câu chần vãn trực tiếp đến vậy, hắn không hề có vẻ kinh hoảng mà nói rất chắc chắn:

- Ha ha, nếu như Âu tộc trưởng đã biết vậy Thang mỗ cũng không giấu nữa. Không sai, nguyên trận tinh chương đó đúng là có một chút khiếm khuyết! Chắc Âu tộc trưởng cũng không nghĩ bốn tộc sẽ đưa ra một miếng nguyên trận tinh chương hoàn chỉnh chứ? Nhưng, Thang mỗ có thể đảm bảo, chỉ cần quý tông đồng ý với điều kiện của chúng ta, ta lập tức sẽ đưa một miếng tinh chương hoàn chỉnh đến, giúp quý tộc thực lực đại trưởng!

Luồng áp lực bắn ra từ mắt Âu Mỗ Long như biến thành một tòa đại sơn đè bẹp Thang Thần. Hắn chậm chậm nói:

- Lần trước Thang huynh lấy ra nguyên trận tinh chương ta đã cảm thấy vô cùng hiếu kì, viễn cổ đại chiến lần trước tất cả thuật luyện sư am tường luyện chế tinh chương đều đã bị Vô Tẫn Hoang Nguyên chúng ta khai thác hết, nếu như ta hiểu không sai thì hình như tri thức luyện chương của Vô Thần Phong không bằng cả một tiểu tông phái!

- Ta rất hiếu kì, quý tông tại sao lại có được nguyên trận tinh chương phù hợp với Long Tộc chúng ta? Không lẽ thuật luyện sư của quý tông đơn giản đến vậy? Hoặc nói quý tông không phải cố ý luyện chế

ra một thứ tinh chương không trọn vẹn chứ không phải không đủ năng lực luyện chế ra nguyên trận tinh chương hoàn chỉnh?

Những nghi vấn này đúng là đã từng tồn tại trong lòng Âu Mẩu Long, mặc dù lý do Thang Thần đưa ra rất hợp tình hợp lý nhưng theo những thông tin mà Âu Mẩu Long nhận được, nếu như Vô Thần Phong thực sự muốn tìm hãn hợp tác, tuyệt đối không thể giữ những thủ đoạn như vậy.

Mặc dù có được một nguyên trận tinh chương hoàn chỉnh, cùng lắm chỉ có thể giúp Long Tộc có thêm một đại viên mãn cấp, không ảnh hưởng quá nhiều đến đại cục, sao còn phải trẻ con đến vậy?

Như vậy, chỉ còn sót lại một khả năng duy nhất là...

Bọn họ căn bản không có đủ khả năng luyện chế nguyên trận tinh chương hoàn chỉnh!

Ngữ khí Âu Mẩu Long ẩn hàm một loại tiết tấu cổ quái, từng câu từng chữ như đánh vào tâm thần Thang Thần, khiến tiết tấu của đối phương trở nên loạn nhịp, nhất thời không thể suy nghĩ để đưa ra một lý do hợp lý.

Nhưng đối diện với những lời truy vấn của Âu Mẩu Long, hãn chỉ mỉm cười không nói! Nở một nụ cười khổ tiểu, Thang Thần nói:

- Âu huynh quả không hổ là tộc trưởng một tộc, phần tâm cơ này Thang mỗ vô cùng bái phục!

Dừng lại đôi chút, hãn lại nói:

- Không sai, thuật luyện sư của bốn tông trước mắt không đủ thực lực để luyện chế ra nguyên trận tinh chương hoàn chỉnh!

- Hắc!

Âu Mẩu Long không nói gì nhưng bốn vị tộc trưởng thì hừ lạnh một tiếng, bốn luồng nộ ý nặng như thép ầm ầm áp xuống, chỉ muốn tát cho đối phương một cái.

Thang Thần tìm đến tận nơi bàn chuyện hợp tác, đòi chiếm phần lớn lợi ích trong hợp tác kết quả thứ dùng để bù đắp cho Long Tộc lại là một loại phế phẩm.

Bây giờ trong lòng cả bốn vị tộc trưởng đều có chung một cảm giác đó, cảm giác giận dữ vì bị lừa dối khiến họ đều phải quay sang nhìn Thang Thần bằng ánh mắt bất thiện.

Thang Thần không khỏi rung mình, sức mạnh của bốn vị tộc trưởng không đáng sợ, nhưng sức mạnh bàng đại đại diện cho Long Tộc sau lưng họ đáng để hãn phải sợ hãi!

Dù Âu Mẩu Long không xuất thủ, chỉ cần toàn bộ linh giả trên Long đảo liên hợp lại, mỗi người một quyền là có thể biến hãn thành một đồng thệ! Không có một khoảnh khắc nào hãn cảm thấy mình lại thông minh đến vậy. May mà trước khi đến dùng chân thân tinh chương cường hành nâng cao tu vi, nếu không đối diện với trọng áp này, không cần họ xuất thủ bản thân hãn đã gục trước rồi.

- Chư vị tộc trưởng đừng nóng vội.

Nguyên lực trong cơ thể Thang Thần khẽ chuyển, một luồng vực năng chi lực kì lạ lập tức loại bỏ hết ngoại lực truyền đến từ bên ngoài. Ngữ khí của hãn có thêm một phần thành khẩn:

- Ta có thể đảm bảo mặc dù bốn tông trước mắt không có thuật luyện sư đủ khả năng luyện chế ra nguyên trận tinh chương hoàn chỉnh, nhưng cùng lắm ba, không, một năm! Chỉ cần một năm nữa, ta đảm bảo có thể đưa nguyên trận tinh chương hoàn chỉnh cho các ngài, tuyệt đối không để xảy ra việc như hôm nay!

Âu Mẩu Long giật mình, ánh mắt tràn ngập một cảm giác nghi ngờ, Thang Thần có thể khẳng định như vậy chứng tỏ trong lòng hãn sớm đã vạn phần chắc chắn. Rốt cục là con át chủ bài nào có thể khiến hãn tự tin đến vậy?

Mặc dù không phải là thuật luyện sư, nhưng Âu Mẩu Long cũng biết thuật luyện sư tấn cấp vô cùng khó khăn. Trừ những kiến thức luyện chương trừu bị, lĩnh ngộ linh hồn tinh kĩ rất khó.

Từ linh ngộ tinh kỳ đến triệt để nắm bắt, thời gian cần dùng thậm chí có thể lên đến hàng trăm năm! Đây mới chỉ là với những người có thiên phú đặc biệt cường đại, những người khác đôi khi cần nhiều thời gian hơn!

Bởi vậy, lúc Chiêm Như Âm đột phá cuồng mai dưới sự hướng dẫn của Lăng Phong, sở hữu tu vi linh cấp, Yên Vân La hưng phấn và mừng rỡ đến thế nào!

Bây giờ, Thang Thần lại dám đứng đây nói khoác?

Mặc dù không biết thuật luyện sư mà hắn có ở cấp bậc gì nhưng nghe hắn nói rõ ràng tu vi đang tiến bộ thần tốc, sao lại có thể tiến bộ chỉ trong thời gian một năm?

Để mặc cho năm người quay sang nhìn nhau, Thang Thần vẫn giữ nguyên bộ dạng cũ, giống như chẳng hề lo sợ sẽ bị người ta vạch trần lời "nói dối" của mình.

- Đã vậy thì cứ đợi quý tông luyện chế ra nguyên trận tinh chương hoàn chỉnh rồi tính.

Suy nghĩ một lát, Âu Mẩu Long phẩy tay nói với Thang Thần:

- Dù sao cũng chỉ có thời gian một năm, Long Tộc chúng ta có thể đợi được!

Thang Thần thoáng ngậy người, lập tức "ha ha" cười lớn, trước khi đến đây hắn cũng không mong Âu Mẩu Long sẽ vui vẻ nhận lời, dù sao có thể kết nối được với Long Tộc đã là một thành công quá lớn rồi.

Nhưng Hồng long tộc trưởng - người bên ngoài có vẻ thô lỗ nhưng nội tâm lại vô cùng cơ mẫn ánh mắt khe động. Hắn biết Âu Mẩu Long đang chuẩn bị cả hai tay, ngộ nhờ không lấy được thứ cần lấy từ phía Sáng Tông vậy thì càng không thể đắc tội với Vô Thần Phong!

Hai bên đều muốn giữ.

- Thang huynh mời đi theo ta sang bên này nghỉ ngơi, huynh đến tộc ta bao nhiêu ngày nay vậy mà Âu mỗ vẫn chưa thể đón tiếp huynh một cách tử tế.

Âu Mẩu Long ra vẻ nhiệt tình kéo Thang Thần rời đi.

Thang Thần không khỏi ngạc nhiên liếc nhìn hắn. Hắn biết Âu Mẩu Long làm vậy là muốn giữ hắn ở lại. Nhưng dù không bàn chuyện hợp tác thì hắn cũng không muốn làm méch lòng Long Tộc nên cũng ha ha cười lớn cùng Âu Mẩu Long rời đi.

Nhận được ám thị của Âu Mẩu Long, Hồng long tộc trưởng khẽ gật đầu, ở lại.

Chuyển ánh mắt sang phía tám vị Long Tộc trưởng lão, thân thể của họ đang lơ lửng, mang theo một vầng hào quang trực tiếp đi vào trung tâm cấm địa.

Cả quảng đường, từng vầng hào quang lúc đậm lúc nhạt cuộn lên, hào quang quanh người họ như có linh tính, viên quang mang cuộn rồi lại thu, cuộn hết phần lớn năng lượng.

Trong nháy mắt, chỉ thấy khí tức sinh ra trong lúc di chuyển của họ cường đại hơn.

553. Chương 510: Trấn Áp.

- Chư vị cẩn thận duy trì nguyên trận, quái hợp hình như đang ủ chờ cơ hội đột phá! Đợi một lát nữa đưa nó vào trung tâm trấn áp, chắc chắn sẽ có một chút khó khăn!

Lão giả râu đỏ nhắc nhở, hắn cảm nhận lòng bàn tay đang truyền đến từng đợt sóng chấn động, mặt không khỏi lộ ra một tia cảm thán, rõ ràng là rất ngạc nhiên với năng lượng của quái hợp.

- Đương nhiên bọn ta hiểu.

Một vị lão giả sắc mặt có chút kim sắc trả lời, biểu tình có chút ngạc nhiên:

- Tám người chúng ta mà liên thủ thì viễn cổ thời đại nhị phẩm thần chi cũng có thể ngăn chặn được, không lẽ lại sợ một món thần khí? Dù nó có cao cấp đến đâu, dưới sự khống chế của một nhị dung cường giả, e rằng không thể phát huy quá nhiều tác dụng.

- Ừm, nói thì nói vậy, nhưng ta vẫn cảm thấy có chút bất an, tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút.

Cuối cùng thì đoàn người cũng vào đến trung tâm cấm địa.

Bên trong quái hộp Lăng Phong đương nhiên nhìn thấy rõ mọi thứ bên ngoài, hắn đang tìm cơ hội nhằm thoát ra được khỏi sự trói buộc của thiên hương ngưng, kết quả vẫn không được như mong muốn.

Lúc này, thông qua quái hộp chứng kiến mọi thứ bên ngoài, hắn không khỏi giật mình! Ngay cả hai người Bàn Phiên Vẫn đang khoanh chân ngồi cũng phải lộ vẻ khiếp sợ!

Trước mắt là một đường quang trụ chọc trời, quang trụ tràn ngập quang mang hình hình sắc sắc kì quái, quang mang bảy màu chiếu rọi tứ phía, gần như làm bừng sáng cả một mảng đại lục.

Quan trọng hơn, mặc dù bị ngăn cách trong quái hộp và thiên hương ngưng, họ vẫn cảm nhận được một luồng năng lượng khí tức ập vào người vào mặt, luồng năng lượng cường đại này faanf như muốn ép linh hồn người ta thành bột.

Thật là một luồng khí tức cường đại!

Lão giả râu đỏ dừng lại, hít một hơi thật sâu, tốc độ hút ánh sáng của vòng hào quang quanh người mỗi lúc một nhanh, khiến thân thể của hắn cũng phải run rẩy.

- Năng lượng bên trong trung tâm cấm địa này quả nhiên cường đại, đáng tiếc nhục thân chúng ta đã có xu hướng mục nát, nếu không khổ luyện ở đây, tu vi chắc chắn sẽ tiến bộ không ít!

Một vị trưởng lão cảm thán nói.

- Không sai, nếu luận cấm địa thì đây mới chính là cấm địa thực sự mà Long Tộc chúng ta thiết lập nên. Thứ mà hậu nhân tạo ra so với nó chẳng khác gì một trời một vực!

Nghe nói vậy, Lăng Phong lập tức hiểu ra ngay chỗ mà Thích đại ca bị trấn áp chính là "tiểu cấm địa" mà họ đang nhắc tới. Nghe khẩu khí này thì tiểu cấm địa đúng là được mô phỏng theo nơi này!

Ban đầu mặc dù bị thiên hương ngưng trói buộc nên hắn không cảm thấy lo lắng lắm bởi vì đã từng trải qua một lần giải cứu Ôn Đình trong luyện linh tuyệt vực hắn đương nhiên hiểu với tiền đề tu vi đại trưởng hiện nay, dù cấm địa có cường đại hơn luyện linh tuyệt vực bao nhiêu lần, e rằng cũng không thể nhốt được hắn.

Nhưng lúc nghe thấy câu này, Lăng Phong bắt đầu cảm thấy lo lắng, nếu như cấm địa thực sự quý dị như vậy, kiểm linh của hắn có thể chặn lại được không?

- Chư vị trưởng lão, chúng ta xuống nào.

Lão giả râu đỏ hô một tiếng, mọi người đồng thanh đáp lời, chỉ thấy vòng hào quang quanh người họ bạo trưởng ra ngoài, nhanh chóng nhảy vào trong quang trụ.

An!

Uy thế của tám vị trưởng lão vô cùng ổn định, không động lấy dù chỉ một cử động nhỏ, nhưng quang trụ mà họ vừa đi vào lại lộ ra một lối vào lớn, vô số tunh quang theo đó điên cuồng bay ra ngoài, tạo nên những đốm lửa lớn trên mặt đất khiến làn sương mù nhất thời có chút yếu đi.

Khoảnh khắc bước vào trong quang trụ, Lăng Phong lập tức cảm thấy tầm nhìn mở rộng, xuyên qua quái hộp hắn có thể phát hiện không gian nơi này lớn một cách quý dị, đứng từ bên này mà không nhìn thấy được mép bên kia.

Nhưng nếu nhìn từ bên ngoài, quang trụ rõ ràng chỉ rộng hơn một trượng, sao không gian bên trong có thể đáng sợ đến vậy?

Đột nhiên, Lăng Phong nghĩ đến một khả năng, nguyên trận!

Chắc chắn là nguyên trận chi lực.

Kiểu thủ đoạn này rõ ràng là một loại nguyên trận cường đại, hơn nữa khí tức của nguyên trận này hoàn chỉnh vô cùng, không hề có một chút trở ngại nào, như là bẩm sinh đã có vậy!

Phát hiện này khiến Lăng Phong không khỏi trầm trồ, Long Tộc quả không hổ danh là một trong những thế lực đứng đầu đỉnh kim tự tháp quyền lực của Vô Tận Hoang Nguyên. Vốn dĩ trú địa của Tà Quân Tông đã thuộc loại hiếm thấy rồi, nhưng vốn còn thua kém Long Tộc rất nhiều. Ngoài hộ tông đại trận do hậu thiên nhân lực cấu thành ra, bên trong vẫn còn có loại do thiên nhiên tạo ra nữa, sự khác biệt giữa hai loại có thể nhận ra một cách rõ ràng!

- Hừ, năng lượng ở đây có vẻ còn mạnh hơn cả lần trước chúng ta đi vào. Hoàn toàn giống như những gì ghi chép trong điển tịch, cấm địa có khả năng tự mình hồi phục, như có linh tính vậy.

Lão giả râu đỏ thân thể lơ lửng giữa không trung, hài lòng nói:

- Xem ra một trăm năm nữa nơi này có thể khôi phục lại khí tượng của thời viễn cổ.
- Nếu nói không có gì khác biệt.

Lão giả mặt vàng phụ họa, mặt lộ ra một tia giận dữ:

- Nếu như lần trước không phải tên phụ tộc đó lén vào thì cấm địa đâu có biến thành thế này! Hừ, thật muốn bắt tên tiểu tử đó phân thân hắc thành vạn mảnh!

Nói đến kẻ gây ra đại biến năm nào, tám vị trưởng lão đều giận đến nghiến răng ken két, cuối cùng lão giả râu đỏ vẫn là người đưa ra định luận, phẩy tay nói:

- Tên tiểu tử đó bị các đại tộc trưởng liên thủ nhất kích, tính mệnh chắc cũng khó bảo toàn. Chuyện này tạm thời đừng nhắc đến nữa, đưa quái hộp xuống dưới xong rồi tính.
- Đúng.
- Đúng vậy.

Bảy người còn lại nhất loạt đồng ý. Không trì hoãn nhiều, lão giả râu đỏ vung tay chém vào không trung. Mười đầu ngón tay của họ kết lại tạo thành vô số nguyên lực ẩn kết.

Những bó quang mang tứ sắc lấp lánh bay ra từ đầu ngón tay, giống như những mũi tên nhọn đâm thẳng vào hư không.

Trong nháy mắt, những âm thanh ầm ầm như tiếng mở cửa đồng, chỉ thấy làn sương mờ ngũ sắc bắt đầu tụ lại, cuối cùng dạt sang hai bên.

Tám vị trưởng lão cùng lao vào khe hở trước mặt, thân thể nhanh chóng biến mất bên trong.

Trước mắt lại xuất hiện một không gian cự đại, so với không gian lúc này thì không gian này cũng không hề thua kém. Hơn nữa năng lượng khí tức còn có vẻ cường đại hơn, thậm chí trong không khí còn xuất hiện từng đóa từng đóa hoa lửa.

Lặp lại quá trình ấy thêm một lần nữa, lão giả râu đỏ và dẫn theo bảy vị trưởng lão, tụ hợp sức lực mở ra thêm một tầng không gian nữa.

Cuối cùng lặp đi lặp lại hết bảy lần, cuối cùng lão giả râu đỏ cũng dừng lại!

Không gian nơi này vô cùng cổ quái, không khí chỉ chút những bông hoa lửa với các loại màu sắc cổ quái, đỏ sẫm, tím đen, lam nhạt, bích lục...

Bảy loại quang mang hòa lẫn vào nhau, mỹ lệ vô cùng, khiến người ta nhìn vào không khỏi hoa mắt chóng mặt.

- Chính là nơi này.

Lão giả râu đỏ lộ ra một vẻ hưng phấn xen lẫn sợ hãi, thân là lão nhân trấn thủ cấm địa nhiều năm, hẳn đương nhiên hiểu rõ mọi thứ về cấm địa.

Đừng thấy màu sắc mỹ lệ như vậy, trên trên thực tế nếu như không có thiên cực long đạo trận chi lực, tám người chỉ cần tiến nhập sẽ lập tức bị hỏa hệ năng lượng sục sôi trong không gian thiêu thành tro bụi!

Chỉ cần hiểu biết một chút là có thể hiểu ra màu tím đen trong không khí liệu có vô hại như cách nó thể hiện không? Những bông hoa lửa này chính là những đóa thánh viêm hỗn độn, chỉ cần một tia thôi là đã đủ giết chết một linh tôn cường giả rồi!

Bảy đạo hỏa diễm cường đại khác nhau, giao kết với nhau, hình thành nên thiên la địa võng.

554. Chương 511: Đối Chọi.

Trong loài người, một số thiên hành giả vì thiên phú hoặc tu luyện công pháp khác nhau, từ đó có thể đánh thức dị biến nguyên lực. Tự nhiên cũng vậy, hoa lửa bảy sắc trước mắt cũng có thể coi như biến dị hỏa hệ nguyên lực, tính chất của chúng không còn là bạo liệt thuần túy nữa mà mỗi loại lại có một đặc thù riêng.

Hoặc là âm lạnh, hoặc là giam hãm, hoặc là chèn ép, hoặc là băng lạnh.

Các loại đặc tính quái dị khác nhau, không ai có thể hiểu hết được. Nhưng chỉ cần rơi vào đó, trừ phi có tu vi tuyệt cao, đạt đến tam phẩm thần cấp thực lực, xét trên một phương diện ý nghĩa thuần túy nào đó thì mới có thể miễn cưỡng qua được, nếu không không có bất cứ phương pháp nào có thể bảo toàn tính mạng!

Hơn nữa, đây cũng chỉ là bảo toàn tính mạng, căn bản không có khả năng đối kháng.

Lần tiến nhập gần đây nhất đã là một trăm năm trước, lần tiến nhập này, lão giả râu đỏ không khỏi có những cảm khái mới. Hắn biết mọi việc của nhà mình, biết thiên phú của mình không cao, có thể trở thành nhị dung linh tôn đã là cực hạn rồi. Hơn nữa sinh mệnh cũng đã sắp kết thúc, trừ phi có thiên đại cơ duyên nếu không tuyệt đối không thể thay đổi.

Bao nhiêu năm trấn thủ ở đây, hắn đương nhiên cũng có chút tình cảm với cấm địa. Hơn nữa, rất có khả năng đây là lần cuối cùng hắn được nhìn thấy nó, nên nhất thời không khỏi có chút cảm khái.

- Năng lượng bốc lên từ tầng cuối cùng đã mạnh hơn rất nhiều, không biết có phải kẻ bị trấn áp đã yếu đi không?

Có người đặt ra câu hỏi.

Nhưng người còn lại cùng nhìn về phía hắn chỉ. Chỉ thấy nơi đó giống như một chiếc gương nửa trong suốt, phía sau tấm gương phản chiếu từng đường hỏa ảnh hư huyền. Thấp thoáng có thể nhìn thấy các loại thực tượng do hỏa ảnh biến huyền mà thành.

- Hắc, ta nghĩ chắc vậy!

Lập tức có người phụ họa:

- Dù người đó có là thần cấp tam phẩm cường giả nhưng bị trấn áp trong hạch tâm lâu như vậy, hắn không bị yếu đi mới lạ.

Có lẽ ở trong này, người ta không khỏi có tâm trạng sợ hãi nên người đang nói giọng nói cũng tự nhiên cao lên, có lẽ là để cho bản thân đỡ run.

Họ đều hiểu rất rõ càng xuống thấp, năng lượng mỗi tầng lại tăng lên, cho nên tầng cuối cùng là nơi có nhiều hỏa diễm nhất!

Cũng chính bởi vậy, càng lên cao, uy lực hỏa diễm càng giảm và tầng cuối cùng chính là tầng trấn áp vị cao thủ mà tên phản đồ phụ tộc dám phản bội cả Long Tộc chỉ để lên vào đây cứu được hắn!

- Được rồi, để quái hợp thần khí lại đây, năng lượng khí tức nơi này đúng là quý dị, dù có là thiên cực long đạo trận e rằng cũng không thể chặn được nó.

Tất cả mọi người đều tán đồng ý kiến của lão giả râu đỏ, đồng loạt gật đầu.

Thoáng nín thở, lão giả râu đỏ nhanh chóng vẽ ra vô số nguyên lực ẩn trong trong khí, xé thiên hương ngưng, lôi quái hợp ra.

Nguyên lực ẩn vừa được tung ra, một chiếc lồng trong suốt xinh xắn được tạo bởi thủy tinh xuất hiện, quái gộp đang bị nhốt trong đó. Đúng lúc này.

Quái hộp đột nhiên nảy lên, giọng Lăng Phong truyền ra từ đó:

- Chúng ta ra!

Ầm ầm ầm, quái hộp như được kéo bởi một sợi dây thép một vạn mã lực, phát ra một âm thanh lôi đình!

Xung quanh quái hộp phát ra ngân mang cường liệt, trực tiếp đâm thẳng lên đỉnh!

- Hắc! Sớm đã đoán ra chiêu này của ngươi rồi, tưởng lão phu ngốc lắm sao?

Lão giả râu đỏ cười khẩy một tiếng, cất giọng hộ:

- Chư vị động thủ theo ta, vô cực long đạo trận, trấn!

Giữa tám vị trưởng lão đột nhiên xuất hiện một mặt phẳng chuyển động, mặc dù tốc độ chuyển động cực nhanh nhưng khí thế thì nặng nề như đang kéo một tảng đá, mỗi một tắc di chuyển đều sản sinh ra một lực vạn cự đại.

Tròn tròn vô hạn, kéo dài bất tận, vô cực thiên đạo trận chỉ uy hiển lộ một góc!

Lăng Phong chỉ cảm thấy một luồng khí tức cuộn cuộn ập đến, giống như thiên địa lúc mới được sinh ra. Luồng năng lượng này hợp thành một thể, triền miên bất tận và vô cùng chắc chắn, căn bản không thể thoát một chút nào ra ngoài.

Nhưng, một luồng sức mạnh xoắn ốc đã quán chặt lấy quái hộp, bên trong hỗn loạn vô cùng, không ai có thể đứng vững.

- Cẩn thận chút!

Lăng Phong quát lớn, mười đầu ngón tay liên tục điểm động trong không trung, đột nhiên một sợi dây leo màu kim sắc mọc ra từ đáy quái hộp, quán chặt lấy Bàn Phiên Vân và Hải Tư Lam. Đồng thời, Lăng Phong cũng vội vàng mượn dùng sức mạnh bên trong quái hộp giữ vững thân hình!

Hắn ngược nhìn lên không trung, thông qua quái hộp hắn có thể nhìn thấy vòng hào quang xung quanh tám vị trưởng lão đang dần biến hóa, từng vòng khí tức huyền ảo lộ ra, rực rỡ đến mức không thể nhìn rõ thân hình của họ.

Sau những trấn định được dị động của quái hộp, lão giả râu đỏ thở phào nhẹ nhõm, nhãn thần dừng lại chỗ quái hộp, xung quanh quái hộp đang có ba trăm sáu mươi cơn lốc đang lượn xung quanh. Nhưng cơn lốc này tổ hợp thành một đám đông, như muốn quán lấy cả bốn phương trời đất khiến quái hộp không thể tìm được đường lui.

Trầm ngâm một lúc, lão giả râu đỏ nói:

- Để ta xem có thể tập hợp tất cả sức mạnh, công kích quái hộp một lần không? Nếu như có thể thuận lợi mở được nó, đỡ được bao nhiêu rắc rối.

Những người còn lại không lên tiếng đồng ý ngay, họ cũng dừng lại suy nghĩ một lát rồi mới vội vàng lên tiếng:

- Được!

- Tán thành.

- Đồng ý.

Nhận được sự tán đồng của tất cả mọi người, lão giả râu đỏ đứng lên phía trên cùng, bảy người còn lại xếp thành hai hàng để hắn đứng giữa.

Cự linh của tám người đột nhiên nhảy ra từ đỉnh đầu, có hồng long, thanh long, kim long, hắc long, còn có cả bích long, mặc long và những biến hóa long linh tu luyện biến dị nguyên lực khác.

Long linh ngẩng đầu gầm vang, phun ra từng khối vân khí các màu, bảy vị lão giả nắm chặt nguyên lực ấn trong tay, tất cả vân khí hội thành một đường sóng trùng kích, trực tiếp bay thẳng vào quái hộp!

Nếu như có niệm thức linh mẫn, thị tuyến tinh tường có thể nhìn ra đường trùng kích này cũng ẩn tàng một cơn lốc đã được ép chặt, mỗi một cơn lốc đều giống như những cái miệng ác ma mở lớn, xé nát những thứ dăm vào bên trong.

Sóng trùng kích đã tới!

Lăng Phong giật mình, dù cách một tầng quái hộp nhưng hắn cũng cảm nhận được luồng áp lực cường đại như đang muốn nghiền xương cốt mình thành bột. Nghiến chặt răng, Lăng Phong lại lấy ra hai miếng thần thạch.

Hào quang bao phủ, so với dương chỉ bạch ngọc cực phẩm nhất, thần thạch còn sáng hơn gấp trăm lần!

Nhìn rõ động tác này của Lăng Phong, Bàn Phiên Vân này giờ vẫn giữ nguyên biểu tình lạnh lùng cũng phải mở trừng mắt, với kiến thức của mình hắn biết lai lịch của những viên thần thạch mà Lăng Phong vừa lấy ra. Điều khiến hắn cảm thấy chấn động nhất đó là mấy năm gần đây, trừ loại thần thạch sản sinh ra sau khi cường giả lĩnh ngộ tiểu thể giới ngã xuống, đại lực hầu như không còn thần thạch tự nhiên nữa.

Đây cũng chính là lý do mà số lượng "thần cấp cường giả" có thể dựa vào thần thạch thi triển sức mạnh thực sự càng lúc càng ít, thậm chí, không ít cường giả vì sợ sau khi tấn thăng thần cấp không đủ thần lực bổ sung, chấp nhận dừng lại.

Sau khi đợi cho đến khi sinh mệnh lực trôi đi gần hết, không thể chịu thêm được nữa họ mới lựa chọn phong cấm trong tiểu thể giới, từ đó trở đi không ra ngoài nữa!

Đây cũng chính là lý do khiến Bức Tông, Ngọc Lan Tông, Sát Tinh Tông, những tông phái lâu đời tồn tại được đến bây giờ. Không một môn phái nào không có một cường giả như vậy tồn tại. Nếu như môn phái phải đối diện với nguy cơ diệt vong, luồng sức mạnh khủng khiếp đó sẽ bất chấp tất cả phóng thích ra ngoài. Lúc đó, đại viên mãn cấp cường giả cũng phải rút lui.

Thậm chí.

Nếu như để cho họ biết người thanh niên trước mắt có thể lấy ra hai miếng thần thạch còn giá trị hơn tuyệt thế trân bảo hàng trăm lần một cách thần nhiên đến vậy, chắc họ sẽ không dám tin vào mắt mình.

Bàn Phiên Vân cũng phải lộ ra một tia khổ tiểu, dẫn đến truy sát cũng không biết chừng! Hắn không khỏi lắc đầu, với tính khí của hắn đương nhiên sẽ không tiết lộ bí mật của Lăng Phong ra ngoài. Theo hắn thấy, nếu như đối phương đã bạo lộ bí mật ngay trước mặt mình chắc chắn phải tin tưởng mình lắm.

Lăng Phong không biết trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, trong đầu Bàn Phiên Vân xuất hiện bao nhiêu suy nghĩ, hắn chỉ nghiến chặt răng, dù tiếc đến mấy thì hắn vẫn phải bóp vỡ viên thần thạch. Ngay lập tức, đám mây được ngưng tụ bởi thần lực tán phát ra bốn phía, hội tụ thành vô số quang lưu trực tiếp bay ra bốn phía quái hộp, vừa tiếp xúc với bốn bức tường lập tức ngưng hợp vào trong.

Một cảm giác kì diệu trào lên trong lòng, lần đầu tiên thần thạch dung nhập vào quái hộp, tu vi của Lăng Phong không cường đại hơn, cảm xúc cũng không sâu. Nhưng lần này chủ động sử dụng, lúc năng lượng trong thần thạch ngoại tiết, hắn lại có một loại cảm giác cường liệt, dường như hắn vừa chạm vào một thứ gì đó.

Trong khoảnh khắc then chốt ấy, Lăng Phong cũng không truy cứu xem luồng linh quang ấy phát ra từ đâu, chỉ dồn toàn bộ sự chú ý vào những gì đang diễn ra trước mắt.

Sau khi dung nạp thần thạch, khí tức của quái hộp càng trở nên ngưng thực, nếu như nói trước đây quái hộp một ngọn núi được đắp nên bởi sa thạch thì bây giờ nó đã trở nên vững chắc hơn.

Kiên cố, vững chãi, khó có thể tiêu diệt.

Điều này khiến Lăng Phong cảm thấy có chút ảo não, nếu như sớm biết quái hộp có diệu dụng này thì hắn đã dùng thần thạch để nuôi dưỡng nó rồi. May mà quái hộp bây giờ đã hoàn toàn hồi phục lại diện mạo, hắn không cần phải lo lắng nhiều nữa. Dù có bị Long Tộc nhốt bên trong, chỉ cần điều khiển quái hộp va đụng, thì còn sợ đâu dợ đuôi gì nữa?

Đụng!

Trong một khoảng thời gian như điện xẹt, đòn trùng kích của lão giả râu đỏ đã gần tới.

Một tiếng động trầm đục mà vang vọng phát ra, nhất kích này chẳng thua kém gì nhất kích mà Âu Mẩu Long thi triển hôm đó, đầu tiên rầm rộ rồi sau đó lại chuyển sang yên lặng như tờ.

Chỉ thấy quang mang lấp lánh xung quanh quái hộp tán phát, làn sóng trùng kích phát ra từ cơn lốc chạm vào quái hộp vào hoàn toàn biến mất!

Kì dị.

Một tâm trạng kì dị trào lên trong lòng mỗi người, khiến họ phải quay sang nhìn nhau, không biết nên nói điều gì.

Đột nhiên, quái hộp phát ra một âm thanh vang dội, giống như tiếng nắc thỏ mãn của một tên phạm phu tục tử sau khi ăn no. Nếu như nghe kĩ còn có thể phát hiện ra tiếng nắc đó còn có dư âm u u, mãi không thấy dứt.

Lần này, sắc mặt của tám vị trưởng lão còn trở nên cổ quái hơn: Rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

Không đợi để họ hiểu ra chuyện, ầm ầm ù ù, giống như đang có hàng trăm hàng ngàn chiếc trống đồng cùng nhau tấu vang, một luồng năng lượng dữ dội cao bằng một ngọn sóng trăm trượng ầm ập xuống, nuốt chửng tất cả mọi người.

- Không được, mau chạy!

Một vị trưởng lão hoảng hốt hét lớn, hần cảm nhận được luồng năng lượng dữ dội này, trước mặt nó, sức mặt linh tôn căn bản không hề tồn tại.

- Không được chạy! Kết trận!

Trong lúc ngàn cân treo ngọn tóc, vẫn là lão giả râu đỏ trấn định nhất, lên tiếng trấn an lòng người, con hồng long kiêu hãnh ngẩng cao đầu, miệng phun ra một đám mây hình cây nấm, trực tiếp chặn đứng.

Vị lão giả vừa lên tiếng đỏ mặt, có chút khó chịu, hần biết biểu hiện có mình hơi kém cỏi, mặc dù trên người có kĩ năng vô cực long đạo trận cường hãn nhưng bởi vì lâu lắm rồi chưa từng động thủ với ai nên khả năng ứng biến cũng kém đi đôi chút, không thể tỏ ra can đảm khi phải đối diện với nguy cơ nữa.

Đối diện với luồng năng lượng này đương nhiên không thể tránh né, nếu không cấm địa sẽ phải chịu thay đòn trùng kích này.

Nghe xong mệnh lệnh của lão giả râu đỏ, tất cả mọi người đều tỉnh ngộ, nhanh chóng triệu hoán long linh chi lực. Từng đám từng đám mây hình cây nấm cùng đám mây hình cây nấm của lão giả râu đỏ hợp lại làm một, chặn đứng luồng năng lượng vừa bắn ra từ quái hộp.

Phì phì, viuu viuu!

Hai bên va thẳng vào nhau, những âm thanh như tiếng tấm ăn lá phát ra không ngớt, những tiếng sột soạt ấy khiến da đầu người ta không khỏi cảm thấy tê tê.

- Sao có thể như thế được?

Lão giả râu đỏ hô lên kinh hãi. Lúc này sắc mặt của bảy người còn lại cũng trở nên vô cùng khó coi. Họ rõ ràng nhìn thấy bên trong năng lượng dội về có vô số lỗ xoáy, xung quanh mỗi lỗ xoáy đều có những viên răng cưa, mỗi một lần xoay vòng là lại có một đám mây hình nấm lớn bị nó nuốt chửng.

Đây rõ ràng là công kích mà mấy người liên thủ thi triển! Vậy có nghĩa là gì?

Rõ ràng liên thủ nhất kích của tám người đã bị dội lại hoàn toàn!

Vì Âu Mẩu Long cũng không ngờ tám vị trưởng lão lại đột nhiên muốn dùng vô cực long đạo trận để mở quái hộp nên căn bản không nói rõ chi tiết việc công kích quái hộp để bây giờ tám người không khỏi giật mình.

Nhưng dù biết Âu Mẩu Long đã từng xuất thủ thì tám vị trưởng lão cũng vẫn giật mình. Sức mạnh sau khi thi triển nguyên trận của họ gần như tương đương với một nhị phẩm thần cấp. So với đại viên mãn

cấp vượt trội hơn rất nhiều, luồng năng lượng cuồng mãnh ấy còn bị dội lại, không cần nghĩ cũng biết tiềm năng của quái hộp đáng sợ đến thế nào?

- Không được hoảng sợ, đừng để quái hộp tranh thủ cơ hội chạy thoát!

Thấy sóng trùng kích bị dội lại, quái hộp lại bắt đầu rít lên u u, như có thể phá không bỏ chạy bất cứ lúc nào. Lão giả râu đỏ vội vàng cảnh cáo.

Bảy người còn lại lập tức tỉnh ngộ, mặc dù việc năng lượng bị dội về khiến họ giật mình nhưng cũng không thể làm khó được họ, dù sao họ cũng vẫn chưa phát huy hết uy năng thực sự của vô cực long đạo trận!

Những đám mây hình nấm lại bay ra, điên cuồng hợp làm một, sau khi co lại lập tức khóa chặt lấy sóng trùng kích vừa mới dội về.

- Trấn, ngưng!

Lão giả râu đỏ nặng nề quát lên hai chữ liên tiếp. Chỉ thấy không trung lập tức xuất hiện vô số những nhà lao kết bằng thủy tinh, khóa chặt lấy quái hộp.

Một loạt biến hóa khiến người ta hoa mắt chóng mặt, nhìn theo không kịp.

Thấy mọi thứ khôi phục lại vẻ bình tĩnh, quang mang lấp lánh, không biết là ai đột nhiên phát ra một tiếng thở dài. Tiếng thở dài này thu hút vô số ánh mắt, bị mọi người nhìn, vị trưởng lão đó cũng có thấy có chút bối rối, cố che giấu tâm trạng ảo não trong lòng:

- Hừ! Mẹ nó, chúng ta cùng liên thủ, thi triển nguyên trận công kích chi lực mạnh nhất, ta không tin quái hộp còn có thể phản kích!

Không đợi cho người đó tiếp tục cuồng ngôn, lão giả râu đỏ trực tiếp phản bác, chẳng thèm quan tâm đến vẻ khó coi đang mỗi lúc một lan dần trên mặt đối phương. Tám người bọn họ mặc dù cùng nhau trấn áp Long Tộc cấm địa nhưng mối quan hệ giữa các bên cũng không phải đặc biệt hòa hợp.

Từ họ có thể nhìn ra phản ứng giữa tứ đại long tộc lúc phải đối diện với nguy cơ đến từ bên ngoài, nhưng chỉ cần không bị ngoại lực uy hiếp, họ sẽ lập tức quay sang nghi ngờ lẫn nhau.

Lúc này, tám vị trưởng lão mặc dù đều coi lão giả râu đỏ là thủ lĩnh nhưng cũng không phải hoàn toàn phục tùng theo mệnh lệnh của hắn.

- Người.

Lão giả râu đỏ phẩy phẩy tay, kệ cho người kia trợn mắt giận dữ, nhẹ nhàng giải thích:

- Đừng nóng vội, không phải là ta không muốn gánh vác cùng người, người cứ thử nhìn quái hộp thì biết.

- Quái hộp làm sao?

Vị trưởng lão hừ một tiếng, nói:

- Hắn chỉ có thể phản kích lại một phần công kích của chúng ta cũng là vì chúng ta không phát huy hết toàn bộ uy lực của vô cực long đạo trận, ta không tin đợi lúc nguyên trận chi lực bạo phát, nó vẫn có thể chặn được.

555. Chương 512: Đồng Lòng Chống Đỡ.

Dứt lời, bản thân cảm thấy có chút không đúng, trừ lão giả râu đỏ ra, sáu người còn lại đều lắc đầu thở dài nhìn hắn.

Người này cũng thật quá ngốc nghếch.

Lão giả râu đỏ cũng thầm lắc đầu. Lúc người kia gây chuyện, tộc nội đang lộn xộn, miễn cưỡng lắm mới tìm được tám vị linh tôn đủ điều kiện. Nhìn vị lão giả đầu óc có chút không linh hoạt trước mắt, lão giả râu đỏ thầm cảm thấy chán nản, nếu như không phải vì tình cảm có được sau nhiều năm hợp tác thì chắc hẳn đã không mất thời gian giải thích với người này!

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu bên trong là một miếng nguyên trận tinh chương cấu thành vô cực long đạo thần được người này luyện hóa, nếu không hẳn sớm đã bị đá ra ngoài rồi.

Lão giả râu đỏ nhần nại nói:

- Không sai, nếu như chúng ta toàn lực xuất thủ thì khả năng chặn được công kích của quái hộp sẽ là rất thấp! Nhưng các người đừng quên, nếu như hẳn không thể phản kích lại công công kích của chúng ta, vậy thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Không ngăn nổi một tia cười chế giễu, hẳn nói tiếp:

- E rằng quái hộp sẽ nổ tung và năng lượng tán phát khắp nơi! Như vậy, các người nghĩ cấm địa sẽ còn duy trì được trạng thái hiện tại không? Đừng quên, một trăm năm trước là một phụ tộc gần tiếp cận đại viên mãn cấp gây chuyện nên cấm địa mới bị hủy hoại nặng đến vậy. Bây giờ do tám người chúng ta ra tay, kết quả nghiêm trọng thế nào các người có nghĩ qua không?

Trước những câu hỏi liên tiếp của lão giả râu đỏ, sắc mặt người kia biến rồi lại biến, cuối cùng chỉ buông một câu oán thán và không nói thêm gì nữa.

Biết đã thuyết phục được hẳn, lão giả râu đỏ không nói thêm nữa, phẩy tay nói:

- Được, trước tiên chúng ta hội tụ năng lượng ở đây lại, việc chính quan trọng hơn.

Không có ai phản đối, dưới sự dẫn dắt của lão giả râu đỏ, họ cùng đồng thanh hét lên một tiếng, đầu ngón tay bắn ra những sợi quang mang dài, quang mang bay ra thu nạp vô số năng lượng ngoại giới.

Dần dần, chiếc lồng thủy tinh có thêm những trụ hỏa điểm nóng rực, những đường hỏa điểm này giống như hỏa điểm trong lòng đất, phun ra sức nóng kinh nhân.

Lại một tiếng thét lớn, vô số bí văn bay ra khỏi lòng bàn tay họ, nhanh chóng kết thành một tòa đại trận trong hư không. Tòa đại trận này như được tạo nên bởi tự nhiên, phối hợp với mộ số vô cực long đạo trận nguyên tố. Bấy loại hỏa điểm năng lượng trong không khí thứ gì cũng có thể xuyên qua, chỉ trừ sinh mệnh thể.

Rất ít người biết, Long Tộc vô cực long đạo trận vốn dĩ là cơ sở để thi triển cấm địa chi năng!

Phù, thổi dài một tiếng, nhìn nguyên trận đại lao lúc này đã trở nên dài rộng gần mười trượng, lão giả râu đỏ có vài phần mệt mỏi, hài lòng nói:

- Lần này trừ phi người đó tấn thăng thần cấp nếu không tuyệt đối không thể phá được nguyên trận!

- Ô, Âu tộc trưởng nói với chúng ta, bọn Thanh long đã thi triển hắc ngục luyện thần trận và cũng bị Sáng Tông tông chủ phá vỡ, không biết cấm chế của chúng ta có "tuyệt đối" được không!

Lão giả râu đỏ tự tin nói:

- Hắc ngục luyện thần trận sao có thể so với nguyên trận uy năng của chúng ta được! Nguyên trận chi lực của chúng ta vốn dĩ đã vượt trội hắc ngục luyện thần trận, cộng thêm nguyên trận tinh chương của chúng ta được truyền thừa từ viễn cổ, uy lực càng không thể coi thường.

Trừ phi.

- Trừ phi điều gì?

Người bị mắng lúc nãy tính khí cũng tốt, chẳng hề cảm thấy khó chịu hay vối tới mà hiếu kỳ hỏi. Hẳn biết những chuyện liên quan đến vô cực long đạo trận và cấm địa, lão giả tóc đỏ hiểu biết hơn mình nhiều, nên mới hẳn mới có thể trở thành thủ lĩnh mà không bị ai phản đối.

Lời vừa dứt, lão giả râu đỏ đã bật cười:

- Có lẽ khả năng này cũng không lớn lắm, là vị tiên bối truyền thụ vô cực long đạo trận thuận miệng nói ra, theo như lời hẳn trừ phi người bên trong có được đột phá cực đại, đưa tu vi bản thân lên đại viên mãn hoặc đột phá thần cấp, từ đó làm cho thiên địa đại động thì mới có thể phá được cấm chế! Nếu không, không thể có bất cứ khả năng nào.

- Ha ha.

- Ha ha.

Nghe những lời này, các vị trưởng lão còn lại đều cười lớn: Ở trong cấm chế mà có thể bảo toàn tính mạng được một giây đã là quý lắm rồi, nói gì đột phá? Chẳng khác gì nằm mơ giữa ban ngày!

Có suy nghĩ này trong đầu, họ đều cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, có trưởng lão nói:

- Vậy thì chúng ta có thể yên tâm đi ra, đợi tin tức từ cấm chế truyền đến, chúng ta đến cứu vị thuật luyện sư cường đại kia ra.

- Đúng vậy.

Lão giả râu đỏ gật đầu nói, hần giơ tay gọi nguyên trận cấm chế trước mặt. Một thứ giống như lòng đỏ trứng rơi vào lòng bàn tay hần. Nhất thời, một luồng khí tức huyền diệu chạy theo bàn tay hần lưu nhập vào trong tim. Hần cảm thấy mình mỗi lúc lại nắm bắt được thêm một tác nguyên trận.

Đây chính là lý do mà Âu Mỗ long nói họ có thể nắm bắt được sự biến huyền của cấm chế một cách hoàn mỹ. Và cũng chỉ có tám người bọn họ mới biết bí mật này, những tộc nhân khác hoàn toàn không hay biết.

- Đi nào.

Hô một tiếng, vòng hào quang quanh cơ thể tám người lan ra, kéo họ lên cao, trong nháy mắt biến mất trong một tầng không gian. Sau lưng họ, chiếc lồng thủy tinh bị bỏ lại, quái hộp bên trong vẫn không ngừng va đập.

Không biết sau bao lâu, một chất vang lên, chiếc lồng thủy tinh vỡ vụn.

- Đáng chết!

Chiếc lồng thủy tinh vừa vỡ, một luồng hỏa mang hùng dũng đầy màu sắc trào từ dưới lên, sức nóng cường đại khiến Lăng Phong cũng phải rùng mình, cảm giác sợ hãi phát ra từ tận xương tủy khiến hần cảm thấy khó chịu.

Bởi vì quái hộp và tâm thần liên hệ với nhau nên Lăng Phong là người đầu tiên cảm nhận được năng lượng bên ngoài. Hần không kịp nghĩ, vội vàng giơ tay kéo Hải Tư Lam đứng lên.

Ở đây Hải Tư Lam có thực lực yếu nhất, chỉ cần bị chạm trúng hần sẽ lập tức mất mạng!

Lăng Phong có một ưu điểm lớn nhất, chỉ cần hần coi một ai đó là người thân của mình thì sẽ dồn toàn lực bảo vệ người đó.

- Hỏa hệ năng lượng cường liệt quá!

Bàng Phiến Vân cũng nóng rát mặt, khả năng chống chịu hỏa hệ năng lượng của hần kém hơn Lăng Phong nên da mặt lập tức bị cháy thành từng mảnh lớn đen xì, để lộ ra lớp thịt hồng hồng bên trong.

Hần cũng khá rắn, mặc dù đau đến nổi mặt không ngừng giật giật nhưng vẫn không hề than vãn một tiếng!

Bên ngoài, chiếc lồng thủy tinh bị thiêu cho nứt toác, không bay xa mà trực tiếp khí hóa, nó cũng chỉ là thứ mà tám vị trưởng lão dùng để nhốt quái hộp tạm thời nên họ cũng không hi vọng nó có thể trụ được lâu.

Bây giờ, chiếc lồng thủy tinh đã bị thiêu thành tro, quái hộp phải trực tiếp đối diện với năng lượng nóng bỏng của bảy loại hỏa diễm cuồng bạo nhất trên đời!

Xuy xuy xuy xuy xuy!

Những luồng quang mang lớn như ngón tay, lấp lánh như hồng bảo thạch trực tiếp tiếp xúc với quái hộp, hun cho nó trở nên đỏ rực, giống như một miếng sắt nung vậy.

Luồng năng lượng cường đại đó trực tiếp xuyên qua miếng sắt, bắt đầu tiến nhập vào bên trong quái hộp khiến ba người phải bay lên căn bản không dám hạ chân.

- Lăng tông chủ, để Bàng mỗ tiếp tay cho.

Thấy thân thể Lăng Phong khẽ run lên, biết hắn vừa phải chống lại năng lượng bên ngoài, vừa phải bảo vệ Hải Tư Lam, năng lượng tiêu hao quá nhiều, Bàn Phiên Vân nói.

- Vậy phiên Bàn tông chủ.

Lăng Phong biết tình thế nguy hiểm nên cũng không khách khí, trực tiếp giao quyền bảo vệ Hải Tư Lam cho hắn.

- Chúng ta cũng có thể coi như hoạn nạn chi giao mà, khách khí làm gì.

Bàn Phiên Vân cười, phẩy tay áo, quanh người truyền ra một luồng khí tức như kiếm sắc. Hắn cũng chẳng quan tâm đến vết thương vẫn chưa hồi phục trong người, trực tiếp quán một khối nguyên lực quanh Hải Tư Lam.

556. Chương 513: Tác Dụng Của Thần Thạch.

Thấy Lăng Phong trong hoàn cảnh này cũng không muốn từ bỏ mình, khóe mắt Hải Tư Lam có chút ướt ướt, nhìn thân hình mặc dù có chút run rẩy nhưng vẫn vô cùng vĩ đại trước mắt, lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

Băng băng!

Bên trong quái hộp đột nhiên truyền ra hai âm thanh nhỏ, Lăng Phong thần tình thoáng động, hắn cảm nhận được khí tức thần lực bên trong nội thể giới đang nhạt đi, biết hai miếng thần thạch đã tiêu hao hết, hắn lại cắn răng, lấy ra hai miếng thần thạch nữa, bóp vỡ.

Động tác này khiến da mặt Bàn Phiên Vân không khỏi giật giật!

Được tiếp thêm thần lực mới, quái hộp lại trở nên ổn định, khí tức nóng bỏng bắt đầu nhạt đi.

Lăng Phong nhíu mày, lúc này hứng chịu nhất kích của tám vị trưởng lão, hai viên thần thạch bị tiêu hao không ít năng lượng nên bây giờ chống lại năng lượng bên ngoài đã trực tiếp nổ tung. Mặc dù đã có hai viên thần thạch mới bổ sung năng lượng, quái hộp có thể duy trì thêm một khoảng thời gian nữa nhưng rốt cục là bao lâu thì Lăng Phong không biết.

Quái hộp ổn định trở lại, áp lực của Bàn Phiên Vân cũng nhẹ đi rất nhiều, hắn thu lại hai tay, cuối cùng không nhịn được hỏi:

- Lăng tông chủ, thần thạch này trước đây ngài cất kỹ lắm mà, sao bây giờ lại bạo lộ dễ dàng đến vậy, không sợ rắc rối sao.

- Hả?

Lăng Phong có chút ngạc nhiên, tạm thời vứt bỏ mọi suy tư, hỏi:

- Ta biết thần thạch hình như có liên quan đến thần khí do viễn cổ cường giả lưu lại. Nhưng không lẽ nó đáng giá đến vậy sao, đáng để cho tất cả mọi người phải chạy theo sao?

- Ngài không biết?

Bàn Phiên Vân không biết nói gì, hắn không ngờ mình những lời nhắc nhở của mình với Lăng Phong như đàn gảy tai trâu, nhất thời cảm thấy vô cùng chán nản.

Nhớ lại cảnh Lăng Phong nhẹ nhàng lấy ra thần thạch bổ sung năng lượng, thì ra người này căn bản không biết giá trị của chúng.

Lại khổ tiểu, Bàn Phiên Vân đành phải nói ra những thông tin về thần thạch mà mình biết với Lăng Phong. Lúc này mọi người đều đang bị nhốt, đương nhiên phải nên chia sẻ tin tức với nhau, hoặc là

Vị trên người vị tông chủ trẻ tuổi này vẫn còn ẩn giấu một con át chủ bài khác mà hắn không biết!

Lúc này, Lăng Phong trong mắt Bàn Phiên Vân chẳng khác gì một kho tàng đang chờ người ta đến khai thác.

Cẩn thận lắng nghe những lời Bàn Phiên Vân nói, nhăm nháp một hồi, Lăng Phong ngạc nhiên hỏi:

- Cũng có thể nói, trên thực tế ở thời đại viễn cổ, các thần cấp cường giả cũng phân cấp bậc?
- Không sai.

Bàn Phiên Vân gật đầu:

- Ngài biết linh tôn tạo vực khô lỗi huyền tượng, vậy chắc hiểu thân phận thực sự của khô lỗi chứ?

Lăng Phong gật gù đầu.

- Sau khi chính thức thành hình, khô lỗi hoàn chỉnh có năng lực tự tu luyện, có thể hoàn toàn tu luyện ra một hệ nguyên lực và cảm ngộ tinh kỹ khác với bản tôn!

Bàn Phiên Vân trình bày sơ qua những điều mà mình biết, sau đó nói:

- Trên thực tế, chỉ có trở thành đại viên mãn cấp linh tôn mới có khả năng tu luyện ra khô lỗi chân thân, linh tôn bình thường thậm chí linh cấp cường giả cũng có khả năng làm được điều này!
- Chỉ có điều chuyên môn tu luyện chi pháp đã bị mai một rất nhiều trong những lần viễn cổ đại chiến, bây giờ những người biết về nó cũng không nhiều, nhưng nghe nói, lúc mới tu luyện phải chuyên chú vào chuyện rèn luyện tiểu thể giới.

Một đường linh quang lóe lên trong não hải Lăng Phong, hình như hần vừa ngộ ra điều gì trong những lời tường thuật của Bàn Phiên Vân.

Một thoáng ngỡ ngàng tràn ra mặt hần, Lăng Phong cảm thấy cuối cùng mình cũng nắm bắt được một chút manh mối, vội vàng hỏi:

- Cũng có thể nói, nếu khô lỗi chân thân cũng có thể linh ngộ một loại tinh kỹ, cùng hai loại tinh kỹ kia tiến hành dung hợp, vậy là có thần cấp thực lực rồi?
- Ừm, không sai.

Bàn Phiên Vân cũng cảm thấy hưng phấn trước tầng linh ngộ mới của Lăng Phong, nói chuyện với người thông minh đúng là khỏe thật, hần nói tiếp:

- Loại sức mạnh thần cấp này được gọi là "nhất phẩm thần cấp", chiến đấu lực thực sự nôm na có thể tương đương với một đại viên mãn cấp cường giả.
- Đã có nhất phẩm, đương nhiên có nhị phẩm, tam phẩm.

Tầng sương mù trong lòng Lăng Phong đã tan đi không ít, hần nói với vẻ hưng phấn:

- Nếu như là nhị dung cảnh giới linh sĩ, chỉ cần dung hợp cùng với tinh kỹ mà khô lỗi chân thân tu luyện ra là có thể trở thành nhị phẩm thần cấp?
- Đúng vậy.

Bàn Phiên Vân càng lúc càng cảm thấy ngưỡng mộ ngộ tính của Lăng Phong, nói tiếp:

- Đây chính là lý do tại sao địa vị của nhị dung và đại viên mãn cấp cường giả ngày một cao! Mặc dù trước đây ra đã từng thử tiến hành dung hợp hai đến ba loại tinh kỹ với nhau, những độ khó là rất lớn. Một khi thành công, con đường tấn thăng thần cấp sẽ càng thêm thuận lợi.

Dừng lại đôi chút, cố ổn định lại khẩu khí, Bàn Phiên Vân nói:

- Ví dụ một đại viên mãn cấp cường giả, chỉ cần hần dung hợp cùng khô lỗi chân thân thành công, sẽ lập tức trở thành tam phẩm thần cấp cường giả! Ha, tam phẩm đấy.

Hai mắt hần lộ ra chiến ý tuyệt đại, rõ ràng cũng đang nghĩ đến cảnh giới.

Trong lòng Lăng Phong đang dậy lên một con sóng lớn, đây là lần đầu tiên hần được nghe nói về bí mật này, hiệu dụng không hề tầm thường như những gì nghe được từ miệng Ôn Đình trong luyện linh tuyệt vực. Tầng sương mù đã được xóa bỏ để lộ ra một con đường rộng thênh thang, tam phẩm thần cấp!

Nghĩ đến hỏa hệ kiếm nguyên trong thức hải, phong hệ kiếm nguyên cùng kiếm slinh, bản thân vậy là đã có ba hệ nguyên lực, dung hợp bất cứ hai hệ tinh kỹ nào cũng có thể trở thành thần cấp, nhưng nếu hấn dung hợp cả ba hệ thì...

Một ý niệm nổi lên trong đầu nhưng hấn đã vội khổ tiểu lắc đầu, thật đúng là điên cuồng.

- Chỉ có điều trên đại lục này, nếu như có cơ hội thì vẫn không nên trở thành thần chi, dù sẽ không còn bị bất cứ ai chỉ bảo sai khiến nữa.

Bàng Phiên Vân cắt đứt dòng suy nghĩ của Lăng Phong.

Lăng Phong nhíu mày, hỏi:

- Vì sao?

- Nguyên nhân nằm ở thần thạch.

Bàng Phiên Vân ngẩng đầu nhìn lên trời, đỉnh quái hộp bị một tầng kim sắc bao phủ, chỉ có điều tầng kim mang ấy dập dềnh bất định, giống như có thể vỡ ra bất cứ lúc nào.

Hấn giải thích nói:

- Chắc người đã nghe qua truyền thuyết ba lần viễn cổ đại chiến rồi chứ?

Thấy Lăng Phong có vẻ ngạc nhiên, hấn nói tiếp:

- Thần Văn Đại Lục chúng ta được tạo nên từ ba lần đại chiến ấy! Thậm chí có người nói, tất cả tu luyện chi pháp của chúng ta cũng đều đến từ đó.

Ở thời đại viễn cổ nhất nghe nói thần lực trên đại lục vẫn còn rất nồng đậm, muốn tấn cấp trở thành thần cấp không có gì khó khăn. Nhưng từ viễn cổ đại chiến lần thứ hai, thần lực trên đại lục đã trở nên mỏng hơn, cho đến bây giờ, dấu vết thần lực đã không còn nữa, chỉ có thể tìm được điều đó trên những viên thần thạch.

Nhưng thần cấp cường giả và cường giả bình thường không giống nhau, muốn thi triển được công kích lực thực sự, họ phải dựa vào thần lực! Nếu như không thể có được, thực lực của họ với người thường sẽ chẳng khác nhau là mấy.

Chăm chú nhìn Lăng Phong, Bàng Phiên Vân không giấu nổi sự ngưỡng mộ:

- Hiện nay không ít cường giả tự phong cấm mình trong tiểu thế giới, không phải vì họ không có cơ hội tấn thăng linh cấp mà là họ không dám! Tấn thăng mà không có đủ thần lực bổ sung thì còn yếu đi nhanh hơn, thậm chí triệt để mất đi cơ hội bảo toàn tính mạng! Phải biết rất nhiều đại môn phái đã phải tổn hao rất nhiều thần thạch trong lần đại chiến trước, đâu có còn thừa cho họ bổ sung năng lượng?

557. Chương 514: Bí Mật Cường Giả Thần Cấp.

Lăng Phong giật mình, hấn hiểu Bàng Phiên Vân đang nói gì, xem ra thần thạch này đúng là một món bảo bối vô giá! Mọi thu hoạch của hấn ở đây đều không phải tầm thường, bất luận là tứ linh nguyên trận hay thần thạch, thứ nào cũng vô cùng khan hiếm.

- Trên thực tế, những gì mà các đại tông phái triển hiện ra do với sức mạnh thực sự mà họ có chỉ là một góc của ngọn núi băng!

Ánh mắt Bàng Phiên Vân mang theo một tia cuồng nhiệt:

- Nhưng vì thần thạch khan hiếm, sức mạnh đó không thể phóng thích ra ngoài. Ví dụ nói dùng thần cấp cường giả hạch tinh luyện chế thành "thần khí" giống như thiên hương ngưng mà Long tộc tộc trưởng sử dụng trước đây, dùng thấy hấn dùng có vẻ nhẹ nhàng mà tưởng đơn giản, nói không chừng cơ bắp trong người đang đau muốn chết.

Nghĩ đến cảnh ngồi trong quái hộp nhìn quái hộp nhìn Âu Mỗ Long sử dụng thiên hương ngưng, Lăng Phong không khỏi bật cười, dùng "đau muốn chết" để hình dung có lẽ cũng không quá đáng.

- Còn cả món bảo bối này của người nữa, mặc dù ta không rõ đẳng cấp của nó nhưng có thể khẳng định tuyệt đối không thua kém thần khí!

Bàng Phiền Vân chỉ vào quái hộp khẳng định, ngữ khí có vài phần nuối tiếc:

- Đáng tiếc hình như nó có chút khiếm khuyết, nếu không có thể thử mượn dùng sức mạnh của nó để phá phong cấm!

Thần thạch, thần khí, tinh kĩ, phong cấm!

Một loạt những từ ngữ chảy qua đầu Lăng Phong, tâm thần của hắn đột nhiên khê chấn, trước khi rời khỏi đây, lão giả râu đỏ đã từng nói qua, trừ phi một trong ba người hắn trở thành thần cấp cường giả trong phong cấm, hoặc trở thành đại viên mãn, tạo nên một luồng sức mạnh kinh thiên động địa, nếu không tuyệt đối không thể thoát khỏi phong cấm!

Nếu đã vậy sao bản thân không thử tấn thăng trở thành thần cấp!

Sau khi tấn thăng trở thành thần cấp, thần thạch trên người có đủ dùng hay không, Lăng Phong tạm thời không muốn nghĩ đến. Tinh quang lóe lên trong mắt thể hiện quyết tâm tuyệt đại!

Trước mắt như đang có một đường quang mang bừng sáng, Bàng Phiền Vân không khỏi ngỡ ngàng, quay sang nhìn Lăng Phong, chỉ thấy khí tức tán phát trên người hắn bắt đầu tăng dần giống như một ngọn đồi nhỏ đang nhô cao dần thành núi.

Tu luyện với tốc độ siêu quần, trực tiếp tiếp cận đại viên mãn, Bàng Phiền dù có ngạc nhiên đến mấy thấy Lăng Phong làm vậy lập tức hiểu ra ý định của đối phương, chỉ có điều hắn nghĩ là Lăng Phong đang trùng kích đại viên mãn!

Một cảm giác ngượng ngùng trào lên trong lòng Bàng Phiền Vân, hắn tự mắng chính mình, sao lại để cấm địa làm mất tự tin chứ? Với tu vi hiện nay của hắn, cộng thêm cảm ngộ sau khi đối chiến với Bàng Phiền Vân, sao lại không trở thành đại viên mãn?

Thương thế vẫn chưa khỏi, trung kích đại viên mãn thất bại thì sao, không lẽ còn tệ hơn ngồi đây chờ chết?

Tâm tư chuyển biến không ngừng, Bàng Phiền Vân chăm chú nhìn Lăng Phong, cảm giác bất bại tràn ngập trong mắt. Mình là Bàng Phiền Vân cơ mà! Sao có thể chịu thua một thanh niên hậu bối được?

Thức hải mệnh môn vô hạn giống như một biển trời sao.

Kiểm linh lơ lửng ở giữa, xung quanh là hai thanh kiếm nguyên thanh hồng sắc đang lượn vòng, tầng ngoài cùng là bảy thanh kiếm ảnh.

Lăng Phong cố gắng loại bỏ tất cả tạp niệm, tâm tư chìm vào hư vô, cảm nhận sự kì diệu của hư không.

Lúc đối chiến với Minh Tâm Thiên, Lăng Phong đã mơ hồ chạm vào bí mật ảo diệu của tinh kĩ dung hợp, chỉ có điều một bên bị ngoại lực quấy nhiễu, một bên đang tiến hành đến thời khắc quan trọng thì đột nhiên cảm nhận được sự thiếu hụt.

Không sai, đúng là thiếu hụt.

Cảm giác thiếu hụt giống như một người đang leo núi thì đột nhiên chẳng còn lấy một chút sức lực, năng lượng trên người đã đến cực hạn, lúc đó Lăng Phong cũng không hiểu vì sao.

Thông qua những giải thích của Bàng Phiền Vân, Lăng Phong mới hiểu, thần lực! Nhất định là tác dụng của thần lực!

Muốn dung hợp hai hệ tinh kĩ khác nhau, trong thời khắc quan trọng nhất định phải có thần lực giúp đỡ, nếu không thì sẽ không thể thành công được. Thời đại viên cổ, chỗ nào cũng có thần lực nên mọi người có muốn tấn thăng cũng không khó.

Nhưng hiện nay, không có chỗ dựa đó nữa, mọi chuyện trở nên khó khăn hơn. May là trên người Lăng Phong có không ít thần thạch!

Nắm chặt một viên thần thạch trong tay, Lăng Phong bắt đầu cảm ngộ khí tức trong đó.

Mệnh mông, khó đoán, xa vô hạn, mỏng vô hạn, dày đặc vô hạn.

Khí tức bên trong thần thạch vô cùng cổ quái, dù có vận dụng tất cả từ ngữ Lăng Phong cũng không thể tìm ra tính từ thích hợp để hình dung. Thần lực ẩn hàm bên trong dường như không hề giống như bất cứ bất cứ thứ nào mà hắn từng nhìn thấy, khiến hắn không sao hiểu được.

Niệm thức như thoi đưa Lăng Phong điều khiển niệm thức hóa thành một con thoi trực tiếp đâm vào thần thạch. Nếu như không thể có được cảm ngộ mới thì ta sẽ dung hợp người!

Trong lúc nguy cấp, không biết thần thạch có thể giúp quái hợp trụ vững được bao lâu, Lăng Phong cuối cùng cũng hạ quyết tâm. S

Niệm thức điên cuồng xoay tròn rồi mới đâm ra, những âm thanh vù vù chói tai phát xuất, xuyên qua những vòng sương mù cuộn cuộn, giống như đang có một chảo lửa nóng rực bên dưới, khiến màn sương cuộn cuộn không dứt. Kiếm linh truyền những thông tin nhận được về thức hải, hơn nữa với tốc độ phân giải hàng triệu lần mỗi giây, tất cả thông tin đều được truyền cho Lăng Phong rất kịp thời.

Đột nhiên, Lăng Phong rung mình, trong luồng khí tức xa lạ này, hắn cảm nhận được một tia khí tức rất quen thuộc, một cảm giác quen thuộc dường như đã bị lãng quên từ rất lâu.

Một ý nghĩ mừng như điên từ trong lòng Lăng Phong dâng lên, hoàn toàn tràn ngập cả tâm linh! Hắn rốt cục cũng nhớ lại được vì sao thần lực này lại mang đến cho mình cảm giác quen thuộc cường liệt như vậy, bởi vì đó chính là cảm giác lần đầu tiên khi mình tiến nhập vào trong quái hợp!

Chỉ bất quá lúc trước trong quái hợp khí tức thần lực lưu lại chợt ẩn chợt hiện, mình cũng chưa từng tìm hiểu quá sâu, sau đó đến khi dung nhập thần thạch, quái hợp bắt đầu tự mình chữa trị, khí tức thần lực lại càng nhạt đi không ít, cho nên mình càng không thể phát hiện ra được.

Lúc này khi chân chính tiếp xúc với thần lực, Lăng Phong rốt cuộc cũng xâu chuỗi lại tất cả những chuyện này.

Trong cảm giác, mỗi một tia thần lực đều ẩn chứa có một loại khí tức đặc biệt cổ quái, dường như nó hoàn toàn khác biệt với mọi thứ, hoặc giả có thể nói nó tự thành một giới độc lập!

Không sai, đó chính là tự thành một giới.

Tu luyện giới từng có câu "nhất hoa nhất thế giới, Tu Di như giới tử" dùng để giảng giải về khái niệm không gian, từ việc lợi dụng khái niệm này nên mới sinh ra được vật phẩm luyện kim là tiết văn.

Thế nhưng loại vận dụng không gian như vậy, so sánh với thần lực mà nói, Lăng Phong vẫn cảm thấy nó kém hơn không ít. Nếu như dùng một cách nói khác, tiết văn kia tựa như là lợi dụng nguyên lực mạnh mẽ đem một khối không gian cắt xuống, đưa vào bên trong một tiết văn nho nhỏ.

Mà thần lực lại hoàn toàn bất đồng, dường như chính bản thân nó là một thế giới, dù cho vụn vụn chỉ là thần lực nhỏ như sợi tóc cũng là một thế giới độc lập, có được pháp tắc độc lập, có được quy củ của chính mình, mặc dù không có nhật nguyệt tinh thần vận chuyển, không có cây cối sinh vật, nhưng nó đã có được khí tức thuộc về mình!

Lăng Phong bình tĩnh đại ngộ, hắn rốt cục cũng hiểu rõ vì sao lúc đầu Hoa Vi Hà nói với hắn rằng nội thể giới chân chính có được pháp tắc của nó.

Tiểu thế giới, kỳ thực chính là hình thức ban đầu của nội thể giới, thế nhưng nếu muốn hình thành nội thể giới vụn vụn chỉ từ tiểu thế giới thì hoàn toàn không có khả năng, trong đó một bước nhất định phải đạt được chính là thần lực!

Chỉ khi nào thần lực không ngừng tràn ngập bên trong tiểu thế giới, dần dần làm cho nó sinh ra được khí tức của một giới, đồng thời đem niệm thức bản thân dung nhập vào, từ đó mới có thể hình thành nên một nhật nguyệt thời không hoàn chỉnh.

Sau khi hiểu ra, niệm thức Lăng Phong đột nhiên từ trong thần thạch đi ra, hai mắt hắn thần thái sáng láng, bên trong dường như có một đoàn tinh mang không gì sánh được thoáng hiện.

- Lăng sư đệ!

Hải Tư Lam muốn nói lại thôi, trong thoáng chốc hắn cảm giác được Lăng Phong trước mắt đột nhiên có thêm một tầng khí tức kỳ quái, dường như tùy thời có thể tan biến vào hư không.

Loại cảm giác khó hiểu này khiến người ta có chút hoảng loạn, thế nhưng hắn rất sợ mình quấy rầy đến Lăng Phong, nên không dám lớn tiếng nói chuyện.

Lăng Phong liên tiếp lấy ra ba khối thần thạch, sau khi lần lượt bóp nát, chỉ thấy ba đạo thần lực màu ngân bạch tựa như lang yên tinh khí bốc lên thẳng tắp, trực tiếp chạm tới tận bốn vách của quái hạp.

Ầm ầm! Ầm ầm!

Giống như có một ngọn núi lửa bùng nổ, năng lượng cuộn cuộn tràn đầy khắp cả bốn vách của quái hạp. Mắt thấy bốn vách của quái hạp đã được phủ thêm một tầng quang vầng nồng đậm, tựa như bị nhiễm một tầng quang hoa không màu.

Như thế còn chưa tính là hết, Lăng Phong khẽ nhíu mày, giữa mi tâm mơ hồ có một tia nghi ngờ. Sau khi suy nghĩ một lát, hai hàng lông mày của hắn cũng giãn ra, ngón tay điểm mạnh lên mi tâm, từng luồng từng luồng kiểm ảnh tựa như tinh linh bay ra.

Nhất thời, một tấm thiên mạc đen kịt như chông đỡ hư không, hoàn toàn che lấp quái hạp.

- Phù!

Thở phào một hơi, Lăng Phong cảm giác được giữa mình cùng với quái hạp đột nhiên có thêm một tầng liên hệ vi diệu, loại liên hệ này dường như có nguồn gốc từ huyết mạch, ý niệm bản thân chỉ cần tùy ý khẽ động là có thể khống chế mỗi một tác bên trong quái hạp.

Đương nhiên, đây chỉ là cảm giác mà thôi, để chân chính đạt được một bước này, Lăng Phong cảm giác mình còn phải cần rất nhiều thời gian, mà điểm tất yếu nhất đó chính là dự trữ thần lực!

Thông suốt điều này, Lăng Phong rốt cuộc cũng có thể tin rằng, quái hạp chính là thần khí, hơn nữa đó là di lưu của một thần cấp cường giả phi thường cường đại, bên trong ẩn chứa khí tức mà Lăng Phong cảm giác được so với trưởng lão Liên Niên sau khi thi triển Đan Cực Long Đạo trận cũng không hề yếu hơn.

Chẳng qua không biết vì sao nó đã bị tổn hại không ít, bản thân mình mới chỉ thoáng sửa chữa qua một chút mà thôi, con đường chân chính phải đi còn rất dài.

Làm xong tất cả chuyện này, Lăng Phong khẽ gật đầu với Hải Tư Lam, ra hiệu bản thân không có việc gì, lúc này mới làm hắn an tâm hơn. Lăng Phong rõ ràng cảm giác được, bị mình lặn qua lặn lại một phen, quái hạp rõ ràng lại mạnh hơn không ít, bảy loại năng lượng hỏa diễm cường đại ở ngoại giới cũng không thể nào dễ dàng lay động được nó nữa.

Nếu như có người ở ngoại giới nhìn thấy, chỉ thấy từng đoàn hỏa diễm cường đại giống như một bầy sói tự do vờn quanh quái hạp, nhưng lại bị một tầng quang mang bạch vầng ngăn cách ở bên ngoài, không thể nào tiếp cận lại được.

Lăng Phong nhìn Bàn Phiên Vân ngồi ngay ngắn khoanh chân bên cạnh, biết rằng đối phương đang trong thời điểm chuẩn bị để trùng kích đại viên mãn. Nếu như hắn trùng kích thành công mà nói, bản thân ngược lại sẽ không cần phải mạo hiểm trùng kích vào thần cấp, thế nhưng vạn nhất hắn thất bại thì sao?

Lăng Phong cũng không quá tin tưởng vào điểm này, không có nhiều thời gian để do dự, hắn từ trước tới giờ vẫn không thích đem toàn bộ kỳ vọng ký thác lên người khác.

Vì vậy, Lăng Phong chuẩn bị một lần nữa trùng kích cảnh giới thần cấp. Đúng vào lúc này, ngoại giới lần thứ hai phát sinh biến hóa kỳ quái, Lăng Phong hai mắt ngưng trọng, xuyên thấu qua quái hạp nhìn ra ngoài.

Không biết từ chỗ nào có một đoàn linh quang lớn cỡ nắm tay bay tới, nó cũng vờn quanh quái hạp không ngừng xoay tròn, được một lát dường như rốt cuộc có thể xác nhận được điều gì đó, nó bắt đầu điên cuồng run lên.

Mặt ngoài đoàn linh quang này mơ hồ có thể thấy được một khuôn mặt người, phía sau kéo theo một cái đuôi ánh sáng khá dài, nhìn qua vô cùng lạ mắt.

Lăng Phong thoáng sửng sốt, không biết quái vật đột nhiên mò tới này có thể tạo thành biến hóa gì, vì vậy đành tạm thời dừng lại.

Đúng lúc này, đột nhiên đoàn linh quang kia tựa như một mũi tên bay thẳng đến bên quái hạp.

- Đồ ngốc!

Không đợi Lăng Phong cười nhạo, liền thấy linh quang tựa như vô hình, hoàn toàn coi như không thấy quái hạp, điên cuồng mà lao tới, chỉ tích tắc sau liền đã xuất hiện ở bên trong hạp!

Lăng Phong cực kỳ sợ hãi, từ khi nắm giữ quái hạp ở trong tay, hắn vẫn chưa từng có lúc nào hoảng loạn như vậy. Cho dù chính là Âu Mỗ Long, hay là tám gã trưởng lão thi triển Vô Cực Long Đạo trận cũng không mang đến cho hắn cảm giác hoảng loạn như vậy.

Vô luận lực công kích của họ cường đại đến thế nào, đều không thể xuyên thủng được quái hạp, thế nhưng đoàn linh quang trước mắt này lại làm được! Hơn nữa còn làm một cách dễ dàng!

Loại cảm giác này tựa như đang đứng ở nơi băng thiên tuyết địa đột nhiên bị lột hết quần áo bông, chính là sự luồng cuống như thế, cho dù hàn khí cũng không làm mình đông lạnh mà chết được, nhưng cảm giác xuất phát ra từ nội tâm vẫn khiến cho kẻ khác khó chịu không gì sánh được.

Khuôn mặt ở phía trước đoàn linh quang bắt đầu rõ ràng lên, đuôi ánh sáng phía sau khẽ chuyển, cái đầu quét một cái liền nhìn được toàn bộ hoàn cảnh bên trong quái hạp.

Đột nhiên, dường như nó đã tìm được mục tiêu, liền mạnh mẽ đánh tới hướng Bàn Phiên Vân đang ngồi!

Bàn Phiên Vân đã hoàn toàn phong bế lực thức, đang trong lúc nỗ lực tìm hiểu một tầng cuối cùng, ý đồ phá vỡ vách chắn để thăng cấp trở thành một đại viên mãn. Lúc này, việc phát sinh hắn căn bản không hề biết!

Mắt thấy linh quang đã sắp tới gần được đỉnh đầu Bàn Phiên Vân...

- Muốn chết!

Một tiếng gầm lớn vang lên, Lăng Phong không kịp nghĩ nhiều, ngón tay liền chỉ ra, một đạo kiếm mang chém tới, tinh mang rực rỡ, chính là Tinh Thiết kiếm!

Một kiếm này khí thế mạnh mẽ khấn cấp, dường như muốn trăm phá hư không, nhanh đến mức ngay cả chút âm thanh cũng không kịp sinh ra, chỉ thấy thân kiếm bắn ra được một lát mới có âm thanh rít lên như xé lụa!

Xoẹt!

Đoàn linh quang kia nghe tiếng mà quay nhanh lại, dĩ nhiên nó không hề úy kỵ Tinh Thiết kiếm mà nhằm thẳng phía Tinh Thiết kiếm lao tới.

- Không tốt!

Lăng Phong thần tình kinh biến, trước mắt hắn đột nhiên cảm giác được một khuôn mặt người nhanh chóng phóng to, ngay sau đó là một trận đau đớn kịch liệt từ trong thức hải truyền ra.

- A!

Gầm lên giận dữ, trên trán Lăng Phong gân xanh cuộn cuộn, đau đớn đến mức viền mắt muốn nứt toang!

- Ha ha ha! Nhốt ta hơn trăm năm, không nghĩ tới hôm nay lại để ta có được một cơ hội! Thật sự là trời không diệt ta!

Nhìn khuôn mặt người càng lúc càng thêm rõ ràng, quay cuồng di chuyển trong thức hải của Lăng Phong, từng tiếng cười to điên cuồng truyền ra.

Cảm giác được một cỗ lực lượng dâng trào, tựa như biển gầm dâng lên sóng cao vạn trượng, từ trên khuôn mặt người đó mãnh liệt áp xuống, mang theo một cỗ khí thế hạo hân bằng bạc không thể chống đỡ. Tâm thần Lăng Phong đột nhiên căng thẳng, hắn cảm giác được cả thức hải dường như đã sắp bị tàn phá đến nát bấy!

- Hừ! Trời không diệt người, nhưng chính người lại tự tìm lấy diệt vong!

Lăng Phong gầm lên một tiếng, nhất thời trong thức hải hỏa hệ kiếm nguyên hiện lên, mạnh mẽ hướng về phía kẻ này đâm tới, một luồng hồng quang tựa như cắt phá hư không, bức thẳng về phía hắn!

Ầm ầm ầm!

Khuôn mặt người cả kinh nói:

- Lực lượng linh hồn thật mạnh!

558. Chương 515: Linh Hồn Tranh Đấu.

Thân hình hắn một trận ngân quang lượn lờ, dương mù dày đặc xuất hiện rồi hóa thành chân tay tứ chi, nhìn qua giống như một sinh linh hoàn chỉnh, chẳng qua thân thể màu sắc có một chút cổ quái.

Lăng Phong thấy một màn này tâm thần càng chấn động, rất rõ ràng, bóng người ngân quang trước mắt này vốn chỉ là do năng lượng linh hồn biến ảo mà thành, mới nhìn qua nó đã mạnh mẽ như vậy, có thể nghĩ được bản tôn cường đại tới cỡ nào.

Bóng người ngưng tụ mà thành, cái đuôi ánh sáng thật dài phía sau cũng nhất thời tiêu thất, hai tay hai chân của hắn đột nhiên tạo thành một tư thế kỳ quái cuộn mình co lại thành một đoàn.

Bất chợt, tứ chi đột nhiên mở ra, một cỗ năng lượng mãnh liệt điên cuồng xông tới, như một tấm thép nặng mấy ngàn vạn tấn nặng nề đè xuống.

Trong sát na, Lăng Phong cảm giác được áp lực cường đại từ công kích của đối phương tràn ra bốn phía. Đường như có vô số quả bom nổ tung, bên trong thức hải nhất thời phải chịu áp lực vô cùng lớn.

Rắc rắc rắc!

Tựa như một khối băng sắp nứt thành từng mảnh nhỏ!

Ầm ầm!

Kiểm linh rốt cục cũng va chạm cùng với nó, một tiếng bạo âm kinh thiên động địa vang lên, Lăng Phong chỉ cảm thấy đầu càng lúc càng trướng lên, con ngươi như muốn lòi ra, trong thức hải nổi lên một trận phong ba.

- Hắc hắc, khí tức linh hồn thực sự là cường đại!

Bóng người ngân sắc bỗng nhiên phát ra một tiếng cười âm lãnh:

- Có thể sinh ra được linh hồn cường đại như vậy, chắc hẳn thân thể người cũng không quá yếu chứ. Chà, nếu như chiếm đoạt thân thể người, có lẽ sẽ tránh được cho ta rất nhiều phiền phức.

Cướp đoạt thân thể?

Một ý nhất thời hiện ra trong đầu Lăng Phong! Một tàng linh! Không sai, chính là một tàng linh!

Bóng người ngân sắc trước mắt rõ ràng là điều khiển một bộ phận năng lượng cự linh tới đây, sau đó muốn mượn lực lượng cự linh để cướp đoạt thân thể mình!

Nếu như hắn thực hiện được mà nói, thân thể của mình vẫn sẽ tồn tại như cũ, thế nhưng linh hồn trong đó lại không còn là mình nữa! Thử hỏi nếu như vậy mình sao có thể chịu được?

Lăng Phong hét lên một tiếng:

- Đồ chóa! Muốn mạnh mẽ chiếm đoạt hả, người không ngại thì cứ thử xem!

Bảy thanh kiếm ảnh luân phiên hiện lên, vờn quanh hỏa hệ kiếm nguyên, đồng thời hình thành nên một cái cối xay to lớn, khí tức uy áp khổng lồ từng tầng từng tầng áp súc lại, mục tiêu hướng về phía bóng người ngân sắc!

- A, có chút ý tứ!

Bóng người ngân sắc thần sắc có chút hứng thú, khẽ cười một tiếng, không hề hoang mang nói:

- Bị nhốt nhiều năm như vậy, không nghĩ tới vừa ra ngoài gặp gỡ được kẻ khác, lại chính là một người trẻ tuổi thú vị!

Đối mặt với hai tầng lực lượng cầm cố của kiếm nguyên cùng với kiếm ảnh, bộ dáng của hắn lại không hề tỏ ra hao tổn chút nào. Vền vền chỉ đến khi tức ury áp trên bầu trời càng lúc càng nồng đậm, mạnh mẽ ép thẳng về phía hắn, hắn mới không còn kiên nhẫn nữa vung ngón tay búng ra!

Mỗi một lợi chỉ bắn ra đều hình thành nên một mũi tên bén nhọn, mạnh mẽ xuyên thủng qua toàn bộ áp lực, đem tầng phòng ngự hoàn mỹ không chút sức mẻ mở ra nhiều lỗ hổng, áp lực nhất thời tựa như nước lũ vỡ đê, điên cuồng trào ra.

- Ha ha, ta khuyên người tốt nhất không nên giãy dụa nữa, người bất quá chỉ là linh tôn, sao có thể dùng linh hồn lực chống đỡ cùng ta được?

Bóng người ngân sắc trong vẻ tươi cười còn có một loại cao cao tại thượng, phảng phất như đối mặt với hắn chỉ là một hậu bối nghịch ngợm, hắn có thể quyết định được sinh tử của vô số linh tôn cường giả!

- Thật sao? Vậy thì thử lại lần nữa đi!

Hét lên một tiếng, Lăng Phong mạnh mẽ thôi động kiếm nguyên, chỉ thấy kiếm nguyên hỏa hệ tăng vọt mấy chục lần, thân kiếm to lớn dường như một tòa núi cao vút tới tận mây, quả thực giống như muốn xuyên thủng cả thức hải.

Đối mặt với tình huống bộc phát này, bóng người ngân sắc kinh sợ mãnh liệt, thân thể đột nhiên co rút lại, trong giọng nói lần đầu tiên mang theo một tia gấp gáp:

- Người muốn làm gì...

- Ta muốn làm gì, lẽ nào người còn không biết? Chết cho ta!

Kiểm nguyên kiếm ảnh nhất tề run lên, hấp lực cường đại quanh mình truyền ra, nhất thời khiến cho thức hải điên cuồng run lên, cự âm ừ ừ vang vọng, dường như có một con viên cổ cự thú thức tỉnh!

- Chết tiệt, người không thể làm như thế! Tiểu tử, đây chính là thức hải của người đó!

Mắt thấy một màn phát sinh, bóng người ngân sắc bỗng nhiên kinh hoảng hét lên, trong thanh âm còn có một tia kinh hoảng không thể nào che giấu.

- Thức hải của mình sao?

Lăng Phong cười lạnh một tiếng, nói:

- Nếu như linh hồn không còn tồn tại nữa, vậy thì thức hải còn tác dụng gì chứ?

Trong tiếng cười vang lên, chỉ thấy một đạo quang mang màu đen bắt đầu điên cuồng mà hướng về phía kiếm nguyên cùng với kiếm ảnh đổ xuống, rất nhanh, mũi kiếm ong ong rung động đâm mạnh ra ngoài, từ giữa không trung đâm thẳng về phía bóng người ngân sắc!

Nhất chiêu tuyệt sát!

Trước sau giao thủ cùng với bóng người ngân sắc hai lần, Lăng Phong phát hiện ra một hiện tượng kỳ quái, đó chính là vô luận đối phương xuất thủ cường mãnh thế nào, nhưng trên thực tế đều tồn tại một tia cổ kỵ. Tựa như không dám thả sức buông tay xuất toàn lực, tuy rằng hắn đang cùng bản thân mình nói chuyện biểu hiện rất bình tĩnh, tựa như chỉ cần phẩy tay là có thể tận diệt được linh hồn mình.

Thế nhưng hôm nay thực lực đại tăng, linh thức càng nhạy bén không gì sánh được, Lăng Phong có thể nhận ra trong đó có một tia cổ quái bóng người ngân sắc này vô luận nói chuyện cường vọng thế nào, nhưng trong giọng nói đều tồn tại một tia lo lắng, dường như muốn hù dọa cho bản thân mình bỏ đi ý niệm chống trả! Phát hiện ra điều này, Lăng Phong lại càng cảm nhận được, bóng người ngân sắc tựa hồ phi thường lo

lắng mình sẽ xuất thủ toàn lực! Chỉ hơi suy nghĩ một chút thâm ý ở trong đó, Lăng Phong nhất thời liền nhận ra!

Mặc dù không hiểu biết quá nhiều về tàng linh tinh chương, thế nhưng Lăng Phong cũng biết phải trong tình huống thực lực hai bên cách nhau quá xa hoặc giả người thụ thuật không được phản kháng mới có thể thành công. Một khi đối phương phản kháng, đồng thời nếu như chênh lệch lực lượng giữa song phương nếu như không đặc biệt lớn, vậy cũng không thể nào thành công được.

Nhẹ thì tổn công tổn sức, nặng thì cự linh hao tổn!

Bởi vậy, Lăng Phong mới không hề bảo lưu, cũng không còn cố kỵ mà toàn lực xuất thủ!

Bóng người ngân sắc này cần phải giữ cho thức hải của mình hoàn hảo, thậm chí còn phải bảo toàn cho thức hải chi tâm của mình, so với bản thân mình có khi còn cấp thiết hơn!

Đã như vậy, mình cần gì phải cố kỵ nhiều nữa?

Cười lớn một tiếng, Lăng Phong chợt quát:

- Chết!

Không để ý tới thức hải gần như sắp vỡ vụn, Lăng Phong điều khiển hỏa hệ kiếm nguyên cùng với kiếm ảnh điên cuồng phá không đâm tới.

- Tiểu tử chết tiệt!

Phần nộ chửi bởi một tiếng, bóng người ngân sắc ngón tay khê búng, vô số viên đạn ngân sắc bắn ra. Những viên đạn ngân sắc này cùng với công kích thì triển lúc trước bất đồng, từng viên từng viên tràn ngập mềm mại không gì sánh được, vừa tiếp xúc với thức hải, liền giống như một cây đinh hải thần châm, làm cho thức hải đang bốn bề dậy sóng liền trầm ngưng xuống.

Lăng Phong cảm giác được từ bên trong thức hải truyền đến một cỗ khí tức mát mẻ không gì sánh được.

Hắn nhất thời càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng, vì vậy liền không còn nửa phần lo lắng, lực lượng kiếm nguyên càng thêm cuồng mãnh truyền ra!

Rầm rầm rầm!

Mỗi một lần hạ xuống, bóng người ngân sắc đều phải lui lại ba phân, hắn một bên phải bảo vệ cho thức hải, một bên phòng bị công kích của Lăng Phong, chỉ cần lơ lửng ra một chút, liền khó có thể tiếp tục cầm cự.

559. Chương 516: Hỏa Hệ Phong Cấm.

Rốt cục, lại là một đòn cuồng mãnh đánh tới, quang mang bên ngoài thân thể của bóng người ngân sắc vỡ tung, tựa như có vô số diêm hoa sáng lạn, mỗi một đóa hoa tán ra đều khiến cho gương mặt hắn co giật, xuất hiện vẻ đau lòng không gì sánh được.

- Nguyên bản còn dự định cho ngươi bảo lưu một đạo cự linh, cho ngươi có cơ hội chuyển tu tán linh, không nghĩ tới ngươi lại không biết tốt xấu như vậy! Hảo hảo hảo!

Liên tục gầm lên ba tiếng "hảo", bóng người ngân sắc đột nhiên hét lớn:

- Đã như vậy, lão tử liều mạng bị hao tổn, cũng phải triệt để đánh tan linh hồn ngươi!

Dưới biểu tình có phần điên cuồng, thân thể hắn đột ngột trương lên, tựa như một quả bóng hơi được bơm không khí điên cuồng phồng lên.

Sau đó một tiếng nổ ầm vang vọng, tựa như một quả bóng căng hơi bị nổ tung, thanh âm nặng nề đặc biệt chói tai truyền ra.

Bóng người ngân sắc kia trong lúc âm thanh bạo phát liền vô thanh vô tức biến mất.

Lăng Phong đang chuẩn bị khởi xướng công kích lại một lần nữa liền dừng lại, hỏa hệ kiếm nguyên cùng với kiếm ảnh bắt đầu ngưng trọng trên không, hắn cảm giác dường như đang có một con quái thú hung mãnh đang ẩn núp, tùy thời có thể tặng cho bản thân mình một kích chí mạng!

Liên tưởng đến một màn vừa rồi bóng người ngân sắc tiêu thất quý dị, tâm thần Lăng Phong liền căng ra tới cực điểm, niệm thức lực hướng về bốn phía phóng ra!

Tâm thần hắn đột nhiên cả kinh, bên trong sự cảm tri của niệm thức, dường như bốn phía xung quanh không một địa phương nào là không tồn tại lực lượng dị dạng!

Làm sao có thể?

Không đợi Lăng Phong làm ra động tác gì, một viên lại một viên, hàng loạt những quang điểm ngân sắc lớn như ngón tay từ trong hư không hiện ra.

Lăng Phong cả kinh, lập tức không chế hỏa hệ kiếm nguyên muốn thoát ly vòng vây.

Đúng lúc này, thanh âm của bóng người ngân sắc từ trong vô cùng vô tận ngân sắc truyền ra.

- Chậm rồi!

Từ trong từng viên ngân sắc truyền ra một loại năng lượng hầu như khiến hư không ngưng kết lại thành rất thép, bóng người ngân sắc mang theo một tia mệt mỏi, quát lên:

- Hiện tại ta cho ngươi biết, sự chênh lệch linh hồn lực lượng giữa linh tôn cùng với thần cấp cường giả!

Lăng Phong cảm giác được một loại áp lực nổi lên, toàn thân dường như bị trọng lượng vạn tấn trực tiếp ép vào đáy biển sâu, không thể động đậy, hơn nữa toàn bộ cảm tri lực cũng đều bị đánh tan!

Từng luồng quang mang ngân sắc gắt gao cuốn chặt lấy kiếm nguyên cùng kiếm ảnh, không hiểu bóng người ngân sắc kia đến tột cùng là thi triển ra chiêu số gì, dĩ nhiên lại có thể đem năng lượng của cự linh triệt để phân tán thành những hạt ở trạng thái cơ bản nhất.

Đồng thời, loại phân tán này cũng không hề ảnh hưởng chút nào tới việc phát huy năng lượng của nó, vẫn tiếp tục vây khốn Lăng Phong, làm cho năng lượng linh hồn không thể nào phát tiết ra ngoài được!

- Hắc! Trừ khi ngươi là cường giả tinh tu linh hồn lực, mới có thể đạt được thành tựu vượt bậc trên phương diện linh hồn lực, bằng không mà nói, ngươi bất quá mới chỉ là một linh tôn, lẽ nào còn muốn vượt cấp hơn ta hay sao?

Bóng người ngân sắc cười to, thân ảnh của hắn vẫn chưa lộ ra một chút nào, thanh âm chỉ từ bên trong quang mang truyền ra, cuồng hân đến kinh người.

- Ngươi rốt cuộc là ai?

Cho dù bị trói chặt, thanh âm của Lăng Phong vẫn bình tĩnh như trước, nhàn nhạt truyền ra.

Biểu hiện trấn định của hắn như vậy làm cho bóng người ngân sắc cũng có chút giật mình, bất chợt cuồng tiếu nói:

- Ta là ai, đối với ngươi bây giờ còn có ý nghĩa sao? Hắc, lão tử năm đó uy chấn Long tộc, một tiểu bối như ngươi có nói cũng biết được bao nhiêu.

Trong giọng nói của hắn, mơ hồ có chút trống vắng.

- Ngươi cứ như vậy mà dám khẳng định có thể ăn được ta sao?

Trong thanh âm Lăng Phong đột nhiên mang thêm vài phần thú vị.

Loại thú vị này giống như một thợ săn âm mưu đã lâu khi nhìn thấy con mồi bị rơi vào bẫy mà vẫn không biết.

Bóng người ngân sắc trong lòng chợt hiện lên cảnh giác, hắn thâm trầm nói:

- Linh hồn lực của ngươi đã bị ta hoàn toàn ràng buộc, mà thực lực của ngươi bất quá chỉ là linh tôn, còn có thể làm thế nào...

Hắn còn chưa dứt lời, một cổ kiếm ý sắc bén đã phá không công kích tới.

- Làm sao có thể?

Một tiếng hét điên cuồng khó có thể tin được vang lên, ngân sắc quang lưu nhanh chóng quay ngược lại, mơ hồ dường như muốn mở ra đón đỡ kiếm ý.

- Chậm rồi!

Hét lên một tiếng, từ trong vô tận hư không của thức hải nhàn nhạt hiện lên một thanh kiếm linh màu ngân bạch, kiếm linh ở bên thanh sắc kiếm nguyên tựa như một con mãnh thú đang mở rộng miệng.

Trong tiếng quát của Lăng Phong vang lên, chúng dùng thế lôi đình vạn quân nhanh chóng đâm xuống, nhanh đến mức đạo ngân sắc quang lưu kia không kịp phản ứng.

Một tiếng vang thanh thúy đến cùng cực vang lên, từng đóa hoa ngân sắc bùng lên, dường như có vô số chân ngọc vỡ tan rơi xuống, xa hoa lộng lẫy kinh người.

Thế nhưng cho dù mỹ lệ như vậy lại khiến cho tên gia hỏa xông vào tổng thức hải của Lăng Phong thống khổ không ngớt, hắn điên cuồng hét lên:

- Song sinh cự linh? Không đúng, người vì sao còn có loại cự linh thứ ba? Đáng chết! Đáng chết! Đáng chết!

Liên tục nói ba câu "đáng chết", trong thanh âm bóng người ngân sắc tràn ngập nghi hoặc cùng điên cuồng. Cảm thụ được năng lượng trong cơ thể không ngừng xói mòn, linh hồn lực cũng càng lúc càng suy yếu, hắn quát lớn:

- Lão tử liều mạng với ngươi!

Theo tiếng rống này vang lên, ngân sắc quang lưu mãnh liệt tràn ra, điên cuồng xông về bốn phương tám hướng. Dọc theo đường đi dường như có một chiếc xe ủi hạng nặng đụng phải, khí thế oanh oanh liệt liệt cực kỳ kinh người.

Cổ năng lượng này xông tới cuồng bạo không thôi, trong nháy mắt đã lướt qua khoảng cách không biết dài bao nhiêu, thậm chí trực tiếp vượt qua khả năng dung nạp của thức hải, đánh mạnh lên bên ngoài thức hải của Lăng Phong!

Chỉ thấy một đạo ngân sắc cuồng phong cuốn lên, trong ánh mắt hoảng sợ của Hải Tư Lam nhằm thẳng hướng tây bắc của quái hạp mà vọt tới.

Rầm!

Bất chi bất giác, một góc bên trong quái hạp đã bị đánh nát, rầm rầm rơi ra một đồng lớn đồ đặc.

Mấy thứ này nguyên lai đều được Lăng Phong cất giữ trong tiết văn, từ sau khi đạt được quái hạp, Lăng Phong liền đem chúng thu vào trong đó, bởi vậy vô luận là sử dụng hay cất giữ đều thuận tiện hơn không ít.

Vì thế, Lăng Phong cũng mở riêng ra một phương không gian để cất giữ chúng, không nghĩ tới dưới trận chiến đấu kịch liệt lại làm cho chúng rơi ra toàn bộ.

Bóng người ngân sắc lại càng rộng to hơn:

- Hỏa hệ phong cấm trong tứ môn phong cấm! Thứ này sao lại ở chỗ ngươi?

Lăng Phong ngẩn ra, không quá minh bạch vì sao hắn tự dừng lại phát điên gào thét lên như vậy, nhưng khi cảm tri được rõ ràng thì trong ý chí của hắn liền xuất hiện một tia thư giãn. Nhân dịp cơ hội tốt này, kiếm linh, kiếm nguyên, kiếm ảnh ba thứ hợp nhất, một đạo quang luân vô cùng lớn xuất hiện:

- Thiên Nguyên Tập!

Quát lên một tiếng, tam luân quang quyển vù vù xoay chuyển, đầu tiên là đạo ngân sắc quang lưu kia mạnh mẽ bị chặt đứt, ngay sau đó, vô cùng vô tận linh hồn lực bắt đầu cấp tốc áp súc. Chỉ thấy vừa động, ngân sắc quang lưu nhanh chóng bị thu hẹp lại, một trượng, một thước, một tấc, cuối cùng biến thành một đoàn

nhỏ kích thước cỡ nắm tay, đoàn ngân sắc quang thể này hiện ra trạng thái bán trong suốt, mơ hồ có thể nhìn thấy được bóng người bên trong.

Lăng Phong thở phào một hơi, quát lên:

- Ngưng!

Niệm thức khẽ đẩy, liền đem đoàn ngân sắc quang thể này cuốn ra khỏi thức hải, Lăng Phong lúc này mới thở dài một hơi, thân thể ngồi ngay ngắn, hai mắt mở ra hiện lên một tia uể oải.

560. Chương 517: Bóng Người Ngân Sắc.

Đợi đến khi nhìn thấy vật phẩm tán loạn rơi ra, trong mắt hắn hơi hiện lên một chút buồn bực. Mấy thứ này là tích lũy bao năm qua của hắn, có thể nói là đã chứng kiến con đường tu luyện của hắn, tự nhiên là ý nghĩa rất lớn.

Cho dù vừa rồi chiến đấu năng lượng thấu ra ngoài đã yếu đi rất nhiều, nhưng vẫn tạo thành một số tổn thất, có thể coi là bất hạnh trong đại hạnh vận.

Mang theo cảm khái, niệm thức Lăng Phong khẽ chuyển, đang định thu thập đồ đạc lại, bỗng nhiên lúc này ngân sắc quang thể đột nhiên truyền một tiếng hét:

- Đừng thu vào! Người vì sao lại đạt được hỏa hệ phong cấm!

Lăng Phong lúc này mới đem ánh mắt hướng về trong lòng bàn tay, hắn biết bóng người ngân sắc vừa rồi kỳ thực chính là một bộ phận năng lượng cự linh biến ảo mà thành, cũng có thể coi đó là bộ phận của hạch tâm linh hồn. Chẳng qua người này thực lực thật sự quá mạnh mẽ, cho dù chỉ là một phần của hạch tâm linh hồn, tính ra so với linh hồn lực của linh tôn bình thường cường đại hơn nhiều lắm!

Linh hồn của mình suýt nữa bị hủy trong tay người này, Lăng Phong đối với hắn tự nhiên vô cùng tức giận, lại nói lúc này đối phương đã bị mình tóm được, Lăng Phong đối với hắn càng không hề kiêng kỵ.

Vì vậy, Lăng Phong cười lạnh nói:

- Người không nhìn lại mình lúc này hả, có tư cách gì mà hỏi ta?

- Tông chủ, người không sao chứ?

Hải Tư Lam lúc này đi tới, mang theo hiếu kỳ nhìn về phía lòng bàn tay Lăng Phong, vừa rồi một hồi chiến đấu kịch liệt phát sinh bên trong thức hải của Lăng Phong hắn cũng không quá rõ ràng, thế nhưng với đoàn linh hồn hạch tâm này hắn lại mơ hồ có chút cảm ứng được.

Linh hồn lực ẩn chứa trong đó thật sự là quá mức cường đại!

- Yên tâm đi, không có trở ngại gì!

Thấy Lăng Phong chẳng những không thèm nhìn mình, trái lại còn cùng người khác nói chuyện vui vẻ, bóng người ngân sắc gấp đến độ nhảy dựng lên, vội vàng hô:

- Người muốn điều kiện gì mới bằng lòng đem hỏa hệ phong cấm giao cho ta?

- Hỏa hệ phong cấm? Cái gì là hỏa hệ phong cấm?

Thấy hắn nhiều lần nhắc tới hỏa hệ phong cấm, Lăng Phong cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

- Người không biết?

- Cần phải biết sao?

Lăng Phong biểu tình lạnh lùng, hắn vô ý thức cảm giác được bóng người ngân sắc này cũng không phải là cố tình giả bộ, cho nên mới kiên nhẫn nói chuyện cùng hắn, bằng không mà nói, chỉ sợ liền lập tức đem linh hồn thể của hắn triệt để phong cấm lại rồi!

- Người...

Bóng người ngân sắc biểu tình có chút do dự, tuy rằng hắn bị Lăng Phong áp súc lại bé như nắm tay nhưng ngũ quan sinh động, tứ chi như thật, mỗi tiếng nói cử động đều giống y với người thường, nhìn qua sinh động tựa như một con người thu nhỏ.

Hơi trầm ngâm, hắn hỏi:

- Người cùng Long tộc không có quan hệ gì sao? Không đúng, nhìn phong cầm ở bên ngoài rõ ràng chính là sở trường Long tộc Vô Cực Long Đạo trận, nếu như không có quan hệ sao lại bị bọn họ trấn áp, khí tức trên người người rõ ràng không phải là của chủng tộc phụ thuộc, vậy người có lai lịchra sao?

Chủng tộc phụ thuộc?

Lúc bóng người ngân sắc nói ra bốn chữ này, Lăng Phong đột nhiên chấn động.

Hắn bỗng nhiên nhớ lại những điều mình ở trong quái hạp nghe được, cũng không biết có phải là xác định có thể giết được mình hay không, cho nên tám gã trưởng lão cùng với Âu Mỗ Long khi nói chuyện cũng không có bao nhiêu cố kỵ, đối với các loại bí ẩn cũng không hề che giấu, cho nên bản thân nghe được cũng không ít.

Nhất là những điều về "người nợ" ở trong đó thì lại càng nhiều. Lăng Phong ở một bên nghe được cũng có phần lý giải, tựa hồ vào một niên đại nào đó, Long tộc đã từng có một nhân vật kinh thiên động địa, thế nhưng người này cũng không thể coi là Long tộc, mà chỉ là một chủng tộc phục thuộc mà thôi!

Không biết bởi vì chuyện gì, gã thuộc chủng tộc phục thuộc này lại triệt để trở mặt với Long tộc, kết quả làm cho Long tộc tổn thất có phần thảm trọng.

Tin tức liên tiếp tựa như điện quang thạch hỏa thoáng hiện qua trong đầu, liên hệ cùng với người trước mặt, Lăng Phong nhất thời minh bạch ra vài phần, thăm dò hỏi:

- Người chính là chủng tộc phụ thuộc bị Long tộc trấn áp tại tầng dưới cùng của cấm địa?

- Người biết?

Bóng người ngân sắc la hoảng, trong tiếng hô mang theo vài phần tức giận:

- Nếu đã biết, người còn giả vờ cầm điếu làm gì? Hừ! Ta rõ rồi! Hôm nay trong đại lục cho dù có thần khí, thế nhưng làm sao có được đầy đủ thần thạch để sử dụng!

Nhìn chu vi xung quanh một vòng, bóng người ngân sắc càng thêm khẳng định suy đoán của bản thân:

- Người sử dụng thần khí không phải bình thường, cho dù là một vị thần tam phẩm cũng không thể nào luyện chế ra được, cho nên lượng thần thạch cần thiết hẳn là càng thái quá! Người chẳng qua chỉ là một linh tôn, làm sao mà đào ra được? Nếu như không có Long tộc trợ giúp, người làm sao có thể đạt được?

Hắn dường như nói đến phát nghiệm, lại tiếp tục suy đoán:

- Còn có Vô Cực Long Đạo trận này, ta lúc trước phát hiện ra có chút kỳ quái. Cho dù nguyên trận này không tìm được người thích hợp đến phát động, nhưng uy lực cũng không thể chỉ vờn vờn dừng lại ở đó. Hiện tại ta mới hiểu được, nhất định là do Long tộc nương tay đối với người! Hắc, bọn họ đem người đưa vào cấm địa, lại bày ra tầng tầng lớp lớp sương mù, đơn giản chỉ là muốn dẫn lão tử đi ra mà thôi! Giới tính kẻ, thực sự là giỏi tính kế!

Trong giọng nói của người này tràn ngập phẫn nộ vô cùng vô tận.

Lăng Phong đầu tiên là giương mắt mà nhìn, ngay sau đó lại nổi lên cảm giác dở khóc dở cười: Tên này không phải là bị ép đến phát cuồng rồi chứ? Bản thân chẳng qua chỉ suy đoán có một câu hắn là chủng tộc phục thuộc, vậy mà hắn liền tuôn ra một tràng dài như vậy, thực sự là mặc danh kỳ diệu.

- Câm miệng!

Thấy hắn còn muốn cãi nhãi nói tiếp, Lăng Phong rốt cục cũng không kiên nhẫn hét lên một tiếng!

Tiếng quát như sấm sét, còn mang theo một loại lực lượng khiến linh hồn chấn động, tựa như một thanh thiết trụ đâm vào trong thức hải của bóng người ngân sắc, làm cho hắn kêu lên một tiếng trầm muộn, khuôn mặt xuất hiện một trận quang ảnh biến ảo.

Hắn chính là do linh hồn lực ngưng tụ mà thành, một khi linh hồn bị thương, tự nhiên là liên quan đến biến hóa thân thể hình người. Lần này bóng người ngân sắc rốt cục cũng biết rõ cảm giác "người là dao thót, còn ta là cá thịt", lời nói cũng không còn hùng hồn phản kích nữa, thế nhưng trong biểu tình vẫn mang theo một tia phần ận không hề che giấu:

- Long tộc các người thật là khinh người quá đáng!

- Đầu tiên, ta không phải Long tộc, càng không có quan hệ gì tới Long tộc!

Lăng Phong dựng thẳng một ngón tay, trong biểu tình mang theo thần sắc chân thật đáng tin, khẽ lắc lắc ngón tay nói:

- Ta mặc kệ người có tin hay không, đây vẫn là điều chính xác không thể nghi ngờ!

Lăng Phong biết hắn đối với lời mình sẽ không hoàn toàn tin tưởng, quả nhiên, vừa nói xong, bóng người ngân sắc liền lộ ra vài phần hèn mọn, hiển nhiên đối với việc đến giờ phút này Lăng Phong vẫn còn "nói láo" rất là khinh thường.

Lăng Phong cũng không quản hắn nghĩ ra sao, trực tiếp nói:

- Thứ hai, hỏa hệ phong cấm theo lời người nói đến tột cùng là thứ gì? Không ngại nói cho ta biết một chút chứ?

Nghe thấy lời này của Lăng Phong, nét hèn mọn trên mặt của bóng người ngân sắc hơi thu lại vài phần, trong thanh âm mang theo một chút do dự, chần chờ hỏi:

- Người...thực sự không biết sao?

- Nếu như người muốn ta phải thề thốt phát thệ, vậy thì người đành phải thất vọng rồi!

Lăng Phong biểu tình lãnh đạm, cường thế nói:

- Người chỉ có thể tin ta!

Ngưng thị nhìn Lăng Phong thật sâu, một lát sau bóng người ngân sắc thoáng gật đầu:

- Được! Ta tạm thời tin tưởng người không có quan hệ cùng Long tộc! Bởi vì nếu như Long tộc phái đến đây, như vậy nhất định sẽ nói rõ cho người về hỏa hệ phong cấm này! Nếu như người đã đạt được một phần linh hồn hạch tâm của ta, lại lợi dụng thêm hỏa hệ phong cấm này...

Lời của hắn đến đây bèn dừng lại, chuyển đề tài nói:

- Người đã biết ta là chủng tộc phụ thuộc, như vậy chắc hẳn cũng biết vì sao ta bị trấn áp tại nơi này chứ?

Lăng Phong nhận ra trong lời nói của hắn có chỗ không quá rõ ràng, tự nhiên không nguyện ý đem tin tức mình biết nói ra toàn bộ, linh hồn lực của người này thật sự là quá mức cường đại, dù cho mình muốn dùng Sư Hồn Tác Phách cũng là vô pháp.

Vì vậy Lăng Phong bèn gật đầu.

- Nếu người không ngại thì có thể kể lại một lần cho ta nghe!

Bóng người ngân sắc không biết trong lòng Lăng Phong ý niệm phức tạp luân chuyển, chỉ cho rằng đối phương đang thăm dò thành ý của mình, hơn nữa hắn còn có việc cần cầu Lăng Phong, cho nên sáng khoái nói tiếp.

Lúc này, Hải Tư Lam cũng bị hắn triệt để hấp dẫn sự chú ý, đến khi nghe được đủ loại bí mật từ trong miệng bóng người ngân sắc, hắn cũng không thể nào giữ được phong độ mà há hốc mồm.

Người này đúng như Lăng Phong nói, xuất thân từ một chủng tộc phụ thuộc. Bất quá hắn lại bất đồng với thiên phú thấp kém của chủng tộc phụ thuộc, dường như trên người hắn phát sinh một chút biến dị, thiên

phú lợi hại siêu quần, trong khoảng thời gian ngắn liền đã tấn chức trở thành một cường giả cấp bậc đại viên mãn!

Đồng thời, hắn đã ngưng luyện ra một khối lõi chân thân! Một khối lõi chân thân đã tìm hiểu ra được tinh kỹ thổ hệ, mà sở tu của bản thân hắn chính là hỏa hệ!

Chuyện này trong nội bộ Long tộc căn bản không có người nào biết, thậm chí ngay cả trong chính chủng tộc của hắn cũng không một ai biết được.

Thẳng đến một lần ở trong tộc bị một tên Long tộc khiêu khích, tên Long tộc này chính là đích truyền của Hắc Long tộc, lại còn là thân tôn nhi của tộc trưởng Hắc Long tộc, bình thường luôn được cực kỳ sủng ái.

Tên Hắc Long tộc coi trọng thê tử của bóng người ngân sắc, ý vào thân phận bản thân cao hơn một bậc mà mạnh mẽ muốn bắt người, bóng người ngân sắc từ trước đến nay luôn ẩn nhẫn lúc này cũng không kiềm chế được nữa, bộc phát ra lực lượng cường đại, nhất cử đem tên này giết chết!

Hắc Long tộc nghe được tin tức liền tăng tăng bao vây hắn lại, căn bản không thèm phân tốt xấu muốn hắn thúc thủ chịu trói, tiếp nhận thẩm lý và phán quyết! Người này tự nhiên là cực kỳ không tình nguyện, vì vậy một trường chém giết chưa bao giờ có đã nổ ra.

Đây có thể nói là một cơn ác mộng đối với Long tộc, bởi vì đánh giá không đúng về thực lực của bóng người ngân sắc, vền vẹn chỉ chiến đấu một lúc, Hắc Long tộc liền ngã xuống mười mấy gã trẻ tuổi vô cùng có tiềm lực.

Long tộc nghe được tin tức cũng liền phái cao thủ đến bao vây bóng người ngân sắc, Long tộc lúc đó cực kỳ hưng thịnh, tứ đại tộc trưởng Long tộc đều là cường giả cảnh giới nhị dung, so sánh với Vi Tiểu, Bàn Phiến Vân cũng không hề thua kém!

Một khi triển khai ra lực lượng nguyên trận, liền lập tức đem hắn vây khốn lại, dù cho hắn là cường giả cấp bậc đại viên mãn cũng không thể nào đánh nổi! Ở trong chém giết, một Long tộc nhờ tay đem thê tử của bóng người ngân sắc giết chết!

Đau lòng vì cái chết của ái thê, bóng người ngân sắc triệt để rơi vào điên cuồng!

Hắn liền lĩnh khu sử khối lõi chân thân trong cơ thể cùng với cự linh bản thân tiến hành dung hợp, nhất cử đạt được chiến lực tam phẩm thần cấp! Bằng vào chiến lực bạo tăng, hắn đã giết chết mười mấy tên linh tôn của Long tộc, càng phá hủy hơn mười tòa nguyên trận, tạo thành tổn thất thảm trọng chưa từng có cho Long tộc!

Bị buộc rơi vào đường cùng, Long tộc mời các cường giả Long tộc ẩn tàng ở trong nội thế giới đi ra, dựa vào sự liên thủ của bọn họ mới miễn cưỡng đình chỉ được sự điên cuồng của bóng người ngân sắc. Tuy rằng lần đầu tấn chức thần cấp, trong khoảng thời gian ngắn sẽ đạt được thần lực ở một trình độ nhất định, thế nhưng sau đó không có thần thạch bổ sung, bóng người ngân sắc cũng dần dần rơi vào tình trạng lực kiệt!

Bất quá bởi vì hắn đã là thần cấp cường giả, đồng thời là tam phẩm thần cấp, thân thể cứng cỏi không gì sánh được, nên cũng không dễ dàng bị tiêu diệt. Vì vậy, dưới sự liên thủ của bốn gã cường giả từ trong nội thế giới phá quan mà ra, mới có thể trấn áp được hắn xuống dưới cấm địa!

Trận chiến đấu này, bóng người ngân sắc không chỉ có tạo thành thương vong cực lớn cho Long tộc, đồng thời còn làm cho thần thạch mà Long tộc cất giữ cũng hao tổn không ít, cho nên ngay cả đường đường tộc trưởng tôn sư Âu Mỗ Long khi thi triển thần khí cũng đều cảm thấy đau lòng.

- Vậy còn hỏa hệ phong cấm này là thứ gì?

Lăng Phong nhíu mày hỏi.

Lời trong miệng bóng người ngân sắc là thật hay giả, Lăng Phong tạm thời vô pháp xác nhận, hắn chỉ cần hiểu đại khái vì sao người này bị trấn áp tại đây là được.

Bất quá, đối với thực lực của mình mà người này kể ra lại khiến cho Lăng Phong có chút quan tâm.

Không ngờ rằng trước mắt lại chính là một cường giả tam phẩm thần cấp. Thảo nào linh hồn lực lại cường hãn như vậy!

Trầm mặc một phen, sau khi sắp xếp suy nghĩ một phen, bóng người ngân sắc chậm rãi nói;

- Lúc trước đánh một trận, thế thì ta cũng theo ta mà ngã xuống, thế nhưng không một ai ngờ được rằng kỳ thực ở trong tộc ta còn có lưu lại một phần huyết mạch!

Lăng Phong ngẩn ra, hắn nhận thấy được trên mặt bóng người ngân sắc có một tia xấu hổ, chắc hẳn huyết mạch lưu lại này chính là kết quả của sự phong lưu!

- Lúc đó ta cũng không biết, chẳng qua sau khi ta bị nhốt ở nơi này sau trăm năm, đột nhiên một tộc nhân tiến nhập vào cấm địa! Hắn khi đó muốn cởi bỏ phong cấm cho ta, mà hạ phong cấm cho ta chính là bốn gã cường giả thần cấp của Long tộc bế quan bên trong nội thể giới, phi thường khó phá giải. Trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng chỉ có thể khiến cho nó buồn lòng hơn phân nửa. Trong lúc sắp thành công thì người của Long tộc lại tới!

Trên mặt bóng người ngân sắc hiện ra vẻ thống khổ không gì sánh được, run giọng nói:

- Đến hiện giờ ta vẫn chưa thể nào quên được khoảnh khắc đứa nhỏ đó gọi ta là "phụ thân"!

Gương mặt hắn run lên, hiển nhiên nội tâm vô cùng dậy sóng.

Miễn cưỡng bình phục lại tâm tình, hắn tiếp tục nói:

- Dưới sự vây công của đám người Long tộc, hắn chỉ để lộ ra trong đó một đạo hỏa hệ phong cấm, sau đó kiên tạm thời rời đi. Từ đó về sau, ta vẫn chưa được gặp lại hắn lần nào nữa.

Nhận ra trong giọng nói của hắn có phần thất vọng, Lăng Phong lại thêm mê hoặc:

- Hỏa hệ phong cấm mà người nói rất cuộc là thứ gì? Lẽ nào có ở chỗ ta hay sao?

Há hốc mồm, ngây ngốc nhìn Lăng Phong, dường như trên mặt của hắn có nở hoa đào, một lát sau, ngay khi Lăng Phong toát ra vẻ không còn kiên nhẫn, hắn mới thở dài một hơi:

- Hiện tại ta đã tin người thực sự không quan hệ gì tới Long tộc rồi!

Không đợi Lăng Phong đặt câu hỏi lần thứ hai, bóng người ngân sắc biểu tình kích động nhìn về phía đồng bảo bối rơi ra ở bên trong quái hạp, chỉ chỉ tay nói:

- Đó chính là hỏa hệ phong cấm theo như lời ta nói!

Nhìn theo hướng hắn chỉ, đợi đến khi thấy được vật mà hắn gọi là hỏa hệ phong cấm, Lăng Phong toàn thân cũng ngây ra, hắn giật mình nói:

- Đây...đây là hỏa hệ phong cấm?

Vật kia có hình một khối ngọc, mặt ngoài hồng sắc tựa như có nước chảy, có một số vết lõm đốm màu đen phức tạp.

561. Chương 518: Người Thắng.

Hỏa hệ phong cấm theo như lời bóng người ngân sắc nói không ngờ chính là một khối pháp ấn do Lăng Phong ở trong Tinh Lam thành, khi Áo La thương hội tổ chức Đại La thịnh hội, dùng một khối trung cấp tinh chương mà đổi được.

Có phần dở khóc dở cười, Lăng Phong ngược lại tâm thần khê động: Hắn nhớ mang máng lúc trước sư tôn Mạch Kha khi nhìn thấy mai pháp ấn này có nói rằng nó quan hệ cùng với Long tộc, đồng thời khối pháp ấn này không thể nào sử dụng được, bởi vì nó bị máu rồng làm ô nhiễm.

Thế nhưng Lăng Phong vụn vụn lần không ngờ được, khối pháp ấn bị hắn quên băng vát vào một góc kia lại chính là hỏa hệ phong cấm!

Nhất thời, suy nghĩ trong lòng ít nhiều xuất hiện một chút hỗn loạn.

- Phong cấm này người làm sao mà đạt được?

Lăng Phong đại khái đem sự việc trao đổi lúc trước kể lại cho hắn nghe.

Sau khi nghe xong, bóng người ngân sắc lộ ra thần sắc đau thương, vật trọng yếu như vật còn bị thất lạc ở bên ngoài, chỉ sợ huyết mạch duy nhất của mình cũng đã không còn nữa rồi.

- Lúc trước con ta bởi vì người Long tộc chạy tới quá nhanh, nên chỉ có thể miễn cưỡng lộ ra khối hỏa hệ phong cấm này, sau khi bị bọn chúng vây công liền đem theo mà rời đi. Kể từ đó, tuy rằng đã làm cho phong cấm lực yếu đi rất nhiều, ta có thể tạm thời bảo toàn tính mệnh, thế nhưng muốn cho tam hệ phong cấm còn lại triệt để mở ra, hỏa hệ phong cấm này nhất định không thể thiếu được.

Giải thích với giải thích một phen, sau đó bóng người ngân sắc nói:

- Người nếu như nguyện ý giải cứu ta, ta có thể cam đoan cho người chỗ tốt cực lớn!

Bị câu nói của hắn cắt đứt mạch suy nghĩ, Lăng Phong thở dài một hơi, từ trong trầm tư ngẩng đầu lên, biểu tình bình thản nhìn về phía bóng người ngân sắc, hỏi:

- Tôn giá xưng hô như thế nào?

Bóng người ngân sắc ngần ra, hiển nhiên là bị vấn đề chẳng đâu vào đâu này của Lăng Phong làm cho kinh ngạc, vấn đề này cũng không cần phải che giấu, hắn hơi ngáy ra một chút rồi nói:

- Ta tên Dư Đào!

- Được rồi, Dư tiên sinh!

Lăng Phong khách khí chào hỏi một câu, mang theo vài phần thản nhiên nói:

- Cũng muốn hỏi các hạ, người có thể cho ta bao nhiêu chỗ tốt?

Vấn đề này thoáng cái đã làm khó Dư Đào, năm đó hắn thân là chủng tộc phụ thuộc, bên trong Long tộc thân phận vô cùng thấp kém, mà hắn lại không muốn bại lộ tu vi bản thân, tự nhiên cũng không có bao nhiêu bảo bối.

Cho dù có được chút thu hoạch, sau khi đánh một trận kia xong cũng đã hao tổn sạch sẽ, trong lúc nhất thời muốn hắn đưa ra được thứ gì khiến cho Lăng Phong động tâm thực sự là khó khăn không gì sánh được.

Đồng thời, bản tôn của hắn còn đang ở tầng dưới cùng, tới nơi này bất quá chỉ là cự linh phân thân mà thôi.

Bỗng nhiên, hắn rốt cục cũng nghĩ tới điều gì đó, mạnh mẽ ngẩng đầu nói:

- Ta có thể trợ giúp người tấn chức thần cấp!

Nhìn chung quanh một vòng, hắn tìm được một chút hi vọng, vội vàng nói:

- Người đã có thể khu động thần khí bậc này, chắc hẳn trên người số lượng thần thạch cũng không ít, như vậy, chỉ cần người có thể tấn chức thần cấp, dựa vào lực lượng thần thạch là có thể trốn thoát khỏi nơi này, thế nào?

- Thần cấp?

Lăng Phong thản nhiên cười, hỏi ngược lại:

- Người cảm thấy ta sẽ để tâm đến điều đó sao?

Bị hắn hỏi đến ngẩn ra, bất chợt bóng người ngân sắc Dư Đào nghĩ đến một màn bất khả tư nghị ở trong não hải, một vẻ cười khổ nhin không được tràn đầy trên mặt.

Người thanh niên này đến tận cùng là loại quái vật gì, hắn dĩ nhiên có thể có được tam đại cự linh! Thiên phú như vậy kinh khủng ra sao? Lê nào trên thế giới này còn tồn tại thiên hành giả có tam sinh cự linh hay sao?

Lắc đầu, đem những ý niệm không thể tưởng tượng nổi kia vất ra khỏi óc. Dư Đào nói:

- Vậy tôn giá nghĩ muốn điều kiện gì, không ngại hãy nói thẳng ra.

Hắn tựa như đã minh bạch, dường như vô luận bản thân đưa ra điều kiện thế nào đối phương cũng không có khả năng đáp ứng.

- Thống khoái!

Lăng Phong lộ ra vẻ tươi cười, dáng tươi cười vừa hiện lên, biểu tình của hắn cũng trở nên nghiêm túc:

- Ta muốn người trợ giúp ta luyện hóa linh hồn hạch tâm của người!

- Không có khả năng!

Sắc mặt Dư Đào trở nên cực kỳ khó coi, nếu như không phải đang bị cấm chế thì hẳn như hắn đã muốn mở miệng mắng to.

- Hắc hắc!

Cười lạnh liên tục hai tiếng, Dư Đào mắng:

- Nếu như linh hồn hạch tâm của ta bị người luyện hóa, chẳng phải là sinh tử của ta tất cả đều bị người điều khiển trong tay sao? Người cho là ta ngu hử?

Biểu tình Lăng Phong cũng trở nên không khách khí, hắn lãnh đạm nói:

- Nếu như không thể đem linh hồn hạch tâm của người luyện hóa, vậy Lăng mỗ chẳng phải sẽ trở thành kẻ ngu ngốc sao? Mới vừa rồi ta và người còn đối địch, lẽ nào chỉ bằng một hồi kể chuyện của người, chúng ta liền có thể biến can qua thành ngọc lụa hay sao? Một khi giúp người giải phong cấm, người lúc đó chính là tam phẩm thần cấp, nếu như đột nhiên làm khó dễ, ta lấy cái gì để đối địch đây?

Lăng Phong tự nhiên có lý do để lo lắng về hắn, dựa theo lời của người này, hắn đã là tam phẩm thần cấp! Một khi thoát khỏi, dù cho bản thân cộng thêm cả Bàn Phiên Vân cũng không địch lại nổi một chiêu!

Thậm chí, mới vừa rồi từ hiểu hiện của hắn mà nói, quái hạp căn bản cũng không ngăn được hắn xâm lấn!

Nếu như vậy, chẳng phải là đem sinh tử giao cho hắn sao?

Điều này tự nhiên Lăng Phong không muốn thấy.

- Được rồi!

Sắc mặt Dư Đào cũng hòa hoãn vài phần, hiển nhiên là nghe thấy lời Lăng Phong nói cũng có lý, về mặt hắn khẩn thiết nói:

- Ta có thể cam đoan, nếu như có thể thoát khỏi, tuyệt đối sẽ không làm phiền chư vị!

- À, vậy Lăng mỗ cũng có thể hứa hẹn, nếu như luyện hóa linh hồn hạch tâm của Dư tiên sinh, tuyệt đối sẽ không hạn chế người bất cứ điều gì.

- Người...

Râu tóc Dư Đào dựng ngược, hiển nhiên vô cùng giận dữ, nhưng không biết nghĩ đến điều gì, hắn lại nhụt chí, bất đắc dĩ nói:

- Rất cuộc người muốn thế nào?

- Lăng mỗ đã nói rồi, trừ phi người đem linh hồn hạch tâm giao cho ta luyện hóa, còn lại bất luận điều kiện gì cũng không cần bàn nữa.

Thấy ý tứ hắn không nguyện ý, Lăng Phong chỉ tay về phía Bàn Phiên Vân đang ngồi ngay ngắn, nói:

- Đồng bạn này của ta đây tùy thời có thể đột phá cấp bậc đại viên mãn, mà ta cũng có thể tấn chức trở thành thần cấp! Nếu như hai người bọn ta liên thủ, phá vỡ Vô Cực Long Đạo trận cùng với Long tộc phong tỏa, thoát ra ngoài cũng không phải là chuyện khó! Ngược lại là Dư tiên sinh người...

Lăng Phong mỉm cười, cũng không hề nói tiếp, thế nhưng trong giọng nói ý tứ cũng đã phi thường rõ ràng. Không có được hỏa hệ phong cấm trong tay mình, Dư Đào này chỉ sợ sẽ bị nhốt ở đây cả đời.

Dư Đào thâm mắng, bản thân mình vừa rồi vì sao lại khinh suất đem toàn bộ con bài chưa lật kể hết ra? Chết tiệt, nếu như không nói cũng sẽ không bị động như vậy.

Thế nhưng nhớ đến bộ dáng hành tẩu đều không ăn của Lăng Phong, hắn lại bắt đầu chần chờ: Cho dù bản thân không nói ra, chỉ sợ cũng không lừa được hắn! Tên gia hỏa gian xảo chết tiệt!

Kể cho nội tâm của hắn tranh đấu, Lăng Phong lại rất thông thả, đánh vẻ vô cùng ung dung. Nếu như không phải linh hồn lực của Dư Đào thật sự là cường hãn, Lăng Phong cũng sẽ không cùng hắn thừa hơi như vậy. Nếu như muốn luyện hóa linh hồn hạch tâm của hắn, thật sự cần phải có Dư Đào phối hợp!

Không thể không thừa nhận, lúc này nhìn qua Lăng Phong thật sự là rất xấu xa, khi luyện hóa linh hồn hạch tâm của người khác còn yêu cầu đối phương phối hợp. Sự tình kỳ như vậy có lẽ cũng chỉ có mình hắn làm mà thôi.

Không biết qua bao nhiêu lâu, một thanh âm khô khốc vang lên:

- Người thắng, lão tử đáp ứng ngươi là được!

562. Chương 519: Luyện Hóa Hạch Tâm.

Không đợi cho Lăng Phong lên tiếng, Dư Đào liền trực tiếp nói:

- Nhưng ta còn có một điều kiện!

Suy nghĩ một chút, hắn lại nhụt chí nói:

- Nếu như linh hồn hạch tâm bị người luyện hóa, ta cũng không có khả năng ép buộc được người, người có đáp ứng hay không cũng chỉ là một hồi hứa mồm mà thôi.

- Ta ngược lại có thể hứa với người, nếu như việc ta đã đáp ứng, đến lúc đó nhất định sẽ không từ chối!

Lăng Phong trịnh trọng hứa hẹn nói.

- Hi vọng là thế, ài!

Tỉ mỉ quan sát Lăng Phong một phen, Dư Đào thở dài, tuy rằng trong thanh âm vẫn còn tồn tại vài phần hoài nghi, nhưng cũng không còn sự dè dặt nữa:

- Năm đó sau khi chiến đấu một phen, ta đã bị hao tổn rất nhiều, hơn nữa bị trấn áp nhiều năm như vậy, càng tiêu hao lớn hơn. Đợi sau khi ta trốn ra được, hy vọng có thể ở trong không gian này của người tính đường một phen.

Sau khi đem điều kiện của mình nói ra, ánh mắt Dư Đào sáng quắc nhìn Lăng Phong, liền đã thấy Lăng Phong đang giương mắt lên chăm chăm nhìn hắn, không khỏi chần chờ hỏi:

- Người...không đáp ứng sao?

Kinh ngạc nhìn Dư Đào cả nửa buổi, Lăng Phong thở dài một hơi, trong tiếng thở dài còn tràn ngập vẻ dờ dạc cười:

- Đây chính là yêu cầu của người?

- Không sai!

Nhìn thấy biểu tình Lăng Phong như vậy, Dư Đào càng cảm thấy khó hiểu.

- Điểm ấy người cứ yên tâm, cho dù người không nói, ta cũng sẽ không keo kiệt một chút không gian trong quái hạp này!

Lăng Phong bật cười nói, hắn thật không ngờ Dư Đào trịnh trọng đưa ra yêu cầu vụn vặt chỉ là một chút chỗ tốt như vậy:

- Không những thế, ta còn có thể phân cho người một ít thần thạch. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là trước khi chúng ta rời đi vẫn còn thừa lại mới được!

Nghe vậy, Dư Đào cảm thấy chấn động, khó tin nhìn Lăng Phong:

- Thật sao?

- Thiên chân vạn xác!

Lăng Phong cười nói, phát phát tay:

- Nếu như người yêu cầu ta phải thề thốt, ta ngược lại nhất định sẽ không làm, bất quá chỉ cần người tin tưởng, ta sẽ không lừa gạt người một chút nào.

- Tốt lắm!

Lời này của Dư Đào cũng không biết là đã tin tưởng Lăng Phong hay là trả lời cho qua chuyện, hắn liền quyết chí, lộ ra biểu tình lợn chết không sợ nước sôi, nói:

- Đến đây đi!

Trông thấy ánh mắt hắn nhắm chặt, bộ dáng như mặc kệ cho bản thân xâm lược, Lăng Phong nhin không được cảm thấy một trận rét lạnh: Tên ôn này biểu tình cũng quá hèn mọn đi, nếu như là một mỹ nữ làm như vậy thì cũng thôi, hết lần này tới lần khác lại là một đại nam nhân, còn là một linh hồn thể nữa...

Chờ một lát sau, không thấy Lăng Phong có động tĩnh, Dư Đào không kiên nhẫn quát:

- Là linh hồn hạch tâm của lão tử bị người luyện hóa, cũng không phải người bị lão tử luyện, người còn lề mề cái đ' gì đấy?

Bị hấn nói thô tục như vậy, Lăng Phong cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Lấy linh hồn lực của ta cũng không thể dẫn xuất được linh hồn hạch tâm của người, còn cần chính người...phối hợp một chút.

Nói xong, bản thân Lăng Phong cũng cảm thấy có chút xin lỗi, một yêu cầu ác liệt như vậy chỉ sợ cũng là tiền vô cổ nhân.

Dư Đào trợn trắng mắt, nói:

- Thôi vậy, ai bảo lão tử có việc phải cầu người chứ!

Nói xong, hai tay hắn mạnh mẽ vung lên liên tiếp xuất ra một nguyên lực ẩn phiền phức, bỗng dưng, chỉ thấy mi tâm hấn quang mang chột hiện, tựa như có một vòng xoáy từ trong đó thoát ra.

Dư Đào hét lớn:

- Phân!

Một luồng ngân mang tựa như tơ nhện từ mi tâm hấn bay vụt ra, nhất thời rơi xuống lòng bàn tay Lăng Phong.

Tập trung tinh thần dừng ở đoàn linh hồn hạch tâm kia, Lăng Phong cẩn cẩn dực dực đem niệm thức quán lấy, đảo quanh linh hồn hạch tâm. Dần dần, hấn phát hiện một loại hiện tượng kỳ quái, lúc niệm thức bản thân tiếp xúc cùng với nó, liền cảm giác được một loại cảm giác trầm tịch tựa như muốn kéo lấy bản thân vào trong đó.

Cái loại cảm giác này tựa như đối diện có một vòng xoáy, bên trong đó là một con hồng hoang dã thú mở cái miệng rộng, đang không ngừng hút lấy. Lấy một tia niệm thức mà bản thân phân hóa đưa tới đó, căn bản không thể chống lại được! Quái dị!

Lăng Phong rõ ràng cảm giác được, niệm thức bản thân phân hoá ra tuy rằng không phải quá cường đại, thể nhưng xét về lượng thì cũng tương đương cùng với đoàn linh hồn hạch tâm này.

Nhưng mặc dù như thế, song phương dường như hoàn toàn không ở cùng một đẳng cấp, giữa mình và đối phương vẫn còn có sự chênh lệch rất lớn.

Loại hiện tượng này chỉ có một cách giải thích, đó chính là phẩm chất linh hồn lực của đối phương vượt quá xa bản thân!

Phát hiện này làm cho Lăng Phong hít sâu vào một hơi, hần bỗng nhiên minh bạch lúc đầu theo như lời Dư Đào linh cấp cùng với thần cấp trong đó trên phương diện linh hồn tồn tại chênh lệch rất lớn.

Lại nghĩ đến khi mình tham ngộ dung hợp hai loại Tinh Kỳ bất đồng hệ sản sinh ra dị tượng, Lăng Phong cảm thấy một làn sương mù dần đặc kia càng trở nên rõ ràng.

Vì sao nói, thần cấp liền có thể ngưng luyện ra nội thể giới chân chính, hóa ra nguyên nhân chính là tại niệm thức!

Tuy rằng bởi vì chưa tự mình thử nghiệm, với một số chi tiết trong đó không có cách nào nắm chặt, thế nhưng Lăng Phong mơ hồ suy đoán được, một khi tấn chức thăng cấp, linh hồn lực sẽ phát sinh một lần lột xác.

Vực năng, linh vực tiểu thể giới, nội thể giới.

Từ năng lực cấm cố đơn thuần ban đầu của vực năng, cho đến có thể tạo ra linh hồn linh vực, càng tiến thêm một bước có thể tạo vật ra tiểu thể giới, cuối cùng là nội thể giới tồn tại độc lập!

Trong bốn bước đó có tồn tại những tia liên hệ huyền diệu khó có thể phát hiện!

Sau khi hiểu ra tất cả chuyện này, thức hải Lăng Phong một mảnh mát lạnh, dường như được tưới lên cam lộ, thông thấu sáng suốt nói không nên lời, đối với tấn chức thần cấp hần lại nắm thêm được một điểm mấu chốt, phảng phất chỉ cần cho mình thời gian, như vậy tấn chức chính là việc như ván đã đóng thuyền!

- Đây là...

Khi tất cả những biến hóa này lọt vào mắt Dư Đào, cũng làm cho hần chấn động mạnh. Hần tinh tường cảm giác được trên người Lăng Phong truyền đến một loại khí tức hồn viên cổ phác, loại khí tức cường liệt này cũng khiến cho hần nhện không được dâng lên một chút cộng minh huyền diệu.

Tuy rằng hần tới đây bất quá chỉ là một cự linh phân thân, thế nhưng có thể làm cho hần cộng minh như vậy, sự cường hãn của cổ năng lượng này cũng có thể nghĩ.

Dùng thực lực chưa đạt tới thần cấp mà có thể làm ra sự tình như vậy, thiên tư của Lăng Phong có thể nghĩ!

- Thật đúng là một người trẻ tuổi đáng sợ...

Dư Đào âm thầm cảm khái.

- Thu!

Lăng Phong hoàn thành tất cả chuẩn bị, đột nhiên quát lên một tiếng, chỉ thấy đoàn linh hồn hạch tâm như ngón tay kia chọt bay về phía thức hải hần.

Mi tâm ngân quang xoay chuyển, liền lập tức đem nó thu nạp vào bên trong. Sau đó, trong thức hải kiểm linh hiện lên, kiểm ảnh theo đó cũng ông ông lưu chuyển, cuồng liệt xuất ra, liền đem nó triệt để trấn áp bên trong thức hải mệnh môn. Đoàn linh hồn hạch tâm này tản mát ra trận trận khí tức cổ quái, cùng với thức hải Lăng Phong như phân như hợp, vô cùng kỳ diệu.

Bỗng dưng, Lăng Phong nghĩ đến một điểm, bản thân trong lúc vô ý thức dường như đã mở ra được một cánh cửa khác. Mình có thể thông qua nhất phương này đem một số cường giả tu luyện ra thành khôi lỗi chân thân hay không?

Như vậy mà nói, chẳng phải tương đương với có thể nhân tạo ra thần cấp cường giả sao?

Nghĩ đến đó, Lăng Phong nhất thời sửng sốt, triệt để rơi vào trong dòng suy tưởng của bản thân, ngay cả tiến thêm một bước để khống chế linh hồn hạch tâm cũng đều quên mất.

Mãi cho đến khi từ bên ngoài vang lên tiếng ho nhẹ của Dư Đào, Lăng Phong mới tỉnh hồn lại, sau khi điều khiển niệm thức cùng với đoàn linh hồn hạch tâm này dung hợp, hần liền rời khỏi thể giới thức hải.

Thấy vẻ mặt Dư Đào cấp bách, Lăng Phong khẽ gật đầu nói:

- Được rồi!

563. Chương 520: Hấp Thu Hỏa Diễm.

Cảm nhận một chút, Lăng Phong cảm giác được đối với Dư Đào ở trước mặt mình đã có nhiều thêm một phần nắm bắt, mỗi một tiếng nói cử động của đối phương đều nằm trong tầm mắt mình. Dù cho cách xa ngàn dặm, chỉ cần niệm thức không bị đoạn tuyệt phong bế, bản thân liền có thể thông qua sự liên hệ thần bí này để liên hệ cùng hắn!

Đây cũng là chỗ tốt mang đến sau khi luyện hóa linh hồn hạch tâm!

Dư Đào rõ ràng cũng cảm thụ được điểm này, thân thể của hắn khẽ run lên, muốn nói lại thôi, cuối cùng đành nén mạch suy nghĩ tràn ngập hỗn loạn, chẳng qua chỉ thở dài một tiếng.

- Về sau cần phải làm thế nào, mong rằng Dư tiên sinh chỉ dạy cho ta!

Thấy Lăng Phong sau khi đã hoàn toàn nắm giữ sinh tử bản thân, biểu hiện ra vẫn khách khí như vậy, tâm tình Dư Đào ngược lại cũng thoải mái hơn. Hắn trầm ngâm chỉ hỏa hệ phong cấm trong tay Lăng Phong:

- Nếu như muốn giúp ta thoát khỏi lao tù, cần phải dùng đến khối hỏa hệ phong cấm này. Bất quá, khối phong cấm này năm đó khi tranh đoạt bị một số cường giả Long tộc đánh trúng, hơn nữa càng nhiễm một số long huyết đặc thù, có hai loại phương pháp có thể đem trừ đi, khôi phục lại diệu dụng.

Ngừng lại một chút, hắn tiếp tục nói:

- Loại phương pháp thứ nhất là phải dày công lợi dụng chân nguyên lực đem long huyết từng chút một xóa đi.

Nói xong, hắn lộ ra một vẻ tươi cười cổ quái, nhìn Lăng Phong nói:

- Loại phương pháp dày công này tốn thời gian rất dài, lấy tu vi của ngươi hôm nay sợ rằng dù cho mất ba bốn tháng cũng không có gì lạ.

Lăng Phong ngắt ra, ba bốn tháng? Tốn thời gian như vậy có phải là quá dài không?

- Nếu như đồng bạn của ngươi thực sự có thể tấn chức trở thành cường giả cấp bậc đại viên mãn, để cho hắn xuất thủ, ngược lại có thể giảm rất nhiều thời gian.

Dư Đào trầm ngâm nói:

- Bất quá dù vậy, cũng cần thời gian nửa tháng!

Lăng Phong rơi vào suy tư, một khi Bàn Phiên Vân tấn chức thành công, dựa theo lão giả râu đỏ nói tất nhiên sẽ đưa tới đại kiếp, từ đó chấn vỡ phong cấm nơi này, giúp cho nhóm người bản thân có thể thoát đi.

Thế nhưng như vậy, tất nhiên cũng sẽ kinh động tám người bọn họ!

Lăng Phong cũng chưa quên, bọn họ thi triển Vô Cực Long Đạo trận đã tự xưng cùng với nhị phẩm thần cấp cũng có lực đánh một trận! Sức chiến đấu cường đại như vậy, sao có thể dễ dàng để cho bản thân thoát đi?

Nếu như không thể đem bản tôn của Dư Đào giải cứu ra, đến lúc đó nếu muốn chân chính thoát khỏi Long tộc, sợ rằng tốn hao thời gian cũng không ít.

- Cách này không được!

Lăng Phong lắc đầu:

- Vậy còn phương pháp thứ hai?

- Ta cũng biết nhất phương đó không thể thành công!

Dư Đào lời này khiến cho Lăng Phong trợn trắng mắt, hắn đột nhiên cảm nhận được, từ khi linh hồn hạch tâm bị khống chế, tên gia hỏa này rất là có vị đạo lộn chết không sợ nước sôi.

Hắn lại nói:

- Một loại phương pháp khác ngược lại giản đơn hơn không ít, chỉ cần đạt được máu tươi của một Long tộc chính thống, liền có thể đem vết máu bắn trên hỏa hệ phong cấm này trừ đi.

Long huyết?

Lăng Phong có chút khó khăn, bị bắt đi vội vàng như vậy, ai sẽ nghĩ tới cần phải dùng long huyết? Nếu như sớm biết, bản thân có lẽ đã làm cho Ngao Chu bọn họ xuất chút huyết rồi.

Lăng Phong hai mắt tràn ngập hung quang.

Thấy thần sắc Lăng Phong có chút khó khăn, Dư Đào chậm rãi nói;

- Nếu như không có long huyết mà nói, hạch tinh Long tộc cũng miễn cưỡng đủ, tuy rằng cần tiêu hao thời gian nhiều hơn một chút, nhưng cũng không khoa trương như ba bốn tháng.

- Vậy sao ngươi không nói sớm?

Lăng Phong tức giận nói, hạch tinh Long tộc hắn vẫn còn vài khối, lúc trước tiến nhập Vô Tận Hoàng Nguyên giải cứu Thích Thiên Ách đã thuận tiện diệt hai gã Long tộc, từ đó cũng có chút thu hoạch.

Biết Dư Đào nhất định là đã nhìn thấy, bằng không cũng sẽ không ra vẻ làm khó Lăng Phong như vậy.

Lăng Phong hỏi:

- Nói đi, về sau cần phải làm thế nào?

Dư Đào thấy Lăng Phong liên tục hai lần kinh ngạc, vẫn như cũ không có bất kỳ biểu hiện tức giận nào, trong lòng âm thầm trấn an: Xem ra người này ngược lại không nói sai, dưới tay hắn làm việc, cũng không phải không có tự do như tưởng tượng.

Hắn tạm thời gạt đi tâm tư dị động.

Ngay cả Lăng Phong cũng không hề biết, đường đường là linh hồn hạch tâm của cường giả tam phẩm thần cấp lẽ nào lại dễ luyện hóa như vậy? Dư Đào tuy rằng ra vẻ không hề thừa cơ phản kháng, nhưng nếu Lăng Phong thực sự làm gì đó quá phận, hắn đồng dạng cũng có thể thôi động linh hồn, thi triển kỹ năng lưỡng bại câu thương!

Dưới sự hướng dẫn của Dư Đào, Lăng Phong cẩn thận đem hạch tinh Long tộc nghiền hóa thành bột phấn, sau đó đem vết máu bắn nhiễm trên hỏa hệ phong cấm hút đi.

Sau khi làm xong tất cả, đột nhiên, một cỗ cường quang bạo khai!

Khối ngọc trước mặt nguyên bản ôn nhuận không gì sánh được, sáng bóng lộng lẫy tựa như có dịch thể lưu chuyển bên trong, bỗng nhiên trở nên gai mắt không gì sánh được, đồng thời bắt đầu bành trướng ra, rất nhanh đã lớn bằng lòng bàn tay.

Biến hóa dần dần dừng lại, Lăng Phong lộ ra một tia tò mò, không nghĩ tới sau khi loại bỏ đi máu bắn, diện mục chân chính của hỏa hệ phong cấm lại là như thế này.

Phảng phất nhìn ra sự kinh ngạc của Lăng Phong, Dư Đào giải thích:

- Hỏa hệ phong cấm này trên thực tế cũng có thể coi là là một loại pháp ấn, thế nhưng lại là do một thần cấp cường giả ngưng luyện ra, gã thần cấp cường giả kia cả đời cũng chỉ có thể ngưng luyện một khối như thế mà thôi!

Cười lạnh một tiếng, Dư Đào tự giễu nói:

- Vì phong cấm Dư mỗ, bọn chúng ngược lại đã tiêu hao rất nhiều tinh lực!

Lăng Phong tinh tế quan sát một phen, sau đó nói:

- Tiếp theo làm thế nào nữa? Là đem phong cấm này giao cho người sao?

- Không cần!

Dư Đào bác bỏ, hắn chỉ nhìn trời một chút, sau đó nói:

- Ta vẫn bị trấn áp ở tầng dưới cùng, qua nhiều năm như vậy mới phát hiện ra một số chỗ thiếu sót, từ đó có thể đưa cự linh phân thân của mình tới đây! Hỏa hệ phong cấm này ta cũng không dám tiếp xúc, chỉ cần ta tiếp xúc với phong cấm, vậy thì lực lượng sẽ bạo khai, đem chân thân của ta nổ nát bấy!

Lăng Phong hít vào một hơi thật sâu, mắt lộ ra vài phần do dự:

- Vậy người muốn ta giúp người thế nào? Bên ngoài bảy loại hỏa diễm thực sự quá mức cường đại, dù cho t dùng hết toàn lực cũng không thể nào tiến vào được tầng dưới cùng kia.

- Việc này cũng không cần người lo lắng!

Dư Đào vùng tay lên, nói:

- Khối cự linh phân thân này của ta tuy rằng thực lực yếu kém, thế nhưng liều mạng mở ra một con đường ngược lại hoàn toàn có thể! Người không cần phải nghĩ gì cả, chỉ cần đi theo sát phía sau ta là được!

Trong lòng khẽ ổn định lại, Lăng Phong gật đầu, tiện tay điểm ra, đem hắc đẩu bị cấm cố thả ra.

Thấy Lăng Phong đã chuẩn bị hoàn tất, Dư Đào chậm rãi đình trụ thân hình, hắc yên lặng điều tức nửa ngày. Đột nhiên, từ trên người hắc bộc phát ra một cỗ ba động năng lượng cường đại, từng vòng từng vòng quang mang ngân sắc chiếu rọi, đem bốn phía quái hoàn toàn soi sáng.

- Đi theo ta!

Chợt quát một tiếng, thân thể Dư Đào nhảy cao lên, phía sau kéo theo một cái quang dực ngân sắc thật dài. Một màn này Lăng Phong đã sớm thấy, bảy giờ nhìn lại cũng không quá giật mình.

Chỉ bất quá lần này bên trong ngân sắc quang dực mang theo một cỗ cảm giác cách ly nhân nhạ, Lăng Phong tâm thần khẽ động, liền minh bạch đây là do hắc đã phát huy ra năng lượng đặc biệt thuộc về thần cấp.

Hơi gật đầu một cái với Hải Tư Lam, Lăng Phong cùng linh hồn Dư Đào trên một phương diện nào đó dường như có một sự cộng minh, tâm trạng nhất thời minh bạch, Lăng Phong vội vã tiến lên nhảy vào bên trong quang dực.

564. Chương 521: Thương Định Nghị Mưu.

Cảm giác được Lăng Phong tiến nhập vào bên trong sự che chở của mình, Dư Đào cũng không chờ nữa, thân thể trong giây lát mang theo một loại động năng mạnh mẽ bay thẳng đến đỉnh của quái hạp!

Oanh!

Đột nhiên chấn động, Lăng Phong cảm giác được bản thân đã ly khai quái hạp, nhìn lại thì quả nhiên đã thấy quái hạp lớn cỡ bàn tay đang lơ lửng giữa không trung.

Hắc bỗng dừng nghĩ, mình có thể đem quái hạp thu vào trong thức hải hay không? Như vậy mà nói, nếu Dư Đào thật sự có thể đem bản thân ly khai khỏi phạm vi phong tỏa của Vô Cực Long Đạo trận, thế thì cũng đỡ phải đem hi vọng ký thác vào sự đột phá của bản thân.

Thế nhưng rất nhanh, hắc liền nghĩ đến cho dù mình có thể mang theo bọn họ thoát ra, cũng không dám đảm bảo tám gã trưởng lão không lưu lại hậu thủ gì ở trong đó. Vạn nhất bị phát giác mà nói, tám người bọn họ một khi đã tìm đến, mà bản tôn của Dư Đào vẫn chưa giải cứu ra được, vậy thì ngược lại cái được không bù nổi cái mất.

- Không nên phân thân! Chúng ta đã tiến nhập trong phạm vi bao vây của trận thế, ta có thể thay người ngăn trở đại bộ phận uy lực, thế nhưng vẫn phải dựa vào chính người mới được!

Bỗng nhiên, tiếng quát của Dư Đào vội vàng truyền tới.

Lăng Phong tâm thần chấn động, vội vã đem lực chú ý quay trở lại.

Chỉ thấy bốn phía vờn quanh tầng tầng cô vân, những luồng quang mang tràn ngập màu sắc không ngừng sinh ra từ bên trong cô vân, tựa mộng tựa huyền, có một loại cảm giác khiến cho kẻ khác như rơi vào tiên cảnh.

Thế nhưng trên thực tế, tiên cảnh này cũng là một nơi trí mạng!

- Phá!

Dư Đào hai tay mười ngón quần lấy nhau, nhanh chóng thi triển ra một nguyên lực ẩn! Nguyên lực ẩn rất nhanh thành, là một mặt kính đại khái có phạm vi nửa thước, mặt kính nhìn qua sáng choang, tràn ngập vẻ quý bí.

Lúc này, không biết có phải là nhận ra hai người Lăng Phong xuất hiện hay không, trong cô vân bỗng nhiên xuất hiện từng đạo thiểm điện quỷ dị, thiểm điện dĩ nhiên tựa như độc xà ngẩng cao đầu, ánh mắt lạnh lạnh ngưng thị nhìn về hướng bên này.

Dư Đào hét lên một tiếng:

- Huyền Quang Kính!

Tiếng quát vừa vang lên, chỉ thấy mặt kính kia phía trên quỷ dị ngưng tụ ra hình dáng tướng mạo của hắc cùng với Lăng Phong!

Đạo độc xà thiểm điện kia dường như đã tìm được mục tiêu, điên cuồng hướng về phía mặt kính đâm tới!

Dư Đào lập tức mang theo Lăng Phong trực tiếp độn xuống phía dưới, đại khái khi xuống được hơn mười thước lộ trình, một luồng ngân mang từ trên trán hắc bắn ra đâm xuống hướng hư vô sâu thẳm:

- Bản tôn!

Từ phía dưới, chỗ hư không mênh mông, một đạo ngân quang càng to lớn hơn phóng tới, lúc này đem hắc bao bọc lại. Một trận rung động kịch liệt truyền đến, Lăng Phong cảm giác được một cổ đau đớn tê liệt, tuy rằng uy lực Vô Cực Long Đạo trận bị hắc tạm thời dẫn tới một bên, thế nhưng bảy đạo hỏa diễm ở bốn phía cũng không hề giảm đi uy lực, vẫn đang cố đâm vào trong cơ thể Lăng Phong, làm cho cả người hắc dâng lên cảm giác đau đớn tận xương tủy!

Đau đớn!

Trong cơn đau đớn kịch liệt, cơ hồ là vô ý thức, trong thức hải Lăng Phong bảy thanh ảnh bắt đầu chuyển động, bọn chúng tản mát ra một cỗ hấp lực hỗn độn, chợt xoay tròn, liền đem bảy loại hỏa diễm ở ngoại giới toàn bộ hút vào trong kiếm ảnh.

Tức khắc, Lăng Phong cảm giác được một sự bành trướng truyền khắp toàn thân.

Lúc này, tiếng kinh hô của Dư Đào truyền đến:

- Chết tiệt! Sao ngươi lại muốn hấp thu những hỏa diễm này hả?

Bảy thanh kiếm ảnh chợt bay ra khỏi thức hải của Lăng Phong, chúng tổ hợp lại thành một cái luân bàn, vờn quanh Lăng Phong xoay tròn không ngừng.

Một loại cảm giác bành trướng cường liệt làm cho Lăng Phong hầu như muốn nổ tung, hắc căn bản không thể nào trả lời được Dư Đào, chỉ có thể mạnh mẽ khống chế niệm thức lưu chuyển, tạm thời làm cho thức hải sôi trào yên ổn lại ba phần.

Tuy là như vậy, cái loại cảm giác không thể khống chế cường liệt này vẫn làm cho Lăng Phong khó chịu không nói nên lời, hai tròng mắt trở nên đỏ đậm một mảnh, dường như có máu tươi muốn từ bên trong trào ra.

Xuy xuy xuy xuy xuy!

Đột nhiên, từng luồng từng luồng hỏa diễm từ trong kiếm ảnh phun ra. Hỏa diễm như độc xà, thế đi cực nhanh, trong sát na liền đánh trúng phần đuôi của ngân sắc quang đực.

- Ngủ giấc, mau khống chế chúng lại!

Dư Đào sợ hãi rống lên, bên ngoài thân thể của hắn cũng xuất hiện một ít hiện tượng quái dị, vô số quang thứ chợt trướng chợt thu, đâm vào trong không khí rít lên âm âm.

- Câm miệng!

Lăng Phong gầm lên một tiếng, hai tay của hắn mười ngón liên tục biến ảo, niệm thức ba động tăng tăng tuôn ra!

Sát lực chi nhận! Dùng lực phá lực, đây cũng là sách lược Lăng Phong chọn dùng.

Tinh kỹ linh hồn hệ vừa ra, trong hư không có một loại ba động lãnh liệt cùng cực truyền ra, một loại khí tức làm cho nhân tâm cực kỳ kinh sợ.

Bị cỗ khí tức này kinh động, Dư Đào bỗng dưng quay đầu lại, đã thấy Lăng Phong hai tròng mắt ngân quang xán lạn, tản mát ra một cỗ ý chí tuyệt đại khủng bố.

Những lời trách mắng oán giận vọt ra tới cửa miệng nhất thời cũng nuốt xuống toàn bộ.

Cỗ ba động linh hồn vô hình tràn ngập không gian, nhất thời khiến cho kiếm ảnh đang không ngừng bành trướng cũng bị đóng băng lại. Song thủ Lăng Phong điểm ra, từng luồng chỉ kinh phun ra, đánh lên trên thân kiếm ảnh, đem chúng toàn bộ thu hồi vào trong thức hải.

Lúc này, từng đạo độc xà điện quang đằng sau đã quay lại, trong hư không ngưng trọng ngó nghiêng, tựa hồ đã nhận thấy được dị trạng bên này.

Trong con ngươi của Lăng Phong, ngân quang chậm rãi rút đi, quay về phía Dư Đào nhẹ giọng nói:

- Chúng ta đi thôi!

- A, được được!

Dư Đào sửng sốt, cuống quýt đáp. Bất giác, vừa rồi khi nhìn thấy qua Lăng Phong hiển lộ một mặt băng lãnh, vô tình, tuyệt sát kia, trong lòng hắn không khỏi nhiều hơn một phần kính nể, phần kính nể này cho dù lúc trước linh hồn hạch tâm bị Lăng Phong luyện hóa cũng chưa từng sinh ra.

Tiếng rít gào càng lúc càng gần!

Vội vội vàng vàng quay đầu lại nhìn phía sau, Dư Đào hai tay mười ngón liên biến ảo một trận khiến kẻ khác hoa cả mắt, sau đó hai tay chỉ thẳng về phía mặt đất nặng nề quất lên:

- Khai!

Đột nhiên, một luồng thanh quang sấm sét từ đầu ngón tay hắn phụt ra, bay thẳng về phía trước.

Âm âm!

Dường như thiên địa tan vỡ, chỉ thấy cả hư không cũng bắt đầu cũng bắt đầu trở nên rung chuyển. Trong mơ hồ, dường như quái hấp huyền phù đằng sau cũng lay động bất định.

Từng đạo độc xà thiểm điện càng ngày càng gần, tiến gần đến phía sau của ngân sắc quang đực, một cỗ nóng bỏng cường liệt một lần nữa kéo tới.

Cuối cùng, một cánh cửa không gian đen kịt hẹp dài xuất hiện, mắt Dư Đào lộ ra vẻ vui mừng, vung tay lên nói:

- Theo ta tiến nhập vào tầng cuối cùng.

Tiếng nói vừa dứt, Lăng Phong cảm giác được một cỗ rung động cường liệt truyền đến, trong cảm giác có tựa như thân thể của mình đang đi qua một tầng cát đã nặng nề kiên cố, mỗi khi tiến lên một chút đều phải hao tổn rất nhiều sức lực, Loại áp lực truyền tới từ bốn phương tám hướng càng lúc càng không ngừng dao động.

Lăng Phong đoán rằng cho dù cường giả cấp bậc linh tôn tầm thường tiến đến đây, chỉ cần là cỗ lực đè nén này cũng đủ để khiến cho hắn bị nghiền thành bụi phấn! May là bản thân đã trải qua nhạ La Hâm luyện

thể, hơn nữa có Dư Đào giúp đỡ, gánh nặng lên thân thể cũng không phải là mạnh đến mức khó có thể tiếp thụ.

Trước mắt đột nhiên phát sáng mạnh.

Lăng Phong cảm thấy một cỗ quang mang gai mắt lộ ra ở phía trước. Hắn vô ý thức lấy tay che mắt. Lúc này đã có một sự tình cổ quái phát sinh, trong thức hải kiếm ảnh dĩ nhiên lúc này lại tản mát ra một cỗ năng lượng ôn nhu ấm áp, loại quang mang chói mắt ở bên ngoài nhất thời giảm đi không ít.

Thậm chí, Lăng Phong mơ hồ cảm giác được có một chút quang mang chói mắt lúc trước, như biến thành cam lộ rơi lên trên người mình, làm cho thể xác và tinh thần của mình chợt thư sướng.

Đây là có chuyện gì?

Không có quá nhiều thời gian rảnh rỗi để tìm ngọn nguồn trong đó, Lăng Phong đã bị một màn trước mắt làm kinh ngạc đến ngây người.

Luyện ngục!

Thứ đầu tiên hiện lên trong thức hải Lăng Phong chính là nơi này, mà nếu như nó thực sự là luyện ngục mà nói, vậy luyện ngục này cũng thực có chút quá mức xa hoa.

Trước mắt là một lao tù bán trong suốt cực lớn, bên ngoài lao tù vân vụ bốc lên, quang hoa lượn lờ, nhìn qua mỹ lệ tuyệt luân, quả thực dường như chính là tiên cảnh.

Lao tù chính là do tam sắc quang mang vờn quanh mà thành, mỗi một đạo quang mang đều cao hơn mười trượng, rộng bảy tám trượng.

Hắn trong lòng khẽ động, phát hiện ra hỏa hệ phng cấm đang bị hắn nắm trong tay dần dần sinh ra một chút nhiệt độ, đồng thời dục động muốn phóng ra ngoài.

- Sự tình kế tiếp sẽ làm phiền người!

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm hỗn loạn vài phần mệt mỏi rã rời truyền đến, nghe phương hướng đúng là từ bên trong lao tù phát ra.

Lăng Phong theo tiếng nhìn lại, đã thấy một bóng người đang từ từ co quắp thân thể, quanh thân thể hắn chính là bảy thiên hỏa long ngang nhiên nộ quyển, mỗi một giây, hỏa long đều chuyển động mấy ngàn mấy vạn lần. Tốc độ chuyển động cực nhanh làm cho vô số quang vụ tán ra, khiến cho người khác căn bản không nhìn thấy rõ bên trong đó đến tột cùng là có người nào.

Tiếng người truyền ra, đạo hỏa long kia nhất thời tách ra một chút, lúc này mới lúc này mới Lăng Phong nhìn rõ hình dạng bóng người bên trong.

Nghiêm ngặt mà nói, bóng người này nhìn qua cùng với Dư Đào hoàn toàn không có gì khác biệt, chỉ bất quá bởi vì tồn tại nhục thân nên nhìn qua chân thật hơn rất nhiều.

Hướng về phía Lăng Phong nói xong, hắn vẫy tay với cự linh phân thân Lăng Phong mang đến.

Cự linh phân thân không hề có một tia kháng cự, lập tức biến ảo thành một đạo quang lưu hướng về phía hắn, rất nhanh tiến nhập vào trong thân thể hắn. Lúc này phân thân hội hợp, làm cho khí tức của hắn ngược lại cường đại hơn vài phần.

Thanh âm của hắn mang theo vài phần gấp gáp:

- Người có nhìn thấy phong cấm ở bốn phía không? Theo thứ tự chính là do tam đại Long tộc cường giả lúc trước lưu lại, nguyên bản chúng hợp lại với nhau hình thành một nguyên trận hoàn mỹ, trừ phi có người ở bên ngoài ra tay trợ giúp, bằng không ta ở bên trong căn bản không có bất kỳ biện pháp nào!

Nói xong lời này, hắn trầm ngâm một chút, lại nói tiếp:

- Lúc trước con ta đến đây, hắn hầu như đã mở ra được toàn bộ phong cấm, đáng tiếc lại thất bại trong gang tấc.

Dư Đào toát ra một tia cười khổ:

- Ta hôm nay lực lượng lưu lại đại khái chỉ là nhất phẩm thần cấp, cũng chính là tương đương với sức chiến đấu cấp bậc đại viên mãn. Nếu như người đem ta thả ra, rất có khả năng sẽ bị tám lão đầu kia truy sát, như vậy chỉ sợ là lại có thêm một hồi hỗn chiến.

Lăng Phong nhíu mày, dưới sự tương liên linh hồn khí tức, hắn tự nhiên biết lời này của Dư Đào cũng không phải là nói dối. Không nghĩ tới sau khi đến được đây, vẫn còn phải đối mặt với khó khăn không nhỏ, Lăng Phong có chút nhưc đầu nói:

- Chúng ta nên làm thế nào đây? Không phải là người muốn ra sau khi trợ giúp người mở ra phong cấm, lại giúp người ngăn cả tám lão đầu kia đấy chứ?

- Không cần phải thế!

Dư Đào bật cười nói:

- Ta chỉ là muốn người phối hợp cùng ta thật tốt, chỉ cần chúng ta phối hợp thoả đáng, tin rằng tạm thời che giấu ba động năng lượng nơi này một thời gian ngắn hẳn là vẫn có khả năng! Chỉ cần có được một khoảng thời gian, đến lúc đó ở trong quái hạp của người tu luyện khôi phục một ít tinh lực, cho dù tám lão gia hỏa kia điều khiển Vô Cực Long Đạo trận đến đây, ta cũng không sợ!

- Được rồi, người nói cụ thể xem cần làm thế nào cho tốt?

Lăng Phong hỏi.

- Vừa nãy ta thấy khi người phong cấm phân thân của ta, công pháp sử dụng phi thường kỳ diệu.

Lộ ra vẻ khổ tư, Dư Đào nghi hoặc nói:

- Loại lực lượng đó dường như cũng cùng loại với những nguyên trận cấm chế này, có lẽ trên một phương diện nhất định sẽ phong tỏa tất cả năng lượng ba động, như thế trong lúc trợ giúp ta thoát khỏi, người liền sử dụng loại năng lượng này phong cấm toàn bộ chu vi xung quanh đây!

Lăng Phong không ngờ rằng hắn lại có chủ ý như vậy, mặc dù đối với hắn trong thời gian ngắn nhận ra được đặc tính của lực lượng Thiên Nguyên cấm có vài phần tán thưởng, thế nhưng Lăng Phong đối với kiến nghị của hắn cũng chỉ mỉm cười:

- Năng lượng một tầng hỏa diễm cuối cùng này nếu có thể đem người phong cấm lại, có thể nghĩ được nó cường đại ra sao, người cảm thấy bằng vào tu vi của ta hôm nay có thể ngăn trở được chúng sao?

- Người tự nhiên không thể!

Đối với ngõ vực vô của Lăng Phong Dư Đào ngược lại không thể phủ nhận, thế nhưng hắn lập tức gạt đầu nhìn về phía, bảy đạo hỏa diễm bị hắn áp súc chậm rãi hạ xuống, từ lúc trước cao hơn mười trượng chậm rãi hạ thấp xuống tới eo hắn.

Dư Đào tiếp tục nói:

- Người cũng thấy, lấy lực lượng của ta hôm nay cho dù có bốn loại phong cấm mà nói, ta cũng có thể đem hỏa diễm tạm thời trấn áp! Chỉ cần người mở phong cấm ra, ta liền có thể cùng người đồng loạt ra tay, triệt để đem bảy loại hỏa diễm này phản phong cấm!

Đem toàn bộ các diễm mấu chốt suy ngẫm kỹ một lần, Lăng Phong cảm thấy cũng đại khái khả thi, vì vậy gạt đầu nói:

- Tốt lắm! Người nói cho ta biết làm thế nào để cởi bỏ phong cấm đi!

- Được, người thả đạo hỏa hệ phong cấm kia ra, nó sẽ tự động quay về.

Dư Đào cẩn thận chỉ điểm, thời khắc mấu chốt này hắn cũng không dám có một tia chậm trễ, sau khi xác định rằng Lăng Phong đã nghe hiểu lời mình, mới tiếp tục nói ra trình tự kế tiếp.

Lăng Phong cũng tập trung toàn bộ lực chú ý, không dám có nửa phần phân tâm!

Chỉ thấy bảy đạo hỏa long bị Dư Đào trấn áp ở phía dưới mãnh liệt nhảy dựng lên, tựa như chiếc lò xo bị đè ép tới cực điểm bỗng nhiên bạo khai, mang theo một loại ý vận sắc bén đâm thẳng tới thương khung, đâm vào trong không khí làm tạc âm nổ vang không dứt.

Trước kia bảy loại năng lượng hỏa diễm tán loạn khắp bốn phương bỗng nhiên co rút lại, cuộn cuộn tựa như lưỡi của độc xà, mang đến một loại cảm giác lạnh lẽo âm lệ.

Sắc mặt Dư Đào trương lên đỏ bừng, hai tay run rẩy, từng sợi gân xanh gồ lên, máu huyết bên trong bắt đầu dừng động, khiến cho kinh mạch nhảy lên thành thạch, dường như sắp nổ tung.

- Mau nghĩ biện pháp, ta sắp không khống chế được bảy loại hỏa diễm này rồi!

Rơi vào đường cùng, Dư Đào hét lớn.

Đang khống chế bảy đạo kiếm ảnh ngăn trở những luồng năng lượng tán loạn, Lăng Phong nhất thời sửng sốt, không nói được nên lời, hẳn thật không ngờ mới vừa rồi Dư Đào còn nói như đinh đóng cột cam đoan có thể áp chế được hỏa diễm, vậy mà bây giờ lại làm ra tình huống bậc này.

Nhìn bảy đoàn hỏa diễm tinh mang bị áp chế chỉ còn cao ngang người ở trước mắt, chân mày của Lăng Phong nhíu lại, bảy đạo hỏa diễm này chính là thứ có thể cầm cố được cường giả như Dư Đào.

Tuy rằng còn có một bộ phận uy lực rất lớn trong đó bởi vì vĩnh viễn làm trận nhãn nên không thể sử dụng, thế nhưng chúng vẫn không thể nào khinh thường được! Dù sao Dư Đào cũng từng thử qua, nếu không phải hỏa hệ phong cấm bị nhi tử của hắn phá vỡ, dẫn đến năng lượng của bảy loại hỏa diễm yếu đi không ít, có lẽ hắn đã sớm ngã xuống, cũng không kiên trì được đến giờ phút này.

Có thể nói, bảy loại năng lượng này trừ một chút khuyết thiếu về mặt linh trí, còn về mức độ cường đại thậm chí tuyệt không thấp hơn một cường giả tam phẩm thần cấp!

565. Chương 522: Hoa Hoa Cùng Kiều Kiều.

Cường độ như vậy, Lăng Phong sao có thể chống nổi?

Không đợi Lăng Phong đưa ra đáp án, liền thấy bảy luồng hỏa diễm vô cùng lớn hướng ra bốn phương bắn phá như du xà!

Bảy thanh kiếm ảnh đột nhiên sáng ngời, trong cơ thể chúng đồng thời hiện ra một quang điểm, quang điểm này vừa xuất hiện, liền có năng lượng cực kỳ ôn nhuận tưới mát thân thể Lăng Phong, làm cho tinh thần của hắn như được ngâm ở trong ôn tuyền, thư thích nói không nên lời.

Quang điểm cùng với bảy loại hỏa diễm dâng lên một loại hô ứng cực kỳ vi diệu, dường như sắt với nam châm hút lấy nhau.

Trường long hấp thủy!

Từng đợt âm thanh ào ào như nước chảy truyền ra, chỉ thấy hỏa long đột nhiên bạo trương, lấy thể như lôi điện tiến nhập vào bên trong kiếm ảnh.

- Tốt!

Dư Đào bỗng dừng hô to một tiếng:

- Mau, thứ thoát ra đều là bốn nguyên của bảy loại hỏa diễm, ngươi đem chúng giam cầm lại, có thể giúp được ta rất nhiều!

Trong giọng nói của hắn lúc này tràn ngập vui mừng, đâu còn có ý trách móc như lúc trước Lăng Phong chưa được sự đồng ý của hắn liền hấp thu hỏa hệ năng lượng?

Lăng Phong trợn trắng mắt, thiếu chút nữa giận đến mức mở mồm chửi bới, hắn lập tức cảm nhận được loại cảm giác bành trướng trong cơ thể vừa lui đi chưa được bao lâu đã kéo tới một lần nữa. Nếu như nói sự bành trướng lúc trước tựa như uống vào nước của một con sông mà nói, như vậy lúc này đã hoàn toàn là nước của ba sông năm hồ!

Kịch liệt đến mức muốn gào thét, lực lượng bành trướng trong người làm cho Lăng Phong kêu lên một tiếng trầm muộn, biết lúc này nếu như buông tha mà nói, như vậy chính là đón củi ba năm đốt một giờ. Một khi dị biến khiến cho ngoại giới chú ý. Cho dù mình có thể mượn quái hạp chống đỡ nhất thời, nhưng đến lúc đó tám gã trưởng lão long tộc Long tộc nhất định cũng sẽ quản chế càng thêm nghiêm mật, muốn thoát đi sẽ càng thêm khó khăn.

Vì vậy, Lăng Phong hung hăng cắn răng một cái, khống chế được toàn bộ năng lượng trong cơ thể đè nén xuống. Kiếm linh bắt đầu truyền ra một cỗ niệm thức ổn định, đem năng lượng sôi trào tạm thời bình ổn lại.

Lăng Phong lần thứ hai thi triển Sát Lục Chi Nhận, tiến nhập vào trạng thái lãnh tĩnh tuyệt đối, tuy là như vậy, cái cảm giác cảm giác đau đớn hầu như siêu việt tất cả cực hạn vẫn làm cho ý thức của hắn tán loạn, từ trong trạng thái này thoát ra.

Lại thi triển, bị cảm giác đau đớn cắt đứt, lại lần nữa thi triển...

Lăng Phong không ngừng mà lặp lại quá trình này, hắn không chú ý tới Dư Đào một bên trong ánh mắt toát ra một tia kinh sợ. Dư Đào minh bạch, Lăng Phong tuy rằng chịu đựng áp lực cực lớn, thế nhưng đại bộ phận lực lượng của bảy loại hỏa diễm đều bị bản thân áp chế, điều này cũng không đến mức khiến cho Lăng Phong bị đè nén đến suy sụp.

Năng lượng còn lại tiến nhập vào trong kiếm ảnh toàn bộ đều là năng lượng bốn nguyên!

Càng quý giá hơn chính là, chúng tuy đều là năng lượng bốn nguyên, nhưng cũng không tính là đặc biệt cường đại, từ đó mới có thể hấp thu được. Phải biết rằng, bảy loại hỏa diễm này vô luận là Phệ Linh Thiên Hỏa hay Hỗn Độn Thánh Viêm, mỗi một loại hỏa diễm có loại nào không tiếng tăm lừng lẫy?

Đừng xem hôm nay chúng liên hợp lại đã có thể tương đương với một tam phẩm thần cấp, nhìn như cường đại không gì sánh được, nhưng trên thực tế, chúng vẫn còn xa xa chưa tiến hóa đến cực hạn! Từ đó suy ra, nếu như Lăng Phong có thể đem bốn nguyên của chúng thu phục, phối hợp với thân phận hỏa hệ thiên hành giả không ngừng đem chúng cường hóa, như vậy tương lai cuối cùng có được sức chiến đấu cường đại tới mức nào, kinh người tới mức nào?

Bảy loại hỏa diễm, tùy tiện chọn lấy một loại có thể thu nạp vào trong cơ thể đều là may mắn lớn lao, thế nhưng Lăng Phong trước mặt này lại thu được toàn bộ!

Sự tình không thể tưởng tượng nổi như vậy lại xảy ra ở trước mắt mình. Mang theo một tia sợ hãi, một tia ước ao, Dư Đào điều khiển toàn bộ tâm thần khống chế hỏa diễm dưới thân, làm cho chúng không tạo ra được rung động quá lớn.

Thời gian trong lúc khống chế và hấp thu lặng lẽ trôi qua nhìn như bình yên không gợn sóng, nhưng Lăng Phong lại không biết, ngoại giới bởi vì sự mất tích của hắn lại dẫn tới một hồi phong ba.

Trong Ly Hỏa thành.

Chớp mắt, khoảng cách từ khi Lăng Phong rời đi đã hơn một tháng.

Hoa Vi Hà vừa xử lý xong một loạt việc vặt, nghĩ đến xa cách lâu ngày còn chưa kịp tâm tình, Lăng Phong liền đã rời đi. Nàng trong lòng nhịn không được dâng lên một trận buồn phiền, mấy ngày trở lại đây vẫn luôn lấy công việc bận rộn làm cho bản thân quên đi, nhưng vừa rồi làm xong việc thì nỗi nhớ trong lòng lại dâng lên.

Mặc kệ sự vụ bận rộn cỡ nào, một khi rảnh rỗi trở lại, liền có một loại khủng hoảng tràn ngập trong lòng.

Loại cảm giác này tới có chút đột ngột, rất khó xua tan đi, tinh tế tìm hiểu ngọn nguồn, Hoa Vi Hà mới phát hiện bản thân vẫn luôn lo lắng cho Lăng Phong không thôi!

Chiến lược thực tế của Tiểu Phong đã là nhị dung cảnh giới, lại thêm Yêu tộc hai đại tôn sứ hợp lực, phóng nhân khắp Vô Tận Hoang Nguyên, chỉ cần một số lão quái vật bề quan trọng nội thế giới hoặc tiểu thế giới không ra tay, còn ai có thể làm gì được hắn?

Tuy rằng vẫn luôn tự trấn an mình, thế nhưng Hoa Vi Hà vẫn cảm nhận được một loại hoảng hốt. Loại hoảng hốt này từ sau khi nhìn thấy Long tộc Giáo Chu biến mất quỷ dị thì càng trở nên dày đặc.

Nhất là Long tộc bọn chúng vẫn luôn nhận định trên người Tiểu Phong có chí độc Long Tộc Ngọc Bích!

Nghĩ đến đó, nàng liền cảm thấy phi thường lo lắng.

- A a a, buồn chết mất!

Đúng lúc này, trong sương phòng ở bên hông phủ truyền ra một tiếng hét phát tiết của Kiều Kiều. Sau đó nàng bắt đầu xông tới gào thét, phần nộ trùng mắt nhìn Hoa Vi Hà:

- Ác nữ nhân, ngươi giết ta đi!

Hoa Vi Hà thầm nhếch miệng, thế nhưng tiểu ý chợt lóe lên rồi biến mất, gương mặt khôi phục lại bình tĩnh. Nàng đặt công văn trong tay xuống, ngẩng đầu lên nói:

- Ta vì sao phải giết ngươi? Tiểu Phong trước khi đi đã dặn đi dặn lại ta phải hảo hảo chiếu cố ngươi, sau khi hắn trở về phát hiện ngươi có một chút thương tổn nào, ta lúc đó cũng không tiện ăn nói.

Kiều Kiều nghiêng răng ken két, tàn bạo nói:

- Ngươi đem ta nhốt tại trong này, mỗi ngày không cho ta ra ngoài, còn không bằng giết ta đi! Hừ, ác nữ nhân, ta biết, chính là ngươi cố ý!

Bởi vì Lăng Phong trước khi đi đã đặc biệt dặn dò, nên Hoa Vi Hà quyết định đem Kiều Kiều đưa vào trong phủ của mình, việc đó đám người Thích Thiên Ách cũng không hề phản đối. Mấy ngày trở lại đây, Hoa Vi Hà quả là bị Kiều Kiều làm náo loạn đến đau đầu. Tiểu nha đầu này tuy rằng thân đã là linh giả, thế nhưng tính tình hoạt bát hiếu động một chút cũng không đổi.

Từ khi bị "giam giữ" bên trong phủ, mỗi ngày đều gào thét, cả trú địa Phượng tộc đã bị nàng làm cho gà bay chó sủa. Thế nhưng lại vì Hoa Vi Hà dung túng, trên dưới Phượng tộc đối với nàng đều như dầu không gì sánh được.

- Ngươi còn muốn thế nào nữa? Hôm trước ta mới đưa ngươi ra ngoài chơi rồi mà?

Bất giác, bản thân Hoa Vi Hà cũng không phát hiện ra, trong giọng nói khi nàng nói chuyện với Kiều Kiều đã có thêm một loại cứng chiều như tỷ tỷ với muội muội.

Từ khi bị mang về Phượng tộc, Hoa Vi Hà liền được coi như chương môn nhân đời tiếp theo để bồi dưỡng, cho nên tính tình khó tránh khỏi có chút khí chất trầm ổn tồn tại. Ngược lại bị Kiều Kiều náo loạn một thời gian, tính tình của nàng cũng đã cởi mở hơn không ít.

566. Chương 523: Hoa Vi Hà Nổi Giận.

- Hừ! Cũng chỉ là dạo qua một chút địa điểm giao dịch đại hội, ta đi đã phát ngáy lên rồi, có gì đánh xem chứ?

Kiều Kiều quệt mồm, bất mãn oán trách nói.

Nhìn nàng như vậy, Hoa Vi Hà cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, vì thỏa mãn tiểu nha đầu này, mấy ngày nay trong Phượng tộc mình đã đeo trên lưng không ít "ác danh".

Tiểu nha đầu này năm đó tên tuổi tại Tinh Lam thành chính là "ác ma", nàng khi đó ra ngoài đường phạm là gặp gỡ sự tình quý tộc ức hiếp bình dân, đều sẽ xuất thủ quản giáo một trận, không đem đám quý tộc phạm tội dạy dỗ đến kêu cha khóc mẹ thì tuyệt không bỏ qua.

Kiều Kiều có chỗ dựa là Kiều Sâm Đặc, lại có Mạch Kha thương yêu, cho dù quốc vương Hoàng Phủ bị nàng vật râu thì cũng chỉ cười cười nói một câu "bướng bỉnh". Vậy thì thử hỏi còn có quý tộc nào dám phản kháng đây?

Cho nên, hôm nay ở trong Ly Hỏa thành cũng thế, tuy rằng có Phượng tộc chấp pháp đội bảo vệ, thế nhưng sự tình phát sinh trong thành như đại tông phái ức hiếp tiểu tông phái cũng không hề thiếu. Lúc này, tác dụng của Kiều Kiều đại tiểu thư hóa thân chính nghĩa lại được biểu hiện.

Mới bắt đầu còn có vài đại tông phái không phục, bọn họ từng thấy được chuyện đã xảy ra ở bên trong tràng giao dịch đại hội, biết được Kiều Kiều là bị "ám phượng chi thể" bị Phượng tộc thông tập, tự nghĩ cho dù đắc tội với nàng cũng sẽ không ảnh hưởng tới toàn cục.

Thế nhưng không nghĩ tới ý niệm này sinh ra trong đầu chưa được bao lâu, Phượng tộc chấp pháp đội tuổi sự đích thân suất lĩnh của Hoa Vi Hà liền đem đám người kia trấn áp hết thảy, thủ đoạn kịch liệt đầu phải đối tượng thông tập bị người trong tộc khi dễ? Quả thực giống như trấn bảo trọng yếu nhất được mọi người gìn giữ.

Kể từ đó, tông phái nào có vài phần bất bình cũng đều âm thầm đem Kiều Kiều liệt vào danh sách những người không thể nào đắc tội được!

Không sai, chính là thương cảm, đại tông phái hành sự bá đạo này cảm giác mình dưới ma trảo của tiểu ác ma thật sự là quá mức thương cảm!

Trong đó vị công tử của trưởng lão Lý Vồng của Thanh Mộc tông kia càng linh hội thâm sâu. Hắn vừa bị Phượng Tộc thả ra không bao lâu, đang muốn trên đường phố ra oai, kết quả bị Kiều Kiều đứng lúc tâm tình không tốt gặp phải, còn chưa kịp phản trần, trực tiếp bị tiểu nha đầu dùng một đầu ma thú do Phượng Tộc nuôi dưỡng đuổi về. Đến nay vẫn còn nằm trên giường không thể nhúc nhích.

Cái này triệt để phá vỡ thế giới quan, tam sinh quan, giá trị quan của Lý đại công tử, lần đầu tiên trong đời hắn phát hiện, nguyên lai thoát ly khỏi một tầng bối cảnh, bản thân ngay cả chó má cũng không bằng.

Trong đầu một loạt những công tích vĩ đại mà Kiều Kiều lập nên mấy ngày gần đây, Hoa Vi Hà ngày gần đây lác đác, đầy bất đắc dĩ thở dài:

- Người đừng tưởng Tiểu Phong nhờ ta chiếu cố người, mà ta liền để người tùy ý ra ngoài.

- Hừ, ác nữ nhân, người không cho ta ra ngoài, thì ta phải nghe lời người sao?

Kiều Kiều tức giận nói.

Hoa Vi Hà quay người, bước đi nói:

- Người không tin thì cứ thử xem!

Tư thế này nhất thời khiến Kiều Kiều triệt để nổi giận.

Mấy ngày nay Kiều Kiều không phải không muốn chống lại, nhưng là bị Hoa Vi Hà thắng tay đàn áp. Tuy nhiên Hoa Vi Hà thiên phú phi phạm cùng với chiến lực Nhị Dung Linh Tôn, Kiều Kiều không thể nghi ngờ vẫn có vẻ vô cùng non nớt.

Vì vậy, Kiều Kiều phát huy đầy đủ bản sắc nữ nhi, co được duỗi được, cười lấy lòng nói:

- Mộc Đầu đi Yêu tộc thời gian dài như vậy, ngay cả tin tức cũng không có truyền về, ta thấy có nên phái người tới hỏi thăm một phen không?

Không đợi Hoa Vi Hà đáp lời, nàng liền lập tức thanh minh:

- Ta là vì an toàn của Mộc Đầu mà suy nghĩ a!

Sắc mặt Hoa Vi Hà hơi trầm xuống, cũng không phải vì Kiều Kiều ham chơi, mà trên thức tế Kiều Kiều nói cũng đúng vào tâm trạng của nàng. Tuy rằng Yêu Tộc cách xa vạn lý, thế nhưng xuất phát từ tâm tư kiêng kỵ cùng với phòng bị, Phượng Tộc đối với bọn họ đối với bọn họ cũng không phải hoàn toàn không có tin tức.

Giữa lưỡng tộc vẫn có một cơ quan tình báo trung chuyển, mà nơi đó lại do Phượng Tộc xây dựng từ thời thượng cổ, truyền thống cự ly thật dài. Có thể đem tin tức giữa hai bên cách nhau cả mười vạn dặm liên thông. Đương nhiên, truyền thống trận này không phải không có hạn chế, ít nhất nhân thể cùng với ma thú vô pháp ở trong đó, đồng thời vật được truyền thông cũng không được quá lớn.

Trước đó vài ngày khi tâm thần có chút hoảng loạn, lo lắng, Hoa Vi Hà đã âm thầm phái tâm phúc đi tới cơ quan tình báo đó để tìm hiểu tin tức của Yêu tộc.

Lúc này bị Kiều Kiều khơi mào ưu tư trong lòng, nhất thời Hoa Vi Hà cũng lâm vào trầm mặc, hồi lâu không nói gì.

Kiều Kiều lần tới nói:

- A, ác nữ nhân, ngươi sao vậy? Ngươi cũng rất lo lắng cho Mộc Đầu phải không? Không bằng để ta thay ngươi đi xem hắn thế nào? Ngươi yên tâm, chỉ cần có tin tức ta sẽ lập tức truyền về.

Bị nàng tính toán, Hoa Vi Hà tức giận trừng mắt, mấy ngày trước, Kiều Kiều nhân lúc nhàn rỗi đại náo khắp nơi, khiến Hoa Vi Hà bất đắc dĩ đành phải đem nàng mang theo mình.

Đối mặt với tình huống không thể trừng phạt hay mắng chửi, nhiều lần lại phải lo lắng vì nha đầu này, nàng cũng thật sự là rất đau đầu. Lại không ngờ Kiều Kiều đối với sự vụ của nàng có hứng thú, thực tại an tĩnh một chút.

Khi đó Hoa Vi Hà chỉ cầu Kiều Kiều không gây rối thì đã cảm thấy rất mỹ mãn rồi. Đối với nàng vì sao lại an tĩnh cũng không quá quan tâm. Nhưng không bao lâu, Hoa Vi Hà đã bị một màn trước mắt làm kinh ngạc tới ngất người.

Đồng công vụ trầm tích thời gian dài đều bị giải quyết nhanh chóng, trên mỗi mặt giấy đều có chú giải cùng phê bình. Hơn nữa, còn có chỉ dẫn chỉ cần thực hiện theo là có thể xử lý được!

Phải biết rằng, cho dù Hoa Vi Hà chìm đắm nhiều năm trong công vụ cũng chưa chắc làm được như vậy. Nhưng không ngờ Kiều Kiều vừa làm liền được!

Lúc đó Hoa Vi Hà khiếp sợ cả nửa ngày không nói lên lời.

Bất quá, không bao lâu Kiều Kiều đã mất đi hứng thú đối với xử lý công vụ.

Trong thời gian đó, Kiều Kiều cũng tiếp xúc với những tin tức từ trạm tình báo trung chuyển của Phượng Tộc truyền về, nên mới nói như vừa rồi.

Lắc đầu, Hoa Vi Hà đang định nói chuyện. Lúc này trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng hát trong trẻo, khiến biểu tình của nàng khê động.

- A, tên đi hỏi thăm tin tức kia đã trở về!

Kiều Kiều cũng là dừng gây nháo, kinh hỉ nói.

Hoa Vi Hà vội vã buông công văn trong tay, đi ra ngoài, chỉ thấy giữa không trung tối sầm, có một điểm đen rất nhanh lớn dần, sau đó chậm rãi hạ xuống.

Ngay sau đó, có thể thấy điểm đen kia là một con ma thú hình dáng tựa chim ưng thân hình cực lớn, trên lưng nó là một nam tử cả người mặc khải giáp màu đen.

Nam tử vừa thấy được Hoa Vi Hà tự mình nghênh tiếp, vội vã quỳ trên mặt đất nói:

- Thuộc hạ bái kiến thánh nữ.

- Được rồi, không cần đa lễ.

Hoa Vi Hà nhẹ nhàng phát tay áo, trên mặt không còn thần sắc bất đắc dĩ như vừa rồi đối phó với Kiều Kiều, mà là vô cùng trang nghiêm nói:

- Có tin gì không?

- Dạ! Thuộc hạ...

Còn chưa dứt lời, bên ngoài truyền đến một tiếng "rầm", ngay sau đó Minh Nhược Hải dẫn vài tên nghi trượng đi tới, chắn ở trước người nam tử kia, khom người với Hoa Vi Hà nói:

- Thánh nữ điện hạ.

- Sao?

Hoa Vi Hà khẽ nhúm mày, lộ vẻ lạnh lùng nói:

- Minh trưởng lão, có chuyện gì muốn nói vậy?

Nói tới từ "muốn" nàng liền trầm giọng nhấn mạnh, hiển nhiên trong lòng đã nổi giận! Khi bước lên bảo tọa thánh nữ, trên thực tế cũng không phải cả Phượng tộc không có ai lên tiếng tranh luận.

567. Chương 524: Tử Phượng Ngũ Kiệt.

Trước đây Phượng Tộc có tiền lệ thiết lập vị trí này, nhưng Hoa Vi Hà dám dựa vào thực lực của bản thân cùng với xử sự quyết đoán mới từng bước thu được tán thành của các thế lực lớn nhỏ trong tộc, càng chủ sự trong một trận nhất cự tạo lập địa vị cho bản thân!

Trong tộc, địa vị của Hoa Vi Hà so với Minh Nhược Hải cũng cao hơn không ít, thế mà giờ hắn không trải qua thông báo liền tự tiện xông vào, không nghi ngờ là cực kỳ thiếu tôn trọng bản thân! Vì vậy, nếu Minh Nhược Hải không nói ra có chuyện gì quan trọng, Hoa Vi Hà thật muốn mượn cơ hội này giáo huấn hắn một phen!

- Điện hạ.

Minh Nhược Hải cũng không chút hoang mang, nhìn về phía nam tử kia, nói:

- Xin hỏi có phải đệ tử này chính là nhận mệnh của điện hạ đi thu thập tin tức liên quan tới tên tiểu tử tông chủ Sang Tông kia phải không?

- Người dám theo dõi bản tọa!

Hoa Vi Hà nặng nề quát lên, trên mặt nổi lên một cỗ tức giận cường liệt!

- Minh mỗ không dám.

Minh Nhược Hải cố gắng trấn định nói:

- Các đại trưởng lão trong tộc từ lâu đã bất mãn với việc điện hạ hướng về tông chủ Sang Tông. Hôm nay tộc trưởng đã tới Yêu Tộc, cũng bắt tay với Long Tộc, ta nghĩ thánh nữ điện hạ cũng nên buông tha thôi.

- Xú lão đầu, có phải Mộc Đầu gặp chuyện xấu hay không? Người mau nói cho chúng ta biết được chứ?

Đúng vào lúc này, Kiều Kiều đột nhiên hét lên hỏi.

Bị nàng nhắc nhở, Hoa Vi Hà chấn động mạnh một cái, tỉ mỉ cân nhắc lời nói của Minh Nhược Hải, sau đó tàn khốc nói:

- Minh trưởng lão, đây là sự thật sao?

Dưới cơn giận, khí thế của nàng bạo tăng, tựa như một dãy núi sắp đổ xuống, làm cho Minh Nhược Hải biến sắc!

Nhưng khi nghĩ đến chỗ dựa vững chắc, biểu tình của Minh Nhược Hải rất nhanh liền khôi phục bình thường, ngữ khí mơ hồ nói:

- Cũng không phải, thánh nữ điện hạ không cần quá mức quan tâm vị Lăng tông chủ kia chứ?

Bị hấn lần nữa cố ý biểu thị, nàng cũng vô pháp nén giận nữa, quát lên:

- Xem ra, Minh trưởng lão có vẻ rất có thành kiến với lời nói của bản tọa?

Minh Nhược Hải bất âm bất dương hồi đáp một câu, rồi phất tay áo một cái, ngang nhiên rời khỏi, khản thiết nói:

- Ta chỉ là không muốn thánh nữ điện hạ bị gian nhân làm mê muội tâm trí, làm ra chuyện khiến người thân đau xót, kẻ thù cười chê thôi.

- Người thân đau xót, kẻ thù vui vẻ sao?

Hoa Vi Hà cười lạnh một tiếng, trong mắt ẩn chứa thất vọng cùng với phần nộ cường liệt, quát hỏi:

- Đồ An, lần này tìm kiếm, tin tức thế nào?

Sắc mặt Minh Nhược Hải khê biến, khi nhìn về phía nam tử Đồ An kia, ẩn hiện vẻ tàn khốc, bàn tay trong áo bào hơi ra hiệu.

Liếc mắt nhìn hẩn, quanh thân Hoa Vi Hà một đạo hỏa diễm hiện lên. Từng đạo khiến cho lông mày lẫn lông mi của người ta bị thiêu đốt mà dựng ngược lên.

Biểu tình Minh Nhược Hải bị kiềm hãm, trên mặt hiện lên thần sắc âm tình bất định, nhìn thấy nàng dĩ nhiên thi triển ra Niết Sào Viêm, không biết là xuất phát từ lòng lo lắng hay sao mà chưa từng tiến lên ngăn cản.

Lúc này, Đồ An đã cao giọng hồi bào:

- Bẩm điện hạ, thuộc hạ nhận được tin tức, trong Yêu Tộc hình như gần đây hai vị Vưu tôn sứ có mang Huyền Nguyên Tông tông chủ trở về, nhưng cũng không thấy có hành tung của Sang Tông Lăng tông chủ!

- Cái gì?

Kiều Kiêu không đợi hẩn nói hết lời, đã hoảng hốt tiến lên, quát hỏi:

- Thật sự không thấy Mộc Đầu?

Hoa Vi Hà cũng là chấn động, thế nhưng biểu hiện của nàng lạnh tĩnh hơn nhiều, nàng cố gắng áp chế nỗi lo lắng trong lòng, hét lên:

- Có tin tức nào khác hay không? Nói!

- Dạ.

Đồ An tiếp tục bẩm báo:

- Còn có tin tức khác, ở gần Ly Hỏa thành, hơn tháng trước tựa hồ phát sinh dấu vết kịch chiến, đối chiếu thời gian, tựa hồ là lúc hai vị tôn sứ Yêu tộc cùng với Lăng tông chủ đi qua. Đồng thời, người của chúng ta tại Long Tộc cũng quay lại truyền tin, cách đây không lâu, tộc trưởng Long Tộc Âu Mỗ Long đã mang theo bốn gã tộc trưởng vội vã trở về trong tộc, dọc đường tạo ra động tĩnh khá lớn!

- Âu Mỗ Long?

Sắc mặt Hoa Vi Hà ngưng trọng, người này gần như đại biểu cho sức chiến đấu tối cao của Vô Tận Hoang Nguyên hiện tại. Một khi hẩn xuất đạo phát ra uy thế cực lớn, làm cho lòng hiếu kỳ nặng trĩu, nàng lại hét lên hỏi:

- Tinh tức này vì sao không hồi báo sớm?

- Bẩm điện hạ, tin tức mới từ bên trong Ly Hỏa thành truyền về, đồng thời đã có người chủ sự ký nhận.

- Sao?

Trong lòng Hoa Vi Hà cả kinh. Bản thân đã nói qua, hễ là tin tức liên quan tới Lăng Phong phải đem toàn bộ truyền về cho mình, là ai dĩ nhiên to gan lớn mật dám làm thay như vậy?

Tức khắc, Hoa Vi Hà tựa như nghĩ đến điều gì, hung hăng trừng mắt với Minh Nhược Hải, ngữ khí tựa như băng hàn, nói:

- Minh trưởng lão, người thử nói ra suy nghĩ của mình đi?

Minh Nhược Hải bị khí thế cường đại của nàng áp bách, không nhịn được liên tục thối lui, sợ hãi cười nói:

- Không sai, Tin tức thật sự do ta ký nhận, đây cũng là nỗi khổ tâm của ta, hi vọng thánh nữ điện hạ không phạm sai lầm mà thôi.

- A! Không được phạm sai lầm sao?

Khẽ ngâm nga hai lần, vẻ tàn khóc hiện lên, trong lòng Hoa Vi Hà tràn đầy tức giận, cũng vô pháp tiếp tục che giấu, tựa như hàn sơn băng toái, hỏa sơn bạo phát tuôn ra, một đạo kim sắc Niết Sào Viêm mạnh mẽ lao về phía trước:

- Người thật có can đảm!

Bị Niết Sào Viêm nhanh chóng lao tới gần, một chút chống đỡ trên mặt Minh Nhược Hải cũng vô pháp bảo trì, thân hình bạo thối, không kịp ngự sử bất kỳ chân nguyên lực nào, vền vền chỉ dựa vào thể lực của bản thân, hai chân đập mạnh xuống đất, rồi lùi lại tạo thành một rãnh sâu.

Họa Vị Hà giật mình bất động, ánh mắt ngưng chú vào một điểm, từng bước ép sát, lòng bàn tay Niết Sào Viêm chỉ cần một chút nữa sẽ đâm trúng Minh Nhược Hải, xem bộ dáng là muốn một kích đánh chết hẳn.

- Họa Họa, lưu thủ!

Đúng lúc này, một tiếng quát nhẹ vang lên, ngay sau đó một người lao nhanh tới chắn ở trước người Minh Nhược Hải.

- Minh Tâm Thiện! Quả nhiên là người!

Cười lạnh một tiếng, Luân Già Kiếm trong tay áo Họa Vi Hà phi ra, thân kiếm rất nhanh liền thu Niết Sào Viêm vào bên trong.

Hống!

Một tiếng giòn vang, tử sắc huyền nguyệt bị mạnh mẽ chém thành hai đoạn, thân thể Hoa Vi Hà cũng thối một trận Luân Già Kiếm lặng yên trở về lòng bàn tay, vì không thể giết nên hai bàn tay nàng xuất hiện một trận run run.

Nhìn thấy Minh Tâm Thiện trong hư không bước tới, vẻ mặt bình thản nói:

- Các người tự ý phong tỏa tin tức. Muốn ám sát bốn tọa, phạm thượng tác loạn, thật sự là to gan lớn mật! Ta tạm bắt giữ hai người, hồi báo trưởng lão trong tộc, đem hai người trừng phạt nghiêm khắc, tuyệt không nuông chiều.

Tiếng nói vừa dứt, Luân Già Kiếm trong lòng bàn tay Hoa Vi Hà ngang nhiên đâm ra tựa như muốn phá thương khung lao về phía trước, một đạo quang mang như kinh điện chảy qua thân kiếm, có kim sắc vụ khí tiềm sinh.

- Ha ha, thánh nữ điện hạ, bình tĩnh một chút đã!

Tình thế hết sức căng thẳng, một đạo âm thanh chậm rãi phủ xuống, ngay sau đó một lão giả thân mặc tử sắc trường bào xuất hiện tại chỗ, trên người hắn đều một màu tím: Dây cột tóc màu tím, ngọc bội màu tím, tay áo màu tím, hài màu tím...

Lão giả tựa như khối ngọc màu tím, bên cạnh hắn có bốn gã nữa. Năm người tạo thành một tòa tử sắc quang tráo cực lớn, bên trong tràn đầy tử quang.

Tiểu thế giới! Tử Phượng ngũ kiệt!

Vừa thấy được năm người này xuất hiện, sắc mặt Hoa Vi Hà cũng hơi biến một chút, trở nên ngưng trọng hơn. Nàng thân là thánh nữ Phượng Tộc, tự nhiên phi thường rõ ràng năm người trước mắt đại biểu cho một đoạn quá khứ huy hoàng, có thể nói, dưới sự liên thủ của bọn họ trong một thời gian dài, Phượng Tộc có được sức chiến đấu lớn nhất!

568. Chương 525: Liều Mạng Đánh Một Trận.

Nghe đồn cho dù đối mặt với chiến đấu lực cấp bậc đại viên mãn, bọn họ cũng có thể đánh một trận!

Bất quá vì nhiều năm đánh trận dẫn đến thọ mệnh tinh nguyên trôi qua cực nhanh, hơn nữa tu vi hạn chế, bọn họ chỉ bắt đầu rút cổ bên trong tiểu thế giới này. Nhiều năm trôi qua, trong Phượng Tộc đã không còn thấy hình bóng của bọn họ.

Nhìn tiểu thế giới ràng buộc bốn phía, Hoa Vi Hà càng khẳng định suy đoán trong lòng, tiểu thế giới này tuy còn kém một chút. Nhưng uy lực đã gần tới phật! Đồng thời, trừ phi đánh bại năm người này, bằng không nơi này có phát sinh biến cố cũng không thể truyền ra bên ngoài biết được.

Chỉ riêng điểm này Hoa Vi Hà cũng đã biết mình rơi vào hạ phong rồi!

- Năm người các ngươi không hảo hảo an dưỡng, lại tự ý ra ngoài, nếu vì thế mà thọ mệnh hao tổn, ngày sau trong tộc gặp chuyện quan trọng, an nguy tộc nhân biết trông vào nơi nào?

- Lời này của thánh nữ điện hạ khiến lão phu thật sự ấm lòng.

Minh Bất Ly đứng đầu ngũ kiệt cười nói:

- Nếu có thể năm người chúng ta tự nhiên không muốn ra ngoài. Nhưng dưới hoàn cảnh ngày hôm nay, năm người chúng ta một khi không đột phá thần cấp, thọ mệnh chính là không được bảo đảm, bất luận lần nào ra ngoài đều trở thành phiêu lưu cực lớn.

- Đã biết như thế, năm người các ngươi còn cố phạm sao?

Ngay cả tình thế đối với mình cực kỳ bất lợi, Hoa Vi Hà vẫn cố trấn định, trên mặt nhìn không ra chút vẻ hoảng loạn nào.

- Đa tạ thánh nữ điện hạ quan tâm.

Trên mặt Minh Bất Ly lộ ra chút tiểu ý, tựa nhưng từng câu đều rất chân thành nói:

- Thánh nữ điện hạ quan tâm đám người lão hủ như vậy, sao không tạo thuận lợi cho bọn ta?

- Xin chỉ giáo cho?

Ánh mắt Minh Bất Ly nhàn nhàn lướt qua người Kiều Kiều đằng sau Hoa Vi Hà.

- Xú lão đầu, ngươi nhìn cái gì?

Bị ánh mắt nóng bỏng của hắn làm trong lòng không được tự nhiên, Kiều Kiều nổi giận quát nói.

Minh Bất Ly tịnh không để ý tới Kiều Kiều, vẫn tỏ vẻ quỷ bí nói:

- Thánh nữ điện hạ chắc hẳn rõ ràng tầm quan trọng của thân thể Âm Phượng với Phượng Tộc ta chứ?

Lời này vừa ra, sắc mặt Hoa Vi Hà nhin không được đại biến, vô ý thức thân thể hơi nghiêng, che chắn lấy Kiều Kiều.

Tựa như không nhìn thấy bất cứ chuyện gì, vẻ tham lam trong mắt Minh Bất Ly càng thêm dày đặc:

- Với người đã tiến giai Linh Tôn như ta mà nói, Ý Nguyên Chương tầm thường tác dụng không còn lớn, dù cho luyện hóa nhiều hơn nữa đối với cảm ngộ cảnh giới tiếp theo cũng không rõ ràng. Nhất là với Phượng Tộc chúng ta càng là như thế.

Hắn có vẻ thành thật, ung dung nói:

- Ta đợi Phượng Tộc tuy là gặp may mắn, người có thiên phú siêu quần chưa tới trăm tuổi đã tấn chức trở thành Linh Giả! Thậm chí như thánh nữ điện hạ thiên tư tung hoành, càng có thể ở tại hai mươi tuổi vẫn đỉnh Nhị Dung Linh Tôn!

- Bất quá, cái này đồng dạng mang đến nan đề khó giải quyết, đó chính là người trong tộc một khi thiên phú dùng hết, còn muốn tiến thêm so với thường nhân càng là khó khăn hơn không ít!

Thở dài một tiếng, hắn lại nói:

- Nhưng năm gần đây ta bế quan tu luyện bên trong tiểu thế giới, tha thiết cảm nhận được điểm này. Rõ ràng cảm giác lối ra ở phía trước, nhưng nhiều lần vẫn cách một tầng, tiêu hao tinh lực cực lớn mà vẫn tay trắng. Cái cảm giác bất lực này người có huyết mạch tuyệt đỉnh như thánh nữ điện hạ vô pháp lý giải.

- Hừ! Người không vì mình vô pháp tiến giai liền đem nguyên nhân đều quy kết cho thiên phú, lẽ nào đây chính là giác ngộ mà Phượng Tộc ngũ kiệt cần phải có sao?

Hoa Vi Hà không chút khách khí châm chọc.

Đối với lời châm chọc của nàng, Minh Bất Ly lại biểu hiện tu dưỡng rất tốt, dường như không nghe ra ý châm chọc trong đó, tự cổ tự địa nói:

- Năm người chúng ta vốn cho là cuộc đời này chỉ dành lãng lãng bẽ quan, đợi ngày sau Phượng Tộc gặp chuyện thì dùng chút tâm lực cuối cùng giải quyết, sau đó chết đi!

Trong giọng nói của hắn toát ra một tia cấp bách nói:

- May là, trong lúc bẽ quan, năm người chúng ta đã xem rất nhiều điển tịch, phát hiện một chuyện liên quan đến huyết mạch Âm Phượng!

Nói đến đây, biểu tình của hắn càng trở nên nóng bỏng, tựa như không thể kiềm chế nhìn về phía Kiều Kiều tràn ngập vẻ tham lam:

- Nguyên lai, để giải quyết nan đề của chúng ta phương pháp lại đơn giản như vậy! Tất cả đều nằm trên người tiểu nha đầu này!

Minh Bất Ly ánh mắt tham lam tựa như độc xà khiến cho Hoa Vi Hà tâm thần đại chấn!

Trong lúc vô ý thức, nàng đã đem Kiều Kiều che ở đằng sau, trong con ngươi tràn đầy vẻ đề phòng:

- Người biết những thứ gì?

- Ha ha, thứ ta biết lẽ nào Thánh Nữ điện hạ lại không rõ ràng sao?

Hỏi ngược lại một câu, đôi mắt Minh Bất Ly híp lại thành một cái khe:

- Chỉ cần rút ra một chút chân tủy của nha đầu kia, phối hợp luyện chế ra tinh nguyên chương đối với bất kỳ một gã hỏa hệ thiên hành giả nào mà nói cũng đều là phụ trợ tuyệt hảo! Nhất là đối với Phượng tộc chúng ta mà nói, càng là thuốc bổ vô thượng!

Kiều Kiều ở phía sau âm thầm chú ý tới Hoa Vi Hà khi nghe lời này một chút kinh sắc cũng không có, nhất thời minh bạch ra nhiều điều, nguyên bản mâu thuẫn trong lòng đối với nàng cũng biến mất không ít.

Nguyên nhân rất đơn giản, Hoa Vi Hà nhất định biết được tầm quan trọng của mình đối với Phượng tộc, dù là như vậy, nàng vẫn lựa chọn toàn tâm toàn ý bảo vệ mình, không hề có dự định đem mình giao ra. Mặc dù phần lớn bởi vì quan hệ với Lăng Phong, thế nhưng ân tình bảo vệ như vậy đã đủ để trung hoà một ít cảm giác bất hảo lúc trước.

Rõ ràng không bỏ sót một chút biểu tình biến hóa nào của Hoa Vi Hà, Minh Bất Ly đặc ý nói:

- Hơn nữa Phượng tộc chúng ta tại thời đại viễn cổ chính là lực áp Long tộc, nguyên nhân trong đó không biết Thánh Nữ điện hạ có hứng thú muốn biết hay không?

- Nếu như ngươi nguyện ý nói, ta tự nhiên cũng muốn nghe một chút!

Minh Bất Ly vốn cũng không chuẩn bị đạt được câu trả lời tốt đẹp nào từ Hoa Vi Hà, thấy nàng vẫn có thể bảo trì lãnh tĩnh như vậy cũng có chút giật mình, biết vị Thánh Nữ điện hạ này cũng bất phàm, hắn chậm rãi nói:

- Âm phượng chi thể sở dĩ quý giá không gì sánh được, chính là bởi vì các nàng trời sinh đã có thể thức tỉnh hỏa hệ nguyên lực biến dị âm viêm, tinh nguyên chương ẩn chứa loại khí tức nguyên lực biến dị đặc thù này có thể thúc đẩy hỏa hệ nguyên lực bản thân chúng ta tu luyện tiến hành biến hóa, từ đó tìm kiếm ra được một con đường khác!

- Mọi người hôm nay có thể rất ít người biết được, nếu muốn trở thành thần cấp cường giả cũng không chỉ có một con đường dung hợp hai loại tinh kỹ bất đồng hệ, mà dung hợp tinh kỹ hỏa hệ cùng với biến dị hỏa hệ, đồng dạng cũng được! Chỉ bất quá, biến dị hỏa hệ nguyên lực phù hợp điều kiện thật sự là tìm kiếm quá khó khăn!

Tuy thở dài, nhưng trong giọng nói của Minh Bất Ly hoàn toàn là vẻ đặc ý, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi một chút, dường như muốn nhanh chóng nhắm nháp một chút mỹ vị:

- Nhưng rất đúng dịp chính là ám viêm này lại phù hợp với điều kiện! Tiểu nha đầu này đã là linh giả chi thân. Phượng hoàng chân tủy trên người hẳn là có thể lấy ra hơn mười giọt! Từ đó, Tử Phượng nhất mạch ta có thể đạt được rất nhiều lợi ích! Hắc, thực sự là rất chờ mong cảnh tượng thoáng cái đã xuất hiện mười thần cấp cường giả!

- Thánh Nữ điện hạ, ta khuyên người không nên cứ chấp mê bất ngộ nữa, chỉ cần người không bảo vệ tiểu nha đầu này, chúng ta có thể làm chủ cho người cùng tham dự, đến lúc đó người dựa vào uy lực của tinh chương cùng với thiên phú kinh khủng của bản thân, đủ để nhất cử trở thành cường giả nhị phẩm thần cấp. Tại sao phải khổ như thế chứ? Người càng có thể chấp chương Thiên Phượng nhất mạch, chẳng phải là quá tuyệt sao?

569. Chương 526: Kiêu Kiêu Phát Uy.

Minh Bất Ly tận tình khuyên bảo làm cho trong mắt Hoa Vi Hà thần quang bạo phát, nàng ngưng thị nhìn Minh Bất Ly:

- Chấp chương Thiên Phượng nhất mạch? Người đề tộc trưởng đi đâu rồi?

Nàng phản ứng nhạy bén đến mức Minh Bất Ly cũng cả kinh, chợt hắt âm hiểm cười:

- Thánh Nữ điện hạ thực sự là nhanh trí! Phượng tộc trưởng nếu đã mất đi thực lực cấp bậc đại viên mãn, chấp chương Phượng tộc cũng không còn thích hợp nữa, cho nên, dưới sự khuyên bảo của chúng ta, tộc trưởng đã tiến nhập vào tiểu thế giới bế quan rồi!

- Giải cho đám cầu tặc!

Hoa Vi Hà tức giận đến hai mắt đỏ bừng, nàng phản nộ chỉ vào Minh Bất Ly:

- Các người làm như vậy không sợ ta mời các trưởng lão ra khỏi nội thế giới tiến hành chế tài các người sao?

- Chế tài?

Minh Bất Ly bật cười lắc đầu:

- Thánh Nữ điện hạ vẫn quá mức ngây thơ, thần cấp cường giả lần đầu tấn chức, cũng có được ba trăm năm thời gian hành tẩu ở bên ngoài, từ đó về sau liền cần phải có thần thạch cuộn cuộn không ngừng cung ứng, bằng không mà nói thọ mệnh của họ sẽ nhanh chóng trôi đi! Đám đại trưởng lão bế quan đều có thể vượt xa được niên hạn này, sợ rằng thần thạch cung cấp cho bọn họ hôm nay cũng đã tiêu hao không sai biệt lắm. Chế tài? Ha ha ha ha, thực sự là một câu chuyện tiêu lâm tức cười!

- Họa Họa, hôm nay Tử Phượng nhất mạch chúng ta đã nắm giữ toàn bộ quyền chủ động, người đành thuận theo đi!

Trên mặt Minh Tâm Thiện toát lên một mảnh si tình:

- Chỉ cần người đáp ứng, ta có thể cam đoan thúc tổ bọn họ tuyệt đối sẽ không làm thương tổn người, đồng thời ngày sau ta chấp chương Phượng tộc, người chủ chương Thiên Phượng nhất mạch, ta và người hai người liên thủ chẳng phải là ông trời tác hợp sao?

Hoa Vi Hà trầm ngâm cúi đầu, không nói một câu nào. Thấy nàng hình như có dị động, Minh Tâm Thiện càng kích động, vẻ nhu hòa trong hai mắt như muốn chảy nước, chậm rãi tiến đến gần nói:

- Họa Họa, cùng liên thủ với thúc tổ bọn họ, Phượng tộc ta có thể một lần nữa đứng ở trên đỉnh cao của vũ đài, đồng thời chủ chương được phong vân biến đổi trên Vô Tận Hoàng Nguyên!

- Tiểu Phong?

Hoa Vi Hà trong mắt bỗng nhiên toát ra vẻ kinh hãi.

Minh Tâm Thiện nhất thời kinh hãi: Chết tiệt, tên quái vật kia sao lại xuất hiện? Sớm bị Lăng Phong phá tan can đảm, hẳn nhanh chóng quay đầu lại, đúng lúc này...

Chát!

Quang mang kim hoàng sắc tựa như điện xẹt chợt lóe mà ra, Hoa Vi Hà đánh về phía trước, một kiếm hung hăng đâm tới:

- Niết Sào Vãng Sinh!

Kiểm phong chém thẳng vào đầu Minh Tâm Thiện, thế đi nhanh tới mức tựa như thuấn di, hoàn toàn không cho kẻ khác kịp phản ứng. Một loại hắc viêm hình vòng tròn tầng tầng bao phủ lại, hoàn toàn chụp lên Minh Tâm Thiện.

- Họa Họa!

Minh Tâm Thiện kinh ngạc đến ngây người, trong lúc nhất thời cũng không biết đối phó ra sao, so sánh với tính mệnh, hẳn đột nhiên cảm thấy Hoa Vi Hà có thể ra sức hạ sát thủ đối với mình càng khó có thể tiếp thụ nổi.

- Tâm Thiện, mau tránh!

Minh Nhược Hải kinh sợ rống lên.

Trong con người Minh Bất Ly bên cạnh toát ra một tia thần sắc không hài lòng, trước đây bọn họ vẫn bề quan trọng tiểu thế giới, hiểu biết đối với sự tình trong tộc cũng không quá nhiều. Sau khi xuất quan, nghe được Minh Tâm Thiện chính là nhân vật thiên tài nhân vật thiên tài khó gặp của Phương tộc những năm gần đây, càng là khó có được của Tử Phương nhất mạch. Bọn họ trong lòng lúc trước vẫn luôn mừng rỡ, không nghĩ tới tên hậu bối này tuy rằng thiên phú không tệ, thế nhưng tâm chí lại...

Khẽ nhíu mày, Minh Bất Ly nói:

- Thánh Nữ điện hạ, người không để sự tồn tại của năm người chúng ta vào mắt, thật sự là làm cho lão phu khó nhịn được!

Trong tiếng quát, bọn họ năm người đồng thời giơ cao cánh tay, sau đó mạnh mẽ vung lên!

Nguyên lực của năm người trong nháy mắt hoàn toàn ngưng kết thành một đạo, hình thành nên một nguyên trận vô hình, bên trong nguyên trận bí văn lưu chuyển, chỉ thấy trước mặt bọn họ xuất hiện một vết nứt dài hẹp cỡ một thước.

Vết nứt đột nhiên khẽ động, ngay sau đó một thanh đại kiếm như thực chất liền xuất hiện trước mặt Hoa Vi Hà, chém về phía đầu nàng!

Đại kiếm rộng chừng hơn mười trượng, chính diện chém xuống tựa như muốn che phủ cả thiên không, càng quan trọng hơn là tốc độ của nó, nhanh tới kinh người!

Oanh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, uy lực bạo tạc trực tiếp đem Minh Tâm Thiện cuốn lên cao, bay thẳng đến sát biên giới của tiểu thế giới.

Ở một bên khác, Hoa Vi Hà cũng chấn động mạnh một cái, ống tay áo trên cánh tay ngọc bị rách toác, lát phát bay tựa như hồ điệp, mấy vết máu sâu hoắm dọc theo lòng bàn tay lộ ra, nhìn mà kinh người!

Kiều Kiều thấy Hoa Vi Hà thụ thương, cuống quýt tiến lên trợ giúp. Nàng cũng minh bạch thực lực của bản thân còn thấp, không thể giúp đỡ được nhiều, cho nên căn bản không hề liều mạng tiến lên phía trước xuất thủ.

- Không có việc gì, người theo sát ở đằng sau ta, không nên rời xa.

Hoa Vi Hà cảm giác được cổ họng ngọt ngọt, nàng mạnh mẽ kiềm chế nuốt ngụm máu xuống, trong hai mắt tỏa ra thần quang rực rỡ.

- Hắc!

Bộ tóc màu tím phía sau đầu Minh Bất Ly cũng bị cắt vài đoạn, tung bay tán loạn ở phía sau, hẳn khuôn mặt như sắt, từng sợi cơ nhục căng ra tựa như cương ti!

Đánh vẻ tươi cười bất âm bất dương rốt cục cũng hoàn toàn thu hồi, thay vào đó là một mảnh tuyết sát ý lạnh thấu xương bốc lên:

- Nếu điện hạ đã coi chúng ta như rác rưởi, vậy chúng ta đành đắc tội!

Minh Tâm Thiện bị đánh bay ra ngoài đã quay trở lại, gấp giọng nói:

- Thúc tổ, vạn mong hạ thủ lưu tình!

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, Minh Bất Ly trên mặt thần sắc như hận sắt không thành thép, mạnh mẽ quát ra một cước, một đạo khí lưu tử sắc tựa như trường tiên nhất thời một lần nữa đánh hất bay ra xa.

- Đồ vô dụng! Trong đầu toàn là tư tình nhi nữ còn làm được việc gì nên hồn nữa!

Trong tiếng quát, năm người đằng sau luân chuyển như bay, hai tay hất mười ngón liên tục động, từng đạo bí văn đan vào nhau thành lưới, hợp lại với nhau trong không trung, một tiếng hét tựa như sấm sét vang lên:

- Lâm!

Ầm!

Ầm thanh lạnh lạnh nổi lên, chỉ thấy bí văn bay lượn rất nhanh hình thành một con tử phượng cực đại, tiếng tử phượng hét vang chấn động khiến đầu óc người khác ong ong ù ù, tựa như có nghìn tầng vạn tầng sóng lớn trào lên, cơn này nối tiếp cơn khác trùng kích tới.

Không những thế, tử phượng song trào thô to chộp lấy một cái huyền nguyệt, từng đoàn từng đoàn tử quang lớn như đầu người xoay chung quanh nó, sinh ra từng trận khiêu âm chói tai.

Đó chính là dung hợp tam đại tinh kỹ của Tử Phượng nhất mạch ẩn chứa trong Lục Dương Bảng!

Đối mặt với dị tượng như vậy, Hoa Vi Hà vẻ mặt cũng ngưng trọng, năng lượng hùng dũng chưa từng có nằng nặc bản không có bất kỳ biện pháp nào tránh né, một kích kia, chỉ có thể mạnh mẽ đón đỡ!

Vung tay lên, Luân Già Kiếm trong tay Hoa Vi Hà hé ra kim quang nồng đậm, dường như trong đó ẩn chứa một viên hăng tinh đang phóng ra những luồng uy nghiêm cuối cùng. Ở trong cổ quang mang hăng tinh này, xen vào đó chính là năng lượng linh vực hầu như có thể phân sơn cử hải của nàng, hai thứ đó kết hợp, một luồng uy năng cường đại phóng ra tạo thành một đạo kim quang trăm phá hư không.

- Châu châu đá xe!

Nhàn nhạt đánh giá một câu, Minh Bất Ly không chế được tử phượng huyết dài một tiếng, lao thẳng tới Hoa Vi Hà.

- Đi!

Hoa Vi Hà căn bản không cùng hấn chính diện giao phong, đạo kim quang kia trong lúc lao ra được phân nửa liền mạnh mẽ chuyển hướng đâm về phía thiên không, thế đi nhanh tới mức kẻ khác chỉ có thể nhìn được một chút tàn ảnh, căn bản không kịp làm ra phản ứng.

570. Chương 527: Liều Mạng.

- Thực sự là giỏi tính kế!

Minh Bất Ly tán thán một câu:

- Không hổ là Thiên Phượng huyết mạch khó có được của tộc ta. Bất quá...

Ngữ âm vừa chuyển, hấn bỗng dừng dứ tợn quát lên:

- Ta muốn người biết rằng, dưới sự áp bách của lực lượng tuyệt đối, tất cả âm mưu quỷ kế đều không có hy vọng!

Tức khắc, tốc độ của tử quang huyền nguyệt sụp đổ nhanh hơn gấp ba lần, năng lượng sắc bén tới mức có thể đem tất cả kim thạch xuyên thủng đuối theo phía sau, nhìn khí thế của nó, cho dù Hoa Vi Hà có thể chạy thoát được, chỉ sợ một kích kia cũng khiến cho nàng khó tránh khỏi trọng thương!

Bây giờ, toàn bộ tập niệm trong thức hải Hoa Vi Hà đều tiêu thất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, trong tầm mắt nàng chỉ thấy được một lá chắn mệnh mông che ở trên đỉnh đầu, chỉ khi nào xuyên thủng được tấm chắn này, mới có khả năng tìm được một đường sinh cơ.

Nàng không quan tâm tới sinh tử bản thân, thế nhưng Kiều Kiều đằng sau lại là do Lăng Phong dẫn đi dẫn lại phải bảo vệ tốt.

Nhất định, nhất định phải đưa được nàng ra ngoài!

Ý niệm cường đại này tràn ngập trong đầu Hoa Vi Hà, thúc đẩy toàn thân nàng bộc phát ra một loại vị đạo tựa như dục hỏa trùng sinh, một loại ý vận chưa từng có từ trước đến nay, càng thêm mãnh liệt trực tiếp, bức thẳng lên trời cao.

- Phá!

Một tiếng quát nhẹ, Hoa Vi Hà thoát nhìn giống như một con linh phượng, hai bên tay đã nhiều thêm một đạo quang dực, đằng sau kéo theo một cái đuôi hỏa diễm thật dài, trên đầu mơ hồ có quang mang tựa như đầu phượng vờn quanh, hiên ngang hướng về phía trước.

Mà lúc này, công kích của Minh Bất Ly đã tới rất gần!

Rắc!

Một tiếng nứt gãy thanh thúy vang lên, tử sắc quang phượng bay tới tiến hẳn vào bên trong phượng linh của Hoa Vi Hà, làm cho nét mặt nàng xuất hiện thần sắc thống khổ không gì sánh được.

Đúng như lời nói của Minh Bất Ly, lực lượng hai bên chênh lệch thật sự là quá lớn, lớn tới mức căn bản không có bất kỳ một mưu kế nào có thể bù đắp nổi.

- Hỗn đản, cút ngay!

Kiều Kiều phát ra một tiếng quát bén nhọn, trước trán phun ra một đạo luân bàn thanh sắc hỏa diễm, đánh thẳng tới tử phượng.

- Kiều Kiều, không nên!

Thấy một màn như vậy phát sinh, Hoa Vi Hà sinh ra một tiếng thét kinh hãi, Kiều Kiều bất quá chỉ là linh giả, sao có thể chống đỡ được một kích kia?

Thế nhưng, một sự tình càng thêm ngoài dự liệu của nàng đã phát sinh.

Chỉ thấy hỏa hệ luân bàn Kiều Kiều thi triển ra tăng vọt mấy chục lần, quanh thân dĩ nhiên xuất hiện từng đạo kim quang mang thái, kim quang mang thái vừa xuất hiện, màu sắc của luân bàn càng thêm xanh biếc.

Dần dần, màu xanh càng ngày càng nồng đậm, từ xanh biếc chuyển hóa trở thành xanh sẫm, xanh đen, cuối cùng trở thành hắc sắc thâm trầm, tối đen như bầu trời đêm!

Thân thể Hoa Vi Hà bỗng run lên, nàng cảm giác được khí lực toàn thân trôi đi rất nhanh, đồng thời nhanh chóng bổ sung tiến vào trong cơ thể Kiều Kiều!

Chỉ thấy Kiều Kiều cất lực giơ hai tay lên, gương mặt run rẩy, tiếng nghiêng răng kèn kẹt truyền ra, mồ hôi tuôn như tắm!

- Ta bảo ngươi cút!

Một tiếng hét lớn từ trong miệng Kiều Kiều lần thứ hai truyền ra, dường như trong hư không có một thanh thiết trụ âm âm đập vào, con tử phượng đột nhiên ngừng lại giữa không trung, lập tức bị luân bàn xé ra nát, từ chính giữa vỡ ra thành hai mảnh!

Minh Bất Ly như bị sét đánh, trong đầu ầm ầm vang vọng, cảm thấy toàn thân một trận tê dại, một cơn chết lặng từ đốt xương sống cuối cùng truyền lên đầu làm cho nửa người hắn cứng đờ lại.

Trong sát na đó, hần "oa" một tiếng phun ra một ngum máu tươi, hoảng sợ nhìn hai người Kiều Kiều:

- Nhị phẩm thần cấp?

Chấn động!

Khiếp sợ!

Kinh hoàng!

Về mặt Hoa Vi Hà khó có thể tin nổi, vẫn duy trì trạng thái cự linh cự linh ngơ ngác nhìn Kiều Kiều, Kiều Kiều đồng dạng cũng trở mắt nhìn hai tay mình, tựa như không hề nghĩ tới sẽ có một màn này phát sinh.

Vừa rồi xuất thủ cũng chỉ bởi vì nhìn thấy đám Minh Bất Ly khinh người quá đáng mới giận dữ, vốn không nghĩ đến có thể thành công, ý niệm trong đầu chẳng qua chỉ là muốn quấy rầy lấy hần một chút mà thôi. Kết quả lại là...

Trời ạ, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Minh Bất Ly ở phía đối diện nhìn về phía Kiều Kiều tựa như gặp quỷ, ánh mắt ẩn chứa sợ hãi vô cùng đồng thời mang theo một phần tham lam cường liệt: Âm phượng! Đây lẽ nào chính là âm phượng chi thân!

Thân thể Kiều Kiều bỗng nhiên chấn động, khuôn mặt chợt trở nên trắng bệch, nhưng vẻ tái nhợt này liền bị nàng nhanh chóng che giấu đi.

Biến hóa này quá ngắn, ngắn đến mức ngay cả Hoa Vi Hà cũng không hề phát giác ra. Thế nhưng Minh Bất Ly vẫn ngưng thị nhìn nàng lại đột nhiên ngắn ra, chợt vẻ mừng như điên hiện lên trên mặt, hần cười ha ha nói:

- Lão nhị, lão tam, các người theo ta hành động! Nha đầu kia tuy rằng có thể khiến cho tinh kỹ dung hợp, thế nhưng thực lực bản thân quá thấp, căn bản vô pháp chịu đựng lực lượng quá mức cường đại!

Lời hần nói ra, Hoa Vi Hà lúc này mới chú ý tới thân thể Kiều Kiều dĩ nhiên lại khe khẽ run lên, hai tay càng run run không ngớt, một vết máu màu hồng nhạt dọc theo cánh tay nàng chảy ra.

Hoa Vi Hà nhất thời cả kinh hô lên:

- Kiều Kiều!

Nàng vô ý thức dừng lại lực lượng quán thấu vào trong thân thể Kiều Kiều, nhưng khiếp sợ phát hiện ra phía đối diện dường như có lực lượng chính trâu mười hổ vững vàng níu chặt lấy bản thân, làm cho mình không thể lui lại phía sau được!

Kiều Kiều hơi quay đầu, nhìn thật sâu trên mặt nàng, vẻ mặt vô cùng kiên định, mỗi một từ tựa như nặng nghìn cân phun ra:

- Để ta tới!

Trông thấy nàng toát ra thần sắc cứng rắn, Hoa Vi Hà nhin không được sửng sốt, dường như có một thứ gì đó ẩn chứa sinh mệnh lực cực kỳ cường đại đang snih ra bên trong thân thể Kiều Kiều.

Không phải tu vi, không phải thiên phú, hoàn toàn là do tâm mà sinh.

Cổ sinh mệnh lực này cường đại như thế, mạnh mẽ như thế, thực sự khiến cho nàng cũng bị chấn động!

Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh Lăng Phong rơi xuống miệng núi lửa năm xưa, sự bất lực chưa từng có trong khoảnh khắc khiến cho thân thể Kiều Kiều run lên, trong sự run rẩy này một loại dũng khí tuyệt đại không ngừng sinh sôi.

Ta cũng có thể, cũng có thể bảo hộ người bên cạnh mình!

Tâm tư chợt chuyển, xẹt qua một màn Kiều Sâm Đặc bị bắt...

Sự run rẩy của Kiều Kiều càng thêm kịch liệt: Ta không muốn, khuôn muốn tiếp tục được mọi người bảo hộ ở phía sau nữa! Loại cảm giác này...thực sự đáng ghét!

- Các người...Đi tìm chết đi!

Kiều Kiêu gầm lên, từ trong cơ thể nàng đột nhiên hiện ra quang điểm lớn lớn nhỏ nhỏ, quang điểm ngưng tụ, nhanh chóng hợp thành một chiếc luân bàn rất lớn.

Chiếc luân bàn này cùng với cái nàng vừa điều khiển nhỏ hơn, phía trên mặt cũng hơi có chút khác biệt, thể nhưng hình dạng và cấu tạo lại giống y chang!

Luân bàn vừa xuất hiện, lực lượng tê liệt cường đại điên cuồng tràn ngập ra, trong không khí âm thanh xẹt xẹt không dứt, từng vết nứt vỡ giăng khắp nơi tựa như mạng nhện. Kiêu Kiêu bị vây trong trung tâm của mạng lưới.

Khi thấy một màn này, Minh Bất Ly thần tình kinh biến, hét lớn:

- Không nên cùng với nàng giao chiến chính diện, tiêu hao lực lượng của nàng!

Tiếng nói vừa dứt, ngón tay Kiêu Kiêu đã điểm mạnh ra trong không khí, vèo vèo, từng vết nứt màu đen như bị kích thích, chúng tựa như mũi tên rời cung đàn xen vào nhau, bay thẳng về hướng Minh Bất Ly.

- Đáng chết!

Minh Bất Ly cảm giác được tính toán của bản thân tựa hồ xuất hiện sai lầm, Kiêu Kiêu tuyệt không non nớt như bản thân suy nghĩ lúc trước, nàng thao túng lực lượng công kích tuy rằng chưa được viên nhuệ tự nhiên, nhưng mơ hồ đã có một chút vị đạo thi triển tùy tâm.

Năm đạo thân ảnh tựa như quang lưu, chợt phân chợt hợp, nhanh chóng tụ tập vào một góc trong tiểu thể giới.

Rầm rầm!

Tiểu thể giới chính diện đón đỡ công kích của Kiêu Kiêu, chợt hiện ra một vết rạn nứt cực kỳ nhỏ.

- Không được, cứ tiếp tục thế này, tiểu thể giới sớm muộn cũng bị công phá!

Minh Bất Ly vô cùng chật vật, đầu tóc tán loạn, không còn phần phong dong như lúc trước. Mắt thấy Kiêu Kiêu lại tung ra công kích tới gần, hấn hét lên:

- Ngưng trận!

Kiều Kiêu hai tay cánh tay giao nhau, mạnh mẽ điểm ra, một mạng lưới cực đại từ đầu ngón tay nàng bay ra, năng lượng trùng trùng điệp điệp đem toàn bộ tiểu thể giới khuấy đảo đến mức hỗn loạn bất kham.

- Đầu nhĩ, có nên bỏ chạy trước hay không?

Lão nhĩ trong Tử Phượng Ngũ Kiệt kiến nghị nói, đối mặt với Kiêu Kiêu giống như sát thần, hấn cũng không khỏi có chút lo sợ.

- Câm miệng!

Minh Bất Ly nội tâm sớm đã nóng nảy, hấn cấp bách nói:

- Đừng kinh hoảng, lực lượng tiểu nha đầu này thi triển ra không duy trì được thời gian dài đâu, lực lượng của nàng bất quá chỉ là linh giả, trình độ rèn luyện thân thể còn thiếu, căn bản không có khả năng chịu đựng thân lực quán thời gian quá dài! Hơn nữa không có thần thạch duy trì, nàng nhất định không thể thi triển được vài lần công kích bậc này! Kết trận, kết trận cho ta!

Linh giả sở dĩ phải được trải qua một lần luyện thể, thể nhưng vì có thể tiếp thu năng lượng cường đại hơn, trong tu luyện giả có một câu thuật ngữ "chưa đủ thương người trước đã đủ thương mình". Một lần công kích chưa thương tổn được đến địch nhân cũng đã tạo ra gánh nặng rất lớn cho thân thể của mình.

Kiều Kiêu dùng thân thể linh giả dám gánh chịu lực lượng của nhĩ phẩm thần cấp, cho nên Minh Bất Ly đoán rằng nàng tuyệt đối không thể kéo dài được!

Phảng phất như hưởng ứng thuyết pháp của hấn, cường độ công kích của Kiêu Kiêu dần dần chậm lại, từng đạo mạng lưới sụp đổ lan ra cũng bắt đầu chậm đi không ít.

Thấy thế, Tử Phượng Ngũ Kiệt liền đại hỉ, lòng tin tăng mạnh, từng con tử phượng nối nhau lao ra từ đỉnh đầu bọn họ.

Minh Bất Ly vươn tay ra chỉ về hướng đỉnh đầu, hung ác nói:

- Toái! Kết Sát Phượng Chi Trận!

Tử phượng trên đỉnh đầu hẳn so với bốn người còn lại thì lớn hơn một chút, chỉ thấy từng luồng tử quang đi vào, tức khắc tử phượng mãnh liệt run rẩy, tần suất run rẩy càng lúc càng cao, càng lúc càng nhanh.

Con tử phượng này dĩ nhiên vỡ vụn tại chỗ, hóa thành một đạo quang lưu thô to tựa như dây leo.

Nó vừa nứt vỡ, tựa như bắt đầu một phản ứng dây truyền, bốn con tử phượng còn lại luân phiên vỡ tan.

Toàn bộ quang lưu cũng bắt đầu hướng phía Minh Bất Ly tụ tập lại, lấy chỗ cách đỉnh đầu hẳn ba trượng làm trung tâm, nhanh chóng hình thành một con tử phượng quang linh.

Đỉnh đầu của con tử phượng quang linh này còn có một cái độc giác rất lớn, tử phượng mở ra hai cánh, mỗi một sợi lông đều tựa như gai xương.

Phượng linh trước kia cho dù màu sắc bất đồng, nhưng đều mang theo một loại hoa mỹ tôn quý, thế nhưng "sát phượng" do Minh Bất Ly triệu hồi ra thì toàn thân đều là khí tức hung lệ.

- Cẩn thận!

Hoa Vi Hà kinh hô, nàng nhớ tới ghi chép trong tộc, Tử Phượng Ngũ Kiệt này sở dĩ có thể coi là chiến lực tối cao của Phượng tộc đối với ngoại giới, có quan hệ khá lớn tới Sát Phượng Chi Trận này.

Sát phượng tựa như một con độc giác thú, trực tiếp cuồng trùng kích tới hướng Kiêu Kiêu, tốc độ của nó nhanh tới kinh người, đỉnh đầu tử sắc quang mang lưu chuyển, tràn ngập một loại khí tức phá hư hết thảy.

Tiểu thể giới vốn là một không gian hoàn toàn do cường giả nắm giữ, nếu như có thể đem không gian này phát triển tới mức tận cùng, như vậy chính là thần!

Tử Phượng Ngũ Kiệt cùng với tiểu thể giới ngày đêm ở chung nhiều năm, bản thân đã sớm tâm ý tương thông, phen này toàn lực thi triển, trong khoảng cách ngắn tốc độ tuyệt đối nhanh tựa lưu tinh, không có bất kỳ kẻ nào có thể nhanh bằng họ được!

Kiêu Kiêu cũng không thể!

Rên lên một tiếng, mạng lưới Kiêu Kiêu kết thành bị độc giác trên đỉnh đầu sát phượng đánh nát bấy, ngay sau đó Minh Bất Ly đại hỉ, phượng đột nhiên hai cánh căng lên, từng luồng gai xương trên đó bắn ra, bao vây lấy hai người hình thành một vòng tròn rất lớn.

- Cốt Phong Thần!

Âm thanh xé trời vang lên, từng cây từng cây gai xương tử ngọc lạnh lạnh bắn thẳng đến Kiêu Kiêu. Bởi vì muốn đoạt đi ám phượng chi đồ của nàng, Minh Bất Ly tuyệt đối sẽ không cam lòng giết chết nàng, cho nên sử dụng bí thuật "phong thần". Một chiêu này thi triển ra liền có một cỗ sát khí cường đại bao phủ bốn phía, làm cho tâm thần người ta băng lãnh, tựa như rơi vào cửu u địa ngục.

Dày đặc, băng lãnh, chết lặng, đủ mọi loại tâm tình từ sâu thẳm trong tâm mọc lên, phàm là đối mặt với một chiêu này, dù là cường giả cấp bậc đại viên mãn sợ rằng cũng đều vô cùng kiêng kỵ.

Minh Bất Ly dám khẳng định, Kiêu Kiêu tuy rằng thiên phú kinh người, thế nhưng giới hạn trong kinh nghiệm đối chiến cùng với tu vi cổ hữu, tuyệt đối không thể tốt như biểu hiện, đang định lộ ra nụ cười đắc ý, đột nhiên toàn bộ dáng tươi cười của hắn dường như bị đóng băng, hoàn toàn cứng đờ ra trên mặt.

Hoàng loạt gai xương khi đến gần trước người Kiêu Kiêu nửa thước đều nhất tề dừng lại, dường như có một cỗ lực lượng cực kỳ thần bí làm cho chúng không dám tiến tới một chút nào.

Hai tròng mắt Kiêu Kiêu mở lớn, tinh mang trong đó lưu chuyển tựa như lốc xoáy, tản mát ra màu sắc thần bí vô cùng vô tận. Kiêu Kiêu lúc này tựa như nắm giữ số phận của chư thiên tinh thần, thanh âm của nàng

mang theo một tiết tấu kỳ diệu, ngưng thị nhìn nhân thần Minh Bất Ly, dường như có thể xuyên thấu nhìn thấy sâu thẳm bên trong lòng hắn:

- Người nói không sai, ta xác thực không thể thi triển loại lực lượng này nhiều lần, thế nhưng, người cũng không khỏi quá coi thường ta rồi!

- Đầu nhĩ, tránh mau!

Lão nữ trong Tử Phượng Ngũ Kiệt vội quát, trên mặt hắn tràn đầy một mảnh kinh hãi.

Xung quanh song quyền của Kiều Kiều bao bọc một tầng quang mang hắc kim sắc, quang mang âm âm thâm trầm, mang theo một loại mang thai cường liệt khiến cho tâm thần toàn thân người khác như muốn hấp dẫn tiến vào đó.

Trong trường rõ ràng là kinh đào hãi lãng, vô số đạo năng lượng điên cuồng liên tục bắn ra, thế nhưng trong cảm giác của mọi người tại đây dường như hết thấy tất cả đều ngừng lại.

Bọn họ thậm chí còn có một loại cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Dường như bản thân đã tiến vào tận cùng biển sâu, mỗi một lần cử động ngón tay cũng đều tiêu hao vô số nỗ lực, thời gian càng lúc càng dài, dài đến mức hầu như khiến người ta tan vỡ.

Chợt!

Một tiếng động thanh thúy vang lên, một tiếng động này dường như đánh tan ảo cảnh, tất cả âm hưởng, màu sắc, khí tức, hết thấy đều quay lại, thế giới thoáng cái từ hai màu đen trắng im ắng đã trở về như bình thường muôn màu muôn sắc.

Minh Bất Ly dường như mới vừa từ trong mơ tỉnh lại, trên mặt hắn xẹt qua một tia sợ hãi:

- Chúng ta tránh mau!

Mơ hồ trong con ngươi của Kiều Kiều có một loại khí tức phi nhân loại, nhân loại tinh xảo của nàng nhẹ nhàng lộ ra. Rõ ràng nhìn như tốc độ cũng không phải là rất nhanh, thế nhưng chỉ trong một phần ngàn cái chớp mắt đã đánh trúng một cây gai xương tử ngọc, âm thanh vang giòn thanh thúy kia cũng vang lên từ đây.

Kiều Kiều khẽ quát một tiếng:

- Vỡ!

Tiếng quát vừa dứt, toàn bộ gai xương tử ngọc đều nhất tề vỡ vụn!

Ầm!

Nhìn thân ảnh năm người Minh Bất Ly chật vật tựa như chó nhà có tang, con sát phượng kia cũng điên cuồng quay lại, cuốn theo bọn họ nhanh chóng bay ra xa.

571. Chương 528: Đại Chế Sát Thuật.

Thân thể Kiều Kiều dường như căn bản không có bất kỳ chút sức nặng nào, một bước tiến lên, dưới chân liền có một đoàn quang mang ám kim sắc nguyên trận hiện lên, sau đó, nàng sử dụng tốc độ kinh khủng xuất hiện trước mặt năm người kia.

Kiều Kiều vẫn tung một quyền ra như trước, thế nhưng trong mắt Minh Bất Ly lại phảng phất tựa như một ngọn núi cao đổ sụp xuống, nặng nề đè ép, không còn bất kỳ lối thoát nào cho bản thân.

Hắn quát lớn:

- Lão tử liều mạng với người!

Nương theo tiếng quát, áo bào toàn thân Minh Bất Ly trong nháy mắt nứt ra thành vô số mảnh, thân thể bỗng nhiên tăng vọt mấy lần, từng luồng huyết quản nổi đầy trên lồng ngực hần, nhìn kinh khủng không nói nên lời, nhất là lúc này cơ thể hần hiện lên màu tử hồng sắc quỷ dị.

Vừa thấy được một màn này, bốn người đằng sau kinh hãi, bọn họ điên cuồng hét lên:

- Đầu nhĩ, không nên!

Minh Bất Ly nhe răng cười nói:

- Câm miệng! Chúng ta năm người ngang dọc suốt đời, chết, cũng phải chết oanh oanh liệt liệt!

Tựa như thấy khuyên bảo không có hiệu quả, lão nhĩ tử phượng phản ứng miễn cưỡng nhất, đầu ngón chân khẽ điểm, thân thể liền bắn sang một hướng khác!

- Chạy?

Cười cười cổ quái, Minh Bất Ly lẩm bẩm nói:

- Còn muốn chạy sao? Đầu điên cuồng cùng với ca ta đi thôi!

Hai tay hần đột nhiên mở ra, trên trán ngân quang bạo phát, ở trước mặt cách ba thốn nhanh chóng hình thành một tòa quyền trận bề ngoài tràn ngập bí văn.

Nguyên trận vừa xuất hiện, liền lập tức bắn ra những luồng quang mang tựa như vòi bạch tuộc. Quang mang này tựa như tiềm tàng sát lục, chỉ thấy lão tam, lão tứ, lão ngũ phản ứng hơi chậm trên trán đột nhiên nứt toác, một đoàn hồng quang liên tiếp bay ra.

Cuối cùng là lão nhĩ đã sớm thoát ra xa, hần cũng không tránh được khỏi thảm kịch, cái đầu khô quắt lại tựa như vỏ dừa, sau đó liền vỡ vụn, từ trong bay ra một luồng hồng quang.

Đến khi năm đạo hồng quang tụ hợp với nhau, tay phải Minh Bất Ly mạnh mẽ nắm chặt, chỉ thấy sát phượng trước mặt sinh ra một tiếng hót vang, phi thân hướng về phía nguyên trận, cả hai liền rất nhanh dung hợp lại với nhau. Cuối cùng sau khi dung hợp, sát phượng trực tiếp khắc lên bên ngoài thân thể Minh Bất Ly. Hình dáng của hần đồng thời phát sinh biến hóa quỷ dị không gì sánh được. Đầu phượng, hai cánh nhô ra, tay chân mọc thêm nhiều gai xương dày đặc, nhìn qua chính là một con quái vật nửa người nửa phượng.

Mắt thấy phát sinh kinh biến.

Kiều Kiêu cũng giật mình một chút, chợt quát lạnh:

- Ngươi đưa ra bộ dáng này để dọa người hả?

Song quyền vung lên, quang mang ám kim sắc bức thẳng về phía trước, mang theo một loại hào mang cường liệt, xé rách hư không.

- Hắc!

Thở ra một hơi, một đạo khí lăng nhũ bạch sắc từ trong miệng Minh Bất Ly phun ra, đánh mạnh lên quyền phải của Kiêu Kiêu.

Cảm giác được một cỗ lực lượng bàng bạc từ trên nắm tay bạo dũng truyền tới, Kiêu Kiêu cũng không nhịn được kêu lên một tiếng đau đớn.

Trên mặt Minh Bất Ly hiện lên vẻ âm tà, hần lạnh lùng nói:

- Sát phượng hợp thể, ngươi sao có thể chống đỡ nổi?

Vèo!

Một đạo thân ảnh thâm tử sắc bắn ra như điện, thân mang lạnh thấu xương tràn ngập. Mơ hồ trên thân thể Minh Bất Ly hiện lên một loạt bí văn, giống như cường giả cấp bậc đại viên mãn, Minh Bất Ly sau khi dị biến sát chiêu chân chính đã ở trong nguyên trận!

Từng đạo bí văn bên ngoài thân thể hần lưu chuyển, tựa như mặt nước gợn sóng, không ngừng dập dờn bông bênh, mà bản thân hần tựa như biến thành một chiếc thuyền nhỏ, mượn cỗ lực lượng này mà vượt qua hư không vô tận.

Nhanh!

Nhanh đến mức người khác không nhìn thấy gì, Kiều Kiều cũng là lần đầu tiên đối mặt với công kích cường đại như vậy. Uy lực một chiêu này vượt qua sát phượng thi triển vừa rồi đâu chỉ ba bốn lần?

- Nhắm mắt lại, dùng toàn bộ niệm thức linh hồn để quan sát!

Đúng lúc này, Hoa Vi Hà bỗng đứng quá lớn, nàng niệm thức vừa chuyển, Thiên Phượng Phong Linh quanh thân bỗng đứng tăng vọt gấp đôi, ý vận tựa như có thể chống đỡ toàn bộ thiên không.

Kiều Kiều tâm thần chấn động, không có bất kỳ ý niệm phản kháng nào, liền trực tiếp nhắm hai mắt lại.

Thiên Phượng cùng với Âm Phượng vốn là ha đại huyết mạch thần kỳ nhất Phượng tộc, ngày xưa trong lịch sử Phượng tộc tuy rằng cũng từng xuất hiện người có được thiên phú này, nhưng chưa từng có ai đạt được như hai người Kiều Kiều.

Huyết mạch của hai nàng lúc này tựa như có sự hô ứng, làm cho thiên phú các nàng dung hợp sản sinh ra sự biến hóa mà tất cả các tiền bối Phượng tộc cũng đều không thể dự liệu nổi.

Hoa Vi Hà thúc đẩy hoàn toàn là một loại xuất phát từ bản năng, kêu lên để Kiều Kiều nhắm hai mắt lại.

Quả nhiên, một hành động kia đã đạt được hiệu quả không thể ngờ tới!

Giờ khắc này, linh hồn các nàng tương liên, khí tức hai bên tương dung tương thông, trên các phương diện kinh nghiệm chiến đấu, trưởng thành kinh lịch, tính cách yêu thích, tất cả đều được chia sẻ với nhau.

Có thể nói, không còn gì ngoài thân thể bất đồng, giờ khắc này Kiều Kiều cùng với Hoa Vi Hà đã hoàn toàn đã đồng nhất với nhau, từ trong linh hồn mà nói đã không còn phân biệt nữa!

Minh Bất Ly mở to hai tròng mắt lẳng lẳng nhìn Kiều Kiều, gần ra không nói nên lời.

Trên chiến trường, sinh tử quyết định chỉ trong nháy mắt.

Hần ngay người, nhưng cũng không đại biểu cho Kiều Kiều sẽ ngay người, mặt ngoài quyền đầu của tiểu nha đầu bí văn càng rõ ràng, sau khi dung hợp với tinh kỹ của Hoa Vi Hà, Kiều Kiều cảm giác mỗi một kích của mình đều mang theo một loại lực lượng xuyên phá cổ quái, tựa như ngăn cản trước mặt có là hư không trời cao thì cũng có thể một quyền đánh nát.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Kiều Kiều một quyền đánh ra lập tức bị Minh Bất Ly đón đỡ, nàng không dừng lại, tả quyền nối tiếp đánh ra, tả hữu lưỡng quyền thay phiên nhau oanh kích không gián đoạn.

Minh Bất Ly một khi đánh mất tiên cơ, liền bị đánh cho liên tục lui lại phía sau, thế nhưng cũng không tìm được cơ hội phản kích. Về tức giận trên mặt hần càng lúc càng đậm.

- Bạo!

Bỗng dưng, sau khi bị đánh lui hơn trăm trượng Minh Bất Ly hung hăng vung tay điểm ra, chỉ thấy một chiếc quang dực bắn thẳng tới Kiều Kiều.

Kiều Kiều đang định tung quyền đánh tới, thế nhưng một tia cảnh báo hiện lên trong lòng, nàng không chút chậm trễ, thân thể nhanh chóng chuyển hướng bắn sang bên trái.

Ầm!

Một tiếng bạo liệt vang lên, sóng xung kích cường liệt khuếch tán ra bốn phía, trú địa của Phượng tộc cùng với thương xung quanh hết thảy đều hóa thành bột phấn!

Hoa Vi Hà trong lòng tê rần, đây là vũ đài chân chính đầu tiên khi nàng đặt chân lên Vô Tận Hoang Nguyên, thế nhưng lại liên tiếp không thuận lợi, đầu tiên là việc tranh chấp phát sinh giữa Lăng Phong cùng Bức

tông, ngay cả đến những lực lượng đỉnh cao cũng bị cuốn vào đó, thật vất vả mới có thể dẹp yên chuyện đó, kết quả lại tới Tử Phượng nhất mạch làm phản!

Giờ khắc này, bị động tĩnh đại chiến chấn kinh, nhóm người Yên Vân La, Hàn Nguyệt Dạ, Thích ào ào tìm đến Thiên Ách. Khi bọn họ nhìn thấy Kiều Kiều dĩ nhiên lại đại phát thần uy cùng giao chiến với quái vật trên không trung, không khỏi giương mắt mà nhìn!

- Kiều Kiều tiểu thư!

Thích Thiên Ách vô ý thức muốn tiến lên hỗ trợ, mặc dù thời gian ở chung rất ngắn, thế nhưng tính tình cởi mở của Kiều Kiều cũng khiến cho mọi người yêu thích, không một ai muốn trở mặt nhìn nàng bị khi dễ.

- Thích đại ca, các người lui lại phía sau, người này ít nhất cũng có lực lượng cấp bậc đại viên mãn, các người không phải đối thủ!

Kiều Kiều vội vàng nói, nhân thần nàng có chút ngưng trọng, mới vừa rồi vẻn vẹn chỉ là một đạo quang vũ bạo tạc liền sản sinh ra uy thế như vậy, nếu không phải nàng bỏ chạy đúng lúc, Kiều Kiều phỏng chừng chính mình sẽ trọng thương tại chỗ.

Đại viên mãn?

Thích Thiên Ách giật mình, vẻ mặt khó có thể tin nổi, từ lúc nào Kiều Kiều lại có thể giao thủ cùng với siêu cấp cường giả bậc này?

Nguyên tưởng rằng tốc độ thăng cấp của Lăng Phong đã đủ khoa trương, thế nhưng so với Kiều Kiều thì dường như còn thua kém không ít.

Thiên hạ này, thật đúng là thiên hạ của người trẻ tuổi!

Mặc kệ Thích Thiên Ách trong lòng kích động thế nào, chiến đấu giữa Kiều Kiều cùng với Minh Bất Ly lại triển khai một lần nữa.

Trong cơn người Minh Bất Ly tràn ngập thần sắc điên cuồng, từ trong miệng Hoa Vi Hà, Kiều Kiều cũng biết đây chính là hiện tượng do sát khí trong sát phượng xâm nhập thức hải sinh ra.

- Giết!

Minh Bất Ly bỏ qua toàn bộ phòng hộ mãnh liệt lao tới Kiều Kiều.

- Cẩn thận!

Không đợi Hoa Vi Hà nhắc nhở, Kiều Kiều trong lòng cũng biết không ổn, chỉ thấy tử quang quanh thân Minh Bất Ly hoàn toàn bốc cháy lên, khiến cho hắc tựa như sinh ra từ một khối hắc tinh, đem khí tức tử vong cùng với sinh mệnh hòa hợp thành một thể, lóe ra đủ loại quang mang cổ quái tới cực điểm. Chỉ thấy bên ngoài cơ thể Minh Bất Ly đột nhiên tăng vọt đoàn đoàn quang vụ trực tiếp đem Kiều Kiều bao bọc lại.

Một quyền đánh ra, đợi đến khi tiếp xúc cùng quang vụ, sắc mặt Kiều Kiều cũng trở nên kinh hãi, phát hiện ra chúng cứng cỏi không gì sánh được.

Thân thể Minh Bất Ly bắt đầu cấp tốc bành trướng, từng đạo quang mang bắn ra như kinh điện, năng lượng nóng rực vô hạn bạo xạ tứ phương.

- Không tốt! Hắn muốn triệt để tự bạo!

Hoa Vi Hà cả kinh nói:

- Cẩn ngăn cản hắn, nếu không cả nửa Ly Hỏa thành đều hóa thành tro bụi mất! Không được, chúng ta không ngăn nổi rồi. Lui, mọi người mai lui lại!

- Thích đại ca, các người mau lui lại!

Kiều Kiều vội vàng hô lớn, nàng có thể mặc kệ những người khác, thế nhưng nhóm người Thích Thiên Ách lại không thể không quan. Dọc theo đường đi, nàng cũng cảm nhận được tình cảm của Lăng Phong đối với nhóm người cảm thụ được, với suy nghĩ đơn giản của Kiều Kiều mà nói chỉ có một lo - gic đơn giản: Đầu gối là người một nhà, như vậy bằng hữu của đầu gối cũng là người một nhà!

- Khắc khắc, một tên, cũng không thoát!

Một dòng nước dài từ trên miệng Minh Bất Ly chảy ra, càng làm cho hình tượng của hắn thêm vài phần chán ghét. Nhìn qua không có nửa phần liên quan gì tới nhân loại, quả thực chính là ác quỷ tác hỗn bô lên từ Cửu U địa ngục.

Đạo quang vụ kia bành trướng, đem nhóm người Thích Thiên Ách cuốn vào trong đó! Thực lực của bọn họ so với Kiều Kiều càng không bằng, sao có thể chống đỡ được? Mọi người đều bị ràng buộc không thể động đậy, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn quang mang quanh thân Minh Bất Ly từ tím chuyển sang xanh cuối cùng biến thành một mảnh hoành kim rực rỡ!

- Người đã không chịu thả bọn họ đi! Như vậy, ta chỉ có thể...

Một luồng thần mang từ trong mắt Kiều Kiều bắn ra, thần mang lưu chuyển, bên trong có một loại

Vị đạo kỳ quái, tựa như nàng vừa quyết tâm làm gì đó.

- Người muốn làm gì?

Hoa Vi Hà mơ hồ cảm thấy có chút không ổn, cuống quýt thất kinh hỏi.

- Phượng tộc các người có một loại "Đại Chế Sát Thuật". Nếu hắn muốn tự bạo, chỉ sợ cũng chỉ có thể dùng nó để ngăn cản hắn!

Thanh âm Kiều Kiều mang theo vẻ kiên định chưa từng có từ trước đến nay.

- Đại Chế Sát Thuật?

Hoa Vi Hà vội vàng phản đối:

- Không thể! Nguyên trận kia trong tộc ta cũng chỉ có nhị phẩm thần cấp mới có thể thi triển, lấy tình huống của người...Không được, không cho phép mạo hiểm!

Trong đầu Hoa Vi Hà lúc này hoàn toàn chỉ còn lại sự lo lắng cho an nguy của trách nhiệm. Nàng biết trách nhiệm của mình chính là không để cho Kiều Kiều chịu tổn thương!

- Không kịp rồi! Người đem lực lượng của người cho ta mượn đi!

Căn bản không cho Hoa Vi Hà phản đối tình thế Thiên Phượng cùng với Âm Phượng kết hợp, lại hoàn toàn lấy Âm Phượng làm chủ đạo! Kiều Kiều quát nhẹ một tiếng, Hoa Vi Hà chỉ cảm thấy từ trên người mình năng lượng chảy ra càng thêm nhanh hơn. Những điều này cũng không phải thứ khiến nàng cảm thấy kinh khủng, chân chính làm cho nàng kinh khủng chính là trên làn da của Kiều Kiều mơ hồ thấm ra một giọt huyết châu, hiển nhiên đang chịu đựng một áp lực khổng lồ chưa từng có!

Cuối cùng, khi hấp thu năng lượng tới đỉnh điểm, Kiều Kiều hai tay khẽ nâng lên, dường như có một tòa núi cao vô hình, trầm trọng kinh người, cánh tay nàng sinh ra thanh âm răng rắc, tựa như mỗi một đốt xương đều đang bị nghiền cho nát bấy, trên trán còn có một hôi chảy ra như suối!

Ầm ầm!

Đại Chế Sát Thuật!

Một tiếng hét thanh thúy từ trong miệng Kiều Kiều phun ra, chỉ thấy một đạo nguyên trận khổng lồ, đường kính vượt quá mười trượng, bên trong mỗi một bí văn đều vô cùng to lớn, cả nguyên trận nhìn qua tựa như một thân cây trăm năm, lơ lửng giữa không trung, bên dưới nó chính là đang Minh Bất Ly tự bạo!

Tiếng rống kinh khủng từ trong miệng Minh Bất Ly toát ra, không biết một chiêu này Kiều Kiều thi triển ra đến tột cùng có lai lịch gì, dĩ nhiên lại làm cho thần trí triệt để rơi vào hỗn loạn của hắn hơi thanh tỉnh lại.

Vô ý thức, thân thể Minh Bất Ly nhanh chóng thu lại, thế nhưng năng lượng toàn thân bành trướng muốn tự bạo cũng khiến cho cả người hắn khí huyết cuộn cuộn!

- Giết!

Trong tiếng quát vang, Kiều Kiều mạnh mẽ điểm ra một chỉ, chỉ thấy một mảnh hồng sắc quang hồng sắc quang lượn quanh rồi bắn mạnh bao trùm về phía Minh Bất Ly!

Từng đạo năng lượng bạo xạ bị hồng sắc quang mang chặt đứt, sau đó ào ào bất động. Chẳng những như vậy, trong hư không dưới tác dụng của một loại năng lượng quái dị, chúng dĩ nhiên lại bắt đầu lui về phía sau từng tấc một, dường như có một người khổng lồ dùng cự lực vô cùng vô tận áp súc chúng lại, khiến cho chúng phải khuất phục.

Đến khi cỗ áp lực này càng ngày càng trầm trọng, biểu tình Minh Bất Ly cũng trở nên sợ hãi tới cực điểm, lộ ra một mảnh khủng hoảng tràn ngập. Trong thức hải một loạt tin tức về Đại Chế Sát Thuật lướt qua, Minh Bất Ly biết đây chính là một loại bí thuật vô thượng có thể tuyệt sát cường giả tam phẩm thần cấp!

Nói chung, có thể tấn chức trở thành thần cấp, như vậy một thân liền cuồng hân không gì sánh được, nhất là thân thể được trải qua "hóa thần kiếp" rèn luyện, vô cùng rắn chắc. Cho dù là vài thần cấp liên thủ cũng không thể đem nó hoàn toàn diệt sát, chỉ có thể sử dụng một số nguyên trận để trấn áp, chậm rãi tiêu hao tinh khí toàn thân của hắn.

Chính là, trên thế giới này luôn luôn có một số thứ vượt qua được những quy tắc tầm thường. Nếu như nói có một số bí thuật khiến cho thần cấp cường giả ngã xuống, như vậy Đại Chế Sát Thuật không thể nghi ngờ chính là một trong số đó!

Loại bí thuật này một khi thi triển liền có thể lợi dụng thần lực cường đại đem thân thể địch nhân trước mặt tước đi từng thốn một, chỉ cần thân thể cường giả thần cấp bị chẻ ra thành nhiều mảnh, như vậy một thể giới nguyên vẹn liền sẽ tan vỡ.

Minh Bất Ly Minh Bất Ly tuy rằng bề ngoài điên cuồng, nhưng cũng tồn tại một ý niệm may mắn trong đầu, hẳn tự bạo sử dụng chính là năng lượng của tứ kiệt, còn bản thân thì hao tổn không lớn.

Nếu như thừa dịp tự bạo có thể làm hainguiwf Kiều Kiều bị thương, như vậy linh hồn vẫn có thể chạy trốn, ngày sau chỉ cần tốn hao một số tâm lực nhất định, liền có thể một lần nữa chiếm được thân thể mới. Sau khi thay hình đổi dạng, cho dù chính là Hoa Vi Hà tự thân điều tra, cũng không có khả năng phát hiện ra được tung tích của mình.

Thế nhưng Đại Chế Sát Thuật vừa ra, liền khiến cho toàn bộ mộng đẹp của hắn đều tan vỡ!

- Không, ta không cam lòng, không cam lòng!

572. Chương 529: Lo Lắng Của Yêu Nguyệt Lung.

Không để ý tới hắn điên cuồng gầm rú, Kiều Kiều sắc mặt như ngọc, bình tĩnh không gì sánh được điều khiến ngón tay liên tục điểm ra, từng đạo quang mang ngọc bân nhìn tựa như từng mảnh khôi giáp bắt đầu bao bọc lấy Minh Bất Ly.

Chỉ thấy quanh thân Minh Bất Ly năng lượng không ngừng pháp phùng trong nháy mắt toàn bộ dừng lại, ngay sau đó dưới sự áp súc của ngọc bân bắt đầu thu trở về. Ánh mắt của hắn thống khổ không ngớt, hàm răng nghiến vào nhau vang lên tiếng ken két.

Hoa Vi Hà hoàn toàn không chú ý tới màn này, nàng chỉ khẩn trương nhìn Kiều Kiều, trong lòng tràn ngập lo lắng. Đột nhiên, thân thể Kiều Kiều run lên, ngón tay đang điểm ra cũng đột ngột dừng lại!

Hoa Vi Hà trong lòng nhất thời run lên, nàng vô luận Kiều Kiều tiếp thu bao nhiêu tri thức truyền thừa của bản thân, thế nhưng hiện thực bản thân là linh giả thì lại không thể nào thay đổi! Đề thăng thực lực cũng không phải một hai lần đốn ngộ liền có thể phát sinh, thi triển Đại Chế Sát Thuật đối với nàng mà nói gánh nặng thật sự là quá lớn.

Minh Bất Ly dường như cũng cảm thụ được một đường sinh cơ, mạnh mẽ dang rộng hai tay, một luồng năng lượng lần thứ hai tuôn ra.

Tựa như biết mình vô pháp thi triển sát chiêu cuối cùng, Kiều Kiều kêu lên một tiếng trầm muộn, mạnh mẽ điểm ra một chỉ, chỉ thấy từng mảnh ngọc bàn vẫn áp súc lại như trước, thế nhưng lực lượng tuyệt sát thì đã biến mất.

Vì vậy, trong sự giãy dụa của Minh Bất Ly, thân thể hần không ngừng biến ảo, cuối cùng ngưng súc lại bị trấn áp ở trong một trụ thủy tinh âm kim sắc!

Lợi dụng bí pháp của Đại Chế Sát Thuật, Kiều Kiều tuy rằng không thể đem hần triệt để giết chết, nhưng cũng đã trấn áp được hần. Làm xong tất cả chuyện này, Kiều Kiều ngã xuống mặt đất, một ngụm máu tươi bị đè nén rất lâu nhất thời mạnh mẽ phun ra.

- Tiểu nha đầu!

Hoa Vi Hà kinh hãi, bay theo phía sau ôm lấy nàng.

- Kiều Kiều!

Nhóm người Thích Thiên Ách cũng bay lên, đến khi nhìn thấy vẻ mặt Kiều Kiều trắng bệch, hần phần nộ quát:

- Thánh Nữ điện hạ, xảy ra chuyện gì? Người vừa rồi là ai?

Hoa Vi Hà đối với chất vấn của hần coi như không thấy, trong lòng hoàn toàn bị lửa giận bao phủ, lại nghĩ đến Lăng Phong trước khi đi đã đặc biệt giao phó, nàng lại vừa hổ thẹn vừa khó chịu.

Vẫn là Du Thiên Trì đứng ở xa nhất lại thấy được rõ ràng, hần vội vàng chạy đến nói:

- Có cao thủ cương khí hay không? Mau, mau vận chuyển cho Kiều Kiều tiểu thư!

Hoa Vi Hà nhất thời tỉnh táo trở lại, cuống quýt nắm lấy uyển mạch trên tay Kiều Kiều, làm thanh niên được ra sức bồi dưỡng của Phương tộc, nàng tự nhiên cũng tinh tu cương khí.

- Hắc! Hai vị cũng lưu lại đi!

Ở một bên, Hàn Nguyệt Dạ nhìn thấy Minh Tâm Thiện cùng với Minh Nhược Hải lén lút muốn rời đi, nhất thời ngăn ở trước mặt bọn họ. Bọn chúng đối với biến cố của trận chiến này không hiểu gì mấy, thế nhưng đều là những người thông minh, vừa thấy được tình trạng như vậy liền liên tưởng đến điều gì.

- Sát Tình tông chủ! Người muốn cùng Phương tộc ta đối địch phải không?

Minh Nhược Hải phần nộ quát:

- Lão phu có việc, người còn dám ngăn cản?

Nương theo cương khí đưa vào, sắc mặt Kiều Kiều dần dần hồi phục, Hoa Vi Hà trong lòng cũng thả lỏng, bây giờ nghe thấy Minh Nhược Hải nói một câu kia, tức giận trong nội tâm cũng không thể ức chế được nữa, quát lạnh nói:

- Làm phiền hai vị tông chủ hỗ trợ bắt kẻ phản bội Phương tộc ta, nếu như phản kháng, có thể giết chết!

Lại thờ ơ liếc mắt nhìn những người vây xem, nàng băng lãnh cảnh cáo nói:

- Có người nào dám can đảm bảo vệ hai gã phản bội này, đó chính là địch nhân của Phương tộc ta!

Những tông chủ có chút trì độn này còn không biết bản thân vừa rồi đã dạo qua một vòng trước sinh tử quan. Cũng chỉ có Bức tông Yêu Nguyệt Lung, Thương Linh tông Thạch Ảnh Chiếu rất ít người có thể nhận thấy vừa rồi năng lượng sắp sửa bạo tạc đáng sợ đến cỡ nào.

Lẽ nào tên kia thực sự có được lực lượng cấp bậc đại viên mãn?

Mà nha đầu tên Kiều Kiều có thể đem cỗ lực lượng này trấn áp, vậy chẳng phải có nghĩa là...

Yêu Nguyệt Lung tâm tư linh mãnh lại càng phát lạnh, nàng thân là tông chủ, nắm quyền nhiều năm, đối với những điểm then chốt trong đó tự nhiên là hiểu biết rất sâu.

Một khi nghĩ đến Kiều Kiều có được lực lượng cường đại, nhất thời liên tưởng đến tông phái bản thân ở trong giao dịch đại hội đối với nàng có một ít xích mích. Tiểu nha đầu này có trả thù hay không?

Đây cũng không phải là điểm làm cho nàng lo lắng nhất, chân chính làm cho nàng cảm thấy đứng ngồi không yên như ngồi trên đồng lửa chính là nhóm người Vi Tiểu!

Mặc dù đứng trước mặt cường giả chân chính, thân phận tông chủ này của nàng cũng không có bất kỳ chỗ nào đáng kiêu ngạo, lại càng không đủ để tự cao, thế nhưng sở dĩ Vi Tiểu lại chưa từng giấu diếm gì nàng, cho nên, Yêu Nguyệt Lung ngược lại biết được việc Âu Mỗ Long tự mình xuất thủ với Lăng Phong.

Trong suy nghĩ trước kia của bọn họ, đã có cường giả bậc này xuất thủ, chỉ sợ Lăng Phong hẳn phải chết không thể nghi ngờ! Sang Tông xuống dốc cũng là không hề nghi ngờ!

Ở trong Ly Hỏa thành, bọn họ bởi vì hơi có chút kiêng kỵ lực lượng của Phương tộc, cho nên cũng không biểu hiện quá mức rõ ràng. Thế nhưng Dạ Côn Ngô tính tình táo bạo cũng không cách nào nhịn được nữa, lúc trước một cự linh phân thân bị Lăng Phong hung hãn chém giết, tuy rằng hôm nay tu vi đã hồi phục, thế nhưng thương thế ngấm cũng khiến cho con đường thăng cấp ngày sau trở nên trắc trở không gì sánh được!

Chính bởi vì như vậy, Dạ Côn Ngô hận Lăng Phong đến tận xương, nếu bàn về cừu hận, đây mới chính là bế tắc giữa Bức tông cùng với Lăng Phong không thể nào gỡ bỏ được.

Cho nên, Dạ Côn Ngô liền đề nghị Vi Tiểu đi tới Sang Tông một chuyến!

Vi Tiểu đối với việc này cũng không biểu thị quá mức nhiệt tình, theo ý hần, tự nhiên là đang ở trong Ly Hỏa thành đợi đến thời gian thích hợp.

Thế nhưng không chịu nổi Dạ Côn Ngô khuyên bảo nhiều lần, cuối cùng lại thấy được Sang tông liên tiếp bán ra tinh chương thần diệu, hần cũng có phần không nhẫn nại được nữa, hôm trước cũng đã mang theo Dạ Côn Ngô đi tới Sang Tông!

Nếu như...nếu như Sang tông không khuất phục, từ đó dẫn đến hai vị trưởng lão hạ sát thủ.

Vừa nghĩ tới hậu quả đáng sợ như vậy, Yêu Nguyệt Lung như rơi vào hầm băng!

Nàng phảng phất thấy được Lăng Phong nổi giận mang theo Kiều Kiều giết tới Bức tông. Như vậy cơ nghiệp trăm năm của Bức tông chỉ sợ...

Không, nhất định sẽ không!

Trong nội tâm phủ định suy đoán của mình, Yêu Nguyệt Lung nghĩ đến Âu Mỗ Long đã bắt đi Lăng Phong, có cường giả Long tộc ở đó, bọn họ nhất định sẽ không dễ dàng giết tới Bức tông như thế được.

Thế nhưng...

Vạn nhất thì sao?

Chỉ nghĩ đến vạn nhất Kiều Kiều có thể cứu Lăng Phong ra, thậm chí, không cần cứu Lăng Phong, chỉ cần Kiều Kiều đối với Sang Tông có được cảm tình cường liệt, đến khi nhìn thấy tông môn bị diệt, vậy liền đủ để nàng lật tung Bức tông lên rồi!

Không được, nhất định không thể ngồi yên nhìn tình hình phát sinh được! Yêu Nguyệt Lung trong lòng định kế, liếc mắt hướng về chỗ Hoa Vi Hà, rồi vô thanh vô tức khoát khoát tay, một trưởng lão chạy đến, Yêu Nguyệt Lung âm thầm phân phó vài câu, chỉ thấy gã trưởng lão kia toàn thân chấn động, thân sắc đã lộ ra vẻ khó tin, khó khăn nói:

- Tông chủ...

- Nghe ta phân phó!

Thấy gã trưởng lão kia còn muốn phản đối, Yêu Nguyệt Lung nặng nề gầm lên một tiếng, trên mặt gần như phát tác:

- Đi!

- Vâng!

Thấy Yêu Nguyệt Lung muốn tức giận, gã trưởng lão kai cuống quít đáp một tiếng, quay đầu bay đi.

573. Chương 530: Quyết Định.

Thích Thiên Ách lúc này đang đau lòng bản thân không bảo vệ tốt Kiều Kiều, cô phụ sự ủy thác của Lăng Phong, trong lòng tràn đầy phần nộ. Lúc này, có hai kẻ kia để cho mình trút giận, hai tròng mắt hiện lên một tia hàn quang lạnh thấu xương, quanh thân Thích Thiên Ách hỏa mang tăng vọt, lòng bàn tay một con mắt hẹp dài xuất hiện, trong quang mang đỏ như máu một con quái trùng năng lượng hiện lên, thanh âm ong ong sắc bén không dứt!

Cùng với Hàn, Yên hai người liếc mắt nhìn nhau, ba người tâm ý tương thông, không cần bàn bạc chút nào, lực lượng linh vực cường đại liền kết hợp lại, trong hư không nhất thời lộ ra một khe hở, hấp lực vô tận đem Minh Tâm Thiện bọn họ hút vào trong đó.

Ánh mắt mọi người đều chăm chú trên người Kiều Kiều, bầu không khí ngưng trệ không ngớt!

Du Thiên Trì bỗng nhiên nhường mảy, hẩn chú ý tới thân thể Hoa Vi Hà hơi lay động, dường như có dấu hiệu thoát lực. Lại nhìn thấy nàng liều mạng đưa cương khí vào thân thể Kiều Kiều, tâm trạng nhất thời minh bạch.

Tâm tư hơi đổi, hẩn vội vã móc ra mấy viên Tinh Huyết Nguyên Khí hạch, những thứ này đều là thượng phẩm Lăng Phong cho hẩn. Hoa Vi Hà từ chỗ Lăng Phong cũng đã nhìn thấy Tinh Huyết Nguyên Khí hạch này, cũng không từ chối, khẽ gặt đầu vội vã luyện hóa một viên. Cảm giác được tinh khí trong cơ thể đề thăng nhanh chóng, nàng hướng về phía Du Thiên Trì biểu thị một chút biết ơn.

Hoa Vi Hà đột nhiên cảm giác thấy cánh tay bị nắm phải, đến khi nhìn xuống, vừa vặn thấy hai mắt Kiều Kiều mở ra.

- Người không sao chứ?

- Ta đương nhiên không có việc gì!

Kiều Kiều hữu khí vô lực trợn mắt nói:

- Ác nữ nhân người còn không có việc gì, ta sao có thể có chuyện gì chứ?

Mặc dù vẫn là "ác nữ nhân" không dứt miệng, thế nhưng ai cũng có thể nghe được từ trong thanh âm của Kiều Kiều có một chút thiện ý và ý lại.

Hoa Vi Hà tự nhiên không cho là đúng, nhìn thấy Kiều Kiều muốn đứng dậy, nàng vội vàng nói:

- Người hao tổn quá độ, vẫn phải nghỉ ngơi một hồi đã!

- Không được, nếu ta nghỉ ngơi, đầu gối làm sao bây giờ?

Kiều Kiều trừng mắt nói.

Lời này nói ra, lại chạm đến nỗi lo lắng nhất trong lòng mình, sắc mặt Hoa Vi Hà nhất thời ảm đạm, tuy rằng Lăng Phong biểu hiện có nhiều điều kỳ dị, thế nhưng nàng cũng không cho rằng Lăng Phong có thể chống đỡ được công kích của Âu Mẩu Long!

- Tông chủ...Tông chủ làm sao?

Du Thiên Trì tự nhiên biết "đầu gối" Trong miệng Kiều Kiều là ai, nghe thấy nàng nói như vậy, nhất thời cực kỳ kinh hãi. Trải qua thời gian dài ở chung như vậy, vô luận là Du Thiên Trì vẫn là người nào trong Sang tông, đều đã coi Lăng Phong như một trụ cột.

Bất cứ lúc nào, chỉ cần trụ cột này không ngã, như vậy là vẫn còn có đường sống, bọn họ không dám tưởng tượng nếu như Lăng Phong xảy ra chuyện, về sau Sang Tông sẽ rơi vào kết quả thế nào.

Có thể...sẽ sụp đổ?

Hoa Vi Hà nhả thần lộ ra một vẻ sầu lo, ngẩng đầu nhìn hướng hư không, nàng ngừng trọng nói:

- Chờ khi tất cả mọi người đi ra, chúng ta liền thương nghị một chút.

- Không được, đầu gối rơi vào trong tay Long tộc, ngươi còn không mau đi cứu hần!

Kiều Kiêu trên mặt tràn ngập tức giận:

- Ác nữ nhân, uổng cho đầu gối quan tâm ngươi như vậy, ngươi thì lại...

- Kiêu Kiêu!

Hoa Vi Hà quát lên một tiếng, từ lúc tiếp xúc tới nay nàng vẫn luôn dùng ngữ khí bình tĩnh nói chuyện, cho nên Kiêu Kiêu lúc này không khỏi có chút sửng sốt. Hai mắt nàng hiện lên chút sắc đỏ, hiện nhiên nội tâm đã lo lắng như điên, từng chữ một thâm trầm nói:

- Ngươi cho rằng ta không vội sao?

Kiều Kiêu kinh ngạc nhìn nàng, bỗng nhiên nhớ tới khi nàng vì Lăng Phong mà hung hãn đứng ra đối kháng với Vi Tiểu, hoàn toàn không để ý tới sinh tử của bản thân, vẻ mặt phần nộ nhất thời nhụt ra.

Tựa như nhận ra ngữ khí của mình quá nặng, Hoa Vi Hà chậm rãi tỉnh táo lại, nàng thấp giọng nói, tựa như muốn thuyết phục bản thân mình:

- Long tộc bắt Tiểu Phong là vì Long Tộc Ngọc Bích trên người hần. Long Tộc Ngọc Bích này chưa tới được tay, bọn họ nhất định sẽ không động tới Tiểu Phong, Tiểu Phong là người thông minh như vậy, nhất định sẽ không nguyện ý dễ dàng giao ra con bài chưa lật. Cho nên...

Nàng nói được phân nửa liền ngừng lại, tuy rằng nói như thế, nhưng cứng rắn không giao ra lẽ nào lại là chuyện dễ dàng?

Vừa nghĩ tới Lăng Phong có thể phải chịu giày vò tại Long tộc, lòng nàng cũng đã đau tựa như kim đâm.

Không lâu sau, chỉ nghe ầm ầm một tiếng, trên bầu trời nhất thời lại mở ra một cái khe. Hai người Minh Tâm Thiện trên người bị từng đạo quang mang màu ngân bạch quần quanh, sa sút tinh thần, trước mặt tam đại linh tôn, nhất là Hàn Nguyệt Dạ sắp sửa đột phá nhị dung linh tôn, bọn họ căn bản không phải là đối thủ.

Lúc nhìn thấy Kiêu Kiêu tỉnh lại, Thích Thiên Ách mới như trút được gánh nặng, vội vã tiến lên.

Không đợi hần hỏi thăm, Hoa Vi Hà đã đem xung đột vừa rồi kể lại một lần, phen này nói chuyện khiến cho Thích Thiên Ách biến sắc. Trong lúc bọn họ nói chuyện, Kiêu Kiêu một mực nhắm mắt ngưng thần, khôi phục tinh lực.

Lúc này, Hàn Nguyệt Dạ một tay dẫn theo Minh Tâm Thiện hai người bị trói chặt đến gần, sau khi nghe được Hoa Vi Hà kể lại, hần cũng biến sắc!

- Cái gì?

Yên Vân La phản ứng kịch liệt nhất, nàng nghĩ đến Lăng Phong nếu rơi vào tay Âu Mâu Long, vậy thì Bàn Phiến Vân đi cùng đường hần chẳng phải là cũng...

Lo lắng một trận, Yên Vân La vỗ tay, một đạo bình chướng đem mọi người bao bọc lại, cắt đứt với ngoại giới, có thể làm cho nội dung cuộc nói chuyện không tiết lộ ra ngoài.

Nhìn thấy một màn này, Yêu Nguyệt Lung thẫn mắng chết tiệt, nàng nguyên bản vẫn muốn thám thính được vài phần dự định của nhóm người Hoa Vi Hà, hiện tại đã hoàn toàn thất bại.

- Nói như vậy Lăng huynh đệ đã rơi vào tay Long tộc?

Vẫn là Thích Thiên Ách trấn định nhất, hôm nay xem thực lực của hần tuy rằng không tính là đứng đầu, thế nhưng phiêu lưu cả đời hần trải qua cũng là vô số, vô luận tâm trí hay mưu tính đều là người cao nhất.

- Không sai! Nếu như Tiểu Phong không giao ra Long Tộc Ngọc Bích mà nói, hần là tạm thời không lo tính mệnh. Thế nhưng đã qua một tháng...

Nói đến đây, Hoa Vi Hà khó nén được sầu lo trong lòng.

- Như thế không cần lo!

Thích Thiên Ách lộ ra một vẻ cười khở, nói:

- Lãng huynh đệ bên người căn bản không có Long Tộc Ngọc Bích chân chính!

- Cái gì?

Dem chuyện lúc trước Lãng Phong kể cho mình nói ra, Thích Thiên Ách nói tiếp:

- Hôm nay xem ra, có thể kiên trì được thời gian dài hay không, tất cả đều phải xem quái hạp của Lãng huynh đệ vậy.

Khi hấn thân là trạng thái linh thể đã cùng với Lãng Phong một đường trải qua rất nhiều nguy nan, đối với hiệu dụng của quái hạp hiểu biết rất sâu, chót lát đã nói trúng điểm then chốt.

Thích Thiên Ách trên mặt còn vài tia sầu lo:

- Ta lo lắng duy nhất chính là Long tộc nếu như không công phá được quái hạp mà nói, không biết có dùng biện pháp cũ hay không! Ta nghe nói Long tộc còn có một cấm địa, uy lực của nó so với Phệ Linh Thiên Hỏa tầm thường càng cường đại hơn, có tác dụng luyện hóa cường đại đối với vạn vật!

Lúc trước bị nhốt, Thích Thiên Ách đã tìm hiểu được rất nhiều tin tức về Long tộc, trong đó tự nhiên cũng có nói về cấm địa.

- Nói vậy chính là Tiểu Phong hiện giờ vẫn chưa có chuyện gì xảy ra?

Hoa Vi Hà nghe xong, trên mặt chẳng những không sầu lo, ngược lại vẻ lo lắng còn tan bớt, lộ ra vẻ vui mừng.

Thấy thế, mọi người đầu tiên là sửng sốt, rồi chợt minh bạch ý của nàng. Không sai, Lãng Phong bị giam trong cấm địa đúng là nguy hiểm, nhưng trên thực tế không phải đó cũng là một cơ hội sao?

- Chúng ta bây giờ phải làm thế nào cho tốt?

Yên Vân La nhịn không được nói:

- Nếu như dùng áp lực của vài đại thế lực của chúng ta liên thủ tiến vào Long tộc đòi người, có được hay không?

Việc liên lụy tới Bàn Phiên Vân, nàng sớm đã hết nhẩn nại, hận không thể lập tức chấp cánh bay tới Long tộc.

- Chỉ sợ là không được!

Thích Thiên Ách lắc đầu:

- Nếu như trên người Lãng huynh đệ thật sự có Long Tộc Ngọc Bích thì tốt. Thế nhưng lại không có.

Sắc mặt mọi người đều biến đổi, nghĩ đến Long tộc từ trước đến nay hành sự luôn bá đạo, trong lòng cũng không ôm bao nhiêu hi vọng.

- Có gì phải nghĩ chứ!

Kiều Kiêu bỗng nhiên mở hai mắt, trong ánh mắt toát ra một mảnh sát ý:

- Chúng ta đi long đảo! Nếu như bọn họ không chịu thả người, chúng ta liền nháo cho long đảo long trời lở đất!

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, ngây ngốc nhìn nàng một lát, cuối cùng vẫn là Hoa Vi Hà nói:

- Không sai, nếu như Long tộc không chịu thả người, để ta xem bọn chúng có cam lòng nhìn thấy tộc nhân đệ tử bị phá hủy hay không?

Yên Vân La hai tròng mắt sang lên, nghĩ đến năm đó Bàng Phiến Vân vì đệ tử phần nộ tìm lên Huyền Nguyên tông, trong lòng càng thêm hiểu rõ. Trông thấy trên mặt hai người Kiều Kiều hiện ra chiến ý, nàng trầm nghĩ, thời khắc mấu chốt vẫn là hai người này nghĩ thấu triệt!

Ánh mắt mọi người đều hướng về phương xa, tựa như đám thẳng tới long đảo, phảng phất như có phong bạo ngầm nổi lên, một trận sát lục sắp bùng xuống!

574. Chương 531: Giao Phong.

Hai thân ảnh mềm mại hiện ra ở trên không, quan sát từng ngôi đảo nhỏ giống như ngọc bích ở bên dưới, thân sắc toát lên vẻ nghiêm trọng.

Không hề nghi ngờ, hai người này tự nhiên là Hoa Vi Hà cùng với Kiều Kiều.

Lúc trước nhóm người Thích Thiên Ách đều muốn đến đây, thế nhưng khi nghĩ đến chiến lược mà hai người Kiều Kiều liên thủ đạt được, bọn họ đành phải kiềm chế lại. Dùng sức chiến đấu cấp bậc linh tôn của bọn họ, miễn cưỡng đi theo sợ rằng chẳng giúp được gì, trái lại còn trở thành một gánh nặng lớn.

Cho nên dù rất lo lắng cho Bàng Phiến Vân, nhưng Yên Vân La nào cũng vẫn phải nhịn lại, liên kết cùng với Hàn Nguyệt Dạ, Thích Thiên Ách, chuẩn bị tiến hành áp chế đối với thế lực ngoại vi của Long tộc, từ đó tiến hành gây áp lực cho Long tộc, thế lực cần phải đối mặt đầu tiên chính là Thanh Mộc tông có quan hệ mật thiết với Long tộc.

Trước hai đại tông phái, hơn nữa còn có một vị linh tôn là Thích Thiên Ách liên thủ, dù cho Thanh Mộc tông thân là một trong thất tông, chỉ sợ cũng khó giữ được.

Nhất là Vũ Văn Dạ không biết từ đâu đoán được hướng đi của bọn họ, chủ động tuyên bố mật lệnh cho nội bộ Thương Linh tông phối hợp cùng, phàm là ám sát được người Thanh Mộc tông chẳng những có thể được ban thưởng, hơn nữa đẳng cấp sát thủ của bản thân cũng có thể được tăng lên, điều này khiến cho vô số người động tâm không thôi. Vặn vẹo chỉ có ba ngày, người của Thanh Mộc tông liền hốt hoảng chạy khỏi Ly Hỏa thành, hai phụ tử Lý Vồng đáng thương đến tận bây giờ vẫn không rõ vì sao mình lại bị tập kích kinh khủng đến thế!

Điều dưỡng một phen, sau khi khôi phục thương thế, Kiều Kiều cùng Hoa Vi Hà ngựa không dừng vó chạy thẳng tới Long Đảo.

- CHÚNG ta còn chờ gì nữa?

Kiều Kiều thấy Hoa Vi Hà rơi vào trầm tư, có chút bất mãn hỏi.

Hoa Vi Hà biểu tình cổ quái lắc đầu:

- Từ lúc ta tiếp quản vị trí Thánh Nữ Phượng tộc tới nay, lời cảnh cáo được tiếp thu lớn nhất đó là Long tộc chính là đại địch của tộc ta, bất kỳ lúc nào cũng không được lơ là, không nghĩ tới bây giờ...

Nàng không ngờ tới chính là có một ngày mình lại dùng một phương thức trực tiếp như vậy, cuồng liệt như vậy để giá lâm Long tộc!

Kiều Kiều trong lòng tràn ngập lo lắng, nàng nhớ lại tình hình lúc trước khi Kiều Sâm Đặc rơi vào tay giặc khi trước, nội tâm càng không thể nhẫn nại được nữa, hừ giọng nói:

- Ác nữ nhân, trước đây đâu có thấy ngươi đa sầu đa cảm như vậy! Muốn động thủ thì nhanh lên, đầu gối không biết còn kiên trì được bao lâu nữa đâu!

Hoa Vi Hà trong lòng rùng mình, tuy rằng đã quyết định, thế nhưng nhiều năm qua tiếp thu giáo dục như vậy cũng khiến cho nàng đối với phương thức lựa chọn này cảm thấy có chút kỳ quái. Đợi đến khi được Kiều Kiều nhắc nhở, nàng nhất thời đẹp đi toàn bộ tạp niệm, trong mắt lộ mang hiện lên. Từ trong miệng từng lời từng lời vang vọng như tiếng chuông đồng quần quanh khắp Long đảo:

- Thịnh Âu Mỗ Long ra trả!

Ầm!

Một câu này theo cái vung tay của Hoa Vi Hà, lưu quang vàng rực nhất thời tựa như thiên hà đảo dòng, bức thẳng về phía hòn đảo nhỏ phía trước.

Vèo vèo vèo!

Hư không bùng lên từng luồng hoa lửa, chỉ thấy quang điểm cuộn cuộn lao tới phía trên đảo nhỏ khoảng nửa trượng liền đột nhiên dừng lại, ngay sau đó dường như đụng phải cản trở vô hình, nhất thời vỡ vụn thành vô số lưu quang. Hiển nhiên Long đảo này đã có nguyên trận hộ tông thủ hộ

Đối với việc này, Hoa Vi Hà cũng không thấy ngoài ý muốn, nàng biết cư trú ở trên những hòn đảo phạm vi bên ngoài này chính là những chủng tộc phụ thuộc, cho nên trong lúc động thủ cũng lưu lại vài phần lực lượng.

- Kẻ nào dám cả gan tự tiện xông vào Long đảo ta?

- Lớn mật! Cũng dám gọi thẳng tên tộc trưởng, quả thực là làm càn!

- Còn không thúc thủ chịu trói chờ xử tội!

Ngay lập tức, hàng loạt tiếng quát vang lên, bảy tám thân ảnh nhanh chóng bay lên không trung, dẫn đầu chính là một lão giả bạch phát, xem năng lượng ba động trên người dĩ nhiên cũng đã đạt tới cấp bậc linh giả.

Lực lượng trình độ Như vậy tự nhiên không được Hoa Vi Hà để ở trong mắt, nàng căn bản lười cùng đám lâu la này nói dài dòng, ngay cả tinh kỹ cũng không sử dụng, trực tiếp phách ra một chưởng.

Kim quang xán lạn nồng đậm bùng lên, trong lúc nhất thời có vô số quang điểm bốc thẳng lên hư không, làm ngay cả mặt trời chói chang cũng bị che phủ.

Một chưởng ảnh tựa như ngưng thực bỗng tới, ban đầu chỉ lớn tầm ba bốn thốn sau đó dĩ nhiên lại phóng đại lên ba bốn trượng.

- Không tốt! Người tới là linh tôn, cẩn thận!

Lão giả bạch phát điên cuồng hét lên:

- Mau lui lại! Thỉnh tộc trưởng!

Nương theo chưởng ảnh oanh tới, áp lực cường đại hình thành một đạo sóng xung kích, ầm một tiếng đem tám người này đánh bay ngược trở lại, thể lui so với thể tới còn nhanh hơn ba phần.

Đám người kia tựa như những khối vãn thạch rơi xuống, cũng không biết là trên người bọn họ có đeo khí cụ đặc thù hay không mà hộ tông nguyên trận vẫn không nhằm vào bọn họ, cũng chính bởi vì vậy mà kết quả tạo thành lại đặc biệt thảm trọng.

Rầm rầm rầm rầm rầm!

Một cái hố cực lớn hình thành trên mặt đất, kéo theo đó là những vết nứt nứt nẻ tựa như rễ cây lan ra khắp nơi, cuộn cuộn chấn động không ngớt, làm cho cả mặt đất cũng chấn động run rẩy.

Như thế vẫn chưa xong, Hoa Vi Hà lại tùy ý đánh ra một chưởng ảnh theo sau một chưởng vừa rồi đuổi tới bọn họ.

- Thánh Nữ diện hạ cho rằng Long tộc ta không có người hay sao?

Đúng lúc này, một tiếng hét phẫn nộ không một chút che giấu vang lên. Nương theo tiếng hét là một đạo hồng quang lao tới, Hồng Long tộc trưởng trên mặt đầy xeo nhảy lên, hung hãn đánh một quyền về phía chưởng ảnh.

Không gian dường như đứng yên!

Nơi quyền và chưởng giao nhau, không khí xuất hiện sự ngưng trệ trong nháy mắt, giờ khắc này, phong vân đình trệ, vạn vật như rơi vào trong một trạng thái tĩnh lặng quái đản.

Rầm rầm rầm!

Liên tục ba tiếng vang giòn, một vết nứt tựa như mạng nhện từ tâm nơi giao tiếp lan ra, giống như một tấm ván gỗ bị phơi nắng bảy tám ngày, rốt cuộc cũng không chịu được nữa mà nứt vỡ.

- Hừ!

Hồng Long tộc trưởng kêu lên một tiếng trầm muộn, thân thể ở trên hư không lui lại vài bước, đôi mắt lạnh lạnh như độc xà nhìn lên người Hoa Vi Hà:

- Thánh Nữ điện hạ thật đúng là thực lực bất phàm! Thảo nào có gan xông đến Long tộc ta!

- Hắc! Ta đối với Thánh Nữ điện hạ vẫn kính phục không thôi! Giả như có được thời gian, dù cho Thánh Nữ điện hạ tấn chức đại viên mãn ta cũng không thấy kỳ quái chút nào!

Lúc này, trên bầu trời kim quang chợt hiện, Giáo Chu từ trên cao hạ xuống. Trong mắt hắc ẩn chứa một tia âm tàn, đầu lưỡi liếm liếm môi nói:

- Bất quá Thánh Nữ điện hạ lại tùy tiện xông vào Long tộc ta như vậy quả thực là không không ngoan chút nào.

Trong mắt hắc ẩn chứa một tia tuyệt sát, thì thào tự nói:

- Cho dù chúng ta đem Thánh Nữ điện hạ giết chết tại chỗ, chỉ sợ Phượng tộc người cũng không dám có ý kiến gì chứ?

Tiếng nói vừa dứt, vù vù, Thanh Long tộc trưởng, Hắc Long tộc trưởng đồng thời xuất hiện, tộc trưởng mơ hồ tạo thành một vòng vây kín kẽ xung quanh hai người Hoa Vi Hà.

Khí tức khí tức mật mờ như tự thành một thể đột nhiên phủ xuống, lấy hai người Hoa Vi Hà làm trung tâm, tứ đại tộc trưởng làm giới hạn, không gian phương viên mười trượng trong đó tựa như xuất hiện một cảm giác cổ quái như vô biên vô hạn, không có giới hạn nào cả.

Liếc mắt nhìn lại, bốn phía vẫn như trước, thế nhưng loại cảm giác mãnh liệt này ở bên trong thức hải lại không thể nào gạt bỏ đi được!

Vô Cực Long Đảo trận!

Tuy rằng nguyên trận này đã bị Lăng Phong phá một lần, thế nhưng lần này bốn người dùng tới vẫn cường hân không gì sánh được, so sánh với lần trước dường như còn mạnh hơn một chút! Cự mãng khổng lồ bắt đầu từ trong hư không hiện lên, du chuyển như rồng.

- Thánh Nữ điện hạ, chỉ cần người thúc thủ chịu trời, bốn người chúng ta có thể cam đoan sẽ không đả thương tính mệnh người? Thế nào?

Giáo Chu đắc ý nói, đối mặt với vị Thánh Nữ Phượng tộc đã từng nghiêm trọng đánh bại mình, bây giờ trong lòng hắc trần đầy đắc ý, suýt chút nữa thất thổ cuồng tiếu lên.

Hoa Vi Hà không hề để ý tới để ý tới, chỉ liếc mắt nhìn qua Kiều Kiều, thấy Kiều Kiều khẽ gật đầu, nàng liền toát ra vẻ tươi cười pha chút châm chọc:

- Thật không? Thế nhưng ta lại không muốn bỏ qua cho các người.

Hai cỗ khí tức linh động bất chợt dâng lên từ hai người, cuộn cuộn không dứt, hai con phương linh một lớn một nhỏ hiện lên tại chỗ. Con kim ô Thiên Phượng trần ngập khí tức cao quý uy nghiêm, trên hai cánh tùy ý phát phát đều có lưu diễm nóng đến liệt kim toái thạch bùng lên!

Ám Phương bé hơn thì lại ngưng trệ bất động, quanh mình xuất hiện từng đợt khí tức như thực như huyền, khiến cho nó như được ẩn giấu trong một tầng u minh, như bóng ma trong đêm tối, tùy thời có thể chém ra lưỡi hái thu gặt tính mệnh.

- Tình hình không ổn!

Hắc Long tộc trưởng bỗng dừng nhú chặt lông mày, bộ dáng hiện lạnh hoàn toàn biến mất, hai mắt không hề chớp, niệm thức điên cuồng tiến ra để cảm tri, bỗng nhiên hắc hét lớn một tiếng:

- Công kích! Mau, công kích!

Trong cảm tri của hần, hai loại cự linh trước mắt lại có xu thế dung hợp, nếu như chỉ là đơn thuần như vậy còn chưa đủ để hần sợ hãi, dù sao nguyên trận bọn họ thi triển ra cũng cần phải dùng đến cự linh dung hợp. Thế nhưng hai người đối diện chuẩn bị dung hợp lại đem đến cho hần một loại sát ý thâm trầm lạnh thấu xương, loại sát ý này dường như chỉ cần làm một động tác túy ý cũng có thể đem một phương thể giới mạnh mẽ đánh tan!

Còn chưa dung hợp đã kinh khủng như thế, nếu như để cho họ dung hợp lại mà nói...

Luận về thiên phú, Hắc Long tộc trưởng chính là mạnh nhất trong tứ đại tộc trưởng! Hần là người cảnh giác đầu tiên, trong tiếng quát chói tai liền đưa một ngón tay lên như muốn chỉ huy tấn công.

Thế nhưng lúc này, trong con người Kiều Kiều bí văn ám kim sắc đã hiện lên, trên nắm tay của nàng cũng xuất hiện một hàng bí văn, hình thành nên một lớp mỏng tựa như quyền sáo.

- Thiên Cơ Hỏa!

Lần thứ hai thi triển ra một chiêu này, Kiều Kiều nắm giữ càng thêm thuần thực, trong lòng quát lạnh một tiếng, nắm tay nho nhỏ nặng nề đánh về phía cự mãng ở phía trước.

Một quyền này, mang theo khí thể tuyệt sát hư không, làm cho thế giới cũng bị tan vỡ. Cái gọi là "thiên cơ" chính là triệt để tính toán hàng nghìn hàng vạn cơ biến, và phong sát toàn bộ khả năng chạy trốn.

Tinh Kỹ dung hợp, ẩn hàm sự bá đạo của Thiên Phượng, dung hợp tuyệt ý của Âm Phượng, một quyền đánh ra liền có khí thể phá toái hư không!

Không cần Hắc Long tộc trưởng nhắc nhở thêm, ba người còn lại cũng ào ào biến sắc, bọn họ cảm giác được một cỗ sát ý diệt tuyệt vờn quanh bản thân, cự mãng mà mình điều khiển cũng tựa như gặp phải thiên địch, phát ra từng tiếng gầm rú, trong tiếng gầm không phải là phẫn nộ, mà là...

Sợ hãi!

Bạo!

Nắm tay tinh xảo đem con cự mãng gần nhất đánh thành nát bấy, ngay sau đó lại là vài quyền liên tục đánh ra, vài con cự mãng đang tới gần cũng ào ào vỡ vụn, tan thành trăm nghìn đoàn năng lượng quang lưu.

Cuối cùng, thân thể Kiều Kiều đột nhiên bay lên, ánh mắt của nàng hướng về phía nào đó trong hư không, hung hăng đâm ra một quyền!

Không giống với Lăng Phong phá trận lúc đầu, một quyền này của nàng cũng không tận lực tìm kiếm nhược điểm nào đó, mà chính là bằng vào lực lượng cường thế tuyệt đối, trực tiếp, dữ tợn, không chút quanh co vòng vèo.

- Cẩn!

Giáo Chu điên cuồng quát lên:

- Mau ngăn cản nàng!

Hần tuyệt không nghĩ tới, chỉ là hai tiểu nữ nhân lại có được sức chiến đấu đáng sợ đến vậy, sự khinh thị lúc trước cũng tan thành mây khói, còn lại chỉ là một mảnh sợ hãi trong lòng.

- Lui lại đi!

Lúc này, thanh âm của Âu Mẩu Long truyền tới:

- Bốn người các ngươi không phải đối thủ của các nàng!

Hần cuốn theo một cỗ quang mang u trầm phóng tới, thân ảnh vừa hiện, liền có một cỗ hấp lực bàng bạc phóng ra, trực tiếp bao phủ lấy hai người Kiều Kiều.

Kiều Kiều đột nhiên cảm thấy thân thể trầm xuống, nắm tay đánh ra ngoài cũng bị chúi thấp xuống, năng lượng dữ tợn bao bọc đánh thẳng về phía Long đảo.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm!

Tựa như có một lượng lớn đạn hạt nhân nổ tung ở trung tâm hòn đảo, bụi mù vô cùng vô tận mạnh mẽ theo khí lưu ầm ầm bốc lên trời, vô số chủng tộc phụ thuộc lúc này ào ào sinh ra những tiếng rống sợ hãi tựa như ngày tận thế.

- Âu tộc trưởng thật đúng là hảo khí phách, một khi xuất thủ liền không quan tâm gì đến thuộc hạ con dân, hay là tại vì bọn họ không phải chủng tộc đích hệ?

Hoa Vi Hà mở miệng, vừa nói liền đã đâm thẳng vào vấn đề hạch tâm của Long tộc.

Mặc dù Long tộc mấy năm nay thông qua một ít thủ đoạn lung lạc, đồng thời những chủng tộc phụ thuộc từ khi sinh ra liền đã được giáo huấn về lòng trung thành đối với Long tộc, thế nhưng hiệu quả cũng không quá rõ ràng.

Quan hệ giữa chủng tộc phụ thuộc và Long tộc, thật sự giống như một trái bom bị áp chế thật sâu nhưng không thể giải quyết triệt để, tùy thời có thể nổ tung như sấm sét!

Cho nên, Hoa Vi Hà phen này lớn tiếng nói chuyện, âm thanh truyền khắp bốn phương cũng khiến cho không ít chủng tộc phụ thuộc trong lòng xuất hiện một chút dị tâm, một số ý niệm ngầm ẩn chứa trong đầu cũng càng thêm rõ ràng.

Âu Mẩu Long tựa như hoàn toàn không nghe thấy lời này, hắn chỉ nhìn thật sâu vào Kiều Kiều, rồi lại chuyển sang Hoa Vi Hà, lần này ánh mắt cũng đã biến đổi, ẩn hiện trong đó là một vẻ ngưng trọng:

- Kỳ tài của Vô Tận Hoang Nguyên, quả nhiên không giống người thường! Trước kia ta vẫn chưa lưu ý, thật sự không ngờ nguyên lai thiên phú Âm Phượng thần bí trong Phượng tộc từ xưa sau khi kết hợp với Thánh Nữ điện hạ lại có thể sinh ra được dị biến bậc này!

- Ít nói nhảm!

Kiều Kiều quát lạnh, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập sát ý, cùng với tiểu nha đầu não động hoạt bát khi trước tựa như hai người khác nhau:

- Dem đầu gỗ giao ra đây! Bằng không mà nói, ta sẽ nháo cho Long tộc các người long trời lở đất!

Hoa Vi Hà không nói gì, trong tình huống này để cho Kiều Kiều đứng ra nói chuyện là tốt nhất. Bằng không mà nói, bởi Âu Mẩu Long mà liên lụy đến một ít ước định của Phượng tộc cùng Long tộc, bản thân mặc dù có được tín tâm kiên định, thế nhưng ít nhiều cũng phải lãng phí chút lời lẽ để giải thích với tộc nhân.

- Đó là ý của Thánh Nữ điện hạ sao?

Âu Mẩu Long hỏi một câu, hắn ngược lại cũng không hề che giấu tin tức Lăng Phong đang ở chỗ mình:

- Vị tông chủ Sang tông kia đúng là ở chỗ ta! Bất quá, không thể giao người cho các người được!

- Vậy thì đừng trách chúng ta!

Kiều Kiều đã sớm chuẩn bị tốt cho kết quả nếu như Long tộc không nghe theo, cho nên cũng không nói điều kiện cùng hắn, thân ảnh trực tiếp nhoáng lên, hai cánh vỗ mạnh, một quyền tựa như điện xẹt đánh thẳng về Hắc Long tộc trưởng.

Trên mặt của Hắc Long tộc trưởng mập mập toát ra vẻ hoảng sợ, hắn hít mạnh vào một hơi, dưới chân tựa như sinh ra một lớp băng trơn, hai chân chỉ khẽ động liền đã lui lại phía sau trăm trượng.

Thế nhưng, mục tiêu của Kiều Kiều căn bản không phải hắn!

575. Chương 532: Liên Thủ Thang Thần.

Một quyền đánh ra, chưa tới được mục tiêu, thân hình Kiều Kiều liền nhanh chóng chuyển hướng về phía Thanh Long tộc trưởng, lại một quyền hung hãn quét qua, một đạo hỏa diễm bập bùng bất định, bên trong

tựa như phân cách thành vỏ số tầng, mỗi tầng đều có khí tức tự thành một thể, đánh thẳng tới hướng Thanh Long tộc trưởng.

Thiên phú công kích thật linh mãnh!

Âu Mỗ Long trong lòng thầm khen một tiếng, nhìn thấy Kiều Kiều đột nhiên xuất thủ, hắn đang định ra tay bảo vệ Hắc Long tộc trưởng, nhưng không ngờ Kiều Kiều lại đổi mục tiêu, công kích như thiên mã hành không, cho dù ngay cả mình thân là cường giả cấp bậc đại viên mãn cũng không chắc có thể làm được.

Cũng may, thân là tộc trưởng Long tộc, Âu Mỗ Long cũng đã trải qua rất nhiều bí pháp truyền thừa, trong lúc nguy cấp hai chân hắn điểm mạnh, phía dưới liền có liên hoa kim sắc hiện lên, đẩy hắn bay thẳng đến cạnh người Thanh Long tộc trưởng.

Đụng độ!

Một chương ẩn chứa địa hệ nguyên lực bàng bạc, chống lại Thiên Cơ Hỏa của Kiều Kiều thi triển ra.

Một vòng hỏa diễm vô hình nhưng cũng hữu chất bùng lên, thân thể hai người đều rung động một trận, mạnh mẽ lui lại hơn mười trượng.

Hít vào một hơi thật sâu, Kiều Kiều lúc này mới biết, cường giả cấp bậc đại viên mãn chân chính đáng sợ ra sao, bọn họ đã có thể so sánh cùng với một tồn tại nhất phẩm thần cấp, cho dù mình có được lực lượng của nhị phẩm thần cấp, thế nhưng giới hạn về thân thể căn bản không thể nào phát huy toàn bộ được!

- Âu tộc trưởng, thực lực của chúng ta người cũng đã thấy rồi chứ!

Hoa Vi Hà thần nhiên nói, trong giọng nói không có quá nhiều ngạo khí nhưng cũng không hề khép nép:

- Nếu như chúng ta dốc toàn bộ lực lượng, thả tay tàn sát đệ tử Long tộc người, không biết Long tộc sẽ đối mặt với tổn thất ra sao?

Những lời này vừa nói ra, ngoại trừ Âu Mỗ Long, tứ đại Long tộc còn lại đều sắc mặt đại biến! Trên thực tế cũng đúng như lời Hoa Vi Hà, một siêu cấp cường giả thả tay đại náo mà nói, chỉ cần không có vài tên cường giả đồng vấp với hắn kiềm chế, vậy thì đối với tông phái sẽ chính là một tai nạn siêu cấp.

- À?

Âu Mỗ Long nhìn qua lại không hề có nửa phần khẩn trương, trên mặt lại hàm chứa một chút tiểu ý cổ quái:

- Vậy Thánh Nữ điện hạ lẽ nào không sợ Âu mỗ thừa dịp hôm nay thời tiết đẹp mà tìm tới Phượng tộc hay sao? Ta đúng là lâu rồi chưa gặp mặt Phượng Ly Thiên huynh, nghe nói Ly Thiên huynh trong lúc tu luyện khiến thân thể bị thương tổn, ta thực sự rất nhớ nhung!

Hoa Vi Hà dường như đã lường trước được hắn sẽ nói như vậy, thần tình cũng vô cùng bình tĩnh nói:

- Nếu như hai tộc của chúng ta đã có điều phải lo lắng, không bằng mỗi bên đều lui một bước, thế nào?

Ngừng lại một chút, nàng nói:

- Người thả tông chủ Sang tông ra, chúng ta liền quay đầu trở về, như vậy chẳng tốt sao?

- Ha ha, Thánh Nữ điện hạ nếu như đã tới Long tộc đại náo một trận, còn muốn dẫn người rời đi, có phải đã coi Long tộc chúng ta là nơi tới lui như thường phải không?

Âu Mỗ Long tuy rằng cười lớn, thế nhưng trong vẻ tươi cười lại tràn đầy băng lãnh, càng ẩn chứa một loại khí phách cùng tự tin cường liệt!

Hoa Vi Hà nhíu chặt lông mày, phản ứng của Âu Mỗ Long cùng với dự tính của nàng khác biệt không nhỏ, một khi Kiều Kiều có thể bày ra lực công kích siêu tuyệt, như vậy tất nhiên sẽ hình thành được áp chế cường đại cho Long tộc.

Mặc dù biết Long tộc đồng dạng cũng có thần cấp cường giả bế quan trong nội thế giới, thế nhưng Hoa Vi Hà tự nghĩ, những người này chưa chắc sẽ vì sự tình thế này mà tùy tiện xuất quan.

Cho nên, phen này Hoa Vi Hà vốn đã nắm chắc bảy thành khiến Âu Mầu Long đáp ứng, nhưng không ngờ đối phương dĩ nhiên lại cường thế như vậy!

Hoa Vi Hà trầm ngâm nói:

- Âu tộc trưởng, ta có thể lấy danh dự Phương tộc bảo đảm, chỉ bảo quý tộc Long Tộc Ngọc Bích không hề ở trên người tông chủ Sang Tông, mong rằng đừng bị ngoại ngại gây xích mích mà làm ra sự tình khiến cho nguyên khí bản thân đại thương.

- Ha ha, là phải hay không, chúng ta tự biết được, cũng không cần Thánh Nữ điện hạ tốn công!

Âu Mầu Long kiên quyết nói:

- Nếu như muốn dẫn bị tông chủ Sang tông này đi, sợ rằng không thể nào theo ý điện hạ được!

Trên thực tế, dù cho Long Tộc Ngọc Bích thực sự ở trên người Lăng Phong, đối mặt với Kiều Kiều hiển lộ ra chiến lực tuyệt đại bậc này, hẳn cũng lựa chọn tạm thời hòa giải, thế nhưng hẳn tuyệt đối không đơn giản chỉ vì Long Tộc Ngọc Bích như vậy!

Khi thấy Lăng Phong bày ra thế giới quái hạp, đoán rằng trên người đối phương có được thần thạch, mục tiêu của Âu Mầu Long liền hoàn toàn thay đổi, nhất là lúc trước Lăng Phong dĩ nhiên lại có thể dò xét chính xác ra được nhược điểm của Vô Cực Long Đạo trận, điều này càng làm cho hắn dâng lên tham niệm thật lớn!

Mặc dù có lời hứa hẹn của Thang Thần, thế nhưng Âu Mầu Long cũng sẽ không đem toàn bộ đặt ở trên người đối phương, làm tộc trưởng của một tộc, lại chấp chưởng Long tộc nhiều năm như vậy, hẳn từ lâu đã dưỡng thành tính cách vô cùng sát phạt quả cảm. Người có tính cách như vậy tự nhiên hành sự cũng vô cùng bá đạo, không phải là hạng người nguyện ý để cho người khác uy hiếp!

Dưới tác dụng của một loạt những nguyên nhân này khiến cho hắn không đáp ứng điều kiện của Hoa Vi Hà.

Nguyên do chi tiết trong đó Hoa Vi Hà tự nhiên hoàn toàn không biết, nhìn thấy Âu Mầu Long bộ dáng như dầu muối đều không ngấm, cơn tức giận trong nội tâm nàng sớm đã cuộn cuộn như thủy triều, trầm giọng hét lên:

- Đã như vậy, đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!

- Chậm đã!

Đột nhiên, Âu Mầu Long hét lên một tiếng.

Nhân thần ngưng trọng, Hoa Vi Hà kêu Kiều Kiều dừng lại, trầm ngâm nói:

- Âu tộc trưởng tâm ý thay đổi sao?

- Ha ha!

Cười vô cùng bình tĩnh, Âu Mầu Long hai tay chấp sau lưng, ánh mắt không chút che giấu nhìn chăm chăm vào Kiều Kiều, trong đó tràn ngập vẻ tham cứu. Một lát sau, hắn lộ ra vẻ tươi cười nói:

- Ta không thể không thừa nhận, Âm Phương huyết mạch của quý tộc dĩ nhiên lại có thể tiến hành dung hợp với Thiên Phương, lại càng không ngờ tới trong đó lại lấy Âm Phương huyết mạch làm chủ đạo! Đáng tiếc!

- Âu tộc trưởng, lời này của ngươi là có ý gì?

Tuy rằng Hoa Vi Hà kinh lịch rất nhiều, rèn luyện ra được một tâm tư sắc xảo, thế nhưng Âu Mầu Long đồng dạng cũng là nhân vật từ tầng dưới cùng từng bước một bò lên cao, tâm tư giáo quyệt thâm thúy khó lường. Hắn phen này nói ra khiến cho Hoa Vi Hà cũng phải nhíu mày không giải thích được.

Thản nhiên cười, Âu Mầu Long cũng không chính diện trả lời câu hỏi của nàng, mà lại nói:

- Mới vừa rồi khi vị tiểu thư này xuất thủ mà xem, hai người tuy rằng có được lực lượng nhị phẩm thần cấp, thế nhưng có thể sử dụng được lại không nhiều có phải không?

- Thế thì sao nào?

Hoa Vi Hà cười nhạt một tiếng:

- Âu tộc trưởng nếu như đã có suy nghĩ như vậy, ta đây cũng không thể không thừa nhận tâm tư của người sai lầm rồi! Cho dù chúng ta không điều khiển được quá nhiều năng lượng này, cũng không phải một vài người Long tộc trước mặt có khả năng chống lại!

Trong lời nói của nàng lộ ra được sự tự tin phi thường, mà nàng đích xác cũng có đầy đủ vốn liếng để tự tin!

Từng có kinh nghiệm đối chiến lần trước cùng Minh Bất Ly, Kiều Kiều đối với việc khống chế năng lượng đã tốt hơn không ít, tuy rằng vẫn chưa thể phát huy đầy đủ lực lượng của tam phẩm thần cấp, thậm chí phát huy phân nửa cũng khó có thể làm được, nhưng nếu như muốn đối chiến cùng với Âu Mỗ Long, hẳn là cũng đủ để chiến đấu không phân cao thấp!

Năm người Minh Bất Ly năm đó tuy rằng chiến khắp Vô Tận Hoang Nguyên, thế nhưng trong niên đại này, vô luận là đại viên mãn của Long tộc hay đại viên mãn của Phượng tộc cũng đều không phải là huyết mạch hàng đầu.

Một đời này, vô luận là Thiên Phượng huyết mạch của Phượng Ly Thiên, hay là Âu Mỗ Long có được tính bền bỉ người thường khó bằng, trên con đường tu luyện tiến lên từng bước một, có cơ sở vững chắc không gì sánh được, sức chiến đấu chân chính của bọn họ đều vượt xa các đại viên mãn tiền bối!

Biểu tình của Hoa Vi Hà có vẻ phi thường thần nhiên nói:

- Âu tộc trưởng hẳn là không có chủ ý ngu xuẩn như vậy chứ?

- Ha ha!

Bật cười một tiếng, Âu Mỗ Long nói:

- Âu mỗ giống như hạng người ngu xuẩn sao? Một cường giả, nếu như muốn tuyệt đối áp chế được hẳn, ít nhất cũng phải có hai cường giả đồng thời ra tay, mới có thể đem hẳn kiềm chế được, đạo lý kia Âu mỗ vẫn hiểu.

Nói cách khác, nếu như có một cường giả cấp bậc đại viên mãn đến khiêu khích, Long tộc nếu như không có cường giả nhị phẩm thần cấp tọa trấn mà nói, như vậy ít nhất cũng cần phải có hai gã cường giả như Âu Mỗ Long mới có thể đảm bảo cho Long đảo không bị phá hoại!

- Bất quá...

Âu Mỗ Long đang nói chợt dừng lại, hai tay liền nhanh chóng kết ra một nguyên lực ẩn, nguyên lực ẩn điên cuồng cuộn vào nhau hình thành nên một đồ án rất lớn, rồi lập tức hướng về phía hư không ẩn xuống một cái!

Ý của hắn là...

Hoa Vi Hà trong lòng chấn động mãnh liệt, ánh mắt hoảng sợ chăm chú nhìn lại, trong sát na cùng Kiều Kiều cự linh dung hợp, niệm thức của nàng đã không ngừng mở rộng, tựa như một chiếc đèn pha dùng tốc độ ánh sáng quét qua khắp nơi, nhất thời, nàng phát hiện ra một chỗ dị dạng!

Chỉ thấy bên trái Âu Mỗ Long, không khí đột nhiên trở nên cuộn cuộn, nguyên bản không khí vô hình dường như biến thành một loại keo dịch nồng đậm, trong luồng sóng rung động kịch liệt đó hình thành nên từng tầng khí lãng mãnh liệt.

Trong một mảnh mờ đục này, mơ hồ có một đạo kim quang bắn ra, ngay sau đó một nam tử thân hình cao lớn, khuôn mặt kiên định không gì sánh được xuất hiện tại chỗ. Hắn hơi lộ ra vẻ tươi cười:

- Âu tộc trưởng coi như thiếu Thang mỗ một phần nhân tình nhé!

Thang Thần! Rõ ràng là Thang Thần!

Hắn ở bên trong Long tộc, dĩ nhiên vẫn chưa hề rời đi.

- Làm phiền Thang huynh!

Âu Mầu Long khách khí nói, lập tức nhìn Kiều Kiều một cái, lại nói:

- Tiền bối Long tộc ta đang trong lúc bế quan, không thể tùy tiện tỉnh lại, cho nên...
- Âu huynh không cần khách khí như vậy.

Không biết từ lúc nào, lần trước hai người vẫn còn có vẻ cảnh giới nhau không ít, lần này dĩ nhiên đã thân cận hơn, Thang Thần hơi ngưng thị nhìn hai người Kiều Kiều, trong ánh mắt không khỏi toát ra một vẻ kinh ngạc. Chớp mắt, cảm giác kinh ngạc nhanh chóng bị hấn chôn vùi đi, ngược lại cười nói:

- Chỉ là một chút tiểu nhân vật, quả thực không đáng để lao động tới các tiền bối Long tộc! Huống chi, ta hẳn là nên bày ra một chút thành ý hợp tác mới là chính đạo!

Nói xong, hấn rốt cuộc không kiềm chế được sự kinh ngạc trong nội tâm, hỏi:

- Hai người này lai lịch ra sao, dĩ nhiên có thể khiến cho Âu huynh phiền lòng như vậy?

Long tộc tuy rằng đã quyết định hợp tác cùng với Võ Thần Phong, thế nhưng Âu Mầu Long với Thang Thần cũng không phải không hề phòng bị nhau. Từ khi đem hấn an bài bên trong Thiên điện, hầu như cả ngày đều có người chuyên gia hầu hạ, những người này ngoài sáng thì hầu hạ, trong tối thì lại có nhiệm vụ giám thị, phòng ngừa hấn đi loạn khắp nơi chẳng may phát hiện ra bí ẩn của Long tộc.

Cũng chính bởi vậy, lần trước khi Thang Thần xuất hiện bên ngoài cấm địa, Âu Mầu Long mới tức giận như vậy! Không chỉ có thế, ở bên ngoài Thiên điện còn có nguyên trận hộ vệ, mới vừa rồi nếu không phải Âu Mầu Long chủ động mở nguyên trận, thì cho dù lấy thực lực của Thang Thần cũng đừng mơ biết được tình huống bên ngoài.

Cho nên, đối với hai người Kiều Kiều hấn mới nghi hoặc như vậy. Hấn quả thực cũng rất hiếu kỳ, lấy ánh mắt của hấn xem ra, tuy rằng năng lượng trên người Kiều Kiều tràn ra ba động dị thường kinh khủng, cho dù bản thân mình có luyện hóa chân thân tinh chương cũng không bằng được.

Thế nhưng năng lượng này lại có chút phù phiếm, không phải thông qua khổ luyện mà có được.

Tình hình quái đản như vậy cuộc đời hấn cũng ít thấy!

- Hai vị này chính là huyết mạch nối danh trong Phương tộc, Thánh Nữ điện hạ Hoa Vi Hà cùng với...

Giản lược đem hai người Hoa Vi Hà giới thiệu một phen.

Bỗng dưng hai mắt Thang Thần sáng ngời, hướng phía Hoa Vi Hà chấp tay nói:

- Thật không ngờ có thể ở chỗ này nhìn thấy Thánh Nữ điện hạ, thực sự là hạnh ngộ hạnh ngộ!

Trong miệng tuy rằng nói rất khách khí, thế nhưng trong ánh mắt của hấn lại hoàn toàn hiện lên vẻ tính toán, hiển nhiên đối mặt với Hoa Vi Hà, hấn cũng đã xuất hiện một chút tâm tư tuyệt sát.

Nếu đã xác định hợp tác cùng với Long tộc, như vậy Võ Thần Phong đối với các thế lực còn lại trên khắp Vô Tận Hoang Nguyên tự nhiên đều muốn loại trừ cho nhanh, nhất là đối với Phương tộc vẫn luôn đối chọi gay gắt cùng với Long tộc, phần sát ý lúc này tự nhiên càng thêm nồng đậm.

Nhảy bèn cảm nhận được từ trên người Thang Thần một cỗ áp lực khổng lồ như uyên như ngục, đối phương dường như căn bản không phải con người, mà là một hồng hoang man thú, tùy thời có thể đem người thôn phệ, dù cho ngay cả một phương không gian nơi đây cũng có thể thôn phệ được.

Có thể có được khí tức tự thành nhất thể đáng sợ như vậy, không hề nghi ngờ, đối phương đã là thần cấp cường giả!

Từ trên người hấn, Hoa Vi Hà không cảm thụ được một chút khí tức nào thuộc về Long tộc! Cổ quái, Vô Tận Hoang Nguyên từ lúc nào lại chui ra một cường giả như vậy?

- Xin hỏi các hạ là người phương nào?

Hoa Vi Hà lên tiếng hỏi, trong thanh âm có vài phần ngưng trọng.

- A, là ta sơ sẩy!

Thang Thần vẻ mặt áy náy, chỉ chỉ vào mình, ra vẻ vô cùng hữu lễ nói:

- Bản nhân Thang Thần, hiện tại chính là đại đệ tử của Vô Thần!

Đợi đến khi Thang Thần chủ động giới thiệu, Âu Mỗ Long cũng khẽ cau mày, bất quá hắn cũng không ngăn cản đối phương, trong ánh mắt vẫn chỉ toát ra một tia tức giận.

- Cái gì?

Hoa Vi Hà giận dữ, ngừng thị nhìn về phía Âu Mỗ Long:

- Âu tộc trưởng, đấu tranh giữa Vô Tận Hoang Nguyên ta cùng với Áo La đế quốc, chẳng lẽ ngươi còn không rõ ràng sao? Hừ, dĩ nhiên lại tự mình cấu kết cùng với Vô Thần Phong, tin tức này nếu như lan truyền ra, không biết quý tộc sẽ phải ăn nói với mọi người như thế nào?

Nhiều lần đại chiến, Vô Tận Hoang Nguyên cùng với các thế lực trong cảnh nội Áo La đế quốc đều xảy ra thương vong cực lớn!

Phần cừu hận này dù cho dốc hết nước ba sông năm biển cũng không thể cọ rửa sạch, vậy mà nay, Long tộc vốn đối với Áo La đế quốc cừu hận có thừa, dĩ nhiên lại chọn liên thủ với Vô Thần Phong, thế lực lớn nhất bên trong cảnh nội đối phương!

Lúc này tin tức như vậy được nói ra, cho dù là Hoa Vi Hà xưa nay trấn định cũng không khỏi toát ra vẻ khiếp sợ cùng phẫn nộ!

576. Chương 533:?

Trên mặt Âu Mỗ Long bỗng dưng toát ra một tia tiêu ý mang theo một chút cổ quái, thân ảnh của hắn cũng bất giác chặn ở một phương hướng, mơ hồ cùng với Thang Thần hình thành thể bao vây hai người Kiều Kiều, một kết giới xây dựng bảo địa hệ nguyên lực cường đại chắn ngang hư không, làm cho các nàng căn bản vô pháp di chuyển quá nhanh.

Thấy thế, thần tình Hoa Vi Hà kinh biến, thật sự đã ứng với một hồi đối đáp vừa rồi, chỉ cần có đủ nhân thủ, bọn họ liền có thể vây khốn được hai người bên mình! Đến lúc đó dùng tính mệnh của người Long tộc để uy hiếp Âu Mỗ Long thỏa hiệp cũng trở thành một câu nói suông mà thôi!

Nàng vạn vạn không thể ngờ rằng Long tộc dĩ nhiên thật sự có thể xuất động được hai gã cường giả như vậy!

- Chỉ cần có thể đem hai vị lưu lại, việc hôm nay, trong Vô Tận Hoang Nguyên còn có người phương nào biết được nữa?

Âu Mỗ Long trên mặt hiện lên vẻ vui thú, từng đạo địa hệ nguyên lực đan lại với nhau thành lưới, dọc theo hai chân hắn tràn ra bên ngoài.

Giữa hai tay Thang Thần cũng bùng phát kim quang. Sau khi hắn tấn chức trở thành thần cấp, kéo theo đó là lực công kích của địa hệ nguyên lực cũng tăng vọt, chẳng qua cần phải sử dụng thần thạch khiến cho hắn hơi có chút không nở.

Thần thạch sau nhiều lần tiêu hao, cho dù lượng tồn dư trên Vô Thần Phong cũng không còn nhiều lắm.

Thở dài ra một hơi, ngữ khí Âu Mỗ Long mang theo một tia vui mừng:

- Hôm nay lưu hai vị lại, dùng đó làm cảnh báo, chắc hẳn ngày sau Vô Tận Hoang Nguyên người dám cả gan đến quấy rầy tộc ta sẽ ít đi rất nhiều!

- Thật không?

Đúng lúc này, một đạo thanh âm khàn khàn vang lên, đạo thanh âm này tựa như sinh ra từ bên dưới tầng tầng nền đất, lại được truyền qua vô số con đường bí ẩn, mang theo một chút vị đạo khiến cho kẻ khác tìm kiếm nửa ngày cũng không thấy được nơi phát ra.

Thanh âm vừa ngừng, lại là ngữ khí hơi hợt, trong giọng nói lần này còn mang theo một tia hàn khí lạnh thấu xương.

- Vậy thì để Yêu tộc ta đến quấy rầy một phen, thế nào?

Âu Mỗ Long chấn động, trong con ngươi bình tĩnh nhìn không được toát ra vẻ ngạc nhiên, hai ánh mắt như điện mạnh mẽ phóng về phía hư không, nơi này có một khe hở mở ra, có một bàn chân lộ ra từ trong đó.

Vền vền chỉ là một động tác đơn giản như vậy, nương theo hư không nơi bàn chân đặt xuống, ầm một tiếng, một đạo sóng gợn hư vô trực tiếp đánh thẳng về phía Âu Mỗ Long.

Sắc mặt Âu Mỗ Long trở nên ngưng trọng không gì sánh được, dường như đang phải đối mặt với sinh tử, so sánh với khi đối diện chiến lực kinh khủng của kiều kiều còn muốn thận trọng hơn!

Hai tay hần giao nhau, rất nhanh trước người hình thành một tòa nguyên trận, mạnh mẽ đánh ra một quyền. Đột nhiên, đạo sóng gợn kia chuyển hướng, bay thẳng đến Ngao Châu đứng gần đó!

Ngao Châu hoảng hốt, vụn vụn lần không ngờ vị đại nhân vật nổi danh tảo bạo, hỷ nộ vô thường này vừa xuất hiện liền ra tay luôn với mình!

Năng lực của bản thân ra sao chứ?

Hần căn bản ngay cả một tia ý niệm chống đỡ cũng không có, chỉ diên cuồng hô lên:

- Tộc trưởng, cứu ta...

Tiếng nói vừa dứt, đạo sóng gợn kia chấn động hư không, thế đi lúc này còn nhanh hơn vài phần, ầm ầm một tiếng đánh bay Ngao Châu ra ngoài.

Một luồng máu tươi theo đó trực tiếp phun ra, làm hư không vẽ lên một màn hoa máu!

- Yêu Tôn, ngươi có ý gì?

Âu Mỗ Long mắt mở trừng trừng nhìn thuộc hạ một trong tứ đại tộc trưởng bị người ta hời hợt một chiêu đánh bay. Trên mặt như nóng rực đến đau đớn, cảm giác tôn nghiêm của mình đã bị mạo phạm kinh khủng!

Lúc này, người đột nhiên xuất hiện đã bước ra, hần một thân hắc sắc trường bào, trên trường bào tràn ngập những khóa ám tinh hắc sắc, màu đen này so với màu mực càng thâm thúy thần bí hơn, tựa như có một vị đạo vụn vật đều quy về hư vô.

Người này khuôn mặt chất phác, vô luận là mi, mắt đều tràn ngập vị đạo như tự nhiên mà thành, vô cùng cổ xưa tự nhiên.

Cho dù không có Âu Mỗ Long kêu lên, bấy kể kể nào khi nhìn thấy hần chỉ sợ cũng đều rõ ràng thân phận người này. Ngoại trừ Yêu Tôn ra, còn người nào có thể có được khí tức cũng với thiên địa tự nhiên hòa thành một thể như vậy?

Bên cạnh Yêu Tôn có một thiếu niên đi theo, thiếu niên cung kính đứng ở một bên hầu hạ, thỉnh thoảng nhìn về phía Yêu Tôn vẻ mặt đầy kính ý chân thành.

Đối mặt với lời chỉ trích của Âu Mỗ Long, Yêu Tôn Diêm La chỉ hời hợt phất tay, ngữ khí nhàn nhạt nói:

- Lúc trước bốn người của tộc ngươi ra tay với hai gã tôn sứ của Yêu tộc ta, ta ít nhiều cũng cần phải đòi lại một phần lợi tức!

- Ngươi...

Âu Mỗ Long một trận tức khí, cuối cùng vẫn chỉ nặng nề hừ một tiếng, không trực tiếp phản bác!

Đừng xem hần đối với hai huynh đệ Vưu Lực biểu hiện ra phi thường cường thế, phảng phất như dù có Yêu Tôn đến đây cũng không hề sợ hãi. Trên thực tế, nếu luận về thực lực, trong lòng hần cũng biết rằng, chỉ sợ người dẫn đầu chính là Yêu Tôn!

Yêu Tộc từ xưa đến nay luôn thần bí, cho dù là Long tộc hiểu biết toàn bộ về Vô Tận Hoang Nguyên cũng không dám nói hiểu được quá nhiều về họ. Nếu như không phải có mưu đồ cực lớn, Âu Mỗ Long cũng không muốn khinh địch như vậy đặc biệt Yêu Tộc.

Miễn cưỡng đè nén lửa giận, Âu Mỗ Long hỏi:

- Không biết Yêu Tôn đến tộc ta là muốn làm gì?

- Lấy người!

Bình tĩnh nói ra hai từ, sắc mặt Yêu Tôn nhàn nhạt, trực tiếp nói:

- Đem người mà ngươi mang đi giao cho ta!

Ngữ khí của hắn như hất hàm sai khiến, dường như trước mắt cũng không phải là đường đường đỉnh phong cường giả Long tộc tộc trưởng, mà chỉ vẻn vẹn như một tôi tớ tầm thường, tràn ngập vị đạo cao cao tại thượng.

Âu Mỗ Long bị ngữ khí của hắn nói lần này làm suýt chút nữa thì tức phun máu, thế nhưng vì tính kế cho đại cục, hắn vẫn mạnh mẽ nhịn xuống, hỏi:

- Người Yêu Tôn yêu cầu chẳng qua là ái đồ cự linh thụ thương mà thôi, ta đã đem tông chủ Huyền Nguyên tông giao cho hai đại tôn sư của quý tộc mang về, lẽ nào ngay cả hắn cũng đều thúc thủ vô sách?

Nhắc tới thương thế của ái đồ, Yêu Tôn mới toát ra được một chút biểu tình yêu thương ảm áp, kèm theo là sự lo lắng nồng đậm, hắn không kiên nhẫn trả lời Âu Mỗ Long:

- Không được!

Dường như cảm giác nói vậy còn chưa đủ để biểu đạt, hắn liền bổ sung một câu:

- Chỉ là phế vật hư danh!

Lúc này, Thang Thần vẫn đứng nghe một bên bỗng dưng toát ra sắc mặt vui mừng, tiến lên chấp tay nói:

- Yêu Tôn đại nhân!

Yêu Tôn lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, dần dần, trong ánh mắt toát ra một tia chấn kinh:

- Không phải dựa vào lịch lãm của bản thân để thăng cấp, mà là người đã luyện hóa chân thân tinh chương?

Thang Thần âm thầm giật mình, Yêu tộc này xem ra cũng không hề giống với trong lời đồn thế gian, bọn họ mặc dù cực kỳ phần nộ thuật luyện sư đem hạch tinh ma thú làm nguyên liệu tiến hành luyện chế, thế nhưng đối với chức nghiệp thuật luyện sư này cũng không phải là hoàn toàn không hiểu gì!

Điều này có thể từ một câu nói của Yêu Tôn dễ dàng nhận ra.

Với việc này, Thang Thần chẳng những không có lo lắng, trái lại nội tâm càng thêm chắc chắn:

- Nếu Yêu Tôn đại nhân đã biết chân thân tinh chương, như vậy ta muốn cùng ngài làm một cuộc giao dịch!

577. Chương 534: Yêu Tôn Cuồng Ý.

Biểu tình trên mặt Yêu Tôn Diêm La không nhìn ra được hỉ nộ, tràn ngập bình tĩnh nói:

- Giao dịch gì?

Âu Mỗ Long nhướng mày, dường như nghĩ đến Thang Thần muốn nói đến việc gì, muốn ngăn cản lại, nhưng không biết xuất phát từ loại ý nghĩ nào mà lại mạnh mẽ kiềm chế lại.

- Yêu Tôn đại nhân chắc hẳn cũng rất hiểu kỳ chân thân tinh chương Thang mỗ luyện hóa từ đâu mà có?

Thang Thần ra vẻ thần bí nói, ngay sau đó lại bổ sung một câu:

- Từ sau một lần viễn cổ đại chiến kia, thuật luyện sư có đủ thực lực để luyện chế ra chân thân tinh chương hoặc là bế quan, hoặc là biến mất không thấy đâu nữa, mặc dù hiện tại vẫn có chân thân tinh chương truyền lưu, chỉ sợ cũng rất khó tìm được một khối thích hợp với bản thân...

Lời này hắn nói ra như lọt vào sương mù, khiến cho một số người không hiểu được, thế nhưng ý tứ chủ yếu là nói đến hôm nay chân thân tinh chương chỉ còn rất thưa thớt.

- Việc này cũng không cần người nhiều lời báo cho Diêm mỗ!

Yêu Tôn Diêm La lạnh lùng nói:

- Ta cho dù không cần đến chân thân tinh chương này cũng vị tất đã có thể khẳng định vô pháp tiến nhập thần cấp!

Dùng lực lượng cấp bậc đại viên mãn của hắn, luyện ra được khối lõi chân thân cũng không phải việc không thể tưởng tượng, lời này nói ra tự nhiên là mạnh mẽ thập phần.

Những lời này thật giống như một trọng quyền đâm lên mặt Thang Thần, khiến cho hắn cũng cảm thấy mũi mình cay cay, Diêm La nói chuyện không chút khách khí, quả thực trực tiếp thẳng mặt chửi hắn vô năng.

May là, Thang Thần này cùng với lời đồn dữ tợn hàng tẩu khắp thiên hạ, bắt ép thiên tài hào kiệt trong thiên hạ tiến nhập Võ Thần Phong lại có một ít bất đồng, hiển lộ ra lúc này lại có nhiều thêm vài phần khôn khéo.

Lần trước khi có ý đồ giết Lăng Phong, có thể cũng chính bởi vì hắn tự nghĩ mình cao cao tại thượng, mới có thể bảo trì được bộ dáng bình tĩnh tự nhiên. Hiện nay khi đối mặt với Diêm La vô luận là thực lực hay địa vị đều ở trên hắn, Thang Thần tự nhiên là phải cúi thấp người.

Thang Thần trong lúc tươi cười liền nhanh chóng đem một chút tâm tình bất hảo dẹp đi, dường như không nghe hiểu lời châm chọc của Yêu Tôn, nói:

- Những thứ này với địa vị của Yêu Tôn đại nhân tự nhiên rõ ràng không gì sánh được, thế nhưng Yêu Tôn đại nhân có thể còn một điều chưa biết, đó chính là chân thân tinh chương Thang mỗ sử dụng cũng không phải là truyền lưu từ thời viễn cổ, mà là trong Võ Thần Phong gần đây luyện chế thành.

Lời này vừa nói ra, Yêu Tôn Diêm La vẫn tỏ ra lãnh tĩnh cũng không khỏi động dung, hơi hít một hơi:

- Người nói thế là ý gì?

Nương theo lời nói, một cỗ áp lực khổng lồ dâng trào cuộn cuộn tựa như hải lãng bức thẳng đến hướng Thang Thần.

Thang Thần nhịn không được mí mắt hơi giật giật, khe lách thân thể, tách ra khỏi hướng chính diện của cỗ áp lực này. Lùi lại vài bước, hắn mới đem được áp lực vừa rồi giải đi được vài phần, thậm chí vào một hơi, nói:

- Thang mỗ là có hảo ý, nếu như lệnh đồ bị khốn nhiều bởi phương diện cự linh bị tổn thương mà nói, có thể đến tìm Võ Thần Phong ta để giải quyết!

Diêm La nghe vậy cũng không lập tức đáp lời, ngược lại nhắm mắt rơi vào trầm tư. Thang Thần biết hắn cần phải có sự quyết định, cho nên vẫn chưa lập tức thúc giục trả lời, mà chỉ mang theo vẻ chắc chắn nhìn về phía hắn.

Phần chắc chắn này cũng không phải xuất phát từ cuồng đại mù quáng, mà là sự tín nhiệm tuyệt đối với siêu cấp thuật luyện sư kia của Võ Thần Phong.

Kiều Kiêu vô ý thức quay đầu lại nhìn Họa Vi Hà, ánh mắt toát lên một luồng sát ý, Họa Vi Hà sau khi suy tư thật lâu thì lắc đầu, thấy Kiêu Kiêu còn tựa như vẫn muốn tiếp tục kiên trì, nàng vội vã nghiêm khắc trừng mắt nhìn lại, lúc này mới khiến Kiêu Kiêu yên ổn xuống.

Kiều Kiêu tuy rằng nghe theo quyết định của nàng, thế nhưng khoe miệng cũng cong lên, có vẻ rất khó chịu.

Biểu hiện của Họa Vi Hà vẫn duy trì bình tĩnh, trên thực tế hai tay nắm chặt đã ướt đầm mồ hôi, nàng có thể thấy được lời này của Thang Thần đối với Yêu Tôn có dự hoặc rất lớn. Thuật luyện sư có thể luyện chế ra được chân thân tinh chương trọng yếu ra sao, nàng cũng có chút lý giải!

Dù cho Sang tông có được thuật luyện sư tính ra còn hơn so với Huyền Nguyên tông, nhưng cũng vị tất có thể luyện ra được siêu cấp tinh chương bậc này! Hay nói cách khác, thuật luyện sư của Sang Tông cũng không thể cam đoan thắng được Võ Thần Phong.

Yêu Tôn chính là nhân vật ra sao?

Hắn tự nhiên có thể dễ dàng phân biệt ra được sự khác biệt trong đó, đối với hắn mà nói, tự nhiên thuật luyện sư có trình độ càng cao thì càng tốt, đối với việc trị liệu cho đồ nhi của mình càng có phần nắm chắc, như vậy cán cân ở trong lòng nghiêng về bên này tự nhiên cũng đã có đáp án!

Kiều Kiêu tuy rằng đơn thuần nhưng lại không hề ngu ngốc, tự nhiên cũng nhận rõ được các mấu chốt trong đó, nàng vừa rồi dùng mắt ra hiệu chính là hỏi có muốn động thủ ngay lập tức hay không.

Họa Vi Hà xuất phát từ sự cân nhắc cẩn thận mới quyết đoán bác bỏ! Nàng biết mình không ra tay, rất có khả năng lấy tính cách của Yêu Tôn có lẽ còn xuất hiện một vài biến số, một khi xuất thủ liền có thể khiến cho Yêu Tôn hướng về phía đối phương, vậy thì thực sự là không còn chút sức nào để xoay chuyển tình thế!

- Tốt lắm, vậy thì để cho thuật luyện sư của Võ Thần Phong các người giúp đồ nhi ta trị liệu đi!

Rốt cuộc, Yêu Tôn cũng nhẹ nhàng phát tay nói.

Lời này vừa nói ra khiến cho tâm của Họa Vi Hà trầm hẳn xuống. Trái lại Thang Thần vẻ mặt mừng rỡ như điên, hắn vội vàng nói:

- Đây là vinh hạnh của Võ Thần Phong, bất quá...

Hắn đang nói liền ngừng lại, lộ ra vẻ khó khăn:

- Xin Yêu Tôn hãy trở giúp bắt hai người này lại, hai người này tự tiện xông vào Long đảo, tạo thành rắc rối cực lớn đối với Âu huynh. Nếu Yêu Tôn đại nhân nguyện ý kết giao bằng hữu cùng Võ Thần Phong chúng ta, vậy sau này ba phương chúng ta tự nhiên là người một nhà rồi.

- Hồn trưởng!

Thang Thần vẫn còn đang lải nhải, trong lòng hắn rất đắc ý vì cho rằng mình đã thuyết phục được Diêm La, cũng không đề phòng một tiếng hét như sấm này từ trong miệng Yêu Tôn vang lên, làm cho tai hắn ong ong chấn động. Cho đến giờ phút này, hắn mới hiểu được một chút đến tột cùng thực lực của Diêm La đáng sợ đến cỡ nào.

Văn vện chỉ là một tiếng gầm đã có uy lực như vậy!

- Yêu Tôn đại nhân, có chuyện gì chúng ta có thể trao đổi, chớ nổi giận.

Thời khắc mấu chốt, vẫn là Âu Mỗ Long đứng ra nói chuyện, khi nói hắn như cười như không nhìn sang Thang Thần, khiến cho ánh mắt Thang Thần có chút xấu hổ né tránh đi.

Âu Mỗ Long cũng là người tinh ý, hắn tự nhiên dễ dàng nhìn ra được vừa rồi Thang Thần đề nghị về vấn đề "ba phương là một nhà" biểu hiện ra bên ngoài là suy nghĩ vì mọi người, trên thực tế đó lại hoàn toàn mưu cầu lợi ích chộp Võ Thần Phong!

Lấy tích lũy của hắn, dù cho có được ưu thế rất lớn khi có siêu cấp thuật luyện sư chế tạo được nguyên trận tinh chương cùng với chân thân tinh chương, thế nhưng nếu như muốn làm mưa làm gió tại vô tận hoang nguyên thì còn kém rất nhiều, phải dựa vào lực lượng của long tộc mới có thể làm được.

Thế nhưng, nếu để cho hắn cuốn theo Long tộc vào, ngày sau nương theo lực kết hợp siêu cường của hai phương diện kia, từ đó lại tá lực đả lực, từ đó ngược lại rất có thể sẽ chân chính chiếm chủ vị, còn Long tộc chỉ sợ sẽ có chút bị động.

Cho nên vừa thấy tình thế trở nên không ổn, Âu Mỗ Long trong lúc bước ra hòa giải cũng không keo kiệt tặng hắn một ánh mắt cảnh cáo!

- Ba phương một nhà? Giúp các người đối phó ngoại nhân? Giỏi tính toán đấy!

Châm chọc cười, Yêu Tôn Diêm La bỗng nhiên quát lớn:

- Bản thân ta tuy rằng rảnh rỗi có thể cùng các người nói chuyện phiếm thể nhưng còn đồ nhi ta thì chờ thể nào?

Hai tròng mắt của hắn bỗng dưng trở nên đỏ rực như máu, tựa như một con mãnh thú thị huyết đang nhe nanh múa vuốt, chỉ về phía Thang Thần hỏi:

- Thuật luyện sư của Võ Thần Phong các người ở đâu?

578. Chương 535: Lão Giả Râu Hồng Đề Nghị.

Thang Thần biến sắc, hắn chẳng qua chỉ muốn lợi dụng Yêu Tôn Diêm La, khiến cho hắn tạm thời gia nhập vào một phương của mình, cùng nhau đem hai người Kiều Kiều có chút khó chơi kia giải quyết đi.

Nhưng thật không ngờ vị Yêu Tôn này lại dữ tợn đến vậy, một lời không hợp liền muốn động thủ!

Trong lúc hoảng loạn, Thang Thần kinh hô:

- Yêu Tôn đại nhân! Nếu như người không muốn xuất thủ mà nói, vậy xin chờ ở một bên, đợi đến khi chúng ta giải quyết xong phiền nhiễu này liền cùng người trao đổi?

- Hừ!

Nặng nề hừ một tiếng, khí thế trên người Yêu Tôn Diêm La chẳng những không bởi vì hắn tỏ ra yếu kém mà giảm bớt, ngược lại càng lúc càng tăng lên, dường như là một ngọn núi lửa sắp phun trào, tràn ngập sự hủy diệt vô cùng vô tận.

Ở phía sau hắn loáng thoáng xuất hiện một đại hải huyết sắc mệnh môn, trên đại hải tràn ngập kinh đào hải lãng, rất rõ ràng, những hư tượng trong đó đều là cảm ngộ về thủy hệ nguyên lực cả đời của hắn ngưng kết mà thành.

Hắn bước một bước tới gần Thang Thần:

- Thuật luyện sư mà người nói đang ở đâu?

Thấy hắn từng bước ép lại gần cuối cùng hỏi một câu như vậy, Thang Thần không khỏi cười khổ, khó khăn nói:

- Yêu Tôn đại nhân, Võ Thần Phong ta ở tại Áo La đế quốc xa xôi, lại nói thuật luyện sư có thể luyện chế ra được chân thân tinh chương quý giá ra sao, làm sao có thể đi theo ta đến nơi này được?

- Vậy có phải...

Hai mắt đang híp lại của Diêm La bỗng dưng hàn quang đại thịnh:

- Lời hứa hẹn vừa rồi người nói chỉ là đùa bỡn ta?

Huyết sắc bên trong con ngươi của hắn càng thêm dày đặc, xem ra tựa như tùy thời có thể thôn phệ người trước mặt.

- Yên Tôn, Thang huynh tự nhiên không phải nói bậy.

Âu Mỗ Long thấy tình thế không ổn, nếu như tùy ý để cho Yêu Tôn tiếp tục phát hỏa thì tình thế sẽ hoàn toàn nghịch chuyển, hắn vội vã tiến lên một bước ngăn ở trước hai người, sau đó nói:

- Nếu như Yêu Tôn có thể gia nhập mà nói, ta cũng có thể đảm bảo, thuật luyện sư của Võ Thần Phong tất nhiên sẽ ra tay giúp lệnh đồ đệ.

Nói xong, hắn vội vàng dùng ánh mắt ra hiệu cho Thang Thần.

Thang Thần lúc này cũng không còn nghĩ gì đến ý niệm cuồng đại muốn chiếm giữ vị chí chủ đạo trong liên minh nữa, hắn chỉ mong hoạt tổ tông Yêu Tôn này không nổi bão là vạn hạnh lắm rồi, vì vậy cuống quýt nói:

- Đúng thế, đúng thế, Yêu Tôn đại nhân nếu như tin ta, có thể đem lệnh đồ giao cho ta mang về Áo La, ta cam đoan nhất định có thể cấp cho Yêu Tôn một đệ tử khang phục như xưa!

- Hừ!

Yêu Tôn giận dữ hừ một tiếng, huyết mạch phía sau bỗng dưng dâng trào kên, một đạo huyết sắc thất luyện quang hoa từ sau lưng của hắn cuồng nhiên cuộn lên hướng về phía Thang Thần trước mặt, một đại thủ huyết hồng sắc từ trong đó vọt ra, bao thẳng đến ép xuống đầu Thang Thần.

Bên trong công kích lạnh lùng là tiếng quát chói tai của Yêu Tôn:

- Hừ! Chờ người đem đồ nhi của ta mang về? Người có biết đồ nhi của ta còn có thể kiên trì được bao nhiêu ngày hay không? Đồ hỗn trướng! Người thực sự cho rằng bản tôn có thể tùy ý trêu đùa sao?

- Kim Cúc!

Thang Thần thấy thế hoảng hốt, chỉ kịp bóp nát một viên thần thạch trên tay phải, lập tức tay trái nắm lại tung ra một quyền!

Công kích lần này thì triển so với lần trước cổ quái hơn rất nhiều, ở trong kim sắc quang mang còn có một ít thanh sắc hỗn loạn, trong loại thanh sắc bích lục này còn mang theo sinh cơ bừng bừng.

Từ trong kim quang một cây thanh mộc đánh ra, mang theo khí thế chọc trời, như muốn ngăn trở một chiêu này của Yêu Tôn.

Ầm ầm!

Hai bên đụng nhau, kết quả từng đạo khí lưu bay tứ tung như mũi tên, điên cuồng bạo xạ.

Chiếc đại thủ cực đại kia tuy rằng bị ngăn cản một chút, nhưng cũng chỉ hơi ngừng lại rồi tiếp tục theo đường cũ ép xuống.

Thang Thần kêu lên một tiếng, cánh tay giơ lên đang điên cuồng run rẩy, cả thân thể chấn động bị đánh bay ngược lại phía sau.

- Yêu Tôn! Người có ý gì hả?

Tấm lưới kim sắc dưới chân Âu Mẩu Long đột nhiên tăng vọt, dường như có linh tính nhảy lên trong hư không, chắn ngang phía trước.

Thế nhưng, Yêu Tôn sau khi xuất thủ một chiêu cũng không tiếp tục đánh nữa, trong đôi mắt mang theo huyết sắc nồng đậm, thanh âm trong miệng lạnh lạnh vang lên tựa như kim thiết:

- Âu Mẩu Long! Đem người ngươi bắt đi giao ra đây, bằng không mà nói đồ nhi của ta nếu như xuất hiện bất trắc gì, ta sẽ đem Long tộc của ngươi chôn cùng.

Khi nói lời này, vẻ mặt của hắn vẫn bất biến như trước, thế nhưng từ trong ánh mắt của hắn cho dù là người mù cũng có thể cảm thụ được sự kiên định, phảng phất chỉ cần Âu Mẩu Long dám không đáp ứng, hắn tuyệt đối sẽ lập tức xuất thủ!

- Vèo! Vèo!

Hoa Vi Hà cùng với Kiều Kiều cũng đồng thời phi thân tới bên cạnh Yêu Tôn, nói:

- Âu tộc trưởng, chỉ cần người đem người giao ra, tất cả sẽ coi như chưa phát sinh, Long tộc của người cũng sẽ tránh được một đại phiền toái!

Khe liếc sang nhìn các nàng một cái, Yêu Tôn cũng không nói gì, hiển nhiên cũng không có ý định cự tuyệt minh hữu này, có thể chấp chương thế lực lớn như vậy, hắn tuyệt đối không phải loại người ngu xuẩn, hoàn toàn có thể nhận ra ai là minh hữu, và thái độ đối đãi với minh hữu của mình nên làm thế nào.

Âu Mỗ Long mi tâm nhăn lại, biểu tình trầm ngâm, trong trầm ngâm còn mang theo một sự nghi hoặc không gì sánh được, bản thân hắn đã tính toán đến mọi việc, chỉ có một thứ duy nhất không tính ra chính là vị Yêu Tôn này đối với đồ đệ thương yêu hoàn toàn vượt qua lẽ thường!

Loại yêu thương này trong mắt hắn quả thực có chút cố chấp, vì an nguy của đồ đệ, dĩ nhiên kiên quyết đối địch với Long tộc, còn muốn đem đối phương chôn cùng!

Việc này điên cuồng đến thế nào?

Dưới sự điên cuồng này, cho dù Yêu Tôn có làm ra cử động không hợp tình lý nào thì cũng có thể hiểu được.

Nhất là từ trong lời nói của hắn có thể biết được vị ái đồ kia hắn là cự linh trọng thương đã tới thời khắc cực kỳ then chốt, nếu không phải vậy, hắn tuyệt đối sẽ không phản nộ khi nghe thuật luyện sư trong miệng Thang Thần không có ở nơi này.

Thế nhưng, vô luận thế nào, Âu Mỗ Long cũng không có khả năng đem nhóm người Lăng Phong giao ra, vì vậy, hắn nhìn thật sâu vào Diêm La:

- Yêu Tôn, thật sự không có cách nào khác sao?

Yêu Tôn Diêm La dùng hành động thực tế trả lời hắn.

Huyết sắc thâm hải phía sau lại bắt đầu dâng trào gào thét, một chiếc đại thủ so với vừa rồi còn lớn hơn nhiều lần lộ ra, chiếc đại thủ này rộng chừng hơn một trượng, quả thực có một loại khí thế che trời lấp đất.

Mọi người nếu như biết lai lịch của một chiêu này trong lòng rừng mình, đây chính là một chiêu phi thường nổi danh của Yêu Tôn, tên là Phạm Thiên Đại Thủ Ấn!

Một chiêu đánh ra, hắn đã từng mạnh mẽ đánh cho một tòa cao sơn thành bụi phấn, mà tông phái ở trong tòa cao sơn đó lúc trước có từng bắt một con ma thú, trùng hợp là con ma thú này rất có quan hệ với Yêu Tôn.

Có thể đoán ra, nếu Phạm Thiên Đại Thủ Ấn này đánh ra ở đây, không biết có bao nhiêu hòn đảo trong Long đảo từ nay về sau sẽ trở thành lịch sử!

Âu Mỗ Long ánh mắt kinh biến, bỗng đứng vung tay lên:

- Mời tám vị trưởng lão!

Thời khắc nguy cấp, hắn cũng chỉ có thể tám gã trưởng lão đang trấn áo ở cấm địa, bằng không mà nói nếu muốn các cường giả trong nội thế giới tĩnh lại, vậy thì cái giá phải bỏ ra cũng vô cùng lớn.

Yêu Tôn cũng không ngăn cản, biểu tình trên mặt càng thêm bình tĩnh, chỉ có một đôi mắt huyết quang càng lúc càng dày đặc.

Tốc độ rất nhanh, tám lão giả dưới sự suất lĩnh của lão giả râu hồng nhanh chóng bay tới, thân ảnh chưa đến, thanh âm nghi vấn của lão giả râu hồng đã vang lên:

- Tộc trưởng, gọi chúng ta có việc gì? Đang trong thời khấp trấn áp máu chốt!

Nếu như không phải hiểu rõ về Âu Mỗ Long, trong thanh âm nghi vấn của hắn chắc chắn sẽ có thêm ba phần tức giận.

Âu Mỗ Long cười khổ, không trực tiếp trả lời, chỉ ra hiệu về phía Yêu Tôn.

Vừa thấy được Diêm La, lão giả râu hồng sắc mặt cũng khê biến, lấy thực lực tám người bọn họ sau khi liên thủ cũng vị tất đã e ngại Yêu Tôn. Dù cho đối phương có cường đại hơn nữa, chỉ cần chưa đem tinh kỹ của khôi lỗi chân thân dung hợp với tham ngộ của bản thân, cuối cùng trở thành tam phẩm thần cấp, vậy thì vẫn còn không đáng khiến bọn họ e ngại.

Lo lắng chân chính của hắn chính là phía sau Yêu Tôn có một đám tộc nhân hầu như là tín ngưỡng tông giáo!

Yêu Tộc là một kết cấu phi thường kỳ quái, bên trong bọn họ thỉnh thoảng cũng có những xích mích bất phục, thế nhưng đối với Yêu Tôn mà họ tuyển ra thì lại phi thường tôn kính, loại tôn kính này hầu như

đã đạt được tới trình độ mù quáng, cho dù yêu tôn có hạ lệnh muốn họ tập tức đi tìm chết, cũng tuyệt đối không có một yêu tộc nào biểu thị phản đối!

Hoàn toàn có thể nói, Yêu tộc chính là thế lực có lực ngưng tụ nhất trong Vô Tận Hoang Nguyên.

Đối với mục đích Yêu Tôn tới đây hẳn cũng hoàn toàn rõ ràng, lão giả râu hồng còn biết rõ hơn một điều, hôm nay nếu như song phương phát sinh xung đột, Long tộc nếu như bại thì coi như còn tốt!

Nếu như thắng, càng đáng sợ hơn nếu như đả thương Yêu Tôn...

Hắn không khỏi cười khổ, trong lòng thở dài: Như vậy mà nói, chỉ sợ Long tộc sẽ chọc phải một đám điên!

- Yêu Tôn đại nhân lần này đến đây chính là để tìm tên thuật luyện sư của Sang tông kia trị liệu thương thế cự linh cho ái đồ sao?

Trong lòng trăm mối lo sầu, lão giả râu hồng vẫn phải ôn tồn nói.

- Đúng!

Thanh âm của Yêu Tôn càng lúc càng trở nên đậm đặc, hầu như không sinh ra bất kỳ khí tức nào.

Trầm ngâm thật sâu một phen, lão giả râu hồng ngẩng đầu nhìn về phía Yêu Tôn nói:

- Không biết Yêu Tôn đại nhân có thể chậm lại hai ngày được không?

- Hả?

Lão giả râu hồng giải thích:

- Người mà ngươi cần là tên thuật luyện sư kia, ta có thể cam đoan đến lúc đó nhất định đem hắn hoàn hảo không chút hao tổn trao cho ngươi! Không đối gặt Yêu Tôn, tông chủ Sang tông kia có được một nội thể giới, mà hiện tại, hắn đang trốn trong đó. Người này đối với Long tộc ta có tác dụng rất lớn, chúng ta phải bắt hắn, thế nhưng khổ nỗi không thể nào phá vỡ được phòng ngự của nội thể giới.

- Bọn chúng đã bị nhốt trong cấm địa, chịu bảy loại hỏa diễm cường đại luyện thân hơn một tháng. Ta thấy nhiều nhất là hai ngày nữa có thể phá vỡ được phòng ngự. Đến lúc đó, tộc ta có thể cam đoan tuyệt đối sẽ không đả thương tên kia. Thế nhưng Yêu Tôn đại nhân cũng phải cam đoan về sau tên đó phải thuộc về tộc ta!

Nghe thấy lão giả râu hồng nói chuyện có lẽ có tiết, Âu Mỗ Long không khỏi ánh mắt sáng lên: Gì chứ càng già càng cay!

Trong lúc thương nghị, mặt ngoài lão giả râu hồng tuy rằng vẫn duy trì vẻ không kiêu ngạo không siểm nịnh, nhìn như không buồn để ý, thế nhưng trên thực tế sau lưng hắn đã sắp thấm mồ hôi nóng!

Hắn từ trên mặt Yêu Tôn hoàn toàn không nhìn ra được bất cứ chiều hướng tâm lý nào, nhưng bởi vì như vậy lại càng khiến hắn cảm thấy lo lắng. Có quan hệ tới chuyện Sáng Tông giữ thần thạch, Long Tộc phải khống chế trong tay, thế nhưng lần này Yêu Tôn lại làm rối, bọn họ không thể tỏ ra một điểm nhượng bộ.

Nhưng là, có Âu Mỗ Long chiếu cố trước đây, lão giả râu hồng vô cùng rõ ràng, nếu như tùy ý để tên Thuật Luyện Sư kia bị Yêu tộc mang đi mà nói, đối với Long Tộc chính là một tổn thất cực lớn!

Cho dù Hắc Ngục Luyện Thần Trận không trọn vẹn đầy đủ, nhưng kẻ có thể đơn giản bổ xung được phần thiếu hụt trong đó sao có thể là Thuật Luyện Sư bình thường có thể làm được?

Thuật Luyện Sư có thiên phú cao như vậy sẽ mang tới cho Long tộc bao nhiêu lợi ích? Quả thực khó có thể đánh giá được.

Gió thổi nhẹ, lặng không tiếng động.

Tất cả mọi người ngừng thở, trong lúc lẳng lặng chờ đợi Yêu Tôn mở miệng, Âu Mỗ Long cũng có chút khẩn trương, hắn thực sự phải đối mặt với đại sự, vừa lo lắng làm cách nào tránh không trở mặt với Yêu Tôn, vạn nhất trở mặt, như vậy rốt cuộc phải làm như thế nào để Long tộc có thể chiếm vị trí có lợi nhất!

Hắn tuyệt đối không thể để chỗ tốt lớn nhất tặng cho Yêu tộc, như vậy cho dù tránh được một hồi xung đột, thế nhưng danh vọng của Long tộc sau này sẽ xuống dốc không phanh.

Nghĩ như thế, trong mắt hắn không khỏi lộ vẻ hung quang!

Hai người Hoa Vi Hà cũng lộ vẻ khẩn trương, nếu như Yêu Tôn cùng với Long tộc liên thủ, bằng vào lực lượng đối phương hiển lộ ra, chỉ sợ hôm nay muốn cứu Lăng Phong ra quả thực khó hơn lên trời.

Các nàng ngưng trọng liếc mắt nhìn nhau, vẻ kiên định chợt lóe qua, niệm thức âm thầm tập trung vào tám gã trưởng lão vừa rồi. Tâm tư Hoa Vi Hà rất tinh tế, nàng vừa nghe được lão giả râu hồng nói với việc "trấn áp" khỏi miệng, trong lòng liền biết đoàn người Lăng Phong có đến chín phần mười bị trấn áp nơi nào đó.

Nếu như thế cục có biến, chỉ sợ phải mạnh mẽ xông vào.

Tranh!

Giống như tiếng đàn vang lên, Yêu Tôn bỗng dừng mở hai tròng mắt, từng sợi tinh mang lưu chuyển khiến tâm thần Hoa Vi Hà giống như bị điện giật phun ra mấy chữ:

- Ta, đồng ý!

- Phù!

Ba chữ này giống như tiên âm, lập tức khiến tâm thần lão giả râu hồng buông lỏng, hắn chưa kịp đối đáp lại, liền nghe được Âu Mẩu Long quát lên tiếng lớn:

- Thánh nữ điện hạ đây là muốn tới nơi nào?

Mắt thấy Hoa Vi Hà cùng với Kiều Kiều bùng phát quang mang cự linh, điên cuồng lao vào chỗ cấm địa Long tộc, thế đi cực nhanh, quả thực giống như điện quang chớp giật, hoặc giống như một mũi tên mạnh mẽ, xé rách không khí, vượt qua sóng lớn, lao thẳng tới dưới Long Đảo.

Âu Mẩu Long không hổ là tộc trưởng nhất tộc, tâm tư cực kỳ kín đáo, trong lúc đàm phán với lão giả râu hồng và Yêu Tôn vẫn phân ra một tia tinh thần chú ý hai người Hoa Vi Hà. Vừa thấy bọn họ có chút dị động, nhất thời thân ảnh chuyển động, bàn tay giống như đóa hoa nhẹ nhàng vung lên, theo đó thân thể của hắn hơi xoay, như tia chớp xuất hiện trước mặt Kiều Kiều.

Không chút chậm trễ, một đạo quyền kinh kết hợp từ vô số đạo kim quang oanh kích thẳng hướng Kiều Kiều!

- Hảo cá chạch, không đáng nói!

Kiều Kiều lộ ra một tia tức giận, thân hình xoay chuyển, bàn tay giương lên, từng đạo kiếm quang giống như trường tiên hỏa lộ bất đi, thẳng hướng Âu Mẩu Long.

Thương sợ tròn, roi sợ thẳng!

Năng lượng một kích của Kiều Kiều rõ ràng là hình tiên (roi), thế nhưng một chiêu đánh ra lại thẳng tắp như kiếm, có loại vị đạo xuyên thủng tất cả!

Âu Mẩu Long cũng không dám khinh thường, thật sâu hút một hơi khẩu khí, cánh tay phải đôi nhiên gồ lên, ngay sau đó hung hăng tát mạnh.

Hư không nhất thời vang lên tiếng ba ba thanh thúy cực điểm, giống như không khí bị mạnh mẽ phá nổ.

Trọng Tí Cung Tiên!

579. Chương 536: Sinh Tử Một Đường

Động tác vung mạnh cánh tay đập xuống, mang theo một cỗ áp lực vô cùng vô tận, giống như trường giang đại hải, quả thực ép không gian tới mức không thể chịu đựng nổi phải rên rỉ không ngừng.

Cuối cùng, Trọng Tí Cung Tiên ầm ầm va chạm tới Thiên Cơ Hỏa của Kiều Kiều, kim quang bao phủ cánh tay Âu Mẩu Long tăng vọt, ý đồ muốn hoàn toàn thôn phệ lực lượng Kiều Kiều thi triển.

Nhưng là, lực lượng của Kiều Kiều rõ ràng mạnh mẽ vượt qua dự liệu của hắn, đạo hỏa tiễn Thiên Cơ Hỏa tuy rằng bị kiềm giữ trong thời gian ngắn, thế nhưng rất nhanh, giống như hồ điệp phá kén chui ra, kim quang bao phủ xung quanh nó lập lòe bất định.

Cuối cùng, trong một tiếng bạo chấn kinh thiên động địa, vô số mũi tên năng lượng phá không lao đi, giống như hưởng ứng thanh âm của gió, có ý vị mạnh mẽ xuyên thủng màng tai.

Phốc phốc phốc phốc!

Mặt ngoài kim quang xuất hiện vô số lỗ thủng, khí tức năng lượng trong huyết động đột nhiên khởi động điên cuồng, chỉ thấy mũi tên rất nhanh bay ra, vẫn như cũ oanh kích thẳng vào mặt hắn.

- Hừ...

Nặng nề hừ lạnh một tiếng, Âu Mỗ Long hiển nhiên không nghĩ tới lực lượng của Kiều Kiều lại cường đại tới như vậy, lực công kích trong một chiêu này cho dù là chính mình cũng không thể chịu đựng nổi.

May là, hắn đã sớm có chuẩn bị, đầu ngón chân hơi ngừng lại hư không, thân hình trong chớp mắt đã xuất hiện cách đó hơn một dặm!

Không những vậy, đồng thời thân thể Âu Mỗ Long hơi khom, kim quang trong lòng bàn tay ngưng tụ thành hình đỉnh ốc, điên cuồng xoay tròn không ngừng, trong lúc xoay tròn tỏa ra uy thế muốn hoàn toàn xé nát không gian.

Khom người, hóp bụng, toàn thân Âu Mỗ Long giống như một cây cung đã lên tên, vận sức chỉ chờ phát động, tùy thời có khả năng bạo phát bắn tên!

Làm người có thiên phú mạnh nhất Vô Tận Hoang Nguyên đương đại, hắn tự nhiên cũng tu luyện cương khí, một chiêu này nếu như chỉ thuần túy dựa vào nguyên lực khởi động khổng lồ chế khó tránh khỏi uy lực có hạn, thế nhưng tăng thêm cương khí phụ trợ liền lập tức cường hóa hơn mười lần, đây cũng chính là chỗ giúp Âu Mỗ Long năm đó so sánh được với cường giả đại viên mãn!

- Ngọc Nhất Trọng Thương!

Bạo hồng, Âu Mỗ Long đặng đặng đặng đập hư không như đất bằng, mỗi một bước đều khiến hư không chấn động ầm ầm, thực giống như mẩu măng cự tượng trong không trung không ngừng xung kích, điên cuồng giẫm mạnh hư không lao tới, khí thế điên cuồng mà kinh người!

Nương theo bước chân, mỗi một bước lao đi, đỉnh ốc trong tay hắn lại càng xoay tròn nhanh hơn ba phần, cuối cùng dĩ nhiên sinh ra khiếu âm ô ô, giống như trăm nghìn người cùng nhau gào thét, lại dường như trăm triệu người khóc thảm, khiến nhân tâm tự dưng sinh ra cảm giác lạnh lạnh, da gà toàn thân phải nổi lên.

- Bắn!

Thiên Nhất Trọng Thương xoay tròn hầu như đã đạt tới điểm giới hạn, chương tâm Âu Mỗ Long nóng lên, từng cục da thịt như bị nóng cháy, rơi xuống từng mảnh, lộ da thịt bên trong.

Hắn biết không thể chờ đợi thêm nữa, mạnh mẽ khom người, theo tiếng bắn vừa phát ra, Thiên Nhất Trọng Thương không chút do dự bộc phát, xuyên phá hư không.

Trọng thương chưa tới gần đã có một cỗ áp lực tuyệt đối mạnh mẽ đè nặng, khí tức cuộn cuộn menh mông hình thành một cỗ lực đàn hồi vô hình, mạnh mẽ đánh ngay thẳng mặt Kiều Kiều!

Vù vù...

Trong miệng Kiều Kiều hừ một tiếng, sắc mặt tức khắc trở nên ửng hồng, chợt, cổ ửng hồng này bị nàng mạnh mẽ áp xuống, hai tay điên cuồng vũ động, ngay sau đó có một vòng tròn năng lượng thực chất hóa màu vàng đen xuất hiện trước mặt nàng.

Vòng tròn che chắn trước mặt va chạm với Thiên Nhất Trọng Thương, ngay sau đó là tiếng bạo nổ chấn động thiên địa.

Ầm ầm...

Vô số kim quang bạo phát tán loạn, giống như vô số điểm điểm hoa sáng lạn, trong không khí nhất thời tràn đầy quang mang tỏa sáng như phiến lụa mỏng, vạn vật đều dường như thêm một tầng vụ khí nhiều màu.

Liên tiếp giao thủ mấy chiêu, Âu Mầu Long rõ ràng vượt qua Kiều Kiều, mà nói tới khả năng điều động năng lượng chân thực, trừ phi Kiều Kiều liều lĩnh liều mạng, bằng không nhiều nhất chỉ có thể kìm giữ Âu Mầu Long mà thôi.

Vì vậy, sau một chiêu này...

Thân hình bay ngược quay về, lòng bàn chân Kiều Kiều liên tục hoảng động, thân hình hơi có chút bất ổn, khiến trong không khí kim quang áp chế.

- Hắc...

Trên mặt Thang Thần hiện vẻ âm lãnh, bỗng dừng nhún chân, một đạo kim quang cực kỳ tinh xảo đâm thẳng vào hậu tâm Kiều Kiều, thanh thế mênh mông cuộn cuộn, công kích mang theo cỗ ý vị xuyên thủng vạn vật. Năm đó hắc bằng vào một chiêu tinh kỹ này đủ sức phá hủy cả một ngọn núi, hiện tại thực lực tăng vọt, uy lực không chỉ tăng lên một bậc.

Nhìn thấy một màn này, hai hàng lông mày của Yêu Tôn lơ đãng nhếch lên, tràn đầy vẻ coi thường.

Lực thực chiến của Kiều Kiều tuy rằng đã tăng vọt không ít, thế nhưng thân thể không trải qua thiên kiếp rèn luyện, cũng không thể đạt tới mức kiên cường dẻo dai, vì vậy, đối mặt với một kích kia, nàng chỉ cảm thấy sau lưng truyền tới một cỗ đau đớn xé rách cơ thể.

Đau đớn!

Đau đớn không gì sánh được giống như thủy triều tràn vào đầu óc, sắc mặt Kiều Kiều không nhịn được trắng bệch, thế nhưng trên mặt không hề mất đi vị đạo kiên quyết ban đầu!

Hoa Vi Hà nhận rõ tâm ý của nàng, lập tức khiếp sợ trừng mắt to, thế nhưng không hề làm ra bất cứ ngăn cản gì, hai người có sự tương liên linh hồn, đối với ý định của bản thân đều nhất trí một cách thần kỳ!

Các nàng đều cảm giác được, nếu như hôm nay không thể cứu Lăng Phong thoát khỏi mà nói, ngay sau chỉ sợ...

Di! Hám! Chung! Thân!

Trận chiến hôm nay, cho dù bỏ hết mọi thế, thân diệt hồn tiêu, cũng chỉ sống trong những ngày hối hận không thể vượt qua.

Dù chết, cũng an lòng!

- Bạo!

Kiều Kiều bỗng dừng quát lớn, thân thể trước đó xem ra không hề cường đại, thậm chí có vẻ vô cùng yếu đuối, thế nhưng giờ khắc này trở nên kiên định không gì sánh được, toàn thân tựa hồ biến thành một cây cự mộc khổng lồ, có thể khởi động một phương thời không!

Hoa Vi Hà cảm giác lực lượng quanh thân trong nháy mắt tràn vào thân thể Kiều Kiều, theo đó, một tiếng quát to, quanh thân Kiều Kiều bắt đầu lưu chuyển một vòng sáng năng lượng, sóng gợn lưu chuyển. Cỗ năng lượng này hiện ra vô số mạch lạc phức tạp rắc rối, nhìn qua hoàn toàn không thấy đầu, cũng không nhìn ra được điểm cuối.

Tất cả đều phù hợp với quy luật vận chuyển của tự nhiên một cách kỳ quái. Theo năng lượng lưu chuyển cực nhanh, từng bí văn huyền ảo phức tạp hiện lên giữa không trung, nhưng bí văn xen lẫn thành đủ loại đồ án hoàn toàn không phù hợp với đồ án lưu hành hiện tại, nhìn qua càng giống như tự thể thần bí lưu truyền từ viễn cổ tới nay.

Những tự thể này huyền ảo mà cổ xưa, mỗi một khẩu đều tràn ngập một loại lực lượng bàng bạc, khiến linh hồn phải run rẩy!

- Thiên Cơ Hỏa, biến!

Kiều Kiêu bỗng dựng lộ ra đầu ngón tay, đầu ngón tay bùng phát một đoàn quang mang màu vàng sậm, rất nhanh ngưng tụ thành luân bàn lớn chừng ba bàn tay, trên mặt luân bàn lưu chuyển vô số bí văn, bí văn xen kẽ lẫn nhau, cuối cùng tạo thành nguyên trận phức tạp.

Luân bàn này, theo một cách nào đó chính là tụ hợp thể nguyên trận.

- Không tốt! Tộc trưởng, mau tránh!

Lão giả râu hồng nhìn thấy Kiêu Kiêu bạo phát, đầu tiên trong mắt toát lên vẻ suy tư cùng với nghi hoặc, theo đó dường như nghĩ tới vì sao, vội vã lên tiếng cảnh báo,

Thế nhưng đã chậm!

Luân bàn bay ra, hung hăng chém Thiên Nhất Trọng Thương do Âu Mỗ Long thi triển thành hai nửa, uy thế không giảm, ô ô gầm rú chém thẳng tới Âu Mỗ Long. May là, lúc này công kích của Thang Thần lại tới.

Bất quá, lần quấy rối này đối với Âu Mỗ Long quả thực là may mắn, nhưng đối với Thang Thần lại là một chuyện hoàn toàn khác.

Luân bàn bạo chuyển, cũng không dùng vào việc cắt kim loại sắt rì ngoài, mà chính diện trực tiếp che trước "kim cực", trong từng đợt luân chuyển bay nhanh, có một cỗ lực lượng cứng cỏi không ngừng trung hòa sạch sẽ.

Cuối cùng, luân bàn bạo nổ, một cỗ lực lượng chưa từng có bùng phát, cỗ lực lượng này đi theo quỹ tích đơn giản mà vô cùng huyền ảo ập tới Thang Thần.

Thang Thần không phải người thường, vừa thấy được uy thế này, liền lập tức phát hiện, hắn không hề có bất cứ hành động thừa thãi nào, mạnh mẽ đạp mạnh thối lui ngược lại, toàn bộ thân thể hạ xuống cực nhanh.

Thế nhưng luân bàn trong lúc huyết gió đuổi theo không bỏ, lực lượng cường đại sắc bén như muốn xé nát Thang Thần thành vô số mảnh khiến hắn lạnh lẽo, nội tâm không khỏi nổi lên cảm giác kinh khủng cường liệt!

Đúng lúc này, một mặt kính minh thủy trong suốt xuất hiện trước mặt Thang Thần.

Ầm ầm...

Luân bàn đụng vào mặt kính, mặt kính lập tức bị đụng nát bấy, nhưng luân bàn cũng bởi vì vậy mà vắng ngược lại, bay trở về phía Kiêu Kiêu.

Kiều Kiêu biến sắc, rất nhanh vung tay che chắn, không biết từ khi nào cổ tay của nàng rách ra một đường máu thê lương, máu tươi càng không ngừng tràn ngập, chỉ một điểm như vậy, luân bàn đã biến mất không thấy tăm hơi, thân thể Kiêu Kiêu run lên, không thể kiềm chế được áp lực thống khổ, phun ra một ngụm máu tụ màu đen tím.

Cách đó một dặm, lão giả râu hồng nhìn Kiêu Kiêu, không nhịn được tán thán nói:

- Quả nhiên đáng sợ! Với tuổi tác của các ngươi hiện tại, liên thủ lại có chiến lực đáng sợ như vậy, đáng tiếc! Các ngươi không thể phát huy cỗ lực lượng này một cách chân chính, bằng không tám người cùng ta cũng không làm gì được các ngươi! Nếu như để cho các ngươi đủ thời gian trưởng thành, chỉ sợ Long tộc chúng ta không thể tiếp tục tranh phong với Phượng tộc!

Hắn không một chút che giấu nói ra những lời này, nhưng cũng khiến Thang Thần tìm được đường sống trong chỗ chết không khỏi sinh ra sợ hãi, ánh mắt nhìn lão giả râu hồng có vẻ hiền lành hơn một tầng cảnh giác.

Lão nhi này nói như vậy, rõ ràng là có chủ ý giết chết hai người Hoa Vi Hà ngay tại nơi đây!

Hai người Hoa Vi Hà nghe được lời này, ngược lại không hề sinh ra nửa phần sợ hãi, lão giả râu hồng không khỏi tán thán, thế nhưng ý tán thán rất nhanh liền bị sát ý lạnh thấu xương chụp xuống. Hắn cùng với bảy người phía sau rất nhanh kết nguyên lực ẩn, nguyên lực ẩn liên tiếp giống như tinh linh bay lượn trong

không khí, từng đoàn ngân quang từ trong trán bọn họ bay ra, nhìn kỹ, trong ngân quang hiển lộ mấy đầu giống dị tiểu long.

Long linh rít gào, đỉnh đầu phun ra một đoàn tinh khí, dưới tác dụng của nguyên trận tinh chương, rất nhanh tụ hợp thành một đạo!

Đợi tới khi Long linh tụ hợp hoàn tất, đầu ngón tay của lão giả râu hồng chỉ về phía long linh, chỉ thấy long linh quấy đuôi gầm lên giận dữ, cái đuôi thật dài mạnh mẽ quét qua hai người Kiều Kiều.

Một kích này, nếu bị đánh trúng, liền lập tức bỏ mình toái cốt!

Mà Kiều Kiều sau khi bộc phát chiến lực siêu cường, tạo thành vết thương chưa khôi phục, kinh mạch toàn thân muốn cháy nứt ra, triệt để đánh mất chiến lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái đuôi Long linh thật dài đập tới gần.

Kiều Kiều hơi nhắm con mắt, trong đầu hiện lên hình ảnh chính mình còn bé được Kiều Sâm Đặc thương yêu, trong vương cung tùy ý chơi đùa nháo chuyện, lại phẳng phất như thấy dáng dấp Mạch Kha vừa tức giận lại vừa bất đắc dĩ khi chính mình không chịu nỗ lực học tập công pháp hỏa hệ.

Thương thế của gia gia hẳn là đã tốt?

Còn có Mạch Kha gia gia, thực sự xin lỗi, bất quá Kiều Kiều không hề cô phụ kỳ vọng của mọi người, bây giờ người ta cũng là Linh giả hỏa hệ rồi đó!

Cuối cùng, tất cả hình ảnh dừng lại tại lần đầu tiên chỉ đạo Lăng Phong tu luyện, dáng dấp đối phương ngốc nức ních khi ấy, nàng lẩm bẩm nói:

- Một đầu, xin lỗi, ta vẫn vô dụng như vậy a!

Hoa Vi Hà ngưng mắt liếc nhìn thật sâu trong cấm địa, trong ánh mắt hiện lên vẻ thương tiếc vô hạn

”Tiểu Phong!”

Khí tức hạo liệt tới gần!

Sinh tử một đường!

Bỗng nhiên, một cỗ khí lưu mạnh mẽ từ phương hướng cấm địa bùng phát, quang lưu màu tử kim thô to đường kính đủ một trượng mang theo khí tức chọc thủng trời cao, nát bất cứ thiên cuộn cuộn không dứt.

Thoáng cái, trên bầu trời xuất hiện một đoàn tuyền qua nồng nặc, mây mù trong dòng tuyền qua biến ảo, càng không ngừng xuất hiện điện xà vạn vạn, trườn, bò, mặt ngoài điện xà thỉnh thoảng có quang mang nổ tung, mỗi một đóa quang hao bạo nổ đều có một cỗ khói xanh bốc lên, chói sáng hư không.

- Đây là!

Trên bầu trời bỗng dừng vừa chuyển, thế chuyển cực kỳ bất ngờ, hoàn toàn thu liễm toàn bộ dấu hiệu bạo phát, ngay sau đó long linh xoay quanh đỉnh đầu lão giả râu hồng, còn hần hiện rõ vẻ mặt đầy khiếp sợ đứng tại chỗ!

- Thiên! Kiếp!

Trong miệng Âu Mỗ Long phun ra hai chữ khô khốc không gì sánh được, giống như có cát đá ngăn chặn cổ, mỗi một chữ phun ra đều tắc trở không gì sánh được.

- Chết tiệt!

Thân hình lão giả râu hồng chuyển động, mạnh mẽ bay đến chỗ thiên kiếp. So sánh với dị biến phát sinh trên bầu trời, giết hai hai người Hoa Vi Hà có chút nhỏ bé không đáng kể.

Những người còn lại hơi sững sờ, sau đó cũng ào ào chạy tới, bọn họ đều đoán ra động tĩnh như vậy chính là do người nào gây ra, nhưng chính là bởi vì như vậy càng khiến mọi người khiếp sợ!

Quang mang trong mắt Thang Thần chợt lóe, ẩn hiện vài tia suy đoán, hẳn vẫn bị Long tộc che giấu tin tức Sáng Tông, nhưng hẳn cũng không có bao nhiêu oán hận, nếu như không bị Long tộc che giấu thì ngược lại sẽ cảm thấy có chút kỳ quái, hẳn c

Nhưng là, Sáng Tông có Thuật luyện sư đủ để Long tộc và Yêu tộc nhất tề truy đuổi thực ra khiến hẳn có chút lo lắng, tuy là cũng có niềm tin rất lớn đối với Thuật luyện sư Vũ Thần Phong, thế nhưng Thang Thần vẫn muốn hoàn toàn loại bỏ những yếu tố có thể gây bất lợi đối với Vũ Thần Phong.

Kiều Kiều cùng với Hoa Vi Hà tìm được đường sống trong cái chết, trong mắt hai người nhất thời hiện vẻ kinh hãi, phần kinh hãi này không phải vì mình, càng nhiều chính là vì dị biến phát sinh nơi cấp địa, các nàng cũng lập tức bay về phương hướng dị biến diễn ra.

Bay tới chỗ thiên kiếp!

Khuôn mặt lão giả râu hồng âm trầm, hẳn rõ ràng thấy có ba đoàn tuyền qua thiên địa nguyên khí xoay tròn. Xem thế từ chậm dần dần nhanh hơn, giống như cối xay lại giống như lương câu chạy nhanh, tràn ngập ý nhị kỳ quỷ không gì sánh được.

- Là thiên kiếp đại viên mãn!

Âu Mẩu Long tử mỉm nhận định một hồi, chưa xốt nói, hẳn làm cường giả đại viên mãn, đối với thiên kiếp hiện tại tự nhiên vô cùng quen thuộc,

- Đúng vậy!

Thần tình lão giả râu hồng cực kỳ khó coi, trong tất cả mọi người ở đây, trong lòng cảm thấy xấu hổ nhất. Không nói tới người của Sáng tông kia có thể thoát được trấn áp cấm địa, chỉ riêng việc trước mặt Yêu tôn phải hạ giọng, trước mắt lập tức xuất hiện chuyện ngoài ý muốn bức này đủ khiến hẳn vô cùng hổ thẹn, dường như bị người nào đó cho một cái tát tai rõ kêu, nóng bỏng mà đau đớn.

- Không nghĩ tới tiểu nhi Sáng tông lại có thiên phú như vậy, bản thân ta thực muốn nhìn đánh nát kiếp vận này hẳn lấy cái gì để tấn chức!

Âm lãnh quát vang, lão giả râu hồng bỗng đứng giương cánh tay lên, liền thấy long linh rít gào, mạnh mẽ nhắm về phía kiếp vận.

- Dừng tay!

Kiều Kiều tuyệt đối không thể trở mắt nhìn lão giả râu hồng cắt đứt Lăng Phong độ kiếp thăng cấp, lúc này muốn xuất thủ, thế nhưng vừa mới vận chuyển nguyên lực, trong cơ thể nhất thời truyền tới cảm giác đau đớn như xé rách, khiến nàng không nhận được phải hừ một tiếng thống khổ, bước chân chững lại, trên trán tràn đầy mồ hôi lạnh tinh mịn!

Phía trước, long linh đã nhảy vào trong kiếp vận, thế nhưng chuyện ngoài ý muốn phát sinh!

Long linh không hề có chút trở lại tiến vào vòng kiếp vận, tức thì hét giận vây đuôi điên cuồng, liền thấy từng đạo năng lượng bạo xạ lung tung bốn phương tám hướng, đồng thời trực tiếp xuyên thấu kiếp vận bay đi, sự tình trở thành quái rối không gì sánh được.

580. Chương 537: Dị Biến Cấm Địa.

Chuyện ngoài ý muốn phát sinh khiến mọi người ở đây sửng sốt, vẻ mặt không thể tưởng tượng.

Lẽ nào, ngay cả lực lượng tiếp cận Thần cấp nhị phẩm cũng không thể tiến hành phá hủy đối với kiếp vận này sao?

Bất quá hơi trầm tư một chút, rất nhanh liền cảm thấy mọi chuyện hợp tình hợp lý, gần vạn năm trở lại đây chưa từng xuất hiện qua chuyện người phương nào đó trong lúc tấn chức đại viên mãn gặp qua chuyện phá rối như hiện tại.

Bình thường mà nói, người tự biết mình rất có khả năng tấn chức đại viên mãn sẽ cẩn thận che giấu, nhất là lúc tấn chức bên ngoài sẽ bố trí bảo hộ tầng tầng lớp lớp.

Cho dù là Âu Mầu Long, mặc dù hành sự lạng lẽ, lúc đầu có dự cảm đột phá cũng tự tìm kiếm một chỗ yên lặng, bắt đầu nỗ lực bế quan.

Sợ rằng từ trước tới nay, vẫn chưa từng xuất hiện qua có người công kích, mà công kích vào kiếp vân sản sinh do cường giả tấn cấp đại viên mãn.

Kiếp vân hình như có linh tính, như nhận biết được ngoại giới có kẻ đang công kích, mạnh mẽ co rút lại thành từng khối nhỏ, cuối cùng giống như từng đạo lưu quang, trực tiếp lao về hướng cấm địa!

- Chết tiệt! Nhanh chóng lui lại!

Trấn áp cấm địa nhiều năm, lão giả râu hồng có thể nói vô cùng rõ ràng đối với từng tấc đất nơi đây, vì vậy, vừa thấy năng lượng kiếp vân tiến vào trung tâm cấm địa liền biết không ổn, mang theo bảy người vội vã thối lui thật xa.

Âu Mầu Long cùng với bốn đại tộc trưởng phản ứng vô cùng nhanh chóng, bọn họ trông thấy phương hướng kiếp vân tiến tới, nhất thời nghĩ tới bí văn lưu truyền trong tộc.

Nếu như bảy loại hỏa diễm bởi vì thiên kiếp mà bùng nổ, như vậy sẽ sản sinh lực phá hoại to lớn cỡ nào?

- Chết tiệt, hỗn trưởng!

Âu Mầu Long cũng không nhịn được chửi thành tiếng, phát ra tiếng quát điên cuồng nói:

- Người Long tộc nghe lệnh, lập tức rời khỏi trung tâm hòn đảo! Lập tức! Lập tức!

Vô số người trong tộc biết được bên ngoài hòn đảo dường như có đại sự phát sinh, lại thấy nhóm người Âu Mầu Long nói tiếp bay qua, trong lòng càng thêm kinh hoàng.

Hiện tại nghe được tin tức chính xác từ Âu Mầu Long, biết chuyện quan trọng, không kịp la lên, trong tiếng thét to kêu cha gọi mẹ loạn xạ, lật đật bay ra ngoài.

Không chờ bọn họ rời xa, cấm địa đã náo loạn.

Xuy xuy xuy...

Tiếng nổ lớn phun khí kinh gấp, chỉ thấy đại địa lấy cấm địa làm trung tâm bắt đầu điên cuồng bạo liệt, từng vết nứt nẻ sâu tới trăm trượng điên cuồng xé mở, vô số đạo sóng khí xông thẳng trời cao, khiến đại địa chiếu rọi một mảnh sáng lạn bảy màu.

Đồng thời, dưới nền đất truyền tới thanh âm giống như hồng thủy bị trấn áp, tình cảnh vô số cấm chế đột nhiên đồng thời bị phá hủy, nổ tung, thanh âm chấn động khiến không gian cũng phải run rẩy, ong ong ù ù, toàn bộ không gian đều mơ hồ không rõ.

Rốt cục, ba, giống như chiếc hộp Pandora bị mở ra, một mảnh bùn đất đường kính hơn thước bay cao lên không trung, nó như đã đánh mất trọng lượng, dĩ nhiên lấy loại trạng thái kỳ dị không gì sánh được trôi nổi giữa không trung.

Vù vù, một khối lại một khối bay lên trời, chúng mang theo một cỗ uy áp nghìn cân, cho dù không sát gần, thể nhưng đã bị tầng tầng áp bách mà đến, khiến người khác dù hô hấp cũng vô cùng gian nan trắc trở.

- Kiền Kiền, chúng ta cũng rút lui!

Hoa Vi Hà vội nói, nàng xem mặc kệ trong cấm địa phát sinh vấn đề gì, đối với phía chính mình mà nói vẫn là chuyện tốt, mà với trạng thái của hai người hiện tại, mạnh mẽ lưu lại cũng chỉ uống công.

Kiền Kiền hơi do dự, đành nghe theo lời nàng nói, khổng chế Cự linh sải rộng hai cánh, thân hình bay ngược lại phía sau hơn nghìn trượng.

Biến đổi lớn còn chưa dừng lại, nương theo bùn đất bay lên, mặt đất trở nên gồ ghề, đồng thời một tầng ngoài cùng cấm địa đã bị tróc ra, lộ không gian bảy màu bên trong.

Điều này vẫn chưa hết, ngay sau đó là kịch chấn nặng nề, từ dưới mặt đất bay lên vô số lưu diễm, mỗi một hỏa lưu diễm giống như lưu tinh vẫn thạch xẹt qua không khí vang lên tiếng xẹt xẹt, vô số quang vụ lưu chuyển, trong chớp mắt tiêu tán không trung.

Một ít Long tộc bỏ chạy hơi chậm một chút, một khi bị lưu diễm đuổi theo, liền lập tức kêu lên thảm thiết, thân thể bị đánh tan. Nếu có may mắn trốn thoát cũng chỉ là linh hồn miễn cưỡng toàn vẹn.

Theo tiếng hét thảm vang lên liên tiếp, Âu Mẩu Long cùng với bốn đại tộc trưởng, tám gã trưởng lão đều co giật khỏe mắt, sát khí dữ dần từ hai tròng mắt của bọn họ điên cuồng lưu chuyển. Tất cả đám người Long tộc đang chạy trốn điên cuồng kia đều là huyết mạch tinh nhuệ nhất. Bởi vì đây là hạch tâm Long đảo, rất ít xuất hiện chủng tộc phụ thuộc, mỗi người hầu như đều là dòng chính Long tộc.

Trên người bọn họ đều đang lưu chuyển huyết mạch Long tộc chính tông nhất, bọn họ cũng là đối tượng có khả năng sản sinh cường giả Linh cấp lớn nhất, có thể nói, đây chính là sinh lực của Long tộc!

Hiện tại, bọn họ liên tiếp mất đi, đối với Long tộc mà nói quả thực là một lần đả kích vô cùng to lớn.

- Ta muốn giết tiểu tử kia!

Từ trong hàm răng lạnh lẽo phun ra mấy tiếng, thân thể Âu Mẩu Long không ngừng run run, song quyền nắm chặt, gân xanh nổi lên, máu tươi từ lòng bàn tay tràn ngập.

- Thiên kiếp thật lớn mạnh!

Yêu Tôn Diễm La rất không hợp thời tán thán, hai tròng mắt toát lên vẻ tán thưởng không chút che giấu:

- Thiên kiếp càng mạnh, thực lực càng mạnh, thực sự chờ mong người này sẽ thể hiện chiến lực cường đại tới mức nào?

- Hừ!

Âu Mẩu Long mạnh mẽ quay đầu lại, hai tròng mắt giống như kinh lôi nhìn chăm chăm vào Yêu Tôn, trong miệng phun ra từng tiếng:

- Cường đại cỡ nào, Yêu Tôn đại nhân có thể không có cơ hội biết được!

Hơi chững lại, hắn nói:

- Nhưng thực ra người này bị Long tộc chúng ta chém giết như thế nào! Yêu Tôn đại nhân có thể đứng một bên thưởng thức!

Đau lòng vì tộc nhân lần lượt chết đi, ngữ khí Âu Mẩu Long lạnh lẽo hơn vài phần, lửa giận đã triệt để thiêu đốt ý nghĩ của hắn, khiến hắn đối với Yêu Tôn coi thường trên diện rộng.

Yêu Tôn cũng như hiểu rõ điểm này, biểu tình cổ quái của hắn trái lại có vài phần ý vị, có chút dây dưa nhún vai:

- Long tộc các người giết người phương nào bản tôn mặc kệ, chỉ cần cam đoan Thuật luyện sư Sáng tông không chết là được!

- Hừ! Nếu như Mộc đầu có chuyện gì, người cũng đừng mơ tưởng Thuật luyện sư Sáng tông giúp đỡ nhi người trị liệu thương thế!

Một bên, Kiều Kiều lớn tiếng quát.

Yêu Tôn Diễm La nhin không được sững sờ, hắn vô thức cho rằng Kiều Kiều ý nói tông chủ Sáng tông chết đi, Thuật luyện sư Sáng tông tuyệt đối không thể giúp hắn luyện chế Tinh chương. Hắn không khỏi cười rộ lên, khuôn mặt băng lãnh nở nụ cười rạng rỡ vô cùng hiem có:

- Tiểu nha đầu, trên thế giới này tịnh không có cái gọi là trung thành tuyệt đối! Nhất là đối với Thuật luyện sư mà nói, đám người kia lại càng không có cái gì gọi là tử thủ trung thafnnh!

Kiều Kiều bĩu môi, vô thức muốn phản bác, không biết nghĩ đến điều gì, lại mạnh mẽ kìm xuống, chẳng qua vẻ không đồng ý trên mặt cực kỳ rõ ràng.

Đối với điều này, Yêu Tôn Diễm La chỉ cười cười, không nói thêm điều gì.

Chỉ có Hoa Vi Hà và Kiều Kiều có sự tương liên linh hồn, đối với ý tứ của Kiều Kiều khẳng định cảm thụ rất rõ ràng. Liên hệ với tình cảnh Hải Tư Lam lúc đầu nhìn thấy, trong lòng hơi chút khẽ động, dường như đoán được cái gì.

Chẳng qua suy đoán này quá mức kinh người, nàng cũng không dám quá mức tin tưởng, càng không dám nói ra. Bằng không Long tộc sợ rằng càng không chịu đơn giản buông tay đối với Lăng Phong.

Trong lúc bọn họ đối thoại chớp nhoáng, cảm địa một lần nữa bộc phát sóng khí cường đại, dị biến chậm rãi yên tĩnh trở lại.

Trong một đoàn quang mang bảy màu, một nam tử vóc người cân đối, vẻ hiên ngang không chịu ước thúc từng bước hư không hiện lên, hai tròng mắt của hắn tựa mở tựa khép, tản mát ý vị nhân tàn.

Nhưng là, cổ ý vị lười nhác này lại không thể che giấu được kiếm ý cường đại như có thể đông cứng chư thiên ẩn giấu trong thân thể hắn.

Kiếm chưa xuất, kiếm ý đã xé trời!

581. Chương 538: Chúc Mừng Tông Chủ.

Vừa nhìn thấy hán tử xuất hiện, Ngao Châu thất thanh kinh hô.

Người tới cho dù là một thân áo vải bình thường, nhưng lại không che giấu được hào nhiên chánh khí, rõ ràng là một người một kiếm, vẫn chiến cường giả thiên hạ - Bằng Phiên Vân!

Cái thể Bằng Phiên Vân!

- Hử?

Nhìn thấy Ngao Châu giật mình như vậy, sát ý bạo ngược trên mặt lão giả râu hồng bỗng trầm xuống, nghi hoặc nhìn về phía Ngao Châu.

Ngao Châu như biết lão giả râu hồng không rõ ràng, liền tranh thủ giải thích đơn giản thân phận của Bằng Phiên Vân.

Âu Mẫu Long với thân phận là tộc trưởng Long tộc tự nhiên biết rõ thân phận của Bằng Phiên Vân, biểu tình hắn trầm xuống, quát lạnh nói:

- Thế nhân đều nói, tông chủ Liệt Thiên Kiếm tông chính là cái thể hào kiệt, có hi vọng đột phá đại viên mãn chi cảnh, hiện tại vừa thấy không phải người phạm! Đáng tiếc, đáng tiếc!

Hắn lạnh lẽo liên tục nói "đáng tiếc, trong giọng nói lại hoàn toàn không có nửa phần ý đáng tiếc, chỉ có một mảnh sát khí bạo liệt.

Thật sâu dừng lại trên người Âu Mẫu Long, trên mặt Bằng Phiên Vân dần dần hiện lên chiến ý mạnh mẽ, chiến ý càng lúc càng đậm, cuối cùng kích phát kiếm ý quanh thân trở nên vô cùng đậm đặc, càng giống như một thanh trường kiếm phóng lên cao, nếu là nhắm hai tròng mắt lại, chỉ cảm thấy trước mắt không phải người mà là một thanh kiếm sắc bén.

Một thanh kiếm đã mở kiếm phong, quanh thân tràn ngập hàn khí.

Trường kiếm phong mang, tàn sát nhật nguyệt.

Lẳng lẳng phiêu phù, Bằng Phiên Vân triệt để che giấu quang quang lập lòe nơi cánh tay, đằng sau lao ra vô số dòng sóng khí, dưới lực lượng áp chế ào ào co rút lại, dường như phục vụ quân vương, càng an tĩnh như thế.

- Có thể chiến?

Câu hỏi của Bằng Phiên Vân khiến tất cả mọi người nhin không được bị kìm hãm, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn không gì sánh được, ai cũng chưa từng lường trước, đối diện với cường giả mạnh mẽ như vậy, cục diện không rõ ràng như vậy, bất lợi như vậy, lời đầu tiên thoát ra khỏi miệng Bằng Phiên Vân lại là câu này!

Ngoài dự đoán của mọi người, rồi lại giống như vốn là như vậy, khiến kẻ khác cảm giác nếu Bàn Phiên Vân không phải như thế, như vậy, sẽ như thế nào?

- Bàn Phiên Vân! Người là Bàn Phiên Vân!

Đúng lúc này, một tiếng thét kinh hãi vang lên, chỉ thấy Thang Thần với vẻ mặt không thể tin tưởng, ngón tay chỉ vào Bàn Phiên Vân không ngừng run, trên mặt hiển lộ vẻ không thể tưởng tượng.

Ba!

Nhân thần Bàn Phiên Vân rơi vào người hắn, dường như có sấm sét thoáng hiện, một vẻ hoài niệm cùng với thần tình hồi ức, hắn nhẹ giọng nói:

- Nguyên lai là Thang huynh! Lúc đầu đánh một trận, lấy được ích lợi rất lớn, nếu có thời gian, có thể ban thưởng cho Bàn mỗ đánh một trận?

Dùng lực lượng hiện tại hắn biểu hiện ra tự nhiên không có khả năng không phát hiện ra tu vi chiến lực của Thang Thần, thế nhưng vẫn như cũ cuồng nhiên thách chiến! Chỉ khoảnh khắc xuất hiện, hắn không ngờ trước sau đưa ra yêu cầu thách chiến đối với hai vị cường giả siêu cấp, hào khí can vân!

Biểu tình Thang Thần mang theo vài phần không thể tưởng tượng, hắn tuy rằng cũng đã tìm hiểu qua tình trạng thế cục của Vô Tận Hoang Nguyên hiện tại, tự nhiên cũng biết sự tồn tại của Vô Tận Hoang Nguyên, nhưng hắn cũng rõ ràng, đừng xem Liệt Thiên Kiếm Tông trong thời gian ngắn phong quang vô hạn, nhưng trong tình cảnh cạnh tranh tàn khốc tại Vô Tận Hoang Nguyên, nói không chừng ngày mai hoàn toàn bị xóa bỏ.

Vì vậy, hắn chưa bao giờ quá mức chú ý, càng không chờ tới vị tông chủ Liệt Thiên Kiếm tông kia chính là cường giả Thánh vực đỉnh phong trước kia không chịu nổi một chiêu của chính mình!

Cho tới khi tận mắt nhìn thấy Bàn Phiên Vân, trong lòng có vài phần khó tin tưởng.

- Bàn tông chủ, tiểu Phong thế nào?

Thấy Bàn Phiên Vân xuất hiện, Hoa Vi Hà vội hỏi.

Bàn Phiên Vân nhìn nàng, nở nụ cười ôn hòa:

- Lăng tông chủ, hắn...

- Hừ! Người cho rằng Long tộc chúng ta chính là trà phường tửu quán nói chuyện phiếm sao?

Phần nộ quát lên một tiếng, lão giả râu hồng bốc lên sát khí dày đặc, nhìn về phía cấm địa đã tan vỡ bất kham phía sau Bàn Phiên Vân, lại đưa mắt thấy rất nhiều đệ tử Long tộc kinh hồn chưa định xung quanh, lửa phần nộ tràn đầy không nổi thoát, hắn bỗng đứng ngang đầu hét giận dữ:

- Lão phu phải giam giữ người tới chết!

Vừa nói xong, sát khí ngưng đọng thành thực chất từ trên người hắn từng tầng từng tầng phát ra, giống như sóng biển ngập trời phách không bay đi, trực tiếp áp bách hướng Bàn Phiên Vân.

Bàn Phiên Vân hút một hơi thật sâu, khí lưu quanh thân đột nhiên điên cuồng lưu chuyển, từng vòng tròn kim quang bạo chuyển, cuối cùng vô số kim quang tinh tế di động, giống như trong không trung có vô số con cá lướt qua, ý vị linh động không nói nên lời.

Kể thì dài dòng, trên thực tế từ lúc hắn niệm động cho tới khi quanh thân chớp động quang mang, bất quá chỉ trong chớp mắt mà thôi.

Quang mang chuyển động tới cực điểm, thân hình hắn bỗng dừng khê động, một đạo quang mang khê nâng thân hình hắn cực nhanh hơi nghiêng sang bên cạnh. Ngay sau đó tiếng cười từ trong miệng hắn phát ra:

- Bát trưởng lão không cần gấp, các người tự nhiên có người chuyên môn đối phó!

- Ai?

Đột nhiên, hình như đáp lại một tiếng quát hỏi của lão giả râu hồng, chỉ thấy cấm địa phía sau Bàn Phiên Vân bỗng trào nên từng đợt sóng khí cuồng nộ, sóng khí bạo phát, không ngừng sinh ra khiêu âm cường liệt.

Không gian thật vất vả mới khôi phục bình tĩnh một lần nữa bị phá vỡ, từng đám mây đen tụ tập, mây đen dày đặc che kín không gian, đen kịt dường như cả thiên không đều ép tới suy sụp rơi rụng.

Kiếp vân phương viên nghìn dặm bắt đầu tụ họp, giữa trung xuất hiện vô số tia sấm sét đủ lớn như cánh tay trẻ con, nhưng tia sấm sét này có vẻ cổ quái đặc biệt, mỗi một tia đều kết hợp với hai tia bên cạnh, cộng đồng vẽ lên một bộ đồ án to lớn, phức tạp không gì sánh được, giống như có huyền bí vô cùng vô tận chưa từng cõ ra.

Nguyên trận!

Tu luyện giả đột phá tiến vào tu vi cảnh giới nhất định kích phát thiên địa xuất hiện kiếp vân, không ngờ hiện tại sinh ra nguyên trận thiên nhiên!

- Hóa thần kiếp!

Cũng bất chấp truy sát Bàn Phiên Vân, lão giả râu hồng thất thanh kinh hô, hai con mắt giống như cá chết đột nhiên như lồi hẳn ra ngoài, cái miệng há lớn không hề có một chút phong độ. Nếu như vừa rồi Bàn Phiên Vân đưa tới thiên kiếp gây cho hắn khiếp sợ giống như xuất hiện núi lớn sụp đổ trước mặt, như vậy hiện tại Hóa thần kiếp không cần nghi ngờ tương đương với tất cả chư thiên đều vỡ vụn dưới chân.

- Là ai? Là ai? Rốt cuộc là ai?

Đột nhiên, từ trong cấm địa nứt nẻ có một đạo thân ảnh màu trắng cấp tốc lao lên, thoáng như mũi tên tiến sâu vào bên trong Hóa thần kiếp.

Xuy xuy!

Từng đạo quang quang cương khí màu hồng từ trên người hắn phun ra, mà thân thể hắn lại giống như không hề có giới hạn hư không, một cỗ hấp lực bằng bạc không ngừng hấp thu lực lượng lôi điện trong không gian.

Quá trình này tiến hành cực nhanh, đợi tới khi lão giả râu hồng phát hiện đã trôi qua một đoạn thời gian, lúc tỉnh táo lại, từ mi tâm thân ảnh giữa không trung bỗng xuất hiện một đứa bé khả ái.

Đứa bé vươn đầu ngón tay mập mạp, hơi chút lay động xung quanh vài cái, liền lập tức có một đạo bí vân thiểm điện bị đầu ngón tay dẫn dắt, tiến vào trong cơ thể. Đối với người bình thường mà nói, hành động này tất phải chịu thống khổ lôi điện giạt rất lớn, nhưng đối với đứa bé này mà nói, dường như chính là trò chơi ưa thích.

582. Chương 539: Lăng Phong Trở Về.

Chỉ thấy ngón tay đứa bé hơi xoay, thiểm điện xung quanh không ngừng xoắn thành đủ loại hình dạng, càng giống như trò chơi biến ảo bất định trong hư không.

- Cho dù là Thần cấp, lão phu cũng muốn đánh ngươi rút trở lại nguyên hình!

Bỗng nhiên, lão giả râu hồng không nhịn được nữa, phát ra tiếng kêu to, gấp gáp đánh về phía trước, Long linh to lớn mạnh mẽ quấy đuôi, trực tiếp quật vào thân ảnh giữa không trung.

- Tiểu Phong cẩn thận!

- MỘC ĐẦU!

Dường như nghe được hai tiếng nhắc nhở, thân ảnh giữa không trung mở hai tròng mắt.

Trong sát na này, tinh không đồ chuyển, vạn vật câu tịch.

Thân ảnh càng giống như biến thành cường giả Thần cấp "Chức Long" trong truyền thuyết.

Hai mắt nếu tĩnh, thiên địa quang minh, nếu hai mắt hợp lại, thiên địa hôn ám.

Hắn thật sâu hít vào một hơi, lời vãn phạm vi ngàn dặm hóa thành một dòng xoáy lớn ào ào chảy vào trong miệng hắn, theo đó, cơ thể hắn truyền ra âm thanh bạo hưởng, thân thể biến thành trạng thái nửa trong suốt, hầu như có thể để người khác thấy rõ huyết mạch xương cốt bên trong, rõ ràng không giống nhân loại.

Nhìn lão giả râu hồng khổng lồ chế long linh oanh kích tới, hắn không hề lo lắng, vẫn còn tiếp tục tiến thành bước thần kiếp thổi thể cuối cùng.

Ngay trong lúc Kiều Kiều và Hoa Vi Hà kinh hô, một bàn tay năng lượng ngưng hóa thực chất nhìn qua có chút rộng lớn, mang theo màu sắc trắng bạch không bình thường không biết từ chỗ nào đột ngột xuất hiện, chộp thẳng vào long linh.

Người phương nào, cư nhiên dùng thân thể đối kháng công kích cường đại như vậy?

Trái lại lão giả râu hồng lại đứng thẳng lông mày, càng giống như nhìn thấy việc gì đó vô cùng kinh khủng, đôi môi nhin không được run run.

- Quấy rầy người khác tiến hành độ Hóa thần kiếp không phải là thói quen tốt đẹp gì nha, lẽ nào các người tự cho dòng chính Long tộc lại chỉ có một chút tiền đồ như vậy thôi sao?

Theo cánh tay xuất hiện, một thân ảnh màu áo bào màu tro dần dần rõ ràng, trên mặt hắn lộ tiểu ý nhàn nhạt, trong tiểu ý lại tràn ngập u uất và phẫn nộ áp lực.

- Cút!

Một tiếng nổ vang, Long linh điên cuồng gào thét, thân thể tho to càng giống như cự mãng bị nắm chặt bảy tấc, không ngừng gãy dựa trong tay thân ảnh mặc áo bào tro.

Cuối cùng là từ chỗ đuôi dài bị lực lượng mạnh mẽ chặt đứt, năng lượng cường đại rót vào thân thể nó, tức khắc liền bị nổ tung nát bấy.

Lão giả râu hồng nhin không được toàn thân run lên, trên mặt hiện vẻ hoảng sợ, sắc mặt trắng bạch. Thanh âm sợ hãi không gì sánh được truyền ra:

- Người, người là phản nghịch bị trấn áp, Dư Đào?

- Phản nghịch?

Thân ảnh mặc áo bào tro chính là Dư Đào, hắn châm chọc cười:

- Các người vẫn nhất quán có thói quen chiếm điểm đạo đức cao cao tại thượng này a, hai chữ phản nghịch nói ra thực thuận buồm xuôi gió!

Lão giả râu hồng và bảy trưởng lão đều thối lui mấy bước, bọn họ biết lấy thực lực mà người đó triển lộ năm đó, tám người bọn họ vĩnh viễn không phải đối thủ!

- Chết tiệt, người này không phải bị trấn áp tại tầng cấm địa cuối cùng hay sao? Sao sao...

Đang trong lúc bọn họ vận chuyển tâm tư, thân ảnh trong không trung đã hoàn toàn thu nạp lời vãn, làn da của hắn chậm rãi hiện ra từng đợt bí văn, khiến thân thể hắn nhìn qua giống như dung nạp chấm nhỏ thần bí khắp thiên địa, mỗi một chỗ đều hiển lộ vô cùng vô tận huyền ảo.

Cuối cùng, một đạo thanh âm khê ngâm từ trong miệng hắn truyền ra:

- Một khi độ Hóa thần kiếp, bản thân được tự tại, thống khoái, thống khoái!

Thân ảnh dẫm chân hư không hạ xuống, từng bước từng bước một, mỗi một bước tỏa kim quang chói lọi, càng khiến hắn toát lên vẻ phi phàm, giống như thiên thần hàng lâm.

- Chúc mừng Lăng tông chủ, Hóa thần công thành!

Bàng Phiên Vân mỉm cười, hơi ôm quyền nói.

- Chúc mừng tông chủ, Hóa Thần công thành!

Dư Đào càng khom người thật sâu, bật thốt.

Phía sau bọn họ, một mảnh kinh sợ, giống như trời long đất lở, tình không tịch diệt...

- Nội liễm không phải biến mất, mà càng trở nên trầm ngưng, phong mang tuy rằng buộc chặt, nhưng càng thêm sắc bén!

Nếu như nhìn thân ảnh này thời gian dài, người khác đều cảm thấy đôi mắt đau đớn thật sâu.

- Mộc đầu!

Kiều Kiêu vui mừng hô lớn, bay tới.

Hoa Vi Hà cũng bay tới gần, nội tâm nàng vui mừng giống như muốn bạo phát, không biết làm cách nào để biểu đạt tâm tình vui mừng hiện tại, chỉ lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Lăng Phong, nước mắt không nhịn được dâng tràn.

Từ khi nghe được tin tức Lăng Phong bị Long tộc giam cầm, bao nhiêu lo lắng bị mạnh mẽ kìm nén, tiềm tàng thật sâu trong tâm linh. Đối mặt với mọi người gần như không khống chế được tâm tình, nàng chỉ có thể cố nén, không dám biểu lộ mảy may, còn mạnh mẽ tổ vẽ trấn định lên kế hoạch an bài mọi việc. Hiện tại, khi nhìn thấy Lăng Phong, rốt cuộc toàn bộ bạo phát, giống như một khối đá lớn rơi xuống mặt nước,

Đôi môi Lăng Phong lên, không cần nhiều lời, từ biểu tình của hai người Hoa Vi Hà hẳn có thể thấy được rất nhiều điều. Một trận xung động nảy lên trong lòng, hẳn nhẹ nhàng ôm lấy hai người, thiên ngôn vạn ngữ muốn nói ra, nhưng chỉ thốt được một câu:

- Khiến mọi người lo lắng!

Thân thể mềm mại Hoa Vi Hà khẽ run, cho tới hiện tại tâm thần kiên cường của nàng rốt cuộc hoàn toàn tan rã, tựa vào lòng Lăng Phong cảm thấy an tâm chưa từng có. Giống như trước kia, cho dù Lăng Phong gầy yếu vô lực hơn chính mình rất nhiều, nhưng dù đối mặt với tình cảnh gì đi nữa hẳn cũng chắn trước mặt mình.

Không cần lời nói, tình cảm trong tim.

Kiều Kiêu cũng mím chặt môi, khóc tới nước mắt tuôn rơi, đôi bàn tay nhỏ bé nắm chặt liên tục đắm vào lồng ngực Lăng Phong, nhưng càng lúc lại càng nhẹ nhàng, trong miệng không ngừng thốt khẽ:

- Mộc đầu, mộc đầu, mộc đầu!

Lăng Bảo Nhi ở chính giữa bọn họ, trừng lớn đôi con mắt đen lúng liếng thỉnh thoảng nhìn ba người, ngón tay ngậm trong miệng cười duyên không ngớt.

Không khí ảm áp chảy xuôi không một tiếng động, trong lúc nhất thời, cho dù là Long tộc nhất phương cũng không có người nào can đảm tới quấy nhiễu bọn họ. Lăng Phong trước mặt tuy rằng lộ rõ ôn nhu, thể nhưng bọn họ hẳn cảm giác giống như ngọn núi lửa âm ỉ, chỉ cần có người mạo phạm thần uy, tất gặp phải nộ kích bạo phát dữ dội.

Một lúc lâu sau, Lăng Phong nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trong thấy sắc mặt hai người Hoa Vi Hà vô cùng tiêu tụy, rõ ràng thụ thương trong người, hàn quang trong mắt hẳn chợt hiện, ôn nhu nói:

- Tỷ tỷ, Kiêu Kiêu, hai người nghỉ ngơi một chút, còn lại, giao cho ta là được!

- Uhm!

Hoa Vi Hà gật đầu, lên tiếng trả lời, nhu thuận dẫn theo Kiêu Kiêu, ôm Bảo nhi thối lui qua một bên. Đối với Bảo nhi nàng có rất nhiều điều hiếu kỳ, nhưng cũng biết hiện tại chưa phải lúc để nói chuyện.

Một bên khác, Thang Thần Vũ Thần Phong cũng không thể nói ra lời nào, trong lòng hầu như khiếp sợ tới chết lặng. Tiểu nhi này chính là người cách đây không lâu bản thân ép buộc không thể đặt chân tại Áo La đế quốc sao?

Hắn thế nào cũng không thể tin tưởng được con mắt của chính mình. Bàn Phiến Vân đã quá đủ khiến hắn chấn động, thực sự rất không ngờ Lăng Phong cũng...

Đến khi Lăng Phong vừa rời từ lúc xuất hiện vẫn không thèm nhìn qua chính mình, nội tâm Thang Thần xuất hiện cảm giác thất bại và nổi giận chưa từng có.

Một tên bại tướng phải chột vật chạy trốn dưới tay chính mình, hiện tại lại có tư cách không thèm nhìn bản thân!

Lăng Phong nhẹ nhàng phe phẩy huyền bào, nhân thần rơi vào Âu Mỗ Long, nhẹ giọng nói:

- Lúc đầu đánh một trận với Âu tộc trưởng, có nhiều chỗ chưa tận hứng, hôm nay gặp lại, không biết Âu tộc trưởng có thể tiếp tục chỉ giáo?

583. Chương 540: Sát Chiêu Mới Của Lăng Phong.

Tay hắc chỉ nhẹ nhàng đặt trên thân Tinh Thiết Kiếm, kiếm oanh minh mãnh liệt nổ lớn, giống như lôi âm cuộn cuộn không ngừng tàn phá thiên địa!

Toàn thân Âu Mỗ Long chợt nổi da gà, hắc cảm giác giống như bị hồng hoang mãnh thú nhìn thẳng, lạnh lẽo từ xương sống truyền lên não. Mồ hôi lạnh tinh mịn chảy ra, trông thấy Lăng Phong, từ đáy lòng hắc dâng lên một cỗ khiếp sợ!

Cho dù là nhìn thấy cảnh tượng Lăng Phong trải qua Hóa Thần Kiếp kinh thiên động địa, hắc vẫn cho rằng Lăng Phong vừa mới bước vào Thần cấp, Lăng Phong đã có tư cách đánh với chính mình một trận.

Tiến vào Thần cấp, cho dù thiên phú mạnh mẽ hơn nữa cũng cần phải có thời gian để quen thuộc với lực lượng mới mẻ, loại lực lượng này được gọi là Thần Lực.

Chỉ khi quen thuộc với nó, cường giả Thần cấp mới có thể phát huy được sức chiến đấu chân chính, đủ để sánh vai với cường giả đại viên mãn.

Thế nhưng định luật này dường như đã hoàn toàn bị phá vỡ trên người Lăng Phong.

Khí tức hiện tại hắc phóng ra, cho dù là cường giả đại viên mãn lâu năm như Âu Mỗ Long cũng cảm giác được áp lực.

- Lớn mật! Tông chủ là nhân vật như thế nào, đâu phải người có thể khiêu chiến được?

Đúng lúc này, tộc trưởng Thanh Long đột nhiên rống giận lên tiếng, ngân quang giữa trán nổ tung, một đầu long linh bay ra, Cự linh rờ mờ tỏa sáng, khí tượng nhất phái tiên cảnh.

- Có chúng ta đã đủ chém đầu người!

Tam đại Long tộc còn lại cũng giận dữ hét lớn, trong giây lát bạo khởi, bốn đầu Long linh cùng nhau xuất hiện, lộ ra thân thể dài mấy trượng bay về phía Lăng Phong, giống như muốn một ngụm nuốt nhân loại nhỏ bé này vào trong bụng!

Khóe miệng Lăng Phong nở nụ cười nhạt khinh miệt, hai tay hắc tụ lại thành chưởng khê phát, giống như cây cỏ theo miên lực, một trận vũ động gấp gáp, thiên địa xoay chuyển.

Trong không trung xuất hiện bốn quang ảnh bàn tay nhàn nhạt, quang ảnh chợt phân biệt rơi vào đỉnh đầu bốn Long linh.

Phanh!

Chưởng ảnh giống như búa tạ, hung hăng đập mạnh, hư không đại thủ ấn.

Khí lưu mệnh môn cuộn cuộn bạo phát, Long linh giống như bị đánh tới mơ màng, gào thét một tiếng, đầu óc choáng váng rơi xuống mặt đất. Ý thức hải của bốn đại tộc trưởng đại loạn, cuồng quát điều khiển Long linh tiêu tán, thế nhưng cho dù như vậy, một ngụm máu tươi không thể nhìn được phun ra ngoài, khiến không trung nhuộm màu đỏ tươi.

Dưới một chưởng, bốn đại tộc trưởng trọng thương!

Thần uy tuyệt thế!

Cho dù nguyên trận của bốn đại tộc trưởng bị phá, không thể một lần nữa thi triển Hắc ngục luyện thân trận, thế nhưng chiến tích bậc này vẫn đủ khiến người khác phải trợn mắt líu lưỡi.

- Tiểu nhi làm càn, ngươi quá không coi ai ra gì!

Trong thấy tộc trưởng Hồng long tộc bị trọng thương không thể chống đỡ nổi, lão giả râu hồng bỗng đứng nổi giận, phất nhẹ tay, bảy người đằng sau nhất thời kết trận, long linh mới vừa rồi bị phá tan, thế nhưng đó không phải là chiến lực quan trọng nhất của Vô Cực long đạo trận.

Hiện tại bạo khởi, lão giả râu hồng đã triệu hồi ra bản lĩnh đầy hòm, chỉ thấy một đạo huyền quang giạt dữ bùng phát, thẳng hướng Lăng Phong bay đi. Huyền quang giống như kiếp vân cuộn cuộn dâng tràn, bên trong có khiếu âm vô cùng vô tận truyền ra, tiếng nổ đi đùng khiến lông tóc người khác phải rung động không ngớt.

- Các ngươi, có ta ứng đối, chớ có nhầm đối tượng.

Dư Đào mạnh mẽ quát lên, trong tiếng quát tràn ngập ý kinh sợ, thực giống như tiếng sét đánh giữa trời xuân, trấn vang trong màng nhĩ nhóm người lão giả râu hồng, khiến bọn họ phải mạnh mẽ ngừng lại.

Ngay sau đó, cánh tay phải của hắn vung lên, từ lòng bàn tay chậm rãi kéo dài xuất hiện một thanh kiếm quang hai màu. Nếu như Thích Thiên Ảnh ở đây sẽ phát hiện ra, kiếm quang này rõ ràng chính là cấm tuyệt chi kỹ cường giả viễn cổ trước kia tại gian phòng trong hỏa sơn hắc phát hiện.

Tuy rằng chưa từng tiếp xúc chân chính, thế nhưng cổ kiếm ý bàng bạc như biển rộng khiến Thích Thiên Ảnh ghi nhớ vô cùng khắc sâu.

Không biết bên trong cấm địa đã phát sinh chuyện này, bí quyết này chính là theo Lăng Phong truyền vào đầu Dư Đào! Có thể, chính điều này là nguyên nhân lớn nhất khiến ăn cung kính như vậy.

Kiểm khí thao thiên, chính diện xông thẳng vào đám người lão giả râu hồng.

Biểu tình lão giả râu hồng cả kinh, năm đó Dư Đào phát sinh ra sự kiện "phản nghịch", hắn vẫn ghi nhớ vô cùng khắc sâu, vốn tưởng rằng bị trấn áp nhiều năm, thực lực của Dư Đào phải giảm sút trên diện rộng mới đúng, không nghĩ tới đối phương phi triển công kích còn mạnh mẽ hơn so với trước đây.

Bên kia, cảm ứng được nhàn thần Lăng Phong thẳng bức tới, trái tim Âu Mỗ Long căng thẳng, một cổ cảm giác nhục nhã cường liệt nổi lên trong lòng, hắn trầm giọng quát lên.

- Lăng tông chủ muốn chiến, vậy Âu mỗ không thể từ chối!

Trong nhàn thần Âu Mỗ Long toát lên một tia kinh sợ:

- Người mới tiến vào Thần cấp, thần lực trong cơ thể tuy rằng tràn đầy, thế nhưng nếu thân hãm khổ chiến, thần lực cũng sẽ trôi đi trên diện rộng! Đến lúc đó, sinh mệnh lực của ngươi cũng sẽ bị tổn hao hết, cho dù có thần thạch bổ xung, chỉ sợ không xoay chuyển được kết cục đã định!

- A?

Lăng Phong toát ra tiểu ý nghiền ngẫm:

- Vậy lời khuyên của Âu tộc trưởng ra sao?

Hai người nhìn như bình tĩnh nói chuyện với nhau, trên thực tế đã tiến hành một hồi giao tranh vô hình, mỗi một lời phát ra tuy rằng bình thản, thế nhưng bản thân mỗi lời nói đều tiềm tàng sắc bén, lúc nào cũng có thể giảm thiểu lòng tin của đối phương.

Chỉ có như vậy, khi đại chiến chân chính diễn ra mới có thể chiếm thế chủ động!

Âu Mỗ Long bị câu hỏi của Lăng Phong khiến ngẩn ra, hắn chỉ muốn nói lời đả kích lòng tin của Lăng Phong, chưa từng nghĩ sẽ dành cho đối phương lời khuyên chớ má gì đó!

Nhưng Lăng Phong lại hỏi ngược lại như vậy, hơn nữa thái độ lời nói vô cùng thành khẩn, giống như đứa trẻ ham học hỏi đối mặt với tiên bối tỏ rõ chân thành, quả thực làm hắn cảm thấy không nói ra căn nguyên giống như làm việc có lỗi to lớn gì đó.

Một câu nói vô cùng đơn giản khiến Âu Mầu Long ngẩn người, khí thể vốn có chút áp bách đối phương nhất thời bị kìm hãm, khóe miệng Lăng Phong nở nụ cười tươi, kiếm khí từ giữa hai ngón tay lướt qua, giống như cát đá mài mòn mặt kính, một loại thanh âm khiến người khác phải tê ngứa trong lòng bùng phát, Tinh Thiết Kiếm theo đó tiến vào cơ thể Lăng Phong.

Biểu tình Lăng Phong chợt biến, biểu tình nguyên bản bình thản triệt để trở nên liều lĩnh mà hạo liệt, hai tay đột nhiên run lên, ba một tiếng chấn động, một dòng sóng khí màu trắng bạc kéo thẳng về phía Âu Mầu Long.

- Đã như vậy, ta liền thực hiện theo ý nguyện của Âu tộc trưởng, không cần dùng thần lực là được!

Tiếng nói vừa dứt, công pháp Vô Cốt Nhu Thân nhất thời vận chuyển, đầu ngón tay, kể cả bàn tay giống như chỉ còn những mảnh xương vô cùng bé nhỏ, cùng nhau rung động băng băng. Một cỗ lực lượng mạnh mẽ sắc bén lưu chuyển trong cánh tay, hần lớn tiếng quát vang, cánh tay như roi tăng tăng lớp lớp oanh rơi!

- Mời thử Âu tộc trưởng - Trọng Tí Cung Tiên!

Miệng rộng của Âu Mầu Long sinh ra cảm giác chua xót không gì sánh được, cảm giác giống như nuốt vào một quả đắng chat, nguyên bản đã kích lòng tin Lăng Phong, nhưng bị hần phản kích lại, thậm chí coi mình như kiêng kỵ thần lực của hần.

Chết tiệt!

Tâm tư người này linh mãnh tới như vậy!

Mang trong mình trái tim phong cuồng, cánh tay Âu Mầu Long run lên, hần biết chỉ có dùng thực lực tuyệt đối mới có thể hóa giải được ưu thế của đối phương trên phương diện áp bách ngôn ngữ và khí thế.

Không hổ là tộc trưởng nhất tộc, tâm tình cứng cỏi vượt xa người bình thường có thể tưởng tượng, cánh tay kịch chất, một đạo quang mang trường tiên màu hoàng kim thẳng bức Lăng Phong, trong miệng quát lên:

- Người muốn thử, vậy liền thử!

Ầm...

Một tiếng va chạm nổ lớn, quang mang hai màu vàng bạc giao phong một chỗ, một dòng nguyên khí mạnh mẽ nổ tung, giống như sóng khí điên cuồng tràn ra khắp bốn phương tám hướng, trong chớp mắt đã thẳng bức cách xa mấy trăm trượng.

Đám người Long tộc bình thường một lần nữa bị liên lụy, dư ba bất tận, ập thẳng vào bọn họ, một đoàn người giống như mũi tên bị văng ngược ra sau, để lại vô số đóa huyết hoa trong không gian.

- A! Chạy mau!

- Chết tiệt! Khoảng cách này vẫn còn chưa đủ!

Tiếng kêu gào thảm thiết vang lên không ngừng, không ít Long tộc ào ào dùng hết sức bình sinh chạy đi thật xa.

Hình ảnh này rơi vào lòng Âu Mầu Long, càng khiến hần sinh thêm một tia lo lắng.

Long tộc thực sự chiếm vị trí đỉnh cao quá lâu rồi, khi gặp phải sự cố tộc nhân lại yếu đuối bất kham tới như vậy! Phần yếu đuối này không biểu hiện trên mặt thực lực, mà là ứng biến đối với nguy cơ bất ngờ.

Thực đúng là khiến người khác phải hổ thẹn!

Tâm tư rất nhanh chuyển qua, bỗng dưng máu huyết toàn thân Âu Mầu Long thiêu đốt, trong lòng hần biết không ổn, lòng bàn chân ma sát, chớp mắt đã xuất hiện phương xa.

Mà chỗ hần vừa đứng, đầu tiên là một quyền ảnh nhàn nhạt tiêu tán, ngay sau đó chính là thân ảnh Lăng Phong hiện rõ ràng, trên mặt nở nụ cười:

- Âu tộc trưởng, lâm chiến thất thần, chính là tội kỵ!

Tức khắc, trên mặt Âu Mỗ Long giống như bị lửa đốt, tâm tình xấu hổ khổ não vô hạn dâng lên, hẳn là ai? Đường đường là tộc trưởng Long tộc, ngang dọc Vô Tận Hoang Nguyên bao nhiêu năm qua, chưa từng bị người nào chỉ giáo như vậy?

Nhưng hết lần này tới lần khác, ngữ khí của đối phương tự nhiên tới như vậy, thực giống như chỉ giáo hậu bối của chính mình, khiến cho cái đầu Âu Mỗ Long bao nhiêu năm qua vẫn ngẩng cao, vẫn luôn trên đỉnh, hiện tại như bị nặng nề đập dưới chân, phần nộ chưa từng có khiến hắn muốn nổ tan lồng ngực!

- Ký chủ Sáng tông! Đừng vội bừa bãi! Trở lại thử xem chiêu này của Âu mỗ!

Âu Mỗ Long bỗng dừng khom người lại, lưng tuy rằng hơi cong, thế nhưng không một chút có vẻ hấn đang khúm núm, trái lại một cỗ sinh mệnh lực cường đại không ngừng sinh sôi, người bàng quan nhìn vào sẽ vô thức sinh ra ảo giác, cảm giác Âu Mỗ Long không giống như một người, mà chính là một gốc cây đại thụ che trời!

Một màn quen thuộc khiến trong lòng Hoa Vi Hà kinh hãi, tuy rằng biết tu vi Lăng Phong tiến nhanh, thế nhưng vẫn không dám vững tin hẳn có thể chống đỡ được một chiêu này:

- Tiểu Phong cẩn thận, là Tinh kỹ dung hợp!

Không tự kìm hãm được, nàng ôm Bảo nhi, cánh tay siết chặt!

Bảo nhi bất mãn cong miệng chu lên, cũng thấy vẻ mặt nàng khẩn trương, tiểu tử này không biết nghĩ thế nào, đưa tay nắm chặt ngón tay Hoa Vi Hà. Hoa Vi Hà sửng sốt, đột khi phản ứng, khuôn mặt hơi trắng xanh toát lên vẻ ôn nhu, sầu lo trong lòng đã bị thổi tan không ít.

Toàn bộ lực chú ý của Lăng Phong đều tập trung trên người Âu Mỗ Long, hắn cũng không ngờ tới vị tộc trưởng Long tộc này nhanh như vậy liền muốn xử dụng tuyệt chiêu liều mạng, nguyên muốn mượn đối phương để nghiệm chứng tu vi bản thân hiện tại, xem ra đã thất bại.

Hai tròng mắt ngưng tụ, khí tức trầm ổn giống như núi cao ngàn vạn năm không đổi từ trên người hắn cuộn cuộn phát ra, dừng lại phía trước.

Trong mơ hồ, có thể thấy tâm bàn tay, hõm vai, trên trán hiện lên quang mang tinh hỏa quen thuộc, chẳng qua so với trước kia không giống nhau, quang mang khi đó chỉ là chấm nhỏ, ngưng tụ thành một đoàn.

Hiện tại quang mang đã giống như một ngọn lửa thiêu đốt, ngọn lửa này không hề có chút cảm giác nhỏ yếu nào, trái lại người khác cảm thấy nó tùy thời đều có thể tăng vọt mấy chục lần, biến thành liệt diễm hung hỏa đốt cháy thiên địa.

Bảy đóa tinh hỏa, bảy loại hỏa diễm!

- Trọng Tí Cung Tiên! Thiên Nhất Trọng Thương! Nhất Thốn Nhất Lý! Dung hợp!

Mỗi một chữ phun ra đều sử dụng khí lực lớn lao, chấn tới hư không ong ong run rẩy!

Bỗng dưng, Âu Mỗ Long giậm chân tại chỗ, không gian phương viên mấy trượng điên cuồng run rẩy, giống như sinh mệnh chịu đựng sức nặng vượt qua khả năng, thân hình hắn liền xuất hiện cách chỗ cũ hơn trăm trượng.

Một thanh trường thương kim quang trong tay rất nhanh thành hình, hơn thế, cánh tay hắn cũng đang không ngừng rung động, luật động cực nhanh trong đó như ẩn chứa thiên địa huyền ảo, lực lượng vô cùng cuộn cuộn trào dâng.

- Bắn!

Từ sâu trong cổ họng nặng nề phun ra một chữ, chỉ thấy cánh tay Âu Mỗ Long uốn lượn, sau đó hơi cúi người, Thiên Nhất Trọng Thương mạnh mẽ ném lên bầu trời.

Phương hướng một kích này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu tất cả mọi người, trong mắt bọn họ, loại công kích này có chút không mục tiêu, căn bản không có khả năng sát thương Lăng Phong, rốt cuộc là có dụng ý gì!

Chỉ có Lăng Phong thân là mục tiêu của Âu Mỗ Long mới nhận biết chính diện, Thiên Nhất Trọng Thương vừa mới xuất hiện, hắn liền cảm giác được một cỗ ý niệm cường liệt cố định bản thân, tại cỗ ý niệm chiến

đầu, hoặc giả ý niệm nguyên lực này, bất luận hành vi chạy trốn nào đều có thể dẫn tới một kích sấm sét phủ xuống, tất nhiên rơi vào hạ phong.

Phương thức chiến đấu chính xác đó là...

Ngạnh kháng!

Bỗng nhiên giữa đầu lên, Lăng Phong phát tay chậm rãi nâng, vền vền chỉ động tác vô cùng đơn giản như vậy nhưng giống như thiên quân vạn mã hăm hở tiến lên tấu khúc, một cỗ sát khí hạo liệt ập vào mặt mà đến.

Dường như có thiết bản vô hình va chạm trước mặt, khí thế cường đại này khiến Âu Mậu Long không khỏi cả kinh, chợt, hần lạnh lạnh cười ra tiếng.

”Nếu không dùng tới thần lực, đơn thuần luận lực lượng bản thân, hần làm sao có thể đối địch với chính mình?”

Dựa theo quy luật thông thường, lực lượng mạnh nhất của hai bên chính là Tinh kỹ. Lăng Phong trước kia bất quá là sức chiến đấu Linh Tôn nhị dung. Trong suy nghĩ của Âu Mậu Long, như vậy cho dù sức chiến đấu cường thịnh hơn nữa thì cũng không thể địch nổi bản thân!

Chỉ là, hần chưa từng nghĩ tới trên thế gian này vốn có rất nhiều thứ tuyệt đối không thể suy nghĩ theo lẽ thường.

Nương theo cử động cánh tay của Lăng Phong, tầng tầng áp lực từ trên bầu trời phủ xuống, bầu trời giống như bị một tấm màn màu đen triệt để bao phủ bên trong, mới vừa rồi vô cùng sáng sủa, chớp mắt đã trở nên tối đen như buổi đêm.

Loại tối đen như mực này giống như cương ban dày đặc, tạo cảm giác ẩn chứa thứ gì đó đáng sợ, người khác không thể nhìn thấu.

Phốc! Phốc!

Giống như khí thiên nhiên từ sâu trong lòng đất đột nhiên bạo phát, mấy đạo quang điểm từ quanh thân thể Lăng Phong phóng lên cao, tỉ mỉ quan sát sẽ phát hiện ra quang điểm hoàn toàn là từ cơ thể hần sinh ra, không hề có mảy may mượn ngoại lực.

Quang điểm bạo khởi, hai tay Lăng Phong bỗng nhiên vẽ một cái, chỉ thấy từng đạo quang điểm phi nhanh phân tán ra, hình thành một thanh trường kiếm vô hình.

Phệ Linh Thiên Hỏa, Hỗn Độn Thánh Viêm!

Bất ngờ xuất hiện chính là bảy loại hỏa diễm sâu thẳm dưới lòng đất.

So sánh lần trước còn mượn tinh tử chi lực, hiện tại Lăng Phong phát ra chiêu này thuần túy dựa vào lực lượng bản thân, đồng thời lực phá hoại càng thêm sắc bén!

- Thất Tinh Đấu Vũ Trảm!

Quát nhẹ, bảy thanh kiếm hình hỏa diễm hội hợp thành một đạo, hình thành một thanh kiếm quang không lồ, bay thẳng lên không trung, trùng kích Thiên Nhất Trọng Thương.

Ầm ầm...

Tiếng chấn nổ vang liên tục, một đóa nắm vân ngưng tụ phi thường nổ tung trên không trung, ngay sau đó là vô số đóa quang điểm màu đen lượn lờ mọc lên, phương viên trăm trượng hoàn toàn là một mảnh hắc vụ, người khác không thể nhìn rõ bên trong xảy ra chuyện gì.

584. Chương 541: Âu Mậu Long Bạo Phát

Trong tầng tầng lớp lớp mây đen, một tiếng suy yếu hừ lạnh truyền ra:

- Đây là chiêu gì? Người có thể vượt qua được hạn chế Tinh kỹ? Người đã luyện hóa toàn bộ hỏa diễm bản nguyên trong cấm địa?

Liên tiếp mấy câu hỏi kinh hãi phát ra từ miệng Âu Mậu Long, cho dù người ngu si cũng nhận ra được nội tâm của hắn đang chấn động mãnh liệt!

Phù, một cơn cuồng phong mạnh mẽ thổi tan mây đen, lộ ra thân ảnh hai người bên trong. Lăng Phong nắm Tinh Thiết Kiếm ngạo nghễ đứng vững, thân hình bất động như núi, khóe miệng nở nụ cười yếu ớt, loại nụ cười này giống như bao dung toàn bộ thiên địa trong lòng.

Âu Mậu Long ngược lại, sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt suy yếu bất kham!

Lăng Phong thở ra một hơi thật dài, hắn cũng chưa hề nghỉ ngơi, sau khi luyện hóa bảy loại hỏa diễm bản nguyên, uy lực lại cường hãn vô cùng vô tận như vậy!

Trước khi sử dụng chiêu này hắn không hề suy nghĩ quá nhiều, chẳng qua bởi vì câu nói của Âu Mậu Long, không thể sử dụng quá nhiều thần lực, mà vừa rồi trong lòng khẽ động, đột nhiên nghĩ thử vận dụng Thất Tinh Đẩu Vũ Trảm sau khi tiến hóa, thực không ngờ hiệu quả thần kỳ vượt quá tưởng tượng.

Quả nhiên là, họa phúc khôn lường a!

Trong lòng cảm khái, trong đầu Lăng Phong bất ngờ hiện lên một màn mạo hiểm xảy ra trong cấm địa.

Lúc bạo khai hỏa diễm liều mạng va chạm phòng ngự, Lăng Phong vẫn miễn cưỡng có thể chống đỡ. Nhưng là, không biết xuất hiện biến cố gì, năng lượng tàn dư của những thứ này bộc phát lực hút cực lớn, đã dẫn tới Dư Đào bị trấn áp trong hỏa diễm bản nguyên.

Biến đổi liên tục, Dư Đào bị trấn áp nhiều năm, thần lực của bản thân còn lại không nhiều lắm, gặp phải biến cố này cũng chỉ đành chịu thua, mắt mắt trừng trừng nhìn một đạo quang lưu bảy màu nhằm phía Lăng Phong.

Bảy loại hỏa diễm bản nguyên điên cuồng tiến vào ý thức hải, khiến toàn bộ ý thức hải như hỏa sơn bạo phát phun trào, từng đạo năng lượng bàng bạc tạo thành sóng khí tan mẫn bốn phương tám hướng, như bom nhiệt hạch nổ tung, ý thức hải chấn động ầm ầm...

Đau đớn!

Ý niệm duy nhất trong đầu Lăng Phong chính là đau đớn!

So sánh với luyện thể bằng dịch La Hâm nghìn năm trước kia, lần đau đớn này càng thêm kịch liệt, kịch liệt tới mức không thể dùng bất cứ phương pháp nào để phân tán.

Nguy cơ trước mắt, kiếm linh trong ý thức hải càng không ngừng rung động, theo đó kiếm nguyên hỏa hệ cũng rung động không ngừng, bảy thanh kiếm ảnh vờn quanh kiếm nguyên hỏa hệ mãnh liệt sinh ra lực hút cường đại.

Lực hút này giống như phun ra từ trong miệng mãnh thú hồng hoang, vền vền chỉ chớp mắt đã thôn phệ vào kiếm ảnh. Mỗi một thanh kiếm ảnh tương ứng với một hỏa diễm bản nguyên, không hề sai lệch.

Phân tích!

Ngay sau đó là kiếm linh phân tích cực nhanh, từng sợi tin tức bắt đầu cọ rửa trong ý thức hải của Lăng Phong. Trước mắt Lăng Phong dường như xuất hiện rất nhiều hình ảnh cổ quái, hình ảnh ban đầu chỉ là một quang điểm nho nhỏ, quang điểm này phân tách thành hai, sau đó lại dung hợp, quá trình không ngừng tuần hoàn, vòng đi vòng lại, không ngừng nghỉ.

Lăng Phong căn bản không thấy rõ được trong đó đến tột cùng đã trải qua bao nhiêu lần biến ảo.

Cuối cùng, một chút quang điểm chân chính ngưng kết một chỗ, tụ lại thành hình dạng ngọn lửa.

Ngọn lửa dương như trở thành trung tâm lực hút thần bí, có thể thôn phệ năng lượng vô cùng vô tận thế giới bên ngoài, cuối cùng lại biến ảo trở thành chất dinh dưỡng của chính mình.

Lăng Phong làm một người đứng xem, rõ ràng quan sát từ một chấm lửa rất nhỏ chậm rãi trưởng thành lớn mạnh, cuối cùng trở thành cự vật uy lực hủy thiên diệt địa.

Cũng chính là một loại trong bảy loại hỏa diễm bản nguyên.

Minh ngộ, một loại minh ngộ hiện lên trong lòng Lăng Phong, hần cảm ứng được mỗi một quá trình hỏa diễm bản nguyên trong kiếm ảnh từ lúc nhỏ bé tới lúc lớn mạnh, nắm vững quỹ tích chúng trưởng thành, hướng đi của linh hồn rõ ràng không gì sánh được.

Do đó có thể nắm chắc mỗi một phần biến hóa rất nhỏ của chúng!

Thoáng như thần trợ giúp, Lăng Phong ma xui quỷ khiến không chế năng lượng niệm thức dựa theo dấu hiệu linh hồn hỏa diễm biểu hiện ra bên ngoài tiến hành tàn biến, mỗi một lần tàn biến, hần đều có thể cảm giác được chính mình thân thiết hơn với chúng một tầng.

Theo thời gian trôi đi, hỏa diễm bản nguyên và ý thức hải không hề kháng cự lẫn nhau, mà an tĩnh lại, phẳng phất như coi kiếm ảnh trở thành "nhà" chân chính của bản thân!

Lăng Phong có một loại cảm giác kỳ quái, hần cảm giác được mỗi một kiếm ảnh ngưng tụ hỏa diễm bản nguyên phẳng phất như có khí tức riêng của bản thân, cũng coi như một loại năng lượng sinh mệnh khác biệt.

Nếu nói như vậy, đây chẳng phải là...

Tâm tư khẽ chuyển, hần điều khiển hỏa diễm trong kiếm ảnh lượn vòng bên ngoài cơ thể, nỗ lực lĩnh hội cảm giác huyền diệu.

Đang vào lúc này, Dư Đào bị vây trong trạng thái ngẩn ngơ ngẩn hạn sợ hãi rùng rợn lên:

- Người dĩ nhiên có thể thu nạp bảy loại tinh kỹ! Làm sao có thể?

Tinh kỹ?

Lăng Phong ngẩn ra, theo đó chợt hiểu, bản thân những hỏa diễm này đều là nguyên lực tinh thuần ngưng tụ thành, hơn nữa đều có ý niệm riêng của chính mình, hẳn phải tương đương với một loại tinh kỹ hay sao?

Lúc đầu tại Luyện Linh Tuyệt Vực, nghe được Ôn Đình nói, tựa hồ không có ai tiêu tốn nhiều thời gian tinh lực vào việc lĩnh ngộ nhiều hơn ba loại Tinh kỹ.

Cho dù có lĩnh ngộ được, nhưng bình thường cái được không bù nổi cái mất.

Bởi vì hơn ba loại tinh kỹ căn bản không có khả năng khiến Linh Tôn đề cao đẳng cấp bản thân, vô luận thế nào cũng chỉ dừng lại ở cấp bậc Linh Tôn mà thôi, mà muốn lĩnh ngộ mỗi một loại Tinh kỹ đều cần phải tiêu tốn rất nhiều tâm lực.

Nhưng là, Ôn Đình đã bỏ qua một điểm!

Từ khi tới Vô Tận Hoang Nguyên, Lăng Phong biết có một loại lực lượng mạnh hơn bản thân khổ tu! Đó chính là nguyên trận!

Tuy rằng theo kiến giải trước kia, nguyên trận cần phải có cường giả hệ không giống nhau mới có thể thi triển được, thế nhưng Lăng Phong cũng biết, trên thế giới này hẳn là vẫn tồn tại một ít nguyên trận cùng hệ.

Trong đó bao gồm cả tuyệt học Kiếm Điển do Sang Sư truyền thụ.

Thậm chí có thể khẳng định, Kiếm Điển đã vượt qua một ít nguyên trận hiện tại Lăng Phong biết được.

Vì vậy, vừa lúc nghe được bảy loại Hỏa diễm có thể coi như bảy loại tinh kỹ, trong lòng Lăng Phong nhắc lên cơn sóng ngập trời, hần nghĩ nếu có thể khiến chúng thông qua Kiếm Điển dung hợp thi triển, vậy uy lực sẽ kinh người tới mức nào.

Những thứ này, không phải lớn nhất của Lăng Phong, cũng không phải nhỏ.

Đã từng thấy quá trình bảy loại hỏa diễm diễn sinh rồi lớn mạnh tới huy hoàng, Lăng Phong cảm giác linh hồn có nhiều hơn một điểm gì đó, chỉ là một điểm rung động thần kỳ không gì sánh được khiến hắn đột nhiên sinh ra một loại cảm xúc cường liệt.

Sau khi giải cứu Dư Đào ra, tiến vào trong quái hạp, Lăng Phong liền bắt đầu khổ tu.

Rốt cuộc, trải qua vô số lần thôi diễn, lần trước tại đối chiến Minh Tâm Thiện không chọc thủng một tầng không trọn vẹn, hiện tại hoàn toàn biến mất, hắn chân chính đứng trên cảnh giới Thần cấp! Dung hợp Sát Lục Chi Nhận và tinh kỹ hỏa hệ thành một thể!

Cho dù không có Âu Mẩu Long khiêu chiến, Lăng Phong vốn cũng có tâm tư dự định thí nghiệm bản thân thu hoạch đến tốt cùng ra sao. Mà hiện tại lần thử nghiệm này quả nhiên không phụ mong đợi, phải biết rằng, hắn xuất hiện sau đó lập tức triệu hồi Bảo nhi ra.

Nói cách khác, thiếu đi Bảo nhi mang tới một tầng Tinh kỹ phong hệ. Hiện tại nếu như Lăng Phong không dùng tới thần lực, kỹ thực tương đương với một Linh Tôn nhị dung phổ thông mà thôi!

Chính là, Lăng Phong dùng thực lực nguyên bản rất bình thường này, mượn thêm lực lượng kiếm diễm cường đại, trực tiếp đánh Âu Mẩu Long chặt vật bất kham!

Trong đó đủ loại nguyên nhân khác nhau, nếu như truyền mở ra ngoài, quả thực kinh thế hãi tục!

Bình thường mà nói, đến cảnh giới Linh cấp, chênh lệch tu vi mỗi một tầng lớp đều to lớn giống như trời và đất, không phải kinh nghiệm chiến đấu hay thiên phú gì đó có thể đơn giản bù đắp.

Trừ phi nắm giữ một ít linh khí siêu giai mới có khả năng vượt cấp khiêu chiến. Thế nhưng ngay cả trường hợp đặc biệt như thế này, nhiều năm chỉ vượt cấp chiến đấu giới hạn trong một cấp bậc mà thôi, giống như Lăng Phong, tu vi cảnh giới căn bản chỉ là Linh Sĩ nhị dung lại có thể chiến đấu với cường giả cấp bậc đại viên mãn, quả thực là chưa từng nghe nói, nghe mà kinh hãi tới cực điểm!

Đáng tiếc, Lăng Phong tuyệt đối sẽ không nói ra nguyên nhân trong đó.

- Ha ha ha ha, tốt! Thực sự rất tốt!

Đột nhiên, Âu Mẩu Long ngửa mặt lên trời phát sinh một trận cười lớn điên cuồng, biểu tình càng thêm điên cuồng! Tiếng cười chợt dừng, hắn mạnh mẽ cúi đầu trước Lăng Phong:

- Âu mỗ từ khi tiếp nhận chức vị tộc trưởng, cho tới nay chưa từng bại một lần, không nghĩ tới hôm nay lại phải nếm tư vị này, hắc! Thực đúng là rất khó có được a!

Lăng Phong có chút kinh ngạc dừng mắt trên người hắn. Cách đó không xa, Bằng Phiên Vân và Dư Đào đang toàn diện ngăn cản đối thủ, bại cục của Long tộc coi như đã định, thế nhưng nghe ngữ khí của Âu Mẩu Long lại không hề có vẻ lo lắng.

Lẽ nào...

Hắn thực sự dự định mời các tiền bối Long tộc đang bế quan trong nội thế giới hay sao?

Nếu vậy... Một tia lạnh lẽo nổi lên trên người Lăng Phong. Cơ mặt Âu Mẩu Long có chút co giật, ngữ khí lạnh lạnh nói:

- Lăng tông chủ, ta không thể không thừa nhận, người đứng là thiên phú kinh người, có thể bức Âu mỗ tới hoàn cảnh như vậy, người thực sự có thể xem như đệ nhất nhân! Nhưng...

Lời nói chợt dừng, một tia ý niệm dữ dần truyền đi, hắn bỗng dưng quát to:

- Chiến tích của người cũng chỉ đến vậy...

Ầm ầm...

Đột nhiên, hư không thoáng cái tối sầm, càn khôn mới vừa rồi sáng rọi trong chớp mắt đã biến thành hắc vụ che kín bầu trời, quang mang vàng rực thoáng cái bị che giấu bên trong.

Thủy!

Sóng biển cuộn cuộn tràn ngập trên bầu trời, trận trận sóng dữ không ngừng sinh ra thanh âm thật lớn, lại nhìn màu sắc của nó đúng là đen kịt như mực.

Một loại sóng biển ngưng tụ thành thủy hải cuộn trào mãnh liệt, triệt để che đầy một phương bầu trời.

- Vực?

Lăng Phong kinh ngạc nhìn không trung, nhú hai hàng lông mày lại, trong mắt hiện vẻ không giải thích được nồng đậm. Âu Mậu Long đến tốt cùng là muốn làm cái gì? Dùng tinh kỹ tam trọng dung hợp cũng không làm gì được chính mình, lẽ nào hẳn cho rằng bằng vào Linh vực liền đủ khả năng quét tháo hay sao?

Trong lòng xẹt qua cảm giác không đúng. Lăng Phong thấy hẳn không lập tức triệu hồi một ít cường giả lánh đời trong Long đảo, thực ra trong lòng hơi nhẹ nhõm. Nhưng sự cảnh giác lại không hề giảm đi, dù sao, đối mặt với một cường giả giống như Âu Mậu Long luôn không thể lơ là.

Ầm ầm...

Bỗng dưng, một đầu tiểu long tinh xảo mê người từ trong màn hắc thủy nhô đầu ra, nó thân dài vển vển khoảng chừng ba thước, trong hàng ngũ cường giả Long tộc hầu hết có Long linh dài hơn mười trượng, quả thực trông giống như một tiểu hải tử.

Thế nhưng chính tiểu hải tử như thế này, trên người tản mát ra một loại khí tức sinh mệnh mạnh mẽ, giống như một sinh mạng mới đại biểu cho "sinh" hoàn toàn không thể ngăn trở.

- Khôi lỗi chân thân!

Toàn thân Dư Đào bỗng dưng chấn động, lòng bàn tay phải bỗng dưng chém ra ngoài. Trong sát na xé mở một cự kiếm hai màu vàng hồng giao tạp, một chiêu bức lui tám người lão giả râu hồng.

Hắn mắt thấy Âu Mậu Long, trong đáy mắt hơi chút kinh hãi, bật thốt nói:

- Không nghĩ tới, Long tộc hiện nay cũng xuất hiện một nhân vật như vậy, hiếm có, thực sự rất hiếm có!

Nghe Dư Đào nói, lại liên hệ với dị tượng trước mắt, ý thức hải Lăng Phong xẹt qua một đạo linh quang, giống như có tầng tầng lớp lớp sấm sét nổ vang, hẳn bỗng dưng hiểu ra. Âu Mậu Long triệu hóa dị tượng đại biểu cho cái gì!

Một khi cường giả đại viên mãn tu luyện thành công sẽ tương ứng với nắm giữ tiểu thể giới bản thân có một loại cảm ngộ thần kỳ, do đó có thể sáng tạo ra đủ loại quý lỗi chân thân. Mà quý lỗi chân thân tịnh không giống như Linh Tôn bình thường có thể luyện chế, mà bản thân đã có linh tinh, có thể tu luyện tinh kỹ hệ bất đồng.

Nói cách khác, tương đương với một giới, một sinh mệnh thể độc lập.

Xem dị tượng này, Âu Mậu Long rõ ràng đã...

Lăng Phong đột nhiên chấn động, lòng đề phong bỗng dưng đề thăng tới cực điểm! Hàn quang trong hai tròng mắt chợt hiện, gắt gao nhì thẳng Âu Mậu Long.

Từ quý lỗi chân thân hình rộng biểu hiện ra khí tức có thể nói rõ ràng đã tìm hiểu thành công một tầng tinh kỹ thủy hệ. Thậm chí, Âu Mậu Long hẳn là đã sớm biết cách làm thế nào dung hợp nó cùng với ba tầng tinh kỹ của chính mình.

Một khi dung hợp thành công, đó chính là cường giả Thần cấp tam phẩm!

Diêm La vẫn bàng quan hơi biến sắc, nhãn thần nhìn về phía Âu Mậu Long nhiều hơn vài phần ngưng trọng, thì thào tự nói:

- Âu Mậu Long! Bản tôn thực sự đã coi thường người!

Biểu tình của hắn có chút phức tạp, nghe đồn tổ tiên Yêu tộc và Long tộc đều là ma thú tu luyện thành yêu thân, bất quá Long tộc chưa bao giờ thừa nhận điều này mà thôi. Thế nhưng Yêu tộc ngược lại, không những không phủ nhận, đồng thời tiến hành khai thác triệt để đối với bản nguyên của bản thân, khiến thân thể cùng với thiên phú đặc biệt của cá nhân chiếm ưu thế rất cao.

Điều này cũng chính là điểm Diêm La tự tin, nếu bàn về chiến lược tu vi, bản thân tu vi đại viên mãn tuyệt đối cao hơn một bậc so với Âu Mẩu Long.

Nhưng là, hiện tại nhìn đến Âu Mẩu Long mở ra con bài giấu kỹ không thể tưởng tượng này, hắn không khỏi ngạc nhiên bối rối. Nhân thần hơi hít lại, nhanh chóng tính toán cẩn thận.

Một cường giả mới tiến vào Thần cấp tam phẩm, hơn nữa có Vô Cực Long Trận, rất có khả năng trận chiến ngày hôm nay khó phân ra thắng bại!

- Hắc! Nếu như để người thoải mái Hóa Thần như vậy, chẳng phải quá mức xin lỗi Long tộc năm đó chiếu cố lão tử như vậy?

Dư Đào cười nhạt một tiếng, bỗng nhiên giương cánh tay lên, liền nhìn thấy trên dưới một trăm đạo kiếm quang nhất tề phá không bay đi, thẳng hướng Âu Mẩu Long! Trong lúc hắn động thủ, có thể thấy rõ ràng lòng bàn tay có một viên thần thạch vỡ vụn, ngay sau đó thần lực dâng trào.

Tuy rằng vô luận là cảnh giới hay chiến lực đều vượt qua nhóm người lão giả râu hồng, nhưng hắn cũng không dám tùy ý chém giết, bởi vì như vậy nhất định tiêu hao thần lực cực kỳ lớn.

Ngay cả có Lăng Phong trợ giúp, hắn cũng cảm thấy có chút hao tổn không dây nổi, vì vậy tình hình chiến đấu mới giằng co tới hiện tại. Mà giờ khắc này, mắt thấy Âu Mẩu Long gần Hóa Thần, hắn mới đột nhiên xuất thủ, để tránh trận chiến một lần nữa nảy sinh biến hóa.

- Chớ có dể thương tộc trưởng!

Lão giả râu hồng thấy thế chợt biến sắc mặt, đồng thời vẻ khiếp sợ nảy sinh, hắn thực sự không ngờ tới Âu Mẩu Long dĩ nhiên đã tu luyện tới cảnh giới như vậy.

Nghĩ tới lần đầu tiên gặp mặt liền cảm giác được vị tộc trưởng Long tộc này sâu không thể đo lường, hắn âm thầm cảm khái, nếu luận về thiên phú, sợ rằng vị tộc trưởng trước mặt kia thuộc về lớp cực mạnh trong Long tộc từ trước tới nay.

Thế nhưng một tầng cảm khái lại không nhận được trào dâng, thiên tư Âu tộc trưởng đã tới mức phi phàm khó có, như vậy gã tông chủ Sáng tông tuổi còn trẻ kia nên tính toán như thế nào?

Yêu nghiệt sao?

Ôm ý niệm phức tạp không gì sánh được trong đầu, lão giả râu hồng đẩy rời một chưởng đi, oanh kích đoàn nắm vân âm âm rung động, không ngừng đẩy mạnh, dọc theo đường đi cuốn theo vô số tầng vân vụ, dần dần bành trướng, đủ che đầy một phương hư không.

585. Chương 542: Bảo Nhi Phát Uy.

Trong tầng mây đen có vô số đường cong màu bạc, những đường cong này không ngừng biến ảo dao động, vô cùng linh động.

Ầm ầm ầm...

Đường cong màu bạc chống lại mấy trăm đạo kiếm quang của Dư Đào, hai bên trung hòa, đồng thời hóa thành hư vô.

Chỉ một chút dừng lại này, trên bầu trời bất ngờ biến đổi, vừa rồi vẫn còn tràn ngập mây đen, nhất thời bị một trận gió thổi tan, lộ màu da trời trong xanh cao vợi vợi.

Nhưng là, rất nhanh bầu trời lại vờn quanh mây mù, trong sát na xuất hiện tiếng sấm nổ ầm vang.

Bầu trời xanh thẳm, tiếng sấm!

Hai loại thiên lượng tuyệt đối mẫu thuẫn đồng thời xuất hiện, mang theo một loại ý vị trầm trọng áp lực khiến nhân tâm kinh hãi, không khỏi rơi vào hoảng loạn sợ hãi.

- Trời hiện dị tượng, Thần tam phẩm thành!

Một chiêu của Dư Đào bị ngăn cản, nhưng không tiếp tục xuất thủ, mà đột nhiên dừng tay, dừng lại tại dị tượng trên bầu trời, nhân thần hư vô như có thể trực tiếp xuyên thấu qua tinh không bí nạn.

Trong lơ đãng, hắn cảm thấy bản thân khoáng khắc Hóa thần, trong lòng không khỏi cảm khái nghìn vạn lần, hơi do dự, ngón tay co lại!

Bảo nhi đang trong vòng tay của Hoa Vi Hà đột nhiên trợn to con mắt long lanh, trực tiếp nhìn về phía nào đó trên bầu trời, dường như phát hiện thứ gì đó khiến nó cảm thấy vô cùng hứng thú.

Không đợi Hoa Vi Hà kịp phản ứng, Bảo nhi phần khởi nhảy mạnh, thân thể trực tiếp lao vào hư không.

Dị biến liên tục khiến Lăng Phong không kịp phản ứng, hắn chỉ cảm nhận được cổ ý niệm hưng phấn truyền tới từ liên hệ linh hồn với Bảo nhi.

Âu Mẩu Long đang đợi Hóa Thần kiếp cũng đổi sắc mặt, kinh sợ không gì sánh được, quát to:

- Trĩ tử (trẻ ranh), ngươi dám!

Chỉ thấy Long linh cực nhanh lao vào ý thức hải của hắn, ầm ầm một tiếng, toàn thân hắn bộc phát hào mang cường liệt, thẳng truy đuổi phía sau Bảo nhi.

Thần tình Lăng Phong ngưng tụ, so sánh với vẻ hơi bình tĩnh vừa rồi, bây giờ hắn tràn ngập ý niệm tuyệt sát:

- Dám động tới Bảo nhi nửa phần, ta sẽ đồ sát huyết mạch Long tộc!

Từ khi dung nạp đoàn lôi dịch trước kia, Lăng Phong và Bảo nhi đã hình thành một tầng liên hệ thần bí, Lăng Phong đã hoàn toàn coi tiểu tử khả ái kia giống như hài nhi của chính mình, sao có thể để kẻ khác thương tổn một đầu ngón tay?

- Cuồng vọng!

Âu Mẩu Long giận dữ từ tận đáy lòng, nhưng càng nhiều hơn đó chính là ủy khuất, ủy khuất của một tộc trưởng Long tộc.

Cho tới nay, vì chuẩn bị cho trận đại chiến không lâu sau, hắn tuy rằng biết rõ cấp bách phải tấn chức tiến vào Thần cấp, thế nhưng thủy chung không dám đột phá, chính vì sợ hãi không đủ thần thạch bổ xung, trái lại ảnh hưởng tới sinh mệnh lực, cuối cùng trong trận chiến tranh đoạt rơi vào hạ phong.

Hiện tại, vì đối phó với Lăng Phong, hắn rốt cuộc đã lấy ra đòn sát thủ, ý đồ nhất cử Hóa thần!

Nhưng thực không ngờ, tại thời khắc hạ quyết tâm, đột nhiên hoành không xuất hiện một tiểu hài tử toàn thân mập mạp, nhìn qua hoàn toàn vô hại, cho dù là Long tộc thiên phú dị bẩm trong độ tuổi này cũng chỉ có thể để người khác ôm trong lòng ngực thương yêu chăm sóc.

Càng đáng giận hơn nữa chính là, thằng nhóc này dĩ nhiên có một loại thiên phú thần kỳ, triệt để cắt đứt Hóa Thần kiếp vốn thuộc về chính mình.

Thiếu đi một lần độ Hóa Thần Kiếp, như vậy hắn trong hàng ngũ cường giả Thần cấp chính là loại gà mờ nhất, căn bản không có khả năng sở hữu "Thần vực" của bản thân, không thể thi triển được thứ căn bản nhất của một cường giả Thần cấp bình thường.

Ủy khuất, thực sự là quá con mẹ nó ủy khuất!

Trong lòng Âu Mẩu Long cuồng nộ không nói nên lời, lão tử bị các người bức tới mức này, kết quả ngay cả chút hi vọng cuối cùng các người cũng cướp đoạt, có bá đạo như vậy sao?

Hận!

Liên tưởng tới lúc Lăng Phong xuất hiện, cử chỉ cổ quái của thằng nhóc kia, trong lòng Âu Mẩu Long đã nổi lên ảo não tuyệt vọng, bản thân nên nghĩ đến sớm hơn mới đúng a, thế nhưng toàn bộ lực chú ý đã bị Lăng Phong hấp dẫn, đã sơ sẩy điểm này.

Bất quá, nói đi phải nói lại, vào thời điểm như vậy, ai có thể nghĩ đến một tiểu tử vô hại lại mang trong mình loại năng lực cổ quái như vậy?

Quả thực, quả thực, Sáng tông này quả thực đều là một đám quái vật!

Thân ảnh Lăng Phong chợt lóe, tuy là đánh mất trợ giúp nguyên lực phong hệ, thế nhưng tốc độ của hắn vẫn nhanh kinh người, lập tức chắn trước mặt Âu Mỗ Long.

- Thiên Địa Lao, Sát Lục Chi Nhận, cấm, tuyệt!

Ầm ầm chấn động, trên bầu trời xuất hiện một tòa cự vật rộng chừng hơn mười tượng, giống như cả một ngọn núi lớn nhô lên cao hạ xuống, dưới đáy Thiên Địa Lao, từng đạo khí tức sát lục dài một thước, từ năng lượng thực chất hóa thành hình, mỗi một cá thể trong số chúng đều tỏa ra sát lục chi ý nồng đậm, khiến nhân tâm cảm giác sợ hãi cùng cực.

Càng đáng sợ hơn nữa chính là, một khi tòa lao tù này hạ xuống, không gian như bị cắt thành vô số khối nhỏ.

Đây cũng là lực lượng đặc thù của cường giả thần cấp!

Trong truyền thuyết, cường giả viễn cổ căn bản không hề dùng bất kỳ Tinh kỹ gì đó, chẳng qua vô cùng đơn giản lợi dụng khí tức đặc thù của thần lực, tạo thành uy áp liền có thể khiến cho toàn bộ cường giả trong phương viên mấy trượng thì cốt không còn!

- Muốn chết!

Âu Mỗ Long bạo hồng một tiếng, lòng bàn tay cuồng phun ra một long linh, giữa trảo của Long linh vẫn còn nắm giữ một thanh trường thương.

Hình thể Long linh không lớn, trước mặt Thiên Địa Lao hạ xuống giống như con kiến nằm dưới con voi, hoàn toàn kém xa. Thế nhưng kém xa như vậy, Long linh lại dùng thể không thể đánh bại lao vọt lên.

Nhân thần Lăng Phong ngưng trọng, hẳn cho tới giờ phút này mới có cơ hội chân chính. Vì vậy, hắn thôi động toàn bộ tinh thần lực tới mức tận cùng, giống như hồng thủy bị áp súc cực hạn, chỉ thấy Thiên Địa Lao ơng ơng rung động điên cuồng, mỗi một tắc dường như bị năng lượng trùng bạo.

Hắn cũng hiểu rõ lần này Bảo nhi nhảy vào hư không, thu nạp lõi đình trong Hóa Thần Kiếp có sự khác biệt rất lớn so với trước kia. Lúc trước bản thân Hóa thần, Bảo nhi chẳng qua thu nạp lõi điện công kích, còn lại lõi điện chuyên dành cho người độ kiếp rèn luyện thần lực thì lưu lại.

Thế nhưng lần này, nó hoàn toàn hấp thu toàn bộ lõi đình Hóa Thần kiếp.

Đối với Lăng Phong mà nói, nếu như Long tộc đã xác định trở thành địch nhân, như vậy càng suy yếu đối phương càng tốt, tuyệt đối không nương tay nửa phần. Cho nên, hắn đã dồn toàn lực ý đồ triệt để ngăn cản đối phương lại.

- Tộc trưởng!

Trong lòng lão giả râu hồng biết không ổn, hô lớn một tiếng xông lên cực nhanh, quang mang lưu chuyển quanh thân thể đột nhiên tăng vọt vài lần, ý đồ muốn ngăn cản Lăng Phong, giúp Âu Mỗ Long có thể thuận lợi Hóa Thần.

Dư Đào mỉm cười:

- Tám đầu tiểu long các ngươi coi ta như không có hay sao?

Mới vừa rồi hắn xuất thủ ngăn cản Âu Mỗ Long hóa thần, chính là lão giả râu hồng suất lĩnh bảy người ngăn lại, hiện tại song phương xuất hiện biến hóa không thể lường trước được.

- Dư Đào, ngươi cũng coi như người Long tộc chúng ta, lẽ nào thực sự muốn làm việc phản nghịch hay sao?

Lão giả râu hồng lớn tiếng quát lên.

- Ha ha ha ha!

Dư Đào cuồng tiếu, trong tiếng cười tràn ngập ý sắc bén:

- Nguyên lai các ngươi vẫn coi ta là tộc nhân a!

Lớn tiếng hỏi ngược lại, Dư Đào đã bị kích phát cuồng tính, bàn tay nặng nề nắm lại, một quyền mạnh mẽ đánh ra.

Quyền xuất, mang theo âm thanh lôi đình, khí tức xé rách không gian, giống như một phương hư không phải bị đánh thành phần vụn, càng thêm hung tợn.

Hắn, đã triệt để nổi sát khí!

586. Chương 543: Hóa Thần Bại!

La Phong đối chiến Âu Mỗ Long, lão giả râu hồng đối chiến Dư Đào, Bằng Phiên Vân chiến Thang thần, ba chỗ chiến đấu kịch liệt.

Trong hư không, mỗi một cuộc chiến đều vô cùng ác liệt, bạo âm không dứt.

Đùng!

Trên bầu trời cao xa sâu thẳm, đột nhiên có một tia thiểm điện chạy lướt qua, giống như một đầu linh xà ngang trời, thân thể thô to trực tiếp vọt đi hơn mười trượng.

Bảo nhi theo đó hiện thân ảnh, nó đuổi theo phía sau thiểm điện, càng giống như một tiểu ngoan đồng truy đuổi theo một chú chuột nhỏ dễ thương, trên mặt nở nụ cười ngọt ngào. Tay hắn thỉnh thoảng nắm đuôi thiểm điện, đạo thiểm điện càng giống như bị chấn kinh, điên cuồng chạy ngang chạy dọc, bỏ mạng trốn tránh.

Mắt thấy một màn này phát sinh, tâm thần Lăng Phong không khỏi bình tĩnh, Thiên Địa Lao áp xuống.

- Vỡ!

Con mắt Âu Mỗ Long như muốn nứt ra, hắn rất rõ ràng tia thiểm điện Bảo nhi đang đuổi theo kia chính là Hóa thần kiếp của chính mình, cũng có thể là then chốt quan trọng nhất trong Hóa thần kiếp, thế nhưng hiện tại đang bị một thằng nhóc đuổi theo không bỏ. Huyết sắc nhất thời tràn đầy con mắt, làm trong lòng hắn có lửa đốt.

- Phá cho bản tôn!

Khống chế Long linh cường ngạnh hung hăng lao tới Thiên Địa Lao của Lăng Phong, phốc, giống như lưỡi dao sắc bén cắn vào đầu hũ, một kích lập tức tiến sâu vào trong.

Nhưng là, cũng chỉ được như vậy!

Dưới Thiên Địa Lao khổng lồ, uy năng của Thiên Nhất Trọng Thương không ngừng bị trung hòa, từng tầng từng tầng bị trung hòa tan rã.

Giống như nước sôi cho vào bát tuyết, hoa tuyết tan chảy.

Cảm giác được biến cố này, Âu Mỗ Long càng gấp đến độ râu tóc dựng đứng, luận về tu vi, bản thân coi như một Thần cấp tam phẩm, thế nhưng thiếu mất Hóa thần kiếp rèn luyện, lực công kích so với Thần cấp bình thường yếu tới không thể tưởng tượng.

Trong con mắt của hắn, lực công kích so với đại viên mãn trước đây chỉ mạnh hơn nửa bậc mà thôi, xa xa không đạt tới trình độ của Thần cấp tam phẩm.

- Bạo!

Âu Mỗ Long triệt để điên cuồng, nếu như lúc này mất đi Hóa Thần Kiếp, không biết phải trải qua bao nhiêu nỗ lực mới có thể rèn luyện một lần nữa. Vì vậy, hắn liều lĩnh chỉ vào mi tâm, một đoàn ngân quang bạo phát giữa trán.

Chợt, ngân quang ngưng tụ như hạt châu, mạnh mẽ lao tới đáy Thiên Địa Lao.

Rất nhanh, xuyên thủng qua tầng ngoài, không biết tiến vào bao sâu.

Bỗng nhiên Lăng Phong nhú mảy, hấn cảm giác vô cùng cường liệt, đoàn ngân quang xuyên thủng qua Thiên Địa Lao ẩn chứa khí tức linh hồn cực mạnh, Âu Mỗ Long đã liều mạng sử dụng loại công kích gần giống như Linh kỹ giải thể.

Vị tộc trưởng Long tộc này xem ra đã thực sự liều mạng!

Trong lòng Lăng Phong biết, chiến lực của cường giả Thần cấp tam phẩm bình thường khoảng chừng tương đương với cấp bậc đại viên mãn, mà bản thân luyện hóa hỏa diễm bản nguyên, cho dù không dùng tới thần lực. Chiến lực chân thực so với cường giả đại viên mãn cao hơn một chút.

Thế nhưng, cũng chỉ vền vẹn là một chút mà thôi.

Dưới hành động điên cuồng của Âu Mỗ Long, ưu thế của bản thân đã bị trung hòa sạch sẽ. Đôi lông mày nhú lại, Lăng Phong lập tức đoán được sự chênh lệch giữa hai bên. Nếu muốn mạnh mẽ ngăn cản, bản thân khả năng phải trả giá rất lớn.

Cho nên, thân hình hấn đột nhiên lui lại, Thiên Địa Lao thu liễm vào lòng bàn tay, gấp giọng quát lên:

- Dư Đào! Không chơi đùa nữa!

Chơi đùa?

Lão giả râu hồng sừng sốt, lòng ảo não buồn bực không gì sánh được nổi lên. Lẽ nào phản nghịch Long tộc cho tới bây giờ vẫn chỉ là "chơi đùa" hay sao?

Không chờ hấn nghĩ thấu triệt, sắc mặt Dư Đào tỏ vẻ bất đắc dĩ:

- Tông chủ, người đừng quên đáp ứng ta thần thạch! Liều mạng lần này, thực đúng là muốn lấy mạng già của ta!

Trong cấm địa, Dư Đào đưa cho Lăng Phong một bộ phận linh hồn hạch tâm để hấn luyện hóa, lúc đầu không phải là hoàn toàn thuần phục, vẫn còn tồn tại một ít ý niệm dị dạng trong đầu.

Thế nhưng sau khi Lăng Phong chân chính luyện hóa bảy loại hỏa diễm bản nguyên, hấn đột nhiên phát hiện ra, điểm linh hồn hạch tâm của hấn đã triệt để cô đọng trong ý thức hải của đối phương.

Trước kia, Dư Đào cảm giác nếu như chính mình muốn làm một ít chuyện gì đó, cho dù Lăng Phong bướng bực, bản thân cũng có thủ đoạn chung cực để lưỡng bại câu thương.

Nhưng hiện tại, thủ đoạn cuối cùng đã triệt để bị tiêu diệt, Lăng Phong dĩ nhiên không cho hấn một chút không gian phản kháng lại.

Sâu trong ý thức hải của hấn có một loại cảm giác cường liệt, đó chính là Lăng Phong khê niệm động liên khiến linh hồn bản thân hủy diệt, mà Lăng Phong lại không suy tổn một chút nào

Dư Đào cho tới hiện tại cũng không rõ ràng tất cả chuyện này rốt cuộc phát sinh như thế nào, chỉ đang suy nghĩ lúc trước phân thân Cự linh tiến vào ý thức hải của Lăng Phong đã nhìn thấy một màn không thể tưởng tượng. Có loại quái thai bản thân Cự linh mang theo ba loại nguyên hóa, cho dù phát sinh chuyện gì đi nữa cũng không đáng phải kinh ngạc!

Điều này cũng là nguyên nhân vì sao sau khi xuất hiện, thái độ của hấn đối với Lăng Phong đã bắt đầu trở nên cung kích chân chính. Duy nhất để vị cường giả Thần cấp ngày xưa huy hoàng chưa từng có này cảm thấy được trấn an, đó là Lăng Phong đối với hấn trước sau như một, vẫn chưa từng có bất cứ hành động hắt hăm sai khiến nào.

Phảng phất hấn có cảm giác như bản thân chưa từng bị người nào luyện hóa hạch tâm linh hồn, chưa từng có biến hóa gì. Điểm này khiến Dư Đào thở ra một hơi dài, nhất là khi vị tông chủ hùng hồn kia còn truyền cho chính mình một loại kiếm quyết thần kỳ, hấn đã chậm rãi chấp nhận Lăng Phong.

Dù sao đối phương niệm động một cái là có thể nắm giữ sinh tử của chính mình, bản thân còn thủ đoạn nhảy nhót thì có ý nghĩa gì đây? Chỉ cần vị tông chủ đại nhân trước sau như một không truy cứu bản thân trước đó có ý định lừa gạt là được.

Trên thực tế, căn bản là Lăng Phong không phải "không truy cứu" gì đó, mà là Lăng Phong không hề biết trong đó có nhiều biến hóa như vậy!

Biến ảo trong ý thức hải, chính hắn vẫn còn đang ngơ ngơ ngẩn ngẩn, đâu còn chú ý tới biến hóa điểm hạch tâm linh hồn bé nhỏ.

Lăng Phong đối với thái độ của hắn trước và sau thay đổi rất lớn, nguyên bản có vài phần kỳ quái, nhưng lập tức nghĩ đến hắn bị trấn áp nhiều năm, dẫn tới tính khí táo bạo, hôm nay có hi vọng thoát khỏi tự nhiên tốt đẹp hơn nhiều. Có suy nghĩ này trong đầu, Lăng Phong lập tức bỏ đi nghi hoặc.

Đủ loại quá khứ cấp tốc xẹt qua trước mắt, nhân thần Dư Đào cuối cùng cũng khôi phục trong sáng, cánh tay huy động:

- Cho các người nhìn thế nào mới là Trọng Tí Cung Tiên chân chính!

Trọng Tí Cung Tiên, trên không trung hơn trăm trượng, một chiêu huy động liền xuất hiện hư ảnh thật dài.

Trong hư ảnh tầng tầng cuộn cuộn cực lực, bộc phát tuôn trào khỏi lòng bàn tay, thẳng hướng hơn trăm trượng truyền đi mãnh liệt. Tầng ba động càng lúc càng dày đặc, không ngừng hội tụ thành một đạo sóng khí bão táp chớp giật, cuốn đi cực nhanh!

Ba...

Hư không vang lên âm thanh ong ong ong ong liên tiếp, giống như vô số con ruồi tụ tập vô cánh, trong ánh mắt vô cùng kinh khủng của lão giả râu hồng, đạo hư ảnh không ngừng hội tụ áp bức tới biến thành thực chất, giống như một trường tiên chân chính.

Tiên (roi) quét vạn dặm, trời cao như tấy!

Một chiêu Dư Đào xuất thủ, hư không xung quanh bị tầng tầng vờn quanh, màu sắc xanh hồng giao tạp tràn đi. Trừ như thế, không còn vật gì khác.

Đánh!

Một tiên hạ xuống, không có bất cứ âm hưởng gì, dường như trường tiên chỉ chốc lát ở chỗ này, sau một khắc lại xuất hiện tại chỗ khác, trung gian hoàn toàn không có bất cứ quá độ nào, tràn ngập dị cảm đột ngột và huyền dị.

587. Chương 544: Cho Hắn Bay Một Lúc

Lão giả râu hồng mạnh mẽ phun ra một ngụm máu tươi, lực lượng nguyên trận hình thành nắm vân bị một kích đánh nát bấy! Đầu Long linh cực lớn vẫn vờn quanh trên cao giống như bị gỡ một búa cực mạnh, bị chấn tới mòng mị, đầu óc choáng váng rồi tỉnh rồi mù.

Phía sau lão giả râu hồng, bảy lão giả cũng có chút bất kham, khuôn mặt đồng thời hiện rõ vẻ tái nhợt không huyết sắc, thực giống như sinh mệnh lực bị trôi qua, sắp sửa mất mạng.

Nếu là người quen thuộc nguyên trận liền biết, từ nay về sau bọn họ quả thực chịu hậu quả rất lớn.

Mượn nguyên trận có thể giúp bọn họ phát huy được cấp độ lực lượng tương đương với cường giả Thần cấp, đồng thời không cần phải lo lắng tiêu hao thần lực. Nhưng như vậy không phải là không có tệ đoan, bởi vì tự bản thân bọn họ chưa tu luyện đúng chỗ, kéo theo trình độ chịu đựng năng lượng bị giảm sút trên diện rộng.

Loại năng lượng bạo tăng này nếu như có thể phát đi thật nhanh thì coi như xong, nhưng một khi bị bắn ngược trở về, dùng thân thể của bọn họ lập tức chịu không nổi!

Sau khi đẩy lui tám người, ánh mắt Dư Đào nhàn nhạt nhìn vào Âu Mỗ Long xa xa, trong miệng lơ đãng toát ra vẻ trào phúng::

- Năm đó Long tộc các người đã buộc ta thành Thần cấp, hôm nay, bản thân ta muốn trả lại chút lễ mọn!

Ngôn ngữ chưa dứt, hần mạnh mẽ vùng cánh tay lên, chỉ thấy xung quanh thân thể đột nhiên xuất hiện một vòng sáng, trong vòng sáng có đủ loại khí lưu cổ quái hai màu vàng hồng giao tạp, loại khí lưu này rõ ràng chính là nguyên lực địa hỏa song hệ, nhưng khí tức nguyên lực so sánh với bên ngoài rõ ràng có sự khác nhau rất lớn, tồn tại cảm giác cắt đứt vạn vật vô cùng cường liệt.

Vừa thấy Dư Đào thi triển một chiêu này, trong lòng Lăng Phong bình tĩnh.

Trong cấm địa, Lăng Phong đã từng chứng kiến chiêu này, biết được đây là lực lượng đặc biệt của nội thể giới, một loại lực lượng đặc trưng cho cường giả Thần cấp! Nội thể giới của Dư Đào đã tới cấp độ "tự sinh nguyên lực", tuy rằng cách cấp cao nhất có thể "tạo vật" vô cùng xa, nhưng bản thân coi như đã sở hữu lực lượng thần bí mạnh mẽ.

Nội thể giới vừa ra, Dư Đào nhặt nhặt phẩy tay áo về phía hư không một cái. Bịch bịch một tiếng trầm muộn, trong thể nội thể giới dường như nhiều hơn một tầng khả năng khu động, điên cuồng phóng về phía trước.

Chiêu này vừa ra, hư không lập tức rung động mãnh liệt, dường như có trăm nghìn chiếc xe ngựa cùng nhau buông thả, cuồng dại lao nhanh, mang theo khí thể muốn phá vỡ vạn vật cản đường.

Khí thể thẳng bức Âu Mỗ Long.

Âu Mỗ Long chỉ cảm thấy quanh thân căng thẳng, hần mạnh mẽ ngẩng đầu lên, liền thấy một đạo mũi tên cường liệt, mũi tên với tốc độ vượt qua khả năng cực hạn ngôn ngữ có thể hình dung được, ầm ầm bắn về phía chính mình.

Trong nội tâm dâng lên hoảng loạn tuyệt vọng. Hần biết rõ, nếu như không tránh được, vậy một kích này đủ để giúp bản thân tan biến thành hư vô.

Người bình thường có thể không hề gì đối với cường giả đại viên mãn, thế nhưng một cường giả Thần cấp tam phẩm, một khi thi triển toàn bộ lực lượng, đủ để đung nát toàn bộ linh hồn của bản thân.

Trở thành cường giả Thần cấp tam phẩm tất nhiên trọng yếu, nhưng trước đó giữ được tính mạng càng thêm quang trọng. Hần ngửa mặt lên trời sinh ra tiếng rít gào không cam lòng:

- Hóa Thần Kiếp! Âu mỗ không cam lòng a!

Dư Đào vừa thấy bức lui Âu Mỗ Long, cũng không tiếp tục truy đuổi, trong ánh mắt kinh ngạc của Âu Mỗ Long, hần dừng lại cười lạnh nói:

- Không cam lòng? Lúc đầu Long tộc các người bức bách Dư mỗ, ngược lại cũng biết rất vui vẻ sung sướng!

Nghĩ đến tình cảnh năm đó, vẻ tàn khốc hiện lên trên mặt Dư Đào, trong mắt tràn ngập sắc màu uất hận! Trận chiến năm đó, hần cửa nát nhà tan, huyết mạch duy nhất cũng bởi vì Long tộc truy sát mà biến mất không còn!

Phản hận ý này, quả thực có thể đốt cháy thiên địa!

Âu Mỗ Long không hổ là kiêu hùng một phương, cảm được cũng buông được, mắt mở trừng trừng nhìn tia thiểm điện trên bầu trời dần dần biến mất.

Hần tuy là luyện tiếu như muốn lấy máu, nhưng lại thấy Dư Đào đứng ra, vẫn cường ép bản thân phải tỉnh táo lại, nét mặt hiển lộ vẻ thành khẩn không gì sánh được:

- Dư tiên bối, việc năm đó Âu mỗ chưa từng tham dự, hơn nữa lực lượng bản thân quá yếu, đối với chuyện này căn bản bất lực!

- Nhưng là Âu mỗ không hề có thành kiến đối với cách làm của Dư tiên bối!

- Nếu như tiên bối ở tại Long tộc một đoạn thời gian chắc hẳn sẽ biết, địa vị của các chủng tộc phụ thuộc Long tộc đã đề cao trên diện rộng, so sánh với ngày xưa rõ ràng không giống nhau.

Khuôn mặt của hần có vẻ rất bi thương, chậm rãi nói, trong thanh âm tràn ngập ý bi thống:

- Ta thừa nhận, Long tộc đối với các chủng tộc phụ thuộc trước kia xác thực tồn tại rất nhiều chỗ không phải! Đồng thời bởi vì khối ung nhọt này, Long tộc ta mở mắt trừng trừng nhìn không ít tinh anh tộc nhân bị bỏ qua, trong đó càng có không ít cường giả tuyệt thế như Dư tiền bối!

- Chính là vì thấy điểm này, Âu mỗ từ tiền nhiệm tới nay liên tục không ngừng đề cao địa vị của các chủng tộc phụ thuộc, bất quá, khối ung nhọt này đã phát triển quá lâu, không phải ngày một ngày hai có thể hóa giải được. Dùng lực lượng của Âu mỗ quả thực cảm thấy không đủ, nếu như Dư tiền bối nguyện ý lưu lại mà nói, ta có thể cam đoan, tất cả mọi chuyện trước kia đều bỏ qua! Sau này, các chủng tộc phụ thuộc sẽ do tiền bối lãnh đạo, tin tưởng dưới sự giáo dục của tiền bối, bọn họ nhất định sẽ có tiền đồ tu vi càng cao hơn, cũng tất nhiên sẽ có được địa vị sáng ngang với Long tộc bình thường!

- Nguyên tộc nhân của ta, vô luận là chủng tộc phụ thuộc hay Long tộc đều là một đoàn thể thống nhất! Đồng tâm đồng lòng! Đây chính là tâm nguyện từ trước tới nay của Âu mỗ!

Âu Mỗ Long nói ra những lời này, trên mặt tỏa ra thần quang sáng rõ, giống như nhà hiền triết truyền đạo. Cho dù là lão giả râu hồng và vô số tộc nhân Long tộc trải qua biến động nghe được, đều cảm giác tâm tình chấn động, thật lâu không kìm chế được.

Nếu như có thể đúng như lời tộc trưởng mà nói, đạt thành chí nguyện to lớn này, chắc hẳn Long tộc nhất định càng cường thịnh hơn! Nghĩ tới tương lai tuyệt vời như vậy, bọn họ đều không khỏi động dung!

Bất quá, ai cũng rõ ràng thực hiện điều này phi thường gian nan. Long tộc đã có thói quen coi các chủng tộc phụ thuộc như một đám sinh tồn nhờ vào chính mình, nếu như muốn chân chính đưa địa vị của họ như đồng loại, chỉ sợ vô cùng khó khăn!

Những lời này phát ra, bọn họ đều nhìn về phía Dư Đào, nếu như Dư Đào bị đánh động mà nói, cuộc chiến hôm nay triệt để lật ngược, tới khi đó...

Tâm tư chuyển động, hung quang trong đôi mắt lão giả râu hồng không khỏi tập trung vào Lăng Phong.

Tại giờ khắc này, dành cho Long tộc tổn thất vô cùng to lớn, tất cả đều quan hệ trực tiếp tới tiểu nhi này! Nếu có khả năng, cần phải lắng trì xử tử mới thỏa lòng!

Dư Đào nghe xong lời nói của Âu Mỗ Long, biểu tình tựa hồ vô cùng tập trung, hơn nữa si mê, thẳng đến khi hắn nói xong vẫn lặng yên một lát, phẳng phất như có chút ý động.

Ngay khi Âu Mỗ Long cảm giác được hi vọng, nhóm người lão giả râu hồng khẩn trương tới rung rung chòm râu, Dư Đào quay đầu nhìn về phía Lăng Phong:

- Tông chủ, vị tộc trưởng Long tộc này có ý tứ gì? Lão tử suy nghĩ nửa ngày, nghe không rõ, quá con mẹ nó nhỏ nhả! Mang theo một cổ khí vị tao nhã "đặc biệt" của Long tộc!

Phụt!

Nghe xong lời này, Âu Mỗ Long khổ sở khắc chế mới không phun một ngụm máu tươi khỏi miệng. Hắn giận dữ chỉ vào Dư Đào, tức giận tới toàn thân phát run, hồi lâu không phát ra được lời nào.

Lăng Phong nhịn không được nở nụ cười, Dư Đào này không nghĩ tới sử dụng chiêu này, so với Tào Kế Suất thực sự tương đương nhau.

Thấy khiến trên dưới Long tộc tức giận tới phát run, hắn đột nhiên nổi lên tâm tư đùa dai:

- Ý của Âu tộc trưởng chính là, chỉ cần người nguyện ý lưu lại, các chủng tộc phụ thuộc có thể chậm rãi dưới sự dẫn dắt của Long tộc, thu được quyền lợi nhất định. Uhm, ước chừng như thế đi!

- A, nguyên lai là như vậy!

Dư Đào giả bộ như bình tĩnh đại ngộ, thở dài nói:

- Ta nói hần nho nhã nửa ngày, nguyên lai là ý tứ chim cò như vậy! Chủng tộc phụ thuộc như thế nào, chẳng lẽ còn cần phải có Long tộc hần quan tâm mới được sao? Hắc!

Về si ngốc ngẩn ngơ trên mặt hắn biến mất sạch sẽ, thần tình chuyển thành lạnh lẽo thấu xương, lập tức bay thẳng lên trên cao.

Thân ảnh càng lúc càng cao, cuối cùng huyền phù cách mặt đất nghìn trượng. Tại lúc này, thân ảnh của hắn có thể khiến toàn bộ cư dân Long đảo đều nhìn thấy rõ ràng.

Mới vừa rồi chiến đấu kịch liệt, sớm có người hoặc tối hoặc sáng tập trung quan sát động tĩnh, lúc này Dư Đào phóng lên cao, lập tức hấp dẫn rất nhiều ánh mắt chú ý.

Âu Mỗ Long thấy cử động ngoài dự đoán tất cả mọi người như vậy, tâm tư đột nhiên ngừng lại, trở nên có chút bất an.

Dư Đào nhìn bốn phía, thân thể bao phủ tuyết đại khí thế, một tầng huyền quang tràn ngập ra, khiến một phương không gian bị nhuộm màu đỏ đậm.

- Tà là Dư Đào!

Đây là câu nói đầu tiên hắn mở miệng, một câu nói vô cùng đơn giản nhưng dường như ẩn chứa ma lực thần kỳ nào đó, một số tộc nhân Long tộc tương đối già cả nghe được câu này liền biến sắc mặt, tràn đầy vẻ khó tin.

Năm đó, khi Dư Đào bị trấn áp, trong số bọn họ có không ít người vẫn là thiếu niên, đã từng mắt thấy một trận đánh kinh thiên, lưu lại ấn tượng thật sâu.

Thế nên một lần nữa thấy kẻ "phản nghịch" Long tộc nổi tiếng này, trong lòng tất cả dâng lên ý sợ hãi thật lớn.

Ngược lại, các chủng tộc phụ thuộc đều kích động, trong số bọn họ, không ít người nhận sự giáo dục từ nhỏ...

Long tộc chính là huyết mạch cao quý nhất trên thế gian, mà bản thân những chủng tộc có huyết mạch Long tộc pha loãng cần phải cảm thấy cực kỳ vinh quang, đồng thời lúc nào cũng ghi nhớ vinh quang Long tộc.

Chờ đến khi có một chút kiến thức, không ít người tuy là có chút không ủng hộ, muốn phản kháng. Thế nhưng thân phận chủng tộc phụ thuộc khiến bọn họ đeo trên mình một bộ gông xiềng chắc chắn, vô luận là phấn đấu tu luyện như thế nào đi nữa cũng không thể vượt qua được đẳng cấp Linh giả!

Một ít ngoại lệ, cũng lập tức bị Long tộc tự mình truyền đi, ban tặng thân phận Long tộc, đồng thời dùng vào việc hôn nhân lung lạc.

Theo thời gian trôi đi, thậm chí bọn họ cảm giác phấn đấu lớn nhất trong cuộc đời chính mình là có thể trở thành Long tộc, a, là được ban tặng thân phận Long tộc mà thôi.

Hiện thực như vậy, mà lại bị ai như vậy.

Hôm nay, tận mắt nhìn thấy vị truyền kỳ trong giới chủng tộc phụ thuộc mở miệng nói chuyện, cuối cùng khiến toàn bộ Long tộc khiếp sợ, khiến toàn bộ Long tộc phải ngược đầu nhìn lên, bọn họ kích động tới mức toàn thân run rẩy, trong mắt tràn đầy lệ nóng.

Nhân sinh sợ không phải không nỗ lực, mà sợ nhất chính là không có phương hướng sợ hãi.

Bọn họ có thể chịu khổ, có thể phấn đấu, nhưng bọn họ vĩnh viễn nhìn không thấy hi vọng chân chính. Long tộc giống như một ngọn núi lớn đè nặng trên đỉnh đầu bọn họ, khiến bọn họ thở cũng khó khăn không gì sánh được.

Hôm nay, Dư Đào xuất hiện thực giống như mở cho bọn họ một lớp song sắt, khiến bọn họ có thể nhìn thấy một thế giới khác!

Một thế giới tiền đồ xán lạn, một thế giới không có Long tộc ràng buộc, thế giới bản thân có tự do!

- Theo ta, được tự do!

Dư Đào bỗng dừng ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên một câu, một tiếng rống giận này, khiến bốn phương tám hướng đôi mắt nhìn nhau, không ai hưởng ứng, cũng không ai dám nói lời phản đối.

- Theo ta, được tự do!

- Theo ta, được tự do!

Theo từng câu phát ra, biểu tình chủng tộc phụ thuộc càng lúc càng kích động, nhưng không có người nào dám xung phong dẫn đầu.

Quang mang trong mắt Lăng Phong chợt lóe, bỗng nhiên nguyên lực chuyển động, xuất hiện bên cạnh Ngao Đán đang nhìn xung quanh. Ngao Đán thực sự không ngờ tới Lăng Phong tại giờ khắc này đột nhiên xuất thủ đối với chính mình, thành linh bị đối phương nắm cổ, hấn kinh hô một tiếng.

- Người...

Chưa kịp nói xong, Lăng Phong đẩy hấn ra, quát to:

- Tiếp theo!

Chỉ thấy vị cường giả Linh Tôn Ngao Đán này, cứ nhiên theo theo đường cong bay thẳng lên cao, trực tiếp vòng qua Dư Đào, càng bay theo phía sau hấn.

Yêu Tôn Diễm La bỗng nhiên nhú mày, kinh ngạc nhìn về phía Lăng Phong, âm thầm kỳ quái.

Lăng Phong như cảm giác được hấn ngạc nhiên, thản nhiên cười:

- Cho hấn bay một lúc!

Thanh âm vừa dứt, chỉ thấy Ngao Đán một lần nữa bay trở về, trên trán của hấn đột nhiên bay ra một đoàn ngân quang, một đầu Long linh màu hồng xuất hiện, vờn quanh thân thể hấn.

- Nhìn, là tộc trưởng Hồng Long tộc!

Không biết là người phương nào kinh hô.

Dư Đào thấy thế, nhãn thần sáng lên, lập tức hiểu ra suy nghĩ của Lăng Phong, bỗng nhiên mở rộng bàn tay to. Bàn tay thoáng cái trở nên không giống như máu thịt, tăng vọt mấy lần, nắm chắc tộc trưởng Hồng Long tộc, sau đó mạnh mẽ vung lên không trung:

- Theo ta, được tự do!

Lúc này đây, tiếng quát hạo liệt, lan khắp bốn phương tám hướng.

Dư âm không dứt, chấn ý thức hải mọi người như nổi trống.

Rất cuộc, có người lao đi, bạo hống nói:

- Rời Long đảo! Được tự do! Rời Long đảo! Được tự do!

Một khi có người hưởng ứng, đám người còn lại từ lâu chịu đủ mọi ức hiếp từ Long tộc đều điên cuồng rống lên, người hô ứng cứ nhiên vượt quá phân nửa.

Khuôn mặt Âu Mẩu Long xám như tro tàn, ẩn chứa giận dữ nhìn về phía Dư Đào, Thang Thần đang kịch chiến với Bàn Phiến Vân cũng rung động tâm thần, hơi chút lơ lửng liền bị Bàn Phiến Vân đánh trúng một quyền giữa ngực, thân thể như mũi tên lao xuống dưới đất.

Đám người chủng tộc phụ thuộc tuy rằng có thực lực tương đối yếu ớt, thế nhưng tổ hợp lại tuyệt đối không thể khinh thường. Đồng thời nhân số cực đông, đây là phương pháp giải quyết việc Long tộc có sức sinh sản rất yếu.

Chỉ cần lợi dụng mọi người hợp lại, đây chính là lực lượng cường đại không gì sánh được!

Nhất là Thang Thần, hấn muốn hợp tác với Long tộc, nguyên nhân quan trọng nhất chính là đối phương có tài nguyên nhân lực cực kỳ to lớn. Chỉ cần sử dụng tốt các chủng tộc phụ thuộc này, phối hợp thêm năng lực luyện chế tinh chương cường đại của Vũ Thần Phong, đến lúc đó sẽ trở thành thế lực cường đại tới mức nào?

Nhưng là, lực lượng cường đại này lại bị người khác lấy đi vô cùng đơn giản!

Bọn họ có thể nhìn thấy rõ ràng đám người chủng tộc phụ thuộc hưởng ứng kịch liệt kia chính là nhóm có thiên phú kiệt xuất nhất, còn lại một ít cũng chỉ là một ít không bị Long tộc triệt để nô lệ hóa mà thôi.

- Âu tộc trưởng, Dư mỗ đáp ứng lại người, đã thỏa mãn chưa?

Dư Đào hướng về phía Âu Mỗ Long bên dưới chăm chọc nói.

- Thỏa mãn, thực sự phi thường thỏa mãn!

Mỗi một lời đều như rít ra từ hàm răng, mang theo ý lạnh lẽo thấu xương, hung quang trong mắt hấn tràn ngập, không còn nửa phần ung dung tự nhiên trước đó, rõ ràng giống như một đầu dã thú đang đợi thôn phệ con người.

588. Chương 545: Chuyện Xưa

Mới vừa rồi Âu Mỗ Long trải qua Hóa Thần Kiếp thất bại, không cường đại bằng nhóm người Lăng Phong, thế nhưng khí tức phát ra lại hung lệ phi thường, nhân thần độc ác rơi vào bất kỳ người nào cũng khiến người đó phải rung mình ớn lạnh.

Bỗng, một chiếc chìa khóa tinh xảo xoay tròn xuất hiện trong lòng bàn tay hấn, đợi tới khi vật này vừa ra, biểu tình hung ác độc địa của hấn thu liễm vài phần, có chút do dự.

- Tộc trưởng, không thể!

Lão giả râu hồng thấy thế, kinh hãi hô lên.

Dư Đào bỗng dừng hít sâu một hơi, chuyện lo lắng nhất từ khi giao chiến tới tại hiện rốt cuộc cũng phát sinh, nghĩ tới lực lượng kinh khủng ẩn chứa đằng sau chiếc chìa khóa trong tay Âu Mỗ Long, trong lòng hấn không khỏi hiện lên một tia kiêng kỵ, hấn vội vã truyền âm nói.

- Tông chủ, tốt nhất nên rút lui trước, tộc trưởng Long tộc hiện tại đã điên rồi! Hấn muốn triệt để gọi tính các cường giả tiền bối trong nội thể giới Long tộc!

Nghe vậy, Lăng Phong chợt khiếp sợ!

Trong sâu thẳm cảm địa, hấn từ miệng Dư Đào biết được không ít chuyện bí mật liên quan tới Long tộc. Long tộc một khi bước vào cảnh giới Linh Tôn, đồng thời tự cảm giác không có hi vọng tiến giai sẽ tự nguyện phong ấn chính mình vào trong nội thể giới, khiến sinh mệnh lực không bị xói mòn, tạm thời ngủ say, say này có cơ hội một lần nữa tiến vào Thần cấp.

Cổ lực lượng như vậy, Long Phượng Yêu tam tộc đều có, mà Bức Tông cũng có! Cường giả bế quan trong nội thể giới chia làm hai loại.

Trong đó một loại chính là lưu truyền từ thời đại viễn cổ tới nay, sức chiến đấu của họ vô cùng mạnh mẽ, nhưng sinh mệnh lực lại cực kỳ yếu ớt. Một khi xuất hiện bên ngoài, nếu như không có đủ thần thạch bổ xung tiêu hao, rất có khả năng rơi vào cảnh suy nhược, thậm chí ngay cả Linh giả phổ thông cũng kém hơn.

Thế nhưng chỉ cần có thần thạch sung túc, chiến lực của bọn họ liên hợp lại, cho dù nói miếu sát Dư Đào cũng không hề quá đáng.

Một loại khác chính là Long tộc vừa mới bế quan những năm gần đây, tương đối mà nói sinh mệnh lực của bọn họ cường đại hơn rất nhiều, gặp phải khó khăn có thể cảm ứng được, do đó phá quan ra ngoài.

Cổ lực lượng này chính là sinh lực của toàn bộ Long tộc, bình thường làm tồn tại phòng ngự Long đảo chung cực. Trừ phi gặp phải công kích đặc biệt cường đại, nói chung không hề dùng tới bọn họ.

Nhưng nhiều năm trước xảy ra trận chiến với Dư Đào, trận đánh này khiến Long tộc tiêu hao tới bảy tám phần, toàn bộ phải tiến vào phong ấn bế quan.

Âu Mỗ Long muốn triệu hoán bọn họ, không phải là không thể. Hiện tại, dưới từng bước nhóm người Lăng Phong ép sát, hấn rốt cuộc điên cuồng.

- Tông chủ, chúng ta có hay không...

Dư Đào hỏi Lăng Phong.

Lăng Phong gật đầu, bỗng đứng bay lên cao, chấp tay hướng về phía Âu Mỗ Long nói:

- Mấy ngày vừa qua quấy rầy nhiều, sau này còn nhiều hơn tạ ân Âu tộc trưởng long trọng vui vẻ đưa tiễn! Lăng mỗ không vinh dự nhiều, chờ tương lai sẽ đáp trả!

Âu Mỗ Long nghe được lời này, biểu tình kìm hãm, đôi môi tức giận tới mức run run, nhưng một câu cũng không nói thành lời. Trong miệng Lăng Phong, dường như Long đảo trở thành bộ dạng như hiện tại hoàn toàn là vì muốn vui vẻ đưa tiễn bọn họ!

Thế nhưng Lăng Phong xác định muốn rút đi, coi như cho hắn một viên an thần, khiến chiếc chìa khóa tại lòng bàn tay hắn nhẹ xoay chuyển rồi biến mất.

Phàm là có một tia khả năng, hắn cũng không muốn lay tỉnh các vị tiền bối!

Hô quát một tiếng, thân ảnh Lăng Phong phiêu động, lập tức, hắn nghiêng người nhìn sang bên cạnh.

Trước mặt thế tiến công cường đại của Bàn Phiến Vân, Thang Thần liên tục rút lui, nhất là khi Âu Mỗ Long đại biểu cho Long tộc triệt để bại lui càng thêm kinh hoàng, xuất hiện không ít sai lầm.

Luận về chiến lược chân chính, hắn cùng với Bàn Phiến Vân có lẽ tương đương với nhau, thế nhưng một bên không ngừng gia tăng khí thế, một bên lại càng lúc càng giảm, kết quả không cần phải bàn cãi.

Nhìn thấy một màn này, trong lòng Lăng Phong bỗng đứng dăng nên tư vị không nói thành lời, lúc trước một mình Thang Thần đánh chính mình chặt vật bất kham, phải chạy tới Vô Tận Hoàng Nguyên.

Nhưng là hôm nay, trong mắt bản thân, thực lực của hắn bất quá cũng chỉ như thế.

Khoảnh cách khác biệt này, cũng chỉ là vài năm ngắn ngủi mà thôi!

Bỗng nhiên, Lăng Phong quát lên:

- Bàn tông chủ, không biết có thể giao người này cho Lăng mỗ xử lý?

Bàn Phiến Vân âm âm bổ một kiếm, thẳng mở rộng lộ số đại hợp, kiếm quang màu vàng rộng chừng trượng rưỡi như che đầy của một phương không gian, chỉ một kiếm này đã khiến phong ngự của Thang Thần vỡ nát, đang dính thừa thắng xông lên thì tiếng quát của Lăng Phong truyền tới.

Thân thể của hắn đột ngột dừng lại, thế dừng ma sát với không khí vang lên bạo âm cường liệt. Xẹt xẹt một tiếng có vài đốm hỏa tinh lóe sáng, thanh thế vô cùng kinh người.

Thân kiếm bản rộng tùy ý run lên, Bàn Phiến Vân thu vào lòng bàn tay, tiện đà dung hợp vào cơ thể. Hắn đầu đầu gật gật với Lăng Phong ra hiệu.

- Vậy liền giao cho Lăng tông chủ xử lý đi!

Khẩu khí của Bàn Phiến Vân giống như đang xử lý một chuyện nhỏ bé không đáng để ý tới, không giống như đang nhằm vào một cường giả Thần cấp, để Thang Thần nghe được thiếu chút nữa phun máu tươi. Bất quá, xem xét tình cảnh hiện tại, hắn cũng hiểu rõ chính mình không bằng người, không thể làm gì khác hơn là mạnh mẽ nhẫn nhịn, sỉ nhục chưa từng có giống như ngàn vạn con dao nhọn đâm nát trái tim, làm gương mặt hắn có chút vận vẹo điên cuồng.

Bất chợt, linh hồn niệm thức cảm nhận được một cỗ ý niệm cường liệt truyền tới. Thang Thần nhin không được chấn động thân thể, theo đó dùng tâm niệm nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy nhân thần có vẻ như vô cùng bình thản nhưng ẩn chứa trong đó áp lực chưa từng thấy. Của Lăng Phong.

Không hề ra vẻ, vẻn vẹn chỉ đứng nguyên như vậy, vừa rồi biểu hiện chiến tích huy hoàng khiến Long tộc cũng phải cúi đầu, Lăng Phong tạo cảm giác giống như đứng trước một ngọn núi lớn, sừng sững không thể lay động.

- Hắc! Không nghĩ tới kẻ năm đó chặt vật chạy trốn, cần phải có người khác dùng tính mệnh uy hiếp mới có thể bảo hộ được, hôm nay lại có thể bò lên đầu Long tộc! Buồn cười, buồn cười!

Tuy là trong miệng liên tục nói buồn cười, thế nhưng người sáng suốt từ ngón tay khẽ run rẩy của Thang Thần có thể thấy được nội tâm khản trương của hắn.

Đánh mất mình hữu Long tộc, Thang Thần rất rõ ràng, nếu như Lăng Phong nhất ý quyết sát đối với chính mình mà nói, bản thân tuyệt đối chạy không thoát. Vì vậy, hiện tại hắn có chút không có kỵ bản khoả bất cứ thứ gì.

Lăng Phong chỉ lẳng lẳng nhìn hắn, một câu cũng không nói, thế nhưng ý vị thương hại như nhìn một con chó bị mưa gió lạnh lẽo thổi qua không hề có một chút che giấu nào.

Loại "thương cảm" này khiến Thang Thần lần đầu tiên cảm thấy thống hận không thôi, nhưng rất nhanh hận ý dần dần trôi đi, cuối cùng biến mất không còn hình dáng.

Đợi đến khi hắn lặng yên, Lăng Phong mới chậm rãi mở miệng nói:

- Nàng, vẫn khỏe chứ?

589. Chương 507: Chuyện Xưa.

Thang Thần sững sốt, chợt hiểu ra "nàng" trong lời nói của Lăng Phong là chỉ người nào, lần này, khoe miệng hắn một lần nữa nở nụ cười đầy châm chọc, vẻ châm chọc hiện tại không còn phù phiếm như trước, mà là tràn ngập lo lắng không tên:

- Hắn! Ta khuyên ngươi vẫn nên chết cái tâm này đi! Đừng tưởng nhờ sự muội, ngươi so sánh với nàng quả thực giống như huỳnh hỏa với ánh trăng, tốt nhất nên vứt bỏ ý niệm này trong đầu!

Hoa Vi Hà xa xa nghe được lời này không nhịn được nhú hàng lông mày, rồi lại chuyển qua nhìn vào Lăng Phong.

"Xem ra Tiểu Phong đã trải qua chuyện gì đó vượt qua tưởng tượng của chính mình, nó thế nào lại có gút mắt với nữ tử Vũ Thần Phong?"

Kiều Kiêu đứng bên cạnh cũng không nhịn được chu cái miệng nhỏ nhắn, Hoa Vi Hà bắt đắc dĩ cười khổ. Tiểu tử này, thiếu nợ trái tim nhiều người như vậy, sau này phải trả như thế nào đây?

Không biết vì sao, trong lòng Hoa Vi Hà ẩn hiện một tia khổ sáp!

Đối với ngữ khí ác liệt của Thang Thần, Lăng Phong ngược lại không hề tức giận, từ trong lời nói vừa rồi hắn đã có được tin tức muốn biết, chính là Mộc Vũ Sương không phải lo lắng sinh hoạt khó khăn. Hắn hiện tại coi như đã hiểu rõ chỗ cường đại chân chính của Thiên Hành Giả song sinh cự linh, nhất là loại hình thiên phú Thuật Luyện Sư như Vũ Mộc Sương, càng là thiên chi kiêu tử.

Nguyên bản lo lắng nàng vì chính mình có thể bị Vũ Thần Phong trách phạt, hiện tại xem ra, Vũ Thần Phong vẫn rất coi trọng nàng.

Bắt tay bắn ra, trong hư không vang lên tiếng ma sát không khí, mái tóc đen dài của Lăng Phong bỗng theo gió vung lên. Hôm nay, những góc cạnh thiếu niên trước kia đã triệt để biến mất, da thịt trên mặt mặc dù đã được hóa linh kiếp và hóa thần kiếp thổi thổi trở nên trắng trẻo ôn nhuận như bạch ngọc, lại thoáng như kim cương cực phẩm điêu khắc tạo thành, trong ôn nhuận ẩn ẩn lóe lên sáng bóng nhàn nhạt.

Tuy là hoàn mỹ không chút tỳ vết nào, nhưng cũng không tạo cảm giác không pha chút thế sự, đôi con ngươi của hắn ẩn chứa tinh mang nội uẩn, dường như đã trải qua vô cùng vô tận nhân sinh diệt biến ảo.

Một cỗ ý niệm hiên ngang bùng phát, nhãn thần Lăng Phong thật sâu dừng lại trên người Thang Thần, từng chữ từng chữ nói:

- Xứng hay không xứng, không phải ngươi đủ tư cách nói! Chuyển cáo Vũ Thần, ba năm sau, Lăng mỗ đích thân lên Vũ Thần Phong!

Trong những người ở đây, rất ít người biết được thù hận giữa Lăng Phong và Vũ Thần Phong. Thế nhưng bọn họ từ thanh âm của Lăng Phong đều cảm nhận được một cỗ kiên định, giống như cự nham cứng rắn kiên định không thể lay động.

Nếu như trước đây chỉ là một Linh Tôn Lăng Phong có thể không ai để ý tới về kiên định này. Thế nhưng hiện tại Lăng Phong đã là cường giả Thần cấp, từ Linh Tôn tới Thần cấp mới mất bao nhiêu thời gian?

Ai có thể chắc chắn thành tựu của hắn sau ba năm?

Không ai biết, thiên phú kinh người như vậy, dùng thời gian ba năm có thể đạt được thành tựu cỡ nào, cũng sẽ tạo thành đả kích cỡ nào đối với Vũ Thần Phong.

Thang Thần cũng không dám suy nghĩ nhiều, bất quá so sánh mà nói, nghe được trong lời nói của Lăng Phong còn ẩn chứa một tầng ý nghĩa khác, làm hắn suýt nữa vui mừng lộ hẳn trên mặt.

”Để cho chính mình trở về truyền lời, chẳng phải an toàn bản thân không cần lo lắng?”

Từ khi Lăng Phong chấp dứt với tình cảnh chiếm thế chủ động áp đảo, Thang Thần rốt cuộc thở dài một hơi nhẹ nhõm trong lòng.

Tuy là trong lòng ổn định, nhưng Thang Thần vẫn theo tình cảnh nói:

- Thang mỗ nhất định bẩm báo gia sư, nếu như ngươi không sợ mất tính mệnh, lúc đó cứ đến là được!

Một câu nói xong, hắn quay đầu đi, muốn tránh khỏi Lăng Phong.

Lúc này, một câu nói rất nhẹ nhàng của Lăng Phong lại giống như mang theo ma pháp, khiến thân ảnh Thang Thần cứng còng tại chỗ:

- Ngươi muốn rời đi hay sao?

Giống như đang buổi trưa giữa hè, mặt trời chói sáng đột nhiên chuyển biến thành mùa đông giá rét, làn da toàn thân chợt săn lại, Thang Thần cảm giác thân thể cứng ngắc, thanh âm thoảng cái biến thành khàn khàn khô khốc:

- Ngươi muốn như thế nào?

- Lúc trước, ta nhờ kỹ Thang tiên sinh muốn ta vĩnh viễn rời khỏi cảnh nội Áo La, bằng không một lần nữa gặp mặt sẽ trực tiếp đánh chết!

Hoa Vi Hà nghe được lời này của Lăng Phong chợt biến sắc, nàng đến lúc này mới biết được giữa Lăng Phong và Vũ Thần Phong lại có thù hận sâu tới như vậy!

Ngay cả chuyện vũ vô cùng khó chịu, thanh âm của Lăng Phong vẫn vô cùng thản nhiên, bản thân cũng phi thường bình tĩnh.

Chỉ có người rất nhạy cảm mới giật mình tỉnh táo, phần bình tĩnh này cần phải có bao nhiêu tự tin lẫn trải nghiệm mới làm được?

Một người, trong tình cảnh ưu thế hoàn toàn lại có thể thản nhiên và bình tĩnh, không chút khó khăn!

Cần phải từ nghịch cảnh một đường đi lên, cho tới lúc bình thản đối mặt với thất bại ngày xưa quả thực đáng phục chân chính.

Lăng Phong, làm được!

...

- Tính mệnh của ngươi, sau này tới Vũ Thần Phong thu lại, hiện tại, ta tạm thời đòi chút lợi tức đi!

Lời nói của Lăng Phong khiến sắc mặt Thang Thần kinh biến, hắn giận dữ quát một tiếng, thân thể giống như quả cánh cung vung mạnh, ba một tiếng ma sát với hư không, lực lượng mạnh mẽ lập tức thôi động thân thể hắn bay về phương xa.

Từ lúc phát hiện ra có điều không đúng tới lúc cử động, phản ứng của Thang Thần không thể không hài lòng, nhưng tốc độ phản ứng của Lăng Phong lại nhanh hơn nhiều.

Đầu ngón tay của hắn hơi cong lại, đủ để thanh quang lượn lờ, sau đó như ảnh tùy hình thẳng bức Thang Thần.

Hơn thế, Dư Đào bên cạnh lưu chuyển thần mang trong mắt, hữu chưởng khê chuyển, ông một tiếng, trong hư không xuất hiện một tầng bí văn mắt thường khó có thể phân biệt lưu chuyển cực nhanh, giống như tấm lưới lớn, bao phủ toàn bộ phương viên vài dặm.

Thang Thần đang muốn bỏ chạy chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ, mà Lăng Phong tụ ngón tay thành kiếm chỉ đã tiếp cận giữ mi tâm hắc, tâm thần hoảng hốt, cuồng hô:

- Không!

Nhân thần Lăng Phong kiên định, biểu tình bình tĩnh không gợn sóng, cánh tay ổn định chưa từng có, một đạo kiếm quang theo sự liên hệ thần bí trực tiếp tiến sâu vào ý thức hải Thang Thần.

590. Chương 546: Người Cam Tâm Sao?

Không hề có chút lực kháng cự, dưới Thần vực của cường giả Thần cấp Dư Đào, năng lượng toàn thân Thang Thần đều đã bị giam cầm, lúc này lại bị một chiêu công kích năng lượng thẳng bức ý thức hải.

Hắn chỉ cảm thấy ý thức hải của chính mình từ lặng yên không gợn sóng tới lúc cuồng phong thét gào, cảm giác trùng kích cường liệt xuất hiện, hắn phun ra một ngụm máu tươi màu đen tím. Đồng thời, mi tâm trở nên hỗn loạn, một đạo ngân quang mê huyền mang theo một chiếc tinh chương bay ra.

Lăng Phong nắm bàn tay, cầm chắc chiếc Tinh Chương, khi năm ngón tay khép lại, tâm thần của hắn chấn động mãnh liệt!

- Tốt, người thực sự ác độc!

Thang Thần cười thầm nói, hắn không chỉ sắc mặt trắng bệnh dọa người, toàn thân có vẻ yếu đuối không sức lực. Một thân năng lượng tràn đầy giống như bị hút sạch sẽ, thoáng cái bị đánh trở lại nguyên hình.

Có thể trở thành cường giả Thần cấp, hoàn toàn là bởi vì luyện hóa "Chân thân tinh chương" phong hệ, hiện tại Chân thân tinh chương đã bị Lăng Phong đoạt đi, chiến lực Thần cấp cũng theo đó hoàn toàn biến mất.

Hắn cảm giác được một kích vừa rồi của Lăng Phong đã triệt để tổn thương tới ý thức hải của Lăng Phong, phát hiện này càng khiến tâm thần hắn tan vỡ!

Mất đi Chân thân tinh chương ngược lại còn miễn cưỡng chịu đựng được, thế nhưng nếu ý thức hải bị tổn thương, đây chính là hành động đoạt tuyệt con đường tiên bộ của hắn!

Không ai càng thêm rõ ràng so với hắn, trong thế giới khắc nghiệt này, muốn được sinh tồn thật tốt, hoặc giả thu được đài ngộ cao, không có thực lực tương ứng tuyệt đối không được! Lăng Phong không chút để ý tới hắn, biểu tình kinh ngạc nhìn vào chiếc tinh chương trong tay! Từ chỗ Dư Đào, hắn biết được trên thế giới này tồn tại một loại tinh chương tên là Chân thân tinh chương, cũng có gọi nó là "tinh chương nhị độ dẫn linh"

Từ cái tên của nó có thể dễ dàng lý giải, hiệu dụng lớn nhất của chân thân tinh chương chính là giúp tu luyện giả tiến hành dị biến lần thứ hai cho Cự linh, từ đó thu được hai loại năng lượng nguyên lực khác nhau.

Nếu như có thể mượn loại tinh chương này để tìm hiểu một loại tinh kỹ nguyên lực khác, như vậy rất đơn giản tiến hành dung hợp với tinh kỹ vốn có, cuối cùng nhất cử khiến bản thân có được chiến lực tương đương đại viên mãn Thần cấp nhất phẩm.

Điều này cũng chính là ý tứ trước đây Thích Thiên Ách đã từng đề cập tới tinh chương dẫn linh đặc thù. So sánh với chính bản thân khổ tu tiến tới chiến lực đại viên mãn, con đường này không cần bàn cãi rõ ràng đơn giản tiện lợi hơn nhiều.

Tinh chương đoạt được từ trên người Thang Thần chính là một loại trong đó, hơn nữa còn là một loại đỉnh cấp trong đó! Một khi luyện hóa liền có thể nắm giữ được một loại tinh kỹ hệ đặc biệt, không cần phải quá mức tiêu tốn tâm tư tìm hiểu, con đường thu được lực lượng cường đại đơn giản hơn không ít.

Những điều này ngược lại không khiến Lăng Phong cảm thấy kỳ quái, chân chính khiến hắn khiếp sợ chính là Chân thân tinh chương của Thang Thần ẩn chứa một loại khí tức quen thuộc không gì sánh được, khí tức hơi phát ra rõ ràng là...

Mộc Vũ Sương!

Từ khi thần giao với Mộc Vũ Sương, Lăng Phong đối với linh hồn của nàng có thể nói quen thuộc dị thường, hiện tại tay cầm tinh chương nàng tạo ra, tự nhiên có thể đơn giản phân biệt rõ ràng!

Trong lúc nhất thời, Lăng Phong có chút thất thần, một màn ngày xưa hiện lên trước mắt.

Nguyên tưởng rằng hai bên cho dù có cảm tình, cũng chỉ như mây thoáng cỏ lay, lướt qua chỉ còn lại một chút tiếc nuối.

Nhưng khi Mộc Vũ Sương đứng ra che chắn cho chính mình, Lăng Phong mới giật mình tỉnh ngộ, phần cảm tình này xa không nhạt như chính mình vẫn nghĩ.

Thở dài một tiếng hàm chứa ý vị không tên, Lăng Phong càng thêm khẳng định Mộc Vũ Sương hiện tại ở Vũ Thần Phong tuyệt đối không chịu đãi ngộ hà khắc. Bởi vì Thuật Luyện Sư có thể luyện chế Chân thân tinh chương rất ít, sợ rằng đã đạt tới cấp bậc Linh tôn như Huyền Nguyên, nếu như muốn giữ được địa vị trong bất kỳ tổ chức nào đó quả thực không gì dễ dàng hơn.

Nói chung, nếu như muốn thành công luyện chế được loại tinh chương này, bản thân ít nhất phải có thực lực nhị dung Linh Tôn. Mà Thuật Luyện Sư bởi vì tu luyện tinh kỹ linh hồn hệ vô cùng gian nan, cho dù trở thành Linh tôn nhị dung phổ thông nhất cũng vô số chướng ngại.

Nhưng là, những chướng ngại này đối với Mộc Vũ Sương mà nói không phải vấn đề quá lớn. Tin tưởng với hậu thuẫn tài nguyên khổng lồ của Vũ Thần Phong, nàng hẳn là rất dễ dàng nắm giữ hai loại Tinh kỹ hệ khác nhau, cuối cùng dung hợp chúng trở thành cường giả Thần cấp nhất phẩm, mượn cỗ lực lượng này để luyện chế tinh chương sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Trong chớp mắt, Lăng Phong liền rõ ràng then chốt trong đó, mà khí tức từ trong Chân thân tinh chương truyền ra cũng chứng thực suy đoán của Lăng Phong.

Muôn vạn mạch suy nghĩ, cuối cùng đều bị Lăng Phong chôn xuống thật sâu, hắn cuối cùng quay đầu lại nhìn Âu Mẩu Long. Tất cả hành động của Lăng Phong đều được Âu Mẩu Long thu vào đáy mắt, không hề có chút ngăn cản nào.

Tuy là có lòng, nhưng cũng không cách nào tạo thành ngăn cản hữu hiệu, chẳng qua trong đôi mắt không hề che giấu hận ý dày đặc muốn tràn ra.

Phất tay áo một cái, Lăng Phong lớn tiếng nói:

- Chúng ta đi!

Đám người Hoa Vi Hà, Kiều Kiều, Dư Đào không hề dừng lại, khê điểm bàn chân, lẳng không bay lên.

Các chủng tộc phụ thuộc dưới sự hiệu triệu của Dư Đào ào ào bay lên đuổi theo phía sau bọn họ, liếc mắt nhìn lại, không trung đông nghịt một mảnh, thanh thế đặc biệt kinh người.

Mắt mở trừng trừng nhìn bọn họ rời đi, hàm răng Âu Mẩu Long cắn chặt, tiếng ken két vang lên, một lúc lâu sau, hắn bỗng nhiên ngửa mặt lên trời phun một ngụm máu tươi, nặng nề ngã xuống dưới đất.

- Tộc trưởng!

- Tộc trưởng!

Nhóm người Ngao Châu đồng thời kinh hô, cuối cùng vẫn là lão giả râu hồng tiến lên, cầm tay hắn truyền vào vài đạo cương khí, lúc này mới giúp Âu Mẩu Long tỉnh lại.

- Tộc trưởng, chỉ cần bảo lưu được nguyên khí Long tộc chúng ta, sỉ nhục hôm nay, nhất định sẽ đòi lại! Người nghìn vạn lần phải bảo trọng thân thể!

- Đúng vậy, tộc trưởng, người không ngã, Long tộc chúng ta vẫn còn hi vọng!

Từng tiếng khuyên bảo liên tục truyền tới, cuối cùng Âu Mỗ Long mạnh mẽ chống tay đứng lên, trong ánh mắt lo lắng của mọi người, bỗng nhiên kêu:

- Thang huynh!

Thang Thần đang đau đớn với tổn thất của bản thân, nghe được lời gọi của Âu Mỗ Long, hữu khí vô lực quay đầu:

- Âu tộc trưởng có chuyện gì?

- Thang huynh, người cam tâm sao?

Trên mặt Âu Mỗ Long xẹt qua một tia sắc bén!

591. Chương 547: Điều Kiện Giao Dịch.

Trên mặt Thang Thần nở nụ cười khổ bi thảm tới cực điểm, hồi tưởng lại hình ảnh Lăng Phong một kiếm chém trở lại Linh Tôn, trong lòng hắn tràn ngập khổ sở sắp khó nói thành lời.

Ai có thể nghĩ đến, bất quá trong thời gian ngắn ngủi như vậy, một người thanh niên ngay cả Linh giả cũng chưa tới lại phát triển tới chiến lực đáng sợ như vậy?

Thiên phú cỡ này, đương đại ai có thể sánh kịp?

- Thang huynh chẳng lẽ không muốn báo thù hay sao?

Trong đôi mắt Âu Mỗ Long thoát lên một tia tinh quang, trong giọng nói tràn ngập ý thuyết phục.

- Ta nhớ kỹ Thang huynh tới đây không đơn giản vì oán giận?

Nhân thần Thang Thần bỗng bừng sáng ngời, mong đợi nhìn về phía Âu Mỗ Long:

- Âu tộc trưởng, ý người là?

- Nếu liên thủ, chúng ta ngại gì làm lớn một trận?

Vẻ ngạo sắc tràn đầy gương mặt Âu Mỗ Long, lúc này mọi người mới có thể nhớ tới vị tộc trưởng Long tộc này ngày xưa bò lên từ tầng dưới chót lên như thế nào, lại trải qua đau khổ người bình thường khó có thể tưởng tượng như thế nào?

Những đau khổ này đã giúp hắn rèn luyện tâm ý cứng cỏi không gì sánh được.

- Ta sẽ trợ giúp Vũ Thần Phong các người thu được tư cách tham dự khai thác thần thạch trong Vô Tận Hoàng Nguyên, đồng thời, các người cũng trợ giúp tộc ta toàn lực nghiên cứu chế tạo các loại tinh chương nguyên trận! Điều kiện này, không biết có thể khiến Thang huynh thỏa mãn?

Lời nói của Âu Mỗ Long như long trời lở đất, chấn động hư không nổi sóng.

Đám người lão giả râu hồng khiếp sợ nhìn về phía hắn, có lòng muốn ngăn cản, thế nhưng nhìn thấy thần sắc kiên quyết của Âu Mỗ Long, bọn họ không khỏi nhất tề lặng im.

Trước đây, Thần Văn Đại Lục nổi chiến, hai chiến tuyến đều là Áo La đế quốc và Vô Tận Hoàng Nguyên, vì vậy khiến song phương tranh đấu không ngừng, mà nguyên nhân căn bản nhất chính là thần thạch.

Cường giả Thần cấp dưới tam phẩm, phạm là chiến đấu đều là tiêu hao thần thạch, nếu như khuyết thiếu, như vậy trên phiên đại lục này không thể khiến chính mình có tiếng nói,

Nhưng là thần thạch từ xưa tới nay luôn cực kỳ khan hiếm, chỉ có mỗi lần trước khi đại chiến diễn ra mới có thể lục tục xuất hiện vài mỏ thần thạch xuất hiện, mà mỗi lần xuất hiện đều dẫn tới các thế lực khác nhau liều mạng tranh đoạt.

Có thể nói, mỗi một mỏ thần thạch xác định được người chiếm lĩnh cuối cùng không biết phải đổ vào đó bao nhiêu máu tươi. Thậm chí là bảo hộ khai thác sau này cần phải tiêu hao nhân lực vật lực vô cùng to lớn.

Trước kia, đều là mỏ thần thạch Vô Tận Hoang Nguyên tương đối phong phú, mà bên phía Áo La Đế Quốc tương đối ít hơn. Nguyên nhân trong đó đến tột cùng là vì sao, rất ít người biết được.

Chỉ là rất nhiều người suy đoán, nhất định là diện tích lãnh thổ Vô Tận Hoang Nguyên rộng lớn, tương đối mà nói tỉ lệ xuất hiện mỏ thần thạch tự nhiên lớn hơn.

Suy đoán này rất cuộc chính xác hay không, không có người nào nghiệm chứng, thế nhưng mỗi lần Áo La đế quốc đối với tài nguyên phong phú của Vô Tận Hoang Nguyên thêm thường tranh cướp là sự thực, lần này sở dĩ Thang Thần tới tìm Long tộc kết minh, quang trọng nhất tự nhiên chính là mỏ thần thạch.

Hiện tại khoảng cách tới đại chiến không xa, dựa theo lệ cũ, đúng vào thời điểm sẽ xuất hiện khoáng sản mọc lên như nấm. Nghĩ đến trong điển tịch ghi chép thần thạch tại Vô Tận Hoang Nguyên phong phú, Vũ Thần Phong tự nhiên thêm thường đổ mắt, vì vậy phái Thang Thần tới đây.

Mấy ngày nay, Thang Thần tìm Âu Mỗ Long đàm luyện, đối với mục tiêu chính luôn ra sức từ chối, đánh trống lảng. Chỉ nói song phương hợp tác tại phương diện Tinh chương, đối với tài nguyên khoáng sản thần thạch chưa bao giờ động chạm tới.

Đối với loại tình huống này, vốn Thang Thần đã có dự liệu từ trước, tính khó khăn trong đàm phán sớm đánh giá cẩn thận. Hẳn hiểu rõ Long tộc không thể đơn giản nhả ra miếng mồi ngon như vậy, dù sao có muốn nhả ra cũng phải chịu áp lực tương đối lớn.

Trong con mắt các thế lực tại Vô Tận Hoang Nguyên, Vũ Thần Phong chỉ là người ngoài, một khi có ý đồ nhúng chàm vào mỏ thần thạch, tự nhiên hợp tác giết hết, không còn con đường khác!

Nếu như Long tộc làm ra động tác tiếp nhận, chỉ sợ lập tức kích động vô số phần nộ, bị coi như "nội gian".

Vì vậy, Thang Thần không mong đợi chỉ một lần duy nhất liền thành công, chỉ là muốn cùng Long tộc tạo mối quan hệ giúp đỡ lẫn nhau, sau này chậm rãi tìm cơ hội tiếp tục tiến sâu hơn một bước, đến lúc đó cũng không trễ.

Thực sự không ngờ tới, sau một tràng biến động đã khiến suy nghĩ của Âu Mỗ Long biến đổi lớn.

Mạnh mẽ kìm nén kích động trong nội tâm, Thang Thần không nhận thấy giọng nói của chính mình xuất hiện một chút run rẩy:

- Lời này của Âu tộc trưởng là sự thực?

- Tự nhiên!

Âu Mỗ Long hung hăng gật đầu, chợt bổ xung nói:

- Người Vũ Thần Phong các người có thể âm thầm phái nhân thủ đến tộc ta, dùng thân phận khách khanh Long tộc tham dự vào các cuộc tranh đoạt, về phần thu hoạch cuối cùng, Long tộc sẽ phân cho các người ba thành!

- Ba thành? Như vậy quá ít!

Mi tâm Thang Thần vừa nhíu, trên thực tế, có được ba thành đã vượt xa mong đợi lúc đầu của hắn, chẳng qua lòng người rắn muốn nuốt voi chính là bản tính, vì vậy hơi chút thể hiện bất mãn, ý đồ muốn tử tâm ý Âu Mỗ Long.

Âu Mỗ Long cũng nhíu lông mày, hiển nhiên không ngờ tới Thang Thần sẽ có bất mãn đối với tỉ lệ này, khuôn mặt của hắn nhất thời lạnh lẽo:

- Thang huynh, tỉ lệ này không tính thấp! Đối với Vũ Thần Phong các người mà nói, dù chỉ đạt được ba thành thu hoạch, so với trước đây cũng là thu hoạch khó có được!

- Ha ha, trước đây là trước đây, hiện tại tình hình đã biến hóa rất lớn!

Thang Thần mỉm cười, bây giờ hắn dường như hoàn toàn quên mấy vừa bị Lăng Phong lấy đi Chân thân tinh chương, nụ cười tràn ngập hưng phấn.

- Vũ Thần Phong chúng ta muốn thần thạch không thể một chút như vậy!

Dừng lại trên tiểu ý bên miệng hắn, bỗng nhiên Âu Mỗ Long giật mình, nghĩ đến phe đối phương cung cấp tinh chương, mà bản thân Thang Thần luyện hóa Chân thân tinh chương, nhất thời hiểu ra gì đó.

Vì vậy, hắn gật đầu nói:

- Tốt, ta có thể cho người bốn thành, bất quá...
- Vũ Thần Phong các người phải cung cấp cho Long tộc chúng ta mười chiếc Chân thân tinh chương!
- Những mười chiếc?

Thang Thần kinh hãi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, tròng lớn đôi mắt, hô lớn:

- Âu tộc trưởng! Người cho rằng Chân thân tinh chương là rác rưởi hay sao? Mười chiếc? Vũ Thần Phong chúng ta một năm cũng chỉ luyện chế được...

Nói đến đây, hắn như nghĩ đến điều gì, vội vã thu miệng lại nói:

- Hai chiếc! Nhiều nhất hai chiếc, hơn nữa không cần thương lượng!
- Tám chiếc!

Âu Mỗ Long thầm tính toán, thuận miệng đưa ra con số.

- Ba chiếc!

Ngữ khí Thang Thần kiên định không thể lay chuyển, chẳng qua phối hợp với vẻ thỏa hiệp của hắn khiến người khác đặc biệt buồn cười.

- Bảy chiếc!
- Bốn chiếc!

Thang Thần quả thực muốn giận, hai tròng mắt lồi ra, muốn phát điên nói:

- Chỉ có bốn chiếc! Một chiếc cũng không thể hơn!
- Sáu chiếc!

Không đợi Thang Thần luống cuống, Âu Mỗ Long tiếp tục bổ xung nói:

- Ta có thể cung cấp cho các người mười Thuật luyện sư Linh cấp!

Điều kiện này giống như chậu nước đá khiến Thang Thần trầm mặc, hắn hơi do dự một chút hỏi:

- Xác định?
- Long tộc chúng ta mặc dù không có Thuật luyện sư Linh tôn cấp, thế nhưng chỉ là mười Thuật luyện sư linh cấp vẫn có thể!

Trong giọng nói của Âu Mỗ Long tràn ngập tự tin, đây là tự tin đối với thực lực Long tộc tích lũy nhiều năm.

Mọi người đều cho rằng Huyền Nguyên Tông đại biểu cho thực lực luyện chương cực mạnh tại Vô Tận Hoang Nguyên, dưới trướng cũng tề tựu nhiều Thuật luyện sư cường đại, thế nhưng thực không ngờ, Long tộc đứng trên đỉnh cao thế lực nhiều năm như vậy, tích lũy lại quả thực rất không ít.

Mọi người đều không thể phát hiện ra, biểu tình thoát nhìn như tự tin của Âu Mỗ Long lại tràn qua một tia ảm đạm. Long Tộc từ trước tới nay vẫn luôn kiêu ngạo, bên ngoài nghe đồn bọn họ là một trong ba thế lực lớn nhất, thế nhưng bọn họ vẫn luôn thói quen coi mình là trung tâm.

Lần này sở dĩ khiến sự tình huyền ảo lớn như vậy, nguyên nhân lớn nhất chính là vì Âu Mỗ Long cho rằng bản lĩnh luyện chương của Sáng tông đã vượt qua Huyền Nguyên Tông.

Nếu như có thể nắm giữ được thế lực Thuật Luyện Sư này trong tay, chỗ tốt tự nhiên chính là không cần lo lắng tinh chương nguyên trận! Mặt khác chỗ tốt thứ hai chính là lực lượng thuật luyện sư dự trữ của Long tộc có thể đề cao trên diện rộng.

Một Thuật luyện sư cường đại đại biểu cho một lực lượng cường đại nào đó, trong đó tự nhiên có liên quan tới nhân mạch rộng lớn, thế nhưng càng quan trọng hơn chính là, bọn họ có thể khiến cho rất nhiều thuật luyện sư đạt được đột phá.

Phải biết rằng Long tộc hiện nay nắm giữ rất nhiều thuật luyện sư, nhưng phương diện tu luyện vẫn dừng lại tại cấp độ không phải rất cao, loại đình trệ thời gian này đã mang tới cho bọn họ rất nhiều khổ não. Thế nhưng từ phương diện khác mà nói, đã mang tới cho bọn họ tích lũy rất lớn.

Chỉ cần dành cho bọn họ chỉ điểm thích hợp, nhóm người này nhất định đạt được đề cao về chất. Vì vậy Âu Mỗ Long bắt được nhóm người Lăng Phong không tha, chủ yếu vẫn là vì điểm này.

Thế nhưng không hề lường trước đến, cuối cùng không chỉ mức nước công dã tràng, Long tộc còn bị hung hăng chém một đao đau đớn!

Trong mắt Thang Thần lơ đãng hiện lên một tia chán ghét, hắn biết Âu Mỗ Long đã nhìn thấu quần cảnh của Vũ Thần Phong, thực lực thuật luyện sư của Vũ Thần Phong hiện nay xác thực đạt tới mức rất cao, nhưng cũng chỉ vãn vẹn có một người mà thôi.

Bởi vì Vô Tận Hoang Nguyên lũng đoạn đối với Thuật Luyện Sư cường đại, dẫn tới việc Vũ Thần Phong không nói tới Thuật luyện sư Linh cấp, cho dù là Chí cấp cũng khó có thể tìm được một nhóm tương đối.

Chỉ là bởi vì như vậy, tuy rằng có thể mượn được lực lượng thuật luyện sư cường đại, thế nhưng tại quá trình luyện chương cụ thể cũng sẽ bị mượn thuật luyện sư vay mượn kia học được, chỉ vấn đề duy nhất bởi vì trình độ của bọn họ không đủ, quá trình luyện chương không phải thuận lợi như vậy.

Điều này chính là vấn đề khiến Thang Thần đau đầu, nhưng thân phận của hắn có hạn, hắn không dám dừng lại tại Vô Tận Hoang Nguyên.

Vốn định mời chào một ít Thuật Luyện Sư, nhưng khả năng không lớn.

- Nếu như có khả năng, ta hi vọng Long tộc có thể trợ giúp chúng ta một ít nguyên liệu luyện chương!

Nếu như đã chấp nhận, Thang Thần cũng triệt để buông thả tay chân, chủ động yêu cầu. Hắn sợ Âu Mỗ Long không đáp ứng, một lần nữa nói:

- Vì bồi thường, chúng ta có thể đáp ứng mỗi một tháng nhiều hơn một chiếc Chân thân tinh chương!

Âu Mỗ Long gật đầu:

- Phương diện này, Thanh Long, người đi phụ trách chuẩn bị một nhóm nguyên liệu luyện chương giao cho Thang huynh!

Thanh Long tuân mệnh rời đi.

- Đa tạ Âu tộc trưởng, vậy Thang mỗ cũng chuẩn bị một phen, sớm ngày quay về hợp tác chuẩn bị công việc.

Cổ tâm tình chán nản của Thang Thần vút khỏi đầu, hợp tác đã xác định, hắn tin tưởng vào bản thân lập công lao lớn như thế này, sau khi trở về có thể nhận được đãi ngộ cao hơn, cho dù "nàng" đích thân ra tay chữa trị thương thế ý thức hải của bản thân cũng không phải không có khả năng.

Đến lúc đó, thậm chí có thể thu được tinh chương tốt hơn so với chân thân tinh chương, thực lực còn mạnh hơn so với lúc chưa thụ thương!

Nghĩ tới chỗ tuyệt vời, hắn nhin không được nở nụ cười.

- Tốt lắm!

Âu Mỗ Long trầm tĩnh nói:

- Hồng Long, đợi tới khi Thang huynh rời đi, người phụ trách hộ tống, phải cam đảm Thang huynh có thể bình yên rời khỏi Vô Tận Hoang Nguyên!

- Rồi!

...

Bầu trời xanh thẳm, nhóm người Lăng Phong phi hành đằng trước, đằng sau là các chủng tộc phụ thuộc, nhìn lướt qua ít nhất cũng phải có gần nghìn người!

Những người này hầu hết đều có khả năng phi hành, nói cách khác, thực lực của bọn họ hầu hết đều từ Thánh vực trở lên.

Tuy chỉ dựa vào thực lực bản thân, vượt qua khốn cảnh Linh tôn cũng phi thường trắc trở, thế nhưng nhiều người kết hợp cùng một chỗ, lại sử dụng nguyên trận, tuyệt đối có thể hành hạ một ít cường giả Thần cấp tới chết!

Thậm chí Lăng Phong còn thấy từ trong đó có không ít cường giả Linh cấp, nghĩ đến ngũ sư huynh vì mình mang tới "tứ linh nguyên trận", trái tim của hắn không khỏi trở nên nóng rực.

Nếu như có thể liên hợp được cỡ lực lượng này thì sẽ hình thành nên sức chiến đấu đáng sợ tới mức nào?

- Tiểu Phong, đệ chuẩn bị an trí bọn họ ra sao?

Hoa Vi Hà cũng tính ra được lợi ích khổng lồ trong đó, trong lòng âm thầm kinh hãi, thấp giọng nói.

Lăng Phong vô thức sửng sốt, lúc này mới nghĩ tới có nan đề đặc biệt này, chủng tộc phụ thuộc khổng lồ như vậy, bọn họ nguyện ý đi theo, không phải là vì mặt mũi chính mình, mà là vì Dư Đào.

Càng trọng yếu hơn nữa là, nhóm người này trong nội bộ Long tộc bị áp bách rất thảm, một khi thấy được cơ hội, lập tức xuất hiện tâm tư khác thường, có thể nói, bọn họ chưa chắc sẽ có trung thành, nếu như phát hiện chính mình không thể mang tới ích lợi như tưởng tượng, chỉ sợ bọn họ lập tức rời đi một lần nữa.

Nhưng là, dùng quy mô Sáng tông hiện nay thực sự có thể an trí nhiều người như vậy hay sao?

Lăng Phong cũng có chút đau đầu, luận về tu luyện hắn có thể xem như hảo thủ, nhưng nếu xử lý mấy thứ lật vặt này thực sự không thể coi như thành thạo.

Thấy bộ dáng ngẩn ngơ của hắn, Hoa Vi Hà khẽ lắc đầu:

- Tiểu Phong, đầu tiên đệ phải tiến hành phân loại bọn họ, cần phải có người làm công tác chuyên môn thông kê chủng tộc tương ứng, trước khi bọn họ tụ lại thành một khối phải triệt để phân tán thành nhiều nhóm nhỏ hơn, như vậy sau này sử dụng cam đoan quản lý trôi chảy, còn có...

Nghe nàng nói ra một đồng lớn yếu điểm, Lăng Phong thực sự tròn mắt nhìn, hắn đơn giản bại hoại cười nói:

- Tỷ tỷ, có muốn tới quản lý giúp đệ hay không?

Lăng Phong cũng coi như cân nhắc qua, nếu để nhóm người này trở về Sáng tông cho Tiêu Hắc quản lý coi như an bài được một chút, nhưng Tiêu Hắc lại không có kinh nghiệm xử lý vụ sự khổng lồ như thế này, sợ rằng khó tránh khỏi lúng túng.

Thích Thiên Ách trước đây kiến tạo môn phái cũng mặc kệ vụ sự quản lý, Tuyệt Niệm miễn cưỡng có thể giúp đỡ, nhưng không thể trừ tích toàn cục chung. Tính ra, nếu Hoa Vi Hà có thể trợ giúp thì quả thực không gì tốt hơn.

Hoa Vi Hà lườm hắn một cái, từ vẻ mặt cười cười lấy lòng phảng phất nhớ lại tiểu thí hài vẫn luôn theo đuôi chính mình, không khỏi hé miệng cười duyên, vươn một ngón tay điểm vào đầu Lăng Phong.

- Ngươi nha!

Đúng lúc này, Dư Đào bỗng nhiên quát khẽ:

- Yêu Tôn đại nhân đi theo một đường, không biết có gì chỉ bảo?

592. Chương 548: Yêu Tôn Xin Lỗi.

Nhóm người Lăng Phong đột nhiên dừng lại, ánh mắt ngưng thần nhìn phương hướng bên trái, trong lòng thầm giật mình.

Trước kia tại Long tộc nhìn thấy Yêu Tôn Diễm La, Lăng Phong đại khái đoán được chủ ý đối phương tới đây, nhưng không thấy đối phương mở miệng nên không để trong lòng.

Đối với Lăng Phong mà nói, tuy rằng quan hệ tốt với Yêu tộc coi như rất tốt, nhưng sau khi nắm giữ cỗ thể lực cường đại phía sau, ngược lại không còn quá mức để tâm tới hắn.

Vì vậy, người ta đã không mở miệng, hắn tự nhiên lười nhiệt tình tới bắt chuyện.

Kết...

Giống như cửa sắt rỉ sét lâu ngày bị chậm rãi đẩy ra, một loại run rẩy từ chân răng truyền tới sâu trong lòng. Ngay sau đó, trước mặt mở ra một cái khe chừng nửa trượng, từ trong cái khe thăm thẳm ngân quang cường liệt, toàn bộ quang mang chợt hoàn toàn thu liễm, cuối cùng Yêu Tôn bước chân đi ra.

Yêu Tôn xuất hiện, tất cả mọi người đột nhiên dừng lại, không cần bất luận nhân tố thực lực nào, chỉ đơn giản là...

Yêu Tôn!

Mọi người sẽ tôn kính cường giả, nhưng chưa chắc sẽ sợ hãi cường giả, một khi cường giả không nói lý, mọi người mới có thể cảm giác sợ hãi.

Không cần nghi ngờ, Yêu tộc cho tới nay tạo thành ấn tượng như vậy, có lẽ bởi vì quản lý rất nhiều ma thú, Yêu tộc từ trước tới nay tạo thành ác cảm nắm chắc hạch tinh chủng tộc.

Phản ác cảm này khiến cho bọn họ có chút cực đoan và không nói lý lẽ.

Nhàn nhạt đứng trước mọi người, trên mặt Yêu Tôn giật giật, nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn:

- Có việc yêu cầu Lăng tông chủ hỗ trợ!

Không biết Yêu Tôn đã bao lâu không cầu người, bây giờ nói ra dĩ nhiên tối nghĩa tới như vậy.

Lăng Phong âm thầm thở ra một hơi, nguyên lai là cầu bản thân, nhìn bộ dáng này của hắn, ngược lại giống như tìm phiền toái. Trong lòng suy nghĩ đến việc Yêu tôn cầu, Lăng Phong đang định mở miệng, lúc này Kiều Kiều hừ lạnh một tiếng.

- Mộc đầu, người này rất đáng ghét, hắn còn muốn giúp Long tộc đối phó chúng ta! Không giúp hắn!

- Kiều Kiều!

Hoa Vi Hà vội vã ngăn cản, đừng nói Yêu Tôn không chân chính xuất thủ đối với các nàng, cho dù song phương thực sự có ách tắc, chỉ cần có cơ hội thì giảng hòa vẫn tốt hơn.

Dù sao, có thể không đối địch Yêu tộc, không ai muốn đối địch,

Quả nhiên, nghe được lời này của Kiều Kiều, Yêu Tôn vốn là kiềm chế tình tình bạo ngược biểu tình liền trầm xuống, mạnh mẽ tiến lên một bước! Chỉ một bước này, mang theo một cỗ lực lượng hùng hùng xuyên qua hư không bức thẳng tới.

Lăng Phong bất động thanh sắc bước lên, che chắn trước mặt Kiều Kiều, trên người tản mát một loại khí tức như hắc động tinh không, xảo diệu hoàn toàn thôn phệ năng lượng bức tới.

Nhìn thấy một màn này, Yêu Tôn hơi ngưng thần!

Lăng Phong nhàn nhạt mở miệng:

- Hai vị tôn sư quý tộc trước kia đã vì lệnh đồ tới cầu bản tông, Lăng mỗ cũng đã đáp ứng. Có thể cứu người tự nhiên là chuyện may mắn của bản tông, thế nhưng quý tộc hắn cũng phải có tư thái của kẻ đi cầu người khác mới phải!

Lời hấn vừa nói phi thường không khách khí, rõ ràng là chỉ trích Yêu Tôn không hiểu lễ tiết của kẻ đi cầu người.

Hai hàng lông mày Yêu Tôn dựng thẳng, khí tức bạo ngược lại bùng phát, giống như tùy thời đều có thể phát tác. Lăng Phong âm thầm cảnh giới, thế nhưng rất nhanh đối phương lặng lẽ thu lại khí tức, không biết là có điều gì cổ kị.

Hắn cứng ngắc nói:

- Lăng tông chủ nói đúng, là bản tôn vô lễ!

Khiếp sợ!

Thiếu niên mặt ngọc đứng phía sau hấn lộ vẻ mặt khiếp sợ, vô thức lộ thần sắc tình thế cấp bách, muốn tiến lên ngăn lại.

Trước mắt là ai?

Đây chính là đường đường Yêu Tôn, tộc trưởng Yêu tộc được vô số Yêu tộc tôn kính, từ lúc nào hấn phải cúi đầu xin lỗi người khác?

Một loại khuất nhục thật lớn làm thiếu niên nhin không được toàn thân run lên, nhân thần nhin về nhóm người Lăng Phong tràn ngập hận ý cường liệt.

So sánh với hận ý, một ý niệm phức tạp khác cũng xuất hiện trong đầu:

”Nguyên lai tiểu sư muội được sư tôn sủng ái như vậy! Vì nàng, cho dù là sư tôn nhất quán cao ngạo dĩ nhiên nguyện cúi đầu!”

Yêu Tôn Diễm La cúi đầu xin lỗi, nhóm người Dư Đào hung hăng chấn động. Nhất là Hoa Vi Hà, trước đó vài nàng nàng còn muốn tiếp xúc với Yêu tộc, nguyên nhân chính là muốn mời Yêu tộc tới tham dự đại hội tông môn giao dịch, kết quả đừng nói tới Yêu Tôn, ngay cả một tôn sứ cũng không nhìn thấy. Đối phương bất quá chỉ phải một Linh giả nho nhỏ tới tiếp chính mình, đuổi sứ giả Phượng tộc đi. Kết quả này không nằm ngoài dự liệu của Hoa Vi Hà, càng không làm nàng phẫn nộ, bởi vì phong cách hành sự của Yêu tộc từ trước tới nay vẫn là như thế.

Nếu không phải như vậy ngược lại mới khiến cho người ta cảm giác kỳ quái!

Vì vậy, hôm nay tận mắt thấy Yêu Tôn Diễm La dĩ nhiên đích thân xin lỗi Lăng Phong, bọn họ thiếu chút nữa cả kinh trể quai hàm.

Lăng Phong không phải rõ ràng các mắt xích trong đó, cảm xúc này tự nhiên không phải rất sâu, chỉ là thấy Yêu Tôn tỏ tư thái hạ thấp, hấn không khỏi hạ giọng, phát tay nói:

- Trước đó ta đã đáp ứng hai vị tôn sứ quý tộc, chuẩn bị tới Yêu tộc giúp đỡ giải trừ thương thế trên người lệnh đồ. Chỉ bất quá trên đường bởi vì Long tộc ngang ngược ngăn cản, lúc này mới làm lỡ nhiều thời gian như thế!

Lăng Phong chính là điển hình của tính tình ăn mềm không ăn cứng, mắt thấy Yêu Tôn hòa khí nói chuyện như vậy, tự nhiên hấn cũng khách khí ba phần.

Lúc trước hai vị tôn sứ Vũu Lực, Vũu Lượng sở dĩ rời đi cũng không để ý, tuy rằng nguyên nhân lớn nhất trong đó là vì áp lực từ phía Âu Mầu Long. Nguyên nhân khác nữa chính là bọn họ nghĩ chỉ cần Huyền Nguyên cũng đủ, cho dù thiếu Sáng tông cũng không phải vấn đề gì lớn, vì vậy cho dù trong lòng có chút khuất phục, bọn họ vẫn kiên quyết rời đi.

Có thể nói, trong khoảnh khắc, Lăng Phong đã hoàn toàn bị đồng minh mong manh Yêu tộc vứt bỏ.

Đổi thành người có tâm tính hẹp hòi nhất định phải tính toán không ngớt, thế nhưng Lăng Phong chỉ cười cười cho qua, nhẹ nhàng dùng một câu ”Long tộc ngang ngược ngăn cản” liền không đề cập tới.

- Tạ ơn Lăng tông chủ!

Thấy Lăng Phong dễ nói chuyện như vậy, Yêu Tôn Diễm La buông thả khối đá lớn trong lòng, có chút cứng ngắc tạ ơn.

Lời đối thoại qua đi, song phương rơi vào tình cảnh lặng im ngẩn ngui, trong lúc nhất thời không tìm ra được đề tài chung. Cuối cùng vẫn là Yêu Tôn sốt ruột, chủ động mở miệng hỏi:

- Không biết vị Thuật Luyện Sư kia của quý tông đâu? Có thể mời Lăng tông chủ cho gặp mặt?

Từ trong lời nói của hắn có thể đoán ra, sau khi huynh đệ Vụ Lữ trở về tất nhiên đã báo lại tin tức Lăng Phong thu người vào nội thể giới, cũng biết tin tức liên quan tới Hải Tư Lam.

- Gia huynh trong cấm địa Long tộc đã bị thương tổn, hiện tại đang tĩnh dưỡng!

Lăng Phong hơi trầm mặt, có chút rắc rối nói:

- Không biết ái đồ của Diễm tộc trưởng ở đâu? Nếu là tại trú địa Yêu tộc mà nói, sợ rằng sư huynh có chút bất tiện tới đó!

- Điểm này không cần Lăng tông chủ lo lắng!

Sâu trong đôi mắt Diễm La có vẻ vội vàng không nhịn được:

- Thương thế của tiểu đồ kéo dài một chút, hiện tại đã càng thêm nghiêm trọng, vì vậy ta vẫn mang theo nàng trên người!

Lăng Phong vô thức sửng sốt. Mang theo trên người, chẳng lẽ là...

Kinh ngạc nhìn về phía thiếu niên đằng sau Yêu Tôn, thế nhưng đối phương thực sự không có bộ dáng thụ thương, biểu tình của hắn nhất thời có chút cổ quái.

Chỉ là rất nhanh, Yêu Tôn liền dùng hành động thực tế giải đáp nghi hoặc của Lăng Phong, chỉ thấy hắn điểm nhẹ mi tâm, tức khắc, một điểm quang mang màu trắng bay ra, giống như cây bồ công anh nhẹ nhàng, lúc chìm lúc nổi trong không khí.

Dung nạp vô hạn!

Quang điểm vừa xuất hiện tạo ra một loại cảm giác cường liệt dường như nó tự thành một thể, dung nạp một phương thể giới.

Nội thể giới.

593. Chương 549: La Phong Tức Giận.

Lăng Phong hơi lộ ra chút kinh ngạc, rất rõ ràng quang điểm này giống như quái hấp ẩn chứa một nội thể giới. Bảo bối như thế này cũng mới chỉ nhìn thấy lần thứ hai, bất quá, nghĩ đến thân phận Yêu Tôn liền thoải mái.

Yêu tộc truyền thừa nhiều năm, trong đó xuất hiện không biết bao nhiêu cường giả, có một nội thể giới lưu lại cũng là chuyện bình thường.

Quang mang màu trắng bỗng chấn động, chiếu sáng một phương thời không, trong quang mang mềm mại màu trắng bao phủ, chỉ thấy Vụ Lữ từng bước xuất hiện.

Hắn đầu tiên khom người hành lễ với Yêu Tôn, ngay sau đó nhìn thấy Lăng Phong liền kinh hỉ nói:

- Lăng tông chủ, người thoát khỏi?

Hai bên tuy là tương giao không lâu, nhưng bao nhiêu đó cũng coi như bằng hữu chung hoạn nạn, lúc này thấy liền thể hiện vẻ vui mừng chân thành, Lăng Phong mỉm cười đáp lễ.

Đồng thời, vẻ bình thản hiện lên trong đôi mắt Lăng Phong. Từ lời nói của Vụ Lữ, tự nhiên hắn không biết mọi chuyện xảy ra bên ngoài, nói cách khác nội thể giới kia không bằng quái hấp của bản thân.

Tuy không rõ ràng lắm điều này đại biểu cho cái gì, thế nhưng cũng khiến Lăng Phong có nhiều hơn một tầng chờ mong.

Chờ mong đối với năng lực chân chính của quái hạp!

- San nhi thế nào?

Yêu Tôn mở miệng nói, khuôn mặt vẫn có chút cứng ngắc không khỏi toát ra thần sắc lo lắng.

- Vũu Lượng một mực trông chừng thiếu chủ, thế nhưng...

Vũu Lực nhịn không được ảm đạm lắc đầu, chợt hần chờ mong vô hạn nhìn về phía Lăng Phong.

- Lăng tông chủ, làm ơn tận lực!

- Vũu tôn sứ yên tâm, nếu Lăng mỗ đã đáp ứng, tất nhiên tận tâm tận lực!

Lăng Phong cảm giác được bản thân nói lời này có chút nguy hiểm bại lộ thân phận, vội vã bổ xung nói:

- Hải sư huynh cũng nhất định không chút buông lỏng!

Đạt được hứa hẹn của Lăng Phong, Yêu Tôn thềm thở ra một hơi.

- Cần thận một chút, đưa Sang nhi ra!

Lời vừa nói xong, đằng sau Vũu Lực, Vũu Lượng cẩn thận từng chút bước ra khỏi nội thế giới. Hai tay hần chăm chú ôm một chiếc giường nhỏ bằng dây đan bao phủ vải gấm, bên trên là một thân ảnh nho nhỏ, cam đoan này không bị phong hàn xâm hại.

Trên thực tế, bọn họ không cần phải cẩn thận như vậy, chỉ cần bọn họ dùng nguyên lực bản thân hình thành vòng bảo hộ xung quanh là được, phong hàn bên ngoài nếu có thể xâm nhập được vào trong mới là chuyện lạ.

Nhưng nếu bọn họ đã làm như vậy, biểu tình hoàn toàn là cẩn thận từng chút một, phảng phất như trong tay là đồ quý dễ vỡ hiếm thấy nhất thế gian.

- Lăng tông chủ, đây là...

Không đợi Yêu Tôn nói xong, Lăng Phong và Kiêu Kiêu không khỏi nhất đề chấn động, hai người cơ hồ đồng thời kinh hô:

- San san!

Lăng Phong phản ứng nhanh hơn, thân hình nhoáng lên, xuất hiện trước mặt Vũu Lượng, thật sâu dừng lại trước thân ảnh trên chiếc giường nhỏ.

Vẫn như trước là mái tóc vàng thoáng xoắn, mặt ngọc hiện tại không còn hồng nhuận như trước, nhìn qua có chút ảm đạm, so sánh với lần trước nhìn thấy giống như một con gấu túi béo tròn, hiện tại đã gầy đi không ít.

Chính là Đông Phương San!

Nghĩ đến lần trước ly biệt, hiện tại đã trôi qua mấy năm, tuy rằng không biết vì sao tiểu nha đầu lại trở thành đồ đệ Yêu Tôn, trong lòng Lăng Phong không khỏi dâng lên một tia đau đớn.

Bên tai vẫn còn vang lên thanh âm tiểu nha đầu tíu tít bên cạnh gọi "Đại ca ca", lại nhìn thân hình bất tỉnh nhân sự trước mặt, trái tim của hần chợt đau đớn khó chịu.

Vũu Lượng cả kinh, từ khi nhìn thấy Lăng Phong tới lúc hần tới trước mặt, hần phát hiện chính mình hoàn toàn không có cơ hội phản ứng! Nói cách khác, động tác của đối phương đã hoàn toàn vượt qua tốc độ của chính mình.

Hoàn hảo đối phương không có ác ý, nếu là có nửa điểm ác ý, bản thân phải chống đối như thế nào?

Nghĩ tới đây, toàn thân hắn đang lên một trận lạnh lẽo, lạnh lẽo thấu xương. Theo lạnh lẽo là khiếp sợ thật sâu. Lần trước gặp mặt vị Lăng tông chủ này bất quá mới chỉ là Linh tôn nhị dung, lúc này mới trôi qua bao lâu, thực lực của hắn dĩ nhiên đã trở nên cường đại tới như vậy?

Lăng Phong cẩn thận vuốt ve khuôn mặt Đông Phương San, đôi lông mày nhăn lại thật sâu, một luồng niệm thức ôn hòa theo ý thứ hải chảy vào cánh tay, cuối cùng tụ lại đầu ngón tay.

Ngón tay giống như bạch tuộc, chợt nhẹ nhàng lướt qua mỗi một tắc quanh thân thể tiểu nha đầu, thu lại tin tức hoàn chỉnh chính mình cần tìm kiếm.

Vưu Lượng nghi ngờ nhìn về phía Yêu Tôn, đợi tới khi Yêu Tôn gạt đầu ra hiệu mới yên lòng để Lăng Phong thoải mái dò xét.

Sau một lúc lâu, Lăng Phong ngẩng đầu, từ trên người hắn bỗng dưng bộc phát sát khí cường liệt, sát khí cuộn cuộn bốc lên thẳng bức Yêu Tôn.

Lăng Phong từ trầm mặc ngưng thần tới lúc bạo khởi gây khó dễ, trung gian hoàn toàn không tỏ bất cứ thái độ nào, quyết đoán tới mức lòng người trầm xuống. Càng đáng sợ hơn nữa chính là, mục tiêu sát khí của Lăng Phong lại chính là Yêu Tôn.

- Tiểu Phong!

Hoa Vi Hà kinh hãi muốn khuyên can, thế nhưng nhìn hai tròng mắt huyết hồng tràn ngập sát khí của Lăng Phong lại ngăn ra, mạnh mẽ kìm chế lại. Từ nhỏ sống chung nhiều năm, nàng rất rõ ràng tính tình của Lăng Phong, nếu như người khác nhắm vào bản thân Lăng Phong hắn, hắn cũng không nổi giận quá mức.

Thế nhưng nếu nhắm vào người bên cạnh hắn, loại phần nộ này, từ khi còn là tiểu hài đồng, Lăng Phong liền dùng hành động điên cuồng cực kỳ đáng sợ công kích lại.

Nàng biết, Lăng Phong lúc này, tốt nhất không nên làm khó hắn.

Yêu Tôn không hổ là cường giả đỉnh phong Vô Tận Hoang Nguyên, khí độ càng bất phàm. Đối mặt với sát khí của Lăng Phong, hắn không một chút hoảng hốt, phảng phất như vị cường giả điên cuồng kia không thể mang tới bất cứ tổn hại nào cho chính mình, hắn chỉ bình tĩnh hỏi thăm:

- Lăng tông chủ, đây là ý tứ gì?

- Ý gì?

Lăng Phong lạnh lùng cười, khoe miệng tràn đầy sát ý lạnh thấu xương.

- Ta không nghĩ Yêu Tộc lại thiên tâm, càng đối với một đệ tử nhân tộc "ban ơn", nguyên tồn tại tâm tư xấu xa như vậy! Quả thực khiến người khác khinh thường!

- Lớn mật!

Thiếu niên đứng đằng sau Yêu Tôn nhin không được, giận dữ quát lớn một tiếng xông thẳng về phía Lăng Phong, hắn quyết không cho phép bất cứ kẻ nào nhục mạ thần tượng trong cảm nhận của hắn.

Lăng Phong khẽ quát một tiếng:

- Người còn không xứng xuất thủ với Lăng mỗ!

Trong tiếng quát, Lăng Phong vền vền vung ống tay áo lên, liền xuất hiện sóng khí cường hãn bộc phát.

Tên thiếu niên kia hoảng hốt, hắn coi như cường giả đứng đầu, bản thân đã có thực lực cấp bậc Linh tôn, ở tại Yêu tộc vẫn được coi như thiên tài. Nhưng hiện tại hắn đột nhiên phát hiện, trước mặt người thanh niên so với chính mình còn ít tuổi hơn, bản thân dĩ nhiên yếu đuối tới mức không kham nổi một kích.

Lẽ nào, chênh lệch thực sự lớn tới như vậy sao?

Cảm nhận được một cỗ lực lượng khiến người khác hít thở không thông kéo tới, hắn nhin không được toát ra biểu tình thất thần. Đúng lúc này, phía sau có một cỗ lực lượng cường đại nắm lấy hắn, ngay sau đó cười mây đập gió bay lên cao.

Ầm ầm...

Thủ ấn của Yêu Tôn vừa lúc đánh lên Xích luyện cương khí của Lăng Phong, vang lên tiếng chấn động kịch liệt, song phương đều tự thối lui hơn ba bước!

594. Chương 550: Người Ngu Xuân.

Yêu Tôn giao thủ một chiêu với Lăng Phong, Yêu Tôn Diễm La nhin không được hiển lộ thần tình ngưng trọng, hần trầm giọng nói:

- Lăng tông chủ, bản tôn khách khí đối với người không phải kiêng kỵ thực lực của người, mà là vì tiểu đồ! Nếu có ý niệm khác biệt trong đầu, người đã tính sai rồi!

- Vì sao?

Trên mặt Lăng Phong hiện vẻ trào phúng lạnh lẽo:

- Chẳng lẽ không phải vì thiên phú Cự linh đặc biệt của nàng?

- Người nói cái gì?

Yêu Tôn đột nhiên biến sắc, lời nói của Lăng Phong giống như búa tạ hung hăng đập mạnh vào trái tim của hắn, khiến hắn bị kìm hãm, cảm giác thiếu chút nữa hít thở không thông!

- Người làm sao biết?

Sát khí cường liệt tràn ngập gương mặt Yêu Tôn, so sánh với vừa rồi còn có chút áp chế, Yêu Tôn hiện tại đã hoàn toàn phóng ra một thân cao ngạo và cuồng ý, lạnh lẽo dừng trên người Lăng Phong, rất có tư thế một lời không hợp liền động thủ.

- Hừ! San San từ sớm đã nói cho Lăng mỗ biết Cự linh Diệu Sào, nếu không phải biết chỗ kỳ diệu của Cự linh này, Lăng mỗ còn suýt nữa thực sự cho rằng người đối đãi tình thầy trò chân thành với nàng!

Trong giọng nói của Lăng Phong tràn ngập phẫn nộ khó có thể ức chế, vừa rồi hắn kiểm tra sơ qua, hắn phát hiện nguyên nhân Đông Phương San hôn mê bất tỉnh chính là bởi vì lực lượng Cự linh của nàng bị hao tổn quá lớn.

Nàng bất quá chỉ là một tiểu cô nương, còn có thể có chuyện gì khiến nàng phải tiêu hao năng lượng Cự Linh? Liên tưởng tới tình hình lần trước nàng áp trứng ma thú, Lăng Phong lập tức đoán ra được cái gì.

Phải biết rằng bản thân Yêu tộc xuất thân từ ma thú, như vậy năng lực thúc đẩy ma thú trưởng thành nhanh hơn của Đông Phương San có ý nghĩ như thế nào đối với Yêu tộc, hắn không cần nghĩ cũng biết.

Theo như suy nghĩ này, sở dĩ Yêu Tôn thể hiện cấp bách đối với thương thế của nàng như vậy, sợ là không phải chỉ có một tầng quan hệ sư đồ đơn thuần!

Thậm chí, Đông Phương San sở dĩ hôn mê, hoàn toàn là bởi vì có hắn đằng sau xúi giục áp trứng ma thú quá độ!

Ý nghĩ liên tiếp giống như điện quang hỏa thạch xuất hiện trong đầu Lăng Phong, liền lập tức khiến hắn cảm phần không thôi, trong con mắt của hắn, bất cứ kẻ nào tồn tại tâm tư lợi dụng đối với một tiểu hài tử ngây thơ chất phác như nàng đều là tội lớn không thể tha thứ.

- Bản tôn không phải tình sư đồ với San nhi như thế nào?

Yêu Tôn cũng triệt để phẫn nộ, ngón tay giậm dứ chỉ về phía Lăng Phong run run không ngớt, hần bỗng nhiên co ngón tay lại, chỉ thấy quang điểm nội thể giới đường như cuồng phong luân chuyển, phát sinh âm thanh ừ ừ, đồng thời quang mang bên ngoài quang điểm càng lúc càng lớn, thậm chí xuất hiện một đạo bí văn tinh xảo bao phủ, cuối cùng hình thành bộ nguyên trận cực kỳ phức tạp!

- Thần khí! Thì Chi Sa!

Dư Đào bỗng đứng kinh hô lên tiếng, sau khi hình dáng của nội thể giới hiển lộ đầy đủ, hắn mới biết được thứ này rốt cuộc là cái gì! Đây rõ ràng là chí bảo trấn tộc Yêu tộc trong lời đồn, Thì Chi Sa, chỉ xét về phẩm cấp còn cao hơn không chỉ một bậc so với Thiên Hương Ngưng của Long tộc!

Hắn đột nhiên biến đổi, đứng trước mặt Lăng Phong, biểu tình ngưng trọng không gì sánh được.

Hiệu quả gia tăng thực lực của thần khí không phải người bình thường có thể tưởng tượng được, nếu như người bình thường cầm thần khí trong tay, có lẽ không phải sợ hãi. Nhưng nếu người đó là Yêu Tôn Diễm La! Yêu Tôn Diễm La đã lĩnh ngộ một phần huyền bí nguyên trận cùng với nội thể giới!

Ở trong tay hắn, thần khí ngoại trừ khuyết điểm tiêu hao thần thạch quá mức kinh người, chỉ xét về lực lượng hầu như có thể phát huy được trăm phần trăm.

Vì vậy, hắn phải che chở trước người Lăng Phong, bằng không vạn nhất, chỉ sợ Lăng Phong không chống đỡ nổi.

- Hừ! Lăng tông chủ, huynh đệ hai người chúng ta tuy là mời người, thế nhưng tuyệt đối không cho phép người vô lễ với Yêu Tôn đại nhân!

Lúc này, Vũ Lực cũng giận dữ, khuôn mặt mập mạp run lên, từng đợt khí tức nguyên lực cổ động điên cuồng.

Tình cảnh giương cung bạt kiếm, trước trận chiến kịch liệt xem ra hết sức căng thẳng.

Hai tròng mắt Kiều Kiều loạn chuyển nhanh như chớp, nàng trời sinh thích xem náo nhiệt, phàm là người một nhà đều lựa chọn đứng cùng một chỗ, nếu như Lăng Phong quyết định xuất thủ, đầu còn suy nghĩ đến người trước mắt là Yêu Tôn hay không Yêu Tôn? Nàng vô thức bắt chuyện với Hoa Vi Hà.

Hoa Vi Hà hung hăng trừng mắt liếc nhìn nàng, niệm thức trong đầu chớp động cấp tốc như điện quang, cuối cùng linh quang chợt hiện, nàng cuống quýt nói:

- Yêu Tôn, ta nhìn ra được người đối với tiểu cô nương này thực tình quan tâm, không phải giả tạo, tình huống của nàng đã có chút không ổn, nếu như người động thủ với Sáng tông, còn có ai trị liệu giúp nàng?

Sở dĩ nàng lựa chọn Yêu Tôn làm chỗ dựa, hoàn toàn là bởi vì rất rõ ràng tính tình của Lăng Phong, phàm là những chuyện hắn đã quyết định, cho dù là Thiên vương lão tử có tới cũng đừng mơ tưởng xoay chuyển quan niệm của hắn.

So sánh với vẻ lạnh lùng kiên định của Yêu Tôn mà nói, Lăng Phong một khi chăm chú kiên định mới thực sự là tảng đá không nói lý!

Vì vậy, lời nói của nàng trực tiếp nhằm thẳng vào Yêu Tôn, đồng thời là căn cứ vào lời nói của Thang Thần đối với Yêu Tôn trước kia, cũng bắn trúng yếu hại của hắn!

Chỉ thấy Yêu Tôn chấn động, trên mặt xuất hiện biểu tình do dự, ngón tay khẽ run, hắn chậm rãi thu Thì Chi Sa lại.

Nhìn thấy một màn này, Hoa Vi Hà mới thở ra một hơi thật dài, nàng chuyển hướng Lăng Phong, sáng giọng:

- Tiểu Phong, hãy để cho Yêu Tôn một cơ hội giải thích rõ ràng, đệ không biết chuyện xảy ra trong đó, cứ như vậy đơn giản một gây đánh chết người ta chung quy không đúng!

Lời này của nàng dĩ nhiên đã đưa địa vị Yêu Tôn sang thế yếu. Nhưng mọi người ở đây lại không hề cảm thấy bất tự nhiên, bọn họ tựa hồ hiểu được Lăng Phong với vẻ mặt tràn đầy sát khí càng cần phải có lời giải thích rõ ràng.

Nghe vậy, hỏa mang lòng bàn Lăng Phong dần dần tan đi, hắn lạnh lùng nhìn Yêu Tôn:

- Vừa rồi ta mới xem xét San San, niệm thức vô cùng thiếu thốn, Cự linh héo rũ, rõ ràng là năng lượng tiêu hao quá độ mới dẫn tới. Loại tình huống nào mới khiến nàng phải tiêu hao năng lượng quá độ, người không nói cho ta biết, người hoàn toàn không biết gì cả đây chứ?

- Người nghĩ như vậy sao?

Yêu Tôn nghe lời Lăng Phong nói, biểu tình trên mặt thoáng cái trở nên vô cùng cổ quái, giống như muốn phát hỏa càng giống như muốn cười, trong lúc như giận mà cũng như cười có vẻ đặc biệt không tự nhiên. Hắn hít một hơi thật sâu, từng tiếng từng tiếng nói:

- Từ khi bản tôn thu San nhi làm đồ đệ tới nay vẫn luôn để nàng thoải mái chơi đùa trong tộc, không hề đặt ra bất cứ áp lực gì đối với nàng, thậm chí còn có vài Thuật luyện sư Linh cấp chuyên môn hầu hạ, đặc biệt luyện chế tinh chương giúp nàng, càng không nói đến chuyện để nàng sử dụng lực lượng Cự linh lung tung!

Trong miệng Yêu Tôn, Thuật luyện sư Linh cấp từ trước tới nay vốn được người người tôn kính lại trở thành "bảo mẫu".

Biết rất rõ ràng không nên, thế nhưng khi nói tất cả những lời này, trong lòng Yêu Tôn vẫn không ức chế được cảm giác ủy khuất và phẫn nộ không nói nên lời, hắn gần như rít gào quát:

- Người nghĩ bản tôn muốn để nàng sử dụng lực lượng Cự linh tới mức thương tổn bản thân sao? Người...

Tức giận tới lồng ngực phập phồng, cuối cùng trong ánh mắt trợn tròn của huynh đệ Vưu Lực và thiếu niên, từ trong cổ họng của hắn phun ra vài tiếng:

- Người! Ngu xuẩn! Đần độn!

Lời này vừa ra, Lăng Phong sửng sốt, mọi người ngây ngẩn.

Này, đây là vị Yêu Tôn Diêm La nổi tiếng vững chãi như bàn thạch, đá ngầm biển sâu sao? Quả thực giống như miệng lưỡi đàn bà chanh chua xồm chọt a!

Biểu tình Hoa Vi Hà nửa muốn cười nửa muốn kìm lại, nàng nhìn Lăng Phong, thậm chí, có thể bức Yêu Tôn tới mức độ này, phỏng chừng khắp thiên hạ cũng chỉ có một mình một người Lăng Phong!

595. Chương 551: Hạ Thuốc Mạnh

Biểu hiện của Dư Đào lại càng thêm cổ quái, nhìn rõ bộ dạng Yêu Tôn tức giận, hắn nháy mắt mỉm cười nhưng lại không dám phát ra tiếng cười.

Lại chuyển đầu nhìn qua Đông Phương San, cuối cùng chuyển qua Yêu Tôn và Lăng Phong giống như đôi gà chọi, một ý niệm không thể ức chế được nổi lên trong đầu:

"Hai gia hỏa này ngược lại trông giống như đôi phu thê bởi vì hài tử bị thương mà giận chó đánh mèo đối với đối phương a!"

Ý niệm này vừa mới hiện lên trong đầu, Dư Đào không nhịn được lạnh lẽo toàn thân.

Sau khi rít gào xong, Yêu Tôn Diêm La cũng phát hiện chính mình thất thố, hít sâu một hơi dài, biểu tình một lần nữa khôi phục lại vẻ lạnh lùng:

- Sở dĩ San nhi hôn mê không tỉnh là bởi vì ma sủng của nàng thụ thương ngoài ý muốn, tiểu nha đầu trong tình huống ta hoàn toàn không biết dùng Cự linh trị thương giúp nó, cuối cùng dẫn tới sự tình tiêu hao quá độ phát sinh!

- Ma sủng?

Bỗng nhiên Lăng Phong nghĩ đến tiểu nha đầu trước kia cho chính mình xem nàng "phu dẫn", ngoài miệng tuy rằng không nói, thế nhưng thực ra đã tin tưởng vài phần.

Hoa Vi Hà tuy rằng xa cách Lăng Phong thời gian tương đối dài, thế nhưng đối với tích cách của hắn lại phi thường tường tận, vừa thấy bàn tay vốn nắm chặt buông lỏng ra một chút, trong lòng liền biết hiểu lầm này tạm thời cởi bỏ.

Thầm thở ra một hơi, nàng vội vàng nói:

- Chúng ta nên tập trung vào việc chính đi, Tiểu Phong, tiểu nha đầu thụ thương rất nặng, đệ trước tiên nghĩ biện pháp chữa trị cho nàng!

Lời vừa nói ra khỏi miệng, nàng giật mình phát hiện chính mình vô thức thổ lộ khả năng thân phận vẫn luôn giấu kín của Lăng Phong.

Nếu như Lăng Phong sở hữu thiên phú đáng sợ như dự đoán của chính mình mà nói!

Nghĩ vậy, Hoa Vi Hà vội vàng bổ xung:

- Không biết Hải tiên sinh đã tỉnh dưỡng hoàn tất hay chưa, nên mời Hải tiên sinh xuất thủ sớm một chút mới tốt!

- Uhm!

Lăng Phong đáp, lại nhìn Yêu Tôn có chút đông cứng nói:

- Giao San nhi cho ta, ta dẫn nàng tiến vào nội thế giới mời Hải sư huynh kiểm tra cẩn thận!

Yêu Tôn hơi do dự, trong mắt có chút lo lắng nói:

- Nội thế giới của ngươi có đủ nguyên lực hay không? San nhi hiện tại không thể chịu được nhiều lần dày vò nữa đâu!

Thấy rõ hần chân thành quan tâm Đông Phương San như vậy, một chút bất mãn còn sót lại trong lòng cuối cùng cũng tan thành mây khói. Lăng Phong không mở lời giải thích gì nhiều, trực tiếp đưa tay điểm vào chính giữa mi tâm.

Tức khắc, thế giới quái hạp xuất hiện, từ đầu ngón tay Lăng Phong bay ra một đoàn ngân mang, chỉ nghe tiếng ong ong chấn động.

Từng đạo năng lượng thực thể hóa màu vàng chói lọi, loại năng lượng này vừa xuất hiện, lập tức khiến hư không gợn sóng cuộn cuộn. Giống như bị lực lượng nào đó thần diệu không gì sánh được cắt đứt thành từng mảnh nhỏ.

Đôi lông mày Yêu Tôn hơi nhíu lên, hần nắm giữ thần khí Thì Chi Sa nhiều năm, đối với một ít diệu dụng liên quan tới thần khí tự nhiên rất rõ ràng, hiện tại từ khí tức năng lượng mà quái hạp phát tán ra, trong đó hẳn là thừa sự dư thừa thần lực, tuyệt đối không kém hơn so với Thì Chi Sa.

Cho nên, hần hơi khoát tay, yên lòng.

- Một đầu, ta với ngươi cùng nhau đi vào!

Kiều Kiêu nhìn Lăng Phong, đột nhiên nói.

Lăng Phong biết là nàng quan tâm Đông Phương San, không ngăn cản nhiều, chỉ lặng lẽ gật đầu đáp ứng. Sau đó, Kiêu Kiêu tiếp nhận Đông Phương San trong tay Vũu Lượng, hai người nhè bước vài bước, tiến vào trong quái hạp.

Đợi tới khi thân ảnh hai người biến mất trong không trung, nhân thần Yêu Tôn có chút nghi hoặc và khiếp sợ, tâm tư chuyển động. Hần nghĩ tới Lăng Phong lúc nói chuyện chữa trị cho Đông Phương San hiện rõ vẻ tự tin, đồng thời dễ dàng tìm hiểu được cụ thể thương thế của nàng, kết hợp với đủ loại cổ quái trước đó, nhất thời một ý niệm không thể ức chế nổi lên trong đầu.

Thế nhưng ý niệm này quá mức hoang đường, làm hần có chút không dám tin tưởng.

Nếu như chuyện này là thực, vậy vị tông chủ Sáng tông kia có thiên phú kinh người cỡ nào? Càng đáng sợ hơn nữa, nếu suy đoán là thực, hần có thể tập hợp được nguồn tài nguyên vô cùng đáng sợ a!

Một bước tiến vào thế giới quái hạp, Lăng Phong tiện tay phẩy nhẹ, chỉ thấy vô số sợi kim quang tụ tập lại, rất nhanh hình thành một chiếc gương mờ ảo như mây mù.

Đợi đến khi nhìn thấy Lăng Phong, Hải Tư Lam vội vã chào đón, bây giờ không có người ngoài, hần tự nhiên không cần phải đóng giả.

- Tông chủ, có chuyện phát sinh?

Vừa rồi thăm dò thương thế sơ qua, Lăng Phong biết tình huống của Đông Phương San phi thường không ổn, nếu như không nhanh chóng chữa trị mà nói, chỉ sợ sinh mệnh lực sẽ hao tổn hết, vì vậy hắn không khách khí, trực tiếp chỉ một ngón tay vào Đông Phương San.

- Ta có quen với tiểu nha đầu này, mà Cự linh của nàng đã bị thương tổn, ta sẽ cứu chữa cho nàng, làm phiền Hải lão làm trợ thủ cho ta!

- Tốt!

Trên mặt Hải Tư Lam một mảnh hưng phấn, hắn biết rõ dùng tu vi Thuật luyện sư tiếp cận Linh cấp của hắn hiện tại mà làm trợ thủ cho Lăng Phong có hơi chút miễn cưỡng. Trên thực tế, từ khi tiếp xúc tới nay, Lăng Phong vẫn không hề giấu diếm, trực tiếp truyền thụ, thi triển các thủ đoạn Thuật luyện trước mặt hắn, đối với hắn mà nói quả thực là cơ hội học tập không thể tốt hơn, vì vậy hắn cảm thấy vô cùng quý trọng.

Kiều Kiêu an tĩnh hiếm có, đứng một bên, chẳng qua nhìn thấy nhân thần Lăng Phong khi cứu trị cho Đông Phương San hiện lên vẻ rắc rối, nàng có chút hốt hoảng hỏi thăm:

- Mộc đầu, thương thế của San San rất nặng? Có thể cứu trị hay không?

Trong ý thức hải nỗ lực hồi tưởng lại cảm xúc niệm thức vừa rồi, trong lòng Lăng Phong có chút trầm trọng, thế nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười chắc chắn:

- Yên tâm đi, hắn là không có trở ngại!

Nếu đối với Thiên Hành Giả bình thường mà nói, cho dù Cự linh bị héo rũ, chỉ cần cung cấp một ít năng lượng bổ xung là được, ví dụ như dùng kim tiểu tử nhị phẩm, hoặc là có thể dùng tinh huyết nguyên khí hạch dùng với hạch tinh trợ giúp luyện hóa, năng lượng Cự linh sẽ khôi phục một lần nữa, thương thế tự nhiên không còn trở ngại.

Nhưng là, điều này cần có bản thân Thiên hành giả phối hợp trị thương mới được.

Cho dù người thụ thương rơi vào tình trạng hôn mê, dùng năng lượng của Lăng Phong hiện tại cũng đủ để trợ giúp luyện hóa, khiến Cự linh có thể hấp thu năng lượng, thế nhưng rắc rối là ở chỗ, Đông Phương San mới chỉ là tiểu hài tử.

Thậm chí, nàng căn bản chưa từng tu luyện qua, thế nên cơ thể vô cùng yếu đuối. Nếu như mạnh mẽ trợ giúp nàng hấp thu, sợ rằng năng lượng cường đại có thể trực tiếp khiến thân thể nàng suy sụp.

Mà không dùng thuốc mạnh không thể trị dứt thương thế, nếu như phát hiện sớm hơn mà nói, Lăng Phong có thể miễn cưỡng dùng một ít phương thức nhẹ nhàng trợ giúp nàng chậm rãi điều dưỡng phù hợp với tình trạng cơ thể của nàng, hiện tại đã không lưu lại cho hắn quá nhiều thời gian, lại dùng phương pháp nhẹ nhàng chỉ sợ chưa kịp xuất hiện tác dụng thì cự linh đã triệt để tiêu tan.

Đây mới chính là chỗ Lăng Phong đau đầu.

Suy tư, liệu mạng suy tư!

Trong ý thức hải lưu chuyển, Lăng Phong liệu mạng tìm tòi trong bảo khố tri thức Sang Sư truyền thụ cho chính mình, tri thức vô cùng phong phú này từ trước tới nay chính là căn bản để Lăng Phong tồn tại.

Cho dù niệm thức của hắn hiện tại tiến nhanh, trở thành tồn tại Thần cấp, thế nhưng muốn hoàn toàn thăm dò khu vực to lớn này, ít nhất cũng phải cần có thời gian năm sáu năm.

Lướt qua!

Phàm là nội dung không liên quan tới thông tin mà chính mình cần biết hiện tại, Lăng Phong lập tức xẹt qua cực nhanh, quả thực không thể so sánh, niệm thức của hắn hiện tại thực giống như quái nhân có vô số bàn tay vươn dài, mà tri thức căn bản giống như quyển sách cực kỳ dày.

Lúc này, quái nhân đang dùng vô số bàn tay của chính mình mở ra mỗi một trang sách, phàm là không có hứng thú liền chuyển sang trang khác.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, biểu tình của Lăng Phong theo đó càng thêm nghiêm túc, loại tập trung sử dụng niệm thức cường độ cao này, cho dù là hần cũng không thể duy trì trong thời gian quá dài.

Bầu không khí trầm trọng cảm nhiễm hai người Kiều Kiều, bọn họ kim lòng không được bắt đầu nghiêm túc.

Rốt cuộc, sắc mặt vui mừng hiện lên, Lăng Phong đã tìm được thứ mình muốn!

Hít một hơi thật sâu, hai tròng mắt Lăng Phong chợt tĩnh, cười nói:

- Tìm được!

Kiều Kiều cùng với Hải Tư Lam nhất tề lộ ra nhãn thần thả lỏng, bọn họ đứng bên cạnh Lăng Phong, bọn họ bao giờ cũng không nhịn được bị tâm tình của Lăng Phong cảm nhiễm, chỉ khi Lăng Phong hài lòng, bọn họ mới cảm thấy cổ áp lực ứ đọng xung quanh mình biến mất không còn.

- Hải lão, người chuẩn bị một ít tinh huyết nguyên khí hạch, theo sự chỉ dẫn của ta, người tập trung luyện hóa dẫn đạo năng lượng của chúng!

Lăng Phong nhíu mày, một lần nữa dặn dò nói:

- Chỉ cần năng lượng phương diện linh hồn!

- Rõ!

Hải Tư Lam nghiêm túc gật đầu, chòm râu không gió tự động, hiển nhiên nội tâm cũng đã bắt đầu tập trung.

Lăng Phong một lần nữa nhìn vào Đông Phương San, niệm thức hơi đổi, sau đó quét sạch vẻ uể oải vừa rồi, hai tròng mắt một lần nữa trở lại sáng láng đầy thần thái.

Bỗng nhiên, hần quát lớn một tiếng:

- Ra!

Giống như mưa to xối xả, tiếng lộp độp va chạm với tàu lá, từng sợi quang mang to lớn giống như bàn tay từ trong mi tâm Lăng Phong mạnh mẽ tuôn trào, một khi chúng bắn ra, liền có một cỗ uy áp cường liệt áp bách bốn phương tám hướng.

Chấn động!

Về mặt Hải Tư Lam không thể ức chế được khiếp sợ, hần cũng là Thuật luyện sư, tự nhiên hiểu rõ phát niệm thức ra ngoài, đồng thời ngưng tụ thành dị tượng thực chất là việc khó khăn cỡ nào.

- Ngưng!

Lăng Phong lại rít gào, chỉ thấy ngân quang giữa trán ngưng tụ, so với những chú cừu hiền lành còn biết nghe lời hơn.

Thời khắc mấu chốt, biểu tình Lăng Phong trọng trước nay chưa từng có, hai tay hần rất nhanh bắt lại, ngưng tụ thành vô số nguyên lực ẩn phức tạp, chỉ thấy từng đạo ngân quang bắt đầu theo thể tay hần xoay tròn, cuối cùng hình thành dòng tuyến qua (dòng chảy) xoáy mạnh.

Trung tâm dòng tuyến qua không ngừng lõm lại, tồn tại vô số tầng quang vụ uốn lượn, càng tản mát vô cùng vô tận huyền quang.

- Cự linh, hiện!

Lăng Phong mạnh mẽ chụp vào chính giữa trán Đông Phương San, chỉ thấy lòng bàn tay hần tỏa ngân quang, năng lượng niệm thức theo một chuồng này hạ xuống, không hề trở ngại xâm nhập vào mi tâm tiểu nha đầu.

Năng lượng bàng bạc theo phương thức cực kỳ ôn hòa tiến sâu vào ý thức hải của tiểu nha đầu, lập tức, ý thức hải tiểu nha đầu trong tình huống vô thức bắt đầu xoay chuyển theo luật động kỳ lạ.

Như ao thu nổi sóng, niệm thức của Lăng Phong ở trong đó hoàn toàn trở thành dị vật, cần phải bị khu trục ra ngoài, vì vậy năng lượng ý thức hải tiểu nha đầu bắt đầu làm công tác thanh lý.

Lăng Phong thuận thế chuyển động, tuyệt không tạo ra bất cứ hành động phản kích nào, chỉ dùng niệm thức bao trùm cự linh của tiểu nha đầu.

Đột nhiên, phụt, chỉ thấy một đoàn quang mang giống như quả trứng bay ra ngoài, quang mang ôn nhuần phát tán đặc biệt hấp dẫn ánh mắt người khác.

Cự linh, Điều Sào!

Hải Tư Lam kinh hãi, hắn thực sự không ngờ tới Lăng Phong lại có thủ đoạn như vậy, một loại rung động nói không nên lời từ lòng bàn chân tỏa khắp toàn thân, khiến thân thể hắn run rẩy!

- Hải lão, nhanh!

Tay phải Lăng Phong ruỗi dài, khổng chế Cự linh Điều Sào giữa không trung không dật tán, trên mặt tràn đầy mồ hôi hột, có vẻ phi thường cật lực.

Trong lơ đãng, quanh thân thể hắn xuất hiện khí tức cắt đứt nhàn nhạt, hiển nhiên là bị buộc phải dùng tới thần lực.

- A, rõ...

Khuôn mặt Hải Tư Lam đỏ lên, hắn cũng biết biểu hiện của chính mình vừa rồi có chút kém cỏi, tại thời khác như thế này lại có thể phân tâm sang sự tình khác, thực sự thẹn với lịch lãm nhiều năm qua.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, một màn vừa rồi Lăng Phong biểu hiện ra quả thực quá mức kinh người!

Phải biết rằng, hiện tại tiểu nha đầu đang trong trạng thái hoàn toàn mê man, căn bản không có ý thức để khổng chế Cự linh, nói cách khác, thuần túy là Lăng Phong dựa vào năng lượng của chính mình để triệu hồi Cự linh của tiểu nha đầu ra ngoài!

Bình thường mà nói, trừ phi là cường giả ngoài Thánh vực, có thể khiến Cự linh và hạch tâm linh hồn dung hợp với nhau, như vậy mới có thể dưới tiền đề giết chết bọn họ thu được Cự linh.

Nhưng tiểu nha đầu không phải Thánh vực, hai nữa Lăng Phong không có khả năng thương tổn tới nàng, hai điều kiện này không thể thỏa mãn, mà cuối cùng Lăng Phong cũng có thể triệu hoán ra được!

Nếu như...

Hải Tư Lam nhin không được sinh ra một ý niệm để chính hắn cũng cảm thấy vô cùng kinh khủng. Nếu như một ngày kia, tông chủ có thể tùy ý một chiêu rút ra Cự linh của đối thủ, như vậy sẽ là cảnh tượng kinh người tới mức nào?

Chống lại cường giả Thần cấp mà nói, Cự linh hầu như ngưng kết thành toàn bộ năng lượng cường đại của bọn họ, nếu như rút mất Cự linh tương đương với việc giảm đi hơn phân nửa thực lực. Nhất là cường giả ngoài Thánh vực, càng tương đương hạch tâm linh hồn bị điều khiển trong tay Lăng Phong, không phải sinh tử phải theo ý hắn?

Chính là vì có ý niệm này trong đầu, Hải Tư Lam mới thất thần ngây ngẩn như vậy!

Bị Lăng Phong quát nhẹ một tiếng, Hải Tư Lam giật mình tỉnh táo, vội vàng lấy ra hai viên tinh huyết nguyên khí hạch, tinh huyết nguyên khí hạch này là do Lăng Phong thu hoạch được từ Kiền Thiên Giới, không phải mặt hàng bình thường.

Hắn cố tình lấy ra nhiều hơn vài mai, thế nhưng nghĩ đến thể lực của chính mình có hạn, vẫn nên tạm thời bỏ đi ý niệm không thực tế này trong đầu

Tinh huyết nguyên khí hạch một khi lấy ra, niệm thức từ ý thức hải của Hải Tư Lam lao ra kích phát nổ tung, năng lượng giống như xúc tu bạch tuộc đâm vào trong đoàn quang mang hồng bạc giao tạp, rất nhanh, tia máu màu hồng bên trong đoàn quang mang bị khu trục ra ngoài, chỉ còn lại quang mang màu bạc thuần túy.

- Tông chủ, tiếp theo...

Theo một tiếng nhắc nhở của Hải Tư Lam, Lăng Phong cũng không chậm trễ, vèn vèn chỉ là phân hóa một đạo niệm thức khổng chế năng lượng được chiết xuất ra bao vây Cự linh Diệu Sào.

Đoàn năng lượng này vừa mới tiếp xúc với Cự linh lập tức giống như theo bản năng dung nhập vào bên trong, Cự linh Diệu Sào trước đó hơi khô khô, mặt ngoài lộn xộn gần như dấp dấp cỏ dại, trong nháy mắt có năng lượng rót vào liền khê run lên, cuối cùng như hạt giống nảy mầm sau cơn mưa, phát ra một cỗ sinh cơ bừng bừng.

- Trở lại!

Lăng Phong lộ ra sắc mặt vui mừng cường liệt, quát lên.

Hải Tư Lam biết đã tiến hành tới thời khắc mấu chốt, không dám có một chút phân thần, mặc dù trong ý thức hải truyền tới cảm giác trống rỗng nồng đậm, nhưng hắn vẫn chăm chú siết chặt hàm răng quan sát, một lần nữa chiết xuất hai viên tinh huyết nguyên khí hạch.

Trông thấy Lăng Phong, hắn toát ra thần sắc kinh hãi không hề che giấu, thực không ngờ vị tông chủ thần kỳ này lại có thể dùng phương thức không tưởng tượng nổi như vậy để trợ giúp chữa trị Cự linh.

596. Chương 552: Hiểu Lâm Và Thương Tâm.

Hoàn toàn triệu hoán Cự linh ra, có thể trực tiếp tác dụng bên ngoài, không cần tiếp tục trải qua tiêu hóa năng lượng trong ý thức hải, tự nhiên sẽ không có bất cứ gánh vác gì.

Một phương pháp tưởng chừng như vô cùng đơn giản, ai cũng có thể nghĩ ra được, thế nhưng muốn thực hiện thành công lại không hề dễ dàng.

Dù sao, bao nhiêu người có thực lực sánh được với Lăng Phong? Cho dù có thực lực như vậy, lại ai có tầm lý giải sâu sắc đối với Cự linh như hắn?

Lúc nhìn thấy Cự linh Diệu Sào bắt đầu khôi phục lại vẻ tròn trịa đầy sức sống, mặt ngoài không còn nửa phần sơ xác, Lăng Phong thở ra một hơi thật dài, hắn biết hiện tại đã không còn trợ ngại gì lớn.

- Trở về!

Lăng Phong một lần nữa dùng năng lượng niệm thức bao phủ Cự linh Diệu Sào đẩy vào giữa mi tâm Đông Phương San, đợi đến khi cảm giác Cự linh đã trở lại ý thức hải, hắn không tiếp tục chờ đợi, trực tiếp khổng chế niệm thức của bản thân tiêu tán.

Thả lỏng một hơi, Lăng Phong nhin không được lắc lư một chút, sắc mặt tái nhợt không bình thường.

- Mộc đầu!

Phất tay với Kiều Kiều đằng sau, Lăng Phong tự luyện hóa hai viên tinh huyết nguyên khí hạch, huyết sắc trên mặt lại một lần nữa khôi phục bình thường. Hắn nhìn về phía Hải Tư Lam.

- Hải lão, người có năng lực không?

- Không có việc gì!

Trên mặt mang theo vẻ tái nhợt, Hải Tư Lam cười nói:

- Nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy, bộ xương lão đầu ta sớm rỉ sắt rồi, hoạt động một chút mới tốt!

Lời này của hắn không hoàn toàn là khách khí, lúc Lăng Phong tu luyện tại cấm địa cùng với Dư Đào, hắn ngược lại không có việc gì làm. Dù sao tu luyện tới tầng cấp này của hắn, đột phá so với tu luyện giả thông thường khác nhau, cần phải có cảm ngộ, không phải chỉ khổ tu là có thể đạt thành.

- Tiểu San San được chứ?

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé của Đông Phương San đã khôi phục lại vài phần hồng hào, thế nhưng Kiều Kiều vẫn có chút không yên lòng hỏi.

Lăng Phong cười nói:

- Không có chuyện gì, bất quá vẫn cần phải có một ít thời gian chăm sóc đặc biệt, a, nhất là phương diện tinh chương, càng cần phải tỉ mỉ luyện chế riêng cho nàng!

- Như vậy chúng ta lưu lại San San được không?

Kiều Kiêu rất thuận miệng thành văn nói:

- Dù sao Yêu Tôn nhìn qua lạnh như băng, không giống như người thích hợp ở chung, San San đi theo hẳn chắc không thú vị gì!

Lăng Phong sửng sốt, hẳn có chút nghi hoặc đối với việc tiểu nha đầu này đột nhiên xuất hiện trong Yêu tộc, tuy rằng theo như biểu hiện của Yêu tôn thì Yêu tộc không hề có ý niệm gì xấu đối với tiểu nha đầu này, nhưng chung quy hẳn vẫn có chút không yên lòng, đề nghị của Kiêu Kiêu đã giải đúng chỗ ngứa.

Vì vậy, suy tư một phen, Lăng Phong nói:

- Uhm, chuyện này sau khi ra ngoài lại bàn. Nói xong, hắn ôm lấy Đông Phương San.

Bên ngoài, tuy rằng mới chỉ trôi qua thời gian tương đối ngắn, thế nhưng trong lòng Yêu Tôn lại giống như trải qua nghìn vạn năm thảng dãi dài đằng dặc, thảng cho tới khi Lăng Phong như cũ ôm lấy tiểu nha đầu xuất hiện, tâm tư của hắn trầm xuống: "Lẽ nào, vẫn không được hay sao?"

Chính vì có ý niệm này trong đầu, hắn cảm giác chính mình vô lực chưa từng có, trong lúc nhất thời tay chân muốn xụi lơ tại chỗ, thân thể run lên.

Hai người Vưu Lực bên cạnh đã sớm chú ý tới dị thường của Yêu Tôn, bọn họ kinh hô lên tiếng:

- Yêu Tôn!

Vẫn là thiếu niên đằng sau phản ứng nhanh, đưa tay đỡ lấy hắn:

- Sư tôn! Người không nên quá thương tâm!

Sắc mặt Yêu Tôn thăm đạm không gì sánh được, không hề có một tia huyết sắc. Hai người Vưu Lực càng không nói một câu, trong lòng nặng trĩu giống như đè nặng một khối đá lớn.

- Các người đây là làm gì?

Đang vào lúc này, thanh âm nghi hoặc của Lăng Phong nhàn nhạt truyền tới, trong mắt của hắn, mấy vị Yêu tộc này thực quá mức không hiểu lễ nghĩa, thế nào mà bản thân vô cùng vất vả mới kéo được San San từ rìa vách núi trở về, bọn họ lại không hề có một chút thần sắc hài lòng nào, trái lại giống như vừa mới có người thân tử vong!

Điều này cũng quá mức kỳ cục!

Liên quan tới mệnh hệ của đồ đệ bảo bối, Yêu Tôn coi như vẫn có lệ giữ bộ mặt bình tĩnh lạnh lẽo thường ngày. Nhưng khi nhìn gã thanh niên kia, trong ánh mắt không còn nửa phần cung kính, thậm chí là tràn ngập phẫn nộ.

- Yêu Tôn, trải qua gia sư huynh cứu trị, San San...

- Bản tôn biết!

Yêu Tôn hữu khí vô lực phát phát cánh tay, thanh âm cũng có vài phần uể oải tiều tụy, vị thủ lĩnh Yêu tộc vẫn ngạo khí lăng vân ma hiện tại ngay cả dùng khí liếc mắt nhìn một tiểu nha đầu cũng không có, trong lồng ngực của hắn tràn đầy tức khí, hoàn toàn không biết làm cách nào để phát tiết, chỉ bèn nhón nói:

- Nếu Lăng tông chủ đã quen biết với San San, như vậy chắc hẳn không cần ta phải nói một câu "cảm tạ" đúng không?

Bị thái độ lạnh lùng khác thường của hắn khiến đầu lớn khó chịu, trong lòng Lăng Phong cũng ghen một cổ tử khí, thậm chí thái độ làm người của gã Yêu Tôn này cũng quá mức keo kiệt, không phải chỉ là bị bản thân hiểu lầm một chút hay sao, đến tận bây giờ vẫn giữ cái khuôn mặt thối kia?

Vì vậy, hấn càng thêm tiếp thu đề nghị trước đó của Kiều Kiều, xem ra San San đúng thực không tốt theo người này, bằng không lớn nên cũng hình thành tính tình cổ quái như vậy, quả thực là chuyện khiến người ta không chịu nổi.

Vì vậy, Lăng Phong không còn tâm tình khách khí, nhìn đằng sau một cái, sau đó nói:

- Nếu là như vậy, ta đây xem như trực tiếp đề nghị trước mặt Yêu Tôn đi, San San ta sẽ mang về Sáng tông, lúc này tình huống của nàng mặc dù đã ổn định lại, thế nhưng tiếp sau còn cần phải củng cố một chút, cuối cùng mới triệt để khỏi hấn.

- Uhm, tốt, cái gì?

Đầu tiên Yêu Tôn chỉ là ứng phó Lăng Phong một tiếng, ngay sau đó tỉnh ngộ lại, trong lời nói của Lăng Phong rõ ràng để lộ ra tin tức quan trọng, toàn thân không nhịn được run lên, hoàn toàn mất đi mặt mũi:

- Người nói cái gì?

Hấn vô thức phi thân tiến lên, ôm đồm hướng về phía Lăng Phong.

Hiện tại Dư Đào biết sinh tử của chính mình triệt để liên hệ một chỗ cùng với Lăng Phong, đồng thời được Lăng Phong để lại không ít chỗ tốt, cho dù lý do nào đi nữa cũng không cho phép vị "đại lão bản" Lăng Phong có chút sai sót.

Mà thời khắc này, mặc dù có chỗ cổ kị đối với Yêu Tộc, nhưng hấn vẫn mạnh mẽ quát lớn một tiếng, che chắn trước người Lăng Phong, hữu chương đột nhiên mở ra.

Vù vù...

Giống như một bức tường sắt đột ngột hiện lên trước mặt, bàn tay của hấn nhìn qua không hề rất rộng rãi, thế nhưng lại cảm giác giống như trung tâm của sóng biển cuộn trào, sóng biển có xu thế thôn phệ trời đất!

Thần lực!

Tiếng giai Thần cấp tự nhiên liền có năng lượng khổng chế một phương thời không, loại năng lượng này có thể khổng chế thời không tại mức nhất định nào đó, khi đạt tới mức chí cao thậm chí đủ để sáng tạo thế giới!

Sáng tạo một thế giới chân chính thuộc về chính mình!

Tuy rằng Dư Đào chưa hề đạt tới cấp độ này, thế nhưng sau khi hấn phóng ra thần lực, tạo thành trùng kích thị giác đối với không gian như vậy coi như vô cùng dễ dàng.

Trong tình huống khiếp sợ, Yêu Tôn không còn ý niệm nào khác trong đầu, hấn hoàn toàn chỉ là xuất phát từ một loại bản tính nhân loại, muốn trực tiếp bắt Lăng Phong nghiệm chứng mà thôi.

Vì vậy, lúc Dư Đào xuất thủ, hấn không hề có nửa phần phòng bị, lúc này bị trực tiếp đánh bay đi. Âm âm, trực tiếp ngã xuống dưới đất.

- Yêu Tôn!

- Sư phụ!

Hoàn toàn triệu hoán Cự linh ra, có thể trực tiếp tác dụng bên ngoài, không cần tiếp tục trải qua tiêu hóa năng lượng trong ý thức hải, tự nhiên sẽ không có bất cứ gánh vác gì.

Một phương pháp tưởng chừng như vô cùng đơn giản, ai cũng có thể nghĩ ra được, thế nhưng muốn thực hiện thành công lại không hề dễ dàng.

Dù sao, bao nhiêu người có thực lực sánh được với Lăng Phong? Cho dù có thực lực như vậy, lại ai có tầm lý giải sâu sắc đối với Cự linh như hấn?

Lúc nhìn thấy Cự linh Điều Sào bắt đầu khôi phục lại vẻ tròn trịa đầy sức sống, mặt ngoài không còn nửa phần sơ xác, Lăng Phong thở ra một hơi thật dài, hấn biết hiện tại đã không còn trợ ngại gì lớn.

- Trở về!

Lăng Phong một lần nữa dùng năng lượng niệm thức bao phủ Cự linh Điều Sào đẩy vào giữa mi tâm Đông Phương San, đợi đến khi cảm giác Cự linh đã trở lại ý thức hải, hắn không tiếp tục chờ đợi, trực tiếp khống chế niệm thức của bản thân tiêu tán.

Thả lỏng một hơi, Lăng Phong nhin không được lắc lư một chút, sắc mặt tái nhợt không bình thường.

- Mộc đầu!

Phất tay với Kiều Kiều đằng sau, Lăng Phong tự luyện hóa hai viên tinh huyết nguyên khí hạch, huyết sắc trên mặt lại một lần nữa khôi phục bình thường. Hắn nhìn về phía Hải Tư Lam.

- Hải lão, ngươi có năng lắm không?

- Không có việc gì!

Trên mặt mang theo vẻ tái nhợt, Hải Tư Lam cười nói:

- Nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy, bộ xương lão đầu ta sớm rỉ sắt rồi, hoạt động một chút mới tốt!

Lời này của hắn không hoàn toàn là khách khí, lúc Lăng Phong tu luyện tại cấm địa cùng với Dư Đào, hắn ngược lại không có việc gì làm. Dù sao tu luyện tới tầng cấp này của hắn, đột phá so với tu luyện giả thông thường khác nhau, cần phải có cảm ngộ, không phải chỉ khổ tu là có thể đạt thành.

- Tiểu San San được chứ?

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé của Đông Phương San đã khôi phục lại vài phần hồng hào, thế nhưng Kiều Kiều vẫn có chút không yên lòng hỏi.

Lăng Phong cười nói:

- Không có chuyện gì, bất quá vẫn cần phải có một ít thời gian chăm sóc đặc biệt, a, nhất là phương diện tinh chương, càng cần phải tỉ mỉ luyện chế riêng cho nàng!

- Như vậy chúng ta lưu lại San San được không?

Kiều Kiều rất thuận miệng thành văn nói:

- Dù sao Yêu Tôn nhìn qua lạnh như băng, không giống như người thích hợp ở chung, San San đi theo hắn chắc không thú vị gì!

Lăng Phong sững sốt, hắn có chút nghi hoặc đối với việc tiểu nha đầu này đột nhiên xuất hiện trong Yêu tộc, tuy rằng theo như biểu hiện của Yêu tôn thì Yêu tộc không hề có ý niệm gì xấu đối với tiểu nha đầu này, nhưng chung quy hắn vẫn có chút không yên lòng, đề nghị của Kiều Kiều đã giải đúng chỗ ngứa.

Vì vậy, suy tư một phen, Lăng Phong nói:

- Uhm, chuyện này sau khi ra ngoài lại bàn. Nói xong, hắn ôm lấy Đông Phương San.

Bên ngoài, tuy rằng mới chỉ trôi qua thời gian tương đối ngắn, thế nhưng trong lòng Yêu Tôn lại giống như trải qua nghìn vạn năm thảng dãi dài dặc, thẳng cho tới khi Lăng Phong như cũ ôm lấy tiểu nha đầu xuất hiện, tâm tư của hắn trầm xuống: "Lẽ nào, vẫn không được hay sao?"

Chính vì có ý niệm này trong đầu, hắn cảm giác chính mình vô lực chưa từng có, trong lúc nhất thời tay chân muốn xụi lơ tại chỗ, thân thể run lên.

Hai người Vưu Lực bên cạnh đã sớm chú ý tới dị thường của Yêu Tôn, bọn họ kinh hô lên tiếng:

- Yêu Tôn!

Vẫn là thiếu niên đằng sau phản ứng nhanh, đưa tay đỡ lấy hắn:

- Sư tôn! Người không nên quá thương tâm!

Sắc mặt Yêu Tôn thâm đậm không gì sánh được, không hề có một tia huyết sắc. Hai người Vưu Lực càng không nói một câu, trong lòng nặng trĩu giống như đè nặng một khối đá lớn.

- Các ngươi đây là làm gì?

Đang vào lúc này, thanh âm nghi hoặc của Lăng Phong nhàn nhạt truyền tới, trong mắt của hắn, mấy vị Yêu tộc này thực quá mức không hiểu lễ nghĩa, thế nào mà bản thân vô cùng vất vả mới kéo được San San từ rìa vách núi trở về, bọn họ lại không hề có một chút thần sắc hài lòng nào, trái lại giống như vừa mới có người thân tử vong!

Điều này cũng quá mức kỳ cục!

Liên quan tới mệnh hệ của đồ đệ bảo bối, Yêu Tôn coi như vẫn có lệ giữ bộ mặt bình tĩnh lạnh lẽo thường ngày. Nhưng khi nhìn gã thanh niên kia, trong ánh mắt không còn nửa phần cung kính, thậm chí là tràn ngập phần nộ.

- Yêu Tôn, trải qua gia sư huynh cứu trị, San San...

- Bản tôn biết!

Yêu Tôn hữu khí vô lực phất phất cánh tay, thanh âm cũng có vài phần uể oải tiêu tụy, vị thủ lĩnh Yêu tộc vẫn ngạo khí lăng vân ma hiện tại ngay cả dừng khí liếc mắt nhìn một tiểu nha đầu cũng không có, trong lòng ngực của hắn tràn đầy tức khí, hoàn toàn không biết làm cách nào để phát tiết, chỉ bèn nhón nói:

- Nếu Lăng tông chủ đã quen biết với San San, như vậy chắc hẳn không cần ta phải nói một câu "cảm tạ" đúng không?

Bị thái độ lạnh lùng khác thường của hắn khiến đầu lớn khó chịu, trong lòng Lăng Phong cũng ghen một cổ tử khí, thậm chí thái độ làm người của gã Yêu Tôn này cũng quá mức keo kiệt, không phải chỉ là bị bản thân hiểu lầm một chút hay sao, đến tận bây giờ vẫn giữ cái khuôn mặt thối kia?

Vì vậy, hắn càng thêm tiếp thu đề nghị trước đó của Kiều Kiều, xem ra San San đúng thực không tốt theo người này, bằng không lớn nên cũng hình thành tính tình cổ quái như vậy, quả thực là chuyện khiến người ta không chịu nổi.

Vì vậy, Lăng Phong không còn tâm tình khách khí, nhìn đằng sau một cái, sau đó nói:

- Nếu là như vậy, ta đây xem như trực tiếp đề nghị trước mặt Yêu Tôn đi, San San ta sẽ mang về Sáng tông, lúc này tình huống của nàng mặc dù đã ổn định lại, thế nhưng tiếp sau còn cần phải củng cố một chút, cuối cùng mới triệt để khỏi hẳn.

- Uhm, tốt, cái gì?

Đầu tiên Yêu Tôn chỉ là ứng phó Lăng Phong một tiếng, ngay sau đó tỉnh ngộ lại, trong lời nói của Lăng Phong rõ ràng để lộ ra tin tức quan trọng, toàn thân không nhịn được run lên, hoàn toàn mất đi mặt mũi:

- Người nói cái gì?

Hắn vô thức phi thân tiến lên, ôm đồm hướng về phía Lăng Phong.

Hiện tại Dư Đào biết sinh tử của chính mình triệt để liên hệ một chỗ cùng với Lăng Phong, đồng thời được Lăng Phong để lại không ít chỗ tốt, cho dù lý do nào đi nữa cũng không cho phép vị "đại lão bản" Lăng Phong có chút sai sót.

Mà thời khắc này, mặc dù có chỗ cố kỵ đối với Yêu Tộc, nhưng hắn vẫn mạnh mẽ quát lớn một tiếng, che chắn trước người Lăng Phong, hữu chương đột nhiên mở ra.

Vù vù...

Giống như một bức tường sắt đột ngột hiện lên trước mặt, bàn tay của hắn nhìn qua không hề rất rộng rãi, thế nhưng lại cảm giác giống như trung tâm của sóng biển cuộn trào, sóng biển có xu thế thôn phệ trời đất!

Thần lực!

Tiếng giai Thần cấp tự nhiên liền có năng lượng khổng lồ chế một phương thời không, loại năng lượng này có thể khống chế thời không tại mức nhất định nào đó, khi đạt tới mức chí cao thậm chí đủ để sáng tạo thế giới!

Sáng tạo một thế giới chân chính thuộc về chính mình!

Tuy rằng Dư Đào chưa hề đạt tới cấp độ này, thế nhưng sau khi hấn phóng ra thần lực, tạo thành trùng kích thị giác đối với không gian như vậy coi như vô cùng dễ dàng.

Trong tình huống khiếp sợ, Yêu Tôn không còn ý niệm nào khác trong đầu, hấn hoàn toàn chỉ là xuất phát từ một loại bản tính nhân loại, muốn trực tiếp bắt Lăng Phong nghiệm chứng mà thôi.

Vì vậy, lúc Dư Đào xuất thủ, hấn không hề có nửa phần phòng bị, lúc này bị trực tiếp đánh bay đi. Âm ầm, trực tiếp ngã xuống dưới đất.

- Yêu Tôn!

- Sư phụ!

Hoàn toàn triệu hoán Cự linh ra, có thể trực tiếp tác dụng bên ngoài, không cần tiếp tục trải qua tiêu hóa năng lượng trong ý thức hải, tự nhiên sẽ không có bất cứ gánh vác gì.

Một phương pháp tưởng chừng như vô cùng đơn giản, ai cũng có thể nghĩ ra được, thế nhưng muốn thực hiện thành công lại không hề dễ dàng.

Dù sao, bao nhiêu người có thực lực sánh được với Lăng Phong? Cho dù có thực lực như vậy, lại ai có tầm lý giải sâu sắc đối với Cự linh như hấn?

Lúc nhìn thấy Cự linh Điều Sào bắt đầu khôi phục lại vẻ tròn trịa đầy sức sống, mặt ngoài không còn nửa phần sơ xác, Lăng Phong thở ra một hơi thật dài, hấn biết hiện tại đã không còn trợ ngại gì lớn.

- Trở về!

Lăng Phong một lần nữa dùng năng lượng niệm thức bao phủ Cự linh Điều Sào đẩy vào giữa mi tâm Đông Phương San, đợi đến khi cảm giác Cự linh đã trở lại ý thức hải, hấn không tiếp tục chờ đợi, trực tiếp khống chế niệm thức của bản thân tiêu tán.

Thả lỏng một hơi, Lăng Phong nhận không được lắc lư một chút, sắc mặt tái nhợt không bình thường.

- Mộc đầu!

Phất tay với Kiều Kiều đằng sau, Lăng Phong tự luyện hóa hai viên tinh huyết nguyên khí hạch, huyết sắc trên mặt lại một lần nữa khôi phục bình thường. Hấn nhìn về phía Hải Tư Lam.

- Hải lão, ngươi có năng lắm không?

- Không có việc gì!

Trên mặt mang theo vẻ tái nhợt, Hải Tư Lam cười nói:

- Nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy, bộ xương lão đầu ta sớm rỉ sắt rồi, hoạt động một chút mới tốt!

Lời này của hấn không hoàn toàn là khách khí, lúc Lăng Phong tu luyện tại cấm địa cùng với Dư Đào, hấn ngược lại không có việc gì làm. Dù sao tu luyện tới tầng cấp này của hấn, đột phá so với tu luyện giả thông thường khác nhau, cần phải có cảm ngộ, không phải chỉ khổ tu là có thể đạt thành.

- Tiểu San San được chứ?

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé của Đông Phương San đã khôi phục lại vài phần hồng hào, thế nhưng Kiều Kiều vẫn có chút không yên lòng hỏi.

Lăng Phong cười nói:

- Không có chuyện gì, bất quá vẫn cần phải có một ít thời gian chăm sóc đặc biệt, a, nhất là phương diện tinh chương, càng cần phải tỉ mỉ luyện chế riêng cho nàng!

- Như vậy chúng ta lưu lại San San được không?

Kiều Kiều rất thuận miệng thành văn nói:

- Dù sao Yêu Tôn nhìn qua lạnh như băng, không giống như người thích hợp ở chung, San San đi theo hấn chắc không thú vị gì!

Lăng Phong sững sốt, hẳn có chút nghi hoặc đối với việc tiểu nha đầu này đột nhiên xuất hiện trong Yêu tộc, tuy rằng theo như biểu hiện của Yêu tôn thì Yêu tộc không hề có ý niệm gì xấu đối với tiểu nha đầu này, nhưng chung quy hẳn vẫn có chút không yên lòng, đề nghị của Kiều Kiều đã giải đúng chỗ ngứa.

Vì vậy, suy tư một phen, Lăng Phong nói:

- Uhm, chuyện này sau khi ra ngoài lại bàn. Nói xong, hắn ôm lấy Đông Phương San.

Bên ngoài, tuy rằng mới chỉ trôi qua thời gian tương đối ngắn, thế nhưng trong lòng Yêu Tôn lại giống như trải qua nghìn vạn năm thảng dãi dằng dặc, chẳng cho tới khi Lăng Phong như cũ ôm lấy tiểu nha đầu xuất hiện, tâm tư của hắn trầm xuống: "Lẽ nào, vẫn không được hay sao?"

Chính vì có ý niệm này trong đầu, hắn cảm giác chính mình vô lực chưa từng có, trong lúc nhất thời tay chân muốn xụi lơ tại chỗ, thân thể run lên.

Hai người Vưu Lực bên cạnh đã sớm chú ý tới dị thường của Yêu Tôn, bọn họ kinh hô lên tiếng:

- Yêu Tôn!

Vẫn là thiếu niên đằng sau phản ứng nhanh, đưa tay đỡ lấy hắn:

- Sư tôn! Người không nên quá thương tâm!

Sắc mặt Yêu Tôn thăm đạm không gì sánh được, không hề có một tia huyết sắc. Hai người Vưu Lực càng không nói một câu, trong lòng nặng trĩu giống như đè nặng một khối đá lớn.

- Các ngươi đây là làm gì?

Đang vào lúc này, thanh âm nghi hoặc của Lăng Phong nhàn nhạt truyền tới, trong mắt của hắn, mấy vị Yêu tộc này thực quá mức không hiểu lễ nghĩa, thế nào mà bản thân vô cùng vất vả mới kéo được San San từ rìa vách núi trở về, bọn họ lại không hề có một chút thần sắc hài lòng nào, trái lại giống như vừa mới có người thân tử vong!

Điều này cũng quá mức kỳ cục!

Liên quan tới mệnh hệ của đồ đệ bảo bối, Yêu Tôn coi như vẫn có lệ giữ bộ mặt bình tĩnh lạnh lẽo thường ngày. Nhưng khi nhìn gã thanh niên kia, trong ánh mắt không còn nửa phần cung kính, thậm chí là tràn ngập phẫn nộ.

- Yêu Tôn, trải qua gia sư huynh cứu trị, San San...

- Bản tôn biết!

Yêu Tôn hữu khí vô lực phất phất cánh tay, thanh âm cũng có vài phần uể oải tiêu tụy, vị thủ lĩnh Yêu tộc vẫn ngạo khí lẫm lẫm ma hiện tại ngay cả dũng khí liếc mắt nhìn một tiểu nha đầu cũng không có, trong lồng ngực của hắn tràn đầy tức khí, hoàn toàn không biết làm cách nào để phát tiết, chỉ bèn nhón nói:

- Nếu Lăng tông chủ đã quen biết với San San, như vậy chắc hẳn không cần ta phải nói một câu "cảm tạ" đúng không?

Bị thái độ lạnh lùng khác thường của hắn khiến đầu lớn khó chịu, trong lòng Lăng Phong cũng nghẹn một cổ tử khí, thậm chí thái độ làm người của gã Yêu Tôn này cũng quá mức keo kiệt, không phải chỉ là bị bản thân hiểu lầm một chút hay sao, đến tận bây giờ vẫn giữ cái khuôn mặt thối kia?

Vì vậy, hắn càng thêm tiếp thu đề nghị trước đó của Kiều Kiều, xem ra San San đúng thực không tốt theo người này, bằng không lớn nên cũng hình thành tính tình cổ quái như vậy, quả thực là chuyện khiến người ta không chịu nổi.

Vì vậy, Lăng Phong không còn tâm tình khách khí, nhìn đằng sau một cái, sau đó nói:

- Nếu là như vậy, ta đây xem như trực tiếp đề nghị trước mặt Yêu Tôn đi, San San ta sẽ mang về Sáng tông, lúc này tình huống của nàng mặc dù đã ổn định lại, thế nhưng tiếp sau còn cần phải củng cố một chút, cuối cùng mới triệt để khỏi hẳn.

- Uhm, tốt, cái gì?

Đầu tiên Yêu Tôn chỉ là ứng phó Lăng Phong một tiếng, ngay sau đó tỉnh ngộ lại, trong lời nói của Lăng Phong rõ ràng để lộ ra tin tức quan trọng, toàn thân không nhịn được run lên, hoàn toàn mất đi mặt mũi:

- Người nói cái gì?

Hắn vô thức phi thân tiến lên, ôm đồm hướng về phía Lăng Phong.

Hiện tại Dư Đào biết sinh tử của chính mình triệt để liên hệ một chỗ cùng với Lăng Phong, đồng thời được Lăng Phong để lại không ít chỗ tốt, cho dù lý do nào đi nữa cũng không cho phép vị "đại lão bản" Lăng Phong có chút sai sót.

Mà thời khắc này, mặc dù có chỗ cổ kị đối với Yêu Tộc, nhưng hắn vẫn mạnh mẽ quát lớn một tiếng, che chắn trước người Lăng Phong, hữu chương đột nhiên mở ra.

Vù vù...

Giống như một bức tường sắt đột ngột hiện lên trước mặt, bàn tay của hắn nhìn qua không hề rất rộng rãi, thế nhưng lại cảm giác giống như trung tâm của sóng biển cuộn trào, sóng biển có xu thế thôn phệ trời đất!

Thần lực!

Tiếng giai Thần cấp tự nhiên liền có năng lượng khổng lồ chế một phương thời không, loại năng lượng này có thể khống chế thời không tại mức nhất định nào đó, khi đạt tới mức chí cao thậm chí đủ để sáng tạo thế giới!

Sáng tạo một thế giới chân chính thuộc về chính mình!

Tuy rằng Dư Đào chưa hề đạt tới cấp độ này, thế nhưng sau khi hắn phóng ra thần lực, tạo thành trùng kích thị giác đối với không gian như vậy coi như vô cùng dễ dàng.

Trong tình huống khiếp sợ, Yêu Tôn không còn ý niệm nào khác trong đầu, hắn hoàn toàn chỉ là xuất phát từ một loại bản tính nhân loại, muốn trực tiếp bắt Lăng Phong nghiệm chứng mà thôi.

Vì vậy, lúc Dư Đào xuất thủ, hắn không hề có nửa phần phòng bị, lúc này bị trực tiếp đánh bay đi. Ầm ầm, trực tiếp ngã xuống dưới đất.

- Yêu Tôn!

- Sư phụ!

597. Chương 553: Yêu Tôn Đi Theo.

Vài tiếng kinh hô truyền đi, huynh đệ Vũ Lực Vũ Lượng, thiếu niên đều kinh hãi, bọn họ kích động tức giận tới con mắt đỏ bừng, điên cuồng lao về phía Dư Đào.

Xem tư thế liều mạng quên mình, hắn là tồn tại ý niệm lương bại câu thương!

Không phải Yêu Tộc căn bản không hề lý giải được loại tôn kích cuồng nhiệt đối với Yêu Tôn này, loại tôn kích này không liên quan tới thực lực, không liên quan thời gian, thậm chí là có chút quen thuộc đối với truyền thống, nhưng đủ để bọn họ không để ý tới sinh mệnh liều mạng với địch nhân, nguyên nhân đơn giản là vì mao phạm tôn nghiêm Yêu Tôn.

Mất thất huyết chiến nổi lên.

- Dừng tay!

Đột nhiên, Yêu Tôn Diêm La quát lớn ngăn bọn họ lại.

Ba người Vũ Lực nghe tiếng quát chợt dừng, cực nhanh thu liễm chân nguyên lực, trong ý thức hải thiếu chút nữa nổ tung, trận trận sóng lớn khiến bọn họ choáng váng.

Nhìn thấy bọn họ không tiếp tục xuất thủ, Dư Đào cũng âm thầm thở ra một hơi, nếu không cần thiết, hắn cũng không muốn động thủ đối với Yêu Tộc. Có thể giấu diếm thực lực chân chính dưới con mắt Long tộc

nhiều năm, đồng thời nhiều chuẩn bị khác cũng được che giấu, Dư Đào tự nhiên không phải hạng người lỗ mãng.

So sánh với nhóm người Lăng Phong tương đối xa lạ, hẳn đối với nội tình Yêu tộc coi như hiểu biết tương đối tận tường, có thể Long tộc sẽ bởi vì phương diện lợi ích, không muốn để các vị cường giả Long tộc tiền bối đi ra mạo hiểm, thế nhưng Yêu tộc tuyệt đối không có lo lắng này.

Dư Đào dám khẳng định, chỉ cần Yêu Tôn bị thương hại, đám lão quái vật vẫn bế quan kia lập tức giống như ong vỡ tổ xuất hiện, đến lúc đó dưới tình huống bọn họ điên cuồng, bản thân có nhiều hơn vài cái đầu cũng không đủ để chém.

Vị nhân vật cấp bậc thiên tài chủng tộc phụ thuộc bị trấn áp nhiều năm này, hẳn vô cùng vất vả mới chạy ra khỏi lao lung, thực không muốn đối địch với địch nhân như vậy.

Yêu Tôn gắt gao nhìn thẳng Lăng Phong, trong miệng phát ra vẫn là câu nói kia:

- Người nói cái gì?

Lăng Phong buồn bực, không nói gì, triệt để tức giận, hẳn xem ra đám người Yêu tộc quá mức không hiểu lễ nghĩa. Đầu tiên là tìm người khắp nơi muốn trị liệu cho San San, biểu hiện phi thường quan tâm tiểu nha đầu, kết quả bản thân vừa mới chữa tốt, bọn họ không có nửa phần dáp đáp hài lòng, trái lại vô cùng nặng nề. Cuối cùng rõ ràng đáp ứng bản thân lưu lại San San, thế nhưng đột nhiên xông tới như kẻ điên.

Đám người Yêu tộc này, cả trên lẫn dưới đều có chút điên điên?

Lăng Phong không đầu không đuôi nghĩ.

Vẫn là Hoa Vi Hà ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, nàng cau đôi mày liễu, trong mắt hiện lên quang mang trí tuệ:

- Yêu Tôn đại nhân, người chắc hiểu lầm gì đó? Tiểu Phong bất quá là muốn mang lệnh đồ trở lại Sáng tông chăm sóc cẩn thận, giúp nàng triệt để khôi phục mà thôi, không hề có ý tứ khác.

Lăng Phong đưa tay, muốn nói lại thôi, hẳn thực sự muốn giữ San San triệt để ở lại Sáng tông, không bao giờ quay trở về Yêu tộc quái dị này, thế nhưng vì nghĩ tới tâm tình Yêu Tôn, vẫn dừng chính mình lại.

Yêu Tôn há hốc miệng, quay đầu lại đối mặt nhìn nhau với ba người Vưu Lục, biểu tình trên mặt có chút dấu hiệu si ngốc. Sau hồi lâu, hẳn mới mang theo một chút thấp thỏm bất an, như sợ chính mình đang trong cảnh mơ hồ:

- Lăng, Lăng tông chủ, ngài, ý của ngài là San nhi có thể cứu chữa?

Từ trong miệng hắn lần đầu tiên thổ lộ ra danh xưng cung kích khiến Lăng Phong thiếu chút nữa nổi da gà toàn thân, đám người Yêu tộc này đổi sắc mặt cũng quá mức nhanh đi.

Chợt, hắn có chút bất đắc dĩ nói:

- Ta nói San San không thể cứu lúc nào?

- A...

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, Yêu Tôn liền dừng lại, hắn thật sâu nhìn vào Đông Phương San nằm trong vòng tay Kiều Kiều, lần đầu tiên cảm giác chính mình dĩ nhiên ngu xuẩn tới như vậy, thậm chí là ngu xuẩn không ai bằng!

Lăng Phong cũng không phải kẻ ngu dốt, chẳng qua là bởi vì quan tâm quá mức nên mới sinh ra hiểu lầm như vậy, vừa rồi thấy được biểu tình của Yêu Tôn, hắn tràn đầy cảm giác dở khóc dở cười. Liếc mắt nhìn nhau với Hoa Vi Hà, hai người nhất tề nở nụ cười khổ.

- Lăng tông chủ, ta có thể xem San nhi một chút hay không?

Yêu Tôn cẩn thận đưa ra yêu cầu đầu tiên, nhìn tình cảnh này có thể thấy được Lăng Phong thực sự có thể trị liệu tốt đồ đệ bảo bối của mình, thái độ xoay chuyển một trăm tám mươi độ, người khác không nói nên lời.

Đối với loại việc nhỏ này, Lăng Phong tự nhiên không để ý ngăn cản, trực tiếp ra hiệu cho Kiều Kiều không tình nguyện giao Đông Phương San cho Yêu Tôn.

Yêu Tôn tiếp nhận, sau khi kiểm tra cẩn thận, rốt cuộc cũng tin tưởng đồ đệ bảo bối của chính mình đã khôi phục khí tức sinh mệnh, cơ mặt càng hạnh phúc run run không thôi.

Cảm thụ được phần quan tâm ấm áp từ tận đáy lòng, Lăng Phong nhịn không được nở nụ cười chân thành:

- Yêu Tôn đại nhân, tình huống của San San hiện tại không phải rất ổn định, ta nghĩ muốn đưa nàng trở về Sáng tông, đặc biệt chăm sóc một thời gian.

Lăng Phong chính là tính cách ăn mềm không ăn cứng, nếu Yêu Tôn đã khách khí, ngữ khí của hắn cũng nhiều hơn một phần ôn hòa.

Yêu Tôn trầm ngâm một chút, không muốn buông tha ôm ái đồ trong tay, trong lúc mọi người hầu như cho rằng hắn sẽ cự tuyệt, hắn ngẩng đầu lên nói:

- Lăng tông chủ, ta muốn ở cùng một chỗ với San nhi, không biết có quấy rầy quý tông?

A?

Hoa Vi Hà toát ra thần sắc mừng như điên, yêu cầu của Yêu Tôn nếu như để bất kỳ tông phái nào trong bảy đại tông phái đứng đầu sẽ hưng phấn tới nhảy cẫng lên! Yêu Tộc vốn là trạng thái ngăn cách, đối với tất cả các thế lực khác đều là thái độ không nóng không lạnh, chưa từng gần người qua!

Nhất là mở miệng chính là Yêu Tôn, đường đường tôn sư Yêu tộc!

Trong lòng nàng sinh ra một tia kinh hỉ, nhìn về phía Yêu Tôn ôm Đông Phương San trong không trung, âm thầm cảm khái:

"Vận khí tiểu Phong thực sự quá tốt, kết bạn với bất cứ người nào cũng có thể phát huy tác dụng rất lớn."

Nếu có thể, Sáng tông thực sự giao hảo với Yêu tộc, không nói tới lực hiệu triệu tự thân đề cao trên diện rộng. Lần sau cho dù Long tộc muốn đối phó với Lăng Phong cũng phải suy nghĩ cẩn thận.

...

Sóng gió tan đi, mọi người trở lại hành trình.

Từ khi Lăng Phong rời khỏi tông môn tham dự đại hội giao dịch đã vượt qua thời gian hơn hai tháng, trong lòng Lăng Phong quả thực hoài niệm Sáng tông không gì sánh được, tuy rằng có thói quen làm chủ quỹ buông tay, thế nhưng vô luận là Khải Ân, Cảnh Vân hay là đám người Tiêu Hắc trong Sáng tông, bây giờ đều khiến Lăng Phong tưởng niệm không gì sánh được.

- Tiểu Phong!

Hoa Vi Hà tiến sát gần kêu lên, nàng không biết định nói cái gì đó, biểu tình có vẻ có chút do dự bất định, mỗi khi nhếch lên lại mím lại.

Lăng Phong ngẩn ra, bật cười nói:

- Tỷ tỷ, đệ và tỷ còn phải khách khí nhiều như vậy hay sao? Có điều gì tỷ cứ nói thẳng là được!

- Tốt lắm!

Hoa Vi Hà nghe hắn nói như vậy ngược lại có chút xấu hổ, nàng mím môi mềm, dừng lại trên dưới Lăng Phong:

- Đệ nói cho ta biết, vị Thuật luyện sư Sáng tông kia có phải là đệ hay không?

Nói tới đây, nàng chợt mạnh mẽ dừng lại, tuy rằng trong lòng hầu như đã có thể xác định, thế nhưng khi mở miệng phát ra câu hỏi này, nàng vẫn không tự chủ xuất hiện vài phần cảm giác không thực, như mộng như ảo.

598. Chương 554: Thu Nhân Tâm.

Lăng Phong biết nghi hoặc của nàng, nhin không được ghen cười nói:

- Tỷ tỷ, đệ biết tỷ muốn hỏi cái gì, không sai, đệ chính là cái vị Thuật luyện sư kia!

- Cái gì!

Họa Vi Hà chấn động, chợt ý thức được bản thân đã thất thố, nàng vội vã che cái miệng đã mở to, trong lúc hoảng loạn đã hiển lộ vài phần đáng yêu đặc biệt của tiểu nữ hài.

Trước đó, lúc quen biết nhau tại đại hội giao dịch, Lăng Phong vốn không hề có ý tứ giấu diếm gì đó, chẳng qua chuyện này hơi có chút nhạy cảm, mà có nói ra thì cũng chỉ xấu hổ. Nhất là cố ý tự nói, càng có vẻ tự mình khen mình, giống như muốn tỏ vẻ huyền diệu trước mặt người thân. Vì vậy cho tới bây giờ Lăng Phong vẫn chưa hề nhắc tới, tới lúc Họa Vi Hà hỏi cụ thể hẳn mới gật đầu khẳng định.

- Đây chẳng phải là nói...

Cố ý hạ giọng, trên mặt Họa Vi Hà hiển lộ vẻ không thể tin tưởng:

- Đệ là Thiên hành giả song sinh Cự linh?

- Uhm!

Nhẹ nhàng gật đầu, trông thấy vẻ nghiêm túc trang trọng thường ngày của Họa Vi Hà đã biến mất không còn chút gì, hẳn nhin không được muốn pha trò:

- Tỷ tỷ muốn tìm Thuật luyện sư làm cái gì, hiện tại có thể nói cho đệ biết?

Hồi lâu, Họa Vi Hà mới từ chấn động vì lời nói của Lăng Phong hoàn hồn lại, nghe vậy liền toát ra vài phần cầu khẩn:

- Tiểu Phong, ta muốn đệ trợ giúp!

- Là trị liệu cho tộc trưởng Phượng tộc Phượng Ly Thiên?

Lăng Phong hỏi, lần trước Thích Thiên Ách đã có suy đoán này, chỉ là chưa chứng thực mà thôi.

Họa Vi Hà sững sốt, hiển nhiên rất không ngờ Lăng Phong đã sớm suy đoán được, nàng cũng không phủ nhận, chỉ gật đầu nói:

- Không sai, Vô Tẩn Hoang Nguyên đã sớm có lời đồn đại tộc trưởng mang trọng thương, trên thực tế xác thực đúng như vậy, chẳng qua tin tức vẫn bị phong tỏa trong tộc, chưa từng tiết lộ ra ngoài mà thôi.

Nhìn Kiều Kiều cách đó không xa, nàng hơi do dự, lại nói tiếp:

- Cũng chính bởi vì chuyện kia, tộc trưởng muốn trừng kích Thần cấp, kết quả dưới tình huống tinh thần kích động, vì vậy đưa tới hậu quả Cự linh bị thụ thương nặng.

Thì ra là thế!

Lăng Phong hiểu ra, Vô Tẩn Hoang Nguyên đã sớm có rất nhiều người suy đoán qua, nếu như Phượng Ly Thiên bị trọng thương mà nói, đến tột cùng là ai có năng lực này?

Bọn họ cũng đã từng suy đoán là do Âu Mẩu Long cùng với Yêu Tôn Diêm La gây ra, thế nhưng bên ngoài không hề có chút tin tức liên quan nào truyền đi, bởi vậy, thương thế của Phượng Ly Thiên có thực hay không, cho tới bây giờ vẫn chưa thể xác định được.

Hiện tại từ trong miệng Họa Vi Hà biết được nguyên nhân thực sự trong đó, chính là vì sự kiện bị bắt cóc trước kia gây nên, chỉ sợ là nam nhân đều bị thương tổn tinh thần!

Mơ hồ từ trong ngữ khí của Họa Vi Hà nghe được một tia phẫn nộ, nội tâm Lăng Phong cũng không ngăn được cười khổ, đơn thuần từ miệng Họa Vi Hà nghe được một đoạn ân oán tình thù, nếu như muốn hóa giải quả thực tương đối khó khăn.

- Nếu vậy, chúng ta trực tiếp tới Phượng tộc trước? Giúp tộc trưởng Phượng tộc trị liệu thương thế?

Lăng Phong đề nghị nói.

Đối với biểu hiện coi chuyện của nàng giống như chuyện của chính mình của Lăng Phong, trong mắt Hoa Vi Hà toát ra vẻ cảm động, ngẫm lại nàng lắc đầu nói:

- Vẫn là về Sáng tông trước đi, đệ đã rời đi thời gian dài như vậy, chắc hẳn mọi người rất lo lắng. Dù sao những kẻ kia đã bị xử lý, hẳn là không tạo nên sóng gió gì, chậm một chút cũng không sao.

Hơi suy nghĩ, Lăng Phong cảm thấy lời nói của nàng có lý, vì vậy cũng không kiên trì, cho dù đi đường vòng trở về Sáng tông thì cũng chỉ trì hoãn thời gian hai ngày mà thôi, lại nói mang theo nhiều chủng tộc phụ thuộc như vậy, cần phải an bài trước mới được.

Lúc này, thấy Dư Đào dẫn theo một người thuộc chủng tộc phụ thuộc phiêu nhiên bay tới, Hoa Vi Hà biết rõ hẳn đồng ý với ý kiến của chính mình, vì vậy nhanh chóng bỏ qua đề tài này, lẳng lặng đứng sau Lăng Phong.

Theo Dư Đào tới gần chính là một nam tử trung niên, khuôn mặt của hắn hẹp dài, lông mi thô dày có vẻ tính tình phi thường kiên nghị, thần tình trên mặt vô cùng cung kính, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Dư Đào hoàn toàn là một mảnh cuồng nhiệt.

Không cần Lăng Phong hỏi rõ, Dư Đào đã chủ động giải thích:

- Mới vừa rồi ta đã dò hỏi qua, đây chính là người có uy vọng tương đối cao trong các chủng tộc phụ thuộc, tên là Dư Mặc, nếu nghiêm ngặt mà tính coi như xuất thân cùng một gia tộc với ta!

Năm đó sự tình Dư Đào nháo lớn, toàn bộ Long tộc rung chuyển chưa từng có, tất cả các gia tộc ít nhiều có liên quan tới hắn đều trải qua tẩy rửa, tàn lưu lại chỉ là một ít gia tộc họ hàng tương đối xa.

Phỏng chừng Dư Mặc cũng chỉ là hậu bối quan hệ với hắn không biết bao nhiêu đời, cho dù là quan hệ huyết mạch hẳn cũng vô cùng loãng.

Không quản Lăng Phong hiểu rõ hay không, Dư Đào cũng không giải thích nhiều, chỉ đơn giản giới thiệu người này, sau đó gật đầu với Dư Mặc.

Dư Mặc không giống như vẻ bề ngoài thô lỗ không để ý mọi chuyện, hắn rất rõ ràng ai mới là người cầm quyền to ở đây, kính cẩn hỏi khom người hướng về phía Lăng Phong nói:

- Tiểu nhân Dư Mặc, ra mắt Lăng tông chủ!

Lăng Phong cười cười khoát tay:

- Nếu các vị đã quyết định theo ta đặt chân tại Sáng tông, như vậy sau này mọi người cùng một nhà, trong Sáng tông chúng ta chỉ có khác nhau chức vụ phân công, mà không có phân biệt tôn ti trên dưới.

- Vì vậy hai tiếng tiểu nhân này, sau này không cần phải nhắc lại.

Trên mặt Dư Mặc toát ra thần sắc vui vẻ, tuy rằng không thể khẳng định được lời nói và việc làm của Lăng Phong sau này có hợp nhất với nhau, thế nhưng thái độ của đối phương hiện tại khiến hắn phi thường cảm động.

Tôn trọng, loại cảm tình coi bản thân trở thành "đồng loại" chân chính, tôn trọng bình đẳng này mới chính là thứ mà các chủng tộc phụ thuộc quan tâm nhất.

Trong thấy trên mặt hắn toát ra thần sắc chấn động, nội tâm Lăng Phong âm thầm thở ra một hơi, hắn biết tuy rằng các chủng tộc phụ thuộc đã quyết định đi theo chính mình, thế nhưng muốn bọn họ chân thành ở lại, thậm chí có sự trung thành, quả thực là người si nói mộng!

Sở dĩ bọn họ lựa chọn rời khỏi Long tộc, nguyên nhân chỉ có một:

Tự do!

Nhìn thấy phía Lăng Phong hoàn toàn áp chế được Long tộc, ở sâu trong nội tâm bọn họ không thể ức chế được xuất hiện ý niệm muốn thoát ra, vì vậy mới có hiệu quả tinh anh chủng tộc phụ thuộc xung động đi theo.

Vì vậy, Lăng Phong mười phần rõ ràng, nếu như chính mình không cung cấp được thứ bọn họ muốn, như vậy tiếp theo chắc chắn sẽ có kẻ lựa chọn tiếp tục rời đi.

- Ta xem Dư Mặc tiên sinh hiện tại hẳn là có thực lực Linh giả?

Lăng Phong cười hỏi.

- Đúng vậy! Chút thực lực này của Dư Mặc thực không dám khoe khoang trước mặt Lăng tông chủ!

Dư Mặc vốn nghĩ tự xưng tiểu nhân, nhưng có chút giật mình tỉnh giấc vội vã đổi giọng.

- Không cần phải khách khí, như vậy đi!

Lăng Phong khoát tay, nói:

- Tại Sáng tông chúng ta, thực lực Linh giả cũng đủ để có xưng hào trưởng lão, lại nhìn thực lực của Dư tiên sinh, đã đủ để nhận trách nhiệm của một trưởng lão!

Nghe rõ ý tứ trong giọng nói của Lăng Phong, Dư Mặc nhin không được toát ra thần sắc vui mừng như điên, trong Long tộc, nhất là chủng tộc phụ thuộc, thực lực Linh gia đừng nói tới địa vị trưởng lão, có thể thu được địa vị chấp sự đã coi như không tồi!

Mà nay, Lăng Phong vừa mở miệng liền cho hắn đủ tôn trọng chưa bao giờ nghĩ tới, sao không khiến hắn vui mừng như điên?

599. Chương 555: Phong Ba Nhập Tông

Dưới tâm trạng đại hỉ, hắn vội vã quỳ gối:

- Ra mắt tông chủ!

Thấy hắn đã thay đổi cách xưng hô, Lăng Phong thuận nước đẩy thuyền nâng hắn dậy nói:

- Dư trưởng lão mau mau đứng lên, sau này chúng ta còn ở chung thời gian dài, rất nhiều địa phương trong Sáng tông còn cần dựa vào Dư trưởng lão!

Hắn biết trước đó Dư Mặc có tồn tại một chút nghi ngờ, đối với việc đi theo Sáng tông vẫn dao động định, nhưng hiện tại nhìn thấy Yêu Tôn đến đây, đồng thời theo mọi người cùng nhau trở về Sáng tông, đến lúc này mới chính thức quyết định.

Nghĩ đến chính mình cùng với Dư Đào bày ra thực lực mạnh mẽ tuyệt đối như vậy, tựa hồ vẫn không hiệu quả bằng thái độ của Yêu Tôn, Lăng Phong chỉ lắc đầu cười khổ, đây chính là chỗ tốt của nội tình thâm hậu.

Những chuyện này Lăng Phong không vạch trần, chỉ thuận thế lướt qua.

Thấy Lăng Phong và Dư Mặc trò chuyện coi như vui vẻ với nhau, Dư Đào rõ ràng thở ra một hơi nhẹ nhõm, hắn nói:

- Tiểu Mặc, người đi an bài chỉnh lý một chút, mấy ngày nữa tới Sáng tông, cũng không nên phát sinh hỗn loạn!

- Dạ!

Tuổi tác của Dư Mặc cũng đã vượt qua trăm tuổi, thế nhưng bị Dư Đào gọi "tiểu Mặc" lại không hề có nửa phần mất tự nhiên, trái lại có vẻ rất hài lòng.

Lại xoay người hướng Lăng Phong xin cáo lui, Dư Mặc trở về đội ngũ. Dư Đào tái thưởng hắn có uy vọng tương đối không phải giả tạo khách khí, không biết hắn nói cái gì đó, liền thấy đoàn người trước đó còn có chút sợ hãi bàng hoàng nhanh chóng ổn định lại.

Loại ổn định tâm tình này một truyền mười, mười truyền trăm, dần dần toàn bộ đội ngũ đã có lực ngưng tụ.

Ngày yên ổn đặc biệt ngắn ngủi, từ Long tộc trở về Sáng tông chỉ ít có mười vạn dặm, thế nhưng nhóm người Lăng Phong đều là tu luyện giả thành công, cho dù kém cỏi nhất cũng đạt tới thực lực cấp bậc Thánh vực.

Vì vậy, mười ngày sau, Sáng tông đã xuất hiện trước mắt.

Lăng Phong quay đầu lại nhắc nhở nói:

- Dư trưởng lão, người mang theo bọn họ chậm rãi đi tới, bản tọa trở về tông môn an bài trước.

- Rõ!

Dư Mặc cung kính đáp lời, không chút do dự xoay người chấp hành, người này hiểu được quan sát sắc mặt ngôn ngữ, lực chấp hành cũng rất mạnh, coi như một hảo thủ quản lý công việc.

Lăng Phong gật đầu thỏa mãn, âm thầm quyết định trở về Sáng tông phải đề bạt hắn một phen.

- Một đầu, ta với ngươi cùng đi!

Lúc đầu Kiều Kiều coi như giữ vài phần kiên trì, thế nhưng rất nhanh không kiên nhẫn được nữa, mắt thấy Lăng Phong muốn đi trước một bước liền vội vã mở miệng.

Lăng Phong cứng chiều cười cười, nói với Hoa Vi Hà:

- Tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau đi!

- Uh!

Tốc độ mấy người Lăng Phong rất nhanh, thân hình chỉ hơi lay động, chớp mắt đã xuất hiện phương xa.

- Đến rồi!

Dừng lại trong không trung, nhìn lại toàn bộ tông môn bị một tầng vụ khí màu phấn hồng bao phủ, kín kẽ không hề xuất hiện một chút khe hở.

- Tiểu Phong, đệ tuyển chọn cứ điểm Sáng tông rất khá, thậm chí có nguyên trận hộ tông diện tích lớn như vậy!

Hoa Vi Hà tán thán nói.

Lăng Phong khẽ nhún mày, bản thân trước khi rời đi đã dặn dò đám người Bảo Lan phải cẩn thận làm đầu, thế nhưng hiện tại nhìn nguyên trận đã mở ra với trạng thái lớn nhất vẫn thực sự phi thường hiếm thấy.

Bởi vì nắm giữ qua hạch tâm nguyên trận, Lăng Phong tương đối hiểu rõ đối với nguyên trận này, biết bình thường nguyên trận chỉ cần mở ra một nửa trạng thái là đủ. Như vậy thứ nhất có thể phản ứng với tốc độ nhanh nhất, thứ hai không đến mức ngăn cản tầm nhìn của mọi người trong tông môn, được xem như xử lý điều kiện tốt nhất.

Mà trạng thái toàn bộ trước mắt, chỉ khi có đại địch tới xâm phạm mới xuất hiện, Bảo Lan rốt cuộc đang làm cái gì? Lúc này sáng tông còn đang trong trạng thái mời chào nhân thủ trên diện rộng, nếu như để người có ý định tới đây tìm chỗ nương tựa nhìn thấy, khó trách khỏi mất đi lòng tin đối với tông môn.

- Mở nguyên trận!

Ánh mắt Lăng Phong xuyên thấu qua vụ khí màu phấn hồng phân phó nói, thanh âm giống như mũi tên nhọn đâm thẳng vào bên trong, chợt tạo thành một đoàn hỗn loạn trên tầng vụ khí màu hồng, thanh âm cuộn cuộn.

- Các ngươi là ai, báo ra thân phận rõ ràng, bằng không đừng trách chúng ta sử dụng lực lượng nguyên trận!

Phía dưới truyền tới tiếng quát lớn, hiển nhiên là nhằm vào ba người Lăng Phong.

Lăng Phong nhất thời hoạt kê, biểu tình dở khóc dở cười hiện lên trên gương mặt, hắn thực không ngờ chính mình vội vã trở về tông môn lại gặp phải đãi ngộ như vậy, trong lòng nhất thời dâng lên cảm giác bất đắc dĩ nói không nên lời. Hắn suy đoán có thể là đệ tử mới thu nhận gần đây, cho nên mới không nhận ra bản thân, vì vậy không nổi giận.

- Phụt, tiểu Phong, đệ, đệ thực sự...

Hoa Vi Hà nhìn biểu tình kinh ngạc ngây ngốc của hắn, nhin không được cười ra thành tiếng, đường đường là tông chủ trở về tông môn của chính mình lại bị cự tuyệt ngoài cửa, phỏng chừng khắp thiên hạ chỉ có một nhà Lăng Phong.

- Uy, người nói chuyện bên dưới, còn không mở nguyên trận, người bài xích tông chủ của chính mình ngoài cửa như vậy sao?

Kiều Kiêu bắt mãn sáng giọng.

- Tông chủ?

Người phía dưới trầm ngâm một chút, chợt phần nộ quát:

- Tông chủ chúng ta đang ở trong đại hội giao dịch tông môn, thế nào lại đột nhiên trở về?

Nghe lời này, Lăng Phong nhin không được lắc đầu, chính mình nổi phong vân lớn như vậy tại đại hội giao dịch tông môn, không hề nghĩ tới vẫn chưa có tin tức nào truyền trở về, hệ thống tình báo của Sáng tông xác thực là vấn đề lớn.

Hoa Vi Hà cũng nhận ra được vấn đề này, chủ động nói:

- Tiểu Phong, có thể sử dụng hệ thống tình báo của Phương tộc, trở về tông môn ta sẽ ăn bài một chút.

- Như vậy có thuận tiện?

Lăng Phong lộ ra thần sắc do dự, hắn tuyệt không lo lắng Hoa Vi Hà sẽ giấu diếm chính mình trên phương diện tình báo, mà là lo lắng nàng làm như vậy có khiến nội bộ Phương tộc bất mãn tạo thành bất lợi.

- Đệ yên tâm là được, tỷ tỷ tại Phương tộc chỉ điểm quyền lực này coi như vẫn có, lại nói, đệ có thể chữa trị tốt cho tộc trưởng, trên dưới phương tộc chỉ làm chút nỗ lực nho nhỏ này để báo đáp cũng là nên làm!

Thấy nàng nói như vậy, Lăng Phong yên lòng, Phương tộc từng sống Vô Tắc Hoang Nguyên nhiều năm, tự nhiên có nguồn gốc tình báo của bọn họ, nguyên bản phương diện này muốn sử dụng trợ giúp từ Ngọc Lan Tông, bất quá có Hoa Vi Hà ở đây, Phương tộc càng khiến chính mình yên tâm hơn một chút.

- Rắc rối, lười nói chuyện phiếm với các người!

Kiều Kiêu bên cạnh không kiên nhẫn dây dưa với đám thủ hạ, hừ một tiếng nói:

- Gọi Tiêu Hắc tới mở nguyên trận!

Trước khi xuất phát tới đại hội giao dịch tông môn, Lăng Phong có bề quan luyện chế một ít nguyên chương nguyên trận tứ linh đưa cho Kiêu Kiêu và Khải Ân cấp Tiêu Hắc phụ trách, Tiêu Hắc giới quan sát sắc mặt, trong lúc mang theo bọn họ thăm thú Sáng tông an bài rất chu đáo, vì vậy đã lưu lại ấn tượng tốt đối với Kiêu Kiêu, hiện tại có chuyện lập tức nghĩ tới hắn.

- Tiêu Hắc? Cái gì Tiêu Hắc?

- Đầu nhĩ, đây hình như là tên của phó tông chủ!

Tiếng nghị luận mơ hồ truyền đến, người trả lời cả kinh, vội vã nhắc nhở người bên cạnh vài câu, sau đó mở miệng nói:

- Nếu như các vị đã quen biết phó tông chủ, như vậy mời chờ đợi chốc lát, ta đi bẩm báo phó tông chủ định đoạt!

Kiều Kiêu không nghĩ tới phiền phức như vậy, lúc này đôi môi bất mãn cong lên.

Lăng Phong khoát khoát tay, ngăn cản Kiêu Kiêu bạo phát, đối với phản ứng của Sáng tông như vậy tuy trong lòng thỏa mãn, thế nhưng bản thân là tông chủ lại bị cự tuyệt ngoài cửa, điều này thực sự khiến hắn vui vẻ không nổi. May là bản thân đã đi trước một bước, bằng không để đám người Yêu Tôn nhìn thấy cảnh này, không biết sẽ ngầm ôm bụng cười điên cuồng cỡ nào.

Chỉ chốc lát sau, thanh âm quen thuộc của Tiêu Hắc đã vang lên, trong thanh âm của hắn để lộ một tia kinh hãi:

- Kiều Kiều tiểu thư? Sao tiểu thư lại trở về, tông chủ đâu? Có phải người vẫn đang ở đại hội giao dịch?

Lăng Phong ngẩn ra, bản thân rõ ràng đứng trước mặt hắn, thế nào thành nhai này...

Bỗng nhiên, hắn nghĩ đến điều gì đó, không khỏi lộ thần tình dở khóc dở cười. Lăng Phong thiếu chút nữa quên mất, hiện tại đã khôi phục tướng mạo sẵn có, mà trong Sáng tông, ngoại trừ khi đám người Khải Ân cộng thêm Đằng Thú, ngay cả Tiêu Hắc cũng chưa từng nhìn qua dung mạo thật của hắn, vì vậy khó trách khỏi có chút hiểm lăm.

Cười lắc đầu, hắn không giải thích nhiều, tùy tiện để Kiều Kiều đứng ra:

- Tiêu Hắc, người mau mở nguyên trận, sau khi tiến vào từ từ nói, thực sự là phiền phức hết sức!

- Vâng, tiểu thư đợi một chút, ta lập tức mời Bảo trưởng lão trở lại mở nguyên trận!

Tiêu Hắc tự nhiên không dám chậm trễ, tuy rằng hắn ở chung với Kiều Kiều không lâu, thế nhưng từ trong biểu hiện của Lăng Phong thấy được hắn vô cùng cứng chiều đối với vị đại tiểu thư này, vì vậy thân là phó tông chủ, đứng mực trong đó ra sao tự nhiên rõ ràng.

Sớm đoán được nguyên trận này là do Bảo Lan tự thân bố trí, thế nhưng nghe được Tiêu Hắc nói muốn mở nguyên trận cần phải thông báo, Lăng Phong vẫn có chút kinh ngạc.

Một lúc sau, chỉ thấy vụ khí màu phấn hồng trước mắt bắt đầu tách ra, trung gian chậm rãi mở rộng một cái khe, lộ ra cảnh sắc bên trong.

Ngay sau đó, Bảo Lan phe phẩy hai cánh nhô lên cao, đằng sau là Tiêu Hắc với thần thái cung kính. Nàng đầu tiên là gạt đầu đối với Kiều Kiều, trong biểu tình có một tia giết mình. Thân là ma thú, trời sinh miễn cảm khiến nàng cảm nhận được Kiều Kiều xuất hiện chỗ khác biệt khiến nàng phải chấn động, cho nên không có bất cứ thái độ kiêu căng nào, lần này gặp lại, từ trên người đối phương có uy áp huyết mạch cường đại càng làm nàng cảm giác hô hấp cũng khó khăn.

Bỗng nhiên, mo tâm nàng nhảy nhẹ, kinh hãi nhìn sang bên cạnh.

Hoa Vi Hà lẳng lẳng huyền phù một chỗ, đối với người bình thường mà nói, nữ tử này chỉ là phong tư cao quý, không chút phạm tục, thế nhưng rơi vào trong mắt Bảo Lan, đối phương phảng phất giống như núi lửa vực sâu, có thể thôn phệ sạch sẽ đối với bất cứ kẻ nào dám can đảm mạo phạm, đồng thời đốt cháy thành hư vô.

Này, đây là khí tức kinh khủng cỡ nào?

- Người là ai?

Bảo Lan trừng mắt to.

Lăng Phong cười khổ lắc đầu, bản thân làm tông chủ thực sự quá mức mất mặt, sau khi trở về hoàn toàn không có người nào phản ứng, hắn chậm rãi bước lên một bước, cười nói:

- Vị này là thánh nữ Phượng tộc, Hoa Vi Hà, cũng là tỷ tỷ của ta!

- Phượng tộc?

Bảo Lan bị trấn áp nhiều năm, đối với Hoa Vi Hà mới xuất hiện trong Vô Tận Hoang Nguyên hiện nay tự nhiên không phải quá rõ ràng, thế nhưng danh tiếng Phượng tộc vẫn nghe thấy. Năm đó nàng mới chỉ là ma thú vừa mới biến hóa thành công liền có cảm giác ngưỡng mộ trời sinh đối với long phượng yêu tam tộc, nếu như không có chuyện xảy ra, nàng cũng muốn gia nhập Yêu tộc.

Đối với Yêu thú mà nói, tiến vào Yêu tộc tìm kiếm che chở, phòng ngừa nhân loại liệt sát chính là lựa chọn tốt nhất, thứ nhì chính là tiến vào Phượng tộc, cuối cùng mới là bá nhập môn hạ Long tộc.

Thấy trên khuôn mặt tinh xảo của Hoa Vi Hà nở nụ cười ôn hòa, gật đầu đầu đối với chính mình, Bảo Lan cảm giác có chút hoa mắt, không dám ngưng mắt nhìn đối phương, nàng xoay đầu lại, thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Lăng Phong, không khỏi cau mày hỏi:

- Người là...

Nàng cảm thấy Lăng Phong có chút quen thuộc, nhưng lại không dám xác định bản thân cảm giác sai lầm hay không.

Lăng Phong không nói gì, khoe miệng khẽ run, hấn mạnh mẽ khoát tay!

Bỗng nhiên, một đoàn sóng năng lượng từ trong cơ thể hấn phát ra, giống như long quyển phong bức thẳng trời cao, tức khắc, bầu trời trở nên tối đen, bảy chấm nhỏ tỏa sáng, mỗi một chấm nhỏ đều giống như vì sao, treo lơ lửng tinh không, khí tức bàng bạc không gì sánh được tỏa rộng, giống như bảy hùng ưng bay liệng, uy nghiêm vô cùng vô tận chấn nhiếp mỗi một sinh vật, khiến toàn bộ sinh linh có linh tính đều run rẩy toàn thân, không dám nhúc nhích!

Hai người Bảo Lan cũng không tránh khỏi, bọn họ chỉ cảm thấy sâu trong linh hồn xuất hiện sự run rẩy không thể khống chế, tay chân nhất thời cứng ngắc không dám nhúc nhích.

- Là ta!

Thần nhiên nói hai tiếng, Lăng Phong thu hồi khí tức năng lượng phóng ra ngoài, dị tượng khắp bầu trời nhất tề biến mất.

Nhìn thấy dáng dấp không thể chịu đựng của hai người, Lăng Phong có chút hối hận, hấn sớm quên mất, hai người trước mặt, mạnh nhất là Bảo Lan cũng chỉ có thực lực Linh Tôn mà thôi, đâu thể chịu đựng được trùng kích năng lượng Thần cấp của bản thân hiện tại.

Cho dù sóng năng lượng không tập trung bọn họ, thế nhưng chỉ riêng thần uy, cho dù là dư ba cũng vô cùng mạnh mẽ!

- Tông, tông chủ?

Nghe được thanh âm quen thuộc của Lăng Phong, tiêu Hắc trừng lớn đôi tròng mắt, để lộ ra vẻ khó có thể tin tưởng và vui mừng như điên.

Bảo Lan run run:

- Người, người, Mộc...

- Xin lỗi, trước kia bởi vì một ít nguyên nhân đặc thù đã giấu diếm các người!

Lăng Phong lấy ra mặt nạ đội lên, rất nhanh liền hiện ra dáng dấp Mộc Phong trước đây, rồi lại khôi phục tướng mạo sẵn có.

Hành động như vậy, một chút nghi hoặc cuối cùng tiêu tan thành mây khói, thay vào đó là một mảnh ngây dại như bị đóng băng.

Trước khi rời đi, Lăng Phong tính hết mức cũng chỉ là sức chiến đấu cấp bậc Linh Tôn, hiện tại sao đây?

Thiên, sợ là Linh Tôn đại viên mãn trong truyền thuyết cũng không hơn gì như vậy?

Tiêu Hắc hưng phấn muốn ngửa mặt lên trời điên cuồng hét lên, cảm giác hạnh phúc và chờ mong tràn ngập trong lòng, làm hấn muốn gào thét phát tiết:

- Đây là tông chủ của chính mình a! Theo tông chủ như vậy, tiền cảnh sau này sẽ như thế nào?

Nghĩ tới trước đây an phận làm một phó tông chủ Bối Diệp Tông nho nhỏ, tại Vô Tận Hoang Nguyên hoàn toàn không đáng kể, chính mình đã có chút thỏa mãn, so với tương lai có khả năng suy nghĩ, quả thực...

Tiêu Hắc rơi lệ đầy mặt.

"Ngựa vượt qua sa mạc, không nghĩ tới Tiêu mỗ cũng có ngày hôm nay!"

Cái miệng mở lớn của Bảo Lan đã khém lại, nàng ngơ ngác nhìn Lăng Phong, người này chính là Mộc Phong sao?

Hỗn loạn không gì sánh được khiến đầu nàng ù ù chấn động, hồi lâu vẫn không thể hoàn chỉnh được mạch suy nghĩ.

- Tốt, các người còn không để ta tiến vào hay sao? Dù sao cũng có khách tới thăm, ta cũng không muốn để bọn họ thấy đường đường tông chủ xấu hổ vì không tiến vào được nhà của chính mình!

Lăng Phong cười trừ đùa nói, thấy Bảo Lan rốt cuộc đã hồi phục lại tinh thần, hắn cười cười mở rộng nguyên trận tiến vào.

Bảo Lan do dự, thuận theo móc ra hạch tâm nguyên trận, ở trước mặt hắn gạt đầu lia lịa.

600. Chương 556: Biến Cố.

Có vài ba động bí văn bắn vào quang mang màu phấn hồng, nguyên trận mới vừa rồi khép kín nhất thời mở rộng.

Lăng Phong không chậm trễ, theo sát đằng sau Bảo Lan, nhìn thấy biểu tình của nàng còn có chút hoảng hốt, giống như đang trong mộng, nhin không được cười nói:

- Thế nào? Chẳng lẽ lo lắng ta giả mạo hay sao?

- Vẫn là không tin tưởng cho lắm!

Bảo Lan hiếm thấy ôn tồn nói chuyện với Lăng Phong, khuôn mặt vo thành một nắm nhìn hắn:

- Người thế nào đột nhiên có thực lực như vậy? Mà hiện tại rốt cuộc người đến cảnh giới gì?

Thấy nàng liên tục hỏi một đồng câu hỏi, Lăng Phong biết trong lòng nàng có rất nhiều nghi hoặc, vì vậy cười nói:

- Sau này sẽ nói chuyện cẩn thận với người, được rồi, phòng ngự tông môn sao lại nghiêm mật như vậy?

Đang khi nói chuyện, tất cả đã hạ xuống.

Đột tới khi nhìn thấy nhóm người Tiêu Hắc cung kính đứng bên cạnh Lăng Phong, có một số đệ tử thông minh suy đoán được thân phận của hắn, vội vã cúi đầu cung kính thăm hỏi:

- Bái kiến tông chủ!

Lăng Phong cười phát tay đối với bọn họ, những người này là do hắn tới tham dự đại hội giao dịch tông môn mới gia nhập, trong đầu không hề có hình tượng "Mộc Phong" cụ thể, bởi vì nhóm người Tiêu Hắc biểu hiện vô cùng cung kính đối với hắn, lúc này mới có nhận thức đương nhiên.

Nhưng một số đệ tử Sáng tông đã gia nhập thời gian tương đối dài, khi nhìn thấy Lăng Phong lại gây ngăn hồi lâu không hồi phục tinh thần, vẫn là phản ứng Tiêu Hắc miễn cưỡng, bước lên vài bước nhỏ giọng nói với đám đệ tử này vài câu.

Vì vậy bọn họ mới chợt lộ ra thần sắc vui mừng, vội vã cung kính thăm hỏi Lăng Phong, trong lúc nhất thời tiếng thăm hỏi vang lên không dứt.

Lăng Phong lần lượt gạt đầu đáp lễ, phong phạm bình dị gần gũi khiến trong lòng chúng đệ tử hiện lên ấn tượng rất tốt.

Hoa Vi Hà bên cạnh nhìn tất cả âm thầm cảm khái, tuy rằng Sáng tông mới thành lập không lâu, thế nhưng nhìn những đệ tử tông môn này có lực hướng tâm mạnh mẽ. Cho dù Lăng Phong vờn vờn chỉ xuất hiện tượng trưng tinh thần, không quá tham dự nhiều vào vụ sự tông môn, thậm chí không ít người chưa từng gặp qua hắn, thế nhưng uy vọng đã thành lập rất rõ ràng, thực sự có chút kỳ quái.

Hoa Vi Hà không biết những chuyện này còn dựa vào công lao không nhỏ của Tiêu Hắc, thường ngày, khi các đệ tử tông môn tu luyện hay hoạt động các loại, hẳn tuyên dương không ít chiến tích vĩ đại của Lăng Phong, nhất là đối chiến Hỏa lão, Tịch Tùng Tử...càng không thiếu.

Một lúc lâu sau, ầm ầm một mảnh dần dần bình ổn.

Bảo Lan lay động đầu một chút, để mạch suy nghĩ hỗn loạn trong đầu dần dần bình định, lúc này mới nghĩ đến câu hỏi của Lăng Phong, trên mặt cũng hơi chút do dự:

- Đây là bởi vì...

- Lão Lục!

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe một tiếng rống to hơn vang lên, ngay sau đó là một đoàn thân ảnh màu xám gấp gáp xông tới.

Hoa Vi Hà vừa thấy thân ảnh lao tới ầm ầm, nhất thời khê cau mày, ngũ chỉ hơi cong, mơ hồ có quang mang màu vàng thành hình tại đầu ngón tay! Mặc dù sức chiến đấu của Lăng Phong hiện tại đã vượt xa nàng, nhưng là từ nhỏ đối với hắn tồn tại quan tâm lo lắng không hề giảm đi, vừa thấy nguy hiểm có thể xuất hiện, nàng liền vô ý thức phản ứng.

Nhưng đúng lúc này, một bàn tay rộng rãi chuyển qua, đè năm ngón tay mới chút dị động của nàng.

Ngón tay Hoa Vi Hà run lên, năm ngón tay lập tức thu hồi lại, bất giác hai gò má đỏ bừng kiều diễm.

Lăng Phong xuất thủ không hề nhận thấy nàng có dị dạng, chỉ thấp giọng nói:

- Vị này chính là Ngũ sư huynh của đệ!

Lúc này, Cảnh Vân đã nhảy tới hung hăng ôm lấy cổ Lăng Phong! Lăng Phong cười, mặc cho hắn đánh thật mạnh hai cái vào lồng ngực chính mình, nói:

- Ngũ sư huynh, ở tại Sáng tông đã quen thuộc rồi sao?

- Quen, ha ha, rất quen! Nơi này ăn ngon, phong cảnh đẹp, tại sao lại không quen, ha ha, ha...

Chẳng biết vì sao, thấy Cảnh Vân nở nụ cười không tìm không phổi quen thuộc, Lăng Phong lại cảm thấy có chút mất tự nhiên, dường như trong nụ cười của đối phương đang che giấu điều gì đó.

Kỳ quái, lẽ nào trong Sáng tông có người dám chọc hắn hay sao?

Vốn Lăng Phong không có người thân, chân chính để hắn cảm nhận được sự ấm áp của gia đình là lúc tiến vào Tinh Lam thành, có thể nói hắn đã sớm coi nhóm người Cảnh Vân, Tang Phi, Mạch Kha trở thành thân nhân của mình! Không cho phép bọn họ xuất hiện chút thương tổn!

Tâm hơi suy nghĩ, mơ hồ tức giận hiện lên trên gương mặt. Lăng Phong đột nhiên xoay người, nhân thân như điện rơi vào Tiêu Hắc, áp lực nặng như núi ào ào ập tới, tức thì khiến Tiêu Hắc chấn động toàn thân, hắn không biết chính mình đã mắc phải sai lầm gì, sắc mặt biến đổi trắng bệch, tội nghiệp nhìn lại Lăng Phong.

- Tiểu Phong!

Hoa Vi Hà nhú lông mày, nhẹ nhàng đè tay lên vai Lăng Phong.

Tâm thần Lăng Phong tỉnh táo, nghĩ cho dù Tiêu Hắc có trăm triệu lá gan cũng không dám làm ra sự tình trên chọc Cảnh Vân, có ý nghĩ này, cơn tức giận của hắn giảm xuống, chẳng lẽ chính mình ảo giác hay sao?

Tức khí giống như thủy triều rút đi, chuyển ngoặt cực nhanh hoàn toàn khiến người khác không tìm ra bất cứ tung tích gì, hẳn thật sâu dưng trên người Cảnh Vân:

- Ngũ sư huynh, huynh ở Sáng tông có thực sự hài lòng?

Biểu tình Cảnh Vân, trên mặt xẹt qua một tia mất tự nhiên, giống như bị nhân thân của Lăng Phong nhìn có chút quần bách, hắn nửa thật nửa giả nói:

- Lão Lục, đệ nói cái gì vậy? Ta đương nhiên ở hải lòng, nếu như không còn nán lại đây làm cái gì? Hắc, lão Lục, đệ không phải là sợ bị ca ca ta ăn nghèo luôn tông môn của mình đấy chứ?

Nhìn biểu tình của hắn rõ ràng có chút né tránh, thế nhưng trong miệng lại vẫn không thừa nhận, buồn bực tràn ngập trong lòng Lăng Phong không thể làm gì khác hơn là kiềm chế lại, cười nói:

- Ta sao có thể tiếc rẻ, Ngũ sư huynh, cho dù huynh ăn sạch Sáng tông, ta cũng sẽ giơ hai tay hai chân tán thành!

- Hắc hắc, vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!

Cảnh Vân vội vàng chuyển qua chuyện khác.

- Lão Lục, nguyên trận trước đó chúng ta nghiên cứu, ta đã có một bộ phận kết quả, đệ có muốn đi xem hay không?

Tứ linh nguyên trận?

Lăng Phong vui vẻ, bất quá vẫn hỏi:

- Chậm đã, Khải Ân đâu?

Lăng Phong biết trong các vị sư huynh đệ, Khải Ân có cảm tình sâu với chính mình nhất, dựa theo bình thường, nếu bản thân trở về, người đầu tiên nghênh đón chính là hắn! Thế nào ngược lại tới giờ vẫn chưa thấy xuất hiện?

- Ha ha, tiểu tử Khải Ân kia a!

Hai trông mắt Cảnh Vân vừa chuyển, nói:

- Hắn theo đám người Đằng Thú đi thu phục một số môn phái tại Vô Không Sơn, không có nhà!

Mặc dù lời đáp của Cảnh Vân rất cẩn thận, thế nhưng Lăng Phong vẫn cảm giác được trong đó có giấu diếm, lông mày không khỏi nhíu sát lại:

- Thật không? Ta đi xem hắn, miễn cho tiểu tử thô莽 này nháo chuyện không may gì đó!

Vừa dứt lời, hắn làm bộ muốn đi luôn.

- Lão Lục!

Cảnh Vân cuống quýt ngăn lại, cười gượng nói:

- Sắc trời đã tối, huynh đệ chúng ta từ biệt hơn hai tháng, có rất nhiều điều muốn nói. Chẳng lẽ đệ không muốn nhìn một chút tác dụng mới của nguyên trận sư huynh mới nghiên cứu sao? Bên phía Vô Không Sơn để bọn họ tùy ý lấn qua lấn lại là được, chút việc nhỏ này cũng muốn tự mình xuất mã, không phù hợp với thân phận hiện nay của đệ!

Hắn có giải thích như thế nào cũng không thể gỡ bỏ được lòng nghi ngờ của Lăng Phong, ngược lại càng che giấu càng khiến hắn cảm thấy không thích hợp.

Bỗng dưng, hắn thở sâu, phong vân quyền động như rồng, kích động không gian bốn phương tám hướng dậy sóng, tiếng rít gào vang vọng:

- Tiêu Hắc! Trong tông môn phát sinh chuyện gì, nói thật cho ta!

Từ khi thấy nguyên trận mở rộng tối đa liền cảm giác không thích hợp, cộng thêm lời nói của Cảnh Vân sinh ra ngoài nghi, hắn giống như biến rộng gầm thét bạo phát!

Dưới sự tức giận sầm sét, hai chân Tiêu Hắc mềm nhũn, suýt chút nữa ngã xuống đất!

601. Chương 557: Diệt Bức Tông.

Đôi môi Tiêu Hắc run run, không phát ra được một lời hoàn chỉnh, dừng nhìn hắn hiện tại là phó tông chủ Sáng tông, quyền lực to lớn, nhưng trước kia tận mắt nhìn thấy Lăng Phong dùng khí thể kinh thiên động

địa nhất cử tấn chức Linh giả đã khắc dấu ấn thật sâu trong lòng hắn, khiến hắn đối với Lăng Phong hoàn toàn là kính nể, không sinh ra nổi một chút tâm tư dị thường, hiện tại, đối mặt với câu hỏi của Lăng Phong, hắn có thể chống đỡ bản thân đứng được đã coi như tương đối bản lĩnh.

- Lão Lục, đệ đừng tức giận, chuyện này không liên quan tới Tiêu phó tông chủ, thực sự là, thực sự là...

Thì thảo nửa ngày, Cảnh Vân vẫn không nói ra được nguyên nhân đích thực, cuối cùng chỉ giẫm chân bình bịch, biểu tình đặc biệt bất đắc dĩ.

Không chỉ là hai người bọn họ, một ít chấp sự Sáng tông bên cạnh đều lộ sắc mặt thảm đạm, phần nộ bị kìm chế không thể bộc phát. Chỉ có Bảo Lan khẽ nhíu mày, nhìn nhìn Lăng Phong há miệng muốn nói, cuối cùng, không biết nghĩ đến điều gì, lại mạnh mẽ nhịn xuống.

Đột nhiên Lăng Phong cảm ứng được một cỗ khí tức quen thuộc, ánh mắt nhất thời chuyển động, chỉ thấy Cống Hiến Điện đã được tu bổ hoàn chỉnh lao ra một thân ảnh to lớn màu xám, thân ảnh giống như ngọn núi dừng lại. Vẫn là đôi mắt to thô ráp quen thuộc, nụ cười hàm hậu, trong biểu tình không hề che giấu vẻ kích động.

- Khải Ân!

Thân ảnh Lăng Phong chấn động, giống như điện quang cực nhanh, chỉ lóe lên đã xuất hiện trước mặt Khải Ân. Trước đó nhìn bộ dáng ập a ập ứng của đám người Cảnh Vân, hắn vẫn tưởng Khải Ân xảy ra chuyện gì, lòng hắn nóng như lửa đốt, hiện tại thấy Khải Ân xuất hiện, tâm thần chùng xuống, tay chân có chút bủn rủn.

- Tiểu tử ngươi, hừ chết đại ca!

Lăng Phong cười mắng đưa tay nắm nhẹ một quyền:

- Thế nào mà lúc này mới đi ra?

Một quyền đánh ra, Khải Ân giống như bị diệt giệt mạnh mẽ rút lui vài bước, biểu tình trên mặt có vẻ phi thường kinh hoàng, đồng thời, miệng hắn cố gắng che giấu nói:

- Vừa rồi đệ có việc không chú ý, được rồi, đại ca, đại hội giao dịch tông môn tiến hành như thế nào?

Nhìn Khải Ân lui lại, nhãn thần Lăng Phong ngưng trọng, gắt gao nhìn chăm chăm vào hắn, cho dù có che giấu thế nào đi nữa cũng không hề phân thần. Dần dần, sắc mặt Lăng Phong biến đổi, trở nên phi thường sắc bén, giống như lưỡi dao nhọn.

Sau đó, hắn chậm rãi đưa tay chộp vào cánh tay Khải Ân.

- Đại ca, trên đường trở về nhất định khổ cực, không bằng tạm thời nghỉ ngơi một chút!

Khải Ân vừa nói, vừa cố gắng che giấu cánh tay phải bản thân.

- Buông ra!

Lăng Phong lớn tiếng quát lên!

Thanh âm sắc bén chưa bao giờ có, người sáng suốt thậm chí có thể nhìn thấy khóe mắt của hắn giật lên liên hồi, gân xanh sắp lòi hẳn ra ngoài, cơ mặt không ngừng co rút, con ngươi giống như có liệt diễm bùng cháy đốt trụ không gian.

Bàn tay khẽ run, từng tắc từng tắc tiếp cận cánh tay phải Khải Ân.

Mắt thấy Lăng Phong lộ vẻ tàn khốc hiểm thấy, tâm thần Khải Ân run lên, ngược lại để mặc hắn bắt được cánh tay phải bản thân.

Ầm...

Dường như có cự nhận vô hình đâm thẳng vào ý thức hải, bình tĩnh không gợn sóng bị chém thành hai nửa, thống khổ kịch liệt trùng kích Lăng Phong, làm khuôn mặt hắn vặn vẹo đáng sợ.

Toạc...

Thanh âm phát ra, tay áo Khải Ân bị xé rách, bên trong chỉ là một cánh tay giả bằng gỗ! Nhìn bộ đáng vô cùng thô ráp, rõ ràng là vừa mới vội vã chế tạo ra.

Trong đầu ong ong ù ù lộn xộn, một chuỗi hình ảnh hiện lên trước mắt.

Một tiểu tử to béo bị bản thân không kiên nhẫn quát lớn vài câu, kết quả vẫn kiên trì đuổi theo đuôi bản thân, không ngừng gọi ba hai tiếng "đại ca", thẳng cho tới khi bản thân tức giận lấy tay đập vào cái đầu của hắn, hắn mới cộc lốc cười rộ lên, cười đến mức chẳng biết vì sao bản thân cũng cười cười.

Vậy mà đã trở thành thanh niên hạt giống có tiềm lực trong huấn luyện doanh, bởi vì phần nộ những kẻ đuôi mù trên chọc bản thân không thể thức tỉnh Cự linh, liền trực tiếp điên cuồng truy đuổi bọn họ tới gà bay chó nhảy, cuối cùng không thể tránh được, bị Vi Úc phạt đứng nửa ngày.

Vì chính mình tình nguyện cự tuyệt đại trưởng lão, cuối cùng sau khi trở thành đệ tử trần quyền, chuyện thứ nhất chính là dẫn bản thân vào Cung Phụng Các, thần thần bí bí cho chính mình chọn một thanh vũ khí.

Rất nhiều hoài ức, rất nhiều ký ức không thể xóa nhòa.

Vô luận thân phận của hắn có biến hóa thế nào, phần tình nghĩa huynh đệ trần quý này chưa giờ phút nào biến đổi! Nhưng là hôm nay...

Trông thấy Khải Ân cụt tay, hắn đau lòng hầu như muốn điên cuồng hét lên!

- Là ai?

Thanh âm Lăng Phong đột nhiên bình tĩnh, trong bình tĩnh ẩn chứa một loại sát khí mênh mông chực chờ bạo phát.

- Lão Lục, đệ không nên vọng động!

Cảnh Vân nhảy tới, trực tiếp túm cánh tay Lăng Phong, khẩn thiết nói:

- Phiến cơ nghiệp của đệ hiện tại đánh hạ rất không dễ dàng, nghìn vạn lần đừng vì xung động nhất thời mà hủy diệt!

Lăng Phong giống như cột đá không hề nhúc nhích, chỉ nhìn chăm chăm vào Khải Ân, không phát ra một tiếng, toàn bộ đại diện im lặng vô cùng.

Khải Ân dưới áp bức nhãn thần của hắn, không còn bất cứ lực che giấu nào, hồi đáp:

- Bức Tông!

Ầm...

Thân ảnh Lăng Phong đột nhiên di động, giống như cuồng phong gào thét chuyển chuyển bốn phía, ầm ầm ầm ầm ầm ầm, từng tiếng nổ vang vọng hư không.

Hư không dường như biến thành biển sâu, một loại biến đổi thương hai tang diễn sinh ra trong sát na, làm loạn lưu càng thêm xơ xác, một đạo quang trụ vọt thẳng trời cao.

Giờ khắc này, tiếng động vù vù vang lên, từ xa xa bay tới vô số thân ảnh, nhất thời khiến hư không bị che lấp, không gian đen ngịt một mảnh, áp lực trầm trọng như muốn phá vỡ hư không.

- Trời ạ, là Bức Tông! Nhất định là Bức Tông! Bức Tông lại giết trở lại!

- Sao nhiều người như vậy, chết tiệt, nhiều Linh giả như vậy!

- Nhanh tăng mạnh nguyên trận ngăn cản!

Từ trên bầu trời truyền tới uy áp cường đại sớm khiến chúng đệ tử, chấp sợ trở nên hoảng loạn bất kham, tuyệt vọng nhìn về những bóng đen đang cấp tốc bay tới gần.

Lực lượng cường đại như vậy, thực sự có thể tránh thoát được một kiếp này sao?

Bảo Lan hung hăng cắn răng một cái, lộ ra thần sắc liều mạng, lấy ra hạch tâm nguyên trận, đang muốn mở rộng nguyên trận tối đa.

Bỗng nhiên, một cổ lực hút cường đại tới gần, trực tiếp hút đi hạch tâm nguyên trận.

Bảo Lan kinh hãi, nhìn theo hạch tâm nguyên trận, lại thấy Lăng Phong không chút biểu tình, mái tóc đằng sau bị năng lượng cường đại thổi tung bay, vẻ mặt lạnh thấu xương, sát khí xung thiên!

- Dư Mặc! Truyền lệnh ta, diệt Bức Tông!

Trong ánh mắt chấn động của Bảo Lan, đám mây đen che kín bầu trời lên tiếng trả lời, giống như chiến sĩ bách luyện nghe được hiệu lệnh của tướng quân.

Dư Mặc vừa mới bay tới, chưa kịp phản ứng đến tột cùng là có chuyện gì, thế nhưng vẻ mặt tràn ngập sát ý của Lăng Phong lại nhìn thấy rõ ràng.

Vì vậy, vị đại diện chủng tộc phụ thuộc am hiểu quan sát sắc mặt không có bất cứ do dự nào, xoay người quát to:

- Tuân lệnh tông chủ, chiến đội số một, số hai, số ba theo ta ra khỏi hành, giết tới Bức Tông!

- Tuân lệnh tông chủ, giết tới Bức Tông!

- Tuân lệnh tông chủ, giết tới Bức Tông!

Tiếng tiếng hô quát giống như sấm nổ vang lên, từng đạo thân ảnh giống như mũi tên bay lên trời cao, khom người hướng Lăng Phong, sau đó rất hiểu ý cung kính đứng đằng sau hắn!

602. Chương 558: Hi Vọng Tổ Thế.

Lăng Phong bắt hai vai Khải Ân đang bị một màn trước mặt chấn động ngây người, trầm giọng nói:

- Còn có thể đánh hay không?

Ngây người ngẩn ngui, Khải Ân nở nụ cười:

- Có thể! Ta không thể làm mất thể diện đại ca!

- Tốt!

Không cần nhiều lời, từ một câu nói này đã thu được đáp án mình muốn, Lăng Phong nặng nề vung tay lên:

- Ta muốn kẻ cam đảm dám xuất thủ phải trả giá trăm nghìn lần!

Nói xong, ba đạo bóng đen giống như mũi tên bắn ra, xuyên qua mây mù!

Trong lúc nhất thời, hư không liên tục truyền tới âm thanh vù vù vang vọng.

Yêu Tôn Diêm La nhìn thấy một màn này, nhú mày:

- Thực là tiểu tử phiền phức, diệt Bức Tông? Tông phái lão làng đâu phải nói tiêu diệt là tiêu diệt dễ dàng như vậy?

Cúi đầu nhìn tiểu nữ hài được hắn nghiêm cẩn bảo vệ, hắn lắc đầu nói:

- Phiền phức!

Dứt lời, hắn cẩn thận đưa tiểu nữ hài giao cho Vưu Lực bên cạnh.

- Chiều cổ San nhi cẩn thận!

- Rõ!

Vưu Lực nghiêm túc gật đầu, ôm lấy Đông Phương San, trong ánh mắt hiện rõ sự kiên định không gì lay chuyển được.

Từ khoảng khắc Lăng Phong bay đi, Kiều Kiều và Hoa Vi Hà đuổi theo sát gần, phía sau chính là Dư Đào và chiến đội chủng tộc phụ thuộc.

Trong ánh mắt Bằng Phiên Vân phát ra chiến ý nhàn nhạt, thì thảo lắm lắm:

- Náo nhiệt lớn như vậy sao có thể thiếu Bằng mỗ? Vi Tiểu, Bằng mỗ đến đây!

Một đám cao thủ tuyệt đỉnh bay đi, còn lại mấy nghìn chủng tộc phụ thuộc vẫn huyền phù trên không trung, không có người đầu lĩnh Dư Mặc, bọn họ không biết phải làm như thế nào mới tốt, tông phái bên dưới, chính mình nên đi vào hay là không đi vào?

Đôi tròng mắt Tiêu Hắc thiếu chút nữa trừng ra, hần ngáy ngốc nhìn chủng tộc phụ thuộc trên không trung, thanh âm đã khô khốc đến chính hần cũng không nhận rõ:

- Những người này, những người này vừa gọi tông chủ là gì?

- Giống như những người kia!

Bảo Lan tuy là vẫn bộ dạng tức giận không kiên nhẫn nói chuyện, thế nhưng trên mặt đã tràn ngập vẻ khiếp sợ khó có thể che giấu!

- Tông chủ?

Không dám tin tưởng xác nhận một lần nữa, Tiêu Hắc bỗng nhiên cúi đầu xuống đất, trên mặt tràn ngập sợ hãi xen lẫn hạnh phúc, không ngừng lẩm bẩm nói:

- Nhiều cao thủ như thế, nhiều cao thủ như thế, nhiều cao thủ như thế a! Phát, lão tử rất cuộc phát!

Phảng phất như thấy hình ảnh tương lai chính mình thống lĩnh vạn quân, biểu tình Tiêu Hắc như khóc như cười, đặc biệt hoạt kê!

...

Lại nói chủng tộc phụ thuộc xuất động giết tới Bức Tông tạo thành thanh thế cực lớn. Rồi khỏi Sáng tông đã được một đoạn đường, Khải Ân vẫn đang trong cảm giác mộng ảo cường liệt. Hần thỉnh thoảng lại vào đội quân chủng tộc phụ thuộc đang bay đằng sau.

"Trời, những người này thực sự là lực lượng nắm trong tay đại ca sao?"

Lúc này mới trôi qua thời gian bao lâu a? Đại ca hần dĩ nhiên có thu hoạch kinh khủng như vậy?

Chấn động không gì sánh được hiện lên trong lòng, càng khiến hần không nói ra được nửa lời. Vì vậy, một màn cổ quái phát sinh.

Lăng Phong xanh mặt, sát khí gờn gợn, mà Khải Ân bên cạnh lại không nói được một lời, người không biết chuyện còn tưởng giữa hai huynh đệ có chuyện gì đó ách tắc.

Lúc này, Kiều Kiều đến gần, kéo kéo ống tay áo Lăng Phong:

- Mọc đầu.

Lăng Phong giật mình tỉnh táo, nàng chu miệng hướng Khải Ân bên cạnh.

Lăng Phong âm thầm chấn động, ánh mắt nhìn về phía Khải Ân hiện lên vẻ áy náy nồng đậm.

Hoàn toàn là nguyên nhân vì mình, Khải Ân mới tới Vô Tẩn Hoang Nguyên, nhưng bản thân quả thực không làm hết trách nhiệm của một đại ca, hiện tại đã liên lụy khiến hần tổn hại mất một cánh tay!

Tình nghĩa sâu nặng giữa hai người Lăng Phong hiểu rất rõ ràng, cho dù tương lai vì chính mình cần dâng sinh mệnh, Khải Ân cũng sẽ tuyệt đối không oán hận nửa câu.

Nhưng, cảm giác hổ thẹn cường liệt không gì sánh được vẫn chất đầy trong lòng Lăng Phong, làm hần thống khổ bất kham!

Cho nên, trên đoạn đường vừa rồi, Lăng Phong có chút không dám đối mặt, không dám nhìn nụ cười hàm hậu ẩn chứa tôn kính không hề nghi ngờ của Khải Ân.

- Tiểu Phong!

Vẫn là Hoa Vi Hà giải thích Lăng Phong nhất, biết loại tình cảm giữ gìn đối với người thân gần như cố chấp bắt đầu chiếm chủ vị trong lòng hắn, vì vậy khuyên nhủ nói:

- Đệ yên tâm, chỉ cần trở thành Linh Tôn liền có một lần thiên kiếp phủ xuống. Trong thiên kiếp, hoàn toàn có thể mượn lực lượng lôi điện rèn luyện thân thể, theo đó khôi phục lại hoàn toàn tổn thương thể xác!

- Thực sự?

Nhân thần Lăng Phong sáng lên, nghiêm ngặt mà nói hắn còn chưa trải qua quan khẩu thiên kiếp rèn luyện trở thành Linh Tôn, sở dĩ bản thân có chiến lực cường đại như vậy thuần túy có quan hệ tới Bảo nhi.

Hoa Vi Hà nguyên bản cũng chỉ là tạm thời khuyên nhủ Lăng Phong, không hề lường trước hắn dĩ nhiên tỏ bộ dạng thần tình hoàn toàn không lường trước, nhất thời ngẩn ra:

- Tiểu Phong, đệ không biết? Đệ làm thế nào trở thành Linh Tôn? Lẽ nào không trải qua hay sao?

Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức nàng hiển lộ thần sắc tỉnh ngộ, nàng nghĩ tới bản thân Lăng Phong còn có một tầng chức nghiệp khác.

Nếu như bản thân Lăng Phong đã có thiên phú kinh người như vậy mà nói, vậy thì tất cả mọi chuyện phát sinh trên người hắn không thể dùng lẽ thường để suy đoán.

Vì vậy, nàng quyết đoán chuyển sang chuyện khác:

- Bất quá còn có phiền phức!

- Phiền phức gì?

Không đợi Hoa Vi Hà nói xong, Lăng Phong vội hỏi.

Mắt thấy Lăng Phong dĩ nhiên cấp bách vì Khải Ân như vậy, ngoài đối với nàng quả thực chưa bao giờ nhìn thấy qua, trong lòng Hoa Vi Hà không khỏi hơi chút chua chua. Thế nhưng chốc lát nàng bật cười trong bụng.

"Bản thân mình sao lại như vậy a? Lẽ nào tiểu Phong mãi mãi là tiểu hài nhi cần chính mình bảo vệ trước kia hay sao?"

Nàng nhìn Khải Ân một cái, hàm súc nói:

- Từ Linh giả tới Linh Tôn cần phải trải qua hai cánh cửa, mỗi một cánh cửa đều gian nan vô cùng. Nếu như dừng lại thời gian quá dài, cuối cùng dẫn tới hoạt tính cơ thể giảm xuống, sợ rằng có lực lượng thiên kiếp cũng không thể trợ giúp hắn trọng tổ thân thể!

Rất sợ Lăng Phong một lần nữa rơi vào khốn cảnh tự trách, nàng cuống quýt bổ sung nói:

- Bất quá hoàn hảo, chỉ cần trong vòng trăm năm tấn chức, cho dù không thể chữa trị thân thể tới trạng thái hoàn hảo viên mãn, thế nhưng có thể bảo chứng không còn tổn hại thương thể rõ ràng như hiện tại.

Trong con người Lăng Phong chợt lóe u quang, trầm ngâm một lát hỏi:

- Vậy trong thời gian bao lâu có thể cam đảm trăm phần trăm trọng tổ?

Nếu như có thể làm được, Lăng Phong muốn người thân bên cạnh được thứ tốt nhất!

Hoa Vi Hà giật mình một chút, chợt nghĩ đến thực lực luyện chương ấn dấu của Lăng Phong, nàng trầm ngâm một phen nói:

- Nếu như trong vòng mười năm cam đoan tấn chức mà nói, chắc chắn không có vấn đề! Hơn nữa tốt nhất không nên dựa vào một loại tinh chương tinh kỹ, như vậy hiệu quả không tốt lắm!

Khải Ân bên cạnh nghe nói nhanh phát ngốc, đây là do tâm tính theo Lăng Phong một cách mù quáng mới không giật mình quá mức. Nếu như thay vào người khác mà nói, chỉ sợ chỉ được hai câu đã cười nhạo khinh thường.

Hai nhóc con này không phải đang nói mơ chứ? Trong vòng trăm năm đã nghĩ muốn tấn chức Linh Tôn? Còn có tông chủ Sáng tông, hẳn tựa hồ cảm thấy tốc độ như vậy không đủ? Hẳn nghĩ bản thân hẳn là ai?

Đề tài như vậy trong con mắt người thường tự nhiên không thể tưởng tượng, thế nhưng lại đặt trên người Hoa Vi Hà và Lăng Phong lại vô cùng tự nhiên, nếu như có người hiểu rõ ràng con đường bọn họ đã đi cho tới ngày hôm nay, chỉ sợ không ai có nửa phần giật mình và nghi vấn.

Không nói đến Lăng Phong, chỉ cần là Hoa Vi Hà, nàng mang trên mình huyết mạch Thiên phượng, chỉ dùng thời gian hai mươi năm đã đạt tới thực lực Nhị dung Linh Tôn, tốc độ kinh khủng như vậy cho dù là hai tộc Long Phượng nhân tài xuất hiện tầng tầng lớp lớp cũng là có một không hai.

Vì vậy nhiệm vụ không thể thực hiện trong con mắt người bình thường đối với nàng mà nói không phải không thể vượt qua.

Mà đối với Lăng Phong, hẳn càng mang trên người kỹ năng luyện chương, vô luận là tăng nguyên chương hay là ý nguyên chương, nếu như có thể trợ giúp được Khải Ân, tự nhiên dùng hết toàn lực đi làm!

Cho dù nghèo cũng phải nhanh chóng dùng một đồng Linh chương tạo ra Linh Tôn.

Trong lòng Lăng Phong âm thầm quyết tâm!

Ngẫm lại, ý niệm trong đầu khẽ động, mở hai bàn tay, trong lòng bàn tay có một chiếc tinh chương đang nằm. Có thể nhìn ra được, trong tinh chương ẩn chứa vật tính linh hồn cường liệt, thỉnh thoảng lại bạo phát phong bạo bị áp súc tới cực điểm.

Thế nhưng, Lăng Phong thực giống như vị thần nắm giữ vận mệnh thế gian, vền vẹn chỉ hơi chấn động, lập tức hung hăng trấn áp lại, khiến nó không thể tạo thành bất cứ dị động gì.

- Đây là chém xuống từ trên người kẻ đến từ Vũ Thần Phong?

Đối với nghi vấn của Hoa Vi Hà, Lăng Phong gật đầu, con mắt phát lạnh.

- Nó hẳn là chân thân tinh chương, đã nhiều ngày phi hành, đệ nghiên cứu sơ qua, trước kia vẫn cho rằng chân thân tinh chương cần phải có khôi lỗi cường giả thần cấp hoặc đại viên mãn làm nguyên liệu, thế nhưng hiện tại xem ra không cần phải phức tạp nhiều như vậy!

Trong đầu hẳn nghĩ tới một nữ tử với một thân quần áo màu trắng, thỉnh thoảng bước bình lên cũng đặc biệt đáng yêu.

Chân thân tinh chương, một khi luyện hóa, Thiên hành giả liền có tinh kỹ hệ thứ hai, sau đó dung hợp với hệ vốn có, nhất cử trở thành cường giả đại viên mãn hai hệ nguyên lực, chiến lực đối kháng cường giả Thần cấp!

Tinh chương như vậy, tự nhiên hiếm thấy trên đời.

Trước kia Lăng Phong cho rằng luyện chế nó cần phải có nguyên liệu phức tạp không gì sánh được, thế nhưng trải qua kiểm linh không ngừng dò xét và phân tích, kết quả không giống như vậy. Bất quá ngẫm lại liền hiểu ra, nếu như luyện chế thực sự cần nguyên liệu như vậy, trên đời này có thể luyện chế bao nhiêu chiếc đây?

Nghe đồn trong thời đại viễn cổ, cường giả Thần cấp thường xuyên có thể nhìn thấy, nếu chỉ dựa vào bản thân tu luyện rõ ràng không thể nào đạt được.

- Những thứ này tỷ tỷ không rõ lắm!

Hoa Vi Hà cười khổ lắc đầu, có chút bất đắc dĩ. Lúc nói đến tinh chương, nàng mới chính thức phát hiện ra, người trước mặt mình đã chân chính trở thành nam nhân, trong lĩnh vực sở trường của hẳn, bản thân hoàn toàn không thể so sánh được.

Nếu như phát sinh tại một Thuật luyện sư xa lạ nào đó, Hoa Vi Hà cũng không cảm giác cường liệt tới như vậy, nhưng là người có năng lực phi thường như vậy lại là người chính mình vô cùng quen thuộc, điều này khiến trong lòng nàng tràn đầy cảm xúc phức tạp.

Bất quá, nàng phát hiện bản thân cũng không phải rất bài xích loại cảm giác này.

Cảm giác bị người áp đảo, tựa hồ, cũng rất tốt nha?

- Tỷ tỷ, tỷ tỷ!

- Hử, cái gì?

Bị Lăng Phong gọi liên tục, Hoa Vi Hà giật mình tỉnh táo, liên tưởng tới vừa rồi bản thân đang suy nghĩ vô cùng nhập thần, khuôn mặt không khỏi nóng bừng hồi ngược lại:

- Sao vậy?

Kỳ quái liếc nhìn nàng một cái, Lăng Phong hỏi:

- Đệ vừa mới hỏi tỷ, nếu như không phải trở thành Linh Tôn, mà là cường giả Thần cấp mà nói, như vậy thiên kiếp rèn luyện thân thể có hiệu quả khác biệt gì hay không?

Thấy Lăng Phong không nhận thấy dị dạng của bản thân, Hoa Vi Hà âm thầm thở ra một hơi, so sánh với thả lỏng càng nhiều hơn là một loại thất lạc kỳ diệu. Nàng mạnh mẽ thu hồi một bụng tạp niệm, kỳ quái nhìn Lăng Phong:

- Ở cấm địa Long tộc, đệ đã đột phá Thần cấp, chẳng lẽ không tự mình biết hay sao?

- Lúc đó năng lượng thăng cấp đều bị tiểu gia hỏa này hấp thu, bản thân đệ không phải cảm nhận rất sâu! Sắc mặt Lăng Phong hơi có chút xấu hổ, nhìn sang Bảo nhi rất bất đắc dĩ nói.

Bảo nhi không biết từ khi nào đã bay tới gần, thấy Lăng Phong nói chính mình, nhất thời nở nụ cười vui vẻ.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Hoa Vi Hà có một chút không biết nên nói cái gì, từ sau khi đại viên viên cổ một lần lại một lần kết thúc, trên đại lục rất ít khi xuất hiện tung tích chân thân tinh chương, theo đó người có khả năng tấn chức Thần cấp cực kỳ nhỏ bé.

Nhất là, bởi vì Thần thạch ít ỏi, người tấn chức Thần cấp rất nhanh liền tiến vào trạng thái bế quan. Không nghĩ tới vị cường giả Thần cấp tân tấn hiếm thấy trước mắt, bản thân lại có chút hồ đồ không hiểu gì.

Nàng hơi tìm hiểu tri thức trong ý thức hải, hồi đáp:

- Hiệu quả hẳn là không kém mới đúng, dù sao cường độ năng lượng thiên kiếp của cường giả Thần cấp càng thêm mạnh mẽ, dẫn phát thiên kiếp càng thêm dày đặc mới đúng!

Lúc này, Dư Đào thêm một câu nói, hần liếc mắt nhìn Khải Ân:

- Tông chủ, nếu như người chuẩn bị luyện chế chân thân tinh chương, tốt nhất nên dùng hỏa hệ!

Thấy Lăng Phong kỳ quái nhìn hần, Dư Đào vội vã giải thích:

- Nếu như vậy, tiểu tử này có thể theo ta tu luyện Mậu Huyền Kiếm Quyết!

Lăng Phong gật đầu, tuy rằng chân thân tinh chương vẫn còn là một bóng hình chưa thấy rõ ràng, thế nhưng vô luận là Hoa Vi Hà hay Dư Đào đều một bộ khẩu khí lễ thường, đối với khả năng của Lăng Phong có thể làm được không chút hoài nghi.

Lăng Phong âm thầm quyết tâm, nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất phá giải huyền bí luyện chế chân thân tinh chương.

Nghĩ đến chân thân tinh chương, hần liền nghĩ đến Khải Ân, trong lòng càng thêm giận dữ đối với Bức Tông, hần chậm rãi quay đầu hỏi:

- Khải Ân, lần này Bức Tông tìm tới cửa? Vậy người đã thương đệ là ai?

- Ước chừng là sau khi bọn huynh đi chừng một tháng...

Khải Ân nghĩ đến một màn kia, co mặt không ngừng giật giật, trong con ngươi tràn ngập hỏa diễm:

- Vẫn là Bảo Lan trưởng lão cảm ứng nhanh, đúng lúc mở nguyên trận bảo hộ tông môn tới mức tối đa, lúc đó mới ngăn cản được bọn họ. Mà đệ cùng với Đằng trưởng lão ở bên ngoài, khi trở về bị bọn họ phát hiện, nên...

Dừng lại một chút, hần thống khổ nói:

- Vì bảo vệ đệ, Đằng trưởng lão cho tới hiện tại vẫn trọng thương chưa tỉnh! Sau đó Bảo Lan trưởng lão phóng ra khỏi lối Hỏa lão, liều mạng để khỏi lôi thần hồn câu diệt mới đưa hai người chúng ta trở về tông môn!

- Bức Tông đến bao nhiêu người?

Biểu tình Lăng Phong đông lạnh, sát khi không nói nên lời.

- Ba!

- Ba?

Lăng Phong tuy đã suy đoán được đại khái, thế nhưng nghe Khải Ân tự mình nói ra, vẫn phần nộ không dùng được:

- Vậy tất nhiên có Vi Tiểu và Dạ Côn Ngô, người dả thương đệ có bộ dáng như thế nào?

Nghe Khải Ân miêu tả đại khái, Lăng Phong không nói một lời, thế nhưng người quen thuộc rất rõ ràng, Dạ Côn Ngô đã bị hần xếp vào danh sách tử vong!

603. Chương 559: Giảng Co

Bức Tông tọa lạc tại Liên Vân Sơn Mạch, toàn bộ sơn mạch ước chừng vạn dặm nhưng cũng chỉ có một mình một Bức Tông, chỉ nhìn qua đã hiện rõ thế lực kinh người, khí thế hùng dũng càng khiến các thế lực khác phải cảm như hèn.

Không nói tới bản thân Bức Tông vô cùng cường đại, chỉ cần là mười tông phái phụ thuộc vào Bức Tông. Tùy ý một nhà cũng đủ khiến Bối Diệt Tông trước đây phải cúi đầu xưng thần. Nói cách khác, nhưng tông phái này ít nhất cũng có hai Linh giả tọa trấn!

Những tông phái này mượn danh tiếng Bức Tông quả thực rất ít kẻ dám trêu chọc, mà lợi ích thu hoạch được cũng nộp lại cho Bức Tông một phần, mượn hình thức như thế này, Bức Tông mới mở rộng càng lúc càng nhanh, thực lực cũng phát triển mạnh mẽ.

- Chính là nơi này!

Hoa Vi Hà chỉ vào một ngọn núi thấp thoáng sau tầng mây mù mờ ảo, quay đầu nhìn Lăng Phong, biểu tình hơi có chút do dự bất định. Bức Tông, Sát Tinh Tông, Ngọc Lan Tông...những môn phái cổ lão này đặt chân trên Vô Tận Hoang Nguyên nhiều năm, chưa hề nghĩ tới có người nào dám đến tận cửa ải hiểm, thế nhưng, Lăng Phong ngay cả Long tộc cũng dám đại náo từng bừng, huống chi là Bức Tông?

Lăng Phong không nói một lời, đôi môi mím chặt. Bỗng dưng, từng đạo quang lưu bắt đầu hội hợp hướng lòng bàn tay hần, quang lưu càng lúc càng trưởng lớn, cuối cùng trở thành một đạo kiếm quang rộng quá mười trượng, dài bốn chục trượng.

Mi tâm Hoa Vi Hà vừa nhảy.

"Tiểu Phong muốn làm gì? Lẽ nào..."

Ầm...

Không đợi nàng suy nghĩ xong, chỉ thấy đạo kiếm quang chói chang như mặt trời mạnh mẽ đánh xuống, khí tức xung quanh kiếm quang phi thường cổ quái, mỗi khi đánh rớt một tầng đều có một khối không gian trở nên đen tối dị thường, loại màu đen này, đen cực kỳ thuần túy, thậm chí giống như dịch thể không chịu nổi phải chảy xuống, người khác nhìn mà giật mình sợ hãi.

- Thần lực!

Dư Đào cũng cả kinh, hấn rất mẫn cảm nhận thấy được quang mang thần thạch trong lòng bàn tay Lăng Phong lập lòe, trong lòng không khỏi thở dài.

”Vị tông chủ này thực đúng là người tình nghĩa, vì báo thù cho huynh đệ có thể sử dụng lực lượng cường đại tới như vậy.”

Kiểm quang quét qua xé rách tầng quang vụ trước mặt, một vết nứt màu đen không ngừng xâm nhập. Trong vết nứt tản mát ra lực hút cường đại thu nạp toàn bộ quang vụ vô cùng vô tận xung quanh vào trong.

Vù...

Đúng lúc này, một đạo quang mang màu huyết hồng từ bên dưới xuất hiện. Nhìn kỹ đạo quang mang màu huyết hồng này có dạng cánh ve, vền vền chỉ tiếp xúc nhẹ nhàng, tức thì tản rộng bao phủ lấy kiểm quang của Lăng Phong, đồng thời ép chặt trong đó.

Kiều Kiêu nhú mày, bỗng nhiên nhìn về phía Hoa Vi Hà. Hoa Vi Hà hơi do dự, chốc lát gật đầu. Lực lượng cự linh trong cơ thể đột nhiên bạo phát, chợt liên hợp thành một với cự linh Âm phượng. Khí tức quỷ dị không gì sánh được phát tán. Kiêu Kiêu hít sâu một hơi, a một tiếng kiêu mị, theo sau là quyền ảnh nặng nề oanh kích xuống dưới.

Quyền ra như lôi đình, sinh ra âm thanh ma sát như sấm sét cắn xé, trong mơ hồ biến ảo thành từng đạo bí văn nguyên trận phức tạp.

- Chết tiệt, thôi động nguyên trận!

Phía dưới bỗng nhiên truyền ra tiếng gào to hỗn hển, thanh âm mang theo vận luận cổ quái, trực tiếp đâm vào lòng người, đặc biệt khó chịu.

Chính là Vi Tiểu!

Không có người trả lời hấn, bởi vì sau một khắc quyền đầu Kiêu Kiêu bộc phát vô số lưu tinh màu đen, lưu tinh tăng vọt, giống như đạn hạt nhân vạn tấn nô tung, sóng xung kích vô cùng vô tận tràn khắp bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, niệm thức Lăng Phong chợt lóe ngấn quang, từng đạo bí văn phức tạp không gì sánh được kết thành tại đầu ngón tay. Chợt, một cỗ ba động vô hình thần diệu không gì sánh được thẳng hướng mặt đất trùng kích mạnh mẽ.

Kiểm quang bị trói buộc rung lên, giống như nô long không cam lòng ngủ đông, mỗi một lần rung động đều tạo thành một đợt sóng sinh mệnh cường đại, dần dần cường độ rung động đủ hất tung cả ngọn núi lớn.

Bể gây nghiền nát!

Nguyên trận Bức Tông đủ để chống lại công kích của cường giả Linh Tôn đại viên mãn, thế nhưng dưới hai đại cường giả Thần cấp quả thực không thể chống đỡ nổi.

Quang mang gai mắt chiếu xạ bốn phương tám hướng, tầng quang vụ giống như bị quái vật áp bách, từng tắc từng tắc đẩy ra khỏi hạch tâm, cuối cùng lộ ra mọi thứ yếu ớt bên trong.

Nhìn quang vụ đã mỏng manh không ít, Lăng Phong liếc mắt qua bốn ha trăm đệ tử Bức Tông với vẻ mặt kinh hoàng, lòng bàn tay của bọn họ đều đặt trên một quang cầu đường kính vượt quá trăm mét, chân nguyên lực trên người không chút giữ lại, không ngừng quán thấu vào, nhưng mọi công sức đều uống phỉ.

- Dạ Công Ngô, Vi Tiểu, lặn ra đây!

Lăng Phong quát lớn, lại một đạo kiểm chỉ hạ xuống, thẳng bức hạch tâm nguyên trận bên dưới.

- Lăng tiểu nhi, chớ có can rở!

Phía sau quang cầu vang lên tiếng gào to của Vi Tiểu, hấn phi thân lên, áo bào theo gió bay phấp phật, huyết bức quái lộ ra, kiểm mang giống như linh xa lay động.

Đột nhiên!

Thân thể Vi Tiểu chấn động một cái, mạnh mẽ kiểm chế rung động toàn thân, nhìn đạo kiếm chỉ tiếp theo, trong mắt nhìn không được hiện rõ vẻ kinh ngạc tột độ.

Theo đó, thân thể hắn trực tiếp hiện ra. Đám người kia, vô luận là Lăng Phong, Hoa Vi Hà, Bằng Phiên Vân, Kiều Kiều hay là Khải Ân, hắn đều đã nhìn thấy qua, chỉ tương đối mà nói, không hề có ấn tượng đối với Dư Đào.

Quan sát thật sâu một phen, hắn cười lạnh nói:

- Chỉ bằng năm người các người đã nghĩ muốn đến Bức Tông nháo sự, không tránh khỏi quá mức nhẹ nhàng đi?

Lại nhìn về phía Hoa Vi Hà, trong con mắt toát ra kiêng kỵ thật sâu.

- Thánh nữ điện hạ, chẳng lẽ Phương tộc thực sự muốn xé rách quan hệ với chúng ta?

Vi Tiểu đã biết được uy năng mạnh mẽ khi Hoa Vi Hà và Kiều Kiều liên thủ, vì vậy trước tiên đặt câu hỏi đối với Hoa Vi Hà, chính là vì hắn không dám khinh thường nàng.

- Vi trưởng lão muốn nói cái gì?

Hoa Vi Hà có chút dí dỏm nhún nhún vai, liếc mắt nhìn Lăng Phong:

- Tiểu Phong muốn làm, tự nhiên ta cũng muốn!

- Vi Tiểu!

Mi tâm Bằng Phiên Vân nhíu lại, quát lên:

- Trước đây người trong con mắt của ta tốt xấu gì cũng là một Linh Tôn nhị dụng, coi như đối thủ ngang hàng, hiện tại, hừ, chỉ biết dùng một ít mảnh khoe, ngôn ngữ để đối mặt mũi. Người thực quá khiến Bằng mỗ thất vọng.

Thất vọng trong lời nói của hắn hoàn toàn xuất phát từ nội tâm, cho dù là người gốc cũng nghe được hân ý nói Vi Tiểu đã không xứng trở thành đối thủ của hắn!

Loại miệt thị trần trụi này khiến sắc mặt Vi Tiểu xanh đen, cơ mặt co giật kịch liệt, hắn bỗng dưng quát lớn:

- Ít nói nhảm, thắng làm vua, thua làm giặc! Hôm nay các người đã can đảm tới phạm Bức Tông ta. Vậy đừng trách Vi mỗ lấy đông hiếp ít. Bày binh bố trận!

Theo tiếng quát chói tai của hắn, hơn một trăm người bay lên không trung. Thanh thế nhóm người này xuất hiện vô cùng cường đại, mơ hồ có dấu hiệu xé rách hư không, khiến không gian xuất hiện ba động vặn vẹo, giống như sóng nổi lẫn tẩn.

Những người này rõ ràng tu luyện nguyên trận, mỗi người đều đứng tại một phương vị đặc thù, từ đỉnh đầu bọn họ phát ra một đạo bí văn, bố trí thành một tòa đại trận siêu cấp.

Từng đạo quang mang huyết sắc giống như bong bóng dâng lên, mỗi một bong bóng nổ đều có hỏa diễm âm hàn bùng phát.

Trong sát na, phương viên hơn trăm dặm biến thành một mảnh đen tối âm trầm, khí tức lạnh lẽo không gì sánh được truyền ra, giống như Vực hoàn mỹ nhất bao phủ mọi thứ bên trong.

Trong lúc hỏa diễm bùng phát lại thu hẹp, thân ảnh Vi Tiểu phút chốc ẩn nấp bên trong đó, thanh âm lạnh lùng lan truyền:

- Thánh nữ điện hạ, nếu như người nguyện ý thu tay lại mà nói, Bức Tông ta có thể không truy cứu chuyện ngày hôm nay, bằng không đừng trách chúng ta cường ngạnh thu lưu các vị tại Bức Tông!

Đại trận thành hình, nếu như từ bên ngoài nhìn vào mà nói, phạm vi nguyên trận cực kỳ to lớn, lại tựa hồ rất chật hẹp, cả hai quy tắc tưởng chừng như đối lập lại hòa hợp kỳ lạ, tràn ngập khí tức huyền diệu khó lường.

Hoa Vi Hà nghe vậy, khóe miệng nở nụ cười khinh miệt.

- So nhiều người, thực không?

Lăng Phong cười nhạt:

- Vậy Lăng mỗ cũng cho người một lựa chọn, chỉ cần người để Dạ Côn Ngô đi ra nhận lấy cái chết, lại tự đoạn hay tay, ta có thể tha cho trên dưới Bức Tông!

Không chờ Vi Tiểu tức giận mắng mỏ, từng đạo khí tức kinh khủng chợt hiện ra. Chỉ thấy Lăng Phong chỉ điểm hư không, có thể nhìn thấy một đạo kim quang phun ra. Ngay sau đó, kim quang giống như mở ra một tiểu thế giới, từng đạo thân ảnh xuất hiện.

Khí tức cuộn trào mãnh liệt giống như sóng biển phun mạnh, cỗ sóng biển này có xu thế càng lúc càng mạnh mẽ, thanh âm ma sát với không khí kịch liệt chói tai. Nhìn trong mắt, bốn phía hiện rõ phong ba trận trận, người khác có cảm giác điên đảo bốn phương tám hướng.

- Tuân lệnh tông chủ! Diệt Bức Tông!

Dư Mặc từ trong thế giới quái hạp hiện thân, dẫn đầu gào to nói, đằng sau lập tức vang lên tiếng hưởng ứng vang dội:

- Tuân lệnh tông chủ, diệt Bức Tông!

Tay chân Vi Tiểu không ngừng run, sắc mặt trở nên xanh đen, lúc nghe được Yêu Nguyệt Lung truyền tin tức trở về, hần lập tức trở lại Bức Tông chuẩn bị, căn bản không hề để ý tới Sáng tông sắp sửa bị phá hủy.

Tuy rằng tiếp xúc không lâu, thế nhưng hần rất rõ ràng Lăng Phong hông phải là loại người có thể nhìn người thân của mình thụ thương mà không để ý tới. Hoa Vi Hà trước đây vẫn còn là Linh Tôn nhị dung có thể vì Lăng Phong mà một mình đối nghịch với chính mình, như vậy hiện tại đã nắm giữ chiến lược Thần cấp, tự nhiên càng thêm cường thế, cho nên đối với việc khuyên bảo Hoa Vi Hà hần căn bản không hề ôm bao nhiêu hi vọng, một lời không hợp liền lập tức động thủ.

Nhưng trăm triệu lần không ngờ tới, Sáng tông vẫn còn ẩn dấu một cỗ lực lượng cường đại như vậy.

Từ khí tức chủng tộc phụ thuộc kia truyền đi, hần có thể khẳng định, tuyệt đối cường đại không kém hơn mấy trăm đệ tử mạnh mẽ nhất Bức Tông, nhất là nhìn tình thế đối phương cũng tu luyện một loại nguyên trận nào đó!

Càng làm cho hần sinh ra sợ hãi hơn nữa, trên người những kẻ này có khí tức đặc thù của Long tộc! Chết tiệt, Lăng tiểu nhi này không phải bị Ấu Mấu Long bắt về Long tộc hay sao? Thế nào vừa mới một thời gian không thấy lại có cỗ lực lượng Long tộc cường đại như vậy đi theo?

Lẽ nào, bọn họ có cấu kết với Long tộc?

Nghĩ như vậy, ý khiếp sợ trong nội tâm không thể kìm chế được!

Trên mặt Vi Tiểu hiện vẻ ủy khuất vô cùng, trước nay có người nào dám tới tận cửa Bức Tông khi dễ như vậy? Phàm là người dám tới mạo phạm có ai không phải bị lập tức giết chết, nhưng lần này khác biệt, lực lượng nhóm người Lăng Phong tới đây quá mức đáng sợ, ép một phương bản thân xuống hần hạ phong!

- A!

Lăng Phong cười nhạt, khinh miệt nói:

- Hôm nay chúng ta cường thế kéo tới là khi dễ các người, vậy không biết Vi Tiểu người ý vào tu vi cao liền tới Sáng Tông ta làm cản lại không biết là gì? Thiên hạ làm gì có hai loại chuẩn mực cho người tùy ý đùa bỡn? Dư thừa!

- Giết!

Thanh âm Lăng Phong thoảng như phát súng khai hỏa, lời vừa dứt liền quát lên một tiếng nộ hồng sấm sét. Nhất thời, muôn hình muôn trạng Cự Linh cổ quái lao ra từ trên trán mỗi người, hoặc là đầu rồng thân ngựa, hoặc là sừng trâu đuôi rồng, hay là xà giao biến hình...

Đủ loại Cự Linh, hầu như có đủ các loại hiếm lạ trên thế gian.

Những tiếng gào thét giận dữ, hơn trăm đạo cuồng ảnh đánh về phía đối phương, bọn họ tịnh không có tu luyện nguyên trận gì đặc thù, thế nhưng nguyên nhân là ở Âu Mỗ Long xác thực có ý định cải biến tình cảnh chủng tộc phụ thuộc nên bình thường đối với bọn họ cũng dạy dỗ nhiều hơn. Một phen này đánh ra khí thế cũng cực kỳ kinh người.

- Kết trận!

Vi Tiểu chợt ngưng hai mắt, gấp rút quát lên.

- Lăng mỗ ở đây, nếu để cho người có cơ hội kết trận. Chẳng phải là quá mức vô dụng sao?

Lăng Phong thần nhiên cười, tiện tay hướng một đoàn hơn trăm đệ tử Bức Tông đang lao tới bổ ra một kiếm.

Kiểm cương soàn soạt, trong chớp mắt liền đánh tới gần.

- Lăng tiểu nhi, người dám!

Vi Tiểu gấp đến độ hai mắt muốn nứt ra, trong tiếng quát lên điên cuồng còn huy động huyết bức quả dẫn phát một hàng tiên huyết, thẳng hướng kiếm cương của Lăng Phong.

- Đối thủ của ngươi là Bằng mỗ!

Bằng Phiên Vân tiện tay nhắc lên, một bó kim quang nổ tung, trước mắt nhất thời hé ra một khe hở, cả người hắn chợt lóe hướng vào bên trong, lần nữa khi hiện thân đã là ngay trước mặt Vi Tiểu.

Lòng bàn tay hắn hơi nắm lại, bên trong xuất hiện một dải yên vụ kim sắc lập lờ bất định, yên vụ xoay chuyển dường như biến ảo thành một tiểu tinh linh.

Càng cổ quái chính là, bề ngoài tiểu tinh linh này đầy rẫy bí văn phức tạp, bí văn liên tiếp sắp xếp thành một tòa nguyên trận phức tạp chưa từng có!

- Đại viên mãn!

Vi Tiểu sợ hãi thất thanh rống lên, vừa thấy Bằng Phiên Vân xuất thủ hắn lập tức phát giác không ổn, dùng tu vi hắn hiện tại tự nhiên phi thường rõ ràng một chiêu oanh xuất kèm theo nguyên trận này đáng sợ đến mức nào. Tròng cảnh như vậy chỉ có người thăng cấp trở thành đại viên mãn mới có thể làm được! Chết tiệt, bản thân thế nào lại không nghĩ đến. Dùng thiên phú của Bằng Phiên Vân nếu có thể thoát khỏi tay Âu Mỗ Long, như vậy mới cảm ngộ sau trận quyết đấu kịch liệt với mình tấn chức trở thành đại viên mãn chỉ là điều thuận nước xuôi dòng.

Trong nỗi kinh hoàng, hắn căn bản không kịp làm ra bất luận biến chiêu nào. Chỉ oán hận cắn răng một cái, huyết bức quả đánh mạnh xuống:

- Lục cực phá diệt trảm!

Mấy trăm tiểu tinh linh bay lượn trong tay Bằng Phiên Vân thành linh tụ hợp lại rất nhanh, hình thành một thanh đại kiếm với bề rộng chừng gang tay, hung hăng trảm xuống.

Xuy!

Dường như bàn ủi đồ nóng hổi ập xuống mặt băng tuyết, một chiêu không thủ đòn thuần dựa vào Linh Tôn vực cấp bậc đại viên mãn thi triển ra công kích giống như bể gậy càn quét, trực tiếp biến lục cực phá diệt trảm của Vi Tiểu thành hư vô, tiếp đó còn dư lực bổ về phía hắn!

Phanh!

Bên ngoài thân Vi Tiểu lóe lên màn ngân quang, chỉ thấy áo bào hắn một trận tung bay, rất rõ ràng đã thôi động tùy thân phòng ngự cấp linh khí, nhưng như vậy vẫn là không đủ!

Kim quang đại kiếm nặng nề biến nó thành phần vụn, một kiện linh khí chiến bào do cường giả Linh Tôn nhị dung tử mĩ luyện chế ra lại mỏng manh như hồ điệp, bị ép tới vỡ thành từng mảnh vụn, bắn ra khắp không trung.

May là, một phen ngăn cản này cũng giúp Vi Tiểu tranh thủ được một chút không gian, trong miệng hắn phun ra một ngụm máu tươi, cả thân thể bay nhanh lui lại.

Nhưng một màn kế tiếp lọt vào trong mắt càng làm hắn kinh tâm động phách, một ngụm nghịch khí không nhìn được bị phun ra thiếu chút khiến cho hắn bất tỉnh.

Chỉ thấy Lăng Phong bỏ ra một đạo Kiếm Cương, mới đầu nhìn không có gì nhưng là vừa bay ra xa hơn mười trượng nhất thời mở rộng ra gấp mấy lần, đồng thời mặt ngoài còn tràn đầy bí văn nguyên trận, xung quanh còn xuất hiện một sóng gợn vờn quanh.

Tự thành một thể sóng gợn!

- Thần cấp?

604. Chương 560: Con Bài Chưa Lật Ra Hết.

Hai mắt Vi Tiểu mở trừng cực đại, bên trong tràn ngập vẻ khó tin. Lúc trước tại sau giao dịch đại hội, đoán được Lăng Phong có thể ở trong Kiền Thiên Giới nắm bắt yêu nguyệt lung tung tiểu tiểu cửu tinh, hắn cũng đã bị thiên phú yêu nghiệt của Lăng Phong dọa cho khiếp sợ.

Hôm nay thấy, Lăng Phong biến mất hơn một tháng, thực lực một lần nữa từ Linh Tôn nhị dung thăng tiến lên tới thần cấp!

Việc này quả thực khiến cho hắn không thể cảm thụ nổi, chỉ có thể dùng từ khiếp sợ để hình dung, hơn nữa còn là khiếp sợ cực độ! Đề thăng lên tới Linh Tôn, mỗi một tầng đều có trở lực gian nan chưa từng có, Lăng Phong lại một đường điên cuồng, dường như không hề có một chút khái niệm bình cảnh, có địch nhân như vậy, hắn làm sao dám không sợ?

Kiểm cương tới, vừa gặp đám người Bức Tông liền lập tức bùng nổ.

Năng lượng sắc bén như những gai nhọn trên mình con nhím cuồng loạn phóng ra, "hư hư hư hư". Một vòng xoắn ốc sóng xuất hiện kéo theo lực sát thương vô cùng.

A!

Vài tên đệ tử Bức Tông đứng gần lớn tiếng kêu thảm. Dưới cơn đau nhức điên cuồng hướng bốn phía chạy trốn, thân ảnh hỗn loạn khắp nơi tạo thành một trường đại loạn.

Nguyên trận mà Bức Tông nhiều ngày chuẩn bị căn bản chưa kịp phát huy tác dụng liền bị phá hủy, những đệ tử được sắp xếp bày trận này vốn là dựa vào phối hợp ăn ý để tạo thành trận hình có lực sát thương cường đại, có thể so sánh với cường giả đại viên mãn.

Một khi nguyên trận bị phá, bằng thực lực mỗi người quả thực không đáng nhắc tới!

- Dừng tay!

Đột nhiên một tiếng hét lớn truyền đến, ngay sau đó một vị lão giả với con mắt thứ ba ngay giữa mi tâm xuất hiện trước mắt mọi người.

Sắc mặt hắn phẫn nộ, gào ầm lên:

- Lăng tiểu nhi, đả thương người Sáng Tông các ngươi chính là lão phu, ngươi hà tất liên lụy người vô tội? Người muốn giết lão phu, vậy lão phu cho ngươi tội nguyên là được!

Nhìn lại thật sâu trước vẻ phẫn nộ của Dạ Côn Ngô, Lăng Phong thản nhiên nói:

- Chậm, ta đã cho Bức tông các ngươi cơ hội!

- Người...

Dạ Côn Ngô ghen lời, biểu tình tuôn ra vẻ không cam lòng cường liệt:

- Lẽ nào ngươi vì cứu hận bản thân muốn tạo thành sát nghiệt vô biên?

- Cừu hận bản thân?

Nghe được lời chỉ trích đầy vẻ chính khí, trong lòng Lăng Phong liền cảm thấy một điều vô lý rất mạnh trong lòng, nhin không được cười ha ha:

- Ha ha ha, Dạ Côn Ngô người vì muốn thu được ngọc bích Long Tộc có thể dùng Cự Linh phân thân lên vào Áo La, khiến cho một đại gia tộc tan cửa nát nhà! Khi đó người thế nào lại không tự hỏi lòng mình một phen? Vì tư lợi bản thân đã thương vô số người có hay không đáng giá? Hắc! Cừu hận bản thân! Loại chuyện hoang đường này dùng ở trên người người mới là đúng hơn đó.

Dạ Côn Ngô bị ngôn từ sắc bén của hắn làm cho á khẩu không trả lời được. Nguyên bản vẻ mặt được chuẩn bị chu đáo cũng biến mất không còn.

- Côn Ngô! Trở về!

Lúc này, Vi Tiểu mở miệng, hắn đưa tay lau đi vết máu trên khóe miệng, vẻ mặt khiếp sợ lúc trước đã được thay thế bằng sự trấn định vô cùng:

- Xem ra Sáng Tông các người thật muốn ép Bức Tông ta không còn. Đã như vậy cứ coi như chuyện sinh tử tồn vong, cầu tới trưởng lão đang bế quan ra xuất thủ hắn cũng không tính là vi phạm quy củ tông môn!

Lăng Phong vung tay lên, Dư Mặc lập tức gào thét một tiếng, toàn bộ chủng tộc phụ thuộc như nhận được lệnh, nhanh chóng phi lại phía sau người Lăng Phong.

Nhìn đệ tử Bức Tông bị đã thương nằm ngổn ngang trên mặt đất, dù có đứng dậy lại được cũng không còn có khả năng uy hiếp gì nữa.

Hiện tại Lăng Phong tự nhiên rõ ràng, Bức Tông cũng như Long Tộc đều có một ít cường giả đang bế quan. Những người này mới chân chính là con bài chưa lật của tông môn.

Một chút vừa rồi vô luận là đánh đấm náo nhiệt tới cỡ nào, đơn giản đều là nháo sự nhỏ mà thôi, chân chính đánh tới sinh tử thì phải tới lúc này mới bắt đầu.

- Vậy liền để Lăng mỗ xem xem Bức Tông người rút cuộc còn có bao nhiêu cường giả thần cấp đang bế quan!

Trên mặt Lăng Phong không chút biểu hiện, nhìn không ra bất luận thay đổi nào:

- Nếu đã phát ngôn muốn diệt Bức Tông người, thế nào cũng phải làm triệt để một chút mới phải!

Nghe được Lăng Phong dưới tình huống nghe được bên mình vẫn còn con bài chưa lật vẫn chẳng hề có bộ dáng quan tâm, sắc mặt Vi Tiểu đang cười cười không nhin được biến đổi. Chợt hắn âm lãnh cất giọng:

- Cuồng đồ vô tri! Người đã muốn chết, vậy Vi mỗ thành toàn cho người!

Bành!

Lòng bàn tay Vi Tiểu mở ra một quả ngọc đồng, ngọc đồng bị hắn rất nhanh bóp nát, chỉ thấy một tia lưu quang nhảm về bốn phía, tựa như gốc rễ đại thụ đâm mạnh vào hư không, mang theo một loại hàm ý hung tợn.

Phi thường quỷ dị, hư không lại như biến thành mảnh thổ nhượng thực chất, mặc cho rễ cây đâm vào, đồng thời cố định lại hình thành một bộ hình ảnh cổ quái kỳ dị.

Lăng Phong híp mắt suy nghĩ, trong ánh mắt cũng không nhin được xuất hiện một vẻ ngưng trọng, hắn sợ dĩ không ngăn cản Vi Tiểu là vì nghĩ đến loại tông môn như này dù thế nào cũng có biện pháp triệu hoán, dù có ra tay ngăn trở cũng là vô dụng.

Thứ hai, hắn cũng muốn Bức Tông dẫn ra toàn bộ con bài ẩn, bằng không mà nói ngày sau sẽ lưu lại hậu họa rất lớn!

Đợi đến lúc rễ cây kéo dài hơn mười trượng thì đột nhiên ngưng lại, dường như chạm tới đầu cùng của hư không, ngay sau đó, mấy trăm mạch gốc rễ thoảng cái run mạnh lên.

Đứng ở ngoài nhìn lại dường như mặt hồ tĩnh lặng đột nhiên nổi trận trợn sóng cuộn, chấn động vô cùng khiến người ta nhìn thần mà giật mình!

Ầm ầm ầm...

Những tiếng oanh minh cực lớn vang lên, chỉ thấy hư không lấy đỉnh những nhánh rẽ làm trung tâm đồng loạt ầm ầm sụp đổ, ba đạo thân ảnh một kim một ngân một lam thẫm nhanh như chớp lao ra ngoài.

Thân ảnh kim sắc là một hán tử mặt đầy râu, vừa mới xuất hiện đã cất tiếng cực lớn quát hỏi:

- Kỳ hạn vạn năm còn chưa tới? Lần này người chủ sự Bức Tông là ai? Ta là Bức Tông thập nhị đại trưởng lão, Yến Hưng Thành!

- Ta, Bức Tông thập tam đại trưởng lão, Mặc Nhất Kiêu!

Tiếp đó là ngân sắc thân ảnh!

- Ta, Thủy Xích Hành!

Ba người vừa xuất hiện mang theo năng lượng khí lưu hung hãn cuộn cuộn như thác đổ hướng ra bốn phương, trong sát na bọn họ xuất hiện, bên hông ào ào một trận, một điểm ngân quang nhất thời nổ tung, dọc theo lỗ chân lông trên da thịt chui vào bên trong.

Ngân quang này Lăng Phong đã phi thường quen thuộc, phân minh đó là thần thạch bạo khai tỏa ra.

Lăng Phong chú ý tới một ít hiện tượng kỳ quái, đó chính là lúc khi bọn họ xuất hiện, hư không xung quanh mơ hồ như chấn động, loại chấn động này tuyệt không giống như bị năng lượng bọn họ dẫn dắt làm ba động, càng giống hơn là hư không phát hiện một món mỹ thực nào đó nên mới nóng lòng mở cái miệng rộng đem món ăn đó thôn phệ!

Mà loại cảm giác này tại lúc bọn họ hấp thu thần thạch liền biến mất rõ rệt.

Nghĩ lại, Lăng Phong liền minh bạch, nghe đồn cường giả thần cấp mỗi chút thời gian ở bên ngoài đều sẽ khiến thiên địa tự nhiên đối với bọn họ tiêu hao bớt sinh mệnh lực, hôm nay chứng kiến, loại tiêu hao này phải nói là "thôn phệ" lại càng thỏa đáng hơn!

Lẽ nào...

Thiên địa này cũng không phải vật chết?

Ý niệm vừa thoáng qua đầu Lăng Phong khiến hắn tránh không được có chút sợ hãi!

605. Chương 561: Chiến!

Khí tức thần lực từ ba người vừa mới xuất hiện mạnh mẽ tuyệt đối, đồng thời lực lượng giống như có linh tính cắt đứt một mảnh không gian phương viên trăm trượng xung quanh, toàn bộ năng lượng dị đoan đều bị cự tuyệt đẩy ra bên ngoài.

Lăng Phong nhận không được cả kinh, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy ba gã cường giả thần cấp dặt tay nhau xuất hiện, đội hình như vậy tuyệt đối có thể nói là xa hoa! Không phải viễn cổ đại chiến muốn gặp được lại càng khó khăn!

- Đệ tử Vi Tiểu bá kiến ba vị trưởng lão.

Vi Tiểu vừa thấy ba người xuất hiện lập tức mừng rỡ quỳ gối, một bộ dáng cao cao tại thượng từ trước tới nay đã hoàn toàn tiêu thất không thấy, chỉ còn lại một vẻ ngoan ngoãn kính cẩn nghe lời.

Hắn phi thường rõ ràng, ba người trước mắt này tùy tiện một người đến cũng có thể diệt sát chính mình! Như vậy còn đâu dám ở trước mặt họ bày trò kênh kiệu?

Ngoại giới có đồn đại gì là thiên tài truyền kỳ hay bao nhiêu từ ngữ ca tụng, đứng trước thực lực tuyệt đối cũng chỉ là thứ trò hề mà thôi.

Yến Hưng Thành khịt mũi ngửi vài cái trong không khí, không biết phát hiện cái gì, đầu mi chợt nhúc nhích:

- Thế nào lại không phát hiện chút khí tức nào của đại chiến? Người là một đời tông chủ? Làm chuyện quý quái gì vậy?

Trong tiếng hét phần nộ, trên mặt hắn hiện rõ vẻ bất mãn vô cùng, năm đó phải tự phong mình trong nội thế giới có nguyên nhân lớn nhất chính là bọn họ không thể chịu nổi sinh mệnh lực tiêu hao. Hiện tại mỗi lúc ở bên ngoài ngây ngốc một thời gian ngắn đều cần tiêu hao một lượng thần thạch nhất định, nếu là vạn năm chỉ chiến mở ra mà nói, khoáng mạch thần thạch lại không xuất hiện với quy mô lớn, bọn họ tùy thân mang theo lượng thần thạch cũng không phải rất nhiều.

Một khi tiêu hao sạch sẽ, phải kiếm từ nơi nào để bổ sung?

Chết tiệt!

- Trưởng lão, không phải đệ tử vô cớ quấy rầy, thật sự là tông môn đang phải mặt với tai ương ngập đầu, nhất định phải thỉnh cầu trưởng lão xuất thủ!

Không đợi hắn nói xong, Yến Hưng Thành cũng chú ý tới nhóm người Lăng Phong một bên, trong ánh mắt hắn dường như tiềm tàng hai luồng tinh vân. Tinh vân uốn lượn không ngừng đảo quanh, cuối cùng tụ hợp lại thành một mảnh tĩnh lặng, hắn hừ một tiếng:

- Tưởng là người phương nào dám can đảm đến Bức Tông ta nháo sự, nguyên lai có một cường giả cấp bậc đại viên mãn!

Nhân thần Yến Hưng Thành hoàn toàn rơi vào trên người Bàn Phiên Vân, trong mắt hắn cũng chỉ có cấp bậc đại viên mãn mới có lực uy hiếp nhất định tới chính mình!

Bàn Phiên Vân thiên tính hiếu chiến, trong mắt hắn càng là đối thủ cường đại lại càng thêm kích phát chiến tính trong người. Chính là bởi vậy, năm đó vất vả quá là Thánh Vực đỉnh phong thế nhưng hắn lại dám khiêu chiến uy nghiêm đã xác lập quá vạn năm của Vũ Thần Phong! Biết rất rõ rằng đối phương có nội tình thâm hậu nhưng vẫn không thềm quan tâm, không phải vì mong được dương danh mà chẳng qua là truy cầu đại đạo.

Vô đạo chí cao vô thượng!

Mắt thấy Yến Hưng Thành với một thân quang mang kim sắc hung hãn hiện lên, khóe mắt Bàn Phiên Vân chậm rãi mở, một đạo hàn mang lăm lệt bắn ra, một đạo kiếm khí cường liệt từ đỉnh đầu hắn gào thét vọt lên, cao tới hơn trăm trượng.

Quang mang như ngọc, bên trong ẩn chứa tầng tầng lớp lớp bí văn lưu chuyển!

- Tốt!

Yến Hưng Thành tán thán nói, ngoài dự đoán mọi người, chiến ý dày đặc trên người hắn dĩ nhiên còn thu liễm một chút, hướng phía Bàn Phiên Vân hòa nhã nói:

- Dù cho ở thời đại trước, có thể dựa vào tự thân tu luyện thành đại viên mãn cũng là rất khó có được! Thiên phú của ngươi thật đáng được tán thưởng!

Bàn Phiên Vân thu liễm lại vài phần khí thế, tiếng quát như kim thiết sắc bén tràn ngập vào trong tai chúng nhân:

- Ngươi muốn thế nào, chiến hay không chiến?

- Ha ha, ngươi trở thành cường giả cấp bậc đại viên mãn, với thế đạo như bây giờ hắn là không có đối thủ đi? Tính tình của ngươi như vậy, bản thân ta có thể lý giải rất rõ!

Yến Hưng Thành tuyệt không tức giận, chẳng qua hướng hai vị đồng vạn bên cạnh ra hiệu một chút:

- Ngươi có thể không biết, ba người chúng ta đều là cường giả thần cấp nhất phẩm, đơn luận tu vi chiến lực, mỗi một người đều không kém người chút nào! Ba người chúng ta liên thủ, ngươi có thể trở tay được không?

Bàn Phiên Vân hơi bất ngờ, vô thức liếc xem Lăng Phong một cái: Người này có phải hay không hiểu lầm cái gì? Những người đứng ngay bên cạnh mình lại coi như không hề thấy?

Đây cũng là quá không coi ai ra gì đi?

Yến Hưng Thành thật đúng đã có điểm không coi ai ra gì, chiêu hàng nói:

- Chỉ cần người quy thuận Bức Tông ta, ta có thể làm chủ cam đoan sự tình lần này không hề truy cứu, thế nào?

Không nghĩ tới chờ đợi cả nửa ngày kết quả lại được một câu phế thoại như vậy, Bàn Phiên Vân lắc đầu, lắc đầu thật mạnh. Trong ánh mắt không thể che dấu vẻ miệt thị, hơn nữa hấn căn bản cũng khinh thường chẳng thèm che dấu mấy may.

Yến Hưng Thành như hiểu ý vị trong mắt hấn, quát mạnh lên:

- Người cũng không nên tự làm, hiện tại người nếu không hàng mà nói, ba người chúng ta cũng không ngại liên thủ gạt bỏ người! Đến lúc đó người cũng không nên hối hận ba người chúng ta không có cho người cơ hội!

- Thật đúng là hết lời phế thoại này đến lời phế thoại khác.

Lúc này, một đạo thanh âm chợt hạ xuống trước ba người Yến Hưng Thành, thanh âm phảng phất như ẩn chứa ma lực, vừa phủ xuống liền âm âm nổ vang, tựa như sấm sét âm âm chấn hưởng khiến cho cả ba người bỗng nhiên đều cả kinh, nhện không được thối lui một bước dài, ánh mắt hoảng sợ vô cùng nhìn về phía phát ra thanh âm:

- Thần, thần cấp?

Từ trên người Lăng Phong bạo dâng từng đợt khí tức khiến Yến Hưng Thành cảm giác quen thuộc vô cùng, bởi vì...loại khí tức này chính hấn cũng có sẵn, chính là sự giận dữ của cường giả thần cấp.

Làm sao có thể? Thanh niên này vẫn lăng lẳng đứng ngốc một bên sao có thể là cường giả thần cấp được?

Chẳng biết tại sao, mặc dù đã trở thành cường giả thần cấp nhưng Lăng Phong cảm giác được sinh mệnh lực của mình cũng không hề bị tiêu hao như ghi chép trong điển tịch, không cần phải liên tục sử dụng tới thần thạch.

Hấn cũng có thể cảm thụ rõ ràng được ngoại giới truyền đến từng đợt hấp lực, dường như muốn thôn phệ bản thân đi vào, nhưng là cỗ lực lượng này dưới sự điều khiển của kiếm linh, phong hỏa hai hệ kiếm nguyên hình thành nhất động, tạo thế cân đối vi diệu, sau đó đã hoàn toàn cắt đứt toàn bộ ảnh hưởng tới bên ngoài.

Cũng vì vậy, hấn nếu là không sử dụng nguyên lực dung hợp để sản sinh thần lực, người bên ngoài cũng căn bản không phát hiện được sự dị dạng của hấn.

- Yến trưởng lão, chính là tiểu nhi này! Hấn dẫn người muốn diệt căn cơ Bức Tông ta, tiêu diệt đệ tử trong tộc ta!

Vi Tiểu vừa nói, bộ dáng cực kỳ bi phẫn.

- Trong thần cấp, không phải lúc đại chiến, không được động loạn!

Mặc Nhất Kiều vẫn một mực không nói gì đột nhiên mở miệng:

- Sáng Tông các người có gì dựa vào, dám phạm tội kỵ này?

Hấn tiến lên trước một bước, bỗng nhiên một cỗ ngân quang hướng trên người hấn điên cuồng hội tụ, như có vài con nộ long đang điên cuồng gào thét. Trong cuồng lưu còn có vô số những tiếng "ô ô minh thu", tựa như những tiếng quỷ gào trong đêm tối.

Bành!

Bỗng dưng, ngân mang tựa như một cơn sóng dữ ập về phía Lăng Phong, như sóng thần mang theo khí tức phá hoại vạn vật thành phần vụn.

Lăng Phong đứng ngay đầu ngọn sóng, biểu tình chẳng mấy may biến động, vền vền chỉ là vung tay lên rồi hung hăng áp xuống!

Trong miệng nhàn nhật phun ra một câu nói:

- Thứ Sáng Tông ta dựa vào, đơn giản chỉ là kiếm trong tay, gan trong lòng! Nhưng thật ra Bức Tông các người dám can đảm phạm tông ta, đã thương thân nhân ta, ắt phải có một hạ tràng ngày hôm nay!

606. Chương 562: Chiến Bất Hoàn Đấu

Ầm ầm một tiếng!

Từ trên người Lăng Phong lao ra một đạo quang lưu, cuối cùng ngưng tụ thành một đạo kiếm cương trực tiếp đem năng lượng của đối phương đánh tới chém vụn, tiếp đến còn hung hăng truy thẳng hướng đối phương.

- Tiểu nhi cuồng vọng!

Thủy Xích Hành cả kinh, chợt phần nộ quát, hai tay của hắn liên tục vẩy động, chỉ thấy từng đạo thủy mang bắn ra, rất nhanh hợp lại thành một mặt thủy kính che ở trước mặt.

Kiểm cương của Lăng Phong dường như hóa thành huyền ảnh, dễ dàng bị thủy kính thu nạp vào bên trong, cuối cùng biến mất không còn.

- Môn hồn kính!

- Bách dạ kiêu!

Liên tục hai tiếng hét lớn, Thủy Xích Hành cùng với Mặc Nhất Kiêu đồng thời xuất thủ, chỉ thấy mặt gương bỗng dưng mở rộng hơn mấy chục lần, dường như

Mặc Nhất Kiêu khẽ nhắc châm giậm xuống, hư không dường như biến thành thực địa, đồng thời ngay mặt trên xuất hiện một đoàn làn cuồng phong cực mạnh. Lấy hắn làm trung tâm, tầng tầng lớp lớp chấn động tuôn ra, hóa thành từng vòng văn diện cuồng xông ra bốn phía.

Mặc Nhất Kiêu mở rộng đôi mắt đỏ, lạnh lạnh nhìn chăm chăm vào Lăng Phong khiến bộ dáng hắn vẫn luôn thần nhiên phải sinh ra một cỗ hàn ý trong lòng.

Trong ba đại cường giả thần cấp, chỉ có Mặc Nhất Kiêu xuất thân là linh hồn hệ thiên hành giả, sau đó lại dung hợp địa hệ nguyên lực nên lực công kích là mạnh nhất trong ba người!

Mặc Nhất Kiêu một khi công kích lên người đối phương liền lập tức có khí tức âm hàn trực tiếp công kích vào linh hồn, khiến cho linh hồn bị đông cứng không thể nhích động! Nếu là thực lực kém một chút, thậm chí còn có thể bị khống chế tư duy, so sánh với "sơ vãn" của Bức Tông còn lợi hại hơn gấp trăm lần!

- Các người coi Bàng mỗ chỉ biết xem cuộc vui sao?

Bàng Phiên Vân quá khê một tiếng, Liệt Thiên Kiếm đột nhiên tuốt ra, vẽ một đường tử quang phá thẳng trời cao, chém thẳng về phía Thủy Xích Hành:

- Vừa rồi đánh còn chưa tận hứng, đã có thần cấp cường giả xông trận, nhưng thật ra lại toại một phen tâm nguyện của Bàng mỗ!

- Có Yến mỗ ở đây, người còn muốn tìm người phương nào?

Yến Hưng Thành ứng tiếng, quyền xuất như sấm rền, một trận âm thanh khí bạo oanh oanh liệt liệt truyền ra. Hắn đồng dạng xuất thân là địa hệ thiên hành giả, hơn nữa tu luyện cũng là địa hệ nguyên lực chính thống.

Nhất chiêu nhất thức bên trong ẩn chứa đều là nguyên lực dữ dội kịch liệt, không hề hoa mỹ mà đầy vẻ hung hãn!

- Đang chờ người!

Nhân tình Bàng Phiên Vân sáng lên, nhân sinh khó có được kỳ phùng địch thủ, hắn cũng rất lâu rồi không có gặp được đối thủ có cùng địa hệ nguyên lực để cùng mình tranh đua ưu khuyết điểm.

Liệt Thiên Kiếm nhất thời chuyển hướng, tuy rằng là trọng kiếm nhưng dĩ nhiên lại mang một cỗ ý vị nhẹ nhàng linh hoạt, chuyển hướng không hề khó nhọc chút nào.

Thấy thế, trong mắt Yến Hưng Thành rốt cục xẹt qua một vẻ thâm trầm đầy kiêng kị, hắn biết đột nhiên chuyển biến từ đường kiếm đầy sức mạnh sang trạng thái nhu hòa linh hoạt như vậy thì độ khó phải lớn đến mức nào!

Nhất là Bàn Phiến Vân vẫn là một địa hệ thiên hành giả thuần túy, bản thân vẫn còn chưa kết hợp bất cứ loại khí tức nguyên lực nào khác, làm được điều này lại càng khó hơn.

Bất quá điểm khó khăn này chẳng qua là nhằm vào Bàn Phiến Vân mà nói, còn đối với hắn cũng không tính gì làm trí mạng!

Chuẩn bị mười hai vạn phân lực chú ý, cánh tay Yến Hưng Thành đột nhiên "ba ba" bạo hưởng, từng cục giáp trụ dựng lên ra ngoài, hình thành một cánh tay chói lọi màu kim quang.

Cánh tay vươn ra, hư không khẽ nổi sóng!

Thanh thế mệnh mông cuồn cuộn!

Đáng tiếng, một tiếng quát nhẹ nhưng khiến cho khi thể đang dâng trào của bọn họ bị thổi bay sạch sẽ:

- Tưởng chỉ có các ngươi nhiều người liền có thể khi dễ người khác sao?

Ngay sau đó, Cự linh ám phượng của Kiều Kiều chọt từ phía sau hiện lên, một màn khí tức u ám nồng đậm bắt đầu khuếch tán, tưởng như biến thành ngày tăm tối.

Cạnh nàng, biểu tình Hoa Vi Hà lãnh tĩnh, thiên phượng Cự Linh không di động nhưng tản mát ra một loại kim quang trong suốt, chậm rãi đẩy ra ngoài không khí, mang theo một loại ý vị rất trầm trọng.

Một là sắc bén sắc lạnh, một là trầm ổn ngưng trọng, hai loại khí tức tuyệt đối bất đồng lại dung hợp một cách hoàn mỹ không chút tỳ vết.

- Cái gì? Đây, đây là?

Hai đại cường giả Thần cấp đang liên thủ giao kích chém về phía Lăng Phong nhất thời dừng lại, vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Kiều Kiều! Thủy Xích Hành mở trừng hai mắt tới mức suýt nữa muốn rơi ra:

- Thần, lực lượng thần cấp?

Bí văn lưu chuyển, phương viên thiên địa tự thành nhất thể.

Kiều Kiều vùng tay lên, chỉ thấy trong lòng bàn tay nàng đột nhiên xuất hiện một cái trường tiên hỏa diễm mờ ảo bất định, hung hăng quét về phía Thủy Xích Hành:

- Cho ngươi dám khi dễ Mặc đầu!

Trong miệng nàng rõ ràng chính là ngữ khí giận dữ của tiểu hài nhi nháo sự, nhưng công kích đánh ra lại tuyệt đối là yếu hại đoạt mạng người! May là tu vi phi phạm, Thủy Xích Hành cũng không dám chậm trễ, lòng bàn tay tràn đầy thần lực cũng khởi động với tốc độ nhanh hơn, chỉ thấy mặt gương "ô ô" xoay tròn, bỗng bay lộn về phía Kiều Kiều, lực hút vô cùng hút nàng tới gần.

Bên kia, Lăng Phong hít dài một hơi, xích luyện cương giáp được gia trì toàn bộ, bổ mạnh một kiếm về phía trước:

- Vạn vật sát!

Thần lực tăng vọt khiến kiếm cương như hóa thành hình trụ, điên cuồng khuếch tán ra bốn phía, trong giây lát liên tiếp xúc với mười con dạ kiều ở đầu đàn, lập tức cắt chúng thành từng mảnh vụn.

Tuy là một chiêu thành công nhưng sau một kích này, Lăng Phong cũng cảm thấy thân thể run rẩy dữ dội, cảm giác được một cỗ năng lượng ba động mạnh mẽ theo thân kiếm tiến nhập khắp nơi trong thân thể, khiến cho cốt cách cảm giác đau nhức cực mạnh.

Trên ngực và bụng Mặc Nhất Kiêu dấy lên một trận đau thắt, trước mắt như có kim sao nhảy loạn, hầu như muốn choáng váng. Hắn biết đây là hậu quả việc thân thể bị chấn động kịch liệt, trong lòng không khỏi hoảng sợ vô cùng.

Tại trước lúc động thủ, hắn căn bản không có lường trước đến người trẻ tuổi trước mặt lại có chiến lực như vậy. Mặc dù với việc đối phương có thể trở thành cường giả Thần cấp khiến cho hắn cảm giác kinh ngạc vô cùng, nhưng trong con mắt hắn, thần cấp cũng có phân chia mạnh yếu, hai bên lại có kinh nghiệm chênh lệch sẽ càng quyết định thắng thua. Bản thân mình là cường giả thần cấp bệ quan tại nội thể giới bao nhiêu năm, Mặc Nhất Kiêu tuyệt không cho là đối phương có lực lượng cường hãn hơn chính mình. Cũng không nghĩ tới đối phương không hề giống một tay mới vào thần cấp mà càng thêm giống một tay già đời, với nhất chiêu nhất thức vừa rồi vận dụng lực lượng càng thêm thuần thục vô cùng.

Về tàn khốc hiện lên trong mắt, Mặc Nhất Kiêu biết nếu không sử dụng sát chiêu, bản thân chỉ sợ là không thể trợ giúp Bức Tông giải quyết nguy nan, trái lại còn thêm hao tổn!

- Dạ tị tùng hành!

Phanh Phanh Phanh!

Một con hợp với một con dạ kiêu đột nhiên tạc nứt ra, chỉ thấy từng đạo quang mang màu xám hiện ra giữa không trung, dường như hoa lửa bạo phát, lóa mắt vô cùng.

Ngay sau đó, những đạo quang mang này bắt đầu di chuyển hỗn loạn khắp nơi, mỗi một đạo đều kéo dài tới mấy trượng, biến một mảnh không gian hoàn toàn bị chẳng kín.

- Trận!

Quát lên một tiếng lớn, Mặc Nhất Kiêu hung hăng tiến một bước!

Bồng biển ảo, hư không dường như thoáng cái bị cắt đứt thành một không gian độc lập, liếc mắt nhìn lại tuy rằng có thể thấy được giới hạn, thế nhưng tại đầu cùng bên kia cũng phải xa hơn mười dặm.

Trong lòng Lăng Phong khẽ rung mình: Tiểu thế giới?

Không hề nghi ngờ, lực lượng cắt đứt một phương không gian hắn phải tương đồng với tiểu thế giới, lúc trước khi đối chiến với Bùi Kiên, Lăng Phong đã từng có cảm ngộ. Hôm nay hai bên giao chiến, trong lòng hắn cũng qua một hồi chấn động!

Không đúng, đây không phải thuần túy tiểu thế giới, mà là nội thế giới!

- Ha ha ha ha, nhìn bộ dáng ngươi quả nhiên là chưa có tiếp xúc qua nội thế giới đi?

Thân ảnh Mặc Nhất Kiêu mới vừa rồi còn hoàn toàn vô hình, thế nhưng lúc này đã dần dần hiện lên giữa hư không, từng hạt từng hạt quang mang tổ hợp hiện ra thân thể hắn, khiến cho hắn thoát nhìn không giống như một khối thân thể, trái lại càng giống một loại tồn tại như quang thể.

Nhìn lại hắn, con ngươi Lăng Phong khẽ chuyển tinh vân, kiếm linh rất nhanh phân tích toàn cảnh trước mắt. Tuy rằng đã là thần cấp, sức chiến đấu cũng không thua kém chút nào với một cường giả thấp cấp lâu đời, thế nhưng không thể nghi ngờ Lăng Phong tại một vài phương diện vẫn còn non nớt một chút, ví dụ như...

Nội thế giới!

Hắn trước kia cho rằng nội thế giới phải là một thứ gì đó tồn tại độc lập, có thể niêm phong cất vật thể vào kho, thậm chí niêm phong cất vào trong thân mình, hiện tại xem ra cũng là lệch lạc, nội thế giới càng giống với phiên bản đã thăng cấp của tiểu thế giới.

Chỉ bất quá tiểu thế giới chẳng qua là cắt đứt ảnh hưởng của một phiến không gian cho chủ nhân không chế, không gian này có đầy rẫy khí tức của chủ nhân mà bài xích tất cả năng lượng dị chủng khác.

Nội thế giới cũng là một phiến không gian nhưng trong đó còn phải dùng tự thân thần lực xuất ra một đạo nguyên trận để chống đỡ!

Đột nhiên, giống như một đạo tia sáng hiện lên trong ý thức hải, Lăng Phong liền minh bạch thế giới trong quái hạp của mình thiếu khiêu là cái gì. Trước đây đã tổng kết được thế giới bên trong quái hạp thực sự dư thừa khí tức nguyên lực, nhưng cảm giác vẫn còn thiếu xót ở một chỗ nào đó, hiện tại xem ra hẳn là thiếu khuyết nguyên trận!

- Trận, tỏa niệm!

Mặc Nhất Kiêu còn tưởng rằng Lăng Phong bị bản thân thi triển thủ đoạn kinh thiên dọa sợ hãi ngây ngốc, một ý niệm ác động ngập lên trong đầu, hẳn đột nhiên chỉ một điểm.

Trong sát na, chỉ thấy có vài bí văn quang mang dâng lên, phòng to, dường như có người điều khiển, "xuy xuy" thành tiếng bay về phía Lăng Phong.

Từ bên ngoài nhìn lại, Lăng Phong trở thành một miếng bánh chưng bị bó kín hoàn toàn, chẳng qua bên ngoài miếng bánh chưng này lại được bao bọc bởi một đạo quang mang màu trắng bạc, cách trở ngoại vật xâm nhiễm.

- Hừ! Ta thật muốn xem ngươi có thể kiên trì được bao lâu!

Mặc Nhất Kiêu dùng toàn bộ năng lượng để không chế nguyên trận, khóa lại hoàn toàn một thân linh hồn của Lăng Phong, do đó khiến cho niệm thức mình có thể tiến nhập vào bên trong, ý đồ khống chế cỗ thân thể có thiên phú siêu quần này.

Vừa nghĩ tới khi khống chế được Lăng Phong, đồng nghĩa với chính mình có được một cụ phân thân siêu cấp.

- Phân chia niệm thức, phong tỏa linh hồn!

Tiếng quát như mũi tên, giằng co chuyển sang niệm thức, tức sát chỉ khí tràn ngập.

Đột nhiên, một cây dây leo tách ra khỏi đồng bạn, ngẩng lên thật cao sau đó bắn nhanh về phía Lăng Phong. "Phốc" quang tráo hộ thân của Lăng Phong bị xuyên thủng.

Dây leo tiến nhanh thần tốc, trong chớp mắt đã tiếp xúc với áo bào trên người Lăng Phong.

- Ngươi, chơi đùa đủ chưa?

Thình thịch!

Thần sắc mừng rỡ trên mặt Mặc Nhất Kiêu còn chưa kịp tiêu tán liền bị đánh tan thành từng mảnh, trên mặt cứng đờ như băng.

Chỉ thấy đạo dây leo vừa bắn ra kia đang bị một bàn tay ôn nhuận như ngọc nắm lấy, bàn tay vẫn chưa nổi gân xanh, nhìn qua cũng không thấy đã sử dụng bất luận sát chiêu gì, nhưng chính vẻ nhẹ nhàng đó lại xảo diệu nắm chắc không cho dây leo nhúc nhích một phân!

- Sao, làm sao có thể?

Trên mặt Lăng Phong lộ vẻ điềm tĩnh cùng nụ cười thoả mãn, sau khi thấu hiểu toàn bộ ảo diệu của nội thể giới, trong lòng hẳn cực kỳ thư sướng, khiến cho ánh mắt nhìn đối phương cũng thêm vài phần thuận mắt.

Vì vậy, bàn tay hắn nắm nhẹ, đạo dây leo kia dù có liều mạng giãy dụa như kinh xà cũng mấy may vô dụng, rất nhanh bị vặn thành từng đạo quang lưu.

Cúi đầu, trông thấy lòng bàn tay, nơi này tựa hồ vẫn còn lưu lại khí tức năng lượng công kích của đối thủ. Suy nghĩ chốc lát, Lăng Phong ngửa đầu, lẳng lặng nhìn về phía Mặc Nhất Kiêu, trong mắt tràn ngập vẻ uy nghiêm.

- Ngươi cũng xuất thân là thiên hành giả linh hồn hệ?

Bỗng nhiên, sắc mặt Mặc Nhất Kiêu tràn đầy hoảng sợ giống như vừa trải qua một trận bão táp kinh khủng, hẳn bỗng nhiên minh bạch, nguyên trận cấm chế của mình chủ yếu dựa vào nguyên lực linh hồn hệ, đối với đại đa số cường giả đồng cấp, thậm chí là thần cấp nhị phẩm mà nói cũng không thể dễ dàng phá giải như

vậy. Nhưng người trẻ tuổi trước mắt này lại có thể phá vỡ một cách hời hợt, trừ phi đối phương cũng lực lượng đồng dạng với chính mình!

- Không, ta không tin người có thể có tu vi trên mặt linh hồn lực còn hơn ta! Khóa cho ta!

Phải biết rằng năm đó tại lớp lớp thiên tài cùng thời đại, Mặc Nhất Kiêu vẫn luôn tự cao thiên phú bản thân phi phàm. Nhưng hôm nay lĩnh vực bản thân mình am hiểu nhất lại bị người ta hung hăng đả kích, điều này đã làm hắn hoàn toàn mất hết mặt mũi, bởi vậy mới điên cuồng rít gào lên.

Một bó dây leo lần lượt bung thảng ra, tựa những mũi tên nhọn, bắn xối xả như mưa xuống.

Biểu tình Lăng Phong không chút hoang mang, chỉ than nhẹ một tiếng, chậm rãi vươn tay ra, xòe bàn tay hướng không trung phất đi. Mỗi một ngón tay vẫy động đều có thể khiến cho hư không phập phồng rung động theo nhịp, tầng tầng sóng gợn.

Tựa như bắt mạch qua dây, mỗi một ngón tay đều tác động lên một dây leo, tiếp đến linh hồn lực bộc phát, đem chúng phá vỡ thành từng mảnh vụn.

Băng băng băng băng!

Những tiếng đứt gãy thanh thúy, một nối một dây leo bạo khai. Khóe miệng Lăng Phong vẫn thủy chung lộ vẻ tiếu ý không nóng không lạnh. Không cần bất luận một câu thuyết minh, phong thái giống như đứng từ trên cao tuyệt đối nhìn xuống.

Rốt cục, một sợi dây leo cuối cùng bị tạc vỡ, Mặc Nhất Kiêu thối lui mạnh từng bước, sắc mặt cũng dần trở nên một mảnh trắng nhợt!

- Hư không nhiếp vật!

Lăng Phong khẽ quát một tiếng, một đại thủ màu ngân quang đột nhiên hạ xuống, bay thẳng đến Mặc Nhất Kiêu đang thất hồn lạc phách trực tiếp chụp đi.

Đại thủ như thiên thủ chụp xuống làm cuộn lên vô số đạo khí lưu.

Cho tới khi, một ngón tay đen ngòm không biết từ chỗ nào trên hư không lộ ra, vền vền chỉ bắn một cái liền làm cho cả nội thể giới đều hoảng động.

Lăng Phong cả kinh, cảm giác một cỗ lực lượng vô hình giống như đại bàng tung cánh, đại thủ bản thân thi triển ra chỉ một chút đã bị hóa thành bột mịn.

Cái này cũng chưa tính, ngón tay này như truy hồn tác phách mà đến, vượt qua tầng tầng lớp lớp không gian, thoáng chốc liền tới sát ngực, sức ép vô cùng.

607. Chương 564: Thái Hạo Thần Chu.

Bên cạnh, một đạo kiếm khí lóe ra quang mang hai màu vàng hồng giao nhau phách không trăm tới, kiếm khí đi qua, không gì ngăn cản nổi, trực tiếp đâm thủng một con đường, sau đó tiến vào trong nội thể giới.

Kiếm khí không dứt, không ngừng biến ảo theo quỹ tích vi diệu huyền ảo, giống như mỗi một giây đều biến động theo phương vị khác nhau, thế nhưng điểm hội tụ lại tinh chuẩn không gì sánh được, đón nhận đầu ngón tay.

Không chút sai lệch.

Không có bạo âm điếc tai, không có quang mang chói sáng vô cùng vô tận, cũng không có lực lượng chấn động cường đại vượt quá lẽ thường. Loại lực lượng này trực tiếp đâm vào sâu thẳm linh hồn, khiến ý thức hải giống như nổi sóng lớn kinh thiên, chấn động âm âm.

Bịch bịch bịch...

Một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện, chắn trước mặt Lăng Phong, chính là Dư Đào! Biểu tình của hắn ngưng trọng cùng cực, trong tay giơ cao một thanh trường đao dài ba thước, thân kiếm ong ong rung động, giống như bị đại chùy đập mạnh một cái.

Đối diện hai người Lăng Phong xuất hiện một tráng hán trung niên. Hắn vền vện chỉ mặc một cái khố vải đơn giản, cơ bắp trên cơ thể không nề nổi lên tráng kiện, thế nhưng nội uẩn không gì sánh được, giống như mỗi một sợi cơ đều là một sợi dây thép dẻo dai, tràn đầy lực lượng sinh mệnh như muốn bùng nổ.

Nhìn cốt cách của hắn cũng giống như vậy, xương cổ tay hở khẩu mơ hồ tản mát ra tia sáng kim thiết, giống như đã trải qua trăm vạn lần rèn luyện, mỗi một tác nhỏ đều là kim cương bách luyện, không thể hủy hoại.

- Sư tổ!

Vừa thấy được tráng hán xuất hiện, Mặc Nhất Kiều nhất thời đại hỉ, cúi đầu cung kính nói.

Tráng hán không để ý tới hắn, chỉ khiếp sợ nhìn chằm chằm Dư Đào. Mới vừa rồi va chạm đã khiến hắn phải thối lui ba ước, xem như thua một chiêu.

- A, Tổ Ly Bức tông?

Tráng hán tự mở miệng, nghi ngờ hỏi:

- Người là cường giả Thần cấp đồng lứa?

- Ha ha, Dư mỗ bất quá gần đây mới tấn chức trở thành Thần cấp tam phẩm mà thôi, cùng với thời đại người nói hắn là không có liên quan gì. Tổ tiên sinh không cần phải tìm tòi nghiên cứu.

Dứt lời, mi tâm Dư Đào hơi nhẩn, trường kiếm lòng bàn tay đột nhiên mở tung, giống như mảnh kính vỡ rơi xuống. Hắn toát ra thần sắc bất đắc dĩ.

Mậu Huyền Kiếm Quyết Lăng Phong truyền thụ xác thực rất cường đại, mới vừa rồi giao thủ mới phát giác ra, đối phương là cường giả Thần cấp tam phẩm phong bế tại thế giới này không biết đã bao nhiêu năm, vậy mà cũng bị bản thân chiếm thượng phong.

Nhưng không có thần khí tiện tay, cũng là đại kỵ!

Nếu muốn rèn luyện một thanh thần khí hợp tay, Dư Đào biết cần phải tiêu hao tinh lực sợ rằng ít nhất phải dùng đơn vị vạn năm tính toán, thực không phải là loại người thiếu tư lịch như hắn có thể chịu đựng được.

Tâm tư hơi đổi, Dư Đào oanh kích một quyền hướng lên bầu trời. Quyền xuất ra, chỉ thấy một đạo quang trụ trắng tấp dưng lên, nổ ầm vang giống như nghiền nát hư không đồng thời hư không vang lên tiếng rên rỉ như không chịu nổi gánh nặng, cuối cùng ào ào vỡ vụn.

Mọi người nhất tề rời khỏi nội thế giới này!

Tổ Ly nhìn Dư Đào làm tất cả mọi chuyện, biểu tình vẫn nhàn nhạt không chút biến ảo, chỉ mở miệng nói:

- Đáng tiếc, người có tu vi ngày hôm nay thực sự rất không tồi, đáng tiếc, đối nghịch với Bức tông ta! Đã định trước phải ngã xuống!

Sát khí lạnh lạnh từ trong miệng hắn tỏa ra, một đoàn quang mang tỏa ánh sáng ôn nhuận dần dần chiếu rọi, trong quang mang ẩn chứa bí văn liên kết tạo thành đồ án nguyên trận vô cùng áo nghĩa, nhìn qua tràn ngập huyền ý kinh động nhân tâm.

Quang mang chiếu rọi, khiến người khác căn bản không thể nhìn rõ bộ dạng chân thực của thần khí trong đó.

- Chết đi cho ta!

Khiêu âm kịch liệt nổi lên, chỉ thấy trong hư không dường như biến thành mặt nước, càng xuất hiện một đạo vết rách kinh người, vết rách thẳng tắp trùng kích Dư Đào.

- Không có thần khí trong tay, cho dù người có cường thịnh hơn nữa thì cũng ra sao?

Rõ ràng!

Rốt cuộc Lăng Phong cũng nhìn thấy rất rõ ràng thần khí đối phương thi triển, chính là hình dạng một chiếc tiểu chu! Nhìn qua mộc mạc vô cùng, không hề có bất cứ tinh xảo hoa lệ nào, thế nhưng một khi vận chuyển lập tức lôi đình chớp động.

Phụt phụt phụt...

Tiểu chu qua sông hư không, ép không gian không ngừng run rẩy, vô số đạo khí lưu giống như mũi tên bắn đi bốn phía.

- Chết tiệt!

Lăng Phong biến sắc, xoay chuyển lòng bàn tay, quát lên:

- Các người vào đi!

Quái hạp màu vàng vội hiện, một cỗ lực hút bằng bạc phun ra, hút toàn bộ chủng tộc phụ thuộc vào bên trong. Động tác này vừa làm xong, không bao lâu tiểu chu đã tới, theo đó còn có tiếng cười lớn của Tổ Ly:

- Nội thể giới? Đụng nát người! Thái Hạo Thần Chu!

Một tiếng vang giòn, quái hạp sinh ra một tiếng rống giận không cam lòng, mặt ngoài xuất hiện vết rạn tinh mịn. Trong lòng Lăng Phong chấn động, lúc trước quái hạp bị Âu Mầu Long dùng hết mọi thủ đoạn cũng không khiến nó hư hao nửa phần, không nghĩ tới bị Thái Hạo Thần Chu công kích, đã xuất hiện thương tổn.

Ngân quang mi tâm hần chợt hiện, cuồng quét thu hồi vào bên trong, theo đó luyện hóa một viên thần thạch.

Một khi triệu hồi Thái Hạo Thần Chu ra, Tổ Ly liền trốn vào trong đó, nhìn thấy công kích không có hiệu quả rõ rệt, thanh âm hần cũng nhiều hơn một phần kinh ngạc:

- Lại bị nó đỡ được? Hắc, cũng vô dụng! Liền đụng nát cả người lẫn nó!

Bá đạo vô cùng vô tận!

Dư Đào thấy tình thế không ổn, bỏ ra một chưởng âm âm, lòng bàn tay bạo phát một đạo bão táp, giống như núi cao vững vàng đứng phía trước! Đáng tiếc, lực lượng đối phương thực sự quá mức mạnh mẽ, cho dù là sử dụng lực lượng Thần cấp tam phẩm oanh kích toàn lực cũng không hề có hiệu quả, bị nghiền nát sạch sẽ tại chỗ, theo đó thần chu tiếp tục tới.

Biến hóa quá nhanh, từ khi nhóm người Lăng Phong xuất hiện, giằng co, tiếp tục đến lúc bọn họ bị truy sát, biến ảo liên tục khiến người khác không theo kịp. Yến Khuynh Thành và Thủy Xích Hành đang trong thế hạ phong vui mừng quá lớn:

- Lão tổ uy vũ!

Hai người Bàn Phiên Vân và Kiều Kiều đều giật mình trong lòng, nhìn về phía Thái Hạo Thần Chu và Lăng Phong một đuổi một chạy, thần quang có chút không rõ.

- Cho các người trốn! Lão phu liền khai đao đối với đồng bọn các người!

Nhìn thấy hai người Lăng Phong né tránh thực sự rất nhanh, trong Thái Hạo Thần Chu một lần nữa truyền ra thanh âm hung ác của Tổ Ly, chỉ thấy thần chu bỗng nhiên quay đầu đánh về phía Kiều Kiều.

Thủy Xích Hành đang trong chiến đấu kịch liệt với Kiều Kiều thấy thế đại hỉ, nguyên lực ẩn trong tay liên tục biến động, từng đạo lực lượng quấn chặt đánh thẳng hướng hai nữ tử đối diện:

- Các người lưu lại đi!

Chỉ cần kiềm chế hai người Kiều Kiều chốc lát, đợt sau đó chính là một đường bị nghiền ép thành bột.

- Vô liêm sỉ!

Con mắt Lăng Phong trợn trừng, thân hình dừng lại. Hư không xuất hiện sấm sét nổ tung, Tinh Thiết Kiếm mang theo tinh mang vô cùng vô tận bổ ra, chém thẳng vào Thái Hạo Thần Chu.

- Ha ha ha ha! Dám can đảm phạm vào Bức tông ta, hai tiểu nữ nhân này chính là hạ tràng!

Thái Hạo Thần Chu không để Lăng Phong trong mắt, giọng nói tràn ngập sát khí và cuồng bạo.

Máy mà Kiều Kiều gan lớn, đối mặt với áp lực cường đại hầu như có thể khiến nàng bị nghiền nát thành phần mặt từ trong ra ngoài cũng chỉ hơi kinh hãi. Thế nhưng tay chân lại bị Thủy Xích Hành kìm chế gắt gao, muốn di chuyển một chút cũng không hề dễ dàng! Về mặt kinh hãi dần dần lan tỏa!

Thái Hạo Thần Chu âm âm nghiền áp tới, trong ánh mắt xúc động phần nộ muốn phun máu tươi của Lăng Phong, cuồng hân không gì sánh được tiếp cận hai người Kiều Kiều!

608. Chương 565: Bí Mật Yêu Tôn Xuất Thủ.

Mắt mở trừng trừng nhìn Thái Hạo Thần Chu áp bức Kiều Kiều và Hoa Vi Hà, ý thức hải Lăng Phong giống như có quả bom nổ tung, âm âm rung động.

Toàn bộ mạch suy nghĩ, toàn bộ nhận biết, hết thảy mọi thứ phẳng phất như dừng lại, thiên địa trong mắt hắn hoàn toàn một mảnh huyết hồng:

”Mộc đầu, tên ngu ngốc người, nguyên lực không thể hấp thu như vậy, không cần thận có thể khiến thân thể nổ tung a!”

”Tiểu Phong, có tỷ tỷ ở đây, tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào khi dễ người! Tuyệt không!”

Mỗi một cảnh tượng giống như sóng triều, điên cuồng trào lên, phân loạn như mảnh nhỏ, khiến Lăng Phong hỗn loạn. Tại phiên mờ mịt này, bản thân đã từng ấu trĩ phát ra thanh âm tưởng chừng kiên định không gì sánh được.

”Tỷ tỷ, đệ phải bảo vệ tỷ!”

Khổ sấp vô tận tràn đầy trái tim, bảo hộ? Thực đúng là hứa hẹn buồn cười vô cùng!

- Tông chủ! Tỉnh lại! Hai người Kiều Kiều tiểu thư không có việc gì!

Đúng vào giờ khắc này, Dư Đào hét lên điên cuồng, thanh âm giống như mũi tên đâm thẳng vào ý thức hải của Lăng Phong.

Đối thành người bình thường, chỉ cần một đạo âm ba này có thể khiến hắn nổ tung mà chết! Cho dù là Lăng Phong cũng không chịu nổi, hắn cảm giác trước ngực tắc nghẽn, phun ra một ngụm máu tươi.

Ầm ầm...

Bị trùng kích nặng nề, thế nhưng thanh âm Dư Đào rõ ràng không gì sánh được lọt vào tai, Lăng Phong càng thêm chấn động, lộ vẻ kinh hãi chưa từng có!

Tuy là tiếp xúc không lâu, thế nhưng Dư Đào cũng hiểu rõ tình cảm sâu nặng giữa Lăng Phong và mấy người Kiều Kiều. Trong lòng biết nếu như không dùng tới biện pháp này chỉ sợ không thể lay tỉnh Lăng Phong.

Ánh mắt hắn cũng hiện vẻ khiếp sợ nhìn về phía trước.

Chỉ thấy Tổ Ly khổng lồ chế Thái Hạo Thần Chu lao đến đột nhiên vụn vỡ kinh hô.

- Làm sao có thể? Là ai, rốt cuộc là tên chết tiệt nào?

Quang mang tan hết, chỉ thấy hai người Kiều Kiều vừa rồi còn đứng thẳng tại chỗ, hiện tại dĩ nhiên hoàn toàn trống không, hoàn toàn không có bất cứ tăm tích nào.

Đột nhiên, Tổ Ly như cảm giác được cái gì, nhân thân như điện bắt về bên trái:

- Bọn chuột nhắt xảo quyệt, lăn ra đây cho lão tử!

Theo đường nhìn của hắn có thể thấy được, hai người Lăng Phong thấy trong hư không dần dần hiện ra một thân ảnh nhàn nhạt, thân ảnh lãnh đạm, xung quanh thân thể hắn bao phủ một tầng quang mang nhiều màu, giống như đập trên tinh quang vô tận mà đến.

Chính là Yêu Tôn!

- Bọn chuột nhất?

Trên mặt Yêu Tôn Diêm La đột nhiên hiện ra một mảnh giễu cợt:

- Tổ tiên bản tôn ngược lại đúng là xuất thân Đoạt Thiên Thử, những lời này của ngươi không phải không có căn cứ, không giống Bức tông các ngươi, quên mất tổ tông bản thân!

Đồ nhi thiếu niên và hai người Kiêu Kiêu theo bên cạnh hắn vẫn còn đang kinh hồn chưa định.

Vừa thấy hai người Kiêu Kiêu xác thực không có chuyện gì, Lăng Phong vui mừng như điên. Trong lúc nhất thời, vẻ thống khổ chưa tan hết cùng với vui sướng đan xen trên mặt, có vẻ có chút cổ quái và buồn cười.

Chỉ là hai người Kiêu Kiêu thấy một màn như vậy, không ai cảm thấy buồn cười, chỉ cảm thấy trong lòng trào dâng tình cảm ấm áp, mỗi một tế bào thể xác và tinh thần đều ấm áp vui vẻ.

Tổ Ly thật sâu dừng lại trên người Yêu Tôn, thần sắc trên mặt hắn biến hóa, hiển lộ vẻ giật mình không gì sánh được, thanh âm thậm chí có chút khô khốc:

- Thì Chi Sa? Ngươi chính là Yêu Tôn Yêu tộc hiện tại?

- Không sai!

- Quý tộc cùng với Bức tông chúng ta từ trước tới nay vẫn là nước sông không phạm nước giếng, không biết lần này vì sao Yêu Tôn đại nhân hung hãn xâm chiếm bản tông?

Tổ Ly tức giận nói, râu tóc rung động:

- Thực sự coi Bức tông ta không người sao?

Quang mang xung quanh Tổ Ly bắt đầu khởi động, hình thành dạng tiểu chu, ba động gợn sóng cũng theo đó lan tỏa, hình thành một đạo bão táp áp thẳng hướng đối phương.

Đối mặt với áp bách khí thế cuồng bạo của Tổ Ly, Yêu Tôn không thể không động dung, nhưng vẫn là bộ dáng bình tĩnh, dường như đối phương không có chỗ nào đáng giá.

Hơi mở mắt ra, Yêu Tôn nhú mày, không phải là áp lực từ phía đối phương, càng nhiều hơn như là không kiên nhẫn trả lời.

Khóe mắt Tổ Ly giật giật, bị loại thái độ này của đối phương kích động muốn phát cuồng, nếu không phải cổ kị trong tay đối phương có thần khí trấn tộc Thì Chi Sa uy lực voo cùng, chỉ sợ hắn đã xuất thủ.

- Lão tổ tông!

Trước kia Vi Tiểu chưa từng nhìn thấy qua Tổ Ly, nhưng rất tự nhiên theo lời xưng hô của ba người Thủy Xích Hành, hắn quỳ gối đối với Tổ Ly, mở miệng nói:

- Lần này đến khiêu khích Bức tông chúng ta chính là tiểu nhi Sáng tông này, mong lão tổ tông minh xét!

Nhìn thấy Tổ Ly muốn xuất thủ đối với Yêu Tôn, Vi Tiểu thiếu chút nữa toát mồ hôi lạnh toàn thân. Hắn biết rõ địa vị kinh khủng của Yêu tộc hiện nay tại Vô Tận Hoan Nguyên, một khi đắc tội với tộc trưởng của bọn họ, thậm chí đả thương, như vậy sẽ tạo thành chấn động cỡ nào?

Vi Tiểu khác với Tổ Ly, tuy rằng hắn rất được tôn kính, thậm chí là được khen tặng "truyền kỳ", nhưng mục đích phấn đấu suốt đời của hắn cũng chỉ là hai chữ quyền thế mà thôi, không hề có trái tim cường giả chân chính, vì vậy làm tất cả mọi chuyện đều lấy địa vị quyền thế của mình là đầu.

Hai hàng lông mày Tổ Ly nhíu lại, có chút bất mãn nhìn Vi Tiểu, chợt, hắn cũng nghĩ đến địa vị của Yêu Tộc tại những cuộc Thần chiến năm xưa, vì vậy mạnh mẽ kìm chế lại.

Thật vất vả trấn an vị lão tổ tông này, trong lòng Vi Tiểu thâm thở ra một hơi, hướng Yêu Tôn Diêm La nói:

- Yêu Tôn đại nhân, tiểu nhi Sáng tông quý kế đa đoan, ngài nghìn vạn lần không nên bị hấn mê hoặc! Vì mỗ tự vấn, Bức Tông tuy rằng không qua lại với Yêu tộc nhiều lắm, thế nhưng không hề đắc tội Yêu tộc! Không biết Yêu Tôn đại nhân vì cái gì lại muốn nhúng tay vào cuộc ân oán này?

Hắn trực tiếp để địa vị chính mình hạ thấp, quả thực vô cùng ủy khuất, nếu như là người hơi mềm lòng một chút, chỉ sợ cũng xấu hổ xuất thủ.

Thế nhưng, Yêu Tôn chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói:

- Bản tôn muốn giúp ai thì giúp người đó, còn cần người lắm lời?

Vì Tiểu bị hấn chế nhạo tức thì ghen hống, Tổ Ly cũng không nhịn được nữa, hét lớn giận dữ:

- Thật can đảm! Lão phu liền bắt ngươi lại, xem trường bối Yêu Tộc các ngươi ăn nói thế nào!

Dứt lời, một vòng huyền quang từ cơ thể hắn nổ tung, tiếng rít biến ảo thành một vòng quang vực, quét ngang bốn phương.

- Các ngươi vào đi!

Yêu Tôn bắt chuyện một tiếng, chỉ thấy kim quang đột nhiên xuất hiện bao phủ hai người Kiều Kiều, theo đó, hắn nhẹ nhàng bước từng bước về phía trước, theo từng bước, bên dưới sinh ra tinh quang vô cùng vô tận.

Quang quyển như sóng gợn lan đi, toàn bộ thân thể hắn đột nhiên biến mất không thấy.

Khi công kích của Tổ Ly đến vị trí hắn vừa đứng, không hề có chút ngăn cản xuyên qua, hưng không thể tổn thương hắn một tia nửa điểm

- A! Đây cũng là thần khí Thái Hạo Thần Chu trấn tộc Bức tông sao? Thực sự là chê cười cho thiên hạ!

Tiếng xem thường phát ra, Yêu Tôn lại một lần nữa xuất hiện tại chỗ cũ, dường như chưa từng đi động qua, liền ngay cả tư thế cũng giống nhau như đúc!

- Có thể ngưng trệ thời không! Quả thực là lực lượng Thì Chi Sa!

Quang mang quý dị lưu động trong mắt Tổ Ly, trong thanh âm cũng tồn tại một tia kiêu kỳ, cũng có may mắn cường liệt:

- May là thực lực của ngươi còn thấp, bằng không chỉ cần ngươi nắm giữ được uy lực tối cao của Thì Chi Sa, đạt tới "sát na", lão tử cũng chỉ còn cách thối lui!

- Hừ! Cho dù thực lực bản tôn không đủ, ngươi cho rằng không thể làm gì được ngươi?

Khuôn mặt Yêu Tôn lạnh lẽo, quát lên:

- Năm đó bộ tộc Huyết Bức các người tổn hại uy nghiêm Yêu tộc, tự ý thoát ly, nên sớm bị tuyệt sát! Ngay Bản tôn thay thế tổ tông nghiêm phạt kẻ phản bội!

Nghe hắn nói như thế, mọi người chợt hiểu ra, vì sao Yêu Tôn lại dễ dàng xen vào chiến cuộc như vậy, đồng thời việc nghĩa không chùn bước đứng tại phe Lăng Phong, nguyên lan bên trong còn có ân oán như vậy!

- Hừ, cái gì phản bội, chuyện tình hạt vừng như vậy cũng lấy ra được, Yêu tộc các ngươi cũng chỉ đến thế thôi sao?

Trên mặt Tổ Ly xuất hiện sát khí cường liệt, quát lên:

- Ngươi đã yêu cầu, lão phu thành toàn cho ngươi!

609. Chương 566: Mảnh Nhỏ Không Gian.

Cương phong như đao, chỉ cần hơi tiếp xúc, trực tiếp xuyên qua.

Vừa rồi chiến đấu kịch liệt, quang mang Thái Hạo Thần Chu hoàn toàn bao phủ Tổ Ly bên trong, khiến thân ảnh của hắn không hề lộ ra nửa phần. Nhưng là hiện tại, trên mặt hắn lộ vẻ tàn khốc, quang mang

theo lời nói ác độc thu lại, di chuyển như điện, trong con mắt người khác vền vền chỉ lưu lại một đạo tàn ảnh. Toàn bộ lưu quang huyền lệ đều thu liễm vào thể nội Tổ Ly, cho dù không hề bộc lộ, nhưng càng tạo ra cảm giác nguy hiểm!

Hai mắt mở to, quang mang tinh vân dựng dục trong đó, Tổ Ly mạnh mẽ quát:

- Nổ!

Ầm...

Một đạo quang mang giống như măng xà lao đi, bốn phía quang mang xuất hiện vô số phân nhánh, mỗi một phân nhánh sinh ra càng nhiều nhánh nhỏ, hai bên đan xen, hình thành một bộ đồ án nguyên trận cực lớn.

Thân thể của hắn dường như biến thành một khối vãn thạch cực lớn, tạo thành lực lượng cứu thiên lạc nhật hung hăng va chạm tới. Xung quanh thân thuyền am sát với không khí sinh ra bạo âm kịch liệt, không khí như thực thể bị đánh vỡ tan tành.

- Độn!

Yêu Tôn thấy thế, sắc mặt không khỏi biến đổi, hắn tuy rằng trở thành cường giả cấp bậc đại viên mãn nhiều năm, đồng thời chiến lực trong đồng cấp tuyệt đối hùng cứ cường giả điện phong Vô Tận Hoang Nguyên, nhưng dù sao hắn cũng không phải là cường giả Thần cấp chân chính.

Cho dù nắm giữ thần khí khoáng cổ tuyệt kim Thì Chi Sa, nhưng giới hạn bởi tu vi, chung quy không thể chống lại được Tổ Ly.

Lúc này, đối mặt với công kích áp bức tới, hắn nhanh chóng lựa chọn ứng đối sáng suốt nhất.

Tạm thời lánh phong mang!

Tiếng cười tà dị lộ ra, Tổ Ly ha ha điên cuồng nói:

- Còn muốn sử dụng trò cũ? Coi lão tử là thằng ngốc hay sao? Đợi lão tử đánh bạo hư không xung quanh ngươi, nhìn ngươi còn trốn tránh được chỗ nào?

Song quyền của hắn chợt biến, trong nháy mắt vũ động ra mấy trăm nghìn đạo ảo ảnh, mỗi một đạo đều ngưng đọng thực chất, như sắt thép, trầm trọng khiến lòng người kinh hãi sợ chiến.

Vèo! Vèo! Vèo!

Từng đạo quyền ảnh đến gần thân thể Yên Tôn đột nhiên ngưng trệ bất động, ngay sau đó, quyền ảnh điên cuồng bạo tạc. Thanh âm nổ vang kịch liệt điếc tai nhức óc, cự âm như biển ầm. Thế nhưng toàn bộ thanh âm cuồng liệt đều bị ràng buộc trong một phương không gian chật hẹp, cho nên, lực sát thương càng kinh người.

Vô hình vô tướng, những âm ba thuần túy tạo thành lực sát thương quả thực có thể xé nát hư không, thế nhưng khiến người ta không phát hiện ra bất cứ hình bóng nào khác.

Yêu Tôn trước khi bạo phát đã ẩn tàng, thân ảnh biến mất không thấy, nhưng rất nhanh, lúc những lưỡi đao bạo âm điên cuồng cắn xé, trong không trung phun ra một ngụm máu tươi màu tím vàng, đồng thời Yêu Tôn với sắc mặt trắng bệch xuất hiện, trước ngực là một mảnh vàng tím nhìn thấy mà giật mình!

- Nhìn Yêu tộc người vẫn còn tự cho là chính tông như thế nào!

Thần tình đắc ý của Tổ Ly hiển hiện rõ ràng, lại chuyển thành bạo ngược, hắn một lần nữa vùng quyền muốn lấy đi tính mạng Yêu Tôn.

Vi Tiểu thấy thế, cả kinh tới mức hai tròng mắt thiếu chút nữa lòi hẳn ra ngoài. Nếu như Yêu Tôn bị Tổ Ly tuyệt sát thành công, như vậy Bức Tông thoát được ngày hôm nay, ngày mai càng phải đối mặt với nguy hiểm to lớn hơn.

Mặc kệ tâm tư của hắn biến hóa như thế nào, một quyền đầu hâu như có thể che phủ thiên địa, khí tức cường đại kinh người đã lao tới.

Dù lãnh tinh hơn nữa, Yêu Tôn cũng phải biến sắc, hắn cũng không ngờ, tại lúc đối mặt với lực lượng tuyệt đối, năng lực xoay chuyển thời không của Thì Chi Sa dĩ nhiên bị cấm chế, cuối cùng không thể sử dụng được!

Chết tiệt!

Một tia hồi hận lặng yên xuất hiện, Yêu Tôn có chút ảo não. Mấy năm nay đứng trên đỉnh cao càng khiến tâm tính của hắn trở nên táo bạo. Bàng không chỉ cần trước đó điều động lực lượng Thì Chi Sa, dù không chống lại được thì cũng không bị chèn ép tới mức này!

- Người dám!

Đang lúc thắng lợi, một đạo rống giận vang lên, lập tức thấy một đạo kim mang bén nhọn giống như du long đâm tới, quang mang hạo liệt cực kỳ hoa mắt, tràn đầy ý bá đạo.

Tổ Ly sợ hãi quay đầu lại, hắn thấy một cỗ khí tức như quen thuộc lại vô cùng xa lạ!

"Làm sao có thể? Tiểu nhi này làm sao có thể có lực lượng cường đại cỡ này?"

Không đợi hắn kịp phản ứng, kim mang đã tiếp cận, giống như lưỡi dao vô cùng sắc bén đâm thẳng vào trái tim!

- Hừ!

Tổ Ly kêu lên một tiếng trầm muộn, lòng bàn tay giống như bị mũi tên cường đại bắn trúng, thậm chí, trong nỗ lực xung kích còn mang theo một loại xuyên thủng ý chí, khiến toàn bộ xương cánh tay của hắn bị chấn động đau đớn không gì sánh được.

- Tiểu nhi nhất gan! Có giỏi đứng ra đường đường chiến đấu với lão tử, dùng thủ đoạn xảo quyệt này không tính anh hùng!

Tổ Ly thấy rõ ràng thứ vừa đã thương bản thân, không xa lạ chính là quái hạp vừa rồi đã giao chiến qua.

Thế nhưng lần này, quái hạp đã cường đại hơn đâu chỉ mười lần?

Bên trong quái hạp, Lăng Phong quyết tâm đưa thần thạch không giữ tiền vốn vào nguyên trận khởi động quái hạp, đồng thời dùng niệm thức luyện hóa cực nhanh, phía sau hắn, toàn bộ chủng tộc phụ thuộc biết chuyện liên quan tới sinh tử, liều mạng dồn năng lượng của chính mình vào cơ thể Lăng Phong.

Thậm chí là Dư Đào, hơi chút do dự, sau đó cũng chậm rãi quán chú thần lực vào Lăng Phong!

Những luồng năng lượng này hợp lại so với đại dương mệnh mông còn cuồng nộ hơn...Toàn bộ dừng mãnh tiến vào, Lăng Phong cảm giác được bản thân giống như quả bóng bay thổi căng phồng, thiếu chút nữa là nổ tung! Nhưng, hắn mạnh mẽ kìm chế loại cảm giác này, bất quá giá nào dẫn đạo toàn bộ năng lượng theo đường kinh mạch tiến vào ý thức hải.

Lúc này, kiếm linh kiếm nguyên kiếm ảnh tựa hồ biết nguy nan lâm đầu, bắt đầu vận chuyển điên cuồng. Năng lượng khổng lồ chưa từng có trải qua ba tầng chuyển hóa, từ từ trở nên thuần túy mà bình hòa.

Lúc trước vẹn vẹn chỉ là hai người Lăng Phong và Bàng Phiên Vân liên thủ, mượn vào quái hạp đủ chống lại Âu Mầu Long. Hôm nay tụ tập nhiều năng lượng như vậy, tác dụng gia tăng của quái hạp càng thêm rõ ràng! Chính vì khống chế những đoàn năng lượng này, một kích vừa rồi của Lăng Phong mới có thể thành công.

Bây giờ, nghe được tiếng quát của Tổ Ly, Lăng Phong nhàn nhạt cười lạnh, từ hư không rơi xuống, mang theo vẻ miệt thị không chút che giấu:

- Anh hùng? Không nghĩ tới Bức tông ẩn hiện xảo quyệt các người dĩ nhiên cũng nói hai chữ anh hùng! Hừ, nghĩ muốn sinh anh hùng? Người vì sao không bỏ qua thần khí? Lão già người thực sự không biết cái gì là xấu hổ...

Bị Lăng Phong nói móc kích động không chút lưu tình, sắc mặt Tổ Ly biến đổi, hét lớn một tiếng:

- Tiểu nhi mỡ nhọn! Thực sự cho rằng lão phu sợ người hay sao! Xem lão phu đánh nát người!

Trong sát na, trong tiếng bạo hồng, Tổ Ly oanh kích mấy nghìn quyền, từng quyền đều đánh vào quái hạp. Lăng Phong cũng hừ lạnh một tiếng, khổng chế tất cả lực lượng, điên cuồng sử dụng quái hạp đụng tới!

Ầm ầm ầm...

Năng lượng khổng lồ này, mỗi một đạo cũng đủ để phá nổ cả ngọn núi, nhiều đạo như vậy liên hợp với nhau nhất thời khiến hư không hiện lên phản ứng vô cùng kỳ diệu.

Một vết nứt dài xuất hiện, vết nứt giống như măng xà vụn vụn, thỉnh thoảng có chút rơi xuống đất, liền lập tức tạo nên một khe nứt khác!

- Hư không vỡ vụn!

Khuôn mặt Vi Tiểu tràn đầy kinh khủng, đồng thời cầu xin nói:

- Lão tổ tông, nhanh dừng tay! Như vậy sẽ hủy diệt Bức tông!

Hắn còn chưa nói xong, chỉ thấy quái hạp đột nhiên chấn động, vết nứt trong hư không giống như mũi tên bắt đầu nhắm thẳng vào nội bộ Bức Tông!

- Không!

Vi Tiểu phát ra tiếng gào thét tê tâm liệt phế, giống như đánh mất tất cả lực lượng, xụi lơ tại chỗ.

- Trời ạ! Mau tránh!

- Mọi người mau lùi lại!

Giống như ngày mặt trời, mảnh nhỏ không gian giống như vụn thạch hủy diệt vạn vật điên cuồng nện xuống. Mỗi một đạo đều sinh ra lực phá hoại cường đại không gì sánh được, mọi thứ vừa mới tiếp xúc liền lập tức bị xé nát thành hai mảnh.

Càng khiến lòng người lạnh lẽo chính là, bên trong những vật thể bị xé rách kia biến mất sạch sẽ, không tìm ra bất cứ cặn bã lưu lại. Toàn bộ quá trình tiến hành không một tiếng động, thế nhưng vô thanh vô tức như vậy, càng thêm lực trùng kích vào sâu trong tâm linh, khiến linh hồn như bị đóng băng.

Trong thời gian chớp mắt, những ngọn núi hùng vĩ xung quanh Bức tông đã biến mất bảy tám phần mười!

Các đệ tử, trưởng lão điên cuồng chạy trốn, hơn chút không tránh kịp, bị vết nứt như độc xà cắn trúng, liền lập tức bị thôn phệ sạch sẽ, không phát ra được một tiếng kêu thảm.

Đây là một tràng tai nạn hủy diệt tàn khốc mà lãnh tinh dị thường.

Tam đại cường giả Thần cấp được mời ra muốn xuất thủ ngăn cản, thế nhưng Mặc Nhất Kiêu gần nhất bị thôn phệ một cánh tay, nếu không phải phản ứng nhanh chạy, toàn bộ thân thể cũng đã biến mất vô hình.

Phát hiện này, khiến cả ba người kinh hãi, chân chính cảm nhận được phân lượng cuộc chiến kịch liệt trên không trung. Vì vậy, bọn họ dùng nhãn thần sợ hãi không gì sánh được nhìn quái hạp đang chính diện chống lại Tổ Ly.

Đây đến tột cùng là loại thần khí gì a?

610. Chương 567: Dung Hợp Thần Khí.

Dưới Thánh vực, tất cả đều là kiến hôi! Dưới Thần cấp, cho dù là Linh cấp cũng không hơn cát bụi!

Tổ Ly luân phiên xuất thủ đều bị Lăng Phong đỡ được, đồng thời trong sâu thẳm cơ thể truyền tới cảm giác suy yếu, giống như sắp cận kề biên giới sụp đổ!

Từ khi xuất đạo tới nay, nhất là khi tấn cấp trở thành cường giả Thần cấp, Tổ Ly chấp chưởng Thái Hạo Thần Chu nào đã từng ăn qua loại thiệt thòi này?

Trong con mắt của hắn, tôn nghiêm bản thân bị tổn hao nghiêm trọng gấp trăm lần so với cơ nghiệp Bức tông!

Vì vậy, Tổ Ly không hề để ý tới Vi Tiểu, không để ý tới các đệ tử đang kêu rên thảm thiết, điên cuồng thôi động lực lượng thần khí trong cơ thể, một quyền lại một quyền điên cuồng oanh kích.

- Ha ha ha, tiểu nhi, lão phu nhìn ngươi còn có thể mạnh mẽ tới lúc nào?

Dưới chiến đấu kịch liệt, Tổ Ly rõ ràng cảm giác được lực lượng quái hạp đối diện có xu thế yếu bớt, mặc dù loại xu thế này rất nhỏ bé, thế nhưng quyết chiến giữa cường giả chính là tranh thủ một đường nho nhỏ này!

Phảng phất như quang mang màu vàng mang theo áp bức tầng tầng lớp lớp như tam sơn ngũ nhạc, mỗi lần trải qua một khoảng cách đều mang tới thanh âm vỡ vụn cường liệt, xung quanh nó càng bao phủ vài khe nứt không gian như măng xà.

- Tông chủ, tình huống không ổn!

Dư Đào đang chuẩn bị không chế năng lượng phát ra, thế nhưng cảm giác được một cỗ rung động cường liệt, liền dừng tay lại.

Quái hạp ơng ơng rung động, mặt ngoài xuất hiện khe nứt nhỏ, rất rõ ràng không thể tiếp tục va đụng. Tuy rằng nhóm người Lăng Phong tuyệt đối có năng lượng mạnh mẽ hơn Tổ Ly, thế nhưng quái hạp căn bản không sánh được với thần khí, dưới sự va chạm cường liệt, một ít tổn hại càng lúc càng rõ ràng, dẫn đến năng lượng giảm xuống cực nhanh.

- Lăng tông chủ, mở thần khí ra, ta và ngươi liên thủ!

Đúng lúc này, Yêu Tôn Diêm La bỗng nhiên lên tiếng quát nhẹ.

Lăng Phong nghe vậy, trong lòng biết hắn tuyệt đối không thể ám hại bản thân. Nhất là giữa hai bên còn có tầng qua hệ của một tiểu nha đầu, đối phương càng không thể làm ra cử động ám hại bản thân trong lúc nguy cấp như thế này.

Vì vậy, hắn không chút do dự, một đạo kim quang phát ra, trực tiếp bao phủ Yêu Tôn!

Yêu Tôn không một chút chậm trễ, thân hình vừa chuyển, giống như mũi tên nhọn bắn thẳng vào trong thế giới quái hạp. Vừa mới tiến vào, hắn còn chưa kịp nói chuyện với Lăng Phong, cánh tay liền gương lên, lòng bàn tay phát ra một đoàn quang mang đỏ như lòng trứng gà.

Quang mang tản ra, giống như một vòng bảo hộ bao phủ thế giới bên trong quái hạp.

Lăng Phong đột nhiên chấn động, hắn cảm giác được sau khi cỗ quang mang này phát ra, bên trong quái hạp dĩ nhiên xuất hiện biến hóa quỷ dị không gì sánh được. Nguyên bản quái hạp đã mạnh lại càng mạnh hơn, thế nhưng không hề cảm giác thấy không hoàn chỉnh, giống như một chiếc xe ngựa kiến tạo vô cùng chắc chắn, nhưng chiếc xe ngựa này khuyết thiếu thứ trọng yếu nhất - sức ngựa!

Thế cho nên, chỉ có thể dựa vào nhân lực tiến hành khởi động.

"Mã lực" này chính là nguyên trận!

Hiện nay, thần khí Thì Chi Sa của Yêu Tôn tan ra, liền bổ xung khuyết điểm lớn nhất của quái hạp! Tuy rằng nguyên trận ẩn chứa trong Thì Chi Sa không tương ứng với quái hạp, thế nhưng có thêm một tầng nguyên trận này, khiến quái hạp trong thời gian ngắn trở nên hoàn chỉnh.

Trong sát na, Lăng Phong cảm giác bản thân giống như biến thành thần linh khổng lồ chế một phương không gian quái hạp, niệm thức vừa chuyển, mọi thứ đều nằm trong vòng khống chế.

- Chỉ xích thiên nhai!

Bỗng nhiên, quang mang quái hạp trong hư không tăng vọt, lập tức Lăng Phong từ trong quái hạp bước ra, tiến tới, quái hạp cũng không ngừng co rút lại, cuối cùng tiến vào mi tâm của hắn.

Cước bộ khẽ động, Lăng Phong nhìn qua hoàn toàn giống như chậm tới không thể chậm hơn, thế nhưng chớp mắt đã "xâm nhập" sâu thẳm không gian, tiến mất không còn.

- Cái gì?

Hoảng sợ thất sắc, Tổ Ly đánh một quyền hụt, trực tiếp đánh ra một lỗ thủng không gian sâu trượng rưỡi, nhưng vẫn không hề nhìn thấy bóng dáng Lăng Phong.

- Tiểu nhi, đi ra!

Tiếng rống giận điên cuồng, người sáng suốt có thể từ trong thanh âm Tổ Ly nghe ra một tia kinh hoàng.

Phía sau hắn, thân ảnh Lăng Phong nhàn nhạt hiện lên, lập tức hung hăng một chưởng phách xuống.

Chưởng ảnh cực đại giống như khối sắt lớn, thẳng tắp đập xuống, dọc theo đường đi phát ra tiếng rít gió không dứt, khiến lòng người bắt đầu cảm giác áp lực nặng nề.

Lông tơ trên lưng Tổ Ly đã hoàn toàn nổi lên, chỉ cảm thấy hàn ý thấm tận xương tủy, hắc kinh khủng tới cực điểm bạo hồng lên tiếng:

- Vỡ!

Chỉ thấy, thân thể hắn giống như mũi tên bắn về phía trước, giật lại một hắc động thực dài, chưởng ảnh phía sau theo sát không bỏ, sát khí lạnh thấu xương vô cùng cấp bách!

- Độn!

Tổ Ly không dám quay đầu lại, chỉ cần hơi một chút thất thần, liền lập tức bị một kích sấm sét, thân hồn rơi xuống và thiêu cháy!

Từ xưa tương truyền, Thì Chi Sa của Yêu tộc có thể mượn lực lượng thời không, hiện tại dung hợp nguyên trận Thì Chi Sa với quái hạp, dưới sự điều khiển của Lăng Phong, nắm giữ đối với thời không so với Yêu tộc càng thêm mạnh!

Vèo...

Chưởng ảnh giống như có linh tính bám sát không rời, tức khắc chỉ thấy khe không gian bị Tổ Ly xuyên thủng nổ tung, một cỗ lực lượng so với sóng biển còn cường đại hơn nghìn vạn lần đánh tới.

Lực lượng một chiêu này đánh tới, Tổ Ly không hề né tránh một chút, cho dù là lưng bị đánh trúng nặng nề, một ngụm máu tươi phun ra, hắn cũng kịp thời mượn lực lượng chiêu này chạy trốn cực nhanh.

Vết nứt bị phá, vô số không nhận như lưỡi đao ào ào hạ xuống.

Bức Tông vốn đã bị phá hủy hơn phần nửa lại càng thêm loang lỗ vết thương, thê thảm tới cực điểm!

- Đáng chết! Lại bị hắn trốn mất!

Sóng gió tan đi, bốn phía khôi phục lại sự bình tĩnh thời gian ngắn, thân ảnh Lăng Phong nhô lên cao, trong mi tâm ẩn ẩn đau nhức. Hắn thực không ngờ Tổ Ly lợi dụng thời cơ chạy nhanh như vậy, vừa thấy sự tình không ổn liền quay đầu bỏ chạy.

Vì vậy bản thân không kịp phản ứng.

Bất quá Lăng Phong cũng cảm giác được, dung hợp với lực lượng thần khí Yêu tộc, uy lực quái hạp tăng mạnh, cho dù là tu vi của bản thân hiện tại cũng không thể khống chế hoàn hảo, có thể kiên trì công kích đã rất không tồi.

Nếu như mạnh mẽ truy sát mà nói, chỉ sợ ngược lại không đòi được chỗ tốt gì. Hắn thở dài một hơi thật sâu, tạm thời buông thả mạch suy nghĩ lộn xộn.

Quay đầu nhìn lại, ba gã cường giả Thần cấp của Bức tông thấy tình thế không ổn liền điên cuồng gào thét một tiếng, đồng thời muốn phi thân rời đi.

Lăng Phong hừ lạnh một tiếng, điểm nhị mi tâm, Dư Đào bay ra, trực tiếp đuổi theo ba người.

Bốn người đều là cường giả Thần cấp, tốc độ bay cực nhanh, chỉ hơi chút động niệm đã vượt qua hơn trăm dặm, trong chớp mắt đã biến mất không còn hình bóng. Lăng Phong cũng không lo lắng, bản thân Tổ Ly bị thương nặng không có khả năng quay đầu lại, Dư Đào đủ sức bắt ba người kia.

Nghĩ tới tiền cảnh tuyệt vời Ngũ sư huynh miêu tả đối với chính mình, Lăng Phong nhìn không được nghĩ đến, nếu như có cường giả Thần cấp gia nhập vào, vậy nguyên trận sẽ cường đại tới mức độ nào.

Hơi nghĩ một chút, máu nóng sôi trào!

Đôi môi Vi Tiểu trắng bệch, lúc này Yêu Nguyệt Lung, Hồng Lăng, một đám bang chúng cao tầng Bức Tông xúm quanh hắn, tràn ngập phần nộ trừng mắt nhìn Lăng Phong. Cho dù nội tâm bị hỏa diễm thiêu đốt, cũng không có người nào dám xuất thủ đối với Lăng Phong.

Cho dù là cường giả Thần cấp tam phẩm mạnh nhất tông môn vẫn bé quan trong nội thế giới, sử dụng thần khí trấn tông cũng rơi vào kết quả bại trận bỏ chạy, bọn họ có thể chống đối như thế nào?

Ánh mắt bi thảm!

611. Chương 568: Giải Quyết Tốt Hậu Quả.

Mi tâm Lăng Phong chợt hiện ngân quang, từng đạo thân ảnh bay ra ngoài. Bọn họ tản mát khí thế mạnh mẽ tuyệt đối. Chính là toàn bộ chủng tộc phụ thuộc đi theo tới đây!

Dưới sự suất lĩnh của Dư Mặc, bọn họ triệt để ngưng tụ thành một chỉnh thể, áp lực khổng lồ trực tiếp đè ép xuống dưới.

Đối thành ngày xưa, những chủng tộc phụ thuộc này tuy hợp lực vô cùng cường đại, thế nhưng tuyệt không đủ khiến đám người Vi Tiểu kinh hồn táng đảm. Nhưng vừa rồi đã nhìn thấy chiến lực kinh khủng của Lăng Phong, toàn bộ trên dưới Bức tông đều tiêu tan nhuệ khí, đối mặt với áp lực tinh thần hầu như thất thủ, vẻ mặt kinh khủng.

Lăng Phong chậm rãi giơ tay lên, trong lòng bàn tay mơ hồ có ngân quang phát tán, mục tiêu đối diện Vi Tiểu.

- Không nên thương tổn sư tôn ta!

Một đạo thanh âm kinh khủng vang lên, Hồng Lăng chạy tới ngăn cản trước người Vi Tiểu, con mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm Lăng Phong.

- Van cầu người, không nên tổn thương sư tôn ta!

- Tránh ra!

Lăng Phong lạnh lẽo quát lớn, thanh âm giống như lay động cả núi cao, khiến lỗ tai Hồng Lăng ong ong. Nhưng nàng vẫn cắn răng, chịu đựng đau văng mắt hoa vẫn không chịu chạy lui ra sau nửa bước.

Thân thể Hồng Lăng run run, mái tóc rối bời, bị mồ hôi lạnh hoàn toàn ướt nhẹp, nàng cầu xin nói:

- Chỉ cần người buông tha sư tôn ta, người muốn cái gì ta cũng có thể đáp ứng người!

Một nữ nhân, nhất là nữ nhân xinh đẹp với thân thể nóng bỏng tới cực điểm nói như vậy đối với một nam nhân, rất có thể có nhiều liên tưởng vi diệu.

- Hừ, không biết xấu hổ!

Kiều Kiêu không vui, lần trước tại Ly Hỏa Thành, Hồng Lăng câu dẫn Lăng Phong đã khiến nàng cảm thấy phi thường phần nộ, hiện tại một lần nữa nghe được Hồng Lăng "câu dẫn", tiểu nha đầu này thiếu chút nữa bạo phát.

Nhưng cho dù là như vậy, Kiêu Kiêu đại tiểu thư cũng đã nhận qua giáo dục về truyền thống "thục nữ" tốt đẹp, trước mặt mọi người phải có hành động đẹp.

Vì vậy, nàng nở nụ cười ngọt ngào, vươn tay chuyển tới eo Lăng Phong. Tiểu nha đầu này rất gian xảo, chuyên chọn chỗ da thịt mỏng nhất để động thủ, am hiểu đạo lý "tấn công chỗ yếu của địch nhân" rất sâu.

Cầm thụ được phần eo truyền tới cảm giác đau rát, lại nhìn nụ cười cực kỳ ngọt ngào kỳ thực ẩn chứa sát khí, Lăng Phong triệt để không nói gì, sát ý trong lòng bị cái nhéo này làm tiêu tan không ít.

Mà hiện tại, Dư Đào đã dẫn theo ba người Mặc Nhất Kiêu quay trở lại, nhìn bộ dáng bọn họ, ba cường giả Thần cấp nhất phẩm đều kính cẩn nghe theo, vô cùng cung kính đi phía sau hắn, không còn vẻ kiêu ngạo vừa rồi.

- Tông chủ, ba người này đã quy thuận Sáng tông.

Nói xong, Dư Đào ném ra ba đoàn quang mang hình tròn.

Thấy thế, Lăng Phong bình tĩnh đại ngộ, thảo nào ba người nghe lời như vậy, nguyên lai hạch tâm linh hồn đã bị điều khiển.

Vô luận là Thánh vực hay là Thần cấp, căn bản nhất chính là hạch tâm linh hồn. Mà địa phương căn cơ nhất này đã bị khống chế, tự nhiên không thể xuất hiện nổi tâm tư phản kháng trong đầu.

Lúc nhìn ba cường giả vốn là sát chiêu chung cực ẩn giấu nhiều năm lộ ra bộ dạng này, tâm thần đám người Vi Tiểu càng thêm yếu đuối, không còn chút tâm lý may mắn nào.

Tùy ý phát tay thu hạch tâm linh hồn vào tay áo, nhân thần Lăng Phong rơi vào người Vi Tiểu, thản nhiên nói:

- Giao hạch tâm linh hồn ra, miễn tử!

Khuất nhục!

Về khuất nhục vô hạn hiện lên trên mặt đám người Bức tông, hạch tâm linh hồn bị cầm, so với nô bộc có khác gì nhau đâu?

- Tha cái con mẹ ngươi, cút chó, muốn lão tử giao hạch tâm linh hồn ra, ngươi thế nào không chết đi...

Chữ chết còn chưa hoàn toàn phát ra khỏi miệng, hàn quang trong mắt Lăng Phong chợt lóe, hắn cũng không hề xuất thủ, Dư Mặc bên cạnh trực tiếp đánh mạnh một chưởng, nguyên lực ngưng kết thành cuồng phong chém thành một bãi máu.

Một màn nhanh chóng dứt khoát giống như hồi chuông cảnh tỉnh, vang lên trong trái tim mỗi một người ở đây, tàn khốc không gì sánh được khiến bọn họ như rơi vào hầm băng, cũng nhắc nhở bọn họ hiện đang trong tình cảnh nào.

- Vi mỗ, đáp ứng!

Trong một mảnh yên tĩnh, Vi Tiểu gục đầu xuống, trên gương mặt nhỏ bé tràn đầy thần sắc thất lạc. Hắn coi trọng quyền lực, cũng không có dũng khí liều mạng. Đối thành loại người như Bàn Phiên Vân với tâm trí cường giả kiên định trước sau như một, tự nhiên thà chết không chịu khuất phục, nhưng Vi Tiểu làm không được!

Vi Tiểu điểm đầu ngón tay vào mi tâm, một đoàn linh quang bay ra, hắn thở dài, chủ động đẩy đoàn linh quang bay về phía Lăng Phong.

Lăng Phong tự nhiên không chút khách khí, trực tiếp đưa tay nhận lấy, đối với vị truyền kỳ Bức tông năm lần bảy lượt xuất thủ đối với chính mình, hắn không có nửa phần thương hại.

Vì vậy lựa chọn phương pháp thu nạp hạch tâm linh hồn, cũng không phải đáp ứng cầu khẩn của Hồng Lăng, nguyên nhân chủ yếu chính là sau khi nhìn thấy Tổ Ly, trong lòng hắn hiện lên báo động!

Bức Tông đã có cường giả Thần cấp cường đại như thế, vậy Long tộc thì sao đây?

Bây giờ Lăng Phong nhận không được cảm giác có chút may mắn, may mà lần trước Âu Mỗ Long có điều cố kỵ không triệu hồi toàn bộ con bài chưa lật trần tộc, bằng không bản thân chỉ sợ trừ chặt vật đào tẩu, không còn con đường nào khác.

Điều này cũng khiến hắc nhĩ đến, cường giả Thần cấp không đến thời gian khẩn cấp không thể tùy ý xuất hiện trên phiên đại lục này, bằng không mà nói rất có khả năng vì một chút quy tắc hạn chế mà dẫn đến thọ mệnh bản thân gia tốc trôi qua.

Đừng nhìn vừa rồi Tổ Ly có thể đào tẩu, Lăng Phong vững tin, nếu như không có cơ duyên cực lớn khác, hắc cho dù có thể điều trị thương thế nhưng vì quy tắc thiên địa, tuyệt đối không thể gây nên nhiều sóng gió trên thế gian này!

Cho dù lúc thời cơ đến, Thần chiến diễn ra, hắc cũng rất có khả năng bởi vì năng lượng trôi đi quá mức mà dẫn tới thực lực giảm xuống thấp nhất.

Thở dài một hơi, tạm thời buông bỏ mạch suy nghĩ lộn xộn trong đầu, Lăng Phong đưa nhãn thần nhìn về đám người trước mắt. Không cần phân phó, Dư Mặc rất có trật tự tiến lên tiếp thu hạch tâm linh hồn của đám đệ tử tàn dư Bức tông.

Mới vừa rồi chiến đấu một phen kịch liệt, mặc dù đối với Bức tông tạo thành phá hủy cực lớn, càng khiến cho không ít đệ tử tông môn ngã xuống, thế nhưng mặt khác cũng mang tới chỗ tốt, đó chính là số người còn sót lại.

Hiện nay, Bức tông còn lại khoảng bảy tám trăm đệ tử, nhiều đệ tử như vậy nhưng người có tu vi thấp nhất cũng đạt tới cửu tinh! Trong đó Thánh vực hơn ba trăm, Linh cấp cũng gần trăm!

Trong số những người này, không ít chỉ kém một đường liền có thể thu được đột phá, tiến thêm một bước.

Nguyên bản, nếu là liều mạng bỏ chạy, thực lực bên phía Lăng Phong tuy mạnh, nhưng tuyệt đối không thể ngăn cản được bọn họ. Nhưng là, bởi vì giới hạn trong môn quy nghiêm khắc của Bức tông, lúc xuất hiện biến loạn những người này không hề đào tẩu! Bọn họ rất sợ Bức tông vượt qua được kiếp nạn này sẽ tìm tới bản thân gây phiền tái, vì vậy tất cả đều đồng loạt lưu lại.

Kết quả ngược lại tiện nghi cho Lăng Phong.

- Phân tán bọn họ ra, lại một lần tiến hành phân chia, một Linh cấp dẫn đầu ba người từ Thánh Vực trở xuống thành một đơn vị.

Hoa Vi Hà chỉ điểm.

Nàng nắm giữ vụ sự lớn nhỏ Phượng tộc mấy năm, xử lý những việc như thế này so với Dư Mặc càng thêm thuận buồm xuôi gió. Dư Mặc nghe được rất thoải mái thực hiện, về mặt kính phục.

Trong toàn bộ cao tầng Bức tông, chỉ có Dạ Côn Ngô là người Lăng Phong không buông tha. Lại nói, tiến vào Vô Tận Hoang Nguyên gặp phải một loại nguy hiểm sinh mệnh, trong mười phần thì có chín phần là do tên đại trưởng lão này mang lại.

Hơn nữa, cánh tay Khải Ân lại bị hủy bởi hắc, Lăng Phong vô luận như thế nào cũng không có khả năng buông tha người này.

Mất thấy nhóm người Hoa Vi Hà rơi vào bận bịu công việc, Lăng Phong ngược lại trở thành người rảnh rỗi nhất. Ánh mắt tùy ý đảo qua, hắc bỗng nhiên sững sờ!

612. Chương 569: Viễn Cổ Chi Mê.

Lúc chiến đấu kịch liệt không chú ý đến, hiện tại nhìn quanh lại phát hiện ra Yêu Tôn không biết rời đi từ lúc nào.

Lăng Phong tò mò, liền dùng niệm thức tham nhập vào trong quái hạp, đợi đến khi thấy rõ ràng tình hình Yêu Tôn, hắc càng thêm kỳ quái.

Yêu Tôn chấp hai tay sau lưng, nhãn thần hư vô bất định nhìn về phía bầu trời, trong biểu tình tràn ngập một loại kích động cực kỳ vi diệu.

Tâm tư khê nhúc nhích, bên trong quái hạp khê chớp động tinh quang, ngay sau đó tụ tập thành hình tượng Lăng Phong, đứng yên phía sau Yêu Tôn. Yêu Tôn giống như từ lâu đã định trước Lăng Phong đến, không quay đầu lại, chỉ là trong giọng nói mang theo một tia ngưng trọng:

- Lăng tông chủ, không biết có thể nói cho Diêm mỗ biết người phát hiện ra thần khí này ở nơi nào?

Lăng Phong ngẩn ra, thực không ngờ Yêu Tôn lại hiếu kỳ vì điều này. Hắn hơi suy tư, liền thoải mái kể lại chân tướng quái hạp. Việc này vốn không coi là bí ẩn, tự nhiên không cần thiết phải che lấp giấu diếm.

Tinh tế nghe xong, biểu tình Yêu Tôn trịnh trọng không gì sánh được, không bỏ sót một chữ, làm như hận không thể viết ra giấy từng tiếng Lăng Phong phát ra. Cuối cùng, hắn thở dài một hơi, trong giọng nói mang theo vẻ dễ khóc dễ cười:

- Thì ra là thế, ta còn vô cùng hiếu kỳ đến tột cùng là làm sao lấy được thần khí này. Nguyên lai lại như vậy! Bán đấu giá? A, thực không ngờ, Ngọc Lan Tông luôn luôn khôn khéo lại làm một vụ buôn bán lỗ vốn to!

Trong ý thức hải Lăng Phong bỗng dưng hiện lên tinh quang, lẽ nào...

Vị Yêu Tôn này biết lai lịch của quái hạp hay sao?

Từ khi chân chính mở ra quái hạp, tiếp xúc ảo diệu bên trong, Lăng Phong cho tới bây giờ vẫn cảm thấy hiếu kỳ không ngớt. Phần hiếu kỳ này theo hiểu biết đối với lực lượng quái hạp càng lúc càng sâu đã tăng thêm một phần khiếp sợ!

Vén vén chỉ là thần khí không trọn vẹn đã đủ để ngăn cản đại trận Long tộc công kích, lai lịch quái hạp đến tột cùng là thần bí đáng sợ như thế nào?

- Yêu Tôn đại nhân biết lai lịch thần khí này?

Nhân thần Lăng Phong ngưng tụ, khiêm tốn thỉnh giáo nói:

- Mong rằng chỉ giáo chút ít...

Lắc đầu, trên mặt vẫn mang theo vài phần khó có thể tin tưởng, Yêu Tôn nói:

- Hiện nay thế nhân đều cho rằng, tại Vô Tận Hoang Nguyên, nếu luận về thế lực đứng đầu, chính là lấy Long Phượng Yêu tam tộc làm thế chân vạc, trên thực tế lắm to!

- Hử?

Lăng Phong không rõ vì sao Yêu Tôn lại bỗng nhiên nói đến bài danh Yêu tộc cùng với Long Phượng tộc, bất quá hắn cũng biết Yêu Tôn Diêm La hẳn là sẽ không vô duyên vô cớ chuyển hướng đề tài, vì vậy mạnh mẽ kìm chế phần hiếu kỳ trong lòng, kiên nhẫn lắng nghe.

- Không biết Lăng tông chủ đã từng nghe nói qua về đại chiến viễn cổ?

Sắc mặt lạnh lùng của Yêu Tôn khiến người khác không suy đoán được suy nghĩ trong lòng hắn, lại chuyển đề tài linh động như thiên mã hành không, càng khiến lòng người ngựa ngáy rồi lại không phát tác được.

- Có nghe một chút!

Lăng Phong rất kiên nhẫn, khê gật đầu nói.

Từ khi mới tiến vào huấn luyện doanh, hạng mục huấn luyện trong đó cực kỳ tàn khốc, thường xuyên phải chịu đựng cảnh ẩn nấp trong băng thiên tuyết địa vài tiếng đồng hồ mà không di động mảy may.

Phải biết rằng, lúc đó người chịu đựng đều là một ít hài tử chưa hiểu gì.

Có thể từ trong hoàn cảnh tàn khốc như vậy bộc lộ tài năng, phần lực nhẫn nại và tính cứng cỏi của Lăng Phong tự nhiên không giống bình thường.

- Lăng mỗ chỉ nghe nói đại chiến viễn cổ tựa hồ có quan hệ với cường giả Thần cấp, chính là do một số cường giả từ dị không gian nhắc lên.

- A, lời nói này không sai!

Yêu Tôn khẳng định lời đồn này, lại bổ xung nói:

- Trước đây, nhân loại nguyên bản sống trên phiên đại lục này vốn là mông muội, sau đó đột nhiên xuất hiện các cường giả đến từ dị không gian, bọn họ truyền thụ đủ loại pháp môn tu luyện thần kỳ. Mà người mạnh nhất trong số những cường giả này được xưng tôn vị Thần Vương, mà Thần Vương tổng cộng có tám người.

Thần Vương?

Trong lòng Lăng Phong cả kinh, trong lòng hắn đột nhiên xuất hiện cảm giác mơ hồ, thế nhưng cảm giác này giống như bị bịt kín một tầng vải mỏng, khó có thể nhìn thấy diện mục chân chính.

- Tám người này mới bắt đầu còn có thể bình yên vô sự, nhưng sau đó không biết phát sinh chuyện gì, bọn họ bắt đầu tranh đấu với nhau không ngớt. Lúc đó toàn bộ đại lục xuất hiện chiến đấu kịch liệt trên diện rộng, hơn nữa số lượng cường giả Thần cấp tương đối đông đảo, tạo thành lực phá hoại đương nhiên cực lớn.

Trên mặt Yêu Tôn nhin không được hiện lên vẻ sợ hãi, thanh âm có chút run run:

- Trong truyền thuyết, chiến đấu thậm chí khiến đại địa tan vỡ, diện mạo mặt đất thay đổi! Dưới cường độ phá hủy siêu cường này, toàn bộ đại lục phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, dẫn tới hậu quả muốn tu luyện trở thành Thần cấp khó khăn dị thường, đại đa số thiên tài đều bị cản tại cảnh giới Linh tôn không thể tiến thêm!

Nguyên lai như vậy sao?

Trong lòng Lăng Phong xẹt qua một tia cảm ngộ. Nếu như sự thực đúng như lời Yêu Tôn nói, ngược lại có thể giải thích được vì sao viễn cổ cường giả lớp lớp mà hiện nay cường giả Thần cấp hiếm người thấy hình bóng.

Chợt, hắn lại nghĩ đến theo như lời nói của Yêu Tôn "đại lục biến hóa" đến tột cùng là chỉ ý gì? Chẳng lẽ là...

Thấy rõ trong biểu tình của Lăng Phong có chút bối rối, Yêu Tôn biết hắn đã liên tưởng tới cái gì, càng hiếm thấy nở nụ cười. Người thông minh sợ nhất là giao tiếp với người ngu xuẩn, nếu như hắn nói nhiều như vậy mà Lăng Phong vẫn không có chút linh ngộ nào mà nói, vậy Yêu Tôn cũng thực sự mất đi hào hứng nói tiếp.

- Không sai! Cường giả Thần cấp nếu như muốn tấn chức cần phải có hai loại nguyên lực hệ khác nhau tiến hành dung hợp! Mà hôm nay, nếu muốn cảm ngộ hai tinh kỳ hệ khác nhau, đồng thời dung hợp lại quả thực là việc khó khăn vô cùng. Nguyên nhân trong đó là thiếu mất thần lực.

Trong mắt Yêu Tôn tràn ngập quang mang nóng bỏng, toàn bộ cường giả nói đến Thần cấp, sợ rằng đều không thể giữ được bình tĩnh.

- Trong thời viễn cổ, thần lực trên đại lục dồi dào phi thường, thậm chí nghe đồn, còn có người ngưng kết được thần lực trở thành Thần thạch, hiển nhiên không phải hiện nay sánh bằng!

- Sau đó theo đại địa biến đổi, các cường giả Thần Vương bắt đầu dần dần, chỉ có thể dùng nội thể giới bản thân chuyên môn mở ra một khu vực đặc biệt thu toàn bộ cường giả phe mình vào trong đó! Chỉ có như vậy mới cam đoan được lực lượng Thần cấp phe mình không bị xói mòn dần.

- Mang vào nội thể giới?

Lăng Phong đột nhiên chấn động, trong đầu hắn nổ tung một tia sáng, mạnh mẽ nghĩ đến cái gì đó, cuống quýt hỏi:

- Nói như vậy, những cường giả này có thể xuất hiện bất cứ lúc nào?

- Đúng vậy!

Yêu Tôn liếc mắt nhìn Lăng Phong, giống như không hiểu rõ vì sao hắn lại kích động như vậy, nhưng cũng lập tức giải thích tỉ mỉ:

- Mỗi một lần đại chiến viễn cổ, kỳ thực do các cường giả Thần vương phát ra, các chủng tộc hoặc tông phái trên phiên đại lục bị vút bỏ này, đơn giản chỉ là một chút trợ thủ mà thôi.

Nói đến đây, ngữ khí Yêu tôn toát ra một tia khổ sáp khó có thể nhìn thấy, trong giọng nói càng tràn ngập tự giễu.

Lăng Phong không còn tâm tư quan tâm tới Yêu Tôn, toàn bộ tâm thần của hắn đều đặt vào một tia linh quang chợt lóe qua vừa rồi.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến Sùng Minh Lão Tổ trước kia truy sát chính mình, trên người đối phương toát ra thần lực quỷ dị. Lúc trước bản thân cũng cảm giác được một cỗ lực lượng "chuyển giá". Cuối cùng khi hắn bỏ chạy, cỗ uy áp đủ sức trấn áp chính mình giống như một con kiến hôi hèn mọn càng kinh thế hãi tục! Uy năng như thế, còn có người phương nào tạo được?

Nếu như, Thần Vương thực sự tồn tại trên thế giới này mà nói...

Nghĩ đến bản thân dĩ nhiên đắc tội với nhân vật như vậy, trong lòng Lăng Phong không khỏi bồn chồn không ngớt.

Bất quá, Yêu Tôn như phát hiện không đúng, lại nói tiếp:

- Cũng không thể nói tự do như vậy, nghe đồn trong giới Thần Vương trước đây từng có ước định!

613. Chương 570: Khiêu Chiến Tương Lai

- Trừ phi vạn năm Thần chiến bạo phát, bằng không mà nói cũng không được đưa bất kỳ ai tiến nhập Thần Văn đại lục!

Lăng Phong sửng sốt, cư nhiên còn có ước định này?

Hắn lại một lần nữa liên tưởng đến lần trước trải qua truy sát của Sùng Minh Lão Tổ, vị Lưu Thương Thần Vương kia rõ ràng đã vô cùng giận dữ, nhưng cũng không có thêm bất cứ một cử động nào, điều này cũng có thể coi như một chứng thực cho thuyết pháp của Yêu Tôn.

Chẳng qua, tất cả chuyện này là bởi vì sao?

Từ việc mỗi một vạn năm bọn họ bạo phát một lần thần chiến ở chỗ này có thể thấy, Thần Văn đại lục chắc hẳn đối với bọn họ có lực hấp dẫn rất mạnh. Nói cách khác, tám vị thần vương kiên quyết không có lý do gì để buông tha việc nhanh chóng tiến nhập nhằm chiếm được cơ hội trước tiên.

Chính là, bọn họ vẫn phải tuân theo ước định, chuyện này không thể không gây cho người ta một loại cảm giác cực kỳ quỷ dị.

- Hắc!

Yêu Tôn bỗng nhiên cười lạnh một tiếng:

- Những gã thần vương cao cao tại thượng, ý nghĩ của bọn họ chúng ta tự nhiên không thể phỏng đoán. Bất quá nắm giữ sinh mệnh cường đại ít nhiều ai chẳng có điểm tự cao! Bọn họ có thể chú ý ước định như vậy, tự nhiên là có nhân tố ngoại giới bức bách!

Tiếp đến, thần sắc hắn đột nhiên có phần uể oải:

- Người có biết vì sao ta nói Bức Tông chính là xuất thân từ Yêu tộc?

Lăng Phong lắc đầu, giọng điệu có phần châm chọc nói:

- Không biết. Ta trước kia đã có nghi hoặc này, vẫn chờ Yêu Tôn giải thích cho ta nghi hoặc đó.

Sắc mặt Yêu Tôn nhất thời có phần ngưng ngệ, nghe ra được ý châm chọc trong lời nói của Lăng Phong, hắn cũng rõ ràng bản thân đã chuyển hướng đề tài đi quá xa. Bất quá Lăng Phong châm chọc cũng không ác ý, hắn tự nhiên sẽ không nổi giận, chẳng qua sắc mặt chỉ xuất hiện một tia cười không rõ, lại nói tiếp:

- Trên thực tế, không chỉ có là Bức Tông, bao gồm cả Long Phượng hai tộc, bọn họ làm sao dám dễ dàng đắc tội Yêu tộc ta!

- Cái gì?

Lăng Phong không nhịn được thất thanh kinh hô!

Chợt, hắn liền tỉnh táo lại, cùng một cách nói sợ rằng không chỉ có là Yêu tộc, Long Phượng hai tộc đồng dạng cũng tồn tại. Từ trong miệng Thích Thiên Ách, Lăng Phong đã nghe nói qua Long Phượng hai tộc từng phân biệt tuyên bố qua mình mới là Vô Tẩn Hoang Nguyên chính thống, chính là mượn cách nói này để đả kích đối thủ.

Loại lý do này chỉ sợ cũng giống như một loại bản tính con người, hiển nhiên không có mấy phần thực sự.

Làm như thấy được thần sắc không cho là đúng của Lăng Phong, biểu tình Yêu Tôn không đổi, chẳng qua lắc đầu, trầm giọng nói:

- Lời vừa nói đến, ở hiện tại tựa hồ có chút dát vàng lên mặt Yêu tộc chúng ta, nhưng đặt ở viễn cổ lại là sự thực không cần bàn cãi!

- Yêu tộc ta nguyên bản là một khối vững như thiết bàn, hùng bá Vô Tẩn Hoang Nguyên này không người địch thủ. Thế nhưng bởi thần chiến bạo phát, đại lượng cường giả thần cấp dừng mãnh gia nhập, những cường giả hai bên trong lúc đó đánh trận không ngớt, cùng với việc tranh cướp lực lượng khắp nơi tại Vô Tẩn Hoang Nguyên! Trong đó các đại thần vương đều nhất loạt tranh đoạt một điểm đó là...

- Cường giả!

- Cường giả?

Lăng Phong có chút không giải thích được, dựa theo lý giải hiện tại của hắn, bắt đầu từ Linh cấp, mỗi lần đề thăng một lần, chênh lệch lực lượng cũng giống như một trời một đất.

Cường giả trong nội thế giới của Thần Vương đều là dạng trình tự gì? Rất có thể đều là cường giả thần cấp!

Cho dù là người kém nhất cũng có cấp bậc lực lượng đại viên mãn, tùy tiện ra tay một cái cũng có thể quét ngang một tông phái có thực lực nhất lưu tại Vô Tẩn Hoang Nguyên! Bọn họ vì sao còn phải tranh đoạt lực lượng của Vô Tẩn Hoang Nguyên?

Cười một cách cổ quái, Yêu Tôn giải thích:

- Tuy rằng thần vương có thể mở ra nội thế giới rộng lớn, thậm chí có vài thần vương ở tại năm đó đại lực phát sinh biến đổi lớn còn thu hoạch được không ít thần thạch. Chính là, ở tại nội thế giới của bọn họ, nếu muốn tấn chức cũng là ngàn lần khó khăn! So sánh với tại trên Thần Vãn đại lực còn muốn chậm hơn rất nhiều.

Yêu Tôn nhắc tới điều này, Lăng Phong lập tức minh bạch, nếu chỉ là thay mới phần đã mất, vô luận là bát đại Thần Vương có lực lượng cường hãn đến đâu, càng về sau chắc chắn sẽ dần dần xuống dốc.

Huống chi, số lượng cường giả thần cấp của bọn họ qua mỗi vạn năm còn muốn một lần tiêu hao thật lớn đây?

Hơn nữa, Lăng Phong so với Yêu Tôn càng thêm rõ ràng một điểm, đó chính là chân thân tinh chương! Chỉ cần có đủ chân thân tinh chương, thì ngay cả cường giả thần cấp cũng có thể chế tạo với số lượng lớn.

Kể từ đó, thu nạp đại lượng cường giả tự nhiên là có rất nhiều chỗ hữu dụng.

- Năm đó sau khi thần chiến chấm dứt, không ít cường giả nguyên bản phụ thuộc vào nội thế giới của các đại thần vương liền âm thầm ở lại trên Vô Tẩn Hoang Nguyên, sau đó dẫn đến một tràng hỗn loạn phát sinh. Đợi đến sau khi hỗn loạn được dẹp yên, Yêu tộc chúng ta cũng bắt đầu tứ phân ngũ liệt.

Nói đến đây, nét mặt của Yêu Tôn mơ hồ không giấu nổi một tia đau xót.

Nghe vậy, Lăng Phong nhăn mày lại hỏi:

- Nói cách khác, con bài chưa lật phía sau Bức Tông, cũng có tồn tại bóng dáng Thần Vương bên trong?

Nghĩ đến việc để cho Tổ Ly chạy thoát, tâm tư hần trăm xuống, đồng thời cũng minh bạch Yêu Tôn vì sao thế nào vẫn kiên định đứng ở một phương của mình. Một nguyên nhân tự nhiên là Bức Tông muốn trốn tránh, một nguyên nhân khác còn ẩn chứa rất nhiều dụng tâm hiểm ác đáng sợ!

Nguyên nhân vì mình đuổi theo Tổ Ly, như vậy tất nhiên sẽ chống lại nhân vật sau lưng hần, vậy cũng là gián tiếp giúp Yêu tộc xuất một ngum ác khí năm xưa.

Yêu Tôn nhìn về phía Lăng Phong, thần sắc trên mặt tỏ vẻ chân thành:

- Ta biết sự việc của Thang Thần, Lăng tông chủ có thể sẽ trách ta tâm tư xảo quyệt! Nhưng Lăng tông chủ thử nghĩ, cho dù Diêm mỗ ngăn cản mà nói, Lăng tông chủ có hay không sẽ nguyện ý nghe theo?

Chứng kiến đường đường là Yêu Tôn giải thích đối với chính mình, thậm chí ăn nói còn có vẻ nhỏ giọng, Lăng Phong hết giận không ít. Nghĩ theo như lời hần nói cũng đúng là như vậy, việc bản thân lúc đó lửa giận, cho dù Yêu Tôn có khuyên bảo, lại thế nào sẽ nghe theo?

- Diêm mỗ không phủ nhận, xác thực có phần châm ngòi tâm tư đối nghịch giữa Lăng tông chủ với nhân vật phía sau Tổ Ly, nhưng cũng không phải là tọa sơn quan hổ đấu.

Yêu Tôn đơn giản giải thích:

- Yêu tộc ta tuy rằng xuống dốc không ít, nhưng là tộc nhân vẫn có một vài vị trưởng bối thực lực siêu quần, bọn họ lúc này đang bế quan trong nội thể giới. Nếu là có chuyện cần tới, bọn họ sẽ xuất hiện tương trợ! Lăng tông chủ, Yêu tộc ta nguyện cùng với quý tông kết làm đồng minh, chung sức ứng phó thần chiến cận kề!

Đối với cánh nói của hần, Lăng Phong ngược lại không chút hoài nghi, nếu là Yêu tộc không có chút bản lĩnh đầy hòm mà nói, chỉ sợ sớm đã bị những thế lực thần vương nuốt trọn toàn bộ.

Suy nghĩ một chút, Lăng Phong gật đầu, quả quyết nói:

- Nếu Yêu Tôn đại nhân có thịnh tình, Lăng Phong tự nhiên cũng không từ chối!

Lời này nói ra, Lăng Phong âm thầm có chút buồn cười: Nếu vị Yêu Tôn đại nhân này biết mình đã sớm đắc tội qua một vị thần vương có còn muốn vội vàng kết mình cùng chính mình như vậy?

- Lăng tông chủ có hay không có chút kỳ quái, vì sao Diêm mỗ lại vội vàng kết mình cùng quý tông như vậy?

Yêu Tôn đột nhiên hỏi.

- Có?

- Nguyên nhân chính là vì thần khí!

Yêu Tôn đưa ngón tay chỉ lên trên quái hạp, trong biểu tình hiển lộ vài phần cổ quái:

- Mới vừa rồi khi chiến đấu kịch liệt, nó dĩ nhiên có thể khiến lực lượng từ thần khí Thì Chi Sa, là thần khí trấn tộc của Yêu tộc ta hoàn toàn dung nạp, ta tuy rằng không thể lực tìm ra lai lịch thần khí này, nhưng có thể khẳng định mà nói, nó tuyệt đối là một thần khí bậc Thần vương cấp!

- Có thật không?

Lăng Phong cũng chấn động! Giống như linh khí, thần khí đồng dạng cũng có thể căn cứ theo đẳng cấp tài liệu chủ dụng hoặc đẳng cấp người chế tạo để phân chia, thần vương cấp...

Dựa theo lời Yêu Tôn, như vậy sợ là phóng nhãn cổ kim, chỉ sợ cũng không quá tám món mà thôi!

Chẳng lẽ quái hạp trong tay mình đã có thể là một trong số đó?

Nếu như vậy mà nói, chẳng phải ý là một trong tám vị thần vương có chuyện gì ngoài ý muốn?

- Trong đó đến tốt cùng ra sao ta cũng không biết.

Yêu Tôn nhìn ra nghi hoặc của Lăng Phong, chậm rãi nói:

- Chỉ là có thể rõ ràng một điểm, Thì Chi Sa trong tay ta cho dù đặt ở viễn cổ cũng là nhất đẳng thần khí, hơn được nó chỉ có thể là thần khí cấp bậc Thần vương! Về phần người không phát huy được đầy uy lực thần khí này, ta phỏng chừng có lẽ là bởi vì duyên cớ không trọn vẹn.

Lăng Phong gật đầu, hẳn tự nhiên biết quái hạp không được trọn vẹn, đồng thời hẳn cũng biết rõ, chỗ thiếu khuyết của quái hạp là nguyên trận tương ứng!

Từ khi thăng cấp thành thần cấp, càng hiểu được những bí ảo sau đó, Lăng Phong liền minh bạch, lực lượng càng cao hơn một tầng càng có quan hệ với nguyên trận. Vô luận là tự thân tu luyện hay là mở ra nội thể giới cũng là như vậy.

- Ha hã, nếu là có thể có được thần khí cấp thần vương hoàn chỉnh, ngay cả tám đại thần vương, sợ rằng đều phải có chút cổ kỵ với quý tông. Tính ra, Yêu tộc chúng ta ngược lại thực sự đã được đặt lên cao rồi.

Tâm tình Yêu Tôn ra vẻ rất tốt, vẻ mặt luôn luôn băng lãnh cũng hiện ra thêm vài phần ý cười.

Lăng Phong nhin không được cười khổ, vốn cho là mình âm thầm chiếm lợi đối phương một chút, nhưng là không có lường trước đến chỗ Yêu Tôn mong chờ ở bản thân. Lão gia hỏa này, quả nhiên không phải ngọn đèn cạn dầu a!

Hắn chỉ bất đắc dĩ lắc đầu:

- Nếu muốn tu bổ hoàn chỉnh thần khí này, còn không biết là ngày tháng năm nào, cũng không biết có mệnh tốt như vậy hay không?

- Lăng tông chủ là người có đại vận khí, chuyện này Diêm mỗ thật sự rất tin tưởng không hề nghi ngờ.

Yêu Tôn nửa thật nửa đùa trấn an nói.

- Mong rằng đúng như lời Yêu Tôn nói.

Nói chuyện với nhau vài câu, Yêu Tôn rời khỏi quái hạp, Lăng Phong thu hồi lại trong mi tâm. Cùng hẳn nói chuyện, mặc dù không chân chính biết được lai lịch quái hạp, nhưng cũng tìm ra được một tia manh mối.

Hắn nhớ lại Tào Kế Suất từng đề cập qua với mình, nghĩ tới đi tìm lời giải cho quái hạp, Lăng Phong nhin không được xoa bóp mi tâm, lại cảm thấy từ một tia manh mối này rất khó để tìm ra được căn nguyên nguồn gốc.

Kế tiếp, nếu biết phía sau Bức Tông rất có thể có cường giả bậc cao, Lăng Phong liền hò hởi chỗ Vi Tiểu. Linh hồn hạch tâm bị bắt, Vi Tiểu tự nhiên không có nửa phần tâm ý kháng cự, không chút giấu diếm trả lời toàn bộ cho Lăng Phong.

Đáng tiếc, hẳn cũng không biết nhiều lắm, chẳng qua chỉ biết tổ tiên có lời truyền lại, lúc xuất hiện nguy cơ không thể chống đỡ, có thể triệu hồi cường giả đang bế quan ra ngoài, còn lại đều là không hiểu.

Hỏi lại ba người Mặc Nhất Kiêu, bọn họ đồng dạng cũng là không hiểu. Ba người này đều là do Tổ Ly bồi dưỡng ra, với Tổ Ly kính sợ có thừa, chưa bao giờ nảy sinh ý định thăm dò nhiều chuyện.

Tổ Ly cũng chưa từng chủ động nhắc tới nhân vật sau lưng mình với bọn họ, vì vậy cả ba đều là mờ mịt không rõ.

Một phen tra hỏi hoàn toàn không đạt được kết quả, Lăng Phong trầm nghĩ, xem ra tất cả còn phải tìm trên người Tổ Ly. Chẳng qua không biết người này trốn chạy, không có đủ thần thạch có hay không qua được hiểm kịch?

Hắn thật ra biết, cường giả thần cấp không có thần thạch định kỳ bổ túc, tình huống chính là rất không ổn.

Không tính những chuyện phiền lòng, một phen tức giận trên Bức Tông này thật ra thu hoạch khá phong phú. Ngoại trừ tám đại cường giả thần cấp không tính, Bức Tông còn lại một nhóm cường giả cấp Linh Tôn đều đang bế quan.

Trong đó Linh Tôn nhị dung có mười sáu người, Linh Tôn là ba mươi sáu người!

Những cường giả này đều có khí tức sinh mệnh âm đậm, nếu không có dựa vào nội thể giới miễn cưỡng duy trì chỉ sợ là lập tức ngã xuống. Vì vậy lúc phát sinh chiến đấu kịch liệt Vi Tiểu can bản cũng không triệu hoán bọn họ.

Tự nhiên, những thứ này đặt ở trong mắt Lăng Phong cũng không phải là vấn đề gì lớn, lúc trước hắn đã phân chia một ít ý nguyên chương cùng thần thạch xuống. Có những thứ cường lực này bổ sung, những cường giả kia chẳng những có hi vọng kéo dài tính mạng, hơn nữa còn có cơ hội mượn lực nâng cao một tầng.

Cường giả Linh Cấp, sinh mệnh đa phần đều dài đến mấy trăm năm.

Nhất là lên đến cấp bậc đại viên mãn, ngoài thọ mệnh càng được kéo dài, nếu không có gặp chuyện ngoài ý muốn mà ngã xuống, hầu như có thể trường tồn bất diệt.

Mà sau khi đi tới Thánh Vực đỉnh phong, trong Linh Cấp mỗi một tầng đi tới đều là trắc trở vô cùng, thường thường trì trệ tại tu luyện bình cảnh cả trăm năm không tiến hơn được cũng là chuyện đâu đâu cũng có.

Vì vậy, thời gian đối với loại cường giả này mà nói tựa hồ đặc biệt chẳng đáng tiền.

Tự nhiên, những điều này là nói với những người bình thường, còn với người một năm có thể vượt qua mấy tầng, thoát ra khỏi phạm trù nhân loại tiến tới thần cấp như Lăng Phong mà nói, thời gian trôi qua vẫn miễn cảm vô cùng.

Chớp mắt, thời gian công chiếm Bức Tông đã qua hơn một năm.

Một năm này qua đi, Lăng Phong đi tới trú địa của Phượng Tộc, trợ giúp Phượng Ly Thiên giải quyết mối loạn Cự Linh khôn lường. Đợi đến khi nhìn thấy Kiều Kiều, Phượng Ly Thiên tự nhiên có một phen sầu não, may là vị tộc trưởng này tính tình ôn hòa nên cũng không có hành động gì quá khích, ngược lại bởi vì có sự tồn tại của Hoa Vi Hà nên đối với Sáng Tông cũng có nhiều hảo cảm hơn.

Nếu không phải thời cơ không thích hợp, Phượng Tộc cũng có thể lập tức kết thành đồng minh với Sáng Tông. Đáng tiếc, đây đã gần tới thời điểm bắt đầu thời đại hỗn loạn, dưới cái bóng bao phủ như ẩn như hiện của thần vương, đường đường cấp bậc đại viên mãn như Phượng Ly Thiên cũng không khỏi phải lo lắng rất nhiều.

Vì vậy, qua một phen ứng đối mơ hồ, Lăng Phong dưới ám chỉ của hắn liền mang theo Hoa Vi Hà quay lại Sáng Tông.

...

Sáng Tông.

Lăng Phong chấp tay mà đứng, so với một năm trước, khí tức của hắn lần nữa phát sinh biến hóa vi diệu, phong mang toàn thân càng thêm thu liễm, nhìn qua phẳng phát giống như một khối phác thạch, một gốc thương tùng, một gốc cỏ nhỏ bé...

Không hề có mấy may chỗ nào chướng mắt.

Chỉ người có tu vi cảnh giới nhất định mới có thể kinh khủng phát hiện, quanh mình Lăng Phong dĩ nhiên lưu chuyển một tầng bí văn huyền ảo rất nhỏ! Đường như toàn thân hắn là do bí văn cấu thành, lưu chuyển hợp thành đại đạo, thiên địa chỉ lý!

- Tông chủ!

614. Chương 572: Biến Hóa Cực Lớn.

Bỗng dưng, tòa tinh thất trước mắt mở ra, từ đó đi ra một người, hắn hướng phía Lăng Phong cung kính gật đầu, thái độ so với trước đây càng thêm cung thuận.

- Ừm!

Hai mắt Lăng Phong híp lại, biểu tình như có như không hồi phục lại vẻ sinh khí tự nhiên:

- Khải Ân thế nào rồi?

- Ta đã mang chân thân Tinh Chương do tông chủ ban tặng phụ trợ Khải Ân luyện hóa, với tu vi của hắn hiện tại, nếu có thể thuận lợi hấp thu mà nói, hắn là đủ để trở thành cường giả thần cấp nhị phẩm!

Dư Đào hơi suy nghĩ một chút, cuối cùng khẳng định nói:

- Tác dụng của chân thân tinh chương vô cùng rõ ràng, ta tin tưởng xác xuất thành công nhất định rất lớn.

Nói đến đây, nhân thần của hắn nhìn về phía Lăng Phong đầy nóng bỏng, ở chung hơn một năm, hắn từ trên người vị tông chủ trẻ tuổi này cảm thụ được rất nhiều chấn động.

Thứ nhất ngoài tu vi trở nên càng thêm bí hiểm khiến cho Dư Đào cảm giác cho dù không dựa vào lực lượng quái hạp, tông chủ cũng có thể dễ dàng đánh bại chính mình!

Một điểm khác càng làm hắn chấn động là chân thân tinh chương, đối với loại tinh chương đã thất truyền nhiều năm lại xuất hiện trong tay tông chủ khiến hắn cảm thấy hưng phấn vô cùng.

Thứ tưởng tượng, một khi việc này được mở rộng với quy mô lớn, thực lực Sáng Tông sẽ được tăng trưởng với mức kinh người!

Nhìn ra được tâm tư của hắn, Lăng Phong hơi cười khở, hắn cũng là không lâu trước mới chính thức hiểu thấu được huyền bí của chân thân tinh chương. Luyện chế loại tinh chương này có thể lựa chọn từ hai loại nguyên liệu, một là cường giả cấp bậc đại viên mãn tu luyện ra chân thân khôi lỗi!

Phóng nhân cổ kim, cường giả có thể bằng vào tự thân lực lượng tu luyện tới cấp bậc đại viên mãn cũng là ít đến thương cảm, không cần nói cũng biết loại nguyên liệu này tự nhiên khan hiếm vô cùng.

Một phương pháp khác thật ra rất đơn giản, vắn vắn chỉ cần hạch tinh Linh Cấp là đủ, bằng vào quan hệ đồng minh với yêu tộc, Lăng Phong cũng đạt được không ít linh hạch ma thú đã chết. Chính là loại phương pháp này cũng có một điều kiện, đó chính là...

Thần thạch!

Luyện chế một chiếc chân thân tinh chương như vậy cần phải tiêu hao lượng thần thạch quả thật khiến người ta giật mình! Từ một phần năm chỗ thần thạch lấy ra từ trong Kiền Thiên Giới, vắn vẹn luyện chế một chiếc đã tiêu hao mất phân nửa!

Điều này khiến Lăng Phong không dám tiếp tục suy nghĩ luyện chế số lượng lớn, bằng không mà nói ngày sau trong chiến đấu kịch liệt, chỉ sợ phải đối mặt với tình huống thiếu thốn thần thạch, nếu vậy cho dù cường giả thần cấp có mạnh tới đâu, trong tay nắm thần khi đi nữa cũng vô pháp thoát khỏi quần cảnh.

Lăng Phong đưa mắt nhìn về phía chân trời, một vẻ kiên định hiện lên: Trải qua thời gian dài như vậy chuẩn bị, có một số việc hắn là đến lúc đi làm rồi!

Không biết từ bao giờ, Kiều Kiều đã đứng ở phía sau Lăng Phong, khẽ mân mê bờ môi đỏ mọng nói:

- Mộc đầu, người nói tên đại ngọc Khải Ân...Có thể thành công sao? Người này thực là lòng tham không đáy, một năm tiến tới Linh Tôn nhị dung còn chưa đủ, sớm như vậy đã nghĩ tới trùng kích nhị phẩm thần cấp!

Hiện tại, vóc người Kiều Kiều vẫn như cũ nhỏ nhắn xinh xắn, nguyên bản khuôn mặt béo tròn hiện tại dần dần đã có đường nét, có vẻ như không còn dáng vẻ của một tiểu hài tử nữa.

Thương cảm nhìn nàng một cái, trong lòng Lăng Phong dấy lên một hồi cảm động thật sâu. Một năm qua, mặc dù không nói qua với bọn họ nhiều lắm, nhưng là bọn họ cũng không phải kẻ ăn không, mượn hệ thống tinh bảo trôi chảy của Ngọc Lan Tông, bọn họ cũng dần dần biết được một ít trình tự bí mật sâu trong Thần Vãn đại lục.

Do đó càng đoán được Lăng Phong sắp sửa phải đối mặt với địch nhân cường đại tới cỡ nào!

Chính là bởi vậy, bọn họ ai nấy đều giống như người điên muốn đề thăng thực lực. Kiêu Kiêu tuy rằng trong miệng nói Khải Ân liều mạng như vậy không cho là đúng, nhưng chính nàng lại ngẩn trong một năm thời gian đề thăng tới cấp bậc đại viên mãn!

Hai đại siêu cấp huyết mạch của Phương tộc ở gần nhau rõ ràng là có tác dụng đôi bên tương hỗ, vô luận là Hoa Vi Hà hay Kiêu Kiêu tại phương diện đề thăng tu vi đều thu được chỗ tốt rất lớn, vì vậy tốc độ tu luyện của hai người bọn họ dùng từ tiến triển cực nhanh để hình dung cũng không có quá đáng.

Còn có Cảnh Vân, hắn càng quên ăn quên ngủ miệt mài nghiên cứu tứ linh nguyên trận, trải qua nỗ lực không ngừng của hắn, hiện tại uy lực nguyên trận so với ban đầu càng mạnh hơn không ít, tính linh hoạt được đề thăng thật mạnh. Dù vậy, hắn vẫn còn cảm thấy không đủ!

Còn có Đằng Thú, Thích Thiên Ách, Tuyết Niệm...

Bọn họ chưa từng nói qua một lời hùng hồn gì với Lăng Phong, nhưng là dùng chính hành động, phương thức giản đơn nhất để tỏ rõ suy nghĩ trong lòng bọn họ.

Dưới bối cảnh điên cuồng tu luyện, phối hợp với lượng lớn Tinh Chương, hiện tại Sáng Tông so với tam tộc ngày trước đã có thực lực mạnh hơn rất nhiều.

Bao quát cả Ngọc Lan Tông, Sát Tình Tông, Liệt Thiên Kiếm Tông...Đều là được hưởng lợi từ Sáng Tông khiến thực lực bội tăng. Lăng Phong ngay cả tứ linh nguyên trận cũng không giấu diếm bọn họ, chỉ cần bọn hắn có điều kiện thỏa mãn cũng có thể đến Sáng Tông học tập. Tự nhiên, then chốt nhất là tinh chương vẫn được Lăng Phong khống chế trong tay.

Chỉ là vậy, nhóm người Yên Vân La cũng đã vô cùng cảm kích Lăng Phong. Bằng không mà nói, cho dù tông môn bọn họ có thêm bao nhiêu cường giả đang bế quan, cũng không thể tranh được một đường sinh cơ trong thời đại hỗn loạn sắp tới.

Biến hóa đang không ngừng diễn ra tại khắp nơi!

Đột nhiên, một tiếng chấn hưởng kinh thiên động địa làm kinh động tới Lăng Phong đang trong trầm tư...

Ầm Ầm!

Mặt đất điên cuồng rung động, một đường nứt vỡ chạy dọc theo tính thất phía trước rồi giống như một mạng nhện nhanh chóng lan tràn ra khắp bốn phương tám hướng, những vết rạn này đều sâu vô cùng, tưởng như chỉ cần dẫm nhẹ chân cũng có thể bị sụt lún xuống.

- Bắt đầu!

Hai tròng mắt Lăng Phong ngưng trọng, rồi đột nhiên phát tay đánh ra vài đạo nguyên lực ẩn!

...

Nguyên lực ẩn nhanh như điện, bất ngờ ngưng kết lại trước mắt tạo thành một quả cầu đường kính sáu thước sáu tấc, quanh mình phát ra hào mang của nguyên trận trận đồ.

Bên trong trận đồ màu hoàng kim dường như dựng dục một cỗ lực lượng cường đại, cỗ lực lượng này không ngừng bành trướng, mỗi chốc lại đem nguyên trận đồ phình to ra. Nhưng là dưới sự áp chế của nguyên trận đồ, chúng đều bị gắt gao bó chặt lại ở bên trong.

Đứng ở ngoài nhìn lại, trận đồ này thật giống như một đầu dã thú, một đầu dã thú kiệt ngạo bất tuân tùy thời đều muốn đột phá gông cùm.

- Ngưng!

Quát nhẹ một tiếng, bàn tay Lăng Phong lật úp, áp mạnh xuống mặt đất.

Tựa như cự chưởng của thần trấn áp một phương bầu trời trong truyền thuyết, trận đồ án hình cầu bị một tay Lăng Phong ấn vào lòng đất, lập tức như một mũi tên đâm thẳng vào trong.

Từ sau khi tu vi đại tiến, Lăng Phong cùng với Cảnh Vân không ngừng ẩn chứng, hai bên tìm hiểu lĩnh ngộ, đối với nguyên lý thiên địa càng nắm chặt trong tay. Bởi vậy, điều khiển đại nguyên trận bên trong Sáng Tông cũng không còn cần hạch tâm trợ giúp mà hoàn toàn có thể tùy tâm sở dục.

Trận đồ nguyên trận vừa tiến vào lòng đất, mặt đất lập tức bình phục lại, vết nứt dài đến hơn mười trượng vừa được sinh ra như không cam lòng phát ra những tiếng ông minh, nhưng rồi cũng dần dần được thu liễm.

Lúc này nhìn lại, chỉ có phạm vi chừng ba trượng ở chính giữa, vết rạn vẫn không ngừng mở rộng, cả tòa tỉnh thất bị sụp lún xuống, bỗng chốc chỉ còn lại nửa phần nhô ra khỏi mặt đất.

- Cừ thật! Thanh thể này xem ra, hẳn thực sự có khả năng thành công!

Dư Đào thất thanh nói!

615. Chương 573: Mạch Khoáng Thần Thạch

Trong thanh âm hân tràn ngập vẻ tán thán, từ khi mới tiếp xúc hẳn vẫn còn tư cách chỉ điểm Khải Ân tu luyện, nhưng khi thiên phú kinh khủng của Khải Ân được khai mở, hẳn trừ mặt tu vi chiếm được phần thắng, còn ở tại phương diện tu luyện không còn chút nào để chỉ điểm cho Khải Ân.

Điều này khiến trong lòng hẳn thường xuyên toát ra một tia vị đạo phức tạp: Nghĩ mình cũng từng được công nhận là thiên tài của Long Tộc, thế mà sau khi gặp phải một đôi huynh đệ này, lòng tự tin từ trước giờ lại không ngừng gặp trùng kích tàn khốc?

Bá bá bá!

Một đoàn thân ảnh chạy như bay tới, bọn họ lăng lạng đứng ở đằng sau Lăng Phong, trên mặt ai nấy đều mang vẻ khẩn trương chờ mong. Bọn họ biết rõ, nếu Khải Ân thành công mà nói, như vậy Sáng Tông liền được nghênh đón một cỗ lực lượng cường đại mới...

Cường giả nhị phẩm thần cấp!

Rốt cục, mặt đất giống như một con quái thú cực lớn há miệng, tỉnh thất hoàn toàn bị nuốt trọn. Tiếp đến, một đoàn quang trụ màu kim sắc pha lẫn điểm hồng phóng thẳng lên cao, quang trụ lấp lánh rực rỡ, khí thế vô cùng.

Tinh mang cường liệt vô cùng chói mắt đâm thẳng vào trong mắt mọi người, cảm giác đau đớn kịch liệt khiến không ít người phải lên tiếng kêu rên.

Lăng Phong thấy tình thế không ổn, vội vã phát tay áo, một đạo cương khí vô hình bung ra, cắt đứt quang mang trước mắt mọi người. Trong biểu tình hân tràn ngập vẻ kích động, hẳn dùng nhãn thần tự nhiên có thể nhìn thấy rất rõ ràng, bên trong quang trụ là một thân ảnh khôi ngô.

Từ trong cơ thể thân ảnh kia tản mát ra một đoàn quang mang, quang mang như ngưng đọng thành thực thể, rực rỡ vô cùng. Hai màu quang mang kim sắc và điểm hồng va chạm nhau, thỉnh thoảng lại có năng lượng bạo phát, mỗi lần là một lần biến ảo tạo thành một dạng năng lượng mới, những loại năng lượng này nhìn như ôn hòa nhưng bên trong lại đầy rẫy tính bạo liệt, những tia sáng chói mắt cũng là được phát sinh bởi nguyên nhân này.

- Nguyên lực ngưng tụ, biến ảo thần lực!

Dư Đào lẩm bẩm nói, hẳn đột nhiên cười khê:

- Tiểu tử này, không nghĩ tới hẳn thực sự thành công!

Những người có tu vi cao cũng đồng dạng nhìn không chớp mắt về phía Khải Ân, có thể tận mắt chứng kiến một cường giả thần cấp dẫn sinh, đối với bọn họ mà nói đây là một loại thể nghiệm khó có được, với việc tu luyện ngày sau sẽ có ý nghĩa tham chiếu rất lớn.

- Đến!

Lăng Phong bỗng đứng quáit khê.

Chỉ thấy trên đỉnh quang trụ đang lấp lánh quang mang nhất thời trở nên âm u, mây đen như mực, cuộn cuộn cuộn, vô biên vô hạn ùn ùn kéo tới, như phô thiên cái địa hình thành một biển đen tối.

Những tiếng khiêu âm lạnh thấu xương vang lên như muốn chọc thủng màng nhĩ, một tiếng sét đánh vang lên, một vệt thanh sắc điện mang cực lớn kéo dài qua cuối chân trời.

Bị vây bên trong quang trụ, Khải Ân đột nhiên phát ra một tiếng hét giận dữ, hai tay rung động, một đoàn khí lãng cuộn cuộn bạo dũng ra ngoài, xuyên qua màn quang mang, thân thể tựa như xé rách hư không trực tiếp đánh về phía địa mang.

Càng nhanh hơn so với hắn là Bảo Nhi ở phía sau Lăng Phong, tiểu tử này vẫn là một bộ dáng mũm mĩm phồng phao khiến người ta nhìn không được muốn cắn cho một cái, hắn vừa thấy thanh sắc điện mang xuất hiện, dường như trẻ nhỏ được thấy món đồ chơi mong ước từ lâu, nhất thời "y y nha nha" quơ cánh tay nhỏ bó dôi xông lên trước.

Lăng Phong vừa thấy liền vội vã lắc mình, một tay ôm lấy tiểu tử kia.

Bảo Nhi bị Lăng Phong bắt được, đôi mắt đen lung liếng mở to trên vẻ mặt vô tội, bộ dáng trông qua rất là tội nghiệp, nhân thần khiến người ta liên tưởng lại thời còn là một tiểu tử mít ướt, rất dễ gây cảm giác đồng tình.

Trong lòng Lăng Phong một trận dở khóc dở cười, tiểu tử này từ một năm qua mang đến cho trên dưới Sáng Tông vô số phiền phức, phạm là có người đột phá đưa tới thiên kiếp oanh kích, hắn liền lập tức xuất hiện, phảng phất như đã biết từ trước vậy.

Nếu vắn vện chỉ có vậy ngược lại còn đỡ, đằng này tiểu tử kia được trời sinh là lôi điện dị linh, đối với lôi điện thân cận vô cùng. Chỉ cần có hắn xuất hiện, trên cơ bản lôi điện dùng để rèn luyện đều bị hắn chiếm đoạt, điều này trực tiếp dẫn đến việc tu luyện giả đột phá không được rèn luyện tẩy lễ, chỉ có thể khổ sở chờ một vòng thiên kiếp khác.

Thương cảm cho Tiêu Hắc chính là người đầu tiên tạo ngộ phải "độc thủ" của hắn, vị phó tông chủ thật thà chăm chỉ này tuy rằng ít thiên phú, thực lực không cao nhưng đối với tông môn có rất nhiều cống hiến. Bởi vậy Lăng Phong cũng có nhiều ngợi khen với hắn.

Dưới tình huống sử dụng tinh chương số lượng lớn rốt cuộc Tiêu phó tông chủ cũng đột phá tới Linh Cấp. Nhưng là không đợi cho Tiêu Hắc hưởng thụ niềm hưng phấn luyện thể thành công, đạo lôi điện đánh tới liền bị tiểu tử kia một ngụm nuốt vào, làm hắn khóc không ra nước mắt.

Thương thay cho Tiêu Hắc, thẳng đến bây giờ vẫn còn đang đau khổ chờ đợi đạo lôi phách về sau...

Chính từ lần đó, mỗi khi có người đột phá đều cần có người chuyên môn trông coi Bảo Nhi.

Lúc này, thấy hắn bày ra một bộ thần tình tội nghiệp, trong lòng Lăng Phong vừa bực lại vừa buồn cười. Nhẹ tay chỉ mũi hắn, Lăng Phong cười nói:

- Không được hồ đồ! Nếu như có nhiều lôi điện đánh xuống mà nói, lại tiếp tục cho người đi nuốt!

Bảo Nhi nghe lời này nhất thời gục đầu, bộ dáng ảo não khiến người ta đặc biệt không đành lòng. Muốn cho Khải Ân có thể thuận lợi thăng cấp, Lăng Phong cũng chỉ đành vậy, làm bộ không nhìn thấy.

Bên kia, Khải Ân đã triệt để hòa làm một thể với điện mang, thanh sắc điện mang hóa thành con du xà đang điên cuồng loạn chuyển khắp quanh mình hắn.

Có thể thấy, một thân áo bào trên người Khải Ân từ lâu đã bị tàn phá, xé thành từng mảnh vụn cháy đen rồi lập tức lại bị năng lượng cường đại của lôi điện áp thành phần vụn.

Da thịt bên ngoài của hắn bị cháy đen từng mảng, đồng thời rất nhanh bị bóc ra, lộ ra phần da phía dưới vừa được tân sinh.

Khải Ân rống giận không ngừng, sinh mệnh cơ năng cường đại bùng bùng bộc phát, trong nháy mắt chú nhập toàn thân, khiến cho mỗi phân tử tế bào đều dâng trào sinh mệnh lực.

Hủy diệt!

Trọng sinh!

Làn da cháy sém rất nhanh trở nên mềm dẻo, phía ngoài cứng rắn bên trong lại dẻo dai. Nhưng là, da thịt vừa mới tân sinh lại tiếp tục bị lôi điện tàn phá một lần nữa.

Quá trình này không ngừng diễn ra...

Mỗi một lần tân sinh đều đại biểu cho việc càng thêm cường đại, mượn uy áp lôi điện, một loại biến hóa huyền diệu đang được phát sinh. Không chỉ có lớp da tầng ngoài, thậm chí kể cả lực phủ ngũ tạng bên trong thông qua tẩy lễ cũng không chịu được rồi phát sinh biến hóa.

Nếu có thể nội thị mà nói, sẽ phát hiện được một đoàn điện quang to cỡ bàn tay đang du chuyển trong nội phủ hắc, mỗi lần du chuyển đều sản sinh một loại cảm giác tê tê, tuy không đau nhưng biến hóa lại rất nhiều.

Một tầng mồ hôi mịn xuất hiện trên mặt ngoài da thịt, mắt thường có thể thấy được tầng da cháy đen bên ngoài của Khải Ân đã trắng hơn rất nhiều, cả người giống như vừa được tân sinh.

Nhục thân tưởng như không trọng yếu, nhưng sau khi tiến nhập Thần cấp lại là một yếu tố cực kỳ quan trọng, bởi vì chỉ có thân thể cường đại mới có thể gánh vác được áp lực sinh ra khi thi triển thần lực.

Bằng không, mỗi một lần thi triển thần lực ít cũng có trăm cân, sau một chiêu thi triển không thể đánh thương được đối phương, ngược lại còn làm cho thân thể mình bị phá hủy.

Quá trình này nói ra rất dài dòng, nhưng trên thực tế lại chỉ ngắn trong vòng chớp lát.

Đợi đến khi mây đen trên bầu trời tan hết, Khải Ân cũng mở ra hai tròng mắt, thiên địa nhất thời trở nên quang đăng sáng sủa. Một đạo nhân thần sắc bén từ trong mắt hắc phát tán ra, như thần tiên trên chín tầng trời phủ xuống, chậm rãi hạ thân mình...

Đột nhiên!

Nhìn bộ dáng Khải Ân giống như ma thần từ trên trời rơi xuống, mọi người cũng là...

- Phi, lưu manh!

Kiều Kiêu đỏ hồng mặt, vội vàng quay đầu chạy.

Còn lại Bảo Lan cũng giống như vậy, nhón nháo kêu lên một tiếng rồi cũng quay đầu chạy mất.

Trong lòng Khải Ân đang tràn đầy hào tình, chứng kiến phản ứng cổ quái của chúng nữ lập tức tan thành mây khói, trong đầu mê muội hắc nhìn về phía nhóm người Lăng Phong, nhưng kết quả chỉ thấy được Lăng Phong đang cười cười nhìn lại.

- Ha ha ha ha!

Mấy người Cảnh Vân cũng chẳng thèm cấp cho hắc mặt mũi, cả đám đều đang ôm bụng cười ngả cười nghiêng.

Khải Ân lúc này mới ý thức được có điều không đúng, khi hắc cúi đầu nhìn xuống hạ thân mình, không khỏi "a" lên một tiếng sợ hãi, lập tức "ầm" một tiếng, nửa người đã được giấu vào trong đất.

Hành động này, tự nhiên dẫn phát mọi người cười ầm lên thêm một trận nữa.

Thần chiến sắp tới ngày khai cuộc.

Trên Thần Vĩ đại lực, mùi thuốc súng nổi lên khắp nơi. Thỉnh thoảng còn có cường giả thần cấp phong ấn từ viễn cổ xuất hiện, những cường giả này sau khi kết thúc thần chiến lần trước đại đa phần đều thuộc dạng không môn không phái, thấy tình thế không ổn liền âm thầm giấu mình, ai cũng không biết tằm hơi bọn họ ở đâu.

Đợi đến khi nhận biết được khí tức thời loạn, bọn họ lại ào ào đứng lên tác quái, trong đó một vài người đi cướp đoạt chủ quyền một ít tông phái nhỏ, một số khác lại gây loạn chung quanh tạo thành một mảnh hỗn loạn mù mịt.

Có thể kìm hãm sự nhiễu loạn của bọn họ chỉ có một biến hóa rất nhỏ phát sinh trên đại lục, biến hóa bắt đầu từ hơn nửa tháng trước, trên một ngọn núi thuộc địa phận Sát Tình Tông đột nhiên vọt lên một đạo quang mang cao tận trời, quang mang hỗn loạn ẩn chứa một tia khí tức uy áp khiến người ta phải khiếp sợ run người.

Đợi đến khi người của Sát Tình Tông tìm đến, đạo quang mang này đã kịp hấp dẫn vài tiểu tông phái mới thành lập ở xung quanh kéo lại, những tông phái này không đâu không phải là do viễn cổ cường giả chiếm đoạt quyền chủ vị.

Khi bọn họ chứng kiến tận mắt nơi phát ra quang mang, tất cả mọi người đều bắt đầu điên cuồng.

Thần thạch!

Trong sơn mạch hoang dã này lại ẩn chứa khoáng mạch thần thạch!

Đối với những cường giả này mà nói, những thứ như vàng bạc châu báu, thậm chí là hạch tinh Linh Cấp đều hoàn toàn không đáng giá, duy nhất có thể khiến bọn họ hưng phấn chỉ có thần thạch.

Thần thạch đối với bọn họ mà nói, không thể nghi ngờ chính là bát canh cứu mạng giúp bọn họ kéo dài căn cơ cuộc sống.

Mà Sát Tình Tông tự nhiên cũng không muốn thấy bảo bối bị người ta cướp đi, song phương một lời không hợp lập tức vung tay. Đối mặt với vài cường giả thần cấp xuất thủ, may là Sát Tình Tông cũng có không ít cường giả bệ quan, hơn nữa còn hợp tác bồi dưỡng một chiến đội tứ linh nguyên trận với Sáng Tông nên vẫn còn chống cự được một chút.

Nếu không có Lăng Phong dẫn theo nhóm người Dư Đào đúng lúc tìm đến, chỉ sợ số người Sát Tình Tông ở đây đã bị diệt!

Sau cuộc chiến, kiểm kê một phen thu hoạch, phát hiện trong mạch khoáng này cũng đủ khai thác mấy trăm cân thần thạch!

Tuy nói công sức chủ yếu thuộc về Sáng Tông, nhưng Lăng Phong cũng không có độc chiếm chỗ tốt mà vẫn phân phối một nửa số thần thạch cho Sát Tình Tông, một cử động này đã triệt để thuyết phục toàn bộ Sát Tình Tông từ trên xuống dưới.

Trước kia có một bộ phận trưởng lão lo lắng Sáng Tông phát triển cực nhanh có thể tạo thành uy hiếp với Sát Tình Tông, lúc này bọn họ cũng đã thay đổi cách suy nghĩ, đặc biệt từ việc tranh đoạt khoáng mạch thần thạch lần này càng khiến bọn họ thấy rõ được nguy cơ rất lớn trước mắt...

Sát Tình Tông lúc này lấy địa vị một trong thất đại tông phái đã xa xa không đủ dùng, bọn họ ý thức được thần chiến bùng nổ, các đại cường giả lán đời đua nhau xuất hiện, chỉ nhất thời sơ ý, trên dưới tông môn rất có thể rơi vào trong vòng vẩn lạc.

Vì vậy, trải qua nghị quyết, trên dưới Sát Tình Tông nguyện ý mang toàn bộ tài nguyên sát nhập vào Sáng Tông, mà Lăng Phong cũng dành cho bọn họ lời hứa hẹn, đợi đến khi tất cả bình yên, Sát Tình Tông có thể khôi phục lại diện mạo vốn có.

Một quyết định này làm rung động tất cả các đại thế lực tại Vô Tận Hoang Nguyên, một tràng đại thế lực đã bắt đầu chính thức lật bài!

Trong lúc nhất thời, động loạn khắp nơi.

Trải qua ba tháng sau khi lật bài, hiện tại Vô Tận Hoang Nguyên có Long, Phượng, Yêu lại thêm Sáng Tông là bốn đại thế lực sừng sỏ mà đứng, Sát Tình Tông, Ngọc Lan Tông, Liệt Thiên Kiếm Tông ngày trước đã triệt để sát nhập vào Sáng Tông.

Thương Linh Tông thì ngược lại, Vũ Văn Dạ sau một hồi phát sinh tranh chấp, thất vọng lựa chọn ly khai, mang theo bộ phận tinh nhuệ gia nhập Sáng Tông, những người còn lại dưới sự lãnh suất của Thạch Ách Chiếu gia nhập Long Tộc.

Thanh Mộc Tông quy nhập Long Tộc...

Bức Tông bị Sáng Tông tiêu diệt...

Huyền Nguyên Tông gia nhập Long Tộc...

Thất đại tông phái ngày trước đã hoàn toàn biến mất.

Hiện tại trong bốn đại thế lực, Yêu Tộc nghiêng về Sáng Tông, hơn nữa còn công khai tuyên bố ước định, ngay cả Phương Tộc cũng mở hồ thân cận với Lăng Phong, ngược lại là Long Tộc, trước ngày quyền thế ngập trời nay lại biến thành kẻ cô độc.

Bất quá, lúc này lại phát sinh biến hóa mới, trong số những vị cường giả mới xuất hiện có một vị tu vi thần cấp cực cao thống lĩnh mọi người liên hợp lại hình thành một liên minh cường đại.

Lấy tên là Đoạt Thiên Tông!

Thế lực mới thành lập này rất kiên quyết lựa chọn Long Tộc làm đồng minh.

Các bên thế lực đều áp chế, không ai muốn chủ động gây chiến, mơ hồ còn có một quy luật bất thành văn, phạm là mạch khoáng thần thạch xuất hiện ở phạm vi thế lực nào thì người của các phương thế lực khác không được nhúng tay vào.

Càng tới gần thần chiến, mạch khoáng thần thạch càng xuất hiện nhiều lần trên Vô Tận Hoàng Nguyên, chỉ trong hai năm thời gian, Lăng Phong đã thu hoạch được mấy ngàn cân thần thạch!

Dưới tình huống thu thập được lượng thần thạch khổng lồ, Lăng Phong lại tiếp tục kế hoạch ngày đêm luyện chế chân thân Tinh Chương, nhằm đề thăng lực lượng thủ hạ một cách nhanh nhất.

Các tông phái còn lại tự nhiên cũng không dám chậm trễ, tất cả đều tiến lên như một con ngựa hoang phóng tới điên cuồng. Ngay trong tình huống như vậy, một tin tức từ Áo La Đế Quốc xa xôi truyền tới, tin tức cũng không phải kinh thiên động địa như thần thạch xuất thế hay là có cường giả thần cấp nào ngã xuống, chẳng qua chỉ đơn giản là một tin báo thành hôn.

Nhưng chính tin tức này rơi vào tai Lăng Phong lại giống như sét đánh nổ vang...

Mộc Vũ Sương, hơn nửa tháng sau sẽ thành hôn với Thần Thiếu tại Vũ Thần Phong!

Tin tức dường như sét đánh kinh thiên khiến cho Lăng Phong đang trong đại diện thương nghị bộc phát ra một cỗ khí tức tuyệt cường, sát lục ý ngập tràn. Hắn biết, đây không phải là ý của Mộc Vũ Sương, có thể bức bách Mộc Vũ Sương làm ra quyết định này còn có người phương nào?

Dựa theo bản tính của mình, hắn đã sớm muốn giết lên Vũ Thần Phong rồi, thế nhưng những sự tình liên tiếp xuất hiện đã chiếm mất toàn bộ tinh lực. Quan trọng hơn nữa, dựa vào việc lý giải thêm một tầng huyền bí của đại lục, hắn thật sâu cảm nhận được Vũ Thần Phong có nội tình hùng hậu đến nhường nào.

Dùng lực lượng khí đó đi giết lên Vũ Thần Phong, sợ rằng trừ cục diện thảm bại mà về cũng không còn bất luận khả năng nào khác.

Vì vậy hắn vẫn luôn nhẫn nhịn!

Cho dù tâm tư như lửa đốt, cũng vẫn phải nhẫn nhịn!

Bất quá bây giờ...

Đã không còn nhẫn nhịn được thêm nữa!

Vũ! Thần! Phong!

616. Chương 575: Lăng Phong Đến.

Vũ Thần Phong.

Nơi này luôn luôn được bao phủ bởi sắc màu đầy huyền bí, ở trong lòng người dân của toàn bộ Áo La Đế Quốc, thậm chí là Thú Thần Đế Quốc vẫn luôn có một loại khí tức bất khả xâm phạm.

Nhưng dưới bối cảnh thần chiến cận kề, nơi đây đã phát sinh những biến hóa long trời lở đất.

Ngày hôm nay, khắp chốn nơi này đều giăng đèn kết hoa vui mừng, khách nhân qua lại như thoi đưa, đám thị nữ ai nấy đều kính cẩn lộ vẻ tươi cười, bận rộn không ngớt.

Một tấm màn che bằng lụa mỏng, phát ra ánh sáng mờ mờ lung lung, giống như một dải mây hồng từ chín tầng trời rơi xuống bị mắc lại trên một cành tùng thùy mộc càng làm đậm thêm ý mừng.

Thế nhưng một màn phát sinh trên đại điện Vũ Thần Phong lại hoàn toàn trái ngược với ý mừng khắp chốn nơi đây.

Mộc Vũ Sương cầm họa bút trong tay, trước mặt là một cuộn họa trắng toát đã được mở ra, đầu bút chấm đầy mực chậm rãi hạ xuống, nước mực vẩy ra vài điểm, cổ tay nhẹ nhàng cuộn, một khóm phiến lá trúc đã được thành hình.

Trong chớp mắt, liền có một thân trúc xanh tươi đầy sức sống xuất hiện trên giấy.

Nét bút tuy đơn giản nhưng hàm ý cũng là rất sâu xa.

Phía đối diện của nàng là một thanh niên diện áo bào trắng, thanh niên với sống mũi cao, trong hai tròng mắt chiếu ra thần quang khiếp người, từ đầu tới cuối vẫn đứng lặng một bên, thần sắc không hề có chút thiếu kiên nhẫn nào.

Đợi đến khi bức họa trúc hành hình, thanh niên mới lẳng lặng mở miệng:

- Vũ Sương, ngày hôm nay chính là ngày đại hỉ của nàng và ta, theo ta đi chuẩn bị một chút thôi!

Lời vừa ngưng, nhưng Mộc Vũ Sương vẫn không có nửa phần phản ứng, cổ tay tiếp tục chuyển nhẹ, lại một lần nữa hạ xuống vài điểm trên bức họa trúc.

- Ta biết nàng với việc an bài hôn sự này có chút oán khí, cũng là do ta không đủ chu toàn.

Thanh niên vẫn tiếp tục nhỏ nhẹ:

- Nhưng là, ta có thể cam đoan với nàng, sau khi thanh hôn, ta sẽ toàn tâm toàn ý với nàng, lời này nếu có trái lương tâm, sẽ gặp phải thiên lôi oanh kích!

Thấy Mộc Vũ Sương vẫn không có nửa điểm phản ứng, thanh niên hít một ngụm khẩu khí thật sâu nói:

- Vũ Sương, ta có nghe qua chuyện nàng cùng tiểu nhi Tinh Lam, bất quá những việc này đã là quá khứ. Đừng xem Lăng Phong tiểu nhi hiện tại ở Vô Tận Hoang Nguyên nhìn như cá gặp nước, thế nhưng chỉ cần thần chiến bạo phát, chúng cường giả của Thần gia vẫn phong cấm trong nội thể giới tề tỵ, khi đó cho dù Sáng Tông bất quá cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi! Vũ Sương, nàng...

Còn muốn tiếp tục khuyên bảo, thanh niên bỗng nhiên thấy rõ cảnh vật bên trong bức họa trúc, lúc này một ngụm tức giận xông lên, trên trán còn nổi một vệt gân xanh, cũng không thể kìm chế được nữa!

Chỉ thấy bên cạnh khóm trúc, một thanh niên mặc hắc bào đang nhắm mắt đứng đó, tướng mạo bình thường, thế nhưng quanh thân lại dạt dào một cỗ kiêu ý, chừng như cả ngàn vạn sao băng áp xuống cũng không thể khuất phục cỗ kiêu ý ngạo nghễ này.

Dù có tự đại đến đâu nhưng Thần Thiếu cũng minh bạch, thanh niên mặc hắc bào kia tuyệt đối không thể là mình. Nếu không phải là mình, lại liên hệ với nét cười ôn nhu lưu luyến trên vẻ mặt Mộc Vũ Sương, hẳn làm sao không rõ đạo lý bên trong?

Nghĩ đến thân phận cao quý của mình, đường đường là con trai Thần Bắc Khiếu, một trong bát đại thần vương nhưng ở trước mặt nàng lại chẳng đáng một tia niệm tình.

Một cỗ ghen tuông không thể khắc chế dâng lên trong lòng, Thần Thiếu bỗng dưng tiến lên một bước, giận dữ hét lớn:

- Tiểu nhi này đến tột cùng có cái gì tốt?

Trong tiếng hét phẫn nộ, hắc vung tay chụp lấy Mộc Vũ Sương.

”Bá”, dường như chớp điện xẹt qua trời cao, Mộc Vũ Sương bỗng nhiên ngẩng đầu, nàng vẫn một bộ dáng như cũ, chẳng qua ngân quang nơi mi tâm khẽ xoay chuyển, một thanh kiếm linh tinh xảo khẽ bay ra, thỉnh linh nhảm ngay trên cổ chính mình!

Hành động tuy vô cùng đơn giản nhưng trước mắt Thần Thiệu lại chẳng khác gì long trời lở đất, khiến Thần Thiệu nhất thời không dám nhúc nhích.

Kinh hãi xoay lại thân hình, trông thấy trước mặt Mộc Vũ Sương với thần thái dứt khoát kiên quyết, tay chân Thần Thiệu cứng ngắc, mặt đại ra, cũng không dám có động tác hồ loạn gì nữa.

Lúc này, một đạo kim sắc thân ảnh xuất hiện trong đại điện, người tới một thân kim sắc trường bào, khuôn mặt tràn ngập vẻ kiên nghị. Hắn thấy tư thái Mộc Vũ Sương cũng là cả kinh thất sắc, nhưng đồng dạng cũng không dám quá lại gần, chẳng qua thở dài nói:

- Sương nhi, người sao phải khổ như vậy chứ? Làm vợ Thần Thiệu, bằng vào thiên phú của người, ngày sau chắc chắn trở thành đệ nhất nhân dưới thần vương, phóng nhân thiên hạ này, người dám trêu chọc người cũng không còn mấy, người...

Thấy Mộc Vũ Sương vẫn không động tĩnh, thoáng chùng căn bản không nghe lời mình nói, người tới chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu. Từ sau khi điều động Thang Thần đi truy sát Lăng Phong, kể từ đó Mộc Vũ Sương liền chẳng nghe qua một lời nào mình nói nữa!

Cũng từ đó tu vi nàng đột nhiên tăng mạnh, cùng với thiên phú song sinh cư linh giả, Mộc Vũ Sương ở trong phương diện luyện chế tinh chương có ưu thế rất lớn. Hơn nữa phía sau còn có Thần Bắc Khiếu thần vương cung cấp tài nguyên khổng lồ, mấy năm qua, Mộc Vũ Sương cũng luyện chế được không ít chân thân tinh chương cho Vũ Thần Phong.

Sau khi thấy được giá trị của nàng càng tăng thêm một bước lớn, Vũ Thần Phong cùng với người đứng phía sau là thần vương Thần Bắc Khiếu tự nhiên dành cho Mộc Vũ Sương tự do cực lớn.

Đồng dạng là vậy, bọn họ càng muốn vững vàng khống chế Mộc Vũ Sương trong tay!

Cho nên, hiện tại mới có chuyện con trai Thần Bắc Khiếu là Thần Thiệu muốn thành hôn với Mộc Vũ Sương.

Một mạch suy nghĩ lướt qua trong đầu, tới khi Vũ Thần thấy được trong ánh mắt Mộc Vũ Sương một vẻ khinh miệt mới nhận không được cúi đầu.

Ban đầu khi mới phát hiện được thiên phú kinh người của Mộc Vũ Sương, bản thân khi đó còn tồn tại ý niệm lợi dụng trong đầu, hiện tại nàng cùng mình trở mặt thành thù, tựa hồ bản thân căn bản không có mấy may lập trường khuyến bảo.

Thế nhưng...

Nghĩ một chút, bản thân vẫn cho rằng đối xử với Mộc Vũ Sương như nữ nhi, nhưng trong lòng nghĩ lại không khỏi mờ mịt.

Khai thác giá trị ở nàng, khiến nàng dốc lực cho thần vương, buộc chặt nàng lại không cho nàng được truy cầu hạnh phúc bản thân, lẽ nào đều là điều mình muốn sao?

Giờ khắc này, Vũ Thần nhận không được có chút mê man. Hắn ép buộc mình tự thuyết phục, tất cả chuyện này đều là đáng giá, chỉ cần được thần vương khen ngợi cùng coi trọng, địa vị bản thân nhất định có thể đề thăng một tầng, nhưng là cảm giác tội lỗi trong lòng thể nào cũng lau không hết.

- Thần Thiệu, vẫn là không nên ép quá.

Vũ Thần lại gần Thần Thiệu, thấp giọng khuyên.

- Hôn trưởng!

Thần Thiệu bỗng dưng nổi giận, một cỗ tức giận không thể phát tiết về hướng Mộc Vũ Sương, vừa lúc Vũ Thần đi tới, hắn hung hăng tát ”ba” một cái lên mặt Vũ Thần, thần lực bạo khai khiến cho Vũ Thần lão đảo, khóe miệng chảy ra một dòng máu tươi.

Vũ Thần nhiều năm qua vẫn là nhân vật đứng đầu, nào có chịu qua loại nhục nhã như này? Hắn không khỏi choáng váng, vô thức trong mắt hiện lên một tia ngoan mang.

Nhưng là, sau khi ý thức được đối phương là hạng nhân vật nào, hắn chỉ còn biết cam chịu, cúi đầu thật sâu.

Tất một cái thật mạnh, trong lòng Thần Thiếu lúc này mới nguôi giận một chút, hắn nặng nề giận chân một cái, ngón tay run run chỉ vào Mộc Vũ Sương:

- Người sẽ đáp ứng ta! Người nhất định sẽ đáp ứng ta!

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên...

Một trận những tiếng ầm vang kinh thiên động địa truyền tới, khiến cho đại diện nơi bọn họ đang đứng hoảng động từng hồi không ngớt, từng tảng ngói làm bằng ngọc thạch cũng bị những tiếng chấn động như thiên băng địa liệt làm rung động rồi rơi vỡ.

Từng đạo quang trụ phóng lên cao, khí lưu mạnh mẽ cắt phẳng trần thạch một đường sắc lẹm rồi phóng thẳng lên bầu trời, bụi mù làm nhiễm đen một mảnh thiên địa.

- Sáng Tông, Lăng Phong đến! Vũ Thần ở đâu?

Giữa lúc này, một đạo thanh âm cuộn cuộn thành dòng, phẳng phất như một mũi lợi tiến trực tiếp phá không, chạy tới như bay rồi hướng thẳng trong tai mọi người!

Như âm vang của thần, không thể ngăn cản.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Mộc Vũ Sương chảy xuống hai hàng lệ châu, thanh âm như ngọc thổn thức:

- Người cuối cùng đã đến!

Một dáng tươi cười tràn ra, trăm hoa thất sắc.

Cùng lúc đó, Vũ Thần và Thần Thiếu nhìn nhau, cả hai nhất thời biến sắc! Từ trong tiếng quát vang kia, bọn họ bất ngờ nhận biết một cỗ khí tức thần lực cuộn cuộn như sóng biển...

Lăng Phong tiểu nhi này, thực sự đã cường hãn đến vậy sao?

Trên khuôn mặt Thần Thiếu hiện lên vẻ ngoan lệ, chứng kiến sự hoan hỉ vui mừng của Mộc Vũ Sương, trong lòng hắn càng thêm ghen ghét, nhin không được gào lên nói:

- Người đừng vội vui mừng quá sớm! Tính mệnh Lăng Phong tiểu nhi này, đã định thu vào tay ta!

617. Chương 576: Nguyên Trận Nội Uẩn Thể Hợp Thiên Đạo.

Dưới chân núi.

Lăng Phong chấp tay sau lưng chậm rãi bước đi, ở bên cạnh hắn, nhóm người Khải Ân, Kiều Kiều, Hoa Vi Hà, Dư Đào, Bằng Phiến Vân xếp thành hình nửa cung tròn.

Vén vén chỉ hơn mười người nhưng khí thế lại kinh thiên động địa, bàng bạc như sóng biển đánh tới, ép cả tòa Vũ Thần Phong ầm ầm rung động!

Xuy xuy xuy...

Một cái bí văn cỡ hơn mười trượng nhe nanh múa vuốt bay về phía bầu trời, kéo dài qua mấy trăm trượng rồi phóng lên cao hình thành một bức đồ án nguyên trận cực lớn.

Vàng, xanh, hồng, đen bốn màu quang mang bay lượn dần dần mở rộng ra, bao phủ lấy toàn bộ ngọn Vũ Thần Phong xuống dưới, một cỗ thần lực huyền diệu phóng xuống giữ cho tòa sơn mạch đang ù ù rung động ổn định lại.

Cỗ nguyên trận này cũng phóng ra lực lượng cực mạnh, ngăn lại nhóm người Lăng Phong bên ngoài.

Lăng Phong đột nhiên ngừng cước bộ, nhìn trước mắt hiện ra một vòng nguyên trận bảo hộ hình nửa cung tròn cao tới mấy trăm trượng, hẳn trước đó đã nghĩ đến Vũ Thần Phong tất nhiên phải có nguyên trận bảo hộ, dù sao bối cảnh sau lưng nó cũng là cường giả cảnh giới thần vương, không có chút phòng bị ngược lại mới là chuyện lạ.

Nhưng là tới khi tận mắt chứng kiến tòa cương khí phòng hộ, hẳn vẫn không nhìn được cả kinh!

Bất quá, phòng hộ có mạnh tới đâu đi nữa, có thể làm được gì?

- Phá cho ta!

Không đợi Lăng Phong xuất thủ, Dư Đào đã phi thân lên, cánh tay phải giơ lên cao rồi đột nhiên đánh mạnh xuống!

Hai màu kim hồng sắc đan xen thành một đạo sáng mờ, rất nhanh một đạo kiếm quang hình trăng lưỡi liềm được thành hình, cánh tay vung nhẹ, kiếm quang lập tức bạo trảm bay đi.

Ầm ầm!

Những tiếng chấn động lại vang lên, chỉ thấy vòng nguyên trận bảo hộ bị lõm xuống thành từng vết lõm nhỏ, có vết lõm nhất có miệng còn rộng bằng cả một hồ nhỏ, nhưng điều làm người ta sợ hãi chính là Dư Đào dùng Mậu Huyền Kiếm Quyết cuồng mãnh đánh ra một kích lại bị vòng bảo hộ nhẹ nhàng thu nạp một cái, sau đó tiêu thất không còn thấy đâu.

Dư Đào khẽ dựng đầu mi, hiển nhiên cũng không ngờ tới lực lượng vòng bảo hộ lại mạnh mẽ đến vậy.

- Đại ca!

Khải Ân hỏi dò ý kiến Lăng Phong một cái, sau khi được chấp thuận, hắn liền hít một ngụm khẩu khí thật sâu. Tức khắc, chỉ thấy cánh tay hắn như phồng lên, sau người như ẩn như hiện một pho tượng Cự Linh cao to hơn so với bản tôn gấp ba đến bốn lần, quanh mình Cự Linh tràn đầy hồng mang, kết hợp với quang mang kim sắc của nó thành một loại quang mang hình dạng như rồng, phát ra những tiếng thanh âm rất lớn.

- Mậu Huyền Kiếm Quyết, Cức Lôi Kiếm!

Bạo hồng một tiếng, cánh tay áo Khải Ân ào ào rách vụn ra, một đạo quang mang uốn lượn như rồng phát ra trận trận đào âm. Ngay sau đó, có vài quang long khác hội tụ thành một đạo rồi bất ngờ hướng phía trước bổ đi!

Tuy rằng mới bắt đầu học tập, Mậu Huyền Kiếm Quyết vẫn là do Dư Đào sau khi lĩnh ngộ rồi mới chỉ dẫn Khải Ân, thế nhưng khi Khải Ân tấn chức trở thành cường giả nhị phẩm thần cấp, tự thân Dư Đào đối với lĩnh ngộ Mậu Huyền Kiếm Quyết ngược lại không theo kịp bằng Khải Ân.

Không thể không thừa nhận, thế gian này xác thực có một cách nói, đó là thiên phú.

Ngắn ngủi trong vòng hai năm, hiện tại tạo nghệ ở Mậu Huyền Kiếm Quyết của Khải Ân đã vượt xa Dư Đào, nếu là khi toàn lực thi triển, có thể bộc phát ra chiến lực càng vượt xa hơn nữa.

Kiếm quang của Khải Ân vừa bổ ra, liền có một đoàn lớn nhỏ những lôi cầu lấp lánh lượn vòng quanh, từng sợi thanh xà tại xung quanh lôi cầu dương nanh múa vuốt, mỗi một lần chuyển động đều bạo phát ra cỗ khí tức lạnh thấu xương.

Công kích trực tiếp mạnh mẽ vô cùng, trong đó cư nhiên còn tản mát ra một loại ý vận phẳng phất như muốn đông cứng đại địa.

Nguyên trận bảo hộ bên ngoài xem ra mười phần co dãn, cức lôi kiếm chưa tới gần, nó đã giống như bị công kích vô hình, biên độ dao động giảm đến mức ngưng lại, bày ra một trạng thái gập ghềnh quỷ dị.

Lập tức, lôi cầu bỗng nhiên bạo nổ, một con du xà điện quang điên cuồng tàn sát khắp nơi.

Dư Đào nhắm đúng thế tới, vội quát một tiếng, lấy ngón tay làm kiếm một lần nữa bổ xuống tới!

”Ti!”

Chính giữa vòng bảo hộ bị xé rách ra một lỗ hổng nhỏ dài, năng lượng quan lại bên trong lỗ hổng dần tạo thành những cơn gió xoáy, mỗi lúc càng thêm mạnh dần.

Năng lượng mệnh môn cuộn cuộn xuyên qua vòng bảo hộ rơi thẳng xuống, đánh vào Vũ Thần Phong tạo thành từng trận địa chấn liên hồi.

- Lớn mật!

Gầm lên giận dữ, ngay sau đó từ phương hướng đại diện Vũ Thần Phong bay ra bảy tám thân ảnh, những người nào đều diện thuần một loại kim sắc chiến bào, quanh mình hoảng động từng điều bí văn thô to, tràn ngập khí tức thần lực.

Dẫn đầu là một lão giả mắt ưng quát lớn:

- Người đến phạm nếu không thúc thủ, giết không cần luận tội!

- Nhiều lời vô ích!

Lăng Phong lạnh lùng cười, đang định phân phó xuất thủ, bỗng nhiên trong lòng hắn có cảm ứng, ánh mắt như vượt không gian, lăng lẹng rơi vào một chỗ.

Nơi này có một bóng người như tuyết trắng lạnh mà đứng.

Không cần ngôn ngữ, vền vẹn chỉ một nụ cười, hai người liền tự nhiên thấu hiểu. Chỉ qua thoáng tiếp xúc ngắn ngủi, thế nhưng khoảnh khắc đó cũng đủ khắc sâu trong lòng mỗi người, nhất là trong giây khắc chia ly cuối cùng, cảnh tượng Mộc Vũ Sương hoành kiếm kề sát cổ càng thêm kinh tâm động phách.

Bọn họ dừng lại thật sâu với nhau, trong mắt dường như không còn bất kể vật gì ngăn cản.

Một màn này rơi vào trong mắt Thần Thiểu càng kích động tâm thần hắn muốn điên lên, khóe mắt nổi một trận gân xanh, hắn thình lình quát lên:

- Tác Lan, giết tên tiểu nhi này cho ta!

- Tuân mệnh, thiếu chủ!

Lão giả mắt ưng lĩnh mệnh, tay liền đưa ra nhắm hướng Lăng Phong chụp tới.

Năm ngón tay xòe rộng, từ mỗi ngón lại bạo khai từng đoàn kim mang, kim mang ngưng tụ, bất ngờ ngưng tụ thành một đầu quái thú, những đầu quái thú này so với dã thú bình thường hoàn toàn khác biệt, mỗi một con hoặc là có ba mắt hoặc là có đuôi giống như loài giáp xác, hoặc là quanh thân lấp lóe như điện.

Rất rõ ràng, về thủ đoạn tạo hình những thứ này, thực lực lão giả kia so với Dư Đào đã vượt qua một bậc.

Dư Đào đứng ở một bên Lăng Phong cũng quát một tiếng, phi thân ra, lòng bàn tay bạo phát ngân mang nhanh chóng nhắm về hướng lão giả mắt ưng.

Lăng Phong làm như không hề nhìn thấy, huyền bào lững lờ, bản thân vẫn chậm rãi như tản bộ bước về phía Mộc Vũ Sương.

- Không coi ai ra gì!

Thần Thiểu thấy thái độ đối phương như vậy, cả người tức giận muốn nổi điên, bạo hồng lên nói:

- Giết! Giết! Giết! Giết hắn cho ta!

Những thần cấp cường giả còn lại lĩnh mệnh, ào ào đánh về phía Lăng Phong.

Không chờ Lăng Phong xuất thủ, mọi người đứng sau từ lâu đã cười lạnh, thân hình phóng lên nghênh đón! Bàn Phiến Vân càng huýt dài một tiếng sắc nhọn:

- Bàn mỗ tới đây, Vũ Thần có dám chiến?

Đối mặt với Bàn Phiến Vân trắng trợn khiêu chiến, sắc mặt Vũ Thần cứng đờ, toát ra một tia ý vị tràn ngập phức tạp.

Lúc này, từng đạo thân ảnh bay thẳng lên trời, hai bên chiến thành một đoàn giữa không trung.

Cương khí quanh thân Lăng Phong nhẹ nhàng lưu chuyển, đem toàn bộ dư ba của trận chiến đẩy văng ra ngoài, không ngừng bước tới đại diện phía trên đỉnh núi. Mắt thấy hai bên cách nhau còn không tới nửa dặm đường, đột nhiên vang lên một tiếng hét giận dữ...

- Lăng Phong tiểu nhi, còn có lão phu!

Trong tiếng quát, một đạo kim quang trùng trùng điệp điệp từ sâu trong sơn mạch bay tới, không gian như biến thành dịch thể bị ép thành những đường lồi lõm dẫn tới đủ các loại hình thù quái dị giữa không trung.

Lăng Phong bỗng nhiên dừng lại, đưa mắt nhìn đến, ngưng thanh nói:

- Tổ Ly?

Người tới đúng là Tổ Ly!

Hắn từ sau khi chạy thoát, không biết vì sao lại được Vũ Thần mời chào, lúc này gặp lại cừu nhân khoogn khỏi đỏ mắt, hắn bạo hống nói;

- Tiểu nhi, hôm nay liền cho ngươi đền mạng trả mối thù chịu nhục của ta!

- A! Đền mạng?

Khinh thường cười lạnh một cái, Lăng Phong thấp giọng lẩm bẩm, chợt bộc phát ra một cỗ khí thế tuyệt cường:

- Đã như vậy, liền lưu ngươi lại đi!

Hắn không gió mà bay, lạnh lùng dừng lại trước thế tới của Tổ Ly, thân hình bất động như núi, tản mát ra một cỗ khí tức sừng sững, vững vàng như Thái Sơn.

Đợi đến khi đối phương tới gần, Lăng Phong bỗng nhiên đưa ngón tay điểm ra một cái.

Đầu ngón trở điện quang lượn lờ, không ngừng tạo thành một nguyên trận đồ tinh xảo bay ra, không gian một tắc vuông quanh đầu ngón trở của hắn dường như được phụ trợ ẩn chứa vô cùng vô tận ảo diệu.

Chợt thấy một màn này, thần sắc Tổ Ly kinh hãi:

- Nguyên trận nội uẩn, thể hợp thiên đạo? Không, lão phu không tin!

618. Chương 577: Long Tộc Đến.

Có thể hay không trở thành cường giả cấp bậc đại viên mãn, trong đó nhân tố chế ước lớn nhất chính là nguyên trận!

Nếu có thể lĩnh ngộ đủ mức ảo diệu của nguyên trận, tự nhiên có thể thuận lợi thăng cấp, do đó trong công kích cũng có thể thi triển ra lực lượng nguyên trận ngoại phóng, lực lượng đại tiến.

Nhưng so với đó càng sâu hơn một tầng, cũng là "Nguyên trận nội uẩn"!

Trong một vài điển tịch xa xưa có ghi chép, thiên địa vạn vật, bản thân mỗi cái đều được cấu thành từ những nguyên trận rất rất nhỏ hợp thành. Bởi vì nguyên trận tụ hợp năng lượng, năng lượng biến ảo mới hình thành thực thể.

Đây chính là chân lý đơn giản nhất, cũng là thâm ảo nhất trong thiên địa.

Tu luyện giả truy cầu chính là lực lượng chí cao, không bị thiên địa câu thúc số phận, nếu muốn đạt thành điểm này, tự nhiên cần phải trải qua trăm ngàn vạn tầng gian nan hiểm trở, mà lựa chọn cũng có cả ngàn vạn lối đi.

Thế nhưng vô luận thể nào thì trăm sông cũng đổ về một biển. Cuối cùng vẫn cần phải biến hóa từ phức tạp về giản đơn, chân chính thể ngộ chân ý tự nhiên của thiên địa, đem toàn bộ những lực lượng rườm rà về thành một điểm, truy tìm ra sự ảo diệu của nguyên trận!

Người nhập môn, có thể làm được nguyên trận ngoại phóng, do đó làm cho lực công kích tăng mạnh. Mà người tiến dần từng bước, có thể luyện hóa được nguyên trận, biến chính cơ thể mình thành một tòa nguyên trận, một tòa bảo khối cực lớn hợp theo thiên đạo.

Tổ Ly không thể tin được Lăng Phong lại có thể đạt được cảnh giới như vậy, dùng kiến thức của hắn tự nhiên minh bạch, nếu là có thể làm được nguyên trận nội uẩn, cho dù khoảng cách tới cảnh giới thần vương bất quá cũng chỉ là một bước!

Chết tiệt, tiểu nhi này làm sao có thể tiến bộ thần tốc như vậy?

- Thái hạo thần chu, đừng cho ta!

Tổ Ly điên cuồng quát lên, quang mang quanh mình hắn thoáng cái cuộn cuộn lưu động, từng đạo lưu quang tụ hợp lại rất nhanh hình thành một cây hình thoi cực dài.

Cây thoi này đầu thô thân thẳng, cái đầu cực lớn giống như một cây nấm khổng lồ, tràn ngập sự hung hăng ác độc muốn xé rách tất cả mọi thứ.

Một kích kia khiến cho một khoảng thiên địa trước mắt trở thành hư vô, dường như bị xé rách mà không có chút nào cố kỵ.

”Phốc phốc phốc phốc!”

Những tiếng giòn vang liên tiếp vang lên, hư không giống như một tòa chảo nhuộm thật lớn, bên trong chữ đầy rẫy huyết thanh nồng hậu, lại bị một kích kia hung mãnh tới cực điểm tránh trúng, sau đó ầm ầm bạo nổ.

Hư không bị một chàng bạo liệt, dĩ nhiên tản mát ra vài khe màu nhũ trắng, mỗi chiếc khe như những gổc rễ đang điên cuồng phún tán ra.

Gần trong gang tấc!

Đối mặt với một kích kia, Lăng Phong vẫn như cũ không chút hoang mang, hắn chỉ là hơi nhắm mắt. Giữa mi tâm lóe ra ngân quang nhẹ nhẹ, ngân mang hợp lại chợt hình thành một đoàn tuyến qua (suối chảy).

Hưu hưu hưu hưu!

Bên trong tuyến qua bắn nổ mạnh ra bảy đạo kiếm quang, bên trong mỗi một đạo kiếm quang đều có một đóa hoặc như bạch liên, hoặc giống cây mẫu đơn, lại có thể là hung cầm hỏa diễm, đúng là bảy loại hỏa diễm được Lăng Phong thu thập từ cấm địa Long Tộc.

Trải qua mấy năm tìm hiểu luyện hóa, Lăng Phong rốt cục cũng đưa chúng hoàn toàn luyện hóa dung nhập vào thân mình, đồng thời mượn năng lực thôn phệ của quái hạp, tiến thêm một bước loại bỏ linh tính chưa thành hình của chúng, bảo lưu toàn bộ năng lượng.

Có thể nói, bảy loại hỏa diễm, mỗi một loại đều có thể phát huy đến mức tận cùng, uy lực của nó tuyệt sẽ không kém hơn một cường giả thần cấp tam phẩm. Bảy loại tương hợp, uy lực cũng không phải chỉ đơn giản như phép tính cộng mà là sinh ra một loại phân hạch cực kỳ hiệu quả.

Khê quát một tiếng: ”Cấm!”

Năm ngón tay Lăng Phong chợt nắm lại, lần này dường như nắm lấy toàn bộ mệnh mạch trong hư không vào lòng bàn tay. Lực lượng bạo khai ràng buộc vô cùng, chỉ thấy một căn rễ không gian nhũ bạch đang bay ra, dường như cảm nhận được uy hiếp trí mạng, rung động mạnh một hồi sau đó điên cuồng thu trở lại.

Giống như linh xà đảo mình, những tiếng ”tư tư” vang lên, mỗi một khe không gian bị đẩy ngược trở về, sắc mặt Tổ Ly lại thêm một phần tái nhợt. Thẳng đến một cái cuối cùng bị dội ngược trở về, thần sắc hắn trở nên trắng bệch, giậm mạnh chân một cái, ý đồ liều mạng chạy trốn.

- Hiện tại mới nghĩ đến chạy trốn?

Lăng Phong lạnh lùng cười, hô:

- Lưu lại!

Năm ngón tay mở rộng ra, mỗi đầu ngón tay bắn ra một mũi huyền mang cường liệt, mỗi cái đều dài đến hơn mười trượng, quang mang hợp lại, hình thành một bàn tay cực lớn chụp tới hướng Tổ Ly.

- Tiểu nhi, ta không phục!

Từ lần trước trải qua chiến đấu kịch liệt mới bị Lăng Phong nghịch chuyển, cho tới hiện tại không hề có lực chống đỡ, Tổ Ly căn bản không muốn tiếp thu số phận bản thân. Sau khi điên cuồng hét lớn lên một tiếng, hấn càng cuồng loạn rộng to hơn, mắt mở trừng trừng nhìn quang mang chụp xuống đỉnh đầu, tâm thần cũng là một mảnh uể oải chưa từng có.

- Dừng tay!

Thời khắc mấu chốt, từ ngọn núi phía xa truyền đến một tiếng quát ngăn cản, ngay sau đó, một cánh tay thật lớn, trên bàn tay còn cầm một thanh trường thương ngang trời phóng tới.

Trường thương nhô lên cao, lúc này kích khởi từng đợt gợn sóng giống như ánh sáng, ánh sáng tầng tầng phiêu đăng hướng bốn phương tám hướng hư không mạnh mẽ tản ra.

Một tầng dư ba ầm ầm đánh xuống, núi non phía dưới nhất thời truyền lên những tiếng bi thiết liên hồi, dư ba một kích kia dữ nhiên khiến cho ngọn Vũ Thần Phong xuất hiện vô số vết nứt vỡ.

Nhanh như quang điện, một thương khi vừa xuất hiện còn cách tới hơn ngàn trượng, thế nhưng khi tiếng quát vừa ngừng cũng đã kịp tới gần Lăng Phong, đồng thời nhất cử hướng bàn tay cực lớn giữa không trung đâm tới.

Ầm ầm!

Đất rung núi chuyển, đích thực là đất rung núi chuyển!

Trên Vũ Thần Phong, từng ngọn thạch trụ đột nhiên dựng lên, mỗi cây cao tới cả trăm trượng, thoáng chốc thạch trụ san sát, khói lửa mù trời, cả Vũ Thần Phong phẳng phất như biến thành luyện ngục.

Bành!

Dưới một tiếng chấn rung cực mạnh, bàn tay lớn giữa không trung do Lăng Phong thi triển ra cũng âm thầm tạc nứt, vỡ ra thành vô số mảnh nhỏ rồi bắn qua bốn phía tạo thành một tràng hỗn loạn.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, tâm thần Tổ Ly đột nhiên cảm giác cả người một trận bủn rủn, cố gắng muốn nói lên vài câu lại phát hiện cổ họng khô khốc, dù là nửa câu cũng nói không nên lời.

Một chiêu thất thủ, trên mặt Lăng Phong cũng không có gì ngoài ý muốn, chẳng qua đưa ánh mắt nhàn nhạt nhìn về hướng trường thương vừa phi đến:

- Âu tộc trưởng nếu đã tới từ lâu, hà cớ gì phải rúc đầu đến bây giờ? Khó thấy được Long Tộc người cũng muốn học giun đất sống trong động huyệt đi?

Tuy rằng rất ít khi dùng lời lẽ đả kích đối phương, thế nhưng cũng không có nghĩa Lăng Phong là người kém ăn nói, một lời này vừa nói ra khỏi miệng, lập tức khiến cho Âu Mỗ Long đang ẩn nấp một bên cũng phải tức giận, những tiếng nghiến răng cũng là vang lên.

- Nhiều ngày không thấy, không nghĩ tới Lăng Tông chủ vẫn còn miệng lưỡi bén nhọn như vậy, quả nhiên khiến cho Âu mỗ rất thất vọng!

Tiếng oán hận vừa dứt, hư không run lên một trận, ngay sau đó Âu Mỗ Long chậm rãi bước ra, phía sau hần là ba gã hình dạng khác người chăm chú theo sau.

Đồng dạng đều là thần cấp tam phẩm!

Lăng Phong hí mắt, thân phận lai lịch mấy người phía sau Âu Mỗ Long tự nhiên rất dễ đoán ra, không hề nghi ngờ, bọn họ chính là cường giả Long Tộc vẫn luôn bế qua tại vu nội thể giới.

Hai năm qua, khoáng mạch thần thạch đua nhau xuất hiện trên khắp Vô Tận Hoang Nguyên, bản thân Lăng Phong cũng thu hoạch được không ít, hần tự nhiên sẽ không cho rằng, Long Tộc sẽ không thu hoạch được chút nào.

Huống chi, từ lần trước Thang Thần xuất hiện liền có thể thấy được Âu Mỗ Long cùng với Vũ Thần Phong từ lâu đã đạt thành hiệp nghị đồng minh, hai bên qua lại hỗ trợ lẫn nhau, giúp cho cường giả bế quan trong vu nội thể giới có đầy đủ thần thạch tu luyện là chuyện không có gì lạ.

619. Chương 578: Đoạt Thiên Tông.

- Lăng mỗ cũng rất thất vọng.

Lăng Phong nhàn nhạt cười:

- Nhớ lại ngày đó, Âu tộc trưởng là một trong ba đại cường giả đỉnh phong đứng đầu Vô Tận Hoang Nguyên, phong thái thế nào! Không nghĩ tới hôm nay lại có kiểu đầu đầu rúc đuôi như vậy, thực sự khiến người ta phải than thở.

Sắc mặt Âu Mỗ Long giật giật, cái gọi là đánh người không về mặt, lời Lăng Phong nói chẳng khác nào như một cái tát thật nặng lên trên khuôn mặt hắn, nóng bỏng cùng đau rát vô cùng.

Trong mắt hắn bắn ra từng tia hung mang nồng đậm, mang theo đó là vô tận phẫn nộ: Nếu không phải Sáng Tông các người quấy nhiễu, Long Tộc chúng ta tại sao lại rơi vào hoàn cảnh như vậy?

Hiện giờ, lại còn đánh ngược lại một cái là sao?

- Hừ! Hãy bớt sàm ngôn đi, hôm nay mặc cho người miệng lưỡi lưu loát thế nào cũng phải nằm lại nơi đây!

Chợt quát nhanh một tiếng, thân hình ba đại cường giả Long Tộc phía sau Âu Mỗ Long đột nhiên treo mình lên cao, trở mình cuộn cuộn làm bạo dũng ra từng trận khí lăng, làm cho hư không sinh ra tiếng bạo âm cường liệt.

Âu Mỗ Long biết dùng lời không lại được Lăng Phong, vì vậy liền lựa chọn phương thức trực tiếp nhất, dự định từ mặt thân thể cùng linh hồn khiến cho đối phương triệt để tiêu thất.

Lăng Phong bất động như núi, khóe miệng chậm rãi nở ra một dáng tươi cười thản nhiên, hắn quay đầu nhìn về phía nơi nào đó:

- Nếu đã đến, vậy không ngại đi ra đây đi, cũng đỡ cho Lăng mỗ phải hao tâm tổn sức.

Theo ánh mắt hắn nhìn lại, tất cả mọi người đều không khỏi giật mình: Chẳng lẽ còn có người âm thầm mai phục?

Trong lòng Khải Ân biết nguy cấp, cánh tay đột nhiên chấn động, lôi cầu bạo khai liên tiếp đem đối thủ oanh thành tro tàn, sau đó lập tức đứng lại cạnh thân Lăng Phong, biểu tình ngưng trọng...

Dùng thực lực hôm nay của hắn vẫn nhìn không ra thế tới của đối phương, chẳng phải là ý nghĩa đang tới là cường địch cực mạnh hay sao?

- Ha ha ha ha, Lăng tông chủ quả nhiên là danh bất hư truyền, bội phục!

Theo trong tiếng cười, một nam tử thấp bé trống rỗng hiện lên, hắn diện một thân áo giáp xanh đen, hình thức kỳ lạ, mặt ngoài lộ ra bí văn nguyên trận huyền ảo, hai cây gai xương từ đầu vai đâm thẳng lên, đáng vẻ hung ác cùng ngoan lệ.

Nhìn lại thân thể hắn, cường tráng vô cùng, cơ nhục bành trướng, nổi lên cuộn cuộn vô cùng rõ ràng, dường như áo giáp cũng không thể che lấp toàn bộ.

Một thân khí tức của hắn phi thường dữ dội, nơi hắn vừa xuất hiện, hư không quanh mình tưởng chừng bị bao phủ bởi sương trắng dày đặc. Tất cả mọi người ở đây đều là hạng người cao thâm, nhãn lực tự nhiên phi phàm, liếc mắt là nhìn ra được luận tu vi nam tử này tuyệt đối đã vượt qua trình độ cỡ Tổ Ly, càng không nói đến rất có thể vẫn còn các loại thần khí làm con bài chưa lật!

- Đoạt Thiên Tông?

Thấy tận mắt thân hình nam tử thấp bé, trong lòng Lăng Phong khẽ động, tự nói ra một chữ.

- Ha hả, Lăng tông chủ hảo nhân lực.

Nhìn bề ngoài thân hình thấp bé của người này so ra thật không thể cân xứng với ngữ khí tiếp theo của hắn:

- Bản tọa Đoạt Thiên, thụ ủy thác của Âu tộc trưởng, hôm nay đặc biệt tới đây lấy tính mệnh Lăng tông chủ, mong rằng Lăng tông chủ chớ trách!

Đổi thành người bình thường, nghe được câu nói này chỉ sợ bị chọc tức ngay giữa đường trường.

Lấy tính mệnh người ta còn muốn người ta không lấy đó làm phiền lòng, chuyện này không biết phải hạng người tâm tính ác liệt thế nào mới đề xuất ra được?

Trên mặt Lăng Phong không nhìn ra mảy may tức giận, trái lại thần tình hiển lộ ra vài phần ngưng trọng. Từ trên người Đoạt Thiên, hắn cảm thụ được một cỗ khí tức cực kỳ nguy hiểm, dường như mãnh thú thời hồng hoang, tùy thời muốn cắn xé thôn phệ người ta.

Cổ hơi thở cường hân này, quyết không dưới bốn người Long Tộc liên thủ!

Thấy Lăng Phong cũng không có để ý lời kích động của mình, Đoạt Thiên cũng toát ra một vẻ vô cùng kinh ngạc, vẻ kinh ngạc rất nhanh biến mất, thay vào đó là một phần ngưng trọng và...

Chiến ý!

Giết!

Thuốc súng đã giăng, song phương không cần thêm nửa lời phế thoại, hầu như là đồng thời xuất thủ. Lăng Phong hợp lại hai tay, bảy thanh kiếm ánh chớp bắn ra, dường như mũi tên bắn cá phá vỡ cuộn sóng, hoa một cái rạch ra một khe rãnh thật sâu.

- Đại tịch diệt trận!

Hai tay Âu Mẩu Long càng điên cuồng huy động, trong chớp mắt đã dẫn động tới mấy ngàn mấy vạn lần, nương theo mỗi một lần rung động đều có một tia, một luồng lữ giống như yên hoa quang vụ hiện lên.

Từ trong quang vụ phát ra một loại khí tức thâm trầm khiến người ta sợ hãi, dường như vạn vật đều trở thành tinh mịch, không còn dấu hiệu của sự sống.

- Bao vây!

Từ trước người Âu Mẩu Long bay ra một đạo viên hoàn, viên hoàn lúc vừa mới xuất hiện còn rất nhỏ, nhưng cứ mỗi khi bay qua được nửa trượng lại bành trướng lên gấp bảy tám lần, cho đến khi tới trước người Lăng Phong nó đã bao phủ trong phương viên mười dặm.

Viên hoàn hé ra một miệng lỗ, bên trong đầy rẫy quang vụ mờ mịt, quang vụ giống như mang theo loại khí tức tịch diệt cường liệt, mỗi chỗ lướt qua, tất cả phong bụi đều hóa thành hư vô, biến mất vô hình.

Bảy thanh kiếm ánh chớp ngừng thế tiến công, thân bị vây trong nguyên trận, bốn phía khắp trời đều là quang vụ cao vút, dường như cao sơn lồng lộng mang theo khí tức áp bách cường liệt.

Trên đỉnh núi, thấy một màn như vậy, khóe miệng Thần Thiếu nhin không được toát ra một dáng tươi cười gần như điên cuồng, hắn tàn nhẫn nhìn về phía Mộc Vũ Sương bên cạnh:

- Vũ Sương, ta hiện tại liền cho nàng xem xem, chỉ dựa vào miệng lưỡi bén nhọn chỉ có thể lừa được niềm vui nhưng chung quy vẫn là vô dụng! Cũng không đủ thực lực, loại nhân vậy sâu một như vậy sao có thể bảo hộ được cho nàng?

Mộc Vũ Sương lẳng lặng quay đầu nhìn về phía hắn, một lời cũng không nói, chẳng qua trong ánh mắt tràn ngập vẻ khinh miệt cùng thương hại khiến trong lòng Thần Thiếu sinh ra cảm giác buồn bực sâu đậm!

Khóe miệng hắn vừa lại nhếch lên, mang theo vài tia điên cuồng nói:

- Đã như vậy liền cho nàng thấy bộ dáng Lăng tiểu nhi bị phân thân toái cốt, nếu như nàng nguyện ý cầu ta, có thể bản thân ta còn nể tình không giết hắn, chỉ bất quá...

- Người thực sự rất đang thương cảm!

Không đợi hắn nói xong, Mộc Vũ Sương liền lắc đầu, lạnh lùng nói một câu.

Một câu đơn giản này dường như thiết chừng chặn đứng giữa yết hầu Thần Thiểu, nhất thời khiến bộ dáng đắc ý dào dạt của hắn bị chặn đứng giữa đường.

Thần Thiểu nhịn không được muốn nổi điên, đứng vào lúc này, dị biến lại phát sinh...

Bị nhốt tại giữa vòng vây, Lăng Phong thản nhiên cười, cười dài nói:

- Đây chính là con bài chưa lật mà Âu tộc trưởng dựa vào sao? Nếu đúng là vậy thật làm Lăng mỗ quá thất vọng!

Trong tiếng cười, thân ảnh của hắn đột nhiên bắt đầu bành trướng.

Không, không đúng!

Cũng không phải là thân ảnh bành trướng, mà là một loại khí tức bạo trướng, loại khí tức này có lực trùng kích thần thức cực mạnh, như biển rộng mênh mông.

Hơn nữa, lúc này bảy thanh kiếm ảnh cũng điên cuồng bành trướng, mỗi một thanh đều cao tận trời, thanh thế như muốn phá vỡ thương khung.

- Vạn vật sát!

Nhẹ nhàng phun ra ba chữ, dường như đã mở ra một kiện ma hạp, vô tận phong ba lưu diễm từ trên mỗi kiếm ảnh dâng lên thẳng hướng trước mặt.

Ầm ầm...

Khắp bầu trời tràn ngập lưu diễm, sau mỗi lần lưu diễm, không gian lại truyền ra những tiếng "tách tách", thanh âm cũng không chói tai nhưng là rơi vào trong tai mọi người lại khiến nội tâm sinh ra hoảng loạn, dường như thiên địa mỗi giây khắc càng thêm vụn vỡ.

Khí tức tịch diệt ập đến toàn bộ bị phá tan, kiếm ảnh thừa thế bay đi, trực tiếp nhắm hướng mấy người Âu Mỗ Long đánh tới.

- Lăng tông chủ quên mất bản tọa sao?

Từ một bên bỗng nhiên truyền đến một tiếng gào to, Đoạt Thiên không biết từ lúc nào đã triệu hồi ra một thanh thần khí, thần khí hiện ra có bộ dáng cổ quái dạng "túi", kiểu như túi đựng đồ mà người bình thường vẫn sử dụng.

Lúc này, miệng túi mở lớn, một cổ hắc sắc phong khí từ bên trong phun ra, mang theo một cỗ hàn ý lạnh thấu xương.

Lăng Phong cũng là không nhịn được phát lạnh, hàn ý nổi lên, lập tức cảm thấy linh hồn lực dường như cũng bị ảnh hưởng, thần lực lưu chuyển nhất thời không được tự nhiên.

- Công kích linh hồn lực?

620. Chương 579: Một Chương Trảo Lạc.

Lăng Phong nhịn không được thoáng biến sắc, hắn cũng bất chấp truy kích bốn người Âu Mỗ Long, tâm niệm vừa chuyển, kiếm ảnh đảo ngược đánh sang hướng bên cạnh. Hỏa mang cường liệt đụng với phong khí âm lãnh, dưới năng lượng chí cương chí dương của thiên địa trùng trùng điệp điệp áp chế xuống, lúc này khiến cho âm phong khí hơi bị tán loạn.

Một phen giao thủ, song phương không ai tổn thương.

Nhân thần Lăng Phong rơi vào trên người Đoạt Thiên, nhân thần như kiếm, giống như có thể nhìn thấu toàn bộ đối phương. Thân là một cường giả thân cấp, Đoạt Thiên cảm giác chính mình dưới con mắt Lăng

Phong cũng không có chỗ nào che dấu, loại cảm giác này làm cho bộ dáng thượng vị mà hần hiếu hiện ra ngoài cũng bị tiêu thấy, sắc mặt không khỏi lạnh xuống.

- Phong hệ pha lẫn linh hồn hệ!

Lăng Phong nhàn nhạt mở miệng:

- Đoạt Thiên tông chủ nhưng thật ra hảo thủ đoạn.

- Khách khí, khách khí, chỉ là chút tài mọn, đảm đương không nổi Lăng tông chủ tán thưởng.

Chính giữa trán Đoạt Thiên nổi lên một đóa hắc sắc đàm hoa, khiến cho dáng vẻ hào phóng ban đầu thoáng cái hiện ra vài phần âm lãnh:

- Nhưng thật ra Lăng tông chủ, chỉ vẹn vẹn dựa vào năng lượng hỏa hệ liền chống đỡ hết thủy cả ta cùng Âu tộc trưởng, tu vi như vậy mới xứng đáng nhận lời tán dương.

Lăng Phong ngưng mắt lại thật sâu, thân hình đột nhiên huyền động, lưu quang thiểm điện lập tức xuất hiện bên thân, sau đó hung hăng đánh ra một quyền!

Chẳng biết tại sao, Đoạt Thiên trước mắt khiến cho hần một loại cảm giác lau không hết nguy hiểm, dường như trên người đối phương vẫn còn tiềm tàng một thứ sát chiêu nào đó. Lăng Phong cũng không phải là người theo chủ nghĩa anh hùng cổ chấp, hần tuyệt sẽ không ngu muội cấp cho đối phương đủ thời gian chuẩn bị, vì vậy lựa chọn phương pháp trực tiếp nhất.

Trong nháy mắt Đoạt Thiên xẹt qua một tia ảo não, hần cũng không né tránh, cánh tay đột nhiên vung lên, quát lớn:

- Thanh nang (nang = túi)!

Một trận ngân mang hiện lên, ngay sau đó, thanh sắc phong khí hội tụ lên trên cánh tay, lập tức cánh tay hần biến hảo thành hình dạng một chiếc đại nang, rất mềm, giống như hoàn toàn không hề có xương cốt.

Ba!

Song phương giao kích liên hồi, tại điểm giao tranh nhất thời biến thành trung tâm bạo khai từng đoàn khí lăng, dữ dội như bão táp thổi khắp phương viên mười dặm, kích khởi trận trận lôi âm bạo minh.

- Đại tịch diệt chuồng!

Âu Mẫu Long mở rộng vực năng, ba gã cường giả Long Tộc phía sau như ngâm mình trong làn nước, lúc chìm lúc nổi, thần đại cường lực thông qua vô số tầng bí văn nguyên trận huyền ảo gia chú đến trên người hần.

Một trường đánh ra, từng điều bí văn trên bàn tay mở rộng ra, dường như được phóng đại lên gấp mấy chục lần, một một điều bí văn đều tản mát ra khí tức đủ sức khuynh đảo cả một ngọn núi lớn.

- Đại chế sát thuật!

- Cức lôi kiếm!

Kiều Kiêu cùng Khải ân đồng thanh hô lên, cả hai đều thi triển ra công kích cường đại nhất chống lại Âu Mẫu Long. Có bọn họ ở một bên ngăn cản, Lăng Phong toàn tâm toàn ý chống lại Đoạt Thiên.

Hai bên đều là thần cấp cường giả, đứng giữa hư không như đất bằng, bàn chân Lăng Phong khê giậm, một đoàn lực lượng cường đại bạo khai, trong nháy mắt cốt cách toàn thân truyền ra những tiếng bạo âm thanh thúy, thân thể xoay một góc lớn không tưởng, sau đó...

Bá!

Như cuồng cung bắn ra, Lăng Phong dùng cánh tay thay đao, một chiêu trầm xuống.

Đoạt Thiên cũng không hề sợ hãi, vẩy cánh tay hình đại nang, tựa nhu mà cương, mỗi một lần vẩy động là một lần hư không muốn nứt vỡ, trực diện làm lay động công kích của Lăng Phong!

Vô luận Lăng Phong hay là Đoạt Thiên, song phương không ai sử dụng chiêu thức quá mức cường đại, bọn họ đều là cường giả thần cấp, sử dụng những chiêu thức như vậy đã tiêu hao rất lớn, trong thời gian ngắn không thể kịp hồi phục như cũ.

Bởi vậy, bọn họ trực tiếp sử dụng phương thức công kích nguyên thủy nhất, nhìn như mỗi chiêu thức đều là bình thường, nhưng là thần lực ẩn chứa trong đó cũng là cuộn cuộn, cho dù tùy ý một tia lan đến, cũng có thể làm cho một ngọn núi nhỏ tan vỡ!

- Ha ha ha ha, Lăng tông chủ quả nhiên cường đại, bất quá thần khí... Thanh Nang cũng là môn chuyên môn hấp thụ thần lực, bản thân ta muốn nhìn xem người có thể kiên trì công kích được bao lâu!

- Thật không?

Lăng Phong cũng cảm giác mỗi quyền của mình đánh tới đối phương đều có một tia thần lực bị trôi mất. Cho dù không có Đoạt Thiên nhắc nhở, hắn cũng phát hiện ra từ sớm.

Niệm thức nội chuyển, nhẹ nhàng chấn động, dường như mặt nước khẽ bông bênh qua, một tầng rung động vô hình chậm rãi diễn mở trước mặt Lăng Phong. Nhất thời, tất cả mọi thứ ở ngoại giới đều phản chiếu vô cùng rõ ràng tại bên trong ý thức hải!

Trong "tâm nhìn" của Lăng Phong xuất hiện một bộ kỳ cảnh, bên trong khung hình, từng đường cong giảng kín khắp nơi, những đường cong này vô cùng phức tạp, có vài bộ phận còn bị xếp chồng lên nhau, thi thoảng mới lộ ra một chút, kẻ khác liếc mắt nhìn lại, căn bản không thể nhìn ra được đạo lý bên trong.

Nhưng là, khung đồ án này nếu là rơi vào trong mắt cường giả chân chính đã lĩnh ngộ đế nguyên trận, chỉ sợ sẽ làm bọn họ hưng phấn như điên!

Bởi vì, đồ án là một bức họa ghi lại rõ ràng năng lượng đồ, bên trong bao quát từng tia năng lượng ba động của song phương trong lúc giao thủ. Nếu là có thể dựa theo quy luật trong đó tìm ra tin tức, muốn chiến thắng đối phương có ít nhất bảy tám phần nắm chắc.

Niệm thức Lăng Phong với tần suất cao liên tục tìm kiếm nhược điểm trong năng lượng đồ, dùng cường độ niệm thức của hắn hiện tại, dù là năng lượng đồ phiền phức vô cùng cũng không quá bao lâu là tìm được kết quả.

Tìm được!

- Đoạt Thiên tông chủ công pháp xác thực kỳ diệu, bất quá...

- Vẫn còn không làm gì được Lăng mỗ!

Trong mắt Lăng Phong bỗng dưng bạo phát một đạo tinh quang, dường như tinh hàn hé mở vạn trượng quang mang, khiến cho Đoạt Thiên phía đối diện đang đắc ý dào dạt cũng không khỏi rung mình, không nhận được lui nhanh từng bước.

Xuất thủ!

Lăng Phong xuất thủ như điện, rất nhanh, nhìn như không hề để ý phương hướng liền cấp một trảo giữa hư không.

Vễn vận chỉ là một động tác đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn, lại khiến cho sắc mặt Đoạt Thiên đại biến, như chứng kiến phải thứ gì đó cực kỳ quỷ mị mà tiềm rồng lên một tiếng, mạnh mẽ nhích người thối lui lại phía sau.

Khóe miệng Lăng Phong hiện một dáng tươi cười thắng lợi, từng bước từng bước truy đuổi không rời, hơn nữa đồng thời nắm ngón trên bàn tay hắn còn đâm ra những vết lưu quang thật dài.

Lưu quang nổ bắn ra xa hơn mười trượng, tiếp tục hóa trảo buông xuống!

Ca...

Thân hình Đoạt Thiên ngưng trệ, dường như bị một búa ngàn cân hung hăng đánh xuống, "oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu đen lớn.

Trái lại phía bên Lăng Phong, trong lòng bàn tay hắn có thêm một tiểu sinh mệnh hình dạng bạch tuộc.

Một khi bị Lăng Phong khống chế, quái vật trong tay lập tức sinh ra một tiếng kêu cực kỳ chói tai. Nếu là rơi vào trong tai người khác, chỉ sợ dù có thực lực Linh Tôn cũng bị tiếng kêu chói tai này làm linh hồn bọn họ bị tan vỡ.

Lăng Phong lại chẳng qua lạnh lùng hừ một tiếng!

Lòng bàn tay hắn bỗng nhiên bộc phát ra quang mang chói mắt cường liệt, bàn tay vừa lật liền ngưng đọng thành thực chất tựa như một ngọn núi áp xuống. Lập tức tiếng kêu chói tai như thể bị lưỡi dao sắc bén chặt đứt, lúc này biến thành một đoạn gào thảm thiết.

- Lăng tông chủ, người thật đúng là hảo thủ đoạn!

Cơ nhục trên mặt Đoạt Thiên giật giật, bàn tay nắm chặt vang lên những tiếng "ca sạt" không ngừng hiển nhiên nội tâm đang vô cùng giận dữ.

Lăng Phong mặc kệ hấn phần nộ muốn điên lên thế nào, ánh mắt chỉ xẹt qua sau đó liền không thèm để ở trong lòng, ngược lại chú tâm tới quái vật trong tay. Đầu quái vật này sau khi bị năng lượng niệm thức của hấn trấn áp trở nên hấp hối, không còn nửa phần dương danh múa vuốt như trước, hình thể cũng trở nên rõ ràng.

Thân thể sờ lên có chút mềm mại, co dãn mười phần, mỗi một chân đều có những móng giống như những giác hút.

Tầm thần Lăng Phong khẽ động, đưa tay sờ thử, từ trong giác hút nhất thời bộc phát ra một cỗ quang mang mạnh mẽ!

- Thần lực thật mạnh!

Lăng Phong khen ngợi, hấn ngược lại nhìn về phía Đoạt Thiên:

- Không biết được Đoạt Thiên tông chủ mất đi khôi lỗi chân thân này, cảm giác sẽ thế nào?

Khôi lỗi chân thân?

621. Chương 580: Lưu Thương Nhất Mạch.

Nghe ngữ khí của Lăng Phong, tựa hồ đầu quái vật này cư nhiên chính là khôi lỗi chân thân do Đoạt Thiên ngưng tụ thành, thảo nào lại quý dị như vậy. Đoạt Thiên vẫn chưa phủ nhận, ánh mắt của hấn cũng không còn ẩn chứa sát khí như vừa rồi mà là hiển lộ rõ ràng ra ngọn lửa hung tàn. Trên mặt hiện lên thần tình hung lệ, Đoạt Thiên cất giọng cảm hận nói:

- Lẽ nào Lăng tông chủ cho rằng bản tọa mất đi một khôi lỗi chân thân liền tổn hao phần lớn thực lực? Vậy thực khiến Lăng tông chủ thất vọng rồi!

Một trụ vụ khí nồng đậm đột nhiên từ quanh mình hấn toát ra, dường như làn khói ám hiệu trực lan thẳng phía chân trời. Bên trong làn sương mù dày đặc, một khỏa con người màu hồng giống như tinh thạch hiện lên, lạnh lạnh dữ tợn.

- Thôn thiên thú!

Hai tay rung lên, chỉ nghe khắp bầu trời vang lên những tiếng khiêu âm sắc nhọn, một khỏa cầu hồng sắc bắn ra. Khỏa cầu lúc mới ban đầu chỉ có đường kính nửa thốn, đợi đến khi bay ra xa ba trượng thì đột nhiên số lượng mở rộng hơn rất nhiều, một điều xúc tua từ quanh thân chúng văng ra, bất ngờ lại có hình dạng giống hệt với đầu quái vật lúc trước.

- Kết thị thần trận!

Sơ sơ cũng có hơn trăm thôn thiên thú phóng tới như thủy triều, đột nhiên bọn chúng dường như bị một thứ vô hình triệu hoán, trên người liền hiện ra chỉ chít những bí văn đồ án.

Những bí văn đồ án không cái nào không lấp lóe kỳ mang, tiếp đó những đồ án này lại một lần nữa tổ hợp hình thành lên một bức đồ án bằng bạc càng rộng lớn hơn, trong mơ hồ, đồ án huyền hóa ra một cái miệng thật lớn. Miệng rộng chỉ nhếch một cái, dường như cả phiến bầu trời đã bị một ngụm nuốt vào.

Một loại cảm giác quen thuộc nảy lên trong lòng, Lăng Phong bỗng nhiên chấn động, trên mặt toát ra một vẻ giật mình chấn kinh:

- Sùng Minh?

Phía đối diện, Đoạt Thiên nghe được lời này, biểu tình cũng là cả kinh, hiển nhiên thật không ngờ tới Lăng Phong lại có phát hiện. Bất quá, hắn cũng không vội, còn cười hắc hắc nói:

- Tiểu bối Sùng Minh kia hành sự quả là bất lực, nếu không có thần vương đại nhân thần cơ diệu toán, đã sớm từ lần đại chiến kết thúc sắp xếp ta vào nơi này, bằng không sợ là sẽ làm lỡ đại sự của thần vương.

Nghe được hắn không chút nào kiêng kỵ thừa nhận, Lăng Phong bình tĩnh đại ngộ: Đoạt Thiên căn bản chẳng phải là tán tu thần cấp cường giả gì, hắn cùng với vị Sùng Minh Lão Tổ thảm bại trên tay mình đều cùng nhất mạch của Lưu Thương thần vương.

Thực sự khó có thể tin được, bọn họ vì thần chiến lần này mà ở cách vạn năm trước đã bắt đầu bố cục, nếu không phải mình từ phương thức công kích của bọn họ nhận thức được chỗ tương đồng, chỉ sợ cũng không có cách nào phát hiện ra.

- Chết đi!

Đoạt Thiên gồng mình tru lên, một con thôn thiên thú từ trong cơ thể bay ra bộc phát một cỗ tinh mang cường liệt. Tinh mang bay ra, điên cuồng rót vào miệng lớn huyền tượng trên bầu trời. Một đạo áp bách cường liệt như sóng triều truyền đến, trong vòng phương viên vài dặm biến thành một mảnh tối đen.

Diễn biến tình hình chiến đấu bên này cũng kinh động đến Âu Mỗ Long đang giao thủ, hắn quay đầu lại vừa nhìn không khỏi cả kinh, thân là người đồng minh, hắn cũng tuyệt đối không có lường trước đến Đoạt Thiên dĩ nhiên còn có thể bộc phát ra chiến lực như vậy, thực sự là vượt quá xa dự đoán mọi người.

- Chúng ta lui!

Tâm niệm vừa chuyển, trên người Âu Mỗ Long phát ra một vòng huyền quang, mang theo ba lão giả lui lại.

Bốn người này đều có thực lực tam phẩm, hơn nữa còn có Đại Tịch Diệt Trần với lực sát thương mạnh vô cùng. Một khi quyết định muốn lui lại, tuy rằng nhóm người Khải Ân thực lực không phải chuyện đùa, nhưng muốn ngăn cản cũng khó được.

Kiều Kiêu dẫn đầu đang muốn truy kích, lại thấy một đoàn khí tức thôn phệ như phô thiên cái địa kéo đến nên đành dừng lại.

- Các người lui lại, không cần lo cho ta!

Lăng Phong quát nhẹ một tiếng, trong thanh âm mơ hồ còn ẩn chứa sự tự tin nói không nên lời:

- Ta không sao!

Qua mấy năm, mọi người ở chung với Lăng Phong càng lâu, càng cảm giác được tu bị hắn càng ngày càng tăng. Nếu như nói vừa mới bắt đầu, bọn họ còn có thể miễn cưỡng thấy giới hạn tu vi của Lăng Phong, như vậy hiện tại, Lăng Phong lại cấp cho họ cảm giác hoàn toàn khác, giống như thân long thấy đầu không thấy đuôi.

Trong lòng bọn họ biết Lăng Phong cũng không phải dạng người nói hươu, nếu nói vô sự vậy tất nhiên là vô sự. Ngược lại, mọi người nếu còn ở lại trong vòng chiến, sẽ tạo cho hắn có điểm cố kỵ, dễ lụy đến thân.

Vì vậy, mấy người đều ngừng lại, nhanh chóng thoái lui.

- Còn muốn chạy?

Có tiếng thanh âm khô gầy truyền đến, Đoạt Thiên gào to nói:

- Hết thầy đều lưu lại cho bản tọa!

Tay hắn giương lên, miệng rộng huyễn tượng một lần nữa vọt lên, che kín một phương bầu trời, chặn đứng đường lui của mọi người.

- Sợ là người không có thực lực như vậy!

Lăng Phong quát lớn, từ điểm giữa mi tâm tuôn ra vực năng cường đại. Trong sát na, thiên địa trở thành một mảnh tối đen, giống như tối ngày tận thế.

Trong mảnh tối đen này, bảy chấm nhỏ thoáng hiện lên, phát ra ánh sáng như ngọc, cực kỳ chói mắt.

Bảy chấm nhỏ rơi xuống tạo thành bảy đạo quang trụ, quang trụ giống như vị vô hình triệu hoán, rơi vào trong vòng bảy thanh kiếm ảnh. Nhất thời bên trong kiếm ảnh hỏa mang chói lòa, để rồi vây kín lại thành một đạo...

- Thất đấu tinh vũ trảm!

Giữa màn sương mờ chen phủ, đột sáng lên một vệt ngân hà.

Không lời nào diễn tả hết được sự tao nhã tuyệt thế của một kiếm kia, so sánh với nét đơn thuần của lực lượng cường hãn, lúc này sát chiêu càng được phủ thêm một tầng ảo diệu khó lường, dường như một kiếm phá ra liền có thể thuaanm nhuần áo nghĩa thiên địa vũ trụ.

"Tì!"

Tiếng thanh âm nứt vỡ, kiếm khí trảm mở, lúc này phá vỡ đám trắng vào trong miệng rộng huyễn ảo, giống như xé rách một miếng vải bàn, hé ra một vệt lỗ hồng trắng xóa.

Nhóm người Khải Ân không chậm trễ, nối đuôi nhau từ đó rút chạy.

Kiểm quang từ một trảm kia vừa chuyển vẫn chưa có tiêu tan mà dừng lại giữa không trung. Lăng Phong chuyển nhãn thần hướng Đoạt Thiên:

- Đoạt Thiên tông chủ, tuyệt kỹ chỉ đơn giản là vậy thôi sao?

Trong con người Đoạt Thiên chợt lóe qua vẻ khổ não nhưng rất nhanh liền bị thần tình âm nộ thay thế, dưới ánh mắt cảnh giác của Lăng Phong, hắn ha ha cuồng tiếu nói:

- Vô Tắc Hoang Nguyên ngày này vẫn là bắt nguồn từ truyền thuyết, tông chủ Sáng Tông túc trí đa mưu, không nghĩ tới một ngày kia lại rơi vào trong kế hoạch mà ta vẫn chờ đợi!

Trong tiếng cuồng tiếu, trên bầu trời lần nữa bỗng nhiên xuất hiện một đạo lỗ hồng, nhóm người Âu Mậu Long vừa rồi bỏ chạy cũng xuất hiện tại chỗ. Đồng dạng, trên mặt bọn họ cũng xuất hiện dáng tươi cười khi âm mưu được thực hiện.

- Hả?

Lăng Phong đột nhiên cả kinh, trong vòng "tầm nhìn" của hắn, chỉ thấy một gã nối tiếp một gã Long Tộc xuất hiện, trên thân thể xích lửa của những gã Long Tộc này đều chỉ chít các loại bí văn giống như được chạm khắc ở bên ngoài thân thể.

Nhìn thoáng qua, ít nhất cũng có tới vạn gã Long Tộc.

Những gã Long Tộc này nhìn qua biểu tình đều có vài phần ngậy đại, dường như là những cụ khô lồi, hơn nữa bên trong cơ thể bọn họ có tràn đầy một loại khí tức gần như đã tới cực hạn, tùy thời đều có thể bạo khai.

- Phá!

Lăng Phong quyết định thật nhanh, không cho bọn hắn bất luận cơ hội nào chuẩn bị, kiếm mang trên bầu trời xoay chuyển phương hướng, một kiếm liền hướng tới mấy vạn gã Long Tộc phía trước trảm xuống.

Kiểm quang dưới tình thế Lăng Phong không tiếc tổn hao chú quán thần lực, tức khắc dài ra thêm vài dặm, một kiếm này nếu như trảm tới, ít nhất có thể giết hết non nửa!

- Hắc hắc!

Đoạt Thiên âm hiểm cười:

- Lăng tông chủ hiện tại mới tỉnh ngộ, vậy cũng quá muộn một chút! Âu tộc trưởng, có thể động thủ!

Trên mặt Âu Mẫu Long hiện lên một vẻ thương tiếc, dường như có chút do dự bất định.

- Âu tộc trưởng!

Đoạt Thiên nổi giận, quát mắng nói:

- Giết hết đám tiểu nhi này, hai nhà ta và ngươi sẽ cùng Vũ Thần Phong liên thủ, đủ để lũng đoạn đại bộ phận tài nguyên trên Thần Vĩ đại lục! Ngươi còn do dự cái gì? Không được luyến tiếc!

Âu Mẫu Long hung hăng cắn răng một cái, con mắt mở trừng hết mức, lại có máu tươi tràn ra:

- Long Tộc chịu ân huệ các ngươi, Âu mỗ xin lỗi các ngươi! Vỡ!

622. Chương 581: Nguyên Trận Đối Oanh.

Theo một tên Long Tộc đầu tiên tự bạo, một cái bí văn giống như lợi tiễn bay thẳng lên bầu trời. Một phen tự bạo này, tựa như bắt đầu một phản ứng dây chuyền, những tên Long Tộc phía sau nhất thời liên tiếp tự bạo theo.

Tốc độ bọn họ tự bạo rất nhanh, không đợi Lăng Phong thi triển Thất Đấu Tinh Vũ trảm xuống, tất cả đã hoàn toàn tự bạo!

Rất quỷ dị, sau khi bọn họ tự bạo, toàn bộ huyết nhục đều bị ngưng tụ tiến nhập vào một cái bí bản, dường như tinh hoa đều bị nó hấp thụ đi vào vậy.

Ầm ầm!

Rốt cục, kiếm quang chém xuống.

Có điều, uy lực một kiếm đủ sức trảm toái hư không nhưng lại không thể tạo thành mấy may thương tổn với bọn họ, một điều bí văn bắn ra, dĩ nhiên là trước sau liên tiếp đánh vào trên kiếm quang, đem kiếm quang hung hăng đánh lệch một đường.

- Cổ quái!

Lăng Phong đánh ra một kiếm không có hiệu quả, vẫn chưa vội tiếp tục xuất thủ mà là đưa mắt dừng lại trên một cái bí văn. Cảm nhận được, đối diện đang có một cỗ khí tức bàng bạc rất nhỏ đang dần mạnh lên, loại khí tức sắc bén hung hãn dường như có uy lực quét ngang tất cả, trấn áp tất cả.

Ở tại trước mặt nó, sinh mệnh cường đại đến đâu bất quá cũng chỉ giống như kiến hôi, dù có được sức mạnh cuồng hãn đến mấy cũng chỉ như lực cổ tay trẻ con, yếu ớt đến buồn cười.

Đây là tiếp cận tới đại uy năng bản nguyên của thiên địa!

- Đây là...

Từ lúc đầu đối chiến tới giờ, Lăng Phong rốt cuộc cũng minh bạch nỗi bất an trong lòng phát ra từ nơi nào! Hắc cảm giác được nương theo những bí văn này xuất hiện, một mảnh hư không chung quanh gần như trở thành tường đồng vách sắt, dùng tu vi của hắn cũng đừng mơ tưởng muốn trốn chạy.

Trông thấy bí văn vẫn xoay giữa không trung chậm rãi thành hình, thần tình nghiêm nghị thật sâu: Thứ này đến tột cùng là dạng nguyên trận gì? Cứ nhiên lại cường đại đến vậy?

Nhìn thần trên mặt Lăng Phong toát ra vẻ kinh sắc, Âu Mẫu Long mới cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn một chút, dường như bên mình tổn thất nhiều như vậy cũng không phải là không công.

Hắn nhận không được đắc ý, lên tiếng nói:

- Lăng tông chủ, người cũng biết Thích Thiên Tông?

Lăng Phong ngăn ra, tòa nguyên trận này cùng với Thích đại ca có liên quan gì? Hắc lãnh đạm nói:

- Nhắc tới Thích Thiên Tông, tên phản bội Thanh Mộc đợi đến lúc nào Lăng mỗ rảnh rồi cũng muốn đi Long Tộc đòi lại công đạo cho Thích đại ca!

Từ khi Lăng Phong đắc thủ tại cấm địa Long Tộc, liền cùng Yến Vân La và Hàn Nguyệt Dạ liên thủ đối phó Thanh Mộc tông, khiến cho Thanh Mộc tông hết đường phải mai danh ẩn tích.

- Ha ha, Long Tộc đã sớm cùng với Yêu, Phượng hai tộc có ước định, hai bên cũng không được can thiệp tự do các tông phái tại Vô Tận Hoang Nguyên! Lẽ nào Lăng tông chủ cho rằng, chỉ vì một Thích Thiên Tông cùng với vài tên đệ tử Long Tộc liền đáng để chúng ta gây chiến sao?

Lời Âu Mỗ Long như một đạo kinh điện xẹt qua trong lòng Lăng Phong, hắc bống nhiên ngẩng đầu nhìn bí văn trên bầu trời, trong ánh mắt hiện lên một vẻ khiếp sợ: Lẽ nào?

- Không sai! Xem ra Lăng tông chủ cũng đoán được!

Âu Mỗ Long cười to nói:

- Nếu không có năm đó bởi vì tại địa phận Thích Thiên Tông phát hiện tồn tại một bộ nguyên trận! Ta sao có thể vì một điểm lợi ích nho nhỏ phải ra nhiều trưởng lão như vậy?

Nói đến đây, sắc mặt hắc nhện không được nhả lại một chút, toát ra vẻ ưu tư:

- Chẳng qua muốn thi triển nguyên trận này cần phải cung cấp rất nhiều lực lượng! Nhiều như vậy, Long Tộc ta cũng chịu không nổi mấy lần tiêu hao! Bất quá hôm nay Lăng tông chủ may mắn chết dưới nguyên trận này, cũng đủ để kiêu ngạo!

Lăng Phong rút cuộc ro ràng tất cả chân tướng, nguyên bản hắc còn cho rằng năm đó Long Tộc chẳng qua là vì đệ tử dòng chính nhà mình ngã xuống dưới tay Thích Thiên Ách mới hung hãn xuất thủ.

Không nghĩ tới phía sau vẫn còn liên quan tới bí ẩn bực này.

Bất quá tính ra Long Tộc cũng biết nhẫn nại, không chút nào để lộ ra tin tức, nếu không phải mình nhanh chóng quật khởi khiến cho bọn họ cảm giác được bất an, sợ rằng tòa nguyên trận này không biết tới đời thừa nào mới có thể hiện thế.

Nguyên trận trên bầu trời rốt cuộc cũng xuất hiện một đường viền lớn, trên đường viền ngoài, cách mỗi đoạn lại nhô lên một chiếc tinh giác, trên mỗi tinh giác có gắn một quang cầu to cỡ nhãn châu, quang cầu tỏa ra trận trận quang mang, một điều bí văn kéo dài ra, nối vào bên trong tạo thành một mạng lưới.

Chính giữa lưới lại do những bí văn bất đồng cấu thành, dần dần cả vật thể hiển lộ ra vài phần cao thâm khó lường.

Nguyên trận mới hình thành liền bắt đầu chậm rãi chuyển động, mỗi một lần chuyển động dường như kéo theo cả thiên địa cùng chuyển động, khí thế trầm trọng khiến người ta phải run sợ trong lòng.

Uy thế vô cùng vô tận từ đó phát ra, Lăng Phong tuy rằng vẫn bảo trì tư thế đứng thẳng, nhưng là cũng cảm giác được cột sống truyền đến trận trận sức ép, dường như tùy thời đều có thể bị bẻ gãy.

- Đi tìm chết đi!

Âu Mỗ Long hét lớn một tiếng, đạo nguyên trận kia phẳng phất như có linh tính, nặng nề hướng phía Lăng Phong áp tới, dọc theo đường đi, hư không dường như bị ngưng thành tấm cương bản, áp xuất ra từng trận khí lăng dày đặc.

Một cỗ khí lăng vô hình không chút lưu tình đánh về phía Lăng Phong, trong vòng phương viên mười dặm toàn bộ khí tức sinh mệnh đều bị thổi bay sạch sẽ, biến thành một mảnh chân không, không có bất luận sinh mệnh nào có thể tồn tại.

"Bành" một tiếng, một đầu tóc dài của Lăng Phong bung ra đón thẳng hướng gió, mỗi một sợi đâm ra như kiếm, làm nổi bật lên nét cứng rắn kiên cường trên khuôn mặt.

Da mặt bị từng trận khí lãng làm cho phập phồng như gợn sóng!

Khoảng cách mỗi lúc một gần!

Ngàn trượng, trăm trượng, mười trượng!

Mắt thấy sắp bị nguyên trận bao phủ, thân hình Lăng Phong đột nhiên khê động, trong mắt như ẩn như hiện tinh mang, một đoàn tuyền qua liền xuất hiện vận chuyển quanh mình.

Trong mắt bắn ra hai đạo tinh mang, trực tiếp rơi vào trên người Âu Mỗ Long phía đối diện, trên mặt Lăng Phong đột nhiên hé ra một vẻ tươi cười:

- Âu tộc trưởng cư nhiên còn có con bài chưa lật như vậy, xác thực đã vượt xa dự liệu của Lăng mỗ! Bất quá người tưởng Lăng mỗ lại không hề có chuẩn bị gì sao?

Lời vừa dứt, tại trong ánh mắt chấn động của mấy người Âu Mỗ Long, mi tâm Lăng Phong điểm mạnh!

Ầm ầm! Một tiếng chấn hưởng kinh thiên động địa, âm ba như biển khiến cho cả hư không cũng phải ông nhiên rung động, uy thế cực kỳ kinh người.

Trong khoảnh khắc chấn hưởng vang lên, từ mi tâm Lăng Phong đột nhiên bay ra một tiểu quái hạp cỡ bằng nắm tay. Thể tích quái hạp cực nhỏ, cùng với nguyên trận đang hung mãnh kéo đến hoàn toàn trái ngược, nhưng khi nó vừa bay ra lại có một cỗ uy thế lớn lao, trung hòa sạch sẽ cảm giác áp bách mà đối phương mang đến.

Bốn màu quang mang kim, hồng, thanh, hắc từ trong quái hạp phát ra đột nhiên mở rộng, thể tích quái hạp cũng theo đó tăng vọt, biến hóa cực kỳ to lớn chẳng khác gì một con thỏ trắng đột nhiên biến thành viên cổ bạo long khiến người ta khó có thể tin vào mắt chính mình.

- Kết trận! Tứ linh nguyên trận!

Một ngón tay Lăng Phong điểm tới quái hạp, tại không gian bên trong quái hạp, hai hàng người chỉnh tề đang trong tư thế sẵn sàng chiến đấu, phía sau bọn họ là người đến từ những đại môn phái hợp tác cùng Sáng Tông, có những người là cường giả do Sáng Tông mời chào đến.

Tất cả những người đứng ở phía trước đều đồng dạng là cường giả thần cấp!

Dùng tích lũy mấy năm nay của Lăng Phong, hơn nữa còn không để ý tiền vốn đầu tư, thực tế đã tạo ra một nhóm người lớn là cường giả thần cấp. Những người này đều là nhờ tiếp thu chân thân Tinh Chương mới có thể thăng cấp, tự nhiên đối với Lăng Phong rất là mang ơn, vì thế mà tu luyện tứ linh nguyên trận cũng đặc biệt ra sức!

Có thể nói, những người này hiện tại chân chính là con bài chưa lật của Sáng Tông!

Thực lực khi bọn họ liên hợp lại đủ sức chống lại mười tên cường giả thần cấp tam phẩm!

Lúc được Lăng Phong phát lệnh truyền vào, dẫn đầu là nhóm người Mặc Nhất Kiêu, ai nấy trong mắt đều hiện ra vẻ hưng phấn, trên người bọn họ đồng thời phát ra một cỗ vụ khí thần lực nồng đậm.

Những cỗ thần lực này thông qua bí văn bắt đầu ngưng kết, hình thành một đóa vân văn, vân văn hiện lên rất nhanh rút vào mặt ngoài quái hạp.

Ở phía sau bọn họ, vô luận là cường giả cấp Linh Tôn hay mới chỉ vén vện bước vào Linh Cấp đều đồng loại điên cuồng kết trận.

Tứ linh nguyên trận trải qua Cảnh Vân không ngừng nghiên cứu, uy lực của nó đã được tăng cường trên diện rộng, không còn gò bó trong bốn người trung tâm mà là theo nhân số càng tăng, uy lực của nó cũng được bạo tăng theo cấp số nhân.

Chớp mắt công phu, mấy vạn đóa vân văn cùng nhau hiện lên!

Nếu như nói trước đây quái hạp tương đương với một tòa trọng vật bằng cương thiết, chỉ có thể dựa vào thần lực của Lăng Phong để khu động, như vậy hiện tại quái hạp lại có thể khu động với nhiều hạch tâm, vô luận là lực lượng hay lực công kích, gia tăng đâu chỉ có mấy chục lần?

Cảm thụ được dao động truyền tới từ quái hạp, trong mắt Lăng Phong chợt lóe lệ mang, lần này sợ rằng cũng là lần đầu tiên hắc chân chính sử dụng toàn bộ lực lượng của Sáng Tông để thôi động tứ linh nguyên trận nhằm khu xử quái hạp.

Trong nháy mắt, dùng tu vi hiện tại của hắn cũng cảm giác có chút nắm không vững!

”Bá”, ngàn vạn điểm quang mang chói mắt vô cùng, Lăng Phong đưa tay đẩy mạnh:

- Dừng!

623. Chương 582: Lăng Phong Nổi Giận.

Theo hình thể nguyên trận tăng lên, quái hạp cũng không chịu thua kém ứng thanh mà động, âm âm kéo lên, nhìn khí thể này sợ rằng dù có chư thiên thần phạt đứng ở phía trước ngăn chở, cũng sẽ không ngăn ngại đụng thẳng!

Va chạm!

- Thế nào lại có thể?

Âu Mỗ Long quá sợ hãi, trong ánh mắt tràn ngập vẻ không thể tin tưởng, hắn mặc dù từng kiến thức qua năng lực phòng ngự biến thái của quái hạp kia, nhưng tuyệt không thể lường trước được nó lại cường đại đến mức như vậy!

Mới vừa rồi, hồn nguyên đại linh trận vốn có thể chấn vỡ hư không cư nhiên ở trước mặt quái hạp kia lại không thể tiến lên dù chỉ là nửa bước.

Uy thế cường đại như vậy, so với lần trước được gặp qua, mạnh hơn đâu chỉ dưới vạn lần?

- Âu tộc trưởng, không thể chần chờ!

Đạo Thiên bỗng quát lớn lên:

- Nếu không thể hạ quyết tâm, thì cả vạn Long Tộc đích hệ đã hi sinh vô ích!

Cả người Âu Mỗ Long chấn động, thời cơ khẩn cấp, không cho phép hắn tiếp tục do dự. Vì vậy, hung hăng cắn răng một cái, Âu Mỗ Long chợt quát lên:

- Thiêu đốt linh hồn, thôi động nguyên trận! Hồn nguyên đại linh trận!

Vì mục đích tiêu diệt đại địch lớn nhất trong đời là Lăng Phong, Âu Mỗ Long rốt cuộc bất chấp tất cả, thôi động nguyên trận tới mức tận cùng. Nguyên bản hắn làm ra quyết định hi sinh thật lớn tạo ra nguyên trận này còn có tầng mục đích xa hơn, chính là về sau trở thành trấn tộc chi bảo, bảo vệ tồn vong cho Long Tộc.

Thế nhưng về sau, khi hồn linh bên trong được phát động bùng nổ hoàn toàn, hồn nguyên đại linh trận cũng triệt để bị vỡ tan.

Cứ như vậy, cả vạn Long Tộc đích hệ nhất loạt ngã xuống, làm sao không khiến hắn đau lòng cho được?

Mất thấy Âu Mỗ Long rốt cuộc thôi động một chiêu này, trong nhãn thần Đạo Thiên đột nhiên lướt qua một tia âm hiểm: Hồn nguyên đại linh trận, dưới trận này dù có là mười gã cường giả thần cấp tam phẩm, cũng chỉ có một đường chết!

Long tộc, cũng chẳng còn nắm trong tay lực lượng cường đại như vậy nữa.

Nói thì chậm nhưng diễn biến khi đó lại rất nhanh, hồn nguyên đại linh trận vừa áp xuống bên trong liền bùng phát ra một vài tia hoa lửa, hoa lửa vừa bạo khai lập tức hình thành một khung cảnh cực kỳ huyền mỹ hoa lệ.

- Chúng ta đi!

Nhìn thấy một cảnh này, Âu Mỗ Long cùng Đạo Thiên đồng loạt biến sắc, không nói hai lời, thân hình liền biến mất trong phạm vi bao phủ của nguyên trận.

Đứng ở bên ngoài nhìn vào sẽ thấy một đạo thiên mạc hình trứng chụp xuống, bên trong có vô số điện quang như du xà bạo chuyển, khoảng không càng dày đặc những đóa hoa lửa.

- Bạo!

Hỗn nguyên đại linh trận ứng tiếng bạo khai!

Đồng quy vu tận!

Một chiêu này của Âu Mỗ Long rõ ràng là trả giá thật lớn, dùng thần hồn cầu diệt của vạn Long Tộc đích hệ để diệt sát Lăng Phong!

Hỗn nguyên đại linh trận một khi bạo khai, đám người Khải Ân ở bên ngoài lập tức cảm thấy không ổn, bọn hắn lập tức quát lên:

- Các người dám!

Cức Lôi Kiếm! Thiên Kì Viêm! Liệt Thiên Kiếm!

Trong nháy mắt, vô số đạo công kích cường đại đồng thời nhắm tới tiêu diệt đạo thiên mạc hình trứng, thế nhưng đợi đến khi năng lượng rơi vào bên ngoài mục tiêu, chỉ có thể tạo ra một đóa hoa lửa chứ không thể phá vỡ được nó dù chỉ là một chút.

- Hừ, si tâm vọng tưởng! Bao nhiêu đệ tử Long Tộc ta liều mạng thiêu đốt toàn bộ linh hồn mới mở ra được nguyên trận này, chỉ chút chút lực lượng nhỏ bé của các người liền muốn phá vỡ sao?

Khóe mắt Âu Mỗ Long giật giật, có chút đau lòng quát lên.

Đoạt Thiên chứng kiến Lăng Phong đang bị vây trong khốn cảnh, nét mặt cũng không nhịn được toát ra bộ dáng tươi cười, hắn nhìn đám người Khải Ân vẫn đang điên cuồng công kích, cất giọng nói:

- Âu tộc trưởng, y theo ước định của chúng ta, địa bàn Sáng Tông ngày sau sẽ do hai nhà chúng ta cộng đồng tiếp quản! Đám người này xem ra đang muốn liều chết, vậy tiện đường tiêu diệt một thể luôn đi!

Âu Mỗ Long hung hăng gật đầu:

- Đang muốn như vậy!

Khí thế cường đại đột nhiên bao phủ, bầu trời giống như cũng biến thành tầng tầng lung chảo chụp xuống trên đầu mấy người Sáng Tông.

- Mở ra!

Khải Ân bạo hồng, trong lòng vốn như lửa đốt, lúc này càng thêm bức thiết, luận về cảm tình, hắn đối với Lăng Phong so với bất kể ai tuyệt không kém hơn chút nào!

- Muốn chết!

Đối mặt với cơn bạo nộ của Khải Ân, Âu Mỗ Long chỉ lạnh lùng cười, lật úp bàn tay đánh ra một đạo chưởng ấn.

Oanh long!

Như một tấm cương bản vô cùng cứng rắn đánh mạnh xuống mặt đất, khiến cho một mảnh thiên địa cũng phải khê rung lên, cả người Khải Ân phát ra những tiếng "lạc lạc" liên tiếp, lão đảo bị đẩy ngược trở về.

Một kích này, đúng là khiến xương cốt hắn bị vỡ vụn không biết bao nhiêu đoạn.

Tuy là như vậy, nhưng Khải Ân cũng không có chút bộ dáng nào của việc không thừa thụ nổi áp lực cực mạnh, ngay giữa không trung ngạnh kháng xoay mình, chuyển người qua:

- Đại ca!

Cường hãn vô bì, dường như chiến đấu không hề biết đau đớn, ngay cả Âu Mỗ Long có chiến lực vượt xa Khải Ân không ít cũng là không khỏi bị chấn kinh, sắc mặt hơi đổi.

- Âu tộc trưởng an tâm, nhường cho bản tọa diệt sát tiểu nhi này!

Đoạt Thiên lên tiếng, trên mặt thoáng hiện vẻ khát máu:

- Các người đuổi theo đám chạy trốn, tiểu nhi vô tri, không có tư cách sống tiếp!

Âu Mỗ Long nhẹ nhàng gật đầu, thân hình ba gã trưởng lão Long Tộc phía sau chợt động, cùng nhau truy cản đám người Hoa Vi Hà.

Lòng bàn tay Đoạt Thiên lần thứ hai phóng ra một con thôn thiên thú, cánh tay cũng thoáng cái biến thành hình "thanh nang", nhìn qua giống như một đầu mãnh thú từ thời tiền sử là trạch nhân dục phệ.

Nhìn Khải Ân càng lúc càng gần, bộ râu dựng ngược, nụ cười âm lãnh tràn khỏi khóe miệng, cho dù là thần cấp tam phẩm thì đã sao?

Dưới sự phối hợp của khôi lỗi chân thân cùng thần khí, người...

Không thể không chết!

Đoạt Thiên quát lớn:

- Tiểu nhi, nạp mạng!

- Không được!

- Tên đại ngốc!

- Khải Ân, mau tránh!

Đang bị ngăn trở, đám người Kiều Kiều vừa thấy một màn này, không khỏi đồng thanh kinh hô! Dư Đào tức giận muốn điên, tay phải bạo trượng kim quang, tay trái cuồng thiểm hồng mang, liều mạng thúc dục toàn bộ lực lượng hồng mỗ giết một đường máu.

Hắn gián tiếp truyền thụ Mậu Huyền Kiếm Quyết cho Khải Ân, giữa hai người sớm có tình nghĩa sư đồ, Dư Đào đối với gã đệ tử hàm hậu siêng năng này cũng yêu thích không ngớt, mắt thấy hắn sắp phải ngã xuống ngay trước mắt mình, không khỏi tức giận nổ mồm.

Nét tiêu ý trên khuôn mặt tàn nhẫn của Đoạt Thiên càng lúc càng nồng đậm, "thanh nang" mở ra một ngum lớn

- Người dám dẫm thương huynh đệ ta, chết!

Đúng lúc này, một tiếng quát khê vang lên, trên mặt Đoạt Thiên liền toát ra vẻ kinh khủng cực độ, dường như toàn thân dần dần bị kéo vào vũng bùn tử vong, sắc mặt trở nên xanh trắng, tứ chi hoàn toàn không thể điều khiển, vô thức ngẩng đầu lên, toàn thân giống như con cóc bị ép chặt kim giữ giữa hư không.

Âu Mỗ Long trong lúc giao thủ cũng đã phát hiện ra biến hóa, trái tim hắn hung hăng chấn động.

"Thanh âm này, thanh âm này...Sao có khả năng?"

Cổ giống như bị đông cứng, Âu Mỗ Long gian nan chuyển đầu nhìn qua, tràn ngập sợ hãi nhìn phương hướng phát ra âm thanh.

Ngược lại, đám người Hoa Vi Hà mừng rỡ như điên, Khải Ân giống như thể hồ quán đỉnh, giạt mình tỉnh táo.

- Đại ca?

Nguyên trận hình quả trứng do vạn Long tộc đích hệ tự bạo linh hồn lẫn thể xác thi triển đột nhiên run lên, rất nhanh, biên độ rung động càng lúc càng lớn. Dần dần, một vòng quang mang tinh tế từ chính giữa bạo phát, trong thanh âm âm âm, nguyên trận nổ tung bốn phía.

Không đợi nguyên trận hoàn toàn giải thể, một đạo hấp lực bỗng nhiên tràn ngập, áp súc nguyên trận vốn bên bờ giải thể, hoàn toàn thu nạp thành một khối nhỏ.

Trung tâm tất cả dị biến, một đạo quang mang màu nhũ bạc tán phát, chính nó phát ra lực hút hấp thu nguyên trận hình trứng.

Quang mang vàng rất nhanh ẩn đi, sau đó là một tầng quang mang màu hồng, tiếp theo màu vàng, màu xanh...Cuối cùng chuyển thành màu trắng bạc!

Đợi đến khi năm màu luân chuyển, cuối cùng năm màu đồng thời bộc phát, quang hoa vạn đạo.

Dị tượng này kéo dài đủ thời gian một chén trà nhỏ, tất cả quang mang tan đi, một đạo thân ảnh huyền bào lặng lặng huyền phù hư không, nhìn qua thân ảnh không to lớn, thế nhưng tản mát khí tức hạo hãn trường tồn.

624. Chương 583: Uy Hiếp.

- Làm sao có thể?

Âu Mỗ Long hoảng sợ ngưng mắt nhìn lên huyền bào thân ảnh, thế nào cũng không thể tin vào mắt chính mình:

- Hồn nguyên đại linh trận cứ nhiên không thể giết được người?

Không hề nghi ngờ, thân ảnh huyền bào mà bọn hắn vẫn nghĩ phải chết chính là Lăng Phong!

Trường bào Lăng Phong tung bay, phát ra những tiếng "phần phật" liên hồi, thần tình trên mặt so với lúc trước càng thêm thông dong bình tĩnh, mỗi một chữ từ trong miệng hắn phun ra vô cùng rõ ràng, nhưng chỉ một lời lại giống như lợi kiếm đâm thẳng vào trong tâm phách, khiến người ta kinh hồn táng đảm:

- Lăng mỗ cũng muốn cảm tạ Âu tộc trưởng, nếu như không có Âu tộc trưởng, Lăng mỗ thế nào có thể chữa trị thân khí trong tay tới trọn vẹn?

Trong đầu hắn hồi tưởng lại khoảnh khắc lúc mới rồi, trong lòng cũng không nhịn được mà sợ: Đợi đến khi hồn nguyên đại linh trận khai mở hoàn toàn, hắn cũng cảm thụ được áp lực cực lớn, bởi vậy mới quyết định làm ra dự định liều mạng.

Nhưng là rất nhanh, sau khi mọi người bên trong quái hấp thôi động tứ linh nguyên trận lại phát sinh một sự tình kỳ quái, chỉ thấy hồn nguyên đại linh trận đúng là không có nửa phần tạo thành thương tổn với Lăng Phong, trái lại còn hóa thành hàng ngàn vạn tinh vũ lấp lánh rót vào bên trong.

Đợi đến khi tinh vũ dung nhập, trong lòng Lăng Phong đột nhiên hiểu ra, hắn chân chính nhận thấy được quái hấp là đang thiếu hụt dạng nguyên trận gì! Nguyên bản dùng tứ linh nguyên trận làm khu động đã có thể phát huy uy lực quái hấp cực lớn, nhưng cho dù là vậy, Lăng Phong vẫn cảm giác có điểm gì đó không đủ.

Hiện tại có đạo nguyên trận này dung nhập khiến cho Lăng Phong minh bạch, tứ linh nguyên trận với lực lượng chủ hệ là bốn hệ địa, thủy, phong, hỏa nên vẫn còn thiếu khuyết một đạo linh hồn lực, hôm nay lại vừa vặn có đủ toàn bộ!

"Bành!"

Đợi đến khi Lăng Phong đi ra, Đoạt Thiên đột nhiên gãy dựa trốn thoát, nhưng dường như trong hư không còn có những đoạn dây thừng bằng cương thiết văng văng trời hất lại, khiến một phen gãy dựa này làm cho thân thể bị xé rách thành từng vệt máu dài, nhìn qua thảm thiết vô cùng.

Một khi thoát thân, hắn đúng là bất chấp tất cả, thân hóa thành lưu quang, lấy tốc độ nhanh nhất cấp tốc bỏ chạy.

- Người vẫn còn đi được sao?

Lăng Phong lạnh lùng cười, nguyên trận vừa hấp nạp nên hắn còn chưa thể phát huy hoàn toàn bản nguyên công năng mới tạo điều kiện cho đối phương gãy dựa thoát. Nhưng nếu đã triệt để linh ngộ được huyền bí ẩn hàm bên trong nguyên trận mà nói, còn để cho Đoạt Thiên chạy thoát, đây mới thực sự là chuyện đáng cười.

Bởi vậy, Lăng Phong chụp tay thành trảo!

Bằng mắt thường có thể rõ ràng thấy được, một cái chưởng ảnh cực lớn đột nhiên xuất hiện phía sau Đoạt Thiên. Chưởng ảnh cùng với hư không pháp ấn trước đó Lăng Phong thi triển hoàn toàn khác biệt, không có chỉ là nhìn qua huyết nhục phong mãn dị thường, mặt người còn một ít chưởng văn rất rõ nét, nếu có người tu vi cao thâm quan sát sẽ càng là thất kinh...

Đây đâu phải là chưởng văn gì, rõ ràng đó là một loại bí văn huyền ảo nhất!

Như nắm lấy gà con, chưởng ảnh dễ dàng bắt được Đoạt Thiên, tiện đà còn hung hăng nện xuống phía dưới. Dưới cự lực hung hãn, "phốc" một tiếng, Đoạt Thiên phun ra một ngụm tiên huyết, điên cuồng hét lên nói:

- Không, bản tọa không phục! Bản tọa không thể dễ dàng thất bại như vậy được!

Trong tiếng gào thét, một con thôn thiên thú bay ra, cố gắng nhắm phía chưởng ảnh hút đi, ý đồ đem nó hoàn toàn hấp nạp.

- Châu châu đá xe!

Lăng Phong thần nhiên lắc đầu, chưởng ảnh chỉ đơn giản bùng ra một cái, từng đạo khí lãng đánh ra đã hoàn toàn tiêu diệt con thôn thiên thú này.

Trên mặt Đoạt Thiên lộ vẻ thất vọng triệt để, chán nản, tru lên như một con thú đang hấp hối, nói:

- Bản tọa liều mạng với ngươi!

Thân thể của hắn rất nhanh bành trướng, vốn thân thể bị chưởng ảnh nắm chặt đã không thể nhúc nhích, lúc này chỉ có phần đầu cùng chân bành trướng ra, nhìn qua đặc biệt kỳ quái.

- Còn muốn tự bạo?

Mi tâm Lăng Phong chợt lóe ngân quang, chưởng ảnh một lần nữa lớn lên gấp ba bốn lần, chỉ thấy được trong lòng bàn tay bốc lên một trận khói xanh, đợi đến khi chưởng ảnh tan ra, cũng không còn thấy thân ảnh Đoạt Thiên đâu nữa.

Đường đường là một cường giả thần cấp, cư nhiên dưới một chưởng của Lăng Phong phải hôi phi yện diệt!

Một chiêu giết địch, nhân thần Lăng Phong chợt chuyển:

- Âu tộc trưởng chạy đi đâu? Còn thỉnh lưu lại một chút đi!

- Tộc trưởng, ngươi chạy mau! Nơi này do ba người lão phu chống đỡ!

Một trong ba gã cường giả Long Tộc hét lớn.

Trong nhân thần Âu Mỗ Long xẹt qua một vẻ vô cùng đau đớn cùng xấu hổ, hắn vạn lần không ngờ được, tiểu tử từng bị bản thân cầm cổ chỉ ngăn ngủi trong vòng mấy năm lại tự có được thực lực như vậy. Không chỉ khiến bản thân bị tổn thất hàng vạn Long Tộc đích hệ, hiện tại còn bị bức cho chặt vật chạy trốn!

Trận chiến này không chỉ không trừ được đại địch, còn càng liên lụy khiến thực lực trong tộc hao tổn lớn.

Sự thực tàn nhẫn này đã đánh trúng nát bấy toàn bộ niềm kiêu hãnh của hắn, tôn nghiêm trong lòng càng như khói vân tiêu tán đi mất.

- Ba vị trưởng lão bảo trọng!

Cố nén nội tâm phẫn nộ, Âu Mỗ Long thi triển ra thần quang độn, hướng một phương phía trước rất nhanh bỏ chạy.

Trốn!

Điên cuồng chạy trốn chết!

- Tiểu nhi Sáng Tông, ngươi giết nhiều người như vậy, không sợ cấp họa cho con cháu đời sau sao?

Ba lão giả điên cuồng chuyển đầu nhìn Lăng Phong, khí lãng nhất thời cuộn cuộn dậy sóng.

Lăng Phong thần nhiên cười:

- Các người tập trung cả vạn môn hạ đệ tử đến giết Lăng mộ, hiện tại âm mưu không thành ngược lại còn oán giận Lăng mộ sát tính quá nặng!

Một luồng tàn khóc bỗng dừng hiện lên trên mặt hấn:

- Các người thực sự khi Lăng mộ là kẻ dễ bắt nạt? Cấm!

Thanh âm mạnh như thác đổ đột nhiên vang lên, từng đạo ngũ sắc quang lưu rộng chừng mấy trượng từ bốn phía nhanh chóng phóng mạnh về ba gã trưởng lão Long Tộc, nháy mắt liền vây khốn bọn họ vào bên trong.

Lăng Phong biết với sự trung thành của bọn họ với Long Tộc, tất nhiên sẽ không chịu nguyện ý hàng phục, thế nên hấn cũng chẳng muốn lòng dạ đàn bà làm cái việc thả hổ về rừng. Bởi vậy, hấn trở tay vô xuồng, một đạo chưởng ảnh hạ xuồng như thái sơn áp đỉnh, một tiếng nổ lớn vang lên đánh cho ba gã lão giả thành nát bấy.

Nhìn bóng dáng Âu Mẩu Long bỏ chạy phía xa, Lăng Phong nhú mày, bàn tay hơi vung lên. Đúng lúc này, từ hướng trên Vũ Thần Phong phía xa truyền đến một tiếng hét lớn, mang theo vài phần điên cuồng:

- Dừng tay!

Theo tiếng nhìn lại, trong lòng Lăng Phong nhất thời bùng lên lửa giận, nhãn thần hấn ngưng lại thật chặt, đầy tức giận:

- Người dám!

Thần Thiểu một tay không chế Mộc Vũ Sương, trong mắt chợt hiện nét điên cuồng:

- Người nếu là dám ra tay, bản thiếu chủ liền giết nàng lập tức!

- Thần Thiểu!

Vũ Thần kinh hô kêu lên, hấn hiển nhiên cũng thật không ngờ Thần Thiểu dưới tình huống nghĩ rằng bản thân vĩnh viễn không có được Mộc Vũ Sương lại làm ra cử động điên cuồng đến vậy.

Song sinh Cự Linh Thiên Hành Giả đó a!

Người có thiên phú như vậy, thiên hạ được mấy người?

- Hắc, hắc!

Cười nhạt hai tiếng, sắc mặt Thần Thiểu hơi đỏ lên một cách bất thường:

- Ta biết người hiện tại đã đạt tới cảnh giới nguyên trận nội uẩn, thế nhưng...

- Người không nên vọng tưởng xuất thủ với ta! Bằng không mà nói, người liền mở tận mắt chứng kiến nữ nhân mình thương yêu chết trước mặt đi!

Sắc mặt Lăng Phong như băng lạnh nhưng theo như lời Thần Thiểu nói, hấn đúng thật không dám tùy ý xuất thủ, dùng tu vi hấn hiện tại, dù là hơn một trăm gã Thần Thiểu, muốn giết hết bất quá cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Thế nhưng, quái hạp vừa thành, hấn vẫn còn chưa vững vàng khống chế được lực lượng, nếu là thi triển tuyệt sát, khó tránh khỏi ngộ thương tới Mộc Vũ Sương. Mà như vậy thì dù kết quả có ra sao hấn cũng không thể nào tiếp thu được!

Biểu tình Mộc Vũ Sương bình tĩnh, cũng không vì tính mệnh bản thân bị người khác nắm trong tay lấy làm ưu phiền, chẳng qua trong ánh mắt nhìn về phía Lăng Phong tràn ngập vẻ an bình hỉ lạc, phảng phất thấy được đối phương giống như tìm lại được thế giới của chính mình.

Về phần các loại uy hiếp, có cần gì phải bận tâm?

Nàng càng không có cái gì là nhi nữ thường tình, trong thời khắc nguy nan chỉ đơn giản hô to " không cần lo cho ta", bởi vì nàng hiểu được rất rõ, Lăng Phong cũng không phải dạng người có thể làm chuyện tuyệt tình.

- Người muốn thế nào?

Lăng Phong thật sâu nhìn lên Thần Thiểu, hơi trầm mặc một chút rồi nói:

- Ta có thể đáp ứng thả người đi! Điều kiện tiên quyết là người không được dă thương Vũ Sương mấy may!

- Vũ Sương? Thật đúng là thân mật a!

Trên mặt Thần Thiểu thoáng hiện lên vẻ đồ kị điên cuồng, quát to nói:

- Sao có thể tiện nghi cho người vậy! Ta muốn người tự phế thần khí, bằng không đừng mơ tưởng muốn đổi nữ nhân này về!

625. Chương 584: A Da, Phụ Thân.

Trong lòng Lăng Phong đã triệt để nổi lên sát khí, nhưng liếc mắt nhìn Mộc Vũ Sương đang bị không chế nên hắn vẫn nhẫn nại xuống.

- Đại ca, không được!

- Mộc đầu!

- Tiểu Phong!

Nhóm người Hoa Vi Hà ào ào gọi, hơn phân nửa thực lực hiện tại của Lăng Phong xác thực đều là cạy nhờ trên quái hạp, nếu như tự phế thần khí mà nói chẳng phải làm cho thực lực rút mạnh, sau này mặc người xâm phạm?

Lăng Phong phát tay, mi tâm điểm mạnh, quái hạp lúc này tức khắc bay ra, màu sắc bên ngoài cũng không còn năm màu sáng nữa mà thành xám ảm đạm đi không ít, chậm rãi hướng phía Thần Thiểu bay tới.

- Chậm!

Thần Thiểu thấy vậy đột nhiên chặn lại nói.

- Người còn muốn thế nào?

Thanh âm Lăng Phong trầm thấp, giọng điệu châm chọc nói:

- Thần khí Lăng mỗ đã giao cho người, người nếu không phải sợ hãi mà nói, hay là để Lăng mỗ tự tay dâng lên!

Nói xong, Lăng Phong tiến lên trước một bước.

- Không được lại gần!

Thần Thiểu càng thêm hỗn loạn ngăn lại, hắn thấy Lăng Phong ứng tiếng dừng lại, sâu trong nội tâm cũng đạt được vài phần cảm giác thỏa mãn, cười hắc hắc nói:

- Đạt được cảnh giới như người, có trời mới biết còn có bao nhiêu thủ đoạn chưa thi triển! Thần khí này người cho biến thành một bộ ảm đạm như vậy đã đủ khiến ta tin tưởng? Vũ Thần!

Vũ Thần ngẩn ra, đột nhiên tỉnh ngộ hắn đang gọi mình, vội vã lên tiếng trả lời.

Thần Thiểu đối với vẻ trì độn của hắn có chút tức giận, hung hăng trừng mắt, lập tức ra hiệu hướng phía quái hạp giữa không trung:

- Đi xem Lăng tiểu nhi có gỡ trò hay không!

Trong lòng Vũ Thần có chút mùi vị nói không thành lời, từ năm đó tu luyện thành công nhất cử chấp chương Vũ Thần Phong tới nay, vẫn là chưa từng có người nào dám cả gan ăn nói ác liệt với hắn như vậy.

Thần Thiểu này chính là người thứ nhất dám quát tháo, xem bản thân giống như người hầu khiến trong lòng Vũ Thần cảm thấy rất không hài lòng. Vốn cho rằng gần tới thần chiến, tu vi có thể đột phá thêm một tầng sẽ càng thêm có vốn liếng tiêu dao, lại không nghĩ tới chẳng qua càng rước thêm ràng buộc vào người!

Tâm tư hần nặng nề, cước bộ tự nhiên có chút trì trệ đi về hướng quái hạp.

- A da!

Đúng vào lúc này, Mộc Vũ Sương đột nhiên mở miệng, thanh âm trong trẻo, một câu nói liền khiến cho Vũ Thần giống như bị thiên lôi đánh trúng, cả người đứng đờ ngay tại chỗ. Hắn bỗng nhiên nghĩ đến buổi chiều một ngày từ rất lâu về trước, một tiểu khất cái với ánh mắt trong trẻo vô cùng ở ngay tại bên đường, lúc đó nàng còn không quá hai tuổi đi?

Nhận lấy miếng lương khô của mình đưa cho, sau đó nàng nhẹ nhàng hô lên một tiếng "A da".

A da, phụ thân!

Một tiếng vô cùng ngọt ngào này đã nhất cử đánh tan nội tâm cứng cõi như kim cương thạch bàn của Vũ Thần, bây giờ nghĩ là, dù ngay tức khắc có thăng cấp trở thành đại viên mãn cũng không thể nghe được một tiếng "a da" mát lòng đến vậy.

Đúng là một tiếng gọi ngọt ngào này mới khiến Vũ Thần quyết định đưa tiểu khất cái này về Vũ Thần Phong, nuôi nấng như nữ nhi thân sinh của mình, yêu thương hết mực.

Nếu không phải khi năm ấy nàng tròn mười năm tuổi phát hiện ra thiên phú kinh người thì phần nhân tình thuần chất này chắc chắn vẫn còn bảo trì tiếp mãi.

Vũ Thần thế nào cũng không thể quên được, sau khi Mộc Vũ Sương thức tỉnh song sinh Cự Linh, cường giả bé quan trong nội thế giới đã ngay lập tức định ra đường hướng phát triển nàng trong tương lai, bản thân lúc đó cảm giác vô cùng thất lạc.

Càng không thể quên được, lúc Mộc Vũ Sương cho rằng bản thân vị "A da" này coi nàng như một thứ bảo vật rồi đem ra trao đổi, ánh mắt của nàng khi đó lạnh thấu xương.

Từ đó trở về sau, trong tâm mang thù hận, Mộc Vũ Sương không còn gọi hắn một tiếng "A da" nào nữa.

Đối mặt với cường quyền phía sau, Vũ Thần không có bất luận năng lực nào chống lại, vì vậy nội tâm mỗi ngày càng thêm bị dày vò, vì để tự trấn an, hắn thậm chí còn lừa gạt chính mình rằng Mộc Vũ Sương bắt quả chỉ là một tiểu khất do hắn nhất thời hứng khởi nhặt được, dù có bị người lợi dụng đã làm sao?

Nhưng là mặc kệ hắn lừa dối mình thế nào thì cảm giác dày vò trong lòng vẫn ngày một tăng.

Nhất là lúc khuyên bảo Mộc Vũ Sương gả cho Thần Thiển, thấy thần tình Mộc Vũ Sương lạnh như băng, con tim Vũ Thần dường như bị đao cắt!

"A da". Mộc Vũ Sương lần thứ hai mở miệng:

- Đây là lần cuối cùng nữ nhi gọi ngươi như vật, công ơn nuôi dưỡng, nữ nhi dùng mấy năm qua luyện chế Tinh Chương đã trả lại sạch sẽ. Ngày sau, ta cũng không còn thiếu ngươi cái gì, cầu chúc...

- Vũ Thần đại nhân, võ vận hưng thịnh, tu vi tăng tiến!

Mỗi câu mỗi chữ đều gọn gàng dõng dạc, đem ân nghĩa hai bên đập thành một đoàn mảnh vụn.

Ân đã bồi, nghĩa cũng tuyệt!

Từ nay về sau, ân nghĩa đã cạn, đôi bên không còn cảm tình cha con!

Vũ Thần không phải kẻ ngu dốt, rất minh bạch ý tứ trong câu nói của nàng, thân thể hắn run rung, tóc bạc như sương, thoáng cái đã già đi hơn rất nhiều.

Bước đi có vài phần tập tễnh, hắn đi tới trước quái hạp, với tay chộp tới!

Một động tác vô cùng đơn giản dưới ánh mắt chú tâm của tất cả mọi người. Lúc Vũ Thần đưa tay rút cuộc bắt được quái hạp, không có gì khác lạ, lúc này mới thở dốc ra vài tiếng.

- Nhanh, mau đem tới! Cầm đến giao cho ta!

Trên mặt Thần Thiển xẹt qua một tia hưng phấn, dường như thấy mỹ nữ chân dài tuyệt sắc, phần chân tới run người.

Nắm quái hạp trong tay, Vũ Thần xoay người đi về phía Thần Thiếu, cúi đầu không dám nhìn Mộc Vũ Sương, cứ như vậy dâng lên.

Thần Thiếu hắc hắc cười quái dị, trên trán phóng ra một đạo niệm thức hướng phía quái hạp trong tay Vũ Thần cuốn đi. Nhưng đúng vào lúc này, tinh quang trong mắt Vũ Thần đột nhiên bùng phát, một đạo quyền kinh như bão táp bay thẳng đến đánh mạnh vào trước ngực Thần Thiếu!

Biến cố đột nhiên xảy ra, ai cũng thật không ngờ Vũ Thần vẫn luôn luôn biểu hiện vẻ kính cẩn vâng lời lại cư nhiên hạ sát thủ, điều này khiến Thần Thiếu cũng không kịp phản ứng, hắn giận dữ hét lên một tiếng:

- Cầu nô tài! Lại dám phạm thượng!

- Hừ!

Nặng nề một tiếng, trên mặt Vũ Thần hiện lên sát ý:

- Vũ Thần ta ngang dọc Vô Tận Hoang Nguyên có thừa ba trăm năm, còn chưa từng có người dám can đảm coi ta làm nô bộc! Người nhục ta, giết!

Quyền kinh đã tới, Thần Thiếu đồng thời hung hăng bỏ ra một đạo chưởng phong đánh xuống!

Bành! Bành!

Hai tiếng chấn hưởng vang lên tận trời, Thần Thiếu trúng phải một trọng quyền, trong ngực "lạc lạc" mấy tiếng, không biết đã rút bao nhiêu cây xương sườn, cả người bay rớt ra ngoài ba bốn trượng.

Giữa trán Vũ Thần cũng bị trúng một cái, thân thể lung lay nhưng vẫn cường ngạnh đứng lại trước người Mộc Vũ Sương.

Sắc mặt Mộc Vũ Sương hiện vẻ kinh hãi, thất thanh hô: "A da!" Nàng lắc mình đi tới trước người Vũ Thần, lo lắng quan sát.

Vũ Thần khó khăn quay đầu nhìn nàng, trên mặt dần hiện một dáng tươi cười từ ái, thanh âm run run:

- A da...Không khiến con phải thất vọng đi?

Dứt lời, hắn bỗng nhiên phun ra một ngụm lớn máu tươi, một đoàn máu đỏ phun ra từ trên trán, dường như nước lũ vỡ bờ, ào ào đổ ra!

"A da!"

- Nô tài dám dả thương ta!

Thần Thiếu rít gào nói:

- Đi tìm chết đi!

Tay giương lên, lực lượng thần cấp tam phẩm hóa thành một đạo kiếm khí bổ về phía Vũ Thần cùng Mộc Vũ Sương.

- Còn chưa tới phiên ngươi giương nanh múa vuốt!

Xa xa, lừng Phong đột nhiên quất lạnh, chỉ thấy quái hạp đang phiêu phù giữa không trung đột nhiên phát ra hào mang vạn trượng, hào mang dường như lông nhím đâm ra, phóng thẳng đến phía Thần Thiếu.

Kiểm khí của Thần Thiếu còn chưa tới gần hai người Vũ Thần đã bị biến thành phần vụn.

Cảm thụ được khí tức ập đến trước mặt có hàng ngàn hàng vạn mũi tên sắc nhọn, sắc mặt Thần Thiếu đại biến, tràn ngập kinh khủng quất lên:

- Phụ vương! Cứu ta!

Tiếng thét vừa ngưng, một khối ngọc giác trên cổ hắn đột nhiên nứt vỡ, hé ra tinh mang vô cùng, hình thành một đạo quang trụ đường kính cả trượng phóng về một phía xa xăm trên bầu trời.

Lừng Phong đột nhiên ngưng lại, hào mang công kích lập tức bị tường đồng vách sắt cách trở, sau đó cư nhiên còn bị dội ngược trở về.

Hắn cảm giác ý thức hải đường như bị cự thạch đập trúng, hơi choáng váng một chút, cũng may tu vi hiện tại của hắn có bước tiến nhanh, thoáng vận chuyển niệm thức liền hồi phục lại hoàn toàn.

So sánh với thân thể không khỏe, càng làm cho Lăng Phong khiếp sợ hơn chính là nội dung câu nói mà Thần Thiểu vừa rống lên: Phụ vương, chẳng lẽ là...

626. Chương 585: Thần Vương Thần Bắc Khiếu.

Ầm ầm!

Trên bầu trời bỗng nhiên vang lên một chuỗi lôi âm, lôi âm dồn dập liên hồi như trống trận, giữa những tiếng lôi âm hỗn loạn lại có một đạo điện quang hình rồng thô to hiện lên. Những con hỏa long điện quang này cả người bốc lên tử kim sắc diễm lưu, sống động như vật thực, đi đến từ phương sâu thẳm xa xôi, mỗi lần tiến về phía trước một bước đều phải chấn động khiến hư không sụp đổ xuống một phần.

Một, hai, ba, bốn...chín!

Tất cả chín đạo điện long cuồng mãnh chạy tới, đốt cháy hư không thành một mảng xích hồng tử hắc, từng chút từng chút hiện ra rõ nét trong mắt mọi người.

Từ trong một mảnh hỗn loạn cuồng lưu, một đạo thanh âm như sấm vang lên:

- Ai, ai dám đả thương con ta?

Trong lôi âm, một bàn chân lớn xuất hiện đập xuống từ giữa hư không, nhìn thoáng qua, bàn chân vẫn có hình dáng giống như của người bình thường nhưng phía trên đùi lại trắng kiện kinh người.

Chân lớn rơi xuống trên người một con điện long, đập mạnh một cái!

Một vòng quang mang rung động lan tỏa, dường như tường đồng vách sắt ngăn trước người Thần Thiểu, sau đó trong lúc điện quang du chuyển hình thành từ tính cực mạnh, vền vẹn chỉ là một quyền...

Quét sạch mấy vạn đạo hào mang tiêu thất không còn.

Lăng Phong không có tiếp tục xuất thủ, hắn chỉ ngưng mắt thật sâu nhìn lại, trong lòng cảnh giác tới cực điểm. Tâm ý khẽ động, hắn phát tay một cái liền đưa mấy người Mộc Vũ Sương ra xa phía sau hơn trăm dặm.

Chấn động không ngừng, bóng người cao lớn trên không trung mỗi khi xuất hiện thêm một phần đều khiến cho hư không chấn động không ngừng, dường như người đang đến quá mức cao lớn, ngay cả không gian cũng không thừa thụ nổi!

Rất cực, dung mạo hắn lộ ra hoàn toàn...

Cư nhiên là một cự nhân cao tới hơn mười trượng, vô luận là tay chân ngũ quan đều lớn hơn người thường mấy chục lần!

Vừa thấy cự nhân xuất hiện, Thần Thiểu lập tức tiến lên ôm lấy đùi hắn, diên cuồng hét lên:

- Phụ vương! Phụ vương, hài nhi thiếu chút nữa không còn thấy được người!

- Hừ! Tên vô dụng! Mất hết mặt mũi Thần Bắc Khiếu ta!

Cự nhân lại quát lên một tiếng như sấm:

- Nói cho phụ vương biết, là ai dám can đảm đả thương người?

Trong miệng tuy rằng quát mắng dữ dội, nhưng nhìn là thấy ngay Thần Bắc Khiếu đối với hài nhi của mình vô cùng thương yêu, còn khẽ nâng đùi, đặt Thần Thiểu đứng lên trên.

Thần Thiểu cuống quýt chỉ hướng Lăng Phong:

- Phụ vương, chính là tiểu nhi này!

- Ừm!

Nhân thần Thần Bắc Khiếu chuyển hướng Lăng Phong, nhân cầu trong mắt tản mát ra áp lực đoạt nhân tâm phách, một cỗ uy áp kinh khủng, nặng nề như núi áp tới khiến cho Lăng Phong không khỏi biến sắc.

- Bất quá chỉ là người hạ giới cư nhiên dám phạm thượng như vậy!

Trong giọng nói của cự nhân Thần Bắc Khiếu mang theo một loại từ trên cao tuyệt đối nhìn xuống, cao ngạo mà tràn ngập quả quyết tuyên án:

- Bản thần vương ban cho ngươi được tự tuyệt!

Cự nhân Thần Bắc Khiếu một khi đã xuất hiện, không cần hỏi đúng sai đến tột cùng ra sao, trực tiếp tuyên án tử hình cho Lăng Phong! Đường như Lăng Phong sau khi nghe được sẽ lập tức cắt cổ theo ý nguyện của hắn, bằng không mà nói sẽ là đại bất kính!

Lăng Phong thấy vậy chỉ giương mắt nhìn: Người này cũng quá tự mãn đi? Cho mình là thần vương liền có thể tự đại như vậy sao?

- Hả?

Thấy Lăng Phong chẳng những không thêm làm theo lời mình nói, trái lại còn làm càn vô lễ quan sát mình chằm chằm, Thần Bắc Khiếu tức giận:

- Lẽ nào còn muốn bản thần vương tự mình động thủ mới được?

Trong tiếng hét phẫn nộ, tay phải hắn đột nhiên trào ra, chỉ một động tác nhìn như đơn giản này cũng khiến cho cả người Lăng Phong căng thẳng, toàn bộ da thịt căng cứng, chân phải liều mạng chuyển hướng!

”Ba!”

Chỗ Lăng Phong vừa mới đứng bị đánh thành một lỗ hổng, sâu không thấy đáy.

Lăng Phong nhận không được thần tình khê biến: Một chớp mắt này, cách xa cả ngàn trượng cũng có thể xuyên phá hư không! Nếu không phải mình phản ứng nhanh, chỉ sợ bản thân lúc này đã phải trọng thương!

Thế nhưng đồng thời, Lăng Phong cũng toát ra một dáng cười cổ quái, trong ánh mắt dần dần hiện lộ ra vẻ mình bạch!

- Tiểu nhi, bản thần vương cho ngươi thêm một cơ hội cuối cùng! Nếu không tự đoạn mình, bản thần vương liền đem ngươi lưu vong trong không gian vô tận, nhận hết phiêu bạt mà chết!

Thần Bắc Khiếu ụ hiếp nói.

Có điều, hắn càng nói thì dáng cười trên mặt Lăng Phong càng xán lạn, cuối cùng tràn ngập ra thành tiếng:

- Ha ha ha, không nghĩ tới đường đường là thần vương cũng thích dùng tới thủ đoạn buồn chán này! Khiến Lăng mỗ lưu vong vào khe không gian? Chỉ bằng khối phân thân Cự Linh này của ngươi, sợ rằng làm không được?

Lời này vừa nói ra, sắc mặt dữ tợn của Thần Bắc Khiếu nhất thời thu liễm, ngược lại bày ra một mảnh âm trầm. Chuyển biến quá nhanh khiến lòng người cảm giác kinh hãi, nguyên lai vị thần vương vừa rồi hống hách như vậy tất cả là vì giả dạng mà đến!

Nhân thần Thần Bắc Khiếu chuyển thành âm trầm rơi xuống trên người Lăng Phong, hơi chút quỷ bí nói:

- Ngươi ngược lại xác thực có vài phần thủ đoạn, cư nhiên nhìn ra bản vương tới đây chỉ là một phân thân khôi lỗi. Bất quá, lẽ nào ngươi cho là phân thân khôi lỗi của bản thần vương liền không giết được ngươi sao?

- Vậy thì phải thử một chút mới biết được!

Thân ảnh Lăng Phong đột nhiên biến ảo, trong miệng quát ngắn:

- Cấm!

Ngón tay điểm ra, xuy xuy xuy...Mấy vạn điều bí văn thẳng hướng phía trước vọt tới.

- Chút tài mọn! Mưu toàn dùng nguyên trận để đối phó bản thân vương? Quá mức ngu xuẩn!

Trong miệng quát mắng, Thần Bắc Khiếu lại nhàn nhã như đang ngồi đánh cờ, tiện tay gảy đi.

- Người tưởng Lăng mỗ chỉ có một điểm thủ đoạn này thôi sao?

Lăng Phong lạnh lùng cười nhạo, chỉ thấy điều bí văn đang thẳng tắp như kiếm thoáng cái trở nên mềm mại vô cùng, ôn nhu quấn lên bàn tay Thần Bắc Khiếu.

- Hả?

Thần Bắc Khiếu lộ một vẻ kinh sắc, mười ngón tay của hắn hướng ra ngoài dùng sức xé mạnh, nhưng là bí văn lại có thể co giãn biến dạng như cao su, vô luận là bị xé mạnh hay kéo dài đến đâu, vẫn như cũ không thể bị đứt.

Bí văn giống như sợi dây leo có tốc độ sinh trưởng cực nhanh, lan tràn khắp trên người cự nhân, thoáng chốc đã phủ kín khắp người.

Liếc mắt nhìn lại, Thần Bắc Khiếu dường như biến thành một khối điêu khắc cực lớn, khắp người toàn là hoa văn!

Bí văn lưu chuyển, tản mát ra vô cùng vô tận lực lượng cấm cố, tầng cấm chế này giống như là mười vạn tòa núi lớn đặt áp lên người khiến hắn không thể động đậy.

Lăng Phong âm thầm thở dài một hơi, nói thật, dù trước mắt vền vền chỉ là một cụ phân thân khô lồi nhưng cũng đủ gây ra cho hắn áp lực thật lớn. Dù sao đối phương cũng là hạng nhân vật đỉnh phong từ thời thượng cổ đến nay, phân thân khô lồi của hắn đâu phải chuyện vừa?

Không đợi Lăng Phong triệt để trầm tĩnh lại, con người Thần Bắc Khiếu đã phát ra hằng tinh xán lạn, hừ lạnh nói:

- Nếu chỉ đơn giản bị người cấm chế như vậy, bản tọa đâu còn xứng là thần vương?

Trong tiếng huýt gió, hai tay hắn đột nhiên hướng ra ngoài rung lên!

Dường như biển động sóng gào, uy năng bùng phát bay thẳng ra bốn phía, một điều bí văn bị ép phải bành trướng, kéo dài ra đến trên mười dặm, rốt cục...

Không còn chịu đựng được nữa, toàn bộ bí văn đều bạo khai!

Mỗi một điều bí văn bị đánh bay ra đều giống như lợi tiễn thoát khỏi trường cung, tốc độ kinh người, vừa bắn ra liền xé hư không tạo thành một đường khí lăng màu nhũ bạch.

- Đến phiên bản thân vương!

Thần Bắc Khiếu thâm trầm quát lên, miệng bỗng nhiên mở ra thật rộng, làm động tác hút vào.

Một hơi hút vào này khiến giữa hư không phong vân điên cuồng biến ảo, vô số khí lưu "băng băng băng" áp súc thành thực thể hướng về phía hắn.

Lăng Phong đồng dạng cảm thụ được một cỗ hấp lực cường đại hướng bản thân hắn cuốn đi, cỗ hấp lực này khiến hắn muốn đứng thẳng cũng có chút khó khăn.

Đúng lúc này, bên cạnh truyền đến những tiếng kinh hô, đúng là chúng cường giả Vũ Thần Phong đều bị hút về phía Thần Bắc Khiếu!

Lăng Phong cả kinh, không ổn!

627. Chương 586: Sở Thức Phi Nhân.

Phong khí như ngân hà, Thần Bắc Khiếu ngưng tụ toàn bộ phong lưu, một vòng rung động sóng gợn huyền bí ảo diệu lan truyền, khiến thân thể hắn giống như lỗ đen vũ trụ, tản mát thần bí vô cùng vô tận.

- Định!

Lăng Phong chợt quát, tức thì sinh ra niệm lực cường đại, khiến hư không biến thành thực chất, trực tiếp động lại bất động.

- Đại ca!

Lúc này, Khải Ân đằng sau thét lên một tiếng kinh hãi, xung quanh thân thể hắn tản mát ra quang mang vàng chói lọi đan xen. Quang mang bắn lên cao, cùng với ba động thần lực nhóm người Kiều Kiều thi triển kết nối thành một đạo, giống như ngọn núi sừng sững, mặc cho cuồng phong bên ngoài có gào thét như thế nào cũng không thể lay chuyển được.

Nhưng là, Thần Bắc Khiếu thực giống như quái vật đủ thực lực thôn phệ cả thiên địa phát ra lực hút dường như vô cùng vô tận, khiến thân thể bọn họ có chút không ổn định.

Ánh mắt Lăng Phong khẽ động, đột nhiên phát tay gương lên, bảy đạo kiếm ảnh phụt ra, ong ong rung động tạo thành một lao lung nửa cung tròn:

- Liệt!

Một tiếng rống giận, thiên địa đóng băng.

Từ bảy thanh kiếm ảnh bắn ra bảy tia sáng cắt xuyên vạn vật, Lăng Phong hơi bấm tay, bảy tia sáng như bị bàn tay vô hình điều khiển, sinh ra khiêu âm bén nhọn đáp lại.

Mỗi một tia sáng đều nổ bắn ra mấy trăm trượng, trực tiếp cắt đứt lực hút cường đại vô hạn. Trong sát na, chỉ nghe tiếng gió rít không dứt bên tai, trong thanh thúy lại có vẻ hỗn loạn, giống như trong không trung đang tấu lên một khúc tang hồ.

- Hừ! Người làm như vậy là có thể ngăn cản được Nạp Thiên Lưu Quang của bản Thần vương sao? Thực sự quá mức tự đại!

Thần Bắc Khiếu lạnh lùng cười, trên khuôn mặt rất lớn hiện lên vẻ dữ dằn, tay phải đột nhiên dâng cao, sau đó hung hăng áp mạnh về phía Lăng Phong.

- Trấn!

Thiên khung mang mang, vô số tinh quang lập lờ bất định, bỗng nhiên một đạo chưởng ảnh như có thể cắt rời trời cao, đánh nát chư thiên, trực tiếp xé rách bầu trời, hạo nhiên cuồng liệt hạ xuống.

Một kích kia, áp bức hư không ào ào nổ tung, sinh ra bạo âm không ngừng nghỉ, không khí cũng bị áp súc cuồng liệt biến thành mũi tên sắc nhọn.

Vèo vèo vèo...

Chúng mang theo lực lượng cường đại, giống như vãn thạch cửu thiên, mỗi một cây đều đâm sâu xuống dưới lòng đất, đại địa rách thủng lỗ chỗ.

Một mảnh hỗn loạn!

- Kết trận!

Đối mặt với công kích không hề kém hơn so với trời long đất lở, biểu tình Lăng Phong càng thêm lãnh tĩnh, hắn nhàn nhạt mở miệng cười, chỉ thấy chỗ mi tâm hắn có một đạo huyền quang, giống như dòng chảy.

Trong huyền quang có chút quang mang hình hoa tuyết bay ra, rất nhanh khiến đầu ngón tay của hắn tạo thành chỉ sáu năm màu. Thần mang trong mắt Lăng Phong bỗng dừng tăng vọt:

- Toái!

Huyền quang năm màu hội tụ, vền vền chỉ là ngón tay điểm ra. Một ngón tay này lay động chính diện, vô luận Thốn Kích Quyết, Vô Cốt Nhu Thân hay là Kiếm Điển, Lăng Phong đều không sử dụng, hoàn toàn chỉ là lực lượng thuần túy...

Thuần túy, do nguyên trận tụ hợp mang đến lực lượng!

Hôm nay, tụ họp lực lượng nguyên trận năm hệ gia nhập, uy lực quái hạp cường đại tới mức không thể tưởng tượng. Lăng Phong làm chủ nhân của nó, tự nhiên có thể sử dụng toàn bộ lực công kích, cho dù thiên địa tan vỡ, hắn cũng không chút hao tổn.

Một ngón tay này điểm ra, một đạo chỉ mang mấy trăm trượng theo thế bộc phát, dọc theo đường đi tầng tầng lớp lớp, nát bấy không biết bao nhiêu tầng không gian.

Thần Bắc Khiếu đối diện bỗng dưng thần tình đại biến, biểu tình bình tĩnh thông dong từ đầu tới giờ đã biến mất không còn, thay vào đó là kinh khủng phát ra từ sâu trong nội tâm:

- Đây, đây là...

Ầm...

Thần quang kinh thiên động địa rơi vào, vậy mà chỉ là bàn tay to lớn đánh vào tường đồng vách sắt, Lăng Phong không hề xuất hiện một chút tổn thương.

Không đợi mọi người kinh hô, biến hóa lại nổi lên.

Đạo thần mang năm màu đột nhiên như lưu thủy tràn ra, dọc theo bàn tay to lớn biến hóa cực nhanh, giống như chiếc bao tay, nhìn qua xinh đẹp kỳ huyền vô hạn, tràn ngập vẻ... Vô hại!

Nhưng là, dưới biểu tượng này, con mắt Thần Bắc Khiếu càng trừng lớn, đồng thời trên mặt Lăng Phong nhiều hơn một tầng minh ngộ.

Một tầng quang mang nhàn nhạt không nói rõ ý vị từ từ hiện lên trên mặt Lăng Phong, hắn mở thần khẩu, nhẹ giọng nói:

- Ta nói, cần phải vỡ, vậy thì vỡ... Nên trôi qua, chắc chắn biến mất!

So sánh với khí tức gần giống phán quyết vạn vật khi Thần Bắc Khiếu xuất hiện, tạo cảm giác không được tự nhiên, mà bây giờ, Lăng Phong lại có thể bù lấp khiếm khuyết này, càng thêm phù hợp với vận hành thiên đạo.

Một lời phát ra, thiên địa biến đổi đột ngột.

Quang lưu bay lượn trên không trung đột nhiên đọng lại, bàn tay chỉ ong ong rung động, khó khăn hạ xuống cũng đọng lại. Tất cả, tất cả, đều như là khe được luân âm, nhìn thấy bản tâm.

Động lại!

Huyền quang năm màu tràn ngập thế giới, dưới phiến quang mang này, cự chướng, quang lưu quyền động đều biến mất.

- Đại sáng thể thần quang!

Thần Bắc Khiếu bỗng nhiên rít gào, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ sợ hãi vô cùng vô tận:

- Dĩ nhiên là đại sáng thể thần quang! Người không phải bị chúng ta tiêu diệt rồi sao? Sao có khả năng xuất hiện? Không có khả năng! Không có khả năng!

Trong lòng Lăng Phong khẽ động, trong mi tâm hiện lên một đoàn huyền quang, ngay sau đó là thân ảnh Sang Sư hiện lên. Biểu tình trên mặt hắn rất kỳ lạ, như buồn, như vui, lại tựa hồ càng nhiều hồi ức.

- Sư huynh, đã lâu không gặp!

Câu nói phát ra từ trong miệng Sang Sư như trời long đất lở, kích phát một mảnh ba đào.

- Là người...Sang?

Biểu tình kinh khủng trên mặt Thần Bắc Khiếu chậm rãi bình tĩnh trở lại, dừng lại trên hư ảnh Sang Sư, trong ánh mắt sáng dần:

- Người quả nhiên không hổ là đệ tử thương yêu nhất của lão già năm đó! Cho dù chúng ta liên thủ cũng không thể triệt để giết chết người! Lão già thực sự bất công, chỗ tốt gì cũng cho người!

Trên mặt Sang Sư dần dần hiện lên vẻ thanh tĩnh, ánh mắt nhìn Thần Bắc Khiếu mang theo một tia thương hại, một tia thống hận, một tia phức tạp khó hiểu.

Lăng Phong lẳng lẳng nhìn bọn họ đối thoại, những bí ẩn trong lòng không câu trả lời mà giải. Thảo nào ngôn ngữ của Sang Sư đối với cái gọi là cường giả trên khối Thần Vĩ đại lực này chung quy rất coi thường, khó trách tài nghệ luyện chương của hắn lại thâm hậu tới như vậy, nhất là tri thức căn bản ngưng tụ nhiều huyền bí tới vậy...

Nguyên lai, tất cả là như thế, Sang Sư chính là người cùng một tầng thứ với bát đại Thần Vương!

- Hừ! Sang, người cho là bằng vào lực lượng của người ngày hôm nay có thể đủ nhắc lên sóng to gió lớn gì sao? Người bất quá chỉ là linh hồn thể, chẳng lẽ còn nghĩ truy cứu đối với những chuyện ngày xưa?

Thần Bắc Khiếu uly hiếp nói:

- Chỉ cần người giao ra thứ sư tôn nghiên cứu đạt được, ta đảm bảo sinh mệnh của người không có việc gì!

Sang Sư hơi lắc đầu, trong biểu tình vẫn là thâm trầm bi an, vẻ bi an không phải là Thần Bắc Khiếu trước mắt làm càn, mà bi ai ngày xưa sư tôn nhìn nhầm.

Hiện nay, trên đại lực chỉ biết Thần vương có tám người, rất ít người biết được, tám người nay chính là do một sư tôn suy nhất dạy dỗ!

Bao gồm cả bản thân Sang Sư cũng đều từ một Sư tôn duy nhất kia!

Năm đó, vì thế giới của bọn họ phát sinh biến loạn lớn, rơi vào đường cùng, sư tôn mang theo chín đệ tử cùng với các cường giả thủ hạ, phá vỡ vách ngăn không gian tiến vào phiến lãnh thổ này.

Lúc đó Thần Vĩ đại lực vẫn trong trạng thái mộng muội, nhân loại sinh hoạt nơi đây chưa hề khai phá văn minh, nhưng là, nơi này dư thừa thần lực phi thường!

628. Chương 587: Căn Nguyên Tất Cả.

Mấy thầy trò cho rằng đã tìm thấy được một phương trời yên vui, đang chuẩn bị triệt để dàn xếp xây dựng gia viên lại phát hiện ra...Thần Vĩ đại lực không phải là vô chủ.

- Sư đệ, người hà tất phải mè nheo khóc chuột già từ bi? Năm đó lão già đó giữ một mình người bên người tìm hiểu huyền bí đại lực này, chính là vì có ý niệm truyền thụ y bát đích thực cho người trong đầu.

Trên mặt Thần Bắc Khiếu dần dần hiện lên vẻ phẫn nộ:

- Tám người chúng ta đi theo lão già mấy vạn năm, kết quả lại để người nhận hết mọi thứ, nếu như thực sự lo lắng vì sự hòa thuận của môn phái, nên quả đoán nói rõ, không tranh đoạt với chúng ta!

Từ đầu Lăng Phong chỉ lặng yên nghe bọn họ nói chuyện, chưa hề chen vào một câu, hắn biết cuộc nói chuyện ngày hôm nay rất có thể sẽ vạch trần những bí mật tầng sâu nhất của Thần Vĩ đại lực, nội tâm từ lâu đã sóng gió ngập trời.

- Y bát?

Nhân thần Sang Sư càng thêm bi ai, biểu tình tràn ngập vẻ thất lạc, một lát, hắn đột nhiên ngưng thần nhìn Thần Bắc Khiếu.

- Nguyên lai các người vẫn cho rằng sư tôn và ta bề quan chính là vì muốn truyền y bát cho ta? Thì ta là thể, thì ta là thể...

Mặc dù Sang Sư đang cười, thể nhưng trong tiếng cười tràn ngập phẫn uất.

- Chẳng lẽ không đúng?

Nhân thần Thần Bắc Khiếu chuyển hướng sang Lăng Phong, ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào mi tâm:

- Năm đó lão già này dùng Cự linh song sinh, nhất cử ngưng luyện nguyên lực bốn hệ khác biệt, trong thiên hạ cũng chỉ có một mình nguyên trận hắn sáng chế mới tụ tập được nguyên lực bốn hệ khác nhau, đồng thời

phát huy tới cảnh giới tương sinh tương dung. Nếu không phải được lão già truyền thừa, đệ tử của người sao có thể có lực lượng như vậy.

Lăng Phong bỗng nhiên chấn động, từ trong lời nói của Thần Bắc Khiếu hắn nghe được tứ linh nguyên trận có quan hệ với sư tôn của bọn họ. Điều này làm sao có thể? Lễ nào Kiền Thiên Giới...

Mà Cự linh song sinh như lời hắn nói có thể ngưng kết thành nguyên lực bốn hệ khác biệt càng khiến trong lòng Lăng Phong rung động mạnh mẽ, hắn cảm giác được chính mình chạm vào con đường tu luyện đúng đắn, dường như khám phá thêm một tầng liên lĩnh ngộ huyền bí chung cực.

Bị Thần Bắc Khiếu luân phiên quát giận, Sang Sư không nói một lời.

Lăng lặng đợi hắn nói xong, Sang Sư mới mở miệng:

- Người còn nhớ rõ Kiền Thiên?

- Kiền Thiên?

Thân thể Thần Bắc Khiếu đột nhiên nhoáng lên, trên mặt hiện vẻ kinh sợ thật sâu.

Rất nhanh, phần sợ hãi này liền bị hắn xóa đi, Thần Bắc Khiếu cười lạnh nói:

- Nhớ rõ thì như thế nào? Người đừng nói lão già có ý đồ truyền y bát cho người có liên hệ với Kiền Thiên? Cho dù Kiền Thiên kinh người như thế nào đi nữa, dưới sự liên thủ của chúng ta hắn đã bị yên diệt, đâu còn lật được sóng gió gì?

- Kiền Thiên chưa chết!

Câu nói vô cùng đơn giản của Sang Sư khiến toàn bộ toàn bộ cuồng ngôn của Thần Bắc Khiếu thu liễm sạch sẽ, trên mặt hiện vẻ chấn động sâu đậm.

Thấy một màn như vậy, nội tâm Sang Sư bị thương thật sâu.

Hắn vẫn còn nhớ rất rõ hình ảnh đi theo sư tôn tới Thần Vĩ đại lục, nguyên bản mọi người cho rằng đây là phiến đại lục nguyên thủy, càng thích hợp định cư, nhưng thực không ngờ tới nơi này sớm có cường giả sinh ra, người này chính là...Kiền Thiên. Kiền Thiên càng không để nhóm người Sang Sư có bất cứ cơ hội giải thích nào, lập tức phát động công kích mãnh liệt đối với bọn họ. Tu vi của hắn cao tới đáng sợ, cho dù sư tôn dung hợp thành công nguyên lực bốn hệ khác biệt cũng không đánh lại.

Cuối cùng, vẫn là liên kết toàn bộ lực lượng cường giả mới miễn cưỡng phong ấn trấn áp. Sư tôn bọn họ vốn muốn triệt để luyện hóa lại phát hiện ra bí mật kinh thiên...Kiền Thiên không phải nhân loại, cũng rất khó bị giết chết triệt để. Trên người Kiền Thiên, sư tôn cảm thụ được một cỗ lực lượng dâng trào sục sôi, cỗ lực lượng này đặc biệt cổ quái, chính là năm hệ địa thủy hỏa phong linh hồn hoàn chỉnh.

Lại trải qua một đoạn năm tháng dài đằng đặc, sư tôn rốt cuộc phát hiện, Kiền Thiên và Thần Vĩ đại lục tồn tại mối liên quan chặt chẽ gắn bó.

Có thể nói, nó chính là "linh" đầu tiên do Thần Vĩ đại lục dẫn sinh, nếu như hủy diệt nó chỉ sợ Thần Vĩ đại lục cũng hủy diệt theo. Sư tôn do sợ, bày ra trước mặt hắn chỉ có hai con đường, một là lập tức buông tha tìm một khối đại lục khác.

Nhưng là phá vỡ vách chắn không gian khiến bọn họ tiêu hao quá nhiều lực lượng, hơn nữa phiêu lưu trong không gian thời gian dài vô cùng nguy hiểm, hơi chút vô ý cũng có thể ngã xuống.

Không phải vạn bất đắc dĩ, phương pháp này thực sự không nên thực hiện. Một phương pháp còn lại chính là dung hợp với Kiền Thiên, có thể khiến bản thân trở thành "linh" của Thần Vĩ đại lục, theo đó cam đoan thiên địa này sinh trưởng vạn vật như thường.

Thế nhưng phương pháp này cũng nguy hiểm không gì sánh được, "linh" của một phiến đại lục dẫn sinh ra cường đại tới mức nào? Nếu như mạnh mẽ thôn phệ, ngược lại có thể bị nó thôn phệ.

Đắn đo hai con đường này, sư tôn bắt đầu bế quan.

Lúc này giữa bát đại thần vương bắt đầu xuất hiện manh mối tranh đấu phân chia, ai cũng không lo lắng cho sư tôn.

Chỉ có Sang Sư, hẩn nhìn ra được một ít dị dạng, sau khi truy vấn hồi lâu mới biết được nguyên do, vì vậy chủ động xin giúp đỡ sư tôn tìm hiểu cách giải quyết.

Nhưng thực không ngờ, hai sư đồ bé quan đã khiến bát đại thần vương bắt được tín hiệu lệch lạc...

Một hồi chém giết nghịch luân thiên địa không thể tránh né đã triển khai. Cho tới ngày hôm nay, Sang Sư rốt cuộc hiểu ra vì sao trước kia sư đồ hai người vừa mới xuất quan liền nghênh đón một hồi chém giết đồng môn tương tàn. Sư tôn khổ tâm vì mọi người, vì sinh tồn của các đệ tử mình, những người này lại tồn tại trái tim tranh đoạt lợi ích, thực sự vô cùng đau lòng. Đây chính là nguyên nhân vì sao Sang Sư thủy chung mang theo biểu tình bi ai.

- Không có khả năng!

Thần Bắc Khiếu nghe được Sang Sư kể lại ngắn gọn sự tình xảy ra năm đó, trên mặt đầu tiên là xẹt qua vẻ kinh hãi giạt mình, theo đó bắt đầu điên cuồng:

- Quả thực lão già đó vô tư như vậy thì vì sao không nói rõ cho chúng ta?

- Các người cho chúng ta cơ hội nói sao?

Biểu tình Sang Sư dị thường trào phúng:

- Ta và sư tôn xuất quan, tám người các người liền điên cuồng lao lên chém giết, các người đã cho chúng ta cơ hội giải thích? Nếu không phải sư tôn tiêu hao quá nhiều tinh lực vì tìm kiếm cách giải quyết triệt để, tám người các người liệu có cơ hội thành công? Đám vong ân phụ nghĩa các người chính là nuôi cẩu, cũng hiểu được kêu to, các người lại đi thí sư, quả thực cẩu cũng không bằng!

Thanh âm Sang Sư càng lúc càng lớn, cuối cùng biến thành rít gào, hiển nhiên đã vô cùng giận dữ.

- Nói bậy!

Thần tình Thần Bắc Khiếu có chút hỗn loạn, hồi tiếc, ảo não, phẫn nộ, hoài nghi...Đủ loại thần sắc chợt lóe qua, cuối cùng hóa thành vẻ trầm lặng.

- Sang, không nghĩ tới nhiều năm trôi qua, tâm cơ của người đã tăng lên không ít, vậy mà có thể dùng sự tình ngay cả tiểu hài nhi cũng chưa chắc tin tưởng để lừa dối ta, thực sự coi ta là thằng ngu? Hôm nay cho dù lưỡi người có biến thành hoa sen cũng đừng mơ tránh được một kiếp!

Thanh âm như sấm, Thần Bắc Khiếu bỗng dừng giậm chân một cái, tức thì một vòng sóng gợn hữu hình lan tỏa, giống như luân bàn cấp tốc tràn đi, rìa ngoài sắc bén không gì sánh được, bất luận thứ gì cản đường cũng chỉ một kết quả cắt đứt thành hai nửa.

- Sang Sư!

Lăng Phong kinh hô, hẩn biết hiện tại Sang Sư vẹn vẹn chỉ là trạng thái linh thể, hoàn toàn không có khả năng chống đỡ được đòn công kích sắc bén này.

Không tiếp tục mở miệng nói chuyện, Sang Sư quả đoán quay người lại, hóa thành một đạo lưu quang tiến vào trong ý thức hải Lăng Phong.

Khi đã loại bỏ cản trở, Lăng Phong không còn cố kỵ nửa phần, niệm thức trong nháy mắt truyền tới quái hạp, hóa thành một mệnh lệnh:

- Toàn lực kết trận!

629. Chương 588: Năm Hệ Hợp Nhất.

Chủng tộc phụ thuộc bên trong quái hạp đồng thời quá lớn, quang mang nguyên lực bốn hệ bùng phát, hóa thành một đám mây mù dày đặc hình đóa hoa lan tỏa.

Hơn thế, tứ linh nguyên trận bộc phát ngân mang chói lòa, sau đó dung hợp với quái hạp trở thành một đạo huyền quang năm màu, Lăng Phong giơ tay ấn thủ chưởng hướng về phía Thần Bắc Khiếu.

- Trấn áp!

Đối mặt với áp lực cực lớn, Thần Bắc Khiếu không thể khinh thường, điên cuồng phản kích trở lại:

- Muốn đả thương phân thân Cự linh của ta, tiểu nhi, ngươi vẫn còn rất kém!

Trong tiếng hét phẫn nộ, cơ thể hắc truyền đến từng thanh âm giống như nham thạch bị phơi nắng lâu ngày đến nổ tan. Thanh âm liên tiếp vang vọng khắp không gian, chỉ thấy một đoàn quyền đầu với những bí văn phức tạp lưu chuyển:

- Năm đó lão già đó cũng không thể dùng đại sáng thể thần quang một chiêu tiêu diệt được bản thân vương, ta không tin tiểu nhi ngươi có thể làm được gì!

Ầm...

Huyền quang năm màu cùng với quyền đầu tràn ngập bí văn, Thần Bắc Khiếu định tiếp tục lao mạnh về phía Lăng Phong, thế nhưng đột nhiên cảm giác không đúng. Hắc quay đầu lại nhìn, vẻ kinh hãi nhất thời lan tràn khắp khuôn mặt:

- Sao, sao có thể?

Dưới một chưởng, huyền mang năm màu giống như ánh dương quang chiếu rọi tuyết đọng, dễ dàng chấn quyền đầu đầy bí văn của hắc không ngừng vỡ vụn. Mắt thấy huyền mang năm màu tiếp tục hạ xuống, thế nhưng hắc lại không có một chút cơ hội phản ứng nào...

Ầm...

Giống như bị trúng búa tạ, Thần Bắc Khiếu thẳng tắp rơi xuống, dọc theo đường đi không biết phá hủy bao nhiêu mảnh nhỏ không gian, ngay cả phân thân cự linh cũng bị hủy diệt hơn nửa. Thần Thiếu vẫn né tránh đằng sau hắc thét lên một tiếng chói tai, bị huyền quang năm màu triệt để xóa bỏ.

- Đại sáng thể thần quang của sư tôn năm đó bất quá chỉ dung hợp bốn loại nguyên lực khác nhau, mà hiện tại hắc có thể dung hợp năm loại, cho dù tu vi không bằng sư tôn, nhưng không phải bản tôn của ngươi tới đây, sao có thể chống đối?

Thanh âm nhàn nhạt của Sang Sư truyền ra, giống như tuyên án tử hình rơi vào tai Thần Bắc Khiếu.

- Không, bản Thân vương không tin!

Thần Bắc Khiếu triệt để điên cuồng, từng đạo lưu quang xẹt qua, thân thể một lần nữa khôi phục viên mãn.

Lăng Phong nhìn thấy không khỏi nhíu mày, một kích vừa rồi nhìn như uy lực vô cùng, kỳ thực tiêu hao cũng khá lớn. Dựa theo hắc tính toán, cho dù thôi động toàn bộ lực lượng của chủng tộc phụ thuộc, chỉ sợ nhiều lắm tiếp tục đánh ra được một kích.

Sau một kích này, nếu như vẫn không thể đánh chết được Thần Bắc Khiếu, như vậy...

- Không cần lo lắng, lẽ nào quên mất Kiếm Điển ta truyền thụ cho ngươi? Hiện tại ngươi mới chỉ vận dụng nguyên lực năm hệ của "Uẩn Hạp" tại mới độ cực kỳ sơ đẳng, nếu như có thể mượn Kiếm Điển thi triển, cụ phân thân trước mắt này có thể tiêu diệt trong nháy mắt!

Sang Sư nói giống như thể hồ quán đỉnh, nhất thời khiến Lăng Phong tỉnh táo. Hắc chân chính ý thức được sai lầm của bản thân. Trước đây, khi sử dụng quái hạp, cũng tức là Uẩn Hạp trong miệng của Sang Sư, chỉ sử dụng phương thức công kích đơn độc, cho tới bây giờ chưa hề nghĩ qua có thể tiến hành dung hợp vào phương thức công kích bản thân hắc.

Kiếm Điển từ khi luyện tới cấp độ "Nguyên Trận", tiến bộ mỗi một tầng liền tạo thành hiệu quả cực kỳ rõ ràng đối với lực công kích của bản thân, nếu như phối hợp Uẩn Hạp thì sẽ kinh người như thế nào?

Ý hưng phấn khiến toàn thân Lăng Phong có chút run lên, tâm lực bị tiêu hao rất lớn dưới tâm tình sôi trào lập tức bình phục, Lăng Phong mạnh mẽ nhắm mắt:

- Kiểm linh kiểm nguyên kiểm ảnh, hiện!

Trong sát na, tấm màn đen tầng tầng theo đó kéo ra, bầu trời mang mang trở thành thuần một màu đen, phiến không gian đen như mực nồng đậm không thể phân rõ vạn vật.

Lăng Phong bay lên cao, Uẩn Hạp lẳng lẳng đi động tới trước ngực hắn, phát ra huyền quang năm màu ôn nhuận không gì sánh được, rọi sáng một phương bầu trời.

Kiểm linh, kiểm nguyên, kiểm ảnh chia làm ba tầng khác nhau, lần lượt bao phủ toàn thân Lăng Phong.

Bỗng nhiên, lúc bị chúng bao phủ, Uẩn Hạp giống như bị tiếng triệu hoán vô hình, huyền quang năm màu hóa thành từng đạo dòng chảy điên cuồng rót vào.

- Cự linh tam sinh, Cự linh...

Trong miệng Thần Bắc Khiếu hét lớn khó có thể tin tưởng, con mắt trừng lớn.

Lăng Phong cũng là lần đầu tiên triệu hồi toàn bộ kiểm linh cùng với hai đại kiểm nguyên, trong nháy mắt, năng lượng bên ngoài cộng thêm huyền quang năm màu của quái hạp điên cuồng rót vào, khiến hắn cảm giác như bản thân biến thành trung tâm vũ trụ, tất cả năng lượng đều nằm trong vòng điều khiển của hắn.

Tràn đầy, lại tràn đầy...

Năng lượng cường đại tại kiểm nguyên, kiểm linh hầu như ngưng kết thành thực chất, không đúng, không chỉ đơn giản là thực chất như vậy...

Những thứ này gần như ngưng tụ năng lượng cuồng bạo trở thành thực chất, sau đó mạnh mẽ đánh nát, lại tiếp tục một lần nữa ngưng kết...

Quá trình này lặp đi lặp lại không ngừng, khiến năng lượng ngưng kết trong kiểm linh được cường hóa không biết bao nhiêu lần, trong đó ẩn chứa lực lượng bạo phát kinh khủng cỡ nào.

Lăng Phong cảm giác chính mình như trôi đi, niệm thức kéo dài, tiếp tục kéo dài, hắn như chạm đến từng điểm nhỏ nhất khắp thiên địa, hư không vô tận. Cúi đầu nhìn xung quanh, giống như dưới chân đạp lên vũ trụ mang mang, trước mắt chứng kiến thiên địa sinh diệt.

Từng đạo nguyên lực năm màu hội tụ, sau khi tụ hợp thành một đạo, chúng bỗng nhiên hóa thành một hòn đá. Sự tỉnh cổ quái phát sinh, mắt thấy hòn đá màu xám thô ráp nhanh chóng tràn đầy màu xanh, mặt ngoài hiện ra năm cánh.

Sinh!

Năm hệ dung hợp, đại biểu không phải là hủy diệt, mà là Sinh, cũng chính là áo nghĩa sáng thế chân chính.

Một chuỗi linh ngộ như dòng suối chảy qua, nhìn như trải qua rất lâu, trên thực tế chỉ trong chớp mắt, đợi đến khi Lăng Phong một lần nữa mở mắt ra, Thần Bắc Khiếu đã âm âm đến gần.

Nụ cười kỳ dị xuất hiện bên khóe miệng Lăng Phong, cánh tay hắn chậm rãi giơ lên, tốc độ giơ lên vô cùng chậm rãi, tốc độ người bình thường cũng có thể biết được tiết tấu, thế nhưng tinh tế nhìn kỹ, ai cũng không thể rõ ràng.

- Năm hệ hợp nhất, tức là Sáng, tức là Sinh!

Dưới năng lượng cọ rửa kịch liệt, chỉ nghe tiếng nổ âm vang, nguyên bản kiểm nguyên hỏa hệ màu hồng cùng với kiểm nguyên phong hệ màu xanh đồng thời chuyển thành màu mới.

Một bên là vàng, một bên là đen.

Hỏa, phong, địa, thủy, nguyên lực bốn phệ câu toàn.

Kiểm linh ong ong rung động, linh hồn bổ xung, năm hệ chân chính hợp nhất.

Giờ khắc này, đôi môi Sang Sư trong ý thức hải rung động.

"Sư tôn, ngươi có nhìn thấy không? Một màn người mong chờ rốt cuộc xuất hiện...Đồ nhi làm được..."

- Không nên!

Thần Bắc Khiếu xông tới gần bỗng nhiên cảm giác sợ hãi tràn ngập tâm linh, giống như có chuyện vô cùng kinh khủng phát sinh. Lý trí nói cho hắn biết phải mau chóng tránh đi, phải tránh né, Lăng Phong giống như mãnh thú, giống như dòng nước lũ...

Thế nhưng, tứ chi dường như không hề nghe theo bản thân chỉ huy, thậm chí toàn bộ thân thể tự động tiến lên, dường như bản thân trở thành khối sắt thép, mà Lăng Phong chính là nam châm cực lớn...

Không thể tránh né.

Kiểm linh trên không trung rung động, tỏa ra quang vũ chói lòa. Một phiến quang vũ rộng lớn giống như vũ phiến, cạnh sắc như đao, nhưng nhìn đi nhìn lại cảm giác ôn nhuận không gì sánh được, quang mang nhu hòa.

Quang vũ không hề trở lại rơi vào thân thể Thần Bắc Khiếu, nhẹ nhàng xâm nhập vào thân thể hắn, sau đó tự động nổ tung, vô số quang mang hình mũi châm bắn đi bốn phương tám hướng, đâm thẳng bầu trời, mỗi một tia quang mang đều mang theo ngân quang càng sâu càng đậm.

- Sang, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Thanh âm Thần Bắc Khiếu từ trong không trung truyền tới, cuối cùng tiếng thét càng lúc càng nhỏ.

630. Chương 589: Ngôn! Diêm! Ngôn!

Lăng Phong thở ra một hơi thật dài, niệm thức mi tâm quyền động, kiểm linh bốn phía hoàn toàn thu kiểm lại. Lúc này hắn mới cảm giác toàn thân suy yếu, nhện không được lão đảo một chút.

Điều tức thật sâu, hồi lâu mới khôi phục lại bình thường.

Đợi đến khi nhìn thấy một màn không thể tưởng tượng, những người vây xem Vũ Thần Phong đều kinh hãi không nói ra được một lời, nhất là những cường giả dự trữ của Vũ Thần Phong càng giương mắt nhìn.

Vậy mà có thể tiêu diệt một cụ phân thân Thần vương? Diêm, thế giới này thực sự diêm cuồng!

Mi đầu Lăng Phong hơi nhíu lại, nhất thời hắn cảm giác mạch suy nghĩ có chút phức tạp, từ hỗn nguyên đại linh trận thu được kinh hỉ ngoài ý muốn lại đến khi Thần Bắc Khiếu xuất hiện, bí mật Sang Sư, tất cả quá mức đột nhiên, quá mức nhiều, cho dù là thiên tư như hắn cũng có chút cảm giác không biết đầu đuôi ra sao.

- Tiểu Phong, ngươi có phải cảm giác ta giấu diếm ngươi rất nhiều?

Thân ảnh Sang Sư bay ra, nhìn Lăng Phong, biểu tình của hắn có chút do dự:

- Thậm chí, ngươi cảm thấy ta lợi dụng ngươi?

Lăng Phong ngẩng đầu, thật sâu nhìn Sang Sư, nụ cười ôn hòa chậm rãi hiện lên bên khóe miệng:

- Ta chỉ biết là, nếu không phải là ngài, hiện tại ta chỉ là một võ giả bình thường, không cần nói trở thành Thuật luyện sư tôn quý, cho dù là Thiên Hành Giả cũng không thể, đều là ân tình của ngài...

Đứng lại chốc lát, Lăng Phong chân thành nói:

- Tuy rằng ta chưa bao giờ gọi ngài, thế nhưng ngài trong lòng ta vẫn là một vị sư tôn đáng tôn kính nhất.

Nghe được lời nói của Lăng Phong, biểu tình khảm trương trên mặt Sang Sư giống như mây khói tan đi, thay vào đó là một mảnh vui mừng. Hắn ngửa mặt lên trời cười ha hả nói:

- Sang Sư ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi.

Cười cười, biểu tình của hắn vẫn mang theo vài phần bi thương.

Lăng Phong biết, hắn đang nghĩ đến thảm kịch tám sư huynh đệ tàn sát sư tôn, lòng có cảm thông, không hề quấy rầy hắn.

Hồi lâu, tâm tình Sang Sư mới dần dần bình phục lại, trông thấy Lăng Phong muốn nói lại thôi, ôn hòa nói:

- Ta biết trong lòng ngươi có rất nhiều câu hỏi, hỏi đi!

Lăng Phong dạ một tiếng, hỏi ra nan đề vẫn khiến hấn thắc mắc không thôi:

- Bát đại thần vương không ngừng tranh đấu với nhau, rốt cuộc là tranh cái gì?

- Ta đã sớm biết ngươi hỏi câu này!

Sang Sư đã có chuẩn bị, không chút ngoài dự đoán khi nghe câu hỏi này từ miệng Lăng Phong, hấn hồi đáp:

- Năm đó kỳ thực ta vẫn chưa hoàn toàn ngã xuống, hơn nữa sư tôn đã tìm hiểu được một bộ phận phong ấn hoặc giả nói huyền bí dung hợp với Kiền Thiên, trong khoảng khắc đã dung hợp tự thân với Kiền Thiên.

Nói tới đây, trong mắt Sang Sư hiện lên vẻ tưởng niệm và bi ai:

- Trái tim sư tôn lương thiện, thủy chung vẫn luôn nghĩ đến các cường giả theo mình đến đây bị khổ, cuối cùng cơ hội khoảnh khắc dung hợp, sư tôn đã nắm số phận phiến đại lục này trong tay, vì vậy người đã đưa ra quyết định gian nan nhất.

Lăng Phong chấn động, hấn nghĩ đến lời nói trước đây của Sang Sư, Kiền Thiên chính là "linh" của toàn bộ Kiền Thiên đại lục, tương đương với hồn phách cả thế giới. Nếu như có thể dung hợp với nó, như vậy tương đương với việc nắm phiến thiên địa này trong tay.

- Hiện tại ngươi có Uẩn Hạp, hấn là đã hiểu rõ ý nghĩa chân chính của cường giả đúng không?

Lăng Phong gật đầu, khi đã đến tầng cấp hiện tại của hấn, sự trợ giúp của các cường giả bình thường khác đã không phải rất lớn, nhất là trong các cuộc chiến đấu lại càng như vậy. Thế nhưng bởi vì có sự tồn tại của thần khí cấp bậc Thần vương cùng với nguyên trận, có thể khiến lực lượng của nhiều cường giả liên hợp với nhau, sau đó bộc phát ra lực lượng vượt quá sức tưởng tượng.

Đồng thời, trải qua mấy năm nghiên cứu, Lăng Phong mơ hồ phát hiện Uẩn Hạp cũng có trợ giúp đối với tu luyện của bản thân. Mà các chủng tộc phụ thuộc khi tu luyện bên trong, từ trong minh minh truyền lại cảm ngộ thần diệu không gì sánh được, thúc đẩy tu vi bản thân tiến hóa cực nhanh.

- Tám người này đều muốn nâng cao tu vi thêm một tầng mới, thế nhưng đến cấp độ Thần vương, muốn thu được một chút tiến bộ đều là chuyện vô cùng không dễ dàng, bọn họ chỉ có tranh đoạt càng nhiều địa bàn, bồi dưỡng càng nhiều cường giả mới có thể khiến thần bí càng tiến hóa thêm một bước, theo đó khiến tu vi tiến bộ.

Biểu tình Sang Sư hiện lên vẻ tôn kính:

- Cho dù thấy bọn họ phản bội, vô cùng đau lòng, sư tôn cũng không muốn đệ tử của bản thân tàn sát lẫn nhau, vì vậy, khoảnh khắc cuối cùng sư tôn dung hợp, trực tiếp lấy đi toàn bộ thần lực trong thiên địa.

Lăng Phong chợt tỉnh, thảo nào hiện nay Thần Vãn đại lục không còn tồn tại thần lực, dẫn tới việc đám cường giả này không dám tùy ý đột phá, thậm chí tu vi mỗi người tới điểm giới hạn đều phải bế quan, nguyên nhân chính là vì như vậy.

- Vậy tại sao cách mỗi một vạn năm đều phải tiến hành bạo phát mạch khoáng Thần thạch?

Mi tâm Sang Sư nhíu lại, cũng hiển lộ vài phần nghi hoặc.

- Về điểm này ta cũng có chút mê hoặc, năm đó sư tôn ngã xuống, tồn tại chẳng qua chỉ là một tia hồn phách, miễn cưỡng vượt qua năm tháng dài đằng dặc. Thế nhưng trải qua vài lần thần chiến bạo phát, theo ta đoán có lẽ là...

Nói đến đây, trong biểu tình của hấn xuất hiện một ít khủng hoảng.

Trong lòng Lăng Phong chấn động, một suy đoán không thể khắc chế được hiện lên, hấn nhẹ nhàng, làm như rất sợ chính mình tỉnh giấc:

- Kiền Thiên chưa chết?

Sang Sư cả kinh, nghe được câu hỏi của Lăng Phong, hần khố sắp gật đầu:

- Người cũng đoán được? Tuy nói Kiền Thiên chính là "linh", thế nhưng trí tuệ bản thân không hề thấp, năm đó sư tôn cũng chỉ tìm được phương pháp miễn cưỡng dung hợp với nó. Theo ta đoán, rất có thể nó chưa hoàn toàn tiêu biến, thậm chí có khả năng thần thạch xuất hiện vạn năm một lần là do nó chỉ huy.

Lăng Phong hít sâu một hơi, hần loáng thoáng cảm thấy một bàn tay rất lớn che phủ hư không, âm mưu này đã điều khiển toàn bộ bát đại thần vương rơi vào cảnh chém giết điên cuồng, thủ bút không thể không nói quá lớn.

- Vậy đến tột cùng nó là cái gì?

- Ta cũng không biết!

Sang Sư cười khổ nói, tiện đà hần trầm tư, lại nói tiếp:

- Bất quá, năm đó chúng ta mới tới phiên đại lục này đã phát hiện ra sự tình cổ quái.

Hần không hề thu hút người nghe, mà vô thức nuốt một ngụm nước bọt, dùng thân phận linh thể của hần hiện tại tự nhiên không phải phản ứng sinh lý, bởi vậy có thể thấy được nội tâm Sang Sư khiếp sợ như thế nào.

- Lúc đó trên phiên đại lục này tuy rằng không hiểu tu luyện, thế nhưng huyết nhục tinh khí lại tràn đầy tới phi thường, dựa theo đạo lý mà nói, dùng tinh lực tràn đầy của bọn họ, ít nhất sống được bảy tám trăm năm. Nhưng chúng ta phát hiện ra, trong thời gian tương đối ngắn sẽ xuất hiện một nhóm sinh linh vô cơ chết đi, mà sau khi chết, một thân huyết nhục tinh khí đều biến mất vô hình.

- Sau đó, thời điểm ta chiến đấu với Kiền Thiên, phát hiện ra khí tức trên người hần phát ra so với những sinh linh này cực kỳ giống nhau, trước đó ta chỉ cho rằng hần là khí linh của phiên đại lục này, có chút giống nhau cũng chỉ là chuyện bình thường, bây giờ nghĩ lại...

631. Chương 590: Quay Về Tinh Lam.

Lăng Phong càng nghe con mắt càng trừng lớn, dùng tu vi của hần hiện tại, trong thiên địa này không có bao nhiêu chuyện có thể khiến hần giật mình. Nhưng là bí ẩn liên tiếp khiến trái tim hần như gặp phải đòn công kích nghiêm trọng, chịu đựng khảo nghiệm trước nay chưa từng có.

Trong lúc bất tri bất giác, thanh âm Lăng Phong trở nên khô khốc, biểu tình lại tràn đầy vẻ khó có thể giải quyết:

- Ý ngài là, sinh linh trên phiên đại lục này trước kia căn bản tương tự như...Gia súc Kiền Thiên nuôi dưỡng?

Tuy rằng dùng cách nói "gia súc" quá mức vũ nhục, thế nhưng những điều nghe được từ miệng Sang Sư khiến hần không thể không liên tưởng tới hai chữ này.

- A! Gia súc?

Sang Sư thở dài, tay xoa xoa mi tâm:

- Ta cũng không dám khẳng định, chỉ là một dấu hiệu không hơn, nhưng suy đoán này quả thực rất có lý.

- Có thể suy đoán của ngài là sự thực!

Khổ ý trong lòng Lăng Phong cuộn lên, nhìn nhãn thần kinh ngạc của Sang Sư, hần giải thích:

- Nếu Thần vương có thể nuôi dưỡng rất nhiều cường giả Thần cấp trong nội thể giới, mượn sự tu luyện của bọn họ cảm ngộ sâu sắc tu vi bản thân. Như vậy, Kiền Thiên nuôi dưỡng sinh linh như gia súc, dùng huyết nhục tinh khí để thúc đẩy tính mạng tiến hóa thì có gì là không thể đây? Chỉ bất quá điều này liên quan tới tính mệnh, cũng quá mức ác liệt!

Nếu như Kiền Thiên vẫn còn linh hồn mà nói, như vậy hần phóng xuất ra mạch khoáng thần thạch thực sự rất có thể, chỉ có như vậy mới khiến bát đại thần vương tiếp tục chém giết, theo đó giảm đi lực lượng của

bọn họ. Có thể, Kiền Thiên còn có ý đồ một lần nữa khôi phục lại như cũ, một lần nữa nắm giữ thế giới trong tay.

Sang Sư hơi hơi xua tay, làm đồng môn Thần vương, trước kia tự nhiên hắn cũng có nội thể giới, cũng mượn sự tu luyện của vô số cường giả trợ giúp tu vi bản thân, cố tình muốn phản bác, nhưng suy nghĩ thật kỹ, lời nói của Lăng Phong vô cùng sắc bén, đầy đủ lý lẽ.

Vì vậy, hắn thở dài thật sâu, không nói thêm điều gì.

Một lần nữa nói chuyện, Lăng Phong cũng biết lai lịch Uẩn Hạp, đây tự nhiên chính là thủ bút của Sang Sư. Lúc hắn phát hiện ra Kiền Thiên đã muốn chế tạo ra một kiện thần khí ẩn chứa nguyên lực năm hệ khác nhau, bất quá theo phát hiện huyền bí của Kiền Thiên, hắn cùng với các thần vương đặt hết toàn bộ tâm thần vào phong ấn, vì vậy không còn chú ý tới Uẩn Hạp, trực tiếp phong ấn tại một nơi, cũng chính là chỗ tông môn Thiên Thiên Tông trước đây.

Đây vốn chỉ là một chuyện nhỏ râu ria, vì vậy không người nào để trong lòng, dù sao chỉ là một kiện thần khí không hoàn chỉnh mà thôi. Cho dù Sang Sư trong ý thức hải nhìn thấy cũng không quá mức để trong lòng, nhiều lắm kích phát một ít hồi ức mà thôi.

Nhưng thực không ngờ tới, thần khí này sau khi dung hợp với tứ linh nguyên trận lại sản sinh biến hóa vi diệu tới như vậy.

Sang Sư khẳng định tán thành, đừng xem tiến hóa của Uẩn Hạp vụn vụn chỉ là một lần cơ duyên tạo ra. Nhưng nếu không có kiếm linh và hai đại kiếm nguyên đã tiến hóa của Lăng Phong làm chất xúc tác, chỉ sợ tuyệt đối không có khả năng để nó tiến hóa thành công.

Tất cả kết thúc, Lăng Phong đến trước người Mộc Vũ Sương.

Vũ Thần đã bị thương nặng, sắp phải ngã xuống, hắn giơ tay lên, ánh mắt đầy trong mong nhìn Lăng Phong, lại mang theo vẻ hiền lành. Vẻ hiền lành này không phải là khí phách của một cường giả quân lâm thiên hạ, nhưng đặc biệt đánh động lòng người.

Nhìn hiểu rõ ý niệm trong đầu hắn, Lăng Phong ngồi xổm xuống.

Vũ Thần rung động môi, nỗ lực muốn nói cái gì đó, Lăng Phong trông thấy hắn, thật sâu gật đầu, cầm tay Mộc Vũ Sương.

- Người yên tâm, ta sẽ chiếu cố Vũ Sương thật tốt!

Vũ Thần thấy thế, nở nụ cười thư thái, theo đó qua đời.

- A da!

Mộc Vũ Sương vẫn luôn lạnh lùng khóc lên tê tâm liệt phế, Lăng Phú nắm giữ nàng trong lòng.

Một bên khác, biểu tình Hoa Vi Hà có vẻ không được tự nhiên, Kiều Kiều càng cong môi lên, trong mắt loạn chuyển không biết đang suy nghĩ cái gì.

Cuối cùng Hoa Vi Hà thở dài, ánh mắt chuyển sang các cường giả đang âm thầm ẩn nấp trong Vũ Thần Phong. Nhân thần của nàng khẽ động, những cường giả này giống như bị điện quang xẹt qua, toàn thân không khỏi cứng ngắc nhẹ.

Nếu như lúc trước bọn họ còn có một chút ý niệm trong đầu mà nói, như vậy sau khi Lăng Phong giết chết phân thân Cự linh thần vương, toàn bộ dị niệm đều tan thành mây khói, không dám nổi lên mảy may.

- Người nguyện ý quy hàng có thể lưu lại, không muốn cứ việc rời đi, thế nhưng...

Hoa Vi hà lạnh lẽo:

- Lựa chọn rời đi vĩnh viễn không được phép là địch nhân Sáng tông ta, bằng không, giết không tha!

Lời nói của Hoa Vi Hà khiến các cường giả còn lại âm thầm cả kinh, nguyên bản bọn họ cho rằng chính mình khó có thể có kết cục tốt, không nghĩ tới lại nhận được đối đãi vô cùng khoan dung.

Điều này khiến bọn họ giật mình, có chút không dám tin tưởng lỗ tai nghe được.

Hoa Vi Hà trực tiếp nói xong, không tiếp tục để ý tới bọn họ, lưu chút không gian để bọn họ thương thảo cho tốt. Chỉ trong chớp lát, thấy một nam tử trung niên tiến lên, cung kính quỳ gối trước mặt Hoa Vi Hà:

- Ta nguyện ý lưu lại.

Hoa Vi Hà gật đầu, nàng chủ yếu là nhìn mặt mũi Vũ Thần trong thời điểm cuối cùng cuộc đời, bằng không sẽ không tiêu hao chút linh lực hay nước miếng này. Tuy rằng Vũ Thần Phong cũng có một bộ phận là cường giả Thần cấp, nhưng nàng còn không để trong mắt.

...

Nhìn thành tường quen thuộc, cảm ngộ chính mình đã lưu lại trên đầu tường, thậm chí là hư không.

Lăng Phong bỗng nhiên dừng bước, hắc làm cô nhi, không có gia đình, trong cảm nhận của hắc Tinh Lam chính là nhà. Nơi đó có sư tôn Mạch Kha che chở hắc vô điều kiện, còn có Ny Khả bảo vệ hắc thực tình, cơ hồ có tất cả mọi thứ quan trọng nhất của hắc.

Năm tháng trôi đi.

Giống như giấc mộng, hiện tại lúc rời mộng tỉnh táo, Lăng Phong có chút không dám chạm đến.

Lúc này, lòng bàn tay chợt nhiều hơn một bàn tay mềm mại, Lăng Phong quay đầu nhìn, đón hắc chính là nhân thân của Mộc Vũ Sương, hắc mỉm cười, trong lòng tràn ngập bình an hạnh phúc.

Kiều Kiêu đằng sau nhìn thấy một màn này, cái miệng nhỏ nhắn phát ra tiếng ken két, ngón tay hung hăng xoay mạnh:

"Đồ hoa tâm, siết chết ngươi, siết chết ngươi..."

- Kiêu Kiêu!

Hoa Vi Hà đỏ khóc đỏ cười, xoa bóp bàn tay của mình, lại sờ sờ sau gáy.

"Tiểu nha đầu này, nàng thực trẻ con, muốn giận cũng đừng trút lên người khác a."

Kiều Kiêu le lưỡi, lúc này mới ý thức được bản thân lầm đối tượng. Da mặt nàng cũng dày, lập tức quay đi, ngẩng mặt lên trời hét lớn:

- Gia gia, Kiêu Kiêu trở về!

Lấy tu vi của nàng hôm nay, không cần phải dùng sức, vền vền chỉ thổi nhẹ một tiếng, thanh âm cũng đủ rung động trời cao. Lúc này chỉ nghe một tiếng trong trẻo vang lên trong không trung, lập tức phân ra vô số đạo phân tán bốn phương tám hướng.

Sư Tâm Học Viên, Tinh Lam Thành, Kiêu Sâm Đặc đang phê một ít công văn chấn động một cái, trên mặt toát lên vẻ vui mừng nồng đậm. Hắc huyết sáo dài một tiếng, thân hình như điện bắn thẳng về phía thanh âm phát ra.

- Bảo bối, muốn chết gia gia!

Tiếng xé gió bộc phát, vù vù, Mạch Kha, Lô Sâm, Hoàng Phủ Vân, Y Liên Nhi... Từng đạo thân ảnh quen thuộc cấp tốc phóng lên không, bay thẳng ra ngoài thành.

Chỗ cửa thành, Lăng Phong mặc huyền bào, ôn nhuận như ngọc. Người ngọc bên cạnh làm bạn, như trăng sáng tinh không, bình yên dịu nhẹ.

- Phong nhi!

Đôi môi Mạch Kha rung động, dừng lại trước người Lăng Phong, trên mặt từ trước tới nay vẫn luôn nghiêm túc không che giấu được vẻ kích động.

Bịch, Lăng Phong ngược lại như cột trụ quỳ rạp xuống đất:

- Sư tôn, đồ nhi bất hiếu!

Mọi người không nói, nước mắt trào ra, trong lòng một mảnh chua xót hạnh phúc.

632. Chương 591: Bát Đại Thần Vương.

Thời gian thấm thoắt, trong nháy đã trôi qua mấy năm.

Từ sau khi trở lại Tinh Lam thành, Lăng Phong vẫn tiếp tục nhân nhĩ thành thoi, cũng không hề bế quan khổ tu, hần giống như đã buông tha hoàn toàn tất cả nỗ lực, cũng không để nguy cơ Thần vương sau này vào trong mắt.

Nhưng chính sự dễ dàng như vậy, lại khiến cho những người bên cạnh có một loại cảm giác yên ổn chưa từng có, dường như có hần ở đây, dù sự tình có gian nan hiểm trở đến mấy cũng không còn đáng sợ nữa.

Duy có người thân cận hần nhất mới có thể biết được, Lăng Phong nhìn như không thể nỗ lực nhưng trên thực tế tu vi mỗi thời khắc đều không ngừng tăng trưởng.

Việc hần phải làm hiện tại là liên tục khai thác khoáng mạch thần thạch, đưa đại bộ phận cường giả Sáng Tông chuyển dời vào trong nội thể giới, với nhóm người này hần muốn cung cấp hết thủy năng lượng cần thiết.

Có lượng lớn Tinh Chương tiếp tế, hơn nữa bên trong quái hạp lại dư thừa năng lượng ngũ hệ, tu vi những người này đều tăng vọt, kéo theo tu vi của Lăng Phong cũng tiến triển cực nhanh.

Hơn nữa trước khi trở lại Tinh Lam không lâu, Lăng Phong liền cùng Diêm La của Yêu Tộc đạt thành hiệp nghị, vì vậy cường giả Yêu tộc cũng có một đoàn lớn đi tới. Hơn nữa có quan hệ của Mạch Kha, cường giả tích lũy nhiều năm của đế quốc Pháp Thần cũng được tiến vào quái hạp. Sau đó, giống như quả cầu tuyết lăn, trong bốn đại vương quốc có hai nhà giao hảo với Lăng Phong, thậm chí vương quốc nữ tử mà Lăng Phong từng có cảm tình tốt, còn có cường giả sót lại của Vũ Thần Phong...

Bên trong quái hạp hầu như đã tập kết toàn bộ cường giả có tiềm lực của đại lục.

Nhất là những ngày gần đây, Lăng Phong thường xuyên cùng với Mộc Vũ Sương tiến hành song tu Cự Linh, càng xúc tiến tu vi linh hồn phát triển.

Nhớ ngày đó, vền vẹn chỉ một lần "thần giao", tu vi linh hồn của Lăng Phong đã tiến bộ rất nhiều, hơn nữa hai người bây giờ còn mỗi ngày ở chung?

Trong lòng biết chuyện trọng đại, Mộc Vũ Sương tuy còn xấu hổ nhưng vẫn toàn lực phối hợp.

So sánh với ngày trước chiến đấu cùng Thần Bắc Khiếu, hiện tại tu vi Lăng Phong đã tăng vọt gấp mấy lần.

...

- Đến!

Đang ngồi xếp bằng trong phủ đệ của mình, Lăng Phong đột nhiên mở hai tròng mắt, Mộc Vũ Sương phía đối diện nhất thời lộ vẻ khẩn trương, đợi đến khi nhìn thấy thần sắc Lăng Phong trấn định, nàng mới bình tĩnh trở lại được.

Hừ hừ hừ!

Một lại nói một bóng thân ảnh cấp tốc phi vào trong phủ đệ, nhân thần Lăng Phong đảo qua trên mặt từng người: Hoa Vi Hà, Kiều Kiều, Khải Ân, Dư Đào...Yêu tôn Diêm La, Yên Vân La, Bằng Phiên Vân...

Những người này đều là người Lăng Phong gặp gỡ trên con đường tu luyện, bọn họ cũng là những người được lợi nhiều nhất khi tu vi Lăng Phong đại tiến, hôm nay tu vi bọn họ đều đã là Thần cấp.

- Đại ca!

Khải Ân muốn nói lại thôi, thần sắc trên mặt có vẻ có chút do dự.

Lăng Phong không có trực tiếp trả lời, mà đưa ánh mắt hướng về phía xa trên bầu trời. Tiếp đến, một cỗ niệm thức cường hần từ mi tâm hần tuôn ra xông thẳng lên hướng vạn tượng cao.

Niệm thức bay lên đến cực hạn sau đó lại nổ tung, giống như những đốm lửa bắn từ pháo hoa tỏa ra bốn phương.

Thấy cử động của Lăng Phong, đám người Khải Ân cũng ào ào ngưng thần, bắn ra niệm thức.

Trong sát na, bọn họ thấy một cảnh tượng vô cùng chấn động:

Tại mỗi phương từ bốn hướng đề hiện ra một tòa bóng đen rất lớn, cân đối theo hai bên mỗi tòa lại có một tòa bóng đen với quy mô tương đồng.

Tỉ mỉ nhìn lại, những bóng đen này dĩ nhiên là những khối đại lực trôi nổi.

- Rốt cục đã đến!

Thấy rõ những khối đại lực hiện ra trước mắt, tâm thần Lăng Phong cũng bị một trận trùng kích, hẩn biết nương theo kỳ hạn vạn năm tới gần, hôm nay khí tức thần lực trên Thần Vãn đại lực đã dư thừa, những vị thần vương này rốt cục phủ xuống.

Bất quá hiện tại quái hấp của hắn trải qua tu luyện cũng đã mở rộng không ít, miễn cưỡng trung hòa được tâm lý khiếp sợ lúc buổi đầu gặp gỡ.

Trong niệm thức Lăng Phong xuất hiện một khắc, tòa đại lực tại phương hướng phía bắc bỗng dừng truyền đến một tiếng quát lớn:

- Tiểu nhi, ngươi thực can đảm, dám tiến lên đây chịu chết!

Thanh âm vừa dứt, một bó niệm thức màu trắng bạc như mũi tên điên cuồng vọt tới, dọc theo đường đi phát ra tiếng xé hư không thành trận trận sóng gợn.

- Thần Bắc Khiếu?

Trong nháy mắt Lăng Phong liền nhận ra nguồn gốc thanh âm này, đồng thời cũng phân biệt được rõ ràng so với phân thân Cự Linh lần trước phủ xuống, lần này chính là bản tôn Thần Bắc Khiếu tới đây.

- A Thần Bắc Khiếu Thần vương vẫn tự đại như cũ!

Nhàn nhạt cười lạnh một tiếng, ý niệm trong đầu Lăng Phong đột nhiên biến hóa, tụ hợp thành một thanh trường kiếm.

Trường kiếm hiện, ngân mang chói mắt.

Ầm ầm!

Một kiếm này, thỉnh linh chấn cho quang lưu niệm thức của Thần Bắc Khiếu thành phần vụn.

Thần Bắc Khiếu kêu lên một tiếng trầm muộn, trong giọng nói không giấu nổi vài phần khiếp sợ:

- Làm sao có thể? Bất quá ngắn ngủi trong vòng mấy năm, thần lực của tiểu nhi ngươi sao có thể tiến bộ tới bậc này?

Đúng lúc này, đại lực phía nam truyền đến một thanh âm nữ tính tràn ngập khí phách:

- Thần Bắc Khiếu, ngươi càng ngày càng vô dụng, dĩ nhiên ngay cả một tiểu nhi như vậy cũng không ứng phó được!

- Nam Hi, ngươi ít nói mát, có bản lĩnh ngươi tới xuất thủ thử xem!

Thần Bắc Khiếu hét lên giận dữ, bỗng nhiên từng đạo quang lưu xông thẳng giữa hư không, hình thành một cụ huyền ảnh cực lớn.

- Ngô, bản thân ta muốn nhìn đệ tử "Sang" sư đệ dạy dỗ ra rốt cuộc kế thừa được bao nhiêu bản lĩnh của hắn.

Bỗng dưng, trên đại lực phía nam cũng hình thành một đạo huyền ảnh, huyền ảnh với tư thái thướt tha, một thân trường bào lỏng lẻo, cả thân hình cao tới ngàn trượng.

Nàng xuất hiện, cũng không nói nhảm, trực tiếp hư hư một chương đánh tới hướng Lăng Phong.

Chưởng ảnh như thật như ảo, mang theo một màn sương mù nồng đậm.

May là thông qua niệm thức, Lăng Phong vẫn cảm giác được một chưởng trước mặt này dường như là do vô số đỉnh nhọn cấu thành, tùy thời có thể tản mát ra, ngay sau đó đem bản thân xuyên thủng.

- Ngưng thân!

Tâm niệm vừa động, Lăng Phong đột nhiên ngưng tụ niệm thức, từng đốm sáng niệm thức hóa thành quang đoàn từ bốn phương tám hướng bay tới, đồng dạng hình thành một cỗ huyền ảnh cực lớn.

Tiếp đến, huyền ảnh kết ra một nguyên lực ẩn huyền diệu, khoảnh khắc lúc kết ẩn mới hình thành, thiên địa nguyên khí như sóng gió nổi lên điên cuồng, hình thành một nguyên khí quang tráo cực lớn.

Ông...

Nguyên khí quang tráo năm màu bị Nam Hi công kích tới gần trong khoảnh khắc, thiên địa thoáng cái hoảng động, vô biên vô hạn khí lưu bay ra, trong tiếng "xuy xuy" không biết đã nghiền nát bao nhiêu tầng không gian!

Kêu lên một tiếng trầm muộn, Lăng Phong nhện không được thối lui mấy bước, nhìn về phía đối diện, huyền ảnh của Nam Hi cũng đang vũ động, nét mặt nàng hiển lộ một tia mất tự nhiên:

- Quả nhiên không hổ là truyền nhân của Sang sư đệ, trong khoảng thời gian ngắn lại có thể đạt tu vi như vậy, thiên phú không tồi.

Lăng Phong vắt hai tay sau lưng, không cùng nàng phé thoại, chẳng qua nhãn thần hư hư nhìn về phía hư không:

- Còn có vị thần vương nào muốn kiểm chứng tu vi Lăng mỗ?

- Hừ!

- Cuồng đồ!

- Không biết trời cao!

633. Chương 592: Phiền Phức Còn Chưa Kết Thúc

Trông thấy bọn họ biến mất giữa không trung, Lăng Phong thở ra một hơi thật dài, trong nháy mắt lại có chút cảm giác thoát lực.

Dùng tu vi hần hiện tại sợ là khiêng cả ngọn núi qua biển rộng mệnh mông cũng tuyệt đối không có bất cứ uể oải gì, có thể nghĩ vừa rồi bát đại thần vương tề tụ đã gây cho hắn áp lực to lớn tới mức nào.

Lúc này mấy người Khải Ân đã tới bên cạnh Lăng Phong.

Ánh mắt Hoa Vi Hà lộ vẻ lo lắng:

- Tiểu Phong, đệ thực sự muốn cùng hắn đi thăm dò Kiền Thiên Giới?

Sự việc liên quan tới Kiền Thiên Giới, Lăng Phong không hề giấu diếm bọn họ, vì vậy bọn họ cũng biết được địa phương tổ chức Thương Khung Hội Chiến đến tột cùng là địa phương thế nào.

- Một đầu, chúng ta không đi không được sao? Ta xem như bây giờ cũng rất là tốt!

Kiều Kiều mở miệng, mấy năm nay tuy rằng trải qua lịch lãm giúp tâm trí nàng dần trở nên kiên định, thế nhưng trên khuôn mặt nàng không chút mấy may biến đổi, vẫn giống như trước, mang theo vài phần ngây thơ.

Lăng Phong cười khổ, nàng suy nghĩ thực sự quá đơn giản, vô luận vị trí thần vương có chỗ tốt thế nào cũng không bằng nhìn mình tiếp tục tiêu dao như hiện tại. Dù sao ngày xưa bọn họ liên thủ thí sư, trong lòng có quý, bản thân lại được y bát truyền thừa của Sáng Sư, dù cho có biểu lộ cõi lòng thế nào, bọn họ cũng tuyệt không thể yên tâm.

Trừ phi tám người bọn họ có thể đồng quy vu tận cùng với Kiền Thiên, nếu là vậy thì tính là sao?

Từ trong biểu tình bọn họ, Lăng Phong biết vô luận mình có đưa ra lựa chọn thế nào, bọn họ đều tuyệt đối không phản đối, chỉ là muốn bản thân gánh vác số phận những người này, trong lòng cũng có chút nặng trĩu.

Mộc Vũ Thương không nói gì, chỉ nhẹ nhàng tựa ở cạnh một bên thân hắn, không cần bất luận thế ngôn sinh tử nào, nhưng rất tự nhiên mang theo một loại cảm giác kiên quyết dù trời long đất lở cũng không hề xuy xuyên.

- Đại ca, ngày đó tại huấn luyện doanh ta đã quyết định, sau này mặc kệ có chuyện gì, ta đều muốn đi theo đại ca.

Khải Ân mở miệng cộc lốc:

- Lần này tự nhiên cũng không ngoại lệ!

Dư Đào hơi trầm mặc, bỗng nhiên cười nói:

- Năm đó bị nhốt trong cấm địa, ta suýt nữa cho rằng không còn khả năng sống sót, mấy năm nay có thể được sống tiêu dao, đã là thỏa nguyện!

- Lão tử cũng nghĩ như vậy!

Ôn Đình đuổi người:

- Hắc, là người đem lão tử từ từ trong Luyện Linh Tuyệt Vực ra, mạng này còn đây cũng là vì người. Bất quá, người nếu có thể giúp ta hung hăng giáo huấn đám Thần vương vẫn tự cho mình là siêu phàm này, vậy thì càng thêm tuyệt không thể tả!

Lúc đầu nhóm người Lăng Phong trở về, hắn cùng với Bằng Phiên Vân không biết trao đổi những gì, về sau liền bắt đầu bế quan, không lâu sau liền đột phá cảnh giới Thần cấp nhị phẩm.

Sau khi đội phá hắn liền quay về Thú Thần Đế Quốc một chuyến, rốt cuộc biết được nguyên nhân năm đó bản thân bị trấn áp là vì một cường giả Thần cấp nhất phẩm mất thân thể hồng đoạt xá. Sau khi biết được tất cả nội tình, hắn ngược lại cũng không có oán hận, càng chưa từng đại khai sát giới, chẳng qua nói rõ ân oán đôi bên, sau đó liền tiêu sái quay về.

Mà Thú Thần Đế Quốc là nơi phát ngôn tại Thần Vãn đại lục của thần vương Nam Hi, người muốn đoạt xá Ôn Đình tự nhiên cũng là một đệ tử của Nam Hi còn sót lại sau Thần chiến.

Chẳng trách điều này cũng khiến cho hắn mang oán niệm với những vị thần vương cao cao tại thượng.

Tào Kế Suất trước sau như một vẫn là bộ dáng bại hoại, nhún nhún vai:

- Thần vương a, lão tử còn có thể giao thủ cùng với nhân vật như vậy, hay a!

...

Một câu nói ra hoặc là bại hoại hoặc là ầm ập, Lăng Phong còn chưa phát giác ra trong viên mắt mình có chút ướt át, gánh nặng trong lòng cũng là vơi đi một chút.

Cuối cùng, hắn cười:

- Đã như vậy, ba ngày sau chúng ta cùng nhau kiểm chứng, trong thiên địa này, rốt cuộc ai mới là người nắm được vận mệnh bản thân chúng ta.

...

Kiền Thiên Giới.

Nguyên bản một mảnh sơn cốc yên bình bỗng nhiên rung động, thiên địa đột nhiên tràn ngập vô số đạo năng lượng ba động hỗn loạn.

Oanh oanh oanh!

Tám đạo thân ảnh từ đằng xa chạy như bay tới, tuy rằng bọn họ đã ra sức thu liễm khí tức bản thân, thế nhưng cái kiểu năng lượng cường hãn tràn ngập ra như vậy vẫn khiến không gian cực kỳ bất ổn.

Bá, Lăng Phong vẫn đang khoan khoái chân huyền phù giữa không trung đột nhiên mở hai trong mắt, trên mặt hiển lộ ra vẻ tiếu ý nhẹ nhàng:

- Tám vị thần vương thực sự là đúng hẹn.

- Hừ!

Nương theo tiếng hừ tức giận, Thần Bắc Khiếu xuất hiện đầu tiên, so sánh với hai lần trước, hiện tại tới đây chính là bản tôn của hắn, càng có vẻ uy áp mười phần. Nhân thần âm lãnh bắt chặt lấy Lăng Phong:

- Tiểu nhi, một khi tiến nhập Kiền Thiên Giới, bản tọa cũng muốn nhìn xem ngươi còn có thể cố gắng được bao lâu.

Lăng Phong thản nhiên cười, không muốn đáp lại mà đưa nhân thần trực tiếp hướng nhìn Vạn Cổ Thông.

Vạn Cổ Thông vừa mới xuất hiện đã lập tức nhìn về phía bản tôn với biểu tình phức tạp, nếu như cẩn thận lắng nghe, có thể nghe được trong miệng hắn lẩm bẩm:

- Ba vạn năm đi qua, bất quá chỉ trong nháy mắt.

Rất rõ ràng, bảy đại thần vương còn lại cũng nghe được lời này, biểu tình bọn họ thoáng cái cũng trở nên rất cổ quái, chừng như đang ngăn người hồi ức...

Có lẽ cũng không muốn loại cảm xúc này lưu lại quá nhiều trong lòng mọi người, Vạn Cổ Thông bỗng vùng tay lên:

- Đến đã đến, như vậy Kiền Thiên đến tốt cùng là sống hay chết, chúng ta liền đi vào tìm tòi nghiên cứu một phen đi!

Hắn hướng Lăng Phong nhìn một cái:

- Sang, ngươi còn không hiện thân sao?

Mi tâm Lăng phong khẽ động, thanh âm Sang Sư từ đó lộ ra, mang theo vài phần uể oải nói:

- Năm đó đánh một trận, thân thể ta tan vỡ, hiện tại chỉ còn lại có linh hồn, sẽ không tham dự náo nhiệt lần này.

Vạn Cổ Thông nghe được lời này, biểu tình hơi cứng đờ, chợt gật đầu nói:

- Ngươi có đệ tử truyền thừa, tất cả mọi thứ đều đặt trên người hắn đi.

Nói xong rồi cũng không thêm lời phê thoại, lập tức đưa song chỉ hướng vào hư không vẽ một cái.

Nhân thần Lăng Phong đột nhiên ngưng, đây là lần đầu tiên hắn chân chính nhìn thấy bản tôn thần vương xuất thủ, gây cho hắn rất nhiều tham chiếu mãnh liệt. Phải biết rằng năm đó Sang Sư có tu vi mạnh mẽ chừng nào, thế nhưng cũng vẫn còn cách cảnh giới Thần vương một đường.

Ngày trước Sáng Sư cũng có thân thể song sinh Cự Linh, thế nhưng hắn thiên về Thuật Luyện Sư, đã định trước không thể trở thành Thần vương. Tám vị Thần vương này, mỗi người đều có hai đại Cự Linh.

Mà nếu muốn tấn chức Thần vương, lại phải dùng hai đại Cự Linh phân biệt tiến hành hai lần dị biến, theo đó để tự bản thân chính mình có được nguyên lực bốn hệ.

Sang Sư chung quy vẫn còn khiếm khuyết một hệ nguyên lực, bất quá đây cũng không phải do thiên phú hắn không đủ, mà là hắn dồn đại đa số tinh lực vào việc luyện chương. Nếu không vì thế cũng không có loại vật nghịch thiên như "kiếm thai" xuất hiện.

Bầu trời xoay chuyển dị biến, đợi đến khi ngón tay Vạn Cổ Thông dừng lại, không trung liền xuất hiện một đạo nguyên trận dày đặc.

Nguyên trận bộc phát ra một cỗ huyền quang, ý đồ ngăn trở xâm lấn. Đáng tiếc, nguyên trận cấm chế bực này xa xa không phải đối thủ Vạn Cổ Thông, chỉ thấy thủ thế của hắn thoáng biến ảo vài lần, một đạo huyền mang bốn màu bay vào bên trong nguyên trận liền phá vỡ một khe hở.

- Kiền Thiên Giới chính là nơi ngày trước Kiền Thiên ở, sau khi nó bị trấn áp, nơi này liền trở thành chỗ ở của sư tôn.

Sang Sư dùng niệm thức truyền âm giải thích.

Vài đại thần vương hiển nhiên cũng là liên tưởng đến điều gì, im lặng một chút thời gian sau đó mới buông tiếng thở dài, từng bước tiến vào bên trong.

Kiền Thiên Giới định kỳ mở ra rất hạn chế, tại đây, cho dù là tu vi thông thiên, bất quá chỉ yếu đuối như tờ giấy trắng.

Trông thấy các vị thần vương nối tiếp nhau tiến vào, Lăng Phong cũng không chậm trễ, nối bước theo sau...

Quang cảnh biến đổi, bọn họ trực tiếp đi tới tầng thứ hai, nơi này vẫn đầy rẫy thi hài chúng thần rải rác khắp nơi.

Lăng Phong cảm giác được tâm tình Sáng Sư kịch liệt dao động bên trong ý thức hải, hắn hiện tại cũng biết lai lịch những thi hài này. Bọn họ đều là kiệt tác khi tám đại thần vương nghịch luân thí sư, lúc đó trong khi hỗn chiến, toàn bộ cường giả Thần cấp bảo vệ thầy trò hai người Sang Sư đều ngã xuống.

Tự nhiên, bên phía bát đại thần vương cũng tổn thất thảm trọng, cho nên mới có thảm cảnh tạo thành cả phiến thi hài như vậy.

- Tình huống không đúng.

Vạn Cổ Thông đột nhiên biến sắc, đưa tay chụp vào một cỗ thi hài bên cạnh, chỉ lực vừa đủ, bề ngoài cỗ thi thể nhất thời ào ào bong ra từng màng kim sắc, dường như kim phấn để lộ ra từng đầu khớp xương trắng bên trong.

Lần này không cần hắn tiếp tục giải thích, mọi người còn lại cũng minh bạch. Thân thể cường giả Thần cấp đều như kim thiết, muôn đời bất diệt, không có khả năng xuất hiện tình trạng khô hóa.

Thế nhưng cỗ thi hài trước mắt này chỉ là được bảo tồn hoàn hảo bề ngoài, bên trong lại vụn vỡ như bụi phấn, loại cảm giác này giống như toàn bộ tinh hoa huyết nhục đã bị hấp thu đi mất...

Một cảm giác thâm trầm lạnh lạnh nổi lên trong nội tâm mỗi người, bọn họ nhìn nhau, trong lòng đều sinh ra một tia hàn ý.

Ầm ầm, dường như núi lớn chấn động, chín đạo niệm thức cường hãn tỏa ra bốn phía tìm kiếm đều cảm nhận nơi này quỷ dị vô cùng, ai nấy đều tập trung mười hai phần, mặc cho niệm thức bùng ra khắp nơi.

Ba ba ba, bạo âm liên tục, từng cục nham thạch bị tạc nứt ra, ngay cả trong không gian cũng xuất hiện vô số khe nứt.

Thần vương chi uy, niệm thức thoáng qua có thể đạt tới ngoài vạn dặm, nhưng ngay cả như vậy, trong không gian như vô cùng vô tận này, mặc cho niệm thức mạnh cỡ nào đi nữa cũng không thể tìm tới tận cùng.

- Hừ nghiệt đồ!

Đúng lúc này, một tiếng quát từ thăm thẳm truyền đến, mọi người đồng thời cảm thụ được một cỗ năng lượng cực mạnh đang trào dâng bắn ngược tới.

Phụt!

Bát đại thần vương cộng thêm cả Lăng Phong ai nấy đều như bị sét đánh, phun mạnh ra một ngụm máu tươi, khẩn trương nhìn về phía trước...

Nơi này, một đạo thân ảnh màu trắng chậm rãi bước đi, hắn rõ ràng không phải đi rất nhanh, thế nhưng hết lần này tới lần khác, mỗi bước đi đều như bước qua vô số tinh không, mỗi bước đều trải qua ngàn đời tang thương.

Trường bào màu trắng mặc trên người hần càng khiến hần thêm phong mang bức người, đồng thời hòa hợp với thiên địa tự nhiên...

- Sư tôn!

Vạn Cổ Thông hoảng sợ thất thanh.

Rốt cục, thân ảnh hoàn toàn hiển lộ, hai trong mắt hần hơi khép hờ để lộ tinh mang lấp lánh, ánh mắt nhàn nhạt rơi vào trên người Vạn Cổ Thông, trong đó còn mang theo một tia thất vọng, một tia thương tiếc, một tia tự giễu:

- Thông nhi, ngươi vẫn còn nhận ra sư tôn ta đây!

Thanh âm trầm thống, mang theo lực lượng trùng kích lòng người.

Giờ khắc này, vô luận Nam Hi hay mấy người Thần Bắc Khiếu đều là vẻ mặt khiếp sợ, trong lúc nhất thời tiến thoái lưỡng nan, đối mặt với vị lão giả này, nhớ lại chuyện tình lão giả hiển lộ ra uy thế kinh người từ ngày bọn họ còn bé đi theo tu luyện, trong lòng trăm vị tạp trần.

Lão giả chậm rãi đi tới trước người Vạn Cổ Thông, trong ánh mắt thất vọng cuối cùng cũng hóa thành một mảnh nhu hòa:

- Vi sư biết lúc đầu các ngươi có nhiều hiểu lầm với vi sư, bất quá hôm nay Sang Sư đệ đã ngã xuống, trăm điều hận hãy đều theo hần hóa thành bụi đất đi.

Dần dần, bàn tay hần gần rơi vào trên vai Vạn Cổ Thông...

- Cẩn thận hần không phải sư tôn!

Một tiếng quát sắc bén trong ý thức hải Lăng Phong sinh ra, giờ khắc này Sang Sư là người đầu tiên nhận thấy điều không thích hợp.

Nghe được tiếng quát này, sắc mặt lão giả đột biến, hiển lộ vẻ dữ tợn. Vạn Cổ Thông tỉnh ngộ, đáng tiếc đã không kịp tránh né, chỉ nghe âm âm một tiếng, nửa vai của hần đã bị tước bay dưới chưởng của lão giả.

Kêu lên một tiếng trầm muộn, thân ảnh Vạn Cổ Thông lui nhanh, trong ánh mắt hiển lộ ra vẻ kinh sợ:

- Ngươi là Kiền Thiên, không phải sư tôn.

"Ha ha ha ha!" Lão giả phát ra tiếng cười điên cuồng, trào phúng nói:

- Tám gã đệ tử thí sư, tới hôm nay còn chưa hối cải?

- Xuất thủ!

Có thể đạt tới cảnh giới Thần vương đều là hạng người quả đoán, một khi nhận thấy có điểm không đúng, bọn họ càng không chịu tiếp tục chờ đợi, trước tiên xuất thủ công kích Kiền Thiên.

Nguyên lực bốn hệ dung hợp lại có thể hóa thành một loại thần quang. Trong sát na, lưu quang ngợp trời, đại vạn cổ lưu quang, thương linh thần mang...cùng nhau giết tới lão giả.

Đối mặt với tiến công đồng loạt của bọn họ, thần tình lão giả vẫn bình tĩnh, trên mặt chậm rãi hiện lộ nụ cười tà. Giờ khắc này, hình tượng hần đột nhiên thay đổi, trên người hần tỏa tầng tầng hắc vụ, cả người như mềm xuống, cuối cùng hình thành một đoàn hắc vụ biến ảo không ngừng bốc lên.

Từ trong hắc vụ truyền ra tiếng thanh âm tràn đầy tính cướp đoạt:

- Tới bây giờ, các ngươi có biết ta đã chờ đợi bao lâu? Ha ha ha ha, lão quỷ đó, hần cho là mình có thể trấn áp được ta? Quả nhiên là si tâm vọng tưởng!

- Ma chủng khởi nguyên!

Một đạo thanh âm phảng phất như lời ma chú rót xuống, tám đại thần vương đột nhiên đồng thời kêu lên một tiếng đau đớn, thần mang phóng xuất ra trong tay đồng loạt héo rút, Vạn Cổ Thông càng đau đớn, hai tay ôm chặt đầu có vẻ thống khổ không chịu nổi.

- Hắc, nguyên bản còn muốn cho các người chết đi trong im lặng, làm cống phẩm giúp ta tiến thêm một tầng, nhưng hiện tại xem ra không cần phải vậy nữa.

Thanh âm Kiền Thiên cuồng dã vô cùng, dường như không đặt bất đại thần vương trong lòng.

Lăng Phong khiếp sợ phát hiện một việc, chỉ thấy giữa trán tám đại thần vương đồng loạt hiện ra một đóa hoa màu đen, đóa hoa vẫn là hình dạng đóa hoa, nhưng đang nở rộ cực nhanh.

- Người, người đã làm gì với chúng ta?

Vạn Cổ Thông giãy dụa, trong ánh mắt mang theo vài phần hỗn loạn lẫn thanh tỉnh.

- Hắc, các người đã hiểu rõ chưa?

Thanh âm Kiền Thiên lững lờ phiêu dang:

- Năm đó, các người tới thế giới của ta, mưu đồ gạt bỏ ta, thực sự coi Kiền Thiên ta dễ dàng bị khi dễ như vậy?

- Lão quỷ chết tiệt kia cho rằng liên thủ liền có thể triệt để trấn áp ta, thậm chí luyện hóa cho mình dùng, phi, thực là nằm mơ. Hắc đại khái không rõ vì sao những đệ tử vốn luôn trung thành và tận tâm với hắc lại đột nhiên phản loạn? Hắc hắc, đệ tử tương tàn? Y bát truyền thừa? Ha ha ha ha...

Lăng Phong cảm nhận được một nhân thần cực kỳ âm lãnh phóng vào bản thân, ánh mắt một lần nữa ngưng trọng thật sâu.

Sang Sư nghĩ ra điều gì đó, hét lớn:

- Là người, nguyên lai tất cả là do người giở trò quỷ?

- Ngô, người đại khái chính là tiểu đệ tử cuối cùng đi? Ngược lại thực sự là đáng tiếc, trong hàng đệ tử này chỉ có người cùng với lão quỷ đó không bị ma chủng khởi nguyên của ta ảnh hưởng.

Nội tâm Kiền Thiên hiển nhiên đang mừng như điên, không hề chú ý đến bản thân đã tiết lộ tất cả mọi bí mật:

- Lúc đám người các người liên thủ tấn công ta, ta đã thăm hạ thủ, tuy rằng các người đạt được thắng lợi nhất thời, thế nhưng dưới sự ảnh hưởng của ma chủng khởi nguyên, khiến tất cả nảy sinh tâm lý hiếu chiến tương tàn, đồng thời, chỉ cần sinh linh trên phiên đại lục này chết đi sẽ lập tức trở về với cơ thể ta, trợ giúp ta tăng trưởng thực lực, các người làm sao có thể trấn áp được ta?

Không chỉ có Sang Sư, chính là bất đại thần vương giờ khắc này đều đang hối hận và phần nộ vô cùng, rất rõ ràng, cái gọi là "ma chủng khởi nguyên" chính là một loại công kích hệ linh hồn, có thể phóng đại thật lớn tâm lý mặt trái trong lòng người bị công kích.

Giờ khắc này, đủ loại hình ảnh xa xưa lướt qua trong lòng, bọn họ minh bạch rất nhiều: Vì sao lúc trước nhóm người bản thân chỉ vì một ít tranh chấp dĩ nhiên dẫn tới tranh đấu toàn lực, vì sao nghe được khả năng Sang Sư đã được sư tôn truyền hết toàn bộ y bát lại trở nên phần nộ như vậy, vì sao dám làm ra sự tình đại nghịch bất đạo như vậy...

- Kiền Thiên, ta muốn người chết!

Vạn Cổ Thông điên cuồng điều động toàn bộ lực lượng trong nội thế giới, chỉ thấy đạo vạn cổ linh quang kia tăng vọt gấp bội, thoáng cái giãy thoát khỏi ràng buộc giết về phía Kiền Thiên.

- Hừ, người muốn tìm chết, ta liền thành toàn cho người!

Kiền Thiên thì trào nói nhỏ:

- Thu nạp năng lượng tám người này, ta cũng có thể khôi phục lại tu vi ngày trước, không còn bị giam giữ tại chỗ này nữa?

Trên thực tế, bất đại thần vương cùng với sư tôn Sang Sư chiến đấu với hắc cũng không phải là không hề thương tổn, từ việc hắc nhiều năm như vậy không thể ly khai Kiền Thiên Giới liền có thể nhìn ra. Nhất là sư tôn Sang Sư cuối cùng lựa chọn dung hợp càng khiến năng lượng hắc tiêu hao cực lớn, nếu không có ba

vạn năm tinh dương, hiện tại hẳn dù có "ma chủng khởi nguyên" cũng tuyệt đối không thể chống lại bát đại thần vương.

Đáng tiếc, bát đại thần vương này không ngờ cần phải tới ba vạn năm mới quay trở lại Kiền Thiên Giới điều tra rõ ràng.

Phốc!

Một tiếng giòn vang, chỉ thấy được đóa hoa trên trán Vạn Cổ Thông mở ra đến mức tận cùng, sau đó dĩ nhiên bay ra khỏi trán của hắn, mà trên trán Vạn Cổ Thông cũng xuất hiện một miệng máu, từng đạo tính khí điên cuồng thoát ra ngoài.

Đạo vạn cổ linh quang cực lớn kia sau khi mất đi năng lượng chống đỡ, thoáng cái trở nên mềm nhũn vô lực.

- Sư huynh!

Hiểu được ngọn ngành, toàn bộ tình cảm tốt đẹp khi xưa đã trở lại, bảy người kia điên cuồng hét lên, sau đó Sang Sư cũng đồng dạng kinh hô một tiếng.

- Ngăn chặn ma chủng, đừng để Kiền Thiên phô trương thanh thế!

Tiếng kinh hô vừa dứt, Vạn Cổ Thông rống lên một tiếng to hơn, hẳn hung hăng đưa ngón tay chốt chặn miệng máu trên trán, thần lực cường đại nhất thời che kín vết thương.

Tuy rằng nhìn không ra biểu tình Kiền Thiên thế nào, thế nhưng thân thể hắc vụ cũng hơi thối lui từng bước. Một bước này vừa đủ cho mọi người nhìn ra hư thực...

Bảy đại thần vương gào thét thi triển ra thần mang của mình, nỗ lực ngăn chặn ảnh hưởng của ma chủng tới mình.

Tám đại thần mang tề tụ, dù cho Kiền Thiên ở thời kỳ toàn thịnh ngày trước cũng khó có thể chống đỡ chính diện, hẳn sợ hãi rống lên một tiếng, thân hình lui mạnh. Lúc này, phía sau lưng bất ngờ truyền đến một tiếng:

- Nhận lấy cái chết!

Chính là Lăng Phong.

Hắn điểm mạnh lên mi tâm, quái hạp ơng ơng chuyển thẳng, thần lực cường đại tuôn ra như sóng trào, chấn động hư không. Trải qua mấy năm nay không ngừng tu luyện, hắn đã nắm giữ đại sáng thể thần quang tới một trình độ cực kỳ tinh vi, không chỉ có hoàn toàn thấm nhuần ảo diệu bên trong, hắn còn ngưng tụ đầy đủ và hoàn thành năm hệ nguyên lực.

- Người dám dẫm thương ta?

Kiền Thiên rống lớn lên một tiếng, trong lúc khấn yếu hẳn căn bản không kịp cứu vãn, bị Lăng Phong oanh kích thật nặng, lúc này một trận hắc vụ bốc lên, nhìn từ ngoài giống như mặt nước bị đun sôi, biến ảo bất định.

Vạn Cổ Thông thấy thế mừng rỡ:

- Không nên lưu thủ, trấn trụ hắn lại!

Tiếng nói vừa dứt, một chiêu vạn cổ lưu quang của hắn lại hướng phía sau Kiền Thiên phong tỏa, còn lại mấy người kia cũng tùy theo xuất thủ, mắt thấy đã muốn hình thành một dòng chảy phong ấn cực lớn.

Kiền Thiên bị một kích của Lăng Phong đánh cho hiện nguyên hình, cũng không còn loại hình thái hư ảo khó lường như trước, chứng kiến cảnh này, trong con mắt hắn hiện lên một vẻ điên cuồng:

- Các ngươi còn muốn trấn áp ta? Tên chết tiệt, vậy không bằng toàn bộ các ngươi đều theo ta đi!

Ầm ầm, một tiếng bạo âm như trời rung đất nổ, thân thể của hắn hoàn toàn nổ tung, từng đóa hắc vụ điên cuồng hiện lên, trong chớp mắt phong tỏa toàn bộ không gian tầng thứ hai.

- Không tốt.

Không biết là vị thần vương nào hét lên kinh hãi:

- Ta không thể động!

- Nếu muốn trấn áp, ta đây liền theo các người trấn áp đi!

Kiên Thiên cười lên điên cuồng, thân âm không dứt:

- Ta chính là người đứng đầu phiên thể giới này, thế giới này bắt diệt ta liền bắt diệt, bản thân ta muốn nhìn xem các người ai có thể qua được ta!

Trong lòng Lăng Phong trầm xuống, hắc cảm giác tầng hắc vụ kia tựa như làm bằng kim thiết thuần túy, chắc chắn vô cùng, như vậy sợ là dù có cứng rắn như kim cương cũng không thể làm gì được nó, hơn nữa cảm chế Kiên Thiên thi triển ra có uy lực gần như vô cùng vô tận.

Trong nháy mắt này, hắc nỗ lực tập trung toàn bộ năng lượng bản thân lại, bảo trì một điểm linh tính, tránh rơi vào hôn mê.

Tám đại thần vương phát ra một tiếng rống giận không cam lòng, cố tình muốn giãy khỏi, nhưng dưới công kích với ý đồ lưỡng bại câu thương của Kiên Thiên cũng đành chịu bất lực.

Hắc vụ bao vây chung quanh chính là bốn nguyên lực một mảnh thế giới kéo tới, trừ phi đánh nát cả Thần Vĩ đại lực, bằng không căn bản không thể thoát khỏi.

Từ bên ngoài nhìn lại, mọi người đang bị một đoàn ngũ sắc giống như vỏ trứng vây kín lại, thanh âm Kiên Thiên cũng càng lúc càng yếu hơn:

- Lão quỷ đó cũng nhịn không quá được vạn năm, bản thân ta muốn nhìn xem đám đệ tử các người có thể chịu qua bao nhiêu năm.

Quang mang dần dần thu hẹp lại, thanh âm hắc cũng không ngừng chậm xuống.

Lực lượng của Thần vương kỳ thực cũng là lực lượng của nội thế giới, nếu như bọn hắc thật có thể tu luyện tới trình tự đủ cao, như vậy có thể hình thành một phương thế giới chân chính.

Có thể nói, khoảnh khắc cuối cùng nhóm người Vạn Cổ Thông chiến đấu với Kiên Thiên, hai bên đều sử dụng lực lượng một phương thế giới, đáng tiếc Kiên Thiên có được một phương thế giới hoàn chỉnh làm hậu thuẫn nên bọn họ vẫn có vẻ yếu thế hơn một chút.

Mặc dù Kiên Thiên bị thụ thương nghiêm trọng nhưng kết quả này vẫn không thể cải biến.

...

Thời gian thấm thoắt.

Trong nháy mắt đã là mười năm.

Thành Tinh Lam giăng đèn kết hoa, ánh đèn chiếu rọi xua tan đi bóng tối.

Giữa ngã tư đường đầy áp người qua lại, nếu có người sáng suốt liền có thể phát hiện, người đi lại nơi đây có không ít người đều có thực lực cấp bậc Thánh Vực.

Đổi thành hai mươi năm trước, một Thánh Vực xuất hiện cũng đủ để đứng đầu Tinh Lam, thế nhưng hiện tại, bọn họ nhưng chỉ có thể bình yên đi lại như những người bình thường, không một ai dám làm càn.

Thỉnh thoảng có người ngẩng đầu lên, trong ánh mắt cũng lộ vẻ sùng kính nhìn về phía xa xa.

...

"Khụ". Lăng Phong diện một thân hỉ phục truyền thống, ánh mắt có chút xấu hổ.

Trên giường trước mắt, Mộc Vũ Sương che mặt bằng vải hồng, hai tay không tự nhiên nắm lại, tuy rằng biết rõ đối phương không thấy được biểu tình của mình nhưng vẫn cảm thấy ngượng ngùng không ngớt.

- Đây, chúng ta, vậy...

Lăng Phong lẩm bẩm nói, miệng ngại ngừng, ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng không thể nói ra.

- Đồ ngốc!

Tuy là tính tình đoan trang, nhưng nhìn thấy một bộ luống cuống chân tay của Lăng Phong, Mộc Vũ Sương vẫn không nhịn được cười ra thành tiếng:

- Bộ dáng này củahuynh mà truyền ra ngoài, ai sẽ nguyện ý tin tưởng huynh là chúa tể toàn bộ sinh linh phiến đại lục này?

- Bản thân ta tình nguyện không muốn cho bọn họ biết.

Lăng Phong xấu hổ vuốt vuốt sống mũi:

- Toàn bộ sinh linh đều là chúa tể của chính mình, không phải bị người nào nắm giữ.

Trong tiếng xấu hổ, Lăng Phong ngħĩa lại mười năm mới trải qua:

Lúc trước, bọn họ bị một đạo trấn áp, khi đó Lăng Phong nguyên còn tưởng rằng đã hết hi vọng. Nhưng thật không ngờ một luồng linh tính vẫn thủy chung bảo trì không hôn mê, đồng thời nắm hệ nguyên lực bắt đầu nhanh chóng lớn mạnh.

Nguyên bản nắm giữ kiếm linh cùng với hai đại kiếm nguyên, một thân Lăng Phong liền tương đương với người có ba đại Cự Linh, luân phiên chiến đấu sau đó càng ngưng tụ năm hệ nguyên lực.

Dưới trọng áp nặng nề, quái hạp đột nhiên nứt vỡ, ngay sau đó năm hệ nguyên lực tuần hoàn kết hợp với quái hạp hình thành một phương thể giới độc lập, so sánh với nội thể giới của tám đại thần vương càng hoàn chỉnh hơn nhiều.

Thể giới mới thành lập, tất cả mọi người bên trong quái hạp đều bình yên vô sự.

Phát hiện ra một màn này, Kiền Thiên càng điên cuồng muốn tiêu diệt Lăng Phong, nhưng là không biết có phải do tâm tình hối hận quá phá, Vạn Cổ Thông cùng với bảy người còn lại không tiếc tự bạo, điên cuồng triệu tập toàn bộ năng lượng đánh cho Kiền Thiên trọng thương.

Sau đó, Lăng Phong phát hiện thể giới của mình dĩ nhiên có thể hấp thụ năng lượng Kiền Thiên Giới, bởi vậy liền lập tức dung hợp.

Mười năm chớp mắt trôi qua, Lăng Phong chân chính luyện hóa toàn bộ Kiền Thiên Giới, nhất cử luyện hóa ra thể giới của mình...thể giới có thể sản sinh thần thạch, sinh mệnh thể giới.

Thần Vãn đại lục cũng bởi có quan hệ với Kiền Thiên Giới, hoàn toàn bộ nằm trong vòng trường không của Lăng Phong.

Ngắn ngủi tu luyện trong vòng ba mươi năm, hiện tại đã trở thành người đứng đầu hai đại thể giới, chuyện này nếu truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ dọa sợ vô số người.

- Bất kể như thế nào, toàn bộ phiến phức cuối cùng đã được giải quyết.

Lăng Phong thần nhiên lắc đầu, dứt bỏ toàn bộ mạch suy nghĩ, ngược lại ánh mắt nóng bỏng nhìn về giai nhân trước mặt, hô hấp cũng dần trở nên mất nhịp.

Cảm giác được tất cả chuyện này, Mộc Vũ Sương càng cúi đầu xấu hổ.

Hơi run run, Lăng Phong chậm rãi lật bỏ vài hồng che mặt Mộc Vũ Sương...Đúng lúc này, một tiếng động rất nhẹ nơi cửa phòng truyền đến.

Trong lòng Lăng Phong khẽ động, tay vung mạnh mở cửa phòng ra...

- Ai ui!

- A nha!

- Các người đè nặng ta!

- Đừng chen chúc!

Từng tiếng kinh hô truyền đến, đầu tiên là Kiều Kiều, do bất ngờ không kịp đề phòng, cả người còn đang lơ đãng xuýt ngã nhào xuống đất.

- Kiều Kiều...Hoa tỷ...Y Liên Nhi...

Lăng Phong trợn mắt há hốc mồm nhìn một đoàn quân nương tử trước mắt, trông thấy vẻ cười mỉa trên mặt Kiều Kiều, khuôn mặt đỏ bừng của Hoa Vi Hà, vẻ giả vờ trấn định của Y Liên Nhi, thậm chí Phỉ Tạ Ti đang cúi gằm không dám ngửa đầu lên...

Đột nhiên hắn cảm thấy có chút đau đầu, tựa hồ phiền phức còn xa xa không có kết thúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-ngu>